Cao
Lạnh
PHẢN DIỆN
SIÊU CẤP

Thông tin Ebook

Chương 1: Bùa đòi mạng

Chương 2: Dương Xuân

Chương 3: Xóa bỏ

Chương 4: tuyệt mạch trời sinh

Chương 5: địch nhân cả đời

Chương 6: Coi như đã xong đời

Chương 7: Bí sách

Chương 8: Mộ táng

Chương 9: Vương Lan

Chương 10: Võ An Hầu

Chương 11: khôi lỗi sắt thép

Chương 12: Nhiệm vụ chi nhánh

Chương 13: Cửu Dương Chi Thể

Chương 14: dây chuyền Lam Ngọc

Chương 15: Dương gia bị tập kích

Chương 16: Trần Khuynh Địch phẫn nộ

Chương 17: Sơn Thần Ấn

Chương 18: Thi đồng sinh

Chương 19: Đại công tử trở về

Chương 20: tranh quyền đoạt lợi

Chương 21: chỉ có thể đối mặt

Chương 22: Do dự

Chương 23: Phân tich

Chương 24: Võ trạng nguyên

Chương 25: Gánh nặng đường xa a

Chương 26: thái tử Hoành Xương

Chương 27: Đường lui duy nhất cũng bị chặt đứt

Chương 28: Vạn Thọ Cung

Chương 29: Thủ Tọa Phong

Chương 30: bảo binh thượng phẩm

Chương 31: Que cời lửa

Chương 32: Bế quan

Chương 33: Long Ngạo Thiên

Chương 34: Chổi quét rác

Chương 35: Giết người đoạt bảo

Chương 36: Tiểu hoa si

Chương 37: Đại Lôi Âm Tự

Chương 38: Vạn Tượng Sơn

Chương 39: Bại lộ

Chương 40: Bàn Nhược Đường

Chương 41: Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền

Chương 42: Long Tượng

Chương 43: lăn lộn cùng nhau

Chương 44: cừu gia

Chương 45: Giận điên

Chương 46: Hàng Thế Long Vương Chân Kinh

Chương 47: Cực kỳ thân mật

Chương 48: Trượng Lục Kim Thân

Chương 49: võ công tà môn tuyệt hậu

Chương 50: Âm Đô

Chương 51: Nam Cương

Chương 52: Trợ thủ

Chương 53: Thứ 6 Chân Nhân Bảng

Chương 54: Vẫn còn cơ hội sống

Chương 55: Lạc Tương Tư

Chương 56: Tam thống lĩnh

Chương 57: Ân uy tịnh thi

Chương 58: Vì sao ta lại bị chọn trúng?

Chương 59: phát hiện ra chân tướng

Chương 60: Ta rất chờ mong

Chương 61: Một chữ cũng không biết

Chương 62: Sảng khoái

Chương 63: Biến thái

Chương 64: làm ngược lại

Chương 65: Bắt gian

Chương 66: Phi Thú Trai

Chương 67: So bối cảnh?

Chương 68: Man tộc xâm lấn

Chương 69: Nhược Thủy

Chương 70: Thiên Sơn tộc

Chương 71: Tiễn Phá Giáp

Chương 72: Tự bạo

Chương 73: Không có cửa!

Chương 74: Dược điền

Chương 75: khí tức Man Hoang

Chương 76: Nghịch mệnh

Chương 77: Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa

Chương 78: Cầu sắt

Chương 79: Tuyệt Thế Thần Công

Chương 80: Huyết Tế Đại Pháp

Chương 81: A Cổ Liệt

Chương 82: đánh lạc hướng

Chương 83: Đánh ngang tay

Chương 84: Quá âm hiểm!

Chương 85: không biết phân biệt tốt xấu

Chương 86: Có bản lĩnh đi ra đánh nhau a!

Chương 87: dung hội quán thông

Chương 88: ngài thực sự định làm như vậy hay sao?

Chương 89: Không cần phải khách khí!

Chương 90: quang minh chính đại

Chương 91: quẫn cảnh

Chương 92: kế hoạch hoàn mỹ

Chương 93: Còn cần phải trang điểm sao?

Chương 94: Khảo nghiệm

Chương 95: Đại Đô Hộ Nam Cương

Chương 96: Lưu gia Thiên Thành

Chương 97: đến tột cùng là chuyện gì

Chương 98: Sẽ không toàn mạng

Chương 99: Không cần phải cám ơn ta

Chương 100: Âm hiểm

Chương 101: Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan

Chương 102: đại tế Thành Thanh Đế

Chương 103: Tinh nhuệ của các tộc

Chương 104: Thanh Thạch Mặc

Chương 105: Không thể tiếp tục thờ ơ!

Chương 106: Làm càn

Chương 107: Cùng Kỳ Sóc

Chương 108: Đầm rồng hang hổ

Chương 109: Là ai làm?

Chương 110: Một người cũng không đi được

Chương 111: Thì ra là thế!

Chương 112: Ta đều biết!

Chương 113: Cùng Kỳ Quắc

Chương 114: Liệt Diễm Câu

Chương 115: Nhiệm vụ kỳ lạ

Chương 116: Chim khổng lồ

Chương 117: Đánh rớt

Chương 118: Rất đẹp trai

Chương 119: Bắt giặc phải bắt vua trước

Chương 120: Mở mang kiến thức

Chương 121: Vạn Dặm Truy Tung Phù

Chương 122: Không tiếp nhận!

Chương 123: A Nan Thỉ

Chương 124: Chiêu Võ Thần Hầu

Chương 125: Sát Nhân Cuồng Ma

Chương 126: Tương lai sáng lạn

Chương 127: quyến rũ

Chương 128: Man Vương

Chương 129: Phượng Hoàng Nữ

Chương 130: Xấu hổ

Chương 131: Có trộm sao?

Chương 132: Xuân cung đồ

Chương 133: Đây là chiến trường

Chương 134: Đèn lồng đoán câu đố

Chương 135: Vớt cá chép

Chương 136: Đến phiên ta

Chương 137: Ta cũng muốn đi

Chương 138: Cưỡng từ đoạt lý

Chương 139: Cô gái dạn dĩ

Chương 140: Lệch một ly, sai ngàn dặm.

Chương 141: Tự sáng tạo thần công!

Chương 142: lá cây Bồ Đề

Chương 143: Đoàn nữ bộc

Chương 144: Thông Thiên Đại Hạp Cốc

Chương 145: Kháo Sơn Vương Dương Lâm

Chương 146: Nghĩ cũng đừng nghĩ

Chương 147: Hiểu lầm

Chương 148: Đã làm qua cái gì hay chưa?

Chương 149: Viêm vương

Chương 150: Liều mạng

Chương 151: Thần công tự sáng tạo

Chương 152: Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết

Chương 153: Phái ai đi?

Chương 154: Thiên Hải Kiếm Tông

Chương 155: Quỷ ảnh

Chương 156: không có văn hoá

Chương 157: Thiếu tông chủ

Chương 158: Chướng mắt

Chương 159: Tối hậu thư

Chương 160: Pháp thân Long Tượng

Chương 161: Cực Nhạc Thiên Nhân Kiếm Điển

Chương 162: Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí

Chương 163: Hổ Phách Đao

Chương 164: Người phía sau

Chương 165: Chỗ dựa

Chương 166: Quả thật là như thế

Chương 167: Sát Nhân Cuồng Ma

Chương 168: Đủ rồi!

Chương 169: Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận

Chương 170: Phương pháp ngu đần

Chương 171: Thiên Tử Thuật

Chương 172: khoan hồng độ lượng

Chương 173: Thái tử Hoành Xương đến!

Chương 174: Đường quá hẹp

Chương 175: Hình bộ Giang Nam Thanh Lại Ti

Chương 176: Chia đều

Chương 177: Hắc Long

Chương 178: Lâu Phách La xúi quẩy

Chương 179: Núi đen

Chương 180: Quân đoàn Tượng Binh Mã

Chương 181: Ép người

Chương 182: Thần Binh khoáng thế

Chương 183: Quá đáng

Chương 184: kim bài miễn tử

Chương 185: Vứt bỏ

Chương 186: phù chú Huyết Ma Đạo

Chương 187: Chân Mệnh Thiên Nữ gục ngã

Chương 188: Đều không có

Chương 189: Không thể động!

Chương 190: Trương Thái Bình

Chương 191: Ý nghĩa nhân sinh

Chương 192: Tần gia cố sự

Chương 193: Đại điển khai sơn

Chương 194: Ta đã phế bỏ

Chương 195: Vứt đi

Chương 196: Cuộc chiến giữa các nhân vật phản diện

Chương 197: Đến gặp Doanh Phượng Tiên

Chương 198: Quan tâm

Chương 199: Đùa bỡn tình cảm

Chương 200: Tội phản quốc

Chương 201: Tiêu Hạo Nhiên

Chương 202: Cơ Hồng Võ

Chương 203: Ngu ngốc

Chương 204: Gạt quỷ

Chương 205: Hách bá

Chương 206: Hảo hài tử

Chương 207: Cái Thế Thần Công

Chương 208: Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết

Chương 209: Kỹ thuật giết người

Chương 210: Hệ Thống Tệ

Chương 211: Quá ghê tởm!

Chương 212: Bí cảnh Thuần Dương

Chương 213: Vô Vọng Ma Tôn

Chương 214: Thi đại học

Chương 215: Câu hỏi trắc nghiệm

Chương 216: Câu hỏi phụ

Chương 217: Nhà của ta!

Chương 218: Thần Bộ đệ ngũ

Chương 219: Cường giả đỉnh cao

Chương 220: Nhân vật chính ác độc

Chương 221: Điều tra bốn nữ

Chương 222: Tiêu trừ nghi ngờ

Chương 223: Ta đã tự do!

Chương 224: Ngã Sinh Nhĩ Tử Đại Hồn Cấm

Chương 225: Mật Thám

Chương 226: Huyết Y Lâu

Chương 227: Phá nhà

Chương 228: Lâu chủ Huyết Y Lâu

Chương 229: Sự đáng sợ của văn hóa

Chương 230: Hộ Pháp Thần Tôn

Chương 231: Chân tình

Chương 232: Diễn kịch

Chương 233: Học viện Tiêu gia

Chương 234: Trần Chính Nghĩa

Chương 235: Chia ra hành động

Chương 236: Vân Tiên Lâu

Chương 237: Tiêu Lạc Thủy

Chương 238: Vân Tiên Lâu bị bao vây

Chương 239: Trò hay

Chương 240: Lục soát

Chương 241: Lỗ thủng

Chương 242: Đều nằm ở trong kế hoạch

Chương 243: Kịch bản của Trần Khuynh Địch

Chương 244: Huyết Ma Cổ

Chương 245: Vô Lượng Quang Minh Ấn

Chương 246: Ý cảnh Vô Vọng

Chương 247: Không gian trận pháp

Chương 248: Lão tổ Tiêu gia

Chương 249: Bình định lập lại trật tự

Chương 250: Cơ duyên thuộc về bản thân

Chương 251: Đáp án giật mình

Chương 252: Hút máu tu luyện

Chương 253: Thẩm Trường Không

Chương 254: Bí pháp Huyết Ma

Chương 255: Ngươi quá yếu

Chương 256: Âm Dương Nhãn

Chương 257: Vì sao?

Chương 258: Rối loạn

Chương 259: Chân tướng của giang hồ

Chương 260: Phiền La Già

Chương 261: Cường giả chi tâm

Chương 262: Ma diễm

Chương 263: Liều mạng

Chương 264: Sát Tự Quyết

Chương 265: Hôn ai?

Chương 266: Ta không cô độc!

Chương 267: Không tệ

Chương 268: Quá bình tĩnh

Chương 269: Chưa bao giờ lười biếng

Chương 270: Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết

Chương 271: Buồn rầu

Chương 272: Ăn táo

Chương 273: Ninh Thiên Cơ rời đi

Chương 274: Trừng phạt

Chương 275: Không có đạo lý

Chương 276: Bị từ chối

Chương 277: Xích Tiêu Kiếm

Chương 278: Phát đạt

Chương 279: Người hành tẩu trong thiên hạ

Chương 280: Tam Anh Hội

Chương 281: Vỡ lở

Chương 282: Ung Châu Đạo

Chương 283: Thưởng thức phong cảnh

Chương 284: Đám đông phẫn nộ

Chương 285: Khảo nghiệm của sư huynh

Chương 286: Kế hoạch của bốn nữ

Chương 287: Như nhau

Chương 288: Tiêu cục Phi Ưng

Chương 289: Phương Ứng

Chương 290: Làm rất tốt

Chương 291: Lộ răng nanh

Chương 292: Buồn nôn

Chương 293: Đều là kế hoạch của ta!

Chương 294: Thánh Binh

Chương 295: Chỗ cường đại của Võ Đạo Tông Sư

Chương 296: Hoà giải

Chương 297: Gây ra đủ phiền toái!

Chương 298: Ai cũng hung ác hơn!

Chương 299: Người ở dưới mái hiên

Chương 300: Âm Dương Ma Đế

Chương 301: Hỏa Luyện Kim Đan

Chương 302: Rượu độc

Chương 303: Đại ấn gia chủ

Chương 304: Tuyệt diệu

Chương 305: Ta không biết!

Chương 306: Chiến tướng

Chương 307: Da mặt dày

Chương 308: Ta không phải là kẻ ngớ ngẩn

Chương 309: Lưu Ly

Chương 310: Kiếm ý vô song

Chương 311: Trang bức!

Chương 312: Bóng đèn sáng

Chương 313: Xưng hào đặc thù

Chương 314: Trù tính

Chương 315: Quả nhiên

Chương 316: Duyên Thọ Đan

Chương 317: Tuyệt tình

Chương 318: Mắt đỏ ngầu

Chương 319: Đồn đãi ác độc

Chương 320: Tà Linh

Chương 321: Giải thoát

Chương 322: Sai lầm ngu xuẩn

Chương 323: Nhiệm vụ khẩn cấp

Chương 324: Lục Hợp Võ Sách

Chương 325: Đứt tay

Chương 326: Phiền toái

Chương 327: Đoạn Tục Đan

Chương 328: Thêm một mồi lửa

Chương 329: Ban thưởng ẩn tàng

Chương 330: Quả Trí Tuệ

Chương 331: Tự hào

Chương 332: Ăn sáng

Chương 333: Hỏa Diễm Sơn

Chương 334: Thánh Hỏa Lệnh

Chương 335: Nhật Nguyệt Hồ

Chương 336: Sùng Minh

Chương 337: Lãnh Huyết Thần Bộ

Chương 338: Nã pháo

Chương 339: Đoán!

Chương 340: Ta quá thông minh

Chương 341: Ta làm sao có thể xui xẻo như vậy

Chương 342: Hữu duyên với phật

Chương 343: Nhiệm vụ phụ

Chương 344: Phù triện

Chương 345: Thánh Hỏa thí luyện

Chương 346: Món quà lớn

Chương 347: Đến đây

Chương 348: Tuyệt đối không phải là cố ý!

Chương 349: Cười trừ

Chương 350: Cường giả tuyệt đối

Chương 351: EQ thấp

Chương 352: Bà điên

Chương 353: Hán Nạp

Chương 354: Bị chỉ trích

Chương 355: Khinh nhờn

Chương 356: Không có đạo lý

Chương 357: Không đúng!

Chương 358: Lựa chọn

Chương 359: Biến số

Chương 360: Trận pháp truyền tống không gian

Chương 361: Thánh Địa Lệnh

Chương 362: Điều kiện

Chương 363: Lật bàn

Chương 364: Trầm Ngọc Cốc

Chương 365: Bí thuật hoá long

Chương 366: Đốt lên Tam Vị Chân Hỏa

Chương 367: Kim Đan vỡ vụn

Chương 368: Bại gia

Chương 369: Tóc của ta đâu?

Chương 370: Đốt vàng mã

Chương 371: Cơ hội tốt

Chương 372: Lão hòa thượng

Chương 373: Ninh Tam Kiếm

Chương 374: Ta bảo kê

Chương 375: Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo

Chương 376: Thánh Nữ

Chương 377: Đôi mắt thần bí

Chương 378: Hạo Kiếp Kinh

Chương 379: Tà khí tràn ngập

Chương 380: Trấn Thủ Tây Cương Đạo

Chương 381: Hà Anh Trọng

Chương 382: Tà Thần vĩ đại

Chương 383: Ta cần thời gian!

Chương 384: Áo Giáp Xích Long

Chương 385: Tuyệt chiêu bí tàng

Chương 386: Cung thỉnh thánh giá

Chương 387: Người mạnh nhất thiên hạ

Chương 388: Ý chí phấn đấu

Chương 389: Khẩu dụ

Chương 390: Tình địch

Chương 391: Đối xử công bằng

Chương 392: Chế độ thay phiên

Chương 393: Thiếu hiệp

Chương 394: Tử Nhân Cốc

Chương 395: Oán khí

Chương 396: Già không biết xấu hổ

Chương 397: Đế Đô Đại Càn

Chương 398: Long Tương Quân

Chương 399: Cao công công

Chương 400: Người hầu

Chương 401: Nguồn lực

Chương 402: Tĩnh quốc công

Chương 403: Ta đã biết thân phận của ngươi

Chương 404: Ta biết hết

Chương 405: Phi Tiên Các

Chương 406: Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục

Chương 407: Sứ giả

Chương 408: Văn Nhược

Chương 409: Thi cử nhân

Chương 410: Thừa Thiên Quan

Chương 411: Bất biến ứng vạn biến

Chương 412: Bảo ngọc

Chương 413: Hù dọa

Chương 414: Ta hiểu rồi

Chương 415: Gần một tháng

Chương 416: Khẳng định là gian lận

Chương 417: Ta có chứng cứ

Chương 418: Bất Động Căn Bản Ấn

Chương 419: Chiến thuật

Chương 420: Đầu voi đuôi chuột

Chương 421: Nói mớ

Chương 422: Long mã

Chương 423: Xuân Thu Chiến Xa

Chương 424: Liên thủ

Chương 425: Lực lượng tử vong

Chương 426: Chỉ là mộng cảnh!

Chương 427: Ai sai?

Chương 428: Sắc Ma Cuồng Dâm

Chương 429: Một hòn đá ném hai chim!

Chương 430: Quả quyết nhận sai

Chương 431: Giác ngộ

Chương 432: Phùng Nguyên Nhất

Chương 433: Ám chỉ

Chương 434: Huyết Sát Đoạt Hồn Trảo

Chương 435: Phật Đà Phục Ma Đồ

Chương 436: Xúc tiến

Chương 437: Ký hiệu

Chương 438: Cấm vệ Kiêu Quả

Chương 439: 18 tầng địa ngục

Chương 440: Phế vật

Chương 441: Phương thức mở cửa không đúng

Chương 442: Trần Hầu

Chương 443: Chiếu cố

Chương 444: Mệnh cách Hoàng Hậu

Chương 445: Người của Thánh Thượng

Chương 446: Hoài niệm

Chương 447: Tạo Hóa Viêm

Chương 448: Mất ráo

Chương 449: Yêu Thần Sơn

Chương 450: Chết thay

Chương 451: Ngọc Thạch Trai

Chương 452: Hoàng Hậu nương nương

Chương 453: Đứng ở sau đèn thì tối

Chương 454: Lạc Thủy

Chương 455: Ngũ Phương Tinh Túc Kinh

Chương 456: Tặng cơ duyên

Chương 457: Sản phẩm thí nghiệm

Chương 458: 2000 năm

Chương 459: Cuồng chiến đấu

Chương 460: Trương Chính Nhất

Chương 461: Rèn sắt khi còn nóng

Chương 462: Tây Lương Đạo

Chương 463: Binh quý thần tốc

Chương 464: Không ngờ được chứ gì!

Chương 465: Hóa giải thù hận

Chương 466: Đại Đạo Kim Kiều

Chương 467: Muốn ngủ với ai

Chương 468: Không biết liêm sỉ

Chương 469: Ngũ Phật Quan

Chương 470: Cơm trứng chiên Hoàng Kim

Chương 471: Tà giáo

Chương 472: Bốn vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan!

Chương 473: Thánh Giáo

Chương 474: Yêu Nguyệt

Chương 475: Kết minh

Chương 476: Nghiệt chủng

Chương 477: Tuyệt Địa Bí Cảnh

Chương 478: Thất Tuyệt Đao

Chương 479: Không có dù nhảy!

Chương 480: Trẫm rất vui

Chương 481: Quét sạch

Chương 482: Huyền Quang

Chương 483: Lý Trường Không

Chương 484: Trảm Bản Ngã

Chương 485: Không có gì xảy ra!

Chương 486: Đại Diệt Tuyệt Thần Đao

Chương 487: Tự hủy căn cơ

Chương 488: Khinh người quá đáng!

Chương 489: Phản ứng bình thường

Chương 490: Kiếm tu đệ nhất thiên hạ

Chương 491: Bạo thể mà chết

Chương 492: Có chuyện cần hỗ trợ

Chương 493: Hoàn thành một nửa

Chương 494: Tái tạo thân thể

Chương 495: Mèo Ba Tư

Chương 496: Mảnh ghép tư liệu

Chương 497: Chào buổi sáng

Chương 498: Liên thủ với nhau

Chương 499: Ù tai

Chương 500: Không biết tự lượng sức mình

Chương 501: Nổi điên

Chương 502: Tử khí

Chương 503: Phiên Thiên Ấn

Chương 504: Phượng Sí Bát Trảm Đao

Chương 505: Chân Không Gia Hương

Chương 506: Giới đao Lưu Ly

Chương 507: Lời rác rưởi

Chương 508: Mặt mèo béo

Chương 509: Mê mang

Chương 510: Lấy đức phục người

Chương 511: Thiên đại ân sủng

Chương 512: Ám hiệu

Chương 513: Mặc Môn

Chương 514: Cơ Quan Thành

Chương 515: Thần công hẳn phải chết không thể nghi ngờ

Chương 516: Tiểu tử thúi

Chương 517: Bản hầu lại trở về

Chương 518: Hiểu lầm

Chương 519: Khủng bố

Chương 520: Không sao đâu

Chương 521: Đột phá Sinh Tử Quan

Chương 522: Nhiệm vụ gặp quỷ

Chương 523: Công việc quan trọng hơn

Chương 524: Lưu Ly Cái

Chương 525: Lý Hương Vân

Chương 526: Nổi danh

Chương 527: Đông Lai Đạo

Chương 528: Ngạo Lai Quốc

Chương 529: Khuynh Địch truyện

Chương 530: Mặc Môn có vấn đề

Chương 531: Đại trí giả ngu

Chương 532: Lúng túng

Chương 533: Thiên Ngoại Vẫn Thạch

Chương 534: Cáo mượn oai hùm

Chương 535: Ngũ Hành Giáp

Chương 536: Không biết xấu hổ

Chương 537: Hãy đi sáng tạo kỳ tích

Chương 538: Đăng Thiên Thí Luyện

Chương 539: Không đáng tin cậy

Chương 540: Đại Na Di Phù Ấn

Chương 541: Đại Kim Cương Phù Ấn

Chương 542: Bản hầu không phục

Chương 543: Sinh tử đại kiếp

Chương 544: Yên tâm

Chương 545: Chín cỗ khôi lỗi

Chương 546: Một vốn bốn lời

Chương 547: Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh

Chương 548: Truyền nhân dòng chính

Chương 549: Bảo khố Thuần Dương

Chương 550: Áo Mễ Gia

Chương 551: Sỉ nhục lớn nhất

Chương 552: Bản tôn là Thuần Dương

Chương 553: Học sinh cấp hai

Chương 554: Đô Thiên Tọa

Chương 555: Chết rồi sao?

Chương 556: Pháo Positron

Chương 557: Hình thức Đàn Ông Thực Sự

Chương 558: Vết nứt không gian

Chương 559: Vùng ngoại ô

Chương 560: Chơi cút bắt

Chương 561: Đều là người một nhà

Chương 562: Quả nhiên là có ý nghĩ xấu!

Chương 563: Vất vả quá độ

Chương 564: Đá mài dao

Chương 565: Nhớ ơn

Chương 566: Càn rỡ

Chương 567: Đổi người

Chương 568: Nổi khùng

Chương 569: Tế Thiên

Chương 570: Bạn bè chí cốt

Chương 571: Khiếu hài hước

Chương 572: Phù Không Chiến Hạm

Chương 573: Lão già chết bầm

Chương 574: Bản đồ Trung Nguyên

Chương 575: Phù Tang Thụ

Chương 576: Ân cần

Chương 577: Đại Đô Hộ Bắc Nhung

Chương 578: Thiên Công

Chương 579: Kim Tam Nguyên

Chương 580: Thói quen kỳ quặc

Chương 581: Phục kích

Chương 582: Bàn Long Côn

Chương 583: Sỉ nhục

Chương 584: Vì sao?

Chương 585: Quan Thiên Nghi

Chương 586: Không có quan hệ?

Chương 587: Chấp niệm

Chương 588: Không thẹn với lương tâm!

Chương 589: Địch tấn công

Chương 590: Không biết sống chết

Chương 591: Lính tôm tướng cua

Chương 592: Xéo đi

Chương 593: Quân Thần Đạo

Chương 594: Bắc Hải

Chương 595: Thiên địa tự vấn

Chương 596: Kết nối trong định mệnh

Chương 597: Minh Châu

Chương 598: Chấp niệm của bốn nữ

Chương 599: Bụng dạ hẹp hòi

Chương 600: Ứng phó toàn lực

Chương 601: Chưa thấy qua việc đời!

Chương 602: Cửu Thiên Thanh Khí

Chương 603: Trời cao chiếu cố

Chương 604: Bò tới

Chương 605: Đè chết các ngươi

Chương 606: Thâu Thiên Hoán Nhật

Chương 607: Hiệp nghĩa vẫn còn

Chương 608: Một thành rưỡi

Chương 609: Mạnh ngoài ý liệu

Chương 610: Ngươi không xứng!

Chương 611: Lão già rác rưởi

Chương 612: Khai Thiên Phủ Quang!

Chương 613: Đứng im!

Chương 614: Trào phúng

Chương 615: Thái Hoa Phi Tiên Kinh

Chương 616: Đám phế vật Đông Hải

Chương 617: Thành giao

Chương 618: Thừa nước đục thả câu

Chương 619: Gõ Mặc Môn

Chương 620: Ta rất tà ác sao?

Chương 621: Hải Nhãn

Chương 622: Đào Hoa Đạo Trường

Chương 623: Đồ con lợn

Chương 624: Tam Túc Kim Ô

Chương 625: Thần Thú hộ tông

Chương 626: Điêu dân

Chương 627: Ngươi mắc lừa rồi

Chương 628: Hư Vô Lũ Sa Tiên Nhân

Chương 629: Thương Long Du Không Thuật

Chương 630: Không đánh lại liền chạy

Chương 631: Phụ tải

Chương 632: Đến phiên ngươi

Chương 633: Cố tình

Chương 634: Khảo nghiệm long khí

Chương 635: Quá ngọt ngào

Chương 636: Cá tuyết

Chương 637: Thổ phỉ

Chương 638: Rất khó xử

Chương 639: Vấn đề sống còn

Chương 640: Xin chỉ giáo

Chương 641: Không hổ là sư huynh

Chương 642: Đánh thật

Chương 643: Thiên Hạ Vô Địch Quyền

Chương 644: Quá tốt rồi!

Chương 645: Bỏ mình ngoài ý muốn

Chương 646: Ân oán

Chương 647: Lập tức trở về Thuần Dương Cung

Chương 648: Thăm dò

Chương 649: 36 vị tổ sư

Chương 650: Ẩn tình

Chương 651: Tràng diện chưa từng thấy

Chương 652: Thị Huyết Thiên Ma

Chương 653: Nam tử đeo mặt nạ

Chương 654: Độc Cô Cầu Đạo

Chương 655: Thông Thiên Toán

Chương 656: Thị Huyết Thiên Ma Bổng

Chương 657: Gian lận

Chương 658: Thái Miếu

Chương 659: Cực Khổ Lâu

Chương 660: Bản sự không biết xấu hổ

Chương 661: Thật đáng tiếc

Chương 662: Đại trận hộ sơn

Chương 663: Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài

Chương 664: Đạo Binh thượng phẩm

Chương 665: Duy Ngã Kiếm

Chương 666: Phách lối

Chương 667: Không có thiên lý

Chương 668: Huyết La Hán

Chương 669: Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo

Chương 670: Nhiếp Hồn Đoạt Phách

Chương 671: Mối hoạ cực lớn

Chương 672: Chó Dữ Chụp Mồi Quyền

Chương 673: Đánh cho ta!

Chương 674: Quá thất sách!

Chương 675: Thiên Tôn Thái Bình tỉnh táo

Chương 676: Khoa trương

Chương 677: Khai trí

Chương 678: Như Lai Hàng Ma Xử

Chương 679: Hù chết lão phu

Chương 680: Rốt cuộc cũng hết khổ

Chương 681: Ghen ghét

Chương 682: Thiên hạ đệ nhất kiếm

Chương 683: Vỡ nát thần quyền

Chương 684: Không có cửa

Chương 685: Đồ đần!

Chương 686: Bo bo giữ mình

Chương 687: Thái Dương Kim Thuyền

Chương 688: Kiếm quang xé rách trời!

Chương 689: Duy Ngã Kiếm hư hại

Chương 690: Thối lui

Chương 691: Đàm Duyên

Chương 692: Di Lặc Ma Kha Bồ Tát

Chương 693: Lễ phép

Chương 694: Phá Giới Đao

Chương 695: Úm ma ni bá mễ hồng

Chương 696: Không nên hiểu lầm!

Chương 697: Oan uổng

Chương 698: Hiểu lầm

Chương 699: Sinh vật kỳ quái

Chương 700: Huyết Ma Lão Tổ

Chương 701: Họ hàng

Chương 702: Khúc mắc

Chương 703: Kế hoạch của Tần thị

Chương 704: Thế giới của cường giả

Chương 705: Trưng cầu ý kiến

Chương 706: Mau cút!

Chương 707: Cung chủ Vạn Thọ Cung

Chương 708: Chân tướng

Chương 709: Nhưng ta cần!

Chương 710: Khó đối phó

Chương 711: 30 vạn dặm

Chương 712: Đơn giản mà thô bạo

Chương 713: Đầu nguồn

Chương 714: Lạc Thủy Điện

Chương 715: Gần đèn thì sáng

Chương 716: Liên tưởng

Chương 717: Tối nay ta có thể ngủ ở đây hay không?

Chương 718: Cung điện trên mây

Chương 719: Thổi phồng

Chương 720: Quá buồn cười

Chương 721: Lặp lại một lần nữa

Chương 722: Thổ Thần Quang

Chương 723: Âm dương tương sinh tương khắc

Chương 724: Không cam tâm

Chương 725: Nhàm chán!

Chương 726: Niết Bàn Chi Hỏa

Chương 727: Có gì đó nổ

Chương 728: Cổ quái

Chương 729: Tưởng tượng

Chương 730: Cá lớn

Chương 731: Thiều Hoa

Chương 732: Thiều Hoa

Chương 733: Điên rồi sao?

Chương 734: Kham Loạn Quyết

Chương 735: Hầu Tử Thâu Đào

Chương 736: Đồng bạn của chính nghĩa

Chương 737: Ai cho ngươi đi!

Chương 738: Không thể trêu vào

Chương 739: Ra bài không theo lẽ thường

Chương 740: Có chút lạc đề!

Chương 741: Chuyện thương tâm

Chương 742: Ngu xuẩn mất khôn

Chương 743: Trung Ương Thế Giới Ấn

Chương 744: Giai thoại khoáng thế

Chương 745: Phát tài

Chương 746: Hù dọa

Chương 747: Kí chủ vất vả rồi

Chương 748: Thanh Tâm Đan

Chương 749: Bình tĩnh!

Chương 750: Mời suy nghĩ thật kỹ

Chương 751: Xử tội

Chương 752: Tình kiếp

Chương 753: Vớ vẩn

Chương 754: Hướng dẫn cách yêu đương

Chương 755: Khó xử

Chương 756: Năm thành

Chương 757: Giá trị tham khảo

Chương 758: Bất lực

Chương 759: Phơi bày

Chương 760: Hiên ngang

Chương 761: Kham Loạn Quyết tới tay

Chương 762: Nhìn lầm

Chương 763: Không có chuyện gì!

Chương 764: Nam nhân của ta

Chương 765: Muốn gặp ta?

Chương 766: Tầm Long Sĩ nhất tộc

Chương 767: Thời gian là sinh mạng

Chương 768: Bị giam lỏng

Chương 769: Sao lại không nói?

Chương 770: Cuộc sống thoải mái

Chương 771: Đừng hốt hoảng

Chương 772: Mang đồ ăn trở về

Chương 773: Có cá khô không?

Chương 774: Hành vi ngu xuẩn

Chương 775: Mất mặt

Chương 776: Sinh hoạt

Chương 777: Mua hết

Chương 778: Kabedon

Chương 779: Rốt cục cũng đi ra

Chương 780: Đá phải thiết bản

Chương 781: Tuyệt đối sẽ không cúi đầu

Chương 782: Làm sao có thể?

Chương 783: Thật kỳ quái!

Chương 784: Quỳ rạp

Chương 785: Luồn cúi

Chương 786: Sai lầm nghiêm trọng

Chương 787: Ợ

Chương 788: Giải phẫu

Chương 789: Mơ ước

Chương 790: Luyện Thể đạo

Chương 791: Trào phúng đối thủ

Chương 792: Có kỳ phụ tất có kỳ tử

Chương 793: Bản thần là Gia Lỗ Lỗ

Chương 794: Nhìn thấu âm mưu

Chương 795: Cần áp lực lớn hơn

Chương 796: Hèn nhát

Chương 797: Lừa phỉnh

Chương 798: Cẩu tặc

Chương 799: Mãng phu

Chương 800: Thú triều

Chương 801: Kỵ huý

Chương 802: Binh Bộ thượng thư

Chương 803: Tuyên ngôn

Chương 804: Phá Trọng Nỗ

Chương 805: Lịch sử đen tối

Chương 806: Chiến thuật mồi nhử

Chương 807: Nguy cơ lớn

Chương 808: Tình nguyện

Chương 809: Vợ nhỏ

Chương 810: Không kém

Chương 811: Lập trình viên

Chương 812: Ông trời bất công

Chương 813: Mãnh hổ mọc cánh

Chương 814: Con tin

Chương 815: Hù chết lão già ta!

Chương 816: Tổ Long Trung Nguyên bị chém đứt

Chương 817: Chí cường giả Yêu tộc

Chương 818: 100 loại phương pháp ăn chay

Chương 819: Lá gan thật lớn

Chương 820: Dẹp đi

Chương 821: Qua loa

Chương 822: Bản thể của Tầm Long Sĩ

Chương 823: Kế thừa nguyện vọng

Chương 824: Không cần khách khí

Chương 825: Hồn đăng kim tự tháp

Chương 826: Trùng hợp

Chương 827: Không có não

Chương 828: Nam Cương thần bí

Chương 829: Giai đoạn thứ hai của kế hoạch

Chương 830: Đừng đóng cửa!

Chương 831: Bản thần là Áo Mễ Gia

Chương 832: Đội trưởng?

Chương 833: Chơi chán

Chương 834: 25 thành

Chương 835: A Nhĩ Pháp

Chương 836: Man Thần

Chương 837: Man Thần Điện

Chương 838: A Không

Chương 839: Đoạt xá

Chương 840: Khịt mũi coi thường

Chương 841: Thần Sứ

Chương 842: Tắt ngúm

Chương 843: Trí thông minh bị vũ nhục

Chương 844: Hâm mộ đã lâu

Chương 845: Ngươi không nên ép ta!

Chương 846: Đại địch

Chương 847: Ngươi bị lừa rồi

Chương 848: Rất biết dọa người

Chương 849: Học được chân truyền

Chương 850: Cứu mạng

Chương 851: Ngu muội

Chương 852: Mộng tưởng hùng vĩ

Chương 853: Thần Điện

Chương 854: Bạo động

Chương 855: Nhiều lời vô ích!

Chương 856: Oán khí

Chương 857: Trung niên khôi ngô

Chương 858: Sơn cốc hình kiếm

Chương 859: Bôi nhọ

Chương 860: Mời bảo bối chém địch

Chương 861: 90 độ

Chương 862: Dối lừa

Chương 863: Thiếu niên Man Thần

Chương 864: Dụ địch xâm nhập

Chương 865: Quyền ý đâu?

Chương 866: Thẳng nhãi ranh

Chương 867: Khiêu chiến

Chương 868: Ta không cô đơn!

Chương 869: Mồi nhử

Chương 870: Khóc lóc đau thương!

Chương 871: Giận điên

Chương 872: Cơ hội tốt

Chương 873: Tiếp tục nguỵ trang

Chương 874: Đi ngược lại

Chương 875: Vực Ngoại Hư Không

Chương 876: Mối thù này đã kết!

Chương 877: Duy ngã độc tôn.

Chương 878: Hệ thống tự động phản kích.

Chương 879: Vóc người mỹ cảm

Chương 880: Đại tế ti Man tộc

Chương 881: Trao đổi

Chương 882: Phong Thần Tỏa

Chương 883: Bí pháp khống chế nguyên thần

Chương 884: Rất dễ bị lừa gạt!

Chương 885: Quá cố chấp

Chương 886: Thần niệm

Chương 887: Đây là bí mật

Chương 888: Man Thần Quân Vô Tà

Chương 889: Siêu Xayda

Chương 890: Phông nền

Chương 891: Không thể làm ngơ

Chương 892: Nín thở

Chương 893: Bị choáng

Chương 894: Kẻ dị đoan

Chương 895: Hoàng Thành Tư

Chương 896: Tòng nhất phẩm

Chương 897: Gia tài bạc triệu

Chương 898: Cửu Long Thành

Chương 899: Liên minh thế gia

Chương 900: Uy vũ không khuất phục

Chương 901: Sao chổi

Chương 902: Chủ nghĩa đế quốc hủ bại

Chương 903: Bến cảng

Chương 904: Nã pháo

Chương 905: Diễn tập

Chương 906: Ăn mày

Chương 907: Không cần đuổi theo

Chương 908: Cầu cứu

Chương 909: Ý nghĩ của Man Vương

Chương 910: Lâm Cầm

Chương 911: Cần gì phải bức ta chứ?

Chương 912: Đánh đến chết

Chương 913: Đánh phủ đầu

Chương 914: Trượt tay

Chương 915: Cảm giác ưu việt

Chương 916: Vô danh tiểu tốt

Chương 917: Lời cảm ơn chân thành của hệ thống

Chương 918: Ai có thể ngồi vững

Chương 919: Mưu đồ bí mật

Chương 920: Kẻ thống trị Nam Cương

Chương 921: Lừa gạt thành công

Chương 922: Sinh Tử Quan bị khóa

Chương 923: Đùa giỡn

Chương 924: Yếu như vậy! ?

Chương 925: Chờ đã lâu

Chương 926: Trấn Cương Thạch Bia

Chương 927: Rớt lại phía sau

Chương 928: Ta đầu hàng!

Chương 929: Nể mặt ngươi?

Chương 930: Rất có đạo lý

Chương 931: Chân Không Đại Thủ Ấn!

Chương 932: Bạch Liên Tịnh Thế

Chương 933: Chén vàng Thuần Dương

Chương 934: Định mệnh

Chương 935: Đều là người tốt

Chương 936: Bi thương

Chương 937: Long đại ca

Chương 938: Không cho phép đi

Chương 939: Ám chỉ

Chương 940: Tội đồ

Chương 941: Hành hình

Chương 942: Chột dạ

Chương 943: Phô trương

Chương 944: Hảo hán

Chương 945: Sợ chưa?

Chương 946: Xá Lợi Tử

Chương 947: Chưởng giáo sáng suốt

Chương 948: kế hoạch hoàn mỹ

Chương 949: Xéo đi!

Chương 950: Trưng cầu ý kiến

Chương 951: Lừa gạt tình cảm

Chương 952: Không phải là người

Chương 953: Da dày thịt béo

Chương 954: Trời cũng giúp ta!

Chương 955: Ta về thăm ngài

Chương 956: Mất mặt

Chương 957: Bị ép buộc

Chương 958: Kim Lan Phổ

Chương 959: Vô Vọng Ma Công

Chương 960: Nói năng bậy bạ

Chương 961: Trúng số độc đắc

Chương 962: Giáo chủ Minh Giáo

Chương 963: Đốn ngộ!

Chương 964: Minh Hà Cáo Tử Kinh

Chương 965: Thất thủ

Chương 966: Tình hữu nghị thâm hậu

Chương 967: Giận đùng đùng

Chương 968: Bắt được chân tướng

Chương 969: Mộ Long Chi Khí

Chương 970: Địch nhân thân thiện

Chương 971: Trả cả gốc lẫn lãi

Chương 972: Chứng đạo nhục thân

Chương 973: Cứ giao cho ta

Chương 974: Đàm Không bất an

Chương 975: Hiểm ác

Chương 976: Đại gian thần

Chương 977: Ái khanh

Chương 978: Ví dụ quen tai

Chương 979: Tỷ muội xa lạ

Chương 980: Khách quý

Chương 981: Kỳ quái

Chương 982: Làm loạn

Chương 983: Niệm châu

Chương 984: Giới Lộc

Chương 985: Quẫn bách

Chương 986: Nói giỡn

Chương 987: Rất mệt mỏi

Chương 988: Thuần Dương Kim Tháp

Chương 989: Bát Bộ Thiên Long

Chương 990: Bộ dáng của Thần

Chương 991: Biến thân

Chương 992: Thích Ca

Chương 993: Gừng càng già càng cay

Chương 994: Úm Ma Ni Bát Ni Hồng

Chương 995: Vận mệnh tốt

Chương 996: Bá đạo

Chương 997: Tín ngưỡng lực

Chương 998: Đấm thường

Chương 999: [Thổ phỉ tu dưỡng bản thân]

Chương 1000: Ni cô

Chương 1001: Phật Thuyết Địa Tàng Bồ Tát Bản Nguyện Kinh

Chương 1002: Tiềm lực đời đời tương truyền

Chương 1003: Tất cả hãy ngừng tay

Chương 1004: Không phù hợp với lẽ thường.

Chương 1005: Con riêng

Chương 1006: Chứng cớ

Chương 1007: Đừng gọi ta là điện hạ

Chương 1008: Lũ khốn

Chương 1009: Tang vật

Chương 1010: Mượn đao giết người

Chương 1011: Phối hợp

Chương 1012: Tân binh

Chương 1013: Ảo giác

Chương 1014: Cô đơn

Chương 1015: Chức trách

Chương 1016: Trần Tịch Đồng

Chương 1017: Trêu chọc

Chương 1018: Thối thể

Chương 1019: Không còn dễ thương

Chương 1020: Nồi lẩu

Chương 1021: Khốc liệt

Chương 1022: Viên đạn bọc đường

Chương 1023: Hòa ái thân thiết

Chương 1024: Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh

Chương 1025: Không phải là thứ gì tốt!

Chương 1026: Thống soái

Chương 1027: Linh hồn của Đại Càn

Chương 1028: Nam nhân bất khuất

Chương 1029: Man di Tây Vực

Chương 1030: Dữ tợn

Chương 1031: Hiểu lầm

Chương 1032: Phê thuốc

Chương 1033: Thái Thượng trưởng lão cao kiến

Chương 1034: Khiển trách

Chương 1035: Được lắm!

Chương 1036: Mệnh mỏng hơn giấy

Chương 1037: Dân cờ bạc

Chương 1038: Phụ thuộc vào tình hình

Chương 1039: Làm theo ý mình

Chương 1040: Có cá tính

Chương 1041: Cuồng vọng

Chương 1042: Trình Nhị Ngốc

Chương 1043: Suy nghĩ khác thường

Chương 1044: Hối tiếc

Chương 1045: Cơ hội tốt

Chương 1046: Kế sách hoàn mỹ

Chương 1047: Xong đời rồi

Chương 1048: Đà Thiên Kỵ

Chương 1049: Tuyệt học lợi hại nhất

Chương 1050: Bị hù dọa

Chương 1051: Minh Vương Truy Hồn Thiếp

Chương 1052: Trảm Long Hồ

Chương 1053: Đệ tử âm hiểm nhất

Chương 1054: Tiến công An Tức

Chương 1055: Ngông cuồng

Chương 1056: Lĩnh vực tốc độ

Chương 1057: Chỉ có nhanh là không phá được!

Chương 1058: Ô Đề Nguyệt

Chương 1059: Trả giá thật lớn

Chương 1060: Bí pháp thời gian

Chương 1061: Khải ý

Chương 1062: Rất đau

Chương 1063: Diêm La Địa Phủ

Chương 1064: Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp

Chương 1065: Lái tự động

Chương 1066: Phương pháp phá cục

Chương 1067: Khinh thường vây công

Chương 1068: Bức ép

Chương 1069: Trận chiến chứng đạo

Chương 1070: Thiên Đạo sững người

Chương 1071: Đánh

Chương 1072: Con đường thứ ba

Chương 1073: Quốc vận Đại Càn

Chương 1074: Tinh vân Thuần Dương

Chương 1075: Ngươi vừa mới bị chặt một đao

Chương 1076: Bốn nữ đột phá

Chương 1077: Thuần Dương Thiếp

Chương 1078: Mất cân bằng

Chương 1079: Làm phản rồi?

Chương 1080: Thực thể

Chương 1081: Giới thiệu

Chương 1082: Lần đầu gặp mặt

Chương 1083: Đùa thôi

Chương 1084: Kinh nghiệm nhân sinh phong phú

Chương 1085: Không như dự tính

Chương 1086: Đại Tế Tửu đời trước

Chương 1087: Xéo đi

Chương 1088: Bớt chém gió

Chương 1089: Chí cường giả mới lên cấp

Chương 1090: Lĩnh vực tuyệt đối

Chương 1091: Người bình thường

Chương 1092: Đại pháp khiếu huyệt bí truyền

Chương 1093: Lữ Nham

Chương 1094: Đao Vương và Kiếm Đế

Chương 1095: Lão tiền bối

Chương 1096: Tịch Đồng tỷ

Chương 1097: Nói nhăng cuội

Chương 1098: Bóng ma tâm lý

Chương 1099: Thiên triều Đại Thiên

Chương 1100: Ngọc tỉ biến hóa

Chương 1101: Sư tôn của Long Thiên Tứ

Chương 1102: Chuyện đại sự

Chương 1103: Sống trong nháy mắt

Chương 1104: Vơ đũa cả nắm

Chương 1105: Hiểu Ngọc Cam

Chương 1106: Thật ngoan

Chương 1107: Buông tay

Chương 1108: Nhân loại thật đáng sợ

Chương 1109: Huyền Quy

Chương 1110: Trợ giúp cường đại

Chương 1111: Xuất khẩu cuồng ngôn

Chương 1112: Đại Thánh Huyền Vũ

Chương 1113: Thái độ tuỳ tiện

Chương 1114: Tam Bất Hiểu

Chương 1115: Rác rưởi

Chương 1116: Ngọn lửa diệt vong

Chương 1117: Cứ yên tâm

Chương 1118: Mai rùa

Chương 1119: Điều tra

Chương 1120: Vô Thiên Đạo Tôn

Chương 1121: Tu tiên giả

Chương 1122: Nghịch Thiên Minh

Chương 1123: U hồn

Chương 1124: Thiên Đình

Chương 1125: Thanh niên bốn có

Chương 1126: Diệu kế

Chương 1127: Phong Thần Bảng

Chương 1128: Báo ứng

Chương 1129

Chương 1130: Hạ Cửu Lưu

Chương 1131: Ý nghĩ to gan

Chương 1132: Si tâm vọng tưởng

Chương 1133: Ngây thơ

Chương 1134: Ác đồ

Chương 1135: Đại trận Vạn Tiên

Chương 1136: Gà đất chó sành

Chương 1137: Tát tai điên cuồng

Chương 1138: Thượng Thanh Tiên

Chương 1139: Chúc ngươi may mắn

Chương 1140: Ý cảnh hủy diệt

Chương 1141: Sự chuẩn bị của Tiên Tôn

Chương 1142: Âm mưu quỷ kế

Chương 1143: Bệnh tâm thần

Chương 1144: Nụ cười tà ác

Chương 1145: Xích Tiêu Giao Long Tiễn

Chương 1146: Quyền năng Thiên Đạo

Chương 1147: Biến số

Chương 1148: Đừng bức ta

Chương 1149: Lá bài tẩy lớn nhất

Chương 1150: Bày bố vô cùng to lớn

Chương 1151: Có vấn đề!

Chương 1152: Ta chính là Tiên Tôn

Chương 1153: Tài sản cố định

Chương 1154: Làm việc tám giờ mỗi ngày

Chương 1155: Ngụy trang cao minh

Chương 1156: Đức Nhĩ Tháp

Chương 1157: Ai đã hạ thủ trước?

Chương 1158: Số lượng nhiều

Chương 1159: Đau sọ não

Chương 1160: Qua loa

Chương 1161: Hệ thống số hai

Chương 1162: Năm nay là năm nào?

Chương 1163: Thời gian học bổ túc

Chương 1164: Thông minh

Chương 1165: Ăn đi

Chương 1166: Sứ mệnh

Chương 1167: Ta cự tuyệt!

Chương 1168

Chương 1169: Phá Quân Tinh

Chương 1170: Mùi vị hệ thống

Chương 1171: Giáo dục bắt buộc

Chương 1172: Phổ cập

Chương 1173: Ba bước

Chương 1174: Điều kiện

Chương 1175: Đồ đần

Chương 1176: Ném qua vai

Chương 1177: Một chút thủ đoạn?

Chương 1178: Thái Bình yếu thuật

Chương 1179: Nói nhảm

Chương 1180: Kỳ Môn Độn Giáp

Chương 1181: Á khẩu

Chương 1182: Kiếm Độn Thuật

Chương 1183: Gào rách yết hầu cũng không có ai tới cứu

Chương 1184: Cứ giao cho ta

Chương 1185: Đường rẽ

Chương 1186: Buông xuôi

Chương 1187: Vạch trần

Chương 1188: Suy bại

Chương 1189: Thấp hèn

Chương 1190: Ước ao ghen tị

Chương 1191: Quá khen

Chương 1192: Gây phiền phức

Chương 1193: Kỳ tài bói toán

Chương 1194: Thấp hèn

Chương 1195: Mắc lừa

Chương 1196: Nguy cấp

Chương 1197: Mãnh Hổ Lạc Địa Thức

Chương 1198: 36 kế

Chương 1199: Trở mặt

Chương 1200: Vạn Ma Kiếp

Chương 1201: Rủi ro

Chương 1202: Mười tám tầng địa ngục

Chương 1203: Hôn quân

Chương 1203: Hôn quân

Chương 1205

Chương 1206: Phượng Tê Cung

Chương 1207: Lữ Nga

Chương 1208: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm

Chương 1209: Vô Sinh Uyên Hải Đại Pháp

Chương 1210: Armstrong Pháo

Chương 1211: Thần Uy Đại Pháo

Chương 1212: Khai hỏa

Chương 1213: Bất Tử Huyết Hồn

Chương 1214: Ngây thơ

Chương 1215: Chiêu Hồn Phiên

Chương 1216: Bảy kiện Đạo Binh

Chương 1217: Đinh Hồn Bái Phách Thư

Chương 1218: Thiếu nhân tình

Chương 1219: Ngây thơ

Chương 1220: Đám đồ đần

Chương 1221: Ngọc tỉ Đại Càn

Chương 1222: Điên tiết

Chương 1223: Kỳ tư diệu tưởng

Chương 1224: Ai là người đánh cờ?

Chương 1225: Thánh Thượng Đại Càn quẫn bách

Chương 1226: Yếu ớt như vậy?

Chương 1227: Già Mã La

Chương 1228: kế hoạch hoàn mỹ

Chương 1229: Mộ Long Ngọc

Chương 1230: Ông trời bất công!

Chương 1231: Rốt cục cũng đợi được

Chương 1232: Đình chỉ thời gian mạnh nhất

Chương 1233: Chuyển đời

Chương 1234: Bàn giao

Chương 1235: Kế hoạch hai

Chương 1236: Ngôn ngữ Thiên Đạo

Chương 1237: Không nói lại

Chương 1238: Phí công

Chương 1239: Thổ dân bản địa

Chương 1240: Ưu thế lớn nhất

Chương 1241: Thân thể quốc vận

Chương 1242: Làm thịt ngươi

Chương 1243: Mãnh Trư

Chương 1244: Tuyệt địa

Chương 1245: Kiếm ý

Chương 1246: Đao ý

Chương 1247: Bột vàng

Chương 1248: Đứa bé đáng thương

Chương 1249: Vạn Thần Điện

Chương 1250: Còn non lắm

Chương 1251: Ôm một cái!

Chương 1252: Không bao giờ thiếu thời gian

Chương 1253: Đại kết cục

Thông Tin Ebook
Người tạo: Viên - Bán Epub Truyện Dịch - Inbox zalo 0986372264 để mua truyện
Nguồn: https://www.facebook.com/profile.php?id=100007104165477
Tác Giả: Cao Lạnh
Truyện: Phản Diện Siêu Cấp
Tình Trạng: Full

Chương 1: Bùa đòi mạng

Tại đại thế giới Trung Thổ, ở bên ngoài Thuần Dương Cung —— thánh địa võ đạo, đang diễn ra một trận giao phong ngôn ngữ kịch liệt.
Trong đó, một bên là thiếu niên mặc áo xanh, trên ống tay áo thêu một con cự long vàng óng, nhìn qua không quá mười sáu, bảy tuổi, còn bên kia thì mặc một bộ áo vải, niên kỷ cũng lớn hơn thiếu niên một chút. Hai người giằng co, người chiếm ưu thế lại là thiếu niên không quá mười sáu, mười bảy tuổi kia.
"Trần Khuynh Địch! Rốt cuộc là ngươi mạnh hơn ta ở chỗ nào? !"
"Ồ?"
Trần Khuynh Địch rất hứng thú nhìn đối phương, mà đối phương thì than thở khóc lóc, tiếp tục lên án: "Ta vào lúc ba tuổi đã tu võ, tám tuổi rèn luyện gân cốt, mười hai tuổi đạt đến Sơ Khuy Môn Kính, mười lăm tuổi đạt đến Tiểu Hữu Sở Thành, hai mươi tuổi đạt đến Xuất Thần Nhập Hóa. Nếu ngươi có tình cảnh như ta, sẽ không có lý do mạnh hơn ta!"
Trần Khuynh Địch chớp chớp mắt nói: "Quả thật, với thiên phú của ngươi, cũng coi như là người ưu tú trong đệ tử nội môn. Trong tương lai cũng không phải là không thể trở thành đệ tử chân truyền, nhưng..."
Trần Khuynh Địch lớn tiếng nói: "Ta có một người cha tốt."
Lời vừa được nói ra, đệ tử nội môn kia lập tức đỏ bừng mặt, thở mạnh nói: "Ta tu luyện khắc khổ từ nhỏ, đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục (*), không biết phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực mới có tu vi và địa vị như bây giờ!"
(*) Một câu ngạn ngữ, “tam cửu” và “tam phục” lần lượt là hai thời điểm lạnh và nóng nhất trong năm, bởi vậy nên “đông luyện tam cửu hạ luyện tam phục” ý chỉ người siêng năng thì kể cả vào thời điểm khắc nghiệt nhất cũng không bỏ qua rèn luyện.
Trần Khuynh Địch nói: "Ta có một người cha tốt."
Đệ tử nội môn gầm thét một tiếng: "Thiên phú võ học của ta hơn ngươi, một lòng suy nghĩ cho tông môn, mấy lần tham gia nhiệm vụ tông môn đều hoàn thành viên mãn!"
Trần Khuynh Địch nói: "Ta có một người cha tốt."
Đệ tử nội môn lắc lư mấy lần, sự phẫn nộ trong mắt giống như có thể hóa thành hỏa diễm, nói: "Ta hòa ái dễ gần với các sư đệ, tôn kính hữu lễ với các trưởng lão, còn đoạt được quán quân trong trận thi đấu nhỏ hôm qua của tông môn!"
Trần Khuynh Địch bình tĩnh nói tiếp: "Ta có một người cha tốt."
"Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi!" Đệ tử nội môn phát run như động

kinh, dùng tay phải chỉ vào Trần Khuynh Địch, đã cà lăm.
"Tông, tông môn có một tên gia hỏa dựa vào lão cha trèo lên cao như ngươi, sẽ ngày càng mục nát..."
"Ngươi nói cái gì!" Trần Khuynh Địch lập tức vô cùng giận dữ, chỉ vào con cự long vàng óng trên quần áo của mình nói: "Ngươi hãy chú ý lời nói cho ta. Ta là Đạo Tử chân truyền, một đệ tử nội môn cỏn con như ngươi cũng dám khiêu chiến? Có tin ta phái ngươi đi đến Nam Cương trấn áp Man tộc, gặm khoai tây hàng ngày hay không? !"
Đầu tiên, đệ tử nội môn kia bị khí thế của Trần Khuynh Địch dọa cho lui về sau một bước, nhưng nghĩ đến việc mình khắc khổ nỗ lực như thế, kết quả còn không bằng một tên dựa vào lão cha, trong lòng lập tức tức giận, càng ngày càng giận dữ, muốn rút trường kiếm bên hông ra để liều mạng với tên phú nhị đại (*) lớn nhất tông môn này.
(*) Phú nhị đại hay còn gọi là "thế hệ siêu giàu thứ hai", cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn.
"Hừ." Trần Khuynh Địch nhíu mày, khí tức khổng lồ chảy ra từ trong thân thể, trực tiếp áp lên người của tên đệ tử nội môn.
"A! Luyện Tinh Hóa Khí...ngươi thế mà đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên?" Đệ tử nội môn cảm thấy bất khả tư nghị nói, võ học Hậu Thiên có bốn tiểu cảnh giới, hắn đã đạt đến cảnh giới thứ ba Xuất Thần Nhập Hóa, nhưng tu vi của Trần Khuynh Địch còn vượt xa hắn, thậm chí là đã siêu việt Hậu Thiên, đạt đến cảnh giới Tiên Thiên. Cái cảnh giới này, cho dù là ở trong tông môn cũng chỉ có một số ít đệ tử chân truyền và các trưởng lão đạt được.
"Được rồi, bản Đạo Tử cũng không so đo với ngươi, đi xuống đi."
Trần Khuynh Địch mỉm cười, sau đó mặc kệ tên đệ tử nội môn không cam lòng, nghênh ngang rời đi.
Sau khi đi vào sơn môn nhà mình, Trần Khuynh Địch mới thu hồi nụ cười ở trên mặt, lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt văn nhã.
Thân là một phần tử xuyên việt, Trần Khuynh Địch may mắn hơn đại bộ phận. Lúc tỉnh lại đã phát hiện ra mình trở thành Đạo Tử chân truyền của một trong thập đại thế lực trong thiên hạ —— Thuần Dương Cung, ở bên trên không chỉ có nghĩa phụ của mình —— cung chủ Thuần Dương Cung, ở phía dưới còn có một nhóm lớn đệ tử làm trợ thủ, ngoài ra còn duy trì quan hệ tốt đẹp với tất cả các trưởng lão, thiên phú của bản thân cũng làm nghĩa phụ vui vẻ, còn trẻ tuổi đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.
Có lẽ đây chính là phú nhị đại a.
Vấn đề duy nhất chính là...
"Ôi, Khuynh Địch, chuẩn bị thế nào rồi? Lần này ngươi đã đột phá đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, còn chủ động đề xuất muốn rời cung lịch luyện... Đúng rồi, nếu lần này ngươi cũng rời cung, thì cũng

không ngại trông nom nhóm đệ tử ngoại môn đi ra ngoài lần này, lúc đầu người lĩnh đội chỉ có tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, tông môn cũng hơi không yên tâm."
Một trung niên nam tử đi tới trước mặt Trần Khuynh Địch, mặc phục sức trưởng lão Thuần Dương Cung, khẽ cười nói.
"Ồ?" Trần Khuynh Địch ngẩn ngơ, nhưng lập tức liền phản ứng lại: "Lâm trưởng lão cứ yên tâm đi, Khuynh Địch làm sao có thể khiến cho nghĩa phụ thất vọng, ta sẽ tận lực hỗ trợ."
"Ha ha, cũng đúng, đứa bé khi đó, bây giờ đã có tu vi như thế này, đã không cần ta phải quan tâm nữa rồi." Trung niên nam tử bật cười lớn, sau đó chắp tay với Trần Khuynh Địch rồi quay người rời đi.
Mà sau khi tiễn đối phương đi, Trần Khuynh Địch cũng khẽ thở dài một tiếng, lấy một quyển trục viết đầy tư liệu từ trong ngực ra, chầm chậm mở ra:
"Lạc Viêm Thành, là một toà thành nhỏ ở biên thuỳ Viêm Hán Quốc —— nước thuộc hạ của hoàng triều Đại Càn, xác thực có bốn tiểu gia tộc bất nhập lưu, người mạnh nhất ở trong đó cũng chỉ là cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong."
"Gia tộc cần tìm hẳn là Dương gia ở trong bốn gia tộc nhỏ. Trong bốn gia tộc, Dương gia cũng chỉ coi như là đứng hàng trung bình, trong các đệ tử của gia tộc, cũng xác thực có một người tên là Dương Xuân."
"Quả nhiên, thật sự là có người này a."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, sau đó đưa ý thức vào trong cơ thể, rất nhanh liền nhìn thấy tấm bảng đen to lớn giống như bảng đen trong lớp học trước khi xuyên việt.
Trên tấm bảng hiện ra mấy hàng chữ lớn màu vàng chói lọi——
"Thời gian còn lại trước khi kí chủ tử vong: Mười năm."
Không sai, đây chính là vấn đề duy nhất mà Trần Khuynh Địch gặp phải từ khi xuyên việt cho đến nay.
Qua mười năm nữa, hắn sẽ không còn sống nữa.
"Cái gì mà hệ thống chứ, lúc đầu ta còn tưởng đây là ngón tay vàng, không ngờ được kết quả lại là bùa đòi mạng..."

Chương 2: Dương Xuân

Trần Khuynh Địch thay đổi ánh mắt, tiếp tục nhìn xuống, ở bên dưới thì viết cụ thể kiểu chết của hắn: "Ba tuổi tập võ, năm tuổi Hậu Thiên, mười hai tuổi Hậu Thiên đỉnh phong, mười sáu tuổi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nhưng vào lúc mười chín tuổi thì gặp phải Dương Xuân —— địch nhân cả đời. Ba năm sau đó, ở ngay trước mặt mọi người, bị Dương Xuân đánh bại ở trên Phi Tiên Nhai của Thuần Dương Cung, sau đó ở dưới sự phẫn nộ không ngừng làm khó dễ Dương Xuân. Bảy năm sau, Dương Xuân không ngừng mạnh lên, cuối cùng đã giết chết hắn ở trên Phi Tiên Nhai của Thuần Dương Cung."
Đây chính là cuộc đời của một nhân vật, ngắn gọn súc tích.
"Dương Xuân này chính là nhân vật chính, đánh như thế nào cũng không chết, cuối cùng còn thoáng một cái liền quật khởi. Vì thế ta chính là trùm phản diện chuyên môn đối nghịch với nhân vật chính..."
Thân là nhân vật phản diện, chết cũng là chuyện đương nhiên.
"Con m* nó!"
Càng khiến cho Trần Khuynh Địch khó chịu chính là, địch nhân cả đời của mình, tên gia hỏa tên là Dương Xuân kia...đang ở ngay trong Viêm Hán Quốc.
Hơn nữa, thân phận của hắn là cháu đích tôn của Dương gia —— một trong tứ đại thế gia của Lạc Viêm Thành thuộc Viêm Hán Quốc, cũng là nguyên nhân lần này hắn đặc biệt xin xuất cung.
"..."
"Nhất định phải bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước, bây giờ mình sẽ đi ôm bắp đùi nhân vật chính!"
Ngày hôm sau, ở bên ngoài Phi Tiên Nhai, các đệ tử ngoại môn cùng đi đến Viêm Hán Quốc với Trần Khuynh Địch được mấy vị trưởng lão ngoại môn dẫn dắt đến, bắt đầu tập kết ở đây.
Không ngờ, mục tiêu lịch luyện của nhóm đệ tử ngoại môn này lại ở rất gần Lạc Viêm Thành, cho nên Trần Khuynh Địch mới chấp nhận nhiệm vụ hộ tống bọn hắn một đoạn. Tạm cho là thả lỏng trước khi gặp mặt nhân vật chính đại nhân.
Mà ở trong nhóm đệ tử ngoại môn này, người chịu trách nhiệm lĩnh đội là một thiếu nữ thanh lệ mặc áo trắng.
Thiếu nữ dùng hai mắt sáng tỏ nhìn hắn, tuy nhìn như hiền lành, nhưng mơ hồ có cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. Khí tức trên người của nàng cũng khiến cho Trần Khuynh Địch nhíu mày, không giống như đại đa số võ giả Nhân tộc, đây là khí tức tương tự với yêu tộc, lại hoàn toàn khác với yêu tộc, hơn nữa còn ẩn tàng cực sâu. Nếu bản thân Trần Khuynh Địch không tương đối đặc thù, sợ

rằng là cũng không thể phát hiện được.
Trần Khuynh Địch lắc lắc đầu, ném đi những ý nghĩ loạn thất bát tao này.
So với chuyện này, vị nhân vật chính đại nhân ở Lạc Viêm Thành xa xôi kia vẫn quan trọng hơn.
"Doanh sư muội, tất cả đã đến đông đủ chưa?"
"Đã đến đủ." Doanh Phượng Tiên nói rất lạnh lùng, tương đồng với khí chất băng lãnh của nàng, cho dù là đối mặt với Đạo Tử chân truyền như Trần Khuynh Địch, vẻ mặt của nàng vẫn không đổi sắc.
Chẳng qua là như vậy cũng tốt, Trần Khuynh Địch cũng đỡ phải suy nghĩ.
"Vậy thì đi thôi, chúng ta đi như thế nào?" Trần Khuynh Địch hiếu kỳ hỏi, hắn vừa mới xuyên việt, vẫn còn chưa chỉnh sửa ký ức, cũng rất tò mò với phương thức xuất hành của cái thế giới huyền huyễn này.
Có phải là dùng trận pháp truyền tống cực kỳ thuận tiện ở trong tiểu thuyết hay không?
"Sư huynh nói đùa rồi, đương nhiên là ngồi linh hạc."
"Linh, linh hạc?"
Dường như hưởng ứng lời nói của Doanh Phượng Tiên, trong không trung vang lên một tiếng hạc kêu lảnh lót, tiếp theo có một con tiên hạc viễn siêu kích thước bình thường rơi từ trên không xuống, cuối cùng thu hồi lại hai cánh đứng ở bên cạnh Phi Tiên Nhai. Trần Khuynh Địch có thể nhìn thấy chỗ ngồi ở trên lưng của nó.
"..."
Trần Khuynh Địch liếc nhìn Phi Tiên Nhai có độ cao hơn một trăm mét, sau đó lại nhìn linh hạc.
Hắn vào trước khi xuyên việt đã có chứng sợ độ cao, đột nhiên cảm thấy chân nhũn ra.
"Vù"
Tiếng gió gào thét vang lên bên tai, hơn mười đệ tử ngoại môn khẩn trương nắm lấy tay vịn, ngồi trên lưng linh hạc. Có người hiếu kỳ nhìn xuống, có người căn bản không dám mở mắt, còn có người thì hâm mộ và bội phục nhìn hai thân ảnh như Kim Đồng Ngọc Nữ trên đỉnh đầu tiên hạc.
Nam thì cao lớn cứng chắc, toàn thân chảy xuôi khí tức khổng lồ, đó là lực lượng đáng sợ mà đệ tử ngoại môn thậm chí là đệ tử nội môn cũng khó có thể tưởng tượng. Cương khí cảnh giới Tiên Thiên không ngừng tản ra từ trên cơ thể của hắn, có vòng bảo hộ cương khí hùng hồn cản ở trước nhất, đã triệt tiêu hơn phân nửa lực gió mà linh hạc phi hành tạo ra.
Nữ thì duyên dáng yêu kiều, tuy không có lực lượng mạnh mẽ như người nam, nhưng đứng trên đỉnh đầu linh hạc cũng rất khoan thai tự đắc, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Có thể thấy được lực khống chế của nàng đối với bản thân là mạnh mẽ cỡ nào.

"Trần sư huynh chủ động phóng cương khí của mình ra, chính là vì bảo hộ chúng ta khỏi lực gió trong khi linh hạc phi hành? Mấy lần ra ngoài lịch luyện trước, mấy vị sư huynh nội môn cũng không làm như vậy."
"Đúng vậy a, hơn nữa ngươi xem đi, Phượng Tiên sư tỷ cũng ở trong phạm vi bảo hộ của Trần sư huynh đó. Ôi, nếu Trần sư huynh cũng đối xử với ta như vậy thì tốt rồi!"
"Bớt hoa si đi, cô gái nhỏ nhà ngươi..."
"Ấy hì hì..."
Mà vào giờ phút này, Trần Khuynh Địch được các đệ tử ngoại môn không ngừng tán dương thì đang xanh mặt, đứng trên đỉnh đầu linh hạc không nhúc nhích, nhìn về phía trước không chớp mắt, giống như tượng đá.
Doanh Phượng Tiên là người cảm thấy không đúng đầu tiên, chủ động hỏi: "Trần sư huynh?"
"Sao, sao vậy? !" Trần Khuynh Địch chảy mồ hôi, khẩn trương nói, chẳng lẽ chuyện mình sợ độ cao đã bị bại lộ? ! Hỏng bét, như vậy thì chẳng phải uy nghiêm của Đạo Tử chân truyền đã bị hủy trong chốc lát.
"Ta biết sư huynh thông cảm cho đệ tử ngoại môn, nhưng cưỡi linh hạc cũng là một phần trong tu hành, sư huynh nên thu hồi cương khí, để cho bọn hắn rèn luyện."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch hơi nghiêng đầu, không kịp phản ứng.
Doanh Phượng Tiên thì khẽ nhíu mày, hỏi: "Sao thế? Chẳng lẽ không phải là sư huynh lo lắng nhóm đệ tử ngoại môn có tu vi thấp, không thể ngăn cản lực gió trong khi linh hạc phi hành, mới dùng cương khí Tiên Thiên để bảo vệ bọn hắn hay sao?"
"..."
Con ngươi Trần Khuynh Địch đảo một vòng, nói: "Đương nhiên là không phải! Sư muội nói đúng! Vì bảo vệ những đệ tử ngoại môn kia, ta mới làm ra vòng bảo hộ! Dù sao thì linh hạc bay cao như vậy, nếu té xuống, khẳng định sẽ ngã đến mức phấn thân toái cốt a, ha ha ha..."
"Sư huynh nói đùa rồi." Doanh Phượng Tiên che miệng khẽ cười, dường như không ngờ được Trần Khuynh Địch sẽ nói ra mấy câu như thế, nói: "Xung quanh mỗi con linh hạc đều có trận pháp mà trưởng lão khắc lên, cho dù là thật sự có đệ tử ngoại môn bị gió thổi bay ra khỏi linh hạc, tối đa cũng chỉ treo xung quanh linh hạc, không thể té xuống."
Trần Khuynh Địch: "..."
M* nó! Không té xuống thì ngươi hãy nói sớm a! Dọa cho lão tử tưởng rằng ở trên con linh hạc này không có biện pháp an toàn nào!

Tại Viêm Hán Quốc, trên dãy núi Viêm Hán, có một con linh hạc chở

hơn mười người xuyên qua tầng mây, mà Lạc Viêm Thành —— đích đến của mọi người, đã gần trong gang tấc.
"Nói đến Lạc Viêm Thành, hình như Phượng Tiên sư tỷ cũng đến từ nơi đó có phải không?"

Chương 3: Xóa bỏ

"Hình như là thế, không ngờ một Lạc Viêm Thành nho nhỏ mà lại có thiên tài như Phượng Tiên sư tỷ a."
"Vậy cũng nói rõ sự ưu tú của sư tỷ a."
"Viêm Hán Quốc là một quốc gia, bản thân là nước phụ thuộc của hoàng triều Đại Càn, lệ thuộc vào vương triều Trung Nguyên, hơn nữa còn là một nước phụ thuộc hạ đẳng tương đối yếu ớt, mà Lạc Viêm Thành càng là một thành nhỏ xa xôi của Viêm Hán Quốc. Có thể trổ hết tài năng ở một nơi như thế này, quả thật là có thể nhìn ra thực lực của một người." Trần Khuynh Địch mờ mịt liếc nhìn Doanh Phượng Tiên, nói thầm ở trong lòng.
Nói đến, Dương Xuân gì đó cũng ở trong Lạc Viêm Thành, sẽ không trùng hợp đến như thế chứ...
Vì tránh để ảnh hưởng đến quá nhiều người, sau khi linh hạc hạ xuống trên tòa núi nhỏ ở dãy núi Viêm Hán, Trần Khuynh Địch liền dẫn mọi người đi xuống linh hạc, tụ tập ngoài dãy núi, đi đến bình nguyên ở ngoại ô Lạc Viêm Thành.
"Mọi người không cần phải sốt ruột, lần này chúng ta đến đây để rèn luyện, mà bây giờ mộ táng —— địa điểm lịch luyện còn chưa xuất thế. Cho nên trước tiên mọi người có thể đi dạo trong Lạc Viêm Thành một vòng, mua vài món đồ, thả lỏng một phen. Chẳng qua thả lỏng thì thả lỏng, nhưng chờ đến lúc lịch luyện, không cho phép có người nào được thư giãn."
"Vâng, sư huynh!"
Đối với đệ tử ngoại môn mà nói, đây cũng là mấy lần rời khỏi tông môn mà bọn hắn ít có, đương nhiên là không kịp chờ đợi muốn đi dạo một vòng, Trần Khuynh Địch cũng lười ngăn cản bọn hắn.
Quan trọng hơn là...
"Phải làm sao đây, chẳng lẽ cứ đi gặp nhân vật chính như vậy?" Trần Khuynh Địch hơi sợ, vừa nghĩ tới sắp gặp mặt nhân vật chính đại nhân sẽ xử lý mình vào mười năm sau, Trần Khuynh Địch đã cảm thấy đau đầu, vậy mà có chút lâm trận lùi bước.
"Nếu không thì cứ chờ một chút, trước tiên ta sẽ điều chỉnh trạng thái..."
Lúc Trần Khuynh Địch chuẩn bị đi tìm một địa phương, dự định bế quan đến hừng đông, trong đầu đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: "Reng reng reng".
"Tích! Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến!"
"Tên nhiệm vụ: Bước đầu xưng bá."
"Giải thích nhiệm vụ: Dương gia ở Lạc Viêm Thành thuộc Viêm Hán Quốc, đã từng có một vị võ giả rất không tầm thường, trong gia tộc

có một bản tuyệt học khoáng thế trân quý, bản tuyệt học này được không ít người thèm muốn. Mời kí chủ cướp đoạt bản tuyệt học này, bởi vì Dương gia coi nó là chí bảo truyền thừa, cho nên đề nghị kí chủ giết sạch người của Dương gia trong bóng tối, sau đó cướp tuyệt học đi, hủy diệt chứng cứ. Cứ như vậy là có thể thu được tuyệt học, đặt cơ sở cho con đường xưng bá."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Trợ giúp kí chủ lĩnh ngộ tuyệt học khoáng thế."
"Trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại: Xoá bỏ."
Trần Khuynh Địch: "..."
Ha ha? ! Đây là cái nhiệm vụ quỷ gì a! Giết sạch người của Dương gia? Ta nhớ không lầm Dương Xuân này chính là họ Dương a! Đây là muốn ta không chết không thôi với nhân vật chính hay sao?
Bước đầu xưng bá cái gì, rõ ràng là bước đầu tìm đường chết mà! Hơn nữa hố nhất chính là trừng phạt khi thất bại...
"Lại có thể là xoá bỏ a? !"
Rõ ràng đang nói cho ngươi biết, không làm thì chết a!
Nói thật, ở trong cái nháy mắt này, Trần Khuynh Địch hận không thể đập nát cái hệ thống ở trong đầu.
"Hệ thống đáng chết." Đi trên đường cái Lạc Viêm Thành, Trần Khuynh Địch xanh mặt thấp giọng lẩm bẩm. Hệ thống nhà khác đều là ngón tay vàng của nhân vật chính, bỏ ra thấp hồi báo cao, hệ thống của mình thì sao? Thế mà suốt ngày muốn chơi chết kí chủ.
Bước đầu xưng bá cái gì, rõ ràng là muốn mình đi diệt Dương gia, sau đó kết thù với nhân vật chính Dương Xuân. Đến lúc đó nhân vật chính sẽ nằm gai nếm mật, lại bất ngờ phát hiện người đồ sát Dương gia năm đó là mình, sau đó tìm tới mình báo thù, sau khi thất bại mấy lần, cuối cùng cũng báo thù rửa hận thành công.
Mà ở trong cái kịch bản này, mình không phải là loại nhân vật phản diện mà nhất định sẽ bị giải quyết hay sao.
"Ta mới không thèm đi làm!" Đây rõ ràng là chuyện đi tìm chết, Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ không làm.
Chẳng qua cái trừng phạt khi thất bại —— xoá bỏ —— thật sự quá dọa người, Trần Khuynh Địch không dám dùng tính mạng mình để khiêu chiến với ranh giới cuối cùng của hệ thống. Cho nên đành từ bỏ ý nghĩ bế quan tu luyện, vụng trộm chạy vào Lạc Viêm Thành, dự định quan sát tình hình, nhìn vị nhân vật chính đại nhân trong bóng tối kia, sau đó sẽ ra quyết định.
"Dương gia Lạc Viêm, cũng không biết là ở đâu." Vào lúc Trần Khuynh Địch chuẩn bị hỏi bừa người đi đường, cách đó không xa lại đột nhiên vang lên tiếng huyên náo.
"Phế vật đáng chết, thế mà còn dám phản kháng? !"
"Đánh chết nó cho ta!"
"Hôm nay biểu ca ta sẽ giáo huấn ngươi thay cho đại bá! Hơn nữa

xảy ra chuyện này, ngươi cho rằng đại bá còn có thể tiếp tục ngồi vững ở vị trí gia chủ hay sao. Chờ hắn rớt đài, ngươi hãy đến một cái thôn nhỏ nào đó sống cô độc trong quãng đời còn lại đi."
"Mau giao tiền tháng này của ngươi ra cho ta!"
Trên đường nhỏ, có mấy thiếu niên mặc áo xám, nhìn qua không quá mười lăm, mười sáu tuổi đang vây quanh một bóng dáng bé nhỏ, không ngừng đấm đá. Thân ảnh bị đấm đá còn nhỏ hơn bọn hắn không ít, dường như chỉ có mười một, mười hai tuổi.
Khiến cho người ta bất ngờ là, rõ ràng là một sự kiện ức hiếp trắng trợn như thế, nhưng không có người đi đường nào dám hỏi thăm.
"Hả?" Trần Khuynh Địch nhíu mày, cái tràng diện này làm cho một người đến từ xã hội văn minh kiếp trước như hắn vô thức cảm thấy phản cảm.
"Nhanh lên! Giao ra cho thiếu gia! Không nên ép ta lột sạch ngươi!"
"Đúng thế, đúng thế, còn dám ngoan cố chống lại..."
"Ta nói này..." Trần Khuynh Địch tiến lên một bước, trực tiếp đứng sau lưng các thiếu niên đang ức hiếp, sau đó dùng hai tay kéo bọn hắn ra.
"Vào ban ngày ban mặt càn khôn sáng sủa, ức hiếp người khác như thế này là không hay a."
"Ngươi là ai? ! M* nó!"
"Nhà quê từ đâu tới, xéo đi!"
Tuy Trần Khuynh Địch ra vẻ ông cụ non, nhưng bề ngoài không khác các thiếu niên đang ức hiếp là mấy, cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đương nhiên là không có bất kỳ lực uy hiếp gì. Hình như các thiếu niên bị kéo ra đã quen phách lối, trực tiếp quay đầu lại ném cho hắn một ánh mắt xem thường, hung tợn mắng chửi.
"..."
Mặt Trần Khuynh Địch tối đen, hắn vốn đã bị cái nhiệm vụ quái lạ của hệ thống làm cho tâm tình không tốt, bây giờ lại gặp phải chuyện như thế này, lập tức không còn tâm tư lý luận.
"Xéo đi, một đám con nít." Hắn vung tay lên, mấy thiếu niên không có một chút lực phản kháng nào, bị hắn ném bay ra bên ngoài. Do Trần Khuynh Địch cố ý dùng lực, mây thiếu niên còn lăn vài vòng trên mặt đất, vô cùng chật vật.
"A! Cái tên nhà ngươi...đáng chết!"
"Hỗn đản từ đâu tới, lại dám đối xử với chúng ta như vậy!"
Nhắm mắt làm ngơ, Trần Khuynh Địch cũng lười mở mang kiến thức cho một đám ngu đần, trực tiếp kéo bóng dáng bé nhỏ trên mặt đất lên, dưới chân vận khinh công, trong chớp mắt đã biến mất trên đường cái.

Chương 4: tuyệt mạch trời sinh

Ở bên bờ hồ ngoại ô, bóng dáng bé nhỏ chậm rãi ngẩng đầu, trong đầu còn hơi mơ hồ.
"Đây, đây là?"
"Tỉnh rồi?"
Âm thanh vang lên bên cạnh khiến cho bóng dáng bé nhỏ đang mê hoặc —— giật mình tỉnh lại trong nháy mắt. Cảnh giác nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo bào xanh đang ngồi ở đó, trên mặt nở một nụ cười ôn nhu, khiến cho người ta không tự chủ cảm thấy an tâm.
"Em vừa bị mấy thằng ranh con kia đánh ngất xỉu, yên tâm là ta đã đánh cho bọn hắn một trận, không sao chứ?"
Bóng dáng bé nhỏ không trả lời, vẫn cảnh giác nhìn Trần Khuynh Địch, còn hắn thì không để ý một chút nào, mỉm cười nói: "Cô bé vẫn rất cảnh giác."
Trần Khuynh Địch sờ cằm, tâm huyết đột nhiên dâng trào, nói: "Cô bé, vì sao em lại bị người ta đánh?"
"Bọn hắn muốn cướp tiền của em."
"Ăn cướp sao, sao em không đánh trả?"
"Em đánh không lại bọn hắn."
Nói đến đây, cô bé cắn môi, dường như rất không cam lòng.
"Vậy em có muốn học võ với ca ca hay không?" Trần Khuynh Địch vừa cười vừa nói, hắn không có ý gì khác, chỉ là không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy cô gái này rất có duyên với mình, cho nên mới chủ động mời.
"! ! !" Con mắt của cô bé sáng lên, nhưng tiếp theo giống như nghĩ đến cái gì đó, hơi uể oải cúi thấp đầu nói: "Vô dụng, em không tu võ được. Ba năm qua, tất cả nội lực mà em tu luyện ra đều vô cớ biến mất, bác sĩ mà cha mời đến đều nói em là tuyệt mạch trời sinh, cả đời không thể tập võ..."
"Thể chất tuyệt mạch trời sinh?" Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm, đây là loại thể chất gì? Sao mình chưa từng nghe qua a?
"Không thể tập võ a, không sao, trời không tuyệt đường người, trong thiên hạ này không phải chỉ có một mình con đường tập võ. Em có thể thử học những thứ khác, ví dụ như y thuật a, luyện đan a, tinh thần lực cũng là một phương hướng phát triển không tệ." Trần Khuynh Địch vừa cười vừa nói.
"Trời không tuyệt đường người..." Cô bé thấp giọng lẩm bẩm.
"Đúng a, từ bỏ thì ai cũng có thể làm được, phải làm chuyện mà người khác không làm được mới đúng."
"Như vậy sao..." Con mắt của cô bé càng ngày càng sáng, ánh mắt hơi

mất mát lúc trước cũng nảy sinh ra một loại tình cảm kịch liệt nào đó.
Mà mặt khác, Trần Khuynh Địch lại hơi xúc động.
Nói đến, trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, cũng đều có rất ít người không thể tập võ. Dù sao thì ở trong cái thế giới này, cho dù là phàm nhân cũng biết công phu quyền cước, người hoàn toàn không thể tập võ cũng không thấy nhiều...
"Hử?" Trần Khuynh Địch nhíu mày, đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng lắm.
"Tìm được rồi! Chính là hắn!"
"Tên xú tiểu tử đáng chết, cuối cùng cũng bị chúng ta tìm được!"
Trần Khuynh Địch nhíu mày, quên sạch sành sanh dị dạng trong lòng, rất hứng thú nhìn từng bóng người chạy từ đằng xa tới. Không ngờ đầu lĩnh chính là mấy thiếu niên vừa bị hắn ném bay, mà đi theo sau bọn hắn, thì là mười mấy tên gia hỏa vừa nhìn đã biết là chó săn.
"Ôi, nhóm người đánh em đã gọi đội giúp đỡ."
Cô bé cũng hơi khẩn trương, đột nhiên nói: "Anh hãy đi nhanh đi, tối đa là bọn hắn đánh em một trận, sẽ không giết em. Nhưng nếu anh tiếp tục lưu lại ở nơi này, có lẽ bọn hắn sẽ giết anh."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch sững sờ, trong ánh mắt nhìn cô bé có không ít ánh nắng.
"Ha ha, yên tâm đi, chỉ bằng vào đám người này còn không làm gì được anh."
"Bọn hắn là võ sư hộ viện trong tộc, tu vi đều là Hậu Thiên, hơn nữa hầu như đã đạt tới cảnh giới Tiểu Hữu Sở Thành!" Cô bé dường như nhìn ra việc Trần Khuynh Địch không thèm để ý, vội vàng cảnh cáo.
Hậu Thiên có bốn tiểu cảnh giới, Sơ Khuy Môn Kính, Tiểu Hữu Sở Thành, Xuất Thần Nhập Hóa, Đăng Phong Tạo Cực. Ở một cái địa phương nhỏ như Lạc Viêm Thành, có thể đạt đến cảnh giới Tiểu Hữu Sở Thành cũng coi như là tiểu cao thủ.
Nhưng đối với Trần Khuynh Địch, đường đường là đệ tử Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung mà nói, cảnh giới Hậu Thiên, đó là thứ gì.
"Cô bé, hãy mở to hai mắt nhìn cho kỹ, hôm nay ca ca sẽ báo thù cho em!"
Trần Khuynh Địch vén tay áo lên, hứng thú nói to. Lời cảnh cáo lương thiện của cô bé khiến cho hắn cảm thấy mình không cứu lầm người, tâm tình hơi ngột ngạt lập tức trở nên tốt hơn.
Cho nên hắn quyết định hành hiệp trượng nghĩa một lần.
"Lũ ranh con, đừng có đứng ở đó kêu, cho các ngươi một cơ hội, cùng lên đi!"
Đương nhiên là lời kêu gào của Trần Khuynh Địch rõ ràng đã rơi vào trong tai của các thiếu niên, mấy tiểu tử kia lập tức giận đến đỏ bừng mặt, vung tay lên nói: "Tất cả mọi người đừng lưu thủ! Đánh

mạnh vào! Nam phải đánh chết! Nữ đánh ngất xỉu là được."
"Vâng!"
Mười mấy võ sư hộ viện trong miệng cô bé lớn tiếng nói, sau đó liền đồng loạt phóng ra khí tức của mình. Nội lực cảnh giới Hậu Thiên Tiểu Hữu Sở Thành đã có một chút quy mô, lại thêm nhân số đông đảo, thế mà hình thành nên một cảm giác áp bách không nhỏ, tràn ngập toàn bộ bãi cỏ hồ nước.
"Tới tới tới!" Trần Khuynh Địch hoàn toàn không quan tâm đến cảm giác áp bách đó, trực tiếp xắn tay áo lên rồi nhanh chân xông tới. Đầu tiên là dùng một quyền đánh vào hốc mắt của võ sư hộ viện đứng trước nhất, sau đó kéo cánh tay của đối phương, trực tiếp ném vào hồ nước phía sau lưng, có thể nghe rõ tiếng rơi xuống nước và tiếng bọt nước văng lên.
"Hả? !"
"Ồ!"
Lần này, Trần Khuynh Địch đã trực tiếp hù dọa rất nhiều võ sư hộ viện vốn có khí thế hung hăng. Phải biết rằng bọn hắn đều là đồng sự trong một gia tộc, cũng hiểu rõ thực lực của nhau, mà tên gia hỏa vừa mới bị Trần Khuynh Địch tiện tay ném vào trong hồ nước, đặt trong bọn hắn cũng có thực lực đỉnh tiêm.
"Chờ, chờ đãvị công tử này, có lẽ là có hiểu lầm gì đó..."
"Không hiểu lầm, không hiểu lầm." Trần Khuynh Địch cười khoát tay, sau đó bước nhanh về phía trước, làm ra động tác đơn giản mà trực tiếp, chính là nắm cánh tay của một người sau đó ném hắn vào trong hồ nước phía sau lưng.
Trong lúc đó, cũng có người dự định rút tay ra khỏi bàn tay của Trần Khuynh Địch. Chỉ thấy hai tay của hắn giống như một đôi thiết trảo, một khi bị hắn nắm chặt thì căn bản không thể thoát khỏi. Cho dù có dồn khí đan điền, vận dụng nội lực, cũng không thể thoát khỏi cự lực kỳ quái của hắn, còn không kịp phản ứng đã bị ném bay đi.
Đây cũng là chuyện bất dắc dĩ, dù sao thì cảnh giới chân thực của Trần Khuynh Địch là Tiên Thiên. Tiên Thiên có bốn tiểu cảnh giới, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Phản Hư Hợp Đạo. Tu vi của Trần Khuynh Địch đã tiến vào Luyện Khí Hóa Thần, so sánh với đám cảnh giới Hậu Thiên Tiểu Hữu Sở Thành, chênh lệch giống như là sư tử với thỏ, hoàn toàn không thể so sánh.
Kết quả chính là, chỉ trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, hơn mười vị võ sư hộ viện vừa nãy còn phách lối không ai bì nổi, toàn bộ đã nằm gọn trong hồ. Cho dù có người còn sức, cũng không dám đi từ trong hồ ra ngoài, sợ chọc giận vị công tử trẻ tuổi có vẻ hỉ nộ vô thường này.
"Thật là lợi hại..." Nghe thấy lời cảm khái của cô bé ở phía sau lưng, Trần Khuynh Địch lập tức đắc ý hơn.

Chương 5: địch nhân cả đời

"Ngươi, ngươi làm gì vậy! Đừng, đừng tới đây!"
"Sao, làm sao có thể!"
Mấy thiếu niên hoảng sợ kêu lên, mà Trần Khuynh Địch thì xoa nắm đấm, cười tà đi về phía bọn hắn.
"Yên tâm, bản thiếu gia luôn công bằng công chính, đối xử như nhau."
"Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi!"
Không đợi các thiếu niên nói thêm cái gì, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp kéo cổ bọn hắn, ném từng người vào trong hồ nước.
Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, hắn mới phủi tay đi về phía cô bé, nhẹ nhàng dắt tay nhỏ của nàng, nói: "Được rồi cô bé, ca ca đã giúp em giải quyết hết phiền toái."
"Cảm ơn ca ca!" Cô bé dùng ánh mắt sáng nhìn hắn, cảm giác được sùng bái khiến cho Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy thoải mái.
"Ca ca, tu vi của anh thật cao a, giống như cha. Chẳng lẽ anh cũng có tu vi cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực?"
"Ha ha, ca ca mạnh hơn cảnh giới Hậu Thiên gì đó nhiều!"
"Ô oa!"
"Đúng rồi cô bé, nhà em ở đâu? Nhìn em như vậy, hẳn cũng là thiên kim của thế gia, ca ca sẽ đưa em về."
"Ừm!"
"Đúng rồi, em vẫn chưa trả lời vấn đề vừa nãy của anh. Vì sao em lại bị người ta bắt nạt a?"
Cô bé cay đắng lắc lắc đầu, nói: "Lúc đầu em định đi mua một chút linh dược để tu luyện, nhưng nửa đường bị bọn hắn cản lại. Bọn hắn muốn cướp tiền của em, dùng tiền của em để tu luyện, em không cho bọn hắn, bọn hắn bèn đánh em."
"Hừ! Cướp tiền của một cô bé, thật đúng là không biết xấu hổ." Trần Khuynh Địch đầy căm phẫn nói.
Đột nhiên, nhìn cô bé bên cạnh, Trần Khuynh Địch hiếu kỳ hỏi: "Đúng rồi, cô bé, em có biết ở trong Lạc Viêm Thành này có Dương gia nào hay không?"
"Dương gia? Biết a! Em chính là đệ tử Dương gia!"
"Ha ha ha, trùng hợp như vậy sao." Trần Khuynh Địch vừa cười vừa nói, không ngờ đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, có được chẳng phí chút công phu, vốn còn muốn hỏi thăm người đi đường xem Dương gia ở đâu, thế này thì không cần phải tìm. Quả nhiên làm việc tốt sẽ được báo đáp mà, hệ thống gì đó còn muốn biến mình thành trùm phản diện, sao có thể để cho nó toại nguyện!
Đi qua mấy con phố, Trần Khuynh Địch đã dắt cô bé đi tới trước cửa

đại viện. Hai con sư tử đá đứng vững vàng ở hai bên cửa, nhìn qua rất uy vũ bất phàm, rất có hương vị của thế gia đại tộc. Đương nhiên thì ở trong mắt Trần Khuynh Địch xuất thân từ Thuần Dương Cung, toà phủ đệ này chỉ có thể nói là bình thường.
"Được rồi đại ca ca, đã đến nhà em."
"Ừ, vậy em vào trước đi."
"Ừm...ca ca!" Đột nhiên, cô bé lớn tiếng gọi.
"Làm sao vậy?"
"Kỳ thực, bởi vì tu vi của em không thể đạt đến tiêu chuẩn trong trận khảo thí gia tộc hôm nay, cho nên em rất thương tâm...nhưng may mà có ca ca, bây giờ em đã hơi tỉnh lại!"
"Cố lên a, không nên tùy tiện từ bỏ!"
"Em hiểu được! Trời không tuyệt đường người, em sẽ cố gắng! Cảm ơn ca ca!"
"Ừ?" Trần Khuynh Địch đột nhiên nhíu mày, không biết vì sao hắn lại chợt cảm thấy không đúng.
Mắt thấy cô bé đã dùng một bước nhảy vào đại viện Dương gia, nàng đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, vội vàng quay người, la lớn với Trần Khuynh Địch: "Đúng rồi ca ca! Em quên nói tên của mình cho anh!"
"Hả?" Đúng đúng, mình còn không biết danh tự của cô bé đây.
"Em tên là Dương Xuân! Ngày mai em sẽ còn đi đến hồ nước! Tạm biệt ca ca!"
"..."
Vừa dứt lời, cô bé liền chui thẳng vào đại viện Dương gia, chỉ để lại Trần Khuynh Địch đứng một mình tại chỗ, bên tai còn quanh quẩn âm thanh của cô bé.
Em tên là Dương Xuân, Dương Xuân, Dương Xuân, Xuân...
"? ? ?" Trần Khuynh Địch ngay lập tức lẻn vào ý thức, xem lại thông báo của hệ thống một lần, xác nhận danh tự của vị nhân vật chính, địch nhân cả đời của mình —— Dương Xuân.
"Đây là trùng hợp phải không?" Trong nháy mắt, sắc mặt của Trần Khuynh Địch liền biến thành trắng bệch.
Mục tiêu ban đầu của hắn là kiên quyết không gặp gỡ vị nhân vật chính kia, cho dù là có hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, kỳ thực thì hắn cũng định hoàn thành nhiệm vụ trong bóng tối, ví dụ như trộm bảo vật gia truyền ra...
Nhưng gặp quỷ rồi, cô bé vừa mới trò chuyện hơn nửa ngày với hắn, thế mà lại là nhân vật chính mà hệ thống nhận định, chính là địch nhân cả đời của hắn trong tương lai, là tên gia hỏa sẽ xử lý hắn vào mười năm sau? !
"Đúng là quá hố người!"
"Bảo sao ta thấy cô bé kia thuận mắt! Thì ra là do hệ thống tác quái a!"

"Con m* nó!"
"Bây giờ mình ù ù cạc cạc quen biết nhân vật chính, hơn nữa sau đó hệ thống còn muốn mình cướp đoạt bảo vật gia truyền của Dương gia, còn đề nghị mình diệt Dương gia. Căn cứ theo tình tiết của kịch bản, khẳng định là chuyện mình lấy được bảo vật gia truyền sẽ bị nhân vật chính biết, sau đó nhân vật chính sẽ cho rằng trước đó mình giao lưu với nàng, đều là diễn trò để lừa gạt tình cảm, từ đó về sau sẽ ôm chấp niệm to lớn với mình, nhất định phải tìm được mình đòi một lời giải thích."
"Mà theo thời gian trôi qua, bí mật về bảo vật gia truyền cũng dần dần lộ ra ánh sáng, nhân vật chính cũng dần dần phát hiện thật ra mình chính là trùm phản diện siêu cấp. Thế là vì đoạt lại bảo vật gia truyền, nhân vật chính hẹn mình quyết chiến tại Phi Thiên Nhai, cuối cùng mình tiếc nuối thua cuộc, bị nhân vật chính dùng một kiếm xuyên qua lồng ngực, chết thảm tại chỗ...nếu phát triển theo cái kịch bản này, vậy chẳng phải là sẽ xong con ong hay sao?"
Đứng tại cửa chính Dương gia, sắc mặt của Trần Khuynh Địch lúc thì đen lúc thì trắng, cực kỳ khó coi.
"Vậy phải làm sao bây giờ, vốn còn định lẻn vào vào cướp đồ rồi chuồn êm, bây giờ thì không thể làm thế, diệt môn xét nhà gì đó thì càng không thể làm, phải làm sao đây..."
Trần Khuynh Địch suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.
"Chỉ có thể lấy vật đổi vật, tuy nói là bảo vật gia truyền, nhưng nói như thế nào mình cũng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung. Dựa vào thân phận của mình, lấy vật đổi vật mà nói, chắc là vẫn có thể đổi được bảo vật gia truyền đó."
"Việc này không nên chậm trễ!" Xưa nay Trần Khuynh Địch là người nghĩ liền làm, lập tức hóa thành một bóng mờ lẻn vào đại viện Dương gia. Với tu vi của hắn, không có ai trong cái tiểu gia tộc này có thể phát hiện ra được.
Mà vào giờ phút này, trong đại viện Dương gia, tộc trưởng của Dương gia —— Dương Chiến đang tiếp đãi hai vị khách nhân.
Thân phận của hai vị khách này rất khó lường, một vị là tôn tử của thế giao Dương Chiến, thanh niên này rất có thiên phú, còn một vị là trưởng lão của Thiên Lan Kiếm Tông —— là tông môn đệ nhất Viêm Hán Quốc, cũng có tu vi cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực như Dương Chiến. Chẳng qua là Thiên Lan Kiếm Tông có cao nhân Tiên Thiên tọa trấn, Dương gia không thể so sánh được.
"Không biết là La thế điệt và Bạch trưởng lão tới Dương gia ta là có chuyện gì?"
Bạch trưởng lão đến từ Thiên Lan Kiếm Tông vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười nói: "Dương tộc trưởng nói quá lời rồi. Chẳng qua, lần này lão phu dẫn Hạo nhi tới, đúng là có chuyện muốn nhờ."

"Còn xin Dương thúc thúc thành toàn." La Hạo —— thanh niên bên cạnh Bạch trưởng lão cũng chắp tay nói.

Chương 6: Coi như đã xong đời

"Ồ? Nếu Bạch trưởng lão có chuyện muốn nhờ, chỉ cần Dương mỗ làm được, đương nhiên là nghĩa bất dung từ."
Dương Chiến sảng khoái nói, nhưng cũng lưu lại đường sống. Làm được đương nhiên là sẽ nghĩa bất dung từ, nhưng nếu như không làm được, vậy thì cũng chỉ có thể từ chối.
Chẳng qua là vào lúc nói ra lời này, mặc dù Dương Chiến điềm nhiên như không liếc nhìn La Hạo, nhưng trong lòng đã có dự cảm không tốt.
"Kỳ thực cũng không phải là đại sự gì." Bạch trưởng lão cười híp mắt nói: "Gần đây Hạo nhi được tông chủ của Thiên Lan Kiếm Tông chúng ta nhìn trúng, bây giờ đang muốn đi đến Thiên Lan Kiếm Tông nhận sự đào tạo, trở thành đệ tử chân truyền của Thiên Lan Kiếm Tông, trong tương lai có thể kế thừa vị trí tông chủ. Nhưng xưa nay Thiên Lan Kiếm Tông chúng ta chỉ chú trọng kiếm giả duy kiếm, không thể nhiễm tư tình nam nữ..."
"Mà vào lúc tông chủ biết Hạo nhi và thiên kim của Dương tộc trưởng —— Dương Xuân còn có hôn ước, đặc biệt bảo lão phu mang theo thủ dụ xuống núi tìm Dương tộc trưởng. Hi vọng Dương tộc trưởng có thể giải trừ hôn ước của quý thiên kim và Hạo nhi."
"..."
Nói thật, kỳ thực Dương Chiến cũng đã đoán được.
Dù sao thì La Hạo cũng là tôn tử của thế giao hắn, ngoại trừ hôn ước được ước định vào trước đây, cũng không có giao lưu gì với hắn và Dương gia. Thế mà bây giờ La Hạo lại dẫn trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông đến tìm hắn, cũng chỉ có một khả năng, đó là giải trừ hôn ước.
"Ầm! ! !" Nội lực của Dương Chiến mãnh liệt như thủy triều, mơ hồ hóa thành một con thần sư vàng óng ở sau lưng, lực áp bách to lớn tràn ngập toàn bộ đại viện, mang theo cơn giận làm cho người ta sợ hãi.
"Trưởng lão có biết, chuyện từ hôn có bao nhiêu đả kích với danh tiết của nhà gái hay không?"
"Điểm này, còn xin Dương tộc trưởng thứ lỗi."
Nụ cười trên mặt của Bạch trưởng lão không đổi, đồng thời ở trên người cũng bộc phát ra kiếm khí sắc bén, mơ hồ hóa thành một thanh trường kiếm bạch ngọc sau lưng, cắt đứt khí thế của Dương Chiến.
Tuy song phương đều là tu vi cảnh giới Hậu Thiên viên mãn —— Đăng Phong Tạo Cực, nhưng Bạch trưởng lão lại là trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông, võ công tuyệt học của Dương Chiến không thể sánh

được. Nếu như hai người thật sự đánh nhau, Bạch trưởng lão vô cùng tự tin có thể trấn áp Dương Chiến, cho nên lúc này mới không tỏ ra sợ hãi.
Nhưng Dương Chiến là ai? Thứ quý giá nhất đời hắn chính là đứa con gái này, làm sao còn để ý nhiều như vậy? !
"Ngươi!" Hư ảnh kim sư càng thêm ngưng thực, khí thế của Dương Chiến cũng cao dần lên, chiếc ghế gỗ đào đã bị kình khí của hắn làm vỡ nát. Hiển nhiên là đã giận mất trí, sắp động thủ không tiếc bất cứ giá nào.
Nhìn thấy Dương Chiến phản ứng kịch liệt như thế, Bạch trưởng lão cũng hơi bất ngờ. Nhưng thân là trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông, hắn không thể rụt rè vào lúc này, đương nhiên cũng tăng khí thế theo, chuẩn bị dùng đao thật thương thật đánh một trận với Dương Chiến. Nhưng đúng lúc này, ở ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng kêu khẽ.
"Cha!"
Trong nháy mắt, khí tức vốn đạt đến cực hạn của Dương Chiến trở nên trì trệ, cuối cùng lui về như thủy triều.
"Xuân nhi, sao con lại tới đây?"
"Cha, không có việc gì đâu."
Dương Xuân sải bước vào phòng nghị sự, không giống với vẻ uể oải thất lạc lúc bên hồ, lúc này nàng tươi cười rất rạng rỡ. Sau khi trang điểm mặc dù nhìn qua còn rất nhỏ, nhưng đã có tư sắc mỹ nhân, chẳng qua là đôi mắt sắc bén lại làm cho ngũ quan vốn nhu hòa trở nên cương nghị.
"Từ hôn mà thôi, kỳ thực ta cũng không thèm để ý, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài..."
"Không có việc gì đâu, cha!" Dương Xuân dứt khoát kiên quyết nói: "Thanh danh của con vốn đã không tốt, thêm thanh danh bị từ hôn cũng không sao."
Dương Chiến còn chưa nói gì, Bạch trưởng lão đã vui mừng nói: "Quý thiên kim quả nhiên là hiểu rõ đại nghĩa!"
"Hơn nữa..."
Lời còn chưa dứt, Dương Xuân đột nhiên quay đầu, nhìn về phía La Hạo bên cạnh Bạch trưởng lão.
"Trời không tuyệt đường người, ta còn muốn tiếp tục truy tìm võ đạo. Đến lúc đó, một tên gia hỏa bị ta hành hung khi còn bé, có xứng với ta hay không, còn phải nói hay sao!"
Nói đến đây, thanh niên tên là La Hạo lập tức đen mặt.
Đây là lịch sử đen tối mà hắn vẫn luôn né tránh, trước đây ông nội định để cho hắn và Dương Xuân bồi dưỡng tình cảm, bảo hắn tới Dương gia ở một tháng. Khi đó Dương Xuân cũng không phải là phế vật như bây giờ, mà là thiên kiêu chi nữ của Dương gia, hơn nữa còn tương đối bạo lực.

Ở trong đoạn thời gian đó, hắn cơ hồ mỗi ngày đều bị đánh...
Nghĩ đến đây, sắc mặt của La Hạo lập tức vặn vẹo: "Dương Xuân, ngươi còn tưởng đây là năm năm hay trước sao. Bây giờ ngươi chỉ là một phế vật cỏn con, mà ta thì là đệ tử chân truyền của Thiên Lan Kiếm Tông, ngươi hãy tự biết thân biết phận! Bây giờ là ngươi không xứng với ta! Hiểu chưa? !"
"Ha ha." Dương Xuân chỉ cười lạnh, cũng lười nhiều lời với La Hạo, mà Dương Chiến thấy tình thế biến thành như vậy, cũng biết là không thể vãn hồi chuyện từ hôn này, đành phải gật đầu.
"Cũng được, hôn ước này vốn chỉ là lời say rượu của ta và lão La, muốn hủy thì hủy đi."
"Nếu thế, sau này mời Dương tộc trưởng công bố là Hạo nhi nhà ta từ hôn quý thiên kim, nếu không sẽ làm hại tới thanh danh của Hạo nhi nhà ta. Tông chủ cũng đang chú ý đến chuyện này, hi vọng là Dương tộc trưởng sẽ không để cho tông chủ thất vọng." Bạch trưởng lão cười như không cười, nói lời uy hiếp.
"Đây là chuyện đương nhiên."
Sau khi hoàn thành mục đích, Bạch trưởng lão bèn dẫn La Hạo rời khỏi Dương gia, mà lúc hai người mở cửa lớn ra, âm thanh của Dương Xuân vang lên ở phía sau.
"La Hạo, nhiều nhất chỉ ba năm, ta nhất định sẽ tự mình đến Thiên Lan Kiếm Tông, chờ ta!"
"Hừ"
"không biết tự lượng sức mình."
Bạch trưởng lão khinh thường cười một tiếng, mà La Hạo thì tức giận nói nhỏ, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Đoạn tình tiết này, hoàn toàn rơi trong mắt của Trần Khuynh Địch đang ở trong Dương gia.
Sau đó hắn nhìn Bạch trưởng lão và La Hạo rời đi bằng ánh mắt đồng tình, bất đắc dĩ thở dài: "Không ngờ được lại là kịch bản từ hôn, hai người này coi như đã xong đời."
Theo loại kịch bản này, không đến ba năm, xem chừng là chỉ cần khoảng hai năm, thanh niên tên là La Hạo kia sẽ bị nhân vật chính quật khởi đè xuống đất đánh đập.
"Mặc kệ, so với chuyện này..." Trần Khuynh Địch nhìn phương hướng Dương Chiến rời đi, vận khinh công đuổi theo.
"Tranh thủ thời gian trao đổi bảo vật gia truyền tới tay mới đúng."
Thời gian không chờ hắn, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, chỉ sợ rằng hắn sẽ bị bị hệ thống xoá bỏ!
Sau khi trở lại mật thất bế quan của bản thân, nghĩ đến con gái mà thê tử lưu lại, Dương Chiến bất đắc dĩ thở dài.
"Nên làm như thế nào cho phải a." Dương Chiến không khỏi thống hận sự bất lực của mình, không chỉ không cứu được thê tử, ngay cả

đứa con gái mà nàng lưu lại cũng không thể bảo vệ.
Đi đến một bức tường trong mật thất, Dương Chiến tùy ý ấn mấy lần lên tường gạch, tiếp theo bức tường liền nứt ra, lộ ra một không gian nho nhỏ, ở bên trong đặt một quyển sách có trang bìa ố vàng.

Chương 7: Bí sách

Dương Chiến lật sách ra, ở bên trong toàn là giấy trắng, không hề có một chữ nào.
"Đáng tiếc là thiên phú của ta không đủ, không thể hiểu thấu đáo bản bí sách này. Xuân nhi lại gặp phải biến cố, bây giờ mất hết tu vi, giống như phế nhân, haizzzz..."
"Thì ra là thế, đây chính là bảo vật gia truyền kia sao?"
"Người nào? !" Âm thanh đột nhiên vang lên dọa cho Dương Chiến nổi da gà, nội lực hào hùng bạo phát ra trong nháy mắt, hóa thành một con thần sư vàng óng muốn xông khỏi mật thất. Nhưng chỉ trong một giây sau, lực lượng to lớn hơn rơi xuống, tràn ngập toàn bộ mật thất, trấn áp tất cả dị biến.
"Chân nhân Tiên Thiên? !"
"Đừng hiểu lầm, bản tọa không có ác ý."
Quang ảnh lấp lóe trong mật thất, Dương Chiến chỉ thấy một thân ảnh không cao lớn lắm xuất hiện ở trước mặt, mà ở trên mặt của đối phương...là một chiếc mặt nạ Tôn Ngộ Không.
Thế này là thế nào a, cái mặt nạ này là đồ chơi gì?
Trần Khuynh Địch lúng túng ho khan hai tiếng, hắn cũng vừa mới phát hiện ra mình không thể dùng chân diện mục gặp người, cho nên mới mua bừa một cái mặt nạ ở trên đường. Chẳng qua, xem ra là có hiệu quả không tốt lắm.
"Vị tiền bối này, không biết ngài có chuyện gì?" Tuy bị mặt nạ Tôn Ngộ Không làm cho không hiểu ra sao, nhưng tu vi cảnh giới Tiên Thiên của đối phương lại là hàng thật giá thật, cho nên Dương Chiến cũng không dám lãnh đạm, vội vàng cung kính hỏi.
"Khụ khụ, bản tọa tới đây không có ý gì khác, chỉ muốn giao dịch với ngươi mà thôi."
"Giao dịch?"
"Không sai, mà đối tượng giao dịch chính là quyển sách ở trong tay của ngươi." Trần Khuynh Địch chỉ vào quyển bí sách ở trong tay Dương Chiến nói.
Nghe vậy thì sắc mặt của Dương Chiến đột nhiên đại biến.
Nhìn thấy Dương Chiến nổi lòng cảnh giác, Trần Khuynh Địch vội vàng nói: "Đương nhiên, bản tọa sẽ không cướp. Ngươi muốn cái gì, muốn độc bá tòa Lạc Viêm Thành này? Hay là trăm vạn hoàng kim? Hoặc là bí tịch võ công, thần binh bảo vật? Ta sẽ dùng những thứ này để đổi lấy quyển sách ở trong tay của ngươi, như thế nào?"
"..."
Sau khi nghe thấy lời nói của Trần Khuynh Địch, Dương Chiến đầu tiên là sững sờ, sau khi suy tư một lát đột nhiên trở nên kích động.

"Vãn bối chỉ muốn nhờ một chuyện, không cần bí tịch võ công, cũng không cần thần binh hay tiền tài."
"Hả?" Trần Khuynh Địch sững sờ, tên gia hỏa này dễ chịu như vậy?
Sau đó Dương Chiến liền quỳ xuống đất, cung kính nói: "Còn xin tiền bối hãy thu nhận nữ nhi của vãn bối, vãn bối không dám yêu cầu xa vời, chỉ hi vọng tiền bối có thể giáo dục nàng. Nữ nhi của ta có thiên tư phi phàm, chỉ là vào lúc tuổi còn nhỏ tao ngộ biến cố, nếu như tiền bối có thể khôi phục cho nữ nhi của ta, ta sẽ vô cùng cảm kích! Bí sách này cũng sẽ là của tiền bối!"
"..."
Thế này thì quá lúng túng.
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch ở dưới mặt nạ Tôn Ngộ Không biến thành xanh xám, hắn trốn tránh vị nữ nhân vật chính kia còn chưa kịp, còn phải thu nàng làm đệ tử? Đây là thọ tinh bất lão ăn thạch tín, tự tìm đường chết hay sao?
"Chuyện này không được, đổi điều kiện giao dịch khác đi."
"Không được..." Sắc mặt của Dương Chiến trắng nhợt, cả người lung lay một trận, thần sắc phấn chấn ban đầu lập tức trở nên thất lạc.
"Thật sự là không thể hay sao tiền bối? Nếu như tiền bối có thể cứu trợ nữ nhi của ta, không chỉ bản bí sách này, cho dù là tài phú của Dương gia, vãn bối cũng có thể dâng lên!"
"Không cần nói nữa, đổi một điều kiện khác đi."
"Chuyện này..."
Dương Chiến uể oải cúi đầu, nhìn qua vô cùng thê lương, mái tóc hoa râm khiến cho Trần Khuynh Địch hơi động lòng, không biết vì sao hắn lại đột nhiên nghĩ đến cha mẹ của mình trước khi xuyên việt. Mặc dù hắn còn một đứa em trai, cha mẹ cũng không đến mức không có nơi nương tựa, nhưng không thấy hắn, bọn họ nhất định sẽ thương tâm gần chết a. Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ.
"Ngươi cũng không cần phải lo lắng, nữ nhi của ngươi rất nhanh sẽ an ổn."
Quỷ thần xui khiến, lúc Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần đã nói ra câu này.
"! ! !" Dương Chiến đột nhiên ngẩng đầu, kích động nhìn Trần Khuynh Địch.
"Đứa bé kia tự có cơ duyên, không cần bản tọa quan tâm, cho nên ngươi không cần phải đề xuất yêu cầu vô vị như thế, vẫn nên ngẫm lại mình muốn cái gì đi."
"Ta đây không phải là tự tư, mà là một loại thủ đoạn để đối phương giao dịch với ta." Trần Khuynh Địch vừa ám chỉ đối với bản thân, nghĩ thầm.
"Xuân nhi tự có cơ duyên..." Dương Chiến thấp giọng thì thào, thần sắc thất lạc trước kia thoáng chốc liền trở nên khoa trương, dường như là trẻ ra mấy tuổi.

"Đa tạ đại ân của tiền bối!"
"Ờ, không có gì, rốt cuộc ngươi muốn cái gì, ta...bản tọa không có thời gian..."
"Tiền bối không cần phải nói nữa!" Dương Chiến thề son sắt nói: "Xin tiền bối hãy thư thả mấy ngày, chỉ cần tận mắt thấy Xuân nhi khôi phục, vãn bối sẽ không cần bất kỳ vật gì, lập tức dùng hai tay dâng quyển bí sách này lên!"
"..."
Nói thật, nhìn quyển bí sách ở trong tay của Dương Chiến, Trần Khuynh Địch hận không thể cướp đoạt ngay tại chỗ.
Nhưng không được, tuyệt đối không được.
Nếu thật sự làm như vậy, hắn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của hệ thống, sẽ thật sự đi trên con đường của nhân vật phản diện.
Hắn còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa đây.
"Cũng được, vậy thì bản tọa sẽ đợi thêm mấy ngày, chẳng qua hi vọng là ngươi không nuốt lời."
"Tiền bối cao thượng!"
"Ba ngày sau, bản tọa sẽ đến tìm ngươi."
Dù sao thì hệ thống cũng cho thời gian một tháng, nhân thời gian này, hắn còn có thể giải quyết chuyện ở bên Thuần Dương Cung.
Sau khi để lại câu nói cuối cùng, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp rời khỏi mật thất Dương gia. Mà Dương Chiến thì đứng tại chỗ, lại gọi thêm mấy câu tiền bối để thăm dò, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi liệt trên ghế.
"Phù, cũng may, cũng may." Nói thật, ban đầu Dương Chiến còn tưởng mình đã hết khí số.
"Vẫn còn may là không phải người bên kia, mà là một vị chân nhân Tiên Thiên có lai lịch bí ẩn. Tuy đeo mặt nạ Tôn Ngộ Không, nhìn qua hơi kỳ quái, nhưng nghe ngôn ngữ, hắn là một nhân sĩ chính đạo. Nếu đổi thành người khác, nào có nói chuyện giao dịch với mình, trực tiếp xuất thủ cướp đoạt, nói không chừng còn giết người diệt khẩu."
"Đáng tiếc là Xuân nhi vô duyên, nếu có thể bái vào môn hạ của vị tiền bối kia cũng không tệ..." Dương Chiến nâng quyển bí sách kia lên, thở dài thật sâu.
Quyển bí sách này cũng là do thê tử lưu lại, nghe nói ở trong đó có một bản tuyệt học của gia tộc thê tử. Lúc đầu hắn còn định đợi Xuân nhi lớn lên rồi sẽ giao cho nàng, sau đó lại nói ra chân tướng của mẫu thân đã chết. Nhưng bây giờ xem ra, phải dùng quyển bí sách này để đổi một tiền đồ tươi sáng cho Xuân nhi.
"Chẳng qua thì như vậy cũng được, mình tin tưởng là Ly nhi sẽ hiểu."
Dương Chiến lại đứng lên, bỏ bí sách vào vách tường, sau đó không kịp chờ đợi liền rời khỏi mật thất.
Hắn muốn đi gặp con gái của mình.

"Cuối cùng cũng đã có manh mối." Đi trên đường cái, Trần Khuynh Địch nở một nụ cười buông lỏng. Tuy vẫn không lấy được bảo vật gia truyền đó, nhưng Dương Chiến đã hứa hẹn chỉ cần Dương Xuân có thể quật khởi thì sẽ tặng nó cho hắn.

Chương 8: Mộ táng

Về phần Dương Xuân có thể quật khởi hay không? Đó không phải là nói nhảm sao?
Nghĩ đến việc bản thân sẽ không bị hệ thống xoá bỏ, tâm tình của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên rất tốt, mà đúng vào lúc này, có một bóng hình xinh đẹp uyển chuyển đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn.
"Ồ?"
Là Doanh Phượng Tiên, là một thiên chi kiêu nữ khác của tông môn. Tuy còn chưa bước vào Tiên Thiên, nhưng tu vi đã là cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, cộng thêm võ công truyền thừa của Thuần Dương Cung, luận thực lực mà nói, sợ rằng còn mạnh hơn Bạch trưởng lão của Thiên Lan Kiếm Tông và Dương Chiến không ít. Chẳng qua là vị thiên chi kiêu nữ này, bây giờ vẫn đang đứng trước cửa tiệm, có không ít người đi đường liếc nhìn nàng.
Do dự một lát, Trần Khuynh Địch liền sải bước đi tới.
"Này, sư muội, muội ở đây làm gì?"
"Kyaaa!"
“Vừa nãy ta không nghe lầm chứ?”
Trần Khuynh Địch hơi nghiêng đầu, lúc nhìn sang, Doanh Phượng Tiên đã mặt không cảm xúc xoay người lại, lạnh lùng nói: "Thì ra là Trần sư huynh, huynh không bế quan ở ngoài thành sao?"
"A, không có gì, ta chỉ là tâm huyết trào dâng đột nhiên muốn đi dạo chơi mà thôi, muội đang nhìn gì đấy?"
"Không có gì." Không biết vì sao Doanh Phượng Tiên lại nắm chặt tay phải, tùy ý nói: "Chỉ là một ít đồ chơi nhỏ của thế tục mà thôi."
Trần Khuynh Địch thuận theo ánh mắt của Doanh Phượng Tiên nhìn vào cửa tiệm, hình như đây là một tiệm tạp hóa chuyên bán đồ ăn vặt còn có đồ chơi và đồ trang sức. Chắc đối tượng chủ yếu là những đứa nhỏ trong thành, mà ánh mắt của Doanh Phượng Tiên, hình như đang rơi vào thứ trưng bày ở cửa tiệm...
Một chuỗi dây chuyền Lam Ngọc.
Nói là dây chuyền Lam Ngọc, nhưng trên thực tế chắc là hàng giả, không phải là đá quý chân chính. Nhưng người chế tác rất độc đáo, tỉ mỉ điêu khắc mỗi một khối Lam Ngọc trên dây chuyền thành hình dáng giống chim hải âu. Một hàng chim hải âu xâu với nhau, lại phối hợp thêm màu xanh thẳm giống như biển cả, trông phi thường đẹp mắt.
“...”
Trần Khuynh Địch lại liếc nhìn Doanh Phượng Tiên —— tuy nàng lộ ra thần sắc lạnh lùng, nhưng sống chết cũng không rời đi —— nhìn

chằm chằm vào chuỗi dây chuyền Lam Ngọc kia.
Nhắc tới, tiền tệ giao dịch của đệ tử Thuần Dương Cung đều là linh thạch dùng cho tu luyện, mà địa phương nhỏ như Lạc Viêm Thành chắc vẫn dùng bạc và vàng để giao dịch a.
Trần Khuynh Địch liếc nhìn lòng bàn tay vẫn nắm chặt của Doanh Phượng Tiên, quả nhiên trông thấy quang mang của linh thạch.
Trần Khuynh Địch phủi tay, cố ý nói: "Lúc trước ta quên nói với muội, tiền tệ mà thế tục dùng để giao dịch không giống với võ giả chúng ta lắm. Đây là một ít lộ phí mà sư môn giao cho ta trước khi xuất phát, đại khái là mấy trăm lượng vàng, dù sao thì sư huynh cũng không dùng tới. Giao cho muội, thế nào?"
Cặp mắt của Doanh Phượng Tiên lập tức tỏa ra hào quang chói sáng.
"Cho muội này." Trần Khuynh Địch cười một tiếng, tiếp theo liền giao túi lộ phí cho Doanh Phượng Tiên.
Doanh Phượng Tiên ngẩn người nhận lấy cái túi, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ suy tư, hai má đột nhiên đỏ lên, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Sư huynh..."
Trần Khuynh Địch không để ý đến Doanh Phượng Tiên, mà nghênh ngang rời đi.
"..."
Doanh Phượng Tiên cầm túi đứng tại chỗ, gò má lúc trước chỉ hơi đỏ, giờ thì rất đỏ. Xem ra sư huynh đã sớm phát hiện, nàng còn giấu đầu hở đuôi, thật là quá mất mặt.
"Phù." Sau khi hít sâu vào một hơi, Doanh Phượng Tiên khẽ cắn môi đỏ, hơi nhăn nhó đi vào trong cửa tiệm.
Buổi tối hôm đó, đệ tử Thuần Dương Cung dạo chơi xong xuôi lại tụ tập ở dãy núi Viêm Hán ngoài thành, linh hạc thì bay lượn ở trên bầu trời, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu to sắc bén.
"Đều đến rồi sao?"
"Đều đã đến, sư huynh." Doanh Phượng Tiên lạnh lùng nói giống như thường ngày.
Mà Trần Khuynh Địch cũng không để ý đến việc nhỏ buổi chiều, nghiêm túc nói: "Căn cứ theo tin tức tông môn đạt được, mộ táng Tông Sư ở trong dãy núi. Trong khoảng thời gian này cũng không ít thế lực đạt được tin tức, đến lúc đó chúng ta có thể gặp phải bọn hắn, ta hi vọng chư vị sư đệ không làm mất uy danh của Thuần Dương Cung."
"Nghe rõ chưa!"
"Nghe rõ!"
"Xuất phát!"
Dãy núi Viêm Hán không tính là lớn, cũng không tính là nhỏ. Rõ ràng là ban đêm, nhưng vào giờ này khắc này đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo, có không ít người đang tìm kiếm trong dãy núi.

Trong lúc này, nhóm Trần Khuynh Địch cũng gặp được không ít người, chẳng qua là nhờ vào uy danh của Thuần Dương Cung nên bọn hắn vẫn một đường thông suốt.
Nhưng những người khác thì không may mắn như vậy, có không ít thế lực nhỏ yếu bị các thế lực khác coi như là dê béo, bị đánh cướp. Kẻ có tâm tính thiện lương thì sẽ thả người đi, có lòng dạ ác độc thì sẽ trực tiếp giết toàn bộ, nhất thời trong toàn bộ dãy núi Viêm Hán liền mang theo mùi máu tanh tưởi, làm cho người ta cảm thấy chán ghét.
Chẳng qua là đến lúc mặt trời mọc, phần lớn thế lực đã tụ tập lại với nhau.
Đó là một vách núi không cao không thấp, nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng ở chính giữa vách núi, lại có một hang động thâm thúy, có thể nhìn thấy một ít màu xanh tươi ở trong huyệt động, dường như là có động thiên khác.
Mà quan trọng hơn là, ở xung quanh vách núi, có một lớp quang tráo như cái bát vững vàng khóa sơn cốc lại, tựa như là một vách tường ngăn cản tất cả mọi người tiến vào. Cũng chính vì như thế, đám võ giả tới vì mộ táng Tông Sư mới không ra tay đánh nhau, mà duy trì sự hòa bình tương đối.
"Sư huynh, chắc đó là mộ táng Tông Sư." Doanh Phượng Tiên nhìn vách núi ở phía xa, lạnh nhạt nói.
"Đúng thế." Trần Khuynh Địch cũng gật gật đầu nói: "Mộ táng Tông Sư này ít nhất cũng từ mấy trăm năm trước, đến bây giờ vẫn có thể hình thành vòng bảo hộ như vậy, không hổ là võ giả cảnh giới Tông Sư, quả nhiên là thần thông quảng đại."
Tiên Thiên có bốn tiểu cảnh giới, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Phản Hư Hợp Đạo.
Mà ở trên Phản Hư Hợp Đạo, sau khi vượt qua Tiên Thiên, chính là cảnh giới Tông Sư. Võ giả đạt đến cảnh giới này mới coi như là chân chính đứng ở đỉnh phong thiên hạ, cho dù là ở trong đại phái võ lâm như Thuần Dương Cung, võ giả Tông Sư cũng tương đối thưa thớt, là tồn tại trấn thủ tông môn.
"Sư huynh có biện pháp mở kết giới mộ táng này hay không?" Có đệ tử hỏi.
"Ừm..." Trần Khuynh Địch dùng tinh thần lực cảm ứng cường độ kết giới, sau đó gật gật đầu nói: "Không thành vấn đề, dù sao thì tầng kết giới này cũng đã suy yếu rất nhiều, võ giả Hậu Thiên không có cách nào mở ra, nhưng võ giả Tiên Thiên vẫn có thể mở ra. Chẳng qua ta không thể tiêu hao quá nhiều, tốt nhất là nên tìm mấy người cùng làm."
Nếu chỉ dựa vào Trần Khuynh Địch đương nhiên là cũng có thể mở ra kết giới, nhưng nếu làm như vậy chắc chắn hắn sẽ là người tiêu hao lớn nhất, mà tất cả mọi người ở đây lại được lợi. Chuyện tốn công

mà không có kết quả này Trần Khuynh Địch sẽ không làm, cho nên tìm thêm mấy võ giả Tiên Thiên cùng đánh vỡ kết giới mới chuẩn.
"Sư huynh nói đúng." Doanh Phượng Tiên cũng gật gật đầu, bày tỏ sự đồng ý.

Chương 9: Vương Lan

Mà đúng vào lúc này, bầu trời xa xăm đột nhiên truyền đến một hồi kiếm minh lanh lảnh.
Nương theo tiếng kiếm minh, còn có kiếm khí như bài sơn đảo hải.
"Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, chẳng phải đã đến rồi sao." Nhìn kiếm khí kéo tới, Trần Khuynh Địch nở một nụ cười hớn hở.
Kiếm quang thông thiên triệt địa, loá mắt như mặt trời. Sau khi bay đến vách núi phụ cận, mọi người mới thấy rõ chân diện mục của nó, rõ ràng là một thanh trường kiếm bạch ngọc.
Mà ở mũi kiếm, có một bóng hình mặc áo trắng đón gió đứng thẳng. Tóc dài bay múa trông vô cùng tiêu sái, nhất là kiếm khí cuồn cuộn bao phủ hắn, tỏ rõ khí độ đứng đầu một phái.
"Người kia là?" Trần Khuynh Địch nhìn Doanh Phượng Tiên hỏi, tuy hắn không biết người tới, chẳng qua là tin tưởng Doanh Phượng Tiên —— lần này làm phụ tá của hắn —— chắc chắn đã có sự chuẩn bị.
Dường như Doanh Phượng Tiên cũng minh bạch ý tứ của Trần Khuynh Địch, bất ngờ lườm hắn, sau đó mới lạnh nhạt nói: "Vị kia là tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông —— Vương Lan, tu vi là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần. Nghe nói sau lưng có hoàng triều Đại Càn, cho nên lần này mới có thể làm người phát ngôn của hoàng triều Đại Càn đến đây. Chuôi trường kiếm bạch ngọc dưới chân của hắn chắc là trấn tông chi bảo của Thiên Lan Kiếm Tông, thần binh trời sinh - Thiên Lan Kiếm."
"Á à." Trần Khuynh Địch gật gật đầu, bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là thằng này."
Doanh Phượng Tiên: "? ? ?"
Trần Khuynh Địch khoát tay, ra hiệu cho Doanh Phượng Tiên đừng để ý, sau đó cũng lười nhìn tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông thêm nữa. Ở trong mắt của hắn, vị tông chủ này đã là một người chết.
Dù sao thì đây cũng chính là Thiên Lan Kiếm Tông a, là thế lực đối nghịch với nhân vật chính đại nhân, làm sao có kết quả tốt?
Trần Khuynh Địch đã giúp Vương Lan viết xong kịch bản. Ba năm sau, tu vi của nhân vật chính có thành tựu đi đến Thiên Lan Kiếm Tông, tiếp đó liền đánh bại La Hạo ngày xưa nhục nhã mình, kết quả là vị tông chủ đại nhân này đứng ra, muốn sát hại nhân vật chính. Nhân vật chính cửu tử nhất sinh chạy thoát, sau đó vì báo thù rửa hận mà đi xa tha hương. Qua mấy năm sau trở về, liền đè vị tông chủ đại nhân này xuống đất đánh đập, cuối cùng dùng một kiếm xuyên qua trái tim của đối phương...
Xong con ong.
Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, vị tông chủ đại nhân này còn thảm

hơn Trần Khuynh Địch.
Nói như thế nào thì Trần Khuynh Địch cũng là trùm cuối, là loại nhân vật đến sau cùng mới bị giết. Mà vị tông chủ đại nhân này, rất rõ ràng chính là một khối đá đặt chân thứ nhất trên con đường quật khởi của nhân vật chính, không chỉ là không sống được mấy năm nữa, thậm chí khẳng định là trong mấy năm tiếp theo tu vi sẽ không tiến được nửa bước, hơn nữa còn đặc biệt xui xẻo, uống nước cũng có thể bị giắt răng...
"Thảm, quá thảm rồi." Trần Khuynh Địch đồng tình lắc lắc đầu.
Tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông ở trên không trung bỗng dưng rùng mình.
"Xảy ra chuyện gì, đột nhiên hơi lạnh..."
Đúng lúc này, lại có hai luồng khí tức hùng vĩ lần lượt đến từ phía đông và phía bắc.
Khí tức đến từ phía đông vô cùng bá đạo, mang theo mùi máu tanh và sát khí cực kỳ nồng đậm. Một chùm sáng màu đỏ thẫm cắt rách trời cao, cuối cùng rơi vào trên một đỉnh núi nhỏ gần vách núi, rõ ràng là một trung niên nam tử mặc áo đỏ, cầm một thanh trường đao có màu sắc như máu.
Mà khí tức đến từ phía bắc thì ôn hoà hơn không ít, nhưng lại vô cùng mênh mông. Phật quang vàng óng như mặt trời treo cao trên không trung, ấm áp nhưng xa xa không thể chạm, cuối cùng quang mang nổ tung, biến thành một đài sen vàng óng chậm rãi nở rộ. Một vị Bồ Tát áo trắng dáng người uyển chuyển, tay nâng bình Ngọc Tịnh ngồi ngay ngắn trên đó, sa mỏng che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt như thu thủy.
Dường như phát giác ra ánh mắt mê mang của Trần Khuynh Địch, Doanh Phượng Tiên liền lên tiếng đúng lúc: "Là Quan Âm tái thế - Từ Hàng của Thiếu Lâm Tự, còn có Tu La Đao Lâm Kỳ của Đao Tông."
"À à, may mà có Doanh sư muội, cảm ơn." Trần Khuynh Địch cười với Doanh Phượng Tiên một tiếng, sau đó liền nhanh chân ra khỏi đám người.
Trong khoảnh khắc ra khỏi đám người, khí tức của Trần Khuynh Địch bắt đầu dâng lên, sau lưng xuất hiện một vòng thiên luân, trong nháy mắt quang minh đại phóng. Vào thời khắc này, bất kể là kiếm khí, đao khí hay Phật quang đều bị gạt ra, ở giữa thiên địa chỉ còn lại một luồng Thuần Dương chân khí thuần túy nhất từ từ bay lên, giống như mặt trời mới mọc.
"Đệ tử Thuần Dương Cung tới!"
"Khí tức này, là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, Đạo Tử Thuần Dương!"
"Thiện tai, thiện tai."
Trong khoảnh khắc Trần Khuynh Địch hiện thân, ba vị võ giả Tiên Thiên giống như hạc giữa bầy gà trước đó lập tức nhìn qua. Ánh mắt

của ba người cũng không giống nhau, tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông có thân phận thấp thì rất hữu hảo, mà vị trung niên nam tử của Đao Tông thì có một chút địch ý, còn Thiếu Lâm Tự Từ Hàng thì có vẻ hơi hiếu kỳ.
Người khác nhau có cách nhìn khác nhau, chung quy thì tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông cũng là người ở địa phương nhỏ, cho dù là bên phát ngôn cho hoàng triều Đại Càn, trong tiềm thức cũng tự hạ thấp hơn một bậc. Mà Đao Tông thì chính là tông môn tà đạo, trung niên nam tử tự nhiên sẽ ôm địch ý với mọi người. Mà Thiếu Lâm Tự Từ Hàng thì lại hoàn toàn khác biệt.
Bởi vì trong các võ giả Tiên Thiên ở đây, chỉ có Từ Hàng và Trần Khuynh Địch có số tuổi không khác mấy, tu vi không khác mấy, đều là võ giả trẻ tuổi cùng một thời đại, hiếu kỳ là chuyện đương nhiên.
"Chư vị, ta đã chờ thật lâu a." Trần Khuynh Địch vừa cười vừa nói, Thuần Dương chân khí hội tụ ở trên đỉnh đầu của hắn, hóa thành một vệt thần quang. Đây là ánh sáng tinh, khí, thần của hắn biến thành, cũng là dị tượng do tu luyện Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công.
"Đã để cho Đạo Tử Thuần Dương đợi lâu."
"Thiện tai, thiện tai."
"Hừ." Cũng không để ý đến phản ứng của ba người, Trần Khuynh Địch vào thẳng chính đề: "Nếu đã đủ người, vậy lập tức liên thủ đánh nổ cái kết giới này, thế nào?"
"Bớt nói nhảm, mau động thủ!" Trung niên nam tử của Đao Tông nhanh chóng nhất, trực tiếp giơ trường đao màu máu lên, bổ thẳng xuống vách núi có quang tráo. Đao quang màu máu lướt ra, những nơi đi qua dấy lên từng đợt khí lãng, cuối cùng rơi vào quang tráo, đánh ra từng gợn sóng.
"Cũng được." Tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông Vương Lan cũng mỉm cười, tiếp theo khẽ giậm Thiên Lan Kiếm dưới chân. Một luồng kiếm khí màu trắng phá không bay ra, hóa thành một luồng thủy triều màu trắng che khuất bầu trời, đập lên quang tráo.
"A Di Đà Phật." Từ Hàng tiên tử tụng Phật hiệu, bảo tọa kim liên dưới chân trút một ra đám lá vàng, sau đó lướt thẳng đi như phi đao, đâm vào kết giới. Từng cỗ chấn động mà mắt thường có thể thấy khuếch tán từ chỗ bị đâm vào, cả tòa kết giới nhất thời bắt đầu lung lay sắp đổ.
"Đến ta, ha ha." Trần Khuynh Địch cười một tiếng, rất kích động, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn chân chính động thủ từ sau khi xuyên việt.

Chương 10: Võ An Hầu

Cũng không thấy hắn hành động như thế nào, chỉ trực tiếp đấm ra một quyền. Thuần Dương thần quang ở trên đỉnh đầu hơi rung động, thiết quyền lập tức toả ra ánh sáng chói lọi, giống như mặt trời rơi xuống nhân gian, làm cho không khí gần vách núi nóng thêm mấy độ, cuối cùng rơi vào kết giới.
Một quyền này trở thành giọt nước làm tràn ly, chỉ thấy trên kết giới to lớn, có từng vết nứt dần dần lan ra, không ngừng phát ra tiếng giòn vang xoạt xoạt.
"Kết giới sắp vỡ!" Nhìn thấy một màn này, có không ít người chờ ở đây hô to, hết sức vui mừng.
Cuối cùng, kết giới đầy khe hở cũng nổ tung, khí lãng hất bay không ít người đầu cơ trục lợi muốn xông vào mộ táng trước.
"Đi!" Ba người trước không dừng lại, trực tiếp thi triển thủ đoạn, hóa thành từng tàn ảnh vọt vào huyệt động trong vách núi.
Trông thấy mấy người mạnh nhất đã đi vào, những người khác đương nhiên cũng không còn kiềm chế. Từng người dồn hết sức lực, thi triển khinh công chạy hết tốc lực về phía hang động trong vách núi.
Nhưng Trần Khuynh Địch lại thảnh thơi trở về đội ngũ Thuần Dương Cung.
"Sư huynh? !"
"Sao, sư muội làm sao vậy? Sắc mặc của muội không tốt lắm a?"
Doanh Phượng Tiên dở khóc dở cười nói: "Sư huynh mới có vấn đề! Vì sao lại không tranh thủ thời gian đi vào? Đó chính là cơ duyên mộ táng Tông Sư!"
"Ha ha? Ta không đến vì mộ táng, trưởng lão không nói sao, mục đích chủ yếu của ta là bảo hộ các ngươi a."
"..."
"Hơn nữa không phải là bảo tàng của một Tông Sư sao, không có gì to tát, cha ta còn hơn Tông Sư."
"..."
Doanh Phượng Tiên có lòng muốn muốn răn dạy vài câu, ví dụ như con đường tu luyện chính là chèo thuyền ngược dòng, không tiến ắt lùi, nếu ngươi không đi tranh thì nhất định sẽ bị đào thải...
Nhưng nhìn nụ cười như dương quang của sư huynh, nàng cũng không nói ra được lời trách cứ nào.
"Được rồi, sư huynh cứ đi theo chúng ta đi.Chẳng qua nếu đi theo chúng ta mà nói, có lẽ sư huynh sẽ không thể tranh được cơ duyên trong mộ táng Tông Sư a?"
"Ta nào cần cơ duyên gì, trái lại còn để cho các ngươi rớt lại phía sau

a?"
"..."
Chuyện đến nước này, mình còn có thể nói gì đây? Doanh Phượng Tiên lắc đầu bất đắc dĩ.
"Các đệ tử, xuất phát!"
Sau khi đi qua vách núi hang động, một cảnh tượng màu xanh tươi chiếu vào tầm mắt của mọi người.
Gò núi san sát, cây cối thành đàn, suối nước róc rách, y hệt cảnh tượng thế ngoại đào nguyên. Mà trong thế ngoại đào nguyên này, có mấy tòa kiến trúc như ẩn như hiện, phân tán ở các nơi, đã có không ít người chạy như điên về phía những kiến trúc đó. Mà ở giữa không trung thì tồn tại mấy đạo cương khí chấn động mãnh liệt.
"Chắc là những người Thiếu Lâm Tự đã đến đó."
Trần Khuynh Địch chỉ vào tòa kiến trúc lớn nhất ở sâu trong thung lũng, thấp giọng nói.
"Đúng rồi Doanh sư muội, muội có biết mộ táng Tông Sư này xuất từ vị Tông Sư nào hay không?"
"Sư huynh, huynh không biết à? !" Doanh Phượng Tiên ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch đang cười lúng túng, nói: "Chẳng lẽ trưởng lão sư môn không nói cho sư huynh sao?"
"Hình như đã từng nói, chẳng qua là ta đã quên." Trần Khuynh Địch khoát tay, khi đó trong đầu của hắn toàn là nhiệm vụ do hệ thống tuyên bố còn có trừng phạt xoá bỏ khi thất bại, nào có tâm tình quản thứ khác.
Đương nhiên là Doanh Phượng Tiên cũng không rõ ràng nội tình, chẳng qua là ở chung mấy ngày nay, hoặc nhiều hoặc ít cũng có một chút sức miễn dịch với sự không đáng tin cậy của vị sư huynh Đạo Tử chân truyền này, đành phải bất đắc dĩ nói: "Căn cứ theo sự điều tra của sư môn, hình như đây là mộ của công hầu hoàng triều Đại Tần ở thời kỳ thượng cổ."
"Hoàng triều Đại Tần?" Trần Khuynh Địch nhíu mày, hắn có ấn tượng đối với cái tên này. Ở thời kỳ thượng cổ không phải là tông phái vi tôn giống như bây giờ, khi đó là thịnh thế hoàng triều, nhân hoàng thiên tử thống ngự thiên hạ. Mà hoàng triều Đại Tần chính là hoàng triều thứ nhất ở thời kỳ thượng cổ, nhân hoàng khai tịch hoàng triều cũng được sách sử xưng là Thủy Hoàng.
"Mộ của công hầu hoàng triều Đại Tần, cụ thể là có thân phận gì đây?"
"Vị công hầu đó xuất từ chi mạch của hoàng thất Đại Tần, có phong hào là Võ An Hầu, nghe nói là hắn phi thường yêu thích võ đạo, cất giữ đủ loại tuyệt học võ công. Sau khi chết còn mai táng những võ học ở đó trong huyệt mộ của mình, cho nên tông môn mới bảo chúng ta đi đến đây, chính là vì lấy những võ học đó ra."
Cho dù Thuần Dương Cung cũng không phải là vô địch thiên hạ, yêu

cầu đối với võ công tuyệt học cũng là rất lớn, mà các loại tuyệt học được chôn giấu trong hầm mộ của Võ An Hầu có thể thỏa mãn nhu cầu của Thuần Dương Cung. Đây cũng là nguyên nhân mà Thuần Dương Cung đặc biệt để cho Trần Khuynh Địch dẫn một đám đệ tử đến đây.
"Là như vậy sao..." Trần Khuynh Địch sờ sờ chiếc cằm, hắn cũng không ngu ngốc, lập tức hiểu giá trị của mộ táng này với Thuần Dương Cung.
"Nếu thế thì không thể tiếp tục mò cá." Hắn cũng rất có nhu cầu với võ công tuyệt học a, dù sao thì sau này hắn sẽ có khả năng trở thành đại ma đầu cuối cùng. Nếu không thừa dịp nhân vật chính chưa quật khởi, nắm chắc thời gian nâng cao thực lực của bản thân, đến lúc đó sẽ thật sự bị nhân vật chính dùng một quyền đánh ngã sấp mặt.
"Được, quyết định như vậy đi." Trần Khuynh Địch trực tiếp mở miệng nói: "Doanh sư muội, chúng ta hãy đi đến đó."
Doanh Phượng Tiên nhìn theo ngón tay của hắn, nơi đó rõ ràng là tòa kiến trúc mà Thiếu Lâm Tự, Đạo Tông và tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông đi vào trước đó!
"Sư huynh? Nơi đó là chỗ võ giả Tiên Thiên tranh đoạt, sư huynh đi thì không thành vấn đề, nhưng chúng ta..."
"Không cần phải phiền toái như vậy." Trần Khuynh Địch khoát tay: "Các ngươi hãy đi qua với ta, thời gian của ta tương đối gấp."
Sau đó hắn còn phải về Lạc Viêm Thành, sau khi Dương Xuân quật khởi thì nhận món bảo vật gia truyền từ tay của Dương Chiến. Tiếp theo còn phải vội vàng hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, bề bộn nhiều việc.
Cho nên hắn phải mau chóng giải quyết chuyện mộ táng.
Về phần lo lắng của Doanh Phượng Tiên, hắn cũng không phải là không thể lý giải, dù sao thì cho tới bây giờ hắn vẫn chưa chân chính xuất thủ lần nào.
Thế nên cho dù là Doanh Phượng Tiên, hay là đệ tử ngoại môn cùng đi, đều vô thức cho rằng thực lực của Trần Khuynh Địch không khác gì ba võ giả Tiên Thiên kia mấy.
Cái ý nghĩ này thật sự là quá ngây thơ.
Phải biết rằng, nếu cái thế giới này là một bản tiểu thuyết mà nói, Trần Khuynh Địch chính là đại ma đầu cuối cùng a.
Cái gì là đại ma đầu cuối cùng? Chính là nhân vật phản diện mà trước khi nhân vật chính chân chính quật khởi thì tỏa ra quang mang vạn trượng, được vô số người kính ngưỡng, vô địch trong cùng cảnh giới, có thể vượt cảnh giới giết địch, bất kể là ai cũng đánh không lại. Còn võ giả Tiên Thiên kia, bọn hắn trên cơ bản chỉ là diễn viên quần chúng.
Nhân vật phản diện và diễn viên quần chúng có thể giống nhau hay sao?

"Đi theo ta là được." Trần Khuynh Địch đi trước nhất, Doanh Phượng Tiên thì suất lĩnh một đám đệ tử theo phía sau, trong thần sắc hơi do dự.

Chương 11: khôi lỗi sắt thép

Đại môn của tòa kiến trúc đã vỡ tan, ở phía trên còn lưu lại đao khí màu máu, chắc là do trung niên nam tử Đao Tông gây nên. Sau khi đi vào đại môn, còn có thể nhìn thấy không ít cơ quan sót lại ven đường, chắc là cũng đã bị bọn hắn đánh vỡ. Xem ra ba vị võ giả Tiên Thiên đã liên thủ với nhau, tất cả các đồ vật ngăn cản đều bị bọn hắn thanh trừ sạch sẽ.
Liên tục đi qua không ít hành lang, đi từng tầng một, vết tích ven đường càng lúc càng rõ ràng. Trong lúc này Doanh Phượng Tiên đã thuyết phục Trần Khuynh Địch mấy lần, để cho tất cả đệ tử ngoại môn thoái lui để tránh vướng chân vướng tay, nhưng đều bị hắn cự tuyệt.
"Yên tâm yên tâm, không cần lo lắng nữa."
"Nhưng sư huynh..."
"A, đến rồi."
Đi đến tầng cuối cùng, mọi người đi tới một đại điện rộng lớn. Trong nháy mắt, có từng tiếng la giết trùng thiên truyền vào trong tai.
"Đó là? !" Đập vào tầm mắt là từng cỗ khôi lỗi sắt thép mặc thiết giáp, mặt không cảm xúc. Tất cả bọn chúng đều cầm trường thương trong tay, phối kiếm bên hông, còn có một ít khôi lỗi cầm vũ khí giống nỏ máy. Chúng xếp thành hàng ngũ, một mực phong tỏa ba vị võ giả Tiên Thiên, không ngừng công kích.
Mà trên người của những khôi lỗi này, có thể nhìn thấy những phù văn tính bằng trăm liên tục lấp lánh. Chính những phù văn này đã khiến cho bọn chúng không bị cương khí Tiên Thiên của ba vị võ giả Tiên Thiên kia bộc phát ra đánh sụp, mà vẫn duy trì cục diện ngang tay.
"Là Đạo Tử Thuần Dương? !"
"Đến hay lắm! Nhanh? !"
Sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, Đao Tông Tu La Đao - Lâm Kỳ đang bị vây nhốt lên tiếng đầu tiên. Nhưng khi trông thấy ở sau lưng Trần Khuynh Địch còn có một đám đệ tử Hậu Thiên tu vi thấp, hắn lại sững sờ.
"Đáng chết! Sao còn có một đám vướng víu!"
"A Di Đà Phật, còn mời Trần thí chủ động thủ giải vây. Qua tòa đại điện này, ở bên trong hắn là khu vực trung tâm của mộ táng."
"Còn mời Đạo Tử Thuần Dương xuất thủ."
"À ờ?" Trần Khuynh Địch rất hứng thú nhìn mấy trăm bộ khôi lỗi sắt thép trong đại điện, dường như bọn chúng không chỉ đơn giản là khôi lỗi chiến đấu. Sở dĩ có thể vây khốn đám người Đao Tông, ngoại trừ thực lực bản thân không kém ra, chỗ đứng của bọn chúng cũng

rất huyền ảo, dường như có thể tụ tập lực lượng của các khôi lỗi lại với nhau.
"Gàoooo!" Dường như phát giác ra đám người Trần Khuynh Địch tiến vào, khôi lỗi sắt thép vốn đã vô cùng cuồng bạo lại hành động, vậy mà phân ra mấy chục cỗ khôi lỗi giết tới đoàn người Trần Khuynh Địch. Còn có không ít khôi lỗi cầm nỏ máy đang giương cung cài tên, nhắm ngay vào phương hướng của bọn hắn.
"Chuẩn bị nghênh địch!" Doanh Phượng Tiên lớn tiếng nói, rất nhiều đệ tử ngoại môn sau lưng tuy có một chút sợ hãi, nhưng vẫn lập tức hành động.
"Không cần phải phiền toái như vậy." Trần Khuynh Địch đi nhanh về phía trước, nhìn đám người đang khẩn trương, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút cảm giác thoải mái.
Từ khi xuyên việt cho đến nay, cả ngày hắn đều sống trong bóng ma mười năm sau sẽ bị nhân vật chính đè xuống đất đánh đập. Tuy cảm thấy bản thân không yếu, nhưng đối nghịch với nhân vật chính thì khẳng định sẽ không có kết cục tốt, nhất định sẽ chết rất thảm, nhiều lần hắn nằm mơ mình bị nhân vật chính nghiền ép.Nói tóm lại, trong đoạn thời gian đó cho dù là hắn uống nước cũng giắt răng, ăn cái gì cũng không ngon.
Nhưng tình huống bây giờ lại không giống!
Tất cả mọi người ở đây, không có một người nào là nhân vật chính! Thậm chí là vai phụ cũng không phải! Tất cả là đều là nhân vật quần chúng!
Còn hắn thì sao? Hắn là trùm cuối!
Trùm cuối đánh nhân vật quần chúng, còn không phải là có thể treo lên đánh?
"Đây cũng là thời điểm để ta cảm nhận một chút khoái cảm nghiền ép người khác."
"Ầm ầm ầm!" Không khí trong toàn bộ đại điện bắt đầu ấm lên với tốc độ mà mắt thường cũng thấy được.
"Sư huynh?" Doanh Phượng Tiên ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch đang chủ động đi về phía trước, không rõ vì sao hắn lại muốn chủ động đối chiến với những cỗ khôi lỗi kia. Theo đạo lý mà nói, lúc này nên tạm thời phòng ngự, tùy cơ hành động mới đúng.
"Ầm!" Một giây sau, Trần Khuynh Địch đã đánh nát nghi hoặc của Doanh Phượng Tiên.
Chỉ thấy hắn lộ ra thần sắc lạnh lùng, một chùm hào quang màu đỏ vàng chiếu rọi trên đỉnh đầu, vô số đạo cương khí tráng kiện như đại long quấn quanh thân. Đấm ra một quyền, trong nháy mắt ánh lửa tung toé, một cỗ khôi lỗi sắt thép trực tiếp bị thiết quyền của hắn đánh xuyên, thiết giáp nổ tung rồi hóa thành vô số mảnh vỡ.
Một quyền, chỉ vẻn vẹn một quyền, lại khiến cho ba vị cường giả Tiên Thiên chấn kinh, khôi lỗi sắt thép cứng như xác rùa đen này lại

bị Trần Khuynh Địch dùng một quyền đánh nổ!
Trung niên nam tử của Đao Tông kinh hãi nhìn Trần Khuynh Địch, hắn biết rõ ràng sức chống đỡ của khôi lỗi sắt thép, tối thiểu là đao khí của hắn cũng không thể chém xuyên, cùng lắm là chỉ có thể lưu lại một dấu hằn không nông không sâu mà thôi. Rốt cuộc thì vị Đạo Tử Thuần Dương này có cảnh giới gì, vì sao một quyền lại có uy lực lớn như thế?
Nhưng chuyện đáng sợ hơn còn ở phía sau.
"Tránh hết ra." Trần Khuynh Địch đi nhanh về phía trước, lần này ngay cả động tác phòng ngự hắn cũng không làm, chỉ kết hợp cương khí của mình với hào quang trên đỉnh đầu rồi bao bọc toàn thân.
Khôi lỗi nỏ máy giương cung cài tên ở nơi xa, bắn ra từng mũi tên sắc bén có phù văn đủ để xuyên thấu cương khí, trút xuống người hắn như mưa to.
Nhưng không có một mũi tên nào có thể bắn trúng Trần Khuynh Địch, lúc cách hắn chừng một mét, mũi tên sắt thép đã bị hòa tan.
Hào quang màu đỏ vàng vô cùng loá mắt, xung quanh hắn tràn đầy nước thép do mấy trăm mũi tên lưu lại sau khi bị hòa tan, chảy xuôi xuống xung quanh hào quang, lưu lại từng vết tích trên mặt đất.
Trong không khí tràn ngập khí tức càng ngày càng nóng rực, Trần Khuynh Địch cứ dạo bước về phía trước như vậy. Khôi lỗi sắt thép nhao nhao tới gần hắn bị đốt đứt vũ khí, đốt đứt tứ chi, cuối cùng vô lực ngã trên mặt đất. Nhưng cho dù là như thế, càng ngày vẫn có càng nhiều khôi lỗi sắt thép tụ tập đến, không sợ chết giết về phía hắn!
"Vô dụng." Trần Khuynh Địch nhe răng cười một tiếng, khi lực lượng mạnh đến một trình độ nhất định, là có thể đánh vỡ tất cả.
Bây giờ hắn cũng không sử dụng bất kỳ một loại công pháp võ học nào, chỉ vận chuyển Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, cô đọng toàn bộ cương khí của bản thân thành một đạo thần quang, lại dùng thần quang gia trì lên bản thân, tăng lực lượng lên cực hạn.
Tuy cách dùng này rất lãng phí cương khí, nhưng hiệu quả lại rất tốt. Không cần võ kỹ gì, cũng không cần bí pháp gì, chỉ cần tăng đặc tính nóng rực của cương khí lên cực hạn, đương nhiên là sẽ không có ai có thể ngăn cản!
Đấm ra một quyền! Giống như mặt trời giáng trần, như bẻ cành khô, đánh đâu thắng đó!
"Gàooo! ! !" Không ít khôi lỗi sắt thép nhao nhao cất bước, sau khi hình thành một hàng ngũ kỳ diệu thì đồng thời giơ cao khiên tròn sau lưng, muốn ngăn thiết quyền của Trần Khuynh Địch.
Nhưng dưới nắm tay nóng rực đến cực hạn của Trần Khuynh Địch, một loạt khiên tròn lại trực tiếp bị đánh nát!

Chương 12: Nhiệm vụ chi nhánh

Không có hỏa diễm, tất cả nhiệt lượng đều nội liễm. Sau đó bạo phá từ một điểm, nhiệt lượng cuồn cuộn như thủy triều hóa thành sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy. Xé rách tất cả trận hình của khôi lỗi sắt thép, khiến mặt đất ở dưới chân cũng bị đốt thành màu đỏ thẫm, chỉ giẫm lên cũng làm cho người ta cảm thấy vô cùng nóng hổi.
Cuối cùng, Trần Khuynh Địch sải bước đi đến trước mặt ba vị võ giả Tiên Thiên đang bị vây khốn.
Sau lưng của hắn là một vùng cháy đen, vô số khôi lỗi sắt thép cụt chân đứt tay rải rác trên mặt đất. Mà hắn thì chỉ đứng nơi đó, ba vị võ giả Tiên Thiên đã cảm thấy một luồng sóng nhiệt đánh tới.
".! ! !"
Vào thời khắc này ba vị võ giả Tiên Thiên đều đồng thời nín thở, ánh mắt của tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông tràn đầy kính sợ. Mà Đao Tông Tu La Đao Lâm Kỳ thì kinh hãi, lúc đầu hắn còn tưởng là cho dù Trần Khuynh Địch có mạnh mẽ như thế nào, chung quy cũng là thế hệ trẻ, thật sự động thủ thì hắn vẫn có lòng tin chiến thắng.
Nhưng bây giờ xem ra đã gặp quỷ, hắn thậm chí còn không tiếp được mấy quyền của đối phương!
Có trời mới biết cái tên biến thái này tu luyện như thế nào!
Người duy nhất coi như trấn định là Từ Hàng xuất thân từ Thiếu Lâm Tự. Chẳng qua cho dù là nàng, lúc này cũng rất ngưng trọng.
"Thực lực như thế này, không hổ là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung. Sợ rằng chỉ có Lưu Ly sư tỷ mới có thể đánh đồng sánh vai..."
"Chào chư vị." Trần Khuynh Địch thu hồi cương khí, hữu hảo vẫy gọi ba người. Vì thoát khỏi vận mệnh nhân vật phản diện mười năm sau, hắn đã sớm quyết định phải làm một nhân vật chính phái, mà nhân duyên của nhân vật chính phái thì nhất định phải tốt. Nếu không thì toàn bộ mọi người chạy sang trận doanh của nhân vật chính, chẳng phải là hắn sẽ xong con ong sao.
Chẳng qua cho dù là vậy, thái độ của ba người vẫn tự giác hạ thấp hơn một chút.
"Đạo Tử Thuần Dương khách khí rồi."
"Hừ."
"Thiện tai, đa tạ thí chủ đã xuất thủ tương trợ."
Sau khi thấy thái độ hữu hảo của ba người, nụ cười của Trần Khuynh Địch trở nên càng chân thành. Nhưng đúng vào lúc này, trong đầu của hắn đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.
"Tích! Nhiệm vụ chi nhánh bắt đầu!"

"Tên nhiệm vụ: khúc nhạc đệm ngắn trên con đường xưng bá!"
"Thuyết minh nhiệm vụ: Võ An Hầu chính là vương hầu đệ nhất Đại Tần, trong Tông Sư cũng là cường giả số một số hai. Bí tịch võ công mà hắn cất giữ là nhiều vô số kể, trong đó còn có võ công chân truyền của bản thân. Kí chủ phải lấy toàn bộ những võ công này đi, làm phong phú thế lực của bản thân và Thuần Dương Cung.
"Ban thưởng nhiệm vụ: Không có "
"Đề nghị của hệ thống: Kí chủ có thể giết người diệt khẩu, xử lý tất cả những ai không phải là người của Thuần Dương Cung, từ đó chiếm cứ võ học."
"Trừng phạt nhiệm vụ thất bại: Xoá bỏ."
Lại là cái đồ vật quỷ này!
Xoá bỏ! M* nó lại là thất bại thì xoá bỏ! Hơn nữa còn không có ban thưởng!
Nụ cười của Trần Khuynh Địch cứng đờ, trong lòng điên cuồng mắng to, còn có cái đề nghị giết người diệt khẩu của hệ thống! Nếu thật sự làm như vậy thì còn nói gì đến hình tượng chính phái, hắn càng ngày sẽ càng đi xa trên con đường nhân vật phản diện!
"Sư huynh?" Doanh Phượng Tiên đi lên phía trước, nghi hoặc nhìn Trần Khuynh Địch đột nhiên trở nên trầm mặc.
"Không có gì." Sau khi lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch vào một hơi thật sâu, lại nhìn về ba người Đao Tông.
Mà bọn hắn thì lập tức lộ vẻ đề phòng, hiển nhiên là sự trầm mặc dị thường của Trần Khuynh Địch đã làm cho bọn hắn cảnh giác.
"Chư vị, rất đáng tiếc." Trần Khuynh Địch bất đắc dĩ nói, Thuần Dương cương khí lúc trước đã thu liễm lại dâng lên.
"Võ công trong tòa mộ táng hạch tâm này, Thuần Dương Cung ta muốn tất cả. Bên ngoài còn có một số mộ táng chưa bị đào móc, nếu bây giờ chư vị rời đi hẳn là còn kịp."
Trần Khuynh Địch vừa nói ra lời này, sắc mặt của ba người lập tức trở nên xanh xám.
Đao Tông Lâm Kỳ càng là không có một chút khách khí, nói: "Đạo Tử Thuần Dương cũng đã quá đề cao bản thân. Bằng vào một mình ngươi, còn mang theo đám vướng víu này, đã muốn lấy toàn bộ truyền thừa của Võ An Hầu? !"
"Không nên quên! Chúng ta có ba người!"
Tuy Lâm Kỳ tự nhận không phải đối thủ của Trần Khuynh Địch, nhưng đúng như hắn nói, dù sao thì ở đây cũng có ba người, đơn đấu đánh không lại, chẳng lẽ ba đánh một còn không thắng được hay sao? !
"A Di Đà Phật." Từ Hàng chắp tay trước ngực, miệng tụng Phật hiệu nhưng lại không di động nửa điểm.
"Lần này ta đại biểu cho hoàng triều Đại Càn đến đây, nếu tay không mà về, thật sự là làm trái đạo nghĩa." Tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông

thì khôn khéo hơn không ít, vừa ném trách nhiệm về phía hoàng triều Đại Càn, vừa không nhúc nhích nhìn Trần Khuynh Địch, hiển nhiên là cũng không định rời đi.
"Haizzzz!" Trần Khuynh Địch thở dài, hắn khẳng định là không làm được chuyện như giết người diệt khẩu. Nhưng để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, xem ra cũng chỉ có thể sử dụng vũ lực.
"Đến điểm là ngừng, mời chư vị."
Tình hình chiến đấu trở nên hết sức căng thẳng.
Động thủ đầu tiên chính là Tu La Đao Lâm Kỳ, chỉ thấy hắn đưa tay vung đao, đao quang màu máu đón gió căng phồng, mang theo huyết khí ngập trời bổ thẳng vào đầu của Trần Khuynh Địch. Trên đao tự có bí lực, lại có thể dẫn động huyết khí trong cơ thể người khác, khiến người ta khốn đốn trong ngoài, không tiếp ứng nổi!
"Kiếm lên!" Tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông Vương Lan thì quát nhẹ một tiếng, Thiên Lan Kiếm sau lưng đại phóng quang mang. Mặc dù hắn xuất thân từ tiểu tông phái, nhưng trong tay lại có một thanh thần binh trời sinh, hơn nữa còn có bối cảnh hoàng triều Đại Càn, cho nên uy thế lúc động thủ chỉ yếu hơn Lâm Kỳ một chút mà thôi.
Từ Hàng là người động thủ cuối cùng. Nàng đứng tại chỗ, hai ngón trỏ đối nhau, tám ngón tay còn lại kề sát bụng, kết ra một thủ ấn kỳ diệu. Sau đó bỗng nhiên mở miệng, trong nháy mắt lôi âm nổi lên, các đệ tử Thuần Dương Cung sau lưng của Trần Khuynh Địch cảm thấy bên tai vang lên một tiếng sấm rền, chấn cho màng nhĩ đau nhức. Một đạo sóng âm mà mắt thường có thể thấy khuếch tán ra, hung hăng đánh vào Trần Khuynh Địch.
Phật môn Sư Tử Hống!
Ba vị cường giả Tiên Thiên thi triển thần thông, trực tiếp xuất thủ trước Trần Khuynh Địch, hơn nữa vừa ra tay chính là sát chiêu!
Đối mặt với sự liên thủ của ba người này, Trần Khuynh Địch không để ý đến, chỉ yên lặng vận chuyển công pháp.
"Ầm ầm ầm!" Tam Hoàng Khai Thái, Thuần Dương xoay chuyển, chỉ thấy hào quang trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch giống như mặt trời từ từ bay lên, bao phủ toàn thân hắn giống như lúc trước. Chỉ thấy mặt đất ở dưới chân của hắn bị đốt đến đỏ bừng, lõm ra hai dấu chân thật sâu mang theo nhiệt độ nóng rực, làm cho người ta kinh ngạc.
"Tới!" Hắn ra quyền! Nhiệt lượng cuồn cuộn khuếch tán theo nắm đấm của hắn, huyết đao của Lâm Kỳ trực tiếp bị hắn đánh nát, bí lực dẫn động huyết khí bị Thuần Dương cương khí quanh người của hắn thiêu cho không còn một chút nào. Mà kiếm khí của Vương Lan thì hoàn toàn bị hắn coi nhẹ, chém vào người của hắn mà không có tác dụng gì.

Chương 13: Cửu Dương Chi Thể

Chỉ có Thiếu Lâm Sư Tử Hống của Từ Hàng là rất có môn đạo, khiến cho đầu của Trần Khuynh Địch đau nhói, thân hình cũng hơi dừng lại.
Chẳng qua cũng chỉ là dừng lại trong một sát na mà thôi, một giây sau hào quang trên đỉnh đầu của hắn chấn động, tiêu trừ loại ảnh hưởng này. Trần Khuynh Địch thừa cơ lao về phía trước, dùng một đôi thiết quyền đánh nát tất cả trở ngại, trực tiếp đánh vào đầu của Lâm Kỳ xông lên trước nhất.
Lâm Kỳ thấy đối phương lựa chọn công kích mình đầu tiên, trong lòng kêu khổ đồng thời cũng gầm thét một tiếng. Xưa nay võ giả Đao Tông đều tuân theo đao ý không tiến ắt lùi, lúc này hắn không thể lui, nếu lui thì đời hắn sẽ thật sự xong. Từ đây sẽ lưu lại ám ảnh, tu vi nhất định sẽ trì trệ không tiến.
Cho nên hắn vẫn tiến lên!
Một đao rạch cổ tay, tinh huyết tưới ma đao, đao ý Tu La đại thịnh trong nháy mắt. Sắc mặt của Lâm Kỳ tái nhợt, nhưng không có một chút do dự nào cầm chiến đao xông tới, dùng một đao bổ về phía thiết quyền của Trần Khuynh Địch!
Vào giờ phút này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy hoa mắt. Trong sát na, tầm mắt biến thành một vùng đỏ tươi, dường như là nhìn thấy địa ngục nhân gian, thậm chí còn ngửi thấy mùi máu tanh khiến cho người ta buồn nôn.
"Huyễn thuật!" Ma đao của Lâm Kỳ không chỉ có uy lực, thậm chí còn có công kích tinh thần!
Phải biết rằng không giống như đối chiến cương khí hay là giao thủ võ công, công kích tinh thần phi thường quỷ dị, trong đó lại lấy huyễn thuật vi tôn. Nghe nói huyễn thuật đỉnh phong thậm chí có thể lấy giả làm thật, làm võ giả chết đi một cách tự nhiên ở trong huyễn cảnh, đương nhiên là Lâm Kỳ trước mắt còn chưa làm được đến điểm này, nhưng vẫn rất đáng sợ.
Chẳng qua.
"Trò vặt!" Ngũ quan của Trần Khuynh Địch bị huyễn thuật che đậy, nhưng hắn lại dứt khoát không khôi phục ngũ giác, mà trực tiếp bộc phát toàn bộ cương khí trong cơ thể ra. Trong nháy mắt, có một dòng lũ nóng bỏng lao từ trong cơ thể hắn ra, đốt cháy năm mét quanh người, ngay cả không khí cũng bắt đầu cháy rừng rực.
Nhất thời, nơi Trần Khuynh Địch đứng lúc đầu chỉ còn một quả cầu hỏa diễm vô cùng loá mắt, không ngừng phóng thích sóng nhiệt kinh khủng khiến cho người ta khó mà chịu đựng.
"A!" Tu La Đao vừa mới chém vào trong quả cầu hoả diễm, sắc mặt

của Lâm Kỳ liền đại biến, vội vàng rút đao lui lại. Mà lúc rút ra, chiến đao trên tay của hắn chỉ còn lại một nửa, trên lưỡi đao đứt gãy có nước thép nóng rực, bị quả cầu hoả diễm kia trực tiếp hòa tan!
Đường đường chính chính đối mặt với huyễn thuật của Lâm Kỳ, Trần Khuynh Địch dùng phương thức trực tiếp nhất để nghiền ép!
"Gian lận a! Rốt cuộc tên gia hỏa này có cảnh giới gì!" Lâm Kỳ tức đến nổ phổi, hét to.
Ở nơi xa, hai mắt như thu thuỷ của Từ Hàng chấn động, đột nhiên nói: "Luyện Khí Hóa Thần, giống như chúng ta."
"Nói nhảm!"
"Luyện Khí Hóa Thần làm sao có thể mạnh như vậy!"
Từ Hàng hơi dừng lại, sau đó cẩn thận trả lời: "Hình như là về vấn đề thể chất..."
"Thể chất?" Lâm Kỳ sững sờ, sau đó dường như nghĩ đến điều gì đó, biểu cảm lập tức biến đổi, có vẻ như là bừng tỉnh đại ngộ.
Không sai! Rõ ràng đều là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, vì sao Trần Khuynh Địch lại có thể nghiền ép hắn? Đương nhiên chỉ có một đáp án, thể chất của Trần Khuynh Địch chính là vạn người có một!
"Nghe nói tổ sư khai sơn của Thuần Dương Cung —— Thuần Dương đạo tôn chính là Thuần Dương Chi Thể thế gian ít có. Cho dù vị Đạo Tử chân truyền này không phải, thì cũng kém không xa."
"Thông minh." Ánh lửa vừa thu liễm, Trần Khuynh Địch đứng trong cái hố bị đốt cháy đen, bình tĩnh nói.
Nói thế nào thì hắn cũng là trùm cuối —— sau này sẽ trở thành địch nhân lớn nhất của nhân vật chính, sao lại không có một chút bản sự nào.
Mặc dù thua kém Thuần Dương Chi Thể, nhưng thể chất của Trần Khuynh Địch cũng rất đặc thù. Nghe nói là Cửu Dương Chi Thể gần với Thuần Dương Chi Thể trong truyền thuyết, nếu phối hợp với Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công đích truyền của Thuần Dương Cung, mới có thể bộc phát ra lực lượng thuần túy kinh khủng như vậy.
"Các ngươi không phải là đối thủ của ta, mà thời gian thì có hạn. Nếu ba vị không rời đi để thu hoạch các loại bí tịch võ công khác, sợ rằng chuyến này đến đây là công dã tràng a."
"Hừ!" Thần sắc của Lâm Kỳ biến ảo chập chờn, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, lao ra khỏi đại điện mộ táng, không quay đầu lại.
Mà tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông cũng không do dự, hắn vốn tới là để tìm cơ duyên, truyền thừa của Võ An Hầu cũng không phải là nhất định phải đạt được, một ít võ công cũng đã đủ với võ giả xuất thân từ địa phương nhỏ như hắn.
Đến khi hai người rời đi, Trần Khuynh Địch lại nhìn về phía Từ Hàng.
Từ Hàng cũng chắp tay trước ngực, lắc đầu bất đắc dĩ, nói: "Đạo Tử

Thuần Dương quả nhiên là danh bất hư truyền, lúc trước thanh danh không hiện, nhưng qua hôm nay, trên Chân Nhân Bảng tất sẽ có một chỗ của ngài."
"Bồ Tát cứ tự nhiên."
"Cáo từ."
Sau khi ba người rời đi, lúc này Trần Khuynh Địch mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Doanh Phượng Tiên và đệ tử Thuần Dương Cung đã sớm ngây người, mỉm cười nói: "Được rồi, phiền toái đã đi, chúng ta vào nhé?"
"Sư huynh." Doanh Phượng Tiên lộ ra thần sắc rất phức tạp đi lên trước, cúi người thật sâu nói với hắn: "Đa tạ sư huynh đã ban thưởng phần cơ duyên này."
"Đa tạ sư huynh!" Rất nhiều đệ tử Thuần Dương Cung cũng nhao nhao bắt chước, lớn tiếng nói.
Nhất thời, toàn bộ đại điện chỉ còn lại âm thanh này, liên miên bất tuyệt.
"Ờ, chuyện này..." Trần Khuynh Địch nhìn các đệ tử còn nhỏ hơn mình mấy tuổi, nhưng lại lộ ra thần sắc nghiêm túc, hơi không kịp trở tay.
"Không có gì đâu, chỉ là việc nhỏ, còn chờ cái gì? Mọi người mau vào đi? Mỗi người một bản võ học, không cần phải khách khí với ta."
"Vâng!" Sau đại điện là gian phòng tương tự như thư phòng, quả nhiên là ở bên trong có trưng bày võ công mà Võ An Hầu thu thập từ ngày xưa. Trong đó có chiêu thức bí pháp, cũng có nội công tuyệt học, tất cả vây quanh một cái quan tài đá giữa phòng.
Sau khi đám người Doanh Phượng Tiên xác nhận không có cơ quan, lúc này mới bắt đầu kiểm kê thu hoạch.
Nhìn bóng dáng bận rộn, nụ cười thỏa mãn và vui vẻ của bọn hắn, Trần Khuynh Địch hơi ngơ ngác.
Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn được nhiều người cảm tạ chân thành như thế.
Lúc vừa xuyên việt, hắn chỉ muốn bảo mệnh, nghĩ biện pháp thoát khỏi vận mệnh chắc chắn chết trong mười năm tới của mình, hoàn toàn không quan tâm đến người xung quanh. Chỉ là nắm chắc phần thắng, muốn trang bức thỏa mãn lòng hư vinh mà thôi, nhưng hắn không ngờ cử động này lại trợ giúp các đệ tử Thuần Dương Cung nhiều như vậy.
Cảm giác được người người kính ngưỡng này...
"Hì." Trần Khuynh Địch sờ sờ mũi, lặng lẽ cười một tiếng.
"Sư huynh."
"Hả? Thế nào rồi Doanh sư muội, thu thập hết đồ rồi sao?"
Trần Khuynh Địch kinh ngạc nhìn Doanh Phượng Tiên đang đi về phía hắn, sau đó đưa ra một quyển sách trang bìa ố vàng, lộ ra thần sắc hơi kỳ quái nói:

"Ta tìm được thứ này trong giá sách, phần lớn võ học ở đây đều là do Võ An Hầu thu thập năm đó. Đây là võ công duy nhất mà Võ An Hầu tự mình kí tên, nhưng nội dung thì..."

Chương 14: dây chuyền Lam Ngọc

"Nội dung?" Trần Khuynh Địch hiếu kỳ nhận lấy quyển sách mà Doanh Phượng Tiên đưa tới, lật ra xem.
"Hả?" Làm cho hắn bất ngờ chính là, ở trong quyển sách này không có bất luận võ công chiêu thức gì. Nếu như nói là một bản truyền thừa võ công, không bằng nói nó giống như một bản luyện công chép tay. Ở trên đó viết tâm đắc tu luyện ở cảnh giới Hậu Thiên và cảnh giới Tiên Thiên của Võ An Hầu, còn có một số cảm ngộ của bản thân Võ An Hầu.
Mà chân chính khiến cho người ta chú ý, là mấy tờ cuối cùng của quyển sách này.
"Dùng quyền không giống dùng binh, người dùng quyền không thể bại, bại thì hẳn phải chết."
"Con đường võ đạo không tiến ắt lùi, cho nên chỉ có quyết tâm tất thắng, dám liều chết, mới có thể dùng quyền. Hơn nữa quyền ra thì phải như bẻ cành khô, không gì không thể phá."
"Bản hầu đánh quyền mười năm, ngộ quyền mười năm, dưỡng quyền mười năm, mới luyện thành một thân quyền ý, lưu lại cho hậu nhân."
Trần Khuynh Địch lật tới trang cuối cùng của quyển sách. Không giống như những trang khác, dường như trang này được chế tạo từ hoàng kim, mang theo ánh sáng vàng óng lộng lẫy, trên dưới cũng không có bất kỳ chữ viết gì. Mà chỉ có một nắm đấm rất sống động, ở phía trên lộ ra gân xanh, dường như không phải là một bức hoạ, mà là một thiết quyền bằng máu thịt!
"A!" Trong sát na, một ý chí vô cùng bá đạo, chí dương chí cương, không gì không thể phá, gào thét lao ra từ trang giấy vàng, hung hăng oanh kích vào đầu của Trần Khuynh Địch.
Quyền ý này vô cùng cao quý, mơ hồ ẩn chứa ý chí không ngừng hướng lên, không ngừng vượt qua. Dường như bất kể trở ngại gì cũng bị nó vượt qua, không thể ngăn cản nó.
"Ầm!" Một đạo thần quang Thuần Dương bay từ mi tâm Trần Khuynh Địch ra, tiếp theo hơi chấn động. Lúc này mới tiêu trừ quyền ý vô song trong đầu của hắn, giúp hắn thoát ra, thở hổn hển một hơi.
"Phù!" Lúc lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch phát hiện ra mình đã đầm đìa mồ hôi, mỏi mệt không chịu nổi.
"Cái quỷ gì đây? !"
"Sư huynh?" Nhìn thấy dáng vẻ của Trần Khuynh Địch, Doanh Phượng Tiên cũng lo âu nói: "Trước đó cũng có đệ tử nhìn trang cuối cùng, kết quả cũng biến thành như vậy. Nếu không kịp thời lấy bản tà thư này ra, sợ rằng sẽ bị lực lượng ở trên đó chấn thành đồ đần! Nếu sư huynh không chịu nổi..."

"Không sao." Trần Khuynh Địch khoát tay, thu hồi quyển sách cổ quái này.
Tuy hắn không hiểu rõ cái đồ chơi này, nhưng ai bảo hắn có một người cha tốt đây. Lúc trở về, hắn sẽ nhờ người cha cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh của mình nghiên cứu, khẳng định là có thể giải quyết được thứ này.
"Tất cả mọi người đã thu thập xong chưa? Chúng ta chuẩn bị rời đi."
"Rõ." Sau khi sửa sang xong võ công mà Võ An Hầu cất giữ, Trần Khuynh Địch liền dẫn các đệ tử rời khỏi toà kiến trúc này.
Mà vào lúc này, ở bên ngoài vẫn còn hỗn chiến, có không ít người đang tranh đoạt cơ duyên. Mùi máu tanh lan tràn trong chỗ thế ngoại đào nguyên này, ngay cả dòng suối nhỏ cũng bị nhuộm thành màu đỏ thẫm.
"Đi thôi." Trần Khuynh Địch lắc lắc đầu, dẫn các đệ tử Thuần Dương Cung trực tiếp rời khỏi mộ táng. Dọc đường, những tán tu đang tranh đoạt cơ duyên đương nhiên là không dám ngăn cản.
Sau khi ra khỏi mộ táng, mọi người lại đi một đoạn đường dài, lúc này Doanh Phượng Tiên mới nhìn Trần Khuynh Địch mở miệng nói: "Sư huynh, linh hạc đã chờ ở bên ngoài dãy núi, bây giờ chúng ta chạy tới hay sao?"
"Linh hạc? Nhanh như vậy?" Trần Khuynh Địch nháy nháy mắt, tuy đã hoàn thành nhiệm vụ mộ táng, nhưng hắn còn chưa thể đi. Chuyện Dương gia còn chưa giải quyết, cứ đi thẳng một mạch như vậy, nói không chừng trên đường trở về thì sẽ bị hệ thống xoá bỏ.
"Doanh sư muội, các ngươi hãy đi trước đi. Ta còn có chút chuyện, dự định du lịch ở ngoại giới một phen."
"Du lịch?" Doanh Phượng Tiên nhíu mày, đôi mắt đẹp có một chút thất vọng, chẳng qua vẫn mỉm cười nói: "Nếu thế, Phượng Tiên chúc sư huynh may mắn."
"Nhờ lời chúc của muội, ha ha ha."
"Đúng rồi, sư huynh." Doanh Phượng Tiên đột nhiên ngừng lại, tiếp theo dùng tay nhỏ trắng nõn đưa vào cái túi bên hông, lấy ra một cái áo lông màu xanh nhạt. Trên đó có thêu một con cự long vàng óng giống đồng phục của Đạo Tử chân truyền, trông rất đẹp mắt.
"Đây là?" Trần Khuynh Địch nhíu mày, kinh ngạc hỏi.
"Sư huynh là Đạo Tử chân truyền, nhưng chỉ mang theo một bộ đồng phục. Bây giờ sư huynh dự định xuất ngoại du lịch, ta thấy nếu có thêm một bộ y phục trong người, sẽ thuận tiện hơn một chút..." Doanh Phượng Tiên nghiêm túc nói, nhưng hai má trắng nõn lại không khỏi đỏ ửng.
"Thứ này được mua bằng lộ phí mà sư huynh cho, sư huynh không cần phải lo lắng."
"Ấy." Trần Khuynh Địch liếc nhìn qua cổ của Doanh Phượng Tiên, nhìn thấy một chuỗi dây chuyền Lam Ngọc ở nơi đó.

Mà Doanh Phượng Tiên bỗng nhiên cũng phản ứng, vội vàng lắc nhẹ mái tóc, che khuất dây chuyền.
"Được rồi, đa tạ Doanh sư muội."
"Sư huynh bảo trọng."
Nhìn bóng hình Doanh Phượng Tiên dẫn các đệ tử rời đi, Trần Khuynh Địch hơi ngẩn ngơ, nhất thời đờ ra. Sau một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.
"Ta nghĩ gì thế." Lắc lắc đầu, Trần Khuynh Địch quăng ý nghĩ lộn xộn ra khỏi não hải, sau đó sải bước đi về phía Lạc Viêm Thành.
Mà vào lúc này, trong Dương gia Lạc Viêm Thành, lại đột nhiên vang lên tiếng cười to tràn đầy thoải mái. Trong tiếng cười ẩn chứa nội lực hùng hồn, truyền ra hơn phân nửa Lạc Viêm Thành, tràn đầy sự sảng khoái và kích động, làm cho không ít người vô cùng kinh ngạc.
Rõ ràng là tiếng cười của Dương Chiến —— tộc trưởng Dương gia.
"Tốt tốt tốt! Không hổ là nữ nhi của ta! Tốt!"
Dương Chiến hưng phấn nhìn thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn không quá mười một, mười hai tuổi trước mắt. Mà trước mặt hắn, Dương Xuân chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí. Khuôn mặt nhỏ tái nhợt suy yếu trước kia, bây giờ đã tràn đầy sự hồng hào, trông rất khỏe mạnh, quan trọng hơn là ở trong cơ thể của nàng cũng có chấn động của nội lực!
Cảnh giới Hậu Thiên trọng thứ nhất, Sơ Khuy Môn Kính!
Dương Xuân ——trong mấy năm không thể tập võ, đã sớm bị toàn bộ người trong Lạc Viêm Thành coi như là củi mục —— lúc này lại đột phá đến cảnh giới Hậu Thiên dưới mí mắt của Dương Chiến.
Với một vị phụ thân xem nữ nhi như là trân bảo mà nói, đây quả thật là niềm vui lớn nhất!
"Vị tiền bối kia quả nhiên không gạt ta! Quá tốt rồi! Thật quá tốt rồi!"
"Vị tiền bối kia?" Mở to mắt, Dương Xuân tò mò nhìn phụ thân. Nàng rõ ràng chuyện của mình nhất, sở dĩ có thể thoát khỏi danh hào phế vật, thành công đột phá đến cảnh giới Hậu Thiên, không phải dựa vào tiền bối gì đó, mà là...
"Xuân nhi, con không biết đâu, kỳ thực là liên quan đến..." Dương Chiến cũng không tị hiềm nữ nhi mình, trực tiếp nói ra đối thoại với Trần Khuynh Địch không lâu trước đây.
"Một vị tiền bối thần bí?"
"Không sai, sau đó ta sẽ cho Xuân nhi gặp mặt vị tiền bối kia. Vị tiền bối kia là người trong chính đạo hiếm thấy, nếu Xuân nhi có duyên bái hắn làm thầy, cũng là kỳ ngộ không tệ..."
"Cha yên tâm, con sẽ không làm cho cha thất vọng nữa!"
"Tốt! Con gái ngoan!"
Trong lúc cha con Dương Chiến và Dương Xuân trò chuyện, lúc này ở trong Lạc Viêm Thành, lại có một luồng ám lưu đang hội tụ về phía đại viện Dương gia.

Chương 15: Dương gia bị tập kích

Màn đêm buông xuống, toàn bộ Lạc Viêm Thành trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng tuần tra của canh phu và thành vệ quân. Mà trong đại viện Dương gia, đèn lồng màu đỏ treo thật cao, đèn đuốc sáng trưng. Nhưng ở một góc trong bốn góc của đại viện Dương gia, không có ai chú ý tới, có từng người áo đen đột nhiên vượt qua tường cao đại viện, nhảy lên trên nóc nhà Dương gia.
"Không sai biệt lắm."
"Mau, lần này thiếu gia đặc biệt phân phó chúng ta đến đây, nhất định phải trảm thảo trừ căn."
"Ở cịa phương nhỏ này, nếu là ta thì sẽ trực tiếp san bằng cả tòa thành trì, sao phải cẩn thận như vậy. Còn phải để cho ba thế lực nhỏ làm chủ công che giấu tai mắt người khác."
"Đừng quá bành trướng, thế lực của hoàng triều Đại Càn đáng sợ hơn xa sự tưởng tượng của ngươi, nhất là bộ khoái Truy Phong của Lục Phiến Môn. Nếu thật sự diệt tòa thành này, người có tin hôm sau bộ khoái Lục Phiến Môn sẽ đến gây phiền toái cho thiếu gia hay không? Hãy tranh thủ thời gian, lấy vật kia ra đi."
"Được được được..."
Đám người áo đen nhìn chăm chú vào đại viện Dương gia, lúc này Dương gia đã sớm bị bóng tối bao phủ. Bất kể là tỳ nữ hay người hầu đều đã ngủ, chỉ còn võ sĩ tuần tra chịu trách nhiệm gác đêm, căn bản không có uy hiếp gì.
Đây cũng là thời cơ tốt nhất.
"Bắt đầu!" Mấy người áo đen lấy các linh kiện hình dạng khác nhau từ trong túi đeo trên người ra, sau đó ghép lại làm một. Rõ ràng là một vật thể hình người cao hai mét, lại dần dần biến mất trong bóng đêm.
"Ai? !"
"Thứ gì ở đó? !"
Trong nháy mắt vật thể hình người xuất hiện, đám hộ vệ Dương gia liền phản ứng lại, cũng phát hiện sự ra tồn tại của nhóm người áo đen, nhao nhao lớn tiếng phẫn nộ quát. Nhưng không đợi bọn hắn kịp phản ứng, vật thể hình người lúc trước còn tĩnh như xử nữ đột nhiên hành động, dùng hai cánh tay to như thùng nước cứng rắn như sắt, trực tiếp bắt được hai hộ vệ đang xông lên.
"Ầm!" Trong sát na, hai vị hộ vệ bị bàn tay sắt thép to lớn đập tan như bóp trứng gà, máu thịt nổ tung văng ra khắp nơi, tăng thêm mấy vệt huyết sắc cho đêm tối Dương gia.
"Gàooo!" Một âm thanh như nam như nữ truyền ra từ vật thể hình người, giống như dã thú mất khống chế. Sau đó chỉ thấy nó bắt đầu

sải bước, chạy lên với xu thế bài sơn đảo hải, thân thể to lớn và vỏ ngoài cứng rắn giúp nó xuyên qua đại viện Dương gia mà không gặp trở ngại nào. Những nơi nó đi qua, kiến trúc sụp đổ, gạch đất vỡ vụn.
"Giết! Giết! Giết!"
Ba tiếng giết vang vọng, cự nhân cao hơn ba mét vọt thẳng về khu vực trung tâm của Dương gia!
"Hôm nay chính là ngày Dương gia các ngươi hủy diệt!"
"Tất cả mọi người nghe lệnh! Giết!"
Cũng trong lúc đó, ở bên ngoài Dương gia, vô số tiếng la giết liên tiếp vang lên. Rõ ràng là tam đại thế gia của Lạc Viêm Thành, giờ này khắc này lại có thể liên hợp với nhau, muốn hủy diệt Dương gia!
"Người nào!" Trong bóng tối, một tiếng gầm thét hùng hồn hữu lực vang tới tận mây xanh, tiếp theo có một bóng hình cao lớn hiện thân, đứng trên một tòa tháp cao trong đại viện Dương gia. Trong nháy mắt, người này dùng ánh mắt khóa chặt cự nhân sắt thép đang trắng trợn náo động, đột nhiên nhảy lên rồi hạ xuống như đại bàng tung cánh.
"Muốn chết!" Dương Chiến giận đến dựng râu tóc, như cuồng sư xuất rừng, trong nháy mắt bay nhào tới, dùng một quyền đánh vào người cự nhân sắt thép. Nội lực Hậu Thiên —— Đăng Phong Tạo Cực cơ hồ hóa thành cương khí thấu thể mà ra, hung hăng nện như điên lên ngực cự nhân sắt thép. Trong ánh lửa văng khắp nơi, song phương đều lui lại.
Nhưng làm cho người ta sợ hãi chính là, cự nhân sắt thép lui lại mười bước, thế mà Dương Chiến cũng lui lại trọn vẹn năm bước.
"Sao có thể!" Dương Chiến tái mặt nhìn cự nhân sắt thép, độ cứng của đối phương đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Tuy hành động cử chỉ của đối phương rất cứng ngắc, dường như chỉ biết phá hoại, nhưng da dày thịt béo vô cùng. Thậm chí, lực phản chấn của một quyền vừa rồi cũng chấn cho bàn tay của Dương Chiến hơi đau đớn, khó mà tự kiềm chế.
Quan trọng hơn là…
"La, Hồng, Lâm, không ngờ tam đại thế gia lại liên hợp với nhau? !"
Sau khi nghe thấy tiếng la giết ngoài viện, thần sắc của Dương Chiến trở nên càng ngưng trọng. Tứ đại thế gia của Lạc Viêm Thành vốn đã đối địch với nhau, nhưng cũng hợp tác với nhau, ví dụ như Dương gia hắn có giao tình với La gia —— một đại thế gia khác. Nhưng bây giờ, La gia lại có thể phản bội Dương gia, vây công Dương gia cùng với hai nhà khác!
"Truyền lệnh xuống! Mở đại trận hộ tộc ra!"
"Báo cáo gia chủ! Một trận nhãn của đại trận hộ tộc đã bị cự nhân kia làm hỏng!"
"Có cự nhân kia, uy lực của trận pháp đã không còn đủ năm thành!"

Báo cáo liên tiếp làm cho sắc mặt của Dương Chiến càng thêm khó coi, nhưng dù vậy hắn vẫn không hoảng loạn. Thân là gia chủ Dương gia, nếu như hắn hoảng loạn vào lúc này, vậy thì toàn bộ Dương gia sẽ thật sự xong.
"Tất cả mọi người hãy cầm lấy binh khí, ta sẽ đi giải quyết cự nhân kia, những người khác chuẩn bị nghênh địch!"
Vừa dứt lời, Dương Chiến liền rút trường kiếm bên hông ra, hư ảnh sư tử hoàng kim hiện ra trong hư không, mang theo nội lực gần như hình thành thực chất lao vọt lên, lại đụng vào cự nhân sắt thép lần nữa. Nhưng dù vậy, cũng chỉ tạm ngăn chặn bước chân phá hoại của cự nhân mà thôi.
Mà ở một chỗ chiến trường khác, đám hộ vệ Dương gia hoàn toàn không địch lại sự liên thủ của tam đại thế gia, cho dù có đại trận hộ tộc, vẫn liên tục bại lui. Chỉ chốc lát sau đã thoái lui đến nội viện.
"Đáng chết, rốt cuộc là ai!"
Trong nội viện, một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn cầm một đôi búa vàng trong tay, gặp người là đập xuống một búa. Đứng ở trên tường cao trong nội viện, vậy mà dựa vào tu vi Sơ Khuy Môn Kính và một thân thần lực, liên tiếp đập chết mấy võ giả của tam đại thế gia đang lao lên.
Rèn luyện gân cốt mấy năm, sau khi đột phá đến Hậu Thiên, Dương Xuân không chỉ có nội lực, càng có một thân thần lực. Bây giờ thành vốn liếng để nàng khiêu chiến vượt cấp.
Nhưng cho dù là như thế, tu vi của nàng vẫn là quá thấp, vẫn không ngăn được sự tiến công mãnh liệt của tam đại gia tộc. Mắt thấy Dương gia sắp triệt để bị công phá, cự nhân sắt thép đại chiến với Dương Chiến không ngừng gầm thét, trong mắt lộ ra vẻ hung ác và kiên quyết.
"Hỗn trướng!" Trong sát na, trên bầu trời đêm bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm thét tức đến nổ phổi. Âm thanh không hùng hậu như đám người Dương Chiến, có chút non nớt của tuổi trẻ, nhưng lại chấn động tứ phương như lôi đình oanh minh. Ngay sau đó chỉ thấy có một bóng người từ trong tầng mây phá không rơi xuống, hạ xuống đại viện Dương gia.
Không đợi song phương kịp phản ứng, một luồng cương khí khổng lồ như biển gầm tuôn ra từ trong cơ thể người tới. Trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ đại viện Dương gia.
Trên trời dưới đất, ở khắp mọi nơi!
Cương khí ngăn trở tất cả, song phương đang giao chiến bị đông cứng toàn bộ, không khí xung quanh bọn hắn dường như biến thành kim thiết, khóa bọn hắn ngay tại chỗ. Ngay cả cự nhân sắt thép lực lớn vô cùng cũng không ngoại lệ, ngoại trừ gầm thét ra, muốn động cũng không thể động.

Chương 16: Trần Khuynh Địch phẫn nộ

Nhất thời, đại viện Dương gia vừa rồi còn la giết kinh thiên, không ngờ lại sa vào sự yên tĩnh quỷ dị.
"Tiền bối? !"
"Đại ca ca? !"
Sau khi nhìn thấy dáng vẻ của người tới, Dương Chiến và Dương Xuân phát ra tiếng kinh hô hoàn toàn khác biệt. Người trước làm ra phán đoán căn cứ vào bóng lưng thân hình của người tới, người sau thì hoàn toàn dựa vào âm thanh.
Đương nhiên cũng là bởi vì, lúc Trần Khuynh Địch tới hoàn toàn không tận lực che giấu.
Bởi vì hắn đã bị chọc giận sắp điên.
"Các ngươi thật to gan!" Hắn chỉ trở về hơi trễ một chút, ngắm cảnh ven đường, ăn bữa khuya, tiện thể tắm rửa ngâm người. Kết quả là Dương gia suýt bị một đám gia hỏa không biết xuất hiện ở đâu tiêu diệt? !
Nếu Dương gia bị diệt, nhiệm vụ hệ thống của hắn phải làm sao? Không hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống xoá bỏ hắn thì phải làm sao? Vạn nhất Dương gia bị diệt, sau khi Dương Xuân trốn ra, quy kết chuyện này cho hắn thì phải làm sao? !
"Gàooo!" Cự nhân sắt thép không hiểu sự phẫn nộ của Trần Khuynh Địch, vẫn còn ở đó gầm thét.
"Súc sinh!" Ở dưới cơn thịnh nộ, Trần Khuynh Địch vừa chạm là nổ, trực tiếp vung tay đánh ra một bạt tai. Trong tiếng vang ầm ầm, cự nhân sắt thép trực tiếp bị một bạt tai của hắn đánh vào lòng đất. Khói đặc cuồn cuộn, một cánh tay sắt thép bị hắn cứng rắn kéo đứt, tiện tay ném xuống đất.
"A ối!" Một màn cực kỳ hung tàn này, triệt để chấn trụ tất cả mọi người ở đây.
"Đại ca ca?" Dương Xuân nghẹn họng nhìn trân trối, mà Dương Chiến cũng chấn kinh đến mức sắc mặt tái nhợt. Tộc trưởng của tam đại gia tộc càng là sợ hãi vạn phần.
Dù sao thì tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ đám người áo đen ra thì đều là thế lực bản thổ của Lạc Viêm Thành, mà toàn bộ Lạc Viêm Thành cũng không có một võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Theo bọn hắn nghĩ, võ giả Tiên Thiên tuy lợi hại, nhưng không mạnh hơn Hậu Thiên đại viên mãn quá nhiều mới đúng.
Kết quả bây giờ vừa thấy, đâu chỉ có mạnh mẽ, căn bản là cách biệt một trời một vực!
"Làm, làm sao có thể!"
"Dương gia lại được một vị võ giả Tiên Thiên bảo vệ!" Đám người áo

đen nhìn Trần Khuynh Địch đang thịnh nộ, ngốc như gà gỗ lẩm bẩm.
"Gàooo!" Cự nhân sắt thép bị xé đứt một cánh tay vẫn không dừng lại. Trên thực tế, chỉ cần năng lượng của tinh hạch trong cơ thể không tiêu hao hết, nó sẽ một mực chiến đấu tiếp. Cho nên nó lập tức chống người dậy, muốn đứng lên công kích Trần Khuynh Địch. Nhưng một giây sau, một bàn tay bạch ngọc không tì vết đã ấn lên đầu nó.
"Ầm ầm ầm!" Cự nhân sắt thép bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo nhiệt độ vô cùng kinh khủng trực tiếp rót vào cơ thể nó. Hòa tan toàn bộ đầu, thân thể, cánh tay còn sót lại, hai chân của cự nhân từ trên xuống dưới. Cự nhân khổng lồ trước kia liền hóa thành một bãi nước thép trong không đến ba giây, rơi xuống đất theo quang huy đỏ thẫm.
"Chính là các ngươi phải không? Hả?"
Sau khi làm xong một màn làm cho người ta kinh hãi này, Trần Khuynh Địch thay đổi ánh mắt, nhìn về đám người áo đen đang một mực thu liễm khí tức, ẩn núp trong bóng đêm, lạnh lùng nói.
"Đáng chết, bị phát hiện rồi!" Đám người áo đen vừa sợ vừa giận, vội vàng thi triển khinh công, muốn lợi dụng bóng đêm đã chạy trốn.
"Lưu lại cho ta!" Tiếng hét phẫn nộ của Trần Khuynh Địch vang lên tận mây xanh, hắn không thể để nhóm người áo đen này rời đi. Vạn nhất bọn hắn đi sau đó lại trở về, lại chuyển tay diệt Dương gia thì hắn phải làm sao?
Vận chuyển toàn bộ nội công, Trần Khuynh Địch ở dưới cơn thịnh nộ hoàn toàn không che giấu. Đại Thuần Dương Công vận chuyển hóa thành một chùm sáng màu vàng óng, chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời đêm, bay lên như ánh sáng mặt trời. Sau đó, hung hăng đập tới phương hướng đám người áo đen đang chạy trốn.
"Chạy mau! Đáng chết, là người của Thuần Dương Cung!"
"Trở về bẩm báo cho thiếu chủ!"
"Dùng vật kia! Nhanh!"
Đột nhiên, một người áo đen lấy ra một ống tín hiệu, hướng về phía bầu trời. Tiếp theo liền có một viên pháo hoa óng ánh bắn mạnh ra, nở rộ trên không trung. Trong lúc mơ hồ, còn có đao ý lăng lệ khuếch tán ra.
"Hả?" Sau khi đạo thần quang Thuần Dương đập chết mấy người áo đen, Trần Khuynh Địch kinh ngạc nhìn pháo hoa trên không trung. Cũng không lâu lắm, ở dãy núi Viêm Hán cách đó không xa truyền đến một đạo đao khí đối ứng, theo đó còn có một tiếng cảnh cáo tràn đầy uy nghiêm:"Đạo chích phương nào, dám làm khó Đao Tông của ta? !"
Đao quang màu máu phô thiên cái địa, rõ ràng là Đao Tông —— Tu La Đao Lâm Kỳ lúc trước tranh đoạt bí tịch võ công trong mộ táng với Trần Khuynh Địch.
"Là ngươi!" Sau khi nhìn thấy người tới, Trần Khuynh Địch lập tức

bừng tỉnh đại ngộ! Thì ra là cái tên nhà ngươi a! Ta biết ngay mà, tên là Tu La Đao khẳng định không phải là người tốt lành gì!
"Hả? Trần Khuynh Địch? !"
"Chết đi cho ta!" Trần Khuynh Địch không đợi Lâm Kỳ kịp phản ứng, trực tiếp đưa tay đánh ra một quyền. Quyền kình từ dưới lên trên, như một vầng mặt trời từ từ bay lên, mang theo huyết khí chí dương chí cương phóng lên tận trời, kéo dài trăm trượng trời cao. Kéo theo vô số tàn ảnh, đồng thời cũng hung hăng nện về phía Lâm Kỳ ở trên không trung.
"! ! !" Lâm Kỳ cả kinh đến mức dựng đứng tóc gáy, vội vàng điều khiển huyết đao trong tay bay vọt lên không trung. Đây không phải là đùa giỡn, nhìn quyền kình như mặt trời của Trần Khuynh Địch, hắn ngửi thấy nguy cơ tử vong rõ ràng.
Không giống như Trần Khuynh Địch, lần này hắn là người do Đao Tông điều động. Huyết đao trong tay chính là một thanh thần binh hiếm thấy, có năng lực phi hành, cùng loại với Thiên Lan Kiếm của Thiên Lan Kiếm Tông Vương Lan và bảo tọa hoa sen của Thiếu Lâm Tự Từ Hàng, mà Trần Khuynh Địch thì lại không có thần binh như vậy.
Bởi vậy Lâm Kỳ liền khống chế huyết đao liều mạng bay lên cao, mượn khí lưu làm nền xông thẳng lên thương khung, thoáng chốc đã vượt qua trăm trượng. Mà ở phía sau hắn, mặt trời huy hoàng kia vẫn theo sát, chẳng qua cuối cùng là vẫn khó thoát khỏi lực hấp dẫn của trái đất, cuối cùng sụp đổ ầm ầm ở độ cao khoảng trăm trượng, nổ ra ánh lửa như bình minh trên không.
"Hừ!" Sau khi ánh lửa nổ tung, Trần Khuynh Địch cũng hạ xuống mặt đất, lộ ra thần sắc lạnh lùng.
Mà Lâm Kỳ thì đã sớm bị một quyền toàn lực của Trần Khuynh Địch dọa cho tái mặt, nào còn dám xử lý tín hiệu cầu cứu quái lạ trước đó. Trực tiếp khống chế huyết đao, duy trì độ cao trăm trượng điên cuồng chạy trốn về nơi xa.
"Đệ tử chấp sự của Đao Tông, rốt cuộc có quan hệ gì với người áo đen muốn diệt Dương gia, chẳng lẽ Đao Tông muốn tiêu diệt Dương gia? Không phải là có quan hệ với kịch bản của nhân vật chính chứ..." Trần Khuynh Địch sờ sờ chiếc cằm. Sau một kích toàn lực, hắn cũng bình tĩnh hơn một chút, chỉ cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, nhưng không nói ra được là kỳ quái chỗ nào.
"Được rồi, về trước đi."
Cùng lúc đó, Dương gia đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Tam đại gia tộc lúc trước bộc phát ra khí thế hung hăng, lúc này đã sớm như chuột thấy mèo, chạy đến không còn một mống. Nhất là khi nhìn thấy mặt trời trăm trượng Trần Khuynh Địch vung ra để truy sát Lâm Kỳ, càng là sợ đến mất hồn mất vía, ngay cả bản thân Dương gia cũng sợ đến váng đầu.

Chương 17: Sơn Thần Ấn

"Tu vi của vị tiền bối này, sợ rằng cũng cũng là cường giả trong Tiên Thiên a."
"Thì ra là đại ca ca lại lợi hại như vậy a!" Hai mắt của Dương Xuân phát sáng nhìn về phía nơi xa, thấp giọng lẩm bẩm. Mà ở trong cơ thể nàng, có một giọng nữ trong trẻo cũng vang lên:
"Vị đại ca ca của ngươi xác thực rất bất phàm, không chỉ có thể chất cử thế vô song, hơn nữa công pháp tu luyện cũng là số một. Tu vi ở tuổi hắn càng là ít có, nhất là xuất thân của hắn..."
"Tiểu Yêu, ngươi biết xuất thân của đại ca ca sao? Quả nhiên là danh tông đại phái đúng không?"
"Danh tông đại phái? Nói đúng ra thì chính là một trong thánh địa võ đạo a, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công của Thuần Dương Cung. Sợ rằng ở trong Thuần Dương Cung thì người này cũng là đệ tử chân truyền nhất lưu, thậm chí có thể là người thừa kế của Thuần Dương Cung tương lai. Không tầm thường a, ngươi kết được thiện duyên này cũng coi như là có vận khí tốt."
"Thuần Dương Cung a..." Dương Xuân thấp giọng lẩm bẩm, hai mắt thấp thoáng thần thái, dường như nghĩ đến điều gì đó.
Mà ở bên kia, Trần Khuynh Địch cũng trở lại Dương gia. Chẳng qua là lần này hắn không lộ diện trước công chúng, mà tìm cơ hội lẻn vào thư phòng của Dương Chiến một lần nữa.
"Tiền bối? !"
"Ừm."
Sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, Dương Chiến lập tức vui mừng nói, mà Trần Khuynh Địch thì không cho ý kiến gật gật đầu.
"Thế nào? Chắc là cơ duyên của con gái ngươi đến rồi a?"
"Vãn bối đa tạ ân viện thủ của tiền bối!" Dương Chiến vội vàng cúi người cảm ơn, đồng thời rất thức thời lấy bảo vật gia truyền của Dương gia ra, giao cho Trần Khuynh Địch.
"Vãn bối bất tài, còn có một yêu cầu quá đáng..."
"Ồ? Thỉnh cầu gì?" Sau khi lấy được bảo vật gia truyền, nghe hệ thống nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ trong đầu, tâm tình của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên rất tốt, nhìn Dương Chiến cười ha hả nói.
"Tiểu nữ có một chút thiên tư, nhưng khổ nỗi là không có sư môn, nếu tiền bối không chê..."
"Cáo từ!" Dương Chiến còn chưa dứt lời, Trần Khuynh Địch đã chắp tay, trực tiếp biến mất. Hắn không muốn có quan hệ gì với Dương gia này nữa.
Mà sau khi phát giác ra hắn đã rời đi, Dương Chiến cũng chỉ có thể

bất đắc dĩ thở dài.
"Phù, cuối cùng cũng kết thúc." Ở bên ngoài Lạc Viêm Thành, Trần Khuynh Địch lao tới phụ cận dãy núi Viêm Hán như chạy trốn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.
Mà ở trong đầu, nhắc nhở nhiệm vụ của hệ thống cũng vang lên:
"Chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Bước đầu xưng bá."
"Độ hoàn thành nhiệm vụ: 15%."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Trợ giúp kí chủ lĩnh ngộ võ công thần bí của Dương gia."
"Đề nghị của hệ thống: Lần này kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng quá trình thực hiện lại cực kỳ bình thường, bất lợi cho việc thành lập uy danh sau này, thế nên sẽ hủy bỏ khen thưởng thêm. Hi vọng kí chủ không ngừng cố gắng, lần sau có thể dũng cảm bước ra bước đầu tiên —— khám nhà diệt môn, đặt cơ sở cho con đường tìm chết...à không, là xưng bá sau này."
Về phần đề nghị của hệ thống, Trần Khuynh Địch mắt cũng không nháy liền trực tiếp bỏ qua. Ánh mắt của hắn hoàn toàn tập trung vào phần ban thưởng của hệ thống.
"Để ta xem rốt cuộc ngươi có bản lãnh gì." Sau khi lấy thiên thư không chữ của Dương gia ra, tâm thần của Trần Khuynh Địch chìm vào hệ thống, mà hệ thống cũng lập tức vận chuyển. Chỉ nghe ở trong đầu nổ vang một tiếng, tiếp theo ở trên thiên thư không chữ bắt đầu hiện ra từng hàng câu từ, khắc sâu vào trong lòng hắn.
"Đây là!" Thông tin khổng lồ chảy vào não của Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn không khỏi đau đầu. Một lát sau mới trở lại bình thường, bắt đầu xem xét nội dung đạt được.
Sau khi xem lướt qua toàn bộ nội dung, lúc này hắn mới ngẩng đầu. Hệ thống nói không sai, thiên thư không chữ này đúng là một bản võ công tuyệt học. Hơn nữa còn là một bản võ công tuyệt học phi thường không đơn giản, nói đúng ra là một bản quyền pháp: < < Sơn Thần Ấn > >.
Nội dung công pháp phi thường mộc mạc, chính là dùng cương khí của bản thân diễn hóa thiên hạ kỳ sơn, lấy chân ý trong núi cho mình dùng. Một quyền ấn chính là một tòa thần sơn, uy lực như Thái Sơn áp đỉnh, yêu cầu số lượng và cường độ cương khí cực cao, có thể nói là võ công hào môn chính thống.
Cái gọi là võ công hào môn, chính là không phải đệ tử hào môn thì không thể thi triển. Ý chỉ võ công cao thâm, yêu cầu quá lớn, không phải là đệ tử hào môn thì không thể thỏa mãn điều kiện tu luyện. Cho dù đệ tử hàn môn đạt được loại võ học này, không có nội công cao thâm chèo chống, sợ rằng chỉ dùng một chiêu nửa thức là kiệt lực.
"Chờ một chút a, loại võ công này không phải vốn là cơ duyên của

nhân vật chính sao?" Con ngươi của Trần Khuynh Địch đảo một vòng, nụ cười vừa hiện ra liền cứng ngắc lại trong nháy mắt.
Nói đến, uy lực của bản Sơn Thần Ấn này tuyệt đối là không yếu, hơn nữa tu luyện không khó. Chỉ cần tốn thời gian đi đến vài toà kỳ sơn mà công pháp điểm danh để quan sát cảm ngộ, lại dựa vào nội công cao thâm, là có thể nắm chắc rất dễ dàng. Loại công pháp đơn giản thuận tiện còn có uy lực mạnh mẽ này, không phải đều là át chủ bài của nhân vật chính sao?
Hơn nữa bản tuyệt học này vốn là của Dương gia, nếu hắn không lấy đi, tám chín phần mười sẽ rơi vào tay của Dương Xuân...
"M* nó!" Sắc mặt của Trần Khuynh Địch tái xanh, chẳng qua hắn rất nhanh liền bình tĩnh lại.
"Không sao không sao, dù sao thì lần này ta cũng không bại lộ thân phận. Ở trong mắt Dương Chiến, ta chỉ là một võ giả Tiên Thiên tán tu. Mà về phần Dương Xuân thì ta chỉ là một người qua đường, ngoại trừ lần đó thì không có dây dưa gì, không sao không sao..."
Sau khi an ủi bản thân một hồi, Trần Khuynh Địch lại ngẩng đầu, hít vào một hơi thật sâu.
"Vì sau này để không bị coi như trùm phản diện rồi giết chết, ta nhất định phải trở thành một nhân vật chính phái! Nếu lần này mình có thể binh bất huyết nhận (*) mà hoàn thành nhiệm vụ vua hố của hệ thống, khẳng định sau này cũng có thể! Cứ như vậy, mười năm sau mình sẽ trở thành nhân vật chính phái ít có trên giang hồ, khi đó khẳng định nhân vật chính cũng sẽ không làm gì mình! Dù sao mình cũng là chính phái a!
(*) Binh bất huyết nhận: đánh trận mà không dùng gươm giáo
"Tích, tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến."
Đột nhiên, trong đầu vang lên âm thanh khiến cho Trần Khuynh Địch run rẩy.
"Tên nhiệm vụ: ở chỗ cao vô cùng lạnh lẽo "
"Giới thiệu nhiệm vụ: Xét thấy kí chủ có xuất thân cao quý, hào hùng hơn người, cộng thêm nội dung chính tuyến xuất hiện biến hóa, đặc biệt tăng thêm nhiệm vụ này để cổ vũ. Mời kí chủ lập tức đi đến Trần gia của hoàng triều Đại Càn, hung hăng nhục mạ biểu muội Trần Tiêm Tiêm của mình, để nàng minh bạch chênh lệch cực lớn giữa nàng và kí chủ."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Kí chủ thu được một cơ hội cảm ngộ Sơn Thần Ấn."
"Trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại: Xoá bỏ kí chủ."
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần từ nhiệm vụ mới tuyên bố, hệ thống đã phát ra tiếng nhắc nhở.
"Tích! Nội dung chính tuyến xuất hiện biến cố, nhật ký của hệ thống đổi mới, tư liệu mới đã được phát hành."

Chương 18: Thi đồng sinh

"Tư liệu tên: Gia tộc tranh đấu, huynh muội quyết liệt."
"Mời kí chủ lập tức xem xét tư liệu hoàn toàn mới."
...
Trần Khuynh Địch hồ đồ nghe hệ thống không ngừng nhắc nhở, sửng sốt nửa ngày mới phản ứng được.
"Tư liệu mới? Đó là cái gì?" Cơ hồ theo bản năng, Trần Khuynh Địch liền chui vào hệ thống trong đầu. Mà ở bên trong, trên bảng trắng trước đó viết mười năm sau hắn phải chết, đột nhiên lại có thêm một hàng chữ.
"Trần Khuynh Địch, xuất thân Trần gia —— một trong tứ đại thế gia của hoàng triều Đại Càn, do đại phu nhân Trần gia sinh ra, sau đó bái cung chủ Thuần Dương Cung làm nghĩa phụ. Tuổi còn trẻ mà đã nắm giữ thiên phú dị bẩm, nhưng sau khi tiến vào Thuần Dương Cung, đã chiếm đoạt một cơ duyên to lớn mà nhị thúc của hắn để lại cho biểu muội, làm cho Trần Tiêm Tiêm mười lăm tuổi vẫn tầm thường vô vi. Trong lúc đó, đại phu nhân càng không ngừng hãm hại Trần Tiêm Tiêm, khiến cho nàng chịu đủ thống khổ, sinh hoạt nghèo nàn."
"Sau đó, trời không tuyệt đường người, Trần Tiêm Tiêm thức tỉnh trong áp lực, một năm vào Hậu Thiên, hai năm thành Tiên Thiên. Lại hai năm sau, tại cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong, kịch chiến với Trần Khuynh Địch ở đế đô của hoàng triều Đại Càn —— Thành Thượng Kinh, giết chết hắn. Sau đó diệt hết tâm ma, vạn pháp quy nhất, thành tựu cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, uy chấn thiên hạ."
Trần Khuynh Địch: "..."
Con bà nó?
Đây chính là tư liệu mới?
Ta lại chết?
Hơn nữa lần này còn không phải là mười năm, mà năm năm cũng không có?
Trần Tiêm Tiêm? Đó là ai a, con m* nó!
Trần Khuynh Địch mặt đen thui, bắt đầu nhìn lại ký ức trước kia của cỗ thân thể này. Quả nhiên là như trên tư liệu, hắn đã từng đoạt cơ duyên của muội muội Trần Tiêm Tiêm. Tuy rằng loại cơ duyên kia phi thường đặc thù, cho đến bây giờ hắn vẫn không dùng tới, bản thân Trần Tiêm Tiêm cũng không rõ. Nhưng bất kể nói như thế nào, thì sự thật muội muội Trần Tiêm Tiêm tầm thường vô vi, còn bị mẫu thân của hắn chèn ép, lại là chuyện ván đã đóng thuyền.
Con m* nó!
Chủ nhân cũ của cỗ thân thể này quả nhiên là trùm phản diện trời sinh a!

Chọc một nhân vật chính chưa đủ, vậy mà còn trêu chọc nhân vật chính thứ hai a!
Không sai, với nhãn lực của Trần Khuynh Địch, vị biểu muội của hắn rõ ràng là mô hình nhân vật chính. Bị đoạt cơ duyên, có một người thân quang mang vạn trượng, lại thường xuyên bị người nhà hãm hại. Kết quả là một khi quật khởi, người thân đó liền bắt đầu áp chế nàng, nhưng không ngờ càng áp chế, nhân vật chính càng quật khởi, cuối cùng hoàn thành phản sát.
"Chuyện gì thế này!" Nếu như thế, địa vị của hắn trong kịch bản còn giảm xuống, lúc đầu thì coi như là trùm cuối, có thể sống vài chục năm. Kết quả bây giờ đã biến thành trùm nhỏ, nửa đường đã bị nhân vật chính xử lý, chỉ có thể sống năm năm!
Vậy mà còn có loại thao tác này? !
Hơn nữa đáng sợ nhất là, vừa rồi hệ thống còn ban bố nhiệm vụ.
"Về Trần gia, hung hăng nhục mạ vị biểu muội của ta..." Trần Khuynh Địch tái xanh mặt lẩm bẩm, cái nhiệm vụ này không giống như lần trước, không có bất kỳ sơ hở nào để lợi dụng. Hắn nhất định phải mắng, hơn nữa còn phải hung hăng mắng mới được! Nếu không sẽ không hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó chỉ có thể bị hệ thống xóa bỏ không chút lưu tình.
"Lần này thật sự là xong đời."

Tảng sáng, Trần Tiêm Tiêm lại dậy sớm, bắt đầu đứng tu luyện như cọc gỗ ở trong tiểu viện của mình.
"Có thể rời khỏi gia tộc hay không, phải xem vào cuộc thi đồng sinh tháng sau." Vừa luyện quyền, Trần Tiêm Tiêm vừa thấp giọng lẩm bẩm, hồi tưởng lại rất nhiều chuyện cũ.
Mặc dù bây giờ sinh hoạt khốn khổ, nhưng trước kia Trần Tiêm Tiêm chỉnh là đại tiểu thư của Trần gia, trải qua cuộc sống phú quý khiến cho người khác ao ước. Nhưng qua một trận biến cố, cha mẹ của nàng đồng thời qua đời, bởi vậy cho nên Trần Tiêm Tiêm vào lúc tám tuổi đã không còn nơi nương tựa, địa vị trong gia tộc cũng rớt xuống ngàn trượng.
Người mợ vốn nên là thân nhân —— đại phu nhân của Trần gia, không biết vì sao lại bắt đầu chèn ép nàng.
Đầu tiên là gia sản do cha mẹ lưu lại bị chia cắt, tiếp theo liền bị ép rời khỏi đại viện ban đầu, đi tới tòa viện tử vắng vẻ lụn bại này. Kết quả là ngay cả tỳ nữ và gia nô cũng dám châm chọc khiêu khích nàng, hoàn toàn không còn sự kính sợ trước đó, khiến cho Trần Tiêm Tiêm nếm đủ tình người ấm lạnh của nhân gian.
Nhưng cho dù là như thế, Trần Tiêm Tiêm vẫn không từ bỏ.
Nàng vẫn luôn cố gắng tôi luyện mình, luyện một môn nội công tên là < < Thiên Long Luyện Tủy Đại Pháp > >, theo lời nhắc nhở trước khi lâm chung của phụ thân, nàng vẫn tu luyện môn nội công này đề

rèn luyện gân cốt, một mực kiên trì cho đến bây giờ. Mà qua một tháng nữa, chính là cuộc thi đồng sinh của hoàng triều Đại Càn, khi đó tất cả các đệ tử trưởng thành của gia tộc sẽ được điều động đi tham gia.
Vừa vặn, năm nay Trần Tiêm Tiêm đã mười lăm tuổi, đã trưởng thành.
Mà mục tiêu của nàng, chính là cuộc thi đồng sinh này, không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng thì phải làm cho mọi người chấn kinh.
Thi đồng sinh là một trong những đợt tuyển chọn mỗi năm một lần của hoàng triều Đại Càn, ngoài ra còn có thi tú tài, thi cử nhân và thi ngự tiền. Đều là thịnh sự hiếm thấy của hoàng triều Đại Càn.
Hoàng triều Đại Càn là hoàng triều chính thống của đại thế giới Trung Thổ, đã có lịch sử gần ngàn năm. Cho dù là trong ở thập đại thế lực, hoàng triều Đại Càn cũng hoàn toàn xứng đáng là thế lực đệ nhất, mặc dù thành địa võ đạo có thể bảo trì tự chủ, nhưng vẫn không thể tranh phong chân chính cùng với hoàng triều Đại Càn.
Mà nơi này lại là đế đô của hoàng triều Đại Càn, Thành Thượng Kinh.
Tổ chức thi đồng sinh ở đây, chất lượng của thí sinh sẽ vượt qua bất kỳ nơi nào trong chín châu mười ba quận. Mà một khi có thể trổ hết tài năng trong thi đồng sinh, Trần Tiêm Tiêm tin tưởng mình nhất định sẽ có thể mượn cơ hội này thoát ly tông tộc, trở nên nổi bật, không làm mất mặt cha mẹ đã mất.
"Không biết đại phu nhân và vị ca ca kia khi biết ta thi đậu đồng sinh, sẽ có phản ứng gì..." Trần Tiêm Tiêm nghĩ tới khuôn mặt trong trí nhớ, nhẹ giọng nói.
Đại phu nhân vẫn luôn áp bức nàng thì còn chưa nói, nhưng ở trong trí nhớ của nàng, bây giờ khuôn mặt của vị ca ca kia lại hơi mơ hồ.
Nghe nói là vị ca ca kia nắm giữ thiên tư tuyệt thế, chính là kiêu ngạo của Trần gia, không chỉ bái vào thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung, còn trở thành Đạo Tử chân truyền ở nơi đó. Luận địa vị, thì tương đồng với võ trạng nguyên—— người đứng thứ nhất trong kỳ thi ngự tiền của hoàng triều Đại Càn, xứng đáng là tuấn kiệt trẻ tuổi hiếm thấy ở đại thế giới Trung Thổ.
"Cũng không biết là hạng người gì..." Trần Tiêm Tiêm hít hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục đứng như cọc gỗ luyện công, đồng thời cũng cầm một quyển sách luận, bắt đầu nghiên cứu.
Dù sao hoàng triều Đại Càn cũng là một hoàng triều, thi đồng sinh cũng không thể chỉ kiểm tra tu vi võ đạo. Ngữ pháp tri thức, thi từ văn chương cũng là nội dung khảo thí của kỳ thi, hơn nữa cũng không phải là không có tác dụng.

Chương 19: Đại công tử trở về

Nghe nói nếu thành tích thi văn có thể đạt đến tiêu chuẩn nhất định, thì sẽ được Nho gia chú ý, từ đó cũng sẽ lên như diều gặp gió.
Nói tóm lại, đây là một cái thế giới tràn đầy kỳ ngộ, chỉ xem là bản thân có thể nắm chắc hay không!
"Ta phải cố gắng lên! Ba tháng trước ta đã đột phá cảnh giới Hậu Thiên, nhất định phải đột phá đến cảnh giới thứ hai của Hậu Thiên —— Tiểu Hữu Sở Thành —— trước khi thi đồng sinh.!"
...
Ba ngày sau, ở ngoài Thành Thượng Kinh.
"A a..." Người này ủ rũ cúi đầu, sắc mặt tái nhợt. Chỉ xem từ bề ngoài mà nói, thậm chí là không nhìn ra, kỳ thực hắn là đệ tử Đạo Tử chân truyền của thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung, ngược lại còn giống như là một thiếu niên chán nản có gia đạo sa sút.
"Phải làm sao đây, vốn còn mười năm để sống, bây giờ chỉ còn năm năm. Hệ thống muốn đưa ta vào chỗ chết a..."
"Nếu không, dứt khoát tìm một cành cây treo cổ cho xong, cuộc sống này coi như là bỏ đi."
Thành Thượng Kinh tọa lạc ở phía bắc hoàng triều Đại Càn, ở trong châu Bắc Nguyên, chính là một châu ở gần vương đình Bắc Nhung nhất trong quốc thổ. Mà vương đình Bắc Nhung thì là cừu địch hơn ngàn năm qua của hoàng triều Đại Càn. Ngày xưa vào lúc hoàng triều Đại Càn cường thịnh nhất, đã từng suất quân giết vào nội địa của vương đình Bắc Nhung, nhưng bây giờ thì hoàng triều Đại Càn đã không còn sự rầm rộ khi đó.
Bây giờ vương đình Bắc Nhung được tạo thành từ tám bộ tộc lớn, ở dưới trướng có mấy trăm bộ tộc nhỏ, quốc lực đang ở vào thời kỳ đỉnh cao, cơ hồ hàng năm đều giao thủ với hoàng triều Đại Càn.
Bởi vậy nên hoàng triều Đại Càn mới dựng đế đô ở phía bắc, có ý nghĩ là thiên tử thủ cửa bắc, Vương lo xã tắc.
"Dừng lại! Người nào?" Ở ngoài cửa thành, một binh sĩ mặc thiết giáp đột nhiên lên tiếng, ngăn cản Trần Khuynh Địch đang ngơ ngác muốn đi vào thành.
"Hả?" Trần Khuynh Địch sững sờ, bị binh sĩ thủ vệ rống một tiếng, lúc này hắn mới bừng tỉnh khỏi sự ngơ ngơ ngác ngác trong ba ngày nay.
"Chết tiệt." Sắc mặt của Trần Khuynh Địch khó coi, hung hăng vỗ vỗ vào mặt, chỉ cảm thấy hơi mất thể diện.
Hệ thống cũng rất nham hiểm, hắn vừa hoàn thành một nhiệm vụ chính tuyến thì đột nhiên công bố tin tức mới, còn ban bố một nhiệm vụ mới. Tất cả đều bức hắn về phía tử lộ, loại hết khổ lại sướng đảo

ngược này khiến cho Trần Khuynh Địch không kịp chuẩn bị, trực tiếp rơi vào tâm ma.
Đây cũng là lí do mà bây giờ hắn chật vật như thế.
"Một chút chuyện nhỏ như này đã muốn phá vỡ ta? Như vậy sao được..."
"Này! Thành thật một chút! Rốt cuộc ngươi là ai! Từ đâu tới! Mau nói!" Binh sĩ thủ vệ nói không có một chút khách khí, thân là hộ vệ của Thành Thượng Kinh, tính tình của bọn hắn cứng rắn hơn chỗ khác. Dù sao thì nơi này cũng là đế đô của hoàng triều Đại Càn, cho dù nói là chỗ phồn hoa nhất trong thiên hạ cũng không đủ.
"Ta sao." Trần Khuynh Địch suy nghĩ, lục soát trong túi bên hông một lát, cuối cùng lấy một tấm lệnh bài ra ném cho hộ vệ.
"Hả? Đây là...! ! !" Hộ vệ chân mềm nhũn, suýt nữa là trực tiếp quỳ xuống. Hắn làm sao lại không nhận ra tấn lệnh bài này, đó chính là lệnh bài thân phận của dòng chính Trần gia —— một trong tứ đại gia tộc của đế đô!
Thân là hộ vệ đế đô, bọn hắn không e ngại thế lực ngoại lai, bởi vì nơi này là hoàng triều Đại Càn, là rồng tới cũng phải cuộn lại, là hổ tới cũng phải nằm xuống. Nhưng nếu là thế lực nhà mình, vậy thì lại hoàn toàn khác biệt. Ví dụ như người Trần gia, không cần làm gì hắn cả, chỉ cần nói một câu cho lãnh đạo trực tiếp của hắn, vị trí của hắn sẽ không còn.
Thế là hộ vệ trước đó vặn hỏi Trần Khuynh Địch trực tiếp quỳ một chân trên đất, thấp giọng nói:
"Là thuộc hạ có mắt không biết Thái Sơn, mong công tử thứ tội!"
"Không sao, ngươi đã tận chức trách, đi xuống đi." Trần Khuynh Địch lắc lắc đầu, đương nhiên là hắn biết rõ ý nghĩ của hộ vệ, chẳng qua là hắn cũng không tính toán, mà trực tiếp sải bước đi vào Thành Thượng Kinh.
"Trần gia a..." Ba ngày nay, hắn cũng không phải không làm gì cả, tuy nhập tâm ma khiến cho hắn trông vô cùng chật vật, nhưng cũng làm cho cả thể xác và tinh thần của hắn vùi vào nhiệm vụ của hệ thống. Đối với cái nhiệm vụ hệ thống gặp quỷ kia, kỳ thực là hắn đã có một chút đầu mối.
"Dù sao hệ thống chỉ yêu cầu ta nhục mạ Trần Tiêm Tiêm một hồi, nhưng không nói nhất định phải dùng thân phận chân thật đi mắng. Ta cứ đổi một khuôn mặt khác, sau đó hung hăng mắng nàng một trận, như vậy không được sao?"
Đến lúc đó là có thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng có thể không gây ra sự cừu hận của nhân vật chính.
Không phải là rất hoàn mỹ sao?
"Tích, hệ thống nhắc nhở: ngươi thật là một tên tiểu quỷ cơ linh."
"Tích, bổ sung nhiệm vụ: Mời kí chủ dùng thân phận chân thật hoàn thành nhiệm vụ, nếu sẽ không coi như là nhiệm vụ thất bại."

Trần Khuynh Địch: "..."
Tại Thành Thượng Kinh, trong phủ đệ Trần gia.
"Phu nhân! Có tin tức tốt! Công tử đã trở về từ Thuần Dương Cung!"
Trong thâm viện Trần gia, đại phu nhân Trần gia vừa dùng xong bữa sáng đã nhận được tin tức Trần Khuynh Địch đi tới Thành Thượng Kinh.
Phải biết rằng Trần gia là một trong tứ đại gia tộc của Thành Thượng Kinh, trong nhà có vô số môn khách, dòng chính, dòng thứ, hơn nữa còn có vô số đệ tử trở thành quan viên của hoàng triều Đại Càn, nhân mạch trải rộng ra toàn bộ hoàng triều. Xứng đáng là một gia tộc thâm căn cố đế ở Thành Thượng Kinh, mà Trần Khuynh Địch cũng không tận lực giấu giếm, cho nên tin tức rất nhanh chóng liền truyền đến tai của đại phu nhân.
"Con ta đã trở về? !" Đại phu nhân kinh ngạc nói, bỗng nhiên đứng lên, đầy vẻ kích động nói: "Quá tốt rồi! Trở về thật đúng lúc!"
Gần đây, cuộc sống của đại phu nhân tương đối không được như ý. Mà truy cứu nguyên nhân, không gì ngoài tiểu nha đầu bị bà chèn ép nhiều năm kia, không biết gần đây đạt được kỳ ngộ gì, vậy mà thoáng chốc đã trở thành võ giả cảnh giới Hậu Thiên, hơn nữa còn có tu vi Tiểu Hữu Sở Thành.
Nếu chỉ vẻn vẹn như thế thì còn không đủ gây sợ, phiền toái chân chính là, tiểu nha đầu kia quật khởi hình như đã kích thích một ít lão nhân thần kinh ở trong tộc. Vì tranh quyền đoạt lợi với bà, vậy mà âm thầm ủng hộ nha đầu kia, áp chế ngược lại bà, làm cho bà vô cùng chật vật.
Hôm qua bà còn vụng trộm phái thích khách đi giết chết tiểu nha đầu kia, kết quả là cả một đêm thích khách cũng chưa trở lại...
Chẳng qua là bây giờ, có rất nhiều phiền muộn ở trong lòng đều đã tan thành mây khói theo tin tức "Đại công tử đã trở về". Sau khi hưng phấn, đại phu nhân không quan tâm đến dáng điệu, cười lên ha hả ở trước mặt rất nhiều gia nô.
"Tốt! Tốt! Đám lão bất tử kia đều là cỏ đầu tường, năm đó có không ít người xâm chiếm gia sản của nha đầu kia với ta, bây giờ lại tiến hành đối phó ta, hừ! Chờ con ta trở về, phải thanh toán từng người. Truyền mệnh lệnh của ta, treo đèn dán giấy đỏ trước cửa, bảo tất cả con em gia tộc đi ra ngoài, chuẩn bị nghênh đón đại công tử trở về!"
"Vâng!"

Chương 20: tranh quyền đoạt lợi

Ầm! Khi tin tức truyền ra, toàn bộ Trần gia rung chuyển.
Trần gia Trần Khuynh Địch, có thể nói là một trong những đệ tử có danh khí lớn nhất từ trước tới nay của gia tộc, chính là Đạo Tử chân truyền của thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung! Đặt ở hoàng triều Đại Càn, đó chính là địa vị võ trạng nguyên. Ở trong Trần gia, sợ rằng chỉ có lão tổ tông và mấy vị thái thượng trưởng lão có thể sánh vai với cái thân phận này.
Không qua bao lâu, mấy trăm vị đệ tử dòng chính và dòng thứ của Trần gia đã tập trung trước cổng chính của Trần gia, kéo theo vô số tộc lão, tỳ nữ nha hoàn, gia nô sai vặt. Ngoại trừ đại phu nhân ra, không có một ngoại lệ nào, đều tất cung tất kính cúi người xuống, nghênh đón "Đại công tử" giá lâm.
"Trần Khuynh Địch..." Trong đám người, Trần Tiêm Tiêm cúi đầu, trong nội tâm đã sớm biến thành một mảnh sóng to gió lớn. Nàng cũng đã từng nghe chuyện về vị anh họ này, chỉ không ngờ được hắn lại trở về khi nàng thật vất vả mới có thể quật khởi, sắp tham gia thi đồng sinh rồi trở nên nổi bật. Nàng lập tức ngửi thấy hương vị mưa gió sắp tới.
"Thời gian quá xảo hợp, chắc là tới đề nhằm vào ta..."
Tối hôm qua, có một vị thích khách thần bí đến ám sát Trần Tiêm Tiêm, nhưng đã bị nàng dựa vào sự thông minh tài trí của bản thân phản sát, nhờ đó còn thu được cơ duyên không nhỏ, tu vi tiến thêm một bước. Mặc dù là như thế, nàng vẫn có nghi hoặc, cảm thấy tên thích khách kia là do đại phu nhân âm thầm phái đến...
"Đến rồi đến rồi!" Đúng lúc này, một gia nô chỉ vào một con phố dài cách đó không xa, lớn tiếng nói.
Trần Tiêm Tiêm ngẩng đầu, chỉ thấy ở bên kia đường, có một cỗ khí tức bàng bạc như biển gầm đột nhiên xuất hiện ở trong cảm ứng của tất cả mọi người. Giống như là núi lửa bộc phát, tuyết lở trên Thiên Sơn, năng lượng kinh khủng ẩn chứa ở trong đó khiến cho người ta run sợ như mặc trời giữa trưa.
Tất cả mọi người ở đây, bất kể là tộc lão hay là rất nhiều con em gia tộc, ở dưới sự chấn động của cỗ lực lượng kia, đều cảm thấy mình giống như là một giọt nước trong biển cả.
"Ầm!" Trong nháy mắt, ở chỗ sâu nhất trong đại viện Trần gia, ba cỗ khí tức to lớn dâng lên, hiện ra ba màu xanh, trắng, đen. Luận cường độ còn phải vượt qua người tới, nhưng độ tinh khiết thì kém không ít, chẳng qua là song phương cũng không có ác ý, cho nên chỉ tương hỗ như lên tiếng chào, cuối cùng thì ba cỗ khí tức kia cũng thoái lui trước.

"Là ba vị lão tổ!"
"Không hổ là đại công tử, vậy mà có thể làm cho lão tổ của gia tộc hiện thân."
"Đó chính là võ giả Tiên Thiên đại viên mãn, Phản Hư Hợp Đạo a. Đại công tử thật sự là bất phàm."
"Nếu không thì làm sao công tử có thể trở thành Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung..."
Chư vị đệ tử nghị luận ầm ĩ, chẳng qua là sau khi bị đại phu nhân liếc nhìn, bèn lập tức ngậm miệng lại.
Mà vào giờ này phút này, khí thế bàng bạc ở nơi xa cũng dần dần tiêu tán, chỉ chốc lát sau có một bóng hình đã xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người. Người tới mặc một chiếc áo lông màu trắng, trên ống tay áo thêu một con cự long màu vàng, tóc dài đến eo được thắt lại bằng một đoạn vải màu vàng, khuôn mặt tuấn lãng trông không quá mười sáu mười bảy tuổi. Giơ tay nhấc chân đều có vẻ khí định thần nhàn, dường như Thái Sơn sập trước mắt cũng không thể làm hắn động dung, trông cực kì tự nhiên.
"Tham kiến đại công tử!"
"Cung nghênh đại công tử hồi phủ!"
Mọi người cùng hô lên, âm thanh vang vọng nửa Thành Thượng Kinh. Không chỉ có tam đại gia tộc, ngay cả trong hoàng cung rộng rãi của Thành Thượng Kinh, cũng mơ hồ có mấy ánh mắt nhìn tới.
Mà Trần Khuynh Địch thì chỉnh là tiêu điểm, vào giờ này phút này thì đang ngu ngơ mà nhìn đại viện Trần gia ở nơi xa, sau đó lại nhìn bốn phía.
Đây là chuyên gì?
Chẳng phải là mình chỉ trở về nhà một chuyến thôi sao? Tại sao tất cả mọi người đều biết a?
Làm nhân vật chính được vô số người ao ước, vào giờ phút này Trần Khuynh Địch đã hoàn toàn trở nên hồ đồ.
Lúc trước đi trên đường, không biết vì sao, đột nhiên có một cỗ lực lượng chập chờn áp xuống người hắn. Sau khi hắn vô ý thức bộc phát ra khí thế của bản thân, đánh văng nó ra, sau đó ở sâu trong Trần gia lại tỏa ra ba cỗ khí thế mạnh hơn chính hắn nhiều lắm, sau đó thì ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có...mà vào lúc hắn lấy lại tinh thần đi tới cửa nhà, đã biến thành như vậy.
"? ? ?" Tuy phô trương là một chuyện rất vui a, nhưng tuân theo nguyên tắc nhân vật phản diện càng phô trương, sau này sẽ chết càng thảm, Trần Khuynh Địch lại cảm thấy phô trương chỉnh là một điểm xấu rất lớn...
"Khuynh Địch, quá tốt rồi! Cuối cùng con cũng đã trở về! Mẹ đã biết, con của mẹ nhất định là có tiền đồ!" Đại phu nhân vô cùng kích động đi lên phía trước, trực tiếp nắm chặt tay của Trần Khuynh Địch, vành mắt đỏ bừng.

"Ôi." Thần sắc của Trần Khuynh Địch không thay đổi, nhưng trong lòng lại có một chút ngăn cách. Dù sao thì hắn cũng không phải là Trần Khuynh Địch chân chính, mà là một người xuyên việt. Lại bởi vì phần tư liệu mới, trong lòng có thành kiến với vị mẫu thân nhân vật phản diện này, cho nên nhất thời không biết nói gì.
"Ừm." Trần Khuynh Địch cứng đờ gật gật đầu, phô trương quá lớn khiến cho hắn cảm thấy không thích ứng.
"Trước hết đề cho mọi người hồi phủ đi."
"Vâng!" Chư vị con em gia tộc nhao nhao đáp lời, đồng thời cũng vô cùng kính nể vị đại công tử rất ít gặp mặt này, chỉ cảm thấy ngữ khí của ắn bình bình đạm đạm, lại tính trước kỹ càng, không thể nghi ngờ. Nhất thời cũng không có ai phản đối, kể cả đại phu nhân cũng chỉ giật giật đôi môi, không nói gì thêm.
Mà Trần Khuynh Địch bị mọi người vây quanh, lúc này vẫn còn đang suy tư một việc.
"Tiếp theo, mình nên làm gì?"
Ngồi trong phòng ngủ mà vị "Mẫu thân đại nhân" chuẩn bị cho mình, Trần Khuynh Địch hơi xúc động.
Trong ký ức của hắn, hắn chưa trở về Trần gia trong trọn vẹn năm, sáu năm. Nhưng dù vậy, phòng ngủ trước đây mà hắn sử dụng vẫn không có một chút bụi bặm nào, có thể thấy là mỗi ngày vị "Mẫu thân đại nhân" của hắn đều phái người tới chuyên môn quét dọn gian phòng này.
Nhẹ nhàng vuốt ve chăn nệm trên giường, phía trên còn có sự ấm áp, bất kể vải vóc hay chất liệu đều là số một, còn có bài trí của gian phòng và các loại thư tịch trên giá sách. Đều không có bất kỳ biến hóa gì so với gian phòng trong trí nhớ, trong nháy mắt Trần Khuynh Địch liền có cảm giác xúc động.
Sau khi dùng bữa tối, đại phu nhân bèn chủ động đi tới phòng ngủ. Hai người ngồi ở hai bên bàn trà trong phòng, hai mẹ con trông tương đối hài hòa.
"Khuynh Địch, con trở về thật tốt quá!" Đại phu nhân kích động nói: "Mẹ đã biết con của mẹ nhất định sẽ có tiền đồ! Lần này, để mẹ xem những lão gia hỏa trong tộc còn tranh quyền đoạt lợi với mẹ kiểu gì!"
"..."
Trần Khuynh Địch khẽ nhíu mày, tranh quyền đoạt lợi? Đây chính là chuyện nhân vật phản diện mới có thể làm a.
"Đúng rồi, Khuynh Địch, con còn nhớ em họ của con không?"
Trong lòng của Trần Khuynh Địch giật mình, gật gật đầu hỏi: "Còn nhớ, làm sao vậy?"

Chương 21: chỉ có thể đối mặt

Nói đến đây, thần sắc của đại phu nhân lập tức trở nên khó coi: "Con không biết rồi! Không biết là xú nha đầu kia thu được kỳ ngộ gì, vậy mà tu vi lại tăng vọt. Ngày hôm trước đã đột phá đến cảnh giới Tiểu Hữu Sở Thành, hơn nữa còn có thực lực không tầm thường, đoạt được đệ nhất trong cuộc thi đấu đệ tử đồng bối của gia tộc, rất là chướng mắt!"
"Hơn nữa nghe nói nàng còn muốn đi tham gia thi đồng sinh ở Thành Thượng Kinh. Đáng hận nhất chính là trong tộc còn có người dám ủng hộ xú nha đầu kia, rõ ràng muốn mượn chuyện này để nhằm vào mẹ! Còn có..."
"..."
Trần Khuynh Địch không nói nhiều, chỉ lẳng lặng nghe đại phu nhân không ngừng phàn nàn chuyện không hài lòng trong khoảng thời gian này. Tuy kịch bản đều là một ít chuyện nhân vật phản diện mới có thể làm, nhưng không ngờ hắn lại không nổi nóng. Trái lại, hắn lại hết sức chăm chú nghe xong toàn bộ lời nói của đại phu nhân.
Ký ức ở trong đầu không giờ khắc nào là không nhắc nhở hắn, mình chính là chỗ dựa cuối cùng của đại phu nhân.
Không giống với những người khác, sở dĩ bây giờ đại phu nhân có quyền lợi to lớn ở Trần gia, suy cho cùng vẫn là vì Trần Khuynh Địch. Bởi vì hắn là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, cho nên đại phu nhân mới có thể đạt được địa vị như bây giờ, mà trên thực tế cha của Trần Khuynh Địch —— đại gia chủ Trần gia, cũng đã sớm bỏ mạng vì một bất trắc.
Cho nên đối với đại phu nhân mà nói, Trần Khuynh Địch chính là chỗ dựa của mình, là con của mình. Cho dù là nhân vật phản diện hay chính phái, tình cảm mẹ con này sẽ không có gì cải biến.
"Mẹ!" Trần Khuynh Địch điều chỉnh hô hấp, thấp giọng nói.
"! ! !" Hai mắt của đại phu nhân trợn lên, lời nói phàn nàn im bặt, dường như không dám tin.
"Con trai, con vừa gọi mẹ là gì? !"
"Mẹ!" Lúc này Trần Khuynh Địch không lưỡng lự nữa, trực tiếp nói ra.
"! ! !" Đại phu nhân che miệng, hai mắt lập tức trở nên mơ hồ. Từ nhỏ con của bà đã không giống người, rất có chủ kiến, từ khi tám tuổi thì không còn gọi một câu mẹ nào. Bà và hắn đứng chung một chỗ, không giống như mẹ và con, trái lại thì giống như là hai người lạ hơn.
Nhưng bây giờ, con của bà, con trai đã rời nhà năm năm, không ngờ sau khi về nhà thì lại chủ động gọi bà là "Mẹ"!

Đại phu nhân vốn đã sắp quen với phương thức mẹ con ở chung này, ai ngờ con trai lại cho ba một niềm vui mừng lớn như thế!
"Tốt, tốt! Con trai của mẹ..."
"Mẹ, liên quan đến em họ của con, con bé Trần Tiêm Tiêm kia..."
"Đúng! Không sai!" Đại phu nhân phản ứng lại trong thoáng chốc, hung ác nói: "Xú nha đầu kia có thiên phú kinh người, mẹ chèn ép nó trong nhiều năm, vậy mà nó vẫn có thành tựu như thế. Mặc dù bây giờ còn chưa đủ để lo lắng, nhưng nếu cho nó trưởng thành, sợ rằng ở trong tương lai sẽ uy hiếp đến địa vị của con. Loại chuyện này! Mẹ tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra!"
"..."
Trần Khuynh Địch cười khổ một tiếng, thảo nào đại phu nhân lại nhằm vào cô em họ kia của hắn như thế.
"Yên tâm đi, mẹ." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, lấy ra biểu cảm tự tin vẫn luôn luyện tập ở trên đường về nhà. Hơi nhếch khóe miệng, lộ ra ánh mắt bễ nghễ, thậm chí còn khẽ thúc giục nội công, khiến cho bản thân trông rất có khí thế.
"Con không cần dựa vào chèn ép người khác để mạnh lên. Suy nghĩ của cường giả chân chính, vĩnh viễn không phải là chèn ép đối thủ thế nào, mà là làm sao để bản thân mạnh lên! Cho nên, sau này mẹ không cần nhằm vào Trần Tiêm Tiêm nữa, ngày mai con sẽ nói chuyện với nàng."
"Nhưng...!"
"Yên tâm đi, mẹ." Trần Khuynh Địch nhẹ giọng nói: "Hãy tin tưởng con."
Bốn chữ đơn giản, lại như có ma lực, làm cho đại phu nhân vốn đang lo lắng không thôi bình tĩnh trở lại.
"Tốt, mẹ tin tưởng vào con trai, Khuynh Địch, con chính là sự kiêu ngạo của mẹ!"
...
Sau khi đại phu nhân rời đi, Trần Khuynh Địch lẳng lặng ngồi dựa vào cửa sổ, lộ ra thần sắc hơi ngu ngơ.
Hắn không phải là Trần Khuynh Địch chân chính, chuyện này rất rõ ràng. Nhưng vì sao, cỗ tình cảm ở trong lòng này.
"Đúng, nên chọn thời gian hảo hảo tâm sự với cô em họ kia."
Thông qua trò chuyện với đại phu nhân, Trần Khuynh Địch đã hiểu. Không giống với Dương Xuân của Dương gia, con đường nhân vật chính của Trần Tiêm Tiêm đã bắt đầu. Hơn nữa, bởi vì liên quan đến đại phu nhân, tương lai của hắn và cô em họ kia đã có quan hệ thiên ti vạn lũ, thậm chí là hắn đã trở thành đá đặt chân để nàng vượt qua đỉnh phong...
"Tránh không thoát." Trong kịch bản của Dương Xuân, hắn còn chưa từng gặp mặt nàng, hắn chỉ cần trốn tránh, hẳn là tỉ lệ không bị cuốn vào sẽ khá cao. Nhưng ở trong kịch bản của Trần Tiêm Tiêm, hắn đã

là tránh không thoát.
Thậm chí là hắn đã không thể tránh, bởi vì nếu hắn buông tay mặc kệ, không thể nghi ngờ, đại phu nhân sẽ trở thành hòn đá đặt chân thứ nhất trên con đường của nhân vật chính, triệt để đi vào đường rẽ. Cuối cùng, khẳng định sẽ ngã trên đường quật khởi của Trần Tiêm Tiêm.
"Phù!"
Mà cái kết cục này, tuyệt đối không phải là chuyện mà Trần Khuynh Địch bây giờ có thể chấp nhận.
"Trốn là vô dụng, chỉ có thể đối mặt."
Vừa vặn, nhiệm vụ hệ thống cũng yêu cầu hắn chọc giận Trần Tiêm Tiêm, đây cũng là một cơ hội đi.
Lần này, Trần Khuynh Địch cũng không cố gắng tránh né nhiệm vụ hệ thống nữa, mà dự định hoàn toàn làm theo.
"Ta cũng không tin, ta sẽ thật sự trở thành một khối đá đặt chân!"
"Suy nghĩ cẩn thận mà nói, ta cũng là nhân vật chính, có hệ thống trong người cơ mà! Ta cũng chẳng kém ai!"
Trần Khuynh Địch nổi nóng nói, khí thế khủng bố của cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần tản mát ra. Vào thời khắc này, Thuần Dương thần quang giữa mi tâm ngưng tụ tới cực hạn, dường như là đột phá gông xiềng tâm linh nào đó, ngay cả tu vi luôn không có động tĩnh cũng hơi biến hóa, mơ hồ lộ ra khí tức cao hơn một tầng.

"Cái gì? Đại công tử tìm ta?" Vào sáng sớm, Trần Tiêm Tiêm ngạc nhiên nhìn gã sai vặt đang cung kính, thấp giọng nói.
"Vâng, tiểu thư mau đi đi, đại công tử rất có hứng thú với tiểu thư." Gã sai vặt phụ trách thông báo có vẻ cung kính nói ra. Trên thực tế, trong hai mắt rủ xuống lại lấp lánh quang mang cười trên nỗi đau của người khác.
Dù sao, ai mà không biết ân oán giữa Trần Tiêm Tiêm và đại phu nhân? Cho dù là những hạ nhân như bọn hắn cũng nghe thấy. Bây giờ con trai của đại phu nhân, vị Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung đã trở về, đương nhiên là vị Trần Tiêm Tiêm —— Trần đại tiểu thư gần đây danh tiếng đại thịnh, vận may cũng đã đến điểm cuối.
"..."
Ý niệm trong lòng của Trần Tiêm Tiêm chuyển đổi, lập tức trở nên cảnh giác, cơ hồ ngửi thấy mùi âm mưu theo bản năng.
"Ta hiểu, chờ một lát, ta đi chuẩn bị đã." Trần Tiêm Tiêm gật đầu, sau đó đi vào phòng ngủ của mình, lấy ra một hòn đá nhỏ lấp lánh dưới gối. Sau khi dùng ngón tay ẩn chứa nội lực vội vàng viết xuống mấy dòng chữ, chính mắt nhìn thấy quang mang lấp lánh biến mất, nàng mới coi như thở phào nhẹ nhõm.
Hòn đá này do một vị trưởng lão trong gia tộc luôn giúp đỡ nàng lưu

lại, chính là vì để dự phòng tình huống này xảy ra.

Chương 22: Do dự

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới nối gót đi theo gã sai vặt, đi vào sâu bên trong Trần gia —— "Nội phủ Thuần Dương".
Đó là một tòa kiến trúc giống như biệt thự trông tương đối hoa lệ, Trần Tiêm Tiêm xuyên qua vườn hoa trong viện, cuối cùng đi tới trước cửa một gian phòng cơ hồ không kém phòng nghị sự của gia tộc. Chỉ riêng là cái chỗ ở này, đã có thể nhìn ra địa vị của vị anh họ này trong gia tộc.
"..."
Trần Tiêm Tiêm yên lặng nhìn vào cánh cửa, không do dự nữa, trực tiếp đẩy cửa phòng ra, sải bước đi vào.
Không giống như trong tưởng tượng, trong gian phòng rộng rãi không bày quá nhiều đồ trang trí hoa lệ, chỉ có một cái giường lớn phủ màn che, còn có một cái bàn gỗ sam. Thật sự bắt mắt, là một giá sách nằm bên cạnh cái bàn, trên đó trưng bày các loại thư tịch như thiên văn địa lý, võ học nội công, sách luận thi từ.
Mà bên cạnh giá sách, Trần Tiêm Tiêm nhìn thấy một bóng hình thon dài. Đó là anh họ của nàng, vị Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung quang mang vạn trượng, đang cầm một bản thi từ, nhẹ nhàng lật giấy.
Trong gian phòng không có người khác, dường như các gia nô và tỳ nữ đã sớm rời đi, chỉ còn lại hai người Trần Tiêm Tiêm và Trần Khuynh Địch.
"Ngươi tới rồi." Âm thanh vang lên, vượt quá dự kiến của Trần Tiêm Tiêm chính là, ở trong âm thanh này không có bao nhiêu địch ý, cũng không có khí thế trùng thiên nhìn thấy vào hôm qua. Trái lại còn giống như một người bình thường, dường như là đối phương chỉ lên tiếng chào rất tùy tiện.
Mà trên thực tế...cũng đúng là như vậy.
Trần Khuynh Địch thả tập thi từ trong tay xuống, hơi lúng túng ngồi bên bàn trà gỗ sam, hắn vốn cho rằng Trần Tiêm Tiêm sẽ gõ cửa...
"Ngồi đi, không cần phải khách khí."
"..."
Trần Tiêm Tiêm nhíu mày, nàng không hiểu ý tứ của vị anh họ này. Theo lý thuyết, nàng có khúc mắc và cừu hận rất sâu với đại phu nhân —— mẫu thân của hắn. Theo đó, vị anh họ này cũng sẽ không có sắc mặt tốt với nàng mới phải, nhưng bây giờ hắn lại có vẻ rất tự nhiên.
"Xin hỏi có chuyện gì không?" Trần Tiêm Tiêm bình tĩnh nói, quả thật là Trần Khuynh Địch bây giờ rất cao cao tại thượng, nhưng nàng sẽ

không ăn nói khép nép, đây không phải là tính cách của nàng.
"Ờ, cũng không có gì." Trần Khuynh Địch tùy ý nói, nhưng kỳ thực hắn đã không ngủ một đêm.
Bây giờ chính là lúc ngả bài.
Trần Khuynh Địch không còn quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Ta đã nói với mẫu thân, từ nay về sau bà sẽ không làm khó dễ ngươi nữa."
"? ? ?" Trần Tiêm Tiêm sững sờ, sẽ không làm khó dễ mình nữa? Chẳng lẽ là hắn không ra mặt cho đại phu nhân?
"Không cần suy nghĩ." Trần Khuynh Địch tiếp tục nói, nhìn Trần Tiêm Tiêm bằng ánh mắt kỳ quái. Hắn suy nghĩ một đêm, mới làm ra quyết định hôm nay gặp mặt cô em họ này. Tương tự, hắn cũng muốn làm một việc mà lúc trước muốn làm, nhưng không có dũng khí làm.
"Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, không có quy củ không thành phương viên. Chung quy chuyện mà ngươi mạo phạm mẹ của ta là sự thật, liên quan đến điểm này, ngươi nhất định phải chấp nhận sự trừng phạt của gia tộc."
Trần Tiêm Tiêm nhướn mi phượng nói: "Nếu ta không muốn thì sao?"
"..."
Quả nhiên là biến thành như vậy a, Trần Khuynh Địch thở dài một hơi, nhìn Trần Tiêm Tiêm bằng ánh mắt mà nàng không thể hiểu được, sau đó nói: "Chuyện này không phải là do ngươi có thể quyết định."
Trong sát na, hàn khí thấu xương từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, tràn ngập cả căn phòng. Ngay cả kính trên cửa sổ cũng nhiễm từng tầng sương mỏng.
"Trần Khuynh Địch! Chẳng lẽ ngươi muốn giết ta hay sao?" Trần Tiêm Tiêm lạnh giọng nói, hoàn toàn không e ngại, vô cùng mạnh mẽ.
"Có lẽ." Trần Khuynh Địch nói một câu xuất phát từ nội tâm, đồng thời khí thế của hắn cũng không đình chỉ, không ngừng tăng lên từng tầng. Cương khí của Đại Thuần Dương Công hóa thành khí tức nóng rực chảy từ trong cơ thể hắn ra, nhất thời trong phòng nóng lạnh giao nhau, áp lực kinh khủng đè ép lên người của Trần Tiêm Tiêm.
"Có lẽ ngươi không thể cúi đầu trước ta, sự kiêu ngạo và tự tôn không cho phép ngươi cúi đầu. Nhưng ta có thể nói cho ngươi, đây là sai lầm, bất kể là ai, đều có lúc phải cúi đầu. Càng huống chi là ngươi bây giờ thật sự quá yếu, vốn không có tư cách nói chuyện ngang hàng với ta." Trần Khuynh Địch vừa phun ra lời thoại tiêu chuẩn của nhân vật phản diện, vừa lạnh lùng nhìn Trần Tiêm Tiêm.
"Một đệ tử gia tộc nho nhỏ, ta muốn giết thì sao? !" Trần Khuynh Địch cắn răng, bóng hình thon dài dần dần biến mất trong thần quang màu vàng phô thiên cái địa, cả người giống như lúc ở mộ táng Tông Sư, hóa thành một vầng mặt trời loá mắt. Biến cả phòng thành một lò luyện to lớn như nhân gian luyện ngục, nhiệt độ cao kinh khủng dâng lên.

"Không tốt!" Trần Tiêm Tiêm kinh hãi nhìn vầng mặt trời đỏ mà Trần Khuynh Địch hóa thân, nàng không ngờ hắn lại dám động thủ với một con cháu gia tộc trong nội địa Trần gia, ở trước mặt mọi người. Giống như lúc trước hắn nói, gia có gia quy. Trong đại tộc như Trần gia, tuyệt đối nghiêm cấm đồng tông tương tàn, đây là quy tắc không thể lay động, cũng là cái mà Trần Tiêm Tiêm dựa vào trước đó. Nhưng nàng không ngờ, Trần Khuynh Địch hoàn toàn không nhìn cái quy tắc này, thật sự động thủ!
"Ầm!" Không kịp nghĩ nhiều, Trần Tiêm Tiêm vội vàng bộc phát toàn bộ nội lực, lao ra ngoài gian phòng, nhưng cảnh giới và lực lượng của Trần Khuynh Địch cao bậc nào? Mặt trời đỏ bỗng nhiên bộc phát ra lực hấp dẫn vô cùng, trực tiếp kéo Trần Tiêm Tiêm sắp lao ra khỏi gian phòng lại!
"Dừng tay!" Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên vang lên một tiếng quát mắng, nhưng thời gian thực sự không kịp. Mắt thấy Trần Tiêm Tiêm sẽ rơi vào mặt trời đỏ, bị đốt thành than cốc.
"Haizzzzz."
"Ầm ầm ầm!" Lực hấp dẫn khổng lồ ngừng lại một lát. Trong sát na liền có tia lửa lóe lên, có một chiếc đỉnh ba chân làm từ sắt thép đã rơi vào giữa Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm, cắt đứt cỗ lực hấp dẫn đó.
"Thạch trưởng lão!" Trần Tiêm Tiêm vui mừng nói, sau đó chỉ thấy có một bóng hình già nua đứng ở trước người nàng, bảo hộ nàng ở phía sau lưng.
Mà ở bên kia, Trần Khuynh Địch cũng thu hồi cương khí, lại biến về hình người. Nhưng nét mặt của hắn lại trở nên rất phức tạp, còn loáng thoáng có sự bất đắc dĩ và thoải mái.
Vừa nãy là lần đầu tiên hắn thử xoá bỏ nhân vật chính còn chưa trưởng thành, hơn nữa chỉ thiếu một chút nữa là có thể thành công. Nhưng...hắn đã do dự.
Có lẽ là lương tri và thường thức kiếp trước đã khiến cho hắn không thể giết người, cũng có thể chỉ là do tâm huyết dâng trào, hắn do dự trong nháy mắt, bởi vì vậy đã khiến cho Trần Tiêm Tiêm trốn thoát.
"Cũng không biết là đúng hay sai." Trần Khuynh Địch lắc lắc đầu, trong đầu vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ đã hoàn thành, xem ra là mẩu đối thoại lúc trước cũng coi như là một loại nhục nhã.
"Ngươi đi đi." Trần Khuynh Địch quay người, không nhìn Trần Tiêm Tiêm nữa.

Chương 23: Phân tích

"Hi vọng là sau này ngươi hãy ghi nhớ lần giáo huấn này, sự kiêu ngạo và tự tôn chân chính cần phải có đủ thực lực để chèo chống. Sau này mẹ của ta sẽ không nhằm vào ngươi nữa, muốn đi tìm lại mặt mũi, thì hãy tìm ta." Nói xong, Trần Khuynh Địch trực tiếp phất tay, kình khí bàng bạc bộc phát ra, đuổi Thạch trưởng lão còn có Trần Tiêm Tiêm ra khỏi gian phòng. Sau đó đại môn đóng lại, phát ra tiếng nổ vang.
"..."
Thạch trưởng lão nghiêm túc nhìn Trần Tiêm Tiêm nói: "Vì sao đại công tử lại ra tay với ngươi?"
Thần sắc của Thạch trưởng lão hơi tái nhợt, tuy hắn có tu vi Luyện Thần Phản Hư, mà Trần Khuynh Địch chỉ có tu vi Luyện Khí Hóa Thần, nhưng có lúc cảnh giới lại không đại biểu cho sức chiến đấu. Thân là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, sợ rằng là thực lực của vị đại công tử kia đã sớm vô địch trong cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, ngay cả Luyện Thần Phản Hư cũng không đủ để ngăn chặn Trần Khuynh Địch, tối thiểu thì hắn cũng không phải là đối thủ của Trần Khuynh Địch.
Sợ rằng chỉ có ba vị lão tổ ở chỗ sâu nhất trong gia tộc, dùng tu vi Phản Hư Hợp Đạo mới có thể ngăn chặn con giao long này.
Mà một vị thiên chi kiêu tử như vậy, lại có thể tự mình xuất thủ với Trần Tiêm Tiêm. Liên tưởng đến quan hệ giữa hắn và đại phu nhân, thật sự làm cho người ta không rét mà run.
"Ta cũng không rõ ràng, rốt cuộc hắn có ý gì." Không giống với dự đoán của Thạch trưởng lão, Trần Tiêm Tiêm vậy mà không khẳng định Trần Khuynh Địch đang nhằm vào nàng, trái lại, còn hơi nghi hoặc và chần chừ, tự lẩm bẩm.
Tất cả những chuyện xảy ra trước đó, có lẽ là do Thạch trưởng lão nóng vội xuất thủ không phát giác ra được, nhưng Trần Tiêm Tiêm là người ở trong cuộc lại rõ ràng.
Tu vi của đại công tử —— Trần Khuynh Địch xác thực là không thể so sánh được, quả thật là vầng mặt trời đỏ mà Trần Khuynh Địch hóa thân suýt chút nữa đã nghiền chết nàng. Không, nói chính xác, Trần Khuynh Địch gần như đã làm được. Ở trong khoảnh khắc đó, ngay cả nàng cũng cảm thấy bản thân phải chết.
Nhưng...
"Hắn dừng tay, mặt trời đỏ vốn nên triệt để giết chết ta, đột nhiên ngừng lại một lát trước khi chính thức giết chết ta, lúc này Thạch trưởng lão mới có cơ hội nhúng tay." Lần này, Trần Tiêm Tiêm hoàn toàn không hiểu được ý tứ của đối phương.

"Chẳng lẽ hắn không muốn giết ta? Hơn nữa theo lời hắn nói, từ nay về sau đại phu nhân sẽ không nhằm vào ta nữa."
"Hả?" Thạch trưởng lão cũng kinh ngạc nhìn Trần Tiêm Tiêm, hắn không ngờ được là có thể nghe thấy mấy câu như thế từ trong miệng của nàng.
"Có ý gì? Chẳng lẽ là đại công tử không nhằm vào ngươi?"
"Ta cũng không rõ..." Trần Tiêm Tiêm nhắm mắt lại, trong đầu hồi tưởng lại thần sắc phức tạp của Trần Khuynh Địch vào một khắc thu tay.
Rốt cuộc là ý gì? Còn có mấy câu hắn nói...
Trong lúc Trần Tiêm Tiêm ngưng thần suy nghĩ, Thạch trưởng lão cũng âm thầm tính toán.
Trong gia tộc, hắn là chỉnh là người ủng hộ Trần Tiêm Tiêm nhất. Hơn nữa, tu vi Luyện Thần Phản Hư cũng khiến cho hắn có đầy đủ quyền nói chuyện để ủng hộ Trần Tiêm Tiêm, nhưng trên thực tế...
Năm đó, hắn cũng từng tham gia chia cắt gia sản của cha mẹ Trần Tiêm Tiêm. Chỉ có điều, hắn làm tương đối bí ẩn, cho nên có rất ít người biết.
Chẳng qua là so với những người khác mà nói, hắn có lương tri hơn.
Năm đó đại nạn thọ mệnh của hắn sắp đến, nhất định phải có một kiện bảo vật trong gia sản của Trần Tiêm Tiêm để đột phá, cho nên mới xuất thủ cướp đoạt. Cũng chính vì như thế, hắn mới có thể đột phá đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, có được địa vị như bây giờ.
Mà bây giờ bảo hộ Trần Tiêm Tiêm, ở dưới cái nhìn của hắn, cũng là một loại chuộc tội.
Nhưng hắn cũng không ngờ, Trần Tiêm Tiêm lại có thể kết thù kết oán với đại công tử của gia tộc!
Phải biết rằng, đó chính là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung a. Bây giờ, cho dù hắn có tu vi Luyện Thần Phản Hư cũng đánh không lại Trần Khuynh Địch thấp hơn một tiểu cảnh giới, càng đừng nói đến sau này. Tối thiểu, ở dưới cái nhìn của Thạch trưởng lão, sau này Trần Tiêm Tiêm tuyệt đối sẽ không có cơ hội chiến thắng Trần Khuynh Địch.
"Tiêm nhi "
"Sao vậy Thạch thúc thúc?"
Thạch trưởng lão sờ sờ râu, nói: "Oan gia nên giải không nên kết, ta thấy đại công tử đã nói sẽ không để đại phu nhân nhằm vào ngươi nữa, ngươi lại nói hắn không thật tình muốn giết ngươi. Có lẽ ngươi nên tìm cơ hội hòa hảo với hắn."
"Chuyện này? !" Trần Tiêm Tiêm ngạc nhiên nhìn Thạch trưởng lão: "Nhưng Thạch thúc thúc, ta và đại phu nhân đã sớm như nước với lửa. Thạch thúc thúc thật sự cho rằng bà ta sẽ bỏ qua cho ta, để ta bình yên trưởng thành hay sao?"
Thạch trưởng lão thành khẩn nói: "Tiêm nhi, có lẽ ngươi còn không

hiểu rõ địa vị của đại công tử trong gia tộc. Yên tâm đi, chỉ cần hắn lên tiếng, đại phu nhân tuyệt đối sẽ không nhằm vào ngươi nữa."
"Nhưng..."
"Hơn nữa ngươi nghĩ xem, có lẽ từ trước tới nay đại phu nhân luôn nhằm vào ngươi. Nhưng chuyện này không đại biểu cho việc đại công tử cũng muốn chèn ép ngươi, không phải sao?"
"Nhưng ta nhớ năm đó, mẹ con bọn hắn tranh đoạt gia sản mà cha mẹ lưu lại cho ta..."
Thạch trưởng lão trầm ngâm một lát, nói: "Cẩn thận hồi tưởng mà nói, ngươi cảm thấy đại công tử cần cướp đoạt di sản của cha mẹ ngươi hay sao?"
"Chuyện này..." Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ khó xử, tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng từ nhỏ nàng đã nghe truyền thuyết về vị anh họ kia. Trời sinh Cửu Dương Chi Thể, gần năm tuổi đã được Thuần Dương Cung chú ý, chỉnh là kỳ tài ngút trời, khoáng thế vô song.
"Hẳn là không cần phải làm như vậy."
Thạch trưởng lão vui mừng gật gật đầu: "Thế này là được rồi. Khi đó đại công tử đã tiến vào tầm mắt của Thuần Dương Cung, sau đó lại bất ngờ bày ra thiên phú Cửu Dương Chi Thể, thực sự không cần cướp đoạt di sản của cha mẹ ngươi."
Với thân phận đệ tử Thuần Dương Cung, muốn cái gì không có?
"Nếu nói như vậy, lúc trước anh họ tận lực lưu thủ, còn có lời nói như giáo huấn ta...đúng rồi!" Trong thoáng chốc Trần Tiêm Tiêm đã cảm thấy bản thân nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện mà lúc trước nghĩ không ra.
"Đại phu nhân chèn ép mình, kỳ thực không phải do Trần Khuynh Địch bày mưu đặt kế."
"Cho nên sau khi trở về, Trần Khuynh Địch mới nói với mình rằng, đại phu nhân sẽ không chèn ép mình nữa. Đây là biểu đạt sự áy náy do năm đó đại phu nhân cướp đoạt gia sản của mình và chèn ép mình."
"Ra tay với mình, lại tận lực lưu tình, còn nói với mình là "Không có thực lực thì đừng kiên trì với sự kiêu ngạo và tự tôn vô vị" —— là đang âm thầm nhắc nhở mình, bảo mình sau này nếu rời khỏi gia tộc, đặt chân lên giang hồ thì không nên bị lạc lối. Là lo lắng mình sẽ ăn thiệt thòi vì tính cách của bản thân."
"Quan trọng hơn là, hắn còn nói với mình: "Nếu sau này muốn tìm lại mặt mũi ngày hôm nay, thì hãy đến tìm hắn.""
"Điều này nói rõ, trong lòng của hắn, mình có hi vọng đuổi kịp bước chân của hắn!"
Về phần vì sao từ đầu tới đuôi đều là thái độ lạnh lùng, trong lòng của Trần Tiêm Tiêm cũng có lời giải thích: "Đây là đang diễn một hình tượng ca ca nghiêm khắc! Khẳng định là hắn cũng không hi vọng mình trở thành một phế vật chỉ biết dựa vào ca ca! Đây là dụng

tâm lương khổ cỡ nào a!"

Chương 24: Võ trạng nguyên

Chỉ cần từ bỏ thành kiến lúc trước, liên tưởng tới hành động của Trần Khuynh Địch theo phương diện tốt, là có thể đạt được nhiều kết luận có lý như vậy.
Mà phân tích của Trần Tiêm Tiêm, cũng làm cho Thạch trưởng lão sửng sốt.
Hắn chỉ muốn hóa giải quan hệ giữa Trần Tiêm Tiêm và đại công tử, kết quả là sau khi nghe Trần Tiêm Tiêm phân tích, hắn cũng không nhịn được hơi tin tưởng.
Có lẽ thật sự là như thế...
"Nếu hắn giống như đại phu nhân mà nói, hắn là sẽ ngăn cản ta đi tham gia thi đồng sinh, thậm chí là sẽ trực tiếp phế bỏ võ công của ta, nhưng hắn lại không làm như vậy, đây chính là chứng cứ!"
"Ta hiểu rồi! Nếu thế, ta nhất định phải đoạt thủ khoa trong thi đồng sinh mới được! Nếu không thì sẽ không theo kịp bước chân của ca ca!"
Bởi vì Trần Khuynh Địch làm ra một cử động nho nhỏ vượt quá dự liệu của hệ thống. Vào giờ này phút này, kịch bản xưng bá lúc đầu đã rẽ ngoặt một cách khó hiểu, phi nhanh về một phương hướng không biết.
Thời gian thi đồng sinh của Thành Thượng Kinh đã đến.
Địa chỉ là một tòa đại điện ở gần hoàng cung, ở xung quanh có mấy trăm giáp sĩ triều đình Hậu Thiên đỉnh phong chịu trách nhiệm thủ hộ trường thi. Bọn hắn mặc thiết giáp nặng nề, chỉ lộ ra đôi mắt sáng lóa như sao trời, phương thiên họa kích trong tay chĩa thẳng vào trời cao, mang theo khí thế lăng lệ sát phạt.
Những người này là tinh nhuệ của Hổ Bí Quân —— một trong ba đội quân dã chiến bảo vệ xung quanh Thành Thượng Kinh. Bọn hắn chỉ đứng ở nơi đó, khí thế cuồn cuộn tản ra cũng đủ khiến cho tất cả các thí sinh cảm thấy như Thái Sơn áp đỉnh, lồng ngực trở nên nặng nề, không dám đối mặt với bọn hắn. Cũng chỉ có quân đội như vậy, mới xứng là nội tình của hoàng triều Đại Càn.
Không giống thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung, lãnh thổ của hoàng triều Đại Càn trải rộng hơn phân nửa đại thế giới Trung Thổ, mà quân đội của hoàng triều Đại Càn cũng có đãi ngộ tốt nhất. Tối thiểu là so với rất nhiều đệ tử Hậu Thiên của thánh địa võ đạo, đãi ngộ của binh sĩ hoàng triều Đại Càn chắc chắn là tốt hơn nhiều.
Nhưng chính là vì như thế, muốn tham gia quân ngũ, tối thiểu cũng phải có tu vi cảnh giới Hậu Thiên. Bắt đầu từ binh sĩ, một đường trở thành ngũ trưởng, thập phu trưởng, bách phu trưởng, lại đến giáo úy, đô úy, cuối cùng trở thành đại tổng quản hành quân có thể chấp

chưởng một đội quân, thậm chí là đại tướng quân thống soái quân đội —— gian nan hiểm trở ở trong đó, ngoại nhân không thể hiểu được.
Mà vào lúc này, ở phía trước đại điện, có hai vị võ tướng mặc quân trang giáo úy đứng ở hai bên cửa ra vào, làm quan chủ khảo giám sát rất nhiều thí sinh tham gia thi đồng sinh ở phía dưới. Khí thế bàng bạc của Hậu Thiên đỉnh phong bao phủ toàn trường, khiến tất cả các thí sinh có mặt đều rất kính sợ.
"Yên lặng!" Một âm thanh hữu lực vang lên, như tiếng sấm, ầm vang trong đại điện. Sau đó cửa lớn ầm ầm mở ra, một bóng hình mặc áo bào đỏ, toàn thân cao thấp huyết khí trùng thiên, như một đám hỏa diễm cháy hừng hực, xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người. Sự xuất hiện của hắn khiến cho nhiệt độ của toàn bộ trường thi tăng cao.
"Cung nghênh đại nhân!" Võ tướng giáo úy ở hai bên đại điện nhao nhao khom người nói, cực kì tôn kính.
"Đó là ai a?"
"Xuỵt! Mắt ngươi bị mù à, chẳng lẽ ngươi không xem thi ngự tiền năm nay vừa cử hành sao? Vị đó là đương khoa trạng nguyên mà đương kim thánh thượng ngự bút thân phong! Võ trạng nguyên!"
"Ối! Sao đại nhân vật như vậy lại tới? !"
"Không biết a, có lẽ triều đình rất coi trọng cuộc thi đồng sinh này..."
Ở bên kia đại điện, trên một đài cao, Trần Khuynh Địch đang ngồi cùng với một đám người, lẳng lặng chờ cuộc thi đồng sinh bắt đầu. Kỳ thực hắn vốn không muốn tới, nhưng không biết vì sao, hôm qua hắn đột nhiên nhận được thư tín mà vị võ trạng nguyên năm nay, bây giờ đang đứng trước đại điện gửi tới. Mời hắn tới quan sát cuộc thi đồng sinh, thế nên hắn mới tới đây.
Mà trong các thí sinh tham gia, hắn đương nhiên cũng nhìn thấy bóng hình của Trần Tiêm Tiêm.
"..."
Dường như Trần Tiêm Tiêm cũng chú ý tới hắn. Lúc thấy "ca ca nghiêm khắc" cũng ở đây, nàng lộ rõ vẻ kinh ngạc, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ thông qua, không để cho ca ca thất vọng!"
"Ặc." Nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm khẽ mấp máy đôi môi, không biết đang nói gì với mình, Trần Khuynh Địch bất đắc dĩ thở dài.
Quả nhiên, cử động hôm qua vẫn chọc giận vị nhân vật chính này a. Tuy không nhìn ra nàng đang nói cái gì, nhưng chắc là đang gây hấn a.
Hỏng bét rồi!!!
Nhìn thấy thần sắc của "ca ca nghiêm khắc" vẫn lạnh lùng như cũ, Trần Tiêm Tiêm cũng không lưu tâm. Hôm qua, sau khi trải qua một

phen phân tích và luận chứng, nàng cảm thấy mình đã nắm chắc tâm lý của vị ca ca này.
"Tới đi, thi đồng sinh!" Vào thời khắc này, Trần Tiêm Tiêm tự tin hơn bao giờ hết.
"Bây giờ thi đồng sinh sẽ được bắt đầu!"
Võ trạng nguyên đứng trước điện lớn tiếng nói, sau đó không để ý tới đám thí sinh dưới đài nữa. Tiếp theo, chỉ cần để cho hai vị giáo úy bên cạnh dẫn bọn hắn vào trường thi trong điện là được rồi.
Mà vào lúc này, Trần Khuynh Địch lại bất ngờ phát hiện ra, vị võ trạng nguyên kia nhìn về phía mình.
"Hả?"
"Khà khà " Võ trạng nguyên nhe răng cười một tiếng, nụ cười trông rất thật thà, nhưng ở trong mắt của Trần Khuynh Địch lại có mùi nguy hiểm.
"Đây là lần đầu tiên bản hầu gặp mặt ngươi, Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung."
"..."
Võ trạng nguyên chính là thủ khoa tiến sĩ, là kẻ mạnh nhất trong thế hệ trẻ của hoàng triều Đại Càn, đương nhiên sẽ có đãi ngộ không thấp. Vì như vị trước mắt, lúc thu hoạch được danh hiệu thủ khoa tiến sĩ, đã được thánh thượng Đại Càn ngự bút thân phong làm đương triều An Quốc Hầu, có địa vị và đãi ngộ không kém Đạo Tử Thuần Dương —— Trần Khuynh Địch một chút nào.
"Có chuyện gì không?"
"Không có gì." An Quốc Hầu Khương Hằng cười một tiếng, nhưng khí thế lại tăng lên, khiến cho đám người xem náo nhiệt xung quanh nghiền ngẫm.
Võ trạng nguyên và Đạo Tử Thuần Dương, đây chính là so đấu giữa hoàng triều Đại Càn và thánh địa võ đạo a. Trong hai người này ai mạnh ai yếu, sẽ liên quan đến mặt mũi của hai thế lực lớn.
"..."
Trần Khuynh Địch nhíu mày, thực lực của vị võ trạng nguyên này thật sự là không yếu, thậm chí là còn có cảnh giới cao hơn mình một tầng, đã là võ giả Tiên Thiên Luyện Thần Phản Hư.
"Sao? Ngươi muốn đánh một trận với ta?" Trần Khuynh Địch bình tĩnh nói, dù sao thì đối phương cũng không phải là nhân vật chính, hắn phải sợ cái gì?
Tuy Trần Khuynh Địch chỉ có tu vi Luyện Khí Hóa Thần, nhưng một thân nội công chính là đích truyền của Thuần Dương Cung, luận cương khí căn bản không kém Luyện Thần Phản Hư Khương Hằng. Càng có Cửu Dương Chi Thể phối hợp với Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, một khi vận chuyển, sẽ giống như mặt trời giáng trần, không kém đối phương một chút nào!"
"Hay!" Khương Hằng cười ha ha, chợt thu khí thế của mình.

"Đương nhiên là bản hầu muốn đánh một trận với Đạo Tử Thuần Dương, nhưng không phải làbây giờ. Bản hầu nghe nói, một vị em họ của ngươi cũng tham gia cuộc thi đồng sinh này?"

Chương 25: Gánh nặng đường xa a

"Vậy thì sao?"
"Vừa vặn, bản hầu cũng có một vị đệ tử tham gia thi đồng sinh. Không bằng chúng ta so tài, xem thủ khoa của cuộc thi đồng sinh này sẽ là ai, thế nào?"
"..."
Trần Khuynh Địch trầm mặc làm Khương Hằng hơi buồn cười: "Làm sao? Chẳng lẽ Đạo Tử Thuần Dương cũng không có lòng tin với em họ của mình?"
Không có lòng tin? ? ? Trần Khuynh Địch trực tiếp cười ra tiếng, sau đó nói: "Không sao, vậy thì so tài đi."
Thủ khoa thi đồng sinh?
Chuyện này còn cần phải so sao!
Hôm nay, nếu thủ khoa của cuộc thi đồng sinh này không phải là Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch ta sẽ ăn sạch cái bàn trà trước mặt!
Sau một canh giờ.
"Thủ khoa thi đồng sinh, Trần Tiêm Tiêm!"
"Đa tạ, đa tạ." Trần Khuynh Địch cười nhìn Khương Hằng đang tái xanh mặt, trong lòng lắc lắc đầu, đây chính là kết quả của việc tự tìm đường chết a.
Quá trình thi đồng sinh đúng là giống như hắn nghĩ, Trần Tiêm Tiêm một đường nghiền ép, liên tục đánh bại cường địch trên lôi đài. Cuối cùng quyết đấu với vị đệ tử của Khương Hằng trong trận chung kết, vào thời khắc mấu chốt lấy át chủ bài ra đánh bại hắn. Đồng thời cũng viết ra một thiên văn chương hay trong khảo thí văn khoa, cuối cùng đoạt được thủ khoa thi đồng sinh.
"Quả nhiên không hổ là em họ của Đạo Tử Thuần Dương."
"Ha ha ha, giống nhau, giống nhau." Trần Khuynh Địch vui vẻ cười nói, đây là lần đầu tiên hắn dựa vào nhân vật chính để đánh mặt người khác, cảm giác ưu việt trong tâm lý này thật khó mà áp chế.
Nhưng hắn không chú ý tới, Trần Tiêm Tiêm ra khỏi đại điện khảo hạch cũng nhìn thấy hắn cười to, sau khi nghe ngóng một phen cũng rõ ràng tiền căn hậu quả.
"Quả nhiên, tuy một mực duy trì hình tượng nghiêm khắc trước mặt ta, nhưng ở sau lưng, ca ca vẫn rất ủng hộ ta!" Trần Tiêm Tiêm thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng lẩm bẩm.
Tuy lúc trước nàng đã làm ra phán đoán, nhưng bởi vì thành kiến với đại phu nhân, kỳ thực nàng vẫn luôn hoài nghi ý nghĩ của mình.
Nhưng bây giờ, nhìn thấy Trần Khuynh Địch thoải mái cười to ở nơi xa, một chút hoài nghi này đã tiêu tán, thậm chí trong lòng đã xưng

Trần Khuynh Địch là ca ca.
Nhưng mặt ngoài nàng vẫn không đổi sắc.
"Ca ca ôm kỳ vọng rất lớn với ta, ta cũng không thể làm cho hắn thất vọng!" Trần Tiêm Tiêm yên lặng hạ quyết định trong lòng: "Ca ca muốn đóng vai hình tượng nghiêm khắc, nhờ đó thúc giục mình nỗ lực mạnh lên. Vậy thì mình sẽ không vạch trần hắn, mà phải cố gắng mạnh lên. Đến một ngày ca ca cảm thấy hài lòng với sự trưởng thành của mình, chủ động từ bỏ cái hình tượng này mới thôi!"
Tưởng tượng ra tình cảnh —— lúc đó ca ca công bố "chân tướng", mình lại hời hợt bày tỏ dáng vẻ "ta đã sớm biết", Trần Tiêm Tiêm không tự chủ được bật cười.
Mà ở nơi xa, Trần Khuynh Địch vừa đúng lúc nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm lại chợt rùng mình.
"Ối! Không thể đắc ý vong hình (đắc ý mà quên cả thân mình)!"
Đừng quên, nhân vật chính mạnh lên cũng có nghĩa là tử kỳ của hắn sắp tới, hắn không thể lười biếng a!
Nhìn nụ cười không rét mà run của nàng, rõ ràng đang tưởng tượng ra tình cảnh sảng khoái —— sau này trưởng thành, đánh ngã mình, thật là đáng sợ!
"Gánh nặng đường xa a."
"Gánh nặng đường xa a."
Không hẹn mà cùng nhau, Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm đều thở dài, nói ra lời ấy.

"Ầm ầm."
Trần Khuynh Địch nhìn ra bốn phía, tiếng nổ của lò đốt vang tận mây xanh, chân khí cuồn cuộn không ngừng phun ra từ ống khói phụ cận. Mà xung quanh thì là từng võ sĩ triều đình mặc thiết giáp, tay cầm trường thương đang đứng thẳng, chỉ lộ ra một đôi mắt sắc bén dưới khôi giáp nặng nề.
Mà chỗ hắn đứng lúc này, thì là một tòa chiến hạm trôi nổi giữa không trung.
Đúng thế, là chiến hạm.
"Trước đây ta cho rằng, thế giới này không có loại vật như máy bay."
Trần Khuynh Địch cảm khái nhìn chiếc chiến hạm lơ lửng dưới chân, những pháp bảo phi hành kia chỉ có thể mang theo một người, phi hành ở tầng trời thấp, không thể sánh ngang với thứ này. Vị trí của chiếc chiến hạm lơ lửng này là mấy ngàn mét trên không trung, cũng có thể chở chừng mấy trăm người, đều tốt hơn phi cầm như linh hạc. Mà chiến hạm như thế này, cho dù là ở trong thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung cũng không có nhiều, bởi vì đây là một trong những lợi khí trấn quốc của hoàng triều Đại Càn. Có chiến hạm lơ lửng như vậy, hoàng triều Đại Càn mới có thể vận chuyển binh lực khổng lồ của mình với tốc độ cực nhanh, từ đó trấn áp tứ phương.

Chớ xem thường giá trị chiến lược của chiến hạm.
Phải biết rằng, theo thực lực tăng lên, trọng lực của võ giả với mặt đất là càng lớn.
Võ giả cảnh giới Hậu Thiên và cảnh giới Tiên Thiên còn có thể mượn nhờ pháp bảo để phi hành ở tầng trời thấp trong vòng trăm trượng, nhưng võ giả Tiên Thiên viên mãn —— Phản Hư Hợp Đạo thì pháp bảo phi hành không thể mang được. Huyết khí trong cơ thể đã bị bọn hắn luyện đến tinh thuần dương cương, cũng làm cho bản thân bọn hắn trở nên vô cùng nặng nề, thể trọng của võ giả ở cảnh giới đó đã không thể phi hành cách mặt đất quá xa.
Mà tới cảnh giới Tông Sư thì càng nghiêm trọng hơn, vốn là không thể phi hành. Trừ phi có thể đột phá ràng buộc, đạt đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, nếu không thì cũng chỉ có thể dựa vào ngoại vật như linh hạc hay chiến hạm để phi hành. Đây cũng là thiếu hụt duy nhất của Võ Đạo Tông Sư, không thể cải thiện.
Lần này Trần Khuynh Địch có thể sử dụng nó, là nhờ có thân phận Đạo Tử Thuần Dương của mình. Bên quân đội cấp cho thể diện, lúc này mới điều một chiếc chiến hạm đưa hắn về Thuần Dương Cung.
"Đại nhân, đã sắp đến Thuần Dương Cung."
"Ừm."
"Báo!" Lại có một vị giáp sĩ triều đình chạy tới, chẳng qua là có vẻ hơi lo lắng: "Đại nhân, có một chiếc chiến hạm không biết tên đang bay về phía chúng ta!"
"Cái gì? !" Trần Khuynh Địch và giáp sĩ triều đình ở bên cạnh biến sắc, một chiếc chiến hạm không biết tên? Ý là gì, đó không phải là chiến hạm của hoàng triều Đại Càn hay sao?
Phải biết rằng loại vũ khí chiến lược như chiến hạm, bình thường chỉ có thế lực võ đạo như Thuần Dương Cung mới có, nhưng những chiến hạm đó đều nằm trong ghi chép của hoàng triều Đại Càn. Mà một chiếc chiến hạm không có trong ghi chép, hàm nghĩa ở trong này đủ khiến cho người ta sợ hãi.
"Chính là hắn!"
"Thái tử điện hạ, chính là hắn! Đệ tử Thuần Dương Cung!"
Có một loạt tiếng hô đến từ chiếc hạm không rõ lai lịch.
"Hả?" Trần Khuynh Địch sững sờ, đây là muốn tới tìm hắn hay sao?
Sau đó, có một chiếc chiến hạm màu đen xé rách tầng mây nặng nề, xuất hiện ở trước mặt của mọi người. Làm cho người ta biến sắc chính là, ở trên đầu của chiến hạm được điêu khắc một con rồng uốn lượn, trông rất dữ tợn đáng sợ, nhưng lại có khí thế phi phàm.
"Đầu rồng? Không muốn sống nữa sao? !"
"Đại nghịch bất đạo!"
Chiến hạm đầu rồng, đây chính là chiến hạm mà khi con em hoàng thất của hoàng triều Đại Càn xuất hành mới được cho phép ngồi, tượng trưng cho uy nghiêm của hoàng thất Đại Càn. Cho dù là chiến

hạm của thánh địa võ đạo, cũng không có người nào dám dùng loại hình này, bởi vì như thế cũng có nghĩa là đang gây hấn với hoàng triều Đại Càn.

Chương 26: thái tử Hoành Xương

"Lá gan rất lớn a." Hai mắt của Trần Khuynh Địch híp lại, chỉ thấy ở trên chiến hạm đầu rồng màu đen, có một thân ảnh cao gầy mặc long bào màu đen đón gió đứng, vậy mà lại có cảm giác hoàng thất quý tộc.
"Ngươi chính là người thần bí ở Lạc Viêm Thành?"
"Hả? ? ?" Khóe mắt của Trần Khuynh Địch giật giật, nhìn những người khác trên chiến hạm đầu rồng, quả nhiên là rất giống với những người đã suýt tiêu diệt Dương gia ở Lạc Viêm Thành.
"Trước đây ta sai người đi đến cái tiểu gia tộc kia, vốn là để trừ hậu hoạn. Vậy mà kết quả lại thất bại trong gang tấc, sau khi truy tìm nhiều phương diện mới ra được ngươi."
Thân ảnh mặt long bào màu đen mỉm cười nói: "Không ngờ là đệ tử Thuần Dương Cung, còn là Đạo Tử chân truyền?"
Trần Khuynh Địch trầm giọng nói: "Ngươi là người phương nào "
"Ta tên là Cơ Hoành Xương, ngươi có thể gọi ta là thái tử Hoành Xương."
"Họ Cơ? !"
"Dư nghiệt tiền triều! Chết tiệt! Vậy mà còn chưa chết!"
Sau khi nghe thấy lời nói của thân ảnh mặt long bào màu đen, rất nhiều giáp sĩ triều đình nhao nhao tỏ ra tức giận, Trần Khuynh Địch cũng phản ứng lại, họ Cơ? Đó chính là họ của hoàng thất hoàng triều Đại Chu vào ngàn năm trước, thảo nào lại dám dùng chiến hạm đầu rồng làm vật phẩm xuất hành. Nói đến, loại kỹ thuật chế tạo chiến hạm này, vốn là do hoàng triều Đại Càn cướp được từ bên hoàng triều Đại Chu.
Chẳng qua...
"Ngươi muốn tiêu diệt Dương gia thì đi tìm bọn hắn, tới tìm ta để làm gì?"
"Đừng giả bộ." Thái tử Hoành Xương cười lạnh nói: "Một Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung như ngươi, lại có thể xuất thủ vì một Dương gia nho nhỏ. Khi đó ta đã hiểu được, người âm thầm che chở Dương gia trong những năm này chính là ngươi a. Không, phải nói chính là Thuần Dương Cung a, thật là gan lớn che trời."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
"Nếu ngươi là người che chở Dương gia, vậy ta sẽ diệt ngươi trước, sau đó lại đi diệt Dương gia!"
Trần Khuynh Địch "! ! !"
Không phải ta, ta chưa từng, ngươi đừng nói mò a!
Khi đó là bởi vì nhiệm vụ hệ thống, cho nên ta mới bảo hộ Dương gia. Bây giờ ta đã không liên quan, ngươi muốn tiêu diệt Dương gia

thì diệt đi a! Liên quan gì đến ta a!
"Ít nói nhảm, Đạo Tử Thuần Dương, để ta xem thực lực của ngươi!"
Thái tử Hoành Xương căn bản không cho Trần Khuynh Địch cơ hội giải thích, trực tiếp vung tay, một tiếng long ngâm to rõ vang lên. Cương khí màu đen hóa thành một long trảo màu đen ở giữa không trung, trực tiếp chộp tới Trần Khuynh Địch và chiến hạm ở dưới chân của hắn, muốn bóp nát cả người lẫn thuyền!
"..."
Đại Thuần Dương Công vận chuyển, một vệt thần quang nở rộ trên nê hoàn cung của hắn, thông suốt toàn thân.
Thần quang Tam Hoàng Khai Thái là thần thông mà sau khi luyện Đại Thuần Dương Công đến cảnh giới tiểu thành mới có thể thi triển.
Thần quang tràn ra toàn thân của Trần Khuynh Địch, âm thanh lưu động như Giang Hà gào thét. Nhiệt độ không khí xung quanh cũng bắt đầu lên cao, cảm giác nguy hiểm quen thuộc khiến cho rất nhiều người áo đen sau lưng của thái tử Hoành Xương biến sắc.
Thân là Đạo Tử Thuần Dương, đây mới là trạng thái xuất thủ toàn lực của Trần Khuynh Địch.
Hắn không cần bất kỳ võ học gì, chỉ cần một môn Đại Thuần Dương Công đã có thể phát huy lực lượng của hắn đến cực hạn.
Đấm ra một quyền, quang minh đại phóng, trực tiếp đánh nát long trảo màu đen của thái tử Hoành Xương.
Thái tử Hoành Xương thấy thế cũng hơi hưng phấn, trực tiếp nhảy khỏi chiến hạm đầu rồng. Vậy mà nhảy về phía chiến hạm của Trần Khuynh Địch!
Long khí màu đen quấn quanh cơ thể, thân hình giống như du long xuất hải, một kích tiện tay cũng có lực đạo nặng nề.
Mà Trần Khuynh Địch thì cũng không yếu thế một chút nào, cũng nhảy lên, Thuần Dương cương khí nóng rực quấn quanh toàn thân.
Tuy không có lực lượng lớn như thái tử Hoành Xương, nhưng nhiệt độ kinh khủng quanh người lại có thể hủy kim đoạn thiết, chỉ cần giao thủ với hắn, tất nhiên sẽ bị Thuần Dương chân khí thiêu đốt.
Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu, không ai làm gì được ai.
Ưu thế Đại Thuần Dương Công của Trần Khuynh Địch không ở lực lượng, mà ở nhiệt độ siêu cao không gì không thể đốt. Nhưng cương khí của thái tử Hoành Xương là vô cùng hùng hồn, hoàn toàn có thể dùng cương khí bao bọc toàn thân để phòng ngự. Cho nên song phương đối cứng nhưng lại không làm gì được nhau, khí lãng do quyền cước va chạm chấn cho chiến hạm của hai bên rung động không thôi.
Giữa không trung, Trần Khuynh Địch và thái tử Hoành Xương tương giao quyền cước, cuối cùng đồng thời mượn lực lượng của đối phương bay ngược về chiến hạm của bản thân, vững vàng đáp xuống

boong thuyền.
"Ha ha, xem ra cái gọi là Thuần Dương Cung vẫn có một chút nội tình."
"..."
So với thái tử Hoành Xương cười ha hả, Trần Khuynh Địch có vẻ lúng túng hơn nhiều.
Bởi vì hắn phát hiện ra, mình vậy mà không phải là đối thủ của vị thái tử Hoành Xương này. Tu vi của đối phương đã là Luyện Thần Phản Hư, còn mạnh hơn Luyện Khí Hóa Thần hắn một tiểu cảnh giới, hơn nữa công pháp tu luyện cũng là đích truyền của hoàng thất Đại Chu ngày trước, cho dù là nội công hay võ học đều không kém hắn. Trong điều kiện ngang nhau, thái tử Hoành Xương có tu vi cao hơn, quả thật là mạnh mẽ hơn Trần Khuynh Địch.
Đương nhiên, không phải là chênh lệch mang tính áp đảo. Nhưng thật sự tử đấu mà nói, đoán chừng hắn sẽ rơi vào hạ phong trong khoảng một trăm chiêu, bị thua trong vòng năm trăm chiêu.
Chuyện này còn không phải là trọng yếu nhất.
Trọng yếu nhất chính là đây vốn là một trận tai bay vạ gió a!
Rõ ràng đối phương định đi đối phó với Dương gia, kết quả không hiểu ra sao lại đi tìm hắn!
Hơn nữa còn hoàn toàn không nghe hắn giải thích, trực tiếp động thủ!
"Chuyện này..."
"Cầu xin tha thứ thì không cần phải nói." Thái tử Hoành Xương mỉm cười ngắt lời của Trần Khuynh Địch: "Ngươi yên tâm đi, hôm nay ta không có ý định giết ngươi, không bằng nói là còn chưa phải lúc. Cho nên lần này chỉ đến xem, cái gọi là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, thiên kiêu Trung Thổ, rốt cuộc là có trình độ gì."
"Kỳ thực ta..."
"Bây giờ xem ra thực lực của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi."
"Sao ngươi không nghe ta nói..."
"Hãy trân quý thời gian không còn nhiều của ngươi đi, ha ha ha."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nhìn thái tử Hoành Xương phách lối rời đi theo chiến hạm đầu rồng, Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt cạn lời, người này hoàn toàn không nghe hắn giải thích thì phải làm sao a!
Muốn tiêu diệt Dương gia thì ngươi diệt đi a! Ta thật sự không để ý a!
Một vị giáp sĩ triều đình đi đến bên cạnh Trần Khuynh Địch, lo lắng nói: "Đại nhân!"
"A, ta không sao, có chuyện gì?"
"Hình như lò đốt của chiến hạm xảy ra vấn đề, ban đầu dự tính có thể đi đến Thuần Dương Cung rất nhanh, nhưng hiện tại sợ rằng phải kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa mới tới."

"Không sao, có thể tới là được rồi."
"Đa tạ đại nhân."
Sau khi giáp sĩ triều đình đi xuống, Trần Khuynh Địch đứng một mình trên boong thuyền, tràn đầy ưu thương.
Mà ở bên kia, thái tử Hoành Xương cũng nghiêm túc trở lại phòng điều khiển trong chiến hạm đầu rồng, một người áo đen cung kính đi tới nói: "Thái tử điện hạ, vị Đạo Tử Thuần Dương kia có vẻ rất mạnh?"

Chương 27: Đường lui duy nhất cũng bị chặt đứt

Thân là hầu cận của thái tử, có thể nói là hắn hiểu rất rõ chủ tử của mình. Biết rằng chủ tử dễ dàng buông tha cho Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung như vậy, nhất định là có nguyên nhân.
Thái tử Hoành Xương gật gật đầu, nói: "Xác thực rất mạnh."
"Nói thật, ta ở cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần cũng chỉ được như hắn mà thôi. Mà bây giờ ta chỉ vừa đột phá không bao lâu, tu vi vẫn chưa hoàn toàn vững chắc, thật sự tử đấu mà nói, chắc hẳn là sẽ không lưu được đối phương."
"Thì ra là thế, vậy kế hoạch của chúng ta..."
"Giữ nguyên kế hoạch đi, thời gian kéo càng lâu càng bất lợi. Ta đoán vị Đạo Tử Thuần Dương kia chắc cũng đã sắp đột phá."
"Minh bạch."

Qua nửa tháng, Trần Khuynh Địch mới chậm rãi trở về Thuần Dương Cung theo chiến hạm. Sau khi xác nhận thân phận, chiến hạm dừng lại bên cạnh Phi Tiên Nhai ngoài Thuần Dương Cung.
"Phù, cuối cùng cũng trở về." Hấp thu không khí tinh khiết trên núi, Trần Khuynh Địch nở một nụ cười.
Không giống như lúc ban đầu, bây giờ Trần Khuynh Địch đã thật sự sinh lòng cảm mến với Thuần Dương Cung, cho nên lần trở về này, hắn không khỏi có cảm giác "về nhà".
"Cung nghênh sư huynh." Một tiếng lanh lảnh dễ nghe vang lên, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp mặc áo lam, tóc dài tới eo đang đứng bên cạnh vách núi, tươi cười nhìn Trần Khuynh Địch.
"Là Phượng Tiên sư muội sao? Ồ? Muội đã đột phá? !" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn Doanh Phượng Tiên, trên người của nàng tràn ngập khí tức siêu phàm thoát trần, đúng là thoát phàm thai Hậu Thiên, bước vào cảnh giới Tiên Thiên, bắt đầu Luyện Tinh Hóa Khí.
"Có một chút thu hoạch trong mộ táng, là nhờ có sư huynh." Doanh Phượng Tiên khẽ cười nói, lông mi dài lúc lên lúc xuống theo con mắt, như cười mà không phải cười nhìn Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch đi trên đường núi của Thuần Dương Cung với Doanh Phượng Tiên, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm.
"Đúng rồi, gần đây có một nhóm đệ tử mới tới cung, sư huynh có muốn gặp không?"
"Đệ tử mới? Ta nhớ là đại điển khai sơn vừa kết thúc mấy tháng trước a?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc nói.
Đại điển khai sơn, tên như ý nghĩa, chính là thịnh sự do Thuần Dương Cung tổ chức để mở rộng sơn môn, tuyển nhận đệ tử mới, có rất nhiều đệ tử đến từ Thanh Châu Đạo —— khu vực mà Thuần

Dương Cung quản lý. Có chừng mấy vạn võ giả trẻ tuổi, vào ngày đó đều sẽ hội tụ ở dưới chân Thái Hoa Sơn, tiếp nhận khảo hạch của Thuần Dương Cung. Người thông qua sẽ có thể tiến vào Thuần Dương Cung, trở thành đệ tử ngoại môn, đương nhiên nếu không thông qua thì chỉ có thể chờ đợi đại điển khai sơn lần sau.
Không chỉ như thế, Thuần Dương Cung còn chỉ tiếp nhận đệ tử từ hai mươi tuổi trở xuống, cái điều kiện này là cực kì hà khắc.
Vì dụ như lần đại điển khai sơn trước, có hết thảy 78.600 võ giả trẻ tuổi, cuối cùng chỉ có một trăm người trúng tuyển, trở thành đệ tử ngoại môn của Thuần Dương Cung.
Theo lý mà nói, sau khi đại điển khai sơn kết thúc, Thuần Dương Cung hẳn là sẽ không thu nạp đệ tử nữa mới đúng?
"Lần này không giống, là triều đình tiến cử đến."
"Triều đình? Hoàng triều Đại Càn?"
Hoàng triều Đại Càn, đại thế lực đệ nhất thiên hạ, có được thần khí của giang sơn xã tắc (*) Trung Thổ, cho dù là thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung cũng phải nể mặt. Cho nên hàng năm triều đình đều tiến cử một số người đi đến các đại thánh địa võ đạo để tu luyện, trên cơ bản những thánh địa võ đạo đó cũng sẽ không cự tuyệt.
(*) Giang Sơn Xã Tắc có nghĩa là sông núi, đất đai của một quốc gia.
Chẳng qua tu luyện là một chuyện, nhưng muốn có được đích truyền của tông môn, vẫn chỉ có người được Thuần Dương Cung bồi dưỡng từ nhỏ mới được.
"Người triều đình tiến cử a, lại là dòng dõi của vị quan lớn nào? Tới đề kiếm danh tiếng?"
Trần Khuynh Địch nói một cách thoải mái, thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung là một nơi tốt để kiếm danh tiếng, cho nên hàng năm danh ngạch tiến cử của triều đình đều sẽ bị một đám dòng dõi của quan lớn chiếm lấy. Ví dụ như là con nối dõi của các đại thân vương a, hậu đại của võ hầu triều đình a, còn có một số võ giả xuất thân từ khoa cử...
Hả? Khóe mắt của Trần Khuynh Địch giật giật, da mặt co lại.
Chỉ thấy Doanh Phượng Tiên mỉm cười, tiếp tục nói: "Lần này không giống a sư huynh, xem ra triều đình rất có tâm, phái thủ khoa của cuộc thi đồng sinh lần này đến đây."
"A, thủ khoa thi đồng sinh sao, là đám kia? Hay là thủ khoa thi đồng sinh của Thanh Châu Đạo chúng ta..."
"Đều không phải a, nghe nói là thủ khoa thi đồng sinh của Thành Thượng Kinh a!"
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Cái gì gọi là sấm sét giữa trời quang, Trần Khuynh Địch coi như đã lý giải được.
"Ừm, là ở đó." Doanh Phượng Tiên chỉ vào ký túc xá của đệ tử ngoại

môn ở nơi xa. Chỉ thấy ở nơi đó, có một bóng hình quen thuộc đang không ngừng luyện quyền, tuy tập huấn của đệ tử đã kết thúc, nhưng nàng vẫn đang không ngừng đốc thúc bản thân.
"Là hạt giống tốt, thiên phú không tồi, lại chăm chỉ, hơn nữa cũng có họ Trần như sư huynh..."
"..."
Trần Khuynh Địch nhìn Trần Tiêm Tiêmở phía xa, cả người lắc lư, suýt nữa trực tiếp ngã xuống đất.
"Sư huynh? !"
"Không, ta không sao..."
M* nó! Lúc đầu mình còn nghĩ, nếu năm năm sau đánh không lại cô em họ nhân vật chính kia, thì sẽ dứt khoát trốn ở trong Thuần Dương Cung giả chết. Kiểu gì cũng có thể lừa dối qua ải, bảo trụ một mạng, kết quả thì hay lắm, nhân vật chính trực tiếp tới Thuần Dương Cung a! Thế này thì năm năm sau hẳn sẽ giả chết kiểu gì a? !
Đường lui duy nhất cũng bị chặt đứt a!
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, kích hoạt nhiệm vụ ẩn."
"Tên nhiệm vụ: Bên cạnh giường mình, há cho người khác ngủ ngon."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Nội dung chính tuyến biến động, địch nhân cả đời của kí chủ bất ngờ tiến vào Thuần Dương Cung. Kí chủ thân là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, áp chế sự trưởng thành của đối thủ chính là phương thức tăng cường bản thân. Bản nhiệm vụ hữu hiệu trong thời gian dài, dựa vào sự tự giác. Chẳng qua phải nhắc nhở kí chủ, bởi vì địch nhân cả đời của ngài được vận mệnh che chở, cho nên rất khó bị giết chết. Có thể tùy ý chèn ép, nhưng nếu xoá bỏ thì cần phải xem xét suy nghĩ, nếu không có thể sẽ gieo gió gặt bão."
Trần Khuynh Địch: "..."
Vận mệnh che chở cái gì a! Rõ ràng chính là quầng sáng của nhân vật chính!
Trong Thuần Dương Cung, ở khu vực ngoại môn.
Sau khi cáo biệt Doanh Phượng Tiên, Trần Khuynh Địch vụng trộm lặng lẽ chạy về ngoại môn, tìm được Trần Tiêm Tiêm còn đang không ngừng tu luyện.
"Vì sao ngươi lại tới Thuần Dương Cung." Trần Khuynh Địch lạnh lùng nhìn thiếu nữ còn nhỏ hơn mình mấy tuổi trước mặt, hai mắt lấp lánh hàn quang khiến người ta không dám nhìn thẳng, dường như có thể nuốt sống người ta bất cứ lúc nào. Hắn định dùng khí thế hù dọa đối phương, chẳng qua chỉ là nếu chỉ làm như vậy mà nói, dường như cũng không có tác dụng.
"Triều đình an bài ta đến, thì ta đến thôi." Nhìn thấy Trần Khuynh Địch đột nhiên xuất hiện, Trần Tiêm Tiêm đầu tiên là giật mình, sau đó khẽ cười nói, không bị Trần Khuynh Địch dọa sợ.

Chương 28: Vạn Thọ Cung

Đương nhiên, nàng sẽ không nói cho Trần Khuynh Địch biết, kỳ thực ban đầu triều đình an bài nàng đi đến Kiếm Tông tu luyện, nhưng nàng đã chủ động yêu cầu đổi Kiếm Tông thành Thuần Dương Cung. Về phần vì sao phải tới Thuần Dương Cung...đương nhiên là để ca ca có thể tận mắt thấy nàng trưởng thành!
"Ngươi sẽ hối hận vì tới Thuần Dương Cung."
"Hả? Chẳng lẽ ngươi muốn chèn ép ta?"
"Chưa chắc đã không thể."
Ôi ôi ~ lại nữa, ca ca vẫn thích như vậy, khẩu thị tâm phi.
Đương nhiên, vì chiếu cố tâm tình của ca ca, Trần Tiêm Tiêm sẽ không vạch trần "Hảo tâm của ca ca". Không bằng nói, nàng còn muốn gặp dịp thì chơi, biểu đạt ra cảm giác mình và ca ca "Thế bất lưỡng lập" mới đúng. Chẳng qua ca ca yên tâm đi, nội tâm của ta vĩnh viễn tin tưởng ngươi á!
"..."
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên rùng mình, không biết vì sao, nhìn biểu muội cười cổ quái trước mắt, hắn đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh. Đây không phải dấu hiệu năm năm sau mình chắc chắn phải chết chứ?
Nghĩ đến cảnh tượng năm năm sau đó, cũng ở Thuần Dương Cung, Trần Tiêm Tiêm đè mình xuống đất đánh đập, Trần Khuynh Địch đã cảm thấy đại nạn lâm đầu, không được! Loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!
"Hừ." Trần Khuynh Địch trực tiếp quay người, rời khỏi ký túc xá ở ngoại môn của Trần Tiêm Tiêm, đồng thời cũng quyết định.
Trong vòng năm năm! Nhất định phải đuổi Trần Tiêm Tiêm ra khỏi Thuần Dương Cung!
Nếu không năm năm sau đó, không có Thuần Dương Cung che chở, ngay cả đường lui duy nhất cũng không còn!
Sải bước đi vào chỗ sâu trong Thuần Dương Cung, ở nơi này có tổng cộng năm tòa núi đệ tử chân truyền, là chỗ mà chỉ có đệ tử chân truyền mới được ở. Mà trung ương nhất chính là chỗ ở của Đạo Tử chân truyền Trần Khuynh Địch. (người đứng đầu trong đệ tử chân truyền là Đạo Tử chân truyền.)
"Trở về rồi?" Có một âm thanh mờ mịt truyền đến từ chỗ sâu của Thuần Dương Cung, nơi đó là chỗ sâu nhất của Thái Hoa Sơn, cũng là vị trí của Tông Chủ Điện và Thái Thượng Trưởng Lão Điện.
Mà người nói chuyện, hiển nhiên chính là nghĩa phụ của Trần Khuynh Địch, chưởng giáo chí tôn của Thuần Dương Cung.
Thái Hoa Tiên Nhân, Ninh Thiên Cơ.

Giống như xưng hào "Thái Hoa Tiên Nhân", thân là chưởng giáo chí tôn của Thuần Dương Cung, Ninh Thiên Cơ cũng tu luyện một môn đại đạo đích truyền của Thuần Dương Cung —— Thái Hoa Phi Tiên Kinh. Tuy không bằng Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, nhưng sau khi tu luyện đại thành cũng có uy lực kinh người, giơ tay nhấc chân đều có lực lượng phi tiên.
Năm đó thập đại thiên kiêu của Thuần Dương Cung vẫn lạc bảy vị, thế lực tổn hao nhiều, có vô số tông môn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Lúc Thái Hoa Sơn bấp bênh, Ninh Thiên Cơ đã đứng dậy trong thời khắc nguy nan, một người một kiếm đồ sát Minh Giáo —— đứng đầu tam đại Ma giáo. Tiên kiếm hợp nhất cái thế vô song, sau khi giết một vòng ở tổng đàn Minh giáo, liền bình yên về núi.
Nghe nói giáo chủ Minh giáo đã tự mình xuất thủ, cũng không thể lưu hắn lại.
Cũng chính vì một phen đồ sát này, đã chấn nhiếp tất cả các thế lực mưu đồ bỏ đá xuống giếng, cũng khiến cho Thuần Dương Cung ổn định ở địa vị thánh địa võ đạo.
Bởi vậy, sau khi biết rõ lý lịch của vị nghĩa phụ tiện nghi này, Trần Khuynh Địch cũng vô cùng bội phục.
"Chào nghĩa phụ."
"Ừm, ta đã biết chuyện mộ táng, nghe nói ngươi đạt được một bản chép tay của Võ An Hầu?"
"Không sai, ta còn đang định tìm nghĩa phụ, để giúp đỡ phân tích một phen..."
"Tới Tông Chủ Điện."
Không giống với bốn vị đệ tử chân truyền khác, Trần Khuynh Địch là đệ tử chân truyền duy nhất có quyền tùy ý ra vào Tông Chủ Điện, cũng nói lên địa vị cao quý của hắn ở Thuần Dương Cung.
Tông Chủ Điện của Thuần Dương Cung tên là "Vạn Thọ Cung", cũng không tính là xa hoa, chí ít là còn kém hoàng cung của hoàng triều Đại Càn rất rất xa. Nhưng bản thân đại điện lại do Ninh Thiên Cơ năm đó tự tay dựng lên, mỗi một mảnh gạch ngói đều có ý cảnh tiên nhân mờ ảo, còn mơ hồ có kiếm ý mọc cánh thành tiên chìm nổi xung quanh cung điện.
"Nghĩa phụ?"
"Vào đi."
Đẩy cửa điện ra, Trần Khuynh Địch hơi rón rén đi vào trong Tông Chủ Điện. Bốn phía u ám không ánh đèn, mà chỗ sâu nhất trong đại điện chỉ có một vị võ giả ngồi xếp bằng trên bậc thang, bên cạnh cắm một thanh trường kiếm màu đồng, tràn đầy kiếm ý cuồn cuộn như mọc cánh thành tiên, có cùng nguồn gốc với đại điện.
Cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong cỗ thân thể kia, Trần Khuynh Địch không khỏi hơi kinh hãi.
Trong cảm ứng của hắn, đối phương tựa như một tòa núi lửa sắp

bộc phát, không bộc phát thì vô cùng kiềm chế, một khi bộc phát, đủ để hủy thiên diệt địa!
Trần Khuynh Địch cung kính cúi đầu nói: "Chào nghĩa phụ."
"Lấy bản chép tay của Võ An Hầu ra đi."
"Vâng." Trần Khuynh Địch cũng không nói nhảm, hắn biết vị nghĩa phụ tiện nghi của mình không phải là người thích nói nhảm, cho nên trực tiếp lấy bản chép tay đạt được trong hầm mộ ra, đưa tới.
"Bản chép tay này phi thường quỷ dị, nhất là trang cuối cùng. Hình như nắm đấm rất sống động ở đó còn có thể công kích linh hồn của võ giả, cho dù là ta cũng không chịu nổi..."
"Thì ra là thế." Ninh Thiên Cơ trầm ngâm một lát, sau đó đưa tay nhẹ nhàng lướt qua trên trang sách.
Trong sát na, quyền ý kinh khủng suýt khiến cho tinh thần của Trần Khuynh Địch bị thương lại hiện ra! Trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, dường như không có ai có thể ngăn cản!
"Tĩnh!" Ninh Thiên Cơ ngồi ngay ngắn bất động, quát nhẹ một tiếng, trường kiếm bên cạnh lập tức phát ra một tiếng kiếm minh lanh lảnh. Sau đó kiếm ý tiên nhân mãnh liệt lao ra, lập tức áp chế quyền ý ngập trời kia xuống.
"Võ An Hầu cũng coi như là thiên tài kinh tài tuyệt diễm, Khuynh Địch, đây là cơ duyên của ngươi."
"Cơ duyên?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ vui mừng, bây giờ hắn thiếu gì nhất? Thiếu cơ duyên nhất a!
Nếu không đủ cơ duyên, xem chừng năm năm sau hắn sẽ biến thành một ngôi mộ lẻ loi.
"Bản chép tay này giấu giếm càn khôn, bên trong ghi chép hai mươi hai bộ quyền pháp, rất có ý tứ. Sau khi trở về ngươi luyện tập từng bộ theo thứ tự, cần phải luyện đến hoàn toàn nắm chắc, sau đó lại xem quyền ấn ở trang cuối cùng. Ta đã cắt tỉa quyền ý ở trong đó giúp ngươi, đến lúc đó sẽ có đại thu hoạch."
Trần Khuynh Địch vui vẻ nói: "Đa tạ nghĩa phụ!"
Quả nhiên có một người cha tốt thật là tuyệt a! Cái gì cũng chuẩn bị sẵn cho ngươi!
"Được rồi, đi xuống đi, chờ ngươi tấn cấp Tiên Thiên viên mãn —— Phản Hư Hợp Đạo. Vị trí chưởng giáo Thuần Dương Cung này có thể giao cho ngươi."
Bình thường mà nói, ở đại thế giới Trung Thổ, trừ phi là một ít thế lực nhỏ yếu dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nếu không thì nhân vật đỉnh phong như Võ Đạo Tông Sư, trên cơ bản đều ẩn cư ở phía sau màn. Thuần Dương Cung là một ví dụ đặc thù, nếu năm đó Ninh Thiên Cơ không dùng thân phận chưởng giáo chí tôn đánh ra uy danh, sợ rằng bây giờ Thuần Dương Cung đã xuống dốc.
Những năm gần đây, vì chấn nhiếp đạo chích, một mặt cũng bởi vì không có người kế nhiệm phù hợp, cho nên Ninh Thiên Cơ vẫn không

từ nhiệm vị trí chưởng giáo chí tôn.
Nhưng bây giờ xem ra, hắn đã có tâm tư lui về sau màn!
Ra khỏi Vạn Thọ Cung, Trần Khuynh Địch lập tức trở về núi Đạo Tử chân truyền của mình, dự định bế quan tu luyện.

Chương 29: Thủ Tọa Phong

"Cơ duyên có thể làm cho ta tiến thêm một bước, bây giờ ta đã là Luyện Khí Hóa Thần, tiến thêm một bước chính là Luyện Thần Phản Hư. Nếu có thể đạt đến cảnh giới kia mà nói..."
Trần Khuynh Địch vô ý thức nghĩ đến thái tử Hoành Xương gặp lúc trước, nếu có thể tới Luyện Thần Phản Hư mà nói, chắc cũng không yếu hơn thái tử Hoành Xương.
"Được! Từ hôm nay trở đi ta muốn bế quan!"
Theo tin tức Đạo Tử chân truyền bế quan, toàn bộ Thuần Dương Cung cũng dần dần trở nên bình thản, nhưng dưới bề ngoài hòa bình lại là nước ngầm phun trào.
"Trần Tiêm Tiêm! Đừng tưởng ngươi là đồng sinh triều đình thì ngon!"
"Để mạng lại!"
Trong rừng rậm ngoài Thuần Dương Cung, Trần Tiêm Tiêm không nhìn địch nhân truy sát sau lưng, vừa chạy trốn vừa không ngừng luyện hóa dược lực trong cơ thể.
Lần này vốn là một hoạt động ngoại môn của Thuần Dương Cung, rất nhiều đệ tử ngoại môn cùng đi tới khu rừng Thái Hoa ở dưới chân Thái Hoa Sơn để lịch luyện, thu thập thiên tài địa bảo, chiến đấu với mãnh thú, từ đó rèn luyện năng lực của bản thân. Kết quả là vận khí của Trần Tiêm Tiêm tốt đến nghịch thiên, vậy mà bất ngờ nhặt được một nhánh linh chi.
Nhưng họa phúc đan xen, không đợi nàng luyện hóa linh chi, đã bị các tiểu đệ của phe phái đệ nhất ngoại môn Lưu Vân Kiếm—— do đệ tử đệ nhất ngoại môn Lâm Khai Vân thành lập —— phát hiện. Kết quả, hiển nhiên là Trần Tiêm Tiêm liền bị một đám đệ tử ngoại môn tụ tập lại vây công trong trọn vẹn nửa tháng, vô cùng chật vật.
Chẳng qua là nhờ chuyện này, linh chi tìm được đã sớm được Trần Tiêm Tiêm nuốt. Mà kinh lịch hơn nửa tháng sinh tử giày vò, luyện hóa hơn phân nửa linh chi, thực lực của Trần Tiêm Tiêm cũng đã mạnh hơn nửa tháng trước không ít. So với ba tháng trước "Ca ca" bế quan càng là khác như trời đất.
"Nhanh, còn có một khoảng thời gian, ta hẳn có thể đột phá đến Hậu Thiên tầng thứ ba, Xuất Thần Nhập Hóa!"
"Chẳng qua nghe nói, đệ tử đệ nhất ngoại môn —— Lâm Khai Vân đã là Xuất Thần Nhập Hóa đỉnh phong. Bằng thực lực của ta không nhất định là đối thủ của hắn..."
"Tìm được! Giết!"
"Trần Tiêm Tiêm! Đứng lại cho ta!"
"Hừ! Tôm tép nhãi nhép." Trần Tiêm Tiêm hừ lạnh một tiếng, nếu đối

phương không có nhiều người —— khoảng chừng gần trăm người, mà nàng còn chưa đột phá, làm sao nàng phải chật vật chạy trốn như thế.
Chẳng qua chạy trốn cho tới bây giờ, nàng cũng không định chạy trốn nữa.
"Thời gian không chờ ta, sau khi ra khỏi khu rừng Thái Hoa này, nếu như bị Lâm Khai Vân tìm được mà nói, sợ rằng phải phun linh chi mới luyện hóa được một nửa ra. Dứt khoát bí quá hoá liều, làm một trận ở ngay đây!" Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên dừng lại, trên khuôn mặt tú lệ lộ ra vẻ quyết tuyệt.
Tổng cộng có hai loại phương pháp để luyện hóa linh chi, một loại hiển nhiên là công phu chậm rãi luyện hóa. Một loại khác thì khá là hung hăng, thông qua chiến đấu kịch liệt để xúc tiến tiềm năng của thân thể, dùng cách này để cưỡng ép luyện hóa linh chi. Hiệu quả của loại thứ hai sẽ tốt hơn, nhưng bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm sinh mệnh, mà loại thứ nhất thì ổn thỏa hơn.
Từ trước tới nay Trần Tiêm Tiêm đều lấy ổn trọng làm chủ, nhưng bây giờ...nàng muốn điên cuồng một lần!
"Phóng ngựa đến đây đi!" Cởi dây lụa vàng buộc tóc ra, Trần Tiêm Tiêm mặc cho tóc dài bay tán loạn trong gió. Bạo phát ra toàn bộ nội lực của bản thân, mà trong mắt nàng thì hiện lên kim quang mịt mờ.
"Dừng lại? !"
"Nhanh lên! Lãng phí nhiều thời giờ như vậy, ta muốn khiến cho cô ta hối hận!"
"Giết!"
---.
Sau một canh giờ, Trần Tiêm Tiêm lạnh lùng nhìn rất nhiều đệ tử ngã trên mặt đất, một nửa còn lại đã chạy mất dạng, phun ra một hơi trọc khí thật dài.
Mà ở trong cơ thể nàng, cỗ một cỗ khí tức hừng hực, mang theo khí thế bàng bạc như hạc giữa bầy gà. Nghiễm nhiên là khí tức Hậu Thiên tầng thứ ba, Xuất Thần Nhập Hóa!
Tử chiến trong ròng rã một canh giờ, Trần Tiêm Tiêm đã thi triển ra hết át chủ bài, dùng hết nội lực toàn thân, không ngừng chảy máu, cả người suy yếu rất nhiều lần. Nhưng không thể tranh cãi chính là, người cuối cùng đứng trên chiến trường, là nàng! Nàng thu được thắng lợi, đồng thời cũng thu hoạch được ban thưởng lớn nhất.
"Xuất Thần Nhập Hóa!" Một tiếng trường ngâm, Trần Tiêm Tiêm hưng phấn gào to. Bóng lưng tóc dài tới eo, còn loáng thoáng có dáng vẻ của Trần Khuynh Địch.
Mặc dù nàng giết rất sướng tay, cũng đắc chí vừa lòng, nhưng trận đại chiến này cũng kéo tới cừu hận to lớn. Cơ hồ là sau hôm hoạt động ngoại môn kết thúc, đệ nhất nhân trong đệ tử ngoại môn —— Lâm Khai Vân đã xuất hiện ở trước cửa ký túc xá của Trần Tiêm

Tiêm, dùng kiếm khí Lưu Vân tàn phá bừa bãi.
"Trần Tiêm Tiêm! Ngươi đi ra cho ta!"
"Lâm Khai Vân, ngươi dám? !"
Kiếm khí Lưu Vân lấp lánh quang huy màu xanh thẳm, trực tiếp bổ về phía ký túc xá của Trần Tiêm Tiêm, làm cho toàn bộ ký túc xá vỡ ra. Mà Trần Tiêm Tiêm thì giơ hai tay qua đầu, dùng trường đao chế tạo cho đệ tử ngoại môn nghênh chiến. Đáng tiếc là binh khí của song phương chênh lệch quá lớn, trường đao cuối cùng cũng đứt gãy, mà bản thân nàng cũng lui lại mấy chục bước, lộ ra vẻ mặt tái nhợt.
"Hừ, đồ ngu xuẩn, không lượng sức mình." Lâm Khai Vân nhìn Trần Tiêm Tiêm chật vật lui lại, lạnh lùng nói.
"Ba ngày sau, ngoan ngoãn đi đến lôi đài sinh tử gặp ta. Nếu không, sau này ngươi đừng hòng rời khỏi Thuần Dương Cung!"
"! ! !" Trần Tiêm Tiêm tái xanh mặt nhìn Lâm Khai Vân phách lối, thực lực của đối phương mạnh hơn nàng, nhưng cũng không mạnh hơn quá nhiều. Chân chính đưa đến chênh lệch, là binh khí ở trong tay của hắn, thanh Lưu Vân Kiếm kia có thể được gọi là bảo binh thượng phẩm, cũng bởi vì nó, nàng mới không phải là đối thủ của Lâm Khai Vân.
Lâm Khai Vân cũng rõ ràng ưu thế của mình, đáng tiếc là loại vật như bảo binh vốn không thể tùy tiện lấy được. Cho nên hắn cũng không sợ hãi, trực tiếp uy hiếp Trần Tiêm Tiêm quyết chiến với hắn trên lôi đài sinh tử vào ba ngày sau.
Dù sao thì thủ hạ lúc trước của hắn cũng đã bị Trần Tiêm Tiêm giết hơn phân nửa, nếu không thể đánh bại Trần Tiêm Tiêm ở dưới ánh mắt của những người khác, uy tín ở ngoại môn của hắn cũng không còn. Làm sao mà một người luôn coi trọng thanh danh như hắn có thể chấp nhận, cho nên hắn mới định ra giới hạn ba ngày sau.
Mà ở trong ba ngày này, hắn đương nhiên cũng muốn tuyên dương trắng trợn.
"Lôi đài sinh tử, bảo binh thượng phẩm..." Trần Tiêm Tiêm vừa thấp giọng thì thầm, vừa đi vào trong Thuần Dương Cung.
Bảo binh, đó là binh khí chuyên môn chuẩn bị cho võ giả Hậu Thiên, bảo binh thượng phẩm càng là trân phẩm trong đó. Tối thiểu cho đến nay, Trần Tiêm Tiêm còn chưa từng thấy một kiện bảo binh thượng phẩm nào. Nếu không có thế lực bối cảnh, thì võ giả tán tu như nàng sẽ rất khó có loại binh khí này.
Không, kỳ thực cũng không nhất định.
Nói thật...
"Kỳ thực ta cũng không tính là tán tu." Ngẩng đầu, Trần Tiêm Tiêm không tự chủ được nở một nụ cười khổ.
Ngọn núi cao vút trong mây trước mắt, mang theo ý cảnh tuyệt đỉnh, rõ ràng là Thủ Tọa Phong của Đạo Tử chân truyền.
Cũng chính là nơi ở của Trần Khuynh Địch.

Chương 30: bảo binh thượng phẩm

"Tuy hơi mất mặt, nhưng chắc ca ca sẽ không mặc kệ ta a? Dù sao thì mặc dù ca ca vẫn muốn bảo trì hình tượng nghiêm khắc, nhưng ta biết hắn kỳ thực rất quan tâm đến ta, chỉ là không tiện nói ra. Ừm, hắn nhất định sẽ giúp ta!" Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, sải bước đi vào.

Mà gần như ở trong cùng một thời gian, trong mật thất ở chỗ sâu nhất của Thủ Tọa Phong, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên mở mắt.

"Hả?" Có người tới chỗ ta? Chẳng lẽ là nghĩa phụ?

Trần Khuynh Địch điều động trận pháp của Thủ Tọa Phong, dự định tra xem ai đến làm phiền mình. Kết quả là không nhìn không biết, vừa nhìn thấy Trần Khuynh Địch lập tức xanh mặt.

"Sao lại là nàng? !" Trần Khuynh Địch nhìn Trần Tiêm Tiêm ở trong hình, sắc mặt biến thành âm tình bất định.

Từ lúc đầu mà nói, hắn nên chèn ép đối phương theo nhiệm vụ hệ thống. Nhưng bởi vì bất ngờ đạt được cơ duyên, trong khoảng thời gian này hắn vẫn một mực bế quan tu luyện hai mươi hai bộ quyền pháp trong bản chép tay của Võ An Hầu, cho nên cũng không có thời gian chèn ép đối phương. Kết quả là không ngờ hắn không đi tìm đối phương, đối phương lại đến tìm hắn?

"Ngươi tới làm gì?" Trần Khuynh Địch điều động trận pháp, âm thanh lập tức truyền ra từ Thủ Tọa Phong, rơi vào trong tai của Trần Tiêm Tiêm trên núi.

"Trần Khuynh Địch, cuối cùng ngươi cũng ra."

"Ta không đi gây phiền toái cho ngươi, vậy mà ngươi còn dám tới tìm ta?"

"Ồ!" Con mắt của Trần Tiêm Tiêm chuyển động, trong lòng suy nghĩ xem phải dùng phương thức gì để có được sự trợ giúp của ca ca mà không thương hại đến "Hình tượng nghiêm khắc" của ca ca?

Bất kể nói như thế nào, phải biểu đạt khốn cảnh của mình trước.

Trần Tiêm Tiêm sửa sang lại ngôn ngữ, nói: "Bây giờ ta đã đạt đến cảnh giới Xuất Thần Nhập Hóa, ba ngày sau sẽ quyết đấu trên lôi đài với đệ tử đệ nhất ngoại môn —— Lâm Khai Vân."

"Hả?" Trong lòng của Trần Khuynh Địch giật mình, con m* nó mới mấy tháng a? Lại tăng lên một tiểu cảnh giới?

Nhanh như vậy đã có thể khiêu chiến đệ tử đệ nhất ngoại môn, vậy lại qua một năm nửa năm chẳng phải là có thể khiêu chiến với đệ tử đệ nhất nội môn sao? Lại qua ba, bốn năm nữa chẳng phải là có thể khiêu chiến Đạo Tử chân truyền sao! Xem xét như thế, chẳng phải năm năm sau đè hắn xuống đất đánh đập là chuyện ván đã đóng thuyền? !

Không được! Tuyệt đối không được!
"Nhưng bởi vì thiếu khuyết một kiện bảo binh thượng phẩm, về thực lực ta vẫn không bằng Lâm Khai Vân. Nếu ta thua trong trận quyết đấu ba ngày sau, sợ rằng cũng phải rời khỏi Thuần Dương Cung." Trần Tiêm Tiêm tận lực dùng ngữ khí đáng thương nói ra.
"Ồ? !" Trần Khuynh Địch vui mừng nói, thua quyết đấu sẽ phải rời khỏi Thuần Dương Cung?
Tốt! Rất tốt!
Trần Tiêm Tiêm cũng phát giác ra ngữ khí của Trần Khuynh Địch biến hóa, tiếp tục giả bộ đáng thương nói: "Cho nên ta quyết định tiếp một nhiệm vụ nguy hiểm của tông môn, đi đến một chỗ di tích thử thời vận, xem có thể mang về một kiện bảo binh thượng phẩm về không? Hôm nay tới đây cũng vì xin được xuất hành..."
Phải biết rằng, địa phương như di tích vô cùng nguy hiểm, nhất là di tích mà đệ tử ngoại môn đi, về cơ bản đều là cửu tử nhất sinh.
"Thế nào? Như vậy là có thể lĩnh hội được tình cảnh gian nan của ta rồi, phải không?" Quả nhiên, Trần Tiêm Tiêm vừa dứt lời, sắc mặt của Trần Khuynh Địch lập tức đại biến.
Đi một mình đến di tích? M* nó! Đây không phải là kịch bản kỳ ngộ nghịch tập tiêu chuẩn hay sao!
Trần Khuynh Địch dùng mông nghĩ cũng biết, Trần Tiêm Tiêm đi đến di tích, kết quả cuối cùng nhất định là sẽ mang về một kiện vũ khí hài lòng. Sau đó sẽ dễ dàng đánh bại đối thủ, từ đây đặt vững cơ sở ở đệ tử ngoại môn, xuất phát về hướng đệ tử nội môn. Cuối cùng trùng kích đến Đạo Tử chân truyền, sau đó giẫm hắn ở dưới chân!
Không thể để loại chuyện này xảy ra!
Nhưng, làm gì mới có thể ngăn Trần Tiêm Tiêm đi đến di tích đây?
"..."
Trần Khuynh Địch suy tư một lát, sau khi nhìn thấy biểu cảm đầy chờ mong của Trần Tiêm Tiêm, lập tức tỉnh ngộ ra.
Đúng a! Nói cho cùng, thúc đẩy Trần Tiêm Tiêm đi đến di tích, không phải là bởi vì không có một kiện bảo binh thượng phẩm hay sao!
"Cũng được, ta cho ngươi mượn một kiện bảo binh." Trần Khuynh Địch nở nụ cười nham hiểm nói: "Năm đó ta đã từng dùng kiện bảo binh này, uy lực tuyệt đối không yếu hơn bảo binh thượng phẩm bình thường, ta cảm thấy rất thích hợp với ngươi."
"Thật sao? !"
"Đương nhiên!"
"Nhưng, ngươi..." Vẻ mặt của Trần Tiêm Tiêm cứng lại, dường như nghĩ đến điều gì đó, lập tức lộ ra vẻ nghi ngờ.
Trần Khuynh Địch đột nhiên cũng kịp phản ứng, đúng a! Trong lòng của Trần Tiêm Tiêm, mình là nhân vật phản diện a, làm gì có chuyện nhân vật phản diện nhiệt tâm trợ giúp nhân vật chính, tối thiểu phải có lợi tức.

"Khụ khụ khụ, đương nhiên là không phải trợ giúp không hoàn lại, chẳng qua bây giờ ngươi không có đồng nào, coi như ngươi thiếu ta một trăm vạn lượng hoàng kim đi. Bảo binh thượng phẩm mà có giá này, là tiện nghi cho ngươi."
Trần Khuynh Địch cười âm hiểm nói, bảo binh thượng phẩm? Nào có loại đồ vật này!
"Ta sẽ thật sự đưa bảo binh thượng phẩm cho ngươi sao!" Trần Khuynh Địch tùy tiện lấy một cái que cời lửa từ trong túi trữ vật ra. Ban đầu hắn tìm được thứ này ở trong chợ bán đồ cũ, nhưng sự thật đã chứng minh hắn nhìn lầm, đó căn bản chỉ là một que cời lửa bình thường, không có tác dụng gì.
Đến lúc đó Trần Tiêm Tiêm cầm que cời lửa này lên lôi đài, đương nhiên không thể đánh thắng được đệ tử đệ nhất ngoại môn, cuối cùng chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi Thuần Dương Cung, sau đó còn thiếu hắn một trăm vạn lượng hoàng kim!
"Tục ngữ nói bắt người tay mềm, ăn người miệng ngắn. Nợ ta một trăm vạn lượng hoàng kim, cho dù năm năm sau nàng trở nên cường hãn, tin rằng nàng cũng không thể hạ sát thủ với chủ nợ a! Tốt xấu thì nàng cũng là nhân vật chính phái! Đến lúc đó, ta đánh không lại thì cũng có thể lấy phiếu nợ ra để làm đòn sát thủ!"
"Ta quả thật là một thiên tài!"
Trần Khuynh Địch hơi động tâm niệm, que cời lửa trong tay phá không mà ra, rơi xuống trước mặt của Trần Tiêm Tiêm.
"Đây chính là một thanh bảo kiếm thượng phẩm, chỉ là bảo kiếm bị long đong, không ai có thể khai phong cho nó. Hôm nay ta giao nó cho ngươi, hi vọng ngươi đừng khiến cho ta thất vọng."
"Dù sao thì ta cũng đã rào trước đón sau, đến lúc không có tác dụng, ta chỉ cần nói là nàng không thể khai phong bảo kiếm, cho nên mới không phát huy ra được lực lượng, ha ha ha! Quá hoàn mỹ!" Trần Khuynh Địch đắc ý nghĩ thầm.
Mà Trần Tiêm Tiêm ở phía đối diện, sau khi cầm que cời lửa trong tay, Trần Tiêm Tiêm lập tức nở nụ cười vui mừng.
Bởi vì nàng thình lình phát hiện ra, không ngờ là môn công pháp kỳ ngộ khiến cho nàng quật khởi ở Trần gia trước đây, lại cộng minh với que cời lửa trong tay. Nàng cảm nhận được kiếm khí lăng lệ ẩn chứa trong que cời lửa, như muốn đâm rách thương khung, không kém Lưu Vân Kiếm trong tay của Lâm Khai Vân một chút nào!

Chương 31: Que cời lửa

"Quả nhiên như lời ca ca nói, đây là một thanh bảo kiếm bị long đong a! Hơn nữa thuộc tính của bảo kiếm còn rất hợp với bản thân, đoán chừng mình chỉ cần cầm về dùng quyển công pháp kia uẩn dưỡng một phen, là có thể làm nó thật sự tỏa ra phong mang tuyệt thế!"
"Ta biết ca ca sẽ không vứt bỏ ta! Quả nhiên, thế này còn không phải là giúp ta sao! Còn một mực diễn hình tượng "Ca ca nghiêm khắc", thật là không chuyên nghiệp a ~. Hì hì hì, đến khi mình vạch trần hắn, nhất định phải đem chuyện này ra kể."
"Cảm ơn..." Ngữ khí của Trần Tiêm Tiêm ngừng lại, bây giờ mình đang đóng vai "Muội muội ngốc không lĩnh hội ý tứ của ca ca", sao có thể nói cảm ơn đây?
"Hừ, không phải chỉ là một trăm vạn lượng hoàng kim sao, ta sẽ trả ngươi!"
"Rất tốt!"
Muốn chính là câu này của ngươi! Chờ thiếu nợ khổng lồ đi!
Nhất thời trong núi ngoài núi, bất kể là Trần Khuynh Địch hay là Trần Tiêm Tiêm, đều nở nụ cười hài lòng.
Ba ngày sau, tại lôi đài sinh tử của Thuần Dương Cung.
"Ta nhớ không lầm, chính là ngày hôm nay." Mở hai mắt ra, Trần Khuynh Địch tạm thời ngừng tu luyện, sờ sờ chiếc cằm tự nhủ.
"Xem xét..." Thân là đệ tử Đạo Tử chân truyền, toà Thủ Tọa Phong của Trần Khuynh Địch liên thông từ trên xuống dưới Thuần Dương Cung. Ngoại trừ không thể kết nối đến chỗ sâu nhất —— Vạn Thọ Cung, những nơi còn lại hắn đều có thể mượn nhờ pháp trận trong núi để xem. Một lôi đài sinh tử cỏn con ở ngoại môn, đương nhiên cũng không đáng kể.
Trong pháp trận phản chiếu một tòa lôi đài cao lớn, mà ở phía trên, có hai bóng hình đã và đang đối đầu.
"Không ngờ ngươi thật sự dám đến." Lâm Khai Vân đứng ở trên lôi đài, tay áo dài bồng bềnh, Lưu Vân Kiếm ở sau lưng tỏa ra từng đợt hàn quang. Chỉ thấy hắn âm trầm nhìn Trần Tiêm Tiêm ở phía đối diện, nói: "Nếu ngươi thần phục ta từ đây, ta có thể suy nghĩ tha cho ngươi một mạng. So với tập võ chiến đấu, ta thấy bưng trà đưa nước thì hợp với ngươi hơn..."
Nhìn quang mang có tà ý trong mắt của Lâm Khai Vân, Trần Tiêm Tiêm cười lạnh một tiếng: "Đừng nói giỡn."
"Chỉ bằng ngươi, còn chưa xứng để ta bưng trà đưa nước."
Nhìn Trần Tiêm Tiêm tươi cười, Lâm Khai Vân cũng cười một tiếng, trong nháy mắt thần sắc liền trở nên vô cùng dữ tợn: "Rất tốt, vậy ngươi hãy đi chết đi, tiện nhân!"

Trong sát na, Lưu Vân Kiếm đại phóng hàn quang! Lấy Lâm Khai Vân làm trung tâm, mấy chục đạo kiếm khí ầm ầm phun trào!
"Xuất Thần Nhập Hóa đỉnh phong.!" Cảm nhận được cỗ khí tức còn vượt qua bản thân, Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ nghiêm túc. Tuy nàng cũng là võ giả Xuất Thần Nhập Hóa, nhưng dù sao cũng chỉ mới bước vào cái cảnh giới này, vẫn có khoảng cách với đệ tử đệ nhất ngoại môn Lâm Khai Vân. Cho dù ở nội môn, thực lực của nàng cũng có địa vị nhất định.
Chẳng qua...
"Ta cũng đã xưa đâu bằng nay!" Trần Tiêm Tiêm híp hai mắt lại, tay phải chợt hiện quang mang, sau đó có một que cời lửa thật dài được nàng cầm ở trong tay.
Chỉ là ở trên lôi đài sinh tử, trong tình huống đối thủ có bảo binh thượng phẩm, que cời lửa trong tay của Trần Tiêm Tiêm trông hết sức buồn cười. Những người xem náo nhiệt xung quanh lôi đài cũng ngu ngơ một lát, sau khi phản ứng lại thì lập tức bộc phát tiếng cười nhạo to lớn.
"Đó là cái gì a!"
"Ha ha ha, đó là cái gì? ! Que cời lửa? !"
"Có phải nàng là bị Khai Vân sư huynh dọa cho ngốc rồi hay không? Vì sao lại lấy một que cời lửa ra? Ha ha ha!"
"Giả sao! Nàng bị ngu à!"
Ngay cả Lâm Khai Vân cũng ngẩn người, sau đó không nhịn được bật cười: "Xem ra ta coi trọng ngươi là thừa rồi."
Thậm chí là que cời lửa trong tay của Trần Tiêm Tiêm đã khiến cho hắn mất đi chiến ý. Chỉ thấy hắn tùy ý vung tay lên, Lưu Vân Kiếm sau lưng lập tức gào thét lao ra, kéo theo hàn quang màu xanh thẳm đâm về phía đối phương.
Mà trong Thủ Tọa Phong, Trần Khuynh Địch nhìn một màn này, trong mắt cũng lấp lóe quang mang.
Nói thật, hắn không ngờ Trần Tiêm Tiêm lại thật sự đem cây que cời lửa kia lên lôi đài, chẳng lẽ nàng thật sự cho rằng đó là bảo binh thượng phẩm gì đó? Bị mình lừa?
Nhưng bất kể nói như thế nào.
"Đã xong, cầm que cời lửa kia cứng đối cứng với bảo binh thượng phẩm, tuy trở ngại quy tắc của Thuần Dương Cung nên không thể chết, nhưng ít nhất cũng sẽ bị trọng thương. Như vậy, kế hoạch hoàn mỹ của mình..." Trong lòng của Trần Khuynh Địch giật mình.
"Có quá thuận lợi không?" Còn chưa dứt lời, một tiếng kiếm minh lanh lảnh cắt đứt tất cả tiếng cười nhạo trên lôi đài.
"! ! !"
Một đạo kiếm quang trong trẻo phá bụi lao ra, chém kiếm quang màu xanh thẳm mà Lưu Vân Kiếm ngưng tụ thành hai đoạn.
"Lâm Khai Vân, chúng ta lại so chiêu!"

"Sao có thể! Đó là vật gì? !"
"Que cời lửa kia là sao? !"
Mọi người trợn mắt há mồm nhìn que cời lửa trong tay của Trần Tiêm Tiêm, chỉ thấy mặt ngoài que cời lửa không có biến hóa, nhưng lại không ngừng phun ra kiếm khí trong trẻo và lăng lệ đến cực điểm. Tuy không thành hình kiếm, nhưng tự thành kiếm ý, hơn nữa còn có sự nghênh hợp tuyệt diệu với nội lực của Trần Tiêm Tiêm.
Nhất thời, tất cả mọi người đều bị biến hóa của Trần Tiêm Tiêm và que cời lửa trong tay nàng dọa cho ngây người.
Trần Khuynh Địch cũng thế.
"..."
Trần Khuynh Địch nháy nháy mắt, sau đó hơi run rẩy đưa tay, nhẹ nhàng xoa xoa hình ảnh trên pháp trận, đến khi tay xuyên qua hình ảnh giả lập mới phản ứng được.
"Hả?" Sau đó hắn dụi dụi con mắt, lại nhìn hình ảnh.
"Ấy?" Cuối cùng hắn hung hăng vỗ vỗ vào mặt mình, lắc lắc đầu, lại nhìn về phía hình ảnh.
"A." Không sai, hắn không nằm mơ, cũng không nhìn lầm. Thần chí hoàn toàn bình thường, cũng không trúng huyễn thuật.
Que cời lửa mà hắn cảm thấy hoàn toàn vô dụng, căn bản là dùng để lừa Trần Tiêm Tiêm —— quả thật đã quay người biến đổi thành một kiện bảo binh thượng phẩm ẩn chứa kiếm khí vô song. Hơn nữa nhìn cái khí thế kia, chỉ cần mời luyện khí tông sư rèn luyện một phen, hắn là sẽ có hi vọng trở thành thần binh Tiên Thiên.
Đúng, chính là như vậy.
"Chết m* rồi!" Trần Khuynh Địch run rẩy toàn thân, cương khí ngược dòng, huyết khí đảo ngược, vậy mà trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. Máu tươi sôi trào tung tóe trên mặt đất, nóng rực như dung nham, trực tiếp đốt ra một cái hố nhỏ trên mặt đất, mà quang ảnh trong pháp trận cũng tiêu tán vì mất đi năng lượng.
Nhưng kết quả đã là không cần phải nhìn, Trần Khuynh Địch dùng mông nghĩ cũng biết cô em họ nhân vật chính của hắn đã thắng chắc.
"M* nó! Tức chết ta rồi, thế này là thế nào a!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ chèn ép thất bại, chẳng qua xin ký chủ yên tâm, đây không phải là nhiệm vụ chính tuyến nên không có trừng phạt, cho nên ngươi có thể tiếp tục thử. Cố lên, hệ thống coi trọng ngươi."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Bị hệ thống nhắc nhở như thế, ở dưới sự kích động, Trần Khuynh Địch suýt phun thêm một ngụm tinh huyết. Vội vàng tĩnh tọa vận công, bắt đầu điều chỉnh cương khí và huyết khí của bản thân.
"Phù, thế giới tốt đẹp như thế, ta lại hấp tấp như vậy, như vậy là không tốt, không tốt..."
Sau một hồi lâu, Trần Khuynh Địch thu công, phun ra một ngụm trọc

khí. Khí tức vốn hỗn loạn cũng ổn định trở lại, chẳng qua sự hỗn loạn ở trong lòng của hắn lại không giảm bớt một chút nào.

Chương 32: Bế quan

"Vì sao, không có đạo lý, rõ ràng mình đã liên tục xác nhận, đó chính là một que cời lửa bình thường, vì sao lại biến thành một kiện bảo binh thượng phẩm ẩn chứa kiếm khí vô song? ! Chuyện này không khoa học!" Trần Khuynh Địch nhắm nghiền hai mắt, trong đầu nhanh chóng lóe lên vô số suy nghĩ, hắn đang tự kiểm điểm, cũng đang suy tư.
Hắn phát hiện ra cử động trước đó của mình dường như là quá lỗ mãng. Bởi vì nhiệm vụ vua hố của hệ thống, còn có cái gọi là kịch bản phải chết trong vòng mấy năm, khiến hắn mất đi phân tấc, chỉ một mực đi theo tiết tấu của hệ thống. Kết quả đi tới như vậy, cho nên hắn phải tỉnh táo.
"Ta rất bình tĩnh, ta phi thường bình tĩnh, ta nhất định phải bình tĩnh..."
Tĩnh tọa minh tưởng trọn vẹn trong một canh giờ, Trần Khuynh Địch mới mở mắt.
"Ta đã biết vấn đề xảy ra ở đâu!"
Nói cho cùng, thân phận của hắn là nhân vật phản diện a!
Thân là một nhân vật phản diện, sao có thể suy nghĩ chèn ép nhân vật chính đây? Trăm phần trăm sẽ biến thành cơ duyên của nhân vật chính a!
"Bị động, bị động a!"
Tại Thủ Tọa Phong, Trần Khuynh Địch đứng ở trong mật thất tu luyện của mình, lộ ra thần sắc nghiêm túc.
Trên vách tường mật thất, treo một tấm linh thạch thật to, đây là tài liệu đặc biệt chuyên dùng để ghi chép công pháp. Chỉ cần truyền tinh thần lực vào, là có thể chuyển hóa thành tư liệu để tồn trữ. Cùng một đạo lý với ngọc giản truyền công ẩn chứa thần công, chỉ là lớn hơn một chút mà thôi.
Mà bây giờ, Trần Khuynh Địch muốn dùng tấm linh thạch này, để nghĩ lại thất bại của mình trong khoảng thời gian này.
"Cái gọi là nhân vật chính, chính là loại nhân vật có ý chí kiên định, cơ duyên nghịch thiên, đánh thế nào cũng không chết, hơn nữa có ân tất báo, có thù cũng tất báo."
"Chu kỳ trưởng thành của một nhân vật chính, căn cứ vào kinh nghiệm của ta, là trong vòng mười năm. Dù sao thì nếu hơn nữa thì sẽ già, cho nên trong vòng mười năm chính là thời gian trưởng thành tốt nhất của nhân vật chính. Nhưng trong mười năm ngắn ngủi, muốn hoàn thành chuyện mà người khác tốn một trăm năm cũng không làm được, sẽ rất khó."
"Cho nên, một nhân vật chính muốn trưởng thành, ngoại trừ thiên

phú và ý chí của bản thân, trọng yếu nhất, chính là cơ duyên."
"Cơ duyên thường thường sẽ thể hiện vận khí của nhân vật chính, nhưng nhiều lúc, lại là do tình hình khác."
Trần Khuynh Địch vừa suy tư, vừa nhìn tin tức trên tấm linh thạch.
"Kích thích từ bên ngoài!"
Không sai, chính là kích thích đến từ bên ngoài!
"Con đường trưởng thành của nhân vật chính không thể thuận buồm xuôi gió, khẳng định sẽ có trắc trở. Nhưng trắc trở này sẽ tuỳ theo người mà khác nhau, cho nên vào lúc này, tất nhiên sẽ xuất hiện một nhân vật mới: nhân vật phản diện."
"Nhân vật phản diện, tên như ý nghĩa, chính là nhân vật đối nghịch với nhân vật chính, nhưng nhất định không thể trị chết được nhân vật chính, còn dễ dàng bị phản sát. Hơn nữa còn không ngừng chèn ép nhân vật chính."
Viết đến nơi đây, con mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên.
"Cơ duyên!"
"Không sai! Nói cho cùng, kỳ thực nhân vật phản diện giống như là một kẻ đưa tiền! Chuyên chịu trách nhiệm chèn ép nhân vật chính, sau đó trời xui đất khiến cung cấp cơ duyên cho nhân vật chính! Ví dụ như truy sát nhân vật chính, ép nhân vật chính nhảy núi a, sau đó nhân vật chính sẽ nhặt được tuyệt thế thần công ở dưới núi. Tranh cướp cơ duyên với nhân vật chính, kết quả là bị nhân vật chính cướp sạch cơ duyên a. Trào phúng nhân vật chính, kết quả là sau này bị nhân vật chính vượt qua a..."
"Hơn nữa làm cho người ta thương tâm nhất chính là, sau khi đưa xong cơ duyên cho nhân vật chính, 90% nhân vật phản diện sẽ bị nhân vật chính xử lý, tuyệt đối không có may mắn sống sót."
"Nói tóm lại, nhân vật phản diện chuyên môn là để cho nhân vật chính sử dụng!"
"Cho nên…" Trần Khuynh Địch có vẻ hối hận không kịp.
"Nhân vật phản diện muốn sống sót, thì tuyệt đối không nên có bất cứ liên hệ gì với nhân vật chính!"
Trước đó hắn không ý thức được điểm này, còn đặc biệt chèn ép Trần Tiêm Tiêm, kết quả thì sao? Que cời lửa biến thành bảo binh thượng phẩm, đây không phải là giáo huấn nhớ đời hay sao!
Hơn nữa với thân phận nhân vật phản diện của hắn, cho dù có đi lấy lòng nhân vật chính, sợ rằng cũng vì chuyện ngoài ý muốn mà bị nhân vật chính hiểu lầm, sau đó ù ù cạc cạc kết thù không đội trời chung.
Cho nên thân là một nhân vật phản diện, nếu như muốn sống sót, việc cần phải làm rất đơn giản.
Đó chính là không nói chuyện với nhân vật chính, không kết thù với nhân vật chính, không giao dịch với nhân vật chính. Nói tóm lại chính là các nàng cho dù có tắm rửa trước mặt ngươi, ngươi cũng

phải coi như mình bị mù, không thấy gì cả!
"Ta sớm nên làm như vậy!" Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm, trải qua tổng kết nghiêm túc, cuối cùng hắn cũng rõ ràng sai lầm lúc trước.
"Hơn nữa còn một chuyện trọng yếu hơn, đó chính là về bản chất, nhân vật phản diện sống dựa vào nhân vật chính. Nhất là loại nhân vật phản diện thiên tài như ta, ngoại trừ tình huống đối nghịch với nhân vật chính, trên cơ bản đều xuôi gió xuôi nước, muốn cái gì có cái đó!"
"Nói ngắn gọn, chỉ cần không đi đối nghịch với nhân vật chính, ta chính là vô địch!"
"Như vậy, muốn sống sót...chỉ cần ta không có bất cứ liên hệ gì với nhân vật chính, ta sẽ có thể hạnh phúc sống đến cuối cùng!"
Trần Khuynh Địch chắc chắn nói, định ra kết luận.
Nhưng, không có bất cứ liên hệ gì với nhân vật chính, cái này nói thì đơn giản, nhưng làm lại rất khó.
Bởi vì ở trên người của Trần Khuynh Địch có một kẻ quấy rối lớn nhất: Hệ thống.
Chuyện mà cái hệ thống đáng chết này thích làm nhất, chính là tuyên bố đủ loại nhiệm vụ —— không hoàn thành thì sẽ xoá bỏ nhân vật phản diện, để cho hắn đi kết thù với nhân vật chính, sau đó vui vẻ sửa ngày tử vong của hắn ở trong không gian hệ thống. Nếu như cái hệ thống này có ý thức mà nói, nhất định là một tên biến thái chết tiệt!
Bây giờ hồi tưởng lại, hắn hoàn toàn có thể bí mật về nhà, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì dẫn đại phu nhân đi thẳng về Thuần Dương Cung. Khi đó khẳng định Trần Tiêm Tiêm sẽ không nghĩ ra, cũng sẽ không chạy đến Thuần Dương Cung theo hắn. Cứ như vậy chẳng phải là sẽ vẹn toàn đôi bên, giải quyết dứt khoát hay sao?
Vẫn là do không đủ kinh nghiệm a!
"Trước tiên định ra một cái mục tiêu nhỏ, sống đến năm năm sau."
Năm năm sau, chính là ngày hắn bị Trần Tiêm Tiêm xử lý được ghi chép ở trong không gian hệ thống.
"Chẳng qua cũng không sao, chỉ cần từ giờ trở đi mình không nói chuyện với Trần Tiêm Tiêm, cũng không đi chèn ép Trần Tiêm Tiêm, cũng không giao hảo với Trần Tiêm Tiêm. Cứ yên lặng trải qua năm năm, đến lúc đó, nói thế nào thì Trần Tiêm Tiêm cũng không thể giết ta a? Nhân vật chính không thể vô duyên vô cớ giết người!"
"Tốt! Cứ quyết định như vậy!"
Trần Khuynh Địch gật gật đầu, như vậy thì còn lại một vấn đề.
Phải làm gì mới có thể không nói câu nào với nhân vật chính, không có bất cứ quan hệ nào với nhân vật chính trong năm năm đây?
Đáp án rất đơn giản.
Bế quan a!

Chương 33: Long Ngạo Thiên

Tuyên bố bế tử quan với người bên ngoài, sau đó có thể trốn trong mật thất hưởng thụ cuộc sống trạch nam(*) kiếp trước, đây không phải một việc tương đối vui vẻ hay sao? Hơn nữa còn có thể hảo hảo tu luyện trong lúc bế quan, tranh thủ tăng thực lực của mình lên, không nên nhanh chóng bị nhân vật chính đuổi kịp.
(*) Trạch nam là cách gọi những chàng trai không thích ra ngoài và chỉ muốn làm tổ trong nhà.
"Không có kích thích đến từ bên ngoài là nhân vật phản diện như mình, khẳng định tốc độ phát triển của nhân vật chính sẽ chậm lại. Mà mình thì nhân khoảng thời gian này không ngừng nỗ lực tu luyện, nhanh chóng trưởng thành, tranh thủ kéo dài khoảng cách với nhân vật chính. Cứ như vậy, tỉ lệ sống đến cuối cùng sẽ gia tăng thật lớn!"
"Cứ quyết định như vậy! Từ hôm nay trở đi ta muốn bế tử quan!"
Ngày kế tiếp, đệ tử Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, vì đột phá Luyện Thần Phản Hư cảnh, tuyên bố bế tử quan.
Trong mấy ngày ngắn ngủi, tin tức được truyền khắp Thuần Dương Cung, làm không ít người mở rộng tầm mắt. Có người bội phục vị Đạo Tử Thuần Dương này vì chỉ mới mười tám tuổi đã chịu được tu luyện tịch mịch, cũng có người cho rằng đây chỉ là biện pháp che mắt, trên thực tế thì vị Đạo Tử Thuần Dương này bị trọng thương phải điều dưỡng.
Nhưng bất kể như thế nào, tin tức Đạo Tử Thuần Dương bế quan, đã khiến cho một số người hữu tâm trong Thuần Dương Cung chú ý.
"Bế quan?" Ở trên một ngọn núi đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung, trên Long Vương Phong ở bên cạnh Thủ Tọa Phong, có một thân ảnh cao gầy mặc áo tím, mỉm cười lẩm bẩm.
"Đúng vậy sư huynh, Trần Khuynh Địch đột nhiên bế quan, ở ngoại giới cũng có người đồn hắn tẩu hỏa nhập ma..."
"Tẩu hỏa nhập ma?" Thân ảnh áo tím ngẫm nghĩ một lát, lắc lắc đầu nói: "Đại Thuần Dương Công là võ công đích truyền của Thuần Dương Cung ta, theo lý thuyết thì khả năng tẩu hỏa nhập ma là rất thấp, hơn nữa tên kia..."
Nói đến đây, thân ảnh áo tím đột nhiên dừng lại, dường như ý thức được cái gì đó, không nói tiếp.
"Nói tóm lại, nếu như hắn bế quan, ta đây cũng nên ra ngoài hoạt động. Nếu không, sợ rằng Thuần Dương Cung này sẽ thật sự quên những người như chúng ta."
"Sao có thể, sư huynh có thần uy ngút trời, vẫn luôn là tấm gương của chúng ta."
Đệ tử ở bên cạnh thân ảnh áo tím cung kính nói, trên thực tế hắn

cũng không nói sai, bởi vì thân ảnh áo tím này chính là Long Ngạo Thiên —— là đệ tử xếp thứ hai trong ngũ đại đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung. Tuy niên kỷ không quá hai mươi, nhưng một thân tu vi lại vô cùng thâm hậu, Long Tượng Thiên Pháp mà hắn tu luyện càng là võ học đỉnh tiêm của Thuần Dương Cung.
Hơn nữa là đệ tử chân truyền xếp thứ hai, ở trong các đệ tử của Thuần Dương Cung có ý nghĩa là dưới một người trên vạn người! Thiên chi kiêu tử như vậy, đương nhiên là tấm gương của rất nhiều đệ tử.
"Ngươi hãy hỗ trợ quản lý Long Vương Phong, ta có việc phải rời đi một khoảng thời gian."
"Rời đi?" Vị đệ tử kia kinh ngạc nói: "Bây giờ Đạo Tử Thuần Dương đã bế quan, chính là lúc sư huynh ngươi xuất sơn, rời đi vào cái thời điểm này..."
"Ta không cần ngươi dạy." Long Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn đệ tử bên cạnh, hai mắt hiện ra lưu ly vàng óng, khi lưu chuyển mang theo sự uy nghiêm nhiếp người, khiến cho vị đệ tử kia lập tức run rẩy.
Lúc này hắn mới đột nhiên nhớ ra. Trên thực tế vào mấy năm trước, lúc vị Đạo Tử Thuần Dương kia còn chưa quật khởi, vị thanh niên nhìn như ôn hòa trước mắt, chính là tồn tại hung lệ bá đạo nhất trong Thuần Dương Cung. Khi đó bởi vì thầm nghị luận hắn, thậm chí còn có đệ tử trực tiếp bị đuổi ra khỏi Thuần Dương Cung.
Đến khi vị Đạo Tử Thuần Dương kia quật khởi, chính diện đánh bại hắn trong Đệ Tử Chiến, hắn mới coi như an ổn. Xem ra tính cách cũng đã cải biến rất nhiều, hòa khí hơn rất nhiều.
Nhưng nhìn hai mắt màu vàng của Long Ngạo Thiên, trong lòng của vị đệ tử kia chỉ còn bốn chữ: "Bản tính khó dời!"
"Là do ta đường đột."
"Ha ha, ta đây sẽ đi trước, Long Vương Phong thì nhờ ngươi."
"Vâng."

"Bế quan sao?" Trần Tiêm Tiêm thất vọng đứng ở trước Thủ Tọa Phong. Lúc này Thủ Tọa Phong không giống như trước đó, đã bị pháp trận to lớn bao vây toàn bộ, không có ai vào được, cũng không có ai ra.
"Vốn còn muốn cảm tạ ca ca. Xem ra ca ca vẫn không muốn gặp ta a."
Trần Tiêm Tiêm sờ sờ gò má, đột nhiên hơi thẹn thùng, nàng biết ca ca vẫn muốn đóng giả hình tượng nghiêm khắc, xem ra là cảm thấy xấu hổ sau khi giúp nàng, cho nên đặc biệt bế quan để tránh né. Hì hì hì, ca ca thật không thẳng thắn a ~
Sau khi dựng nên một nhận thức nào đó, sẽ rất khó thay đổi nữa, bây giờ Trần Tiêm Tiêm đã chìm đắm trong cái trạng thái này. Về cơ bản, tất cả các hành vi của Trần Khuynh Địch, đến chỗ nàng đều tự động phát triển theo phương hướng tốt. Nhưng Trần Khuynh Địch vẫn

hoàn toàn không biết điểm này, thậm chí còn cảm thấy vị em họ nhân vật chính này đã có thế bất lưỡng lập với mình...
"Vừa lúc, ta cũng nhận một nhiệm vụ, nên rời đi trước. Đi xa một chút, hảo hảo lịch luyện một phen, một năm sau là Đệ Tử Chiến, ta nhất định phải nhờ đó để tiến vào nội môn!" Sau khi định ra mục tiêu, Trần Tiêm Tiêm liền rời khỏi Thủ Tọa Phong.
Mà vào lúc này, Trần Khuynh Địch đã bế quan được hơn một tháng, đang ngồi ngay ngắn trong mật thất của mình.
Bên cạnh hắn trưng bày bí tịch quyền đạo to to nhỏ nhỏ lấy từ Tàng Thư Các của Thuần Dương Cung, mà ở đối diện thì đặt bản chép tay của Võ An Hầu. Lúc lật tới trang cuối cùng, quyền ấn phía trên vẫn phát ra quyền ý cuồn cuộn, nhưng Trần Khuynh Địch lại thờ ơ, tỏ ra rất lạnh nhạt.
"Tiếp theo nên làm gì?" Trần Khuynh Địch nháy nháy mắt, hơi mờ mịt nói.
Thân là trùm phản diện, hơn nữa còn là nhân vật phản diện loại thiên chi kiêu tử, thiên phú của Trần Khuynh Địch quả thật không phải là để trưng cho đẹp. Tuy quyền ý của Võ An Hầu vô cùng bá đạo, nhưng sau khi được Ninh Thiên Cơ trợ giúp, hắn vừa bắt đầu quan sát quyền ý, vừa luyện tập quyền pháp trên bản chép tay, đồng thời đọc rất nhiều bí tịch quyền đạo mà Thuần Dương Cung cất giữ. Đương nhiên với nhiều quyền pháp như vậy thì Trần Khuynh Địch không thể tinh thông toàn bộ, nhưng quyền pháp Thuần Dương Cung cất giữ sao có thể yếu, mỗi một bản đều có chỗ đặc biệt của nó. Chuyện Trần Khuynh Địch phải làm là thể ngộ tinh nghĩa võ đạo trong đó, tiếp theo đặt chúng vào cấu trúc quyền pháp trong bản chép tay của Võ An Hầu, sau đó rèn luyện trong hết ngày dài lại đêm thâu. Có lẽ là do bị kích thích, ở đoạn thời gian Trần Khuynh Địch vừa bắt đầu bế quan là điên cuồng nhất, cơ hồ là không ngừng luyện quyền trong một ngày hai mươi bốn giờ. Đói thì ăn mấy hạt Tích Cốc Hoàn, khát thì uống mấy ngụm sơn tuyền, mệt mỏi thì dùng hạt cà phê mình trồng phía sau núi để pha một ly cà phê, sau đó lại gặm mấy viên Tỉnh Thần Đan...
Nói tóm lại, cứ không ngủ không nghỉ tu luyện trong một tháng.

Chương 34: Chổi quét rác

Cuối cùng thì biến hóa cũng ra đời.
Cho dù Trần Khuynh Địch đã tận lực áp chế, nhưng cương khí, huyết khí, thậm chí tinh thần lực toàn thân hắn vẫn nổ tung. Khiến cho mật thất biến thành một vùng hỗn độn, cặp mắt của hắn cũng trống rỗng vô cùng. Trong lúc mơ hồ, tâm tư toàn thân vùi vào trang cuối cùng trong bản chép tay của Võ An Hầu, vùi vào cặp thiết quyền kia!
Trần Khuynh Địch nhìn chăm chú cặp thiết quyền, theo thời gian trôi qua, sau lưng của hắn cũng dần dần hiện ra một thân ảnh cao lớn. Vậy mà lại có tướng mạo diện mục giống hắn tám thành, sau đó chỉ thấy thân ảnh kia dần dần trở nên rõ ràng, tiếp theo bỗng nhiên mở mắt. Trong sát na, quyền ý ngút trời!
Không phải là quyền ý vô địch của Võ An Hầu, mà là quyền ý của Trần Khuynh Địch!
Toàn bộ không gian mật thất đều bị quyền ý của Trần Khuynh Địch bao bọc, trong nháy mắt mặt đất liền trầm xuống nửa mét, dường như không chịu nổi trọng lượng của hắn. Quyền ý giữa trời, tập trung toàn bộ cương khí, huyết khí, thậm chí tinh thần lực lại với nhau, hóa thành thần quang chói mắt.
Vào giờ này phút này, khí tức của Trần Khuynh Địch đã bành trướng đến cực hạn!
Cái gọi là ý cảnh, nói cho cùng chính là một phương thức sử dụng lực lượng. Quyền ý của Võ An Hầu trông bá đạo vô địch, là vì khí thế và lực lượng của hắn đều đạt đến điểm giới hạn, dùng lực áp người đương nhiên là một chuyện dễ dàng. Mà quyền ý của Trần Khuynh Địch thì rất tương tự với hắn, nhưng lại có một khác biệt nhỏ xíu. Bởi vì Trần Khuynh Địch không giống như Võ An Hầu, hắn không có chiến tích ngạo nhân và sự tự tin vô địch.
Cho nên quyền ý của hắn là quyền ý nhắm vào bản thân, nếu không thể bảo đảm nghiền ép đối thủ, vậy thì phải nghĩ biện pháp phát huy lực lượng của bản thân đến cực hạn!
Dưới quyền ý này, tinh, khí, thần của Trần Khuynh Địch hợp nhất, lực lượng toàn thân được ngưng tụ thành một sợi dây thừng, được Trần Khuynh Địch vững vàng phong tỏa trong cơ thể. Lúc này bề ngoài của hắn không có bất kỳ biến hóa gì, thậm chí là không có bất kỳ dị tượng gì, chỉ có quyền ý ngút trời lộ rõ ở bên ngoài, nhiếp nhân tâm phách.
Phàm là võ giả, mỗi khi sử dụng lực lượng đều có sự lãng phí, dù sao thì võ giả cũng là người, không thể hoàn toàn chưởng khống cương khí của mình. Cho nên 100% lực lượng, võ giả bình thường chỉ có thể phát huy chừng 70%. Nhưng Trần Khuynh Địch thì không giống,

dưới trạng thái tinh, khí, thần hợp nhất, hắn có thể phát huy ra 200%!
Đây là võ đạo thuộc về một mình Trần Khuynh Địch!
Không phải là thể chất kế thừa khi xuyên việt, cũng không phải là võ học của Thuần Dương Cung. Mà là lực lượng thuộc về Trần Khuynh Địch, thuộc về một mình hắn, do một mình hắn lĩnh ngộ ra!
Quyền ý trực tiếp phá tan mật thất, thậm chí là dẫn động thiên địa biến hóa trên Thủ Tọa Phong. Chẳng qua là bị pháp trận của Thủ Tọa Phong ngăn cản, không để mọi người ở ngoại giới biết.
Đây chính là chuyện xảy ra vào hôm trước.
Sau khi cô đọng quyền ý, hắn nằm xuống ngủ ngay. Ngủ trọn vẹn hơn trong hai mươi tiếng đồng hồ, lúc này mới thật vất vả tỉnh lại.
Nhưng vấn đề là chuyện tiếp theo.
"Ta nên làm gì?" Trần Khuynh Địch lặp lại một câu nói, nhìn mật thất.
Thực lực của hắn đã có đột phá lớn, có thể nói bây giờ hắn đã nắm chắc đột phá Luyện Khí Hóa Thần, tấn cấp Luyện Thần Phản Hư. Chẳng qua là muốn đột phá đến Phản Hư Hợp Đạo, thì cần phải có cơ duyên và thời gian. Đây không phải chuyện bây giờ hắn cần suy nghĩ, nhưng vấn đề là...
"Lúc này ta mới bế quan được một tháng a!"
Cách bế quan năm năm trong lý tưởng, còn trọn vẹn bốn năm mười một tháng a!
Cuộc sống trạch nam trước khi bế quan mà hắn tưởng tượng, đã triệt để tan vỡ sau khi hắn phát hiện ra cái thế giới này không có internet. Ở trong một cái thế giới không có internet, bảo hắn nghỉ ngơi năm năm trong một căn phòng nhỏ.
"Muốn mạng người a! Không được!" Trần Khuynh Địch lắc lắc đầu không có một chút nghĩ ngợi nào, sau đó hai mắt đột nhiên sáng lên.
"Đúng rồi!"
"Ta có thể giả vờ bế quan, trên thực tế là vụng trộm chuồn đi a!"
Thế giới bên ngoài lớn như vậy, chỉ cần hắn chạy xa một chút, sẽ không gặp phải nhân vật chính, còn có thể hảo hảo hưởng thụ nhân sinh.
Cái chủ ý này hay bao nhiêu a!
Ở ngoài Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch thay một bộ áo đen, lén lén lút lút xuống Phi Tiên Nhai, đi tới Thuần Dương Thành dưới Thái Hoa Sơn.
Tuy là thánh địa võ đạo, nhưng Thuần Dương Cung cũng không phải loại là tông môn không dính khói lửa nhân gian. Trên thực tế, ở trong cái giang hồ này không có tông môn nào là không dính khói lửa nhân gian, dù sao thì võ giả tu hành cũng cần đủ loại tài nguyên, hơn nữa ở đâu có người ở đó có giang hồ. Cho dù là Đạo môn danh xưng thanh tĩnh vô vi và Phật môn tứ đại giai không, trên thực tế cũng

hãm sâu vào hồng trần.
Thuần Dương Thành ở dưới Thái Hoa Sơn này, chính là biểu tượng thế tục của Thuần Dương Cung tại Thanh Châu Đạo, do đệ tử mà Thuần Dương Cung điều động phụ trách quản lý. Bởi vì có sự hiện hữu của Thuần Dương Cung, cho nên nơi đây cũng là một khu vực trung lập. Về cơ bản, không có ai gây chuyện thị phi ở khu vực này, để tránh đắc tội Thuần Dương Cung.
"Phù, ở dưới thật là rất khác biệt." Trần Khuynh Địch cầm một bầu rượu, rất hưởng thụ nói.
Tuy không so được với xã hội bùng nổ tin tức ở kiếp trước, nhưng núi cổ cũng có thú vị của núi cổ. Ở trên đoạn đường này, Trần Khuynh Địch uống chút rượu, hát tiểu khúc, cũng coi như là rất tiêu dao.
Đương nhiên, khiến cho tâm tình của hắn tốt như vậy, vẫn là do hệ thống ở trong đầu.
"Tích, kí chủ nhất định có muốn rút thưởng hay không?"
Không sai, đây chính là chỗ mà hệ thống không giống lúc trước.
Từ khi Trần Khuynh Địch lĩnh ngộ quyền ý, hệ thống đã rơi vào yên lặng trong thời gian ngắn. Đến sáng nay mới coi như là khôi phục như bình thường, còn tuyên bố mở ra chức năng mới. Quả thật giống như là thay mới hệ thống, mà chức năng xuất hiện sau khi đổi mới, chính là hệ thống rút thưởng này.
Quy tắc rút thưởng rất đơn giản.
Mỗi ngày có một lần rút thưởng bình thường, sau khi dùng thiên tài địa bảo nạp tiền thì có thể mở ra một lần rút thưởng cao cấp. Căn cứ vào độ trân quý của thiên tài địa bảo còn có thể cung cấp nhiều lần rút thưởng, cao nhất là mười lần. Mà nội dung phần thưởng cũng rất phong phú, có võ công tuyệt học, thần binh lợi khí, linh đan diệu dược và một đống tạp vật.
Nên nói như thế nào đây, quy tắc rút thưởng này làm cho Trần Khuynh Địch cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.
"Trước khi đi ta đã nạp đan dược tông môn phân phối vào hệ thống, bây giờ có thể tiến hành một lần rút thưởng cao cấp, còn có một lần rút thưởng bình thường. Làm một phát rút thưởng bình thường để thử vận may." Trần Khuynh Địch suy nghĩ, thao tác với hệ thống ở trong đầu.
"Bắt đầu rút thưởng bình thường!"
"Tích, bắt đầu rút thưởng, chúc mừng kí chủ, thành công rút trúng cái chổi mà lão tăng Thiếu Lâm quét rác từng dùng."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Đây là vật gì?

Chương 35: Giết người đoạt bảo

Trần Khuynh Địch nháy nháy mắt, nhìn cây chổi đột nhiên xuất hiện trong túi trữ vật, rốt cuộc cũng quy thứ này về tạp vật. Hẳn là hắn có vận khí không tốt, cho nên mới rút phải loại tạp vật này đi. Không sao, lần này rút phải tạp vật, lần sau hẳn sẽ không. Chỉ cần không rút phải tạp vật, mặc kệ những thứ khác là bí tịch võ công, thần binh lợi khí hay linh đan diệu dược, hắn đều lãi.
"Tiến hành rút thưởng cao cấp."
"Tích, bắt đầu rút thưởng, chúc mừng kí chủ, cảm ơn đã chiếu cố."
"? ? ?"
Nụ cười mà Trần Khuynh Địch chuẩn bị sẵn, liền cứng lại trong sát na. Chuyện này là sao a? Không phải rút thưởng là sẽ trúng 100% hay sao? !
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Rút thưởng bình thường có năm mươi phần trăm không rút trúng, bốn mươi phần trăm tạp vật. Rút thưởng cao cấp có hai mươi phần trăm không rút trúng, ba mươi phần trăm tạp vật."
"Vì sao ta lại không rút trúng? !"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: có lẽ là do tay của kí chủ tương đối đen."
"Ta đập ngươi á! Nếu sau này ngươi dám thực thể hóa trước mặt ta, ta nhất định sẽ đập ngươi á!" Trần Khuynh Địch chậc chậc lưỡi, tiếp tục cầm hồ lô rượu đi dạo phố.
....
"Hừ..." Trần Tiêm Tiêm lộ ra sắc mặt tái nhợt đi vào Thuần Dương Thành, khí tức trên người nhấp nhô bất định, có vẻ phi thường suy yếu.
Mà nàng cũng lộ ra vẻ căm hận, lần này nàng đã ăn thua thiệt lớn. Lúc đầu nàng nhận một nhiệm vụ, là đi đến Thập Vạn Đại Sơn thu thập nhục linh chi. Kết quả là không ngờ mới đi được nửa đường, đã gặp phải một tên biến thái chết tiệt, lại muốn nạp nàng làm thiếp. Nhưng tên biến thái chết tiệt kia còn mạnh đến đáng sợ.
Cuối cùng hết cách, nàng phải dựa vào một kiện bảo vật, lúc này mới thành công thoát khỏi đối phương.
"Phải mau tìm một chỗ nghỉ ngơi thật tốt mới được, còn phải chuẩn bị một ít đan dược chữa thương..." Sắc mặt của Trần Tiêm Tiêm rất khó coi, mặc dù nàng có tâm tư kín đáo, nhưng chung quy cũng có quá ít kinh nghiệm giang hồ, thấy nhiệm vụ lần này là thu thập thiên tài địa bảo, cho nên không mang theo quá nhiều đan dược chữa thương, lúc này mới bị bức tới Thuần Dương Thành. Định dùng tài liệu ngay tại chỗ, mua sắm một ít đan dược để chữa thương.
Trần Tiêm Tiêm cũng đã tới Thuần Dương Thành mấy lần, cho nên

rất nhanh chóng xe nhẹ đường quen tìm được phiên chợ. Vào lúc này, chắc sẽ có rất nhiều võ giả chào hàng thương phẩm ở đây, trong đó sẽ có không ít đan dược.
Đúng lúc này, cách đó không xa lại vang lên âm thanh mà Trần Tiêm Tiêm quen thuộc dị thường.
"Người đâu ~ đi qua đi qua đừng bỏ qua a ~, cây chổi mà cao thủ tuyệt thế của Thiếu Lâm Tự —— lão tăng quét rác dùng để ngộ đạo năm đó! Bán với giá thổ huyết! Đây chính là cây chổi từng khai Phật quang, ôm ngủ mỗi ngày là có thể tịch tà tiêu tai a! Quả thật là lữ hành ở nhà, giết người cướp của…à không, là…Hả? !"
Sắc mặt của người đang phấn khởi rao hàng trở nên cứng đờ, âm thanh run lên, cũng ngạc nhiên nhìn về phương hướng của Trần Tiêm Tiêm.
"Ca…Trần Khuynh Địch? !"
"Con m* nó! Ngươi nhận lầm người rồi!" Không đợi Trần Tiêm Tiêm phản ứng lại, thân ảnh của người rao hàng đã lập tức biến mất trong đám người.
"? ? ?" Trần Tiêm Tiêm hấp háy mắt, là ảo giác hay sao, nhưng âm thanh còn có thân ảnh vừa rồi lại chân thật như vậy, chẳng lẽ mình đã tưởng niệm ca ca quá độ?
Khuôn mặt của Trần Tiêm Tiêm đỏ lên, vội vàng lắc lắc đầu: "Ta nghĩ gì thế."
"Hẳn là cảm giác sai đi?" Dù sao thì bây giờ ca ca cũng đang bế quan ở trong Thuần Dương Cung, hơn nữa ca ca làm sao có thể bán chổi của Thiếu Lâm Tự trong phiên chợ ở Thuần Dương Thành.
Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, lại chuyển sự chú ý về việc tìm đan dược.
Mà ở bên kia, Trần Khuynh Địch lại suýt bị dọa cho hồn phi phách tán. Cả người tựa vào vách tường trong hẻm nhỏ gần phiên chợ, vỗ bộ ngực thở dốc.
"Làm ta sợ muốn chết, gặp quỷ, mình suýt nữa đã quên mất nơi này ở ngay dưới Thái Hoa Sơn...còn may là mình phản ứng nhanh, nếu không sẽ bị nhân vật chính bắt được tại chỗ, sau đó lại dính líu quan hệ với nhân vật chính."
"Người kia, xin hỏi một chút..."
"Hả?" Trần Khuynh Địch sững sờ, vô ý thức nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới, bởi vì không hiểu ra sao, âm thanh này nghe hơi quen tai...
Chủ nhân của âm thanh trông nhỏ nhắn xinh xắn dị thường, buộc tóc đuôi ngựa, chiều cao chỉ mới đến eo của Trần Khuynh Địch. Nhưng sau lưng lại có một hộp kiếm to lớn gần hai thước, trông vô cùng không hợp.
"Xin hỏi một chút, ngươi có biết đường đi đến Thuần Dương Cung hay không, ủa…!"

"Ối!" Trần Khuynh Địch và người nói chuyện gần như đồng thời kêu lên sợ hãi.
Nhưng bóng dáng bé nhỏ là phát ra tiếng ngạc nhiên, mà Trần Khuynh Địch thì hít vào một hơi khí lạnh.
"Đại ca ca!"
"Dương Xuân? !"
Không sai, bóng người nhỏ nhắn xinh xắn trông không quá một mét năm trước mắt, rõ ràng là nhân vật chính số một mà hệ thống nhận định, đã gặp mặt vào mấy tháng trước—— Dương Xuân!
Dương Xuân —— nhân vật chính số một mà Trần Khuynh Địch cho rằng sẽ không gặp nhau nữa —— giờ này phút này đang sống sờ sờ đứng ở trước mặt hắn. Hơn nữa khí tức trên người đã viễn siêu trước kia, vậy mà giống với Trần Tiêm Tiêm, đều đã là võ giả cảnh giới Hậu Thiên Xuất Thần Nhập Hóa, làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối.
"Ngươi, ngươi, ngươi...thế này….Dương..."
Trần Khuynh Địch lắp ba lắp bắp, nói nửa ngày cũng không ra một câu nào. Trái lại lại làm cho Dương Xuân bật cười, trông rất tự đắc: "Ta đã biết là tới đây nhất định sẽ tìm được đại ca ca, quả nhiên đã bị ta phát hiện! Xem ra là hai chúng ta rất hữu duyên a ~"
"À, ừ... phù..ha ha…làm, làm sao em lại tìm được tới nơi này?" Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, lập tức vội vã nói.
Gặp quỷ, trước khi đi hắn là hắn cũng không làm bại lộ thân phận a, vì sao lại bị Dương Xuân tìm được? !
"Hì hì hì, đây là bí mật á." Dương Xuân khả ái le lưỡi, chu miệng nhỏ nói: "So với chuyện này, sao đại ca ca lại ở đây a? Ta còn muốn đi Thuần Dương Cung tìm ca ca, cho ca ca một niềm vui mừng đây."
"Vui mừng cái gì, ta suýt chút nữa đã bị ngươi hù chết!" Trần Khuynh Địch lòng còn sợ hãi vỗ vỗ bộ ngực, trái tim nhỏ của hắn không chịu nổi loại kích thích luân phiên này. Nếu thêm mấy lần mà nói, hắn chắc chắn sẽ mắc bệnh tim.
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến!"
"Tên nhiệm vụ: Giết người đoạt bảo."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Kí chủ bất ngờ tao ngộ nhân vật chính số một Dương Xuân, là tồn tại đáng sợ trong tương lai sẽ giết chết ngươi, tuyệt đối không nên bị bề ngoài khả ái của nàng mê hoặc! Bản hệ thống suy nghĩ cho kí chủ, đặc biệt tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến, mời kí chủ giải quyết nguy cơ ẩn tàng Dương Xuân tại chỗ, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Cung cấp một lần rút thưởng cấp chí tôn, trăm phần trăm trúng thần công tuyệt thế, chí tôn thần binh, tiên đan thần dược."
"Trừng phạt nhiệm vụ thất bại: Xoá bỏ."

Âm thanh của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở bên tai của Trần Khuynh Địch, kéo theo tiếng vọng to lớn, suýt làm cho hắn giật nảy mình một lần nữa.

Chương 36: Tiểu hoa si

Nhưng nội dung nhiệm vụ mà hệ thống tuyên bố lại làm cho Trần Khuynh Địch ngẩn người.
Giải quyết nguy cơ ẩn tàng Dương Xuân?
Trần Khuynh Địch vô thức nhìn đối phương, còn đối phương thì ngẩng đầu nhìn mình, nở một nụ cười xán lạn.
"Làm sao vậy đại ca ca? Đúng rồi! Đại ca ca tên gì?"
"Hả? Tên sao, ta, ta tên là Trần Khuynh Địch..." Trần Khuynh Địch lại lâm vào suy tư: "Ý tứ của hệ thống rất đơn giản, chính là bảo mình xử lý Dương Xuân ngay tại chỗ, như vậy ở trong tương lai mình cũng sẽ không bị giết chết. Hơn nữa xem ra, hình như nàng cũng không phòng bị mình. Cũng đúng, dù sao thì quan hệ giữa mình và nàng còn chưa trở nên tồi tệ, quyết đấu sinh tử trong tương lai vẫn còn rất sớm..."
Chờ đã? Trần Khuynh Địch nhíu mày, hắn luôn cảm thấy phải chăng là bản thân đã bỏ sót cái gì đó.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, thời hạn của nhiệm vụ là nửa canh giờ. Quá hạn là thất bại, kí chủ sẽ bị hệ thống xoá bỏ!"
"Ặc!" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi khí lạnh, thế này cũng quá tàn nhẫn đi? ! Nửa canh giờ? Quả thật là bức bách mình nhanh chóng ra tay xử lý Dương Xuân? ? ?
Trong đầu lóe lên linh quang, Trần Khuynh Địch cảm thấy mình mơ hồ bắt được cái gì đó.
Nói đến, ban thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ lần này cũng quá phong phú đi, rút thưởng cấp chí tôn —— trăm phần trăm rút trúng thần công tuyệt thế, chí tôn thần binh, còn có tiên đan thần dược. Theo lý thuyết, ban thưởng có quan hệ trực tiếp với độ khó mới đúng a, bây giờ Dương Xuân còn rất yếu, dựa vào thực lực của bản thân của hắn...
"À!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên bừng tỉnh!
"Bị động a! Ta đang suy nghĩ gì cái đấy hỗn đản! Không phải là một tháng trước vừa mới phân tích ra hay sao! Giết nhân vật chính? Đó không phải tăng kích thích từ bên ngoài cho nhân vật chính, để cho nàng nhanh chóng mạnh lên, đồng thời cũng kéo cao giá trị cừu hận lên hay sao!"
"Cái hệ thống đáng chết này thật là âm hiểm a!"
"Đại ca ca? Làm sao vậy đại ca ca?"
Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, nhìn về Dương Xuân ở đối diện, còn nàng thì rất lo âu nhìn hắn.
"Có phải ta đã mang phiền toái đến cho đại ca ca? Thật xin lỗi, ta chỉ

rất muốn gặp đại ca ca..."
"Ồ."
"Nói đến, bây giờ quan hệ của mình và Dương Xuân, không phải là phi thường tốt sao? ! Vì sao mình phải hao tổn tâm cơ đi làm thịt một nhân vật chính có quan hệ phi thường tốt với mình a?" Trần Khuynh Địch ngơ ngác nhìn Dương Xuân, một tia linh quang cấp tốc vận chuyển trong đầu, làm cho toàn bộ tư duy của hắn hoạt động, từng suy nghĩ không ngừng xông ra.
"Nói đến, quan hệ của mình và Dương Xuân tốt như vậy. Chỉ cần hảo hảo bồi dưỡng, duy trì mối quan hệ này mà nói, chẳng phải là nguy cơ sinh tử mười năm sau sẽ được giải quyết dễ dàng hay sao? Hơn nữa nói đến, cùng là nhân vật chính, Dương Xuân sẽ không kém hơn Trần Tiêm Tiêm. Nếu như có nàng hỗ trợ, mình lại ở bên cạnh phụ trợ, vận mệnh năm năm sau bị Trần Tiêm Tiêm giết chết không phải là cũng có thể cải biến?"
"Con m* nó! So với giết chết nhân vật chính, bồi dưỡng tốt quan hệ với nhân vật chính, mới là biện pháp tốt một vốn bốn lời, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã a! Đến lúc đó mình có bạn tốt là nhân vật chính, còn không phải là có thể mặc sức tung hoành thiên hạ?"
"Mẹ ơi! Con của mẹ quả nhiên là một thiên tài!
"Đại ca ca? Đại ca ca?" Dương Xuân thấy Trần Khuynh Địch đang ngây ngốc nhìn mình, khuôn mặt nhỏ mềm mại không khỏi hơi đỏ. Đây là lần đầu nàng bị người khác giới nhìn như vậy, hơn nữa người nhìn mình còn là đại ca ca —— trước đó cổ vũ mình, không xem thường lúc mình chưa quật khởi, thậm chí còn cứu mình và cha...
"Ờ, không, không có gì, vừa rồi hơi thất thần." Trần Khuynh Địch nở một nụ cười ấm áp, đồng thời còn lớn tiếng chất vấn hệ thống ở trong đầu: "Nói thẳng đi, nhiệm vụ hẳn là không yêu cầu ta nhất định phải giết Dương Xuân, có đúng không?"
Hệ thống: "..."
"Nếu ta tạo quan hệ với Dương Xuân mà nói, cũng coi như giải quyết nguy cơ mà Dương Xuân mang đến cho ta trong tương lai. Như vậy có tính là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã không?"
Hệ thống: "Cảnh cáo, đây là hành vi mưu lợi, độ hoàn thành của nhiệm vụ là không quá trăm phần trăm, ban thưởng cũng sẽ được thiết lập lại."
"Đó chính là làm như vậy cũng coi như là hoàn thành, sẽ không xoá bỏ ta hả? !" Trần Khuynh Địch cuồng hỉ nói trong đầu.
"Đúng."
"Vậy thì ta sẽ làm như thế!"
Ở đối diện, trong lúc Trần Khuynh Địch đang giao lưu với hệ thống, tiểu Dương Xuân lại lo được lo mất, thỉnh thoảng nhìn lén "Đại ca ca" ở trước mặt, khuôn mặt nhỏ càng là vô cùng đỏ. Bởi vì vừa nãy nàng đã lấy dũng khí dắt tay đại ca ca, nhưng đại ca ca lại không cự

tuyệt...
"A hì hì...tiểu hoa si nhà ngươi, thật là xấu hổ a, năm đó ta cũng không như thế..." Trong cơ thể của Dương Xuân, có một giọng nữ lạnh lùng nói, tỏ ra phi thường bất mãn.
"Nào! Nào có! Ta chỉ, chỉ muốn dắt tay đại ca ca mà thôi..."
"Dắt tay? Ta thấy sớm muộn ngươi cũng lăn lên giường của hắn..."
"Ngậm, ngậm, ngậm, ngậm miệng lại! Tiểu Yêu, ngươi còn như vậy, ta sẽ không khách khí nữa!"
"Hừ, ngươi tiếp tục đóng giả khả ái trước mặt đại ca ca của ngươi đi, đừng quên chính sự."
"Ta biết, ta biết..."
"Dương Xuân!" Đúng lúc này, Trần Khuynh Địch quay người nhìn Dương Xuân nói, dọa cho Dương Xuân lập tức rút tay về. Sau khi ngẩng đầu, thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn, sắc mặt của nàng càng đỏ bừng, vội vàng dùng hai tay ôm ngực, cà lăm nói:
"Đại, đại ca ca? ! Ta, ta còn nhỏ, như, như vậy là không được..."
"Dương Xuân, em có muốn gia nhập Thuần Dương Cung không, …cái gì?"
"Cho dù muốn, cũng phải chờ ta trưởng thành….hả?"
Trong hẻm nhỏ, Trần Khuynh Địch và Dương Xuân mặt đối mặt, nhìn biểu tình quái dị của song phương, đều sững sờ.
"? ? ?"
Bầu không khí thoáng một cái trở nên rất xấu hổ.
"Hả! Cái, cái gì? ! Đại ca ca, ca ca vừa nói cái gì? !"
"Hả? Ờ, ta nói là em có muốn gia nhập vào Thuần Dương Cung không, đúng rồi, vừa nãy em nói như vậy là có ý gì..."
"Cái gì cũng được….à không có chuyện gì!" Dương Xuân che miệng, trong đôi mắt to tròn lấp lánh lệ quang, hình như cắn phải đầu lưỡi.
Trần Khuynh Địch ù ù cạc cạc nhìn Dương Xuân đang hốt hoảng, cũng đành gật gật đầu nói: "Ờ, không có chuyện gì là được, à đúng rồi, thế nào? Em có muốn gia nhập vào Thuần Dương Cung hay không?"
Suy nghĩ của Trần Khuynh Địch cũng rất đơn giản, chỉ cần kéo Dương Xuân vào Thuần Dương Cung, ở trong cùng một môn phái, khẳng định là có thể thoải mái bồi dưỡng tình hữu nghị.
"Được!" Dương Xuân không có một chút do dự nào, gật đầu lớn tiếng nói, khí phách như quỷ thần đó dọa cho Trần Khuynh Địch không tự chủ được lùi lại một bước.
"Ờ, vậy, vậy bây giờ đi về núi với ta nhé? Mặc dù chỉ có thể bắt đầu từ ngoại môn, nhưng yên tâm, ngoại môn có một nhân vật...rất lợi hại, không khác em mấy. Nói tóm lại, tuyệt đối sẽ không nhàm chán."
"Ấy? Bây giờ?" Thần sắc vốn hưng phấn kích động của tiểu Dương Xuân cứng đờ.
Lập tức bị Trần Khuynh Địch bắt được: "Sao? Bây giờ không được à,

chắc là là em có chuyện phải không?" Con ngươi của Trần Khuynh Địch đảo một vòng, lập tức đã hiểu ra.

Chương 37: Đại Lôi Âm Tự

Đây là nhân vật chính a, nói đến có chuyện, khẳng định là loại sự tình kia...
"Ừm." Dương Xuân ngượng ngùng gật gật đầu: "Kỳ thực là..."
"Không! Không cần!" Trần Khuynh Địch vội vàng lắc đầu nói: "Không cần nói với ta, chỉ cần nói cho ta biết, địa phương mà em phải đi, rất gần Thuần Dương Thành có phải không?"
"Ờ, không phải rất xa..."
"Vậy là được rồi." Trần Khuynh Địch nhún vai, tùy ý nói: "Ta sẽ chờ ở Thuần Dương Thành, sau khi làm xong chuyện của mình, tới đó tìm ta là được."
"Ừm?"
"Cứ như vậy đi." Trần Khuynh Địch nói.
Tuy Trần Khuynh Địch không để Dương Xuân nói hết lời, nhưng hắn đã đoán được Dương Xuân muốn đi làm gì. Còn phải hỏi sao, nếu nhân vật chính có chuyện, vậy khẳng định là đi tìm cơ duyên a! Đoán chừng tám chín phần mười là di tích a, truyền thừa a, đồ vật loạn thất bát tao a. Dù sao cũng không có quan hệ gì với hắn, đó chính là truyền thừa mà nhân vật chính coi trọng, khẳng định là hắn sẽ không giành được. Cho dù có thể cướp đoạt, vì tạo mối quan hệ với Dương Xuân cũng không thể cướp đoạt, càng huống chi là hắn cũng không thiếu truyền thừa...
"Tên tiểu tử mà ngươi nhìn trúng, thật không tệ a." Trong đầu của Dương Xuân, giọng nữ lạnh lùng kia lại vang lên, mang theo một chút kinh ngạc.
"Lúc ngươi định nói chuyện liên quan đến di tích cho hắn, ta muốn ngăn cản ngươi, không ngờ lại bị hắn giành trước. Chắc hắn cũng đoán được ngươi muốn làm gì, nhưng vì tránh nghi ngờ nên chủ động từ bỏ, thật không tệ."
Lợi ích, là chủ đề vĩnh hằng trong cái thiên hạ này. Người đối mặt lợi ích lớn mà không động tâm, không thể nghi ngờ là rất thưa thớt.
"Đương nhiên cũng có thể là do hắn chướng mắt cơ duyên của ngươi, cố ý kéo cao độ thiện cảm mà thôi."
"Hì hì hì." Dương Xuân cũng không tranh luận với giọng nữ lạnh lùng, chỉ đắc ý cười một tiếng.
Cùng lúc đó, Long Ngạo Thiên rời khỏi Thuần Dương Cung cũng đã tới Thuần Dương Thành. Chẳng qua là không điệu thấp như Trần Khuynh Địch, hắn phô trương hơn nhiều. Lúc này toàn bộ phủ thành chủ đều được trang hoàng, mấy cao tầng của Thuần Dương Thành chuẩn bị tiệc rượu và ca múa riêng cho hắn, chỉ vì nghênh đón vị đệ tử chân truyền này.

"Tin tức ngươi đưa đến Long Vương Phong lúc trước là thật sao?"
Long Ngạo Thiên ngồi ngay ngắn tại chủ vị trong phủ thành chủ, dùng hai tay vuốt vuốt hai khối ngọc thạch, như cười mà không phải cười nói.
Mà ở bên cạnh hắn, thành chủ Thuần Dương Thành, một trung niên nam tử ăn mặc hoa lệ lại phi thường cung kính cúi đầu nói: "Ta dùng tính mệnh đảm bảo, tuyệt đối là thật!"
"Di tích của một phân viện Đại Lôi Âm Tự ngày xưa, lại có thể xuất hiện ở gần Thuần Dương Cung, tin tức đều đã bị phong tỏa phải không?"
"Xin Long công tử yên tâm, tuyệt đối sẽ không có ai biết!"
"Hi vọng là như thế." Long Ngạo Thiên cười một tiếng, ngữ khí trở nên ôn hòa: "Lần này ngươi làm rất tốt, nếu ta có thu hoạch trong di tích, sẽ cho ngươi từ nhiệm thành chủ, về tông đảm nhiệm vị trí trưởng lão, ngươi muốn chức vị gì?"
Thuần Dương Thành chủ vội vàng nói: "Công tử cho ta cái gì, ta muốn cái đó."
Trong mắt của Long Ngạo Thiên thoáng qua vẻ kinh ngạc, sau đó thỏa mãn gật gật đầu. Vị Thuần Dương Thành chủ này còn coi như rất thức thời, xem ra ở bên gia tộc đẩy hắn lên cái vị trí này, vẫn là có đạo lý riêng.
Tối thiểu là hắn cũng biết lúc nào nên tham, lúc nào không nên tham.
Tối thiểu là Long Ngạo Thiên cũng không thích loại thủ hạ đòi thưởng với mình. Xưa nay hắn là có công tất thưởng, nhưng bất kể ban thưởng cái gì, cũng là do hắn ban thưởng, mà không thể là thủ hạ yêu cầu. Nếu không chính là không tuân thủ quy củ, lòng tham không đáy. Đây là khác biệt chủ thứ, cũng là tính cách của Long Ngạo Thiên.
"Vậy thì làm trưởng lão truyền công đi, ngươi đã đạt đến Luyện Tinh Hóa Khí đỉnh phong, chỉ cách Luyện Khí Hóa Thần một bản công pháp thích hợp mà thôi, trưởng lão truyền công cũng tương đối hợp với ngươi."
Thuần Dương Thành chủ lập tức đại hỉ: "Đa tạ công tử!"
"Ừm." Long Ngạo Thiên gật gật đầu, cũng không để ý đến Thuần Dương Thành chủ nữa, mà trực tiếp rơi vào sự trầm tư.
Bế quan mấy năm, bây giờ hắn đã đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, giống như Trần Khuynh Địch. Nhưng hắn biết rõ, chỉ tương đồng cảnh giới là còn xa xa không đủ. Tên kia tu luyện Đại Thuần Dương Công, chỉ bằng vào Long Tượng Thiên Pháp của bản thân, thì không thể là đối thủ của đối phương, trừ phi hắn có thể dẫn trước một cảnh giới.
Nhưng thiên phú của Trần Khuynh Địch cũng không kém hắn, muốn dẫn trước một cảnh giới, nói nghe thì dễ, nhưng làm lại rất khó.
Nếu thế, cũng chỉ còn biện pháp là tìm kiếm công pháp khác.

"Đại Lôi Âm Tự là thế lực dẫn đầu của Phật môn ngày xưa. Đáng tiếc là đã tan vỡ trong thời đại thượng cổ, truyền thừa của Đại Lôi Âm Tự đã tản mát bảy tám phần, chỉ có một số nhỏ được Thiếu Lâm Tự bây giờ đạt được. Trong bộ phận thất lạc, nghe nói có một bản thần công luyện thể tên là << Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền >>, Long Tượng Thiên Pháp của ta chính là kế thừa từ đó..."
Muốn đuổi kịp chênh lệch về công pháp, cũng chỉ có thể đặt mục tiêu vào << Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền >>.
Hơn nữa còn có một việc...
"Cũng không biết nữ nhân kia đã chạy đi đâu..." Trong đầu của Long Ngạo Thiên hiện lên một thân ảnh cao gầy, đó là người mà hắn gặp trên đường, mặc dồng phục đệ tử ngoại môn của Thuần Dương Cung, có dung mạo thanh tú. Trong các nữ tử mà hắn từng gặp, cũng thuộc về thượng thừa.
Chẳng qua thứ chân chính hấp dẫn hắn không phải dung mạo của đối phương, mà là khí tức trên người của nàng.
"Đó tuyệt đối là khí tức Phật môn chính thống. Trên của người nàng có một kiện thần binh Phật môn!"
Trong mắt của Long Ngạo Thiên hiện ra khí lạnh, hắn tu luyện Long Tượng Thiên Pháp, tương đối mẫn cảm với khí tức Phật môn, cho nên mới có thể phát hiện ra sự không bình thường của nữ tử kia.
Hắn vốn định bắt giữ nàng rồi hảo hảo vặn hỏi, không ngờ được đối phương lại rất có thủ đoạn, hắn nhất thời không quan sát, vậy mà lại để nàng chạy mất.
"Chẳng qua nếu là chí bảo Phật môn, vậy thì phần truyền thừa Đại Lôi Âm Tự này, nàng không thể không cảm ứng được." Nghĩ đến đây, Long Ngạo Thiên không tự chủ được bật cười.
"Cũng được, bản công tử sẽ dùng khoẻ ứng mệt. Bất kể là truyền thừa của Đại Lôi Âm Tự, hay là thần binh Phật môn kia, đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của bản công tử. Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của bản công tử!"
"Chờ ta! Trần! Khuynh! Địch!" Long Ngạo Thiên rủ mí mắt xuống, trên khuôn mặt ôn hòa bỗng nhiên có một chút dữ tợn.
"Sư muội, sau này cứ gọi ta là sư huynh là được rồi. Sau khi gia nhập vào Thuần Dương Cung, tất cả mọi người đều là đệ tử của Thuần Dương Cung, không cần phải ước thúc như vậy. Đúng rồi, muội có muốn một, hai kiện pháp bảo hộ thân không? Ở chỗ của ta có một thanh Truy Hồn Phi Đao sản phẩm của Đường Môn, nếu lấy ra vào thời khắc mấu chốt, cho dù là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong cũng có thể giết. Đúng rồi, muội có thiếu tiền hay không?"
"Yên tâm, muội không cần phải nói gì với ta, ta không muốn biết gì cả, muội cứ đi lo chuyện của mình đi!"

Chương 38: Vạn Tượng Sơn

"Ở đây còn có một tấm lệnh bài Thuần Dương Cung, ra ngoài không có chỗ dựa thì rất phiền toái. Cứ việc dùng, không cần phải khách khỉ với ta!"
"Nhớ về đó sư muội! Ta sẽ chờ muội!" Sau khi rời khỏi Thuần Dương Thành, nụ cười trên mặt Dương Xuân rất lâu không tiêu tan.
"Hừ! Nhìn dáng vẻ của ngươi." Trong đầu của Dương Xuân, giọng nữ lạnh lùng lúc trước lại vang lên, có vẻ hết sức bất mãn.
"Đúng rồi tiểu Yêu, ngươi đã từng yêu đương chưa?"
"Á! Hỏi, hỏi chuyện này để làm gì? !"
"Vậy là chưa từng yêu đương rồi?"
"Ha ha!" Dương Xuân cười hì hì không ngừng, dáng vẻ uất ức của tiểu Yêu làm cho nàng thấy vô cùng mới mẻ. Trên thực tế, từ khi kết bạn với tiểu Yêu cho đến nay, tiểu Yêu vẫn luôn lộ ra dáng vẻ cao ngạo, dường như là duy ngã độc tôn trên trời dưới đất, nhưng lại có kiến thức rất rộng rãi, hơn nữa còn có kinh nghiệm võ đạo cực kì phong phú. Nàng có thể quật khởi trong một thời gian ngắn như vậy, đạt đến Hậu Thiên tầng thứ ba Xuất Thần Nhập Hóa, có bảy thành là công lao của tiểu Yêu.
Mặc dù lúc đầu thiên phú của nàng bị phế bỏ, cũng là do tiểu Yêu.
"Hì hì hì, tiểu Yêu, ngươi nói xem có phải là đại ca ca thích ta hay không?" Dương Xuân che khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kì thẹn thùng nói: "Dù sao thì chúng ta cũng chỉ tạm thời chia xa một hồi, đại ca ca đã hỏi han ân cần, còn tặng pháp bảo hộ thân, còn bảo ta không cần phải ước thúc. Đây không phải là đang lấy lòng ta hay sao? Trước kia mẫu thân nói, nam nhân lấy lòng nữ nhân, bình thường đều là thích nàng đấy!"
"Ta thấy tên tiểu tử thối kia lòng mang ý xấu, không có nam nhân nào tốt, ngươi đừng nghĩ quá đẹp, hừ!"
Tiểu Yêu hơi ghen ghét nói, trong mấy tháng này, nàng và Dương Xuân ở chung với nhau phi thường tốt, hai người cũng có cảm giác khuê mật. Kết quả là thiên chi kiêu nữ ở trong mắt của nàng, vốn có thiên phú tuyệt hảo, tính cách kiên nghị, đối mặt thiên đại khó khăn cũng vĩnh viễn không nhận thua, chỉ trong chớp mắt đã có thể biến thành một tiểu nha đầu mới biết yêu...
Thật là khiến người ta khó chịu! A a a, rất khó chịu!
"Đừng nói nhảm, toà di tích kia là một chỗ tốt nhất trong ấn tượng của ta. Là Phật môn chính thống truyền thừa từ thời đại thượng cổ, Đại Lôi Âm Tự. Ngươi mau đi cầm đồ tốt ở trong đó vào tay, cũng có thể đặt vững cơ sở cho tương lai sau này..."
"Đúng, đúng! Phải tốc chiến tốc thắng, đại ca ca còn chờ ta ở Thuần

Dương Thành đấy..."
"Hừ! Đi mau đi! Xú nha đầu thấy sắc vong nghĩa nhà ngươi!"
Mà vào giờ này phút này, Long Ngạo Thiên rời khỏi Thuần Dương Cung cũng đã đến Vạn Tượng Sơn ở Thanh Châu Đạo.
Với loại thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung mà nói, cái tên Vạn Tượng Sơn này đương nhiên là không đáng nhắc tới. Nhưng lại có danh khí rất lớn ở trong một số thế lực vừa và nhỏ.
Bởi vì toàn bộ đạo phỉ có danh tiếng ở Thanh Châu Đạo, hầu như đều tập kết trong Vạn Tượng Sơn này. Bởi vì vùng núi này thông suốt bốn phương, không chỉ là khu vực thương lộ trọng yếu, còn kết nối với các châu khác, là giao thông yếu đạo không lớn không nhỏ. Bởi vậy cho nên có rất nhiều đạo phỉ dựng trại đóng quân, thu tiền mãi lộ ở chỗ này.
Đương nhiên, muốn trở thành đạo phỉ của Vạn Tượng Sơn cũng không đơn giản, tối thiểu cũng phải có thực lực cảnh giới Hậu Thiên Xuất Thần Nhập Hóa mới được. Mà mười hai vị đương gia của Vạn Tượng Sơn, người người đều có tu vi cảnh giới Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí, thậm chí ba vị trại chủ cầm đầu còn là võ giả cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.
Đừng nhìn thực lực này không ra sao, nhưng đó là so với Thuần Dương Cung. Đặt ở chỗ khác, loại thế lực này tuy không được xưng là nhất lưu, nhưng cũng là nhị lưu. Tối thiểu là xưng bá một phương ở Thanh Châu Đạo vẫn là dư xài, điều kiện tiên quyết là chớ chọc phải đại phiền toái gì đó.
Chẳng qua đáng tiếc là, bây giờ Vạn Tượng Sơn đã chọc phải đại phiền toái.
Mà phiền toái này, hiển nhiên chính là Long Ngạo Thiên.
"Đã làm xong mọi chuyện chưa?" Trong sơn trại ở Vạn Tượng Sơn, Long Ngạo Thiên ngồi ngay ngắn trên chủ tọa của Trung Nghĩa Đường, nhàn nhạt hỏi. Mà mười hai vị đương gia của Vạn Tượng Sơn thì cười bồi đứng ở một bên, trông vô cùng cung kính.
Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, dù sao thì với thực lực của bọn hắn, mười hai người đánh một cũng không phải đối thủ của Long Ngạo Thiên, hơn nữa thân phận của đối phương cũng cao đến dọa người. Bất kể là thân phận bối cảnh hay là thực lực đều không sánh bằng, để tránh bị người ta huyết tẩy, bọn hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sợ.
"Thưa Long công tử, đều đã làm xong, tòa di tích kia đã được khai quật gần xong..."
"Rất tốt, làm xong thì gọi bản tọa. Lần này các ngươi làm rất tốt, chờ bản tọa ra khỏi di tích, sẽ bảo bên Thuần Dương Thành hợp nhất với các ngươi. Từ nay về sau, các ngươi sẽ trở thành thế lực lệ thuộc trực tiếp của Thuần Dương Thành, cũng có thể xông pha ở Thanh Châu Đạo này."

"Vâng, đa tạ công tử! Xin công tử yên tâm."
"Ừm, đi xuống đi."
Sau khi rời đi, mười hai vị đương gia liền lén lén lút lút tụ tập trong mật thất dưới đất của sơn trại. Từng người đều có thần sắc khuất nhục và bi phẫn.
Lần này, bọn hắn sắp bị Long Ngạo Thiên làm cho giận điên.
"Làm rất tốt, làm rất tốt, vậy mà chỉ là đi làm thế lực thuộc hạ cho Thuần Dương Thành, lại còn 'sau này có xông pha ở Thanh Châu Đạo', không cần gia nhập vào Thuần Dương Cung, Vạn Tượng Sơn chúng ta vẫn có thể xông pha ở Thanh Châu Đạo như thường! Ở trong Thuần Dương Thành ai dám không cho chúng ta thể diện? ! Long Ngạo Thiên kia quả thật khinh người quá đáng!"
"Thật sự cho rằng chúng ta đều là đồ đần sao! Đồ vật ở bên trong di tích mới là trân quý nhất!"
"Hỗn trướng! Nếu biết tên Long Ngạo Thiên này keo kiệt như thế, ta đã cho người vụng trộm báo tin, giao tin tức về tòa di tích này cho Thuần Dương Cung. Ta nghe nói tên Long Ngạo Thiên kia không phải Đạo Tử của Thuần Dương Cung, chẳng qua chỉ là đệ tử chân truyền mà thôi, xem chừng là muốn dựa vào di tích này để trở thành Đạo Tử."
"Hết cách rồi, hắn có thực mạnh hơn chúng ta a..." Trong ba vị đương gia cầm đầu, tam đương gia bất đắc dĩ thở dài, nói: "Thuần Dương Cung là thế lực gì, cho dù là đệ tử chân truyền, chúng ta cũng không chọc nổi."
"Thậm chí ta còn đang lo lắng, vạn nhất hắn thật sự lấy được bảo bối trong di tích, đến lúc đó sẽ xử lý tất cả chúng ta, giết người diệt khẩu!"
Vừa nghe lời này, đại đương gia và nhị đương gia cũng xanh mặt. Những ngày này, bọn hắn cũng coi như đã hiểu thấu triệt nhân phẩm của Long Ngạo Thiên, tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện tá ma giết lừa, qua sông rút cầu này! Quả thật còn cường đạo hơn đám cường đạo bọn hắn, quá âm hiểm.
"Nếu thế..." Sắc mặt của nhị đương gia lộ ra vẻ tàn nhẫn: "Vậy thì chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết. Đại ca, hắn bất nhân thì chúng ta bất nghĩa, chúng ta không lấy được tòa di tích này, thì cũng không thể để cho hắn độc chiếm!"

Chương 39: Bại lộ

"Ngươi điên rồi sao? !" Thần sắc của đại đương gia đại biến: "Nếu chúng ta cố ý để lộ tin tức, Long Ngạo Thiên nhất định sẽ trút giận lên chúng ta đầu tiên! Hắn sẽ giết người thật! Đây không phải tự tìm đường chết sao!"
"Không nhất định phải để lộ tin tức tòa di tích." Nhị đương gia lắc lắc đầu, như cười mà không phải cười nói: "Kỳ thực cũng rất đơn giản, chỉ cần chúng ta âm thầm phái người thu mua trắng trợn dược liệu đặc sản của Vạn Tượng Sơn trong một số thành thị ngoài núi, sau khi đẩy giá hàng lên cao, lại tuyên bố mấy nhiệm vụ thu thập dược liệu đơn giản ở tiêu cục gần đó. Chẳng phải là sẽ có nhiều võ giả sẽ đến Vạn Tượng Sơn của chúng ta sao..."
"Ồ?" Con mắt đại đương gia sáng lên.
"Nhiều võ giả như vậy không phải là thứ chúng ta có thể ngăn cản, mặt ngoài chúng ta có thể tận chức tận trách. Nhưng nhiều võ giả như vậy, ta cũng không tin là không có người phát hiện tòa di tích đó, phải biết rằng là nơi đó cũng chỉ nằm ở khu vực trung du của Vạn Tượng Sơn mà thôi. Đến lúc đó, đương nhiên sẽ để lộ tin tức, không có quan hệ với chúng ta!"
"Hơn nữa đến lúc đó, người đối đầu của Long Ngạo Thiên trong Thuần Dương Cung, nhất định cũng sẽ tới!"
Thần sắc của đại đương gia biến thành âm tình bất định, cuối cùng cắn răng, nhẹ nhàng gật đầu.
"Sẽ làm theo lời ngươi nói!"
Nếu làm như vậy mà nói, cái kế hoạch này có khả năng thành công rất cao.
Lúc này chưa đến ba ngày, đã có nhiều võ giả bắt đầu tràn vào Vạn Tượng Sơn, mà mười hai vị đương gia của Vạn Tượng Sơn thì tỏ vẻ tận chức tận trách, ngăn cản võ giả đi đến vị trí di tích. Kết quả là bọn hắn càng ngăn cản, càng có người hiếu kỳ, hơn nữa bản thân mười hai vị đương gia cũng ra sức đưa đẩy.
Rốt cuộc, vào ngày thứ năm, tin tức liên quan đến di tích đã lộ ra.
"Hỗn trướng! Chuyện gì thế này? !" Trong Trung Nghĩa Đường, Long Ngạo Thiên nhận được tin tức liền vỗ bàn gầm thét. Trong nháy mắt, cái bàn nặng nề chế tạo từ gỗ sam hóa thành phấn vụn dưới một chưởng của hắn, một hư ảnh long tượng như có như không hiện ra sau lưng. Nhất thời trọng lực trong Trung Nghĩa Đường như tăng lên mấy lần, toàn bộ mặt đất sụp đổ xuống.
"Đại nhân! Đại nhân, chuyện này không thể trách chúng ta a! Chúng ta cũng không biết là thế nào, những ngày này ngài cũng thấy chúng ta làm việc, tuyệt đối không có quan hệ với chúng ta a!"

"Hừ!" Long Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn chăm chú mười hai vị đương gia đang kinh hoảng không thôi. Nói thật, vừa rồi hắn thật sự muốn giết người, chẳng qua nghĩ đến việc thăm dò di tích còn cần những người này làm pháo hôi, hắn mới nhẫn nại xuống. Hơn nữa bây giờ đã để lộ tin tức, phiền phức của hắn cũng sắp tới.
"Hỗn trướng, nếu để tên kia tới..." Thần sắc của Long Ngạo Thiên trở nên âm tình bất định, nơi này là Thanh Châu Đạo, là địa bàn của Thuần Dương Cung. Nếu thế lực khác tới thì hắn không sợ, nhưng nếu người của Thuần Dương Cung tới, sẽ hơi phiền toái. Đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn còn tạm, vấn đề là bên đệ tử chân truyền... Thuần Dương Cung tổng cộng có năm vị đệ tử chân truyền, nhưng trên thực tế, chỉ có Đạo Tử mới tồn tại chênh lệch rõ ràng với bốn vị đệ tử chân truyền khác. Ở trong bốn vị đệ tử chân truyền, cho dù hắn có địa vị cao nhất, cũng chỉ mạnh hơn ba người khác một chút mà thôi, vốn không thể hình thành ưu thế tuyệt đối.
Càng huống chi...nếu Đạo Tử đang bế quan tới, hắn mới đúng là khóc không ra nước mắt.
Không được! Không thể kéo dài nữa!
Vẻ lạnh lùng chợt hiện trên mặt của Long Ngạo Thiên: "Lập tức truyền lệnh xuống, chuẩn bị tụ tập nhân mã, bây giờ lập tức đục di tích ra cho ta!"
Thấy Long Ngạo Thiên quả quyết như thế, mười hai vị đương gia đều biến sắc, chẳng qua cũng không dám phản kháng, đành phải gật đầu tán thành. Kết quả là không đợi bọn hắn hành động, một đạo phỉ đã hoảng hoảng hốt hốt vọt vào Trung Nghĩa Đường, lớn tiếng nói:
"Không tốt rồi đương gia, có một đám người đi về phía chúng ta!"
"Cái gì? !" Nộ khí chợt hiện trên mặt của Long Ngạo Thiên, khí thế của hư ảnh long tượng sau lưng lập tức tăng vọt, cương khí khổng lồ đột nhiên xuất hiện, trực tiếp đè lên người tên đạo phỉ tới báo tin, đánh cả người hắn thành thịt nát!
"Ngươi? !" Sắc mặt của mười hai vị đương gia đại biến, kinh hãi nhìn Long Ngạo Thiên đang giống như muốn nuốt sống người ta.
Không đợi bọn hắn nói, mấy khí tức mạnh gần bằng Long Ngạo Thiên đã xuất hiện ngoài sơn trại, ở trong một cái chớp mắt đã đi tới bên ngoài Trung Nghĩa Đường.
"Ha ha, ta nói, sao đệ tử chân truyền xếp thứ hai của chúng ta lại rời khỏi Long Vương Phong, thì ra là chạy tới nơi này a."
"Ngạo Thiên huynh làm như vậy là không được a, mọi người đều là đồng môn, lẽ ra nên có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng mới phải. Sao ngươi lại có ý muốn độc chiếm di tích đây?"
"Rét lòng, thật sự là làm cho lòng người rét lạnh a!"
Ba thân ảnh cao lớn trực tiếp nghênh ngang đi vào Trung Nghĩa Đường, khí tức trên người của mỗi người đều khác nhau, nhưng không có một ngoại lệ nào, ai cũng đều có cảnh giới Luyện Khí Hóa

Thần. Hơn nữa cũng đều là cường giả cường đại ở cái cảnh giới này!
"Triệu Hạo, Diệp Lương Thần, Âu Dương Phong."
Ba vị này, chính là những đệ tử chân truyền còn lại của Thuần Dương Cung, có xếp hạng dưới Long Ngạo Thiên!
Đừng xem nhẹ bọn hắn, tuy không bằng Long Ngạo Thiên và Đạo Tử, nhưng thật sự nói chênh lệch, cũng chỉ có khoảng cách với Đạo Tử mà thôi, đối với Long Ngạo Thiên thì không có chênh lệch lớn như vậy.
Triệu Hạo, tu luyện Nhật Luân Thiên Chiếu Đại Pháp, là bản cắt giảm của Đại Thuần Dương Công, giảm độ khó về yêu cầu với tư chất. Tuy hiệu quả cũng kém đi không ít, nhưng vẫn có uy lực vô cùng.
Diệp Lương Thần, tu luyện Chân Ngôn Thuật, mỗi chữ mỗi câu đều có thể hình thành lực sát thương rất lớn, cũng rất bất phàm.
Âu Dương Phong, là võ giả luyện thể như Long Ngạo Thiên, chẳng qua là hỏa hầu không sâu sắc bằng, coi như yếu nhất trong bốn vị đệ tử chân truyền. Công pháp luyện thể mà hắn tu luyện là Thanh Mộc Kinh, nắm giữ năng lực khôi phục nhất lưu. Cho dù Long Ngạo Thiên có thể đánh bại hắn, sợ rằng bản thân cũng sẽ bị tiêu hao hơn phân nửa, được không đủ bù mất.
Long Ngạo Thiên nhìn ba người, biểu cảm dần dần trở nên bình thản, không còn sự hung ác như nuốt sống người ta lúc trước.
"Ba vị sư đệ, các ngươi có ý gì?"
"Bớt nói nhảm." Diệp Lương Thần nói thẳng: "Có ý gì? Chuyện này còn cần chúng ta phải nói sao. Ngay cả ngươi cũng động tâm với tòa di tích này, cho nên chúng ta nhất định cũng phải đi xem mới được."
"Đồ tốt phải chia sẻ cho mọi người a." Âu Dương Phong cũng đáp lời.
"Không sai!" Triệu Hạo là người kết luận cuối cùng.
Mà sắc mặt của Long Ngạo Thiên cũng cứng đờ, chẳng qua là rất nhanh đã khôi phục lại như bình thường.
Dù sao thì không giống như mười hai vị đương gia lúc trước, hắn cũng không có thực lực áp đảo ba người này, hắn là đệ tử chân truyền xếp thứ hai không sai, nhưng không mạnh đến loại trình độ mà lấy một địch ba còn có thể thắng như Đạo Tử. Nếu như hắn có thể đạt được truyền thừa < < Long Tượng Bàn Nhược Công > > của Đại Lôi Âm Tự, vậy thì mọi chuyện sẽ khác.

Chương 40: Bàn Nhược Đường

"Cũng được, mấy người các ngươi hãy đi đến di tích với ta!"
"Vâng." Đại đương gia của Vạn Tượng Sơn biệt khuất nói, hắn phát hiện ra mình tính hơi sai rồi. Bọn hắn hố Long Ngạo Thiên một nhát, nhưng sao lại có thêm ba đại gia tới, con bà nó chứ!
"Đúng rồi." Diệp Lương Thần đột nhiên dừng lại, nói: "Để cho những tán tu bên ngoài vào, còn có một số đệ tử Thuần Dương Cung, để cho toàn bộ bọn hắn đi vào. Loại vật như di tích, bốn người chúng ta cũng thăm dò không hết."
Diệp Lương Thần nói như vậy, đương nhiên cũng có tính toán của hắn. Dù sao thì thân là đệ tử chân truyền, ở dưới tay của hắn cũng có rất nhiều tiểu đệ. Bây giờ lão đại muốn ăn thịt, chung quy không thể ngay cả canh cũng không cho tiểu đệ uống, nếu không lòng người sẽ tản. Đội ngũ thì không tiện mang theo, thế nên hắn đương nhiên phải cho tiểu đệ nhà mình tranh thủ một chút lợi ích trong phạm vi cho phép.
Mà mấy vị đệ tử chân truyền khác đương nhiên cũng có ý tứ này, nhao nhao gật đầu đồng ý.
Chỉ có Long Ngạo Thiên là tái xanh mặt, hắn không có ý định mang tiểu đệ theo. Từ đầu tới đuôi hắn đều suy nghĩ ăn một mình, thậm chí còn nghĩ tới việc, sau khi đạt được truyền thừa, sẽ diệt khẩu toàn bộ bọn đạo phỉ ở Vạn Tượng Sơn. Không chỉ có thể che giấu tin tức, còn có thể dùng mạng của những đạo phỉ này để tăng cao danh vọng. Đáng tiếc là, bây giờ toàn bộ tính toán của hắn đã đổ sông đổ bể.
"Nhịn, chờ đến khi ta đạt được Long Tượng Bàn Nhược Công, sẽ cho đám người này trả giá đắt!"
Sau đó, nhiều võ giả bắt đầu tụ tập lại. Đương nhiên tầng ngoài cùng chính là rất nhiều võ giả tán tu, mà tầng trong cùng thì là đệ tử ngoại môn của Thuần Dương Cung. Đương nhiên cầm đầu chính là bốn vị đệ tử chân truyền, nhưng Long Ngạo Thiên lại chỉ có một mình, trông hơi cao ngạo.
Mà trong những đệ tử của Thuần Dương Cung, Trần Tiêm Tiêm cũng rất tò mò đánh giá di tích đã đào được hơn phân nửa.
"Đây chính là kỳ ngộ mà mấy vị sư huynh nói a, lúc đầu ta chỉ nhìn trúng dược liệu ở Vạn Tượng Sơn, dự định tới đào thuốc, xem ra là ta có vận khí không tệ."
Chẳng qua là sau khi nhìn thấy Long Ngạo Thiên, Trần Tiêm Tiêm lập tức biến sắc, vội vàng che đậy thân hình, ẩn núp ở trong đám người, không dám đi về phía trước.
"Sao lại gặp phải tên biến thái kia! Hắn cũng là đệ tử Thuần Dương Cung? !" Trần Tiêm Tiêm chán ghét thấp giọng lẩm bẩm, đồng thời

Thông Thiên Phù Đồ trong đan điền cũng khẽ rung, tỏa ra Phật lực tinh thuần tràn vào cơ thể nàng, che giấu toàn bộ khí tức của nàng.
"Còn may là có Thông Thiên Phù Đồ, nếu không sẽ bị hắn bắt được, xem ra lần kỳ ngộ này cũng không dễ chịu a, phải cẩn thận mới được."
Cùng lúc đó, Dương Xuân cũng cõng hộp kiếm to lớn không hợp với thân hình, đi tới tầng ngoài cùng của di tích, vòng của võ giả tán tu.
"? ? ?" Thế này là thế nào a? Không phải nói di tích còn chưa hiện thế sao? Sao toàn là người a? ? ?
"Hả, đây là chuyện gì?" Trong đầu của Dương Xuân, tiểu Yêu cũng nghẹn họng nhìn trân trối, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.
Dưới sự thúc giục của Long Ngạo Thiên và ba vị đệ tử chân truyền, di tích trong Vạn Tượng Sơn nhanh chóng bị đào móc. Toàn bộ di tích trông rất giống mộ táng của Võ An Hầu trước đây, nhưng có vài phần khác biệt. So với thế ngoại đào nguyên trong mộ táng của Võ An Hầu, tòa di tích này do vài tòa kiến trúc tổ hợp lại với nhau. Kiến trúc trông hơi tàn tạ, nhưng phong bế rất hoàn mỹ, cũng chính vì như thế nó mới có thể được bảo tồn hoàn hảo trong lòng đất. Mà trên vách tường của kiến trúc, có từng chữ Phạn văn khổng lồ, tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, một cỗ khí tức khiến cho người ta thư thái ập tới.
"Quả nhiên là Đại Lôi Âm Tự!" Khuôn mặt của Long Ngạo Thiên không thay đổi, nhưng trong nội tâm lại cuồng hỉ. Phạn văn vàng óng trên vách tường tuyệt đối là Phật tông chính thống, cho dù là Thiếu Lâm Tự bây giờ, sợ rằng cũng không có truyền thừa Phạn văn hoàn chỉnh như thế. Chỉ có Đại Lôi Âm Tự do Phật tổ Thích Ca Mâu Ni khai sáng, nhưng đã sớm bị hủy diệt trong thời đại thượng cổ —— mới có ấn khắc Phạn văn đầy đủ như vậy!
"Đây là truyền thừa của Phật tông?"
"Có ý tứ."
"Thảo nào Long Ngạo Thiên lại đặc biệt chạy đến đây, truyền thừa của Phật tông có không ít đồ tốt."
Ba người Triệu Hạo không giống như Long Ngạo Thiên, không hiểu rõ về Đại Lôi Âm Tự, cho nên ở trong một thời gian ngắn cũng không nhận ra tòa di tích này là Đại Lôi Âm Tự. Chẳng qua, chuyện này cũng không làm ảnh hưởng đến việc bọn hắn tiến hành thăm dò.
Diệp Lương Thần mỉm cười, khoát tay nói với Long Ngạo Thiên: "Xin mời?"
Dù sao thì hắn cũng không quen thuộc tòa di tích này, có trời mới biết ở trong này có cơ quan gì đó hay không, cho nên đương nhiên không thể là người thứ nhất đi vào, mà Long Ngạo Thiên chính là nhân tuyển tốt nhất để dò đường.
"Hừ!" Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, hắn tương đối khinh thường loại khôn vặt như Diệp Lương Thần, chẳng qua bây giờ tình

thế có chút phức tạp, cho nên hắn cũng không cự tuyệt.
"Chờ đến khi bản tọa lấy được truyền thừa Long Tượng Bàn Nhược Công, lại tính toán với các ngươi!" Long Ngạo Thiên vừa nghĩ trong lòng, vừa trực tiếp tung người nhảy lên, đưa tay dùng một quyền đánh bay đại môn của di tích, vọt vào với tốc độ nhanh nhất.
Không giống với ba người khác, hắn đã nghiên cứu phi thường thấu triệt về Đại Lôi Âm Tự, trước đó cũng đã điều tra rất nhiều tư liệu, biết rằng trên cơ bản thì loại di tích này cũng không có cơ quan nguy hiểm gì, tối đa chỉ có một số trận pháp bày ở ngoài sáng. Đại Lôi Âm Tự cũng không giống như Thiếu Lâm Tự bây giờ, là Phật tông chính thống chân chính, chú trọng một chữ "Duyên", cho nên sẽ không cố ý hãm hại ngoại nhân tiến vào chùa miếu.
Thấy Long Ngạo Thiên quả quyết như thế, đám người Triệu Hạo cũng sững sờ, chẳng qua cũng nhanh chóng tung người vọt vào. Mà sau khi thấy mấy vị đại lão đi vào, các đệ tử Thuần Dương Cung cũng liên tiếp vọt vào di tích, đương nhiên trong đó cũng bao gồm Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân.
"Xú nha đầu, đừng theo đám người kia, đi theo ta, ta sẽ dẫn ngươi đến chỗ tốt!" Tiểu Yêu lớn tiếng nói ở trong cơ thể của Dương Xuân, tuy chuyện di tích Đại Lôi Âm Tự tự nhiên bị phát hiện đã hơi vượt quá dự liệu của hai người, nhưng hình như tiểu Yêu lại hiểu rất rõ tòa di tích này, cho nên hai người cũng không hốt hoảng, vẫn vọt vào di tích theo đám người.
"Đám người kia hẳn là còn chưa biết, tòa di tích này là một phân viện của Bàn Nhược Đường thuộc Đại Lôi Âm Tự ngày xưa, hơn nữa còn là một phân viện cực kỳ trọng yếu. Thủ tọa của Bàn Nhược Đường năm đó xuất thân từ nơi này, cho nên kỳ thực ở trong này có chôn dấu thần công truyền thừa của Bàn Nhược Đường —— << Long Tượng Bàn Nhược Kinh >>." Tiểu Yêu vừa nói, vừa chỉ dẫn Dương Xuân, xuyên qua từng chỗ rẽ, vòng qua kiến trúc di tích nhìn như hùng vĩ, đi tới một vùng đổ nát rõ ràng đã hoang phế.

Chương 41: Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền

"Đại Lôi Âm Tự chú trọng vào một chữ duyên, cho nên Long Tượng Bàn Nhược Công được Bàn Nhược Đường đặc biệt để ở đây. Chẳng qua là thứ đặt ở trung tâm di tích này, kỳ thực không phải là Long Tượng Bàn Nhược Công, mà là một bản tuyệt học Đại Lôi Âm Tự khác, đây chỉnh là thủ thuật che đậy của Đại Lôi Âm Tự.
Dương Xuân cẩn thận từng li từng tí đi vào đống đổ nát, sau khi vòng qua một bức tường cao, nhìn thấy một chỗ miếu cổ.
Trước miếu có hai ngọn đèn xanh, phát ra ánh sáng nhạt. Có một gốc cổ thụ bồ đề cắm rễ trên bậc thang, cứng cáp như một con rồng, nhưng dường như đã chết, thân cây khô khốc, trên cây có vô số lá khô. Trong một mảnh lá cây màu vàng, chỉ có thể mơ hồ thấy vài chiếc lá màu xanh, chập chờn theo gió, giống như ngọc bích được giấu giếm.
"Đây là..." Cửa miếu mở rộng, ở bên trong không có đồ vật gì, chỉ có thể nhìn thấy một tòa tượng Phật bằng đá phủ bụi bặm thật dày, nằm ở chỉnh giữa miếu. Ánh mắt như cười mà không phải cười nhìn xuyên qua đại môn rơi thẳng vào Dương Xuân, khiến cho Dương Xuân sinh ra ảo giác kỳ diệu: "Tòa tượng Phật kia đang nhìn ta!"
"Xú nha đầu?"
"Ờ! Sao, sao vậy tiểu Yêu?"
"Không có gì, ta thấy ngươi đột nhiên ngây ngẩn cả người. Được rồi, đừng ngây ra đấy, mau vào. Đây là cơ duyên của ngươi, nếu bỏ lỡ thì sẽ không thể hối hận."
"Cơ duyên?"
"Không sai, chớ xem thường tòa miếu cổ này, nghe đồn năm đó thủ tọa Bàn Nhược Đường đã ngộ ra Phật tỉnh dưới gốc cây bồ đề trước miếu, trở thành Võ Đạo Tông Sư. Ở dưới cái bệ của của tòa tượng Phật kia, cất giấu Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, cũng là một phần cơ duyên mà vị thủ tọa kia lưu lại..."
Dương Xuân hơi nghi hoặc nháy nháy mắt: "Tiểu Yêu, ngươi biết cũng quá rõ đi."
"A, chuyện này sao." Âm thanh của tiểu Yêu chợt trở nên lúng túng: "Ngươi cũng biết, ta là yêu tộc, kỳ thực năm đó ta nhìn thấy chuyện này trong tộc tàng."
"Tộc tàng?"
"Ừ, bởi vì căn cứ ghi chép trong tộc tàng, phân viện của Đại Lôi Âm Tự này, chắc, đại khái, có lẽ chính là nơi mà năm đó Cửu Mệnh Miêu nhất tộc ta công chiếm, bản chính của Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền cũng là do chúng ta phát hiện ra, chẳng qua là yêu tộc chúng ta không tu được võ công tuyệt học của nhân loại, cho nên không lấy

đi."
"Ấy." Dương Xuân lập tức bó tay, lắc đầu bất đắc dĩ, cũng không xoắn xuýt chuyện này nữa, trực tiếp nhanh chân chạy về phía miếu cổ.
Mà ở một bên khác, Trần Tiêm Tiêm thì ù ù cạc cạc bị cuốn vào một tòa trận pháp trong lúc thăm dò di tích, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trong một mật thất.
"Nơi này là..." Trần Tiêm Tiêm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở trong tòa mật thất này, có một bức tượng Phật bằng vàng to lớn đứng sừng sững, cao chừng sáu trượng, tỏa ra một cỗ ý cảnh võ đạo —— bất động, bất hủ, dường như có thể chi phối quá khứ tương lai.
"Thông Thiên Phù Đồ?" Trong đan điền, Trần Tiêm Tiêm rõ ràng phát giác ra được, Thông Thiên Phù Đồ trong cơ thể —— chỗ dựa lớn nhất của nàng sau khi nhìn thấy bức tượng Phật bằng vàng thì lập tức run rẩy. Cũng làm cho trong lòng của Trần Tiêm Tiêm ngộ ra: đây là cơ duyên của nàng, cũng là duyên pháp mà nàng giành được.
Cùng lúc đó, Long Ngạo Thiên cũng một đường quá quan trảm tướng, hãm hại người khác, lúc này mới đi tới chỗ sâu nhất của di tích trước ba người kia một bước. Mà ở nơi đó, có một bộ khô lâu vàng óng, đang chắp tay trước ngực ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, trước người trưng bày một quyển sách đầy bụi bặm.
"Chính là nó!" Long Ngạo Thiên nhanh chân đi về phía trước, trực tiếp cầm sách lên. Sau khi nhanh chóng xem một lượt, lập tức nở một nụ cười hài lòng.
"Tuy không phải là Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, nhưng cũng là một bản võ học ẩn chứa chân ý của nó. Có thứ này, Long Tượng Thiên Pháp của ta hẳn là có thể tiến thêm một bước! Xem ra tòa di tích này không chôn giấu Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, chỉ có thể nói là có một chút tiếc nuối. Nhưng không sao, có thứ này, ta vẫn có thể nhất phi trùng thiên!"
Long Ngạo Thiên quay người lại nhìn về phía bộ khô lâu màu vàng, đây chính là kim thân xá lợi mà đại tăng của Phật tông lưu lại, có thể phụ trợ tu luyện võ công cao thâm của Phật tông, tuyệt đối là làm ít ăn nhiều. Tuy hắn không thể hoàn toàn luyện hóa nó trong thời gian ngắn, nhưng cho dù chỉ luyện hóa một phần, cũng có thể khiến cho thực lực tăng mạnh.
"Tốt! Phi thường tốt!"
"Ba tên ngớ ngẩn Triệu Hạo, Diệp Lương Thần, Âu Dương Phong còn muốn tranh cơ duyên với ta, nhưng không ngờ được tất cả cơ duyên đều đã rơi vào tay Long Ngạo Thiên ta!"
"Ta quả nhiên là thiên mệnh chi tử! Cho dù là Trần Khuynh Địch, sau này cũng không phải là đối thủ của ta!"
Trong lúc đám võ giả đang chém giết tranh đoạt tại di tích Vạn Tượng Sơn, không có ai chú ý tới, bầu trời vốn trong xanh lại trở nên

âm trầm.
Mây đen trên bầu trời quay cuồng, khuếch tán ra nhiệt lượng cực kỳ khủng bố, dường như là mặt trời bùng nổ, cách xa vô số dặm vẫn có thể cảm giác được ba động khủng bố. Tiếp theo mây đen nổ tung, sấm chớp cuồn cuộn giữa. Sau đó mây đen tách ra, có một chiếc chiến hạm đầu rồng phá mây mà ra, đáp xuống ngay trên di tích.
"Bẩm điện hạ, đã đến."
"Ừm." Thái tử Hoành Xương —— ngày trước đã từng đánh một trận với Trần Khuynh Địch —— chắp hai tay sau lưng, đứng ở phía trước nhất trên boong chiến hạm.
Một con hắc long nhỏ do cương khí tạo thành lượn vòng quanh người, tản ra khí thế Luyện Thần Phản Hư bàng bạc viễn siêu đám người Long Ngạo Thiên. Cũng chỉ có Trần Khuynh Địch mới có thể chống lại hắn, nhưng vẫn hơi kém một chút.
Chung quy thì Thuần Dương Cung chỉ là thánh địa võ đạo mới tấn thăng, so với mấy thế lực bài danh ở phía trên thì vẫn thiếu vài phần nội tình, mà đương nhiên là đệ tử Thuần Dương Cung cũng thế. Đặt ở ngoại giới đương nhiên là rất mạnh, nhưng đặt trong thánh địa võ đạo cùng cấp độ, vẫn yếu hơn mấy phần.
Võ giả cảnh giới Luyện Thần Phản Hư như thái tử Hoành Xương, mới thật sự là thiên chi kiêu tử đứng sừng sững tại đỉnh phong!
"Tin tức không sai chứ? Nữ tử Dương gia kia đã tiến vào nơi này?"
"Vâng điện hạ, hơn nữa hình như tu vi của đối phương cũng đã tiến bộ không ít, đã là cảnh giới Xuất Thần Nhập Hóa."
"Vậy sao." Tâm tình của thái tử Hoành Xương không chấn động một chút nào, trong mắt của hắn, Xuất Thần Nhập Hóa hay Đăng Phong Tạo Cực đều không có bất kỳ ý nghĩa gì, dù sao cũng chỉ là cảnh giới Hậu Thiên mà thôi. Đừng nói là Hậu Thiên, cho dù là Tiên Thiên, người có thể lọt vào ánh mắt của hắn cũng rất ít, Đạo Tử Thuần Dương mà hắn gặp mặt vào mấy tháng trước cũng được tính là một người.
"Nơi này cũng rất gần Thuần Dương Cung phải không?"
"Không sai."
"Rất tốt, xem ra lần này chúng ta vẫn có cơ hội chạm mặt." Thái tử Hoành Xương cười lạnh một tiếng, rất nhanh liền nhìn về di tích Đại Lôi Âm Tự dưới chân, phân phó nói: "Phái người đi xuống, khống chế toàn bộ di tích. Ta sẽ tự mình đi vào bắt nữ tử Dương gia kia, là người mang dòng máu hoàng gia, không thể để cho nàng đi ra ngoài."

Chương 42: Long Tượng

"Vâng!" Theo mệnh lệnh của thái tử Hoành Xương, gần trăm giáp sĩ mang theo khí tức cuồn cuộn lập tức nhảy từ chiến hạm đầu rồng to lớn xuống. Từng người cầm trường thương kiếm kích trong tay, không có ai là ngoại lệ, khí thế trên người đều là Xuất Thần Nhập Hóa, thậm chí là còn có võ giả Đăng Phong Tạo Cực! Hơn nữa mấy võ tướng cầm đầu còn có tu vi Luyện Tinh Hóa Khí!
"Các ngươi là ai? !"
"Giáp sĩ triều đình? ! Không thể nào, sao triều đình lại đi đến nơi này..."
"A!" Đám võ giả còn chưa kịp phản ứng, thủ hạ của thái tử Hoành Xương đã bắt đầu đồ sát. Tuy hơi yếu thế về nhân số, nhưng các giáp sĩ phối hợp với nhau rất chặt chẽ, hòa quyện khí tức, hỗ trợ lẫn nhau, có thể phát huy ra sức chiến đấu vượt xa đám võ giả này.
Đây cũng là chỗ cường đại của quân đội.
"Không đúng! Bọn hắn không phải là người của hoàng triều Đại Càn!"
"Bọn hắn là người Đại Chu? Là Kiêu Quả Long Vệ của hoàng triều Đại Chu vào ngàn năm trước! Làm sao có thể!" Một võ giả có kiến thức rộng rãi kinh hoảng hét to, tiết lộ thân phận của đám người thái tử Hoành Xương, cũng dấy lên một vòng gió tanh mưa máu mới.
Đám giáp sĩ giết từ đầu tới đuôi, vọt thẳng vào trong di tích.
"Làm càn!" Đột nhiên, có một tiếng như lôi lôi đình nổ vang truyền đến, đánh rất nhiều giáp sĩ bay ra ngoài. Từng người đều miệng phun máu tươi, thần sắc trắng bệch, rõ ràng là do Diệp Lương Thần xuất thủ!
"Chuyện gì thế này? ! Các ngươi là ai, lại dám tập kích người của Thuần Dương Cung chúng ta? !"
Đối mặt với sự chỉ trích của Diệp Lương Thần, các giáp sĩ hoàn toàn không trả lời, mà nhanh chóng đứng lên, sau đó tụ tập lại, đứng theo một phương vị phi thường ảo diệu. Cương khí hòa quyện với nhau, trong lúc mơ hồ lại có một vị chiến tướng mặc giáp vàng to lớn hiện ra ở sau lưng của bọn hắn, tản ra uy thế kinh người.
"Hừ, không lượng sức mình." Diệp Lương Thần lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, hít vào một hơi thật sâu, sau đó há miệng nói:
"HẠ!"
Một chữ chân ngôn, dẫn động cương khí trong toàn bộ thiên địa cộng minh, trực tiếp đập nát chiến tướng mặc giáp vàng, đánh bay tất cả giáp sĩ ra bên ngoài. Tuy chiến trận của đám giáp sĩ cực kỳ ảo diệu, nhưng thực lực chênh lệch giữa song phương lại quá lớn, cho dù dùng số lượng cũng không thể gây đột biến về chất, đương nhiên là sẽ không có đất dụng võ dưới Chân Ngôn Thuật của Diệp Lương

Thần.
Chẳng qua thì đám giáp sĩ cũng không e ngại.
"Theo ta thấy, người làm càn chính là ngươi!" Hắc long gào thét! thái tử Hoành Xương giết vào di tích như cuồng long, đưa tay đấm một quyền vào Diệp Lương Thần. Hắc long quấn quanh cánh tay, cương mãnh vô song!
"Hả!" Diệp Lương Thần biến sắc, muốn động thủ phản kích, nhưng có hai thân ảnh bỗng nhiên xông ra, rõ ràng là Triệu Hạo và Âu Dương Phong!
Trong hai người, một người hóa thành liệt hỏa, người khác thì có ánh sáng xanh quấn quanh người, đánh về phía thái tử Hoành Xương.
Nhưng một giây sau, hai người liền bị đánh trở về với tốc độ tương tự, cương khí của thái tử Hoành Xương hùng hậu viễn siêu hai người, vốn không phải là cùng một cấp độ!
"Ngươi là ai? !"
"Dám tập kích đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung ở Thanh Châu Đạo, không sợ chết sao!"
Sau khi rơi xuống đất, hai người Triệu Hạo, Âu Dương Phong nhanh chóng đứng lên, cùng với Diệp Lương Thần bày ra tư thế cùng nhau nghênh địch. Trên thực tế xác thực là phải làm như thế, bởi vì thực lực của thái tử Hoành Xương đã viễn siêu dự liệu của ba người. Không chỉ có tu vi cao hơn ba người bọn hắn, ngay cả công pháp tu luyện và võ kỹ nắm giữ cũng mạnh hơn!
"Các ngươi là người của Thuần Dương Cung? Đều là đệ tử chân truyền?" Thái tử Hoành Xương kinh ngạc nhìn ba người, sau đó lắc lắc đầu nói: "Xem ra Thuần Dương Cung là thánh địa võ đạo mới tấn thăng, đường đi vẫn còn rất dài a. Ba người các ngươi còn kém xa vị đệ tử chân truyền mà ta gặp vào mấy tháng trước."
"Hả?" Trong lòng của ba người Triệu Hạo khẽ động, gặp vào mấy tháng trước? Đều là đệ tử chân truyền? Xem ngữ khí của hắn, thực lực của vị kia có thể chống lại hắn, vậy thì không phải là Long Ngạo Thiên. Nói như vậy, là gặp phải Đạo Tử?
Diệp Lương Thần chuyển động con mắt, lập tức phản ứng lại: "Ngươi nói chính là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung ta a, hắn đang trên đường tới đây, chúng ta chỉ là tới mở đường cho hắn mà thôi, các hạ không nên phạm sai lầm!"
Cho dù là địch hay bạn, uy hiếp trước luôn luôn không sai, Diệp Lương Thần vốn là ôm ý nghĩ như vậy.
"Ồ?" Đáng tiếc, thái tử Hoành Xương hoàn toàn không sợ chuyện này.
"Vậy thì tốt, ta sẽ bắt giữ toàn bộ các ngươi, sau đó lại chờ hắn qua!"
"Ta thấy không cần thiết!"
Lúc thái tử Hoành Xương dự định động thủ, ở chỗ sâu nhất của di tích bỗng truyền đến một tiếng trả lời kiêu ngạo.
Sau đó, thiên địa dao động! Toàn bộ di tích giống như run rẩy!

"Chẳng cần biết ngươi là ai, dám cả gan mạo phạm uy nghiêm của Thuần Dương Cung ta, đi chết đi!"
Ầm! Một vệt ánh vàng truyền đến từ chỗ sâu nhất của di tích, sau đó phóng đại với tốc độ mà mắt thường cũng thấy được, cuối cùng chiếu vào trong mắt của mọi người. Đó rõ ràng là một con voi to lớn cao mấy mét, giống như thái cổ thần thú! Hơn nữa đôi ngà của voi lớn còn giống như sừng rồng, toàn thân khoác giáp trụ như vảy rồng vàng óng, hai mắt lộ ra màu đỏ tươi, mang theo sát khí kinh khủng!
"Long Tượng!"
"Có một chút ý tứ." Đối mặt với một kích oai phong này, thái tử Hoành Xương không hoang mang chút nào, chỉ vươn một tay ra.
"Đáng tiếc là còn chưa đủ." Trong sát na, chỉn con hắc long phá thể mà ra, quấn quanh cánh tay đang vươn ra của hắn, cuối cùng vững vàng ấn lên con voi to lớn đang đánh tới, cứng rắn đè con voi to lớn kia xuống! Con voi to lớn lúc đầu thẳng tiến không lùi, bây giờ hai chân hãm sâu vào mặt đất, cvẫn òn muốn tiếp tục xông về phía trước, nhưng cho dù là một bước cũng không thể đi!
"Vỡ cho ta!" Một tay dùng sức, thái tử Hoành Xương bóp thành nắm đấm, đồng thời cương khí xung quanh bắt đầu vặn vẹo sụp đổ, cuối cùng toàn bộ con voi to lớn bị bóp thành bột phấn!
Quang ảnh long tượng tản ra, một thân ảnh cũng rơi vào đối diện thái tử Hoành Xương, trong thần sắc kinh ngạc có một chút hưng phấn.
Chính là Long Ngạo Thiên thần công đại thành!
"Ngươi là ai?" Long Ngạo Thiên khẽ nhíu mày, rất tò mò nhìn thái tử Hoành Xương, thực lực của đối phương đã khiến cho hắn bất ngờ. Lúc đầu hắn cho rằng, bây giờ hắn đã đạt được truyền thừa cuối cùng của Đại Lôi Âm Tự, tuy tu vi còn chưa đột phá đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, nhưng cũng đã tiếp cận rất gần với cái cấp độ này.
Hơn nữa với năng lực chiến đấu vượt cấp của hắn, võ giả Luyện Thần Phản Hư bình thường hắn không phải là đối thủ của hắn mới đúng. Không ngờ được đối phương đối mặt công kích của hắn, vậy mà có thể nhẹ nhàng thoải mái như thế, không có cảm giác cố gắng hết sức, có thể thấy nội công võ học của đối phương tuyệt đối không kém gì hắn.
"Ta sao?" Thái tử Hoành Xương nhíu mày, rất nhanh liền kiêu ngạo nói: "Ta chính là thái tử của Đại Chu!"

Chương 43: lăn lộn cùng nhau

"Đại Chu, tiền triều?" Long Ngạo Thiên hơi kinh ngạc nói, thân là đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung, hắn cũng biết chuyện liên quan đến đến hoàng triều Đại Chu vào ngàn năm trước. Chỉ không ngờ là ngàn năm trôi qua, Đại Chu ngày xưa bị Võ Hoàng đầu tiên của Đại Càn đuổi khỏi hoàng vị, vậy mà vẫn còn tồn tại dư nghiệt, thậm chí còn có thế lực không nhỏ?
"Hừ, xem ra Thuần Dương Cung vẫn có một, hai thiên tài, tuy còn không bằng vị mà ta gặp mấy tháng trước, nhưng cũng coi như là không tệ."
Đánh giá của thái tử Hoành Xương khiến cho sắc mặt của Long Ngạo Thiên tối sầm.
Thân là đệ tử chân truyền xếp thứ hai của Thuần Dương Cung, chuyện hắn ghét thứ hai đời này chính là so hắn với Trần Khuynh Địch. Mà ghét nhất là không chỉ là so hắn với Trần Khuynh Địch, mà còn nói hắn không bằng tên đó!
"Dư nghiệt tiền triều, cũng dám tàn phá bừa bãi ở địa giới Thuần Dương Cung ta, thật là gan lớn che trời."
"Ha ha!" thái tử Hoành Xương lắc lắc đầu nói: "Vừa nãy là ta nói sai, ngươi cũng không khác gì ba người bọn hắn, tuy thực lực hơi mạnh hơn, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. Cuối cùng ta cũng biết vì sao vị mấy tháng trước là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, các ngươi chỉ là vật làm nền thôi a."
"! ! !" Long Ngạo Thiên làm sao chịu được loại khiêu khích này, cương khí toàn thân lập tức bộc phát ra, hóa thành mộtquang ảnh long tượng to lớn sau lưng hắn. Nhất thời toàn thân của Long Ngạo Thiên nổi lên từng quang văn long tượng, khiến cho khí tức trên người cũng biến thành trầm ổn nồng hậu.
"Không lượng sức mình." Thái tử Hoành Xương cười nhạt một tiếng, sau đó tái hiện cửu long hộ thể, khí thế ngưng mà không phát cũng bắt đầu lan tràn ra.
"Mau! Mau cản bọn hắn lại!"
"Đừng để cho các nàng chạy! Đây chính là đại cơ duyên!"
Một trận ồn ào đột nhiên xuất hiện, cắt đứt sự giằng co của hai người. Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương không hẹn mà cùng cau mày, sau đó nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới. Mà ở nơi đó, có một nhóm lớn võ giả tán tu đang truy sát hai nữ tử một lớn một nhỏ, người trước mặc đồng phục của Thuần Dương Cung, người sau thì cõng một hộp kiếm to lớn.
"Hả?"
"Ô?"

Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương đồng thời nhíu mày, mà Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân đang chạy trốn cũng nhìn thấy bọn hắn. Trần Tiêm Tiêm thì nở nụ cười khổ, mà Dương Xuân thì ngẩn người, sau đó thần sắc cũng biến đổi lớn, trong lúc mơ hồ còn ẩn chứa sự phẫn nộ to lớn.
"Hay! Có được chẳng phí chút công phu!"
"Tiểu nha đầu, cuối cùng cũng tìm được ngươi!"
Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương cùng hét lớn, tiếp theo gần như đồng thời bỏ qua đối thủ, Cửu Long cương khí và Long Tượng cương khí hóa thành hai bàn tay to, phân biệt đánh tới Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân.
Ban đầu hai người còn tưởng là đối phương đang ngăn trở mình, chẳng qua sau khi phát hiện mục tiêu của hai bên khác nhau, lập tức có sự ăn ý. Nhất thời Dương Xuân và Trần Tiêm Tiêm đều lộ ra thần sắc kinh sợ, mà đám võ giả tán tu vốn đang đuổi giết các nàng thì nhao nhao chạy trốn ra bốn phương tám hướng.
"Đáng chết, thật là xui xẻo."
"Hỗn đản."
Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân đồng thời thấp giọng mắng, tình huống của các nàng rất tương tự. Một người là sau khi đạt được cơ duyên, mật thất bị một đám người phát hiện ra, kết quả bí mật mà bản thân đạt được cơ duyên bại lộ, bị ép chạy trốn. Mà một người khác thì bị người phát hiện ra trong miếu cổ, kết quả là bị bại lộ bí mật.
Kết quả là hai người sau khi chạy trốn thì tụ tập với nhau, sau đó cùng bị Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương phát hiện ra.
Mắt thấy nguy cơ trước mắt, sắp bị người bắt giữ, Trần Tiêm Tiêm động thủ trước tiên. Chỉ thấy nàng dùng hai tay kết ấn, Phật quang mơ hồ hiện ra, hóa thành hư ảnh của một tòa Thông Thiên Phù Đồ cự đại sau lưng. Phù Đồ Tháp không thể rung chuyển hiện ra, trực tiếp chống lại đại thủ cương khí của Long Ngạo Thiên, tranh thủ thời gian cho nàng.
Mà ở bên kia, hai mắt của Dương Xuân lấp lánh ánh sáng quỷ dị, ở trong cương khí thuần khiết của nàng tỏa ra yêu khí. Khiến cho khí tức của nàng tăng lên mấy lần trong nháy mắt. Sau đó chỉ thấy hộp kiếm sau lưng của nàng bỗng bắn ra một thanh trường kiếm bạch ngọc, chém thẳng xuống, trực tiếp hoành không chặt đứt đại thủ cương khí!
"Chạy!" Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân liếc nhau, trong ánh mắt có một chút kinh ngạc, không ngờ đối phương cũng không đơn giản. Chẳng qua kinh ngạc thì kinh ngạc, hai người vẫn hành động cực nhanh, lập tức lùi về phía sau, mượn nhờ phản lực cương khí của Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương, điên cuồng chạy trốn về lối ra của di tích.

"Muốn đi? Vọng tưởng!"
"A, xú nha đầu, không nên phản kháng nữa."
Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương liếc nhau, gần như đồng thời bật cười, thậm chí hai bên còn có cảm giác thân thiết.
Sau đó hai người đồng thời lướt đi, xông ra ngoài với tốc độ vượt xa Dương Xuân và Trần Tiêm Tiêm, không quá vài giây đã tới mấy mét phía sau hai người!
Mắt thấy cảnh này, trong mắt Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân lộ ra vẻ hung ác.
"Ngươi có biện pháp chạy trốn hay không?"
"Còn ngươi?"
Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân cùng liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ hung ác trong mắt của đối phương. Sau đó đều sững sờ, vậy mà cũng sinh ra cảm giác thân thiết.
"Tốt! Lần sau hữu duyên gặp lại!"
"Ta sẽ nhớ kỹ ngươi!"
Dương Xuân và Trần Tiêm Tiêm không do dự nữa, gần như đồng thời thúc giục bí pháp, muốn bắt đầu liều mạng.
"Ồ? Chuyện này là sao vậy?"
Đột nhiên, có một âm thanh cho dù là Trần Tiêm Tiêm hay Dương Xuân đều rất quen thuộc đột nhiên vang lên. Theo thanh âm truyền đến, còn có một cỗ nhiệt độ chấn động cực kỳ nồng đậm, giống như một cái lò đốt, lại giống một như một ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực —— tỏa ra khí thế khủng bố đủ để đốt cạn biển cả.
"Trần Khuynh Địch!"
"Là ngươi? !"
Ngọn lửa hừng hực hóa thành một bàn tay to lớn, năm ngón tay khép lại thành quyền, trực tiếp đập xuống như thiết chùy. Đập tan toàn bộ đại thủ cương khí của Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương.
Sau đó, có một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trước mặt của mọi người.
"Đại ca ca!"
"Ca...sư huynh? !"
Dương Xuân và Trần Tiêm Tiêm trước sau vui mừng nói, nhưng bỗng nhiên phản ứng lại, lập tức nhìn nhau.
Mà ở bên kia, Trần Khuynh Địch vừa chạy tới thì lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, sợ hãi nhìn Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân. Hai người các nàng phát giác được ánh mắt của hắn thì lập tức hơi động lòng.
"Thì ra đại ca ca quan tâm ta như vậy a?"
"Quả nhiên là sư huynh vẫn luôn chú ý tới ta à!"
Mà ý tưởng chân thật của Trần Khuynh Địch thì là: "Con m* nó! Sao hai người này lại lăn lộn cùng nhau a!"
Sau khi tiễn Dương Xuân đi, Trần Khuynh Địch có thể nói là tương đối thoải mái.

Chờ trong khách sạn uống chút rượu, ăn thức nhắm, sau đó lại nghe chuyện linh tinh. Ôm tâm tình nhàn nhã như vậy, hắn mở hệ thống trong đầu ra, dự định tiếp nhận ban thưởng của nhiệm vụ hệ thống. Phải biết đây là lần đầu tiên hắn thành công lừa gạt hệ thống, dùng cái giá không đáng kể mà kiếm được ban thưởng xa hoa của hệ thống, đương nhiên là rất đắc ý.

Chương 44: cừu gia

"Thế nào? Như vậy cũng được tính là hoàn thành nhiệm vụ phải không?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: nhiệm vụ đã hoàn thành."
"Tuyên bố ban thưởng: Một lần rút thưởng cấp chí tôn, xin hỏi kí chủ có muốn bắt đầu rút thưởng hay không?"
"Đương nhiên là muốn! Bắt đầu đi!"
Trần Khuynh Địch thỏa mãn nói, trước đó hệ thống đã giải thích cho hắn biết cái gọi là rút thưởng cấp chí tôn —— trăm phần trăm rút trúng các loại thần công tuyệt học, linh đan diệu dược, còn có thần binh lợi khí —— đáng tin hơn rút thưởng bình thường và rút thưởng cao cấp nhiều. Lần này có thể coi như hệ thống đã bị hắn hung hăng ám toán một lần.
Đây cũng là một trong những nguyên nhân Trần Khuynh Địch cao hứng như thế.
"Bắt đầu rút thưởng!"
Trong đầu, bàn quay lớn của hệ thống bắt đầu chuyển động. Tỏa ra một cỗ chấn động kỳ diệu, dường như có ký ức vô tận đang xoay chuyển, cuối cùng dừng lại tại một khu vực.
"Chúc mừng kí chủ, rút trúng thần công võ lâm chí tôn, Quỳ Hoa Bảo Điển!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Nương theo tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong tay của Trần Khuynh Địch cũng xuất hiện một bản thư tịch ố vàng, trên đó viết bốn chữ lớn tỏa kim quang: Quỳ Hoa Bảo Điển!
Hai tay của Trần Khuynh Địch run run lật sách, chỉ thấy ở phía trên quả nhiên viết một nhóm chữ lớn rồng bay phượng múa.
"Trước khi tu luyện, cần phải tự cung!" (Tự cung: tự cắt ch*m)
"Con m* nhà ngươi!"
Trần Khuynh Địch trực tiếp ném Quỳ Hoa Bảo Điển trong tay xuống đất, tâm tình hưng phấn vừa rồi như mây khói thoảng qua, toàn bộ không còn. Gặp quỷ, hệ thống lại có thể hố hắn như vậy!
"Ngươi có ý thức đúng không! Ngươi tuyệt đối có ý thức đúng không!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không có."
"Đi ra! Hệ thống đáng chết, ngươi đi ra cho ta! Ta nhất định phải làm thịt ngươi!"
Sau khi bão nổi một trận, Trần Khuynh Địch vẫn bất đắc dĩ nhặt Quỳ Hoa Bảo Điển lên. Đừng hiểu lầm, đương nhiên là hắn không có ý định luyện bản thần công vua hố này. Chẳng qua nói như thế nào, đây cũng là võ công tuyệt thế, tuy chuyên môn để cho thái giám

dùng, nhưng ở trên thế giới này không phải là không có thái giám.
Trần Khuynh Địch nghĩ đến chuyện đưa bản thần công này cho hoàng triều Đại Càn, sau đó đổi một bản thần công đáng tin cậy về. Tin tưởng với thân phận của mình, loại giao dịch này là vẫn làm được.
"Nói đến, địa phương mà Dương Xuân đi, chắc là Vạn Tượng Sơn a."
Tuy không đi cùng, nhưng Trần Khuynh Địch cũng chú ý đến tin tức truyền từ Vạn Tượng Sơn tới, cho nên đương nhiên cũng đoán được, nhưng vì tránh nghi ngờ mới không đi.
"Tích! Tuyên bố nhiệm vụ hệ thống!"
"Tên nhiệm vụ: Bước thứ hai trên con đường xưng bá!"
"Giới thiệu nhiệm vụ: Di tích của Đại Lôi Âm Tự ngày xưa đã xuất thế, tuy kí chủ có chân truyền của Thuần Dương Cung, tu luyện Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, nhưng chỉ giới hạn trong nội công. Võ giả muốn xưng bá cùng cảnh giới, trong ba thứ —— nhục thân, nội công, nguyên thần —— thiếu một thứ cũng không được. Trong di tích của Đại Lôi Âm Tự có hai môn thần công luyện thể, mời kí chủ chọn lấy một môn, đặt vững cơ sở cho con đường xưng bá của ngài."
"Trừng phạt nhiệm vụ thất bại: Xoá bỏ!"
Nhắc nhở của hệ thống khiến cho sắc mặt của Trần Khuynh Địch lập tức cứng ngắc lại.
"..."
Nếu trực giác của hắn không sai, cái gọi là di tích Đại Lôi Âm Tự, chính là chỗ Dương Xuân đi a?
"Bình tĩnh, ta phải tỉnh táo, đúng, đúng rồi, không phải hệ thống đã nói rồi hay sao, trong di tích có hai bản thần công, ta chỉ cần không tranh với Dương Xuân, đi tìm một bản thần công khác thì không được sao? Không sai! Như vậy là được!"
Ôm ý nghĩ như vậy, Trần Khuynh Địch liền nện bước chân nặng nề đi đến Vạn Tượng Sơn.
Sau đó hắn thấy một màn trước mắt.
"Trần Tiêm Tiêm? Dương Xuân? Sao hai người các nàng lại lăn lộn cùng với nhau rồi? ? ?"
Nhìn thấy tình cảnh cùng chung hoạn nạn của Dương Xuân và Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy nhịp tim dừng lại, thế này không đúng a! Sau này mình trông cậy vào Dương Xuân giúp mình đối phó với Trần Tiêm Tiêm, sao bây giờ hai người này lại ở cùng một chỗ? ? ?
Trần Khuynh Địch lập tức có cảm giác uy hiếp cực lớn.
"Chuyện gì thế này?" Trần Khuynh Địch hít sâu mấy hơi, lúc này mới coi như khôi phục lại tâm tình, bắt đầu quan sát tình huống hiện giờ.
Kết quả là sau khi nhìn thấy thái tử Hoành Xương, khóe mắt của hắn giật giật, đây không phải là đám người liên quan đến Dương Xuân

sao. Ở trong kịch bản chắc chắn là nhân vật phản diện, không khác gì hắn mấy. Về phần người bên cạnh ở bên cạnh...
"Trần Khuynh Địch! Không ngờ ngươi cũng tới? !"
Ấy?
"Ngươi là ai a?" Trần Khuynh Địch hơi nghiêng đầu, nhìn Long Ngạo Thiên nói, cũng không phải là hắn cố ý không nhận ra đối phương, mà là do bản thân hắn không tiếp thu toàn bộ ký ức của cỗ thân thể này.
Phải biết rằng, ký ức là một thứ phi thường đặc thù, nó tượng trưng cho kinh nghiệm cuộc sống của một người, thậm chí là quá trình bồi dưỡng tính cách của một người. Nếu một người đồng thời có ký ức của hai người, vậy rốt cuộc hắn là ai đây? Có thể biến thành người trong trí nhớ hay không?
Xuất phát từ kiêng kỵ đối với cái phương diện này, cho nên Trần Khuynh Địch cũng không chân chính tiếp nhận toàn bộ ký ức của thân thể, chỉ tiếp thụ ký ức liên quan đến võ đạo, còn có một ít ký ức liên quan đến nhân vật trọng yếu. Về phần Long Ngạo Thiên. Cho dù là ở trong trí nhớ của cỗ thân thể lúc đầu, Long Ngạo Thiên cũng không phải là nhân vật trọng yếu gì...cho nên Trần Khuynh Địch không biết là cũng không thể quở trách.
Nhưng chuyện hắn không biết, lại tạo thành thương tổn cực lớn cho Long Ngạo Thiên,
"! ! !" Chỉ thấy cả người hắn đang run rẩy như bị thần kinh, ngay cả tâm cảnh của võ giả cũng hứng chịu đả kích cực lớn. Chuyện này cũng khó trách, dù sao thì ở trong mấy năm này, cơ hồ mỗi giờ mỗi khắc hắn đều suy nghĩ đánh bại Trần Khuynh Địch như thế nào, đoạt lại địa vị Đạo Tử của bản thân ra sao. Nhưng người cướp đi tất cả của hắn...vậy mà lại không biết hắn.
Đúng là không có chuyện gì cho người ta cảm thấy thống khổ hơn chuyện này.
"Không biết ta, không biết ta, tốt, tốt! Thì ra là thế, vậy mà không biết ta? Ha ha ha, tốt! Phi thường tốt! Ta cho ngươi không biết ta!" Long Ngạo Thiên ngẩng đầu, hai mắt trở nên đỏ bừng, lộ ra vẻ mặt vô cùng dữ tợn.
"Giết!" Cương khí nổ tung, toàn thân của Long Ngạo Thiên lập tức bộc phát ra Phật quang vàng óng chói mắt, huyết khí vô song dâng lên, hóa thành một đạo quang ảnh Long Tượng màu máu ở sau lưng hắn, mang theo khí thế khủng bố giống như có thể chống một phương thiên địa. Lúc này khí tức của hắn đã ngưng tụ đến cực hạn, thậm chí là có mấy phần giống với cửu long hộ thể của thái tử Hoành Xương lúc trước.
"Ấy?" Trần Khuynh Địch sững sờ, lẽ nào đây là cừu gia của mình? Không đợi hắn mở miệng giải thích, Long Ngạo Thiên đang mất khống chế đã điều khiển Long Tượng màu máu đánh tới. Mỗi khi

Long Tượng đi một bước, đều làm cho toàn bộ mặt đất rung động, vỡ vụn. Sóng xung kích to lớn khuếch tán ra, thậm chí là có rất nhiều võ giả ở gần đó trực tiếp bị chấn động làm cho thổ huyết lui lại.

Chương 45: Giận điên

"..."
Mắt thấy cảnh này, Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng từ bỏ nói chuyện, hai mắt khẽ híp lại.
Một giây sau, hắn giơ nắm đấm lên.
"Ầm! ! ! !"
Tất cả mọi người đều không nhìn thấy chuyện gì xảy ra, nhưng ở trong sát na đó, Long Tượng màu máu khổng lồ ầm ầm nổ tung. Long Ngạo Thiên càng là bay ngược ra ngoài, trực tiếp nện vào vách tường của di tích, đụng sụp một mảng lớn, đồng thời còn dấy lên một vùng khí lãng mà mắt thường có thể nhìn thấy.
"Chuyện này không có khả năng!" Ba vị đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung —— Âu Dương Phong, Diệp Lương Thần, Triệu Hạo đang một mực giữ yên lặng, gần như đồng thời hét to lên.
"Làm sao có thể!" Triệu Hạo là người hét lên đầu tiên, bởi vì Long Ngạo Thiên nhìn qua cực kỳ có khí thế, vậy mà ở dưới một chiêu đã bị Trần Khuynh Địch trực tiếp đánh bay, nhìn như là không có sức hoàn thủ!
Nhưng trên thực tế, mặc dù giữa Long Ngạo Thiên và Trần Khuynh Địch là có chênh lệch, nhưng tuyệt đối không lớn đến mức có thể bị một chiêu đánh bại!
"Ầm!" Bức tường đã sụp đổ bị huyết khí ngập trời làm nổ tung, Long Ngạo Thiên đứng dậy, trên người vẫn có quang văn Long Tượng. Mặc dù trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nhưng không ngờ là không thụ thương, làn da tràn ngập ánh sáng màu đồng cổ rất cường hãn, mang theo ý cảnh vạn kiếp không phai mờ.
"Tốt! Tốt! Xem ra sau khi bế quan ngươi đã thật sự mạnh lên, nhưng còn chưa đủ! Bây giờ ta cũng không còn như xưa!"
Trần Khuynh Địch khẽ nhíu mày, lúc này hắn đã tìm được tin tức liên quan đến Long Ngạo Thiên trong trí nhớ, đều là đệ tử Thuần Dương Cung, hắn không hi vọng làm hỏng quan hệ. Nhưng đúng vào lúc này, Dương Xuân ở sau lưng đột nhiên đi lên phía trước, không biết vì sao lại thoáng một cái ôm lấy cánh tay của Trần Khuynh Địch.
"Đại ca ca! Tên kia! Còn có hắn! Vừa rồi bọn hắn đã xuất thủ với chúng ta!"
Sau khi nói xong, Dương Xuân còn khó hiểu liếc nhìn Trần Tiêm Tiêm ở sau lưng, biểu cảm của Trần Tiêm Tiêm bỗng dưng trở nên cứng đờ.
"Hả? Muội nói cái gì? Ra tay với các muội? Bọn hắn?" Trần Khuynh Địch sững sờ, sau đó nhìn về phía Long Ngạo Thiên và thái tử Hoành Xương mà Dương Xuân đang chỉ vào. Hắn biết thái tử Hoành Xương,

tám chín phần mười là nhằm vào Dương Xuân. Nhưng Long Ngạo Thiên hẳn là không oán không cừu với Dương Xuân, nói như vậy, Long Ngạo Thiên chỉnh là người nhằm vào Trần Tiêm Tiêm? Hơn nữa còn ra tay với nàng?
Cái kịch bản quen thuộc này, lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch nghĩ đến chuyện gì đó.
Tên Long Ngạo Thiên này...chẳng lẽ giống như hắn, là "nhân vật phản diện" sao?
Nói đến, cái tên Long Ngạo Thiên này cũng có khí chất đặc biệt của nhân vật phản diện, nói như vậy...
Nhân vật phản diện, trong phần lớn tình huống đều cung cấp động lực và áp lực cho sự trưởng thành của nhân vật chính. Trong tình huống bình thường, sở dĩ nhân vật chính có thể nhanh chóng trưởng thành, cống hiến của nhân vật phản diện tuyệt đối là rất nhiều. Mà tên Long Ngạo Thiên này, rõ ràng chính là nhân vật phản diện của Trần Tiêm Tiêm, xem ra hắn cũng đã bắt đầu gây áp lực cho Trần Tiêm Tiêm...
Chờ đã, nói như vậy, chẳng phải Long Ngạo Thiên đang giúp Trần Tiêm Tiêm nhanh chóng mạnh lên? !
Thần sắc của Trần Khuynh Địch nhìn Long Ngạo Thiên lập tức trở nên khó coi, khuôn mặt đã đen hơn phân nửa.
Mà ở bên kia, Long Ngạo Thiên lại cảm thấy sảng khoái với ánh mắt khó chịu của Trần Khuynh Địch: "Trần Khuynh Địch? ! Ha ha, cuối cùng ngươi cũng chịu nhìn thẳng ta sao? Chẳng lẽ ngươi sợ? Sợ cũng đã chậm! Lúc đầu ta định trở về mới đi khiêu chiến ngươi, xem ra bây giờ đã không cần, để ta đánh bại ngươi ở đây đi!"
"..."
Trần Khuynh Địch nhìn Long Ngạo Thiên đang phách lối, không khỏi suy nghĩ trong lòng: "Đây chính là hình tượng tiêu chuẩn của nhân vật phản diện a, tài liệu giảng dạy mặt trái a! Sau này cho dù mình có đắc ý hơn nữa, cũng nhất định phải không lộ hỉ nộ, tuyệt không thể lộ ra biểu cảm phách lối như vậy, thật sự là quá kéo cừu hận."
Sau đó, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, làm ra quyết định.
"Xin lỗi, trách thì phải trách ngươi làm nhân vật phản diện lại còn phách lối như thế đi."
Thân là nhân vật phản diện của Trần Tiêm Tiêm, sự tồn tại của Long Ngạo Thiên sẽ chỉ làm cho Trần Tiêm Tiêm mạnh lên. Như vậy chỉ cần hắn có thể trọng thương Long Ngạo Thiên, khiến cho hắn không rảnh đi gây phiền toái cho Trần Tiêm Tiêm, như vậy thì áp lực của Trần Tiêm Tiêm cũng sẽ giảm đi, cứ như vậy thì tốc độ phát triển của Trần Tiêm Tiêm sẽ không bị kích thích tăng tốc.
Đây chính là một biện pháp trá hình làm suy yếu nhân vật chính! Còn không gây ra cừu hận!

"Trần Khuynh Địch! Lấy Thuần Dương Công của ngươi ra! Ta sẽ dùng sự thật nói cho ngươi biết, ta mạnh hơn!" Long Ngạo Thiên hoàn toàn không hiểu sự giãy dụa ở trong lòng của Trần Khuynh Địch. Sau khi thấy hắn lại coi thường mình, lập tức lửa giận công tâm, đạp chân thật mạnh, xông về Trần Khuynh Địch như tên lửa!
"Đại Thuần Dương Công a..." Trần Khuynh Địch cảm nhận cương khí trong cơ thể, không lựa chọn thúc giục Đại Thuần Dương Công. Trên thực tế, chỉ riêng về mặt sức mạnh, Long Ngạo Thiên lúc này đã không kém Trần Khuynh Địch sử dụng Đại Thuần Dương Công trong mộ táng của Võ An Hầu. Nếu chỉ sử dụng Đại Thuần Dương Công mà nói, còn chưa đủ để định đoạt thắng bại.
Đương nhiên, thân là đệ tử Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch cũng biết rất nhiều võ học cao thâm, chẳng qua hắn cũng không định dùng.
Những võ học kia, nói cho cùng đều không phải là do bản thân Trần Khuynh Địch lĩnh ngộ ra, mà là do chủ nhân cũ của cỗ thân thể này tu luyện. Bất kể là ý cảnh, hay là đặc tính của võ công, đều không giống như Trần Khuynh Địch bây giờ. Nếu thật sự vận dụng, uy lực của của những loại võ học đó sẽ không bằng trước kia.
Càng huống chi, bây giờ Trần Khuynh Địch cũng không cần những loại võ học đó.
"Bây giờ ta, cũng có lực lượng chân chính thuộc về bản thân..." Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm, công kích của Long Ngạo Thiên cực kì nhanh chóng, lúc này đã tới trước mặt hắn. Vào thời khắc này, thời gian giống như dừng lại, Trần Khuynh Địch chỉ bình tĩnh đứng tại chỗ. Không đến một giây sau, khi khí tức của Long Ngạo Thiên cách hắn không quá một gang tay, hắn mới bắt đầu chuyển động.
Đấm ra một quyền! Tinh, khí, thần hợp nhất, lực quyền không ngừng tăng lên, muốn vượt qua tất cả trở ngại, trấn áp tất cả!
"! ! !"
Đấm ra một quyền, Trần Khuynh Địch trực tiếp đón nhận lực lượng Long Tượng của Long Ngạo Thiên. Hai người va chạm, lập tức dấy lên từng đợt khí lãng, thậm chí còn khiến cho di tích rung động.
Nhưng sau khi hai người va chạm, người cuối cùng rơi vào hạ phong lại là Long Ngạo Thiên tu luyện Long Tượng Thiên Pháp, nắm giữ nhục thân cường hãn!
"Làm sao có thể! Đó là vật gì!"
"Thiêu đốt nguyên thần? ! Không, không đúng, là quyền ý, hắn vậy mà đã ngưng tụ ra quyền ý? !" Thái tử Hoành Xương híp hai mắt lại, lần đầu lộ ra vẻ rung động. Hiển nhiên là quyền ý mà Trần Khuynh Địch lộ ra vào thời khắc này khiến cho hắn cảm thấy bất ngờ, trong mắt cũng nảy sinh một chút chiến ý.

Chương 46: Hàng Thế Long Vương Chân Kinh

Mà ở bên kia, Long Ngạo Thiên đã sắp bị giận điên.
"Ngươi đang xem thường ta sao? ! Thiên Ý Kiếm của ngươi đâu? Tiên Nhân Ấn Pháp của ngươi đâu? ! Huyền Công của ngươi đâu! Đều đi đâu rồi! Đối phó với ta chỉ cần dùng nắm đấm thôi sao? !"
Trần Khuynh Địch: "..."
Mặc dù rất xấu hổ, nhưng ngươi nói cái gì a? Ta đều không biết...
Tuy rất xấu hổ, nhưng Trần Khuynh Địch sẽ không dừng tay, mà lại đấm ra tiếp một quyền.
Vẫn không có bất kỳ võ kỹ nào, cũng không phải là bất kỳ loại quyền pháp nào, cũng không thúc giục bất kỳ công pháp nào, chỉ có một quyền đơn giản nhất. Nhìn như phổ thông bình thường, nhưng chỉ có Long Ngạo Thiên đối diện với nó mới có thể cảm nhận được, một quyền này ẩn chứa sức mạnh khủng bố cỡ nào! Cơ hồ là nghiền ép như bài sơn đảo hải!
Chết!
"Long Tượng Bàn Nhược Phục Ma Ấn!" Long Ngạo Thiên lên tiếng gầm thét, bộc phát ra toàn bộ lực lượng của mình, cũng lấy ra võ học Đại Lôi Âm Tự vừa đạt được. Vào thời khắc này, dưới sự phẫn nộ tận cùng và lực lượng toàn thân bạo phát, hắn vậy mà lại đột phá ràng buộc của bản thân, kéo cảnh giới lên Luyện Thần Phản Hư, lực lượng cũng tiến thêm một bước!
"Ha ha ha! Trần Khuynh Địch! Ngươi không phải đối thủ của ta! Chết đi!"
Tiếng cuồng tiếu của Long Ngạo Thiên im bặt, nắm đấm của Trần Khuynh Địch không có một chút trở ngại nào đâm thủng Long Tượng Bàn Nhược Phục Ma Ấn của Long Ngạo Thiên, cuối cùng hung hăng nện vào bụng Long Ngạo Thiên. Chỉ một quyền này, đã hoàn toàn đập tan tất cả sự phản kháng của Long Ngạo Thiên, lại đánh Long Ngạo Thiên bay vào bức tường đổ nát lúc trước.
"Phù..." Thu quyền đứng thẳng, Trần Khuynh Địch phun ra một ngụm trọc khí, sau đó nở một nụ cười vui vẻ như trẻ con.
Hắn đã thành công! Không dùng Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, cũng không dùng bất kỳ một loại võ học Thuần Dương Cung nào, chỉ hoàn toàn dựa vào quyền ý mà bản thân lĩnh ngộ ra, chân chính đánh bại một vị cường địch!
Cái cảm giác nà còn thoải mái hơn lúc trang bức ở trong mộ táng Võ An Hầu!
Vào thời khắc này, Trần Khuynh Địch mới chính thức có cảm giác:
"A, ta quả nhiên là xuyên việt đến thế giới cao võ!"
Mà ngoài việc Trần Khuynh Địch đang nở nụ cười, những người khác

cũng hoàn toàn bị rung động. Thực lực của Long Ngạo Thiên, mọi người đều rõ như ban ngày, nhưng không ngờ ở trước mặt của vị võ giả mới tới này, ngay cả một chiêu cũng không chống nổi! Sự tương phản mãnh liệt này cũng làm người ta cảm thấy hơi khó tin.
Chỉ có Trần Khuynh Địch và Long Ngạo Thiên bị đánh bay, mới có thể lĩnh ngộ được sự huyền bí trong đó.
Huyền bí chính là quyền ý của Trần Khuynh Địch.
Thiên hạ chúng sinh, bất kể võ giả hay phàm nhân, phần lớn đều tâm viên ý mã (*), bị việc vặt vãnh ràng buộc, dễ dàng bị dục vọng dụ hoặc, suy nghĩ tán loạn. Võ giả cũng là như vậy, võ học nhìn như rộng rãi bá đạo, trên thực tế lại là phân tán lực lượng, chiêu thức nhìn như không có sơ hở nào, trên thực tế lại sơ hở trăm chỗ.
(*) Tâm viên Ý mã ám chỉ cái tâm không đứng yên và cái ý phi nhanh như con ngựa
Mà Trần Khuynh Địch thì khác, quyền ý của hắn chính là tinh, khí, thần hợp nhất. Đánh ra một quyền, trong lòng không có ý khác —— cương khí, huyết khí, nguyên thần toàn thân hội tụ thành một thể —— dù chỉ là một quyền vô cùng đơn giản, cũng là kết tinh của lực lượng, không thể ngăn cản.
So sánh đơn giản nhất, dưới lực lượng tương tự, quyền của Trần Khuynh Địch như một thanh lợi kiếm tinh cương được rèn luyện trăm ngàn lần, mà Long Tượng Thiên Pháp của Long Ngạo Thiên tựa như một trang giấy tuy có diện tích lớn, nhưng chỉ có một lớp mỏng manh. Lấy kiếm đâm giấy mỏng, sao có thể không rách?
Đạo lý này cũng thích hợp với tất cả những người khác, chỉ cần đối thủ không đạt đến cảnh giới tinh, khí, thần hợp nhất như Trần Khuynh Địch, quyền của hắn chính là không gì không phá được. Một quyền đơn giản, cũng cần đối thủ phải dốc hết sức lực để ngăn cản, đương nhiên ở trong chiến đấu cũng là làm ít được nhiều.
"Ờ, ừm, ngươi không sao chứ..."
"Có ý tứ." Trong lúc Trần Khuynh Địch định đi xem Long Ngạo Thiên, thái tử Hoành Xương lại chủ động đứng ra, cản trước mặt của hắn.
"Không tệ, ngươi rất không tệ, nói tên của ngươi cho ta đi." Cửu long quấn quanh người của thái tử Hoành Xương, kiêu ngạo nhìn Trần Khuynh Địch. Mặc dù ở trong mắt có thêm mấy phần trịnh trọng, nhưng vẫn có cảm giác cao cao tại thượng nhìn xuống.
"Ồ." Trần Khuynh Địch cổ quái nhìn đối phương, hắn cũng biết thân phận của vị này, chắc là nhân vật phản diện dành riêng cho Dương Xuân. Chẳng qua là không giống như Long Ngạo Thiên, hắn vẫn rất hoan nghênh nhân vật phản diện của Dương Xuân, dù sao thì Dương Xuân trưởng thành, vẫn tốt hơn Trần Tiêm Tiêm trưởng thành nhiều lắm.
"Ừm, ta..."
"Ít nói nhàn thoại!" Thái tử Hoành Xương hoàn toàn không quan tâm

đến ý tứ của Trần Khuynh Địch, trực tiếp đưa tay đấm ra một quyền!
Cửu long hộ thể, thái tử Hoành Xương vừa ra tay, lập tức lộ rõ chênh lệch với Long Ngạo Thiên. Chỉn con hắc long đan xen nhau gầm thét, trong quyền phong còn có từng trận long ngâm, khiến cho không ít võ giả ở xung quanh đầu đau muốn nứt.
Một quyền này, còn có ẩn chứa công kích tinh thần!
"Hừ." Trần Khuynh Địch đưa tay, năm ngón khép lại thành quyền, quyền ý lại được ngưng tụ ra!
Ầm ầm ầm! Đất trời rung chuyển, nhất thời toàn bộ di tích cũng bắt đầu chấn động. Một luồng tinh khỉ hội tụ trong tứ chi bách hài của Trần Khuynh Địch, cuối cùng xông ra từ huyệt Bách Hội , hóa thành một chùm tinh khí lang yên phóng lên tận trời, mênh mông cuồn cuộn, như tạo ra một phiến thiên địa.
Mà trong cái nháy mắt này, toàn bộ di tích lún xuống, dường như có một tòa núi lớn lăng không đè xuống, mang theo trọng áp mấy trăm vạn cân.
Lang yên cuồn cuộn, đổ từ trong cơ thể của Trần Khuynh Địch xuống như hồng thủy. Thay thế huyết khí và cương khí, đây là tinh khí lang yên hình thành sau khi tinh, khí, thần của Trần Khuynh Địch hợp nhất. Giống như mặt trời sơ sinh, tuy có màu đen, nhưng lại mang theo nhiệt lượng nóng bỏng đến mức làm cho người ta kinh ngạc.
"!"
Trong lang yên, Trần Khuynh Địch chậm rãi ra quyền, mỗi khi quyền tiến lên một phần, toàn bộ di tích sẽ trầm xuống một phần, giống như không chịu nổi trọng lượng của một quyền này. Lực quyền chưa tới, cửu long hộ thể của thái tử Hoành Xương đã phát ra âm thanh không chịu nổi gánh nặng, trên vảy rồng cứng rắn xuất hiện từng vết nứt.
"Đến hay lắm!" Hai tay của thái tử Hoành Xương kết ấn, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một vệt đỏ tươi. Chỉn con hắc long quanh người hội tụ vào một chỗ, hóa thành một con cự long màu đen chân thực hơn, cũng to lớn hơn. Trong lúc đóng mở lân phiến, cương khí lộ ra đã không thể dùng sự hùng hậu để hình dung, mà hoàn toàn trở thành thực chất, có thể sánh với kim thiết!
Đây là một trong những con át chủ bài áp đáy hòm của thái tử Hoành Xương, Hàng Thế Long Vương Chân Kinh của họ Cơ —— hoàng tộc Đại Chu. Ngưng tụ cửu long hộ thân thành cự long, sau đó dùng khí huyết của bản thân vẽ rồng điểm mắt, khiến cho nó bộc phát ra lực phá hoại viễn siêu trạng thái bình thường. Tuy có hao tổn khí huyết, nhưng nhưng uy lực mang lại tuyệt đối là đáng giá!

Chương 47: Cực kỳ thân mật

Thiết quyền đập xuống, cự long màu đen gào thét lao về phía trước! Song phương đụng vào nhau, như hai ngọn núi va chạm. So với Long Ngạo Thiên, tuy thái tử Hoành Xương cũng không đạt đến trạng thái tinh, khí, thần hợp nhất, nhưng bất kể là chất lượng hay là số lượng, cương khí của hắn đều viễn siêu so với đối phương. Cho nên lực lượng của hắn tuy phân tán, cũng vẫn cường đại!
Nếu nói cương khí của Long Ngạo Thiên chỉ là một tờ giấy mỏng, như vậy cương khí của thái tử Hoành Xương chính là một tấm thuẫn gỗ.
Chẳng qua...cuối cùng thuẫn gỗ cũng chỉ là thuẫn gỗ, vẫn yếu hơn lợi kiếm một bậc!
Cự long màu đen ầm ầm nổ tung, thân thể khổng lồ trực tiếp vỡ nát, hóa thành cương khí bay tán loạn. Ở dưới lực phản chấn, sắc mặt của thái tử Hoành Xương đỏ bừng, suýt nữa là trực tiếp phun ra một ngụm máu, trong mắt cũng lộ ra vẻ khó tin, hiển nhiên là rất chấn kinh.
Mà ở bên kia, Trần Khuynh Địch cũng thu hồi tinh khí lang yên, sắc mặt hơi tái nhợt.
Quyền ý của hắn tuy cường đại, nhưng bản thân của việc hợp nhất tinh, khí, thần cũng phi thường tiêu hao tâm thần. Dù sao thì một người không thể tập trung suy nghĩ vào một việc trong thời gian dài, tập trung quá lâu tâm thần sẽ mỏi mệt, tuy cương khí của hắn không tiêu hao, nhưng lại tiêu hao rất nhiều tinh thần lực.
"Xem ra phải nghĩ biện pháp kiếm một môn bí pháp nguyên thần để tu luyện." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, lại nhìn về phía thái tử Hoành Xương, thấy đối phương lộ ra thần sắc âm tình bất định.
"Hừ, rất tốt, lần này là do ta thất sách, không ngờ được tiến ngươi lại có tiến bộ lớn như thế. Ngươi có thể bảo hộ cháu gái của ta trong lúc nhất thời, nhưng sẽ không bảo vệ được nàng cả đời, lúc này ta cũng không phải ở trong trạng thái đỉnh phong, lần sau gặp lại, sẽ không như ý ngươi!" Thái tử Hoành Xương hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới những người khác, trực tiếp gọi thủ hạ của mình rời đi.
Đương nhiên Trần Khuynh Địch sẽ không tận lực ngăn cản hắn.
Mà vào lúc này, ba người Triệu Hạo, Diệp Lương Thần, Âu Dương Phong cũng xông tới, hơi mất tự nhiên chắp tay với Trần Khuynh Địch, nói: "Ra mắt Đạo Tử sư huynh."
"Ừ, không có gì, ta chỉ đến xem mà thôi, ừm, các ngươi hãy mang Long Ngạo Thiên về đi." Trần Khuynh Địch khoát tay, sau đó nhìn về phía Dương Xuân nói: "Đi thôi!"

"Ừm!" Trần Khuynh Địch chưa kịp dẫn Dương Xuân rời xa khỏi di tích, bọn hắn đã bị một người cản lại. Trần Khuynh Địch vốn định không nhìn đối phương, nhưng góc áo lại bị người ta nắm chặt, hoàn toàn không có ý buông tay. Mà bản thân hắn thì cứng đờ cả người, sau khi do dự một lát, vẫn chậm rãi quay đầu lại.
Mà ở sau lưng hắn, Trần Tiêm Tiêm đang phồng má lên, dùng vẻ mặt bất mãn nhìn hắn.
"Ờ, Trần..sư muội?" Nhìn biểu cảm bất mãn, phồng má lên của Trần Tiêm Tiêm, trong lòng của Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy lạnh lẽo. Lúc trước, hắn nhiều lần lấy cớ bế quan để không gặp bà cô này, kết quả là hắn nói bế quan với người ngoài, bản thân lại chạy đến nơi đây. Chẳng phải là hắn đang lừa dối nàng sao.
Lần này bị bắt tại chỗ, lại gây ra cừu hận.
"Sư huynh, nàng là ai?"
"Ấy?"
Vượt quá dự liệu của Trần Khuynh Địch chính là, Trần Tiêm Tiêm đột nhiên chỉ vào Dương Xuân, dùng ngữ khí bình tĩnh nói.
"Hỏng bét! Không hổ là nhân vật chính a! Bây giờ đã bắt đầu lôi kéo nhân vật chính khác làm đồng minh! Thế này thì không được! Vạn nhất Dương Xuân trở thành đồng minh với Trần Tiêm Tiêm, ta phải làm sao? !"
"À, ờ, nàng..." Trần Khuynh Địch nhìn trái nhìn phải, trên trán nhất thời có một chút mồ hôi. Mà đúng vào lúc này, Dương Xuân lại chủ động đi về phía trước, thoáng chốc ôm lấy cánh tay Trần Khuynh Địch, nhìn Trần Tiêm Tiêm bằng ánh mắt mang theo cảm giác ưu việt, dùng ngữ khí vui sướng nói:
"Ta và đại ca ca có quan hệ cực kỳ, cực —— kỳ —— thân —— mật a!"
"Cực, cực kỳ? ? !" Trần Tiêm Tiêm lùi lại hai bước, lộ ra vẻ tương đối bị đả kích: "Chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ Dương Xuân vì phát hiện ra Trần Tiêm Tiêm bị ta lôi kéo, cho nên cảm thấy rất thất vọng sao. Hỏng bét, chẳng phải như vậy sẽ biến thành ta hoành đao đoạt ái sao, lại sắp kéo cao giá trị cừu hận của Trần Tiêm Tiêm..."
Vào lúc trong lòng của Trần Khuynh Địch đấm ngực giậm chân, cảm thấy bản thân lại kéo cao giá trị cừu hận của nhân vật chính, thì Trần Tiêm Tiêm nhìn chằm chằm vào Dương Xuân, trong mắt lộ ra sự không cam lòng nồng đậm.
Mà Dương Xuân thì thận trọng cười một tiếng: "Hì hì hì."
"Ta sẽ không thua!" Trần Tiêm Tiêm đột nhiên cắn răng, lớn tiếng nói, sau đó trực tiếp lấy một khối ngọc giản khắc tượng Phật từ trong ngực ra, không nói lời gì mà kín đáo đưa cho Trần Khuynh Địch nói: "Đây là cơ duyên mà ta đạt được trong di tích, lúc trước sư huynh tặng cho ta một kiện bảo binh thượng phẩm, ta vẫn chưa có cơ hội báo đáp, xin sư huynh đừng cự tuyệt!"

Sau khi nói xong, Trần Tiêm Tiêm còn liếc Dương Xuân, lộ ra vẻ đắc ý, hỏi: "Sư huynh đã từng tặng bảo binh thượng phẩm cho người nào khác chưa?"
Trần Khuynh Địch vô ý thức trả lời: "Ờ, chưa..."
"A!" Ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm nhìn Dương Xuân lập tức trở nên đắc ý hơn, mà lúc này thần sắc của Dương Xuân lại cứng đờ.
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch vừa lấy lại tinh thần đã sa vào sự xoắn xuýt, bởi vì ở trong đầu hắn đã vang lên âm thanh của hệ thống: "Tích, phát hiện Trượng Lục Kim Thân —— một trong hai đại thần công của Đại Lôi Âm Tự. Nếu kí chủ nhận lấy, nhiệm vụ sẽ hoàn thành, đồng thời thu được một lần rút thưởng cao cấp."
"Ồ..." Bây giờ Trần Khuynh Địch coi như cũng đã hiểu ra, nhân vật chính không hổ là nhân vật chính. Ở trong tòa di tích này có hai bản thần công tuyệt thế, nếu hắn đoán không sai, một bản thì nằm trong tay của Dương Xuân, một bản khác hẳn là của Trần Tiêm Tiêm, nhưng bây giờ Trần Tiêm Tiêm lại muốn đưa thứ này cho hắn...
Nhưng nếu hắn thu, vậy coi như là cướp đoạt cơ duyên của nhân vật chính a. Nhưng nếu không thu, vạn nhất Trần Tiêm Tiêm mạnh lên nhờ vào thứ này thì phải làm sao? Hơn nữa nếu không thu, hắn sẽ không hoàn thành nhiệm vụ, chung quy là cũng không thể cướp đoạt của Dương Xuân a. Hơn nữa hắn không ngờ Trần Tiêm Tiêm lại chủ động đưa cơ duyên của bản thân cho hắn, rốt cuộc là vì sao...
Không phải là cơ duyên có nguy hiểm gì đó chứ? Chẳng lẽ là có âm mưu? !
"Sư huynh? Mau nhận lấy đi! Đây là tâm ý của ta, dù sao thì quan hệ của chúng ta cũng cực —— kỳ —— tốt —— mà!"
"À!" Trần Khuynh Địch chợt lạnh cả người, lập tức cảm thấy ngọc giản tượng Phật ở trong tay nóng phỏng tay.
"Ta, ta cũng có thể!" Đột nhiên, không biết vì sao Dương Xuân thoáng một cái liền trở nên kích động. Tiếp theo liền thò tay vào ngực, vậy mà cũng lấy ra một cái ngọc giản, mạnh bạo nhét vào tay của Trần Khuynh Địch.
"Cơ duyện của ta tốt hơn của nàng nhiều! Hay là dùng của ta đi!"
"Tích! Chúc mừng kí chủ! Phát hiện ra Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền —— một môn thần công khác trong di tích Đại Lôi Âm Tự. Nếu kí chủ nhận lấy, nhiệm vụ sẽ tự động hoàn thành!"
Trần Khuynh Địch nhìn ngọc giản trong hai bàn tay, lập tức rơi vào sự xoắn xuýt.
Xử lý như thế nào a?

Chương 48: Trượng Lục Kim Thân

"Đại ca ca! Ca ca muốn chọn cái nào? !"
"Sư huynh, của ta tuyệt đối sẽ tốt hơn!"
Trần Khuynh Địch há to miệng, dùng vẻ mặt không biết làm sao nhìn Dương Xuân và Trần Tiêm Tiêm —— một trái một phải, hai nàng đang nhìn hắn bằng ánh mắt cố chấp cực kỳ giống nhau.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: chỉ có tiểu hài tử mới tiến hành lựa chọn, người lớn sẽ lấy tất cả!"
"Bớt đi! Đừng làm loạn thêm, hệ thống đáng chết nhà ngươi!" Trần Khuynh Địch hít sâu mấy hơi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói: "Ta không thể nhận, đây là cơ duyên của các muội."
"Hả? !"
"Sao lại có thể như vậy!"
Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân thất vọng nhìn Trần Khuynh Địch, hiển nhiên là không hài lòng với câu trả lời của hắn.
"Tích! Hệ thống nhắc nhở, nếu không lấy gì cả, coi như nhiệm vụ thất bại, trừng phạt chính là xoá bỏ!"
"Á!" Sắc mặt của Trần Khuynh Địch cứng đờ, đành phải lúng túng mở miệng: "Vậy, vậy, nếu không, hai muội hãy phục chế một phần ngọc giản cho ta, như thế nào? Ta có thể trao đổi đồng giá..."
Không bỏ thứ gì ra mà lấy cơ duyên của nhân vật chính là không được, với nhân vật phản diện mà nói, đây tuyệt đối là con đường chết. Cho nên chỉ có thể dùng phương thức trao đổi, hơn nữa hắn cũng không trực tiếp lấy đi cơ duyên, mà là phục chế lại một phần, như vậy chắc là cũng tạm được phải không?
Trần Khuynh Địch suy nghĩ một lát, hơi do dự lấy một thanh trường kiếm và một chiếc nhẫn ra, nói: "Đây là hai kiện thần binh Tiên Thiên, đều là thứ mà trước kia ta dùng, theo thứ tự là Khai Dương Kiếm và Thuần Dương Giới. Mỗi người các ngươi chọn một món, thế nào..."
"Ta chọn cái này!" Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân gần như đồng thời xuất thủ, chỉ vào Thuần Dương Giới.
"A!"
"Hừ!"
Hai nữ liếc nhau, đều lộ ra ánh mắt tuyệt đối không nhường nhịn, quyết lấy cho bằng được.
"Đây là của ta! Ngươi dùng thanh kiếm mẻ kia đi!"
"Dựa vào cái gì! Ta thấy chiếc nhẫn này hữu duyên với ta, đưa cho ta thì tốt hơn!"
"Nghĩ cùng đừng nghĩ! Đây chính là do đại ca ca cho ta!"
"Nói bậy! Đây là sư huynh ta cho ta!"

Hai người tranh đoạt được một nửa, lại gần như đồng thời quay đầu, nhìn Trần Khuynh Địch trăm miệng một lời nói: "Ca ca, ca muốn đưa chiếc nhẫn này cho ai!"
Trần Khuynh Địch đầu đầy mồ hôi nhìn hai người đang tranh đoạt với nhau. Không hổ là nhân vật chính a, ánh mắt của hai người đều tốt như vậy, biết Thuần Dương Giới là thần binh thượng phẩm, hơn một đẳng cấp so với thần binh trung phẩm Khai Dương Kiếm...
"Ờ, à...nếu không ta sẽ đổi một món khác?" Trần Khuynh Địch sờ sờ túi trữ vật, lấy một chuỗi dây chuyền óng ánh long lanh, như được chế tạo từ hổ phách ra nói: "Đây là dây chuyền Thú Hồn, dùng nó có thể triệu hồi ra một thú hồn của ma thú Tiên Thiên. Cảnh giới của thú hồn sẽ tăng lên theo tu vi của người sử dụng, cao nhất có thể đến Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong..."
"Ta muốn cái này!" Trần Tiêm Tiêm giành trước một bước, trực tiếp nắm chặt dây chuyền Thú Hồn.
Mà Dương Xuân thì 'A' một tiếng, có vẻ ảo não. Chẳng qua là sau khi nhìn Thuần Dương Giới trong tay, vẫn thở nhẹ một hơi, cũng không tranh đoạt với Trần Tiêm Tiêm nữa.
"Như thế là đều hài lòng?" Trần Khuynh Địch thở phào nhẹ nhõm. Không biết vì sao, hắn luôn có cảm giác sống sót trong địa ngục, chẳng qua là vì sao các nàng phải xoắn xuýt với hai loại thần binh dây chuyền và nhẫn a?
Trao đổi xong, Trần Khuynh Địch đạt được ngọc giản phục chế cơ duyên của các nàng, trong đầu cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống:
"Tích, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúc mừng kí chủ, đạt được một lần rút thưởng cao cấp."
Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Trần Khuynh Địch gần như chạy trốn trở về Thái Hoa Sơn, trực tiếp chui vào Thủ Tọa Phong của mình.
"Phù, vẫn là nơi này làm cho người ta an tâm nhất..." Nhìn mật thất bế quan của mình, Trần Khuynh Địch thở ra một hơi thật dài, tỏ ra vẻ vô cùng hài lòng. Trong thế giới băng lãnh tràn đầy nhân vật chính, chỉ có cái mật thất này là có thể làm cho hắn cảm nhận được một chút ấm áp.
Sau khi quét dọn căn phòng nhỏ ấm áp của mình, Trần Khuynh Địch lại bắt đầu cuộc sống bế quan vui sướng.
Sở dĩ lúc trước hắn xuất quan, là vì không có thứ gì để luyện, nhưng bây giờ lại không giống như lúc trước.
"Trượng Lục Kim Thân, Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền..." Trần Khuynh Địch lấy ra ngọc giản sao chép hai bản thần công trao đổi được từ tay Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân, bày ra trước mặt.
"Không hổ là Phật tông a, hai bản đều là thần công luyện thể tiêu chuẩn."
Sau khi tốn trọn vẹn hai canh giờ xem hết hai bộ công pháp này,

Trần Khuynh Địch không khỏi cảm khái, nhân vật chính thật không hổ là nhân vật chính a, cơ duyên đạt được đều là thần công khoáng thế.
Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, là thần thông pháp tướng Phật môn tiêu chuẩn, được các La Hán của Phật môn chuyên môn tu luyện. Đây là võ công Phật môn lấy sát phạt làm chủ, ẩn chứa lực lượng vô cùng đáng sợ, hơn nữa sau khi tu luyện thành công còn có thể nâng cao cường độ lục phủ ngũ tạng của võ giả trên phạm vi lớn. Mà tên như ý nghĩa, môn võ công này càng là một môn quyền pháp vô song. Phi thường thích hợp với loại võ giả dùng quyền như Trần Khuynh Địch.
Mà bộ Trượng Lục Kim Thân thì không giống như Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, mà dùng Kim Cương Ấn rèn luyện thân thể, diễn hóa một vị pháp tướng 'Bất động Thích Ca Như Lai' trong cơ thể. Sau khi đại thành sẽ không có bất kỳ lực công kích nào, cũng không tăng trưởng lực lượng, chỉ đơn giản là cứng. Thân như lưu ly, kim cương bất hoại, rất tương tự với Kim Cương Bất Hoại - thần công của Thiếu Lâm Tự.
Mà nếu kết hợp hai môn công pháp này với nhau...thì đặc biệt thích hợp với Trần Khuynh Địch bây giờ.
"Đúng rồi, ta còn một lần rút thưởng cao cấp phải không, hệ thống?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Đúng, bây giờ kí chủ muốn rút thưởng hay sao?"
"Đương nhiên, rút cho ta!"
Sau một hồi quay bàn quay, âm thanh của hệ thống lại vang lên:
"Chúc mừng kí chủ rút trúng tạp vật, hệ thống sẽ trợ giúp kí chủ nhanh chóng tăng tu vi của Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền còn có Trượng Lục Kim Thân lên. Trợ giúp kí chủ mau chóng tăng tiến độ tu luyện của hai môn công pháp này. Không cần phải khách khí, hãy cảm tạ bản hệ thống đi."
Sau đó ở trong đầu Trần Khuynh Địch xuất hiện cái một mũi tên hướng lên.
"Là giả sao?" Trần Khuynh Địch sờ sờ mũi tên, thấp giọng lẩm bẩm. Hắn vừa muốn tu luyện Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền và Trượng Lục Kim Thân, hệ thống liền miễn phí giúp hắn nâng cao tiến độ của hai môn võ công này, vận khí của hắn có thể tốt như vậy?
"Cái đồ chơi này không có tác dụng phụ gì đó chứ?"
Hệ thống không trả lời, Sắc mặt của Trần Khuynh Địch lập tức cứng đờ: "Này? Hãy cho ta một câu trả lời khẳng định, chuyện này là sao?"
"Hệ thống nhắc nhở: Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền chủ tu lực lượng nhục thân, nhưng cần cường độ nhục thể cực cao để phụ trợ. Trượng Lục Kim Thân chủ tu cường độ nhục thể, nhưng khuyết thiếu lực lượng. Phối hợp hai thứ với nhau, không thể nghi ngờ là trời ban cơ hội tốt, cộng thêm quyền ý của kí chủ, đủ khiến cho thực lực của

kí chủ tiến thêm một bước..."

Chương 49: võ công tà môn tuyệt hậu

"Nhưng rốt cục là có tác dụng phụ hay không? !"
" Phật môn chú trọng sắc tức thị không, không tức thị sắc, cho nên phần lớn công pháp luyện thể của Phật môn cũng đều như thế. Một khi tu luyện thì nhất định phải bảo trì đồng tử thân, nếu không sẽ công phá nhân vong."
"M* nó!" Trần Khuynh Địch trực tiếp ném ngọc giản trong tay xuống đất, kiếm hơn nửa ngày, lại là hai bản Quỳ Hoa Bảo Điển!
Thật sự mà nói, nếu hắn chịu vung đao tự cung, đồng thời tu luyện Trượng Lục Kim Thân, Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, Quỳ Hoa Bảo Điển, sẽ có thể thu được lực lượng siêu cường, nhục thân bất hoại và tốc độ khủng khiếp. Lại phối hợp với nội công cường đại của bản thân, võ lâm chí tôn sẽ nằm ở trong tầm tay.
Con m* nó!
"Nghĩ cùng đừng nghĩ a! Ta tuyệt đối sẽ không tu luyện loại võ công tà môn tuyệt hậu này!"
"Hơn nữa phàm là nhân vật vung đao tự cung, cho dù có thể phong vân một cõi trong thời gian ngắn, nhưng cuối cùng cũng không thể trốn thoát khỏi vận mệnh cuối cùng của nhân vật phản diện. Đông Phương Bất Bại đủ cường hãn hay sao? Võ lâm chí tôn đủ trọng lượng hay sao? Còn không phải bị nhân vật chính vượt qua trong mấy năm, sau đó xử lý?"
"Ta mới không mắc lừa đây!"
"Tích, tuyên bố nhiệm vụ hệ thống!" Trong đầu của Trần Khuynh Địch vang lên âm thanh khiến cho hắn cảm thấy không ổn.
"Tên nhiệm vụ: Bước thứ ba trên con đường xưng bá!"
"Giới thiệu nhiệm vụ: Trời ban cho cơ hội tốt, không lấy sẽ bị hại ngược, mời kí chủ lập tức tu luyện Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền và Trượng Lục Kim Thân, đặt cơ sở vững chắc cho việc sau này xưng bá thiên hạ!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Một lần rút thưởng cao cấp."
"Trừng phạt khi thất bại: Xoá bỏ!"
Trần Khuynh Địch trợn mắt há mồm nhìn nhiệm vụ mà hệ thống tuyên bố, muốn nói một câu "con m* ngươi" mà không thốt ra được. Không ngờ còn có thao tác như thế? ! Đây là đang giỡn mặt hắn hay sao!
"M* nó! M* nó m* nó m* nó! Ta có thù gì oán gì với ngươi? !"
"Hệ thống nhắc nhở: Đây là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, nếu kí chủ tự làm thì tự chịu."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Thế này là ý gì a? Cái gì gọi là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện?

Chẳng lẽ sau này ta sẽ trở thành một con ngựa giống, mở ra một hậu cung thật to hay sao? Ta là loại người không có tiết tháo như thế hay sao? !
Hỗn trướng!
"Mời kí chủ lập tức bắt đầu tu luyện, nếu không sẽ xoá bỏ kí chủ."
"Biết rồi!" Bị sự uy hiếp vô lại của hệ thống bức bách, Trần Khuynh Địch đành phải khuất phục, ngoan ngoãn ngồi trên bồ đoàn, chuẩn bị tu luyện Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền và Trượng Lục Kim Thân.
Về phần cảnh cáo một khi mất đồng tử thân, sẽ công phá nhân vong, vậy thì vẫn còn lưu lại một tia hi vọng, không cần phải vung đao tự cung, chờ sau này lại nghĩ biện pháp khác...
Chỉ là, Trần Khuynh Địch vẫn nghĩ không ra, vì sao hệ thống hệ thống lại nhắm vào hắn như thế.
Theo lý thuyết, hắn thân là trùm phản diện, sao hệ thống không cổ vũ hắn đi làm một con ngựa giống, gây ra tai họa cho phụ nữ nhà lành khắp nơi a. Vì sao phải ước thúc hắn đây?
Dù sao, sau này đối thủ chân chính của hắn cũng chính là những nhân vật chính kia. Cho nên, mục tiêu của hệ thống hẳn là khiến cho hắn đi sống mái với nhân vật chính, kết thù, sau đó đi lên con đường của nhân vật phản diện. Chẳng qua, cho tới bây giờ nhân vật chính mà hắn thấy đều là nữ.Chẳng lẽ hệ thống còn đang lo lắng hắn sẽ cua được nhân vật chính?
Nghĩ gì thế, thật là buồn lo vô cớ, ha ha ha.
"Cua nhân vật chính? Ta nào dám làm loại chuyện này, hơn nữa cũng không có đủ độ thiện cảm a."
Trần Tiêm Tiêm thì không nói, giá trị cừu hận đã sắp đạt tới đỉnh, Dương Xuân thì hơi có thiện cảm, nhưng nàng quá nhỏ a, nào có ý nghĩ yêu đương.
"Hệ thống chung quy vẫn là hệ thống, vẫn quá khô khan a." Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, Trần Khuynh Địch lập tức nở một nụ cười, có cảm giác ưu việt do có IQ chiến thắng hệ thống.
"Hệ thống nhắc nhở: Ha ha ha."
Tại Thuần Dương Cung, Thủ Tọa Phong.
Trong mật thất bế quan của Trần Khuynh Địch.
Chỉ thấy Trần Khuynh Địch dùng hai tay kết ấn, Phật quang vô song trên đỉnh đầu hóa thành một vị pháp tướng Như Lai bất động bất hủ, giống như Thái Sơn ép lên trên người của hắn. Dưới cỗ áp lực bàng bạc này, toàn thân của Trần Khuynh Địch không ngừng vỡ vụn, tựa như đồ sứ bị tàn phá.
Nhưng sau khi bị tàn phá, Phật quang lại chữa trị cho hắn, cứ vòng đi vòng lại như vậy, sau khi tàn phá lại chữa trị, sau khi chữa trị lại tàn phá. Giống như đúc kiếm, không hợp cách thì nấu lại, gãy thì hòa tan, đến khi chế tạo ra một thanh thần binh khoáng thế, hoàn mỹ vô khuyết mới thôi.

Cơ bắp vỡ vụn, xương cốt tan thành mảnh nhỏ, nội tạng chảy máu, không thể hoạt động suôn sẻ.
Nhưng chính vì như thế, sau khi đúc lại, vì thích ứng với áp lực khổng lồ, độ cứng cỏi của cốt cách được gia tăng mãnh liệt, cứng rắn như sắt. Khiến cho huyết dịch tuần hoàn toàn thân, nội tạng tăng cường độ cứng. Để cho thân thể có thể hành động thông thuận dưới áp lực mạnh, cơ bắp toàn thân cũng trở nên tráng kiện, từng sợi giống như gân rồng. Ngay cả huyết dịch cơ bản nhất của võ giả, cũng dần dần được áp súc, máu loãng ban đầu dần trở nên đậm đặc như huyết tương, cuối cùng biến thành cát.
Không phải là bùn cát, mà là thiết sa! Huyết dịch như thiết sa, hạt hạt như thép, trong mỗi giọt máu đều ẩn chứa năng lượng to lớn, cường kiện thân thể của Trần Khuynh Địch, tăng sinh mệnh lực của hắn lên đến một trình độ cực cao. Theo thân thể không ngừng rèn luyện, biến hóa trong cơ thể của hắn cũng càng lớn.
"Ngưng!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên mở mắt, quát nhẹ một tiếng, ngay sau đó pháp tướng Như Lai trên đỉnh đầu cũng chắp tay trước ngực, tiếp theo bỗng nhiên trầm xuống, trực tiếp chui vào cơ thể của hắn! Từng chữ Phạn văn vàng óng lạc ấn trên da của hắn, từng đạo cương khí phụ gia trên mỗi một cơ quan nội tạng của hắn, nâng cao thân thể vốn đã được rèn luyện đến hoàn mỹ vô khuyết thêm một bước, lúc này da thịt màu vàng của hắn đã có thêm hào quang vàng óng!
Huyết dịch nặng nề được nội tạng mạnh hơn khởi động —— chảy khắp bảy mươi hai đại huyệt quanh người, như dòng lũ càn quét tứ chi bách hài của hắn —— mang theo huyết khí và cương khí, như từng con giao long. Được quyền ý của Trần Khuynh Địch chèo chống, hợp thành một mạch, lao khỏi huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu như hồng thủy vỡ đê.
"Phá!"
Ầm ầm ——! Như sét đánh trong trời trong, vào thời khắc này toàn bộ Thủ Tọa Phong thật sự trầm xuống hơn một mét, giống như có một vị cự nhân đang ngồi nghỉ ngơi trên núi. Đồng thời, rung động như địa chấn gần như phá tan tất cả các pháp trận xung quanh Thủ Tọa Phong, làm không ít đệ tử tạp dịch trên núi nhao nhao hoảng sợ.
Mà cùng vào một thời gian, ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, có một cột khí như cuồng long —— mênh mông cuồn cuộn, huy hoàng sáng tỏ, lật ngược nóc mật thất, xông phá bùn đất chồng chất của Thủ Tọa Phong, đánh tan đám mây xung quanh ngọn núi. Giống như một vòng mặt trời bay từ mặt đất lên không trung.

Chương 50: Âm Đô

"Luyện Thần Phản Hư!" Giữa thiên địa mây đen, cuồng phong gào thét, tất cả các dị tượng vây quanh cột khí như cuồng long kia rồi khuếch tán ra. Mấy trăm đệ tử tạp dịch trên Thủ Tọa Phong nhìn cột khí to lớn như cột chống trời này, người nào cũng bị dọa cho trợn mắt há mồm, mặt không còn một chút máu!
Mà cột khí to lớn này, cũng hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ Thuần Dương Cung.
"Tinh Khí Lang Yên? Sao dị tượng thần thông mà sau khi luyện thể đến trình độ nhất định mới có thể kích phát lại xuất hiện ở Thuần Dương Cung, là Thủ Tọa Phong sao? Chẳng lẽ là của Đạo Tử Thuần Dương!"
"Không chỉ là Tinh Khí Lang Yên! Còn có khí tức Luyện Thần Phản Hư, Khuynh Địch đã đột phá!"
"Hơn nữa còn không phải là đột phá bình thường, Tinh Khí Lang Yên, huyết khí Thuần Dương. Không ngờ ở phương diện thể tu thủ tọa cũng có tạo nghệ tinh thâm như thế!"
"Ha ha! Trời phù hộ Thuần Dương Cung chúng ta! Kể từ đây, xem thử còn có thánh địa võ đạo nào còn dám nói thiên kiêu của Thuần Dương Cung chúng ta là có danh mà không có thực lực nữa hay không?"
Từng suy nghĩ xen lẫn trong hư không, cuối cùng đều trở nên yên ắng, sau đó từ Vạn Thọ Cung —— chỗ sâu nhất của Thuần Dương Cung, có một cỗ kiếm ý bàng bạc đè ép tất cả mọi người phóng lên tận trời! Như tiên nhân giáng trần, nơi mà kiếm ý đến, trời đổ mưa rào, đất nở sen vàng, mang theo ý cảnh mọc cánh thành tiên!
"Là tông chủ!"
"Tông chủ đại nhân cũng bị kinh động, cũng đúng, Đạo Tử có thành tựu này, tông chủ đại nhân há có thể không đích thân chú ý?"
Kiếm ý cắt rách trời cao, nhanh như điện chớp rơi vào Thủ Tọa Phong, trong nháy mắt đã hóa thành một đạo kiếm quang xuất hiện ở trước mặt của Trần Khuynh Địch.
"Phù..." Mở hai mắt ra, trong mắt của Trần Khuynh Địch còn có một ít hưng phấn khó mà ức chế.
Chỉ có hắn biết, đây là lần đầu hắn chân chính đột phá từ khi xuyên việt!
Hơn nữa còn không phải là dựa vào Trần Khuynh Địch trước đây, mà là dựa vào bản thân, mở ra lối riêng rồi hoàn thành đột phá!
Không giống như mọi người tưởng tượng, Trần Khuynh Địch cũng không dựa vào tu luyện Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, sau đó dùng Thuần Dương cương khí làm cơ sở để hoàn thành

đột phá, mà hắn đột phá dựa vào quyền ý của mình!
Trần Khuynh Địch lúc trước, tuy cũng tu luyện ra quyền ý, nhưng chung quy lực lượng mà quyền ý có thể hội tụ không mạnh, chỉ có Thuần Dương cương khí là còn tạm được. Nhưng sau khi tu luyện Trượng Lục Kim Thân và Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, nhục thân huyết khí của hắn đã có thể xưng là đỉnh tiêm trong đồng giai, lực lượng mà quyền ý có thể ngưng tụ cũng chợt tăng lên mấy lần. Cũng chính vì như thế, hắn mới có thể tụ tập được Tinh Khí Lang Yên kinh thiên động địa, nhất cử xông phá ràng buộc cảnh giới! Tinh Khí Lang Yên xuyên suốt huyệt Bách Hội kia, không chỉ phá tan mật thất, mà còn phá tan cực hạn của hắn!
"Không thể không thừa nhận, hai môn võ công Phật môn này quả không hổ là kỳ danh, có uy lực tuyệt luân a! Nếu không có cái gọi là đồng tử công gặp quỷ thì còn tốt hơn..." Trần Khuynh Địch nghĩ như vậy, nhưng vào giờ này phút này hắn vẫn không phát hiện ra: Kỳ thực hắn đã phạm một sai lầm rất lớn trong vấn đề đồng tử công, đến nỗi sau này hồi tưởng lại, hắn tức giận đến hận không thể cho mình hai cái bạt tai. Rõ ràng là lỗi sai logic vô cùng đơn giản, vì sao hắn lại không phát hiện ra...
Chẳng qua bất kể thế nào, bây giờ hắn đã quên sạch sành sanh vấn đề về đồng tử công, đắm chìm trong mừng rỡ khi đột phá.
Nhưng không đợi hắn đắc ý, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đã bao phủ toàn thân, thình lình chính là đạo Tiên Nhân kiếm quang của Ninh Thiên Cơ!
"Nghĩa phụ? !"
Kiếm quang không đáp lời, nhưng nhắm thẳng vào Trần Khuynh Địch. Tiên Nhân kiếm kéo ra một đường cong mộng ảo, một đường chém ngang tới Trần Khuynh Địch, tạo ra một đạo kiếm khí chí cường! Bao trùm tất cả không gian xung quanh Trần Khuynh Địch, không có chỗ nào để chạy trốn, sát cơ nồng đậm làm cho người ta ngạt thở.
"Đến hay lắm!" Dưới tình cảnh nguy cấp, Trần Khuynh Địch không kịp nói gì, trực tiếp giơ tay lên, dùng năm ngón tay khép lại thành quyền!
Trong sát na, Tinh Khí Lang Yên ngập trời đều bị thu nạp, hội tụ trong thiết quyền của hắn, lộ ra một cỗ quyền ý —— mặc ngươi thanh thế ngập trời, ta tự sừng sững bất động.
Lúc đầu quyền ý của Trần Khuynh Địch là quyền ý phát huy lực lượng của bản thân đến cực hạn, nhưng bây giờ nội tình của hắn đã tăng lên, lực lượng quyền ý cũng tăng lên theo. Diễn biến đến cuối cùng, vậy mà mơ hồ có sự biến hóa, mà còn là một loại biến hóa cực kì bá đạo.
Một quyền này hạ xuống, cho dù ngươi có ngàn loại biến hóa, cũng đều phải phấn thân toái cốt, đầu rơi máu chảy dưới quyền của ta!

Trên quyền của Trần Khuynh Địch không có dị tượng, nhưng quyền ý bá đạo lại không thu liễm một chút nào, toàn bộ uy năng ngập trời lúc trước đều khóa trong một quyền này, khóa trong da thịt nhìn như bình thường này. Cứ như vậy, thẳng tắp đón nhận một tia Tiên Nhân kiếm quang mà Ninh Thiên Cơ vung ra!
Kiếm quyền tương giao, trong sát na, toàn bộ kiếm khí chí cường đã bị Trần Khuynh Địch đánh cho lõm một khối lớn. Trần Khuynh Địch cũng không dừng lại một chút nào, hai chân trái phải cùng dùng lực, dùng bí pháp phát kình làm cho lực lượng của bản thân nổ tung tại một điểm trên quyền, trong nháy mắt đã đập tan toàn bộ kiếm khí của Ninh Thiên Cơ.
Mà Tiên Nhân kiếm quang thì bị Trần Khuynh Địch vững vàng nắm trong tay!
Kiếm khí tung toé, tạo ra một bạch ấn thật sâu trong lòng bàn tay của Trần Khuynh Địch, nhưng không chảy ra một chút máu tươi nào.
Trong cái nháy mắt này, toàn bộ không gian đều trở nên yên tĩnh. Sau một hồi lâu, âm thanh của chưởng giáo chí tôn Thuần Dương Cung —— Ninh Thiên Cơ mới vang lên trong Thủ Tọa Phong.
"Không tệ!"

Tại đại thế giới Trung Thổ, trong quốc đô của Xa Trì Quốc —— nước lớn nhất trong ba mươi sáu nước Tây Vực.
Mây đen ép thành đoàn, lôi quang phích lịch, trên không trung có một trận dị tượngkéo dài trọn vẹn nửa canh giờ, mới coi như dần dần tiêu tán, cũng dẫn tới không ít nghị luận của người Tây Vực trong quốc đô. Chẳng qua, những năm gần đây thường xuyên có dị tượng như vậy, lúc đầu lúc còn có người tưởng là thiên thần nổi giận, bây giờ mây đen phích lịch này đã bị bọn hắn coi là chúc phúc.
Mà lúc mọi người trên mặt đất hoạt động như thường lệ, trong lòng đất Xa Trì Quốc, lại có một đám người nghênh đón chủ nhân.
"Điện hạ." Thái tử Hoành Xương sải bước đi trong địa đạo âm u, binh sĩ mặc thiết giáp hai bên nhao nhao cúi đầu với hắn.
Đẩy một cánh cửa to lớn ra, diện mạo thật của kiến trúc dưới đất này rốt cuộc cũng chiếu vào mắt hắn, đây là một đại động trong lòng đất bị đào rỗng hoàn toàn, mà không gian rộng rãi dưới đất này, có một tòa thành trì to lớn được xây theo tiêu chuẩn hoàng đô.
Sợ rằng người dân của Xa Trì Quốc mất cả đời cũng không nghĩ ra, dưới chỗ mà bọn hắn sinh hoạt, chính là một tòa thành trì cực lớn có diện tích vượt qua quốc đô của bọn hắn.
Nơi này, chính là nơi ở của tiền triều Đại Chu, hoàng tộc họ Cơ: Âm Đô.

Chương 51: Nam Cương

Sau khi đi vào Âm Đô, một vị thái giám mặt trắng cung kính đi tới, trên người của hắn nồng nặc âm khí, chỉ cần thở đã khiến cho không khí hạ nhiệt độ, làm cho người ta không rét mà run. Hiển nhiên cũng là một cao thủ cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa còn có thực lực tuyệt đối không kém hơn thái tử Hoành Xương.
Thái giám mặt trắng cúi đầu, nói khẽ: "Điện hạ, bệ hạ bảo ngài đến gặp."
"Ta đã biết." Thái tử Hoành Xương gật gật đầu, sau đó đi vào hoàng cung Âm Đô, đẩy đại môn cung Thái Tử ra.
Mà ở nơi đó...có một thân ảnh cao lớn mặc long bào, trông giống thái tử Hoành Xương như đúc, đang ngồi ngay ngắn. Chín con cự long màu đen xoay quanh thân thể, mang theo chấn động cương khí kinh khủng...giống như là một vị thái tử Hoành Xương khác!
Không, nói chính xác, hắn mới thật sự là thái tử Hoành Xương!
Công pháp đích truyền của Cơ gia Đại Chu vô cùng thần kỳ, tên là Hàng Thế Long Vương Chân Kinh. Tu luyện ra chín con hắc long, sau đó cửu long hợp nhất hình thành một con Hàng Thế Long Vương, công pháp sẽ coi như là đại thành. Làm như thế, Hắc Long cương khí rèn luyện ra sẽ cứng như cương như thiết, có cường độ không giống bình thường, cũng là chỗ tinh diệu của môn võ công này.
Nhưng thái tử Hoành Xương lại tiến thêm một bước trên cái cơ sở này.
Từ lúc tu luyện môn công pháp này, hắn đã bắt đầu dùng Tử Mẫu Nguyên Thai bồi dưỡng ra phân thân, vận dụng nhiều tài nguyên rèn luyện ra chín cỗ phân thân, mỗi cỗ phân thân đều chủ tu Hàng Thế Long Vương Chân Kinh. Hi vọng là có thể nhờ vào đó hội tụ ra chín con Hàng Thế Long Vương, sau đó lại hợp nhất chín con Hàng Thế Long Vương, tạo ra một vị Long Thần.
Dựa theo ý nghĩ của thái tử Hoành Xương, chỉ cần Long Thần vừa thành, hắn nhất định sẽ bước vào Tông Sư!
Cũng chính vì như thế, bình thường ngoại trừ tu luyện, thái tử Hoành Xương cũng chỉ tu luyện. Cho dù có chuyện, trong phần lớn tình huống cũng chỉ để cho phân thân đi chấp hành, mà phân thân thì chỉ tu luyện Hàng Thế Long Vương Chân Kinh, luận thủ đoạn thì yếu hơn bản tôn không ít, thực lực đương nhiên cũng không bằng. Nhưng cho dù vậy, võ giả trong cùng thế hệ có thể đánh bại phân thân cũng tuyệt đối không có nhiều.
"Đạo Tử Thuần Dương Cung đã ngưng luyện ra quyền ý, có ý tứ."
Trên bồ đoàn, bản tôn thái tử Hoành Xương thấp giọng lẩm bẩm, trên khóe miệng nhếch ra một nụ cười mỉm.

"Cũng được, nếu có ngươi bảo hộ, ta sẽ tạm thời bỏ qua vị biểu muội kia. Dù sao cũng không phải là đại sự gì, chờ lần sau ta giải quyết ngươi, sẽ thuận tay giải quyết nghiệt chủng kia."
Nhắm mắt lại, thái tử Hoành Xương tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện, mà một cỗ phân thân của hắn thì đứng lên, thay thế hắn đi gặp phụ hoàng của mình. Về phần Trần Khuynh Địch còn có Dương Xuân, đã bị hắn tạm thời quên sạch sành sanh.
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch cũng đi tới Vạn Thọ Cung —— chỗ sâu trong Thuần Dương Cung.
"Nghĩa phụ."
"Làm tốt lắm, xem ra lần bế quan này ngươi thực sự đã có đại tạo hóa."
Trong Vạn Thọ Cung, Ninh Thiên Cơ ngồi xếp bằng, một thanh trường kiếm bạch ngọc đặt trên đầu gối của hắn, phát ra tiếng kiếm minh nhẹ nhàng.
"Đều nhờ sự của nghĩa phụ bồi dưỡng." Trần Khuynh Địch cung kính nói, trông không kiêu ngạo một chút nào, khiến cho Ninh Thiên Cơ thấy thế cũng âm thầm gật đầu.
Chẳng qua đồng thời, trong mắt của hắn cũng có một chút nghi hoặc. Dù sao cũng là nhìn từ nhỏ đến lớn, với vị nghĩa tử của mình, Ninh Thiên Cơ cho rằng cũng cực kỳ thấu hiểu. Tính cách kiêu ngạo tự phụ, có vài phần thủ đoạn, cũng rất có thiên phú, thứ duy nhất khiến hắn hơi bất mãn, chính là tâm tính mơ tưởng xa vời...
Nhưng bây giờ xem ra, dường như tâm tính mơ tưởng xa vời ngày xưa cũng không còn.
Không nói những chuyện khác, vẻn vẹn bằng vào việc Trần Khuynh Địch có thể ngưng tụ ra quyền ý, đã thể hiện rõ tính cách của hắn. So với mơ tưởng xa vời trước kia, không thể nghi ngờ chuyện này càng là cước đạp thực địa, tiền đồ trong tương lai cũng càng rộng lớn.
Phải biết rằng, có lúc đơn giản thì lại cường đại hơn.
Chẳng qua, loại quyền ý này còn phi thường non nớt, cần một hoàn cảnh phù hợp để trưởng thành, chỉ dựa vào bế quan thì không thể bồi dưỡng...
Ý niệm tới đây, Ninh Thiên Cơ đột nhiên mở miệng nói: "Khuynh Địch, ngươi có muốn tạm thời rời cung hay không?"
"Rời cung?" Trần Khuynh Địch biến sắc, hắn không muốn rời cung a, thật vất vả mới có hai bản tuyệt học khoáng thế để tu luyện. Hắn chỉ muốn nỗ lực bế quan, tranh thủ sống qua bốn năm còn lại này...
Chẳng qua Trần Khuynh Địch nghĩ lại, bây giờ hắn có hệ thống đặt cơ sở, tốc độ tu luyện Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền và Trượng Lục Kim Thân hắn là cũng rất nhanh. Nếu bế quan khổ tu mà nói, đoán chừng tu không được bao lâu sẽ không có chuyện làm, đến lúc đó làm không tốt còn phải xuất quan!
"A, vì vậy cho nên hệ thống mới giúp ta nâng cao hai môn võ công

này a!"
"Chính là muốn ta không bế quan, đi kết thù với nhân vật chính đúng không?"
"Quá âm hiểm!"
"Bế quan thì không cần, nghĩa phụ, ngài nói rời cung, là đi đến chỗ nào?" Trần Khuynh Địch hỏi thăm dò, rời cung cũng có khác nhau. Nếu chỉ là ở trong Thanh Châu Đạo, vậy thì rời hay không cũng thế, trái lại còn tăng nhiều cơ hội chạm mặt với nhân vật chính. Ví dụ như lần này hắn bất ngờ gặp gỡ Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân, cho nên phải đi đến chỗ xa hơn...
"Đây là một nhiệm vụ nguy hiểm, địa điểm chắc là Nam Cương Đạo..."
"Ta nguyện ý đi!"
Thanh Châu Đạo, nằm ở phía bắc Đại Càn, Nam Cương Đạo, nằm ở phía nam Đại Càn.
Quả thật là địa phương chạy nạn hoàn mỹ nhất!
Đúng a, không cần bế quan, chỉ cần chạy đến chỗ nhân vật chính không đi được, chẳng phải là có thể dễ dàng sống qua bốn năm còn lại hay sao?
"Ngươi thật sự muốn đi?" Thần sắc của Ninh Thiên Cơ hơi do dự: "Vốn không muốn để ngươi tiếp xúc sớm như vậy, nhưng ở nơi đó, quyền ý của ngươi sẽ có không gian trưởng thành tốt hơn. Lúc đầu chỉ định phái một trưởng lão đi đến đó, nếu như ngươi muốn đi cũng được, nhưng ở nơi đó có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng..."
"Không sao!" Trần Khuynh Địch tỏ ra hào khí ngất trời nói, nguy hiểm? Nguy hiểm gì hơn khi chờ đợi ở chỗ này, ngày ngày mặt đối mặt với nhân vật chính? !
"!" Ninh Thiên Cơ cũng bị sự hào hùng của Trần Khuynh Địch làm cho cảm động, không ngờ bây giờ vị nghĩa tử của hắn lại trở nên anh dũng như thế! Trước kia còn thấy hắn hơi âm trầm. Bây giờ xem ra… tốt, không hổ là nghĩa tử của Ninh Thiên Cơ ta! Không phải chỉ là Nam Cương Đạo thôi hay sao, ta tin tưởng nghĩa tử của ta nhất định sẽ không để cho ta thất vọng!
"Ba ngày sau, tới tìm ta, ta sẽ bảo người trong tông môn đưa tài liệu tương quan cho ngươi."
"Đa tạ nghĩa phụ!" Trần Khuynh Địch chắp tay, kích động nói.
"Thì ra là người đã không kịp chờ đợi như vậy hay sao, xem ra ta đã coi thường ngươi a, Khuynh Địch!" Ninh Thiên Cơ lộ ra thần sắc nghiêm túc, lần đầu tiên vỗ vỗ bả vai của Trần Khuynh Địch, thấm thía nói: "Vi phụ tin tưởng ngươi, ghi nhớ, vi phụ chỉ có một yêu cầu, phải sống sót trở về."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Chết m*, nguy hiểm đến như vậy sao?

Chương 52: Trợ thủ

"Tích, chúc mừng kí chủ, thành công khởi động nhiệm vụ ẩn."
"Tên nhiệm vụ: Truyền thừa thất lạc "
"Giới thiệu nhiệm vụ: trong đại thế giới Trung Thổ, hoàng triều Đại Càn hùng cứ ở Trung Nguyên, bắc kháng tám bộ thảo nguyên, nam trấn ngàn vạn Man tộc, tây chống cự ba mươi sáu nước, đông trấn thủ hải ngoại. Nhìn thì vững như Thái Sơn, kỳ thực lại loạn trong giặc ngoài. Chẳng qua cho dù vậy, hoàng triều ngàn năm vẫn có nội tình thâm hậu, nhưng gần đây, ngoại tộc Nam Cương xuất hiện dị động. Mời kí chủ tra ra tình huống cụ thể ở Nam Cương, đồng thời hồi báo cho hoàng triều Đại Càn."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Bát Cực Quyền."
"Nhiệm vụ trừng phạt: Cải biến giới tính của kí chủ trong mười năm."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Nhìn lại nhiệm vụ mới mà hệ thống tuyên bố, Trần Khuynh Địch cho rằng mình đã nhìn lầm, hoặc là hệ thống xảy ra vấn đề gì đó, dù sao thì trừng phạt cải biến giới tính kí chủ trong mười năm...
"Hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ hãy cố gắng nỗ lực, cho dù không hoàn thành cũng không sao."
"Không sao cái đầu ngươi á!" Trần Khuynh Địch hối hận: "Gặp quỷ rồi, mình không nên bị quỷ ám, đáp ứng lời đề nghị của Ninh Thiên Cơ a. Kết quả ù ù cạc cạc kích hoạt cái nhiệm vụ ẩn này, không ngờ nhiệm vụ trừng phạt là cải biến giới tính kí chủ? Hơn nữa còn thay đổi trong mười năm! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chẳng phải thanh danh của mình...sẽ xong con ong hay sao?"
"Có thể không nhận cái nhiệm vụ này hay không?"
"Không thể."
"M* nó!" Trần Khuynh Địch chửi ầm lên, cảm thấy cái hệ thống này hố kí chủ quá ghê gớm. Dù sao thì cái nhiệm vụ này mở miệng là dị động Nam Cương, khép miệng là loạn trong giặc ngoài, nghe vào đã thấy vô cùng nguy hiểm. Ngay cả Ninh Thiên Cơ cũng nói, chỉ hi vọng hắn có thể sống sót trở về. Nếu đi đến đó một mình mà nói, chỉ sợ là phải mai táng ở nơi đó.
"Không được, ta không thể quá bành trướng, lúc này không thể khinh địch!" Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm. Nói thật là vào trước khi đột phá huyết khí Thuần Dương, cương khí Thuần Dương, cảm giác cường đại chưa từng có sau khi cả hai hợp nhất làm cho hắn hơi lâng lâng. Nhưng bị một kích của nhiệm vụ hệ thống và Ninh Thiên Cơ bắn tiếng đe dọa, hắn đã bình tĩnh trở lại.
"Vẫn nên mang theo một ít người." Trần Khuynh Địch làm ra quyết

định, đi một mình thật sự là không an toàn, vẫn phải mang theo mấy trợ thủ tốt mới được.
Về phần trợ thủ tốt nhất, đương nhiên là...
"Dương sư muội? Không biết muội có hứng thú xuất cung lịch luyện với ta hay không?"
.Đương nhiên là linh vật siêu cấp mang tên nhân vật chính rồi!
Chỉ cần mang một nhân vật chính tùy thân, tất nhiên là có thể gặp dữ hóa lành, thuận buồm xuôi gió rồi!
"Đại ca ca?" Dương Xuân ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch đang nở nụ cười ôn nhu, trên gương mặt xinh đẹp đột nhiên đỏ lên.
"Đại ca ca, đang mời mình xuất cung hẹn hò sao? Phiền quá à, mình còn nhỏ như thế, sao có thể đi hẹn hò với người ta..."
"Được! Đi đâu a đại ca ca?"
"Xú nha đầu khẩu thị tâm phi nhà ngươi..." Âm thanh của tiểu Yêu vang lên trong đầu của Dương Xuân, có chút bất đắc dĩ.
"Thật muốn đi với ta? !" Trần Khuynh Địch vui mừng nói: "Kỳ thực lần lịch luyện này tương đối nguy hiểm, là ở Nam Cương. Có lẽ còn phải giao chiến với dị tộc Nam Cương, muội có thể suy nghĩ..."
"Không cần suy nghĩ!" Dương Xuân chắc chắn nói, lộ ra vẻ mặt đương nhiên.
Còn tiểu Yêu ở trong đầu thì đột nhiên dùng ngữ khí hơi phiền muộn, mở miệng nói: "Nam Cương sao? Đi thôi."
"Tiểu Yêu?"
"Chỗ đó cũng có một chút quan hệ với yêu tộc ta, vừa lúc ngươi đã đạt được Long Tượng Bàn Nhược Công, môn công pháp này thuộc loại tu luyện lâu dài. Muốn tốc thành chỉ có hai biện pháp, một loại là xá lợi của cao tăng Phật môn, loại khác chính là dùng máu man thú cùng với máu yêu tộc để rèn luyện..."
"Như vậy à, ta nhất định phải đi đến đó hay sao?"
"Hừ! Cho dù ta không nói, tám chín phần mười thì xú nha đầu nhà ngươi cũng muốn đi a?"
"Hì hì hì..."
Sau khi ước định thời gian xuất phát, Trần Khuynh Địch liền đi chuẩn bị cho chuyến xuất hành đến Nam Cương.
Chẳng qua là vào trước đó, hắn còn có việc phải phân phó cho Dương Xuân.
"Đúng rồi sư muội, lần này chúng ta xuất hành, đừng để cho Trần sư muội biết."
"Trần sư muội? Tiêm Tiêm tỷ?" Dương Xuân chớp chớp đôi mắt to, đặc biệt khả ái, khờ dại nói: "Vì sao lại không cho Tiêm Tiêm tỷ biết a, chẳng lẽ chúng ta cùng xuất cung lịch luyện, là chuyện không thể nói cho Tiêm Tiêm tỷ hay sao?"
"Không sai!" Trần Khuynh Địch nói không có một chút do dự.
Đùa gì thế, nếu để cho Trần Tiêm Tiêm biết, vạn nhất nàng cũng đi

theo thì phải làm sao?
Dương Xuân là nhân vật chính có độ thiện cảm trung đẳng, tạm thời không có vấn đề gì, nhưng vị biểu muội nhân vật chính của hắn lại có độ thiện cảm là số âm. Nếu nàng cũng đi theo, với quan hệ thù địch giữa hai bên, chẳng phải là ấn đường của hắn sẽ biến thành màu đen, tất có họa sát thân hay sao?
Cho nên tuyệt đối không thể để cho nàng đi!
"Hì hì hì." Thấy Trần Khuynh Địch quả quyết trả lời, nụ cười ngây thơ trên mặt của Dương Xuân trở nên càng sáng lạn: "Như vậy a, vậy thì không có biện pháp."
"Nhớ kỹ a! Hàng vạn hàng nghìn lần đừng nói cho nàng a!"
"Ta đã biết!"
Sau khi chia tay Trần Khuynh Địch, Dương Xuân trở lại căn nhà ở ngoại môn của mình.
Tuy nàng được Trần Khuynh Địch đề cử, thành công tiến vào Thuần Dương Cung. Nhưng chung quy Thuần Dương Cung cũng là thánh địa võ đạo, quy định ở nội ngoại môn không thể thay đổi được. Cho dù là Trần Khuynh Địch, cũng không thể khiến cho Dương Xuân trực tiếp tiến vào nội môn, cho nên Dương Xuân cũng bắt đầu tu luyện từ ngoại môn.
Ở ngoại môn, Dương Xuân vừa về nhà đã thấy một thân ảnh tinh tế đang đứng tại cửa đợi nàng.
"Tiêm Tiêm tỷ?" Sau khi nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức nở một nụ cười khiến cho Trần Tiêm Tiêm không hiểu ra sao.
"Môn công pháp của ngươi luyện đến đâu rồi?" Dương Xuân hỏi.
Sau khi trở về từ di tích, theo Dương Xuân nhập môn, Trần Tiêm Tiêm và nàng cũng lập tức dựng nên quan hệ khuê mật phi thường hài hòa. Hơn nữa hai người đều đạt được một môn thần công tuyệt thế trong di tích, cũng làm cho hai người có thêm chủ đề chung, thế nên bình thường các nàng đều cùng nghiên cứu võ công.
Lần này Trần Tiêm Tiêm tới đây là vì như vậy.
"Tuy không biết công pháp của ngươi như thế nào, nhưng môn công pháp của ta cần dùng máu tươi man thú để phụ trợ tu luyện, cho nên ta dự định nhận một nhiệm vụ đi Nam Cương Đạo, nghe nói ở nơi đó có rất nhiều yêu thú..."
"Hả?" Nụ cười trên mặt của Dương Xuân cứng đờ.
Nam Cương? Đây không phải chỗ mà mình và đại ca ca muốn đi hay sao?
"Tiêm Tiêm tỷ, tại sao ngươi lại muốn đi Nam Cương a? Nam Cương có gì hay, vừa nhiều côn trùng, còn có rất nhiều đại hán Man tộc giết người không chớp mắt. Muốn tìm yêu tộc mà nói, đi Bắc Nhung thì tốt hơn a? Nghe nói ở nơi đó có rất nhiều Yêu Lang tộc, hoàn toàn đủ cho ngươi dùng..."

Trần Tiêm Tiêm nghi hoặc nhìn vào mắt của Dương Xuân hỏi: "Bắc Nhung? Cũng được a, vậy thì chúng ta cùng đi chứ?"

Chương 53: Thứ 6 Chân Nhân Bảng

"Hả!" Ánh mắt của Dương Xuân nhẹ nhàng di chuyển: "Ờ, à, à, trong khoảng thời gian này ta định bế quan, nên sẽ không đi được, Tiêm Tiêm tỷ hãy đi một mình a..."
Trần Tiêm Tiêm: "..."
Khẽ nhíu mày, Trần Tiêm Tiêm nhìn chữ "Chột dạ" viết đầy trên mặt của Dương Xuân, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.
"Sư muội, phải chăng ngươi có chuyện giấu giếm ta?"
"Không, không có a."
Trần Tiêm Tiêm nhìn Dương Xuân đang không ngừng khoát tay, hốt hoảng không thôi, trong đầu hiện lên từng đạo linh quang. Rốt cuộc là chuyện gì, mới có thể làm cho Dương Xuân không muốn nói với mình, còn cảm thấy hốt hoảng vì chuyện của mình? Theo lý thuyết, mình và nàng mới quen biết không bao lâu, sẽ không có...
"À! Không phải là chuyện của Trần sư huynh đó chứ?"
"Bốp!" Trần Tiêm Tiêm vỗ tay.
Đã rõ ràng!

Tại hoàng triều Đại Càn, Thượng Kinh Lục Phiến Môn.
Trong đại sảnh u ám, có một thân hình ẩn trong bóng tối, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế làm bằng đồng. Một thanh trường thương thép ròng cắm bên cạnh chỗ ngồi, phát ra sát khí lăng lệ và hàn quang thấu xương, làm cho người ta kiêng dè không thôi.
Mà ở dưới tay hắn, còn có bốn thân ảnh, ngồi ở bốn phương tám hướng của bàn vuông. Bốn người mặc bốn bộ quan phục màu đỏ đen khác nhau, tuy khí tức trên người đã nội liễm, nhưng vẫn giống như núi lửa vận sức chờ phát động, khiến cho người ta cảm nhận được lực lượng bàng bạc ẩn chứa trong đó.
Đây chính là lợi khí để hoàng triều Đại Càn trấn áp giang hồ, tổng bộ Lục Phiến Môn!
Đương nhiên người cầm đầu là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, dưới tay thì là tứ đại thần bộ. Không có một ngoại lệ nào, đều là đại võ giả quyền cao chức trọng. Mà vào lúc này, bọn hắn đang cùng xem một tình báo.
Một hồi lâu sau, tổng bộ đầu chậm rãi mở miệng: "Các ngươi đã xem hết tình báo rồi, bây giờ dư nghiệt tiền triều đã tái hiện giang hồ, còn ra tay đánh nhau với Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung ở Thanh Châu Đạo. Đây không phải là chuyện nhỏ, nhất là người Cơ gia —— tiền triều Đại Chu vẫn chưa chết tâm..."
"Tôm tép nhãi nhép, không đủ gây sợ!" Phía dưới có một âm thanh lạnh lẽo vang lên, mang theo sự khinh thường nồng đậm: "Vào ngàn

năm trước, sau khi Đại Chu bị triều ta đuổi khỏi hoàng vị, đã định trước sự diệt vong của bọn hắn, bây giờ chỉ là một đám tiểu nhân nhát gan. Theo ý kiến của ta, dứt khoát bẩm báo cho bệ hạ, để cho chín vị võ hầu liên thủ với Lục Phiến Môn ta, tra rõ Trung Nguyên, nhổ tận gốc bọn hắn!"
Lúc này, có một giọng âm dương quái khí vang lên: "Nghĩ thì đơn giản, nhưng ngươi biết làm như vậy sẽ phải hao phí bao nhiêu nhân lực và vật lực không. Bây giờ đông tây nam bắc Đại Càn chúng ta đều có đại địch, nào có rảnh rỗi để điều động lực lượng khổng lồ như vậy để nhằm vào Đại Chu. Lãnh Huyết, ngươi uống nhiều quá rồi hay sao?"
"Không nói những chuyện khác, điều tra quy mô lớn là không thể nào, nhưng có thể để cho tuần bộ Truy Phong âm thầm điều tra một phen."
"Không sai, hơn nữa dư nghiệt Đại Chu có thể ẩn núp nhiều năm như vậy, ta hoài nghi là bọn hắn không ở Trung Nguyên. Có chiến hạm, cho dù là ở ngoại vực, cũng có thể nhanh chóng bay qua Trung Nguyên a?"
"Nếu thế, lệnh cho hạm đội Phù Không ở biên cương gia tăng tuần tra thì tốt hơn."
"Không sai..."
Sau khi tứ đại thần bộ thảo luận một phen, tổng bộ đầu ở phía trên rốt cuộc cũng mở miệng: "Sẽ xử lý như các ngươi nói, ngoài ra còn có một việc, là của chưởng giáo Thuần Dương Cung - Ninh Thiên Cơ đưa tới."
Sau khi nghe thấy danh tự Ninh Thiên Cơ, thần sắc của tứ đại thần bộ ở phía dưới lập tức cứng đờ. Vị nhân vật phong vân này chính là thiên kiêu một đời, năm đó đã một mình ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt Thuần Dương Cung giữa nước lửa, bây giờ đã là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, thâm bất khả trắc.
Ngay cả tổng bộ đầu, cũng không thể so sánh với hắn.
"Ninh Thiên Cơ đề cử nghĩa tử của hắn, cũng là đệ tử quan môn duy nhất, Đạo Tử Thuần Dương —— Trần Khuynh Địch đi đến Nam Cương, đảm nhiệm chức vị trấn cương sứ một phương."
"Trấn cương sứ một phương?"
"Ninh Thiên Cơ muốn cho đệ tử của hắn vào triều đình ta hay sao?"
"Thế này thì hơi kỳ quái..."
Trấn cương sứ một phương, nghe như là một công việc béo bở, nhưng cũng chỉ là ở nội địa Trung Nguyên mà thôi. Với vùng địa vực ở biên cương Đại Càn, trấn cương sứ một phương là chức vị chịu chết tiêu chuẩn. Về cơ bản, chiến tranh hàng năm khiến cho trấn cương sứ ở nơi đó mỗi năm đổi một người, có cực ít người có thể sống sót.
Mà Ninh Thiên Cơ, lại muốn đưa đệ tử quan môn duy nhất của hắn

đến nơi đó?
Tổng bộ đầu chậm rãi nói: "Chuyện này, bệ hạ để cho chúng ta quyết định, cho nên hãy biểu quyết ngay bây giờ đi."
"Ta thấy cũng được."
"Tuy không biết Ninh Thiên Cơ có ý gì, chẳng qua Nam Cương cũng thực sự thiếu mấy chức vị trấn cương sứ, bên quân đội còn đang rầu rĩ xem phải phái ai đi. Vừa vặn chúng ta có thể giúp bọn hắn, khiến cho bọn hắn thiếu Lục Phiến Môn chúng ta một nhân tình, huống chi tốt xấu cũng là Đạo Tử Thuần Dương, chung quy sẽ không quá kém a?"
"Điểm này có thể yên tâm." Tổng bộ đầu nói: "Lúc trước dư nghiệt Đại Chu xuất hiện ở Thanh Châu Đạo, vị Đạo Tử Thuần Dương này chính là người đánh lui võ giả trẻ tuổi của tiền triều. Cảnh giới của đối phương là Luyện Thần Phản Hư trở lên, nắm giữ thực lực tương đối bất phàm."
"Luyện Thần Phản Hư a..." Một âm thanh thận trọng vang lên đúng lúc: "Nếu thế, vị Đạo Tử Thuần Dương này hẳn là có thực lực tiến vào Chân Nhân Bảng a?"
"Hơn nữa ít nhất cũng là top 10."
"Không sai, hơn nữa tốt xấu cũng là người của Thuần Dương Cung, chung quy cũng không thể quá kém."
Tứ đại thần bộ nhao nhao đáp ứng, cực kỳ nhất trí.
Chân Nhân Bảng, tên như ý nghĩa, chính là bảng danh sách chuyên môn chuẩn bị cho chân nhân Tiên Thiên, cũng là chỉ tiêu trọng yếu mà Lục Phiến Môn dùng để phân chia võ giả giang hồ. Nhưng bảng danh sách này cũng làm giang hồ tăng thêm không ít trận chém giết, cung cấp không ít trợ lực cho nhiệm vụ giám thị giang hồ của Lục Phiến Môn. Tương tự, bảng danh sách này cũng có tính quyền uy tương đối.
Ngoại trừ Chân Nhân Bảng ra, Lục Phiến Môn còn có hai bảng danh sách khác —— Hợp Đạo Bảng và Tông Sư Bảng.
Ba bảng danh sách, Chân Nhân Bảng chủ yếu ghi chép một trăm linh tám vị võ giả kiệt xuất nhất của ba cảnh giới từ Luyện Tinh Hóa Khí đến Luyện Thần Phản Hư trong Tiên Thiên. Mà Hợp Đạo Bảng thì ghi chép cảnh giới cuối cùng trong Tiên Thiên, bảy mươi hai vị võ giả kiệt xuất nhất trong cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo. Tông Sư bảng thì càng thưa thớt hơn, chỉ ghi chép ba mươi sáu vị võ giả mạnh nhất trong cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.
Ba bảng danh sách này, chính là danh lợi trong giang hồ, cũng dấy lên không ít giết chóc.
"Đặt Đạo Tử Thuần Dương vào vị trí thứ sáu trên Chân Nhân Bảng đi."
Top 5 của Chân Nhân Bảng, không có một ngoại lệ nào đều là võ giả thiên tài có chiến tích vượt cấp khiêu chiến, lấy Luyện Thần Phản Hư

khiêu chiến Phản Hư Hợp Đạo, không thể dễ dàng bị thay thế như vậy. Nhưng với thân phận của Trần Khuynh Địch, xếp thấp thì không tốt lắm. Cho nên cuối cùng, tứ đại thần bộ đã quyết định đặt hắn vào vị trí thứ sáu.

Chương 54: Vẫn còn cơ hội sống

Đương nhiên, vị trí thì cho ngươi, có thể giữ được hay không, thì còn phải xem vào thực lực. Điểm này tứ đại thần bộ sẽ không quản.
Tổng bộ đầu trầm ngâm một lát, cũng gật gật đầu nói: "Cứ làm như thế đi."
"Truyền lệnh xuống, đặt danh tự của Trần Khuynh Địch —— Đạo Tử Thuần Dương Cung tại vị trí thứ sáu trên Chân Nhân Bảng. Chiến tích thì viết quá trình chiến đấu của hắn tại di tích Đại Lôi Âm Tự ở Thanh Châu Đạo vào."
"Ngoài ra thông tri cho quân đội, bảo bọn hắn đóng dấu một mệnh lệnh trấn cương Nam Cương."
"Về phần chín toà thành ở Nam Cương. Ta nhớ hình như Thành Thanh Đế không có người trấn thủ? Vừa vặn hãy để cho Trần Khuynh Địch đi đến đó đi."
"Vâng, đại nhân "
Tứ đại thần bộ nhao nhao đứng dậy, sau khi thi lễ với tổng bộ đầu ở phía trên, đều rời khỏi đại sảnh đen kịt.
Sau ít ngày, một phong thư mệnh lệnh phát ra từ Thành Thượng Kinh Đại Càn, do linh hạc mà quân đội nuôi mang đi, đưa vào Phi Tiên Nhai của Thuần Dương Cung.
"Truyền lệnh: Đạo Tử Thuần Dương —— Trần Khuynh Địch, thiên tư dị bẩm, một lòng vì công, đánh bại dư nghiệt tiền triều ở Thanh Châu Đạo, giương cao thần uy của Đại Càn ta. Cho nên gia phong làm trấn cương sứ Thành Thanh Đế Nam Cương, trong vòng ba ngày đến nhận chức, không được sai sót!"
Tại Thuần Dương Cung, ở bên trên Phi Tiên Nhai.
"Khuynh Địch, đoạn đường này khó dự liệu sinh tử, ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi vẫn muốn đi hay sao?"
"Nghĩa phụ, không cần nói nữa, ta đã quyết định là sẽ đi, tuyệt đối sẽ không nuốt lời!"
"Tốt! Không hổ là nghĩa tử của ta! Chờ đến ngày ngươi chiến thắng trở về, bản tông sẽ tự mình xuất cung, mở đường cho ngươi!"
"Tạ ơn nghĩa phụ! Vậy thì ta đi đây?"
"Đi thôi!"
"Ta đi thật nhé?"
"Yên tâm đi, không cần phải lo lắng đến sự tình trong tông."
"Moá! Ta chẳng phải là muốn khách sáo một lần hay sao, cũng không biết giữ ta lại, thật là…!" Ngồi ở phía trên chiến hạm của Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch hồi tưởng lại mẩu đối thoại trước khi đi, không khỏi oán thầm ở trong lòng.
Mặc dù nói như vậy là có một chút mất mặt...nhưng Trần Khuynh

Địch sợ.
Ban đầu Trần Khuynh Địch còn tưởng rằng chỉ là xuất cung lịch luyện một chút mà thôi, cho dù có nguy hiểm, lấy trình độ của hắn hẳn là cũng có thể ứng phó được, nhưng xuất phát từ sự ổn thỏa, hắn vẫn đã đi điều tra tin tức có quan hệ đến Trấn Cương Nam Cương...đây quả thật là không tra không biết, tra một cái liền giật mình.
Trong một ngàn năm Đại Càn kiến quốc, Nam Cương Đạo có 9 tòa thành Trấn Cương, 9 vị Trấn Cương Sứ, bình quân hàng năm sẽ có 7 vị Trấn Cương Sứ chết!
Có ý tứ chính là chỉ cần làm Trấn Cương Sứ, thì sẽ có 7/9 khả năng chiến tử sa trường, ngay cả nội bộ của hoàng triều Đại Càn cũng đều coi Nam Cương Đạo như một địa phương để cho tù phạm sung quân, nhất là những vị quan lớn kia, thích làm nhất chính là vỗ vào bả vai của những người mà mình không thích, mỉm cười nói:
"Tiểu tử, ta thấy ngươi có thiên phú dị bẩm, cốt cách kinh kỳ, xem xét chính là một tài liệu tốt để bảo vệ quốc gia, vừa vặn ta đây có đội cảm tử Nam Cương...à không, là công việc béo bở ở Trấn Cương Nam Cương, liền giao cho ngươi!"
Sau đó liền dùng một cước đá đối phương đến Nam Cương Đạo, tám chín phần mười chính là một lần đi tìm đường chết.
Cha mẹ ơi! Đây là địa phương mà người có thể đi sao!
Đáng tiếc, chờ đến khi Trần Khuynh Địch hiểu được điểm này, quân đội đã truyền lệnh tới, hắn cũng không còn cách nào cự tuyệt.
Đừng nhìn Thuần Dương Cung là một trong thập đại thánh địa võ đạo của thiên hạ này, nhưng hoàng triều Đại Càn mới là chủ nhân của Trung Nguyên, cũng là đệ nhất thánh địa võ đạo, trên thực tế bất kể là Đạo Môn, Phật Tông, Kiếm Tông, hay là rất nhiều thế gia khác, cho dù là liên hợp với nhau cũng không có khả năng là đối thủ của hoàng triều Đại Càn.
Một ví dụ đơn giản đơn cử nhất, Võ Đạo Tông Sư.
Mọi người đều biết, Võ Đạo Tông Sư là chiến lực đỉnh tiêm ở đại thế giới Trung Thổ, cũng chỉ có được một vị Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, mới chính thức được xem như là thế lực đỉnh tiêm có thể tọa trấn nhất phương, mà dạng thánh địa võ đạo giống như Thuần Dương Cung, trên cơ bản đều có Võ Đạo Tông Sư, nhưng vì không để cho người ta biết hư thực, những Võ Đạo Tông Sư này bình thường đều sẽ không xuất thế, mà lựa chọn bế quan ở bên trong cấm địa tông môn, xem như là nội tình của tông môn.
Nhưng hoàng triều Đại Càn lại khác biệt.
Hoàng triều Đại Càn, phân đất phong hầu cho 9 vị Võ Hầu tọa trấn chín Châu, 4 vị Đại Đô Hộ phân biệt tọa trấn Nam Cương, Bắc Nhung, Tây Vực, Đông Hải, chỉ bằng vào mười ba vị trọng thần quyền cao chức trọng này...thì tất cả đều đã là Võ Đạo Tông Sư!

Không tính Võ Hầu cùng với Đại Đô Hộ đã nghỉ hưu, còn có nội tình của bản thân hoàng thất, chỉ là lực lượng mà hoàng triều Đại Càn bày ra ở ngoài sáng, cũng đủ để khiến cho người ta cảm thấy sự cường đại của hoàng triều Đại Càn, mười ba vị Võ Đạo Tông Sư! Đủ để trấn áp bất kỳ một cái thế lực đỉnh tiêm nào ở Trung Nguyên, coi như là thánh địa võ đạo, cũng đều phải ứng phó cẩn thận.
Bởi vậy cho dù là Thuần Dương Cung, cũng không có khả năng bỏ mặc mệnh lệnh của quân đội, bởi vì cái mệnh lệnh này vốn là do bản thân Thuần Dương Cung yêu cầu, hiện tại mệnh lệnh đã được truyền đến, nếu cự tuyệt mệnh lệnh, chuyện này tỏ rõ là đang đánh mặt của triều đình, vô luận là Đại Càn, hay là Thuần Dương Cung, cũng đều khó có khả năng để cho loại chuyện này phát sinh.
Cho nên...
"Cái Nam Cương Đạo này, thật đúng là không đi không được...gặp quỷ rồi." Thở dài bất đắc dĩ, Trần Khuynh Địch hướng ánh mắt nhìn về phía một bên boong thuyền khác, mà ở nơi đó, Dương Xuân đang cõng cái hộp kiếm to lớn của nàng, nghiêm trang tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, sau khi nhìn thấy thân ảnh của nàng, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, lập tức cảm thấy an tâm không ít.
"Không có chuyện gì, nhân vật chính cũng đã đi theo ta, còn có thể có nguy hiểm gì. Cũng không phải là 100% hắn phải chết, vẫn có cơ hội..."
"Tích! Hệ thống nhắc nhở!" Đột nhiên, trong đầu truyền đến thanh âm khiến cho Trần Khuynh Địch nheo mắt.
"Lại có chuyện gì? !"
"Hệ thống nhắc nhở: tư liệu mới đã được phát hành! Mời kí chủ kiểm tra và tiếp nhận!"
Tư liệu mới! Vừa nghe đến ba chữ này, toàn thân của Trần Khuynh Địch rùng mình một cái, kém chút nữa không trực tiếp té xuống từ bên trên Chiến hạm, hắn còn có thể không biết đây là cái gì hay sao, lần trước bản thân thật vất vả mới giải quyết được một cái nhiệm vụ chính tuyến, chính là do cái tư liệu mới này đã đem Trần Tiêm Tiêm, làm ra thêm một vị nhân vật chính thứ hai!
"Ngươi chẳng lẽ lại muốn cho ta đối nghịch thêm với một vị nhân vật chính? !"
"Mời kí chủ tự mình xem xét."
"M* nó!" Trần Khuynh Địch cấp tốc đưa ý thức chìm vào não hải, bắt đầu lật xem cái gọi là tư liệu mới trong hệ thống, mà ngoài dự liệu của hắn là...
"Ừm?" Tư liệu mới cũng không có viết cái gì là cuộc đời của nhân vật chính như trước đó, cũng không có nói thời gian hạn chế của hắn, càng không có nói hắn sẽ chết sau bao nhiêu năm...ở phía trên chỉ viết một câu đẫm máu.

Chương 55: Lạc Tương Tư

"Điểm đặc dị xuất hiện, kí chủ sẽ nghênh đón 1 người tràn đầy oán hận đối với kí chủ, là một nhân vật chính không chết không thôi cùng với kí chủ!"
"Danh tự của nhân vật chính: Không rõ."
"Giới tính của nhân vật chính: Không rõ."
"Tính cách của nhân vật chính: Không rõ."
"Cảnh cáo, đây là hiện tượng không bình thường, hệ thống không có cách nào nắm chắc chuẩn xác, tất cả đều phải dựa vào sự cân nhắc của bản thân kí chủ, vị nhân vật chính kia tràn đầy oán hận đối với ngài, cừu hận giữa ngài và nhân vật chính này vượt xa cừu hận giữa ngài và nhân vật chính thứ hai - Trần Tiêm Tiêm, là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm, mời kí chủ...sớm viết di chúc a."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tư liệu mới, sắc mặt của hắn lập tức trở nên nhăn nhó.
Đây coi là cái gì a? !
Một vị nhân vật chính hoàn toàn không rõ tin tức, không giải thích được vì sao lại xuất hiện, hơn nữa còn không chết không thôi cùng với hắn!
Lại còn có thể có loại thao tác này!
Phải biết rằng, vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, đều thuộc về loại địch nhân trong tương lai, nhưng bây giờ vẫn còn có thể sống hoà hoãn, cho nên hệ thống mới có thể dùng nhiệm vụ chính tuyến để cho hắn đi kéo giá trị cừu hận...nhưng hiện tại thì sao, hệ thống ngay cả nhiệm vụ đều không phát ra, trực tiếp tạo ra một vị nhân vật chính có giá trị cừu hận không giới hạn!
"Kiếp trước có phải là ta có cừu oán gì với ngươi hay không? ! Hơn nữa là ngay cả thời gian cũng không cho ta, tối thiểu cũng phải để cho ta biết rõ là ta còn sống được bao nhiêu năm chứ!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ yên tâm, ta sẽ nuôi dưỡng vợ con của ngươi."
"Đt con m! Nghe thấy được không hả hệ thống? Ta đ*t cả nhà ngươi!" Trần Khuynh Địch điên cuồng mắng to, nhưng lúc này hệ thống lại không trả lời, Trần Khuynh Địch mắng trọn vẹn nửa canh giờ, cuối cùng mới miệng đắng lưỡi khô ngừng lại.
"Lần này, thời gian lại càng gấp gáp hơn."
Hít vào sâu một hơi, Trần Khuynh Địch làm ra hai cái quyết định.
Thứ nhất: Ở trong khoảng thời gian này nhất định phải nhanh chóng trưởng thành, đồng thời cảnh giác ở chung quanh có loại người giống như nhân vật chính hay không.

Thứ hai...nhất định phải ôm chặt đùi của nhân vật chính nhà mình - Dương Xuân, cả một đời cũng đều không buông tay!

Đại Càn lập triều ngàn năm, tiền triều Đại Chu bị huỷ diệt, Trung Nguyên lúc này mới nghênh đón một đoạn thời kỳ hòa bình dài dằng dặc.
Cho tới bây giờ, hoàng triều Đại Càn đã có ngàn vạn võ giả, quốc thái dân an, mặc dù bốn phía đều có cường địch, lại lấy sức một mình trấn áp bát hoang, khí thôn thiên hạ, long bàng hổ cứ, bách tính càng là hết sức giàu có, cho dù là phàm phu tục tử cũng có thể ăn mặc trường bào tơ lụa, quan lại quyền quý, võ giả cường đại lại càng xa hoa hơn.
Còn có nho gia hoành không xuất thế, vào triều làm quan, lấy văn trị quốc, dùng võ định cương, từ ngàn năm nay, tứ đại biên cương Đông Tây Nam Bắc Đại Càn không ngừng chinh chiến, tứ đại Phủ Đô Hộ trấn áp Đông Hải, Nam Cương, Bắc Nhung, Tây Vực, tổng binh lực nhiều tới hơn bốn trăm vạn, cửu đại Võ Hầu tọa trấn chín Châu, những nơi đại quân viễn chinh đi qua, không có ai dám đối kháng cùng.
Mà ở bên trong biên cương chiến hỏa không ngủ không nghỉ này, Nam Cương lại càng là một nơi đáng sợ nhất.
Đông Hải dù sao cũng là hải ngoại, hành động bất tiện. Vương đình Bắc Nhung có tám bộ, nội loạn không ngừng, 36 quốc Tây Vực, lực lượng phân tán không ngưng tụ. Chỉ có Man tộc Nam Cương, hàng năm đều xâm phạm lãnh thổ Trung Nguyên, lại có bí thuật thúc đẩy yêu thú, vì không để cho đại địa Trung Nguyên chịu khổ dưới sự chà đạp của Man tộc, từ ngàn năm nay, ở Đại Càn không biết có bao nhiêu người được mai táng ở phía trên đại địa Nam Cương Đạo mênh mông, máu và nước mắt ở trong đó, không tự mình kinh lịch thì rất khó có thể trải nghiệm.
Mà Lạc Tương Tư, chính là một thành viên trong vô số người ở Nam Cương.
Chỉ là vận mệnh của nàng lại không phải là rất tốt, vì nuôi sống ông nội đã nuôi nàng từ bé, nàng đã chủ động đi lính, trở thành một vị nữ binh Thành Thanh Đế thuộc Nam Cương, trước sau đã chém giết mấy trăm trận, vốn cho rằng có thể dựa vào hai bàn tay của mình sáng tạo ra sinh hoạt hạnh phúc, nhưng vào sau khi đầu quân năm thứ ba thì tao ngộ nhân sinh đại biến.
Chính là tao ngộ đến từ Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung mới nhậm chức Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế.
Vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia một mực vô cùng tín nhiệm đối với nàng, thậm chí còn lộ ra mấy phần ý tứ truy cầu nàng, nhưng mọi thứ đều là giả dối, ngay vào một buổi tối, hắn sát hại ông nội của nàng, bắt nàng đến phủ thành chủ, dùng bí pháp tước đoạt thiên phú

của nàng.
Mà thẳng đến một khắc này, Lạc Tương Tư mới biết được, nguyên lai nàng chính là Thuần Dương Chi Thể trời sinh, là thể chất mạnh nhất mà Thuần Dương Cung tha thiết ước mơ, mà đối phương thân là Đạo Tử Thuần Dương, rõ ràng là muốn tước đoạt thiên phú của nàng, từ đó trợ giúp hắn nâng cao một bước!
Chỉ ngắn ngủi trong vòng một ngày, Lạc Tương Tư đã mất đi người thân duy nhất, trở thành tù nhân!
Tất cả những thứ này giống như là thủy triều mãnh liệt, cơ hồ bao phủ lý trí của Lạc Tương Tư. Hối hận, thống khổ, phẫn nộ, bất lực, bất đắc dĩ đối với bản thân, tất cả mọi thứ đều khiến cho nàng không thể nào tiếp thu được.
Ở trong mật thất Phủ thành chủ.
Vào thời điểm Thuần Dương Chi Thể của bản thân bị mạnh mẽ đào móc ra, Lạc Tương Tư rốt cục đã phát ra lời gầm thét:
"Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Cho dù làm quỷ, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Cái tên cặn bã này!"
"Hừ." Đối với lời gầm thét của Lạc Tương Tư, vị Đạo Tử Thuần Dương kia chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó liền tiện tay chặt đứt đầu lâu của nàng, trong nháy mắt đó nàng phảng phất như nhìn thấy một cột máu phun ra từ trong cổ, sau đó chính là bóng tối vô cùng vô tận, làm cho người ta khó có thể kiềm chế.
"! !! !! !" Sau khi tỉnh lại một lần nữa, Lạc Tương Tư đã nằm ở trên một cái giường cũ nát.
"Nơi này là?"
"Sao rồi Tương Tư? Ngươi cũng đừng dọa ông nội a, gặp ác mộng à?" Lạc Tương Tư ngơ ngác nhìn về phía lão nhân tóc trắng ở bên cạnh, trong mắt bỗng nhiên trào ra nước mắt: "Ông nội?!"
"Đây là có chuyện gì! Ông nội không phải là đã chết rồi hay sao? Không đúng, mình cũng đã chết mới đúng..." Lạc Tương Tư nghĩ thầm.
"Hảo hài tử, đừng khóc a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến đây, nói một chút cùng với ông nội."
Lạc Tương Tư ôm chặt người thân duy nhất của mình, dùng sức lắc đầu, sự kích động trong lòng quả thực là khó có thể tự kiềm chế, giống như là dân cờ bạc đã thua sạch tất cả, đột nhiên lại được trả lại toàn bộ vốn đánh bạc, còn có cơ hội sống thứ hai, phảng phất như trước đó bản thân đã vượt qua một đời, giống như là ác mộng vậy.
"Tốt rồi, tốt rồi, đừng quên hôm nay chính là thời gian mà Trấn Cương Sứ đại nhân tân nhiệm tới, khóc sướt mướt cũng không ra sao..."

Chương 56: Tam thống lĩnh

"Trấn Cương Sứ đại nhân?" Toàn thân của Lạc Tương Tư run lên, trong lòng đột nhiên sinh ra mấy phần cảm giác quen thuộc.
"Ông nội, hôm nay là ngày gì? Con đang muốn hỏi là...Võ Hoàng đã trải qua mấy năm?"
"Đứa nhỏ ngốc, ngủ một giấc làm sao lại trở nên ngốc nghếch rồi, năm nay là Võ Hoàng đã trải qua 1327 năm."
"! !!" Lạc Tương Tư bỗng nhiên ngẩng đầu, không thể tin được quan sát ông nội, trong lòng sinh ra sóng lớn ngập trời!
Cái thời gian điểm này, là vào một năm trước!
Là một năm trước khi nàng bị vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia giết chết, thiên phú của bản thân cũng chưa bị phát hiện!
Trong cái chớp nhoáng này, Lạc Tương Tư liền làm ra quyết định: lần này, nàng đã có cơ hội thứ hai, vậy nàng tuyệt đối sẽ không để cho cơ hội từ trong tay của nàng chạy đi, nàng nhất định phải thay đổi vận mệnh của chính mình!
Không sai, trong một năm này nàng phải thay đổi vận mệnh của mình!
Ngay vào thời điểm Lạc Tương Tư làm ra quyết định ở trong lòng, toàn bộ Thành Thanh Đế đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.
Đó là một tiếng nổ thật to, từ trên trời mà đến, thậm chí là khiến cho hơn phân nửa Thành Thanh Đế chấn động, trong lúc nhất thời có vô số binh tướng trong nội thành nhao nhao triển lộ ra khí tức của bản thân, Thành Thanh Đế trước kia bình tĩnh, trong phút chốc liền tràn đầy khí tức thiết huyết, đây là không khí đặc thù ở Nam Cương Đạo. Ở khu vực này, bất kể là ai, cũng đều thời thời khắc khắc chuẩn bị chiến đấu!
Bất quá lần này, đến cũng không phải là chiến tranh.
"Là hắn!" Trong lòng của Lạc Tương Tư chợt hiểu, vội vàng mở cửa nhà, sải bước đi ra khỏi nhà, ngẩng đầu nhìn về phía không trung, mà ở nơi đó, là cảnh tượng mà kiếp trước nàng đã từng gặp một lần, khiến cho nàng một đời cũng đều khó mà quên.
Mây đen bị đẩy lui, có một vòng mặt trời màu vàng cháy hừng hực ở bên trên bầu trời, hào quang sáng chói chiếu rọi các ngõ ngách trong Thành Thanh Đế, bóng tối không có chỗ ẩn trốn, vô số võ giả đều cảm nhận được một cỗ áp lực mênh mông, mà ở bên trong cái vòng mặt trời kia, thình lình có thể nhìn thấy một đạo thân ảnh thon dài!
"Cung nghênh Trấn Cương Sứ tân nhiệm!"
"Cung nghênh Trấn Cương Sứ tân nhiệm!"
Lần lượt có từng bóng người phóng lên tận trời, những người này đều là cường giả chí cường trấn thủ tại Thành Thanh Đế, tu vi của

bọn hắn đều không ngoại lệ đã đạt đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, mà cầm đầu thì là 3 vị thống lĩnh của đại quân Thành Thanh Đế, mặc dù cũng là võ giả Luyện Thần Phản Hư, nhưng khí tức còn muốn vượt qua những người khác.
Mà lúc này, tất cả bọn hắn đều triển lộ ra khí tức của bản thân, biểu thị ra sự thần phục đối với vòng mặt trời màu vàng trên không trung kia!
"Truyền lệnh cho chư tướng, các tộc, sau ba canh giờ phải tập trung tại Phủ Thành Chủ, không được sai sót!" Thanh âm to lớn từ bên trong mặt trời trên không trung lan truyền ra, không chỉ có là Thành Thanh Đế, bao quát cả các tộc ở vạn dặm xung quanh Thành Thanh Đế, đều không ngoại lệ nhìn thấy được vòng mặt trời màu vàng thứ hai có thể so với mặt trời chân chính ở trên bầu trời kia.
Uy thế như vậy, cũng làm cho vô số võ giả hướng tới, tự nhiên là sinh ra lòng kính sợ.
Mà chỉ có Lạc Tương Tư, sau khi nhìn thấy cái vòng mặt trời kia, liền lộ ra thần sắc cắn răng nghiến lợi.
"Trần Khuynh Địch... !" Thiên phú bị cướp đoạt, người thân bị giết, thống khổ còn đang quanh quẩn ở trong lòng, phần lửa giận khó có thể ức chế này còn đang thiêu đốt linh hồn của nàng.
"Ở kiếp trước, ngươi đoạt thiên phú của ta, một kiếp này, ta và ngươi không đội trời chung, nhất định phải khiến cho ngươi phải nợ máu trả bằng máu!"
"Hắt xì!" Ở phía trên Chiến hạm, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên rùng mình một cái.
"Sao vậy đại ca ca? Bị cảm rồi sao?" Dương Xuân quan tâm hỏi han.
"Không biết a, có thể là có ai đó đang nhớ đến ta..." Trần Khuynh Địch sờ soạng một cái, bản thân dù sao cũng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, có rất nhiều fan cuồng, lần này hắn rời cung, khẳng định là sẽ có rất nhiều người tưởng niệm hắn a.
Chiến hạm trực tiếp lái vào Thành Thanh Đế, đậu lại ở trong Phủ Thành Chủ.
"Xem ra Trấn Cương Sứ lần trước rất biết hưởng thụ nha." Trần Khuynh Địch đánh giá Phủ Thành Chủ to lớn, có một chút hơi xúc động, không nói tới những cái khác, tối thiểu là kích thước của toà Phủ Thành Chủ này đã có thể so sánh cùng với Thủ Toạ Phong, đỉnh đài lâu các đầy đủ mọi thứ, trong đó còn có diễn võ trường ngàn người to lớn, ngay cả bãi đỗ chiến hạm chuyên môn dành cho Chiến hạm cũng đều có.
Có chút không giống như là một toà phủ đệ để làm việc, mà giống với một ngôi biệt thự hơn.
"Tham kiến đại nhân." Trong Phủ Thành Chủ, một vị trung niên nam tử mặc quan phục quân đội bước nhanh tới, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch lập tức khom mình hành lễ nói, không có một chút nào

bởi vì Trần Khuynh Địch còn trẻ tuổi mà có dị dạng.
"Trong đại quân Trấn Cương Thành Thanh Đế, ngươi là vị thống lĩnh nào?"
"Tại hạ là Trương Hiền Trung, chính là Tam thống lĩnh của đại quân Trấn Cương, lúc này Đại thống lĩnh cùng với Nhị thống lĩnh đang tuần tra ở ngoài thành, không thể tiếp kiến đại nhân, xin đại nhân tha tội."
"Không sao." Trần Khuynh Địch khoát tay áo, trực tiếp mở miệng nói: "Thu thập một chút, mang ta đi đến đại sảnh, ở chỗ đó gặp mặt với các tộc Trấn Cương Thành Thanh Đế, còn có chư vị đại quân Trấn Cương."
"Vâng!"
Thành Thanh Đế, thân làm một trong chín toà thành của Nam Cương, phụ trách trấn áp một khu vực ở Nam Cương, bao gồm một vùng đất có phạm vi vạn dặm, một tòa thành trì trống trơn tự nhiên là không thể nào làm được điểm này, cho nên Thành Thanh Đế mặt ngoài chỉ là một tòa thành, nhưng trên thực tế lại có số lượng thế lực phụ thuộc khổng lồ.
Mà những cái thế lực phụ thuộc này, chính là các đại tộc Trấn Cương.
Đại tộc Trấn Cương, tên như ý nghĩa kỳ thật chính là các bộ lạc bản địa đến từ Nam Cương, bọn họ đều đã trải qua sự giáo hóa của hoàng triều Đại Càn, trở thành bộ lạc phụ thuộc của hoàng triều Đại Càn, bình thường đều ở xung quanh Thành Thanh Đế, phụ trách trợ giúp Thành Thanh Đế trấn thủ vùng đất vạn dặm này.
Đồng dạng, đại tộc Trấn Cương ở bên trong lãnh địa của bản thân cũng sẽ có được quyền tự chủ cực cao, chỉ cần hàng năm dâng lên cung phụng cho Thành Thanh Đế, cùng với sai phái cường giả tiến vào bên trong Thành Thanh Đế là được rồi, mà Thành Thanh Đế tự nhiên cũng sẽ tuyên bố đủ loại chính sách để cung ứng lương thảo và tài nguyên cho đại tộc Trấn Cương.
Song phương chính là một loại quan hệ đôi bên cùng có lợi.
Nhưng trên bản chất, chính là lấy Thành Thanh Đế làm chủ.
Bất quá sau khi nghe được lời nói của Trần Khuynh Địch, trong mắt của Trương Hiền Trung lại lóe lên một tia lo âu.
Trong ngày thường, từng đại tộc Trấn Cương tự nhiên là lấy Thành Thanh Đế làm chủ, nhưng cuối cùng, thế giới của võ giả vẫn còn cần phải có thực lực tuyệt đối, nếu như Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế không có đủ thực lực tuyệt đối để áp chế các đại tộc Trấn Cương mà nói, đối phương sẽ khó tránh khỏi ngoài nóng trong lạnh đối với mệnh lệnh của Thành Thanh Đế...

Chương 57: Ân uy tịnh thi

Mà thực lực yêu cầu để làm chuyện này, chính là cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo.
Mặc dù đồng dạng đều thuộc về tứ cảnh Tiên Thiên, nhưng cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo có thể nói là có chênh lệch trên bản chất đối với ba cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư. Một khi Hợp Đạo, liền có thể ngưng tụ ra 1 khoả Hợp Đạo Kim Đan ở trong đan điền của bản thân, giơ tay nhấc chân đều có thể kéo theo lực lượng thiên địa.
Ở trên giang hồ, xưng võ giả cảnh giới Tông Sư là Võ Đạo Tông Sư, mà võ giả cảnh giới Hợp Đạo, thì được gọi là Hợp Đạo Tôn Giả.
Cũng chỉ có Hợp Đạo Tôn Giả, mới có thực lực tọa trấn một phương, khiến cho rất nhiều đại tộc Trấn Cương tâm phục khẩu phục!
Nhưng hết lần này tới lần khác...
"Vị đại nhân này, giống như là có cùng một cảnh giới như ta a..."
Thần sắc mà Trương Hiền Trung biểu hiện ra trên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng thì âm thầm oán thầm, nếu chỉ là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư mà nói, bản thân của những tướng lĩnh triều đình ở đây tự nhiên là không thể nào phản đối, nhưng chỉ sợ là không có cách nào khiến cho những đại tộc Trấn Cương kia tâm phục khẩu phục.
Ba canh giờ trôi qua rất nhanh.
Tin tức Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế tân nhiệm đến nhận chức giống như là mọc cánh bay đi, cấp tốc truyền ra khắp lãnh địa của Thành Thanh Đế, ngay cả những thành trì khác chung quanh cũng đều nhận được tin tức, mà trong đại sảnh Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch thì đang ngồi ngay ngắn ở chủ toạ, chuẩn bị gặp mặt một lần cùng với rất nhiều đại tộc Trấn Cương Thành Thanh Đế, còn có các võ tướng.
Nhưng mà...1 canh giờ trôi qua, 2 canh giờ trôi qua, ngay cả giờ cơm tối cũng đều đã trôi qua...
Ngoại trừ rất nhiều tướng lĩnh của đại quân Trấn Cương, còn có một phần nhỏ đại tộc Trấn Cương, Phủ Thành Chủ to lớn, vậy mà lại không có ai đến!
Trong đại sảnh Phủ Thành Chủ, tất cả mọi người không tự chủ được ngậm miệng lại, cảm thấy một cỗ áp lực cực kỳ kinh khủng từ chỗ ngồi bên trên đại sảnh tản ra, mà Lạc Tương Tư cũng là một thành viên trong chư tướng đại quân Trấn Cương, chẳng qua chỉ là Thiên Tướng có chức vị thấp nhất, không quyền nói chuyện gì.
"Quả nhiên là dạng này a." Ở trong lòng của Lạc Tương Tư nhàn nhạt suy nghĩ, cái cục diện này vào kiếp trước nàng đã từng thấy qua, nếu

như nàng nhớ không lầm, tiếp theo vị Trấn Cương Sứ đại nhân mới nhậm chức này sẽ trực tiếp hạ lệnh, diệt toàn tộc tất cả các đại tộc Trấn Cương không tới tham kiến, bất kính đối với hắn.
Mà trên thực tế, đại tộc Trấn Cương không có đến đây, có lẽ đúng là có một, hai đại tộc xem thường Trấn Cương Sứ tân nhiệm, nhưng đại bộ phận chính là bởi vì ở trong lãnh địa xuất hiện Man tộc xâm lấn, vì vậy mới không có biện pháp đến đây tham kiến, chỉ là vị Trấn Cương Sứ đại nhân này có tính cách bá đạo cường thế, làm sao sẽ thông cảm cho những chuyện này...
"Người còn chưa tới đủ hay sao?" Trần Khuynh Địch lạnh lùng nói, mà ở bên cạnh hắn, trên trán của Trương Hiền Trung đã tràn đầy mồ hôi, lộ ra bộ dáng không biết làm sao.
"Muốn giết người rồi sao?" Lạc Tương Tư âm thầm lắc đầu, tiếp đó, vị Trấn Cương Sứ đại nhân này liền sẽ giận chó đánh mèo Tam thống lĩnh, sau đó đánh trọng thương Tam thống lĩnh a, ở trong cuộc chiến Man tộc xâm lấn tiếp theo, Tam thống lĩnh cũng sẽ bởi vì phần thương thế này, cuối cùng chiến tử ở tường thành Thành Thanh Đế, đáng tiếc là hiện tại bản thân nàng quá yếu, căn bản là không có biện pháp cải biến...
"Bẩm, bẩm báo đại nhân, có lẽ là có nỗi khổ gì đó...theo lý thuyết, bọn họ không nên không đến..."
"Hít hà..." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, sau đó lắc đầu bất đắc dĩ.
"Cũng được, coi như là bọn hắn có nỗi khổ tâm a, vậy thì ngươi hãy đi điều tra một phen đi, nếu như là có tình huống đặc biệt, về sau đến bồi tội ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu như không phải...vậy thì liền giao cho ngươi xử lý."
Mặc dù cảm giác bị cho leo cây khiến cho Trần Khuynh Địch rất khó chịu, nhưng hắn dù sao cũng là người đi ra từ xã hội văn minh, ngược lại cũng sẽ không bởi vì một chút chuyện nhỏ này mà làm ra chuyện gì quá đáng, nói không chừng người ta thật sự có nỗi khổ tâm thì sao? Đương nhiên là nếu như không có mà nói, vậy thì chính là đang giỡn mặt hắn, chính là không tôn trọng Phủ Thành Chủ, không tôn trọng triều đình, Trương Hiền Trung tự nhiên là sẽ phụ trách tới cùng.
Ở trong suy nghĩ của Trần Khuynh Địch, lần quyết định này của hắn là không có vấn đề.
Chỉ là Lạc Tương Tư ở dưới đài, lại trợn mắt hốc mồm, lộ ra biểu lộ không dám tin.
"Ấy?" Chuyện gì đã xảy ra? Tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Tam thống lĩnh như vậy?
Chuyện này không đúng! Cùng với tình cảnh mà nàng nhìn thấy ở kiếp trước không giống nhau a? !
Lạc Tương Tư vận chuyển tư duy, cảm thấy cái khả năng này là bởi

vì duyên cớ nàng ngoài ý muốn sống lại, khiến cho một số chuyện diễn ra chệch hướng, bất quá cũng không sao.
"Hừ, đơn giản chính là một loại thủ đoạn ân uy tịnh thi (*) mà thôi."
(*) Ân uy tịnh thi: ân phía trước, uy ở phía sau.
Không giống cùng với những người khác, bản thân nàng thế nhưng lại biết rõ vị Trấn Cương Sứ đại nhân này, biết rõ chân diện mục của Trần Khuynh Địch.
Người này là cặn bã, cầm thú, cẩu tặc vô sỉ, nhất định chỉ là đang làm bộ làm tịch! Trên thực tế là nhất định sẽ bí mật động thủ đối với Tam thống lĩnh để xả giận!
"Hắt xì!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hắt hơi một cái, hơi nghi hoặc một chút: "Kì quái, chẳng lẽ mình thực sự có mị lực như vậy, fan cuồng ở Thuần Dương Cung vẫn còn đang nhớ đến mình hay sao?"
Sau khi biết đại khái một chút tình huống ở Thành Thanh Đế, Trần Khuynh Địch liền giao toàn bộ sự tình cho Tam thống lĩnh Trương Hiền Trung, sau đó liền trực tiếp chui vào trong mật thất của Phủ Thành Chủ.
Về phần sự tình những đại tộc Trấn Cương kia làm hao tổn mặt mũi của hắn...cứ chờ đó, loại chuyện nhỏ này cũng không quan trọng gì, để cho Trương Hiền Trung đi giải quyết là được rồi, bản thân hắn càng có chuyện trọng yếu hơn.
Đó chính là tu luyện thật tốt!
Phải biết rằng, bây giờ Trần Khuynh Địch mặc dù đã tu luyện thành công Trượng Lục Kim Thân cùng với Long Tượng Bàn Nhược Công, cũng nương tựa theo Phật Cốt Xá Lợi tu luyện hai môn công pháp này đến cấp độ tiểu thành, nhưng Phật Cốt Xá Lợi chỉ còn lại một chút, muốn dựa trên cơ sở bây giờ tiến thêm một bước, nhất định phải có nhiều tư nguyên cùng với nhiều thời gian hơn.
Võ công Phật Môn không thể vội vã, đây là sự tình mà mọi người trong toàn thiên hạ đều biết.
Mà khoảng cách kỳ hạn 5 năm của hắn cùng với Trần Tiêm Tiêm, đã càng ngày càng gần, cho nên cho dù là một khắc cũng không thể chậm trễ! Hắn nhất định phải tu luyện thật tốt! Tranh thủ thời gian không ngừng tăng cường thực lực!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch đang cố gắng phấn đấu, Phủ Thành Chủ đang điều động một lượng lớn tài nguyên tu luyện, chuẩn bị bế quan thoải mái đầm đìa một lần nữa, Dương Xuân cùng với một bộ phận đệ tử Thuần Dương Cung mà Trần Khuynh Địch mang tới cũng khuếch tán ra ở trong Thành Thanh Đế.

Chương 58: Vì sao ta lại bị chọn trúng?

Bọn hắn xem như là sư đệ của Trần Khuynh Địch, tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi không có chuyện gì làm, Trương Hiền Trung trực tiếp để cho bọn hắn tiến về giáo trường, chuẩn bị tiếp nhận một nhóm binh sĩ điều ra từ trong đại quân Trấn Cương.
Dưới sự phụ trách chưởng quản từ những đệ tử Thuần Dương Cung này, tổ kiến ra một nhánh quân đội bảo vệ Phủ Thành Chủ.
Làm như vậy cũng là để tránh cho đám đệ tử Thuần Dương Cung ngoài nghề chỉ huy người trong nghề, can thiệp đến quân vụ bình thường trong Thành Thanh Đế, một phương diện khác cũng chính là tìm một chút chuyện cho bọn hắn làm, đồng thời tránh khỏi việc đắc tội vị Trấn Cương Sứ tân nhiệm - Trần Khuynh Địch này. Trương Hiền Trung thân làm Tam thống lĩnh đại quân Trấn Cương, một chút thông minh nhỏ này tự nhiên là không thiếu.
Mà Dương Xuân tự nhiên là cũng đi theo mọi người đến giáo trường.
Mà vào lúc này, ở trong giáo trường, có một cỗ huyết khí phóng lên tận trời khiến cho toàn bộ giáo trường đều biến thành một chỗ địa phương dương cương, huyết khí trộn chung cùng với sát khí, khiến cho nhiệt độ không khí chung quanh cũng tăng lên rất nhiều, mà ở bên trong huyết khí, có từng đạo từng đạo thân ảnh mặc thiết giáp đội mũ sắt, chỉ lộ ra cặp mắt đang diễn luyện.
Trong giáo trường to lớn, chỉ có thanh âm vũ khí va chạm, tiếng bước chân, còn có tiếng hít thở, hình thành một loại nhịp điệu kỳ lạ, làm cho tâm thần của người ta lay động, ngoài ra thì không còn tạp âm gì khác, nói chuyện càng là không có, bởi vậy có thể thấy được chi đại quân này đang được huấn luyện với kỷ luật nghiêm ngặt.
"Chư vị, nơi này chính là một chỗ luyện binh vạn người của đại quân Trấn Cương, ta đã để cho tất cả binh sĩ tinh nhuệ dưới quyền ta tập hợp ở đây, các vị có thể tùy ý chọn lựa một ngàn người từ trong số này, thế nào?"
"Tốt!" Dương Xuân hưng phấn mà nói, sau đó liền nhanh chân đi vào trong giáo trường.
Mà Trương Hiền Trung cũng đi theo, sau khi nhìn thấy đám binh sĩ đang huấn luyện, trong mắt đầu tiên là hiện lên sự vui mừng, sau đó chính là hét lớn một tiếng: "Toàn quân nghe lệnh!"
Thanh âm như lôi chấn, trong phút chốc liền truyền khắp toàn bộ giáo trường, tất cả các binh sĩ liền dừng lại trong thoáng chốc, sau đó đồng thời thu hồi tư thế, đồng thời sát khí thiết huyết đầy trời kia cũng thu liễm theo đó, lộ ra thân ảnh của rất nhiều binh sĩ, một mảnh đen kịt, làm cho người ta hoa mắt, lòng sinh kính sợ.
"Uy vũ!" Đông đảo binh sĩ đồng thời hét lớn, sát khí thiết huyết lại

giương lên, trong lúc nhất thời tất cả các đệ tử Thuần Dương Cung, bao quát cả Dương Xuân đều là lộ ra mấy phần thần sắc khó chịu, sát khí thiết huyết của quân đội chuyên khắc võ giả, sau khi mấy vạn người tụ họp lại triển khai trận thế, coi như là Hợp Đạo Tôn Giả cũng phải nhượng bộ lui binh.
Đây cũng là nguyên nhân vì sao hoàng triều Đại Càn lại một mực duy trì quân đội khổng lồ như thế.
Cũng chỉ có võ giả Tông Sư siêu thoát phàm nhân, mới có thể bỏ qua lực lượng của quân đội ở một trình độ nhất định, nhưng cũng chỉ là ở một trình độ nhất định mà thôi, một ví dụ đơn giản đơn cử nhất, hoàng triều Đại Càn nếu không sử dụng võ giả Tông Sư, chỉ sử dụng quân đội trong nước, là đại quân viễn chinh 500 vạn người trở lên, cũng đã đầy đủ để hủy diệt bất kỳ một cái thánh địa võ đạo nào.
Đây chính là sức mạnh của số lượng, đại quân 500 vạn cho dù là một đám võ giả Tông Sư cũng không có cách nào ứng đối, đây cũng là nguyên nhân vì sao hoàng triều Đại Càn mới là thế lực đệ nhất thiên hạ. Đương nhiên, loại chuyện động viên đại quân 500 vạn đối phó với một cái thánh địa võ đạo, cũng không phải là chuyện đơn giản. Dù sao thì hoàng triều Đại Càn đất rộng người đông, cần một lượng lớn quân đội để trấn thủ, cho nên đây chỉ là một cái giả thiết mà thôi.
"Thật là lợi hại!" Hai mắt của Dương Xuân tỏa ra ánh sáng mà nhìn đại quân Trấn Cương trước mắt, kích động nói ra, mà ở trong đầu, tiểu Yêu cũng lộ ra vẻ mặt cảm khái gật đầu nói: "Quân đội nhân loại, dù là qua nhiều năm như vậy vẫn đáng sợ như thế a, mặc dù loại số lượng này còn chưa là gì, nhưng một khi tụ tập từ 10 vạn người trở lên, liền sẽ trở thành một cỗ lực lượng đáng sợ."
"Ồ!" Đột nhiên, ánh mắt của Dương Xuân sáng lên, lập tức liền bắt được một nhánh đội ngũ đang một mực ẩn núp ở đằng sau, không tận lực lộ diện ra thân ảnh, tiếp đó nàng liền một đường hớn hở chạy tới nói: "Ở đây lại còn có một vị đại tỷ tỷ a!"
"Ấy!"
"Đúng, ta đang nói đại tỷ tỷ đó! Cùng đi đến Phủ Thành Chủ với chúng ta nào!" Dương Xuân hưng phấn mà nói ra, thân làm nữ giới, nàng tự nhiên là hi vọng có một người bạn nữ giống như mình, nàng vốn còn cho rằng loại địa phương như quân đội này sẽ không có nữ giới, không nghĩ tới lại có niềm vui ngoài ý muốn! Nàng tự nhiên là không thể nào buông tha cho lần cơ hội tốt này, mà cô gái bị nàng chọn trúng kia thì là...
"? ??"
"Vì sao? Vì sao ta lại bị chọn trúng? !" Lạc Tương Tư dùng vẻ mặt phát mộng mà nhìn tiểu cô nương chỉ cao tới phần eo của nàng, vào thời điểm này ở kiếp trước, chính là do tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia tự mình đến chọn lựa binh sĩ, nàng vì biểu hiện bản thân,

lúc này mới bại lộ bí mật có được Thuần Dương Chi Thể, lần này sau khi sống lại, nàng vốn là có dự định điệu thấp, nhưng rốt cuộc...là vì cái gì? !
Vì sao nàng không làm gì cũng bị chọn trúng? Chuyện này không phù hợp với đạo lý a!
Hơn nữa con nhỏ này là ai a? Tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia đâu? Chẳng lẽ đây cũng là di chứng do bản thân sống lại?
Ý nghĩ trong đầu óc của Lạc Tương Tư xoay chuyển hàng trăm lần, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi, chỉ có thể nhắm mắt lại.
"Hạ quan lĩnh mệnh, không biết đại nhân... ?"
"À, ta tên là Dương Xuân, ngươi tên là gì?"
"Hạ quan là Lạc Tương Tư..."
"Lạc tỷ tỷ đúng không? Về sau phải ở chung thật tốt a!" Dương Xuân hào phóng đưa tay, vui vẻ nói ra.
Lạc Tương Tư: "..."
"Con nhỏ này đến tột cùng là ai vậy? Có quan hệ gì cùng với tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia? Con nhỏ này đến cùng có phải là nhìn ra cái gì hay không, cho nên mới chọn ta?" Lạc Tương Tư nhếch mép một cái, bắt lấy bàn tay mà Dương Xuân đưa ra, mặc dù trong lòng còn có đủ kiểu nghi vấn, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy, bất quá sau khi đi đến Phủ Thành Chủ giống như kiếp trước, nàng nhất định phải cẩn thận hơn gấp đôi, tránh bị tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia phát hiện, sau đó lại nghĩ biện pháp đưa ông nội đến hậu phương Nam Cương Đạo, chỉ có làm như vậy mới có thể cam đoan an toàn tạm thời, bằng không nếu ông nội một mực đợi ở chỗ này, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!
Mà cùng lúc đó, Thành Thanh Đế cũng nghênh đón một vị khách mới đến thăm.
"Chính là chỗ này a." Trần Tiêm Tiêm nhấc nhấc ba lô, nắm trường kiếm bên hông, ngẩng đầu nhìn về phía tấm biển "Thành Thanh Đế" phía trên cửa thành, hài lòng cười nói: "Xú nha đầu, còn muốn gạt ta..."

Chương 59: phát hiện ra chân tướng

Gừng càng già càng cay, lúc trước ở dưới sự truy hỏi của nàng, nha đầu Dương Xuân kia sống chết cũng không nói, cuối cùng càng là chạy trối chết, còn tốt là nàng cao tay hơn một bậc, đã sớm mua một phần Thiên Lý Hương rắc vào trên người của Dương Xuân, sau đó dựa vào trùng Truy Tung một đường truy tung đến nơi này...
"Tốt! Để cho ta nhìn xem, nha đầu Dương Xuân kia rốt cuộc muốn che giấu sự tình gì!"

"Dương Xuân đâu? Dương Xuân đi đâu rồi?" Đi ra từ trong mật thất, Trần Khuynh Địch hoàn toàn không an tâm tu luyện.
Bởi vì hắn tu luyện được một nửa mới đột nhiên kịp phản ứng, Dương Xuân không có ở bên cạnh a! Nói thật là đầu năm nay không có nhân vật chính ở bên cạnh, Trần Khuynh Địch cũng đều lo lắng là bản thân mới tu luyện được nửa đường liền bạo thể mà chết, dù sao thì tỷ lệ tử vong ở cái địa phương quỷ quái này thế nhưng lại cao đến 7/9 a, gặp quỷ rồi.
Một chỗ nguy hiểm như vậy, vì cái gì còn có nhiều người đến như vậy a.
"Xin chào đại nhân."
"Dương Xuân đâu?" Nhìn Trương Hiền Trung đang hành lễ, Trần Khuynh Địch trực tiếp hỏi, sau khi phát giác ra được thần sắc không hiểu của đối phương liền khoa tay miêu tả một chút: "Chính là một cô bé đi theo bên cạnh ta vào trước đó, cõng một cái hộp kiếm to lớn, nhìn qua rất nhỏ, chỉ cao đến eo của ta..."
"À! Là cô bé kia, trước đó nàng đã đi đến giáo trường, hiện tại hẳn là đang trên đường trở về..." Trương Hiền Trung sau khi nói xong, liền dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Trần Khuynh Địch một cái.
Nói đến, vị Đạo Tử Thuần Dương này, bây giờ đã là Trấn Cương Sứ đại nhân, hẳn là là tới nơi này để phụ trách trấn thủ Thành Thanh Đế a, tại sao tới chỗ nguy hiểm như thế này lại còn mang theo một cô bé a, hơn nữa còn là một cô bé nhỏ như vậy, dù sao thì theo lý thuyết coi như là mang theo nữ nhân, cũng nên mang theo loại gợi cảm xinh đẹp kia...
À! Trương Hiền Trung quan sát vẻ mặt khẩn trương, phảng phất như bị mất một món bảo vật của Trần Khuynh Địch, lập tức lĩnh ngộ ra cái gì đó.
"Ta nhớ ra rồi, đây chính là chuyện trước đó mà Đại thống lĩnh đã nói cùng với ta trong lúc uống rượu, là...la lỵ (Loli) (*) trong truyền thuyết đúng không?"
(*) Loli là 1 từ ngữ dùng để chỉ các nhân vật nữ là các bé gái dưới 14

tuổi hoặc dùng để chỉ các cô gái đã lớn nhưng lại có dáng vẻ giống các bé gái.
"Thì ra là thế, Trấn Cương Sứ tân nhiệm nguyên lai là loại người này a...mình có nên hùa theo sở thích của hắn hay không, tuyên truyền ra bên ngoài là Trấn Cương Sứ đại nhân ưa thích la lỵ, cũng tốt cho những bộ tộc bởi vì Man tộc xâm lấn mà đắc tội với Trấn Cương Sứ đại nhân, để cho mỗi một cái bộ tộc nhận lỗi với Trấn Cương Sứ đại nhân...đúng! Cứ làm như thế!"
"Uy, trên mặt ta có đồ vật gì hay sao?" Trần Khuynh Địch nhìn thần sắc biến ảo bất định của Trương Hiền Trung, kinh ngạc nói ra, còn sờ lên gương mặt của mình.
"Không, không có gì, đại nhân...ngài xem, Dương... Dương tiểu thư đã trở về."
"Ồ!" Trần Khuynh Địch kinh hô một tiếng, sau đó liền lập tức bỏ mặc Trương Hiền Trung, sải bước đi qua, cái bộ dáng vội vàng kia, khiến cho vẻ kiên định ở trong mắt của Trương Hiền Trung càng tăng thêm mấy phần.
Mà Dương Xuân vừa mới đi vào Phủ Thành Chủ cũng nhìn thấy bộ dáng chạy tới vội vàng của Trần Khuynh Địch, trên mặt lập tức lóe lên một tia đỏ ửng, có vẻ hơi nhăn nhó, lại có chút mừng rỡ: "Đại ca ca, làm sao ca ca lại xuất quan rồi?"
"Ta...không có gì, ta chỉ xuất quan xem một chút." Trần Khuynh Địch dừng bước chân lại, chợt nghiêng đầu nói, mặc dù đối phương là nhân vật chính, nhưng hắn cũng không thể biểu hiện dáng vẻ quá nịnh hót, nếu không ngược lại sẽ làm cho độ thiện cảm giảm xuống.
"Thật sự là như vậy sao?"
"Đương nhiên!" Trần Khuynh Địch quang minh lẫm liệt nói.
"Hi hi... A, đúng rồi." Dương Xuân cười cười, đột nhiên vỗ tay một cái, sau đó kéo một bóng người ở sau lưng ra, vui vẻ nói ra: "Đại ca ca, vị này là Lạc Tương Tư, là một vị Thiên Tướng của đại quân Trấn Cương, thủ hạ cũng có hơn 1000 người, ta đã kéo hết bọn hắn qua đây, vừa vặn đến để phụ trách bảo vệ Phủ Thành Chủ, ca ca thấy thế nào?"
"Ấy?" Trần Khuynh Địch sững sờ, nhìn một chút Lạc Tương Tư đang cúi đầu không nói lời nào, vô thức nói ra: "Phủ Thành Chủ? Phủ Thành Chủ còn cần phải bảo vệ hay sao? Có ta ở nơi này, không cần phải đặc biệt điều đại quân Trấn Cương đến bảo vệ, dù sao thì bọn họ cũng có chính sự... đại quân Trấn Cương thế nhưng là phụ trách thủ vệ Thành Thanh Đế, muội đừng làm loạn a."
"Không có chuyện gì đâu đại nhân." Trương Hiền Trung vừa cười vừa nói: "Thành Thanh Đế có 5 vạn đại quân Trấn Cương, còn có rất nhiều đại tộc Trấn Cương, điều một ngàn người đến phụ trách bảo vệ Phủ Thành Chủ cũng không có sao cả."
"Thực sự không có việc gì?"

"Xin đại nhân cứ yên tâm." Trương Hiền Trung lộ ra vẻ mặt mỉm cười nói, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, xem ra vị Trấn Cương Sứ đại nhân mới nhậm chức này hẳn không phải là đến đây để kiếm danh tiếng, chí ít là không có ý tứ tai họa Thành Thanh Đế, có một đại nhân như thế này, cũng coi như là Thành Thanh Đế bọn hắn có vận khí tốt.
Bất quá so với Trương Hiền Trung vui mừng, trong lòng của Lạc Tương Tư đang cúi đầu thì lại là rung động.
Làm sao có thể? Cái tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch này thế mà lại có thể nói ra những lời này? !
Điều này là không có khả năng a! Ở kiếp trước, tên gia hỏa này thế nhưng đã gióng trống khua chiêng, trong 5 vạn đại quân Trấn Cương đã điều đi trọn vẹn gần một vạn binh sĩ để phụ trách bảo vệ Phủ Thành Chủ, còn xây dựng thêm trạm gác ở bốn phía Phủ Thành Chủ, căn bản chính là một kẻ ham sống sợ chết, về sau Thành Thanh Đế bị công hãm tuyệt đối có một nửa nguyên nhân là do hắn.
"Dạng người này...làm sao có thể nói ra lời không cần bảo vệ như vậy? !" Lạc Tương Tư suy nghĩ trong chốc lát, chỉ có thể quy chuyện này là một trong các di chứng sau khi nàng trùng sinh.
"Ngụy trang! Hắn ta nhất định là đang ngụy trang! Diện mục thật của hắn tuyệt đối sẽ không phải là như thế này, coi như là lần này không có xây dựng thêm trạm gác, không có điều động 1 vạn đại quân Trấn Cương, sau này hắn nhất định cũng sẽ làm như vậy! Không sai! Ta thế nhưng là đã sớm thấy rõ chân diện mục của tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch này! Chắn chắn sẽ không bị mê hoặc!"
"Lạc Tướng quân? Lạc Tướng quân?" Trần Khuynh Địch gọi.
"Có chuyện gì vậy đại nhân?" Lạc Tương Tư vội vàng nói, nhất thời đổ mồ hôi lạnh.
"À, không có việc gì, là chuyện kia, liên quan tới sự tình đóng giữ Phủ Thành Chủ, ta sẽ giao cho Dương Xuân, cô cũng giúp đỡ thêm một chút, có chỗ bất tiện gì thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp cô giải quyết."
"Được." Lạc Tương Tư cúi đầu nói, nhưng trong lòng lại có một chút không hiểu, để cho Dương Xuân - một cô bé nhỏ như vậy phụ trách? Đây chẳng phải là...À, à!" Lạc Tương Tư cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng.
Nói đến, ở kiếp trước vào thời điểm tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia làm bộ truy cầu nàng, chính là thăng quan tiến chức cho nàng, ở bên ngoài thì lộ ra bộ dáng chính nhân quân tử, phong độ ngập trời...

Chương 60: Ta rất chờ mong

"Thì ra là thế! tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch này khẳng định là đang truy cầu Dương Xuân! Hơn nữa nhìn bộ dáng của Dương Xuân, tám chín phần mười là đã rơi vào ma chưởng."
"Thì ra là thế a! Xem ra ảnh hưởng khi sống lại, chính là khiến cho tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia trở thành một kẻ thích la lỵ! Xem ra là đã có thể giải thích hết thảy sự việc!"
"Trần Khuynh Địch làm ra vẻ chiêu hiền đãi sĩ như vậy, chính là vì thể hiện ra bộ dáng chính nhân quân tử ở trước mặt của Dương Xuân, sở dĩ nhìn qua khoan hồng độ lượng, cũng là vì truy cầu Dương Xuân, đối với Dương Xuân cũng là ngoan ngoãn phục tùng..."
Lạc Tương Tư càng nghĩ càng cảm thấy bản thân đã bắt được chân tướng, ý niệm ở trong lòng cũng càng ngày càng thông suốt.
Nghĩ đến tao ngộ của bản thân trong kiếp trước, trong lòng của Lạc Tương Tư nhất thời sinh ra mấy phần ý thức trách nhiệm: "Không sai! Mình không thể để cho Dương Xuân cũng rơi vào kết quả giống như mình ở kiếp trước! Mình nhất định phải khiến cho nàng tỉnh ngộ lại, thoát khỏi ma chưởng của tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia!
"Lạc Tướng quân?" Nhìn thấy Lạc Tương Tư ngây người, Trần Khuynh Địch liền hỏi.
"Đại nhân, cứ giao cho ta a! Ta nhất định sẽ chiếu cố Dương Xuân thật tốt!" Lạc Tương Tư ngẩng đầu, tràn ngập thâm ý mà nhìn Trần Khuynh Địch, kiên định không thay đổi nói.
"Ừm! Vậy liền giao cho cô!" Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, sau đó liền hắt hơi một cái: "Kỳ quái, chẳng lẽ ta đã thực sự bị cảm...?"
Sau khi đi ra từ Phủ Thành Chủ, Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu.
"Còn tốt, xem ra hắn hẳn là không có biện pháp trực tiếp xem thấu Thuần Dương Chi Thể của ta..."
Ở kiếp trước, nàng chính là chủ động biểu diễn bản thân ở trên giáo trường, lúc này mới bị Trần Khuynh Địch phát hiện ra bí mật Thuần Dương Chi Thể, nhưng mà lần này nàng đã rất điệu thấp, căn bản là không động thủ một lần nào, Trần Khuynh Địch tự nhiên là cái gì cũng đều không nhìn ra, điều này cũng làm cho Lạc Tương Tư thở dài một hơi.
Dù sao thì nếu như không làm gì mà Trần Khuynh Địch cũng đều có thể nhìn ra thể chất của nàng mà nói, vậy thì thực sự không thể cứu vãn.
"Chuyện cần phải làm tiếp theo là nhanh chóng trưởng thành..." Lạc Tương Tư vừa đi ở trên đường cái, vừa suy nghĩ, thân là người trùng

sinh, nàng tự nhiên muốn lợi dụng ưu thế của người trùng sinh, như vậy mới có thể làm cho bản thân mau chóng trưởng thành, vượt qua Trần Khuynh Địch, cũng chỉ có làm như vậy, nàng mới không cần nơm nớp lo sợ cả ngày, sợ hãi bi kịch ở kiếp trước tái diễn một lần nữa...nhưng càng quan trọng hơn, là người thân duy nhất của nàng.
"Phải nghĩ biện pháp để ông nội rời khỏi Thành Thanh Đế..." Chỉ cần ông nội vẫn còn ở Thành Thanh Đế một ngày, vậy thì sẽ nguy hiểm thêm một ngày, sau khi nàng trở thành Thiên Tướng cũng có một chút tích cóp, kiếp trước chưa kịp sử dụng, nhưng lần này thì vừa vặn, nàng sẽ sớm đưa ông nội đến hậu phương Nam Cương Đạo, sau đó sẽ gửi tiền hàng tháng cho ông nội, dạng này mới là an toàn nhất.
"Hơn nữa nếu ta nhớ không lầm, không bao lâu nữa hẳn là thời điểm Man tộc Nam Cương xâm lấn..."
Ở kiếp trước, không bao lâu sau khi Trần Khuynh Địch đến nhận chức, Man tộc Nam Cương liền bắt đầu phát động xâm lấn, hơn nữa còn không phải xâm lấn đơn giản bình thường, mà là xâm lấn với quy mô khá là khổng lồ, thậm chí có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung lần xâm lấn toàn phương diện này, Thành Thanh Đế càng là một trong những nơi bị xâm lấn chủ yếu, cũng chính là vào cái thời điểm kia, Thành Thanh Đế mới thất thủ.
Mà Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, lại bỏ thành mà chạy vào lúc đó, thẳng đến khi đại quân Man tộc lui binh, mới một lần nữa trở về Thành Thanh Đế, cũng chính là vào khi đó, nàng mới thấy rõ ràng diện mục thật của hắn, sau đó bị hắn tóm lấy, cuối cùng bị cướp đoạt Thuần Dương Chi Thể, tạo thành bi kịch ở kiếp trước.
Nhưng mà lần này sẽ không!
"Còn cần phải mưu đồ một phen, trước tiên tìm hiểu rõ ràng thời cơ Man tộc Nam Cương xâm lấn, sau đó lại nghĩ biện pháp ngăn chặn lộ tuyến mà cái tên Trần Khuynh Địch biến thái chết tiệt kia chạy trốn, nói không chừng còn có thể thừa cơ giết chết hắn..."
"Vị cô nương này...xin hỏi?"
"Ừm? !" Lạc Tương Tư bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy ở nơi đó, có một thiếu nữ mặc áo xanh, dung mạo tú lệ, nhưng lại mang theo một thanh trường kiếm, nhìn qua vô cùng khí khái hào hùng đang vừa mỉm cười, vừa nhìn nàng.
"Thật xin lỗi, không biết là có thể mạo muội hỏi thăm về một người hay không?"
"A, không có việc gì, ngươi cứ hỏi đi." Lạc Tương Tư cười một tiếng, lập tức buông lỏng tâm thần, rộng rãi nói, bình thường hay trợ giúp cư dân Thành Thanh Đế, còn có những võ giả ngoại lai này, cũng là một trong những loại người mà nàng yêu thích.
"Tạ ơn, xin hỏi, ngươi có nhìn thấy một cô bé nhìn qua vô cùng khả ái hay không? Ừm...có chiều cao không sai biệt lắm chỉ tới eo của ta, cõng một cái hộp vô cùng lớn, còn có..."

Thiếu nữ còn chưa nói xong, Lạc Tương Tư liền kinh ngạc thốt lên: "Dương Xuân? !"
"Ngươi biết sao!" Trần Tiêm Tiêm vui mừng, sau đó gật đầu một cái nói: "Vậy ngươi có thể nói cho ta biết là nàng đang ở đâu hay không? Ta đặc biệt đến là để tìm nàng."
"Đặc biệt đến..." Lạc Tương Tư quan sát Trần Tiêm Tiêm một chút, không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy khuôn mặt của đối phương nhìn qua rất quen...
"Thật xin lỗi, xin hỏi người tìm Dương Xuân là để làm gì?"
"À, ta là sư tỷ đồng môn của nàng, trước đó nàng không chào mà đi, cho nên ta mới đặc biệt đến tìm nàng."
"Đồng môn...ồ, ngươi và Trần...cùng với Trấn Cương Sứ đại nhân là người cùng tông môn?"
"Trấn Cương Sứ đại nhân?" Trần Tiêm Tiêm híp đôi mắt lại một cái, trong lòng lập tức hiện ra vạn đạo suy nghĩ, rõ ràng là Dương Xuân, làm sao lại thêm ra một cái Trấn Cương Sứ đại nhân? Chẳng lẽ nói Dương Xuân chính là đi theo vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia? Không thể nào? Nàng chỉ vừa mới vào tông môn, theo lý thuyết hẳn là sẽ không nhận biết được quá nhiều người, trừ khi...
"Ha ha ha."
"Sao thế?" Lạc Tương Tư đột nhiên rùng mình một cái, chuyện gì đã xảy ra, giống như là nhiệt độ không khí đột nhiên hạ thấp...
"Không có gì a, ha ha, ta và vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia cũng chính là sư huynh muội đồng môn đây, ngươi có thể dẫn ta đi nhìn hay không? Ta rất --- chờ --- mong --- gặp mặt một lần với Dương Xuân, còn có vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia."
"Là vậy sao..." Lạc Tương Tư gật đầu một cái.
Cái phản ứng này càng khiến cho dị quang ở trong mắt của Trần Tiêm Tiêm chớp động: "Không phản bác sao, rõ ràng mình nói là sư huynh muội đồng môn! Nói như vậy, vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia chính là một vị nam tử? Vốn còn đang cho rằng đó là Doanh Phượng Tiên sư tỷ, nếu không phải, vậy thì hẳn là..."
"Ha ha ha..."
"Vị tiểu thư...này?" Lạc Tương Tư kỳ quái quan sát Trần Tiêm Tiêm đang hung hăng cười quái dị, hỏi.
"À, cứ gọi ta là Trần Tiêm Tiêm, đây là tên của ta."

Chương 61: Một chữ cũng không biết

"Trần Tiêm Tiêm... ?!" Lạc Tương Tư sững sờ, cái họ "Trần" này, sẽ không phải là cô gái này có quan hệ thân thích cùng với Trần Khuynh Địch đó chứ? Anh em ruột hoặc là loại hình biểu huynh biểu muội?
Định thần nhìn lại, Lạc Tương Tư lập tức khẳng định thêm vài phần với suy đoán của mình, trách không được trước đó nàng lại có cảm giác Trần Tiêm Tiêm nhìn qua rất quen mặt, quả nhiên là giống nhau đến mấy phần với Trần Khuynh Địch!
Xem xét như vậy, nàng đến Thành Thanh Đế là để làm gì? Sẽ không phải là đi tìm Trần Khuynh Địch đó chứ?
Khoan đã...ở trong đầu của Lạc Tương Tư, vô thức hiện ra bộ dáng của Dương Xuân: "Đã có một cô bé rơi vào bên trong ma chưởng của tên cầm thú kia, mà lấy tác phong của tên cầm thú vô sỉ kia, cho dù là có thêm người thứ hai... cũng không kỳ quái a?"
Suy diễn tới đây, Lạc Tương Tư sau khi châm chước một phen, liền mở miệng hỏi: "Vậy thì...xin hỏi, ngươi và Trấn Cương Sứ đại nhân có quan hệ như thế nào?"
"Nói không chừng là mình đã đoán sai, dù sao thì người cũng có khi thất bại, ngựa cũng có lúc lạc vó, luôn có chuyện ngoài ý muốn..." Lạc Tương Tư nghĩ thầm.
"À, à!" Trần Tiêm Tiêm nháy nháy mắt, sau đó vừa cười vừa nói: "Ta là người thân cận nhất của ca ca a!"
"Ca ca... ?"
"Đúng vậy, à đương nhiên, không phải anh em ruột, mà là biểu huynh biểu muội a, là loại có thể kết hôn kia."
"Quả nhiên! Đây cũng là một thiếu nữ sa ngã a! Cái tên Trần Khuynh Địch cầm thú này! Ăn trong chén còn nghĩ đến trong nồi! Cặn bã! Bại hoại! Cẩu tặc!" Lạc Tương Tư điên cuồng mắng to ở trong lòng, sinh ra mấy phần cảm giác đồng tình đối với thiếu nữ mang theo nụ cười trước mắt này, nàng cũng không dễ dàng a, bị cái tên Trần Khuynh Địch biến thái kia lừa gạt tình cảm, bây giờ còn vượt ngàn dặm xa xôi đuổi tới nơi này, nếu như bị nàng phát hiện ra kỳ thật Trần Khuynh Địch đã có tình yêu mới, gây phiền phức cho Dương Xuân mà nói..."
"Không được! Không thể để cho loại chuyện này phát sinh!" Lạc Tương Tư Hít vào một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười ôn nhu: "Ta đã nhiều lời rồi, vậy thì mời ngươi đi theo ta, ta sẽ dẫn ngươi đi gặp Trấn Cương Sứ đại nhân... Mặt khác, Dương Xuân Dương tiểu thư đã đi ra ngoài được mấy ngày, cho nên ở trong một thời gian ngắn là không có khả năng nhìn thấy được nàng, xin cứ yên tâm, nàng tuyệt đối không có ở trong Phủ Thành Chủ!"

"Thì ra là vậy sao...vậy thật đúng là đáng tiếc." Trần Tiêm Tiêm nở ra một nụ cười khó lường, tiếc nuối nói ra.
"Không đáng tiếc, không đáng tiếc...à, chúng ta đi thôi, Phủ Thành Chủ ở chỗ này."
"Ừm, phải cám ơn ngươi rồi, xin hỏi tên của ngươi là... ?"
"Ta tên là Lạc Tương Tư, về sau còn có cơ hội gặp mặt."
"Ừm, cám ơn, nhất định sẽ gặp lại, nếu như Dương Xuân trở lại...thì nhất định phải báo cho ta biết a! Ta có rất rất nhiều, rất --- nhiều --- lời muốn nói cùng với nàng đó!"
Nghe được lời nói của Trần Tiêm Tiêm, ở trong lòng của Lạc Tương Tư lại là âm thầm lau nước mắt: "Đây là một thiếu nữ hồn nhiên cỡ nào a! Dù cho là bị bạn gái thân cắm sừng, vẫn như cũ mơ mơ màng màng, còn đang suy nghĩ vì bạn gái thân, muốn sớm gặp nhau cùng với nàng..."
"Không được! Ta nhất định phải ngăn cản cuộc tình tay ba này a! Không thể để cho nhân sinh của hai vị thiếu nữ này bị hủy diệt ở dưới ma chưởng của tên Trần Khuynh Địch cầm thú kia!"
Vào giờ khắc này, ở trong lòng của Lạc Tương Tư có tín niệm vô cùng kiên định.
Tại Thành Thanh Đế, trong Phủ Thành Chủ.
Cánh cửa mật thất đóng chặt, Trần Khuynh Địch bắt đầu khoái hoạt bế quan lần thứ hai.
Bất quá bởi vì nguyên nhân vừa mới bế quan lúc trước, hắn kỳ thật cũng không có cái gì tốt để bế quan, dù sao thì Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân đều cần phải có thời gian và tài nguyên để cô đọng, mà tu vi của hắn cũng chỉ vừa mới đột phá đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, ở trong một thời gian ngắn cũng không có biện pháp hướng về Hợp Đạo Tôn Giả.
Nhưng cho dù vậy, Trần Khuynh Địch vẫn lựa chọn tạm thời bế quan như cũ.
Trong lần bế quan này, kỳ thật cũng không phải là tu luyện, mà là làm ra một cái quyết định.
"Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công..." Trần Khuynh Địch ngồi xếp bằng dưới đất, mở bàn tay ra hướng lên trên, trên lòng bàn tay có một khỏa mặt trời nhỏ đang chậm rãi xoay tròn, mang theo một cỗ nhiệt lực đốt sạch bát hoang, mặt trời tản ra khí tức khủng bố, khiến cho nhiệt độ trong mật thất tăng lên không ít.
Là truyền thừa dòng chính của Thuần Dương Cung, môn công pháp này tự nhiên là cái thế vô song, là một thân tuyệt học của tổ sư sáng lập ra môn phái Thuần Dương Cung năm đó, đối với thể chất cùng với tư chất đều có yêu cầu cực cao, cho nên Thuần Dương Cung trải qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình Trần Khuynh Địch có thể tu luyện.
Nhưng mà bây giờ, Trần Khuynh Địch đã phát hiện ra một chuyện rất

phiền phức.
"Môn công pháp này..." Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc nghiêm túc, quan sát chỗ tinh diệu của Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công ở trong trí nhớ, cuối cùng gật đầu một cái.
"Hoàn toàn xem không hiểu." Không sai, mặc dù rất buồn cười, nhưng Trần Khuynh Địch quả thật là xem không hiểu môn công pháp này.
Dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng không phải thật sự là bản tôn Trần Khuynh Địch, mà là người xuyên việt, thể chất cùng với thiên phú của Trần Khuynh Địch trước đây đều đầy đủ, tiến hành tu luyện Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công tự nhiên là giống như cá gặp nước, thuận buồm xuôi gió. Nhưng bây giờ Trần Khuynh Địch lại không giống như vậy, mặc dù hắn đã kế thừa Cửu Dương Chi Thể, cũng kế thừa trí nhớ cùng với kinh nghiệm võ đạo của đời trước. Nhưng thiên phú ngộ tính căn bản nhất đối với võ giả, đối võ đạo, hắn lại không có biện pháp.
Mà Trần Khuynh Địch chính là một thanh niên đến từ xã hội văn minh hiện đại, từ trước đến nay đều là người ủng hộ kiên định chủ nghĩa duy vật... Cho nên ở cái thế giới Huyền Huyễn này, hắn mặc dù có thể tưởng tượng ra rất nhiều chiêu thức cường hãn trong tiểu thuyết ở kiếp trước, nhưng nếu bảo hắn phải lĩnh ngộ...thì một chữ cũng không biết.
Từ khi xuyên việt cho đến bây giờ, thành tựu to lớn nhất cùng với duy nhất trên võ đạo của Trần Khuynh Địch, chính là quyền ý của hắn.
Ngay cả phần quyền ý này, đều là do hắn mượn nhờ bản chép tay của Võ An Hầu, không ăn không uống tìm hiểu hơn một tháng mới đạt đến hình thức ban đầu, đây cơ hồ là tương đương với một vị Võ Đạo Tông Sư cầm tay chỉ dạy, dạy trong một tháng mới có thể lĩnh hội, từ bên trên một điểm này cũng có thể nhìn ra thiên phú của Trần Khuynh Địch kỳ thật cũng không tốt lắm.
Mà lấy thiên phú như vậy, tự nhiên là không thể nào lĩnh hội được Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công.
Cái vấn đề này rất lúng túng.
"Ta mặc dù đã đột phá đến Luyện Thần Phản Hư, nhưng hoàn toàn là dựa vào Phật Cốt Xá Lợi, Trượng Lục Kim Thân còn có Long Tượng Bàn Nhược Công, lấy khí huyết cường thịnh mạnh mẽ đột phá, mà tu vi Đại Thuần Dương Công của ta lại không có một chút tiến bộ nào..."

Chương 62: Sảng khoái

Đương nhiên, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công quả thực là rất bất phàm, dù cho rơi ở phía sau Trần Khuynh Địch một cảnh giới, những vẫn như cũ ở vào trình độ Luyện Khí Hóa Thần, có uy lực rất mạnh trong cùng giai, nhưng theo việc tu vi của Trần Khuynh Địch ở trong tương lai càng ngày càng cao, phần ưu thế này nếu như không cùng tăng tiến theo mà nói, chỉ có thể chậm rãi trở thành thế yếu.
Cho nên Trần Khuynh Địch bây giờ đang suy nghĩ về một chuyện rất trọng yếu.
"Bằng không thì dứt khoát phế bỏ môn võ công này a."
Dù sao thì hắn cũng không hiểu môn thần công này, giữ trong tay cũng không có tác dụng gì, còn sẽ tiêu hao thời gian của hắn.
Con đường tu hành của Võ giả, đơn giản chính là Khí Tu, Thể Tu, Thần Tu, tam mạch một thể, nhưng lại trăm sông đổ về một biển. Khí Tu luyện cương khí, Thể Tu rèn thân thể, Thần Tu thông linh hồn, hắn ở bên trên con đường Khí Tu là không có thiên phú gì, cho nên đối với Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công ngay cả một chữ cũng đều xem không hiểu.
Mà Thần Tu, trọng điểm là phải đặt cảm ngộ ở trên linh hồn của bản thân...gặp quỷ, Trần Khuynh Địch thân là người ủng hộ kiên định chủ nghĩa duy vật, là người nối nghiệp tương lai của tổ quốc, từ xưa cho đến nay cũng chưa từng tin tưởng sự tồn tại của linh hồn! Làm sao có biện pháp cảm ngộ linh hồn của bản thân, hắn chỉ cần nhắm mắt lại là cái gì cũng không thấy.
Cho nên Trần Khuynh Địch suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy chỉ sợ chỉ có Thể Tu là thích hợp với bản thân nhất.
Con đường Thể Tu hết sức đơn giản, bên ngoài luyện gân xương da thịt, bên trong luyện lục phủ ngũ tạng, nuôi lực lượng khí huyết, chư tà tránh lui, thân như kim cương, vạn pháp bất xâm, hơn nữa quan trọng nhất là...tu thể rất đơn giản a!
Ngươi nhìn Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, Trượng Lục Kim Thân xem, hoàn toàn không cần bất luận cái tâm pháp gì, cũng không cần bất luận cái lĩnh ngộ gì, điều duy nhất cần phải làm là dùng tài nguyên cùng với lực lượng để tích lũy, sau đó chịu đựng nỗi đau khi thân thể tái tạo, càng nhiều hơn chính là đòi hỏi về lực ý chí cùng với tài nguyên, mà không phải cái gọi là thiên phú.
Bàn về lực ý chí, Trần Khuynh Địch tự cho là bản thân có mấy phần, mà luận về tài nguyên...thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, hắn sẽ thiếu thốn tài nguyên hay sao?
Với một cách nhìn như vậy, Thể Tu không phải chính là con đường

thích hợp nhất đối với hắn hay sao!
"Hơn nữa nếu như có thể phế bỏ Đại Thuần Dương Công, đánh tan toàn bộ Thuần Dương cương khí trên người, dung nhập vào trong huyết mạch toàn thân, hắn là sẽ có hi vọng thúc đẩy Trượng Lục Kim Thân cùng với Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền tiến thêm một bước, hơn nữa cũng có thể chuyển dời lực lượng Thuần Dương đến bên trên khí huyết, đến lúc đó lực chiến đấu của ta khẳng định không giảm trái lại còn tăng..."
Còn có một điểm nữa, đó chính là cái mà Trần Khuynh Địch lĩnh ngộ là quyền ý.
Quyền ý khác biệt cùng với kiếm ý, đao ý, hoàn toàn dựa vào nắm đấm, không có kiếm khí, cũng sẽ không có đao quang, chỉ có một đôi nắm đấm đánh tới, yêu cầu đối với thể chất cũng phi thường cao, võ giả dùng quyền vang danh thiên hạ từ xưa đến nay, trên cơ bản cũng đều là Thể Tu tiếng tăm lừng lẫy.
"Liền quyết định như vậy! Phế bỏ Đại Thuần Dương Công! Sau đó tập trung toàn bộ tâm tư vào quyền ý cùng với Thể Tu!" Nghĩ liền làm, Trần Khuynh Địch lập tức bắt đầu hành động, chỉ thấy hắn động ý niệm, cương khí bên trong kinh mạch toàn thân liền bắt đầu tụ lại về hướng đan điền, mà ở trong đan điền của hắn, một vòng mặt trời màu vàng đang ung dung chuyển động, mang theo lực lượng khủng bố tiềm ẩn.
"Nát!"
Ầm ầm! Trong phút chốc, mặt trời sụp đổ, phong bạo kinh khủng quét sạch toàn thân của Trần Khuynh Địch vào thời khắc này, sau đó ở trong mấy giây ngắn ngủi liền hóa thành một lượng Thuần Dương cương khí khổng lồ bộc phát ra từ trong cơ thể của hắn, nhuộm cả người của hắn thành màu vàng óng, biến thành một ngọn lửa kinh khủng có thể làm tan chảy vàng và phá vỡ sắt, trực tiếp hòa tan căn mật thất!
Cột lửa tăng vọt, đó đều là Thuần Dương cương khí của Trần Khuynh Địch!
Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, chính là ôn dưỡng một khoả mặt trời trong đan điền, một khi đại thành, sẽ có uy lực của mặt trời chân chính, nhưng bây giờ, vòng mặt trời này lại bị Trần Khuynh Địch triệt để giải phóng ra! Lực lượng kinh khủng quấn quanh người của hắn, cuối cùng bị hắn mạnh mẽ ép vào trong cơ thể.
"A a a!" Trần Khuynh Địch rống to, cương khí nhập thể, máu tươi trong toàn thân phảng phất như là bị thiêu đốt, sôi trào lao nhanh ở trong mạch máu, mà ở trên người của hắn, có từng đạo từng đạo Phạn văn vàng óng hiện lên, chính là Trượng Lục Kim Thân, đồng thời còn có một đạo thân ảnh hư ảo chợt lóe lên, là Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền.

Hai môn công pháp này vào thời khắc này được hắn thôi động đến cực hạn, dùng để tiếp nhận sự huỷ diệt của Thuần Dương cương khí ở trong máu tươi!
Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch lần thứ hai cảm nhận được sự thống khổ mà trước đó hắn dùng Phật Cốt Xá Lợi để rèn luyện bản thân, đồng thời còn có một loại...sảng khoái!
Toàn bộ cơ thể và gân cốt đều đang được gầy dựng lại, có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể đang không ngừng mạnh lên, máu tươi của bản thân đang không ngừng tăng trưởng, thật sự là quá sung sướng! Mặc dù vô cùng thống khổ, nhưng sau khi hét lên ngược lại còn có cảm giác phát tiết, khiến cho cả người thoải mái đầm đìa, không thể tự kềm chế.
Sau một hồi lâu, Trần Khuynh Địch thu công, đắc chí vừa lòng.
"Thành công! Từ nay về sau, ta chính là ta, là Trần Khuynh Địch duy nhất!"
Cỗ trói buộc cuối cùng đến từ cỗ thân thể này, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, đã nói lời tạm biệt cùng với hắn!
"Sảng khoái!" Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, lúc này mới phát hiện ra mật thất đã bị đánh nổ vào lần bộc phát lúc nãy, không sao, đến lúc đó bảo thủ hạ xây lại là được... đảo ngược ánh mắt, Trần Khuynh Địch đột nhiên thấy được một đạo thân ảnh quen thuộc, rõ ràng là nữ võ tướng mà Dương Xuân mang tới trước đó.
Trần Khuynh Địch hướng về phía đối phương khoát tay, bên trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười ấm áp: "Chào cô."
"Biến…"
"Biến?" Trần Khuynh Địch sững sờ, gió đêm đột nhiên thổi tới, chuyện này khiến cho thân thể nóng hừng hực do Thuần Dương cương khí nhập thể có một chút mát mẻ.
"Hửm?" Trần Khuynh Địch vô thức cúi đầu, khẽ nhếch miệng, nhìn xem tiểu đệ đang ngạo nghễ đón gió, rơi vào trong sự trầm tư...
"Biến thái a a a! !! !!" Tiếng kêu chói tai, vang dội toàn bộ Phủ Thành Chủ.

"Ngươi hãy chờ ở bên ngoài một lát, Phủ Thành Chủ dù sao cũng có quy củ, ta sẽ đi vào trước để thông báo."
"Ừm, đa tạ Lạc tỷ tỷ."
Sau khi lưu Trần Tiêm Tiêm ở bên ngoài Phủ Thành Chủ, Lạc Tương Tư liền nhanh chân đi vào Phủ Thành Chủ, đây là lần thứ hai nàng đi tới nơi này, tự nhiên là ôm trách nhiệm ý thức cực cao, thậm chí còn khắc phục được bóng ma tâm lý lưu lại ở kiếp trước bởi vì kết cục bi thảm.

Chương 63: Biến thái

Đi đến tiểu viện ở trong Phủ Thành Chủ, Lạc Tương Tư thậm chí còn có một loại suy nghĩ thông suốt, cảm giác tu vi tinh tiến, nếu như trở về bế quan thật tốt mà nói, hẳn là không qua bao lâu liền sẽ có thể đạt đến tu vi Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực.
Sau đó, Phủ Thành Chủ liền nổ tung.
Không sai, chính là nổ tung, ở bên trong Phủ Thành Chủ, tại đại điện mà Trấn Cương Sứ Thanh Đế chuyên môn ở lại, bị một cỗ khí lãng khổng lồ đốt cháy trong nháy mắt, sau đó có một cột lửa phóng lên tận trời, hất tung đại điện đồng thời cũng xuyên thủng tầng tầng mây trắng trên không Thành Thanh Đế, bộc phát ra khí thế vô song.
"Thật là đáng sợ!" Lạc Tương Tư kinh hãi nhìn cột lửa kia, tự nhiên biết rõ đây là kiệt tác của người nào, ở kiếp trước chênh lệch giữa nàng và tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia là quá lớn, cơ hồ là không có lực phản kháng gì liền bị bắt, đây là nàng lần đầu tiên, chân chính trên ý nghĩa cảm nhận được lực lượng của Trần Khuynh Địch!
Không nói những cái khác, chỉ bằng vào cột lửa thông thiên này, đã khiến cho Lạc Tương Tư có cảm giác đối mặt với mặt trời, ở dưới ánh lửa chiếu rọi, Lạc Tương Tư thậm chí còn cảm thấy nội lực cùng với huyết khí của bản thân đang bắt đầu cháy rừng rực, tinh thần lực yếu ớt càng là đã bị thương, làm cho đầu của nàng đau muốn nứt, khó có thể chịu đựng.
Loại khủng bố này, khiến cho Lạc Tương Tư thậm chí còn sinh ra mấy phần cảm giác là dùng cả một đời cũng đều khó có khả năng vượt qua đối phương!
"Ta không tin!" Trong chớp mắt, Lạc Tương Tư cắn răng một cái, lấy đại nghị lực ổn định tâm thần: "Trong cái thiên hạ này tuyệt đối không có người vô địch, coi như là Võ lâm Chí Tôn vô địch thiên hạ, cũng sẽ già đi, cùng sẽ chết trận vào một ngày nào đó, ta trẻ tuổi hơn so với hắn, chưa hẳn là đã không có hi vọng đuổi kịp hắn...không, ta nhất định phải đuổi kịp hắn!"
Lạc Tương Tư rất rõ ràng, thể chất của nàng đã chú định là không thể nào chung sống hoà bình với Trần Khuynh Địch.
Chỉ cần đối phương còn muốn tước đoạt Thuần Dương Chi Thể của nàng, vậy thì nàng cùng với hắn chính là không chết không thôi!
"Ta sẽ không sợ hãi, ta nhất định sẽ chiến thắng ngươi!" Lạc Tương Tư mở to hai mắt, nhìn chằm chặp vào đạo thân ảnh ở bên trong cột lửa kia, trong mắt tràn đầy chấp niệm, bây giờ không phải là đối thủ, không có nghĩa là về sau cũng không phải là đối thủ! Hãy để cho bản thân một mực khắc sâu thân ảnh của hắn vào trong lòng a! Như vậy về sau liền có thể dùng cái này để thúc giục bản thân, khiến cho bản

thân không còn lười biếng.
"Ta nhất định sẽ trở nên...ấy? ??" Cột lửa tán đi, Lạc Tương Tư trợn to hai mắt, hoàn mỹ bắt được thân ảnh của Trần Khuynh Địch, dáng người hình giọt nước, ở phía trên chảy xuôi Phạn văn vàng óng, cơ bắp giống như gân rồng chằng chịt, mang theo mỹ cảm kỳ dị, nhất là nửa người dưới, đùi thon và mạnh mẽ, còn có..." Suy nghĩ của Lạc Tương Tư bị trì trệ.
Nên nói như thế nào đây, thật giống như là thấy được hải sâm...không đúng, củ cải...không đúng...thương...không đúng... A a a a!
"Biến, biến thái a a a! !!"
Suy nghĩ của Lạc Tương Tư vào thời khắc này đã triệt để hỗn loạn: "Đây là có chuyện gì? Tại sao lại ở truồng? Chẳng lẽ nói Trần Khuynh Địch ưa thích ở truồng bế quan hay sao? Giống như là mình ngủ khoả thân...không đúng, không đúng, nó không đúng, nó không giống với chính mình! Làm gì có ai ở truồng bế quan a!"
"Không đúng, suy nghĩ kỹ một chút, loại biến thái Trần Khuynh Địch này...cũng không phải là không được ở truồng bế quan a?"
Ở dưới sự hoảng sợ vạn phần, Lạc Tương Tư liền muốn quay người chạy trốn, kết quả là trong nháy mắt, phần eo của nàng liền bị một bàn tay hùng hậu có lực nắm lấy, trên bàn tay truyền tới nhiệt độ nóng rực khiến cho cả người của nàng giật nảy!
"Cái tên biến thái chết tiệt này muốn giết người diệt khẩu...không đúng! Là bộc phát thú tính hay sao!
"Đừng la hét!"
"Ta cho dù chết cũng sẽ không khuất phục! Liều mạng với ngươi!"
"Làm ơn! Đừng la hét! Đáng chết, đáng chết, đáng chết!"
Đấu chuyển tinh di, hoàn cảnh biến hóa, Lạc Tương Tư chỉ cảm thấy cả người phảng phất giống như chớp giật vậy, trong nháy mắt liền biến mất ngay tại chỗ, xuất hiện ở trong một căn phòng ngủ.
Phòng ngủ phối trí vô cùng đơn giản, một cái bàn trà, mấy cái chén trà cùng với ấm trà, còn có vài bức tranh trang trí...cùng với một chiếc giường lớn.
Là cái chủng loại đặc biệt lớn kia, hoàn toàn đủ để cho hai người lăn qua lăn lại ở phía trên.
Lạc Tương Tư: "! !! !"
Nội lực của cảnh giới Hậu Thiên điên cuồng bộc phát, ở dưới sự kích thích của sự khát khao sống sót, nội lực của Lạc Tương Tư tăng vọt, cảnh giới vốn đã đến điểm đột phá thế mà trực tiếp nghênh đón đột phá, trong nháy mắt liền trùng kích đến cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực!
Đáng tiếc là dù vậy, nàng vẫn như cũ không phải là đối thủ của Trần Khuynh Địch.
Bàn tay lớn rơi xuống, một cỗ lực lượng khí huyết phun ra, trong

nháy mắt liền phong bế toàn bộ nội lực của Lạc Tương Tư, mà ngay cả miệng cùng với thân thể của nàng cũng bị phong bế cùng một lúc, khiến cho nàng không có cách nào hét lên, ngay cả động cũng không động được.
Sau đó Trần Khuynh Địch liền vứt Lạc Tương Tư lên trên chiếc giường lớn.
"! !! !! !!"
"Phù..." Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Trần Khuynh Địch mới thở ra một hơi dài, gặp quỷ, thiếu chút nữa thì hắn đã biến thành một tên biến thái ở truồng chạy long nhong ở trong Phủ Thành Chủ vào giữa ban ngày.
Đi đến bên cạnh tủ quần áo, Trần Khuynh Địch liền tranh thủ thời gian mặc vào một bộ quần áo mới, một lần nữa biến trở lại thành một vị công tử anh tuấn bất phàm.
Sau đó hắn hơi nơm nớp lo sợ đi tới bên giường, mà ở trên giường, cả người của Lạc Tương Tư đều ở trong trạng thái sợ hãi, dùng ánh mắt tức giận nhìn hắn, làm cho hắn cảm thấy chột dạ.
"Ách, Lạc tiểu thư...ta không có ý tứ gì khác, vừa rồi thật sự là chuyện ngoài ý muốn, hiện tại ta sẽ giải cấm chế cho cô, cô ngàn vạn lần đừng la hét a..."
Nhìn thấy Lạc Tương Tư gật đầu một cái, giống như đã tỉnh táo trở lại, Trần Khuynh Địch cũng gật đầu một cái nói: "Cảm ơn Lạc tiểu thư đã lý giải, cô yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạm vào người cô!"
Ngón tay khẽ động, Trần Khuynh Địch liền giải trừ cấm chế trên người của Lạc Tương Tư.
"Cứu mạng a! !! !!"
Trong phút chốc, Lạc Tương Tư trước kia còn nằm một đống ở trên giường, nhìn qua giống như một con chim nhỏ mảnh mai trong nháy mắt liền trực tiếp nhảy dựng lên, nội lực trong cơ thể vào thời khắc này không giữ lại chút nào, trực tiếp hất tung nóc nhà trên phòng ngủ, sau đó nàng liền không có một chút do dự nào, cả người trực tiếp xông ra khỏi phòng ngủ, liều mạng hét to.
Thanh âm ở dưới sự gia trì của nội lực cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, truyền ra khắp hơn phân nửa Phủ Thành Chủ...
Trần Khuynh Địch "..."
Tín nhiệm cơ bản nhất giữa người và người đâu?
Trần Khuynh Địch vô thức nắm thật chặt cái áo vừa mới mặc vào, chỉ cảm thấy cái xã hội này lại có thể tàn nhẫn như vậy, lòng người lại có thể rét lạnh như vậy, về phần chuyện kế tiếp...

Chương 64: làm ngược lại

"Ầy, không cần quản, cứ tùy tiện a." Trần Khuynh Địch cam chịu nói, chiếu theo cái tình huống này, tiếp theo chính là Trấn Cương Sứ tân nhiệm ở truồng chạy ở trong Phủ Thành Chủ, sau khi bị phát hiện còn uy hiếp cấp dưới, kết quả là bị vạch trần thê thảm...cùng với đủ loại tin tức tiêu cực a.
"Không quan trọng! Ta cho dù là một chút cũng không để ý!" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, vừa đi ra khỏi phòng vừa lầm bầm lầu bầu: "Chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi, không có gì lớn, ta phải nghĩ thoáng, bằng vào tâm cảnh của ta, một chút chuyện nhỏ này là không thể đánh gục ta...Chỉ cần không phải là Man tộc xâm lấn, tẩu hỏa nhập ma, ở trên cái thế giới này sẽ không có cái gì có thể lay động Trần mỗ ta!"
"Sư huynh?"
"Ừm? Dương Xuân, muội trở về nhanh như vậy sao?"
Trần Khuynh Địch vô thức nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới, chỉ thấy thiếu nữ mang kiếm bên hông, ăn mặc trang phục đệ tử ngoại môn Thuần Dương Cung, tản ra khí khái hào hùng vô song đang mỉm cười phất tay với hắn.
"Ồ, người này nhìn thật là quen a...mẹ ơi...là Trần Tiêm Tiêm!!!"
Trần Khuynh Địch cảm thấy là hắn đã không thể tiếp tục ở lại cái Thành Thanh Đế này nữa.
"Sư huynh?" Trần Tiêm Tiêm khá là cảm động với dáng vẻ mừng rỡ như điên, toàn thân đều co quắp của biểu ca, không tự chủ được nhẹ nhàng nói.
"Là, là biểu muội sao, Trần sư muội..."
"Ừm! Ta đặc biệt vượt đường xa, lúc này mới tìm được sư huynh." Trần Tiêm Tiêm ôn nhu nói.
"Ca ca cho đến bây giờ vẫn còn quá kiêu ngạo a, bất quá không có quan hệ, mình chính là một muội muội thiện giải nhân tâm, bởi vì vậy phải phối hợp với ca ca thật tốt, chờ đợi đến một ngày ca ca tỏ tình với mình." Trần Tiêm Tiêm nghĩ thầm.
"À ờ." Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt hỏi: "Trần sư muội, muội làm sao lại tìm được ta vậy?"
"Ha ha." Trần Tiêm Tiêm cười nhẹ, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, lại mang theo vài phần cảm giác mộng ảo mông lung, nhưng lại làm cho Trần Khuynh Địch không tự chủ được run lên, nói: "Kỳ thật cũng không có gì to tát, trước đó vào thời điểm ta đi tìm Dương sư muội, trong lúc lơ đãng đã phát hiện nàng muốn tới tìm sư huynh, cho nên liền thuận tiện đi theo phía sau."
Trần Khuynh Địch: "..."

"Âm mưu! Đây tuyệt đối là âm mưu trần trụi! Làm gì có loại thuyết pháp lơ đãng phát hiện, thuận tiện đi theo như thế này! Mình biết rồi! Nhất định là cô ta đã một mực giám sát động tĩnh của mình ở trong bóng tối! Như vậy mới có thể dễ dàng tiêu diệt mình vào 5 năm sau! Quá ác độc!" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, đè xuống xúc động tức giận mắng to.
Mà đúng vào lúc này, Trần Tiêm Tiêm đột nhiên đưa tay vuốt vuốt lọn tóc của mình, nhìn như tùy ý nói ra: "Đúng rồi sư huynh, huynh tới nơi này để làm gì a, ta nghe người bên ngoài nói là huynh đã trở thành Trấn Cương Sứ ở nơi này, hơn nữa Dương sư muội cũng đi theo huynh đến đây...hai người có quan hệ như thế nào a?"
"Hả?" Trong lòng của Trần Khuynh Địch giật mình, không biết vì sao, trong lòng của hắn đột nhiên sinh ra mấy phần cảm giác nguy cơ, mà gần như đồng thời, thanh âm hệ thống đã có một đoạn thời gian chưa xuất hiện cũng vang lên:
"Tích! Tuyên bố nhiệm vụ khẩn cấp!"
"Tên nhiệm vụ: Đánh lạc hướng."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Trần Tiêm Tiêm là biểu muội của kí chủ, trên thực tế lại là tồn tại tà ác muốn giết chết kí chủ trong tương lai, thân làm hệ thống trung thành và đáng tin cậy nhất của kí chủ, nên hệ thống mới đặc biệt tuyên bố cái nhiệm vụ này, mời kí chủ nói cho Trần Tiêm Tiêm ở trước mặt biết, kí chủ đã có quan hệ rất sâu sắc cùng với một vị nhân vật chính khác - Dương Xuân, làm cho nàng cảm thấy ném chuột sợ vỡ bình, từ đó sinh ra cảm giác kiêng kị đối với kí chủ cùng với Dương Xuân, có thể sống được lâu hơn hay không, thì phải dựa vào kí chủ!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Bảo Đao Đồ Long cùng với Hàng Long Thập Bát Chưởng!"
"Trừng phạt khi thất bại: Không có."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Nên nói như thế nào đây, cái nhiệm vụ này đúng là...đơn giản ngoài ý liệu. Hơn nữa nghe thấy còn rất có đạo lý, đúng a, chỉ cần nói cho Trần Tiêm Tiêm biết là mình được một nhân vật chính khác che chở, không phải là liền có thể khiến cho nàng cảm thấy mình cũng không dễ dàng đối phó hay sao, sau đó vượt qua tử kỳ 5 năm, đây cũng là mục đích mà lúc đầu mình tiến hành giao hảo với Dương Xuân..."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không sai! Mời kí chủ hạ quyết định! Hàng Long Thập Bát Chưởng! Bảo Đao Đồ Long! Chỉ cần chạm vào là có..."
"Nhưng ta từ chối!" Trần Khuynh Địch nói vô cùng dõng dạc ở trong đầu, nói đùa cái gì thế, hệ thống làm sao có thể tốt với hắn như vậy! Hệ thống từ khi được sinh ra, vốn đã rất xấu tính! Chuyện này tuyệt đối là có âm mưu!
Trần Khuynh Địch suy nghĩ trong chốc lát, sau đó bật cười lớn nói: "Không có gì, chỉ là nàng vừa vặn muốn tu luyện công pháp thu được

ở trong di tích, cần rất nhiều tài nguyên, cho nên ta mới mang nàng đi theo đến Nam Cương, ở đây cũng tương đối dễ dàng thu hoạch được tinh huyết yêu thú, rèn luyện thân thể, sao vậy? Có gì không ổn sao?"
"Không có gì a, hì hì." Trần Tiêm Tiêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó khẽ cười nói, mà cỗ hàn ý một mực bao phủ Trần Khuynh Địch trước đó kia, cũng lập tức đi giảm đi hơn phân nửa...
"Quả nhiên! Giống như là loại nhiệm vụ không phải là chính tuyến này, tất cả đều là do hệ thống dùng để lừa ta! Cho nên mới sẽ có ban thưởng cao như vậy, về phần trừng phạt xoá bỏ, đó hẳn là đặc hữu của nhiệm vụ chính tuyến, giống như loại nhiệm vụ khẩn cấp, nhiệm vụ ẩn tàng, hay nhiệm vụ đặc thù gì đó, hẳn là sẽ không có trừng phạt."
"Cho nên chỉ cần dựa theo nội dung nhiệm vụ, làm ngược lại! Nhất định sẽ có hiệu quả!"
"Ta quả thực là một thiên tài!" Trần Khuynh Địch nghĩ thầm.
"Ừm, đúng rồi, Dương Xuân hiện tại hẳn là cũng ở bên trong Thành Thanh Đế, Trần sư muội có thể đi tìm nàng ôn chuyện một chút, ta vừa vặn muốn bế quan..."
"Ừm, vậy ta sẽ không quấy rầy sư huynh, vừa vặn, ta cũng có rất ---- nhiều ---- lời ----- muốn -----nói cùng với Dương sư muội đây."
"Ặc." Sắc mặt của Trần Khuynh Địch cứng đờ: "Rất nhiều lời muốn nói? Như vậy sao được, nếu để cho cô và Dương Xuân giữ gìn mối quan hệ, vậy ta phải làm sao bây giờ?"
Sau khi đưa tiễn Trần Tiêm Tiêm đi, Trần Khuynh Địch suy nghĩ một lát, lập tức lấy ra một khối ngọc bài ở bên hông, đây là pháp khí chuyên môn dùng để liên hệ của đệ tử Thuần Dương Cung, là do hắn trước khi lên đường vì đề phòng vạn nhất cho nên mới mang theo, không ngờ được lại phát huy ra tác dụng lớn vào cái thời điểm này!
"Tích, tích tích tích...Ừm? Là đại ca ca sao? Đại ca ca đã xuất quan rồi à?"
"Dương Xuân? Bây giờ muội đang ở nơi nào?"
"Hả? Ta đang ở ngoài thành đây, đang hỗ trợ trấn áp một ít Man tộc phân tán..."
"Tốt! Đừng trở về quá sớm! Đây cũng không phải là nói đùa! Trần Tiêm Tiêm đã đến đây!" Trần Khuynh Địch nghiêm túc nói ra, hắn đây cũng là thử thăm dò, nếu như Dương Xuân bởi vì cái tin tức này mà mừng rỡ, vậy thì hắn phải cân nhắc đến tương lai sau này bị hai vị nhân vật chính liên hợp lại đối phó...

Chương 65: Bắt gian

"Cái gì? !"
Khiến cho Trần Khuynh Địch vui mừng chính là, thanh âm mà Dương Xuân phát ra không có một chút vui sướng nào, ngược lại còn mang theo một chút hoảng sợ.
"Nàng sao lại tới đây? ! Làm sao có thể!"
Nghe được câu nói này, Trần Khuynh Địch lập tức cực kỳ vui mừng, đây xem ra chính là không hợp nhau a! Xem ra Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân còn chưa thành lập được quan hệ tốt đẹp, nếu vậy hắn chẳng phải là Lã Vọng câu cá(*)?
(*)"Lã Vọng câu cá" kể về Ông Khương Thượng thời nhà Chu ngồi câu cá trên một bến sông, nhưng cần câu không có móc. Thực ra mục đích của ông không phải là câu cá mà ngồi suy ngẫm về thời cuộc. Chu Văn Vương đã thấy được tài năng trong con người ngồi câu cá này và đã mời ông về làm quan, sau này ông đã làm nên sự nghiệp cho nhà Chu. Tích này muốn nói: muốn làm nên sự nghiệp phải biết dùng người và cũng phải biết chờ thời.
Nghĩ tới đây, ngữ khí của Trần Khuynh Địch lập tức chậm lại:
"Không có việc gì, bây giờ muội hãy tản bộ ở ngoài thành một chút, ta sẽ canh chừng cho muội, đến lúc đó ta sẽ nghĩ biện pháp đuổi Trần Tiêm Tiêm đi, muội lại trở về là được."
"Tốt! Cám ơn đại ca ca! Ta hiện tại cũng không muốn nhìn thấy nàng..."
"Ừm! Đây là một biện pháp tốt, cứ tin tưởng vào ta!" Trần Khuynh Địch vô cùng hài lòng cúp điện thoại, không đúng, là dập máy thông tin ngọc bài.
Bất quá vào đúng lúc này, suy nghĩ của hắn đột nhiên nhảy một cái, cảm thấy có một chút không đúng, lần cử động này của bản thân, có phải hay không là có một chút kỳ quái a?
Chỉ là cụ thể kỳ quái ở đâu, hắn vẫn còn chưa biết rõ ràng.
Mà ở một bên khác, Dương Xuân cũng dập máy thông tin ngọc bài, bất quá thì khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch đang mê mang, bên trên khuôn mặt non nớt của cô gái nhỏ là một mảnh đỏ bừng, tràn đầy ngượng ngùng.
"Hì hì...tiểu Yêu, ngươi nói xem cái này có giống như là bắt gian hay không?"
"Ọe ~!" Ở trong đầu của Dương Xuân, tiểu Yêu phát ra âm thanh nôn mửa danh xứng với thực, cả người cũng không thoải mái, nói: "Cái đồ mê trai này, không bằng ngươi hãy tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp đối phó với Man tộc đi a, dính vào yêu đương nhảm nhí, về sau làm sao có thể đạt tới đại đạo? !"

"Phì, ta thấy tiểu Yêu ngươi là do chưa từng yêu đương, cho nên đang ghen tị?"
"Hừ! Ai thèm ghen tị chứ! Ngươi dám nói như vậy nữa ta sẽ trở mặt với ngươi đây! Ta rất hung dữ đó có biết hay không?"
"Ha ha ha..."
Chỉ là, vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Dương Xuân, cũng không nghĩ tới là...
"Cũng may là còn có Thiên Lý Hương, cùng với con trùng Truy Tung này, nếu không Thành Thanh Đế lớn như vậy, muốn tìm một người còn không phải là mò kim đáy biển hay sao?"
Trần Tiêm Tiêm không có chút hoang mang nào lấy ra một con trùng nhỏ màu vàng, sau khi thả ra, liền thản nhiên đi theo nó tiến về phương hướng cửa thành.

"Tên biến thái chết tiệt! Bại hoại! Cẩu tặc vô sỉ! Ta và ngươi là thế bất lưỡng lập! !!" Đi ở trên đường, Lạc Tương Tư cắn răng nghiến lợi tự lẩm bẩm, đồng thời còn không ngừng điều chỉnh khí tức của bản thân, vừa rồi nàng ở dưới sự tức giận, vô ý dẫn nổ tiềm năng của bản thân, dùng một hơi đột phá đến cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, nhưng vẫn chưa ổn định, nếu không giữ vững sẽ rớt xuống cảnh giới cũ.
Bất quá vào lúc này Lạc Tương Tư Đã không có tâm tình đi tu luyện.
"Không được, ta phải tranh thủ thời gian chạy trở về mới được."
"Đừng quên, ở bên Phủ Thành Chủ kia còn có một thiếu nữ sa ngã đấy! Nếu mình không trở về, cái tên Trần Khuynh Địch kia bởi vì mình chạy trốn không thoả mãn được dục vọng nhất định sẽ câu dẫn nàng, sau đó sẽ ném nàng lên giường, làm tiếp chuyện như lúc trước...loại chuyện này, Lạc Tương Tư ta tuyệt đối sẽ không cho phép!"
Lấy dũng khí, Lạc Tương Tư nhanh chân chạy về phía Phủ Thành Chủ, quyết định nếu như Trần Khuynh Địch muốn dùng bạo lực, nàng sẽ liều mạng với hắn!
"Ừm? Lạc tiểu thư?"
"Tiêm Tiêm? !"
Lạc Tương Tư còn chưa chạy đến Phủ Thành Chủ đã gặp được Trần Tiêm Tiêm liền giật nảy cả mình, chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ nói cái tên biến thái chết tiệt kia không xuống tay với nàng?
"Ngươi không sao chứ! Cái tên biến...Trấn Cương Sứ đại nhân có động chân động tay với ngươi hay không?"
"Ài!" Thần sắc của Trần Tiêm Tiêm đọng lại, lập tức khiến cho trong lòng của Lạc Tương Tư có cảm giác nặng nề, sau đó chỉ thấy Trần Tiêm Tiêm thở dài nói: "Ài, thật đáng tiếc, sư huynh cũng không hề động tay động chân với ta, haizzz."
Lạc Tương Tư nhìn Trần Tiêm Tiêm không ngừng than thở, trong

lòng lập tức hiểu được: "Rất rõ ràng! Cái tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia nhất định là đã xuất thủ đối với Trần Tiêm Tiêm! Chỉ là do Trần Tiêm Tiêm bận tâm đến danh dự của người yêu, cho nên mới không có nói ra, nhưng vẫn như cũ không thể không than thở...nhất định là như vậy!"
Khác biệt cùng với việc Trần Tiêm Tiêm luôn suy nghĩ tốt về Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư trên cơ bản đều là nghĩ xấu cho Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn là muốn xấu xa hơn nhiều.
"Yên tâm đi Tiêm Tiêm! Không có chuyện gì!" Lạc Tương Tư kéo tay của Trần Tiêm Tiêm lại, kích động nói ra: "Tất cả đều đã trôi qua, cũng chỉ giống như kim đâm mà thôi, thoáng một chút liền quên đi a!"
"Hả?" Trần Tiêm Tiêm kinh ngạc mà nhìn vị nữ tướng bỗng nhiên trở nên kích động trước mắt, nói: "Thật sự là đáng tiếc... A, đúng rồi, Lạc tỷ tỷ, ngươi có biết Dương Xuân ở nơi nào hay không?"
Mặc dù có Thiên Lý Hương, nhưng trùng Truy Tung có tốc độ quá chậm, nếu như có thể hỏi được đáp án chính xác đương nhiên là tốt nhất.
"Dương Xuân?" Thần sắc của Lạc Tương Tư biến đổi, trong đầu lập tức nổi lên một cảnh tượng, bạn gái thân ở cùng một chỗ cùng với bạn trai, mà Trần Tiêm Tiêm thì ngàn dặm xa xôi đến tìm bạn trai, lại nhìn thấy bạn gái thân nằm ở trên một cái giường cùng với bạn trai, ở dưới sự cực kỳ bi thương, trực tiếp tìm một sợi dây thừng để treo cổ tự vẫn...
"Không được!" Lạc Tương Tư hoảng hốt hô lên.
"Cái gì không được?" Trần Tiêm Tiêm híp híp hai mắt, rất có thâm ý mà nhìn Lạc Tương Tư, hỏi.
"Ách, cái kia..." Con mắt của Lạc Tương Tư chớp chớp, không được! Lúc này tuyệt đối không thể để cho Trần Tiêm Tiêm tìm tới Dương Xuân! Có biện pháp nào có thể làm cho nàng... Đúng, đúng! Chỉ cần lừa nàng là Dương Xuân đang ở ngoài thành chẳng phải là được sao! Dù sao thì ngoài thành lớn như vậy, tuỳ tiện mang nàng đi dạo chơi khắp nơi, sau đó nói là không tìm được, không phải là sẽ tốt hay sao! Đây thật sự là một ý kiến hay tuyệt diệu!"
"Ta, ta giống như nhìn thấy Dương Xuân đã đi ra khỏi thành."
"Ra khỏi thành?"
"Đúng, đúng a! Ngươi nghĩ đi, Dương Xuân thế nhưng là sư muội của Trấn Cương Sứ đại nhân, ngay cả đội quân đóng giữ ở Phủ Thành Chủ đều là do nàng phụ trách quản hạt, cho nên nàng hiện tại khẳng định đã mang theo thủ hạ đi ra bên ngoài thành! Ừm! Không sai!" Lạc Tương Tư vừa phân tích sắp xếp, vừa gật đầu nói ra, đương nhiên đây đều do nàng bịa ra.

Chương 66: Phi Thú Trai

Dù sao thì đội quân đóng giữ Phủ Thành Chủ chỉ mới vừa vặn được thành lập, vẫn chỉ là một nhóm quân chưa được chỉnh đốn, cũng chưa tạo dựng được thiết luật, chỉ có hơn 100 vị đệ tử đến từ Thuần Dương Cung mà thôi, cơ hồ tương đương với một đám ô hợp, làm sao có thể có người mang theo một đám ô hợp đi ra ngoài thành đây? Dương Xuân chính là đệ tử Thuần Dương Cung, không có khả năng ngốc như vậy nha.
Lạc Tương Tư vừa cười thầm ở trong lòng, vừa tiếp tục duy trì vẻ mặt nghiêm túc nói ra: "Tin tưởng ta, Dương Xuân nhất định là ở bên ngoài thành! Chúng ta đi ra bên ngoài tìm một chút đi?"
"Được." Trần Tiêm Tiêm suy nghĩ trong chốc lát, sau đó bật cười lớn, nói ra.
Hai người một trước một sau, cứ như vậy đi tới cửa thành, mà ở nơi đó, hai người lại ngoài ý muốn thấy được một bóng người cao lớn.
"Biến... Trấn Cương Sứ đại nhân? !" Lạc Tương Tư kinh ngạc.
"Sư huynh?" Trần Tiêm Tiêm cũng hô lên giống như có điều suy nghĩ.
Hai tiếng hô này khiến cho Trần Khuynh Địch ở trên đầu tường chú ý, quay đầu lại xem xét, kém chút nữa đã bị dọa cho hồn phi phách tán.
"Gặp quỷ! Vị tổ tông này tại sao lại đến đây a? Nàng hẳn là không biết Dương Xuân ở ngoài thành đâu nhỉ?"
Ngưng thần xem xét, sau khi nhìn thấy thân ảnh của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra thần sắc hiểu rõ, thì ra là thế, trước đó Dương Xuân có quan hệ rất tốt với vị Lạc Tướng quân này, cho nên Lạc Tướng quân biết rõ hành tung của Dương Xuân cũng không kỳ quái... "Không được, không được, không được! Mình nhất định phải ngăn cản các nàng đi ra khỏi thành!"
Mà ở bên dưới thành, Lạc Tương Tư cũng chú ý tới việc Trần Khuynh Địch quăng ánh mắt tới, âm thầm dò xét.
"Cái tên biến thái này thế mà lại tự mình đến cửa thành, chẳng lẽ là không muốn để cho người ra khỏi thành? Chẳng lẽ nói...tên gia hỏa này lại muốn để cho Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm gặp nhau? ! Không sai! Nhất định là như vậy! Dạng biến thái giống như hắn nhất định sẽ không thoả mãn với một người, khẳng định là nghĩ đến mộng đẹp trái ôm phải ấp! Thậm chí còn nghĩ đến việc đùa bỡn tình cảm của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm!"
"Không được! Mình nhất định phải ngăn cản hắn! Nhất định phải mang Trần Tiêm Tiêm đi ra khỏi thành!"
Ánh mắt của hai người giao hội trên không trung, đột nhiên bắn ra một vài tia lửa kịch liệt.

"Khụ khụ" Trần Khuynh Địch hơi hơi ho khan nói: "Thật xin lỗi a Trần sư muội, ta vừa tới Thành Thanh Đế được mấy ngày, phụ trách công việc Trấn Cương Sứ, cho nên phải kiểm tra công trình bảo an cửa thành một chút, bởi vậy bây giờ tạm thời không cho phép người ra vào, ngày mai muội lại đến nhé?"
"Ồ? Vậy sao..." Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ mặt thất vọng.
"Làm sao lại như vậy!" Lạc Tương Tư lớn tiếng nói: "Không cần phải lo lắng, đây chỉ là một toà cửa thành mà thôi, bốn phía Đông Tây Nam Bắc Thành Thanh Đế đều có cửa thành, chúng ta có thể đi đến một toà cửa thành khác..."
"Thật vậy à?"
"Yên tâm! Tuyệt đối không sai!" Lạc Tương Tư đánh cược nói, thuận tiện liếc qua Trần Khuynh Địch ở phía trên tường thành.
"..."
"Cái tên biến thái kia, mặt đã trở nên đen thui rồi, hừ! Có ta ở đây, âm mưu của ngươi sẽ nhất định không được như ý!"
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục dùng giọng ôn hòa nói ra: "Ài, thật xin lỗi sư muội, hôm nay tất cả bốn tòa cửa thành đều bị phong bế."
Vừa dứt lời, một vị võ tướng ở bên cạnh Trần Khuynh Địch liền kinh ngạc nhìn về phía hắn, hỏi: "Đại nhân? Không phải ngài vừa nói là chỉ phong bế toà này..."
"Im miệng! Ta nói phong bế chính là phong bế tất cả!" Trần Khuynh Địch cắn răng nghiến lợi thấp giọng nói ra đối với vị võ tướng ở bên cạnh, dọa cho vị võ tướng này vội vàng im miệng cúi đầu, không dám nói tiếp.
Mà Lạc Tương Tư ở dưới thành cũng là thầm hận không thôi, bất quá nương theo sự hiểu rõ của nàng đối với Thành Thanh Đế, nàng rất nhanh liền nghĩ đến một phương pháp khác, nói nhỏ: "Tiêm Tiêm, không có việc gì, ta biết một tòa Phi Thú Trai ở trong thành, là địa phương chuyên môn nuôi dưỡng cầm thú phi hành, chuyên môn trợ giúp võ giả di chuyển đến các địa phương xa xôi."
"Mặc dù cửa thành đã bị phong bế, nhưng thuê một con linh cầm từ Phi Thú Trai mà nói, hẳn là cũng có thể ra khỏi thành!"
"Thật sao? ! Cám ơn Lạc tỷ tỷ!"
"Không cần phải khách khí, đây là chuyện ta phải làm!"
Trần Khuynh Địch: "..."
M* nó!

Tại Thành Thanh Đế, trong Phi Thú Trai.
"Hoan nghênh quang lâm, hai vị tiểu thư xinh đẹp." Trên mặt của Lưu Liên Thành mỉm cười lễ phép, vô cùng khách khí nói với hai vị tiểu thư đang tiến vào.
Nhìn khuôn mặt thanh tú của hai cô gái trẻ tuổi, trong mắt của Lưu

Liên Thành cũng lóe lên một tia kinh diễm, cho dù là lấy kiến thức của hắn, hai vị tiểu thư trước mắt này đều có thể được coi là tuyệt sắc, bất quá sau khi nhìn thấy quân phục đại quân Trấn Cương ở trên người của một cô gái, hắn liền lập tức thu liễm thần sắc của mình. Người của đại quân Trấn Cương cũng không dễ chọc, nếu như bị người ta nhìn ra bản thân thất lễ sẽ không tốt.
"Hai vị tiểu thư, xin hỏi các cô có nhu cầu gì? Phi Thú Trai chúng ta đều sắp đặt phân bộ ở các nơi trong cả nước, bao quát cả chín thành Nam Cương, đều có thể ra vào."
"Chúng ta muốn thuê một con phi cầm, là loại tốt nhất kia." Lạc Tương Tư trước tiên nhìn thoáng qua Trần Tiêm Tiêm, khi nhìn thấy nàng gật đầu mới mở miệng nói.
"Được, phi cầm tốt nhất ở đây có tổng cộng ba loại, Linh Ưng được nuôi dưỡng tỉ mỉ trong 100 năm, còn có Tiên Hạc Đạo Môn, cùng với chim đại bàng Phật Môn, về giá tiền cũng là từ thấp đến cao, số lượng người ngồi cũng là đều từ ít đến nhiều, không biết hai vị tiểu thư cần chính là... ?"
"Ừm...Tiên Hạc đi." Trần Tiêm Tiêm chủ động mở miệng nói.
"Tiên Hạc sao, nếu là một con Tiên Hạc mà nói, đại khái cần bốn ngàn lượng..."
Trần Tiêm Tiêm lấy ra từ trong ngực một cái túi giao cho Lưu Liên Thành, sau đó mỉm cười, đây là lộ phí mà Thạch trưởng lão cho nàng, trước đó nàng vẫn chưa có cơ hội sử dụng.
May mắn mà có "Ca ca", hiện tại gia tộc sẽ không lại hạn chế kinh tế của Trần Tiêm Tiêm, cho nên nàng cũng không thiếu tiền.
"Đều là nhờ ca ca, hì hì..." Trần Tiêm Tiêm mỉm cười, trong lòng sinh ra mấy phần cảm giác ấm áp, mà Lưu Liên Thành sau khi kiểm kê xong số lượng, cũng hướng về phía hai người nở một cười, sau đó liền mang hai người đi đến ngự thú trận.
Chỉ chốc lát sau, một con Tiên Hạc màu trắng liền bay lên bầu trời, bay thẳng ra bên ngoài Thành Thanh Đế.
Sau khi nhìn thấy khách nhân rời đi, Lưu Liên Thành cũng mỉm cười, sau đó liền định trở lại cương vị của mình, chuẩn bị tiếp đãi một vị khách nhân khác...
"Phủ Thành Chủ làm việc! Tất cả mọi người tránh ra cho ta!"
Một trận tiếng ồn ào từ ngoài cửa truyền đến, khiến cho Lưu Liên Thành nhướng mày, người nào lại dám giương oai ở Phi Thú Trai? Phải biết rằng, Phi Thú Trai cũng không phải là cơ cấu thương nghiệp đơn giản, mà là một bộ phận trực thuộc của Ngự Thú Tông, ở trong Thành Thanh Đế coi như là cũng có một chút mặt mũi, bình thường sẽ không có ai đến gây chuyện mới đúng.

Chương 67: So bối cảnh?

"Người đến là ai? Chẳng lẽ không biết..."
"Bớt nói nhảm! Dùng hai tay ôm đầu! Ngồi xuống ngay tại chỗ! Ai dám đứng lên, chính là không tuân thủ mệnh lệnh!"
Nguyên một đám binh sĩ không quan tâm đến lời nói của Lưu Liên Thành, trực tiếp vọt vào Phi Thú Trai, đánh cho đám nhân viên công tác một trận ê ẩm, khống chế toàn bộ, có một vài người còn muốn phản kháng, nhưng sau khi nhìn thấy quân phục đỏ thẫm của đại quân Trấn Cương, liền trở nên thành thật.
"Sao vậy, chuyện gì đã xảy ra..."
"Ngươi nói xem chuyện gì đã xảy ra!" Trần Khuynh Địch vén rèm cửa lên, âm trầm sải bước đi vào, trước đó vì tránh để cho Trần Tiêm Tiêm sinh nghi, hắn không dám ngăn cản hai người thuê Tiên Hạc đi ra khỏi thành, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hắn sẽ không có biện pháp!
"Bản tọa là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, căn cứ vào tình báo đáng tin, Phi Thú Trai dính líu với việc nuôi linh thú phi pháp, không có chứng nhận buôn bán, thuê lao động trẻ em, bản Trấn Cương hôm nay chính là đến để trừ hại cho dân!"
Lưu Liên Thành: "? ??"
Nuôi linh thú phi pháp? Không có chứng nhận buôn bán? Thuê lao động trẻ em?
"Oan uổng! Đại nhân, ta là bị oan uổng a!"
"Hửm? !" Trần Khuynh Địch nhướng mày, trực tiếp nhìn về phía Lưu Liên Thành, trong phút chốc, có một cỗ huyết khí hết sức kinh khủng trào ra từ trong cơ thể của hắn, giống như âm thanh sóng lớn va vào nhau, lại phảng phất giống như là một tiếng gầm thét, một đạo tinh khí lang yên màu đỏ thẫm trực tiếp hất tung nóc nhà của Phi Thú Trai.
Theo ánh mắt của hắn, có một cỗ áp lực kinh khủng cũng rơi vào trên người của Lưu Liên Thành đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, từng vết nứt từ dưới chân của hắn lan tràn ra, áp bách trầm trọng khiến cho Lưu Liên Thành chỉ có cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần kém chút nữa liền quỳ xuống.
"Trấn, Trấn Cương Sứ đại nhân? !" Lưu Liên Thành kinh hoảng nói: "Thật là oan uổng a! Phi Thú Trai đều có đầy đủ tất cả thủ tục..."
"Nói láo!" Trần Khuynh Địch nói ra không có một chút khách khí: "Ta nói ngươi không có đầy đủ thủ tục, thì đó chính là không đầy đủ!"
"Hả? !"
Trần Khuynh Địch thấy uy hiếp đã đủ rồi, ngữ khí chậm lại, nói khẽ: "Bất quá thì sự tình cũng không phải là không có chỗ quay lại, ngươi

hãy thành thành thật thật nói cho ta biết, trước đó hai vị khách mà ngươi đưa đi kia, có phương pháp truy tung Tiên Hạc ở dưới chân hay không? Ta muốn biết các nàng đi đến nơi nào!"
"Ách." Lưu Liên Thành khôn khéo cỡ nào, lập tức liền kịp phản ứng. Hai vị tiểu thư xinh đẹp vừa rồi kia, chính là người mà Phủ Thành Chủ muốn tìm a! Đây cũng là tai bay vạ gió.
Lưu Liên Thành lộ ra vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nói ra: "Cái này, Trấn Cương Sứ đại nhân, Phi Thú Trai ta một mực cẩn trọng ở Thành Thanh Đế, làm ra cống hiến cho chín thành Nam Cương..."
"Bớt nói nhảm! Nói cho ta biết, có hay không? !"
"Ách, cái này...100 năm uy tín của Phi Thú Trai..."
"Có hay không? Phi Thú Trai không có chứng nhận buôn bán, chăn nuôi phi pháp, cộng thêm việc thuê lao động trẻ em, ta hoài nghi còn có che giấu kẻ ăn cắp, dính líu với tạo phản, mau phong toả toàn bộ nơi này cho ta..."
"Có! Đại nhân! Có a! Có phương pháp!" Lưu Liên Thành lớn tiếng kêu lên, kém chút nữa liền phun ra một ngụm máu, hắn cho tới bây giờ còn chưa thấy qua một tên gia hoả nào không giảng đạo lý như vậy! Rõ ràng là Trấn Cương Sứ đại nhân, làm sao lại giống như một tên lưu manh? !
"Hừ, vậy thì còn tạm được, người thức thời làm tuấn kiệt...nhanh lên cho ta." Trần Khuynh Địch khẩn trương nói ra, thời gian không đợi người, hắn cũng không thể lãng phí thời gian ở nơi này.
"Cái này, đại nhân, ta là có thể cho ngài...nhưng Phi Thú Trai ta nói thế nào cũng là một bộ phận phụ thuộc của Ngự Thú Tông, nếu ngài cứ như vậy phá hư danh dự của Phi Thú Trai, cũng chính là trở mặt với Ngự Thú Tông..."
Thấy Lưu Liên Thành vẫn còn ôm tâm tư may mắn, Trần Khuynh Địch cười lạnh.
So bối cảnh? ! Trần Khuynh Địch ta đời này là cực khinh thường những người muốn so bối cảnh với ta!
"Hừ! Bản tọa đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung - Trần Khuynh Địch! Có bản lĩnh thì hãy nói bọn hắn tới tìm ta a! Hiện tại, mau giao phương pháp tìm kiếm Tiên Hạc ra cho ta!"
"Hả!" Lưu Liên Thành vừa nghe đến ba chữ "Thuần Dương Cung" này, lập tức liền biết vị Trấn Cương Sứ đại nhân tân nhiệm này cũng không giống với mấy vị Trấn Cương Sứ đại nhân trước đó, không chỉ là có thực lực xuất chúng, mà ở phía sau còn có sự ủng hộ của thánh địa võ đạo, căn bản không phải là người mà Phi Thú Trai có thể chọc nổi, là con ông cháu cha siêu cấp a!
Lưu Liên Thành cũng được tính là khôn khéo, lập tức liền khom mình hành lễ nói: "Đại nhân chờ một lát, ta sẽ lập tức đi lấy phương pháp truy tung."

"Ừm, như vậy còn tạm được." Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, vỗ vỗ vào bả vai của Lưu Liên Thành, nói: "Ngươi làm không tệ, chờ xong chuyện này, bản tọa sẽ thay Phủ Thành Chủ ban cho ngươi một tấm lụa biểu ngữ, xem như là một cửa hàng có uy tín trong Thành Thanh Đế!"
"Vâng, đại nhân." Lưu Liên Thành khóc không ra nước mắt nói.
Vị Trấn Cương Sứ đại nhân này thật đúng là có một phong cách riêng, mới vừa rồi còn là không có chứng nhận buôn bán, hiện tại đã biến thành cửa hàng có uy tín.
Thật không biết là Thành Thanh Đế có một vị Trấn Cương Sứ như vậy, về sau sẽ biến thành dạng gì.

Nam Cương là một vùng lãnh thổ phi thường cổ lão và rộng lớn, kéo dài mấy chục vạn dặm, cũng chính vì như thế, Đại Càn mới có thể xây dựng chín toà cổ thành bao chung quanh toàn bộ Nam Cương, chín toà cổ thành cùng một nhịp thở, cùng với rất nhiều bộ tộc quy thuận Đại Càn, bao phủ toàn bộ Nam Cương Đạo, dựng lên một đạo phòng tuyến kiên cố.
Ở bên trong đạo phòng tuyến này, chính là khu quản hạt của toàn bộ Nam Cương Đạo.
Chín toà cổ thành tự nhiên là thế lực mạnh nhất, trực thuộc vào hoàng triều Đại Càn, là trụ cột vững vàng của đạo phòng tuyến này, mà bộ tộc lệ thuộc vào từng toà cổ thành Trấn Cương, chính là ở xung quanh toà cổ thành của bản thân, hình thành nên một loại quan hệ cùng loại với liên minh, đồng thời cũng là đầu mối giao thông then chốt của từng toà cổ thành.
Dù sao thì Nam Cương Đạo cũng thực sự quá lớn, mà Man tộc lại có thể đối cứng cùng với hoàng triều Đại Càn, cho dù chín toà cổ thành cùng một nhịp thở, nhưng trên thực tế giữa các toà cổ thành cũng có khoảng cách tương đối dài, nếu như không phải Đại Càn dùng một lượng tiền tài khổng lồ xây dựng trận pháp truyền tống, chỉ bằng vào đạo phòng tuyến cực dài này, cũng đủ để cho Đại Càn phải bỏ vào lực lượng gấp đôi.
Ở ngoại ô Thành Thanh Đế, dãy núi Thanh Đế.
Giữa khu rừng hoang dã, thỉnh thoảng sau cái chết của những con thú, phi cầm gầm rú, đặc biệt là ở sâu trong khu rừng, còn có yêu thú nắm giữ thực lực sánh ngang với Tiên Thiên, mà vào lúc này, thì có một con Hổ Yêu màu trắng đang chém giết cùng với một con tê giác đầu mang giáp, hai bên không ai nhường ai, liều chết đến cùng.

Chương 68: Man tộc xâm lấn

Cuối cùng vẫn là chúa tể sơn lâm chiếm cứ ưu thế, Hổ Yêu màu trắng gầm lên giận dữ, trực tiếp đánh lên trên người của tê giác, dùng móng hổ bẻ vụn lân giáp của tê giáp, trực tiếp moi trái tim của tê giác ra, sau đó dùng một ngụm nuốt chửng vào trong bụng, bên trên bộ mặt hung ác còn lộ ra một nụ cười cực kỳ nhân tính hóa.
"Ầm ầm!" Đột nhiên, có một tia chớp xẹt qua ở phía trên trời trong, lập tức liền khiến cho Hổ Yêu màu trắng sợ hãi.
Chỉ thấy nó đầu tiên là nhìn chung quanh, sau đó tựa hồ nhớ ra cái gì đó, thế mà trực tiếp ném ra chiến lợi phẩm của mình, kéo lấy thân thể bị thương giống như bị điên xông ra bên ngoài khu rừng! Phảng phất như sắp có đồ vật khủng bố gì đó sắp giáng lâm vậy, khiến cho nó tràn đầy cảm giác nguy cơ!
"Oanh!" Lại là một tiếng vang thật lớn, tiếp đó ở bên trong cả khu rừng, cuồng phong gào thét, mây đen áp đỉnh, khu rừng ầm ĩ trước kia lập tức trở nên yên tĩnh, tất cả dã thú đều rơi vào trong sự yên tĩnh quỷ dị, động cũng không dám động một cái, tiếp đó cuồng phong hội tụ, mây đen càng là bay vào sâu trong khu rừng.
Mây đen cùng với cuồng phong hội tụ vào một chỗ, hóa thành một cột khí màu đen thông thiên triệt địa sừng sững ở trên mặt đất.
Sau đó, có một bóng người xuất hiện ở bên trong cột khí!
"Cuối cùng cũng thành công, nơi này là nơi nào?"
Đạo thân ảnh kia cưỡi một con voi lớn, cả người như ẩn như hiện ở trong khí đen, có một cỗ khí tức vô cùng to lớn áp bách mà đến, làm cho người ta sợ hãi vạn phần, mà ở phía sau hắn, thân ảnh rậm rạp chằng chịt liên tiếp hiện ra, mặc dù không bằng đạo thân ảnh kia, nhưng cũng rất khủng bố.
Cuối cùng, cột khí màu đen tán đi, tăng thêm đạo thân ảnh kia, tổng cộng có năm mươi hai người xuất hiện ở trong khu rừng.
Mà năm mươi hai người này, đều không ngoại lệ, tất cả đều là cảnh giới Tiên Thiên!
Những võ giả này rõ ràng là có biên chế, mười hai võ giả Luyện Khí Hóa Thần yếu nhất hợp thành một tổ, tổng cộng có bốn tổ, ba tổ trong đó còn có một vị đội trưởng ngoài định mức, là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, mà cái tổ có khí tức mạnh nhất kia, thì ở dưới sự cầm đầu của đạo thân ảnh cưỡi voi lớn, lẳng lặng mà đứng thẳng.
Mà mặt mũi của bọn hắn cũng cực kỳ kỳ quái, da thịt đen kịt, phía trên còn khắc lấy đủ loại đồ đằng màu máu, đồ đằng có phi cầm, có động vật, còn có hình người, thiên kì bách quái, nhưng lại đều không ngoại lệ, đều mang theo vài phần khí tức Man Hoang cổ lão, điều này cũng tỏ rõ thân phận của bọn hắn.

Man tộc!
"Đại nhân, dựa theo kế hoạch, chúng ta đã tới Thành Thanh Đế, bất quá lần truyền tống này có động tĩnh quá lớn, có lẽ là nhân tộc đã phát hiện ra..."
"Không sao!" Thân ảnh cầm đầu nhàn nhạt mở miệng nói: "Lần này chúng ta gánh vác nhiệm vụ trọng yếu, nhất định phải mang truyền thừa thất lạc của tộc ta trở về, cho nên người tới lần này, bao gồm cả bản tôn ở bên trong, đều ôm giác ngộ phải chết, điểm này, các ngươi chẳng lẽ không rõ hay sao?"
"Đương nhiên là rõ ràng!"
"Chỉ là đại nhân, cho dù lấy được truyền thừa, bây giờ chúng ta đã xâm nhập vào trong bụng của địch nhân, cũng rất khó mang truyền thừa trở về..."
"Bộ lạc đã làm xong chuẩn bị." Nam tử cầm đầu lấy ra một bức hoạ, ở phía trên cũng có vô số đồ đằng kỳ quái, tràn ngập một cỗ chấn động kỳ quái.
"Tất cả tướng sĩ nghe lệnh, lập tức dẫn người điều tra dọc theo sơn mạch, dựa theo kế hoạch, vị trí phiến địa vực này hẳn là nơi truyền thừa, đồng thời hãy săn giết Nhân tộc ở nơi này, chỉ có dùng máu của Nhân tộc để tế tự Phá Giới Bảo Đồ, chúng ta mới có hi vọng mang theo truyền thừa trở về."
"Trở về! Mang theo truyền thừa trở về!"
"Man tộc vĩnh viễn sẽ không khuất phục!"
Kèm theo từng tiếng gào thét, hơn mười vị cường giả yếu nhất đều là Tiên Thiên Luyện Khí Hóa Thần, lập tức hóa thành từng đạo từng đạo bóng đen, đánh về bốn phương tám hướng, những nơi bóng đen đi qua, tràn ngập màu máu, có vô số thanh âm dã thú gào thét, giãy dụa, chết trong bất lực, nhấc lên một vòng hỗn loạn mới.
Mà vào cùng một thời gian, Trần Khuynh Địch vừa mới lấy được phương pháp tìm kiếm Tiên Hạc, đang chuẩn bị ra ngoài thành đột nhiên dừng lại.
"Đây là? !" Đại ấn Trấn Cương Sứ ở trong ngực, điên cuồng rung động vào cái thời khắc này, mang theo một cỗ chấn động mịt mờ, Trần Khuynh Địch trước khi đến đây cũng đã tìm hiểu qua, dựa theo nội dung trong sổ tay làm việc, có thể khiến cho đại ấn Trấn Cương Sứ xuất hiện loại biến hóa này, cũng chỉ tồn tại một loại tình huống: Man tộc xâm lấn!
"Đáng chết!" Trần Khuynh Địch đột nhiên dừng bước chân lại, Man tộc tại sao lại xâm lấn vào lúc này? !
Không có đạo lý a!
Mặc dù trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng thời gian sẽ không chờ đợi, lúc này Trần Khuynh Địch tự nhiên là sẽ không thể hành động tự do phóng khoáng nữa, hắn bây giờ là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, chức trách cơ bản nhất là tuyệt đối không thể lười biếng,

nếu không cho dù hắn là Đạo Tử Thuần Dương, chỉ sợ là hoàng triều Đại Càn cũng sẽ bắt hắn để khai đao.
Huống hồ hắn cũng không muốn thất trách.
Hít vào một hơi thật sâu, vào giờ khắc này Trần Khuynh Địch không giữ lại một chút nào, triệt để thả ra huyết khí của mình.
Trong phút chốc, một cột tinh khí lang yên thông thiên, khuấy động mà lên từ Thành Thanh Đế, trên tường của tòa thành hiển hiện từng vết máu, tòa cổ thành có lịch sử gần ngàn năm giống như một con Thần Thú thượng cổ hồi sinh, từng đạo từng đạo trận văn sống lại, gia trì ở phía trên huyết khí của Trần Khuynh Địch, khiến cho cột tinh khí lang yên kia càng ngày càng cao, cuối cùng xông thẳng lên trời!
Vào giờ khắc này, trong toàn bộ lãnh địa Thành Thanh Đế, đều có thể nhìn thấy cột tinh khí lang yên kia!
Một giây sau, thanh âm của Trần Khuynh Địch dựa vào trận pháp, truyền ra khắp vạn dặm sơn hà của Thành Thanh Đế.
"Man tộc xâm lấn, các bộ nghe lệnh!"
"Tất cả các võ giả ngoài thành, mau chóng tụ hợp cùng với đại tộc Trấn Cương gần nhất, đại quân Trấn Cương nghe lệnh, lập tức tra tìm dị tộc xâm phạm, không được sai sót!"
"Lệnh cho các đại tộc Trấn Cương, phối hợp toàn lực với đại quân Trấn Cương tìm kiếm Man tộc, phàm là phát hiện ra Man tộc, lập tức giết chết! Các võ giả tán tu khác, thời thời khắc khắc giữ liên lạc với Thành Thanh Đế, không được sai sót!"
Kèm theo khẩu lệnh của Trần Khuynh Địch, toàn bộ Thành Thanh Đế cũng lập tức trở nên oanh động.
Tinh khí lang yên giống như trụ chống trời, huyết khí màu đỏ thẫm trên tinh khí lang yên giống như hỏa diễm không ngừng xoay tròn, sau đó bắt đầu tụ tập, sụp đổ về phía trung ương, cuối cùng loại bỏ hết màu đen, chỉ còn lại ánh vàng thuần túy, hóa thành một vầng mặt trời sáng chói chiếu rọi hơn phân nửa Thành Thanh Đế, vô cùng hùng vĩ.
Mà theo mệnh lệnh của Trần Khuynh Địch phát ra, trống trận gióng lên, ở bên trong Thành Thanh Đế, bốn quân doanh vạn người của đại quân Trấn Cương đồng thời phát ra tiếng gầm gừ, kèm theo từng đạo từng đạo huyết khí đằng không mà lên, Thành Thanh Đế nguyên bản bình tĩnh liền tràn đầy sát cơ, bốn nhánh đại quân cũng đồng thời phát động.

Chương 69: Nhược Thủy

"Toàn quân ra khỏi thành!"
Từng con phi cầm, từng con tẩu thú, có chim đại bàng, có chim ưng, có hổ răng kiếm, có sư tử vàng, thậm chí còn có voi lớn cao gần mười mét, đây đều là các binh chủng của đại quân Trấn Cương, cơ hồ đã dốc hết toàn lực vào thời khắc này, đại địa oanh động, khiến cho tất cả mọi người rung động, gào thét mà đi về bốn phương tám hướng Thành Thanh Đế.
Trong cùng một thời gian, rất nhiều đại tộc Trấn Cương ở bên trong lãnh thổ Thành Thanh Đế cũng hành động.
Tộc trưởng cảnh giới Luyện Thần Phản Hư suất đội, mang theo chiến binh tinh nhuệ nhất trong tộc trực tiếp bắt đầu càn quét đại quy mô.
Vào giờ khắc này, Thành Thanh Đế xem như là một trong chín thành Nam Cương, thống soái mấy chục vạn dặm lãnh địa, rốt cục cũng bạo phát ra uy lực vốn có, trong lúc nhất thời trong toàn bộ lãnh địa liền tràn đầy sát khí.
Mà cùng lúc đó, hai người Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm còn ở ngoài thành cũng nghe được thanh âm của Trần Khuynh Địch.
"Làm sao có thể! Man tộc xâm lấn? !" Lạc Tương Tư kinh ngạc nói ra, ở trong trí nhớ của nàng lúc này Man tộc còn chưa có khả năng xâm lấn a? Đây là có chuyện gì? !
"Man tộc xâm lấn?" Trần Tiêm Tiêm cũng nhíu mày, nàng nếu tới Nam Cương Đạo, tự nhiên trước đó đã tìm hiểu qua tình huống ở Nam Cương Đạo, vô cùng rõ ràng nguy hiểm ẩn chứa ở bên trong bốn chữ Man tộc xâm lấn này.
"Dương Xuân còn đang ở bên ngoài đấy."
Mặc dù có rất nhiều chuyện muốn tính sổ với Dương Xuân, nhưng Trần Tiêm Tiêm cũng không hi vọng Dương Xuân thực sự xảy ra chuyện.
"Tương Tư tỷ, Tiên Hạc có thể phân biệt được mùi vị Thiên Lý Hương hay không?"
"Thiên Lý Hương? Tiên Hạc bình thường đương nhiên là không thể, chẳng qua nếu như là Tiên Hạc của Phi Thú Trai...nói không chừng là có thể."
"Ta hiểu được." Trần Tiêm Tiêm trực tiếp từ bên trong túi trữ vật lấy ra một phần Thất Lý Hương, đây là Thất Lý Hương mà nàng đã điều phối qua, có mùi vị giống như ở trên người của Dương Xuân.
"Có thể tìm tới chủ nhân của mùi thơm hay không?"
Tiên Hạc phát ra một tiếng huýt dài, sau đó triển khai hai chiếc cánh màu trắng, trực tiếp mang theo hai người Trần Tiêm Tiêm và Lạc Tương Tư bổ nhào về phía một khu rừng.

Mà ở một bên khác, Dương Xuân cũng gặp phải phiền toái.
"Nơi này rốt cuộc là địa phương nào? !"
Ở bên trong hộp kiếm phía sau có kiếm khí phá không mà ra, trực tiếp chặt đứt đôi một con cự mãng ở trước mặt, đồng thời còn phóng kiếm khí ra bốn phía, trợ giúp đệ tử Thuần Dương Cung chung quanh đối kháng với đủ loại độc xà độc trùng chen chúc ở xung quanh.
Bọn họ vốn dĩ chỉ đến càn quét rừng núi, kết quả không ngờ được lại ngoài ý muốn tiến vào bên trong một mảnh đầm lầy, nhắc tới cũng kỳ quái, ở bên trong khu rừng Đại Hoang thế mà xuất hiện một mảnh đầm lầy, còn là một mảnh đầm lầy có quy mô khá lớn, đám người sau khi đi vào cũng không lâu lắm, liền bị bầy thú tập kích.
Còn tốt là những con dã thú này đều chưa trở thành yêu thú, mạnh nhất bất quá cũng chỉ là cảnh giới Hậu Thiên Tiểu Hữu Sở Thành, ở trước mặt của đám đệ tử Thuần Dương Cung còn xa xa không được đặt vào trong mắt.
"Mọi người không nên tách nhau! Cẩn thận những con độc trùng này, đừng để bị cắn trúng! Chúng ta sẽ giết ra ngoài cùng một chỗ!"
"Rõ!" Rất nhiều đệ tử Thuần Dương Cung lớn tiếng đáp lại, ở dưới sự hướng dẫn của Dương Xuân vọt về phía một phương hướng, nhanh chóng rời khỏi đầm lầy.
Những đệ tử Thuần Dương Cung này mặc dù cũng đều là Đệ tử ngoại môn, không đủ kinh nghiệm chém giết, nhưng lại rất tinh nhuệ, ở dưới sự chỉ huy tỉnh táo của Dương Xuân, đám người cho dù hoảng nhưng không loạn dần dần thoát khỏi sự truy sát của bầy thú, ngay vào lúc đám người thật vất vả mới rời khỏi đầm lầy...
"Ấy? !"
"Làm sao có thể!"
"Đây là, chuyện gì đã xảy ra... ?? ?"
Đập vào mắt của đám người, không phải là khu rừng Đại Hoang trong ấn tượng, mà là một chỗ hoàn toàn không tương xứng với hoàn cảnh ác liệt của Nam Cương Đạo, non xanh nước biếc, đỉnh đài lâu các, ở giữa được một con suối chảy róc rách ngăn cách, ở trên còn có một cây cầu nhỏ bằng đá chỉ có mấy trượng, trông rất cổ điển và lạ mắt.
"Cảnh này rất giống với mộ táng Tông Sư lúc trước a..." Một vị đệ tử ngoại môn đã từng đi đến mộ táng Tông Sư cùng với Trần Khuynh Địch kinh ngạc nói ra.
"Ngươi đang nói là, nơi này cũng là một chỗ di tích truyền thừa?"
"Ừm, ngươi nhìn những đỉnh đài lâu các ở đối diện xem, nói không chừng chính là di tích!"
Lời nói của vị đệ tử kia lập tức khiến cho không ít người kích động, một đường võ đạo, hai thứ khí vận và thiên phú, thiếu một thứ cũng không được, mà cái gọi là khí vận, tự nhiên chính là những truyền thừa di tích đến từ trung cổ, thượng cổ xa xôi, thậm chí là di tích từ

thời đại thái cổ, đối với những võ giả như bọn hắn mà nói tuyệt đối là một tòa bảo tàng.
Bất quá Dương Xuân đi ở đằng trước nhất lại không gấp gáp bước qua cầu, ngược lại còn đưa tay ngăn cản một số đệ tử ngoại môn muốn bước qua.
"Dương sư tỷ?"
"Chờ một chút, các ngươi không cảm thấy cây cầu kia có một chút kỳ quái hay sao?"
"Hả?" Đám người sững sờ, sau đó nhìn về phía cây cầu đá nhỏ trên dòng suối, bản thân cây cầu đá rất hẹp, nhìn qua giống như chỉ có thể dung nạp một người đi qua, nhưng bản thân dòng suối cũng không phải rất rộng, lấy thân thủ của các đệ tử ở đây, hoàn toàn có thể nhẹ nhõm nhảy qua, căn bản là không cần đi qua cây cầu đá.
"Cây cầu kia...có vấn đề gì sao?" Một vị đệ tử có chút hoài nghi nhìn Dương Xuân, lợi ích trước mặt, người người bình đẳng, mặc dù mọi người đều là sư huynh muội, nhưng sẽ luôn có người hoài nghi đối với người có thực lực mạnh nhất ở đây - Dương Xuân, đây cũng là chuyện không có cách nào tránh khỏi.
"Ta cũng không biết." Dương Xuân lắc đầu, nàng ngược lại cũng không chú ý đến ánh mắt hoài nghi của tên đệ tử kia, mà là cẩn thận quan sát cây cầu đá, trực giác khiến cho nàng có một loại dự cảm xấu.
"Tiểu Yêu, ngươi có thể nhìn ra cái gì hay không?" Chỉ chốc lát sau, thanh âm của tiểu Yêu chậm rãi vang lên trong đầu: "Ngươi thế nhưng đã đi vào một địa phương không tầm thường a."
"Có ý tứ gì?"
"Ngươi biết không, ở trên cái thế giới này có năm loại thiên địa linh vật cực kỳ thưa thớt, theo thứ tự là Thiên Hỏa, Ngũ Sắc Thổ, Nhược Thủy, Thiên Ngoại Vẫn Thiết, còn có Trường Sinh Thụ."
Linh quang của Dương Xuân lóe lên, ngưng trọng nói ra: "Dòng suối nhỏ này là Nhược Thủy?"
"Trong truyền thuyết ở Đông Hải có một hòn đảo, rộng 500 dặm, nước vờn quanh, lông hồng không nổi, không thể vượt qua... bản thân của Nhược Thủy vô cùng nặng nề, hơn nữa còn có một loại lực trường kỳ diệu quấn quanh trên đó, không cho phép bất luận kẻ nào vượt qua đỉnh đầu nó, một khi có người muốn làm như vậy, tất nhiên là sẽ chìm tới đáy!"

Chương 70: Thiên Sơn tộc

"Phải biết rằng, một giọt Nhược Thủy cũng có trọng lượng sánh ngang với một con voi lớn thái cổ, nếu như chìm vào bên trong Nhược Thủy, chỉ bằng vào loại áp lực trút vào lục phủ ngũ tạng kia, liền có thể khiến cho một người bạo thể mà chết! Nhìn bố trí ở nơi này, hẳn là chỉ có cây cầu nhỏ kia là có thể giúp người đi qua, đừng nhìn nó bình thường, trên thực tế lại được khắc đầy phù văn, có thể triệt tiêu sự thần dị của Nhược Thủy, nếu không thì căn bản sẽ không có khả năng xây dựng ở phía trên Nhược Thủy."
"Ra là vậy..." Dương Xuân thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía rất nhiều đệ tử bên cạnh, nói: "Mọi người không nên hoảng hốt, hãy lần lượt đi qua cầu, tuyệt đối không nên nghĩ việc trực tiếp nhảy qua suối! Chúng ta còn chưa biết ở trong tòa di tích này có nguy hiểm gì, an toàn là trên hết."
Để cổ vũ sĩ khí, Dương Xuân là người thứ nhất đi tới.
"Để ta đi tới trước, các ngươi hãy chờ ở đằng sau, nếu ta không xảy ra chuyện thì các ngươi hãy đi theo."
Khác biệt cùng với những người khác, Dương Xuân cho rằng có sự hỗ trợ của tiểu Yêu, hệ số an toàn cũng sẽ cao hơn một chút, lúc này mới xung phong đi đầu.
Mà đúng vào lúc này, ở đầm lầy bên ngoài di tích, lại nghênh đón thêm hai nhóm đội ngũ.
"Bọn họ ở trong này?" Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư chau mày, nhìn chăm chú vào đầm lầy lớn dưới chân, mà Tiên Hạc thì đang bay múa quanh đầm lầy, lộ ra bộ dáng không nguyện ý rời đi.
"Dương Xuân vì sao lại đi vào trong này..."
"Không rõ ràng, có muốn đi vào xem một chút hay không?" Trần Tiêm Tiêm đề nghị.
"Chờ chút!" Lạc Tương Tư đột nhiên mở miệng, lập tức bịt kín miệng của Trần Tiêm Tiêm, thấp giọng nói ra.
"?"
Trần Tiêm Tiêm phối hợp gật gật đầu, theo ánh mắt của Lạc Tương Tư nhìn về phía dưới, mà tại đó...thình lình có một đội ngũ mặc giáp da, da thịt đen kịt, nhìn qua tràn ngập ngỗ ngược đang chạy về phía cái đầm lầy này, bất quá bọn hắn cũng không có chú ý tới Tiên Hạc cùng với hai người Trần Tiêm Tiêm.
Điểm này còn phải cảm ơn Phi Thú Trai, vì tránh để cho người khác tra được tung tích, bọn hắn đã chuyên môn khắc hoạ một bộ trận pháp che giấu trên Tiên Hạc, hơn nữa còn là ở trên trời, Tiên Hạc giấu ở giữa mây trắng, cho nên mới không bị đội ngũ Man tộc ở phía dưới chú ý tới, không phát hiện ra hai người Trần Tiêm Tiêm.

"Đây là...Man tộc mà sư huynh nói trước đó?"
"Không sai, bất quá làm sao bọn hắn cũng tới nơi này? Chẳng lẽ nói ở trong cái đầm lầy này có bí mật gì?" Lạc Tương Tư chau mày, lộ ra vẻ không hiểu cho lắm, bởi vì ở kiếp trước nàng cũng không trải qua một màn này, cho nên trong lúc nhất thời vậy mà không biết phải làm cái gì, bất quá rất nhanh nàng liền phản ứng lại: "Tiêm Tiêm, ngươi hãy trở về tìm Trấn Cương Sứ đại nhân, bảo hắn tranh thủ thời gian tới đây, ta hoài nghi là cái đầm lầy này có khả năng có quan hệ cùng với việc Man tộc xâm lấn."
"Ta trở về?" Trần Tiêm Tiêm nhướng mày, có một chút không tình nguyện.
"Ngươi ở nơi này cũng không có bao nhiêu tác dụng, ngươi nhìn đám Man tộc ở phía dưới kia đi, cơ hồ tất cả đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, ngươi chỉ mới là Hậu Thiên, còn chỉ là cảnh giới Xuất Thần Nhập Hóa."
"Nhưng Tương Tư tỷ không phải cũng như thế hay sao?"
Lạc Tương Tư trừng Trần Tiêm Tiêm một cái: "Ta dù sao cũng là Hậu Thiên đỉnh phong, Đăng Phong Tạo Cực, hơn nữa ta thế nhưng còn là võ tướng trong đại quân Trấn Cương, mặc dù không đối phó được với đám Man tộc này, nhưng ta chí ít là còn có thể che giấu bản thân trước bọn hắn, ngươi lại chưa quen thuộc đối với Man tộc, hai người hành động lại càng dễ bị bại lộ."
"Được." Trần Tiêm Tiêm cắn răng, mặc dù Lạc Tương Tư không có nói rõ, nhưng nàng cũng biết hàm nghĩa ở trong đó, đơn giản chính là mình sẽ làm liên lụy nàng.
Bất quá Trần Tiêm Tiêm cũng không phải là người tùy hứng, chỉ là hơi có một chút không cam lòng mà thôi, rất nhanh nàng liền điều chỉnh lại, nghiêm túc nhìn Lạc Tương Tư nói: "Không nên phát sinh xung đột, ta cam đoan là sẽ mang sư huynh tới rất nhanh, có hắn ở đây, tuyệt đối là sẽ có thể nhẹ nhõm giải quyết đám Man tộc này!"
"Vậy thì cám ơn ngươi." Lạc Tương Tư cười cười, từ chối cho ý kiến. Ở kiếp trước, nàng cũng không đạt được tin tức có quan hệ với việc Man tộc xâm lấn, bây giờ nghĩ lại vô cùng có khả năng cũng là bởi vì tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia không nói ra, có trời mới biết hắn có thể chạy tới đây hay không, nếu như tới ngược lại thì rất tốt, dù sao thì hắn cũng có thực lực rất mạnh, cũng được coi như là viện binh cường hãn.
"Ta sẽ đi xuống trước, ngươi hãy cẩn thận."
"Ừm."
Lạc Tương Tư sau khi nhìn thấy đám Man tộc kia tiến vào bên trong đầm lầy, liền bảo Tiên Hạc xông ra từ trong mây, sau đó trực tiếp nhảy xuống ở vị trí cao hơn mười mét, sau khi rơi xuống đất liền lộn vài vòng, sửa sang lại một phen, làm ra một thủ thế không có vấn đề đối với Trần Tiêm Tiêm trên không trung, sau đó cũng vọt vào bên

trong đầm lầy theo đám Man tộc kia.
Mà ở một bên khác, tại một nơi hẻo lánh khác trong khu rừng Đại Hoang, đã có không ít người giao phong cùng với Man tộc, triển khai một trận chém giết kịch liệt.
Thiên Sơn tộc là một trong những đại tộc Trấn Cương ở bên ngoài Thành Thanh Đế, Thiên Sơn tộc lúc đầu chính là Nam Cương nhất tộc, đã hoàn toàn bị Trung thổ đồng hóa, không còn ở lại trong sơn động, mà là dùng cự thạch làm thành từng bức tường thành cao lớn, biến bộ tộc của mình thành giống như một tòa thành nhỏ.
Chỉ là hiện tại, tòa thành nhỏ này lại bị Man tộc tập kích.
Mùi máu tươi nồng nặc lan tràn ở phía trên đại địa, trên tường thành liên tục vang lên tiếng hò giết, chiến binh của Thiên Sơn tộc nhao nhao gào thét kịch chiến cùng với Man tộc đang giết lên, máu tươi nhuộm đỏ tường thành, mặt đất cũng thêm ra một màu đỏ tươi, bất quá cho dù vậy, vẫn không có ai lùi bước.
"Giết sạch đám hỗn đản phản bội Man Thần này!"
"Giết!"
Man tộc đến xâm lấn Thiên Sơn tộc chính là một tiểu đội, mười hai vị võ giả Luyện Khí Hóa Thần được một vị võ giả Luyện Thần Phản Hư suất lĩnh, mặc dù có số lượng kém xa tít tắp hơn một vạn tộc nhân Thiên Sơn tộc, nhưng về phương diện tinh nhuệ lại không gì sánh được, chỉ cần một tiểu đội liền có thể áp chế hoàn toàn Thiên Sơn tộc.
Thiên Sơn tộc không có nhiều võ giả Tiên Thiên, tộc trưởng cầm đầu mặc dù cũng có cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, nhưng trong tộc phần lớn đều là võ giả Luyện Tinh Hóa Khí, chỉ có 4 vị võ giả Tiên Thiên Luyện Khí Hóa Thần, mà đây đã là toàn bộ nội tình của Thiên Sơn tộc, nhưng dù vậy cũng vẫn chiến đấu rất gian khổ.
Có thể nói, đánh cho tới lúc hiện tại, Thiên Sơn tộc căn bản chính là đang lấy mạng người để lấp tường thành, chống đối thế công của đối phương.
"Đáng chết, tại sao lại có nhiều võ giả Tiên Thiên như vậy xuất hiện ở chỗ này! Không có khả năng a!"
"Mười hai vị Luyện Khí Hóa Thần, một vị Luyện Thần Phản Hư... đây chính là chiến lực cao cấp mà quân đoàn Man tộc mới có, chẳng lẽ nói lần này có trọn vẹn một cái quân đoàn Man tộc đến xâm lấn? Không có khả năng!"
Sử dụng mạng di động hoặc tải app để đọc chương VIP nhanh hơn nhé:
https://truyenyy.com/apps/

Chương 71: Tiễn Phá Giáp

"Chống đỡ! Ta đã phát tín hiệu cầu cứu đi, chỉ chốc lát sau Linh Hầu tộc, Kiếm Xỉ tộc cùng với Lạc Nguyệt tộc sẽ tới chi viện! Cố gắng chống đỡ!" Trên đầu tường thành, tộc trưởng của Thiên Sơn tộc lớn tiếng gầm thét, đồng thời huy động trường đao trong tay, kịch chiến cùng với đội trưởng cầm đầu Man tộc, chiến trường của hai người là phạm vi khoảng chừng trăm mét, cương khí sắc bén phóng ra bốn phía, vô luận là Man tộc hay là Thiên Sơn tộc, căn bản đều không có ai dám bước vào cái phạm vi kia.
"Đừng mơ tưởng hão huyền, ngươi cho rằng các ngươi sẽ còn cơ hội sống sót hay sao?" Đội trưởng Man tộc lạnh lùng nói ra, lần này vì đoạt lại truyền thừa thất lạc, Man Hoàng đại nhân thế nhưng đã tự mình hạ lệnh, triệu tập trọn vẹn chiến lực cao cấp của 4 nhánh quân đoàn, biên chế thành một tiểu đội đặc chiến, sau đó được một vị Hợp Đạo Tôn Giả trong tộc suất lĩnh, mượn nhờ trận pháp không gian tập kích giết vào bên trong Nam Cương Đạo.
Không nói đến những cái khác, chỉ bằng vào phần lực lượng này, về mặt chiến lực cao cấp hoàn toàn có thể đánh đồng cùng với bất kỳ một tòa thành nào trong chín thành Nam Cương, mặc dù không có khả năng đánh thắng, nhưng nếu tiến thối có kế hoạch, sẽ không thua được.
Về phần những đại tộc Trấn Cương này, ha ha, đơn giản chính là một đám phản bội Man Thần, chỉ là một đám phế vật ăn cây táo rào cây sung mà thôi, còn thật sự cho rằng bọn hắn rất mạnh? Nếu không có chín thành Nam Cương, cùng với áp lực của hoàng triều Đại Càn, những cái gọi là đại tộc Trấn Cương này, Man tộc chỉ cần phất tay là liền có thể tiêu diệt!
"Giết sạch bọn hắn! Thu thập huyết khí, chiếm lấy tài nguyên, không chừa một mảnh giáp!"
"Rõ!"
Chém giết trở nên càng thêm kịch liệt, chiến binh của Thiên Sơn tộc càng là người sau nối tiếp người trước, liên tục ngã gục trước mặt các võ giả Luyện Khí Hóa Thần, nhưng lại thành công giữ chân Man tộc.
Võ giả Tiên Thiên dù sao cũng không phải là có lực lượng vô tận, bọn hắn mặc dù cường đại, nhưng ở dưới chiến thuật biển người cũng không có cách nào giết vào bên trong, bị giữ chân ở đầu tường thành. Bất quá người của Thiên Sơn tộc cũng không phải là vô tận, ở trong dạng giết chóc này, không cần quá một canh giờ, chỉ sợ là bức tường thành này cũng sẽ bị phá hủy.
Nhưng mà đúng vào lúc này, ở bên ngoài Thiên Sơn tộc mấy dặm, có

một trận tiếng la giết gào thét kinh thiên động địa ập đến.
"Man tộc!"
"Phát hiện ra Man tộc! Phóng Tiễn Phá Giáp!"
Âm thanh thả cung bùng nổ, trong phút chốc liền có một cỗ sát cơ cực kỳ khủng bố khóa chặt tất cả người Man Tộc ở bên ngoài Thiên Sơn tộc trong nháy mắt, ngay cả vị đội trưởng Man tộc kia, sắc mặt cũng đại biến, hắn không thể quen thuộc hơn nữa đối với loại âm thanh thả cung này, Man tộc cao quý sở dĩ bây giờ chỉ có thể sống chui sống nhũi ở một góc, chính là do thứ này.
"Tiễn Phá Giáp? ! Tập hợp!"
Mười hai vị võ giả Man tộc gần như đồng thời từ bỏ đối thủ của mình, lấy một tốc độ nhanh nhất bao vây chung quanh đội trưởng Man tộc, một cái đồ đằng Huyền Quy to lớn bỗng nhiên hiện lên, bao phủ toàn bộ bọn hắn ở trong đó.
Một giây sau.
"Phóng tên!"
Mũi tên như châu chấu, trong phút chốc liền che phủ hơn phân nửa bầu trời, bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, liền bao phủ toàn bộ đám võ sĩ Man tộc, đồ đằng Huyền Quy nhìn như to lớn, ở dưới vô số Tiễn Phá Giáp cũng bị bắn thành cái sàng trong nháy mắt, từng mũi tên tinh cương màu đen tuyền đâm thật sâu vào Huyền Quy.
Huyền Quy to lớn trước kia, lúc này cũng thủng trăm ngàn lỗ, cuối cùng ầm ầm nổ tung.
Mũi tên rơi xuống đất, mười hai vị võ giả cùng với vị đội trưởng Man tộc nhìn như không bị thương, nhưng trên thực tế sắc mặt lại tái nhợt, khóe miệng chảy máu, lục phủ ngũ tạng đã bị thụ thương không nhẹ.
Khác biệt cùng với mũi tên bình thường, Tiễn Phá Giáp của hoàng triều Đại Càn chính là chuyên môn chuẩn bị vì Man tộc.
Đầu mũi tên khắc lên đường vân trận pháp của Mặc gia, phối hợp với Phá Cương Thiết hiếm thấy, đủ để nhẹ nhõm đâm rách thể phách cường kiện của Man tộc, ngay cả cương khí cũng không có cách nào hình thành phòng ngự hữu hiệu, hơn nữa người phụ trách bắn tên tất cả đều là võ giả đã trải qua một cuộc huấn luyện đặc biệt, có lực cánh tay viễn siêu thường nhân.
Mặc kệ là võ giả như thế nào, trừ phi trở thành Hợp Đạo Tôn Giả, ở trong thể nội diễn sinh ra Kim Đan, có thể thu nạp lực lượng thiên địa để bổ sung cương khí cho bản thân, nếu không thì ở dưới mưa Tiễn Phá Giáp với quy mô lớn, cũng chỉ có thể nhượng bộ lui binh, thậm chí là còn có khả năng trực tiếp nuốt hận, bởi vậy có thể thấy được chỗ cường đại của Tiễn Phá Giáp.
"Đáng chết! Làm sao lại phản ứng nhanh như vậy!"
Đội trưởng Man tộc lộ ra sắc mặt khó coi, trong mắt càng là lóe lên mấy phần tàn nhẫn.

Lần này thông qua trận pháp truyền tống tiến vào Nam Cương Đạo, tổng cộng có 52 vị võ sĩ Man tộc, chia thành bốn tiểu đội, trừ bỏ tiểu đội chủ lực của tướng quân suất lĩnh phụ trách bảo hộ Phá Giới Bảo Đồ, ba tiểu đội còn lại thì được phái ra ngoài, trong đó có một tiểu đội phụ trách tìm kiếm truyền thừa thất lạc, mà hai cái tiểu đội khác thì phụ trách chiếm đoạt tế phẩm cần thiết để huyết tế Phá Giới Bảo Đồ.
Nhưng ở trong đó, còn có một cái mệnh lệnh ngầm hiểu giữa lẫn nhau.
Một khi có một cái tiểu đội nào bị phát hiện, vậy thì tiểu đội bị phát hiện liền sẽ trở thành mồi nhử, tranh thủ thời gian cho những tiểu đội khác!
"Vì Man Thần!" Đội trưởng Man tộc bỗng nhiên gầm lên giận dữ, khí thế Luyện Thần Phản Hư vào giờ khắc này bộc phát đến cực hạn, mà ở phía sau hắn, rất nhiều võ sĩ Man tộc tựa hồ cũng ý thức được tình cảnh của mình, nhao nhao gầm thét theo, trong lúc nhất thời, mười hai vị võ giả Luyện Khí Hóa Thần ở dưới sự suất lĩnh của đội trưởng Man tộc Luyện Thần Phản Hư, bộc phát ra khí thế trùng thiên!
Mười ba vị cường giả Tiên Thiên, hoàn toàn có thể so sánh với một đội quân có quy mô không nhỏ!
Huống chi vào lúc này tất cả các võ sĩ Man tộc đều tràn đầy ý chí quyết tử, quyết tử chiến đến cùng, bộc phát ra khí thế không thắng thì chết, khiến cho sắc mặt của không ít người ở Thiên Sơn tộc đều trở nên trắng bệch.
Nhưng mà đúng vào lúc này.
"Tránh ra."
Ầm ầm! Trong nháy mắt, ở trong cảm giác của đội trưởng Man tộc, ở bên trong quân binh Đại Càn cuốn tới đối diện, đột nhiên xuất hiện một vầng mặt trời chí dương chí cương, nóng rực như mặt trời ban trưa, không gì sánh được, hơn nữa vầng mặt trời kia có tốc độ di chuyển vô cùng nhanh, chỉ ở trong nháy mắt, liền xuất hiện ở trước mặt hắn.
"Man tộc, nói cho ta biết, các ngươi tại sao lại tới đây?" Trên đỉnh trụ tinh khí lang yên, Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt hưng phấn đứng ở trước mặt các võ sĩ Man tộc, nói ra.
Phải biết rằng, vào trước khi đến Thành Thanh Đế, hắn thế nhưng đã tiếp nhận một cái nhiệm vụ ẩn tàng, cần phải điều tra động tĩnh gần nhất của Man tộc, sau đó hồi báo cho hoàng triều Đại Càn, nếu như không hoàn thành mà nói, thì sẽ bị thay đổi giới tính trong vòng 10 năm, cho nên Trần Khuynh Địch vốn dự định lập tức phái người ra ngoài dò xét trong mấy ngày này...
Không nghĩ tới chưa kịp ngủ gật mà đã có đồ gối đầu! Man tộc lại xâm lấn!

Chương 72: Tự bạo

"Cho các ngươi ba giây thời gian đồng hồ để cân nhắc...một." Trần Khuynh Địch nhìn thấy vẻ mặt thấy chết mà không sờn của tất cả các võ sĩ Man tộc, bắt đầu đếm giờ.
Tay phải trắng nõn chậm rãi vươn ra, năm ngón tay hợp lại, nắm thành quả đấm!
Trong phút chốc, một cỗ quyền ý ngập trời liền lan tràn ra từ trên người của Trần Khuynh Địch, tinh, khí, thần hợp nhất, lực lượng toàn thân ngưng tụ thành một vào thời khắc này, hiển lộ ra một cỗ ý cảnh uy thế ngập trời mặc cho ngươi cường đại cỡ nào cũng phải tan xương nát thịt ở dưới quyền của ta, đây là ý cảnh phối hợp với Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền cùng với Trượng Lục Kim Thân mới có thể triển lộ ra!
"Giết!" Trong mắt của đội trưởng Man tộc ẩn ẩn có mấy phần kinh hãi, người tới có cảnh giới không cao, hẳn là gần giống như hắn, nhưng cỗ huyết khí chấn động trên người kia của đối phương, quả thực đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn, thậm chí là coi như so sánh với "Tướng quân", chênh lệch cũng không lớn! Thành Thanh Đế lúc nào lại xuất ra một nhân vật như vậy? !
Ầm ầm! Mười hai vị võ sĩ Man tộc đồng thời đánh thẳng về phía Trần Khuynh Địch, mà đội trưởng Man tộc cũng toàn lực thúc giục lực lượng đồ đằng, đồng dạng cũng tăng sức mạnh của bản thân lên tới cực hạn, muốn thắng trận phải bắt tướng trước, hắn cũng nhìn ra người tới chính là thủ lĩnh của nhánh quân đội đối diện kia, chỉ cần có thể bắt giữ đối phương, liền có thể kéo dài được nhiều thời gian hơn!
Nhưng mà, vào giây tiếp theo, tất cả Man tộc đều tuyệt vọng.
Thiết quyền đánh ra, Trần Khuynh Địch cũng không hề dùng tới bất kỳ một võ kỹ nào, toàn thân phun trào khí huyết, ở phía sau lưng hắn hiện ra một cỗ pháp tướng La Hán cao lớn. Trên người của La Hán có một con rồng vàng quấn quanh, đầu rồng hướng về phía trước, lộ ra long trảo sắc bén, long giác dữ tợn cùng với một đôi mắt lớn như chuông đồng uy nghiêm.
Vị La Hán này nhìn qua có diện mạo hết sức hung ác, hoàn toàn không có sự trang nghiêm túc mục của Phật Môn, nhưng lại mang theo một cỗ uy thế cực kỳ kinh khủng, nhất là rồng vàng quấn quanh trên người của hắn, càng là mang theo một cỗ lực lượng chấn động đáng sợ, ngay cả thiên địa nguyên khí bốn phía cũng nhao nhao bị đẩy lùi ra.
"Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền!"
Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền chính là một trong những tuyệt học

chí cao của Đại Lôi Âm Tự ngày xưa, tự nhiên cũng có thể hiển hóa ra pháp tướng Phật Môn, mà pháp tướng Đại Uy Thiên Long La Hán này, chính là ở trong điển tịch của Phật Môn, tập trung lực lượng Thiên Long vào trong người, uy mãnh kiên cường, La Hán cường đại chủ tu lực lượng, có chi uy hàng ma trừ ác.
Ở dưới sự gia trì của cỗ pháp tướng này, Trần Khuynh Địch vốn đã có khí thế cực kỳ cường hãn lại càng thêm bá đạo, ở bên trong thiết quyền đánh ra ẩn chứa lực lượng cũng càng khủng bố hơn, nhưng ở dưới sự chống đỡ của quyền ý, phần lực lượng kinh khủng này hoàn toàn được dung nạp vào bên trong thể xác, cứ như vậy đụng thẳng vào rất nhiều võ sĩ Man tộc trước mặt.
Oanh! Sau một thời gian trì trệ ngắn ngủi, tiếng ầm ầm thật lớn cơ hồ làm vỡ nát thương khung, cả không gian đều kịch liệt lắc lư vào cái thời khắc này, lấy Trần Khuynh Địch làm trung tâm, vô số đạo vết rạn lan tràn ra, tạo thành từng đạo từng đạo khe hở to lớn, cùng một cái hố không nhỏ.
Mà vào giây tiếp theo.
"Phốc!" Đội trưởng Man tộc là người thứ nhất bay lên, máu tươi vãi ra trên không trung, thân thể giống như là thiên thạch bắn về phía sau, trực tiếp nện vào người của mười hai vị võ sĩ Man tộc ở phía sau lưng, kết quả giống như là một quả bom nổ tung vậy, trực tiếp đụng bay toàn bộ đám Man tộc ra ngoài, mà những võ sĩ Man tộc kia cũng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều thổ huyết bay ngược.
Một quyền đánh tới! Toàn bộ trọng thương!
"Thúc thủ chịu trói đi." Trần Khuynh Địch lạnh lùng nhìn các võ sĩ Man tộc, trong lòng cũng có mấy phần mừng rỡ, quả nhiên là lựa chọn của hắn không có sai, mặc dù không có Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, nhưng Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền cũng không kém một chút nào, dựa vào quyền ý của chính mình, phối hợp với huyết khí cường thịnh, uy lực bộc phát ra thậm chí còn muốn mạnh hơn Thuần Dương công đã không còn cách nào tiến bộ!
"Không, không thể nào...đáng chết, ngươi đến tột cùng là ai?!" Đội trưởng Man tộc vừa phun máu, vừa giãy giụa hét lên.
"Làm càn! Vị này chính là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế đại nhân của chúng ta! Còn không mau quỳ xuống, thúc thủ chịu trói!" Trương Hiền Trung nhanh chóng bước ra, dùng vẻ mặt "chính nghĩa" nói.
Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, độ thiện cảm đối với Trương Hiền Trung tăng lên không ít.
"Bắt lại toàn bộ, ta muốn biết rõ lần Man tộc xâm lấn này rốt cuộc là có âm mưu gì!"
"Vâng!"
"Vì Man Thần!" Ngay vào thời điểm đám võ sĩ Man tộc sắp bị bắt sống, đội trưởng Man tộc đột nhiên rống to một tiếng, tiếp đó ánh mắt của toàn bộ đám Man tộc đều trở nên cực kỳ kiên quyết, đồ

đằng quanh người phảng phất như bắt đầu cháy rừng rực, mang theo vài phần màu đỏ máu, đồng thời còn có một cỗ lực lượng cuồng bạo chấn động!
"Đại nhân hãy cẩn thận! Bọn hắn muốn tự bạo!" Trương Hiền Trung ở cách đó không xa cũng chú ý tới biến hóa của Man tộc, sắc mặt lập tức đại biến, hoảng sợ lớn tiếng hét lên.
"Muộn rồi! Chẳng cần biết ngươi là ai, hãy chôn cùng với chúng ta đi a!" Đội trưởng Man tộc rống to một tiếng, trực tiếp cưỡng ép thúc đẩy thân thể trọng thương của mình, vọt tới trước mặt của Trần Khuynh Địch, sau đó một mực ôm lấy bắp đùi của Trần Khuynh Địch, mà mười hai vị võ sĩ Man tộc còn lại cũng người sau nối tiếp người trước, nhào về phía Trần Khuynh Địch, tiếp đó liền có một cỗ lực lượng khổng lồ chấn động.
Ầm ầm! Huyết khí ầm ầm nổ tung, cương khí cũng đang trở nên cuồng bạo, thậm chí là đám võ sĩ Man tộc này ngay cả linh hồn cũng đều thiêu đốt, lần tự bạo trong chớp nhoáng này thậm chí không chỉ mang theo tính phá hư bên trên phương diện vật lý, mà còn bao gồm cả lực lượng chấn động linh hồn, đủ khiến cho linh hồn của võ giả bị thương, đau nhức muốn nứt.
Trong lúc nhất thời, máu tươi tràn ngập trong thiên địa, che giấu thân ảnh của Trần Khuynh Địch.
"Đại nhân! Đại nhân? !" Thần sắc của Trương Hiền Trung trắng bệch, hắn quả thực là không thể tưởng tượng được nếu như Trấn Cương Sứ Sứ đại nhân tân nhiệm cứ chết như vậy ở Thành Thanh Đế mà nói, rốt cuộc sẽ dẫn phát bao nhiêu phong bạo, nhất là bối cảnh của vị Trấn Cương Sứ đại nhân này còn không đơn giản, tựa hồ như là Đạo Tử chân truyền đi ra từ thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung. Nếu như tin tức được truyền ra ngoài, những người khác thì không nói, nhưng Trương Hiền Trung hắn khẳng định là sẽ phải chôn theo! Nhưng mà đúng vào lúc này.
"Không sao." Một tiếng hô bình tĩnh vang lên, sau đó máu tươi tán đi, Trần Khuynh Địch đứng ở trong cái hố lớn tràn đầy chân cụt tay đứt, lộ ra thần sắc lạnh nhạt, áo quần rách nát, nhưng lại hiển lộ ra cơ bắp giống như là gân rồng, ánh lên màu vàng óng, không có một chút tổn thương nào, tản ra một cỗ khí thế nguy nga bất động như núi.

Chương 73: Không có cửa!

Đây là Trượng Lục Kim Thân!
Trần Khuynh Địch tu luyện hai môn tuyệt học Đại Lôi Âm Tự, Long Tượng Bàn Nhược Công chủ tu lực phủ ngũ tạng, rèn luyện gân cốt lực lượng bản thân, mà Trượng Lục Kim Thân chính là thần công phòng ngự thuần túy, chủ yếu rèn luyện xương cốt, cơ bắp, làn da. Hai môn võ công một chủ tu ngoại công, một chủ tu nội công, hỗ trợ lẫn nhau.
Mà Trần Khuynh Địch đã dùng tất cả Thuần Dương cương khí tản ra từ Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công dung nhập vào bên trong hai môn công pháp này, hơn nữa Phật Cốt Xá Lợi lúc trước, đã khiến cho hai môn công pháp này đạt đến cảnh giới tiểu thành, Trượng Lục Kim Thân đã tiến hành hộ thể, trực tiếp ngăn cách toàn bộ lực lượng tự bạo của các võ sĩ Man tộc ở bên ngoài!
"Còn may là trước đó mình đã chủ động tán công, bằng không thì thật đúng là không nhất định có thể còn sống..." Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, cảm thấy có mấy phần may mắn đối với cử động phế bỏ Đại Thuần Dương Công trước đó của mình.
Dù sao thì Đại Thuần Dương Công có mạnh cỡ nào, cũng chỉ là công pháp cương khí, ở dưới loại uy lực tự bạo đáng sợ này, là sẽ không có cách nào hoàn mỹ bảo vệ tốt Trần Khuynh Địch, ở bên trên lực phòng ngự cùng với năng lực sinh tồn, chỉ có Thể Tu thuần túy mới là mạnh nhất, điều này cũng làm cho quyết tâm trở thành Thể Tu của Trần Khuynh Địch càng thêm kiên định.
"Đáng tiếc là không thể tìm được nguyên nhân lần Man tộc xâm lấn này, đám người này hoàn toàn chính là tử sĩ a..."
"Đại nhân! Ngài không có việc gì sao! Vậy thật là quá tốt rồi!" Trương Hiền Trung vô cùng kích động chạy tới, còn may là Trấn Cương Sứ đại nhân không có việc gì, nếu không thì hắn cũng không sống được.
Nhìn thấy thuộc hạ của mình thế mà lại "Kính yêu" bản thân như vậy, Trần Khuynh Địch cũng không khỏi hé mắt, độ thiện cảm đối với Trương Hiền Trung lại tăng lên không ít.
"Ta không sao, được rồi, ngươi hãy suất lĩnh đại quân Trấn Cương, lập tức quét sạch toàn bộ khu rừng Đại Hoang, Man tộc xâm lấn lần này có thực lực không yếu, cần phải phối hợp với nhiều đại tộc Trấn Cương khác."
"Rõ!" Trương Hiền Trung nói ra lời thề son sắt, nhưng lại hơi nghi hoặc một chút hỏi: "Vậy đại nhân? Ngài sẽ đi đâu?"
"Ta sẽ mang sư muội trở về." Trần Khuynh Địch nhớ tới Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân còn ở bên ngoài, lập tức cảm thấy có một chút nhức đầu.

Thân làm nhân vật chính, Trần Khuynh Địch đúng là sẽ không lo lắng các nàng sẽ xảy ra chuyện, chỉ là nếu để cho hai vị nhân vật chính này chạm mặt, sẽ có chút khó giải quyết a, nếu có thể thì Trần Khuynh Địch hi vọng là Dương Xuân sẽ không dính líu quan hệ cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Đúng vào lúc này, đột nhiên có một tiếng tiếng hạc kêu thanh thúy vang lên ở giữa không trung, lập tức liền hấp dẫn lực chú ý của đại quân Trấn Cương, có không ít binh sĩ nhao nhao giương cung cài tên, Tiễn Phá Giáp lập tức được nhắm vào ngay giữa không trung, bất quá một giây sau, Trần Khuynh Địch liền quát một tiếng chói tai ngăn cản bọn hắn: "Dừng tay!"
"Sư huynh!" Tiên Hạc màu trắng đáp xuống, rất nhanh liền hạ xuống trước mặt của Trần Khuynh Địch, sau đó có một bóng người từ trên lưng Tiên Hạc nhảy xuống, rõ ràng là Trần Tiêm Tiêm.
"Chuyện gì đã xảy ra?" Trần Khuynh Địch nhíu mày, Trần Tiêm Tiêm không phải là rời đi cùng với vị Lạc Tướng quân kia hay sao? Làm sao chỉ có một mình nàng trở về...
"Chúng ta ở một mảnh đầm lầy trong khu rừng Đại Hoang phát hiện ra một đám Man tộc, Tương Tư tỷ đã tiến hành bám theo bọn hắn, hơn nữa mấy người Dương Xuân cũng có khả năng ở bên trong!"
"Hửm? Đầm lầy? !" Trần Khuynh Địch sững sờ, đầm lầy? Ở trong rừng sao còn có đầm lầy... Không đúng, Dương Xuân cùng với Man tộc đều ở cùng một chỗ trong đầm lầy? Vị Lạc Tướng quân kia còn đi theo vào...?
Suy nghĩ một chút, trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết, ở trong chuyện này khẳng định là có vấn đề.
Nói đến, quy mô Man tộc xâm lấn lần này tựa hồ không lớn, tiểu đội Man tộc vừa nãy chính là như thế, chỉ có mười ba người, mặc dù từng người đều là võ giả Tiên Thiên.
"Hiền Trung, hỏi ngươi một cái vấn đề, quân đội Man tộc chẳng lẽ đều là võ giả Tiên Thiên giống như vừa rồi à?"
"Làm sao có thể!" Trương Hiền Trung kịch liệt phản bác: "Nếu thật sự là như thế, chín thành Nam Cương chúng ta sao có thể trấn áp Man tộc? Theo lý thuyết thì võ giả Tiên Thiên hẳn là cao tầng ở trong quân đội Man tộc, còn võ giả Tiên Thiên xuất hiện giống như tử sĩ thế này, coi như ở bên trong trí nhớ của ta cũng là lần đầu tiên..."
"Vậy sao?" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, dùng nắm tay phải nhẹ nhàng đánh lên lòng bàn tay trái, nói: "Ta đã hiểu được."
Một đám võ giả Tiên Thiên Man tộc giống như tử sĩ, thế mà lại xuất hiện ở bên trong đầm lầy của một khu rừng thuộc Thành Thanh Đế, điều này rõ ràng là rất không khoa học, mà căn cứ vào sự thực khách quan Dương Xuân cũng ở đó, cùng với định luật cũ của nhân vật chính, mảnh đầm lầy kia nhất định là một loại "Cơ duyên" !
Không sai, nhất định là như vậy! Nói không chừng lại là cái di tích gì

đó!
Như vậy vấn đề tiếp theo là, bản thân có cần đi tới toà di tích đó hay không?
Theo lý thuyết, loại di tích này nhất định là chuyên môn chuẩn bị cho nhân vật chính, cho nên hắn không nên đi đến đó tham gia náo nhiệt...nhưng ở một phương diện khác, nhiệm vụ mà hắn nhận được thế nhưng là điều tra tình hình gần đây của Man tộc, nếu như không đi, sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó cũng chỉ có thể bị thay đổi giới tính trong 10 năm...
"Hay là đi a." Trần Khuynh Địch sau khi do dự trong một giây, liền làm ra quyết định.
"Mảnh đầm lầy đó ở chỗ nào? Muội có biết ở nơi nào hay không?"
Trần Khuynh Địch quay người nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm.
Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái.
"Được, vậy thì chúng ta hãy nhanh đi đến đó, Hiền Trung, ngươi cầm lấy cái này, chờ đến khi càn quét kết thúc lại mang binh tới." Trần Khuynh Địch lấy ra một chiếc lông vũ đưa cho Trương Hiền Trung ở bên cạnh, đó là pháp khí mà Phi Thú Trai vốn dĩ dùng để truy tung Tiên Hạc, là đồ vật Trần Khuynh Địch dùng để tìm các nàng Trần Tiêm Tiêm, bất quá bây giờ rõ ràng là đã không cần nữa.
Bất quá còn may, lần cơ duyên này nhìn qua tựa hồ là có quan hệ cùng với Dương Xuân.
Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn Trần Tiêm Tiêm ở bên cạnh, nếu như là cơ duyên của nàng mà nói, nàng sẽ không xuất hiện ở chỗ này, mà sẽ đi theo Man tộc đi vào chung, đây thật sự là may mắn.
Mà chỉ cần vị nhân vật chính này không đi vào, còn có ai có thể đoạt cơ duyên cùng với một nhân vật chính như Dương Xuân?
Vị Lạc Tướng quân kia sao?
Không có cửa!

Tại di tích thần bí.
"Đại tỷ, những người này là ai?"
"Ta cũng không rõ ràng."
Ở trong bụi cỏ, Dương Xuân mang theo một đám đệ tử Thuần Dương Cung giấu ở giữa cây cỏ, cảnh giác nhìn một đám Man tộc cách đó không xa, khiến cho đám người khủng hoảng là, đối phương có tổng cộng mười ba người, trong đó có mười hai người đều là võ giả Luyện Khí Hóa Thần, còn có một người khác còn muốn mạnh hơn, thậm chí có thể là Luyện Thần Phản Hư...

Chương 74: Dược điền

Phải biết rằng, võ giả ở cái cảnh giới Luyện Thần Phản Hư này, ở trong Thuần Dương Cung cũng coi như là trưởng lão rồi!
Nếu như không có tiểu Yêu phát hiện ra, Dương Xuân sớm báo động trước, bảo toàn bộ đệ tử Thuần Dương Cung lẩn trốn đi mà nói, chỉ sợ là bọn hắn sẽ bị phát hiện ra ở dưới tình huống không phòng bị, sau đó toàn bộ mọi người đều xong đời!
"Tại sao Man tộc lại xuất hiện ở chỗ này?"
"Nơi này chính là Nam Cương Đạo, cho dù có Man tộc cũng không hề kỳ quái." Dương Xuân chân thành nói, đồng thời nhắc nhở đám đệ sau lưng tử thu liễm khí tức, thân làm đệ tử Thuần Dương Cung, bọn hắn đều nắm giữ pháp môn Liễm Tức Quyết, chỉ cần không tận lực tạo ra tiếng động gì, lại duy trì một khoảng cách nhất định, trên cơ bản sẽ không bị phát hiện ra.
Mà tiểu đội Man tộc ở phía xa xa thì lộ ra vẻ hưng phấn, đặt toàn bộ lực chú ý vào đỉnh đài lâu các ở sâu bên trong di tích, còn có ba người bởi vì quá hưng phấn, trực tiếp chết ở phía dưới Nhược Thủy, hoàn toàn không có bất kỳ ý tứ nào đi điều tra rừng cây ở phụ cận, điều này cũng làm cho đám người Dương Xuân trốn thoát một kiếp.
"Tiểu Yêu, ngươi có biết đã xảy ra chuyện gì hay không?"
"Ta cũng không rõ ràng, trước kia cũng là do linh hồn lực ta tản mát ra phát hiện được đám Man tộc này... để ta đi đến đó nghe lén nội dung nói chuyện của bọn hắn."
"Ừm, nhờ vào ngươi." Dương Xuân nói lời cảm ơn xuất phát từ nội tâm, nếu như không phải có linh hồn lực xuất sắc của tiểu Yêu hỗ trợ, nàng cũng sẽ không có biện pháp sớm phát hiện ra đám võ sĩ Man tộc ở phía sau lưng, đến lúc đó chỉ sợ là chỉ có nàng mới có thể may mắn trốn được một mạng, nhưng rất nhiều sư huynh đệ Thuần Dương Cung khác, đều sẽ táng thân ở bên trong toà di tích này!
Nếu thật sự phát sinh ra loại chuyện đó, Dương Xuân cũng không biết làm như thế nào để đối mặt với "Đại ca ca".
"Hừm? Thật là có ý tứ a." Thanh âm của Tiểu Yêu vang lên lần thứ hai, mang theo một chút kinh ngạc nói: "Dựa theo thuyết pháp của bọn hắn, nơi này lại là một nơi truyền thừa, còn là truyền thừa của Man tộc."
"Truyền thừa của Man tộc?"
"Là truyền thừa Man Thần thất lạc, Man Thần... ? Có ý tứ, không nghĩ tới nơi này lại có lai lịch lớn như vậy..."
"Tiểu Yêu?"
"Dương Xuân! Ngươi phải đi tranh phần truyền thừa này! Nhất định phải đi tranh! Đây chính là truyền thừa Man Thần! Dù là không hoàn

chỉnh, cũng tuyệt đối không thể kém hơn so với Long Tượng Bàn Nhược Công mà ngươi lấy được, thậm là còn mạnh hơn mấy phần, bởi vì võ công của Man tộc, phần lớn đều là đại thuật đánh giết tuyệt đối! Nắm giữ uy lực vô tận!"
Dương Xuân ngẫm nghĩ một phen, lắc đầu nói: "So với chuyện này, ta càng muốn mang mọi người trở về hơn, hơn nữa đối phương đều là võ giả Tiên Thiên, ta chỉ mới là Hậu Thiên Xuất Thần Nhập Hóa, chênh lệch cảnh giới là quá xa."
"Ách, ngươi nói cũng đúng." Tiểu Yêu ngẩn người, cũng bình tĩnh trở lại.
Xác thực, Dương Xuân bây giờ đúng là quá yếu, chỉ có tu vi Hậu Thiên Xuất Thần Nhập Hóa, cho dù có tiểu Yêu hỗ trợ, cũng chỉ có thể đem tu vi tăng lên tới trình độ Tiên Thiên Luyện Khí Hóa Thần, còn xa xa chưa đủ để có thể ứng phó với đám Man tộc kia, huống chi tiểu Yêu cũng không thể mượn nhờ thân thể của Dương Xuân phát huy ra lực lượng trong một thời gian dài, như thế sẽ có tổn hại đối với căn cơ của Dương Xuân trong tương lai.
"Vậy trước tiên hãy tăng thực lực lên a." Tiểu Yêu thay đổi một biện pháp khác: "Trước đó ta nghe được, toà bí cảnh này được xem như là nơi truyền thừa, tựa hồ còn có ẩn giấu một mảnh dược điền, chỉ là do đám Man tộc này dường như nóng lòng đạt được truyền thừa, cũng không có dự định đi tới dược điền trước, nếu như ngươi muốn, chúng ta trước tiên sẽ đi đến nơi đó, mượn nhờ thảo dược ở nơi đó nghĩ biện pháp khiến cho cảnh giới của ngươi đột phá."
"Chuyện này ngược lại là có thể!" Hai mắt của Dương Xuân sáng lên, khá là tán đồng nói ra: "Ngươi có biết bọn hắn sẽ tiến vào di tích lúc nào hay không, chúng ta không thể bị phát hiện."
"Chớ nóng vội...ừm, bọn hắn đã bắt đầu hành động."
Dương Xuân khẩn trương nhìn về phía thân ảnh Man tộc ở phía xa, chỉ thấy nguyên một đám bọn hắn đang nhanh chóng vọt về phía đỉnh đài lầu các, hơn nữa rất nhanh liền sẽ biến mất ở bên trong tầm mắt của nàng, vì lý do an toàn, Dương Xuân lại chờ đợi trọn vẹn trong một phút đồng hồ, rồi mới phất phất tay đối với đám đệ tử Thuần Dương Cung ở phía sau lưng.
"Có vấn đề gì sao, đại tỷ?" Có đệ tử khẩn trương nói ra.
"Đừng gọi ta là đại tỷ... Yên tâm, tạm thời hắn là không có vấn đề, các ngươi hãy mau chóng rời khỏi đầm lầy, bằng không chờ đến khi bọn hắn đi ra mà nói, thì sẽ rất nguy hiểm!"
"Vậy còn sư tỷ?" Có đệ tử bén nhạy nói ra.
"Dù sao thì cũng phải có người đoạn hậu cho các ngươi nha." Dương Xuân đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "đoạn hậu".
"Đại tỷ...không đúng, sư tỷ!" Rất nhiều đệ tử lập tức cảm động rối tinh rối mù.
Mà Dương Xuân thì thè lưỡi ở trong lòng, tiểu Yêu càng là lên án

mạnh mẽ sự dối trá của nàng.
"Rõ ràng là muốn tự mình đi đoạt cơ duyên, lại còn lừa gạt sư huynh đệ, ta đã nhìn lầm ngươi!"
"Cơ duyên làm sao có thể dễ đoạt được như vậy?" Dương Xuân lắc đầu ở trong lòng, nói: "Ta đây không phải là có tiểu Yêu ngươi hay sao, có nắm chắc trốn thoát, lúc này mới dám đi liều mạng, nhưng các sư huynh sư đệ của ta cũng không có cái năng lực này, huống hồ càng ít người, hành động càng dễ và càng ít bị phát hiện, cùng lắm thì sau này ta sẽ phát cho bọn hắn một ít dược thảo ở trong dược điền, còn không được sao?"
Dương Xuân đã không phải là tiểu cô nương lúc trước ở Lạc Viêm Thành kia, nàng đã xông xáo qua trên giang hồ, từ Lạc Viêm Thành một đường xông xáo đến Thanh Châu Đạo, nhìn qua nhẹ nhõm, nhưng trên thực tế gian nguy trong đó lại không có bao nhiêu người biết được, cái gọi là nhân tính ấm lạnh, bản tâm thiện ác, nàng đều đã thấy qua.
Trước đó vào thời điểm gặp dòng suối Nhược Thủy, nàng đã bén nhạy phát hiện ra, ngăn cản một ít đệ tử lỗ mãng nhảy qua Nhược Thủy, vào thời điểm đó đã có người cảm thấy bất mãn đối với nàng, cho rằng là nàng muốn độc chiếm cơ duyên, mặc dù những đệ tử kia không nói lời đó ra miệng, nhưng Dương Xuân cũng đã phát giác ra được.
Hiện tại cũng là một đạo lý giống như vậy, nếu như nàng nói là mình muốn đi tìm cơ duyên, tin tưởng là sẽ không có bao nhiêu đệ tử nguyện ý rời đi, đến lúc đó không chỉ có nguy hiểm càng lớn, hơn nữa cũng càng dễ dàng khiến cho quan hệ giữa các đệ tử xuất hiện khoảng cách, đây cũng là chuyện mà Dương Xuân không nguyện ý nhìn thấy, cho nên thay vì nói cho bọn hắn, Dương Xuân lại cảm thấy không bằng giấu diếm.
Đương nhiên rồi, thứ cơ duyên này, Dương Xuân nếu có thể độc chiếm thì cũng sẽ độc chiếm một mình, nàng cũng không phủ nhận điểm ấy.
"Ta còn phải tiếp tục mạnh lên, không thể ngừng bước..." Nhìn bóng lưng của đám đệ tử Thuần Dương Cung bị Man tộc dọa sợ rời đi, Dương Xuân hít vào một hơi thật sâu, tự lẩm bẩm.

Chương 75: khí tức Man Hoang

"Ngươi không sai." Đột nhiên, tiểu Yêu trong đầu mở miệng nói, hoàn toàn không có ý tứ lên án mạnh mẽ như trước đó, không bằng nói là vừa rồi nàng chỉ nói đùa, hiện tại mới chính thức tán thưởng.
"Khí vận và cơ duyên trong thiên địa, chỉ có người có tài mới có thể chiếm được, tình cảm có thân thiết cỡ nào cũng không thể vượt qua lợi ích, thay vì xoắn xuýt có nên chia sẻ cơ duyên hay không, còn không bằng chờ đến khi đạt cơ duyên sau đó mới tiến hành hồi báo, cũng chỉ có dạng này mới có thể tạo nên cường giả chân chính. Nếu không cần cái gì gọi là cơ duyên và khí vận, thì cũng chỉ có thiên tài chân chính."
"Nhưng ngươi không phải là thiên tài chân chính, ngươi chỉ là có một chút thiên phú mà thôi."
"Ừm, ta biết rồi, yên tâm đi." Dương Xuân hít vào một hơi thật sâu, sau đó quyết đoán rời đi, cũng vọt vào sâu bên trong di tích.
Mà cùng lúc đó, có một bóng người xuất hiện từ một chỗ khác trong đầm lầy, phi thường trùng hợp bỏ qua thời cơ gặp mặt cùng với Dương Xuân và đám đệ tử Thuần Dương Cung, cuối cùng cũng đi vào di tích.
"Nơi này là... ?" Rõ ràng là Lạc Tương Tư đi theo Man tộc tiến vào di tích.
Ở sâu trong di tích không tên, có một đám Man Tộc tiến đến nơi này, đập vào mắt của bọn hắn, chính là một toà đỉnh đài lâu các, tiên cung điện ngọc, mang theo một cỗ hương vị siêu nhiên, phảng phất như là nơi ở của thần linh, tràn đầy lực áp bách, trọng yếu hơn chính là, trong kiến trúc còn tràn ngập một cỗ khí tức Man Hoang.
"Quả nhiên! Là truyền thừa của tổ tiên!"
"Không sai! Cỗ khí tức Man Hoang này, chỉ có Man tộc ta mới có, ngoài ra tuyệt đối không có ai khác..."
"Tiến vào bên trong nhanh đi!" Mấy vị võ giả Man tộc mừng rỡ như điên vọt vào trong kiến trúc, nhưng ngay vào một giây sau, sắc mặt của bọn hắn trở nên kịch biến, khí tức trên người bỗng nhiên cũng giảm xuống, phảng phất như bị thứ gì đó cưỡng ép áp chế xuống vậy.
Nhóm võ giả Man tộc này đều không ngoại lệ, tất cả đều có tu vi Tiên Thiên, nhưng ở dưới cỗ áp chế của khí tức Man Hoang trong kiến trúc, tu vi của bọn hắn cơ hồ đều không ngoại lệ, tất cả đều rơi xuống đến cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, cho dù là đội trưởng cầm đầu Man tộc, cũng chỉ là cao hơn nửa cái cảnh giới so với người khác, chỉ là nửa bước Tiên Thiên mà thôi.
"Làm sao có thể? !"

"Khí tức của tổ tiên thế mà đang áp chế chúng ta...thật kỳ quái! Không đúng, là khí tức Man Hoang tự chủ tiến hành áp chế." Đội trưởng Man tộc sau khi suy tư trong chốc lát, trong ánh mắt càng lộ ra thêm thần sắc mừng rỡ. Phải biết rằng, khí tức Man Hoang là chỉ có dùng thể chất Man tộc, phối hợp với bí pháp Thể Tu tương ứng mới có thể luyện ra được cương khí đặc thù, nồng độ huyết mạch càng cao, như vậy thì cường độ khí tức Man Hoang cũng sẽ càng cao. Mà khí tức Man Hoang ở trong toà kiến trúc này, thế mà lại mạnh đến mức có thể khiến cho một võ giả Luyện Thần Phản Hư như bản thân hắn bị áp chế, hơn nữa còn là ở dưới tình huống trải qua năm tháng dài dằng dặc không còn dư thừa bao nhiêu, có thể thấy được tiên tổ lưu lại cỗ khí tức Man Hoang này, tuyệt đối là có thực lực Tông Sư!

Thậm chí là ở bên trong Tông Sư, cũng sẽ không phải là kẻ yếu! Chuyện này còn muốn vượt qua phán đoán của các trưởng lão trong tộc, ban đầu chỉ là Đại Chiêm Tinh Sư ở trong tộc chiếm được tiên tri, khẳng định ở nơi này có truyền thừa thất lạc của Man tộc, cho nên các trưởng lão mới đặc biệt phái tướng quân cùng với bọn hắn đi một chuyến đến đây, không ngờ được phần truyền thừa thất lạc này, lại có địa vị lớn như vậy!

Đây đúng là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu a!

"Thật sự là quá tốt!"

"Nơi này là di tích vô thượng của tổ tiên, phải đối mặt với thái độ chân thành, tất cả mọi người hãy đi theo ta, chậm rãi mà đi..."

Thẳng đến khi thân ảnh của đám Man tộc biến mất ở sâu trong toà kiến trúc, có một bóng người mới xuất hiện ở cửa ra vào, rõ ràng là Lạc Tương Tư bám theo trước đó.

"Kỳ quái, làm sao lại không tìm được đám người Dương Xuân...bọn họ rốt cuộc đã đi đâu?" Lạc Tương Tư cau mày, trước đó nàng từ rất xa đã nhìn thấy đám Man tộc kia, nhưng do sợ hãi đến quá gần sẽ bị phát hiện, cho nên một mực không dám tiếp tục đi về phía trước, nhưng bây giờ xem ra, ở trong hơn phân nửa di tích cũng không tìm được thân ảnh của đám người Dương Xuân, sẽ không phải là đã bị Man tộc trước mặt...

"Không được." Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, nàng không thể mặc kệ đám người Dương Xuân, chỉ do dự không đến năm giây, Lạc Tương Tư bước chân đi vào trong toà kiến trúc, thôi động Liễm Tức Thuật đến cực hạn, sau đó thi triển khinh công, không tạo ra một chút tiếng bước chân nào theo sát Man tộc đi vào.

Mà gần như đồng thời, ở sâu bên trong toà kiến trúc...

"Xoạt xoạt xoạt."

Một loạt âm thanh cơ quan liên tiếp vang lên, khiến cho cả tòa lầu các đều rung động, ở bốn phương tám hướng toà kiến trúc, từng đạo

từng đạo quang văn lơ lửng mà mắt thường có thể nhìn thấy, hóa thành một đạo quang tráo kiên cố bao phủ toàn bộ toà kiến trúc.
Mà phần dị tượng này, ở trong dược điền cách toà kiến trúc không xa, Dương Xuân lại không phát hiện ra.
"Phá!" Gầm lên một tiếng, sau khi khí tức toàn thân tăng lên tới cực hạn, giống như là hồng thủy vỡ đê, nội lực trong cơ thể của Dương Xuân xông phá hai mạch nhâm đốc, trong nháy mắt liền đạt đến cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực, cơ thể nhỏ nhắn tản mát ra một cỗ khí chất lăng lệ, tràn đầy uy thế.
"Tốt! Hai mạch nhâm đốc đã được đả thông, mượn nhờ Nhục Linh Chi ở nơi này, còn có một gốc linh thảo Huyết Yêu, Trượng Lục Kim Thân của ngươi cuối cùng cũng đã đạt đến cảnh giới nhập môn, coi như là võ giả Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí, muốn làm ngươi bị thương hẳn cũng phải dùng ít nhất mười chiêu, cường độ nhục thân của ngươi ở bên trong đồng giai tuyệt đối là rất ít có."
Sau khi nghe được đánh giá của tiểu Yêu, trên khuôn mặt của Dương Xuân cũng lộ ra vẻ hưng phấn: "Quá tốt!"
Nàng nằm mơ cũng đều không nghĩ đến, lúc này chỉ mới rời nhà không quá hai năm thời gian, bản thân cư nhiên đã đuổi kịp cảnh giới của phụ thân, trở thành đại võ giả cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực!
Đặt ở quê quán Lạc Viêm Thành mà nói, bằng vào phần thực lực này đã đủ để kiến tạo ra một cái gia tộc.
"Hừ!" Thấy thần sắc hưng phấn của Dương Xuân, tiểu Yêu nhếch miệng nói: "Chớ đắc ý quá sớm, ngươi chỉ có tu vi Hậu Thiên, mặc dù là Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng ngươi muốn chân chính đạt đến đỉnh cao ở trong cái thế giới này, chí ít cũng phải có trình độ Võ Đạo Tông Sư, chỉ là một chút đột phá nhỏ liền khiến cho ngươi đắc ý quên mình, như vậy làm sao được."
"Ừm!"
"Trượng Lục Kim Thân mất nhiều thời gian như vậy mới có thể nhập môn, vị đại ca ca kia của ngươi chỉ sợ đã đạt đến cảnh giới tiểu thành rồi a."
"Ách!"
"Hơn một năm mới đạt tới Hậu Thiên đỉnh phong, vị đại ca ca kia của ngươi xem chừng đã sắp đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong, trở thành Hợp Đạo Tôn Giả rồi a."

Chương 76: Nghịch mệnh

"Ta đã biết rồi tiểu Yêu." Dương Xuân hít vào một hơi thật sâu lần thứ hai, lúc này nàng đã hoàn toàn tỉnh táo lại, tiểu Yêu nói rất đúng, nàng còn xa xa chưa đạt đến thời điểm có thể buông lỏng! So với đại ca ca, bản thân còn kém xa lắc! Nàng nhất định phải cố gắng hơn, trở nên mạnh hơn! Nếu không thì sẽ không đuổi kịp đại ca ca!
"Tiểu Yêu, ngươi nói xem chúng ta bây giờ có nên đi đến xem toà kiến trúc kia hay không?" Dương Xuân đề nghị, nàng hiện tại cũng có tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, nếu có tiểu Yêu hỗ trợ, hẳn là cũng có thể phát huy ra thực lực Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong, coi như đánh không lại, cũng có thể chạy trốn, cho nên lúc này Dương Xuân mới bắt đầu sinh ra ý nghĩ đi ra ngoài nhìn đám Man tộc kia.
"Chuyện này ngược lại là có thể cân nhắc." Tiểu Yêu chỉ do dự trong chốc lát, liền gật đầu một cái.
Chỉ là khiến cho hai người không nghĩ tới chính là, vào thời điểm các nàng đi sâu vào trong di tích, lại phát hiện ra đỉnh đài lâu các, quỳnh lâu ngọc vũ ban đầu, thế mà lại bị một tòa quang tráo thật to bao phủ, nghiễm nhiên là một tòa trận pháp bất phàm! Trực tiếp phong tỏa toàn bộ nơi này, không cho phép đi vào cũng không cho đi ra.
"Đây là...đại trận Phong Giới? !"
Tiểu Yêu ở trong đầu của Dương Xuân kinh ngạc nói ra: "Chỗ di tích này thế mà dùng tới loại trận pháp có cấp bậc này? Mặc dù đồ vật bày trận có đẳng cấp không cao, cho nên trận pháp chỉ có hai, ba thành uy lực, nhưng...không có đạo lý, chẳng lẽ người kiến tạo chỗ di tích này có địa vị rất cao ở Man Tộc? Nhưng là loại địa vị gì mới có thể..."
"Tiểu Yêu?"
"Không được, xem ra chúng ta đã muộn một bước, đã không thể đi vào."
"Ây cha, vậy thật đúng là đáng tiếc." Dương Xuân thở dài, cũng không có quá thất lạc, chiếm được là nhờ vận may của ta mất đi là do số mệnh của ta, điểm này thì nàng nhìn rất thoáng, có thể đột phá cảnh giới cũng đã khiến cho nàng rất thỏa mãn.
"Vậy chúng ta đi ra ngoài trước đi a? Đám Man tộc kia đang ở trong nơi này, đến lúc đó chờ đại ca ca tới liền hốt gọn một mẻ! Chúng ta cũng có thể đạt được truyền thừa ở trong di tích." Tiểu Yêu nói.
"Ừm, chỉ có thể làm như vậy." Ngay vào thời điểm Dương Xuân làm ra quyết định, lúc này ở bên trong di tích lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.
Càn khôn đấu chuyển, nhật nguyệt tinh di.
"Nơi này... ?!" Lạc Tương Tư kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt,

vào giờ này khắc này rất khác biệt cùng với lúc mới vào toà kiến trúc này, nàng rõ ràng là đi theo đám Man tộc vào hành lang kiến trúc, kết quả thế mà lại trực tiếp xuất hiện ở bên trong một căn phòng mờ tối, chỉ có từng chiếc từng chiếc đèn đuốc như ẩn như hiện, mà ở đối diện với nàng chính thì là một cái bàn vuông.
Ở trên bàn trưng bày ba tấm thẻ tre, đều có màu đỏ máu khiếp người.
Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, ổn định tâm thần, cũng không trực tiếp tiến lên, mà trước tiên là lấy ra mấy thanh trường kiếm ở bên trong túi trữ vật bên hông, sau đó ném tới cái bàn trước mặt, sau khi xác nhận không có bẫy rập gì, mới chậm rãi đi tới bên cạnh bàn vuông, sau đó lại lấy ra một đôi bao tay được dệt bằng tơ tằm màu vàng đeo lên trên tay.
Sau khi chuẩn bị vẹn toàn, nàng mới cầm tấm thẻ tre thứ nhất lên, đồng thời bắp thịt toàn thân cũng trở nên căng cứng, lòng cảnh giác cũng tăng lên tới cao nhất, một khi có nguy hiểm gì, sẽ lập tức ném thẻ tre trong tay để đào mệnh, nếu phải chọn một trong hai thứ sinh mệnh cùng với cơ duyên mà nói, nàng tuyệt đối sẽ không chọn cơ duyên.
Lật thẻ tre ra, câu nói đầu tiên ở phía trên đã hấp dẫn toàn bộ tâm thần của Lạc Tương Tư.
"Người có thể đến căn mật thất này, đều là người trong đồng đạo!"
Kiểu chữ hào phóng trong thẻ tre không bị trói buộc, mang theo một cỗ khí thế duy ngã độc tôn bá đạo ập tới trước mặt, có thể thấy được người viết năm đó là bá khí bực nào, có một loại tự tin trên trời dưới đất, không có sự tình gì là ta không làm được.
"Cả đời này của ta, đều là nghịch mệnh mà đi, nhìn chung ở trong quá trình tu hành của ta, có ba lần đảo nghịch lớn."
"Ta mới sinh đã bị bệnh, thầy thuốc nói ta vào lúc 3 tuổi hẳn phải chết, nhưng ta đạt được một dị bảo thần kỳ, thông qua được sự tình phi thường ở bên trong bảo vật sẽ thu hoạch được thù lao, ta nhờ vào đó sống đến sáu tuổi, sau khi giết một võ giả, liền bước vào con đường tu luyện, thoát khỏi tật bệnh, đây là lần đảo nghịch đầu tiên.
Ta tu Sát Lục Đạo, kết thù cùng với vô số người, bị thiên hạ truy sát, vô số người nói ta hẳn là phải chết, sau đó ta ở trong một đêm trăng tròn, dùng đại trận sát sinh mai phục mấy ngàn người, hấp thu tính mệnh của bọn hắn cho bản thân, cảnh giới phóng đại, từ đó thoát khỏi vận mệnh hẳn phải chết, đây là lần đảo nghịch thứ hai."
"Vào lúc ta già cả, cường địch vây quanh, đều là đang chờ đợi ta chết già sau đó cướp đoạt thi cốt của ta, tước đoạt truyền thừa của ta, Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Y nói tuổi thọ của ta đã hết, không có thuốc nào có thể trị, sau đó ta ngộ đạo vào thời khắc sinh tử, dùng một cỗ ý chí bất khuất bước ra một bước cuối cùng ở giữa ở mông lung, trèo lên đỉnh võ lâm, thọ mệnh lại tăng lên! Đây là lần đảo nghịch cuối

cùng!"
"Cho nên, võ đạo của ta, chính là đại đạo ngịch mệnh! Cũng chỉ có người nghịch mệnh, là đồng đạo của ta mới có thể kế thừa!"
"Ngày xưa vào thời khắc ta lưu lại truyền thừa, đã từng nhờ cậy một người bạn chí cốt sử dụng thuật bói toán tìm kiếm người đồng đạo cho ta, nhìn chung trên dưới mấy ngàn năm, chỉ có người nâng thẻ tre vào giờ phút này, cũng chỉ có vào lúc này, mới có được tư cách nhận được dị bảo ngày xưa của ta!"
Lạc Tương Tư: "! !!"
Lạc Tương Tư bị lời trong thẻ tre dọa đến mức lùi lại một bước, phảng phất như người viết thẻ tre, đang đứng ở một chỗ khác trong dòng sông thời không, đưa ngón trỏ ra chỉ về phía nàng.
Nói đến nghịch mệnh, bản thân nàng thế nhưng là người trùng sinh a, đây chẳng lẽ không phải là nghịch mệnh trực tiếp nhất hay sao?
Về phần dị bảo, nàng mặc dù không có, nhưng thuật bói toán phi thường huyền ảo, cũng có khả năng chính xác 100%, nói như vậy...bởi vậy mới chọn trúng nàng?
Lạc Tương Tư thả tấm thẻ tre thứ nhất xuống, lần thứ hai hít sâu vài hơi, lúc này mới buông lỏng tâm thần, tiếp tục lật xem.
"Nhưng mà, người nghịch mệnh cũng không phải là có chủ tâm nghịch mệnh, có lẽ là có trùng hợp, vả lại người nghịch mệnh bình thường, đều là phải có đại ý chí, đại khí vận, đại thực lực, trong ba thứ thiếu một thứ cũng không được, nếu không thì chẳng hơn gì một kẻ điên. Người nâng thẻ tre, trên thẻ tre có thấm có kịch độc, nếu như ngươi không có đầy đủ lực ý chí để kiềm chế dục vọng, vội vã đạt được truyền thừa, dùng tay không nâng tấm thẻ tre này lên, vậy thì không quá ba phút đồng hồ, ngươi tất vong, nếu là như vậy, vậy thì hãy tùy tiện tìm một nơi rồi nằm xuống chờ chết a."

Chương 77: Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa

"Ấy!" Khóe miệng của Lạc Tương Tư giật một cái, người viết thẻ tre này cũng quá thẳng thừng đi, còn tốt là trước đó nàng đã chuẩn bị kỹ càng...
Tấm thẻ tre thứ nhất viết đến đây liền không còn, Lạc Tương Tư sau khi đặt nó xuống, liền nâng tấm thẻ tre thứ hai lên.
"Người nâng thẻ tre, nếu như ngươi đọc đến đây, vậy thì ngươi chí ít cũng có đầy đủ lực ý chí để khống chế dục vọng, không tệ!"
"Tấm thẻ tre này, chính là khảo nghiệm khí vận của ngươi, sau khi ngươi tiến vào căn mật thất này, cả tòa lầu các đều đã bị phong ấn, ở trong lầu các vốn có cơ quan trùng trùng điệp điệp, giống như mê cung, có thể ngăn cản bất luận một kẻ nào đi tới nơi này, nhưng sau khi ngươi nâng tấm thẻ tre này lên trong một phút đồng hồ, tất cả các cơ quan đều sẽ mất đi hiệu lực, tất cả mê cung cũng đều sẽ chỉ rõ đường ra."
"Bạn tốt của ta bói toán không lầm, ngươi tất nhiên là có cừu gia đi theo, lúc này mới tiến vào toà di tích này, một phút đồng hồ sau tất cả chướng ngại sẽ không còn sót lại một chút gì, ngươi cũng sẽ tử chiến cùng với rất nhiều cừu gia, chỉ có người có đại khí vận mới có thể chạy thoát, nếu như ngươi chết ở trên tay của cừu gia, vậy thì chỉ có thể chứng minh ngươi cũng chỉ đến như thế!"
Lạc Tương Tư: "? ??"
Con m* nó! Người lưu lại cái truyền thừa này đến tột cùng là ai vậy! Vậy thì cũng quá hố người a!
Sắc mặt của Lạc Tương Tư trở nên trắng bệch, nuốt trở vào lời nói thô tục đã sắp thốt ra khỏi miệng, chuyện cho tới bây giờ đã không còn kịp, chỉ có thể tranh thủ thời gian đọc tấm thẻ tre thứ ba, mà nếu như nàng đoán không sai...
Tấm thẻ tre thứ ba này, chính là truyền thừa chân chính! Biểu tượng cho đại thực lực!
Lật thẻ tre ra, kiểu chữ cổ điển hiện lên ở phía trên.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa!" Chỉ mới nhìn thoáng qua, tâm thần của Lạc Tương Tư liền rung mạnh, phảng phất như có người huy động một cây búa lớn hung hăng đập vào phía trên linh hồn, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, cả người càng là lung lay sắp đổ, trên khoé miệng tràn ra một tia máu tươi.
Đây là phản phệ công pháp! Vẻn vẹn chỉ là nhìn qua một cái, Lạc Tương Tư liền bị ý cảnh khủng bố trên tấm thẻ tre này cắn trả!
"Cuối cùng là cái gì..." Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, đề cao toàn bộ tinh thần lên, sau đó mới lật thẻ tre ra.
"Pháp quyết này chính là tuyệt học tối cao cả một đời của ta, cũng là

một chút trợ giúp cho người đồng đạo, nếu ngươi có đại ý chí, đại khí vận, vậy ta liền cho ngươi đại thực lực! Tuyệt học của ta, tổng cộng chỉ có bảy thức, chưa đạt đến Tiên Thiên chỉ có thể học thức thứ nhất, sau đó mỗi khi tăng lên một cảnh giới đều có thể học thêm một thức, đạt đến Hợp Đạo Tôn Giả thậm chí là Võ Đạo Tông Sư mới có thể học 3 thức sau cùng."
"Ghi nhớ lời ta nói, chúc ngươi cả một đời, đều có thể đạt được ước muốn."
Lời mở đầu dừng ở đây, sau đó Lạc Tương Tư liền không còn nhìn thấy gì khác, ở trong đầu của nàng chỉ còn lại có một cái cảnh tượng đang không ngừng tái hiện.
Đó là một thân ảnh cao lớn như Thần Ma, cầm trong tay một chuôi chiến đao chế tạo từ long cốt, một đao chém ra, trong phút chốc bầu trời liền nổi lên sấm chớp mưa bão, tất cả mọi thứ trước mắt đều bị sấm chớp mưa bão do một đao kia nhấc lên bao phủ lại, nước mưa như kiếm, cuồng phong tựa như đao, đây là lực lượng cực hạn!
Một chiêu thật đơn giản, lại ẩn chứa lực lượng quy tắc thiên nhiên!
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Đệ Nhất Nghịch, Hô Phong Hoán Vũ!" Phàm nhân có cực hạn, mỗi ngày đi sớm về trễ, ngày qua ngày, năm qua năm, thọ tận là người chết đèn tắt, bất quá chỉ là một hạt bụi nhỏ trong thiên hạ mà thôi, không đủ thành đạo, đây cũng là thiên ý. Nhưng nếu phàm nhân tu võ, lấy lực người quấy trời, chính là làm trái thiên ý, Hô Phong Hoán Vũ, trộm quyền hành Thiên Đạo, chính là Đệ Nhất Nghịch!" Lạc Tương Tư thấp giọng thì thào, cả người đều rơi vào bên trong một loại mê mang, mà ở trước mặt của nàng, ba tấm thẻ tre đồng thời nổ tung, hóa thành tro bụi tiêu tán, mà bản thân nàng thì triệt để đắm chìm ở bên trong "Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa", đương nhiên là lúc này nàng chỉ có thể tiếp nhận Đệ Nhất Nghịch, còn những nội dung khác, tất cả đều hóa thành ký ức rơi vào sâu trong linh hồn của nàng.
Cứ như vậy trọn vẹn trải qua 15 phút đồng hồ...
"Ầm ầm!"
Lạc Tương Tư bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, nhưng sau đó liền biến mất, thay vào đó là một vẻ khẩn trương cùng với kích động: "Đã đến rồi sao?"
Kèm theo một trận nổ mạnh mở núi phá đá, toàn bộ mật thất bị trực tiếp đào lên, sau đó...thân ảnh của một đám Man tộc xuất hiện!
Các tàn tích rải rác, bụi mù tràn ngập, Lạc Tương Tư bình tĩnh mà nhìn đám Man tộc trước mắt, nở một nụ cười thân thiện, hỏi:
"Này, các ngươi ăn cơm chưa?"
Tâm tình của đội trưởng Man tộc lúc này chính là chửi má nó.
Chuyện này là sao a? Phát sinh ra chuyện gì rồi? Làm sao nơi này lại có người a?
Nói thật, phản ứng đầu tiên của hắn là tiên tổ lưu lại truyền thừa

chưa chết, còn sống cho đến nay...nhưng sau khi thấy rõ dung mạo của đối phương, hắn liền hiểu rõ.
Sau đó liền nổi giận!
Bọn hắn thế mà lại bị người khác nhanh chân đến trước? ! Lại có thể có người tiến vào di tích còn sớm hơn bọn hắn! Thậm chí là đã chiếm được truyền thừa!
Phải biết rằng, bọn hắn thế nhưng đã ăn nhiều đau khổ ở trong toà di tích này, không nói những cái khác, chỉ bằng vào cỗ khí tức Man Hoang áp chế tu vi đáng chết kia, quả thực là khó chịu đến cực hạn, không phát huy ra được một thân thực lực, còn phải đối mặt với rất nhiều bẫy rập âm hiểm sắc bén, hơn nữa đường đi trong toàn bộ di tích còn quanh co, giống như là mê cung.
Bọn hắn đi lòng vòng trong 10 phút đồng hồ, chết một người, kết quả phát hiện ra thế mà lại trở về chỗ cũ...sau đó lại đi, lại chết một người, kết quả lại trở về cửa ra...
Đi đến cuối cùng, vốn dĩ là một đoàn người, thế mà chỉ còn lại 5 võ sĩ Man tộc khá mạnh cùng với bản thân hắn – đội trưởng Man tộc, những người khác đều đã chết ở trong toà di tích này!
Kết quả thật vất vả mới khiến cho di tích biến động, bẫy rập mất đi hiệu lực, khí tức Man Hoang cũng mất đi hiệu lực áp chế, ngay cả mê cung cũng đều chỉ rõ con đường, bản thân hao phí một lượng lớn cương khí để mở đường, cuối cùng mới tìm được căn mật thất này, kết quả là ở trong căn mật thất này, lại có thể có một người còn đến sớm hơn bọn hắn? !
Đây giống như là thật vất vả mới có thể cưới được một cô vợ, trong đêm tân hôn còn chưa động phòng, sau đó phát hiện ra cô vợ của mình đã đội nón xanh cho mình. (đội nón xanh = cắm sừng)
Đội trưởng Man tộc giận điên người, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.
"Ấy? Làm sao thế..." Lạc Tương Tư sững sờ, nàng chỉ chào hỏi một câu mà thôi, làm sao lại hộc máu?
Mà 5 vị võ giả Man tộc khác cũng là lo âu nói ra: "Đại nhân!"

Chương 78: Cầu sắt

"Đừng quản ta!" Đội trưởng Man tộc gầm lên một tiếng, dùng hai mắt đỏ như máu nhìn chòng chọc vào Lạc Tương Tư ở phía đối diện, hắn có thể cảm giác được, đối phương có thực lực rất yếu, phi thường yếu, thậm chí là ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng đều không đạt tới, võ giả ở cái cảnh giới này coi như chiếm được truyền thừa thì như thế nào? Còn không phải là phải nôn ra hay sao? !
"Lên cho ta! Bắt sống nàng, ta muốn biết nàng rốt cuộc đã chiếm được truyền thừa gì!"
"Hửm?" Trong lòng của Lạc Tương Tư hơi động, liếc mắt nhìn cái bàn vuông ở phía trước, ba tấm thẻ tre dĩ nhiên đã biến mất, trong lòng lập tức hiểu ngay: "Cái người viết thẻ tre đáng chết kia đã tận lực tiêu huỷ truyền thừa, chính là muốn không để lại chứng cứ, để cho mình đánh nhau chết sống cùng với đám Man tộc này a! Ở dưới cái tình huống này cơ hồ hẳn là phải chết..."
"Để mạng lại!" Không cho Lạc Tương Tư quá nhiều thời gian để suy nghĩ, một vị võ sĩ Man tộc trực tiếp vọt tới trước mặt của nàng, vỗ ra một chưởng, lực đạo giống như bài sơn đảo hải, trực tiếp đánh cho Lạc Tương Tư thổ huyết lui lại, cả người càng là chấn động kịch liệt, ngay cả túi trữ vật ở bên hông đều bay ra bên ngoài.
Trong lòng của Lạc Tương Tư lập tức giật mình, muốn đưa tay bắt lấy, nhưng lại không với tới, khắp khuôn mặt là sự kinh sợ cùng với tuyệt vọng, phảng phất như là ném linh hồn đi vậy, tê tâm liệt phế hét to: "Không!"
Võ sĩ Man tộc vốn đang dự định tiếp tục truy kích liền sững sờ, nhìn túi trữ vật đang bay tới, cơ hồ vô thức bắt nó vào trong tay, thứ này hắn cũng nhận biết, tựa hồ là túi trữ vật cất giữ vật phẩm đặc thù của Nhân tộc, nói như vậy tám chín phần mười truyền thừa mà nàng lấy được chính là nằm ở bên trong.
Lại liên tưởng đến tiếng hét vừa rồi của nàng, chỉ sợ không phải là truyền thừa bình thường a!
"Đại nhân? !"
"Làm tốt lắm! Đưa đây cho ta." Đội trưởng Man tộc trực tiếp xông lên, nắm túi trữ vật ở trong tay, dùng sức bóp, sau đó quả thực là bằng vào bạo lực xé cái túi trữ vật ra, đồ vật ở bên trong cũng rơi trên mặt đất theo thứ tự, theo thứ tự là từng kiện từng kiện binh khí của đại quân Trấn Cương, còn có mấy món đồ lót phái nữ, cùng với một chút nước hoa trang sức, còn có một chút tiền tài...bất quá trọng yếu nhất, chính là một kiện đồ vật ở trong đó.
Đó là một quả cầu sắt lớn chừng quả đấm, phía trên có hoa văn cực kỳ phức tạp, ở phía trên cầu sắt còn có một sợi dây kẽm thẳng tắp,

xuyên qua một thiết bị kỳ quái trên quả cầu sắt, nhìn qua rất có vài phần mùi vị cơ quan, đội trưởng Man tộc sau khi nhíu mày nhìn thoáng qua, liền sững sờ nửa ngày.
Đây là cái đồ chơi gì?
Nói thật, hắn đều nhận biết các đồ vật ở bên trong túi trữ vật, nước hoa trang sức nghe nói là đồ vật mà các nữ nhân Trung Nguyên phi thường yêu thích sử dụng, thực sự là ngu xuẩn! Giống như nữ nhân Man tộc cũng chưa hề dùng loại vật này! Còn có tiền tài của Trung Nguyên, cái này đội trưởng Man tộc cũng nhận biết, chớ đừng nói chi là đám binh khí cùng với đồ lót phái nữ mà Trung Nguyên sản xuất kia.
Nhưng vấn đề là, cái quả cầu sắt kỳ quái này là cái gì?
Nhìn thấy đội trưởng Man tộc lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nhìn quả cầu sắt kia, Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, đè lại niềm vui sướng ở trong lòng, không để cho nó biểu lộ ra.
Quả nhiên! Nàng đã đánh cuộc đúng!
Võ giả Man tộc, chưa từng rời khỏi Nam Cương, căn bản là không quen thuộc đối với một chút đạo cụ đặc thù của Trung Nguyên!
Tối thiểu, cơ quan ám khí do Mặc gia sản xuất, bọn hắn căn bản là không biết.
Không sai, cái quả cầu sắt kia, chính là Phích Lịch Hỏa Lôi do Lạc Tương Tư đề phòng vạn nhất, dùng hơn nửa năm tiền lương mới mua được từ trong cửa hàng ám khí bí ẩn của Mặc gia.
Phích Lịch Hỏa Lôi, bề ngoài bất quá chỉ là một quả cầu sắt, nhìn như bình thường, nhưng trên thực tế lại ẩn chứa một loại vật chất vô cùng kỳ quái, dùng lửa đốt, là có thể bành trướng nhanh chóng, bộc phát ra lực phá hoại đến đáng sợ, hơn nữa còn trải qua sự gia công đặc thù của Mặc gia, uy lực còn muốn mạnh hơn 10 lần so với tự nhiên!
Loại uy lực cấp bậc này, chỉ cần có khoảng cách đủ gần, coi như là võ giả Tiên Thiên cũng sẽ bị nổ chết!
Đúng lúc này, đội trưởng Man tộc bỗng nhiên quay người, nhìn về phía Lạc Tương Tư nói: "Nhân tộc! Mau nói! Cái này rốt cuộc là cái gì? Nếu không nói thì chết!"
Lạc Tương Tư nghiến răng nghiến lợi nói: "Đó chỉ là một khối đá mà thôi."
"Hừ! Còn muốn gạt ta?" Đội trưởng Man tộc cười lạnh, nghĩ thầm: "Một khối đá? Đừng nói giỡn, làm gì có võ giả nào để một khối đá không có tác dụng gì ở trong túi trữ vật, nếu như ngươi nói là kim cương thì còn có người có thể tin tưởng, nhưng chỉ là một khối đá...ngươi cho rằng ta là kẻ đần hay sao?"
Suy nghĩ tới đây, đội trưởng Man tộc càng thấy quả cầu sắt trong tay nói không chừng chính là truyền thừa mà Lạc Tương Tư lấy được, nhìn cái kiểu dáng này, chẳng lẽ là giống như ngọc giản truyền công

của Trung Nguyên, chỉ cần rót tinh thần lực vào là liền có thể nhận được võ công đặc thù? Hoặc là đan được đặc thù gì đó, hoặc là thần binh gì đó...
"Mau nói! Không nói ta sẽ giết ngươi! Đừng cho là ta không dám!" Lãnh quang trong mắt của đội trưởng Man tộc lóe lên, trường đao bên hông bay thẳng ra, cắm vào bên cạnh Lạc Tương Tư, đao khí lăng lệ thậm chí đã cắt đứt da thịt của nàng, khiến cho cả người của nàng đều không ngừng run rẩy, trên mặt càng là tràn ngập sự sợ hãi.
"Ta, ta nói! Nhưng, nhưng ngươi không thể giết ta..."
"Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi." Đội trưởng Man tộc vừa cười vừa nói, đồng thời lại nghĩ thầm ở trong lòng: "Chờ đến khi ta biết rõ đây là cái gì, sẽ lập tức làm thịt ngươi!"
Lạc Tương Tư cũng không nghi ngờ gì, vội vàng run rẩy nói ra: "Cái này, cái này chính là võ công chí cường trong truyền thuyết của Man tộc, phàm là người đạt được lập tức liền có thể trở thành vô địch thiên hạ, vượt qua Man Vương, cần rót tinh thần lực vào để kích hoạt..."
"Ừm." Đội trưởng Man tộc gật đầu một cái, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý. "Không sai! Ta quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh!" Đội trưởng Man tộc đắc chí vừa lòng, vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, liền trực tiếp rút dây kẽm ở trên quả cầu sắt ra, chỉ nghe xoạt một tiếng, quả cầu sắt lập tức run lên, đội trưởng Man tộc lập tức liền cảm nhận được một cỗ lực lượng vô cùng sống động ở bên trong, nghĩ đến nhất định là bản thân sắp được nhận truyền thừa?
Mà mấy vị võ sĩ Man tộc khác cũng hưng phấn vây quanh, trên mặt mang theo mấy phần hâm mộ: "Đại nhân quả nhiên là hồng phúc tề thiên, thế mà có thể đạt được truyền thừa ở trong truyền thuyết, đây chính là thần công a, nếu có thể học được mà nói, chắc chắn sẽ có thể đột phá Võ Đạo Tông Sư, sau này trở thành Man Vương cũng là chuyện nằm trong tầm tay!"
"Hừ! Đó là chuyện tất nhiên! Làm sao? Ngươi muốn à?" Trong mắt của đội trưởng Man tộc lóe lên lãnh quang.
"Không có! Thuộc hạ chỉ là muốn chúc mừng đại nhân mà thôi."
"Ừm, như vậy còn tạm được."

Chương 79: Tuyệt Thế Thần Công

Thế là đám người chụm lại một chỗ, khoái hoạt chờ đợi công pháp truyền thừa xuất hiện, về phần Lạc Tương Tư...ha ha, chỉ là một tiểu võ giả Đăng Phong Tạo Cực, còn có thể lật nên sóng lớn gì? Chỉ cần tùy tiện một vị võ giả Tiên Thiên ở đây xuất thủ, đều có thể đánh nàng thành bụi bặm, vĩnh viễn không có ngày vươn mình.
Cũng không biết thần công rốt cuộc là có hình dạng như thế nào?
Thần công Man tộc vô địch a, nghe vào cũng rất bá khí!
Rốt cục, ở dưới cái nhìn soi mói mong đợi của bọn hắn, quả cầu sắt này từ từ mở ra...
"Oanh! !! !! !" Phích Lịch Hỏa Lôi nổ tung, hỏa nguyên tố được áp súc đến mức tận cùng vào cái thời khắc này giống như hồng thủy vỡ đê trào ra, mang theo các mảnh sắt bay ra đâm vào trong cơ thể của mỗi một võ sĩ Man tộc, trong các mảnh sắt ẩn chứa hàng trăm quả bom bi, sau khi chui vào trong cơ thể của võ sĩ Man tộc lại liên tiếp dẫn phát các vụ nổ nhỏ.
Phích Lịch Hỏa Lôi của Mặc gia, danh bất hư truyền!
"Xoạt!" Cũng chính vào cái thời khắc này, Lạc Tương Tư vẫn đang một mực nằm trên mặt đất, nhìn qua đã mất đi sức chiến đấu tung người nhảy vọt lên, nội lực của cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong tăng lên tới cực hạn, trong đầu hiện lên đạo thân ảnh khôi ngô cao lớn lúc trước.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Hô Phong Hoán Vũ!"
Vào giờ khắc này, trong tay của Lạc Tương Tư không có đao, nhưng ở chung quanh nàng lại xuất hiện vô số đao quang lạnh thấu xương, lít nha lít nhít, giống như gió lốc vây quanh nàng, mang theo sát khí nồng đậm khủng bố đến mức tận cùng, theo việc Lạc Tương Tư bước ra một bước, những đạo đao quang này cũng cuốn về phía đám Man tộc vừa mới bị Phích Lịch Hỏa Lôi nổ trọng thương.
Trong lúc nhất thời, toàn bộ mật thất đều bị cỗ gió lốc đao quang vô biên này bao phủ!
Nhưng như vậy còn chưa kết thúc, Lạc Tương Tư lại bước ra thêm một bước, lần này thì ngưng tụ vô số kiếm khí, kiếm khí hóa thành mây, treo thật cao ở trên đỉnh đầu của đám người, sát cơ làm cho người ta phát lạnh, sau đó mây kiếm hóa thành mưa, kiếm khí ngập trời vào giờ khắc này giống như nước mưa trút xuống, bao phủ hoàn toàn đám người.
Cuồng phong bạo vũ, đao quang kiếm ảnh!
Ngay cả chính Lạc Tương Tư cũng bị cỗ uy thế kinh khủng này làm cho khiếp sợ, đồng thời thần sắc của nàng cũng lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên tái nhợt, nội lực toàn thân

hoàn toàn bị rút sạch, thậm chí còn vì thế mà thiêu đốt một bộ phận tinh huyết, bỏ ra cái giá thê thảm như vậy, nàng mới miễn cưỡng đánh ra được một chiêu.
Tuyệt Thế Thần Công!
Cái gọi là Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa này, nhất định là Tuyệt Thế Thần Công!
Phải biết rằng, Tuyệt Thế Thần Công cũng không phải là đùa giỡn, xưa nay cho dù là thánh địa võ đạo, cũng không nhất định sẽ có loại công pháp này, mỗi lần loại công pháp dạng này xuất thế, đều sẽ nhấc lên một trận giang hồ giết chóc, gió tanh mưa máu, mà bây giờ, bản thân nàng thế mà chiếm được một môn Tuyệt Thế Thần Công? !
Lạc Tương Tư ngã co quắp trên mặt đất, trên mặt mang mấy phần hưng phấn, còn có mấy phần tâm thần bất định.
Hô Phong Hoán Vũ có uy lực rất mạnh, hơn nữa còn là võ học quần công, nhưng đám Man tộc đối diện cơ hồ tất cả đều là võ giả Luyện Khí Hóa Thần, thậm chí là còn có một vị võ giả Luyện Thần Phản Hư, mặc dù nàng đã đánh lén bất ngờ, hơn nữa còn sớm dùng Phích Lịch Hỏa Lôi nổ cho đối phương bị thương nặng, nhưng cũng không thể cam đoan là có thể toàn diệt tất cả bọn hắn...
"Đáng chết!" Trong khói mù dày đặc, thân ảnh của vị đội trưởng Man tộc kia rốt cục cũng hiện ra, lúc này ở trên người của hắn tràn đầy vết thương do đao quang kiếm khí xé ra, một cánh tay càng là trực tiếp bị Phích Lịch Hỏa Lôi nổ nát bấy, nửa người hoàn toàn cháy đen, ngay cả máu tươi cũng không thể chảy ra ngoài, nhìn qua vô cùng thê thảm.
Nhưng không thể nghi ngờ, hắn vẫn còn chưa chết.
"Phốc!" Đội trưởng Man tộc lại là phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt đỏ bừng, hắn lúc này đã thanh tỉnh lại từ trạng thái tham lam mất trí trước đó, căm tức nhìn Lạc Tương Tư, hận không thể phanh thây xé xác nàng.
Mà Lạc Tương Tư thì chỉ bất đắc dĩ thở dài nói: "Cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc a."
"Ngươi là đồ hèn hạ vô sỉ!"
"Nói bậy, Lạc Tương Tư ta làm việc quang minh chính đại, cho tới bây giờ cũng chưa gạt ai, ngươi cũng đừng có tùy tiện vu oan cho người khác a."
"Ngươi!" Đội trưởng Man tộc nổi giận đùng đùng, làm như thế nào cũng không ngờ được nữ nhân nhìn qua yểu điệu thục nữ này, thế mà lại không biết xấu hổ như vậy!
Ngược lại thì Lạc Tương Tư cảm thấy mặt mũi không quan trọng, là người đã từng trải qua bi kịch bi thảm ở kiếp trước, nàng đã sớm ném đi cái gọi là mặt mũi cùng với lòng xấu hổ, nếu không làm như vậy thì cũng sẽ không có biện pháp sống tiếp, chỉ là đùa nghịch một chút, vô lại một chút thì tính là gì, nàng thậm chí còn hối hận là lúc

trước chỉ mua Phích Lịch Hỏa Lôi, mà không phải là Thần Uy Hỏa Lôi có uy lực lớn hơn.
Vào lúc này, mặc dù ở bên ngoài Lạc Tương Tư đang giảo biện, nhưng trên thực tế nàng vẫn đang toàn lực vận chuyển công pháp như trước, tích cóp nội lực, một khi đội trưởng Man tộc muốn giết nàng, nàng liền thiêu đốt tinh huyết của bản thân thi triển thêm một lần Hô Phong Hoán Vũ đánh cược lần cuối cùng với đối phương! Dù hi vọng là rất xa vời, nàng cũng sẽ tuyệt đối không từ bỏ.
Ở trong từ điển của Lạc Tương Tư không có hai chữ từ bỏ, cho dù chết, nàng cũng phải kéo xuống một miếng thịt của kẻ địch!
Chỉ là, đội trưởng Man tộc cũng không nghĩ đến chuyện muốn giết chết Lạc Tương Tư, ngược lại còn bình tĩnh trở lại, ở trong đôi mắt tràn đầy ý chí quyết tử.
Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không còn sống nổi, phần thương thế này quá nghiêm trọng, coi như có thể giết chết nữ nhân thu hoạch được truyền thừa trước mắt này, cũng sẽ dùng hết một điểm lực lượng cuối cùng, không có cách nào mang truyền thừa ra khỏi nơi này, trọng yếu hơn chính là, hắn thế nhưng đã tự mình trải qua một chiêu võ kỹ kia.
Đó tuyệt đối là một môn Tuyệt Thế Thần Công! Nếu không thì sẽ không có khả năng khiến cho võ giả Hậu Thiên bộc phát ra lực lượng kinh khủng đến như vậy!
Truyền thừa thất lạc, không ngờ được lại là một môn Tuyệt Thế Thần Công!
Vị đội trưởng Man tộc giãy dụa đứng lên, giá trị của phần tin tức này hết sức trọng đại, đối với Man tộc càng là không có gì sánh bằng, cho nên bây giờ chuyện trọng yếu chân chính đã không phải là giết nữ nhân vô sỉ trước mắt này, mà là đem tin tức truyền thừa ở đây truyền ra bên ngoài! Để cho "Tướng quân" ở bên ngoài biết rõ!
"Nhân tộc..." Đội trưởng Man tộc nhe răng cười: "Ngươi sẽ hối hận a, hối hận vì đã chiếm đoạt truyền thừa, cả đời này của ngươi, đều sẽ sống ở trong sự sợ hãi..."
"Hừ." Lạc Tương Tư tự nhiên là khinh thường cười một tiếng, đồng thời cảnh giác tới cực điểm, chỉ sợ đối phương muốn xuất thủ đồng quy vu tận cùng với mình.
Nhưng mà đội trưởng Man tộc cũng không làm như vậy.

Chương 80: Huyết Tế Đại Pháp

"Huyết Tế Đại Pháp...Nhân tộc! Ta sẽ ở dưới đất chờ ngươi! Ha ha ha!"
Thân thể tàn phế của đội trưởng Man tộc bắt đầu cháy rừng rực, sau đó cả người trực tiếp sụp đổ, máu thịt còn sót lại hóa thành một đạo huyết quang yêu dị đến cực điểm gào thét mà ra, vọt thẳng ra khỏi mật thất, xông phá pháp trận ở bên ngoài di tích, dùng một loại phương thức huyền ảo rời khỏi di tích, bắn tới một hướng khác trong khu rừng Đại Hoang.
"Phù!" Sau một hồi lâu, sau khi xác nhận vị đội trưởng Man tộc kia đã thật sự tự thiêu, Lạc Tương Tư mới xem như nhẹ nhàng thở ra, cả người đều thả lỏng.
Chỉ là ở trong lòng của nàng vẫn y nguyên có mấy phần âm thầm lo lắng.
"Đạo huyết quang kia đến tột cùng là cái gì..." Bất quá rất nhanh, lông mày của nàng liền giãn ra, một lần nữa trở nên kích động: "Mặc kệ, trời sập cũng đã có người cao hơn chống đỡ, so với chuyện này... Tuyệt Thế Thần Công a! Quá tốt rồi! Có nó, ta cũng xem như là có tiền vốn chống lại tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia trong tương lai..."
Hãy chờ ta! Trần Khuynh Địch!
"Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi! Trong tương lai gần!"
Vào giờ khắc này, ở bên ngoài đầm lầy.
Trần Khuynh Địch sóng vai cùng với Trần Tiêm Tiêm đứng ở phía trước nhất, mà đám đệ tử Thuần Dương Cung rời khỏi đầm lầy trước đó đang chỉnh đốn ở sau lưng hai người, nhưng thần sắc lại lộ ra sự kinh hoàng, hiển nhiên là không muốn tiếp tục tiến vào đầm lầy.
"Dương Xuân đã tiến vào nơi này? Hơn nữa còn có một đám Man tộc cũng tiến vào? Không được, ta cũng phải đi vào." Trần Khuynh Địch không do dự, trực tiếp nói ra một câu, sau đó liền muốn tiến vào đầm lầy, mà Trần Tiêm Tiêm thì là đi theo sát ở sau lưng hắn, nhưng mà đúng vào lúc này, lại có một bóng người vọt ra từ bên trong đầm lầy.
"Hả? Dương Xuân? !"
"Là đại ca ca!" Dương Xuân mới xông ra khỏi đầm lầy liền sững sờ, bất quá khi nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm ở phía sau lưng của Trần Khuynh Địch, nàng lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, vội vàng tung người lao về phía Trần Tiêm Tiêm.
Bất quá sau khi nhìn thấy chỉ có một mình Dương Xuân, biểu lộ của Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên lại trầm xuống, bởi vì nàng không nhìn thấy thân ảnh của Lạc Tương Tư.
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch cũng âm thầm cảm khái.

"Thế mà lại đột phá thêm một cảnh giới... Quả nhiên, cơ duyên ở trong cái đầm lầy này hẳn là đã bị Dương Xuân cầm rồi a."
Phải biết rằng, coi như là cảnh giới Hậu Thiên, muốn đột phá tới đỉnh phong cũng không phải là dễ dàng như vậy, huống chi Dương Xuân chỉ vừa mới bắt đầu tập võ, bất quá chỉ là một năm thời gian, liền trở thành võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, nhìn khí tức cũng là trầm ổn không thôi, không có một chút cảm giác đột phá nhanh chóng phù phiếm nào.
Căn bản chính là đang gian lận a!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch cũng cảm thấy bùi ngùi mãi không thôi: "Lại đột phá a... đúng rồi, muội có thấy Man tộc hay không, còn có vị Lạc Tướng quân trước đó nhìn thấy ở Phủ Thành Chủ kia, nàng đã đi vào tìm muội."
"Ấy?" Dương Xuân sững sờ, Tương Tư tỷ cũng đi vào đầm lầy? Không đúng, rõ ràng là nàng không nhìn thấy một ai khác.
Thế là nàng lắc đầu nói: "Ta không biết, ta chỉ thấy Man tộc, nhưng cũng không nhìn thấy Tương Tư tỷ..."
"A! Đúng rồi, đại ca ca, đám Man tộc kia tới chính là để tìm kiếm truyền thừa! Hẳn là ở bên trong tòa di tích này, chúng ta hãy tranh thủ thời gian đi vào đi, nói không chừng là Tương Tư tỷ cũng đang ở bên trong!"
"Truyền thừa?" Trần Khuynh Địch nhướng mày nói: "Không nên gấp, trước tiên muội hãy nói cho ta biết, là truyền thừa gì?"
Dương Xuân lập tức nói ra nội dung mà tiểu Yêu nghe lén được, có mục đích của Man tộc, còn có cái gọi là truyền thừa thất lạc, nói ra hết tất cả, mà ở trong nháy mắt lời nói của nàng vừa dứt.
Ở trong đầu của Trần Khuynh Địch, vang lên âm thanh hệ thống đã lâu chưa xuất hiện.
"Tích! Chúc mừng kí chủ, thành công hoàn thành nhiệm vụ: truyền thừa thất lạc!"
"Hoàn thành thu được tin tức: dị tộc Nam Cương, luôn luôn lấy Man Thần thượng cổ vi tôn, đã từng thống trị trong một thời đại, tàn phá bừa bãi Trung thổ, nhưng vật đổi sao dời, bây giờ Man tộc đã xuống dốc, đã thất lạc hơn phân nửa truyền thừa, lúc này mới khiến cho dị tộc Nam Cương không có cách nào chống lại cùng với triều đình, bởi vì vậy dị tộc Nam Cương vào giờ nào khắc nào cũng đều suy nghĩ cách tìm truyền thừa thất lạc về."
"Mà bây giờ, một nơi truyền thừa ở trong đó, đã bị kí chủ phát hiện!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Bát Cực Quyền."
Theo thông cáo của hệ thống, một cỗ ký ức kinh khủng liền tuôn ra từ sâu trong linh hồn của Trần Khuynh Địch, sau đó cấp tốc tràn đầy ở trong đầu của hắn, giống như là Lạc Tương Tư tiếp nhận truyền thừa trước đó, hắn lúc này cũng đang tiếp nhận truyền thừa, từng đạo từng đạo chiêu thức sáo lộ, áo nghĩa kỹ xảo có quan hệ với Bát

Cực Quyền, toàn bộ tràn vào trong trí nhớ của hắn, được hệ thống khắc sâu ở bên trên linh hồn của hắn, sâu tận xương tủy không thể quên được.
"Hmm!"
"Tích! Mở ra nhiệm vụ đặc thù!"
"Tên nhiệm vụ: Chúc ngươi may mắn."
"Giới thiệu nhiệm vụ: lúc này Man tộc đã chiếm được tin tức có quan hệ đến việc truyền thừa thất lạc hiện thế, ít ngày nữa Man tộc sẽ phát động xâm lấn đại quy mô, hơn nữa phương hướng chủ công chính là Thành Thanh Đế, kí chủ thân là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, sắp phải đối mặt với một trận mạo hiểm có thể được gọi là kích thích sinh tử, chúc kí chủ may mắn."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Tăng cường quyền ý cho kí chủ."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Không hoàn thành thì nhất định phải chết, cho nên không cần phải trừng phạt kí chủ."
Từng đạo từng đạo tin tức liên tiếp hiện lên, đau đến mức mà Trần Khuynh Địch phải liên tục hít vào vài hơi khí lạnh, sau đó cuối cùng mới bình ổn trở lại, hắn mở hai mắt ra, chỉ thấy Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đều đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn hắn.
"Sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?"
"Đại ca ca, có ổn không?"
"À, ờ...không, không có gì." Trần Khuynh Địch phun ra một ngụm trọc khí, chỉ cảm thấy có một câu chửi má nó ở trong lòng không mắng ra.
Hắn hoài nghi là cái hệ thống này sau khi phát hiện ra nhân vật chính không thể giết chết hắn, liền bắt đầu nghĩ biện pháp trực tiếp hố hắn, nhìn cái nhiệm vụ quỷ quái này đi, Man tộc tiến công quy mô? Phương hướng chủ công chính là Thành Thanh Đế? Chúc kí chủ may mắn? Có thể được gọi là kích thích sinh tử? Đt con m nó!
Hơn nữa nhiệm vụ mà hệ thống phát động hiện tại lại còn học theo kiểu một vòng nối tiếp một vòng, thận trọng từng bước, đưa ra một cái nhiệm vụ để cho hắn tìm ra mục đích của Man tộc, sau khi tìm ra liền tự động kích hoạt lên nhiệm vụ mới, sau đó ném hắn vào trong hố lửa... Chủ quan! Chủ quan rồi a! Sớm biết như vậy thì không nên đến đây!
Dù sao thì bị cải biến giới tính trong 10 năm cũng tốt hơn so với mất mạng a.
"Không có cách nào, trước tiên chỉ có thể nhắm mắt lại..."
"Sư huynh?"
"Chúng ta hãy đi vào đi, tranh thủ thời gian."

Chương 81: A Cổ Liệt

Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch liền âm thầm liếc nhìn Dương Xuân một cái, nếu ở nơi này thật sự có cái gì là truyền thừa của Man tộc, vậy hẳn là đã bị Dương Xuân lấy được a, nghĩ đến cũng đúng, nàng sau khi đạt được truyền thừa liền vừa vặn đột phá một cái cảnh giới, từ nội dung cốt truyện mà nói là rất hợp tình hợp lý nha, về phần những tên Man tộc kia... đoạt cơ duyên cùng với nhân vật chính, còn có thể có kết quả tốt gì?
Ngược lại là vị Lạc Tướng quân kia, chỉ bằng vào hành vi nàng chẳng màng nguy hiểm tính mạng tiến đến cứu nhân vật chính, tám chín phần mười cũng là sẽ không có chuyện gì, nói không chừng nàng cũng là một vai phụ rất trọng yếu... Ừm! Đợi sau khi tìm được nàng, liền tạo mối quan hệ với nàng a! Loại bạn hữu này luôn luôn có càng nhiều càng tốt nha.
Sau khi nói đám đệ tử Thuần Dương Cung đứng chờ ở trước đầm lầy, ba người Trần Khuynh Địch, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liền một trước một sau tiến vào bên trong đầm lầy, lần này có Trần Khuynh Địch mở đường, độc trùng dã thú bên trong đầm lầy tự nhiên là không có cách nào tạo thành uy hiếp, thậm chí là Trần Khuynh Địch chỉ cần hiển lộ ra huyết khí của bản thân, cũng đủ khiến cho cho bọn chúng không dám lộ diện.
Đối với những độc trùng dã thú trong xó xỉnh âm u này mà nói, huyết khí chí cương chí dương giống như là mặt trời vậy, là độc dược mạnh nhất.
Mà cùng lúc đó, ở trong một tòa sơn cốc tại khu rừng Đại Hoang.
"Hửm?" Một người duy nhất không hề rời đi, thủ lĩnh suất lĩnh Man tộc lần này -"Tướng quân", đột nhiên mở mắt.
Sau đó có một đạo huyết quang từ chân trời xẹt qua, rơi vào trong tay của hắn, khiến cho sắc mặt của hắn đột nhiên đại biến.
"Huyết Tế Đại Pháp của tộc ta...đã xảy ra chuyện gì? !"
A Cổ Liệt vội vàng thả tinh thần lực ra, bắt đầu lật xem tin tức ẩn chứa trong huyết quang, đầu tiên là lộ ra mấy phần mừng rỡ, sau đó lại trở nên âm trầm, cuối cùng sắc mặt càng là trở nên tái xanh, bóp chặt lấy huyết quang.
"Nhân tộc!"
Truyền thừa thất lạc, lại là một môn Tuyệt Thế Thần Công!
Đây quả thực là lễ vật to lớn nhất mà trời cao ban cho Man tộc!
Nhưng mà phần lễ vật này, thế mà lại bị một kẻ Nhân tộc lấy mất?
"Nhất định phải đoạt lại!" Ngóng nhìn về phương hướng huyết quang bay tới, A Cổ Liệt lộ ra vẻ mặt kiên định, sau đó đứng dậy, rời khỏi sơn cốc.

Mà ngay vào một khắc sau đó, có một cỗ khí tức Man Hoang hết sức kinh khủng, kèm theo huyết khí lang yên như mặt trời phóng lên tận trời, dẫn động sự chú ý của hơn phân nửa Thành Thanh Đế, có không ít người đang vây quét Man tộc đều không tự chủ được dừng tay, nhìn về phía vị trí của A Cổ Liệt.
"Cỗ khí tức này..." Trương Hiền Trung chính là đang suất lĩnh một đội đại quân Trấn Cương lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, loại khí tức cấp bậc này hắn cũng không phải là chưa từng thấy qua, trên thực tế hắn còn tương đối quen thuộc, bởi vì Trấn Cương Sứ đại nhân đời trước, cũng có được khí tức như vậy.
Cái ý vị này...
"Hợp Đạo Tôn Giả! Man tộc thế mà phái một vị Hợp Đạo Tôn Giả tới? !"

"Không sai biệt lắm cùng với mộ táng Võ An Hầu lúc trước a."
Hành tẩu ở bên trong di tích, Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc thản nhiên, khác biệt cùng với Dương Xuân và Trần Tiêm Tiêm, hắn có thực lực mạnh hơn nhiều, tòa di tích này cũng không mang đến cảm giác uy hiếp cho hắn.
Mà sau khi đi qua dòng suối Nhược Thủy, đám người rất nhanh liền nhìn thấy tòa di tích mà Dương Xuân nói kia, nhưng làm cho Dương Xuân cảm thấy ngoài ý muốn là, quang tráo ở phía ngoài di tích lúc này đã biến mất, đồng thời ở phía trước đỉnh đài lâu các, còn có một thân ảnh đang dựa vào cửa ra vào, nhìn qua vô cùng suy yếu.
"Tương Tư tỷ? !" Trần Tiêm Tiêm lập tức tiến lên, vội vàng chạy tới bên cạnh Lạc Tương Tư.
Mà Lạc Tương Tư cũng lộ ra vẻ mặt tái nhợt nói: "Ừm, xem ra ngươi không có việc gì a... Dương Xuân tựa hồ cũng không có việc gì a, quá tốt rồi."
"Không có việc gì sao?" Trần Khuynh Địch cũng nhanh chóng chạy tới, lấy ra một viên đan dược chữa thương từ bên trong túi trữ vật đưa cho Lạc Tương Tư.
"Đa tạ." Ánh mắt của Lạc Tương Tư lấp lóe, cúi đầu không để cho Trần Khuynh Địch thấy được một tia hoài nghi ở trong mắt của nàng, nắm đan dược trong tay, nhưng không biết rốt cuộc có nên ăn hay không.
"Tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia, sẽ tốt bụng như vậy sao? Hắn chẳng lẽ đã phát hiện ra thể chất của mình, hoặc có lẽ là biết được mình đã lấy được truyền thừa a?"
"Sao thế? Sao cô không ăn?" Trần Khuynh Địch quan tâm hỏi han, viên đan dược mà hắn lấy ra này thế nhưng là thần dược chữa thương, đặc sản của Thuần Dương Cung, có hiệu quả siêu quần bạt tụy, đối với võ giả Hậu Thiên mà nói chính là thần đan cứu mạng, xem ra vị Lạc tiểu thư này hiện tại đang cảm động đến rơi nước mắt

đối với mình rồi a!
"Ừm." Lạc Tương Tư cắn răng một cái, trực tiếp nuốt viên đan dược vào.
Nàng cũng muốn cự tuyệt, nhưng nếu cự tuyệt thì nàng lại lo lắng Trần Khuynh Địch sẽ sinh nghi, cho nên đành phải kiên trì nuốt vào, bất quá nàng còn lưu lại hậu thủ, sau khi nuốt đan dược vào liền dùng nội lực bao bọc, không để cho dược lực lan tràn ra, chuẩn bị tìm một cơ hội khác để giải quyết viên đan dược này.
"Rất tốt, đúng rồi, ngươi có biết đám Man tộc tiến vào nơi này đã đi đâu hay không?"
Lạc Tương Tư cúi đầu, nặng nề nói: "Chết hết rồi."
Lời mới vừa ra khỏi miệng, Lạc Tương Tư đã cảm thấy trong lòng có một chút đắng chát, trong đầu liều mạng suy nghĩ làm cách nào để thoát khỏi quan hệ, bản thân nàng chỉ là võ giả Hậu Thiên, thế mà có thể giết chết nhiều võ giả Tiên Thiên như vậy, trong đó thậm chí còn có một vị võ giả Luyện Thần Phản Hư, chuyện này thật sự là không bình thường, cũng là một điểm mà nàng không có cách nào trốn tránh.
Suy nhĩ tới đây, Lạc Tương Tư liền muốn mở miệng giải thích...
"Ồ, chết rồi sao?" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, không ngoài ý liệu nói ra, hắn xác thực rất bình tĩnh, dù sao thì đám Man tộc kia thế nhưng lại dám đoạt cơ duyên với Dương Xuân, làm sao có thể sống sót đây?
Về phần tại sao chết hết...Ừm, hắn là như thế này:
"Ở bề ngoài tòa di tích này là nơi truyền thừa, trên thực tế lại là một cái bẫy do người truyền thừa lưu lại năm đó, đám Man tộc kia chính là chết ở trong cạm bẫy a, về phần truyền thừa chân chính...hắn là không có ở chỗ này."
Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn Dương Xuân, quyết định không nói ra tin tức "Nàng thu được truyền thừa".
"Chết cũng là chuyện bình thường, ừm, đáng chết!"
Lạc Tương Tư: "? ??"
"Sao vậy? Ta đã nói sai chỗ nào rồi hay sao?" Thần sắc của Lạc Tương Tư biến đổi, trên mặt lập tức lộ ra sự kính nể, sùng bái nói:
"Đại nhân thần cơ diệu toán, thuộc hạ bội phục!"
"Ha ha ha, không có gì, không có gì." Trần Khuynh Địch sờ soạng một cái, đặc biệt thỏa mãn nói ra.
Mà ở một bên khác, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng dùng cặp mắt kính nể nhìn về phía hắn.

Chương 82: đánh lạc hướng

Chỉ là vào lúc này, ai cũng không chú ý tới, biểu lộ kính nể ở trên khuôn mặt cúi xuống của Lạc Tương Tư kia, trong lúc mơ hồ mang theo một chút nghi hoặc.
"Tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia, hắn là không ngu xuẩn như vậy a."
Cái gì là truyền thừa chân chính không có ở chỗ này, cái này không phải rõ ràng là đang đoán mò hay sao, hoàn toàn khác biệt với Trần Khuynh Địch ở trong ấn tượng của nàng.
Ở trong ấn tượng của nàng, Trần Khuynh Địch là một người có tâm cơ thâm trầm, hết sức âm hiểm, thậm chí có thể dùng gia hỏa vô sỉ để hình dung, mặc dù nàng xem thường hắn, nhưng không thể không thừa nhận hắn là một người tương đối thông minh, dạng người này, sẽ nhìn không ra điểm đáng ngờ trong sự tình Man tộc tử vong hay sao? Không có đạo lý!
Không sai, đây nhất định là nguyên nhân!
Lạc Tương Tư ngẩng đầu, vụng trộm nhìn Trần Khuynh Địch một cái, chỉ thấy hắn đang sờ lấy cái ót, lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch...
Giả! Đây tuyệt đối là giả!
"A a! Mình biết rồi!" Sắc mặt của Lạc Tương Tư đại biến, bừng tỉnh đại ngộ nghĩ thầm: "Đây nhất định là muốn đánh lạc hướng mình! Không sai, hắn khẳng định cũng nhìn ra điểm đáng ngờ ở trên người của mình, chỉ là không có chứng cứ, cho nên cũng không vạch trần chuyện này ở trước mặt mình, mà là dự định điều tra ở trong bóng tối, chờ đến thời cơ chín muồi lại lộ ra răng nanh...nhất định là dạng này!"
Nghĩ như vậy, Lạc Tương Tư lập tức cảm thấy hành vi của Trần Khuynh Địch tràn đầy thâm ý.
"Không hổ là đại địch trong tương lai của mình! Sau này mình nhất định phải càng thêm cẩn thận!"
"Ầm ầm!" Nhưng vào lúc này, di tích lại đột nhiên truyền đến một tiếng nổ ầm ầm, tiếp đó chỉ thấy một vệt sáng xẹt qua chân trời, trực tiếp nện ở phía trên bầu trời di tích, sau đó...Bầu trời, đã nứt ra.
Khe hở màu đen xé rách toàn bộ bầu trời của di tích, linh khí vô tận bắt đầu tiết ra ngoài, một bóng người cao lớn càng là hiện ra từ trong cái khe đen kịt, dùng đôi mắt hổ nhìn xuống, mang theo một cỗ lực áp bách khó tả.
Mà tầng tầng lớp lớp đồ đằng trên người của hắn, cũng tượng trưng cho thân phận của hắn.
Man tộc!
A Cổ Liệt xé kết giới của di tích ra, hai mắt trực tiếp rơi vào chỗ sâu

nhất trong di tích, tự nhiên cũng nhìn thấy nhóm người Trần Khuynh Địch, sau khi nhìn thấy đỉnh đài lâu các tạo thành di tích càng là lộ ra vẻ kích động.
Loại kiến trúc này, khí tức Man Hoang nồng đậm như vậy, không sai! Nhất định là truyền thừa của Man Tổ ngày xưa!
Tuyệt Thế Thần Công!
Trong phút chốc, trong ánh mắt của A Cổ Liệt liền tràn đầy hung lệ, rơi vào trên người của 4 người Trần Khuynh Địch, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư, mặc dù không biết đến tột cùng là người nào đạt được truyền thừa, nhưng khẳng định là ở bên trong bốn người này!
Thời gian không chờ hắn, nơi này chung quy cũng là địa bàn của Nhân tộc.
Tốc chiến tốc thắng! Thân ảnh của A Cổ Liệt trực tiếp đáp xuống, dùng một tốc độ nhanh chóng, trực tiếp nhấc lên một đạo thủy triều ngập trời, mang theo tiếng gió gào thét cuốn tới, trực tiếp vọt tới trước mặt nhóm người Trần Khuynh Địch, đấm ra một quyền!
Ở phía trên thiết quyền, một đạo đồ đằng hổ răng kiếm màu trắng hiện lên, ngửa mặt lên trời gào thét, hiển hiện ra thanh thế ngập trời!
"Hừm?...mau lui về sau!" Thần sắc của Trần Khuynh Địch trở nên ngưng trọng trong nháy mắt, tiến lên phía trước một bước ngăn ba nữ ở phía sau lưng, đồng thời cũng nâng một cánh tay lên, năm ngón tay nắm lại thành nắm đấm, quyền ý chợt hiện!
Song quyền đụng nhau, A Cổ Liệt mang theo trọng lượng gia trì từ trên xuống dưới mà đến, mà Trần Khuynh Địch thì nương tựa theo một cỗ quyền ý từ trước đến nay chưa từng có, uy năng va chạm giữa song phương trực tiếp làm vỡ nát mặt đất dưới chân của hai người, khí lãng chấn động sinh ra đánh bay ba người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư ra bên ngoài.
"Hả?" A Cổ Liệt sững sờ, sau đó có một cỗ lực lượng như bài sơn đảo hải cuốn tới, làm cho cả người hắn đều run lên, vậy mà không thể kiềm chế lui về sau ba bước, mà ở bên kia, cả người của Trần Khuynh Địch thì nhẹ nhàng bay bổng, rơi xuống đất cách đó ba, bốn mét, hai chân lưu lại trên mặt đất hai vết lõm thật sâu.
Song quyền đối đầu, lại có kết quả là ngang tay!
A Cổ Liệt đứng ở trước mặt mọi người, dùng thần sắc nghiêm túc quan sát Trần Khuynh Địch.
"Ngươi là người nào?" Thân làm Hợp Đạo Tôn Giả của Man tộc, A Cổ Liệt tuyệt đối có thân phận không thấp, đối với võ giả có danh tiếng ở bên trong chín thành Nam Cương càng là thuộc như trong lòng bàn tay, có thể nói chỉ cần đạt đến cảnh giới Hợp Đạo, thì sẽ không có khả năng là hắn không biết, nhưng người thiếu niên trước mắt này, hắn căn bản lại không có ấn tượng.
"Ha ha." Trần Khuynh Địch bật cười lớn, nói đùa, hắn giống như là

loại người ngớ ngẩn sẽ tự giới thiệu sau đó chờ người khác tới cửa trả thù hay sao?
"Ta sẽ không nói cho ngươi."
A Cổ Liệt: "..."
"Vậy ngươi hãy đi chết đi!" A Cổ Liệt cũng lười lắm miệng, khí thế toàn thân lại tăng vọt, đồ đằng Hổ răng kiếm màu trắng ở sau lưng hắn trước đó lại ngửa mặt lên trời thét dài lần thứ hai, sau đó cả người của A Cổ Liệt liền như là mãnh hổ hạ sơn vậy, mang theo khí thế cuồng bạo lần thứ hai xông về phía Trần Khuynh Địch, muốn trực tiếp dùng thiết quyền đánh chết địch nhân!
Mạch Man tộc như A Cổ Liệt, tu luyện là bí pháp đồ đằng thuần túy nhất, thông qua việc thu thập máu tươi của yêu thú, vẽ đồ đằng ở trên người, số lượng đồ đằng càng nhiều, chất lượng sẽ càng cao, thực lực của người sử dụng cũng sẽ càng mạnh, mà bản thân A Cổ Liệt thân làm tướng quân của cái bộ tộc này, cũng sớm đã tu luyện môn bí pháp này đến Hóa Cảnh.
Bây giờ đồ đằng Hổ răng kiếm màu trắng đã hiển hóa, lại còn thật sự có mấy phần sát khí của thượng cổ hung thú Hổ răng kiếm màu trắng!
"Hừ!" Đối mặt với thiết quyền của A Cổ Liệt, Trần Khuynh Địch lại không tránh né một chút nào.
Đại Uy Thiên Long La Hán hiện lên, chân đạp voi trắng, tay quấn rồng vàng, hai tay nắm lại thành quyền, trong phút chốc liền có một cỗ trọng lực khổng lồ áp bách mà đến, làm cho thân hình của A Cổ Liệt dừng lại, sau đó Trần Khuynh Địch liền đấm ra một quyền, trên quyền mang theo lực lượng voi và rồng, ánh vàng lượn lờ trên da thịt, giống như được chế tạo từ vàng ròng vậy!
Hai quyền va chạm, lông mày của A Cổ Liệt nhíu chặt, cảm giác đau ở trên tay làm cho hắn cảm thấy có một chút khó tin, giống như bản thân một quyền này không phải đang đánh vào người, mà là đang đối đầu với một chiếc chiến xa bằng thép vậy! Thiếu niên ở phía đối diện nhìn qua gầy yếu hết sức, thế nhưng lại có lực lượng rất đáng sợ!
Đáng sợ hơn là không đợi A Cổ Liệt bứt ra lui lại, ra quyền lần thứ hai, Trần Khuynh Địch đã bước ra một bước, cả người trực tiếp đụng vào người của hắn.
Trong cái chớp nhoáng này, một cỗ cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt dâng lên từ trong lòng của A Cổ Liệt: "Hửm? !"

Chương 83: Đánh ngang tay

Chỉ thấy thân ảnh của Trần Khuynh Địch trực tiếp nhảy lấy đà tại chỗ, phảng phất như xoay tròn ở trên không trung, hai bàn tay càng là lập tức trở nên hư ảo, phảng phất như là Thiên Thủ Quan Âm vậy, cực nhanh đánh vào trên người của A Cổ Liệt, lấy thị lực của hắn thế mà cũng chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh!
Đẩy, ôm, gánh, xách, khóa, triền, hai tay của Trần Khuynh Địch vào cái thời khắc này liên tục đánh ra sáu loại động tác bất đồng, mỗi một loại động tác đều là chiêu chiêu trí mạng, đánh vào trên người của A Cổ Liệt, sáu loại động tác tuần hoàn qua lại, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực lượng cũng càng ngày càng nặng, cuối cùng vậy mà trực tiếp nhấc lên một cơn lốc có thể thấy bằng mắt thường!
Bốp! Bốp! Bốp!
"Phốc!" A Cổ Liệt chỉ cảm thấy tổ hợp công kích của đối phương kỳ lạ, nhưng lại phi thường hữu hiệu, vậy mà lại trực tiếp cắt đứt một thân cương khí và khí huyết lưu động của hắn, khiến cho một thân thực lực của hắn cơ hồ không thể phát huy ra được một nửa, chỉ có thể thụ động bị đánh, nếu như đổi thành một vị võ giả Luyện Thần Phản Hư ở chỗ này, chỉ sợ đã trực tiếp bị đánh chết!
Nhưng A Cổ Liệt chung quy vẫn là Hợp Đạo Tôn Giả, trong thể nội diễn sinh Kim Đan, có thể câu thông lực lượng thiên địa.
"Hừ!" Đồ đằng Hổ răng kiếm màu trắng ở phía sau tiêu tán, thay vào đó là một đạo đồ đằng Huyền Quy to lớn, đồ đằng Huyền Quy xuất hiện, ngăn cách toàn bộ tất cả công kích của Trần Khuynh Địch ra bên ngoài, còn sinh ra một cỗ lực đẩy cực mạnh, đánh bay Trần Khuynh Địch từ trên người của A Cổ Liệt ra.
Bất quá bởi vì cưỡng ép vận chuyển đồ đằng, cả khuôn mặt của A Cổ Liệt cũng đỏ bừng, máu dồn lên não, thẳng đến khi phun ra một ngụm máu đục, thần sắc mới trở nên tốt hơn.
Mà ở đối diện, Trần Khuynh Địch bị đẩy ra lại là nhẹ nhàng rơi xuống đất, nhìn qua rất thành thạo.
"Phù...!" Hít vào một hơi thật sâu, khắp khuôn mặt của Trần Khuynh Địch đều là sự kinh hỉ.
Một chuỗi công kích vừa rồi kia, kỳ thật chính là một chiêu bên trong Bát Cực Quyền mà Trần Khuynh Địch có được từ hệ thống, vốn dĩ hắn còn cho rằng lần này hệ thống lại tiếp tục hố hắn, nhưng không nghĩ tới, hệ thống lúc này thế mà thực sự cho hắn đồ tốt! Hơn nữa còn viễn siêu mong muốn của Trần Khuynh Địch!
Phải biết rằng, bây giờ Trần Khuynh Địch đã tự phế cương khí, đem toàn bộ tinh lực phóng tới phương diện Thể Tu, dựa vào Trượng Lục Kim Thân cùng với Long Tượng Bàn Nhược Công tu ra một bộ kim

thân bất hoại, nhưng mà cũng chỉ thế mà thôi.
Thân làm một người xuyên việt, Trần Khuynh Địch đúng là không hề có một môn võ kỹ chiến đấu cận thân nào.
Nếu như là giống như trước đây, dùng cương khí thi triển võ học để đối kháng, điều đó là không thành vấn đề. Nhưng bây giờ Trần Khuynh Địch chuyên tu thể phách, cũng không có biện pháp dùng võ học để đối kháng, chỉ có thể dùng quyền pháp để chém giết, nhưng hết lần này tới lần khác Trần Khuynh Địch cũng không có võ kỹ chiến đấu cận thân...chuyện này rất lúng túng.
Trước đó hắn dựa vào lực lượng áp chế tuyệt đối còn có thể che giấu chuyện này, nhưng nếu như đối thủ đổi thành một võ giả cùng cấp độ, vậy thì Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ sẽ tương đương với một đứa con nít cầm búa, mặc dù rất mạnh, nhưng một thân thực lực ngay cả ba thành cũng đều không phát huy ra được.
Nhưng bây giờ lại không đồng dạng!
Bát Cực Quyền, chính là một mộn võ học tinh hoa được đúc kết trong ngàn năm ở kiếp trước, trải qua sự cải tạo của hệ thống, phi thường thích hợp với Trần Khuynh Địch bây giờ!
Chuỗi công kích vừa rồi kia, chính là một trong tám đại chiêu của Bát Cực Quyền chính tông, Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn, chuỗi công kích giống như mưa giông gió bão tầng tầng chồng chất, nếu như không phải A Cổ Liệt có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, cao hơn một tầng so với Trần Khuynh Địch mà nói, chỉ sợ sẽ bị chuỗi công kích này đánh cho tới chết!
"Ngươi rốt cuộc là ai?"
"Đánh tiếp!" Trần Khuynh Địch hưng phấn mà rống to, hai chân triển khai một thế trung bình tấn, gót chân ấn thật sâu vào đại địa, phảng phất như bầy voi lao nhanh vậy, một cước này trực tiếp đạp vỡ mặt đất, chấn động kịch liệt khuếch tán ra từ mặt đất, mà Trần Khuynh Địch thì theo thế trung bình tấn, tay trái đưa đến eo, tay phải nắm lại thành quyền trở tay đánh ra, bày ra tư thế quyền anh.
Chỉ là một động tác, một cỗ lực lượng hết sức trầm trọng, hết sức mãnh liệt liền lan tràn ra, phối hợp cùng với Đại Uy Thiên Long La Hán ở sau lưng Trần Khuynh Địch lại càng tăng thêm sức mạnh.
"Bá Vương Ngạnh Chiết Cương!" Trần Khuynh Địch nhanh chân hướng về phía trước, mỗi một bước bước ra đều mang lực lượng hết sức khổng lồ, bộ pháp cùng với tư thế quyền anh kết hợp lẫn nhau, bộ pháp càng nặng quyền lại càng nặng, mỗi khi tới một bước, khí thế trên người của hắn liền nâng cao lên một phần, khiến cho quyền ý và khí huyết của hắn cũng vận chuyển càng thêm dữ dội, giống như tiếng gầm của sóng thần.
"Hừ!" A Cổ Liệt lộ ra thần sắc khó coi, hắn là ai? Thân là tướng quân Man tộc, Hợp Đạo Tôn Giả! Hiện tại thế mà lại bị một thiếu niên áp chế từ đầu tới đuôi, hắn làm sao có thể tiếp nhận được chuyện này? !

Trong nháy mắt, toàn thân cao thấp của A Cổ Liệt đều loé lên quang huy, một loạt đồ đằng sáng chói hiện ra.
Trên lưng hiện lên đồ đằng Huyền Quy, hai tay hiện lên đồ đằng Hổ răng kiếm màu trắng, hai chân hiện lên đồ đằng Truy Phong Báo, trên ngực hiện ra đồ đằng hổ răng kiếm, ngang hông hiện ra đồ đằng Ngưu Ma, trên đầu hiện ra đồ đằng Giao Long, còn có đồ đằng Tuyết Phong Điêu cùng với đồ đằng Liệt Sơn Điêu hiện ra trên hai con mắt, vào giờ khắc này cả người của hắn đều phát sáng, thiêu đốt toàn thân cao thấp.
Lực lượng mang tính bạo phát tuôn ra từ thể nội, khiến cho A Cổ Liệt thậm chí có một loại ảo giác bản thân sẽ trực tiếp nổ tung, ngay cả thân thể mà hắn tỉ mỉ rèn luyện qua đều xuất hiện sự rạn nứt, máu tươi nóng rực chảy ra từ bên trong vết nứt, nhỏ giọt xuống đất thậm chí còn đốt ra nguyên một đám hố nhỏ.
Sau đó, A Cổ Liệt hướng về phía trước, chính diện nghênh đón Trần Khuynh Địch.
Không có bất kỳ mánh khóe nào, sự kiêu ngạo của A Cổ Liệt không cho phép hắn lui lại ở trước mặt một võ giả Luyện Thần Phản Hư, mà Trần Khuynh Địch tự nhiên cũng sẽ không lựa chọn lui lại, song phương cứ như vậy vung ra nắm đấm quán chú lực lượng toàn thân, sau đó lấy tốc độ mang tính áp đảo đụng vào nhau.
Hai quyền va vào nhau, thiên địa nguyên khí giữa hai người vào thời khắc này đều bị lực va chạm đẩy lui, hình thành một cỗ khí lãng khổng lồ khuấy động phong vân, xông thẳng tới chân trời, đồng thời đại địa cũng giống như động đất vậy, toàn bộ nứt ra, tạo thành phá hư to lớn, cái gọi là kinh thiên động địa, đại khái chính là cảnh tượng như thế này.
Uy năng cỡ này kéo dài trong mấy giây thời gian, sau đó ba người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư ở phía xa xa, liền nhìn thấy máu tươi bắn tung toé ở trong phong bạo, ngay sau đó thì có hai bóng người đồng thời bay ngược mà ra từ bên trong phong bạo, trên người của mỗi người đều đẫm máu, phảng phất như là mới vớt ra từ trong ao máu vậy.
Lại là một chiêu ngang tay!

Chương 84: Quá âm hiểm!

"Làm sao có khả năng!"
A Cổ Liệt rơi xuống đất sau khi bay ngược trên không trung gần trăm mét, cảm nhận được cảm giác đau kịch liệt truyền tới từ cánh tay, trong lúc nhất thời lại có một chút không phản ứng kịp. Hắn biết rõ người thiếu niên trước mắt này rất mạnh, thậm chí có thể nói là một trong những võ giả Luyện Thần Phản Hư mạnh nhất mà hắn từng gặp, nhưng hắn vẫn như cũ không ngờ được, đối phương vậy mà lại mạnh đến như vậy!
Phải biết rằng, bản thân hắn thế nhưng đã kích hoạt toàn bộ đồ đằng trên toàn thân cao thấp a!
Mặc dù đồ đằng của hắn cũng không phải là tốt nhất, nhưng tốc độ, lực lượng, phòng ngự, lực bộc phát, mọi thứ đều đầy đủ, theo lý thuyết thì sức chiến đấu của bản thân ở trong cái trạng thái này coi như là ở bên trong Phản Hư Hợp Đạo cũng không tính là yếu, nhưng vì cái gì? Vì sao tên gia hỏa này lại có thể vượt cấp đánh ngang tay cùng với hắn? !
Không có đạo lý!
"Hừm.. !" A Cổ Liệt hít vào một hơi thật sâu, cấp tốc bình phục lại từ trong sự khiếp sợ.
Việc đã đến nước này, có chấn kinh như thế nào cũng không làm nên chuyện gì, có tên thiếu niên kỳ quái này ở đây, hắn hắn là không có cách nào lấy được truyền thừa, ngược lại cũng không phải là hắn đánh không lại đối phương, mà là nơi này chung quy cũng là địa bàn của Nhân tộc, càng kéo dài thời gian, chờ đến khi đại quân Trấn Cương đến hắn cũng không thể chống đỡ nổi.
"Hừ! Vậy thì tạm thời gửi ở chỗ của ngươi, chờ đến khi tộc ta tấn công với quy mô lớn a!" Vừa dứt lời, đôi giày chiến trên hai chân của A Cổ Liệt liền loé lên một đạo đồ đằng, đó là đồ đằng một con Liệp Ưng, mang theo ý cảnh giương cánh bay cao, ở dưới tác dụng của đạo đồ đằng này, A Cổ Liệt thế mà trực tiếp đằng không bay lên!
Thân làm Hợp Đạo Tôn Giả, cương khí và khí huyết trong cơ thể của A Cổ Liệt đã trầm trọng đến một mức độ nhất định, muốn làm cho hắn bay lên, cũng chỉ có thần binh Thượng Phẩm đặc chế mới có thể làm được, mà loại thần binh này, dù là ở bên trong Man Tộc cũng tuyệt đối không phải là đồ vật thông thường, A Cổ Liệt cũng là bởi vì lần chấp hành nhiệm vụ này quá mức hung hiểm, mới được cấp một kiện như vậy.
Cũng chính là mượn nhờ đôi giày chiến này, vừa rồi hắn mới có thể xé rách kết giới ở trên đỉnh di tích, giết vào bên trong.
Chỉ là hiện tại, hắn lại phải chạy đi.

"Nhân tộc! Các ngươi hãy chờ đó cho ta!" Ném lại một câu đe doạ cuối cùng, A Cổ Liệt cũng không quay đầu lại mà lập tức xông ra bên ngoài di tích, bởi vì là nguyên nhân đẳng không phi hành, coi như là Trần Khuynh Địch cũng không có biện pháp ngăn cản hắn, chỉ có thể nhìn hắn rời đi.
"Lần này rốt cuộc đã dẫn đến phiền toái...haizzz" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, sau đó lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Chúng ta nhanh trở về thôi, Man tộc qua không bao lâu nữa sẽ phát động tiến công đại quy mô."
Thẳng đến khi nhóm người rời khỏi di tích, Trương Hiền Trung mới suất lĩnh đại quân Trấn Cương khoan thai đi tới.
Trương Hiền Trung sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch toàn thân đẫm máu, sắc mặt lập tức liền trở nên trắng bệch, vội vàng bước nhanh tới. Khom mình hành lễ nói: "Thuộc hạ xin chào đại nhân..."
"Yên tâm, chỉ là một chút vết thương nhỏ." Trần Khuynh Địch khoát tay áo, biểu thị bản thân không có việc gì.
Trên thực tế hắn xác thực là không có việc gì, mặc dù bị thương, nhưng dựa vào Trượng Lục Kim Thân cùng với Long Tượng Bàn Nhược Công, một chút thương thế này không qua bao lâu thì sẽ khôi phục lại, đây cũng là chỗ tốt của Thể Tu, vết thương sẽ khép lại rất nhanh.
"Sư huynh."
"À, ờ, Trần sư muội có chuyện gì?" Trần Khuynh Địch khó khăn quay người, nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm.
Chuyện lớn đến hết lần này tới lần khác, thế mà làm cho hắn quên mất cô nãi nãi này!
Nói đến, vị cô nãi nãi này còn đặc biệt đuổi theo tới loại địa phương quỷ quái như Nam Cương này, rốt cuộc là có âm mưu gì...
"Sư huynh, gần đây ta có chỗ đốn ngộ, có thể chờ ta một chút hay không, ta dự định tăng lên một cái cảnh giới."
"Phốc!" Trần Khuynh Địch nhất thời không áp chế nổi nội thương, phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ vạt áo phía trước.
"Sư huynh? !"
"Không, không có việc gì, ta không sao." Trần Khuynh Địch suy yếu khoát tay áo.
Hắn biết được! Vị cô nãi nãi này nói như vậy nhất định là để đả kích đạo tâm của hắn! Muốn không ngừng tăng cường thực lực ở dưới mí mắt của hắn, đả kích hắn, thuận tiện lại để cho hắn đi chèn ép nàng, đối phó nàng, tốt nhất là âm thầm mưu hại nàng, khiến cho nàng rơi vào hoàn cảnh cửu tử nhất sinh, nhưng nàng vẫn không chết, sau đó nhảy núi đạt được kỳ ngộ, rơi xuống biển lấy được cơ duyên, từ đó sẽ nhanh chóng đi đến nhân sinh đỉnh phong, tiếp đó vào tương lai 5 năm sau sẽ đè hắn xuống đất đánh đập...nhất định là như vậy!
Quá âm hiểm!

Ngay vào thời điểm sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên âm tình bất định, Trần Tiêm Tiêm đã ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, bắt đầu ngồi xuống điều chỉnh khí tức, chuẩn bị đột phá, trên thực tế vào trước khi nàng đến Nam Cương đã có mấy phần cảm giác đột phá từ trước, còn chân chính làm cho nàng có lòng tin đột phá, chính là sau khi nhìn thấy cảnh giới của Dương Xuân...
Tiểu nha đầu kia, thế mà đã đạt tới cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực! Như vậy sao được? ! Đồng dạng đều là ở dưới mí mắt của ca ca, bản thân sao có thể yếu hơn so với một tiểu nha đầu? !
Ở trong loại đấu tranh này, Trần Tiêm Tiêm đã cảm ngộ được thời cơ đột phá, lúc này mới chuẩn bị đột phá, về phần tại sao đặc biệt lựa chọn cái thời gian này...đó đương nhiên là bởi vì để cho ca ca có thể tận mắt thấy bản thân đột phá!
"Yên tâm đi ca ca! Ta biết lòng tốt của ca ca, cho nên ta sẽ đột phá ở trước mặt ca ca, cứ như vậy ca ca cũng có thể nhìn thấy muội muội đáng yêu trưởng thành a! Ta nhất định sẽ mau chóng vượt qua ca ca, để cho ca ca cảm thấy kiêu ngạo vì ta!" Ý niệm tới đây, Trần Tiêm Tiêm không khỏi liếc nhìn qua Trần Khuynh Địch, chỉ thấy đối phương đang dùng ánh mắt tái nhợt nhìn nàng, loại ánh mắt "Nhìn chăm chú" này khiến cho Trần Tiêm Tiêm rất là thỏa mãn.
"Ca ca đang nhìn ta! Dù là trước đó đã bị thương, cũng vẫn rất quan tâm ta như cũ a! Lần đột phá này nhất định không thể thất bại!"
"Không thể nào, đột phá cảnh giới không thể nhanh như vậy a, thất bại, thất bại, thất bại, thất bại..." Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch không khỏi thì thào, đáng tiếc là không như mong muốn, chỉ một phút đồng hồ sau, trên người của Trần Tiêm Tiêm liền dâng lên một cỗ khí tức nội lực viễn siêu lúc trước, nghiễm nhiên đã là cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, Đăng Phong Tạo Cực!
"Sặc!" Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy có một chút đau dạ dày.
"Chà... Tiêm Tiêm tỷ thật đúng là lợi hại, thế mà thực sự đột phá." Trần Tiêm Tiêm mở to mắt, nhìn Dương Xuân đang lộ ra nụ cười ngây thơ ở bên cạnh, tự nhiên cũng mỉm cười nói: "Làm sao hơn được Dương sư muội, tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng đã đột phá đến cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực."

Chương 85: không biết phân biệt tốt xấu

Không biết vì sao, Trần Tiêm Tiêm lại cố ý tăng thêm âm điệu của ba chữ "tuy nhỏ tuổi ".
"Hả!" Dương Xuân biến sắc nói: "Ta, ta đã không còn nhỏ a, chỉ là nhìn qua nhỏ mà thôi."
"Ha ha." Trần Tiêm Tiêm khinh thường cười một tiếng, sau đó duỗi lưng một cái, dáng người uyển chuyển hơi có kích thước hiển lộ hoàn toàn, Dương Xuân thấy vậy nhất thời liền đỏ mắt, tiểu Yêu ở trong đầu nàng thì càng bất đắc dĩ thở dài: "Tiểu nha đầu, lấy tiêu chuẩn của ngươi bây giờ, muốn đuổi kịp nàng đoán chừng cần phải có 5, 6 năm nữa..."
"Hừ! Có gì đặc biệt hơn người chứ!"
"Ha ha."
"Hai vị, các muội đang nói cái gì vậy?"
"À à? Không có gì cả."
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân gần như đồng thời quay đầu, phảng phất như trận tranh phong vừa rồi căn bản không tồn tại, trên mặt đều mang theo nụ cười ấm áp nói ra, khiến cho trong lòng của Lạc Tương Tư đau xót.
Một đôi bạn gái thân tốt biết bao a! Nhưng nếu để cho các nàng phát hiện kỳ thật là tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia bắt cá hai tay mà nói... đôi bạn gái thân này chẳng phải là sẽ trở mặt thành thù?
Trần Khuynh Địch quả nhiên là một tên cặn bã bại hoại!
"Không được! Ta nhất định phải ngăn cản loại chuyện này phát sinh mới được!" Ý niệm tới đây, trên mặt của Lạc Tương Tư lập tức lộ ra thần sắc kiên định không thay đổi, mà Trần Khuynh Địch cách đó không xa vừa vặn cũng nhìn thấy một màn này, trong lòng lại lạnh hơn phân nửa.
"Cái này, cái này, cái này... Dương Xuân cùng với Trần Khuynh Địch đã có quan hệ tốt như vậy từ lúc nào? ! Không có đạo lý a!"
Hai vị nhân vật chính ở cùng một chỗ, vậy còn hắn thì sao? Chẳng phải 5 năm sau chắc chắn sẽ bị đánh chết hay sao!
"Gặp quỷ! Mình nhất định sẽ không thể để cho loại chuyện này phát sinh!"
Cứ như vậy, bốn người đều mang theo tâm sự của riêng bản thân mình, cứ như vậy chậm rãi trở về Thành Thanh Đế.
Mà trên đường trở về, thân làm thủ hạ trung thực của Trấn Cương Sứ đại nhân - Trương Hiền Trung cũng lập tức bắt đầu trù bị một kiện sự tình phi thường trọng yếu.
Trước đó có một số đại tộc Trấn Cương bởi vì duyên cớ Man tộc xâm lấn không có đi đến yết kiến Trấn Cương Sứ đại nhân, hiện tại đã lén

lút tới tìm hắn, hi vọng hắn có thể hỗ trợ cầu tình, đồng thời hỏi thăm Trấn Cương Sứ đại nhân thích dạng đồ vật gì, bọn họ mới có thể chuẩn bị tốt, giữ gìn mối quan hệ cùng với Trấn Cương Sứ đại nhân.
Hiện tại Trương Hiền Trung chuẩn bị trả lời cho bọn họ.
Trấn Cương Sứ đại nhân thích đồ vật gì?
Đó là chuyện còn cần phải suy nghĩ hay sao?

Sau khi trở lại Thành Thanh Đế, Trần Khuynh Địch liền không kịp chờ đợi trở về Phủ Thành Chủ để bế quan.
Một phương diện tự nhiên là tránh né Trần Tiêm Tiêm, một phương diện khác, cũng là vì chải vuốt ký ức ở trong đầu của hắn.
Bát Cực Quyền.
Môn võ công này, trên thực tế là không tồn tại ở trong cái thế giới này, không bằng nói là môn võ công này căn bản không có quan hệ với cái thế giới này, mà ở kiếp trước của Trần Khuynh Địch, chính là một môn võ công cực kỳ nổi danh.
Khác biệt cùng với đại thế giới Trung Thổ, ở bên trong thế giới kiếp trước của Trần Khuynh Địch cũng không có cương khí, cũng không có lực lượng khí huyết, càng không có cái gì là linh hồn lực, cho nên võ công ở kiếp trước, càng nhiều hơn chính là đào móc tiềm năng của thân thể con người, đem lực lượng có hạn phát huy đến cực hạn, từ đó lấy yếu khắc mạnh.
Từ sau khi xuyên việt, Trần Khuynh Địch liền phát hiện một kiện sự tình rất thú vị.
Đó chính là vào thời điểm võ giả của cái thế giới này chiến đấu, phi thường yêu thích áp dụng đấu pháp "theo lượt", chính là loại phương thức chiến đấu ngươi một chiêu ta một chiêu kia, sau đó đồng thời vận dụng tuyệt chiêu để đập nhau, loại phương thức chiến đấu này phi thường trực tiếp, có thể nhanh chóng biết được ai yếu ai mạnh, điểm này cho dù là đối với Thể Tu mà nói cũng là như thế.
Thể Tu ở cái thế giới này, trên bản chất kỳ thật cũng là sử dụng cương khí, chỉ bất quá so với cương khí, khí huyết thân thể của bọn hắn có lực lượng mạnh hơn, nhưng mà vào thời điểm chiến đấu, bọn hắn vẫn sử dụng lực lượng khí huyết chuyển hóa thành đủ loại võ học, sau đó tiến hành đấu pháp "theo lượt" để đối đầu với kẻ địch.
Nhưng ở trong mắt của Trần Khuynh Địch, loại phương thức chiến đấu này không khỏi quá mức lãng phí.
Dù sao thì thân làm Thể Tu, thật vất vả mới rèn luyện ra được một bộ thể phách cường kiện như vậy, kết quả thế mà chỉ dùng nó để phòng ngự, giống như là rùa đen vậy.
Rõ ràng là lực bộc phát của thân thể cũng rất mạnh, nhất là thân thể của Thể Tu, gân cốt được thiên chuy bách luyện, ẩn chứa lực bộc phát cơ bắp mãnh liệt, lục phủ ngũ tạng cường đại, còn có đủ loại

thể thuật, chỉ cần biết cách lợi dụng mà nói, hoàn toàn có thể khiến cho sức chiến đấu của Thể Tu nâng cao thêm một bước.
Bát Cực Quyền chính là như thế.
Đây là một môn quyền pháp cận chiến khiến cho Thể Tu phát huy đến mức tận cùng, không cần khí huyết, không cần cương khí, mà chỉ dựa vào thể phách bền bỉ thuần túy của bản thân Thể Tu để chiến đấu, giống như là vào thời điểm kịch đấu cùng với A Cổ Liệt, Trần Khuynh Địch thi triển ra Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn, Bá Vương Ngạnh Chiết Cương, đều là chiêu thức như vậy.
Không vận dụng cương khí và khí huyết, mà gia trì toàn bộ hai thứ này lên trên thân thể, lấy thể thuật cao thâm bộc phát ra lực lượng. So với cương khí và khí huyết, loại phương thức chiến đấu này khiến cho Trần Khuynh Địch càng thêm thoải mái, cũng càng thêm quen thuộc.
Muốn hỏi vì sao a...nói đến cùng, hắn vẫn là một người xuyên việt a. Hơn nữa trước khi xuyên việt hắn chính là một phần tử trí thức cao cấp, mặc dù có thể vận dụng cương khí và khí huyết, nhưng đối với Trần Khuynh Địch mà nói loại vật này vẫn quá huyền ảo, nhất thời căn bản là không có cách thích ứng, mà so với thứ này, mượn nhờ thân thể để thi triển võ thuật thì quen thuộc hơn nhiều, cũng dễ học hơn nhiều.
Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn, Bá Vương Ngạnh Chiết Cương, chiêu thức giống như vậy ở trong Bát Cực Quyền còn có sáu loại, Bát Cực Quyền có 8 đại chiêu, hoàn toàn quán triệt toàn bộ tinh túy võ thuật, cũng chính là phát kình, còn có hóa kình, đối với Trần Khuynh Địch hiện tại đã triệt để trở thành Thể Tu mà nói, không thể nghi ngờ là bảo vật lớn nhất.
Có thể đạt được loại võ công này, cũng khiến cho Trần Khuynh Địch không khỏi cũng bắt đầu hoài nghi.
"Ta nói này, ngươi không giở trò gì đó chứ, hệ thống?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: không biết phân biệt tốt xấu."
"Hả? Có ý tứ gì?" Trần Khuynh Địch sững sờ, chỉ là vào lúc này, hệ thống cũng không trả lời hắn nữa.
"Được rồi, hay là cứ lĩnh hội trước a."
Mặc dù hệ thống đã trực tiếp quán chú tất cả các tin tức có liên quan với Bát Cực Quyền vào trong đầu của Trần Khuynh Địch, nhưng đây cũng không có nghĩa là hắn liền hoàn toàn có thể nắm giữ Bát Cực Quyền, nói đến cùng đây chẳng qua cũng chỉ là ký ức mà thôi, dựa vào thứ này Trần Khuynh Địch đúng là không có cách nào triệt để tinh thông Bát Cực Quyền, giống như là chiêu thức, hắn cũng chỉ biết 3 chiêu mà thôi, còn có 5 chiêu thì còn chưa rõ ràng.

Chương 86: Có bản lĩnh đi ra đánh nhau a!

Mà chuyện Trần Khuynh Địch phải làm hiện tại, chính là bế quan chỉnh lý thật tốt, dung hội quán thông Bát Cực Quyền.
Tin tưởng là sau khi đại thành, thực lực của hắn tuyệt đối sẽ tăng vọt.
Điều phỏng đoán này khiến cho Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng thở ra một hơi, trước đó nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm đột phá cảnh giới, thật sự là có sự đả kích không nhỏ đối với hắn, bất quá không có quan hệ, nàng đang trưởng thành mà hắn cũng đang trưởng thành, chỉ cần có thể cam đoan bản thân trưởng thành nhanh hơn nàng là được, dù sao thì hiện tại Trần Tiêm Tiêm cũng không có cái gì là áp lực đến từ bên ngoài...
"À!" Trần Khuynh Địch sững sờ, hắn đột nhiên nghĩ đến... không bao lâu nữa chính là Man tộc xâm lấn.
Đây có được tính là áp lực đến từ bên ngoài hay không?
Nói đến, ở bên trong nội dung cốt truyện mà hắn quen thuộc không phải thường xuyên có chuyện này hay sao, nhân vật chính đột phá ở bên trong sinh tử, mà loại chiến tranh Man tộc xâm lấn đại quy mô này, chính là không bao giờ thiếu thời khắc sinh tử, nói như vậy...đối với loại nhân vật chính thường xuyên rơi vào hoàn cảnh cửu tử nhất sinh, nhưng làm sao cũng không chết mà nói, không phải chính là cơ duyên lớn nhất hay sao?
Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút đau đầu, nói đến, Trần Tiêm Tiêm vì sao lại đến Nam Cương? Nàng nếu như không tới, chẳng phải là sẽ không gặp phải nguy cơ lớn như vậy hay sao...
A, đúng rồi, nàng tới là vì ta.
Bởi vì ta đến Nam Cương.
Vậy thì ta tại sao lại đến Nam Cương?
Nguyên một đám manh mối ở trong đầu nối liền cùng nhau, cuối cùng cũng suy luận ra một cái kết luận, sắc mặt của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên hoàn toàn trắng bệch: "Hệ thống? !"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Ha ha ha."
Đậu xanh rau má! Hệ thống ngươi dám tính toán ta? !
Đúng vậy! Nếu không phải là nhiệm vụ của hệ thống mà nói, hắn cũng sẽ không tới loại địa phương như Nam Cương này, chính là bởi vì hắn có nhiệm vụ, cho nên mới tới Nam Cương, Trần Tiêm Tiêm vì muốn đả kích hắn cũng chạy tới, sau đó Dương Xuân cũng bị hắn mang theo...nói đến cùng, không phải là bởi vì hệ thống hay sao!
Gặp quỷ! Tên gia hỏa này lại có tâm cơ sâu như vậy! Thật là đáng sợ!
"Hít hà..." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, buông lỏng tinh thần, cuối cùng cũng bình tĩnh lại: "Không có việc gì, không có

việc gì, ta cần phải tỉnh táo... Đúng, cũng không phải là chỉ có Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cũng tới, cho nên ta không thua thiệt, cho nên ta cần phải bình tĩnh..."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: thực sự là không biết phân biệt tốt xấu."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Làm sao? Chẳng lẽ ta còn đoán sai? Hừ! Ngươi cho rằng ta không thấy rõ lòng lang dạ thú của ngươi hay sao hệ thống?
Bất quá ngươi không nghĩ tới là! Ta cũng mang Dương Xuân đến đây, hơn nữa chỉ cần ta có thể chống nổi Man tộc xâm lấn, ta cũng có được một lần tăng vọt, đến lúc đó nhất định phải làm cho ngươi ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo!
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Ha ha."
"? ??"
Cái hệ thống này rốt cuộc là có ý tứ gì! Ha ha cái em gái ngươi à! Có bản lĩnh đi ra đánh nhau a!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch đang so tài cùng với hệ thống ở trong mật thất, Trương Hiền Trung cũng bí mật gặp mặt cùng với mấy Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương ở trong Phủ Thành Chủ.
"Trương Thống lĩnh, chúng ta còn phải dựa vào ngài." Chư vị tộc trưởng nhao nhao khom người nói, bọn họ trước đó bởi vì duyên cớ Man tộc xâm lấn cho nên không đi yết kiến Trần Khuynh Địch, bây giờ nhìn thấy Trần Khuynh Địch uy mãnh như vậy, ngay cả Man tộc xâm lấn cũng đều bị đánh bại, nghe nói trong đó còn có một vị Hợp Đạo Tôn Giả, tự nhiên là ngựa không ngừng vó muốn tới đây xin tha tội.
Chỉ là bọn hắn không rõ ràng sở thích của Trần Khuynh Địch, cũng không biết làm như thế nào để nịnh nọt vị Trấn Cương Sứ đại nhân tân nhiệm này. Cho nên bọn hắn mới tìm tới Trương Hiền Trung.
Đối với chuyện này, Trương Hiền Trung lộ ra thần sắc nghiêm túc nói: "Ta phải nói cho các ngươi biết trước, đây là do bản tướng quân cẩn thận quan sát, lúc này mới lấy được tư liệu tuyệt mật, các ngươi chớ nói ra ngoài, có biết không?"
"Nhất định! Nhất định!"
"Ừm, như vậy thì còn tạm được... Vậy ta sẽ nói cho các ngươi biết..."
Trương Hiền Trung liếc mắt nhìn một chút "Tiểu lễ vật" mà chư vị tộc trưởng Trấn Cương thuận tay mang tới, trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn, sau đó thần thần bí bí tiến lên trước, thấp giọng nói ra:
"Căn cứ theo quan sát của ta... Trấn Cương Sứ đại nhân, tám chín phần mười là ưa thích loại nữ hài tử nhỏ nhắn xinh xắn, đáng yêu, tuổi tác còn hơi nhỏ..."
Loại nữ hài tử này, được gọi là: La ly.
Sau khi ra khỏi Phủ Thành Chủ, mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương liền rơi vào trầm tư.

Trấn Cương Sứ tân nhiệm là một kẻ thích la ly...cái tin tức này quá mức rung động, khiến cho mấy vị Tộc trưởng đều không thể tỉnh táo lại trong một thời gian ngắn.
Nói đến, nghe nói vị Trấn Cương Sứ đại nhân này cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, coi như là ưa thích nữ hài tử khả ái nhỏ nhắn xinh xắn mười hai, mười ba tuổi, cũng không phải là không được, nhưng mà...
"Dù nói thế nào, đó cũng là Trấn Cương Sứ đại nhân a."
"Nghe nói hắn còn kịch chiến một phen cùng với một vị Hợp Đạo Tôn Giả Man tộc, có thực lực tuyệt đối không kém hơn Trấn Cương Sứ tiền nhiệm, dù nói như thế nào, một vị võ giả có chiến lực sánh ngang với Hợp Đạo Tôn Giả, lại là một kẻ thích la ly..." Một vị Tộc trưởng mặt lộ ra vẻ khó xử, loại cảm giác chênh lệch mãnh liệt này thật sự là khiến cho người ta khó có thể tiếp nhận a.
"Huống hồ, đây chỉ là suy đoán của bản thân Trương thống lĩnh thôi a? Không thể nói rõ đây chính là sự thật, các ngươi nói có đúng không?"
"Có đạo lý a."
"Nói đến, Trương thống lĩnh chỉ là bởi vì ở bên cạnh vị Trấn Cương đại nhân kia có một cô gái khả ái nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn qua quan hệ cũng khá là thân mật, liền suy đoán như vậy, không khỏi cũng quá mức qua loa, dù sao thì đối phương cũng chỉ có thể là muội muội, hoặc là sư muội đồng môn cũng khó nói a?"
"Không sai, không sai."
Mấy vị Tộc trưởng Trấn Cương vừa thương thảo, vừa lộ ra vẻ vô cùng bất đắc dĩ nói: "Nhưng nếu như vậy, đầu mối duy nhất cũng đã gãy, cứ như vậy chúng ta rốt cuộc phải đưa cái gì tới để bồi tội a?"
"Nghe nói vị đại nhân kia chính là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, những tiểu tộc Nam Cương như chúng ta, vô luận là tài nguyên, hay là công pháp đều không thể thỏa mãn hắn a, cũng chỉ có thể..."
"Đúng rồi!" Một vị Tộc trưởng đưa ra đề nghị: "Nếu như vậy, không bằng chúng ta đi hỏi thăm một phen thì như thế nào?"
"Hỏi thăm?"
"Dù sao hắn cũng là Trấn Cương Sứ đại nhân, coi như là mới vừa lên đảm nhiệm, nhưng hắn là ở trong đại quân Trấn Cương cũng đã có không ít người tới chào hỏi hắn rồi a, như vậy hắn là có thể hỏi được một chút tin tức hữu dụng."
"Ừm, có đạo lý a!"
Ôm tính toán như vậy, bọn hắn liền đi tới quân doanh mới xây trong phụ cận Phủ Thành Chủ, mà ở nơi đó, có một đám binh sĩ mặc thiết giáp đại quân Trấn Cương đang nói chuyện phiếm.

Chương 87: dung hội quán thông

"Này? Ngươi đã nghe nói chưa? Buổi sáng hôm nay Tương Tư tỷ đã bị Trấn Cương Sứ tân nhiệm đại nhân gọi đi hầu hạ rồi đó!"
"Hả? !"
"Là giả đó! Đây chính là một cành hoa trong quân đội chúng ta, làm sao có thể sẽ..."
"Ta cũng cảm thấy là giả, bất quá quả thật là đã có người thấy được Tương Tư tỷ đi ra từ trong Phủ Thành Chủ, còn là đi ra từ trong gian phòng của Trấn Cương Sứ đại nhân..."
"Không thể nào! Nữ thần của ta? !"
"Chẳng, chẳng lẽ không phải là cưỡng bách hay sao? Đây chính là Tương Tư tỷ a!"
"Cũng có đạo lý, bất quá Trấn Cương Sứ đại nhân còn trẻ như vậy, lại đẹp trai, có thực lực mạnh, coi như là Tương Tư tỷ..."
"Im ngay! Im miệng cho ta! Ta không tin!"
"Ha ha ha, coi như Tương Tư tỷ không có quan hệ với Trấn Cương Sứ đại nhân, ngươi cũng sẽ không có cơ hội a, đừng có kích động."
"Hừ!"
"Hơn nữa ta còn nghe nói a, vị Trấn Cương Sứ đại nhân này còn rất đào hoa đấy, hôm nay nghe nói còn có một vị tiểu thư đẹp vô cùng, không hề kém hơn Tương Tư tỷ đã đặc biệt ngàn dặm xa xôi chạy tới, muốn gặp mặt cùng với Trấn Cương Sứ đại nhân đó."
"Ồ, đây chính là cái gọi là may mắn một đời a."
Chư vị Trấn Cương Tộc trưởng: "? ??"
Mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, trong hai mắt lộ ra mấy phần kinh hãi, nghe những binh sĩ này nói chuyện, vị Trấn Cương Sứ tân nhiệm này, giống như không chỉ là một kẻ thích la lỵ a!
Chẳng lẽ hắn còn là kẻ thích thục nữ, thích ngự tỷ, nói tóm lại chính là yêu thích sắc đẹp, thích nhất là mỹ nữ...
Là vậy! Nhất định là như vậy!
"Trương thống lĩnh đúng là cũng không gạt chúng ta a, đã như vậy, chúng hãy trở về, chọn lựa một chút nữ tử mỹ lệ từ trong tộc a, về phần danh nghĩa...không bằng cứ nói là đưa đến Phủ Thành Chủ làm nha hoàn, nô bộc thì như thế nào, chuyện sau đó thì cần phải xem vào bổn ý của Trấn Cương Sứ đại nhân, lấy điều kiện của Trấn Cương Sứ đại nhân, nữ tử trong tộc hẳn là cũng sẽ không cự tuyệt."
"Cự tuyệt cũng vô dụng." Trong mắt của một vị Tộc trưởng lóe lên lãnh quang: "Tất cả cũng là vì bộ tộc, đây là hy sinh cần thiết."
"Không sai."
Ngay vào lúc mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương rời đi, bắt đầu chuẩn bị lễ vật đến Phủ Thành Chủ để bồi tội với Trần Khuynh Địch,

lúc này Phủ Thành Chủ lại là rơi vào một mảnh huyên náo.
"Tiêm Tiêm tỷ? Làm sao ngươi lại tới nơi này... ?"
"Đây cũng là lời ta muốn hỏi, vì sao ngươi cũng tới, Dương sư muội?"
"So với cái này..."
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đồng thời quay người, dùng bộ dạng nghi hoặc mang theo vài phần ánh mắt cảnh giác nhìn về phía người thứ ba trong sân: "Tương Tư tỷ, ngươi tới nơi này là để làm cái gì?"
Lạc Tương Tư bất đắc dĩ thở dài, dưới cái nhìn của nàng, đây rõ ràng là nội dung cốt truyện hai người bạn thân đều đến để gặp mặt người yêu, kết quả lại trùng hợp gặp mặt nhau, nàng chính là vì nhìn thấy một màn này, vì ngăn cản quan hệ giữa hai người vỡ tan, lúc này mới lập tức chạy đến đây a.
"Các ngươi a, ta thế nhưng là tướng quân phụ trách Phủ Thành Chủ, vấn đề này hẳn là ta phải hỏi mới đúng chứ, hơn nữa bây giờ Trấn Cương Sứ đại nhân đang bế quan, các ngươi tốt nhất là đừng nên quấy rầy hắn a."
Tâm tư của Lạc Tương Tư thế nhưng lại rất kín đáo, ở dưới cái nhìn của nàng, "Vấn đề" của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân không phải là có thể giải quyết trong một sớm một chiều, nhất định phải kiên trì bền bỉ, cho nên bây giờ chuyện nàng phải làm, chính là tận lực tránh để cho hai người đồng thời gặp mặt cùng với tên biến thái Trần Khuynh Địch kia, dẫn đến bại lộ quan hệ.
Sau đó lại chậm rãi để cho hai người ý thức được "Chân diện mục tà ác" của tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia!
Cứ như vậy, liền có thể hoàn mỹ cứu vớt được hai thiếu nữ sa ngã này!
Bất quá trong lúc đó còn phải cẩn thận Trần Khuynh Địch, người này mặc dù nhìn qua đần hơn không ít so với ở kiếp trước, nhưng nhất định là ngụy trang! Không sai, từ điểm hắn có thể đồng thời lừa gạt tình cảm của hai cô gái xinh đẹp này liền có thể nhìn ra, kiếp này hắn tuyệt đối còn muốn đáng sợ hơn so với kiếp trước!
"Chúng ta?" Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân liếc nhìn nhau.
"Ta tới là để giao lưu tâm đắc võ học cùng với đại ca ca..."
"Ta tới là để thảo luận võ đạo cùng với sư huynh..."
"Hừm!" Hai người liếc nhìn nhau lần thứ hai, đều thấy được ánh lửa trong ánh mắt lẫn nhau.
Lạc Tương Tư kịp thời đứng dậy, hoà giải nói: "Tốt rồi, tốt rồi, bất kể nói như thế nào, bây giờ Trấn Cương Sứ đại nhân cũng không thể bị quấy rầy, cho nên các ngươi hãy đi về trước đi a, sau đó lại chọn lựa thời gian khác để đến, thế nào? Ta sẽ nói cho các ngươi biết thời gian Trấn Cương Sứ đại nhân tương đối nhàn nhã..."
Đây chính là ý nghĩ của Lạc Tương Tư, chỉ cần có thể khống chế thời gian gặp mặt của Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân với Trần Khuynh

Địch, liền có thể hoàn mỹ tránh đi trận đánh ghen quyết liệt giữa hai người bạn gái thân kia.
Mà thần sắc của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân cũng khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Lạc Tương Tư biểu lộ nhiều hơn mấy phần hiền lành.
Các nàng đều có lý giải riêng của mình, quan hệ của mình và Lạc Tương Tư không thể nghi ngờ là càng tốt hơn so với đối phương, Dương Xuân thì quen biết nhau trước cùng với Lạc Tương Tư, mà Trần Tiêm Tiêm thì đã hành động qua cùng với Lạc Tương Tư, cho nên hai người bọn họ đều cảm thấy cái cách làm này của Lạc Tương Tư không sai, chỉ cần mình bí mật để cho nàng mở cửa sau một chút...
Đây thật là một phương án phân phối hoàn mỹ!
"Tốt! Vậy cứ quyết định thế!"
Thế là, thời gian nhàn nhã của Trần Khuynh Địch ở dưới tình huống mà hắn hoàn toàn không biết, cứ như vậy tuỳ tiện được quyết định ra.
Ba ngày sau, Trần Khuynh Địch xuất quan.
"Phù! Cuối cùng cũng dung hội quán thông!"
Bế quan 3 ngày, Trần Khuynh Địch lại khôi phục lại hình thức tu tiên lúc trước, cơ hồ là không ngủ không nghỉ đắm chìm ở trong đầu, xem đủ loại chiêu thức áo nghĩa của Bát Cực Quyền, không thể không thừa nhận chính là, môn võ công này ở thế giới cao võ, thực sự có chỗ để phát huy ra sức mạnh thực sự của nó.
Ở kiếp trước, Bát Cực Quyền dĩ nhiên là rất cường đại, nhưng chung quy cũng chỉ là do Nhân tộc yếu đuối thi triển, mạnh nhất cũng bất quá là khai bia toái thạch, nhưng ở đại thế giới Trung Thổ, có điều kiện viễn siêu thân thể của Nhân tộc kiếp trước, Bát Cực Quyền liền có khả năng phát huy ra lực lượng viễn siêu cực hạn ở kiếp trước.
Cũng như Trần Khuynh Địch, lúc này nếu hắn thi triển ra toàn bộ 8 đại chiêu của Bát Cực Quyền, lực phá hoại bộc phát ra tuyệt đối sẽ không kém so với một số võ học cao thâm, thậm chí là bản thân Bát Cực Quyền cũng chính là võ thuật đối kháng, vào thời điểm đấu võ cùng với người khác, có thể phát huy ra kỳ hiệu ngoài ý liệu.
Trọng yếu hơn chính là...vào thời điểm diễn luyện bộ Bát Cực Quyền này, Trần Khuynh Địch loáng thoáng cảm nhận được cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo.

Chương 88: ngài thực sự định làm như vậy hay sao?

Đương nhiên, Trần Khuynh Địch chỉ vừa mới đột phá Luyện Thần Phản Hư không được bao lâu, khoảng cách ở bên trên phương diện nội tình của Phản Hư Hợp Đạo còn có một đoạn đường rất dài cần phải đi, cho nên chỉ là có một chút cảm ngộ mà thôi, muốn chân chính đột phá còn kém xa lắm, nhưng cái này chí ít cũng đại biểu cho việc hắn có năng lực, cũng có hi vọng trở thành Hợp Đạo Tôn Giả. Đại thế giới Trung Thổ có vô số võ giả, nhưng lại có rất nhiều người ngay cả một tia hi vọng này đều không nhìn thấy.
"Đại nhân, ngài đã xuất quan rồi?" Trương Hiền Trung sải bước đi lên, cung kính nói ra: "Đại nhân, chư vị đến từ Thuần Dương Cung đợi ngài đã lâu."
"Ừm? Thuần Dương Cung?" Trần Khuynh Địch sững sờ, người của Thuần Dương Cung? Đang nói là Trần Tiêm Tiêm hay sao, nhưng nàng chỉ có một người a...
"Xem ra sư huynh tựa hồ không phải là rất chào đón chúng ta a." Một tiếng cười thanh thúy truyền đến từ bên ngoài Phủ Thành Chủ, sau đó chỉ thấy một thân ảnh áo lam cao gầy, cứ như vậy trực tiếp đi vào, thế mà không có một chút kính sợ nào đối với Trần Khuynh Địch.
"Ấy?" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn người tới nói: "Phượng Tiên sư muội?"
Người tới chính là Doanh Phượng Tiên đã có một đoạn thời gian không gặp, trước đó nàng có thu hoạch ở trong mộ táng Võ An Hầu, tu vi đột phá đến Luyện Tinh Hóa Khí, cho nên vẫn một mực ổn định cảnh giới, thẳng đến gần đây mới xuất quan.
Chỉ là, nàng vì sao lại đi tới nơi này?
Doanh Phượng Tiên tựa hồ cũng nhìn ra nghi vấn của Trần Khuynh Địch, lông mi thật dài lay động, hai mắt mang theo vài phần ý cười nói: "Là cung chủ bảo chúng ta tới."
"Nghĩa phụ đại nhân?" Nói đến cung chủ Thuần Dương Cung, vậy dĩ nhiên là vị chưởng giáo Chí Tôn Thuần Dương Cung uy chấn thiên hạ kia, "Tiên Nhân" Ninh Thiên Cơ.
Chỉ là, người cha tốt của hắn vì sao lại phái người tới nơi này?
"Sư huynh cũng thật là, chuyện Man tộc xâm lấn lớn như vậy, huynh nói cho hoàng triều Đại Càn thì không nhắc tới, nhưng sao lại không nói cho sư môn? Nếu như không phải hoàng triều Đại Càn cũng đưa một phần tin tức đến cho Thuần Dương Cung mà nói, chúng ta chỉ sợ là vẫn đều không hay biết gì, không biết về chuyện này đây."
"Ách." Trần Khuynh Địch ngẩn người, sau đó đột nhiên kịp phản ứng. Đúng a! Ta cũng là người có hậu trường a! Ta làm sao lại quên mất

bản thân có một người cha tốt đây? !
Thụ động! Bị động a!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch đấm ngực dậm chân ở trong lòng, Doanh Phượng Tiên cũng khẽ cười nói: "Nói tóm lại, lần này cung chủ để cho ta, còn có một đám đệ tử nội môn, được một vị sư huynh chân truyền lĩnh đội, đặc biệt tới là để trợ giúp huynh."
"Ồ, đa tạ... Hửm? Sư huynh chân truyền?"
Nói đến Thuần Dương Cung trừ bỏ đệ tử chân truyền là bản thân, trong trí nhớ của Trần Khuynh Địch đơn giản cũng chỉ có một đệ tử chân truyền đã từng bị hắn đánh cho ngất xỉu - Long Ngạo Thiên, dù sao thì đối phương cũng giống như hắn là nhân vật phản diện, chỉ là vận mệnh nhân vật phản diện của đối phương cũng không cứng như hắn, cho nên không đủ mạnh.
Nói đến, Trần Khuynh Địch còn có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên đối với đối phương đây.
Đáng tiếc là sau khi hắn đánh cho đối phương bị trọng thương, cũng coi như là đã kết thù, lần này hắn là cũng không phải là phái đối phương tới đi...
"Hừ!"
Trần Khuynh Địch còn chưa nghĩ xong, một tiếng hừ lạnh liền truyền đến từ bên ngoài Phủ Thành Chủ, mang theo cảm giác lực lượng cực kỳ nồng nặc, trong phút chốc toàn bộ không gian Phủ Thành Chủ phảng phất đều nặng hơn không ít, sau đó chỉ thấy có một đạo thân ảnh khôi ngô cao lớn, mặc một thân áo tím, nhanh chân đi vào trong Phủ Thành Chủ.
"A."
Thật sự là Long Ngạo Thiên.
"Chà, không nghĩ tới người kiêu ngạo như ngươi, cũng sẽ gọi viện quân a, ha ha ha."
Long Ngạo Thiên vừa đi vào Phủ Thành Chủ, liền lộ ra khuôn mặt kiên quyết, trừng mắt nhìn Trần Khuynh Địch với ánh mắt phảng phất hận không thể tháo đối phương thành tám khối, Trần Khuynh Địch thậm chí còn nhìn thấy gân xanh trên trán của Long Ngạo Thiên, khiến cho người ta hoài nghi hắn nói không chừng sẽ trực tiếp xông lên quyết một trận tử chiến với Trần Khuynh Địch.
"Ha ha ha..." Ở vào cái thời điểm lúng túng này, Trương Hiền Trung đột nhiên chầm chậm đi tới, dùng vẻ mặt thần bí tiến tới bên cạnh Trần Khuynh Địch, nhỏ giọng nói ra: "Đại nhân, mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương đến đây yết kiến."
"Ừm?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, đây không phải là cơ hội nói sang chuyện khác tốt nhất hay sao!
"Ha ha ha, vừa vặn, các ngươi hãy đi với ta, đi nhìn thành quả tốt đẹp của ta trong khoảng thời gian ở Thành Thanh Đế này, không phải là sư huynh khoe khoang, trong khoảng thời gian này sư huynh đã

làm không ít chuyện đó. Nếu không cũng không phát hiện được Man tộc xâm lấn, hơn nữa còn cấp tốc tập kết lực lượng đánh lui bọn hắn."
"Ấy? Đại nhân? !"
Thanh âm kinh ngạc của Trương Hiền Trung khiến cho Trần Khuynh Địch rất là bất mãn, tên gia hỏa này trước đó không phải rất là thông minh hay sao, làm sao lại đột nhiên liền không nhìn sắc mặt mà đoán ý người? Không phát hiện ra là Trấn Cương Sứ đại nhân đang viện cớ để nói sang chuyện khác hay sao!
"Trấn Cương Sứ đại nhân, những tộc trưởng kia còn mang đến một chút lễ vật..."
"Mang đến lễ vật? Đây chẳng phải là càng tốt hơn!" Trần Khuynh Địch vung tay lên, hào phóng nói: "Vừa vặn là sư huynh đệ đồng môn của ta đều đã tới, liền để cho bọn họ cùng đi nhìn xem, những bộ tộc mà ta quản lý mang đến cho ta lễ vật gì."
"Nhưng mà...!" Trương Hiền Trung cứng người, cả người đều hứng chịu đả kích cực lớn, trên mặt càng là nhiều hơn mấy phần do dự.
Mà đúng vào lúc này, Lạc Tương Tư cũng đi vào Phủ Thành Chủ.
"Đại nhân? Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân tới chơi...Ừm?" Lạc Tương Tư ngoài ý muốn nhìn Phủ Thành Chủ không hiểu ra sao nhiều hơn hai người, có một chút không rõ ràng cho lắm.
Lần này nàng đến chỉ là để giúp đỡ thông báo, điểm này không thể không thừa nhận sự ăn ý của hai người Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, thế mà đồng thời đi tới cửa ra vào Phủ Thành Chủ, muốn nàng thông báo, làm cho nàng căn bản không kịp phản ứng, đành phải đáp ứng yêu cầu của hai người, tới xem thử Trần Khuynh Địch có rảnh hay không...
Vốn dĩ cho rằng Trần Khuynh Địch còn đang bế quan, liền có thể coi đây là một cái cớ để cự tuyệt hai người... Kết quả không nghĩ tới, tên gia hỏa này thế mà thật sự xuất quan? !
"Thực sự là không đúng lúc..."
Mà Trần Khuynh Địch thì cảm thấy hơi ngoài ý muốn nói ra: "Ấy? Trần sư muội cùng với Dương Xuân cũng tới?"
Hôm nay đã xảy ra chuyện gì, nhiều người như vậy cũng đều tới, cũng tốt.
"Vừa vặn tất cả mọi người đều ở đây, liền đi gặp mặt những Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương một lần a."
"Ấy? ! Đại nhân ngài thực sự định làm như vậy hay sao? !" Trương Hiền Trung không biết làm sao, liền nói ra một câu như vậy.
Điểm này làm cho Trần Khuynh Địch rất là bất mãn, đường đường là một vị thống lĩnh của đại quân Trấn Cương, tại sao có thể không có lòng dạ như vậy, ít ra cũng phải giống như hắn, bình tĩnh, thong dong, nhìn qua trí tuệ vững vàng mới được a!

Chương 89: Không cần phải khách khí!

"Không cần nói nhiều!" Trần Khuynh Địch tự tin hất tay áo lên, tự cho đó là một động tác rất đẹp trai, là người thứ nhất đi ra ngoài Phủ Thành Chủ.
Bóng lưng cao lớn, nhìn qua phóng khoáng bực nào.
Tại đại sảnh đón khách của Phủ Thành Chủ.
Mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương khá là khẩn trương ngồi ở trên ghế khách khứa, lần này bọn họ thế nhưng là đến để bồi tội, chỉ là không biết vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia đến tột cùng là hạng người gì, có thể hay không giống như lời đồn, sau khi nhận lễ vật sẽ buông tha cho bọn hắn, chuyện cũ cũng sẽ bỏ qua.
Ngay vào thời điểm mấy vị Tộc trưởng đang suy nghĩ, đột nhiên, có một cỗ uy nghiêm cuồn cuộn, khí tức cường đại dồi dào đột nhiên lăng không mà tới, phảng phất như thủy triều hiện lên, tràn ngập ở trong toàn bộ đại sảnh đón khách từ trên xuống dưới, sau một khắc, ở dưới ánh nhìn kỹ càng của mấy vị tộc trưởng, có một thiếu niên mặc quan phục Trấn Cương Sứ màu đỏ thẫm liền đi ra từ thiền điện. Cuối cùng liền ngồi xuống ở ghế chủ vị trong đại sảnh đón khách.
Ngay trong nháy mắt thiếu niên kia ngồi xuống, cả tòa đại sảnh ầm ầm chấn động, phảng phất như cả mặt đất đều trầm xuống vậy, tất cả mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương đều là không tự chủ được cảm nhận được một cỗ áp lực mênh mông cuốn tới, trong lòng lập tức trở nên trang nghiêm, mấy phần ngạo mạn vốn có lập tức biến mất, chỉ còn lại sự ngưng trọng.
Loại cảm giác áp bách này, có thể thấy được vị Trấn Cương Sứ đại nhân trước mắt này, tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản! Nhất định là một người đã sớm có thói quen cao cao tại thượng đứng trên người khác!
Ôm cái ý nghĩ này, mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương nhao nhao cúi đầu, hành lễ nói:
"Xin chào Trấn Cương Sứ đại nhân!"
"Miễn lễ." Trần Khuynh Địch khoát tay, nhìn qua mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương đang vô cùng cung kính, lộ ra vẻ rất là hài lòng.
Không uổng công lúc trước hắn trước khi đến Thành Thanh Đế đã đặc biệt tu luyện môn "Đại Chí Thế Thần Công" kia.
Đại Chí Thế Thần Công, nghe qua tựa như là một môn thần công, nhưng trên thực tế môn công pháp này lại giống như tên của nó, chính là công pháp phát huy uy thế đến mức tận cùng, làm cho sức mạnh của bản thân võ giả chuyển hóa thành uy thế, có thể lấy thực lực có hạn chế tạo ra uy thế khủng bố viễn siêu cảnh giới của bản thân.

Người sáng tạo ra môn công pháp này... là một vị Thánh thượng ở hoàng triều niên đại trung cổ.
Hoàng triều thống trị Trung thổ lúc kia tên là Đại Đường, đáng tiếc là thiên phú võ công của Thánh thượng của Đại Đường khi đó thực sự không cao, dù là có sự trợ giúp của vô tận tài nguyên mà hoàng thất cung cấp, cũng vẫn như cũ không có cách nào trở thành Võ Đạo Tông Sư, mà nếu như Thánh thượng một triều lại không có cách nào có được võ lực tuyệt thế mà nói, không thể nghi ngờ sẽ để khiến cho thủ hạ ở phía dưới sinh dị tâm.
Cho nên mới có môn công pháp này xuất thế.
Về sau vị Thánh thượng Đại Đường kia không xuất thủ một lần nào, sự tình thích làm nhất mỗi ngày chính là không ngừng tiếp kiến những trọng thần kia, sau đó dùng môn "Đại Chí Thế Thần Công" này bộc phát ra uy áp viễn siêu thường nhân, làm cho những vị trọng thần kia cho rằng Thánh thượng Đại Đường có tu vi cao thâm mạt trắc, thần quỷ chớ địch...
Đáng sợ nhất là, vị Thánh thượng Đại Đường này, thật đúng là đã thành công lừa gạt tất cả mọi người, thậm chí còn có một lần có người coi hắn là cao thủ đệ nhất trên giang hồ.
Cái bí mật này mãi cho đến khi Thánh thượng Đại Đường đời tiếp theo tiếp nhận, lúc này mới bại lộ, cũng làm cho tất cả mọi người đều trở nên khiếp sợ.
Bởi vậy có thể thấy được ở bên trên phương diện chế tạo uy thế của môn thần công này, có thể xưng là Xuất Thần Nhập Hóa, biến giả thành thật, khiến cho người ta căn bản nhìn không ra bất kỳ sơ hở nào, cũng là thích hợp nhất để lừa gạt thủ hạ...
Đúng là một môn công pháp không tệ a!
Trần Khuynh Địch vừa thỏa mãn gật đầu, vừa khẽ cười nói: "Mấy vị Tộc trưởng, ta nghe Trương thống lĩnh nói các ngươi còn mang lễ vật tới, không biết là có thể để cho các sư huynh sư đệ của ta cũng may mắn nhìn thấy hay không?"
"Đương nhiên là có thể...Hả? !" Mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương vô thức nói ra, nhưng chợt phản ứng lại, vô cùng ngạc nhiên mà nhìn Trần Khuynh Địch.
Mà Trần Khuynh Địch lại không có một chút phát giác nào, trực tiếp phủi tay, ra hiệu cho đám người ở bên ngoài thiền điện có thể tiến vào, sau đó chỉ thấy Doanh Phượng Tiên, Long Ngạo Thiên trước sau đi vào đại sảnh, còn Lạc Tương Tư thì là mang theo Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, đi theo cuối cùng là Trương Hiền Trung đang lộ ra vẻ mặt khổ sở.
Một nhóm sáu người đứng thành hàng ngang ở phía sau lưng Trần Khuynh Địch, trừ bỏ Trương Hiền Trung cùng với Long Ngạo Thiên, bốn cô gái đều mang theo vài phần nghi hoặc cùng với tò mò, muốn biết sư huynh mà mình ngưỡng mộ rốt cuộc đã làm ra cái gì ở Thành

Thanh Đế, mới có thể khiến cho mấy đại tộc Trấn Cương tự đi đến cửa, chịu nhận lỗi.
Đương nhiên càng quan trọng hơn, là bọn hắn rốt cuộc đã đưa lễ vật thần bí gì đến...
"Tốt rồi, chư vị Tộc trưởng, các ngươi có thể bảo người đem lễ vật vào."
Chư vị Tộc trưởng: "? ??"
"Cái này..." Các tộc trưởng cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, lộ ra khuôn mặt quỷ dị, khẩu vị của vị Trấn Cương Sứ đại nhân này...thật đúng là đặc biệt lại còn mới lạ a!
"Thế nào? Không cần phải khách khí! Các ngươi mau đem những lễ vật kia vào đi a!" Trần Khuynh Địch vung tay lên, còn cảm thấy mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương này thật là lề mề.
"Ách, vậy bọn ta...liền cung kính không bằng tòng mệnh..." Các tộc trưởng đại tộc Trấn Cương có một chút thấp thỏm phất phất tay, sau đó liền thấy được ở cửa ra vào đại sảnh đón khách, bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo thân ảnh yểu điệu, một đạo, hai đạo, 3 đạo...tổng cộng có mười hai vị thiếu nữ tư sắc thanh tú, dáng người có lớn có nhỏ, khuôn mặt có vũ mị, có thanh thuần, có thành thục, có ngượng ngùng, chậm rãi đi đến.
"Ừm?" Gương mặt của Trần Khuynh Địch co lại, trong lòng lập tức sinh ra mấy phần cảm giác không ổn.
"A? Sư huynh?"
"Đại ca ca?"
"Trần sư huynh?"
"Hừm..."
Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Lạc Tương Tư, gần như đồng thời lộ ra một loại thần sắc quỷ dị, hơn nữa thần sắc của bốn nữ cũng không giống nhau, Dương Xuân là nghi hoặc, Trần Tiêm Tiêm là xem thường, Lạc Tương Tư là ghét bỏ, mà Doanh Phượng Tiên chính là thương tâm, bất quá so với 4 người này, còn có một người có biểu lộ còn kịch liệt hơn.
"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi... !" Long Ngạo Thiên đưa tay chỉ vào Trần Khuynh Địch, thần tình trở nên kích động, gương mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, ẩn ẩn còn có mấy phần phẫn nộ.
Phải biết rằng, hắn từ khi bại ở trong tay của Trần Khuynh Địch tại di tích Đại Lôi Âm Tự, sau khi tỉnh lại liền cơ hồ triệt để trở nên chán chường, võ đạo chi tâm càng là triệt để sụp đổ, nhưng trải qua một tháng kinh lịch trọn vẹn, hắn một thân một mình ôm quyết tâm quyết tử, cùng với chấp niệm nhất định phải đánh bại Trần Khuynh Địch, đi vào bên trong Vô Vọng Môn của Thuần Dương Cung.

Chương 90: quang minh chính đại

Trải qua chín chín tám mươi mốt trắc trở, lúc này mới Niết Bàn Trọng Sinh, không chỉ có ổn định cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, còn thành công đạt được võ đạo chi tâm kiên định, thậm chí còn lĩnh ngộ ý cảnh...
Tất cả, tất cả mọi thứ, cũng chính là để đánh bại Trần Khuynh Địch!
Kết quả, vào thời điểm hắn khổ cực như thế, địch nhân vốn có của hắn, thiên tài cường đại đến đáng sợ, cao ngạo, bá đạo trong ấn tượng của hắn...thế mà lại đoạ lạc ở Thành Thanh Đế!
Chìm ở trong sắc đẹp, há lại là cách làm của anh hùng? !
Hỗn đản!
"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi cái tên này, ngươi cái tên này..." Long Ngạo Thiên chửi ầm lên, nhịn không được phát tiết ra sự tức giận ở trong lòng: "Ngươi làm như vậy sẽ xứng đáng với những gì ta đã bỏ ra hay sao?"
Chúng nữ: "! !! !! !!"
Toàn bộ bầu không khí trong đại sảnh đón khách trong nháy mắt này liền hạ xuống tới điểm đóng băng.
"Ặc! Ngươi nói cái gì vậy! Ta không phải, ta không có, ngươi đừng có nói mò a!"
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch tái xanh, ánh mắt nhìn về phía đông đảo Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương lập tức trở nên hết sức âm trầm, khiến cho sắc mặt của mấy vị Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương trắng nhợt, bất quá một vị Tộc trưởng cầm đầu lại kịp phản ứng.
"Ừm, chuyện này...là do chúng ta nhìn thấy nhân thủ ở trong Phủ Thành Chủ trống rỗng, cho nên đặc biệt đưa tới một ít nha hoàn trong tộc, thuận tiện chiếu cố sinh hoạt thường ngày cho Trấn Cương Sứ đại nhân, một cái Phủ Thành Chủ to lớn như vậy, dù sao cũng phải có mấy phần khí phái mới được, không ngờ được là Trấn Cương Sứ đại nhân cũng không hài lòng, đây cũng là do sai sót của chúng ta..."
"Ừm?" Chúng nữ sững sờ, chẳng lẽ không phải là do Trần Khuynh Địch yêu cầu, sau đó chợt suy nghĩ một chút, vậy mà còn cảm thấy lời này còn có mấy phần đạo lý, dù sao thì thân làm Phủ Thành Chủ Thành Thanh Đế, không có một chút khí phái cũng xác thực là không thể nào nói nổi, nhưng mười hai vị mỹ nữ này...
"Không cần nói nhiều!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên đứng dậy, hăm hở nói ra.
"Bản tọa là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, một lòng đều là làm công vì dân, mặc dù thời gian đến nhận chức không dài, nhưng mà cho tới bây giờ đều là lao tâm lao lực, chưa từng có bất luận hành vi

gì vơ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân! Hảo ý của các ngươi ta đã rõ ràng, nhưng Phủ Thành Chủ trống trải như vậy chính là một điểm tốt! Như vậy mới có thể thể hiện sự quang minh chính đại, liêm khiết thanh bạch của bản Trấn Cương Sứ!"
Chúng Tộc trưởng: "..."
"Tốt rồi, tốt rồi! Tranh thủ thời gian tản đi đi! Lỗi lầm của các ngươi cùng với chuyện cũ bản Trấn Cương Sứ cũng sẽ bỏ qua, không tiễn!"
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền lấy một tốc độ nhanh nhất, trực tiếp chuồn mất.
Không thể ở lại cái địa phương quỷ quái này!
Sau khi trở lại mật thất bế quan, Trần Khuynh Địch mới xem như là hơi an tâm.
Ở một cái thế giới lạnh lẽo như thế, quả nhiên là chỉ có căn mật thất nhỏ này mới có thể mang đến một chút ấm áp cho hắn.
"Chuyện kia...Đại nhân?" Ở cửa ra vào truyền đến thanh âm của Trương Hiền Trung, Trần Khuynh Địch lập tức giận dữ không có chỗ phát tiết: "Ngươi đi vào cho ta!"
"Vâng, vâng!" Trương Hiền Trung lập tức chạy vào, trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt: "Không biết đại nhân có gì phân phó? Chỉ cần là việc thuộc hạ có thể làm được, thì sẽ không chối từ!"
"Đừng nói những thứ vô dụng này, trước tiên ngươi nói cho ta nghe một chút đi, vì sao đám Tộc trưởng kia lại đưa mỹ nữ đến? !"
"A?" Trương Hiền Trung sững sờ, sau đó lập tức lộ ra biểu tình vô cùng tức giận: "Ta cũng không rõ ràng những tộc trưởng kia vì sao lại làm ra chuyện như thế này, thật sự là quá không chu đáo! Xin đại nhân ngài yên tâm, thuộc hạ vừa rồi đã phi thường nghiêm túc, hết sức chăm chú răn dạy bọn họ!"
"Ừm! Làm rất tốt!" Trần Khuynh Địch vỗ vỗ vào bả vai của Trương Hiền Trung, độ thiện cảm đối với hắn một lần nữa lại tăng lên không ít.
Mà đúng vào lúc này, thân thể của Trương Hiền Trung đột nhiên trầm xuống, xích lại gần một chút, đặc biệt nhỏ giọng nói ra: "Bất quá đại nhân, mấy vị Tộc trưởng đưa tới...ừm, mấy vị mỹ nữ được đưa tới kia, còn chưa rời đi đâu..."
"Cái gì? !" Trần Khuynh Địch lập tức trở mặt nói: "Nhanh! Đưa hết trở về cho ta! Ta cũng không phải đến Thành Thanh Đế để làm thứ này, nếu để cho sư đệ sư muội của ta thấy được, bọn họ chẳng phải là sẽ hiểu lầm ta? ! Trước đó xem như đã lừa dối trót lọt, nhưng cũng không đại biểu cho việc là không có lần sau!"
"Điểm ấy xin đại nhân cứ yên tâm!" Trương Hiền Trung vỗ bộ ngực, tuyệt đối trung thành nói: "Ta đã phân phó, ở trong Phủ Thành Chủ, chính là ở xung quanh căn mật thất này của ngài, ngoài định mức xây dựng thêm một chút gian phòng, vừa vặn có thể an bài cho những mỹ nữ này, lại bố trí trận pháp ở bên ngoài, thuộc hạ cam

đoan sẽ không có ai phát hiện ra..."
"Hửm? !" Thần sắc của Trần Khuynh Địch đọng lại, không thể ức chế một màn tà niệm ở trong lòng, giật giật.
Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng là nam nhân mà, trong lòng chắc chắn sẽ có một chút tà niệm trái ôm phải ấp như vậy, không bằng nói Trần Khuynh Địch thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, là đại danh nhân có vô số fan nữ, đến bây giờ còn không chưa làm qua hành vi vùi hoa dập liễu nào, đã là phi thường khó có được.
Nhưng vừa nghĩ tới bốn đạo ánh mắt vừa rồi ở phía sau lưng, Trần Khuynh Địch liền bỗng nhiên rùng mình một cái.
"Không, không được! Tuyệt đối không được!" Trần Khuynh Địch vô cùng kiên định lắc đầu: "Bản Trấn Cương từ trước đến nay quang minh chính đại..."
"Thuộc hạ biết rõ, nhưng chi phí cũng không quá lớn."
"Liêm khiết thanh bạch..."
"Ta hiểu được đại nhân, cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không bại lộ..."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Đại, đại nhân?" Trương Hiền Trung đột nhiên có một chút chột dạ, khá là ủy khuất nhìn Trần Khuynh Địch, không biết vì sao đối phương đột nhiên lại dùng một loại ánh mắt quỷ dị như vậy nhìn hắn.
"Hiền Trung a."
"Đại nhân?"
"Không nghĩ tới a, không nghĩ tới, cái tên mắt to mày rậm như ngươi thế mà cũng học được cách làm này a..."
"Làm sao vậy...đại nhân, đây chỉ là một chút xã giao rất cơ bản mà thôi, ở quan trường Đại Càn là một chuyện rất bình thường, bất quá đại nhân nếu như thật sự không cần, ta cũng có thể thay ngài từ chối..."
"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi!" Ngón tay của Trần Khuynh Địch run rẩy, trong lòng tiến hành một phen giãy dụa kịch liệt: "Ngươi xác định sẽ không bị người khác phát hiện ra?"
"Ta cam đoan!"
"Khụ khụ, vậy liền..." Ngay vào trước khi Trần Khuynh Địch không tự chủ được muốn gật đầu, trong lòng đột nhiên nhảy một cái, có một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm quét sạch toàn thân, cơ hồ theo bản năng, thay đổi ý nghĩ: "Thôi được rồi, bản Trấn Cương Sứ thế nhưng là thanh quan, hơn nữa lại có nhiều sư huynh đệ cùng với sư huynh muội như vậy, không thể được!"
"Ấy?"
"Sư huynh?"
Lời còn chưa dứt, ở cửa mật thất liền truyền đến một đạo thanh âm thanh thúy, rõ ràng là Trần Tiêm Tiêm.

Chương 91: quẫn cảnh

"Sao, sao thế? Trần sư muội?" Trần Khuynh Địch nặng nề phun ra một ngụm trọc khí, còn may là bản thân phản ứng nhanh, đáng chết, suýt chút nữa thì quên mất, cái mật thất này cũng không giống như mật thất ở Thuần Dương Cung, không có biện pháp phòng ngự gì, sẽ dễ dàng bị người khác nghe lén, nếu không phải hắn kịp thời thay đổi ý nghĩ, nói không chừng liền muốn xong con ong...
Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung đọa lạc ở Thành Thanh Đế, trầm mê trong sắc đẹp... nếu như Trần Tiêm Tiêm sử dụng chuyện này để làm chứng cớ, truyền tin cho Thuần Dương Cung mà nói, Trần Khuynh Địch dám cam đoan, ngày thứ hai vị nghĩa phụ tiện nghi của hắn sẽ lao ra từ Thuần Dương Cung, trực tiếp bắt hắn về giam lại.
Mà lấy cừu hận ở giữa Trần Tiêm Tiêm cùng với hắn... Loại chuyện này tuyệt đối sẽ phát sinh!
"May mà ta thông minh, phản ứng nhanh!" Sau khi hung ác trợn mắt nhìn Trương Hiền Trung ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch cũng nhanh chóng đi đến cửa mật thất, sau khi mở cửa lại ngoài ý muốn phát hiện ra, người tới không chỉ có một mình Trần Tiêm Tiêm... Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, thậm chí còn có Long Ngạo Thiên, toàn bộ đều tụ tập ở cửa ra vào...
"Đậu xanh rau má, những người này sẽ không nghe được toàn bộ cuộc đối thoại vừa rồi giữa mình và Trương Hiền Trung đó chứ?"
"Sư huynh, ta nghe vừa rồi huynh giống như là đang cùng với Trương thống lĩnh thảo luận về việc làm như thế nào để xử trí những cô gái mà các đại tộc Trấn Cương đưa tới kia...Không biết đã có kết luận chưa a?"
"Đại ca ca?"
"Trần sư huynh, mời quyết định thật tốt a."
"Trần Khuynh Địch, đừng để ta xem thường ngươi!"
Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt lần thứ hai lộ ra biểu lộ quang minh lẫm liệt: "Còn cần chư vị phải nói sao, ta quyết định trả về toàn bộ những cô gái kia, trước đó bản Trấn Cương đã giảng giải rất rõ ràng, ta xưa nay đều là người quang minh chính đại, liêm khiết thanh bạch, tuyệt đối sẽ không làm ra cái sự tình hèn mọn kia..."
"Ha ha." Trần Tiêm Tiêm cười cười, ngữ khí nhất chuyển: "Kỳ thật, mọi người chúng ta vừa rồi đều đã thương lượng qua, kỳ thật trước đó mấy vị Tộc trưởng kia nói cũng không có sai, cái Phủ Thành Chủ to lớn này không thể không có người, nếu không sẽ không thể hiện được khí phái của Phủ Thành Chủ."

"Ừm?" Trần Khuynh Địch sững sờ.
"Cho nên chúng ta cảm thấy, liền lưu lại những cô gái kia, xem như nữ bộc của Phủ Thành Chủ, cũng không phải là không thể được."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Dưới gầm trời này còn có chuyện tốt đĩa bánh rớt xuống trước mặt?
"Bất quá..."
Câu nói tiếp theo của Trần Tiêm Tiêm, lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch vừa mới có một chút tung bay bình tĩnh trở lại, hắn ngưng trọng nhìn vào Trần Tiêm Tiêm, không biết tên gia hỏa có thâm cừu đại hận cùng với bản thân này, rốt cuộc có yêu cầu gì. Nếu như là quá miễn cưỡng mà nói, bản thân tuyệt đối sẽ không đáp ứng!
"Cũng phải cho chúng ta vào ở!"
"Không sai!"
"Ta cảm thấy biện pháp của Trần sư muội rất tốt."
"Vừa vặn, ta còn muốn lại quyết đấu thêm một lần cùng với ngươi, lần này ta sẽ không lại dễ dàng thua như vậy!"
Ngươi tham gia náo nhiệt cái gì a Long Ngạo Thiên!
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, lại xác nhận thêm một lần: "Thực sự? Các ngươi đều muốn ở lại đây?"
"Đương nhiên, nếu như chúng ta cũng ở lại nơi này, vậy thì có thể để cho những cô gái kia lưu lại làm nữ bộc tại Phủ Thành Chủ, huống hồ ta cũng cảm thấy, cái Phủ Thành Chủ này cần có một nữ chủ nhân..."
"Bá bá bá!"
Trong phút chốc, ba nữ Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân nhìn thoáng qua lẫn nhau, chỗ mà ánh mắt đến, phảng phất như có ánh lửa chợt hiện, sát khí bắn ra bốn phía.
"Lạc, Lạc Tướng quân, cô cũng cảm thấy không có vấn đề sao?" Trần Khuynh Địch nhìn về phía Lạc Tương Tư.
"Đây là chuyện nhà của Trấn Cương Sứ đại nhân, thuộc hạ sẽ không tham dự." Lạc Tương Tư cúi đầu, không để cho Trần Khuynh Địch nhìn thấy nét mặt của nàng, nàng sở dĩ đồng ý phần đề nghị nhìn như hoang đường này, tự nhiên cũng là có tính toán của chính nàng.
"Ách..." Nhìn biểu lộ kiên định của đám người, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu.
"Tốt a, vậy thì sẽ làm theo yêu cầu của các ngươi..."
Sau khi đưa tiễn chúng nữ, cuối cùng Trần Khuynh Địch cũng đã có thể tỉnh táo ngồi ở trong mật thất, bắt đầu suy nghĩ về tất cả những chuyện đã phát sinh.
"Nói đến, vì sao lại đưa ra loại yêu cầu này a?"
Cho phép mười hai vị nữ bộc tiến vào Phủ Thành Chủ, đồng thời các nàng cũng phải dọn vào cùng một chỗ, chuyện này có gì ghê gớm?
Nghe vào căn bản chính là đề nghị không quan trọng a.
Nhưng mà! Chuyện này tuyệt đối không thể nào là không có ý nghĩa!

"Muốn hỏi tại sao mà nói, đây chính là đề nghị do Trần Tiêm Tiêm nói ra a, tuyệt đối không thể chủ quan..."
Trần Khuynh Địch thế nhưng sẽ không quên, bản thân vị biểu muội này có thâm cừu đại hận cùng với bản thân a, chính là nhân vật đáng sợ vô cùng có khả năng lấy tính mạng của hắn trong tương lai, cho nên nhất cử nhất động của nàng, nhất định là đều có mục đích, hơn nữa tuyệt đối là gây bất lợi cho chính hắn! Giống như là lúc trước nàng đi theo hắn đến Thành Thanh Đế vậy.
Nàng đến Thành Thanh Đế, nhất định cũng là vì bắt lấy nhược điểm của hắn!
Thật giống như hôm nay vậy, nếu như nàng đem tin tức Đạo Tử Thuần Dương trầm mê sắc đẹp tự cam đọa lạc cùng với chứng cứ truyền về Thuần Dương Cung mà nói, hắn coi như sẽ xong đời, còn may là hắn phản ứng nhanh, không có dễ dàng mắc lừa như vậy...
"A! Ta đã hiểu được! Nàng nhất định là muốn tiến thêm một bước để thu thập nhược điểm, giám sát bản thân mình, lúc này mới tiến vào Phủ Thành Chủ a!"
"Không sai! Nhất định là như vậy!"
Trần Khuynh Địch cảm thấy run rẩy vì sự đa mưu túc trí của Trần Tiêm Tiêm, kế hoạch một vòng nối tiếp một vòng, sau khi phát hiện ra không có biện pháp dùng cái cớ trầm mê sắc đẹp để ảnh hưởng đến hắn, liền tá lực đả lực, dùng cái này xem như vốn liếng, tiến một bước đánh vào bên cạnh hắn, hơn nữa còn xảo diệu mượn nhờ lực lượng của những người khác, khiến cho hắn không có cách nào phản bác!
"Đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ..."
"Không được! Ta nhất định không thể để cho âm mưu của nàng thành công! Nhất định phải nghĩ biện pháp ứng đối!"
Trần Khuynh Địch nhíu mày tự hỏi, thủ pháp của Trần Tiêm Tiêm phi thường quang minh chính đại, có thể nói là dương mưu lợi hại nhất, hơn nữa còn để cho Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Long Ngạo Thiên đều ủng hộ nàng, nói như vậy, nếu hắn muốn lật bàn, thoát khỏi quẫn cảnh bị loại người này theo dõi, cũng chỉ có mượn nhờ lực lượng của phe thứ ba...
Ở bên trong tất cả mọi người ở đây, có năng lực như thế...
"Không sai, hắn là chỉ có vị kia... Ta nhớ được, gọi là Lạc Tương Tư đúng không... Đúng! Chính là nàng!"
Chỉ có nàng là không có bất cứ quan hệ nào với Thuần Dương Cung, hơn nữa còn là một thành viên của đại quân Trấn Cương, mà hắn xem như là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, hoàn toàn có thể mệnh lệnh nàng, để cho nàng trợ giúp bản thân, mặc dù nàng và Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân nhìn qua đều có quan hệ không tệ, nhưng chỉ cần hắn hứa trả công lớn, tin tưởng là sẽ có thể lay động được nàng...

Chương 92: kế hoạch hoàn mỹ

"Chỉ cần thao tác của mình thoả đáng, không làm cho đối phương có ác cảm, kéo cao độ thiện cảm mà nói...Đây là một người có thể tin được a!" Trần Khuynh Địch cẩn thận ngẫm nghĩ một phen, phát hiện ra đây tuyệt đối là một con cờ tốt có thể thay đổi càn khôn: "Không sai! Chỉ cần mượn tay của Lạc Tương Tư, liền có thể nghĩ ra biện pháp đột phá loại giám sát này!"
Vào giờ khắc này, cái tên Lạc Tương Tư này mới xem như chân chính lọt vào mắt của Trần Khuynh Địch.
Trước đó mặc dù Trần Khuynh Địch cũng nhận biết Lạc Tương Tư, nhưng chỉ giới hạn tại loại trình độ người này tựa như là một thành viên của đại quân Trấn Cương, nhưng mà bây giờ thì khác, Trần Khuynh Địch đã ghi nhớ thật kỹ cái tên này, hơn nữa còn định ra mục tiêu: Hắn muốn tạo mối quan hệ cùng với người này!
"Quyết định như vậy!"
Mà cùng lúc đó, Lạc Tương Tư vừa mới rời khỏi Phủ Thành Chủ, thì đột nhiên cảm thấy rùng mình.
"Hửm! Đã xảy ra chuyện gì... Ai đang nguyền rủa ta... Hừ! Nhất định là tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia!" Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu suy nghĩ về ý muốn nhất thời của bản thân trước đây không lâu, cuối cùng cũng đề ra chiến lược.
Không sai, nàng ủng hộ đề nghị của Trần Tiêm Tiêm, đơn giản là vì một điểm: Nàng muốn để cho Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm nhận rõ chân diện mục của Trần Khuynh Địch!
Tục ngữ có nói, lâu ngày mới rõ lòng người, Lạc Tương Tư tin tưởng nếu như ở trong Phủ Thành Chủ có nhiều hơn mười hai cô gái mỹ mạo tuyệt luân, khí chất khác nhau mà nói, nhất định sẽ không có nam nhân nào nhịn được! Chỉ cần nàng ở trong Phủ Thành Chủ, nghĩ biện pháp lợi dụng chức quyền thao tác một chút, để cho Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân ngoài ý muốn nhìn thấy một màn hèn mọn của Trần Khuynh Địch cùng với nữ bộc...
Như vậy liền có thể làm cho hai vị thiếu nữ sa ngã tiêu tan tình cảm đối với tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia, sau đó thoát ly khỏi bể khổ!
Đây thật là một cái kế hoạch hoàn mỹ!
"Bất quá, Trần Khuynh Địch sẽ dễ mắc lừa như vậy hay sao..." Lạc Tương Tư sờ lên cằm, bắt đầu suy nghĩ về lỗ thủng kế hoạch của bản thân, dù sao thì đối thủ cũng là Trần Khuynh Địch a, âm hiểm độc ác, xảo quyệt thiên biến, có thể nói là đối thủ đáng sợ nhất mà nàng từng thấy, hắn đáp ứng đơn giản như vậy, nói không chừng đã nhìn thấu kế hoạch của nàng...

"Không, xem thấu thì cũng không đến nỗi, nhưng hắn hẳn là... Chờ đã, không thể nào..." Thần sắc của Lạc Tương Tư biến đổi, nghĩ tới một cái khả năng khác: "Hắn sẽ không xem thấu mục đích cuối cùng nhất của ta rồi đó chứ!"
Không sai, mặc dù cứu vớt Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân cũng là một trong những mục đích của Lạc Tương Tư, nhưng kỳ thật nàng còn ẩn tàng một mục đích càng sâu hơn, đó chính là đại trận ở bên trong Phủ Thành Chủ.
Phải biết rằng, Phủ Thành Chủ xem như là đầu mối hạch tâm then chốt của Thành Thanh Đế, đại trận ở bên trong có thể hoàn toàn thao túng toàn bộ Thành Thanh Đế, có thể nói là nguyên nhân căn bản Thành Thanh Đế qua nhiều năm như vậy vẫn có thể vững như bàn thạch ở Nam Cương Đạo, chính là do đại trận ở bên trong Phủ Thành Chủ.
Mà ở kiếp trước, Lạc Tương Tư biết rõ là Trần Khuynh Địch đã hiến tế đại trận trong Phủ Thành Chủ, mới có thể chạy thoát ở dưới sự vây công của Man tộc, cũng từ bỏ Thành Thanh Đế, khiến cho Thành Thanh Đế rơi vào tay giặc...cho nên một kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này phát sinh một lần nữa!
Man tộc xâm lấn, mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng chiến lực của Trần Khuynh Địch là rất quan trọng, nhất là sau khi tận mắt nhìn thấy hắn và vị Tôn Giả Man tộc kia chiến đấu, Lạc Tương Tư liền càng kiên định hơn, nàng tuyệt đối sẽ không thể để cho Trần Khuynh Địch chạy trốn một lần nữa, nếu không thì bi kịch ở kiếp trước, nhất định sẽ tái diễn lần thứ hai!
Lần này tiến vào Phủ Thành Chủ, nàng cũng là ấp ủ phần tâm tư này, muốn tìm kiếm biện pháp phá hư một bộ phận công năng của đại trận Phủ Thành Chủ, cũng chính là công năng "Truyền tống", cứ như vậy Trần Khuynh Địch cũng sẽ không có biện pháp chạy trốn, đây cũng là mục đích chân chân chính chính mà nàng ẩn giấu.
Nhưng mà, phần mục đích này... Chẳng lẽ Trần Khuynh Địch đã xem thấu? !
Không đúng, coi như là Trần Khuynh Địch, cũng không có khả năng nhìn ra chân tướng từ trong dấu vết.
"Hắn hẳn còn chưa biết là mình đang mưu đồ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Trần Khuynh Địch đáp ứng tùy tiện như vậy, khó tránh không phải là đang dụ rắn khỏi hang, muốn nhìn một chút người nào mới thật sự là Kẻ đứng sau màn... Không sai! Nhất định là dạng này! Cho nên mình nhất định không thể bị phát hiện, phải điệu thấp mới được."
Trọng yếu nhất, chính là không nhấc lên bất kỳ quan hệ gì cùng với Trần Khuynh Địch!
"Không sai, chỉ có để cho Trần Khuynh Địch xem nhẹ mình, mình mới có cơ hội để lợi dụng được..." Sau khi cẩn thận suy tư một chút, Lạc

Tương Tư liền làm ra quyết định: Nàng tuyệt đối không nên có bất kỳ quan hệ gì cùng với tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia!
Ở bên trong và bên ngoài Phủ Thành Chủ, có hai người tự cho là đã phỏng đoán ra ý đồ chân chính của "Kẻ đứng sau màn", tự mình làm ra quyết định, hơn nữa còn hành động cấp tốc...

Sáng sớm, vốn nên là thời điểm vừa thanh tỉnh từ trong đêm tối, ánh bình minh vừa ló rạng, Thành Thanh Đế lại có vẻ vô cùng khắc nghiệt.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế, bởi vì vào buổi tối hôm trước cho đến giờ binh lính tuần tra đã liên tục thay hết nhóm này tới nhóm khác, giúp Thành Thanh Đế luôn duy trì ở một cái trạng thái tùy thời có thể động viên tác chiến.
Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, trạng thái chuẩn bị chiến đấu giống như vậy sẽ còn một mực được duy trì, dù sao thì lúc nào Man tộc cũng có thể phát động xâm lấn, chỉ có bảo trì cảnh giác thời thời khắc khắc, mới có năng lực đối mặt với bất luận một chuyện ngoài ý muốn nào, mỗi một người cũng đều đang dành thời gian để tăng thực lực của mình lên.
Lạc Tương Tư tự nhiên cũng là như thế.
"Phù..." Mở hai mắt ra, sau khi kết thúc buổi tu luyện sáng sớm, gian phòng trống trải khiến cho nàng có một chút tịch mịch, bất quá cũng làm cho nàng có một chút an tâm, bởi vì người thân duy nhất của nàng, ông nội đã được nàng đưa đến hậu phương, lần Man tộc xâm lấn này, trận chiến tại Thành Thanh Đế, chính là cơ hội tốt để nàng quật khởi.
"Coi như không có cách nào đối phó với Trần Khuynh Địch, vậy ít nhất cũng phải có năng lực đào mệnh từ dưới tay của hắn..."
Lạc Tương Tư đề ra yêu cầu cho bản thân, chính là mau chóng đột phá Tiên Thiên, sau đó học được Đệ Nhị Nghịch ở bên trong Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Bàn Sơn Cản Nhạc, cứ như vậy thực lực của nàng cũng sẽ có thể được nâng cao một bước, huống hồ hiện tại nàng còn chưa bại lộ thiên phú, cho nên còn có không gian để phát triển.
"Điệu thấp, nhất định phải điệu thấp, tuyệt đối không thể để cho Trần Khuynh Địch chú ý tới mình..."
"Đại nhân?" Ở ngoài cửa, thanh âm của một binh lính đại quân Trấn Cương truyền đến.

Chương 93: Còn cần phải trang điểm sao?

"Ừm? Đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Tương Tư hơi nghi hoặc một chút, vừa mới sáng sớm hẳn là không có quân vụ gì a.
"Đại nhân, Trấn Cương Sứ đại nhân truyền lệnh, bảo ngài đi gặp đại nhân một chuyến..." Không biết vì sao, binh lính phụ trách thông báo lại lộ ra ngữ khí hết sức cổ quái.
"Hả? !" Toàn thân của Lạc Tương Tư chấn động, Trần Khuynh Địch thế mà truyền lệnh bảo nàng đến gặp hắn? !
Chẳng lẽ, hắn đã đem lực chú ý phóng tới trên người của nàng, thậm chí đã bắt đầu hoài nghi nàng!
Cũng đúng, dù sao thì lúc này người ở bên trong Phủ Thành Chủ, chỉ có nàng không phải là người Thuần Dương Cung, lấy trí tuệ của Trần Khuynh Địch, sinh ra hoài nghi đối với nàng cũng là hợp tình hợp lý...
Lạc Tương Tư nhất thời liền ý thức được, đây chính là một lần nguy cơ lớn nhất từ khi nàng trùng sinh đến nay!
Nhưng cùng lúc, đây cũng là một lần kỳ ngộ!
Nếu như có thể đánh tan hoài nghi của Trần Khuynh Địch, vậy thì nàng sẽ thắng lợi, tranh thủ được thời gian cho bản thân trưởng thành, thậm chí còn có thể tìm kiếm được thêm càng nhiều cơ duyên, nhưng nếu như không làm được...
"Không! Không có khả năng không làm được!" Lạc Tương Tư hung hăng vỗ vỗ vào mặt mình, sau đó nói ra phía bên ngoài: "Ta đã biết, đợi ta trang điểm một chút, sẽ lập tức đi qua."
"Hả? ! Còn cần phải trang điểm sao?" Binh lính phụ trách thông báo phát ra câu hỏi mang theo sự nghi ngờ.
"Đáng chết, xem ra tên binh lính này là tâm phúc của Trần Khuynh Địch a, thậm chí ngay cả kéo dài thời gian cũng không để cho ta kéo dài."
"Hừm.., được rồi, vậy ta sẽ lập tức đi." Trần Khuynh Địch chỉnh sửa quần áo lại một chút, sau đó liền đi lên phía trước, đẩy cửa phòng sải bước đi ra bên ngoài.
"Tướng quân... Ngài và Trấn Cương Sứ đại nhân, là có quan hệ như thế nào a?"
"..."
Lạc Tương Tư liếc nhìn tên tiểu binh ở đối diện, nghĩ thầm: "Đối phương đây là đang thăm dò ta thay cho Trần Khuynh Địch sao? Ừm, vậy phải nghiêm túc trả lời cái vấn đề này!"
"Cũng không phải là quan hệ gì rất thân mật, chỉ là Trấn Cương Sứ đại nhân dù sao cũng là Trấn Cương Sứ đại nhân, chỉ cần là mệnh lệnh của hắn, ta đều sẽ không cự tuyệt, tin tưởng là ba vị Thống lĩnh đại nhân cũng sẽ như vậy đi."

Thế nào! Câu trả lời này rất hoàn mỹ đúng không?
Câu trả lời này biểu lộ bản thân cũng không có ý tứ leo lên quyền quý, cũng biểu lộ trung tâm, có thể xưng là câu trả lời hoàn mỹ nhất!
"Chỉ cần là mệnh lệnh của hắn, đều sẽ không cự tuyệt... ?!"
"Hmm? Vì sao sắc mặt của tên tiểu binh này lại trắng bệch như vậy, lộ ra biểu lộ bi thương khi nữ thần thầm mến nhiều năm sắp lập gia đình a?" Lạc Tương Tư nghi hoặc.
...
Trong Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch hài lòng mà nhìn thư phòng của mình.
"Ừm, cũng không tệ lắm."
Không uổng công khi hắn tốn nửa canh giờ để quét dọn một phen, dù sao thì tiếp theo hắn sẽ gặp một người cần phải tạo mối quan hệ, hơn nữa đối phương còn là một cô gái.
Đối với năng lực giao tiếp của mình, Trần Khuynh Địch là hoàn toàn không có tự tin, dù sao thì giáo huấn trước đó vẫn còn rõ mồn một, có quan hệ như nước với lửa cùng với Trần Tiêm Tiêm, quan hệ cùng với Dương Xuân cũng là không nóng không lạnh, chỉ có Doanh Phượng Tiên, hắn ít nhiều cũng khá thân cùng với nàng, nhưng vẫn không thể làm rõ ràng được ý nghĩ của nàng.
Thậm chí là ngay cả Long Ngạo Thiên, Trần Khuynh Địch cũng đều không có biện pháp lý giải lý do mà đối phương nhất định phải đánh bại hắn.
Cho nên đối với lần gặp mặt này, Trần Khuynh Địch đúng là vô cùng coi trọng.
"Lần này nhất định phải tạo mối quan hệ cùng với nàng! Đây chính là chuyện lớn có liên quan với tương lai và tính mệnh của mình!"
"Bất quá chỉ là nịnh nọt đơn thuần cũng không được, đối phương ở trên danh nghĩa thế nhưng là thuộc hạ của mình, cho nên phải ở dưới tình huống nắm chắc tốt phân tấc, làm cho đối phương cảm thấy mình là một cấp trên ưu tú, chỉ cần đi theo bản thân thì sẽ có thịt ăn, chỉ cần có xu thế liên quan tới lợi ích, quan hệ liền có thể cấp tốc ấm lên..."
Trần Khuynh Địch vừa lật quyển sách [phương pháp xã giao cùng với cấp dưới] ở trong tay, vừa suy nghĩ.
"Đại nhân, Lạc Tướng quân đã đến!"
"Hả!" Trần Khuynh Địch sững sờ, vội vàng đem quyển sách trong tay nhét vào bên trong giá sách, sau đó ho khan một tiếng, nói khẽ: "Vào đi."
"Vâng, đại nhân!"
Cửa chính thư phòng mở ra, Lạc Tương Tư dùng tư thế hiên ngang sải bước đi vào, tầm mắt của hai người đan vào với nhau tại thời khắc này.
Trong cái chớp nhoáng này, da thịt ở dưới quần áo của Lạc Tương

Tư liền căng cứng lên trong nháy mắt.
"Áp lực thật là mạnh!" Ở bên trong cảm ứng của Lạc Tương Tư, thiếu niên trước mắt nhìn qua bất quá chỉ có mười bảy, mười tám tuổi, lúc này lại như giống như là một cái lò đốt thật to, cháy hừng hực đồng thời cũng đang không ngừng phóng thích nhiệt lực kinh khủng ra phía ngoài, cái áp lực nặng nề kia mặc dù vô hình, nhưng lại khiến cho người ta không tự chủ được mà khom người xuống.
"Thuộc hạ xin chào đại nhân."
"Không cần đa lễ."
Lạc Tương Tư cùng với Trần Khuynh Địch lần thứ hai liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng vẫn là do Lạc Tương Tư mở miệng trước tiên: "Đại nhân, không biết ngài tìm thuộc hạ là có chuyện gì?"
Tới rồi! !! !
Trong lòng của Trần Khuynh Địch hết sức ngưng trọng, quả nhiên là cái vấn đề này! Trên thực tế là làm gì có chuyện gì, hắn chỉ là muốn giữ gìn mối quan hệ với nàng mà thôi... Nhưng ở đây tuyệt đối không thể nói như vậy! Nhất định phải nói ra một cái lý do gì đó mới được, nếu không nhất định sẽ bị người khác coi như là một tên biến thái quấy rối thuộc hạ.
"Ừm, là có liên quan đến sự tình Man tộc xâm lấn."
"Hả?" Trong lòng của Lạc Tương Tư run lên: "Quả nhiên là cảm thấy có người đang có tâm làm loạn đối với đại trận Phủ Thành Chủ sao, đây chính là một loại thăm dò a, mình nhất định phải cẩn thận!"
"Cô nên biết, ít ngày nữa Man Tộc sẽ tiến hành xâm lấn, hơn nữa căn cứ theo tình báo của ta, phương hướng chủ công của bọn hắn chính là Thành Thanh Đế, cho nên chúng ta sẽ phải tiếp nhận áp lực rất lớn."
"Vâng!" Thần sắc của Lạc Tương Tư đọng lại: "Quả nhiên là tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch này có ý định chạy trốn, nhưng do hắn lo lắng có người phá hư trận pháp, cho nên mới đặc biệt gọi ta đến để dò xét...! Như vậy hiện tại phải trả lời hắn như thế nào?"
"Ta tin tưởng đại nhân." Lạc Tương Tư gằn từng chữ nói ra, một câu ngắn ngủi này, chính là đang ám chỉ bản thân của nàng tin tưởng hắn, cứ như vậy tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch này cũng sẽ cảm thấy nàng sẽ không lo lắng về việc hắn chạy trốn, từ đó sẽ bỏ đi hoài nghi của hắn đối với nàng.
Thực sự là một câu trả lời hoàn mỹ!
Mà ở đối diện, Trần Khuynh Địch thì là...
"Đây coi như là tín nhiệm đối với ta a? Không ngờ được ta ở trong lòng của nàng thế mà cũng có một chút thiện cảm a!"
"Quá tuyệt vời! Xem ra lần này rất dễ dàng liền có thể tạo mối quan hệ!"

Chương 94: Khảo nghiệm

"Cô không cần phải lo lắng." Trần Khuynh Địch lộ ra một nụ cười tự tin, bình tĩnh nói ra: "Bản Trấn Cương Sứ đã chuẩn bị kỹ càng, Man tộc xâm lấn lần này mặc có dù khí thế hung hăng, nhưng đối với bản Trấn Cương Sứ mà nói, cũng chỉ đến như thế mà thôi."
Đây đương nhiên là khoác lác, bất quá thân làm cấp trên, phải nói như vậy mới khiến cho cấp dưới có cảm giác an toàn, đây là phương pháp viết trên sách, Trần Khuynh Địch cũng cảm thấy làm như vậy mới có thể đề cao độ thiện cảm của cấp dưới, mà Lạc Tương Tư sau khi nghe được lời nói của hắn, cũng là có chút dừng lại, trên mặt lộ ra mấy phần suy tư.
"Chuẩn bị kỹ càng? Hắn không phải là nghĩ đến việc chạy trốn...!" Thần sắc bên ngoài của Lạc Tương Tư không thay đổi, nhưng trong lòng lại rất là dao động.
Trần Khuynh Địch có thể chuẩn bị được cái gì, Lạc Tương Tư thân làm người trùng sinh làm sao lại không biết, đơn giản chính là từ bỏ thuộc hạ ở Thành Thanh Đế để chạy trốn mà thôi, nhưng cái tin tức này ở kiếp trước hắn vẫn một mực đều không có để lộ ra ngoài, bây giờ làm sao lại ám chỉ ra như vậy…?
"Nụ cười thần bí khó lường ở trên mặt của hắn này, nhất định là đang ám chỉ mình! Hắn lại muốn để cho mình chạy trốn? Không, điều đó là không có khả năng...mình hiểu rồi!"
"Đây vẫn như cũ là đang thăm dò mình!"
"Nhất định là như vậy, dùng loại phương thức tiết lộ tin tức này để ám chỉ mình, nhìn xem mình đến tột cùng là hạng người gì, chỉ là cái tin tức này không có khả năng tiết lộ vào lần gặp đầu tiên, trừ phi... Hắn căn bản là không có dự định để cho mình còn sống rời đi!"
Trong lòng của Lạc Tương Tư lập tức run lên.
"Không sai, suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có cái khả năng này, Trần Khuynh Địch dùng tin tức kế hoạch chạy trốn để thăm dò mình, nếu như mình tán thành, vậy thì sẽ triệt để bị hắn giám thị, từ đó rơi vào bên trong sự chú ý của hắn, nhưng nếu như mình phản đối, vì giữ bí mật... Chỉ sợ hắn sẽ trực tiếp giết người diệt khẩu!"
"Đây quả thực là một câu nói mất mạng! Không ngờ được sự âm hiểm độc ác của Trần Khuynh Địch vẫn còn vượt qua sự tưởng tượng của mình!"
Lạc Tương Tư cúi đầu, âm thầm cắn răng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, đã không còn đường có thể đi, đành phải nói: "Thuộc hạ đồng ý với kế hoạch của đại nhân."
Cho dù là làm trái đạo nghĩa của nàng, cũng chỉ có thể ứng phó tùy tiện trước, sau đó lại từ từ mưu tính!

Mà đổi thành ở đối diện, Trần Khuynh Địch thì nhức hết cả não.
Kế hoạch?
Cái gì là kế hoạch a? Ta vừa mới nói ra cái gì sao?
Kế hoạch của Trần Khuynh Địch chỉ là muốn kiến tạo một cái hình tượng cấp trên ưu tú, trên thực tế kế hoạch cuối cùng của hắn kỳ thật chỉ có ba bước: Chuẩn bị phòng ngự Man tộc, phòng ngự Man tộc thành công, mở tiệc ăn mừng. Còn các kế hoạch khác thì đã vượt qua IQ có hạn của một người xuyên việt như hắn.
"Ừm! Không nghĩ tới cô thế mà có thể xem thấu kế hoạch của ta, không tệ!" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, mặc dù không biết "Kế hoạch" đến tột cùng là cái gì, Nhưng nếu Lạc Tương Tư có ý tưởng, đến lúc đó cứ giao nhiệm vụ thủ thành cho nàng là tốt rồi, còn hắn chỉ cần phụ trách cường giả của địch nhân là được rồi.
Nghĩ tới đây, trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên hơi động.
"Đúng rồi, Lạc Tướng quân, không biết là cô có có hứng thú gia nhập vào Thuần Dương hay không Cung?"
Đây là ý muốn nhất thời của Trần Khuynh Địch, theo hắn thấy, Thuần Dương Cung thân làm một trong mười đại thánh địa võ đạo, đối với bất luận kẻ nào mà nói cũng đều là tràn ngập lực hấp dẫn, phi thường thích hợp với một loại lợi dụ, hơn nữa còn có thể làm cho nàng đánh sâu vào nội bộ địch nhân, mặt ngoài giữ gìn mối quan hệ cùng với Trần Tiêm Tiêm, trên thực tế thì chính là cung cấp tình báo cho hắn...
Đây là một chủ ý hoàn mỹ hạng gì a!
Cha ơi! Con trai của cha quả thực là một thiên tài!
Mà đổi thành một bên, toàn thân của Lạc Tương Tư lại là chấn động, trên khuôn mặt cúi xuống lộ ra vẻ khổ sở.
Không hổ là Trần Khuynh Địch a!
Thế mà đã sớm nghĩ đến chỉ là Thành Thanh Đế sẽ không trói buộc được nàng, còn định kéo nàng vào Thuần Dương Cung, dùng uy danh của thánh địa võ đạo để áp chế nàng, chỉ cần nàng phản bội, thì là tương đương với phản bội Thuần Dương Cung, đến lúc đó trên trời dưới đất, chỉ sợ cũng đều không có đất cho nàng dung thân...
Quá âm hiểm! Cái tên cẩu tặc này!
Nhưng vào lúc này, nếu như cự tuyệt, không thể nghi ngờ sẽ khiến cho tín nhiệm mà nàng thật vất vả mới tranh thủ được sụp đổ, cho nên chỉ có thể đáp ứng!
"Thuộc, thuộc hạ thật sự có thể gia nhập vào Thuần Dương Cung sao?" Lạc Tương Tư ngẩng đầu, làm ra một bộ thần sắc kích động: "Nếu, nếu như quả thật có thể trở thành đệ tử Thuần Dương Cung, thuộc hạ đúng là hết sức vinh hạnh!"
"Ha ha ha, tốt!" Trần Khuynh Địch thỏa mãn cười to.
Mà ở trong mắt của Lạc Tương Tư, đây chính là một nụ cười đắc ý tràn đầy phách lối cùng với cuồng vọng.

Hỗn trướng!
Lạc Tương Tư cắn răng, nếu cứ một mực tiếp tục như vậy là không thể được, chỉ có thể triệt để rơi vào bên trong ma trảo của Trần Khuynh Địch, nàng nhất định phải phản kích mới được!
Ý niệm ở trong lòng nhất chuyển, Lạc Tương Tư liền mở miệng nói: "Đại nhân, thuộc hạ vừa mới chiếm được một phần trận đồ, có thể tăng lên uy lực của đại trận Phủ Thành Chủ, không biết có thể trợ giúp thêm cho kế hoạch của đại nhân hay không?"
Trong nháy mắt nói ra câu nói này, trái tim của Lạc Tương Tư liền vọt lên tới cổ họng.
Không thể nghi ngờ, câu nói này cơ hồ là đã giẫm lên ranh giới hành tẩu cuối cùng của Trần Khuynh Địch a, dù sao thì vào giờ khắc này, đại trận Phủ Thành Chủ nhất định chính là vị trí mệnh căn của hắn, nhưng Lạc Tương Tư tin tưởng chỉ cần nàng phát huy ra tài ăn nói, phối hợp với trận đồ mà bản thân cung cấp, là có thể lấy được tín nhiệm của hắn...
Dù sao thì phần trận đồ kia, trên thực tế chính là ở kiếp trước sau khi Trần Khuynh Địch chạy trốn, được Trận Pháp Đại Sư của Thành Thanh Đế suy diễn ra, quả thật là có thể tăng trưởng uy lực của đại trận, nhưng chỉ cần nàng có thể có được quyền lợi thao túng đại trận, thì nàng có lòng tin là có thể cải biến đại trận trong bóng tối, khiến cho đại trận không gian tự nhiên mất đi hiệu lực!
Trong lúc nhất thời, Lạc Tương Tư cảm thấy toàn bộ thư phòng đều rơi vào trong sự yên tĩnh...
"Tốt."
"Hả, trả lời thật nhanh! Trong lòng của Lạc Tương Tư kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng Trần Khuynh Địch nhiều ít gì cũng sẽ suy nghĩ một phen đây."
Chỉ thấy Trần Khuynh Địch tùy ý khoát tay áo nói: "Trận pháp liền giao cho cô, nếu như cô có tự tin mà nói, cái nhiệm vụ thủ thành này bản Trấn Cương Sứ cũng có thể giao toàn bộ cho cô, nhưng cô phải làm ra thành tích tương ứng, hơn nữa để cho ba vị thống lĩnh đại quân Trấn Cương phối hợp với cô, bản Trấn Cương Sứ chỉ cung cấp cho cô cơ hội."
"!" Lạc Tương Tư hiểu được, đây là đang khảo nghiệm nàng!

Chương 95: Đại Đô Hộ Nam Cương

Nhìn qua giống như là đang uỷ quyền, nhưng trên thực tế Trần Khuynh Địch nhất định là ở bên ngoài chặt bên trong lỏng, ba vị thống lĩnh đại quân Trấn Cương nhất định sẽ được hắn bày mưu đặt kế giám thị nàng, mấy vị Thống lĩnh đại nhân không biết chân tướng, tự nhiên sẽ không cự tuyệt mệnh lệnh của hắn, cho nên cái này nhất định là hắn đang nghiệm chứng nàng phải chăng có thực tâm đầu nhập vào!
Quả nhiên, Trần Khuynh Địch có tâm tư kín đáo như vậy, thực sự là khó đối phó.
"Bất quá...ngươi đã tính sai! Ta hoàn toàn có thể động tay chân ở dưới mí mắt của ba vị thống lĩnh mà không bị bọn họ phát hiện ra!
"Xin đại nhân cứ yên tâm, thuộc hạ tất nhiên sẽ không cô phụ kỳ vọng của đại nhân!"
"Tốt!" Trần Khuynh Địch phi thường hài lòng gật đầu một cái, không nghĩ tới lần gặp mặt này còn có một niềm vui mừng ngoài ý muốn, nếu như Lạc Tương Tư thực có năng lực mà nói, bản thân liền có thể làm một ông chủ vung tiền, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn uỷ quyền toàn phương diện cho nàng, có thể buông lỏng một chút thật sự là quá tốt!
"Vậy liền giao cho cô, Lạc Tướng quân... Không, hiện tại phải gọi là Lạc sư muội đúng không?"
"Ừm, xin chào sư huynh."
"Ha ha ha! Tốt!"
Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư liếc nhau, riêng phần mình phát ra tiếng cười vui sướng.

Chín thành Nam Cương, xem như là chín toà hùng thành do Đại Càn chuyên môn tạo dựng lên ở Nam Cương Đạo để ngăn cản Man tộc, ở bên trên quy mô liền muốn viễn siêu thành trì trong nước, cái quy mô này không chỉ là nhân khẩu, còn bao gồm độ cao độ dày của tường thành, cường độ quân coi giữ trong thành, cùng với cực hạn dung nạp của thành trì.
Đặc điểm này, ở các biên quan mà Đại Càn chiếm được đều được thể hiện nguyên vẹn, không chỉ là ở Nam Cương.
Bao quát cả quân cảng hải quân Đông Hải, Bất Phá Thiên Quan Bắc Nhung, Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực, ở bên trên quy mô đều viễn siêu toàn bộ rất nhiều châu quận trong nước, đây cũng là ưu đãi của Đại Càn đối với các quân lính trấn thủ và gìn giữ đất đai ở biên cương, cũng chính vì như thế, so với chín đại Võ Hầu trấn thủ quốc nội, quyền lợi và địa vị của bốn vị Đại Đô Hộ trấn thủ biên cương đều

muốn cao hơn một bậc.
Mà ở Nam Cương, Đại Đô Hộ Nam Cương giống như là vua một cõi vậy, có quyền thống trị tuyệt đối.
Tại Phủ Đô Hộ Nam Cương, cũng được thiết lập tại Thiên thành –toà thành đứng đầu trong chín thành.
Xem như là cơ quan nắm quyền lực tối cao ở Nam Cương, bản thân của Phủ Đô Hộ Nam Cương cũng không hoa lệ, không có bất kỳ trang trí gì, bề ngoài hoàn toàn chính là một tòa kiến trúc cao hơn mười trượng, toàn thân được tạo thành từ các loại chất liệu như đồng, thép tinh, Thiên Ngoại Vẫn Thiết, Huyền Thiết ở dưới biển sâu, mặc dù không xa hoa, nhưng lại tự có một loại uy nghiêm.
Nguy nga tráng lệ, sừng sững ở trên mặt đất, tự nhiên liền khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách trĩu nặng.
Mà ở mặt ngoài đại điện, càng là có vô số đao thương kiếm kích, cùng với quyền chưởng trảo ấn, đây đều là vết thương lưu lại ở bên trong trận chiến đấu cùng với Man tộc ngày xưa, vừa là huân chương, vừa còn là chứng minh lịch sử không ngừng kéo dài của hoàng triều Đại Càn trong ngàn năm qua, mang theo sức hút mạnh mẽ.
Khác biệt cùng với nội địa, cho dù là Phủ Đô Hộ, tòa kiến trúc này cũng không chỉ có một lần bị Man tộc công chiếm, gần như rơi vào tay giặc, cho nên sẽ mới có dấu vết chiến hoả như vậy, nhưng bất kể như thế nào, cho dù rơi vào tình huống nguy cơ như thế nào, toà Phủ Đô Hộ này lại từ đầu đến cuối cũng không có chân chính rơi vào tay giặc qua một lần nào.
Từ Thánh Hoàng Đại Càn đời đầu cho tới bây giờ, Phủ Đô Hộ Nam Cương cũng tồn tại hơn ngàn năm giống như hoàng triều, một đời lại một đời Đại Đô Hộ trấn thủ Nam Cương, đều ở trong tòa đại điện lưu lại dấu vết cùng với khí tức thuộc về bản thân này, cũng đặt nền tảng và nội tình thâm hậu cho Nam Cương Đạo.
Xâm nhập vào đại điện, đi qua mặt đường được chế tạo bằng sắt thép băng lãnh, nhìn đèn đuốc cùng với vũ khí treo bên trên vách tường chung quanh, vô luận là ai cũng có thể cảm nhận được khí tức sát phạt nồng nặc ở trong đó.
Chín thành Nam Cương, mấy chục vạn đại quân, thống trị đại địa trăm vạn dặm, chống cự Man tộc vô tận, một trong những trụ cột của Đại Càn, có thể nói tất cả Nam Cương Đạo, tất cả đều nằm ở bên trong tòa Phủ Đô Hộ này, ở trong tay của người thống trị cao nhất ngồi ngay ngắn ở chỗ sâu nhất trong Phủ Đô Hộ - Đại Đô Hộ Nam Cương!
"Thì ra là thế, vậy mà lại là ở Thành Thanh Đế sao."
Trong phút chốc, toàn bộ Phủ Đô Hộ Nam Cương đều bị bao phủ ở dưới một cỗ hơi thở hết sức trầm trọng, một đạo tinh khí lang yên phóng lên tận trời, huyết khí dương cương nóng rực tách ra tất cả,

những nơi đi qua vạn dặm không mây, trấn áp ở phía trên Phủ Đô Hộ, trấn áp ở phía trên Thiên thành, trấn áp ở phía trên toàn bộ Nam Cương Đạo!
Mà ở bên trong một căn phòng sâu nhất trong Phủ Đô Hộ, có một trung niên nam tử mặc quan phục màu đỏ thẫm, tóc mai điểm bạc, thần sắc không giận tự uy thì nhẹ nhàng đập mặt bàn, rơi vào trạng thái trầm tư.
"Man tộc có dị động, mang theo xu thế xâm lấn, hơn nữa còn có quy mô khổng lồ chưa từng có, hiển nhiên là định tới thật, rốt cuộc là cái gì, thế mà có thể khiến cho bọn hắn điên cuồng như vậy, bất chấp hậu quả như thế, hơn nữa dạng chuẩn bị cho lần xâm lấn đại quy mô này thế mà lại sớm bị bại lộ, hiển nhiên là không phải đã sớm chuẩn bị xong, mà là ý muốn nhất thời..."
"Có ý tứ!" Trung niên nam tử mỉm cười, trước đó ở chín thành Nam Cương không hề có động tĩnh gì, chỉ có ở Thành Thanh Đế bên kia xuất hiện tình huống Man tộc xâm lấn quy mô nhỏ, mà không lâu sau đó, tin tức Man tộc xâm lấn đại quy mô thế mà được truyền ra, chuyện này rất rõ ràng là cũng không bình thường, cũng không phù hợp với hiện trạng của Nam Cương Đạo.
Như vậy thì chỉ có một cái lý do: Có đồ vật gì đó, đã thúc đẩy Man tộc phát động xâm lấn.
"Đối với đám Man tộc kia mà nói, có cái gì có thể khiến cho bọn hắn điên cuồng như vậy sao?" Trung niên nam tử sau khi suy nghĩ trong chốc lát, liền lắc đầu: "Cũng được, trực tiếp hỏi Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế một chút là được, bất quá ta nhớ được vị Trấn Cương Sứ kia tựa như là đệ tử của Thuần Dương Cung a." Ý niệm tới đây, Đại Đô Hộ Nam Cương khẽ chau mày, thân làm trọng tướng của quân đội hoàng triều Đại Càn, đối với những tông phái ngoại lai này hắn tự nhiên là không có hảo cảm gì, nhưng mười đại thánh địa võ đạo cũng không phải là nói chơi, cho dù là Thuần Dương Cung tương đối trung lập ở trong đó, nhìn qua yếu nhất, cũng tuyệt đối không dễ chọc.
"Cũng được, liền hỏi thăm theo thông lệ một phen là được rồi."
Đến địa vị cùng với cảnh giới như trung niên nam tử, cái gì ở trên cái thế giới này có thể khiến cho hắn động tâm đã là rất ít, cho nên mặc dù hắn hiếu kỳ, nhưng cũng không có truy đến cùng, so với việc ở Thành Thanh Đế bên kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm, nói thí dụ như... làm như thế nào để nghênh đón lần Man tộc xâm lấn này.

Chương 96: Lưu gia Thiên Thành

Lần Man tộc xâm lấn này, nếu như thao tác tốt, hẳn là có thể lại viết thêm một bút vào lý lịch của hắn, đây mới là đồ vật chân chính mà trung niên nam tử theo đuổi.
"Người đâu." Một lát sau, trung niên nam tử liền mở miệng, sau đó ở bên ngoài thư phòng lập tức truyền đến một tiếng đáp lời, một vị binh sĩ mặc thiết giáp đẩy cửa phòng ra sải bước đi vào, đứng lại ở trước mặt trung niên nam tử.
"Sai người đi đến Thành Thanh Đế một chuyến, hỏi thăm một chút, bọn họ rốt cuộc đã chiếm được cái gì."
"Vâng!" Binh sĩ gật đầu, sau đó liền muốn quay người rời đi, trung niên nam tử đột nhiên ngăn lại: "Chờ một chút."
Xoa cằm, trên mặt của nam tử trung niên đột nhiên nhiều hơn mấy phần nụ cười: "Hãy để cho người của Lưu gia đi, bọn họ gần đây có một chút không quá hiểu quy củ, vừa vặn để cho đệ tử của Thuần Dương Cung giáo huấn một phen, để cho bọn hắn thành thật một chút, thật sự cho rằng mấy vị Trấn Cương Sứ Nam Cương là dễ chọc sao, ha ha."
"Vâng!" Sau khi binh sĩ rời đi, trung niên nam tử cũng thở phào một hơi, buông lỏng một chút, lại cầm lên một phần văn kiện bắt đầu lật xem và phê duyệt.
Mà cùng lúc đó, tại Đế Đô Đại Càn, ở trong kinh thành cũng đã nhận được tin tức đến từ Nam Cương.
"Man tộc xâm lấn? Thực sự là thời buổi rối loạn a."
Ở bên trong Lục Phiến Môn, bốn đại Thần Bộ tụ họp lại lần thứ hai, vừa thay phiên đọc tin tức mà thủ hạ đưa đến, vừa âm thầm thở dài.
Hoàng triều Đại Càn bây giờ không thể so với dĩ vãng, mặc dù vẫn cường thế như cũ, nhưng dị tộc bốn phía đều đã nhao nhao có dã tâm, hiện tại, không chỉ là Nam Cương, ngay cả Đông Hải, Bắc Nhung, Tây Vực, dị tộc đều có mấy phần dấu hiệu bắt đầu hành động, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy sắp có mưa giông gió bão.
"Bất quá Long Đại Đô Hộ, cũng là không có lòng tốt a." Đột nhiên, có một người ở bên trong bốn đại Thần Bộ cười nói, sau đó đưa lên một phần văn kiện, phần văn kiện này xuyên qua tấm màn đen, rơi vào trong tay của tổng bộ đầu Lục Phiến Môn.
Một lát sau, một thanh âm từ bên trong tấm màn đen truyền ra.
"Truyền lệnh xuống, toàn bộ lực lượng Lục Phiến Môn ở Nam Cương hãy bắt đầu hành động."
"Vâng!"
Từng con bồ câu đưa tin liên tiếp từ bay ra từ trong kinh thành,

mang hơi thở chiến tranh đến các nơi trong Đại Càn.

Ngày hôm nay, Trần Khuynh Địch tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ.
Nói thật, cuộc sống gần đây của hắn trôi qua tương đối hài lòng, có thể nói hoàn toàn có thể dùng bốn chữ thoải mái dễ chịu để hình dung.
Nếu muốn hỏi tại sao...
"Bởi vì ta đã tìm được một trợ thủ đắc lực như Lạc sư muội a!"
Những ngày gần đây, Trần Khuynh Địch không có một chút xấu hổ ném tất cả các công việc cho Lạc Tương Tư, sau đó thật vui vẻ trải qua cuộc sống tốt đẹp hết ăn rồi lại bế quan, bế quan xong lại ăn ở trong Phủ Thành Chủ, trọng yếu hơn chính là, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân ở trong khoảng thời gian này cũng không đến tìm hắn.
Dù sao thì hai người các nàng chỉ vừa mới đột phá đến cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, còn cần thời gian để củng cố, cho nên Trần Khuynh Địch cũng có một khoảng thời gian thanh nhàn.
Hơn nữa từ sau khi trong Phủ Thành Chủ có thêm mười hai vị nữ bộc như hoa như ngọc, chất lượng sinh hoạt của toàn bộ Phủ Thành Chủ cũng tăng lên theo đó, lúc đầu thức ăn ở Phủ Thành Chủ là do đám binh lính quân đội Trấn Cương làm, mặc dù không đến mức nói là khó ăn, nhưng lại tràn đầy đặc sắc của cơm quân đội.
Trên cơ bản là một nồi cơm lớn, một miếng thịt lớn, một bát rượu lớn, thể hiện rõ phong phạm phóng khoáng của dũng sĩ Nam Cương.
Nhưng mà bây giờ, món ăn giống như ớt xanh xào thịt a, canh trứng gà a, nước sốt đùi gà a, cơm trứng chiên a, cũng đều nhiều hơn không ít, hơn nữa rau trộn thịt, làm cho người ta ăn không ngán, đến thời điểm ăn cơm còn có mười hai vị mỹ nữ đứng chờ, vừa đẹp mắt lại vừa ngon miệng, thật sự là...
"A, thật sự là quá tuyệt vời!"
Nếu như thời gian có thể cứ chậm rãi trôi đi như vậy mà nói, không biết sẽ tốt cỡ nào.
"Báo!" Không đợi Trần Khuynh Địch khôi phục lại từ trong trạng thái lười nhác vừa xuống giường, một tiếng cấp báo liền truyền đến từ bên ngoài sân nhỏ, sau đó có một binh sĩ mặc thiết giáp sải bước đi vào, khom mình hành lễ đối với Trần Khuynh Địch nói: "Trấn Cương Sứ đại nhân, Lạc thống lĩnh có chuyện quan trọng cần thương lượng, hi vọng đại nhân có thể đi một chuyến."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch sững sờ, trong lòng thầm mắng một tiếng xúi quẩy, bản thân chân trước vừa mới nói xong, chân sau đã có sự tình đến, thực sự là xúi quẩy.
Bất quá mặt ngoài hắn vẫn mang theo dáng vẻ và dung nhan vốn có của một vị Trấn Cương Sứ như cũ, âm thầm dùng Đại Chí Thế Thần Công phóng thích uy áp, đồng thời cũng gật đầu một cái nói: "Ừm, ta

đã biết, lui ra đi."
"Vâng! Đại nhân!" Binh sĩ báo tin ngẩng đầu nhìn Trần Khuynh Địch một chút, sau đó cũng rời đi không quay đầu, chỉ là ở trong nháy mắt quay lưng lại, trong mắt của binh sĩ báo tin lại lóe lên vẻ nghi hoặc. Trấn Cương Sứ đại nhân vì sao lại mặc một thân áo ngủ đi tới đi lui ở trong sân a?
Bất quá mặc dù mặc áo ngủ, tóc cũng rối bời, nhưng uy nghiêm ở trên người của Trấn Cương Sứ đại nhân vẫn trầm ổn như thế, không hổ là Trấn Cương Sứ đại nhân! Không giống với những binh lính thô kệch như mình!
Mang theo lòng tôn kính không giải thích được đối với Trần Khuynh Địch, binh sĩ cứ như vậy nhanh chân rời đi.
Mà ở một chỗ khác, Lạc Tương Tư thì rơi vào sự buồn rầu.
"Lưu gia Thiên Thành... Đáng chết, quả nhiên là vì truyền thừa mà đến sao."
Ngay mới vừa rồi, Phủ Đô Hộ Nam Cương đã truyền tin tức đến Thành Thanh Đế, một trong bốn đại đại tộc Trấn Cương của Thiên Thành – toà thành đứng đầu trong chín thành Nam Cương, người của Lưu gia thế mà ở dưới mệnh lệnh của Đại Đô Hộ Nam Cương đi đến Thành Thanh Đế, hơn nữa tựa hồ là muốn tìm nguyên nhân tại sao Thành Thanh Đế lại bị Man tộc xâm lấn...
Mặc dù nội dung ở bên trong thư rất mờ mịt, nhưng Lạc Tương Tư làm sao lại không biết.
Rõ ràng là có người nghi ngờ đối với nguyên nhân Thành Thanh Đế gặp phải xâm lấn!
Mọi người đều biết, Man tộc Nam Cương vào cái thời điểm này vốn hẳn nên ở vào giai đoạn nghỉ ngơi lấy lại sức, hẳn là sẽ không tuỳ tiện mở ra chiến sự, nhưng bây giờ không chỉ có dấu hiệu xâm lấn đại quy mô, hơn nữa còn không hề che giấu một chút nào, nguyên nhân ở trong đó tự nhiên là đáng giá để truy đến cùng, chớ đừng nói chi là tất cả những thứ này, đều là phát sinh vào sau khi Thành Thanh Đế bị tập kích.
"Đồ vật" có thể khiến cho toàn bộ Man tộc sau khi nghe tin lập tức hành động, tin tưởng vô luận là ai cũng sẽ cảm thấy rất hứng thú.
Mà món đồ kia, Lạc Tương Tư lại càng là người biết rõ ràng nhất: Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa!
Đây là Tuyệt Thế Thần Công mà nàng tìm kiếm được ở trong di tích, không thể nghi ngờ là có liên hệ rất sâu cùng với Man tộc, cũng vô cùng có khả năng chính là một trong những nguyên nhân mà Man tộc phát động xâm lấn.

Chương 97: đến tột cùng là chuyện gì

"Nên làm cái gì." Sau khi nghĩ rõ ràng điểm này, Lạc Tương Tư lập tức rơi vào sự xoắn xuýt.
Một phương diện, bởi vì nguyên nhân của bản thân sắp dẫn đến Man tộc xâm lấn đại quy mô, sinh linh đồ thán, chuyện này khiến cho nội tâm của nàng rất là áy náy, một phương diện khác, cũng là ở trên người của Lưu gia Thiên Thành sắp đến, bằng vào năng lực của Lưu gia, nếu như cẩn thận kiểm tra mà nói, sẽ vô cùng có khả năng đặt đối tượng hoài nghi lên trên người của nàng.
Hơn nữa còn có một người càng vướng víu hơn...Trần Khuynh Địch. Mặc dù không biết vì sao, nhưng sau khi trở về từ toà di tích kia, Trần Khuynh Địch cũng không có hoài nghi nàng từng chiếm được truyền thừa gì, cũng chưa từng có hỏi thăm qua nàng, nhưng đây chỉ là may mắn, nếu có sự can thiệp của Lưu gia Thiên Thành, khiến cho Trần Khuynh Địch hồi tưởng lại chuyện lúc trước một lần nữa...Nói không chừng, tín nhiệm mà nàng thật vất vả mới tranh thủ được, sẽ lập tức tan thành mây khói!
Đây mới là vấn đề lớn nhất mà nàng gặp phải bây giờ!
"Không có cách nào, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu." Lạc Tương Tư cắn răng, chuyện cho tới bây giờ nàng tin rằng đã không thể gạt được tin tức Lưu gia Thiên Thành đến.
Trong những ngày gần đây, tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia một mực nhìn giống như trốn ở trong Phủ Thành Chủ, trải qua sinh hoạt lười nhác như phế nhân, nhưng chỉ có tự nàng biết, hắn khẳng định đang một mực âm thầm quan sát bản thân nàng! Đánh giá bản thân nàng! Bản thân nàng chỉ cần vừa có sai lầm, nói không chừng cũng sẽ bị hắn phát hiện ra sơ hở!
Nhất là thể chất của nàng, cùng với truyền thừa mà nàng lấy được, toàn bộ đều là bí mật không thể bại lộ, trong khoảng thời gian này vì không để cho tên Trần Khuynh Địch "Âm hiểm xảo trá" kia phát hiện ra, nàng thế nhưng là đã hao hết tâm tư.
Vào buổi tối trước khi ngủ, nàng phải bố trí trận pháp chế tạo huyễn cảnh phòng ngừa theo dõi, bình thường trước khi rời giường đi ra cửa, đều phải mang theo bí bảo có thể che lấp thể chất của bản thân, không đến tình huống tất yếu tuyệt đối không thể sử dụng cương khí, một khi vận dụng, cũng nhất định phải kiệt lực ẩn tàng thuộc tính của cương khí...
Nói thật, ở trong khoảng thời gian này, cả người của Lạc Tương Tư đều gầy đi không ít.
Còn có một chút đau bụng.
"Aiiii...mặc kệ, bây giờ là thời gian nguy hiểm nhất, mình tuyệt đối

không thể có một tí thư giãn nào... !"
Trước đó nàng đã phái người đi tìm Trần Khuynh Địch để thông báo tin tức, so với việc hắn sau khi nhận được tin tức rồi chủ động tìm đến nàng, còn không bằng tự nàng chủ động đi tìm hắn, dạng này vừa ra vẻ nàng chủ động phối hợp, lại có thể làm cho Trần Khuynh Địch cảm thấy nàng xác thực không có hai lòng, về phần phương diện truyền thừa...cần phải nghĩ ra một biện pháp chu toàn khác.
Đúng lúc này, đột nhiên ở trong cảm ứng của Lạc Tương Tư, có một đoàn nắng gắt giống như lửa bỗng nhiên xuất hiện ở bên ngoài gian phòng, kèm theo một thanh âm nhanh nhẹn thoải mái truyền đến:
"Lạc sư muội, muội tìm ta?"
Là Trần Khuynh Địch! Thanh âm mặc dù ôn hòa, nhưng lại mang theo lực áp bách kinh khủng, nhất định là hắn!
Lạc Tương Tư lập tức sửa soạn quần áo một chút, khiến cho bản thân nhìn qua có tinh thần hơn một chút, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch vừa mới đẩy cửa ra, nói: "Xin chào Trấn Cương Sứ đại nhân!"
"Không có gì, đúng rồi, lúc trước muội phái người tới nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng, là chuyện gì?"
Biết rõ còn cố hỏi! Lạc Tương Tư vừa thầm mắng trong lòng, vừa cung kính nói ra: "Bẩm báo đại nhân, là chuyện có liên quan đến việc Lưu gia Thiên Thành đến thăm, ngài cũng đã biết, bọn họ hắn là đến vì chuyện kia."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Chuyện gì a? Ta vì sao lại không biết a?
Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Lạc Tương Tư, gằn từng chữ nói ra: "Là chuyện kia đúng không?"
Lạc Tương Tư ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Trần Khuynh Địch, muốn để cho Trần Khuynh Địch nhìn ra nội tâm vô tư thẳng thắn của nàng, từ đó từ bỏ hoài nghi đối với nàng: "Không sai, chính là chuyện kia!"
"Thì ra là thế." Trần Khuynh Địch giống như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái.
Cho nên nói đến cùng là chuyện gì a? !
Trần Khuynh Địch chau mày, cả người đều rơi vào sự nghi hoặc to lớn.
Lạc Tương Tư rốt cuộc đang nói đến chuyện gì...
Chỉ là không đợi hắn nghĩ ra manh mối, Lạc Tương Tư liền tiếp tục nói: "Đại nhân, nếu đối phương đã tới, vậy ngài có muốn tiếp kiến bọn họ hay không?"
"? ??"
Tiếp kiến? Có người đến từ bên ngoài Thành Thanh Đế? Hơn nữa còn có thân phận không tầm thường, đã xảy ra chuyện gì, thật là tò mò a, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì...
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch ho khan một tiếng, sau đó ở trên mặt

lập tức lộ ra mấy phần ý cười: "Cũng được, vậy liền tiếp kiến một phen a, ở chỗ này."
"Ấy? Ở chỗ này sao?"
"Ừm."
Đối mặt với nghi hoặc của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch không có một chút do dự mà gật đầu một cái, đương nhiên là phải ở chỗ này, bằng không thì nếu như gặp được vấn đề mà hắn không biết thì sao được.
Không phải là Trần Khuynh Địch khiêm tốn, nhưng hắn tự cho là mình không có cái năng lực xử lý chính vụ gì, sau khi đi tới Thành Thanh Đế trên cơ bản cũng đều là đang bế quan, nếu như không phải có một "Người tốt" như Lạc Tương Tư ở đây, bản thân hắn chỉ sợ đều phải đi tìm mấy người Trương Hiền Trung để hỗ trợ xử lý công vụ. Cho nên Trần Khuynh Địch ôm tâm tư coi như không thể hỗ trợ xử lý công vụ, cũng không cần gây thêm phiền toái cho người khác, cảm thấy tốt nhất vẫn là để cho Lạc Tương Tư bồi tiếp cùng với hắn thì tốt hơn.
Mà ở phía đối diện, thần sắc mà Lạc Tương Tư biểu hiện trên mặt không thay đổi, nhưng trong nội tâm lại dao động kịch liệt.
"Vì sao? ! Thế mà lại bảo ta đi cùng, là muốn ở trước mặt ta gặp mặt cùng với người của Lưu gia Thiên Thành hay sao? !"
Phải biết rằng, ngay cả nàng cũng đều phát hiện ra ý đồ của Lưu gia Thiên Thành, tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch này sẽ không có khả năng không phát hiện ra, ở bên trên cái cơ sở này lại còn muốn nàng đi cùng... Quả nhiên! Trần Khuynh Địch cũng đã bắt đầu hoài nghi mình! Gặp quỷ, không ngờ được rước họa vào thân ở kiếp này không phải là thể chất của nàng, mà là truyền thừa mà nàng lấy được...
Nhưng mà, mình tuyệt đối không thể cứ thúc thủ chịu trói như vậy! Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, không thể nghi ngờ là một môn Tuyệt Thế Thần Công, cũng là điều kiện để mình quật khởi trong tương lai, thoát khỏi trói buộc lớn nhất - Trần Khuynh Địch, tuyệt đối không thể sai sót, như vậy xem ra, trước tiên chỉ có thể ổn định Trần Khuynh Địch cùng với Lưu gia Thiên Thành, sau đó nghĩ biện pháp xử lý người Lưu gia ở trong bóng tối...
Chỉ cần có thể kéo tới thời điểm Man tộc xâm lấn, bản thân mình liền tạm thời an toàn!
Ngay vào thời điểm ý niệm ở trong lòng của Lạc Tương Tư xoay chuyển, ở bên ngoài thư phòng đột nhiên truyền đến một tiếng thông báo: "Đại nhân, ở bên ngoài Phủ Thành Chủ có một đám người cầu kiến, bọn họ tự xưng là họ Lưu, có thực lực bất phàm..."

Chương 98: Sẽ không toàn mạng

"Ừm?" Trần Khuynh Địch sững sờ, sau đó mịt mờ liếc qua Lạc Tương Tư, thấy nàng không có biểu thị gì, sau đó liền gật đầu một cái nói: "Để cho bọn họ vào đi a."
Mà Lạc Tương Tư nhìn như không có một chút phát giác nào, thì cảm thấy một trận lạnh lẽo: "Quả nhiên! Tên cẩu tặc này vẫn luôn đang nhìn mình chằm chằm! Tên biến thái chết tiệt!"
Chỉ chốc lát sau, ở dưới sự dẫn đường của một nữ bộc, một vị trung niên nam tử ăn mặc quân phục đại quân Trấn Cương đi vào trong thư phòng.
Người đàn ông trung niên này nhìn qua cũng chỉ khoảng chừng ba mươi tuổi, rất là trẻ tuổi, ở phía dưới thể phách cường kiện ẩn chứa lực lượng kinh khủng, hiển nhiên đã là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, nhưng mà khiến cho Lạc Tương Tư cùng với Trần Khuynh Địch đồng thời nhướng mày chính là, ở bên hông của hắn vậy mà treo một thanh trường kiếm.
Phải biết rằng, nơi này chính là Phủ Thành Chủ, bất kể là ai, đi đến địa phương này trên cơ bản coi như không cởi áo giáp, cũng phải buông binh khí của mình xuống, ngược lại cũng không phải là lo lắng có người hành thích, mà đây là quy củ cơ bản nhất, dù sao thì loại địa phương như Phủ Thành Chủ cũng là trung tâm chính trị của Thành Thanh Đế, là một nơi không cho phép có bất kỳ yếu tố nguy hiểm nào.
Huống hồ cũng không phải là mỗi một vị Trấn Cương Sứ cũng đều có võ công tuyệt thế, ở trong Đại Càn, cũng có người bình thường thi khoa cử, trở thành Trấn Cương Sứ.
"Tại hạ là Lưu Hạo, xin chào Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế đại nhân."
"Hoan nghênh, hoan nghênh." Trần Khuynh Địch phi thường khách khí nói ra, dù sao đây cũng là khách nhân mà Lạc Tương Tư đặc biệt nhắc tới, hắn cảm thấy vẫn nên phải có sự tôn trọng.
Mà Lạc Tương Tư ở bên cạnh thì càng là trở nên nghiêm nghị: "Quả nhiên! Tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này đã sớm có dự mưu! Nhìn xem cái thái độ quen thuộc này!"
Thấy Trần Khuynh Địch cư nhiên lại khách khí như thế, ở trong mắt của Lưu Hạo cũng hiện lên một tia tự đắc: "Trấn Cương Sứ đại nhân khách khí rồi, lần này tại hạ là phụng mệnh lệnh của Đại Đô Hộ đến đây, nếu có chỗ không ổn, còn mời Trấn Cương Sứ đại nhân thông cảm nhiều hơn."
"A, là Đô Hộ đại nhân sao." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, cũng không có phản ứng gì, dù sao thì danh tiếng của Đại Đô Hộ Nam

Cương khi nói ra sẽ chấn nhiếp thiên hạ, nhưng cũng cần phải phân đối tượng, đối với Trần Khuynh Địch mà nói, Đại Đô Hộ Nam Cương... Không phải chính là một Võ Đạo Tông Sư hay sao, cha của hắn cũng vậy a, có gì đặc biệt hơn người?
Hoàng triều Đại Càn tất nhiên là thế lực đệ nhất thiên hạ, nhưng cái đệ nhất thiên hạ này là được xây dựng ở trên căn bản thống nhất lực lượng, toàn bộ cơ quan võ lực của hoàng triều Đại Càn, có Lục Phiến Môn, có quân đội, có hoàng thất, còn có các đại Thân Vương, đại Võ Hầu, chỉ là một cái Đại Đô Hộ Nam Cương...nếu thật sự giảng đạo lý, ở trước mặt của Thuần Dương Cung, còn không tính là gì.
Mà Lưu Hạo khi nhìn thấy cái bộ dáng này của Trần Khuynh Địch, khuôn mặt trước kia còn có một chút hiền lành lập tức có vẻ hơi cứng ngắc: "Phụng mệnh lệnh của Đại Đô Hộ, tại hạ là đến để điều tra."
"Điều tra?" Trần Khuynh Địch sững sờ, điều tra cái gì?
Mà ở bên cạnh hắn, trái tim của Lạc Tương Tư cũng là lập tức thót lên tới cổ họng.
Lưu Hạo làm bộ thở dài nói: "Đại nhân cũng đừng che giấu, Man tộc xâm lấn đại quy mô đã sắp đến, người nào không biết dây dẫn nổ của cuộc chiến tranh này ở ngay tại Thành Thanh Đế, Đại Đô Hộ mệnh lệnh tại hạ đến đây, chính là vì điều tra, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cho Man tộc có cử động lớn như vậy..."
"À à?" Tròng mắt của Trần Khuynh Địch hơi híp, sự tình gì đã khiến cho Man tộc làm to chuyện?
Còn phải nói sao! Nhất định là truyền thừa ở bên trong toà di tích kia a! Bất quá phần truyền thừa kia thế nhưng đã bị Dương Xuân cầm đi, đám người này là có ý gì... ?
Muốn cướp đoạt truyền thừa của Dương Xuân?
Thì ra là thế, trách không được Lạc Tương Tư lại muốn chủ động thông tri cho hắn chuyện này a!
Nghĩ tới đây, biểu lộ của Trần Khuynh Địch trong nháy mắt liền trở nên vô cùng lạnh lùng: "Vị Lưu đại nhân này, ta thấy ngài có lẽ là đi đường quá xa đến đây, có thể là hơi mệt mỏi, nên đi nghỉ ngơi một chút đi, bản Trấn Cương Sứ vừa vặn cũng có thể chuẩn bị tiệc rượu cho ngài, bày tiệc mời khách một phen."
"Hửm?" Lưu Hạo sững sờ, sau đó sắc mặt bỗng nhiên cũng trở nên âm trầm, Trần Khuynh Địch bày ra cái thái độ này hắn còn có thể không biết sao, rõ ràng là không có ý định phối hợp với việc hắn điều tra.
Mà Lạc Tương Tư cũng là bị thái độ của Trần Khuynh Địch làm cho lòng tràn đầy nghi hoặc, đây là có chuyện gì? Trần Khuynh Địch chẳng lẽ không có thông đồng cùng với người của Lưu gia Thiên Thành? Bản thân nàng đã đoán sai?
"Trấn Cương Sứ đại nhân, ngài không nên sai lầm a." Lưu Hạo trầm

mặt, cười lạnh nói, khí tức quanh người lập tức bộc lộ ra, thình lình cũng là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, hơn nữa nhìn cường độ khí tức của hắn, ở trong Luyện Thần Phản Hư cũng tuyệt đối không tính là kẻ yếu, Thiên Thành thân làm toà thành đứng đầu trong chín thành Nam Cương, Phủ Đô Hộ Nam Cương được đặt ở nơi đó, ở bên trên trình độ thực lực không thể nghi ngờ là muốn
Tối thiểu là ở Thành Thanh Đế, liền không có một đại tộc Trấn Cương nào có thể tùy tiện lôi ra một vị võ giả Luyện Thần Phản Hư.
Bất quá rất đáng tiếc, cái này không có tác dụng gì.
"Lưu đại nhân, câu nói này hẳn là bản Trấn Cương Sứ nói ra mới đúng." Trần Khuynh Địch nhìn ấn đường của Lưu Hạo biến thành màu đen, bất đắc dĩ thở dài, người này a, vì sao nhất định phải tìm chết, cả ngày đều nghĩ đến việc đối đầu với nhân vật chính đây?
Động một chút thì là đoạt truyền thừa của nhân vật chính, đối nghịch với nhân vật chính, chẳng lẽ không thể giống như hắn hay sao, xưa nay sẽ không gây khó dễ cho nhân vật chính!
Căn cứ vào lương tâm, Trần Khuynh Địch khuyên bảo Lưu Hạo cực kỳ chân thành: "Lưu đại nhân, ta thấy ngài tốt nhất là hãy tranh thủ ở nơi nào thì chạy về nơi đó a, bằng không thì sẽ không toàn mạng."
"..."
Khuôn mặt của Lưu Hạo tái xanh.
"Hỗn láo!" Thân làm Lưu gia - một trong các trụ cột của Thiên Thành, Lưu Hạo Luyện Thần Phản Hư vốn dĩ không nên không có lòng dạ như vậy, nhưng xuất thân bất đắc dĩ của hắn đã chú định là hắn không có khả năng có bất kỳ hảo cảm nào đối với người ở bên trong chín thành Nam Cương và bên ngoài Thiên Thành.
Đây cũng là một trong các bí ẩn của Nam Cương Đạo.
Trên thực tế, ở bên trong chín thành Nam Cương, Thiên Thành, Địa Thành, Nhân Thành là ba toà thành trấn giữ tiết điểm long mạch trọng yếu nhất của Nam Cương Đạo, mà Thiên Thành lại là trấn giữ tiết điểm lớn nhất, ở trong nhiều lần chiến tranh Nam Cương cũng là nơi xuất lực lớn nhất, cho nên Thiên Thành mới có thể lấy được nhiều tư nguyên nhất từ hoàng triều Đại Càn.
Nhưng so sánh, hi sinh của Thiên Thành cũng là lớn nhất.

Chương 99: Không cần phải cám ơn ta

Nhất là dạng đại tộc Trấn Cương Thiên Thành như Lưu gia, mỗi một lần Nam Cương chiến tranh bọn họ đều nhất định phải đứng ở tuyến đầu, bởi vậy ở bên trong ý nghĩ của bọn hắn, toàn bộ Nam Cương đều là ở dưới máu và mồ hôi của bọn hắn mới có thể tồn tại được, về phần những thành trì khác bên ngoài Thiên Thành, căn bản chỉ là dệt hoa trên gấm, thậm chí là nhân vật cản trở.
Cũng chính vì như thế, phàm là võ giả đi ra từ Thiên Thành, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có một chút xem thường võ giả của những thành trì khác.
Mà Lưu Hạo càng là người ủng hộ kiên định của loại tư tưởng này.
Đương nhiên, trọng yếu hơn chính là trong lúc nói chuyện với Trần Khuynh Địch, hắn cũng phát giác được tu vi cảnh giới của Trần Khuynh Địch: Luyện Thần Phản Hư, cũng giống như hắn.
Chuyện này lập tức khiến cho Lưu Hạo càng thêm xem nhẹ Trần Khuynh Địch.
Phải biết rằng, mặc dù không bằng Thiên Thành, nhưng những thành trì khác trong chín thành Nam Cương cũng là trọng trấn ở Nam Cương, tu vi của một vị Trấn Cương Sứ nói thế nào cũng phải có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả mới được, nhưng vị Trấn Cương Sứ có bộ dáng thiếu niên trước mắt này, thế mà chỉ có tu vi Luyện Thần Phản Hư, chỉ là một tên nhóc con miệng còn hôi sữa, nói không chừng còn không phải là đối thủ của hắn.
Dạng người này, làm sao có thể khiến cho Lưu Hạo coi trọng? !
Một người tâm cao khí ngạo như hắn, làm sao có thể chịu đựng sự "Khiêu khích" của Trần Khuynh Địch? !
"Oanh!" Âm thanh kim loại vang lên, trong phút chốc toàn bộ thư phòng liền tràn ngập kiếm khí, sát khí lạnh lùng tràn đầy ở bên trong không gian nhỏ hẹp, thậm chí còn khiến cho bệ cửa sổ đọng sương, mặt đất trắng bệch, lãnh ý cực hạn giống như hồng thủy như vỡ đê, kèm theo một đạo kiếm khí trắng như tuyết quét về phía Trần Khuynh Địch.
Thân làm võ giả có danh tiếng ở Thiên Thành, Lưu Hạo có biệt hiệu là Phi Tuyết Kiếm, một thân tu vi này của hắn, tự nhiên cũng là ở trên thanh trường kiếm mang theo người, đừng nhìn thấy thanh trường kiếm này bình thường, trên thực tế lại là binh khí mà lúc trước Lưu gia chuyên môn chế tạo cho hắn, quán chú chân khí vào, có thể đông kết cương khí.
Nếu như sau này Lưu Hạo có thể đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, chém ra một kiếm, thậm chí thật sự có thể tạo thành kỳ cảnh khoáng thế tuyết lớn bao phủ trăm vạn dặm, trên thực tế bây giờ hắn

thôi động kiếm khí, liền ẩn ẩn có loại khuynh hướng này, chỉ là tu vi hơi kém một chút, cùng với kém mấy phần lĩnh ngộ kiếm ý mà thôi.
Đối mặt với uy thế một kích kinh người như thế của Lưu Hạo, Trần Khuynh Địch khẽ nhíu mày, sau đó giơ nắm đấm lên.
Thực lực của Lưu Hạo không thể nghi ngờ là rất mạnh, tuyệt đối không yếu trong đồng cấp, uy thế xuất thủ cũng rất kinh người, nhưng theo năm ngón tay của Trần Khuynh Địch hợp lại, nắm lại thành quyền, nhiệt độ trước kia không ngừng rung động thư phòng trong nháy mắt liền đình chỉ, mà ở dưới cái nhìn của Lạc Tương Tư, một màn trước mắt không thể nghi ngờ là rất hoang đường.
Ánh kiếm màu trắng mà Lưu Hạo chém ra kia, ở dưới quyền của Trần Khuynh Địch, giống như là nhỏ đi một vòng vậy, kiếm quang thật lớn càng ngày càng trở nên nhỏ, chờ đến thời điểm vọt tới trước mặt của Trần Khuynh Địch, cư nhiên chỉ còn lại khoảng chừng một chiếc đũa, cứ như vậy đụng vào nắm đấm của Trần Khuynh Địch giống như châu chấu đá xe.
"Bụp." Kiếm quang nổ tung, không có một chút hiệu quả nào.
Nắm đấm của Trần Khuynh Địch không có bất kỳ vết thương nào, cũng không hiển hóa cương khí, cũng không có dị tượng khí huyết, chính là vô cùng đơn giản, một quyền bình thường, lại phảng phất như định trụ toàn bộ thế giới, những nơi quyền đi qua ánh sáng vặn vẹo, không khí bốc cháy, ở trong mắt của Lưu Hạo, phảng phất như là một tòa thái cổ Thần Sơn đang đánh về phía hắn!
Một quyền này nếu như đánh lên trên người, hắn là phải chết không thể nghi ngờ!
Sau khi ý thức được điểm này, thần sắc của Lưu Hạo trong nháy mắt liền trở nên vô cùng dữ tợn, trường kiếm trong tay nhất thời bạo phát ra hàn khí vô tận, hai mắt càng là hiện lên một tia đỏ tươi, hiển nhiên là muốn thiêu đốt tinh huyết để tăng cường uy lực chiêu thức, nhưng không đợi hắn liều mạng, quyền của Trần Khuynh Địch đã đánh tới.
Trong phút chốc, kiếm khí nổ tung, thần binh vỡ nát, mặc cho Lưu Hạo thi triển ngàn vạn thủ đoạn, tất cả đều vô dụng!
Nắm đấm rắn chắc đập vào bụng của Lưu Hạo, ở dưới sự tận lực lưu thủ của Trần Khuynh Địch, quyền kình giảm đi mấy phần lực đạo, trực tiếp đánh bay Lưu Hạo từ trong thư phòng ra bên ngoài, đụng nát hai cánh cửa lớn của thư phòng, đập xuyên qua ba bức tường lớn, bay ra khỏi Phủ Thành Chủ, sau khi vạch ra một dấu vết dài hơn mười mét trên mặt đất, mới xem như là ngừng lại.
"Phốc!" Một lượng lớn máu tươi phun ra ngoài, Lưu Hạo che ngực, kinh hãi nhìn về phía phương hướng Phủ Thành Chủ.
Thu hồi nắm đấm, Trần Khuynh Địch chắp tay ở sau lưng, nghênh ngang đi ra, Lạc Tương Tư thì là cúi đầu theo sát ở phía sau.
"Lưu đại nhân, ta thế nhưng đã nhắc nhở ngài rồi."

Lưu Hạo mặc dù mạnh, nhưng chẳng lẽ Trần Khuynh Địch sẽ yếu sao? Một thân thần lực hiện tại của hắn, kim cương bất hoại, huyết khí càng là thuần dương như lửa, sâu như biển cả, một quyền đấm ra còn được quyền ý gia trì, coi như là Hợp Đạo Tôn Giả hắn cũng đều có thể đánh trong trăm chiêu không bại, Lưu Hạo làm sao có thể là đối thủ của hắn.
Ở bên trong đồng cảnh giới, đủ tư cách làm đối thủ của hắn, đoán chừng chỉ có tuấn kiệt trẻ tuổi của các thánh địa võ đạo khác.
A đúng rồi, còn có nhân vật chính, không đúng, nếu như là nhân vật chính mà nói, đoán chừng có thể vượt cấp khiêu chiến hắn cũng khó nói.
Trần Khuynh Địch nhìn Lưu Hạo thê thảm, lắc đầu bất đắc dĩ, chỉ có bằng đó thực lực cũng dám doạ dẫm nhân vật chính? Không thể nghi ngờ là đưa kinh nghiệm cho nhân vật chính a, xem ở phương diện tất cả mọi người đều là nhân vật phản diện, bản Đạo Tử hôm nay đánh cho người bỏ chạy, cũng coi như là cứu vớt ngươi ra từ bên trong ma trảo của nhân vật chính.
Ngươi cũng không cần phải cám ơn ta.
Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp a.
Nhìn vẻ mặt từ bi của Trần Khuynh Địch, trong lòng của Lưu Hạo nổi sóng, lại là phun ra thêm một ngụm máu tươi, kém một chút nữa không trực tiếp tức chết.
"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi..."
"Tốt rồi, đã nói là không cần phải cám ơn ta, mau chóng rời đi a."
"Hự!" Lưu Hạo phun ra một ngụm máu tươi, cương khí đảo ngược, con mắt đảo một vòng, lúc này đã trực tiếp hôn mê.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Có thể là do đối phương quá vui mừng, trực tiếp ngất đi rồi a, Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Người đâu, đưa vị Lưu tiên sinh này...ừm, đưa đến dịch quán đi, mời người trị liệu một phen thật tốt, Lạc sư muội? Chúng ta hãy trở về..."
"Đại nhân." Lạc Tương Tư từ trước đó vẫn cúi đầu không nói gì, đột nhiên mở miệng.
"Ừm? Sao thế?" Trần Khuynh Địch sững sờ, quay đầu nhìn về phía Lạc Tương Tư ở bên cạnh, chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt có vẻ hơi mê mang, bất quá rất nhanh liền thanh tỉnh lại, bỗng nhiên lắc đầu nói: "Không, không có gì."

Chương 100: Âm hiểm

"Có phải là do mệt mỏi quá hay không? Trong khoảng thời gian này đã làm phiền muội."
"Ấy?" Lạc Tương Tư vừa mới cúi thấp đầu bỗng nhiên nâng lên, dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch thấy vậy liền có một chút không hiểu ra sao.
"Sao vậy? Ở trên mặt của ta có dính nhọ?"
"Không, không có gì..."
"Không có việc gì thì tốt, được rồi, ta sẽ cho muội nghỉ phép một ngày, muội cũng hãy nghỉ ngơi cho thật khỏe a." Trần Khuynh Địch thân thiện nói ra.
"Vâng, đại nhân." Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, sau đó gật đầu một cái.
Nói thật, Lạc Tương Tư muốn nôn.
Đầu có chút choáng, cảm thấy có một chút buồn nôn, phát biểu của người nam nhân trước mắt này đã khiến cho nàng có cảm giác như vậy.
"Muội không sao đó chứ?"
"Có phải là do mệt mỏi quá hay không? Trong khoảng thời gian này đã làm phiền muội."
"Không có việc gì thì tốt, được rồi, ta sẽ cho muội nghỉ phép một ngày, muội cũng hãy nghỉ ngơi cho thật khỏe a."
Tên gia hỏa này đang nói cái gì vậy?
Tình cảm ở trong lòng của Lạc Tương Tư đang sôi trào, ở trong mấy lần gặp mặt với Trần Khuynh Địch từ khi sống lại cho đến bây giờ, đây là một lần kịch liệt nhất, cỗ cảm giác căm hận khó có thể hình dung này, càng là không có cách nào đánh đồng với trước đó, giống như là vào thời điểm ở trong ngục tối tận mắt nhìn thấy ông nội bị giết chết vậy.
"Đại nhân." Lạc Tương Tư ngẩng đầu, muốn nói gì đó, ở trong lòng có một cỗ tức giận muốn phát tiết ra ngoài, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt "Quan tâm" của Trần Khuynh Địch, cảm giác buồn nôn kịch liệt khiến cho nàng nhanh chóng cúi đầu xuống, không dám để cho Trần Khuynh Địch nhìn thấy nét mặt của nàng, bằng không hắn nhất định sẽ nghi ngờ.
Lấy đại nghị lực áp chế cảm xúc ở trong lòng, Lạc Tương Tư mới có thể khiến cho tâm tình trở nên ổn định.
Sau khi lấy được phê chuẩn nghỉ phép của Trần Khuynh Địch, cảm giác căm hận ở trong lòng của Lạc Tương Tư liền trở nên càng thêm nồng đậm, loại cảm giác này khiến cho nàng hận không thể trực tiếp rút kiếm chém về phía tên cừu địch lớn nhất ở trước mặt, loại cảm

giác nôn nóng này, loại cảm giác căm hận này, khiến cho toàn thân của Lạc Tương Tư đều hơi run rẩy một chút.
"Vâng, đại nhân." Sau khi tiếp nhận hảo ý của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư liền hành lễ, sau đó cũng không quay đầu lại liền rời đi, bởi vì nếu như cứ ở lại nơi này, nàng cũng không biết là mình sẽ làm ra chuyện gì.
Mà ở sau lưng của nàng, Trần Khuynh Địch thì là buồn rầu xoa cằm một cái.
"Đây sẽ không phải là độ thiện cảm bị giảm xuống đó chứ... ? Chậc, con gái thật là khó hiểu a."
"Thôi trở về bế quan tu luyện cái đã."
...
Oanh! Dùng một chưởng đập cái bàn ở trong phòng tan ra thành từng mảnh, Lạc Tương Tư phun ra một ngụm trọc khí, xem như mới phát tiết ra một bộ phận bực bội ở trong lòng: "Tên kia rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì a!"
Không thể hiểu được, từ lúc bắt đầu tiếp kiến Lưu Hạo, Lạc Tương Tư đều không thể hiểu được tất cả các hành vi của Trần Khuynh Địch.
Rõ ràng là hắn có quan hệ với Lưu gia Thiên Thành, kết quả lại đánh cho đối phương bị thương nặng, rõ ràng là hắn đã phát hiện ra truyền thừa ở trong di tích, lại hoàn toàn không để ý đến tình báo của Lưu Hạo, rõ ràng là hắn hoài nghi nàng, kết quả là chẳng những không truy hỏi nàng, ngược lại còn quan tâm nàng có phải là mệt mỏi hay không...
Không phải là như vậy!
Tuyệt đối không phải là như vậy! Trần Khuynh Địch tuyệt đối không phải là loại người này!
Hắn hẳn phải là người càng thêm tàn nhẫn, càng thêm âm hiểm, càng thêm giỏi về ngụy trang mới đúng, lại còn quan tâm đến thuộc hạ? Điều này làm sao có thể! Đây chỉ là thủ đoạn lung lạc lòng người của hắn mà thôi, hắn không thể nào là loại gia hỏa ôn nhu kia, nàng tuyệt đối không thừa nhận, cũng tuyệt đối không tin...
"Âm mưu, lòng dạ...không sai! Nhất định là như vậy, hắn nhất định có mưu đồ càng lớn hơn, để cho mình nghỉ ngơi... A!" Trong phút chốc, một đạo linh quang chợt lóe lên ở trong đầu của Lạc Tương Tư.
"Tên kia cho mình nghỉ ngơi, như vậy mình cũng sẽ không có biện pháp đi đến Phủ Thành Chủ để cải biến trận pháp!"
Thì ra là thế! Chính là cái mục đích này a!
Giống như là giành lại được cuộc sống mới, Lạc Tương Tư trước đó giống như là một quả cà phơi sương, trong nháy mắt liền trở nên tươi cười rạng rỡ: "Không sai! Nhất định là như vậy! Ở trong khoảng thời gian này ta đã giúp hắn xử lý không ít sự vật ở Thành Thanh Đế, hơn nữa cũng bắt đầu động thủ tăng cường uy lực cho đại trận Phủ

Thành Chủ, nhưng còn chưa kịp phá hư công năng truyền tống không gian...Hắn chính là nắm lấy cái thời cơ này a!"
"Hiện tại cho mình nghỉ ngơi, chi tiết tăng cường uy lực đại trận mình cũng đã nói cho người của Phủ Thành Chủ, cho nên dù là không có mình cũng có thể được tiến hành theo từng bước, nhưng chuyện có quan hệ đến việc cải tạo công năng truyền tống sẽ không được áp dụng, không thể nghi ngờ Trần Khuynh Địch đây là đang mượn danh nghĩa cho mình nghỉ ngơi, để qua sông đoạn cầu a!
"Âm hiểm, quả nhiên... ! Người này quá âm hiểm!"
"Nếu như không phải mình bởi vì duyên cớ sống lại, thủy chung hết sức cảnh giác đối với hắn, sợ rằng cũng sẽ bị thái độ quan tâm thuộc hạ dối trá của hắn làm cho mê hoặc! Bản thân tuyệt đối không thể bị mê hoặc! Ở kiếp trước hắn vì Thuần Dương Chi Thể mà tiếp cận mình, cũng quan tâm mình giống như bây giờ!"
"Về phần đánh trọng thương Lưu Hạo, đoán chừng cũng chính là qua sông đoạn cầu a, vứt bỏ Lưu gia Thiên Thành, độc chiếm truyền thừa, đoán chừng hắn hiện tại cũng đang mưu đồ ở trong bóng tối... Bản thân cần phải cẩn thận!"
"Phù..." Nội lực toàn thân phun trào, cuối cùng Lạc Tương Tư cũng đã vững vàng tâm tình.
Nói đến cùng, đối với Lạc Tương Tư mà nói, Trần Khuynh Địch chính là địch nhân giả tưởng, cũng là tâm ma của nàng, nếu như Trần Khuynh Địch không phải là "Nhân vật phản diện" mà nói, không thể nghi ngờ là đang phủ định mục tiêu cùng với động lực lớn nhất của nàng từ khi trùng sinh cho đến nay, nếu như vậy chỉ sợ là đạo tâm của nàng sẽ sụp đổ, tẩu hỏa nhập ma.
"Thật sự là một lần nguy cơ to lớn."
Nhận thức được là bản thân kém một chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma, Lạc Tương Tư cảm thấy cảm khái không thôi, Trần Khuynh Địch quả nhiên không hổ là địch nhân lớn nhất của nàng, tâm cơ quá thâm trầm, lại còn âm hiểm độc ác, cho dù là một câu tùy ý, đã kém chút nữa làm cho nàng tẩu hỏa nhập ma, về sau nhất định phải càng thêm cẩn thận mới được.
"Còn có đại trận Phủ Thành Chủ, hiện tại Trần Khuynh Địch nhất định là sẽ không lại để cho mình nhúng tay vào trận pháp, cứ như vậy chỉ sợ là muốn làm cho Trần Khuynh Địch không lâm trận bỏ chạy, độ khó không thể nghi ngờ là đã gia tăng lên nhiều..."
Man tộc đã sắp xâm lấn, nếu như giống như kiếp trước mà nói, Trần Khuynh Địch vào thời điểm chiến cuộc đang đến hồi gây cấn, trực tiếp lâm trận bỏ chạy, cuối cùng khiến cho Thành Thanh Đế rơi vào tay giặc, vô số cư dân Thành bên trong Thanh Đế, vô số bằng hữu, vô số đồng đội của nàng, vô số sinh mệnh, đều sẽ chết ở chỗ này.

Chương 101: Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan

"Mình nhất định phải ngăn cản tất cả những thứ này!"
"Nếu không có cách nào ngăn cản Trần Khuynh Địch chạy trốn, vậy cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp tăng cường thực lực cho Thành Thanh Đế, tốt nhất là có thể vào sau khi Trần Khuynh Địch chạy trốn, vẫn có thể cam đoan Thành Thanh Đế không rơi vào tay giặc..." Lạc Tương Tư chau mày, vừa thì thầm, vừa không dừng được suy nghĩ tiếp theo phải hành động như thế nào.
"Đề cao lực phòng ngự của Thành Thanh Đế, mình đã hết sức trên phương diện trận pháp, nhưng nếu như đến lúc đó Trần Khuynh Địch lâm trận bỏ chạy, trận pháp cũng sẽ mất đi tác dụng, vậy cũng chỉ có thể ra tay từ phương diện khác..."
Lạc Tương Tư cẩn thận nhớ lại chiến cuộc ở kiếp trước: "Kiếp trước sở dĩ Thành Thanh Đế chống cự gian nan như vậy, một mặt là do không có đủ cường giả, một mặt khác là do không có đủ binh lính." Thành Thanh Đế dĩ nhiên có mấy vạn đại quân Trấn Cương, nhưng đối mặt với mấy chục vạn Man tộc, dù là có Thành Thanh Đế làm chỗ dựa vào, cũng vẫn kém hơn không ít, mà các đại tộc Trấn Cương - nguồn chiêu mộ lính trọng yếu của Thành Thanh Đế, lại là bởi vì mấy bộ tộc nội gian quấy phá trong bóng tối, bị Man tộc tập kích, hủy diệt hơn phân nửa...
"Không sai!" Lạc Tương Tư bỗng nhiên ngẩng đầu, bắt được hành động trọng điểm tiếp theo: "Nội gian trong đại tộc Trấn Cương, mình nhớ được là...đúng, bộ lạc Thanh Thạch, bộ lạc Giác Mang, còn có bộ lạc Cùng Kỳ...nếu mình nhớ không lầm, hẳn là bọn hắn! Chỉ cần có thể giải quyết bọn hắn, cứu trở về một lượng lớn bộ tộc Trấn Cương mà nói, hẳn là có thể làm dịu rất nhiều áp lực cho Thành Thanh Đế..."
Cũng chớ xem thường những bộ tộc phụ thuộc Thành Thanh Đế này, mặc dù nguyên một đám bọn hắn nhìn qua không mạnh, người mạnh nhất đơn giản chỉ có cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, nhưng tụ lại, vẫn là một nguồn sức mạnh không yếu, nếu tham gia thủ thành mà nói, không thể nghi ngờ là có thể phát huy ra tác dụng vô cùng lớn.
"Bất quá không biết là Trần Khuynh Địch có biết rõ chuyện này hay không?"
"Mình là dựa vào việc sống lại mới biết được tin tức có đại tộc Trấn Cương sắp nổi loạn, Trần Khuynh Địch mặc dù không sống lại như nàng, nhưng lại có trí tuệ hơn người, thậm chí là đã từng lừa gạt được mình, cho nên tuyệt đối không thể xem thường, nói không chừng là hắn cũng đã phát hiện ra manh mối, chỉ là không có nói trắng ra mà thôi."

"Nói như vậy, vào thời điểm mình đối phó với những bộ tộc phản loạn kia, cũng không thể quá mức khoa trương, nếu không để cho Trần Khuynh Địch chú ý tới mình, vậy thì sẽ được không bù mất..."
Nghĩ tới đây, Lạc Tương Tư bất giác liền có một chút đau bụng... đối chiến cùng với cường địch không đáng sợ, nhưng đọ sức cùng với loại đối thủ tràn ngập trí khôn trong bóng tối này, mới là tổn hại sức khỏe nhất.
Nhưng phương án vẹn toàn đôi bên, chẳng lẽ lại không có hay sao?
Chẳng lẽ là không có loại phương án vừa có thể giúp bản thân, vừa không khiến cho Trần Khuynh Địch chú ý, thậm chí là có thể có được sự ủng hộ của hắn, hơn nữa còn có thể đối phó với những bộ tộc phản loạn kia hay sao?
"A." Trong phút chốc, trong lòng của Lạc Tương Tư sinh ra một cái suy nghĩ tuyệt diệu: "Nếu như là các nàng... Hắn là có thể!"

Tại Thành Thanh Đế, trong Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch đang làm một chuyện phi thường trọng yếu.
Nạp tiền.
Không sai, mặc dù có một chút khó lý giải, nhưng Trần Khuynh Địch chính là đang nạp tiền, hắn tự mình đi đến của bảo khố Thành Thanh Đế, dùng quyền hạn của mình lấy đi hai phần ba bảo vật, sau đó liền trở về Phủ Thành Chủ bế quan ở trong mật thất, những bảo vật này có rất nhiều loại.
Có ám khí, có dược thảo, cũng có binh khí cùng với đan dược, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều là những bảo vật mà cho dù lấy đi thì Thành Thanh Đế ở trong một thời gian ngắn cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng lại có giá trị khá là xa xỉ, về phần công dụng của những bảo vật này, thì đã nói từ trước đó, chính là dùng để nạp tiền.
Đối tượng để nạp tiền, dĩ nhiên chính là hệ thống.
Mà nguyên nhân nạp tiền, thì chính là vì công năng rút thưởng của hệ thống, bây giờ Man tộc đã sắp xâm lấn, Trần Khuynh Địch vì khiến cho bản thân có được càng nhiều phần thắng, lúc này mới nghĩ đến công năng rút thưởng của hệ thống, mặc dù mấy lần rút thưởng trước đều không phải là quá đáng tin cậy, nhưng vạn nhất rút ra thứ tốt thì sao?
Chỉ cần có thể rút ra một kiện đồ tốt, Trần Khuynh Địch coi như sẽ có nhiều hơn một phần át chủ bài.
Đương nhiên trọng yếu hơn chính là, tiền dùng để nạp tiền cũng không phải là của Trần Khuynh Địch!
Dùng của công cho việc tư, thật sự là cực kỳ thoải mái!
"Mau nói cho ta biết! Những bảo vật này có thể đổi được bao nhiêu lần rút thưởng?" Trần Khuynh Địch ngồi xếp bằng ở trong mật thất, cò kè mặc cả cùng với hệ thống: "Ta nói cho ngươi biết a, nếu như

không cho từ 100 đến 200 lần rút thưởng cao cấp, ta sẽ trở mặt!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ không nên mơ mộng nữa."
"Này!"
Chỉ chốc lát sau, hệ thống liền đáp lời: "Chúc mừng kí chủ, đã nạp tiền thành công, thu hoạch được 5 cơ hội rút liên tiếp 10 lần, ngài có muốn lập tức bắt đầu rút thưởng hay không?"
"5 cơ hội rút liên tiếp 10 lần?" Trần Khuynh Địch nhướng mày hỏi: "Đây không phải là năm mươi lần rút thưởng hay sao, hơn nữa rút liên tiếp 10 lần là có ý gì? Là 10 lần rút thưởng cao cấp hay sao?"
"Hệ thống nhắc nhở: Rút liên tiếp 10 lần là phương án đặc thù dùng để rút thưởng nhiều lần, ở bên trong 10 lần rút thưởng kí chủ chắc chắn sẽ trúng một kiện vật phẩm cao cấp, có hiệu quả giống như rút thưởng cao cấp, nhưng không chỉ thu được vật phẩm cao cấp, còn thu được thêm 9 phần quà lưu niệm, căn cứ vào vận khí của kí chủ, quà lưu niệm cũng có thể trở thành vật phẩm cao cấp."
"Hừm...vẫn phải dựa vào vận khí sao." Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, sau đó đứng dậy, đi rửa mặt, lại rửa tay một cái, sau đó mới ngồi xuống một lần nữa.
"Ta đã chuẩn bị xong, bắt đầu rút thưởng!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: bắt đầu rút liên tiếp 10 lần!"
"Chúc mừng kí chủ! Rút trúng một viên Đạo Môn Hồi Khí Đan, hai viên Đạo Môn Hồi Khí Đan, 3 viên Đạo Môn Hồi Khí Đan..."
Hệ thống mở miệng ra nói khiến cho Trần Khuynh Địch tức đến mức mặt tái xanh, nói là quà lưu niệm thật đúng là quà lưu niệm a, trực tiếp chính là 3 viên Đạo Môn Hồi Khí Đan, nếu hắn nhớ không lầm thì đây là đan dược Đạo Môn trung cấp, có thể giúp cho võ giả Luyện Khí Hóa Thần bổ sung cương khí, nhưng đối với võ giả Luyện Thần Phản Hư...ngay cả một điểm tác dụng cũng đều không có.
Cũng may là hệ thống nể tình, tiếp tục nói: "Một kiện Ma Môn Huyết Tích Tử, bảo binh hậu thiên Thu Thủy Kiếm thượng phẩm, thần binh tiên thiên Sương Nguyệt Đao hạ phẩm, một viên Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan..."
"Ồ? !" Sau khi nghe được năm chữ "Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan", hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức sáng lên, cái này thế nhưng là đồ tốt a!

Chương 102: đại tế Thành Thanh Đế

Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan, nghe nói là tuyệt thế thần đan do Thiếu Lâm Tự căn cứ vào đan thư do Đại Lôi Âm Tự - Phật Tông chính thống ngày xưa để lại luyện ra, một viên liền có thể gia tăng một thành công lực, có thể khiến cho võ giả từ cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo trở xuống sau khi phục dụng một viên, liền tăng lên một tiểu cảnh giới!
Về phần võ giả Luyện Thần Phản Hư nếu như phục dụng, liền có thể tiến thêm một bước hướng về phía cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo. Loại thần đan này, cho dù là Thiếu Lâm Tự cũng đều không có bao nhiêu, thế mà bị hắn rút được?
Ở dưới sự hưng phấn Trần Khuynh Địch liền không để ý đến đồ vật mà hệ thống rút ra tiếp theo, vừa kết thúc rút thưởng liền trực tiếp lấy Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan ra, trong lúc nhất thời toàn bộ mật thất liền tràn ngập đan hương, Trần Khuynh Địch chỉ hơi hít thở, liền cảm thấy nội lực của bản thân trở nên càng tinh thuần thêm vài phần.
"Lúc này mới có dáng vẻ của bàn tay vàng nha!"
Lấy được cái hệ thống đáng chết này lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch lấy được ban thưởng có lợi ích thực tế đến từ hệ thống! Trong lúc nhất thời Trần Khuynh Địch thậm chí còn có xúc động muốn khóc.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Kí chủ không cần phải như thế, bổn hệ thống vẫn luôn lo nghĩ vì ngài như vậy."
Trần Khuynh Địch nghe xong, lập tức cảm thấy tuổi già an lòng, lập tức vung tay lên, vô cùng phóng khoáng nói ra: "Rút thưởng, tiếp tục rút thưởng! Dùng toàn bộ những lần rút thưởng còn lại!"
"Tích, chúc mừng kí chủ, rút được..."
Sau năm phút, Trần Khuynh Địch dùng sắc mặt tái xanh mà nhìn bốn kiện phần thưởng ở trong tay.
Mũ của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, giày của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, áo của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, quần của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự...
"Cái này, chính là vật phẩm cao cấp do rút liên tiếp 10 lần làm ra?" Trần Khuynh Địch dùng ngữ khí bình tĩnh nói.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không sai!"
"Xin hỏi, những vật phẩm này cao cấp ở chỗ nào? Có thể nói cho ta biết một chút được hay không?"
"Hệ thống nhắc nhở: Thiên cơ bất khả lộ."
Hai tay của Trần Khuynh Địch run rẩy, nghĩ nghĩ, lại lấy ra "Cái chổi của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự" từ bên trong túi trữ vật rút được

trước đó, đặt chung 5 kiện vật phẩm cao cấp vào một chỗ, trong phút chốc...cái gì cũng đều không phát sinh.
"Quả nhiên chỉ là vật phẩm tuỳ thân bình thường mà thôi!" Trần Khuynh Địch tức giận đến mức lật ngược cả cái bàn.
Tiện tay ném 5 kiện đồ vật không có một chút tác dụng nào tới một góc phòng, Trần Khuynh Địch lấy ra Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan một lần nữa, hít vào vài hơi đan khí, lúc này mới xem như bình tĩnh trở lại: "Còn tốt, tốt xấu còn rút được một viên Đại Hoàn Đan, cũng không thua thiệt, chỉ cần luyện hóa nó, ta hẳn là có thể tiến thêm một bước..."
Đừng nhìn sức chiến đấu hiện tại của Trần Khuynh Địch vượt mức bình thường, cho dù là Man tộc cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả hắn cũng đều có thể đối cứng được mấy chiêu, nhưng cảnh giới của bản thân Trần Khuynh Địch vẫn như cũ chỉ là mới bước vào Luyện Thần Phản Hư mà thôi, còn có khoảng cách rất xa so với Phản Hư Hợp Đạo, nếu như thật sự tử chiến cùng với Hợp Đạo Tôn Giả mà nói, hắn tối đa cũng chỉ có thể kiên trì được trong trăm chiêu.
Sau trăm chiêu, Trần Khuynh Địch sẽ hao hết khí lực, cuối cùng sẽ bị đánh bại.
Nhưng nếu như luyện hóa Đại Hoàn đan, sau khi tăng cảnh giới lên, lại giao thủ cùng với Hợp Đạo Tôn Giả, ai thắng ai thua thì còn chưa biết được.
"Tốt! Vậy hiện tại ta liền..."
"Báo!" Đột nhiên, có một tiếng thông báo cắt đứt Trần Khuynh Địch, vang lên ở ngoài mật thất.
"Hửm?" Trần Khuynh Địch nhướng mày nói: "Không phải ta đã nói là muốn bế quan tu luyện, coi như là có thiên đại sự tình, cũng không được quấy rầy ta hay sao?"
"Ách, báo cáo đại nhân, là Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, còn có Lạc Tướng quân..."
"Vậy thì ta sẽ đi ra!" Trần Khuynh Địch tranh thủ thời gian dọn dẹp đồ vật một chút, chỉnh sửa lại quần áo một chút, liền nhanh chóng chạy ra ngoài mật thất.
Chỉ là, lúc này hắn cũng không phát hiện ra, 5 kiện đồ vật của lão tăng quét Thiếu Lâm Tự bị hắn ném tới góc phòng, lúc này lại phảng phất như cảm ứng được cái gì đó, tản ra phật quang nhàn nhạt.
Ra khỏi mật thất, Trần Khuynh Địch liền nhìn thấy bốn người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên còn có Lạc Tương Tư đang đứng ở cửa ra.
Không biết vì sao, nhìn thấy cái điệu bộ này, Trần Khuynh Địch đột nhiên rùng mình một cái.
"Ách, đã xảy ra chuyện gì?"
"Đại ca ca!" Sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, Dương Xuân là người đầu tiên kịp phản ứng, sau khi lộ ra nụ cười ngây thơ xán lạn,

liền muốn thuận thế bổ nhào về phía Trần Khuynh Địch, nắm lấy cánh tay của hắn.
"Khụ khụ!" Trần Tiêm Tiêm lơ đãng tiến lên một bước, trực tiếp ngăn ở trước mặt của Dương Xuân, tách rời nàng và Trần Khuynh Địch ra: "Dương sư muội, lần này chúng ta tới thế nhưng là có chính sự."
Ầm! Dương Xuân vững vàng va vào trên người của Trần Tiêm Tiêm, hai người đều đã tu luyện qua thần công luyện thể của Đại Lôi Âm Tự, một cú va này, lập tức liền phát ra một tiếng vang trầm, mặt đất ở dưới chân của hai người càng là phát ra âm thanh xoạt xoạt không chịu nổi gánh nặng, từng vết nứt lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra.
Mà đổi thành một bên, Trần Tiêm Tiêm thì mỉm cười nhìn về phía Trần Khuynh Địch nói: "Sư huynh, lần này chúng ta tới thật ra là vì một kiện sự tình có quan hệ đến toàn bộ Thành Thanh Đế, không bằng chúng ta hãy đi vào nói chuyện..."
Động tác của Trần Tiêm Tiêm cứng đờ, thanh âm im bặt mà dừng, mà ở sau lưng của nàng, Dương Xuân thì đang một mực kéo lại góc áo của nàng, dùng vẻ mặt bất mãn nhìn nàng.
"Hừm.. !"
Ngay vào thời điểm Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đấu sức với nhau, không ai nhường ai, lại có một bóng người khác phiêu nhiên mà tới, trực tiếp bỏ qua hai người bọn họ, đứng ở trước mặt của Trần Khuynh Địch.
"Trần sư huynh, lần này chúng ta tới là vì mở ra đại tế Thành Thanh Đế, chỉ là chuyện này cần dùng trận pháp Phủ Thành Chủ mới có thể thôi động, cho nên mới đặc biệt tới tìm huynh."
"Ách!" Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn Doanh Phượng Tiên đột nhiên thò một chân vào, mà Doanh Phượng Tiên tựa hồ cũng chú ý tới biểu lộ của hai nàng, quay người hướng về phía hai nàng mỉm cười, sau đó dịch bước chân ra, ở dưới cái nhìn của hai nàng, Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Khuynh Địch đang đứng chung một chỗ, có tuổi tác tương đương, một người phiêu nhiên như tiên, một người mạnh mẽ uy vũ, thật sự là ông trời tác hợp cho...
"Xẹt... !!" Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân dùng ánh mắt lợi hại đảo qua toàn thân cao thấp của Doanh Phượng Tiên, phảng phất như muốn dùng ánh mắt để xem thấu nàng vậy, thẳng đến khi ánh mắt của hai người rơi vào trước ngực của Doanh Phượng Tiên...
"Khụ khụ." Doanh Phượng Tiên ho nhẹ một tiếng, sau đó duỗi lưng một cái.
"Ách!"
Trần Tiêm Tiêm 16 tuổi, Dương Xuân 12 tuổi, ở trước mặt một Doanh Phượng Tiên 18 tuổi, đều bại hoàn toàn trên đủ loại ý nghĩa.

Chương 103: Tinh nhuệ của các tộc

Mà xem như là người trong cuộc, Trần Khuynh Địch lại hoàn toàn không chú ý tới trận minh tranh ám đấu tàn khốc này, mà đưa mắt về phía Lạc Tương Tư một mực giữ yên lặng, hỏi: "Chuyện kia, đại tế Thành Thanh Đế, là cái gì a?"
Lạc Tương Tư: "..."
"Bẩm đại nhân, đây là buổi lễ long trọng mà Thành Thanh Đế lúc đầu 10 năm mới có một lần, từ sự cung cấp và trợ giúp của rất nhiều đại tộc Trấn Cương cùng với sự phụ trách của Thành Thanh Đế, dùng huyết dịch yêu thú, huyết cốt tích lũy trong mười năm qua, còn có đủ loại tài nguyên hội tụ vào cùng một chỗ, dùng trận pháp Phủ Thành Chủ tiến hành luyện hóa, sau đó chúc phúc cho toàn bộ Thành Thanh Đế."
"À ờ?"
"Nói như vậy, loại tế tự này đều có trợ giúp rất lớn đối với võ giả Tiên Thiên, có thể giúp võ giả nhanh chóng củng cố cảnh giới, đạt tới cảnh giới đỉnh phong trước mắt, đồng thời còn có thể gia tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh, cho nên nếu như cử hành đại tế mà nói, trên cơ bản rất nhiều đại tộc Trấn Cương phụ thuộc Thành Thanh Đế đều sẽ tụ tập ở trong thành..."
"Thì ra là như vậy a, đại tế Thành Thanh Đế..." Trần Khuynh Địch sau khi suy nghĩ một phen, liền lộ ra nụ cười vui mừng.
Bởi vì hắn phát hiện ra, cái đại tế này, hắn là có thể sử dụng cùng với Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan a!
Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan có thể tăng công lực lên, phần công lực này chung quy là đến từ ngoại lực, cần thời gian nhất định để củng cố, mà cái đại tế Thành Thanh Đế này lại có thể trợ giúp hắn củng cố cảnh giới, như vậy ở dưới hai thứ này, Trần Khuynh Địch cảm thấy mình hắn là có hi vọng đạt tới Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong ở trong một khoảng thời gian cực ngắn!
"Được! Quyết định như vậy!" Trần Khuynh Địch lập tức nói, mà Lạc Tương Tư cũng lộ ra nụ cười mừng rỡ từ trong thâm tâm.
Quả nhiên! Đề án của bản thân đã được thông qua!
Cứ như vậy, bước đầu tiên của kế hoạch xem như đã thành công.
Ở kiếp trước, Trần Khuynh Địch cũng đã từng cử hành qua dạng đại tế này, nhưng lần đại tế đó Trần Khuynh Địch vì tư lợi, đã đem phần lớn lực lượng đều tập trung ở trên người của mình, căn bản không có chúc phúc cho tất cả mọi người ở Thành Thanh Đế, cho nên mục đích của Lạc Tương Tư căn bản không phải là ở trên đại tế.
Mục tiêu chân chính của nàng, chính là khiến cho những đại tộc Trấn Cương kia vì đại tế mà tiến vào Thành Thanh Đế!

Lạc Tương Tư đã đề ra kế hoạch cụ thể, chỉ cần nàng có thể lợi dụng chức quyền, khiến cho những bộ tộc nội gian ở trong bóng tối kia, bộ lạc Thanh Thạch, bộ lạc Giác Mang, bộ lạc Cùng Kỳ đi tới phụ cận Phủ Thành Chủ, sau đó nàng sẽ phá hư công năng truyền tống của trận pháp Phủ Thành Chủ ở trong bóng tối, lại giá họa cho 3 cái bộ lạc kia.
Đến lúc đó Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ sẽ nổi giận, sau đó hạ sát thủ đối với người của ba cái bộ lạc kia.
Cứ như vậy, nàng không chỉ có thể trừ đi nội gian phản bội, còn có thể ngăn cản Trần Khuynh Địch chạy trốn, còn tập trung lực lượng chủ yếu vào trong Thành Thanh Đế, đón tiếp Man tộc xâm lấn sắp đến... Nhất định chính là kế sách hoàn mỹ một mũi tên trúng ba con chim!
Mà cái kế hoạch này, vấn đề duy nhất, chính là ở Trần Khuynh Địch. Người này âm hiểm độc ác, nhưng lại rất khôn ngoan, hết lần này tới lần khác còn hết sức cẩn thận, nếu không thì hắn cũng sẽ không có biện pháp trở thành Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, cho nên điều duy nhất mà nàng phải làm, chính là giá hoạ cho ba bộ tộc mà không bị bại lộ, đây cũng là một bộ phận nguy hiểm nhất ở trong kế hoạch.
Phải biết rằng đồ vật trọng yếu như trận pháp, Trần Khuynh Địch nhất định sẽ tự mình thao tác, mà nàng thì cần phải phá hư trận pháp ở dưới mí mắt của hắn, loại hành vi này không khác gì là lấy hạt dẻ trong lò lửa.
Nhưng không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? !
"Bi kịch ở kiếp trước, ta tuyệt đối sẽ không để cho nó tái diễn... Trần Khuynh Địch, coi như là ngươi, cũng không thể ngăn cản được ta!"
"Hắt xì!" Ở trong Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch thật vất vả mới đuổi được đám người Dương Xuân đi lại hắt hơi một cái: "Kỳ quái, lấy tu vi bây giờ của ta, không có đạo lý sẽ bị cảm lạnh..."
Lắc đầu, tinh thần của Trần Khuynh Địch trở nên phấn chấn: "Thực sự là chờ mong a, cái đại tế kia... A."
Trần Khuynh Địch đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất trọng yếu. Cái trận pháp Phủ Thành Chủ kia, muốn cử hành đại tế mà nói thì phải làm như thế nào a?
Không phải là Trần Khuynh Địch tự thổi phồng, thân làm người xuyên việt, hắn hiểu được mật mã, đọc sách hướng dẫn, ngay cả bát quái, dịch kinh hắn cũng đều đã xem qua, nhưng trận pháp ở cái thế giới này... Nói thật, hắn hoàn toàn không hiểu được nên làm như thế nào.
Sau khi suy nghĩ một chút, Trần Khuynh Địch thờ ơ khoát tay áo.
"Ta không phải là có một trợ thủ tốt đáng giá tín nhiệm hay sao, đến lúc đó liền giao toàn bộ nhiệm vụ thao tác trận pháp cho Lạc sư muội là được, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm nha, hắc

hắc hắc."
Từ trên đủ loại ý nghĩa mà nói, sự tình mà Lạc Tương Tư cảnh giác, hoàn toàn không phát sinh.
Tin tức Thành Thanh Đế sắp cử hành đại tế tự nhiên là đã đưa tới oanh động ở bên trong toàn bộ lãnh địa của Thành Thanh Đế.
Trong lúc nhất thời, cơ hồ tất cả các bộ tộc Trấn Cương phụ thuộc Thành Thanh Đế đều mang theo tinh nhuệ của nhà mình hướng về phía Thành Thanh Đế.
Phải biết rằng, đại tế Thành Thanh Đế chính là sự tình mà 10 năm mới có một lần, đối với võ giả Thành Thanh Đế càng là có sự trợ giúp to lớn, ngoại trừ bế tử quan, nếu không gần như sẽ không có ai bỏ lỡ trận thịnh thế này, mà vì nghênh đón rất nhiều bộ tộc, Thành Thanh Đế tự nhiên cũng an bài người nghênh đón ở cửa thành.
Mà người phụ trách nghênh tiếp, dĩ nhiên chính là Lạc Tương Tư.
Mà ngoại trừ Lạc Tương Tư chủ động tiếp nhận cái nhiệm vụ này, còn có cả Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, thậm chí là cả Doanh Phượng Tiên, bởi vì các nàng nhất thời cũng không có việc gì làm, cho nên cũng đi theo Lạc Tương Tư đi tới cửa đông của Thành Thanh Đế.
Bốn đại cửa thành Đông, Tây, Nam, Bắc của Thành Thanh Đế, nguyên bản đều là rộng mở với người ngoài, nhưng bây giờ chỉ có cửa đông mở ra, đây cũng là vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, dù sao thì hiện tại ai cũng không biết Man tộc sẽ đánh tới vào lúc nào, cho nên phải chuẩn bị kỹ càng, bất quá chuyện này cũng trực tiếp đưa đến dòng người ở Thành Thanh Đế khá là chen chúc.
Thành Thanh Đế chỉ mới thả ra tin tức được một ngày, nhưng đã có vài bộ tộc Trấn Cương mang đội ngũ chạy tới.
Dương Xuân nhìn đám người chen lấn, khá là cảm khái nói: "Thật là nhiều người a, không nhìn không biết, nguyên lai phụ thuộc Thành Thanh Đế lại có nhiều người như vậy a, như này cũng có mấy vạn người rồi a? Hơn nữa tất cả đều là võ giả."
"Dù sao cũng là tới để tham gia đại tế, tự nhiên đều là tinh nhuệ của các tộc." Lạc Tương Tư giải thích.
Đồng thời cặp mắt của nàng cũng không ngừng lục soát ở trong đám người tại cửa thành, muốn tìm ra cờ xí của bộ lạc Thanh Thạch, bộ lạc Giác Mang, còn có bộ lạc Cùng Kỳ ở trong ấn tượng.

Chương 104: Thanh Thạch Mặc

Mà ở một chỗ khác, Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên thì là đang nói chuyện với nhau.
Chỉ là cả bốn người đều không ý thức được, trong rất nhiều bộ tộc ở cửa thành, đã có không ít người để mắt tới các nàng.
Dù sao thì người phụ trách nghênh tiếp lại là bốn vị mỹ nữ có phong cách khác nhau, Doanh Phượng Tiên tự nhiên hào phóng, Dương Xuân thiên chân khả ái, Lạc Tương Tư khí khái hào hùng, Trần Tiêm Tiêm thanh thuần ôn nhu, đây chính là tình huống mà Thành Thanh Đế từ trước kia cho tới bây giờ cũng chưa từng có, bốn người đứng chung một chỗ, có thể nói hút đủ ánh mắt.
Đồng dạng, chuyện này cũng hấp dẫn đến một số người ẩn chứa tâm tư.
"Tại hạ là Thanh Thạch Mặc, xin chào hai vị tiểu thư." Đột nhiên, có một thanh âm nho nhã vang lên, cắt đứt Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên đang nói chuyện phiếm.
"Ừm?" Hai người nhướng mày nhìn về phía người tới, chỉ thấy có một thanh niên nam tử mặc áo vải màu xanh đang lay động quạt xếp, dùng vẻ mặt mỉm cười nhìn hai nàng, hơi hiển lộ khí tức trên người, rõ ràng là tu vi Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí, hơn nữa hiển nhiên cũng không phải là vừa mới đột phá, cảnh giới đã được củng cố.
"Không biết phương danh của hai vị tiểu thư là gì?" Thanh Thạch Mặc nhe răng cười một tiếng, nhìn qua cực kỳ tỏa sáng, vào thời điểm ở bộ tộc nhà mình, cái nụ cười anh tuấn này của hắn không biết đã thu hoạch được bao nhiêu fan cuồng.
Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau một cái, sau đó không khỏi bật cười, các nàng là ai? Là đệ tử của Thuần Dương Cung - một trong 10 đại thánh địa, mặc dù không phải là đệ tử chân truyền, nhưng nói thật, lấy thực lực của Thanh Thạch Mặc, coi như là Thuần Dương Cung nuôi một con lợn, cũng đều mạnh hơn hắn, hơn nữa đó cũng không phải là nói chuyện khuếch đại.
Trên thực tế, ở bên trong Thuần Dương Cung cũng có chuẩn bị lợn thịt chuyên môn cho đệ tử chân truyền, để bảo đảm dinh dưỡng, những con lợn này đều được cho ăn một số lớn linh dược, mỗi một con đều có thực lực Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí, sau khi nướng lên, chẳng những vô cùng thơm ngon, hơn nữa còn tràn đầy dinh dưỡng, ăn nhiều thậm chí còn có thể tăng trưởng khí huyết...
Cho nên Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm chỉ là cười cười, sau đó liền quay đầu, tiếp tục trò chuyện giết thì giờ.
Thanh Thạch Mặc: "? ??"
Hít vào một hơi thật sâu, Thanh Thạch Mặc lên tiếng một lần nữa:

"Xin hỏi, hai vị tiểu thư..."
"Ha ha ha, Thanh Thạch Mặc, ngươi thật đúng là không biết xấu hổ a, chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra hay sao? Hai vị tiểu thư xinh đẹp này căn bản không hề để ý tới ngươi!"
Lại là một đạo thanh âm truyền đến, vừa dứt lời, biểu lộ của Thanh Thạch Mặc liền trở nên tái nhợt: "Giác Mang Xuyên, ta xem ngươi là đang hâm mộ và ghen ghét a, ha ha."
Quay người, Thanh Thạch Mặc lạnh lùng nhìn người đi tới, đối phương cao hai mét, toàn thân cao thấp đều là cơ bắp, nửa người trên mặc áo da hổ, so sánh cùng với Thanh Thạch Mặc, đối phương nhìn qua cường tráng hơn không ít, nhưng khí tức trên người của hai người lại là không phân cao thấp, đều là tu vi Luyện Tinh Hóa Khí.
"Hừ, ta còn cần phải hâm mộ ngươi?" Giác Mang Xuyên cười lạnh một tiếng: "Cũng chỉ có loại tiểu nhân dối trá như ngươi, mới có thể bày ra nụ cười kia cả ngày để câu dẫn nữ nhân."
"Ha ha." Thanh Thạch Mặc không khách khí một chút nào, đáp lời: "Chẳng lẽ giống như ngươi, dùng tiền tài cùng với lực lượng thô tục để ép buộc hay sao? Giác Mang Xuyên, ngươi cho rằng ta không biết ngươi?"
"Ha ha." Đối mặt với chỉ trích của Thanh Thạch Mặc, Giác Mang Xuyên ngược lại còn cười ha hả: "Đừng nói khó nghe như vậy, bổn thiếu chủ lúc nào đã ép buộc ai? Chỉ là những nữ nhân kia tự nguyện mà thôi, cùng so sánh với ngươi, bổn thiếu chủ còn cao siêu hơn rất nhiều, ví dụ như hai vị tiểu thư này, không thèm để ý đối với ngươi, nhưng đổi thành bổn thiếu chủ mà nói..."
Giác Mang Xuyên trực tiếp đi tới trước mặt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên, mặt nhếch lên nói: "Đi cùng với bổn thiếu chủ đi, bổn thiếu chủ cam đoan là các ngươi sẽ có thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, vĩnh trú dung nhan!"
Khác biệt cùng với Thanh Thạch Mặc, hành động của Giác Mang Xuyên là chủ nghĩa cường quyền, hắn cũng tin tưởng ở trước mặt vĩnh trú dung nhan cùng với cảnh giới Tiên Thiên, hai vị tiểu mỹ nữ ở trước mắt sẽ không có lý do nào để cự tuyệt, vừa nghĩ tới cứ như vậy thì hắn sẽ tương đương với hung hăng đánh vào mặt của Thanh Thạch Mặc, lại có thể ôm mỹ nhân về, hắn liền cảm thấy cực kỳ đắc ý.
Chỉ là, Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm lại trợn tròn mắt.
"Phượng Tiên sư tỷ?"
"Đây là lần đầu tiên ta gặp được loại chuyện này."
"Vậy nếu gặp phải chuyện này thì phải làm như thế nào a? Uyển chuyển cự tuyệt hay sao?"
"Nhìn cái bộ dạng này coi như có cự tuyệt bọn hắn hẳn là cũng sẽ không đi a, đầu óc bị tổn thương."

Hai người phối hợp nói chuyện, hoàn toàn không để mắt đến Giác Mang Xuyên, sắc mặt của đối phương tự nhiên cũng là dần dần đen lại, mà đúng lúc này, Dương Xuân trước đó một mực hưng phấn đi theo Lạc Tương Tư cũng chạy tới.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Ta và Phượng Tiên sư tỷ tựa hồ là bị người khác làm phiền."
"Ừm."
"Là vậy sao."
Dương Xuân nháy nháy mắt, mà ở trong đầu của nàng, thanh âm của tiểu Yêu lại vang lên rất đúng lúc: "Ta cũng đã sớm nói rồi! Nam nhân đều là lũ xấu xa! Xem đi, nhanh, nói cho hai vị sư tỷ kia của ngươi, nếu gặp phải loại chuyện này, cứ đè đối phương xuống đất đánh một trận là sẽ không có chuyện gì!"
"Ấy? Nếu làm như vậy mà nói..."
"Sợ cái gì? Xảy ra chuyện thì đã có vị sư huynh kia của ngươi giải quyết!" Tiểu Yêu lộ ra ngữ khí e sợ thiên hạ không loạn, giật giây nói.
Ngay vào thời điểm ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên khổ não, Giác Mang Xuyên rốt cuộc cũng đã không nhịn được, nói: "Hai vị tiểu thư, bổn thiếu chủ thế nhưng là thiếu chủ của bộ lạc Giác Mang, các ngươi hẳn là không biết điều này đại biểu cho cái gì a? Ta khuyên các ngươi hãy cân nhắc một phen thật tốt..."
Hắn mặc dù bình thường sẽ không bắt buộc người, nhưng đó cũng chỉ là vào lúc bình thường mà thôi, nếu thật sự gặp phải thứ hắn muốn, tự nhiên là sẽ không từ thủ đoạn, mà một điểm này, Thanh Thạch Mặc ở bên cạnh hắn cũng là cùng một loại người.
Trên thực tế hai người sở dĩ không hợp, chính là vào thời điểm truy cầu một người đàn bà trước đó, hai người đã đồng thời trắng trợn xuất thủ cướp đoạt, kết quả là vừa vặn đụng nhau.
"Giác Mang Xuyên, ngươi đừng quên nơi này là Thành Thanh Đế." Thanh Thạch Mặc hơi có vẻ cẩn thận nói ra.
Giác Mang Xuyên cười lạnh một tiếng: "Ha ha, vậy thì như thế nào? Bị phái đến cửa thành để đón khách, có thể có bối cảnh bao lớn?"
Nói đến cùng, hắn phách lối như vậy, chính là được xây dựng ở bên trên cái nguyên nhân này, coi như ba vị mỹ nữ trước mắt này có phong cách khác nhau thì lại như thế nào? Bị phái đến cửa thành để đón khách, ở phía sau khẳng định cũng không có bối cảnh gì, thực lực cũng không tốt lắm, hắn coi như là cưỡng đoạt, lấy uy thế của bộ lạc Giác Mang cũng có thể giải quyết!

Chương 105: Không thể tiếp tục thờ ơ!

Huống chi, cái Thành Thanh Đế này... sau này có còn tồn tại nữa hay không, còn chưa nói được đây!
"Haizzz." Đúng lúc này, một tiếng khẽ than thở đột nhiên vang lên, sau đó chỉ thấy Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm trước sau đứng lên.
"Phượng Tiên sư tỷ, chúng ta hãy tự chọn một người a."
"Ta thì không có vấn đề, ngược lại là ngươi, không có vấn đề gì chứ?"
"Không có vấn đề."
Hai người liếc nhau, riêng phần mình gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Thanh Thạch Mặc cùng với Giác Mang Xuyên, trăm miệng một lời mà nói: "Không cần phải tiếp tục tính toán."
"Sau khi đánh ngã hai người các ngươi, liền không có vấn đề."
Trần Tiêm Tiêm đứng sóng vai cùng với Doanh Phượng Tiên, trên mặt vẫn mang theo nụ cười đạm nhiên như cũ.
Nhưng ngay vào một giây sau, hai người gần như đồng thời xuất thủ, hơn nữa còn cực kỳ ăn ý, Trần Tiêm Tiêm lựa chọn Giác Mang Xuyên, mà Doanh Phượng Tiên thì là nhắm thẳng vào Thanh Thạch Mặc.
Thân làm đệ tử Thuần Dương Cung, hai người đều có sự kiêu ngạo của riêng mình, nếu như Thanh Thạch Mặc cùng với Giác Mang Xuyên không trêu chọc các nàng, các nàng tự nhiên cũng sẽ không để ý tới đối phương, nhưng chuyện đã tới mức này, Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm coi như là đã không còn cách nào khác, không thể tiếp tục thờ ơ.
Mà nếu như đã không thể tiếp tục thờ ơ, vậy thì liền dứt khoát đánh ngã bọn hắn!
Trần Tiêm Tiêm là người xuất thủ đầu tiên, mặc dù nàng chỉ có cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, nhưng vào giờ khắc này toàn thân cao thấp của nàng đều tràn đầy huyết khí cuồng bạo, hóa thành từng đạo từng đạo phật quang bao phủ toàn thân, đấm ra một quyền, sóng xung kích hình thành lập tức giống như sóng biển đánh về phía Giác Mang Xuyên.
Cỗ quyền thế kia, thậm chí còn có mấy phần bộ dáng xuất thủ của Trần Khuynh Địch.
Mà Giác Mang Xuyên ban đầu còn khá là khinh thường, chỉ vươn một cánh tay để nghênh địch, dù sao thì ở trước mặt một người cao hai mét như hắn, Trần Tiêm Tiêm cũng không có gì khác biệt cùng với một đứa bé, thậm chí là trong nháy mắt xuất thủ, hắn còn tận lực thu liễm vài phần khí lực, tránh khỏi việc đả thương tiểu mỹ nhân

của hắn...sau đó hắn liền vì thế mà phải bỏ ra một cái giá thảm trọng.
"Oanh!" Quyền thế của Trần Tiêm Tiêm như thương, trực tiếp đâm vào trong lòng bàn tay mà Giác Mang Xuyên đưa ra, kình lực bỗng nhiên bộc phát ra, trực tiếp đánh vào trong cơ thể của hắn, chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn, không khí giữa hai người đều ầm ầm nổ tung, sóng trùng kích to lớn nhất thời đánh bay cả người của Giác Mang Xuyên ra bên ngoài.
Đồng thời còn có một cỗ lực đạo quỷ dị thẩm thấu vào trong cơ thể, khiến cho hắn đau đến mức phải hét thảm.
Phải biết rằng, khác biệt cùng với bề ngoài nhìn như gầy yếu, Trần Tiêm Tiêm thế nhưng lại tu luyện Trượng Lục Kim Thân, môn thần công luyện thể của Đại Lôi Âm Tự này mặc dù khác biệt cùng với Long Tượng Bàn Nhược Công, cũng không phải là lấy lực lượng làm chủ, nhưng cũng không đại biểu là lực lượng của nó yếu, chỉ là đối với lực lượng của nó, lực phòng ngự của nó càng thêm xuất sắc mà thôi.
Tối thiểu đối với một quyền mà Trần Tiêm Tiêm đấm ra này, đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của Giác Mang Xuyên.
"Ngươi muốn chết!" Bụi mù bay tứ tán, Giác Mang Xuyên bỗng nhiên giết ra từ trong đó, khác biệt cùng với bộ dạng lúc trước, hắn lúc này tóc tai bù xù, nhìn qua chật vật không thôi, nhưng so sánh với lúc trước, khí tức của hắn cũng đã bành trướng đến cực hạn, tu vi Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí không ngừng chảy xuôi ra, làm cho không ít người ở cửa thành đều lui ra xa.
Sau đó Giác Mang Xuyên nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chân hướng về phía trước, mỗi một bước rơi xuống đều bước ra một cái hố cạn, khí huyết bàng bạc ở phía sau hắn hóa thành một con Giác Mang Thần Thú, hợp cùng một chỗ với quả đấm của hắn, lấy thế thái sơn áp đỉnh đập về phía Trần Tiêm Tiêm, bằng vào một kích này, cho dù là mười vị võ giả Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực cùng tiến lên, cũng phải chết không thể nghi ngờ!
"Hừ!"
Nhưng ở trong đó hiển nhiên cũng không bao gồm Trần Tiêm Tiêm. Phật quang bao phủ toàn thân, Trần Tiêm Tiêm không lùi, gân cốt toàn thân chấn động, toàn lực thôi động khí huyết của bản thân, sau đó vậy mà cũng đưa tay đấm ra một quyền, trên dưới quanh người, hào quang Trượng Lục Kim Thân mạ vàng rực rỡ loá mắt, mang theo một cỗ ý cảnh lực lượng kim cương bất hoại, không có cách nào dao động.
Song phương đối cứng đụng vào nhau, lực lượng chấn động cuồng bạo khiến cho toàn thân của hai người run lên, Trần Tiêm Tiêm càng là kêu lên một tiếng đau đớn, ăn một chút thiệt thòi nhỏ.
Dù sao thì cảnh giới ở giữa hai người cũng chênh lệch quá xa, Hậu

Thiên cùng với Tiên Thiên, chính là khác biệt về bản chất.
Nhưng ở ngay trong cái nháy mắt này, trong mắt của Trần Tiêm Tiêm lại hiện lên một đạo dị quang.
Đó là một vòng phật quang vàng óng, ở bên trong phật quang ẩn ẩn có một tòa Thông Thiên Phù Đồ chợt hiện, sau đó có một cỗ ý cảnh sức mạnh hoàn toàn mới nhất thời tràn vào toàn thân cao thấp của Trần Tiêm Tiêm.
"Hừ!" Ở trong cái chớp nhoáng này, khí huyết toàn thân của Trần Tiêm Tiêm đảo ngược, giống như sông lớn chảy ngược, vọt về phía Giác Mang Xuyên.
Ở bên trong phật quang vàng óng, quyền thế của Trần Tiêm Tiêm thình lình nhiều hơn mấy phần ý cảnh khủng bố chúa tể hiện tại, thống ngự quá khứ, nắm vững tương lai!
Ý cảnh vừa ra, trên mặt của Giác Mang Xuyên liền lập tức lộ ra thần sắc kinh khủng.
Sau đó chỉ thấy con Giác Mang Thần Thú to lớn kia, ở dưới thiết quyền vàng óng của Trần Tiêm Tiêm ầm ầm nổ tung, khí huyết tán loạn, thậm chí còn khiến cho bản thân Giác Mang Xuyên nhận phản phệ, kèm theo quyền kình của Trần Tiêm Tiêm, trực tiếp đánh hắn bay ngang lên trời, mang theo một mảnh cầu vồng đẫm máu, cuối cùng nện vào bên trong đám người.
"Phốc!" Nhận phải trọng thương như thế, hơn nữa ở dưới sự nhục nhã bị đánh bại ở trước mặt công chúng, cả người của Giác Mang Xuyên lộ ra sắc mặt dữ tợn, cuối cùng hai mắt đảo một cái, thế mà trực tiếp hôn mê.
"Hít hà..." Hít vào một hơi thật sâu, Trần Tiêm Tiêm lúc này mới thu hồi huyết khí của bản thân, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười.
Ta rất mạnh!
Mặc dù đã có tính toán đại khái đối với thực lực của bản thân, nhưng đây là lần đầu tiên Trần Tiêm Tiêm đánh bại võ giả cảnh giới Tiên Thiên chân chính trên ý nghĩa, dù là lấy tâm trí của nàng, cũng không khỏi có một chút kích động.
Cứ như vậy, khoảng cách của bản thân so với ca ca cũng càng ngày càng gần!
"Yên tâm đi ca ca, ta rất nhanh liền sẽ đuổi kịp ca ca!" Trần Khuynh Địch âm thầm động viên bản thân.
Tin tưởng vào thời điểm mình đuổi kịp ca ca, ca ca nhất định sẽ rất kích động a, tự hào vì có một muội muội như vậy... !
Hơn nữa nếu như đuổi kịp tu vi của ca ca, đến lúc đó liền có thể đối với ca ca...!
"Cái này thật đúng là." Đúng lúc này, thanh âm của Doanh Phượng Tiên cũng truyền đến từ một bên, cắt đứt sự mơ màng của Trần Tiêm Tiêm, Trần Tiêm Tiêm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị Thanh Thạch Mặc tự xưng là đẹp trai kia, lúc này quần áo toàn thân đã rách rưới,

chật vật không chịu nổi, bị Doanh Phượng Tiên nắm cổ áo, một đường kéo đi qua, xem ra cũng đã hôn mê.

Chương 106: Làm càn

Doanh Phượng Tiên nhìn Giác Mang Xuyên ở cách đó không xa một chút, lắc đầu nói: "Trước đó đã sớm nghe nói Trần sư muội là kỳ tài ngút trời, bây giờ xem ra quả nhiên là danh bất hư truyền, bằng vào cảnh giới Hậu Thiên thế mà có thể đánh bại võ giả Tiên Thiên."
"Nào có, tên phế vật kia làm sao có thể so sánh với Phượng Tiên sư tỷ." Trần Tiêm Tiêm lắc đầu, nàng mặc dù kích động, nhưng cũng không phải là không tự biết mình, coi như đồng dạng là cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, ở giữa võ giả cùng với võ giả cũng là có khác biệt, tối thiểu là nàng cũng không thể nhìn thấu nội tình của vị sư tỷ này.
"Ta cũng đâu có cái gì." Doanh Phượng Tiên lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia phiền muộn, sau đó lắc đầu.
"Đáng chết! Cái này là do ai làm? !"
Đột nhiên, chỉ thấy ở bên trong đám người ở bên ngoài Thành Thanh Đế, có hai đạo khí tức khổng lồ một trước một sau, trong chớp mắt liền vọt tới vị trí cửa thành, rõ ràng là hai vị lão giả cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, trên quần áo của mỗi người đều có thêu tiêu ký của bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch, rõ ràng là trưởng lão của hai bộ tộc này.
"Xuyên Nhi? !"
"Mặc nhi? !"
Hai người sau khi nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Giác Mang Xuyên cùng với Thanh Thạch Mặc, nhất thời tức giận đến mức đỏ ngầu cả mắt, biểu lộ nhìn về phía Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm càng trở nên hết sức hiểm ác.
"Hai người các ngươi, thế mà lại làm ra sự tình âm hiểm độc ác đến như thế...chết đi!"
Hai vị trưởng lão căn bản không cho Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên bất luận cơ hội giải thích gì, cơ hồ là trăm miệng một lời mà nói, sau đó đồng thời xuất thủ, cương khí bàng bạc hóa thành hai bàn tay to lớn hung hăng đánh tới, hiển nhiên là muốn trực tiếp chộp lấy Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên vào trong tay, mạnh mẽ bóp chết!
"Hừ."
Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm cười lạnh một tiếng, cũng không có lui lại, Luyện Khí Hóa Thần mặc dù cường đại, nhưng hai võ giả cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần của bộ lạc nhỏ ở biên cương, còn chưa đủ tư cách khiến cho hai nàng phải lui lại!
Mà Dương Xuân cũng lộ ra bộ dáng e sợ thiên hạ không loạn, dùng vẻ mặt hưng phấn chạy tới bên cạnh hai người Doanh Phượng Tiên.

"Phượng Tiên tỷ tỷ, Tiêm Tiêm tỷ, ta tới giúp các ngươi!"
Mắt thấy lại sắp có một trận đại chiến sắp được phát động...
"Làm càn!" Một đạo ánh chớp màu đỏ rực xẹt qua chân trời, trực tiếp đâm xuyên qua bàn tay cương khí to lớn của hai vị trưởng lão cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, cuối cùng vững vàng đáp xuống trước mặt của mấy người Trần Tiêm Tiêm, khí tức huyết sát nồng nặc gào thét mà ra, trực tiếp khiến cho thiên địa nguyên khí đang hỗn loạn ở chung quanh, trấn áp xuống.
"Tương Tư tỷ?"
Khí tức huyết sát ngất trời ngưng tụ thành một cây cột, khiến cho không ít người muốn vào thành sợ hãi chạy trốn bốn phía, mà ở cửa thành, Lạc Tương Tư đứng trước mặt ba người Trần Tiêm Tiêm thì lạnh lùng nhìn hai vị trưởng lão cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần của bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch, sát khí lạnh lẽo cũng lan tràn ra theo đó.
"Ngươi là... ?"
Thần sắc của hai vị trưởng lão đọng lại, lúc này Lạc Tương Tư cũng không mặc trang phục đón khách, mà đã đổi lại thành một bộ quân phục đại quân Trấn Cương, mà ở phía sau của nàng, có trọn vẹn 1000 binh sĩ tinh nhuệ của đại quân Trấn Cương bảo vệ Phủ Thành Chủ đã tụ tập lại, cầm trường kích trong tay, phối kiếm ở bên hông.
Trong lúc nhất thời, có hơn ngàn đạo ánh mắt lạnh lùng đồng thời rơi vào trên người của hai vị trưởng lão, thấy vậy sắc mặt của hai người bọn hắn lập tức tái nhợt, không tự chủ được lùi về sau một bước, có vẻ hơi kinh hoàng. Người có tên cây có bóng, hung uy của đại quân Trấn Cương trấn thủ biên cương mọi người đều biết, hai người bọn hắn tự nhiên là vô cùng rõ ràng.
Đừng nhìn đám người trước mắt này chỉ có 1000 người, hơn nữa tu vi của từng người cũng chỉ là cảnh giới Hậu Thiên, nhìn qua căn bản không phải là đối thủ của hai người bọn hắn, nhưng nếu như thực sự động thủ, hơn 1000 thanh trường kích kia đoán chừng chỉ cần trong nháy mắt là liền có thể đâm hai người bọn hắn thành cái sàng! Hai người bọn hắn căn bản không thể nào là đối thủ!
Trọng yếu hơn chính là...
"Tiễn Phá Giáp, Khống Huyền!"
Lạc Tương Tư ra lệnh một tiếng, ngay sau đó có từng đạo từng đạo âm thanh cơ quan liên tiếp vang lên, sau đó hai vị trưởng lão liền nhìn thấy ở trong đám người, chí ít cũng có một trăm mũi tên đang nhắm ngay vào bản thân, hơn nữa còn không phải là mũi tên bình thường, mà là Tiễn Phá Giáp uy danh hiển hách của hoàng triều Đại Càn! Tiễn Phá Giáp hàng thật giá thật!
Đầy đủ lực lượng phá cương khí không nói, hơn nữa cơ quan đặc thù còn khiến cho tốc độ bắn tên nhanh vô cùng, uy lực càng là cực kì cường hãn.

Hai vị trưởng lão của bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch cũng là già thành tinh, mặc dù phẫn nộ, nhưng cũng không phải là không tự biết mình, lấy tu vi Luyện Khí Hóa Thần của bọn hắn vẫn là quá yếu, đừng nói là một trăm mũi Tiễn Phá Giáp, coi như chỉ có một mũi Tiễn Phá Giáp, cũng có thể làm cho bọn hắn ném chuột sợ vỡ bình.
Mà 100 mũi Tiễn Phá Giáp...
"Hiểu lầm! Đây chỉ là hiểu lầm mà thôi! Trưởng quan!" Trưởng lão bộ lạc Thanh Thạch là người đầu tiên giơ hai tay lên, khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn tựa hồ là muốn nở ra một nụ cười, nhưng lại vặn vẹo hết sức khó coi.
"Không, không sai! Đây tuyệt đối là hiểu lầm! Trưởng quan, chúng ta không có ác ý gì!" Trưởng lão bộ lạc Giác Mang nhìn thấy trưởng lão bộ lạc Thanh Thạch ở bên cạnh lộ ra bộ dáng "Không có cốt khí" gì như thế, lập tức trợn mắt hốc mồm, sau đó phảng phất như lĩnh ngộ được cái gì, cũng vội vàng học theo bộ dáng của đối phương.
Lạc Tương Tư: "..."
Nói thật, nhìn hai khuôn mặt chán ghét ở trước mặt, Lạc Tương Tư thiếu chút nữa đã trực tiếp hạ lệnh bắn tên.
Nhưng đến cuối cùng, nàng vẫn nhịn được.
Bây giờ bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang đã vào thành, nhưng bộ lạc Cùng Kỳ còn chưa tới, cho nên không nên đánh rắn động cỏ.
Bất quá cũng phải nói, vốn dĩ nàng còn tưởng rằng muốn ở trong biển người mênh mông tìm được ba cái bộ lạc này là còn có một chút khó khăn, không ngờ được bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang lại biết điều như vậy, chủ động nhảy ra ngoài...
"Tương Tư tỷ!" Dương Xuân dùng sức phất phất tay với Lạc Tương Tư, sau đó hớn hở chạy tới bên cạnh nàng.
Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đi theo, nói: "Cảm ơn, nếu ngươi không tới, chúng ta còn phải phí một chút sức lực đây."
"Kỳ thật cũng không có gì, nếu gây ra động tĩnh quá lớn, Trần sư huynh sẽ không có khả năng không chú ý tới." Lạc Tương Tư gật đầu với ba nữ, sau đó lần thứ hai nhìn về phía hai vị trưởng lão đang vội vã cuống cuồng, hỏi: "Các ngươi hắn không biết các nàng là ai a?"

Chương 107: Cùng Kỳ Sóc

"Ừm?" Hai vị trưởng lão sững sờ, sau đó sắc mặt liền kịch biến, ý nghĩ của bọn hắn kỳ thật không có gì khác biệt cùng với Thanh Thạch Mặc còn có Giác Mang Xuyên trước đó, cảm thấy nữ nhân đón khách ở cửa thành còn có thể có bối cảnh gì, cho nên mới lớn lối như vậy, nhưng hiện tại xem ra, chẳng lẽ ba người này thật sự có cái gì là bối cảnh lớn? !
Ngay cả đại quân Trấn Cương cũng đều sẽ vì bảo hộ các nàng mà phát động...thật không biết là...
Nhìn sắc mặt tái mét của hai vị trưởng lão, Lạc Tương Tư cười ha ha nói: "Không sai, các nàng là người của Phủ Thành Chủ."
"Cái gì!"
"Hơn nữa tất cả các nàng đều là người mà Trấn Cương Sứ đại nhân phi thường coi trọng!"
Lạc Tương Tư không để mắt đến Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đang nhăn nhó ở sau lưng: "Làm gì có a, đại ca ca (sư huynh) đâu có coi trọng..."
"Ặc!" Mặt mũi của hai vị trưởng lão bộ tộc trắng bệch, không chỉ là bởi vì lần này đụng phải tấm sắt, trọng yếu hơn chính là...thân phận của bọn hắn bây giờ cũng không sạch sẽ a!
Gặp quỷ, bọn hắn chỉ vừa mới tiếp nhận dụ hoặc của Man tộc, lấy được sự ủng hộ của Man tộc làm cái giá phản bội Thành Thanh Đế, lần này đặc biệt đi đến Thành Thanh Đế, chính là chuẩn bị thu thập tin tức, vào thời điểm Man tộc xâm lấn liền quay giáo đâm một đòn, diệt đi những gì mà Thành Thanh Đế chuẩn bị.
Cho nên bọn hắn chột dạ a!
Nếu như chọc phải Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế vào cái thời điểm mấu chốt này, chỉ sợ là sẽ có rủi ro bại lộ a!
"Chuyện này, vị nữ tướng quân này..."
"Hừ!" Lạc Tương Tư lạnh lùng cười cười, nói: "Những chuyện này các ngươi hãy đợi để giải thích với Trấn Cương Sứ đại nhân a, hiện tại hãy đi vào thành cho ta, nếu như lại có người làm nhiễu loạn trật tự, xử quyết tại chỗ!"
"Xử quyết tại chỗ!" Ở sau lưng của Lạc Tương Tư, 1000 binh sĩ đại quân Trấn Cương cũng đặc biệt đáp lời gầm thét, tạo ra thanh âm chấn động hơn phân nửa Thành Thanh Đế.
"Vâng!... Vâng, trưởng quan..." Thần sắc của hai vị trưởng lão biến hóa bất định, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu, biểu đạt sự kính cẩn nghe theo.
Mà ở trong Phủ Thành Chủ, sau khi mượn nhờ trận pháp thấy một màn như vậy, Trần Khuynh Địch mới xem như yên lòng, cười ha ha.

"Chậc, trẻ tuổi, còn quá trẻ tuổi a."
Thân làm nhân vật phản diện, ở trên cơ sở không đủ thực lực lại quang minh chính đại đối đầu cùng với nhân vật chính như thế, chẳng phải là chỉ có cái kết cục này thôi hay sao.
Trước đó cơ hồ là vào thời khắc chiến đấu sắp diễn ra ở cửa thành, ánh mắt của Trần Khuynh Địch liền chú ý đến đó, dù sao thì thân làm Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, mượn nhờ trận pháp Phủ Thành Chủ, hắn có thể giám sát bất kỳ một nơi hẻo lánh nào trong cả tòa Thành Thanh Đế, mà cơ hồ không có bất luận góc chết gì, chuyện này cũng là vì cam đoan quyền lực tuyệt đối của Trấn Cương Sứ.
Sau đó hắn liền nhìn thấy một màn kiệt tác kia.
"Hậu Thiên đỉnh phong khiêu chiến Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí, không chỉ có đánh thắng, hơn nữa rất rõ ràng là còn chưa xuất toàn lực..." Trần Khuynh Địch không khỏi cảm khái: "Không hổ là nhân vật chính a."
Cảm khái thì cảm khái, Trần Khuynh Địch liền đột nhiên nghĩ đến, căn cứ vào định luật cơ bản của nhân vật chính, vượt cấp khiêu chiến cái gì đối với bọn hắn mà nói xưa nay đều là một chuyện vô cùng dễ dàng, nhất là vượt cấp khiêu chiến với nhân vật phản diện, nói như vậy, bản thân há không phải là nhất định phải dẫn trước Trần Tiêm Tiêm hai cái cảnh giới, mới có thể cam đoan không bị đánh chết hay sao?
Mà bây giờ mình cùng với Trần Tiêm Tiêm kém mấy cái cảnh giới? Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư...Con m* nó! Chỉ kém có hai cái cảnh giới!
Trước đó vào thời điểm Trần Tiêm Tiêm vẫn chỉ là người bình thường, bản thân hắn đã là Luyện Khí Hóa Thần, hiện tại nàng đã đạt đến cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực, mà chính hắn chỉ mới là Luyện Thần Phản Hư, đây không phải là tiêu chuẩn nhân vật chính tiến bộ thần tốc, nhân vật phản diện dậm chân tại chỗ hay sao! Nếu tiếp tục đi theo cái tiết tấu này...
5 năm sau bản thân nên làm cái gì? !
Trần Khuynh Địch lập tức liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.
Tại Thành Thanh Đế, ở trong một toà phủ đệ.
"Đáng chết! Đám quân sĩ Thành Thanh Đế kia quả thực là khinh người quá đáng!"
"Thế mà bắt chúng ta đi tìm Trấn Cương Sứ đại nhân để giải thích... Đáng chết! Lại còn ở vào cái giờ phút quan trọng này!"
Tộc trưởng của bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang tụ tập với nhau, tức hổn hển nói, bọn hắn cũng là về sau mới nhận được tin tức cuộc chiến phát sinh tại cửa thành, cũng biết chi tiết ở trong đó.
Nói thật, nếu như không phải hai người ở trong cuộc, Giác Mang

Xuyên cùng với Thanh Thạch Mặc đều đã hôn mê, bọn hắn nói không chừng đều muốn xuất thủ ra sức đánh cho bọn hắn một trận.
Đây cũng là quá hố cha!
Chẳng lẽ bọn hắn không biết đây là thời khắc mấu chốt để cho hai bộ tộc của bản thân lên như diều gặp gió hay sao! Càng là loại thời điểm này thì lại càng phải khiêm tốn, làm gì có ai phách lối như bọn hắn chứ!
"Hai vị Tộc trưởng, hãy an tâm chớ vội." Một đạo thanh âm hiền hòa vang lên, trong lúc hai người còn đang mịt mờ, liền có một đạo thân ảnh cao gầy đáp xuống trước mặt của hai vị tộc trưởng, một thân trường bào màu xanh nhạt, tóc dài xõa vai, rõ ràng là thiếu tộc trưởng của bộ lạc Cùng Kỳ - Cùng Kỳ Sóc, cùng so sánh với Thanh Thạch Mặc còn có Giác Mang Xuyên, hắn càng muốn lộ ra vẻ siêu nhiên hơn.
Trên thực tế, thế hệ tuổi trẻ của ba đại bộ tộc cũng vẫn luôn lấy Cùng Kỳ Sóc cầm đầu.
"Xin chào thiếu tộc trưởng."
Tộc trưởng Thanh Thạch tộc cùng với Tộc trưởng Giác Mang tộc gần như đồng thời đứng dậy, chắp tay hành lễ về phía Cùng Kỳ Sóc, đây không phải là bởi vì thực lực của bản thân bộ lạc Cùng Kỳ viễn siêu bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang, trọng yếu hơn chính là bản thân của Cùng Kỳ Sóc liền có thực lực và năng lực làm cho bọn hắn kính trọng.
Thân làm Tộc trưởng của một bộ lạc, hoặc là Tộc trưởng đại tộc Trấn Cương, thực lực của hai người đều không yếu, có tu vi Luyện Thần Phản Hư.
Nhưng vị Cùng Kỳ Sóc trước mắt này cũng không đơn giản.
Nghe nói vị thiếu tộc trưởng này có cơ duyên lớn lao, khi còn nhỏ đã từng rơi vào bên trong một cái hang rồng, chiếm được cốt nhục của một đầu á long, sau khi luyện hóa toàn bộ tu vi tiến triển cực nhanh, huyết khí cường thịnh vô song, cơ hồ tương đương với một con bạo long hình người, bây giờ càng là có Tu vi Luyện Khí Hóa Thần, còn tu luyện mấy môn võ công Đại Hoang, thực lực mặc dù không có cách nào chiến thắng võ giả Luyện Thần Phản Hư, nhưng ở trong một thời gian ngắn cũng không rơi vào thế hạ phong.
Thiên phú như vậy, cho dù là hai vị Tộc trưởng cũng đều cảm thấy khiếp sợ.
Đối mặt với sự kính trọng của hai vị tộc trưởng, Cùng Kỳ Sóc mỉm cười, đạm nhiên nói: "Hai vị Tộc trưởng đại nhân khách khí rồi, không cần phải đa lễ, chính sự vẫn trọng yếu hơn."

Chương 108: Đầm rồng hang hổ

"Thiếu tộc trưởng nói phải." Tộc trưởng Thanh Thạch tộc cùng với Tộc trưởng Giác Mang tộc gật đầu một cái, sau đó liền ngồi xuống.
Cùng Kỳ Sóc sau khi suy nghĩ một phen, mới mở miệng nói: "Kế sách hiện nay, chỉ sợ là hai vị Tộc trưởng thật đúng là phải đi gặp mặt vị Trấn Cương Sứ đại nhân mới nhậm chức này."
"Thiếu tộc trưởng? !"
"Hai vị Tộc trưởng đại nhân an tâm chớ vội." Cùng Kỳ Sóc khoát tay áo, trong ngôn ngữ tự có một cỗ lực lượng làm cho người ta tin phục: "Kế hoạch của chúng ta không có một tý sơ hở nào, vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia lại còn mới nhận chức, cũng không có lý giải đối với chúng ta, cho nên ở trong một thời gian ngắn sẽ không cần lo lắng bị bại lộ, cho nên cứ yên tâm đi."
"So với cái này, ngược lại là vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia, ta rất có vài phần hứng thú."
Ở trong mắt của Cùng Kỳ Sóc lóe lên một tia dị quang: "Nghe nói vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia bất quá cũng chỉ có tu vi Luyện Thần Phản Hư, chỉ là có xuất thân cao quý, hơn nữa thực lực ở trong đồng cấp đánh đâu thắng đó, lúc này mới được phái đến Thành Thanh Đế đảm nhiệm chức vị Trấn Cương Sứ, cho nên ta rất hiếu kì, hắn rốt cuộc là mạnh đến trình độ nào."
"Phải chăng là có thể so sánh với ta hiện tại?" Vừa dứt lời, trong cơ thể của Cùng Kỳ Sóc liền hiện ra một cỗ ba động kỳ dị, Tộc trưởng Thanh Thạch tộc cùng với Tộc trưởng Giác Mang tộc sau khi phát giác được cỗ ba động này liền liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt của nhau thấy được mấy phần kinh hãi, bởi vì cái này rõ ràng là cương khí chấn động mà chỉ có võ giả cảnh giới Luyện Thần Phản Hư mới có!
Cùng Kỳ Sóc, cư nhiên đã trở thành võ giả cảnh giới Luyện Thần Phản Hư? !
"Chúc mừng thiếu tộc trưởng, tu vi thật bất phàm a!"
"Hai vị Tộc trưởng khách khí rồi." Cùng Kỳ Sóc khoát tay áo nói: "Ngoại trừ vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia, ta cũng thật có hứng thú đối với người đã đả thương Thanh Thạch Mặc còn có Giác Mang Xuyên, nhất là nữ nhân lấy cảnh giới Hậu Thiên đánh bại Giác Mang Xuyên kia, không ngờ được chỉ là một nữ tử lại có bậc tu vi này..."
Ở trong mắt của Cùng Kỳ Sóc tràn đầy sự hiếu kỳ cùng với nghi hoặc, coi như là hắn, vào thời điểm ở cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong tối đa cũng chỉ có thể quần nhau cùng với võ giả cảnh giới Tiên Thiên, căn bản là không có khả năng bị đánh bại, cho nên hắn mới có thể cảm thấy hiếu kỳ đối với người đã đánh bại Giác Mang Xuyên, huống

hồ chỉ có nữ nhân giống như vậy, hắn mới có mấy phần hứng thú.
"Cũng phải, các nàng là người của Phủ Thành Chủ sao... hai vị Tộc trưởng, lần này ta sẽ đi cùng với các ngươi." Cùng Kỳ Sóc đột nhiên chợt có linh cảm, nói ra.
"Ấy?" Tộc trưởng Thanh Thạch tộc cùng với Tộc trưởng Giác Mang tộc sững sờ, sau đó vui mừng nói: "Nếu như thiếu tộc trưởng nguyện ý đi cùng một chuyến, tự nhiên là không thể tốt hơn nữa!"
"Ừm, dù sao thì hai người mà ta cảm thấy hứng thú đều ở trong Phủ Thành Chủ, cho nên đi đến đó một chuyến cũng không sao, vừa vặn Man tộc bên kia cũng hi vọng ta có thể nghĩ biện pháp phá hư trận pháp trong Phủ Thành Chủ, bất quá chuyện này không thể nóng nảy, đại tế Thành Thanh Đế còn chưa bắt đầu, chờ đến khi đại tế bắt đầu mới là cơ hội hành động tốt nhất của chúng ta..."
"Thiếu tộc trưởng anh minh!" Tộc trưởng Thanh Thạch tộc cùng với Tộc trưởng Giác Mang tộc lúc này xem như là bỏ qua thể diện, hung hăng vỗ mông ngựa của Cùng Kỳ Sóc.
Dù sao thì bọn hắn cũng là già cả thành tinh, tự nhiên là nhận rõ hiện thực, lúc trước chính là có bộ lạc Cùng Kỳ giật dây, bọn hắn mới có thể cùng nhau trở thành nội ứng của Man tộc ở Thành Thanh Đế, bây giờ Cùng Kỳ Sóc đã đột phá đến Luyện Thần Phản Hư, bộ lạc Cùng Kỳ vừa nhìn liền biết sẽ lên như diều gặp gió, lúc này lại còn không ôm chặt đùi, thì còn phải chờ đến lúc nào?
"Việc này không nên chậm trễ, hai vị Tộc trưởng, không bằng chúng ta liền lập tức xuất phát thì như thế nào?"
"Toàn bộ nghe theo thiếu tộc trưởng!"
"Ừm." Cùng Kỳ Sóc gật đầu một cái, sắc mặt mặc dù vẫn vân đạm phong khinh như cũ, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia đắc ý.
Không thể không thừa nhận, loại tự do phóng khoáng này, làm cho người khác thần phục khẩn trương, quả thực là làm cho hắn mê muội.
Mà cùng lúc đó, Lạc Tương Tư cũng đi vào trong Phủ Thành Chủ.
"Nếu như mình dự đoán không sai, người của bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch rất nhanh sẽ đi tới đây."
Nhớ tới kiếp trước bởi vì ba bộ tộc này, khiến cho Thành Thanh Đế vào lúc mới bắt đầu chiến tranh liền tổn thất hơn một nửa lực lượng, cuối cùng càng rơi vào trong tay giặc, trong mắt của Lạc Tương Tư chính là lóe lên một tia tàn nhẫn, lần này thật vất vả mới bắt được cơ hội, nàng tuyệt đối phải tiêu diệt ba bộ tộc này!
Liền lấy bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch để khai đao!
Lạc Tương Tư đã tính toán xong, chuyện tiếp theo nàng cần phải làm là chui vào trong Phủ Thành Chủ, đánh cược tính mệnh để phá huỷ công năng truyền tống không gian của trận pháp Phủ Thành Chủ, sau đó giá họa cho bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch sắp đến Phủ Thành Chủ, cứ như vậy, Trần Khuynh Địch ở dưới cơn

thịnh nộ nhất định sẽ ra tay đối với chúng!
Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thực lực của Trần Khuynh Địch ở trong tất cả mọi người ở Thành Thanh Đế đúng là có một không hai, lấy thực lực hắn muốn đối phó với ba đại bộ lạc hoàn toàn gọi là dễ như trở bàn tay.
Cứ như vậy, nàng không chỉ có phá hủy khả năng chạy trốn của Trần Khuynh Địch, còn tiêu diệt hai kẻ cầm đầu phản bội Thành Thanh Đế trong tương lai, nhất định chính là một mũi tên trúng hai đích!
Về phần bộ lạc Cùng Kỳ, về sau lại nghĩ biện pháp giải quyết là được, luôn có cơ hội...
"Lần này nhất định phải thành công!" Ôm quyết tâm quyết thắng, Lạc Tương Tư sau khi cải trang một phen, liền tiềm nhập vào trong Phủ Thành Chủ.
Phủ Thành Chủ Thành Thanh Đế, thân làm trung tâm quyền lợi của toàn bộ Thành Thanh Đế, là nơi đặt trận pháp, đối với phần lớn người mà nói đều có thể nói là đầm rồng hang hổ trong truyền thuyết.
Cho dù là lấy sự hiểu rõ của Lạc Tương Tư đối với Phủ Thành Chủ, đều không dám hứa chắc là mình nhất định có thể bình yên vô sự phá đi trận pháp ở trong Phủ Thành Chủ, mà không bị người khác phát hiện ra.
Cho nên nàng đã sớm làm xong chuẩn bị, sử dụng huyết tế chi đạo bá đạo nhất để phá hư công năng truyền tống trong trận pháp Phủ Thành Chủ, vừa vặn sau khi thi triển huyết tế chi đạo, chính nàng cũng sẽ bị trọng thương, có thể nói dối là người của bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch đả thương nàng.
Huyết tế chi đạo, tên như ý nghĩa chính là lấy tinh huyết bản thân làm vật dẫn, phá hư trận pháp và lực lượng câu thông thiên địa, bất quá bởi vì cách làm thương thiên hại lý, cho nên cũng có tổn thương rất lớn đối với bản thân người thi pháp, bất quá chuyện cho tới bây giờ, Lạc Tương Tư đã sớm chuẩn bị xong tư tưởng cho cái phương diện này.

Chương 109: Là ai làm?

"Được rồi! Liền để cho ta tới khiêu chiến cái Phủ Thành Chủ giống như đầm rồng hang hổ này a!"
Lạc Tương Tư nhìn những thứ mà nàng đã chuẩn bị, ngọc bội dùng để che đậy cảm giác nguyên thần, Đạp Vân Ngoa có thể tăng cường khinh công, Già Khí Y có thể che giấu cương khí, mũ trùm và trường bào có thể che đậy khí tức... Toàn bộ đều là trang bị mà Lạc Tương Tư ở trong khoảng thời gian này chuẩn bị xong cho cái giờ khắc này. Cũng chỉ có mang theo những trang bị này, Lạc Tương Tư mới có lòng tin hoàn thành kế hoạch.
Sau khi tiến vào Phủ Thành Chủ, Lạc Tương Tư nhẹ nhàng từng bước chui vào trong vị trí đặt trận pháp...
Những nơi đi qua, đều thông suốt.
"Ấy?" Lạc Tương Tư vào lúc ban đầu còn phi thường cảnh giác, nhưng càng tiến vào thì càng kỳ quái, bởi vì một đường tiến vào, nàng thế mà không phát hiện ra được một cái bẫy nào, ngay cả trận pháp Phủ Thành Chủ cũng hoàn toàn không có ý tứ khởi động, hoặc có lẽ là, trận pháp Phủ Thành Chủ vẫn đang tiến hành giám thị như trước, nhưng...
Trận pháp lại tự động không để ý đến Lạc Tương Tư.
"Vì sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Tương Tư tràn đầy nghi vấn, dựa theo ý nghĩ của nàng, trận pháp Phủ Thành Chủ xem như là thứ trọng yếu nhất của Trần Khuynh Địch hiện tại, nhất định là phải được bảo hộ hết sức nghiêm mật mới đúng, nhưng mà bây giờ xem ra, Trần Khuynh Địch thậm chí căn bản cũng không có bảo hộ gì đối với trận pháp Phủ Thành Chủ, hoàn toàn là buông thả...
Không đúng, không chỉ có như thế.
Coi như không có bẫy rập, theo lý mà nói trận pháp Phủ Thành Chủ cũng nhất định sẽ có công năng tự động, thường cách một đoạn thời gian đều sẽ tự động quét hình toàn bộ Phủ Thành Chủ, cái này cũng là vì để phòng ngừa có thích khách tiến vào, bản thân nàng sở dĩ mặc quần áo che đậy khí tức bản thân còn có ngọc bội che đậy cảm ứng nguyên thần, cũng là vì cái nguyên nhân này.
Nhưng ở bên trong cảm ứng của Lạc Tương Tư, trận pháp căn bản cũng không có quét hình qua nàng.
Quả thực, quả thực giống như là...trận pháp coi nàng như là người một nhà.
"Nhưng điều này làm sao có thể..." Lạc Tương Tư thấp giọng tự lẩm bẩm, theo lý thuyết, chỉ có thân làm Trấn Cương Sứ như Trần Khuynh Địch mới có thể tiến hành thiết trí đối với hạch tâm trận pháp, trước đó vào thời điểm nàng tùy tiện ứng phó, biểu hiện ra sự

trung thành với Trần Khuynh Địch, trợ giúp hắn sửa chữa tăng cường trận pháp, hắn đã thiết trí trận pháp không đề phòng đối với nàng... Nhưng nàng vẫn cho là đây chỉ là thủ đoạn lung lạc lòng người của Trần Khuynh Địch mà thôi, nhưng về sau hắn đã lấy danh nghĩa cho nàng nghỉ ngơi để đuổi nàng đi... Nhưng như thế này là sao? Vì sao trận pháp Phủ Thành Chủ vẫn không coi nàng là mục tiêu cần đề phòng? Chuyện này không có đạo lý a.

Lạc Tương Tư càng nghĩ càng cảm thấy khó có thể lý giải được, càng làm cho nàng khó có thể chịu được là, ở trong đầu của nàng lại còn thường xuyên hiện ra cảnh tượng Trần Khuynh Địch đuổi Lưu Hạo Lưu gia đi trước đó, sau đó quan tâm đến nàng... Đáng chết! Hỗn trướng! Bản thân lại bị dao động! Cái tên Trần Khuynh Địch đáng sợ này!

"Mặc kệ! Trước tiên phá hư trận pháp rồi lại nói!"

Một đường chui vào trong Phủ Thành Chủ, thế mà thật sự không gặp được bất luận sự khó khăn gì, cuối cùng vào lúc Lạc Tương Tư đứng ở trước mặt trận pháp trong chỗ sâu nhất của Phủ Thành Chủ, trên mặt còn tràn đầy vẻ không dám tin.

"Thế mà thực sự có thể đi tới đây...chẳng lẽ Trần Khuynh Địch thực sự tin tưởng mình như vậy? Không, không có khả năng, hắn là người âm hiểm sắc bén như vậy, làm sao có thể xuất phát từ nội tâm mà mà tin tưởng một người nào đó, cái này nhất định cũng là âm mưu của hắn...

Lạc Tương Tư cẩn thận kiểm tra ba lần, cuối cùng lại là chán nản phát hiện ra, trận pháp không có bất cứ vấn đề gì, tuyệt đối là trận pháp Phủ Thành Chủ hàng thật giá thật.

"Sao lại có thể như thế..." Lạc Tương Tư không ngừng thì thào, nhưng cuối cùng nàng vẫn cắn răng một cái, quên sạch sành sanh tất cả những thứ này, nghĩ thầm: "Trước tiên phá hư trận pháp rồi lại nói!"

Lấy ra một con dao găm từ bên hông, Lạc Tương Tư trực tiếp rạch bàn tay của mình ra, máu tươi từ trong bàn tay nhỏ vào bên trong trận pháp Phủ Thành Chủ, khuếch tán ra theo đường vân trận pháp, trong lúc nhất thời ý thức của Lạc Tương Tư liền đụng vào trận pháp, ẩn ẩn có mấy phần cảm giác câu thông thiên địa, khiến cho cảnh giới của nàng cũng tăng lên không ít.

"Chỉ cần có thể tiếp nhận đại tế Thành Thanh Đế, nói không chừng ta liền có thể ổn định cảnh giới, tấn thăng thành Tiên Thiên!" Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, đè tâm tình kích động xuống, tiếp tục thao túng máu tươi của bản thân tìm kiếm ở bên trong trận pháp, rất nhanh liền bắt được một chỗ trận văn, mà cái chỗ trận văn này, chính là bộ phận trận pháp không gian ở bên trong trận pháp Phủ Thành Chủ, chỉ cần phá hủy nó, Trần Khuynh Địch cũng sẽ không còn biện pháp dùng nó để lâm trận bỏ chạy... !

Trong mắt của Lạc Tương Tư lóe lên một tia tàn nhẫn, không do dự nữa: "Phá cho ta!"
Xoạt xoạt!
Quang mang máu máu nở rộ trong phút chốc, trong lúc nhất thời, toàn bộ trận pháp Phủ Thành Chủ lập tức nổ ầm ầm, sau đó bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ lực lượng chấn động hết sức cuồng bạo đánh vào thân thể của Lạc Tương Tư, trực tiếp khiến cho nàng chấn động đến mức thổ huyết lui lại, thân thể cả người nhất thời trở nên tàn tạ, máu tươi rỉ ra từ vết thương khắp nơi trên người.
"Bịch!" Thần sắc của Lạc Tương Tư trắng bệch, trực tiếp ngã trên mặt đất, mà trận pháp Phủ Thành Chủ cũng bạo phát ra một cỗ âm thanh cảnh báo cực kỳ bén nhọn, sau đó không quá mấy giây, liền có một bóng người xuất hiện ở trước mặt đại trận.
Rõ ràng là Trần Khuynh Địch!
Tâm tình của hắn lúc này có một chút kỳ quái, bởi vì hắn vốn dĩ đang bế quan bế rất tốt, kết quả là trận pháp Phủ Thành Chủ đột nhiên phát ra âm thanh cảnh báo, hắn còn đang kỳ quái tại sao trận pháp đang khỏe mạnh lại đột nhiên xảy ra vấn đề, vì đề phòng vạn nhất lúc này hắn mới lập tức xuất quan, sau đó chạy tới đây.
Sau đó hắn liền gặp được một màn khiến cho hắn giận đến tím mặt.
Chỉ thấy Lạc Tương Tư đang suy yếu nằm ngã ở bên cạnh trận pháp, toàn thân đều đang chảy máu, thậm chí còn có xu thế không cầm được, Trần Khuynh Địch không cần tới gần, liền biết được tình huống của nàng bây giờ tuyệt đối là hỏng bét tới cực điểm, trong cơ thể càng là có một cỗ lực lượng khổng lồ đang phá hư thân thể của nàng.
"Là ai làm?" Trần Khuynh Địch hé mắt, dùng ngữ khí bình thản vượt ra ngoài ý định nói ra.
"Đại, đại nhân..." Lạc Tương Tư dốc hết toàn lực mở mắt, đây chính là một bước cuối cùng trong kế hoạch.
Mặc dù Trần Khuynh Địch không tín nhiệm nàng, nhưng bây giờ nàng đã bị thương nặng, nhất định phải lợi dụng cái ưu thế này, giá họa lên trên người của bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang sắp đến, nếu không thì sẽ thất bại trong gang tấc, lúc này nàng nhất định phải tỉnh táo.
"Trận pháp, đại nhân, trận pháp của ngài đã bị phá hư..."

Chương 110: Một người cũng không đi được

"Trận pháp không trọng yếu." Trần Khuynh Địch dùng khuôn mặt không đổi sắc cắt đứt lời nói của Lạc Tương Tư: "Nói cho ta biết, là ai đã làm cho muội bị thương?"
"Hả?" Lạc Tương Tư sững sờ, ngạc nhiên mà nhìn Trần Khuynh Địch, phảng phất như thấy được sự không hợp lý lớn nhất của cái thế giới này.
"Không cần sợ, nói cho ta biết, là ai làm?"
Trần Khuynh Địch lập lại lần thứ ba, thanh âm lạnh lẽo như hàn băng, mang theo sát khí lạnh thấu xương.
Nhìn bộ dạng như vậy của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư liền cơ hồ vô thức nói ra: "Bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch..."
"Rất tốt." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, sau đó dùng đầu ngón tay bắn ra một viên đan dược chữa thương đưa vào trong miệng của Lạc Tương Tư, sau khi trợ giúp nàng ổn định thương thế, liền trực tiếp quay người, nói:
"Đừng lo lắng, muội cứ chờ ở chỗ này một hồi."
"Ta sẽ đi giết bọn hắn."

"Đã sắp đến Phủ Thành Chủ, thiếu tộc trưởng."
"Ừm." Cùng Kỳ Sóc đi ở trong đám người, chung quanh thì là nhân mã của bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang, cả đám bọn hắn đều mang theo một số lớn quà tặng, dù sao cũng là tới để chuộc tội, Tộc trưởng của hai đại bộ tộc cũng không dám quá mức phách lối, nên mang lễ vật, nên hạ thấp tư thái thì vẫn tốt hơn.
Bất quá Cùng Kỳ Sóc lại không có cái ý nghĩ này, hắn sở dĩ muốn đi cùng, chủ yếu là nhìn vị Trấn Cương Sứ đại nhân cảnh giới Luyện Thần Phản Hư kia.
"Đệ tử của Thuần Dương Cung a, cũng không biết là rốt cuộc mạnh bao nhiêu." Trong mắt của Cùng Kỳ Sóc lóe lên vẻ mong đợi, thân làm tuyệt thế thiên tài của bộ lạc Cùng Kỳ, sau khi đột phá đến Luyện Thần Phản Hư, toàn bộ bộ lạc Cùng Kỳ ngoại trừ cha của hắn, đã không còn người nào là đối thủ của hắn.
Đồng thời hắn còn cải trang trong bóng tối, tiến về các đại tộc Trấn Cương khác để khiêu chiến Tộc trưởng của những đại tộc này, kết quả là không có một ai có thể đánh thắng hắn, cho dù là người mạnh nhất, hắn vẫn có thể dựa vào thể phách cường kiện của bản thân, sau khi kịch chiến mấy trăm hiệp vẫn giành chiến thắng, điều này cũng làm cho Cùng Kỳ Sóc có một chút bành trướng.
Đương nhiên, mặc dù bành trướng, nhưng hắn cũng không phải là người không nhìn rõ hiện thực.

"Có lẽ vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia sẽ mạnh hơn so với ta, võ học ở thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung có thể sẽ mạnh hơn võ học của ta rất nhiều, cho dù là ta cũng chưa chắc đã có thể chiến thắng."
"Bất quá nếu như ta có được võ học càng mạnh hơn, vậy thì ta nhất định sẽ không kém hơn vị Trấn Cương Sứ kia!"
Cùng Kỳ Sóc tràn ngập lòng tin, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn vì sao lại đầu nhập vào Man tộc, trên thực tế bộ lạc Cùng Kỳ sở dĩ đầu nhập vào Man tộc, có hơn một nửa nguyên nhân chính là do hắn mưu đồ ở trong bóng tối, cũng chỉ có như vậy, hắn mới có hi vọng trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Man tộc.
Hắn tin tưởng là lấy thiên phú cùng với cơ duyên của chính mình, sớm muộn cũng sẽ có một ngày có thể leo lên đỉnh phong của đại thế giới Trung Thổ!
"Đến rồi sao?"
"Đến rồi, thiếu tộc trưởng, ở phía trước chính là Phủ Thành Chủ."
"Rất tốt." Cùng Kỳ Sóc nhìn Phủ Thành Chủ ở phía trước, trên khóe miệng không tự chủ được nhếch lên nụ cười mỉm, đệ tử kiệt xuất của Thuần Dương Cung? Vậy thì có thể làm được gì? Không qua bao lâu nữa, nơi này liền sẽ trở thành một vùng phế tích, mà hắn cũng sẽ giẫm lên thi thể của đối phương, đi đến nhân sinh đỉnh phong của mình!
"Hôm nay liền hơi để cho ngươi phách lối một phen, về sau ta lại..."
"Hừ ------!"
Không đợi Cùng Kỳ Sóc lập xuống lời thề mạnh mẽ ở trong lòng, một tiếng hừ kinh thiên động địa liền ngắt lời của hắn.
Tiếng hừ mênh mông cuồn cuộn, như một cơn sóng thần ầm ầm, như những con ngựa đang phi nước đại, thậm chí còn khiến cho đại địa rung chuyển, phòng ốc chung quanh đoàn người đều đang không ngừng lay động!
Trong nháy mắt, ở trong mắt của đám người, cửa chính của Phủ Thành Chủ bị một cỗ lực lượng hết sức cuồng bạo đá văng, hai cánh cửa lớn sau khi vỡ tan, khói đen giống như hồng thủy như vỡ đê đổ ra, trong phút chốc liền bao phủ trên trời dưới đất, bao phủ tất cả đám người của bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang.
"! !!"
Không có ai có thể hình dung chuẩn xác loại cảm giác khủng bố kia, giống như là một tòa thái cổ Thần Sơn nguy nga sắp sụp đổ ở trước mặt của bọn hắn, đối mặt với loại thảm họa thiên nhiên nghiền nát này, tất cả mọi người đều vô lực, bất kể là phản kháng hay là không phản kháng, cuối cùng đều không thể làm nên chuyện gì.
"Cái này, cái này là cái gì? !" Cùng Kỳ Sóc ngạc nhiên nhìn khói đen phô thiên cái địa ập đến, thân làm người có thực lực mạnh nhất ở đây, chỉ có hắn mới có thể lý giải tinh tường lực lượng ở bên trong luồng khói đen này.

Không khoa trương một chút nào, coi như là Hợp Đạo Tôn Giả Man tộc mà hắn đã từng thấy qua, ở bên trên lực lượng thuần túy nhiều nhất cũng chỉ đến như thế!
"Hắn đến tột cùng là ai? ! Vì sao lại xuất hiện ở bên trong Phủ Thành Chủ? ! Đây là có chuyện gì? !" Cùng Kỳ Sóc không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết rõ, lúc này nếu như không bỏ chạy, cỗ lực lượng kinh khủng kia sẽ nghiền nát tất cả mọi người ở đây!
"Chạy! Chạy mau!"
"Không cần phải chạy, cho dù là một người cũng không đi được."
Trần Khuynh Địch nhanh chân đi đến, huyết khí màu đen quấn quanh ở trên người của hắn, cỗ lực lượng kinh khủng kia đối với hắn mà nói phảng phất như chỉ là một làn khói nhẹ, có thể tùy ý thao túng, mà trên thực tế cũng xác thực là như thế.
"Ầm ầm!"
Cùng Kỳ Sóc trợn to hai mắt, thấy được một màn mà hắn cả đời cũng đều khó mà quên được:
Ở bên trong khói đen cuồn cuộn, đại địa nứt ra, có một đạo thân ảnh chảy xuôi ánh vàng, khói đen cuồn cuộn quấn quanh người, giống như một vị Ma Thần đến từ địa ngục dậm chân đi tới.
Mái tóc dài bồng bềnh, quan bào màu đỏ thẫm phần phật trong gió, toàn thân trên dưới đều chảy xuôi một cỗ lực lượng kinh khủng viễn siêu sự tưởng tượng của hắn, ở địa phương mà đối phương đứng yên, ngay cả mặt đất cũng đều xuất hiện cảnh tượng chìm xuống, phảng phất như là không chịu nổi trọng lượng của đối phương vậy, trọng yếu hơn chính là mặt mũi của đối phương.
Đối phương bất quá chỉ trên dưới 18 tuổi, còn muốn trẻ tuổi hơn xa Cùng Kỳ Sóc!
Đối phương dùng đôi mắt băng lãnh vô tình đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng rơi vào trên người của Cùng Kỳ Sóc, trong cái chớp nhoáng này, Cùng Kỳ Sóc thậm chí còn thấy được một màn đầu và thân thể của bản thân tách rời, sát cơ kinh khủng trực tiếp nhắm vào hắn!
"Chính là ngươi a." Trần Khuynh Địch nhanh chân hướng về phía trước, những nơi hắn đi qua không có ai có thể ngăn cản.
Đối với hắn mà nói, vô luận là bộ lạc Thanh Thạch, hay là bộ lạc Giác Mang, đều quá yếu, hai võ giả Luyện Thần Phản Hư mạnh nhất ở bên trong chỉ sợ là đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung chỉ cần ba chiêu liền có thể chém giết, mà một người duy nhất nhìn qua có một chút dáng vẻ, chính là một người thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi ở trong đó.

Chương 111: Thì ra là thế!

Nhưng vẻn vẹn chỉ là không tệ mà thôi.
Không bằng nói, càng là không tệ, lại càng giải thích đối phương có thực lực đánh cho Lạc Tương Tư bị trọng thương!
Vừa nghĩ tới bộ dáng thê thảm trước đó của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch đã cảm thấy khó mà áp chế lửa giận, cả người đều lên cơn giận dữ, giống như là vào thời điểm hắn nhìn thấy Dương gia kém chút nữa bị diệt môn trước đó, thậm chí là còn vượt qua.
Phải biết rằng, Lạc Tương Tư thế nhưng là trợ thủ đắc lực của hắn a! Hắn thật vất vả mới tìm được một vị trợ thủ đắc lực như vậy, thành lập mối quan hệ tốt đẹp, trong tương lai nói không chừng còn có thể giúp hắn đối kháng với nhân vật chính, trọng yếu hơn chính là năng lực của Lạc Tương Tư vô cùng xuất chúng, đối với việc hắn hoàn thành nhiệm vụ ngăn cản Man tộc xâm lấn có sự trợ giúp vô cùng lớn, còn trợ giúp hắn xử lý đủ loại tạp vật, khiến cho hắn có thể không buồn không lo bế quan tu luyện mỗi ngày...
Dạng người này, thế mà bị người khác đánh cho bị thương nặng ở Phủ Thành Chủ? !
"Đây rõ ràng chính là đang gây khó dễ cùng với ta! Gây khó dễ cùng với ta chính là gây khó dễ cùng với nghĩa phụ của ta, cũng chính là gây khó dễ với chưởng giáo Thuần Dương Cung, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ! Gây khó dễ cùng với nghĩa phụ của ta, đó chính là gây khó dễ cùng với toàn bộ Thuần Dương Cung, một trong mười đại thánh địa võ đạo trong thiên hạ!"
"Mà các ngươi chỉ là mấy tiểu nhân vật ở biên giới Đại Càn, lại dám gây khó dễ với Thuần Dương Cung? !"
"Chết!" Trần Khuynh Địch không muốn nghe bọn hắn giải thích, cũng không cảm thấy cần phải giải thích cái gì, hắn đã xác nhận qua bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang tộc, chính là đám người ở trước mắt này, mặc dù không biết vì sao bọn hắn vẫn còn ở bên ngoài Phủ Thành Chủ mà không đào tẩu, nhưng nếu đã tìm đúng người, vậy thì không còn gì đáng nói nữa.
"Ầm ầm!" Trần Khuynh Địch đưa tay, sau đó đấm ra một quyền.
Vào giờ khắc này, Cùng Kỳ Sóc ở đối diện Trần Khuynh Địch rốt cuộc cũng kịp phản ứng.
"Thì ra là thế, đây chính là vị Trấn Cương Sứ đại nhân kia a..."
Trước đó hắn còn cảm thấy đối phương mạnh hơn chính mình, đơn giản chính là do võ học cao thâm của Thuần Dương Cung...
Nhưng hiện tại xem ra, đối phương đâu có dùng võ học gì?
Coi như là một quyền đơn giản nhất như vậy, hắn cũng không ngăn cản được.

"Đáng chết." Cùng Kỳ Sóc thấp giọng mắng một câu, tất cả mọi thứ biến hóa quá nhanh, hắn còn đang đắm chìm trong sự khiếp sợ mà Trần Khuynh Địch đột nhiên giết ra, thậm chí là phần chấn kinh này còn chưa kịp chuyển hóa thành sợ hãi, nắm đấm của Trần Khuynh Địch đã đến, sau đó...liền không có sau đó.
"Hắn, hắn, hắn, hắn..."
Tộc trưởng Thanh Thạch tộc cùng với Tộc trưởng Giác Mang tộc dùng vẻ mặt rung động mà nhìn một màn trước mắt, ngón tay run rẩy.
Mà ở trước mặt của bọn hắn, có một cỗ thi thể không đầu ngã trên mặt đất, sau đó bị khói đen vô tận bao phủ, hóa thành tro bụi phiêu tán ở trong không khí.
Từ nay về sau, trên cái thế giới này cũng không còn người nào tên là Cùng Kỳ Sóc.
"Hừm!" Trần Khuynh Địch quay đầu, nhìn về phía hai vị Tộc trưởng, trong phút chốc, hai vị Tộc trưởng chỉ cảm thấy hai vai trầm xuống, một cỗ khí tức trầm trọng như núi theo ánh mắt của hắn khóa chặt ở trên người của bọn hắn, sau đó một đạo thanh âm lạnh thấu cốt tủy liền thăm thẳm truyền đến, lộ ra ngữ khí bình thản mà không có một chút chấn động nào: "Đến phiên các ngươi."
"Đến phiên chúng ta?" Mắt của hai đại Tộc trưởng đều không nháy một lần nào, gần như đồng thời quay người, bỏ tất cả tộc nhân ở lại, điên cuồng mà lao về phía cửa thành.
Đồng thời các tộc nhân của hai bộ lạc cũng nhao nhao chạy tứ phía, muốn chạy ra khỏi luồng khói đen bao phủ khắp nơi này, nhưng trên thực tế, làm như vậy vẫn như cũ chỉ là phí công mà thôi.
"Ầm ầm!"
Đất trời rung chuyển, theo hô hấp của Trần Khuynh Địch, cơn lốc cuồng bạo bắt đầu sinh ra, lấy hắn làm trung tâm không ngừng xoay tròn, hóa thành từng đạo từng đạo đao mang sắc bén, bao trùm mỗi một vị trí trong khói đen, huyết khí mênh mông quét sạch trên trời dưới đất, không ngừng giết chết rất nhiều võ giả ở bên trong khói đen.
Khói đen nồng đậm huyết khí lúc này phảng phất như là lĩnh vực của Trần Khuynh Địch, những nơi bị khói đen bao phủ đều là sát cơ, chỉ trong một cái hô hấp, có hết võ giả này đến võ giả khác bị hắn giết chết, sau đó huyết khí toàn thân đều bị rút ra, hóa thành thây khô rơi trên mặt đất, huyết khí bị rút ra thì sáp nhập vào khói đen của hắn.
"Ác ma! Đó là ác ma!"
"Kỳ quái." Trần Khuynh Địch cau mày, không để ý đến những lời gầm thét của người khác, mà nhíu mày nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.
Nói thật, đó là một cảnh tượng rất khát máu, đổi lại là Trần Khuynh Địch vào trước khi xuyên việt khẳng định sẽ không tiếp thụ được, nhưng mà bây giờ, hắn cũng chỉ cảm thấy hơi có một chút khó chịu

mà thôi.
"Đây là tính cách do nguyên chủ nhân của cỗ thân thể này lưu lại sao..." Lắc đầu, Trần Khuynh Địch cũng không có ý tưởng dư thừa gì, mà là nhìn về phía hai vị Tộc trưởng còn đang không ngừng thử nghiệm đột phá phong tỏa huyết khí lang yên.
"Vô dụng." Trần Khuynh Địch lạnh lùng nói ra: "Thực lực của các ngươi quá yếu, mặc dù có cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, nhưng lại không có võ học thích hợp, cũng không có đầy đủ nội công và nội tình, cũng khó trách dạng bộ tộc như các ngươi chỉ có thể trở thành đại tộc phụ thuộc Thành Thanh Đế, trời sinh đã kém hơn võ giả Trung Nguyên quá nhiều."
Trần Khuynh Địch lắc đầu, huyết khí lang yên của hắn là do hai môn tuyệt học Đại Lôi Âm Tự Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân kết hợp lại rèn luyện ra, nếu luận về mỗi cường độ mà nói coi như là võ giả cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, nếu như không phải là Thể Tu mà nói cũng khó có thể phá được, mà lấy thực lực của hai vị tộc trưởng...vẫn còn kém rất xa.
Bất quá sau khi nhớ tới Lạc Tương Tư vẫn còn ở trong Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch liền từ bỏ dự định kéo dài thêm: "Cũng được."
Trần Khuynh Địch chậm rãi lộ ra nắm đấm.
"Không! Không! Chờ một chút! Chúng ta có một cái tin tức rất quan trọng! Trấn Cương Sứ đại nhân! Đúng, bộ lạc Cùng Kỳ có dự định làm phản! Bọn họ muốn phản bội Đại Càn, phản bội Thành Thanh Đế! Đã có một nhóm lớn quân đội Man tộc mượn nhờ địa vực của bọn hắn tiến vào cương vực của Thành Thanh Đế! Đừng có giết chúng ta!"
"Chúng ta có thể giúp sức cho Trấn Cương Sứ đại nhân!"
"Hửm?" Trần Khuynh Địch ngẩn người, nắm đấm lộ ra cũng không khỏi ngừng lại.
"Ngươi nói cái gì? Man tộc đã xâm lấn? Bộ lạc Cùng Kỳ làm phản?"
Trần Khuynh Địch nhắm hai mắt lại, trong đầu cấp tốc nhớ lại bộ dáng của thanh niên mà hắn vừa mới giết chết, bao gồm cả quần áo ở trên người của đối phương, đó tựa hồ như chính là trang phục của bộ lạc Cùng Kỳ...
Thì ra là thế!
Bộ lạc Cùng Kỳ đã sớm phản bội, lúc này mới muốn thừa dịp lần cơ hội tiến vào trong Phủ Thành Chủ này, phá hư trận pháp Phủ Thành Chủ, kết quả là bị Lạc Tương Tư phát hiện, sau khi đánh trọng thương Lạc Tương Tư, phát hiện ra kế hoạch bị bại lộ liền định chạy trốn, kết quả còn không chưa chạy được bao xa, liền bị hắn đuổi kịp...

Chương 112: Ta đều biết!

Quả nhiên là trừng phạt đúng tội a!
Hai vị Tộc trưởng mắt thấy Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư, huyết khí chung quanh cũng đều trở nên mỏng manh đi không ít, hai mắt gần như đồng thời lộ ra mấy phần tàn nhẫn, sau đó hai người đồng thời bạo khởi!
Tộc trưởng Giác Mang tộc dựng thẳng chưởng thành đao, bổ tới một chưởng giống như Trảm Mã Đao lăng không rơi xuống, mang theo lực lượng chấn động kinh khủng, đây đã là võ học mạnh nhất của bộ lạc Giác Mang, vào giờ phút này được Tộc trưởng Giác Mang tộc thi triển đi ra, không cầu có thể giết chết Trần Khuynh Địch, chỉ cầu có thể khiến cho Trần Khuynh Địch thụ thương, sáng tạo ra cơ hội chạy trốn cho bọn hắn!
Mà ở bên cạnh, hai tay của Tộc trưởng Thanh Thạch tộc cũng nắm lại thành quyền đấm ra, cương khí dồi dào diễn hóa ra một tòa cự sơn, hung hăng đập tới Trần Khuynh Địch, đồng dạng đây cũng là võ học mạnh nhất của bộ lạc Thanh Thạch, khác biệt cùng với đao chưởng của Tộc trưởng Giác Mang tộc, võ học mà Tộc trưởng Thanh Thạch tộc thi triển ra, có ý cảnh lấy lực phá khéo léo ẩn chứa ở trong đó.
"Ầm ầm!" Nhanh giống như điện chớp, ở dưới một khoảng cách rất gần, một đòn liều mạng của hai vị tộc trưởng chính diện đánh trúng vào Trần Khuynh Địch.
"Thành công!" Ngay cả hai vị Tộc trưởng cũng không ngờ được thế mà lại thuận lợi như vậy, trong lúc nhất thời liền cảm thấy vui mừng quá đỗi.
Nhưng mà, sự vui sướng của hai người cũng không thể kéo dài được bao lâu, bởi vì Trần Khuynh Địch sau khi bị thương lui lại ở trong dự đoán, thanh âm phẫn nộ rống to cũng không có vang lên, ngược lại là truyền đến một tiếng vang giống như kim loại va chạm.
"Điêu trùng tiểu kỹ." Ở bên trong thiên địa nguyên khí cuồng bạo, thanh âm lạnh lùng bình thản thăm thẳm của Trần Khuynh Địch truyền đến, lập tức khiến cho hai vị Tộc trưởng giống như rơi xuống hầm băng, ngay cả máu tươi cơ hồ cũng đọng lại.
Một đòn liều mạng hai người, thậm chí là đều không thể đả thương Trần Khuynh Địch!
Chỉ thấy Trần Khuynh Địch đứng ở bên trong cỗ phong bạo mà võ học của hai người nhấc lên, toàn thân cao thấp tỏa ra ánh sáng vàng, ở sau lưng hắn ẩn ẩn dựng ra một vị Phật Đà bằng vàng ngồi ngay ngắn trong hư không, chắp tay trước ngực, tướng mạo trang nghiêm túc mục, phía sau có lửa cháy rừng rực, trên gối đặt một thanh

trường kiếm.
Bất Động Thích Già Như Lai!
Giống như là Đại Uy Thiên Long La Hán của Long Tượng Bàn Nhược Công, Bất Động Thích Già Như Lai do Trượng Lục Kim Thân thúc giục cũng là một trong các pháp tướng Phật Tông, hơn nữa còn là pháp tướng mang theo ý cảnh cường đại bất hủ, bất hoại, căn bản không phải là hai vị Tộc trưởng có thể rung chuyển!
Giống như là Trần Khuynh Địch nói trước đó, song phương vô luận là ở thủ đoạn võ học, hay là ở trên cơ sở nội công, đều căn bản không phải là cùng một cái cấp độ.
"Vốn còn muốn lưu cho các ngươi một mạng, nếu là dạng này..."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi ra quyền, lần này quả đấm của hắn cũng không dừng lại nữa, ánh vàng bao phủ nắm đấm kéo theo pháp tướng Bất Động Thích Già Như Lai ở phía sau, chỉ thấy vị Phật Đà bằng vàng kia hoành không mà lên, lấy thế thái sơn áp đỉnh nghiền ép về phía hai vị Tộc trưởng.
Kết quả là không cần phải nói.
Chỉ chốc lát sau, huyết khí lang yên tán đi, hóa thành từng đạo từng đạo khí lưu màu đỏ thẫm một lần nữa tràn vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, mà dị tượng có thể xưng là rúng động ở Phủ Thành Chủ, tự nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của đại quân Trấn Cương, bất quá Trần Khuynh Địch lại phất phất tay, bảo bọn hắn tản ra.
"Man tộc đã bắt đầu xâm lấn rồi sao... Đúng rồi, Lạc sư muội!" Trần Khuynh Địch lắc đầu, tranh thủ thời gian chạy về phía Phủ Thành Chủ.
"..."
Ở trong Phủ Thành Chủ, Lạc Tương Tư tựa ở trên vách tường, thương thế ở trên người đã có xu thế dịu đi, bất quá nàng vào lúc này, thương thế trên tâm linh còn muốn nghiêm trọng hơn thương thế trên thân thể.
Mà nguyên nhân gây ra chính là đoạn đối thoại cuối cùng của Trần Khuynh Địch với nàng.
"Trận pháp, đại nhân, trận pháp của ngài đã bị phá hư..."
"Trận pháp không trọng yếu."
"Nói cho ta biết, là ai đã làm cho muội bị thương?"
"Bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch..."
"Rất tốt."
"Đừng lo lắng, muội cứ chờ ở chỗ này một hồi."
"Ta sẽ đi giết bọn hắn."
Không thể nào hiểu được, Lạc Tương Tư đúng là không thể nào hiểu được nội dung trong đoạn đối thoại này, đây coi là cái gì? Trần Khuynh Địch nói những lời này là có ý gì? Bản thân nàng quan trọng hơn so với trận pháp?
Lạc Tương Tư nhìn ra được, Trần Khuynh Địch là thật sự không thèm

để ý tới trận pháp bị làm sao, bởi vì từ lúc hắn xuất hiện cho đến khi rời đi, ánh mắt cũng không hề rời khỏi nàng, cho dù trận pháp đã xảy ra vấn đề, hắn cũng không thèm nhìn một lần nào, tính trùng kích của chuyện này không thể nghi ngờ đã khiến cho Lạc Tương Tư cảm thấy càng thêm nghi hoặc.
"Ngươi rốt cuộc đang có tính toán gì..."
Chẳng lẽ nói, Trần Khuynh Địch đời này thật sự không giống như kiếp trước? Nhưng làm sao có thể như vậy được?
Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Lạc Tương Tư tuyệt đối không tin Trần Khuynh Địch sau khi nàng trùng sinh liền biến trở thành bộ dáng mà nàng không thể giải thích được kia, bản tính của hắn tuyệt đối là tiểu nhân âm hiểm sắc bén! Tất cả những thứ này nhất định là ngụy trang của hắn, không sai, đây tuyệt đối là ngụy trang, đều là giả...
"Không có sao chứ?"
"Ách!" Lạc Tương Tư cứng đờ ngẩng đầu, chỉ thấy Trần Khuynh Địch đẩy cửa ra, trở về từ bên ngoài Phủ Thành Chủ, mà ở trên người của hắn, Lạc Tương Tư có thể ngửi được mùi máu tanh: "Trấn Cương Sứ đại nhân, bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang... ?"
"Đã bị ta giết hết." Trần Khuynh Địch hời hợt nói ra, sau đó bất đắc dĩ nhìn Lạc Tương Tư nói: "Muội thật là, nếu đã sớm phát hiện ra, vậy thì cần gì phải mạo hiểm bản thân đây, trực tiếp nói cho ta biết không phải là được hay sao?"
Ý tứ của Trần Khuynh Địch đương nhiên là chỉ sự phản bội của bộ lạc Cùng Kỳ, theo hắn thấy, lần này trận pháp Phủ Thành Chủ bị phá hư, hiển nhiên là do bộ lạc Cùng Kỳ động tay chân, mà Lạc Tương Tư hẳn là đã sớm chiếm được tin tức, cho nên mới chạy tới ngăn cản đối phương a, đáng tiếc là cuối cùng vẫn để cho bộ lạc Cùng Kỳ đắc thủ. Bản thân Lạc Tương Tư còn rơi vào kết quả trọng thương.
Nếu như nói sớm cho hắn mà nói, tuyệt đối sẽ tốt hơn... Trần Khuynh Địch chính là muốn biểu đạt ra cái ý tứ này.
Mà Lạc Tương Tư sau khi nghe được những lời này, toàn thân càng là chấn động: "Ngài, ngài biết được? !"
"Trần Khuynh Địch biết mục đích thực sự của mình là muốn phá hư công năng truyền tống không gian của trận pháp Phủ Thành Chủ? ! Làm sao có thể! Hắn làm sao có thể phát hiện ra được? !"
"Ừm, ta đều biết." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Kỳ thật muội hoàn toàn không cần phải làm như thế, chỉ cần sớm nói cho ta biết là được rồi, chẳng lẽ ta lại không đáng tín nhiệm như vậy hay sao?"

Chương 113: Cùng Kỳ Quắc

"Hả!" Lạc Tương Tư ngơ ngác nhìn Trần Khuynh Địch, không đáng tín nhiệm? Ngươi đương nhiên là không đáng tín nhiệm rồi!
Nhưng nghĩ lại, Trần Khuynh Địch ở kiếp này cũng không biết được sự tình phát sinh ở kiếp trước, nàng cũng không biết nên giải thích như thế nào, huống chi hắn vốn chính là tiểu nhân âm hiểm sắc bén, không cần thiết phải giải thích...
Lạc Tương Tư nhìn Trần Khuynh Địch chân thành ở trước mắt, trong lúc nhất thời vậy mà nói không ra lời.
"Nếu ngài cũng đã biết rồi, vậy thì muốn xử trí ta như thế nào?" Lạc Tương Tư cúi đầu xuống, nàng không thể không thừa nhận, bản thân đã bại hoàn toàn ở bên trên phương diện mưu lược, nam nhân trước mắt này mặc dù âm hiểm độc ác, nhưng lại có trí kế vô song, tuyệt đối không phải là người thường.
"Ừm? Xử trí?" Trần Khuynh Địch nghiêng đầu một chút, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: Đây là muốn mình xử trí sai lầm hành động tùy tiện của nàng sao?
"Ha ha ha, muội đã nghĩ nhiều rồi." Trần Khuynh Địch bật cười lớn: "Một chút chuyện nhỏ này, ta làm sao lại xử trí muội? Chỉ là muốn sau này muội cần phải chú ý hơn một chút mà thôi!"
"Cái...gì? !" Lạc Tương Tư không thể tin nổi nhìn Trần Khuynh Địch, đây chỉ là việc nhỏ? Bản thân nàng thế nhưng đã phá hủy hi vọng trốn chạy duy nhất của hắn a! Chờ đến khi Man tộc xâm lấn, toàn bộ Thành Thanh Đế cũng sẽ không có biện pháp chạy trốn, cho dù là hắn, cũng chỉ có thể ở lại tử chiến đến cùng, hắn thế mà coi đây chỉ là một việc nhỏ... ?!
Đây căn bản không phải là Trần Khuynh Địch mà nàng nhận biết!
"A đúng rồi." Trần Khuynh Địch hoàn toàn không chú ý tới thần sắc cổ quái của Lạc Tương Tư, tiếp tục nói: "Ta chiếm được tin tức từ hai cái bộ lạc kia, tựa hồ đã có một lượng lớn Man tộc tiến vào bên trong cương vực Thanh Thanh Đế, hiện tại hắn là đang ở trong khu vực do bộ lạc Cùng Kỳ quản hạt, cho nên ta dự định nhanh chóng khởi động đại tế, sau đó chuẩn bị nghênh chiến..."
"Muội còn có thể di chuyển hay không? Có thể trợ giúp ta một tay chứ?" Trần Khuynh Địch vươn tay về phía Lạc Tương Tư, đặc biệt chân thành nói ra, dù sao thì hắn cũng hoàn toàn không biết thao tác trận pháp Phủ Thành Chủ, chỉ biết lợi dụng trận pháp Phủ Thành Chủ để chiến đấu mà thôi, trước đó những thứ này cũng đều là do Lạc Tương Tư phụ trách, cho nên hắn thực sự rất cần sự trợ giúp của Lạc Tương Tư.
Mà ở phía đối diện, tâm tình của Lạc Tương Tư lại là phi thường

phức tạp.
Đây là cánh tay của cừu địch không đội trời chung kiếp trước đưa ra.
"..."
Kiếp trước, nàng chính là vì cầm lấy cái bàn tay này, cuối cùng đã rơi vào kết quả cửa nát nhà tan, thiên phú bị cướp đoạt, chết thê thảm ở trong địa lao, một kiếp này, lại là một màn đồng dạng, lại là một người đồng dạng, lại một lần nữa đưa tay ra đối với nàng.
Mà chính là người này, đã hoàn toàn lật đổ ấn tượng của nàng ở kiếp trước, có đủ sự rộng lượng đối với cấp dưới, cho dù là cấp dưới phạm vào sai lầm lớn, cũng vẫn nguyện ý cho cấp dưới thêm cơ hội, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, trọng yếu hơn chính là, nhất cử nhất động của hắn, thế mà hoàn toàn không có hình bóng của kiếp trước.
Hắn cuối cùng là hạng người gì a?
Bản thân nàng đến tột cùng là trọng sinh, hay là đi tới một cái thế giới có một chút sai biệt với kiếp trước?
Lạc Tương Tư cảm thấy mê mang trước đó chưa từng có, cho nên nàng chỉ là ngơ ngác nhìn Trần Khuynh Địch, cũng không có nắm tay của Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch: "..."
"Ách, Lạc sư muội?" Trần Khuynh Địch có một chút lúng túng mở miệng, tay của hắn có một chút mỏi...
"Ừm!" Lạc Tương Tư bỗng nhiên lấy lại tinh thần, lông mi thật dài giương lên, dùng cặp mắt sáng ngời cứ như vậy nhìn chằm chặp vào Trần Khuynh Địch, trong mắt dần dần bắt đầu có quang mang hội tụ.
"Lạc sư muội?"
"..."
Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, đúng vậy a, hiện tại xoắn xuýt những cái này thì có ích lợi gì đây? Man tộc đã xâm lấn, sự tình mà nàng gặp phải ở kiếp trước vẫn chưa được cải biến.
Mà bây giờ, Trần Khuynh Địch đã không chạy được, hắn cũng chỉ có thể nghênh chiến ở chỗ này giống như nàng.
Đồng dạng, Thành Thanh Đế bây giờ cũng mạnh hơn nhiều so với kiếp trước, phần lớn bộ tộc Trấn Cương đều ở đang ở trong thành, bộ lạc Thanh Thạch cùng với bộ lạc Giác Mang phản bội đều đã bị tiêu diệt, bao quát cả bộ lạc Cùng Kỳ cũng đã bị bại lộ, bản thân Thành Thanh Đế càng là binh hùng tướng mạnh, trận pháp Phủ Thành Chủ cũng đã được tăng cường.
Nếu như may mắn, nói không chừng có thể nghịch chuyển vận mệnh Thành Thanh Đế rơi vào tay giặc ở kiếp trước.
Mà nếu như Thành Thanh Đế vẫn rơi vào tay giặc như cũ mà nói, vậy thì vô luận Trần Khuynh Địch đến tột cùng là hạng người gì, vậy thì cũng không sao cả, sẽ không có ai để ý tới một người chết.
Đã như vậy, còn phải do dự để làm gì?

"Ta hiểu rồi." Lạc Tương Tư đưa tay, một mực cầm tay của Trần Khuynh Địch, sau đó đứng dậy bằng lực lượng của mình.
Trước tiên cứ đặt mọi thứ sang một bên, chờ đến khi trận chiến tranh này kết thúc lại tiến hành suy nghĩ a.
"Hừ!" Lạc Tương Tư phức tạp nhìn Trần Khuynh Địch, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, hất tay của Trần Khuynh Địch ra, quay đầu đi.
Chớ hiểu lầm! Đây chỉ là kế tạm thời mà thôi!
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Lạc Tương Tư hoàn toàn không thể truyền lại tiếng lòng cho hắn.

Ở bên ngoài Thành Thanh Đế, tại vị trí khu vực của bộ lạc Cùng Kỳ.
"Không thể nào!"
Ở bên trong căn lều to lớn vàng óng, có một tiếng như sư tử gầm thét bắn ra, giống như sét đánh, vang dội hơn phân nửa bộ lạc Cùng Kỳ, đồng thời có một cỗ khí thế hết sức cuồng bạo cũng từ bên trong căn lều gào thét mà ra, trong phút chốc mây đen liền xuất hiện, gió thổi ầm ầm, ở bên ngoài căn lều, hàng ngàn hàng vạn tộc nhân của bộ lạc Cùng Kỳ sau khi nghe được tiếng rống giận này, đều rối rít lộ ra vẻ sợ hãi.
"Con ta thế mà đã chết? ! Còn là chết ở trong tay của Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế? ! Một tên nhóc con miệng còn hôi sữa, cũng dám làm như thế!"
Ở bên trong căn lều, Tộc trưởng bộ lạc Cùng Kỳ - Cùng Kỳ Quắc giận không thể kềm được, mà ở trước mặt của hắn, có một vị võ giả bộ lạc Cùng Kỳ lộ ra sắc mặt tái nhợt đang quỳ trên mặt đất, mồ hôi đổ như mưa, toàn thân đều không thể ngăn được sự run rẩy, dù sao thì thiếu tộc trưởng của nhà mình đều đã chết, đây chính là tội lớn khó có thể tưởng tượng.
"Đến tột cùng là chết như thế nào? !"
"Bẩm Tộc trưởng, là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế đại nhân tự mình xuất thủ! Chúng ta đều thấy không rõ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng thiếu tộc trưởng không thể nghi ngờ là đã bị hắn giết chết! Thiếu tộc trưởng đi theo bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch tiến về Phủ Thành Chủ, chúng ta bởi vì được chỉ định ở lại, lúc này mới may mắn không chết, trốn thoát ở trong đêm..."

Chương 114: Liệt Diễm Câu

"Chết tiệt!" Cùng Kỳ Quắc hít vào một hơi thật sâu, sự điên cuồng trong mắt cuối cùng cũng giảm ít đi một chút, nhưng khí thế dào dạt ở bên ngoài lại càng ngày càng trở nên cuồng bạo, cỗ áp bách trầm trọng này, tuyệt đối không phải là lực lượng mà cảnh giới Luyện Thần Phản Hư nên có, mà trên thực tế, vị Tộc trưởng bộ lạc Cùng Kỳ này, đã là đại võ giả cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo!
"Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế thế mà tự mình xuất thủ tiêu diệt bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch, còn giết chết con của ta, chẳng lẽ tin tức tộc ta phản bội đã bị bại lộ..."
Nghĩ đến sự phản bội của tộc mình có khả năng đã bị bại lộ, ở bên trong cặp mắt hổ của Cùng Kỳ Quắc liền không tự chủ được lóe lên một tia sợ hãi.
Cùng Kỳ Sóc thân là thế hệ tuổi trẻ, có thể là còn chưa có nhận thức chính xác đối với Nam Cương Đạo, đối với hoàng triều Đại Càn, nhưng thân làm người cầm lái của bộ lạc Cùng Kỳ, Cùng Kỳ Quắc tự nhiên là thanh tỉnh hơn con của mình nhiều, hắn biết rõ chuyện mà bản thân làm bây giờ rốt cuộc có nguy hiểm cỡ nào.
Không khoa trương một chút nào, hắn đây chính là đang nhảy múa trên lưỡi đao!
Nếu như không phải bởi vì là trước đây ít năm hắn đã đột phá đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, chỉ sợ hắn căn bản là sẽ không dám sinh ra tâm tư phản bội.
Mà cho dù là cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, cũng chỉ là cung cấp cho hắn nhiều hơn mấy phần lực lượng mà thôi, nếu thật sự va chạm cùng với hoàng triều Đại Càn, chỉ là một cái Phản Hư Hợp Đạo, hoàng triều Đại Càn chỉ cần tùy tiện liền có thể bóp chết.
"Không, hắn là không có khả năng, nếu không hiện tại Thành Thanh Đế đã sớm đưa đại quân đến đây, thậm chí là nhân mã của mấy cái thành trì khác cũng sẽ được phái tới đây." Cùng Kỳ Quắc thấp giọng an ủi bản thân, hắn biết rõ hoàng triều Đại Càn có thái độ gì đối với kẻ phản bội, nếu hiện tại bộ lạc Cùng Kỳ còn chưa bị bao vây, đã nói rằng là sự tình còn chưa bị bại lộ, hoặc có lẽ là, cho dù đã bại lộ, cũng chỉ là sự tình vừa mới phát sinh, Thành Thanh Đế còn chưa có thời gian làm ra ứng đối.
Đã như vậy...
"Nhất định phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế!" Cùng Kỳ Quắc đứng dậy, lập tức làm ra quyết định: "Người đâu, mau mời mấy vị thượng sư Man tộc tới đây."
Chỉ chốc lát sau, căn lều liền bị một đám người xốc lên, mà người cầm đầu, rõ ràng là Man tộc Tôn Giả đã kịch chiến cùng với Trần

Khuynh Địch ở bên trong di tích trước đó, về sau đã chủ động rút đi, A Cổ Liệt.
"Cùng Kỳ huynh thế mà lại giận dữ đến như thế, không biết đã xảy ra chuyện gì?"
Khóe mắt của Cùng Kỳ Quắc giật một cái, sau đó bất đắc dĩ thở dài, nói tin tức mà mình nhận được cho đám người A Cổ Liệt, sau đó nói: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ sợ là Thành Thanh Đế bên kia cũng đã nhận được tin tức."
Vừa dứt lời, chỉ thấy A Cổ Liệt dùng sắc mặt tái xanh mà nhìn Cùng Kỳ Quắc, cái ánh mắt ăn sống người kia phảng phất như là muốn tiêu diệt Cùng Kỳ Quắc tại chỗ, thấy vậy Cùng Kỳ Quắc cũng đều có một chút sợ hãi.
Mặc dù hai người đồng dạng đều là cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, bất quá Cùng Kỳ Quắc vẫn tự biết mình, thực lực của hắn cũng không phải là đối thủ của A Cổ Liệt, dù sao thì đối phương cũng là Man tộc Tôn Giả chính thống, mà bản thân hắn chẳng qua chỉ là Tộc trưởng của một cái bộ tộc nhỏ mà thôi, ở bên trên điều kiện bẩm sinh còn kém nhiều lắm.
"Việc này không thể chậm trễ." A Cổ Liệt hít vào một hơi thật sâu, biểu lộ một lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh, nói: "Mời Cùng Kỳ huynh phối hợp với chúng ta, hiện tại liền tiến quân."
"Hả? Hiện tại? !" Cùng Kỳ Quắc ngạc nhiên mà nhìn A Cổ Liệt, mặc dù hắn biết Man tộc hiện tại đã bắt đầu bí mật tiềm nhập vào cương vực của Thành Thanh Đế, nhưng số lượng vẫn còn chưa đạt tới trình độ nghiền ép, coi như tăng thêm quân đội của bộ lạc Cùng Kỳ, cũng chỉ có chừng 20 vạn người, mà bản thân Thành Thanh Đế thì đã có 5 vạn đại quân Trấn Cương, phối hợp với các đại tộc Trấn Cương khác, miễn cưỡng cũng có thể đạt đến khoảng 10 vạn người.
Xem xét về việc công thành mà nói, 20 vạn đánh 10 vạn, nhìn qua là có ưu thế về số lượng, nhưng trên thực tế lại là thuộc về thế yếu, chớ đừng nói chi là Thành Thanh Đế thế nhưng lại là một trong chín thành Nam Cương, bản thân chính là dễ thủ khó công, muốn lấy 20 vạn quân đội để chiếm được Thành Thanh Đế, thật sự là có một chút nói mơ giữa ban ngày.
"Cùng Kỳ huynh không cần phải nhiều lời." A Cổ Liệt tự nhiên cũng biết nghi hoặc của Cùng Kỳ Quắc, bất quá ở trên mặt của hắn vẫn lộ ra một nụ cười tự tin, nói: "Quân đội không nhiều, nhưng lại rất tinh nhuệ, mặc dù còn có chênh lệch về số lượng, nhưng lần này để bảo đảm có thể đoạt lại truyền thừa thất lạc, Man Vương đại nhân thế nhưng đã đưa đến đây quân tinh nhuệ của các quân đoàn."
"Cho nên ngươi cứ yên tâm mà làm việc."
"Được..." Cùng Kỳ Quắc do dự trong chốc lát, sau đó vẫn kiên định gật gật đầu.
Chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không thể đổi ý, nếu như cũng đã

phản bội Thành Thanh Đế, vậy cũng chỉ có thể đâm lao thì theo lao mới được, huống chi bộ lạc Cùng Kỳ thân làm một trong các bộ tộc Trấn Cương cường đại nhất phụ thuộc Thành Thanh Đế, những năm gần đây vẫn một mực ngầm liên hệ cùng với Man tộc, ít nhiều cũng có thêm vài phần nội tình.
"Vậy ta sẽ hạ lệnh, xuất phát về hướng Thành Thanh Đế!"
"Tốt!" Thấy Cùng Kỳ Quắc quyết đoán như thế, A Cổ Liệt cũng là hài lòng gật gật đầu.
Theo mệnh lệnh được tuyên bố, toàn bộ bộ lạc Cùng Kỳ đều hành động, người già trẻ em tự nhiên là sẽ ở lại hậu phương, mà nguyên một đám chiến sĩ của bộ lạc Cùng Kỳ thì tiến hành khắc phù văn và mặc giáp, cầm trong tay vũ khí của Man tộc, nguyên một đám lộ ra sự hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang bước lên hành trình.
"Hí…Hí...Hí!"
Cuồng phong phần phật, chiến mã gầm thét, ngoại trừ chiến binh của bộ lạc Cùng Kỳ, ở trong đám người còn có hàng ngàn hàng vạn con ngựa chiến, tất cả những con ngựa này đều là Liệt Diễm Câu mà chỉ ở bên trong Đại Hoang Man tộc mới có, toàn thân có hỏa diễm quấn quanh, một khi chạy như điên với quy mô lớn sẽ giống là như thủy triều hỏa diễm, có thể dập tắt tất cả các trở ngại.
Đây cũng là thiết kỵ Liệt Diễm mà chỉ Man tộc mới có!
Bàn về sức chiến đấu, bọn hắn tuyệt đối cũng không kém hơn thiết kỵ chiến lang của Bắc Nhung.
Mà ở phía trước của nhánh quân đội hùng tráng này, A Cổ Liệt cùng với Cùng Kỳ Quắc đang đứng cạnh nhau, ở trên người của hai người đều tự bạo phát ra cương khí khủng bố mà chỉ có võ giả cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo mới có, khí thế như cầu vồng, hóa thành hai cột tinh khí, che khuất bầu trời, mang theo uy áp cùng với quyết đoán to lớn không có gì sánh kịp.
"Xuất chinh!"
"Đoạt lại truyền thừa thất lạc!"
"Tất cả mọi người nghe theo quân lệnh mà làm việc, người nào dám hành động tự tiện, xử quyết tại chỗ!"

Chương 115: Nhiệm vụ kỳ lạ

Vào giờ khắc này, liên quân hơn 20 vạn Man tộc cùng với chiến binh của bộ lạc Cùng Kỳ, giống như một cỗ máy móc to lớn mà tinh vi, vận hành theo từng lớp từng lớp một, đội quân hùng mạnh đi đến từ phía bên kia chân trời, giống như là biển động vậy, phô thiên cái địa, mãnh liệt di chuyển về phương hướng Thành Thanh Đế.
"Ầm ầm!" Ở bên trong Thành Thanh Đế, có một tòa quang trận thật to bao phủ trên trời dưới đất, tản ra huyết khí nồng nặc.
Mà theo huyết khí khuếch tán, quang huy của trận pháp cũng dần dần bao phủ trên người của mọi người ở trong Thành Thanh Đế, sau đó rót vào trong cơ thể của mọi người, những huyết khí quang huy này toàn bộ đều là tới từ yêu thú bắt được ở trong cương vực Thành Thanh Đế, máu thịt của bọn chúng bị trận pháp luyện hóa thành chất dinh dưỡng tinh thuần nhất, sau đó thông qua trận pháp hóa thành huyết khí quang huy, lan tràn ra toàn bộ Thành Thanh Đế từ trên xuống dưới.
Cái này giống như là luyện đan vậy.
Toàn bộ Thành Thanh Đế chính là một tòa đan lô lớn, mà huyết khí quang huy chính là đan hỏa, người ở bên trong Thành Thanh Đế chính là đan dược ở trong lò đan.
Theo việc huyết khí quang huy không ngừng khuếch tán, toàn bộ Thành Thanh Đế cũng bị bao phủ ở bên trong một mảnh huyết khí, nhìn từ đằng xa, giống như là một con thú khổng lồ màu đỏ máu đứng sừng sững ở phía trên đại địa, vô số binh tướng ở trong thành càng là theo huyết khí quang huy mà không ngừng hít thở, thời gian dần dần trôi qua.
"Oanh!"
Trong lúc nhất thời, vô số đạo huyết khí cùng với cương khí liên tiếp dâng lên ở trong thành, đó là dị tượng của nguyên một đám võ giả Hậu Thiên, thậm chí là võ giả Tiên Thiên đột phá cảnh giới, đây chính là đại tế Thành Thanh Đế, ở dưới loại bổ sung tài nguyên với quy mô lớn này, tất cả các võ giả đều có thể lấy được lợi ích tương đối lớn.
Mà các võ giả vốn dĩ có khoảng cách đột phá cảnh giới không xa, càng là mượn nhờ những huyết khí quang huy này để hoàn thành đột phá.
Nhất là bốn người Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân.
Trong đó Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm còn có Lạc Tương Tư chỉ vừa mới đột phá không bao lâu, cho nên cũng không có đột phá thêm một lần nữa, nhưng lại có thể khiến cho cảnh giới tăng lên tới trình độ

Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực đỉnh phong, có thể nói là khoảng cách đột phá đến Tiên Thiên cũng chỉ kém một cái thời cơ thích hợp, một khi bắt được thời cơ, chưa hẳn là không thể đột phá.
Về phần Trần Khuynh Địch, thì lại là ngồi ngay ngắn ở trong Phủ Thành Chủ, luyện hóa Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan ở trong cơ thể.
Từng vệt hào quang màu máu không ngừng chui vào trong cơ thể của hắn, trợ giúp hắn hoà tan dược lực của Đại Hoàn Đan, sau đó dung nhập vào toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch, khiến cho cảnh giới Thể Tu của hắn hướng về Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong, mà khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ngoài ý muốn chính là, theo dược lực của Đại Hoàn Đan dung nhập vào...hắn thế mà ẩn ẩn có một loại cảm giác, toàn thân cao thấp giống như biến thành một khối.
Nên nói như thế nào đây, trước đó Trần Khuynh Địch đã chủ động phế bỏ Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công của bản thân, nhưng thật ra là vẫn có lưu lại tai họa ngầm, đó chính là vùng đan điền bị tổn thương, sẽ dẫn đến thể phách của Trần Khuynh Địch xuất hiện một cái lỗ hổng trí mạng, một khi gặp trọng kích, sợ rằng sẽ khiến cho toàn thân sụp đổ.
Nhưng mà bây giờ, ở dưới dược lực của Đại Hoàn Đan, phần tổn thương này đã dần dần chiếm được sự khôi phục, mà ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, thế mà cũng lần thứ hai diễn sinh ra Thuần Dương cương khí thuộc về Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, bất quá khác biệt cùng với trước đó, Thuần Dương cương khí diễn sinh ra lần này cũng không có tụ tập ở trong đan điền.
Mà là sáp nhập toàn bộ vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch.
Nói ngắn gọn, bây giờ Trần Khuynh Địch giống như là một người coi Đại Thuần Dương Công là công pháp luyện thể, hoàn toàn kết hợp cương khí và khí huyết lại cùng với nhau, không phân khác biệt.
"Cái này thật đúng là..."
"Tích! Chúc mừng kí chủ, đã thành công kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến!"
Trong đầu, âm thanh của hệ thống đã lâu không thấy vang lên khiến cho Trần Khuynh Địch sững sờ nửa ngày, sau đó mới đột nhiên kịp phản ứng: "Con m* nó! Tại sao lại xuất hiện nhiệm vụ vào lúc này?"
Hệ thống hoàn toàn bỏ mặc phản ứng của Trần Khuynh Địch, tiếp tục nói:
"Tên nhiệm vụ: Võ Đạo Tông Sư!"
"Giới thiệu nhiệm vụ: Kí chủ mặc dù đã tự phế Thuần Dương công, nhưng thân mang Cửu Dương Chi Thể, ở dưới tác dụng của Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan, Thuần Dương cương khí lại diễn sinh một lần nữa, hơn nữa còn kết hợp cùng với khí huyết bản thân, sinh ra kỳ hiệu, mời kí chủ ở trong vòng ba năm trong tương lai, dung nhập toàn bộ cương khí cùng với nguyên thần của bản thân vào bên trong

khí huyết, đạt thành cảnh giới linh nhục hợp nhất, sáng tạo ra võ đạo thuộc về bản thân, đặt vững cơ sở để tấn cấp trở thành Võ Đạo Tông Sư!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Cửu Chuyển Diễn Thánh Kim Đan!"
"Trừng phạt nhiệm vụ khi thất bại: Gạt bỏ!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Sáng lập ra võ đạo thuộc về bản thân, đặt vững cơ sở để tấn cấp trở thành Võ Đạo Tông Sư... ?
Trần Khuynh Địch chau mày, cái nhiệm vụ mới được tuyên bố này nhìn qua không có bất cứ vấn đề gì, nhìn qua quả thực giống như là một cái nhiệm vụ đốc thúc kí chủ, hi vọng kí chủ có thể cố gắng mạnh lên, là ý tốt của hệ thống, nhưng Trần Khuynh Địch lại biết rõ, hệ thống tuyệt đối không có khả năng tốt bụng như vậy, trong này khẳng định là có âm mưu gì đó.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Xét thấy kí chủ thiếu kinh nghiệm sáng tạo võ đạo, hệ thống sẽ căn cứ vào tinh thần giúp đỡ người khác, đưa ra một đề nghị quý báu cho kí chủ."
"Là đề nghị gì?"
"Thể chất của kí chủ mặc dù là Cửu Dương Chi Thể vạn người không có một, nhưng vẫn còn có chênh lệch nhất định cùng với Thuần Dương Chi Thể mạnh nhất, chỉ cần kí chủ có thể khiến cho thể chất của mình tiến hóa thành Thuần Dương Chi Thể, dựa theo tính toán tinh chuẩn của bổn hệ thống, hẳn là có thể vững vàng đạt tới yêu cầu của nhiệm vụ, từ đó đột phá cảnh giới, đi đến đỉnh phong của nhân sinh!"
"Chậc..." Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, mặc dù hệ thống nói rất là chính đáng, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hơn nữa thể chất Cửu Dương Chi Thể của hắn ở trong thế gian cũng đã rất hiếm thấy, làm sao còn có thể tìm ra thể chất Thuần Dương Chi Thể mạnh hơn? Hơn nữa hệ thống nào sẽ tốt bụng như vậy, còn nhắc nhở cho hắn?
"Mời kí chủ yên tâm, thời gian sẽ chứng minh tất cả, ngài còn có ba năm thời gian."
"Phào." Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng phải, thời gian vẫn còn rất nhiều a, cái gì là Thuần Dương Chi Thể đến lúc đó lại nói, dù sao thì nhiệm vụ lần này không biết vì sao lại dài một cách lạ thường, lại có ròng rã ba năm thời gian, không sai, không cần gấp, không cần gấp.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Ha ha ha."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch từ trong tiếng cười máy móc không cảm tình của hệ thống, nghe được một cỗ ác ý nồng nặc.

Chương 116: Chim khổng lồ

"Hắt xì!" Lúc này, Lạc Tương Tư vừa mới thu công, ổn định cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực của bản thân, bỗng nhiên hắt hơi một cái.
"Đã xảy ra chuyện gì? Có người đang nhắc ta sao?"
Mà đúng vào lúc này, một đạo tiếng rống giận dữ như tiếng sấm truyền đến từ một chỗ rất xa, mang theo tiếng gió gào thét, cùng khí thế khủng bố giống như có thể rung chuyển đất trời.
"Giết!" Chỉ thấy ở phía đông của Thành Thanh Đế, ở phía đường chân trời xa xôi, xuất hiện từng mặt cờ xí đón gió tung bay.
Những lá cờ xí rực lửa này được chế tạo từ da thú, mang theo khí tức Man Hoang nồng nặc, mà ở phía dưới cờ xí, có hết võ sĩ Man tộc này đến võ sĩ Man tộc khác, mặc áo giáp da thú, cầm trong tay vũ khí được chế tạo từ sắt thép, mang theo huyết khí ngất trời mà đến, đầy khắp núi đồi, phô thiên cái địa, phảng phất như muốn lấp đầy mỗi một tấc đất của Thành Thanh Đế.
Cước bộ của bọn hắn chỉnh tề như một, rõ ràng là Man tộc, nhưng lại có kỷ luật cực cao, ăn mặc áo giáp tiêu chuẩn, cầm binh khí thống nhất, mỗi khi bước ra một bước, chấn động to lớn sinh ra từ nhân số kinh khủng liền truyền đến, cho dù là dạng hùng thành ngàn năm như Thành Thanh Đế, cũng giống như là đang run rẩy theo cước bộ của bọn hắn.
"Ông trời ơi..." Ở cửa thành, một vị binh sĩ bộ tộc Trấn Cương thấp giọng lẩm bẩm nói, trong mắt càng là lộ ra một tia sợ hãi không thể ức chế.
Nói thật, thân làm một trong các đại tộc Trấn Cương phụ thuộc chín thành Nam Cương, bọn hắn cũng không phải là là chưa từng nhìn thấy chiến tranh, bọn hắn vô cùng rõ ràng sự của khủng bố Man tộc, cũng đã từng giao chiến qua với Man tộc, nhưng mà, Man tộc xuất hiện lúc này lại không giống như lúc trước!
Cùng với Man tộc mà bọn hắn thấy qua trước kia, kết bè kết lũ, không có bố cục, chỉ biết liều mạng chiến đấu là hoàn toàn khác biệt! Đây là một nhánh quân đội Man tộc tinh nhuệ chân chính!
Trong cái chớp nhoáng này, toàn bộ Thành Thanh Đế đều rơi vào trong sự yên tĩnh, thẳng đến khi có một tiếng hét lớn uy nghiêm truyền ra từ trong Phủ Thành Chủ.
"Truyền lệnh, toàn quân chuẩn bị chiến đấu!"
Một vầng mặt trời dâng lên từ trong Phủ Thành Chủ, hợp cùng với trận pháp Phủ Thành Chủ thành một ở trên bầu trời, trước tiên xua tan nỗi sợ hãi do khí thế quân đội Man tộc mang đến, vào giờ khắc này, thần sắc của vô số người đều không khỏi trở nên kiên định, giơ

binh khí trong tay lên, giống như là muốn thoát khỏi sự e ngại trước đó, đồng thời rống to:
"Tuân lệnh!"
"Ầm ầm!" Trần Khuynh Địch mượn nhờ trận pháp bay lơ lửng ở giữa không trung, huyết khí toàn thân vào thời khắc này không giữ lại chút nào đổ ra, huyết khí lang yên đen nhánh hội tụ đến cực hạn, cuối cùng hóa thành một vầng mặt trời sáng rực chiếu rọi hơn phân nửa Thành Thanh Đế, đây là lực lượng huyết khí thuần túy, mang theo cảm giác nặng nề nồng đậm.
Nhưng mà đúng vào lúc này.
"Ha ha ha, cái gì là Thành Thanh Đế, cũng chỉ đến như thế!"
Trên bầu trời truyền đến một tràng cười to càn rỡ, sau đó ở trong tầng mây phía trên Thành Thanh Đế, có một cái bóng khổng lồ đụng vỡ đám mây đáp xuống, đánh về phía Trần Khuynh Địch!
Đó là một con chim hoang dã khổng lồ, bằng vào kích cỡ chỉ sợ đã lớn bằng phân nửa Phủ Thành Chủ, hai mắt đỏ tươi như máu, cái bóng ở dưới ánh mặt trời càng là vô cùng to lớn, trực tiếp che kín thân hình của Trần Khuynh Địch, ở trên lưng của chim khổng lồ, có một vị võ giả mặc thiết giáp đang đứng.
Rõ ràng là A Cổ Liệt!
Chỉ thấy khí tức toàn thân của A Cổ Liệt hết sức cuồng bạo, tu vi Hợp Đạo Tôn Giả được hắn thôi động đến cực hạn, hội tụ thành một thể cùng với chim khổng lồ dưới chân, muốn trực tiếp đánh rớt Trần Khuynh Địch từ trên trời cao xuống!
Đừng nhìn thấy A Cổ Liệt hết sức tùy tiện, nhưng trên thực tế lựa chọn của hắn lại là cực kỳ chính xác.
Phải biết rằng lúc này Trần Khuynh Địch nhìn qua chỉ là đứng ở giữa không trung, nhưng trên thực tế hắn hoàn toàn chính là biểu tượng của Thành Thanh Đế, chỉ cần hắn đứng ở nơi đó, tất cả mọi người giống như là có người để dựa vào, sĩ khí sẽ tăng vọt, nhưng nếu lúc này hắn bị người khác đánh rơi, vậy thì sẽ đả kích sĩ khí của Thành Thanh Đế, không thể nghi ngờ là có tính chất huỷ diệt!
"Hừ!" Trần Khuynh Địch tự nhiên cũng nhìn ra ý đồ của A Cổ Liệt, lúc này hắn tuyệt đối không có khả năng lui về phía sau.
"A Cổ Liệt, trước đó ở bên trong di tích ngươi bị bản Trấn Cương Sứ đánh tan tác mà chạy, bây giờ cho rằng đã mọc cánh, liền có thể làm càn ở trước mặt của bản Trấn Cương Sứ hay sao!" Trần Khuynh Địch tận lực hét lớn, lúc này phàm là cơ hội có thể đả kích đối phương hắn đều sẽ không bỏ qua.
"Muốn chết!" A Cổ Liệt sầm mặt lại, hiển nhiên cũng hồi tưởng lại một màn bị Trần Khuynh Địch ép lui trước đó, trên mặt lập tức lóe lên một tia tàn nhẫn, chim khổng lồ dưới chân càng là huýt dài một tiếng, tốc độ càng trở nên nhanh hơn mấy phần.
Bất quá Trần Khuynh Địch cho dù là nửa bước cũng không lùi, cứ

như vậy đứng ở giữa không trung, mà ở trong Phủ Thành Chủ dưới chân hắn, Lạc Tương Tư thì đang toàn lực thao túng trận pháp Phủ Thành Chủ, huyết khí quang huy hình thành từ đại tế Thành Thanh Đế lan tràn ra khắp nơi trước đó, sau đó như trăm sông đổ vào một biển tràn vào bên trong vầng mặt trời hoá thân của Trần Khuynh Địch.
"Cút về cho bản Trấn Cương Sứ!"
Đưa tay, Trần Khuynh Địch ra quyền như thương, quyền ý ngập trời dẫn động huyết khí toàn thân, giống như một đầu cuồng long gào thét mà ra, trực tiếp hung hăng đối đầu với một đòn của A Cổ Liệt đang lao xuống, cơ hồ là lấy lực lượng kinh khủng, đánh bay A Cổ Liệt trở về nơi trước đó!
Dù sao thì bây giờ Trần Khuynh Địch cũng tựa lưng vào Thành Thanh Đế, một thân tu vi lại là tiến nhanh, tăng thêm trận pháp Phủ Thành Chủ, cho dù là dạng Hợp Đạo Tôn Giả như A Cổ Liệt, hiện tại có dùng cứng đối cứng cũng không phải là đối thủ của hắn!
"Xoạt!" A Cổ Liệt lộ ra sắc mặt khó coi, chim khổng lồ dưới chân một lần nữa đưa hắn bay lên cao, cứ như vậy xoay quanh ở phía trên Thành Thanh Đế, cũng không rời đi, mà cũng không có dự định đánh xuống lần thứ hai.
Hiệp đối đầu vừa rồi đã khiến cho hắn thấy rõ tình thế, Trần Khuynh Địch dù sao cũng chiếm cứ địa lợi, bản thân sẽ không làm gì được đối phương!
Nhưng cho dù là như thế, chỉ cần một cường giả Hợp Đạo Tôn Giả như hắn, cứ một mực xoay quanh ở phía trên Thành Thanh Đế, cũng đủ để chế tạo ra áp lực cùng với khủng hoảng cực lớn!
"Trần... Trấn Cương Sứ đại nhân, làm sao bây giờ? Có cần dùng trận pháp đuổi hắn đi hay không?" Lạc Tương Tư cũng ý thức được điểm này, mượn nhờ trận pháp Phủ Thành Chủ truyền thanh âm tới: "Nếu như khuếch tán trận pháp đến phạm vi toàn thành mà nói, hắn là có thể đuổi đối phương đi."
"Phi cầm do Phi Thú Trai nuôi dưỡng không làm gì được con chim khổng lồ này hay sao?"
"Không có cách nào, Phi Thú Trai dù sao cũng chỉ là nuôi dưỡng phi cầm dùng hằng ngày, mà con chim khổng lồ kia không thể nghi ngờ là quân dụng của Man tộc, ở bên trên cường độ còn kém nhiều lắm." Lạc Tương Tư bất đắc dĩ nói ra.

Chương 117: Đánh rớt

"Cũng được." Trần Khuynh Địch lạnh nhạt nói, dùng ánh mắt xuyên qua bầu trời, vững vàng khóa chặt vào con chim khổng lồ ở trong không trung Thành Thanh Đế, sau đó bật cười lớn, nói: "A Cổ Liệt, ngươi thật sự cho rằng bản Trấn Cương Sứ không có cách nào bắt ngươi hay sao?"
"Ha ha ha, ngồi không nói mạnh miệng cũng không phải là thói quen tốt a, tiểu tử! Ngươi có bản lãnh thì hãy đi ra Thành Thanh Đế, chiến một trận cùng với bản tướng quân a?" A Cổ Liệt không bị đe doạ, ngược lại còn cười to càn rỡ trên bầu trời, thanh âm chấn động trời cao, đại quân Man tộc ở phía đối diện càng là truyền đến từng tràng tiếng hoan hô.
"Ha ha." Trần Khuynh Địch cười cười, sau đó đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra một thanh trường thương.
Thay vì nói là trường thương, không bằng nói càng giống như là một cây lao, Trần Khuynh Địch thân là Đạo Tử Thuần Dương, tự nhiên là cất giữ đầy đủ, đủ loại bảo bối hắn cũng đều có thu thập, ví dụ như cây lao này cũng chính là như thế, chỉ thấy toàn thân của nó có màu vàng đồng, mũi lao có hình giọt nước.
Mà ở bên trên cây lao, còn có một cỗ khí tức sắc bén tuôn ra.
Đây rõ ràng là một kiện thần binh Tiên Thiên!
"Mặc dù là thần binh sử dụng một lần duy nhất, nhưng lực phá hoại cũng được tăng cường lên rất nhiều, rất thích hợp."
Trần Khuynh Địch hơi hơi ngồi xuống ở giữa không trung, bắp thịt toàn thân căng ra, tay phải nắm chặt cây lao, giơ cao khỏi đầu, lấy thân làm cung, lấy lao làm tiễn, đồng thời huyết khí bàng bạc trên toàn thân cao thấp của hắn cũng tràn vào bên trong cây lao, nhuộm màu vàng đồng của cây lao thành màu máu đỏ tươi.
Nếu là võ giả chủ tu cương khí, có lẽ là không thể làm được đến loại trình độ này, nhưng bây giờ Trần Khuynh Địch thế nhưng lại là Thể Tu! Là một võ giả Luyện Thần Phản Hư có thể phách một không hai!
Oanh! Trong phút chốc, cây lao nhanh giống như điện chớp vậy, không khí ở phía trước nổ tung, xuyên qua từng tầng hư không, chỉ trong chớp mắt đã đạt đến độ cao của con chim khổng lồ trên không trung, xuyên qua cái đầu của nó từ dưới lên trên, mang theo một dải máu tươi, trực tiếp đâm về phía A Cổ Liệt!
"Hả!"
A Cổ Liệt dù sao cũng có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc đã kịp phản ứng, đưa tay tóm chặt lấy cây lao, nhưng ngay vào một giây sau, toàn bộ cây lao bỗng nhiên phồng ra, sau đó đột nhiên nổ tung! Huyết khí mà Trần Khuynh Địch đưa vào

trước đó vào cái thời khắc này giống như là hồng thủy như vỡ đê tuôn ra, trực tiếp che phủ thân ảnh của A Cổ Liệt.
"Ầm!" Hoa máu nở rộ trên không trung, một thân ảnh khôi ngô rơi xuống phía dưới từ trên không trung, mắt thấy là sắp rơi trên mặt đất thành thịt nát, đột nhiên có một bóng người bay ra từ trong đại quân Man tộc, tiếp lấy A Cổ Liệt đang một mực rơi xuống, sau đó thừa cơ đưa hắn trở về đại quân Man tộc.
Trong lúc nhất thời, giữa thiên địa hoàn toàn trở nên yên tĩnh, sau một lát...
"Vạn tuế!"
Một giây sau, trên dưới Thành Thanh Đế, bất luận là đại quân Trấn Cương, hay là bộ tộc Trấn Cương, hay là dân bản địa, tất cả đều bạo phát ra một tràng tiếng hoan hô kinh thiên động địa, sĩ khí trước kia còn có một chút trầm thấp vào cái thời khắc này đã dâng lên tới đỉnh phong, ngay tiếp theo huyết khí ngất trời cũng liên tiếp dâng lên!
"Trấn Cương Sứ đại nhân quả nhiên là rất lợi hại a! Vừa xuất thủ, tên Man tộc kia không chết cũng phải trọng thương!"
"Ha ha, đúng thế!"
"Tất cả mọi người nghe lệnh, lên tường thành, Trấn Cương Sứ đại nhân cũng đã bộc lộ tài năng, chúng ta cũng không thể luống cuống!"
"Đại quân Trấn Cương, toàn quân phát động!"
Kèm theo từng tràng tiếng hoan hô, nguyên một đám binh sĩ mặc thiết giáp đại quân Trấn Cương cầm chiến kích trong tay, cõng Tiễn Phá Giáp, dẫn theo nỏ cơ, còn có một lượng lớn vật dụng thủ thành, từng người nối nhau đi lên tường thành của Thành Thanh Đế, các tấm khiên được xếp chồng lên nhau, xây dựng một bức tường khiên kiên cố che chắn đầu tường thành của Thành Thanh Đế.
"Không cần phải dò xét, bộ lạc Cùng Kỳ sẽ xuất trận đầu tiên."
Ở bên trong quân trận Man tộc, Cùng Kỳ Quắc nhanh chân bước ra, khí tức Hợp Đạo Tôn Giả phát ra hết sức mãnh liệt, mà ở phía sau hắn, từng chiến sĩ bộ lạc Cùng Kỳ cũng đi ra, không ít bộ tộc Trấn Cương ở trên tường thành đã từng giao hảo cùng với bộ lạc Cùng Kỳ liên tục chửi rủa, nhưng Cùng Kỳ Quắc lại là mắt điếc tai ngơ.
"Giết!" Kèm theo âm thanh hò hét kinh thiên, chiến tranh bắt đầu!
Trần Khuynh Địch đứng ở phía trên tường thành, yên lặng nhìn chăm chú vào chiến trường dưới chân.
Phóng mắt nhìn tới, đại quân Man tộc phô thiên cái địa, đầy khắp núi đồi, khắp nơi đều là cờ xí của bọn hắn, khác biệt cùng với quân đội thiết huyết tràn ngập tính kỷ luật của hoàng triều Đại Càn, quân đội Man tộc thì lại càng hung hãn hơn, giống như là một biển lửa vậy, những nơi nó đi qua đều bị huỷ diệt, bị phá huỷ.
Sự hung hãn và huỷ diệt khủng khiếp kia, chính là nguyên nhân Man tộc cho tới nay đều là một trong những kẻ địch mà Trung Nguyên kiêng kỵ!

Một nhóm lại một nhóm binh sĩ Man tộc vây kín Thành Thanh Đế, thủy hỏa bất xâm, lúc này Thành Thanh Đế giống như là một hòn đảo hoang trong biển cả, không ngừng có binh sĩ Man tộc trèo lên tường thành, sau đó lại bị binh sĩ của đại quân Trấn Cương đuổi xuống, cương khí mênh mông không ngừng đánh vào trên tường thành của toà cổ thành ngàn năm này, đánh đến mức lung lay sắp đổ.
Máu tươi của Man tộc, máu tươi của Nhân tộc, nhuộm tường thành của toà cổ thành thành màu đỏ thẫm, mùi máu cùng với mùi tanh tưởi, phản ánh đầy đủ cho Trần Khuynh Địch biết được cái gì gọi là chiến trường chân chính, đây là một màn mà Trần Khuynh Địch từ lúc xuyên việt cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua, là một góc băng sơn của thế giới võ đạo tàn khốc!
"Giết!"
"Không được lùi lại! Người nào lùi, chém!"
"Không cho phép lui!"
Lửa mạnh cháy hừng hực ở đầu tường, vào thời điểm nguyên một đám binh sĩ Man tộc đang chém giết cùng với đại quân Trấn Cương, Man tộc ở phía xa xa còn vận dụng một dạng thiết bị giống như máy ném đá, ném những tảng đá to bằng một gian phòng về phía Thành Thanh Đế, mặc dù đối với võ giả Tiên Thiên mà nói thì không tính là gì, nhưng đối với võ giả Hậu Thiên mà nói, loại máy ném đá này đã có thể tạo thành thương tổn.
Khiến cho người ta bất đắc dĩ là, quyết định chiến cuộc vào lúc này, không thể nghi ngờ chính là một lượng lớn võ giả Hậu Thiên.
Đồng thời ở dưới thành, còn có không ít võ giả Man tộc đang đẩy xe công thành, chuỳ công thành ở phía trên hết sức bén nhọn, có độ dày hơn mười mét hung hăng đánh vào cửa thành, cho dù là cửa thành sắt thép của Thành Thanh Đế đã được tôi luyện qua vô số lần, cũng xuất hiện sự biến dạng và vặn vẹo nghiêm trọng.
"Phù..." Trần Khuynh Địch phun ra một ngụm trọc khí thật sâu.
Từ khi xuyên việt cho đến nay, hắn kỳ thật còn chưa từng chân chính đại khai sát giới, trừ bỏ lần kia ở Dương gia, còn có lần kia đối với bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch, hắn thậm chí là không giết một người nào, ngay cả khi hắn gặp phải rắc rối, phần lớn đều là thu tay lại đúng lúc, nhưng không thể nghi ngờ, lúc này ở phía trên chiến trường, là đã không còn cách nào nương tay.

Chương 118: Rất đẹp trai

"Cũng được, dù sao thì ta cũng đã chuẩn bị tinh thần trước..." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, tầm mắt quét qua tường thành trong nháy mắt, hắn có thể nhìn thấy Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, thậm chí còn có Dương Xuân, cơ hồ là tất cả đệ tử Thuần Dương Cung đi theo hắn đều đang ở trên chiến trường, đang kịch chiến cùng với các binh sĩ Man tộc, ngay cả các sư đệ, sư muội đều đã làm đến trình độ này...hắn cũng không thể tiếp tục thờ ơ nữa.
"Ầm ầm!" Một giây sau, toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch đều bạo phát ra quang mang chói mắt, lúc này hắn giống như là một vầng mặt trời, đối với các chiến hữu của hắn mà nói, đây là ánh nắng ôn hòa, khiến cho khí lực toàn thân của bọn hắn tăng lên nhiều, mà đối với địch nhân của hắn mà nói, đây chính là ánh mặt trời gay gắt nhất, chói mắt mà nóng rực!
Trần Khuynh Địch cũng không sử dụng bất kỳ vũ khí gì, chỉ là đứng ở tuyến đầu trên đầu tường, đấm ra một quyền, tạo thành một vùng chân không, vô số võ giả Man tộc trực tiếp bị hắn đánh bay xuống tường thành, mà công kích của võ giả Man tộc đánh lên trên người của hắn, lại giống như một luồng khói xanh tiêu tán, không hề có tác dụng.
Triển khai quyền thế Bát Cực Quyền, hai chân của Trần Khuynh Địch cắm sâu vào đầu tường, phảng phất như hòa làm một thể với đất đai ở dưới chân, từ bên dưới thành nhìn lên, hắn giống như là một người khổng lồ vô cùng cao lớn, phảng phất như chỉ cần hắn còn đứng ở đó, bất luận là có bao nhiêu người xông lên tường thành, ở trước mặt hắn cũng chỉ có thể ngừng bước, vĩnh viễn cũng không có cách nào công phá.
"Giết! Giết! Giết!"
Nhìn thấy thân ảnh Trần Khuynh Địch đứng ở phía trước nhất, vô số binh sĩ đại quân Trấn Cương càng là gào thét, mang theo huyết tính như sói vậy đứng ở trên tường thành, mặc dù có người lực lượng đã đạt đến cực hạn, hoặc là bị trọng thương, vẫn không hề lùi bước, lấy một loại lực ý chí kinh khủng tiếp tục liều mạng tử chiến!
Chiến tranh Man tộc chân chính, vào cái thời khắc này hoàn toàn thể hiện ở trước mắt của Trần Khuynh Địch!
"Giết!"
Ở phía trên một đoạn tường thành cách đó không xa, Doanh Phượng Tiên nhìn Trần Khuynh Địch đang gầm thét, trong mắt lóe lên một tia kính nể, sau đó quay người, mà ở bên cạnh của nàng, Trần Tiêm Tiêm cũng vừa vặn thu hồi ánh mắt, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

"Thế nào? Rất đẹp trai a?"
"Ừm." Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái, trong mắt cũng lóe lên một tia chiến ý: "Ở trong thâm tâm của ta, cảm thấy lần này đi tới Nam Cương là chính xác."
"Sau khi đại tế, ta đã đạt đến cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, lần đại chiến này chính là thời cơ để ta đột phá đến Tiên Thiên, Phượng Tiên sư tỷ, ngươi đã sắp bị ta đuổi kịp rồi a."
"Ha ha ha, vậy thật đúng là rất đáng sợ."
Hai cô gái xinh đẹp cũng đang đứng sừng sững trên chiến tuyến, nguyên một đám Man tộc xông lên, sau đó lại bị các nàng cùng với binh lính chung quanh cùng nhau đẩy lùi, tư thái hồng nhan đẫm máu kia, càng khiến cho nhiều binh sĩ được khích lệ.
Mà ở phía trên một đoạn tường thành khác, Dương Xuân thì giống như là lao vào chỗ không người, vung vẩy một đôi chuỳ lớn màu vàng không xê xích bao nhiêu cùng với nàng, một chùy nện xuống, bất kể là Man tộc khôi ngô cỡ nào, đều chỉ có thể phát ra một tiếng hét thảm, sau đó bị cả người liền bị đập bay xuống tường thành.
"Tiểu Yêu! Giúp ta!"
"Biết rồi! !"
Từng đạo từng đạo yêu khí từ trong cơ thể của Dương Xuân tuôn ra, hội tụ thiên địa nguyên khí vào trong cơ thể của nàng, trợ giúp nàng bổ sung nội lực đã tiêu hao hết, khiến cho nàng có thể duy trì dạng tư thái này.
Dương Xuân múa chuỳ lớn, vào lúc này ở phía trên chiến trường nghiễm nhiên chính là một vị sát thần! So với Doanh Phượng Tiên còn có Trần Tiêm Tiêm ở bên kia còn chói mắt hơn mấy lần, dù sao thì ở trên loại chiến trường quy mô lớn này, đối với người am hiểu sử dụng chuỳ lớn, lại tu luyện thần công Long Tượng Bàn Nhược Công như Dương Xuân mà nói, nhất định chính là như cá gặp nước.
Theo chém giết không ngừng, khí tức của ba người Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm đều đang không ngừng tăng trưởng, phảng phất như một khối thép tinh đang tiếp thụ
Mà ở trong Phủ Thành Chủ, Lạc Tương Tư cũng lộ ra sắc mặt tái nhợt, dốc hết toàn lực điều khiển trận pháp Phủ Thành Chủ, không ngừng đưa huyết khí quang huy chiếu xuống trên người của binh lính phòng thủ, trợ giúp bọn họ khôi phục thể lực, khôi phục thương thế, trợ giúp các đoạn tường thành thiếu nhân thủ, đây là công tác của nàng, mặc dù không ở trên chiến trường, nhưng cũng rất tàn khốc.
Ở bên trong sự thao túng trận pháp căng thẳng này, Lạc Tương Tư cơ hồ đã tiêu hao hết tâm lực, nhưng tương tự, trạng thái dung hợp thành một với trận pháp cũng khiến cho ở trong nội tâm của nàng ẩn ẩn có cảm ngộ, tu vi trước đó nàng đã mượn nhờ đại tế tăng lên tới Hậu Thiên đỉnh phong, mặc dù rất chậm chạp, nhưng vẫn đang kiên

định tăng lên.
Mở hai mắt ra, Lạc Tương Tư dùng thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua phương hướng tường thành, mà ở nơi đó, đạo thân ảnh chói mắt như mặt trời kia vẫn còn đang chém giết, ở địa phương mà hắn đứng, thậm chí là trống rỗng, Man tộc người sau nối tiếp người trước muốn bổ khuyết phần trống không kia, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể biến thành thi thể rơi xuống tường thành.
Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, Trần Khuynh Địch lâm trận bỏ chạy ở kiếp trước, thế mà lại giống như bây giờ, sẽ thực sự chiến đấu tới cùng ở phía trên tường thành Thành Thanh Đế, lộ ra ánh sáng loá mắt như thế.
"Đáng chết." Lạc Tương Tư cắn răng, cái này là không đúng a! Ngươi làm như vậy, ta làm sao còn có thể coi ngươi là cừu địch a... "Ngay cả tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch kia cũng ra sức như vậy... Đáng chết, ta làm sao có thể thua hắn được! !!"
Lạc Tương Tư nhắm chặt hai mắt, dùng hết toàn lực thúc giục trận pháp.
Ở phía dưới Thành Thanh Đế, ở bên trong quân trận vô tận, có bốn cỗ thân ảnh tản ra khí tức nối liền trời mây, vô cùng kinh khủng đứng ở phía dưới đại kỳ của Man tộc.
"A Cổ Liệt, lần này ngươi quá thê thảm a."
"Hừ!" Ở bên trong bốn thân ảnh, bất ngờ chính là A Cổ Liệt trước đó đã bị Trần Khuynh Địch đánh rớt từ trên không trung, mà ở bên cạnh hắn, ngoại trừ Tộc trưởng Cùng Kỳ tộc - Cùng Kỳ Quắc, còn có hai vị Hợp Đạo Tôn Giả có thực lực không kém hai người bọn hắn! Ở trên người cũng mang theo phù văn Man tộc giống như A Cổ Liệt.
Vì lần chiến tranh này, Man tộc đã mạnh mẽ điều động ba vị tướng quân cảnh giới Hợp Đạo tới đây!
Khí tức của bốn vị võ giả cảnh giới Hợp Đạo dâng lên, giống như là bốn cái trụ chống trời trấn áp lại toàn bộ đại quân Man tộc, cũng chính là bởi vì có sự tồn tại của bốn người bọn hắn, đại quân Man tộc mới có thể người sau nối tiếp người trước như thế, không có một chút do dự nào, bởi vì bọn hắn tin tưởng, bốn người này có thể mang đến thắng lợi cho Man tộc!

Chương 119: Bắt giặc phải bắt vua trước

"Trước đó ngươi cũng đã từng giao thủ cùng với vị Trấn Cương Sứ kia, hắn có tu vi như thế nào?"
"Rất mạnh." Nói đến Trần Khuynh Địch, trong mắt của A Cổ Liệt lóe lên một tia phẫn hận, nhưng cũng có một chút cảm giác tim đập nhanh: "Bất quá hắn mặc dù có thực lực mạnh, chỉ sợ là không kém hơn Man Vương Chi Tử, nhưng ở trên người lại không có khí tức man hoang của chúng ta, cho nên hắn hẳn là không có lấy được truyền thừa thất lạc, hoặc có lẽ là, nguy cơ vào lúc này còn chưa đủ để khiến cho hắn bại lộ truyền thừa."
"Ta nghiên về loại phương hướng thứ hai." Một vị Man tộc Hợp Đạo Tôn Giả khác trầm giọng nói ra: "Chớ quên, ở trong toà di tích kia chỉ có một mình hắn là có tu vi cao nhất, nếu như ở bên trong di tích thật sự có truyền thừa mà nói, vị thiếu niên Trấn Cương Sứ kia là người có khả năng đạt được cao nhất!"
"Bất quá tư liệu có quan hệ với vị thiếu niên Trấn Cương Sứ này, ta đã điều tra một chút..." Vị Man tộc Tôn Giả thứ ba đột nhiên mở miệng, ở bên trong thanh âm mang theo một chút ngưng trọng: "Vị thiếu niên Trấn Cương Sứ này cũng có thân phận cũng không bình thường a, các ngươi hẳn là cũng biết 10 đại thánh địa võ đạo Trung Nguyên a? Vị thiếu niên Trấn Cương Sứ này, tựa hồ là đệ tử hạch tâm của Thuần Dương Cung - một trong 10 đại thánh địa, Đạo Tử chân truyền!"
"Hít hà!" A Cổ Liệt cùng với một vị Man tộc Tôn Giả khác, bao quát cả Cùng Kỳ Quắc đang một mực ngậm miệng cũng hít vào một ngụm khí lạnh.
Thánh địa võ đạo, đây cũng không phải là chuyện đùa, mặc dù những thánh địa võ đạo này không có được thiên hạ giống như hoàng triều Đại Càn, có mấy trăm vạn đại quân, nhưng so sánh, lực lượng tinh anh của bọn hắn cũng phải viễn siêu sự tưởng tượng của mọi người, chiến lực cao cấp trong đó càng là đủ khiến cho vô số thế lực sợ hãi. Một ví dụ đơn giản đơn cử nhất, Võ Đạo Tông Sư.
Ở trong toàn bộ Nam Cương Đạo, bao quát cả Man Vương ở bên trong, Võ Đạo Tông Sư đều là chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Man tộc đã nhiều năm như vậy, vẫn bị hoàng triều Đại Càn vững vàng trấn áp tại Nam Cương Đạo như cũ, đây không chỉ là quân đội không có đủ thực lực, mà thiếu thốn chiến lực cao cấp càng là một nguyên nhân trọng yếu trong đó.
Không nói đến những cái khác, chỉ là một vị Đại Đô Hộ Nam Cương, Man tộc nếu như không dốc toàn bộ lực lượng, chỉ sợ căn bản là sẽ

không thể bắt được đối phương!
Mà một cái Phủ Đô Hộ Nam Cương của hoàng triều Đại Càn đã khó đối phó như vậy, nếu như lại đối chiến cùng với Thuần Dương Cung - một trong 10 đại thánh địa võ đạo mà nói...
"Gặp quỷ!" A Cổ Liệt giận mắng một tiếng: "Đây chính là chiến tranh! Ở trước mắt chiến tranh, làm sao còn quản được nhiều như vậy, chỉ là một cái Thuần Dương Cung, ta cũng không tin là bọn hắn có thể làm gì được Man tộc chúng ta!"
"Vẫn nên cảnh giác, dù sao thì Thuần Dương Cung vào 20 năm trước thế nhưng đã xuất ra đại danh tiếng, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia tuyệt đối không đơn giản..."
"Bất kể nói như thế nào, không thể để mất truyền thừa thất lạc."
Ba vị Man tộc Tôn Giả cuối cùng vẫn thống nhất bước đi: "Chúng ta hãy ra tay cùng nhau đi, khống chế thiếu niên Trấn Cương Sứ kia, sau khi tìm ra truyền thừa lại lui binh, tin tưởng là Thuần Dương Cung cũng không dám làm gì chúng ta."
"Không sai!"
"Cùng Kỳ Quắc, ngươi và chúng ta cùng nhau xuất thủ, yên tâm, sau khi chuyện thành công, tướng quân Man tộc của chúng ta sẽ có một vị trí cho ngươi."
Cùng Kỳ Quắc cười chua xót, chuyện cho tới bây giờ hắn còn có lựa chọn khác hay sao?
"Vâng!"
Ầm ầm! Trong phút chốc, bốn đạo khí tức Hợp Đạo Tôn Giả khủng bố xuyên qua mây xanh, riêng phần mình bộc phát ra khí tức của bản thân, nguyên một đám giống như quỷ mị xông thẳng tới đầu tường thành của Thành Thanh Đế.
Thân làm Hợp Đạo Tôn Giả, bọn hắn thậm chí căn bản không cần sự trợ giúp của thang công thành, chỉ là tung người nhảy lên cũng đủ để vượt qua tường thành Thành Thanh Đế, mà những nơi bọn hắn đi qua, càng là mở ra bốn vùng chân không ở phía sau đại quân Man tộc, bất kể là mưa tên như châu chấu, hay là đá rơi như mưa to, đều không thể khiến cho bọn hắn bị thương.
"Tránh ra!" Đúng lúc này, ở phía trên tường thành Thành Thanh Đế, Trần Khuynh Địch gầm lên một tiếng, sau đó trực tiếp bước ra một bước, đứng ở một chỗ dễ thấy nhất, mà quả nhiên như hắn sở liệu, ba vị Man tộc Tôn Giả cùng với Cùng Kỳ Quắc gần như đồng thời đem lực chú ý phóng tới trên người của hắn, xông giết về phía hắn!
"Bắt giặc phải bắt vua trước..."
Quyền kình của Hợp Đạo Tôn Giả trực tiếp rơi vào trên tường thành của Thành Thanh Đế, bất quá Thành Thanh Đế dù sao cũng là cổ thành ngàn năm, tường thành không chỉ đơn thuần là công sự, vào thời điểm xây dựng còn dung nhập nước thép, trên tường thành còn được khắc rất nhiều minh văn, có cường độ rắn chắc không tầm

thường.
Muốn công phá, thì cần phải có Võ Đạo Tông Sư xuất thủ mới được!
Mắt thấy không có cách nào phá hư tường thành, bốn vị Hợp Đạo Tôn Giả cũng không lãng phí thời gian, nhanh chóng hạ xuống, mang theo bốn cỗ khí thế ngất trời giết tới đầu tường, bao vây Trần Khuynh Địch lại!
"Trấn Cương Sứ đại nhân? !"
"Bảo hộ Trấn Cương Sứ đại nhân! Không nên để cho bọn hắn..."
"Đừng hốt hoảng!" Mặc dù là ở các khu vực khác biệt, nhưng Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân vẫn gần như đồng thời hét lớn, ngăn cản đám binh sĩ muốn vọt về phía Trần Khuynh Địch.
"Đại ca ca ở bên kia không có việc gì!, các ngươi cũng đừng đi đến đó làm vướng tay vướng chân! So với việc này, các ngươi hãy ngăn cản những binh sĩ Man tộc đang giết lên cho ta!"
"Không cho phép người nào rời đi! Cùng xông về phía trước với ta!"
"Lên!"
Sau một giây khi ba nữ ngăn cản đám binh sĩ đi qua tiếp viện, Trần Khuynh Địch đứng ở đầu tường nghênh đón sự tấn công của bốn vị Hợp Đạo Tôn Giả, bỗng nhiên phát ra tiếng gầm giận dữ.
"Tới đi!" Trong cái chớp nhoáng này, ở lồng ngực của Trần Khuynh Địch đột nhiên xuất hiện một chiếc gương vàng, khung kính hình tròn, giống như một con rồng vàng đang lượn vòng, tản mát ra sóng sức mạnh trầm trọng, giống như là kính hộ tâm một mực khóa ở trên ngực của Trần Khuynh Địch, sau đó lấy nó làm trung tâm, rồng vàng phảng phất như sống lại, nhanh chóng di chuyển quanh thân thể của Trần Khuynh Địch.
Những nơi rồng vàng đi qua, vảy rồng vàng óng phân tán ra, gây dựng lại ở trên dưới toàn thân của hắn, biến thành một bộ chiến giáp liền thân!
Thân rồng quấn quanh người, đầu rồng làm mũ giáp, trảo rồng làm bao tay, đuôi rồng làm đai lưng, vảy rồng làm áo giáp, Trần Khuynh Địch vào giờ khắc này, toàn thân giống như được chế tạo từ vàng ròng, giống như mặt trời óng ánh!
Sau đó, chỉ thấy hắn đối mặt với sự vây công của bốn vị Man tộc Tôn Giả, cơ hồ không có một chút do dự nào, trực tiếp nhảy lên từ trên đầu thành, hoàn toàn không để ý tới nguy cơ trước mắt, mang theo một loại khí thế kiên quyết ngàn vạn người ta vẫn tới, trực tiếp giết vào trong vòng vây của bốn người!

Chương 120: Mở mang kiến thức

Bắt giặc phải bắt vua trước, hắn đã chờ cái cơ hội này lâu lắm rồi!
"Trước hết giết một người!" Ánh mắt của Trần Khuynh Địch như điện, trực tiếp nhắm vào Cùng Kỳ Quắc yếu nhất bên trong bốn vị Hợp Đạo Tôn Giả, trong cái chớp nhoáng này toàn bộ trận pháp Phủ Thành Chủ cũng lập tức gia trì ở trên người của hắn, là do Lạc Tương Tư ở bên trong Phủ Thành Chủ, kịp thời bắt được ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, cấp ra trợ giúp vào thời khắc quan trọng nhất!
Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy toàn thân ở vào trạng thái mạnh nhất!
"Oanh!" Trần Khuynh Địch đón nhận công kích của ba vị Man tộc Tôn Giả, giống như là một khỏa thiên thạch vậy, mang theo khí thế thiên quân vạn mã vọt tới trước mặt Cùng Kỳ Quắc, sau đó nâng nắm đấm lên.
Trong phút chốc, tiếng phát kình như sấm, lực đánh ra như rồng!
Bát Cực Quyền, Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn!
Một chuỗi công kích như gió lốc liền nuốt trọn Cùng Kỳ Quắc trong nháy mắt, sau đó nổ tung giống như pháo hoa, cương khí hộ thân của Cùng Kỳ Quắc chỉ giữ vững được trong một cái hô hấp liền triệt để sụp đổ, thiết quyền của Trần Khuynh Địch nặng nề đánh lên trên người của hắn, hơn nữa còn là mấy chục quyền, mấy trăm quyền liên tiếp!
"Hự!"
"Oanh! !!"
Cuồng phong nổi lên, sóng không khí cuồn cuộn trong vòng phương viên mấy chục trượng, coi như là ba vị Man tộc Tôn Giả khác cũng bị sốc bởi sức mạnh hủy diệt của cú va chạm này, quyền kình vô biên của Bát Cực Quyền phát nổ theo mọi hướng, làm cho không biết bao nhiêu binh sĩ Man tộc đang trèo lên tường thành bị hất bay.
Cuối cùng, mọi thứ cũng lắng lại, Trần Khuynh Địch mượn sóng không khí bay ngược trở về tường thành, cuối cùng vững vàng đáp lên trên đầu tường, đồng thời phun khí huyết ra, khí huyết dương cương nóng rực giống như là một tòa núi lớn vững vàng, trấn áp thiên địa nguyên khí đang hỗn loạn cuồng bạo xuống.
Mà khiến cho vô số Man tộc sợ hãi là, ở vị trí va chạm, sau khí sóng không khí cuồng bạo lắng xuống, có một cỗ thi thể tàn phá mất đi chèo chống, nặng nề mà rơi xuống dưới tường thành của Thành Thanh Đế, thi thể rơi xuống đất trong nháy mắt, ngay cả đại địa cũng đều rung động trong chốc lát, có thể thấy sự nặng nề của cỗ thi thể kia.
Cùng Kỳ Quắc, chiến tử!

Thi thể vô lực rơi trên mặt đất, ngã vào trong đám người, máu tươi nóng rực giống như dung nham trào ra, màu đỏ tươi của máu hiện rõ ra trong mắt của mọi người, trong lúc nhất thời, đại quân Man tộc người sau nối tiếp người trước, giống như bị điên cũng đều không khỏi trì trệ, thế công kinh khủng càng là bởi vì vậy mà ngừng lại.
Mà cho dù là ba vị Man tộc Tôn Giả đã bao vây Trần Khuynh Địch lại, lúc này nhìn thi thể tàn phá của Cùng Kỳ Quắc ở trên mặt đất, trong mắt cũng đều lộ ra một mảnh kinh hãi cùng với ngưng trọng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch càng là tràn đầy khiếp sợ và không dám tin, cái kết quả này cho dù là bọn hắn, cũng đều không thể ngờ được!
"Điều này sao có thể... !"
"Là do áo giáp ở trên người của hắn! Bộ áo giáp kia có vấn đề!"
"Đúng thế!"
Ánh mắt của ba vị Man tộc Tôn Giả tập trung vào áo giáp trên người của Trần Khuynh Địch, đó là một bộ áo giáp toàn thân hiện lên màu vàng óng, giáp phiến giống như vảy rồng lộng lẫy, trảo rồng, đầu rồng, đuôi rồng, đầy đủ mọi thứ, nhưng so với cấu tạo tuyệt đẹp của nó, càng kinh khủng hơn là cỗ sóng sức mạnh ở trên bộ áo giáp này.
"Phù…phù..." Theo nhịp hít thờ của Trần Khuynh Địch, giáp phiến trên toàn bộ áo giáp cũng không ngừng lay động, phun ra huyết khí lang yên nồng nặc, tạo thành một vòng tuần hoàn, cũng chính là bộ áp giáp này, đã ngưng tụ lực lượng toàn thân của Trần Khuynh Địch thành một, phối hợp với quyền ý của hắn, khiến cho lực lượng của hắn tăng lên tới trạng thái mà ba vị Man tộc Tôn Giả cũng phải kiêng kỵ!
"Ha ha." Đứng ở trên đầu thành, Trần Khuynh Địch ở dưới mũ giáp đầu rồng nhếch miệng lộ ra một nụ cười, lão hổ không phát uy, thật sự coi hắn là dê núi hay sao?
Phải biết rằng, Trần Khuynh Địch hắn là ai? Là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung - một trong 10 đại thánh địa võ đạo!
Không khoa trương mà nói, cơm mà mỗi ngày hắn ăn, nếu đặt ở bên ngoài cũng là thiên tài địa bảo, ở bên trong túi trữ vật của hắn cho dù là móc ra một mẩu sắt vụn, ném ra bên ngoài thì cũng là tuyệt thế thần binh, cho dù là một gốc cây cháy đen cũng không ngoại lệ.
"Ta sẽ cho các ngươi mở mang kiến thức một chút về lực lượng chân chính!"
Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, đưa tay vào trong túi trữ vật ở bên hông, sau đó chỉ thấy có một trận kim quang lóng lánh, ở bên trong hai tay của hắn liền xuất hiện bảy, tám tấm phù chú màu vàng, đồng thời còn có từng tấm phù chú bay xung quanh hắn, ở phía trên lấp lánh quang mang trận văn.
"Ngũ Lôi Hành Quyết, Thiên Ma Chú Pháp, Cuồng Bạo Khí Huyết, Kim Cương Xá Thân Chú, Thiên Quang Kiếm Phù, Bất Phôi Lưu Ly

Pháp..."
Những tấm phù chú này, toàn bộ đều là Phù Chú thượng phẩm mà hắn lấy từ Chú Pháp Điện ở bên trong Thuần Dương Cung, ở phía trên là thủ pháp của Đạo, Phật, Ma, khắc họa không biết bao nhiêu loại trận văn có thể tăng cường trạng thái cho võ giả, ẩn chứa võ học cường đại, cùng với chú pháp thiêu đốt tinh huyết hiệu suất cao, toàn bộ đều là trân tàng của Thuần Dương Cung!
Ngũ Lôi Hành Quyết có thể chế tạo ra ngũ hành lôi quang, lôi quang quấn quanh người có thể hộ thể, lôi quang đánh ra thì là đại thuật sát sinh.
Thiên Ma Chú Pháp cùng với Cuồng Bạo Khí Huyết đều là phù chú thiêu đốt khí huyết, tăng cường lực lượng cho võ giả, hơn nữa còn có hiệu suất cực cao, hoàn toàn không có di chứng, sau đó chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là liền có thể khôi phục.
Kim Cương Xá Thân Chú cùng với Bất Phôi Lưu Ly Pháp thì là phù chú của Phật Tông nhất mạch, chuyên môn tăng cường cường độ nhục thể cho võ giả, từ đó giúp cho võ giả có thể chứa đựng lực lượng mạnh hơn, chống cự công kích càng mạnh hơn.
Thiên Quang Kiếm Phù thì có thể chế tạo ra rất nhiều kiếm khí, có cách làm khác nhau cùng với Ngũ Lôi Hành Quyết nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu, nhưng kiếm khí lại chuyên phá luyện thể, đối đãi với võ giả Man tộc còn có kỳ hiệu.
Ngoài ra, còn có đủ loại phù chú khác.
Những bùa chú này bản thân chính là vật phẩm dùng một lần duy nhất, hơn nữa còn có uy lực to lớn, đặt ở trong tay của tán tu, đây chính là lá bài tẩy đủ để bảo toàn tánh mạng, nhưng Trần Khuynh Địch vào trước khi rời đi, đã dùng tất cả công tích của bản thân, còn có thân phận Đạo Tử chân truyền của bản thân, quả thực là đã đổi được mấy chục tấm át chủ bài này.
Không nói những cái khác, chỉ bằng vào mấy chục tấm phù chú mà Trần Khuynh Địch lấy ra, ba vị Man tộc Tôn Giả cũng đã thấy choáng.
"Điều, điều này sao có thể! Đây là... phù chú đặc thù của Trung Nguyên? Chỉ có Phù Chú Sư mới có thể khắc hoạ, cần một lượng lớn thời gian và công sức mới có thể làm ra được một tấm, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi..."

Chương 121: Vạn Dặm Truy Tung Phù

A Cổ Liệt chỉ vào Trần Khuynh Địch, ngón tay cũng đều run rẩy, mà Trần Khuynh Địch thì đang đắm chìm ở bên trong quang huy bùa chú, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều tràn đầy sức mạnh của kim tiền.
Không sai, Trần Khuynh Địch đây chính là đang đốt tiền.
Không nói đến những cái khác, chỉ bằng vào đống phù chú mà hắn ném ra này, tính toán giá trị, đoán chừng cũng đã không có chênh lệch gì so với một kiện Thần Binh Tiên Thiên Cực Phẩm.
Ngay cả "Thủy Long Hoàng Kim Giáp" ở trên người của Trần Khuynh Địch bây giờ, cũng chỉ là Thần Binh Tiên Thiên Cực Phẩm mà thôi, kiện bảo vật này, là do hắn lấy thân phận Đạo Tử chân truyền, mới xin xỏ được từ trong tay của nghĩa phụ, cho dù là trưởng lão Luyện Thần Phản Hư phổ thông đều khó có khả năng có loại bảo bối này.
"Chỉ là mấy tên thổ dân Man tộc, thế mà thực sự cho rằng chỉ cần dựa vào nhân số là liền có thể đánh bại ta? Các ngươi cho rằng ta sẽ sợ các ngươi hay sao? Sao? Các ngươi muốn vây công ai? Ngon thì nhào vô?" Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt giễu cợt nhìn ba vị Man tộc Tôn Giả đã mất đi chiến ý lộ ra sắc mặt trắng bệch, sau đó cười lạnh nói.
"Ngươi, chết tiệt!"
"Chúng ta trước tiên hãy rút lui! Lực lượng phù chú là có thời gian hạn chế, chờ đến khi những tấm phù chú này hết hiệu lực, thì đó chính là tử kỳ của hắn!"
"Không sai!"
Ba vị Man tộc Tôn Giả liếc nhau, sau đó thế mà không có một chút do dự, trực tiếp vứt bỏ những binh sĩ Man tộc đang trèo lên tường thành, đưa lưng về phía Trần Khuynh Địch rồi chạy trốn!
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch cười to: "Các ngươi tưởng rằng ta không nghĩ đến chuyện này hay sao?"
Tay phải thò vào túi trữ vật, Trần Khuynh Địch lại móc ra thêm một tấm phù chú, bất quá tấm phù chú này không giống như phù chú trước đó, ở phía trên cũng không có võ học cường đại gì, chỉ có một môn bí thuật, mà tên của bí thuật cũng rất đơn giản.
"Vạn Dặm Truy Tung Phù!"
Nhìn ba vị Man tộc Tôn Giả đã trốn vào bên trong quân trận Man tộc, Trần Khuynh Địch nhe răng cười xé rách phù chú trong tay, sau đó chỉ thấy mấy chục tấm phù chú ở chung quanh hắn, vào thời khắc này liền bay múa, sau đó bỗng nhiên bạo phát ra một làn sóng sức mạnh cực kỳ kinh khủng!
Sau đó phù chú tụ tập thiên địa nguyên khí, riêng phần mình diễn

hóa ra rất nhiều dị tượng kiếm khí, đao quang, lôi pháp, kim cương đại thủ ấn, Bách Quỷ Dạ Hành, trực tiếp nhắm vào các Tôn Giả Man tộc ở phía xa xa, đánh tới!
Ba vị Man tộc Tôn Giả: "! !!"
Ầm ầm!
Trong chớp nhoáng, bạo tạc to lớn không chỉ nuốt sống ba vị Man tộc Tôn Giả, còn liên lụy đến quân trận Man tộc ở chung quanh, thậm chí là toàn bộ trung quân Man tộc, khiến cho quân trận của Man tộc hoàn toàn đại loạn, các binh sĩ Man tộc hung mãnh trước kia càng là lộ ra sắc mặt tái xanh nhìn đạo thân ảnh vĩ đại ở trên tường thành kia.
Áo giáp màu vàng óng ở dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng chói mắt, thân ảnh giống như mặt trời kia đứng sừng sững ở trên đầu tường, đối với Man tộc mà nói phảng phất như chính là một mặt tường cao không thể vượt qua, khiến cho người ta tuyệt vọng!
"Thành công..." Mà ở một nơi mà mọi người không thấy được, ở phía sau áo giáp, Trần Khuynh Địch thở phào một hơi.
Chớ nhìn thấy hắn hiện tại uy phong bát diện, trên thực tế cử động liều mạng hứng chịu công kích của ba vị Man tộc Tôn Giả để cứng rắn giết chết Cùng Kỳ Quắc, đã làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn lệch vị trí, máu bầm tích tụ trên toàn thân cao thấp, cả người bị thương nặng, nếu như hắn không phải là Thể Tu thuần túy mà nói, chỉ sợ đã không nhịn được mà hôn mê.
"May mà át chủ bài ta chuẩn bị trước đó có tác dụng, bằng không thì chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu..."
Dù sao thì trước đó hắn cũng đã tìm hiểu qua, tỉ lệ tử vong ở Nam Cương là đạt tới bảy phần chín, Trần Khuynh Địch làm sao lại không chuẩn bị cái gì, dù sao thì hắn cũng không phải là nhân vật chính, bất kể như thế nào cũng đều có thể biến nguy thành an, cho nên chỉ có thể phòng ngừa thật chu đáo.
"Bất quá bây giờ cũng được tính là thắng được một nửa rồi a?" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, muốn đứng dậy cổ vũ sĩ khí một chút, nhưng thân thể bỗng nhiên run rẩy dữ dội, gần như muốn ngã xuống, trước một giây hắn sắp ngã sấp xuống, có bốn bàn tay nhỏ trắng noãn từ bốn phương tám hướng đồng thời giương ra, một mực chống đỡ cho hắn đứng vững ở trên đầu thành Thành Thanh Đế.
"Hừm!" Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, ánh mắt của bốn người giao thoa với nhau vào cái thời khắc này...
"Truyền lệnh toàn quân, mở cửa thành ra, các tộc Trấn Cương chưa tham chiến trước đó cũng xuất chiến toàn bộ!"
Trên đầu tường Thành Thanh Đế, một đạo thanh âm hơi có vẻ mỏi mệt, nhưng lại rất có lực vang lên ở bên tai của rất nhiều võ tướng sĩ tốt, Trần Khuynh Địch uy phong lẫm lẫm đứng ở hàng trước nhất

trên tường thành, mà bốn người Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên thì phảng phất như là có được một loại ăn ý nào đó đồng dạng đứng ở sau lưng hắn.
Bất quá vào giờ khắc này, ánh mắt của mọi người đều tự động không để mắt đến bốn thiếu nữ có phong cách khác nhau, mà là tập trung vào trên người của Trần Khuynh Địch, mới vừa rồi người này cơ hồ đã lấy một địch bốn, ngăn cơn sóng dữ, ở bên trên Thủy Long Hoàng Kim Giáp đắt tiền mang theo mấy đạo vết thương sâu hoắm, đó là do trước đó mạnh mẽ chống đỡ công kích của ba vị Man tộc Tôn Giả lưu lại.
Trận chiến ngắn ngủi nhưng gần kề giữa sự sống và cái chết đã khiến cho Trần Khuynh Địch trở nên kiệt sức, nhưng dù vậy hắn vẫn đứng ở đầu tường như cũ, thân ảnh cao lớn mạnh mẽ rắn rỏi phảng phất như vĩnh viễn cũng sẽ không ngã xuống, không chỉ chống đỡ toàn bộ chiến cuộc ở Thành Thanh Đế, càng là chỗ dựa trong nội tâm của tất cả mọi người.
Trong cái thời điểm này, sẽ không có ai hoài nghi, chỉ cần vị Trấn Cương Sứ đại nhân này vẫn còn, Thành Thanh Đế sẽ tuyệt đối sẽ không rơi vào tay giặc!
"Vâng!" Toàn thân của Trương Hiền Trung đẫm máu, khí tức trên người hết sức suy yếu, nhưng ánh mắt của hắn lại cực kỳ hưng phấn, sau khi hướng về phía Trần Khuynh Địch chắp tay, liền mang theo mệnh lệnh lao xuống tường thành, chỉ chốc lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng gầm thét, cửa thành tàn phá của Thành Thanh Đế liền ầm ầm mở ra, nguyên một đám võ giả và binh sĩ đại quân Trấn Cương mặc dù áo giáp rạn nứt, toàn thân mang thương thế, vẫn nhao nhao vừa kích động hò hét, vừa vội vã không nhịn nổi đánh tới đại quân Man tộc.
20 vạn đại quân Man tộc dĩ nhiên là rất cường đại, nhưng theo việc ba vị Man tộc Tôn Giả cùng với đại trưởng trung quân bị phù chú của Trần Khuynh Địch đánh cho bán thân bất toại, cùng với cái chết của Cùng Kỳ Quắc, sĩ khí của toàn bộ quân đội Man tộc không thể nghi ngờ đã hạ xuống tới cực điểm, hơn nữa đại quân Trấn Cương còn đột nhiên giết ra, khiến cho đại quân Man tộc vốn đã có xu thế tán loạn, lúc này liền triệt để hỏng mất.
Nguyên một đám binh sĩ Man tộc vứt binh khí xuống và bỏ chạy trong sự kinh hoàng.

Chương 122: Không tiếp nhận!

Mà thẳng đến khi ở trên tường thành không còn lại ai, Trần Khuynh Địch mới xem như là chân chính thở phào một hơi, sau đó chậm rãi ngồi ở trên tường thành.
"Sư huynh! Có mệt không?"
"Đại ca ca, ta sẽ lấy nước cho ca ca, có khát nước không?"
"Trần sư huynh, đây là một viên Bổ Khí Đan, hãy tranh thủ thời gian khôi phục một chút a."
"Ách..." Trong bốn nữ, chỉ có Lạc Tương Tư là hơi có vẻ tay chân luống cuống, mà ba người Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân thì mơ hồ giao thoa ánh mắt, trong lúc mơ hồ còn có ánh lửa hiện lên.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn trái nhìn phải, liếc lên liếc xuống, Trần Khuynh Địch liền rơi vào trong sự trầm tư.
"Tích! Chúc mừng kí chủ, kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng!"
"Tên nhiệm vụ: Thiết lập quan hệ!"
"Giới thiệu nhiệm vụ: Mời kí chủ tiếp nhận sự trợ giúp thân thiện của các nhân vật chính và thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với các nàng, yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không thất bại, mời kí chủ yên tâm mạnh dạn thử nghiệm."
"Ban thưởng nhiệm vụ: một lần cơ hội rút thưởng cao cấp."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Không."
Trần Khuynh Địch: "..."
Ha ha, lại muốn lừa phỉnh Trần mỗ ta?
Trần Khuynh Địch bật cười lớn, hắn thế nhưng sẽ không quên, giống như loại nhiệm vụ không có trừng phạt này, ban thưởng ngược lại là phi thường phong phú, lại không giải thích được nội dung nhiệm vụ, tám chín phần mười chính là hệ thống đang hố hắn! Thật giống như vào thời điểm Trần Tiêm Tiêm mới tới, hệ thống cũng đã ban bố một nhiệm vụ giống như thế này.
Loại nhiệm vụ không giải thích được này, chỉ cần làm ngược lại, nhất định sẽ nhận được thu hoạch ngoài ý muốn!
Ý niệm tới đây, trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra nụ cười tràn ngập tự tin: "Không cần!"
Trần Khuynh Địch cố gắng đứng dậy, cự tuyệt sự trợ giúp của ba người Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân, trực tiếp đi ra sát mép tường thành, nhìn về phía đại quân Trấn Cương đang trắng trợn thu hoạch tính mạng địch nhân ở nơi xa, hăm hở nói ra: "Không cần nói gì cả, ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận sự trợ giúp của các ngươi!"

"Hả? ??"
"Sư huynh?"
"Đại ca ca?"
Ba nữ ngạc nhiên mà nhìn Trần Khuynh Địch, mà Trần Khuynh Địch thì vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực mà nhìn về phương xa, nhìn qua rất hăng hái, còn thiếu ngâm vài câu thơ, ví dụ như: "Con cóc..."
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy không cần đọc thơ cũng được, cứ như vậy nhìn về phương xa là tốt rồi.
Mà ở phía sau hắn, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân thì lộ ra vẻ mặt kỳ quái cùng nhìn nhau, xì xào bàn tán.
"Ca... Sư huynh trước kia không phải là như thế a, làm sao lại đột nhiên lãnh đạm như vậy?"
"Đúng vậy a, ban đầu vào thời điểm ở mộ táng, Trần sư huynh thế nhưng lại rất ôn hòa."
"Đại ca ca vào thời điểm trợ giúp ta trước kia không phải là như thế a..."
Ừm? Không biết vì sao, trong đầu của Trần Khuynh Địch đột nhiên sinh ra dự cảm bất thường, mà ở trong đầu của hắn, hệ thống cũng phát ra thanh âm nhắc nhở thanh thúy.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Người thông minh sẽ không bị một chiêu đánh bại hai lần."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch trăm mối vẫn không có cách giải, bầu không khí của ba nữ ở phía sau lưng cũng dần dần trở nên cổ quái, nhưng mà đúng vào lúc này, có một giọng nói đột nhiên vang lên trong cuộc trò chuyện giữa ba người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cùng với Doanh Phượng Tiên.
"Các ngươi chẳng lẽ còn chưa hiểu hay sao?" Lạc Tương Tư dùng ánh mắt phức tạp nhìn Trần Khuynh Địch vẫn đang chắp tay ở sau lưng, quan sát chiến trường ngoài thành, buồn bã nói: "Trần... Trấn Cương Sứ đại nhân, hiện tại có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm."
"Hả?" Chúng nữ sững sờ.
"Chớ quên, hiện tại chiến tranh còn chưa kết thúc! Đại quân Man tộc dưới thành mặc dù tan tác, nhưng số lượng vẫn còn rất nhiều, hơn nữa ba vị Man tộc Tôn Giả kia còn chưa nhất định đã chết, bây giờ chuyện mà Trấn Cương Sứ đại nhân chân chính phải làm, là quan sát chiến cuộc, quan sát mỗi một điểm biến hóa trong cuộc chiến!"
"Mà các ngươi, thế mà còn băn khoăn về nữ nhi tình trường, thực sự là không thể chấp nhận được!"
Chúng nữ: "Ồ!"
"Hiện tại chuyện mà các ngươi cần phải làm, là rời khỏi tường thành, gia nhập vào chiến trường dưới thành, vì đặt vững cơ sở cho chiến thắng mà làm ra cống hiến, chứ không phải là ở nơi này lén nghị

luận về Trấn Cương Sứ đại nhân!"
"Ách!" Chúng nữ bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch cũng một lần nữa trở nên sùng bái, không nghĩ tới sư huynh (đại ca ca) nhìn như lạnh lùng, ở phía sau lại ẩn giấu hàm nghĩa sâu sắc như vậy a!
"Tương Tư tỷ, ngươi nói đúng, vậy chúng ta hãy cùng nhau đi xuống thôi?"
"Hả? Ngươi nói cái gì?" Lạc Tương Tư liếc nhìn Dương Xuân vừa mới đưa ra đề nghị, nói: "Ta là người phụ trách thao túng trận pháp, đương nhiên là phải ở lại nơi này, cam đoan trận pháp sẽ không xảy ra vấn đề, người cần đi là các ngươi mới đúng."
"À? Ra là vậy?"
"Đương nhiên là như vậy!" Lạc Tương Tư nghiêm túc nói: "So sánh với nhau, nếu như các ngươi tiếp tục đợi ở chỗ này, Trấn Cương Sứ đại nhân nói không chừng ngược lại sẽ không thích."
"Hả!"
Trải qua sự giãy dụa, ba người Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm liền nhao nhao rời khỏi tường thành, mà nhìn bóng lưng rời đi của các nàng, cũng khiến cho Trần Khuynh Địch đang ngắm phong cảnh ngẩn người.
"Ấy? Các nàng làm sao lại đi hết rồi? Đã phát sinh chuyện gì?"
Hệ thống: "..."
"Tích..."
"Chúc mừng kí chủ, thành công hoàn thành nhiệm vụ đặc thù: Chúc ngươi may mắn."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Tăng cường quyền ý cho kí chủ."
"Mời kiểm tra và tiếp nhận."
Trong đầu, âm thanh của hệ thống vang lên, sau đó giống như là Bát Cực Quyền vậy, một cỗ ý niệm cực kỳ khủng bố bắt đầu dần dần hiện lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch, mang theo một lượng tin tức cực kỳ khủng bố tràn vào bên trong nguyên thần của Trần Khuynh Địch, trong lúc nhất thời hai mắt của Trần Khuynh Địch liền trở nên trống rỗng.
Không chỉ là trống rỗng, lúc này nếu có người nhìn về phía con mắt của Trần Khuynh Địch sẽ phát hiện ra, ở bên trong cặp mắt của hắn thậm chí là còn không có con ngươi, không có tiêu cự, chỉ có một đôi thiết quyền, là một đôi thiết quyền bá đạo có thể mở ra sơn hà nghìn vạn dặm, có thể đánh ra một mảnh thiên địa mới!
Trong cái chớp nhoáng này, lực lượng khí huyết trong cơ thể của Trần Khuynh Địch giống như là cuồng long thoát khốn vậy, hóa thành một cột năng lượng hùng tráng, đâm thẳng vào trời xanh, tràn đầy quyền ý của Trần Khuynh Địch, đây là do lực lượng khí huyết cùng với quyền ý của hắn kết hợp với nhau, hơn nữa còn sáp nhập Thuần Dương cương khí của Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương

Công vào, khiến cho cột năng lượng này nhìn qua giống như một cột lửa cháy hừng hực.
Khí thế trùng thiên, chư tà lui tránh!
Bất quá vào giờ phút này, quyền ý của Trần Khuynh Địch còn muốn tiến hóa thêm một bước.
Ban đầu Trần Khuynh Địch xuất phát từ sự không tự tin đối với mình, quyền ý ngưng luyện ra là sự kết hợp đơn giản nhất giữa, tinh, khí, thần, nói ngắn gọn chính là cô đọng sức mạnh của bản thân đến mức cực hạn, sau khi tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân, nương tựa theo cơ sở nội tình vững chắc, quyền ý của hắn liền nhiều thêm mấy phần bá đạo cùng với cường thế.

Chương 123: A Nan Thỉ

Nhưng khi đó quyền ý trên bản chất vẫn không có bất kỳ sự thay đổi nào.
Bất quá bây giờ thì đã khác.
Theo cột năng lượng hùng tráng sinh ra, ở phía trên toàn bộ chiến trường Thành Thanh Đế, bởi vì chiến đấu kịch liệt mà sinh ra huyết khí nồng đậm, thậm chí là vô số ý chí do các binh lính chiến tử lưu lại, tất cả đều lao về phía cột năng lượng, giống như là trăm sông đổ vào biển vậy, quay chung quanh quyền ý của Trần Khuynh Địch, ẩn ẩn hiển hóa ra tiếng la giết vô tận.
Cột năng lượng lan ra, từng đạo từng đạo quang ảnh hiện lên ở trong đó, rõ ràng là từng chiến sĩ đại quân Trấn Cương mặc thiết giáp, cầm chiến kích trong tay và sải bước về phía trước, quyền ý của Trần Khuynh Địch không chỉ có ngưng tụ tinh, khí, thần của bản thân, mà thậm chí còn tụ tập toàn bộ tinh, khí, thần, huyết khí cùng với sát khí khủng bố ở trong chiến trường!
Tiếng hô 'Giết' của thiên quân vạn mã rung trời, quyền ý của Trần Khuynh Địch cũng cải biến về chất.
Từ quyền ý đơn giản chỉ hợp nhất tinh, khí, thần, dần dần chuyển biến, vô số oan hồn, vô số huyết khí cùng với ý niệm của chiến sĩ tụ tập ở xung quanh hắn, không ngừng trui luyện quyền ý cho hắn.
Nam Cương Đạo chinh chiến ngàn năm, vô số chiến sĩ chôn xương ở đây, nhưng bọn hắn vẫn khẳng khái chịu chết như cũ, không phải vì mở rộng lãnh thổ, càng không phải là vì quân công vinh dự, mà là vì một khát khao thuần khiết, mong muốn thiên hạ hòa bình và ổn định, vào giờ khắc này, phần ý niệm này đã sáp nhập toàn diện vào bên trong nguyên thần của Trần Khuynh Địch.
Đồng thời ở trong nguyên thần của Trần Khuynh Địch, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công ngày xưa bị Trần Khuynh Địch dung nhập vào trong cơ thể đã tự chủ khôi phục lại một lần nữa, một cỗ ý cảnh đường hoàng chính đại, như mặt trời ban trưa, lực lượng quang minh phảng phất như phổ chiếu vạn vật cũng sinh ra từ đó, cùng nhau sáp nhập vào bên trong nguyên thần của Trần Khuynh Địch.
Nguyên thần và ý niệm, Thuần Dương cương khí, khí huyết ngập trời, quyền ý hợp nhất tinh, khí, thần diễn biến đến cuối cùng, hóa thành một vòng quang mang chói mắt sáp nhập vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch.
"Phù!" Trần Khuynh Địch thở ra một hơi nặng nề, toàn bộ huyết khí cùng với sát khí đầy trời hội tụ ở trên người của hắn, nguyên thần đắm chìm thật lâu cũng rốt cục trở về hình dáng ban đầu, nhưng loại

quyền ý kia vẫn một mực khắc sâu vào xương tủy của hắn, khiến cho hắn có cảm ngộ sâu hơn, ban thưởng của hệ thống lần này hoàn toàn là có thật!
"Ầm ầm!"
"Hử?" Trần Khuynh Địch mở hai mắt ra, quang mang sắc nhọn trong mắt bắn ra bốn phía, trực tiếp nhìn về phía phương hướng tiếng nổ truyền tới, mà ở nơi đó, quân doanh Man tộc vốn đã tan tác từ lâu, nhưng không biết vì sao, Man tộc vốn dĩ đang không ngừng chạy trốn, thế mà ổn định lại giống như kỳ tích, không còn chạy trốn tứ phía nữa.
"Đã xảy ra chuyện gì... ?!" Trong phút chốc, Trần Khuynh Địch đột nhiên co con ngươi lại, trong lòng cũng sinh ra mấy phần dự cảm bất thường, mà gần như đồng thời, một cỗ khí tức khủng bố khiến cho thiên địa cũng biến sắc bay lên từ bên trong quân doanh Man tộc ở đằng xa, trong lúc nhất thời, đại địa chấn động, bầu trời lay động, không có ai có thể hình dung sự đáng sợ của cỗ khí tức này.
Ở trong cảm ứng của tất cả mọi người, phảng phất như là ngay cả sức hút của mặt đất đều đang biến mất vậy, mặt đất kiên cố vào thời khắc này hóa thành sóng biển ngập trời, đánh bay tất cả mọi người ra bên ngoài! Không phải là một người, hai người, mà là hướng về tất cả các võ giả đánh tới quân doanh Man tộc, không có một ai ngoại lệ, toàn bộ đều bị đánh bay ra ngoài!
Mấy vạn người bị đánh bay rớt xuống mặt đất giống như mưa, người có thực lực yếu thì trực tiếp bị trọng thương, hơi mạnh một chút thì miệng phun máu tươi, chỉ có một số ít tướng quân coi như là vững vàng rơi trên mặt đất mà không bị thương, nhưng cũng lộ ra sắc mặt khó coi, trong mắt mang theo sợ hãi khó nói lên lời.
"Võ Đạo Tông Sư!"
Không sai, một đòn đẩy lui mấy vạn người, có khí tức khủng bố như thế, chỉ có chiến lực đỉnh cao nhất của thế giới này, Võ Đạo Tông Sư! Lần Man tộc xâm lấn này, ở bên trong đại quân Man tộc đến Thành Thanh Đế để đoạt lại truyền thừa thất lạc, người này mới thật sự là kẻ chủ mưu!
"Oanh!" Chỉ thấy một đợt sóng khí mà mắt trần có thể nhìn thấy phát nổ từ trung tâm quân doanh Man tộc, sau đó có một đạo bóng đen bắn ra như mũi tên, lao về phía phương hướng của Trần Khuynh Địch với một tốc độ cực nhanh!
Lấy thị lực của Trần Khuynh Địch, cũng chỉ có thể nhìn thấy người tới tựa hồ là một tráng hán trung niên, nhưng cái tốc độ khủng khiếp kia khiến cho hắn căn bản không nhìn thấy rõ mặt mũi của đối phương, trọng yếu hơn chính là, đối phương có thực lực quá cao, khí tức Man Hoang kinh khủng giống như là biển động vậy, mang theo sóng xung kích cuốn về phía hắn, căn bản không cho hắn bất luận một cơ hội phản kháng nào.

"Hừm.. !" Trần Khuynh Địch cắn răng một cái, dùng tay phải thò vào trong túi trữ vật, lấy ra một thanh tiểu kiếm làm bằng bạch ngọc.
"Đây chính là do ngươi bức ta...không phải chỉ là Võ Đạo Tông Sư thôi sao! Cha ta cũng là Võ Đạo Tông Sư! Ai sợ ai a!"
Thanh tiểu kiếm này, chính là át chủ bài bảo mệnh cuối cùng của Trần Khuynh Địch, ở bên trong chứa đựng một đạo kiếm khí của chưởng giáo Chí Tôn Thuần Dương Cung, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ!
Cũng chớ xem thường đạo kiếm khí này, uy lực của nó tuyệt đối có thể sánh ngang với một kích toàn lực của Ninh Thiên Cơ.
Mà Ninh Thiên Cơ là ai? Mặc dù đồng dạng đều là Võ Đạo Tông Sư, nhưng ba chữ Ninh Thiên Cơ này coi như là đặt ở trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, đó cũng là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy, một thân tu vi kinh thiên động địa, đã từng lấy sức một mình một kiếm giết đến thiên địa hôn ám, mạnh mẽ kéo lại Thuần Dương Cung gần như đã ở biên giới sụp đổ.
Thực lực mạnh mẽ của Ninh Thiên Cơ, tuyệt đối không phải là người bình thường có thể tưởng tượng.
Chí ít là Trần Khuynh Địch cũng không tin vị Man tộc Võ Đạo Tông Sư trước mắt, có thể còn mạnh hơn Ninh Thiên Cơ!
"Hừ!"
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch cắn răng, dự định sử dụng thanh tiểu kiếm, trên không trung đột nhiên có một tiếng sấm nổ, sau đó có một đạo thanh âm hùng hậu có lực truyền đến từ trên không trung, mang theo lực xuyên thấu khó có thể tưởng tượng cùng với khí thế giống như thái sơn áp đỉnh, rơi vào phía trên Thành Thanh Đế.
"A Nan Thỉ, ta xem ra là ngươi đã chán sống! Lại dám tự mình hiện thân ở Nam Cương Đạo của ta!"
Trong phút chốc, chỉ thấy một cỗ lực lượng kinh khủng không kém cỏi Man tộc Võ Đạo Tông Sư một chút nào, thậm chí là còn vượt qua phảng phất như thiên thạch rơi xuống, không chỉ có đánh tan tầng mây vạn dặm, thậm chí còn trực tiếp soi sáng bầu trời đã có một chút mờ tối, trực tiếp đánh về phía Man tộc Võ Đạo Tông Sư!

Chương 124: Chiêu Võ Thần Hầu

"Hỗn trướng!"
Hai đạo thân ảnh một cao một thấp, cứ như vậy đụng vào nhau ở ngay trên không trung phía trước Thành Thanh Đế, chỉ thấy thân ảnh của Man tộc Võ Đạo Tông Sư bị chặn đứng, sau đó thế mà bay ngược trở về tại chỗ, phát ra một đạo thanh âm vừa kinh sợ, vừa căm hận: "Long Hành Vân!"
Hoàng triều Đại Càn, Đại Đô Hộ Nam Cương - Long Hành Vân!
Thậm chí là càng hơn như thế, ngay sau khi Long Hành Vân hiện thân, ở trên không Thành Thanh Đế, từng chiếc từng chiếc Chiến hạm hết sức cao lớn, toàn thân được chế tạo từ tinh thiết, ở phía trên khắc đầy minh văn cũng dần dần hiện lên trong tầm mắt của mọi người, họng pháo đen ngòm nhắm thẳng vào quân doanh Man tộc ở phía xa xa, mang theo lực uy hiếp vô tận.
Thần khí Trấn Cương của hoàng triều Đại Càn, đội Chiến hạm!
"Long Hành Vân, hôm nay là tử kỳ của ngươi! Chỉ là hạng người man di lại dám có ý nghĩ chiếm đoạt Trung Nguyên, thực sự là muốn chết!"
"Hừ, Long Hành Vân, chỉ bằng vào một mình ngươi liền muốn lưu lại bản tọa? Ai cho ngươi cái tự tin này?" Man tộc Võ Đạo Tông Sư - A Nan Thỉ rơi xuống đất, dùng sắc mặt khó coi nói, mặc dù Long Hành Vân không có khả năng lưu hắn lại, nhưng kế hoạch đoạt lại truyền thừa thất lạc lần này, hiển nhiên là đã thất bại, chỉ là hiện tại chín thành Nam Cương đều đang gặp công kích, theo lý thuyết Long Hành Vân hẳn là sẽ tọa trấn ở Thiên Thành mới đúng, vì sao lại vụng trộm đi tới Thành Thanh Đế...đáng chết!"
Đối mặt với A Nan Thỉ tức giận hổn hển, Long Hành Vân chỉ lắc đầu nói: "Man tộc chung quy vẫn là Man tộc, không có đầu óc là nhược điểm lớn nhất của các ngươi, cũng khó trách sẽ không rơi vào bẫy."
"Ngươi!"
"A Nan Thỉ, ai nói lần này chỉ có một mình bản Đô Hộ đến?" Long Hành Vân nhìn sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệt của A Nan Thỉ, trên mặt lộ ra nụ cười làm cho người ta phải sợ hãi.
"Còn có ai? !" Thần sắc của A Nan Thỉ kịch biến, lập tức muốn tung người nhảy ra chiến trường, nhưng mà không đợi hắn nhảy lên, bên trong không gian phương viên trăm trượng chung quanh hắn liền bỗng nhiên đông kết, sau đó giống như một tấm bạt, thời gian đình chỉ, toàn bộ không gian cũng bắt đầu sụp đổ về phía trung tâm, muốn trực tiếp đè ép A Nan Thỉ thành bánh thịt!
"Thiên Địa Đại Cầm Nã! Chiêu Võ Thần Hầu - Hoàng Thu Sinh? ! Ngươi lại dám đến Nam Cương? !"

Chiêu Võ Thần Hầu, cái danh xưng này cho dù là thả ở trong triều đình cũng không hề có danh tiếng, dù sao thì triều đình đối với quan tước quý tộc, phong hào lớn nhất chính là Võ Hầu, chín đại Võ Hầu tọa trấn đại địa Trung Thổ, bởi vậy có thể thấy được quyền hành của Võ Hầu, mà Thần Hầu ở bên ngoài Võ Hầu, đại đa số mọi người đều không biết rõ.
Nhưng nếu như trưng bày ra một cái thân phận khác của Chiêu Võ Thần Hầu mà nói, vậy thì sẽ rất khác.
Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn!
Lục Phiến Môn chính là lợi khí để hoàng triều Đại Càn trấn áp giang hồ Trung Thổ, ở mỗi một châu, mỗi một huyện, mỗi một đạo, tất cả đều được Lục Phiến Môn thiết lập và phân bố, mật thám của Lục Phiến Môn trải rộng tứ phương, tuần bộ Truy Phong hoạt động khắp nơi, đây chính là một cái cơ cấu đặc vụ cực kỳ khủng bố, mặc dù sức chiến đấu chính diện không bằng quân đội, nhưng lại càng làm cho người giang hồ sợ hãi!
Mà Chiêu Võ Thần Hầu - Hoàng Thu Sinh, chính là tổng bộ đầu thế hệ này của Lục Phiến Môn!
"Hừ, có cơ hội bắt được một vị Man tộc Võ Đạo Tông Sư, bản hầu coi như đến, cũng không có gì là kỳ lạ a?"
Thân ảnh của Hoàng Thu Sinh xuất hiện ở giữa không trung, chân đạp trên một con phi ưng, đây là Thần Ưng Hải Đông Thanh do Lục Phiến Môn chuyên môn nuôi dưỡng, cho dù là Võ Đạo Tông Sư thì nó cũng đều có thể nâng lên được, cũng chính là có trợ giúp của nó, Hoàng Thu Sinh mới có thể ở bên trong hơn mười ngày thời gian ngắn ngủi từ Thành Thượng Kinh đi tới Nam Cương Đạo.
Mà khiến cho một vị tổng bộ đầu Lục Phiến Môn như hắn phí công sức như vậy, dĩ nhiên chính là A Nan Thỉ ở trước mắt.
"Những man di Nam Cương như các ngươi nhìn qua hết sức dã man, nhưng trên thực tế lại là còn nhát hơn chuột chũi, muốn dụ ra được một vị Võ Đạo Tông Sư từ bên trong Đại Hoang, còn muốn khó hơn so với trong tưởng tượng, lần này bắt ngươi lại, sau khi áp giải đến Thành Thượng Kinh, nhất định sẽ là một phần công lao cực lớn!"
"Không sai!" Đại Đô Hộ Nam Cương Long Hành Vân cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười nói ra, từ sau khi chiếm được tin tức Man tộc sắp xâm lấn, hắn vẫn luôn tiến hành mưu đồ, bao gồm cả việc vụng trộm liên hệ với Hoàng Thu Sinh, dù sao thì thế lực của quân đội cũng quá lớn, nhất là Võ Đạo Tông Sư, một khi điều động tất nhiên sẽ bị người đời biết.
Chỉ có Hoàng Thu Sinh một mực ở bên trong Lục Phiến Môn, mới thật sự là lực lượng có thể tùy ý di động mà không bị người đời phát giác!
Càng quan trọng hơn, võ công của Hoàng Thu Sinh, cũng rất thích hợp với cuộc vây bắt này.

"Được rồi A Nan Thỉ, bản hầu khuyên ngươi vẫn nên thúc thủ chịu trói a." Hoàng Thu Sinh lộ ra gương mặt lạnh lùng, trực tiếp đánh một trảo về phía A Nan Thỉ, trong phút chốc loại ý cảnh thời gian đình chỉ trước đó, vạn vật như tranh vẽ hiện lên lần thứ hai, A Nan Thỉ chỉ cảm thấy không gian tránh né xung quanh hoàn toàn bị phong kín, thiên địa nguyên khí cũng đều xa lánh bản thân, khoá chặt hắn ở ngay tại chỗ!
"Hỗn trướng!" Vào thời khắc mấu chốt, A Nan Thỉ làm gì còn dám do dự, toàn thân cao thấp nhất thời bốc lên hỏa diễm màu đỏ, đó là dị tượng mà Võ Đạo Tông Sư đang thiêu đốt tinh huyết! Hiển nhiên là hắn đang muốn chuẩn bị liều mạng!
"Hừ, ở trước mặt của bản hầu, ngươi cũng không có cơ hội liều mạng!" Hoàng Thu Sinh cười lạnh một tiếng, động tác dưới tay không ngừng, lại là một trảo, thiên địa đều ở giữa bàn tay, trực tiếp trấn áp A Nan Thỉ đang thiêu đốt tinh huyết ngay tại chỗ, không thể động đậy.
"Ha ha." Đại Đô Hộ Nam Cương Long Hành Vân thấy một màn như vậy, lập tức cười lớn tiến lên, cương khí toàn thân cao thấp dâng trào, sau đó chỉ thấy hắn dựng thẳng chưởng làm đao, trong phút chốc đao ý vô tận chợt hiện, hung hăng chém về phía A Nan Thỉ, trực tiếp chém đứt toàn bộ phù văn mà A Nan Thỉ thiêu đốt tinh huyết thúc dục ra, sau đó ở dưới đao quang vô tận, trực tiếp chém đứt một cánh tay của A Nan Thỉ!
"A a a!"
A Nan Thỉ hét thảm một tiếng, khí thế cả người lập tức trở nên trì trệ, mà Hoàng Thu Sinh thì bắt lấy cái cơ hội này, biến trảo thành quyền, bỗng nhiên nắm ngón tay lại, mà theo động tác của hắn, không gian trấn áp A Nan Thỉ cũng đột nhiên co vào, thiên địa nguyên khí vô tận hóa thành từng sợi từng sợi xiềng xích quấn quanh người của A Nan Thỉ, phong ấn toàn bộ thân thể của A Nan Thỉ ngay tại chỗ.
"Ha ha, cầm nã thủ của Thần Hầu vẫn rất bá đạo a."
"Long Đô Hộ khách khí rồi."

Chương 125: Sát Nhân Cuồng Ma

Hai vị Võ Đạo Tông Sư đứng sóng vai với nhau, khí tức trên người xua tan vạn dặm tầng mây, cũng triệt để xua tan lòng phản kháng của Man tộc, có không ít Man tộc thậm chí là trực tiếp mất đi hi vọng, ôm đầu ngồi xuống ngay tại chỗ, tỏ ra ý tứ đầu hàng, hy vọng là chí ít cũng có thể giữ lại được mạng sống.
Coi như là người có hung hãn hơn, đối mặt với hai vị Võ Đạo Tông Sư, cũng chỉ có thể bất lực.
Mà ở trong Thành Thanh Đế, Trần Khuynh Địch cũng tận mắt nhìn thấy trận quyết đấu khoáng thế này, bất kể là Thiên Địa Đại Cầm Nã của Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh, hay là đao ý vô song của Đại Đô Hộ Nam Cương Long Hành Vân, đều cho hắn sự dẫn dắt rất lớn, khiến cho hắn ngộ ra được thêm mấy phần lý giải đối với quyền ý mà bản thân vừa mới lĩnh ngộ ra trước đó.
Ở một bên khác, Hoàng Thu Sinh cùng với Long Hành Vân đang rảnh rỗi cũng đưa mắt nhìn Trần Khuynh Địch.
"Đây chính là nghĩa tử của tên Ninh Thiên Cơ kia hay sao, nếu như không phải là do hắn sớm phát hiện ra Man tộc cùng với báo cáo tin tức cụ thể cho triều đình, ta cũng không nhất định có thể kịp thời kịp phản ứng."
"Hắn là hắn ta, trước kia cũng là do hắn viết ở trong báo cáo là Man tộc Võ Đạo Tông Sư sẽ có khả năng xuất hiện ở nơi này."
Long Hành Vân sau khi quan sát cẩn thận trong chốc lát, liền lộ ra một nụ cười: "Khá lắm, trên người thế mà mang theo huyết khí cùng với sát khí nồng đậm như vậy, dường như là trước đó ở trên chiến trường hắn đã giết không ít người a, chỉ sợ là phải có hơn 1 vạn người trở lên, tốt! Phi thường tốt! Không hổ là Trấn Cương Sứ một phương của Nam Cương Đạo ta!"
Hoàng Thu Sinh thì nhíu mày nói: "Giết chóc quá nặng, hữu thương thiên hòa(*), bất quá ta nghe nói công pháp hắn tu luyện là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công của Thuần Dương Cung, nhưng căn cơ của hắn lúc này dường như là công pháp luyện thể, loại Tiên Nhân kiếm khách như Ninh Thiên Cơ, làm sao lại bồi dưỡng ra một đệ tử như thế..."
(*) Hữu thương thiên hòa: hàm ý là người làm việc không tuân theo lẽ thường, làm chuyện người đời không đồng ý.
Đánh giá của hai vị đại lão Tông Sư đối với Trần Khuynh Địch cũng không giống nhau, bất quá là đều có một cái nhất trí lạ thường.
Trần Khuynh Địch, giết chóc quá nặng!
Mà trên thực tế, Trần Khuynh Địch mặc dù xác thực là có tham gia vào chiến trường, cũng đã giết không ít binh sĩ Man tộc, nhưng mà xa

xa còn chưa đạt tới trình độ giết chóc quá nặng mà hai vị đại lão đánh giá.
Chân chính khiến cho hai vị Võ Đạo Tông Sư đều phán đoán sai lầm, chính là quyền ý mà Trần Khuynh Địch lĩnh ngộ trước đó.
Đem huyết khí trên chiến trường, còn có ý chí của binh tướng ngưng tụ thành một thể, dùng để rèn luyện bản thân, dĩ nhiên là có thần hiệu, nhưng ở trong mắt của những người khác, Trần Khuynh Địch lúc này không thể nghi ngờ chính là huyết sát trùng thiên, ở quanh người tất cả đều là oan hồn đang gào thét, không quá khác biệt cùng với những đại ma đầu giết hơn vạn người kia.
Đúng! Không sai!
"Kẻ này..."
"Là một kẻ Sát Nhân Cuồng Ma!"
Hoàng Thu Sinh cùng với Long Hành Vân nhất trí đưa ra đánh giá.
Liên quan tới điểm này, bởi vì hai vị đại lão đều không có ý tứ tham khảo ý kiến của cấp dưới, cho nên khi có người hỏi bọn họ về đoạn trải nghiệm này, bọn họ cuối cùng đều sẽ thuận miệng nói ra đánh giá của mình về Trần Khuynh Địch, sau đó thuộc hạ của bọn họ sau khi cảm khái một hồi sẽ lại nói cho thuộc hạ cùng với đồng sự của bọn hắn, lại sau đó...một truyền mười, mười truyền trăm.
Sau đó bất quá chỉ trải qua mấy tháng, tin tức có quan hệ đến việc Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung là Sát Nhân Cuồng Ma, liền được lan truyền nhanh chóng trên giang hồ.

"Hít hà..." Thu tầm mắt lại, Long Ngạo Thiên hít vào một hơi thật sâu, thân thể căng cứng cũng buông lỏng xuống theo đó.
"Vì sao? Vì sao Trần Khuynh Địch lại có thực lực như thế, không nên a..."
Ngày xưa vào thời điểm ở Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch mặc dù mạnh, nhưng khi đó chỗ cường đại của đối phương là ở trên môn Tuyệt Thế Thần Công - Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công kia, bản thân hắn rõ ràng là ở trên phương diện kỹ xảo, tâm tính, thủ đoạn đều không kém hơn đối phương, nhưng cũng bởi vì kém một mảng lớn ở trên phương diện lực lượng, cho nên mới không phải là đối thủ của đối phương.
Vốn dĩ vào lần Long Ngạo Thiên tiến vào Vô Vọng Môn, đạt được đại cơ duyên, cho rằng rốt cục bản thân cũng đã tiếp cận với Trần Khuynh Địch, nhưng lại phát hiện ra toàn thân của Trần Khuynh Địch, lại không hề giống so với trước kia.
"Hắn thế mà đã phế bỏ Đại Thuần Dương Công..." Long Ngạo Thiên quả thực là không thể tin được, Trần Khuynh Địch ngày xưa một lòng tu luyện Đại Thuần Dương Công, thậm chí là không tiếc tẩu hỏa nhập ma, thế mà lại chủ động phế bỏ môn thần công này, càng làm cho Long Ngạo Thiên cảm thấy khó tin là, rõ ràng là đã phế bỏ thủ

đoạn lớn nhất của bản thân, Trần Khuynh Địch thế mà chẳng những không có trầm luân, ngược lại còn mạnh hơn!
"Điều đó là không có khả năng a..."
"Không có cái gì là không thể." Ở trong lòng của Long Ngạo Thiên, có một giọng nói vang lên đúng lúc, mang theo một chút trào phúng: "Sự thật đã chứng minh, vị Đạo Tử Thuần Dương ép ngươi trong mấy năm này, nội tình và lòng dạ đều muốn mạnh hơn so với ngươi."
"Trước đó hắn một mực lấy Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công là thủ đoạn chủ yếu, có lẽ chính là để mê hoặc ngoại giới, khiến cho người ta cảm thấy hắn chẳng qua là chỉ có thể chất, lại không có lòng dạ đối ứng với võ giả trẻ tuổi, nếu thật sự là như vậy, thành tựu của hắn nhất định là có hạn, sớm muộn sẽ bị ngươi, hoặc là những người khác vượt qua."
"Nhưng bây giờ thì lại khác."
"Xem ra tất cả đều chỉ là ngụy trang của hắn, thứ mà hắn chân chính dựa vào để sinh tồn, tuyệt đối không phải là môn võ công tuyệt thế kia của Thuần Dương Cung các ngươi, mà chính là quyền ý mà hắn ngưng tụ ra! Không nói đến những cái khác, chỉ là phần quyền ý này, cũng đủ để cho hắn đứng vào hàng ngũ mạnh nhất trong thế hệ võ giả tuổi trẻ đại thế giới Trung Thổ."
"Mà ngươi, khoảng cách so với cái vị trí kia còn kém rất xa."
"Hừ!" Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, mặc dù không phục lắm, nhưng sự thật chính là như thế, cũng không phải là do hắn không thừa nhận.
Bất quá hắn biết rõ, giọng nói ở trong đầu của hắn rốt cuộc là có ý gì.
"Còn ngươi thì sao? Một mực tiềm ẩn ở bên trong Vô Vọng Môn của Thuần Dương Cung chúng ta, chớ quên ước định giữa chúng ta, ta cứu ngươi ra ngoài, ngươi phải trợ giúp ta trở nên mạnh hơn!"
"Ha ha ha, bản tôn làm sao có thể nuốt lời? Chớ quên, võ công của ngươi bây giờ đều là do ta dạy!"
Trong lòng của Long Ngạo Thiên hơi động, khí tức trong người lập tức có một chút biến hóa, lúc đầu hắn chủ tu Thuần Dương Cung Long Tượng Thiên Pháp, một thân tu vi tất cả đều ở trong nhục thân, huyết khí mặc dù không bằng Trần Khuynh Địch, nhưng ở trong Thuần Dương Cung cũng là số một, số hai, nhưng bây giờ huyết khí trong cơ thể của hắn thế mà lăng không thiếu hơn phân nửa.

Chương 126: Tương lai sáng lạn

Thay vào đó, thì là một cỗ ba động tinh thần cực kỳ quỷ dị.
"Đăng Thiên Đài Chi Thuật của bản tọa, chủ tu linh hồn nguyên thần, lấy khí huyết bản thân để hiến tế, miễn là ngươi có đầy đủ khí huyết, ngươi liền có thể khiến cho linh hồn nguyên thần đạt đến một cái cảnh giới khó có thể tưởng tượng, loại công pháp tốc thành này, đủ làm cho ngươi nhanh chóng trưởng thành, vượt qua tên Trần Khuynh Địch kia."
"Tà công mà thôi."
"Ha ha ha, chỉ cần có thể mạnh lên, ngươi quản nó là chính tà khỉ gió gì, chớ quên, phân chia chính tà không phải là ở công pháp, mà là ở người!"
"Hừ." Long Ngạo Thiên không để ý đến giọng nói thần bí trong cơ thể, một lần nữa kéo ánh mắt lên, phóng tới phía trên đạo thân ảnh vô cùng cao lớn phía trên tường thành kia, sau đó đột nhiên lại đem ánh mắt nhìn về phía trên người của Trần Tiêm Tiêm ở một chỗ khác.
Trước đó hắn vẫn một mực nhớ thương Thần Binh Phật Môn không biết tên ở trên người của Trần Tiêm Tiêm, dù sao thì Long Tượng Thiên Pháp mà hắn tu luyện cũng có quan hệ rất sâu cùng với Phật Môn, nhưng mà bây giờ, hắn đã không có hứng thú gì đối với cái gọi là Thần Binh Phật Môn kia, đối với một kẻ chuyên tu tà công như hắn mà nói, binh khí Phật Môn thậm chí là còn có hại đối với hắn. Cho nên bây giờ hắn đã không có một chút ý nghĩ nào đối với Trần Tiêm Tiêm, toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở trên người của Trần Khuynh Địch.
"Hãy chờ ta Trần Khuynh Địch... Ta nhất định sẽ vượt qua ngươi!"
"Ui!" Ở phía trên tường thành, Trần Khuynh Địch đột nhiên rùng mình một cái.
"Làm sao vậy, Trấn Cương Sứ đại nhân?" Lạc Tương Tư khá là quan tâm hỏi han, kết quả là lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của nàng liền trở nên cứng đờ, không đúng, ta vì cái gì phải quan tâm đến tên cẩu tặc này? !
"Ách, không có gì!" Trần Khuynh Địch cũng không phát giác ra được dị dạng của Lạc Tương Tư, chỉ là khoát tay áo, trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, cỗ hàn khí đột nhiên xuất hiện này là đã xảy ra chuyện gì. Nên nói như thế nào đây, loại cảm giác này giống như là cô vợ ở nhà vốn dĩ luôn luôn nhớ thương mình, đột nhiên biến thành gay, sau đó nhớ thương mình, khiến cho người ta không nhịn được sinh ra cảm giác nổi da gà.
"Lạc sư muội?"

"Hả!" Giọng nói của Trần Khuynh Địch gọi Lạc Tương Tư đang ở trong sự quấn quít trở về: "Trấn, Trấn Cương Sứ đại nhân? Sao thế? !"
"À, cũng không có gì." Trần Khuynh Địch liếc nhìn bốn phía, Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh cùng với Đại Đô Hộ Nam Cương cũng đã rời đi, bọn họ tới lần này chính là vì bắt A Nan Thỉ, đối với một tiểu bối như Trần Khuynh Địch, bọn họ nhiều nhất chỉ đánh giá hắn một phen, cũng sẽ không có khả năng thực sự tới bắt chuyện cùng với hắn, đổi thành Ninh Thiên Cơ thì còn tạm được.
"Ta chỉ muốn hỏi một chút, muội dự định khi nào thì đi đến Thuần Dương Cung?"
"Hả? Thuần Dương Cung? ??"
"Đúng vậy, chẳng lẽ muội không muốn gia nhập vào Thuần Dương Cung hay sao?" Trần Khuynh Địch có một chút tiếc nuối nói ra, nếu như Lạc Tương Tư không muốn gia nhập vào Thuần Dương Cung mà nói, hắn cũng sẽ không ép bức, chỉ đáng tiếc là một người trợ thủ tốt như vậy, nếu có thể thì hắn vẫn hi vọng nàng có thể đi đến Thuần Dương Cung.
"Trấn, Trấn Cương Sứ đại nhân, ngài hi vọng ta đi đến.. Thuần Dương Cung hay sao?"
"Đúng vậy."
"Ấy!" Lạc Tương Tư lùi lại một bước, lộ ra biểu lộ hoài nghi cuộc sống, bất quá ở trong nháy mắt liền khôi phục lại sự bình tĩnh.
"Không đúng, không đúng, không đúng! Đây tuyệt đối không phải là Trần Khuynh Địch đang theo đuổi bản thân! Mình cần phải tỉnh táo! Ở kiếp trước hắn cũng đã hỏi như vậy...À! Đúng rồi!"
"Chẳng lẽ nói, Trần Khuynh Địch đã xem thấu Thuần Dương Chi Thể của mình, cho nên dự định mang mình vào Thuần Dương Cung, sau đó lại tìm cơ hội sát hại mình ở trong bóng tối, chiếm lấy thiên phú của mình? !‘’
Lạc Tương Tư: "..."
Đổi thành Trần Khuynh Địch vào lúc vừa mới tới Thành Thanh Đế, Lạc Tương Tư khẳng định sẽ không có một chút do dự tin tưởng vào suy đoán của mình, hơn nữa là còn bắt đầu suy nghĩ cách ứng đối như thế nào, nhưng mà bây giờ, nhìn "Vẻ mặt chân thành" của Trần Khuynh Địch, trong lòng của Lạc Tương Tư bỗng nhiên sinh ra mấy phần suy nghĩ không muốn tin tưởng...
Phanh phanh phanh!
"Hả!" Trần Khuynh Địch vô cùng ngạc nhiên mà nhìn Lạc Tương Tư đột nhiên hung hăng đập đầu vào vách tường, cô ta bị làm sao vậy? Chẳng lẽ nói bởi vì hắn mời nàng đi đến dạng thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung, đã khiến cho nàng mừng như điên, mới có cử động điên cuồng như vậy?
"Ách, cái này..."

"Ta đáp ứng ngài, Trấn Cương Sứ đại nhân." Lạc Tương Tư bình tĩnh trở lại, dùng vẻ mặt thành thật nhìn Trần Khuynh Địch, nói ra, nàng hiện tại đã không biết Trần Khuynh Địch ở kiếp này đến tột cùng là hạng người gì, nhưng chuyện này cũng không làm ảnh hưởng đến quyết định của nàng, nàng cần có một chỗ dựa và che chở, trọng yếu hơn chính là, nàng đã từng tận mắt chứng kiến một lần.
Chứng kiến Trần Khuynh Địch bây giờ đến tột cùng là hạng người gì.
Nếu như tất cả những thứ này đều là ngụy trang của hắn, bản tính của hắn vẫn không có thay đổi như cũ mà nói, vậy thì nàng vẫn không đội trời chung với hắn như cũ!
"Trấn Cương Sứ đại nhân, ta hi vọng sau khi đi đến Thuần Dương Cung, về sau còn xin chỉ giáo nhiều hơn."
"Ồ, muội thật sự đồng ý?" Trần Khuynh Địch nhìn Lạc Tương Tư một chút, mừng rỡ nói ra, lập tức vỗ ngực một cái, tỏ vẻ hào phóng nói: "Không có vấn đề, cứ yên tâm giao cho ta đi!"
Quá tốt rồi! Có sự giúp đỡ của một trợ thủ tốt như thế này, tin tưởng rằng tỷ lệ sau này mình bị nhân vật chính giết chết sẽ càng thấp! Tương lai của mình nhất định sẽ càng thêm sáng lạn!

Phủ Thành Chủ Thành Thanh Đế mặc dù vào trước khi Trấn Cương Sứ tân nhiệm đến vẫn luôn ở vào trạng thái nửa hoang phế.
Nhưng theo việc Trấn Cương Sứ tân nhiệm đến, cùng với thực lực cường đại mà hắn thể hiện ra, các đại bộ tộc Trấn Cương cũng biểu đạt sự thần phục đối với Trấn Cương Sứ tân nhiệm, hơn nữa còn tranh nhau chen lấn lấy lòng, muốn tạo mối quan hệ cùng với Trấn Cương Sứ tân nhiệm, trong đó có một bộ phận bộ tộc Trấn Cương lựa chọn "Mỹ nhân kế".
Đương nhiên, mỹ nhân kế cuối cùng cũng không lấy được hiệu quả gì.
Mà mười hai cô gái phụ trách thi triển mỹ nhân kế đến từ các đại bộ tộc Trấn Cương, bởi vì đủ loại cơ duyên xảo hợp, đã trở thành nữ bộc của Phủ Thành Chủ.
Nhưng trên thực tế, trong Phủ Thành Chủ cũng không có người chuyên môn phụ trách quản lý nữ bộc, cho nên để có thể phụng dưỡng Trấn Cương Sứ đại nhân tân nhiệm tốt hơn, đám nữ bộc đã tự động thành lập một tổ chức, mười hai người phân biệt trao đổi phân công hợp tác, dùng cái tổ chức này để hoàn thành mục đích quản lý Phủ Thành Chủ, mà ở bên trong mười hai vị nữ bộc này...có ba vị nữ bộc lộ ra tư thái hạc giữa bầy gà.
Có lẽ là do tính cách gây nên a, nói tóm lại, các nàng hoàn toàn không có cái quan niệm "Mình là tế phẩm mỹ nhân kế " này, không những không oán trời trách đất, cũng không nơm nớp lo sợ, ngược lại còn duy trì một loại nụ cười rất vô tư, phảng phất như mỗi ngày đều trải qua một cuộc sống không buồn không lo vậy.

Chương 127: quyến rũ

Vậy mà vào giờ phút này, ba vị nữ bộc vô tư này, cũng bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch.
"Chuyện này, chuyện này nên làm như thế nào a... ?!"
Nữ bộc Y Lạc Lan có dáng người nhỏ nhắn tóc đen nhìn qua bình hoa vỡ tan trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết danh xứng với thực.
Mà ở bên cạnh của nàng, hai cô bạn xấu thì nở nụ cười có một chút hả hê.
"Ha ha ha, gặp được loại chuyện này thật đúng là không thể làm được gì đây."
"Đây cũng là không có biện pháp nha, ha ha ha."
"..."
Trong lúc nhất thời, sự trầm mặc chi phối toàn bộ gian phòng nhỏ hẹp.
Y Lạc Lan gượng cười nhìn về phía hai cô bạn thân của mình: "Các ngươi sẽ giúp ta chứ? Na Na? Ngả Đức Mễ?"
"Ừm, chúng ta sẽ giúp ngươi."
"Vậy cũng không nên quay đầu sang chỗ khác a! Hãy nhìn vào mắt ta mà nói này!"
Y Lạc Lan dùng hai mắt đẫm lệ mông lung cầm lấy tay áo của hai cô bạn thân, dù sao thì vô tư cũng không có nghĩa là không có đầu óc, cho dù là nàng vô cùng rõ ràng bản thân đã gây ra đại họa.
Phải biết đây chính là bình hoa dự định trưng bày ở trong thư phòng Phủ Thành Chủ a, nếu như bị nữ bộc trưởng tỷ tỷ phát hiện ra, bản thân nàng nhất định sẽ cuốn gói, Trấn Cương Sứ nói không chừng cũng sẽ nổi trận lôi đình, đến lúc đó bản thân nàng nếu như bị đuổi ra khỏi Phủ Thành Chủ, bộ tộc bên kia cũng sẽ tuyệt đối không có khả năng tiếp nhận nàng...
Vậy liền xong đời rồi!
"Ừm, nếu không chúng ta hãy đi mua một cái bình hoa khác?" Hách Liên Na có vóc dáng khá cao đề nghị.
"Ý kiến hay a!"
"Nhưng cái bình hoa này hẳn là rất quý a?" Ngả Đức Mễ nhìn một chút mảnh vỡ trên đất, nàng trước khi tiến vào Phủ Thành Chủ cũng được coi là tài nữ trong bộ tộc, cho nên mới có thể nhận ra được:
"Loại hoa văn này, tựa như là Sứ Thanh Hoa mà ở trong Trung Thổ cũng có sản lượng rất ít a, nghe nói là một cái bình hoa cũng có giá rất cao..."
"A!" Thần sắc của Y Lạc Lan trở nên trì trệ, sờ lên túi, sau đó móc ra một cái túi vải nhỏ.
"Thế nào? Nhanh, chúng ta hãy trở về lấy tiền, sau đó xem thử có

mua nổi hay không..."
"Cái này, cái này chính là toàn bộ tiền của ta..." Y Lạc Lan đáng thương mở túi vải nhỏ ra, ở bên trong có mấy lượng bạc vụn, còn có mấy tấm ngân phiếu lớn nhỏ không đều.
Kỳ thật những nữ bộc như các nàng dù sao cũng đều đã từng là thiên kim của mỗi một đại tộc Trấn Cương, lúc bình thường là không thiếu tiền, nhưng Y Lạc Lan vào mấy ngày trước đã đi dạo một vòng quanh phố mua sắm của Thành Thanh Đế, đã dùng gần hết tiền của tháng này rồi, ở bên trong túi vải nhỏ đã là toàn bộ tài sản của nàng.
"Na Na?"
"Ừm!"
"Ngả Đức Mễ ~?"
"Ách!"
Y Lạc Lan mím miệng lại, muốn khóc lên, nhưng sau khi nhìn thấy Hách Liên Na cùng với Ngả Đức Mễ lúng túng lấy túi vải nhỏ của bản thân ra, cũng không nhịn được có một chút xấu hổ.
Ba người đặt túi vải nhỏ vào chung một chỗ, nhất trí lạ thường: Không có tiền.
"A, nói đến, lúc trước các ngươi cũng là đi dạo phố cùng với ta..."
"Chỉ có một chút tiền này mà nói, đừng nói là Sứ Thanh Hoa, coi như là bình hoa bình thường nhất cũng đều không nhất định mua được a, dù sao cũng là đồ mỹ nghệ của Trung Thổ."
"Nên làm sao bây giờ..." Thân thể mềm mại của Y Lạc Lan lay động, phảng phất như là nhìn thấy tương lai bi thảm lưu lạc ở đầu đường xó chợ, run lẩy bẩy trốn ở một góc ngõ nhỏ trong gió rét của bản thân.
"Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể đi hối lộ... !"
"Hối lộ? Hối lộ nữ bộc trưởng sao?"
"Đồ đần!" Hách Liên Na gõ gõ đầu của Y Lạc Lan, sau đó lộ ra biểu lộ dứt khoát: "Đương nhiên là đi hối lộ Trấn Cương Sứ đại nhân! Chỉ có sự hỗ trợ của hắn, ngươi mới sẽ không bị đuổi đi!"
"Hả? Thế nhưng mà ta lại không có tiền..."
"Hừ hừ hừ... !" Hách Liên Na đắc ý cười cười: "Yên tâm đi Lạc Lan, tin tưởng ta, miễn là ngươi chịu ra tay, coi như là Trấn Cương Sứ đại nhân cũng chắc chắn sẽ bị mua chuộc! Không sai! Chỉ cần ngươi dùng bộ ngực lớn của ngươi đi hối lộ Trấn Cương Sứ đại nhân mà nói, nhất định sẽ thành công! !!"
Nói đến đây, ánh mắt của Hách Liên Na cùng với Ngả Đức Mễ liền trực tiếp tập trung vào thân hình nhỏ nhắn của Y Lạc Lan.
Mười hai vị nữ bộc đều có phần đặc sắc riêng của mình, cùng so sánh với dáng người cao gầy, có một đôi chân dài của Hách Liên Na, còn có dáng người vừa phải, có một cỗ khí chất yếu đuối của Ngả Đức Mễ, Y Lạc Lan trông rất bình thường, nhưng điểm đặc sắc của nàng cũng không ở nơi này, mà là ở bộ ngực hoàn toàn không cân

xứng với chiều cao của nàng.
Theo cách nói của dân gian, chính là, dùng kích thước để hình dung, cơ hồ là mang tính chiến thắng áp đảo một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn khác ở trong Phủ Thành Chủ, thiếu nữ kia gọi là "Dương Xuân".
"Tin tưởng ta! Ngươi có đầy đủ tất cả các tư chất của Dương Xuân, cùng với tất cả tư chất mà nàng không có!"
"Chỉ cần Y Lạc Lan ngươi ra tay, coi như là vị đại nhân kia, cũng nhất định sẽ bị bộ ngực lớn của ngươi bắt giữ!"
"Vì không lưu lạc đầu đường xó chợ, cũng chỉ có thể làm như vậy!"
"Hả..." Đôi mắt của Y Lạc Lan trở nên tròn xoe, hiển nhiên là đã bị lời nói của Hách Liên Na cùng với Ngả Đức Mễ làm cho choáng váng: "Thật vậy sao? Ta thực sự có thể..."
"Có thể! Ngươi có thể!"
"Có thể cái gì a?"
"Đương nhiên là...? ??" Hách Liên Na quay đầu, vô thức mở miệng nói, nhưng sau khi thấy rõ khuôn mặt của người tới, sắc mặt trước kia bởi vì kích động không rõ mà hồng nhuận phơn phớt, trong nháy mắt liền trở nên hoàn toàn trắng bệch: "Trấn Cương Sứ đại nhân? !"
"Trấn Cương Sứ đại nhân!" Ngả Đức Mễ cũng vội vàng thi lễ, còn lôi kéo Y Lạc Lan, mà Y Lạc Lan đang bối rối thì lắc đầu nói: "Trấn Cương Sứ đại nhân? A, quyến rũ..."
Sau đó Y Lạc Lan thế mà trực tiếp đi về phía trước, ôm chầm lấy Trấn Cương Sứ đại nhân!
"Ối!"
Không biết có phải là ảo giác hay không, Hách Liên Na cùng với Ngả Đức Mễ giống như cũng nghe được trong tiếng hô kinh hoàng của Trấn Cương Sứ đại nhân phát ra mang theo một tia kinh hỉ, trong kinh hỉ lại mang theo một loại mê mang, mê mang lại mang theo một loại phức tạp khó có thể dùng lời để diễn tả được.
Nên nói như thế nào đây, cái này giống như là một nam nhân trong mấy chục năm cũng chưa được nắm tay của một cô gái, đột nhiên được một cô gái chủ động nắm tay phát ra tiếng kinh hô.
Bất quá chờ đến thời điểm hai người thanh tỉnh, Trấn Cương Sứ đại nhân đã dùng vẻ mặt trấn định đẩy Y Lạc Lan ra, sau đó nhìn lướt qua thư phòng, sau khi nhìn thấy mảnh vỡ bình hoa trên mặt đất, lập tức lộ ra thần sắc hiểu rõ.
"Khụ khụ."
"Đại nhân, xin lỗi! Lạc Lan nàng không phải là cố ý..."
"Á!" Lúc này Y Lạc Lan cũng kịp phản ứng, sắc mặt cũng trở nên hoàn toàn trắng bệch, nhưng lại không nói nên lời, đành phải chờ đợi Trấn Cương Sứ đại nhân xử tội.
"Ta cảm thấy cái bình hoa này khá là khó coi, hẳn là nên đổi một cái khác."
"Hả?"

Chương 128: Man Vương

Trấn Cương Sứ đại nhân quay người, mở hai tay ra, thoải mái mà nói ra: "Nói tóm lại, lúc đầu ta cảm thấy cái bình hoa này không đẹp, cho nên mới ném đi, ta hi vọng các ngươi có thể mua sắm cho ta một cái bình mới, đẹp đẽ hơn để đặt ở thư phòng của ta, có được hay không?"
"A đương nhiên, tiền mua bình hoa thì các ngươi có thể đi đến kế toán lĩnh."
"Ách..." Ba người Hách Liên Na, Ngả Đức Mễ, Y Lạc Lan liếc nhìn nhau, trong lúc nhất thời thế mà không biết nên nói cái gì.
"Chuyện này...hiểu rồi, đại nhân, chúng ta sẽ mua một cái bình mới..."
"Vậy liền nhờ các ngươi a."
Trấn Cương Sứ đại nhân quay đầu lại cười nói: "Ta tin tưởng là bình hoa mà các ngươi mua, nhất định sẽ trông tốt hơn nhiều so với những mảnh vụn ở trên mặt đất kia."

Tại Đại Hoang Nam Cương, trong một chỗ cực sâu.
Trong một tòa thành trì tràn ngập huyết khí, nóng nảy như lửa, lúc này đang được tiến hành một cuộc họp cực kỳ bí mật, những người tham gia cuộc họp đều là các trọng thần của Man tộc, trong bọn hắn có Tộc trưởng đại bộ tộc, cũng có đại tướng quân Man tộc, thậm chí là còn có Thân Vương được Man tộc phân đất phong hầu.
Cho dù đối với đại đa số người Trung Thổ mà nói, Man tộc chỉ là man di, không có văn minh, là một chủng tộc ngu muội chưa từng tiếp nhận giáo hóa, nhưng trên thực tế văn minh của Man tộc chỉ là tương đối rớt lại ở phía sau mà thôi, cũng không có nghĩa là bọn hắn thật sự không có văn minh gì, chí ít là ở bên trong Man tộc cũng có tồn tại chế độ quyền lực.
Từ Man Vương có được quyền lợi to lớn nhất, lại đến rất nhiều Vương Hầu, tướng quân, cùng với cường giả Man tộc, còn có một số cung phụng, xây dựng lên hệ thống quyền lợi của Man tộc, loại hệ thống này cùng loại với chế độ nô lệ của hoàng triều Trung Thổ thời kỳ đầu, nhưng ở trong Trung Thổ vào lúc này, tự nhiên là lạc hậu.
Nhưng vẫn như cũ không thể phủ nhận tiềm lực mà Man tộc ẩn chứa, tối thiểu là 7 vị võ giả Man tộc tụ tập ở trong đại điện lúc này, đều không có một ai ngoại lệ, toàn bộ đều là Võ Đạo Tông Sư! Loại thực lực này, đã hoàn toàn vượt qua đại đa số thế lực đỉnh tiêm, cho dù là thánh địa võ đạo, cũng đều sẽ cảm thấy coi trọng.
Đương nhiên cho dù vậy, Man tộc vẫn không dám tùy tiện bước ra khỏi phạm vi Đại Hoang như cũ, cho dù thực lực của bọn hắn kỳ thật

là mạnh hơn Phủ Đô Hộ Nam Cương, nhưng Phủ Đô Hộ Nam Cương cũng không phải một cái thế lực võ đạo độc lập, mà đứng ở phía sau Phủ Đô Hộ Nam Cương, chính là một cái hoàng triều ngàn năm cường đại.
Nếu như bọn hắn dám ỷ vào thực lực Võ Đạo Tông Sư giết ra bên ngoài Đại Hoang mà nói, đoán chừng không cần quá mấy ngày, cường giả của Đại Càn sẽ chạy tới, tiêu diệt toàn bộ bọn hắn, đây cũng là nguyên nhân tại sao những Võ Đạo Tông Sư như bọn hắn thậm chí là không dám tự mình suất quân tiến công Nam Cương Đạo.
Đồng dạng, hoàng triều Đại Càn cũng sẽ không để Võ Đạo Tông Sư xâm nhập vào Đại Hoang, nếu chưa quen cuộc sống ở nơi đây, thực sự là quá mạo hiểm.
Đây cũng là một loại ăn ý vô hình giữa song phương.
Mà vào lúc này, đối tượng mà các trọng thần Man tộc bàn luận, không thể nghi ngờ là trận chiến ở Thành Thanh Đế trước đây không lâu.
"A Nan Thỉ đã bị bắt đi."
"Đã sớm nói với hắn, không nên tùy tiện rời khỏi Đại Hoang, hắn quả thực là không chịu nghe."
"Cũng không thể trách hắn, dù sao thì đó cũng chính là một môn Tuyệt Thế Thần Công a, cho dù là chúng ta cũng không ngờ được, truyền thừa thất lạc lại có thể là một môn Tuyệt Thế Thần Công, nếu không thì thực lực của tiểu đội phái đi lúc trước cũng sẽ không chỉ giới hạn ở cảnh giới Hợp Đạo, mà là do chúng ta tự mình xuất thủ."
"Hừ, cái gì là Tuyệt Thế Thần Công, theo ta thấy nói không chừng đây chính là cạm bẫy mà hoàng triều Đại Càn đặt ra."
"Ừm..."
"Không cần nói nhiều." Một giọng nói từ trong bóng râm ở nơi sâu nhất trong đại điện đột nhiên vang lên, đè xuống lời nghị luận của mấy người khác, nương theo giọng nói, còn có một cỗ khí thế sôi trào mãnh liệt giống như thủy triều, cỗ khí thế này thậm chí còn vượt qua ba người Hoàng Thu Sinh, Long Hành Vân cùng với A Nan Thỉ đại hiển thần uy ở Thành Thanh Đế trước đây.
"Lần này là do bổn vương thất sách, bây giờ cũng không phải là thời cơ tốt nhất để giao thủ và vạch mặt với Đại Càn, truyền lệnh cho toàn bộ quân đội trở về đi, thua chính là thua, tiếp tục cứng rắn chống đỡ, chẳng qua cũng chỉ là làm trò cười mà thôi."
Người nói chuyện chính là kẻ thống trị Man tộc đương thời, chúa tể Đại Hoang, Man Vương Thái Đạt Nhĩ.
Thân ảnh của Man Vương bao phủ ở trong bóng tối, cho dù là mấy vị trọng thần Man tộc khác, cũng chỉ có thể cảm nhận được khí tức kinh khủng của hắn, từng người cúi đầu xuống, lộ ra thần sắc tôn kính, khác biệt cùng với Bắc Nhung, Đông Hải còn có Tây Vực, Man tộc bọn hắn là kính sợ đối với quyền lực nhất, cho nên Man tộc rất ít

khi xuất hiện tình huống nội loạn.
Huống chi, lúc này người mạnh nhất Man tộc, không thể nghi ngờ chính là Man Vương đang ngồi ở sâu bên trong đại điện.
Đương nhiên, cho dù là Man Vương, cũng chỉ là Vương dị vực mà thôi, cũng không phải là Vương Trung Thổ chính thống, cho nên cũng chỉ có thể tự xưng là "Bổn vương", phóng nhãn toàn thiên hạ, người duy nhất có tư cách tự xưng là "Trẫm", cũng chỉ có vị Chân Long có được thần khí Trung Thổ, thống soái hoàng triều Đại Càn ức vạn dặm sông núi kia.
Bất quá cho dù vậy, câu nói của Man Vương vẫn khiến cho rất nhiều trọng thần cảm thấy nghi hoặc.
"Vương thượng? !"
"Nhưng nếu làm như thế, vậy thì truyền thừa thất lạc của chúng ta... ?"
"Còn có A Nan Thỉ, chẳng lẽ chúng ta sẽ mặc kệ hắn hay sao? Đó là một vị Võ Đạo Tông Sư a!"
Đối mặt với nghi vấn của đám người, Man Vương sau khi trầm mặc một hồi mới lên tiếng một lần nữa: "Lâu Phách La, ngươi hãy bí mật tiến về Trung Thổ, nghĩ biện pháp cứu A Nan Thỉ ra, dù sao thì hắn cũng là một vị Võ Đạo Tông Sư, Đại Càn hẳn là sẽ không tuỳ tiện lập tức giết chết A Nan Thỉ, miễn là còn sống, vậy thì sẽ còn có hi vọng."
"Vâng, vương thượng." Võ giả Man tộc được Man Vương điểm danh bước ra một bước, trịnh trọng nói.
Khác biệt cùng với những người khác, Lâu Phách La mặc dù cũng là trọng thần Man tộc, nhưng hắn lại phụ trách phương diện tình báo, có địa vị giống như Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Man Vương điểm danh để cho hắn tiến về Trung Thổ, dù sao thì ở trong tất cả mọi người ở đây, cũng chỉ có hắn là có năng lực như thế.
"Cứ như vậy đi...còn có một việc." Ngữ khí của Man Vương bỗng nhiên trở nên có một chút băng lãnh, ẩn ẩn có một cỗ sát khí quét tới: "Mặc dù chúng ta không làm gì được Đại Càn, nhưng một cái Thuần Dương Cung xuống dốc, tộc ta còn không đến mức là không thể trêu vào, tên đệ tử Thuần Dương Cung quấy nhiễu chúng ta thu hoạch truyền thừa thất lạc, hãy tìm cơ hội giết đi a."

Chương 129: Phượng Hoàng Nữ

"Chuyện này..."
"Hơn nữa các ngươi không phải cũng đã nói sao, truyền thừa thất lạc rất có thể chính là ở trên người của hắn."
Rất nhiều trọng thần liếc nhau, sau đó gật đầu một cái, đáp lời: "Vương thượng anh minh."
"Đi xuống đi."
Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch bị Man tộc để mắt tới ở dưới tình huống hoàn toàn không biết, cũng đã đặt mọi việc khác sang một bên, bắt đầu xoắn xuýt một chuyện khác.
"Nói đến, không phải nói là còn có một vị nhân vật chính hận ta thấu xương hay sao? Tại sao còn chưa xuất hiện?"
Ở trong Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, bắt đầu nhớ lại kinh lịch của bản thân trong khoảng thời gian này, theo lý thuyết là hắn cũng không đắc tội người nào a, mà nếu có thì chính là bộ lạc Cùng Kỳ, bộ lạc Giác Mang cùng với bộ lạc Thanh Thạch phản bội Thành Thanh Đế, nhưng ba cái bộ lạc này trên cơ bản đều đã chết sạch.
Nói như vậy...
"Chẳng lẽ là ở bên trong ba cái bộ lạc này có một người đào tẩu, mà hắn chính là nhân vật chính, cho nên mới hận ta thấu xương?" Trần Khuynh Địch nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói: "Không có đạo lý, dù sao thì nhân vật chính mà hệ thống nhắc nhở đã sớm xuất hiện vào trước khi ta tới đây, hắn là không phải người của ba cái bộ lạc kia."
Đúng lúc này, thống lĩnh đại quân Trấn Cương - Trương Hiền Trung của gõ cửa thư phòng của Trần Khuynh Địch: "Đại nhân, đây là chuyện mà ngài muốn ta điều tra trước đó, là tin tức có quan hệ đến Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn."
"Ừm, lấy tới rồi sao." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nhận lấy quyển trục mà Trương Hiền Trung đưa tới.
Đây cũng là do Trần Khuynh Địch chợt có linh cảm, bởi vì hắn ngẫu nhiên biết được tin tức bản thân được xếp vào bên trong Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn, xuất phát từ sự hiếu kỳ, cho nên hắn mới muốn nhìn xem Lục Phiến Môn trong truyền thuyết đến tột cùng đã đánh giá bản thân như thế nào, cũng có một ước định chính xác đối với thực lực của bản thân.
"Chà, hạng thứ 6 sao, rất là cao đấy!" Trần Khuynh Địch sau khi tìm được tên của mình ở trên Chân Nhân Bảng, khá là mừng rỡ cười cười, có một loại cảm giác được đăng lên báo, bất quá theo ánh mắt chuyển di, một cái tên cùng với một đoạn kinh lịch lại rơi vào trong tầm mắt của hắn.

"Tần Thiên Hoàng, Tần gia Đại Càn - Phượng Hoàng Nữ, huyết mạch Phượng Hoàng, vừa sinh ra đã có Ngũ Đức Thần Quang quấn thân, theo tục truyền thậm chí còn có huyết mạch của hoàng thất Đại Càn, trong tương lai nhất định sẽ trở thành Tông Sư! Bây giờ có tu vi Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong, mặc dù chưa khám phá ra cảnh giới Hợp Đạo, nhưng vẫn là thiên chi kiêu tử ít có trong thiên hạ!"
"Xếp hạng: Chân Nhân Bảng thứ hai!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Trong nháy mắt nhìn thấy đoạn tin tức này, Trần Khuynh Địch cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, trong lòng bỗng nhiên giật thót một cái.
"Huyết mạch Phượng Hoàng, Ngũ Đức Thần Quang, huyết mạch hoàng thất Đại Càn..."
Trần Khuynh Địch đặt quyển trục trong tay lên trên bàn, đột nhiên mở miệng hỏi: "Có ai không?"
"Đại nhân?" Một vị nữ bộc đẩy cửa phòng ra, cung kính hỏi: "Xin hỏi là đại nhân có gì phân phó?"
"Gọi Trương Hiền Trung đến đây, ta muốn biết tất cả tin tức về Chân Nhân Bảng thứ hai."
Trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết, vị Chân Nhân Bảng thứ hai này tuyệt đối có vấn đề, thân làm võ giả Luyện Thần Phản Hư, Trần Khuynh Địch bây giờ cũng coi như là đã tiếp cận đến cảnh giới Hợp Đạo, đối với loại linh cảm đột nhiên xuất hiện này, Trần Khuynh Địch cũng không dám không coi trọng, phải biết là có rất nhiều nhân vật phản diện, cũng là bởi vì quá mức tự đại, không chú ý tới những chi tiết nhỏ này, cuối cùng đã chết thảm ở đầu đường.
Huống hồ là cái họ "Tần" này, cũng làm cho Trần Khuynh Địch cảm thấy rất là quen thuộc, nên nói như thế nào đây, hắn luôn có cảm giác là bản thân có quan hệ với người có cái họ "Tần" này, nhưng lại không nghĩ ra được đó đến tột cùng là ai, chẳng lẽ nói là vào trước khi hắn xuyên việt, là ký ức của nguyên chủ nhân cỗ thân thể này hay sao?
Ngay vào lúc Trần Khuynh Địch rất là để bụng đối với sự tình Chân Nhân Bảng, bảo thủ hạ đi điều tra, lại không phát hiện ra được lúc này ở trong mật thất Phủ Thành Chủ, lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến.
"Vù..." Trần Tiêm Tiêm khom lưng, ló đầu, nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, sau khi xác nhận ở chung quanh đều không có nữ bộc, lúc này mới thôi động khinh công, nhảy vọt vào trong sân, trực tiếp chạy vào bên trong một căn mật thất ở sâu bên trong Phủ Thành Chủ, trước đó nàng cũng đã tới nơi này, bất quá là còn chưa đi vào bên trong mật thất.
"Mật thất bế quan của ca ca, hì hì..." Trên mặt của Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ kích động, đây chính là cơ hội thật tốt mà không thể gặp được

ở Thuần Dương Cung a, dù sao thì quy củ của Thuần Dương Cung cũng rất nghiêm ngặt, mật thất ca ca bế quan lại là ở loại địa phương Thủ Tọa Phong kia, nàng coi như muốn đi đến căn bản cũng không tìm thấy cơ hội, nhưng nếu chỉ là Phủ Thành Chủ mà nói thì cũng không có nhiều quy củ quấn thân.
"Ca ca hiện tại hẳn là đang ở thư phòng phê duyệt công văn, sẽ không tới mật thất, ừm...để mình nhìn xem."
Trên thực tế, vào thời điểm Trần Tiêm Tiêm đi đến gần căn mật thất này, đã mơ hồ cảm thấy căn mật thất này hữu duyên cùng với mình, đó cũng không phải nói năng bậy bạ, mà là nàng thực sự cảm thấy một loại khí tức phi thường kỳ diệu ở bên trong mật thất, nên nói như thế nào đây, chính là khí tức không sai biệt lắm cùng với Thông Thiên Phù Đồ ở trong cơ thể của nàng.
Phải biết rằng, Thông Thiên Phù Đồ ở trong cơ thể của Trần Tiêm Tiêm có thể nói chính là chỗ dựa lớn nhất để nàng quật khởi.
Món bảo vật này có diệu dụng vô tận đối với Trần Tiêm Tiêm, không chỉ có thể trợ giúp nàng gia tốc thời gian tu hành ở bên trong, còn có thể vào thời khắc mấu chốt phụ thân vào cương khí của nàng, cung cấp cho nàng lực chiến đấu mạnh hơn, mặc dù lấy thực lực bây giờ của Trần Tiêm Tiêm còn chưa có cách nào triệt để triệu hoán nó đi ra, nhưng vẫn đã đầy đủ để dùng.
Mà loại kiến trúc kỳ lạ có quan hệ với kiện Thông Thiên Phù Đồ này, Trần Tiêm Tiêm cũng đặc biệt tra tìm một lượng lớn điển tịch, phát hiện ra đây là một loại kiến trúc đặc thù của Đại Lôi Âm Tự năm đó, cho nên Trần Tiêm Tiêm cảm thấy kiện Thông Thiên Phù Đồ này hẳn là cũng có mấy phần liên quan cùng với Đại Lôi Âm Tự sụp đổ ngày xưa, cũng chính là Phật Môn chính thống.
"Nói như vậy, đồ vật ở bên trong mật thất của ca ca cũng có liên quan cùng với Phật Môn rồi?" Trần Tiêm Tiêm vừa thấp giọng lẩm bẩm nói, vừa nhẹ nhàng từng bước hướng về mật thất bế quan của Trần Khuynh Địch.
"Ta đây cũng không phải là cảm thấy hứng thú đối với dụng cụ sinh hoạt hàng ngày của ca ca a, ta chỉ là muốn nhìn thử đồ vật gây ra dị động cho Thông Thiên Phù Đồ mà thôi, cho nên ta tuyệt đối sẽ không động vào những vật khác a, ta và ca ca có quan hệ tốt như vậy, ca ca chắc là cũng không ngại a...hì hì!"

Chương 130: Xấu hổ

Thôi miên bản thân xong, Trần Tiêm Tiêm chính là lắc mình một cái, vọt vào trong mật thất của Trần Khuynh Địch.
"Ha ha..." Hít vào một hơi thật sâu, cả người của Trần Tiêm Tiêm đều lộ ra biểu lộ hài lòng, sau đó mở hai mắt ra nói: "Tốt rồi, quần áo mà ca ca bình thường đi tắm cởi ra... Không đúng, không đúng, không đúng, là Phật Môn, đúng, là đồ vật Phật Môn, đến tột cùng là cái gì mà lại đưa tới sự dị động của Thông Thiên Phù Đồ..."
Trần Tiêm Tiêm dùng ánh mắt quét một vòng ở bên trong gian phòng mờ tối, cuối cùng rơi vào một cái góc hẻo lánh...
Chổi của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, mũ của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, giày của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, quần của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, áo của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự...
5 kiện đồ vật của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự mà Trần Khuynh Địch rút ra lúc trước, chính là được ném lộn xộn vào một góc mật thất, ở phía trên còn phủ một lớp tro bụi.
"Hả? !" Chẳng lẽ đó là quần áo mà ca ca thay ra khi đi tắm... Không đúng, không đúng, không đúng!
Tâm thần của Trần Tiêm Tiêm chìm vào trong cơ thể, quả nhiên, lúc này Thông Thiên Phù Đồ đang hơi hơi rung động, đang tản ra một tầng phật quang mờ nhạt, có thể khiến cho kiện thần vật này sinh ra cảm ứng, bộ quần áo này khẳng định là không tầm thường! Trọng yếu hơn chính là... Nếu là quần áo của ca ca, ca ca hẳn là đã mặc qua rồi a... ?
Đừng, đừng hiểu lầm a! Ta chỉ là dự định muốn làm muội muội tốt giặt quần áo cho ca ca một lần... Đúng! Chính là như vậy!
Ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm phiêu hốt, cứ như vậy bước từng bước một đến góc mật thất, sau đó móc ra túi trữ vật lấy thế sét đánh không kịp bưng tai thu tất cả 5 kiện đồ vật của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự vào bên trong, tiếp đó liền lè lưỡi ra như một tên trộm, tranh thủ thời gian chuồn đi, sợ Trần Khuynh Địch sẽ trở lại vào lúc này.
Nhưng mà, vào ngay lúc này.
Ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm đảo qua toàn bộ căn mật thất lần thứ hai, ngoài ý muốn phát hiện ra một quyển sách màu vàng đất đồng dạng bị ném vào góc mật thất, ở phía trên có viết bốn chữ lớn rồng bay phượng múa, trong đó ẩn chứa vận vị thư pháp đặc biệt, khiến cho Trần Tiêm Tiêm khi còn bé đã đọc đủ thứ thi thư lập tức bị hấp dẫn.
Quỳ Hoa Bảo Điển!
"Cái này là... ?" Trần Tiêm Tiêm lộ ra biểu tình kinh ngạc, quỷ thần

xui khiến ngừng bước chân rời đi, đi về góc mật thất cầm quyển sách có bốn chữ "Quỳ Hoa Bảo Điển" kia lên.
"Nhìn qua tựa như là bí tịch võ công a, bất quá ở bên trong Thuần Dương Cung sẽ có loại bí tịch võ công này sao? Tại sao ta không thấy nó ở bên trong Truyền Công Điện..."
Không phải là Trần Tiêm Tiêm khoe khoang, nhưng nàng dù sao cũng đã từng là thủ khoa trong cuộc thi đồng sinh khoa cử Đại Càn, không dám nói là đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, nhưng năng lực đã đọc là không quên được thì vẫn phải có, nhưng nàng xác thực là không có ấn tượng đối với bản "Quỳ Hoa Bảo Điển" trong tay này, chẳng lẽ đây là một quyển võ công thượng thừa mà ca ca cất giữ?
Trần Tiêm Tiêm ôm suy nghĩ nghi ngờ, lật sách ra.
"Muốn luyện thần công! Cần phải rút đao tự cung!"
Ba! Trần Tiêm Tiêm khép quyển sách lại trong nháy mắt, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi cực độ: "Ca ca tại sao lại cất giữ loại bí tích võ công này? !"
Rút đao tự cung mặc dù là nói tương đối uyển chuyển, nhưng Trần Tiêm Tiêm cũng biết rõ hàm nghĩa ở trong đó, cũng chính là vì như thế, mới khiến cho nàng cảm thấy khiếp sợ cùng với sợ hãi không gì sánh nổi, chẳng lẽ ca ca không muốn làm nam nhân? ??
"Điều này làm sao có thể!" Trần Tiêm Tiêm lập tức rơi vào trong sự hỗn loạn, phảng phất như đang nghi vấn quan niệm nhân sinh của bản thân.
"Ca ca không muốn làm nam nhân... Không được! Như vậy sao được! Chuyện này tuyệt đối là không được! Ca ca nếu như không làm nam nhân... Không được! Ta phải cải biến ý nghĩ của ca ca!"
Ngay vào thời điểm Trần Tiêm Tiêm âm thầm đề ra lời thề son sắt, lúc này, ở bên ngoài mật thất lại là xuất hiện một bóng người.
Chỉ thấy đạo thân ảnh nhỏ nhắn kia lung la lung lay, rón rén, bước từng bước nhỏ đi tới gần mật thất, sau đó gia tốc trong nháy mắt, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đi tới trước cửa mật thất.
"Phù...còn may, không bị ai phát hiện." Dương Xuân vỗ vỗ bộ ngực nhỏ bằng phẳng, an tâm nói.
"Mật thất bế quan của Đại ca ca, hì hì..."
Mang theo mục đích không muốn cho người khác biết, Dương Xuân nhẹ nhàng đẩy cửa mật thất ra.
Tràng diện hiện tại là vô cùng xấu hổ.
Cụ thể là có bao nhiêu xấu hổ đây? Dùng một hình tượng sinh động để diễn tả mà nói, chính là vào thời điểm người tình đến nhà tìm ngươi, vợ của ngươi đột nhiên mở cửa đi vào, cũng muốn tìm ngươi...sau đó hai người liền đụng vào nhau.
"Thật xin lỗi, ta mở nhầm cửa." Dương Xuân yên lặng đóng cửa lại, nhưng ở ngay trong cái nháy mắt này, Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên chạy đến cửa ra vào, dùng một cánh tay ngăn không cho cửa đóng

lại, một cánh tay khác thì là vững vàng bắt được cổ tay của Dương Xuân, không cho nàng cơ hội đào tẩu.
"Dương sư muội ~? ? Ngươi muốn đi đâu vậy? ?"
"Sặc!"
Dương Xuân lộ ra thần sắc nghiêm túc, toàn thân cao thấp đều phun trào quang văn Long Tượng Bàn Nhược Công, ở giữa hư không ẩn ẩn có một cỗ pháp tướng Đại Uy Thiên Long La Hán như ẩn như hiện, nhưng cũng tương ứng, sau lưng của Trần Tiêm Tiêm cũng hiện lên một cỗ pháp tướng Bất Động Thích Già Như Lai, tản ra ánh vàng lượn lờ.
Hai người gần như đồng thời thi triển ra công pháp luyện thể mạnh nhất của bản thân, chỉ bất quá thì Dương Xuân là dự định chạy trốn, mà Trần Tiêm Tiêm thì là vì không cho nàng chạy trốn.
Về phần nguyên nhân, đó là một vấn đề tất nhiên...
Dương Xuân: Ta hiện tại phải lập tức nói cho đại ca ca biết Tiêm Tiêm tỷ vụng trộm tiến vào mật thất của đại ca ca, ăn trộm quần áo của đại ca ca! Đến lúc đó ta liền không chiến mà thắng! !!
Trần Tiêm Tiêm: Hôm nay tuyệt đối không thể để cho con nhóc này chạy thoát! !!
"Tiêm Tiêm tỷ, ngươi yên tâm đi, ta sẽ không nói chuyện này với ai!" Dương Xuân quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười ngây thơ xán lạn nói ra.
"Ai tin được ngươi!" Trần Tiêm Tiêm nhìn biểu lộ khôi hài ở trên mặt của Dương Xuân, trên trán lộ ra gân xanh, lập tức gia tăng cường độ Trượng Lục Kim Thân, mà Dương Xuân thì cũng không yếu thế một chút nào, lập tức tăng cường Long Tượng Bàn Nhược Công, song phương lấy cánh cửa làm trung tâm để đấu sức với nhau, từng vết nứt có thể dùng mắt trần thấy được khuếch tán ra từ trên cánh cửa.
"Buông tay!"
"Không buông!"
Trần Tiêm Tiêm dùng sắc mặt tái xanh nhìn thân hình càng ngày càng xa của Dương Xuân, đối phương tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công ở bên trên lực lượng thuần túy là vượt qua nàng, dù sao thì Trượng Lục Kim Thân cũng là một loại võ công phòng ngự, mà không phải là võ công lực lượng, hai người lại ở vào cùng một cảnh giới, nếu đấu sức mà nói chung quy là nàng sẽ rơi vào thế yếu.

Chương 131: Có trộm sao?

"Hừ! Nếu như ngươi muốn đi cáo trạng, cũng đừng trách ta không khách khí!"
Trong mắt của Trần Tiêm Tiêm chợt lóe lên vẻ ngoan cường, sau đó bỗng nhiên dùng sức, bộc phát cương khí toàn thân trực tiếp đập vỡ cánh cửa mật thất, sau đó dùng cánh tay trái lúc trước chặn cánh cửa, lấy ra một kiện đồ vật mà lúc nãy nàng thu được, cái áo mà ca ca thay ra, nhét vào trong ngực của Dương Xuân.
"Ặc? !" Toàn thân của Dương Xuân chấn động, phảng phất như nhận phải sự dụ hoặc của ác ma, lộ ra biểu lộ say mê, bất quá trong nháy mắt liền khôi phục lại lý trí: "Ngươi cho rằng làm như vậy thì hữu dụng sao, ta tuyệt đối sẽ không bị mua chuộc ở dưới loại hối lộ này, ngươi quá ngây thơ rồi, Tiêm Tiêm tỷ!"
"Ha ha, chớ quên, ở trong Phủ Thành Chủ thế nhưng là có nữ bộc, ngươi nếu như cứ khư khư cố chấp, ta cũng sẽ không ngại cá chết lưới rách, nếu như khiến cho nữ bộc đến nơi này mà nói, hai người chúng ta đều sẽ bị nhìn thấy, nhìn bộ dáng của ngươi bây giơ, ngươi cảm thấy đến lúc đó ngươi sẽ có thể giải thích hay sao?"
Dương Xuân cúi đầu nhìn bản thân một chút, xác thực, trong ngực giắt cứng cái áo của ca ca mà nói, thực sự là rất khó giải thích...
"Nếu như ngươi mở một con mắt nhắm một con mắt mà nói, ta còn có mấy món..."
"Được, ta sẽ tha cho ngươi một lần a!"
...
Xem như là trung tâm quyền lực của Thành Thanh Đế, bản thân của Phủ Thành Chủ là phi thường lớn, nhưng người ở bên trong còn xa xa không có nhiều như vậy, chỉ có gian phòng của mấy người Trần Tiêm Tiêm, gian phòng của mười hai vị nữ bộc, cùng với gian phòng của Trần Khuynh Địch, thư phòng, còn có mật thất bế quan, cho nên trên thực tế là có rất nhiều phòng trống.
Mà vào lúc này, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đang tụ tập ở trong một gian phòng vắng vẻ.
"Chia năm năm, không có vấn đề gì chứ?"
"Được." Hai người chia đôi "Trân bảo" lấy được từ bên trong mật thất, sau đó Dương Xuân liền thu đồ vật được chia vào bên trong túi trữ vật, định rời đi, bất quá vào trước đó, Trần Tiêm Tiêm lại mở miệng gọi nàng lại.
"Chờ đã."
"Sao thế? Tiêm Tiêm tỷ?"
"Có một kiện sự tình, ta cảm thấy cũng cần phải nói cho ngươi." Trần Tiêm Tiêm do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đưa ra quyết định,

sau đó nàng lấy ra một quyển sách màu vàng đất ở trong túi trữ vật, trên đó có viết bốn chữ lớn rồng bay phượng múa: Quỳ Hoa Bảo Điển!
"Đây là... Võ học? Ngươi lại còn lấy võ học của ca ca? !" Thần sắc của Dương Xuân biến đổi, cầm đi những trân bảo kia là không quan trọng, dù sao thì những trân bảo kia chỉ hữu dụng đối với nàng cùng với Tiêm Tiêm tỷ, nhưng nếu như dính đến loại hình bí tịch võ công, cũng không phải là sự tình đơn giản như vậy.
"Không phải là như thế!" Trần Tiêm Tiêm thấy Dương Xuân có xu thế trở mặt, vội vàng nói, đồng thời đưa quyển sách trong tay cho Dương Xuân: "Ngươi cứ đọc qua liền biết."
"Ừm?" Dương Xuân sững sờ, vô thức tiếp nhận quyển sách, sau đó lật ra, câu tâm pháp võ công đầu tiên đập vào mi mắt.
"Muốn luyện thần công, cần phải rút đao tự cung!"
Dương Xuân: "? ??"
Dương Xuân mất trọn vẹn năm giây mới phản ứng được, rút đao tự cung rốt cuộc là có ý gì, sau đó lại dùng mười giây đồng hồ mới bắt đầu suy nghĩ ra ý đồ mà đại ca ca cất giữ loại công pháp này, cuối cùng dùng trọn vẹn một phút mới loại bỏ tất cả các lựa chọn, đưa ra một kết luận khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi.
"Đại ca ca không muốn làm nam nhân? !"
Nhìn thấy Dương Xuân thông minh như thế, thế mà cũng lập tức hiểu rõ giống như mình, xem thấu chân tướng kinh người ẩn núp ở bên trong quyển bí kíp võ công đơn giản này, Trần Tiêm Tiêm lập tức cảm thấy vui mừng.
"Ngươi hẳn là đã biết rồi a, vì sao ta lại phải lấy quyển võ công này đi."
"Làm rất tốt!" Dương Xuân ở trong nháy mắt liền đứng ở cùng một lập trường cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Sự tình mà Đại ca ca không muốn làm nam nhân, vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, đều tuyệt đối sẽ không cho phép nó phát sinh!
"Nói đến, đại ca ca vẫn luôn giữ mái tóc dài, nói không chừng..."
"Hơn nữa đại ca ca đẹp trai như vậy..."
Tục ngữ nói, nam nhân có dáng dấp đẹp mắt mặc nữ trang vào, cũng sẽ là tuyệt thế mỹ nữ, nghĩ như vậy mà nói, trạng thái bây giờ của đại ca ca xác thực là vô cùng nguy hiểm a!
"Không được! Chúng ta nhất định phải khiến cho ca ca từ bỏ cái ý nghĩ này!"
"Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nên làm như thế nào... ?"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm lộ ra thần sắc nghiêm túc nhìn nhau, trong đầu bắt đầu suy nghĩ.
Đại ca ca không muốn làm nam nhân.
Nghĩ biện pháp để đại ca ca muốn làm nam nhân một lần nữa.

Để cho đại ca ca cảm nhận được chỗ tốt cùng với ưu điểm làm nam nhân.
Làm nam nhân có ưu điểm gì?
Mỹ nữ!
"Chúng ta chỉ có thể quyến rũ ca ca!"
"Không sai!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm gần như đồng thời cho ra kết luận hoàn toàn giống nhau, hai người nhìn nhau, không khỏi lộ ra nụ cười giống như thấy tri âm, nếu như không phải là bởi vì người nào đó mà nói, các nàng nhất định sẽ trở thành bằng hữu cực kỳ tốt a.
Mà vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch thì đã kết thúc một ngày mệt nhọc, rời khỏi thư phòng.
"Aiii, mệt chết rồi, bất quá còn tốt là cuối cùng đã tìm được tin tức trọng yếu, đến lúc đó chờ đến khi Hiền Trung mang tin tức về, liền có thể bắt tay vào điều cha một chút... hả?"
Trần Khuynh Địch nháy nháy mắt, nhìn chung quanh.
Bản thân không đi sai chỗ a.
Trần Khuynh Địch quay đầu, lại nhìn về phía mật thất bế quan mà hắn hay dùng.
"Cửa đâu? ??"
"Có trộm sao?"
Trần Khuynh Địch vô cùng ngạc nhiên mà nhìn mật thất bế quan không có cửa, vội vàng đi nhanh vào trong mật thất, khẩn trương nhìn gian phòng một chút, cuối cùng chạy đến bồ đoàn mà bản thân thường tĩnh tọa, sau đó... Từ dưới bồ đoàn lấy ra một cái túi trữ vật có tạo hình kỳ lạ.
Sau khi nhìn thấy túi trữ vật, Trần Khuynh Địch cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra: "Còn may, còn may."
Đây chính là bảo bối mà hắn tỉ mỉ cất giữ, không mất đi liền tốt.
Dù sao thì hiện tại Trần Khuynh Địch đang tu luyện Trượng Lục Kim Thân cùng với Long Tượng Bàn Nhược Công, hắn cũng không có quên lời cảnh cáo của hệ thống, bây giờ hắn là không thể gần nữ sắc!
Nếu không thể gần nữ sắc, vậy cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp từ trên một phương diện khác, mà bảo bối ở bên trong cái túi trữ vật này chính là đồ vật mà Trần Khuynh Địch dùng để giải quyết vấn đề.
"Phải chuyển sang nơi ẩn nấp khác rồi, gặp quỷ, vì sao ở trong Phủ Thành Chủ thế mà cũng đều có thể bị trộm a?" Trần Khuynh Địch cẩn thận từng li từng tí thu hồi túi trữ vật, sau đó nhíu mày, lộ ra mấy phần bất mãn.
Dù sao thì nơi này cũng chính là trung tâm quyền lực của Thành Thanh Đế, còn có một vị Trấn Cương Sứ như hắn tọa trấn, đạo chích từ đâu tới lại còn dám ăn trộm ở loại địa phương này? Đây quả thực là không đặt bản thân hắn vào mắt, không đặt triều đình vào mắt, không đặt Thuần Dương Cung vào mắt!

"Đến tột cùng là ai có gan lớn như vậy?"

Chương 132: Xuân cung đồ

Gọi mấy vị nữ bộc tới, sau khi bảo các nàng tra rõ động tĩnh của toàn bộ người trong Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch mới rời khỏi mật thất, mật thất bế quan đã trở thành như vậy, rõ ràng là đã không thể dùng.
"Được rồi, liền dứt khoát về thư phòng, dù sao thì bế quan ở nơi nào cũng không quan trọng."
Sau khi trải qua cuộc chiến Man tộc xâm lấn, thực lực của Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là đã có sự tăng cường nhanh chóng, ở trong đó có ban thưởng của hệ thống, cũng có hiệu quả của đại tế Thành Thanh Đế, còn có nguyên nhân cường địch vây quanh, tăng thêm hiệu quả của Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan, bây giờ Trần Khuynh Địch đã có một chút cảm ngộ đối với cảnh giới tiếp theo, cũng chính là cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo.
"Hợp Đạo Tôn Giả..." Trong thư phòng, Trần Khuynh Địch khá là buồn rầu thấp giọng thì thào, bởi vì tu vi của hắn.
Mặc dù tu vi của hắn cũng có tiến bộ, nhưng tiến bộ của nhân vật chính lại càng thêm khủng khiếp, vào mấy ngày trước hắn nhìn thấy Dương Xuân, phát hiện ra toàn thân cao thấp của nàng tràn đầy tinh khí, đoán chừng qua không bao lâu nữa sẽ đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, trời ạ, nàng mới bao nhiêu tuổi a, lúc này mới qua bao lâu.
Đáng sợ hơn là, ở dưới tình huống cảnh giới tăng trưởng phi tốc, bất kể là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, cũng đều có năng lực vượt cấp khiêu chiến, đây mới chuyện khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy đáng lo, cứ theo cái đà này, nếu như hắn lại không đột phá, đoán chừng đợi đến khi các nàng đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần giới, liền có thể giao thủ cùng với hắn.
Gặp quỷ!
"Chẳng lẽ không có phương pháp nào khiến cho ta nhanh chóng đột phá sao..."
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Kí chủ nếu như có thể khiến cho thể chất của bản thân từ Cửu Dương Chi Thể tiến hóa thành Thuần Dương Chi Thể, như vậy hắn là có thể thuận lý thành chương đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo."
"Ha ha, nói dễ nghe thật." Đối với đề nghị của hệ thống, Trần Khuynh Địch chỉ là cười miệt thị một tiếng: "Làm sao có thể dễ dàng tấn cấp thành Thuần Dương Chi Thể được."
Đối với thể chất bẩm sinh của mình, Trần Khuynh Địch đương nhiên là cũng đã tiến hành điều tra, mà căn cứ theo điều tra của hắn, nếu như muốn khiến cho thể chất của mình tiến hóa đến Thuần Dương

Chi Thể, vậy thì chỉ có hai loại phương pháp.
Một loại tự nhiên là tìm tới một người nắm giữ Thuần Dương Chi Thể, sau đó chiếm lấy thiên phú của đối phương.
Mà một loại phương pháp khác, chính là tìm kiếm được Thái Dương Tinh Tủy ở trong truyền thuyết, sau đó luyện hóa để tăng cường thể chất.
Loại phương pháp thứ nhất là một cái phương pháp mà Trần Khuynh Địch tuyệt đối sẽ không cân nhắc, mà loại phương pháp thứ hai... Gặp quỷ, Thái Dương Tinh Tủy đã sớm tuyệt tích ở đại thế giới Trung Thổ, làm sao có thể dễ tìm được như vậy.
"Ây cha, tiền đồ đáng lo a..." Dựa vào ghế nằm trong thư phòng, Trần Khuynh Địch thở dài thật sâu, mà đúng vào lúc này, đột nhiên có tiếng gõ truyền đến từ cửa chính thư phòng, ngay sau đó, có một thân ảnh nhỏ nhắn liền đi đến.
"Đại ca ca?"
Sau khi nhìn thấy người đến, Trần Khuynh Địch vội vàng đứng lên nói: "Ồ, là Dương Xuân sao, sao thế? Chẳng lẽ là muội muốn đột phá? Nếu cần hộ pháp mà nói thì ta cũng có thể giúp một tay..."
Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn Dương Xuân đột nhiên đi đến bên cạnh mình, nhón mũi chân lên, không biết vì sao, nàng vừa nghiêng người về phía hắn, vừa nhón mũi chân lên, dường như là muốn tựa đầu vào bả vai của hắn... Nhưng bởi vì nguyên nhân chiều cao cho nên làm như thế nào cũng không với tới.
"Ặc! Không ngờ được còn có loại ngăn cách này tồn tại... !" Sau khi phát hiện ra mình bất kể nhón chân như thế nào, đều không thể với tới bả vai của Trần Khuynh Địch, Dương Xuân liền phát ra tiếng rên rỉ không cam lòng.
"Dương, Dương Xuân? ! Đã xảy ra chuyện gì? !"
Trần Khuynh Địch hoảng sợ nhìn dáng vẻ kỳ lạ của Dương Xuân, chẳng lẽ là nàng đã bị tẩu hỏa nhập ma? Không thể nào!
Không giống với Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân thế nhưng là một trong những nguồn trợ giúp khiến cho hắn sống sót vào 5 năm sau, làm sao có thể cứ tẩu hỏa nhập ma như vậy? !
"Ặc..." Cả khuôn mặt của Dương Xuân đỏ bừng, cả người ấp úng, nhưng cuối cùng vẫn hít vào một hơi thật sâu, giống như là hạ quyết tâm, lấy ra một tập tranh từ bên trong túi trữ vật:
"Đại, đại ca ca, chúng ta hãy cùng đọc cuốn sách này!"
"Ừm?" Trần Khuynh Địch nhìn về phía tập tranh mà Dương Xuân đưa tới... và rồi đã sợ gần chết.
Bởi vì trang bìa của cuốn sách, nên nói như thế nào đây, cùng với trân bảo mà hắn giấu ở mật thất bế quan trước đó có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu, thay vì nói là tập tranh, không bằng nói là "Xuân cung đồ"...
"Vì, vì sao lại có loại sách này? !"

"Ách, bởi vì Tiêm Tiêm tỷ nói là loại sách này có thể khiến cho đại ca ca hồi tưởng lại chỗ tốt của nam nhân..."
"Hả? !" Trần Khuynh Địch hoảng sợ suy nghĩ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến cho Trần Tiêm Tiêm nói Dương Xuân cầm loại sách này đến nói với hắn như vậy, còn may là hắn, nếu đổi thành người khác, nói không chừng sẽ trực tiếp bạo phát thú tính, trực tiếp đè Dương Xuân xuống...A? Chờ đã...
Thần sắc của Trần Khuynh Địch đọng lại, đúng vậy! Nói không chừng đây chính là mục đích của Trần Tiêm Tiêm!
"Nói như vậy, công pháp mà mình chủ tu bây giờ chính là Trượng Lục Kim Thân cùng với Long Tượng Bàn Nhược Công, mà hai môn công pháp này Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đang tu luyện, nói như vậy, Trần Tiêm Tiêm hẳn là cũng biết rõ cấm kỵ tu luyện võ công Phật Môn không thể phá đồng tử thân, cho nên nàng mới nói Dương Xuân đi tới chỗ của mình... ?!" Trong nháy mắt, linh quang trong đầu của Trần Khuynh Địch chợt hiện, lập tức hiểu rõ.
"Trần Tiêm Tiêm đây là đã biết được nhược điểm lớn nhất của mình! Muốn dùng sắc đẹp quyến rũ bản thân, sau đó khiến cho công pháp của mình bị phá, từ đó không đánh mà cũng có thể tiêu diệt được mình a!"
Hơn nữa nàng còn xảo diệu vận dụng quan hệ giữa nàng cùng với Dương Xuân, để Dương Xuân ở dưới tình huống không biết đến quyến rũ hắn, bản thân hắn nếu như thật sự bạo phát thú tính, cuối cùng nhất định sẽ kết thù cùng với Dương Xuân, quan hệ thật vất vả mới bồi dưỡng được cũng sẽ bởi vì vậy mà vỡ tan, đến lúc đó đối mặt với hai vị nhân vật chính, mà bản thân hắn đã bị phá công pháp...Chẳng phải là hắn phải chết không thể nghi ngờ? !
Âm hiểm! Cái này thật sự là quá âm hiểm a!
Ý niệm tới đây, cả khuôn mặt của Trần Khuynh Địch đều trở nên tái xanh, mà Dương Xuân thì lại có một chút thấp thỏm nhìn Trần Khuynh Địch: "Đại ca ca? Đại ca ca...ca không thích sao?"
"Ta làm sao có thể thích được!"
"Ách! Chẳng, chẳng lẽ nói là đại ca ca không có hứng thú đối với loại sách này... ?"
"Đương nhiên là không có!" Trần Khuynh Địch nghiêm túc trả lời, nói đùa cái gì, làm sao có thể thừa nhận loại chuyện này!
Dương Xuân: "..."

Tâm tình của Doanh Phượng Tiên gần đây rất không tệ.
Sau khi rời khỏi cái gia tộc khiến cho nàng cảm thấy mất mát kia tiến vào Thuần Dương Cung, nàng liền dần dần triển lộ tài hoa, mặc dù không bằng tuyệt thế thiên tài như sư huynh, nhưng loại cảm giác trưởng thành từng bước một này cũng khiến cho nàng vô cùng trầm mê.

Chương 133: Đây là chiến trường

Trọng yếu hơn chính là, lần này có thể kề vai chiến đấu cùng một chỗ cùng với sư huynh ở Nam Cương Đạo, cũng khiến cho Doanh Phượng Tiên cảm thấy rất là thỏa mãn.
"Ừm?" Đi vào trong hoa viên Phủ Thành Chủ, ánh mắt của Doanh Phượng Tiên đột nhiên dừng lại ở một góc trong vườn hoa: "Dương sư muội, Trần sư muội?"
Thân làm đệ tử nội môn, vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm đối với Doanh Phượng Tiên, đều coi nàng là sư tỷ, bất quá đây cũng chỉ là chênh lệch ở trên bối phận, mà ở trên thực lực, cho dù là Doanh Phượng Tiên đều không thể không thừa nhận, hai vị sư muội này lại mạnh hơn nàng nhiều, xa xa không phải là nàng có thể so sánh.
Tối thiểu là vào thời điểm ở cảnh giới Hậu Thiên, nàng cũng không có bản sự chiến thắng cảnh giới Tiên Thiên.
Nàng bây giờ còn có thể dựa vào cảnh giới Tiên Thiên ngăn chặn hai người các nàng, bất quá không lâu sau nữa, đợi đến sau khi hai người các nàng cũng đột phá đến Tiên Thiên, chỉ sợ bản thân nàng sẽ thật sự không phải là đối thủ.
Bất quá hiện tại, các nàng tựa hồ như đang thảo luận cái gì a?
"Nghe lén người khác nói chuyện là không đúng." Doanh Phượng Tiên lắc đầu, sau đó nhanh chân đi về phía hai người: "Dương sư muội, Trần sư muội, các ngươi đang làm gì thế?"
"Ôi!" Hai người phát ra tiếng kêu phi thường khả ái.
"Phượng Tiên sư tỷ?"
"A, chúng ta...!" Dương Xuân vô thức muốn nói cái gì đó, lại bị Trần Tiêm Tiêm bịt miệng lại, bất quá lấy sức quan sát của Doanh Phượng Tiên, vẫn bắt được tập tranh có trang bìa phi thường hấp dẫn ở trong tay của Dương Xuân ----- sau đó cả khuôn mặt của nàng liền đỏ bừng.
Nói đến, lấy niên kỷ Trần sư muội cùng với Dương sư muội, cũng xác thực là đến thời điểm có cảm giác hứng thú đối với cái phương diện này a!
"Ách, hai vị sư muội..." Doanh Phượng Tiên suy tư một chút, cảm thấy tốt nhất là đừng nên vạch trần hai người, dù sao thì nàng năm đó cũng đã từng có lúc làm như vậy, bị tỷ tỷ phát hiện đã rất là xấu hổ.
"Nghe nói gần đây bên trong Thành Thanh Đế đang cử hành lễ diễu hành, chúc mừng sư huynh suất lĩnh mọi người giành được thắng lợi, ta vừa vặn dự định đi mời sư huynh đi xem một chút, các ngươi có muốn đi chung hay không?"
"Lễ diễu hành?" Hai mắt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân

gần như đồng thời sáng lên, hai người quay đầu lại nhìn nhau, dùng ánh mắt bắt đầu giao lưu cấp tốc.
"Có thể làm!"
Vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, vào thời điểm chưa đi đến Thuần Dương Cung đều đã tham gia qua lễ diễu hành tương tự, kỳ thật chính là một loại lễ kỷ niệm của toàn dân, cho nên hai người đều có tự tin rất cao đối với bản thân, nếu như có thể phối hợp với bầu không khí của buổi lễ, nhất định có thể khiến cho đại ca ca lĩnh hội được chỗ tốt của nam nhân!
"Chúng ta cũng muốn đi!"
"Hãy giao cho chúng ta a, Phượng Tiên sư tỷ!"
Doanh Phượng Tiên: "Ấy?"

"Cái gì? Lễ diễu hành?" Trần Khuynh Địch vạn phần cảnh giác chờ đợi bước tập kích kế tiếp của Trần Tiêm Tiêm, lại không ngờ được lại nhận được một cái tin tức như vậy: "Ở trong thành đang tổ chức dạng hoạt động này sao?"
"Đúng vậy a, dù sao cũng là để ăn mừng sự nghiệp to lớn của sư huynh đây."
"A ha ha, sự nghiệp to lớn cái gì..." Nghĩ đến cái gọi là lễ diễu hành này, là bởi vì đề chúc mừng chính mình, Trần Khuynh Địch cũng không khỏi lộ ra nụ cười ngây ngô, đây chính là kinh lịch mà kiếp trước hắn không lãnh hội được, điều này cũng làm cho Trần Khuynh Địch đối với cái gọi là lễ diễu hành kia, có hứng thú không nhỏ.
"Được! Vậy ta sẽ đi nhìn thử!"
Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất khiến cho Trần Khuynh Địch đáp ứng, là bởi vì Doanh Phượng Tiên, dù sao vị sư muội này cũng không phải là nhân vật chính, cũng không phải là nhân vật phản diện, có thể nói chỉ là một nhân vật đi đường mà thôi, yêu cầu của một kiểu người như thế này, làm sao lại có vấn đề gì đây? Ha ha ha...
"Sư huynh? Huynh đã chuẩn bị xong rồi à?"
"Đại ca ca, cùng đi lễ diễu hành thôi?"
Trần Khuynh Địch: (', #□Д□) !! !
Đập vào mắt của Trần Khuynh Địch, là hai vị thiếu nữ quen thuộc ăn mặc khác nhau.
Dương Xuân mặc một bộ váy xoè màu trắng, phối hợp với thân hình nhỏ nhắn, cùng với cái hộp kiếm to lớn mà nàng cõng ở sau lưng, hoàn toàn khác biệt với Dương Xuân ăn mặc mộc mạc lúc trước, mang theo một cỗ mị lực kỳ diệu.
Nhưng khi nhìn thấy một bóng người khác ở bên cạnh Dương Xuân, Trần Khuynh Địch càng là nín thở.
Một chiếc áo choàng đỏ như lửa , cùng với trang sức tràn ngập phong cách thiết huyết, Trần Tiêm Tiêm cứ như vậy đứng ở trước mặt của

Trần Khuynh Địch, giống như một ngọn lửa có thể khiến cho thiêu thân lao đầu vào vậy, hấp dẫn lấy ánh mắt của Trần Khuynh Địch, còn có bộ dáng cao quý, hoàn toàn khác biệt cùng với Trần Tiêm Tiêm trước kia.
"Ui!" Nhưng ngay vào một giây sau, Trần Khuynh Địch liền bỗng nhiên phản ứng lại.
Vì sao Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đi đến đây a! !!
"Phượng Tiên sư muội?" Trần Khuynh Địch quay đầu nhìn về phía Doanh Phượng Tiên, cái sau thì lộ ra biểu tình hối hận.
"Ta cũng mời Trần sư muội cùng với Dương sư muội, nhưng là... A!"
Doanh Phượng Tiên cúi đầu nhìn bản thân một cái, chỉ là quần áo đệ tử Thuần Dương Cung phi thường thông thường, vì sao bản thân lại không nghĩ tới điểm này, sớm biết thì nàng liền thay một bộ quần áo thật đẹp a!
Bị động, bị động a!
Mà đổi thành một bên khác, Trần Khuynh Địch sau khi chiếm được câu trả lời, mặc dù thần sắc ở trên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng thì lại rất chấn kinh.
"Trần Tiêm Tiêm cư nhiên đã tạo mối quan hệ thân thiết với Phượng Tiên sư muội? !"
Cái này thật sự là quá đáng sợ!
Vừa nãy thì coi Dương Xuân như là con cờ của mình, lần này thì lại đổi thành Phượng Tiên sư muội sao!
"Nói như vậy, nàng chẳng lẽ là sẽ hành động ở trong lần lễ diễu hành này, khiến cho mình phá công?"
"Đáng giận a!"
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra mấy phần kiên định: "Vậy thì cùng đi thôi."
Sau khi lấy được câu trả lời, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, đều tự lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng.
Kế hoạch rất thuận lợi! Đại ca ca đã đáp ứng!
Liên quan tới trang phục đề tham gia lễ diễu hành, vô luận là Trần Tiêm Tiêm hay là Dương Xuân đều đã chuẩn bị rất nhiều, Trần Tiêm Tiêm thì mua một chiếc áo choàng đỏ như lửa , mà Dương Xuân thì ở dưới trợ giúp của tiểu Yêu chọn một chiếc váy xòe màu trắng, đây là trang phục mà hai người đều vắt hết vắt óc để suy nghĩ.
Chờ một chút...
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đột nhiên sững sờ, đột nhiên ý thức được cái gì đó.
Nói đến, loại mục tiêu ở bên trên lễ diễu hành để cho ca ca cảm nhận được chỗ tốt của nam nhân, từ một trình độ nào đó không phải chỉnh là để cho ca ca tuyển ra một người con gái mà hắn yêu thích hay sao... ?!
Nếu như có thể được Trần Khuynh Địch chọn trúng, đó không thể

nghi ngờ là đã nói rằng bản thân được ca ca ưa thích hơn người kia!
Nói như vậy, đây cũng không phải là lễ diễu hành đơn giản!
Đây là chiến trường a!

Chương 134: Đèn lồng đoán câu đố

Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm lần thứ hai đối mặt với nhau, lần này, trong mắt của hai người cũng không có ý vị vô cùng ăn ý trước đó, ngược lại là tràn đầy địch ý.
Không thể nghi ngờ, các nàng đều nhận định đối phương ở trước mặt chính là địch nhân lớn nhất của bản thân!
"Tiêm Tiêm tỷ, ta cảm thấy ngươi nên từ bỏ thì tốt hơn."
"Ha ha ha, đây cũng là lời mà ta muốn nói với ngươi."
"Tiêm Tiêm tỷ có biết không, gần đây ở trong Phủ Thành Chủ thế nhưng lại có lời đồn ca ca ưa thích la lỵ a."
"Ha ha, ngươi cũng chỉ có thể dùng loại tin tức lá cải này để an ủi bản thân a."
"Hừm!"
"Hừ!"
Ánh mắt của hai người nổ ra tia lửa trên không trung.
Lúc này ở trong Thành Thanh Đế, có thể nói là người người đều đi ra đường cái, cửa hàng hai bên đường phố nhao nhao lấy ra rượu ngon trân tàng, mở ra nắp vải đỏ, mùi rượu thuần hậu tràn ngập ở trên dưới đường cái, tăng thêm vài phần sức sống cho lễ diễu hành, đám người vừa múa vừa hát, thậm chí còn có người trực tiếp đốt những ngọn đuốc ở trung ương.
Một số người nhảy múa xung quanh những ngọn đuốc, một số người uống rượu ngon, khoe khoang về việc họ đã anh dũng như thế nào trong cuộc chiến với Man tộc cách đây không lâu, cũng có những kẻ độc thân xen lẫn trong đám người, tìm kiếm những cô gái trẻ và xinh đẹp, muốn thoát khỏi tình trạng độc thân.
"Thật là náo nhiệt a."
"Đúng vậy a." Trần Khuynh Địch cùng với Doanh Phượng Tiên sóng vai đi ở trên đường cái, Trần Khuynh Địch càng là cảm khái quan sát đám người náo nhiệt, hắn cho tới bây giờ cũng không ngờ được loại biên cương trọng trấn như Thành Thanh Đế thế mà cũng sẽ có thời điểm náo nhiệt như vậy, đối với Nam Cương Đạo tràn đầy mùi máu tươi, dạng lễ hội này cũng được coi là hoạt động ít có a.
Bất quá nói đến...
"Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đâu rồi?"
"Không biết nữa." Doanh Phượng Tiên cũng là khá là nghi hoặc, thân làm tiền bối, nàng kỳ thật cũng phát giác ra hảo cảm của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đối với Trần Khuynh Địch, chỉ bất quá là bây giờ Doanh Phượng Tiên không thể so với trước kia, sớm đã không còn tâm tư tranh đấu cùng với hai vị sư muội, chỉ là nước chảy bèo trôi mà thôi.

"Vậy sao!" Trần Khuynh Địch khá là run rẩy mà thấp giọng thì thào, Trần Tiêm Tiêm thân là cường địch lớn nhất trước mắt của bản thân, không chỉ có trí tuệ sâu không lường được, hơn nữa còn hoàn toàn không từ thủ đoạn, âm hiểm tới cực điểm, lấy quan hệ hỏng bét giữa hắn và nàng, sẽ khó đảm bảo là nàng sẽ không xuất ra cái kế hoạch đáng sợ gì để nhắm vào hắn.
"Cùng lắm thì khi nhìn thấy nàng ta liền chạy..." Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch âm thầm hạ quyết định, đột nhiên truyền đến tiếng đám người ồn ào ở nơi xa.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Có vẻ như là một loại hoạt động, sư huynh hắn là nhìn thấy a?"
"Ừm..." Trần Khuynh Địch nhìn về một nơi cách đó không xa, rất nhanh liền nhìn thấy đám người đang huyên náo, chỉ thấy ở cái phương hướng kia, đám tiểu nhị của một quán rượu đang không ngừng lấy ra từng cái đèn lồng lớn màu đỏ, sau đó treo lên một gốc cây đa ở bên cạnh quán rượu, những chiếc đèn lồng đỏ rực treo trên cây đa giống như những ngọn lửa đang cháy.
Đèn đuốc rực rỡ, cực kỳ mỹ lệ.
"Có vẻ như là đèn lồng đoán câu đố." Trần Khuynh Địch có phần thích thú nói ra, không nghĩ tới ở dị thế giới cũng có loại hoạt động đèn lồng đoán câu đố này, hoạt động giống như vậy ở kiếp trước của hắn đã sắp tuyệt chủng.
Doanh Phượng Tiên nhìn ra sự hứng thú của Trần Khuynh Địch, nghĩ đến vị đại sư huynh đứng ngạo nghễ trên đầu tường thành ngày xưa lại còn có sở thích như thế, không khỏi khẽ cười nói: "Sư huynh có muốn lấy một cái đèn lồng đoán câu đố hay không?"
"Ách..." Trần Khuynh Địch có một chút do dự, dù sao thì lúc trước hắn cũng chưa tiếp xúc đối với loại đèn lồng đoán câu đố này, nếu như đi một mình thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ Phượng Tiên sư muội lại ở ngay bên cạnh, nếu như không đoán được thì chẳng phải là rất mất mặt...
Thấy Trần Khuynh Địch có một chút do dự, Doanh Phượng Tiên nháy nháy mắt, lập tức hiểu rõ, nói: "Kỳ thật ta cũng có hứng thú đối với đèn lồng đoán câu đố, sư huynh có thể đi với ta hay không?"
"Được, nếu đã vậy...thì liền cung kính không bằng tòng mệnh..."
"Ha ha." Lấy tu vi của hai người, bằng vào chừng đó người tự nhiên là không có cách nào ngăn cản được bước chân của hai người, chỉ thấy Trần Khuynh Địch cùng với Doanh Phượng Tiên một trước một sau, rất nhẹ nhàng liền đi xuyên qua đám người, đi tới hoạt động đèn lồng đoán câu đố ở phía trước, mà ở nơi đó, quy tắc của hoạt động đèn lồng đoán câu đố do quán rượu cử hành cũng được viết ở trên một tấm bảng đen.
"Ừm? Ở chung quanh gốc cây đa có khắc trận pháp, có tổng cộng 99 cái đèn lồng, phân biệt treo từ trên xuống dưới gốc đa thành chín

tầng, tu vi càng cao, liền có thể lấy được đèn lồng ở tầng càng cao, mà giải được đèn lồng có độ khó càng cao, ban thưởng nhận được sẽ càng tốt."
Trần Khuynh Địch thấp giọng đọc quy tắc của hoạt động đèn lồng đoán câu đố, sự hứng thú trong mắt càng nhiều hơn mấy phần.
"Thật là lợi hại a..." Lấy tu vi của hắn, tự nhiên là có thể nhìn ra được, trận pháp ở xung quanh gốc cây đa cũng không mạnh, muốn lấy được đèn lồng ở tầng cao nhất, đoán chừng chỉ cần mới bước vào Tiên Thiên là được, bất kể là bản thân hắn hay là Doanh Phượng Tiên cũng đều có thể làm được, bất quá trọng điểm là ở độ khó của câu đố ở bên trong, nếu như không đoán được...
"Sư huynh?"
"Ừm?"
"Có muốn chọn một cái đèn lồng để thử hay không?"
"Ách, vậy thì..." Trần Khuynh Địch nghĩ nghĩ, chỉ chỉ vào một cái đèn lồng ở tầng giữa: "Thử trước một chút a."
Thấy Trần Khuynh Địch nói ra có một chút chột dạ, Doanh Phượng Tiên cũng mỉm cười nói: "Được."
Lúc này cũng không chỉ có Trần Khuynh Địch cùng với Doanh Phượng Tiên, mọi người vây ở xung quanh gốc cây đa cũng nhao nhao xuất thủ, trong đó cũng không thiếu cường giả Tiên Thiên, mọi người cùng nhau bắt đầu tế ra cương khí của bản thân, bắt đầu lựa chọn đèn lồng mà bản thân vừa ý.
Gỡ xuống một cái đèn lồng màu đỏ, Trần Khuynh Địch lấy câu đố ở bên trong ra, là một tờ giấy màu vàng, ở trên đó viết bảy hàng chữ:
"Mặt trời mọc rất đẹp, vầng trăng dâng lên từ phía dưới, nhưng người lại không quan tâm, một muôi nước trắng đầy tâm sự, mưa xuân cười rả rích, nhưng người đã bỏ đi, không có cô gái nào tầm thường."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Đây là câu đố quỷ quái gì a!
Mặc dù nghe giống như là một bài thơ, nhưng mở đầu lại không giống với kết thúc, ý cảnh cũng không giống nhau, trọng yếu hơn chính là... Trần Khuynh Địch hoàn toàn nhìn không ra đây là muốn đố cái gì!
"Có gợi ý nào hay không?"
"Không có!"
Câu trả lời là tương đối vô tình, cái này cũng khó trách, dù sao thì quán rượu tổ chức dạng hoạt động này là vì để hấp dẫn nhân khí, nếu như có gợi ý khiến cho mọi người đoán được hết câu đố mà nói, ngược lại là sẽ thua thiệt.

Chương 135: Vớt cá chép

"Ừm..." Suy nghĩ nửa ngày, Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng đã từ bỏ một cách miễn cưỡng: "Phượng Tiên sư muội, muội có nhìn ra ý tứ ở trong bài thi từ này hay không?"
"Hả!"
Khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ngoài ý muốn là, Doanh Phượng Tiên bị hắn hỏi thăm lại đột nhiên chấn động toàn thân, sau đó vội vàng đỏ mặt lắc đầu nói: "Không, ta, ta cũng không đoán ra được..."
Trần Khuynh Địch: "..."
Cái bộ dáng này, cũng không giống như là không đoán ra được a. Ngược lại càng giống như là đoán được nhưng lại không muốn nói cho hắn vậy.
"Thực sự không đoán được sao, Phượng Tiên sư muội?"
"Thực!"
"Vậy sao?" Trần Khuynh Địch thất vọng thở dài, nếu như Phượng Tiên sư muội không muốn nói cho hắn mà nói, vậy thì hắn cũng không tiện cưỡng ép hỏi thăm, xem ra vẫn phải dựa vào chính mình để suy nghĩ.
Chỉ là cuối cùng là có ý gì đây, đèn lồng đoán câu đố mà nói, đơn giản chính là đoán sự vật, đoán cảnh tượng, đoán nhân vật, hoặc là đoán câu cùng với đoán thành ngữ. Vậy cái câu đố này là đố cái gì đây?
Trần Khuynh Địch liếc nhìn Doanh Phượng Tiên ở bên cạnh đang đỏ mặt, cúi đầu không nói, càng thêm có khát vọng đối với đáp án của câu đố ở trong tay.
"Ừm...trở về rồi từ từ suy nghĩ a."
Đột nhiên, có một tràng tiếng ồn ào từ đám đông cách đó không xa. Theo tiếng ồn ào khuếch tán, đám đông bắt đầu phình to, và có một chút hỗn loạn, Trần Khuynh Địch nhướng mày, muốn nắm lấy bàn tay của Doanh Phượng Tiên ở bên cạnh, để tránh bị đám đông phân tán, nhưng mà sau khi nhìn thấy động tác của Trần Khuynh Địch, Doanh Phượng Tiên lại giống như chim sợ cành cong bỗng nhiên rút tay về.
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói thật, cái động tác này rất khiến cho người ta cảm thấy thương tâm.
"Ơ! Không, không phải đâu sư huynh, ta không có ý đó..."
"À, không sao đâu, chuyện nhỏ mà thôi..."
Ngay trong nháy mắt Trần Khuynh Địch phất tay, biểu thị rằng hắn ta không quan tâm, đột nhiên ở trong đám đông bên cạnh, có một

cánh tay kéo quần áo của hắn, sau đó có một cỗ lực kéo truyền đến, kéo hắn về phía đám đông, chính là ở trong cái chớp nhoáng này, đám đông mãnh liệt ập tới, Trần Khuynh Địch cùng với Doanh Phượng Tiên...bị đám đông tách ra.
"Phượng Tiên sư muội?" Trần Khuynh Địch nghiêng nghiêng đầu, khá là mờ mịt nhìn bốn phía, người đâu? Một người lớn như vậy đâu mất rồi?
Có rất nhiều người ở khắp mọi nơi, biển người phun trào, hoàn toàn không nhìn thấy hình bóng của Doanh Phượng Tiên, mà Trần Khuynh Địch thì đứng một mình ở trong đám đông và có vẻ rất cô đơn.
"Ở đây!"
"Ồ!" Đột nhiên, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy cánh tay phải của mình bị giữ chặt bởi một đôi cánh tay nhỏ nhắn, xúc cảm truyền tới từ cánh tay mang theo mềm mại nhàn nhạt, giống như là chống tay lên ghế nằm ở thư phòng...
"Đại ca ca?"
"Hả?"
Một giọng nói quen thuộc gọi Trần Khuynh Địch đang du ngoạn ở trên trời trở về, Trần Khuynh Địch cúi đầu nhìn vào tay phải của mình, chỉ thấy Dương Xuân mặc váy xoè màu trắng, đội một cái mũ rơm không biết mua được từ nơi nào, đang ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt mũi tràn đầy nụ cười ngây thơ xán lạn.
"Nhìn đi đâu vậy, đại ca ca, lần này đến phiên ta rồi."
"Đến phiên muội? Có ý tứ gì..."
"Đừng nói đến những thứ này, đại ca ca, chúng ta hãy đi vớt cá chép đi a! Ta nghe nói ở nơi này có người đặc biệt đánh bắt rất nhiều cá chép từ Đông Hải, chỉ cần có thể vớt ra cá chép vàng óng từ bên trong, sẽ gặp may mắn a."
"Vớt cá chép... ?!" Trần Khuynh Địch dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn Dương Xuân nhỏ nhắn.
"Thế nhưng Phượng Tiên sư muội..."
"Phượng Tiên sư tỷ còn có chuyện khác cần phải làm!"
"Thế nhưng chúng ta bị đám đông..."
"Phượng Tiên sư muội còn có chuyện khác cần phải làm!"
Nhìn Dương Xuân lặp lại câu trả lời với một nụ cười rạng rỡ, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên rùng mình một cái.
"Ách, vậy được rồi..."
Trận bạo động không biết tên lúc này cũng đã biến mất, ở dưới sự hướng dẫn của Dương Xuân, Trần Khuynh Địch bước đi ra khỏi đám đông với nàng, và cuối cùng dừng lại ở trên một con đường trong Thành Thanh Đế, trên con đường này cũng có không ít người, bất quá lại có một đoạn đường dài bày ra công trình giống như ao cá, ở bên trong là vô số cá chép đang bơi lội.
Ở bên cạnh công trình, thì có rất nhiều người quan tâm đến cái gọi là

"Vớt cá chép".
"Nhìn qua có vẻ rất thú vị."
Không nói đến những cái khác, có thể thu hút được nhiều người như vậy, tuyệt đối không phải là loại trò chơi có tiếng mà không có miếng kia.
"Là nơi này! Chúng ta hãy vớt cá chép đi!"
"Ừm."
Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân đi tới phía trước ao cá, nhìn từ trên xuống, quả nhiên là thấy được không ít cá chép có màu sắc khác nhau ở trong nước, có màu đỏ, có màu đen, có màu trắng, có màu vàng, còn có lốm đốm, nhưng duy chỉ có cá chép vàng óng ở trong miệng của Dương Xuân là không có tìm được.
Vàng óng cùng với màu vàng cũng không đồng dạng, mặc dù ở bề ngoài nhìn qua rất giống, nhưng cá chép vàng óng sẽ hiện ra cảm giác sáng chói, ở dưới ánh mặt trời sẽ phản xạ ra hào quang chói loá, mà cá chép vàng thì lại tương đối bình thường, hoàn toàn không có cảm giác bí ẩn và đặc biệt của cá chép vàng óng.
"Được rồi!" Loại hoạt động này, rất giống với các nghi lễ ở kiếp trước, khiến cho Trần Khuynh Địch sinh ra một chút hoài niệm và sự háo thắng: "Sư huynh sẽ vớt cho muội mấy con cá chép vàng óng!"
Vừa nói, Trần Khuynh Địch vừa cầm vợt bắt ở bên cạnh lên, xắn tay áo lên và hành động, mà Dương Xuân thì vui vẻ đáp lời: "Ừm!"
Lực lượng nguyên thần khổng lồ tản ra, giống như mạng nhện bao phủ ao cá, Trần Khuynh Địch dựa vào nguyên thần mạnh mẽ bắt đầu dò xét tất cả cá chép ở bên trong áo cá, quả nhiên, hắn cảm thấy được sự tồn tại của cá chép vàng óng ở bên trong, giống như một tia chớp liên tục loé lên, cho dù là lấy thực lực của hắn cũng đều không có cách nào chuẩn xác bắt được chúng nó.
"Ách! Có vẻ hơi khó khăn a... !"
Trần Khuynh Địch ngưng thần tụ khí, lấy thủ pháp Bát Cực Quyền Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn bắt đầu cấp tốc quơ múa vợt bắt, đập, vớt, chụp, lướt, bốn loại thủ pháp liên tiếp với nhau, tạo thành một chu kỳ hoàn hảo, trong phút chốc ao cá ở trước mặt của Trần Khuynh Địch liền xuất hiện bọt nước không gián đoạn.
Nương theo một âm thanh trầm đục.
Mà cá chép vàng óng giống như là một cao thủ có thể so sánh với Trần Khuynh Địch, lạng lách ở trong bầy cá, thỉnh thoảng còn nhảy vọt, thỉnh thoảng xuyên thấu, thỉnh thoảng dùng cá chép ở bên cạnh làm tấm chắn, vậy mà quả thực là chống đỡ được ở dưới thế công như mưa của Trần Khuynh Địch! Hơn nữa còn không rơi vào thế hạ phong!
Mà Trần Khuynh Địch cùng với cá chép vàng óng, đấu pháp của một người một cá này cũng thu hút không ít lực chú ý của mọi người.
"Nhìn kìa! Có một anh chàng lợi hại đang vớt cá chép vàng óng!"

"Quao! Cái tốc độ tay kinh khủng này, tuyệt đối không phải là người bình thường có thể có được! Quá nhanh!"
"Ta thậm chí là chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, chẳng lẽ là hắn muốn bắt cho bạn gái... Không đúng, cô bé ở bên cạnh hắn vẫn còn quá nhỏ."

Chương 136: Đến phiên ta

"Đần, ngay cả điều này cũng không biết sao, đó rõ ràng là một người cha đáng yêu và đáng kính, đang vớt cá chép vàng óng cho con gái của mình, khiến cho con gái của mình hài lòng!"
"À ồ! Thì ra là thế!"
"Tình thương của cha như núi a..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Cái gì cơ, bạn gái cái gì chứ..." Dương Xuân che mặt, giả vờ phớt lờ câu nói "Tình thương của cha như núi!".
Mà Trần Khuynh Địch thì kém chút nữa đã phun ra một ngụm máu.
Người cha? Ta nhìn rất giống với một người cha đáng yêu và đáng kính sao? ! Gặp quỷ! Ta chỉ mới 18 tuổi a! Chẳng lẽ ta không nhìn giống như một "ca ca" hay sao?
Ở dưới cơn thịnh nộ, Trần Khuynh Địch nhất thời trở nên cuồng bạo, mặt đất dưới chân rạn nứt thành từng khúc, lúc này hắn đã thi triển ra Kim Ô Bão Nhật Trảo ở bên trong Bát Cực Quyền, vào thời điểm cá chép vàng óng vì tránh né vợt bắt mà nhảy lên, hắn bỗng nhiên xuất thủ trong nháy mắt, mạnh mẽ bắt được cá chép vàng óng ở trên không trung!
"Ha ha!" Sao hả, nhóc con? ! Lại dám giao thủ cùng với bản Đạo Tử Thuần Dương, Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, hối hận chưa?
"Đại ca ca thật là lợi hại!"
Lời tán dương của Dương Xuân ở bên cạnh lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch càng thêm đắc ý, hoàn toàn phớt lờ chuyện mình đường đường là Đạo Tử Thuần Dương, Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, lại đi so tài với một con cá chép.
"Hừ, khá đấy, bản Trấn Cương Sứ thừa nhận ngươi là một đối thủ không tệ a."
Trần Khuynh Địch nhìn con cá chép vàng óng giãy giụa ở trong tay, cười lạnh một tiếng, sau đó bỏ nó vào trong túi, đổ đầy nước vào sau đó giao cho Dương Xuân: "Thế nào?"
"Ừm! Cám ơn đại ca ca!"
"Ha ha ha."
Dương Xuân mừng rỡ giơ chiếc túi chứa cá chép vàng óng lên, như thể đang nghĩ điều gì đó, đôi mắt to nheo lại như trăng lưỡi liềm, trên khóe miệng càng là mang theo ý cười nồng đậm.
"Đúng, đúng rồi... Đại ca ca."
"Sao thế?"
"Cái đó...nếu như đại ca ca sau này đều làm như vậy, ta sẽ rất cao hứng!"
"A." Trần Khuynh Địch sững sờ, sau đó lập tức lộ ra một nụ cười cảm

động, công sức không phụ lòng người, đây chính là chứng cứ độ thiện cảm của mình ở trong lòng của Dương Xuân đã tăng lên trên diện rộng a!
"Không có vấn đề!"
"Thật vậy sao? !" Dương Xuân vui mừng nói: "Cho nên đại ca ca về sau cũng sẽ không biến thành nữ nhân đúng không?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch không hiểu ra sao, không biết làm sao, đột nhiên đường phố, trước kia vẫn chỉ hơi náo nhiệt bắt đầu trở nên chật chội, có không ít người cũng bắt đầu tràn vào trong đường phố, tựa hồ là biết được ở nơi này có hoạt động "Vớt cá chép", đám đông liền ồ tới, tạo nên sự hỗn loạn.
"Đây là...hừm.., đã đến giờ rồi sao..."
"Hả?" Lời lẩm bẩm của Dương Xuân khiến cho Trần Khuynh Địch càng thêm nghi hoặc, nhưng ngay vào một giây sau, một cỗ lực kéo bỗng nhiên truyền đến ở phía sau lưng của hắn, nắm chắc vạt áo của hắn, lôi hắn vào bên trong đám đông.
Hắn lại bị đám đông tách ra.
"Nơi đây lại là chỗ nào a..... ?"
Đám đông tản ra, Trần Khuynh Địch cảm thấy mình giống như lại bị đẩy tới một con đường khác.
Mặc dù lấy tu vi của hắn, kỳ thật hoàn toàn không cần thiết bị đám đông dẫn dắt như vậy, nhưng thứ nhất là hắn hiện tại đang thuộc về trạng thái cải trang vi hành, tốt nhất là đừng nên hiển lộ tu vi quá độ, thứ hai là nếu muốn cưỡng ép thoát khỏi đám người mà nói, chỉ sợ ngược lại sẽ gây ra hỗn loạn lớn hơn, cho nên cuối cùng hắn vẫn lựa chọn đi theo dòng chảy.
Kết quả chính là đi đến nơi này.
"Ở đây dường như là địa phương mà lúc mình mới tới...."
Ánh lửa ngút trời, ở trung ương con đường này, có không ít người đang vây quanh một ngọn đuốc vừa múa vừa hát, chung quanh còn có người cầm nhiều loại nhạc khí đang diễn tấu, có nhạc khí thấy qua rất giống với kiếp trước của Trần Khuynh Địch, như là cây sáo, thất huyền cầm, đàn nhị hồ, nhưng cũng có nhạc khí mà hắn hoàn toàn chưa thấy qua.
Trông giống như là một bữa tiệc lửa trại.
"Đây là...."
"Sư huynh?"
"Ặc!" Quay đầu lại, Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ khiếp sợ, mà ở phía sau hắn, một cô gái trẻ mặc áo choàng đỏ như lửa đang đặt tay lên lưng, thân thể nghiêng về phía trước, nở một nụ cười tươi rói nhìn hắn.
Là Trần Tiêm Tiêm!
Quả nhiên! Đến cuối cùng, kẻ đứng sau màn một mực tính toán tất

cả vẫn đã tự mình đứng ra a! ! !
"Trần sư muội...có chuyện gì không?"
"Lúc này là đến phiên ta a sư huynh, ta cũng không thể kém hơn Phượng Tiên sư tỷ cùng với Dương Xuân."
"Hả?" Trần Khuynh Địch nghiêng đầu một chút, đây là ý gì? Không thể kém hơn Phượng Tiên sư tỷ cùng với Dương Xuân? Đây là có ý tứ gì.... A! Chẳng lẽ nói là nàng giống như Dương Xuân trước đó, dùng sắc đẹp quyến rũ bản thân để cho mình phá công? Nói như vậy là sau khi kế hoạch lợi dụng Dương Xuân trước đó thất bại, nàng rốt cục là muốn tự mình lên trận? !
Ngươi thế nhưng là một cô gái a!
Không biết vì sao, sau khi suy luận ra cái kết quả này, phản ứng đầu tiên của Trần Khuynh Địch không phải là khiếp sợ, mà là phẫn nộ: làm gì có cô gái nào vì muốn đối phó với địch nhân, lại tình nguyện bán đứng nhan sắc của mình a!
"Trần sư muội....muội thật sự cảm thấy như vậy là tốt sao?" Trần Khuynh Địch nhìn Trần Tiêm Tiêm, ánh mắt vô cùng chăm chú nghiêm túc, hi vọng nàng có thể ở dưới ánh mắt soi mói mà thành khẩn của hắn tỉnh ngộ lại, từ bỏ loại ý nghĩ tà ác thà rằng bán đứng nhan sắc của bản thân cũng phải tiêu diệt kẻ địch, khiến cho hắn phá công.
"Ôi....." Trần Tiêm Tiêm có một chút không thích ứng uốn éo cái eo. Ca ca làm sao cứ nhìn chằm chằm mình vậy....ngại quá!
"Ta cảm thấy không có vấn đề gì!"
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
"Con nhóc này đã không thể cứu nổi rồi! Đã là không tiếc bán đứng nhan sắc cũng phải giết chết kẻ địch, là cừu hận không chết không thôi rồi!" Trần Khuynh Địch khóc không ra nước mắt mà nghĩ đến, cả người đều còng xuống một vòng.
Mà Trần Tiêm Tiêm thì mang theo dáng vẻ tươi cười dắt tay của hắn: "Sư huynh, có muốn khiêu vũ một khúc với ta hay không?"
"Hả?" Trần Khuynh Địch ngây người nhìn nàng, trong lúc nhất thời không hiểu được lời nói của Trần Tiêm Tiêm.
"Cùng nhau khiêu vũ một khúc a, con đường này chính là trung tâm của lễ diễu hành a, có rất nhiều người cũng sẽ khiêu vũ ở trên con đường này, không biết khiêu vũ thì cũng có thể cung cấp nhạc khí, nhạc đệm, nghe nói là cặp đôi nào có điệu nhảy đẹp nhất, sẽ thu hoạch được quà tặng cùng với phần thưởng bí ẩn từ nhà tổ chức a."
"Thế nào? Đi chứ?"
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, đậu xanh rau má, Trần Tiêm Tiêm thế mà không tiếc làm nũng nịu đến loại trình độ này sao!
"Được, được rồi...."
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch đọc thầm kinh văn Long

Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân ở trong lòng, lấy phật pháp trấn áp và gột rửa sự dơ bẩn ở trong nội tâm, khiến cho bản thân không bị cám dỗ!
"À, nhân tiện, sư huynh có biết khiêu vũ hay không?"
"Sặc!" Hai chân của Trần Khuynh Địch lảo đảo một cái, kém chút nữa thì ngã thẳng xuống mặt đất...đúng thế, hắn căn bản là không biết khiêu vũ a.

Chương 137: Ta cũng muốn đi

Nhìn thấy dáng vẻ của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm liền hiểu, sau đó mỉm cười, trên mặt lộ ra biểu lộ thành công của một con quỷ nhỏ: "Nếu sư huynh không biết mà nói, ta có thể dạy cho huynh a."
"Hơ...."
"Đương nhiên, không phải là miễn phí."
Tới rồi! ! ! Lợi dụng ơn huệ nhỏ để khiến cho mình chủ quan, sau đó bố trí bẫy rập ngôn ngữ để hại bản thân!
"Trần sư muội muốn cái gì?"
"Giới hạn trong hôm nay, sư huynh, huynh có thể gọi ta là em hay không?"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Em? Đây là cái yêu cầu quỷ quái gì.... A, nói đến Trần Tiêm Tiêm tựa như là em họ của mình.
"Em?" Trần Khuynh Địch mở miệng dò xét.
"Ừm! Anh ơi!"
"Ối!" Trần Khuynh Địch bởi vì dao động kịch liệt mà lùi lại một bước, bộ mặt bình tĩnh như nước bởi vì mặc niệm kinh phật trước kia vậy mà sụp đổ trong nháy mắt, hiện ra một loại vặn vẹo quỷ dị.
Nhịp tim mong manh này.... Không đúng, không đúng, không đúng! Cái này nhất định là kế hoạch của Trần Tiêm Tiêm! Đáng chết! Vậy mà muốn dùng loại xưng hô tràn ngập ý vị cấm kỵ này để dao động tâm trí của mình! Âm hiểm! Thật sự là quá âm hiểm! Trần Khuynh Địch ta hôm nay cho dù chết ở chỗ này, cũng tuyệt đối không thể bị loại xưng hô này áp đảo!
"Anh này, chúng ta hãy khiêu vũ thôi?"
"Được."
Bị áp đảo! Trần Khuynh Địch không có một chút lực phản kháng nào liền bị kéo về phía ngọn đuốc!
Tiết tấu nhanh nhẹn hoà với âm điệu, Trần Tiêm Tiêm nắm tay của Trần Khuynh Địch, ở dưới ánh lửa bắt đầu nhảy múa, dáng múa duyên dáng, giống như một ngọn lửa tràn đầy sức sống, mà mọi người ở xung quanh cũng nhao nhao gia nhập vào.
Trong lúc nhất thời, ngay cả Trần Khuynh Địch không biết khiêu vũ cũng đều hoà mình vào không khí chung quanh, vặn vẹo cơ thể một cách lúng túng theo các bước nhảy của Trần Tiêm Tiêm, bất quá ở xung quanh có nhiều người như vậy, so với hắn còn lúng túng hơn có ở khắp nơi, ví dụ như những binh sĩ lớn tuổi trong quân đội, thay vì nói là khiêu vũ, không bằng nói là dùng hai tay đập lên ngực, giống như là khỉ đột.
Thế nhưng loại không khí của ngày lễ này, lại tràn ngập ở khắp mọi

nơi trên đường phố.
Mà ở dưới ánh lửa, chiếc áo choàng màu đỏ ở trên người của Trần Tiêm Tiêm bay phấp phới theo các bước nhảy, đồ trang sức màu đỏ phân biệt thắt ở cổ tay, cổ chân, phần eo, hai bờ vai cũng lắc lư theo chuyển động của nàng, giống như một ngọn lửa đang nhún nhảy, cực kỳ chói lọi.
Dạng Trần Tiêm Tiêm này, quả thực là đã lật đổ tất cả các ấn tượng ở trong lòng của Trần Khuynh Địch.
"...."
"Anh ơi?"
"A!" Thần sắc của Trần Khuynh Địch đọng lại, vô ý thức muốn lắc đầu, nhưng sau khi nhìn thấy cô gái giống như ngọn lửa đi tới, vậy mà lại không nói ra được một lời nào.
"Anh, em sẽ nhớ kỹ một ngày này."
"Ừm?"
"Nhưng sau đó, chúng ta sẽ trở lại như cũ, đây chính là một lần duy nhất sau khi em hoàn thành mục tiêu."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch sững sờ, cuối cùng thì nàng cũng đã lấy lại tinh thần, đúng rồi! Mình và Trần Tiêm Tiêm cũng không phải là có quan hệ có thể khiêu vũ với nhau a! Đối phương cùng với mình thế nhưng là có quan hệ không chết không thôi a!
Nói như vậy, thì ra là thế! Đây là đang coi như một lời từ biệt đối với thân phận anh em họ! Nàng sẽ chính thức coi mình là đại địch của bản thân, cho nên mới gọi mình là anh ở trong ngày hôm này hay sao? ! Đây cũng là quá đau buồn! Thì ra là thế, trách không được nàng cho đến bây giờ cũng đều không có làm ra sự tình có hại gì đối với mình.....
"Anh ơi?"
"A!" Trần Khuynh Địch hít vào sâu một hơi nói: "Anh hiểu rồi, anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng."
Trần Tiêm Tiêm sững sờ, sau đó nụ cười ở trên mặt lại càng thêm xán lạn: "Yên tâm đi anh, em nhất định sẽ vượt qua anh!"
Sau khi vượt qua ta sẽ tiêu diệt ta sao! Quá tuyệt tình!
"Đúng rồi anh, hôm này em có xinh đẹp không?"
"..."
Trần Khuynh Địch nghiêng đầu, phát ra thanh âm nhỏ như muỗi kêu: "Rất đẹp....."
"Hả? Anh nói gì thế?"
"Không, anh không có nói gì."
"Hì hì."

Lạc Tương Tư gần đây rất buồn rầu. Nhân sinh rất ngắn, đường đi cũng rất dài, nàng hiện tại cảm thấy rất khó chịu. "Vì sao rõ ràng là lễ diễu hành, tất cả mọi người đều đi ra ngoài chơi, ta lại phải ở chỗ

này một mình a?"
Ở trong Phủ Thành Chủ trống rỗng, ngay cả một người cũng đều không có! Nàng đi hỏi mới biết được, ngay cả mười hai vị nữ bộc mới tới đều đã cùng nhau đi ra ngoài du ngoạn, mà Trần Khuynh Địch không nên đi ra nhất, thế mà cũng không thấy, theo lý thuyết hắn không phải là loại người có cảm giác hứng thú đối với lễ diễu hành mới đúng a.
"Ta cũng muốn đi a..."
Nàng cũng rất muốn đi lễ diễu hành a! Nghe nói có thể vớt cá chép, mò được cá chép vàng óng liền đại biểu cho may mắn trong đường tình duyên. Hơn nữa ngoài ra còn có hoạt động đèn lồng đoán câu đố, nghe nói ở bên trong có một câu đố tỏ tình rất hiếm, đôi tình lữ nào đoán được nhất định sẽ sống hạnh phúc cả đời. Hơn nữa còn có đại vũ hội, chỉ cần là con trai và con gái, có thể khiêu vũ một khúc ở dưới ánh lửa mà nói, trong tương lai sẽ có khả năng trở thành người yêu.
Rõ ràng là có nhiều hoạt động có ý tứ như vậy! Thế mà nàng lại không được tham gia!
Vốn dĩ là nàng cũng có thể đi, nhưng nghĩ tới chức trách bảo vệ Phủ Thành Chủ của bản thân, càng là buổi lễ long trọng, càng sẽ có địch nhân chui vào Thành Thanh Đế để gây chuyện, cân nhắc đến tương lai cùng với sự ổn định của Thành Thanh Đế, Lạc Tương Tư cuối cùng vẫn bỏ qua ham muốn tham gia lễ diễu hành, yên lặng ở trong Phủ Thành Chủ.
Kết quả thế mà lại không có một ai có giác ngộ như nàng! Ngay cả thủ hạ và binh lính của nàng cũng đều đi hết!
"Thực sự là làm cho ta quá thất vọng!" Lạc Tương Tư thở dài, đi bộ ở trong Phủ Thành Chủ vắng vẻ, đột nhiên cảm thấy có một chút trống rỗng.
"Ôi, ta kiệt sức rồi." Trần Khuynh Địch lắc lư và chậm rãi đi vào trong Phủ Thành Chủ, sau khi nhảy múa cùng với Trần Tiêm Tiêm ở bên ánh lửa xong, Trần Khuynh Địch cảm thấy hoang mang rồi vội vàng chia tay với Trần Tiêm Tiêm, cơ hồ là giống như chạy trốn trở về Phủ Thành Chủ, dù sao thì nếu ở lại tiếp nữa, hắn chỉ sợ là sẽ không thể khống chế bản thân.
"Nam Mô A di đà phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc..." Ánh vàng lượn lờ toàn thân, Trần Khuynh Địch thôi động Phật Công của bản thân, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh rơi xuống từ trên đầu, trực tiếp dập tắt ngọn lửa dục vọng không phải là rất lớn ở trong lòng, không thể không thừa nhận công pháp Phật Môn ở trên cái phương diện áp chế dục vọng này có được kỳ hiệu mà những công pháp khác xa xa không thể so sánh.
"Trần, Trấn Cương Sứ đại nhân?"
"Ừm?" Trần Khuynh Địch đang mặc niệm phật kinh, sắc mặt lập tức

cứng đờ, gặp quỷ, lúc này ở trong Phủ Thành Chủ lại còn có người? ! Không có đạo lý a! Nhìn kỹ, tâm tình khẩn trương của Trần Khuynh Địch lập tức nới lỏng: "Ách, là Lạc sư muội sao."

Chương 138: Cưỡng từ đoạt lý

Đây không phải là trợ thủ đắc lực của hắn hay sao, bị nàng nhìn thấy cũng không quan trọng, tin tưởng là chuyện này cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến hình tượng.
"Đúng vậy, Trấn Cương Sứ đại nhân." Lạc Tương Tư dùng thần sắc cổ quái nhìn Trần Khuynh Địch mặc thường phục ở dưới bóng đêm, trong lòng thầm nhủ, không phải hắn đã đi ra ngoài hay sao, làm sao hiện tại lại trở về?
Nói đến, hiện tại mặc dù giờ giới nghiêm của toàn bộ Thanh Đế đã bị hủy bỏ, đèn đuốc sáng trưng, nhưng cũng chỉ là ở trên đường phố mà thôi, đặt ở trong Phủ Thành Chủ thế nhưng lại tương đối lạnh tanh, không có một ai, lại là đêm hôm khuya khoắt, tối như bưng, nửa đêm, cô nam quả nữ, ở chung một chỗ, nếu như tên biến thái này...
Lạc Tương Tư lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, phải biết rằng Trần Khuynh Địch cũng không phải là không có tiền án! Trước đó chính là tên gia hỏa này, vào ban ngay ban mặt ở truồng chạy long nhong trong Phủ Thành Chủ không nói, thậm chí còn ngang nhiên bắt nàng vào trong phòng ngủ, nếu như không phải nàng phản ứng nhanh, nói không chừng hắn đã được như ý!
Nói như vậy, chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là do hắn đã tính toán kỹ? ! Nghĩ tới đây, Lạc Tương Tư lập tức cảm thấy cả người cũng bắt đầu nổi da gà, ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch cũng tràn đầy sự cảnh giác.
"Trấn Cương Sứ đại nhân, lúc này ngài trở về để làm gì vậy? Ở bên ngoài không phải đang cử hành lễ hội hay sao?"
"Ha ha, ta không có hứng thú với lễ hội." Trần Khuynh Địch nghĩ một đằng nói một nẻo cười ha ha nói, mặc dù có hứng thú, nhưng hắn lại không dám quan tâm quá nhiều a, nếu như không khống chế tốt, sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ.
"Hơn nữa không phải Lạc sư muội cũng ở trong Phủ Thành Chủ hay sao?"
"Hả!" Thần sắc của Lạc Tương Tư đọng lại, tên gia hỏa này có ý tứ gì? Chẳng lẽ là muốn nhắc nhở mình bây giờ đã là lên trời không lối xuống đất không cửa, đã là một con chim vàng anh nằm ở trong bàn tay của hắn? !
Nói đến, mặc dù trùng sinh đến kiếp này, cá tính nhân phẩm của người này đều được đề cao rất lớn, nhưng như tục ngữ đã nói, lấy thừa bù thiếu, một phương diện khác của tên gia hoả này hẳn là sẽ giảm xuống không ít.. Cho nên hắn mới có thể trở thành một tên sắc lang siêu cấp, biến thái cuồng hậu cung!
Chẳng lẽ nói đây là muốn khiến cho mình cũng trở thành một thành

viên của hậu cung sao!
"Trấn Cương Sứ đại nhân, ta còn có việc, phải rời đi trước..."
"Hở? Cứ rời đi như vậy?" Trần Khuynh Địch có một chút thất vọng nói ra, thật vất vả mới gặp được trợ thủ đắc lực của bản thân, còn dự định trò chuyện nhiều hơn.
"Ách!" Lạc Tương Tư nhìn chòng chọc vào Trần Khuynh Địch, đối phương thế mà giữ mình lại? Sẽ không phải là thật sự muốn động thủ đó chứ! Nếu thật sự muốn động thủ, vậy thì mình nhất định sẽ sống chết không theo, tuyệt đối sẽ không tùy tiện khuất phục như vậy! Nhất định phải liều mạng giãy dụa! Đấu tranh cho tới chết mới thôi!
"Được rồi, nếu muội có công chuyện thì hãy đi giải quyết đi, vừa vặn ta cũng dự định đi bế quan, đi thôi, đi thôi."
"Vâng, Trấn Cương Sứ đại nhân" Lạc Tương Tư quay lưng lại, vô cùng khẩn trương đi ra bên ngoài Phủ Thành Chủ, chỉ sợ sơ ý một chút, "Siêu cấp sắc lang" ở sau lưng liền sẽ hóa thân thành biến thái cuồng hậu cung, trực tiếp xông lên đẩy ngã nàng xuống đất.
"Trấn Cương Sứ đại nhân! Đã tra được!"
Trong nháy mắt còn kém một bước nữa là đi ra khỏi Phủ Thành Chủ, Lạc Tương Tư vừa quay đầu lại nhìn Trần Khuynh Địch có đi theo bản thân hay không liền đụng phải một bóng người cao lớn ở trước mặt, mà người tới cũng giật nảy cả mình, trong nháy mắt bạo phát ra cương khí toàn thân, nàng ở dưới sự bất ngờ không đề phòng cũng bạo phát ra cương khí của bản thân.
Bất quá đồng dạng là cương khí, người tới hiển nhiên có tu vi cao hơn không ít so với Lạc Tương Tư, cho nên bị đánh bay tự nhiên là Lạc Tương Tư.
"Cẩn thận!" Trần Khuynh Địch thấy Lạc Tương Tư bị đánh bay tới, vô thức nói ra, nhưng ở trong cái nháy mắt Lạc Tương Tư bay tới, vô số ý nghĩ hiện lên ở trong đầu, vàp giờ khắc này phảng phất như là ngay cả thời gian cũng dừng lại, Trần Khuynh Địch nhìn về phía thân hình của Lạc Tương Tư đang dần dần bay đến, hết sức chăm chú mà suy nghĩ.
Đỡ, hay là không đỡ.
Đây là một cái vấn đề vô cùng nghiêm túc.
Nếu như đỡ lấy, lấy tính khí nóng nảy của Lạc sư muội, cộng với kinh lịch trước đó, tám chín phần mười là sẽ rất xấu hổ, hơn nữa coi như mình không đỡ lấy, lấy võ công của Lạc Tương Tư, rơi xuống đất có lẽ là cũng không có vấn đề gì, nói như vậy bản thân không đỡ cũng đúng là không sao? Nhưng vạn nhất không đỡ mà Lạc Tương Tư té ngã thì sao?
Nhưng nếu như đỡ lấy, làm sao lại có cảm giác giống với cảnh tượng lúc trước... Mắt thấy Lạc Tương Tư càng ngày càng tiếp cận, nội tâm của Trần Khuynh Địch rơi vào bên trong sự xoắn xuýt to lớn, nhưng

đến cuối cùng, hắn vẫn đưa tay ra theo bản năng, không thể trách hắn, bởi vì địa phương mà Lạc Tương Tư rơi xuống, cơ hồ là trùng hợp hoàn mỹ cùng với địa phương hắn đứng, mà trong lúc hắn xoắn xuýt, cũng không hề động đậy.
Cứ như vậy, Lạc Tương Tư trực tiếp nhào vào trong ngực của Trần Khuynh Địch, mặt hướng vào trong.
Trần Khuynh Địch trợn to hai mắt, nhìn Lạc Tương Tư gần trong gang tấc, mà đối phương cơ hồ cũng làm ra động tác giống nhau như đúc như hắn.

"Là ta!"
"Tuyệt đối là ta!"
Ở bên ngoài Phủ Thành Chủ, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân vừa giằng co lẫn nhau, vừa đi vào bên trong Phủ Thành Chủ, trên mặt của hai người đều mang theo sự không phục và khiêu khích nồng đậm.
"Ta đã đi vớt cá chép với đại ca ca, thế nhưng đã vớt được cá chép vàng óng trong truyền thuyết, điều này nói rõ là ta và đại ca ca đã được ông trời chú định, đại ca ca cũng là bởi vì ta, mới tiếp tục muốn làm nam nhân!"
"Nói năng bậy bạ! Rõ ràng là ta và Trần sư huynh khiêu vũ cùng nhau, ta dựa vào mị lực đánh động sư huynh, mới có thể khiến cho sư huynh trở về chính đạo! Hơn nữa ngươi cũng đừng quên, Trần sư huynh sau khi khiêu vũ một khúc với ta ở bên cạnh ánh lửa, ta và Trần sư huynh cũng là được ông trời chú định.
"Cưỡng từ đoạt lý!"
"Không có một chút đạo lý nào!"
"Hừ"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân nhìn chòng chọc vào đối phương, thỉnh thoảng còn vung tay, từng đạo từng đạo kình phong lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra.
Khác biệt cùng với Thành Thanh Đế trước khi đại chiến, trải qua sự tẩy lễ của đại tế, còn có sự tôi luyện của chiến tranh, vô luận là thực lực của Trần Tiêm Tiêm hay là của Dương Xuân đều tăng lên không ít, đã không phải là cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong đơn giản như vậy, cường độ nội lực của hai người đã hoàn toàn đạt đến trình độ tấn cấp.
Chỉ bất quá là bởi vì nội tình của hai người đều hết sức thâm hậu, vô luận là Trượng Lục Kim Thân hay là Long Tượng Bàn Nhược Công đều là tuyệt học khoáng thế của Đại Lôi Âm Tự năm đó, lấy hai môn công pháp này làm cơ sở, muốn tấn cấp mà nói thì yêu cầu về nội lực còn muốn viễn siêu võ giả Hậu Thiên tầm thường, đây cũng là nguyên nhân mà hai người cho đến nay vẫn như cũ dừng lại ở Hậu Thiên.

Bất quá đến đây cũng đã chấm dứt.

Chương 139: Cô gái dạn dĩ

"Hừ hừ hừ, Dương sư muội, ngươi vẫn còn kém xa ta!"
Trần Tiêm Tiêm cười lạnh một tiếng, khí tức chỉ vẻn vẹn là Hậu Thiên đỉnh phong trước kia đột nhiên bắt đầu tăng lên, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trực tiếp phá vỡ trói buộc Hậu Thiên, nội lực bàng bạc thấu thể mà ra, cuối cùng hóa thành từng đạo từng đạo Tiên Thiên cương khí mà mắt trần có thể nhìn thấy, hình thành từng tầng từng tầng gợn sóng khuếch tán ra.
Cảnh giới Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí!
Sau khi kết thúc đại chiến, Trần Tiêm Tiêm cũng cảm giác được thời cơ tấn cấp, dựa vào Thông Thiên Phù Đồ trong cơ thể, sau đó bế quan ba ngày Trần Tiêm Tiêm liền đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, đây là một lần tiến bộ lớn xưa nay chưa từng có, chỉ bất quá vì giấu dốt, nàng mới không hiển lộ ra tu vi.
Nhưng hôm nay lại không đồng dạng! Vì ngăn chặn "Dương sư muội" của chính mình, hôm nay coi như là bại lộ át chủ bài cũng sẽ không tiếc!
"Dương sư muội, ngươi tốt nhất là nên ngoan ngoãn tránh ra a!"
"Hừ! Ai sợ ai a!"
Vừa dứt lời, nụ cười ở trên mặt Trần Tiêm Tiêm liền cứng lại, bởi vì ở bên trong thân hình nhỏ nhắn xinh xắn của Dương Xuân, thình lình cũng bạo phát ra một cỗ Tiên Thiên cương khí không kém hơn bản thân nàng mảy may, ở bên trong cương khí còn mơ hồ có mấy phần yêu khí như ẩn như hiện, một mực chặn lại cương khí của bản thân nàng.
Ở dưới thế công ngang nhau thậm chí còn có xu thế phản công!
"Ngươi thế mà cũng đã đột phá? !"
"Đó là đương nhiên!" Dương Xuân kiêu ngạo mà nói ra, bất quá kỳ thật ở trong lòng của nàng cũng rất là chấn kinh, nàng mặc dù có thể đột phá, cũng là vào sau khi đại chiến kết thúc có chỗ cảm ngộ, ở dưới sự trợ giúp của tiểu Yêu mới có thể tiến thêm một bước, đột phá đến Tiên Thiên, nhưng Trần Tiêm Tiêm không giống như nàng, không có sự hỗ trợ của tiểu Yêu, thế mà cũng có thể đột phá? !
Ở một bên khác, trong lòng của Trần Tiêm Tiêm cũng rất chấn kinh, nàng là do có món chí bảo Thông Thiên Phù Đồ này, ở bên trên con đường tu luyện vốn là không có chướng ngại vật gì, lần này đột phá chính là nhờ sự trợ giúp của Thông Thiên Phù Đồ, có phật lực của Thông Thiên Phù Đồ, tu luyện Trượng Lục Kim Thân có thể nói là làm ít công to, đột phá chính là sự tình đương nhiên, nhưng Dương Xuân không giống như nàng, thế mà cũng có thể đột phá.. ?!
"Ngươi quả nhiên không đơn giản!"

Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm giằng co lẫn nhau, trăm miệng một lời mà nói ra, có một loại cảm giác mừng rỡ khi gặp được kỳ phùng địch thủ, cũng có một loại cảm giác "Làm sao đối phương cũng lợi hại như vậy", trọng yếu hơn chính là, lần này hai người lại trở về cùng một điểm xuất phát, muốn phân ra thắng bại cũng không biết làm như thế nào.
Đột nhiên, thần sắc của hai người đồng thời trì trệ, sau đó đồng thời thu tay lại, quay đầu nhìn về phía phương hướng Phủ Thành Chủ, bởi vì ở trong Phủ Thành Chủ, các nàng thế mà cảm thấy hai cỗ cương khí tương đối cường hãn chấn động, trong đó có một cỗ cương khí viễn siêu hai người, mà một cỗ cương khí khác thì không kém bao nhiêu cùng với hai người.
"Đã xảy ra chuyện gì, ở trong Phủ Thành Chủ lại có người dám động thủ? !"
"Chẳng lẽ là ăn trộm?"
"Thừa lúc chúng ta cùng với đại ca ca không có ở đây, thực sự là to gan lớn mật!"
"Chúng ta đi thôi!"
Mặc dù là có sự đối lập, nhưng Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân cuối cùng cũng không phải là cừu địch thật sự, cho nên đến thời điểm gặp gỡ nguy hiểm, hai người vẫn sẽ đứng ở trên cùng một chiến tuyến.
Bạo phát cương khí, hai người một trước một sau, đồng thời vọt vào Phủ Thành Chủ.
Vù!
Tầm mắt của hai người hoàn mỹ bắt được một màn kinh người ở bên trong Phủ Thành Chủ, chỉ thấy Lạc Tương Tư đang nằm đổ vào trong ngực của một đạo thân ảnh cao lớn, khuôn mặt càng là trùng hợp hoàn mỹ cùng với đối phương, che khuất mặt mũi của đối phương, bất quá hai người mặc dù không thấy rõ mặt mũi của đối phương, lại không ảnh hưởng đến sự khiếp sợ và kính ngưỡng các nàng đối với Lạc Tương Tư. Lại dám thừa dịp vào thời điểm ở trong Phủ Thành Chủ không có người, vụng trộm gặp gỡ tình nhân của mình ở trong loại địa phương này, đây là một cô gái rất dạn dĩ a!
"Xoạt!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân vội vàng dừng bước, thuận thế trốn vào trong bụi cỏ bên cạnh, cũng may là mấy người ở trong sân đều đã bị sự tình khác hấp dẫn lực chú ý, cho nên cũng không chú ý tới các nàng, mà hai vị tiểu cô nương thì vừa toàn lực thu liễm khí tức, vừa mở to hai cặp mắt to ngập nước, tràn ngập hứng thú mà quan sát Lạc Tương Tư cùng với vị "Tình nhân" kia.
Vị "Tình nhân" kia sẽ là ai chứ ~?
Không ngờ được Tương Tư tỷ bình thường không khoa trương, cư nhiên là đã có người ngưỡng mộ ở trong lòng! Không biết là làm sao

nàng lại có thể quyến rũ được đối phương, về sau nhất định phải hỏi một chút a, nếu như có thể lấy được một chút kinh nghiệm thì quá tốt.
Dù sao thì bây giờ muốn bằng vào thực lực để đè ép Trần Tiêm Tiêm (Dương Xuân) là không thể nào, cho nên chỉ có thể dựa vào mị lực của nữ nhân để quyết định thắng bại, ở trên cái phương diện này, Tương Tư tỷ đã tìm được tình nhân, thậm chí còn dám này nọ với tình nhân, không thể nghi ngờ là có thể cung cấp trợ giúp rất lớn.
Trọng yếu hơn chính là...
"Nếu đã có tình nhân mà nói, vậy Tương Tư tỷ cũng không phải là địch nhân rồi!
Chuyện này thật là quá tốt! Một cái Trần Tiêm Tiêm (Dương Xuân) cũng đã đủ rắc rối rồi, nếu như lại nhiều thêm một cái Tương Tư tỷ mà nói, thật không biết là nên làm gì bây giờ, bất quá nếu như Tương Tư tỷ đã sớm có người tình trong lòng mà nói..vậy thì phải ủng hộ a! Không sai! Nhất định phải ủng hộ Tương Tư tỷ a!
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân vùi ở trong bụi cỏ, chỉ lộ ra hai đôi mắt to, tròng mắt liên tục lưu chuyển, trong lòng lập tức có chủ ý dốc hết toàn lực xúc tiến tình cảm giữa Tương Tư tỷ cùng với tình nhân của nàng, từ đó tiêu diệt đi một đối thủ ẩn tàng, đồng thời nâng cao độ thiện cảm của Tương Tư tỷ. Cứ như vậy, đến lúc đó vào thời điểm bản thân đi vào gian phòng của ca ca theo cửa sau, liền có thể nhờ Tương Tư tỷ yểm trợ!
"Đúng là như vậy!"
"Không sai!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đồng thời vỗ tay, trên mặt lộ ra biểu lộ bình tĩnh. Cái kế hoạch này là hoàn mỹ cỡ nào a!
Bầu không khí hiện tại rất xấu hổ. Trần Khuynh Địch trừng lớn hai mắt, tay phải vô thức ôm giai nhân ở trong ngực, mà giai nhân...
"Xẹt, xẹt, xẹt...! !! !"
Cương khí bộc phát! Trong cái chớp nhoáng này, Lạc Tương Tư bạo phát ra toàn lực không giữ lại một chút nào, nội lực hùng hậu xông phá trói buộc thân thể, trực tiếp chuyển hóa thành Tiên Thiên cương khí, không ngừng đánh vào thân thể của Trần Khuynh Địch, bởi vì đặc tính của khí huyết, trong lúc nhất thời có dị tượng Hô Phong Hoán Vũ xuất hiện, bao phủ hai người.
Tâm tình của Lạc Tương Tư bây giờ đã hỏng mất.

Chương 140: Lệch một ly, sai ngàn dặm.

Nàng chính là ngàn tính vạn tính, cũng không ngờ được là sẽ phát sinh loại chuyện này, đến mức là ngay cả cảnh giới Tiên Thiên mà nàng một mực che giấu cũng đã bị bại lộ ra, đây chính là do sau khi nàng lấy được truyền thừa, lại trải qua đại tế Thành Thanh Đế, tăng thêm sự kiện thao túng trận pháp trong cuộc chiến kia, mới có thể góp gió thành bão, hoàn thành đột phá.
Kết quả là hiện đã bị bại lộ toàn bộ!
Bất quá vào lúc này tâm tư của Lạc Tương Tư cũng không hề đặt lên trên việc bị bại lộ.
"Thả ta ra!"
"Không thả!"
Trần Khuynh Địch nào dám thả bà cô ở trong ngực này ra, gặp quỷ, nhìn cái biểu lộ hung thần ác sát này, Trần Khuynh Địch tuyệt đối sẽ không hoài nghi, chỉ cần hắn thả ra, nàng sẽ hét lên một tiếng, ngày mai ở bên trong Thành Thanh Đế sẽ truyền ra sự tình Trấn Cương Sứ đại nhân bỉ ổi muốn sàm sỡ nữ thư ký, nhưng không thành công...
Nếu thật sự phát sinh loại chuyện này, thanh danh của hắn ở Thành Thanh Đế coi như là xong đời!
"Không buông ta ra thì ta sẽ không khách khí!"
Ầm ầm!
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Hô Phong Hoán Vũ!
Trần Khuynh Địch cũng không phản kháng, chỉ thôi động Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân, lấy tu vi của Lạc Tương Tư, cho dù là thi triển Hô Phong Hoán Vũ cũng xa xa không thể rung chuyển được hắn, chẳng qua nếu như hắn cẩn thận cảm ứng mà nói, thì sẽ phát hiện ra lực lượng của Lạc Tương Tư lúc này đã vượt rất xa cảnh giới Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí.
Đáng tiếc là hắn hiện tại tâm cũng loạn như ma, cho nên căn bản không có chú ý tới cái điểm này.
Mà đối với Trần Khuynh Địch mà nói, công kích của Luyện Tinh Hóa Khí cùng với Luyện Khí Hóa Thần là không có khác biệt, đều là vô cùng nhỏ yếu, chỉ sợ là chỉ có Luyện Thần Phản Hư mới có thể tạo thành chấn động nhất định đối với thần công hộ thể của hắn, nhưng nếu muốn xuyên thấu phòng ngự của hắn thì cũng chỉ là vọng tưởng, ở bên trong đồng cảnh giới có thể tạo thành uy hiếp cho hắn, chỉ sợ cũng chỉ có vài vị thiên kiêu.
Ví dụ như mấy vị xếp ở phía trước hắn trên Chân Nhân Bảng.
"Thả ta ra! Ngươi mau thả ta ra! Thả ta ra!" Lạc Tương Tư không ngừng ưỡn ẹo thân thể ở trong ngực của Trần Khuynh Địch, vừa kêu to vừa giãy giụa, đáng tiếc là ở dưới thực lực tuyệt đối của Trần

Khuynh Địch, một chút giãy dụa này cũng không có tác dụng.
Cứ như vậy qua một hồi lâu, nàng mới cảm thấy mệt mỏi, ngừng lại.
"Tỉnh táo lại rồi à?" Trần Khuynh Địch cẩn thận từng li từng tí nói ra: "Chuyện này, ta thực sự không phải là cố ý, muội cũng thấy đấy, là do bản thân muội bay tới.."
Lời này không nghe thấy còn tốt, Lạc Tương Tư vừa nghe xong lập dựng thẳng tức lông mi: "Ngươi có ý tứ gì! Chẳng lẽ là đang trách ta hay sao!"
Ở dưới cơn thịnh nộ, Lạc Tương Tư thậm chí là ngay cả Trấn Cương Sứ đại nhân cũng đều không gọi.
"Mau thả ta ra!"
"Nếu như muội tỉnh táo lại mà nói, ta sẽ thả muội ra."
"Ta hiện tại đang cực kỳ tỉnh táo!"
Trần Khuynh Địch nhìn nụ cười vặn vẹo ở trên mặt của Lạc Tương Tư, khóe mắt hơi hơi nhảy một cái, xuất phát từ sự bất an ở trong lòng, vô thức ôm chặt hơn.
"Á! Ngươi!"
Phản ứng này khiến cho Trần Khuynh Địch giật mình, trực tiếp buông Lạc Tương Tư ra.
Lạc Tương Tư sau khi tránh thoát trói buộc liền lùi lại một bước, sau đó thu liễm toàn bộ dị tượng Hô Phong Hoán Vũ ở quanh người, không gian ở giữa nàng và Trần Khuynh Địch, cuối cùng cũng ầm ầm nổ tung!
Trần Khuynh Địch lùi lại một bước, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa Thần Thông xác thực rất bất phàm, mà Lạc Tương Tư thì mượn nhờ sóng không khí của vụ nổ bay ra ngoài Phủ Thành Chủ, vận chuyển khinh công thả người nhảy lên, thừa cơ hội nhảy lên tường rào của Phủ Thành Chủ, sau đó vạn phần chật vật chạy ra bên ngoài
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm ở bên trong lùm cây: "? ??"
Bị hù chạy rồi sao? Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, sau đó lập tức nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch, vừa rồi không biết vì sao, Lạc Tương Tư lại đột nhiên dùng cương khí che phủ tầm mắt của hai người, cho nên hai nàng vẫn một mực không nhìn thấy diện mạo của vị "Tình nhân" kia, lúc này tự nhiên là hết sức hiếu kỳ.
"Vù!" Mà vào thời điểm hai người nhìn về phía Trần Khuynh Địch, thân hình Trần Khuynh Địch lại trực tiếp lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.
Lệch một ly, sai ngàn dặm.
"Thấy rõ người không?"
"Không thấy."
Dương Xuân xì xào bàn tán cùng với Trần Tiêm Tiêm, trong giọng nói

mang theo vài phần tiếc nuối. Dù sao thì đây cũng chính là tình lang của Tương Tư tỷ a! Hơn nữa còn là tình lang dám tán tỉnh Tương Tư tỷ ở trong Phủ Thành Chủ a!
Ngay vào thời điểm Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm kính nể vạn phần đối với vị "Tình nhân" không biết tên và Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch thì cùng với một bóng người mặc quân phục đi vào trong thư phòng Phủ Thành Chủ.
Sau khi đi vào thư phòng, Trần Khuynh Địch hừ lạnh một tiếng, mà Trương Hiền Trung thì cười nói:
"Đại nhân không hổ là đại nhân, Lạc Tướng quân thế nhưng là một cành hoa trong quân đội chúng ta, không ngờ được đại nhân lại có thể bắt được dễ dàng như vậy."
"Câm miệng!" Trần Khuynh Địch hung tợn trừng Trương Hiền Trung một cái, nếu không phải là do tên gia hỏa này, bản thân làm sao lại lúng túng như vậy.
"Lúc nãy ngươi nói là tra được cái gì, mau nói cho ta biết!"
"Vâng." Nói đến chỗ này, Trương Hiền Trung lập tức lấy lại tinh thần.
"Bẩm đại nhân, tin tức cụ thể thì chúng ta cũng không có nhiều a, dù sao thì chúng ta cũng đang ở Nam Cương Đạo, vị Tần gia Phượng Hoàng Nữ kia thế nhưng lại ở tận Kinh Thành."
"Ngươi đang nói cái rắm gì vậy!" Trần Khuynh Địch lập tức giận dữ.
Trương Hiền Trung vội vàng nói: "Bất quá đại nhân, ta đã tra được hướng đi gần đây của Phượng Hoàng Nữ."
"Vị Phượng Hoàng Nữ kia, dường như là vì một chuyện nào đó đã rời khỏi Kinh Thành Đại Càn, tiến về Viêm Hán Quốc- một trong những nước phụ thuộc, thật giống như là muốn tìm thứ gì đó."
"Viêm Hán Quốc?" Trần Khuynh Địch nhướn lông mày lên, cái tên này vẫn còn mới mẻ ở trong ký ức của hắn a, vị Phượng Hoàng Nữ kia đến đó để làm gì? "
"Đúng rồi, nói đến, Dương Xuân cũng đã là Hậu Thiên đỉnh phong rồi a."
"Cái cảnh giới này đối với Viêm Hán Quốc mà nói cũng đã dư xài, cái gì mà ước hẹn ba năm, lúc này cũng chỉ khoảng chừng một năm mà thôi, Dương Xuân đã đạt tới trình độ này, nói như vậy, tốc độ tiến bộ của Dương Xuân so với bên trong tưởng tượng của mình còn muốn nhanh hơn nhiều... Chờ một chút."
Tốc độ tiến bộ của Dương Xuân, hẳn là sẽ không sai biệt lắm cùng với Trần Tiêm Tiêm a? Nói như vậy, tốc độ tiến bộ của Trần Tiêm Tiêm cũng nhanh hơn dự đoán?
Trong nháy mắt mặt mũi của Trần Khuynh Địch liền trở nên trắng bệch.
Lại là vào một buổi sáng, Trần Khuynh Địch mở mắt ra ở trong mật thất, cũng dừng lại việc tu luyện.

"Vẫn không có đầu mối." Ngay vào hôm qua, sau khi hắn phát hiện ra vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, đều có tốc độ phát triển vượt xa dự đoán của bản thân, hắn liền bị dọa sợ gần chết, tâm tính vốn dĩ có một chút bành trướng vì sự tình gần đây thuận buồm xuôi gió lập tức bị một chậu nước lạnh dội cho tỉnh táo, làm sao còn dám âm thầm đắc ý.

Chương 141: Tự sáng tạo thần công!

Càng đứng ở chỗ cao càng không thể thư giãn.
Sau khi lĩnh ngộ được điểm này, Trần Khuynh Địch liền lập tức bắt đầu thức trắng đêm không ngủ cố gắng tu luyện, bất quá làm cho hắn cảm thấy tuyệt vọng là, tu luyện cả một đêm, cảnh giới của hắn thế mà hoàn toàn không có biến hóa cho dù là một chút xíu, rõ ràng là hắn đã vận dụng nhiều huyết dịch Man thú như vậy, còn có thiên tài địa bảo ở Phủ Thành Chủ, kết quả là ngay cả một chút tác dụng cũng đều không có.
Thực sự là kỳ quái.
"Chẳng lẽ ta đã đạt đến cực hạn của Luyện Thần Phản Hư, ta nhớ được nếu tiến thêm một bước mà nói, hẳn là Phản Hư Hợp Đạo." Ý niệm tới đây, thần sắc của Trần Khuynh Địch lập tức biến đổi.
Phản Hư Hợp Đạo, cảnh giới cuối cùng trong tứ cảnh Tiên Thiên, cũng là một cái cảnh giới phi thường đặc thù, bởi vì võ giả ở cái cảnh giới này mặc dù cũng ở vào bên trong tứ cảnh Tiên Thiên, nhưng thực lực lại vượt rất xa ba cái cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần cùng với Luyện Thần Phản Hư, thậm chí có thể nói là không ở vào cùng một cấp độ.
Mà cuối cùng, tạo thành loại chênh lệch này, chính là ưu thế đặc thù của Phản Hư Hợp Đạo.
Một khi bước vào cảnh giới Hợp Đạo, vô luận là Thể Tu hay là Khí Tu, đều có thể ngưng tụ ra một khỏa Hợp Đạo Kim Đan độc đáo thuộc về mình, nắm giữ Kim Đan, cường độ cương khí của Hợp Đạo Tôn Giả đều vượt xa các cảnh giới khác, thậm chí là còn có đủ các loại tác dụng kỳ diệu, có thể tăng cường sức chiến đấu cho Hợp Đạo Tôn Giả.
Trong đó quyết định phẩm chất của Kim Đan, chính là công pháp của võ giả.
Không nói đến những cái khác, nếu là Tuyệt Thế Thần Công, như vậy đến thời điểm ngưng tụ ra Hợp Đạo Kim Đan sẽ thu hoạch được dị tượng Kim Đan tương ứng với thần công, chờ đến sau khi đột phá thành Võ Đạo Tông Sư, thậm chí còn có thể hình thành pháp tướng thiên địa càng mạnh hơn, mà công pháp phổ thông, vậy thì cũng chỉ có thể ngưng tụ ra Hợp Đạo Kim Đan thông thường.
Các thế lực như Đạo Môn, Phật Tông, Kiếm Tông, cùng với Thuần Dương Cung có thể thủy chung đứng sừng sững ở tầng cao nhất của đại thế giới Trung Thổ, công pháp truyền thừa chính là một cái nhân tố rất trọng yếu, nếu không có loại nội tình thâm hậu này, thì sẽ không có võ giả nắm giữ thiên tư trác tuyệt xuất hiện, cũng không có cách nào kéo dài vinh quang cho tông môn.

Như vậy vấn đề đã xuất hiện, lấy thiên tư của Khuynh Địch, Hợp Đạo Kim Đan đối với hắn mà nói vốn không hề có bất kỳ độ khó gì. Nhưng mà...
"Ta đã phế mất Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công rồi a!"
Trần Khuynh Địch quỳ hai chân xuống, rơi vào sâu trong sự tuyệt vọng, thân làm người xuyên việt, hắn lại không có kinh lịch phấn đấu đi lên từ tầng dưới chót, không hiểu rõ đối với cảnh giới tu luyện, lúc này mới tạo thành loại tình huống này, có thể nói, đây chính là cái gọi là kế hoạch rất tốt đẹp, hiện thực rất tàn khốc.
"Lần này muốn đột phá, cũng chỉ có thể ra tay từ phía trên Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân."
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch tái xanh, quả thật, vô luận là Long Tượng Bàn Nhược Công hay là Trượng Lục Kim Thân, đều được gọi là thần công ít có, dù sao cũng là thần công chính thống của Đại Lôi Âm Tự, nhưng hai môn công pháp Phật Tông này, làm sao lại có thể có thể so sánh với thần công chính thống của Thuần Dương Cung - Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!
Một cái là công pháp do cao tăng của Đại Lôi Âm Tự sáng lập, một cái là Tuyệt Thế Thần Công do Tổ Sư Khai Phái Thuần Dương Cung ngày xưa, Võ lâm Chí Tôn Thuần Dương Tử sáng tạo ra, làm sao có khả năng so sánh với nhau a!
"Nếu như không đủ mạnh, coi như có tăng cảnh giới lên, nhất định cũng sẽ bị nhân vật chính vượt cấp khiêu chiến, sau đó bị giết chết.."
Trần Khuynh Địch không cam tâm! Nếu như lấy Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân làm công pháp hạch tâm đột phá, thành tựu sau này khẳng định sẽ kém xa so với nhân vật chính, chớ đừng nói chi là tốc độ phát triển của nhân vật chính vốn đã vượt qua mong muốn, đến lúc đó đừng nói là 5 năm, đoán chừng hai, ba năm là bản thân hắn liền bị đè xuống đất hung hăng đánh đập!
"Không được, ta phải nghĩ biện pháp."
Đúng lúc này, thanh âm của hệ thống khiến cho Trần Khuynh Địch vừa yêu vừa hận rốt cục cũng vang lên.
"Tích! Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ!"
"Tên nhiệm vụ: Tự sáng tạo thần công!"
"Giới thiệu nhiệm vụ: Chúc mừng kí chủ, rốt cục cũng đã tới mức độ này, mời kí chủ phát huy sự thông minh và tài trí của người xuyên việt, lấy võ công của nhiều nhà làm hạch tâm, sáng lập ra một môn thần công thích hợp với bản thân, đặt vững cơ sở cho bản thân đi đến đỉnh phong, công pháp sáng lập ra mặc dù không phải là Tuyệt Thế Thần Công, nhưng lại thích hợp nhất với chính mình, cho nên vẫn có thể diễn sinh ra dị tượng Kim Đan!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Trực tiếp khiến cho cảnh giới của kí chủ tăng lên đến Phản Hư Hợp Đạo."

"Trừng phạt nhiệm vụ khi thất bại: Trong một tháng nếu không hoàn thành, sẽ cải biến giới tính trong 10 ngày."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Gặp quỷ, tự sáng tạo công pháp?
"Tự sáng tạo công pháp? Làm sao để tự sáng tạo a."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Phàm là công pháp, đều là cần phải trải qua thiên chuy bách luyện mới có thể sáng tạo, cho nên đề nghị kí chủ đọc thuộc lòng Long Tượng Bàn Nhược Công, Đại Thuần Dương Công còn có Trượng Lục Kim Thân, thông hiểu khiếu huyệt cần ở trong đó, lộ tuyến vận chuyển cương khí, cùng với lưu thông khí huyết, sau đó không ngừng thử nghiệm, tìm ra phương thức thích hợp cho mình nhất."
"Không ngừng thử nghiệm?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không sai, cần phải không ngừng thử nghiệm."
"Cái thử nghiệm này, có nguy hiểm hay không?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ yên tâm! Cho dù là trùng huyệt, lộ khí, hay là khí huyết, không có chỗ nào mà không phải là cao thâm mạt trắc, một khi đi sai đường, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bạo thể mà chết, nhưng hệ thống tin tưởng kí chủ hồng phúc tề thiên, sẽ không có việc gì."
Trần Khuynh Địch dùng một bàn tay hung hăng đập lên trên mặt đất, nếu như không phải hệ thống không có thực thể, hắn nhất định phải đập chết nó. Gặp quỷ, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bạo thể mà chết, vậy thì còn thử nghiệm cái rắm a? !
Hệ thống nhà khác tốt bao nhiêu a, ít nhất cũng sẽ cho kí chủ một cái hoàn cảnh tự sáng tạo thần công không có nguy hiểm, khá hơn một chút thì sẽ trực tiếp sáng tạo ra công pháp tặng không cho kí chủ, còn hắn thì phải dựa vào bản thân để sáng lập công pháp a? Không chỉ không có trợ giúp, còn có trừng phạt khi thất bại, mà nhìn cái trừng phạt quỷ quái này đi..
"Cải biến giới tính trong 10 ngày? ??"
Vậy còn chơi cái rắm a!
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục hỏi: "Chẳng lẽ không có phương pháp nào, có thể phụ trợ ta sáng lập võ công không có nguy hiểm hay sao?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Đương nhiên là có."

Chương 142: lá cây Bồ Đề

Hệ thống đặc biệt thân thiện nói ra: "Chỉ cần kí chủ có thể rút trúng lá cây Bồ Đề trong truyền thuyết, ngậm vào trong miệng liền có thể thu hoạch được trí tuệ Thiên Nhân, sáng tạo ra công pháp chính là một chuyện vô cùng đơn giản."
"Lá cây Bồ Đề? Vậy thì ta có sác xuất rút trúng là bao nhiêu?"
"0, 2 % a, ta tin tưởng kí chủ chỉ cần tùy tiện nạp vào mấy món Đạo Binh, thì sẽ có hy vọng rút trúng."
Trần Khuynh Địch: "..."
Đạo Binh, là binh khí ở phía trên Thần Binh, là binh khí chuyên môn chuẩn bị cho Võ Đạo Tông Sư, ở phía trên được Võ Đạo Tông Sư khắc đạo văn, có diệu dụng vô cùng, mà phải nạp mấy món Đạo Binh mới có hi vọng rút trúng.
"Ra là vậy." Trần Khuynh Địch mỉm cười, trong nội tâm không có một chút chấn động nào.
"Ha ha, cũng không nhìn một chút xem bản Chân Truyền đến tột cùng là ai, Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa võ đạo! Ở phía sau còn có một người cha tốt, ta sẽ sợ không có tiền hay sao?"
"Ngây thơ! Ngươi chính là quá ngây thơ rồi a hệ thống!"

Gần đây, bầu không khí trong Phủ Thành Chủ vô cùng gấp gáp.
Sáng sớm, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm sau khi kết thúc tu luyện liền đụng nhau ở trên đường đi đến thư phòng Phủ Thành Chủ, hai người lạnh lùng nhìn nhau một cái, sau đó xoay đầu, cố ý không nhìn đối phương.
"Đây không phải là Dương sư muội sao, đây là muốn đi nơi nào?"
"Ta có một chuyện rất trọng yếu cần thương lượng với ca ca a, ngươi có thể tránh đường hay không? Trần sư tỷ?"
"Sự tình gì mà không thể nói một chút cùng với sư tỷ hay sao?"
"Không thể!"
Hai người giống như hai con dê đi trên cầu độc mộc, không ai nhường ai, mấy vị nữ bộc ở chung quanh vội vàng thu hồi công việc ở trên tay, không kịp chờ đợi chuẩn bị chuồn đi, bất quá vào đúng lúc này, đạo khí tức thứ ba xuất hiện làm cho các nàng trở nên trấn định, sau đó chỉ thấy một đạo thân ảnh cao gầy chậm rãi đi tới.
"Trần sư muội, Dương sư muội?"
"Phượng Tiên sư tỷ?"
Doanh Phượng Tiên bất đắc dĩ nhìn hai vị sư muội đã có khí tức hoàn toàn không kém gì so với bản thân, thậm chí còn vượt qua không ít, lập tức cảm thấy có một chút bất lực, bất quá vẫn nở một

nụ cười nói: "Có chuyện gì thế hai vị sư muội?"
"Hừ! Không có gì."
"Chỉ bất quá là muốn hỏi Dương sư muội có chuyện gì, mà lại muốn tìm Trần sư huynh để thương lượng mà thôi."
Sau khi nhắc tới người nào đó, bầu không khí ở giữa ba người lập tức xuất hiện vẻ lúng túng, Trần Tiêm Tiêm nhìn Dương Xuân một cái, Dương Xuân thì liếc Doanh Phượng Tiên một cái, Doanh Phượng Tiên thì không nhìn ai, ngay vào thời điểm bầu không khí càng ngày càng ngưng trọng, càng ngày càng khẩn trương, đám nữ bộc ở chung quanh bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy trốn lần thứ hai...
Có một loạt tiếng bước chân thật lớn truyền đến, sau đó chỉ thấy một nữ tử oai hùng khoác áo giáp, trên eo treo trường kiếm nhanh chân đi vào Phủ Thành Chủ, sau khi nhìn thấy ba người Doanh Phượng tiên, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, liền lộ ra dị sắc: "Sao thế...mọi người làm sao vậy? Làm sao đều đứng ở chỗ này?"
"Tương Tư tỷ!"
"Là Lạc sư muội à."
Không khí khẩn trương tan rã giống như băng tuyết, trong phút chốc liền biến mất không còn tăm tích, vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm hay là Doanh Phượng Tiên, đều không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười, nhất là Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, nụ cười trên mặt vô cùng xán lạn, tràn đầy thiện ý cùng với ý vị thân cận.
Đây cũng là chuyện khó tránh khỏi, dù sao thì ở dưới cái nhìn của hai nàng, Tương Tư tỷ thế nhưng đã có bạn trai! Hơn nữa còn là dám một mình gặp gỡ tình lang ở Phủ Thành Chủ!
Cho nên hai người cũng là hết sức yên tâm đối với Tương Tư tỷ, đối xử với thái độ hoàn toàn khác biệt đối với Doanh Phượng Tiên.
"Tương Tư tỷ, ngươi tới làm gì vậy?"
"Là mệnh lệnh do Trương thống lĩnh phân phó, bảo ta mang một phần tư liệu đưa cho Trấn Cương Sứ đại nhân." Sau khi nhắc tới người nào đó, sắc mặt của Lạc Tương Tư lập tức cứng đờ, trong đầu vô thức nhớ tới đêm lễ diễu hành kia, không đúng, không đúng, không đúng!
"Khục, khụ khụ! Ừm, nếu Dương Xuân cũng ở đây mà nói, vậy liền dứt khoát liền nhờ ngươi đưa tư liệu, thế nào?" Nếu có thể, hiện tại Lạc Tương Tư thực sự là không muốn nhìn thấy tên gia hỏa kia.
"Ấy?" Dương Xuân ngẩn người, để cho mình đi?
Ngay vào trước khi Dương Xuân muốn gật đầu đáp ứng, thân ảnh của Trần Tiêm Tiêm đột nhiên xuất hiện ở giữa Dương Xuân và Lạc Tương Tư, dùng vẻ mặt tươi cười nhận lấy tư liệu ở trong tay của Lạc Tương Tư, nói: "Không cần phải phiền phức như vậy! Tương Tư tỷ, loại chuyện nhỏ này cứ giao cho ta là được rồi, dù sao thì ta cũng muốn đi tìm sư huynh.
Lạc Tương Tư ngẩn ngơ, nhìn qua Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương

Xuân nước lửa không dung, đột nhiên quỷ thần xui khiến thu tay về: "Thôi được rồi, để ta tự mình cầm tới là được rồi."
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân: "? ??"
"Hít hà..." Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, nói: "Các ngươi không phải là muốn đi tìm Trấn Cương Sứ đại nhân hay sao? Vậy thì hãy đi cùng với ta đi?"
Lạc Tương Tư cũng không quên, tên gia hoả kia thế nhưng là một tên biến thái đáng chết bắt cá hai tay! Nếu để cho Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đồng thời đi tìm hắn mà nói, không biết được là sẽ phát sinh chuyện gì, cho nên nàng cũng cần phải đi theo, thời thời khắc khắc chuẩn bị hoà giải, giữ gìn hòa bình trong Phủ Thành Chủ cũng là một trong những nhiệm vụ của nàng.
Không sai! Chính là như vậy! Lạc Tương Tư hài lòng gật gật đầu, ôm chặt tư liệu ở trong tay.
"Vậy chúng ta hãy đi thôi!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân không giải thích được liếc nhìn nhau một cái: "Vậy cũng được."
Dù sao thì Tương Tư tỷ cũng đã có bạn trai, cho nên cũng không quan trọng!
Nhìn bóng lưng của ba người biến mất, Doanh Phượng Tiên chỉ cười một tiếng, sau đó lắc đầu nói: "Sư huynh theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì cũng không sung sướng."
Đáng tiếc, nếu như bản thân...

Trần Khuynh Địch phun ra một ngụm máu, toàn lực vận chuyển công pháp, lúc này mới có thể đè ép lực lượng phản phệ. Hiện tại hắn đang thử nghiệm tự sáng tạo công pháp, mà kết quả chính là ngụm máu vừa mới phun ra kia.
Khí huyết nghịch chuyển, chân khí đảo ngược, huyệt vị xuất hiện khe hở, gặp quỷ, còn may là hắn dừng lại kịp thời, nếu không thì sẽ thật sự tẩu hỏa nhập ma, nặng thì sẽ bạo thể mà chết! Quả nhiên là hệ thống cũng không lừa ta a!
"Đáng chết." Trần Khuynh Địch lắc đầu bất đắc dĩ, tự sáng tạo thần công quả nhiên là có độ khó quá lớn, kỳ thật bây giờ Trần Khuynh Địch cũng có thể tự sáng tạo công pháp, thế nhưng đều chỉ là một chút công pháp cảnh giới Hậu Thiên phổ thông, nhưng nếu là thần công thích hợp với bản thân, có thể không ngừng tăng theo cảnh giới của bản thân mà nói... Gặp quỷ, làm sao có thể dễ sáng tạo như vậy a!
Không nhìn thấy những người sáng tạo thần công hay sao, trên cơ bản đều là sau khi võ công đại thành mới sáng tạo ra thần công hay sao. Lấy cảnh giới của hắn, muốn tự sáng tạo thần công, nếu không có thiên tài địa bảo giống như lá cây Bồ Đề, trên cơ bản là không thể nào làm được.

Chương 143: Đoàn nữ bộc

"May mà ta có chuẩn bị." Trần Khuynh Địch đè túi trữ vật bên hông xuống, thò tay vào bên trong, để đề phòng vạn nhất, bản thân hắn tối hôm qua đã vụng trộm đi vào trong một cửa hàng quần áo ở nơi hẻo lánh...mua vài bộ trang phục đặc thù.
"Phải phòng ngừa chu đáo, nếu như thật sự bị trừng phạt, như vậy thì tuyệt đối không thể để cho người khác biết..."
"Sư huynh!"
Tay của Trần Khuynh Địch run một cái, kém chút nữa là ném túi trữ vật ở trong tay ra, bất quá rất nhanh hắn liền bình tĩnh trở lại, ngồi ngay ngắn ở trong thư phòng, nghiêm túc nói: "Vào đi."
Sau đó Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư liền một trước một sau tiến vào. Nhìn tư thế của ba nữ, Trần Khuynh Địch không khỏi cảm thấy có một chút chột dạ: "Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à?"
"Đây là tư liệu mà Trương thống lĩnh bảo ta mang tới, mời Trấn Cương Sứ đại nhân xem qua." Lạc Tương Tư tiến lên, dâng một phần quyển trục lên, nói ra.
Mà Trần Tiêm Tiêm thì đi theo sát ở phía sau: "Ta là đi theo cùng Tương Tư tỷ!"
"Ách." Trần Khuynh Địch nhìn quyển trục ở trong tay, nghĩ đến việc mà trước đó hắn phân phó cho Trương Hiền Trung, lập tức đại hỉ: Cái này chẳng lẽ chính là tin tức về vị Tần gia Tần Thiên Vi (là Phượng Hoàng Nữ) ở trên Chân Nhân Bảng? Quá tốt rồi!
Ý niệm tới đây, trên mặt của Trần Khuynh Địch không khỏi lộ ra một nụ cười, nhìn về phía Dương Xuân hỏi: "Còn có chuyện gì nữa hay không?"
"A, đại ca ca." Dương Xuân dùng hai tay dựa vào bàn sách, đưa khuôn mặt bụ bẩm ra, cười hì hì nói: "Huynh có thể đi cùng ta trở về Viêm Hán Quốc một chuyến hay không?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết, trong chuyện này tuyệt đối có vấn đề!
"Muội muốn đi đến Viêm Hán Quốc để làm gì?" Trần Khuynh Địch điều chỉnh tâm tình một chút, dùng vẻ mặt ôn hòa nói ra.
"Đương nhiên là trở về Dương gia rồi!" Dương Xuân hưng phấn mà nói ra: "Đại ca ca không biết rồi, vào thời điểm ta rời đi kỳ thật rất biệt khuất, có một tên gia hỏa mà ta đặc biệt chán ghét, ỷ vào tu vi và bối cảnh, liền muốn...!"
Giọng nói của Dương Xuân ngưng bặt, trên gương mặt bụ bẩm lộ ra vẻ lúng túng.

"Muốn cái gì?"
"Không, không có gì, nói tóm lại, ta và tên gia hỏa cực kỳ đáng ghét tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào kia đã định ra hẹn ước ba năm, cần phải vượt qua hắn trong vòng ba năm, sau đó quang minh chính đại đánh bại hắn, bây giờ mặc dù chỉ mới hơn một năm rưỡi, nhưng ta xem chừng hắn là không kém nhiều lắm."
Dương Xuân giải thích như vậy, Trần Khuynh Địch liền lập tức kịp phản ứng.
Đúng a! Ở trong Viêm Hán Quốc còn có một cái Thiên Lan Kiếm Tông đây, nghiêm chỉnh mà nói, Thiên Lan Kiếm Tông mới là chướng ngại vật thứ nhất trên con đường quật khởi của Dương Xuân, mà dựa theo nội dung cốt truyện, mặc dù mục tiêu của Dương Xuân cũng không phải là toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông, nhưng cuối cùng khẳng định toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông cũng sẽ bị lôi vào. Nếu như Dương Xuân không gia nhập vào Thuần Dương Cung mà nói, tám chín phần mười là sẽ bị Thiên Lan Kiếm Tông truy sát ngàn dặm, sau đó chạy trốn ra bên ngoài Viêm Hán Quốc, sau khi tôi luyện một đoạn thời gian sẽ trở về một lần nữa, triệt để đánh bại Thiên Lan Kiếm Tông, trở thành người mạnh nhất ở Viêm Hán Quốc, đến lúc đó liền có thể hướng về hoàng triều Đại Càn, xuất phát về đại thế giới Trung Thổ chân chính.
Nhưng mà bây giờ, bởi vì duyên cớ là bản thân hắn, tốc độ phát triển của Dương Xuân đã viễn siêu dự đoán, lúc này chỉ mới qua một năm rưỡi, thì đã có vốn liếng để tiến về Thiên Lan Kiếm Tông, lấy thực lực của nàng còn có át chủ bài của nhân vật chính, đoán chừng là toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông cũng sẽ không thể làm gì được nàng, đây cũng là chuyện đương nhiên.
Xem ra, chướng ngại vật đầu tiên trên con đường trưởng thành của nhân vật chính, có phải là đã thay đổi thành hắn rồi hay không?
Trần Khuynh Địch nhìn chằm chằm vào Trần Tiêm Tiêm, nghĩ thầm: "Mặc dù mình đối với Dương Xuân mà nói là trùm cuối, là chướng ngại vật trên con đường trưởng thành của Trần Tiêm Tiêm, hơn nữa còn có thể là chướng ngại vật đầu tiên, nói như vậy, xuất phát từ mục đích phòng ngừa chu đáo, mình không phải là.. cần đi đến Thiên Lan Kiếm Tông xem một chút hay sao? Dù sao thì Thiên Lan Kiếm Tông bây giờ, nói không chừng chính là bản thân vào mấy năm sau. Sớm đi quan sát một chút, trong lòng có một chút dự trù mà nói, luôn luôn không tệ không phải sao?"
Trần Khuynh Địch sau khi suy tư trong chốc lát, cuối cùng đã làm ra quyết định: "Được."
Dương Xuân lập tức vui mừng quá đỗi: "Ca ca đồng ý rồi sao? !"
"Ừm, ta sẽ đi cùng với muội một chuyến."
"Cái gì? !"
Không đợi Dương Xuân mở miệng, Trần Tiêm Tiêm liền lên tiếng

kinh hô, ngạc nhiên nhìn Dương Xuân cùng với Trần Khuynh Địch, chỉ chốc lát sau liền quyết đoán nói: "Loại chuyện nhỏ nhặt này sao có thể làm phiền đến sư huynh, không bằng để cho ta đi là được rồi!"
Nói đùa cái gì, cô nàng Dương Xuân lại muốn mang sư huynh đi, ăn một mình! Sư huynh và cô ta cùng đi với nhau, đến lúc đó ở rừng núi hoang vắng, đêm đen gió bão, lại là cô nam quả nữ, vạn nhất phát sinh chuyện gì.. Bản thân muốn khóc cũng không khóc được! Tuyệt đối không thể để cho loại chuyện này phát sinh!
Cần phải bảo vệ sư huynh!
"Sư huynh thế nhưng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, chỉ là một cái Viêm Hán Quốc, làm sao có thể khiến cho sư huynh phải đích thân đi?"
"Ách, kỳ thật cũng không có gì.."
"Không cần nói nhiều! Coi như sư huynh muốn đi, hai người cũng là quá ít, sư huynh có thân phận bực nào, không có khả năng việc gì cũng phải tự mình làm, cho nên ta cần phải đi theo!"
Trần Tiêm Tiêm vừa thốt ra lời này, Lạc Tương Tư trước đó một mực giữ yên lặng liền cảm thấy đau đầu.
Trần Tiêm Tiêm đi cùng với Dương Xuân? Ở cùng một chỗ với tên biến thái Trần Khuynh Địch? Như vậy sao được! Đây không phải là giao trứng cho ác, dê đi vào miệng cọp tự tìm đường chết hay sao! Đến lúc đó nhất định là sẽ bị tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch âm thầm hạ dược, cộng túc(*) song phi, phiên vân phúc vũ.
(*) Cộng túc: ngủ cùng.
Không được! Nói tóm lại, tuyệt đối không thể để xảy ra loại chuyện này!
Ý niệm tới đây, sắc mặt của Lạc Tương Tư hoàn toàn trắng bệch, vội vàng mở miệng nói: "Tiêm Tiêm nói rất đúng! Tục ngữ có nói tấm thân nghìn vàng không ngồi trong căn nhà sắp đổ, Trấn Cương Sứ đại nhân làm sao có thể đi một mình? Tối thiểu nhất.. cũng phải có đoàn nữ bộc, còn có đội thân vệ đi cùng mới được! Như vậy mới phù hợp với thân phận của Trấn Cương Sứ đại nhân!
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Đoàn nữ bộc? Đội thân vệ? Đó là vật gì? ! Phủ Thành Chủ còn có loại đồ chơi này hay sao?
Qua một đoạn thời gian không để ý đến sự vật trong Thành Thanh Đế, toàn bộ đều để cho mấy người Lạc Tương Tư cùng với Trương Hiền Trung phụ trách, Trần Khuynh Địch rốt cục đã phát hiện ra mình dường đã tách rời ra khỏi thời đại.
"Đoàn nữ bộc cùng với đội thân vệ là gì?"

Chương 144: Thông Thiên Đại Hạp Cốc

"Trấn Cương Sứ đại nhân không biết sao?" Lạc Tương Tư đường hoàng nói ra: "Đoàn nữ bộc chính là quý nữ do các đại tộc Trấn Cương đưa lên, làm nữ bộc ở trong Phủ Thành Chủ, thuộc hạ cảm thấy nếu là nữ bộc của Phủ Thành Chủ, cũng không thể làm bình hoa, cho nên đã hơi huấn luyện các nàng một phen."
"Huấn luyện một phen?"
"Không sai, buổi sáng bảy giờ rời giường, ngồi xuống tu luyện một canh giờ, sau khi chạy mười vòng quanh Phủ Thành Chủ thì mới làm việc, sau khi ăn trưa xong sẽ tu luyện hai canh giờ, buổi chiều tiếp tục tiến hành huấn luyện, cũng một tiêu chuẩn với quân coi giữ, áp dụng chế độ thay phiên giữa huấn luyện và tu luyện, bảo đảm không làm ảnh hưởng đến công việc ở Phủ Thành Chủ, đồng thời người có biểu hiện ưu tú sẽ được thưởng ngày nghỉ, vì cam đoan đủ thể lực để tiếp nhận huấn luyện, đồ ăn cũng giống như quân coi giữ, ba món ăn một món canh, hai món mặn một món chay..."
Nói xong lời cuối cùng, Lạc Tương Tư càng là ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng kiêu ngạo mà nói ra: "Bản thân của đoàn nữ bộc chính là từng quý nữ của các đại tộc Trấn Cương, lại trải qua khoảng thời gian rèn luyện này, thiên phú đều đã được khai phá tương đối, thực lực trên cơ bản đều đã có cảnh giới Hậu Thiên Xuất Thần Nhập Hóa, người nổi bật thậm chí đã đạt đến Hậu Thiên đỉnh phong, cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực, sau khi kết thành trận pháp thuộc hạ có lòng tin là bọn họ có thể chống lại cùng với một vị võ giả Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí!"
Trần Khuynh Địch nghĩ thầm: "Thật là lợi hại! Lúc trước ta đem toàn bộ sự vật ở Phủ Thành Chủ giao cho Lạc Tương Tư quả nhiên là một cái quyết định chính xác!‘’
"Vậy còn đội thân vệ "
"Toàn bộ đều từ quân coi giữ nội thành, được tạo thành từ binh lính tinh nhuệ nhất trải qua đại chiến trước đó, có số lượng 1000 người, mặc dù có tu vi không cao, nhưng toàn bộ đều được cung cấp những trang bị tốt nhất, hơn nữa còn có kinh nghiệm sa trường, nếu dùng quân trận để đối địch mà nói, coi như là muốn tiêu diệt một tông phái bất nhập lưu cũng là dư sức.
Tông phái bất nhập lưu, chính là những tông phái mà người trấn giữ mạnh nhất chỉ có tu vi Luyện Khí Hóa Thần, thậm chí là võ giả có tu vi thấp hơn.
Đối với những tông phái như vậy, không nói đến những cái khác, chỉ cần Tiễn Phá Giáp là đã có thể tàn sát sạch sẽ, cho nên Lạc Tương Tư nói như vậy là cũng không ngoa, không bằng nói là vô cùng chính

xác.
Mà ở trong trí nhớ của Trần Khuynh Địch, Thiên Lan Kiếm Tông dường như chính là một tông phái bất nhập lưu.
"Ta hoàn toàn đồng ý!"
"Tốt lắm tốt lắm! Liền quyết định như vậy!"
"Mời Trấn Cương Sứ đại nhân hãy quyết đoán!"
Ba vị nhân vật chính, trăm miệng một lời mà tỏ vẻ đồng ý. Trần Khuynh Địch nhìn thấy như thế, vậy còn cần phải cân nhắc hay sao? Lập tức vỗ bàn nói: "Được! Liền quyết định như vậy!"

Mặt trời treo lơ lửng giữa trời, trên một con đường dẫn đến Đế Đô Thượng Kinh, hai bên đường có những cây cổ thụ cao ngất trời, rừng cây trùng điệp, đây là một con đường cổ kính uốn lượn băng qua toàn bộ hẻm núi Thông Thiên Đại Hạp Cốc, một mực kéo dài đến bên kia đường chân trời, phảng phất như một đầu Thần Long rơi vào phía trên đại địa phàm trần. Đây là con đường trứ danh nhất ở Thông Thiên Đại Hạp Cốc.
Năm đó vào thời khắc hoàng triều Đại Càn khai quốc, vì trấn áp thảo nguyên phương bắc, quốc đô của hoàng triều đều nằm ở phương Bắc, tuân theo ý chí "Thiên Tử thủ biên cương, Quân vương tử xã tắc", khí phách của Thánh Hoàng Đại Càn đầu tiên tự nhiên là không ai bằng, nhưng so sánh, ở phương bắc lại kém phát triển hơn Trung Nguyên rất nhiều, và giao thông vận chuyển cũng vô cùng không tiện.
Trong đó chướng ngại lớn nhất, chính là Thông Thiên Sơn ngày xưa, bây giờ đã là Thông Thiên Đại Hạp Cốc.
Vì mở ra quốc đô, đả thông đường đi đến bốn phương tám hướng, Thánh Hoàng Đại Càn đầu tiên đã tự mình dẫn theo bách quan và thần khí Trung Thổ - Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm đi đến Thông Thiên Sơn, sử dụng Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm chém Thông Thiên Sơn thành hai nửa, sau đó thi triển đại thần thông dời núi chuyển đồi, tạo thành dáng vẻ Thông Thiên Đại Hạp Cốc như bây giờ.
Mà con đường đi ngang qua Thông Thiên Đại Hạp Cốc, cũng bởi vậy mà được gọi là Thông Thiên Quan Đạo, không chỉ là con đường giao thông chính, càng là một chỗ danh lam thắng cảnh phi thường nổi danh, thậm chí là còn có võ giả cảm ngộ được kiếm ý khai thiên ích địa của Đại Càn Thánh Hoàng lúc trước, đặc biệt đi đến đây tiến hành tu luyện.
Mà vào giờ khắc này, ở phía trên Thông Thiên Quan Đạo, có một cái bóng thật dài hiện lên theo thứ tự, rõ ràng là một đoàn xe khổng lồ, được dẫn dắt bởi một chiếc đại kiệu tám người khiêng, giống như một cái đầu rồng đi ở phía trước nhất, ở phía sau thì có nguyên một đám võ sĩ mặc trọng giáp triều đình đi theo, bao quanh một chiếc xe.
Đại kiệu tám người khiêng được mạ vàng, chung quanh nạm mã não,

phỉ thúy, trân châu bảo thạch, rèm vải rũ xuống cũng là được làm từ Thiên Tàm Ti Tây Vực, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, cho dù là ở trong triều đình, không phải là người đại phú đại quý thì cũng không có tư cách dùng loại đại kiệu tám người khiêng đẳng cấp này.
Mà phụ trách nhấc kiệu, thì là tám trung niên tráng hán toàn thân vàng óng, trên dưới quanh người đều dán phù triện, tám người này ở trần, hít thở giống như phun lửa, đi từng bước một trên mặt đất đều lưu lại dấu chân thật sâu, mặc dù nhìn qua không khác gì với người sống, nhưng trên thực tế đều lộ ra vẻ ngu ngơ.
Đây là Hoàng Cân Lực Sĩ!
Hoàng Cân Lực Sĩ là lực sĩ hộ pháp của Đạo giáo, cho dù là ở bên trong Đạo Môn cũng là khôi lỗi tinh xảo cực kỳ thưa thớt, lưu lạc ở bên ngoài càng là cực ít, nhưng bây giờ ở đây lại có tới tám vị Hoàng Cân Lực Sĩ, hơn nữa vẻn vẹn chỉ là được dùng để nhấc kiệu! Không chỉ có như thế, chiếc đại kiệu này cũng vô cùng nặng nề, cho dù là lấy thể phách của Hoàng Cân Lực Sĩ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nâng lên mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được, người ngồi ở trong kiệu, đến tột cùng là trầm trọng bực nào! Mà ở trong thiên hạ, có thể lấy lực lượng một người đạt tới trình độ như vậy, chỉ có hợp nhất tinh, khí, thần, luyện huyết hóa phách - Võ Đạo Tông Sư!
Chỉ là một đoàn xe, thế mà lại được một vị Võ Đạo Tông Sư phụ trách suất lĩnh, bởi vậy có thể thấy được tầm quan trọng của đoàn xe này.
Gió nhẹ thổi qua, mang theo tiếng xào xạc, trong thiên địa chỉ còn lại thanh âm tự nhiên, còn có thanh âm đoàn xe cất bước đi lại, chỉ chốc lát sau liền đi qua Thông Thiên Đại Hạp Cốc.
"Ầm ầm!"
Hẻm núi trước kia hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, tiếp đó núi cao hai bên con đường đột nhiên phát nổ, vô số đá rơi giống như mưa lớn tầm tã rơi xuống, mục tiêu bất ngờ chính là toàn bộ đoàn xe! Đồng thời còn có hàng tá tiếng hô giết vọt ra từ hai bên đường.
Những người này có trốn ở trong bụi cỏ, có trốn ở trên núi cao, có người thì vùi ở trong lòng đất, nhưng vào giờ khắc này, toàn bộ bọn hắn đều vọt ra, tập kích về phía đoàn xe, trên người của mấy người dẫn đầu càng là bỗng nhiên bạo phát ra khí tức khủng bố của Hợp Đạo Tôn Giả!

Chương 145: Kháo Sơn Vương Dương Lâm

"Cứu A Nhã Thỉ đại nhân!"
"Vì Man Thần!"
Tiếng la giết ngập trời kinh thiên động địa, nhưng đối mặt với sự tiến công của nhóm võ sĩ Man tộc này, toàn bộ đoàn xe vận chuyển lại không có một chút rối loạn nào, thậm chí là ngay cả binh sĩ phụ trách hộ vệ cũng đều không có bất kỳ động tác gì, phảng phất như là không nhìn thấy khí thế hung hăng của Man tộc vậy, vẫn đang chậm rãi cất bước như trước.
Không mất nhiều thời gian để cho các võ sĩ Man tộc vọt tới trước mặt đoàn xe.
Trong khoảnh khắc này, ở bên trong đại kiệu tám người khiêng ở phía trước nhất đoàn xe bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ huyết khí hết sức kinh khủng, giống như là một làn khói cuồn cuộn hướng lên trên, che phủ ánh nắng, xua tan đám mây, giống như một ngọn núi lớn đặt ở trên người của tất cả võ sĩ Man tộc, dẫn động từng trận cuồng phong.
Trong lúc nhất thời, toàn bộ không gian trên đường đều phảng phất như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, tất cả các võ sĩ Man tộc cứ như vậy bị cố định tại chỗ, biểu cảm trên khuôn mặt của bọn hắn rất sống động, giơ đao kiếm trong tay lên cao, nhưng đều không nhúc nhích, phảng phất như là thời gian đang ngưng lại vậy.
Ngay cả những tảng đá rơi cũng là như thế, toàn bộ đều bị cố định ở giữa không trung, nếu như không phải đoàn xe vận chuyển vẫn còn đang di chuyển, người ngoài nếu nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ cho rằng thời gian đã thực sự ngưng lại.
Màn kỳ cảnh này kéo dài đến mấy phút đồng hồ, thẳng đến khi đoàn xe vận chuyển rời khỏi Thông Thiên Đại Hạp Cốc, tất cả các võ sĩ Man tộc mới chậm rãi ngã xuống, thân thể nổ tung trong nháy mắt, hóa thành huyết khí vô tận tràn ngập ở trên đường, mà đá rơi ngập trời thì hóa thành bột phấn, phiêu tán theo huyết khí ở trên không trung.
Tử vong tuyệt đối! Bất kể là Hợp Đạo Tôn Giả, hay là võ giả Hậu Thiên, toàn bộ đều chết! Trải qua ngàn năm, hệ thống tình báo cùng với lực lượng tử sĩ mà Man tộc tích luỹ được ở Trung Nguyên, vào thời khắc này đã chết một mảng lớn! Mà chủ nhân của đại kiệu tám người khiên, thậm chí là ngay cả khuôn mặt cũng không lộ ra! Đây chính là Đại Càn! Đây chính là lực lượng triều đình! Ngay cả khi đã bị suy yếu, vẫn sâu không lường được như cũ!
Ở phía ngoài Thông Thiên Đại Hạp Cốc, bên trong một khu rừng núi xa xôi, Võ Đạo Tông Sư Lâu Phách La đến từ Man tộc hít vào một hơi

thật sâu, trong mắt hiện lên một tia kiêng dè.
"Kháo Sơn Vương Dương Lâm, hắn thế mà lại phụ trách vận chuyển A Nan Thỉ? Đáng chết, xem ra Đại Càn thật đúng là rất coi trọng đối với lần vận chuyển này, nếu như đại tướng quân Yêu Man cũng đi với ta mà nói, nói không chừng còn có thể nghĩ biện pháp, nhưng chỉ bằng vào một mình ta, căn bản là không có khả năng cứu được A Nan Thỉ."
Trước đó Lâu Phách La tiếp nhận bổ nhiệm của Man Vương, phụ trách tiến về Trung Nguyên cứu A Nan Thỉ, ở trên đoạn đường này hắn đã không ngừng thăm dò, chính là vì nhìn ra nội tình của đoàn xe vận chuyển, kết quả là đã nhìn ra nội tình, nhưng cũng đã tổn thất một lượng lớn quân đội Man tộc bí mật ở Trung Nguyên, mà trọng yếu nhất…
Hắn còn không có cách nào làm gì được đoàn xe này! Kháo Sơn Vương Dương Lâm, một trong các Thân Vương Hoàng Tộc của triều đình, xưa nay đều tọa trấn ở thâm cung, sẽ rất ít khi lộ diện ở ngoại giới, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại xuất hiện ở chỗ này, còn phụ trách vận chuyển Man tộc Võ Đạo Tông Sư, hiển nhiên là chứng minh được sự coi trọng của triều đình đối với lần áp tải này, cho dù Lâu Phách La có trí kế vô song, ở phía dưới lực lượng tuyệt đối cũng không có bất kỳ biện pháp nào.
"Chỉ có thể lại nghĩ biện pháp ở trong đế đô, dù sao thì Đại Càn bây giờ cũng không phải là bền chắc như thép, chỉ cần nguyện ý bỏ ra đầy đủ đại giới mà nói, hắn là sẽ có hi vọng cứu A Nan Thỉ, bất quá là vào trước đó, không bằng đi hoàn thành nhiệm vụ của Vương Thượng trước, giết chết thiếu niên Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế kia!" Ý niệm tới đây, Lâu Phách La liền quay đầu rời khỏi Thông Thiên Đại Hạp Cốc mà không có một chút do dự nào.
"Hắt xì!" Gần như đồng thời, Trần Khuynh Địch ở bên trong Thành Thanh Đế bỗng nhiên hắt hơi một phát.
"Kỳ quái, chẳng lẽ ta đã thực sự bị cảm?"

Tại Nam Cương Đạo, trong nội địa biên thành.
Có hai bóng người một nam một nữ hành tẩu ở trên đường phố trong thành, nam tử mặc áo choàng lông màu đen, nữ tử thì mặc một bộ giáp da, bên hông mang theo một thanh trường kiếm.
"Trấn Cương Sứ đại nhân, thuộc hạ chỉ là tới nơi này để thăm người thân, ngài cần gì phải đi theo tới đây.."
"Lạc sư muội khách khí rồi, đừng quên bây giờ muội thế nhưng là đệ tử của Thuần Dương Cung chúng ta, sau này nếu như thuận tiện, muội cũng có thể đưa người thân vào Thanh Châu Đạo, trở thành đệ tử Thuần Dương Cung, nói thế nào cũng coi như là vinh quang cửa nhà, muội phải để cho lão nhân gia hưởng phúc."
"Mà bản Chân Truyền xem như là sư huynh dẫn dắt muội nhập môn,

quan tâm một chút cũng không có gì là đáng trách a."
Trần Khuynh Địch cười tủm tỉm nói ra, trên mặt mang theo một nụ cười nhẹ nhõm, cuối cùng hắn cũng tìm được một lý do đáng tin để có thể đi ra hít thở không khí, hắn làm sao có thể bỏ lỡ cái cơ hội tốt đẹp này đây.
Phải biết rằng Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân cũng không biết bị làm sao, một người so với một người còn tích cực hơn, kéo 12 nữ bộc còn có hơn 1000 quân tinh nhuệ của Phủ Thành Chủ ra bên ngoài, gây dựng một nhánh "đại quân Trấn Cương xuất hành", cứ như vậy quang minh chính đại mở ra tại Thành Thanh Đế.
Đậu xanh rau má, lần kia Trần Khuynh Địch xem như là đã chân chính thể nghiệm cái gì gọi là tiền hô hậu ủng, được nhiều người ủng hộ, uy phong là uy phong, nhưng nếu rêu rao quá mức, sẽ làm cho toàn thân của Trần Khuynh Địch khó chịu, cảm thấy loại đội hình phô trương này thật sự là quá phù hợp với một nhân vật được định vị là "Nhân vật phản diện". Cho nên vào thời điểm biết Lạc Tương Tư thế mà dự định đi thăm người thân, hắn cơ hồ liền đi theo không có một chút do dự.
Mà ở bên cạnh, Lạc Tương Tư thì đang rơi vào trong sự trầm tư.
"Hắn tại sao lại đi theo mình! !! Chẳng lẽ nói hắn còn muốn dùng ông nội để uy hiếp mình, không không không, hắn hẳn là sẽ không làm như vậy a, Thuần Dương Chi Thể của mình hẳn là cũng chưa bị bại lộ, nhưng đến cùng là vì sao.."
Vào thời điểm trước đó Lạc Tương Tư xin đi ra ngoài thế nhưng là rất có tự tin, bởi vì lần xuất hành này không phải chỉ có một mình nàng, mà là bao gồm cả Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, còn có Trần Tiêm Tiêm, tất cả đều cùng đi ra ngoài, nàng cảm thấy chỉ cần có ba người này ở với nhau, Trần Khuynh Địch nói thế nào cũng sẽ khiêm tốn một chút, không dám xuống tay với chính mình. Kết quả không nghĩ tới là hắn vẫn đã ra tay! Mà khiến cho Lạc Tương Tư càng thêm sợ hãi là, vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, thế mà đều không có ngăn cản hắn!

Chương 146: Nghĩ cũng đừng nghĩ

"Đại ca ca đi sớm về sớm!"
"Chúc sư huynh cùng với Tương Tư tỷ thuận buồm xuôi gió, nhớ về sớm một chút, thuận tiện mang về một ít thức ăn ngon a, mấy ngày nay đều phải ăn lương khô, sắp chán rồi."
"? ??" Biểu lộ của Lạc Tương Tư vào ngay lúc đó chính là phát mộng.
"Chuyện này, Trấn Cương Sứ đại nhân chính là muốn đi cùng ta ra bên ngoài? Chuyện này có thể sao?"
Lạc Tương Tư chỉnh là hỏi Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm một câu như thế, ở bên trong suy nghĩ của nàng, nàng nói như thế nào cũng là một vị mỹ nữ, hơn nữa Trần Khuynh Địch dường như còn có ý tứ truy cầu nàng, loại sự tình này làm sao có thể xảy ra.. Nói tóm lại, vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, hẳn là cũng sẽ không để cho Trần Khuynh Địch ở cùng một chỗ với nàng mới đúng a!
Không nói đến những cái khác, chí ít là vị Doanh Phượng Tiên đến từ Thuần Dương Cung kia, liền bị Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liên thủ chống lại. Ở dưới loại tình huống này, vì sao Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm lại buông tha cho nàng?
"Chuyện này không có đạo lý a!"
Đối với câu hỏi của nàng, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm không hẹn mà cùng nhìn nhau cười một tiếng, nói: "Chúng ta rất tin tưởng Tương Tư tỷ a, ha ha ha."
Lạc Tương Tư: "! !! !
"Ta cư nhiên lại được các nàng tín nhiệm đến như thế a! !!"
Sau khi biết được cái chân tướng này, tâm thần của Lạc Tương Tư lập tức cảm thấy cực kỳ rung động, một loại tình cảm tên là "Cảm động" tuôn ra ở trong lòng, không phụ lòng nàng sau khi phát hiện ra cuộc tình tay ba của các nàng, vẫn luôn nghĩ biện pháp cứu hai nàng ra khỏi ma chưởng, quả nhiên là người tốt sẽ được báo đáp.
"Tốt ! Nếu các ngươi tín nhiệm ta như vậy! Vậy ta cũng sẽ không thể cô phụ sự tín nhiệm của các ngươi! Ta nhất định sẽ chồng trừng Trần Khuynh Địch! Tuyệt đối sẽ không cho hắn bất luận một cơ hội hái hoa ngắt cỏ nào! Ta nhất định sẽ cố gắng!" Ý niệm tới đây, Lạc Tương Tư không khỏi nắm chặt quả đấm.
Ở trong đầu của Lạc Tương Tư lóe lên linh quang, đột nhiên cảm thấy bản thân biết Trần Khuynh Địch rất rõ. Tục ngữ nói, hoa nhà không bằng hương hoa dại, Trần Khuynh Địch sở dĩ tìm cơ hội đi theo nàng, nói không chừng chính là muốn tìm cơ hội hái hoa ngắt cỏ! Lấy tính cách dâm đãng của tên biến thái này, loại chuyện này là sẽ rất có khả năng phát sinh!

"Không sai! Nhất định là như vậy! Nếu đã như vậy, vậy thì mình nhất định phải trông coi hắn!"
Trần Khuynh Địch đang thản nhiên nhìn phong cảnh trong thành nhỏ biên cương bỗng nhiên rùng mình một cái, vô thức quay đầu lại."
"Hở! Tại sao Lạc Tương Tư lại dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn mình, mình đã làm gì sai sao? "
"Này.. Lạc sư muội?"
"Nhìn kỹ ngươi!"
Đương nhiên, Lạc Tương Tư cũng sẽ không nói ra một câu như vậy, đây là do Trần Khuynh Địch tự suy diễn ra từ trong ánh mắt đáng sợ của nàng, nên sao đây, loại ánh mắt này giống như là ánh mắt của một oán phụ trốn ở trong tủ treo quần áo chuẩn bị nhìn lén lão công có thể vụng trộm cùng với người làm trong nhà hay không, Trần Khuynh Địch cảm thấy cái ví dụ này quả thực là quá vớ vẩn.
"Lạc sư muội? Ta đã làm sai gì sao?"
"Không có a, đúng rồi Trấn Cương Sứ đại nhân, lần này ngài đi ra ngoài cùng với ta, có phải là có mục đích gì hay không?"
"Chẳng lẽ kế hoạch thừa cơ hội trốn ra ngoài thư giãn một chút của ta đã bị phát hiện? !" Trần Khuynh Địch nghĩ thầm.
"Hừ" Lạc Tương Tư hừ lạnh một tiếng, quả nhiên! Kế hoạch lén chạy ra ngoài hái hoa ngắt cỏ của tên gia hoả đã bị ta phát hiện!
Trần Khuynh Địch nhếch miệng, ra vẻ bình tĩnh nói ra: "Không, không có a, ta thực sự là muốn quan tâm đến người nhà của muội a, tuyệt đối không có bất luận ý tứ gì khác."
"Ồ? Thật sao?"
"Đương nhiên!"
Thấy Lạc Tương Tư vẫn lộ ra vẻ mặt không tin, Trần Khuynh Địch lập tức có một chút hoảng, cứ tiếp tục như vậy là không được, phải nghĩ biện pháp bịt miệng của nàng, không để cho nàng sau khi trở về nói lung tung khắp nơi mới được, nếu không không phải là sẽ cô phụ hảo ý của đoàn nữ bộc còn có đội thân vệ hay sao.
"Được rồi, như vậy, Lạc sư muội, muội có thích đồ vật gì hay không? Sư huynh sẽ mua cho muội, như thế nào?"
"Hử?" Thần sắc của Lạc Tương Tư cứng lại, cái tên biến thái này, lại muốn hối lộ ta! Để cho ta làm như không thấy đối với hành vi trêu hoa ghẹo nguyệt của hắn hay sao?
Nghĩ cũng đừng nghĩ!
"Cái gì ta cũng đều không cần!"
"Đừng nói như vậy chớ, đúng rồi, muội hẳn là còn chưa có một kiện binh khí tiện tay a, vật này vừa vặn không có tác dụng đối với ta, tặng cho muội."
Trong lòng của Trần Khuynh Địch hơi động, lấy từ bên trong túi trữ vật ra một cái vòng đeo tay đỏ thẫm, nói: "Đây là một kiện Thần Binh Trung Phẩm, Liệt Dương Thanh Diễm Độc, dùng chân khí kích hoạt

hẳn là có thể bộc phát ra lực phá hoại Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong, trước đó muội cũng đã giúp ta rất nhiều, coi như là một lời cảm ơn của ta."
Hơn nữa trước kia cũng đã phát sinh qua rất nhiều hiểu lầm cùng với chuyện ngoài ý muốn, nói tóm lại, đây quả thật là tấm lòng của Trần Khuynh Địch.
"À..."
Nhìn chiếc vòng tay đỏ thẫm ở trong tay của Trần Khuynh Địch, trên mặt của Lạc Tương Tư lộ ra mấy phần ngượng nghịu.
Đây chính là vòng tay, không phải là đao cũng không phải là kiếm, mà là vòng tay, là đồ trang sức.. Nếu như mình làm ngơ mà nói.. Không đúng không đúng không đúng, đây chính là viên đạn bọc đường của Trần Khuynh Địch a! Chính là muốn mình làm như không thấy đối với hành vi hái hoa ngắt cỏ của hắn, mình tuyệt đối không thể nhận lấy...
Thế nhưng đây chính là vòng tay nha!
Đúng rồi!
"Mình có thể ăn hết vỏ bọc đường, nhưng lại ném viên đạn đi a!" Hai mắt của Lạc Tương Tư sáng lên, chậm rãi đưa tay về phía Liệt Dương Độc, nghĩ thầm: "Đây cũng là do không có biện pháp, mình đành phải bất đắc dĩ nhận lấy..."
"Nghĩ cũng đừng nghĩ a!" Đột nhiên, có một bàn tay già nua tách Lạc Tương Tư cùng với Trần Khuynh Địch rời ra, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.
Trần Khuynh Địch cũng cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy đó là một lão già mặc áo vải có khuôn mặt già nua, râu tóc đang dựng lên hung tợn nhìn hắn chằm chằm, phảng phất như là thấy được địch nhân vậy.
"Ta sẽ không giao Tương Tư cho một tên tiểu bạch kiểm(*) như ngươi a! !! !!"
(*) Tiểu bạch kiểm dùng để chỉ những chàng trai có mặt mũi thanh tú, trắng trẻo đẹp trai. Một nghĩa khác là chỉ con trai ham tiền.
Trần Khuynh Địch: "? ??"

Tâm tình của Lạc lão đầu vào sáng nay cực kỳ tốt.
"Cháu gái của ta đã có tiền đồ, làm rạng rỡ tổ tông, trở nên nổi bật rồi nha."
Phải biết rằng vào lúc cháu gái của lão đưa lão rời khỏi Thành Thanh Đế, trong lòng của lão tràn đầy nghi hoặc, cảm thấy mình đang ở trong nhà thật tốt, tại sao cháu gái lại muốn lão dọn nhà đi đến hậu phương? Nếu như không phải cháu gái tha thiết cầu khẩn, lão nhất định sẽ không đi.
Kết quả là vừa mới đi đến hậu phương không bao lâu, Lạc lão đầu liền biết được tin tức ở Nam Cương Đạo bộc phát đại chiến, Thành Thanh Đế đứng mũi chịu sào, bị vô số Man tộc vây thành.

Chương 147: Hiểu lầm

Lạc lão đầu sau khi nghe xong tin tức liền giật mình.
"Cái này sao được? !"
Lúc ấy lão liền mặc vào chiến giáp mấy chục năm không mặc đến, dẫn theo con ngựa già gầy ốm, xách thanh thương gỉ sét lên, liền muốn đi đến Thành Thanh Đế đồng sinh cộng tử cùng với cháu gái của mình, nếu không phải là bị vệ binh ở cửa thành ngăn cản, lão bây giờ nói không chừng đã thực sự giết tới Thành Thanh Đế.
Kết quả là không đi được đến Thành Thanh Đế, lại không lấy được tin tức của cháu gái, Lạc lão đầu mấy ngày nay là nước không uống cơm không ăn, tóc trắng đều rơi mất mấy sợi, rất sợ cháu gái của lão lấy thân tuẫn quốc ở Thành Thanh Đế, vậy thì lão làm sao xứng với con của lão a. Thẳng đến gần nửa tháng sau mới nhận được tin tức của cháu gái từ bồ câu đưa tin.
Sau đó Lạc lão đầu liền phát hiện ra một tình huống rất lúng túng, bản thân lão không biết đọc chữ.
Năm đó vào thời điểm lão ở Thành Thanh Đế, tất cả thời gian đều là dành để đi liều mạng với Man tộc, làm gì còn có thời gian đi học chữ, lúc ấy lão còn nói với hào khí ngất trời: Văn hóa? Văn hóa có thể giết Man tộc sao? Lão tử mới không cần văn hóa gì, kết quả là mới xảy ra tình huống lúng túng như bây giờ.
Năm đó không học chữ, quả thực là quá thua thiệt. Sau khi tốn mấy đồng tiền để thư sinh nghèo ở đầu đường giúp lão đọc một lần, lão mới xem như là biết được nội dung ở trong thư.
"Thành Thanh Đế đại phá đại quân Man tộc, Tương Tư lập được công đầu, lấy được sắc phong của Trấn Cương Sứ đại nhân, ông nội yên tâm, cháu qua một thời gian ngắn nữa sẽ đến thăm ngài."
Lời này lập tức khiến cho Lạc lão đầu vui mừng. Ai cha, Thành Thanh Đế đại phá đại quân Man tộc? Đánh thật hay a! Hơn nữa cháu gái nhà ta còn lập được công đầu? ! Quá tuyệt vời!
Lạc gia ta ở Nam Cương Đạo đánh mười mấy đời cùng với Man tộc, rốt cục cũng cho ra một người lập được công đầu! Hơn nữa còn được Trấn Cương Sứ đại nhân coi trọng, đó thế nhưng chính là Trấn Cương Sứ đại nhân a! Là trời ở Thành Thanh Đế, là thủ hộ thần của Thành Thanh Đế, cháu gái nhà mình lại được hắn coi trọng? ! Làn này cháu gái nhà mình thế nhưng là quang tông diệu tổ, trở nên nổi bật a!
"Tốt tốt!"
Sau khi nhận được tin tức, Lạc lão đầu liền mời hàng xóm láng giềng đi đến tửu lâu đắt tiền nhất ăn một bữa, nghe những người hàng xóm khen cháu gái nhà mình có tiền đồ, ai nói nữ tử không bằng

nam, Lạc lão đầu chính là tâm hoa nộ phóng, cả người đều cảm thấy trẻ ra mấy tuổi, hận không thể đi lên sa trường tái chiến thêm mấy hồi.
Sáng sớm, Lạc lão đầu liền đi ra ngoài mua rượu, dự định uống một trận thật tốt. Kết quả kém chút nữa đã doạ cho lão muốn đau tim.
Lão tử đã nhìn thấy cái gì?
Lạc lão đầu mở to hai mắt, nhìn chằm chặp vào hai đạo nhân ảnh trên đường phố, một nam một nữ, hai người ở rất gần, trong tay của người nam đang cầm một cái vòng tay màu đỏ, vừa nhìn đã cảm thấy đó là tín vật đính ước, mà người nữ thì là sắc mặt do dự, động tác cũng là chập trùng bất định, dường như là đang suy nghĩ.
Nhưng đó không phải là trọng điểm.
Trọng điểm là nữ tử kia có bóng lưng cực kỳ quen thuộc, Lạc lão đầu đi đến hai bước, lập tức cảm thấy quen thuộc hơn, lại đi thêm hai bước, m* nó! Đó…không phải cháu gái ngoan nhà ta hay sao!
Cháu gái đã trở về?
Không đúng, đã trở về sao không đến thăm lão già ta... Chờ đã! Lạc lão đầu mở to hai mắt, ánh mắt lập tức liền rơi vào bên cạnh cháu gái bảo bối của mình, ở trên người của nam tử cầm vòng tay kia.
Dáng dấp ngược lại là rất phong nhã, có mấy phần tư thế oai hùng của bản thân lão lúc tuổi còn trẻ, nhưng cái bộ dạng lớn lên này nhất định là một tên tiểu bạch kiểm! Quần áo trên người cũng không tệ, giống như là rất có tiền... Hừ! Nhất định là tiền do tên tiểu bạch kiểm này lừa gạt được! Về phần nụ cười trên mặt, Lạc lão đầu càng xem càng cảm thấy hắn cười rất gượng gạo.
Nói tóm lại, Lạc lão đầu chỉ dùng một giây đồng hồ liền đoán được thân phận của đối phương. Đó là một tên tiểu bạch kiểm! Một tên tiểu bạch kiểm rất biết lừa gạt thiếu nữ!
Nhìn cái vòng tay kia đi, không chỉ có xinh đẹp, hơn nữa ở phía trên lại còn có cương khí chấn động, hiển nhiên là có phẩm cấp không thấp, không phải là tiểu bạch kiểm kinh nghiệm phong phú làm sao sẽ cầm loại vật này đi tán gái? Xem ra cái tên này chính là cảm giác được cháu gái bảo bối nhà mình có tiền đồ, là một cái đùi tốt để ôm, là người xấu muốn lừa gạt tình cảm của cháu gái bảo bối!
Ý niệm tới đây, Lạc lão đầu chính là nổi giận đùng đùng, giận đến mức râu tóc dựng lên, cả người phảng phất như lập tức trở về tới 50 năm trước, vào thời điểm bản thân tung hoành sa trường quát tháo phong vân, bước một bước liền vọt tới trước mặt Lạc Tương Tư cùng với tên tiểu bạch kiểm kia, trực tiếp phất tay cắt ngang hai người, sau đó bảo hộ cháu gái bảo bối của mình ở sau lưng.
"Ta sẽ không giao Tương Tư cho một tên tiểu bạch kiểm như ngươi a! !! !!" Đây chính là một người ông nội, gầm thét đối với kẻ xấu tà ác có ý đồ ra tay với cháu gái bảo bối có tiền đồ của nhà mình.
Trần Khuynh Địch: "? ??

Lạc Tương Tư: "? ??"
Không thể nghi ngờ, vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Lạc Tương Tư, tất cả đều bị kinh hãi. Nhất là Lạc Tương Tư, trọn vẹn kinh ngạc một hồi mới phản ứng được: "Ông nội?"
"Ông nội? !" Trần Khuynh Địch há to miệng, sau đó mới chỉ chỉ vào bản thân: "Tiểu bạch kiểm? ??"
Con m* nó, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì mà bản thân lại bị người khác coi là "Tiểu bạch kiểm" a?
Trần Khuynh Địch lập tức rất là bất mãn, bản thân hắn rất giống với tiểu bạch kiểm hay sao? Hãy nhìn quần áo của hắn đi, loại vải vóc này, nhìn lại khí chất cao quý trên toàn thân cao thấp của hắn đi, còn có cái tu vi võ đạo cao thâm này, thấy như thế nào cũng đều là loại nhân sĩ thành công kia có được hay không, coi như kém hơn một chút, đó cũng là một tên phú nhị đại thành công.
Tại sao lại biến thành một tiểu bạch kiểm đây? !
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch xoắn xuýt về vấn đề "Tiểu bạch kiểm", Lạc Tương Tư đã kịp phản ứng thì gương mặt đỏ bừng: "Ông nội đang nói cái gì vậy!
"Tương Tư a, cháu còn trẻ, không biết giang hồ hiểm ác a!" Lạc lão đầu dùng vẻ mặt đau lòng nhức óc nói: "Ở bên trên giang hồ thế nhưng là có rất nhiều người như hắn chuyên môn nhắm tới các thiếu nữ có tiền đồ, lừa tiền lừa sắc, không biết có bao nhiêu thiếu nữ đã bị bọn hắn lừa, mối tình đầu của ông nội vào năm đó, khụ khụ khụ, nói tóm lại, tất cả những dạng người này đều không phải là người tốt!"
"Ông nội thực sự là..." Gương mặt của Lạc Tương Tư dở khóc dở cười, nàng còn không hiểu rõ được lời của ông nội hay sao, nghe câu nói mà ông nội vừa thốt ra kia, Lạc Tương Tư liền biết được ông nội nhất định là đã hiểu lầm cái gì.
"Ông nội hiểu lầm rồi!"

Chương 148: Đã làm qua cái gì hay chưa?

"Có thể hiểu lầm cái gì chứ! Đôi mắt sáng của ông nội năm đó không biết đã xem thấu bao nhiêu tên tà ác lưu manh muốn tiếp cận bà nội của cháu, lúc trước bà nội không phải là đã bị ông nội lừa gạt, không đúng, là theo đuổi.."
"Ông nội!"
"Không cần phải nói nhiều!" Lạc lão đầu nghiêm túc nói, đột nhiên hạ thấp thanh âm: "Bất quá tiểu bạch kiểm đúng là tiểu bạch kiểm, cái vòng tay này thực sự không tệ, trước tiên cháu hãy nhận lấy, còn tên tiểu bạch kiểm này nếu như dám lộn xộn, lão tử sẽ thi triển ra sát quyền năm đó tung hoành sa trường, cam đoan sẽ đánh cho hắn chạy trối chết."
"Ông nội! Hắn là Trấn Cương Sứ đại nhân!" Lạc Tương Tư lớn tiếng nói, cắt đứt lời nói của Lạc lão đầu, sợ ông nội lại toát ra câu nói gì.
"Trấn cái gì cương, cương, cương... Trấn Cương Sứ đại nhân? !"
Thanh âm của Lạc lão đầu im bặt. Sau đó lão quay người nhìn Trần Khuynh Địch vừa mới tỉnh hồn lại một chút, Trần Khuynh Địch sau khi nhìn thấy lão cũng là mỉm cười, nói: "Lão nhân gia, nhìn ta rất giống với tiểu bạch kiểm hay sao? Có chỗ nào cần phải thay đổi hay không?"
Lạc lão đầu: "..."
Cháu gái bảo bối, tại sao cháu không nói sớm cho ông nội biết?

Ở trong nhà của Lạc lão đầu.
"Khụ khụ." Lạc lão đầu xấu hổ đến cực điểm đưa lên một ly trà, trên mặt mang theo một nụ cười: "Chuyện kia, Trấn Cương Sứ đại nhân, tiểu nhân có mắt như mù, đã mạo phạm đại nhân, thật sự là tội đáng chết vạn lần, xin đại nhân hãy trách phạt một mình ta là được rồi, chuyện này không có bất cứ quan hệ nào cùng với cháu gái nhà ta a...
Trần Khuynh Địch: ".."
"Lão tiên sinh, ông cũng không cần phải quá mức câu thúc, lần này ta thật sự chỉ là đến gặp người nhà của Lạc sư muội một chút mà thôi, cháu gái của ông rất có tiền đồ a, lúc trước ở bên trong trận đại chiến Thành Thanh Đế đã phát huy ra tác dụng cực lớn, nếu như không có nàng thao túng trận pháp mà nói, chỉ sợ là trận đại chiến kia còn không nhất định có thể chiến thắng đây."
"Thực sao? !" Sau khi nghe thấy có người khen cháu gái của mình, cả khuôn mặt mo của Lạc lão đầu đều giãn ra, ngay cả sự tình xấu hổ phát sinh trước đó nhất thời cũng đều quên mất: "Trấn Cương Sứ đại nhân, ngài nói cháu gái nhà ta đã phát huy tác dụng như thế nào a? Chẳng lẽ nói là giống với lão tử năm đó, một mình địch trăm người ở

trên chiến trường, giết vô số Man tộc?"
"Đúng." Trần Khuynh Địch cười cười, cảm thấy ông nội của Lạc Tương Tư thật đúng là có ý tứ, dường như trước kia cũng đã làm binh sĩ, trên người còn mang theo vài phần vô lại của binh sĩ, hơn nữa còn khá là tự luyến, nghe lời nói này, một địch trăm trên chiến trường? Giết vô số Man tộc? Đó là hình dung về bản Chân Truyền mới đúng nha!
"Lạc sư muội mặc dù không lên chiến trường, nhưng lại chủ trì trận pháp, bảo hộ cho rất nhiều chiến sĩ sẽ không bởi vì bị thương mà chết, còn kịp thời phòng ngự khí giới công thành của Man tộc, có công lao rất lớn a. Lạc lão tiên sinh có một cô cháu gái như vậy, thực sự là phúc khí tu luyện tám đời mới có."
"Ha ha ha, đâu có, đâu có!"
"Ông nội!"
Lạc Tương Tư nhìn thấy nụ cười đắc ý quên mình của ông nội, mặt đỏ rần, nhất là Trần Khuynh Địch lại còn hùa theo cùng một chỗ với ông nội, thổi phồng bản thân nàng đến mức ở trên đời có một không hai, làm gì có một chút bộ dáng Trấn Cương Sứ nào.
Bất quá vẫn thật sự không nghĩ tới, Trần Khuynh Địch hắn là vô cùng cao ngạo trong ấn tượng, thế mà lại ở loại địa phương này vui sướng trò chuyện cùng với ông nội không biết đã về hưu bao nhiêu năm kia, nhìn bộ dáng mặt mũi tràn đầy bốn chữ "hận gặp nhau trễ" này, nếu như mà có một bầu rượu nói không chừng đã sớm uống hết. Nhìn hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ, Lạc Tương Tư đi đến phòng bếp lấy ra một bầu rượu.
"Ông nội! Trấn Cương Sứ đại nhân thế nhưng là rất bận rộn, cũng đừng nên làm chậm trễ thời gian của hắn a." Chính Lạc Tương Tư cũng không phát giác ra được, trên mặt của nàng lúc này đang treo một nụ cười.
Cứ như vậy trọn vẹn qua nửa canh giờ, Lạc Tương Tư trò chuyện với ông nội một hồi lâu về việc nhà, sau khi lưu lại một chút tiền tài lại phân phó một đống lớn việc nhỏ, lúc này mới đi ra khỏi gia môn cùng với Trần Khuynh Địch.
"Ông nội, chúng ta đi đây?"
"Cháu gái, cháu gái, cháu chờ một chút, tới đây.. Xin lỗi a Trấn Cương Sứ đại nhân, chúng ta có một chút việc riêng."
"À, không có việc gì, không có việc gì, ta sẽ chờ hai ông cháu ở ngoài cửa." Trần Khuynh Địch gật đầu thân thiện một cái, người cùng một nhà, sẽ luôn có một chút việc tư muốn nhắn nhủ, cho nên hắn rất nhanh liền đi ra phía trước cửa phòng, còn đặc biệt phong bế thính giác, nếu không thì lấy tu vi của hắn, cho dù không quan tâm, cuộc nói chuyện giữa Lạc lão đầu cùng với Lạc Tương Tư chỉ sợ vẫn sẽ bị hắn nghe được như cũ.
Mà thẳng đến sau khi thân ảnh của Trần Khuynh Địch biến mất, Lạc

lão đầu mới dùng vẻ mặt thành thật kéo Lạc Tương Tư qua.
"Ông nội, sao thế? Còn có chuyện gì sao?"
"Đương nhiên là có chuyện!" Lạc lão đầu lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Con nhóc không có một chút nhãn lực độc đáo nào, mau nói, cháu và Trấn Cương Sứ đại nhân đến tột cùng có quan hệ gì?"
"Quan hệ gì cơ? !" Giọng nói mất tự nhiên của Lạc Tương Tư kéo lên cao: "Không có một chút quan hệ nào!"
"Nói bậy bạ!" Lạc lão đầu hung hăng gõ gõ đầu của Lạc Tương Tư: "Con nhóc này, còn dám nói dối với ông nội? Nếu như không có quan hệ, đường đường một vị Trấn Cương Sứ đại nhân, làm sao sẽ có thể chuyên môn bồi tiếp một tên lính quèn như cháu đến thăm người nhà? Hơn nữa lại còn có tính tình tốt như vậy, ông nội đã từng gặp qua mấy vị Trấn Cương Sứ, cho tới bây giờ còn chưa thấy ai như hắn!"
"Cái này, cái này làm sao mà cháu biết được.." Lạc Tương Tư có một chút chột dạ nói ra, trong nội tâm cũng không nhịn được có một chút hoài nghi, chẳng lẽ tên Trần Khuynh Địch kia thực sự..
"Hừ! Nhìn cháu xem!" Lạc lão đầu lại là hừ lạnh một tiếng: "Ta nói kinh nghiệm giang hồ của cháu không đủ a, ông nội cho dù mắt hơi mờ cũng có thể nhìn ra được sự tình, vậy mà cháu lại không phát hiện ra! Ông nội nói cho cháu biết a, ông có cảm nhận rất không tệ đối với vị Trấn Cương Sứ đại nhân này, nếu như cháu chưa có người trong lòng mà nói, ngược lại là có thể kết giao một lần..."
"Bất quá biết người biết mặt không biết lòng! Cháu cũng tuyệt đối đừng rơi vào lưới tình quá sâu, nhất định phải luôn tỉnh táo mới được.."
"Ông nội!" Lạc Tương Tư càng nghe càng là đỏ mặt, tràn đầy xấu hổ nói: "Ta và Trấn Cương Sứ đại nhân thực sự không có quan hệ gì! Hơn nữa ông cũng không biết rõ hắn là ai...
"Bớt nói nhảm! Ông nội hỏi cháu, hai đứa đã làm qua cái gì hay chưa?"
"Làm cái gì?"
"Chính là hôn môi a, nắm tay a, ôm..."
Lạc lão đầu sững sờ, nhìn Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt lúng túng, sau nửa ngày mới phản ứng lại: "Trời đất! Các ngươi thế mà đã thực sự làm qua cái gì? ! Nắm tay? Ôm? Hôn môi?"

Chương 149: Viêm vương

"Ôm..."
"Cái gì? !" Lạc lão đầu kinh hô một tiếng, sau đó lập tức quay người, liền muốn đi ra ngoài cửa: "Nói đùa cái gì, đều đã ôm nhau qua? ! Không cần phải nói gì nữa, ông đây sẽ đi đến nói chuyện với Trấn Cương Sứ đại nhân, muốn hắn cưới cháu, hơn nữa còn nhất định phải là quy cách cao nhất, thế hệ này của Lạc gia, lại còn muốn ra một cái phu nhân Trấn Cương Sứ..."
"Không được!" Lạc Tương Tư nào dám để cho Lạc lão đầu đi ra ngoài, trong nháy mắt liền bạo phát ra tu vi cảnh giới Tiên Thiên của bản thân, cố định Lạc lão đầu ở ngay tại chỗ.
"Nha đầu thối! Lại dám động thủ với lão tử? !"
"Ông nội, cháu sẽ tự giải quyết sự tình, ta và Trấn Cương Sứ đại nhân thật sự là không có cái gì! Ở trong này có rất, rất nhiều hiểu lầm."
"Nói láo! Có hiểu lầm gì mà lại ôm nhau? !"
"Nói tóm lại là cháu sẽ tự mình giải quyết! Không cần ông nội phải làm loạn! Cháu sẽ đi trước! Phong ấn sau nửa canh giờ sẽ biến mất, lần sau cháu sẽ lại về thăm ông nội!"
"Này! Nha đầu thối! Tương Tư! Cháu gái bảo bối! Đừng a! Này!"
"Ông nội, hẹn gặp lại!"
"M* nó! Lòng người không già a, đầu năm nay gả cháu gái ra thật sự là tát nước ra ngoài, như vậy về sau làm sao có thể xử lý a..."
Ầm!
Ở cửa ra vào, Trần Khuynh Địch nhìn Lạc Tương Tư đột nhiên mở cửa, sau đó lấy tốc độ như thiểm điện đóng cửa lại, hơi nghi hoặc một chút.
"Đã nói chuyện phiếm với Lạc lão tiên sinh xong rồi?"
"Lạc lão tiên sinh đâu? Chẳng lẽ ông ấy không ra đưa tiễn chúng ta một chút.."
"Không được! Ông nội của ta hơi mệt, đã đi ngủ rồi! Chúng ta đi nhanh lên đi!" Lạc Tương Tư dùng sắc mặt mất tự nhiên nói ra.
"Ngủ? Như vậy có phải là hơi mất lễ phép hay không? Hơn nữa vừa rồi ta giống như nghe được lời gì đó..."
"Đó là ảo giác của ngài! Đi nhanh đi! Dương Xuân, Tiêm Tiêm còn có Phượng Tiên sư tỷ còn đang chờ chúng ta ở ngoài thành đấy!"
Khí thế của Lạc Tương Tư thật sự là quá mức cường thế, Trần Khuynh Địch vô thức rụt người một cái: "Được rồi.."

Tại Viêm Hán Quốc, trong hoàng cung quốc đô Viêm Thành, Viêm Vương đương thời chính là đang tự mình tiếp đãi một vị khách quý.

Thân làm vương giả ở Viêm Hán Quốc, hắn cũng có tu vi Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong, mặc dù không mạnh, nhưng ở trong một nước chật hẹp nhỏ bé lệ thuộc vào hoàng triều Đại Càn, cũng được gọi là hùng bá thiên hạ, nhưng là gần đây tâm tình của vị vương giả này cũng không tốt lắm, thậm chí có thể nói là hỏng bét.
Mà căn nguyên của hết thảy những thứ này, thì là do đệ nhất tông môn Viêm Hán Quốc - Thiên Lan Kiếm Tông.
Cái tông môn này là vào 30 năm trước đột nhiên xuất hiện ở Viêm Hán Quốc, tổ sư sáng lập ra môn phái chính là đương kim tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông - Vương Lan, vị đại lão kia dựa vào một chuôi Thần Binh Thiên Lan kiếm, đánh khắp các đại tông môn ở Viêm Hán Quốc, không có ai là đối thủ, về sau càng là mở ra tông môn ở Thiên Kiếm Phong, sáng lập ra Thiên Lan Kiếm Tông. Vào lúc đó, toàn bộ Viêm Hán Quốc chỉ có hắn và đối phương là võ giả cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong.
Cũng chính bởi vì cái tông môn Thiên Lan Kiếm Tông này xuất hiện, mới khiến cho Viêm Hán Quốc vốn dĩ vững như bàn thạch xuất hiện biến hóa, so với cục diện trước kia tất cả mọi người vây quanh hoàng thất Viêm Hán Quốc, biến thành cục diện đối lập giữa Thiên Lan Kiếm Tông cùng với hoàng thất Viêm Hán Quốc, mà loại cục diện này đối với bất kỳ một người nào của hoàng thất Viêm Hán Quốc mà nói, đều là không thể nào tiếp thu được.
Vì thế, Viêm Vương thậm chí đã tự mình mang theo Thần Binh Viêm Long Côn trấn quốc của nhà mình, giết đến tận Thiên Kiếm Phong, đại chiến một trận cùng với Vương Lan, kết quả lại là cân sức ngang tài, thực sự không có biện pháp nào, hắn cũng chỉ đành đem cấm quân nguyên bản trấn thủ quốc đô kéo đến chân núi Thiên Kiếm Phong, chính là vì trông chừng Thiên Lan Kiếm Tông.
Không thể không nói, đối với Viêm Hán Quốc, đối với Viêm Vương mà nói, Thiên Lan Kiếm Tông chính là tâm bệnh lớn nhất của hắn.
Trọng yếu hơn chính là, gần đây Viêm Vương chiếm được một cái tin tức không tốt lắm. Tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông - Vương Lan, dường như muốn đột phá cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần...
Gặp quỷ, đột phá? Vương Lan đã đến Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong còn muốn đột phá? Nếu thật sự để cho hắn đột phá, vậy Thiên Lan Kiếm Tông không phải là sẽ có võ giả cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, nói đùa cái gì, nếu thật sự trở thành như vậy, vậy thì Viêm Hán Quốc còn gọi là cái gì Viêm Hán Quốc? Trực tiếp sửa thành Thiên Lan Quốc cho rồi!
Cho nên Viêm Vương lần này là thực sự ngồi không yên. Trong khoảng thời gian này hắn đã bắt đầu ở trong bóng tối liên hệ với các đại gia tộc cùng với tông môn ủng hộ hoàng thất, đồng thời còn âm thầm thông tri cho mấy nhánh đại quân tinh nhuệ nguyên bản đang trấn thủ ở biên giới, chuẩn bị bí mật tiến về Thiên Kiếm Phong, dự

định bóp chết cái đinh trong mắt - Thiên Lan Kiếm Tông từ trong trứng nước.
Ngay vào lúc này, ở hoàng cung lại đột nhiên có một vị khách quý đến.
Đây cũng không phải là khách quý bình thường, bởi vì vị khách này là đến từ hoàng triều Đại Càn! Mẫu quốc của Viêm Hán Quốc, hơn nữa còn là đệ tử gia tộc đến từ Thành Thượng Kinh - Đế Đô Đại Càn, danh hào của nàng cho dù là chính hắn cũng đã nghe qua.
Triển khai tiệc rượu, Viêm Vương có thể nói là vô cùng có lễ nghĩa, thậm chí là còn có một chút nịnh nọt.
"Tần công chúa, tiểu Vương có lễ." Cúi đầu thật sâu, Viêm Vương thậm chí là còn không dám nhìn mặt đối phương, cho dù là khuôn mặt ở dưới tấm sa mỏng kia có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, hắn căn bản cũng không dám nhìn lên một cái, trên người của đối phương ẩn ẩn truyền ra khí tức càng là khiến cho một võ giả cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần như Viêm Vương cảm thấy run rẩy, không dám bất kính.
Viêm Vương có thể khẳng định, nếu đắc tội Thiên Lan Kiếm Tông thì bản thân hắn còn có thể đánh nhau chết sống cùng với đối phương, nhưng nếu đắc tội vị trước mắt này, vậy thì Viêm Hán Quốc ngày mai liền có thể bị xóa tên!
"Đa lễ rồi." Âm thanh ung dung tự nhiên truyền đến, không mang theo mảy may khói lửa, Tần Kiền Hoàng không uống rượu, mà nhẹ nhàng đung đưa chén rượu trong tay, trong đôi mắt thâm thúy nhìn không ra một chút tình cảm nào.
Mà ở phía sau của nàng, ngũ sắc thần quang xanh vàng đỏ trắng đen xen kẽ lấp lánh, giống như năm chuôi Thiên Kiếm treo lơ lửng ở trong hư không.
Ngũ Đức Đại Tiên Thiên Thần Quang! Trong mắt của Viêm vương lóe lên một vệt hâm mộ, sau đó liền cấp tốc thu liễm.
Ngũ Đức Đại Tiên Thiên Thần Quang, trong truyền thuyết chính là Thần Thông Tiên Thiên mà chỉ có Yêu tộc Chí Tôn - Thần Thú Phượng Hoàng mới có, Phượng Hoàng giương cánh, ngũ đức thần quang tùy thân, ảo diệu vô cùng, trong truyền thuyết đại ngũ hành thần quang của khổng tước chính là diễn sinh ra từ trên người của Phượng Hoàng, bởi vậy có thể thấy được loại lực lượng này khủng bố cỡ nào.

Chương 150: Liều mạng

Mà ở trong thiên hạ, có thể có được loại thần quang này, chỉ có một người. Chân Nhân Bảng thứ hai, Tần gia Phượng Hoàng Nữ, Tần Kiền Hoàng!
Vừa sinh ra đã đạt đến đỉnh phong, Ngũ Đức Thần Quang chiếu rọi chân trời, sau khi Tần Kiền Hoàng ra đời, 3 tuổi biết ngàn chữ, 5 tuổi xuất khẩu thành thơ, 8 tuổi bằng vào tài văn chương đã làm cho rất nhiều đại nho đều cảm thấy động dung, 10 tuổi tu luyện, 12 tuổi Hậu Thiên đại viên mãn, 13 tuổi Tiên Thiên, 15 tuổi Luyện Khí Hóa Thần. Bây giờ gần 18 tuổi, nàng đã là võ giả Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong, theo lời đồn nàng đã còn từng ở dưới ánh mắt của hàng trăm người dùng Ngũ Đức Thần Quang trấn giết một vị Hợp Đạo Tôn Giả!
Thiên phú tài hoa đừng nói là ở Trung Nguyên, coi như là phóng nhãn ra Nam Cương, Bắc Nhung, Đông Hải, Tây Vực, toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, cũng đều là cao cấp nhất!
Hơn nữa vị Phượng Hoàng Nữ này ngày xưa còn rất được Thiên Tử Đại Càn thưởng thức, được sắc phong thành công chúa khác họ, không nói đến những cái khác, trong gần trăm năm nay chính là một lần đầu tiên!
Dạng thiên chi kiêu tử này, thế mà lại đến Viêm Hán Quốc, đây quả thực là cơ duyên to lớn!
Viêm Vương dùng cái mông nghĩ cũng biết, nếu như bản thân có thể ôm được đùi của vị Phượng Hoàng Nữ trước mắt này, đừng nói là một cái Thiên Lan Kiếm Tông, coi như là lại đến thêm 7 ~ 8 cái, đó cũng là phất tay liền có thể tiêu diệt, tuyệt đối là không có bất luận một chút sức phản kháng nào!
"Lần này công chúa điện hạ đại giá quang lâm, không biết là vì chuyện gì? Nếu như tiểu Vương có thể giúp, tất nhiên là sẽ xông pha khói lửa, không chối từ!
"Ha ha." Tần Kiền Hoàng cười khẽ, khẽ cúi đầu, nhưng lại không mở miệng, ngay lập tức khiến cho Viêm Vương có vẻ hơi xấu hổ.
"Ta đến đây tự nhiên là có chuyện quan trọng, đặc biệt tới bái phỏng ngươi cũng chỉ là để chào hỏi mà thôi, ta chỉ cần một phần lệnh bài đại biểu thân phận, ta không muốn có quá nhiều phiền phức."
"Tiểu Vương sẽ lập tức an bài cho công chúa!" Mặc dù bị Tần Kiền Hoàng hơi khinh thường, nhưng Viêm Vương chẳng những không giận, ngược lại còn mừng thầm ở trong lòng, lệnh bài đại biểu thân phận? Đây là một loại quan hệ rất tốt! Cho dù chỉ là thân phận giả, cũng coi như là vị Kiền Hoàng công chúa này có một chút quan hệ với Viêm Hán Quốc, vào thời khắc mấu chốt đây chính là cọng rơm có khả năng cứu mạng!

Tần Kiền không để ý đến Viêm Vương đang hưng phấn, mà trực tiếp nâng ly rượu, bước ra khỏi cung điện, uống theo ý mình, lộ ra vẻ phiêu nhiên như tiên dưới ánh trăng, siêu phàm thoát tục.
"Cũng không biết là nàng có tới hay không."
Thân làm một đời thiên kiêu, Tần Kiền Hoàng tự nhiên là không có khả năng rảnh rỗi như vậy, lần này nàng đặc biệt đi tới loại địa phương nhỏ như Viêm Hán Quốc, tự nhiên là thân mang trọng trách, thậm chí là còn trực tiếp có quan hệ với mưu đồ tiếp theo của triều đình, thậm chí là có một chút bí ẩn của cá nhân nàng, cho nên vào thời điểm đi đến đây nàng cũng không nói cho người nhà.
"Hi vọng là nàng sẽ không khiến cho ta thất vọng."
Tần Kiền Hoàng mỉm cười, nhìn ánh trăng sáng, trong đầu lại bỗng nhiên hiện lên một đạo thân ảnh uyển chuyển, lúc trước nàng đã đích thân đưa đối phương đến Thuần Dương Cung, qua một thời gian lâu như vậy, hẳn là cũng không xê xích gì nhiều, chỉ đáng tiếc là năm đó, chờ đến sau khi xong chuyện ở chỗ này liền đi đến Thuần Dương Cung nhìn nàng một cái là được rồi.

Ở bên trong một dãy núi nhỏ thuộc Viêm Hán Quốc, Trần Khuynh Địch đang tiến hành bế quan.
"Còn thừa lại ba ngày, là đúng một tháng."
Đối với võ giả phổ thông mà nói, bế quan kỳ thật không có gì khác biệt cùng với ăn cơm, nhưng đối với Trần Khuynh Địch mà nói, ở trong khoảng thời gian này hắn không biết đã trải qua bao nhiêu lần tâm lý giãy dụa. Mà tất cả mọi thứ, đều bắt nguồn từ một cái nhiệm vụ đáng chết mà hắn lấy được từ hệ thống vào một tháng trước.
"Tự sáng tạo thần công trong một tháng, không làm được thì sẽ cải biến giới tính trong 10 ngày."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, từ bên trong túi trữ vật lấy ra hai kiện đồ vật, một trái một phải đặt ở trước mặt mình. Bên trái là một chiếc váy, được sản xuất bởi Chức Nữ Phường nổi tiếng lâu năm ở Thành Thanh Đế, toàn bộ nguyên liệu đều là dùng sợi tơ của yêu thú mà dệt thành, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, trọng yếu hơn chính là còn có phong cách đang được lưu hành ở Đế Đô Thượng Kinh, thuộc về quần áo quý tộc phi thường thưa thớt.
Bên phải thì là thần công mà Trần Khuynh Địch tự sáng tạo ra trong một tháng này.
Như vậy thì vấn đề đã xuất hiện.
Đến tột cùng là mạo hiểm mạng sống của mình để thử nghiệm thần công do bản thân sáng tạo, hay là lấy ổn định làm chủ, mặc chiếc váy nhỏ trông rất thanh lịch và dễ thương ở bên trái?
Đây là một cái vấn đề rất nghiêm túc.
Mí mắt của Trần Khuynh Địch co rút hai lần.
Suy nghĩ kỹ một chút, chỉ là biến đổi giới tính trong 10 ngày kỳ thật

căn bản là cũng không có gì, chỉ cần lấy cái cớ bế quan trong 10 ngày là được, nhưng trong này cũng không bài trừ chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như vào giờ khắc bản thân đang bế quan liền bị đám người Dương Xuân phát hiện ra sự tình giới tính của hắn bị thay đổi..
Không qua bao lâu, tin tức Đạo Tử chân truyền trong truyền thuyết kỳ thật là một cô gái nhất định sẽ được truyền khắp Thuần Dương Cung cùng với Thành Thanh Đế.
Đến lúc đó bản thân sẽ không còn mặt mũi trở về nữa.
"Không được! Tuyệt đối không được!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lắc đầu, thoát khỏi một tia tà niệm lười biếng ở trong lòng kia: "Tục ngữ nói, cầu phú quý trong nguy hiểm, trước kia mình đã thấy qua trong tiểu thuyết, nhân vật chính còn không phải là cảm ngộ đại đạo ở bên trong sinh tử, tự sáng tạo ra thần công hay sao, mình cũng không thể rớt lại ở phía sau, bằng không nếu rớt lại ở phía sau thì sẽ bị đánh a."
"Liều!" Trần Khuynh Địch dùng một tay tóm lấy bí tịch thần công ở bên tay phải.
Nói là bí tịch thần công, kỳ thật chính là vài tờ giấy mà thôi, dù sao thì đây cũng là thần công mà Trần Khuynh Địch thức trắng đêm không ngủ một lần nữa lật nhìn Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, Long Tượng Bàn Nhược Công còn có Trượng Lục Kim Thân để sáng tạo ra, chỉ có một cái đại cương qua loa, cũng không phải là thần công hoàn chỉnh. Nói đến môn thần công tự sáng tạo này, Trần Khuynh Địch cũng đã phải suy tư rất nhiều.
Đầu tiên, hắn cảm thấy mình vẫn phải quán triệt con đường Thể Tu, dù sao thì Khí Tu cũng có yêu cầu với cương khí vô cùng cao, cũng cần ngộ tính của võ giả đối với cương khí, mà loại người xuyên việt như hắn hết lần này tới lần khác, lại chính là một người ủng hộ kiên định của chủ nghĩa duy vật, đối với cái gọi là cương khí vô hình căn bản cũng không phải là có thể cảm giác ra được.
Cho nên hắn cảm thấy Thể Tu vẫn là thích hợp với hắn nhất. Như vậy vấn đề đã xuất hiện, làm như thế nào mới có thể sáng tạo ra một môn thần công luyện thể thích hợp với hắn.

Chương 151: Thần công tự sáng tạo

Ở cái phương diện này, Trần Khuynh Địch đã phát huy trọn vẹn sức tưởng tượng cùng với sức sáng tạo của một người xuyên việt.
"Đại Thuần Dương Công uẩn dưỡng ở trong cơ thể một khỏa mặt trời cương khí, trước đó vào thời điểm mình tự tán thần công, Thuần Dương cương khí tán loạn có hiệu quả luyện thể đối với mình rất cao, cũng có thể lợi dụng cái phương diện này, sau đó chính là thần công luyện thể Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền cùng với Trượng Lục Kim Thân, kỳ thật đều là dùng cương khí để rèn luyện thân thể.."
Ở trong thiên hạ phàm là công pháp luyện thể, kỳ thật bất quá cũng đều chỉ là như vậy. Dùng cương khí rèn luyện thân thể, thông qua các phương pháp khác nhau vận dụng cương khí để rèn luyện thân thể, phương pháp khác nhau cũng có hiệu quả khác nhau.
Đương nhiên, đây là quan niệm luyện thể của đại thế giới Trung Thổ, nhưng đối với một người xuyên việt như Trần Khuynh Địch mà nói, loại luyện thể này kỳ thật lại có phương pháp càng đơn giản hơn.
Tự mình hại mình.
Thân thể của con người là có đặc tính khôi phục cùng với tiến hóa, xương cốt gãy mất, sau khi mọc ra một lần nữa sẽ trở nên càng kiên cố hơn, cơ bắp khôi phục sau khi bị huỷ hoại cũng sẽ càng thêm có tính bền dẻo, lục phủ ngũ tạng, tay chân tứ chi, không có chỗ nào mà không phải là như thế, bằng không thì võ công ở kiếp trước vì sao lại nói muốn đánh người, trước tiên phải chịu đánh đây?
Chính là cái nguyên lý này, ở trên cơ sở tự hại mình sau đó khôi phục nhanh chóng, liền có thể tăng tốc quá trình "Hư hao --- khôi phục --- tiến hóa".
Trần Khuynh Địch đã phát huy trọn vẹn sức tưởng tượng của bản thân: "Trước tiên dùng phương pháp uẩn dưỡng Thuần Dương cương khí ở bên trong Đại Thuần Dương Công, ở trong cơ thể quan tưởng ra một vầng mặt trời, sau đó dùng viên mặt trời này không ngừng hủy hoại thân thể, lại dùng phương pháp của Long Tượng Bàn Nhược Công để nhanh chóng hồi phục nội tạng, dùng phương pháp của Trượng Lục Kim Thân để nhanh chóng hồi phục da thịt gân cốt, sau đó phối hợp thêm đủ loại dược thảo cùng với đan dược khôi phục để tăng tốc tiến độ..."
Nói ngắn gọn, chính là dùng Đại Thuần Dương Công để huỷ hoại thân thể, dùng Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền cùng với Trượng Lục Kim Thân, phối hợp thêm đan dược để nhanh chóng hồi phục, từ đó khiến cho thân thể tiến hóa. Ở trong này còn tăng thêm lý giải của bản thân Trần Khuynh Địch, bao gồm cả phương pháp vận dụng Thuần Dương cương khí, cùng với độ nắm vững trong thời điểm

luyện thể.
Sau khi tốn một khoảng thời gian rất dài để hoàn thiện chi tiết, tổng kết một phen, chính là bản thần công tự sáng tạo nằm ở trong tay của Trần Khuynh Địch này.
Như vậy vấn đề đã xuất hiện.
"Luyện bản thần công này sẽ thực sự không bị tẩu hoả nhập ma chứ?"
Theo lý thuyết, bản thần công này chắc là sẽ không tẩu hỏa nhập ma, bởi vì nó không có dính đến phương pháp vận dụng cương khí và khí huyết phi thường ảo diệu, chỉ là tự mình hại mình thuần túy nhất, sau đó nhanh chóng hồi phục, sau đó tiến hoá, có thể nói là thần công đơn giản tự sáng tạo phi thường thích hợp với loại người xuyên việt như Trần Khuynh Địch.
Nhưng người nào có thể xác định phần mềm đơn giản sẽ không gây chết máy a? Vạn nhất tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bạo thể mà chết, từ đó liền xong đời a.
Trần Khuynh Địch cầm thần công tự sáng tạo, lộ ra thần sắc âm tình bất định, còn thỉnh thoảng ngắm chiếc váy ở bên tay trái một cái..
"Không được không được không được!"
Nói đùa cái gì, bản thân đường đường là nam nhi bảy thước! Sao lại có thể có loại suy nghĩ này!
"Luyện! Ta cũng không tin, tự mình hại mình chẳng lẽ còn có thể tẩu hỏa nhập ma hay sao? !" Trần Khuynh Địch nảy sinh một chút ý nghĩ ác độc, cắn răng một cái, trực tiếp bắt đầu dựa theo theo thần công tự sáng tạo bắt đầu tu luyện.
Môn thần công này vô cùng đơn giản, dùng Thuần Dương cương khí quét sạch thân thể, dung luyện toàn thân da thịt gân cốt, không ngừng khôi phục ở bên trong dung luyện, giống như là dùng hỏa lô luyện kiếm vậy, thẳng đến khi thân thể có thể tiếp nhận uy lực của Thuần Dương cương khí, môn thần công này coi như là hoàn thành tầng thứ nhất.
Sau đó lặp lại quá trình kể trên, không ngừng tăng cường uy lực của Thuần Dương cương khí, mỗi khi rèn luyện thành công một lần, chính là một tầng cảnh giới. Dựa theo dự đoán của Trần Khuynh Địch, đến cuối cùng môn thần công này hẳn là có thể hoàn mỹ chống đối với Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công cảnh giới đại thành.
"Á!"
"Nóng quá! Không hổ là thần công ta tự nghĩ ra, xương cốt muốn tan chảy!"
Ở bên ngoài mật thất bế quan, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đứng một trái một phải, dựa cái đầu nhỏ lên trên cửa, lộ ra sắc mặt cổ quái.
"Đại ca ca đây là đang làm gì a? Tu luyện sao?"

"Không biết, ta cũng nghe không rõ lắm, dường như là nóng quá, không hổ gì đó…?"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân suy nghĩ:" Ca ca rốt cuộc đang làm cái gì a?"
Không đợi hai tiểu cô nương hiểu rõ, trong mật thất bế quan của Trần Khuynh Địch bỗng nhiên vọt lên một đạo cột sáng ngất trời.
"Chúc mừng kí chủ! Thành công tự sáng tạo thần công, đi ra một bước nghịch thiên cải mệnh ở cái thế giới này!"
Thanh âm của hệ thống quanh quẩn ở trong đầu, còn có bối cảnh tiếng vỗ tay phô thiên cái địa, thậm chí còn có thanh âm pháo nổ cùng với pháo hoa, tất cả đều là đang tiến hành chúc mừng Trần Khuynh Địch, chúc mừng một môn thần công đã được sinh ra.
"Nhiệm vụ đã hoàn thành, tuyên bố ban thưởng!"
Ầm ầm!
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, đã có một cỗ lực lượng từ trên trời giáng xuống, xuyên qua não hải của Trần Khuynh Địch vào thời khắc này, tiếp dẫn linh hồn của hắn phá thể mà ra, dung nhập vào trong thiên địa chung quanh.
Vào giờ khắc này, ở phía sau Trần Khuynh Địch đang khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn trong mật thất, có một cỗ hư ảnh cao lớn có bộ dáng không khác biệt với hắn bao nhiêu chậm rãi hiện lên.
Mà ở trong nháy mắt hư ảnh xuất hiện, thời không vô tận trong nháy mắt liền mở ra một cái thông đạo, năng lượng hùng hậu từ trong thông đạo giống như hồng thủy như vỡ đê mà trút xuống.
Năng lượng màu vàng óng không ngừng tràn vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, không ngừng tăng cường khí tức cho hắn. Mà vào một khắc này, Trần Khuynh Địch cũng tiến nhập vào bên trong một loại ý cảnh hết sức huyền ảo, đây là lần trải nghiệm đầu tiên từ khi hắn xuyên việt tới nay.
Phảng phất như là linh hồn xuất khiếu vậy, cả người lấy một loại như tầm nhìn của thượng đế nhìn mình, hơn nữa càng lên càng cao, càng lên càng cao, qua một thời gian hắn có thể nhìn thấy đám người Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm ở bên ngoài mật thất bế quan, tiếp đó liền có thể nhìn thấy dãy núi mà bọn hắn đang nghỉ ngơi tạm thời, tiếp đó hắn có thể nhìn thấy toàn bộ địa hình của Viêm Hán Quốc, tiếp theo chính là chín nước ở bốn phía Viêm Hán Quốc, đến cuối cùng, hết thảy tất cả đều trở nên nhỏ bé. Tầm mắt của hắn phóng đại vô hạn, chung quanh chỉ còn lại ánh sao xán lạn.
Không, không phải là ánh sao.
"A, a, a..."
Là mặt trời.

Chương 152: Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết

Ngẩng đầu nhìn lên trời, vào thời khắc này hai mắt của Trần Khuynh Địch bị ánh sáng vô tận bao phủ, và nguồn gốc của ánh sáng là mặt trời vĩnh viễn treo ở trên bầu trời, chiếu sáng tất cả chúng sinh trên cơ sở bình đẳng, phảng phất như là mặt trời vĩnh viễn cũng sẽ không tắt, ở trong cảm ứng linh hồn của hắn, mặt trời tản ra ánh sáng vô tận cùng với nhiệt lực này, quả thực là vĩ đại tới cực điểm. "
"Mặt trời, thuần dương, không, không đúng." Vào giờ khắc này, công pháp Thuần Dương Cung chính thống, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công loé lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch, môn công pháp này là do Thuần Dương Đạo Tôn sau khi quân lâm thiên hạ khai sáng ra, chính là dùng ý cảnh hoả diễm kinh khủng của mặt trời, bởi vậy Thuần Dương cương khí diễn sinh ra cũng được gọi là khắc tinh của tà ác.
Nhưng mà bây giờ, ở trong đầu phi tốc xem qua nội dung của Đại Thuần Dương Công, Trần Khuynh Địch lại sinh ra một loại cảm ngộ khác.
Ánh sáng.
Khác biệt cùng với nhiệt lượng kinh khủng của mặt trời, vào giờ khắc này Trần Khuynh Địch có thể cảm nhận được ánh sáng vô lượng chỉ có thể đến từ mặt trời kia. Đây là cảnh giới ngộ đạo trước đó chưa từng có, cũng là cơ duyên mà hệ thống mang tới cho Trần Khuynh Địch, ở dưới sự thôi thúc của hệ thống, vô số linh cảm hiện lên ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, thần công trước đó vẫn chỉ là bản chưa hoàn thiện vào thời khắc này đang lấy một tốc độ khó có thể tưởng tượng nhanh chóng hoàn thiện, dần dần thoát ly khỏi trói buộc của Long Tượng Bàn Nhược Công, Trượng Lục Kim Thân còn có Đại Thuần Dương Công, bước ra một con đường hoàn toàn mới.
Oanh! Quang mang vạn trượng, lầu các mọc từ đất bằng, kim quang cuồn cuộn, làm chấn động trăm dặm.
Trần Khuynh Địch ở trong ánh sáng chậm rãi đứng lên, mà cái quang mang vạn trượng kia, thì chính là dị tượng do khí huyết của hắn diễn sinh ra, vào giờ khắc này khí huyết trên toàn thân cao thấp của hắn đều cháy rực lên ánh sáng màu vàng óng, phảng phất như là bốc cháy vậy, khí tức hùng hậu phô thiên cái địa, mật thất nguyên bản hơi có vẻ mờ tối, vào thời khắc này được chiếu sáng như là ban ngày.
Vô tận khí huyết đốt lên thần quang vô lượng, cuối cùng hội tụ thành một viên đan vàng óng, phiêu phù ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch.

Khẽ kêu một tiếng, vô số quang văn trên kim đan hiện lên từng cái, cuối cùng hóa thành một đạo dị tượng thông thiên, đó là một tòa Cửu Trọng Kim Tháp (tháp vàng cao chín tầng) đứng thẳng, theo sự xuất hiện của nó, ba động năng lượng chung quanh Trần Khuynh Địch trong nháy mắt liền trở nên hết sức cương liệt, huyết khí của hắn gầm lên ở trong cơ thể như một dòng sông chảy xiết.
Huyết khí hiển lộ ra bên ngoài càng là dày đặc như cát, mỗi một hạt đều hoàn hảo, phảng phất như một khoả mặt trời cỡ nhỏ, mà từng hạt cát vàng huyết khí thì tập hợp lại một chỗ, bộc phát ra giống như dung nham núi lửa, bay thẳng lên phía trên đỉnh sơn động bế quan, đá vụn vỡ nát trên không trung liền bị huyết khí của Trần Khuynh Địch đốt trở thành hư vô.
"Chúc mừng kí chủ!"
"Thần công không tên đã tiến thêm một bước, hoàn thành tu luyện thành công cảnh giới Tiên Thiên, chúc mừng kí chủ, bắt đầu sưu tập đặc tính công pháp.. Thành công, bắt đầu tổng kết tinh hoa công pháp.. Thành công, bắt đầu đặt tên cho công pháp.. Thành công!"
"Chúc mừng kí chủ, thần công tự sáng tạo có tên là [Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết], mời kí chủ tiếp tục cố gắng!"
"Tích! Điều kiện thăng cấp hệ thống được phát động! Sẽ tiến vào ngủ đông trong kỳ hạn 10 ngày."
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Xét thấy tiến bộ phi tốc của kí chủ, thực lực của các nhân vật chính cũng sẽ tăng lên trên diện rộng trong thời gian gần đây, tin tưởng rất nhanh liền sẽ đuổi kịp bước chân của kí chủ, mời kí chủ hãy chờ đợi!"
Đứng ở bên trong cột sáng, Trần Khuynh Địch bị một loạt tin tức của hệ thống đập cho choáng váng, sau nửa ngày mới phản ứng được.
Nói thật, mấy câu ở phía trước hắn đều không nhớ kỹ, chỉ có câu nói sau cùng là để lại cho hắn ấn tượng rất sâu: "Thực lực của các nhân vật chính cũng sẽ tăng lên trên diện rộng trong thời gian gần đây? ??"
Ngay cả nhân vật chính cũng sẽ tăng cường trên diện rộng sao, m* nó!
Trần Khuynh Địch còn chưa khôi phục lại từ trong vui sướng khi đột phá Hợp Đạo Phản Hư, nhắc nhở của hệ thống giống như là một chậu nước đá, trực tiếp dội vào cho tỉnh lại.
Hơn nữa còn không chỉ dội vào cho tỉnh lại, thậm chí còn khiến cho hắn uống vài ngụm nước đá.
"Uy! Ngươi giải thích một chút đi a, thực lực của các nhân vật chính cũng sẽ tăng lên trên diện rộng trong thời gian gần đây là có ý gì a!"
Hệ thống hoàn toàn không có bất kỳ lời đáp lại nào, giống như là đã thật sự ngủ đông.
"Không phải chứ! !!" Trần Khuynh Địch phát ra tiếng rên rỉ danh xứng với thực, mà theo nhất cử nhất động của hắn, chấn động sức mạnh bàng bạc không ngừng khuếch tán ra, mà dị tượng hắn đột phá

cũng rơi vào trong ánh mắt của mọi người.
"Đây là..."
"Lực lượng thật mạnh!"
"Thuần dương chi quang..."
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, bốn người nhìn khí huyết của Trần Khuynh Địch ngưng tụ thành Hợp Đạo Kim Đan, còn có dị tượng Cửu Trọng Kim Tháp trên kim đan, lập tức rơi vào trong trầm mê, trong mắt của bốn người đều là quang mang thiểm thước, khí tức chập trùng bất định, cảnh giới của từng người thế mà đều có chỗ đột phá!
Hơn nữa càng thêm cơ duyên xảo hợp là, Trần Khuynh Địch đột phá hấp dẫn đến một lượng lớn thiên địa nguyên khí, trong đó có hơn phân nửa thiên địa nguyên khí đều bị bốn nữ hấp thu, phối hợp với cảnh giới phi tốc tăng lên, bốn nữ gần như đồng thời ngồi xuống, bắt đầu tu luyện, trên khuôn mặt đều mang theo sự hưng phấn cùng với cảm động nồng đậm.
Không hổ là sư huynh a! Bản thân có đột phá vẫn không quên chiếu cố các nàng!
Ba người Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm vừa mới đột phá đến Tiên Thiên không được bao lâu, tự nhiên là không có khả năng lập tức liền vượt qua cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, tiến vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, nhưng dù vậy, bọn họ cũng mượn nhờ thiên địa nguyên khí hùng hậu cùng với lĩnh ngộ đối với Hợp Đạo Kim Đan của Trần Khuynh Địch, bước ra một bước dài ở trên cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí.
Còn đột phá to lớn chân chính..chính là Doanh Phượng Tiên.
"Oanh! !!"
Một con Hỏa Phượng giương cánh phi ra từ trong cơ thể Phượng Tiên, phát ra một tiếng kêu to rõ trên không trung.
Cũng chính là ở trong cái nháy mắt này, khí tức trên người của Doanh Phượng Tiên kịch liệt tăng lên, cuối cùng vượt qua cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, chính thức tiến vào bên trong cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần!
"Như vậy cũng được sao? !" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên mà nhìn Hỏa Phượng khí thế ngất trời bay quanh người của Doanh Phượng Tiên, trong lúc nhất thời vậy mà không phản ứng kịp. Bởi vì dựa theo lẽ thường mà nói, ai đột phá hẳn là đều không tới phiên nàng đột phá mới đúng a.
Dù sao thì ở nơi này còn có hai vị nhân vật chính đây, theo lý thuyết thì Doanh Phượng Tiên hẳn là phải chờ tới khi Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đều đột phá thì mới đột phá mới đúng chứ, liền ví dụ như Lạc Tương Tư, ngay cả nàng cũng không có đột phá, vì sao hết lần này tới lần khác thì Doanh Phượng Tiên lại đột phá đây?

Chương 153: Phái ai đi?

Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, nhìn Doanh Phượng Tiên.
Nói như vậy, Doanh Phượng Tiên thân làm nhân vật quần chúng, đều có thể ở một trình độ nào đó còn mạnh hơn so với nhân vật chính, đây chẳng phải nói rõ là nhân vật chính cũng không phải là vạn năng?
Nếu thật là như vậy, lấy thực lực của hắn bây giờ, coi như là ở trong trận chiến sinh tử 5 năm sau, bản thân hắn hẳn là cũng có hi vọng kiên trì qua được trận chiến sinh tử đó? Yêu cầu của Trần Khuynh Địch cũng không cao, chỉ cần có thể còn sống sót là được rồi, ranh giới cuối cùng cũng đều được hạ xuống thấp như vậy, chẳng lẽ còn có thể không làm được?
Ngay cả Doanh Phượng Tiên cũng đều có tốc độ đột phá nhanh hơn hai vị nhân vật chính!
"Ta nhất định phải cố gắng!"
Sau khi nhìn thấy Doanh Phượng Tiên đột phá, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch sinh ra một cỗ hào hùng, lập tức càng thêm kích động, mà Doanh Phượng Tiên sau khi tu luyện xong nhìn thấy sư huynh dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng như vậy, không khỏi có một chút ngượng ngùng, hô lên: "Trần sư huynh?"
"Đại ca ca!"
"Sư huynh!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm trong nháy mắt liền nhảy vọt lên, trực tiếp ngăn cản ánh mắt giao thoa giữa hai người.
"Thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta hãy nhanh đi tới Thiên Lan Kiếm Tông a!"
"Đúng thế, đúng thế, còn có đoàn nữ bộc và đội thân vệ đã chờ rất lâu rồi, đây cũng là thời điểm để cho bọn họ hoạt động một chút."
"Đúng không? Tương Tư tỷ?"
"Ấy? Ta? ?" Lạc Tương Tư ngạc nhiên chỉ chỉ vào bản thân đột nhiên bị cuốn vào trong chiến cuộc.
Mà Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân thì lại tràn ngập mong đợi nhìn nàng, dù sao thì đây cũng là một người duy nhất ở trong bốn nữ không có một chút ý tứ nào với Trần Khuynh Địch nha! Người ta thế nhưng là đã có bạn trai, hơn nữa còn là dám gặp riêng bạn trai ở Phủ Thành Chủ.
Tin tưởng nếu như là Tương Tư tỷ mà nói, nhất định sẽ trợ giúp các nàng a.
"Ách..ta cũng cảm thấy hẳn là nên xuất phát sớm một chút, dù sao thì mặc dù lần xuất hành này đã được đăng ký, nhưng coi như là Trấn Cương Sứ đại nhân, cũng không thể mang theo một nhánh quân đội

của Thành Thanh Đế đi ra bên ngoài quá lâu, đây cũng là quy củ của triều đình, cho nên nếu có thể nhanh chóng trở về mà nói, vẫn nên tranh thủ trở về thì tốt hơn."
"Đúng như thế!"
"Tương Tư tỷ nói rất đúng!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm nhao nhao phụ họa nói, đồng thời còn ném cho Lạc Tương Tư một cái ánh mắt "Cảm kích".
Tương Tư tỷ, thực sự là làm cho người ta yên tâm!
"Khục." Thấy hai vị sư muội liên hợp lại đối phó với bản thân, Doanh Phượng Tiên cũng là nhếch miệng ho một cái.
Mắt thấy bầu không khí giống như là lại có biến hóa, Trần Khuynh Địch vội vàng nói lời hoà giải: "Được rồi, được rồi, nếu như muốn xuất phát thì chúng ta liền đi đi thôi."
Mặc dù không biết vì sao Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân luôn luôn gây khó dễ cho Phượng Tiên, nhưng thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, là Đại sư huynh của mọi người, bản thân hắn vẫn nên trợ giúp các nàng điều tiết bầu không khí, đây cũng là chức trách của hắn a.
Ý niệm tới đây, trong lòng của Trần Khuynh Địch không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác thỏa mãn. Bản thân thực sự là một Đại sư huynh chân truyền hợp cách a!
Đột nhiên, Lạc Tương Tư phảng phất như nghĩ tới điều gì, nói ra: "Đúng rồi, chúng ta nên đi đến Thiên Lan Kiếm Tông như thế nào?"
"Hả? Đi như thế nào là sao?"
"Tương Tư tỷ nói vậy là có ý gì?"
"Hở?"
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm cùng với Trần Khuynh Địch nhao nhao lộ ra thần sắc mê hoặc.
"Các vị không phải là không biết đó chứ?" Khóe mắt của Lạc Tương Tư giật một cái: "Thiên Lan Kiếm Tông mặc dù chỉ là một cái tông môn bất nhập lưu ở Viêm Hán Quốc, nhưng trên thực tế là đã đăng ký qua tại hoàng triều Đại Càn, ở trên phương diện thân phận, tất cả mọi người đều là người của triều đình, cho nên cũng không thể tuỳ tiện diệt môn của người ta."
"Sao thế?" Lạc Tương Tư kinh ngạc, trong đầu lập tức lóe lên một đạo suy nghĩ, có một chút miệng đắng lưỡi khô hỏi: "Các vị sẽ không phải là thật sự tới để diệt môn đó chứ?"
Dương Xuân là người thứ nhất cười nói: "Làm sao có thể..."
"Nguyên lai không phải là đến để diệt môn sao? !" Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên đồng thời khiếp sợ nói ra.
"?!" Dương Xuân ngạc nhiên quay đầu.
Đám người: "..."
Trần Khuynh Địch ở bên cạnh thì là trừng mắt nhìn, trên mặt lộ ra một nụ cười vi diệu, mặc dù ý của hắn không phải là đến để diệt

môn, nhưng nếu như dựa theo nội dung cốt truyện tiếp tục phát triển, tám chín phần mười là sẽ thật sự phát triển thành một trận chiến diệt môn, dù sao dựa theo nội dung cốt truyện mà nói, cái Thiên Lan Kiếm Tông này tám chín phần mười là có mờ ám.
Bất quá Lạc Tương Tư cũng không hiểu rõ tình hình đối với chuyện này, cho nên nàng chỉ vô lực khoát tay áo nói: "Nói tóm lại, tốt nhất vẫn nên phái người đi đến Thiên Lan Kiếm Tông thông báo một chút, dù sao thì lần này Dương Xuân chỉ là đi đến đó để chiến đấu với một vị đệ tử, cho dù là đối phương rất yếu, nhưng cũng là thế lực quan phương của hoàng triều Đại Càn, ít nhiều cũng phải cho bọn họ một chút mặt mũi."
Ân oán có quan hệ giữa Dương Xuân cùng với Thiên Lan Kiếm Tông, mọi người ở đây tự nhiên đều là có sự hiểu biết, cho nên cũng đều nhao nhao gật đầu.
Như vậy vấn đề đã xuất hiện.
"Nếu như vậy, thì phải phái ai đi đây?"
"Nàng!"
Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân nhao nhao chỉ vào những người khác, lớn tiếng nói.
Trần Tiêm Tiêm chỉ Dương Xuân, Dương Xuân chỉ Doanh Phượng Tiên, Doanh Phượng Tiên chỉ Trần Tiêm Tiêm, ba người cùng nhìn nhau, bầu không khí một lần nữa trở nên hết sức khó xử, con ngươi của ba người đảo một vòng, ngón tay đưa ra đồng thời chuyển hướng.
Dương Xuân chỉ Trần Tiêm Tiêm, Trần Tiêm Tiêm chỉ Doanh Phượng Tiên, Doanh Phượng Tiên chỉ Dương Xuân, ba người lần thứ hai cùng nhìn nhau. Bầu không khí một lần nữa lại trở nên cứng ngắc.
"Ta dù sao cũng là muốn tới cửa để khiêu chiến đệ tử của bọn họ! Nếu đi thông tri mà nói chẳng phải là quá thấp kém, không nên, không nên!"
"Ta thế nhưng là đệ tử của Thuần Dương Cung nha, làm sao có thể đi thông tri cho một cái tông môn bất nhập lưu đây? Không nên, không nên."
"Ta cũng như vậy a."
Ba nữ không một ai muốn đi, đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì nếu người nào đi, cũng liền mang ý nghĩa là phải tạm thời rời khỏi một người nào đó, mà ai biết được ở trong khoảng thời gian các nàng rời đi này, những người khác có thể trộm đi hay không, dù sao thì các nàng cũng đều là suy bụng ta ra bụng người, nếu như không có trở ngại mà nói, đó là nhất định phải trộm đi...
"Cần phải phức tạp như vậy sao?" Trần Khuynh Địch nghiêng đầu một chút, không hiểu rõ lắm tâm tình phức tạp của ba nữ.
"Trấn Cương Sứ đại nhân, trong này có nguyên nhân rất phức tạp."
Lạc Tương Tư bất đắc dĩ nói ra: "Nếu thực sự không được thì cứ để

cho ta đi, kỳ thật cũng không có gì."
Lạc Tương Tư chủ động xin đi giết giặc cũng là vì để làm dịu bầu không khí, dù sao thì nếu ba người ai cũng không muốn đi mà nói, vậy thì cũng chỉ có thể do nàng đi.

Chương 154: Thiên Hải Kiếm Tông

"Thật vậy sao? !" Hai mắt của ba nữ sáng lên, nhìn Lạc Tương Tư, trong ánh mắt tràn đầy lời cảm ơn.
"Ta nói a.." Đúng lúc này, Trần Khuynh Địch đột nhiên mở miệng nói: "Chẳng lẽ lại không thể dùng loại hình như phi ưng truyền thư để thông tri hay sao? Nhất định phải phái người tới hay sao?"
Phi ưng truyền thư, tên như ý nghĩa chính là dùng linh cầm để phụ trách truyền tin tức, căn cứ theo tình huống còn có thể diễn biến thành phi kiếm truyền thư, phi đao truyền thư, phi thương truyền thư, nói tóm lại chính là không cần người trình diện, cũng có thể truyền tống tin tức ở một khoảng cách xa, an toàn, bí ẩn, không có hậu hoạn.
Đám người: ""A! Còn có một cái biện pháp như vậy a!"

Tại Viêm Hán Quốc, Thiên Lan Kiếm Tông ở trong loại địa phương nhỏ này cũng coi như là đệ nhất tông môn, nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ có khoảng chừng ba mươi năm nội tình, phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, cũng đơn giản chỉ là một cái tông môn bất nhập lưu, liên quan tới điểm này, Lục Phiến Môn của hoàng triều Đại Càn cũng đã có phân chia rõ ràng. Chỉ là thế lực do một vị võ giả Luyện Khí Hóa Thần tạo dựng lên, ở trong ghi chép của Lục Phiến Môn thậm chí là không có cách nào được gọi là uy hiếp.
Bất quá cho dù vậy, ở trong Viêm Hán Quốc, Thiên Lan Kiếm Tông vẫn là đại tông môn khiến cho người người kính sợ, không biết có bao nhiêu người đều lấy việc tiến vào Thiên Lan Kiếm Tông làm vinh dự, mà tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông - Vương Lan nắm giữ Thần Binh Thiên Lan Kiếm ở trong truyền thuyết, càng là đối tượng được vô số người sùng bái, uy vọng của hắn chỉ vẻn vẹn thua quốc chủ của Viêm Hán Quốc.
Bất quá từ khi Thiên Lan Kiếm Tông đặt cơ sở vững chắc vào 10 năm trước, vị tông chủ đại nhân này vào phần lớn thời gian trên cơ bản đều ở vào trạng thái bế quan, chỉ có vào lần gần đây nhất, vào thời điểm mộ táng Võ An Hầu hiện thân, hắn đã xuất hiện qua một lần, hơn nữa còn là xuất hành phi thường bí ẩn, ở bên trong Viêm Hán Quốc trên cơ bản là không có người nào biết.
Mà vào lúc này, vị tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông này, đang tiếp đãi khách nhân ở trong mật thất bế quan.
Ở trong mật thất trừ Vương Lan ra, thì còn có một thân ảnh mặc trường bào màu đen, khuôn mặt bị mũ trùm che khuất, nhìn qua vô cùng âm trầm, cùng với một thân chính khí, lộ ra sự hết sức đặc thù so với Vương Lan kiếm khí lượn quanh người, bất quá vô luận là

Vương Lan, hay là quỷ ảnh âm trầm cũng không có để ý tới một điểm.
"Ta đã nói rồi, ta không có hứng thú đối với tổ chức của các ngươi."
Vương Lan lạnh lùng nhìn quỷ ảnh nói ra, ngữ khí càng là không có một chút khách khí, mặc dù thực lực của hắn không bằng đối phương, nhưng bằng vào Thiên Lan Kiếm, hắn có lòng tin đứng vào thế bất bại.
Huống chi bây giờ Thiên Lan Kiếm Tông thế nhưng là tông môn đã đăng ký tại hoàng triều Đại Càn, không khoa trương một chút nào, lúc này Thiên Lan Kiếm Tông tuyệt đối đang ở dưới sự theo dõi của Lục Phiến Môn, lấy thân phận còn có thế lực của quỷ ảnh, Vương Lan tin tưởng là đối phương sẽ không dám làm gì đối với hắn, không dám làm gì đối với Thiên Lan Kiếm Tông.
"Hắc hắc." Quỷ ảnh phát ra một tràng tiếng cười tà khí: "Vương tông chủ, xem ra ngươi dường như đã dưỡng thành thói quen làm mưa làm gió ở trong cái tiểu quốc nhỏ bé chật hẹp này rồi a, chẳng lẽ ngươi đã quên mất huyết hải thâm cừu của bản thân? Năm đó Thiên Hải Kiếm Tông bị Thuần Dương Cung hủy diệt, toàn tông trên dưới chó gà cũng đều không tha, ngươi sẽ không quên mất rồi đó chứ?"
"Đáng tiếc cho Thiên Hải Kiếm Tông to lớn lúc trước a, có một vị Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, ở trong đại thế giới Trung Thổ cũng coi như là thế lực đỉnh tiêm một phương, kết quả là đã bị vị chưởng giáo Thuần Dương Cung bây giờ, Ninh Thiên Cơ dùng một người một kiếm, giết toàn bộ từ đầu tới đuôi, toàn bộ tông môn càng là bởi vì vậy mà hủy diệt..."
"Vương tông chủ, nếu ta nhớ không lầm, vị tông chủ Thiên Hải Kiếm Tông ngày xưa kia, chính là phụ thân của ngươi a?"
"Ngươi chẳng lẽ không hận hay sao?"
"Ngươi chẳng lẽ đã thực sự đoạ lạc ở nơi này, triệt để quên đi huyết hải thâm cừu đối với Thuần Dương Cung hay sao?"
Mỗi một câu nói của quỷ ảnh, đều giống như là chém từng đao vào trong lòng của Vương Lan, khiến cho cừu hận đã sớm yên tĩnh ở trong lòng của hắn tỉnh lại, nhưng một giây sau, hắn liền bỗng nhiên phản ứng lại, kiếm khí toàn thân bộc phát, mặt mũi trước kia có một chút dữ tợn trong nháy mắt lại bình tĩnh lại một lần nữa.
"Muốn mê hoặc ta sao."
Đối mặt với ánh nhìn chằm chằm của đối phương, quỷ ảnh chỉ nhún vai nói: "Ta chỉ muốn ngươi nhớ tới đồ vật mà ngươi đã sớm lãng quên mà thôi."
"Hừ!" Vương Lan hừ lạnh một tiếng: "Được làm vua thua làm giặc, quyết định mà năm đó phụ thân làm ra, tự nhiên là phải trả giá thật lớn, qua nhiều năm như vậy ta cũng đã sớm buông xuống."
Ngày xưa Thuần Dương Cung ở thế yếu, khó giữ được địa vị một trong mười đại thánh địa võ đạo, không biết có bao nhiêu thế lực bỏ

đá xuống giếng đối với Thuần Dương Cung, muốn thay thế Thuần Dương Cung trở thành thánh địa võ đạo trong truyền thuyết, từ đó bước lên đỉnh phong, mà Thiên Hải Kiếm Tông tự nhiên cũng là một cái thế lực ở trong số đó, Thiên Hải Kiếm Tông kỳ thật là có cơ hội rất lớn, dù sao thì bọn hắn cũng có một vị Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, hơn nữa vị Võ Đạo Tông Sư này còn có thực lực tương đối mạnh. Nhưng đúng như là quỷ ảnh nói, đáng tiếc.
Đáng tiếc chính là mệnh của Thuần Dương Cung cũng chưa đi đến tuyệt lộ, Thuần Dương Cung lại xuất ra một Ninh Thiên Cơ! Đoạn chuyện cũ vào mấy chục năm trước kia, qua nhiều năm như vậy có thể nói là một lần rung chuyển lớn nhất ở đại thế giới Trung Thổ, bởi vì dính đến một tòa thánh địa võ đạo, càng dính đến một trận chiến hùng vĩ đến cực hạn, khiến cho người ta cảm thấy phảng phất như võ đạo đã trở lại thời đại đại chiến Thượng Cổ thịnh vượng.
Chưởng giáo đương đại Thuần Dương Cung - Ninh Thiên Cơ, vào thời khắc bị quần hùng uy hiếp, đã xách kiếm dài ba thước, bước ra khỏi Vạn Thọ Cung, những nơi đi qua đều có thần âm rơi xuống từ trên trời, mặt đất nở sen vàng, một đường huyết chiến từ cửa ra vào Thuần Dương Cung, liên tiếp chém giết bảy đại thế lực nhất lưu, chém đầu bảy vị Võ Đạo Tông Sư, cuối cùng càng là tiến vào ma đạo đệ nhất tông, đại khai sát giới ở trong tổng đàn Minh Giáo, cuối cùng lấy một thức trong Vô Song Kiếm Pháp - Thiên Ngoại Phi Tiên chém giết một vị Phó giáo chủ của Minh Giáo, rời đi bình yên vô sự.
Chính là một trận chiến này, đã giúp cho toàn bộ Thuần Dương Cung ổn định lại. Thuần Dương Cung bấp bênh trước kia, mắt thấy sắp bị vô số thế lực nhất lưu nhấn chìm, quả thực là đã bị Ninh Thiên Cơ một người một kiếm, sống sờ sờ kéo trở về, cái gọi là một kiếm chuyển tình thế, nhất chỉ định càn khôn, bất quá cũng chỉ là như vậy.

Chương 155: Quỷ ảnh

Cũng chính vì như thế, danh tiếng của chưởng giáo Thuần Dương Cung - Tiên Nhân Ninh Thiên Cơ cũng đều là như sấm bên tai trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ. Mà tông chủ Thiên Hải Kiếm Tông năm đó, đường đường là Võ Đạo Tông Sư, nhưng đáng tiếc lại trở thành bàn đạp cho uy danh của Ninh Thiên Cơ. Mất đi Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, cường giả cao tầng bên trong tông môn lại bị Ninh Thiên Cơ tàn sát qua một lần, cuối cùng tự nhiên là cây đổ bầy khỉ tán, Thiên Hải Kiếm Tông cũng bởi vì vậy mà hủy diệt, đệ tử dòng chính càng là bị một số thế lực bỏ đá xuống giếng tiến hành truy sát, Vương Lan cũng là trải qua cửu tử nhất sinh, lúc này mới chạy trốn được tới Viêm Hán Quốc. Sau khi thay tên đổi họ, Vương Lan mới khai sáng tông môn một lần nữa.
30 năm sau, mới có Thiên Lan Kiếm Tông bây giờ, Vương Lan cũng dần dần thích ứng với thân phận mới của mình.
Cho đến hôm nay.
"Các ngươi rốt cuộc muốn tìm ta để làm cái gì, Viêm Hán Quốc bất quá chỉ là một nước nhỏ chật hẹp, Đại Chu các ngươi cho dù là muốn phục quốc, cũng không có lý do để tìm ta chứ? !" Vương Lan lạnh lùng nhìn quỷ ảnh, không có một chút do dự mà nói ra tên thế lực sau lưng của đối phương.
Không sai, di tộc Đại Chu, chính là đám người lúc trước đã xuất hiện ở Thuần Dương Cung, sau đó liền không thấy tăm hơi!
"Chớ quên, Lục Phiến Môn bây giờ vẫn đang một mực tìm kiếm tung tích của các ngươi, coi như là ở Viêm Hán Quốc, Liệt Võ Hầu - một trong chín đại Võ Hầu thế nhưng lại toạ trấn ở cái khu vực này, nếu như các ngươi có động tác lớn gì, không quá một thời ba khắc, quân đội Đại Càn chắc chắn là sẽ xuất hiện!"
"Ha ha, quân đội xuất hiện? Ngươi quá coi thường chúng ta rồi." Quỷ ảnh cười ngạo nghễ, nói: "Cho dù là vào thời kỳ đỉnh phong nhất, Đại Càn cũng đều không thể huỷ diệt được chúng ta, chớ đừng nói chi là bây giờ Đại Càn đã xuống dốc, còn có Lục Phiến Môn, ngươi thực cho rằng là bọn hắn có thể phát hiện ra được chúng ta hay sao? Đừng nói giỡn! Ta có thể khẳng định nói cho ngươi biết, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng!"
Vèo!
Lời còn chưa dứt, bên ngoài mật thất bỗng nhiên truyền đến một cỗ chấn động hết sức kinh khủng, sau đó chỉ thấy có một mũi tên sắc bén phá không bắn tới, trực tiếp xé rách mật thất bế quan của Vương Lan, ở trên mũi tên mang theo một tấm quyển trục, cắm thẳng tắp vào vách tường ở trên đỉnh đầu của quỷ ảnh, rung động phát ra tiếng

ong ong.
Vương Lan: "..."
Quỷ ảnh: "..."
Cái tình cảnh này đúng là rất lúng túng.

"Sao rồi? Bắn trúng chưa?"
"Không biết a, ta đã ngắm rất chuẩn rồi."
Trần Khuynh Địch buông cung xuống, khá là thỏa mãn xoa cằm nói ra, hắn vào lúc ở Thành Thanh Đế cũng đã dùng qua cung tên, mặc dù hắn không tinh thông những thứ này, nhưng tục ngữ đã nói mọi con đường đều dẫn đến La Mã, lợi dụng quyền ý thì cũng có thể khóa chặt được phương hướng và mục tiêu.
Cho nên dựa theo tính toán của hắn, một tiễn này hắn là có thể vững vàng bắn vào bên trong Thiên Lan Kiếm Tông. Về phần bắn tới nơi nào, Trần Khuynh Địch cũng không biết, bất quá hắn tin tưởng bằng vào thực lực của bản thân, uy lực của mũi tên bắn ra kia tuyệt đối là sẽ khiến cho Thiên Lan Kiếm Tông coi trọng, hơn nữa ở bên trên mũi tên còn mang theo thư tín nói rằng ít ngày nữa nhóm người của hắn sẽ tới bái phỏng, tin tưởng là Thiên Lan Kiếm Tông cũng không thể đều là một đám đui mù không nhìn thấy a.
Cứ như vậy, nhiệm vụ thông báo đã được hoàn thành.
"Tốt rồi, đại công cáo thành, chúng ta hãy trở về nghỉ ngơi thôi?"
Dương Xuân ở bên cạnh Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, ở trong mắt còn có mấy phần phấn khích và kích động. Cái này cũng khó trách, dù sao thì đối với nàng mà nói đây cũng là một việc phi thường có ý nghĩa, lúc trước nàng ra sức phấn đấu, vì mạnh lên mà không tiếc rời khỏi quê hương, ở một trình độ nào đó mà nói cũng là bởi vì Thiên Lan Kiếm Tông kích thích, bây giờ nàng có thể quang minh chính đại tiến về Thiên Lan Kiếm Tông, không thể nghi ngờ là một kiện đại sự.
Nếu như quả thật có thể hoàn thành ước hẹn ba năm ngày xưa ở trong Thiên Lan Kiếm Tông, như vậy tâm cảnh của Dương Xuân không thể nghi ngờ là sẽ được tăng cường lên trên diện rộng, tăng thêm tu vi cảnh giới hiện tại của nàng, coi như là bởi vì vậy mà đột phá bình cảnh Luyện Tinh Hóa Khí, đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần cũng không phải là chuyện không thể.
Dù sao thì một đường võ đạo, cảnh giới Hậu Thiên coi trọng thiên phú, nhưng đến cảnh giới Tiên Thiên, ngoại trừ những loại thể chất phi thường đặc thù kia, ở trong phần lớn tình huống thì tâm cảnh mới là trọng yếu nhất, cho dù là Trần Khuynh Địch, nếu như không phải đã lĩnh ngộ ra quyền ý, lại trải qua trận chiến ở Thành Thanh Đế, tâm cảnh đã có một bước nhảy vọt rất lớn, nếu không cho dù là có sự trợ giúp của hệ thống cũng không có khả năng đạt tới cảnh giới Hợp Đạo Phản Hư nhanh như vậy.

"Cái phương diện này đã được Lạc sư muội sắp xếp xong xuôi, đến lúc đó muội hãy đi lên núi một mình, chúng ta sẽ ở dưới chân núi yểm trợ cho muội, nếu như Thiên Lan Kiếm Tông thức thời, muội thắng xong liền xuống núi, nếu như bọn hắn không thức thời.. Hắc hắc hắc."
Trần Khuynh Địch cười cười, không thức thời? Nói đùa, bản thân hắn chính là một vị Hợp Đạo Tôn Giả, tăng thêm một vị đệ tử nội môn Thuần Dương Cung, một vị tướng quân Thành Thanh Đế, còn có một vị nhân vật chính, hơn nữa còn có đội thân vệ, chỉ là một cái Thiên Lan Kiếm Tông nếu dám không thức thời, bản thân hắn liền sẽ dạy cho bọn hắn biết cái gì là thức thời!
"Đây cũng là vì cân nhắc đến vấn đề mặt mũi, dù sao thì Thiên Lan Kiếm Tông cũng là tông môn đã đăng ký với hoàng triều Đại Càn, nếu không ta đã lập tức đánh lên, muội cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm."
"Ừm! Cám ơn đại ca ca!" Dương Xuân dùng sức gật đầu nói, nhìn Trần Khuynh Địch bằng ánh mắt tràn đầy cảm kích.
"Đại ca ca...ca ca cũng không muốn ta xảy ra chuyện đúng không?"
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch nói ra mà không có một chút do dự nào, ngươi thế nhưng là trợ lực lớn để sau này ta đối phó với Trần Tiêm Tiêm, ta làm sao có thể để cho ngươi xảy ra chuyện đây? Đối với nhân vật chính đang trưởng thành mà nói, vai trò của người hộ tống giống như ta mới là trọng yếu nhất! Hiện tại ta bảo vệ ngươi, về sau liền đến phiên ngươi bảo vệ ta!
"Bất quá ta tin tưởng muội, chắc chắn là sẽ không xảy ra chuyện gì."
Trần Khuynh Địch hết sức yên tâm nói, hắn rất có tự tin đối với Dương Xuân, nói thế nào thì đây cũng là một vị nhân vật chính. Thân làm nhân vật chính, làm sao có thể sẽ bị đánh bại bởi khối đá đặt chân đầu tiên đây, không tồn tại!
"Đại ca ca nguyên lai lại tín nhiệm ta như vậy!" Dương Xuân thấp giọng lẩm bẩm nói, sống lưng lập tức trở nên thẳng hơn, đại ca ca tín nhiệm bản thân như vậy, bản thân cũng không thể để cho hắn thất vọng!
Mình nhất định phải trở thành một người có thể đảm đương một phía mới được! Dương Xuân nhìn về phía Thiên Kiếm Phong cách đó không xa, đấu chí ở trong mắt cháy hừng hực giống như lửa, đồng thời còn lẩm bẩm nói ở trong lòng: "Tiểu Yêu, một lần này, ta nhất định phải thắng."

Chương 156: không có văn hoá

"Ừm, ta ủng hộ ngươi." Giọng nói của tiểu Yêu vang lên đúng lúc, tăng thêm thêm vài phần lòng tin cho Dương Xuân.
"Đúng rồi đại ca ca, ca ca đã viết bức thư thông báo đó như thế nào?"
"Cái đó sao? Ta đã sử dụng một chút phong cách cổ xưa, dù sao cũng là chuyện rất trọng yếu, cho nên ta muốn làm cho trang nghiêm hơn một chút."
"Ồ! Đại ca ca thật là lợi hại!"
Mà cùng lúc đó, bầu không khí ở bên trong Thiên Lan Kiếm Tông lại có vẻ hết sức khó xử cùng với cứng ngắc.
"Đó là cái gì?" Vương Lan nhìn mũi tên cắm ở trên tường, khóe miệng co giật nói.
Mà quỷ ảnh ở trước mặt của hắn, sắc mặt ở phía dưới mũ trùm đã sớm trở nên hoàn toàn trắng bệch, đừng nhìn lúc nãy hắn nói năng vô cùng hào khí, lộ ra bộ dáng chẳng thèm ngó tới hoàng triều Đại Càn, nhưng trên thực tế, nếu như Đại Chu thực sự lợi hại như vậy, không phải đã sớm phục quốc rồi hay sao, làm sao bây giờ lại giống như chuột chù, trốn đông trốn tây.
Nói đến cùng, Đại Chu chung quy cũng là di tộc tiền triều, là bóng tối ở dưới ánh hào quang Đại Càn. Nếu như thật sự bị Lục Phiến Môn phát hiện, sẽ bị bắt vào trong thiên lao, được nếm mùi của đủ các loại dụng cụ tra tấn.
Quỷ ảnh hít vào một ngụm khí lạnh, kém chút nữa không trực tiếp vận dụng bí pháp cấm kỵ để chạy trốn. Cũng may là một câu của Vương Lan đã khiến cho hắn mạnh mẽ ngăn chặn cái ý nghĩ này lại.
"Ở phía trên mũi tên giống như có đồ vật gì đó?"
"Đồ vật?" Quỷ ảnh ngẩng đầu, chỉ thấy bên trên mũi tên trên đỉnh đầu của mình, quả nhiên là có mang theo một tấm quyển trục, nhìn qua cũng không có bất kỳ sự kỳ quái nào, dường như cũng không phải là loại hình đồ vật truy sát kia.
Quỷ ảnh cắn răng một cái, trực tiếp đưa tay, bắt lấy mũi tên dùng sức nhổ một cái..nhưng không rút ra được. Cái mũi tên này dính rất chặt, phải biết rằng mật thất bế quan của Vương Lan thế nhưng là được chế tạo từ thép tinh, loại thép tinh này coi như là võ giả Luyện Khí Hóa Thần cũng phải mất rất nhiều khí lực mới có thể xé ra, nhưng lại bị cái mũi tên này trực tiếp xuyên thấu, lực lượng của người bắn tên là rất lớn, tuyệt đối không phải là hắn có thể sánh ngang.
Sau khi sắc mặt biến xanh đỏ một hồi, quỷ ảnh vẫn buông lòng tự tôn xuống, đưa tay gỡ quyển trục ở trên mũi tên xuống. Nhổ tên không ra, cũng không thể là ngay cả quyển trục cũng không gỡ ra

được a!
"Đó sẽ không phải là lệnh truy nã của Lục Phiến Môn đó chứ?"
"Ngươi đừng có nói nhảm!" Giọng nói của Quỷ ảnh run rẩy, chậm rãi kéo quyển trục ra.
"Thông báo! La Hạo – đệ tử chân truyền của Thiên Lan Kiếm Tông, dù chưa đến ước hẹn ba năm, nhưng bây giờ Dương Xuân đã tu luyện thành công, tự cho rằng bản thân đã có thực lực thực hiện ước định, cho nên ba ngày sau, Dương Xuân sẽ tự mình tới cửa khiêu chiến, xin vui lòng chỉ giáo!"
"Sao thế? Có phải là lệnh truy nã hay không?" Vương Lan nói ra khá là khẩn trương, đồng thời ở trong mắt cũng hiện lên một tia tàn nhẫn. Nếu thật sự là lệnh truy nã của Lục Phiến Môn, vậy hắn nói không chừng liền phải lập tức xuất thủ bắt tên quỷ ảnh ở trước mắt, bằng không nếu để cho Lục Phiến Môn truy cứu, ghi cho hắn một cái tội danh chứa chấp di tộc tiền triều, sau đó chém đầu cả nhà chó gà không tha, vậy thì hắn cho dù muốn khóc thì cũng không có chỗ mà khóc.
"Lệnh truy nã?" Quỷ ảnh có chút mờ mịt lẩm bẩm nói: "Hẳn là không phải a, không chỉ có ý tứ không giống, hơn nữa loại chữ cùng với kiểu văn phong này..."
"Sao rồi?"
Quỷ ảnh dừng lại một chút, sau đó chắc chắn nói: "Người viết phong thư này hẳn là không có văn hóa gì, nếu đổi thành người chuyên môn viết lệnh truy nã của Lục Phiến Môn, chắc chắn là sẽ không viết ra loại lệnh truy nã như thế này, hơn nữa nội dung ở bên trong cũng không có quan hệ gì với ta, dường như là có quan hệ cùng với ngươi đó Vương tông chủ, ở bên trong nhắc tới ước hẹn ba năm."
"Ước hẹn ba năm?" Vương Lan ngẩn người, vội vàng tiếp nhận quyển trục mà quỷ ảnh đưa tới, mà sau khi nhìn thấy câu đầu tiên trong quyển trục, trong lòng của hắn liền lóe lên cảm khái giống nhau như đúc cùng với quỷ ảnh.
Quả nhiên, người này giống như là không có văn hoá gì a.
Chữ cũng viết không tốt lắm.
Nhẫn nại đọc hết nội dung ở bên trong, Vương Lan lập tức nhíu lông mày lại.
"Ước hẹn ba năm..."
"Vương tông chủ, đừng nói là ngươi không biết a."
"Thật không may, ta đúng là thật sự không biết." Vương Lan khá là mờ mịt nói ra, hắn mặc dù là tông chủ của Thiên Lan Kiếm Tông, nhưng sau khi Thiên Lan Kiếm Tông đặt vững cơ sở vào 10 năm trước, hắn liền một mực bế quan, vì tìm cơ hội đột phá đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, cho tới nay đều không để ý đến sự tình trong tông môn, cho nên xác thực là có rất nhiều thứ hắn không biết.
Bất quá bây giờ xem ra, sự tình dường như là có quan hệ cùng với vị

đệ tử kia của hắn.
Vị đệ tử kia, nếu như hắn nhớ không lầm, hẳn tên là La Hạo, lúc trước hắn cũng chính là nhìn trúng thiên phú của đối phương, cho nên mới thu đối phương làm đồ đệ, đón lên núi để bồi dưỡng thật tốt, còn đặc biệt phái một vị trưởng lão đi hộ tống đối phương, bất quá bây giờ xem ra, ở trong lúc đó dường như là đã xảy ra chuyện gì đó.
"La Hạo và Bạch Ân đi tới gặp ta." Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Vương Lan liền vận chuyển cương khí, phát ra một đạo thanh âm hùng hậu, sử dụng thủ pháp truyền âm nhập mật trực tiếp truyền vào bên trong một toà sơn phong trong Thiên Lan Kiếm Tông, nơi đó chính là chỗ mà La Hạo tu luyện, mà chỉ chốc lát sau, ở bên trong sơn phong lập tức bạo phát ra một cỗ khí thế kinh thiên.
"Sư phụ? !"
Cánh cửa mở rộng, một thanh niên mặc áo xanh từ từ bước ra từ mật thất bế quan, toàn thân cao thấp đều tràn đầy cương khí cực kỳ dữ dội, cho dù là võ giả Hậu Thiên đại viên mãn, Đăng Phong Tạo Cực cũng không thể so sánh, nghiễm nhiên đã là khí thế của cảnh giới Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí!
"Chúc mừng thiếu tông chủ, đã đột phá đến Tiên Thiên!" Một thân ảnh mặc áo bào trắng lập tức xuất hiện ở bên ngoài cổng núi, khom người nói ra đối với thanh niên, rõ ràng là Bạch trưởng lão vào một năm rưỡi trước đó đã mang theo La Hạo tiến về Dương gia từ hôn, còn giao thủ cùng với phụ thân của Dương Xuân, tên thật của hắn chính là Bạch Ân, xem như là một nhóm người có tư lịch lâu đời nhất tại Thiên Lan Kiếm Tông.
Cho tới nay, hắn cũng là một trong những trưởng lão ủng hộ La Hạo nhất.
"Bạch trưởng lão khách khí rồi, ngài thế nhưng là đại ân nhân của ta, không cần phải làm ra đại lễ như vậy."
Thanh niên vừa cười vừa nói, nhưng cũng không đỡ Bạch trưởng lão dậy, mà tiếp tục nói: "Ngay mới vừa rồi, sư phụ đã bảo ta mang ngài đến gặp sư phụ, không biết là đã xảy ra chuyện gì?"
"Tông chủ bảo lão hủ cùng với thiếu tông chủ đến gặp tông chủ?"
Bạch trưởng lão sững sờ, sau đó lắc đầu nói: "Gần đây tông môn gió êm sóng lặng, cũng không có sự tình gì phát sinh, dù là có một số người còn có chỗ không phục đối với thiếu tông chủ, nhưng ta tin tưởng, sau khi truyền ra tin tức thiếu tông chủ đột phá đến Tiên Thiên, tất cả bọn hắn cũng sẽ im miệng, sau ngày hôm nay địa vị của thiếu tông chủ có thể nói là không gì phá nổi."

Chương 157: Thiếu tông chủ

Nghe Bạch trưởng lão nói như vậy, trong mắt của La Hạo cũng hiện lên vẻ đắc ý.
Không nói đến những cái khác, vào một năm rưỡi trước sau khi hắn lấy tu vi cảnh giới Hậu Thiên Xuất Thần Nhập Hóa đỉnh phong tiến vào Thiên Lan Kiếm Tông, không biết phải chịu bao nhiêu ánh mắt dè bĩu, còn may là bản thân hắn có thiên phú dị bẩm, tu luyện công pháp Thiên Lan Kiếm Tông có tốc độ tiến bộ nhanh vô cùng, chỉ qua nửa năm liền đột phá đến Hậu Thiên đại viên mãn. Mà vào trước đây không lâu, hắn đạt được một phần đại cơ duyên, nhờ vào đó mới đột phá đến Tiên Thiên.
Bằng không nếu lấy thiên phú của hắn, chỉ sợ còn phải mất ba, bốn năm mới có hi vọng đột phá, nhưng bây giờ hắn chỉ mới hai mươi mấy tuổi thì đã đến cảnh giới Tiên Thiên, tin rằng ở bên trong Thiên Lan Kiếm Tông sẽ không có khả năng còn có người không phục.
Coi như là sư phụ của hắn, trong tương lai hắn cũng không phải là không có cơ hội vượt qua!
"Bất quá vào trước đó, ta vẫn cần phải nhẫn nại."
Hít vào một hơi thật sâu, trên mặt của La Hạo một lần nữa lộ ra một nụ cười ấm áp, nói: "Không sao, nếu sư phụ gọi chúng ta, vậy chúng ta chỉ cần đi đến gặp sư phụ, nói không chừng còn có việc vui gì đó."
"Thiếu tông chủ nói rất đúng." Bạch trưởng lão mỉm cười, nhìn thanh niên ôn nhuận như ngọc trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng hài lòng. Có sự ủng hộ của vị thiếu tông chủ tiền đồ vô hạn này, bản thân hắn sau này cũng có thể lên như diều gặp gió, đầu tư lúc trước quả nhiên là không sai!
Chỉ chốc lát sau, hai người một trước một sau, rất nhanh liền leo lên sơn phong mà Vương Lan bế quan, mà ở nơi đó, Vương Lan đã đi ra khỏi mật thất, quan sát hai người bọn hắn từ trên xuống dưới.
"Hạo nhi xin chào sư phụ!"
"Bạch Ân xin chào tông chủ đại nhân!"
Vương Lan gật đầu một cái, mặt không thay đổi nhìn kỹ La Hạo cùng với Bạch trưởng lão, sau khi nhìn thấy khí tức ở trên người của La Hạo rõ ràng đạt tới Tiên Thiên, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó chính là hài lòng cùng với vui mừng, gương mặt lạnh lùng cũng không khỏi dịu đi rất nhiều, không còn quá nghiêm túc nữa.
"Lần này ta gọi các ngươi tới, là có một chuyện muốn hỏi các ngươi."
"Sư phụ cứ hỏi!"
Thấy La Hạo vẫn cung kính đối với mình như lúc ban đầu, Vương Lan gật đầu nhẹ một cái nói: "Nói cho bản tông, ước hẹn ba năm là

cái gì?"
"Ấy?" Trong nháy mắt nghe được lời nói của Vương Lan, La Hạo đầu tiên là sững sờ, sau đó ở trên mặt vậy mà lộ ra sự ngượng nghịu, hắn bế quan tu luyện một hồi quả thực là không nhớ ra được bốn chữ hết sức quen thuộc nhưng lại có một chút xa lạ này.
Ngược lại là Bạch trưởng lão sau khi do dự một chút, ở trên mặt liền lập tức lộ ra thần sắc hiểu ra, nói: "Ước hẹn ba năm? Bẩm tông chủ, đây chỉ là một trò đùa khi đưa La Hạo vào tông ngày xưa."
"Trò đùa?" Vương Lan nhướng mày, trò đùa? Ta thấy ngươi mới là nói đùa! Không nhìn thấy người ta vì ước hẹn ba năm mà đã bắn tên truyền tin vào trong mật thất bế quan của ta hay sao? Đó có thể là trò đùa hay sao? !
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho bản tông."
"Là như thế này, tông chủ đại nhân..." Bạch trưởng lão tự nhiên là không dám giấu diếm, vội vàng đàng hoàng nói lại một lần sự tình phát sinh ở Dương gia ngày xưa, sau khi nghe xong Vương Lan cũng là chau mày.
"Ngươi xác định chứ, cái Dương gia kia chỉ là một tiểu gia tộc Hậu Thiên?"
"Không sai!"
"Còn Dương Xuân thì sao? Sau khi nàng rời đi các ngươi liền không chú ý nữa?"
"Ách, cái này.." Bạch trưởng lão hơi có một chút xấu hổ, nói thật là trước đó hắn căn bản không coi ước hẹn ba năm ra cái gì, cho nên vào thời điểm Dương Xuân rời đi hắn cũng chỉ là đọc qua một chút tin tức, liền không để ý đến nữa, dù sao thì theo hắn thấy, một con nhóc thì có thể có tiền đồ gì, còn dám học người khác xông xáo giang hồ, không biết là vào khi nào sẽ bị người ta đưa vào trong thanh lâu.
Sau khi nhìn thấy biểu lộ của Bạch trưởng lão, Vương Lan liền nói: "Các ngươi còn chưa biết sao, ngay mới vừa rồi, vị Dương Xuân kia đã đưa thư khiêu chiến ước hẹn ba năm đến nơi này của bản tông!"
Vương Lan cũng không nói rõ sự tình về mũi tên, dù sao thì chuyện đó cũng quá hao tổn uy nghiêm của hắn, cho nên hắn chỉ lấy ra thư khiêu chiến.
"Cái này!" Bạch trưởng lão có một chút chấn kinh, bởi vì hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, sự tình mà tông chủ hỏi bọn hắn, lại là con nhóc ngày xưa mà hắn chẳng thèm ngó tới, ngay cả thư khiêu chiến cũng đều đã đưa đến tay của tông chủ, nói như vậy, chẳng lẽ con nhóc kia thật sự ở trong thời điểm xông xáo giang hồ đã đạt được kỳ ngộ?
"Đệ tử đã hiểu!" Đúng lúc này, La Hạo đột nhiên mở miệng, lúc này hắn cũng đã kịp phản ứng, tự nhiên nhớ tới cái gọi là ước hẹn ba năm.
"Mời sư phụ yên tâm, đây là phiền phức do đệ tử gây ra, tự nhiên

cũng cần phải do đệ tử tự mình giải quyết, chỉ là một nữ nhân, năm đó chính là một phế vật, cho dù là có kỳ ngộ, cũng sẽ không phải là đối thủ của đệ tử!" Nói xong lời cuối cùng, trên khuôn mặt của La Hạo lộ ra vẻ tự tin, khí tức Tiên Thiên ở trên người càng là không ngừng phát tán ra, lộ ra sự hăng hái.
"Rất tốt, vậy liền giao cho ngươi." Vương Lan gật đầu một cái, cũng có tự tin đối với đệ tử mà mình bồi dưỡng ra.
Trọng yếu hơn chính là, người gọi là Dương Xuân kia rốt cuộc có kỳ ngộ dạng gì, có thân phận gì, Vương Lan cảm thấy hết sức hiếu kỳ đối với chuyện này.

Thiên Kiếm Phong, Thiên Lan Kiếm Tông chính là được xây dựng ở nơi này, nhìn từ đằng xa giống như là một chuôi trường kiếm phóng lên tận trời đâm thẳng vào mây xanh, võ giả tầm thường có lẽ chỉ thấy hùng vĩ, nhưng nếu như là võ giả dùng kiếm, nếu thấy màn kỳ cảnh thiên địa này, trong lòng sẽ liền có thể bắt đầu sinh ra vô số cảm ngộ đối với kiếm.
Đối với kiếm khách mà nói, ngọn núi này không thể nghi ngờ là chỗ tu luyện thích hợp nhất. Từ nửa trên sườn núi của Thiên Kiếm Phong chính là bị mây mù quấn, mà ở dưới chân núi, có doanh trại và cờ mọc như rừng, đó là quân đội tinh nhuệ nhất của Viêm Hán Quốc, ngày xưa đã từng tọa trấn quốc đô của Viêm Hán Quốc, từng người đều là chiến sĩ tinh nhuệ đã từng chém giết qua ở phía trên chiến trường biên cương.
Mà có một nhánh đại quân cứ như vậy trú đóng ở phía dưới Thiên Kiếm Phong, liền có thể nhìn ra quan hệ ở giữa Thiên Lan Kiếm Tông - đệ nhất tông môn Viêm Hán Quốc cùng với hoàng thất Viêm Hán Quốc tuyệt đối không giống như là hòa thuận mà quan phương tuyên truyền, không bằng nói là giống như nước với lửa thì thoả đáng hơn.
Mà vào giờ khắc này, ở chân núi Thiên Kiếm Phong, Dương Xuân cõng một hộp kiếm to lớn, lẳng lặng ngước nhìn sơn phong to lớn ở trên đỉnh đầu, trong mắt tràn đầy sự cảm khái, vốn dĩ nàng còn tưởng rằng ít nhất phải chờ ba năm mới có thể đi đến nơi này, thậm chí coi như là ba năm cũng không nhất định có thể đi đến nơi này, nhưng không nghĩ tới, lúc này chỉ mới hơn một năm rưỡi, bản thân nàng liền đi đến đây.

Chương 158: Chướng mắt

Tất cả những thứ này đều là do nguyên nhân đại ca ca.
Nếu như không có đại ca ca mà nói, nàng nói không chừng vẫn còn đang vật lộn ở cảnh giới Hậu Thiên a, nhưng may mắn là có sự bồi dưỡng và tín nhiệm của đại ca ca, nàng mới có thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên nhanh như vậy.
"Xoạt!" Mở ra bộ pháp, Dương Xuân chậm rãi đi trên đường nhỏ hướng tới đỉnh Thiên Kiếm Phong.
Mà theo mỗi một bước nàng bước ra, khí tức trên người của nàng cũng càng trở nên sắc bén, từ một tia khí tức vào lúc bắt đầu dần dần tăng cao, mỗi khi đi qua một đoạn đường, khí tức liền mạnh hơn một đoạn, giống như là một chuôi thần kiếm được chậm rãi rút ra khỏi vỏ, đây là khí thế mà nàng trải qua tôi luyện ở trong giang hồ, cùng với đại chiến tại Thành Thanh Đế, cộng với tu vi của bản thân, lúc này mới dần dần đề luyện ra, mặc dù không có hiển lộ ra tu vi, nhưng chỉ bằng vào khí thế đã khiến cho người ta không dám coi thường
Một đường đi lên núi, Dương Xuân chỉ cảm thấy gông xiềng ở trong lòng cũng đang vỡ vụn từng khúc.
Trước đó, nàng bất quá chỉ là một phế nhân, Thiên Lan Kiếm Tông đối với Dương gia mà nói càng là giống như là Tiên Đình ở trên trời, song phương căn bản không phải là ở cùng một cấp độ, nhưng dù vậy, nàng vẫn định ra ước hẹn ba năm, bởi vì không để cho phụ thân của nàng nhận lấy vũ nhục, không thể không nói vào thời điểm đó nàng đúng là tuổi trẻ không biết trời cao đất rộng.
Nhưng may mắn thay, ông trời đã chiếu cố nàng.
Tiểu Yêu xuất hiện, cùng với sự cổ vũ và ủng hộ của đại ca ca, đã giúp cho bản thân nàng hướng về phía trước từng bước một, trưởng thành từng bước một. Cái bóng to lớn của quá khứ dần dần bị rũ bỏ khi Dương Xuân bước lên núi, vào thời điểm còn nhỏ nàng cũng đã từng nhìn qua Thiên Lan Kiếm Tông ở nơi xa, lúc đó nàng còn hy vọng là có thể tiến vào bên trong để tu hành, nhưng thế sự vô thường, bây giờ nàng và Thiên Lan Kiếm Tông không chỉ có mỗi người đi một ngả, mà bây giờ càng là muốn tới cửa khiêu chiến.
"Phù." Phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, Dương Xuân không do dự nữa, mà nhanh chân hướng về phía trước.
Bước ra một bước này, nàng leo lên đỉnh Thiên Kiếm Phong, bước ra một bước này, cái bóng to lớn của quá khứ cũng không còn! Bước ra một bước này, tương lai của nàng chính là vô hạn lượng!
Trên con đường dài, ở sâu trong mây mù, ánh mắt của Dương Xuân đứng ở đỉnh núi đã không còn bị ngăn cản nữa, rốt cục cũng thấy

được một tòa quảng trường rộng lớn, ở phía trên quảng trường có vô số chuôi kiếm trôi nổi, ở bên trên mỗi một chuôi kiếm đều mang theo kiếm khí sắc bén, mặc dù không phải là binh khí có phẩm cấp cao, nhưng tụ hợp kiếm khí lại cùng nhau, vẫn có thể nhiếp hồn người như cũ.
Mà ở bốn phía quảng trường hình tròn, thì có từng đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông mặc xiêm y màu trắng ngồi xếp bằng, lộ ra thần sắc nghiêm túc. Tất cả những đệ tử này đều là đệ tử nội môn tinh nhuệ của Thiên Lan Kiếm Tông, mặc dù có nhân số đông đảo, nhưng vào giờ phút này lại không có một ai nói chuyện, trong quảng trường rộng lớn chỉ có tiếng kiếm reo thanh thúy vang tới tận mây xanh, mà ở phương hướng đối diện với Dương Xuân, có rất nhiều kiến trúc hình tháp cao ngất.
Từ bên trong những toà kiến trúc kia, Dương Xuân có thể cảm nhận được rõ ràng từng đạo từng đạo ánh mắt sắc bén.
Đó là ánh mắt của các trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông, có người là cảnh giới Hậu Thiên, có người là cảnh giới Tiên Thiên, ánh mắt của một, hai người có lẽ là không có gì, nhưng ánh mắt của hơn mười người, hợp với ánh mắt của mấy trăm vị đệ tử nội môn ở phía trên quảng trường hình tròn, vào thời khắc này lại tạo thành một cỗ lực áp bách vô hình.
Ở dưới cỗ lực áp bách này, võ giả tầm thường chỉ sợ là sẽ nhất thời mất kiểm soát làm trò cười cho thiên hạ.
Nhưng đối với Dương Xuân mà nói, loại ánh mắt này cùng với trận huyết chiến ở Thành Thanh Đế lúc trước thật sự là kém xa, thậm chí là còn không có cách nào khiến cho trong lòng của nàng sinh ra một tia chấn động.
Khuôn mặt của nàng không có một chút biểu tình nào, ánh mắt vượt qua vô số chuôi kiếm lơ lửng, cuối cùng rơi vào một đạo thân ảnh cao lớn ở phía trên quảng trường, đó là thân ảnh của một thanh niên mặc áo xanh, vào một năm rưỡi trước, vẫn là thân ảnh mà Dương Xuân thống hận nhất, bất quá bây giờ Dương Xuân lại lộ ra một nụ cười.
"Dương gia, Dương Xuân." Thân ảnh của thanh niên khẽ động đậy, sau đó chậm rãi mở mắt, mà ở trong nháy mắt hắn mở mắt ra, có một cỗ kiếm khí hết sức sắc bén phát tán ra, vờn quanh ở quanh người của Dương Xuân, sau đó trực tiếp chém tới!
Không tới một giây, thân ảnh nhỏ nhắn của Dương Xuân liền bị mấy chục đạo kiếm khí bao phủ, phát ra từng đạo từng đạo âm thanh sắt thép va chạm.
"Đây là Hư Không Vô Hình Kiếm Điển? ! Không ngờ được La sư huynh thế mà có luyện thành môn kiếm pháp này!"
"Nghe nói một khi luyện thành môn kiếm pháp này, vừa động tâm niệm liền có thể diễn sinh ra kiếm khí vô tận, mỗi một đạo kiếm khí

đều có uy lực vô tận, là một trong ba đại kiếm điển của Thiên Lan Kiếm Tông chúng ta, La sư huynh không hổ là kỳ tài ngút trời, trách không được lại có thể được tông chủ đại nhân thu làm đệ tử!"
Mắt thấy Dương Xuân bị kiếm khí bao vây, có không ít đệ tử nội môn Thiên Lan Kiếm Tông nhao nhao lộ ra nụ cười, bầu không khí yên tĩnh trước kia cũng trở nên rất náo nhiệt, có không ít người nhao nhao cảm thấy Dương Xuân sẽ lập tức bị chém chết, dù sao thì một con nhóc không biết chui ra từ nơi nào, làm sao có thể chống đỡ được tuyệt học của tông môn bọn hắn.
Nhưng mà sau khi kiếm khí duy trì được trọn vẹn mười giây, âm thanh sắt thép va chạm vẫn vang lên không dứt, sắc mặt vui mừng của các đệ tử và trưởng lão liền nhao nhao biến sắc.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Chẳng lẽ là nàng vẫn còn sống?"
"La Hạo, đây chính là phương thức ngươi chiêu đãi với khách tới nhà hay sao?"
Oanh! Một tiếng nổ thật lớn, kiếm khí đầy trời trực tiếp nổ tung, Dương Xuân khoan thai bước ra khỏi cơn bão kiếm khí, một bước bước ra này, chính là cự lực vô hạn làm rung chuyển quảng trường, tất cả mọi người đều có cảm giác là mặt đất phảng phất như đang lung lay, mà kiếm khí vỡ vụn vốn định tụ hợp lại liền trở nên tán loạn.
Sau khi phát hiện ra kiếm khí dường như không có cách nào làm gì được Dương Xuân, La Hạo vẫn một mực bảo trì sự lạnh lùng từ đầu cho tới giờ rốt cục cũng nhíu mày.
"Có ý tứ." La Hạo sau khi nhíu mày liền bình tĩnh trở lại, dùng ánh mắt nhìn Dương Xuân giống như là một người xa lạ ở trước mặt, hoàn toàn không có bộ dáng phế vật như một năm rưỡi trước, hiển nhiên là trải qua sự tôi luyện trong một năm rưỡi, nàng cũng coi như là chân chính trưởng thành, nhìn qua thật đúng là rất có vài phần uy nghiêm.
"Bất quá rất đáng tiếc, vẫn còn kém xa đại ca ca." Dương Xuân nhếch miệng cười, cảm thấy bộ dạng của La Hạo rất là chướng mắt.

Chương 159: Tối hậu thư

"Dương Xuân, ta ngược lại là không ngờ được, một người vô dụng như ngươi, bây giờ thế mà thật sự có thể tu luyện được một chút thành tựu, xem ra thực lực của ngươi cũng đã đạt đến Hậu Thiên đỉnh phong rồi a, nhìn ở trên phương diện ngươi tu luyện không dễ dàng, ta có thể làm chủ, nếu như ngươi từ bỏ khiêu chiến mà nói, ta có thể cho ngươi tiến vào bên trong Kiếm Tông để tu hành."
"Ha ha?" Dương Xuân trừng mắt nhìn La Hạo cao ngạo, càng cảm thấy khó chịu hơn, chẳng lẽ hắn không nhìn ra nàng có tu vi không kém hắn hay sao?
Tư tưởng của người này có phải hay không là đã xảy ra vấn đề?
Cho nên nàng đã quyết định làm ra một sự tình mà nàng chưa làm qua trước đó, đó là một sự tình cực kỳ to gan. Đó chính là khiến cho đối phương thanh tỉnh một chút. Thế là Dương Xuân cười cười, trực tiếp đưa tay, dùng ngón tay cái hướng về phía La Hạo, bỗng nhiên hướng ngón tay cái xuống phía dưới, nói: "Bớt nói nhảm, lăn tới đây cho ta."

Ở sâu trong Thiên Lan Kiếm Tông, ở bên trong đại điện tông chủ.
"Vương tông chủ, xem ra đối tượng mà đệ tử của ngươi ước hẹn ba năm, không phải là người bình thường a." Quỷ ảnh nhìn cảnh tượng hiển hiện ra ở bên trên màn hình thuỷ tinh, nhất là sau khi nhìn thấy biểu hiện trấn định như thường cùng với động tác khiêu khích của Dương Xuân, nói ra khá là hả hê.
Vương Lan mặt không thay đổi nhìn màn hình thuỷ tinh, sau khi nghe được lời nói của quỷ ảnh, ở trong lòng cũng không có một chút chấn động nào, ngược lại còn cười hỏi: "Xem ra các hạ còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, chẳng lẽ ngươi cảm thấy chuyện này không có quan hệ cùng với ngươi?"
"Hửm? Ngươi có ý tứ gì?" Sắc mặt của quỷ ảnh lập tức trở nên cứng ngắc, trước đó hắn còn tưởng rằng là Lục Phiến Môn đã phát hiện ra hắn, muốn đến bắt hắn tháo thành tám khối, sau đó mang về thiên lao dùng 18 loại hình cụ để hầu hạ, kém chút nữa bị doạ cho sợ gần chết, hiện tại phát hiện ra đó chỉ là sự tình của Thiên Lan Kiếm Tông, tự nhiên là không có một chút áp lực nào. Nhưng lời này của Vương Lan lại khiến cho hắn khá là cảnh giác.
"Ngươi cảm thấy ở sau chuyện này có hình bóng của Lục Phiến Môn?"
"Cũng không phải là không thể." Vương Lan mỉm cười nói: "Ngươi cũng đã đọc qua tư liệu về Dương Xuân rồi a? Là con của tộc trưởng một tiểu gia tộc Hậu Thiên trong Lạc Viêm Thành, đã từng còn là một

phế nhân không thể tu luyện, dạng người này ở trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ không biết là có bao nhiêu, ngươi cảm thấy con nhóc này có thể trổ hết tài năng từ trong không biết bao nhiều người, không chỉ có thoát khỏi bóng ma phế nhân, hơn nữa tu vi còn tăng nhiều, thậm chí có thể đạt tới trình độ đi đến Thiên Lan Kiếm Tông… Ngươi cảm thấy điều này có thể sao?"
"Cái này!" Thần sắc của Quỷ ảnh trở nên nghiêm túc, không sai, đại thế giới Trung Thổ hết sức huy hoàng, trong đó tự nhiên cũng không phải là không có những cường giả quật khởi từ trong những nơi nghèo nàn, nhưng cường giả như vậy thường thường là mấy trăm năm mới có thể xuất hiện một người, hơn nữa còn là ngàn vạn người chọn một, thậm chí mấy trăm triệu người chọn một, làm sao có thể dễ dàng xuất hiện được như vậy. Mà Dương Xuân lúc này, không thể nghi ngờ chính là dạng người đó. Nhưng chẳng lẽ hắn cùng với Vương Lan lại xui xẻo như vậy, hết lần này tới lần khác lại gặp được loại khả năng một phần một triệu này? Quỷ ảnh cảm thấy là rất không có khả năng.
Nếu không phải là trùng hợp, vậy thì cũng chỉ có thể là cố ý, như vậy vấn đề liền xuất hiện, đến tột cùng là người nào ở phía sau đã ủng hộ Dương Xuân, khiến cho nàng có lực lượng đi đến Thiên Lan Kiếm Tông, thực hiện cái gọi là ước hẹn ba năm đây?
"Đáng chết!" Sắc mặt của Quỷ ảnh trở nên vô cùng tái nhợt trong nháy mắt.
Mà Vương Lan cũng gật đầu một cái, nói: "Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Lục Phiến Môn hẳn là đã bắt đầu hoài nghi ngươi, mặc dù ngươi không hiển lộ tung tích, nhưng lấy năng lực điều tra của Lục Phiến Môn, có khả năng rất cao là bọn hắn đã phát hiện ra ngươi xuất hiện ở chung quanh Viêm Hán Quốc, vị Dương Xuân này, rất có thể chính là mồi nhử mà Lục Phiến Môn đưa ra."
Quỷ ảnh sau khi nghe Vương Lan phân tích, liền sững sờ một lát, rồi lại cười nói: "Vương tông chủ, ngươi dường như rất để ý đến an nguy của ta a, sao thế? Ngươi không phải là không có hứng thú gia nhập vào chúng ta hay sao?"
"Ta cũng không muốn dính vào tội danh chứa chấp di tộc tiền triều, ý tứ của bản tông là, ngươi hãy mau rời khỏi đây." Vương Lan trừng quỷ ảnh một cái, nói: "Bằng không mà nói, bản tông chỉ sợ là phải chủ động động thủ, bắt ngươi lại để giải thích với Lục Phiến Môn, ngươi cũng không muốn xảy ra sự tình như thế chứ?"
Quỷ ảnh hừ lạnh một tiếng, còn muốn nói gì đó, nhưng vào trước đó, lệnh bài ở bên hông của hắn đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng, đây là nhắc nhở có tin tức truyền tới, quỷ ảnh ngây cả người, sau đó lập tức lộ ra thần sắc nghiêm túc lấy lệnh bài ra đọc tin tức mới được truyền tới, theo lý thuyết là bây giờ hắn đang chấp hành nhiệm vụ, hẳn là sẽ không nhận được tin tức mới đúng.

Bất quá sau khi đọc tin tức xong, quỷ ảnh lại là kinh ngạc một hồi, sau đó nụ cười ở trên mặt lại càng lúc càng lớn, cuối cùng thậm chí là trực tiếp biến thành cười như điên.
Vương Lan nhìn quỷ ảnh cười như điên, không nói một tiếng nào.
Ngược lại là quỷ ảnh, sau khi cười xong thì lại nhìn về phía Vương Lan, nói: "Vương tông chủ, ngươi không hiếu kỳ là đã xảy ra chuyện gì hay sao?"
"Ta không có hứng thú đối với sự tình của di tộc tiền triều."
"Ha ha ha!" Quỷ ảnh cười to, sau đó nói ra: "Đáng tiếc cho Vương tông chủ, ngươi cũng nên tìm hiểu thì tốt hơn, nếu không thì sau này chỉ sợ là ngươi sẽ không có cơ hội biết.
Vương Lan nhướng mày, kiếm khí diễn sinh ra quanh người trong nháy mắt, bất quá quỷ ảnh lại không hề sợ hãi, ngược lại còn lấy ra lệnh bài ghi chép tin tức lúc nãy, trực tiếp ném cho Vương Lan, nói: "Vương tông chủ, đây là tối hậu thư, Thái Tử triều ta đã tự mình đi đến Viêm Hán Quốc, qua ít thời gian nữa sẽ đi tới nơi này."
"Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi."
Vương Lan vô thức tiếp nhận lệnh bài mà quỷ ảnh ném đến, sau khi nghe được bốn chữ "Thái Tử triều ta" ở trong miệng của đối phương, sắc mặt lập tức kịch biến.
Thái Tử tiền triều, đây chính là nhân vật gần đây có danh tiếng thịnh nhất ở trong toàn bộ Đại Càn, đồng thời leo lên Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn cùng với vị Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung nổi danh kia, trọng yếu hơn chính là, người ta thế nhưng là Hoàng Tộc của tiền triều Đại Chu! Một thân tu vi nghe nói đã là Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong!
Dạng người như thế mà lại tự mình đi đến Viêm Hán Quốc? !
Sắc mặt của Vương Lan trở nên âm tình bất định, trước đó hắn một mực không để ý tới quỷ ảnh, luôn luôn không đáp ứng việc gia nhập vào tiền triều Đại Chu, nguyên nhân căn bản chính là do thực lực của quỷ ảnh không bằng hắn, ở nơi này - trên đỉnh Thiên Kiếm Phong, hắn tự tin là có thể đánh bại được đối phương, nhưng nếu như vị thái tử Hoành Xương kia tự mình tới mà nói...

Chương 160: Pháp thân Long Tượng

Đừng nói là Thiên Kiếm Phong, coi như là toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông có chết sạch, chỉ sợ cũng không làm gì được hắn! Mà cái gọi là Lục Phiến Môn, bằng vào lực lượng ở Viêm Hán Quốc cũng không thể làm gì được vị Hoành Xương thái tử kia, thậm chí nếu dám xuất hiện còn là chịu chết!
Đây chính là lực lượng nghiền ép tuyệt đối!
Cũng khó trách thái độ của quỷ ảnh lại đại biến, thậm chí là còn dám hạ tối hậu thư đối với hắn!
"Thế nào hả Vương tông chủ? Đã suy nghĩ kỹ hay chưa?"
Vương Lan lạnh lùng nhìn quỷ ảnh, gằn từng chữ nói ra: "Vì sao? Thái tử Hoành Xương là nhân vật bực nào, làm sao có thể đi đến Thiên Lan Kiếm Tông của ta, đừng có tìm một cái cớ ngớ ngẩn để lừa gạt ta, truyền thừa của Thiên Lan Kiếm Tông mặc dù không tệ, nhưng lấy nội tình của Đại Chu hắn là sẽ không để vào mắt a.‘’
Truyền thừa của Thiên Lan Kiếm Tông là được Vương Lan mang từ Thiên Hải Kiếm Tông ngày xưa ra ngoài, trên bản chất tự nhiên là muốn viễn siêu rất nhiều thế lực tam lưu, nhưng Đại Chu có nội tình như thế nào? Dám khiêu chiến cùng với hoàng triều Đại Càn trước mắt, làm một đám kẻ điên muốn phục quốc, bọn hắn tuyệt đối sẽ không thiếu truyền thừa cấp bậc Võ Đạo Tông Sư.
Một thế lực như vậy, làm sao có thể để ý đến một cái Thiên Lan Kiếm Tông? !
"Ha ha, Vương tông chủ ngược lại là cũng tự biết mình." Quỷ ảnh cười ha ha nói: "Đại Chu của chúng ta có nội tình cỡ nào, đương nhiên là không có hứng thú đối với Thiên Lan Kiếm Tông của ngươi, bất quá chúng ta đối với tòa Thiên Kiếm Phong dưới chân này của ngươi, lại có hứng thú không nhỏ."
"Thiên Kiếm Phong? !"
"Viêm Hán Quốc là một chỗ tốt a." Quỷ ảnh vừa cười vừa nói: "Ngày xưa chính là đế đô của Đại Tần, mộ táng Võ An Hầu cũng chính là được đặt ở nơi này, ngoại trừ những điều đó ra ngươi hẳn là không biết, còn có không ít di tích Đại Tần ngày xưa đều là xuất hiện ở cái khu vực này, mặc dù là không có khả năng nằm ở bên trong Viêm Hán Quốc, nhưng cũng là ở phụ cận nơi đây."
"Vương tông chủ, ngươi biết điều này là có ý vị gì hay không?"
Nhìn thấy mấy phần kinh hãi cùng với hiểu rõ ở trong mắt của Vương Lan, quỷ ảnh cũng là vô thức thấp giọng, mang theo sự cuồng nhiệt nói ra:
"Có ý vị là, Hoàng Lăng Đại Tần ngày xưa, nơi chôn giấu bí mật của thời đại Thượng Cổ, chôn vùi nội tình của một cái hoàng triều lớn

nhất, mai táng một vị Hoàng Đế cái thế, rất có thể chính là ở cái địa phương này!"
"Thiên Kiếm Phong? ! Điều đó là không có khả năng!" Vương Lan há miệng, rốt cục đã không còn cách nào kiềm chế sự kinh hãi của bản thân, bật thốt lên.

Nhìn Dương Xuân ở cách đó không xa, La Hạo lộ ra ánh mắt hết sức âm lãnh, nói: "Cũng được, nếu như ngươi muốn chịu chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi."
Sát ý lạnh như băng lóe lên một cái rồi biến mất, ánh mắt của La Hạo nhất thời trở nên trống rỗng, một thanh trường kiếm như ẩn như hiện ở bên trong đồng tử, tản mát ra một cỗ kiếm ý vô cùng mênh mông, theo kiếm ý khuếch tán, toàn bộ chuôi kiếm trên quảng trường cũng bắt đầu rung rung, từng đạo từng đạo kiếm khí lăng không chợt hiện, hóa thành kiếm quang chém về phía Dương Xuân.
Đối mặt với kiếm khí mà La Hạo nghiêm túc thúc động, nụ cười của Dương Xuân vẫn không thay đổi như cũ, thậm chí là không lùi mà còn tiến tới, đấm ra một quyền! Quyền ra như núi đổ, tạo ra những cơn sóng đục ngầu, quyền kình của Dương Xuân trực tiếp khiến cho không khí trước mắt nổ tung, hóa thành những gợn sóng mà mắt trần có thể nhìn thấy khuếch tán ra bốn phương tám hướng, xáo trộn toàn bộ kiếm quang ở chung quanh, cơn bão hỗn loạn trực tiếp đập tan tất cả kiếm khí.
Dương Xuân quát nhẹ một tiếng, cương khí sau lưng chấn động, một con voi lớn toàn thân khoác vảy và áo giáp, có đôi sừng giống như sừng rồng chậm rãi bước ra từ khoảng trống ở phía sau lưng của Dương Xuân, tiếng thú gào to rõ cùng với tiếng quát nhẹ của Dương Xuân chồng lên nhau, kèm theo huyết khí vọt ra từ trong cơ thể của Dương Xuân trực tiếp khiến cho cơn bão hỗn loạn ở chung quanh dịu đi một chút.
Kiếm khí nổ tung rơi xuống giống như mưa, rơi vào trên mặt đất quảng trường đâm ra nguyên một đám lỗ nhỏ.
"Ngươi vẫn còn định ngồi ở chỗ đó hay sao, La Hạo."
Dương Xuân gọi thẳng ra tên huý của đối phương, tiếp tục tiến lên, mà ở phía sau lưng của nàng, cỗ pháp thân Long Tượng cũng trở nên to lớn hơn, đây là lực lượng hóa thân mà khi Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền đạt tới cảnh giới nhất định mới có thể hiển lộ ra, cùng với pháp thân Long Tượng Thiên Pháp mà Long Ngạo Thiên ngưng tụ ra ngày xưa có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu.
Bất quá chỉ bằng vào điểm này liền có thể nhìn ra ưu thế của Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền. Long Ngạo Thiên lúc trước là đạt đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần mới có thể ngưng tụ ra pháp thân Long Tượng, nhưng bây giờ Dương Xuân bất quá chỉ mới đạt tới

cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí liền có thể ngưng tụ ra.
Nếu như nàng đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần mà nói, pháp thân Long Tượng hẳn là cũng có thể lột xác thành Long Tượng La Hán, mà nếu như nàng đạt đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư mà nói. Hẳn là có thể ngưng tụ ra Đại Uy Thiên Long La Hán mà Trần Khuynh Địch thi triển ra ngày xưa.
Nhưng mặc kệ như thế nào, huyết khí đáng sợ và sức mạnh thể chất mà Long Tượng Bàn Nhược Công mang lại cũng làm cho người khác sợ hãi, theo việc Dương Xuân cất bước hướng về phía trước, toàn bộ quảng trường cũng đều đang rung động, từng đạo từng đạo sóng chấn động càng là từ dưới mặt đất quảng trường trùng kích đến trước người của La Hạo, khiến cho hắn không thể bỏ mặc.
Ở dưới sự chú ý của mọi người, La Hạo rốt cục cũng hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi đứng lên từ chỗ ngồi của mình.
"Xem ra hôm nay ngươi đi đến Thiên Lan Kiếm Tông, quả nhiên là đã có một chút kỳ ngộ, bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi, chỉ là một chút tiểu võ kỹ, làm sao có thể đánh đồng với kiếm điển vô thượng của Thiên Lan Kiếm Tông." Hai mắt của La Hạo bắn ra kiếm quang, Hư Không Vô Hình Kiếm Điển mặc dù nhìn qua có uy thế to lớn, nhưng chung quy vẫn là lấy số lượng để thủ thắng, ở bên trên lực công kích đơn thuần cũng không phải là quá xuất chúng, so với đơn đấu, đây là một môn võ công thích hợp với quần chiến hơn, nhưng cũng không có nghĩa là La Hạo sẽ không có cách nào.
"Thể Tu chủ tu sức mạnh thân thể, nhìn qua rất mạnh, nhưng trên thực tế lại là một thân cây không rễ, cái gọi là võ đạo mới là căn bản nhất, ngươi ngay cả điểm này cũng không lĩnh hội được còn muốn khiêu chiến ta!" Vừa dứt lời, trên toàn thân cao thấp của La Hạo liền bỗng nhiên bạo phát ra một đạo kiếm ý kinh thiên, khác biệt cùng với kiếm khí trước đó, lần này chính là kiếm ý vô hình vô chất, chỉ thấy ở sau lưng của La Hạo, có một bóng người hư ảo to lớn chậm rãi hiện lên, tản ra ba động linh hồn hùng hậu, rõ ràng là nguyên thần của hắn!

Chương 161: Cực Nhạc Thiên Nhân Kiếm Điển

"Cực Nhạc Thiên Nhân Kiếm Điển!" Theo La Hạo xuất thủ, thân ảnh hư ảo ở phía sau hắn cũng chậm rãi đưa tay, trong tay thình lình cũng cầm một thanh trường kiếm, trên thân kiếm có nguyên thần chấn động kịch liệt đang hoành hành, mặc dù không có năng lực công kích vật chất, nhưng lại có thể công kích linh hồn!
Chỉ nhìn vào cái mũi kiếm này, Dương Xuân liền có cảm giác đầu hơi đau.
Đây là công kích tinh thần!
Mọi người đều biết, Thể Tu có thân thể kiên cố, khí huyết cường thịnh, so sánh cùng với Khí Tu cơ hồ là không có thế yếu gì, nhưng vì sao trong trăm ngàn năm qua địa vị của Thể Tu vẫn thủy chung không bằng Khí Tu? Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Khí Tu có thể bảo vệ não hải, chống cự công kích tinh thần, mà Thể Tu thì lại không làm được.
Đối mặt với công kích tinh thần vô hình vô chất, trực tiếp công kích linh hồn, thể phách mà Thể Tu vẫn lấy làm kiêu ngạo không hề có tác dụng.
"Xoẹt!"
Thần kiếm nguyên thần chém xuống, còn kiếm khí thì nhắm vào cổ họng của Dương Xuân, đối mặt với loại tiến công hai loại hình này, Dương Xuân thật đúng là có một chút vội vàng không kịp chuẩn bị, dù sao thì ở dưới cái nhìn của nàng, loại thế lực tam lưu như Thiên Lan Kiếm Tông, khẳng định là cũng không có truyền thừa gì đặc biệt, làm sao có thể ngờ được La Hạo lại đánh ra một chiêu như vậy.
Võ học liên quan đến linh hồn nguyên thần, trên giang hồ thế nhưng là phi thường thưa thớt, tối thiểu cũng không phải là võ học của thế lực tam lưu. Nhưng hết lần này tới lần khác La Hạo lại thi triển ra loại võ học này!
Cho nên Dương Xuân thật đúng là đã trúng chiêu, bất quá kinh nghiệm chiến đấu của nàng đã cứu nàng vào thời khắc này, vào trong nháy mắt hai đạo công kích đánh tới thì biến đổi võ công, toàn thân cao thấp đều bốc lên yêu khí, trực tiếp thay thế pháp thân Long Tượng nguyên bản trang nghiêm túc mục, sau đó yêu khí liền xông vào bên trong hộp kiếm ở sau lưng nàng, hộp kiếm run lên bần bật.
"Oanh!" Phảng phất như yêu thú gào thét, hoặc giống như là tiếng huýt dài của cổ kiếm, hộp kiếm ở sau lưng của Dương Xuân vỡ ra một cái khe, sau đó có một đạo yêu quang gào thét mà ra, trực tiếp đánh vào bên trên thần kiếm nguyên thần của La Hạo, khiến cho thần kiếm nguyên thần tan rã, sau đó Dương Xuân lại dùng hai bàn tay chắp lại ở trước cổ họng để cản lại đạo kiếm khí của La Hạo.

"Phá!"
Ầm ầm!
Yêu khí thu liễm lại trong nháy mắt, lực lượng cùng với huyết khí đáng sợ của Long Tượng trước đó hiện lên lần thứ hai, Dương Xuân mượn cỗ lực lượng này thuận thế bẻ một cái, trực tiếp bẻ gãy kiếm khí trong tay, đồng thời lực lượng khí huyết hùng hậu còn xông lên tận trời, quét sạch toàn bộ lực lượng nguyên thần của La Hạo.
Thần kiếm được ngưng tụ từ lực lượng nguyên thần là phi thường cường đại, cho dù là lấy lực lượng khí huyết của Dương Xuân cũng sẽ không có cách nào xua tan, nhưng lực lượng nguyên thần đã bị yêu quang làm cho tê liệt thì không còn cường đại như trước, ở dưới huyết khí được Long Tượng Bàn Nhược Công gia trì tự nhiên là không có cách nào chống cự, chớ đừng nói chi là loại võ công Phật Môn như Long Tượng Bàn Nhược Công, vốn dĩ là đã có sức chống cự nhất định đối với võ học tinh thần.
"La Hạo, vào một năm rưỡi trước, ta từ trạng thái không có một chút võ công nào, đạt tới cảnh giới như bây giờ, ngươi khi đó thế nhưng lại có tu vi cảnh giới Hậu Thiên Xuất Thần Nhập Hóa, có vẻ như là tu vi của ngươi bây giờ ngay cả một chút biến hoá cũng không có a?"
Tiến lên phía trước một bước, khoảng cách giữa Dương Xuân và La Hạo càng gần thêm một bước, nàng vừa cười vừa nói.
"Hừ! Không biết trời cao đất rộng!" Hai mắt của La Hạo trở nên lạnh băng, vào giờ khắc này hắn rốt cục cũng không còn áp chế khí tức của bản thân, tu vi cảnh giới Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí bộc phát mà ra không giữ lại một chút nào, tiến hành áp bách Dương Xuân.
"Bổn thiếu chủ nhận được bao nhiêu tài nguyên ở Thiên Lan Kiếm Tông, chỉ sợ là cả đời này của ngươi cũng không thể lý giải a? Ngươi thật sự cho rằng chỉ bằng vào một chút bản sự này là liền có thể đấu với ta hay sao? Ta bây giờ đừng nói là một con nhóc như ngươi, coi như là Dương gia ở sau lưng của ngươi, thậm chí là toàn bộ Lạc Viêm Thành lúc trước, đều không phải là đối thủ của bổn thiếu chủ!"
"Thấy được chưa! Đây chính là cảnh giới mà ngươi cả một đời cũng đều không có cách nào ngưỡng vọng! Cảnh giới Tiên Thiên!"
"Chuẩn bị chết đi..."
Lời thoại của La Hạo còn chưa nói ra hết, ở phía đối diện hắn bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ Tiên Thiên cương khí không kém cỏi một chút nào so với hắn, thậm chí là còn vượt qua một chút.
Chỉ thấy Dương Xuân đi xuyên qua vô số kiếm khí, chân chính đứng ở trước mặt của hắn, khoanh tay ôm ngực dùng vẻ mặt thờ ơ nhìn hắn, hỏi: "Ngươi nói gì?"
La Hạo: "? ??"
Tâm tình của La Hạo lúc này chính là chửi má nó.
"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi..."

"Ngươi cái gì mà ngươi." Dương Xuân nhìn La Hạo, Tiên Thiên cương khí xoay quanh người không kém cỏi một chút nào so với đối phương, yêu khí hoà quyện cùng với phật quang, không ngừng kéo lực lượng của nàng lên, không qua bao lâu đã vượt qua La Hạo.
Mà La Hạo ẩn ẩn phát giác ra được điểm này thì càng là trợn trừng hai mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.
Điều này làm sao có thể? ! Chuyện này không khoa học a! Vì sao Dương Xuân còn mạnh hơn chính mình?
Bản thân hắn thế nhưng là thiên kiêu chi tử của La gia, sau khi tiến vào Thiên Lan Kiếm Tông cũng là thiên kiêu một đời, bằng vào tu vi và tư chất đều có thể được gọi là đệ nhất Thiên Lan Kiếm Tông, trong ba đại Kiếm Điển không có Kiếm Điển nào là hắn không biết, cho dù là Kiếm Điển được xưng là lĩnh ngộ khó khăn nhất, chỉ có tông chủ đại nhân mới có thể nắm giữ - Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển, bản thân hắn cũng đã đạt đến cảnh giới nhập môn.
Hơn nữa tài nguyên mà hắn nắm giữ cũng đều viễn siêu ngoại giới. Bữa sáng của hắn chính là thịt yêu thú cảnh giới Hậu Thiên, dùng cái này để bổ sung huyết khí, bữa trưa chính là Kiếm Khí Đan của Kiếm Tông, dùng cái này để cảm ngộ kiếm khí, bữa tối chính là linh chi được bồi dưỡng đặc biệt ở phía sau núi, có thể tăng trưởng lực lượng nguyên thần, cứ như vậy, mỗi khi kết thúc một ngày không biết là phải hao phí bao nhiêu tài nguyên.
Nhưng cho dù là ở dưới sự duy trì của dạng tài nguyên này, bản thân hắn vẫn như cũ không thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên.
Chân chính khiến cho hắn hoàn thành đột phá, vẫn là dựa vào kỳ ngộ trong một lần ngã xuống sườn núi, nếu không phải vậy thì chỉ sợ bản thân hắn vẫn đang còn phí thời gian ở cảnh giới Hậu Thiên. Nói một cách khác, nếu như không có lần kỳ ngộ kia, hiện tại hắn có khả năng là ở trước mặt Dương Xuân cũng không khác gì một con kiến...? !
"Đừng nói giỡn!" La Hạo nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt liền thoát khỏi tâm ma, hai mắt bỗng nhiên bắn ra kiếm khí vô tận, Thiên Lan Kiếm Tông Cực Nhạc Thiên Nhân Kiếm Điển cùng với Hư Không Vô Hình Kiếm Điển được hắn đồng thời thi triển ra, thần kiếm nguyên thần cùng với kiếm khí vô hình liên tiếp xuất hiện, vây quanh hắn không ngừng phát sinh tiếng kiếm reo bén nhọn.

Chương 162: Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí

"Chỉ là một con nhóc, cho dù là chiếm được truyền thừa và kỳ ngộ gì, chẳng lẽ còn thật sự cho rằng có thể so sánh cùng với Thiên Lan Kiếm Tông hay sao?? !"
Nhìn thấy cái bộ dáng này của La Hạo, Dương Xuân đột nhiên nói: "Thiên Lan Kiếm Tông rất đáng gờm sao?"
"Nói nhảm!" La Hạo điên cuồng nói ra, con nhóc này có ý tứ gì? Dám xem thường Thiên Lan Kiếm Tông? ! Đây chính là đệ nhất tông môn của Viêm Hán Quốc! Hơn nữa còn chiếm được sự thừa nhận của hoàng triều Đại Càn, trong tương lai coi như là trở thành thế lực nhị lưu, thậm chí là thế lực nhất lưu, cũng không phải là không có khả năng!
Dạng tông môn này…Dương Xuân thế mà ẩn ẩn còn có mấy phần xem thường? ! Ngươi tưởng rằng ngươi là đệ tử của một trong mười đại thánh địa võ đạo hay sao!
"Hỗn láo!" La Hạo vào giờ khắc này rốt cục đã triệt để từ bỏ sự cao ngạo cùng với rụt rè lúc đầu, hai mắt bắn ra sát khí bốn phía, kiếm khí chung quanh liên tiếp xuất hiện giống như sóng biển, thần kiếm nguyên thần cùng với kiếm khí vô hình ở dưới sự chỉ huy của hắn không ngừng tụ tập về phía hắn, sau đó có một đạo nguyên thần kiếm khí chồng lên nhau cùng với một đạo kiếm khí vô hình, chuyển biến thành một đạo kiếm khí hoàn toàn mới.
Kiếm khí càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, từng đạo từng đạo kiếm khí triển khai ở sau lưng La Hạo giống như khổng tước xòe đuôi, kéo khí thế của hắn lên, hơn nữa càng lên càng cao, chẳng qua bao lâu đã vượt qua Dương Xuân, mà kiếm khí sau lưng hắn cũng đã vượt qua một trăm đạo, phát ra từng đợt tiếng kiếm reo liên tiếp.
"Bởi vì kỳ ngộ mà nhất phi trùng thiên, cuối cùng cũng chỉ là may mắn mà thôi, thiên kiêu chân chính, là có thể tung hoành vô địch ở trong cùng một cảnh giới, thậm chí là vượt cấp khiêu chiến đối với người có cảnh giới cao hơn!"
Đối mặt với sự gào thét của La Hạo, Dương Xuân gật đầu một cái, nói: "Ừm, ngươi nói rất đúng."
"Mà ta, chính là người như vậy!"
"Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển!"
Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển là Kiếm Điển chí cao của Thiên Lan Kiếm Tông, đồng thời cũng là Kiếm Điển mạnh nhất mà Võ Đạo Tông Sư của Thiên Hải Kiếm Tông ngày xưa sáng tạo ra, mặc dù Thiên Lan Kiếm Tông thuộc về thế lực tam lưu, nhưng trên bản chất Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển lại là truyền thừa võ học cường đại đến từ Võ Đạo Tông Sư! Bởi vậy ở dưới sự thôi thúc của môn võ công này, thực

lực và lòng tự tin của La Hạo cũng không ngừng được kéo lên.
Hắn hiện tại, thậm chí là ngay cả võ giả Luyện Khí Hóa Thần cũng dám khiêu chiến!
Kiếm khí không ngừng hội tụ, cuối cùng sau khi đạt đến điểm giới hạn mà La Hạo có thể khống chế mới xem như ngừng lại.
Mà vào giờ khắc này, kiếm khí ở sau lưng hắn đã có khoảng chừng 231 đạo, hai tay của La Hạo không ngừng kết ấn và biến hóa, những đạo kiếm khí này cũng bắt đầu dần dần tụ hợp, 231 đạo kiếm khí dần dần trùng điệp thành 115 đạo, 57 đạo, 25 đạo, 12 đạo, 6 đạo, 3 đạo...1 đạo!
"Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí!"
"Mặc kệ ngươi có kỳ ngộ gì, hôm nay cũng đều phải chết!"
La Hạo rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm cũng trùng hợp cùng với Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí cao mấy chục mét ở phía sau lưng, mang theo khí thế khai sơn phá hải hung hăng chém về phía Dương Xuân.
Đây còn là bởi vì nguyên nhân La Hạo còn chưa lĩnh hội được toàn bộ Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển, nếu không Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí ngưng tụ ra cuối cùng hắn là chỉ có kích thước bằng một đạo kiếm khí phổ thông, nhưng kiếm khí ở trong đó lại được ngưng tụ tới cực hạn, coi như là Thần Binh Tiên Thiên cũng không phải là đối thủ, mà kiếm khí do La Hạo ngưng tụ ra vào lúc này, mặc dù lớn nhưng lại tán loạn.
Bất quá cho dù vậy, đối với Dương Xuân cũng là cảnh giới Tiên Thiên mà nói, độ uy hiếp của chiêu này vẫn như cũ là cực lớn!
Mà vào thời điểm La Hạo thi triển tuyệt chiêu, mắt thấy Dương Xuân đã sắp vẫn lạc ở dưới kiếm khí đầy trời, ở bên trong mật thất bế quan sâu trong Thiên Lan Kiếm Tông, Vương Lan cùng với quỷ ảnh cũng đang nhìn chằm chằm vào quảng trường, quan sát kỹ toàn bộ chiến cuộc.
"Thắng bại đã định!" Vương Lan mang theo lòng tin chậm rãi nói ra, nhưng sắc mặt vẫn nghiêm túc như cũ.
"Không tệ, truyền thừa của Thiên Hải Kiếm Vương ngày xưa vẫn là có chỗ đặc thù, bất quá chớ quên, vị Dương Xuân này rất có thể chỉ là mồi nhử mà thôi."
"Ta biết rõ." Vương Lan gật đầu một cái, sau khi nói chuyện với nhau một hồi, bọn họ đã cho ra một cái nhận thức chung.
Bọn hắn tin chắc rằng, người thần bí ở sau lưng Dương Xuân kia, tuyệt đối không phải loại ăn no rửng mỡ để cho Dương Xuân đi một mình đến Thiên Lan Kiếm Tông làm một điều ngớ ngẩn, hắn nhất định là có mục đích rất sâu! Mà cái mục đích rất sâu này, rất có thể chính là Thiên Lan Kiếm Tông, thậm chí là toàn bộ Viêm Hán Quốc, còn có thể là sự tồn tại của Đại Tần Hoàng Lăng!
"Không sai! Nhất định là như vậy! Ta cũng không tin, người thần bí kia sẽ trơ mắt nhìn mồi nhử của mình chết ở dưới kiếm của Hạo

nhi!"
"Không sai." Quỷ ảnh cũng lộ ra thần sắc nghiêm túc, chợt phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, trên mặt đột nhiên nở ra một nụ cười: "Bất quá Vương tông chủ, đừng quên là Thái Tử triều ta chẳng mấy chốc sẽ đến, ngươi cũng cần phải phải đưa ra lựa chọn thật tốt, bây giờ nếu đầu nhập vào Lục Phiến Môn thì vẫn còn kịp."
Vương Lan không nói một tiếng nào, hắn cũng không phải là người ngu, ở một nơi vắng vẻ vô cùng như Viêm Hán Quốc, hoàng triều Đại Càn căn bản cũng không đặt thế lực nào quá mạnh mẽ đóng quân ở nơi này, nếu như vị thái tử Hoành Xương kia thực sự tự mình đi tới mà nói, toàn bộ Viêm Hán Quốc cũng không thể làm gì được, nhất định là chỉ có thể quy hàng!
Bằng không thì Vương Lan cũng sẽ không hướng tới người thần bí sau lưng của Dương Xuân giống như quỷ ảnh, còn không phải là để cầm ra một cái công trạng để đầu nhập vào thế lực của quỷ ảnh hay sao.
Mà vào thời điểm Vương Lan cùng với quỷ ảnh đang nhìn về phía quảng trường, ở bên ngoài Thiên Kiếm Phong, Trần Khuynh Địch cũng đang hết sức chăm chú, nghiêm túc cùng với cẩn thận ăn chuối tiêu.
"Lạc sư muội, có muốn ăn chuối tiêu hay không? Đây là chuối tiêu ta mua được ở một thành nhỏ gần đây."
"Không cần, Trấn Cương Sứ đại nhân." Lạc Tương Tư nói, sau đó liền cầm một quả táo trong giỏ xách lên gặm một cái, Doanh Phượng Tiên cũng là vô cùng ưu nhã ăn một quả đào mật, ba người nhìn qua đặc biệt bình tĩnh, hoàn toàn không có một chút cảm giác khẩn trương nào.
Khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn là, Trần Tiêm Tiêm một mực không hợp nhau cùng với Dương Xuân vào trước đó, vào lúc này lại có vẻ hơi đứng ngồi không yên, hỏi: "Sư huynh, huynh không lo lắng cho Dương Xuân sao?"
"Ha ha? Lo lắng cái gì chứ?" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, nói đùa, nhân vật chính còn cần ta phải lo hay sao?
Chỉ là một nhân vật quần chúng La cái gì đó, nhất định là ra sân rất cường thế, sau đó sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất cả đời của bản thân, tiếp đó liền trở thành đá đặt chân của nhân vật chính, ngoài như vậy ra thì còn có tác dụng gì?

Chương 163: Hổ Phách Đao

"Yên tâm đi, không có vấn đề…đúng rồi, Trần sư muội, muội có muốn ăn chuối tiêu hay không?"
Trần Tiêm Tiêm: "..."

"Tiểu Yêu, ngươi nói xem ta có chống đỡ được một chiêu này hay không?" Dương Xuân nhìn đại đao 40m từ trên trời chém xuống.. Không đúng, là kiếm khí 40m, khá là cảm khái nói ra.
"Ngươi nói cái gì thế, loại vật này làm sao có thể là đối thủ của ngươi." Thanh âm của tiểu Yêu vang lên đúng lúc, mang theo một chút bất mãn: "Chớ quên, ngươi thế nhưng là do một tay ta dạy."
"Ha ha ha, chẳng qua chỉ là do ta cảm thấy hơi xúc động mà thôi."
Kiếm khí càng ngày càng gần, trên mặt của Dương Xuân lại không có một chút sợ hãi nào, thậm chí là trên khóe miệng còn lộ ra vẻ tươi cười.
"Cảnh giới Tiên Thiên đối với ta ngày xưa mà nói giống như là trời cao xa, cơ hồ không có cách nào chạm đến, còn có cái Thiên Lan Kiếm Tông khổng lồ kia, bây giờ đối với ta mà nói, cũng không có gì lớn nha."
Vừa dứt lời, yêu khí cùng với phật quang quanh người của Dương Xuân lại bắt đầu xen lẫn, giống như là Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển của La Hạo trước đó vậy, yêu khí đan vào một chỗ cùng với phật quang, khiến cho quang ảnh Long Tượng ở sau lưng của Dương Xuân xuất hiện biến hoá hoàn toàn mới, uy nghiêm túc mục ban đầu suy yếu đi không ít, thay vào đó thì là khí tức Mãng Hoang càng thêm nồng đậm.
"Mở!"
Quát nhẹ một tiếng, hộp kiếm ở sau lưng của Dương Xuân ầm ầm giải thể, yêu khí mênh mông giống như hồng thủy vỡ đê không ngừng bộc phát ra từ sau lưng của Dương Xuân, mà ở trung tâm yêu khí, toàn bộ trưởng lão và đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông, tất cả mọi người ở trên quảng trường đều có thể nhìn thấy một thanh đao màu xám tro.
Đó là một thanh loan đao, cũng không phải là binh khí chính thống của Trung Nguyên, mà là đặc sản của Tây Vực, mặc dù có kiểu dáng quái dị, nhưng từng đạo từng đạo đường vân quỷ dị cùng với rãnh máu màu đỏ ở phía trên, đều được thanh loan đao này hiển lộ toàn bộ ra bên ngoài, khí thế ngập trời phảng phất như là Thiên Yêu giáng thế.
"Hổ Phách Đao, đánh bọn họ cho ta! !!" Ở trong đầu của Dương Xuân, tiểu Yêu kích động hét lớn, đây mới là kỳ ngộ lớn nhất của Dương

Xuân từ khi rời nhà cho đến nay.
Một khỏa kỳ thạch ẩn chứa hồn phách của Yêu Vương!
Hơn nữa còn là hồn phách của Hổ Vương! Theo đề nghị của tiểu Yêu, Dương Xuân đã dùng bí pháp đặc thù để rèn luyện khối kỳ thạch này, mài luyện cả ngày lẫn đêm, sau khi chiếm được Long Tượng Bàn Nhược Công càng là dùng phật quang để tiến hành tôi luyện, cứ như vậy trọn vẹn qua thời gian hơn một năm, đầu nhập vào không biết bao nhiêu tài liệu quý giá, lúc này mới dần dần có một cái hình thức ban đầu. Đó chính là thanh Hổ Phách Đao này bây giờ! Hổ Phách Đao hung lệ như Thiên Yêu!
Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí của La Hạo che phủ thân ảnh của Dương Xuân, nhưng ngay vào một giây sau, kiếm khí ngập trời như trời sao cũng bị tách ra hai bên, mà ở bên trong kiếm khí, có một đạo đao quang yêu dị chợt hiện, phong mang cực hạn cùng yêu khí với ngập trời khiến cho vô số người biến sắc.
Một đao rơi xuống, phảng phất như là Thượng Cổ Yêu Vương đang thét gào! Mà vào trong nháy mắt một đao này chém ra, sắc mặt của La Hạo chính là kịch biến một trận, bởi vì hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí do bản thân hắn ngưng tụ ra, đang lấy một loại tư thái không thể vãn hồi mà sụp đổ! Cho dù là cương khí hay lực lượng nguyên thần của hắn mạnh mẽ cỡ nào, đều không thể làm nên chuyện gì!
"Hừm!" Sắc mặt âm tình bất định, tàn nhẫn, phẫn nộ, xấu hổ, điên cuồng, bốn loại biểu lộ hiện lên ở trên khuôn mặt của La Hạo, cuối cùng ngừng lại ở sự kiên định.
Chỉ thấy hắn không nói một lời nào, trực tiếp cầm bội kiếm vào trong tay, rót toàn bộ kiếm khí vào bên trong bội kiếm, sau đó cắm bội kiếm xuống trước mặt thay thế bản thân, mà bản thân hắn thì là lấy thế sét đánh không kịp bưng tai điên cuồng chạy trốn về phía sau, lộ ra bộ dáng chạy được bao xa thì chạy.
Mà sự thật đã chứng minh...quyết sách của hắn là tương đối chính xác. Đao quang chợt lóe lên, Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí ầm ầm vỡ vụn, bội kiếm mà La Hạo lưu lại càng là trực tiếp bị Hổ Phách Đao của Dương Xuân chém trúng, cuối cùng cũng ầm ầm nổ tung.
Kiếm khí nổ tung giống như mưa tản mát khắp nơi, chiếu rọi lên khuôn mặt tái nhợt của các trưởng lão và đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông ở chung quanh.
La Hạo trốn ra được thì lộ ra sắc mặt tái nhợt, mặc dù hắn đã quyết định rất nhanh, nhưng ở sau lưng vẫn bị dư ba làm cho bị thương, bất quá như thế này vẫn còn tốt hơn là chịu chết, cho nên hắn lập tức điều chỉnh khí tức, chuẩn bị trở lại quyết phân cao thấp với Dương Xuân, hắn cũng không tin là sau khi thi triển ra một chiêu lợi hại như vậy, Dương Xuân vẫn còn có thể hoàn hảo không có một chút tổn hại!

Nhưng mà hắn mới vừa vặn quay đầu, thân ảnh nhỏ nhắn của Dương Xuân liền xuất hiện ở trước mặt của hắn.
Không đợi La Hạo nói chuyện, Dương Xuân liền đấm ra một quyền, nặng nề đánh vào trong bụng của hắn, đánh bay hắn ra bên ngoài.
"Ọc! Cái con nhóc này…?!"
Không đợi La Hạo gào thét xong, một chuôi trường đao liền vượt qua hư không, xuyên qua bên tai của hắn, nặng nề đâm vào vách tường ở sau lưng của hắn, mang theo vài giọt máu tươi nhỏ giọt xuống đất.
Nhìn thanh trường đao chỉ cách cổ của mình 1 centimet, La Hạo nuốt một ngụm nước bọt.
"Sao? Tính là ta thắng rồi chứ?" Dương Xuân chậm rãi đi tới trước mặt của La Hạo, rút Hổ Phách Đao ra, vừa cười vừa nói.
"À ờ...đúng." La Hạo lộ ra sắc mặt tái nhợt, muốn thả ra vài câu khó nghe, nhưng nghĩ tới một màn vừa rồi liền cảm thấy ớn lạnh, nên cái gì cũng không nói ra được, chỉ có thể không ngừng mà gật đầu.
"Cám ơn!" Dương Xuân khẽ cười nói, nàng hiện tại cũng không coi La Hạo là kẻ thù nữa, sau khi đánh bại đối phương thì cũng cho qua chuyện này, Dương Xuân cũng bởi vì vậy mà giải trừ tâm ma ở trong quá khứ.
Ý niệm tới đây, Dương Xuân liền định quay người rời đi, vào giờ khắc này nàng chỉ muốn lập tức nói tin tức thắng lợi cho đại ca ca, cho hắn biết con nhóc ở quá khứ kia, hiện tại cũng đã trở thành cường giả có thể đảm đương một phía, nhưng mà đúng vào lúc này, có một giọng nói đột nhiên truyền đến từ sâu bên trong Thiên Lan Kiếm Tông.
"Chờ đã!"
Dương Xuân dừng bước chân lại, nhíu lông mày lại, sau đó chậm rãi quay người, nhìn về phía hai đạo thân ảnh đang chậm rãi đi ra từ sâu bên trong Thiên Lan Kiếm Tông.
Một thân ảnh mặc áo bào trắng, nhìn qua rất nổi bật bất phàm, quanh người càng là có kiếm khí lượn lờ, mà người ở bên cạnh thì mặc một chiếc áo bào đen, rõ ràng ở dưới ánh mặt trời, lại mang theo một cỗ hàn ý sâm nhiên, vẻn vẹn chỉ là nhìn qua đối phương, đã cảm thấy toàn thân đều có một chút nổi da gà.
"Ngươi là?"
"Không cần phải giả bộ, mau bảo người phía sau của ngươi đi ra đi."
Vương Lan không có mở miệng, mà Quỷ Ảnh ở bên cạnh lại nói ra, ánh mắt nhìn vào Dương Xuân càng là tràn đầy ác ý.

Chương 164: Người phía sau

"Người phía sau của ta?"
"Ha ha, chẳng lẽ ngươi cho rằng mọi người ở đây đều là đồ đần hay sao, vậy thì hãy đi chết đi." Quỷ Ảnh cười lạnh một tiếng, vậy mà căn bản không có ý tứ nói chuyện cùng với Dương Xuân, trực tiếp chính là đưa tay đánh một trảo về phía nàng, quỷ khí ngập trời hiện lên, hóa thành Khô Lâu Cự Trảo hung hăng trảo về phía Dương Xuân.
"Sặc... Tiểu Yêu!"
"Giao cho ta!"
Trong tích tắc, ý thức của tiểu Yêu liền khống chế thân thể của Dương Xuân, yêu khí nguyên bản mênh mông vào thời khắc này lại gia tăng thêm mấy lần, toàn bộ tuôn vào bên trong Hổ Phách Đao ở trong tay nàng, khiến cho độ sắc bén của đao quang lại tăng lên thêm mấy cái cấp độ nữa, sau đó tiểu Yêu liền nâng đao, bổ một phát về phía quỷ ảnh.
"Ầm ầm!"
Quỷ trảo phá toái, tiểu Yêu đứng ở bên trong quỷ khí tán loạn, lộ ra thần sắc lạnh lùng, hỏi: "Các ngươi rốt cuộc là có ý tứ gì?"
"Có ý tứ gì?"
Quỷ Ảnh cùng với Vương Lan liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười ra tiếng: "Chuyện cho tới bây giờ còn giả trang cái gì không biết, ta biết, người ở sau lưng của ngươi cũng đang nghe đúng không, cũng là người đến vì Đại Tần Hoàng Lăng, không có sai chứ?"
Trên khuôn mặt của Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh tràn đầy trí tuệ, lộ ra một nụ cười ta đã biết rõ mục đích của ngươi.
Mà vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch ở bên ngoài Thiên Kiếm Phong thì lại lộ ra vẻ mặt phát mộng.
"Đại Tần Hoàng Lăng? Đó là vật gì? ??‘’
Đại Tần Hoàng Lăng?
Trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết, cái đồ chơi này tuyệt đối lại là một cái phó bản, hơn nữa còn là phó bản chuyên môn mở ra cho nhân vật chính.
Mà vào thời điểm Trần Khuynh Địch đang suy tư, tình huống ở trên đỉnh Thiên Kiếm Phong cũng là thay đổi trong nháy mắt.
"Đại Tần Hoàng Lăng? !" Mặc dù ở bên ngoài vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng tiếng kêu kinh ngạc của tiểu Yêu đã vang dội ở trong đầu của Dương Xuân.
"Thiên Triều Đại Tần cũng là ở thời đại Thượng Cổ, sau khi trải qua hai cái thời đại Trung Cổ cùng với Cận Cổ, làm sao còn có thể có di tích tồn tại, theo lý thuyết hẳn là đã sớm bị đào rỗng rồi mới đúng!"
"Thiên Triều Đại Tần? Có ý tứ gì?" Dương Xuân cảm thấy có mấy

phần hứng thú, sau khi nghe được bốn chữ "Thiên Triều Đại Tần" từ trong miệng của tiểu Yêu, trong nội tâm của Dương Xuân không chỉ không có một chút chấn động nào, thậm chí là còn có một chút nóng lòng muốn thử, nên nói như thế nào đây, kỳ thật đây cũng là một loại cảm giác phi thường huyền ảo, Dương Xuân luôn cảm thấy từ nơi sâu xa...
"Cái Đại Tần Hoàng Lăng kia hữu duyên cùng với mình, hẳn là ảo giác a!" Dương Xuân cười ha ha ở trong lòng một tiếng, quên sạch sành sanh loại "Ảo giác" này.
Sau đó nàng liền thu hồi quyền khống chế thân thể, nhìn Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh ở trên không trung, lắc đầu nói: "Ta không biết Đại Tần Hoàng Lăng mà ngươi nói đến tột cùng là cái gì, ta chỉ là tới đây để thực hiện ước hẹn ba năm ngày xưa, nếu ta đã chiến thắng, cũng không có lý do để tiếp tục đợi ở nơi này."
"Thiên Lan Kiếm Tông đường đường là đệ nhất tông môn của Viêm Hán Quốc, chẳng lẽ còn muốn ngăn cản ta ly khai hay sao? Thua còn không chịu nhận?"
Lời nói của Dương Xuân vừa dứt, đừng nói là Vương Lan ở trên không trung, ngay cả sắc mặt của các đệ tử cùng với các trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông ở chung quanh quảng trường đều rối rít biến thành màu đen, lộ ra dạng biểu lộ chán ghét giống như là ăn phải cứt.
Xác thực, thân làm Thiên Lan Kiếm Tông - đệ nhất tông môn của Viêm Hán Quốc, bọn họ cũng đã sớm quen với việc tông môn của mình nghiền ép người khác, giống như loại sự tình đệ tử chân truyền của tông chủ bị đánh bại bởi một con nhóc không biết chui ra từ nơi nào, bọn hắn cho dù là nằm mơ cũng chưa từng mơ tới, nhưng chuyện bây giờ cũng đã phát sinh, thì không thể không cân nhắc hậu quả. Nếu như thật sự bắt Dương Xuân lưu lại ở nơi này mà nói, chỉ sợ là thanh danh của Thiên Lan Kiếm Tông liền trở nên thối hoắc ở trong toàn bộ Viêm Hán Quốc.
Ý niệm tới đây, có không ít người nhao nhao đưa mắt nhìn về phía La Hạo sắc mặt tái nhợt đang đứng ở một chỗ khác trên quảng trường. Nói đến cùng vấn đề cũng là nằm ở trên người của vị đệ tử chân truyền của tông chủ này, nếu như hắn không thua, bọn hắn cũng không cần phải xoắn xuýt như vậy, trước kia còn tưởng rằng hắn lợi hại lắm, kết quả là lại bị một con nhóc không biết ở đâu tới đánh bại..
Giống như cũng không mạnh lắm nha! Những ánh mắt này có lẽ cũng không phải là toàn bộ đều có ý tứ như vậy, nhưng ở trong mắt của La Hạo tâm cao khí ngạo, những ánh mắt này không thể nghi ngờ chính là có ý tứ này, tất cả bọn hắn đều đang giễu cợt hắn!
Loại tình huống cực kỳ biệt khuất này làm cho khuôn mặt coi như anh tuấn của La Hạo cũng đều trở nên vặn vẹo, trong mắt lộ ra vẻ dữ

tợn đáng sợ, một số trưởng lão và đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông cách hắn tương đối gần thậm chí còn bị hàn ý lan tràn ra từ trên người của La Hạo làm cho có một chút tâm ý hoảng loạn.
Cứ như vậy sau một hồi lâu, Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh liếc nhìn nhau, đều thấy được một chút nghi hoặc ở trong đáy mắt lẫn nhau.
Theo lý thuyết thì hiện tại bọn hắn đều đã xuất hiện, rõ ràng là muốn ngả bài, nhưng "Người kia" ở sau lưng Dương Xuân trong dự đoán lại không xuất hiện, chuyện này khiến cho hai người có một chút ngoài ý muốn. Chẳng lẽ, vị Dương Xuân này thật sự là chỉ tới một mình?"
"Sao thế? Còn chưa để cho ta rời đi hay sao?" Dương Xuân nhìn hai người ở trên không trung, không hoảng hốt một chút nào, hỏi.
Đối với chuyện này Quỷ Ảnh cũng không có biểu thị gì, mà ở trong mắt của Vương Lan lại bỗng nhiên lóe lên một tia tàn nhẫn.
"Tiểu hữu đã hiểu lầm rồi, bản tông làm sao sẽ cưỡng thế lưu ngươi lại đây." Vương Lan cười cười, dùng sắc mặt ôn hòa nói: "Bất quá bản tông thấy ngươi có thiên phú dị bẩm, không bằng hãy lưu lại Thiên Lan Kiếm Tông của ta, từ nay bản tông sẽ tự mình dạy bảo cho ngươi thì như thế nào? Nếu sau này có thành tựu, bản tông cũng sẽ tiến về hoàng triều Đại Càn, cái Thiên Lan Kiếm Tông to lớn này cũng có thể giao cho ngươi nắm giữ."
Lời nói của Vương Lan vừa dứt, tất cả mọi người đều bị doạ cho ngốc tại chỗ.
Người chấp chưởng đời kế tiếp của Thiên Lan Kiếm Tông, cái chức vị mà có không biết bao nhiêu người trong tông môn nhớ thương này, kết quả tông chủ đại nhân nhà mình lại nhắm một con mắt mở một con mắt, thế mà liền tặng cho một người không biết chui từ nơi nào ra? !
Nhất là La Hạo đã sớm coi Thiên Lan Kiếm Tông là vật ở trong túi của mình, càng là bởi vì vậy mà có một ngụm máu xông lên đầu, cả khuôn mặt đều trở nên tái nhợt.
Chỉ có Dương Xuân là lộ ra vẻ mặt không rõ ràng lắm, nói lời cự tuyệt: "Hả? Không cần, tạ ơn ý tốt của tông chủ."
Đối phương cự tuyệt không có một chút do dự nào. Câu trả lời này khiến cho mọi người giật nảy cả mình! Đây chính là đệ nhất tông môn của Viêm Hán Quốc a, lại còn nói không cần? !

Chương 165: Chỗ dựa

Ngươi không cần nhưng ta cần a, tất cả mọi người đều cảm thấy có phải là lỗ tai của mình xảy ra vấn đề, tràn đầy sự không chân thực. Ngay cả Vương Lan cũng là ngơ ngác trong chốc lát, hắn lấy toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông để làm mồi nhử, người giống như Dương Xuân may mắn lấy được kỳ ngộ trong khi xông xáo giang hồ, hắn là sẽ không thể cự tuyệt lời đề nghị của hắn mới đúng a, vì sao Dương Xuân cơ hồ là không có một chút do dự nào liền cự tuyệt?

Không có đạo lý.

Mắt thấy dụ hoặc không thành công, nụ cười ấm áp giống như trưởng bối ở trên mặt của Vương Lan rốt cuộc cũng thu liễm lại.

"Chuyện này không phải là do ngươi quyết định."

"Hửm?" Thấy Vương Lan trở mặt nhanh như vậy, sắc mặt của Dương Xuân cũng dần dần trở nên âm trầm, tiểu Yêu ở trong đầu của nàng càng là mắng to Nhân tộc đều là ngụy quân tử, tất cả nam nhân đều là móng heo.

Mà đám người Thiên Lan Kiếm Tông, sau khi nhìn thấy loại phản ứng này của tông chủ, cũng là nhao nhao thở dài một hơi, còn tốt còn tốt, xem ra là tông chủ chỉ muốn tìm lý do để lưu Dương Xuân lại, không phải là thật sự muốn giao vị trí tông chủ đời sau ra, thật là, không thể nói loại chuyện này rõ ràng hay sao, dọa đến mức tâm can của bọn hắn đều run rẩy... Về phần La Hạo, càng là kích động đến mức trực tiếp gắng gượng đứng lên, hưng phấn mà nhìn Dương Xuân.

"Sư phụ! Võ công truyền thừa của con nhóc Dương Xuân này tuyệt đối là rất bất phàm, nếu có thể đạt được, thì tuyệt đối có thể khiến cho thế lực Thiên Lan Kiếm Tông của chúng ta tiến thêm một bước!"

Nhớ đến pháp thân Long Tượng của Dương Xuân trước đó, còn có thanh Hổ Phách Đao sắc bén đến cực điểm kia, La Hạo liền cảm thấy nhiệt huyết cả người đều trở nên sôi trào, nếu như có những thứ đó, bản thân hắn chỉ sợ là càng có thể tiến thêm một bước nữa, đừng nói là Luyện Khí Hóa Thần, nói không chừng là Luyện Thần Phản Hư cũng có hi vọng.

Mà Vương Lan thì cũng lạnh lùng nhìn Dương Xuân, kiếm khí quanh người phun trào, Dương Xuân có thể cảm nhận được rõ ràng, ý thức của đối phương đã một mực khóa chặt nàng. Chuyện này thật đúng là...

"Không nghĩ tới tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông trong truyền thuyết lại vô sỉ như thế."

"Bản tông chỉ là sốt ruột vì ái tài mà thôi, đợi sau này khi tu vi của ngươi tiến thêm một bước, thì sẽ phải cảm ơn bản tông."

"Ha ha." Dương Xuân lắc đầu, bất đắc dĩ cười cười.

Mà đổi thành một bên, La Hạo thì bước về phía trước, khắp khuôn mặt đều là sát ý mà nhìn vào Dương Xuân, đột nhiên trong lòng hơi động, mở miệng nói: "Ngươi có biết không, ngươi không nên đi tới đây một mình!"
"Hả?" Dương Xuân liếc nhìn La Hạo một cái, trước đó nàng còn không có cảm giác gì đối với tên bại tướng này, nhưng bây giờ, nàng đã có một chút không kiên nhẫn được nữa.
"Mặc dù ngươi đánh bại ta, nhưng ngươi có biết chênh lệch lớn nhất giữa ta và ngươi là ở chỗ nào hay không?"
"Chênh lệch?"
"Không sai! Chính là chênh lệch! Bởi vì ở phía sau của ngươi không có một cái chỗ dựa nào! Ngươi chỉ có một mình, lại còn vọng tưởng sau khi đánh bại ta liền rời đi ở trước mặt của mọi người? Chớ quên, ta thế nhưng là đệ tử chân truyền của Thiên Lan Kiếm Tông, sau lưng của ta chính là toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông! Đây chính là chênh lệch giữa ngươi cùng với ta!"
"Chỗ dựa? ??"
"Ha ha, xem ra ngươi vẫn không hiểu được phần chênh lệch này a, bất quá không sao." La Hạo cười tàn nhẫn nói: "Chờ đến khi mọi thứ của ngươi đều bị ta chiếm lấy, sau khi biến thành tù nhân của Thiên Lan Kiếm Tông, ngươi sẽ rõ ràng."
Dương Xuân: "..."
Cái này thật đúng là, đúng là hiểu lầm to bằng trời a.
"Được rồi Hạo nhi, không cần phải nói nữa, Xuân nhi về sau cũng sẽ là sư muội của ngươi."
"Vâng, sư phụ." La Hạo cung kính làm lễ bái với Vương Lan ở trên không trung, sau đó lại là tàn nhẫn nhìn Dương Xuân một cái, hiển nhiên đây chỉ là làm bộ làm tịch mà thôi, tất cả mọi người ở chỗ này đều hiểu được, cái gì là đệ tử chân truyền mới của tông chủ, cái gì là sư muội, nói đến cùng cũng chỉ là một cái thuyết pháp khác của tù nhân mà thôi.
Bất quá Dương Xuân vào lúc này đã không còn sự hứng thú đối với La Hạo, trong lòng của nàng lúc này đã bốc lên lửa giận ngút trời.
"Xuân nhi..là để cho ngươi gọi hay sao! Đáng chết! Đáng chết!" Cả người của Dương Xuân đều là nổi lên da gà, cảm giác buồn nôn mãnh liệt quét sạch toàn thân, khiến cho Dương Xuân hận không thể trực tiếp rút đao chặt cái tên gọi là tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông ở trên không trung kia..sau đó nàng liền làm như vậy.
"Tiểu Yêu!"
"Có mặt!"
Yêu khí mãnh liệt cuộn trào ra, toàn bộ rót vào bên trong Hổ Phách Đao trong tay của Dương Xuân, đồng thời khí tức của Dương Xuân cũng không ngừng kéo lên ở dưới sự duy trì của yêu khí, chẳng qua bao lâu liền xông phá bình chướng cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí, đạt

đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, cho dù vậy khí tức vẫn còn đang không ngừng tăng lên.
Cuối cùng đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đỉnh phong mới xem như là ngừng lại.
"Xoẹt!"
Đao khí phá không, đao quang sắc bén đến cực hạn lại hiện ra, bất quá đối tượng lần này không còn là con gà mờ La Hạo kia, mà đối tượng là tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông đã tu luyện toàn bộ ba đại Kiếm Điển đến một cảnh giới cực cao, Vương Lan!
Vương Lan hừ lạnh một tiếng, khẽ động ý niệm, từng đạo từng đạo kiếm khí lăng không chợt hiện, trực tiếp ngăn cản phong mang của Hổ Phách Đao, cùng so sánh với La Hạo, Hư Không Vô Hình Kiếm Điển của Vương Lan hiển nhiên là có tu vi cao hơn, kiếm khí vô hình ngưng tụ ra vô luận là từ cường độ hay là về số lượng đều muốn viễn siêu con gà mờ La Hạo.
Cho dù là phong mang cực hạn của Hổ Phách Đao, cũng vẫn bị kiếm khí của Vương Lan cản lại.
Sau khi thấy một đao kia của mình hoàn toàn không có tác dụng, Dương Xuân cũng hơi chau mày: "Không đúng."
Nói đến, Thiên Lan Kiếm Tông có lẽ chỉ là một cái thế lực tam lưu a, trước đó nghe nói tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông có tu vi rất cao, nhưng đó cũng chỉ là lời nói đối với loại địa phương nhỏ như Viêm Hán Quốc, bây giờ Dương Xuân cũng đã thấy qua sự đời, đương nhiên là sẽ không có sự kính sợ đối với Vương Lan.
Mà căn cứ theo hiểu biết của nàng, thực lực của Vương Lan hẳn là cũng chỉ có khoảng chừng ở cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần mới đúng. Có cùng một cảnh giới với bản thân nàng sau khi mượn nhờ yêu khí của tiểu Yêu. Nhưng bây giờ xem ra, tu vi của Vương Lan rõ ràng không phải là đơn giản như vậy, bởi vì hắn chẳng những không có sử dụng Thần Binh trong truyền thuyết, càng là không có cầm ra lá bài tẩy gì, chính là dựa vào tu vi đỡ được công kích của nàng, chuyện này ở một cái thế lực tam lưu không thể nghi ngờ là không bình thường. Trừ phi…
"Luyện Thần Phản Hư! Cái tên vô sỉ này chính là võ giả cảnh giới Luyện Thần Phản Hư!" Tiểu Yêu đã sớm làm ầm ĩ ở trong đầu của Dương Xuân, nàng cũng đã xác nhận ý nghĩ của Dương Xuân.
Nếu như Dương Xuân thực sự tới một mình, chỉ sợ là sẽ rất khó rời đi a!

Chương 166: Quả thật là như thế

Coi như là có khả năng rời đi, chỉ sợ cũng phải trả một cái giá thật là lớn, thật sự giống như là La Hạo nói vậy, ở trong cái giang hồ to lớn này, nếu ở phía sau không có thế lực ủng hộ mà muốn trưởng thành xác thực là rất khó khăn.
Cũng may mà bản thân nàng cũng không phải là loại người như vậy.
Ý niệm tới đây, Dương Xuân liền dứt khoát buông Hổ Phách Đao xuống, yêu khí quanh người cũng thu liễm lại một lần nữa.
"Rốt cục cũng tỉnh ngộ, ngươi dự định muốn vào Thiên Lan Kiếm Tông của ta?"
"Đừng nói giỡn." Dương Xuân không cho vị tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông này một chút mặt mũi nào, nói: "Coi như ta đồng ý gia nhập vào Thiên Lan Kiếm Tông, chỉ sợ là ngươi cũng không dám thu nhận!"
Lời phát biểu của Dương Xuân thật sự là quá mức tùy tiện, cho dù là lấy trình độ tu dưỡng của Vương Lan, cũng cảm thấy tức giận không nhẹ.
"Cũng được, mặc dù có một chút ngang bướng không chịu nổi, nhưng chờ sau khi gia nhập vào Thiên Lan Kiếm Tông, ta tin tưởng Hạo nhi sẽ khiến cho ngươi hối cải trở thành một con người mới."
"Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi."
Vương Lan không tiếp tục để ý tới Dương Xuân "Mạnh miệng", mà trực tiếp chập hai ngón tay thành kiếm, một đạo kiếm khí u tối lăng không chợt hiện, mang theo lực lượng nguyên thần kinh khủng, đồng dạng là Cực Nhạc Thiên Nhân Kiếm Điển, thần kiếm nguyên thần mà Vương Lan thi triển ra liền khiến cho Dương Xuân cảm thấy uy hiếp to lớn, nếu như bị nó đánh trúng, chỉ sợ là sẽ thật sự trở thành một kẻ ngu ngốc.
Bất quá cho dù vậy, Dương Xuân vẫn không có động tác gì, chỉ khoanh hai tay ôm ngực, vừa cười lạnh vừa nhìn vào Vương Lan.
Kiếm khí phá không, không có một chút lưu tình nào chém về phía Dương Xuân đang đứng ở giữa quảng trường, mà Quỷ Ảnh ở bên cạnh Vương Lan cũng là trừng lớn hai mắt, gắt gao mà nhìn chằm chằm vào kiếm khí cùng với Dương Xuân.
Một giây sau, chỉ thấy một đạo thân ảnh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Dương Xuân, trực tiếp đưa tay bắt lấy thần kiếm nguyên thần mà Vương Lan vung ra, rõ ràng là lực lượng nguyên thần vô hình vô chất, lại giống như là vật hữu hình bị người tới nắm chặt ở trong tay, không ngừng phát ra tiếng kiếm reo giãy giụa.
"Đến!"
"Quả nhiên là có người!"
Đối mặt với người thần bí đột nhiên xuất hiện, Vương Lan cùng với

Quỷ Ảnh đều không có bất kỳ một sự kinh ngạc nào, ngược lại còn lộ ra nụ cười "Quả thật là như thế, đã nằm trong dự liệu".
Bất quá vào thời điểm đạo thân ảnh thứ hai, đạo thứ ba, thứ bốn xuất hiện, biểu lộ của hai người cũng có một chút phát mộng. Làm sao lại có nhiều người như vậy?
Mà đổi thành một bên, Dương Xuân đã được Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên còn có Lạc Tương Tư bao vây.
"Dương sư muội, lần sau cũng không nên làm chuyện nguy hiểm như vậy, coi như là lấy tu vi của sư huynh cũng không thể cam đoan là nhất định có thể bảo vệ được ngươi vào thời khắc mấu chốt."
"Đúng rhế, ngươi cũng quá liều lĩnh, quá lỗ mãng." Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư đồng thời nói ra, nhìn Dương Xuân với ánh mắt tràn đầy lo lắng.
Mà Dương Xuân thì cười cười sờ lên cái đầu nhỏ của mình nói: "Ta rất tin tưởng đại ca ca cùng với mọi người."
Tiếng hừ lạnh của Trần Tiêm Tiêm vang lên, cắt đứt lời nói của Dương Xuân.
"Ta xem ngươi là sau khi đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên liền đắc ý quên mình rồi a. Chớ quên, tự đại là thiên địch của võ giả, một võ giả không có lòng kính sợ, sẽ không thể đạt đến đỉnh phong."
"Hì hì." Dương Xuân cười cười, đột nhiên nói: "Đúng rồi, ta vừa rồi nói đến mọi người, cũng bao gồm cả ngươi a, Tiêm Tiêm tỷ."
"Hả!"
"Xuỵt, nói đến lúc ở bên ngoài, người lo lắng nhất trong chúng ta đúng là Trần sư muội đấy."
"Đúng a, nàng lo lắng đến mức đi tới đi lui, ngay cả hoa quả mà Trấn Cương Sứ đại nhân mua cũng đều không ăn đây."
"Hừ, nói năng bậy bạ!" Trần Tiêm Tiêm tức hổn hển gầm thét.
Mà Dương Xuân thì cảm thấy khá là kỳ lạ mà nhìn Trần Tiêm Tiêm một cái, sau đó cũng cười ha hả. Trong lúc nhất thời, bầu không khí ở giữa bốn người là hết sức hài hòa.
Sau đó Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh thì liền cảm thấy lúng túng. Đây coi là cái gì a? Xin lỗi, hai người bọn hắn còn đang đứng ở chỗ này đấy, đây không phải là không coi bọn hắn ra gì hay sao? Còn đang trò chuyện việc nhà với nhau? !
"Xem ra đệ tử của các hạ cũng không quá hiểu cái gì là quy củ."
"Không biết là các hạ có biết hay không?"
Trần Khuynh Địch không để ý đến uy hiếp mịt mờ của Quỷ Ảnh cùng với Vương Lan, mà là đi dạo một vòng ở trên quảng trường, sau đó hướng ánh mắt nhìn vào trên người của La Hạo sắc mặt có chút tái nhợt.
"Ồ, vừa rồi ngươi nói chúng ta không có chỗ dựa là ngươi phải không?"
"Ấy? Ta..."

"Khụ khụ, không có ý tứ, xin cho phép ta tự giới thiệu mình một chút."
Trần Khuynh Địch tiến về phía trước một bước, khí huyết toàn thân phun ra ngoài giống như núi lửa bộc phát, toàn bộ Thiên Kiếm Phong cũng rung lắc vào cái thời khắc này, tinh khí lang yên cuồn cuộn giống như thác nước chảy ngược dòng, xông thẳng lên tới tận chân trời. Sau đó Trần Khuynh Địch đưa tay chỉ vào bản thân, nói: "Ta là Trần Khuynh Địch, Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung."
Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh dùng ba giây để suy nghĩ lời nói của Trần Khuynh Địch, "Ta, Thuần Dương Cung, Đạo Tử chân truyền, Trần Khuynh Địch."
Một câu, nếu phân ra thành bốn đoạn mà nói, liền có thể hiểu rõ được ý tứ ở trong đó, nhưng Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh thật giống như là ở trong nhận thức có vật cản vậy, quả thực là không thể hiểu được.
"Ngươi..."
"Trần Khuynh Địch? !"
Quỷ Ảnh là người thứ nhất thốt lên sợ hãi, ở bên trong vòng tròn của bọn hắn, thế nhưng là khá hiểu đối với vị Đạo Tử Thuần Dương này, không bằng nói là toàn bộ di tộc Đại Chu đều có hiểu rõ thật sâu đối với Thuần Dương Cung, nhất là vào trước đây không lâu, thái tử Hoành Xương Đại Chu còn bị vị Đạo Tử chân truyền này đánh lui. Huống hồ cho dù là không có chuyện kia, Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung hiện tại ở trên giang hồ cũng giống như là sấm bên tai. Muốn hỏi tại sao mà nói, tự nhiên là dính đến trận chiến Nam Cương Đạo trước đây không lâu.
Đừng nhìn Nam Cương Đạo có vị trí xa xôi, là một địa phương hoàn toàn không có liên quan cùng với Trung Nguyên, nhưng trên thực tế lại có không biết bao nhiêu thế lực hướng về nơi đó, không nói đến những cái khác, chín đại thành trì của Nam Cương Đạo, mỗi một tòa thành trì trên cơ bản cũng đều có một vị Hợp Đạo Tôn Giả phụ trách trấn thủ, đây quả thật là một sự tình đơn giản hay sao?
Đáp án dĩ nhiên là không phải.
Hợp Đạo Tôn Giả, phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ mặc dù không phải là đám người đứng đầu nhất kia, nhưng cũng được xem như là thượng vị giả, mặc kệ là đặt ở trong dạng tông môn nào, cũng đều có quyền nói chuyện nhất định, cho dù là ở trong thánh địa võ đạo, cũng sẽ bảo trì tôn trọng đối với dạng Tôn Giả này, dù sao thì mấy vị Tôn Giả này đều không đơn giản.

Chương 167: Sát Nhân Cuồng Ma

Vạn nhất vào năm nào tháng nào ngày nào đột nhiên bộc phát linh cảm, sau đó đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, tiếp đó nhớ tới thời điểm bản thân còn chưa phát đạt, người nào đã từng khạc một bãi nước bọt ở trước mặt ta, khiến cho tâm tình của bản thân vào ngày đó không tốt, quyết định xuất thủ trả thù một lần, đó há không phải là khóc không ra nước mắt.
Cho nên đối với Hợp Đạo Tôn Giả, các đại thế lực trong giang hồ đều sẽ cấp cho sự tôn trọng.
Mà sự tôn trọng này, cũng là thành lập trên số lượng, dù sao thì dạng võ giả Tiên Thiên đỉnh phong - Phản Hư Hợp Đạo cũng có số lượng không nhiều, không thể nào là giống như rau cải trắng bán ở trong chợ, căn cứ vào cái nguyên nhân này, Trấn Cương Sứ của chín đại thành trì ở Nam Cương Đạo cơ hồ toàn bộ đều là Hợp Đạo Tôn Giả, cũng là một điểm tương đối đặc thù. Mà phần lý do đặc thù này, dĩ nhiên chính là do có sự ủng hộ mạnh mẽ của Trung Nguyên.
Trên thực tế, các đời Trấn Cương Sứ Nam Cương Đạo, cũng không phải tất cả đều là người của triều đình, ví dụ như mười đại thánh địa võ đạo cũng sẽ thường xuyên phái người tiến về Nam Cương Đạo phụ trách chức vị Trấn Cương Sứ, giống như là Trần Khuynh Địch vậy, đây cũng là một loại cân bằng, dù sao thì Trung Nguyên cũng là của mọi người, hoàng triều Đại Càn cũng không phải là kẻ ngốc, cũng không muốn gánh một mình. Đương nhiên, Đại Đô Hộ Nam Cương có quyền lực cao nhất, hoàng triều Đại Càn vẫn sẽ luôn một mực nắm ở trong tay.
Cũng chính vì như thế, Nam Cương Đạo cũng không chỉ là Nam Cương Đạo của hoàng triều Đại Càn, mà các tông môn thế lực có danh tiếng ở Trung Nguyên cơ hồ đều có người ở đó, cho nên một khi Nam Cương Đạo có một chút xíu gió thổi cỏ lay, trên cơ bản toàn bộ Trung Nguyên cũng đều sẽ biết được tình huống, điểm này ở Bắc Nhung, Tây Vực cùng với Đông Hải, cũng giống như vậy.
Mà lần chiến tranh Nam Cương Đạo này, tự nhiên là cũng không ngoại lệ.
Từ lúc bắt đầu chiến tranh, đến khi chiến tranh kết thúc, thậm chí là chiến quả sau cùng, mọi chi tiết không chỉ có nằm ở trong tay của triều đình, mà cũng nằm ở trong tay của rất nhiều thế lực ở Trung Nguyên, tin tức có quan hệ đến các nhân vật có biểu hiện kiệt xuất trong chiến tranh Nam Cương Đạo, tự nhiên là cũng sẽ không lọt mất, mà kiệt xuất nhất ở trong đó...
Chính là vị Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung này, hắn thậm chí còn có một cái danh hào vang dội ở trên giang hồ.

"Sát Nhân Cuồng Ma Trần Khuynh Địch!"
Vương Lan kinh hãi gọi ra danh hào của Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung mà mọi người trên giang hồ đều biết.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Con m* nó, đã xảy ra chuyện gì a? Sát Nhân Cuồng Ma? ??
"Đại khai sát giới ở Nam Cương Đạo, một người giữ ải vạn người không thể qua, ăn thịt Man tộc, uống máu Man tộc, cuồng ma giết trăm vạn người, Trần Khuynh Địch! Tại sao ngươi lại đi tới nơi này!"
"Hắn nói cái gì vậy? !" Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt phát mộng mà nhìn Vương Lan, hắn biết là bản thân có uy danh, dù sao thì hắn cũng dựa lưng vào một tòa núi lớn như Thuần Dương Cung, nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ đến chính là, uy danh của hắn thế mà không biết từ lúc nào, đã biến thành bốn chữ lớn đẫm máu "Sát Nhân Cuồng Ma" này.
Ông trời có lương tâm hay không! Từ lúc ta xuyên qua cho tới bây giờ còn chưa giết được mấy người a!
Lần chiến tranh Nam Cương Đạo kia cũng là không có cách nào, thân ở chiến trường làm sao có thể không giết người, nhưng cho dù là lần kia, Trần Khuynh Địch cũng nhớ kỹ là bản thân căn bản không có giết bao nhiêu người, càng nhiều hơn chính là đánh lui Man Tộc Hợp Đạo Tôn Giả, còn có ngăn cản binh sĩ Man tộc công thành, căn bản không thể được gọi là cái gì "Sát Nhân Cuồng Ma".
Đáng chết! Đến tột cùng là cái tên đáng chém ngàn đao nào đã bôi đen lão tử trên giang hồ! Nếu như bị bản Chân Truyền bắt được, nhất định phải làm cho hắn biết rõ nước biển tại sao lại mặn!
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, đè xuống sự kinh ngạc cùng với lửa giận ở trong lòng, tỉnh táo nói ra: "Xem ra là các ngươi cũng nhận biết ta sao, rất tốt, vậy thì ta cũng không cần phải nhiều lời nữa."
"Các ngươi hiện tại hãy nhường đường đi, chúng ta muốn trở về..."
"Không nghĩ tới Đại Tần Hoàng Lăng trong truyền thuyết, thế mà cũng có thể hấp dẫn Đạo Tử Thuần Dương đi đến đây!"
Trần Khuynh Địch: "...‘’
Quỷ ảnh không để ý tới thần sắc quái dị của Trần Khuynh Địch, trợn hai mắt lên, vạn phần cảnh giác nói ra: "Đạo Tử Thuần Dương quả nhiên là danh bất hư truyền, chỉ là ta thực sự không rõ ràng, chúng ta đến tột cùng là đã bị lộ tin tức ở chỗ nào, phải biết rằng là ngay cả Lục Phiến Môn cũng đều không thể phát hiện ra hành tung của chúng ta.’’
Trần Khuynh Địch: "..."
Quỷ Ảnh thấy Trần Khuynh Địch không nói gì, thần sắc càng trở nên nghiêm túc, hắn biết rõ sự đáng sợ của đối phương, theo hắn thấy chỉ sợ hắn và Vương Lan đã chính là ba ba ở trong hũ rồi a, bất quá đối phương khẳng định không nghĩ tới là, ở phe hắn cũng có ngoại

viện cường hãn! thái tử Hoành Xương đang nhanh chóng chạy đến đây!
"Hiện tại chuyện mình cần phải làm, chính là kéo dài thời gian, dùng tình báo để kéo dài thời gian! !"
Ý niệm tới đây, Quỷ Ảnh liền miễn cưỡng nặn ra mấy phần mỉm cười, nói: "Bất quá Đại Chu chúng ta tìm kiếm Đại Tần Hoàng Lăng lâu như vậy, tin tức ở trong tay vẫn sẽ nhiều hơn của Đạo Tử Thuần Dương, theo ta đoán thì Đạo Tử không hốt gọn chúng ta một mẻ, cũng chính là vì bí mật quan sát hành động của chúng ta a."
"Bất quá Đạo Tử có thể là chưa biết, cái Đại Tần Hoàng Lăng này, người để mắt tới cũng không chỉ có chúng ta cùng với Đạo Tử!"
Quỷ Ảnh tự động tuôn ra một cái tin tức động trời, hắn nói ra cái tin tức này là muốn khiến cho Trần Khuynh Địch sinh ra thêm mấy phần lo nghĩ a, sau đó liền có thể kéo dài thời gian, chờ đợi thái tử Hoành Xương đến đây, hắn cũng có thể thoát ly khỏi hiểm cảnh.
Bất quá khiến cho Quỷ Ảnh hoảng sợ là, sắc mặt của Trần Khuynh Địch thế mà vẫn như cũ không có một chút chấn động nào, đáng chết, không hổ là Đạo Tử Thuần Dương, công phu dưỡng khí cư nhiên lại thâm hậu như thế.
"Còn có a, cái gọi là Đại Tần Hoàng Lăng này, chính là ở bên trong Viêm Hán Quốc!"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Thế mà còn không có một chút thay đổi nào hay sao! Đáng chết, chẳng lẽ là hắn đều đã biết những tin tức này? Cứ như vậy mình liền không có giá trị lợi dụng, nếu như không thể chấn trụ đối phương, chỉ sợ là vị Đạo Tử Thuần Dương này sẽ thật sự xuất thủ giết sạch mình và toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông!"
Vô luận là Quỷ Ảnh hay là Vương Lan, đều tin tưởng đối với chuyện này không có một chút nghi ngờ nào. Dù sao đây cũng chính là Sát Nhân Cuồng Ma trong truyền thuyết a!
Quỷ Ảnh cắn răng một cái, gằn từng chữ nói ra: "Nghe nói ở trong Đại Tần Hoàng Lăng, còn có long mạch do Đại Tần lưu lại!"
Thế nào! Cái tin tức này đã đủ rung động chưa! Nếu đổi thành người khác mà nói, nhất định sẽ lưu cho mình một cái mạng, sau đó sẽ bắt mình nói rõ tin tức...

Chương 168: Đủ rồi!

"Ha ha!"
Rốt cục, ở dưới ánh mắt soi mói của đám người Quỷ Ảnh, Trần Khuynh Địch đã mở miệng cười. Sau đó hắn quay người nhìn bốn người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư ở phía sau lưng, thấm thía nói ra: "Thấy được chưa, đây mới thật sự là người tốt a. Ở trong cái thế giới coi trọng vật chất này, loại người tốt không cầu hồi báo này, thực sự là quá ít."
Quỷ Ảnh: "? ??"
Trần Khuynh Địch hiện tại cuối cùng cũng đã hiểu được. Nguyên lai là ở nơi này có một toà đại bảo tàng, còn là bảo tàng đã từng là hoàng triều Đại Tần a!
Không nghĩ tới tin tức trọng yếu như vậy, người mặc áo choàng đen trước mắt này thế mà lại chủ động nói cho hắn, quả nhiên là người không thể xem bề ngoài nước biển không thể đo bằng đấu, mặc dù người mặc áo choàng đen này nhìn qua có khí tức phi thường âm lãnh, vừa nhìn liền biết đó là một nhân vật phản diện, nhưng nội tâm của hắn lại vô cùng chân thực nhiệt tình a!
"Thực sự là quá là hiếm thấy, ở trong cái thế giới coi trọng vật chất này, thiếu nhất chính là người như vậy a." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, sau đó nói ra đối với Quỷ Ảnh: "Ta hiểu được."
Quỷ Ảnh: "? ??"
"Ta hiểu được? Là có ý gì a, đây là dự định thả cho mình một con đường sống hay sao?" Quỷ Ảnh bị mồ hôi đổ ra thấm ướt áo, nghĩ thầm: "Vị Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung này thật đúng là đáng sợ a, thế mà tạo thành áp lực trong vô hình cho mình lớn như vậy. Bất quá còn may, loại tiết lộ tin tức trình độ này là còn có thể tiếp nhận, bí mật có quan hệ sâu nhất với Đại Tần Hoàng Lăng mình vẫn còn giữ lại được, tiếp theo chuyện cần phải làm là chờ đợi thái tử điện hạ giáng lâm.."
"Đúng rồi, vị người tốt không biết tên này."
"Hả? !" Toàn thân Quỷ Ảnh lắc lư một cái, vội vàng nhìn về phía Trần Khuynh Địch, trên mặt cũng lập tức giả ra nụ cười nịnh nọt: "Không biết đại nhân còn có gì phân phó?
"À, kỳ thật cũng không có gì, cái gọi là giúp người giúp đến cùng, tiễn phật tiễn đến tây thiên, ngươi có biết là Đại Tần Hoàng Lăng ở nơi nào hay không?"
Quỷ Ảnh: "…"
"Đủ rồi!" Đột nhiên, một tiếng gầm lên giận dữ truyền đến từ bên cạnh Quỷ Ảnh, trực tiếp cắt đứt cuộc nói chuyện ở giữa Quỷ Ảnh và Trần Khuynh Địch, rõ ràng là Vương Lan đang tức giận gầm thét,

toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông phảng phất như cũng đều chấn động, vô số chuôi kiếm ở trên quảng trường cũng theo đó mà phát ra tiếng kiếm reo.
Hắn là tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông! Lúc trước vì sáng lập ra Thiên Lan Kiếm Tông, một lần nữa tiếp nối truyền thừa của phụ thân, hắn không biết là đã phí bao nhiêu tâm tư, còn nhờ vào quan hệ ở hoàng triều Đại Càn để làm đăng ký với Lục Phiến Môn, cũng đã trở thành tông môn nằm ở bên trong sự bảo hộ của Lục Phiến Môn, lúc này hắn mới xem như là an tâm lựa chọn bế quan.
Mà bây giờ, Trần Khuynh Địch cùng với Quỷ Ảnh thế mà ở bên trên Thiên Lan Kiếm Tông của hắn, trắng trợn thảo luận về cái Đại Tần Hoàng Lăng kia? ! Gặp quỷ! Chẳng lẽ bọn hắn không biết là cần phải bí mật thương lượng loại chuyện này hay sao! Phải biết rằng, Thiên Lan Kiếm Tông thế nhưng là đệ nhất tông môn ở Viêm Hán Quốc, ở trong cái tông môn này không chỉ có riêng đệ tử cùng với trưởng lão, còn có gián điệp của rất nhiều thế lực khác, hiện tại Trần Khuynh Địch cùng với Quỷ Ảnh thảo luận về sự tình Đại Tần Hoàng Lăng ở trước mặt của mọi người, hắn tin tưởng qua không được bao lâu, cái tin tức này sẽ được truyền ra khắp toàn bộ Viêm Hán Quốc, thậm chí là tất cả các tiểu quốc ở chung quanh Viêm Hán Quốc.
Cho dù là Thiên Lan Kiếm Tông, ở dưới lực lượng áp bách khổng lồ như vậy, cũng sẽ không còn lại gì.
Đến lúc đó bọn hắn nhất định sẽ giống như đàn sói ngửi được mùi thịt tập trung đến nơi này, mà hết lần này tới lần khác Vương Lan căn bản cũng không biết tin tức cụ thể về Đại Tần Hoàng Lăng, đến lúc đó khẳng định là sẽ không có cách nào thỏa mãn đám thế lực đang như sói đói kia, kết quả cuối cùng xuất hiện, cũng chỉ sẽ là Thiên Lan Kiếm Tông bị tiêu diệt.
Vương Lan làm sao có thể tiếp nhận cái kết quả này? ! Bất quá sau khi nhìn thấy loại phản ứng này của Vương Lan, trong mắt của Quỷ Ảnh lại lóe lên vẻ đắc ý.
Đây đương nhiên là do hắn cố ý, hắn thấy vị tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông này rõ ràng chính là không thức thời, sống chết cũng kéo chân hắn, không nguyện ý gia nhập vào Đại Chu, không cho hắn một chút áp lực đến từ bên ngoài, đối phương sẽ không hiểu được cái gì gọi là thỏa hiệp.
"Xem ra vị Đạo Tử Thuần Dương kia cũng là có ý nghĩ giống như mình a. Bằng không hắn cũng sẽ không có khả năng ngầm đồng ý với hành vi của mình."
Hé mắt nhìn Trần Khuynh Địch một cái, trong lòng của Quỷ Ảnh sinh ra mấy phần cảm khái "Ý tưởng lớn gặp nhau".
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Chuyện này là sao a, làm sao đang nói chuyện thật tốt, lại đột nhiên trở nên căng thẳng như vậy?

Vương Lan dùng hai mắt dữ tợn nhìn Trần Khuynh Địch, sau đó lại nhìn Quỷ Ảnh một cái, hắn đương nhiên là biết rõ ý nghĩ của Quỷ Ảnh, nhưng nếu chỉ có một mình Quỷ Ảnh thì cũng không có gì đáng nói…Nhưng Trần Khuynh Địch...cái tên Sát Nhân Cuồng Ma này, rõ ràng là đang bỏ đá xuống giếng! Quả nhiên là cẩu tặc Thuần Dương Cung!
"Quỷ Ảnh tiên sinh, có muốn làm một món lớn cùng với ta hay không."
Quỷ Ảnh sau khi nhận được lời truyền âm của Vương Lan, liền liếc nhìn Vương Lan một cái, mà Vương Lan thì lộ ra thần sắc lạnh lẽo cứng rắn, trong ngôn ngữ mang theo sát khí vô tận, chậm rãi nói ra:
"Nếu như ta vận dụng toàn bộ lực lượng của Thiên Lan Kiếm Tông, phối hợp với đại trận tông môn và kiếm khí tự nhiên trên Thiên Kiếm Phong, mặc dù không có khả năng giết chết được cái tên Sát Nhân Cuồng Ma này, nhưng tuyệt đối là có thể trấn áp hắn trong một đoạn thời gian, đến lúc đó phối hợp với thái tử điện hạ, chúng ta liền có thể giết chết Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung ở chỗ này!"
Quỷ Ảnh: "! !!"
Quỷ Ảnh hiện tại mới nhìn thấy rõ ràng, vị tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông này, lại là một kẻ hung hãn a!
Nhìn bề ngoài trung thực, nhưng phát điên lên chính là liền muốn giết Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, vị Sát Nhân Cuồng Ma trong truyền thuyết kia.
"Ngươi điên rồi! Ngươi cho rằng vị Sát Nhân Cuồng Ma kia là Luyện Thần Phản Hư thông thường hay sao? ! Đây chính là võ giả trẻ tuổi có thể tranh phong cùng với thái tử điện hạ! Coi như là Hợp Đạo Tôn Giả cũng không nhất định có thể trấn áp hắn!"
Vương Lan lộ ra thần sắc bình tĩnh truyền âm, trong giọng nói vậy mà mang theo tự tin tràn đầy: "Toà Thiên Kiếm Phong này là mũi kiếm do thiên nhiên hình thành, trời sinh kiếm khí, mỗi một khối đá, mỗi một ngọn cây cọng cỏ, mỗi một chiếc lá cây trên đỉnh núi, toàn bộ đều mang theo kiếm ý nồng đậm, là địa phương tốt nhất để luyện kiếm, mà dựa vào trận pháp Thiên Lan Kiếm Tông của ta, tuyệt đối có thể tụ tập lại toàn bộ những kiếm khí này, bộc phát ra uy lực cực mạnh, cho dù là Hợp Đạo Tôn Giả, cũng có thể áp chế trong một thời gian ngắn!"

Chương 169: Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận

Không thể không nói, Vương Lan đã thực sự vì Thiên Lan Kiếm Tông mà làm rất nhiều, dựa theo bố trí của hắn, Thiên Lan Kiếm Tông chỉ cần không tự tìm đường chết, tối thiểu nhất cũng có thể tồn tại ở Viêm Hán Quốc trong 100 năm, nếu như sau này có thể bồi dưỡng ra một võ giả thiên tài mà nói, coi như là muốn tái hiện lại sự rầm rộ của Thiên Hải Kiếm Tông ngày xưa cũng không phải là không thể.
Sau khi nghe được thuyết pháp của Vương Lan, trong lòng của Quỷ Ảnh cũng sinh ra mấy phần tâm tư.
Hắn thế nhưng là biết được, vị Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung trước mắt này, cùng với thái tử điện hạ nhà hắn dường như có ân oán gì đó, cho nên nếu như hắn thật sự có khả năng giúp đỡ thái tử điện hạ giết chết đối phương...
"Tiền đồ của mình còn không phải là sẽ rất xán lạn hay sao? Nhưng không thể nghi ngờ, đây cũng là một lần đánh cược, một khi xảy ra vấn đề, mình hắn là phải chết không thể nghi ngờ."
Ý niệm tới đây, Quỷ Ảnh lập tức bắt đầu tính toán thời gian thái tử điện hạ chạy đến nơi này ở trong lòng, sau khi trải qua sự tính toán kỹ càng, mới xem như là thở ra một hơi thật dài.
"Thế nào, Quỷ Ảnh tiên sinh đã nghĩ kỹ chưa?"
"Làm!"
Hai người ăn nhịp với nhau, một người thì có đại thù diệt môn với Thuần Dương Cung, một người thì muốn tranh thủ tiền đồ cho bản thân, sau đó gần như đồng thời nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên rùng mình một cái.
Từ bên trong ánh mắt của hai người, hắn cơ hồ là cũng lập tức cảm ứng được ác ý to lớn, chuyện này khiến cho một người nhất quán cẩn thận như hắn cảm thấy có một chút không ổn, bất quá rất nhanh hắn liền phản ứng lại: "Đây chính là nội dung cốt truyện do nhân vật chính phát động a! Ta biết ngay, chỉ cần có Dương Xuân ở chỗ này, Thiên Lan Kiếm Tông sẽ tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy."
"Bất quá thì chuyện này có quan hệ gì cơ chứ?" Trần Khuynh Địch nhìn Quỷ Ảnh cùng với Vương Lan trước mắt, cảnh giới của hai người này đã không có một chút bí mật nào ở trong mắt của hắn: Luyện Thần Phản Hư, mà bản thân hắn đã là Phản Hư Hợp Đạo, chẳng có việc gì phải sợ!
"Đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông nghe lệnh!"
Ở phía trên quảng trường, Vương Lan đột nhiên quát to, mà theo thanh âm của hắn, vô số chuôi kiếm trên quảng trường cũng nhao nhao chấn động, từng chuôi trường kiếm đều phóng kiếm khí ra,

trong lúc mơ hồ thế mà còn có dấu hiệu cộng minh khí tức với rất nhiều đệ tử và các trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông ở trên quảng trường.
"Kết thành Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận!"
Đối mặt với mệnh lệnh của Vương Lan, rất nhiều đệ tử và các trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông cũng đều không chần chờ, lập tức cũng bạo phát ra kiếm khí của bản thân, từng đạo từng đạo kiếm khí thuộc về truyền thừa Thiên Lan Kiếm Tông hội tụ ở trên đỉnh Thiên Kiếm Phong, phảng phất như là trăm sông đổ vào một biển, thác nước chảy ngược, tạo thành một đài phun nước khổng lồ màu xanh trắng chảy ngược lên trên bầu trời.
"Thiên đường...!" Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, thậm chí là ngay cả Doanh Phượng Tiên xuất thân từ Thuần Dương Cung cũng đều phát ra thanh âm thán phục.
Bởi vì vào giờ phút này, bầu trời đã biến thành một vùng biển rộng. Nước biển bao phủ mặt trời và mặt trăng, che khuất mây trắng, trải dài ra toàn bộ chân trời, trên mặt nước còn chảy xuôi tinh quang sáng rực, phảng phất như là thiên hà trên bầu trời đang rơi xuống nhân gian, thủy triều lên lên xuống xuống, đây là biển kiếm khí từ kiếm khí của tất cả các đệ tử và trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông, phối hợp thêm kiếm khí tự nhiên trên Thiên Kiếm Phong mới có thể ngưng tụ thành. Cho dù lấy cái nhìn của thánh địa võ đạo, đây cũng là một màn tương đối kinh diễm.
"Cái này cũng không giống như là đại trận hộ tông mà một cái thế lực tam lưu nên có a, quá nguy nga." Doanh Phượng Tiên thấp giọng lẩm bẩm nói.
Trên thực tế thì suy đoán của nàng cũng rất chính xác, bởi vì cái Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận này, bản thân chính là đại trận hộ tông của Thiên Hải Kiếm Tông ngày xưa, mà Thiên Hải Kiếm Tông dù nói như thế nào, trước kia cũng là thế lực có Võ Đạo Tông Sư trấn giữ, thậm chí là còn có ý nghĩ muốn trở thành thánh địa võ đạo, tự nhiên là có nội tình phi thường thâm hậu.
Mà vào thời điểm Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ giết đến tận Thiên Hải Kiếm Tông ngày xưa, Vô Lượng Thiên Hải Đại Trận được thi triển ra còn mạnh hơn nhiều so với Thiên Lan Kiếm Tông thi triển ra lúc này, Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận lúc này, tối đa chỉ là bao trùm toàn bộ Thiên Kiếm Phong, nhìn qua giống như là vô biên vô hạn, nhưng trên thực tế là vẫn có hạn chế.
Còn Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận mà Thiên Hải Kiếm Vương thi triển lúc trước, mới thật sự là bao trùm toàn bộ chân trời. Toàn bộ bầu trời đều tràn ngập kiếm khí, uy lực của nó coi như là Võ Đạo Tông Sư cũng đều khó có thể ứng đối, bất quá đáng tiếc là, đại trận đáng sợ như vậy, lại gặp phải Ninh Thiên Cơ đánh đâu thắng đó vào thời điểm đó, căn cứ vào miêu tả của người chứng kiến, Ninh Thiên

Cơ sau khi bị Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận bao vây, chỉ chém ra ba kiếm.
Một kiếm chém rách biển kiếm khí, một kiếm chặt đứt bội kiếm của Thiên Hải Kiếm Vương, một kiếm cuối cùng thì chém chết Thiên Hải Kiếm Vương tại chỗ.
Bất quá cho dù vậy, vẫn như cũ không có cách nào phủ nhận sự đáng sợ của toà kiếm trận này, chỉ là do Ninh Thiên Cơ khi đó quá mạnh mà thôi.
"Đi chết đi".
Biển kiếm khí chấn động, một đạo dòng sông kiếm khí gào thét mà ra, hóa thành một đạo Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí hung hăng đâm về phía Trần Khuynh Địch, mang theo tốc độ khủng khiếp trực tiếp xé rách không khí, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, bao phủ cả hắn lẫn đám người Doanh Phượng Tiên ở phía sau lưng.
"Thành công rồi sao? !" Có không ít trưởng lão và đệ tử tận mắt nhìn thấy cảnh này, nhao nhao lộ ra thần sắc kích động, chỉ có Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh là vẫn lộ ra thần sắc nghiêm túc như cũ, bọn họ cũng không tin là Trần Khuynh Địch sẽ bị tiêu diệt dễ dàng như vậy.
Mà trên thực tế, cũng xác thực là như thế.
"Ầm ầm!"
Ánh vàng xé rách Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Khí, chỉ thấy nửa bầu trời trên Thiên Kiếm Phong cũng xuất hiện chấn động mà dùng mắt thường cũng có thể thấy, gợn sóng không khí khuếch tán ra, khiến cho cảnh tượng trên nửa bầu trời đều trở nên mơ hồ, mà ở trong mảnh biến hoá mơ hồ này, có một vầng ánh vàng giống như mặt trời mới mọc chậm rãi tuôn ra. Ánh vàng vạn trượng mọc lên từ đất bằng, hiện ra một toà Cửu Trọng Kim Tháp cao trăm dặm.
Đó là một tòa tháp bằng vàng ròng cao đến chín tầng, ở trong nháy mắt nó xuất hiện, không gian ở dưới Cửu Trọng Kim Tháp đã được áp chế toàn bộ, cho dù là biển kiếm khí, vào thời khắc này cũng bị toà tháp chín tầng đẩy lùi, phảng phất như đụng phải một thanh thiết bản, căn bản là không có khe hở để chui vào.
"Đây là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công của Thuần Dương Cung?" Vương Lan kinh ngạc nói ra.

Chương 170: Phương pháp ngu đần

Mà Quỷ Ảnh thì lộ ra thần sắc quái dị, lắc lắc đầu.
"Không, Đại Chu chúng ta có ghi chép, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công có lực lượng phi thường bá đạo, một khi thi triển ra, liền giống như mặt trời giáng lâm, cực kỳ nóng rực, nhưng toà Cửu Trọng Kim Tháp này..."
"Thay vì nói là nóng rực, không bằng nói là sáng chói."
Chín tầng xếp thành từng lớp, toả ra ánh vàng vạn trượng, không có nhiệt lượng đáng sợ của Đại Thuần Dương Công ngày xưa, nhưng lại không có một chút nhược điểm nào, vô cùng đường hoàng chính đại.
Mà ở phía dưới Cửu Trọng Kim Tháp, Trần Khuynh Địch đứng ở trước mặt của đám người Doanh Phượng Tiên, chắp tay ở sau lưng, tản ra khí chất xuất trần, hiện ra rõ khí độ của Đạo tử chân truyền.
Sau đó hắn liền nghĩ thầm như thế này: "Con m* nó, toà tháp vàng này là cái gì a? ??"
Đây chính là bị giật mình theo đủ loại ý nghĩa a, chỉ chốc lát sau hắn mới phản ứng được, nghĩ ra: "Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết, là công pháp ta tự sáng tạo ra trải qua sự hoàn thiện của hệ thống, nguyên lai là còn có loại kỳ hiệu này hay sao, đáng chết, đây thật sự là công pháp do ta sáng tạo ra hay sao."
Công pháp do hắn sáng tạo ra hắn chỉ là công pháp luyện thể thông thường mà thôi a, mặc dù là chỉ dựa trên cơ sở của Long Tượng Bàn Nhược Công, Trượng Lục Kim Thân, Đại Thuần Dương Công, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi lối mòn của ba loại công pháp đó, làm sao có thể diễn biến ra dị tượng lợi hại như vậy, hơn nữa từ danh tự của công pháp mà nói, loại dị tượng này còn có không gian trưởng thành rất lớn a.
"Ừm...sau khi trở về phải nghiên cứu môn công pháp này một chút."
Trần Khuynh Địch vừa nghĩ như vậy ở trong lòng, vừa tiếp tục thôi động Cửu Trọng Kim Tháp ở phía sau lưng, ánh vàng vạn trượng như tường đồng vách sắt ngăn cản toàn bộ kiếm khí của Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận ra bên ngoài.
Phải biết rằng, đây chính là lực lượng mà toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông phối hợp thêm kiếm khí tự nhiên trên đỉnh Thiên Kiếm Phong mới có thể bộc phát ra, lại bị Trần Khuynh Địch mạnh mẽ ngăn lại, không nói đến những cái khác, môn công pháp này chí ít là ở bên trên lực phòng ngự cũng không có kẽ hở, mà đối với Trần Khuynh Địch mà nói, như vậy là đã đủ rồi.
"Hít hà..." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi cất bước về phía trước.
Mà dường như cảm thấy ý chí của chủ nhân, Cửu Trọng Kim Tháp to

lớn ở trên không trung cũng chầm chậm chuyển động, ở trong Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận, Cửu Trọng Kim Tháp phảng phất như Định Hải Thần Châm vậy, đứng sừng sững ở giữa không trung, căn bản là không có cách nào rung chuyển.
"Khục." Nhìn thấy một màn này, khóe miệng của Vương Lan giật một cái, cơ hồ là vô thức nhớ tới vị Thái Hoa Tiên Nhân của Thuần Dương Cung ngày xưa kia, một màn đáng sợ dùng ba kiếm phá thiên hải kia. Chẳng lẽ Thuần Dương Cung chính là khắc tinh của Thiên Hải Kiếm Tông ta?
Ý niệm tới đây, sắc mặt của Vương Lan không khỏi càng trở nên khó coi, hỏi: "Thái tử điện hạ lúc nào mới đến? !"
"Nhiều nhất là một nén hương!" Quỷ Ảnh trả lời không có một chút do dự.
"Tốt!" Vương Lan cắn răng một cái, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.
Mà theo tâm niệm của hắn, toàn bộ Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận cũng trở nên bạo động, nếu như nói trước đó vẫn chỉ là biển cả ôn hòa, hiện tại chính là biển cả nổi bão táp, thủy triều dấy lên một đợt lại một đợt, giống như là một đầu hung thú thượng cổ trực tiếp nuốt sống thân ảnh của đám người Trần Khuynh Địch vào.
Vương Lan nghiễm nhiên là muốn dùng toàn bộ đại trận, hoàn toàn vây khốn Trần Khuynh Địch! Chờ đến khi thái tử Hoành Xương, ở dưới sự hợp lực của song phương, chân chính tiêu diệt Trần Khuynh Địch!
Ở bên trong biển kiếm khí.
"Ôi chao, không ngờ được Thiên Lan Kiếm Tông lại mạnh ngoài ý liệu a."
"Đúng vậy a, cái Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận này, coi như là đặt ở bên trong Thuần Dương Cung chúng ta, cũng có thể coi như là đại trận hộ phong của một tòa chủ phong, hẳn là do một vị Võ Đạo Tông Sư sáng lập ra a."
"Võ Đạo Tông Sư sao? !"
Doanh Phượng Tiên mỉm cười giảng giải cho ba người Dương Xuân, Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm. Bầu không khí nhìn qua không có một chút khẩn trương nào, dù là trên thực tế các nàng đã bị biển kiếm khí triệt để nuốt hết, nguy cơ sớm tối. Mà người cung cấp phần lòng tin này cho các nàng, chính là thân ảnh cao lớn đứng ở phía trước các nàng.
"Có đại ca ca ở đây, thật đúng là an tâm."
"Đúng vậy a."
"Kiến thức của ta nông cạn, bất quá nếu đổi lại thành sư huynh mà nói, nhất định có thể tìm ra sở hở của cái trận pháp này a."
"Trấn Cương Sứ đại nhân vẫn rất lợi hại a."
Trần Khuynh Địch: "."

Làm sao bây giờ, hắn hoàn toàn xem không hiểu cái trận pháp quỷ quái này, làm như thế nào để phá a?
Nếu như bây giờ có ai nói cho hắn biết sơ hở của Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận mà nói, Trần Khuynh Địch sợ rằng sẽ cảm động đến rơi nước mắt đối với người đó a, vốn dĩ mà nói hắn cũng là nam nhân có hệ thống, đặt ở bên trong thế giới khác, một cái hệ thống có ích chính là sẽ phát huy ra tác dụng to lớn vào cái giờ phút này. Đáng tiếc, hệ thống của hắn đừng nói là sẽ trợ giúp, mà thậm chí là đã bãi công ngủ đông.
Nghe đối thoại của bốn người Doanh Phượng Tiên ở phía sau lưng, bên trong lời nói mang theo kiêu ngạo, bên trong kiêu ngạo lại mang theo tín nhiệm, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy áp lực rơi vào trên vai của mình càng trở nên nặng nề, cái Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận này tuyệt đối không phải là trận pháp phổ thông, cho dù là ở trong Thuần Dương Cung cũng là vô cùng ít ỏi.
Không nói đến những cái khác, vào giờ khắc này mặc dù nương tựa theo lực lượng của Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết để chặn lại sự sắc bén của biển kiếm khí, nhưng cả đám người đều bị vây ở bên trong biển kiếm khí, nước biển ở chung quanh tất cả đều là kiếm khí sắc bén, ngoại trừ không gian ở bên trong Cửu Trọng Kim Tháp, ở các địa phương khác căn bản là ngay cả không khí cũng đều không có.
Mặc dù thân làm võ giả cảnh giới Tiên Thiên, yêu cầu đối với không khí không cao như người bình thường. Nhưng võ giả cũng là người a, ở trong một thời gian dài không có không khí, coi như là võ giả cũng sẽ tắc thở mà chết.
Cái này chỉ sợ mới là chỗ đáng sợ nhất của Vô Lượng Thiên Hải Đại Trận a.
"Cho nên đến cùng nên làm cái gì..." Trần Khuynh Địch chau mày, nhìn biển kiếm khí ở chung quanh, nếu như thật sự có được kiến thức phong phú mà nói, hắn là có thể dựa vào nhãn lực để tìm ra điểm yếu kém của cái trận pháp này, sau công kích vào điểm yếu kém, phá vỡ trận pháp ra, nhưng hiện tại hắn là người xuyên việt, ở dưới thị giác của hắn... ngoại trừ loại hình cảm khái "biển kiếm khí thật là đẹp", thì cũng không có những thứ khác.
Vậy thì chỉ có thể dùng phương pháp ngu đần, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, hai mắt bỗng nhiên trở nên trống rỗng, có một cỗ ý chí ẩn mà không phát dần dần chảy xuôi ra từ trong cơ thể, rót vào bên trong Cửu Trọng Kim Tháp ở phía sau hắn.

Chương 171: Thiên Tử Thuật

Cửu Trọng Kim Tháp, xem như là dị tượng võ đạo, bản chất của nó chính là tinh khí lang yên của Trần Khuynh Địch, là do một thân huyết khí của Trần Khuynh Địch biến thành, bây giờ được quyền ý của Trần Khuynh Địch rót vào, bản thân của Cửu Trọng Kim Tháp vốn tỏa ra ánh vàng vạn trượng, đường hoàng chính đại, vào giờ khắc này lại chấn động kịch liệt, lộ ra một cỗ khí thế vô cùng bá đạo.
Quyền ý của Trần Khuynh Địch, ban đầu chính là hợp nhất tinh, khí, thần đơn giản, sau khi tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân liền trở nên bá đạo hơn, còn chân chính thuế biến, thì là sau trận đại chiến ở Thành Thanh Đế, sau khi trận chiến kia kết thúc, Trần Khuynh Địch đã lấy huyết khí và ý chí trong chiến trường làm cối xay, rèn luyện quyền ý một lần nữa.
Trần Khuynh Địch đánh ra một quyền, Cửu Trọng Kim Tháp trên đỉnh đầu cũng di chuyển về phía trước. Một quyền này, ẩn chứa ý chí cùng với tinh thần của vô số chiến sĩ ở Nam Cương Đạo, những người đã lấy thân thể máu thịt, bình Man tộc, phá Yêu Vương, định thiên hạ, đánh ra một tòa giang sơn vững chắc vạn thế không đổi!
Thiên Tử Thuật!
"Ầm ầm!"
Thiết quyền trực tiếp đánh vào bên trên biển kiếm khí, quyền ấn khiến cho vô số sóng biển nổ tung, phân biển phá sóng, suýt chút nữa đã trực tiếp xuyên qua biển kiếm khí!
"Hít hà!"
Một quyền này của Trần Khuynh Địch có uy thế hết sức kinh người, có rất nhiều đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông phụ trách bày trận chính là cùng nhau phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc cũng trở nên tái nhợt không ít, mà Vương Lan cùng với Quỷ Ảnh ở vị trí trung tâm cũng lộ ra thần sắc kinh hãi, nhất là Quỷ Ảnh, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch càng là tràn đầy sự kinh ngạc.
"Điều này làm sao có thể, Thuần Dương Cung rõ ràng là có thiên hướng về phía Đạo Môn a, làm sao lại có thể tu luyện ra Thiên Tử Thuật."
Thiên Tử Thuật, ở bên trong võ công thiên hạ có địa vị phi thường đặc thù, bởi vì loại công pháp này ở dưới phần lớn tình huống, đều có uy lực áp đảo ở phía trên các loại hình công pháp khác, hơn nữa loại công pháp này còn coi trọng ý cảnh, hơn nữa còn là loại ý cảnh chúa tể, khống chế và mở ra kia, phi thường đặc thù.
Không nói đến những cái khác, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ hiện tại, cũng chỉ có hoàng triều Đại Càn, Vương đình Bắc Nhung, Man tộc Man Vương, Đông Hải Thiên Đảo, còn có Tây Vực Bái Hỏa Ma Giáo,

Thiên Tử Thuật mà bốn đại thế lực này tu luyện mới được coi là chính thống nhất, mà đương nhiên, tiền triều Đại Chu cũng được coi là có Thiên Tử Thuật chính thống, mà ngoại trừ Thiên Tử Thuật chính thống cũng có một chút Thiên Tử Thuật không chính thống, mà tu luyện loại công pháp này, trên cơ bản đều là cự kình giang hồ.
Một ví dụ đơn giản đơn cử nhất, nghe nói Thần Tử Đạo Môn, Thiên Tôn Thái Bình trước mắt chính là đã luyện thành Thiên Tử Thuật.
Mà quyền ý bây giờ Trần Khuynh Địch thể hiện ra, mặc dù không được tính là Thiên Tử Thuật chân chính, nhưng đã có mấy phần bóng dáng của Thiên Tử Thuật, loại bá đạo cùng với cường thế kia, khiến cho người ta chỉ cần nhìn thoáng qua liền không có cách nào quên.
"Bất quá còn tốt, chỉ là một quyền căn bản không có cách nào đánh vỡ đại trận..." Vương Lan còn chưa nói hết lời, Trần Khuynh Địch lại đánh thêm một quyền.
Lại thêm một quyền nữa.
"Chỉ, chỉ có ba quyền mà nói..."
Lại thêm một quyền nữa.
Một quyền tiếp lấy một quyền, mười quyền, trăm quyền, Trần Khuynh Địch thi triển quyền cước ở bên trong đại trận, phát huy ra toàn bộ 8 đại chiêu Bát Cực Quyền không giữ lại một chút nào, càng ra quyền thì tâm tình càng sảng khoái, quyền ý càng bá liệt, mà biển kiếm khí thì cũng không ngừng chấn động, giống như là biển động vậy.
"Lập Địa Thông Thiên Pháo!" Trần Khuynh Địch lui lại, sau đó bỗng nhiên giang hai chân ra, thu quyền vào bên eo sau đó ra quyền!
Cửu Trọng Kim Tháp cũng triệt để đổ sụp theo một quyền này, giống như trụ chống trời nghiêng đổ, trực tiếp chẻ đôi biển kiếm khí, đụng gãy vô tận kiếm khí, cuối cùng vọt tới trước mặt của Vương Lan!
Ở dưới tình thế cấp bách, Vương Lan chỉ có thể rút Thiên Lan Kiếm ở bên hông ra, chuôi Thần Binh Thiên Lan Kiếm này sau khi va chạm với Cửu Trọng Kim Tháp liền trực tiếp phát ra một tiếng kiếm reo giống như âm thanh giòn nứt, sau đó toàn bộ thân kiếm run lên, sau đó nổ tung! Những mảnh vỡ của lưỡi kiếm phân tán ra bốn phía, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Vương Lan.
Mà trận pháp mất đi sự chủ trì của Thiên Lan Kiếm, cũng bắt đầu trở nên tán loạn, nước biển bị tách ra một lần nữa hóa thành từng đạo từng đạo kiếm khí tán lạc rơi vào bên trong cơ thể của rất nhiều đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông trên quảng trường, sau đó là kiếm khí phản phệ, cơ hồ là tất cả các đệ tử đều phun máu tươi, những người có tu vi yếu thậm chí là còn trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.
Trần Khuynh Địch dẫn bốn người Dương Xuân chậm rãi đi ra khỏi quảng trường, ở dưới ánh mắt sợ hãi thán phục của bốn nữ... Trong lòng của hắn vẫn còn sợ hãi, nuốt một ngụm nước bọt.
"Đậu xanh rau má, lần sau cũng đừng giao cho ta loại vấn đề khó

khăn này." Qua sự tính toán cẩn thẩn của Trần Khuynh Địch, cuối cùng hắn đã lựa chọn phương pháp dùng bạo lực phá trận đơn giản nhất: chính là dựa vào tu vi cùng với quyền ý của bản thân đánh vỡ Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận, loại phương pháp phá trận ngu xuẩn này khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy vô cùng xấu hổ, đồng thời còn thề rằng sau khi trở về nhất định phải đi học hỏi thật tốt, khiến cho kiến thức trở nên phong phú hơn.
Nhưng hắn không biết là, loại phương pháp phá trận này, lại là không có sai biệt cùng với Ninh Thiên Cơ năm đó.
"Vương Lan!" Quỷ Ảnh giận dữ hét, âm thanh bị phá vỡ, mang theo sự kinh khủng cùng với phẫn nộ nồng đậm.
Thằng chó đáng chết này! Không phải đã nói là có thể vây khốn Trần Khuynh Địch hay sao! Thế mà còn chưa tới vài phút đã bị người ta đánh vỡ, quả nhiên là toàn bộ Thiên Hải Kiếm Tông đều là phế vật, năm đó cũng được mọi người ký thác kỳ vọng, kết quả là liền bị ba kiếm của Ninh Thiên Cơ phá biển kiếm khí, lần này đổi thành Trần Khuynh Địch, cũng giống y như vậy!
"Đáng chết!" Vương Lan cũng lộ ra sắc mặt tái xanh, hắn đương nhiên là biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhìn Trần Khuynh Địch đang chậm rãi đi ra từ trong mưa ánh sáng, hắn phảng phất lại thấy được vị kia dùng ba kiếm chém vỡ biển kiếm khí năm đó, chém giết Thái Hoa Tiên Nhân phụ thân của hắn, cái bóng lưng cao ngất cùng với khí chất cao ngạo kia, quả thực là không có một chút khác biệt nào. Nhưng chuyện cho tới bây giờ bản thân hắn đã là không thể quay đầu.
Quỷ Ảnh tràn ngập phẫn nộ đối với Vương Lan, Vương Lan làm sao lại không tràn đầy phẫn nộ đối với Quỷ Ảnh. Phải biết rằng, thân làm người thừa kế còn sót lại duy nhất của Thiên Hải Kiếm Tông, hắn kỳ thật đã sớm buông cừu hận năm xưa xuống, chỉ muốn khiến cho võ công của phụ thân được truyền thừa tiếp, sau đó bản thân hắn sẽ chậm rãi trưởng thành, dù sao thì sự đáng sợ của Thuần Dương Cung cũng đã ăn sâu vào lòng hắn, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia càng là khiến cho Vương Lan không thể sinh ra một chút ý nghĩ phản kháng nào.

Chương 172: khoan hồng độ lượng

Nhưng mà Quỷ Ảnh đến, làm cho hắn thấy được hy vọng báo thù, một lần nữa đốt lên ngọn lửa báo thù ở trong nội tâm của hắn. Nếu như không phải là do Quỷ Ảnh mà nói, bản thân hắn chỉ sợ là sẽ không có dũng khí dám xuất thủ đối với Trần Khuynh Địch! Đáng tiếc là hiện tại đã không có biện pháp nào khác. Nếu như đã xuất thủ rồi, vậy thì nhất định phải vì thế mà trả giá đắt, năm đó Thiên Hải Kiếm Tông là như thế, bây giờ Thiên Lan Kiếm Tông cũng là như vậy!
"Liều chết đánh cược một lần!" Vương Lan gầm lên giận dữ, Hư Không Vô Hình Kiếm Điển, Cực Nhạc Thiên Nhân Kiếm Điển, Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển, ba đại Kiếm Điển của Thiên Lan Kiếm Tông được hắn phát huy ra đồng thời vào cái thời khắc này, đồng thời hắn cũng bạo phát ra toàn bộ khí tức của bản thân, quả nhiên là giống như phỏng đoán của Dương Xuân trước đó, vị tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông này, dĩ nhiên là có tu vi Luyện Thần Phản Hư!
Kiếm khí chồng chất, Vương Lan thậm chí còn trực tiếp thiêu đốt tinh huyết toàn thân, vô tận kiếm khí hội tụ ở quanh người, thời gian dần dần trôi qua, Vương Lan thậm chí còn mất đi hình người ban đầu, thay vào đó là một chuôi thần kiếm ngút trời, ngay cả mảnh vỡ Thiên Lan Kiếm bị đánh nát trước đó cũng một lần nữa bay trở về ở trước mặt của hắn, sau đó ráp lại thành một thanh Thiên Lan Kiếm hoàn chỉnh.
Đương nhiên, đây chỉ là tình huống tạm thời, chờ sau khi lực lượng thiêu đốt tinh huyết biến mất, Thiên Lan Kiếm vẫn sẽ biến lại thành mảnh vỡ, nhưng bất kể như thế nào, vào giờ khắc này nó vẫn bạo phát ra lực lượng của Thần Binh Tiên Thiên.
Mũi kiếm nhắm thẳng vào Trần Khuynh Địch, biển kiếm khí tán loạn lúc trước vậy mà hội tụ lại lần thứ hai, mặc dù không rộng lớn bằng lúc trước, nhưng lại hóa thành một dòng nước tràn vào trong cơ thể của Vương Lan, hỗ trợ hắn phát động công kích về phía Trần Khuynh Địch. Ngày xưa Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ khiến cho Vương Lan tuyệt vọng, hắn cũng không tin là qua nhiều năm như vậy, bản thân hắn ngay cả việc đối mặt với một vị đệ tử chân truyền của Ninh Thiên Cơ đều phải nhượng bộ lui binh!
Sau đó hắn liền không thể không tin.
"Chẳng lẽ không thể trò chuyện hoà bình một chút hay sao." Trần Khuynh Địch ra quyền, là một chiêu thức trong Bát Cực Quyền: Bá Vương Ngạnh Chiết, bước ra từng bước một, đạp nát mặt đất bên trên quảng trường Thiên Kiếm Phong, đấm ra một quyền, trực tiếp nện lên trên mũi thần kiếm mà Vương Lan hóa thân, đập mũi kiếm thành từng mảnh vỡ ngay tại chỗ.

"Ngô!" Thân kiếm vỡ nát hóa thành thân ảnh của Vương Lan, mang theo một mảnh máu tươi đỏ thẫm trên không trung, cuối cùng đập ầm ầm vào dọc theo vách tường trên quảng trường, vào giờ khắc này, vô số ánh mắt của đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông, bao quát cả ánh mắt của La Hạo đều tập trung ở trên người của Vương Lan, nhìn thân ảnh tông chủ giống như thần linh ngày xưa, bây giờ lại biến thành chật vật không chịu nổi, tất cả mọi người đều trầm mặc.
La Hạo trước đó còn vô cùng phách lối càng là lộ ra sắc mặt tái nhợt, ở trong ánh mắt tràn đầy sự kinh khủng. Một năm rưỡi trước Dương Xuân chỉ là con gái dòng chính của một tiểu gia tộc Hậu Thiên, thế mà đã tìm một chỗ dựa lớn như vậy? ! Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung... thánh địa võ đạo!
Vào giờ khắc này, đám người ở hiện trường xem như đã chân chính cảm nhận được phân lượng của ba chữ "Thuần Dương Cung" này. Chỉ cần một người, cũng đủ để nghiền ép toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông!
"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha!" Ở bên trong cái hố trong vách tường, Vương Lan cố giãy dụa đứng dậy, cười như điên nói: "Thua, cuối cùng là vẫn thua, 30 năm trước cha ta đánh không lại Ninh Thiên Cơ, 30 năm sau ta cũng thua, đây chính là mệnh, đây chính là mệnh sao! Ha ha ha, tới đi, ngươi hẳn là cũng đã nhìn ra thân phận của ta rồi a, hãy giết ta đi!"
"Diệt trừ dư nghiệt cuối cùng của Thiên Hải Kiếm Tông a!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Hiện tại Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút xấu hổ, mặc dù Vương Lan kêu gào đặc biệt hăng say, trong miệng còn nói đến Thiên Hải Kiếm Tông cái gì đó, nhưng Trần Khuynh Địch sau khi lục lọi lại ký ức ở trong đầu.
Xin lỗi, ngươi là ai a? Ta hoàn toàn không biết ngươi a! Thiên Hải Kiếm Tông? Chẳng lẽ có ân oán gì cùng với Thuần Dương Cung chúng ta hay sao?
Không biết nha!
Nghĩ một hồi, Trần Khuynh Địch cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói: "Chuyện kia a, kỳ thật ta cũng không có thù hận gì đối với các ngươi, mọi người có thể sống chung hòa bình hay không."
Là một người lập chí muốn làm nhân vật chính phái, Trần Khuynh Địch cảm thấy có thể không kết thù thì tốt nhất cũng không cần phải kết thù, mọi người cùng nhau ngồi xuống uống một chén trà tâm sự chẳng lẽ là không được hay sao, hắn ghét nhất là đánh đánh giết giết cái gì.
Vương Lan: ".."
"Ngươi không giết ta?" Vương Lan không thể tin được nhìn Trần Khuynh Địch, kinh ngạc nói: "Ngươi đã biết rõ ràng thân phận của ta, lại còn không giết ta? !"

Hồi tưởng lại, hắn và vị Đạo Tử Thuần Dương này cũng đã gặp mặt hai lần, bất quá vào lần đầu tiên thì hắn đã vô cùng cẩn thận, cho nên mới không làm bại lộ thân phận, nhưng vào lần thứ hai hắn đã làm bại lộ thân phận, vốn cho rằng hắn là phải chết không thể nghi ngờ, kết quả là vị Đạo Tử Thuần Dương này…thế mà lại không muốn giết hắn? !
"Đúng vậy."
"Có trời mới biết ngươi có thân phận gì a!" Trần Khuynh Địch vừa mắng to ở trong lòng, vừa tiếp tục lộ ra vẻ mặt ôn hòa nói ra: "Ta cảm thấy ở trong cái thế giới này không có cái gì là không thể thương lượng, mặc dù thân phận của ngươi, ừm, tương đối phức tạp, nhưng ta cảm thấy là chúng ta vẫn có thể sống chung hòa bình.''
"Cái gì!" Vương Lan kinh hãi.
"Vị Đạo Tử Thuần Dương này... cư nhiên lại có lòng dạ rộng lớn như thế? ! Bối cảnh của chính mình, Thiên Hải Kiếm Tông năm đó thế nhưng là một trong những thế lực đã tranh đoạt qua vị trí thánh địa võ đạo a, cho dù là mình cũng đã ra tay đối với vị Đạo Tử Thuần Dương này, kết quả hắn thế mà lại cười trừ.. Đây là khoan hồng độ lượng bực nào a!"
"Ở trong cái giang hồ người ăn thịt người này, tại sao lại có thể tồn tại loại người này..."
Vương Lan giật mình, bỗng nhiên lắc đầu, bỏ rơi sự bội phục cùng với cảm xúc kinh ngạc ở trong lòng, bất quá ở trong ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch đã không có địch ý.
Vương Lan há miệng, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, đột nhiên liền có một cỗ khí tức ngập trời truyền đến từ bên ngoài Thiên Kiếm Phong, trực tiếp xé rách từng tầng mây trắng, một đôi trảo rồng năm ngón đen nhánh như sắt liền nhô ra từ trong mây trắng, ở phía trên mang theo từng mảnh từng mảnh đường vân giăng đầy lân phiến, vào thời khắc trảo rồng mở ra, phảng phất như là có thể nắm chặt một tòa núi nhỏ.
"Rống!" Bóng đen lấp lóe ở giữa mây trắng, một cái bóng đen thật dài xuyên qua không trung, sau đó đôi trảo rồng dữ tợn kia liền xé mây trắng ra, cũng xé ra phong tỏa của Thiên Kiếm Phong, cuối cùng mang theo đạo hình bóng kia rời xuống Thiên Kiếm Phong, kèm theo tiếng gầm gừ kinh thiên, một cái đầu rồng khổng lồ xuất hiện ở trên quảng trường.

Chương 173: Thái tử Hoành Xương đến!

"Thái Tử điện hạ!" Quỷ Ảnh ngạc nhiên kêu lên.
Rốt cục, kèm theo mây trắng tản ra, thân ảnh của người tới cũng triệt để hiển lộ ra ở trước mặt của mọi người.
Rõ ràng là một con rồng màu đen dài đến mấy chục mét, cao hơn mười mét! Thân thể uốn lượn trông giống như những ngọn núi nặng nề, mỗi một sợi râu rồng, mỗi một chiếc vảy rồng, thậm chí là mắt rồng cũng lớn bằng một cái chuông, cùng với vuốt rồng giống như ngà voi, nếu như không phải là có sự chấn động của cương khí màu đen, mọi người ở đây thậm chí còn cho rằng đó là một sinh vật sống thực sự!
Thái tử Hoành Xương đã đến!
"Thái Tử điện hạ! thái tử điện hạ! Ta ở chỗ này!" Quỷ Ảnh cực kỳ hưng phấn huy động cánh tay đối với con rồng màu đen ở trên không trung, tâm tình của hắn bây giờ giống như là nắng hạn lâu ngày gặp một trận mưa, cả người đều sảng khoái tới cực điểm.
"Rốt cuộc cũng đã đến a! Mình kéo dài thời gian nãy giờ, thái tử điện hạ cuối cùng cũng đã kịp thời chạy tới! Nếu như hắn không đến mà nói, mình chỉ sợ là sẽ thật sự bị tên Sát Nhân Cuồng Ma Trần Khuynh Địch kia xử lý! Về phần Vương Lan, cái thằng chó kia trước đó còn rất to mồm, hiện tại xem ra cũng không khác gì phế vật."
Con rồng màu đen phát ra một tiếng gầm đinh tai nhức óc, sau đó cương khí tán loạn, rồng đen trực tiếp tiêu tán ở giữa không trung, hóa thành khí đen đầy trời, mà thân ảnh khôi ngô vừa đến thì rơi xuống từ khí đen trong không trung, hung hăng đập vào trên quảng trường Thiên Kiếm Phong, quả thực là đã đập ra một cái hố sâu.
"Ta còn tưởng đó là người nào." Thái tử Hoành Xương lắc nhẹ tay áo, dùng đôi mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn vào Trần Khuynh Địch, khác biệt cùng với thời điểm gặp mặt vào mấy tháng trước đó, Trần Khuynh Địch lúc này và Trần Khuynh Địch lúc trước phảng phất như là hai người, nhất là tu vi cùng với khí thế của đối phương, mặc dù lúc trước cũng có một chút thành tựu, nhưng căn bản là không được hắn đặt vào trong mắt, mà hiện tại đã có khác biệt cực lớn.
"Đạo Tử Thuần Dương, không ngờ được ở chỗ này thế mà còn có thể gặp được ngươi a, ngươi cũng đến đây là vì Đại Tần Hoàng Lăng?"
"Đương nhiên!" Trần Khuynh Địch ưỡn ngực ngẩng đầu, không có một chút do dự mà nói ra.
"Ha ha, quả nhiên là tư tưởng lớn gặp nhau, xem ra Thuần Dương Cung cũng không có vô năng giống như ta tưởng tượng." Thái tử Hoành Xương cũng không nghi ngờ lời nói của Trần Khuynh Địch là thật hay giả, trực tiếp gật đầu, sau đó nói: "Bất quá ngươi bây giờ

cũng không có tư cách tranh đoạt Đại Tần Hoàng Lăng cùng với ta!"
"Ầm ầm!"
Lời nói của thái tử Hoành Xương vừa dứt, từ trên người của hắn bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ khí thế kinh thiên, chín con rồng màu đen hiển hiện, gào thét mà ra từ toàn thân trên dưới của hắn, mang theo lực lượng không thể đỡ trực tiếp cắn xé về phía Trần Khuynh Địch!
Trần Khuynh Địch đứng thẳng bất động, thi triển ra Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết, tái hiện Cửu Trọng Kim Tháp, phòng ngự không có khe hở ngăn cản toàn bộ chín con rồng màu đen ở phía bên ngoài, đừng nói là Trần Khuynh Địch, coi như là bốn nữ Doanh Phượng Tiên ở phía sau hắn, ở dưới sự bảo vệ của Cửu Trọng Kim Tháp cũng là hoàn hảo không tổn hại.
Mà sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch triển lộ ra tu vi, ở trong mắt của thái tử Hoành Xương cũng loé lên lãnh quang.
"Quả nhiên, hắn cũng đã đạt đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo rồi sao!"
Mặc dù đã sớm có dự cảm, nhưng thái tử Hoành Xương cũng không ngờ được Trần Khuynh Địch thế mà đã thực sự đạt đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo.
Phải biết rằng, thái tử Hoành Xương hắn nắm giữ tuyệt đại thiên tư, có được bảo tàng của tiền triều Đại Chu, tu luyện Hàng Thế Long Vương Chân Kinh, mở ra lối riêng tìm kiếm đại đạo vô địch, phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ không biết là có bao nhiêu cường hãn, chính là con ông cháu cha siêu cấp trong truyền thuyết.
Mà cho dù là như vậy... hắn cũng chỉ mới đột phá đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo trong thời gian gần đây. Vào trước đó, hắn vẫn một mực sử dụng Cửu Tử Mẫu Nguyên để tu luyện Hàng Thế Long Vương Chân Kinh, hiện tại thật vất vả mới khiến cho thần công tiểu thành, thành công hợp nhất chín cỗ thân thể, hội tụ ra chín đầu Hàng Thế Long Vương, đột phá đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, cái quá trình này nhìn qua đơn giản, nhưng trên thực tế lại hao tốn trọn vẹn ba năm của hắn. Thân làm một vị thiên tài võ đạo, có bao nhiêu lần ba năm để dùng?
Bởi vậy có thể thấy được cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo là khó khăn cỡ nào.
Kết quả là Trần Khuynh Địch lúc này mới trải qua mấy năm? Cao lắm thì cũng chỉ là một năm rưỡi thôi a, thế mà cũng đã đạt tới cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo? !
Nói thật, chuyện này khiến cho thái tử Hoành Xương có một chút khó chịu ở trong lòng.
"Bất quá đột phá đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo nhanh như vậy, dù là có Thuần Dương Cung Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công đặt cơ sở, xem chừng cũng là không có đủ nội tình, thực lực

nhiều nhất là chỉ hơi mạnh hơn Hợp Đạo Tôn Giả phổ thông, mà ta thì lại không giống, một người hội tụ chín đầu Hàng Thế Long Vương như ta, thực lực của ta ở bên trong Hoàng Tộc cũng là gần với Thái Tổ, ở bên trong cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo ta cũng tuyệt đối được xưng tụng là cường giả số một, số hai!" Nghĩ tới đây, thái tử Hoành Xương lại lập tức trở nên kiêu ngạo.
Chỉ đột phá cảnh giới thôi thì có tác dụng gì? Hắn không biết cái gì gọi là hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*) hay sao! Thiên tài chân chính là loại võ giả có thể ở cảnh giới Luyện Thần Phản Hư liền phản sát Phản Hư Hợp Đạo, ở cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo chính là vô địch trong đồng giai!
Mà ta chính là người như vậy! Chỉ là một cái Trần Khuynh Địch, cũng chỉ là đá đặt chân của ta mà thôi!
"Ha ha ha!"
"? ??" Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn thái tử Hoành Xương không biết vì sao lại đột nhiên cười lạnh, còn nhìn hắn khinh thường mà lắc đầu.
Mà thái tử Hoành Xương sau khi chuyển ánh mắt, liền nhìn thấy Dương Xuân đứng ở sau lưng của Trần Khuynh Địch, Dương Xuân mặc dù có một chút khẩn trương, nhưng vẫn đang trợn mắt nhìn về phía thái tử Hoành Xương như cũ.
Dương Xuân...nàng thế mà cũng ở nơi đây?
Thái tử Hoành Xương nhíu mày, bất quá rất nhanh liền giãn ra, nói: "Quả nhiên là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu, Xuân nhi, xem ra ngươi lần này nhất định phải trở về với ta, yên tâm, mẹ của ngươi mặc dù vi phạm lệnh cấm của Hoàng Tộc, bất quá phụ hoàng cũng chưa giết nàng, các ngươi sẽ được đoàn tụ."
"Hỗn láo!" Hai mắt của Dương Xuân đỏ như máu, nếu như không phải ở bên cạnh còn có Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư giữ chặt nàng, nàng đoán chừng là đã lao ra liều mạng cùng với thái tử Hoành Xương. Bất quá thái tử Hoành Xương là nhân vật bậc nào, làm sao sẽ đặt một con nhóc như Dương Xuân vào mắt?

Chương 174: Đường quá hẹp

Cho nên thái tử Hoành Xương chỉ mỉm cười, sau đó liền nhìn về phía Trần Khuynh Địch, dự định lại cảnh cáo đối phương một chút... Sau đó hắn liền thấy Trần Khuynh Địch không biết vì sao, vừa nhìn hắn, lại vừa không ngừng lắc đầu.
"Gì thế? Chẳng lẽ ở trên mặt của ta có đồ vật gì?" Bởi vì thần sắc và thái độ của Trần Khuynh Địch thực sự là quá chân thực, không giống như giả mạo, cho nên thái tử Hoành Xương cũng không khỏi hoài nghi là dung nhan của mình đã xảy ra vấn đề gì.
Sau đó chỉ thấy Trần Khuynh Địch nhìn thái tử Hoành Xương thật sâu một cái, thở dài nói: "Đường của ngươi quá hẹp rồi a, chàng trai trẻ."
Thái tử Hoành Xương: "? ??"
Hắn nói cái gì vậy, chẳng lẽ Đạo Tử Thuần Dương đã tu luyện đến mức khiến cho cho đầu óc bị hỏng?
"Hừ! Ta không có hứng thú dây dưa cùng với ngươi." Thái tử Hoành Xương buông sự nghi ngờ trong lòng xuống, trực tiếp nói ra: "Có muốn hợp tác cùng với ta hay không? Nếu như ngươi đã biết rõ sự tình về Đại Tần Hoàng Lăng, vậy thì ngươi hẳn là cũng đã rõ ràng, nơi chôn vùi Đại Tần Hoàng Lăng, chính là Thiên Kiếm Phong ở dưới chân của chúng ta a, hợp tác cùng với ta, phá mở Hoàng Lăng, về phần ai có thể đoạt được Hoàng Lăng, thì phải dựa vào bản sự."
Trần Khuynh Địch: "..."
Trời đất? Nguyên lai Đại Tần Hoàng Lăng chính là ở chỗ này a? Trần Khuynh Địch cảm thấy gần đây mình có vận khí quá tốt, quả thực chính là giống như nhân vật chính cho dù đi trên đường cũng gặp được cơ duyên, đúng rồi, nói đến, hiện tại mình còn đang mang theo hai vị nhân vật chính ở bên người đây.
Quầng sáng của nhân vật chính quả nhiên không phải là dùng để trưng cho đẹp a!
"Được! Liền quyết định như vậy!" Trần Khuynh Địch gật đầu nói.
"Chờ, chờ đã!" Đúng lúc này, Vương Lan trước đó một mực co quắp ở trên mặt đất, sau khi yên lặng khôi phục nguyên khí đột nhiên đứng dậy, khá là lo lắng nói: "Thái Tử điện hạ,..còn có Đạo Tử Thuần Dương điện hạ, ý tứ của các vị, chẳng lẽ là muốn trực tiếp phá vỡ Thiên Kiếm Phong của Thiên Lan Kiếm Tông chúng ta? !"
"Thì sao, ngươi có dị nghị à?" Thái tử Hoành Xương nhướng mày, khá là bất mãn nói, lúc trước hắn từ trong báo cáo của Quỷ Ảnh đã biết được sự tồn tại của một người như Vương Lan, tự nhiên là không có hảo cảm gì đối với hắn.
"Cái này, cái này.." Thần sắc của Vương Lan vặn vẹo, nguyên nhân

rất đơn giản. Nếu như không có Thiên Kiếm Phong, vậy Thiên Lan Kiếm Tông phải làm sao bây giờ a? ! Đây chính là tâm huyết cả đời của hắn a!
Ý niệm tới đây, Vương Lan liền bỏ mặc thương thế trên người, cúi người thật sâu về phía Trần Khuynh Địch cùng với thái tử Hoành Xương, nói: "Còn xin hai vị thư thả cho ta một ngày, chí ít cũng để cho đệ tử và trưởng lão của Thiên Lan Kiếm Tông rút ra khỏi Thiên Kiếm Phong, sau đó mới phá vỡ Thiên Kiếm Phong tìm kiếm di tích cũng không muộn a.
"Hừm?" Thái tử Hoành Xương hơi hơi nheo cặp mắt lại, một tia hàn quang chợt hiện.
"Thiên Lan Kiếm Tông còn có tác dụng khác đối với ta." Thái tử Hoành Xương trực tiếp bác bỏ lời nói của Vương Lan, độc đoán nói ra.
Mà nghe được lời nói này của thái tử Hoành Xương, ở trong lòng của Vương Lan càng là sinh ra mấy phần dự cảm bất thường.
"Không biết Thái Tử là muốn..."
"Đại Tần Hoàng Lăng dù sao cũng là lăng mộ của hoàng triều Thượng Cổ ngày xưa, ở trong đó ít nhiều cũng có mấy phần nguy hiểm, dù là đã trải qua hai cái thời đại Trung Cổ, Cận Cổ, cũng không thể khinh thường, mà lần này ta không mang theo nhiều người, tự nhiên cần một chút nhân sĩ có thể trợ giúp ta đi ở tuyến đầu thăm dò ở bên trong Hoàng Lăng..."
Lời của Thái tử Hoành Xương còn chưa nói hết, sắc mặt của Vương Lan đã biến thành tái xanh.
Nhân sĩ? M* nó! Nói một cách khác đó không phải là pháo hôi hay sao!
Nếu như không phải là e ngại thực lực của thái tử Hoành Xương, Vương Lan hiện tại chỉ sợ đã chỉ vào mặt của thái tử Hoành Xương mà chửi mắng, bây giờ nghĩ lại một lần, chỉ sợ là thái tử Hoành Xương đã sớm có tính toán như vậy, phái Quỷ Ảnh đến mời chào bản thân hắn, trên thực tế chính là ổn định bản thân hắn, chờ đến khi thái tử Hoành Xương đến sẽ bắt Thiên Lan Kiếm Tông đi làm pháo hôi…
Trên thực tế, suy đoán của Vương Lan thật bất hạnh lại là sự thật. Thái tử Hoành Xương thật đúng là đã suy nghĩ như vậy, đương nhiên là nếu như Vương Lan thức thời mà nói, hi sinh một cái Thiên Lan Kiếm Tông cũng không có gì là lớn, đến lúc đó hắn cũng sẽ cho Vương Lan một cơ hội.
Nhưng đáng tiếc là, mặc dù Vương Lan làm người cẩn thận hơn nửa đời, ra vẻ đáng thương như vậy trong nhiều năm..nhưng lần này hắn lại đứng lên.
Nói đến cùng, Vương Lan vốn cũng không phải là loại tiểu nhân tham sống sợ chết kia, Thiên Hải Kiếm Tông lúc trước tao ngộ đại nạn,

phụ thân của Vương Lan cũng vì vậy mà chết, Vương Lan sở dĩ rời khỏi Thiên Hải Kiếm Tông, đi tới cái địa phương nhỏ như Viêm Hán Quốc, cũng không phải chỉ là để đào mệnh, mà còn là vì truyền thừa. Tông môn to lớn mà phụ thân chiến đấu cả một đời mới đánh ra được đã không thể cứu vãn, Vương Lan chí ít cũng hy vọng là có thể lưu lại truyền thừa của phụ thân ở trên cái thế giới này, mà không phải là giống như phần lớn truyền thừa bị mai một dần qua năm tháng, đối với Thiên Lan Kiếm Tông, Vương Lan thật giống như là chiếu cố con cái của mình vậy, từng bước một bồi dưỡng nó lớn lên. Vì thế hắn đã cẩn thận xử lý quan hệ chung quanh tông môn, chính là cung cấp cho Thiên Lan Kiếm Tông một cái hoàn cảnh lớn lên tốt đẹp, cho nên hắn đã tự mình tiến về hoàng triều Đại Càn, ra vẻ đáng thương, đi khắp nơi cầu xin người khác, chính là để kiếm cho Thiên Lan Kiếm Tông một tấm kim bài miễn tử, vì chuyện này hắn không biết đã trả giá bao nhiêu.

Cuối cùng thì Thiên Lan Kiếm Tông cũng có thành tựu, Vương Lan cũng buông lỏng, bắt đầu bế quan tu luyện thật tốt.

Kết quả là thái tử Hoành Xương không biết chui ra từ nơi nào, lại khiến cho toàn bộ cố gắng nửa đời người của hắn trở nên uổng phí, thậm chí là còn muốn để cho tông môn của hắn, đi làm bia đỡ đạn cho đối phương? !

Đối mặt với loại hành vi vô sỉ này, Vương Lan quyết định dùng một câu chửi ở quê hương để diễn tả thái độ của mình: "Đt con m ngươi, thái tử Hoành Xương!"

Không thể tin nhìn Vương Lan đột nhiên duỗi ngón giữa ra với mình, thái độ cả người đại biến, thái tử Hoành Xương ngây ngốc trong chốc lát mới xem như là kịp phản ứng.

"Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói, ngươi hãy đi chết đi!" Vương Lan bạo khởi, vận dụng toàn bộ khí lực còn lại, giết về phía thái tử Hoành Xương.

Mà sắc mặt của thái tử Hoành Xương thì là đỏ bừng, cả người bốc lên lửa giận ngút trời, hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, chỉ là một cái tông chủ tông môn tam lưu lại dám nói chuyện với hắn như vậy!

"Chết!" Trảo rồng màu đen che khuất bầu trời, vỗ thẳng xuống đầu của Vương Lan.

Lấy thân thể nửa tàn phế của Vương Lan, đừng nói là bây giờ, coi như là vào thời kỳ đỉnh phong của hắn, cái trảo rồng này vỗ xuống thì hắn cũng khó mà chống đỡ.

Chương 175: Hình bộ Giang Nam Thanh Lại Ti

Dù sao thì thần công của thái tử Hoành Xương bây giờ cũng đã đạt tới cảnh giới tiểu thành, điểm mạnh nhất của hắn chính là lực lượng, cường độ của chín đầu Hàng Thế Long Vương cũng không phải là giỡn chơi.
Mà rất nhiều đệ tử cùng với trưởng lão Thiên Lan Kiếm Tông ở trên quảng trường thì nhìn cảnh này với ánh mắt tuyệt vọng, trảo rồng màu đen cứ như vậy chộp thân ảnh của Vương Lan vào trong lòng bàn tay, sau đó chậm rãi bóp lại.
"Ta đã nói rồi, chẳng lẽ mọi người không thể ngồi xuống nói chuyện cùng nhau hay sao?"
Một chút ánh vàng chợt hiện ở bên cạnh Vương Lan, sau đó đón gió căng phồng lên, hóa thành một tòa tháp vàng bao phủ Vương Lan, thay thế Vương Lan chống đỡ trảo rồng màu đen mà thái tử Hoành Xương vung ra.
Ở phía trên Cửu Trọng Kim Tháp, phát ra một tràng tiếng ma sát khó nghe, đó là thanh âm vuốt rồng va chạm cùng với thân tháp, cuối cùng trảo rồng cùng với toàn bộ toà tháp đồng thời sụp đổ, riêng phần mình hóa thành cương khí trở lại trong cơ thể của chủ nhân mình, mà Vương Lan cũng bị cương khí của Trần Khuynh Địch thuận tay dẫn tới bên cạnh hắn.
"Cái này..." Vương Lan dùng ánh mắt đờ đẫn mà nhìn Trần Khuynh Địch, vào thời điểm nói ra câu chửi kia kỳ thật là hắn đã làm xong tâm lý chuẩn bị xả thân, nhưng khiến cho hắn tuyệt đối không nghĩ tới, đó là cuối cùng Trần Khuynh Địch sẽ cứu bản thân hắn.
Bất quá Trần Khuynh Địch cũng không để ý tới ánh mắt của Vương Lan, mà dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn thái tử Hoành Xương. Quả nhiên, đường đi của vị thái tử nhân vật phản diện này càng chạy càng hẹp a. Ở ngay trước mặt nhân vật chính ức hiếp kẻ yếu, còn lộ ra bộ dáng ta là thứ hai không có ai dám đứng thứ nhất, thể hiện ra thái độ thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, cái này còn không nói rõ là muốn kiên quyết đi trên con đường nhỏ hẹp của nhân vật phản diện hay sao? Cứ đi như vậy là không có tiền đồ nha!
Thân làm tiền bối gánh vác vận mệnh của nhân vật phản diện, Trần Khuynh Địch cảm thấy mình nên khiến cho một nhân vật phản diện không nhận rõ thực tế tỉnh ngộ lại.
Thế là hắn hết sức chăm chú mà nhìn thái tử Hoành Xương, nói ra: "Nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy, thì sẽ bị trời phạt."
Thái tử Hoành Xương: "..."
Thân làm một võ giả nghịch thiên tu hành, thái tử Hoành Xương cảm thấy vị Đạo Tử Thuần Dương này là không biết nhìn người.

"Trời phạt..".
"Đúng vậy, ta khuyên ngươi về sau vẫn nên làm nhiều chuyện tốt, làm nhiều việc thiện, làm như vậy sẽ có thể tích đức, cuộc sống sau này cũng sẽ trở nên thư thái một chút, ví dụ như ta."
Lông mày của Thái tử Hoành Xương run lên một cái, thấy Trần Khuynh Địch vẫn còn có ý tứ nói tiếp, lập tức trở mặt nói: "Đủ rồi!"
"Đạo Tử Thuần Dương, ngươi thế nhưng là người của Thuần Dương Cung, thế mà lại học những con lừa trọc Phật Môn kia giảng nhân nghĩa cho ta, khuyên ta làm việc thiện tích đức? Vậy ngươi hãy dứt khoát đi đến Thiếu Lâm Tự mà tu đi!"
"Ách, không lừa gạt ngươi, kỳ thật ta đã tu luyện không ít công pháp Phật Môn..."
Thái tử Hoành Xương: "! !!"
"Đi chết đi!" Thái tử Hoành Xương cảm thấy mình là không có cách nào trao đổi cùng với vị Đạo Tử Thuần Dương bị đứt dây thần kinh này.
"Ách, không thể nói chuyện hoà bình một chút hay sao?"
Mắt thấy thái tử Hoành Xương nổi giận xuất thủ, Trần Khuynh Địch cũng đành thở dài, Cửu Trọng Kim Tháp lại hiện ra ở phía sau, rất có một loại ý cảnh mặc cho ngươi có trăm ngàn loại thủ đoạn, ta cũng đứng sừng sững bất động.
Bất quá không chờ hai người bọn hắn đánh nhau, lại có một cỗ khí tức mênh mông, gào thét mà đến từ một bên khác của Thiên Kiếm Phong.
"Ai! !!"
Xanh, vàng, đỏ, trắng, đen, Ngũ Sắc Thần Quang xuyên qua trên trời dưới đất, những nơi đi qua đều có thanh âm Phượng Hoàng hót vang, bách điểu triều bái, Ngũ Sắc Thần Quang còn xoay tròn giống như bàn quay, trong chớp mắt liền hạ xuống trên quảng trường Thiên Kiếm Phong, sau đó Thần Quang tản ra giống như là khổng tước xòe đuôi, lộ ra bóng người ở bên trong.
"Ai? !"
"Hình bộ Giang Nam, Thanh Lại Ti, Tần Kiền Hoàng."
Ở dưới sự chiếu rọi của Ngũ Sắc Thần Quang, một đạo thân ảnh thon dài bước ra, trên người mặc quan bào đỏ thẫm, ở bên hông treo một khối quan ấn, chắp hai tay ở phía sau lưng, tóc dài tới eo, rõ ràng là nữ tử, lại mang theo một cỗ khí khái hào hùng bức người, phảng phất như trên trời dưới đất cũng đều không có sự tình gì là nàng không làm được, tự tin mà cường thế.
"Dư nghiệt Đại Chu, quả nhiên là các ngươi, không ngờ được Lục Phiến Môn lại bỏ sót, để cho những con chuột chũi như các ngươi sống sót, hôm nay ta vừa vặn sẽ diệt trừ toàn bộ, còn có Đạo Tử Thuần Dương, Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế.. Tự tiện rời khỏi Nam Cương Đạo, cũng không phải là việc mà Trấn Cương Sứ nên

làm."
Ở sau lưng Trần Khuynh Địch, sau khi Doanh Phượng Tiên đột nhiên nhìn thấy Tần Kiền Hoàng xuất hiện, liền rụt người một cái, chui ra phía sau lưng của Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư.
"Ừm?" Gần như đồng thời, phảng phất như là có cảm ứng, Tần Kiền Hoàng liền nhìn về phía phương hướng Doanh Phượng Tiên.
Dường như là phát giác ra được ánh mắt mà Tần Kiền Hoàng quăng tới, thân thể của Doanh Phượng Tiên càng co lại sâu hơn, nhưng hai mắt của Tần Kiền Hoàng vẫn vững vàng bắt được thân ảnh của nàng, mà sau khi nhìn thấy Phượng Tiên, Tần Kiền Hoàng đầu tiên là sững sờ, sau đó lộ ra thần sắc suy tư, sau đó..cũng không có làm cái gì.
Phảng phất giống như là không nhìn thấy ai vậy, nàng trực tiếp chuyển ánh mắt qua, ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch cùng với những người khác, nàng cũng chỉ là tùy ý nhìn những người đi theo Trần Khuynh Địch mà thôi, sau đó liền thu hồi ánh mắt.
"Hình bộ Giang Nam, Thanh Lại Ti, Tần Kiền Hoàng?" Thái tử Hoành Xương lộ ra vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Tần Kiền Hoàng, bất kể là đối với thân phận hay là danh tự của đối phương hắn đều có ấn tượng rất sâu.
Danh tự thì cũng không cần nói, thân làm vị thứ hai trên Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn, Tần Kiền Hoàng cũng đã sớm được xem như là thiên kiêu chi nữ nổi danh ở trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, hơn nữa bây giờ nhìn khí tức trên người của nàng, thình lình cũng đã đột phá cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, trùng kích đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo.
Thái tử Hoành Xương cho dù có tự tin như thế nào, cũng không cảm thấy bản thân có thể nhẹ nhõm nghiền ép dạng võ giả thiên tài này.
Về phần Hình bộ Giang Nam Thanh Lại Ti...cái thanh danh này lại càng lớn hơn.
Bởi vì cái chức quan này, kỳ thật là phi thường đặc thù ở hoàng triều Đại Càn, không chỉ là một cái chức quan bình thường, mà là từ một lá thư do quân đội hoàng triều Đại Càn cùng với Lục Phiến Môn ký lên, ở trong mấy chục năm gần đây mới sinh ra cái chức quan này, chức trách chủ yếu của chức quan này là giám thị quan viên cùng với thế lực võ lâm trong một khu vực.
Một ví dụ đơn giản đơn cử nhất, cái chức quan Hình bộ Giang Nam Thanh Lại Ti ở trên người của Tần Kiền Hoàng bây giờ, thì tương đương với một vị khâm sai đại thần mà triều đình phái đến Giang Nam, chỉ cần nàng vẫn còn ở Giang Nam, như vậy tất cả các quan viên, quân đội, thậm chí là Lục Phiến Môn ở trong khu vực Giang Nam đều phải phục vụ cho nàng!

Chương 176: Chia đều

Đây là quyền lực to lớn cỡ nào, cơ hồ là quản hạt tất cả quyền lợi ở trong một khu vực. Mà thật không may chính là, Viêm Hán Quốc xem như là một cái tiểu quốc ở trong đại thế giới Trung Thổ, mà lãnh thổ của Viêm Hán Quốc lại không nằm trong Giang Nam của hoàng triều Đại Càn.
Như vậy vấn đề đã đến, vì sao Tần Kiền Hoàng thân làm Giang Nam Thanh Lại Ti, sẽ đi đến nơi này? Chỉ cần tinh tế suy tư một chút là liền có thể biết được lý do, khiến cho toàn thân của thái tử Hoành Xương rét run.
"Tần Kiền Hoàng..."
"Phản tặc, bản ti đếm ngược ba tiếng, ta đã thông tri cho Lục Phiến Môn, quân đội, cùng với các lộ cao thủ bày ra thiên la địa võng, phục kích ở mọi phía, nếu như ngươi không rời đi, chỉ sợ là sẽ không còn cơ hội!"
Lông tơ trên toàn thân của thái tử Hoành Xương dựng đứng, nhìn chằm chặp vào Tần Kiền Hoàng, muốn nhìn xem có phải đối phương đang lừa gạt bản thân hay không, mà Tần Kiền Hoàng thì đã tính trước, lộ ra biểu lộ ngươi đã chết chắc.
"Ngươi đang gạt ta."
"Hử? Không tin sao?" Tần Kiền Hoàng cười một tiếng, lấy ra một chiếc kèn lệnh cỡ nhỏ từ trong ngực, trực tiếp thổi lên.
Sắc mặt của Thái tử Hoành Xương kịch biến, toàn thân bộc phát cương khí, lập tức muốn chạy trốn, bất quá ở trong một cái chớp mắt, hắn phảng phất như nhớ ra điều gì đó, cứng rắn ngừng thân hình lại, nói: "Không đúng, ngươi đang gạt ta."
"Thời gian của ngươi không còn lại nhiều lắm."
Tần Kiền Hoàng lộ ra vẻ mặt tuỳ ý, hoàn toàn không để ý đến thái tử Hoành Xương, nói ra.
Bất quá vào lúc này thái tử Hoành Xương giống như là đã tính trước, nói ra: "Không cần phải giả giả bộ nữa, mặc dù không bằng Lục Phiến Môn, nhưng ngươi cho rằng Đại Chu chúng ta thật sự không có một chút lực lượng tình báo nào hay sao, Giang Nam Đại Càn căn bản cũng không có bất cứ ba động gì, bất kể là quân đội hay là Lục Phiến Môn đều không có động tác gì, ngươi đang lừa phỉnh ta."
Nói xong lời cuối cùng, trên gương mặt của thái tử Hoành Xương đã lộ ra vẻ chắc chắn cùng với vững tin, giễu cợt: "Xem ra một vị Giang Nam Thanh Lại Ti như ngươi, dường như cũng không thần cơ diệu toán giống như trong tưởng tượng của ta a."
"Thì ra là thế, khó trách là không lừa được ngươi." Thái Kiền Hoàng hết sức chăm chú gật gật đầu nói: "Lần sau ta sẽ chú ý về chỗ sơ hở

này."
Thái tử Hoành Xương: "..."
Cái thái độ không quan trọng "Ồ, không lừa được thì quên đi" của Tần Kiền Hoàng, khiến cho hắn có một loại biệt khuất đánh một quyền vào trong hư không, nói tóm lại là chuyện này làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.
Mà thân làm Thái Tử Đại Chu, thái tử Hoành Xương bình thường nếu gặp phải người và sự việc khiến cho hắn khó chịu, đều sẽ dùng một phương pháp đơn giản nhất để giải quyết.
"Để cho ta xem thử, cái gọi là Chân Nhân Bảng thứ hai rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng!"
Hắc Long gào thét, giống như lúc đối phó với Trần Khuynh Địch, thái tử Hoành Xương cũng không thi triển võ học, trực tiếp dùng chín đầu Hàng Thế Long Vương ở trên người đánh về phía Tần Kiền Hoàng, đây là tuyệt học của Hoàng thất Đại Chu, ưu điểm lớn nhất của Hàng Thế Long Vương Chân Kinh, chính là lực lượng hùng hậu đến mức đáng sợ.
"Ngươi không được."
Tần Kiền Hoàng cũng không có động tác gì, Ngũ Sắc Thần Quang ở phía sau triển khai giống như khổng tước xòe đuôi, chín đầu Hàng Thế Long Vương giống như là dê vào miệng cọp vậy, trực tiếp vọt thẳng vào bên trong Thần Quang, sau đó cũng không có đi ra, thái tử Hoành Xương càng là lộ ra sắc mặt tái xanh, bởi vì hắn phát hiện ra liên hệ giữa bản thân và Hàng Thế Long Vương, thình lình đã bị cắt đứt!
"Có mấy phần bản sự."
Động ý niệm, cương khí chung quanh nhanh chóng ngưng tụ, một lần nữa hội tụ thành chín đầu Hàng Thế Long Vương lơ lửng ở quanh người của thái tử Hoành Xương.
Mà chín đầu Hàng Thế Long Vương bị Tần Kiền Hoàng nuốt chửng, lúc này tự nhiên là tán loạn thành thiên địa nguyên khí thuần túy nhất, bất quá trải qua lần giao phong này, thái tử Hoành Xương chung quy vẫn là người ăn thiệt thòi, cho dù hắn dựa vào nội tình thâm hậu lập tức ngưng tụ ra chín đầu Hàng Thế Long Vương một lần nữa, cũng vẫn tính là bên thua.
Dù sao thì Tần Kiền Hoàng nhìn qua cũng không có một chút tổn hao nào, mà hắn thì lại không thể không tiêu hao cương khí để tụ hợp cửu long.
Thái tử Hoành Xương đương nhiên sẽ không thừa nhận điểm này, cũng chính vì như thế, hắn mới dùng sắc mặt tái xanh mà nhìn Tần Kiền Hoàng, ở trong mắt loé lên rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng mới mở miệng nói:
"Cũng được, vậy thì Đại Tần Hoàng Lăng, ba người chúng ta chia đều thì như thế nào?"

"Chia đều?" Trần Khuynh Địch đang một mực khoanh tay khoái hoạt xem trò vui liền sững sờ, vô thức nói ra.
"Không sai, ở hiện trường chỉ có ba người chúng ta là võ giả cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, ta tin là thế lực ở phía sau của các ngươi cũng chưa đến đây kịp a, nếu như vậy, không bằng ba người chúng ta hãy chia đều đồ vật ở bên trong Đại Tần Hoàng Lăng, có thể đạt được cơ duyên gì thì phải xem vào tu vi và bản sự của mỗi người, thế nào?"
"Ta ngược lại thật ra là không có vấn đề..." Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, hắn sợ cái gì a? Ở sau lưng của hắn chính là hai vị nhân vật chính, đến lúc đó đi vào Đại Tần Hoàng Lăng, chỉ sợ là vừa nhắm mắt vừa đi cũng đều có thể lấy được đại cơ duyên, xem vào tu vi và bản sự? Đừng có ngây thơ như thế! Chỉ có kẻ yếu mới có thể dựa vào thực lực để tranh thủ cơ duyên, cường giả chân chính đều là do cơ duyên tranh thủ bản thân!
Thấy Trần Khuynh Địch đáp ứng thoải mái như vậy, thái tử Hoành Xương cũng âm thầm gật đầu một cái, đồng thời cười lạnh ở trong lòng. Lấy được cơ duyên phải xem vào tu vi và bản sự chỉ là nói giỡn! Chỉ có kẻ yếu mới có thể dựa vào toàn bộ bản sự để tranh đoạt cơ duyên, dạng cường giả giống như hắn, tranh đoạt cơ duyên chính là dựa vào đầu óc! Dựa vào sự chuẩn bị trước đó! Cái gọi là cơ duyên chỉ có thể lưu lại cho người có chuẩn bị.
Chính là bởi vì cái ý nghĩ này! Hai người đã có kế hoạch ở trong lòng nhao nhao nhìn về phía vị Hợp Đạo Tôn Giả cuối cùng ở đây.
Thần sắc của Tần Kiền Hoàng không thay đổi, sảng khoái gật gật đầu.
Đồng thời, ở trong lòng của Tần Kiền Hoàng cũng cười lạnh một tiếng. Cơ duyên? Chớ dại! Chỉ có kẻ yếu mới phải đi tranh đoạt cơ duyên, nói đến cùng thì bản thân nàng căn bản cũng không phải đến đây để tranh đoạt cơ duyên!
"Bất quá Thiên Lan Kiếm Tông thân làm tông môn mà Đại Càn ta quản hạt, bản ti có nghĩa vụ bảo hộ chu toàn Thiên Lan Kiếm Tông, mặc kệ Đại Tần Hoàng Lăng có ở trong Thiên Kiếm Phong hay không, đều phải chờ đến khi toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông rút lui hết mới được."
Tần Kiền Hoàng xoay chuyển ánh mắt, lạnh lùng nói ra, bất quá vào lúc này thái tử Hoành Xương cũng vô cùng sảng khoái gật gật đầu.
"Không có vấn đề."
Thái tử Hoành Xương quen cường thế cũng không sai, nhưng hắn cũng không phải là người ngu, tình huống ở trước mắt chính là thế chân vạc.

Chương 177: Hắc Long

Trên thực tế hắn thân làm Thái Tử tiền triều Đại Chu, chính là ở vào thế yếu, dù sao thì bản thân Tần Kiền Hoàng cũng là người của Tần gia Đại Càn, bây giờ còn là Đại Càn Giang Nam Thanh Lại Ti, thuộc về lập trường Đại Càn.
Mà Trần Khuynh Địch thì cũng là người thuộc về giới tông phái, vốn là không có quan hệ gì cùng với Đại Càn. Nhưng tiếc một cái là hắn lại đi đến Thành Thanh Đế làm Trấn Cương Sứ, đây chính là nhân quả, thân làm Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, thái tử Hoành Xương cũng không dám hứa chắc là Trần Khuynh Địch có ý nghĩ như thế nào, nếu vào thời khắc mấu chốt Trần Khuynh Địch giúp Tần Kiền Hoàng một chút, lại thuận tiện bỏ đá xuống giếng đối với hắn. Dù sao thì thái tử Hoành Xương cũng là suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy loại chuyện này tuyệt đối cũng không phải là không có khả năng phát sinh.
Hơi so sánh một phen, thái tử Hoành Xương tự nhiên cũng sẽ không quá chấp nhất đối với chuyện nhỏ về Thiên Lan Kiếm Tông.
Đây chính là giang hồ, giang hồ thực tế nhất, ngươi mạnh, quả đấm của ngươi lớn, vậy ngươi liền có thể bàn điều kiện cùng với người khác.
Ví dụ như Thiên Lan Kiếm Tông, nhìn như là đệ nhất tông môn ở Viêm Hán Quốc, cho dù là hoàng thất Viêm Hán Quốc đều kiêng kị vạn phần đối với Thiên Lan Kiếm Tông, nhưng vậy thì sao? Cuối cùng còn không phải là ở dưới sự uy hiếp của thái tử Hoành Xương mà ngay cả một chút sức phản kháng cũng đều không có, nhưng nếu biến thành người khác, Tần Kiền Hoàng đưa ra một điều kiện đồng dạng, thái tử Hoành Xương lại trực tiếp đồng ý không nói hai lời.
Quy luật yếu làm mồi ăn cho kẻ mạnh tàn khốc được thể hiện rất rõ ràng vào cái thời khắc này. Nhất là thân làm người xuyên việt như Trần Khuynh Địch, vào thời điểm nhìn thấy một màn này, ở trong lòng càng là trở nên nghiêm nghị.
"Ta nhất định phải mạnh lên!"
Trần Khuynh Địch vẫn luôn là một người rất có ý thức về nguy cơ, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy là phương châm của hắn, cho nên hắn hiểu rõ rằng mặc dù hiện tại dựa vào thân phận cùng với thực lực của bản thân là có thể phớt lờ thái tử Hoành Xương, nhưng ai biết được Vương Lan thê thảm lúc này, sau này có trở thành hắn hay không?
Thái tử Hoành Xương mặc dù không có cách nào uy hiếp hắn, nhưng vạn nhất còn có người mạnh hơn thái tử Hoành Xương thì sao? Vạn nhất người ta còn có bối cảnh lớn hơn Thuần Dương Cung thì sao?

Hơn nữa đừng nói là Thuần Dương Cung, cho dù là nghĩa phụ tiện nghi của hắn xảy ra chuyện gì, chỉ sợ là địa vị của hắn ở Thuần Dương Cung cũng sẽ bởi vì vậy mà rơi xuống.
"Nói tóm lại, tất cả phải dựa chính vào bản thân!" Trần Khuynh Địch lẩm bẩm.
Trần Khuynh Địch quay đầu, nhìn về phía bốn người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư đang tò mò nhìn hắn, không khỏi bật cười lớn, nói: "Không có gì, chỉ là do ta có cảm ngộ mà thôi."
"Cảm ngộ sao!" Chúng nữ liếc nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt của nhau nhìn ra sự kính nể đối với Trần Khuynh Địch.
Không hổ là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung! Vẻn vẹn chỉ là quan sát chiến đấu giữa Tần Kiền Hoàng cùng với thái tử Hoành Xương, thế mà liền có thể đạt được cảm ngộ! Thật sự là lợi hại!
Ngay vào thời điểm mọi người chờ đợi, Vương Lan cũng đã chỉ huy đám người Thiên Lan Kiếm Tông bắt đầu rút lui.
Thực lực không bằng người, uy thế của ba vị Hợp Đạo Tôn Giả đứng ở phía trên quảng trường kia, tất cả các đệ tử đều cảm nhận được rất rõ ràng, tự nhiên là không có khả năng còn có sự phản kháng gì ở trong lòng, trong lúc nhất thời, Thiên Lan Kiếm Tông rộng rãi ngày xưa đã sụp đổ trong nháy mắt, vô số đệ tử bỏ lại đủ loại vật dụng trong nhà, cơ hồ là chỉ mang theo một chút tài nguyên liền trực tiếp xếp hàng rời khỏi Thiên Kiếm Phong, bởi vì thái tử Hoành Xương chỉ cho bọn hắn một canh giờ.
Chỉ có một chút thời gian này, căn bản là không thể mang đi hết Thiên Lan Kiếm Tông to lớn, tự nhiên chỉ có thể lấy một chút đồ trọng yếu.
Sau một canh giờ.
"Sao rồi? Có thể động thủ rồi chứ?" Thái tử Hoành Xương nhìn về phía đám người Thiên Lan Kiếm Tông ở bên ngoài Thiên Kiếm Phong, trong mắt lóe lên một tia đáng tiếc, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch cùng với Tần Kiền Hoàng, nói ra.
"Chỉ cần phá vỡ Thiên Kiếm Phong là được rồi sao?"
"Không sai."
Thân làm Hợp Đạo Tôn Giả, vô luận là Tần Kiền Hoàng, thái tử Hoành Xương hay là Trần Khuynh Địch đều không có dị nghị.
Phá vỡ Thiên Kiếm Phong, nhìn qua dường như là công trình dời núi chuyển đổi phi thường hùng vĩ, nhưng trên thực tế đối với Tiên Thiên đỉnh phong, Hợp Đạo Tôn Giả mà nói cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn, tối thiểu là cũng không có khó khăn như trong tưởng tượng của mọi người, cho dù Thiên Kiếm Phong là ngọn núi lớn nhất ở Viêm Hán Quốc.
Hiện tại, con đường thương đạo nối liền nam bắc mà Đại Càn khai

thông, băng qua hơn phân nửa các con đường chính ở Trung Thổ, lúc trước kỳ thật cũng là ngàn khó vạn hiểm, không biết có bao nhiêu núi lớn, sông rộng ngăn cản, thế nhưng Thánh Thượng Đại Càn đời đầu đã cứng rắn mang theo chín đại Võ Hầu, bốn vị Đại Đô Hộ quân đội, thậm chí còn xuất động một phần lực lượng của Hoàng Tộc. Lấy toàn bộ lực lượng của Đại Càn, điều động hơn mười vị Võ Đạo Tông Sư, sau đó dùng để...mở đường.
Con đường thương đạo hùng vĩ kia, ở dưới sự cố gắng của hơn 10 vị Võ Đạo Tông Sư, chỉ mất 10 ngày liền được khai thông.
Bất kể là núi lớn chặn đường, hay là sông rộng ngăn đường, phương pháp ứng đối của hoàng triều Đại Càn cũng chỉ có một cái: Xuất động Võ Đạo Tông Sư quét ngang, gặp núi dời núi, gặp nước đoạn thủy, thần cản giết thần, phật cản giết phật, cơ hồ là lấy một loại khí thế đáng sợ không có cách nào ngăn cản san bằng hơn phân nửa Trung Nguyên.
Lúc này mới có con đường thương đạo nối liền nam bắc mà hậu thế nhận được vô số lợi ích như bây giờ. Bởi vậy có thể thấy được cảnh giới của võ giả sau khi đạt đến một trình độ nhất định, là sẽ có được bao nhiêu lực lượng.
"Động thủ!" Thái tử Hoành Xương là người gấp gáp nhất, tự nhiên cũng là người xuất thủ đầu tiên, chín đầu Hàng Thế Long Vương gào thét mà ra từ trên người của hắn, sau đó ở giữa không trung tụ thành một con Hắc Sắc Thần Long to lớn thân dài mấy chục thước, quấn quanh hơn phân nửa Thiên Kiếm Phong, không ngừng thét dài, đúng là pháp thân Hắc Long mà hắn thi triển vào lúc mới xuất hiện.
Bất quá khác biệt cùng với lúc ban đầu, lần này ở dưới sự ngưng thần nhìn kỹ của Trần Khuynh Địch, lại nhìn ra được mấy phần khác biệt.
"Con Hắc Long này...dường như còn chưa phải là đỉnh phong a."
Nên nói như thế nào đây, mặc dù mỗi một phiến lân giáp ở trên người của Hắc Long đều sinh động như thật, động tác cũng giống như là rồng chân chính, nhưng lại thiếu một cỗ sinh khí, chính là cỗ sinh khí này, khiến cho nó không có cách nào phát huy lực lượng đến cực hạn, nếu như có thể bù đắp được điểm này mà nói, lực lượng của con Hắc Long này không thể nghi ngờ sẽ đạt đến một trình độ phi thường khủng bố.

Chương 178: Lâu Phách La xúi quẩy

Hắc Long gầm thét, hai cái trảo rồng trực tiếp nắm lấy Thiên Kiếm Phong, tiếp đó hung hăng nhấc lên, Thiên Kiếm Phong liền phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, vậy mà thực sự lung lay.
Đương nhiên, lấy lực lượng của thái tử Hoành Xương tự nhiên là không có khả năng thực sự nhấc toàn bộ Thiên Kiếm Phong lên, loại cấp bậc lực lượng này thì chỉ có Võ Đạo Tông Sư mới có, nhưng dù vậy, lấy thực lực của thái tử Hoành Xương, lại có thể khiến cho chân núi nguyên bản vững chắc kiên cố của Thiên Kiếm Phong, ở dưới sự kéo lên mạnh mẽ bị phá thành mảnh nhỏ.
Mà chuyện kế tiếp tự nhiên là giao cho Tần Kiền Hoàng cùng với Trần Khuynh Địch.
"Phá." Khuôn mặt của Tần Kiền Hoàng không đổi sắc, nhẹ nhàng phun ra một chữ, Ngũ Đức Thần Quang ở sau lưng phất phới theo chiều gió, hội tụ thiên địa nguyên khí ở trên không trung, hóa thành một chuôi thần kiếm năm màu trực tiếp chém vào lòng đất, trong lúc nhất thời toàn bộ Thiên Kiếm Phong cũng bắt đầu lắc lư, chân núi vốn đã lung lay sắp đổ bị một kiếm của Tần Kiền Hoàng đâm xuyên, triệt để đứt gãy.
"Hít hà!" Đối với một màn kinh thiên động địa này, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi ra quyền. Quyền ý rung chuyển cả ngọn núi, giống như một giọt nước cuối cùng làm tràn ly, toàn bộ Thiên Kiếm Phong ở dưới một quyền này của hắn...triệt để sụp đổ.
Nhìn Thiên Kiếm Phong dần dần sụp đổ, trên mặt của Vương Lan lộ ra thần sắc phức tạp như khóc như cười.
Toà Thiên Kiếm Phong này, nghiêm chỉnh mà nói chính là nơi ở của hắn trong 30 năm, theo một ý nghĩa nào đó mà nói đây cơ hồ chính là một ngôi nhà khác của hắn, kết quả hiện tại là cái nhà này đã sập.
"Người không thể sống ở trong quá khứ."
Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía trước, Vương Lan khá là mê mang ngẩng đầu nhìn về phía vị tự xưng là Hình bộ Giang Nam Thanh Lại Ti kia, là cô gái đã cứu bản thân thậm chí là toàn bộ Thiên Lan Kiếm Tông từ trong tay của thái tử Hoành Xương, đối phương thì đang ngẩng đầu ưỡn ngực, phảng phất mãi mãi cũng là như thế, tự tin mà kiêu ngạo.
"Ngươi hẳn là nên cảm thấy may mắn." Hai mắt của Tần Kiền Hoàng không có cảm xúc, phảng phất như đang nhìn vào quá khứ, trong giọng nói mang theo sự linh hoạt kỳ ảo, nói: "Chí ít là ngươi cùng với Thiên Lan Kiếm Tông vẫn còn sống tiếp được, mà không phải là bị mai táng ở trong lòng đất cùng một chỗ với Thiên Kiếm Phong."

Vương Lan muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng đành phải gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa.
Mà ở một bên khác, ở phía dưới địa phương Thiên Kiếm Phong bị phá vỡ thì hiện ra một cái hố, mà ở bên trong cái hố, vậy mà lại nhìn thấy một ngọn núi khác, bất quá khác biệt cùng với Thiên Kiếm Phong, cả ngọn núi này đều được tạo thành từ vàng đen, xa xa không phải là Thiên Kiếm Phong có thể so sánh.
Loại ngọn núi này coi như là Võ Đạo Tông Sư cũng chỉ sợ là không có cách nào phá huỷ.
Bất quá ở dưới đáy ngọn núi, có thể nhìn thấy một cánh cửa, đó có lẽ là cửa vào, hơn nữa chất liệu tạo thành cửa vào cũng không kiên cố như ngọn núi, giống như là được làm từ sắt thép bình thường, trải qua vô số năm tuế nguyệt, cũng đã sớm trở nên tàn tạ.
"Các vị, có thể đạt được cái gì thì phải dựa vào bản lãnh!"
Thái tử Hoành Xương là người hành động đầu tiên, cả người trong nháy mắt liền hóa thành một cơn gió đen vọt tới trước cửa vào ngọn núi, Hắc Sắc Thần Long gào thét mà ra, trực tiếp đụng nát cửa vào ngọn núi, giống như cuồng long vọt vào bên trong, thái tử Hoành Xương dường như là có tự tin rất lớn, không thèm để ý tới bẫy rập.
Mà Quỷ Ảnh cũng theo sát bước chân của thái tử Hoành Xương, nhanh chóng vọt vào.
"Quả nhiên, sự hiểu rõ của hắn đối với Hoàng Lăng là vượt xa chúng ta." Trần Khuynh Địch ở cách đó không xa thấp giọng lẩm bẩm nói, bất quá thần sắc ở trên mặt vẫn phi thường bình tĩnh.
Hiểu rõ rất sâu đối với Hoàng Lăng? Vậy thì có thể làm gì? Cái thế giới này là không công bằng, bất kể là người chơi bình thường hay là người chơi nạp tiền, ở một phương diện nào đó cũng không sánh bằng người chơi Thiên Mệnh, nói ngắn gọn chính là nhân vật chính.
"Chúng ta xuất phát thôi!" Trần Khuynh Địch tràn đầy lòng tin nói, nhất là sau khi nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân ở phía sau lưng, lực lượng càng tràn đầy. Có nhân vật chính theo sát ở bên cạnh! Làm sao có thể thua được!
Mà thẳng đến khi hai nhóm người Trần Khuynh Địch cùng với thái tử Hoành Xương tiến vào ngọn núi, Tần Kiền Hoàng mới mở miệng nói: "Để cho người Thiên Lan Kiếm Tông chờ lệnh ở bên ngoài, ngươi hãy đi vào chung với ta."
Vương Lan ngạc nhiên nhìn Tần Kiền Hoàng, hắn không nghĩ tới đối phương thế mà lại mời mình đi vào, phải biết rằng đây chính là Đại Tần Hoàng Lăng a, ý nghĩ của người bình thường chẳng lẽ không phải là chiếm cơ duyên làm của riêng hay sao, ngoại trừ thân tín cơ bản sẽ không dẫn người khác đi vào, mà hắn và Tần Kiền Hoàng lúc này chỉ mới là gặp mặt lần đầu tiên.
"Không cần phải suy nghĩ nhiều." Hai mắt của Tần Kiền Hoàng thản nhiên nhìn ngọn núi to lớn trước mắt, đột nhiên dường như trào

phúng cười cười nói: "Ta còn cảm thấy chướng mắt đối với cái gọi là Đại Tần Hoàng Lăng này, bất quá ở bên trong quả thật là có một chút trân phẩm, đối với võ giả như ngươi thì ít nhiều cũng có một chút tác dụng."
"Cái này..." Vương Lan còn muốn nói cái gì, Tần Kiền Hoàng đã trực tiếp bước vào trong ngọn núi.
"Đi thôi."
"Vâng."
Cứ như vậy, rất nhanh ba nhóm người đã biến mất ở bên trong ngọn núi màu đen, mà đám đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông thì khá là mờ mịt trú đóng ở bên ngoài ngọn núi, chờ đợi tông chủ của bọn hắn trở về, chỉ là vô luận là người nào, đều không có chú ý tới, vào giờ khắc này ở trên đỉnh đầu của bọn hắn, đám mây trên bầu trời trước đó bị dư ba chiến đấu giữa Trần Khuynh Địch, thái tử Hoành Xương còn có Tần Kiền Hoàng đánh vỡ, dần dần bắt đầu có từng đám mây hội tụ mà đến, hóa thành một đôi con ngươi hẹp dài, từ trên nhìn xuống dưới, không có một chút tình cảm nào nhìn chăm chú vào tất cả mọi người trên mặt đất, phảng phất như có thể xem thấu ngọn núi được tạo thành từ vàng đen này, nhìn thấy tất cả mọi người ở bên trong vậy.

"Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!" Lâu Phách La gần đây rất là xúi quẩy.
Không bằng nói hắn còn có thể sống sót nhất định là được thượng thiên phù hộ, lúc trước hắn phụng mệnh lệnh của Man Vương đi cứu viện A Nan Thỉ lúc trước bị bắt làm tù binh ở trong trận chiến tại Thành Thanh Đế, kết quả là kế hoạch giải cứu bị Đại Càn Kháo Sơn Vương - Dương Lâm mạnh mẽ đánh tan, Lâu Phách La thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra.
Kết quả là hắn đã đánh giá thấp vị Đại Càn Kháo Sơn Vương kia. Đã cách không biết bao xa, vị Kháo Sơn Vương kia vẫn có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn, cách không xuất thủ, huyết khí giống như một dòng sông lớn, trực tiếp đánh cho hắn bị thương nặng, nếu như không phải hắn chạy nhanh, hơn nữa dù sao cũng có hạn chế về khoảng cách, hắn nói không chừng đã thật sự phải chôn xương ở Đại Càn.

Chương 179: Núi đen

Nhưng cho dù đã rời khỏi hiện trường, Lâu Phách La vẫn chưa thoát được hiểm cảnh.
Mà thẳng đến khi hắn bắt đầu chạy trốn, dự định tạm thời trở về Nam Cương, thuận tiện giết chết Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, hắn mới chính thức thể nghiệm được sự khủng bố của Đại Càn.
Mà căn nguyên của sự khủng bố này, chính là Lục Phiến Môn.
Ông trời ơi! Hắn cơ hồ là đi tới chỗ nào, mật thám của Lục Phiến Môn cũng đi theo tới chỗ đó, bẫy rập của Lục Phiến Môn có thể nói là có ở khắp mọi nơi, tìm thành trì ăn một bữa cơm, trong cơm đều bị hạ kịch độc, tìm một thôn nhỏ ở nhờ, vừa mới nhắm mắt lại nóc nhà liền sập, cuối cùng Lâu Phách La đã bị ép phải cầu sinh tại dã ngoại.
Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, nghe có vẻ là rất lãng mạn, nhưng trên thực tế lại rất thê thảm. Trải qua một tháng, cả người của Lâu Phách La đều gầy đi vài vòng, nếu như không phải có thể phách Võ Đạo Tông Sư, hắn chỉ sợ đã sớm không chèo chống nổi.
"Đám chuột đất Lục Phiến Môn này, dám phục kích ta mà lại không dám lộ diện sao! Chết tiệt! Chết tiệt!" Nếu như không lo lắng vị Chiêu Võ Thần Hầu kia tự mình xuất thủ, Lâu Phách La đã sớm triệt để nổi điên, đại khai sát giới ở cảnh nội Đại Càn! Nhưng mỗi khi nghĩ tới đây, trong lòng của Lâu Phách La kiểu gì cũng sẽ hiện lên nhắc nhở của Man Vương trước khi đi.
Nếu không thể nhịn được! Thì hãy nhịn một lần nữa!
Thế là Lâu Phách La liền tiếp tục nhẫn nhịn, cứ như vậy trốn đông trốn tây qua một hồi lâu, hắn mới xem như đi ra khỏi quốc cảnh Đại Càn, đi tới một chút nước nhỏ chung quanh Đại Càn, mà địa phương hắn ở hiện tại, ở trong tình báo của hắn chính là một địa phương ở gần Giang Nam Đại Càn, là một nước nhỏ có tên là Viêm Hán Quốc.
Ngay vào thời điểm Lâu Phách La xác định được nơi này là nơi nào, ở phương xa đột nhiên truyền đến một cỗ lực lượng chấn động tương đối khổng lồ.
Ba cỗ sóng sức mạnh, mặc dù không bằng bản thân hắn, nhưng tuyệt đối là tu vi của Hợp Đạo Tôn Giả, dọa cho Lâu Phách La kém một chút nữa đã tưởng rằng đám cẩu tặc Lục Phiến Môn kia đã sớm bày ra thiên la địa võng, muốn bắt gọn bản thân hắn, sau một hồi lâu mới xem như là lấy lại tinh thần, sau đó nhẹ nhàng thở ra một hơi.
"Phù.. còn tốt, còn tốt."
Con ngươi của Lâu Phách La đảo một vòng, lá gan lập tức trở nên lớn hơn. Không phải là đám cẩu tặc Lục Phiến Môn kia, vậy mình còn phải sợ cái gì? Chỉ là mấy tên Hợp Đạo Tôn Giả mà thôi!

Nghĩ tới đây, Lâu Phách La lập tức chỉnh sửa y phục rách rưới một chút, sửa sang mái tóc tán loạn, xoa xoa khuôn mặt đen nhánh, nhanh chân đi về phía lực lượng truyền đến.

"Ha ha ha ha! Đám ngớ ngẩn kia, còn ở bên ngoài lo lắng ở trong Hoàng Lăng có nguy hiểm gì? Thực sự là quá ngây thơ rồi!"
Thái tử Hoành Xương cười Hắc Long xông xáo hành lang bốn phía ở trong lòng đất, giống như một con cuồng long tàn phá bừa bãi vậy, nhìn qua quả thực là không có một chút kiêng kỵ nào, căn bản không hề lo lắng đến cái gọi là bẫy rập còn có thủ hộ giả của Hoàng Lăng, trên thực tế hắn cũng vô cùng rõ ràng là ở trong này căn bản cũng không có cái gì là bẫy rập tồn tại.
Mà Quỷ Ảnh thì rất đàng hoàng đi theo sau lưng thái tử Hoành Xương, không nói một lời.
"Lần này, không có ai biết được tin tức về Đại Tần Hoàng Lăng, chính là cơ hội ngóc đầu trở lại tốt nhất của Đại Chu chúng ta, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!" Hai mắt của thái tử Hoành Xương như sói, trong lòng kích động nghĩ thầm.
Căn cứ vào tình báo mà hắn lấy được, ở trong Đại Tần Hoàng Lăng không chỉ có vô số trân bảo chôn cùng với Đại Tần Thủy Hoàng ngày xưa, còn có giữ lại một bộ phận long mạch Đại Tần lúc ấy, nếu như bản thân hắn có thể lấy được cái long mạch kia cho Đại Chu, Đại Chu liền thật sự có hy vọng quật khởi, không cần phải tiếp tục làm chuột nhắt ẩn nấp khắp nơi!
"Nhanh! Cần phải nhanh hơn nữa! Nhất định phải lấy đi long mạch trước đám người kia!"
Thái tử Hoành Xương một đường vọt về phía trước, rất nhanh liền nhìn thấy một ngã ba đường, nhưng hắn cũng không do dự một chút nào, trực tiếp vọt vào con đường ở phía bên phải, đây chính là ưu thế của hắn, hắn đã sớm đạt được một bộ phận bản đồ cấu tạo của Đại Tần Hoàng Lăng! Khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch còn có Tần Kiền Hoàng chỉ có thể chạy loạn khắp nơi, hắn có thể ở trong thời gian ngắn nhất làm ra lựa chọn chính xác nhất, cái gọi là mê cung hành lang đối với hắn mà nói là cũng không có bí mật!
Nắm giữ phần tự tin này, thái tử Hoành Xương liền gia tăng tốc độ vọt vào sâu bên trong hành lang. Mà cùng lúc đó, ngay ở sau lưng của thái tử Hoành Xương.
"Chà, ở bên trong là loại kết cấu này sao."
Ở trong hành lang, vách tường chung quanh cũng giống như ngọn núi đen, đều là được tạo thành từ vàng đen, lấy năng lực của Trần Khuynh Địch tối đa cũng chỉ có thể lưu lại ở phía trên một cái hố to, mà không có cách nào trực tiếp phá vỡ, chuyện này khiến cho con đường tầm bảo của đám người Trần Khuynh Địch tăng thêm không ít khó khăn.

Dù sao thì nếu có năng lực phá vỡ vách tường, thì sẽ không cần chạy loạn khắp nơi giống như một con ruồi không đầu, mà bọn hắn thì lại khác biệt cùng với thái tử Hoành Xương, ở dưới tình huống không có bản đồ cấu tạo, tự nhiên là phải đi chậm rãi để bảo đảm an toàn, tốc độ tự nhiên cũng chậm đi không ít. Cứ như vậy xuyên qua mấy cái ngã rẽ, cuối cùng đám người cũng đứng ở phía trước một cái ngã tư đường, không thể nghi ngờ, con đường bọn hắn lựa chọn tiếp theo sẽ trực tiếp quyết định kỳ ngộ của bọn hắn ở trong Hoàng Lăng, có thể nói hoàn toàn là thành bại tại thiên, hoàn toàn dựa vào vận khí để quyết định tương lai, vô cùng không đáng tin cậy.
Bất quá ở trên một điểm này, tin tưởng vô luận là thái tử Hoành Xương hay là Tần Kiền Hoàng hẳn là đều giống nhau, nhưng mà...
"Ha ha ha!" Trần Khuynh Địch tràn đầy tự tin cười ra tiếng, mặc dù hai người kia cũng rất lợi hại, nhưng cuối cùng so với nhân vật chính, cũng chỉ là đom đóm so với ánh trăng!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức dùng vẻ mặt ôn hòa quay đầu nhìn về phía Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, nói: "Dương Xuân, Trần sư muội, các muội cảm thấy nên đi con đường nào?"
Ý của hắn là để cho nhân vật chính chọn đường!
Nói đùa, ở bên trái ta là Thanh Long, ở bên phải là Bạch Hổ, không đúng, là hai đại nhân vật chính, có quầng sáng của hai vị nhân vật chính mở đường cho ta, coi như là nhắm mắt lại mà đi, cũng đều có thể đi đến địa phương trọng yếu nhất trong mê cung, cầm tới được bảo vật tốt nhất, đối với một người hết sức mê tín đối với quầng sáng nhân vật chính như Trần Khuynh Địch, chính là tin tưởng với điều đó vững chắc không thể nghi ngờ.
Tới đi! Hãy nói cho ta biết đáp án của các ngươi a! Ngươi nói đi chỗ nào, ta liền đi chỗ đó!
Sau đó Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân được hỏi thăm thì liếc nhìn nhau một cái, trăm miệng một lời mà nói: "Sư huynh (đại ca ca) đi chỗ nào, ta liền đi chỗ đó!"
Trần Khuynh Địch: "..."

Chương 180: Quân đoàn Tượng Binh Mã

Vì sao lại là câu trả lời này a? Không có đạo lý a!
Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt phát mộng mà nhìn Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, nửa ngày cũng chưa thể phản ứng, cái này không đúng a! Lúc này chẳng lẽ không phải là bản thân hắn chiêu hiền đãi sĩ, sau đó hai vị nhân vật chính sẽ phát huy ra đầy đủ quầng sáng của nhân vật chính, dẫn hắn đi đến nơi có bảo vật tốt nhất, cơ duyên tuyệt nhất, sau đó nhân vật chính ăn thịt, hắn lại uống một chút canh, thuận tiện tăng cường độ hảo cảm...
Kết quả làm sao lại trở thành dạng này rồi? ??
"Ta đi chỗ nào các ngươi đi chỗ đó? Đừng nói giỡn! Ta thế nhưng là nhân vật phản diện nha! Nhân vật phản diện đi thăm dò ở trong cùng một di tích với nhân vật chính, nhất định là sẽ trải qua trăm cay nghìn đắng cuối cùng còn chưa chắc đã chiếm được gì đó!"
Nghĩ đến đây, sắc mặt của Trần Khuynh Địch lập tức liền trở nên nghiêm túc: "Sao các muội có thể nói như vậy!"
"Hả?" Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm ngạc nhiên mà nhìn Trần Khuynh Địch.
"Ta vẫn luôn coi các muội là sư muội của ta, mặc dù huynh chưa làm được gì cho các muội, nhưng ta vẫn luôn tôn trọng các muội, đối với ta mà nói các muội không cần phải làm kẻ yếu khúm núm ở sau lưng ta, mà cũng có thể suy nghĩ cùng với ta, cung cấp đề nghị cho ta."
"Cho nên cứ lớn mật nói ra suy đoán của các muội a! Ta nhất định sẽ tiếp thu!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân: "! !!"
Chúng nữ nhao nhao lộ ra thần sắc cảm động.
"Ừm, ta cảm thấy đi hướng này thì sẽ tốt hơn."
"Ta cảm thấy nên đi hướng này."
"Ta, ta cũng cảm thấy hướng này không tệ"
"Ta cảm thấy là hướng này."
Trần Khuynh Địch nhìn về phương hướng mà bốn nữ chỉ tay, Dương Xuân chỉ hành lang bên trái, Trần Tiêm Tiêm chỉ hành lang ở giữa, Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên thì chỉ vào hành lang bên phải, nhìn ba cái phương hướng hoàn toàn khác biệt, Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư thật lâu.
Hiện tại, nên làm cái gì?
Tốt! Đã đến giờ làm phương pháp bài trừ! Đầu tiên, Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên đều thuộc về người nhân vật qua đường, liền có thể thoải mái vứt bỏ hành lang bên phải! Như vậy thì chỉ còn lại lựa chọn hành lang bên trái và hành lang ở giữa, tỷ lệ 50 - 50 sao, chuyện này thật đúng là làm khó người ta a...

Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, làm ra quyết định, lựa chọn hành lang bên trái, dù sao thì thì Dương Xuân cũng là nhân vật chính của nhà mình.
"Hành lang bên trái!" Trần Khuynh Địch tràn đầy tự tin nói ra, sau đó suất lĩnh đám người đi vào hành lang bên trái.
Mà chỉ chốc lát sau, thân ảnh của Tần Kiền Hoàng cùng với Vương Lan cũng là một trước một sau, xuất hiện ở phía trước cái ngã tư đường này. Nhìn qua ba đường hành lang ở trước mặt, Tần Kiền Hoàng lộ ra nụ cười lạnh không ngoài ý liệu, tỏ ra thái độ thờ ơ, thậm chí là còn có một chút khịt mũi coi thường.
"Đại nhân, tiếp theo phải làm sao bây giờ?" Vương Lan cung kính hỏi, mệnh của hắn cùng với Thiên Lan Kiếm Tông lần này là do Tần Kiền Hoàng cứu, lúc này lại chủ động dẫn hắn tiến vào Đại Tần Hoàng Lăng, hắn tự nhiên là không thể bày ra tư thái tông chủ Thiên Lan Kiếm Tông ngày xưa, mà là hạ thấp tư thái, lấy thân phận cấp dưới mở miệng nói ra.
Mà Tần Kiền Hoàng hiển nhiên là cũng cảm thấy hài lòng với sự thức thời của hắn.
"Không sao, đi ở giữa."
"Ở giữa?"
"Không sai, dù sao thì vô luận là con đường nào, đều có thể đi đến mục tiêu sau cùng."
"Mục tiêu sau cùng?" Vương Lan ngạc nhiên nhìn Tần Kiền Hoàng đã bước vào đường hành lang, cũng không hỏi lại, mà vội vàng đi theo.
Sau khi xoắn xuýt ở trong hành lang mê cung nửa canh giờ, đoàn người Trần Khuynh Địch mới xem như là đi ra, mà sau khi đi ra khỏi hành lang, đập vào mắt của đoàn người là một cánh cửa bằng đồng hết sức to lớn, mà ở trên cánh cửa, có một cái lỗ rõ ràng là đã bị ăn mòn.
"Dường như đã đến nơi." Trần Khuynh Địch nhìn vào cái lỗ, chợt biến sắc, bởi vì hắn thông qua cái lỗ, dĩ nhiên nhìn thấy được thái tử Hoành Xương đang đứng ở phía sau cánh cửa!
Đáng chết, thế mà bị tên gia hỏa này giành trước? !
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức không còn dám trì hoãn, trực tiếp đẩm ra một quyền, đánh sập cánh cửa bằng đồng, rồi nhanh chóng đi vào địa cung ở bên trong, mà ở trong nháy mắt đám người đi vào địa cung, liền có một cỗ hàn khí thấu xương đập vào mặt.
"Lạnh quá?!"
"Nơi này là?"
Sau khi đi vào địa cung, Trần Khuynh Địch liền biết vì sao thái tử Hoành Xương lúc này lại đứng không nhúc nhích ở trước cửa địa cung, hoàn toàn khác biệt cùng với khí thế vì đoạt bảo không tiếc tất cả trước đó, thậm chí là so sánh cùng với thái tử Hoành Xương phách lối lúc trước, lúc này hắn lại cực kỳ tỉnh táo.

Bởi vì một màn trước mắt này thật sự là quá ngoạn mục. Địa cung rộng rãi dài ước chừng trăm mét, ở trên mặt đất chưng bày những mô hình núi và sông thu nhỏ, trong những dòng sông chảy xuôi thủy ngân, đỉnh núi được tạo thành từ vàng đen, còn có vô số kỳ cảnh tự nhiên, toàn bộ đều được thu nhỏ bằng một chậu cây, chưng bày ở bốn phương tám hướng trong cung điện dưới lòng đất.
Phảng phất như là hình ảnh thu nhỏ của một quốc gia.
Mà ở giữa những kỳ quan này, có trọn vẹn 10 vạn binh sĩ đất nung đang đứng, mỗi một binh sĩ đều khoác thiết giáp ở trên người, ngay cả khuôn mặt cũng đều được mặt nạ sắt thép bao bọc, hai mắt thì dùng hai khỏa bảo thạch sáng ngời để thay thế, cầm chiến mâu trong tay, vô cùng hùng vĩ.
"Bọn họ là..."
"Tượng Binh Mã."
Trần Khuynh Địch quay đầu nhìn về phía thái tử Hoành Xương đang kích động tự lẩm bẩm, thậm chí là có một chút nói không mạch lạc, hoàn toàn không phát giác ra được ánh nhìn chăm chú của Trần Khuynh Địch, vẫn như cũ nhìn chằm chặp vào trận hình 10 vạn người ở giữa địa cung, hai mắt bốc lên lửa nóng giống như là nhìn thấy một mỹ nữ không mặc gì.
Trên thực tế đối với thái tử Hoành Xương mà nói, coi như là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, ở trong mắt của hắn chỉ sợ cũng không bằng trận hình 10 vạn người này.
"Tượng Binh Mã?" Cái tên vô cùng quen thuộc này khiến cho Trần Khuynh Địch khẽ nhíu mày.
Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau: "Quả nhiên, Đại Tần ngày xưa vào thời điểm thống nhất thiên hạ đã thành lập quân đoàn Tượng Binh Mã, thế mà thực sự chôn giấu ở chỗ này, xem ra thật đúng là đại thủ bút a."
Thái tử Hoành Xương bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Tần Kiền Hoàng đang chậm rãi đi tới, phảng phất như thấy được cừu nhân giết cha vậy, hét lên: "Tần Kiền Hoàng, ngươi muốn tranh với đoạt quân đoàn Tượng Binh Mã với ta?"
"Nghịch tặc Đại Chu, làm sao xứng với bậc quân đoàn Tượng Binh Mã hùng vĩ này."
Thái tử Hoành Xương đối chọi với Tần Kiền Hoàng, châm chọc khiêu khích lẫn nhau, mà đối với loại tình huống này, Trần Khuynh Địch hơi nghiêng đầu một chút.
"? ??"
Khuyết điểm không có học thức lộ rõ vào cái thời khắc này, tối thiểu là hắn cũng không biết quân đoàn Tượng Binh Mã ở trong miệng của Tần Kiền Hoàng là gì.
"Lạc sư muội, cái gì là quân đoàn Tượng Binh Mã a?"

Chương 181: Ép người

Lạc Tương Tư không thể tin được quay đầu lại nhìn hắn một cái, sau đó âm thầm truyền âm: "Đại nhân, đây cũng là tri thức mà giới tông phái phải có a, quân đoàn Tượng Binh Mã kỳ thật chính là khôi lỗi được rèn đúc ra bằng phương pháp đặc thù."
"À à!" Trần Khuynh Địch lập tức hiểu được.
Mà ở một bên khác, Tần Kiền Hoàng dường như cũng nhìn ra được sự quẫn bách của Trần Khuynh Địch, không có một chút hoang mang nói: "Quân đoàn Tượng Binh Mã, vào thời điểm Đại Tần ngày xưa trấn áp vô số tông phái trong thiên hạ, đã vận dụng lực lượng cả nước tạo dựng nên quân đoàn khôi lỗi, có số lượng là 10 vạn, từng khôi lỗi đều có sức chiến đấu cảnh giới Tiên Thiên, sau khi kết thành trận pháp càng là cực kỳ cường hãn, vào thời điểm được Võ An Hầu suất lĩnh, có thể nói là đánh đâu thắng đó, bất luận là Đạo Môn hay là Phật Tông, đều không thể chống lại."
Sau khi nói xong Tần Kiền Hoàng còn đặc biệt liếc nhìn thái tử Hoành Xương một cái: "Nếu như bị tên nghịch tặc Đại Chu này lấy được mà nói, đoán chừng Đại Chu sẽ thực sự dám dựng cờ làm phản, tranh phong cùng với Đại Càn."
Thái tử Hoành Xương lộ ra thần sắc lạnh lùng nói: "Thánh thượng của Đại Càn trước mắt ngu ngốc vô năng, dân chúng trong cảnh nội lầm than, bây giờ biên giới càng là bị xâm phạm bốn phía, ở trong thời điểm Đại Chu chúng ta thống trị cũng chưa từng phát sinh qua loại chuyện này, nếu Đại Càn đã sắp bị hủy diệt, vậy thì Đại Chu chúng ta vì sao không thể ngóc đầu trở lại?"
"Hừ, cưỡng từ đoạt lý." Tần Kiền Hoàng căn bản là lười nhác giải thích.
Quả thật, Đại Càn trước mắt bị xâm phạm bốn phía, Nam Cương, Bắc Nhung, Đông Hải, Tây Vực, cơ hồ toàn bộ đều đang nhòm ngó Trung Nguyên, nguyên nhân là bởi vì sao? Còn không phải là do Thánh thượng Đại Chu nắm đó hoang dâm vô đạo, vào thời điểm Thánh Hoàng Đại Càn đầu tiên quật khởi, đã tiêu hao một lượng lớn lực lượng Nhân tộc, lúc này mới khiến cho ngoại tộc sinh lòng xấu xa với Trung Nguyên hay sao!
Kết quả cũng là từ lần kia về sau, hoàng triều Đại Càn được thành lập, chính là thu thập cục diện rối rắm của Đại Chu. Không bằng nói là Đại Càn có thể chống cự ngoại tộc bốn phía, duy trì triều đại ngàn năm bất diệt, đã là rất có bản lãnh. Hết lần này tới lần khác cho tới hiện tại, dư nghiệt Đại Chu lại còn có mặt mũi nói ra những lời này! Đúng là vô sỉ không có gì bằng.
Thái tử Hoành Xương hiển nhiên cũng biết là mình đuối lý, cho nên

cũng không có nhiều lời, trực tiếp nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Đạo Tử Thuần Dương, ta biết ngươi, mặc dù bây giờ ngươi là Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế của Đại Càn, bất quá chớ quên, thân phận chân chính của ngươi là Đạo Tử Thuần Dương, là người của giới tông phái, hoàng triều Đại Càn trước mắt đang tiến hành chèn ép người của giới tông phái, ngươi hẳn là cũng biết a? Vô luận là Đạo Môn hay là phật tông cơ hồ đều lánh đời."
"Mà Thuần Dương Cung của ngươi ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo cơ hồ là ở tầng dưới chót, nếu như hoàng triều Đại Càn dự định hủy diệt tông phái để bình định lại càn khôn, chỉ sợ Thuần Dương Cung của ngươi sẽ chính là bên đứng mũi chịu sào! Thái Hoa Tiên Nhân mặc dù cường đại, nhưng cũng không thể lấy sức một mình đối kháng với toàn bộ hoàng triều Đại Càn a?"
"Nhưng vào một ngàn năm trước, Đại Chu chúng ta thế nhưng lại vô cùng khoan dung đối với mười đại thánh địa võ đạo, sẽ không uy hiếp đủ kiểu giống như Đại Càn, càng không thể có cử động đồ tông diệt môn giống như hoàng triều Đại Càn, so với Đại Càn, Đại Chu chúng ta đối với giới tông phái, đối với Thuần Dương Cung mà nói là càng thêm thích hợp."
"Ta có thể dùng danh nghĩa Đại Chu để hứa hẹn, miễn là hôm nay ngươi giúp ta, sau này Đại Chu tất sẽ có trọng tạ! Có Đại Chu chúng ta trợ giúp, Thuần Dương Cung cũng sẽ có hi vọng vượt qua các thánh địa võ đạo khác, trở thành thế lực sánh ngang với Đạo, Phật, có thể đứng sừng sững vạn năm mà không ngã ở Trung Thổ!"
Thái tử Hoành Xương không phải là đồ ngốc, ở dưới tình huống không rõ thực lực của Tần Kiền Hoàng, hắn trước tiên liền làm ra quyết định chính xác nhất: Lôi kéo người thứ ba ở hiện trường!
Mà lý do hắn lựa chọn cũng phi thường chính đáng, nghe vào giống như là hoàn toàn suy nghĩ cho Thuần Dương Cung vậy.
Ấy? Nguyên lai Đại Càn đang một mực áp chế giới tông phái hay sao? Thuần Dương Cung chúng ta đang gặp nguy hiểm lớn như vậy à? Mình còn tưởng rằng mười đại thánh địa võ đạo rất là cường hãn, xem ra chỗ dựa của mình cũng không kiên cố như trong tưởng tượng? Nếu như vậy mà nói, trợ giúp thái tử Hoành Xương dường như cũng không có gì lớn nha, dù sao thì mình cũng không có cảm giác gì đối với hoàng triều Đại Càn, ngược lại thì rất hiếu kỳ đối với Tần Kiền Hoàng, nhưng cũng chỉ giới hạn ở sự hiếu kỳ mà thôi, dù sao thì nàng cũng không phải là nhân vật chính, không có quan hệ lợi ích gì với mình."
Được! Ta quyết định! Trợ giúp thái tử Hoành Xương, hoàng triều Đại Càn cái gì chứ, đi gặp quỷ đi thôi!
"Trần Khuynh Địch!" Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch sắp làm ra quyết định, Tần Kiền Hoàng đột nhiên lên tiếng.
Khác biệt cùng với việc dùng lợi ích để lôi kéo như thái tử Hoành

Xương, Tần Kiền Hoàng chỉ nói có một câu: "Doanh Phượng Tiên là muội muội của ta."
"Sự trung thành của ta đối với triều đình là có nhật nguyệt chứng giám!"
Trần Khuynh Địch xuất thủ đối với thái tử Hoành Xương không có một chút do dự.
Ầm ầm! Khí huyết giống như là sét đánh, hóa thành quyền ý tản ra khắp bốn phương tám hướng, tinh túy của Bát Cực Quyền vào thời khắc này được Trần Khuynh Địch phát huy vô cùng tinh tế, một bước Bá Vương Ngạnh Chiết khiến cho mặt đất được tạo thành từ vàng đen dưới chân hõm xuống thật sâu, sau đó đấm ra một quyền, đánh về phía lồng ngực của thái tử Hoành Xương.
Hơn nữa Trần Khuynh Địch không xuất thủ thì thôi, vừa ra tay chính là ứng phó toàn lực.
Đối mặt với một quyền khó cản này, thái tử Hoành Xương hít vào một hơi thật sâu, cũng không có vẻ bối rối, mặc dù lúc trước hắn dùng miệng lưỡi dẻo quẹo muốn thuyết phục Trần Khuynh Địch trở thành đồng minh, nhưng hắn cũng sẽ không ký thác hi vọng lên trên người của người khác, cuối cùng, át chủ bài chân chính của hắn vẫn là một thân thực lực.
Hắc Long gào thét, chín đầu Hàng Thế Long Vương bảo vệ thái tử Hoành Xương, hóa thành chín vòng bảo hộ ngăn cản nắm đấm của Trần Khuynh Địch, cho dù là lấy lực quyền của Trần Khuynh Địch, sau khi đột phá 6 vòng bảo hộ cuối cùng cũng kiệt lực, bi ép lui về phía sau.
"Muốn đi? Đã hỏi qua ta chưa?"
Nếu như cũng đã là địch nhân, thái tử Hoành Xương đương nhiên sẽ không nhân từ, ở trong ngữ khí lần thứ hai khôi phục lại sự bá đạo phách lối trước đó.
Cương khí phá toái ở quanh người hắn hội tụ một lần nữa, chín đầu Hàng Thế Long Vương hội tụ thành một thể, một lần nữa hóa thành đầu Hắc Sắc Thần Long đáng sợ trước đó, mang theo lực lượng đáng sợ, giống như một ngọn núi ép xuống Trần Khuynh Địch, đây rõ ràng là sự tình mà Trần Khuynh Địch thích làm nhất trước đó.
Lấy lực lượng thuần túy để ép người!

Chương 182: Thần Binh khoáng thế

Giống với Trần Khuynh Địch, thái tử Hoành Xương thích làm nhất chính là dựa vào lực lượng đáng sợ do Hàng Thế Long Vương Chân Kinh mang lại, lấy lực lượng thuần túy để nghiền ép đối thủ, cùng với Trần Khuynh Địch bình thường hay dùng quyền ý ngưng tụ sức mạnh để nghiền ép đối thủ có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu, bởi vậy tính tình của hai người kỳ thật cũng không khác bao nhiêu.
Trần Khuynh Địch cũng không lui lại, toàn thân phát ra ánh vàng, thi triển ra Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết, hóa thành một tòa Cửu Trọng Kim Tháp to lớn bao phủ chúng nữ ở bên trong, đâm sầm vào Hắc Sắc Thần Long, trong lúc nhất thời cương khí quay cuồng, lực lượng bùng nổ phảng phất như là hai con cự thú tiền sử đụng vào nhau. Cho dù là địa cung được chế tạo từ vàng đen, vào thời khắc này cũng đều hơi hơi rung động. Cũng may là tòa địa cung này kiên cố vô song, nếu đổi thành chỗ khác, chỉ sợ là toàn bộ nơi này đã sụp đổ.
Trần Khuynh Địch cũng không dừng bước lại, thấy Hắc Sắc Thần Long không đánh tan được Cửu Trọng Kim Tháp của bản thân, trong lòng lập tức vững tin, trực tiếp thả người hướng về phía thái tử Hoành Xương, phát huy ra Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn, song quyền giống như tia chớp xé rách trời cao, một chuỗi công kích giống như mưa trực tiếp bao phủ thái tử Hoành Xương.
"Trò vặt!" Thái tử Hoành Xương cho dù là nửa bước cũng không lùi, Hắc Sắc Thần Long sau khi trở về liền quấn quanh người của hắn, hóa thành một bộ chiến giáp hình rồng màu đen, còn thái tử Hoành Xương thì trực tiếp nâng quyền đối cứng với chuỗi công kích của Trần Khuynh Địch, song phương ở trong chớp mắt không biết đã giao thủ bao nhiêu lần.
Tiếng nổ bôm bốp cùng với những tia sáng bùng nổ không ngừng xuất hiện ở bên trong địa cung, đám người Dương Xuân có thực lực hơi yếu thậm chí còn cảm thấy lỗ tai và đôi mắt có một chút đau nhói. Trong toàn trường có thể yên ổn nhìn hai người tỷ thí, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Tần Kiền Hoàng mà thôi.
Cứ như vậy qua mấy giây, hai người đồng thời đánh ra song quyền, sau khi va chạm nổ ầm một tiếng, liền tách ra hai bên trái phải, đứng lại ở bên trong gió bão, hai người đều chắp tay ở sau lưng, lộ ra khí khái cùng với phóng khoáng của thiên kiêu chi tử.
Cửu Trọng Kim Tháp của Trần Khuynh Địch đã vỡ nát, mái tóc dài đứt một nửa, mà Hắc Long Giáp của thái tử Hoành Xương cũng đã bị phá hủy, quần áo rách tả tơi, vô cùng chật vật, hai người cũng rất ăn

ý giấu đôi tay ở phía sau lưng, sợ đối phương nhìn thấy vết thương cùng máu tươi nhỏ xuống ở trên tay.
Mà khóe miệng của hai người cũng đồng thời co lại.
"Không, không tệ lắm, lại có thể đánh với ta thành như vậy."
"Ngươi, ngươi cũng không tệ nha, đây là lần đầu tiên mà Bát Cực Quyền của ta không có tác dụng."
"Ha ha ha ha..."
Thái tử Hoành Xương trò chuyện rất vui vẻ cùng với Trần Khuynh Địch, lộ ra biểu lộ "Anh hùng thiên hạ chỉ có riêng hai người chúng ta" cùng với "Hận không thể quen biết nhau sớm hơn", sau đó đồng thời chửi mắng ở trong lòng:
"Đồ tiểu nhân hèn hạ trong ngoài không đồng nhất!"
Nhất là thái tử Hoành Xương, vừa mắng chửi Trần Khuynh Địch đồng thời cũng có một chút kinh hãi, bởi vì hắn không ngờ được thực lực của Trần Khuynh Địch thế mà lại gần giống như hắn, rõ ràng là chuyên tu thể phách, nhưng lại có lực lượng cùng với nội tình không thua bao nhiêu so với hắn, nên nói không hổ là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung sao.
Mà ở trong lòng của Trần Khuynh Địch cũng cảm thấy đắng chát. Nói thật là từ khi xuyên việt cho đến nay, đây là lần thứ nhất hắn gặp phải cường địch chân chính.
Trước kia bất kể là ai, hắn cơ hồ đều có thể dựa vào man lực để nghiền ép, cho dù là ở trong trận chiến Thành Thanh Đế đồng thời đối mặt với bốn vị Hợp Đạo Tôn Giả, hắn vẫn như cũ dựa vào sức mạnh của tiền tài để vượt qua bẫy rập, điều đó cũng làm cho hắn sinh ra mấy phần cảm giác kiêu ngạo "Ta rất cường đại a", "Ta là vô địch!"
Nhưng đây là lần đầu tiên, hắn ở trên người của một người khác ngoài nhân vật chính, cảm thấy uy hiếp hàng thật giá thật, hơn nữa không phải là uy hiếp trong tương lai đến từ nhân vật chính, mà là uy hiếp thật lớn ở trước mắt, ở ngay vào lúc này!
Nếu như phớt lờ mà nói, chỉ sợ là hắn sẽ bị vị thái tử Hoành Xương này đánh chết!
"Phù!" Bất quá còn tốt, bản thân hắn lần này cũng không phải là tác chiến đơn độc.
Đây là thời điểm ra đòn sát thủ!
"Tần Kiền Hoàng? Lúc đầu cô bảo ta xuất thủ, bây giờ cô sẽ không khoanh tay đứng nhìn đó chứ?"
Không sai, Trần Khuynh Địch muốn gọi viện binh, hắn cũng không tin, một mình hắn thì có lẽ là còn thắng bại khó phân, nhưng nếu tăng thêm Tần Thiên Hoàng, hai vị Hợp Đạo Tôn Giả liên hợp với nhau mà nói, chẳng lẽ còn không thể chế ngự được thái tử Hoành Xương?
Đối với lời mời của Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng lộ ra một nụ

cười đương nhiên, sau đó nói: "Ta bảo ngươi xuất thủ lúc nào?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trần Khuynh Địch cẩn thận nhớ lại một chút, phát hiện ra Tần Kiền Hoàng còn giống như thật sự là không bảo hắn ra tay, chỉ nói một câu nàng là tỷ tỷ của Doanh Phượng Tiên..Ồ? Nói đến, Phượng Tiên sư muội lại còn có tỷ tỷ a?
"Cô có ý tứ gì?" Trần Khuynh Địch gằn từng chữ nói ra.
"Ý tứ của ta chính là, các ngươi cứ chậm rãi đánh nhau đi, ta sẽ không nhúng tay." Tần Kiền Hoàng dùng hai tay ôm ngực, thản nhiên nói.
Trần Khuynh Địch: "...''
Cô ta vậy mà lại lừa gạt mình!
Nhìn thái tử Hoành Xương rục rịch, có ý tứ động thủ lần thứ hai, Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước miếng, vừa chửi mắng Tần Kiền Hoàng ở trong lòng, vừa mở miệng nói: "Được rồi, so với tranh đấu không có ý nghĩa, chuyện quân đoàn Tượng Binh Mã này rốt cuộc là thật hay giả, làm như thế nào để thao túng, chúng ta còn chưa biết được đâu!"
Ta thực sự là đã tìm được một cái cớ tuyệt diệu a!
Được Trần Khuynh Địch nhắc nhở như vậy, thái tử Hoành Xương cũng phát hiện ra bản thân dường như đã có một chút xúc động, khí thế hết sức căng thẳng trước kia cũng dần dần được thu liễm lại, chỉ có Tần Kiền Hoàng là nhìn hai người khá là thú vị.
Trần Khuynh Địch bất đắc dĩ thở dài! Cô ta tuyệt đối là rất chờ mong mình đánh nhau với thái tử Hoành Xương a!
"Quân đoàn Tượng Binh Mã, là võ lực mạnh nhất của Đại Tần năm đó, chìa khoá khống chế cũng là Thiên Tử Kiếm của hoàng triều Đại Tần năm đó, tên là Định Tần Kiếm, là một chuôi Thần Binh khoáng thế..."
Ánh mắt của ba người Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng, thái tử Hoành Xương, lập tức xuyên qua quân đoàn Tượng Binh Mã, rơi vào bên trên một cỗ xe ngựa trong quân đoàn, mà ở nơi đó, cũng không có binh sĩ, chỉ có một chuôi trường kiếm cổ điển màu xanh, hàn khí lạnh lẽo ở bên trong địa cung chính là do chuôi trường kiếm này tản ra.
Chính là nó!
"Nó là của ta!" Trong ba người, thái tử Hoành Xương là người xuất thủ đầu tiên, cả người nhất thời hóa thành một đạo bóng đen lao vọt về phía quân đoàn Tượng Binh Mã.

Chương 183: Quá đáng

Theo sát phía sau thì là Trần Khuynh Địch cùng với Tần Kiền Hoàng, hai người cũng đều thi triển Thần Thông, lấy tốc độ không kém gì thái tử Hoành Xương phóng tới cỗ xe ngựa ở trung ương quân đoàn Tượng Binh Mã, bất quá vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Tần Kiền Hoàng, cũng đều không ứng phó toàn lực, mà đều lưu lại một tay, tận lực chậm lại một chút.
Mà sự thật đã chứng minh, chuyện này là có ý nghĩa.
Bởi vì ngay vào lúc thái tử Hoành Xương vọt tới trước cỗ xe ngựa, mắt thấy đã sắp chộp được thanh trường kiếm màu xanh, mấy cỗ Tượng Binh Mã bao quanh cỗ xe ngựa đang đứng yên đột nhiên cử động, bảo thạch khảm nạm ở trong hai mắt bỗng nhiên hiện lên ánh đỏ, bốn cỗ Tượng Binh Mã ở đông, tây, nam, bắc xung quanh cỗ xe ngựa liền đồng thời cất bước, sau đó rút kiếm ra!
Kiếm ra, lập tức khuấy động phong vân, hàn khí trong địa cung vào thời khắc này cấp tốc đông kết, hóa thành bốn lưỡi kiếm băng tuyết to lớn chém về phía thái tử Hoành Xương! Lưỡi kiếm chưa đến, cỗ hàn khí lạnh lẽo kia liền khiến cho lông mày của thái tử Hoành Xương đọng sương, ngay cả máu nóng trong người cũng giảm nhiệt đi không ít.
Không có một chút do dự nào, thái tử Hoành Xương trực tiếp né tránh ở trên không trung, ngừng việc phóng tới cỗ xe ngựa, sau đó Hắc Sắc Thần Long quanh người hét lên giận dữ, từng vòng từng vòng sóng âm màu đen mà mắt trần có thể nhìn thấy khuếch tán ra, làm vỡ nát sương trắng, ngăn cản kiếm khí băng tuyết trong chốc lát, sau đó thái tử Hoành Xương liền trực tiếp dùng Hắc Sắc Thần Long làm thế thân, còn bản thân thì nhanh chóng thối lui. Mà Hắc Sắc Thần Long lưu lại thì bị bốn đạo kiếm khí băng tuyết chém trúng, trong chớp mắt liền biến thành một khối băng hình rồng trông rất sống động, rơi ở trên mặt đất và vỡ vụn ra.
"Quả nhiên là không đơn giản như vậy." Nhìn thấy một màn này, trong lòng của Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng thở ra một hơi, ta biết ngay, phải biết rằng ở trong địa cung còn có hai vị Thiên Mệnh nhân vật chính, ở dưới loại tình huống này, cơ duyên trong truyền thuyết làm sao có thể bị một nhân vật phản diện như thái tử Hoành Xương đoạt được, chuyện này không phù hợp với định luật quầng sáng của nhân vật chính nha!
Tần Kiền Hoàng cũng cảm thấy khá là ngoài ý muốn nhìn Trần Khuynh Địch một cái.
Ở dưới cái nhìn của nàng, Trần Khuynh Địch hẳn cũng là một loại người như thái tử Hoành Xương, không ngờ được vào thời khắc mấu

chốt đối phương vẫn còn có thể bảo trì sự bình thản, so với thái tử Hoành Xương còn có thêm mấy phần trầm ổn, đối mặt với dạng hấp dẫn khống chế quân đoàn Tượng Binh Mã cực lớn này mà vẫn còn có thể không động tâm một chút nào, thậm chí là còn rất có lý trí.
Không tệ!
"Các ngươi còn đứng ngây ngốc ở đó để làm gì? Chẳng lẽ các ngươi không muốn lấy Định Tần Kiếm hay sao? !" Thái tử Hoành Xương chật vật lui về phía sau, nhìn thấy Tần Kiền Hoàng cùng với Trần Khuynh Địch lộ ra bộ dáng xem trò vui, lập tức giận không có chỗ phát tiết, hai tên tiểu nhân hèn hạ này, đang liên hợp lại biến mình thành bia đỡ đạn sao!
"Không có việc gì a, ta không vội."
"Bản ti xác thực không muốn."
Câu trả lời của Trần Khuynh Địch cùng với Tần Kiền Hoàng kém một chút nữa đã khiến cho thái tử Hoành Xương phun ra máu, đây là có ý gì? Hai người các ngươi đều không có ham muốn, chỉ có một mình hắn là vô cùng gấp gáp sao? Loại cảm giác biệt khuất này khiến cho thái tử Hoành Xương cảm thấy mình giống như là một thằng hề, quả thực làm cho người ta muốn phát điên. Bất quá chỉ trong giây lát, thái tử Hoành Xương liền hít vào một hơi thật sâu, một lần nữa bình tĩnh trở lại.
"Nếu không có ai cần quân đoàn Tượng Binh Mã, vậy thì chúng ta còn ở nơi này để làm cái gì? Không bằng trở về thì tốt hơn."
"Trở về?" Lúc này Tần Kiền Hoàng mới mở miệng nói: "Ta thân là Đại Càn Giang Nam Thanh Lại Ti, còn ngươi là dư nghiệt tiền triều, đã gặp phải ta còn muốn trở về, trở về? Ngươi muốn trở về chỗ nào?"
"Hửm?" Thái tử Hoành Xương nhướng mày nói: "Tần Kiền Hoàng, ta biết ngươi là Chân Nhân Bảng thứ hai, bất quá ngươi cũng quá tự tin a? Cảm thấy có thể lưu lại ta hay sao, là ai đã cho ngươi tự tin như vậy? Đừng nói cho ta là Đạo Tử Thuần Dương ở bên cạnh ngươi, coi như ta đánh không lại hai người các ngươi, muốn chạy trốn cũng dư xài."
"Ngươi đã không thể chạy được." Tần Kiền Hoàng cười lạnh một tiếng nói: "Từ lúc ngươi xuất hiện ở trong Viêm Hán Quốc, vì cái gọi là Đại Tần Hoàng Lăng mà đến đây, thì ngươi nhất định đã không chạy được!"
"Hả?" Thái tử Hoành Xương ngẩn người, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác lạnh cả người, mà ngay ở trong cái nháy mắt này, toàn bộ địa cung đột nhiên bắt đầu lắc lư, giống như là có động đất vậy.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Cho tới bây giờ, Trần Khuynh Địch làm sao còn có thể không rõ ràng, cái gọi là Đại Tần Hoàng Lăng này dường như chính là một cái bẫy rập chuyên môn nhằm vào thái tử Hoành Xương,
Cái gì mà di tích cơ duyên, tất cả đều là giả!

Tần Kiền Hoàng không để ý đến câu hỏi của thái tử Hoành Xương, thân hình khẽ động, trong nháy mắt liền vọt tới trước mặt của Doanh Phượng Tiên, hỏi: "Còn muốn trốn tránh ta hay sao?"
"Tỷ tỷ? !"
Tần Kiền Hoàng không để ý đến tiếng kinh hô của Doanh Phượng Tiên, dùng ngón tay vạch một cái, trực tiếp rạch cánh tay của Doanh Phượng Tiên ra, rút ra một tia máu, hóa thành một giọt máu rơi vào trong tay của nàng.
Một giây sau, nắm đấm của Trần Khuynh Địch đã đến.
"Tần Kiền Hoàng!"
Cửu Trọng Kim Tháp chấn động hư không, quyền kình xua tan không khí, lúc này cả người của Trần Khuynh Địch đều trở nên cuồng bạo, gặp quỷ! Hắn căn bản không ngờ được Tần Kiền Hoàng vốn nên xuất thủ đối với thái tử Hoành Xương, thế mà vào giây tiếp theo lại đột nhiên xuất thủ đối với Doanh Phượng Tiên - muội muội của nàng! Chuyện này khiến cho hắn căn bản là không kịp phản ứng. Chờ đến thời điểm kịp phản ứng, Tần Kiền Hoàng đã đắc thủ.
Đối mặt với một quyền phẫn nộ của Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng lộ ra sắc mặt bình thản không sợ hãi một chút nào, Ngũ Đức Thần Quang sau lưng phấp phới, một vệt Thần Quang liền khiến cho quyền kình của Trần Khuynh Địch suy yếu đi một tầng, 5 đạo Thần Quang qua đi, lực lượng một quyền phẫn nộ của Trần Khuynh Địch cũng đã bị giảm bớt đến cực hạn, bị Tần Kiền Hoàng tùy ý ngăn lại.
"Đây không phải là thời điểm để giao thủ, ngươi hãy chờ đợi chuyện xảy ra tiếp theo đi." Tần Kiền Hoàng không để ý đến Trần Khuynh Địch đang nổi giận đùng đùng, trực tiếp bứt người lui ra, một lần nữa kéo dài khoảng cách cùng với Trần Khuynh Địch.
"Phượng Tiên sư tỷ, không có việc gì đó chứ?"
"Đáng chết, Tần Kiền Hoàng thế mà lại đánh lén!"
"Thật là quá đáng!"
Không chờ Trần Khuynh Địch mở miệng, ba người Dương Xuân cũng đã vây quanh Doanh Phượng Tiên, xuất ra đan dược chữa thương đưa cho Doanh Phượng Tiên, hơn nữa trên khuôn mặt của ba người đều không ngoại lệ, tất cả đều mang theo vẻ phẫn nộ, hiển nhiên là hành vi đả thương Doanh Phượng Tiên của Tần Kiền Hoàng, đã khiến cho các nàng tương đối phẫn nộ.
Tần Kiền Hoàng khoan thai lui về phía sau, không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy phía sau lưng trở nên mát lạnh.

Chương 184: kim bài miễn tử

Ầm ầm! Địa cung rung động, đột nhiên có một tràng tiếng đứt gãy truyền đến từ trên dưới trái phải bốn phương tám hướng địa cung, đưa tới sự chú ý của mọi người.
"Đáng chết!"
Mặc dù thái tử Hoành Xương là người đầu tiên kịp phản ứng, nhưng vẫn đã trễ.
Vào giây tiếp theo, toàn bộ địa cung đều bị nhấc lên.
Địa cung được tạo thành từ vàng đen, cho dù là Võ Đạo Tông Sư phổ thông cũng rất khó có thể phá vỡ địa cung, nhưng bây giờ địa cung lại bị nhấc từ dưới lên trên! Thậm chí là cả ngọn núi đen cũng bị nhấc lên, địa cung mờ tối vào lúc này được ánh nắng vô tận chiếu rọi, xua tan tất cả hàn khí.
Mà vào một khắc này, Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng, thái tử Hoành Xương đều đồng thời ngẩng đầu.
Sau đó bọn họ liền nhìn thấy một thân ảnh mặc đạo bào trắng đen, Tiên Hạc bay múa chung quanh, cầm phất trần trong tay, lông mi trắng, tóc trắng, nhưng lại lộ ra tư thái thiếu niên, ánh mắt đang hờ hững nhìn xuống dưới mặt đất.
Cái bộ dáng này, ở trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ cũng chỉ có một người, ngoại trừ hắn thì không có ai dám mặc trang phục như vậy.
Thần Tử đương đại của Đạo Môn - Thiên Tôn Thái Bình.
Thiên Tôn Thái Bình ------ chính là đang đứng ở nơi đó.
Đạo bào trắng đen phấp phới theo gió, Tiên Hạc trắng như tuyết bay múa quanh người, vẻn vẹn chỉ là đứng ở nơi đó, liền khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng tự nhiên, nhưng lại rất độc đáo, vô luận là bầu trời xanh thẳm hay là đại địa rộng lớn, vào thời khắc này đều trở thành vật làm nền của hắn, không có người nào có thể dời ánh mắt khỏi hắn.
Rõ ràng là gần ngay trước mắt, lại khiến cho người ta có một loại cảm giác xa cách ngàn dặm.
Thiên Tôn Thái Bình của Đạo Môn, đây là tồn tại đỉnh cao thực sự của đại thế giới Trung Thổ chân chính trên ý nghĩa, cho dù là Võ Đạo Tông Sư cũng không có cách nào cùng sánh vai, là cường giả chân chính có thể chi phối đại thế trong thiên hạ.
"Xin chào Thiên Tôn." Tần Kiền Hoàng là người đầu tiên đứng dậy, lắc nhẹ quan phục, thi lễ với Thiên Tôn Thái Bình, không để ý một chút nào đến thân phận Đại Càn Giang Nam Thanh Lại Ti của bản thân. Trên thực tế thì loại cường giả có tầng thứ này, đã xứng đáng được bất luận một người nào thi lễ.

Coi như là chín đại Võ Hầu, bốn vị Đại Đô Hộ, thậm chí là các lộ Thân Vương Đại Càn nếu ở đây, đối mặt với Thiên Tôn Thái Bình tối thiểu cũng cần phải chắp tay hành lễ, chuyện này không liên quan tới thân phận, mà là một loại kính sợ đối với cường giả, cường giả ở cái cảnh giới này đã sớm vượt qua quy định của thế tục, siêu nhiên ở bên ngoài thế gian.
"Không cần đa lễ."
Với bộ dáng thiếu niên không khác biệt bao nhiêu so với Dương Xuân, giọng nói của Thiên Tôn Thái Bình yên tĩnh trong trẻo, giống nam giống nữ, nhưng lại không phải là nam, không phải là nữ, mang theo một cỗ cảm giác phiêu hốt.
"Tiền triều Đại Chu nếu như cũng đã mất đi, thì cần gì phải trở lại đây."
Toàn thân lông tóc của thái tử Hoành Xương dựng đứng, cả người đều phảng phất như xù lông lên vậy, mặc dù Thiên Tôn Thái Bình nhìn qua không có động tác gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, tinh thần lực của vị Thần Tử Đạo Môn này đã một mực khóa chặt bản thân hắn, coi như là hắn có dùng phù chú không gian để chạy trốn, chỉ sợ là đối phương cũng đều có thể đuổi theo!
Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Vì sao một nhân vật như Thần Tử Đạo Môn lại xuất hiện ở chỗ này a!
Hơn nữa còn giống như là đặc biệt tới để bắt bản thân hắn! Chẳng lẽ là do Tần Kiền Hoàng thông tri? Nhưng như vậy là không có đạo lý a! Tần Kiền Hoàng chỉ là một vị võ giả cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, coi như nàng là thiên kiêu chi nữ trăm năm khó gặp, cũng không có khả năng có thể khiến cho một nhân vật như Thiên Tôn Thái Bình tự mình xuất thủ a!
Nếu như không phải biết rõ nhân phẩm của Thiên Tôn Thái Bình, thái tử Hoành Xương thậm chí còn muốn hoài nghi là Tần Kiền Hoàng có quan hệ gian díu gì với Thiên Tôn Thái Bình, dù sao thì chuyện này cũng thật sự là không có đạo lý.
Hàn ý mãnh liệt quét qua toàn thân của thái tử Hoành Xương, trong cái chớp nhoáng này hắn phảng phất như thấy được, vào một giây sau, đầu của hắn sẽ phóng lên tận trời!
Hắn bỗng nhiên cắn nát ngón tay cái, sau đó ấn lên trên mi tâm, một giây sau, mi tâm của thái tử Hoành Xương liền toát ra một luồng ánh đỏ chói mắt, ánh đỏ ấm áp xua tán đi cảm giác sắp chết, cũng khiến cho thái tử Hoành Xương bình tĩnh trở lại một lần nữa.
"Xoẹt!"
Trên cổ truyền đến một tia ấm áp cùng với mùi tanh, khiến cho thái tử Hoành Xương cơ hồ vô thức sờ cổ của mình một cái, trên lòng bàn tay tràn đầy máu tươi.
Lúc này không chỉ có thái tử Hoành Xương, ngay cả Trần Khuynh Địch một mực giữ yên lặng cũng đều lộ ra vẻ kinh hãi, mà bốn người

Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm ở phía sau hắn cũng lộ ra vẻ mặt chấn kinh, Vương Lan ở sau lưng Tần Kiền Hoàng cũng không thể tin được, dường như ở trong cái nháy mắt này, chỉ có Tần Kiền Hoàng là nhìn qua không có một chút kinh ngạc nào.
Đúng vậy, người bình thường chỉ sợ là không thể nào hiểu được điểm này a.
Bởi vì ở bên trong cảm ứng của bọn hắn, Thiên Tôn Thái Bình không có bất kỳ một động tác nào, là thật sự không có bất kỳ một động tác nào, không có sử dụng võ học, không có cử động chân tay, không có sử dụng cương khí, không có sử dụng tinh thần lực, cũng không có sử dụng huyết khí, không hề có một động tác nào, cứ như vậy lẳng lặng nhìn thái tử Hoành Xương...Sau đó thái tử Hoành Xương liền thiếu chút nữa đã chết.
Nếu như không phải có ánh đỏ đột nhiên nở rộ mà nói, hiện tại đầu lâu của thái tử Hoành Xương nói không chừng đã phóng lên tận trời.
"Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì! !!" Thái tử Hoành Xương thất thố mà quát lớn, cỗ cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn càng trở nên nồng đậm, nhưng tâm tình trước đó bởi vì ánh đỏ xuất hiện mà buông lỏng một chút cũng đã trở nên căng thẳng lần thứ hai, bởi vì hắn phát hiện ra, con át chủ bài bảo đảm tính mạng của bản thân, dường như đã không còn gánh nổi nữa!
Thấy thái tử Hoành Xương còn chưa bị bay đầu, Thiên Tôn Thái Bình hơi hơi nhíu lông mày, chợt thở dài.
"Là kim bài miễn tử của Đại Chu sao."
Trước khi Đại Càn thành lập, thì Trung Nguyên là do Đại Chu thống nhất, mà vào lúc đó, hoàng đế Đại Chu vì bảo vệ sự an toàn của các thần tử, đã đặc biệt chế tạo một kiện pháp khí phi thường đặc thù, dùng nguyên thạch không gian trân quý để chế tạo, sau khi người sử dụng luyện hóa, có thể phát huy ra tác dụng ngăn cản cường địch cùng với phá mở không gian để chạy trốn.
Người luyện hóa có thực lực càng mạnh, lực lượng pháp khí sẽ càng mạnh.
Đây chính là kim bài miễn tử.
Mà kim bài miễn tử ở trong tay của thái tử Hoành Xương, không thể nghi ngờ là của một người bị hoàng triều Đại Càn xem như là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, cho đến nay vẫn còn đang tận sức phục vụ cho đại nghiệp phục quốc của hoàng thất Đại Chu – gia chủ Cơ gia đương đại.

Chương 185: Vứt bỏ

"Thiên Tôn?" Tần Kiền Hoàng khá là nghi ngờ mở miệng hỏi thăm.
Mà Thiên Tôn Thái Bình thì lắc đầu nói: "Kim bài miễn tử có cấu tạo đặc thù, cho dù là bản tôn cũng không cản được."
"Hả? !"
"Ồ!"
Thiên Tôn Thái Bình khi nói chuyện cũng không hề che giấu, thái tử Hoành Xương tự nhiên là cũng nghe được, hắn cũng là một người quyết đoán, đầu tiên là lộ ra vẻ mừng như điên, bất quá sau khi suy nghĩ trong chốc lát, trong mắt vậy mà bỗng nhiên sinh ra mấy phần điên cuồng, tiếp đó hắn chẳng những không chạy trốn, thậm chí còn nổi giận gầm lên một tiếng, vọt về phía quân đoàn Tượng Binh Mã.
Tần Kiền Hoàng cùng với Trần Khuynh Địch lập tức biến sắc, hắn muốn làm cái gì? !
"Phụ hoàng! Giúp ta!"
Thái tử Hoành Xương trực tiếp vọt tới trước mặt cỗ xe ngựa ở giữa quân đoàn Tượng Binh Mã, lập tức, bốn cỗ Tượng Binh Mã cũng đồng thời xuất kiếm, kiếm khí băng tuyết vạch phá trời cao, bất quá lần này mấy đạo kiếm khí này cũng không có biện pháp làm gì được thái tử Hoành Xương, sau khi đụng vào ánh đỏ trên người của hắn liền trực tiếp vỡ nát.
Trong chớp mắt, thái tử Hoành Xương đã vượt qua sự ngăn cản, nhảy lên trên cỗ xe ngựa, vững vàng cầm lấy thanh trường kiếm màu xanh.
Ầm ầm!
Thanh trường kiếm phát ra tiếng kiếm reo, kiếm khí bắn ra bốn phía, trực tiếp xé rách bàn tay của thái tử Hoành Xương, máu tươi nóng bỏng đổ vào thân kiếm, khiến cho trường kiếm chấn động càng thêm kịch liệt, mà 10 vạn đại quân Tượng Binh Mã ở xung quanh, cũng theo tiếng kiếm reo dần dần trở nên hư ảo, cuối cùng phảng phất như là tàng hình biến mất ngay tại chỗ.
"Cái này.. ?!"
"Không hổ là Định Tần Kiếm, trong kiếm tự mang không gian, có thể thu nạp quân đoàn Tượng Binh Mã."
Lời nói của Thiên Tôn Thái Bình khiến cho sắc mặt của Tần Kiền Hoàng trở nên trắng nhợt.
Mà thái tử Hoành Xương thì cười ha ha, trên khắp khuôn mặt hiện ra vẻ mừng như điên cùng với không dám tin, ngay cả chính hắn cũng đều không ngờ được, hắn thế mà lại có thể thuận lợi lấy được Định Tần Kiếm trong truyền thuyết như vậy, thậm chí là còn chiếm được quân đoàn Tượng Binh Mã của Đại Tần đã từng tung hoành thiên hạ

ngày xưa!
Nguyên lai thực sự sẽ có dĩa bánh rớt ở trên trời xuống a!
Một giây sau, ánh đỏ phá mở hư không, kim bài miễn tử liền mang thái tử Hoành Xương rời đi. Chỉ để lại mấy người Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng cùng với Thiên Tôn Thái Bình.
Bất quá khác biệt cùng với vẻ mặt vẫn còn kinh hãi của Tần Kiền Hoàng, Trần Khuynh Địch sau khi kinh ngạc, thì ở trong lòng lại sinh ra mấy phần nghi hoặc.
Chuyện này không đúng, bảo bối sau cùng vì sao lại bị nhân vật phản diện lấy được vậy? Chuyện này không phù hợp với định luật quầng sáng của nhân vật chính a? ??
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch vô thức nhìn về phía Thiên Tôn Thái Bình ở xa xa một cái, không biết có phải là ảo giác hay không. Hắn luôn cảm thấy vị Thần Tử Đạo Môn này, dường như là cố ý thả thái tử Hoành Xương đi, hơn nữa sự kinh hãi cùng với bối rối của Tần Kiền Hoàng..nên nói như thế nào đây, nhìn qua có một chút xốc nổi..
À! Trần Khuynh Địch kinh ngạc, mang theo một cỗ thần sắc bừng tỉnh đại ngộ nhìn về phía địa phương thái tử Hoành Xương đứng yên trước đó, mà ở nơi đó, có một trung niên nam tử mặc áo đen, trên mặt mũi tràn đầy vẻ mặt khóc không ra nước mắt đang mờ mịt đứng ở đó, trên thân ảnh đơn bạc lộ ra vẻ cô độc, đáng thương, còn có bất lực.
Trung niên nam tử đó chính là Quỷ Ảnh.
"? ??" Thái Tử điện hạ! Ngài đã quên mang theo thủ hạ đắc lực ta rồi! Quỷ Ảnh lúc này chính là đang chửi má nó.
Nếu như nhất định phải dùng ba chữ để diễn tả phần phức tạp này mà nói, hắn cảm thấy hắn sẽ là "Con m* nó", Quỷ Ảnh biết mình đang ở trong tình cảnh ngặt nghèo như thế nào!
Vốn dĩ bản thân hắn đang sống thật tốt, lại bị phái đến Viêm Hán Quốc để chấp hành nhiệm vụ, hao hết trăm cay nghìn đắng cuối cùng cũng đã đưa Vương Lan cùng với Thiên Lan Kiếm Tông vào tròng, có thể nói là hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, kết quả là không biết vì sao lại gặp phải Sát Nhân Cuồng Ma Trần Khuynh Địch. Kết quả là thật vất vả mới chờ đợi được thái tử Hoành Xương đến, bản thân hắn còn tưởng rằng có thể trốn ở sau lưng của thái tử Hoành Xương, an an ổn ổn trợ giúp thái tử Hoành Xương chiếm lấy cơ duyên, sau đó trở lại bản bộ là liền có thể thăng quan tăng lương, cưới vợ đẹp, nhân sinh đạt đến đỉnh phong, trở thành trọng thần của Đại Chu, sau đó Quỷ Ảnh liền tỉnh mộng.
Thái tử Hoành Xương không có một chút do dự mà vứt hắn ở lại!
"Con m* nó!"
Sau khi nhận thức được điều này, Quỷ Ảnh liền trực tiếp mắng to ở trong lòng.

Tiền triều Đại Chu, chính là triều đại vào ngàn năm trước bị Đại Càn tiêu diệt, ẩn giấu ở bên trong đại thế giới Trung Thổ, giống như là Tần Kiền Hoàng đã nói, trên bản chất chỉ là một con chuột đất, thậm chí còn không dám trắng trợn bày ra lực lượng của bản thân ở ngoại giới, mà một cái thế lực như vậy, làm sao có thể thu nhận được nhân thủ?

Đáp án rất đơn giản, chính thu nạp trẻ em ở ngoại giới.

Phương pháp tăng trưởng thế lực của Đại Chu chính là không ngừng thu nạp những đứa bé có thiên phú Võ Đạo ở ngoại giới trong bóng tối, sau đó bồi dưỡng bọn chúng từ bé, dạng võ giả được bồi dưỡng như vậy sẽ có lòng trung thành rất cao, mà Quỷ Ảnh chính là một người như vậy, bất quá không giống với những kẻ trung thành mù quáng kia, Quỷ Ảnh lại có tâm tư của bản thân.

Trước khi hắn tiến vào Đại Chu, chỉ là một đứa trẻ trong thôn, bởi vì thôn trang đã bị sơn tặc đồ sát hầu như không còn, cho nên hắn mới trở thành cô nhi lưu lạc, cuối cùng được người Đại Chu thu nạp vào, lúc đó hắn chỉ mới 7 tuổi, nhưng đã lăn lộn trên giang hồ trọn vẹn trong một năm rưỡi thời gian.

Cho nên sau khi tiến vào Đại Chu, cho dù là ở dưới sự giáo dục giống nhau, hắn cũng không trở thành những kẻ thần phục mù quáng với Đại Chu, mà là có ý nghĩ riêng của mình, có dục vọng của mình: "Ta nhất định phải trở thành người đứng trên mọi người ở cái địa phương này! Tuyệt đối sẽ không trở thành kẻ yếu mà sẽ bị tùy tiện giết như cha mẹ của ta!''

Ôm phần niềm tin này, Quỷ Ảnh đã bỏ ra sự cố gắng phi thường to lớn, tiếp nhận rất nhiều nhiệm vụ, còn là nhiệm vụ nguy hiểm nhất, vì một viên đan dược, một kiện Thần Binh, một phần công pháp, không biết đã hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ, mà lấy thiên phú của hắn, có thể vào niên kỷ hơn ba mươi tuổi đạt tới Luyện Thần Phản Hư, đã được coi là rất không tệ.

Cũng chính là bởi vì sự cố gắng này, hắn rốt cục đã được cao tầng Đại Chu thưởng thức, có được địa vị trung tầng.

Ngay vào lúc hắn cảm thấy hài lòng, chuẩn bị thật sự giao lòng trung thành của mình cho Đại Chu, thái tử Hoành Xương liền vứt bỏ hắn mà chạy một mình! Qua nhiều năm như vậy, hắn cho là mình đã có thể nắm giữ vận mệnh của bản thân, kết quả là chỉ trong chớp mắt, hắn lại biến trở về thành loại người mà bản thân ghét nhất kia, là kẻ yếu không có một chút sức phản kháng nào với nguy cơ!

Chương 186: phù chú Huyết Ma Đạo

Trong cái chớp nhoáng này, lòng trung thành ít ỏi của Quỷ Ảnh đối với Đại Chu liền sụp đổ trong nháy mắt.
"Con m* nó!" Quỷ Ảnh đờ người nhìn thoáng qua Thiên Tôn Thái Bình, lại liếc nhìn Trần Khuynh Địch, cuối cùng cắn răng một cái, nảy sinh một chút ác độc.
"Liều!"
Lấy ra từ bên trong túi trữ vật một tấm phù chú màu đỏ máu, Quỷ Ảnh dùng sức bóp nát nó, sau đó huyết quang liền bao phủ toàn thân của hắn, khiến cho hắn bay lên, vậy mà trực tiếp vạch phá trời cao bay ra bên ngoài, có tốc độ rất nhanh chóng, dù là lấy phản ứng của Trần Khuynh Địch cũng đều không thể chặn lại.
Về phần Thiên Tôn Thái Bình...hắn ngay cả một chút hứng thú nhìn Quỷ Ảnh một cái cũng không có, ngược lại thì lại như có như không nhìn Trần Khuynh Địch một cái, sau đó vung tay áo lên, mang theo Tần Kiền Hoàng cùng với Vương Lan biến mất ngay tại chỗ.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Cuối cùng chuyện này là sao thế...
Suy nghĩ kỹ một chút, vào thời điểm vị Thiên Tôn Thái Bình này ra sân thì rất hoành tráng, kết quả là hắn cũng không ngăn cản thái tử Hoành Xương, cũng không ngăn cản Quỷ Ảnh, đây chẳng phải chính là cái gì cũng không làm hay sao? Chẳng lẽ hắn đến đây là để góp vui hay sao?
Trước đó Trần Khuynh Địch còn tưởng rằng Đại Tần Hoàng Lăng chính là bẫy rập mà Tần Kiền Hoàng cùng với Thiên Tôn Thái Bình thiết kế để phục kích thái tử Hoành Xương, nhưng không ngờ được chuôi Định Tần Kiếm kia còn có quân đoàn Tượng Binh Mã lại là thực, hơn nữa Thiên Tôn Thái Bình càng là cái gì cũng đều không làm, cứ như vậy trơ mắt nhìn mọi người rời đi...
Chuyện này thật sự là khiến cho Trần Khuynh Địch khó có thể lý giải được.
Trần Khuynh Địch suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra lý do, đành phải lắc đầu.
Dù sao thì trời sập cũng sẽ có người cao hơn gánh lấy, Đại Chu cho dù lấy được quân đoàn Tượng Binh Mã thì làm sao? Chẳng lẽ còn có thể suất quân tiến đánh Thuần Dương Cung? Quá buồn cười…
"Đại ca ca?"
"Ở đây đã không còn gì nữa, chúng ta hãy đi về trước đi, dù sao thì lần này chúng ta cũng chỉ đi theo Dương Xuân mà thôi."
"Đúng rồi, Lạc sư muội, ta nhớ được là chúng ta còn có một nhánh thân vệ ở bên ngoài Thiên Kiếm Phong a?" Trần Khuynh Địch đột

nhiên nghĩ đến đội thân vệ của bản thân, tò mò hỏi.
Lạc Tương Tư gật đầu một cái, nói: "Đúng vậy, bất quá ta đã bảo bọn họ chờ lệnh ở bên ngoài, hiện tại hắn là đang phụ trách thu nhận người của Thiên Lan Kiếm Tông."
"À, vậy thì chúng ta hãy đi tìm bọn họ."
"Tuân mệnh."
Huyết quang vạch phá trời cao, cuối cùng rơi lên trên mặt đất và chậm rãi tiêu tán, lộ ra thân ảnh của Quỷ Ảnh, sau đó toàn thân của Quỷ Ảnh liền run lên, sắc mặt trở nên tái nhợt và ngã co quắp trên mặt đất, toàn thân cao thấp đều tràn đầy mồ hôi lạnh.
"Chết tiệt!" Quỷ Ảnh sờ lên gương mặt của mình.. Quả nhiên, vận dụng phù chú Huyết Ma Đạo đã tiêu hao quá nhiều cương khí, hiện tại cương khí của hắn đã hao hết, ngay cả thuật dịch dung mà hắn một mực duy trì cũng đã hỏng mất.
Gương mặt trung niên ban đầu dần dần hòa tan, làn da trở nên lỏng lẻo, sau đó giống như là cao su vậy, bắt đầu tróc ra, lộ ra làn da có mấy phần trơn mềm, nét mặt thanh tú cũng dần dần lộ ra…sau đó Quỷ Ảnh liền dùng hai bàn tay ấn vào khuôn mặt, ngăn chặn sự biến hóa này.
"Không được..."
Cương khí hoà vào gương mặt, Quỷ Ảnh khẽ ấn hai tay lên mặt, một lát sau, khuôn mặt trung niên trắng bệch kia lại xuất hiện, không có một chút biến hoá nào nữa.
Sau khi chỉnh lý tốt tất cả, Quỷ Ảnh mới có đủ thời gian để quan sát chung quanh, nói nhỏ: "Huyết Ma Đạo cũng không chạy trốn được bao xa, phải tranh thủ thời gian để lẩn trốn."
Nếu như Quỷ Ảnh không đoán sai, cái vị trí này hắn là cũng cách Thiên Kiếm Phong không xa, bất quá Trần Khuynh Địch cũng không đuổi theo, lấy năng lực của hắn là liền có thể lập tức dung nhập vào trong đám người, triệt để thoát khỏi nguy hiểm, còn may là Thiên Tôn Thái Bình cũng không ngăn cản hắn, lần này bản thân hắn xem như là đã đánh cuộc đúng.
"Thời gian còn lại không nhiều, lập tức xuất phát"
"Là ai? !"
"Hả?"
Quỷ Ảnh kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới, mà ở nơi đó, có một đội binh sĩ cảnh giới Hậu Thiên đang chạy về phía hắn, đổi lại là Quỷ Ảnh trước kia tự nhiên là không thèm để ý một chút nào, nhưng đổi thành Quỷ Ảnh hiện tại vừa mới vận dụng phù chú Huyết Ma Đạo, tu vi đại giảm mà nói, chỉ sợ là sẽ gặp phiền phức lớn...
"Đáng chết, nơi này chính là địa bàn của Thiên Lan Kiếm Tông a, chẳng lẽ đây là cấm quân của Viêm Hán Quốc? Vậy thì vẫn còn hi vọng, mình sẽ tạm thời thúc thủ chịu trói, sau đó chờ đến khi tu vi

khôi phục rồi lại nghĩ biện pháp chạy đi, vừa vặn trốn ở trong cấm quân Viêm Hán Quốc cũng có thể giúp mình che lấp hành tung" Quỷ Ảnh càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.
Đây thật sự là một cái kế hoạch chay trốn hoàn mỹ!
Chỉ là Quỷ Ảnh đang âm thầm hưng phấn lại vô thức không để ý đến một điểm: áo giáp mà đám binh sĩ kia mặc trên người, là trang bị đặc thù mà hoàng triều Đại Càn chuyên môn thiết kế cho Nam Cương Đạo.

"Tham kiến đại nhân!" Mấy vị nữ bộc khom người nghênh đón mấy người Trần Khuynh Địch trở về.
Nhìn nguyên một đám nữ bộc lộ ra thần sắc đoan trang, Trần Khuynh Địch khẽ gật đầu, tận lực lộ ra sự trầm ổn và lạnh nhạt của Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, đương nhiên, trên thực tế ngoại trừ gật đầu hắn cũng không biết nên làm cái gì, có cần phải nói một câu "chào các đồng chí" hay không?"
Sau khi nghiêm túc suy nghĩ trong vài giây đồng hồ, Trần Khuynh Địch liền từ bỏ cái ý nghĩ rất có lực hấp dẫn này.
"Người của Thiên Lan Kiếm Tông đâu?"
So sánh với Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư mới là chỉ huy tối cao của đội thân vệ và nữ bộc này, cho nên tự nhiên là do nàng đặt câu hỏi, hơn nữa nàng và đám nữ bộc trong Phủ Thành Chủ cũng quen thuộc với nhau hơn.
"Bẩm báo đại nhân, chúng ta đã an bài xong xuôi cho Thiên Lan Kiếm Tông, bọn họ hiện tại đang ở trong quân doanh phía đông."
Trần Khuynh Địch vừa vểnh tai nghe vừa hài lòng gật gật đầu, bất quá lời nói của vị nữ tộc tiếp theo lại khiến cho hắn cảm thấy ngây ngẩn cả người.
"Mặt khác, chúng ta còn phát hiện ra một người có lai lịch không rõ, hắn đột nhiên xuất hiện ở phụ cận quân doanh, có hành tung quỷ dị cùng với thần sắc khả nghi, cho nên chúng ta cũng đã bắt hắn lại.
"Hành tung quỷ dị, thần sắc khả nghi?" Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, vội vàng hỏi: "Hắn có bộ dáng như thế nào? Có tu vi ra sao?"
"Ách." Nữ bộc nghĩ một lúc, cung kính nói ra: "Bẩm đại nhân, là một vị trung niên nam tử có tu vi Hậu Thiên."
"Chỉ có tu vi Hậu Thiên?" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi, lấy lại tinh thần, cũng phải, nếu như là Quỷ Ảnh đã chạy trốn mà nói, cho dù là lấy thực lực của đội thân vệ, coi như xuất động toàn quân cũng không có khả năng bắt được đối phương, chớ đừng nói chi chỉ là mấy binh sĩ, như vậy đó hắn là một nhân vật nhìn thấy dị biến ở Thiên Lan Kiếm Tông nên mới chạy qua xem xét a?

Chương 187: Chân Mệnh Thiên Nữ gục ngã

Trần Khuynh Địch là có hiểu biết về điểm này, trên giang hồ có không ít tổ chức săn tin, chuyên môn phụ trách giao dịch tình báo, trong đó tổ chức lớn nhất tự nhiên là Bách Hiểu Sinh, bất quá ở dưới còn có rất nhiều tổ chức nhỏ, những tổ chức săn tin này cũng giống như là phóng viên ở kiếp trước vậy, thích làm nhất chính là tìm kiếm tin tức.
Hiện tại Thiên Lan Kiếm Tông xảy ra chuyện lớn như vậy, có mấy người của tổ chức săn tin tới xem xét cũng là chuyện bình thường.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền không còn hứng thú gì với vị trung niên nam tử bị bắt lại kia, mà tùy ý phất phất tay nói: "Lạc sư muội, muội hãy xử lý cho tốt."
"Vâng, Trấn Cương Sứ đại nhân." Lạc Tương Tư gật đầu một cái, sau đó dẫn nữ bộc phụ trách hồi báo đi ra ngoài, vừa đi vừa phân phó: "Nếu như có thần sắc khả nghi, hành tung quỷ bí, vậy thì tất nhiên là có bí mật, trước tiên hãy đưa hắn về Thành Thanh Đế, sau đó phái người điều tra thân phận của hắn, rồi mới quyết định."
"Vâng, đại nhân!"
Mà ở một chỗ khác, Trần Khuynh Địch vốn định đi tìm đám người Thiên Lan Kiếm Tông, thì lại bất ngờ nhìn thấy một người ngoài ý muốn ở trong quân doanh phía đông.
"Tần Kiền Hoàng? !"
Chỉ thấy đám người Thiên Lan Kiếm Tông đã tập trung lại, mà đang nói chuyện với bọn họ, thì chính là Vương Lan đã được Thiên Tôn Thái Bình mang đi lúc trước, mà ở bên cạnh Vương Lan, Tần Kiền Hoàng đang bĩnh tĩnh đứng tại chỗ, ngước nhìn bầu trời, lộ ra khuôn mặt bình thản khiến cho người ta không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.
"Các ngươi không phải đã bị Thiên Tôn Thái Bình mang đi..!"
Trần Khuynh Địch còn chưa nói hết lời, nhất thời liền trở nên cảnh giác, bất quá chỉ một giây sau, giọng nói ung dung của Tần Kiền Hoàng liền truyền đến:
"Yên tâm đi, Thiên Tôn tranh thủ lúc rảnh rỗi đến đây một chuyến, tự nhiên là không thể nào lãng phí thời gian ở trên người của một tiểu nhân vật như ngươi, đổi thành vị nghĩa phụ kia của ngươi thì còn tạm được."
Trần Khuynh Địch cười cười, mà ở phía sau hắn, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đang che giấu Doanh Phượng Tiên ở sau lưng, tràn ngập địch ý mà nhìn Tần Kiền Hoàng, các nàng cũng không quên, trước đó chính là cô gái này đã đột nhiên xuất thủ, trực tiếp rạch cánh tay của Doanh Phượng Tiên, nếu như nàng có cái ý tứ kia

mà nói, chỉ sợ là Doanh Phượng Tiên đã sớm mất mạng!
Tần Kiền Hoàng cũng hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Doanh Phượng Tiên với ánh mắt phức tạp, sau đó thu tầm mắt lại, nói:
"Ta muốn mang đám người Thiên Lan Kiếm Tông đi, có vấn đề gì không?"
Trần Khuynh Địch chớp mắt, nói: "Dựa vào cái gì? !"
Mặc dù Trần Khuynh Địch vốn không muốn giữ đám người Thiên Lan Kiếm Tông lại, nhưng có một câu nói rất hay, phàm là chuyện gây bất lợi cho địch nhân đều phải làm, phàm là chuyện có lợi cho địch nhân đều phải phá hư, bởi vì lần xuất thủ trước đó của Tần Kiền Hoàng, Trần Khuynh Địch tự nhiên đã coi nàng là địch nhân, cho nên sẽ không có khả năng tùy tiện đáp ứng nàng...
Tần Kiền Hoàng ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Ngươi có biết không, quân đội Đại Càn có một quy định rất rõ ràng."
"Là quy định gì?" Trần Khuynh Địch ngẩng đầu lên lộ ra vẻ khinh thường, hỏi.
"Phàm là Trấn Cương Sứ của bốn đại biên hoang, Đông Hải, Tây Vực, Bắc Nhung, Nam Cương, ở dưới tình huống chưa được cho phép tuyệt đối không được rời khỏi vị trí, nếu không sẽ bị coi là không làm tròn trách nhiệm, mà theo quân lệnh Đại Càn, bản ti thân làm Giang Nam Thanh Lại Ti, đối với Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế tự ý rời khỏi vị trí..."
"Lập tức mang theo người của Thiên Lan Kiếm Tông, biến mất khỏi tầm mắt của bản Trấn Cương Sứ!" Trần Khuynh Địch vung tay áo, nói ra không có một chút khách khí nào.
"Được." Khóe miệng của Tần Kiền Hoàng khẽ nhếch, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn một chút.
"Chờ đã!" Trần Khuynh Địch đột nhiên nói.
Tần Kiền Hoàng không quay đầu lại, nhưng lại dừng bước.
"Lúc trước tại sao cô lại lấy máu của Phượng Tiên sư muội?" Trần Khuynh Địch nghiêm túc đặt câu hỏi, mặc dù lúc ấy hắn không kịp phản ứng, nhưng sau khi suy nghĩ một chút liền biết, kỳ thật Tần Kiền Hoàng cũng không thực sự muốn giết Doanh Phượng Tiên, nếu không thì cũng sẽ không chỉ lấy máu của nàng, mà chính là một kiếm lấy mạng, cũng chính là vì như thế, Trần Khuynh Địch mới không trực tiếp trở mặt.
Tần Kiền Hoàng không trả lời câu hỏi của Trần Khuynh Địch, một lát sau mới mở miệng trả lời, nhưng lại hỏi một đằng, trả lời một nẻo:
"Chức vụ Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế của ngươi, hẳn là cũng không giữ được quá lâu."
"Hả?" Trần Khuynh Địch ngây ngẩn cả người, đây là có ý tứ gì?
"Ngươi hãy tự giải quyết cho tốt a." Vừa dứt lời, Tần Kiền Hoàng liền bước đi, không tiếp tục để ý đến Trần Khuynh Địch, nhanh chân đi về phía Thiên Lan Kiếm Tông.

"Đại ca ca?"
"Sư huynh?"
Ba người Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân khá là lo âu nhìn Trần Khuynh Địch, hiển nhiên là các nàng đều cảm thấy lo lắng về câu nói của Tần Kiền Hoàng.
Nhưng Trần Khuynh Địch thì đang nghĩ mãi mà không rõ, bản thân hắn vừa mới đứng vững gót chân ở Nam Cương Đạo, còn đánh bại Man tộc, không biết là có bao nhiêu phong quang, tại sao lại không thể giữ được bao lâu?
Huống chi là hắn thân làm Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, một trong chín đại Trấn Cương Sứ của Nam Cương Đạo, có thể động đến vị trí của hắn, ngoại trừ Đại Đô Hộ Nam Cương, cũng chỉ có hoàng triều Đại Càn, hắn bị mất chức, nếu không phải là do đình, thì hắn là do Đại Đô Hộ Nam Cương, mà hắn và Đại Đô Hộ Nam Cương từ trước đến nay cũng không kết thù...nói như vậy, là triều đình?
"Đại Càn muốn bãi miễn chức quan của ta?" Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm nói, mà theo việc hắn càng tự hỏi, tâm tình của hắn lại càng trở nên thêm nhẹ nhõm. Bởi vì cuối cùng hắn cũng không phải là người của triều đình a?
Thân làm Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, cái chức quan Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế có bị bãi miễn hay không, đối với hắn mà nói giống như cũng không có ảnh hưởng gì a? Vậy thì còn phải sợ cái gì?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lại lập tức trở nên vui vẻ, sau đó hắn liền nhìn về phía Doanh Phượng Tiên, nói: "Phượng Tiên sư muội, không ngờ được muội lại có một vị tỷ tỷ lợi hại như vậy a?"
Doanh Phượng Tiên cười khổ nói: "Tỷ tỷ là một người rất kỳ quái."
"Kỳ quái?"
"Đúng vậy a, bởi vì theo đạo lý mà nói, nàng kỳ thật vào thời điểm ở trong địa cung, hắn là nên lấy tính mạng của ta." Doanh Phượng Tiên khổ sở nói ra một câu rất doạ người.
"Vì sao? !" Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm hỏi.
"Bởi vì Ngũ Đức Thần Quang của tỷ tỷ, vốn là của ta."
Doanh Phượng Tiên cùng với Tần Kiền Hoàng chính là tỷ muội, mà bàn tay vàng của Tần Kiền Hoàng, Ngũ Đức Thần Quang trong truyền thuyết, vốn là của Doanh Phượng Tiên!
"Tích! Hệ thống đã thức tỉnh!"
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng!"
"Tên của nhiệm vụ ẩn tàng: Chân Mệnh Thiên Nữ gục ngã!"
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: mở ra tư liệu hoàn toàn mới!"
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, ngài quả nhiên là không làm cho bổn hệ thống thất vọng!"

Chương 188: Đều không có

Nhìn một loạt nhắc nhở hiện lên ở trong đầu, khuôn mặt của Trần Khuynh Địch trở nên khó coi với một tốc độ mà dùng mắt thường cũng nhìn thấy được.
"Nội dung của tư liệu mới: Huynh đệ tương tàn, tỷ muội tương tàn, gia tộc nhìn như to lớn, nhưng bên trong ẩn chứa rất nhiều chuyện đen tối, ngày xưa Doanh Phượng Tiên vừa sinh ra đã có Ngũ Đức Thần Quang, trên người có huyết mạch Phượng Hoàng, nhưng lại bị tỷ tỷ thông minh của nàng khám phá ra, bị tỷ tỷ cướp đi Ngũ Đức Thần Quang cùng với một thân thiên phú, bây giờ khí vận đã không còn, chỉ có thể trở thành một vị đệ tử nội môn ở Thuần Dương Cung, số phận của nàng sẽ được thay đổi bởi quyết định của kí chủ!"
"Nội dung nhiệm vụ: Kí chủ thành công phát hiện ra một vị Chân Mệnh Thiên Nữ chết yểu nửa đường, không thể bước vào con đường thiên mệnh, khí vận của đối phương cũng bị một vị Chân Mệnh Thiên Nữ khác chiếm cứ, mời kí chủ làm ra quyết định, là trợ giúp Chân Mệnh Thiên Nữ gục ngã đoạt lại khí vận một lần nữa, hay là giết chết Chân Mệnh Thiên Nữ gục ngã, tranh thủ hảo cảm của vị Chân Mệnh Thiên Nữ kia."
"Nhiệm vụ là có thể lựa chọn, mời kí chủ hãy đưa ra quyết định ở bên trong mười giây."
"Ban thưởng nhiệm vụ: một lần rút thưởng Chí Tôn."
"Trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại: Gạt bỏ."
"Cảnh báo nhiệm vụ: khác biệt cùng với vị Chân Mệnh Thiên Nữ đã mất đi khí vận trước mắt, khí vận của một vị Chân Mệnh Thiên Nữ khác đang cháy rừng rực, tâm cơ lòng dạ cũng đều là lựa chọn tốt nhất, mặc dù còn có chênh lệch cùng với Chân Mệnh Thiên Nữ chân chính, nhưng tu vi đã đại thành, có thể nói là đối thủ cùng tuổi mạnh nhất mà kí chủ từng gặp."
"Nhắc nhở thân thiện: Coi như kí chủ không tiếp nhận cái nhiệm vụ này, bổn hệ thống cũng sẽ không trừng phạt kí chủ! Hắc hắc hắc!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Nên nói như thế nào đây, loại ngữ khí gặp quỷ này của hệ thống, khiến cho trong lòng của Trần Khuynh Địch có một loại dự cảm xấu, lấy tính cách thường ngày của hệ thống, ở sau chuyện này nhất định là có âm mưu.. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, mặc dù hệ thống lần này nhìn qua rất thân thiện, nhưng kỳ thật nhiệm vụ vừa được tuyên bố thì Trần Khuynh Địch cũng đã có lựa chọn.
"Ta lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ."
Nói đùa cái gì, không tiếp nhận nhiệm vụ thì phải giết chết Doanh Phượng Tiên? Cái nhiệm vụ này còn có lựa chọn nào khác hay sao?

"Tích, chúc mừng kí chủ, tiếp nhận thành công nhiệm vụ ẩn tàng."
"Ứng trước cho kí chủ một lần rút thưởng, công pháp, đan dược, Thần Binh, kí chủ có thể lựa chọn tùy ý."
"Hả? Ban thưởng ứng trước? ??"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, đây chính là thứ tốt a! Hệ thống sau khi thăng cấp thế mà lại trở nên nhân tính hóa như vậy? Không chỉ là có thể lựa chọn nhiệm vụ, mà ngay cả ban thưởng cũng được ứng trước! Xem ra theo cái tiết tấu này, sau này hắn nói không chừng cũng có thể hiểu nhau cùng với hệ thống, khiến cho hệ thống trở thành bàn tay vàng chân chính...
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền lập tức cảm thấy vui mừng, nói: "Vậy thì hãy ứng trước cho ta một phần công pháp a, chính là loại công pháp có uy lực mạnh mẽ kia, càng lợi hại càng tốt, nói thí dụ như là Bắc Minh Thần Công a, Như Lai Thần Chưởng a, Ngũ Lôi Hành Quyết a, Cửu Dương Thần Công hay là Càn Khôn Đại Na Di cái gì đó, thế nào?"
"Tích, nhắc nhở thân thiện: Đề nghị kí chủ hãy về nhà đi ngủ."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Bởi vì ở trong mơ thì cái gì cũng có."
"Vậy ngươi nói thử xem, có thể ứng trước công pháp nào?"
"72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự!"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch trở nên sáng ngời có thần, trong lòng hết sức kích động, đó chính là 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự a! Một trong những truyền thừa mạnh nhất của Phật Môn, mặc dù tu luyện lúc đầu là rất bình thường, nhưng càng tu luyện thì lại càng mạnh, tu luyện tới cuối cùng còn có thể diễn hoá ra võ công hoàn toàn mới, phi thường thích hợp với bản thân bây giờ a!
"...Là không có"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Xin ký chủ cứ yên tâm, bất kể là 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, 3000 bí pháp Đạo Môn, tuyệt học của hoàng thất Đại Càn, hay là các loại Thần Công tán tu, ở trong lần ứng trước này đều không có."
Lại còn có kiểu nói này! Cái hệ thống chết tiệt này!
"Vậy thì rốt cuộc là có công pháp gì! Loại nào có uy lực mạnh nhất ấy!"
"Tích, nhắc nhở thân thiện: Bổn hệ thống đề nghị kí chủ không nên rút ra công pháp, mà hãy lựa chọn chức năng hệ thống thôi diễn."
"Chức năng hệ thống thôi diễn?" Trần Khuynh Địch sững sờ, vô thức hỏi ở trong lòng.
"Không sai, hệ thống có thể trợ giúp kí chủ thôi diễn công pháp, dung hợp đan dược, luyện lại Thần Binh, chỉ cần bỏ vào thật nhiều công pháp cường đại, hệ thống sẽ có thể trợ giúp kí chủ dung hội quán thông, hình thành một môn võ công hoàn toàn mới, đan dược, Thần Binh cũng là như thế, đương nhiên, hệ thống cũng phải thu một phần

thù lao.."
Trần Khuynh Địch há to miệng, cảm thấy cái chức năng này có một chút quen thuộc...
"Nhân tiện, thôi diễn cũng tồn tại khả năng thất bại, một khi thất bại, tất cả các công pháp được bỏ vào cũng sẽ bị tiêu huỷ, đề nghị kí chủ sử dụng Khí Kim đề cao xác xuất thành công."
Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, hỏi: "Ngươi sẽ không gạt ta đó chứ?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Bổn hệ thống chưa gạt ai bao giờ."
"Ừm, vậy thì sau khi trở về lại nói."
Không thể không thừa nhận, cái chức năng mà hệ thống vừa nói ra khiến cho Trần Khuynh Địch cực kỳ động tâm, bởi vì sau khi gặp gỡ thái tử Hoành Xương cùng với Tần Kiền Hoàng trong chuyến đi này, hắn phát hiện ra một thân võ công của bản thân, kỳ thật vẫn còn có rất nhiều thiếu sót, mà một cái thiếu sót lớn nhất trong đó chính là...không có đầy đủ thủ đoạn công kích.
Đừng thấy quyền ý của hắn rất mạnh, nhưng đó cũng chỉ là mạnh đối với những người có tu vi, nội tình không bằng hắn, mà đối với dạng thiên chi kiêu tử như thái tử Hoành Xương cùng với Tần Kiền Hoàng, ở dưới tình huống có cùng tu vi, quyền ý của Trần Khuynh Địch còn chưa thể giúp cho hắn đạt được ưu thế tuyệt đối trong khi chiến đấu. Trần Khuynh Địch đã phát giác ra điểm này trong lần giao thủ ngắn ngủi với Tần Kiền Hoàng tại địa cung.
Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn muốn đạt được một phần võ công thích hợp với bản thân, dù sao thì quyền ý cũng không có cách nào tăng lên trong một thời gian ngắn, vậy cũng chỉ có thể hạ thủ trên phương diện võ công.
Vừa nghĩ tới võ công, Trần Khuynh Địch đã cảm thấy có một chút đau đầu.
Ban đầu, hắn vốn cũng có một môn Tuyệt Thế Thần Công, đáng tiếc là bản Tuyệt Thế Thần Công - Quỳ Hoa Bảo Điển kia có yêu cầu tu luyện quá cao, trước khi tu luyện cần phải rút đao tự cung, căn bản là không tu luyện được...
"Sau khi trở về thì mình sẽ nhờ người quen đi đến hoàng cung Đại Càn, thử xem có thể chào hàng Quỳ Hoa Bảo Điển cho thái giám ở trong hoàng cung hay không, tiến hành trao đổi một môn Tuyệt Thế Thần Công chân chính."

Chương 189: Không thể động!

Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch đang suy nghĩ, đột nhiên, túi trữ vật của hắn đột nhiên chấn động, tiếp đó vậy mà có một đạo kiếm quang mờ nhạt đột phá không gian túi trữ vật, trực tiếp xông ra ngoài, lặng yên nổ tung ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, sau đó có một đạo thanh âm trầm ổn khoan thai bay vào trong tai của Trần Khuynh Địch.
"Khuynh Địch, mau trở về Thuần Dương Cung."
Trần Khuynh Địch kinh ngạc, chủ nhân của thanh âm này hắn đã không thể quen thuộc hơn nữa, rõ ràng là Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ lúc này đang ở trong Thuần Dương Cung. Vị nghĩa phụ bình thường đều không quan tâm đến bất cứ chuyện gì này, tại sao bây giờ lại đột nhiên bảo hắn trở về Thuần Dương Cung?
Nghi hoặc thì nghi hoặc, Trần Khuynh Địch vẫn không do dự đáp lời, sau khi nhận được câu đáp lại của Trần Khuynh Địch, kiếm quang cũng tiêu tán.
"Trở về Thuần Dương Cung sao, vậy thì đội thân vệ phải làm sao bây giờ…mang cả bọn hắn trở về hay sao?"

Tâm tình của Lâu Phách La vào lúc này đã tan vỡ.
Hắn thật vất vả mới có thể trốn thoát từ trong ma trảo của Lục Phiến Môn, cố hết sức giết ra khỏi Đại Càn, vốn còn cho rằng bản thân đã tự do, có thể làm mưa làm gió ở loại địa phương nhỏ như Viêm Hán Quốc, vì để hiển lộ ra rõ ràng uy nghiêm của Võ Đạo Tông Sư, hắn còn đặc biệt chỉnh sửa quần áo, chải chuốt lại kiểu tóc một chút...
Vì sao, vì sao lại trở thành như vậy chứ? Chạy ra khỏi Đại Càn là vui sướng sống sót sau tai nạn, còn có vui sướng làm mưa làm gió ở cái địa phương nhỏ này, hai loại vui sướng chồng chất lên nhau, vốn phải là vui sướng càng lớn hơn, nhưng vì cái gì?
Tại sao, tại sao nó lại trở thành như thế này?
Lâu Phách La đờ đẫn ngẩng đầu, mà đối diện với hắn, một thân ảnh mặc áo bào trắng đen đang đứng ở nơi đó, hai mắt vô thần, ánh mắt căn bản không hề đặt ở trên người của hắn, ở bên cạnh còn có một con Tiên Hạc màu trắng đang nhảy múa, nhìn qua chỉ là một vị thiếu niên phi thường thông thường. Nhưng mà trực giác của Võ Đạo Tông Sư đã nói cho Lâu Phách La biết.
"Sẽ chết!"
Không thể động! Chỉ cần động một cái, hắn sẽ chết ngay lập tức!
Tại sao sự tình lại trở thành như vậy!
"À ờ, vị tiền bối này?" Lâu Phách La nuốt một ngụm nước bọt, nói rất nhỏ nhẹ, vì sợ làm cho vị thiếu niên trước mặt cảm thấy không cao

hứng, sau đó dùng một bàn tay đập chết hắn.
Mặc dù nói như vậy là rất không có cốt khí, nhưng Lâu Phách La lăn lộn ở Man Tộc nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, còn lăn lộn đến cao tầng Man tộc, cũng đã ý thức được một điều: Cốt khí cái gì chứ, ở trước mặt tính mạng cũng chả có tác dụng khỉ gió gì!
Thiên Tôn Thái Bình cũng không trả lời, chỉ yên lặng nhìn Lâu Phách La, nhưng cặp mắt của hắn vẫn trống rỗng như cũ.
"Tiền bối?" Lâu Phách La hít vào một hơi thật sâu, hắn muốn chạy trốn, nhưng lại không dám, đối phương có thực lực sâu không lường được, thậm chí là so với Kháo Sơn Vương Dương Lâm hắn nhìn thấy ở Thông Thiên Quan Đạo vào lúc trước còn kinh khủng hơn vô số lần, dù sao thì Kháo Sơn Vương Dương Lâm mặc dù cường đại, nhưng hắn tốt xấu cũng có thể nhìn ra đối phương mạnh bao nhiêu. Nhưng bây giờ, đối với vị thiếu niên ở trước mắt, Lâu Phách La lại không thể nhìn ra sâu cạn của đối phương, chỉ nhìn thấy vận mệnh nếu như bản thân phản kháng, thì hắn phải chết không thể nghi ngờ, đây cũng không phải là phép ẩn dụ, mà là nếu Lâu Phách La chỉ cần động đậy một cái, trong đầu liền hiện lên hình ảnh đầu lâu của bản thân phóng lên tận trời.
Chuyện này là quá khủng khiếp! Lâu Phách La vừa lộ ra vẻ mặt cầu xin, vừa điên cuồng lục soát tư liệu liên quan tới vị thiếu niên này, ban đầu hắn còn cho rằng là bản thân đã trúng phục kích của Lục Phiến Môn, nhưng vị thiếu niên này cũng không vội vã ra tay với hắn, nếu đổi thành những kẻ cùng hung cực ác của Lục Phiến Môn kia, làm gì có chuyện sẽ cho hắn cơ hội nói chuyện.
Bọn hắn đã sớm đánh gãy tứ chi của hắn, kéo vào bên trong phòng tối, tiến hành tra tấn hắn với mười tám loại hình cụ.
Nhưng suy nghĩ nửa ngày, Lâu Phách La cũng không nghĩ ra được đối phương đến tột cùng là ai. Đây cũng là hạn chế của Nam Cương Đạo, thậm chí là hạn chế của bốn đại biên hoang.
Ở trong bốn đại biên hoang, Bắc Nhung, Tây Vực, Đông Hải, Nam Cương, chỉ có Man tộc là không linh thông tin tức nhất, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Man tộc là yếu nhất, áp chế của Đại Càn đối với Man tộc cũng là mạnh nhất, cho dù Man tộc cố gắng trải mạng lưới tình báo, cũng không có cách nào thu được quá nhiều thông tin.
Cũng chính là vì như thế, Lâu Phách La cũng không nhận biết Thiên Tôn Thái Bình. Đương nhiên là hắn biết rõ cái danh hiệu Thần Tử Đạo Môn - Thiên Tôn Thái Bình này, nhưng cũng chỉ giới hạn ở danh hiệu, còn tin tức có quan hệ đến quần áo cùng với tính cách, còn có phong cách xử sự của Thiên Tôn Thái Bình, Lâu Phách La cho dù là nửa điểm cũng không biết. Dù sao thì bây giờ Trung Nguyên cũng là do hoàng triều Đại Càn làm chủ, vô luận là Đạo Môn hay là Phật Tông, toàn bộ đều lựa chọn ẩn thế, mà thánh địa võ đạo giống như là

Thuần Dương Cung, Kiếm Tông, Đao Tông, mặc dù vẫn có thể cường thế ở trong địa bàn của mình, nhưng nếu rời khỏi một mẫu ba phần đất của bản thân, vẫn cần phải cúi thấp đầu để làm việc.
Cứ như vậy, tin tức mà Lâu Phách La có được cũng rất có hạn.
Nhưng bất kể như thế nào, chuyện mà thiếu niên ở trước mắt có thực lực viễn siêu bản thân, Lâu Phách La vẫn có thể nhận thức được rõ ràng. Cho nên Thiên Tôn Thái Bình cho dù không mở miệng, hắn cũng không dám chạy, đành phải ngoan ngoãn đứng tại chỗ, lộ ra biểu lộ "Sống chết đều do tiền bối an bài, ta chính là một đứa bé ngoan".
Sau một hồi lâu, Thiên Tôn Thái Bình mới chậm rãi mở miệng, hỏi: "Man tộc vì sao lại tới đây."
"Ách, Vương Thượng bảo ta đến đây giải cứu Võ Đạo Tông Sư bị Đại Càn bắt đi." Lâu Phách La không có một chút do dự nào liền lập tức bán đứng Man tộc, thân làm cao tầng Man tộc, Võ Đạo Tông Sư, hắn cũng không giống như những kẻ khác chỉ biết hô khẩu hiệu "Vì Man Thần", ở trong lòng của hắn, Man tộc mặc dù cũng rất trọng yếu, nhưng tính mạng của hắn không thể nghi ngờ là càng quan trọng hơn.
Đương nhiên, chuyện này cũng là có quan hệ với tính cách làm người của Lâu Phách La.
Hắn xem như là Võ Đạo Tông Sư phụ trách bộ phận tình báo, thực lực bản thân của Lâu Phách La vốn là không mạnh, ngay cả tu vi Võ Đạo Tông Sư cũng đều là dựa vào truyền thừa trong nội bộ Man tộc, dựa vào cơ duyên để tấn cấp, còn muốn yếu hơn một bậc so với Võ Đạo Tông Sư chân chính, điều này cũng khiến cho tâm cảnh của hắn không quá kiên định.
Ít nhất là Lâu Phách La cũng không dám đối mặt với cái chết.
"Vậy sao?" Thiên Tôn Thái Bình gật đầu một cái, cũng không biết là có tin tưởng lời nói của Lâu Phách La hay không.
"Ngươi đi đi." Thiên Tôn Thái Bình dừng lại một chút, lên tiếng một lần nữa.

Chương 190: Trương Thái Bình

Lời nói này ở trong lòng của Lâu Phách La giống như là âm thanh của thiên đường, bất quá hắn còn chưa kịp quay người quay người chạy trốn, Thiên Tôn Thái Bình lại đột nhiên gọi hắn lại:
"Còn một điều nữa."
"Vâng!"
"Trở về nói cho Man Vương, vị trong cung kia, thân thể không tốt."
"Hả?" Sau khi nghe xong câu nói của Thiên Tôn Thái Bình, Lâu Phách La đầu tiên chính là sững sờ, sau đó phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, sắc mặt liền trở nên kịch biến, lộ ra thần sắc kinh ngạc.
Vào thời điểm hắn tỉnh lại, Thiên Tôn Thái Bình đã biến mất, Lâu Phách La có một chút khiếp đảm nhìn chung quanh, sau đó liền rời đi giống như một tên trộm, chạy như điên về phía Nam Cương Đạo.
Tuy nhiên, không giống như tâm lý nặng nề trước đây, tâm tình của Lâu Phách La vào lúc này là hết sức vui mừng.
Mặc dù hai nhiệm vụ mà Man Vương giao phó cho hắn đều đã thất bại, không cứu được A Nan Thỉ trở về, cũng không giết được Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, thậm chí là ngay cả mặt của đối phương cũng chưa thấy, nhưng hắn tin tưởng Man Vương tuyệt đối sẽ không trách tội hắn! Dù sao thì hắn cũng đã mang về một cái tin tức rất trọng yếu.
Vị trong cung kia, thân thể không tốt! Tám chữ đơn giản, nhìn qua không có một chút liên quan nào, nhưng trên thực tế, xứng với tám chữ này, ở trên trời dưới đất cũng chỉ có một vị.
Nhất là còn được nói ra từ trong miệng của loại tồn tại như Thiên Tôn Thái Bình, vậy thì càng không có khả năng là người khác!
Thánh Hoàng Đại Càn!
Là vị Chân Long Thiên Tử tọa trấn ở trong Trung Nguyên kia, lấy sức một mình trấn áp bát hoang!
"Không nghĩ tới a, không nghĩ tới."
Thánh Hoàng Đại Càn là nhân vật bậc nào? Đó là còn cao hơn Thiên Tôn Thái Bình một cấp bậc, là thiên hạ đệ nhất nhân chân chân chính chính, nếu không thì hoàng triều Đại Càn cũng không thể trấn áp thiên hạ ở trong cái thời đại này, khiến cho cả Đạo Môn, Phật Tông cũng phải ẩn thế.
Phải biết rằng hoàng triều Đại Càn mặc dù có thực lực cường đại, nhưng vẫn không thể sánh bằng giới tông phái.
Hoàng triều Đại Càn có thể trấn áp các tông phái có thực lực nhỏ yếu, khiến cho mười đại thánh địa võ đạo cũng tôn kính không thôi, cho dù là Đạo Môn, Phật Tông cũng không dám chống lại, thậm chí là nghe theo an bài của triều đình ở một trình độ nhất định, cuối cùng

kỳ thật chỉ có một cái nguyên nhân: Chính là vị Thánh Hoàng Đại Càn kia.
Bốn đại biên hoang vì sao không dám xâm phạm Trung Nguyên? Rõ ràng là lấy lực lượng của bốn đại biên hoang, nếu tất cả các Võ Đạo Tông Sư đi ra mà nói, hoàng triều Đại Càn suy nhược bây giờ căn bản không có đầy đủ thực lực để trấn áp, nhưng vì sao bọn hắn lại không dám động thủ? Nói đến cùng còn không phải là bởi vì kiêng kị, kiêng kị vị Thánh Hoàng Đại Càn kia.
Có thể nói, Thánh Hoàng Đại Càn đương thời mặc dù không có năng lực chấp chính gì, nhưng hoàng triều Đại Càn sở dĩ còn vững như bàn thạch cho đến bây giờ, cũng chính là bởi vì hắn, quả đấm của hắn có thể phá núi ngăn biển, phá quân giết địch, có hắn cầm Thiên Tử Kiếm toạ trấn ở Trung Nguyên, căn bản sẽ không có ai dám khiêu khích Đại Càn.
Mà lúc này, vị Chân Long Thiên Tử kia, thân thể thế mà lại không được tốt? ?? Chuyện này đối với bốn đại biên hoang đang một mực thăm dò Trung Nguyên mà nói, nhất định chính là tin tức tốt lớn nhất!
Lâu Phách La dám khẳng định, chỉ cần hắn mang cái tin tức này trở về, cuộc sống thăng quan phát tài, thăng quan tiến tước, cưới được vợ đẹp hắn là cách bản thân không xa! Suy nghĩ một chút còn có một chút hưng phấn.
"Nhân họa đắc phúc! Nhân họa đắc phúc a!"

Thái Bình Thiên Tôn, nguyên danh là Trương Thái Bình.
Sinh ra ở một ngôi làng miền núi nhỏ ở dưới sự quản lý của Đạo Môn, Trương Thái Bình không có thiên phú gì, hơn nữa vừa sinh ra đã mang theo một căn bệnh, căn bệnh này không biểu hiện ở bên ngoài, mà là ở trong chính bản thân, hắn rất thông minh, nhưng phụ mẫu chết sớm, còn nhỏ tuổi dựa vào sự giúp đỡ của hàng xóm láng giềng mới có thể vẫn còn tồn tại, sau mỗi lần làm việc vất vả hắn đều nghĩ về một vấn đề.
Sinh mệnh rốt cuộc có ý nghĩa gì?
Cuộc sống của một người là vô cùng ngắn ngủi, cho dù là có vài người có thể tu luyện,
Loại suy tư này, khiến cho Trương Thái Bình dần dần trở thành một dị loại ở trong thôn, bởi vì mỗi khi hắn làm việc xong chính là ngẩn người, cái gì cũng không làm.
Người trong thôn đều cảm thấy hắn bị trúng tà, dần dà, ngay cả nhà hàng xóm cũng không còn muốn thuê hắn nữa, hắn cũng chỉ đành phải lên núi đào rau dại để lấp đầy cái bụng.
Về sau, hắn được một vị đạo sĩ đi ngang qua nhìn trúng, trở thành đệ tử của vị đạo sĩ kia.
Vị đạo sĩ kia nhìn thấy Trương Thái Bình đi sớm về trễ mỗi ngày,

chính là đào rau dại để gian nan cầu sinh, lại còn không quên trợ giúp một số người ăn xin bị coi thường ở trong thôn, sẽ thường xuyên giúp đỡ bọn hắn một chút, có một trái tim nhân hậu. Trong lòng của đạo sĩ sinh ra thương hại, lại nhìnthấy Trương Thái Bình có mấy phần tư chất, liền định thu hắn làm đệ tử.
Bất quá đạo sĩ nói thế nào cũng là người có thân phận, làm sao có thể tùy tiện thu nhận đệ tử được? Hơn nữa nếu như thu nhận đệ tử không có đủ tâm tính, đến lúc đó không chỉ làm hỏng thanh danh của hắn, cũng sẽ làm hại một người mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng lại có tấm lòng son.
Cho nên đạo sĩ quyết định khảo nghiệm Trương Thái Bình một lần.
Thế là vào một ngày, vào thời điểm Trương Thái Bình đi ra bên ngoài đào rau dại, đạo sĩ chuẩn bị đã lâu liền xuất hiện.
Chỉ thấy hắn đứng ở trên một đám mây đầy màu sắc, cầm bát bảo ngọc như ý ở trong tay, người mặc đạo bào, lông mi trắng, râu bạc trắng, nhìn qua giống như một vị tiên nhân trên trời, trong lúc giơ tay nhấc chân đều là tự nhiên, khiến cho người ta không khỏi sinh lòng hảo cảm.
Nhìn thấy Trương Thái Bình kinh ngạc vạn phần, đạo sĩ hài lòng gật gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Tiểu hữu, bần đạo thấy ngươi có mấy phần tư chất, muốn thu ngươi làm đồ đệ, không biết ngươi có nguyện ý hay không a?"
Câu nói này nhìn như đơn giản, trên thực tế lại là khảo nghiệm đầu tiên của đạo sĩ đối với Trương Thái Bình. Nếu Trương Thái Bình trực tiếp đáp ứng, vậy sẽ nói rõ là người này có tính tình nôn nóng, tiền đồ nhất định là sẽ không quá lớn, mặc dù đạo sĩ vẫn sẽ thu hắn làm đồ đệ như cũ, nhưng cũng sẽ không bồi dưỡng quá nhiều, mà nếu như Trương Thái Bình cẩn thận hỏi thăm nguyên do thu đồ đệ, liền chứng minh hắn có tính tình trầm ổn, gặp chuyện vẫn có thể tỉnh táo, là một nhân tài tu đạo.
"Ta cự tuyệt."
Đạo sĩ: "? ? ?"
"Vì sao?" Đạo sĩ nhịn không được mà hỏi, ở trong lòng cũng sinh ra mấy phần hiếu kỳ, bởi vì ở trong cuộc đời của hắn, đây cũng là lần đầu tiên có người cự tuyệt làm đồ đệ của hắn, hắn muốn biết nguyên nhân.

Chương 191: Ý nghĩa nhân sinh

"Tu đạo thì có tác dụng gì đâu?" Trương Thái Bình thở dài, nói "Cát vàng chôn xương khô, người đến lúc cuối cùng cũng sẽ chết, cho dù có tu đạo cũng không thể trường sinh bất lão, cho nên có tu hay không tu cũng giống như nhau, coi như ta không tu đạo, mà vẫn có thể khiến cho cuộc sống trở nên có ý nghĩa mà nói, thì cũng đã rất tốt, đã như vậy, ta vì sao còn cần phải tu đạo?"
Đạo sĩ ngây ngẩn cả người: "..."
"Nếu ngươi theo ta tu đạo, liền có thể có đại pháp lực, đại thần thông, cứ như vậy ngươi cũng sẽ có thể làm được rất nhiều chuyện, ngươi bất quá chỉ là một thiếu niên, còn có tương lai rộng lớn, ngươi nói không chừng còn có thể trở thành người nổi tiếng ở Trung thổ trong tương lai, có thể dời núi, lấp biển, trở thành thần tiên chân chính."
"Haizzz!" Trương Thái Bình thở dài, nói: "Không đáng giá."
Đạo sĩ: "? ? ?"
"Coi như là thần tiên, chẳng lẽ là sẽ không phải chết hay sao?"
"Mặc kệ sống bao nhiêu năm, nếu như không thể khiến cho cuộc sống của bản thân trở nên có ý nghĩa, như vậy chẳng phải là giống như một bộ xương khô ở trong mộ hay sao?"
Đạo sĩ suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói của Trương Thái Bình rất có đạo lý, giống như hắn, tu luyện mấy trăm năm, hiện tại đã dần dần già đi, cũng không làm được bất cứ đại sự gì, chỉ có thể bảo vệ một mẫu ba phần đất của bản thân kia, chờ đến sau khi hắn chết, bất quá cũng chỉ là cát vàng chôn xương khô, kể từ đó, tranh danh đoạt lợi còn có ý tứ gì.
Đạo sĩ: "! ! !"
Không đúng, không đúng, không đúng! Đạo sĩ vội vàng lắc đầu, bỏ rơi ý nghĩ tiêu cực ở trong lòng.
"Anh bạn nhỏ, ngươi nghĩ như vậy là sai lầm rồi, thế giới lớn như vậy, nhân sinh cũng dài như vậy, ngươi không nên lãng phí ở nơi này, mà hắn là nên đi ra ngoài xem một chút mới đúng, cứ như vậy ý nghĩ của ngươi cũng sẽ thay đổi!"
"Thật vậy sao?" Trương Thái Bình ngây người nhìn đạo sĩ, mà đạo sĩ thì gật đầu rất chắc chắn. Hiện tại hắn rất có hứng thú đối với Trương Thái Bình, hắn rất muốn biết rõ thiếu niên mặc dù còn trẻ tuổi nhưng lại phi thường có ý tưởng này, về sau rốt cuộc sẽ biến thành dạng người gì.
Thế là vào ngày thứ hai, Trương Thái Bình cứ như vậy lặng yên không một tiếng động biến mất ở trong thôn trang, đi theo đạo sĩ tiến vào Đạo Môn.

Về sau Trương Thái Bình mới biết được, đạo sĩ mà bản thân hắn gặp phải, nguyên danh là họ Trương, chính là Thần Tử Đạo Môn đời này, cũng là chưởng môn, một thân tu vi cũng đã sớm vượt qua Võ Đạo Tông Sư.
Mà theo việc luyện võ cùng với tu vi tăng tiến, thực lực của Trương Thái Bình càng ngày càng mạnh, nhưng đối với nhân sinh cũng càng ngày càng mê mang, bởi vì hắn phát hiện ra, cho dù là đã rời khỏi thôn nhỏ, mặc dù có đại thần thông, đại pháp lực, hắn vẫn không thể nào biết rõ ràng, nhân sinh của bản thân rốt cuộc có giá trị gì.
"Thái Bình?"
"Thái Bình?"
"Thái Bình!
"A, là sư phụ sao." Trương Thái Bình lấy lại tinh thần, nhìn lão đạo sĩ lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ trước mắt, đây cũng là tật xấu của hắn, bởi vì nguyên nhân thường xuyên suy nghĩ về nhân sinh của bản thân, hắn cuối cùng sẽ ngẩn người thất thần mà không giải thích được, cho nên ở trong mắt của sư huynh đệ đồng môn, hắn vẫn luôn là một cuồng đồ coi trời bằng vung. Mà trên thực tế, hắn chỉ là không phản ứng kịp mà thôi.
"Thái Bình a, ngươi cũng đã tu đạo lâu như vậy rồi, không biết đã có cảm ngộ gì hay chưa?"
"Thái Bình!"
"A, sư phụ, ta cảm thấy nhân sinh vẫn là không có ý nghĩa gì."
Lão đạo sĩ bất đắc dĩ xụ mặt, lão bình sinh đã dạy dỗ không biết bao nhiêu đệ tử, từng người đều là anh hùng hào kiệt, tu vi cũng là tinh anh trong tinh anh, thân truyền đệ tử ở dưới trướng càng là người người đạt tới Võ Đạo Tông Sư, tài năng am hiểu dạy đồ đệ của lão đặt ở trong đại thế giới Trung thổ cũng là tiếng tăm lừng lẫy.
Nhưng duy chỉ có một vị Trương Thái Bình này là rất khó chơi, mặc kệ lão có nói cái gì, đối phương đều chỉ là đang suy nghĩ về cái ý nghĩa nhân sinh quỷ quái gì đó, đây quả thực là vũ nhục lớn nhất đối với lão đạo sĩ, dạy nhiều năm như vậy, không chỉ không thể khiến cho đối phương lạc quan đối với nhân sinh, thậm chí là ngay cả chính lão cũng thường xuyên thở dài nhân sinh quá ngắn.....
Mà khiến cho lão đạo sĩ tức giận nhất là, tên gia hỏa này hết lần này tới lần khác lại là môn hạ biết đánh nhau nhất của lão! Thậm chí là ngay cả lão bây giờ cũng đều không nhất định là đối thủ của hắn!
"Thái Bình a..."
"Thái Bình?"
Lão đạo sĩ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trương Thái Bình, còn đối phương thì lộ ra ánh mắt trống rỗng, nhìn qua là đang nhìn lão, nhưng trên thực tế không biết hồn phách đã sớm đi nơi nào.
"Cái tên đồ đệ bất tài này!" Lão đạo sĩ tức giận dùng một bàn tay đập vào đầu của Trương Thái Bình.

"Sư phụ? Vì sao lại đánh ta?"
"Hừ!" Lão đạo sĩ chắp hai tay ở sau lưng, trong lòng thầm mắng cái tên đồ đệ bất tài này cũng không biết thu liễm một lần, vừa rồi dùng bàn tay vỗ xuống, đối phương nhìn qua không có việc gì, ngược lại thì tay của lão lại có một chút đau ê ẩm.
Sau đó lão đạo sĩ thở dài thật sâu, nói: "Thái Bình a, vi sư biết rõ ngươi vẫn còn đang suy tư về ý nghĩa của cuộc sống, bất quá ta nghĩ rằng ngươi đã suy nghĩ nhầm phương hướng."
"Nhầm phương hướng?"
"Không sai, ý nghĩa của cuộc sống cũng không thể chỉ dựa vào suy nghĩ, mà còn phải dựa vào bản thân người thực hiện, đôi khi chưa thử một việc gì đó, làm sao ngươi biết rằng đó không phải là ý nghĩa cuộc sống của ngươi? Vi sư cảm thấy, nếu như ngươi muốn tìm ý nghĩa của cuộc sống, không bằng trước tiên hãy định ra một cái mục tiêu nhỏ."
"Mục tiêu nhỏ?"
"Không sai, nói thí dụ như, chấn hưng Đạo Môn." Lão đạo sĩ nghiêm túc nói ra: "Thế nào? Phải biết rằng bây giờ Đạo Môn, Phật Môn đang ở vào thế yếu, đại thế giới Trung thổ bị hoàng triều Đại Càn nắm vững, nếu như mục tiêu cuộc sống của ngươi là chấn hưng Đạo Môn mà nói, vậy thì sẽ là một cái mục tiêu phi thường khó khăn, phi thường cao xa, nhưng nếu như ngươi có thể hoàn thành cái mục tiêu này mà nói, cuộc sống của ngươi hẳn là liền sẽ có ý nghĩa."
"Chấn hưng Đạo Môn...." Trương Thái Bình thấp giọng lẩm bẩm nói, trong hai mắt trống rỗng dần dần có ánh sáng hội tụ.
Mà lão đạo sĩ sau khi phát giác ra được điểm này thì là quơ quơ nắm đấm ở trong lòng, nói thầm: "Thành công! Cuối cùng cũng đã lừa được hắn!"
Lão đạo sĩ rất rõ ràng, tuổi thọ của lão còn lại không nhiều lắm, nhưng Đạo Môn lại không thể rắn mất đầu, mà đệ nhất cao thủ của Đạo Môn hiện tại, không thể nghi ngờ chính là Trương Thái Bình trước mắt, cho nên lão ở trong khoảng thời gian này đã nghĩ hết biện pháp, muốn lừa cho Trương Thái Bình kế thừa vị trí của lão, thống lĩnh Đạo Môn.
"Thế nào? Cái phương pháp này rất tốt có đúng không?"
"Nếu sư phụ đã nói như vậy, vậy thì sẽ đúng."
"Vậy là tốt rồi! Đến đây, đây là bằng chứng của Thần Tử Đạo Môn, ngươi tạm thời hãy cất kỹ nó đi, về sau ngươi chính là Thần Tử Đạo Môn!"
"Thái Bình!"
"Ấy? À, được."
Trương Thái Bình tiếp nhận ngọc như ý mà lão đạo sĩ đưa tới, ngay trong cái nháy mắt này, Thái Bình Thiên Tôn liền ra đời.

Chương 192: Tần gia cố sự

Tại hoàng triều Đại Càn, trong Tần phủ Thành Thượng Kinh.
Xem như là một trong bốn đại gia tộc Đại Càn, phủ đệ của Tần Thị nhất tộc tự nhiên là không nhỏ, ở khu Đông Thành có thể xưng là đệ nhất, bất luận là quy mô hay là nhân số, đều muốn viễn siêu phủ đệ Vương Hầu bình thường, Tần Vương trước mắt càng là rất được Thánh thượng Đại Càn tín nhiệm, quan vị nhất phẩm, ở bên ngoài càng là có đất phong to lớn. Nắm giữ địa vị cực cao, bất quá cũng chỉ như thế mà thôi.
Mà ở bên trong Tần phủ càng là có rất nhiều phòng ốc hoa lệ, sinh hoạt thường ngày là rất xa xỉ, thậm chí còn có một hồ nước lớn ở trong phủ, ở trên hồ nở đầy hoa sen, ở giữa hồ được mọi người gọi là Hoa Đình, thực vật ở trong hồ trồng cũng không phải là thông thường, mà là dược liệu phi thường trân quý, cá chép ở trong hồ cũng không phải là tầm thường, mà là từng con Giao Long.
Những con Giao Long này có lẽ là chỉ có bộ dáng giống rồng, không có huyết mạch thực sự của rồng, nhưng lại có khí tức cường thịnh, không chỉ có tu vi Hậu Thiên, còn có giá trị làm thuốc cực cao, không khoa trương một chút nào, một hồ nước như thế này liền có thể so sánh với tài phú của một nước nhỏ ở bên ngoài Đại Càn.
Bởi vậy có thể thấy được nội tình thâm hậu của Tần Thị nhất tộc.
"Tỷ tỷ!" Có một cô bé đang cầm một đóa hoa sen, nhún nhảy một cái chạy về phía Hoa Đình trong hồ, mà ở nơi đó, có một bé gái khác hơi lớn hơn nàng một chút thì đang khoanh hai chân lại, yên lặng tĩnh toạ.
"Tỷ tỷ nhìn này! Đây là hoa sen ta hái ở trong hồ! Tặng cho tỷ tỷ!"
Bé gái nghe vậy thì từ từ mở mắt và nhìn cô bé đang cầm bông hoa sen, khóe miệng nhẹ nhàng nở một nụ cười, nói: "Cám ơn muội, Phượng Tiên."
Mặc dù bản thân Phượng Tiên không phát giác ra, nhưng ở trong mắt của bé gái lớn hơn, Phượng Tiên lúc này giống như là một vị tiên tử, toàn thân từ trên xuống dưới đều chảy xuôi Ngũ Sắc Thần Quang chói mắt, chiếu sáng chân trời, thậm chí là còn muốn xuyên phá toàn bộ Tần Phủ, xông lên phía trên thiên khung vô tận.
Trên thực tế là nếu như không phải trận pháp Tần phủ một mực giữ nguyên trạng thái mở ra, chỉ sợ là toàn thành đã sớm nhìn thấy cái dị tượng này. Bé gái lớn hơn biết rõ đó là cái gì, là huyết mạch Phượng Hoàng bẩm sinh, sau khi sinh ra được thiên địa tẩm bổ, cuối cùng diễn biến ra thần thông Phượng Hoàng - Tiên thiên Ngũ Đức Thần Quang.
Nghe đồn rằng, cái Ngũ Đức Thần Quang này tượng trưng cho

Phượng Hoàng, cho dù là Đại Ngũ Hành Thần Quang của khổng tước cũng kém hơn không ít.
So sánh với em gái, bản thân nàng đúng là kém hơn rất nhiều. Bé gái nhìn bản thân một chút, cười khổ lắc đầu: "Môn Vọng Khí Thuật này thật đúng là thâm ảo."
Khác biệt cùng với em gái của mình, bé gái không có thiên phú gì, bất quá nàng vừa sinh ra đã rất thông minh, mặc dù nhìn qua chỉ mới có 6, 7 tuổi, nhưng trên thực tế thì đã có tư duy của người trưởng thành, khác biệt cùng với cô em gái ngây thơ, đồ vật mà nàng có thể nhìn thấy là rất nhiều, mà cũng rất toàn diện.
Nói thí dụ như, hiện tại toàn bộ Tần Vương Phủ nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế lại giống như sự yên tĩnh trước mưa giông bão táp vậy, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào cô em gái ở bên cạnh nàng này, bởi vì thiên phú của em gái, thân phận của em gái, đều có quan hệ đến kế hoạch trăm năm của Tần Thị nhất tộc.....
"Kiền Hoàng tỷ tỷ?"
Tiểu Phượng Tiên nhìn thấy tỷ tỷ nhìn chằm chằm vào nàng, nhưng lại không nói một lời nào, khá là nghi ngờ hỏi, đôi mắt to chớp chớp mấy cái, trong suốt giống như nước ở trong hồ.
"Phượng Tiên, sau này muội cần phải cố gắng."
"Hả?"
"Tỷ tỷ tin tưởng muội, chỉ cần cố gắng mà nói, về sau Phượng Tiên nhất định sẽ trở thành một người vô cùng không tầm thường!"
"Hì hì, đó là đương nhiên rồi!" Tiểu Phượng Tiên khoa tay múa chân mà nói ra, lời khen của chị gái khiến cho nàng phi thường vui vẻ.
Mà nhìn thấy Phượng Tiên như vậy, Tần Kiền Hoàng nhỏ tuổi chỉ đành lắc đầu bất đắc dĩ.
"Mặc dù rất lợi hại, nhưng vẫn chỉ là một đứa bé a."
"Được rồi, được rồi, Phượng Tiên, muội quên rồi sao? Mẹ thế nhưng đã bố trí bài tập cho muội, muội còn không mau đi?"
Khoé miệng của tiểu Phượng Tiên tê rần, vẻ mặt mới vừa rồi còn hưng phấn lập tức biến thành vẻ mặt nhăn nhó: "Đúng rồi, còn có bài tập..tỷ tỷ lợi hại như vậy, khẳng định là đã làm xong rồi a?"
"Có thể cho muội mượn xem một chút hay không?"
Tần Kiền Hoàng mặt không thay đổi gõ gõ vào đầu của tiểu Phượng Tiên, nói: "Việc của mình thì cần phải tự làm, nhanh đi làm đi."
"Ừm, được rồi."
Mắt thấy không có hi vọng lấy được sự trợ giúp từ chị gái, tiểu Phượng Tiên cũng chỉ đành phải bĩu môi và quay đầu rời đi, mỗi lần quay đầu còn đặc biệt dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tần Kiền Hoàng, hi vọng chị gái có thể "Hồi tâm chuyển ý", cái bộ dáng ngây thơ khả ái kia khiến cho Tần Kiền Hoàng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Bất quá.....Tần Kiền Hoàng nhắm hai mắt lại, trong mắt ẩn ẩn có thần quang lấp lóe, sau đó lại là cười đắng chát một tiếng: "Ngũ Đức Thần Quang thật đúng là lợi hại a, sẽ tự động thu nạp thiên địa linh khí, người sở hữu căn bản cũng không cần phải tu luyện, tu vi liền có thể không ngừng mà tăng cao, sau khi ra đời được ba tháng mình liền bắt đầu tu hành, cho đến bây giờ cũng đã tu luyện được 6, 7 năm, mới có thể đạt tới tu vi Hậu Thiên, kết quả là Phượng Tiên cái gì cũng không làm cũng đạt được..
"Cái này thật đúng là…!" Lắc đầu, Tần Kiền Hoàng bỏ đi nhưng suy nghĩ hâm mộ ở trong lòng, tiếp tục bắt đầu tu luyện.
"Nếu vào lúc ban đầu không bằng Phượng Tiên, vậy cũng chỉ có thể cố gắng vào sau này, tranh thủ mau chóng vượt qua nàng, chí ít là không thể bị bỏ rơi quá xa, nếu không thì làm chị gái cũng quá mất mặt mũi..."
"Cố gắng! Không có vấn đề gì! Mình thông minh như vậy cơ mà!"
Cứ như vậy, trong thế hệ này của Tần phủ thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, không chỉ có Tần Phượng Tiên nắm giữ Tiên Thiên Ngũ Đức Thần Quang, còn có Tần Kiền Hoàng thông minh bẩm sinh, tu luyện võ công giống như là hạ bút thành văn, mặc dù đều là nữ tử, nhưng lại là phụ nữ không thua đấng mày râu, tất cả mọi người đều tin tưởng Tần Thị nhất tộc ở dưới sự dẫn dắt của hai nàng sẽ càng trở nên cường thịnh.
Mọi chuyện vốn sẽ diễn ra như vậy.
Nhưng chính là vào một ngày, Tần Kiền Hoàng tu luyện Vọng Khí Thuật đến cảnh giới tiểu thành, xuất phát từ sự hiếu kỳ nhất thời, nàng vận chuyển Vọng Khí Thuật, nhìn về phía chỗ cấm địa sâu nhất trong Tần Thị nhất tộc.
Từ đó về sau, mọi thứ đều cải biến.
"Không thể tiếp tục như vậy nữa."
Tần Thiên Hoàng xuất quan sau ba ngày bế quan, hai mắt đảo ngược giống như nhật nguyệt, khuôn mặt tuyệt mỹ trở nên lạnh lùng như tuyết, dùng con mắt chăm chú khóa chặt vào một phương hướng trong Tần phủ, mà ở nơi đó, chính là Tần Phượng Tiên mới vừa vặn trải qua sinh nhật 10 tuổi.
Về sau, Tần Kiền Hoàng liền đi tìm mẫu thân, bây giờ cũng là một vị nữ tính có quyền thế nhất trong Tần phủ, cũng chính là thê tử của Tần Vương, Doanh Nhược Thủy. Ai cũng không biết là một đêm kia hai người đã nói chuyện gì.
Nhưng ngay vào ngày thứ hai, Tần Kiền Hoàng liền đi tới phòng ở của Tần Phượng Tiên, tự tay nhốt Tần Phượng Tiên vào trong giấc mộng, sử dụng bí pháp tước đoạt Ngũ Đức Thần Quang cùng với huyết mạch Phượng Hoàng bẩm sinh của Tần Phượng Tiên, mà mọi chuyện hết thảy từ đầu tới đuôi, ở bên trong Tần phủ không có ai phát hiện ra, cho dù là có người phát hiện ra dị dạng, cũng bị mẫu

thân của Tần Phượng Tiên - Doanh Nhược Thủy chặn lại.
Thế là, mọi người đều biết, thiên chi kiêu nữ ở Tần phủ - Tần Phượng Tiên đã chết ở trong một đêm kia, thay vào đó thì là minh châu của Đại Càn, Phượng Hoàng Nữ - Tần Kiền Hoàng giống như là sao chổi hoành không quật khởi, Ngũ Đức Thần Quang chiếu rọi chân trời, làm cho vô số người không ngừng hâm mộ, mà ở bên trong Thuần Dương Cung, cũng xuất hiện một vị đệ tử Doanh Phượng Tiên không có tiếng tăm gì, hai người giống như là người xa lạ vậy.
Một ở trên trời, một ở dưới vực, từ nay về sau sẽ không còn bất luận một sự liên quan nào.

Chương 193: Đại điển khai sơn

Tại Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa võ đạo, có tiếng tăm lừng lẫy tại đại thế giới Trung Thổ, không ai không biết không người không hiểu.
Mặc dù vào mấy chục năm trước Thuần Dương Cung đã từng tao ngộ một trận đại biến, kém chút nữa đã rớt khỏi bảo toạ thánh địa võ đạo, nhưng dù sao thì Thuần Dương Cung vẫn có nội tình rất thâm hậu, vào lúc cuối cùng vẫn đã đánh bại các lộ cường địch dòm ngó, thủy chung vẫn sừng sững không ngã, dạng tông môn này, phàm là có một chút gió thổi cỏ lay, đều sẽ được vô số người chú ý cùng với phỏng đoán.
Sơn môn Thuần Dương Cung nằm trên Thái Hoa Sơn thuộc Thanh Châu Đạo.
Ngọn Thần Sơn trong truyền thuyết này chính là do tổ sư sáng lập ra Thuần Dương Cung ngày xưa - Thuần Dương Đạo Tôn đã lấy sức một mình dời núi, khắc họa đạo văn, cuối cùng hội tụ thành kỳ quan, chỉ là quy mô thì đã xa xa không phải là toà Thiên Kiếm Phong của Thiên Lan Kiếm Tông kia có thể sánh ngang, phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ cũng đều là cực kỳ thưa thớt.
Đừng nhìn ở bề ngoài không có gì, nhưng một khi Thuần Dương Cung mở ra trận pháp hộ tông, không biết là sẽ có dạng cảnh tượng gì.
Mà vào giờ khắc này, ở dưới chân Thái Hoa Sơn lại là náo nhiệt đến cực điểm, rất nhiều thành trì chung quanh Thuần Dương Cung lúc này đều đã bị các đại gia tộc đến từ Thanh Châu Đạo, còn có đệ tử của các trung, tiểu tông môn chiếm cứ, đông người tụ tập như vậy đối với toàn bộ Thanh Châu Đạo cũng đều là tình huống vô cùng hiếm thấy.
Gây ra chuyện này, chính là do việc trọng đại mỗi năm một lần của Thuần Dương Cung – đại điển khai sơn.
Đây cũng là lệ cũ của tất cả các thánh địa võ đạo, dù sao thì thánh địa võ đạo cũng không phải là dạng quốc gia như hoàng triều Đại Càn, mà là tông môn, thánh địa võ đạo cần đệ tử cuồn cuộn không ngừng, mà những đệ tử này từ đâu tới? Tự nhiên là đến từ địa phương ở bên ngoài tông môn, cũng chính là rất nhiều võ giả trẻ tuổi đang tụ tập ở dưới Thái Hoa Sơn.
Những võ giả trẻ tuổi này có người xuất thân từ tán tu, có người thì là đến từ bên trong tiểu gia tộc cùng với tông môn, có lẽ là có chỗ chênh lệch về thân phận bối cảnh, nhưng mục tiêu của bọn hắn đều là nhất trí, cũng chính là gia nhập vào Thuần Dương Cung, trở thành đệ tử của Thuần Dương Cung, mà đối với các thế lực trong Thanh

Châu Đạo mà nói, nếu như ở trong bọn hắn có một người trở thành đệ tử của Thuần Dương Cung, Vậy liền mang ý nghĩa lên như diều gặp gió!
Từ nay về sau, tông môn và gia tộc đó liền có sự bảo hộ, có hi vọng, có cơ hội tiến thêm một bước.
Mà bản thân Thuần Dương Cung cũng có được đầy đủ tài nguyên để cung cấp cho đệ tử, đồng thời còn có quan hệ lợi ích với rất nhiều thế lực ở Thanh Châu Đạo, từ đó lấy được sự ủng hộ phát ra từ trong nội tâm của bọn hắn, cứ như vậy ở Thanh Châu Đạo, địa vị của Thuần Dương Cung cũng sẽ càng trở nên thêm siêu nhiên, cũng càng khiến cho người ta cảm thấy tôn kính và e ngại.
Đây cũng là một loại quy củ giang hồ mà trong lòng của mọi người đều biết rõ.
Nguyên nhân chính là như thế, cho nên mỗi lần đến đại điển khai sơn, Thái Hoa Sơn thường ngày ngoại trừ đệ tử Thuần Dương Cung thì không có người nào dám tới gần, cũng sẽ trở nên cực kỳ náo nhiệt, võ giả trẻ tuổi đến từ các nơi trong Thanh Châu Đạo, thậm chí là các võ giả trẻ tuổi đến từ bên ngoài Thanh Châu Đạo nghe danh mà tới, đều sẽ vì mục tiêu trở thành đệ tử Thuần Dương Cung mà tụ tập tới.
"Không biết đại điển khai sơn sẽ bắt đầu vào lúc nào a?"
"Gấp làm cái gì, đây chính là đại điển khai sơn, huống hồ đây còn chính là thánh địa võ đạo a, dựa theo lệ năm trước cũ, còn cần phải chờ khoảng ba ngày nữa Thái Hoa Sơn mới có thể mở ra cho người ngoài."
"Nói đến, gần đây ở trong Thuần Dương Thành có người bày ra lôi đài, tổ chức đại hội anh hùng."
"Cái gì mà đại hội anh hùng, đơn giản chính là tạo thế cho đại điển khai sơn sau đó, người làm ra chuyện như vậy khẳng định đều là một số đệ tử của Thuần Dương Cung, những tán tu như chúng ta cũng không thể trêu vào..."
"Vậy cũng đúng."
Một nhóm tán tu vui chơi giải trí ở trong tửu lâu, tự nhiên cũng là đang hàn huyên tới đại điển khai sơn sắp đến, bất quá cuộc nói chuyện giữ bọn hắn lại làm cho người ta có một chút không vui, chỉ chốc lát sau, một bàn tán tu khác liền đứng dậy, khá là không cam lòng nói:
"Các ngươi nói như vậy là không đúng, ai nói ở trong tán tu chúng ta không có đệ tử kiệt xuất? Đại gia tộc, đại tông môn là rất lợi hại, nhưng trong tán tu chúng ta cũng có anh tài!"
"Giống như là Du Long Sinh La Chân, còn có Tam Đao Khách Lưu Hoàng, ai không phải là nhân vật lợi hại?"
"Ha ha, vậy cũng đúng."
"Lần đại điển khai sơn này hẳn là còn muốn náo nhiệt hơn trong

tưởng tượng nhiều, các lộ thiên tài càng là tầng tầng lớp lớp, tuyệt đối là một lần thịnh đại nhất trong mấy năm gần đây."
"Đúng vậy a, đúng vậy a..."
Ầm ầm!
Vào thời điểm bầu không khí trong tửu lâu dần trở nên vui vẻ, đột nhiên toàn bộ tửu lâu đều rung lắc một cái, có không ít bàn rượu vì thế mà trực tiếp bay lên, rượu và đồ ăn trên bàn càng là rơi đầy đất, có không ít võ giả tu vi yếu đuối không kịp đề phòng, kém chút nữa là đã té lăn quay trên mặt đất.
"Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?"
"Địa Long xoay người? !"
Địa Long xoay người, tự nhiên chính là chỉ động đất, loại tình huống này rất ít phát sinh ở Thanh Châu Đạo, dù sao thì có Thuần Dương Cung trấn áp địa mạch, cho dù có động đất, quy mô cũng sẽ phi thường nhỏ, đối với võ giả mà nói căn bản cũng không phải là đại sự gì, nhưng vào lúc này toàn bộ mặt đất đều đang run rẩy, làm gì có chỗ nào giống như là Địa Long xoay người với quy mô nhỏ?
"Không, không đúng! Không phải là Địa Long xoay người! Các ngươi hãy nhìn ra bên ngoài đi!"
Đột nhiên, ở một nơi gần cửa sổ trong tửu lâu bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô, chỉ thấy một vị võ giả tán tu kinh hãi vạn phần đưa tay chỉ ra bên ngoài cửa sổ, lớn tiếng hét lên, cái hành động này của hắn liền lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, rất nhanh cửa sổ ở tửu lầu liền bị hơn mười vị võ giả tán tu làm cho chật ních. Mà bọn hắn cũng nhìn thấy sự tình phát sinh ngoài cửa sổ.
Đó là một nhánh quân đội giống như thần long uốn lượn, số lượng bất quá chỉ có hơn một ngàn, nhưng lại có khí thế như rồng, chỉ bằng vào số lượng ngàn người lại phát ra khí thế của trăm vạn đại quân, mỗi một bước phóng ra, huyết khí cùng với lực đạo ngập trời liền rơi ầm ầm trên mặt đất, bước chân chỉnh tề như một gây ra chấn động, tạo thành cảnh tượng giống như Địa Long xoay người trước đó.
"Bọn họ là ai? !"
"Ở nơi này tại sao lại có quân đội? ! Bây giờ bọn họ muốn đi đâu..."
"Cái hướng kia, là Thái Hoa Sơn! Bọn họ chỉnh là đi về phía Thái Hoa Sơn! Không phải là triều đình muốn động thủ với Thuần Dương Cung đó chứ? !"
"Đừng tán dóc! Làm sao có thể!"

Chương 194: Ta đã phế bỏ

Tiếng kinh hô liên tiếp vang lên ở các nơi trong Thuần Dương Thành, không chỉ có Thuần Dương Thành, phàm là người tụ tập ở dưới chân Thái Hoa Sơn đều nhìn thấy được nhánh quân đội khí thế ngất trời kia, cảm thấy nghi ngờ về lai lịch của đám quân đội này.
Mà đúng vào lúc này, Thái Hoa Sơn một mực được trận pháp bao phủ, không mở ra cho người ngoài đột nhiên bạo phát ra thần quang chói mắt, sau đó từng trận văn ầm ầm mở ra ở ngay trước vô số ánh mắt kinh hãi của các võ giả, lộ ra cảnh tượng trong núi, đình đài điện ngọc, hào quang lượn lờ, giống như là nơi ở của tiên nhân.
"Thái Hoa Sơn đã mở ra? !"
"Đó đến tột cùng là ai? ! Theo quy củ của Thuần Dương Cung, đại điển khai sơn chưa bắt đầu thì không thể giải trừ trận pháp Thái Hoa Sơn a!"
"Làm sao có thể!"
Vô luận là đám võ giả có tin hay không, Thái Hoa Sơn chung quy cũng đã mở ra, hơn nữa còn không chỉ có như thế, theo sơn môn mở rộng, từng con Tiên Hạc màu trắng bay ra từ bên trong, trên người của mỗi một con Tiên Hạc cũng đều có một vị đệ tử Thuần Dương Cung mặc trang phục màu trắng, mặc dù chỉ mới đạt tới cảnh giới Hậu Thiên, nhưng một thân tu vi nội tình, lại không yếu hơn những đệ của tông môn và các đại gia tộc ở ngoại giới, thậm chí là còn hơn một bậc.
"Mà các trưởng lão và các đệ tử nội môn đi ở phía trước, càng là có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, một thân thực lực căn bản không phải là những võ giả đến tham gia đại điển khai sơn có thể nhìn thấu, mà ở dưới hàng trăm con mắt nhìn trừng trừng, những trưởng lão và đệ tử nội môn này, cơ hồ đều không ngoại lệ, đều điều khiển Tiên Hạc đáp xuống trước mặt nhánh quân đội kia.
"Đây là muốn khai chiến à? !"
"Không thể nào?"
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì..."
Chỉ chốc lát sau, có rất nhiều đệ tử cùng với các trưởng lão Thuần Dương Cung nhao nhao đi từ Tiên Hạc xuống, sau đó ở dưới ánh nhìn khiếp sợ của mọi người, vô cùng cung kính mà chắp tay về hướng nhánh quân đội, đội ngũ không tới trăm người cùng nhau hét lớn, nhưng thanh âm lại vang dội ra toàn bộ chân núi Thái Hoa Sơn:
"Cung nghênh Đại sư huynh hồi cung!"
"Vù!" Đi vào bên trong Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch không kịp chờ đợi liền chạy ra khỏi Đội thân vệ, sau khi nói Lạc Tương Tư phụ trách thu xếp tốt cho mọi người, liền lập tức ngựa không ngừng

vó chạy về phía Vạn Thọ Cung ở sâu trong Thuần Dương Cung.
Từ khi rời khỏi Thuần Dương Cung cho đến nay, đây là hắn lần đầu tiên hắn gặp nghĩa phụ tốt của mình, tâm tình còn có một chút kích động nhỏ, dù sao thì so sánh với thời điểm hắn rời cung, hắn hiện tại thế nhưng đã biến hóa nhiều lắm, trong đó một cái biến hóa lớn nhất... đó chính là hắn đã phế bỏ Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!
Mỗi khi nghĩ tới chuyện này, Trần Khuynh Địch cũng nhịn không được mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.
Phải biết rằng, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công thế nhưng chính là bí truyền của dòng chính Thuần Dương Cung, là một môn công pháp vô cùng cường hãn, ở một trình độ nào đó thì cũng tượng trưng cho thân phận của Trần Khuynh Địch, cũng là chỗ dựa lớn nhất để cho Trần Khuynh Địch ngày sau trở thành chưởng môn Thuần Dương Cung đời sau, nói chung là vô cùng trọng yếu.
Ở trong trí nhớ của Trần Khuynh Địch, lúc trước vào thời điểm bản thân hắn vừa mới bắt đầu tu luyện Đại Thuần Dương Công, Ninh Thiên Cơ cơ hồ mỗi ngày đều sẽ đến hỏi thăm tiến độ tu luyện của hắn, bởi vậy có thể thấy được sự coi trọng của vị Thái Hoa Tiên Nhân này đối với Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, có thể nói là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Kết quả là bản thân hắn đã phế bỏ Đại Thuần Dương Công đi.
Trời ạ! Nếu như chuyện này bị bại lộ, có trời mới biết vị nghĩa phụ tốt kia sẽ làm gì hắn.
"Sớm biết như vậy lúc trước liền tỉnh táo hơn một chút, không nên phế bỏ công pháp nhanh như vậy.."
Hơn nữa ngoại trừ phế bỏ Đại Thuần Dương Công, ở trong khoảng thời gian này hắn còn làm một kiện sự tình phi thường khó có thể mở miệng, hắn còn chưa nghĩ ra cách nào để giải thích với Ninh Thiên Cơ.
"Khuynh Địch?"
Trong bất tri bất giác, Trần Khuynh Địch đã đi tới trước cửa Vạn Thọ Cung, mà lấy tu vi của Ninh Thiên Cơ, nếu có người tiếp cận đương nhiên là sẽ không có khả năng không phát giác ra, nhìn thấy Trần Khuynh Địch đang lộ ra sắc mặt âm tình bất định đứng ở cửa vào, nhìn qua vậy mà giống như đang ngẩn người, Ninh Thiên Cơ tự nhiên là sinh ra lòng nghi hoặc.
"Sao thế? Đi vào đi."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, nhanh chân đi vào bên trong Vạn Thọ Cung.
Cùng khác biệt với sự tưởng tượng của đại đa số người, ở bên trong Vạn Thọ Cung cũng không xa hoa, tòa cung điện này lúc trước vốn chính là do một mình Ninh Thiên Cơ tự xây lên, cho nên ở phía trên mỗi một phiến gạch ngói đều mang theo kiếm ý của Ninh Thiên Cơ,

mà ở bên ngoài cũng tuyên truyền là Ninh Thiên Cơ một lòng vì kiếm, cũng không có nhu cầu đối với ngoại vật.
Bất quá Trần Khuynh Địch đã từng nghe thấy nghĩa phụ phàn nàn, nói cái gì là vào thời điểm xây Vạn Thọ Cung, tài chính của Thuần Dương Cung rất căng thẳng, hắn muốn khảm nạm vài viên dạ minh châu lên trên nóc cung điện xem như trang sức, hiển lộ rõ ràng một chút địa vị tôn quý của chưởng giáo Thuần Dương Cung, nhưng lại không có tiền.
Xuyên qua hành lang đen nhánh, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền đi vào sâu trong Vạn Thọ Cung, mà ở nơi đó, giống như lần gặp mặt trước vậy, Ninh Thiên Cơ vẫn ngồi xếp bằng ở trong đại điện như cũ, ở bên cạnh cắm một thanh kiếm màu đồng, trên bộ quần áo cũ thậm chí còn dính không ít tro bụi, rất rõ ràng là đã lâu rồi không giặt giũ.
Nói đến, vào thời điểm nghĩa phụ bế quan không có dùng tới nhà vệ sinh hay sao?
Trần Khuynh Địch lắc đầu, tranh thủ thời gian đè xuống cái suy nghĩ bất kính tự tìm đường chết này, cung kính thi lễ với Ninh Thiên Cơ: "Xin chào nghĩa phụ."
"Trở về là tốt rồi." Ninh Thiên Cơ mở mắt, khá là thỏa mãn nhìn Trần Khuynh Địch, nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi nhất định phải chết ở Nam Cương Đạo cơ đấy."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Không tệ không tệ, tu vi thế mà còn đột phá, thế mà đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo...ủa?"
Ninh Thiên Cơ nhìn Trần Khuynh Địch, vui mừng đánh giá, kết quả là lời còn chưa nói hết, hắn liền bỗng nhiên mở to hai mắt ra, ở trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, hỏi: "Đại Thuần Dương Công của ngươi đâu?"
"Ách." Quả nhiên, hi vọng Ninh Thiên Cơ không phát hiện được chuyện này là quá ngây thơ rồi a.
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, muốn bịa đại ra một cái lý do, nhưng nghĩ đến người ở trước mặt của mình chính là Thái Hoa Tiên Nhân ở trong truyền thuyết, làm gì có chuyện dễ dàng lừa dối như vậy, đành phải ăn ngay nói thật: "Ta đã phế bỏ!"
Ninh Thiên Cơ: "? ??"
Phế bỏ?
Ninh Thiên Cơ cảm thấy bản thân có thể là đã nghe nhầm rồi, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, lúc trước chính là Tuyệt Thế Thần Công mà có không biết bao nhiêu người muốn thăm dò, ngay cả hoàng triều Đại Càn cũng đều muốn đoạt lấy, nếu như không phải thể chất của hắn không hợp, thì lúc trước hắn cũng đã tu luyện...

Chương 195: Vứt đi

Thế mà lại bị Trần Khuynh Địch phế đi? ??
Chuyện này, chuyện này...
Ninh Thiên Cơ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Khuynh Địch, trong đôi mắt kiếm quang thiểm thước, phảng phất như muốn triệt để nhìn thấu Trần Khuynh Địch vậy, chỉ chốc lát sau, hắn đột nhiên nhíu nhíu mày nói: "Không đúng, ngươi đã phế bỏ Đại Thuần Dương Công?"
"Đúng, đúng thế.." Trần Khuynh Địch chột dạ nói ra.
"Vậy tại sao ở trong cơ thể của ngươi vẫn còn có khí tức Đại Thuần Dương Công? Bất quá loại khí tức này rất là cổ quái..."
"Ách!" Trần Khuynh Địch có một chút lúng túng há to miệng, nói: "Nghĩa phụ, đây là công pháp do ta tự nghĩ ra..."
Ninh Thiên Cơ: "? ??"
"Tự sáng tạo công pháp? !"
Ninh Thiên Cơ kinh ngạc nhìn Trần Khuynh Địch, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn có nhiều cảm xúc như vậy, hỏi: "Ngươi lấy cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, tự chế ra một môn công pháp? Còn vì vậy mà phế bỏ Đại Thuần Dương Công?"
"Đúng thế." Trần Khuynh Địch cùi không sợ lở nói ra, đồng thời cũng vận chuyển Vô Lượng Quang Minh, khiến cho dị tượng Cửu Trọng Kim Tháp hiện ra ở phía sau lưng: "Chính là cái này, thật xin lỗi nghĩa phụ, hài nhi đã nhất thời xúc động."
Ninh Thiên Cơ: "..."
Ta có phải là đã nhìn lầm hay không? Cái Cửu Trọng Kim Tháp này là cái gì? Dị tượng Kim Đan? Là dị tượng Kim Đan trong truyền thuyết mà chỉ có thiên kiêu kiệt xuất ở thời đại Thượng Cổ mới có thể ngưng tụ ra vào thời điểm tấn thăng thành Hợp Đạo Tôn Giả? Khuynh Địch nhà ta đã trở nên thiên tài như vậy vào lúc nào? !
Ninh Thiên Cơ lấy một loại ánh mắt quỷ dị trước đó chưa từng có nhìn Trần Khuynh Địch, làm cho trong lòng của Trần Khuynh Địch hoảng sợ, toàn thân trên dưới đều là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người đều co rút lại.
"Khuynh Địch a!"
Ninh Thiên Cơ nhìn Trần Khuynh Địch khẩn trương, lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Ít ngày nữa chính là đại điển khai sơn của Thuần Dương Cung chúng ta, vừa vặn thì nghi thức kế nhiệm chưởng giáo của ngươi, cũng sẽ được thực hiện vào hôm đó a."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nghi thức kế nhiệm chưởng giáo?
Nhìn bộ dáng tay chân luống cuống của Trần Khuynh Địch, Ninh

Thiên Cơ cuối cùng cũng tìm về được mấy phần cảm giác ưu việt, chỉ thấy hắn mỉm cười nói: "Liên quan tới sự tình ngươi phế bỏ Đại Thuần Dương Công, cũng có thể giải quyết, vừa vặn ta dự định chờ đến sau khi ngươi trở về, liền đưa ngươi đi vào bên trong bí cảnh Thuần Dương mà sư tổ lưu lại lúc trước."
"Bí cảnh Thuần Dương..."
"Không sai, đó là bí cảnh tốt nhất để tu luyện Đại Thuần Dương Công, cũng là địa phương mà chỉ có đệ tử kiệt xuất nhất trong tông môn mới có thể đi vào, liên quan tới vấn đề công pháp ngươi tự sáng tạo, hẳn là cũng có thể được giải quyết ở bên trong cái bí cảnh kia."
Ninh Thiên Cơ nói được một nửa, đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền xoay chuyển lời nói: "Đúng rồi, kiện Thủy Long Hoàng Kim Giáp mà lúc trước ta đưa cho ngươi đâu? Về sau ngươi cũng sẽ trở thành chưởng giáo của Thuần Dương Cung chúng ta, món cực phẩm Thần Binh kia cũng không thích hợp với ngươi, hãy trả về bảo khố đi a, vi phụ sẽ cho ngươi lựa chọn một kiện Đạo Binh..
"Hả!"
Vốn dĩ có thể dùng một kiện Thần Binh Tiên Thiên để đổi lấy một kiện Đạo Binh cao cấp hơn, là một chuyện vô cùng vui sướng, nhưng sau khi nghe được lời nói của Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch lại lộ ra biểu lộ giống như bị sét đánh.
Nếu muốn hỏi tại sao mà nói, kỳ thật nguyên nhân cũng rất đơn giản. Lúc trước bởi vì sáng tạo ra Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết, hắn đã nạp không ít tiền vào trong hệ thống, chính là để cam đoan tính an toàn cho công pháp! Vào lúc ban đầu hắn chỉ dùng những bảo vật trân quý mà không có tác dụng với bản thân để nạp tiền, nhưng dần dà về sau...vào thời điểm tỉnh lại, kiện Thủy Long Hoàng Kim Giáp đã giúp hắn lập nên công lao hãn mã ở Nam Cương Đạo, bảo vệ bản thân ở dưới công kích của bốn vị Hợp Đạo Tôn Giả...đã bị hắn dùng để nạp tiền vào hệ thống.
"Sao vậy Khuynh Địch?" Ninh Thiên Cơ rất hòa ái mà nhìn Trần Khuynh Địch, hỏi.
Mặc dù Trần Khuynh Địch đã phế bỏ Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, nhưng lại ngoài ý muốn khai sáng ra một môn võ công hoàn toàn mới, còn nhờ vào đó ngưng tụ ra dị tượng Kim Đan, cho nên Ninh Thiên Cơ cũng không có phẫn nộ giống như trong tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, ngược lại còn rất là hiếu kỳ. Nói một cách chính xác, Ninh Thiên Cơ chính là cảm thấy rất ngạc nhiên đối với kinh lịch của Trần Khuynh Địch ở Nam Cương Đạo.
"À ờ, cái này..cái kia..." Trần Khuynh Địch ấp úng nói ra, không giống như Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, Trần Khuynh Địch căn bản là không có cách nào giải thích về sự tình Thủy Long Hoàng Kim Giáp, bởi vì một khi giải thích, thì tất nhiên phải nói ra chuyện nạp tiền, mà một khi giải thích chuyện nạp tiền, vậy tất

nhiên phải dính đến hệ thống...
Cho dù là lấy IQ của Trần Khuynh Địch, cũng đều biết hệ thống nói thế nào cũng là bàn tay vàng của bản thân, là một bí mật tuyệt đối không thể nói cho người khác biết.
Cho nên suy nghĩ cả buổi, Trần Khuynh Địch cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói ra: "Nghĩa phụ, Thủy Long Hoàng Kim Giáp...
"Rốt cuộc thế nào?"
"Nổ rồi."
"Hả?" Ninh Thiên Cơ kinh ngạc, nổ? Là có ý tứ gì?
"Lúc trước hài nhi ở Nam Cương Đạo đã bị rất nhiều người tập kích, trong đó Hợp Đạo Tôn Giả thì có trọn vẹn bốn vị, còn có một vị Võ Đạo Tông Sư, Thủy Long Hoàng Kim Giáp mặc dù kiên cố, nhưng cuối cùng ở dưới công kích của những cường giả kia đã hư hại hơn phân nửa, hài nhi đã vứt đi.
"Vứt? !" Ninh Thiên Cơ ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch, nửa ngày cũng không phản ứng kịp.
Một kiện Thần Binh Tiên Thiên Cực Phẩm, bàn về giá trị coi như là thả ở trong thánh địa võ đạo cũng là tương đối trân quý, võ giả Tiên Thiên bình thường thậm chí là căn bản không có biện pháp lấy được loại Thần Binh có cấp bậc này, có thể nói là phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, kiện Thủy Long Hoàng Kim Giáp mà bản thân hắn đưa cho Khuynh Địch chỉ vẻn vẹn thua Đạo Binh mà thôi.. Một kiện bảo bối như vậy, không chỉ bị hỏng, còn bị Khuynh Địch vứt đi? !
"Vậy, vậy còn phù chú mà ta đưa cho ngươi đâu?"
"Tình hình chiến đấu ở Nam Cương Đạo rất kịch liệt, đã dùng hết toàn bộ..."
Ninh Thiên Cơ: "! !!"
Ninh Thiên Cơ cảm thấy Trần Khuynh Địch đã thay đổi, không còn là quản gia cần kiệm như lúc trước nữa, không biết rõ là Thuần Dương Cung kiếm tài sản không dễ, không hiểu được sự trân quý của tài nguyên, hắn đã trở thành một tên phá của!
Bất quá mọi thứ đều cần phải nghĩ theo chỗ tốt, mặc dù Trần Khuynh Địch đã tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, phế bỏ Đại Thuần Dương Công, thậm chí là làm tổn thất một kiện Thần Binh Tiên Thiên Cực Phẩm, bất quá Trần Khuynh Địch cũng đã đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, còn sáng chế ra một bộ thần công mà ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu, càng là ngưng tụ ra dị tượng Kim Đan.
Cứ như vậy, không nói đến những cái khác, chí ít là để cho Trần Khuynh Địch tiếp nhận vị trí chưởng giáo Thuần Dương Cung hắn là không thành vấn đề.

Chương 196: Cuộc chiến giữa các nhân vật phản diện

"Ừm, không thua thiệt, không thua thiệt!" Ninh Thiên Cơ thấp giọng lẩm bẩm nói, cũng may là trong mấy chục năm bản thân hắn cầm quyền, vẫn luôn tận sức khôi phục nguyên khí cho Thuần Dương Cung, qua nhiều năm như thế cũng đã bổ sung được rất nhiều tài nguyên vào bảo khố, bằng này tổn thất là vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng, đổi thành Thuần Dương Cung vào mấy thập niên trước, nếu Trần Khuynh Địch dám làm như thế, hắn không đánh chết cái tên phá của này mới là lạ!
Nhìn Ninh Thiên Cơ đang nhắm mắt dưỡng thần, Trần Khuynh Địch không biết vì sao đột nhiên cảm thấy rùng mình một cái, có một loại ảo giác là nghĩa phụ đang đập cho hắn một trận nên thân.
"Khuynh Địch a..."
"Vâng, vâng! Sư phụ!" Trần Khuynh Địch vô thức ưỡn ngực ngẩng đầu lên nói.
"Là như thế này a, ba ngày sau chính là đại điển khai sơn, khi đó ta cũng sẽ tuyên bố với ngoại giới là ngươi sắp trở thành chưởng giáo Thuần Dương Cung đời sau, vào trước đó thì ngươi hãy tiến vào bí cảnh Thuần Dương rèn luyện một phen thật tốt là được rồi, ngày mai ta sẽ cho ngươi nghỉ ngơi một ngày, vào ngày mốt thì hãy đi đến Vạn Thọ Cung, ta sẽ đưa ngươi vào bí cảnh.
Trần Khuynh Địch cũng không cự tuyệt, bởi vì hắn biết rõ cá tính của vị nghĩa phụ tiện nghi này, nếu như nghĩa phụ đã quyết định, vậy thì nếu không có lý do chính đáng mà nói là sẽ không có cách nào cự tuyệt.
"Vậy thì hài nhi xin được cáo lui trước."
"Đi đi."
Bóng lưng của Trần Khuynh Địch chậm rãi biến mất ở trong Thuần Dương Cung, mà Ninh Thiên Cơ thì nhìn chăm chú vào bóng lưng nghĩa tử của mình, sau một hồi lâu mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc:
"Kỳ quái, linh hồn viên mãn không có lỗ hổng, hơn nữa còn kết hợp vô cùng hoàn mỹ với thân thể, nhìn qua cũng không phải là bị đoạt xá a."
"Chẳng lẽ Khuynh Địch thật đúng là có tài nhưng thành đạt muộn, thiên phú ẩn núp ngày xưa đã bắt đầu bạo phát?"
"Hoặc nói là tên tiểu tử này đang giấu mình thứ gì?"
Thân làm chưởng giáo Thuần Dương Cung - Thái Hoa Tiên Nhân ngày xưa đã lấy sức một mình kéo Thuần Dương Cung trở lại từ trong nguy cơ gần như diệt vong, Ninh Thiên Cơ tự nhiên là không có

khả năng không có một chút tâm cơ nào, hắn vẫn nhìn thấy ở trong mắt những biến hóa của Trần Khuynh Địch từ trước đây thật lâu, nhưng hắn vẫn không biết rốt cuộc là tại sao lại sinh ra những biến hoá này.
Xuất phát từ sự cẩn thận, Ninh Thiên Cơ cũng không hề đánh rắn động cỏ, mà là một mực ở phía sau yên lặng quan sát Trần Khuynh Địch. Bao quát cả hành động của hắn ở Nam Cương Đạo, kỳ thật Ninh Thiên Cơ đều nắm rõ ở trong lòng.
Tối thiểu là kiện Thủy Long Hoàng Kim Giáp kia, chính là không có khả năng bị hủy ở Nam Cương Đạo, nhưng lạc ấn mà Ninh Thiên Cơ lưu lại ở trên đó nói cho hắn biết, món Thần Binh Tiên Thiên Cực Phẩm kia đúng là đã không còn.
"Thật sự là kỳ quái, không thể tưởng tượng được." Ninh Thiên Cơ xoa cằm một cái, cá nhân hắn càng thiên hướng về việc Trần Khuynh Địch hẳn là chiếm được được kỳ ngộ gì đó, về phần đoạt xá, Ninh Thiên Cơ tin tưởng là ánh mắt của bản thân còn không đến mức không nhìn ra, linh hồn ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, không thể nghi ngờ chính là Trần Khuynh Địch, nếu như ngay cả hắn cũng nhìn lầm...vậy nói rõ kẻ đã đoạt xá Trần Khuynh Địch, còn mạnh hơn chính hắn. Nhưng nếu như là tồn tại như vậy, tại sao lại phải đoạt xá Trần Khuynh Địch đây? Không có đạo lý a.
"Ta không thấy rõ, không có nghĩa là người khác cũng không thấy rõ." Ninh Thiên Cơ chỉ suy nghĩ trong chốc lát, liền cong ngón tay búng ra, một đạo kiếm quang mờ nhạt bắn ra từ giữa bàn tay của hắn, hóa thành một vệt sáng biến mất ở trong Vạn Thọ Cung, mau chóng bắn ra bên ngoài Thuần Dương Cung.
"Không sao, có ta tọa trấn, sẽ không thể có chuyện ngoài ý muốn." Ninh Thiên Cơ nhắm hai mắt lại, tiếp tục tiến vào bế quan.
Đối với sự cổ quái ở trên người của Trần Khuynh Địch, Ninh Thiên Cơ cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ mặc, bởi vì hắn có tự tin đối với thực lực của mình, hắn tin tưởng là phán đoán của bản thân tám, chín phần mười là sẽ không sai, coi như có sai lầm, lấy thực lực của hắn cũng có thể trấn áp tất cả loạn cục, chỉ cần có hắn ở đây, Thuần Dương Cung sẽ không ngã.
Ở dưới chân Thái Hoa Sơn, nơi này trước đó bởi vì Trần Khuynh Địch đến mà chấn động một hồi, lúc này đã trở nên yên lặng, bất quá vẫn còn có không ít võ giả tán tu đang đàm luận về uy thế mà Trần Khuynh Địch tạo ra khi trở về Thuần Dương Cung trước đó, nhất là võ giả trẻ tuổi, càng là nói ra lời nói hùng hồn "Đại trượng phu phải làm như thế".
Chỉ là tất cả mọi người đều không có chú ý tới, vào giờ khắc này trận pháp phong sơn của Thái Hoa Sơn, lại mở ra một cái lỗ hổng nhỏ. Nhưng so sánh cùng với thanh thế to lớn của Trần Khuynh Địch lúc trước, cái lỗ hổng nhỏ này lại có vẻ hết sức điệu thấp, thậm chí là

ngay cả võ giả ở bên trong Thuần Dương Cung cũng không có ai chú ý tới.
Mà người tiến vào cái lỗ hổng này, thì là một thân ảnh khôi ngô vác trường đao trên vai.
"Ngạo Thiên, trở về rồi à?"
"Đã trở về."
Long Ngạo Thiên lộ ra thần sắc lạnh lùng, nhìn Thuần Dương Cung rộng rãi, nhất là toà núi Đạo Tử chân truyền cao lớn kia, hít vào một hơi thật dài, khí tức trên người ẩn mà không phát, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách sâu đậm.
"Trần Khuynh Địch..."
Vì đánh bại kẻ địch cả đời của mình, ý chí chiến đấu của Long Ngạo Thiên vào lúc này đang sục sôi.

"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng!"
"Tên nhiệm vụ: cuộc chiến giữa các nhân vật phản diện."
"Nội dung nhiệm vụ: Chỉ là một cái Long Ngạo Thiên lại muốn khiêu chiến ngài, đây nhất định là do không hiểu biết tôn ti trật tự! Phải cho mọi người thấy ai mới là nhân vật phản diện chân chính! Hãy lên đi kí chủ! Bổn hệ thống ủng hộ ngài!"
Nhìn nhiệm vụ mà hệ thống đột nhiên ban bố ở trong đầu, Trần Khuynh Địch vừa mới rời khỏi Vạn Thọ Cung liền rơi vào trong sự trầm tư thật lâu.
—-
Cuộc sống gần đây của Dương Xuân là phi thường hài lòng. Muốn hỏi tại sao mà nói, bởi vì từ sau khi trở về từ Thiên Lan Kiếm Tông, nàng đã đột phá tâm chướng ước hẹn ba năm, sau khi về núi tu luyện một đoạn thời gian, liền rất nhẹ nhõm đột phá đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần.
Trên thực tế, thành thật mà nói, điểm này cho dù là tiểu Yêu ở trong đầu của Dương Xuân đều không ngờ được, ở dưới cái nhìn của tiểu Yêu thì Dương Xuân mặc dù có nội tình phi thường thâm hậu, nhưng cảnh giới Hậu Thiên cuối cùng cũng không thể so với cảnh giới Tiên Thiên, hàng rào của từng cái tiểu cảnh giới đều muốn viễn siêu Hậu Thiên, theo lý thuyết muốn đột phá không phải là sẽ dễ dàng như vậy...
"Không có đạo lý a." Tiểu Yêu thấp giọng lẩm bẩm ở trong đầu của Dương Xuân, lộ ra biểu lộ không thể lý giải.
Nguyên nhân cũng rất đơn giản, chính là quá trình đột phá của Dương Xuân, quả thực giống như là được thần linh trợ giúp vậy, vốn dĩ chỉ là thử nghiệm đột phá, kết quả thế mà một đường thông suốt, rất dễ dàng liền xông phá hàng rào Luyện Khí Hóa Thần, tấn thăng đến cảnh giới Tiên Thiên thứ hai.

Chương 197: Đến gặp Doanh Phượng Tiên

"Điều này nói rõ là ngay cả trời cao cũng đang giúp ta!" Dương Xuân dùng hai tay chống nạnh, đắc chí vừa lòng nói, sau đó liền ngựa không ngừng vó rời khỏi chỗ ở của mình, chạy thẳng đến nơi ở của Trần Tiêm Tiêm.
"Tiêm Tiêm tỷ ~! Ngươi nhìn này, nhìn này! Ta đã đột phá rồi!"
Trần Tiêm Tiêm: "..."
"Ha ha! Chênh lệch giữa Luyện Khí Hóa Thần cùng với Luyện Tinh Hóa Khí thật đúng là quá lớn! Mặc dù ta là kỳ tài ngút trời, thông minh tuyệt luân, cũng phải hao tổn trọn vẹn một buổi tối mới có thể đột phá! Đúng rồi Tiêm Tiêm tỷ, trước đó ngươi cũng có tu vi cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí giống như ta, hiện tại ta cũng đã đột phá, ngươi thì sao?"
"Bất quá Tiêm Tiêm tỷ lợi hại như vậy, khẳng định cũng đã đột phá rồi a? Ủa? Làm sao vẫn chỉ là Luyện Tinh Hóa Khí a?"
"Ha ha ha!"
Đây chính là một trong những nguyên nhân mà gần đây Dương Xuân có tâm tình cực tốt.
Mà tâm tình của Trần Tiêm Tiêm tự nhiên không phải là rất khá.
"Hừ! Không phải chính là do đột phá tâm chướng, tốc độ tu luyện trở nên nhanh chóng hay sao, có gì đặc biệt hơn người!"
Thật vất vả mới đuổi được Dương Xuân đắc ý đi, Trần Tiêm Tiêm trở về phòng vừa cắn răng vừa lầm bầm lầu bầu nói, đồng thời ở trên người của nàng cũng chảy xuôi một tia khí tức mênh mông, mặc dù không có đạt tới cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, nhưng chênh lệch cũng đã không xa, hiển nhiên là gần đây cảnh giới của Trần Tiêm Tiêm cũng đã tăng vọt.
Mà cùng lúc đó, Lạc Tương Tư cũng đang ngồi ngay ngắn ở trong mật thất của bản thân, khí tức cả người vậy mà cũng đã tăng vọt, còn muốn vượt qua thời điểm ở Thiên Kiếm Phong lúc trước, nhưng vô luận là Lạc Tương Tư, Dương Xuân, hay là Trần Tiêm Tiêm, mặc dù tu vi đều có sự tiến bộ, những cũng không có đắc ý như trước kia. Ngay cả Dương Xuân hả hê nhất trước đó, sau khi rời khỏi nơi ở của Trần Tiêm Tiêm cũng đều thu liễm nụ cười.
Đặt vào lúc trước kia, các nàng có lẽ sẽ mừng rỡ vì tiến bộ của mình, nhưng từ khi nhìn thấy chuyện xảy ra ở Thiên Kiếm Phong, chính mắt nhìn thấy chiến đấu giữa Trần Khuynh Địch cùng với Tần Kiền Hoàng và thái tử Hoành Xương, thậm chí là sau khi nhìn thấy Thiên Tôn Thái Bình, các nàng đã không còn vì một chút tiến bộ này mà cảm thấy mừng rỡ.
"Phải trở nên mạnh hơn, ít nhất cũng phải đạt đến trình độ có thể trợ

giúp sư huynh."
"Ca ca lợi hại như vậy, ta cũng không thể rớt lại ở phía sau..."
"Trần Khuynh Địch đã mạnh như vậy, ta làm sao có thể yếu hơn hắn."
So với ba nữ, một người duy nhất vẫn duy trì tâm tính hiền hoà, tất cả thuận theo tự nhiên như cũ, ngược lại là Doanh Phượng Tiên.
Tâm tư của nàng cũng rất đơn giản, bản thân nàng không có thiên phú như mấy người Dương Xuân, cũng không có cơ duyên giống như các nàng, đã như vậy thì cần gì phải vội vã đây?
Kỳ thật là từ sau khi đi đến Thuần Dương Cung, Doanh Phượng Tiên vẫn ở vào dạng trạng thái này, cho tới bây giờ điều duy nhất có thể làm cho nàng quan tâm, thì cũng chỉ có tỷ tỷ của mình, còn có một người đồng môn nào đó..
Loại tâm tính này cũng không phải là không tốt, ít nhất là Đạo Môn rất cần những người có tâm tính như vậy, nhưng đối với một người nào đó mà nói, loại tâm tính này chính là vô cùng không tốt.
"Phượng Tiên sư muội?"
"Ấy? !" Ở trong mật thất, Doanh Phượng Tiên đang bế quan bỗng nhiên mở hai mắt ra, ngạc nhiên nhìn về phía trận pháp truyền âm ở bên cạnh.
Thân làm đệ tử nội môn, bây giờ Doanh Phượng Tiên đã đột phá đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, tự nhiên cũng là chiếm được một tòa sơn phong đệ tử mà tông môn ban cho, lúc này nàng cũng chỉ vừa mới thu xếp xong không được bao lâu, Trần Khuynh Địch thế mà đã tìm tới cửa, khiến cho Doanh Phượng Tiên ngoài mấy phần cảm giác ngoài ý muốn, còn có thêm mấy phần mừng rỡ.
"Cái này..sư huynh muốn tìm mình vào cái thời điểm này để làm gì?"
Doanh Phượng Tiên đi ra khỏi mật thất, nhìn bóng đêm một chút, đã sắp tới hoàng hôn rồi, thế mà Trần Khuynh Địch lại đứng ở ngày bên ngoài sơn phong, rõ ràng là đi tới cửa bái phỏng. Tục ngữ nói, mây đen gió lớn, cô nam quả nữ…
"Bộp!" Doanh Phượng Tiên bỗng nhiên vỗ vào gò má đang nóng lên, hít vào mấy hơi thật sâu mới coi như là bình tĩnh trở lại.
"Sư huynh kỳ tài ngút trời, mình làm sao có thể xứng với hắn đây, hắn là dạng đệ tử thiên tài như Xuân nhi, Tiêm Tiêm sư muội, Tương Tư sư muội mới được nha..."
Doanh Phượng Tiên vẫn luôn cho là mình rất tự biết mình, mặc dù rất có hảo cảm đối với Trần Khuynh Địch, nhưng nàng cũng tự nhận mình bây giờ căn bản không xứng với vị Đạo Tử Thuần Dương kia, thân làm đại sư huynh của đệ tử Thuần Dương Cung, chưởng giáo Thuần Dương Cung tương lai, bây giờ càng là võ giả Hợp Đạo Phản Hư, phu nhân của hắn không thể nào là một người như nàng...
"Hít hà..." Hít vào một hơi thật sâu lần thứ hai, Doanh Phượng Tiên điều chỉnh nhịp tim một chút, lúc này mới giải trừ trận pháp hộ

phong, hỏi: "Sư huynh sao lại đi tới đây?"
"Đương nhiên là có chuyện trọng yếu!"
Thấy trận pháp đã mở ra, Trần Khuynh Địch liền lập tức liền vào.
Liên quan tới nhiệm vụ của hệ thống, còn có nhiệm vụ của Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch sau khi suy tư một hồi lâu, cuối cùng đã phân được sự nặng nhẹ của ba cái nhiệm vụ mà hắn lấy được trong thời gian gần đây.
Xếp ở phía sau nhất, dĩ nhiên chính là nhiệm vụ có quan hệ đến Long Ngạo Thiên, nói đùa, bản thân thế nhưng là lập chí muốn làm nhân vật chính phái gìn giữ hòa bình của đại thế giới Trung Thổ, làm sao có thể tranh hơn thua với nhân vật phản diện đây, thế giới tuyệt vời như vậy, cứ đánh đánh giết giết cả ngày là không tốt, cho nên hắn đã xếp cái nhiệm vụ này ở phía cuối cùng.
Xếp ở vị trí thứ hai thì chính là nhiệm vụ của Ninh Thiên Cơ, dù sao đây cũng chính là chưởng giáo Thuần Dương Cung a, cái nhiệm vụ này đối với hắn mà nói là chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ xấu, còn là nhiệm vụ mà nghĩa phụ tiện nghi phân phó, hắn nói như thế nào cũng đều phải hoàn thành, nhưng xét trên độ ưu tiên mà nói, vẫn phải đặt ở phía sau nhiệm vụ thứ ba.
Mà cái nhiệm vụ thứ ba này, dĩ nhiên chính là nhiệm vụ ẩn tàng cùng với tư liệu mới của hệ thống, cũng chính là trợ giúp Doanh Phượng Tiên một lần nữa đoạt lại thân phận cùng với số mệnh thiên kiêu chi nữ, cái nhiệm vụ này nhìn qua có vẻ rất đơn giản, nhưng trên thực tế lại liên lụy đến Chân Nhân Bảng thứ hai - Tần Kiền Hoàng hiện nay, cho nên muốn hoàn thành nhiệm vụ là rất phiền phức, hơn nữa trọng yếu hơn chính là...cái nhiệm vụ gặp quỷ này, trừng phạt khi không hoàn thành thế nhưng lại là gạt bỏ!
Cho nên vào thời điểm Trần Khuynh Địch nghĩ đến điểm này, cơ hồ là lập tức ngựa không ngừng vó chạy về nơi ở của Doanh Phượng Tiên, mục đích tự nhiên là tìm hiểu rõ ràng quan hệ của Doanh Phượng Tiên cùng với Tần Kiền Hoàng, thuận tiện làm việc cùng với nàng để lập ra một kế hoạch làm như thế nào để đoạt lại khí vận...

Chương 198: Quan tâm

Cho nên sau khi đi vào sơn phong, Trần Khuynh Địch liền không kịp chờ đợi nhìn về phía Doanh Phượng Tiên, nhưng lại cảm thấy mình thân là đại sư huynh, phải nho nhã một chút, huống chi đối phương lại không biết sự tình nhân vật chính, cho nên phải hàm súc một chút, thế là hắn tiến lên nắm lấy bàn tay của Doanh Phượng Tiên, tình chân ý thiết nói:
"Phượng Tiên sư muội, không biết là muội có hứng thú cầm đuốc soi dạ đàm cùng với ta hay không?"
Doanh Phượng Tiên: "? ??"
"Cầm, cầm, cầm, cầm đuốc soi dạ đàm? !"
Doanh Phượng Tiên lắp bắp, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Khuynh Địch trước mắt, nhịp tim thật vất vả mới kiềm chế được lại tăng vọt.
"Sư, sư huynh, ở chỗ này của ta đâu có gì tốt, làm sao thích hợp với cái gì là cầm đuốc soi dạ đàm."
"Sao lại nói như vậy?"
Trần Khuynh Địch sau khi nghe nói như vậy liền cảm thấy mất hứng, Doanh Phượng Tiên là ai? Chính là nhân vật chính ẩn tàng được khâm định ở bên trong nhiệm vụ của hệ thống! Mặc dù bởi vì nguyên nhân bị đoạt khí vận, không có quầng sáng của nhân vật chính giống như Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, nhưng chỉ cần hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ, giúp nàng cầm khí vận trở về mà nói, chẳng phải sẽ chính là nhân vật chính hay sao!
Đến lúc đó, ở bên cạnh hắn liền có hai đại nhân vật chính Dương Xuân cùng với Doanh Phượng Tiên, hừ hừ, trái có Thanh Long phải có Bạch Hổ, hắn sẽ còn sợ một cái Trần Tiêm Tiêm? !
Không tồn tại!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức liền trở nên kích động, nghiêm túc nói:
"Tục ngữ nói: núi không cao, có tiên thì có danh, suối không sâu, có long thì là linh (*), nơi này mặc dù chỉ là sơn phong đệ tử bình thường, nhưng nếu có Phượng Tiên sư muội ở đây, thì ở trong mắt của ta nơi đây chính là một khối phong thủy bảo địa a!"
(*) Núi không cao, có tiên thì có danh, nước không sâu, có long thì là linh: Núi mặc dù không cao, nhưng có tiên nhân thì sẽ có danh tiếng, suối không sâu, nhưng nếu có rồng sinh sống thì chính là linh tuyền.
Lời này của Trần Khuynh Địch thế nhưng chính là xuất phát từ nội tâm, dù sao thì đây cũng chính là chỗ ở của nhân vật chính trong tương lai, có thể không phải là phong thủy bảo địa hay sao?
"Cái này!" Doanh Phượng Tiên kinh ngạc nhìn về phía Trần Khuynh

Địch, núi không cao, có tiên thì có danh, nước không sâu, có long thì là linh, sư huynh lại còn có tài văn chương như thế!
Hơn nữa còn đặc biệt lấy ra để hình dung bản thân mình! Sư, sư huynh không phải là thực sự muốn truy cầu mình đó chứ? Nếu không thì tại sao phải khen mình.
"Cái này, ta làm sao có thể xứng với loại tán thưởng này..."
"Ai nói vậy? ! Phượng Tiên sư muội là kỳ tài ngút trời! Ai dám nói muội không xứng? !"
Trần Khuynh Địch nói rất nghiêm túc, lộ ra bộ dạng ai dám gây khó dễ với Phượng Tiên sư muội, thì đó chính là đối kháng cùng với Trần mỗ.
"Sư huynh!" Doanh Phượng Tiên khá là cảm động nhìn Trần Khuynh Địch, nàng thật không ngờ được Trần Khuynh Địch thế mà lại có đánh giá cao về bản thân như vậy, trong lúc nhất thời đúng là cũng có một chút nhiệt huyết sôi trào, bất quá sau khi tỉnh táo lại, Doanh Phượng Tiên vẫn thở dài thăm thẳm, sau khi nhớ tới hiện trạng của chính mình, ở trong lòng vẫn cảm thấy đắng chát.
Lấy thiên phú và tình cảnh của mình bây giờ, cho dù là sư huynh thực sự quan tâm đến mình, mình cũng không thể đáp ứng a, nếu không đến lúc đó sư huynh ở bên trên võ đạo một đường xuôi gió xuôi nước, trèo lên đỉnh phong, bản thân lại phí thời gian một đời ở cảnh giới Tiên Thiên, cuối cùng sư huynh vẫn trẻ tuổi như cũ, mà bản thân mình lại trở thành bà lão tóc bạc...như vậy tuyệt đối là không được!
Thế là Doanh Phượng Tiên khẽ cắn môi, rất có vài phần ý vị nhận mệnh, mở miệng nói ra: "Sư huynh vẫn đừng nên nói, sư huynh cũng đã biết, ta bây giờ mặc dù vẫn còn có mấy phần thiên phú, nhưng cuối cùng vẫn kém xa dạng thiên kiêu chi tử như sư huynh, cho nên hảo ý của sư huynh, Phượng Tiên chỉ có thể tâm lĩnh, sư huynh vẫn nên trở về đi a."
Ý tứ của Doanh Phượng Tiên rất đơn giản, thiên phú của bản thân nàng không đủ, chỉ sợ là không theo kịp bước chân của Trần Khuynh Địch, cho nên nàng mặc dù rất cảm động với phần tâm ý này, nhưng vẫn là cự tuyệt, hi vọng là Trần Khuynh Địch có thể đổi một người khác.
"Ồ?" Mà Trần Khuynh Địch là người như thế nào? Chỉ là hơi sững sờ, sau đó liền hiểu ra. Phượng Tiên sư muội đây chính là do chịu đả kích quá lâu, có một chút không đủ lòng tin a! Như vậy sao được!
Trần Khuynh Địch cũng đã nhìn thấy không ít nhân vật chính, thí dụ như Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, không có người nào là chịu nhận mệnh, một lòng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, ngay cả bản thân của Trần Khuynh Địch, sau khi trải qua sự ma luyện trong thời gian này, cũng đã sinh ra không ít hùng tâm tráng chí, có thêm vài phần tâm chí của kẻ mạnh.

Nhưng Doanh Phượng Tiên thì lại không giống, ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch, cái bộ dáng này của Doanh Phượng Tiên, rõ ràng chính là đã không còn dục vọng trở nên mạnh mẽ, thuần túy là thái độ thuận theo tự nhiên, cái này là không thể được a! Rất, rất không được a! Bằng vào loại tính cách này làm sao có thể có thể trở thành nhân vật chính, cải biến vận mệnh đây? !
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch liền lập tức nghiêm túc nói: "Phượng Tiên sư muội! Muội thế nhưng cũng không thể suy nghĩ như vậy a!"
"Hả?" Doanh Phượng Tiên kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Trần Khuynh Địch, mà đối phương thì đang nắm chặt tay nàng, nói ra:
"Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền a! Phượng Tiên sư muội, muội làm sao có thể bởi vì một chút ngăn trở nhỏ mà từ bỏ đây? Ta cũng không tin là ở trên cái thế giới này, không có cái quá khứ nào là không thể thổi bay! Miễn là muội có trái tim và cố gắng nỗ lực, lại có sự trợ giúp của sư huynh, mặc kệ là dạng khó khăn gì cũng đều nhất định có thể giải quyết!"
Ở trong lời nói này của Trần Khuynh Địch chính là tràn đầy lòng tin, hắn tin tưởng là chỉ cần Doanh Phượng Tiên hăng hái cố gắng, cộng thêm sự trợ giúp của hắn, còn có hai vị nhân vật chính ở bên cạnh áp trận, chỉ là một cái Tần Kiền Hoàng chẳng lẽ còn có thể tạo ra sóng gió gì? Cho dù Tần Kiền Hoàng có nổi lên hắn cũng sẽ dùng một bàn tay ấn xuống!
Mà Doanh Phượng Tiên thì cảm thấy bị sốc, nàng không ngờ được bản thân đã nói rõ ràng như vậy, Trần Khuynh Địch thế mà còn nói ra lời như vậy.
"Sư huynh, chẳng lẽ sư huynh, sư huynh thực sự quan tâm đến ta?"
"Hả?"
Quan tâm? Trần Khuynh Địch suy nghĩ một chút, lập tức có một loại cảm giác giật mình sau khi hiểu rõ, xem ra Doanh Tiên cũng đã phát hiện ra hắn là cố ý đến giúp nàng đoạt lại địa vị và khí vận ngày xưa một lần nữa rồi!
Cùng nói chuyện với người thông minh chính là rất thoải mái! Thế là Trần Khuynh Địch liền sảng khoái gật gật đầu, nói: "Không sai! Ta tin tưởng chỉ cần chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, nhất định sẽ có thể thành công!"
"A! !!" Khoé miệng của Doanh Phượng Tiên khẽ giật, không thể tin mà nhìn Trần Khuynh Địch, thấp giọng khẽ hô.

Chương 199: Đùa bỡn tình cảm

Nàng như thế nào cũng không ngờ được, Trần Khuynh Địch thế mà lại giúp đỡ nàng như vậy! Nàng biết rất rõ ràng bản thân có thiên phú không cao, trong tương lai rất có thể sẽ dừng bước không tiến tại cảnh giới Tiên Thiên, mà Trần Khuynh Địch vẫn thổ lộ đối với nàng như cũ! Thậm chí còn cổ vũ bản thân nàng như vậy, bảo nàng không cần phải từ bỏ, mà rõ ràng nàng đã không phải là thiên kiêu chi nữ ngày xưa...
"Ta đã biết." Doanh Phượng Tiên hít vào một hơi thật sâu, trên mặt rốt cục lộ cũng ra mấy phần kiên định.
Sư huynh nếu đã giúp đỡ mình như vậy! Bản thân làm sao có thể tiếp tục tự cam đọa lạc! Nhất định phải bắt đầu cố gắng!
"Muội đã nghĩ thông suốt?"
Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn Doanh Phượng Tiên, hắn còn tưởng rằng sự tự ti của Doanh Phượng Tiên đã thấm sâu vào tận xương tủy, khó có thể trị tận gốc được, xem ra nhân vật chính quả nhiên chính là nhân vật chính, cho dù là khí vận đã bị đoạt, nhưng tâm tính vẫn chưa bị cải biến a!
Tốt! Tốt lắm! Đây chính là bước thứ nhất để hoàn thành nhiệm vụ! Trẻ nhỏ dễ dạy a!
"Phượng Tiên sư muội, ta đã suy nghĩ qua, hiện tại muội cũng có tu vi không yếu, nhưng thiên phú và công pháp tu hành lại có một chút không đủ, như vậy đi, ngày mai vừa vặn ta định đi một chuyến đến Tàng Kinh Điện, không bằng Phượng Tiên sư muội hãy đi cùng với ta? Vừa vặn đền bù sự thiếu hụt trên công pháp của muội.
"Ta hiểu được." Doanh Phượng Tiên cảm động nhìn Trần Khuynh Địch, không ngờ được sư huynh thế mà đều đã an bài xong mọi thứ cần thiết.
Thực sự là dụng tâm lương khổ a!
Đột nhiên!
"Doanh sư tỷ? Ngươi có biết sân đấu võ trong tông ở nơi nào hay không? Đây là lần đầu tiên ta đi đến đây, chưa quen với cuộc sống ở nơi đây?!"
Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Khuynh Địch gần như đồng thời quay đầu, nhìn về phía lối vào sơn phong đệ tử. Mà ở nơi đó, Lạc Tương Tư chính là trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người bọn hắn.
"Trấn Cương Sứ đại nhân?"
"Ối?" Lạc Tương Tư đờ đẫn nhìn Doanh Phượng Tiên một chút, sau đó lại nhìn Trần Khuynh Địch một chút, thần sắc trên mặt thiên biến vạn hóa, cuối cùng hít vào một hơi thật sâu, đem ánh mắt đặt ở trên người của Trần Khuynh Địch:

"Trấn Cương Sứ đại nhân! Ngươi lại còn đùa bỡn tình cảm của Doanh sư tỷ!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ta không phải! Ta không có! Ngươi đừng có mà nói mò a!
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này chính là chửi má nó.
Hắn và Phượng Tiên sư muội chính là trong sạch a! Vì sao rõ ràng chỉ là nói chuyện phiếm rất bình thường, lại biến thành bản thân hắn đùa bỡn tình cảm của Phượng Tiên sư muội a? !
"Lạc sư muội, muội hiểu lầm rồi!" Trần Khuynh Địch hốt hoảng khoát tay nói ra: "Chỉ là bạn bè mà thôi, muội cũng không thể phỉ báng ta như vậy a! Ta chỉ là tới tìm Phượng Tiên sư muội để thảo luận về tương lai cùng với nhân sinh một chút..."
"Cái gì? !" Giọng nói của Lạc Tương Tư trở nên hơi mất tự nhiên, hỏi: "Ngươi vào đêm hôm khuya khoắt đến thảo luận nhân sinh cùng với Doanh sư tỷ? !"
"Đúng, đúng vậy, làm sao?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt không biết phải làm sao, nói: "Ánh trăng đêm nay đẹp như vậy cơ mà."
Lạc Tương Tư: "! !!"
Sắc ma vô sỉ! Quả nhiên so với tên biến thái kiếp trước nhiều hơn mấy phần đảm đương, nhưng lại biến thành một tên sắc ma hơn xa tên biến thái kiếp trước!
"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi..." Lạc Tương Tư run rẩy chỉ vào Trần Khuynh Địch, trên gương mặt lộ ra biểu lộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rõ ràng là nàng đã thay đổi cái nhìn đối với hắn, kết quả là hắn thế mà còn làm ra chuyện như vậy!
"Ta muốn nói cho Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm biết! Ngươi thế mà dám đùa bỡn tình cảm của Doanh sư tỷ!"
"Hả? !" Trần Khuynh Địch hoảng sợ nhìn Lạc Tương Tư, làm như thế nào cũng không ngờ được nàng cư nhiên lại tàn nhẫn như thế, loại hiểu lầm này nếu như bị Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm biết được, độ thiện cảm của người trước với hắn khẳng định sẽ giảm xuống rất nhiều, người sau thì nhất định sẽ muốn làm cho tất cả mọi người biết cái tin tức này, khiến cho uy vọng của bản thân hắn giảm xuống...
Thật là đáng sợ!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền vội vàng giải thích: "Thật mà, Lạc sư muội, muội đã thật sự hiểu lầm! Phượng Tiên sư muội, muội hãy tranh thủ thời gian giải thích một chút cho Lạc sư muội đi!"
Doanh Phượng Tiên: "Ánh trăng thật đẹp.. hì hì..."
Trần Khuynh Địch: "&#$*! !!"
"Vậy mà ngươi còn nói là ngươi không đùa bỡn tình cảm của Doanh sư tỷ!"
"Ta thật sự không có a!"
Trần Khuynh Địch khóc không ra nước mắt nói, vội vàng tiến đến

bên cạnh Doanh Phượng Tiên, giang hai tay muốn đè lên bờ vai của nàng để khiến cho nàng tỉnh táo lại, kết quả là không đợi hắn đưa tay ra, Lạc Tương Tư liền ngăn ở trước mặt của nàng, động tác của hai người là hoàn toàn nhất trí, mắt thấy là sắp chạm vào nhau.
"Ha ha! Ngây thơ!" Đối mặt với cái tình huống vạn phần nguy cơ này, Lạc Tương Tư bỗng nhiên cười một tiếng, đột nhiên bạo phát cương khí.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Bàn Sơn Cản Nhạc!"
Từ khi lấy được Tuyệt Thế Thần Công ở trong di tích Man tộc, bây giờ lấy tu vi Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí của Lạc Tương Tư, đã vượt rất xa thời điểm còn là cảnh giới Hậu Thiên, nàng thậm chí đã nắm giữ cơ bản Đệ Nhất Nghịch - Hô Phong Hoán Vũ, lúc này thi triển ra, thì là Đệ Nhị Nghịch - Bàn Sơn Cản Nhạc của môn Tuyệt Thế Thần Công này!
Đệ Nhị Nghịch - Bàn Sơn Cản Nhạc, là võ công trấn áp tuyệt đối, cô đọng cương khí cứng như kim cương, lấy thế thái sơn áp đỉnh để nghiền ép địch nhân, đương nhiên là lấy tu vi của Lạc Tương Tư còn chưa có cách nào làm gì được Trần Khuynh Địch, nhưng một chiêu này đánh vào trên người của Trần Khuynh Địch, vẫn là thừa sức ngăn cản hai cánh tay của hắn.
"Hừ!"
"Võ giả chân chính sẽ không thất bại ở dưới một chiêu hai lần! Còn muốn chiếm tiện nghi của ta, ngươi hãy nằm mơ đi!" Lạc Tương Tư hung hăng đánh vào trên người của Trần Khuynh Địch, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười khoái ý, ngươi còn muốn làm ra hành động giống như ở Phủ Thành Chủ? Quá ngây thơ rồi!
Còn Trần Khuynh Địch thì lộ ra vẻ xấu hổ, kỳ thật là tu vi hiện tại của hắn cũng không giống như lúc trước, tu vi Phản Hư Hợp Đạo khiến cho tốc độ phản ứng của hắn được đề cao không ít, cho nên vừa rồi cho dù Lạc Tương Tư không làm cái gì, bản thân hắn cũng sẽ không có khả năng chạm vào người của nàng như lúc trước, bản thân hắn cũng không phải là kẻ háo sắc thích chiếm tiện nghi...
"Ta rất là nghiêm chỉnh đó!"
"Vậy, chuyện kia.. Phượng Tiên sư muội! Ngày mai đừng quên đi đến Tàng Kinh Điện! Ta đi trước đây!"
Con ngươi của Trần Khuynh Địch đảo một vòng, nhìn Lạc Tương Tư đang phẫn nộ, biết rõ lúc này là tuyệt đối không thể tranh cãi cùng với nàng, xử lý mềm mới là đạo lý cứng rắn, liền lập tức quay người, đào tẩu không có một chút do dự nào.
"Uy! Dừng lại!" Lạc Tương Tư kinh ngạc, vừa mới quát ra một tiếng, Trần Khuynh Địch liền biến mất không thấy.
"A, tên biến thái này vẫn còn có một chút lương tâm, cũng không định dùng bạo lực, Doanh sư tỷ? Ngươi không sao chứ?"
"Ánh trăng thật đẹp, hì hì.."

Lạc Tương Tư: "..."

Chương 200: Tội phản quốc

Nhìn biểu lộ vẫn còn đắm chìm trong tưởng tượng của Phượng Tiên, Lạc Tương Tư cảm nhận được nguy cơ thật sâu. Cứ tiếp tục như vậy, Trần Khuynh Địch cũng không phải là bắt cá hai tay, mà là chân đạp ba con thuyền! Hơn nữa con thuyền thứ ba như Doanh sư tỷ đối với Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm mà nói thì tương đương với nhân vật đại tỷ tỷ, nếu như loại chuyện này bị các nàng biết được, có trời mới biết sẽ phát sinh ra loại sự tình đáng sợ gì!
Không được! Bản thân nhất định phải ngăn cản tất cả những thứ này! Không thể để cho Doanh sư tỷ thực sự bị tên sắc ma biến thái đáng chết kia câu dẫn!
"Doanh sư tỷ! Ngươi hãy vào phòng nghỉ trước đi a, ta còn có chuyện!"
"Ừm? ?!" Doanh Phượng Tiên giật mình một cái, bỗng nhiên tỉnh lại, mà Lạc Tương Tư thì đã đi trước một bước, chỉ còn lại một mình nàng đang đứng ở cửa phòng, lộ ra vẻ khá là mờ mịt.
"Người đâu?"
Cùng lúc đó, tại Thành Thượng Kinh Đại Càn, ở trong tổng bộ Lục Phiến Môn.
"Phải không, hắn không trở về Thành Thanh Đế, mà trực tiếp mang quân đội đi đến Thuần Dương Cung?"
Chiêu Võ Thần Hầu, Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn - Hoàng Thu Sinh đang ngồi ngay ngắn ở trong thư phòng tổng bộ, nhíu mày, liếc nhìn phần tin tức mà thủ hạ đưa tới.
Ở trên phần tin tức này viết, chính là quan hệ tới việc Trần Khuynh Địch tự tiện rời khỏi Thành Thanh Đế, hành động ở Viêm Hán Quốc, cùng với gặp gỡ Tần Kiền Hoàng, cùng với việc Thiên Tôn Thái Bình xuất hiện.
"Hừ!" Lãnh quang ở trong mắt của Hoàng Thu Sinh lấp lóe, thanh dựa trên ghế ngồi trực tiếp bị hắn bóp vỡ nát, cương khí Võ Đạo Tông Sư tràn đầy ở khắp mọi nơi trong thư phòng, khiến cho nam tử trẻ tuổi ngồi ở phía dưới có một chút áp lực.
"Đại nhân? Đã phát sinh ra chuyện gì?"
"Truy Phong? Ngươi hãy tự xem đi." Hoàng Thu Sinh hừ lạnh một tiếng, ném tư liệu trong tay cho nam tử trẻ tuổi, cũng không tị hiềm gì cả, dù sao thì thân phận của đối phương cũng là Truy Phong Thần Bộ - một trong bốn đại Thần Bộ, xem như là một trong các trụ cột của Lục Phiến Môn, quyền cao chức trọng không nói, mà cũng có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong.
"Đây là..." Truy Phong Thần Bộ nghiêm túc đọc xong tin tức, thần sắc cũng trở nên tái nhợt giống như Hoàng Thu Sinh.

"Vì sao Thiên Tôn Thái Bình lại xuất hiện ở Viêm Hán Quốc? Hơn nữa Giang Nam Thanh Lại Ti Tần Kiền Hoàng nhìn qua lại còn cấu kết cùng một chỗ với hắn? Đạo Môn rốt cuộc muốn làm cái gì? !"
"Không rõ ràng." Hoàng Thu Sinh lạnh lùng nói ra: "Trọng điểm là vị Tần Kiền Hoàng này, ngươi hãy thông báo cho phía dưới, từ nay về sau nàng chính là đối tượng giám sát trọng điểm, sự tình ở Viêm Hán Quốc khó bề phân biệt, chúng ta cũng chỉ lấy được những tin tức này."
"Còn có thái tử Hoành Xương đã chiếm được quân đoàn Tượng Binh Mã. Đáng chết, có Thiên Tôn Thái Bình ở đó, Tần Kiền Hoàng làm sao lại để cho Đại Chu lấy được dạng lợi khí này! Đây là thất trách! Căn cứ vào hành vi trước sau của Tần Kiền Hoàng, nàng rõ ràng là biết rõ sự tồn tại của Đại Tần Hoàng Lăng, nhưng lại không có báo cáo, ngược lại còn để cho Thiên Tôn Thái Bình biết được..."
"Đây là tội phản quốc!"
Nói xong lời cuối cùng, ở trong mắt của Truy Phong Thần Bộ đã tràn đầy sát ý.
Sau khi Truy Phong Thần Bộ nói ra kết luận của bản thân, thần sắc của Hoàng Thu Sinh cũng trở nên lạnh lùng.
"Tần Kiền Hoàng, trước mắt chính là công chúa hoàng thất do Thánh thượng tự mình tứ phong, ban thưởng Giao Long Xa, Ngư Long Phục, Du Long Kiếm, có thể nói là so với các công chúa, hoàng tử hoàng thất khác còn muốn được sủng ái hơn vô số lần, thậm chí là có thể đánh đồng cùng với ba vị đương kim hoàng tử, thực lực càng là có thể xưng là thiên kiêu nổi danh đương thời."
Nói đến đây, Hoàng Thu Sinh không khỏi nhìn Truy Phong Thần Bộ một cái, nói: "Nghiêm ngặt mà nói, Truy Phong, ngươi chính là không đánh lại nàng."
Truy Phong Thần Bộ nghe đến đây cũng cảm thấy khá là xấu hổ, có lòng muốn phản bác, nhưng sau khi nhớ đến uy thế của Tần Kiền Hoàng ở kinh thành ngày xưa, vẫn không khỏi cúi đầu xuống, cắn răng nói: "Đại nhân nói rất đúng."
"Bình tĩnh mà xem xét, ngươi cảm thấy một người như Tần Kiền Hoàng, sẽ phản quốc hay sao?"
Truy Phong Thần Bộ suy nghĩ ở trong lòng, sau đó nghiêm túc lắc đầu nói: "Không có đạo lý, Tần Kiền Hoàng được hoàng thất ân sủng, cơ hồ là muốn cái gì có cái đó, đổi lại là ta, căn bản là cũng không nghĩ ra được đồ vật gì có thể đánh động nàng, khiến cho nàng lựa chọn phản quốc, cho dù là Đạo Môn cũng không có khả năng."
"Có khả năng là Thiên Tôn Thái Bình đã khống chế Tần Kiền Hoàng hay không?"
"Không có khả năng!" Truy Phong Thần Bộ không có một chút do dự mà lắc đầu, nói: "Ở trước mắt của Thánh thượng, không có người nào dám làm như vậy."

Thánh thượng Đại Càn tọa trấn Trung Thổ, công chúa mà hắn tự mình tứ phong, đừng nói là Thiên Tôn Thái Bình, coi như là hai chi đạo phật liên hợp lại, cũng thật sự không dám động đến Tần Kiền Hoàng một tí nào, Truy Phong Thần Bộ chính là có tự tin tuyệt đối với điểm này, trước kia càng là đã có ví dụ tương tự, đó chính là đại sự kinh thiên động địa...
"Ngươi nói đúng." Hoàng Thu Sinh gật đầu một cái, khẳng định phán đoán của Truy Phong Thần Bộ.
"Cho nên ta mới cảm thấy không rõ ràng, vị Tần Kiền Hoàng này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, còn có Thiên Tôn Thái Bình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, bất quá so với những cái này, có một chút chuyện là phi thường sáng tỏ."
"Dư nghiệt Tiền Triều."
"Không sai, chính là đám chuột đất Đại Chu, trước đó chúng ta cảm thấy bọn hắn trốn ở bên ngoài Trung Thổ, hiện tại xem ra bọn hắn sau khi chiếm được quân đoàn Tượng Binh Mã, tám, chín phần mười là sẽ không giữ được bình tĩnh, sắp có hành động, bốn đại biên cảnh trong khoảng thời gian này nhất định cũng sẽ có dị động cùng với biến hóa."
"Ngươi cảm thấy, dư nghiệt Tiền Triều sẽ ẩn giấu ở nơi nào?" Hoàng Thu Sinh chậm rãi đứng lên, nhìn về phía vách tường thư phòng, ở nơi đó có treo một phần địa đồ đại thế giới Trung Thổ thu nhỏ.
"Ở bên trong bốn đại biên cảnh, Man tộc bài xích người ngoài nhất, cũng là nhỏ yếu nhất, tài nguyên cũng là cằn cỗi nhất, đám chuột đất kia sẽ không có khả năng trốn ở chỗ đó, bởi vì không có tiền đồ gì có thể nói. Đông Hải ở xa tận hải ngoại, lấy Đảo Đào Hoa vi tôn, toàn bộ 108 hòn đảo cũng đều đã có chủ, căn bản là không có chỗ cho Đại Chu dung thân."
"Nói xong lời cuối cùng, chỉ có Bắc Nhung có tính tiến công mạnh nhất, còn có Tây Vực là khu vực phức tạp nhất, có thể dung nạp loại thế lực như Đại Chu."
"Ngoài ra cũng không còn thế lực nào khác, nếu như trốn ở Trung Nguyên mà nói, người của Lục Phiến Môn chúng ta cùng với Võ Hầu Phủ qua nhiều năm như thế cũng không có khả năng không phát hiện ra được một điểm dấu vết nào."
"Tây Vực cùng với Bắc Nhung sao?" Truy Phong Thần Bộ thấp giọng lẩm bẩm nói, hiển nhiên là đang suy nghĩ về lời nói của Hoàng Thu Sinh.
"Đại nhân nói có lý."
"Truy Phong, cho ngươi một hạng nhiệm vụ."

Chương 201: Tiêu Hạo Nhiên

Hoàng Thu Sinh chậm rãi thở ra một hơi, nói: "Gần đây giới tông phái lại bắt đầu có chuyển động khác, ta đã bảo Lãnh Huyết thông tri cho Võ Uy Vương, suất quân đến đóng quân ở phía trước Đạo Môn, trông chừng Đạo Môn, đồng thời còn bảo Tuyệt Mệnh thông tri cho Kháo Sơn Vương, suất quân đến đóng quân ở phía trước Phật Môn, trông chừng Phật Môn, bảo Vô Tình tiến về Bất Phá Thiên Quan ở Bắc Nhung, hiệp trợ điều tra dư nghiệt Tiền Triều..."
"Nói như vậy, đại nhân là muốn ta đi đến Tây Vực?" Truy Phong Thần Bộ tò mò nhìn Hoàng Thu Sinh, nói: "Tây Vực không giống với Bắc Nhung, phòng tuyến ở Vạn Lý Liên Doanh một vòng nối tiếp một vòng, trên lý luận Đại Chu hẳn là không có cách nào chôn xuống tai họa ngầm gì tại đó...Ồ!"
Lời còn chưa dứt, Truy Phong Thần Bộ liền phảng phất như nghĩ tới điều gì, thanh âm im lặng mà dừng.
"Xem ra ngươi cũng hiểu được." Thần sắc của Hoàng Thu Sinh trở nên mịt mờ: "Vạn Lý Liên Doanh đã hoàn toàn bao vây biên cương Tây Vực, mỗi một chỗ liên doanh đều là hết sức kiên cố, hơn nữa còn hoàn hoàn đan xen, cơ hồ là không gì phá nổi, hơn nữa những địa phương này toàn bộ đều nằm trong sự khống chế của Đại Đô Hộ Tây Vực, trên lý luận là không có bất cứ một vấn đề gì...ngoại trừ một cái địa phương."
"Là Tiêu Thành sao?" Trong đầu của Truy Phong Thần Bộ không tự chủ được hiện lên nội dung hồ sơ mà hắn đã từng thấy qua.
Tiêu Thành, nghe vào giống như là tên của một toà thành trì quái dị, trên thực tế lại là một tòa thành trì phi thường nổi danh ở biên cương Tây Vực, bởi vì tòa thành trì này đã sinh ra một vị đại hiệp. Không, dùng đại hiệp cũng không đủ để hình dung, phải nói là đại hiệp ở bên trong đại hiệp, có thể xưng là cự hiệp.
Vị cự hiệp kia xuất thân từ một toà thành nhỏ trong Tây Vực, hoàn cảnh sinh tồn ở nơi đó rất cực đoan và ác liệt, hơn nữa vào lúc đó các thế lực của triều đình còn chưa được thành lập hoàn toàn, không có luật pháp, có thể nói đó chính là một cái thế giới người ăn thịt người, nhưng chính là ở loại địa phương quỷ quái chim không thèm ị kia, lại sinh ra một vị cự hiệp chân chân chính chính.
Vị cự hiệp này bình sinh làm không biết bao nhiêu sự tình chính nghĩa, đã sớm không nhớ được, người nhận ân huệ của hắn càng là nhiều vô số kể, nhiều như sao trên trời, nhưng những chuyện này cũng đều không phải là nguyên nhân chân chính khiến cho người ta nhớ kỹ hắn, chân chính khiến cho vị cự hiệp này được lưu danh sử sách, thậm chí còn lấy họ của hắn để đặt tên cho thành trì, là do

nguyên nhân một lần Tây Vực xâm lấn đại quy mô vào bốn trăm năm trước.
Một lần Tây Vực xâm lấn kia, Bái Hỏa Ma Giáo cơ hồ đã dốc hết toàn lực, vận dụng vô số Ám Tử, cơ hồ đã áp chế toàn bộ lực lượng của Đại Càn ở Tây Vực, mắt thấy Tây Vực sắp xông phá Vạn Lý Liên Doanh, giết vào nội địa Trung Nguyên, tương lai sinh linh đồ thán ở nơi này là có thể nhìn thấy rõ ràng, vào thời điểm vô số người tuyệt vọng...vị cự hiệp kia đứng dậy.
Vị cự hiệp này bình thường chỉ hành tẩu ở trong Tây Vực hành hiệp trượng nghĩa, rất có vài phần uy danh, vào lúc đó lại cho thấy thực lực vô cùng kinh người, thậm chí là càng viễn siêu Võ Đạo Tông Sư thông thường.
Ngày đó, cự hiệp Tiêu Hạo Nhiên đã dùng một người một kiếm, đứng ở vị trí Tiêu Thành hiện tại, một mình đối kháng với mấy chục vạn đại quân Tây Vực chen chúc mà đến, cùng với vô số cao thủ.
Cũng chính là vào ngày đó, máu nhuộm Tây Vực, thây chất thành núi, Tiêu Hạo Nhiên tự toái Võ Đạo Kim Đan, liên tục giết chết ba vị Hộ Pháp Thần Tôn cảnh giới Võ Đạo Tông Sư của Bái Hỏa Ma Giáo, đồ sát hơn 10 vạn Ma Đồ, cuối cùng chiến tử ở Tây Vực, thiêu đốt hết toàn bộ tinh huyết toàn thân, cuối cùng chỉ còn lại một chuôi Hạo Nhiên Kiếm cùng với một cỗ Lưu Ly Cốt, đứng ở ngay tại chỗ.
Chính là vì một bộ tàn cốt như vậy, các quốc gia Tây Vực ở trong ba ngày cũng không dám tiến về phía trước.
Cũng chính là nhờ vào một trận chiến của Tiêu Hạo Nhiên, khiến cho Đại Càn bất ngờ không kịp đề phòng chiếm được cơ hội thở dốc, chờ đến thời điểm Tây Vực đột phá qua bóng ma Tiêu Hạo Nhiên, muốn giết vào Trung Nguyên, nghênh đón bọn họ lại là hậu nhân của Tiêu Hạo Nhiên, cùng với viện quân trăm vạn như núi như biển của Đại Càn.
Cũng chính sau một lần kia, Bái Hỏa Ma Giáo tổn thương nguyên khí nặng nề, trải qua mấy trăm năm cũng không dám vào bước vào Trung Nguyên một bước.
Tên tuổi của Tiêu Hạo Nhiên cũng là vang dội toàn bộ Trung Nguyên sau trận chiến ấy, Thánh Hoàng Đại Càn lúc đó càng là tự tay viết một bức thư cám ơn đưa cho hậu nhân Tiêu Hạo Nhiên, mà các võ giả ngày xưa nhận ân huệ của Tiêu Hạo Nhiên, đã thành lập một tòa thành ở Tây Vực. Tòa thành này, chính là Tiêu Thành, được xây dựng ở địa phương mà Tiêu Hạo Nhiên chết trận.
"Nơi đó là con đường chủ yếu để Tây Vực tiến vào Trung Nguyên, nếu không Tiêu cự hiệp ngày xưa cũng sẽ không trấn thủ tại đó..
"400 năm đi qua, cũng chỉ có chỗ đó, triều đình bởi vì sự tồn tại của Tiêu gia, vẫn không hề can thiệp, chỗ đó cũng là địa phương mà Tây Vực cùng với Đại Chu dễ dàng rót vào nhất."
"Truy Phong, đây chính là nhiệm vụ mà ta giao cho ngươi, tiến về

Tiêu thành để điều tra."
"Vâng!" Truy Phong Thần Bộ không có một chút do dự mà gật đầu một cái, ứng tiếng nói.
"Tốt." Hoàng Thu Sinh thỏa mãn nói ra, sau đó thần sắc đột nhiên trở nên có một chút kỳ quái: "Đúng rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần này ta còn sẽ điều động một người giúp đỡ cho ngươi, đến lúc đó các ngươi phải ở chung thật tốt."
"Người giúp đỡ?"
"Không sai."
Ánh vàng tán đi, ở bên trong Âm Đô dưới lòng đất Xa Trì Quốc thuộc Tây Vực, thái tử Hoành Xương khá là chật vật rơi vào bên trong một toà đại điện.
"Hít hà, làm ta sợ muốn chết!"
Qua mấy lần hít sâu, thái tử Hoành Xương mới coi như là ổn định nhịp thở, bình ổn nhịp tim, tâm tình khẩn trương ít nhiều cũng được làm dịu đi, loại khẩn trương này vào sau khi hắn đột phá đến Phản Hư Hợp Đạo cũng rất ít phát sinh qua, đây còn là lần đầu tiên, bất quá cũng không thể trách hắn được.
Dù sao thì đối phương cũng chính là Thiên Tôn Thái Bình a.
Vị đại lão kia thân làm đệ nhất cao thủ ở Đạo Môn, bất kể là thực lực hay tu vi thì cũng không nằm ở cùng một cấp độ, không bằng nói có thể sống sót từ trong tay của đối phương đã là vận may ngất trời.
Nghĩ tới đây, thái tử Hoành Xương không khỏi nhìn về phía thanh trường kiếm màu xanh ở trong tay của mình. Toàn thân thanh trường kiếm chảy xuôi hàn khí, từ chuôi kiếm đến rãnh máu trên thân kiếm đều mang theo vài phần màu đỏ máu, trong lúc mơ hồ có sát khí ẩn hiện, vẻn vẹn chỉ là cầm lấy nó, thái tử Hoành Xương liền có thể cảm nhận được một cỗ khí tức huyết sát xông thẳng vào não hải, muốn làm cho hắn rơi vào trong sự điên cuồng, có thể thấy được sự hung lệ cùng với đáng sợ của chuôi kiếm này.

Chương 202: Cơ Hồng Võ

"Định Tần Kiếm, là chuôi kiếm có thể khống chế quân đoàn 10 vạn Tượng Binh Mã, lúc trước quân đoàn 10 vạn Tượng Binh Mã này không biết đã đồ sát bao nhiêu tông môn, khí tức huyết sát ở phía trên tự nhiên cũng đều là hội tụ ở trên thân của chuôi Định Tần Kiếm này, nếu như nói vào lúc mới bắt đầu Định Tần Kiếm còn được tính là một kiện Đạo Binh, bây giờ Định Tần Kiếm chỉ sợ chỉ có thể gọi là Hung Binh.

Ở bên trong đại điện, có một đạo thanh âm trầm ổn chậm rãi truyền đến, mang theo vài phần hiếu kỳ cùng với ngưng trọng.

Thái tử Hoành Xương nghe xong, vội vàng quỳ một chân trên đất, cung kính nói: "Xin chào phụ hoàng!"

Có thể khiến cho vị thái tử điện hạ kiệt ngạo bất tuần này quỳ một chân trên đất, làm ra đại lễ như vậy, tự nhiên chỉ có người chưởng khống Đại Chu, gia chủ của hoàng thất Cơ gia sa sút!

Gia chủ Cơ gia thế hệ này tên là Cơ Hồng Võ, cũng là người có tu vi cao nhất ở bên trong các gia chủ Cơ gia, đã đột phá đến cảnh giới kế tiếp cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, trên thực tế nếu như không có loại lực lượng này, cái gọi là Đại Chu cũng không dám ló đầu ra vào thời điểm Đại Càn suy nhược, có ý đồ phục quốc.

Nhưng chỉ có chút thực lực ấy là còn chưa đủ.

Không khách khí chút nào mà nói, Cơ gia bây giờ cho dù là có cường giả như Cơ Hồng Võ, thực lực vẫn như cũ là rất yếu, thậm chí ngay cả so với Nam Cương yếu nhất bên trong bốn đại biên hoang cũng không sánh bằng, chớ đừng nói chi là hoàng triều Đại Càn, hai mạch đạo phật, thậm chí là các thế lực biên cương Bắc Nhung, Đông Hải, Tây Vực khác, đây cũng là nguyên nhân vì sao Đại Chu vẫn ẩn núp bốn phía như cũ.

Nhưng bây giờ thì đã khác.

"Quân đoàn Tượng Binh Mã..." Cơ Hồng Võ khẽ vươn tay, Định Tần Kiếm ở trong tay của thái tử Hoành Xương liền tự động thoát ly, rơi vào trong tay của hắn, khí tức huyết sát trên thân kiếm đối với thái tử Hoành Xương có lẽ là còn có một chút ảnh hưởng, nhưng đối với Cơ Hồng Võ mà nói chỉ là điêu trùng tiểu kỹ, khi hắn cầm lấy thân kiếm, cái gì gọi là khí tức huyết sát đều bị trấn áp.

Đồng dạng, Cơ Hồng Võ cũng xuyên thấu qua Định Tần Kiếm, thấy được không gian trong kiếm. Đó là một vùng không gian âm u, quân đoàn 10 vạn Tượng Binh Mã xếp thành một trận hình vạn người, đứng sừng sững ở bên trong không gian.

"Tốt! Phi thường tốt!" Nhìn quân đoàn 10 vạn Tượng Binh Mã, trên khuôn mặt của Cơ Hồng Võ cũng lộ ra vẻ hưng phấn khó có.

Trước đó hắn thông qua kim bài miễn tử đã biết được tao ngộ của thái tử Hoành Xương, lúc này mới ra tay toàn lực, cứu thái tử Hoành Xương từ trong tay của Thiên Tôn Thái Bình, hiện tại xem ra quyết định lúc đó mặc dù có một chút mạo hiểm, nhưng lại hoàn toàn không sao!
Chỗ mạo hiểm, tự nhiên là bởi vì Thiên Tôn Thái Bình, đây chính là Thần Tử Đạo Môn, coi như là Cơ Hồng Võ bây giờ, nếu tự mình động thủ với đối phương mà nói đoán chừng cũng là cửu tử nhất sinh, cũng chính là nương tựa theo tính đặc thù của kim bài miễn tử, Cơ Hồng Võ mới có nắm chắc có thể cứu thái tử Hoành Xương, nếu không thì xem như hy sinh vị nhi tử ưu tú của bản thân này, Cơ Hồng Võ chỉ sợ là cũng sẽ không bốc lên nguy hiểm bị Thiên Tôn Thái Bình phát hiện ra Âm Đô mà xuất thủ.
Bất quá còn tốt, kết quả là rất tốt. Thiên Tôn Thái Bình xem ra cũng không có truy theo ba động không gian của kim bài miễn tử tới đây, thái tử Hoành Xương cũng đã cứu được, Định Tần Kiếm và mười vạn quân đoàn Tượng Binh Mã cũng được mang về, còn có cái kết quả nào vừa lòng hơn cái này hay sao?
"Hoành Xương, ở trong khoảng thời gian này ngươi hãy dưỡng thương thật tốt a, phụ hoàng phải đi ra ngoài một chuyến."
"Ra ngoài?" Thái tử Hoành Xương ngạc nhiên mà nhìn Cơ Hồng Võ, hắn cũng có lý giải rất sâu đối với vị phụ hoàng của mình này, vào cái thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này hắn lại rời khỏi Âm Đô, chẳng lẽ...
"Phụ hoàng chính là muốn đi tìm người Tây Vực hay sao?"
Cơ Hồng Võ nhìn thái tử Hoành Xương một chút, sau đó hài lòng gật gật đầu, nói: "Không sai."
"Cho tới nay, nhà họ Cơ chúng ta mặc dù có phụ hoàng, ít nhiều có thêm vài phần tư cách bàn điều kiện cùng với đám người Tây Vực, nhưng nội tình vẫn còn quá yếu, cho nên vẫn một mực ở vào thế hạ phong."
"Nhưng bây giờ lại không đồng dạng! Có quân đoàn 10 vạn Tượng Binh Mã, tăng thêm Hung Binh Định Tần Kiếm, phụ hoàng có lòng tin đạt thành hợp tác chân chính cùng với Tây Vực, Bái Hỏa Ma Giáo từ sau khi thất bại trong cuộc tiến công Trung Nguyên vào bốn trăm năm trước, vẫn đang tiến hành bày bố, muốn một lần nữa nhúng tay vào Trung Nguyên, đây chính là một cơ hội làm lại tốt khó gặp!"
Thái tử Hoành Xương nghe như vậy, ở trên mặt cũng lộ ra mấy phần động tâm, nhưng lại có một chút do dự, hỏi: "Nhưng mà phụ hoàng, chúng ta dù sao cũng là hoàng tộc Trung Nguyên, nếu liên hợp cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, đến lúc đó chỉ sợ thỉnh thần dễ, đưa thần khó a? Hơn nữa Trung Nguyên có nội tình thâm hậu, bằng vào Bái Hỏa Ma Giáo chỉ sợ..."
"Ồ!" Thấy con của mình thế mà nghi vấn bản thân, Cơ Hồng Võ

chẳng những không có nổi nóng, ngược lại còn vui mừng cười nói: "Con ta có chủ kiến của bản thân, cân nhắc vì Đại Chu chúng ta, thật sự là không tệ, trong lòng phụ hoàng cảm thấy rất an ủi a. Bất quá Hoành Xương, con đã tính sai một chút."
"Sai?"
"Ai nói đến lúc tiến công Trung Nguyên, cũng chỉ có Đại Chu chúng ta cùng với Bái Hỏa Ma Giáo?"
Thái tử Hoành Xương: "..."
"Con hẳn là còn chưa biết a, gần đây ở trong thâm cung Đại Càn, có một cái lời đồn, phi thường có ý tứ." Nói đến đây, ở trong mắt của Cơ Hồng Võ lấp lóe lãnh quang: "Lão già Đại Càn kia, dường như là long thể không được tốt a!"
"Long thể không được tốt?!"
"Đương nhiên, tính thật giả của chuyện này còn chưa được xác định, bất quá chuyện này cũng không thể làm trở ngại kế hoạch của chúng ta." Cơ Hồng Võ cười lạnh nói: "Trên thực tế, người truyền ra cái tin tức này cũng vô cùng kỳ quái, chính là tin tức mà thám tử do Bái Hỏa Ma Giáo xếp vào ở Thành Thượng Kinh vô ý lấy được, mà ở Bắc Nhung thì chặn được tin tức từ trong con đường thư từ qua lại ở Bất Phá Thiên Quan, nguồn tin tức ở Đông Hải thì càng là không rõ."
"Về phần Nam Cương Đạo, mặc dù trước đó không biết, nhưng bây giờ hẳn là cũng đã rõ ràng."
"Phụ hoàng có thể xác định, tin tức này là do có người tận lực ở trong bóng tối truyền ra ngoài, hơn nữa người truyền đi còn có địa vị rất cao."
Thần sắc của thái tử Hoành Xương trở nên nghiêm túc, hỏi: "Vậy tính thật giả của cái tin tức này, có phải hay không còn cần phải chờ khảo cứu? Vạn nhất thật sự là giả.."
"Nếu giả thì lại như thế nào?" Nụ cười ở trên mặt của Cơ Hồng Võ càng lúc càng lớn, hiển nhiên là hết sức cao hứng, nói: "Coi như là giả, tin tưởng là bốn đại biên hoang vô luận là ai cũng đều khó có khả năng không muốn thăm dò một phen! Mà chỉ cần bọn họ muốn thử thăm dò, vậy thì chúng ta liền thừa dịp cơ hội!"
"Thừa dịp cơ hội?"

Chương 203: Ngu ngốc

"Không sai! Tập hợp đủ lực lượng của bốn đại biên hoang trong một lần, thừa dịp cơ hội này để tiến công Trung Nguyên!"
"Đến lúc đó, nếu như tin tức là thật, vậy thì cái thăm dò này tự nhiên là sẽ diễn biến thành đại chiến bốn đại biên hoang chân chân chính chính, mà nếu như là giả…vậy cũng không sao, nhiều nhất chính là tổn thất một vài thế lực mà thôi, Đại Chu chúng ta tiến có thể công, lui có thể thủ, chỉ cần không quá mạo hiểm, vậy thì vẫn vững như Thái Sơn.
"Phụ hoàng anh minh!"
"Được rồi, con hãy dưỡng thương đi a, phụ hoàng đi một chút sẽ trở lại, về sau nói không chừng còn có nhiệm vụ phải giao cho con đây, dù sao thì hiện tại ở bên trong Đại Chu chúng ta, ở dưới Võ Đạo Tông Sư con cơ hồ chính là người mạnh nhất."
"Cẩn tuân khẩu dụ của phụ hoàng!"
Cơ Hồng Võ sau khi rời đi, thái tử Hoành Xương mới xem như chậm rãi đứng dậy, vô thức mở miệng nói: "Đúng rồi Quỷ Ảnh, lần này ngươi cũng lập xuống đại công, ngươi muốn ta thưởng như thế nào...Ồ!"
Cơ Hồng Võ: "%$##@! !!"
Quỷ Ảnh đã bị ta bỏ lại rồi!

Sau khi trở lại Thủ Tọa Phong của bản thân, Trần Khuynh Địch liền trao đổi với hệ thống.
"Ta nói này hệ thống, ngươi không phải là vừa mới được nâng cấp hay sao? Rốt cuộc thì đã mở ra chức năng mới gì vậy?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Hệ thống mở ra chức năng mới như sau."
"Thứ nhất, hệ thống sẽ cung cấp công năng Võ Thần diễn võ, trợ giúp kí chủ nhanh chóng phân tích, hiểu rõ, sáng tạo võ học cùng với đan dược, hơn nữa có thể thông qua phương thức nạp tiền để dung hợp công pháp khác biệt, thôi diễn ra võ công hoàn toàn mới, xác xuất thôi diễn thành công được quyết định bởi vận khí thâm niên cùng với cường độ nạp tiền của kí chủ."
"Nhắc nhở thân thiện: Lấy vận khí của kí chủ, bổn hệ thống đề nghị nên nạp nhiều tiền."
Trần Khuynh Địch: "…"
Mặc dù rất muốn nổi giận, nhưng Trần Khuynh Địch cũng biết mình căn bản không có một chút biện pháp nào làm gì được hệ thống, cho nên đành phải cưỡng chế lửa giận, hỏi: "Vậy ngoại trừ cái chức năng này thì sao?"
"Thứ hai, hệ thống sẽ cung cấp công năng cải tạo thiên phú, có thể

tăng cường thiên phú cho bản thân kí chủ."
"Thiên phú của ta?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, hắn làm sao còn có thể không biết thiên phú của bản thân, Cửu Dương Chi Thể, là thể chất chỉ cách Thuần Dương Chi Thể một bước, là thể chất thích hợp nhất để tu luyện Thuần Dương Cung Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công...!
"Chẳng lẽ ngươi có thể giúp ta tăng Cửu Dương Chi Thể lên tới Thuần Dương Chi Thể? !"
"Xin kí chủ cứ yên tâm! Chuyện này là không thể nào!"
"M* nó! Vậy thì có tác dụng gì a!" Trần Khuynh Địch biến sắc, lập tức lộ ra vẻ thất vọng.
Bất quá hệ thống vẫn giải thích từng bước:
"Thiên phú và thể chất là hai loại hình bất đồng, cái gọi là thể chất, nhất định phải phối hợp thêm công pháp đặc thù mới có thể phát huy ra kỳ hiệu, nếu không thì chính là không hề có tác dụng, mà thiên phú thì lại không giống, người người đều có thiên phú, dùng lời thông tục mà nói, chính là năng lực lĩnh ngộ của bản thân võ giả, có thể nhanh chóng học được võ công hay không, nắm vững đối với kỹ xảo khống chế cương khí, cùng với lý giải đối với cảnh giới. Một võ giả có thiên phú càng cao, sẽ càng dễ dàng đột phá cảnh giới.
"Ra là vậy." Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, đột nhiên tò mò hỏi: "Vậy thì hệ thống, thiên phú của ta là bao nhiêu a?"
"Kí chủ thân có Cửu Dương Chi Thể! Ở trên đời là vô song! Còn về thiên phú của kí chủ thì theo đánh giá của hệ thống là mười điểm!"
"Mười điểm a!" Trần Khuynh Địch lập tức có một chút dương dương đắc ý: "Điểm tối đa là bao nhiêu a?"
"Tối đa là 150 điểm."
Trần Khuynh Địch: "..."
Cút! Cái hệ thống chết tiệt mau cút đi cho ta! Trần mỗ ta hôm nay không chết không thôi cùng với ngươi!
"Mời kí chủ không nên tức giận, bình tĩnh vững vàng mới là tố chất mà một võ giả ưu tú nên có."
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch tái xanh: "Làm sao mới có thể cải tạo thiên phú?"
"Căn cứ theo phân loại trong kho số liệu của hệ thống, thiên phú tổng cộng có bốn tầng thứ, ngu ngốc, tầm thường, thiên tài, quỷ tài."
"Bốn tầng thứ?" Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm nói, bắt đầu vô thức tính toán 10 điểm thiên phú của bản thân với 150 điểm tối đa, đặt ở trong bốn cái tầng thứ này là nằm ở trình độ nào...
"Không sai! Kí chủ chính là một kẻ ngu ngốc."
"Đủ rồi! Không cần ngươi nói nữa! Mau nói cho ta biết làm sao để tăng thiên phú lên!"
"Tăng thiên phú lên?"
Giọng nói của hệ thống ngừng lại, vào thời điểm lên tiếng một lần

nữa tốc độ nói cũng nhanh hơn không ít, giống như là nghe được nghi ngờ ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, có cảm giác giống như là nhiệt tình hơn mấy phần: "Muốn mạnh lên sao? Muốn được vạn người kính ngưỡng sao? Câu hỏi này của ký chủ là đúng rồi! Chỉ cần tăng thiên phú lên, ngài liền có thể đi được càng xa ở bên trên con đường nghịch thiên cải mệnh!"
"Bớt nói nhảm, làm thế nào?"
"Nạp tiền a!" Giọng nói của hệ thống quang minh lẫm liệt, phảng phất như là thiên kinh địa nghĩa: "Không nạp tiền, ngài làm sao mà mạnh lên được?"
M* nó! Lại là con m* nó nạp tiền a!
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên âm tình bất định, đặt vào lúc trước mà nói hắn đương nhiên là sẽ tùy tiện nạp tiền, dù sao thì hắn cũng là Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, hắn còn không thiếu một chút tiền ấy, nhưng bây giờ hắn vừa mới gặp mặt qua cùng với nghĩa phụ tiện nghi của mình - Ninh Thiên Cơ, cũng vừa mới báo cáo chuyện xấu Thủy Long Hoàng Kim Giáp bị phá hỏng. Nếu như nạp tiền quy mô lớn vào cái giờ phút quan trọng này...
"Không được, không được, không được, lúc này cũng không thể dùng Thần Binh để nạp tiền."
"Xin kí chủ hãy yên tâm, đan dược, công pháp cũng đều nằm ở bên trong phạm vi nạp tiền, bổn hệ thống cho dù là thứ nào cũng không cự tuyệt."
"Công pháp?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, trong lòng đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ to gan.
"Hệ thống, nếu là công pháp mà nói, ngươi nhìn thử xem mấy thứ ở trên người của ta này có được hay không?"
Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công thì cũng không cần phải nói, là Tuyệt Thế Thần Công tiêu chuẩn, Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với Trượng Lục Kim Thân cũng là thần công của Đại Lôi Âm Tự lúc trước, mặc dù kém hơn một bậc, nhưng cũng tuyệt đối không yếu, hơn nữa trước kia Trần Khuynh Địch cũng đã lấy được một số võ học bí truyền của Thuần Dương Cung, đây thế nhưng đều là công pháp tốt a.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Có thể."
"Tốt!" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, chợt lặng lẽ mà nói: "Công pháp mà nói hẳn là không cần nguyên bản đúng không? Ta sao chép ra bản chép tay hẳn là cũng không có vấn đề a?"
"Không có vấn đề!"
Câu trả lời của hệ thống khiến cho cả người của Trần Khuynh Địch đều trở nên hưng phấn, đan dược và Thần Binh còn có thể nói là vật phẩm dùng duy nhất một lần, sau khi nạp tiền liền biến mất, nhưng mà công pháp thì lại không giống a! Nói đùa, Thuần Dương Cung thân làm thánh địa võ đạo, ở bên trong Tàng Kinh Điện không biết có

bao nhiêu công pháp.

Chương 204: Gạt quỷ

Bản thân hắn tùy tiện đi vào sao chép ra mấy trăm phần, sau đó ném vào bên trong hệ thống để nạp tiền.
Đây chẳng phải là phát tài? ??
Đến lúc đó cái gì Võ Thần diễn võ, rút thưởng Chí Tôn, còn có đủ loại phúc lợi của hệ thống, còn không phải là rầm rầm đi ra?
"Cái này là do ngươi tự nói ra nha hệ thống, ngươi không thể đổi ý!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Bổn hệ thống từ trước đến nay sẽ không đổi ý, xin kí chủ hãy yên tâm."
"Như vậy là tốt..."
"Thuận tiện nhắc nhở, xét thấy tính đặc thù của công pháp, tỉ suất nạp tiền công pháp sẽ khá thấp, xin kí chủ làm tốt tâm lý chuẩn bị."
"Ha ha ha, không có việc gì, không có việc gì!"
Trần Khuynh Địch cười sảng khoái một tiếng? Tỉ suất thấp? Cho dù tỉ suất thấp cỡ nào cũng không bù nổi số lượng a! Thuần Dương Cung có nhiều công pháp như vậy, ném hết vào bên trong cho hệ thống nạp tiền, dù nói thế nào thì cũng đủ để rút thưởng Chí Tôn mấy lần a? Đến lúc đó có khi lại rút ra được một môn Tuyệt Thế Thần Công..
"A! Đúng rồi, công pháp ta rút ra có thể dùng để nạp tiền hay không?"
"Xin lỗi, cái này không được."
Trần Khuynh Địch có một chút tiếc nuối, nếu làm được như vậy mà nói, bản thân hắn sẽ càng kiếm lời, đến lúc đó chuyện thứ nhất hắn làm chính là ném Quỳ Hoa Bảo Điển vào để nạp tiền...
Đúng rồi, mà Quỳ Hoa Bảo Điển của ta đâu?
Trần Khuynh Địch vô thức sờ lên túi trữ vật của bản thân, dùng thần niệm đảo qua đảo lại nhưng lại không phát hiện ra thứ gì, chẳng lẽ nói là hắn đã bỏ quên trong phủ thành chủ Thành Thanh Đế?
"Như vậy là không thể được, mình phải tranh thủ thời gian trở về đó lấy Quỳ Hoa Bảo Điển, mình còn trông cậy vào nó để đổi lấy một môn Tuyệt Thế Thần Công từ trong thâm cung Đại Càn đây."
Mà cùng lúc đó, trong Vương Cung Nam Cương, Lâu Phách La cũng đã báo cáo tin tức mà bản thân lấy được cho Man Vương.
"Vương Thượng! Đây là tin tức mà ta đạt được từ trong miệng của Thiên Tôn Thái Bình! Lúc ấy thuộc hạ còn không biết, sau khi trở về cẩn thận lật nhìn hồ sơ của các cường giả Trung Nguyên mới biết được thân phận của đối phương, tính xác thực của tin tức thuộc hạ cũng không phân biệt được, bất quá lấy thân phận của Thiên Tôn Thái Bình, hẳn là sẽ có độ tin cậy nhất định."
"Còn xin Vương Thượng minh xét!" Lâu Phách La quỳ trong đại điện, cung cung kính kính nói ra, đồng thời cũng uyển chuyển biểu thị ra sự áy náy của bản thân đối với việc thất bại trong nhiệm vụ cứu A

Nan Nỉ, đồng thời còn vội vàng chạy về để báo cáo tin tức cho Man Vương, cho nên bất đắc dĩ không kịp đi giết chết Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, nói tóm lại chính là một câu "sự trung tâm của thuộc hạ có nhật nguyệt chứng giám a!".
"Ta đã biết." Chỉ chốc lát sau, thanh âm thăm thẳm của Man Vương truyền đến, mang theo vài phần quỷ dị.
"Về tích xác thực của cái tin tức này, ta sẽ tự mình đi thương lượng với các Biên Hoang khác, đây có lẽ là một cái cơ hội."
Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Khuynh Địch kết thúc buổi tu luyện, thần thanh khí sảng mà đi ra khỏi Thủ Tọa Phong.
Mục đích của hắn tự nhiên là Tàng Kinh Điện của Thuần Dương Cung, ở nơi đó cơ hồ có tất cả các công pháp võ học bí tịch của Thuần Dương Cung, mà lấy thân phận của Trần Khuynh Địch, coi như là công pháp ở tầng cao nhất hắn cũng đều có thể đi quan sát, đây cũng là ưu thế của Đạo Tử chân truyền, cho dù là các đệ tử thân truyền khác cũng kém xa.
Sau khi đi ra tòa sơn phong đệ tử, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền đi đến Tàng Kinh Điện, vị trí của Tàng Kinh Điện tự nhiên cũng là một ngọn núi, tên là Tàng Kinh Phong, nhìn qua mặc dù có quy mô không phải là rất lớn, nhưng lại ẩn chứa huyền cơ, căn cứ vào lời đồn trong tông môn, còn có người nói rằng Tàng Kinh Phong thật ra là một tòa sơn phong trống rỗng.
Mà ở bên trong sơn phong lại có một vị lão tổ Thuần Dương Cung đang bế quan tu luyện. Liên quan tới lời đồn đại này, Trần Khuynh Địch cảm thấy có độ tin cậy rất cao, dù sao đây cũng chính là địa phương cất giữ truyền thừa võ học của Thuần Dương Cung, làm sao lại không có một chút phòng bị nào? Nhìn qua giống như rất phổ thông, nhưng lại không biết là có bao nhiêu người hướng về cái ngọn núi này.
"Phượng Tiên sư muội?"
Sau khi lên núi, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền thấy một đạo thân ảnh tinh tế đứng ở cửa Tàng Kinh Điện, thời gian vẫn còn sớm, cửa ra vào Tàng Kinh Phong to lớn cũng không có người nào, đây cũng là nguyên nhân tại sao Trần Khuynh Địch lại hẹn gặp mặt cùng với Doanh Phượng Tiên vào lúc này, nhiều người sẽ rất phức tạp.
Đến lúc đó nếu như bị người khác hiểu lầm, Trần Khuynh Địch là không quan trọng, nhưng đối với Doanh Phượng Tiên mà nói thì sẽ không tốt.
"Sư huynh?" Doanh Phượng Tiên chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Trần Khuynh Địch, trên mặt cũng lộ ra mấy phần vẻ mừng rỡ.
"Không ngờ được Phượng Tiên sư muội còn tới sớm hơn ta, chúng ta mau mau đi vào thôi!"
Doanh Phượng Tiên nghe vậy liền nhếch mép một cái, lộ ra thần sắc có vẻ hơi cổ quái.

Trần Khuynh Địch ngây cả người, hỏi: "Phượng Tiên sư muội? Sao vậy?"
"Chà ~! Đây không phải là Trấn Cương Sứ đại nhân hay sao!"
Trần Khuynh Địch: "! !! !"
Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Lạc Tương Tư đang lộ ra vẻ mặt vui vẻ chậm rãi đi lên Tàng Kinh Phong, đi về phía phương hướng của hai người bọn hắn, không biết vì sao đối phương cười rực rỡ đến như vậy, mà Trần Khuynh Địch lại cảm thấy ở phía sau lưng phát lạnh, đây là bởi vì nhiệt độ chênh lệch giữa ngày đêm quá lớn, mặt trời vừa mới mọc chưa kịp sưởi ấm hay sao?
"Đại ca ca! Huynh cũng đến sớm thật đó!"
Trần Khuynh Địch hít vào một ngụm khí lạnh, hạ thấp ánh mắt, nhìn về phía thân ảnh nhỏ nhắn đột nhiên chui ra ngoài từ phía sau Lạc Tương Tư, chính là Dương Xuân đã có mấy ngày không gặp mặt, nàng cũng giống như Lạc Tương Tư vậy, trên mặt mang theo nụ cười rực rỡ thiên chân vô tà, lộ ra biểu lộ "Thật là khéo a đại ca ca, chúng ta thực sự là hữu duyên".
Trần Khuynh Địch cảm thấy trán của mình giống như là đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.
"A, sư huynh?"
Lại là một thanh âm truyền đến từ đằng xa, Trần Khuynh Địch nghe vậy càng là toàn thân cứng đờ, trên khóe miệng giật một cái, bất đắc dĩ nhìn về phía phương hướng thanh âm truyền tới, mà ở nơi đó, Trần Tiêm Tiêm mặc một thân áo dài trắng chính là đang cầm một quyển bí tịch võ công, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên mà nhìn hắn, phảng phất như thật sự là ngẫu nhiên gặp vậy.
"Không nghĩ tới sư huynh cũng giống như ta, thực sự là ngẫu nhiên a!"
Gạt quỷ sao!
Trần Khuynh Địch có đánh chết cũng không tin là Trần Tiêm Tiêm ngẫu nhiên đi đến Tàng Kinh Điện! Nhất định là đã sớm có dự mưu!
Nói đến Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư hình như cũng là như vậy.
A! Ta đã biết! Nhất định là do Lạc Tương Tư tiết lộ bí mật! Lúc này mới bị các nàng biết được, xem ra là lời đồn chính mình đùa bỡn tình cảm của Phượng Tiên sư muội đã bị nàng lan rộng ra ngoài a!

Chương 205: Hách bá

"Ách, cái này..cái kia..ta chỉ là nhìn do nhìn thấy tu vi nội tình của Doanh sư tỷ bây giờ không đủ, cho nên mới đặc biệt tới để chỉ điểm cho nàng một phen mà thôi, cũng không có làm gì khác!"
"A! Nguyên lai là chỉ điểm a!"
"Đại ca ca thật tốt!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đồng thời vừa cười vừa nói, sau đó hai người lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nhìn nhau một cái.
Tương Tư tỷ quả nhiên không có lừa các nàng!
Đêm qua Tương Tư tỷ đêm hôm khuya khoắt chạy tới, đánh thức hai người bọn họ, sau đó mời các nàng đến Tàng Kinh Điện chọn lựa võ công cùng một chỗ, nói cái gì là cần phải đổi mới võ công, vốn các nàng còn đang cho rằng đây chỉ là lời mời của Tương Tư tỷ, không ngờ tới là còn có một tầng ý tứ khác a!
Quả nhiên lôi kéo Tương Tư tỷ là một quyết định chính xác! Nếu như không có Tương Tư tỷ mật báo mà nói, chỉ sợ tin tức Doanh sư tỷ lén đi với sư huynh, các nàng căn bản sẽ không biết! Hơn nữa vẫn là Doanh sư tỷ phản ứng nhanh a, mấy ngày nay các nàng đều cố gắng tu luyện, vậy mà lại quên đi loại biện pháp trộm lén này.
Bị động! Bị động a! Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân vừa tự trách, vừa cấp tốc vòng qua Trần Khuynh Địch, tiến tới bên cạnh Doanh Phượng Tiên.
"Phượng Tiên sư tỷ."
"Không nghĩ tới a, không nghĩ tới, tốc độ hành động rất nhanh nha!"
"A ha ha.."
Thấy Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm nhiệt tình như vậy, Doanh Phượng Tiên cũng là sờ mũi một cái, cảm thấy có một chút xấu hổ, nói: "Xuân nhi cùng với Tiêm Tiêm sư muội cũng ở đây, không bằng hãy đi vào chung?"
"Thực sự có thể chứ? !" Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đồng thời kinh hỉ nói, sau đó như có như không nhìn về phía Trần Khuynh Địch đang đổ mồ hôi lạnh.
"Được, đương nhiên là được!" Trần Khuynh Địch cắn răng ở trong lòng, bất đắc dĩ nói ra.
Ở trong cái tình cảnh này không cho phép hắn cự tuyệt! Nếu như cự tuyệt mà nói, chỉ sợ là lời đồn bản thân hắn đùa bỡn tình cảm Phượng Tiên sư muội sẽ chắc như đinh đóng cột, đến lúc đó độ thiện cảm của Dương Xuân sẽ hạ xuống, còn Trần Tiêm Tiêm sẽ mượn cái đề tài này để nói xấu hắn! Đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu chuyện phiền phức rơi trên người của hắn.

Cho nên lúc này đáp ứng mới là cách làm chính xác!
"Cũng xin sư huynh chỉ điểm Tiêm Tiêm một chút rồi."
"Đại ca ca cũng phải dạy ta a!"
"Được, được, được, không có vấn đề, không có vấn đề..." Trên mặt mũi của Trần Khuynh Địch tràn đầy mồ hôi lạnh đáp ứng, nào dám cự tuyệt, nhưng mà đúng vào lúc này...
Ở bên tai truyền đến một tiếng hừ lạnh, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên quay đầu, ngạc nhiên nhìn về phía Lạc Tương Tư đang hung dữ nhìn hắn.
"Lạc sư muội? Sao thế?"
"Hừ! không có gì!!" Lạc Tương Tư hất tay áo lên, nghiêng đầu nhìn một cái, giống như là hết sức tức giận nói.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Mặc dù trong lúc nhất thời hắn nghĩ không ra, nhưng mà Trần Khuynh Địch tự cho là bản thân có EQ cực cao, chỉ suy tư trong chốc lát, liền lập tức hiểu rõ ra: Lạc Tương Tư khẳng định là đang nổi nóng vì lời đồn mình đùa bỡn Phượng tình cảm của Tiên sư muội! Nói đến, chuyện tối ngày hôm qua căn bản chính là do nàng hiểu lầm a!
Ừm, hiểu lầm dù sao cũng là hiểu lầm, vẫn nên tiêu trừ hiểu lầm của nàng sớm một chút thì tốt hơn.
"Yên tâm đi Lạc sư muội, tối hôm qua thật sự chỉ là hiểu lầm."
"Hiểu lầm? Đêm hôm khuya khoắt ngươi đi đến nơi ở của Doanh sư tỷ là hiểu lầm sao?"
"Vậy thì có cái gì, ban đầu ở thời điểm Phủ Thành Chủ, ta cũng không phải là đêm hôm khuya khoắt đi tìm muội để thương lượng sự tình chống cự Man tộc hay sao." Trần Khuynh Địch đương nhiên nói ra.
Lạc Tương Tư: "! !! !"
Cái tên biến thái Trần Khuynh Địch này có ý tứ gì? Chẳng lẽ hắn đang muốn nói là hắn không chỉ muốn đùa bỡn tình cảm của Doanh sư tỷ...còn muốn đùa bỡn tình cảm của ta sao? !

Tàng Kinh Điện xem như là trọng địa cất giữ truyền thừa võ học của Thuần Dương Cung, tự nhiên là có càn khôn ở bên trong.
Không nói đến những cái khác, nhìn Tàng Kinh Điện giống như có kích thước không lớn, nhưng trên thực tế ở bên trong lại có không gian rất to lớn, không gian ở bên trong được phân chia thành chín tầng, chia võ học thế gian thành cấp độ từ nhất phẩm đến cửu phẩm, phân biệt bày ra ở chín tầng trong không gian, mà chỉ có đệ tử Thuần Dương Cung đạt đến cảnh giới tương ứng, hoặc là người có thân phận tương ứng, mới có thể tiến vào tầng tương ứng.
"Xin chào Hách bá." Sau khi đi vào Tàng Kinh Điện, Trần Khuynh Địch liền chào hỏi với người phụ trách ghi chép trong đại điện.

Vị Hách bá này này có lai lịch và thân phận thần bí, vào 10 năm trước đã xuất hiện ở bên trong Tàng Kinh Điện, công việc phụ trách mỗi ngày chính là ghi chép đệ tử tiến vào Tàng Kinh Điện, còn có võ học bọn họ lấy đi, dần dà ở bên trong Thuần Dương Cung cũng có không ít người đều biết vị lão nhân này ưa thích nằm ở trên ghế phủ một tấm da cũ.
Đương nhiên, nhận biết cũng chỉ là nhận biết, Hách bá ở trong Thuần Dương Cung một là không có thực quyền, hai là không có thực lực, nhìn qua bất quá chỉ là một lão nhân đơn độc mà thôi, cho nên đại đa số đệ tử cũng chỉ là nhận biết mà thôi, mặc dù sẽ không nói lời ác độc đối với hắn, nhưng trên cơ bản cũng chỉ bảo trì một loại thái độ không ngó ngàng.
Mà Trần Khuynh Địch thì không giống! Nói đùa! Một lão nhân vô danh thế mà phụ trách ghi chép ở loại địa phương như Tàng Kinh Điện? Ngay cả bản thân hắn cũng không tra ra được tư liệu của đối phương, điều này nói rõ cái gì?
Chỉ có thể giải thích đây là một vị cao nhân ẩn thế a! Trong tiểu thuyết không phải chính là viết như vậy sao, nhân vật chính vừa mới bắt đầu có tu vi yếu đuối, cũng không có võ công cường đại, vào lúc này, còn không phải đều là thu hoạch được cơ duyên ở trong Tàng Kinh Điện, nhất phi trùng thiên, đồng thời còn chiếm được sự ủng hộ của người thần bí trong Tàng Kinh Điện giống như lão nhân Hách bá này, được cung cấp sự trợ giúp để sau này bay lên như diều gặp gió.
Nói tóm lại, đây chính là lão gia gia mà nhân vật chính đặt trước a! Kỳ thật ngoại trừ Tàng Kinh Điện, giống như là Dược Tiên Các a, Thần Binh Điện a, Nhiệm Vụ Điện a, cơ hồ đều có dạng lão gia gia này tồn tại, Trần Khuynh Địch đối với dạng lão gia gia này có thể nói là vô cùng cung kính, ai biết được bọn họ có phải là thế ngoại cao nhân hay không, nếu may mắn gặp được một người chính là kiếm lời nha!
"Là Khuynh Địch sao? !" Hách bá hé mắt, cuối cùng cũng thấy rõ bộ dáng của Trần Khuynh Địch, sau đó chính là giật mình, vội vàng đứng dậy hành lễ.
"Không cần, không cần! Hách bá đã già như vậy, nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng!"
Trần Khuynh Địch không ngạc nhiên một chút nào về phản ứng của Hách bá, thế ngoại cao nhân ở trong truyền thuyết nếu như giả vờ là một lão nhân, bản thân hắn làm sao có thể nhìn ra được? Nói tóm lại cứ hạ thấp tư thái là được rồi, huống chi yêu mến lão nhân vốn chính là một trong các mỹ đức ở kiếp trước, Trần Khuynh Địch cảm thấy đây là một chuyện cần phải làm.

Chương 206: Hảo hài tử

"Khuynh Địch, tốt! Hảo hài tử a..." Hách bá nắm thật chặt tay của Trần Khuynh Địch, bên trên khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng lộ ra nụ cười từ trong thâm tâm.
Vốn dĩ sau khi thối lui khỏi chỗ đó, hắn đã làm xong chuẩn bị sống quãng đời cô độc còn lại ở Thuần Dương Cung, bình thường đã quen với sự lạnh nhạt của người khác, chỉ là hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, đệ tử thân truyền của chưởng giáo, Đạo Tử chân truyền - Trần Khuynh Địch, thế mà lại quan tâm đến dạng lão nhân cô độc như hắn!
Phải biết rằng lấy thân phận của Trần Khuynh Địch, hắn là không biết được chuyện cũ của những lão nhân như hắn a, chớ đừng nói chi là bây giờ hắn đã mất hết tu vi, đã không còn thực lực gì, so với thân phận và địa vị của Trần Khuynh Địch cơ hồ là một trời một vực, nhưng đối phương vẫn tôn kính với hắn như cũ...
Hơn nữa nếu như chỉ vẻn vẹn nhắm vào hắn mà nói, còn có thể nói là có tâm tư đối với hắn, nhưng không chỉ có bản thân hắn, bao quát cả Dược Tiên Các, Thần Binh Điện, Nhiệm Vụ Điện, còn có người trông coi cửa cung, những người kia cũng giống như hắn là lão nhân lui từ "Chỗ đó" ra ngoài, cơ hồ đều nhận được lễ ngộ của Trần Khuynh Địch.
Chuyện này còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể nói Trần Khuynh Địch chính là một hài tử có tấm lòng son a!
"Hảo hài tử! Rất lâu không thấy ngươi đi tới Tàng Kinh Điện, là tới để tìm võ công gì hay sao?" Hách bá nắm chặt tay của Trần Khuynh Địch, vô cùng chân thành nói ra.
"Ừm, ta tới là để giúp mấy vị sư muội chọn lựa võ công, ngoài ra bản thân ta gần đây cũng rơi vào bên trong bình cảnh, cho nên muốn đến Tàng Kinh Điện tham khảo một chút võ công..."
"Cho mấy vị sư muội?" Hách bá sững sờ, vô thức mở to hai mắt nhìn, lấy một loại ánh mắt trưởng bối nhìn hài tử nhìn về phía sau lưng của Trần Khuynh Địch, hai mắt sau đó chính là tỏa sáng.
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, từ lớn đến nhỏ đứng thành một hàng, quốc sắc thiên hương, mỗi người mỗi vẻ..
"Tốt! Hảo hài tử a!"
Hách bá lập tức cảm thấy vui mừng, phải biết rằng hắn cũng tính là có hiểu biết về sự tình của Trần Khuynh Địch, trầm mê tu luyện, không gần nữ sắc, chuyện này đối đại đa số trưởng lão trong tông môn mà nói đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng đối với dạng lão nhân như Hách bá, nhất là lão nhân coi Trần Khuynh Địch giống như

là con cháu trong nhà.
Con cháu trong nhà a, nối dõi tông đường mới là trọng yếu nhất! Thậm chí là có một số lão nhân đã âm thầm nhắc nhở Trần Khuynh Địch, bảo hắn nên dành thời gian đi tìm bạn gái. Không nghĩ tới a! Tốc độ hành động của đứa nhỏ này vẫn là rất nhanh! Hơn nữa còn có ánh mắt rất xảo quyệt a! Không kém mình lúc trẻ một chút nào!
"Không sai! Không sai!"
Hách bá hài lòng gật gật đầu, sau đó bỗng nhiên kéo Trần Khuynh Địch đến bên người, lặng lẽ nói: "Khuynh Địch a, ta xem đây đều là những đứa nhỏ tốt, tu vi giống như là cũng không tệ, nếu có ngươi dẫn đường mà nói, ta đề cử cho ngươi mấy tầng không gian, ở trong đó đều là truyền thừa võ học tương đối khá của tông môn chúng ta."
"Cảm ơn Hách bá!" Trần Khuynh Địch vô cùng kích động nói ra, quả nhiên! Ta liền biết Hách bá nhất định là một cao nhân ẩn thế!
Các ngươi nhìn đi, hiện tại cũng đã bắt đầu đề cử võ công cường đại cho ta, qua mấy ngày nữa nói không chừng là sẽ ngoài ý muốn bại lộ thân phận cao nhân ẩn thế, trở thành chỗ dựa lớn của ta!
Trần mỗ ta quả nhiên là thần cơ diệu toán a!
Trao đổi thân thiết cùng với Hách bá một phen, sau khi biết rõ ràng ưu khuyết công pháp của mỗi một tầng không gian Tàng Kinh Điện, Trần Khuynh Địch liền gật đầu một cái đối với bốn người Dương Xuân ở phía sau lưng.
"Mấy vị sư muội, chúng ta đi vào chứ?"
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên đồng thời gật đầu một cái, sau đó cũng là cúi người hành lễ đối với Hách bá.
Nhìn thấy một màn này, nụ cười ở trên mặt của Hách bá càng thêm rực rỡ: "Tốt! Hảo hài tử a!"
Phải tranh thủ nói cho chưởng giáo đại nhân một tiếng, Khuynh Địch đã lớn như vậy, về sau còn cần phải tiếp nhận vị trí chưởng giáo Thuần Dương Cung, cũng là thời điểm lựa chọn cho hắn một vị chưởng giáo phu nhân!
Ừm! Ngày mai sẽ đi nói!
Trần Khuynh Địch tự nhiên là không biết ý nghĩ của Hách bá, hắn hiện tại chỉ muốn đưa mấy người Dương Xuân vào trong không gian Tàng Kinh Điện, có hai vị nhân vật chính Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm ở đây, hắn đương nhiên là không thể chọn tầng quá thấp, cho nên vừa đi vào, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp dẫn đám người đi vào tầng không gian thứ tám.
Nhìn một loạt giá sách trong tầng không gian thứ tám, Trần Khuynh Địch đặc biệt hào sảng vung tay lên nói: "Mọi người không cần phải khách khí! Các muội thích công pháp gì thì cứ tùy ý chọn, bất quá chỉ có thể lựa chọn một phần thôi a, toàn bộ điểm cống hiến mà các muội lựa chọn công pháp đều tính cho ta.

Thân làm Đạo Tử chân truyền, lại vừa mới trở về từ Nam Cương Đạo, ở trong tay của Trần Khuynh Địch cũng có không ít điểm cống hiến.
"Đa tạ sư huynh!"
"Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn!" Trần Khuynh Địch mặt mày hớn hở nói ra, đây chính là phương pháp hữu hiệu để kéo cao độ thiện cảm, nhất là Dương Xuân cùng với Doanh Phượng Tiên, một người là nhân vật chính đang lên, một người là nhân vật chính tương lai, kéo cao độ thiện cảm của hai người này tuyệt đối sẽ không lỗ, về phần Trần Tiêm Tiêm, thượng thiên phù hộ, nếu có thể không khiến cho nàng tiếp tục sinh ra địch ý với hắn liền tốt. Chỉ có một người ngoại lệ duy nhất, là Lạc Tương Tư.
Bất quá mặc dù Lạc Tương Tư không phải là nhân vật chính, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn cảm thấy Lạc Tương Tư thế nhưng là tiểu trợ thủ đắc lực của hắn, cho nên ủng hộ nàng một chút cũng là chuyện đương nhiên! Quan hệ giữa mình và nàng thân thiết như vậy! Cho dù trước đó đã xảy ra chút hiểu lầm nhỏ, nàng khẳng định cũng sẽ không ôm địch ý đối với mình! Trần mỗ ta xưa nay sẽ không nhìn lầm người!
Thuần Dương Cung thân làm thánh địa võ đạo, Tàng Kinh Điện của Thuần Dương Cung tự nhiên cũng sẽ không tùy ý như vậy, sẽ để cho bản thân đệ tử tùy tiện lựa chọn võ công, nhất là ở tầng thứ tám. Giá sách nhìn như phức tạp, trên thực tế cũng được một tầng ánh sáng vàng óng bao phủ, mà ở phía trước nhất giá sách, được trưng bày một cuốn sách to lớn, có độ cao khoảng chừng một người, có độ dày càng là làm cho người ta không có cách nào tưởng tượng, chỉ là nhìn qua một chút đã cảm thấy phải có tối thiểu hơn ngàn trang. Đây có phải nói rằng là một trang giấy sẽ tượng trưng cho một môn võ công hay không?
Đáp án đương nhiên là...Không!
Nói đùa cái gì, đây cũng không phải là Tàng Kinh Điện tầng thứ nhất, mà là tầng thứ tám! Tầng này trưng bày võ công gần với tầng thứ chín, mà tầng thứ chín sẽ bày ra võ công gì? Tam đại võ công tuyệt thế của Thuần Dương Cung! Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, Thái Hoa Phi Tiên Kinh, Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật, toàn bộ đều là Tuyệt Thế Thần Công?

Chương 207: Cái Thế Thần Công

Mà tầng thứ tám được coi như là gần với tầng thứ chín, võ công được bày ra ở nơi này tự nhiên cũng là gần với Tuyệt Thế Thần Công. Cũng chính là Cái Thế Thần Công trong truyền thuyết, loại võ công đẳng cấp này nếu như Thuần Dương Cung cũng có hơn một ngàn bản giống như số trang sách mà nói, vậy thì Thuần Dương Cung cũng không phải là một trong mười đại thánh địa võ đạo trong thiên hạ, mà là thánh địa võ đạo đệ nhất thiên hạ, nói đùa, toàn bộ giang hồ đều không nhất định có hơn một ngàn bản Cái Thế Thần Công. Như vậy vấn đề đã đến.

Vì sao Thuần Dương Cung lại đặt một cuốn sách tràn đầy tính lừa gạt như vậy ở nơi này?

Có hai cái nguyên nhân, một cái tự nhiên là để trợ giúp đệ tử sàng lọc chọn lựa võ công thích hợp, cuốn sách nhìn qua chỉ là vật bài trí, nhưng trên thực tế lại liên thông với giá sách ở sau lưng, hơn nữa còn có hiệu quả thần dị, có thể tiếp nhận ý thức của võ giả, phối hợp với đặc tính cương khí nguyên thần của võ giả, giúp đỡ võ giả lựa chọn công pháp thích hợp. Qua nhiều năm như thế, công pháp mà cuốn sách này lựa chọn trên cơ bản đều không có lỗi lầm gì.

Mà nguyên nhân thứ hai, cũng rất đơn giản, chính là làm đại diện. Ngươi nghĩ xem, đệ tử nhà mình vừa đi đến tầng thứ tám, nhìn thấy cuốn sách này, ở phía trên có hơn một ngàn trang sách, lại nhìn thấy hàng giá sách thật dài kia, khẳng định là tự nhiên sẽ liên tưởng đến việc thánh địa nhà mình có nhiều Cái Thế Thần Công như vậy! Đó là cường hãn cỡ nào a! Trong nháy mắt lòng trung thành cùng với cảm giác vinh dự đối với tông môn sẽ tăng vọt.

Mặc dù sau khi hiểu rõ thì có một chút xấu hổ, nhưng người đến Tàng Kinh Điện đều là các đệ tử trẻ tuổi a.

Đệ tử trẻ tuổi chính là dễ lừa gạt nhất! Cho nên mới có như một cuốn sách dày như vậy để ở chỗ này.

Thuận tiện nhắc tới, ở bên trong giá sách dày đặc nhìn qua bày rất nhiều sách, nhưng trên thực tế có hơn hai phần ba số sách đều là trống không, có thể được gọi là Cái Thế Thần Công, tổng cộng có không quá mười bản, vẫn là nội tình mà Thuần Dương Cung góp nhặt qua vô số năm mới có.

Đương nhiên là không thể nào nói loại bí mật này cho những người khác.

Cho nên vào lúc này vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, hay là Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên, đều lộ ra vẻ mặt kích động nhìn cuốn sách cực lớn, biểu lộ ở trên mặt đều giống với rất nhiều đệ tử đã từng tới đây, đều là mang theo cảm giác vinh dự và

lòng trung thành nồng đậm đối với tông môn, mà Trần Khuynh Địch đã biết rõ nội tình bởi vì nguyên nhân nghĩa phụ tiện nghi thì là bất đắc dĩ che mặt.
Không thể không thừa nhận, lão tổ Thuần Dương Cung lúc trước nghĩ ra cái cái biện pháp này tuyệt đối là một thiên tài, nhưng đúng là cũng quá không biết xấu hổ...
"Mấy vị sư muội, mau chọn võ công đi a, Dương Xuân, muội lên trước đi."
"Vâng!" Dương Xuân đáp lời, vui vẻ tiến lên, dựa theo hướng dẫn sử dụng ở bên cạnh cuốn sách, trực tiếp đưa tay đặt lên trên cuốn sách, bắt đầu đưa cương khí vào.
Sau khi đưa cương khí vào trong chốc lát, cuốn sách to lớn liền bắt đầu phát sáng, sau đó bắn cánh tay của Dương Xuân ra, có một tầng vầng sáng vàng óng dần dần lan tràn ra, cuốn sách to lớn bắt đầu lật ra, ở phía trên từng trang giấy đều mang theo hoa văn phức tạp, cuối cùng dừng lại ở trang thứ 361.
Không thể nghi ngờ, đây cũng là công đoạn làm màu, trên thực tế toàn bộ số trang đều là ngẫu nhiên, công pháp thì là trực tiếp rút ra từ bên trong giá sách phía sau lưng, cũng không có liên hệ trực tiếp gì, mà hoa văn ở trên trang giấy thì nghe nói là do lão tổ thiết kế Tàng Kinh Điện lúc trước khi còn bé tùy ý vẽ bậy ra...
Cuốn sách to lớn chấn động, từng đạo từng đạo quang mang rất nhanh liền chảy vào đỉnh đầu của Dương Xuân, hóa thành một thiên kinh văn màu vàng óng, toàn bộ tinh yếu trong đó giống như là quán đỉnh rót vào trong đầu của Dương Xuân, cỗ tin tức to lớn này, thậm chí còn khiến cho tiểu Yêu phát ra tiếng hô kinh ngạc.
"Có ý tứ a! Loại phương thức truyền thừa này nên nói không hổ là thánh địa võ đạo hay sao, thế mà có thể nghĩ đến loại biện pháp này, quả nhiên coi như là suy yếu, cũng vẫn còn lại nội tình a."
"Tiểu Yêu?"
"Để ta nhìn một chút, nhìn một chút..."
Dương Xuân nháy nháy mắt, lúc này mới bắt đầu xem kỹ võ công mà bản thân lấy được, mà Trần Khuynh Địch cùng với mấy người Trần Tiêm Tiêm cũng hiếu kì bu lại, Trần Khuynh Địch liếc nhìn số hiệu mà cuốn sách to lớn hiện ra, sau khi so đo ở trong lòng một phen liền nghĩ ra được môn võ công mà Dương Xuân lấy được đến tột cùng là gì.
"Luyện Hồn Cực Trảm Đao?"
Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc cổ quái, đây cũng không phải là một quyển võ công thích hợp với nhân vật chính a, nghe cái tên này liền biết, đây là một môn đao pháp thông qua đồ sát sinh linh, luyện hóa hồn phách của bọn hắn, sau đó mới có thể phát huy uy lực mạnh mẽ, uy lực mặc dù phi thường đáng sợ, nhưng trên bản chất lại là võ công ma đạo...

Chỉ thấy Dương Xuân lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên cởi hộp kiếm ở sau lưng ra, Hổ Phách Đao giống như phù dung sớm nở tối tàn ở Thiên Lan Kiếm Tông ngày xưa xuất hiện lần thứ hai, nặng nề mà rơi vào bên trên đại địa của Tàng Kinh Điện.
Đúng rồi, có chuôi Hổ Phách Đao được chế tạo từ hồn phách Yêu Vương này, cũng không cần phải đồ sát sinh linh gì...hồn phách Yêu Vương, không phải chính là đạo cụ thích hợp nhất để luyện hồn hay sao?
"Cuốn sách này quả nhiên là rất thần dị a!" Tiểu Yêu cũng kinh ngạc nói ở trong đầu của Dương Xuân, trong giọng nói tràn đầy sự bội phục.
Sau đó Trần Tiêm Tiêm cũng đi lên, bất quá khác biệt cùng với Dương Xuân, công pháp nàng lấy được chính lã võ công thiên hướng về Phật Môn, cũng là bản thăng cấp của Long Tượng Thiên Pháp mà Long Ngạo Thiên tu hành lúc trước, tên là [Đại Uy Long Tâm Kinh], khác biệt cùng với Long Tượng Bàn Nhược Công, là một môn nội công tiêu chuẩn. Cũng coi như là một môn nội công bổ túc cho quá trình Trần Tiêm Tiêm luyện thể.
Doanh Phượng Tiên thân làm nhân vật chính tương lai, tự nhiên cũng không kém, cũng chiếm được một môn võ công không tệ, tên là [Âm Dương Nhãn], nghe nói là võ công tham khảo trùng đồng của tiên hiền Thượng Cổ diễn sinh ra, có thể mượn nhờ sự đặc thù của công pháp mở ra trùng đồng Thượng Cổ, có đầy đủ các loại công hiệu, chỉ là uy lực bị giảm bớt.
Bất quá nên nói như thế nào đây, môn công pháp này lại khiến cho tâm tình của Trần Khuynh Địch trở nên khá phức tạp, không biết nên nói cái gì, nhưng chẳng được bao lâu, phần phức tạp này liền không còn tồn tại.
Bởi vì Lạc Tương Tư đã đi lên thử.
"Ầm ầm!"
Trong lúc nhất thời toàn bộ Tàng Kinh Điện đều chấn động, cuốn sách to lớn điên cuồng lật giấy, kết quả thế mà có một đạo quang mang xông ra trực tiếp phóng tới tầng không gian thứ chín, sau đó dẫn dắt một vệt kim quang sáp nhập vào trong đầu của Lạc Tương Tư, mà số hiệu hiện ra trên trang sách càng là khiến cho hai tay của Trần Khuynh Địch run rẩy.

Chương 208: Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết

"? ??" Trần Khuynh Địch không thể quen thuộc hơn nữa với cái số hiệu kia. Một trong ba đại Tuyệt Thế Thần Công: Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công.
Nhìn cái số hiệu này, Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư thật sâu.
Ta nói a...Lạc sư muội...không lẽ muội cũng là nhân vật chính a?
Trần Khuynh Địch cùng với chúng nữ ngạc nhiên nhìn Lạc Tương Tư bị bao phủ ở trong ánh vàng sáng chói.
Không đợi suy nghĩ "Lạc Tương Tư không phải là nhân vật chính đó chứ" ở trong lòng của Trần Khuynh Địch mở rộng, đạo kim quang kia đột nhiên run lên, tiếp đó thế mà rời khỏi người của Lạc Tương Tư, một lần nữa quay trở về tầng thứ chín.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Đây là có chuyện gì? Truyền thừa võ công thất bại? Không có đạo lý a, đây chính là công pháp do cuốn sách to lớn lựa chọn, theo lý thuyết chỉ cần đã chọn được, như vậy sẽ thành công 100%...
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, tầng không gian thứ chín lại có một vệt kim quang rơi xuống, bất quá lúc này số hiệu biểu hiện trên trang sách cũng không còn là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, mà là một môn thần công chí dương khác trong ba đại Tuyệt Thế Thần Công của Thuần Dương Cung - Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết.
"Đây là?" Trần Khuynh Địch có một chút không rõ ràng cho lắm, ban đầu rõ ràng là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công a, làm sao lại đột nhiên biến thành Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết? Cái này không có đạo lý a? Chẳng lẽ...
Đúng rồi! Trần Khuynh Địch nghĩ nghĩ, lập tức có cảm giác giật mình vì hiểu rõ: Nhất định là cuốn sách to lớn đã sai lầm! Vốn dĩ nó cảm thấy Lạc Tương Tư nắm giữ thiên phú tuyệt luân, cho nên mới chọn lựa Đại Thuần Dương Công, kết quả đến khi võ công rơi xuống mới phát hiện ra Lạc Tương Tư cũng không phải là Thuần Dương Chi Thể, lúc này mới rút lại, đổi thành Kim Ô Bái Nhật Quyết.
Bằng không thì sẽ không có lý do gì để giải thích cái tình huống trước mắt này, dù sao cũng luôn không có khả năng là Lạc Tương Tư sẽ chủ động cự tuyệt Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công nha, đây chính là Tuyệt Thế Thần Công, còn là thượng phẩm ở bên trong Tuyệt Thế Thần Công, là thần công mà Thuần Dương Đạo Tôn thành đạo ngày xưa, làm sao có người nào có thể cự tuyệt môn Tuyệt Thế Thần Công này, ha ha ha!

Ở bên cạnh cuốn sách to lớn, Lạc Tương Tư tiếp nhận thần công Kim Ô Bái Nhật thì thở ra một hơi thật sâu.
Nguy hiểm thật a!
Thiếu chút nữa thì nàng đã tiếp nhận cái Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công gặp quỷ kia! Dù sao bây giờ nàng cũng là đệ tử Thuần Dương Cung, hơn nữa còn có kinh lịch ở kiếp trước, đối với Thuần Dương Cung Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, Lạc Tương Tư tự nhiên là không có khả năng không rõ ràng, nhất là sau khi biết thể chất của bản thân, nàng càng rõ ràng...môn thần công này chính là sinh ra để chuẩn bị cho nàng! Nhưng đáng chết! Bản thân nàng tuyệt đối không thể tuyển môn thần công này!
Nếu như tuyển, một khi làm bại lộ bí mật bản thân thân nàng nắm giữ Thuần Dương Chi Thể, có trời mới biết Trần Khuynh Địch sẽ làm ra chuyện gì!
Mặc dù ở trong khoảng thời gian này bản thân nàng có cái nhìn khác với Trần Khuynh Địch, nhưng bí mật Thuần Dương Chi Thể thực sự là quá trọng yếu, thậm chí còn dính đến địa vị của bản thân Trần Khuynh Địch ở Thuần Dương Cung, Lạc Tương Tư không dám đánh cược, chỉ cần nghĩ đến tao ngộ của bản thân kiếp trước, còn có cái chết thê thảm của ông nội, Lạc Tương Tư liền không dám đánh cược. Cho nên nàng cơ hồ là không có một chút do dự gì, liền trực tiếp cự tuyệt Đại Thuần Dương Công.
Mà cuốn sách to lớn này sau khi nhận được phản hồi của nàng, tự nhiên là chọn lựa võ công một lần nữa, lựa chọn một môn khác trong ba đại Tuyệt Thế Thần Công, Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết, môn võ công này không có yêu cầu gì về thể chất, bất quá lấy tư chất của Lạc Tương Tư, tu luyện môn võ công này cũng tuyệt đối là sẽ tiến triển cực nhanh, làm ít nhận nhiều.
Bất quá so với chuyện này, còn có một cái vấn đề càng thêm nghiêm trọng, Trần Khuynh Địch không phải đã sinh lòng hoài nghi rồi đó chứ?
Nghĩ tới đây, tâm tình của Lạc Tương Tư vừa mới buông xuống lại lập tức nhấc lên, khá là khẩn trương nhìn về phía Trần Khuynh Địch, mà Trần Khuynh Địch thì vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ như cũ. Hắn đang tự hỏi bản thân về suy nghĩ vừa mới sinh ra: "Lạc Tương Tư không phải là nhân vật chính đó chứ?".
Suy nghĩ kỹ một chút, vào trước khi đến Nam Cương Đạo hệ thống đã ban bố tư liệu mới, trong tư liệu mới cũng đã có nói, có một vị nhân vật chính có thâm cừu đại hận với hắn đã được sinh ra, sau đó bởi vì duyên cớ trận chiến Nam Cương Đạo, bản thân hắn vẫn không có thời gian đi điều tra, nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, vị nhân vật chính kia có phải chính là Lạc Tương Tư hay không?
Trần Khuynh Địch vô cùng nghiêm túc nhìn thoáng qua Lạc Tương Tư.

"Không thể nào, làm sao lại có thể là nàng!"
Phải biết rằng hắn cùng với mười tám thế hệ của Lạc Tương Tư chính là dùng mười tám cây gậy tre cũng với không tới, căn bản cũng không có bất luận cừu hận gì a, hắn cũng là sau khi đi tới Nam Cương Đạo mới gặp nàng lần đầu tiên, về sau Lạc Tương Tư càng là tận tâm tận lực phụ tá bản thân hắn, trợ giúp bản thân hắn đối kháng với Man tộc, thậm chí còn bị thương vì bản thân hắn.
Hắn làm sao lại có thể hoài nghi nàng đây? Thật sự là quá không nên!
Về phần tại sao nàng cũng có thể tu luyện Tuyệt Thế Thần Công, vậy thì làm sao? Chẳng lẽ ở trên cái thế giới này không cho phép xuất hiện thiên tài hay sao? Cũng không phải là nhân vật chính thiên tài, chỉ là một quyển Tuyệt Thế Thần Công mà thôi, cũng không phải là chỉ có nhân vật chính mới có thể tu luyện, suy nghĩ kỹ một chút kỳ thật cũng không có gì lớn nha!
Đúng! Nhất định là như vậy!
"Chậc, là lỗi của mình, kém chút nữa đã gây ra hiểu lầm không đáng có."
Đến lúc đó hắn hiểu lầm Lạc Tương Tư, khiến cho vị tiểu trợ thủ đắc lực này sinh ra lòng ác cảm với hắn, như vậy sao được?
Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư thật sâu.
"Trấn Cương Sứ đại nhân?" Lạc Tương Tư khẩn trương nhìn về phía Trần Khuynh Địch, gắt gao nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của hắn, trong lòng càng là cực kỳ căng thẳng.
"Vạn nhất hắn nhìn thấu được bí mật của mình, nói không chừng chính là một trận chiến sinh tử!"
Vừa nghĩ tới đó, trong lòng của Lạc Tương Tư không khỏi trở nên đau xót.
"Hả!" Trần Khuynh Địch mở mắt ra, thấy Lạc Tương Tư gọi mình, vô thức nói ra.
"Trấn Cương Sứ đại nhân, ngài không có gì muốn nói hay sao?" Lạc Tương Tư đã làm xong giác ngộ, hết sức nghiêm túc nói ra.
Mà Trần Khuynh Địch đang ngẩn người, chợt phản ứng lại.
"Đúng! Ta đang muốn nói! Đây chính là đại hảo sự a! Lạc sư muội, ta sẽ truyền cái tin tức này đi, không nghĩ tới Thuần Dương Cung chúng ta lại nhiều thêm một vị thiên tài có thể tu hành Tuyệt Thế Thần Công!"
Lạc Tương Tư: "? ??"
"Đây chính là chuyện ngài muốn nói?"
"Ừm? Chứ sao nữa?"
"Ý của ta là, Trấn Cương Sứ đại nhân, chẳng lẽ ngài không có gì muốn nói với ta hay sao?"

Chương 209: Kỹ thuật giết người

Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nhìn về phía gương mặt vẫn nghiêm túc như cũ của Lạc Tương Tư, trong lòng lập tức hiểu rõ ra: Xem ra Lạc sư muội đã phát hiện ra sự dao động vừa rồi của mình, bất quá nàng lại không biết sự tình nhân vật chính, vì sao lại bắt lấy chuyện này không thả…không! Nhất định là đang quan tâm tới mình!
Không sai! Dù sao thì Lạc sư muội thế nhưng cũng là trợ thủ đắc lực của bản thân a, đây chính là đang quan tâm bản thân mình có vấn đề gì hay không? Xem ra nàng đây là muốn khuyên mình, bảo mình chủ động nói rõ ra, bất quá xin lỗi Lạc sư muội a, ta cũng không thể nói cho ngươi loại chuyện này.
Ý niệm tới đây, gương mặt của Trần Khuynh Địch không khỏi buông lỏng, thoải mái mà nói ra: "Không có gì, chỉ là một chút sự tình mà thôi, Lạc sư muội không cần phải lo lắng, không cần phải lo lắng."
Lạc Tương Tư: "! !! !"
Trần Khuynh Địch chẳng lẽ là đã phát hiện ra được bí mật mình nắm giữ Thuần Dương Chi Thể? !
Hắn ở trên cơ sở phát hiện ra, nói mình không cần phải lo lắng, chẳng lẽ hắn cũng phát hiện ra nỗi sợ hãi của mình, hơn nữa còn âm thầm nhắc nhở mình, nói cảnh tượng cửa nát nhà tan ở bên trong tưởng tượng của chính mình, toàn bộ đều là lo ngại, trên thực tế cũng sẽ không phát sinh, hắn cũng sẽ không làm ra loại chuyện đó, thật vậy sao? !
Không, không, không, không, tên biến thái này cũng không biết sự tình mình trùng sinh, hắn làm sao có thể biết rõ!
Thần sắc của Lạc Tương Tư trở nên âm tình bất định, cuối cùng chắp tay về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Ta đã biết."
"Ừm, vậy là tốt rồi." Trần Khuynh Địch nhìn Lạc Tương Tư chủ động rút lui, hài lòng gật gật đầu, trong lòng có một chút đắc ý: Mình thực sự là nhạy cảm a! Nhẹ nhàng như vậy liền phát hiện ra sự xoắn xuýt ở trong lòng của Lạc Tương Tư, sau đó dùng một câu nói đơn giản liền khiến cho nàng hiểu rõ ý tứ của mình, còn chiếu cố mặt mũi của nàng. Sớm biết mình còn có EQ cùng với thiên phú cao như vậy, kiếp trước mình nên đi làm bác sĩ tâm lý!
Bốn nữ sau khi nhận công pháp của mình xong, Trần Khuynh Địch liền rời khỏi Tàng Kinh Điện tầng thứ tám.
Lấy ra một tấm lệnh bài quẹt lên trên cuốn sách to lớn một cái, hắn liền vượt qua tầng không gian thứ tám, rơi vào một tầng không gian khác của Tàng Kinh Các, bất quá khác biệt cùng với chín tầng không gian khác, tầng không gian này là tầng thứ mười mà lẽ ra không nên tồn tại, võ công được đặt ở bên trong cũng không phải là võ công

bình thường.
Nghiêm ngặt mà nói, võ công được trưng bày ở trong tầng không gian này, toàn bộ đều là kỹ thuật giết người. Kỹ thuật giết người, tên như ý nghĩa chính là võ công chuyên môn dùng để giết người, giết địch một vạn tổn hại tám trăm, bình thường đều là tuyệt chiêu dùng để liều mạng, loại võ công này là tương đối nhiều ở bên trong tông môn Ma Đạo, bất quá chỉ cần là võ giả, hoặc nhiều hoặc ít đều phải chuẩn bị một chút đồ vật áp đáy hòm, cho nên Thuần Dương Cung tự nhiên cũng có loại kỹ thuật giết người này. Đương nhiên, bản thân Thuần Dương Cung là chính đạo, cho nên cũng không ủng hộ đệ tử học tập những kỹ thuật giết người này.
Lúc này mới có Tàng Kinh Điện tầng thứ mười, ở dưới tình huống bình thường đệ tử Thuần Dương Cung ở bên trên Thái Hoa Sơn đều sẽ không tiếp xúc đến tầng không gian chứa kỹ thuật giết người này, chỉ có một số đệ tử đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, hoặc là trưởng lão tông môn, mới có thể ở xin được lệnh bài chuyên môn tiến vào tầng không gian này.
Tấm lệnh bài này của Trần Khuynh Địch chính là do hắn lấy được từ Ninh Thiên Cơ. Mà sở dĩ hắn đặc biệt đi tới tầng không gian này, tự nhiên cũng là bởi vì tao ngộ ở Thiên Lan Kiếm Tông trước đó. Trải qua lần kinh lịch kia, Trần Khuynh Địch coi như là đã suy ngẫm về võ công của bản thân lại một lần: Có Vô Lượng Quang Minh Quyết tự nghĩ ra đặt cơ sở, lực phòng ngự của hắn tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong đồng cảnh giới, nhưng cái này chỉ giống như là một con rùa đen, tự vệ là có thừa, nhưng chém giết lại không đủ, mà quyền ý của hắn, mạnh thì mạnh, nhưng cuối cùng chỉ là quyền ý, đối mặt với dạng thiên tài như thái tử Hoành Xương cùng với Tần Kiền Hoàng, quyền ý chung quy cũng không sánh bằng kỹ năng.
Cho nên Trần Khuynh Địch đã rút ra được kinh nghiệm xương máu, cảm thấy bản thân cũng cần kỹ năng.
Hơn nữa còn không thể là những kỹ năng bình thường kia, bởi vì những kỹ năng bình thường kia có khả năng còn không sánh bằng quyền ý của hắn, cho nên yêu cầu của hắn, chính là những đại chiêu có thể định càn khôn kia. Kỹ thuật giết người chính là một cái lựa chọn tốt nhất.
Tạm thời không nói đến chỗ hại của kỹ thuật giết người, uy lực của nó tuyệt đối là quá rõ ràng, lực phá hoại ở bên trên thậm chí còn mạnh đến mức ngay cả người sử dụng cũng đều khó mà khống chế, loại võ công này nếu lấy cương khí và nội tình của Trần Khuynh Địch để thi triển ra mà nói, uy lực tuyệt đối có thể đột phá đến một cái cảnh giới mới.
Nói không chừng là còn có hi vọng khiến cho Võ Đạo Tông Sư bị thương.
Ôm cái ý nghĩ này, Trần Khuynh Địch liền nhanh chân đi vào tầng

không gian thứ mười, hướng ánh mắt nhìn về phía giá sách trước mắt, vung tay lên, hào khí vạn phần nói ra: "Hệ thống? Có ở đó không? Tất cả các kỹ thuật giết người ở trong này đều chép lại một phần cho ta, sau đó dung hợp hết các loại kỹ thuật giết người này lại, tạo thành một loại kỹ thuật giết người mới."
"Ta muốn chỉnh hợp ra loại kỹ thuật giết người có tổn hại nhỏ nhất đối với bản thân, mà lại có uy lực lớn nhất!"
Bàn tay vàng khó có được, không hảo hảo lợi dụng một chút mà nói thì làm sao xứng đáng với thân phận của bàn tay vàng.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Thật xin lỗi kí chủ, ngài không có tiền."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Ta không có tiền? ??" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không thể tin được nói ra.
Ta, Trần Khuynh Địch, Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, phú nhị đại số một tại đại thế giới Trung Thổ, lại không có tiền? !
Chuyện này giống như nói là đàn bà sẽ không sinh con, trên trời không có mặt trời, Nhân tộc không cần hô hấp vậy, nhất định chính là một sự tình hoang đường đến cực điểm! Buồn cười đến cực điểm!
"Ta làm sao lại không có tiền chứ? ! Hệ thống! Ngươi nói xem! Có phải là ngươi đã tiêu hết tiền của ta hay không?"
"Xin kí chủ yên tâm, bổn hệ thống chưa từng gạt ai bao giờ, ta nói ngài không có tiền, thì ngài chính là không có tiền."
"Điều đó là không có khả năng! Ta trước đó đã ném vào rất nhiều công pháp để nạp tiền, làm sao có thể không có tiền?"
"Cấp bậc công pháp là có cực hạn hối đoái, tỉ suất cũng tương đối thấp, trước đó bổn hệ thống đã nói cho ngài biết, hơn nữa kỹ thuật giết người mà ngài muốn chỉnh hợp lại có số lượng rất nhiều, cho nên hiện tại ngài là không có đủ tiền, đối với chuyện này bổn hệ thống chỉ có thể biểu thị sự tiếc nuối thật sâu, ngài có thể cân nhắc nạp thêm tiền vào."
Trần Khuynh Địch nheo hai mắt lại, nạp thêm tiền?

Chương 210: Hệ Thống Tệ

"Nói đùa! Ngươi cho rằng tiền của lão tử là rớt xuống từ trên trời hay sao! Ngay cả Thủy Long Hoàng Kim Giáp lợi hại nhất trong tay của ta, Thần Binh cực phẩm cũng đã ném cho ngươi, làm gì còn cái gì để nạp tiền cho ngươi?"
"Bổn hệ thống có thể chỉ cho kí chủ thân yêu một con đường sáng."
"Ngươi có ý tứ gì?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt cảnh giác, cái hệ thống hố cha này muốn chỉ cho hắn một con đường sáng? Đừng nói giỡn!
"Ngài quên rồi sao? Ngài còn có một lần cơ hội rút thưởng ứng trước."
Hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức sáng lên, hệ thống không nói thì hắn đã quên mất!
Đúng a! Ta còn có thể rút thưởng a!
"Nếu như kí chủ dùng cơ hội rút thưởng để nạp tiền mà nói, liền có thể góp nhặt được đầy đủ Hệ Thống Tệ."
"Hệ Thống Tệ?"
"Hệ Thống Tệ là tiền tệ chuyên dụng mà Bổn hệ thống đặc biệt thiết định, kí chủ cảm thấy thế nào?"
"Thất vọng."
Hệ thống: "..."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Có thể dùng cơ hội rút thưởng để hối đoái Hệ Thống Tệ, ký chủ có muốn hối đoái hay không?"
"Hối đoái!" Trần Khuynh Địch vung tay lên, trực tiếp nói ra, hắn thấy loại vật rút thưởng này vẫn là quá dựa vào vận khí, vẫn nên nạp tiền mua trang bị thì tương đối tốt hơn.
"Hối đoái thành công! Xin hỏi kí chủ có muốn bắt đầu chỉnh hợp võ công hay không? Cảnh cáo, chỉnh hợp võ công là có tỷ lệ thất bại nhất định, vả lại nếu thất bại sẽ không trả Hệ Thống Tệ về, tất cả võ công sẽ mất hết hiệu lực, không cho phép chỉnh hợp lần thứ hai. Mặt khác, bởi vì chỉnh hợp quá nhiều võ công, đẳng cấp của võ công lại quá cao, khả năng thất bại là ở khoảng 85%."
Trần Khuynh Địch: "..."
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy hiện tại nếu như chỉnh hợp mà nói, chỉ sợ tám, chín phần mười là sẽ thất bại.
Giống như là ma xui quỷ khiến, hắn đột nhiên mở miệng nói:
"Đúng rồi hệ thống, ta đột nhiên cảm thấy Hệ Thống Tệ mặc dù không dễ nghe, nhưng ngụ ý vẫn là rất sâu sắc, chỉ là ba chữ phi thường đơn giản liền có thể biểu hiện ra rõ ràng tác dụng của loại tiền này, hơn nữa đọc qua mấy lần liền có thể thuộc làu, vừa nãy là do ta đường đột, Hệ Thống Tệ thật đúng là một cái tên không tệ a."

"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Chỉnh hợp thành công!"
"Chúc mừng kí chủ, chiếm được một môn kỹ thuật giết người cấp bậc Cái Thế!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Cái đồ chơi này là có ý thức a! Nhất định là có ý thức a! Cái hệ thống hố người này, rất hư hỏng!

Hai ngày sau, ở phía trước Vạn Thọ Cung.
"Đã đến giờ."
Vạn Thọ Cung đã lâu rồi chưa mở ra vào thời khắc này lại ầm ầm mở ra, cánh cửa bằng đồng cổ xưa tách sang hai bên, Ninh Thiên Cơ mặc toàn thân áo trắng, đeo bội kiếm bên hông, chậm rãi đi ra.
"Xin chào nghĩa phụ." Trần Khuynh Địch cũng đã sớm chờ đợi ở cửa ra vào, cúi người thật sâu về phía Ninh Thiên Cơ, nói.
"Ừm, đi thôi, bí cảnh Thuần Dương cũng đã thật lâu rồi không được mở ra, lần này cũng xem như là ngươi kế nhiệm vị trí chưởng giáo."
"Chưởng giáo?" Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên, sau đó liền có một lão nhân mặc áo bào màu trắng cùng với một vị thanh niên áo đen liền lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía trước Vạn Thọ Cung, vừa vặn đối lập cùng với Ninh Thiên Cơ còn có Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch ngay từ đầu còn không nhận ra được, sau khi suy tư trong chốc lát mới cau mày.
"Thái Thượng trưởng lão - Long Thiên Tứ?"
"Có chuyện gì?" Ninh Thiên Cơ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn đối với việc Long Thiên Tứ đến, ngược lại còn nhìn ra sau lưng của đối phương, khóe miệng hơi vểnh lên, nói ra.
"Chưởng giáo, lần này lão phu tới, là vì bí cảnh Thuần Dương của tông môn." Long Thiên Tứ khom người chào đối với Ninh Thiên Cơ, sau đó nghiêng người tránh ra, để lộ ra thân ảnh thanh niên áo đen ở phía sau lưng, đối phương đeo một chuôi trường đao màu đen, lộ ra thần sắc lạnh lùng, khí tức quanh người thế mà cũng giống như Trần Khuynh Địch, đều đã đột phá cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, trở thành Hợp Đạo Tôn Giả.
Là Long Ngạo Thiên.
"Tôn nhi của ta có thiên phú dị bẩm, bây giờ cũng coi như là không thua kém bất cứ ai trong tông môn, có tu vi cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, dựa theo môn quy, lão phu đặc biệt đến đây là để xin cho hắn một cơ hội tiến vào bí cảnh Thuần Dương, bất quá vừa rồi lão phu nghe được chưởng giáo nói đến nghi thức kế nhiệm.. Chẳng lẽ là chưởng giáo muốn truyền vị cho Trần Khuynh Địch."
"Phải thì như thế nào?"
"Chưởng giáo anh minh." Long Thiên Tứ đầu tiên là cung kính thi lễ, sau đó không mềm không cứng nói: "Bất quá lão phu nhớ kỹ, ở bên

trong môn quy có một quy định, chỉ cần đệ tử chân truyền trong tông đạt đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, là đều có tư cách tranh cử vị trí chưởng giáo a?"
Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch phát mộng nãy giờ cuối cùng cũng đã hiểu được. Đậu xanh rau má, bọn hắn tới đây là để đoạt vị trí nha!
Giọng nói của Long Thiên Tứ vừa dứt, thần sắc của Trần Khuynh Địch liền biến đổi.
Đây là địch nhân tới để tranh đoạt vị trí chưởng giáo với hắn a! Cũng đúng! Loại đại tông môn giống như Thuần Dương Cung, làm sao sẽ có thể không có người tranh quyền đoạt lợi? Chớ đừng nói chi là loại tồn tại có bối phận cao, tu vi mạnh như Thái Thượng trưởng lão, tục ngữ nói già thành tinh, giống như Long Thiên Tứ dạng này chính là lão yêu tinh điển hình.
Dạng người này nếu như đến để tranh quyền đoạt lợi, dựa vào bản thân khẳng định là sẽ không có biện pháp ngăn cản.
Bất quá còn tốt! Bản thân hắn thế nhưng là phú nhị đại hàng thứ nhất của Thuần Dương Cung, còn có chỗ dựa to lớn là nghĩa phụ tiện nghi, chỉ là một tên Long Thiên Tứ còn có thể làm gì được hắn?
Ngây thơ! Trần Khuynh Địch âm thầm cười cười, sau đó đem ánh mắt tràn ngập tín nhiệm nhìn về phía Ninh Thiên Cơ.
Hiện tại ở Thuần Dương Cung, Ninh Thiên Cơ thân làm chưởng giáo đương đại, có tu vi sâu không lường được, cơ hồ chính là lấy sức một mình chống lên một tòa thánh địa võ đạo, mỗi một câu nói của hắn ở trong Thuần Dương Cung đều có thể so với thánh chỉ, Trần Khuynh Địch có lòng tin, coi như là Long Thiên Tứ khẳng định cũng không dám đối nghịch cùng với Ninh Thiên Cơ.
Nói đi! ! Lớn tiếng cự tuyệt hắn đi a!
Ninh Thiên Cơ xoa cằm một cái, nháy nháy mắt, sau đó nói ra: "Ừm, ngươi nói rất có đạo lý."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Xác thực, Thuần Dương Cung đúng là có một loại quy tắc như vậy, cũng là vì để cho vị trí chưởng môn không bị một nhà nắm giữ, tuyển ra người thích hợp nhất đảm nhiệm vị trí chưởng môn mới là tôn chỉ của Thuần Dương Cung.
Trần Khuynh Địch: "..."
Không đúng! Lúc này ngươi không phải là sẽ bộc phát ra khí thế của mình, thể hiện ra uy nghiêm của chưởng giáo Thuần Dương Cung, hung hăng răn dạy Long Thiên Tứ một trận mới đúng chứ? !
Vì sao lại đồng ý a!
"Chưởng giáo anh minh." Long Thiên Tứ cung kính khom ngươi bái Ninh Thiên Cơ một cái, khóe miệng cũng là hơi mỉm cười một chút.

Chương 211: Quá ghê tởm!

Trên thực tế hắn sở dĩ dám mang theo Long Ngạo Thiên đến tìm Ninh Thiên Cơ, còn đặc biệt vội vàng chạy đến vào lúc này, đến đây tranh đoạt vị trí chưởng giáo, chính là vì Long Thiên Tứ có sự hiểu rõ đối với Ninh Thiên Cơ, thân làm lão nhân có kinh nghiệm trải qua đoạn thời gian Thuần Dương Cung tao ngộ đại kiếp kia, Long Thiên Tứ đối với tính cách của Ninh Thiên Cơ có thể nói là rõ như lòng bàn tay.
Vị Thái Hoa Tiên Nhân này, theo một ý nghĩa nào đó mà nói là trung lập tuyệt đối, cái này còn dính đến một sự kiện bí ẩn của Thuần Dương Cung ngày xưa, vì báo đáp ơn dạy dỗ của Thuần Dương Cung, vị Thái Hoa Tiên Nhân này chính là quân pháp bất vị thân (Pháp luật của vua không thiên vị ai), không biết đã giết bao nhiêu người, ngay cả người trong nội bộ Thuần Dương Cung cũng giết rất nhiều.
Bất quá chỉ cần không trái với nguyên tắc của Ninh Thiên Cơ, cũng chính là quy tắc của Thuần Dương Cung, ở bên trong phạm vi của những quy tắc này Ninh Thiên Cơ tuyệt đối sẽ không làm khó dễ ngươi, đây cũng là chỗ dựa của Long Thiên Tứ, đương nhiên là trong toàn bộ Thuần Dương Cung, cũng chỉ có một mình hắn dám đưa ra yêu cầu như vậy đối với Ninh Thiên Cơ.
Nếu như đổi thành một trưởng lão khác mà nói, chỉ là đứng ở trước mặt Ninh Thiên Cơ, chỉ sợ đã bị doạ đến mức cả người co rúm, há miệng ngậm miệng tất cả đều là "tuân mệnh", chớ đừng nói chi là đề cử người khác tới tranh đoạt vị trí chưởng giáo cùng với đệ tử thân truyền kiêm con nuôi của Ninh Thiên Cơ, loại hành vi này đặt ở trong mắt những người kia nhất định chính là to gan lớn mật.
Nhưng Long Thiên Tứ chính là làm như vậy.
Trọng yếu hơn chính là...Ninh Thiên Cơ còn đồng ý!
"Nghĩa, nghĩa phụ?" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn Ninh Thiên Cơ, còn Ninh Thiên Cơ thì vỗ vai hắn một cái, thấm thía nói ra: "Khuynh Địch a, ngươi là do ta tự mình thu nhận, kế thừa võ công mạnh nhất của Thuần Dương Cung, sau khi đi một chuyến đến Nam Cương Đạo tu vi càng là tăng lên rất nhiều, bây giờ đã có tu vi Phản Hư Hợp Đạo, ngươi cần phải có tự tin đối với bản thân, vi phụ cũng tin tưởng ngươi, ngươi nhất định có thể đánh bại tất cả đối thủ!
Trần Khuynh Địch: "..."
Quay đầu, Trần Khuynh Địch nhìn thoáng qua đối thủ của hắn, mà đối thủ của hắn thì từ lúc vừa mới bắt đầu cũng không hề dời ánh mắt khỏi hắn.
"Long Ngạo Thiên a..." Trần Khuynh Địch nhìn thanh niên áo đen trước mắt, sau khi cảm khái còn mang theo một chút kỳ quái, bởi vì Long Ngạo Thiên cùng với bộ dáng mà hắn thấy qua trước kia, đã

hoàn toàn khác biệt.
Không chỉ là khác biệt về khí chất, mà ngay cả khí tức cũng đã thay đổi.
Nghiêm ngặt mà nói, Long Ngạo Thiên trước kia dĩ nhiên cũng rất mạnh, nhưng bằng vào tu vi của Trần Khuynh Địch mà nói thì cũng không tính là gì, điểm này bất kể là vào thời điểm ở di tích Đại Lôi Âm Tự, hay là thời điểm ở Thành Thanh Đế Nam Cương Đạo, đều là giống nhau, nhưng bây giờ Long Ngạo Thiên lại không đồng dạng, điểm khác biệt lớn nhất chính là, hắn đã có thể khiến cho Trần Khuynh Địch sinh ra dự cảm nguy hiểm. Giống như đúc với lần hắn gặp thái tử Hoành Xương còn có Tần Kiền Hoàng.
"Không thể nào? Lúc này mới bao lâu a? Hơn nữa nếu ta nhớ không lầm, Long Ngạo Thiên cũng là nhân vật phản diện cơ mà!"
Toàn thân của Trần Khuynh Địch run lên, trong phút chốc ý nghĩ tuôn ra như suối, phảng phất như chiếm được thiên cơ, lập tức hiểu rõ tất cả: Không sai! Long Ngạo Thiên có thể mạnh lên ở trong một thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn đạt tới loại trình độ giống như thái tử Hoành Xương cùng với Tần Kiền Hoàng, nói đến cùng chỉ có một cái khả năng, Long Ngạo Thiên cũng là nhân vật chính!
Suy nghĩ kỹ một chút, Long Ngạo Thiên sở dĩ bắt đầu có biến hóa, còn không phải chính là do sau khi mình đánh bại hắn hay sao? Từ đó về sau hắn liền bắt đầu trở nên mạnh hơn, hơn nữa theo thời gian trôi qua là càng ngày càng mạnh, đến mức là hiện tại đã có thể chân chính tranh phong cùng với mình, thậm chí còn mang đến cho mình cảm giác nguy hiểm, đây không phải là tiêu chuẩn cơ bản của nhân vật chính hay sao!
Hơn nữa nếu suy nghĩ thật cẩn thận mà nói, lúc trước hệ thống ban bố tư liệu mới, nói là đã có một nhân vật chính có cừu hận với mình ra đời, bây giờ suy nghĩ lại một chút chuyện này không phải đã xuất hiện sau khi mình đánh bại Long Ngạo Thiên hay sao, nói như vậy, nhân vật chính lúc trước hệ thống nói tới, nhất định chính là chỉ Long Ngạo Thiên a! Hơn nữa giữa mình và hắn cũng có cừu oán.
Thật là đáng sợ! Bị động a! Tại sao mình lại không phát hiện ra chứ? Đúng! Bản thân mình sở dĩ không phát hiện ra, cũng là bởi vì nguyên nhân hệ thống! Nó một mực hướng dẫn bản thân mình, khiến cho mình tưởng Long Ngạo Thiên là nhân vật phản diện, sau khi bị tiêm nhiễm loại tư tưởng này, bản thân tự nhiên là đã loại bỏ khả năng Long Ngạo Thiên là nhân vật chính..
Hệ thống! Ngươi vậy mà dám tính toán ta!
"Quá ghê tởm! Hệ thống, ta và ngươi rốt cuộc là có thù oán gì vậy? !"
"Ha ha." Ở trong đầu truyền ra tiếng cười tương đối nhân tính hoá của hệ thống.
Cái hệ thống chuyên gài bẫy này, tính toán ta còn không nói, lại còn lừa gạt ta!

Trần Khuynh Địch dùng sắc mặt tái xanh mà nhìn Long Ngạo Thiên. Chuyện cho tới bây giờ, Long Ngạo Thiên rất rõ ràng là đã trưởng thành, mà địa vị của mình ở trên đường con nhân vật chính của hắn đoán chừng còn thấp hơn so với Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân, đã sắp trở thành đá đặt chân của hắn! Đáng giận a! Một bước sai, từng bước sai, hiện tại đã mình đã không có cách nào nghĩ biện pháp ứng đối. Chẳng lẽ, chỉ có thể nhắm mắt lại chờ chết hay sao! Đáng chết! Trước đó cho rằng bản thân có 5 năm thời gian yên bình thật sự là quá ngây thơ rồi!
Ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ta a!
"Khuynh Địch?"
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, vận hết toàn lực mới có thể ổn định tâm thần, nhìn về phía Ninh Thiên Cơ.
"Chuẩn bị thế nào rồi? Ta chuẩn bị mở ra bí cảnh Thuần Dương, ngươi và Long Ngạo Thiên hãy cũng nhau tiến vào bí cảnh, ai có thể nhận được sự tán thành của bí cảnh, thì chính là chưởng môn đời sau của Thuần Dương Cung chúng ta."
Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, đâm lao phải theo lao chính là cái tình huống lúc này a. Nhưng lại không có biện pháp! Con m* nó, chỉ có thể không đếm xỉa đến! Không phải chỉ là một vị nhân vật chính mới phát triển được gần hai năm thôi sao!
"Long Ngạo Thiên!" Trần Khuynh Địch nhìn thanh niên áo đen trước mắt, dâng cao chiến ý nói: "Hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi!"
Long Ngạo Thiên: "? ??"
Bí cảnh Thuần Dương, nghe nói là bí cảnh do tổ sư khai sáng Thuần Dương Cung, Võ lâm Chí Tôn Thuần Dương Đạo Tôn lúc trước tự tay thiết lập, chỉ có người dự tuyển chưởng môn mới có tư cách tiến vào, hơn nữa tất cả người tiến vào đều phải ký kết khế ước linh hồn, giữ bí mật nghiêm ngặt đối với kinh lịch ở bên trong bí cảnh.
Cho nên bí cảnh Thuần Dương ở ngoại giới thậm chí là ở trong nội bộ Thuần Dương Cung cho đến nay, đều được gọi là một bí mật.

Chương 212: Bí cảnh Thuần Dương

Ninh Thiên Cơ dẫn mọi người đi tới một chỗ vách núi ở phía sau Thuần Dương Cung, sau đó bắn ra một đạo kiếm khí rót vào trong vách núi, chốc lát sau, toàn bộ vách núi liền bắt đầu chấn động, sau đó có từng đạo, từng đạo trận văn lan tràn ra ở trên vách núi, xen lẫn hóa thành một cánh cổng ánh sáng tọa lạc trong hư không.
"Chà..".
"Bí cảnh Thuần Dương nằm ở trong hư không, là năm đó do tổ sư thi triển đại thần thông mở ra, chỗ vách núi này chỉ là một điểm để mở ra trận pháp mà thôi, tốt rồi, các ngươi hãy đi vào đi."
"Ừm!" Trần Khuynh Địch nhìn thoáng qua Long Ngạo Thiên ở bên cạnh, đối phương thì đang xoa cằm, nhìn qua dường như đang suy nghĩ cái gì đó.
Quả nhiên! Là đang suy nghĩ làm sao để báo thù, chà đạp mình hay sao!
Trong kịch bản không phải là nói như vậy sao, nhân vật chính sau khi có một chút thành tựu sẽ trở lại tông môn, công nhiên khiêu chiến cùng với nhân vật phản diện có cừu oán với bản thân, đã từng chèn ép bản thân, sau đó nhất cử xoay người, bộc phát ra sức chiến đấu siêu cấp đáng sợ, trực tiếp đè nhân vật phản diện xuống mà đánh đập, khá một chút sẽ còn cho nhân vật phản diện cơ hội lật bàn.
Nếu là đổi thành nhân vật chính tà đạo, chính là là sẽ trực tiếp trảm thảo trừ căn! Đáng chết! Ta sẽ không thúc thủ chịu trói! Ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, ra tay sau thì sẽ gặp nạn, ta sẽ đi vào bí cảnh Thuần Dương trước, nếu có thể lấy được cơ duyên sớm hơn một bước so với Long Ngạo Thiên mà nói, liền có thể không bị hắn đè xuống đánh đập!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch cắn răng một cái, nhanh chóng bước vào cửa ánh sáng.
Mà ở bên cạnh, Long Ngạo Thiên cũng lấy lại tinh thần từ trong sự trầm tư. Hắn vừa rồi vẫn đang một mực suy nghĩ về một vấn đề: chính là lời nói trước đó của Trần Khuynh Địch: "Hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi", đến tột cùng là có ý tứ gì đây?
Quả thật, Long Ngạo Thiên từ khi bị Trần Khuynh Địch đánh bại một lần nữa ở di tích Đại Lôi Âm Tự, vẫn đang cố gắng tu luyện, không ngừng tiến bộ, tranh thủ có một ngày tìm lại niềm tin đã mất trở về, nhưng đây chỉ là đối với hắn mà thôi, trên thực tế hắn lại vô cùng rõ ràng, bản thân hắn đối với Trần Khuynh Địch mà nói đoán chừng chỉ là một nhân vật nhỏ thôi a.
Mấy năm trước chính là do Trần Khuynh Địch đã đánh rớt hắn khỏi

bảo tọa Đạo Tử chân truyền, mấy năm sau hắn tràn đầy lòng tin khiêu chiến lần thứ hai, kết quả lại bị Trần Khuynh Địch đánh bại còn thoải mái hơn, đổi thành là hắn, chỉ sợ cũng sẽ căn bản không chú ý đến một thủ hạ bại tướng, huống chi Trần Khuynh Địch cũng không biết kỳ ngộ của hắn.
Vậy rốt cuộc là vì cái gì đây?
Vì sao Trần Khuynh Địch lại nói ra lời "Hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi" như vậy? Long Ngạo Thiên đối với chuyện này trăm mối vẫn không có cách giải, thẳng đến lúc vừa rồi, hắn mới xem như là triệt để hiểu ra. Có thể khiến cho Trần Khuynh Địch nói ra những lời này, chỉ có thể giải thích là Trần Khuynh Địch không giống như trong tưởng tượng của hắn, vẫn luôn coi bản thân hắn là đối thủ a!
Hơn nữa còn không phải là căn cứ vào thực lực của mình, dù sao thì tiến bộ của mình ở trong thời gian này căn bản là không có ai biết rõ, cho nên có thể làm cho Trần Khuynh Địch coi trọng bản thân mình như vậy.. Chỉ có là tiềm lực của mình! Không sai! Trần Khuynh Địch kỳ thật vẫn luôn coi mình là đối thủ ẩn tàng, cảm thấy mình có tiềm lực đấu với hắn một trận! Mà lần này, chính là chiến thư mà hắn hạ xuống!
"Ta biết ngươi có đầy đủ tiềm lực, nhưng lúc trước ngươi chính là quá yếu, lần này lại có dũng khí tranh đoạt vị trí chưởng giáo với ta, nói rõ rằng ngươi đã có tiến bộ nhất định a, đã như vậy, ta liền ở bên trong bí cảnh chờ đợi ngươi khiêu chiến, đừng để cho ta thất vọng! Nếu như ngay cả dũng khí liều mạng với ta cũng không có, vậy thì chính là ta đã nhìn lầm ngươi!"
Hắn nhất định là có cái ý tứ này! Cũng là bởi vì như thế, hắn mới có thể đi trước một bước tiến vào bên trong bí cảnh Thuần Dương! Không sai! Nhất định là dạng này!
"Ngạo Thiên?" Long Thiên Tứ nhìn Long Ngạo Thiên kích động đến mức toàn thân run rẩy, có chút nghi ngờ nói.
"Không có gì." Long Ngạo Thiên lắc đầu, sau đó kiên định bước vào bên trong cửa ánh sáng, nếu như Trần Khuynh Địch cũng đều đã hạ chiến thư, vậy ta cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ! Nhất định phải xuất ra khí độ phù hợp với phần chiến thư này mới được! Không sai! Lần này ta chính là muốn vận dụng hết toàn lực, để cho Trần Khuynh Địch nhìn thấy thực lực của ta!
Đánh bại hắn!
Vào giờ khắc này, chiến ý ở trong lòng của Long Ngạo Thiên là hết sức vang dội!
Sau khi đưa mắt nhìn hai vị thiên kiêu trẻ tuổi của Thuần Dương Cung tiến vào bí cảnh, Ninh Thiên Cơ cũng thu hồi ánh mắt, đột nhiên, phảng phất như là phát giác ra được cái gì vậy, Ninh Thiên Cơ thay đổi ánh mắt, hướng ánh mắt nhìn về phía bên ngoài Thuần Dương Cung, mà Long Thiên Tứ chỉ vào chốc lát sau cũng hơi giật

mình, sau đó nhìn về phía phương hướng đồng dạng. hai người một trước một sau đều cảm giác được, cỗ khí tức truyền đến từ bên ngoài Thuần Dương Cung kia, không thể nghi ngờ là Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa còn không phải là Võ Đạo Tông Sư bình thường.
"Kỳ quái."
"Tông chủ?"
"Là Hoàng Thu Sinh." Hai mắt của Ninh Thiên Cơ như điện, phảng phất như là đang nhìn về một chỗ rất xa, sau đó thấp giọng nói ra.
Nhưng mà cái danh tự mà Ninh Thiên Cơ nói ra lại khiến cho Long Thiên Tứ giật nảy cả mình, Hoàng Thu Sinh? Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, trọng thần triều đình làm sao sẽ tự mình đi đến Thuần Dương Cung? Hơn nữa còn giống như là đi tới một thân một mình.
"Ta sẽ đi ra bên ngoài nghênh đón."
"Dẫn hắn đến Vạn Thọ Cung."
Long Thiên Tứ gật đầu một cái, sau đó bước ra một bước, thiên địa nguyên khí tự nhiên cộng minh, một bước này liền vượt qua hơn phân nửa Thuần Dương Cung, trực tiếp xuất hiện ở bên ngoài sơn môn, mà ở trước sơn môn, chỉ thấy một vị trung niên nam tử mặc quan phục màu đỏ thẫm, eo buộc một khối quan ấn màu đen đang chậm rãi đi tới.
"Ồ?" Sau khi nhìn thấy Long Thiên Tứ, Hoàng Thu Sinh hơi nhíu lông mày, sau đó không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, nói: "Xem ra tu vi của bản quan vẫn là không đủ a."
"Một thân khí huyết của Tổng bộ đầu hùng hậu như vậy, mắt của tông chủ đại nhân sáng như đuốc, tự nhiên là không thể bị gạt được."
Hoàng Thu Sinh nhếch nhếch miệng, làm gì có dễ dàng như Long Thiên Tứ nói vậy, khí tức Võ Đạo Tông Sư là hết sức rõ ràng, nhưng hắn là ai? Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn! Lấy tu vi của hắn, lại phối hợp thêm bí pháp của Lục Phiến Môn, coi như là có một vị Võ Đạo Tông Sư đứng ở trước mặt của hắn, chỉ cần Hoàng Thu Sinh muốn, thì sẽ không làm bại lộ khí tức của bản thân.
Thế nhưng Thái Hoa Tiên Nhân lại có thể dễ dàng phát hiện ra bản thân hắn ở một khoảng cách xa như vậy. Khó trách năm đó đối phương có thể dựa vào sức một mình chống lên toàn bộ Thuần Dương Cung. Hoàng Thu Sinh cảm khái nói ở trong lòng, trên thực tế ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, Thuần Dương Cung là một tồn tại phi thường đặc biệt.

Chương 213: Vô Vọng Ma Tôn

Trên thực tế, nói một cách nghiêm túc, lực lượng cao cấp lúc này của Thuần Dương Cung, cũng chính là nhân số Võ Đạo Tông Sư, trên thực tế chính là kém xa tít tắp chín toà thánh địa võ đạo khác, mà sở dĩ Thuần Dương Cung còn có thể ngồi vững vàng trên vị trí thánh địa võ đạo, cuối cùng cũng là bởi vì một người, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ.
Mà nếu như không có Ninh Thiên Cơ, Thuần Dương Cung chỉ sợ lại muốn đứng trước một trận đại kiếp. Ở trong loại cục diện đặc thù này, đối với Thuần Dương Cung mà nói là nguy cơ, nhưng đối với triều đình, đối với Lục Phiến Môn mà nói thì lại không phải là như thế. Một người có thực lực cường đại, nhưng cường đại đến mấy thì cũng có hạn, mà một cái thế lực được xây dựng ở trên căn cơ của một người, còn có cái thế lực nào thích hợp làm đồng minh hơn cái thế lực này hay sao?
Thuần Dương Cung cần giúp đỡ, muốn thoát khỏi cái cục diện một người này cũng không thể chỉ dựa vào Ninh Thiên Cơ, mà triều đình cần tìm kiếm được một minh hữu đáng tin ở trong giới tông phái, hai bên hợp tác ở bên trên cái cơ sở này, há không phải là rất tốt hay sao?
Đây cũng là nguyên nhân mà Hoàng Thu Sinh tới đây.

Xuyên qua cửa ánh sáng, lực chú ý của Long Ngạo Thiên tăng lên tới cực hạn, trong nháy mắt vừa vào cửa hắn liền đặt tay lên chuôi đao của bản thân, một khi có người phát động công kích đối với hắn, bất kể là phương hướng nào hắn đều có thể kịp phản ứng trước tiên, căn cứ vào thực lực của đối phương để tiến hành phòng ngự hoặc là phản kích. Loại tính cảnh giác này nếu là Long Ngạo Thiên trước kia căn bản sẽ khinh thường đi làm.
Nhưng sau khi kinh lịch nhiều thứ từ sau khi trở về từ di tích Đại Lôi Âm Tự, loại ngạo mạn buồn cười kia đã sớm bị Long Ngạo Thiên vứt bỏ, cừu hận cùng với dục vọng thắng lợi mãnh liệt đối với Trần Khuynh Địch ở một trình độ nào đó, quả thật là đã làm cho Long Ngạo Thiên thoát thai hoán cốt, cũng khó tránh khỏi vì sao Trần Khuynh Địch lại hoài nghi hắn là nhân vật chính mà hệ thống nói tới.
"Nơi này…?" Long Ngạo Thiên nhìn bốn phía, thế giới ở sau cửa ánh sáng vô cùng kỳ quái, chỗ đứng của Long Ngạo Thiên là một toà tế đàn rất có ý vị tông giáo, rất tương tự cùng với tế đàn Minh Giáo Minh Thần, ở phía sau có một toà tượng thần to lớn cầm tấm chắn cùng với đao kiếm trong tay, ở dưới chân thì là suối nước thanh tịnh, Long Ngạo Thiên đúng là chưa từng nhìn thấy loại thiết kế này.

Lại nhìn ra bên ngoài "Địa phương kỳ quái", chính là từng tòa tháp lớn cao ngất, hình dạng tháp rất là tương tự cùng với tượng thần trên tế đàn, trọng yếu hơn chính là từ trên người của những thứ này, Long Ngạo Thiên cảm nhận được rõ ràng một chút cảm giác nguy cơ, chuyện này đối với một võ giả cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo như hắn mà nói không thể nghi ngờ là đáng giá để cảnh giác.
"Ma Tôn."
"Ta cũng không rõ ràng, năm đó ta cũng không phải chưởng giáo Thuần Dương Cung."
Ở trong đầu của Long Ngạo Thiên, một giọng nói già nua vang lên, mang theo một chút nghi hoặc. Đây chính là kỳ ngộ lớn nhất của Long Ngạo Thiên trong mấy năm qua, cũng là kỳ ngộ mà hắn lấy được trong thời điểm hắn một mình xông vào bí cảnh Vô Vọng, một tia linh hồn này tự xưng là Vô vọng Ma Tôn, cũng chính là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung năm đó, bí cảnh Vô Vọng là do vị Vô vọng Ma Tôn này một tay mở ra, là tồn tại đã suất lĩnh Thuần Dương Cung ở cái thời đại kia đi đến đỉnh phong.
Về phần tại sao lại gọi là Ma Tôn, cái phương diện này ở dưới sự giải thích của hắn cũng là phi thường có ý tứ. Theo như hắn nói, Thuần Dương Cung năm đó cùng với hiện tại cũng không đồng dạng, Thuần Dương Cung bây giờ chỉ còn lại có một mình Ninh Thiên Cơ chèo chống, tự nhiên phải chọn một chỗ đứng ở trong chính đạo và ma đạo, nhưng Thuần Dương Cung vào cái thời đại của Vô Vọng Ma Tôn kia chính là đỉnh phong, công pháp ma đạo hay chính đạo đều có, là thế lực trung lập chân chính, tự nhiên không quan trọng chính hay ma.
Long Ngạo Thiên đối với chuyện này đương nhiên là nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc kia hắn xác thực là cần có sự trợ giúp của Vô Vọng Ma Tôn, hơn nữa đối phương chỉ còn lại có một sợi tàn hồn, hắn tự cho là bản thân có năng lực khống chế, cho nên mới không tiêu diệt đối phương, mà là hợp tác cùng với đối phương, mà cũng bởi vì ở dưới sự trợ giúp của Vô Vọng Ma Tôn, hắn mới có cảnh giới bây giờ.
Nhưng cho dù là Vô Vọng Ma Tôn năm đó, đối với sự tình chỉ có người ứng cử chưởng giáo mới có thể đi vào bí cảnh Thuần Dương cũng là hoàn toàn không biết gì cả, mặc dù hắn có thực lực cường đại, nhưng năm đó hắn thậm chí còn không phải là người ứng cử chưởng giáo.
"Khụ khụ, xin chú ý, xin chú ý." Đột nhiên, một tràng âm thanh trong trẻo đột nhiên truyền đến từ trong không trung: "Hoan nghênh đi tới liên minh Trung Thổ!"
Long Ngạo Thiên: "? ??"
"Đối với khách đến thăm không biết, bổn hệ thống được Đạo Tôn tự mình chế luyện sẽ giải thích cho ngươi! Nơi này là một trong hai đại tràng cảnh mà Đạo Tôn thiết định lúc trước, ở chỗ này, ngươi sẽ

nghênh chiến với rất nhiều cường giả ở cái thời đại của Đạo Tôn kia, chỉ có đánh bại bọn họ, ngươi mới có thể tiến hành vòng kiểm tra tiếp theo."
"Thì ra là thế, là thí luyện sao." Long Ngạo Thiên gật đầu một cái, tự cho là đã nắm chắc tinh túy ở trong cái tràng cảnh kỳ quái này, cũng đúng, dù sao thì đây cũng là bí cảnh do tổ sư sáng lập ra môn phái ngày xưa - Thuần Dương Đạo Tôn tự tay thiết kế, có thí luyện là chuyện đương nhiên, nếu không có mới là kỳ quái, ngay cả bí cảnh Vô Vọng mà lúc trước hắn xông qua đều có thí luyện.
"Hiện tại, bổn hệ thống sẽ nói rõ một chút quy tắc thí luyện."
"Lần thí luyện này là hình thức người máy tiêu chuẩn! Hơn nữa còn là người máy ác mộng, ngươi sẽ không có một người đồng đội nào, chỉ có thể đơn độc chiến đấu hăng hái, mà toàn bộ đối thủ của ngươi cũng đều có cảnh giới như ngươi, mặc dù sức chiến đấu có suy yếu, nhưng vẫn là tuấn kiệt ở niên đại đó của Thuần Dương Đạo Tôn, phi thường lợi hại a!"
"Mà điều kiện ngươi thông qua thí luyện, chính là ở bên trong thời gian có hạn, ngăn cản được công kích của những cường giả kia, bảo vệ nhà chính ở cửa ra vào suối nước. Mặt khác xin yên tâm, lực chú ý của các cường giả chủ yếu sẽ đặt ở bên trên nhà chính, miễn là ngươi không chủ động tấn công bọn họ, bọn họ sẽ không tấn công ngươi."
"Mặt khác, song phương đều có sự ủng hộ của Chiến Binh, sức chiến đấu của Chiến Binh là ở trong cảnh giới Tiên Thiên, Chiến Binh ở hai bên có lực lượng ngang nhau, nhưng lại hành động rất máy móc, hãy sử dụng Chiến Binh trong tay của ngươi một cách có hiệu quả!"
"Nhà chính..." Long Ngạo Thiên nhìn toà tế đàn to lớn ở cửa ra vào suối nước, giống như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái.
Không hổ là Thuần Dương Đạo Tôn!
"Có ý tứ, coi như không tệ a! Cái thí luyện này rất không tệ!"

Chương 214: Thi đại học

Vô Vọng Ma Tôn cũng đang cảm khái nói ở trong đầu của Long Ngạo Thiên: "Không hổ là tổ sư sáng lập ra môn phái, thiết kế thí luyện như thế này đúng là suy nghĩ khác người."
Thí luyện nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế lại có độ khó vô cùng cao, phải biết rằng võ giả lấy một đánh nhiều cũng không phải là một sự tình đơn giản, hơn nữa ở dưới loại tình huống này còn phải bảo hộ cái gì là nhà chính, cơ hồ là chuyện không thể nào, chớ đừng nói chi là đối thủ đều là tuấn kiệt cùng một cảnh giới, coi như là thần tiên cũng đều làm không được.
Nhưng trời không tuyệt đường người, tràng diện nhìn như tuyệt vọng, nhưng trên thực tế lại giấu giếm sinh cơ. Cái sinh cơ kia chính là ở trong câu nói sau cùng của hệ thống: Miễn là ngươi không chủ động tấn công bọn họ, bọn họ liền sẽ không tấn công ngươi, đây là một điểm có thể lợi dụng! Còn có chính là Chiến Binh ở phe của mình, nếu như lợi dụng tốt, hẳn là cũng có thể tạo thành được hiệu quả.
"Không tầm thường, thật sự là không tồi!"
"Người đời đều cho rằng sự tồn tại của võ giả chính là giết người, chính là chiến đấu, khá một chút cũng cho rằng là lĩnh hội thiên đạo, vĩnh sinh bất tử, nhưng tổ sư lại là mở ra một lối riêng, trong lúc thí luyện thực lực của chúng ta, còn nói cho chúng ta biết, thủ hộ mới là ý nghĩa lớn nhất về sự tồn tại của võ giả!"
"Trọng yếu hơn chính là, cái thí luyện này còn không chỉ vẻn vẹn khảo nghiệm thực lực, mà còn khảo thí cái nhìn đại cục cùng với mưu lược tầm mắt của một người, nếu không thì cũng sẽ không có cách nào lợi dụng được Chiến Binh, thì ra là thế, xác thực là rất phù hợp với yêu cầu của người kế nhiệm chưởng giáo Thuần Dương Cung, có thực lực, có cái nhìn đại cục, càng phải có mưu lược cùng với tầm mắt."
"Dụng tâm lương khổ của Tổ sư, không khỏi làm cho người ra bội phục!"
"Khụ khụ." Không biết vì sao, hệ thống phát ra tiếng ho khan lúng túng ở trong không trung, bất quá chỉ chốc lát sau, nó liền lên tiếng một lần nữa:
"Tất cả mọi người hãy chuẩn bị! Thí luyện sắp bắt đầu!"
"Quân địch còn có ba mươi giây nữa sẽ đến chiến trường!"
"Thiếu niên dũng cảm a! Hãy nhanh đi sáng tạo ra kỳ tích a!"
"Ta nhất định sẽ thông qua!" Chậm rãi gỡ trường đao màu đen trong tay xuống, Long Ngạo Thiên thấp giọng nói ra, trong giọng nói mang theo sự kiên nghị nồng đậm, đổi lại là hắn trước kia chỉ sợ căn bản là

sẽ không làm như thế.
Nói đến, cũng không biết Trần Khuynh Địch hiện tại đang ở nơi nào, hắn đang tiếp nhận loại khảo nghiệm gì?
Cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch cũng đang lộ ra vẻ phát mộng.
Bởi vì hắn đang đứng ở trong một cái địa phương mà hắn hết sức quen thuộc, nhưng lại có thể nói là xa lạ.
Đó là một cái không gian hình vuông, ở trên trần nhà treo tám cái bóng đen huỳnh quang sáng trưng, mà ở phía đối diện có trưng bày một tấm bảng đen lớn, ở bên trên có viết một dòng chữ màu trắng:
"Thời gian thi đại học còn lại: một ngày!"
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt kinh dị lui về phía sau nhìn, ở vách tường phía sau cũng có treo một tấm bảng đen, có viết hai hàng chữ lớn khác:
"Học tập cho giỏi! Tiến bộ mỗi ngày!"
"Không cố gắng thi đại học, cha mẹ sẽ buồn!"
Mà ở phía trên phòng học, ở bên trong loa phát thanh thì phát ra một giọng nói rất nam tính: "Đây là bài kiểm tra tiếng Anh quốc gia năm 20xx, trước khi làm bài thi, thí sinh phải điền tên vào giấy làm bài, vào thời điểm lựa chọn câu trả lời, sau khi chọn đáp án mời dùng bút chì trên bàn để tô đen ô đáp án, xin chú ý, tô đáp án không đúng quy định có thể sẽ vi phạm quy chế thi và không được tính điểm...."
Trần Khuynh Địch cảm thấy mình nhất định là đang gặp ác mộng.
"Cái này, cái này, cái này, cái này, cái này!"
"Khụ khụ, xin chú ý, xin chú ý."
Giọng nói bên trong loa phát thanh đột nhiên dừng lại, sau đó từ giọng nam biến thành giọng của một người khác, là giọng nói trong trẻo không phải nam không phải nữ, nói thật, Trần Khuynh Địch cảm thấy nghe rất là quen tai.
"Thật xin lỗi, vừa rồi là lầm lẫn, phần này không phải là nội dung của bài sát hạch."
"Phù!" Trần Khuynh Địch thở ra một hơi thật sâu, có cảm giác tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, bất quá không đợi hắn kịp phản ứng, loa phát thanh lại phát ra một lần nữa:
"Hoan nghênh đi tới chiến trường quyết định vận mệnh! Hiện tại bổn hệ thống sẽ công bố quy tắc!"
Bổn hệ thống?
Khóe mắt của Trần Khuynh Địch giật một cái, bất quá cũng không có mở miệng, mà là tiếp tục nghe giọng nói trong trẻo ở trong loa phát thanh, đồng thời ở trong lòng cũng sinh ra một cái phỏng đoán mà ngay cả chính hắn cũng đều không thể tin được.
"Đầu tiên, người thí luyện tới chỗ này, bổn hệ thống bày tỏ sự đáng tiếc đối với vận khí của ngươi, thật sự là quá thảm, ở bên trong hai cái tràng cảnh mà Đạo Tôn thiết kế ngày xưa, xác suất rút ra cái tràng cảnh này hắn là chỉ có 1% mới đúng, có thể rút ra được cái

tràng cảnh này, vận khí của ngươi thực sự là không nói nổi."
"Đương nhiên, ngươi bây giờ hẳn là đang rất nghi hoặc a, không có việc gì, bổn hệ thống sẽ giảng giải tỉ mỉ cho ngươi."
"Nơi này là chiến trường đặc thù do Đạo Tôn tự tay xây dựng lên ngày xưa, đương nhiên cũng không phải là sân đấu võ ở trong tưởng tượng của ngươi, cái ngươi cần chiến đấu ở trong này, không phải là địch nhân, mà là vận mệnh!"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Tiếp đó, ngươi sẽ lấy được một phần bài thi, ở bên trong toàn bộ đều là nan đề có quan hệ đến tu luyện, có tổng cộng 50 câu hỏi trắc nghiệm, ba câu hỏi tự luận chính, một câu hỏi tự luận phụ, tổng cộng là 150 điểm, câu hỏi phụ 10 điểm, ngươi chỉ cần điền câu trả lời vào, đạt từ 120 điểm trở lên, mới có thể thông qua lần thí luyện này."
"Nhân tiện, nếu như điểm số của ngươi có thể đạt tới 140 điểm trở lên mà nói, sẽ nhận được một gói quà lớn đặc biệt mà Đạo Tôn lưu lại ở nơi này ngày xưa, bất quá căn cứ theo suy tính của bổn hệ thống, trừ phi là ngươi có thể làm đúng câu hỏi phụ, nếu không thì sẽ không thể nào đạt được từ 140 điểm trở lên."
"Xin hỏi còn có nghi vấn gì hay không?"
"Có." Trần Khuynh Địch vô thức giơ tay nói, mà giọng nói của hệ thống ở trong loa phát thanh cũng thỏa mãn mở miệng, nói:
"Không sai, giơ tay phát biểu là một thói quen tốt, nói đi, người thí luyện trẻ tuổi."
"Nếu như không đạt tới 120 điểm mà nói thì sẽ như thế nào?"
"Câu hỏi này rất hay!" Hệ thống vô cùng hào hứng nói ra: "Căn cứ theo lời kể của Đạo Tôn, điều đau đầu nhất của hắn hồi đó chính là thi đại học chỉ được thi có một lần, nhưng hiện tại thì khác, người thí luyện trẻ tuổi, ngươi sẽ có ba lần cơ hội thi lại, nói cách khác, ngươi có thể làm bài thi ba lần liên tục, nhưng mỗi một lần bài thi đều sẽ có sự khác biệt, cho nên đừng nghĩ đến việc gian lận a."
"Nếu cả ba lần đều không thi đậu thì sao?"
"Vậy thì ngươi sẽ bị trục xuất khỏi bí cảnh Thuần Dương, đương nhiên là vào trước khi trục xuất, ngươi sẽ ký kết khế ước cùng với quy tắc trong bí cảnh, không cho phép tiết lộ tri thức tương quan ở bên trong bí cảnh, đây cũng là yêu cầu của Đạo Tôn."

Chương 215: Câu hỏi trắc nghiệm

"Là vậy sao..." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, khóe miệng kéo ra, lộ ra một nụ cười.
Không ngờ được! Tổ sư sáng lập ra môn phái Thuần Dương Cung nhà mình, vị Thuần Dương Đạo Tôn quát tháo phong vân vào vài ngàn năm trước kia tuyệt đối là một người xuyên việt!
Hơn nữa cũng đến từ trái đất giống như hắn!
Chuyện này thật sự là quá trùng hợp!
Tất cả mọi người đều là người trái đất, đây chẳng phải là hắn sẽ có ưu thế rất lớn trong bài kiểm tra này hay sao!
"Người thí luyện, đã chuẩn bị xong chưa?"
"Đã chuẩn bị xong!"
"Rất tốt, phát bài!"
Ánh sáng lóe lên, có một bộ bài thi hết sức quen thuộc liền xuất hiện ở trên bàn trước mặt của Trần Khuynh Địch, ngay sau đó bút chì cũng đều xuất hiện, thậm chí là cả bút máy, cục tẩy cũng đã đều được chuẩn bị xong, trong lúc nhất thời Trần Khuynh Địch thế mà thực sự sinh ra ảo giác bản thân đang ngồi ở trong chiến trường thi đại học.
"Bắt đầu khảo thí! Thời gian khảo thí là một tiếng đồng hồ, mời làm bài!"
"Phóng ngựa đến đây đi!" Trần Khuynh Địch tràn đầy lòng tin mở bài thi ra, bắt đầu xem câu hỏi thứ nhất:
"Xin hỏi, ở thời điểm cảnh giới Hậu Thiên, vào thời điểm nội lực thông qua đan điền đi đến kỳ kinh bát mạch, xuất hiện tình huống trái tim co rút đau đớn, là do chuyện gì?"
"A: Bị bệnh tim."
"B: Nội lực không thuần túy đưa đến phản ứng khác của thân thể."
"C: Trị không được, không cứu nổi, cáo từ."
"D: Phương hướng dòng nội lực lưu động xuất hiện vấn đề."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Đây là câu hỏi gặp quỷ gì thế!
Trần Khuynh Địch co giật khóe miệng mà nhìn bài thi, 49 câu hỏi trắc nghiệm tiếp đó đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là câu hỏi tương tự, thậm chí còn mời dùng công thức để trình bày mối quan hệ giữa cương khí cùng với chất lượng nội lực.
Toàn là loại câu hỏi hố cha như thế này!
Điểm này, thì không thể không đề cập tới thiên phú tu luyện của Trần Khuynh Địch.
Thân làm người xuyên việt, Trần Khuynh Địch đã kế thừa hoàn mỹ thể chất của cỗ thân thể này, là Cửu Dương Chi Thể thiên hạ vô

song, nhưng rất đáng tiếc là thiên phú của hắn lại không hề xứng đôi với thể chất, không nói đến những cái khác, hắn mặc dù cũng kế thừa tri thức tu luyện cơ bản từ ký ức trong thân thể, ít nhiều gì thì hắn cũng biết một chút, nhưng nếu là nội dung kỹ càng thì hắn ngay cả một chữ cũng không biết.
Như vậy hắn đã làm thế nào để tu luyện đến cái cảnh giới này? Nói nhảm! Luyện thể đâu có cần nhiều đồ vật lòe loẹt như vậy! Quản ngươi là kỳ kinh bát mạch hay là cái gì cương khí nội lực, dù sao thì cứ dựa theo toàn bộ công pháp rèn luyện một lần là được, điểm này ở bên trên Vô Lượng Quang Minh Quyết mà Trần Khuynh Địch tự nghĩ ra là liền có thể nhìn ra rõ ràng, quá trình tu luyện của Trần Khuynh Địch là tương đối không có não.
"Đáng chết." Trần Khuynh Địch đọc qua toàn bộ 50 câu hỏi trắc nghiệm, cuối cùng trái lo phải nghĩ, đắm chìm nửa ngày ở trong trí nhớ, mới xem như hoàn thành mười ba câu hỏi có liên quan cùng với Thể Tu, còn có hai câu hỏi đơn giản, mà 35 câu hỏi còn dư lại, Trần Khuynh Địch xem như là triệt để vô kế khả thi.
Về phần ba câu hỏi tự luận chính, không ngoại lệ tất cả đều là đề tính toán. Trần Khuynh Địch sau khi đọc đề xong liền quyết đoán buông bút chì xuống, bất đắc dĩ thở dài, nhìn ba câu hỏi tự luận này:
"Mời dùng luận chứng cương khí chứng minh bản chất khác biệt giữa cương khí cùng với nội lực."
Còn có: "Tiểu Minh cùng với tiểu Lan đứng cách nhau 100m dùng cương khí đánh nhau, một người có tu vi Luyện Khí Hóa Thần, một người có tu vi Luyện Thần Phản Hư, nhưng Tiểu Minh Luyện Khí Hóa Thần có một kiện Đạo Binh gia trì, xin hỏi là công kích của người nào nhanh hơn?"
Đây chính là đánh đố hắn có phải không!
"Hệ thống! Ngươi có biện pháp nào không?" Vạn bất đắc dĩ, Trần Khuynh Địch bắt đầu xin sự giúp đỡ của bàn tay vàng bản thân, mà chỉ chốc lát sau:
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Có."
"Con m* nó, thật sự có sao? Mau nói, ngươi biết đáp án của những câu hỏi này a?"
"Xin kí chủ yên tâm, bổn hệ thống trên thông thiên văn dưới rành địa lý, trước biết 500 năm, sau biết 500 năm, những câu hỏi này mặc dù khó, nhưng mà bổn hệ thống đều có thể tìm tới đáp án.
"Tốt tốt tốt! Nhanh, mau nói cho ta biết đáp án!"
"Không có vấn đề, mời kí chủ nạp tiền a, gói đáp án cần một vạn Hệ Thống Tệ để hối đoái."
Trần Khuynh Địch: "..."
Đúng lúc này, giọng nói trong loa phát thanh vang lên lần thứ hai:
"Khụ khụ, thời gian khảo thí còn thừa lại mười lăm phút, xin chú ý! Thời gian khảo thí còn thừa lại mười lăm phút."

Trần Khuynh Địch: "! !!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời nạp tiền."
Con m* nó!
"Hãy dùng viên Hồi Thiên Đan ở trong túi trữ vật kia hối đoái thành Hệ Thống Tệ, sau đó hối đoái đáp án!"
Hồi Thiên Đan, đây chính là đan dược bảo mệnh của hắn, là do hắn chuyên môn tới Đan Dược Điện mua sắm để đề phòng vạn nhất, dù sao thì đi trong giang hồ cũng sẽ có lúc ướt giày, nếu vào một ngày bản thân bị trọng thương, vậy thì phải dựa vào loại đan dược này để cứu mạng, bất quá bây giờ cũng là thời khắc nguy cấp, không lo được nhiều như vậy!
Vạn nhất bản thân không thông qua thí luyện, hoặc là làm trễ nải quá nhiều thời gian, nói không chừng là sẽ bị Long Ngạo Thiên vượt qua!
"Hối đoái thành công, mở ra gói đáp án."
Giọng nói của hệ thống vang lên, Trần Khuynh Địch lập tức cầm bút lên, đối chiếu đáp án ở trong đầu để viết vào bài thi.
Thời gian cấp bách, liều thôi!
Ở trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch phảng phất như trở về thời điểm một ngày trước khi kỳ nghỉ hè kết thúc, có một loại cảm giác khẩn trương và kích thích kia.
Một người, một cây bút, mười lăm phút, một trận kỳ tích.
Ở trong chiến trường, đang diễn ra một trận chiến đấu kịch liệt.
Long Ngạo Thiên cầm đao trong tay, toàn thân bạo phát cương khí, vững vàng đứng ở giữa cửa ra vào nhà chính, hai mắt lộ ra sự kiên nghị, nhưng lại mang theo vài phần chiến ý điên cuồng, mà ở bên cạnh hắn, thì là mấy chục Chiến Binh cầm trường đao cùng với năm khẩu pháo to lớn, mà những cái này đã là toàn bộ lá bài tẩy của hắn.
Đây thật sự là một trận chiến đấu hết sức đáng sợ.
Quân địch liều chết xung phong từ ba đường trên, dưới, và giữa, không biết vì sao mặt đất sẽ đột nhiên nổ tung, còn có rõ ràng là võ học của một người khác, đột nhiên bị đối thủ trước mắt thi triển đi ra, ngay cả Chiến Binh cũng đều sẽ không giải thích được đột nhiên cường hóa, mà khu rừng màu đen càng là một nơi đáng sợ tuyệt đối không thể tiến vào.
Nói tóm lại, không hổ là thí luyện ác mộng, có độ khó không tầm thường.
Mà đây đã là đợt tiến công thứ mười bốn.
Ở bên trong mười bốn đợt tấn công này, Long Ngạo Thiên không biết bao nhiêu lần đều đứng ở phía trước nhất giống như bây giờ, chống đối địch nhân điên cuồng đánh tới, cũng chính là nương tựa theo thực lực cường đại của bản thân, hắn mới có thể tích góp được một lượng lớn Chiến Binh như bây giờ, xem như là con át chủ bài lớn nhất để bản thân lật ngược thế cờ.

Chương 216: Câu hỏi phụ

Điểm này còn phải cảm tạ cái hình thức thí luyện này, những địch nhân kia tổng cộng chỉ có 5 người, phân thành ba đường trên, dưới, và giữa để tiến công, đường trên và đường dưới đều có hai người, đường giữa một người, cũng chính là loại hình thức chia binh này đã giúp cho Long Ngạo Thiên có cơ hội tiêu diệt từng bộ phận, ngăn cơn sóng dữ, thậm chí là Long Ngạo Thiên còn suy nghĩ tới chuyện phát động phản công.
Kết quả sau khi nhìn thấy lực công kích của tháp phòng ngự ở phía đối diện, hắn liền từ bỏ.
Gặp quỷ, tháp phòng ngự phe địch và tháp phòng ngự nhà mình căn bản không phải là một vật! Lực công kích của tháp phòng ngự đối diện quả thực là sánh ngang với Võ Đạo Tông Sư, mà tháp phòng ngự ở phe hắn chỉ có lực công kích cấp bậc Tiên Thiên, thậm chí cần phải đánh Chiến Binh đối phương ba lần mới có thể đánh chết, ngoại trừ có lực phòng ngự tương đối mạnh thì không có chỗ tốt gì, bất quá huyết chiến cho tới bây giờ, cuối cùng vẫn đã đi đến cuối cùng.
Mặc dù ba tòa tháp phòng ngự đã nổ hai tòa, chỉ còn lại một toà tháp phòng ngự ở đường giữa là còn bảo trì nguyên dạng, nhưng cuối cùng vẫn là một phần hi vọng, chỉ cần có một phần hi vọng, Long Ngạo Thiên tuyệt đối sẽ không buông tha!
Ta còn chưa đánh bại được Trần Khuynh Địch đây! Làm sao có thể ngã xuống ở chỗ này! "Chiến thư" Trần Khuynh Địch hạ xuống vào trước khi tiến vào bí cảnh đã trở thành lý do lớn nhất để Long Ngạo Thiên chiến đấu hăng hái cho đến nay, mà theo thời gian trôi qua, thanh âm trong trẻo của hệ thống cũng theo đợt địch nhân thứ mười bốn ngã xuống, lần thứ hai vang vọng ở trong trận thí luyện.
"Chúc mừng người thí luyện! Ngươi đã chống đỡ đến một đợt cuối cùng! Mà một đợt này, sẽ không có bất luận địch nhân cùng với Chiến Binh nào xuất hiện, nhưng ngược lại, ngươi sẽ nghênh đón khảo nghiệm lớn nhất! Cái ngươi phải đối mặt, là một vị Yêu Tộc đáng sợ mà Thuần Dương Đạo Tôn trấn áp ngày xưa!"
"Đương nhiên, đối mặt với ngươi không phải là Yêu Tộc bản đầy đủ, nhưng hắn vẫn phi thường đáng sợ như cũ!"
"Hiện tại, hãy nghênh đón thách thức cuối cùng! Kiên trì ở dưới sự công kích của Yêu Tộc trong ba phút đồng hồ, không nên để cho nhà chính bị phá huỷ!"
Ầm ầm!
Vừa dứt lời, năng lượng chấn động to lớn liền bộc phát ra từ đường giữa, sau đó từng đạo, từng đạo quang văn xen lẫn với nhau, hóa thành một tòa trận pháp thật to phiêu phù ở trên mặt đất đường

giữa, sau đó có một đạo quang ảnh chậm rãi xuất hiện, hiển lộ ra từng chút một từ bên trong trận pháp, hóa thành một đạo thân ảnh đáng sợ cao hơn mười mét.
"Đây là.."
Thân thể hơi có vẻ cồng kềnh, toàn thân cao thấp mặc trang phục kỳ quái, cầm Tam Xoa Kích to lớn trong tay, trên khuôn mặt mang theo nụ cười giống như Phật Di Lặc, nhưng ở trong cỗ lực áp bách kia còn có khí tức hung ác, đây là địch nhân đáng sợ cỡ nào a!
"Sinh vật Yêu Tộc này là Cửu Mệnh Miêu!" Vô Vọng Ma Tôn phát ra tiếng kinh hô ở trong đầu, hiển nhiên là đã nhận ra chủng tộc của đối phương: "Con m* nó? Cửu Mệnh Miêu làm sao lại mập như vậy a?"
Long Ngạo Thiên: "..."
Lắc đầu, Long Ngạo Thiên bỏ đi tạp niệm ở trong lòng, nắm chặt trường đao ở trong tay, phát ra âm thanh lạnh lùng nói: "Mặc kệ nó là cái gì, ai cũng đừng hòng ngăn cản ta thông qua thí luyện!"
Long Ngạo Thiên kiên định bước tới từng bước, xông vào chiến trường, không có một chút do dự nào.
"Trần Khuynh Địch! Mặc dù ta không biết ngươi đang làm cái gì, nhưng ta tin tưởng là ngươi cũng giống như ta đang tiếp thụ khảo nghiệm hết sức chật vật a, ta nhất định sẽ đột phá lần cửa ải khó khăn này, ai cũng không ngăn cản được trận tái chiến giữa ngươi và ta!"
"Giết!"
Cùng lúc đó.
"A! Cuối cùng viết xong!" Trần Khuynh Địch đặt bút xuống, thoái mái duỗi lưng một cái, cảm khái bảo đao của bản thân chưa già, rất có vài phần khí thế điên cuồng làm bài tập vào đêm cuối trước khi vào học năm đó, mười lăm phút thời gian cuối cùng, bản thân hắn chỉ dùng 10 phút đồng hồ liền viết xong toàn bộ tất cả đáp án.
"Hệ thống a, ngươi có cam đoan là đúng toàn bộ hay không?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không bảo đảm."
Trần Khuynh Địch: "?? !"
"Không bảo đảm đúng toàn bộ mà ngươi dám thu của lão tử một viên Hồi Thiên Đan!"
"Bất quá xin kí chủ yên tâm, chí ít có xác suất chính xác từ 90% trở lên."
"Ừm, tốt, 90% là chấp nhận được."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục lật giấy, nhìn về phía câu hỏi phụ, đây là câu hỏi không có ở trong tổng điểm, nhưng nếu làm đúng thì có thể được cộng thêm điểm, nếu hệ thống không bảo đảm đúng toàn bộ, vậy cũng chỉ có thể dựa vào câu hỏi phụ để kiếm thêm điểm, ôm cái ý nghĩ này, Trần Khuynh Địch bắt đầu đọc đề:
"Hello, l am from Earth, where are you from?" (Xin chào, tôi đến từ

trái đất, bạn đến từ nơi nào?)
Trần Khuynh Địch: "..."
Nếu như là người bình thường, nhìn đến đây đoán chừng sẽ lộ ra vẻ mặt phát mộng rồi a, một đống chữ như gà bới này căn bản sẽ không có ai hiểu được, bất quá sau khi nhìn thấy hàng chữ này, Trần Khuynh Địch liền kích động đến mức cả người đều đứng lên từ trên ghế, mang theo niềm vui mừng cùng với ngoài ý muốn nồng đậm.
Nói thật, mặc dù đã sớm có dự đoán trước, nhưng sau khi chân chính xác nhận, vẫn khiến cho Trần Khuynh Địch rất không thể tưởng tượng nổi.
Con m* nó! Tổ sư sáng lập ra môn phái Thuần Dương Cung ngày xưa, Võ lâm Chí Tôn trong truyền thuyết, Thuần Dương Đạo Tôn thế mà thật sự là một người xuyên việt! Còn con m* nó biết tiếng Anh!
Nguyên lai thật sự không phải là chỉ có một mình hắn là là người xuyên việt đến cái thế giới này a!
Cái này thật sự là...trời cũng giúp ta!
Trần Khuynh Địch kích động run rẩy, nâng bút viết xuống "I am from Earth, too." (Tôi cũng đến từ trái đất)
Sau đó hắn trực tiếp dựa lên trên ghế, thở ra một hơi thật sâu.
Còn tốt, hắn còn chưa quên toàn bộ tiếng Anh học năm đó, bằng không thì coi như khóc không ra nước mắt.
"Đã đến giờ! Nộp bài thi!"
Giọng nói trong trẻo vang lên đúng lúc, sau đó bài thi ở trước mắt của Trần Khuynh Địch liền ở trong một cái nháy mắt, trực tiếp hóa thành hạt ánh sáng biến mất ở trong không khí.
Sau đó.
"Con m* nó? Ngươi thế mà làm được câu hỏi phụ? !" Bên trong loa phát thanh truyền ra thanh âm như vậy.
Tận lực phát ra một đoạn tạp âm giống như chết máy, sau một hồi lâu âm thanh trong trẻo của hệ thống mới xem như vang lên một lần nữa: "Khụ khụ, chúc mừng ngươi, người thí luyện trẻ tuổi, ngươi đã thông qua được!"
"Hoan hô! Quá tốt rồi!"
Trần Khuynh Địch mừng rỡ nói ra, mà cơ hồ trong cùng một thời gian.
"Chúc mừng ngươi, người thí luyện trẻ tuổi, ngươi đã giết ra từ bên trong núi thây biển máu!"
Nhìn hai chữ "Thắng lợi" trong nhà chính to lớn, Long Ngạo Thiên chiến đến kiệt lực dựa vào tháp phòng ngự, lộ ra nụ cười từ trong thâm tâm: "Trần Khuynh Địch, ta sẽ không thua ngươi!"
Một lát sau, Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên đồng thời được quang mang bao phủ, sau đó được truyền tống đến chỗ càng sâu trong bí cảnh.
"Người thông qua bí cảnh: 2 người, mở ra truyền thừa.. phát hiện ra

lỗi, kiểm trắc ra nhân vật đặc biệt, mở ra bí cảnh đặc thù, kích hoạt truyền thừa thứ hai."

Chương 217: Nhà của ta!

Ánh sáng lấp loé, chiếu sáng toàn bộ tầm mắt của Trần Khuynh Địch, chỉ chốc lát sau mới xem như dần dần tiêu tán.
Sau khi Trần Khuynh Địch thích ứng với ánh sáng ở nơi này, bắt đầu dò xét hoàn cảnh chung quanh, lúc này mới phát hiện ra bản thân dường như đã từ một căn phòng học to lớn đi tới một căn phòng nhỏ hẹp.
Ánh sáng mờ tối, màn cửa được căng ra, tạp vật ở khắp mọi nơi, ở góc tường có ánh sáng xanh lấp loé, trên sàn nhà bên cạnh chiếc giường rộng rãi đặt một chiếc bàn máy vi tính, ở bên cạnh máy vi tính còn có một lon Cocacola uống một nửa cùng với một bịch snack khoai tây chiên đã được mở ra.
Trên đủ loại ý nghĩa mà nói đây đều là tràng cảnh mà Trần Khuynh Địch hết sức quen thuộc.
"Nhà của ta? !" Trần Khuynh Địch kém một chút nữa đã bị doạ đến mức bị đau tim.
Nói đến, nguyên nhân Trần Khuynh Địch sở dĩ trở thành người xuyên việt, hẳn là còn có rất nhiều người không biết, thậm chí là ngay cả Trần Khuynh Địch cũng vô cùng mơ hồ, trong ấn tượng bản thân hắn chính là đang chơi game trên máy vi tính giống như ngày thường, sau đó nhắm hai mắt lại, mở một cái, thế là liền đi tới cái đại thế giới Trung Thổ thần kỳ này.
Sau đó cũng nhận được cái hệ thống hố cha này.
Như vậy vấn đề đã xuất hiện.
Lúc này là đang xảy ra chuyện gì?
"Ta chẳng lẽ đã xuyên việt trở về?"
"Làm sao có thể a."
Màn ảnh máy vi tính bỗng nhiên sáng lên, giọng nói trong trẻo của hệ thống lúc trước truyền ra từ trong máy vi tính, bất quá so sánh cùng với loại ngữ điệu lúc trước, giọng nói truyền ra lúc này có nhiều hơn mấy phần tình cảm, hơn nữa âm điệu cũng khác biệt cùng với loại âm điệu cổ quái không ra nam không ra nữ lúc ban đầu.
Chuẩn xác mà nói, đây càng giống như là giọng nói của "Người".
"Ngươi là..."
"Nơi này là trận pháp dự đoán mà Đạo Tôn lưu lại, có thể hiện hoá tràng cảnh mà ngươi tiếc nuối nhất khắc sâu trong trí nhớ, đồng thời nhốt nguyên thần của ngươi ở trong đó, bài xích tất cả ngoại vật."
"Không đúng, ngươi rốt cuộc là ai?"
"Thay một lời khác mà nói, tất cả những thứ phát sinh ở nơi này, chỉ có ngươi còn có hệ thống của ngươi mới biết được, những người khác sẽ không có cách nào phát giác ra."

Trần Khuynh Địch: "! !!"
Không thể không thừa nhận, câu nói của giọng nói trong máy vi tính đã dọa sợ Trần Khuynh Địch, từ khi hắn xuyên việt cho tới nay còn chưa bao giờ lộ ra sự tồn tại của hệ thống, điểm này coi như là Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ cũng đều không biết, cho nên Trần Khuynh Địch vẫn cho rằng sự tồn tại của hệ thống là vô cùng an toàn.
Nhưng dù như thế nào cũng không ngờ được, giọng nói trong máy vi tính thế mà biết rõ sự tồn tại của hệ thống! Không, chuẩn xác mà nói, hắn là Thuần Dương Đạo Tôn sáng tạo ra bí cảnh, là biết rõ hệ sự tồn tại của hệ thống!
Trần Khuynh Địch hơi suy nghĩ một phen, liền cho ra một cái kết luận phi thường khủng bố.
"Không thể nào, chẳng lẽ vị tổ sư sáng lập ra môn phái của nhà mình này, cũng là dựa vào hệ thống để làm giàu?"
"Hắn thế mà không bị hệ thống chơi chết? !"
Trong cái chớp nhoáng này, sự kính ngưỡng của Trần Khuynh Địch đối với tổ sư sáng lập ra môn phái nhà mình - Thuần Dương Đạo Tôn lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tăng lên mấy cái cấp độ, thậm chí là đạt đến trình độ sùng bái.
Mạng của hắn cứng rắn cỡ nào, mới có thể không bị loại hệ thống chuyên môn tìm phiền toái cho kí chủ này chơi đến chết a! Trách không được là người ta có thể trở thành Võ lâm Chí Tôn a!
"Giải thích của bổn hệ thống đã kết thúc."
Máy vi tính tiếp tục truyền ra thanh âm: "Tiếp theo xin mời người thừa kế tự mình dò xét a, truyền thừa Đạo Tôn lưu lại cho cho ngươi chính là chỗ này."
"Truyền thừa? !"
Không đợi Trần Khuynh Địch tiếp tục hỏi thăm, màn hình máy vi tính liền tắt cái rụp, Trần Khuynh Địch liền vội vàng tiến lên thử mấy lần, kết quả là mặc kệ hắn làm như thế nào, đều không có cách nào khởi động máy vi tính lên.
"A, truyền thừa!"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch hơi sáng, nếu đã xác định được Thuần Dương Đạo Tôn cũng là người trái đất giống như hắn, vậy thì mọi người đều là người trái đất, đều là người xuyên việt, như vậy phần truyền thừa này nhất định là tốt nhất a!
Nhất định là nguyên nhân hắn trả lời được câu hỏi phụ kia!
Trần Khuynh Địch vô cùng hưng phấn bắt đầu dò xét toàn bộ căn phòng nhỏ mờ tối.
"Nếu như là truyền thừa mà nói, vậy thì sẽ không có khả năng được bày ra ở địa phương dễ thấy, nói như vậy, nơi giấu đồ bí ẩn nhất của mình..."
Trần Khuynh Địch bừng tỉnh đại ngộ, nhanh chóng đi đến bàn làm

việc ở góc của căn phòng, nhìn vào cái ngăn kéo thứ ba từ trên hướng xuống, sau khi mở ra lại ra soát cuốn sách tài liệu thứ sáu từ trên hướng xuống, cuối cùng lấy ra một cuốn sách giáo khoa sinh vật, xé cái bìa sách ra, quả nhiên, hiện lên trước mắt của Trần Khuynh Địch là một cuốn sách viết bốn chữ "truyền thừa Thuần Dương". Đương nhiên, bảo bối nguyên bản mà hắn giấu ở chỗ này cũng không phải là cái này, bất quá đây đúng là địa phương bí ẩn nhất mà trước đây hắn giấu đồ, hiện tại vừa kiểm tra, quả nhiên là xuất hiện một loại đồ vật chưa từng thấy, xem ra đây chính là truyền thừa mà vị Thuần Dương Đạo Tôn kia lưu lại cho hắn a.
"Đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lưng tròng, chúng ta mặc dù không gặp mặt trực tiếp, bất quá cũng cảm ơn."
Đến cùng tất cả mọi người cũng đều là người trái đất, vị Thuần Dương Đạo Tôn này thực sự là nể tình a! Lần này thì tốt rồi, có truyền thừa của Đạo Tôn, bản thân mình khẳng định có thể nâng cao một bước, đến lúc đó đối mặt với sự khiêu chiến của Long Ngạo Thiên cũng sẽ có nhiều thêm mấy phần chiến thắng.
Đậu xanh rau má, đây chính là cọng cỏ cứu mạng a!
Tốt! Hãy để cho ta xem thử Thuần Dương Đạo Tôn rốt cuộc lưu lại cho ta truyền thừa gì có thể nghịch thiên cải mệnh!
Trần Khuynh Địch mừng rỡ lật sách ra.
"Làm người, nhất định là phải biết rõ thực tế, đừng nghĩ đến việc nghịch thiên cải mệnh suốt cả ngày, nghĩ viển vông là không thiết thực, điều quan trọng nhất ở trong cái thế giới này là sự ổn định, đừng tưởng rằng là sau khi nhận được truyền thừa gì đó là có thể trở thành cao thủ tuyệt thế, đi đến cuộc sống vui vẻ trang bức đánh mặt ở dị thế giới, đây là chuyện không tồn tại.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục đọc:
"Tất nhiên, nếu ngươi có thể đi đến được nơi này, đã nói rõ là tu vi của ngươi chí ít cũng đã đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong, cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, thân làm một người xuyên việt, có thể ở dưới sự trợ giúp của loại hệ thống hố cha kia sống cho tới ngày nay, thậm chí tu vi còn tăng vọt, chứng tỏ rằng ngươi chính là có giá trị bồi dưỡng, bất quá cũng dừng lại ở đây mà thôi."
Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, quả nhiên Thuần Dương Đạo Tôn cũng là người có hệ thống!

Chương 218: Thần Bộ đệ ngũ

"Đối với dạng người như ngươi, bản tôn cũng không có cái gì tốt để đưa cho ngươi, dù sao thì một thân công lực của bản tôn sau khi chết rồi cũng sẽ trở về thiên địa, sẽ không có khả năng truyền cho ngươi, về phần võ công mà nói cũng chỉ có một bộ Đại Thuần Dương Công, nếu như ngươi là Thuần Dương Chi Thể hoặc là Cửu Dương Chi Thể mà nói thì hãy đi nhìn thử một chút a, nếu không phải thì tính là ngươi xúi quẩy, về phần tất cả thần khí của ta đều đã cho Thuần Dương Cung, nếu ngươi muốn thì hãy đi vào bảo khố Thuần Dương Cung mà tìm, đừng quên dùng điểm công huân để đổi, còn có thần đan, thật xin lỗi a, vì sống lâu thêm mấy ngày, tất cả thần đan đều đã bị ta ăn hết, cho dù là một viên cũng đều không có lưu lại cho ngươi."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Cho nên đồ vật bản tôn có thể để lại cho ngươi, chỉ có kinh nghiệm tu luyện của bản tôn."
Trần Khuynh Địch lập tức kích động, kinh nghiệm tu luyện của Võ lâm Chí Tôn? Vậy thì tốt quá a! Nếu như bản thân có thể đạt được kinh nghiệm tu luyện của Thuần Dương Đạo Tôn ngày xưa, nói không chừng cũng có thể nâng cao một bước, cho dù hiệu quả và tốc độ không nhanh bằng truyền công, pháp bảo, hay là thần đan, nhưng cũng là một con đường tắt tốt a!
Ôm tâm tình kích động, Trần Khuynh Địch lật trang kế tiếp ra.
"Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư, chứa bốn mươi lăm bộ bài kiểm tra mô phỏng thực tế, phiên bản toàn thế giới."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Đây là vật gì? ! Trần Khuynh Địch tiếp tục nhìn xuống, ở phía dưới viết đầy những vần điệu, phảng phất như là một hàng chữ:
"Biển học vấn vô bờ bến, phải lấy sự gian khổ làm thuyền, không bỏ ra nỗ lực to lớn, sao có thể lấy được thành tựu to lớn? Mặc kệ là ở thế giới nào, học tập mới là trọng yếu nhất, hãy xem cho thật kỹ, học cho thật tốt, kiến thức mới là trọng yếu nhất."
Trần Khuynh Địch: "..."
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên tiếp nhận truyền thừa ở bên trong bí cảnh.
Hoàng Thu Sinh đã ở dưới sự dẫn đường của Long Thiên Tứ đi tới Vạn Thọ Cung ở bên trong Thuần Dương Cung, trên đường đi không làm kinh động bất luận một kẻ nào. Mà một đường đi tới, Hoàng Thu Sinh coi như là cũng thấy được hiện trạng của Thuần Dương Cung lúc này.

Không thể không thừa nhận, thánh địa võ đạo chung quy là vẫn có nội tình, nguyên một đám đệ tử Thuần Dương Cung đều có tinh, khí, thần sung mãn, coi như là đệ tử ngoại môn ở tầng dưới chót nhất, thả ra trên giang hồ đoán chừng cũng coi là hảo thủ trong đồng cảnh giới, hơn nữa toàn bộ Thuần Dương Cung đều có một loại tinh, khí, thần phồn vinh mạnh mẽ, hướng lên trên.
Đây cũng là may mắn do ngày xưa Ninh Thiên Cơ ngăn cơn sóng dữ, mới khiến cho Thuần Dương Cung dục hỏa trùng sinh, bây giờ chính là giai đoạn mà cái thế lực này không ngừng lên cao, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn coi trọng Thuần Dương Cung, đương nhiên ngoài những điểm này ra, còn có một điểm càng quan trọng hơn...
Hoàng Thu Sinh liếc nhìn những cung điện ở phụ cận Vạn Thọ Cung. Quả nhiên, mặc dù đám đệ tử Thuần Dương Cung không kém, nhưng cũng chỉ là tương đối, lực lượng cao tầng lại hơi yếu.
Không nói đến những cái khác, một cái Thuần Dương Cung to lớn, Hoàng Thu Sinh đi vào sâu bên trong mà thậm chí ngay cả khí tức của một vị Võ Đạo Tông Sư cũng đều không có cảm giác được, người mạnh nhất bất quá cũng chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong, còn có một chút chênh lệch với Võ Đạo Tông Sư, ngược lại là vị Long Thiên Tứ ở bên cạnh hắn, lại có thực lực rất không tầm thường.
Bất quá cũng chính là như thế, lúc này Thuần Dương Cung vẫn còn ở trong giai đoạn khôi phục nguyên khí, dạng nhân vật trấn tông như Võ Đạo Tông Sư vẫn quá mức thiếu.
Nhưng hắn chính là muốn như vậy.
Nếu như Thuần Dương Cung đã sớm khôi phục nguyên khí, có hơn 5 vị Võ Đạo Tông Sư trấn giữ mà nói, Hoàng Thu Sinh chỉ sợ là phải cân nhắc lại kế hoạch hợp tác trước đó, nhưng bây giờ xem ra, kế hoạch hợp tác thương nghị cùng với những người khác trong triều định lúc trước, ngược lại là có giá trị thực dụng không nhỏ.
"Hoàng tổng bộ đầu, đã đến."
Giọng nói của Long Thiên Tứ truyền đến từ bên cạnh, Hoàng Thu Sinh chỉnh vạt áo ngay ngắn, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc không ít.
Đối với vị Thái Hoa Tiên Nhân ở bên trong Vạn Thọ Cung này, Hoàng Thu Sinh thân làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, tin tức mà hắn lấy được còn cặn kẽ hơn so với lời đồn ở ngoại giới nhiều, đối với thực lực của Ninh Thiên Cơ, hắn cũng càng có nhận biết rất rõ ràng, cho nên hắn mới có thể nghiêm chỉnh mà đối đãi, bởi vì đối phương có dạng tư cách này.
Liên quan tới điểm này, có lẽ có rất nhiều người đều không biết.
Lúc trước Ninh Thiên Cơ ngăn cơn sóng dữ, về trận chiến hắn đơn thương độc mã giết đến tận tổng đàn Minh Giáo kia, lời đồn ở ngoại giới đã phi thường khoa trương, nhưng kỳ thật, sự thực so sánh với

tin đồn ở ngoại giới còn muốn khoa trương hơn.
Ở trong lời đồn của ngoại giới, coi như là giáo chủ Minh Giáo tự mình xuất thủ, cũng đều không thể lưu Ninh Thiên Cơ lại, trong câu chữ vẫn đặt Ninh Thiên Cơ ở phía dưới Minh Giáo giáo chủ, nhưng trên thực tế ở trong ghi chép của Lục Phiến Môn, ban đầu là vị Thái Hoa Tiên Nhân này thế nhưng đã mạnh mẽ đối đầu ba chiêu cùng với giáo chủ Minh Giáo.
Cuối cùng song phương phải bỏ ra cái giá lưỡng bại câu thương, mới khiến cho Ninh Thiên Cơ giết ra tổng đàn. Phải biết rằng, đào mệnh ở dưới tay của giáo chủ Minh Giáo, và lưỡng bại câu thương với giáo chủ Minh Giáo, hoàn toàn chính là hai khái niệm, chênh lệch ở trong này...
"Vào đi."
Hoàng Thu Sinh thu hồi tạp niệm, nhanh chân đi vào Vạn Thọ Cung đang từ từ mở ra, mà ở trong cung điện, Ninh Thiên Cơ vẫn đang ngồi trên bồ đoàn bế quan, trường kiếm màu xanh cắm ở bên cạnh, theo Hoàng Thu Sinh tiến vào, trường kiếm cũng bắt đầu khẽ run lên, ẩn chứa một cỗ khí tức mênh mông ẩn mà không phát.
"Xin chào Thái Hoa Tiên Nhân." Hoàng Thu Sinh cũng không cúi đầu, mà là gật đầu ra hiệu. Mặc dù Ninh Thiên Cơ có thực lực cường hãn, Hoàng Thu Sinh tự cho là không đánh lại, nhưng Hoàng Thu Sinh lại có thân phận khác biệt.
Lần này hắn lấy thân phận Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn đi đến đây, Hoàng Thu Sinh coi như là lấy mặt mũi của triều đình, bất kể là Thái Hoa Tiên Nhân, hay là Thiên Tôn Thái Bình, Hoàng Thu Sinh cũng không thể cúi đầu.
Ninh Thiên Cơ cũng không để ý tới những lễ nghi này, trực tiếp nói ra: "Hoàng Tổng Bộ đầu đến Thuần Dương Cung chúng ta, là vì chuyện gì?"
Hoàng Thu Sinh dừng lại một chút, biết rõ vị Thái Hoa Tiên Nhân này không thích nói nhảm, cũng lập tức không vòng quanh, nói: "Theo khẩu dụ của Thánh thượng, Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế - Trần Khuynh Địch, có công lao gian khổ, lập xuống đại công ở bên trong trận đại chiến Nam Cương Đạo, cho nên hạ chỉ, điều vào Lục Phiến Môn, đảm nhiệm Thần Bộ đệ ngũ, phong hào: Thuần Dương."
Ninh Thiên Cơ hơi hơi trầm mặc, triều đình phong Trần Khuynh Địch làm Thần Bộ đệ ngũ? Thật muốn luận chức vị mà nói, vị trí Thần Bộ của Lục Phiến Môn nhất định là mạnh hơn so với Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế.

Chương 219: Cường giả đỉnh cao

Dù sao thì một cái chức vị chỉ là trấn thủ một phương, mà đổi thành cái chức vị kia thì lại có thể điều động mạng lưới tình báo trải rộng trên toàn bộ Trung Nguyên của Lục Phiến Môn, vô luận từ loại góc độ nào mà nói, đây đều là một lần phong thưởng hàng thật giá thật.
Hơn nữa có Trần Khuynh Địch ở trong Lục Phiến Môn, theo một ý nghĩa nào đó liền mang ý nghĩa mạng lưới tình báo của Lục Phiến Môn cũng sẽ mở ra một bộ phận lớn đối với Thuần Dương Cung.
Cũng chớ xem thường cái mạng lưới tình báo này, Lục Phiến Môn kinh doanh ở Trung Nguyên nhiều năm như vậy, có lẽ ở trong mắt của các thánh địa võ đạo sẽ không được tính là gì, nhưng mà đối với những tông môn khác, thì lại chính là mãnh thú.
Nghĩ thế nào đây cũng đều là chuyện trăm lợi mà không có một hại.
"Phong thưởng lớn như vậy, triều đình muốn Thuần Dương Cung chúng ta làm cái gì?" Ninh Thiên Cơ hỏi,
"Bốn đại biên hoang có dị động, trong đó có hình bóng của hai mạch Đạo Phật, triều đình cần sự giúp đỡ của ngài." Hoàng Thu Sinh trực tiếp nói ra.
Hắn cũng không nói Thuần Dương Cung, nếu như chỉ là một cái Thuần Dương Cung mà nói, nói thật thì Hoàng Thu Sinh cũng còn không phải là rất để ý, dù sao thì Thuần Dương Cung cũng đã suy yếu, cái hắn chân chính coi trọng, hoặc có lẽ là triều đình chân chính coi trọng, chính là vị Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ này.
Mười đại thánh địa võ đạo, nhìn qua giống như ngang bằng, nhưng trên thực tế cũng là có chênh lệch mạnh yếu.
Ví dụ như thánh địa Đạo Môn, thánh địa Phật Môn, còn có Minh Giáo, ba phe này chính là tồn tại mạnh nhất, vô luận là Kiếm Tông, Đao Tông, hay là các thánh địa võ đạo khác, đều kém xa tít tắp, trong đó nguyên nhân căn bản nhất, chính là ba mạch Đạo Phật Minh, đều có cường giả đỉnh cao thuộc về mình.
Thần Tử Đạo Môn, chủ trì Phật Môn, giáo chủ Minh Giáo.
Ba vị này là tồn tại đứng ở đỉnh phong trên thế giới, lực uy hiếp của bọn hắn căn bản cũng không phải là thường nhân có thể tưởng tượng, trên thực tế Đại Càn cho đến bây giờ còn chưa ra tay đối với giới tông phái, ba vị này đã muốn chiếm hơn phân nửa nguyên nhân.
Mà cho tới bây giờ, bản thân triều đình cũng có một chút không ổn định, hơn nữa bốn đại biên hoang lại có dị động, triều đình nhất định phải phân tán lực lượng để đi trấn áp, cũng tạo thành tình cảnh lực lượng triều đình khó tránh khỏi có một chút không đủ, chấn nhiếp không đủ đối với giới tông phái, nhất là gần đây càng là có một chút lời đồn không tốt đối với Đại Càn.

Cho nên Hoàng Thu Sinh mới đến tìm Thuần Dương Cung, tìm tới Ninh Thiên Cơ – một vị cường giả đỉnh cao nằm ngoài ba mạch Đạo Phật Ma, là đối tượng thích hợp nhất để lôi kéo.
"Sau này triều đình sẽ dốc toàn lực hiệp trợ Thuần Dương Cung phát triển, lấy một tốc độ nhanh nhất để khôi phục nguyên khí, nhưng tương ứng, ta hi vọng ngài cũng có thể ở vào thời điểm thích hợp, cung cấp trợ lực cho triều đình, Trần Khuynh Địch liên quan tới phong thưởng cũng là như thế."
Hoàng Thu Sinh nhìn Ninh Thiên Cơ, không nói gì nữa, người đến loại cảnh giới này như Ninh Thiên Cơ, ở trong thế tục đã có rất ít đồ vật có thể ràng buộc bọn hắn, ngoại trừ tông môn dưỡng dục bọn họ, cái gì Hoàng Thu Sinh nên nói cũng đã nói rồi, thành ý của triều đình cũng đã phi thường đủ, nếu như Ninh Thiên Cơ có yêu cầu riêng của bản thân, căn cứ tình huống hắn cũng có thể trực tiếp làm chủ.
Cho nên bây giờ hắn chỉ cần chờ đợi Ninh Thiên Cơ trả lời là được rồi.
"Ầm ầm!"
Đột nhiên, một trận âm thanh rung chuyển truyền đến từ một ngọn núi cách đó không xa, kèm theo một cỗ năng lượng chấn động khổng lồ, tạo ra thanh thế to lớn, cũng làm cho Hoàng Thu sinh giật nảy cả mình.
"Đây là?"
"Đi ra rồi sao?" Không để ý đến sự kinh ngạc của Hoàng Thu Sinh, Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ đồng thời khởi hành, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trước cánh cửa ánh sáng mở ra bí cảnh Thuần Dương trước đó.
Dù sao thì người lịch luyện ở bên trong bí cảnh lúc này đều là dòng chính của riêng phần mình, hơn nữa còn là việc có quan hệ đến chức chưởng môn Thuần Dương Cung. Bất quá là sau khi đi đến vách núi, vô luận là Ninh Thiên Cơ hay là Long Thiên Tứ đều sững sờ trong chốc lát.
Bởi vì Long Ngạo Thiên cùng với Trần Khuynh Địch, đều đang đứng ở trước cửa ánh sáng, thần sắc trên mặt cũng có vẻ hơi mê mang, nhìn qua giống như là còn chưa tỉnh lại từ trong tác dụng phụ đột nhiên thoát ly khỏi bí cảnh, bất quá cũng chính là một màn này, mới khiến cho Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ cảm thấy cực kỳ chấn kinh.
Bởi vì kỳ thật, năm đó bọn hắn cũng đã từng tiến vào bí cảnh Thuần Dương.
Cũng chính vì như thế, bọn hắn mới biết được, bí cảnh Thuần Dương có một cái quy tắc phi thường đặc thù.
Đó chính là kẻ thất bại ở trong bí cảnh Thuần Dương sẽ phải tiếp nhận khảo thí đáng sợ hơn do Thuần Dương Đạo Tôn thiết trí ngày xưa, điểm này đối với Long Thiên Tứ năm đó không thông qua khảo

hạch mà nói vẫn còn là ký ức mới mẻ, bí cảnh khi đó đã nhốt Long Thiên Tứ còn trẻ vào bên trong một căn phòng tối, muốn hắn ở trong vòng ba ngày phải viết ra tiểu cố sự mười vạn chữ. Đó nhất định chính là một đoạn ký ức hết sức đáng sợ, trong phòng nhỏ đen nhánh, có một cỗ máy ghi chép kỳ quái, còn phải vắt hết óc không ngừng gõ chữ, nhưng lại không nghĩ ra được, đầu trống trơn, cuối cùng ở trong sự tuyệt vọng cùng với khủng bố bộc phát ra tiềm lực, liên tục thức ba đêm ba ngày cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ trong sự chua xót…

Cũng chính là bởi vì cái trừng phạt đặc thù này, người thông qua thí luyện cùng với người chưa thông qua thí luyện, trên thực tế có một khoảng thời gian rời khỏi bí cảnh tương đối chênh lệch, nhưng vào lúc này, Long Ngạo Thiên cùng với Trần Khuynh Địch lại là gần như đồng thời đi ra từ bên trong bí cảnh, mà căn cứ vào thời gian hai người tiến vào bí cảnh để suy đoán.

"Bọn hắn đều đã thông qua được?"

"Có vẻ là như vậy."

Ninh Thiên Cơ chớp mắt, một người luôn luôn bình tĩnh như hắn vào thời khắc này cũng rơi vào sự khiếp sợ trước đó chưa từng có.

Mà Long Thiên Tứ cũng là ngây ngốc trong chốc lát, sau đó nhìn về phía Ninh Thiên Cơ, mà Ninh Thiên Cơ thì cũng gần như đồng thời đưa mắt nhìn về phía Long Thiên Tứ, ánh mắt của hai người trên giao hội ở không trung.

"Chưởng giáo!"

"Cái này thật đúng là…"

Ninh Thiên Cơ hít vào một hơi thật sâu, đè xuống sự khiếp sợ ở trong lòng, dường như muốn khôi phục lại cái trạng thái không hề bận tâm trước đó, nhưng đường cong trên khoé miệng cho dù làm như thế nào cũng không kiềm chế được, sự vui sướng phát ra từ trong nội tâm khiến cho tâm cảnh hắn trui luyện trong 10 năm cũng muốn chập trùng, phiêu hốt bất định.

"Thuần Dương Cung chúng ta, sẽ rất hưng thịnh!" Long Thiên Tứ cũng là nói ra từng chữ, trong ngữ khí mang theo sự vui mừng còn nhiều hơn sự phức tạp.

Không sai, ở trong cùng một thời đại, lại có hai vị tuấn kiệt trẻ tuổi đều thông qua được khảo nghiệm trong bí cảnh Thuần Dương, còn có chuyện gì so với chuyện này làm cho người ta vui mừng hơn hay sao?

Chương 220: Nhân vật chính ác độc

Đây chính là bí cảnh Thuần Dương a! Bí cảnh do Thuần Dương Đạo Tôn mở ra làm sao có thể đơn giản như vậy, thí luyện ở trong đó có bao nhiêu khó khăn, vô luận là Ninh Thiên Cơ hay là Long Thiên Tứ đều vô cùng rõ ràng, mà bây giờ, thế mà đồng thời có hai người thông qua thí luyện bí cảnh! Điều này nói rõ cái gì?
Điều này nói rõ vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Long Ngạo Thiên, trong tương lai ít nhất cũng đều có thể đạt tới trình độ như Long Thiên Tứ! Thậm chí coi như là cảnh giới hiện tại của Ninh Thiên Cơ, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng đạt tới!
Mà Thuần Dương Cung nếu như lại có thể sinh ra một cái Ninh Thiên Cơ…vậy thì sau này tam mạch Đạo Phật Ma, chỉ sợ là lại muốn thêm ra một cái mạch Thuần Dương!
Cho nên Long Thiên Tứ mới có thể nói ra câu nói "Thuần Dương Cung chúng ta sẽ rất hưng thịnh", bất quá sau khi tỉnh táo lại, Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ lại rơi vào bên trong sự trầm mặc, nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên đang giằng co lẫn nhau cách đó không xa, liếc nhìn nhau, đều thấy được sự bất đắc dĩ ở trong mắt lẫn nhau. Thông qua là thông qua, nhưng chức chưởng môn rốt cuộc nên cho ai đây?
Ngay vào thời điểm hai người cảm thấy khó xử, Hoàng Thu Sinh lại đi theo sát ở phía sau.
"Ninh chưởng giáo?"
"Ừm?"
Hoàng Thu Sinh kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện ra Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên rời đi trước đó, thế mà đồng thời nhìn về phía bản thân hắn, hơn nữa ở trong ánh mắt còn tương đối hung dữ...
"Hoàng tổng bộ đầu, đề nghị của ngươi, Thuần Dương Cung chúng ta đáp ứng."
"Hở?"
Đáp ứng? Nhẹ nhàng đáp ứng như vậy? Không cần phải suy nghĩ thêm một chút hay sao?
Cũng không phải là Hoàng Thu Sinh già mồm, mà là do Ninh Thiên Cơ vừa rồi còn lộ ra bộ dáng còn cần phải cân nhắc thêm mấy ngày, kết quả là chỉ trong chớp mắt, không chỉ có Ninh Thiên Cơ, mà ngay cả Long Thiên Tứ ở bên cạnh đều làm ra quyết định, loại khác thường kỳ quái này khiến cho Hoàng Thu Sinh không thể không sinh ra lo nghĩ, dù sao thì sự tình liên minh cũng không phải là sự tình bình thường.
"Bất quá, ta cũng có điều kiện."

"Điều kiện gì?"
Thấy Ninh Thiên Cơ đưa ra điều kiện, Hoàng Thu Sinh chẳng những không có cảnh giác, ngược lại còn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, có điều kiện? Có điều kiện là tốt! Chỉ sợ là ngươi không có điều kiện, chỉ cần có điều kiện, có nhu cầu, vậy thì sẽ có chỗ trống để thương lượng cùng với thỏa hiệp, cũng chỉ có liên minh xây dựng ở trên lợi ích, mới là kiên cố nhất. Điểm này Hoàng Thu Sinh chính là tin tưởng vững chắc không thể nghi ngờ.
"Rất đơn giản, trên thực tế, qua mấy ngày nữa Thuần Dương Cung chúng ta liền muốn tuyển ra chưởng giáo mới." Ninh Thiên Cơ cố ý nói.
"Chưởng giáo mới, Hoàng Thu Sinh kinh ngạc, hắn dù sao cũng là Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, ánh mắt nhất chuyển, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên ở cách đó không xa lập tức liền đoán ra một chút sự tình đại khái, trong lòng lập tức có sự so đo.
"Đúng rồi Ninh chưởng giáo, gần đây bốn đại Biên Hoang có dị động, trong đó ba đại Biên Hoang, Nam Cương, Bắc Nhung, Đông Hải, Lục Phiến Môn ta đều đã phái người tiến hành dò xét, chỉ có nhân thủ ở Tây Vực là có một chút không đủ, vốn dĩ lần này ta đến còn có một chuyện, chính là hi vọng Trần Khuynh Địch của quý tông có thể trợ giúp Lục Phiến Môn dò xét tin tức của tàn dư tiền triều ở Tây Vực...
"Bây giờ xem xét, không bằng lại để cho một vị tuấn kiệt trẻ tuổi khác của quý tông hỗ trợ cùng một chỗ, như thế nào?"
Hoàng Thu Sinh nhìn về phía Long Ngạo Thiên ở phía đối diện Trần Khuynh Địch, trong mắt cũng lóe lên tinh quang, vốn cho rằng ở trong thế hệ tuổi trẻ của Thuần Dương Cung có một cường giả như Trần Khuynh Địch giữ thể diện đã tương đối khá, không ngờ được lại còn có thêm một người, xem ra cái thánh địa võ đạo nguyên lai tưởng rằng đã xuống dốc này, thật đúng là không thể xem thường.
"Hiệp trợ Lục Phiến Môn dò xét dư nghiệt Tiền Triều.."
Ninh Thiên Cơ nhíu mày, nhìn về phía Long Thiên Tứ ở bên cạnh, Long Thiên Tứ sau khi trầm ngâm một phen cũng là gật đầu một cái.
"Tông chủ, Lục Phiến Môn làm việc nghiêm mật, nhất là loại nhiệm vụ dò xét này, có yêu cầu rất cao đối với năng lực cá nhân, vừa vặn là có thể thay thế bí cảnh, xem như thí luyện của Khuynh Địch cùng với Ngạo Thiên."
"Chỉ là nếu làm như vậy, Đại điển khai sơn vào mấy ngày sau..."
"Chỉ có thể dời thời gian, cũng không phải là nhất định phải công bố ở bên trên Đại điển khai sơn, huống hồ cũng không phải là chỉ có Đại điển khai sơn mới có thể hội tụ các lộ thế lực của Thanh Châu Đạo, Thuần Dương Cung chúng ta nếu phát ra thiếp mời, có thế lực nào dám không đến?"
Long Thiên Tứ nói ra khá là bá đạo, tuyên bố chưởng giáo kế nhiệm

ở bên trên Đại điển khai sơn chẳng qua cũng chỉ là thừa dịp Đại điển khai sơn có nhiều người mà thôi, cũng không có nghĩa là phải nhất định phải tuyên bố ở bên trên Đại điển khai sơn, giống như là lời nói của Long Thiên Tứ.
Coi như không phải là Đại điển khai sơn, Thuần Dương Cung chúng ta phát ra thiếp mời tuyên bố chưởng giáo kế nhiệm, thế lực nào ở Thanh Châu Đạo dám không đến? Ai dám không đến, lần sau sẽ phái bọn hắn đến Nam Cương Đạo để trồng khoai tây!
"Nói cũng đúng." Ninh Thiên Cơ gật đầu một cái, nhìn về phía Hoàng Thu Sinh nói: "Cứ dựa theo lời của Tổng bộ đầu để làm việc a."
"Không có vấn đề!" Hoàng Thu Sinh mừng rỡ nói ra, kể từ đây nhiệm vụ của hắn xem như là đã hoàn thành, cứ như vậy lần dị động của bốn đại Biên Hoang này, Đại Càn có thể nói là vững như bàn thạch!
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này chính là vừa phức tạp vừa mâu thuẫn. Bởi vì hiện tại hắn đang đối mặt cùng với với Long Ngạo Thiên, hơn nữa còn là nhìn nhau mà không biết vì sao.
"Chậc, ánh mắt của hắn quá hung ác! Đây quả thật là nhân vật chính sao! Coi như nói là nhân vật phản diện mình cũng tin a, hay đây chính là loại nhân vật chính ác độc?"
"Ực." Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, cũng không cam lòng yếu thế mà nhìn đối phương.
Mặc dù không biết vì sao Long Ngạo Thiên lại nhìn chằm chằm vào bản thân, nhưng lúc này hắn tuyệt đối không thể yếu thế! Bằng không nếu như Long Ngạo Thiên cảm thấy bản thân hắn chỉ là có bề ngoài, không có thực lực gì mà nói, không biết sẽ có phiền phức cỡ nào, cho nên nhất định phải xuất ra khí phách cùng với thực lực của bản thân!
Ngươi trừng cái gì? Ta cũng biết trừng vậy!
Long Ngạo Thiên: "…"
Tâm tình của Long Ngạo Thiên lúc này là vừa hưng phấn vừa nghi ngờ. Bởi vì hiện tại hắn đang đối mặt cùng với Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn là nhìn nhau mà không biết vì sao. Vốn dĩ hắn thật vất vả mới đi ra từ bên trong bí cảnh, còn chiếm được truyền thừa, vốn dĩ hắn còn cho là mình đã vượt qua Trần Khuynh Địch, kết quả không nghĩ tới đối phương thế mà cũng đi ra bí cảnh cùng một thời gian với hắn, chuyện này không khỏi khiến cho hắn sinh ra ý nghĩ "Ta quả nhiên là không nhìn lầm người! Trần Khuynh Địch ngươi quả nhiên là địch nhân cả đời của ta!".

Chương 221: Điều tra bốn nữ

Nếu như là địch nhân, phải có dáng vẻ của địch nhân!
Ôm cái ý nghĩ này, Long Ngạo Thiên liền quyết định dùng ánh mắt nói cho Trần Khuynh Địch biết, cuộc quyết đấu này còn chưa kết thúc, ta nhất định sẽ đuổi kịp, thậm chí là vượt qua ngươi!
Sau đó liền không giải thích được đối mặt cùng với Trần Khuynh Địch cho tới bây giờ.
Trần Khuynh Địch rốt cuộc là có ý gì đây, Long Ngạo Thiên cho tới bây giờ vẫn còn đang suy nghĩ về cái vấn đề này, nhưng vẫn một mực không nghĩ ra đáp án.
"Khuynh Địch, Ngạo Thiên?"
Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên đồng thời chấn động, sau đó rốt cục cũng dời ánh mắt đi, nhìn về phía ba người Ninh Thiên Cơ, Long Thiên Tứ còn có Hoàng Thu Sinh đang chậm rãi đi tới cách đó không xa, Long Ngạo Thiên coi như không lộ ra biểu tình gì, nhưng Trần Khuynh Địch lại lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn nhận ra Hoàng Thu Sinh.
Vị Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn này chính là kẻ cầm đầu khiến cho hắn có biệt danh "Sát Nhân Cuồng Ma" trên giang hồ!
Trước đó Trần Khuynh Địch cảm thấy rất kì quái, bản thân rõ ràng là sự tình gì cũng không làm, làm sao lại trở thành Sát Nhân Cuồng Ma không hiểu ra sao? Cho nên hắn đặc biệt phái người đi điều tra một lần, lúc này mới phát hiện ra cái thuyết pháp này lại là từ Đại Đô Hộ Nam Cương còn có ở bên trong Lục Phiến Môn truyền ra.
Nhất là Lục Phiến Môn, xem như là một tổ chức quyền uy trong giang hồ, có độ tin cậy cao trong các tin tức về các võ giả, cơ hồ có thể sánh ngang cùng với Bách Hiểu Sinh, cho nên đánh giá của Lục Phiến Môn đối với võ giả, trên cơ bản cũng sẽ khiến cho võ giả đó có ấn tượng cao trong giang hồ, chớ nói chi là loại tồn tại mà người bình thường không tiếp xúc tới như Trần Khuynh Địch.
Nói một cách khác, biệt danh "Sát Nhân Cuồng Ma" trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, là rửa không sạch.
Tất cả đều là bởi vì cái tên gia hoả trước mắt này.
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch mỉm cười, đậu xanh rau má, cái tên vu hãm lão tử này, lại còn dám đi đến địa bàn của lão tử? Không biết nơi này là Thuần Dương Cung hay sao! Nghĩa phụ tiện nghi của ta đang ở ngay bên cạnh, đây là thời điểm khiến cho ngươi trả giá thật lớn!
"Xin chào Hoàng đại nhân." Trần Khuynh Địch tiến lên không có một chút do dự, cúi người thật sâu nói.
Hừ! Xem ở trên phân lượng ngươi là Võ Đạo Tông Sư, ta sẽ tạm thời

tha thứ cho ngươi!
Hoàng Thu Sinh: "..."
Mặc dù không biết tại sao, nhưng trực giác của Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn nói cho Hoàng Thu Sinh biết, người trẻ tuổi trước mặt này dường như có thành kiến rất sâu với bản thân.
"Khụ khụ!" Hoàng Thu Sinh cũng trở nên nghiêm túc, trực tiếp nói ra toàn bộ những việc mà trước đó hắn đã thương lượng xong với Ninh Thiên Cơ, phong thưởng cho Trần Khuynh Địch còn có Long Ngạo Thiên, đương nhiên Long Ngạo Thiên chỉ là bổ sung, hai người đều là Thần Bộ của Lục Phiến Môn, một người có phong hào là Thuần Dương, một người khác có phong hào là Phi Long, một chút quyền lợi đó thì Hoàng Thu Sinh vẫn phải có.
Đương nhiên trọng yếu hơn chính là...cái vị trí Thần Bộ này, kỳ thật cũng không có gì lớn. Mặc dù ở bên trên chức quan là rất cao, hơn nữa cũng có thể mượn dùng mạng lưới tình báo của Lục Phiến Môn, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, cũng không có quyền lực trên thực tế, hoặc có lẽ là, Hoàng Thu Sinh sẽ không cho Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên quyền lợi thực tế. Mà Lục Phiến Môn cũng rất chuẩn mực nghiêm ngặt, cho dù là Thần Bộ, cũng cần phải làm ra đầy đủ cống hiến đối với Lục Phiến Môn, mới có thể có được ban thưởng tương ứng. Điểm này phi thường cùng loại với chế độ công huân của tông môn.
Hơn nữa triều đình vốn dĩ cũng không có khả năng để cho một đệ tử xuất thân từ tông phái nắm giữ binh mã trong thời gian dài, cho nên cho dù không có lần phong thưởng này, Trần Khuynh Địch cũng sẽ không thể nào tiếp tục nắm giữ vị trí Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, mà vì trấn an Thuần Dương Cung, Thần Bộ Lục Phiến Môn chính là một lựa chọn tốt.
Cho nên đối với Đại Càn mà nói, chỉ là hai cái vị trí Thần Bộ, so với việc lấy được sự trợ giúp của Ninh Thiên Cơ, căn bản chính là không đáng giá nhắc tới.
"Được rồi, Khuynh Địch, Ngạo Thiên, các ngươi hiện tại hãy đi về chuẩn bị đi, ngày mai lập tức xuất phát."
"Ách...Vâng!"
Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên liếc nhìn nhau, biết rõ đây đã là sự tình xác định, cho nên cũng không có nghi vấn, đồng thời cúi người thật sâu về phía Ninh Thiên Cơ, tiếp đó kẻ trước người sau rời đi.
"Hoàng tổng bộ đầu." Sau khi đưa mắt nhìn hai người rời đi, Ninh Thiên Cơ đột nhiên mở miệng nói: "Nếu triều đình có lòng hợp tác, vậy Hoàng tổng bộ đầu có thể giúp ta điều tra mấy người hay không."
"Cứ nói đi, đừng ngại." Hoàng Thu Sinh không có một chút do dự mà nói ra, điều tra người? Đối với Lục Phiến Môn mà nói chỉ là sự tình

tiện tay mà thôi.
Ninh Thiên Cơ thấy Hoàng Thu Sinh đã đáp ứng, cũng không trì hoãn, trực tiếp lấy ra một phần ngọc giản từ bên trong túi trữ vật đưa cho Hoàng Thu Sinh.
Hoàng Thu Sinh hơi nhìn lướt qua, liền lộ ra dị sắc: "Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên?"
Mặc dù có một chút kỳ quái mấy người này rốt cuộc vì sao có thể khiến cho Ninh Thiên Cơ nhờ hắn điều tra, bất quá Hoàng Thu Sinh vẫn thu hồi ngọc giản, hứa hẹn là bản thân sẽ phái người Lục Phiến Môn đi thu thập tài liệu tương quan.
"Nhất là Lạc Tương Tư, hi vọng Hoàng tổng bộ đầu có thể điều tra kỹ càng một lần."
"Mời Ninh chưởng giáo yên tâm, trong vòng ba ngày tình báo có quan hệ đến bốn người này sẽ được đưa tới."
"Cám ơn!"
"Nếu nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, liền tạm thời cáo lui, mặt khác đây là lệnh bài thông tin đặc chế của triều đình, nếu như triều đình cần Ninh chưởng giáo xuất thủ, hi vọng Ninh chưởng giáo không nên chối từ."
"Được!"
Sau khi Hoàng Thu Sinh rời đi, Long Thiên Tứ cũng cáo lui, chỉ còn lại một mình Ninh Thiên Cơ đang cầm lệnh bài thông tin mà Hoàng Thu Sinh đưa cho, lộ ra thần sắc vô cùng lạnh nhạt.
Chỉ chốc lát sau…
"Haizzz." Ninh Thiên Cơ bất đắc dĩ thở dài: "Khuynh Địch còn quá trẻ, dễ dàng bị sắc đẹp cám dỗ a."
Tàng Kinh Điện, đây chính là trọng địa chứa đựng nội tình của Thuần Dương Cung, nếu như chỉ là tầng một đến tầng bảy thì còn chưa tính, kết quả Khuynh Địch bại gia vừa mới mở miệng chính là đưa đến tầng thứ tám, vạn nhất ở trong bốn người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên có một tên gian tế, đó không phải là xong con ong hay sao?
Nếu như không phải hắn âm thầm phong tỏa tin tức, hiện tại Thuần Dương Cung chỉ sợ đã sớm nhốn nháo lật trời, hơn nữa ở trong bốn nữ tử kia, làm cho người ta bất ngờ nhất đúng là nữ tử gọi là Lạc Tương Tư kia, thế mà có thể dẫn động cuốn sách to lớn chấn động, thậm chí còn trực tiếp truyền xuống Kim Ô Bái Khẩu Quyết - một trong tam đại Thần Công trấn tông của Thuần Dương Cung.

Chương 222: Tiêu trừ nghi ngờ

"Nhưng vẫn là quá lỗ mãng a, bất quá ai bảo Khuynh Địch là đệ tử thân truyền của mình, lại còn là nghĩa tử đây, cho nên mình chỉ có thể giúp hắn giải quyết tốt hậu quả. Đầu tiên là bảo đảm thân thế của bốn người trong sạch, tuyệt đối không thể có bất kỳ liên quan đến các thế lực và tông môn khác, cái phương diện này để cho Lục Phiến Môn điều tra là có thể yên tâm, bất quá, tiếp theo chính là phải bảo đảm bốn người này sẽ không phản bội tông môn, nhất là Lạc Tương Tư kế thừa Kim Ô Bái Nhật Quyết.
"Bất quá còn tốt, dạng công pháp như Kim Ô Bái Nhật Quyết ở Tàng Kinh Điện vào thời điểm truyền công cũng sẽ rót vào cấm chế, làm như vậy sẽ bảo đảm công pháp không bị tiết lộ ra bên ngoài, cho nên hẳn là không cần hoài nghi đến trình độ an toàn, nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn (không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ), vẫn nên điều tra một phen mới tốt, quan trọng nhất là..."
"Khuynh Địch đường đường là nam tử hán, thế mà mang theo bốn nữ tử đi đến Tàng Kinh Điện rút ra võ công có đẳng cấp cao! Mặc dù thiên phú của bốn nữ tử này cũng rất cao, nhưng cũng không thể làm như vậy a! Nói dễ nghe một chút thì là chỉ cần có tài thì nâng, nói khó nghe một chút chính là thấy sắc liền mờ mắt! Không được, nhất định phải bảo hắn kiểm chế lại."
"Chẳng lẽ phải thực sự tìm cho Khuynh Địch một vị phu nhân hay sao?" Ninh Thiên Cơ nghĩ tới lời nói của một lão nhân trong tông môn, thấp giọng lẩm bẩm nói.
Sau khi vội vội vàng vàng trở lại Thủ Tọa Phong của bản thân, Trần Khuynh Địch liền lập tức lấy ra cuốn sách mà hắn lấy được ở bên trong bí cảnh Thuần Dương: [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư, chứa bốn mươi lăm bộ bài kiểm tra mô phỏng thực tế, phiên bản toàn thế giới].
"Hệ thống, lập tức phân tích cuốn sách này cho ta."
Trong đầu truyền đến thanh âm quen thuộc của hệ thống, sau đó nội dung của bản [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư] liền giống như nước thủy triều tràn vào trong đầu của Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn cấp tốc hóa thành ký ức khắc thật sâu ở trong đó, có thể nói là coi như Trần Khuynh Địch muốn quên đi cũng không thể quên được.
"Hệ thống a, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, ngươi và vị Thuần Dương Đạo Tôn kia là có quan hệ như thế nào."
"Không có quan hệ."
"Hừ, ngươi còn không chịu thành thật? Ta thế nhưng lại biết được,

Thuần Dương Đạo Tôn cũng là người xuyên việt, còn là người từng có hệ thống!"
"Hừ hừ hừ."
Trên khuôn mặt của Trần Khuynh Địch lộ ra nụ cười vui sướng, có một loại bí mật của hệ thống bị bản thân nhìn thấu, bất quá hắn cũng đang suy tính sự tồn tại cùng với tác dụng của hệ thống ở trong lòng, nếu như nói Thuần Dương Đạo Tôn lúc trước cũng là người có được hệ thống, hơn nữa cũng là người xuyên việt đến từ trái đất. Vậy có phải hay không liền có thể cho rằng, chỉ có người xuyên việt mới có thể thu được hệ thống?
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ không cần tiếp tục tìm tòi."
"Bởi vì dù sao thì ngài cũng không thể đoán ra được, coi như đoán được bổn hệ thống cũng sẽ không thừa nhận, cho nên sẽ không có ích lợi gì."
Trần Khuynh Địch: "Được rồi, loại chuyện này chờ đến khi thực lực của mình mạnh hơn sau đó mới tiến hành tìm tòi nghiên cứu là được, so với chuyện này, vẫn là bản [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư] mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại này quan trọng hơn.
"Thế nào hệ thống? Có thể trực tiếp truyền thụ tri thức trong quyển sách này cho ta hay không?"
"Rất xin lỗi kí chủ, không thể."
Trần Khuynh Địch kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói còn có sự tình mà hệ thống không làm được, trước kia hệ thống ngoại trừ việc hố bản thân hắn, thì các phương diện khác đều có thể xưng là vạn năng, ngoại trừ muốn thu tiền thì trên cơ bản không có khuyết điểm gì, nhưng vào lúc này nó lại còn nói không có cách nào đem tri thức trong sách trực tiếp truyền thụ cho hắn?
"Bổn hệ thống chỉ có thể cưỡng ép để cho kí chủ nhớ nội dung trong sách, còn tri thức cụ thể thì cần kí chủ phải tự mình nghiên cứu."
Xem ra ý nghĩ dùng bàn tay vàng nắm vững [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư] trong nháy mắt, sau đó trực tiếp trùng kích đến Võ Đạo Tông Sư đã tan vỡ.
"Được rồi, trên đường đi ta sẽ chầm chậm nghiên cứu cuốn sách này, bất quá còn có một chuyện trọng yếu."
Trần Khuynh Địch tập trung lực chú ý lên bên trên phân phó trước đó của Ninh Thiên Cơ. Tiến về Tiêu Thành Tây Vực, chấp hành nhiệm vụ mà Lục Phiến Môn ban bố, ai có thể làm ra thành tích, thì người đó chính là chưởng giáo Thuần Dương Cung đời tiếp theo. Vốn dĩ dựa theo tính tình của Trần Khuynh Địch là căn bản không có khả năng đi làm loại chuyện này, bởi vì hắn đã nhận định Long Ngạo Thiên chính là vị "Nhân vật chính" oán hận bản thân kia, mà cùng tranh đoạt vị trí chưởng giáo với một vị nhân vật chính, đậu xanh rau má! Chỉ có đồ đần mới có thể làm loại chuyện này, đó rõ ràng là

sự tình đi tìm đường chết! Nhưng rất là đáng tiếc...
"Tích! Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến!"
"Nội dung nhiệm vụ: Tiêu trừ nghi ngờ."
"Nội dung nhiệm vụ: Đạo Môn xuất thế, bốn đại Biên Hoang có dị động, Trung Nguyên an dật gần trăm năm rốt cục cũng nghênh đón một lần rung chuyển mới, nhưng mà Đông Hải nhất mạch không tranh quyền thế, Bắc Nhung Thiên Quan không gì phá nổi, Man tộc thế lực đơn bạc, sẽ không có cách nào đánh vỡ thế cục hoà bình bây giờ, chỉ có ra tay từ Tây Vực, bây giờ ba cỗ thế lực đã tiềm nhập vào trong Tiêu Thành, khiến cho toà trọng trấn Tây Vực này rơi vào trong nguy cơ, mời kí chủ điều tra rõ chân tướng trong đó: Ngăn cơn sóng dữ!
"Ban thưởng nhiệm vụ: một vạn Hệ Thống Tệ."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Tùy ý lựa chọn một trong bốn người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, thổ lộ tình cảm."
Bởi vì đột nhiên xuất hiện loại nhiệm vụ chính tuyến này, làm cho Trần Khuynh Địch không thể không tiếp nhận nhiệm vụ mà Ninh Thiên Cơ phân phó, cũng không thể không đi tranh đoạt vị trí chưởng giáo cùng với Long Ngạo Thiên.
"Gặp quỷ, vì sao lại tuyên bố loại nhiệm vụ này a, hơn nữa loại trừng phạt nhiệm vụ này là đã xảy ra chuyện gì? !" Mặc dù không phải là trừng phạt xoá bỏ đã phi thường tốt, nhưng mà tùy ý lựa chọn một trong bốn người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên để thổ lộ tình cảm này là sao?
Trần Khuynh Địch bắt đầu huyễn tưởng ra hậu quả nếu như chính mình thực sự làm loại chuyện này.
Dương Xuân: "Cái gì! Ta coi ngươi như là ca ca, ngươi còn muốn nằm trên ta? ! Tuyệt giao!"
Trần Tiêm Tiêm: "Ta coi ngươi là cừu địch, ngươi thế mà coi ta là lão bà? ! Đi chết đi!"
Lạc Tương Tư: "Ta coi ngươi là cấp trên, ngươi lại muốn trèo lên người của ta? ! Cáo từ!"
Doanh Phượng Tiên: "Ta coi ngươi là sư huynh, ngươi lại muốn ta coi ngươi là lão công? ! Hẹn gặp lại!"
Vô luận chọn người nào, đều chỉ có thể nhìn thấy tương lai hết sức u tối, mặc dù không phải là gạt bỏ bên trên vật lý, nhưng ở một trình độ nào đó cũng đã coi như là tử vong ở trên quan hệ xã hội.

Chương 223: Ta đã tự do!

"Haizzzz! Hệ thống thực sự là tàn nhẫn!"
Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nhiệm vụ đi dò xét Tiêu Thành lần này, bản thân thật đúng là có một chuyện nhất định phải làm.
"Ta phải mang theo Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm.. ừm, Phượng Tiên sư muội cũng phải mang theo, tốt rồi, Lạc sư muội cũng phải mang theo." Trần Khuynh Địch tự lẩm bẩm.
Có giáo huấn của Long Ngạo Thiên, hiện tại Trần Khuynh Địch đã lĩnh ngộ ra được một cái đạo lý. Tuyệt đối không thể để cho nhân vật chính rời đi khỏi tầm mắt của mình, nếu không có trời mới biết vào thời điểm hắn rời đi bọn họ sẽ nhận được dạng tiến bộ gì.
"Lúc này mới qua bao lâu a! Long Ngạo Thiên lập tức liền từ vai phụ trở thành nhân vật chính! Tốc độ tiến bộ thực lực càng là nhanh hơn ta, đáng giận! Rõ ràng ta mới là người có bàn tay vàng như hệ thống a.. Nói tóm lại, bất kể là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm hay là Doanh Phượng Tiên, tất cả đều phải đi theo bên cạnh ta, về phần Lạc Tương Tư..."
Nói đùa! Lần này đi Tiêu Thành cũng không phải là đi đánh nhau, mà là đi điều tra chân tướng! Trần Khuynh Địch rất tự biết mình, lấy trí tuệ của bản thân tám, chín phần mười là sẽ không tra ra được thứ gì, lúc này liền cần một trợ thủ đắc lực để giúp bản thân.. Còn có ứng cử viên nào thích hợp hơn so với Lạc Tương Tư sao?
Không có!
Sau khi làm ra quyết định, vì thời gian đang gấp, Trần Khuynh Địch lập tức lấy ra lệnh bài đưa tin, phát một cái tin tức cho Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân còn có Doanh Phượng Tiên.
"Tông môn để cho ta đi chấp hành một hạng nhiệm vụ, có rảnh không?"
Gửi tin tức nha, thật đơn giản là được rồi.
Chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch liền nhận được hồi âm của bốn nữ.
Dương Xuân: "Không có vấn đề! Bất quá đại ca ca vì sao lại mời ta?"
Trần Tiêm Tiêm: "Được! Sư huynh chỉ mời ta thôi sao? Vì sao?"
Doanh Phượng Tiên: "Được, có thể giúp cho sư huynh mà nói ta cũng rất cao hứng, bất quá chỉ có một mình ta thôi sao?"
Lạc Tương Tư: "Nếu là nhiệm vụ rất trọng yếu, ta, ta cũng không phải là không thể đáp ứng."
Nên đáp lại như thế nào a? Trần Khuynh Địch chỉ đắn đo trong chốc lát, sau đó soạn ra một cái tin nhắn gửi cho cả bốn người: "Thôi nào! Ta sẽ gặp rắc rối nếu không có muội!"
Làm người nha, vẫn nên thành thật một chút thì tốt hơn, cứ nói ra

cảm thụ của mình, các nàng khẳng định sẽ lý giải được, Trần Khuynh Địch thỏa mãn thu hồi lệnh bài, đột nhiên nghĩ đến một việc, sau đó rời khỏi Thủ Tọa Phong.
Mà cùng lúc đó.
Bốn nữ: "! !! !"
"Hừ hừ hừ, hừ hừ hừ.." Ở phía dưới Phi Tiên Nhai của Thuần Dương Cung, ở trong một chỗ quân doanh được xây dựng lâm thời, truyền ra tiếng cười âm trầm mà không có ai nghe được.
"Rốt cục, trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, ta rốt cục đã khôi phục lại tu vi!"
Quỷ Ảnh hít vào một hơi thật sâu, mặc dù là đang ở trong phòng giam âm u, nhưng lúc này hắn vẫn cảm nhận được sự tự do như cũ, không sai! Trải qua nhiều thời gian như vậy, lực lượng hao phí khi thi triển Huyết Độn trước đó rốt cục cũng đã được hắn khôi phục lại một lần nữa, hiện tại chính là thời điểm mà hắn chạy ra khỏi lao tù!
"Trước đó để cho những người Viêm Hán Quốc này nhốt lại, bất quá chỉ là kế tạm thời mà thôi, hiện tại cũng không giống!"
"Lấy tu vi của mình, chỉ là một nhánh quân đội tạo thành từ võ giả cảnh giới Hậu Thiên, hơn nữa chỉ có một ngàn người, muốn đánh bại mình cũng là chuyện không thể nào, càng đừng nói chi là mình chỉ muốn rời đi mà thôi."
"Tốt! Hiện tại mình sẽ rời khỏi cái địa phương quỷ quái này!"
Quỷ Ảnh chậm rãi đứng dậy, có một loại cảm giác vương giả trở về, trước đó làm tiểu đệ ở dưới tay của thái tử Hoành Xương quá lâu, lại gặp phải dạng đại lão như Thiên Tôn Thái Bình, còn có thiên chi kiêu tử dạng như Trần Khuynh Địch cùng với Tần Kiền Hoàng, đã sớm để khiến cho hắn nhận phải áp lực to lớn, hiện tại hắn muốn phát tiết một chút ở loại địa phương nhỏ Viêm Hán Quốc này!
Đi đến phía trước nhà tù, Quỷ Ảnh đặt hai tay lên ngưỡng cửa phòng giam, mỉm cười.
"Ha ha, loại ngưỡng cửa này cũng muốn ngăn cản ta? "Mở!"
Xoạt xoạt, ngưỡng cửa của phòng giam lập tức phát ra một tràng tiếng vang lanh lảnh. Nhưng khiến cho Quỷ Ảnh cảm thấy ngoài ý muốn là, cái cửa phòng giam nhìn như yếu ớt này, thế mà không bị bản thân hắn trực tiếp xé ra.
"Mở! Mở! Mở!"
Liên tục dùng sức, cuối cùng thậm chí còn trực tiếp bạo phát ra cương khí của bản thân, Quỷ Ảnh cuối cùng mới thật không dễ dàng xé cái cửa phòng giam "Yếu ớt" này ra, thẳng đến khi đi ra khỏi phòng giam, Quỷ Ảnh mới xem như là thở dài một hơi, gặp quỷ, kém chút còn cho rằng bản thân không đi ra được, còn may, còn may, mặc dù quá trình có một chút khúc chiết, nhưng kết quả cũng không thay đổi.
"Tiếp theo liền để cho bản thân nghênh ngang giết ra khỏi nhà giam,

để cho đám binh sĩ Viêm Hán Quốc thể nghiệm một lần cái gì gọi là cường giả a!"
Quỷ Ảnh nhanh chân đi tới cửa ra vào nhà giam, sau đó trực tiếp dùng một cước đạp bay cửa nhà giam.
Ánh nắng chói mắt khiến cho Quỷ Ảnh không khỏi nhắm mắt lại, bất quá một luồng không khí trong lành cũng theo đó ập vào mặt, khiến cho Quỷ Ảnh không khỏi cảm thấy say mê:
"Bao lâu, đến tột cùng là bao lâu rồi, bản thân chưa thể nghiệm qua loại tự do thoải mái này, loại cảm giác này thật sự là khiến cho người ta say mê."
"Ha ha ha! Ta đã tự do!"
"Hả?"
Quỷ Ảnh kinh ngạc, đôi mắt sau khi thích ứng với ánh nắng, hắn mới phát hiện ra ở trước mắt thế mà còn có một cái bóng người: "Để ta nhìn một chút a, cái khuôn mặt dường như có một chút quen thuộc, dường như là..."
Quỷ Ảnh chớp mắt, sau đó nhịn không được cười lên ha hả.
"Ha ha ha, dáng dấp của người này thật giống như là tên Trần Khuynh Địch của Thuần Dương Cung kia a. "
"Ngươi là…người đã chạy trốn trước đó? !"
"Phì phì phì." Quỷ Ảnh cười cười, nói: "Không nghĩ tới a, không nghĩ tới a, đây chính là cái gọi ban ngày suy nghĩ, đêm về nằm mộng hay sao? Xem ra là do ta quá sợ hãi Trần Khuynh Địch, thế mà lại nhìn thấy ảo giác về hắn."
"Ảo giác? Ngươi đang nói cái gì…không đúng! Vì sao ngươi lại ở chỗ này? !"
"Chà, ảo giác cũng biết nói chuyện." Quỷ Ảnh không nghe thấy lời nói của Trần Khuynh Địch mà nói, tiếp tục lắc đầu nói ra, sau đó hắn đột nhiên mở trừng hai mắt, cả người lộ ra sự vui mừng mang theo vài phần kinh ngạc, trong kinh ngạc lại mang theo vài phần biểu tình may mắn: "Thái Tử điện hạ? !"
"Hả? !" Bóng người đối diện bỗng nhiên quay đầu.
Mà ở ngay trong cái nháy mắt này, Quỷ Ảnh lập tức hóa thân thành một cái bóng, cũng không quay đầu lại mà chạy như điên ra bên ngoài quân doanh!
"Gặp quỷ! Vì sao lại đụng phải Trần Khuynh Địch ở nơi này a, đáng chết!"
Vào lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, Quỷ Ảnh liền kịp phản ứng, kém chút nữa đã bị doạ cho lên cơn đau tim, còn may là hắn tố chất tâm lý rất cứng, lúc này mới có thể làm ra bộ dáng buồn cười "Làm bộ như không tiếp thụ được hiện thực", sau đó thừa cơ mê hoặc đối phương, liều mạng chạy trốn.

Chương 224: Ngã Sinh Nhĩ Tử Đại Hồn Cấm

"Tự do! Ta muốn tự do! Ta nhất định phải chạy đi!"
"Quả nhiên là ngươi nha!"
Rất đáng tiếc, khiến cho Quỷ Ảnh tuyệt vọng là, một giây sau quang mang vàng óng liền phô thiên cái địa mà tới, hóa thành một tòa Cửu Trọng Kim Tháp buông xuống, hung hăng đập vào trên lưng của hắn, trực tiếp đánh hắn ngã ngay tại chỗ.
Còn may là hắn phản ứng nhanh, lấy tay chống được lên mặt đất, bằng không thì khuôn mặt của hắn bây giờ đã trầy xước.
"Ta hẳn là không tính sai a, ngươi hắn là người cùng một bọn với thái tử Hoành Xương?"
"Không! Ta không phải! Ta không có! Ngươi đừng có nói mò a!" Quỷ Ảnh không có một chút do dự mà nói ra, khắp khuôn mặt đều là vẻ mặt vô tội "Ngươi đã nghĩ sai về ta".
"Nói bậy, cái gương mặt này rõ ràng chính là...!"
"Khục! Sớm biết vậy lúc trước liền đổi một khuôn mặt khác! Chủ quan rồi a!" Quỷ Ảnh nghĩ thầm.
"Thực sự, mặc dù trước đó ta là thuộc hạ của thái tử điện hạ, không đúng, là thuộc hạ của tên tiện nhân Hoành Xương kia, nhưng hiện tại ta đã cải tà quy chính, trở thành một người tự do!"
"Ồ?" Trần Khuynh Địch ngây ngẩn nhìn Quỷ Ảnh đã bị hắn trấn áp, trước đó hắn một mực không chú ý, người mặc đồ đen này nhìn qua cũng không phải là rất già, không qua 30 tuổi, bất quá lại có bộ dáng tương đối nhát gan, không có một chút cốt khí nào mà võ giả nên có, tràn đầy khí chất tiểu nhân vật.
Nhưng hắn tại sao lại ở chỗ này?
"Ngươi đã phản bội thái tử Hoành Xương?"
"Phản bội?" Quỷ Ảnh sững sờ, sau đó giống như là gà con mổ thóc điên cuồng gật đầu, nói: "Đúng đúng đúng! Ngươi nói đúng a! Thái tử Hoành Xương chỉ biết bản thân chạy trốn một mình, bỏ ta ở lại, thậm chí ta còn bởi vì vậy mà bị bắt vào trong nhà giam, nhận hết tra tấn cùng với cực khổ, ta làm sao có thể không phản bội hắn?
"Ngày xưa đợi ở trong phòng giam hèn mọn như giun dế, ta liền phát thệ là ta không đội trời chung với tên tiện nhân Hoành Xương kia!"
"Cho nên vị đại hiệp này, hãy tha cho ta một mạng a?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Xoa cằm một cái, trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên sinh một cái ý nghĩ to gan.
"Ngươi tên gì?"
"Vị đại hiệp này, gọi ta Quỷ Ảnh là được rồi." Quỷ Ảnh nói.
"Quỷ Ảnh sao.. ừm, rất tốt." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, lộ ra

nụ cười xán lạn. Ngày mai hắn liền phải đi theo Hoàng Thu Sinh đến Tiêu Thành Tây Vực, chấp hành nhiệm vụ của Lục Phiến Môn, còn có nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống, bất quá nói đến cùng kỳ thật chính là một cái nhiệm vụ điều tra hiện trạng ở bên trong Tiêu Thành, xem thử dư nghiệt Đại Chu có khả năng tồn tại ở Tiêu Thành hay không?
Đã như vậy, một người từng theo hầu thái tử Hoành Xương, không phải sẽ đưa đến tác dụng rất lớn hay sao? Ta thực sự là một thiên tài!
"Vị đại hiệp này? Trần đại hiệp?" Quỷ Ảnh cẩn thận từng li từng tí nói ra, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy ánh mắt của Trần Khuynh Địch nhìn bản thân vô cùng hèn mọn, khiến cho toàn thân của hắn đều nổi da gà.
"Quỷ Ảnh à."
"Hít hà!" Giọng nói ôn hòa của Trần Khuynh Địch khiến cho Quỷ Ảnh hít vào một ngụm khí lạnh.
"Nếu như ngươi đã có lòng cải tà quy chính, vậy thì ta cũng cho ngươi một cái cơ hội, ngươi nhất định phải biểu hiện tốt một chút a."
Quỷ Ảnh cẩn thận xét lại thế cục một cái, sau đó lộ ra vẻ mặt đắng chát gật gật đầu, nói: "Có thể xuất lực cho đại hiệp, là vinh hạnh của tiểu nhân a!"
"Tốt! Xã hội bây giờ a, chính là thiếu khuyết dạng người phúc hậu như ngươi, còn có giác ngộ của người thành thật!"
Quỷ Ảnh nhìn khuôn mặt cười xán lạn của Trần Khuynh Địch, hận không thể đánh lên một quyền.

Ở phía dưới Phi Tiên Nhai, tất cả mọi người sắp lên đường đã tập kết lại.
Bất quá cùng so sánh với Long Ngạo Thiên cô đơn chiếc bóng, ở bên người Trần Khuynh Địch lại có tới bốn bóng người, ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên đầu tiên là cùng nhìn nhau một cái, sau đó trên mặt liền lộ ra vẻ thất vọng rõ ràng, tiếp đó lại nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Khi nhìn thấy ở phía sau lưng của Trần Khuynh Địch còn có một người đi theo, ánh mắt của ba nữ trong nháy mắt liền trở nên sắc bén lên, ngay cả Lạc Tương Tư một mực lộ ra bộ dáng "Ta chỉ là thuận tiện tới" cũng đều lộ ra mấy phần biểu lộ dò xét.
Sau khi nhìn thấy người ở phía sau là một nam tử, bốn nữ lại cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, sau đó lộ ra nụ cười xán lạn.
"Sư huynh!"
"Đại ca ca!"
"Ồ? A, các muội tới thật nhanh a, đúng rồi, đúng rồi, giới thiệu cho các muội một chút, vị này là Quỷ Ảnh, các muội hẳn là cũng đã từng thấy qua a, nhiệm vụ lần này còn phải nhờ vào hắn đấy, ha ha ha."

Trần Khuynh Địch đầu tiên là cười một tiếng đối với đám người Lạc Tương Tư, sau đó lập tức nghiêng người cho Quỷ Ảnh lộ diện, vừa giới thiệu vừa sảng khoái vỗ vào bả vai của Quỷ Ảnh, nói ra.
Mà Quỷ Ảnh thì nắm hai bàn tay với nhau, lộ ra vẻ mặt "Ta là một người lương thiện", sau khi nhìn thấy bốn nữ thì cuối đầu chào một cái, nói:
"Đại phu nhân tốt, Nhị phu nhân tốt, Tam phu nhân tốt, Tứ phu nhân tốt.."
"Ặc!" Bốn nữ cùng nhau chấn động, vô thức nhìn về phía Trần Khuynh Địch, bất quá rất nhanh liền phản ứng lại, vị Quỷ Ảnh này dường như là dùng phương thức truyền âm, cho nên Trần Khuynh Địch cũng không nghe thấy, điểm này khiến cho Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên còn có Trần Tiêm Tiêm cảm thấy có một chút đáng tiếc, bất quá...
Người này vẫn là rất lễ phép nha!
"Hoan nghênh nhiệt liệt Quỷ Ảnh tiên sinh gia nhập!"
"Mọi người cùng nhau cố gắng lên!"
"Khụ khụ."
"Hừ, phu nhân cái gì chứ ! Ngươi đừng nói lung tung a!" Chỉ có Lạc Tương Tư là lộ ra vẻ mặt bất mãn nói ra.
Quỷ Ảnh vừa cung kính đáp lời với bốn nữ, vừa vận chuyển nguyên thần, khổ sở nhìn ấn ký ở trong đầu.
Đó là lạc ấn khắc sâu vào nguyên thần của hắn, hoặc nói là cấm chế, hơn nữa còn không phải là cấm chế bình thường, mà là một loại cấm chế linh hồn phi thường ác độc: Ngã Sinh Nhĩ Tử Đại Hồn Cấm.
Tên như ý nghĩa, loại cấm chế này một khi in dấu ấn lên, như vậy thì người thi thuật cùng với người bị thi thuật sẽ đồng sinh cộng tử, nhưng chỉ là đồng sinh cộng tử đơn phương.
Nói một cách khác, Trần Khuynh Địch là người thi thuật, Quỷ Ảnh là người bị thi thuật, như vậy thì nếu như Trần Khuynh Địch chết rồi, Quỷ Ảnh cũng sẽ chết theo, mà nếu như Quỷ Ảnh chết rồi, Trần Khuynh Địch ngay cả một cọng tóc cũng không bị sao, còn lấy được công lực suốt đời của Quỷ Ảnh, cùng với ký ức võ đạo, từ đó sống một cuộc sống vô cùng vui vẻ.
Quá ác độc đúng không!
Cũng chính là bởi vì cái cấm chế này, Quỷ Ảnh mới bị ép đi theo Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn đáp ứng trợ giúp hắn.
Đương nhiên, cấm chế linh hồn cũng là có thể giải trừ, chỉ cần tu vi của bản thân cao hơn so với người thi thuật là được, như vậy phải xem người thi thuật là ai?
Trần Khuynh Địch, thiên kiêu trẻ tuổi hiện tại của Thuần Dương Cung, có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, mạnh hơn Quỷ Ảnh không biết bao nhiêu, lấy thiên phú, tu vi cùng với nội tình của Quỷ Ảnh, còn muốn vượt qua Trần Khuynh Địch...

Không bằng đâm đầu vào đậu hũ chết cho rồi.

Chương 225: Mật Thám

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Thu Sinh cùng với Long Thiên Tứ cũng xuất hiện ở phía dưới Phi Tiên Nhai, mà Ninh Thiên Cơ thì không hề lộ diện.
"Đã chuẩn bị xong rồi à?"
Hoàng Thu Sinh ngạc nhiên nhìn hai người Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên, hai người này thực sự là một người cực đoan, một người cô đơn chiếc bóng, xem ra chính là loại người cô tịch, mà một người khác thì được mỹ nữ vờn quanh, nhưng không biết vì sao lại lộ ra vẻ mặt như ăn phải mướp đắng, bất quá Trần Khuynh Địch mang theo nhiều người như vậy…
"Hoàng Tổng bộ đầu cứ yên tâm, người mà Khuynh Địch mang theo đã được chưởng giáo xét duyệt qua."
"Phải không?"
Hoàng Thu Sinh gật đầu một cái, nếu như ngay cả Ninh Thiên Cơ cũng cảm thấy không thành vấn đề, vậy thì hắn cũng sẽ không lo chuyện bao đồng.
Đúng lúc này, ở bên ngoài Phi Tiên Nhai đột nhiên truyền đến một tràng tiếng nổ vang, ngay sau đó liền có một cỗ năng lượng chấn động to lớn như sóng biển ập vào mặt, vén mây tán sương, cuối cùng xuất hiện ở trước mặt mọi người, rõ ràng là một quả Khinh Khí Cầu cỡ nhỏ, mà ở bên trên Khinh Khí Cầu, có một đạo thân ảnh mặc quan phục đứng thẳng đón gió.
Chỉ thấy sau khi Khinh Khí Cầu tiếp cận Phi Tiên Nhai, đạo thân ảnh kia liền trực tiếp thả người nhảy xuống, triển lộ ra khí tức của bản thân, vậy mà cũng là Hợp Đạo Tôn Giả.
"Xin chào Tổng bộ đầu."
Sau khi nhìn thấy người tới, trên mặt của Hoàng Thu Sinh cũng lộ ra một nụ cười: "Giới thiệu cho mọi người một chút, vị này cũng là Thần Bộ của Lục Phiến Môn chúng ta, tên là Truy Phong. Lần này nhiệm vụ mà các vị chấp hành, chính là do Truy Phong lĩnh đội."
"Truy Phong, hai vị này đều là đệ tử Thuần Dương Cung, về sau cũng là đồng liêu của ngươi."
"Vâng, đại nhân!" Truy Phong Thần Bộ nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên một chút, lông mày hơi nhíu lại, bất quá liền khôi phục lại như bình thường, cũng chắp tay về phía hai người, nhưng có vẻ cũng không quá thân cần.
Cái này cũng khó trách, đối với dạng Thần Bộ lão làng như Truy Phong Thần Bộ mà nói, Long Ngạo Thiên cùng với Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ đều là tiểu bối, cho dù là hai người bọn hắn có tu vi cao hơn, thực lực có mạnh hơn nữa, bất kể là tư lịch hay là năng

lực, đều xa xa không xứng với vị trí Thần Bộ Lục Phiến Môn, nhưng hết lần này tới lần khác hai người bọn hắn lại chính là Thần Bộ. Cái này làm sao có thể khiến cho trong lòng của Truy Phong cảm thấy thoải mái?
Hoàng Thu Sinh hiển nhiên là cũng nhìn ra điểm này, bí mật truyền âm nói: "Truy Phong, một sự rò rỉ nhỏ sẽ làm chìm tàu chiến lớn, lần này hợp tác cùng với Thuần Dương Cung là do Thánh thượng tự mình hạ chỉ, ta hi vọng tâm tình của ngươi sẽ không làm ảnh hưởng đến quan hệ giữa triều đình cùng với Thuần Dương Cung, nếu không thì đến lúc đó ta cũng sẽ không thể bảo vệ được ngươi, đã hiểu chưa?"
Sau khi tiến hành cảnh cáo, ngữ khí của Hoàng Thu Sinh cũng trở nên bình thản: "Ngươi cũng không cần phải không cam tâm, đây dù sao cũng chỉ là một lần hợp tác, lần này thả ra ngoài hai cái vị trí Thần Bộ, cũng chính là một cái chức không mà thôi, nhiều nhất là chỉ có thể mượn dùng mạng lưới tình báo của Lục Phiến Môn, về phần những bộ phận khác, quyền lợi của hai người bọn hắn đều kém ngươi xa tít tắp."
Hoàng Thu Sinh vừa nói như thế, thần sắc của Truy Phong cũng tốt lên không ít, mà Hoàng Thu Sinh thấy vậy cũng hài lòng gật gật đầu. "Như vậy, chúng ta sẽ lập tức lên đường a."
"Ngạo Thiên, Khuynh Địch, không nên để cho chưởng giáo cùng với ta thất vọng."
"Vâng!"
Nói xong, đám người liền nhảy lên Khinh Khí Cầu, lấy một tốc độ nhanh nhất chạy tới Tây Vực.
"Ha ha." Nhìn Khinh Khí Cầu bay xa, Hoàng Thu Sinh đột nhiên cười một tiếng.
Tây Vực nhiều người nhiều miệng, vì tránh làm tiết lộ thân phận, sau khi đi đến Tây Vực, Khinh Khí Cầu sẽ đáp xuống tại một gò núi nhỏ cách Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực mười mấy dặm, sau đó sẽ âm thầm thực hiện kế hoạch, ngụy trang thành một nhánh thương đội đi từ Trung Nguyên đến Tiêu Thành.
Ở trên đường đi, Trần Khuynh Địch cũng chủ động lôi kéo làm quen cùng với Truy Phong: "Truy Phong đại nhân, ta muốn hỏi một vài việc."
Truy Phong Thần Bộ thấy Trần Khuynh Địch khách khí như vậy, ngay cả hai chữ đại nhân cũng gọi ra miệng, sắc mặt cũng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều, đáp lời rất khách khí:" Không biết ngươi muốn hỏi cái gì?"
"Lần này đột nhiên phái chúng ta tới làm nhiệm vụ, ta nghĩ là dù sao cũng có duyên cớ a, gần đây Tiêu Thành đã xảy ra chuyện gì hay sao?"
Truy Phong ngẩn người, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch lập

tức có sự biến hóa.
Không sai, Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực lớn như vậy, vì sao Lục Phiến Môn không điều tra những thành trì khác, hết lần này tới lần khác lại phải điều tra Tiêu Thành? Phải biết rằng coi như là Tiêu Thành có hiềm nghi, Lục Phiến Môn cũng sẽ không có lý do tập trung lực chú ý vào chỗ này, mà không thèm quan tâm đến những địa phương khác a.
Cho nên trên thực tế, đúng là đã có chuyện phát sinh, cũng chính bởi vì chuyện kia, mới khiến cho Hoàng Thu Sinh nhận định ở trong Tiêu Thành có dư nghiệt Đại Chu cùng với tung tích của Ma Giáo Tây Vực, lúc này mới phái Truy Phong tới.
"Một tháng trước, Mật Thám của Lục Phiến Môn chúng ta ở trong Tiêu Thành đã bị giết chết."
Mật Thám, tên như ý nghĩa, chính là con mắt mà Lục Phiến Môn thiết trí ở trong lãnh thổ Đại Càn. Bọn hắn sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, sẽ lấy đủ loại thân phận trà trộn vào mỗi một tòa thành thị, các tông môn ở Trung Nguyên, thậm chí là ở bên trong thánh địa võ đạo đều có sự hiện hữu của bọn hắn, hơn nữa những Mật Thám này thậm chí còn là đời đời truyền xuống.
Đây cũng chính là để mê hoặc người ngoài, coi như ngươi hoài nghi một Mật Thám, tiến hành điều tra tổ tông ba đời của người ta, phát hiện ra tất cả đều là người dân bình thường, cuối cùng không thể không từ bỏ hoài nghi, lại không nghĩ rằng tổ tông của người ta chính là làm Mật Thám, chuyện này thật sự đúng là làm cho người ta khó có thể ứng phó.
Lục Phiến Môn kinh doanh ở Trung Nguyên trong gần một ngàn năm, võ lực từ thế hệ này sang thế khác sẽ bị thay đổi, không phải lúc nào cũng là đỉnh tiêm, nhưng mà lực lượng tình báo lại là vô song trên đời, nhất là Đế Đô Đại Càn ở Thành Thượng Kinh, thậm chí có lời đồn nói rằng ngươi ăn cơm dùng bao nhiêu gạo trong một đêm ở Thành Thượng Kinh cũng đều sẽ bị Lục Phiến Môn ghi lại trong sổ sách.
Bởi vậy có thể thấy được chỗ kinh khủng của Mật Thám, mà một vị Mật Thám của Lục Phiến Môn, thế mà lại bị giết?
"Hẳn là do bị bại lộ a?"
"Không sai." Truy Phong gật đầu một cái, nói: "Vị Mật Thám kia là trai chủ Ngự Thú Trai trong Tiêu Thành, biểu hiện ở bên ngoài vẫn luôn là một người hiền lành, không tranh với đời, trong lần báo tin gần nhất cũng không lộ ra dấu hiệu đặc thù gì, không có lý do gì mà một người như vậy lại bị giết."
"Cũng chính là vì như thế, chúng ta mới nhận được nhiệm vụ, điều tra nguyên nhân cái chết của vị Mật Thám này, cũng có lý do để hoài nghi chuyện này có quan hệ cùng với Ma Giáo Tây Vực còn có tàn dư Đại Chu."

"Thì ra là thế."

Chương 226: Huyết Y Lâu

Thương đội đi vào thành cũng không bị làm khó dễ, thủ đoạn ngụy trang của Lục Phiến Môn vẫn là vô cùng kiệt xuất, đám người Trần Khuynh Địch chính là mượn danh tính của một tiểu thương hội ở bên trong Tiêu Thành, đương nhiên, cái tiểu thương hội kia vốn chính là sản nghiệp của Lục Phiến Môn, cho nên rất thuận lợi liền thông qua được vệ binh ở cửa thành.
Sau khi đi vào cửa thành, đám người cũng không dừng lại, trực tiếp đi đến phương hướng Ngự Thú Trai.
Ngự Thú Trai nằm ở góc Tây Nam Tiêu Thành, tương đối vắng vẻ, bất quá cũng chính vì như thế, mới có đầy đủ không gian để cho Ngự Thú Trai chăn nuôi phi cầm, bất quá vào lúc này toàn bộ Ngự Thú Trai đều bị dán lên mấy tờ giấy niêm phong, cho dù là một bóng người cũng đều không có, ở bên trên giấy niêm phong còn được khắc chữ của Lục Phiến Môn.
"Sau khi xảy ra chuyện, phân bộ Lục Phiến Môn Tiêu Thành liền lập tức hành động, niêm phong toàn bộ Ngự Thú Trai, đây cũng là vì để cam đoan hiện trường được giữ hoàn hảo, chúng ta hãy đi vào đi, trước đó ta đã thông tri cho người Lục Phiến Môn thanh lý dấu vết, hành tung của chúng ta hẳn là cũng sẽ không bị phát hiện."
Ở dưới sự hướng dẫn của Truy Phong, đoàn người Trần Khuynh Địch liền trực tiếp đi vào bên trong Ngự Thú Trai. Vừa vào cửa, vô luận là Truy Phong, hay là Trần Khuynh Địch, thậm chí là bốn nữ cùng với Quỷ Ảnh ở phía sau, đều là nhíu mày. Không có gì khác, bởi vì ở bên trong cái Ngự Thú Trai này thật sự là quá thảm. Vết máu khô đen ở khắp nơi, trên tường, trên trần nhà, trên mặt đất, khắp nơi đều có, hơn nữa còn có dấu vết kịch chiến, nhưng lại phi thường rối loạn, vết kiếm, chỉ ấn, quyền ấn, chưởng ấn, dấu hằn, có thể thấy được vị Mật Thám kia hẳn là đã kịch chiến với hung thủ một phen, cuối cùng mới bị giết.
Trong hành lang Ngự Thú Trai, thì là dùng phấn trắng vẽ ra một cái hình người, hiển nhiên chính là vị trí mà vị Mật Thám kia chết.
"Căn cứ theo tư liệu, toàn thân cao thấp của vị Mật Thám này có tổng cộng 34 vết thương, bất quá vết thương dẫn tới cái chết hẳn là cổ họng, bị một kiếm đâm xuyên, có thể thấy được hung thủ hẳn là một kiếm khách, mặt khác, trong những ngày này phân bộ Lục Phiến Môn của Tiêu Thành đã điều tra cẩn thận, còn phát hiện ra một chút..."
Truy Phong móc ra một phần hồ sơ không biết từ nơi nào, vừa đi vừa nói ra: "Vị Mật Thám này, dường như là bị Huyết Y Lâu ám sát mà chết."
"Huyết Y Lâu?"

"Ừm, là một thế lực thích khách đột nhiên quật khởi ở Tiêu Thành vào một năm trước, không có nơi ở chắc chắn, thậm chí là cũng không có cả cả trụ sở lẫn phân bộ, thẳng đến hai tháng trước bọn hắn mới thành lập một tòa trụ sở, bởi vì đó là một tòa nhà màu đỏ máu, cho nên mới được mọi người gọi là Huyết Y Lâu, nghe nói cái thế lực này một khi xuất thủ ám sát, cơ hồ tất cả đều là thành công, cho đến nay chỉ thất bại một lần, cho nên kỳ thật ở Tiêu Thành vẫn có tên tuổi rất lớn."
"Chỉ thất bại một lần? Thất bại lần nào?"
Truy Phong liếc nhìn Trần Khuynh Địch, tiếp tục nói: "Ám sát gia chủ Tiêu gia."
Dứt lời, Truy Phong liền đưa một phần hồ sơ cho Trần Khuynh Địch: "Đây là tư liệu có quan hệ đến Tiêu gia ở Tiêu Thành, ngươi tự xem một chút đi, vị gia chủ Tiêu gia kia cũng có tu vi Phản Hư Hợp Đạo, hơn nữa thành danh đã lâu, kết quả ở dưới sự ám sát của Huyết Y Lâu cũng đã mất nửa cái mạng."
Trần Khuynh Địch liếc nhìn hồ sơ rậm rạp chằng chịt, quyết đoán đóng nó lại, nói: "Nói như vậy, Huyết Y Lâu rất có thể chính là Ma Giáo Tây Vực, hoặc là thế lực của tàn dư Đại Chu?"
"Xác thực là như thế, sau khi điều tra xong nơi này, chúng ta cũng có thể âm thầm đi nghe ngóng Huyết Y Lâu." Truy Phong Thần Bộ thu hồi hồ sơ, nhìn Trần Khuynh Địch cùng với đám người ở phía sau hắn, đột nhiên cười một tiếng, hỏi: "Các vị có muốn cùng điều tra một phen hay không?"
"Đương nhiên!"
Không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng, bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm liền lên tiếng đáp lời, lộ ra bộ dáng không kịp chờ đợi, mà Long Ngạo Thiên thì cũng yên lặng đi tới một chỗ ngóc ngách trong đại sảnh, nhìn vết máu trên tường giống như có điều suy nghĩ, chỉ còn lại có một mình Trần Khuynh Địch là đứng nguyên tại chỗ.
Làm sao bây giờ, hắn vốn dĩ muốn nói là "không muốn", nhưng nói ra bây giờ chẳng phải là sẽ rất xấu hổ.
Trần Khuynh Địch liếc nhìn chung quanh, Dương Xuân cùng với Long Ngạo Thiên vẫn đang nhìn vết máu trên tường, lộ ra bộ dáng ngưng thần suy nghĩ, còn Trần Tiêm Tiêm thì đang cẩn thận đọc hồ sơ mà Truy Phong đưa cho, Lạc Tương Tư thì đang đếm kỹ đủ loại dấu vết ở trong phòng, sau đó nhắm mắt lại không biết đang làm gì?
Ngay cả Doanh Phượng Tiên, cũng đang làm trợ thủ giúp đỡ cho ba người khác.
Trần Khuynh Địch chớp chớp mắt, cuối cùng hướng ánh mắt lên trên người của Quỷ Ảnh.
"Quỷ Ảnh!"
"? ??" Quỷ Ảnh nhìn Trần Khuynh Địch đột nhiên tiến lên nắm chặt

tay của mình, bị doạ đến mức xém chút nữa hét lên, giống như thiểm điện rút bàn tay của mình ra.
"Đại nhân? !"
"Quỷ Ảnh à, ngươi cũng thấy đó, mọi người đều đã đi lục soát, hai chúng ta cũng không có việc gì làm, hãy đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi đi?"
"Hả." Thần sắc của Quỷ Ảnh đọng lại, nói: "Thật xin lỗi đại nhân, kỳ thật ta cũng rất có hứng thú đối với vụ án này, chỉ là ngài chưa phân phó cho nên ta chưa dám đi, có thể để cho ta đi xem xét một chút được không?"
Nhìn biểu lộ kinh ngạc của Trần Khuynh Địch, Quỷ Ảnh không tự chủ được lùi lại một bước.
"Đi thôi, đi thôi."
"Ách, vâng."
Nhìn bóng lưng Quỷ Ảnh rời đi, Trần Khuynh Địch yên lặng đi ra khỏi Ngự Thú Trai, sau đó ngây ngẩn trong hai phút đồng hồ.
Ôi, ta là ai, ta đang ở đâu và ta đang làm gì?
À! Trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch tỉnh ngộ lại giống như là thể hồ quán đỉnh.
Nếu trai chủ Ngự Thú Trai - vị Mật Thám Lục Phiến Môn kia là bị người của Huyết Y Lâu ám sát, vậy ta liền trực tiếp đi tìm người của Huyết Y Lâu, bắt bọn hắn rồi thẩm vấn không phải là xong hay sao?
Ta nhớ được cái thế lực này không phải là có trụ sở ở Tiêu Thành hay sao?
Ta quá thông minh!
"Đến đó một chuyến thôi!"
Thế là Trần Khuynh Địch vui vẻ rời đi khỏi Ngự Thú Trai.
Tiêu Thành cũng được coi là cổ thành có lịch sử văn hoá lâu đời ở Tây Vực, có khoảng chừng hơn bốn trăm năm lịch sử.
Cho nên cho dù đã được sửa sang, đại đa số kiến trúc trong nội thành Tiêu Thành đều có mấy phần cũ kỹ, mang theo nét quyến rũ lịch sử nồng đậm, bất quá vào hai tháng trước, đã xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn.
Chuyện ngoài ý muốn này chính là Huyết Y Lâu.
Cái thế lực Huyết Y Lâu này kỳ thật đã xuất hiện vào một năm trước, bất quá lúc đó nó cũng không có một cái danh tự xác định nào, chỉ dùng một cái khẩu hiệu lấy tiền của người thì giúp người tiêu tai, sau đó bởi vì xác xuất ám sát thành công cực cao, hơn nữa còn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, lúc này mới dần dần có danh khí ở bên trong Tiêu Thành.

Chương 227: Phá nhà

Nhưng chân chính khiến cho cái thế lực này nhảy lên trở thành cự đầu ở Tiêu Thành, lại là ở vào hai tháng trước. Hai tháng trước, vào một đêm trăng tròn, lâu chủ Huyết Y Lâu chui vào trọng địa Tiêu gia, ám sát gia chủ Tiêu gia hiện tại - Tiêu Nguyên Thần, sau khi đánh cho đối phương trọng thương liền nghênh ngang rời đi, cho thấy tu vi Phản Hư Hợp Đạo kinh người của bản thân, cũng chính là bắt đầu từ ngày đó, địa vị bá chủ của Tiêu gia ở Tiêu Thành trước kia cũng bị dao động.
Sau đêm đó, Huyết Y Lâu từ trước cho tới nay đều không có trụ sở cố định, rốt cục cũng hiện thân.
Mà ở phía tây Tiêu Thành cũng xuất hiện một tòa lầu cao chín tầng được chế tạo bằng tinh thiết màu đỏ máu, xem như là trụ sở của Huyết Y Lâu sánh vai cùng với Tiêu gia ở phía đông, Huyết Y Lâu cũng bởi vì vậy mà chính thức đi vào trong tầm mắt của tất cả các thế lực trong Tiêu Thành.
Bất quá bất đồng cùng với các thế lực khác chính là, toà Huyết Y Lâu này ở dưới phần lớn tình huống đều là đóng chặt cửa lớn, không có người đi vào cũng không có người đi ra, mà nếu như có người muốn muốn ám sát ai mà nói, chỉ cần âm thầm phái người đem mục tiêu cùng với tư liệu nhét vào trong cửa chính của Huyết Y Lâu là được. Loại quy củ đặc này biệt, cũng làm cho Huyết Y Lâu nhiều hơn một phần cảm giác thần bí ở trong mắt của người khác.
Đồng dạng, bởi vì hung danh của Huyết Y Lâu, khu phố đặt trụ sở của Huyết Y Lâu cũng trở thành một khu phố ma, không có người nào dám ngủ lại ở địa phương này, có quỷ mới biết rõ những người kia có giảng đạo lý hay không, có thể hay không vào ngày nào đó bọn hắn đi ra ngoài nhìn câu đối trên cửa nhà mình không vừa mắt, sau đó liền đi vào cắt đầu mình.
Bất quá hiện tại, trên khu phố ma này lại đột nhiên xuất hiện nhiều hơn một thanh niên nam tử mặc áo trắng. Nam tử nhanh chân đi vào đầu phố, nhìn chung quanh, cuối cùng dùng ánh mắt khóa chặt vào một toà nhà màu đỏ máu ở trên đường phố. Sau đó hắn vô cùng lễ phép đi tới, đưa tay gõ gõ vào cửa chính của toà nhà.
"Xin chào? Có ai không?"
"Mở cửa ra! Kiểm tra đồng hồ nước!"
"Xin chào, ta là nhân viên chuyển phát nhanh!"
"M* nó! Người đâu?"
Trần Khuynh Địch đập một quyền lên bên trên cửa chính của Huyết Y Lâu, cự lực dồi dào trút xuống trong nháy mắt, trong lúc nhất thời toàn bộ toà nhà đều chấn động trong chốc lát, ngay tiếp theo mặt đất

ở dưới chân cũng xuất hiện mấy đạo vết rạn nhỏ xíu, bất quá Huyết Y Lâu vẫn sừng sững như cũ, cũng không có bất kỳ dấu hiệu ngã xuống nào. Đồng dạng, cũng không có dấu hiệu ai đi ra.
"Kỳ quái, như vậy cũng không ra, chẳng lẽ bọn hắn đã đi ra ngoài làm việc hết rồi?" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên mà thu tay lại, trong tư liệu mà hắn lấy được, Huyết Y Lâu thế nhưng là một cái thế lực phi thường bá đạo và cường thế a, chính hắn cũng đã đập cửa chính, tại sao lại không có ai đi ra a?
"Ta cũng không tin!" Trần Khuynh Địch không cam tâm, hắn thật vất vả mới tìm được một ít chuyện để làm, sao có thể cứ bỏ dở nửa chừng như vậy?
Lùi lại hai bước, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu.
"Hô!" Trong nháy mắt, phật quang xông lên thiên không, cơ hồ chiếu sáng hơn phân nửa khu phố, ở bên trong quang ảnh, một đạo thân ảnh cưỡi voi trắng, uy nghiêm như Kim Cương La Hán đi ra từ bên trong hư không, trên dưới toàn thân đều chảy xuôi một cỗ lực lượng kinh khủng, nhưng chỉ đứng ở bên trái Trần Khuynh Địch, mà ở bên phải Trần Khuynh Địch, thì là một cỗ pháp tướng Phật Đà chắp tay trước ngực, toàn thân hiện lên lưu ly vàng óng, chỉ là đứng ở nơi đó, thì đã có một loại khí thế bất động bất hủ đập vào mặt.
Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền, Đại Uy Thiên Long La Hán!
Trượng Lục Kim Thân, Bất Động Thích Già Như Lai!
Hai cỗ pháp tướng của hai môn thần công luyện thể Đại Lôi Âm Tự được Trần Khuynh Địch thi triển ra hoàn toàn, Trần Khuynh Địch giơ hai tay lên, tay trái là Đại Uy Thiên Long La Hán, tay phải là Bất Động Thích Già Như Lai, hai tay đụng vào nhau trên không trung một cái, hai cỗ pháp tướng Phật Môn cứ như vậy đan vào một chỗ trong nháy mắt, vang lên tiếng sấm nổ ầm ầm.
Phật quang loá mắt đến cực hạn, cuối cùng thậm chí còn hóa thành một đoàn quang diễm chập chờn trên không trung, mà ở bên trong quang diễm, có một con voi trắng hiện ra, voi trắng đứng bên trên một đóa hoa sen, mà ở trên voi trắng, Như Lai có diện mạo trang nghiêm chậm rãi hiện lên, đây là ý cảnh kết hợp Đại Uy Thiên Long La Hán cùng với Bất Động Thích Già Như Lai.
Mà ở trong nháy mắt cỗ pháp tướng này đản sinh, Vô Lượng Quang Minh ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch cũng tự mình vận chuyển, từng đạo từng đạo kim quang gia trì lên bên trên pháp tướng, khiến cho pháp tướng càng thêm linh động, cũng càng thêm to lớn, che khuất bầu trời, phảng phất như một tòa núi nhỏ vậy, phối hợp với phật hỏa cháy hừng hực, dường như có thể trấn áp tất cả tà ma!
"Mở cho ta!" Trần Khuynh Địch dùng hai tay chống lên trời, pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai ở trên đỉnh đầu cũng chấn động theo.

Sau đó phật quang rơi xuống, cả tòa quang ảnh Như Lai cứ như vậy hung hăng đập vào bên trên Huyết Y Lâu, trong lúc nhất thời kinh thiên động địa, toàn bộ khu phố đều xuất hiện từng đạo từng đạo khe hở đáng sợ, lực lượng chấn động khổng lồ thậm chí còn làm liên lụy gần phân nửa Tiêu Thành, trong lúc nhất thời có không ít thế lực đều phát giác ra được dị động ở phương hướng Huyết Y Lâu.
Mà ở Huyết Y Lâu..
"Phù, cuối cùng cũng hoàn thành."
Trần Khuynh Địch lau mồ hôi, lộ ra một nụ cười vui sướng.
Mà ở trước mặt của hắn, toà nhà được tạo thành từ tinh thiết đỏ máu, thì nứt ra từ chính giữa, sau đó chậm rãi sụp đổ, ngã ầm ầm xuống mặt đất.
Huyết Y Lâu đã bị hắn san bằng.
"Vậy cũng không có ai đi ra? Xem ra thực sự là đi ra bên ngoài làm việc, trách không được lại có thể quật khởi nhanh như vậy, ban ngày cũng đi ám sát, thật là chuyên nghiệp!"
Trần Khuynh Địch nhìn khu phố vẫn không có một bóng người như cũ, bất đắc dĩ thở dài, xem ra lần này đi đến đây là công cốc.
"Được rồi, trở về thôi..."
"Á á á! !! !"
Không đợi Trần Khuynh Địch xoay người lại, bên trong toà nhà đỏ máu bị san bằng trước đó đột nhiên truyền ra một tiếng kêu thảm kinh sợ, sau đó có một đạo khí tức từ yếu ớt cho đến cường thịnh, lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc bành trướng lên.
"Là ai? !" Ánh sáng đỏ như máu ngút trời mà lên, mang theo tà khí nồng nặc, cuối cùng hóa thành một đạo bóng người màu đỏ rơi vào chính giữa đường phố.
Chỉ thấy đối phương mặc trường bào màu đỏ ngòm, trên mặt mang một bộ mặt nạ ác quỷ mặt xanh nanh vàng, làm cho người ta không nhìn thấy biểu lộ, khí tức toàn thân cao thấp bành trướng hết sức, nghiễm nhiên là một vị Hợp Đạo Tôn Giả.
Bất quá vị Hợp Đạo Tôn Giả này, trong giọng nói lúc này lại lộ ra sự hết sức tức giận.

Chương 228: Lâu chủ Huyết Y Lâu

Có trời mới biết đây là có chuyện gì! Bản thân hắn đang bế quan thật tốt ở trong Huyết Y Lâu, chuẩn bị luyện hóa một gốc Huyết Linh Lung mà hắn phí hết tâm tư mới lấy được cách đây không lâu, từ đó tiến thêm một bước chiết xuất cương khí, cơ hội đột phá Võ Đạo Tông Sư trong tương lai lại có thể nhiều hơn mấy phần, vốn hắn còn cho rằng đây là một chuyện thật tốt, nhưng đang luyện hóa...thì nhà sập!
Phải biết rằng điểm trọng yếu nhất khi luyện hóa Huyết Linh Lung chính là không thể bị ai quấy rầy, nếu không dược lực tán loạn, công hiệu chiết xuất sẽ lập tức giảm đi hơn phân nửa, vị Hợp Đạo Tôn Giả này tự cho là Huyết Y Lâu hết sức kiên cố, ngoại trừ Hợp Đạo Tôn Giả thì căn bản không có ai có thể tuỳ tiện dao động, cho nên ở trong Huyết Y Lâu là vô cùng an toàn.
Tý nữa ta sẽ tiêu diệt cái tên xây Huyết Y Lâu! Xây nhà gì mà yếu như bún!
"Thực sự là xúi quẩy!"
"Ta, ta, ta, ta, ta, ta!"
"Hả?" Thanh âm truyền tới từ bên tai khiến cho vị Hợp Đạo Tôn Giả này sững sờ, sau đó nhìn về phía phương hướng bên phải.
"Ta cái gì mà ta?"
"Không phải là ngươi mới hỏi ai huỷ cái toà nhà này, là ta a." Trần Khuynh Địch vô cùng vui sướng nói ra.
Lâu chủ Huyết Y Lâu: "? ??"
Vừa rồi hắn hỏi là ai làm, chỉ là phát tiết một chút tâm tình nóng nảy mà thôi, trên thực tế hắn cũng không cho rằng ở bên trong Tiêu Thành còn có người dám động thủ động cước đối với Huyết Y Lâu của hắn, chỉ cho là toà nhà này lúc trước vào thời điểm xây dựng không được chuẩn bị tốt, kết quả là bị sập.
Không ngờ được thế mà thực sự có người to gan như vậy? !
"Ngươi đã phá huỷ?" Lâu chủ Huyết Y Lâu nhìn vẻ mặt hưng phấn của Trần Khuynh Địch, lộ ra sự hoài nghi. Chính là cái tên tiểu tử trẻ tuổi này đã phá hủy Huyết Y Lâu? Không phải là kẻ đần chạy tới từ nơi nào đó chứ?
"Đúng a, đúng a, đúng là ta." Trần Khuynh Địch nhìn lâu chủ Huyết Y Lâu, rất có một loại cảm giác thỏa mãn tìm mòn gót giày mà không thấy, có được chẳng tốn chút công lao, mở miệng nói: "Lúc trước có phải là ngươi đã giết trai chủ Ngự Thú Trai hay không?"
"Hả?"
"Được rồi, dù sao cũng đều là do người của Huyết Y Lâu các ngươi động thủ, ta sẽ nói cho ngươi biết, ta chính là hảo huynh đệ của trai

chủ Ngự Thú Trai! Năm đó kết nghĩa cùng với hắn ở trong vườn đào, phát thệ sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chết cùng ngày cùng tháng cùng năm...không đúng, chỉ có sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm."
Lâu chủ Huyết Y Lâu: "? ??"
Kẻ ngu này đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ hắn vẫn không rõ tình cảnh của mình hay sao?
Ở trước mặt ngươi, thế nhưng là lâu chủ của Huyết Y Lâu! Hợp Đạo Tôn Giả, cách đây mấy tháng còn đột nhập vào Tiêu gia sau đó trở về, trọng thương gia chủ Tiêu gia đương thời, có thể xưng là một trong những võ giả cự đầu ở Tiêu Thành, tiểu bối trẻ tuổi giống như ngươi, đụng phải ta chính là không run lẩy bẩy thì cũng sẽ chạy mất dép, làm gì có ai tuỳ ý giống như ngươi!
"Nói tóm lại, ta và trai chủ Ngự Thú Trai thế nhưng là huynh đệ vô cùng tốt, mà ngươi lại phái người giết hắn."
"Cho nên?"
"Không có cho nên gì hết, ngươi hãy đi cùng với ta một chuyến a."
Trần Khuynh Địch nhìn lâu chủ Huyết Y Lâu, nhe răng cười một tiếng, hàm răng trắng noãn sáng chói ở dưới ánh mặt trời, sau đó hắn liền xuất thủ.
Ầm ầm!
Một quyền đấm ra, mang theo quyền ý gia trì, chờ đến thời điểm lâu chủ Huyết Y Lâu kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch đã áp sát rất gần hắn, nắm đấm, mu bàn tay, khuỷu tay, đầu gối, bắp chân, đùi, bả vai, các bộ vị trên toàn thân cao thấp nhìn như vô hại, vào thời khắc này đều hóa thành hung khí giết người.
Bát Cực Quyền: Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn!
Một chuỗi công kích giống như mưa giông gió bão trong nháy mắt bao phủ hoàn toàn thân ảnh của lâu chủ Huyết Y Lâu, vô số đòn công kích rơi lên trên người của hắn, trực tiếp phá vỡ cương khí hộ thể, đánh vào trong cơ thể của hắn.
Công kích bất thình lình của Trần Khuynh Địch cho dù là lấy lực phản ứng của lâu chủ Huyết Y Lâu cũng căn bản là không kịp làm gì, trực tiếp bị đánh phun ra một ngụm máu tươi, bất quá phản ứng của hắn cũng rất nhanh, máu tươi phun ra trên không trung biến hoá, vậy mà diễn hóa thành một lưỡi kiếm đẫm máu chém về phía Trần Khuynh Địch, cưỡng ép cắt đứt chuỗi công kích Mãnh Hổ Ngạnh Ba Sơn.
Sau khi nghiêng người lui lại né tránh lưỡi kiếm đẫm máu, Trần Khuynh Địch cũng không cho lâu chủ Huyết Y Lâu có thời gian thở dốc, hai chân nặng nề đạp lên mặt đất, giẫm nát gạch xanh đồng thời cả người cũng xông về đối phương lần thứ hai.
Tới!
"Đáng chết!"

Sắc mặt của lâu chủ Huyết Y Lâu trở nên tái xanh, cũng biết là bản thân đã quá mức khinh địch.
Hít vào một hơi thật sâu, lâu chủ Huyết Y Lâu không lùi mà tiến tới, ở dưới một lần hít vào này, thiên địa nguyên khí trong mấy chục thước bốn phía đều bị hắn hút vào trong bụng, sau đó hóa thành một đạo huyết quang thê lương ầm ầm nổ tung, quang diễm sôi trào hóa thành một vòng quang hoàn khuếch tán ra, muốn đẩy lui Trần Khuynh Địch.
Đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện!
Ở trên một con đường nhỏ ở ngoài khu phố ma, Truy Phong Thần Bộ cùng với Long Ngạo Thiên đứng ở trên nóc nhà của một quán rượu, ngắm nhìn về phương hướng Huyết Y Lâu, cũng tận mắt nhìn thấy chiến đấu giữa Trần Khuynh Địch cùng với lâu chủ Huyết Y Lâu, sau khi nhìn thấy lâu chủ Huyết Y Lâu thi triển ra võ công, Truy Phong Thần Bộ là người có phản ứng đầu tiên.
"Quả nhiên là người của Ma Giáo Tây Vực, đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện cũng không phải là ma công bình thường..."
Nói đến đây, Truy Phong Thần Bộ nhìn thoáng qua Long Ngạo Thiên, dường như có ý riêng, bất quá Long Ngạo Thiên lại lắc đầu nói: "Loại trình độ này, không thể đánh bại được Trần Khuynh Địch."
"Hả?"
Lời còn chưa dứt, chiến trường ở khu phố nơi xa đã xảy ra cải biến.
Đứng ở bên trong quang diễm màu đỏ máu, Trần Khuynh Địch giơ hai tay lên trời, thi triển ra Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền cùng với Trượng Lục Kim Thân lần thứ hai, cả hai lấy Vô Lượng Quang Minh Quyết làm hạch tâm ngưng tụ ra pháp tướng, hóa thành một cỗ pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai to lớn giữa thiên địa, phật quang vàng óng bài xích toàn bộ huyết diễm ra bên ngoài.
Một bên là phật quang mênh mông như biển, một bên là huyết diễm ngập trời, ở dưới sự xung đột kịch liệt của hai người, toàn bộ khu phố cũng bị ảnh hưởng, hơn mười tòa phòng ở gần đó sụp đổ, đại địa cũng bắt đầu rạn nứt, nhất là ở địa phương mà Trần Khuynh Địch đứng, ở dưới tác dụng của đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện thậm chí là đã bị hoà tan hết chỉ còn lại có một chỗ để đặt chân.
"Không nghĩ tới, ở bên trong Tiêu Thành thế mà lại sinh ra một võ giả như ngươi." Lâu chủ Huyết Y Lâu vừa duy trì đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện, vừa dùng sắc mặt tái xanh mà nhìn Trần Khuynh Địch.
Trẻ tuổi như vậy lại có tu vi Phản Hư Hợp Đạo, chẳng lẽ...
Phảng phất như nghĩ tới điều gì, sát khí ở trong mắt của lâu chủ Huyết Y Lâu càng ngày càng trở nên lạnh lẽo.
"Đi chết đi!"

Chương 229: Sự đáng sợ của văn hóa

Huyết quang tăng vọt, trong lúc nhất thời đạo tiêu ma trướng, muốn triệt để nuốt hết Trần Khuynh Địch cùng với Vô Lượng Quang Như Lai ở sau lưng hắn.
"Ngươi cũng quá coi thường ta rồi!" Trần Khuynh Địch nhìn lâu chủ Huyết Y Lâu, ở trên mặt không có một chút bối rối nào, mặc dù không thể không thừa nhận tu vi của lâu chủ Huyết Y Lâu còn cao hơn so với bên trong tưởng tượng của hắn, nhưng còn xa xa chưa đạt đến trình độ khiến cho hắn thúc thủ vô sách.
Mặc dù đồng dạng đều là Hợp Đạo Tôn Giả, nhưng tu vi của lâu chủ Huyết Y Lâu cũng đã đi đến cuối cái cảnh giới này, khoảng cách so với Võ Đạo Tông Sư cũng chỉ là kém một cơ hội mà thôi, lúc này mới có thể đánh cùng với Trần Khuynh Địch thành như vậy, lại tăng thêm loại võ công ma đạo đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện này, rõ ràng là có tính khắc chế đối với công pháp luyện thể.
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, sau đó bắt đầu thôi động lực lượng khí huyết trong cơ thể, chia khí huyết ra thành từng hạt, sau đó sắp xếp dựa theo một cái phương vị hoàn toàn mới...
Bang bang!
Đột nhiên, khuôn mặt của lâu chủ Huyết Y Lâu biến sắc, bởi vì hắn từ trên người của Trần Khuynh Địch nghe được một tiếng kiếm reo. Tiếng kiếm reo thanh thúy càng lúc càng lớn, đến cuối cùng thậm chí còn vang vọng trên trời dưới đất, tiếp đó có một cỗ kiếm khí ngập trời rũ xuống từ trên trời!
"Điều này sao có thể!" Sắc mặt của lâu chủ Huyết Y Lâu hoàn toàn thay đổi, lúc trước hắn rõ ràng đã phát hiện ra Trần Khuynh Địch là võ giả Thể Tu a, một võ giả Thể Tu chỉ có thể sử dụng lực lượng khí huyết, vì cái gì lại đột nhiên thi triển ra kiếm khí đáng sợ như vậy? ! Phải biết rằng kiếm khí chính là độc quyền của võ giả Khí Tu, võ giả Thể Tu sẽ không có cách nào thi triển ra kiếm khí mới đúng.
Lấy cảnh giới của hắn tự nhiên có thể nhìn ra được, bên trong kiếm khí mà Trần Khuynh Địch bộc phát ra lúc này không có bất kỳ ý cảnh nào, nhưng quang mang ở bên trên cỗ kiếm khí kia, lại sắc bén đến mức đáng sợ!
Một vòng kiếm quang chợt hiện, liền trực tiếp xé ra huyết diễm do đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện tạo thành, nhắm thẳng vào lâu chủ Huyết Y Lâu!
"Sao nào? Có kinh hỉ hay không, có cảm thấy ngoài ý muốn hay không?" Trần Khuynh Địch cười lạnh nói, trong đầu hồi tưởng lại thành quả của bản thân trong khoảng thời gian học tập này.
[Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư, chứa

bốn mươi lăm bộ bài kiểm tra mô phỏng thực tế, phiên bản toàn thế giới]
[Bàn về công thức cùng với thao tác chuyển đổi cương khí, khí huyết, nguyên thần trong thực tế]
[Bàn về lực phá hoại cùng với cường độ sắc bén của kiếm khí do cương khí chấn động với tốc độ cao sinh ra]
"Đã biết sự đáng sợ của văn hoá hay chưa!"
Kiếm khí xuyên qua trời cao, trong nháy mắt xé rách áo bào đỏ trên người của lâu chủ Huyết Y Lâu, bảo giáp hộ thể lấp loé quang mang, nhưng ở dưới kiếm khí sắc bén lại giống như là giấy vậy, chỉ trong chớp mắt liền nổ tung ầm ầm, trong một chớp mắt, kiếm khí liền vọt vào trong cơ thể của lâu chủ Huyết Y Lâu.
Huyết quang sụp đổ, thân thể của lâu chủ Huyết Y Lâu càng là vỡ vụn trong nháy mắt này, hóa thành huyết quang đầy trời, hắt tung toé ở trên đường phố.
"Chết rồi sao?"
Toàn thân của lâu chủ Huyết Y Lâu nổ tung, huyết quang hắt ra tung toé nhuộm khu phố thành màu đỏ, nhưng Trần Khuynh Địch lại nhíu mày, bởi vì xúc cảm do kiếm khí truyền đến khiến cho hắn cảm thấy có một chút kỳ quái, huống chi hắn vốn là không muốn giết người, chỉ muốn bắt sống, nhưng bản thân của lâu chủ Huyết Y Lâu lại nổ tung.
Huyết quang tứ tán, thân thể của lâu chủ Huyết Y Lâu như ẩn như hiện ở bên trong huyết quang, khác biệt cùng với bộ dáng khí thế bừng bừng trước đó, lúc này hắn lộ ra vẻ hết sức yếu ớt, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, bất quá khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là, trên dưới toàn thân của hắn vậy mà không có một chút xíu vết thương nào, không có một chút dấu vết ngoại thương nào.
"Ha ha! Còn may, còn may, không chết thì tốt."
Trần Khuynh Địch khoái trá bước đi về phía trước, cũng không hề để ý đến trạng thái của lâu chủ Huyết Y Lâu, bất quá lâu chủ Huyết Y Lâu lại không chịu nổi, hắn hung dữ trừng mắt nhìn Trần Khuynh Địch, sau đó liền xông ra ngoài khu phố trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch vừa định xuất thủ chặn đường, bất quá sau khi nhìn thấy bóng người đứng ở ngoài đầu phố, liền mạnh mẽ dừng bước.
"A, hỏng bét."
Thân hình của lâu chủ Huyết Y Lâu nhanh như điện, nhìn thấy Trần Khuynh Địch cũng không có đuổi theo, càng là cắn răng thôi động cương khí, mắt thấy đã sắp xông ra khỏi khu phố, lại thấy được một đạo thân ảnh áo đen, cầm trong tay một chuôi trường đao mang vỏ đứng ở nơi đó, nhìn qua cô đơn chiếc bóng, phảng phất như chỉ là một võ giả cô độc lưu lạc.
"Cút ngay!" Lâu chủ Huyết Y Lâu mắt không chớp mắt một cái nào, trực tiếp vung tay về phía đạo thân ảnh áo đen, muốn quật ngã hắn

sang một bên.
Mà đối mặt với công kích của lâu chủ Huyết Y Lâu, thân ảnh áo đen hơi hơi cúi người, tay trái cầm đao, tay phải nắm chặt chuôi đao, lẳng lặng nhìn thân ảnh của lâu chủ Huyết Y Lâu tiếp cận, thẳng đến trong nháy mắt lâu chủ Huyết Y Lâu vọt tới trong vòng mười bước.
Xuất đao!
Khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch khi xuất thủ phật quang khắp nơi, trong nháy mắt Long Ngạo Thiên xuất đao, liền tản ra ma khí ngập trời, giống như Thượng Cổ Ma Thần, chuôi trường đao chìm nổi ở bên trong ma khí, ở trong mắt của lâu chủ Huyết Y Lâu, chuôi trường đao này không thể nghi ngờ là đang chém về phía cổ họng của hắn, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn trốn không thoát!
Thấy rõ đao, thấy rõ phương hướng của đao, nhưng chính là trốn không thoát!
Ma khí ngập trời phong tỏa không gian, phong tỏa thời gian, rõ ràng là tốc độ trường đao chém xuống hết sức chậm chạp, nhưng mặc kệ lâu chủ Huyết Y Lâu liều mạng hoạt động thân thể như thế nào, thân thể chính là không nghe sai khiến, hoặc có lẽ là tốc độ di động của thân thể so với tốc độ trường đao chém xuống chậm hơn vô số lần...
Ở trong một thời gian ngắn ngủi, lâu chủ Huyết Y Lâu chỉ có thể tận mắt nhìn thấy lưỡi đao của Long Ngạo Thiên chém vào cổ của chính mình, sau đó dần dần rót vào da thịt của chính mình, lại sau đó...
Tầm mắt của lâu chủ Huyết Y Lâu liền triệt để rơi vào bóng tối.
Bịch! Đầu lâu rơi xuống đất, Long Ngạo Thiên chậm rãi thu đao vào vỏ, sắc mặt có một chút tái nhợt, trong mắt càng là lóe lên một tia không cam lòng.
"Vẫn là quá yếu."
Trần Khuynh Địch nhanh chân đi về phía Long Ngạo Thiên, khắp khuôn mặt đều là nụ cười hòa ái nịnh nọt "Nhân vật chính", đồng thời còn len lén liếc đầu lâu của lâu chủ Huyết Y Lâu trên đất một cái, nhếch nhếch miệng.
Không hổ là nhân vật chính, chỉ cần một đao liền có thể chặt đầu của nhân vật phản diện, Trần Khuynh Địch sờ lên cổ, cảm thấy có một chút mát mẻ.

Chương 230: Hộ Pháp Thần Tôn

Long Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt tươi cười của Trần Khuynh Địch, cắn răng, từ sau khi bại thêm một lần nữa ở di tích Đại Lôi Âm Tự, hắn đã nhận biết rõ bản thân, đối với thực lực của mình cũng có một cái ước định đại khái, cũng chính là vì như thế hắn mới có thể phát hiện ra được một điều ở trong trận chiến vừa nãy: Bản thân vẫn không phải là đối thủ của Trần Khuynh Địch như cũ.
Đáng giận!
"Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Thôi nào! Chúng ta cũng không có thù hận lớn như vậy a! Chẳng lẽ không thể ở chung hài hoà hay sao!
"Được rồi, có không ít người đã chạy đến đây, nếu không đi các ngươi sẽ bị người ta bao vây." Thân ảnh của Truy Phong Thần Bộ xuất hiện ở bên cạnh hai người, tức giận nói ra.
Thần sắc của Trần Khuynh Địch khẽ biến, dù sao thì hắn vốn muốn bắt sống lâu chủ Hắc Y Lâu, kết quả là đối phương liền bị Long Ngạo Thiên dùng một đao chém chết trong nháy mắt, người chết là hết chứng cứ, sẽ rất khó bàn giao.
Bất quá cũng được rồi, dù sao thì bản thân chỉ là nhàn rỗi không chuyện gì làm mới đi đến đây, chết thì cũng đã chết a, về phần tin tức mà nói...ừm, Huyết Y Lâu cũng chưa bị diệt toàn bộ, lần sau lại tìm nhân vật đứng thứ hai, bắt lại sau đó thẩm vấn là được.
"Trở về rồi hãy nói."
"Chết rồi sao?" Ở bên ngoài Tiêu Thành, tại một tòa thành nhỏ trong Cư Lăng Quốc thuộc 36 Quốc Tây Vực, có mấy đạo thân ảnh mặc trường bào màu đen đỏ tập trung ở trong một căn phòng khách sạn, từ trên trường bào mà bọn hắn mặc, có thể nhìn thấy một đóa hỏa diễm xen lẫn hoa sen tạo thành ấn ký, nhìn qua rất mỹ lệ mà tà dị.
"Tu vi của Phiền Thành thế nhưng là Hợp Đạo Tôn Giả, ai có thể giết hắn? Vị Tiêu gia kia là không có khả năng, chẳng lẽ là người của quân đội xuất thủ? Hoặc là Lục Phiến Môn?"
"Không rõ ràng, nhưng mệnh bài của Phiền Thành xác thực đã bể nát."
"Đáng chết!" Một người ở trong đó gầm lên một tiếng, vỗ lên bàn một chưởng, trực tiếp đập vỡ nát cái bàn gỗ, khí tức mênh mông tràn đầy ở trong phòng khách sạn, còn muốn viễn siêu khí tức của Hợp Đạo Tôn Giả, người này rõ ràng là một vị Võ Đạo Tông Sư đến từ Tây Vực!
"Bình tĩnh, còn chưa xác định được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chúng ta xác thực là cần phải điều tra một lần, dù sao thì

chuyện này cũng dính đến sự bày bố tiếp theo của Thánh Giáo, hơn nữa sự hợp tác của chúng ta cùng với vị kia vẫn còn được tiếp tục, lần này Phiền Thành đột nhiên bỏ mình, chỉ sợ là sẽ làm cho vị kia sinh ra hiểu lầm không cần thiết."
"Vị kia hiện tại có liên quan đến đại nghiệp 100 năm của Thánh Giáo, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót."
"Nói đến, bên Đại Chu lại liên hệ với chúng ta sao?"
"Đúng vậy a, Đại Chu lần này thế nhưng đã phát đạt, nghe nói bọn hắn đã chiếm được quân đoàn Tượng Binh Mã của Đại Tần trong truyền thuyết, cũng dám nói điều kiện cùng với Thánh Giáo. Hừ! Cũng không nhớ đến lúc trước đến tột cùng là ai tiếp tế cho bọn hắn, quả nhiên là một lũ không biết ơn, theo ta thấy Thánh Giáo nên trực tiếp tiêu diệt bọn hắn."
"Được rồi, đừng đổi chủ đề, hiện tại quan trọng nhất là hiện trạng trong Tiêu Thành." Nam tử đập vỡ bàn trước đó xốc mũ trùm lên, lộ ra một gương mặt người trung niên, tóc vàng mắt xanh, đây là bộ dáng đặc thù của người Tây Vực, cũng là nguyên nhân vì sao Trung Nguyên lại một mực có bài xích đối với Tây Vực, ở dưới cái nhìn của người Trung Nguyên, Tây Vực không có gì khác với Man tộc, toàn bộ đều là dị tộc.
"Bản tôn sẽ tự mình đi một chuyến đến Tiêu Thành."
"Làm phiền Thần Tôn rồi." Mấy đạo nhân ảnh khác chắp tay về phía trung niên tóc vàng, cung kính nói ra.
Trên thực tế ở bên trong mấy người ở đây, vị trung niên nam tử tóc vàng mắt xanh này cũng đúng là có địa vị cao nhất, thân làm Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo, nắm giữ thực lực Võ Đạo Tông Sư, khiến cho hắn vô luận là ở bên trên địa vị hay là thực lực, đều muốn viễn siêu những người khác, đây cũng là nguyên nhân hắn có tự tin đơn thương độc mã tiến về Tiêu Thành.
Chỉ chốc lát sau, nam tử tóc vàng liền rời khỏi khách sạn, biến mất ở trong Cư Lăng Quốc.
Nhưng mà gần như đồng thời, tin tức có quan hệ đến hành động của đám người Bái Hỏa Ma Giáo, đã được chỉnh lý thành hồ sơ, dùng phi ưng truyền thư đưa đến một ngôi nhà bỏ hoang ở khu phố giáp ranh Tiêu Thành.
"Đã rời đi?"
"Ừm, người của Bái Hỏa Ma Giáo đã hành động, xem ra vị Hộ Pháp Thần Tôn có tính tình nóng nảy kia dự định tự mình đi đến Tiêu Thành."
"Rất tốt, truyền lệnh xuống, để cho "Hắn" hành động a."
Ở biên giới Tây Vực, Tiêu Thành nhìn như bình tĩnh, nhưng theo việc người của Lục Phiến Môn đến, Trần Khuynh Địch đại náo một trận, cùng với việc lâu chủ Huyết Y Lâu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, bầu không khí liền trở nên hiểm ác trong nháy mắt.

Sau khi trở lại Ngự Thú Trai, Trần Khuynh Địch liền nhìn vào trong phòng khách, bốn người Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cùng với Doanh Phượng Tiên chính là đang tụ lại cùng một chỗ, ở chính giữa có một phần hồ sơ, Doanh Phượng Tiên còn đang ghi chép cái gì đó, bốn người vừa thảo luận, vừa tranh chấp, vừa gật đầu tán thành lẫn nhau.
"Có kết quả chưa?" Sau khi Truy Phong Thần Bộ đi vào đại sảnh liền trực tiếp mở miệng hỏi.
"Ừm, đã có kết luận." Trần Tiêm Tiêm quay người, đẩy chiếc kính mắt không biết lấy được từ nơi nào, giống như có điều suy nghĩ nói ra: "Qua phần hồ sơ này, vị trai chủ Ngự Thú Trai này là chết ở trong lúc kịch chiến, toàn thân cao thấp đều là vết thương, vết thương trí mạng cuối cùng thì là một kiếm xuyên cổ họng, nhưng qua sự kiểm nghiệm của bộ phận nghiệm thi, lại phát hiện ra tuyệt đại bộ phận vết thương ở trên người thi thể, đều không có dấu vết cương khí phá hủy."
"Còn chân chính tồn tại dấu vết cương khí phá hủy, chỉ có ở trên cổ." Trần Tiêm Tiêm lại đẩy kính mắt, nghiêm túc nói ra: "Cho nên ta suy đoán, trai chủ Ngự Thú Trai không nhất định là sau khi kịch chiến một trận mới chết, mà là bị một kiếm xuyên cổ họng, bị giết chết trong nháy mắt! Về phần các vết thương còn lại, đơn giản là thủ đoạn mà hung thủ dùng để che giấu chân tướng tử vong mà thôi."
"Liên quan tới điểm này." Trần Tiêm Tiêm nhìn về phía Dương Xuân, mà Dương Xuân thì lại hào hứng nói ra: "Ta có thể xác định! Những vết máu trên vách tường này tuyệt đại bộ phận đều không phải là máu người! Mà là máu ma thú không biết lấy từ nơi nào đến."
"Còn có..." Lạc Tương Tư cũng bước tới trước một bước, nói: "Đủ loại dấu vết kịch đấu ở bên trong toàn bộ đại sảnh này cũng vô cùng kỳ quái, ta đã thử bắt chước một lần, nếu như dựa theo loại dấu vết này để tiến hành chiến đấu, tràng diện chiến đấu sẽ phi thường vặn vẹo và hỗn loạn, thậm chí là không thành hình người, ví dụ như cái này." Lạc Tương Tư đưa tay chỉ vào một dấu vết trên vách tường.
"Vị trí của vết kiếm cùng với vết đao này hoàn toàn trái ngược, hết lần này tới lần khác cuối cùng còn có một dấu quyền ấn, căn cứ theo mô phỏng của ta, muốn tạo thành loại dấu vết này, võ giả nhất định phải có ba cánh tay mới được."

Chương 231: Chân tình

"Còn có hai dấu quyền ấn ở bên cạnh kia, rõ ràng đều là quyền ấn tay phải, hơn nữa từ lực đạo liền biết hoàn toàn được tạo ra từ một người, hơn nữa thời gian đánh quyền ra cơ hồ đều bằng nhau, nhưng một người làm sao lại có hai bàn tay phải? Còn có rất nhiều chỗ mâu thuẫn tương tự như vậy."
"Tổng hợp lại tất cả mọi thứ ở trên." Doanh Phượng Tiên là người đứng ra cuối cùng, nói ra: "Chúng ta nhất trí nhận định, nguyên nhân cái chết của trai chủ Ngự Thú Trai là ngụy tạo, nguyên nhân cái chết chân thực của hắn là bị một võ giả có thực lực vượt xa dùng một kiếm đâm xuyên cổ họng, còn lại những vết thương khác toàn bộ đều là ngụy trang, đây không phải báo thù tầm thường, mà là một trận mưu sát có dự mưu."
"Hoặc nói là trận mưu sát này ở trên cơ sở trai chủ Ngự Thú Trai là Mật Thám của Lục Phiến Môn."
"Bốp bốp bốp!"
Sau khi nghe xong kết luận của bốn nữ, Truy Phong Thần Bộ không nhịn được vỗ tay nói, trên khắp khuôn mặt đều là sự tán thưởng: "Trần huynh, không thể không thừa nhận ta đã xem thường ngươi a, vốn dĩ còn cho rằng ngươi mang theo bốn cái bình hoa, không ngờ được người nào cũng không thua kém đấng mày râu, chỉ bằng vào loại sức quan sát này, không tiến vào Lục Phiến Môn thực sự là đáng tiếc!"
Ngay cả Long Ngạo Thiên, cũng đều khen một câu hiếm thấy: "Lợi hại."
Mà Trần Khuynh Địch xem như là người trong cuộc: "? ??"
Các nàng nói cái gì? Ta vừa rồi đã nghe cái gì? Cái gì cùng cái gì? Làm sao ta lại hoàn toàn nghe không hiểu a?
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch thay đổi suy nghĩ liên tục, hắn thấy được ánh mắt bội phục của Truy Phong Thần Bộ, chú ý tới ánh mắt tán thưởng của Long Ngạo Thiên, chú ý tới ánh mắt mong đợi và kỳ vọng của Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm còn có Doanh Phượng Tiên, ở trong đầu của hắn lóe lên vô số suy nghĩ, cuối cùng dừng lại ở một điểm.
"Ừm! Các muội quả nhiên là không làm cho ta thất vọng!"
Chuyện cho tới bây giờ hắn chỉ có thể nhắm mắt làm như là bản thân biết hết!
Bốn nữ liếc nhìn nhau, trên mặt nhao nhao lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.
"Cuối cùng cũng giúp được hắn!"
"Quá tốt rồi.."

"Đừng kiêu ngạo, còn phải tiếp tục cố gắng.."
Nhìn bốn nữ nhỏ giọng nói với nhau, Trần Khuynh Địch chính là nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói: "Vậy thì sự tình có quan hệ đến vụ án này, ta sẽ giao toàn bộ cho các muội!"
"Tiếp theo ta còn có một chuyện rất trọng yếu cần phải làm!"
"Cáo từ!"
Sau đó Trần Khuynh Địch liền không có một chút do dự mà quay người đi ra khỏi đại sảnh, mãi cho đến khi đi ra bên ngoài đại sảnh mới dừng lại, chốc lát sau hắn mới mở miệng nói: "Quỷ Ảnh? Ngươi đang ở đâu?"
"Vâng."
Bóng đen lấp lóe, thân ảnh của Quỷ Ảnh lặng yên hiện ra, đứng vững vàng ở sau lưng của Trần Khuynh Địch, trên mặt mang theo thần sắc phức tạp.
"Ngươi đã phát hiện ra cái gì?"
"Trên cơ bản đều đã được mấy vị phu...không đúng, các vị tiểu thư nói ra.
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, đồng thời bắt đầu nhớ lại những gì mà mấy người Lạc Tương Tư... Đáng chết! Đoạn hội thoại vừa rồi kia quá dài! Bản thân vào tai trái ra tai phải, đã quên hết rồi!
"Đại nhân!" Đột nhiên, ở cửa sân có một vị bộ khoái Lục Phiến Môn đi đến, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch liền chầm chậm đi tới, nói: "Đại nhân, ở bên ngoài có người cầu kiến, là người của Tiêu gia."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Tiêu gia, là gia tộc lãnh tụ của tòa thành này, ừm, cái này ta vẫn nhớ.
"Bọn họ có chuyện gì sao? "
"Bọn họ muốn cầu kiến đại nhân."
"Cầu kiến ta?" Trần Khuynh Địch ngẩn người, muốn gặp ta để làm gì? Ta cũng không làm ra chuyện gì... A!
Chẳng lẽ sự tình mình đập Huyết Y Lâu đã bị bại lộ? Không đúng, lúc này mới phát sinh không được bao lâu a, làm sao Tiêu gia lại nhận được tin tức nhanh như vậy, còn nhanh như vậy liền tìm tới địa phương mà mình ở.
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nói đến hắn bây giờ thế nhưng là xem như người Lục Phiến Môn đến đây bí mật phá án, Tiêu gia lại tìm tới cửa vào cái thời điểm này, chẳng lẽ là thân phận Lục Phiến Môn của hắn đã bị phát hiện? Không đúng, cái này cũng không có đạo lý a, hoặc có lẽ là..
Là tới thăm dò? Không đúng, không đúng, không đúng, có chỗ nào đó không đúng.
Trần Khuynh Địch gãi gãi đầu, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được là chỗ nào không đúng.
"Đi trước tính sau!" Trần Khuynh Địch nhanh chân đi về hành lang

Ngự Thú Trai, mà ở nơi đó, bốn nữ còn đang kịch liệt thảo luận về manh mối có quan hệ tới vụ án, mà Truy Phong Thần Bộ thì đang nói chuyện phiếm cùng với Long Ngạo Thiên, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch đi vào thì cảm thấy kinh ngạc.
"Người của Tiêu gia đã đến." Trần Khuynh Địch trực tiếp nói ra.
Truy Phong Thần Bộ nghe vậy liền lập tức nhướng mày: "Bọn họ tới đề làm gì?"
"Không biết, bất quá hẳn là tới tìm ta, xem ra sự tình ta đập Huyết Y Lâu hẳn là đã bị Tiêu gia phát hiện, chỉ là không biết thân phận Lục Phiến Môn có bị phát hiện hay không?"
"Phải không?" Truy Phong Thần Bộ gật đầu một cái: "Đã như vậy, ngươi hãy đi gặp một chút đi."
"Gặp là khẳng định phải gặp, bất quá liên quan đến chuyện này, ta có một cái đề án."
"Ồ?"
"Các vị, Trần đại nhân là ở chỗ này."
Ở dưới sự dẫn đường của mấy vị bộ khoái, hai vị đệ tử Tiêu gia đeo bội kiếm bên hông cứ như vậy nhanh chân đi vào trong hành lang Ngự Thú Trai, vết máu khô trên tường cùng với dấu vết chiến đấu mang theo một cỗ sát khí lạnh lùng đập vào mặt, khiến cho sắc mặt của hai vị đệ tử Tiêu gia đều trở nên trắng nhợt, bất quá bọn hắn liền trấn định lại, nhìn về phía trung ương đại sảnh.
Mà ở nơi đó, có một bóng người cao lớn đang té quỵ dưới đất, ở ngay vị trí mà trai chủ Ngự Thú Trai chết lúc trước, kêu khóc tê tâm phế liệt.
"Hảo huynh đệ của ta! Huynh đệ kết nghĩa ở đào viên, đồng sinh cộng tử a! Ngươi làm sao lại bỏ ta lại như vậy!"
"Ô oa a a a a!"
Tiếng kêu khóc có thể nói là thảm thiết.
"Huynh đệ a! Tại sao ngươi lại đi sớm như vậy a! Huynh đệ! Hảo huynh đệ của ta! Ta đã giết cái tên lâu chủ Huyết Y Lâu đáng chết kia, báo thù cho ngươi! Nhưng mà hảo huynh đệ của ta, làm như vậy thì có ích lợi gì đây? Ngươi đã vĩnh viễn rời đi rồi! Không!"
Trần Khuynh Địch quỵ ở chính giữa đại sảnh, âm thầm thu hồi hành tây trong tay, sau đó ngước đầu nhìn lên bầu trời, hai hàng nhiệt lệ chảy xuống gò má, mang theo mấy phần kiên cường cùng với bất khuất của nam nhân, còn có sự bi thương và tuyệt vọng khi huynh đệ chết đi, bờ môi cắn chặt càng là để lộ ra lửa giận cùng với phẫn hận vô tận.
Tốt cho một người đàn ông dám hận dám yêu!
Hai vị đệ tử Tiêu gia vào thời điểm đi vào đại sảnh vốn còn mang theo vài phần nóng nảy, nhưng đến khi nhìn thấy thân ảnh cao lớn quỵ ở chính giữa đại sảnh, lộ ra chân tình, bọn họ liền không tự chủ được nín thở, không dám đi quấy rầy vị hảo hán đang biểu đạt tình

cảm của mình, bọn họ thậm chí còn liếc nhìn nhau, đều thấy được sự kính nể ở trong mắt lẫn nhau.

Chương 232: Diễn kịch

Báo thù vì huynh đệ, hơn nữa cũng không phải là thân huynh đệ huyết mạch tương liên, mà là huynh đệ trên đầu môi, ở trên giang hồ bây giờ, nào còn có thể tìm được dạng anh hùng nam nhi nghĩa bạc vân thiên như thế này? Bây giờ càng là lộ ra chân tình, khiến cho người ta nhìn mà sinh kính nể, Tiêu gia giảng "Trượng nghĩa", hẳn cũng là như thế này a!
Ý niệm tới đây, hai vị đệ tử Tiêu gia tiếp tục an ổn đứng ở cửa ra vào đại sảnh, không tiến hành quấy rầy vị "Anh hùng nam nhi" này.
"Mùa thu ngày 08 tháng 8 năm tới, ta sẽ đến thắp cho huynh đệ một nén hương!"
"Ngươi hãy ra đi thanh thản, ta về sau nhất định sẽ diệt hết Huyết Y Lâu, cầm đầu của những tên thích khách kia tới để tế ngươi!"
"Ai tới cũng đều vô dụng, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!"
"Hảo huynh đệ của ta a..."
M* nó! Hai người ở đằng sau kia sao còn chưa đi tới đây a!
Trần Khuynh Địch vừa rú thảm, vừa chửi ầm lên ở trong lòng, thừa dịp nằm trên mặt đất len lén liếc nhìn đằng sau một cái, chỉ thấy hai vị đệ tử Tiêu gia thế mà đứng ở bên cạnh lau nước mắt.
Con m* nó? ! Chẳng lẽ các ngươi cũng là hảo huynh đệ với trai chủ Ngự Thú Trai? Bằng không thì các ngươi khóc cái gì a?
"Thật hiếm khi có người có tấm lòng son như thế này, thật sự là quá khó được!"
"Khó trách gia chủ lại bảo chúng ta đến mời hắn, Tiêu gia chúng ta làm sao có thể không kết giao với dạng người này đây?"
"Đúng vậy a."
Trần Khuynh Địch: "? ??
Chuyện gì vậy! Ta đã khóc lâu như vậy các ngươi làm sao còn chưa đi qua đây? Ta đã sắp khóc không nổi nữa!
Diễn kịch cũng rất mệt mỏi!
Không có cách nào, Trần Khuynh Địch lại rú thảm một tiếng, sau đó dùng sức đánh một chưởng vào trên mặt đất, trong phút chốc toàn bộ đại sảnh đều rung động, còn có một cỗ lực lượng lan đến hai vị đệ tử Tiêu gia, hai người bất ngờ không đề phòng, khẽ hô lên một tiếng.
"Ai? !" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên quay đầu, hung tợn nhìn về phía sau lưng, đồng thời bộc phát ra khí thế Phản Hư Hợp Đạo điên cuồng, trực tiếp xông về phía hai vị đệ tử Tiêu gia kia.
"Ặc! Tiền bối bớt giận! Chúng ta là đệ tử Tiêu gia, đặc biệt tới mời tiền bối!"
Trên khuôn mặt của Trần Khuynh Địch rất nhanh liền giả ra mấy phần nghi hoặc, hỏi: "Tiêu gia? Chẳng lẽ là Tiêu gia Tiêu Thành sao?"

Thấy Trần Khuynh Địch nhận ra Tiêu gia, trên mặt của hai vị đệ tử Tiêu gia lập tức lộ ra biểu tình kiêu ngạo: "Không sai, phóng nhãn ra toàn bộ Tiêu Thành, cũng cũng chỉ có một cái Tiêu gia chúng ta!"
"Thì ra là thế." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, sau đó chắp tay về phía hai người: "Thật xin lỗi, ta nhất thời quá kích động, làm thương tổn tới hai vị tiểu huynh đệ, thật sự là do ta không phải."
Hai vị đệ tử Tiêu gia vội vàng khoát tay, lắc đầu nói: "Tiền bối đã là Hợp Đạo Tôn Giả, lại có tinh thần nghĩa hiệp thật sự, chúng ta kính nể còn không kịp, làm sao lại có thể oán trách đây."
"Nghĩa hiệp cái gì chứ." Trần Khuynh Địch lập tức cúi đầu, trên mặt lộ ra mấy phần u ám: "Ngay cả đại ca của ta! Đại ca kết nghĩa ở vườn đào, đại ca đồng sinh cộng tử cũng đều không bảo vệ được! Làm sao có thể là hạng người nghĩa hiệp! Vốn dĩ lần này ta đột phá đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, liền chạy tới đây đầu tiên, muốn chia sẻ cùng với đại ca, thế nhưng mà..thế nhưng mà!" Trần Khuynh Địch nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói trở nên nghẹn ngào, một cỗ không khí bi thống khó tả lan tràn ra.
"Tiền bối!" Hai vị đệ tử Tiêu gia hết sức cảm động mà nhìn Trần Khuynh Địch.
"Chết sống có số, còn xin tiền bối hãy bớt đau buồn, mặt khác, gia chủ Tiêu gia của chúng ta hy vọng có thể mời tiền bối.."
"Không đi!" Trần Khuynh Địch không nói hai lời, lớn tiếng nói: "Ta muốn túc trực bên linh cữu cho đại ca! Cho dù là chỗ nào cũng không đi!"
"Cũng phải, tiền bối nói rất có đạo lý!"
Trần Khuynh Địch thấy hai vị đệ tử Tiêu gia lộ ra bộ dạng đồng tình, sắc mặt lập tức biến đổi, xoay chuyển lời nói: "Ta túc trực bên linh cữu cho đại ca! Trừ phi là có tin tức của cừu địch Huyết Y Lâu! Nếu không ta tuyệt đối sẽ không rời đi! Cho dù là chỗ nào cũng không đi!"
"Huyết Y Lâu! Ta và các ngươi không đội trời chung!"
Có nghe được hay không? Huyết Y Lâu a! Mau nói ra tin tức của Huyết Y Lâu sau đó dẫn ta đi a!
Hai vị đệ tử Tiêu gia liếc nhìn nhau, sau đó một người trong đó chủ động đứng ra, nhẹ nhàng nói:
"Tiền bối, nếu như là Huyết Y Lâu mà nói, Tiêu gia ta hẳn là cũng có thể cung cấp mấy phần trợ giúp, mặc dù bậc đại địch đáng sợ như lâu chủ Huyết Y Lâu đã bị tiền bối chém giết, nhưng Huyết Y Lâu vẫn còn rất nhiều sát thủ ở bên ngoài, hi vọng tiền bối có thể giúp Tiêu gia chúng ta một chút, chúng ta cũng biết là không nên ngăn cản tiền bối túc trực linh cữu."
"À không! Không quan trọng!"
"Hả?"
"Khụ khụ, ta muốn nói là, chỉ cần có thể báo thù cho đại ca! Đừng nói là túc trực bên linh cữu, coi như là muốn cái mạng của ta cũng

không thể chối từ!
"Tin tưởng đại ca ở trên trời nếu có linh, sẽ hiểu cho ta!"
"Tiền bối, quả nhiên là hạng người hiệp nghĩa! Lâm trai chủ ở trên trời nếu có linh nhất định sẽ vui mừng!"
Trần Khuynh Địch nặng nề gật đầu một cái, đồng thời nói thầm ở trong lòng: Nguyên lai vị trai chủ Ngự Thú Trai này là họ Lâm a..
"Tiền bối, không biết tôn tính đại danh của ngài là gì? Đợi chút nữa chúng ta cũng dễ báo lên trên."
Tên?
Trần Khuynh Địch kinh ngạc, tên của mình là gì? Lúc này khẳng định không thể nói ra tên thật, dù sao thì tên của hắn cũng dính với biệt hiệu "Sát Nhân Cuồng Ma" vang dội toàn bộ Trung Nguyên, nếu như nói ra tên thật mà nói, có trời mới biết hai vị đệ tử Tiêu gia này có thể lập tức trở mặt hay không.
Ừm, lúc này cần phải nghĩ ra một cái tên phù hợp với thân phận bây giờ. Để ta suy nghĩ a, một nam tử có một đại ca kết nghĩa ở vườn đào, nghĩa bạc vân thiên, thích làm việc thiện, có tính tình tốt!
"Hai vị khách khí rồi, ta họ Trần, tên là Trần Chính Nghĩa! Các vị cứ gọi ta một tiếng Trần đại ca là được rồi!"
Đệ tử Tiêu gia: "? ??"
Trần Chính Nghĩa?
Cái tên này, quả nhiên là người cũng như tên a!
Hai vị đệ tử Tiêu gia gật đầu một cái, sau đó đồng thời chắp tay đối với Trần Khuynh Địch: "Xin chào Trần tiền bối, vậy thì việc này không nên chậm trễ, hãy sớm đi tới Tiêu gia chúng ta a, gia chủ chờ đã lâu."
"Được!" Thân hình đứng dậy của Trần Khuynh Địch, đột nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra mấy phần vẻ do dự: "Chỉ là Ngự Thú Trai của đại ca ta..."
Hai vị đệ tử Tiêu gia ngầm hiểu: "Xin tiền bối cứ yên tâm! Chúng ta sẽ lập tức hiệp trợ Lục Phiến Môn, phối hợp với bọn hắn phong toả nơi đây, không có ai có thể đi vào, cũng sẽ không quấy nhiễu sự an nghỉ của Lâm trai chủ."
"Ừm, đa tạ!" Trần Khuynh Địch ôm quyền, sau đó vung tay áo, đi theo hai vị đệ tử Tiêu gia ra khỏi cửa chính.
Chỉ là hai vị đệ tử Tiêu gia đi ở phía trước dẫn đường, lúc này cũng đều không nhìn thấy, trong lúc Trần Khuynh Địch nhìn hai người, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười giống như đã có dự tính ở trong lòng .

Chương 233: Học viện Tiêu gia

Tiêu gia tọa lạc tại phía đông Tiêu Thành, hơn phân nửa nội thành ở phía đông hầu như tất cả đều nằm trong phạm vi thế lực của Tiêu gia.
Thế lực như vậy cũng không phải là loại cấp bậc như Thành Thanh Đế có thể so sánh. Phải biết rằng Thành Thanh Đế mặc dù cũng là một trong chín thành Nam Cương, nhưng Nam Cương ở bên trong bốn đại Biên Hoang có thể nói là tồn tại yếu nhất, tương ứng như thế, thực lực của Thành Thanh Đế cũng không bằng bốn đại Biên Hoang khác.
Nhưng Tây Vực thì lại khác biệt, Bái Hỏa Ma Giáo thời thời khắc khắc thăm dò Trung Nguyên, Vạn Lý Liên Doanh liên hoàn từng bước, mà Tiêu Thành xem như là một trong những đầu mối hạch tâm then chốt trong đó, cho nên quy mô cùng với thực lực của Tiêu Thành đều nhiều hơn gấp mấy lần Thành Thanh Đế, mà Tiêu gia chiếm cứ nửa cái nội thành phía Đông sẽ cường đại bực nào, Đương nhiên, cùng so sánh với Tiêu gia thời kỳ toàn thịnh, Tiêu gia lúc này lại yếu hơn không ít. Cuối cùng, vẫn là bởi vì một trận biến cố vào một năm trước.
Tiêu gia nguyên lai còn có một vị lão tổ Võ Đạo Tông Sư, một thân tu vi có thể gọi là kinh thiên động địa, nhưng bởi vì ở trong lúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, từ đó liền mai danh ẩn tích, vẫn luôn không có dấu vết, nếu không thì Huyết Y Lâu từ sau khi quật khởi cũng sẽ không hung hăng bá đạo như thế.
Trên thực tế Tiêu gia suy yếu chính là bắt đầu từ thời điểm vị lão tổ kia mất tích.
Về sau Huyết Y Lâu xuất hiện, gia chủ Tiêu gia bị trọng thương, liên tiếp đả kích Tiêu gia, nếu như không phải Tiêu gia còn có danh vọng ở chỗ này, chỉ sợ thế lực của Tiêu gia sẽ còn giảm bớt đi mấy phần, nhưng dù vậy, Tiêu gia vẫn là một trong những thế lực cự đầu trong Tiêu Thành.
Mà sau khi đi theo hai vị đệ tử Tiêu gia tiến vào bên trong phạm vi thế lực của Tiêu gia, Trần Khuynh Địch liền bén nhạy chú ý được, bầu không khí của Tiêu gia rất không bình thường.
Khác biệt với khu Tây Thành trước đó, hoàn cảnh sinh sống của Tiêu gia ở khu Đông Thành cho dù là Trần Khuynh Địch cũng đều khá là chấn kinh.
Bởi vì một cái nội thành to lớn, Trần Khuynh Địch thế mà không tìm thấy dù chỉ là một tên ăn mày, hai bên đường phố trên đường đi, trên mặt của mỗi người dân đều mang theo nụ cười ấm áp, lộ ra bộ dáng an cư lạc nghiệp, võ giả trên đường đi dù là có mấy phần hung hãn,

nhưng lại không có tàn nhẫn như giặc cướp cùng với ma đạo, thậm chí có một số võ giả còn tiến hành chào hỏi với dân chúng bình thường bên đường, nhìn thấy cái bộ dáng quen thuộc kia, hiển nhiên là người quen biết cũ.
Tràng cảnh bực này, làm cho người ta không có cách nào tin nổi nơi này thật ra là ở biên cương Tây Vực. Thậm chí là đều ở trong một toà thành, hoàn cảnh ở khu Tây Thành cũng có chênh lệch cực lớn cùng với khu Đông Thành, quả thực giống như là sự khác nhau giữa thành nhỏ biên giới cùng với đại thành nội địa vậy.
"Đây chính là Tiêu gia sao.."
Từ trên tư liệu, Trần Khuynh Địch biết rõ cái Tiêu gia này đều một mực thực hiện "Hiệp nghĩa chi đạo".
Nhưng nói thật, từ lúc ban đầu Trần Khuynh Địch còn là khịt mũi coi thường đối với chuyện này, hiệp nghĩa ở đâu mà dễ làm như vậy, nhất là ở loại dị thế giới cao võ này, ở trong cái giang hồ lợi ích trên hết này, muốn thực hiện cái gọi là hiệp nghĩa, cơ hồ liền tương đương với việc đối đầu với hai đạo chính ma.
Một vi dụ đơn giản đơn cử nhất, nếu có người ở làm xằng làm bậy địa bàn Tiêu gia, vậy thì nên làm cái gì?
Nếu là võ giả ma đạo thì còn dễ làm, dù sao thì hiệp khách cùng với ma đạo cũng chính là tử địch, nhưng nếu như là võ giả chính đạo thì sao? Cũng đừng cho rằng chính đạo thì sẽ không làm xằng làm bậy, ma đạo ở thế yếu, giết chóc trên giang hồ ngược lại phần lớn đều là do chính đạo đưa tới, nếu gặp phải loại người này, cũng sẽ trừng phạt theo quy củ hay sao? Nhưng tông môn chính đạo làm sao có thể cho phép một cái Tiêu gia trừng trị đệ tử của bọn hắn, chuyện này ở trên giang hồ không thể nghi ngờ là một loại hành vi phi thường mất mặt.
Có qua có lại, liền kết cừu oán.
Cho nên cái gọi là hiệp nghĩa trên thực tế, không có chỗ tốt không nói, ngược lại sẽ gây hại cho bản thân, có lẽ đối với cá nhân mà nói hiệp nghĩa đúng là có tồn tại, nhưng đối với một cái thế lực, đối với một cái quần thể, Trần Khuynh Địch không tin là sẽ thật sự có cái gọi là hiệp nghĩa, chẳng qua chỉ là một đám đạo đức giả..
Nhưng bây giờ Trần Khuynh Địch lại cảm thấy mình có khả năng đã sai. Bởi vì chỉ từ cảnh tượng trong phạm vi thế lực của Tiêu gia mà nói, Tiêu gia giống như là vẫn một mực hành hiệp trượng nghĩa, bất kể là chính đạo hay là ma đạo, ở trong khu Đông Thành đều là thành thành thật thật, không có một chút bất tuân nào giống như là ở những địa phương khác.
Nói một cách khác…đám gia hoả này, thực tình nguyện tiến vào chỗ chết đắc tội với người khác, cũng phải hành hiệp trượng nghĩa hay sao? Trên đời này thật sự là có một đám người như vậy?
Nếu là như vậy thì Trần Khuynh Địch không tin lắm.

"Trần tiền bối, đã đến nơi rồi!"
Đến rồi? Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy ở phía trước có một toà phủ đệ to lớn, tấm biển trên cửa viết hai chữ to Tiêu phủ, hai tòa sư tử đá ở hai bên cửa ra vào uy vũ hùng tráng, mang theo một cỗ vận vị trấn áp tà dị, Trần Khuynh Địch có thể rõ ràng từ trên người của đôi sư tử đá này, cảm giác được trận pháp chấn động.
"Trần tiền bối, chúng ta đi vào thôi?"
"Ừm." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, đi theo hai vị đệ tử Tiêu gia nhanh chân đi vào trong Tiêu gia.
Có chỗ khác biệt cùng với bên ngoài khu Đông Thành, bầu không khí ở trong Tiêu gia càng thêm yên bình, trong nội viện còn có vài toà kiến trúc giống như học viện, ở bên trong truyền ra tiếng đọc sách: "Trời đất có sự công bình! Ở phía trên thì làm sao sớm, ở phía dưới thì làm non sông, tràn đầy sự đa dạng."
"Cái này…" Trần Khuynh Địch nhếch nhếch khóe miệng, trong đại viện Tiêu gia có học viện, Trần Khuynh Địch cũng chẳng suy nghĩ gì về điểm này nữa, bởi vì phàm là đại tộc thế gia như vậy, bất luận là dòng chính hay là chi thứ, trên cơ bản đều là do bản thân gia tộc bồi dưỡng, không có khả năng đưa đến học viện của người khác để dạy bảo. Nhưng vấn đề là, dạy bảo thì dạy bảo, vì sao lại phải dạy loại vật này a? Trời đất có sự công bình?
Gặp quỷ, người biết tự nhiên hiểu Tiêu gia là một cái thế gia võ lâm, người không biết còn tưởng rằng Tiêu gia là một phân bộ của học cung, người hành tẩu ở trên giang hồ, làm sao lại có thể không bị chém, thân làm đệ tử thế gia võ lâm, nên học tuyệt đối không phải là cái gì "trời đất có sự công bình", mà hẳn là nên được học tri thức tu luyện.
Ngay cả ở bên trong Thuần Dương Cung cũng có học viện tương tự, nhưng giáo sư giảng dạy cũng đều là tri thức tu luyện, ai sẽ dạy cái gì là "trời đất có sự công bình" a.
"Hai vị, đây là..." Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Trần Khuynh Địch liền tiến hành dò hỏi hai vị đệ tử Tiêu gia ở bên cạnh.

Chương 234: Trần Chính Nghĩa

"Hả? À, tiền bối đang hỏi về học viện sao?"
Hai vị đệ tử Tiêu gia liếc nhìn nhau, sau đó cười một tiếng, nói: "Đây là học viện của Tiêu gia chúng ta, ở bên trong tất cả đều là đệ tử của Tiêu gia chúng ta, bất luận là chi thứ hay là dòng chính, chỉ có vào sau khi lấy được sự tán thành của lão sư học viện, đệ tử có chính khí ở trong lòng mới được phép tu luyện võ công, đây cũng là quy củ của Tiêu gia chúng ta."
Trần Khuynh Địch bội phục gật gật đầu, nói: "Ừm! Không hổ là Tiêu gia, quả nhiên là chính khí trường tồn a!"
Cái quy củ rác rưởi gì vậy không biết! Trần Khuynh Địch nhổ nước bọt ở trong lòng, cái quy củ này của Tiêu gia rất cùng loại với Phật Môn, Phật Môn cũng là cần sau khi nghiên cứu phật kinh, mới có thể thu được tiêu chuẩn tu luyện võ công, nhưng mà Phật Môn có thực lực gì? Tiêu gia lại có thực lực gì? Hai cái thế lực này có thể so sánh với nhau hay sao? Hơn nữa nghiên cứu phật kinh cũng có sự trợ giúp đối với tu luyện võ công Phật Môn.
Nhưng học viện Tiêu gia dạy những vật này, sẽ có trợ giúp gì đối với võ công? Cho dù là nho gia Đại Càn, cũng có Võ Nho chuyên môn tu luyện võ công, nhưng Tiêu gia thì có cái gì? Cũng khó trách những năm này Tiêu gia lại trở nên suy yếu.
Dựa theo ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, Tiêu gia duy trì loại hiệp nghĩa này cố nhiên là không sai, nhưng phương pháp áp dụng lại sai, duy trì hiệp nghĩa cũng phải được xây dựng ở trên cơ sở đầy đủ thực lực, nếu như ngay cả bản thân Tiêu gia cũng suy yếu, không có đủ sức mạnh để trấn áp, vậy thì còn lấy cái gì để đi duy trì hiệp nghĩa? Chỉ sợ là còn chưa duy trì nghĩa hiệp được một nửa đã bị người ta diệt môn.
Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của Trần Khuynh Địch, là không thể nào nói ra được.
"Trần tiền bối, gia chủ đã ở bên trong phòng tiếp khách đợi ngài."
"Ừm, ta đã biết." Trần Khuynh Địch thu liễm tâm tư, chỉnh vạt áo ngay ngắn, sau đó nhanh chân đi vào trong phòng tiếp khách.
Ở trong phòng tiếp khách, Trần Khuynh Địch liền lập tức thấy được vị gia chủ Tiêu gia trong truyền thuyết kia.
Khác biệt cùng với trong tưởng tượng, đó là một vị trung niên nam tử nhiều nhất là 40 tuổi, mặc trên người cũng không phải là trang phục xa hoa gì, mà là một bộ áo vải màu xám, duy nhất lộ ra sự quý trọng trên toàn thân cao thấp, chính là trường kiếm đeo bên hông, trên vỏ kiếm thì dùng tượng văn Đại Càn viết bốn chữ lớn: Chính Khí Trường Tồn.

Nếu như không phải chuôi kiếm này vừa nhìn liền biết là một chuôi trường kiếm đặc thù, Trần Khuynh Địch nhất định sẽ không tin tưởng vị trung niên nam tử nhìn như phổ thông, không có một chút khí chất nào trước mắt này, lại chính là gia chủ Tiêu gia.
"Xin chào Tiêu gia chủ." Trần Khuynh Địch tiến lên, lộ ra vẻ mặt thành tâm thành ý nói: "Nghe qua Tiêu đại hiệp luôn luôn sinh hoạt mộc mạc, lại hay thích làm việc thiện, có phong phạm hiệp khách thời cổ, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền."
"Làm gì có!" Trung niên nam tử lắc đầu, sau đó cũng chắp tay đối với Trần Khuynh Địch, nói: "Tại hạ là Tiêu Nguyên Thần, các hạ cũng là võ giả cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, chúng ta nói chuyện ngang hàng là được, cái xưng hào Tiêu gia chủ này, vẫn không nên nhắc lại."
Coi như là Trần Khuynh Địch cũng không thể không thừa nhận, vị Tiêu Nguyên Thần này mang đến cảm giác xác thực rất chân thành, mỗi một tiếng nói cử động đều mang theo vài phần thoải mái cùng với hào khí, đặc biệt không thể không nói, Tiêu gia là một cái gia tộc lớn như vậy, ở Tiêu Thành có thể xưng là thế lực cự đầu, thân làm gia chủ của một cái thế lực như vậy, Tiêu Nguyên Thần vẫn có thể khách khí với dạng "Tán tu" như Trần Khuynh Địch như thế, có thể thấy được ở trong sự hào khí của hắn còn có chỗ khôn khéo. Trách không được Tiêu gia đến bây giờ vẫn còn có thể duy trì được địa vị.
"Không biết các hạ là…?
Toàn thân của Trần Khuynh Địch chấn động, lập tức thu hồi tạp niệm, nhìn Tiêu Nguyên Thần nghiêm túc nói ra: "Ta họ Trần, gọi là Trần Chính Nghĩa! Nhận được sự nâng đỡ của Tiêu gia chủ, gọi ta một tiếng Chính Nghĩa là được."
"Ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Trần Chính Nghĩa báo thù cho huynh đệ, sau khi kịch chiến với lâu chủ Huyết Y Lâu, đã chém giết hắn tại chỗ, người như kỳ danh, người cũng như tên a!" Tiêu Nguyên Thần cười ha ha, nhưng lại nói giỡn một câu: "Bất quá Chính Nghĩa a, cái tên này của ngươi, đúng là có một chút quá đơn thuần…ha ha ha."
Trần Khuynh Địch có vẻ lúng túng, bất quá đánh giá của hắn đối với Tiêu Nguyên Thần lại tăng thêm một bậc, đổi thành người khác cũng không nhất định dám chê cái tên mà Trần Khuynh Địch tùy tiện nghĩ ra này, vậy mà Tiêu Nguyên Thần lại dám nói ra, hơn nữa còn là lấy một loại phương thức đùa giỡn để nói ra, khiến cho hắn cảm thấy được sự chân thành, cái này thật đúng là..kỳ quái a.
"Tiêu gia chủ."
"Ài! Đã nói rồi, đừng gọi ta là Tiêu gia chủ, gọi một câu Nguyên Thần huynh là được."
"Ách, được rồi, Nguyên Thần huynh!"
"Ừm! Tốt! Lão đệ, chỉ bằng vào một câu Nguyên Thần huynh này, lão ca ta cũng đã cảm thấy rất hài lòng." Tiêu Nguyên Thần vỗ vỗ bả vai

của Trần Khuynh Địch, thần sắc đột nhiên nghiêm túc hơn một chút: "Đúng rồi lão đệ, có một số việc có thể ngươi còn chưa biết, cái Huyết Y Lâu kia cũng không phải là thế lực bình thường, ngươi phải cẩn thận a."
"Ồ?" Trong lòng của Trần Khuynh Địch hơi động, trên mặt lại là lộ ra biểu lộ phẫn hận mang theo vài phần khinh thường ở bên trong: "Chỉ là một cái Huyết Y Lâu, ngay cả lâu chủ của bọn hắn cũng đã bị ta làm thịt, còn có thể làm ra được chuyện gì? Ta hiện tại chỉ muốn triệt để tiêu diệt Huyết Y Lâu, báo thù rửa hận thay cho huynh đệ tốt của ta!"
"Chậc, lão đệ ngươi sai rồi." Tiêu Nguyên Thần thở dài, sau đó nhìn chung quanh, cẩn thận từng li từng tí nói ra: "Lai lịch của cái Huyết Y Lâu này cũng không bình thường, lão ca ta đã âm thầm điều tra và nghe ngóng hồi lâu, mới phát hiện ra ở sau lưng bọn hắn, dường như là Bái Hỏa Ma Giáo đến từ Tây Vực! Một thân ma công tuyệt đối không hề tầm thường."
"Bái Hỏa Ma Giáo? !" Trên mặt của Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ khiếp sợ phi thường đúng lúc.
"Không sai, bất quá.." Vẻ mặt của Tiêu Nguyên Thần cứng lại: "Lão đệ ngươi cũng đừng quá lo lắng, dù sao ngươi và Lục Phiến Môn cũng có liên hệ, chỉ cần nhờ bọn hắn hiệp trợ ngươi, hẳn là có thể sớm phòng bị."
Hả? Vẻ mặt của Trần Khuynh Địch cứng lại, sau đó lập tức liền lộ ra thần sắc nghi hoặc: "Nguyên Thần huynh nói cái gì vậy, ta và Lục Phiến Môn nào có quan hệ gì, làm sao có thể nhờ người ta hỗ trợ, nếu không phải ta còn có mấy phần tu vi, chỉ sợ là ngay cả Ngự Thú Trai của đại ca ta còn không thể nào vào được! Thực sự là đáng chết!"
Nói xong lời cuối cùng, Trần Khuynh Địch phảng phất như còn nghĩ tới điều gì vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt bất mãn đập lên trên mặt bàn.

Chương 235: Chia ra hành động

Tiêu Nguyên Thần thấy vậy, lập tức kinh dị nói ra: "Ủa? Lão đệ ngươi và Lục Phiến Môn không có quan hệ gì? Không thể nào, ta nhớ được trước đó mấy vị bộ khoái Lục Phiến Môn kia đều gọi ngươi là đại nhân...
"À." Trong lòng của Trần Khuynh Địch lập tức thầm mắng mấy tên bộ khoái kia không có mắt nhìn, chờ sau khi mình trở về nhất định sẽ điều toàn bộ bọn hắn đến Nam Cương trồng khoai tây!
"Nguyên Thần huynh nói đùa rồi, mấy vị bộ khoái kia gọi ta như thế nào, ta làm sao có thể quản được, bất quá nghĩ đến mấy vị bộ khoái có cảnh giới Hậu Thiên kia, ta hẳn là cũng xứng đáng với cái xưng hô đại nhân này? Ha ha ha."
"Ách, đúng! Đúng! Ha ha ha." Tiêu Nguyên Thần cũng phá lên cười, sau đó tự tay rót một chén rượu cho Trần Khuynh Địch.
"Bất quá nếu như không có sự trợ giúp của Lục Phiến Môn, lão đệ ngươi phải cảnh giác hơn, không biết lão đệ ngươi có biết hay không, ta đã từng bị Huyết Y Lâu ám sát một lần."
"Ám sát?" Mặc dù đã đọc được ở trong hồ sơ, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn lộ ra thần sắc nghi hoặc, biểu hiện ra bộ dáng ta không biết.
"Không sai, ngoại giới đều đồn là lâu chủ Huyết Y Lâu khiến cho ta bị thương nặng, nhưng lão đệ ngươi có biết, một lần kia Huyết Y Lâu xuất hiện mấy vị Hợp Đạo Tôn Giả hay không?"
"Mấy vị?" Tiêu Nguyên Thần lộ ra vẻ mặt nghiêm túc duỗi ra ba ngón tay, nói: "Trọn vẹn ba người!"
"Hơn nữa mỗi một vị đều là cao thủ tu luyện ma công, một thân tu vi tương đối thâm hậu, nếu như không phải lão ca ta ở trong Tiêu gia, có thể mượn dùng lực lượng của trận pháp, chỉ sợ là đã bỏ mạng tại chỗ!"
"Cũng chính vì như thế, Tiêu gia ta mới có thể từ bỏ đại bộ phận thế lực, tùy ý để cho Huyết Y Lâu làm xằng làm bậy ở trong Tiêu Thành."
"Nói như thế, vi huynh thật đúng là cảm thấy hổ thẹn không thôi, không có phóng khoáng như lão đệ ngươi a.."
Nói đến đây, Tiêu Nguyên Thần còn thở dài một hơi.
"Lão ca ngươi không cần phải chú ý!" Trần Khuynh Địch vội vàng an ủi.
Tiêu Nguyên Thần cũng lắc đầu, biểu thị là bản thân không có việc gì.
"Đúng rồi, tiểu đệ nếu đã tới Tiêu Thành, lão ca ta cũng không thể không hoan nghênh, không bằng tối nay ta sẽ thiết yến ở Vân Tiên Lâu, chúng ta hai người giao lưu một phen thật tốt thì như thế nào?"

"Thiết yến?"
"Không sai, ngươi cứ yên tâm, Vân Tiên Lâu ở ngay bên trong phạm vi thế lực của Tiêu gia ta, ta cũng không tin là Huyết Y Lâu thật sự to gan lớn mật như thế, dám động thủ ở trong địa bàn Tiêu gia ta."
"Ừm, nếu như Nguyên Thần huynh đã mời, ta tại sao lại không đến đây?" Trần Khuynh Địch cười ha hả nói, trực tiếp đáp ứng lời mời của Tiêu Nguyên Thần, Tiêu Nguyên Thần thấy vậy cũng là cười ha hả.
Trong lúc nhất thời, trong phòng tiếp khách tràn đầy không khí khoái hoạt.
Trần Khuynh Địch sau khi chào tạm biệt với Tiêu Nguyên Thần, lúc này mới ngẩng đầu ưỡn ngực, sải bước đi ra khỏi đại viện Tiêu gia.
Mà vào một giây sau khi bóng lưng của hắn biến mất, trên khuôn mặt còn mang theo nụ cười của Tiêu Nguyên Thần liền thu liễm lại trong nháy mắt, lông mày càng là nhíu chặt.
Trong bóng tối, một bóng người lặng yên xuất hiện ở sau lưng của Tiêu Nguyên Thần.
"Gia chủ?"
Tiêu Nguyên Thần lắc đầu, lại suy tư trong chốc lát, cuối cùng chắc chắn nói: "Tên Trần Chính Nghĩa này, tuyệt đối là có vấn đề!"
Thời gian trở lại một canh giờ trước đó, sau khi Trần Khuynh Địch rời đi theo đệ tử Tiêu gia, Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, còn có Truy Phong Thần Bộ và Long Ngạo Thiên đi ra từ hậu viện Ngự Thú Trai.
"Sư huynh giống như đã đi đến Tiêu gia."
"Đúng vậy a."
"Ừm, sư huynh chủ động đứng ra để hấp dẫn ánh mắt cho chúng ta, chúng ta cũng cần phải nỗ lực a." Bốn nữ cùng nhìn nhau, cùng nghĩ đến đề án trước đó của Trần Khuynh Địch.
"Lần này ta đi đến Huyết Y Lâu đại náo một phen, nếu như ở trong Tiêu Thành thật sự có dư nghiệt Đại Chu, hoặc là bóng dáng Ma Giáo Tây Vực mà nói, bọn hắn nhất định sẽ đem lực chú ý đặt ở trên người của ta, hơn nữa nhất định sẽ hoài nghi ta có quan hệ cùng với Lục Phiến Môn, cho nên không qua bao lâu hắn là sẽ có người đến xò xét ta."
"Bất quá vào thời điểm ta diệt Huyết Y Lâu, tự xưng là huynh đệ của trai chủ Ngự Thú Trai, cũng không lộ ra thân phận Lục Phiến Môn, bởi vậy mặc dù ta đã bị bại lộ thân phận, nhưng các ngươi hắn là còn chưa bị bại lộ, tối thiểu là các thế lực ở trong bóng tối còn chưa biết sự hiện hữu của các ngươi, cho nên ta nghĩ..."
"Không bằng dứt khoát một chút, ta đi ở ngoài sáng, các ngươi điều tra ở trong bóng tối, làm như vậy hắn là sẽ dễ dàng tìm ra manh mối hơn a."
Ý kiến của Trần Khuynh Địch kỳ thật rất đơn giản.

Cũng chính là chiến thuật mồi nhử phi thường thông thường: Trần Khuynh Địch dùng bản thân xem như là mồi nhử, hấp dẫn những thế lực bởi vì lâu chủ Huyết Y Lâu bị giết mà chú ý tới, sau đó những người khác sẽ ở trong bóng tối điều tra những thế lực này, bắt được dư nghiệt Đại Chu, còn có Ma Đồ của Bái Hỏa Ma Giáo trong đó.
Cái kế hoạch này trên thực tế mà nói là không có vấn đề gì. Thật muốn nói có thiếu sót, cũng chỉ là đối với Trần Khuynh Địch mà thôi, loại chiến thuật mồi nhử này thực sự là quá nguy hiểm, sơ sẩy một cái, nói không chừng cũng sẽ bị người của dư nghiệt Đại Chu cùng với Bái Hỏa Ma Giáo tìm tới cơ hội, mà chiến thuật mồi nhử, nếu như mồi nhử chết rồi, vậy thì chính là ăn trộm gà không được lại mất nắm gạo.
"Cho nên chúng ta nhất định phải tìm ra manh mối trong một thời gian ngắn nhất."
"Phân công hợp tác a." Truy Phong Thần Bộ đột nhiên mở miệng nói: "Ta và Phi Long Thần Bộ hành động cùng nhau, bốn người các ngươi hành động cùng nhau, như thế nào?"
"Có ý tứ gì?" Trần Tiêm Tiêm nhướng mày: "Còn cần thiết phải phân công hay sao? Dù sao cũng đều là điều tra."
"Đương nhiên là cần thiết." Truy Phong Thần Bộ cười cười, nói: "Trước đó Tổng bộ đầu đại nhân thế nhưng đã thông báo, lần này không chỉ là điều tra, đồng thời cũng là thí luyện giữa Phi Long Thần Bộ cùng với Thuần Dương Thần Bộ a? Nếu như không phân công hợp tác, đến lúc đó nếu như thật sự điều tra ra được cái gì, lại phân chia công lao cùng với thành quả như thế nào?"
"Cái phương diện này Tổng bộ đầu thế nhưng đã đặc biệt nhắc nhở ta phải chú ý, cho nên phân công hợp tác là tốt nhất, hơn nữa Tổng bộ đầu còn muốn ta tận lực tuân theo nguyên tắc công bình."
"Ở phe của Thuần Dương Thần Bộ có bốn người các cô, ta tự nhiên là chỉ có thể đi giúp Phi Long Thần Bộ."
"Đương nhiên, nếu như Phi Long Thần Bộ không muốn thì ta cũng không cưỡng ép?" Truy Phong Thần Bộ trừng Long Ngạo Thiên một cái.
Long Ngạo Thiên thì lộ ra thần sắc lạnh lùng, làm cho người ta không nhìn ra được ý nghĩ trong nội tâm của hắn, bất quá chỉ chốc lát hắn liền gật đầu một cái, nói: "Cứ như vậy đi."
"Được."
Thấy Long Ngạo Thiên cũng đã đáp ứng, hơn nữa lời nói của Truy Phong Thần Bộ quả thật là có đạo lý, Trần Tiêm Tiêm cũng chỉ đành không cam lòng gật đầu đáp ứng, kỳ thật nói đến nguyên nhân nàng không muốn chia ra hành động, vẫn là xem về mặt chiến lực của Long Ngạo Thiên cùng với Truy Phong Thần Bộ, nếu như không có hai người bọn họ mà nói..

Chương 236: Vân Tiên Lâu

Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Dương Xuân đều liếc nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt của đối phương thấy được ánh mắt giống nhau.
Không có hai người Truy Phong Thần Bộ cùng với Long Ngạo Thiên cũng không thành vấn đề! Chỉ bằng vào chúng ta cũng có thể giúp được sư huynh!
Sau khi Truy Phong Thần Bộ cùng với Long Ngạo Thiên rời đi, bốn nữ lần thứ hai tụ tập lại, trải rộng ra một phần hồ sơ hơn mười trang ở trên bàn, ở phía trên được viết chữ nhỏ rậm rạp chằng chịt, tất cả đều là tình báo có quan hệ đến trai chủ Ngự Thú Trai, còn có mối quan hệ của vị Mật Thám Lục Phiến Môn này ở trong toàn thành.
"Mọi người, ta phải nói trước." Trần Tiêm Tiêm mở miệng trước, nói: "Ta đã đọc qua phần hồ sơ này từ đầu đến đuôi, không thể không nói, vị trai chủ Ngự Thú Trai này đúng là có quan hệ nhân mạch rất tốt, cơ hồ tất cả các thế lực trong Tiêu Thành đều có thiện duyên với hắn, ngay cả Tiêu gia kia cũng đều có quan hệ đối với hắn, vô luận nghĩ như thế nào cũng đều không có lý do bị giết."
"Chỉ có thể là diệt khẩu."
"Ừm, hơn nữa người diệt khẩu hắn là biết rõ thân phận Mật Thám của hắn."
"Hắn là trai chủ Ngự Thú Trai đã chiếm được tin tức phi thường cơ mật gì đó, lúc này mới bị diệt khẩu a? Nếu không thì một kẻ Mật Thám bị bại lộ kỳ thật sẽ có tác dụng rất lớn, có thể truyền lại loại hình tin tức giả, không có lý do gì mà lại lập tức bị diệt khẩu như vậy."
"Như vậy vấn đề đã đến, trai chủ Ngự Thú Trai rốt cuộc đã chiếm được tin tức gì?"
Bốn nữ ngươi một lời ta một câu, lập tức liền suy luận ra một cái kết luận, mặc dù không có khả năng khẳng định đây chính là câu trả lời chính xác, nhưng ít ra là cũng tồn tại một cái khả năng như vậy.
"Các ngươi nói xem.." Dương Xuân đột nhiên mở miệng nói: "Vị Mật Thám kia, có thể vào trước khi chết đã lưu lại đầu mối gì hay không? Ví dụ như giao tin tức mà mình lấy được cho người đáng giá tín nhiệm…kiểu như vậy?"
"Người đáng giá tín nhiệm?" Lạc Tương Tư nhíu mày, nói: "Thế nhưng nhóm người Ngự Thú Trai đã sớm được điều tra qua, căn bản là cái gì cũng đều không biết, hơn nữa hắn thế nhưng là Mật Thám, người có thể khiến cho hắn tín nhiệm, cũng chỉ có thể có thể là người của Lục Phiến Môn Tiêu Thành đúng không? Nhưng mà Lục

Phiến Môn ở bên này cũng không đạt được một chút tin tức nào."
Trần Tiêm Tiêm đột nhiên đứng lên, thân làm thủ khoa cuộc thi đồng sinh Đại Càn, nàng có năng lực đã nhìn qua là không thể quên được, chỉ thấy nàng lấy hồ sơ ra lật xem một hồi, cuối cùng đột nhiên rút ra một trang giấy, chỉ vào một đoạn văn tự ngắn ở phía trên, nói ra: "Các ngươi hãy nhìn cái này."
"Đây là..." Doanh Tiên nhìn hồ sơ một chút, nói ra từng chữ từng câu: "Theo như hồ sơ, trai chủ Ngự Thú Trai đã từng tình cờ gặp một vị nữ tử có tri thức hiểu lễ nghĩa tại Vân Tiên Lâu, hai người vừa nhìn thấy đã yêu, Lâm trai chủ không chỉ xuất tiền để chuộc thân cho nàng, thậm chí còn bởi vì nữ tử kia mà sinh ra xung đột cùng với một cái thế lực ở bên trong Tiêu Thành, Lâm trai chủ thậm chí còn có một đoạn thời gian một mực nghỉ đêm ở Vân Tiên Lâu, không chịu rời đi."
"Thẳng đến vào một tháng trước khi gặp nạn, hắn mới rời khỏi Vân Tiên Lâu, bất quá vị nữ tử kia cũng đã bị thẩm vấn, nhưng nàng hoàn toàn không biết gì đối với việc Lâm trai chủ tử vong, bộ khoái cũng không đạt được đầu mối gì có thể tin tưởng, nữ tử này tên là Dao Hồ, là một trong những ngôi sao đang lên của Vân Tiên Lâu..."
"Ngôi sao đang lên? Đó là cái gì a?" Dương Xuân nghiêng đầu một chút, lộ ra vẻ mặt ngây thơ thuần khiết, hỏi.
"Ta cũng không rõ ràng." Lạc Tương Tư xuất thân ở Thành Thanh Đế không có một chút giải trí nào cũng mở to mắt, lộ ra vẻ mặt không rõ ràng cho lắm.
"Cái này…" Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, lộ ra thần sắc cổ quái.
Nghe loại miêu tả này, Vân Tiên Lâu, dường như là một chỗ thanh lâu tiêu chuẩn a?
Đột nhiên, có một vị bộ khoái đi nhanh vào trong hành lang, cung kính hướng về phía bốn nữ nói ra: "Bốn vị đại nhân, Trần đại nhân có tin tức truyền đến."
"Tin tức gì?"
"Trần đại nhân nói, hôm nay cũng không cần chờ hắn trở về, Tiêu gia thiết yến mời Trần đại nhân đến Vân Tiên Lâu, vì tìm tòi hư thực của Tiêu gia, Trần đại nhân liền quyết định đến đó để dự tiệc..."
Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng Tiên: "! !!"
Sau khi rời khỏi Tiêu gia, Trần Khuynh Địch cũng không trở về Ngự Thú Trai, mà là đi lang thang ở trong Tiêu Thành.
Nếu đã nói là làm mồi nhử, vậy thì tự nhiên cần phải có bộ dáng của một cái mồi nhử, cho nên Trần Khuynh Địch trực tiếp nhấc lên một cơn bão mua sắm ở khắp trong thành, dùng hình tượng quý công tử ra tay hào phóng xuất hiện ở trong mắt của rất nhiều thương gia Tiêu Thành, cũng hấp dẫn lực chú ý của không ít người.
Ven đường thậm chí còn có một số gia hỏa lòng mang ý đồ xấu muốn đánh cướp hắn. Kết quả đương nhiên là toàn bộ đều bị Trần Khuynh

Địch kéo vào trong hẻm nhỏ đánh cho nhừ đòn, sau đó liền ném vào trong đống rác. Cứ như vậy mãi cho đến lúc mặt trời lặn, Trần Khuynh Địch mới tìm một người kéo xe trên đường, chuẩn bị tiến về Vân Tiên Lâu để dự tiệc.
Bất quá vào thời điểm ở hắn nói ra cái địa điểm này, lão hán kéo xe lại lộ ra biểu lộ quỷ dị.
Nên nói như thế nào đây, loại biểu lộ tức cười này.
"Sao vậy? Cái địa chỉ này có vấn đề gì à?"
"Không! Làm sao lại có vấn đề được." Lão hán cười ha ha nói: "Nhìn công tử trẻ tuổi như vậy, đi đến địa phương đó cũng là chuyện đương nhiên, ừm, nói đến đó cũng chính là chỗ ở của thần tiên a, coi như là lão hán ta, cũng chỉ thử đi đến đó một lần, kết quả rõ ràng là cái gì cũng chưa làm, đã kém chút nữa bị bà nương trong nhà đánh chết.."
"Ồ?"
Chỗ ở của thần tiên? Kém chút nữa bị bà nương trong nhà đánh chết?
"Bất quá công tử, Vân Tiên Lâu thế nhưng là thanh lâu đắt tiền nhất ở Tiêu Thành chúng ta, công tử hẳn là khách đến từ bên ngoài, cần phải chuẩn bị kỹ càng bạc ở trong túi a, nghe nói ở nơi đó cũng không cho ký sổ, nếu như không có tiền, là sẽ bị đánh cho một trận no đòn."
Trần Khuynh Địch: "? ??
"Ngươi vừa mới nói cái gì? Vân Tiên Lâu là cái gì?"
"Thanh lâu a? Sao vậy công tử?"
Trần Khuynh Địch kém một chút đã phun ra một ngụm máu tươi, gặp quỷ! Tên gia hoả Tiêu Nguyên Thần kia thế mà mời bản thân đi thanh lâu? Còn nói thiết yến ở trong thanh lâu? Đậu xanh rau má! Trách không được Tiêu gia lại suy yếu a! Gia chủ lại là một kẻ già mà không biết xấu hổ, cái này thật sự là, thật sự là..
"Hắc hắc." Trần Khuynh Địch vừa thống mạ ở trong lòng, vừa chậm rãi cong khóe miệng lên, lộ ra biểu lộ muốn cười.
Có nên đi hay không?
Cái vấn đề này còn phải hỏi hay sao? !
Đương nhiên là phải đi!
Nói đùa, thanh lâu thì làm sao? Tâm của ta trong vắt như gương sáng, hành động đều là chính nghĩa! Mặc dù là ta đi thanh lâu, mặc dù là ta đi dự tiệc, mặc dù ở trong thanh lâu đều là nữ hài tử xinh đẹp, sẽ còn làm một chút sự tình ngượng ngùng cùng với các nàng ở trong phòng, nhưng vậy thì như thế nào?

Chương 237: Tiêu Lạc Thủy

Ta chính là loại người đó sao? ! Ta chỉ là muốn đi đến thanh lâu nghe ca hát một chút, tâm tình quốc gia đại sự cùng với Tiêu Nguyên Thần một phen, chứ không phải là vì loại chuyện kia!
Không sai, cái này giống như là...đúng, giống như là nghe một buổi hòa nhạc vậy! Là một chuyện phi thường bình thường, là hoạt động xã giao không có bất kỳ chỗ khả nghi nào!
"Ừm! Đúng! Nhất định là như vậy!" Trần Khuynh Địch vừa nói, vừa vuốt khuốt mặt thu liễm lại nụ cười.
Vân Tiên Lâu, là thanh lâu lớn nhất toàn thành, nghe nói bối cảnh ở phía sau còn có Tiêu gia, có yêu cầu rất cao đối với người đến, không phải là người có thân phận thì không thể đi vào, số bạc yêu cầu lại nhiều hơn gấp mấy lần so với các thanh lâu khác, hơn nữa từng nữ tử ở bên trong đều là tinh thông cầm cờ thư họa.
Trọng yếu hơn chính là, nữ tử ở Vân Tiên Lâu sẽ không tùy tiện tiếp khách.
Ý tứ ở nơi này chính là phong nhã, nếu như có thể chiếm được niềm vui của nữ tử, tự nhiên là có thể xuân phong tuyết nguyệt, nhưng nếu như không có, vậy thì sẽ là ném tiền vô ích, nhưng hết lần này tới lần khác chính là do cái quy tắc này, đã khiến cho không ít người ưa thích ném tiền vào, nhất là bốn ngôi sao đang lên của Vân Tiên Lâu, đều có giá trị bản thân từ mười vạn lượng trở lên, là đối tượng mà vô số người truy cầu, nhưng hiện tại lại khác cũng chỉ có một vị có kết cục.
Bởi vì người dân bình thường sẽ rất khó đi vào đây, vì vậy suy đoán của thế giới bên ngoài đối với Vân Tiên Lâu cũng hết sức kỳ lạ, ba người thành một cái chợ, tiếng tăm của Vân Tiên Lâu tự nhiên là ai cũng đều biết.
Đến cửa ra vào Vân Tiên Lâu, Trần Khuynh Địch sau khi trả tiền xe xong liền bước xuống xe, bắt đầu đánh giá tòa Vân Tiên Lâu trong truyền thuyết này. Không nói đến những cái khác, chỉ từ vẻ hào hoa của thanh lâu, nơi này thực sự khá có phong cách, ba tầng lầu được làm bằng gỗ, mảnh ngói màu xanh vờn quanh hành lang, không có một cô gái nào đứng ở bên ngoài mời khác, xuyên thấu qua cửa sổ giấy cũng chỉ có thể nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng, có tiếng cười to của nam tử cùng với tiếng cười duyên của nữ tử truyền ra, còn có ánh nến chập chờn.
Không nói đến những cái khác, cái Vân Tiên Lâu này xác thực đã làm nổi bật một chữ "Tiên".
"Vị này là...Chính Nghĩa tiền bối?"
Trần Khuynh Địch mất ba giây đồng hồ mới phản ứng được là đối

phương đang gọi mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới, chỉ thấy ở bên kia có một người trẻ tuổi đeo bội kiếm bên hông, nhìn tuổi tác bất quá chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi đang dùng vẻ mặt sùng bái mà nhìn hắn, quần áo trên người còn mang theo hoa vân của Tiêu gia, hiển nhiên là đệ tử Tiêu gia.
"Ngươi là?"
"Tại hạ là Tiêu Lạc Thủy, gia phụ là Tiêu Nguyên Thần, phụ thân đặc biệt bảo ta chờ ngài ở chỗ này, phụ thân đã bao cả tòa Vân Tiên Lâu, chuẩn bị yến tiệc, đang chờ Chính Nghĩa tiền bối!"
"Ách, không cần gọi ta là cái gì Chính Nghĩa tiền bối, tuổi tác giữa ta và ngươi cũng không chênh lệch nhiều, cứ gọi Trần đại ca là được rồi."
"Như vậy sao được!" Tiêu Lạc Thủy lập tức nghiêm túc nói: "Chính Nghĩa tiền bối báo thù cho huynh trưởng kết nghĩa, đơn thương độc mã tử chiến cùng với lâu chủ Huyết Y Lâu, cuối cùng còn chém chết hắn, có thực lực như thế, lại có lòng dạ như vậy, người trẻ tuổi của Tiêu gia chúng ta không có ai là không kính nể tiền bối, Chính Nghĩa tiền bối không cần phải khiêm tốn!
"Chậc..."
Nhìn hai mắt của Tiêu Lạc Thủy phát sáng, lộ ra biểu tình xán lạn giống như gặp được thần tượng, Trần Khuynh Địch xấu hổ cười cười, nói:
"À ờ, không nên để cho Tiêu gia chủ đợi lâu a, chúng ta hãy tranh thủ thời gian đi vào đi!"
"Đúng thế! Mời Chính Nghĩa tiền bối đi qua bên này!"
Sau khi đi vào Vân Tiên Lâu, liền có một cô gái xinh đẹp khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, có dáng người cao gầy, bộ ngực cao tiến lên đón tiếp, lộ ra vẻ mặt vui vẻ hỏi: "Ừm, đây không phải Tiêu gia Lạc Thủy công tử hay sao, làm sao hôm nay thế mà cũng đi tới Vân Tiên Lâu chúng ta? Chẳng lẽ là đã coi trọng vị cô nương nào?"
"Không, không có!" Thần sắc của Tiêu Lạc Thủy đọng lại, khuôn mặt thanh tú trong nháy mắt trở nên đỏ hơn phân nửa, hiển nhiên là không quá thích ứng với việc bị một cô gái xinh đẹp trêu chọc, trong lúc nhất thời chỉ có thể ấp úng, khoát tay phất tay.
Còn cô gái xinh đẹp thì ngược lại, quay người lại nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hỏi: "Vị này là?"
Thấy cô gái chủ động nói sang chuyện khác, Tiêu Lạc Thủy liền lập tức nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: "Đây là khách quý của phụ thân ta, là Chính Nghĩa tiền bối đã đánh giết lâu chủ Huyết Y Lâu trước đó!"
Cô gái xinh đẹp sững sờ, sau đó thần sắc liền biến đổi: "Đại nhân chính là võ giả đã báo thù cho huynh đệ kết nghĩa? !"
"Ách, trai chủ Ngự Thú Trai chính là huynh đệ kết nghĩa vườn đào

của ta, là hảo huynh đệ đồng sinh cộng tử! Báo thù cho huynh để là một việc không thể chối từ! Tuyệt đối không phải là sự tình đáng giá để tán thưởng!" Trần Khuynh Địch nghiêm túc nói ra, trên mặt cũng lộ ra một chút thần sắc bi thống khó nhịn, hiển thị rõ bản sắc trọng tình trọng nghĩa của nam nhi
"Là vậy sao?" Cô gái mờ mịt nhìn thoáng qua Trần Khuynh Địch, sau đó quay người rời đi.
"Chính Nghĩa tiền bối! Mời tới bên này!"
Ở dưới sự dẫn đường của Tiêu Lạc Thủy, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền đi đến đại sảnh lầu một của Vân Tiên Lâu, sau đó chỉ thấy ở trên một chiếc bàn lớn ở trung tâm nhất, gia chủ Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần đang trò chuyện vui sướng cùng với một người trung niên nam tử, bất quá sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch đến, hắn lập tức vẫy tay để cho đối phương rời đi, sau đó nhanh chóng đi về phía Trần Khuynh Địch, nói:
"Ha ha ha, lão đệ ngươi cuối cùng cũng đã đến, ta thế nhưng đã chờ ngươi rất lâu a!"
"Đâu có, đâu có, để cho lão ca đợi lâu, là lỗi của ta a!"
Trần Khuynh Địch cũng nhiệt tình tiến lên, hai người nắm tay đặc biệt hòa hợp, trên mặt đều mang theo nụ cười xán lạn.
"Trần lão đệ! Mời!"
"Tiêu lão ca! Mời!"
Hai người sau khi ngồi xuống cũng đều lộ ra biểu lộ ngươi tốt ta tốt mọi người tốt, đồng thời Trần Khuynh Địch cũng hơi quan sát hoàn cảnh bên trong Vân Tiên Lâu một chút, chỉ thấy ở trong đại sảnh, ngoại trừ người Tiêu gia, còn có một số khách nhân được mời đến, đều là người cầm lái của các thế lực nhỏ trong Tiêu Thành.
Đi tới đi lui giữa các bàn, là không ít các cô gái trẻ tuổi có dung mạo xinh đẹp, hoặc bưng khay bạc, hoặc cười cười nói nói, hoặc mời rượu bồi tửu, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười thanh thúy như chuông bạc, mà ở đối diện bàn của Tiêu Nguyên Thần cùng với Trần Khuynh Địch, chính là một cái sân khấu to lớn, có một đội vũ nữ đang uyển chuyển nhảy múa ở dưới nhạc đệm.
Đương nhiên, cũng không thiếu nam nữ nói chuyện hợp nhau, dứt khoát đặt phòng riêng, sau đó đi lên phòng làm một chút sự tình không thể miêu tả, khiến cho Trần Khuynh Địch không ngừng âm thầm hâm mộ.

Chương 238: Vân Tiên Lâu bị bao vây

Chẳng được bao lâu, cô gái xinh đẹp trước đó liền đi tới, nói: "Tiêu đại nhân, còn có.. ừm, Trần đại nhân, không biết là dự định ở lầu hai, hay là đi phòng riêng?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Phòng riêng! Cái này cũng quá nhanh a! Ta còn chưa chuẩn bị kỹ càng, không đúng, ta cho dù có chuẩn bị tốt cũng không thể đi a!
Trần Khuynh Địch nghĩ đến hai môn võ công Phật Môn ở trên người, còn có cái hạn chế đồng tử thân gặp quỷ kia, lập tức cảm thấy tiu nghỉu, nói: "Không cần."
Tiêu Nguyên Thần nhìn thấy Trần Khuynh Địch mất hết hứng thú, không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Lão đệ, sao thế?"
Trần Khuynh Địch bất đắc dĩ nói: "Lão ca không biết sao, lão ca hẳn là cũng đã từng nhìn thấy ta xuất thủ, ta luyện là võ công Phật Môn, không thể phá thân, cho nên chuyện phòng riêng này...là không được."
Tiêu Nguyên Thần: "? ??"
"Ồ? Lão đệ tu luyện Đồng Tử Công à?"
"Không phải là Đồng Tử Công, nhưng cũng không kém bao nhiêu."
"Hửm? Cái này không đúng." Tiêu Nguyên Thần lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: "Theo ta được biết, võ công Phật Môn ngoại trừ Đồng Tử Công cực đoan nhất, những võ công còn lại mặc dù cũng có hạn chế đồng tử thân, nhưng cũng đều không phải là võ công hạn chế dục vọng tuyệt đối, chỉ cần giữ đồng tử công vào lúc mới bắt đầu tu luyện là được, một khi nhập môn, hạn chế đồng tử thân liền không còn tồn tại nữa mới đúng a."
Cái gì? ! Trần Khuynh Địch kém chút nữa đã kêu lên sợ hãi, vô thức hỏi ở trong đầu: "Hệ thống? ! Đây là có chuyện gì? !"
"Khục." Hệ thống không trả lời, chỉ là phát ra một tiếng tràn ngập hừ lạnh không cam tâm, sau đó giữ vững sự trầm mặc.
Cái ý tứ này của hệ thống là...m* nó! Chẳng lẽ trước đây là hệ thống đã lừa phỉnh ta hay sao! Chỉ cần giữ đồng tử công vào lúc mới bắt đầu tu luyện là được? !
Đáng chết!
Tiêu Nguyên Thần thấy sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên tái xanh, cảm thấy hơi đắn đo, lập tức lộ ra biểu lộ tâm lĩnh thần hội: "Ha ha ha, không sao đâu lão đệ, trước kia không biết thì không nói, bây giờ biết rồi thì không cần phải e ngại nữa."
Dứt lời, hắn liền vẫy tay với một cô gái ở cách đó không xa.
Sau đó, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi cuộn búi tóc, trên mặt mang theo vẻ đỏ ửng đi tới, mặc trên người một chiếc váy dài màu xanh da trời,

dáng người yểu điệu, nhưng trái với vẻ ngoài của cô ấy, trên khuôn mặt của cô gái trẻ tuổi này thủy chung mang theo vẻ u sầu nồng đậm, thậm chí là có một chút tiều tụy.
"Vừa vặn, Trần lão đệ, ta sẽ giới thiệu cho ngươi một người, cô gái này tên là Dao Hồ, nói đến giữa các ngươi còn có một chút liên hệ đấy."
"Liên hệ?"
"Không sai, đây cũng là sự tình trước đây không lâu, Trần lão đệ có thể là còn chưa biết, Dao Hồ là cô gái mà Lâm trai trủ muốn gắn bó cả đời, bây giờ cũng là khách của Vân Tiên Lâu, đừng hiểu lầm, nàng hiện tại cũng sẽ không tiếp khách, chỉ là bởi vì Trần lão đệ lần này, ta mới cố ý mời nàng tới."
"Ặc...nguyên lai là đại tẩu!" Trần Khuynh Địch liền vội vàng đứng lên, khom người chào với Dao Hồ.
Mà Dao Hồ thì là hốt hoảng khoát tay áo, nói: "Đại nhân tuyệt đối không nên làm như thế! Không bằng nói tiểu nữ tử mới là người cần cảm tạ Tạ đại nhân, nếu như không phải là có ngài, tiểu nữ tử không biết đến khi nào mới có thể báo đại thù với Huyết Y Lâu."
"Đại tẩu nói gì vậy! Báo thù cho huynh đệ, chỉnh là trách nhiệm nghĩa bất dung từ!"
Trần Khuynh Địch vừa biểu đạt tâm tình sầu não cùng với hoài niệm của bản thân đối với huynh đệ tốt - Lâm trai chủ Ngự Thú Trai, vừa suy nghĩ ở trong lòng, vị Dao Hồ này thân làm hồng nhan tri kỷ của Lâm trai chủ, hẳn là sẽ biết một chút ẩn tình về việc Lâm trai chủ tử vong a, bất quá lúc này Trần Khuynh Địch lại cảm thấy một sự tình rất không hài hòa.
Đó chỉnh là...
Nhưng vào lúc này, Trần Khuynh Địch liền nghe thấy một tràng tiếng huyên náo bỗng nhiên truyền đến từ bên ngoài Vân Tiên Lâu, có không ít khách khứa đang tầm hoan tác nhạc đều có một chút tức giận nhìn ra bên ngoài, gặp quỷ, đến tột cùng là tên chết bầm nào, lại dám gây chuyện ở Vân Tiên Lâu? Không biết nơi này là địa bàn của Tiêu gia sao! Tiêu Lạc Thủy trước đó phụ trách dẫn đường cho Trần Khuynh Địch lúc này đã mang theo một đám đệ tử Tiêu gia trẻ tuổi đi ra, ở trên khuôn mặt trẻ tuổi cũng mang theo một chút phẫn nộ cùng với nghi hoặc.
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? !"
"Trước đó không phải chúng ta đã thông báo cho các thế lực xung quanh không được náo loạn hay sao? Làm sao còn có người đến?"
Đối mặt với nghi vấn của Tiêu Lạc Thủy, đệ tử Tiêu gia mới chạy vào từ cửa thì lộ ra vẻ mặt khổ sở, nói: "Lão đại, lão đại, bên ngoài, bên ngoài đến, đến..."
"Đừng có cà lăm!" Tiêu Lạc Thủy hung hăng gõ vào đầu của vị đệ tử Tiêu gia, tức giận nói ra: "Đừng làm cho Tiêu gia mất thể diện! Nói,

đã xảy ra chuyện gì?"
"Ở bên ngoài có một đám người đến, chúng ta không thể trêu vào"
"? ??" Tiêu Lạc Thủy kinh ngạc một hồi mới phản ứng được, không thể trêu vào? Thật là buồn cười! Nơi này chính là địa bàn của Tiêu gia! Ở bên trên địa bàn Tiêu gia, ở bên trong Tiêu Thành, lại có người mà Tiêu gia không thể trêu vào? ! Đó không phải là tán dóc đó chứ!
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! Nhanh nói cho ta!"
"Vâng, chuyện là như vậy..."
Chỉ thấy vị đệ tử Tiêu gia kia tiến đến bên cạnh Tiêu Lạc Thủy, thấp giọng lẩm bẩm hồi lâu, một giây sau, sắc mặt của Tiêu Lạc Thủy liền lập tức đại biến.
Phản ứng của Tiêu Lạc Thủy cùng với các đệ tử Tiêu gia trẻ tuổi, khiến cho rất nhiều đại lão của các thế lực nhỏ ở đây lộ ra biểu tình nghi hoặc.
Đến tột cùng là vị đại lão nào đến đây? Rõ ràng là gây chuyện ở Vân Tiên Lâu, còn khiến cho Tiêu gia không dám quản.. ?
Cũng không lâu lắm, thủ hạ mà các vị đại lão phái đi ra ngoài liền trở về báo cáo sự tình phát sinh ở ngoài Vân Tiên Lâu, mà nội dung trong chuyện này cũng khiến cho người ta vỗ bàn tán dương, cảm thấy kinh ngạc không thôi.
"Ngươi nói cái gì? !"
"Toàn bộ Vân Tiên Lâu đều bị người bao vây? Là binh sĩ quân đội triều đình? Trời ạ? ! Điều này làm sao có thể!"
"Cầm đầu là bốn cô gái sao!"
Rốt cục, đã có người kịp phản ứng, lộ ra sắc mặt cổ quái thấp giọng lẩm bẩm: "Đây chẳng lẽ là quân đội của vị đại lão nào, trong lúc rảnh rỗi còn muốn cống hiến cho kinh tế đế quốc, âm thầm đi đến Vân Tiên Lâu tiêu phí? Kết quả là bị cọp cái trong nhà phát hiện?"
Câu nói này trong nháy mắt liền dẫn nổ toàn bộ bầu không khí trong Vân Tiên Lâu, ở trong đầu của tất cả mọi người đều lóe lên một cái từ ngữ vô cùng kích thích: Bắt gian!
Đây là sự tình nghe nói phát sinh vào 5 năm trước.
Đó là một đêm tối có gió lớn, một vị Thiên Tướng xuất thân từ quân đội triều đình, thật sự là không ngăn nổi lời mời mọc thịnh tình của các binh lính dưới tay, ở dưới tình huống cho dù đã cự tuyệt đủ kiểu nhưng vẫn không làm gì được, đã vụng trộm đi tới thanh lâu lớn nhất Tiêu Thành để tiêu tiền, cũng chính là Vân Tiên Lâu lúc này.

Chương 239: Trò hay

Đó thật sự là một đêm tương đối mỹ diệu, Thiên Tướng đại nhân sợ vợ ở trong lời đồn của binh lính, trong đêm đó đã đại chiến rất khốc liệt, khiến cho đám binh lính phải lau mắt mà nhìn.
Nhưng cũng chính là vào cái buổi tối kia, lão bà của vị Thiên Tướng đại nhân kia, khi biết Thiên Tướng đại nhân đi uống rượu còn có kỹ nữ hầu hạ, ở dưới cơn thịnh nộ đã trực tiếp cầm quân lệnh của Thiên Tướng đại nhân, điều động hơn ngàn binh sĩ của quân đội Tiêu Thành trong đêm đó, mang theo cung nỏ, dẫn theo trường thương, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bao vây cả tòa Vân Tiên Lâu.
Đương nhiên là trong lúc đó cũng có người muốn ngăn cản nàng, nhưng rất đáng tiếc là, lão bà của vị Thiên Tướng đại nhân này xuất thân từ danh tông đại phái, một thân võ công còn muốn cao hơn Thiên Tướng, phàm là những người ngăn cản nàng đều bị nàng đánh ngã, mà Thống soái tối cao của quân đội Tiêu Thành, Trấn Cương Sứ Tiêu Thành đại nhân bởi vì muốn xem trò vui, cho nên cũng không ngăn cản.
Điều này đã tạo ra thảm kịch lớn nhất trong lịch sử của Vân Tiên Lâu.
Cảnh tượng lúc đó thật đáng kinh ngạc, quả thực là cực kỳ bi thảm, Thiên Tướng đại nhân đang cao hứng bị lão bà của mình kéo ra từ trong phòng riêng, những nơi đi đều không có ai dám cản, về phần một số kẻ không có đầu óc muốn ngăn trở, tất cả đều bị lão bà của Thiên Tướng dùng một quyền đánh cho bất tỉnh nhân sự.
Cuối cùng, Thiên Tướng đại nhân bị lão bà của mình lôi đi, trước khi đi vị nữ cường nhân đó đã vung tay lên, đại quân ào lên, trực tiếp đập nát đồ đạc ở trong Vân Tiên Lâu, Vân Tiên Lâu luôn mở cửa 24 trên 24, chưa bao giờ tắt đèn, cũng bởi vì vậy mà đóng cửa ròng rã ba ngày, mới khai trương lại một lần nữa.
Từ đó về sau, vị Thiên Tướng đại nhân kia liền bị Vân Tiên Lâu, thậm chí là các đại thanh lâu trong Tiêu Thành, liệt vào mục tiêu không được hoan nghênh nhất.
Thời gian trôi qua cho đến hôm nay, đối với với những người đã trải qua một màn lúc trước mà nói, ký ức là vẫn còn mới mẻ, mà bây giờ, Vân Tiên Lâu thế mà lần thứ hai bị quân đội vây lại!
Đậu xanh rau má! Đây là muốn lặp lại chuyện lần trước a!
Mặt mũi của mấy vị cô nương Vân Tiên Lâu trắng bệch, mà rất nhiều đại lão của thế lực nhỏ ở bên trong thì lộ ra sắc mặt kích động, lộ ra bộ dáng xem náo nhiệt không chê lớn chuyện.
Ngay cả Trần Khuynh Địch, sau khi biết được nguyên do, cũng là lộ ra nét mặt hưng phấn.

"Còn có loại này trò hay để xem sao? !"
"Không nghĩ tới a, không nghĩ tới, chuyện kích thích bắt gian ở thanh lâu như vậy đều có thể bị mình bắt gặp được! Đây chính là náo nhiệt lớn chưa từng thấy trong cả hai đời người, không được, mình nhất định phải xem thật kỹ một chút, đến tột cùng là tên ngu ngốc nào xui xẻo như vậy, đi uống rượu có kỹ nữ hầu hạ thế mà còn bị lão bà phát hiện.."
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức kích động tìm một chỗ dễ thấy nhất, dự định làm một quần chúng xem náo nhiệt.
"Tất cả mọi người! Lên cho ta!"
"Đội một leo tường, đội hai yểm hộ, đội ba đâu? Kéo chùy công thành ra cho ta! Những người khác phong tỏa vùng này! Cho dù là một con ruồi cũng không cho phép bay ra!"
Bốn người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư sóng vai đứng ở phía trước nhất, bốn người đều hơi hóa trang một phen, thay quần áo nam và chỉnh sửa giọng nói, nhìn qua giống như là bốn công tử đẹp trai, chỉ là biểu lộ khó coi trên khuôn mặt cùng với giọng điệu độc ác lại không phù hợp lắm.
"Cái này! Cái này! Mấy vị đại nhân, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì a? !"
Một nữ tử xinh đẹp hơn 30 tuổi lộ ra vẻ mặt khổ sở bước ra, nói với bốn nữ: "Ta chỉ làm sinh ý nhỏ, mấy vị đại nhân nể mặt mũi Tiêu gia, hãy giơ cao đánh khẽ một lần a, các vị đại nhân cứ nói, muốn tìm người nào, ta sẽ phái người bắt tới cho các vị đại nhân!"
"Bắt tới đây?" Bốn nữ liếc nhau, sau đó bỗng nhiên cười một tiếng.
Nói đùa! Các nàng tới là để bắt người sao? !
"Lục Phiến Môn phá án! Người không có phận sự, toàn bộ lùi xuống cho ta!"
Bốn nữ đồng thanh nói, thanh âm ở dưới sự gia trì của cương khí truyền khắp hơn phân nửa Vân Tiên Lâu, lập tức khiến cho quần chúng vây xem ở trong Vân Tiên Lâu cảng trở nên kích động.
Trời đất ơi, không chỉ có quân đội, thậm chí ngay cả người của Lục Phiến Môn cũng được kéo tới! Sẽ không phải là Trấn Cương Sứ Tiêu Thành đại nhân vụng trộm tới nơi này uống rượu có kỹ nữ hầu hạ đó chứ?
Chuyện này, chuyện này thật sự là...quá kích thích!
"Lục Phiến Môn? !"
Ở trong đại sảnh Vân Tiên Lâu, khác biệt cùng với những người xem náo nhiệt khác, Tiêu Nguyên Thần vốn dĩ cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú lại biến đổi thần sắc, lông mày cũng hơi nhíu lại.
Mà ở ngoài Vân Tiên Lâu, đám binh sĩ đã hành động theo mệnh lệnh của bốn nữ, toàn bộ Vân Tiên Lâu đã bị phong tỏa hoàn toàn, từng đạo từng đạo cương khí sáng ngời chiếu rọi đường phố chung quanh Vân Tiên Lâu giống như mặt trời ban trưa, từng dãy binh sĩ mặc thiết

giáp mặt không đổi sắc đứng ở cửa chính của Vân Tiên Lâu.
"Tương Tư tỷ, chúng ta cứ đi vào như vậy?" Dương Xuân vụng trộm đi tới bên cạnh Lạc Tương Tư, khá là hưng phấn mà nói ra.
Liên quan tới lần hành động này, chủ yếu vẫn là do Lạc Tương Tư đề nghị, bởi vì chiếm được manh mối trọng yếu có quan hệ đến trai chủ Ngự Thú Trai, cho nên các nàng đầu tiên là đi một chuyến đến quân doanh triều đình Tiêu Thành, đưa chứng minh thân phận Lục Phiến Môn cho Trấn Cương Sứ Tiêu Thành, cùng với manh mối đã phân tích được, lúc này mới nhận được sự hiệp trợ của quân đội. Sau đó các nàng mới mang binh đến bao vây nơi này.
"Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì? Đi vào bắt đại ca ra hay sao?"
Trần Tiêm Tiêm tức giận gõ đầu của Dương Xuân, nói: "Chúng ta cũng không phải là tới bắt sư huynh, ngươi không phải cũng đã nhìn thấy rồi sao, vị hồng nhan tri kỷ kia của trai chủ Ngự Thú Trai đang ở ngay bên trong Vân Tiên Lâu, ta tin tưởng sư huynh nhất định cũng đã phát hiện ra điểm này, lúc này mới đến Vân Tiên Lâu để điều tra đầu mối.
"Chúng ta đến đây chỉ là thu thập đầu mối thay cho sư huynh mà thôi."
"Ồ? Vậy thì không cần phải tìm đại ca ca?"
"Đương nhiên là không cần."
Trần Tiêm Tiêm mỉm cười, khóe miệng cong lên giống như ác ma, nói: "Nếu chúng ta đến đây thu thập đầu mối thay cho sư huynh, như vậy sư huynh tự nhiên là sẽ không cần chờ đợi ở bên trong Vân Tiên Lâu, bất quá nếu như đi vào bắt sư huynh ra mà nói, thì sẽ chiến thuật mồi như sẽ mất đi hiệu quả, cho nên chúng ta phải…"
"Dọn dẹp sạch sẽ!"
Doanh Phượng Tiên gằn từng chữ nói.
"Chỉ cần đuổi tất cả mọi người cùng với sư huynh ra, thì sẽ không có ai hoài nghi!"
"Tất cả mọi người! Nghe mệnh lệnh của ta!" Lạc Tương Tư chậm rãi giơ tay lên: "Đi vào! Đập cái Vân Tiên Lâu này cho ta! Ai dám phản kháng, hết thảy đều là đối đầu cùng với triều đình!"
Đây tuyệt đối không phải là dùng việc công báo thù riêng a!
Mấy binh sĩ mặc thiết giáp đứng ở chung quanh bốn nữ không biết vì sao, bỗng nhiên rùng mình một cái, buổi tối giống như có chút lạnh.

Chương 240: Lục soát

Mà cùng lúc đó.
"Cái tràng cảnh này thật đúng là lớn a, lão đệ...?" Tiêu Nguyên Thần vừa mới tỉnh lại định gọi Trần Khuynh Địch, lại đột nhiên sững sờ. Trần Khuynh Địch vừa rồi còn đứng ở chỗ cao nhất trong đại sảnh, lộ ra bộ dáng muốn xem trò hay, vào giờ khắc này lại thần bí biến mất.
Lúc này, đám người Trần Tiêm Tiêm đã lục soát xong toàn bộ Vân Tiên Lâu, ngay cả phần lớn căn phòng riêng trên lầu hai cũng đều đã bị các nàng lục soát toàn bộ, nhưng khiến cho bốn nữ cảm thấy ngoài ý muốn là, các nàng đều không nhìn thấy thân ảnh của Trần Khuynh Địch, thẳng đến khi mọi người đi tới căn phòng riêng cuối cùng ở lầu hai.
"Nơi này là gian phòng của cô nương Dao Hồ..."
"Hừ." Bốn nữ đồng thời phát ra một tiếng hừ lạnh không rõ ràng cho lắm, sau đó đồng thanh hạ lệnh: "Còn chờ cái gì? Chúng ta đây là đang phá án! Bất kể là ai cũng không có ngoại lệ! Phá cửa cho ta!"
"Vâng!" Mấy vị binh sĩ thế nhưng lại không biết biến báo, lập tức tiến lên, muốn động thủ phá cửa.
Nhưng mà đúng vào lúc này..
"A a a a a a a a! Đau quá! Đây là có chuyện gì! Những vật này đến tột cùng là cái gì, a a a a! Đáng chết! Cứu ta! Ai đó mau tới cứu ta! Không! !! !!"
Ở bên trong gian phòng phát ra một tiếng kêu thảm thiết danh xứng với thực, mọi người nhất thời biến sắc, mấy vị binh sĩ cũng là ngây cả người, sau đó liền vội vàng tiến lên, dùng sức đánh về phía cửa phòng, kèm theo một tràng âm thanh chấn động to lớn, toàn bộ phòng riêng chính là run lên ầm ầm, cửa chính cũng là trực tiếp bị phá tan.
Sau đó, đập vào mắt của mọi người, chính là một mảnh huyết sắc, dưới đất có một vũng máu! Thậm chí là còn có cả thi thể, mà ở giữa vũng máu, Trần Khuynh Địch toàn thân áo trắng thì nằm vật xuống ở trong đó, lộ ra sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn không có khí tức, nghiễm nhiên là đã thăng thiên.
"Chuyện này?!"
Sắc mặt của bốn nữ đồng thời biến đổi, Dương Xuân là người thứ nhất muốn tiến về phía trước, bất quá vào trước đó, Lạc Tương Tư đột nhiên khẽ vươn tay, trực tiếp cản nàng lại.
"Tương Tư tỷ? !"
"Tỉnh táo!"
Sắc mặt của Lạc Tương Tư khẽ biến, dùng thủ pháp truyền âm truyền

một đạo thanh âm rất nhỏ vào tai của Dương Xuân, Dương Xuân cũng không phải là người ngu, thân hình có một chút trì trệ, sau đó sự bối rối vừa rồi liền biến mất trong nháy mắt, thay vào đó thì là vẻ khiếp sợ và phẫn nộ, nói: "Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? !"
"Vì sao nơi này lại có người chết!"
"Tránh ra, tránh ra..."
Đột nhiên, chỉ thấy trên lầu hai lại xảy ra một trận huyên náo, tiếp đó chỉ thấy gia chủ Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần lộ ra vẻ mặt nghiêm túc đi tới, quanh người tản ra khí thế khủng bố cấp bậc Hợp Đạo Tôn Giả, sau khi bức lui rất nhiều binh sĩ, hắn càng là trực tiếp đi tới cửa phòng riêng, đứng song song cùng với bốn nữ.
"Đây là Trần lão đệ? !"
Sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch nằm trong vũng máu, Tiêu Nguyên Thần đầu tiên là sững sờ, sau đó không khỏi kêu lên sợ hãi.
"Trần lão đệ?.. A! Là vị Trần Chính Nghĩa đã giết lâu chủ Huyết Y Lâu kia, Trần đại hiệp? !"
"Làm sao có thể! Hắn đã chết?"
"Không có khả năng! Trần đại hiệp thế nhưng là Hợp Đạo Tôn Giả! Làm sao lại có thể dễ dàng chết như vậy!"
Trong lúc nhất thời, toàn bộ lầu hai liền hỗn loạn cả lên, có không ít người vốn muốn xem náo nhiệt càng là lộ ra thần sắc kinh hoàng mang theo vài phần bối rối, không nghĩ tới vốn dĩ chỉ là một trận nháo kịch, lại đột nhiên xảy ra án mạng.
"Yên lặng!" Tiêu Nguyên Thần hét lớn một tiếng, tuôn trào ra khí tức Hợp Đạo Tôn Giả, trong nháy mắt liền trấn trụ tất cả mọi người, sau đó hắn vội vàng nhìn về phía bốn người Lạc Tương Tư, nói: "Các vị, Trần lão đệ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hắn không phải là người của Lục Phiến Môn các ngươi hay sao? Ta còn tưởng rằng các ngươi là do hắn phái tới hiệp trợ phá án!"
Trần Tiêm Tiêm nhướng mày, sau đó chắp tay nói: "Mặc dù ta không biết Tiêu gia chủ nghe được lời đồn ở nơi nào, nhưng lần này chúng ta tới là bởi vì có người báo cáo, ở bên trong Vân Tiên Lâu có người âm thầm cấu kết cùng với Ma Giáo Tây Vực, cho nên mới đến đây dò xét, chỉ là không ngờ được vậy mà lại xảy ra chuyện này!"
"Ma Giáo Tây Vực?" Tiêu Nguyên Thần nhướng mày, sau đó vội vàng lắc đầu nói: "Mặc kệ, trước tiên cứu Trần lão đệ mới là chuyện quan trọng!"
Chỉ thấy Tiêu Nguyên Thần không để ý vết máu khắp phòng, trực tiếp nhanh chân đi vào trong phòng riêng, đưa tay thăm dò ở trên mũi của Trần Khuynh Địch, chốc lát sau mới thở phào nhẹ nhõm, lộ ra vẻ vui mừng từ trong thâm tâm: "Vẫn còn thở! Trần lão đệ còn chưa có chết! Chỉ là bị trọng thương sau đó hôn mê!"
"Không chết? Quá tốt rồi! Ta đã nói rồi, Hợp Đạo Tôn Giả làm sao có thể dễ dàng chết như vậy."

"Đúng vậy a."
"Bất quá rốt cuộc là tại sao Trần Chính Nghĩa lại bị trọng thương như vậy, sẽ không có khả năng là tẩu hỏa nhập ma a?"
"Nhìn vũng máu kia đi, là máu của người Huyết Y Lâu? !"
"Cái gì? !"
Một câu kinh hô "Huyết Y Lâu", lập tức khiến cho bầu không khí đã lắng xuống trở nên căng thẳng, có thể thấy được Huyết Y Lâu trong quá khứ rốt cuộc đã mang đến sự khủng bố lớn đến dường nào cho rất nhiều thế lực ở Tiêu Thành.
Bốn người Lạc Tương Tư nhìn đám người nói loạn thất bát tao, không khỏi hét lớn lên một tiếng: "Yên lặng!"
"Xin lỗi, các vị Lục Phiến Môn đại nhân." Tiêu Nguyên Thần đứng dậy, ôm Trần Khuynh Địch vào trong ngực, khá là gấp gáp nói ra: "Hơi thở hiện tại của Trần lão đệ đã rất yếu, nhất định phải nhận được sự cứu chữa, không bằng mấy vị hãy cùng đi với ta đến Tiêu gia, Tiêu gia chúng ta có đầy đủ đan dược có thể trợ giúp cho Trần lão đệ tỉnh lại, vừa vặn mấy vị cũng có thể hỏi Trần lão đệ một chút, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.."
"Chuyện này..." Doanh Phượng Tiên nhíu mày, bất quá liền lắc đầu nói: "Được rồi, Tiêu gia chủ sốt ruột cứu người, cũng được, ngài hãy mang người này về Tiêu gia trị liệu thật tốt trước đi, lát nữa chúng ta sẽ tới, hỏi thăm sau."
"Cũng được." Tiêu Nguyên Thần gật đầu một cái, trên mặt lộ ra mấy phần buông lỏng, nói: "Vậy ta sẽ mang Trần lão đệ rời đi."
"Xin cứ tự nhiên!"
"Tránh ra! Tranh thủ tránh ra!"
Sau một tràng huyên náo, Tiêu gia ở dưới sự dẫn đầu của Tiêu Nguyên Thần, cấp tốc rời khỏi Vân Tiên Lâu, mà nhiều thế lực khác thì lo lắng Huyết Y Lâu tro tàn lại cháy, cũng nhanh chóng rời đi, cuối cùng chỉ còn lại có bốn người Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm đứng ở trong phòng riêng. Sau khi bảo binh sĩ rút lui, Trần Tiêm Tiêm nhìn phòng riêng không có một bóng người, lúc này mới lên tiếng:
"Nói cho ta biết, vì sao?"
"Chúng ta cần một cái lý do hợp lý."
Vừa dứt lời, ở trong phỏng riêng chỉ có bốn người liền xuất hiện cái bóng thứ năm, sau đó chỉ thấy một thân ảnh chậm rãi đi ra từ bên trong cái bóng, đứng ở trước mặt bốn nữ.
Rõ ràng là Quỷ Ảnh biến mất đã lâu.
"Nói đi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại bảo chúng ta làm bộ không nhận ra sư huynh, sư huynh thực sự bị trọng thương hay sao?"

Chương 241: Lỗ thủng

"Xin các vị phu nhân yên tâm, đại nhân vẫn còn rất khoẻ mạnh." Quỷ Ảnh cung kính nói ra, trong mắt mang theo vài phần kính sợ: "Vốn dĩ là ta nhận được tin tức, định tới nói cho đại nhân, kết quả không ngờ được đại nhân đã sớm đoán được tất cả, hơn nữa còn chuẩn bị rất kỹ càng, cho nên ta cũng không có hiện thân, chỉ là để tránh để cho các vị phá hư kế hoạch của đại nhân, lúc này mới bí mật truyền âm nhắc nhở."
"Kế hoạch của sư huynh?"
"Không sai!" Quỷ Ảnh gật đầu một cái, sau đó lấy ra một tờ giấy nháp, ở trên đó có viết mấy dòng chữ, nói: "Đây là tin tức truyền đến từ Long Ngạo Thiên, các vị hãy xem đi."
Bốn nữ tiến tới nhận lấy tờ giấy, lập tức bắt đầu xem xét tin tức do Quỷ Ảnh đưa tới.
Phía trên chỉ có hai câu nói:
Câu đầu tiên:
"Tiêu gia âm thầm cấu kết cùng với Bái Hỏa Ma Giáo!"
Câu này còn tốt, mặc dù làm cho người ta chấn kinh, nhưng sau khi suy nghĩ còn có thể lý giải. Chân chính khiến cho bốn nữa chấn kinh đến mức nửa ngày cũng không tỉnh lại, là câu thứ hai:
"Truy Phong Thần Bộ là dư nghiệt Đại Chu!

Tại ngoại ô Tiêu Thành, ở một nơi trong rừng cây, lúc này đã là biến thành một mảnh hỗn độn.
Khắp nơi đều có lưu lại vết đao, còn có cơn bão cương khí hỗn loạn, lấy rừng cây nhỏ làm trung tâm hướng ra phía ngoài vài trăm mét, cơ hồ tất cả đều là cây cối đứt gãy cùng với bùn đất bị xới tung, mà ở trong vòng trung tâm giao chiến, có hai bóng người một trái một phải đối lập lẫn nhau, ma khí hoà lẫn với cương khí, kịch liệt giao phong.
Nếu như là người không biết chuyện thấy màn đối đầu khốc liệt này, sợ rằng sẽ tưởng rằng vị đại hiệp chính đạo nào đó đang trừ ma vệ đạo a. Bất quá thì sự thật lại là hoàn toàn khác biệt.
Đao quang cuốn lên, Truy Phong Thần Bộ chém ra một đao lại một đao, lực đạo ẩn chứa trong đó càng là tầng tầng chồng chất, chém cho Long Ngạo Thiên liên tục lùi về phía sau, một đao cuối cùng càng là như thái sơn áp đỉnh, lưỡi đao chưa đến, đao ý ở trong đó đã bao phủ tới.
Đối với chiêu này Long Ngạo Thiên vẫn đáp lại giống như trước đó. Thu đao vào vỏ, sau đó rút đao ra, hai cái động tác đơn giản, lại cuốn lên ma khí vô tận, chỉ thấy Ma Đao của hắn lấy một loại góc độ không thể tưởng tượng xẹt qua hư không, xé rách đao ý của Truy

Phong Thần Bộ, mạnh mẽ đẩy lui Truy Phong Thần Bộ trở về.
"Ồ, không ngờ được ngươi rõ ràng là đệ tử Thuần Dương Cung, lại tu luyện ma công."
"Cũng thế." Long Ngạo Thiên chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, lạnh lùng nhìn Truy Phong Thần Bộ, nói: "Trước kia ta cũng không ngờ được, đường đường là Truy Phong Thần Bộ Lục Phiến Môn lại có thể là gian tế của Đại Chu."
"Nói đến chỗ này..." Truy Phong Thần Bộ nhướng mày níu: "Ta một mực cảm thấy rất ngạc nhiên, một đường đi đến đây ta căn bản cũng không làm lộ ra chân tướng, thể hiện ra năng lực của một Thần Bộ, còn có ghen ghét và bất mãn đối với các ngươi, ta đều đã cân nhắc đến mọi mặt, ngươi đến tột cùng là làm sao lại hoài nghi lên trên người của ta?"
Trên thực tế đây đúng là một điểm mà Truy Phong Thần Bộ đánh cho lúc hiện tại vẫn cảm thấy rất nghi ngờ. Phải biết rằng một tên gian tế như hắn có thể làm được đến vị trí Thần Bộ Lục Phiến Môn, Đại Chu ở sau lưng không biết đã bỏ ra bao nhiêu, thậm chí chính hắn cũng không phải là Truy Phong Thần Bộ lúc đầu, mà là Đại Chu bắt lấy một cái cơ hội giết chết Truy Phong Thần Bộ lúc đầu, sau đó để cho hắn phụ trách thế thân.
Vì để có thể bắt chước một cách hoàn mỹ, Đại Chu đã thực hiện kế hoạch trong 20 năm, không nói đến những cái khác, trong trí nhớ của bản thân hắn, bắt đầu từ lúc sáu tuổi hắn đã được Đại Chu an bài sắp xếp để bắt chước Truy Phong Thần Bộ, những gì Truy Phong Thần Bộ trải qua hắn đều đã trải qua, tư liệu của Truy Phong Thần Bộ hắn cũng rõ như lòng bàn tay, có lúc hắn thậm chí còn cho rằng mình thật sự là Truy Phong Thần Bộ.
Ở bên trên cái cơ sở này, Truy Phong Thần Bộ đối với việc thân phận của mình bị bại lộ vẫn luôn cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi. Cho nên hắn mới có thể vào thời điểm này đột nhiên hỏi thăm Long Ngạo Thiên. Nhưng mà câu trả lời mà hắn lấy được cũng chỉ có hai chữ. "Ha ha."
Long Ngạo Thiên khinh thường cười một tiếng: "Ngươi đúng là đã bắt chước hoàn mỹ, nhưng chỉ cần cẩn thận suy nghĩ mà nói, hành vi của ngươi cùng với sự tồn tại của bản thân căn bản là không hợp lý, căn bản là khó mà cân nhắc được."
"Hả?"
Thấy Truy Phong Thần Bộ chủ động dừng tay, lộ ra bộ dáng rửa tai lắng nghe, Long Ngạo Thiên tự nhiên cũng vui vẻ kéo dài thời gian: "Đầu tiên, chính là trai chủ Ngự Thú Trai, vị Mật Thám Lục Phiến Môn kia tử vong."
"Có vấn đề gì sao? Bị người phát hiện ra thân phận sau đó bị diệt khẩu, hắn là không có lỗ thủng gì a?"
"Đương nhiên là có vấn đề, vị Mật Thám kia chết ở trong nhà của

mình, chính là lỗ thủng lớn nhất, hắn không phải là chết yểu ở địa phương khác, mà là chết tại nhà của mình, căn cứ theo điều tra của Lục Phiến Môn, thi thể cũng không có dấu vết bị di chuyển, liên tưởng đến nguyên nhân bị diệt khẩu, liền rất dễ dàng cho ra kết luận."
"Nguyên nhân bị diệt khẩu đơn giản chính là chiếm được tình báo hay cơ mật gì đó cực kỳ trọng yếu, nhưng nếu chết ở trong nhà, đã nói rằng vị Mật Thám này cũng không bị phát hiện vào thời điểm nhận được tình báo, mà là sau khi về đến nhà, hung thủ mới phát hiện ra rồi đuổi theo, mới tiến hành diệt khẩu."
"Như vậy vấn đề đã đến." Long Ngạo Thiên nhếch miệng nói: "Mật Thám của Lục Phiến Môn có kết cấu nghiêm mật, nếu như bị diệt khẩu tại chỗ thì cũng thôi đi, nếu như không phải, vậy thì ở trong một khoảng thời gian ngắn kia, hoàn toàn đầy đủ để cho vị Mật Thám này truyền đạt tình báo cho Lục Phiến Môn, nhưng trên thực tế Lục Phiến Môn cũng không có bất kỳ tin tức nào liên quan tới loại tình báo này."
"Tại sao lại xảy ra chuyện như thế?"
"Ồ, thì ra là thế." Truy Phong Thần Bộ gật đầu một cái, nói: "Đúng là một lỗ thủng."
"Nghĩ tới nghĩ lui, tự nhiên liền nghĩ đến trên người của ngươi."
"Bất quá ngươi đã làm như thế nào mà phát hiện ra ta là dư nghiệt Đại Chu? Dù sao thì cái kết luận này của ngươi chỉ có thể chứng minh là ta có vấn đề, nói không chừng ta là người của Bái Hỏa Ma Giáo, hoặc là người của thế lực khác thì sao?"
"Vẫn là bởi vì trai chủ Ngự Thú Trai." Long Ngạo Thiên phát ra âm thanh lạnh lùng nói: "Hung thủ tất nhiên là biết rõ thân phận của trai chủ Ngự Thú Trai, hung thủ khẳng định sẽ biết là Lục Phiến Môn sẽ không để yên cho hắn, nhưng vào thời điểm chúng ta đi đến Tiêu Thành, sau khi tiến vào Ngự Thú Trai điều tra, vô luận là Tiêu gia, hay là Huyết Y Lâu, đều hoàn toàn không biết rõ, lâu chủ Huyết Y Lâu bị Trần Khuynh Địch đánh giết chính là chứng cứ."
"Cho nên hung thủ khẳng định là không có quan hệ với Huyết Y Lâu còn có Tiêu gia, đã như vậy, cũng chỉ có dư nghiệt Đại Chu là có khả năng to lớn nhất, về phần các thế lực Biên Hoang khác, ngươi cũng đã quá coi thường Đại Càn, sự tình ở Tây Vực, còn chưa tới phiên để cho thế lực khác để ý tới, khả năng tồn tại là không đủ 1%."

Chương 242: Đều nằm ở trong kế hoạch

"Bốp bốp bốp." Truy Phong Thần Bộ không ngừng gật đầu, đến cuối cùng thậm chí còn vỗ tay, nói: "Không sai, thực sự là rất không tệ! Cùng so sánh với tên Trần Khuynh Địch ngây ngốc kia, ngươi còn muốn khôn khéo hơn nhiều."
"Ngây ngốc?"Đối mặt với sự tán thưởng của Truy Phong Thần Bộ, nụ cười ở trên mặt của Long Ngạo Thiên càng trở nên giễu cợt, nói: "Ngươi cho rằng Trần Khuynh Địch không phát hiện ra hay sao?"
"Hả? !"
"Ha ha, Trần Khuynh Địch có thể trở thành mục tiêu mà ta truy đuổi, cũng bởi vì hắn vô luận là trí tuệ hay là thực lực đều muốn hơn xa ta, ta mãi cho tới khi tới Lục Phiến Môn tra xét một bộ phận tư liệu, vào thời điểm đang rời khỏi Tiêu Thành cùng với ngươi mới nghĩ thông suốt tất cả, nhưng mà Trần Khuynh Địch..."
"Chỉ sợ hắn ngay từ lúc ban đầu đã hoài nghi ngươi."
"Cái gì? !" Truy Phong Thần Bộ ngẩn người, điều này làm sao có thể? Ở bên trong sự quan sát của hắn, Trần Khuynh Địch rõ ràng là một người trẻ tuổi không có phòng bị gì, mặc dù có thực lực cực mạnh, nhưng chung quy cũng chỉ là một mãng phu, hắn là không có khả năng xem thấu thân phận của hắn.
"Ngươi quá ngây thơ rồi, ngươi cho rằng tại sao Trần Khuynh Địch vào lúc sớm nhất liền trực tiếp đi gây chuyện với Huyết Y Lâu?"
"Là để thăm dò xem Huyết Y Lâu có phải là thế lực của Bái Hỏa Ma Giáo hay không? !"
"Không sai! Lúc đó Trần Khuynh Địch chính là đang giám định, ngươi đến tột cùng là người của Bái Hỏa Ma Giáo, hay là dư nghiệt Đại Chu! Sự thật chứng minh là hắn đã đạt được đáp án! Thậm chí nếu như không phải ta tinh tế suy nghĩ thâm ý các động tác của Trần Khuynh Địch sau này, cũng đều không thể phát hiện ra được thân phận của ngươi!"
"Cái gì! Hành vi của hắn vào lúc đó lại có bậc thâm ý này? !"
"Không chỉ có như vậy, ngươi cũng thấy đấy, hiện tại hắn đã đem trọng điểm đặt ở trên người của Tiêu gia."
"?!" Truy Phong Thần Bộ liên tưởng đến hành động lần này của bản thân cùng với mệnh lệnh phía trên giao xuống, sắc mặt lập tức biến đổi.
"Hắn muốn vạch trần Tiêu gia?"
"Đúng, hắn muốn công bố cho mọi người biết quan hệ giữa Tiêu gia cùng với Huyết Y Lâu, cứ như vậy bố trí của Bái Hỏa Ma Giáo sẽ hoàn toàn bị xáo trộn, mất đi Tiêu gia nội ứng ngoại hợp, Bái Hỏa Ma Giáo liền không thể không tập hợp trọng binh, tốc chiến tốc thắng

đánh hạ Tiêu Thành, còn hắn thì có thể dĩ dật đãi lao (Lấy sức nhàn chống sức mỏi), thong dong đối mặt!"
"Không đúng! Hắn làm sao có thể biết được Tiêu gia cấu kết cùng với Bái Hỏa Ma Giáo? ! Người bình thường làm sao có thể nghĩ tới điểm này!"
Phải biết rằng, Tiêu gia thế nhưng là thế lực lớn nhất ở Tiêu Thành, cũng là công thần đã một mực chống cự Tây Vực tấn công vào 400 năm trước, bằng vào 400 năm danh dự của Tiêu gia, người bình thường căn bản sẽ không có khả năng đem bọn hắn cùng với Bái Hỏa Ma Giáo Ma Đồ đặt chung vào một chỗ, coi như là nói ra lời này cũng sẽ không có ai tin tưởng. Trần Khuynh Địch đã phát hiện ra như thế nào? !"
"Ha ha, đây chính là chỗ cao minh của Trần Khuynh Địch, không, chỗ cao minh của Trần sư huynh." Long Ngạo Thiên lạnh nhạt nói, trong mắt cũng lộ ra mấy phần kính nể, nói: "Điểm này, ta cũng là vào sau này mới phát giác được, mà sư huynh chỉ sợ là vào lúc ban đầu đã hoài nghi tới Tiêu gia."
"Cái gì?"
"Đây cũng là một điểm mù mà bị đại đa số người bỏ qua."
"Huyết Y Lâu có thực lực gì? Trong tư liệu thế nhưng đã viết rất rõ ràng, là một tổ chức thích khách khổng lồ có nhân số đông đảo, nhưng lại không thể tìm ra bất luận một toà phân bộ nào, phảng phất như là tàng hình ở trong Tiêu Thành, thậm chí có một lần có hơn tám thành thế lực ở Tiêu Thành tiến hành điều tra đối với toàn bộ Tiêu Thành, đều không có một chút thu hoạch nào!"
"Ngươi cho rằng, bằng vào một mình Bái Hỏa Ma Giáo là có thể làm được điểm này hay sao?"
"Ồ! !!"
"Nếu như không có sự trợ giúp của một đại thế lực ở trong Tiêu Thành, một thế lực ngoại lai như Huyết Y Lâu làm sao có thể ẩn giấu tung tích ở dưới mí mắt của nhiều địa đầu xà trongTiêu Thành như vậy?"
"Chỉ cần nhìn từ một điểm này, Tiêu gia sẽ chính là nghi phạm có hiềm nghi lớn nhất!"
"Tất cả đều nằm ở trong kế hoạch của Trần sư huynh! !! !
"Dĩ nhiên là như vậy!"
Sau khi nghe Quỷ Ảnh tự thuật xong, bốn nữ đều sợ hãi than thở như vậy.
"Kế hoạch của sư huynh thế mà được suy tính sâu xa như vậy, thật sự là làm cho người ta theo không kịp." Trần Tiêm Tiêm lộ ra ánh mắt phức tạp, dường như có một chút kiêu ngạo, nhưng cũng có một chút thất lạc, cảm khái nói. Nàng còn cho là thực lực của mình coi như nhất thời đuổi không kịp sư huynh, tối thiểu cũng có thể trợ giúp được một ít ở trên phương diện mưu lược.

"Đại ca ca thật là lợi hại!"
Cùng so sánh với Trần Tiêm Tiêm tâm tư nặng nề, Dương Xuân thì lại tán thán phi thường đơn thuần, ở bên trong đôi mắt nhỏ tràn đầy sự sùng bái và kính nể đối với Trần Khuynh Địch, mà Doanh Phượng Tiên mặc dù lộ ra sắc mặt lạnh nhạt, nhưng ở trên mặt cũng có mấy phần vẻ kiêu ngạo, có một loại ý vị "ta quả nhiên là không có nhìn lầm sư huynh".
Mà Lạc Tương Tư thì là một người tiếp nhận nhanh nhất, sau khi hơi suy tư một chút, liền gật đầu một cái.
Ta quả nhiên là không tính sai!
Tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này có khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp ở kiếp trước, hơn nữa so với kiếp trước, Trần Khuynh Địch ở kiếp này còn có trí tuệ hơn người, thực lực càng là đáng sợ tới cực điểm, muốn vượt qua Trần Khuynh Địch quả nhiên không phải là một chuyện dễ dàng.. Bất quá như vậy thì tốt hơn!
Càng khó mới càng có tính khiêu chiến.
Ở một bên khác, Quỷ Ảnh cũng là không khỏi cảm khái. Nói thật, hắn vào lúc ban đầu thật ra là xem thường Trần Khuynh Địch, đối với tên gia hoả chỉ biết dùng nắm đấm với mọi thứ này, hắn không có chuyện gì để nói, nhưng vào lần này ấn tượng của hắn đối với Trần Khuynh Địch cơ hồ là mang tính đột phá. Người này bày bố sâu xa, tâm cơ lòng dạ cũng sâu thẳm, ở trong những người mà hắn đã thấy qua, cơ hồ là người mạnh nhất! Trách không được Thuần Dương Cung lại chọn người này làm Đạo Tử chân truyền! Thậm chí nếu như không phải ở trong tin tức mà Long Ngạo Thiên truyền tới lần này, ở bên trong có giải thích một phen, thì chính hắn cũng không thể lý giải sự bày bố của Trần Khuynh Địch. Người này thật là đáng sợ!
"Nói như vậy, sư huynh đi đến Tiêu gia chính là vì vạch trần quan hệ của Tiêu gia cùng với Huyết Y Lâu?" "Không sai, xem ra nhất định là như thế, đã như vậy thì sư huynh hẳn là cũng không có bị thương, chẳng qua chỉ là ngụy trang mà thôi."
Bốn nữ cùng nhau gật đầu một cái, bất quá lại rơi vào sự trầm mặc, sau một hồi lâu, Trần Tiêm Tiêm mới mở miệng nói: "Các ngươi cảm thấy, kế hoạch của sư huynh lần này đến tột cùng là cái gì?"
"Muốn vạch trần quan hệ giữa Tiêu gia cùng với Huyết Y Lâu, rốt cuộc là muốn dùng phương pháp gì? Lại còn vì sao lại giả chết?"
"Xin lỗi, ta thật sự là không nghĩ ra được."

Chương 243: Kịch bản của Trần Khuynh Địch

"Xin lỗi, ta thật sự là không nghĩ ra được."
"Mưu lược của sư huynh ta thật sự là không có cách nào với tới, còn cần phải học tập a.."
"Nhưng bất kể nói như thế nào!" Lạc Tương Tư đột nhiên mở miệng nói: "Trần Khuynh Địch, à không, Trần sư huynh ít nhất là cần được giúp đỡ! Tiêu gia dù sao cũng là gia tộc lớn nhất ở Tiêu Thành, gia chủ Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần cũng tuyệt đối không phải là hạng người vô danh gì, lại có nội tình ở Tiêu gia, chúng ta không thể ngồi xem sư huynh cứ như vậy rơi vào trong nguy hiểm."
"Quân đội." Trần Tiêm Tiêm đột nhiên lẩm bẩm nói, khiến cho tất cả mọi người bừng tỉnh.
Đúng!
Quân đội triều đình!
Trên thực tế, thế lực lớn nhất ở Tiêu Thành, hẳn là có hai cái, một cái tự nhiên là Tiêu gia, mà đổi thành một cái khác, chính là một cái thế lực một mực hết sức điệu thấp, không tranh đoạt địa bàn, cũng không tranh đoạt lợi ích, chỉ có vào thời điểm Tây Vực xâm lấn mới có thể đứng ra, đó là quân đội triều đình - đại quân Trấn Cương Tiêu Thành
Thậm chí là vào sau khi vị lão tổ Võ Đạo Tông Sư Tiêu gia kia mất tích, thực lực của quân đội còn muốn ở phía trên Tiêu gia!
Vô luận là đi tới nơi nào, triều đình vẫn vĩnh viễn là triều đình.
Cha ngươi mãi mãi cũng là cha của ngươi!
"Đúng! Chúng ta hãy đi đến cầu viện quân đội, nói ra kế hoạch của Trần sư huynh cùng với giải thích của Long sư huynh, quân đội nhất định là sẽ cung cấp trợ giúp!"
"Ừm, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy." Bốn nữ cùng nhau gật đầu nói, về phần quân đội có thể phản bội Tiêu Thành giống như Tiêu gia, âm thầm cấu kết với Bái Hỏa Ma Giáo hay không...Đừng nói giỡn! Đây chính là triều đình! Thánh thượng trước mắt chính là thiên hạ đệ nhất, triều đình còn chưa có suy bại, quân đội Trấn Cương lệ thuộc Tiêu Thành nếu như lựa chọn phản bội, đây không phải là thả con cá rô bắt con săn sắt hay sao, hơn nữa ảnh hưởng ác liệt của việc này chỉ sợ đến lúc đó sẽ khiến cho toàn bộ Đại Càn tức giận, mà cái đế quốc ngàn năm này một khi nổi giận lên, chỉ sợ sẽ là một trận rung chuyển tác động đến toàn bộ thế giới, chuyện này cũng không phù hợp với mục tiêu chiến lược của Tây Vực, chỉ sợ là cho dù Trấn Cương Sứ Tiêu Thành muốn phản bội, Bái Hỏa Ma Giáo cũng không dám tiếp nhận.
"Quỷ Ảnh, ngươi có thể tiếp ứng sư huynh hay không?"

Quỷ Ảnh kinh ngạc, cảm thấy bốn người này không phải là đã quên rồi đó chứ, bản thân hắn trước đó thế nhưng là người Đại Chu a, thế mà bảo hắn đi tiếp ứng cho Trần Khuynh Địch, người đã hạ cấm chế...
A đúng rồi, ta quên mất, bởi vì nguyên nhân cấm chế, nếu như Trần Khuynh Địch chết, ta cũng sẽ không thể sống.
"Ta sẽ đi ngay!" Quỷ Ảnh cảm thấy phải lập tức tiếp ứng Trần Khuynh Địch!
Mà vào thời điểm bốn nữ đang hành động, Trần Khuynh Địch đang làm cái gì?
Hắn đang giả chết.
Hơn nữa còn giả chết rất chuyên nghiệp, đầu lưỡi lòi ra ngoài miệng một nửa, hai tròng mắt trợn trắng, thỉnh thoảng còn run rẩy hai cái, lộ ra bộ dáng sắp không thể cứu được, mà vị đệ tử Tiêu gia trẻ tuổi Tiêu Lạc Thủy, thì là lộ ra vẻ mặt bi thương ngồi ở bên cạnh hắn, không ngăn được mà khóc lớn.
"Chính Nghĩa tiền bối a! !! Ngài làm sao lại đi như vậy a! !"
"M* nó! Lão tử còn chưa có chết đâu!" Trần Khuynh Địch thầm mắng ở trong lòng, bất quá đồng thời cũng có mấy phần tiểu đắc ý. Không sai, chuyện cho tới bây giờ đã không có cái gì cần phải giấu diếm, hắn kỳ thật đã sớm nhìn ra Tiêu gia không đúng! Nguyên nhân rất đơn giản, ừm, chỉnh là do nội dung trong nhiệm vụ mà hệ thống ban bố lần trước:
"Đạo Môn xuất thế, bốn đại Biên Hoang có dị động, Trung Nguyên an dật gần trăm năm rốt cục cũng nghênh đón một lần rung chuyển mới, nhưng mà Đông Hải nhất mạch không tranh quyền thế, Bắc Nhung Thiên Quan không gì phá nổi, Man tộc thế lực đơn bạc, sẽ không có cách nào đánh vỡ thế cục hoà bình bây giờ, chỉ có ra tay từ Tây Vực, bây giờ ba cỗ thế lực đã tiềm nhập vào trong Tiêu Thành, khiến cho toà trọng trấn Tây Vực này rơi vào trong nguy cơ, mời kí chủ điều tra rõ chân tướng trong đó: Ngăn cơn sóng dữ!"
Nhìn xem, hệ thống đã viết rõ ràng ở phía trên, có ba cỗ thế lực ở trong Tiêu Thành. Ma Giáo Tây Vực xem như là một cái a? Dư nghiệt Đại Chu xem như là một cái a? Vậy còn cái thế lực thứ ba là ai? Ngoại trừ thế lực bản thổ lớn nhất ở Tiêu Thành - Tiêu gia, thì còn có ai? ! Ha ha ha! Không nghĩ tới a! Ta từ lúc ban đầu đã nhìn thấu các ngươi rồi!
Trần Khuynh Địch cảm thấy hưng phấn vì sự cơ trí của mình! Mà kế hoạch bây giờ của Trần Khuynh Địch cũng rất là đơn giản.
Chỉnh là cái chiến thuật mồi nhử lúc ban đầu nhất kia, cố ý trọng thương bản thân, mượn nhờ sự hoài nghi của Tiêu gia đối với hắn, câu dẫn Tiêu gia động thủ với hắn, sau đó hắn sẽ đạt được mục đích của mình, mặc dù hắn căn bản không tìm thấy chứng cứ cấu kết của Tiêu gia cùng với dư nghiệt Đại Chu hoặc là Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng

hắn đã nghĩ rất kỹ, bây giờ hắn thế nhưng là Thần Bộ Lục Phiến Môn a!
Đến lúc đó quản có chứng cứ hay là không có chứng cớ, hết thảy mọi thứ đều sẽ lấy ý đồ mưu hại mệnh quan triều đình làm lý do, bắt giam lại toàn bộ! Dù sao thì Tiêu gia nhất định là có vấn đề, sau khi bắt lại sẽ chậm rãi thẩm vấn!
Đúng vậy, Trần Khuynh Địch đã viết ra sẵn kịch bản, Tiêu gia ra tay với hắn ------ hắn sẽ vùng dậy ------ bạo phát thần uy đánh bại tất cả mọi người, sau đó bắt giam toàn bộ ------ tất cả đều vui vẻ.
Đây thật sự là một cái kế hoạch hoàn mỹ a! Không sai! Tất cả đều nằm ở trong kế hoạch của ta! !! !!
Trần Khuynh Địch vừa nhắm mắt lại giả chết, vừa nghĩ thầm ở trong lòng: "Đến a! Mau tới a! Mau tới mưu hại ta đi a!"
"Nhanh lên, mau đưa Chính Nghĩa vào bên trong Hạo Nhiên Điện, ta muốn tự mình chữa thương cho Chính Nghĩa."
Vừa về tới Tiêu gia, Tiêu Nguyên Thần liền nhanh chóng phân phó nhân thủ, để cho mấy người đệ tử trẻ tuổi Tiêu Lạc Thủy đi thông tri cho các đại trưởng lão trong gia tộc, đồng thời cũng tự mình cõng Trần Khuynh Địch vội vã chạy tới Hạo Nhiên Điện, ở ven đường còn gọi mấy vị cao thủ y đạo nổi tiếng ở Tiêu gia, nghiễm nhiên là lộ ra bộ dáng nhiệt tình vì lợi ích chung.
Nhưng sau khi tiến vào Hạo Nhiên Điện, sau một giây khi cửa chính đóng lại.
Phảng phất như là tháo ra mặt nạ vậy, Tiêu Nguyên Thần trước đó còn đổ mồ hôi và lo lắng, các biểu lộ đều mất đi trong nháy mắt.
Hoặc có lẽ là, hắn đã thu liễm tất cả các biểu lộ, Trần Khuynh Địch ở trên lưng thì bị hắn ném lên trên sàn nhà không có một chút để ý nào, phát ra tiếng vang trầm trọng.
"Đều đã đến nước này, Lục Phiến Môn thế mà còn không có bất kỳ cử động nào, thật sự là kỳ quái."
"Lão gia?"
Một đạo hắc ảnh lặng yên xuất hiện ở sau lưng của Tiêu Nguyên Thần, nếu như đệ tử Tiêu gia có ở đây, nhất định sẽ nhận ra, người này rõ ràng là quản gia sinh hoạt thường ngày của Tiêu Nguyên Thần, chỉ là người quản gia bình thường này nhìn qua không có bất kỳ tu vi nào, chỉ là một lão nhân bình thường, nhưng bây giờ hắn lại phát tán ra khí tức Luyện Thần Phản Hư.

Chương 244: Huyết Ma Cổ

"Ta vốn dĩ cho rằng tên Trần Chính Nghĩa này hiển nhiên là người mà Lục Phiến Môn phái tới điều tra, dù sao thì sự hợp tác của chúng ta với Bái Hỏa Ma Giáo chưa hẳn là không bị bại lộ, thậm chí là ở bên Bái Hỏa Ma Giáo có lẽ đã làm rò rỉ tin tức, hơn nữa tên Trần Chính Nghĩa này lại giết chết Tôn Giả Bái Hỏa Ma Giáo trú đóng ở Huyết Y Lâu...
"Nhưng trải qua sự thăm dò ba lần, bốn lượt cũng đều không có kết quả gì, phảng phất như cái tên Chính Nghĩa này thật sự chỉ là vì báo thù cho huynh đệ mà thôi..."
Tiêu Nguyên Thần không thể nào hiểu được, ở dưới cái gầm trời này chẳng lẽ thật sự còn có người ngớ ngẩn báo thù cho một người không có quan hệ máu mủ, không tiếc hãm sâu vào trong tình cảnh nguy hiểm? Đương nhiên, người ngu ngốc như vậy vào trước kia là có, thậm chí là bản thân Tiêu Nguyên Thần cũng là người như vậy, nhưng mà bây giờ hắn đã tỉnh ngộ lại, không có khả năng lại bị cái gọi là nghĩa hiệp kia dụ dỗ. "
"Thôi được rồi." Tiêu Nguyên Thần lắc đầu, chuyện cho tới bây giờ có xoắn xuýt những thứ này cũng vô dụng.
Dù sao thì Trần Chính Nghĩa cũng đã bị bắt lại, mặc dù có hiềm nghi đánh rắn động cỏ, nhưng Tiêu Nguyên Thần căn cứ vào ý nghĩ thà giết lầm chớ không bỏ sót, lúc này mới bày ra bố cục như hôm nay.
Nói đến cùng, toàn bộ sự tình thiết yến ở Vân Tiên Lâu chính là một cái bẫy đề nhằm vào Trần Chính Nghĩa.
Vào thời điểm hắn biết được Tôn Giả Bái Hỏa Ma Giáo trú đóng ở Huyết Y Lâu bị giết chết, liền lập tức sinh ra lòng cảnh giác, lúc này mới đi tìm Trần Chính Nghĩa, muốn tìm hiểu rõ thân phận cùng với mục đích của Trần Chính Nghĩa, lúc kia bản thân hắn thậm chí là đã làm xong tư tưởng âm mưu của hắn hoàn toàn bị bại lộ, chuẩn bị cá chết lưới rách.
Bất quá không nghĩ tới, người này thế mà giống như không hề có quan hệ với Lục Phiến Môn.
Nhưng Tiêu Nguyên Thần cũng không thể loại trừ khả năng đây là đối phương đang ngụy trang, cho nên hắn dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp chuẩn bị động thủ tiêu diệt Trần Chính Nghĩa, nếu như hắn là người Lục Phiến Môn, vậy thì thật là tốt, sau khi tiêu diệt Trần Chính Nghĩa bản thân hắn sẽ lập tức liên hệ với Bái Hỏa Ma Giáo, vào lúc Lục Phiến Môn còn chưa kịp phản ứng liền phát động kế hoạch.
Mà nếu như không phải...vậy đơn giản là quá tuyệt vời! Chỉ là một tán tu, hắn căn bản sẽ không quan tâm.

Thiết yến ở Vân Tiên Lâu chỉnh là một sự kiện ám sát.
Dao Hồ cũng là do hắn dùng Huyết Ma Cổ giết chết và khống chế trước khi thiết yến Vân Tiên Lâu, bởi vì thân phận của nàng rất là đặc thù, là ý trung nhân của "Đại ca kết nghĩa" của Trần Chính Nghĩa, mượn nhờ cái thân phận này để ám sát là có xác suất tương đối cao, hơn nữa Dao Hồ nhìn qua còn trẻ như vậy, là một mỹ nữ, còn có thân phận chị dâu đặc thù. Tiêu Nguyên Thần cho rằng một người trẻ tuổi huyết khí phương cương, sẽ rất khó chịu nổi loại cám dỗ này, tỷ lệ ám sát thành công sẽ cao hơn. Mà kết quả cũng chứng minh suy đoán của Tiêu Nguyên Thần là đúng.
"Bây giờ người này đã bị Huyết Ma Cổ nhập thể, đã coi như là một người chết, bất quá vừa vặn chúng ta có thể dùng Huyết Ma Cổ khống chế thi thể của hắn, cũng được tính là một phần át chủ bài của Tiêu gia chúng ta, đến lúc đó Tiêu gia ta thoát ly khỏi sự trói buộc của Tiêu Thành, tiến vào võ lâm Trung Nguyên cũng có thể nhanh chóng đứng vững gót chân."
"Lão gia anh minh."
Tiêu Nguyên Thần khoát tay áo, nói: "So với những cái này, hãy tranh thủ thời gian a, các ngươi, hãy thôi động Huyết Ma Cổ ở trong cơ thể hắn."
Mấy vị "cao thủ y đạo" mà Tiêu Nguyên Thần mang tới liền nhao nhao gật đầu, sau đó bắt đầu phóng xuất ra cương khí của bản thân rót vào trong cơ thể của Trần Chính Nghĩa, dự định thao túng Huyết Ma Cổ ở trong cơ thể của hắn..
"? ??"
"Hửm?" Tiêu Nguyên Thần nhìn thấy mấy vị cao thủ y đạo đầu đầy mồ hôi, không khỏi nhướng mày, hỏi: "Sao thế?"
"Đại nhân, người này..."
"Không cần." Trần Khuynh Địch mở to mắt, sau đó vô cùng tự nhiên bò dậy từ dưới đất, nói: "Nằm trên mặt đất lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được đến lúc các ngươi ra tay với ta, rất tốt."
Tiêu Nguyên Thần: "! !!"
"Quả nhiên, ngươi là người Lục Phiến Môn sao, đây là muốn dẫn xà xuất động?"
Tiêu Nguyên Thần chung quy cũng là gia chủ Tiêu gia, chỉ trong nháy mắt hắn liền hiểu ý nghĩ của Trần Khuynh Địch: "Xem ra Bái Hỏa Ma Giáo chung quy là không đáng tin cậy, thế mà nhanh như vậy liền bị rò rỉ tin tức. Đã như vậy, chỉ sợ Tiêu gia ta hiện tại đã rơi vào bẫy của ngươi a, Trần Chính Nghĩa?"
Mặc dù tình huống đột biến, nhưng Tiêu Nguyên Thần vẫn lộ ra sắc mặt tỉnh táo, không thấy một chút bối rối nào.
"Không sai!" Trần Khuynh Địch dùng hai tay chống nạnh, nghiêm túc nói: "Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần! Bản quan là Thần Bộ đệ lục của Lục Phiến Môn, hiện tại chính thức thông báo cho ngươi biết! Các ngươi

có ý đồ dùng Huyết Ma Cổ mưu hại bản quan, vị phạm pháp lệnh Đại Càn điều thứ 213, tập kích mệnh quan triều đình, không thể xá tội!"
"Bản quan đề nghị các ngươi lập tức giơ tay đầu hàng, nếu không sẽ tru di cả tộc, một người cũng không để lại!"
Khóe miệng của Tiêu Nguyên Thần giật một cái, nói: "Trần Chính Nghĩa, ta thấy hình như là ngươi đã nhớ sai a, mưu hại mệnh quan triều đình ở trong pháp lệnh Đại Càn là điều thứ 312, hơn nữa cũng không phải là tru di cả tộc, mà là lưu vong ba ngàn dặm."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói thật, lời nói của Tiêu Nguyên Thần đã khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy rất mất mặt.
"Không quan tâm ngươi nói cái gì! Hết thảy giơ tay lên cho ta! Nếu không bản quan cũng sẽ không khách khí!"
"Ha ha." Tiêu Nguyên Thần cười cười nói: "Ngươi cũng không cần phải nói nhiều, ta biết giúp đỡ của ngươi đã tới, hãy gọi bọn hắn ra đi, ta ngược lại muốn xem xem Lục Phiến Môn các ngươi hôm nay rốt cuộc có thể diệt Tiêu gia ta hay không!"
"Hả?" Trần Khuynh Địch chớp chớp mắt, nói: "Ta không có gọi giúp đỡ a."
Tiêu Nguyên Thần: "? ??
Không có? M* nó! Không có người giúp đỡ mà ngươi dám phách lối như vậy? !
"Trần Chính Nghĩa, ngươi cũng quá xem thường ta, xem thường Tiêu gia ta a?"
"Không, không, không, đừng đem Tiêu gia nhập làm một cùng với ngươi." Trần Khuynh Địch khoát tay áo nói: "Ngươi là ngươi, Tiêu gia là Tiêu gia, bây giờ ta chỉ thấy là có một mình ngươi - gia chủ Tiêu gia âm thầm cấu kết với Bái Hỏa Ma Giáo, ta trước kia cũng đã từng gặp gỡ nhi tử của ngươi, gọi là cái gì nhỉ, đúng, Tiêu Lạc Thủy, ta và hắn đã tán gẫu qua, hắn cũng không giống như là người biết rõ kế hoạch của ngươi a."
"Nếu không thì tại sao ngươi lại muốn giấu diếm hắn?"
"Nếu như toàn bộ Tiêu gia cũng đều đang giúp ngươi, vậy ngươi tại sao phải đưa ta đến nơi này rồi mới làm khó dễ đây, con m* nó sàn nhà vừa rồi thật là lạnh, ta cảm thấy ta đã sắp bị cảm."
Tiêu Nguyên Thần: "..."
"Cho nên Tiêu gia chủ, ta khuyên ngươi nên suy tính trước một chút, nếu chúng ta giao thủ thì âm mưu của ngươi sẽ bị bại lộ, những người khác trong Tiêu gia sẽ cảm thấy như thế nào về ngươi, đây là một vấn đề nghiêm túc a."

Chương 245: Vô Lượng Quang Minh Ấn

Đối mặt với sự trào phúng của Trần Khuynh Địch, Tiêu Nguyên Thần sau khi trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên cười một tiếng.
"Không thể không thừa nhận, ý nghĩ của ngươi đúng là rất tốt, nhưng ngươi vẫn xem thường Tiêu gia, xem thường Tiêu Nguyên Thần ta rồi."
"Hả?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, trong lòng lập tức lóe lên một cái suy đoán.
Ầm ầm!
Đúng lúc này, cửa chính của Hạo Nhiên Điện ầm ầm mở ra, ánh nắng trút vào bên trong đại điện mờ tối, cũng lộ ra cảnh sắc ở bên ngoài, chỉ thấy ở cửa ra vào Hạo Nhiên Điện, có từng hàng đệ tử Tiêu gia mặt không đổi sắc đứng ở nơi đó, bất quá ở trong đó cũng không có thân ảnh của đám người Tiêu Lạc Thủy, vả lại đại bộ phận đều là đệ tử dòng chính, mà đệ tử chi thứ thì không có bao nhiêu.
Mà đứng ở phía trước những đệ tử này, thì là nguyên một đám trưởng lão Tiêu gia, nhưng về số lượng dường như cũng có chỗ trống. Bất quá chân chính khiến cho Trần Khuynh Địch để ý, là người dẫn đầu đám người này.
Đó là một lão nhân cao tuổi mặc áo vải màu xám, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt và bàn tay đều tràn đầy nếp nhăn, nhìn qua bất quá chỉ là một ông lão trói gà không chặt.
Nhưng khí tức ở trên người của hắn, thình lình cũng là cảnh giới Hợp Đạo Phản Hư.
"Vị này là?" Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch liền biết. Suy đoán trước đó của hắn hẳn là đã sai! Cấu kết cùng với Bái Hỏa Ma Giáo tuyệt đối không chỉ có một mình Tiêu Nguyên Thần, thậm chí cũng không phải là một phần nhỏ thế lực Tiêu gia, mà là hơn phân nửa Tiêu gia!
"Tại hạ là Tiêu Lâm Thân, đại trưởng lão Tiêu gia."
Lão nhân cao tuổi hướng về phía Trần Khuynh Địch khẽ gật đầu, chỉ là khí thế trên toàn thân cao thấp lại không nhường một chút nào, cương khí Hợp Đạo Phản Hư một mực bao phủ toàn bộ cửa chính của Hạo Nhiên Điện, hiển nhiên là không muốn để cho Trần Khuynh Địch thừa cơ đột phá đám người để chạy trốn.
"Cái này thật đúng là..." Trần Khuynh Địch kinh ngạc một hồi, sau đó thờ ơ cười cười.
Nói đùa, hắn sợ cái gì? ! Tới một người là đánh ngã, đến hai người thì hao phí thêm một chút khí lực, vẫn có thể đánh ngã như bình thường!
"Trần Chính Nghĩa, xem ra đây cũng không phải là tên thật của ngươi

a, Thần Bộ Lục Phiến Môn...xem ra Lục Phiến Môn đã đem mục tiêu đặt ở trên người của Tiêu Thành."
"Bất quá Trần lão đệ, ta có một chuyện ta ngược lại có chút không rõ, thứ Huyết Ma Cổ này ta đã từng thấy qua, dù là lấy tu vi của ta, nếu như ở dưới tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị trúng phải Huyết Ma Cổ, chỉ sợ cũng biến thành nửa chết nửa sống, ngươi vì sao lại không có việc gì?"
"Vì sao, ha ha ha...?" Trần Khuynh Địch nhìn Tiêu Nguyên Thần lộ ra bộ dạng trong lòng đã có dự tính, tiếng cười trở nên càng lúc càng lớn, đến cuối cùng thậm chí cười đến mức ngửa ra sau, cười đến độ khiến cho Tiêu Nguyên Thần lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.
"Ngươi.. "
Chuyện Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất, là không nói với những người như ngươi!
Thân làm một nhân vật phản viện, nhất là nhân vật phản viện bị ba vị nhân vật chính nhìn chằm chằm, chuyện giống như là giải thích kế hoạch cho đối phương cái gì đó, nhất định chính là ngu tới cực điểm, không thấy nhân vật phản viện ở trong bên trong tiểu thuyết và phim ảnh hay sao, tất cả đều là vào thời điểm sắp thắng lợi giải thích nửa ngày cho đối phương, kết quả là trực tiếp bị lật ngược tình thế hay sao?
Những nhân vật phản diện giống như vậy hết thảy đều sẽ chết rất nhanh. Trần Khuynh Địch ta làm sao sẽ làm loại chuyện ngu ngốc này!
Trần Khuynh Địch đưa tay, trong chớp mắt phật quang liền nở rộ, một cỗ pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai chiếu rọi khắp npow, trong nháy mắt liền tràn ngập ở bên trong Hạo Nhiên Điện, nhưng lại không có pháp tướng Phật Môn trang nghiêm túc mục, mà là áp lực vô tận đập vào mặt, một cước đạp xuống, hơn phân nửa Hạo Nhiên Điện đều chấn động.
"Trước tiên đánh ngã các ngươi rồi lại nói!" Trần Khuynh Địch lớn tiếng nói.
Thần sắc của Tiêu Nguyên Thần cứng lại, hắn vốn còn muốn kéo dài thời gian, nhưng không ngờ được Trần Khuynh Địch căn bản không mắc mưu, lập tức quát lên: "Xuất thủ!"
Vừa dứt lời, Tiêu Nguyên Thần là người đầu tiên xuất thủ, Hạo Nhiên Kiếm ở bên hông bay ra khỏi vỏ, mang theo một cỗ Hạo Nhiên Kiếm Khí trắng phau, giống như núi lở vậy, đụng vào Vô Lượng Quang Như Lai của Trần Khuynh Địch, trong lúc nhất thời ở bên trên Hạo Nhiên Điện hiện lên từng đạo từng đạo quang văn trận pháp, lúc này mới ngăn cản được sóng xung kích mà hai người giao thủ.
Trần Khuynh Địch dùng hai tay kết ấn, Vô Lượng Quang Như Lai ở sau lưng nhất thời vươn tay nắm lại, một mực khóa lại Hạo Nhiên Kiếm Khí của Tiêu Nguyên Thần, song phương giằng co trong chốc

lát, cuối cùng Vô Lượng Quang Như Lai liền trực tiếp bóp nát Hạo Nhiên Kiếm Khí, sau đó Vô Lượng Quang Như Lai bay thẳng lên bầu trời, giống như một ngọn núi nhỏ đánh xuống, chính là Vô Lượng Quang Minh Ấn!
Đối mặt với một ấn của Trần Khuynh Địch, Tiêu Nguyên Thần lui lại nửa bước, Hạo Nhiên Kiếm ở bên hông bay lên, Hạo Nhiên Kiếm Khí hùng hậu rót toàn bộ vào bên trong bảo kiếm, trong lúc nhất thời, quang ảnh Hạo Nhiên Kiếm tiêu tán ở trong hư không, thay vào đó là bốn chữ lớn khắc ở trên vỏ kiếm lúc trước:
"Chính Khí Trường Tồn!"
Bốn chữ này phảng phất như mở ra một cánh cửa thông thiên, sông lớn màu trắng dậy sóng cuồn cuộn trong cánh cửa, gào thét xông ra, trực tiếp đánh lên trên người của Vô Lượng Quang Như Lai, chỉ chốc lát sau, thân thể Vô Lượng Quang Như Lai to lớn vô cùng nứt ra từng vết rạn, cuối cùng ở dưới sự cọ rửa của dòng sông chính khí ầm ầm nổ tung.
"Hạo Nhiên Kiếm, quả nhiên là Thần Binh Tiêu gia a." Trần Khuynh Địch khá là ngoài ý muốn nhìn trường kiếm màu trắng ở trong tay của Tiêu Nguyên Thần, bản thân của Vô Lượng Quang Minh Ấn là do hắn kết hợp Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với pháp tướng Trượng Lục Kim Thân sáng tạo ra, nghe có vẻ rất bá khí, nhưng trên thực tế chính là hợp nhất Long Tượng Bàn Nhược Công cùng với pháp tướng do Trượng Lục Kim Thân ngưng tụ ra.
Sau đó ném ra đập người.
Nếu như đối phương không có lực lượng mạnh bằng Trần Khuynh Địch, tự nhiên là sẽ bị đập chết, Vô Lượng Quang Minh Ấn chính là chiêu thức dùng nhất lực phá vạn pháp. Mà Tiêu Nguyên Thần, Trần Khuynh Địch tự cho là cũng có thể nhìn ra tu vi của đối phương không kém bản thân.
Nhưng tu vi cùng với sức chiến đấu là hai chuyện khác nhau, ở trên cái giang hồ to lớn này, ở trong đồng cảnh giới có chênh lệch sức chiến đấu lớn cũng không ít, ví dụ như vị lâu chủ Huyết Y Lâu kia, một thân tu vi cũng chỉ kém Võ Đạo Tông Sư nửa bước, nhưng bàn về sức chiến đấu, cùng so sánh với Trần Khuynh Địch - Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, vẫn còn kém quá xa.
Ở loại địa phương nhỏ như Tiêu Thành này, đã được chú định là không thể sinh ra võ giả đồng cảnh giới mà có thể chống lại Trần Khuynh Địch. Nhưng hết lần này tới lần khác, Tiêu Nguyên Thần thế mà có thể đón được một chiêu của Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch vừa rồi cũng không hề nương tay.

Chương 246: Ý cảnh Vô Vọng

"Đáng tiếc cho thần kiếm của Tiêu cự hiệp lúc trước, bây giờ lại bị hậu nhân sử dụng như thế."
"Hừ! Ta sử dụng thần kiếm của tiên tổ để bảo hộ Tiêu gia, là chuyện thiên kinh địa nghĩa!" Tiêu Nguyên Thần cười lạnh một tiếng, căn bản không hề dao động mảy may, nói: "Đại trưởng lão, còn có những người khác, hãy bày kiếm trận cho ta, hôm nay tuyệt đối không thể để cho Trần Chính Nghĩa rời khỏi Tiêu gia chúng ta!"
Đám người Tiêu gia nghe vậy lập tức động thủ, gần trăm vị đệ tử Tiêu gia cùng với trưởng lão liên thủ phóng thích kiếm khí, trong lúc nhất thời có từng đạo từng đạo Hạo Nhiên Kiếm Khí bay lên không trung, hóa thành từng chuôi trường kiếm màu trắng hoà lẫn cùng với Hạo Nhiên Kiếm ở trong tay của Tiêu Nguyên Thần, trong đó kiếm khí mà đại trưởng lão Tiêu gia phóng ra là có khí thế kinh người nhất.
Trần Khuynh Địch đứng ở chính giữa kiếm trận, từng đạo từng đạo Hạo Nhiên Kiếm Khí giống như mưa trút xuống. Trần Khuynh Địch cũng không dừng lại, vận dụng Vô Lượng Quang Minh Quyết ngưng tụ ra Cửu Trọng Kim Tháp, những nơi Cửu Trọng Kim Tháp đi qua, toàn bộ Hạo Nhiên Kiếm Khí đều tan rã, cho dù là dòng sông chính khí do Hạo Nhiên Kiếm dẫn dắt đến, ở trước mặt của Cửu Trọng Kim Tháp cũng phải dừng lại, không thể tiến thêm nửa bước.
Từ bên trên một điểm này, Vô Lượng Quang Minh Quyết mặc dù không bá đạo bằng Đại Thuần Dương Công, nhưng bàn về lực phòng ngự, thì lại cao hơn một bậc.
"Đáng chết."
Tiêu Nguyên Thần lộ ra thần sắc khó coi, hắn phát hiện ra bản thân có một chút xem thường tên gia hỏa tên là Trần Chính Nghĩa này, theo lý thuyết bản thân hắn thôi động Hạo Nhiên Kiếm Trận, lấy Hạo Nhiên Kiếm làm hạch tâm, còn có sự hiệp trợ của hai vị Hợp Đạo Tôn Giả là hắn và đại trưởng lão Tiêu gia, cho dù là dạng Hợp Đạo Tôn Giả nào cũng bị trấn áp mới đúng.
Kết quả thì sao? Cái tên Trần Chính Nghĩa này chẳng những không có một chút xu hướng yếu thế nào, thậm chí còn có dấu hiệu phản công!
Đây thật sự là gặp quỷ!
Lời còn chưa dứt, Trần Khuynh Địch lại chỉ hai tay lên trời một lần nữa, Vô Lượng Quang Như Lai hiện lên lần thứ hai, pháp tướng ngồi ở phía trên Cửu Trọng Kim Tháp, đồng thời chỉ thấy ở bên trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch xông ra một đạo quang mang đỏ rực chói lóa, mang theo quyền ý ngập trời tràn vào bên trong Như Lai Pháp

Tướng cùng với Cửu Trọng Kim Tháp.
"Phá cho ta!"
Một quyền đấm ra, không gian chung quanh đều vang vọng! Không khí phát nổ tạo ra âm thanh gay gắt, Vô Lượng Quang Như Lai ngồi trên Cửu Trọng Kim Tháp, lại được quyền ý của Trần Khuynh Địch gia trì, theo một quyền của Trần Khuynh Địch đánh ra, giống như là núi sụp vậy, quyền kình khổng lồ thậm chí còn trực tiếp đánh nổ tung trận pháp trên Hạo Nhiên Điện và Hạo Nhiên Kiếm Tiêu gia.
Ngay cả Hạo Nhiên Kiếm, cũng đều bị Trần Khuynh Địch đánh bay lên trên không trung, mặc dù vẫn tỏa ra hào quang rực rỡ như cũ, thế nhưng lưỡi kiếm như ngọc trắng sắc bén lại bị rạn nứt.
"Cái này.. !"
"Đánh lén mệnh quan triều đình, thậm chí còn định khống chế ta, hôm nay bản Chân Truyền, không đúng, bản quan sẽ bắt giam toàn bộ các ngươi!"
Trần Khuynh Địch giống như cuồng long giết ra ngoài trận pháp, nhìn Tiêu Nguyên Thần cười lạnh một tiếng, sau đó giết tới.
Hừ! Ta Trần Khuynh Địch là ai, sẽ là hạng người lật thuyền trong mương hay sao? !
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch tràn đầy tự tin, ở trong mắt của Tiêu Nguyên Thần lại bỗng nhiên lóe lên một tia tàn nhẫn.
"Không có biện pháp."
Sau đó chỉ thấy Tiêu Nguyên Thần dùng hai tay kết ấn, quang ảnh lấp lóe, sau đó hắn vỗ một chưởng lên bên trên mặt đất dưới chân, mà lấy hắn làm trung tâm, từng đạo từng đạo hào quang chói sáng cấp tốc lan tràn ra, nghiễm nhiên là một tòa trận pháp còn muốn lớn hơn gấp mấy lần so với trận pháp Hạo Nhiên Điện!
"Hả?"
"Nuốt cho ta!"
Hạo Nhiên Kiếm bay lên không trung, mở ra cánh cửa liên thông với dòng sông chỉnh khí lần thứ hai, bất quá lần này cũng không có dòng sông chỉnh khí tuôn ra, mà cánh cửa lại căng phồng lên, giống như là há miệng thật to muốn nuốt Trần Khuynh Địch vào.
Trần Khuynh Địch: "Con m* nó? ??"

"Xoạt!
Ma Đao cuốn lên ma khí thao thiên, lúc này toàn thân cao thấp của Long Ngạo Thiên đều bị bao phủ ở trong ma khí, mỗi một đao chém ra đều mang đại lực vô cùng, đây chỉnh là nội tình mà hắn vào thời điểm tu luyện Long Tượng Thiên Pháp trước đó lưu lại, bây giờ dù là chuyển sang tu luyện ma công, nhưng lực đạo to lớn trong đó vẫn như cũ không phải là người bình thường có thể so sánh.
Nhưng chân chính khiến cho Truy Phong Thần Bộ cảm thấy khó giải quyết, chỉnh là cỗ ý cảnh quỷ dị xuất hiện vào mỗi lần Long Ngạo

Thiên xuất đao kia. Cỗ ý cảnh đáng sợ kia phảng phất như muốn ngọc đá cùng vỡ!
"Long Thần Bộ, nếu ta nhớ không lầm, ngươi hẳn là có quan hệ cạnh tranh cùng với Trần Khuynh Địch a, không bằng làm như thế này, ta và ngươi hợp tác, ta cam đoan là ngươi có thể đánh bại tên Trần Khuynh Địch kia! Mặc dù đối phương xác thực rất đa mưu túc trí, nhưng có một điểm hắn sẽ tuyệt đối không đoán được, cũng không thể nào suy luận ra được."
Long Ngạo Thiên căn bản là không để ý tới lời nói của Truy Phong Thần Bộ, lại bổ ra một đao!
"Ngạo Thiên! Giết hắn cho ta! Cái tên đáng chết này lại dám châm ngòi Thuần Dương Cung chúng ta? ! Giết!"
Vô Vọng Ma Tôn ở trong đầu của Long Ngạo Thiên cũng lớn tiếng rống to, lộ ra vẻ rất là tức giận, mà bất luận là Long Ngạo Thiên hay là Vô Vọng Ma Tôn, đều chưa bao giờ cân nhắc qua đề nghị của Truy Phong Thần Bộ.
Nói đùa cái gì, cạnh tranh giữa Long Ngạo Thiên cùng với Trần Khuynh Địch là sự tình của Thuần Dương Cung, liên quan gì đến đám chuột đất Đại Chu? ! Phải biết rằng coi như là Vô Vọng Ma Tôn, ngày xưa cũng là người của Thuần Dương Cung, còn là người đã đưa Thuần Dương Cung ở trong cái thời đại kia đến đỉnh phong, chết rồi càng là lưu lại bí cảnh Vô Vọng cho Thuần Dương Cung, về phần ma công.. Năm đó Thuần Dương Cung cũng không có phân chia chính ma, cũng không có ai dám tới Thuần Dương Cung nói cái gì là phân chia chính ma!
Long Ngạo Thiên lại bổ ra một đao, ý cảnh Vô Vọng giống như thủy triều tuôn ra, hóa thành từng đạo từng đạo quang lần thứ hai bao phủ Truy Phong Thần Bộ. Một đao bổ ra con đường sinh tử! Một bước tiến vào Vô Vọng Môn! Một đao bổ xuống này, không phải ngươi chết thì chính là ta vong!
"Cái quái gì thế!" Truy Phong Thần Bộ thu đao triệt thoái về phía sau, lộ ra sắc mặt tái xanh mà mắng lớn.
Hắn và Long Ngạo Thiên đã giao thủ trong khoảng chừng gần nửa canh giờ, kết quả là lúc ban đầu hắn còn có thể chiếm thế thượng phong, kết quả là Long Ngạo Thiên vừa xuất ra cái ý cảnh quỷ dị này, bản thân hắn liền không có biện pháp, trực giác võ giả nói cho hắn biết, một khi hắn và đối phương cứng đối cứng, đối phương sẽ muốn ngọc đá cùng vỡ với hắn!
Về phần đến lúc đó là lưỡng bại câu thương hay là một chết một bị thương, vậy thì cũng khó nói chắc. Hắn thật vất vả mới hoàn thành nhiệm vụ mà cấp trên nhắn nhủ, đang chờ đợi trở về thăng quan phát tài đây, làm sao có thể liều mạng cùng với người này ở đây!

Chương 247: Không gian trận pháp

"Đáng chết, được lắm, coi như ngươi cường hãn, ta sẽ không liều mạng cùng với ngươi." Truy Phong Thần Bộ cấp tốc kéo dãn khoảng cách với Long Ngạo Thiên, đồng thời liên tục bổ vài đao để bức lui đối phương, đồng thời còn lớn tiếng nói: "Long Ngạo Thiên, ta sẽ tặng cho ngươi một cái tin tức miễn phí."
"Ngươi cho rằng ta tại sao phải dẫn dụ ngươi ra khỏi thành? Chúng ta đã sớm chiếm được tin tức, một vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo đã đi đến Tiêu Thành, qua không bao lâu nữa sẽ đi qua nơi này, quyết tâm tiến vào Trung Nguyên lần này của Bái Hỏa Ma Giáo còn muốn lớn hơn so với sự tưởng tượng của các ngươi, thắng bại lần này, kỳ thật đã sớm được chú định rồi!"
Long Ngạo Thiên không dao động chút nào, mặc không đổi sắc tiếp tục xuất đao, chuyện này khiến cho Truy Phong Thần Bộ chửi ầm lên: "Cái tên ngu ngốc này! Con m* nó! Chỉ biết vung đao thôi sao! Chuyện này rốt cuộc có chỗ tốt gì đối với ngươi? ! Đồ ngu đần! Mãng phu!"
Mắt thấy xuất lực tầm thường là không ngăn được Truy Phong Thần Bộ, Long Ngạo Thiên nhướng mày, sau đó chủ động thu đao, nhưng ngay trong nháy mắt đao được thu vào vỏ, lông tơ toàn thân của Truy Phong Thần Bộ đều là dựng đứng lên, một cỗ cảm giác nguy cơ kịch liệt quét ngang toàn thân, hắn lập tức phản ứng được. Đây là một đao mà Long Ngạo Thiên đã dùng để chém giết lâu chủ Huyết Y Lâu!
"Đáng chết!"
Ngay vào thời điểm Truy Phong Thần Bộ chuẩn bị đâm lao phải theo lao, đột nhiên, ở nơi xa đột nhiên truyền đến một trận cương khí chấn động kịch liệt, sau đó có một đạo khí huyết phóng lên tận trời, giống như mặt trời dâng lên từ đường chân trời, mang theo chấn động chiếu rọi vạn vật đáng sợ, trong nháy mắt liền quét qua vị trí rừng cây nhỏ của hai người.
"Hả?"
Sau mây giây khí huyết xuất hiện, liền có một đạo thân ảnh mặc áo bào đen xuất hiện ở trong rừng cây, một mình đứng ở bên trên một chiếc lá cây chập chờn theo gió, lại mang theo áp lực đáng sợ giống như núi, có thể thấy được người tới có khinh công trác tuyệt.
"Xin chào Thần Tôn đại nhân!"
"Có ý tứ, hai tên tiểu bối." Hắc y nhân hơi có hứng thú nói ra.
Truy Phong Thần Bộ lên tiếng: "Tại hạ là Truy Phong, chính là nằm vùng mà Đại Chu xếp vào Lục Phiến Môn, đây là lệnh bài của ta, xin tiền bối xem xét, còn vị này là Long Ngạo Thiên – đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung, Thần Tôn tuyệt đối không nên chủ quan, tên

gia hỏa này rất quỷ dị, một thân thực lực tuyệt đối không phải là người thường có thể so sánh!"
"Ồ?"
Hộ Pháp Thần Tôn tiếp nhận lệnh bài mà Truy Phong Thần Bộ ném đến, sau khi xác nhận liền dời ánh mắt về phía Long Ngạo Thiên.
Đối với chuyện này, khuôn mặt của Long Ngạo Thiên vẫn không đổi sắc như cũ.
"Hỏng bét rồi, ngươi giống như là đã thật sự gặp phải nguy cơ."
"Không sao." Tâm cảnh của Long Ngạo Thiên vẫn rất bình tĩnh, ma khí tràn ngập trên toàn thân cao thấp trước kia cũng dần dần được thu liễm, toàn bộ đều được hắn áp súc vào thanh đao ở trong vỏ, không ngừng rèn luyện Ma Đao còn chưa ra khỏi vỏ, đây là một chiêu kỹ thuật giết người mà Long Ngạo Thiên một mực coi là lá bài tẩy, tích góp trong thời gian càng dài, lực sát thương sẽ càng lớn.
Nhất Thức Ma Đao.
Tên như ý nghĩa, môn võ công này chỉ có một thức, cũng chỉ có một đao, nhưng một đao kia một khi ra khỏi vỏ, chính là có uy lực to lớn nhất, có góc độ xảo trá nhất, không có cách nào tránh né, một đao đáng sợ nhất! Nhưng đồng dạng, cũng không thể khống chế uy lực, cho nên mới bị liệt vào kỹ thuật giết người giết địch một ngàn tổn hại tám trăm.
Bất quá theo lời nói của Vô Vọng Ma Tôn, môn kỹ thuật giết người này có tiềm lực hết sức to lớn, nếu như có thể hoàn mỹ nắm vững môn võ công này, khiến cho Nhất Thức Ma Đao lột xác thành Nhất Thức Thần Đao, như vậy uy lực sẽ không chỉ tăng gấp bội, sẽ còn có thể khống chế, đến lúc đó liền hoàn toàn có thể sử dụng như một môn võ công bình thường, tính thực dụng cũng sẽ tăng lên gấp bội.
Đương nhiên lúc này Long Ngạo Thiên còn xa xa chưa đạt tới cái cấp độ này.
"Tới đi." Long Ngạo Thiên lạnh nhạt nói ra, hai mắt vào thời khắc này hoàn toàn bị ma khí xâm nhiễm, thậm chí là còn không nhìn thấy đồng tử của hắn, câu nói phát ra miệng cũng giống như mất đi tình cảm, giống như đã trở thành một cỗ máy móc.
Nhưng cùng lúc, cái trạng thái này của Long Ngạo Thiên cũng khiến cho lòng cảnh giác ở trong lòng của Truy Phong Thần Bộ tăng lên nhiều.
Thậm chí là ngay cả Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Giáo nắm giữ tu vi Võ Đạo Tông Sư, cũng đều nhíu mày, nhìn người trẻ tuổi đứng yên, tay phải cầm chuôi đao, thân hình hơi hơi hướng về phía trước, phảng phất như sẽ tùy thời xuất đao…ở trong lòng của hắn thế mà cũng sinh ra mấy phần cảm giác cấp bách.
"Có ý tứ." Hộ Pháp Thần Tôn suy nghĩ trong chốc lát, sau đó lộ ra nụ cười, nói: "Nếu có trách thì chỉ có thể trách ngươi là người Trung Nguyên a, thiên tài của võ lâm Trung Nguyên, bản tôn cũng không

ngại sớm bóp chết một kẻ."
Một giây sau, toàn thân của Hộ Pháp Thần Tôn đều bốc cháy huyết diễm lên màu đỏ thẫm, đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện mà lâu chủ Huyết Y Lâu thi triển qua trước đó cũng được hắn thi triển ra, có thanh thế lớn hơn vị lâu chủ Huyết Y Lâu kia mười lần, vung tay lên, chính là một dòng sông máu chân chính!
Đứng thẳng trong dòng sông máu, Long Ngạo Thiên hít vào một hơi thật sâu, thầm nhủ:
"Không có ai có thể đánh bại ta! Ta đã thề! Cũng từ sau lần bại trận kia, ta đã thề! Ngoại trừ Trần Khuynh Địch, ta tuyệt đối sẽ không lại thua ở trong tay của bất cứ kẻ nào! Cho dù là Võ Đạo Tông Sư, cũng không thể giết được ta!"
"Xuất đao!"

"Hít hà!" Trần Khuynh Địch đột nhiên rùng mình một cái, không biết vì sao, vừa rồi hắn đột nhiên sinh ra một loại khẩn trương khi bị nhìn chằm chằm, sẽ không phải lại là nhân vật chính đó chứ?
Lắc đầu và rũ bỏ cảm giác kỳ lạ này ra khỏi tâm trí, Trần Khuynh Địch bắt đầu dò xét vị trí hoàn cảnh của bản thân.
Tóm lại, nơi này dường như là một vùng không gian trận pháp, hơn nữa còn là một vùng không gian trận pháp vô cùng phiền phức, ở trong toàn bộ không gian tràn ngập Hạo Nhiên Kiếm Khí nồng đậm đến mức tận cùng, khiến cho bản thân hắn thậm chí là không thể không thời thời khắc khắc vận dụng Vô Lượng Quang Minh Quyết, ngưng tụ ra Cửu Trọng Kim Tháp mới có thể không bị Hạo Nhiên Kiếm Khí chém chết.
"Thì ra là thế, đây chính là lá bài tẩy lớn nhất của Tiêu gia sao!" Trần Khuynh Địch chậc lưỡi.
Chuyện này thật đúng là đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, bị lật thuyền trong mương, thực sự là gặp quỷ.
"Quên đi." Trần Khuynh Địch lắc đầu, hắn đã đi bộ ở trong vùng không gian trắng xoá này được mấy phút, nhưng căn bản là không nhìn thấy được một chút manh mối nào, nếu còn tiếp tục như vậy, coi như hắn có nhiều cương khí hơn, chỉ sợ là vẫn sẽ bị không gian trận pháp ở này triệt để mài chết.
Xem ra, át chủ bài của Tiêu gia kỳ thật còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn a.

Chương 248: Lão tổ Tiêu gia

Loại nội tình này, đừng nói là thế lực phổ thông, coi như là đại thế lực có Võ Đạo Tông Sư trấn giữ, chỉ sợ cũng đều không bỏ ra nổi loại đồ vật có đẳng cấp này.
"Bất quá cũng không thành vấn đề." Trần Khuynh Địch sờ lên túi trữ vật của bản thân, sau đó từ đó lấy ra một thanh tiểu kiếm bạch ngọc. Đây là một kiện bảo bối duy nhất trên toàn thân cao thấp của hắn cho dù là táng gia bại sản cũng không chịu lấy ra để nạp tiền vào hệ thống, mặc dù hắn biết nếu như dùng kiện bảo bối này để nạp tiền, chỉ sợ là có thể hoán đổi được không ít Hệ Thống Tệ.
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Phát hiện ra vật liệu nạp tiền cực tốt!"
"Đừng nói chuyện vô nghĩa, ta không có khả năng đưa thứ này cho ngươi."
"Hệ thống nhắc nhở: Nếu như kí chủ dùng thứ này để nạp tiền mà nói, liền có thể hối đoái một tấm Phá Giới Phù, muốn rời khỏi vùng không gian trận pháp này chính là một chuyện dễ như trở bàn tay!"
"Không thể!" Trần Khuynh Địch do dự trong chốc lát, sau đó vẫn quyết đoán cự tuyệt.
Mặc dù không biết vì sao, nhưng kể từ lần nạp nhiều tiền gần đây nhất, Trần Khuynh Địch luôn cảm thấy hệ thống càng có linh tính hơn so với trước đây, mặc dù trước đó nó cũng rất âm hiểm, nhưng gần đây lại càng âm hiểm hơn! Cho nên hắn quyết định phải khống chế số lượng tiền nạp vào một chút, cũng coi như là tôi luyện ý chí.
Trần Khuynh Địch lắc đầu, ném hệ thống ra sau ót, sau đó bắt đầu rót cương khí vào tiểu kiếm bạch ngọc trong tay.
Có lẽ có người còn không nhận ra cái đồ vật này. Nhưng trên thực tế, kiện bảo bối này vào lúc đại chiến Thành Thanh Đế bắt đầu thiếu chút nữa đã được Trần Khuynh Địch dùng xong.
Nói một cách chính xác, thanh tiểu kiếm này chẳng có gì ghê gớm, chỉ là một kiện trang sức được chạm khắc từ bạch ngọc mà thôi, điều thực sự khiến cho nó có giá trị liên thành, là đồ vật được phong ấn ở bên trong thanh tiểu kiếm này. Ở trong tiểu kiếm được phong ấn một đạo kiếm khí của Thái Hoa Tiên Nhân Thuần Dương Cung - Ninh Thiên Cơ. Cũng chớ xem thường một đạo kiếm khí này! Đây chính là một kiếm toàn lực của Ninh Thiên Cơ vào thời kỳ đỉnh phong, cơ hồ tương đương với Ninh Thiên Cơ đứng ở trước mặt ngươi toàn lực chém ra một kiếm! Chính là một kiếm này, không quản ngươi là cái gì Võ Đạo Tông Sư cũng đều phải chết!
Lấy vị Man tộc Võ Đạo Tông Sư A Nan Thỉ xuất hiện ở Thành Thanh Đế kia làm ví dụ, vào lúc đó nếu hắn thật sự xuất thủ với Trần Khuynh Địch, một kiếm này chém ra, vậy thì cũng không cần Đại Đô

Hộ Nam Cương cùng với Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn đi ra, vị A Nan Thỉ kia cũng bị chém thành hai nửa.
Hiện tại dĩ nhiên chính là thời điểm sử dụng kiện bảo bối này!
"Mời bảo bối xoay người!" Trần Khuynh Địch lẩm bẩm một câu, sau đó dùng cương khí tế tiểu kiếm bạch ngọc ra, chỉ thấy tiểu kiếm rất có linh tính phiêu phù ở không trung, rồi hơi khựng lại, giống như trong tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, nhẹ nhàng xoay người một cái, giống như nữ tử uyển chuyển nhảy múa, mang theo một làn gió nhẹ.
Oanh! !! !!
Trong nháy mắt, toàn bộ không gian màu trắng liền phảng phất như bị một chiếc chùy sắt đập trúng vậy, lấy vị trí tiểu kiếm xoay quanh làm điểm bạo phát, vô số Hạo Nhiên Kiếm Khí nhao nhao bốc cháy, ầm ầm nổ tung, toàn bộ không gian màu trắng bị một kiếm này bổ ra! Ngay cả dòng sông chính khí phảng phất như vô cùng vô tận kia, vào thời khắc này cũng ầm ầm nổ tung!
Rút kiếm đoạn thủy, nước không còn chảy!
Ầm ầm!
Tiếng nổ vang liên tiếp không ngừng vang lên, cuối cùng khiến cho toàn bộ không gian chấn động kịch liệt, kiếm khí màu trắng nhao nhao tan đi, cuối cùng lộ ra một con đường, mà ở cuối con đường, có một bóng người đang đứng bất động ở cửa ra vào một căn phòng thờ, mang theo một cỗ ý cảnh nhàn nhã.
"Đây là…?" Tạm thời thu hồi trường kiếm, Trần Khuynh Địch rất là tò mò nhìn về phía căn phòng thờ, nói xác thực, là nhìn về phía bóng người đứng ở cửa ra vào phòng thờ.
Đó là một đạo thân ảnh râu tóc bạc trắng, bắp thịt toàn thân héo rút, thiếu nước nghiêm trọng, phảng phất như thây khô vậy.
Nhưng vào thời điểm Trần Khuynh Địch dùng ánh mắt nhìn chăm chú, cái thây khô kia lại chấn động, hai mắt nhắm chặt vậy mà đột ngột mở ra, quay người nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Khi thây khô quay lại, lại lộ ra một đôi con ngươi tràn ngập Hạo Nhiên Kiếm Khí!
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch liền bừng tỉnh đại ngộ. Có thể tu luyện Hạo Nhiên Kiếm Khí đến cái cảnh giới này, cho dù là gia chủ Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần cũng đều không làm được, không bằng nói võ giả cảnh giới Tiên Thiên căn bản là không thể làm được, bởi vì cái này dính đến áo nghĩa võ đạo, có thể làm được điểm này, phóng nhãn ra toàn bộ Tiêu gia, chỉ sợ là chỉ có một người!
Vị lão tổ Tiêu gia cảnh giới Võ Đạo Tông Sư đã mất tích kia!
Trong cái chớp nhoáng này, trong đầu của Trần Khuynh Địch liền hiện lên vô số âm mưu quỷ kế, nói thí dụ như Tiêu Nguyên Thần ám hại lão tổ nhà mình, nhốt lão tổ nhà mình vào trong vùng không gian trận pháp này giống như hắn, trong thời gian này không cho ăn cũng

không cho uống, cứ như vậy tra tấn lão tổ nhà mình, muốn đạt được bí mật cao nhất của Tiêu gia.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền lập tức sinh ra mấy phần cảm giác đồng tình đối với lão nhân trước mắt, hỏi: "Vị lão tiền bối này?"
Lão tổ Tiêu gia trừng mắt nhìn, sau đó một âm thanh hết sức khô khốc, mang theo lời nói vô tận chua xót chậm rãi truyền ra từ bên trong cổ họng của hắn:
"Đậu xanh rau má a, đã nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có người đến..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Lời này, giống như có chỗ nào không đúng?
"À ờ, vị lão tiền bối này, tiền bối là bị Tiêu Nguyên Thần nhốt vào nơi này hay sao?"
"Hả? ??" Lão tổ Tiêu gia nghiêng cổ một cái.
Cái bộ dáng này khiến cho Trần Khuynh Địch kém chút nữa cho là cổ của hắn sẽ rơi xuống.
"Nguyên Thần nhốt ta? Ngươi đang nói cái gì? Chẳng lẽ ngươi không phải là đệ tử Tiêu gia ta?"
"Hả?" Trần Khuynh Địch ngây cả người: "Vậy lão tiền bối vì sao lại ở chỗ này?"
Lời này không hỏi còn tốt, vừa hỏi ra, trong ánh mắt khô khốc của lão tổ Tiêu gia liền bỗng nhiên chảy ra hai hàng lệ nóng:
"Đừng nói nữa, đầu óc của lão phu năm đó có bệnh, đơn thương độc mã xông vào bí cảnh Hạo Nhiên của Tiêu gia ta, vốn dĩ là muốn đi vào thử tu vi của bản thân một lần, kết quả lại quên đem Hạo Nhiên Kiếm xem như chìa khóa mang vào, tiến vào được mà ra không được, vào thời điểm tỉnh lại lão phu cảm thấy bản thân thật ngu ngốc..."
"? ??" Trần Khuynh Địch cũng cảm thấy ngớ ngẩn.
Trần Khuynh Địch kinh ngạc một hồi, mới bắt đầu suy nghĩ ý tứ trong lời nói của lão tổ Tiêu gia.
Nói một cách khác, vị lão tổ Tiêu gia cảnh giới Võ Đạo Tông Sư này, là bởi vì tiến vào trong vùng không gian trận pháp này, lại quên mang chìa khoá, cho nên không ra được...
"Này? Tiểu bối? Hạo Nhiên Kiếm đâu? Có thể mở ra vùng không gian này chỉ có Hạo Nhiên Kiếm, nếu ngươi tiến vào, nhất định là tới để cứu lão phu, có đúng không?"

Chương 249: Bình định lập lại trật tự

"À ờ." Thần sắc của Trần Khuynh Địch cứng đờ, nói: "Xin lỗi, ta cũng là bị nhốt vào đây."
"Hả?" Lúc này lại đến phiên lão tổ Tiêu gia vô cùng ngạc nhiên, nơi này chính là bí cảnh Hạo Nhiên a, chính là át chủ bài lớn nhất của Tiêu gia, bị nhốt vào đây đều là địch nhân mà Tiêu gia căn bản không có cách nào đối phó, nhưng đối phương ở trước mắt bất quá chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả, chẳng lẽ nói hiện tại Tiêu gia đã đọa lạc đến trình độ mà ngay cả Hợp Đạo Tôn Giả cũng không thể đối phó?
"Ngươi là địch nhân của Tiêu gia?" Lão tổ Tiêu gia hơi hơi nheo cặp mắt lại, trong lúc mơ hồ, một cỗ Hạo Nhiên Kiếm Khí liền muốn phun ra, bất quá sau khi nhìn thấy tiểu kiếm bạch ngọc ở trong tay của Trần Khuynh Địch, hắn liền phi thường quả quyết thu hồi cương khí, chợt lộ ra một nụ cười: "Này, tiểu bối, ngươi là người nơi nào vậy?"
Mặc dù không biết thanh tiểu kiếm bạch ngọc kia đến tột cùng là cái gì, nhưng lão tổ Tiêu gia lại nhìn ra được, nếu như bản thân hắn thật sự động thủ mà nói, cái đồ chơi kia tuyệt đối sẽ lấy đi mệnh của mình!
Trần Khuynh Địch vốn dĩ theo thói quen muốn nói ra thân phận Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung của bản thân, bất quá sau khi nghĩ lại, liền đổi một lí do để thoái thác, nói:
"Bản quan chính là Thuần Dương Thần Bộ của Lục Phiến Môn! Bởi vì triều đình đã điều tra ra được Tiêu gia cấu kết với Bái Hỏa Ma Giáo, có ý đồ bán đứng Tiêu Thành, bán đứng Trung Nguyên, mở ra phong tỏa Vạn Lý Liên Doanh, cho nên mới điều động bản quan đến Tiêu Thành để tra án, lại bị Tiêu gia hãm hại, lúc này mới bị nhốt ở trong cái địa phương quỷ quái này…."
"Cái gì? ! Điều đó là không có khả năng!"
Trần Khuynh Địch còn chưa nói xong, lão tổ Tiêu gia liền phát ra một tiếng kinh hô, lấy cái phản ứng này của hắn, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch lập tức hiểu rõ ngọn nguồn.
"Tiêu gia ta đã trấn thủ Tiêu Thành hơn bốn trăm năm, tuyệt đối sẽ không có khả năng phản bội!"
"Chứng cứ là vô cùng xác thực, nếu không ngươi cho rằng bản quan vì sao lại ở đây?" Trần Khuynh Địch vì tăng cường độ tin cậy, trực tiếp móc ra lệnh bài Thần Bộ của bản thân ném cho lão tổ Tiêu gia.
Lão tổ Tiêu gia sau khi tiếp nhận lệnh bài Thần Bộ thì chỉ nhìn một cái, sắc mặt liền trở nên hết sức khó coi.
Rất hiển nhiên, lấy tu vi và kiến thức của lão tổ Tiêu gia, là sẽ không thể nào không nhận ra đồ vật của Lục Phiến Môn.

"Tiêu gia ta, đến tột cùng là ai phản bội?"
"Hơn phân nửa Tiêu gia!"
"Cái gì"
"Trừ bỏ đệ tử chi thứ, có hơn tám thành đệ tử dòng chính lựa chọn phản bội Tiêu Thành, ở dưới sự suất lĩnh của gia chủ Tiêu gia đương thời - Tiêu Nguyên Thần, còn có đại trưởng lão Tiêu gia - Tiêu Lâm Thân, cấu kết với Bái Hỏa Ma Giáo, muốn thả sói vào nhà, nói thật, chuyện này thật sự khiến cho bản quan cảm thấy đau lòng."
Trong mắt của Trần Khuynh Địch lộ ra một tia đau buồn, phảng phất như ngâm thơ thổ lộ ra hết:
"Tưởng tượng năm đó, Tiêu cự hiệp Tiêu Hạo Nhiên, có tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn cỡ nào, có tu vi cao cường cỡ nào, nhưng vì để tránh cho sinh linh Trung Nguyên đồ thán, vẫn như cũ là đơn thương độc mã ngăn cản Ma Đồ Tây Vực, phần nghĩa cử này có thể nói là khiến cho người trong thiên hạ phải kính ngưỡng, chỉ là hậu nhân Tiêu cự hiệp bây giờ, thế mà lại làm ra loại chuyện này!"
Thấy lão tổ Tiêu gia lộ ra bộ dáng thất hồn lạc phách, trợn mắt hốc mồm, con ngươi của Trần Khuynh Địch đảo một vòng, cố ý làm bộ như không nhận ra thân phận của đối phương, tiếp tục tràn đầy căm phẫn nói: "Lão tiền bối, ta thấy tiền bối dường như cũng là bị người của Tiêu gia nhốt vào đây a, không bằng tiền bối và ta hãy liên thủ với nhau, cùng nhau giết ra khỏi cái trận pháp quỷ quái này!"
"Có sự tương trợ của lão tiền bối, nhất định có thể bình định lập lại trật tự, cứu vãn Tiêu Thành!"
"Bình định lập lại trật tự…đúng, đúng! Bình định lập lại trật tự!" Lão tổ Tiêu gia thấp giọng lẩm bẩm nói, giọng nói càng lúc càng lớn, Hạo Nhiên Kiếm Khí ở trong đôi mắt ẩm ướt cũng càng trở nên mãnh liệt, đến cuối cùng, giọng nói vang vọng ở bên trong toàn bộ trận pháp, mang theo từng tràng tiếng vang.
"Không sai! Hơn bốn trăm năm thanh danh cùng với công tích của Tiêu gia ta, quyết không thể cứ như vậy bị một đám nghiệt chướng làm hỏng!"
"Ta muốn ra ngoài! Ta nhất định phải ra ngoài!"
"Tốt!" Trần Khuynh Địch reo hò một tiếng, sau đó tự khen mình một câu ở trong lòng: "Tài thuyết phục cuả ta thực sự là quá tuyệt vời a! Bằng vào tài ăn nói thần kỳ của ta, không đi làm nhân vật chính thực sự là đáng tiếc a!"
"Lão tiền bối, ta thấy lão tiền bối rất có tâm, vậy không bằng để ta mở đường cho tiền bối thì như thế nào?"
"Mở đường?" Lão tổ Tiêu gia nhìn về phía tiểu kiếm bạch ngọc ở trong tay của Trần Khuynh Địch, Hạo Nhiên Kiếm Khí ở trong mắt càng trở nên cường thịnh, trước đó hắn nói muốn đi ra ngoài, chỉ là ngữ điệu ở dưới sự xúc động phẫn nộ, bởi vì hắn biết rõ toà bí cảnh Hạo Nhiên này ở dưới tình huống không có chìa khoá rốt cuộc là sẽ

khó ra vào cỡ nào..
Nhưng mà bây giờ, nếu như có thanh tiểu kiếm bạch ngọc đáng sợ này hỗ trợ…vậy thì có thể, thật sự có thể đi ra bên ngoài!
Trong cái chớp nhoáng này, khí thế toàn thân của lão tổ Tiêu gia thấy được hy vọng càng trở nên cường thịnh.
"Mang ta ra ngoài! Tiểu bối, không, Thần Bộ đại nhân, chỉ cần ta có thể ra ngoài, ta tin tưởng là ta nhất định có thể khiến cho Tiêu gia lập lại trật tự, không để cho bọn hắn làm hại Trung Nguyên!"
"Tiêu Nguyên Thần, Tiêu Lâm Thân, hai cái tên đáng chết này! Rốt cuộc là vì cái gì!"
Lão tổ Tiêu gia hồi tưởng lại hai kẻ chủ mưu khiến cho Tiêu gia nổi loạn được nhắc tới ở trong miệng của Trần Khuynh Địch, trong mắt không khỏi hiện lên một tia thống khổ.
Tiêu Nguyên Thần, vào thời điểm lão tổ Tiêu gia vẫn còn ở Tiêu gia chính là người trẻ tuổi ưu tú nhất Tiêu gia, lão tổ Tiêu gia thậm chí còn truyền Hạo Nhiên Kiếm cho hắn, hi vọng hắn về sau có thể thay thế ông ta chống đỡ toàn bộ Tiêu gia, hắn từ nhỏ đã đọc thuộc lòng kinh lịch của tiên tổ Tiêu Hạo Nhiên, càng là đối có một khỏa xích tử chi tâm (tấm lòng trẻ thơ), có lý giải đặc biệt đối với Hạo Nhiên Kiếm Khí.
Huống hồ nếu như không phải nhìn ra tâm tính tuyệt hảo của hắn, chính là người có đại nghĩa, lão tổ Tiêu gia cũng sẽ không có khả năng truyền Hạo Nhiên Kiếm cho hắn. Nhưng hết lần này tới lần khác, chính là một người trẻ tuổi ưu tú như vậy, thế mà lựa chọn cấu kết với Bái Hỏa Ma Giáo, phản bội Tiêu Thành, thậm chí còn muốn để cho Ma Đồ Tây Vực tiến vào Trung Nguyên!
Đây quả thực là nghiệt chướng!
Còn có Tiêu Lâm Thân.. lão tổ Tiêu gia cũng nhớ kỹ, đó là võ giả Tiêu gia thế hệ trước cũng chỉ nhỏ hơn ông ta mười mấy tuổi, lão luyện thành thục, đã dâng hiến cả cuộc đời của mình cho Tiêu gia, có thể nói nếu như ông ta biến mất, hắn sẽ chính là người có tư lịch cùng với uy vọng nhất Tiêu gia.

Chương 250: Cơ duyên thuộc về bản thân

Nhưng chính là một vị lão nhân Tiêu gia như vậy, thế mà cũng lựa chọn phản bội? ! Loại chuyện này là không thể tin được, cảm giác nôn nóng không muốn tin tưởng quét ngang toàn thân của lão tổ Tiêu gia, khiến cho ông ta không kịp chờ đợi muốn rời khỏi bí cảnh Hạo Nhiên, trở lại Tiêu gia, tận mắt nhìn xem sự tình có giống như là Trần Khuynh Địch nói hay không, Tiêu gia có phải thật sự đã đoạ lạc đến mức như vậy hay không.
Nếu quả thật là như vậy…
"Lão tiền bối? Lão tiền bối đã chuẩn bị xong chưa?"
"Ừm?" Lão tổ Tiêu gia bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía Trần Khuynh Địch cầm tiểu kiếm bạch ngọc trong tay, trong mắt lóe lên một tia vẻ phức tạp.
"Thần Bộ đại nhân."
"Sao thế?"
"Nếu như lần này đi ra ngoài, nếu sự thật đúng như là Thần Bộ đại nhân đã nói, lão phu có thể khiến cho Tiêu gia bình định lập lại trật tự, vậy thì lão phu liền làm chủ, cho Thần Bộ đại nhân một cái cơ duyên.
"Cơ duyên? !" Trần Khuynh Địch ngây cả người, lúc này mới phản ứng lại.
Con m* nó! Ta con m* nó rốt cục cũng có một ngày lấy được cơ duyên thuộc về bản thân a!
"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải lập tức hành động a!" Trần Khuynh Địch không nói hai lời, trực tiếp tế tiểu kiếm bạch ngọc ở trong tay lên.
Một giây sau, một đạo kiếm quang sáng chói giống như Thiên Ngoại Phi Tiên xé rách dòng sông chính khí, chém nứt bí cảnh Hạo Nhiên, xé nát toàn bộ không gian trận pháp.

Tiêu Nguyên Thần, vào 30 năm trước là người kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi Tiêu gia, 25 tuổi tấn cấp Tiên Thiên, có một không hai trong toàn bộ Tiêu Thành.
Lúc kia, chính là một đoạn thời kì thịnh vượng nhất của Tiêu gia, Tiêu gia sau tiên tổ Tiêu Hạo Nhiên, lại sinh ra một vị lão tổ cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, có vị lão tổ này tọa trấn, Tiêu gia không chỉ có vững như bàn thạch, mà ngay cả đạo chích cũng không dám xâm phạm, khi đó Tiêu gia có thể nói là phong quang vô hạn.
Tiêu Nguyên Thần cũng là vào cái thời điểm kia, chính thức đi vào giang hồ. Thân làm người thừa kế gia chủ Tiêu gia tương lai, hắn từ nhỏ đã bắt đầu giao lưu bên cùng với rất nhiều thế lực trong Tiêu

Thành, người cầm lái của các đại thế lực cũng là nịnh bợ đủ kiểu đối với hắn, càng là có không ít người tiếp nhận lý niệm "Hiệp nghĩa làm đầu" của Tiêu gia, trở thành chiến hữu trong khi hành hiệp trượng nghĩa.
Mà xem như là gia tộc lớn nhất Tiêu Thành, hậu nhân của Tiêu Hạo Nhiên, vào mỗi một lần Tây Vực xâm chiếm, Tiêu gia tự nhiên đều là xung phong đi đầu, đứng ở phía trước nhất chiến trường, mà đệ tử Tiêu gia của mỗi một thời đại tự nhiên cũng phải đi đến chiến trường giống như vậy, vì bảo hộ Tiêu Thành, hộ vệ Trung Nguyên mà chiến đấu.
Tất cả chính là phát sinh vào cái thời điểm kia.
Đó là một trận chiến đấu tương đối thảm thiết, Tây Vực dường như là vì thăm dò cái gì đó, thế mà xuất động một vị Võ Đạo Tông Sư, đó là đại tướng của Xa Trì Quốc, có một thân tu vi không yếu hơn lão tổ Tiêu gia, thậm chí là còn mạnh hơn mấy phần, ở dưới sự suất lĩnh của hắn, thế công của 36 Quốc Tây Vực là tương đối mãnh liệt.
Cũng chính là ở bên trong một trận chiến tranh kia, Tiêu Nguyên Thần mất đi phụ thân của mình, cũng chính là gia chủ Tiêu gia đời trước.
Vị gia chủ kia là chết ở trong chiến đấu tại tường thành phía đông, nghe nói là do thế công của Tây Vực quá mãnh liệt, những tiểu thế lực và trung thế lực phụ trách phòng thủ đoạn khu vực Tiêu Thành kia không chịu nổi áp lực, bị đánh tan tác, lúc này mới liên lụy khiến cho gia chủ Tiêu gia đời trước phụ trách chỉ huy khu vực đó chiến tử sa trường.
Đối với cái chết của phụ thân, Tiêu Nguyên Thần lúc ấy cơ hồ là thương tâm gần chết. Nhưng đồng thời trong lúc thương tâm gần chết, hắn cũng cảm thấy kiêu ngạo vì phụ thân của mình, bởi vì phụ thân cũng không phải là chết không có ý nghĩa, mà là ở chỗ mà phụ thân hắn chết, chính là ở trên chiến trường đối kháng với Tây Vực, cũng chính là bởi vì phụ thân của hắn quên mình chiến đấu, mới có thể kiên trì tới lúc viện quân chạy đến, Tiêu Thành mới không bị công phá.
"Ta về sau, cũng phải trở thành nam nhân vĩ đại như phụ thân!" Vào thời điểm đó Tiêu Nguyên Thần chính là suy nghĩ như vậy.
Nhưng mà...loại ý nghĩ này chỉ duy trì không đến một năm.
Đó là vào một đêm gió to, Tiêu Nguyên Thần dự định rời khỏi Tiêu gia theo thông lệ xem xét phòng ngự một lần trên tường thành, đây cũng là trách nhiệm của đệ tử Tiêu gia, nhưng chính là vào một đêm kia, hắn gặp một người mất đi một cái chân cùng với một cái tay, toàn thân cao thấp đều bị băng bó.
Đối phương thật sự là quá mức thê thảm, Tiêu Nguyên Thần cũng không hề nhận ra đối phương. Thẳng đến khi đối phương kể ra mấy câu chuyện khi Tiêu Nguyên Thần còn bé, hơn nữa giọng nói của đối

phương cũng không thay đổi, Tiêu Nguyên Thần mới nhận ra được.
"Nhị thúc? !"
Ở trong chiến báo, nhị thúc đã hi sinh cùng với phụ thân trên chiến trường, cứ như vậy sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt của Tiêu Nguyên Thần!
"Nhị thúc! Thúc tại sao lại ở chỗ này, thúc còn sống? ! Quá tốt rồi! Quá tốt rồi!" Tiêu Nguyên Thần hưng phấn mà nói như thế.
Nhưng đối mặt với hắn, lại là lời đáp lại lạnh lẽo giống như truyền tới từ bên trong địa ngục của nhị thúc: "Sống sót?.. Đúng vậy a, ta đúng là còn sống, một người duy nhất."
"Nhị thúc?"
Sau đó, Tiêu Nguyên Thần từ trong miệng của nhị thúc, nghe được sự thật đã cải biến cả đời hắn.
Phụ thân chiến tử, phòng tuyến tường thành phía đông sụp đổ, cũng không phải là những tiểu thế lực và trung thế lực kia không ngăn được áp lực của địch nhân, mà là bởi vì những tiểu thế lực và trung thế lực kia...xuất phát từ sự e ngại, tự động chạy trốn!
Trên thực tế lúc kia chiến đấu quên mình ở tường thành phía đông, chỉ có đệ tử Tiêu gia! Về phần những tiểu thế lực và trung thế lực kia, vẻn vẹn chỉ là nhìn thấy đối phương có hai vị Hợp Đạo Tôn Giả liền bị dọa đến mức chạy trối chết, căn bản là một chút ý tứ chống cự cũng đều không có!
Những tiểu thế lực và trung thế lực đã ở dưới sự che chở của Tiêu gia quá lâu, phàm là vào thời điểm Tây Vực xâm lấn, Tiêu gia luôn luôn là những người xông lên phía trước nhất, những tiểu thế lực và trung thế lực này chỉ cần phất cờ hò reo, ở phía sau trợ hứng là được rồi, mà thực sự đến thời điểm Tiêu gia cần bọn họ đứng ra để "Hành hiệp trượng nghĩa", cho dù là những thế lực trước đó đã phát ra lời thề son sắt biểu thị nhất định sẽ đi theo Tiêu gia hành động, tất cả đều không nói hai lời mà lựa chọn chạy trốn.
Mà trên thực tế, nếu như không phải là những tiểu thế lực và trung thế lực kia chạy trốn, tường thành phía đông căn bản sẽ không rơi vào tay giặc, đệ tử Tiêu gia căn bản sẽ không chết nhiều như vậy, phụ thân của Tiêu Nguyên Thần căn bản cũng sẽ không chết!
Mà càng khiến người ta không thể tin là, vì giấu diếm sự thật bọn hắn trốn chạy, những tiểu thế lực và trung thế lực kia thậm chí là vào sau khi tường thành phía đông rơi vào tay giặc còn chặn giết đường rút lui của đệ tử Tiêu gia!

Chương 251: Đáp án giật mình

Nhị thúc chính là một người trong số đó! Nếu như không phải nhị thúc chủ động tự mình hại mình giấu diếm thân phận, hơn nữa còn được rất nhiều đệ tử Tiêu gia yểm hộ mà nói, nhị thúc cũng không sống nổi!
Lâm trận bỏ chạy! Vong ân phụ nghĩa!
"Cái gì mà hành hiệp trượng nghĩa, cái gì mà hiệp nghĩa làm đầu, sai! Đại ca sai, nhị thúc cũng sai! Toàn bộ Tiêu gia đều sai! Ta không cam tâm! Ta có chết cũng sẽ không bỏ qua cho những tên khốn kiếp kia, có chết cũng sẽ không bỏ qua, có chết cũng sẽ không bỏ qua!! !"
Tiếng gào thét giống như ác quỷ của nhị thúc vậy mà cho đến nay vẫn còn đang quanh quẩn ở trong mộng của Tiêu Nguyên Thần vào mỗi đêm.
Từ một khắc kia trở đi, Tiêu Nguyên Thần liền biến đổi.
Hắn hoàn toàn vẫn làm người thừa kế Tiêu gia trong lý tưởng như trước đây, nhưng hắn vẫn vụng trộm phát triển mạng lưới tình báo riêng của mình, bắt đầu tìm hiểu các đại, trung, tiểu thế lực ở bên trong Tiêu Thành, đây là sự tình mà Tiêu gia trước kia sẽ không làm, bởi vì Tiêu gia thi hành hiệp nghĩa, làm người hay làm việc cũng đều lưu lại một đường, sẽ không chủ động can thiệp các thế lực khác.
Nhưng Tiêu Nguyên Thần lại tiến hành điều tra.
Sau đó hắn đã lấy được đáp án làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình. Các trung, tiểu thế lực ở bên trong Tiêu Thành, có hơn tám thành người cầm lái đều có ý nghĩ giống nhau về Tiêu gia: đó là những kẻ ngốc hiếm hoi.
Sau mỗi lần Tây Vực xâm lấn, thế lực Tiêu gia đều sẽ tổn hao rất nhiều, mà thừa dịp này, các trung, tiểu thế lực còn hoàn hảo sẽ tiến hành hành động, lấy đủ loại lý do để chiếm được sự đồng tình của Tiêu gia, đồng thời ngầm chiếm sản nghiệp của Tiêu gia, thậm chí còn có một số trung, tiểu thế lực vì sản nghiệp của Tiêu gia, cố ý mưu hại đệ tử Tiêu gia trong chiến tranh!
Vào thời điểm Tiêu Nguyên Thần tra được điều này, hắn kém chút nữa đã phát điên.
Đêm hôm ấy, tâm cảnh của Tiêu Nguyên Thần đại biến, ở dưới cơn giận dữ, đột phá đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo.
Về sau, cũng chính là một năm trước, lão tổ Tiêu gia đột nhiên mất tích bí ẩn, sau khi xác nhận được điểm này, Tiêu Nguyên Thần rốt cục đã không thể nhẫn nại nữa.
Hắn đã thành lập Huyết Y Lâu. Đúng vậy, điểm này cho dù là ai cũng không nghĩ đến, trên thực tế Huyết Y Lâu cũng không phải là do Bái Hỏa Ma Giáo thiết lập, mà là do Tiêu Nguyên Thần thiết lập! Vị lâu

chủ Huyết Y Lâu bị Trần Khuynh Địch giết chết kia, chỉ là người của Bái Hỏa Ma Giáo do Tiêu Nguyên Thần tìm đến để đánh lừa dư luận mà thôi, mà sát thủ ở Huyết Y Lâu cơ hồ đều không ngoại lệ, tất cả đều là đệ tử cùng với trưởng lão Tiêu gia!
Tiêu Nguyên Thần lúc kia, đã làm gia chủ Tiêu gia trong hơn mười năm, tầm ảnh hưởng của hắn đã thâm nhập vào tất cả các khía cạnh của Tiêu gia, mà sau khi hắn âm thầm công bố hành vi ghê tởm của các trung, tiểu thế lực cho các trưởng lão cùng với đệ tử Tiêu gia, những đệ tử và trưởng lão kia cơ hồ đều không ngoại lệ, toàn bộ đều lựa chọn ủng hộ hắn. Cái này cũng là nguyên nhân tại sao ngoại giới không tra được nơi trú đóng của Huyết Y Lâu: Bởi vì Huyết Y Lâu chính là Tiêu gia, Tiêu gia chính là Huyết Y Lâu!
Lão tổ Tiêu gia biến mất, khiến cho Tiêu Nguyên Thần mất đi một tia trói buộc cuối cùng, hắn muốn báo thù!
Hắn muốn dẫn dắt Tiêu gia thoát khỏi hiện trạng trước mắt!
Huyết Y Lâu sau khi được thành lập, đã triển khai một trận giết chóc đại quy mô ở trong Tiêu Thành, mà tất cả các thế lực bị tàn sát, toàn bộ đều là các thế lực năm đó ở trên chiến trường hãm hại Tiêu gia, vong ân phụ nghĩa, lâm trận bỏ chạy, Tiêu Nguyên Thần cũng xây dựng mối quan hệ cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, đạt thành hiệp nghị hợp tác.
Hắn trợ giúp Bái Hỏa Ma Giáo công phá Tiêu Thành, mà Tiêu gia chính là mượn tấm ván cầu này, rời khỏi Tiêu Thành - cái địa phương đã trói buộc Tiêu gia trong 400 năm này, từ đó tiến vào võ lâm Trung Nguyên, trở thành thế gia võ lâm chân chính! Mà không phải là một tù phạm khốn thủ Tiêu Thành, chỉ có thể không ngừng hi sinh bản thân!
Đúng vậy, ở dưới cái nhìn của Tiêu Nguyên Thần, toà Tiêu Thành này chính là một toà nhà giam, dùng cái gọi là "Trượng nghĩa" làm xiềng xích, nhốt toàn bộ Tiêu gia trong trọn vẹn 400 năm!
Hiện tại chính là thời điểm đánh vỡ toà nhà giam này! Thậm chí là Tiêu Nguyên Thần còn có nắm chắc, có thể ở trong lần kế hoạch này đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư! Vì thế cho dù là hy sinh toàn bộ Tiêu gia, hy sinh bách tính Trung Nguyên, hy sinh cả tòa Tiêu Thành, hắn cũng sẽ không tiếc! Bởi vì cái thế giới này chính là lợi ích trên hết! Tiêu Nguyên Thần đã nhìn thấu điểm này, cái gì mà hiệp nghĩa, đều là chó má!
"Hành động thôi." Sau khi bắt nhốt Trần Khuynh Địch, Tiêu Nguyên Thần từ từ mở mắt, nhìn bốn phía, sau đó phất tay áo, mang theo đông đảo đệ tử Tiêu gia đi về phòng nghị sự của Tiêu gia, mà ở bên trong, là một bộ phận đệ tử Tiêu gia cuối cùng vẫn như cũ thủ vững cái gọi là hiệp nghĩa, không thoả hiệp với Tiêu Hạo Nhiên.
"Kì quái, gia chủ vì sao lại triệu kiến chúng ta?"
"Không rõ ràng a, Lạc Thủy, ngươi có biết vì sao phụ thân ngươi lại

đột nhiên triệu tập chúng ta hay không?"
Người tụ tập ở trong phòng nghị sự phần lớn đều là người cầm quyền của Tiêu gia, trong đó Tiêu Lạc Thủy xem như là đại biểu của thế hệ trẻ, hơn nữa còn có thân phận đặc thù - con trai của gia chủ, cũng được tính là có tư cách ngồi ở chỗ này. Bất quá cũng giống như tất cả trưởng lão và đệ tử ở đây, hắn cũng không rõ ràng vì sao phụ thân lại đột nhiên triệu tập bọn hắn.
"Chẳng lẽ là bởi vì Chính Nghĩa tiền bối?"
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.."
Ầm ầm! Vào thời điểm mọi người ở đây đang đàm luận, đột nhiên, cửa ra vào phòng nghị sự lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, sau đó cửa chính của phòng nghị sự ầm ầm mở ra, nhưng ập vào mặt không phải là một cơn gió, mà là một cỗ khí tức đáng sợ tràn đầy mùi máu tươi!
"Đây là.. ?!" Những chấp sự, trưởng lão, còn có đệ tử Tiêu gia này đều rối rít lộ ra thần sắc ngoài ý muốn. Theo ánh mắt của mọi người nhìn lại, chỉ thấy ở cửa chính phòng nghị sự, có từng hàng người của Tiêu gia đang đi vào, cầm đầu thì là gia chủ Tiêu Nguyên Thần cùng với đại trưởng lão Tiêu Lâm Thân, nhân số mà hai người suất lĩnh còn nhiều hơn mấy lần so với nhân số ở trong phòng nghị sự, mà càng trọng yếu hơn chính là. Bao quát cả Tiêu Nguyên Thần cùng với Tiêu Lâm Thân, tất cả mọi người đều ăn mặc một bộ huyết y.
Đó là một bộ áo bào hoàn toàn hiện lên màu đỏ thẫm, lay động trong gió, mang theo sát khí lạnh lùng, mấy trăm người đứng chung cùng một chỗ, huyết y liên tiếp tung bay, giống như một dòng sông máu mãnh liệt ập đến, làm cho vô số người ở trong phòng nghị sự đều lộ ra sự hoang mang đến cực điểm, ẩn ẩn cảm giác như có chuyện đại sự gì sắp xảy ra.
"Gia chủ?"
Đối mặt với lời hỏi thăm của nhóm người trong phòng nghị sự, Tiêu Nguyên Thần lộ ra thần sắc lạnh lùng, chỉ có vào thời điểm nhìn đến Tiêu Lạc Thủy thì hơi đổi, bất quá cũng rất nhanh liền khôi phục lại như bình thường.

Chương 252: Hút máu tu luyện

Chỉ thấy Tiêu Nguyên Thần nhanh chân đi đến trong đại sảnh, nhìn đám người chung quanh một vòng.
"Vào trước khi nói chuyện, ta ta có một kiện đồ vật muốn cho chư vị ở đây xem một chút." Vừa dứt lời, Tiêu Nguyên Thần liền lấy ra một phần hồ sơ, trực tiếp ném tới trước mặt của mọi người, quyển hồ sơ ở dưới tác dụng của cương khí tự động mở ra.
Nội dung phía trên thì là tin tức mà Tiêu Nguyên Thần thu thập được ở trong những năm này, liên quan đến việc các đại, trung, tiểu thế lực trong Tiêu Thành âm thầm hãm hại Tiêu gia, chiếm lấy lợi ích của Tiêu gia, chỉ cần nhìn qua liền thấy giật mình, làm cho người phẫn nộ.
Trong trọn vẹn 15 phút đồng hồ, toàn bộ phòng nghị sự đều trở nên hoàn toàn yên tĩnh, không có ai nói chuyện.
"Chuyện này, chuyện này, đây quả thực...nhất định chính là đám chó chết!"
"Làm sao có thể! Làm sao lại có loại chuyện này!"
"Vong ân phụ nghĩa! Một đám vong ân phụ nghĩa! !!"
Không thể nghi ngờ, nội dung ở trong hồ sơ đã triệt để chọc giận tất cả mọi người ở trong phòng nghị sự, sau đó bọn hắn nhìn về phía Tiêu Nguyên Thần, dường như cũng nhìn ra ý tứ của bộ quần áo màu đỏ thẫm trên người của Tiêu Nguyên Thần, là Huyết Y?
"Ta tin tưởng là các ngươi cũng đã phát giác được." Tiêu Nguyên Thần không che giấu ý tứ một chút nào, trên thực tế sau khi xác nhận Trần Khuynh Địch chính là người Lục Phiến Môn, có tiếp tục ẩn giấu cũng không có ý nghĩa.
"Người sáng lập ra Huyết Y Lâu đúng là ta, mà đệ tử Tiêu gia, chấp sự, còn có các trưởng lão ở phía sau ta, chính là sát thủ của Huyết Y Lâu đã tàn phá bừa bãi Tiêu Thành trong một năm này!"
"Ta và Bái Hỏa Ma Giáo đã đạt thành hiệp nghị, chỉ cần có thể trợ giúp bọn họ công phá Tiêu Thành, chúng ta liền có thể nhận được sự ủng hộ của Bái Hỏa Ma Giáo, không chỉ có thể đoạt lại tất cả những thứ mà chúng ta đã mất đi, còn có thể tiến thêm một bước! Một lần này, đã không còn cái nhà giam Tiêu Thành này nữa, Tiêu gia chúng ta chắc chắn sẽ càng trở nên thêm huy hoàng!"
Lời nói của Tiêu Nguyên Thần không thể nghi ngờ là đầy đủ tính trùng kích, nhất là sau khi không ít người nhìn vào trưởng bối, đại trưởng lão Tiêu Lâm Thân lớn nhất trong gia tộc, cũng đang đứng ở phía sau lưng Tiêu Nguyên Thần, càng là có không ít người ở trong phòng nghị sự dao động, còn có trưởng lão trực tiếp mở miệng nói đối với Tiêu Lâm Thân nói:

"Đại trưởng lão, ngài, ngài cũng cảm thấy như vậy sao?"
Tiêu Lâm Thân trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi mở miệng nói: "Đây chỉ là một bộ phận nguyên nhân, ngươi cũng biết, ta đã quá già rồi."
Tiêu Lâm Thân rất dứt khoát nói ra: "Nguyên Thần mang đến cho ta bí pháp Huyết Ma, có thể trì hoãn khí huyết của ta, để cho ta sống nhiều thêm một đoạn thời gian, thậm chí nếu như ta có thể hấp thu càng nhiều máu tươi, ta liền có thể phản lão hoàn đồng, một lần nữa thu hoạch được tiềm lực đột phá Võ Đạo Tông Sư, ta không thể cự tuyệt được loại cám dỗ này.
"Cái gì? !"
Hút máu tu luyện, đây chính là cách làm từ đầu đến đuôi của Ma Đạo! Đại trưởng lão có tư lịch nhất Tiêu gia, lão nhân dâng hiến cả một đời cho Tiêu gia…thế mà lựa chọn Ma Đạo?
"Lão phu suy tính cả một đời vì Tiêu gia, đến cuối cùng, cũng muốn cân nhắc cho mình một phen." Sau khi nói xong, Tiêu Lâm Thân dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, không nói chuyện nữa.
Mà Tiêu Nguyên Thần thì chỉ cười lạnh. Trên thực tế, hành động của Tiêu Lâm Thân làm cho hắn càng thêm tin chắc vào ý nghĩ của mình. Cái gì mà hiệp nghĩa, tất cả đều là chó má! Chỉ cần có lợi ích đủ lớn, thì không tin không đánh động được ngươi!
"Ta nói, từ nay về sau, Tiêu gia bất kể là rơi vào Ma Đạo cũng tốt, trở lại chính đạo cũng tốt, nhưng ở dưới sự hướng dẫn của ta, Tiêu gia tất nhiên có thể rời khỏi cái nhà giam Tiêu Thành này, từ đó hưng thịnh lần thứ hai, như thế nào? Gia nhập vào chúng ta a? Phần hồ sơ này các ngươi cũng đã đọc rồi, các ngươi cũng có thân nhân chết ở phía trên chiến trường, chết tại bên trong sự ám toán của đám chó chết kia a? Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy không cam tâm hay sao? Chỉ cần gia nhập vào chúng ta..."
"Phụ thân!" Đột nhiên, một giọng nói thanh thúy, hơi có vẻ non nớt, nhưng lại mang theo vô tận lửa giận cắt đứt lời nói của Tiêu Nguyên Thần.
"Làm sao vậy, Lạc Thủy, Tiêu Nguyên Thần mặc không đổi sắc quay người, nhìn vào đứa con độc nhất của mình.
Nói đến, đứa con này cho tới nay đều là đau nhức ở trong lòng của Tiêu Nguyên Thần, bởi vì đứa con này cực kỳ giống với hắn năm đó, hắn năm đó chỉ biết là hướng về cái gọi là phương hướng hành hiệp trượng nghĩa mà đi, căn bản là người trẻ tuổi ngây thơ không thấy rõ cái giang hồ hiểm ác này, nhìn thấy đứa con này, hắn liền phảng phất như thấy được hình bóng củ bản thân ngày xưa.
"Phụ thân! Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? ! Ngài muốn gia nhập vào Ma Đạo? Ngài chẳng lẽ đã quên tổ huấn của Tiêu gia chúng ta hay sao? Chúng ta sao có thể vì lợi ích của một người mà lựa chọn Ma Đạo, hơn nữa đại trưởng lão, ngài lại còn muốn hút máu luyện

công? Cái này, cái này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Mọi người có phải đã bị người khác bắt lấy điểm yếu hay không?"
"Đủ rồi!" Tiêu Nguyên Thần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cắt dứt lời nói của Tiêu Lạc Thủy.
"Lạc Thủy, ta biết ngươi bây giờ có ý tưởng gì, ta cũng hiểu ngươi, nhưng ngươi cứ yên tâm đi, không qua bao lâu nữa, sau khi ngươi tận mắt nhìn thấy chân tướng của cái thế giới này, chân tướng của cái giang hồ này, ngươi cũng sẽ giống như ta, cải biến ý tưởng."
"Phụ thân"
"Ngươi mệt mỏi rồi." Tiêu Nguyên Thần lạnh lùng nói, sau đó không tiếp tục để ý tới Tiêu Lạc Thủy, mà trực tiếp đánh ra một đạo công kích đánh Tiêu Lạc Thủy ngất ngã trên mặt đất, sau đó lần thứ hai nhìn về phía rất nhiều đệ tử Tiêu gia ở trong phòng nghị sự.
"Thế nào? Các ngươi có muốn gia nhập vào chúng ta hay không? Lựa chọn gia nhập vào chúng ta, cống hiến một phần sức lực vì sự quật khởi của Tiêu gia, ai đồng ý thì tiến lên phía trước, ai không đồng ý thì đứng tại chỗ."
Sau 15 phút đồng hồ, có trọn vẹn ba thành người từ trong phòng nghị sự đi ra sau lưng của Tiêu Nguyên Thần, nhưng vẻn vẹn cũng chỉ có ba thành.
Thấy một màn như vậy, Tiêu Nguyên Thần cũng khẽ thở dài một cái, đám người còn dư lại đều là những gia hỏa ngoan cố nhất Tiêu gia, cũng nhất là người kiên trì nhất, mặc dù chỉ có mấy chục người, nhưng không ngoại lệ đều là đệ tử dòng chính Tiêu gia, cho nên hắn mới nói cho bọn hắn biết chân tướng cuối cùng...
Cũng được, cái gọi là dục hỏa trùng sinh, luôn luôn phải kèm theo hy sinh. Hắn không cho phép Tiêu gia bây giờ có bất kỳ nhân tố nào mà hắn không chưởng khống được, bởi vì muốn triển khai kế hoạch tiếp theo thì không được tồn tại bất kỳ nhân tố không ổn định nào.
"Giết đi." Ở dưới ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người, Tiêu Nguyên Thần nhẹ nhàng phất phất tay, nói.
Ầm ầm! Đúng lúc này, đột nhiên, lại có một tiếng nổ thật to truyền đến, mà lần này, tiếng nổ là đến từ bên ngoài đại viện Tiêu gia.

Chương 253: Thẩm Trường Không

"Tất cả mọi người! Đội một chặn đường lui, đội hai tản ra, đội ba bao vây nơi này, cho dù là một con kiến cũng không cho phép đi ra ngoài! Những người khác hãy kéo xe công thành ra! Trận pháp sư đứng ngẩn người ở đó làm gì? Cho các ngươi 10 phút đồng hồ, mau mở tòa trận pháp của đại viện Tiêu gia này ra cho ta! Một người cũng không được buông tha!"

Tại khu Đông Thành vô cùng phồn thịnh ngày xưa, cũng chỉnh là khu vực của Tiêu gia, lúc này lại bị một đám binh sĩ mặc thiết giáp vây quanh, tản ra huyết khí như lửa, những binh lính này phong tỏa lại toàn bộ nội thành, tất cả các trung, tiểu thế lực tức thì trực tiếp bị lệnh cưỡng chế không cho phép rời khỏi, người bình thường cũng bị cưỡng ép ngồi yên ở trong nhà.

Mà những binh lính khác, thì vờn quanh một vòng, bao vây toàn bộ Tiêu gia. Những binh lính này có chỗ khác biệt cùng với binh sĩ phụ trách phong tỏa nội thành, thực lực vậy mà toàn bộ đều là Hậu Thiên viên mãn, có số lượng khoảng chừng mấy trăm người.

Phải biết rằng Hậu Thiên viên mãn mặc dù vẫn chưa bước vào Tiên Thiên như cũ, nhưng đặt ở bên trong môn phái nhất lưu bình thường cũng được coi như là lực lượng trung kiên của môn phái, nhưng ở bên trong quân đội triều đình, binh sĩ như vậy lại có từng bó lớn, bởi vậy có thể thấy được lực lượng mạnh mẽ của triều đình, có lẽ võ giả cảnh giới Tiên Thiên cần có thiên phú và cơ duyên, nhưng võ giả cảnh giới Hậu Thiên, lấy tài nguyên của triều đình muốn bồi dưỡng ra là đơn giản như chém dưa thái rau, căn bản là không có mảy may một chút độ khó nào.

Hơn nữa mấy trăm vị võ giả Hậu Thiên viên mãn này cũng không giống với người tầm thường trên giang hồ, ở trên người của bọn họ đều không ngoại lệ, tất cả đều mang theo huyết sát chi khí nồng đậm, hiển nhiên là do đi ra từ bên trong núi thây biển máu, dạng võ giả tinh nhuệ này, vô luận là ý chí chiến đấu hay là sức chiến đấu đều muốn vượt qua người tầm thường trên giang hồ.

Người cầm đầu quân đội là bốn người Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Dương Xuân, còn có Doanh Phượng Tiên, ở bên cạnh của các nàng, thì là đứng đấy một vị trung niên tướng quân mặc áo giáp màu đỏ ngòm, cầm trong tay một thanh trường thương đầu hổ, rõ ràng là người triều đình cầm quyền to lớn nhất ở Tiêu Thành, Trấn Cương Sứ Tiêu Thành - Thẩm Trường Không.

Thân làm Trấn Cương Sứ Tiêu Thành, thực lực của Thẩm Trường Không tự nhiên cũng là võ giả Hợp Đạo Phản Hư.

Hơn nữa cùng tương tự với Trần Khuynh Địch là, vị Thẩm Trường

Không này cũng là một vị võ giả luyện thể, chỉ đứng ở nơi đó, liền tản ra huyết khí nắng nóng như lửa, thanh trường thương đầu hổ nắm ở trong tay giống như đâm thẳng vào mây xanh, mặc dù không nồng hậu dày đặc bằng Trần Khuynh Địch, nhưng lại mang theo một cỗ nhuệ khí quân đội đặc thù.
"Bốn cô bé, lần này bản quan thế nhưng là ngay cả thân vệ cũng điều động, nếu như là hiểu lầm, đến lúc đó đừng trách bản quan trở mặt a." Thẩm Trường Không mở miệng nói, trên thực tế lần này hắn điều động đại quân trực tiếp bao vây Tiêu gia, trong quân đội là có ý kiến phản đối, dù sao thì thế lực của Tiêu gia ở trong Tiêu Thành cũng tuyệt đối không yếu, hơn nữa cũng có nhiều nhân mạch, ngay cả ở trong quân đội đều có nhân mạch của Tiêu gia, nhưng Thẩm Trường Không vẫn khư khư cố chấp điều động quân đội.
"Điểm này Trấn Cương Sứ đại nhân hẳn là cũng đã nhìn qua suy đoán của đại nhân nhà chúng ta, nếu như không phải ngài cũng có hoài nghi, làm sao có thể tiến hành hiệp trợ chúng ta?"
"Ha ha, nói cũng phải." Thẩm Trường Không cười một tiếng, cũng đúng, nếu không phải hắn vốn là có chỗ hoài nghi, làm sao lại có thể quyết đoán tin tưởng bốn cô bé này như vậy?
"Người đâu, trận pháp sư đâu? Nhanh lên, phá mở trận pháp của Tiêu gia ra cho ta."
"Không cần phải phiền phức như vậy." Thẩm Trường Không chậm rãi đi về phía trước, hoạt động tay chân một chút.
Trên thực tế, xem như là Trấn Cương Sứ Tiêu Thành, hắn trên thực tế cũng không thích cái gọi là Tiêu gia này, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn mới là Trấn Cương Sứ Tiêu Thành! Ở trong cái Tiêu Thành này hắn hẳn mới là người có danh khí nhất, kết quả là lại bị Tiêu gia đoạt đi danh tiếng, lần này là một cơ hội bỏ đá xuống giếng hiếm có.
Đương nhiên phải ra sức đánh chó rơi xuống nước một trận thật tốt! Huống chi, Thẩm Trường Không cũng tuyệt đối không cho phép Tiêu Thành xảy ra hỗn loạn gì!
Cũng không thấy Thẩm Trường Không sử dụng võ kỹ gì, chỉ là giơ thanh trường thương đầu hổ trong tay lên, đâm về phía cửa chính Tiêu gia một cái, trong chớp mắt liền có một cỗ thương ý "một người giữ quan ải, vạn người không thể khai thông" gào thét lao ra, một thương đơn giản, lại có thể đâm rách thiên địa nguyên khí, làm cho không khí chung quanh đều phát ra tiếng nổ bôm bốp.
Một vòng thương khí dùng mắt trần có thể thấy bắt đầu khuếch tán ra từ đầu thương đầu hổ, trực tiếp xé rách trận pháp trên cửa chính Tiêu gia, tiếp đó cả cánh cửa chính của đại viện Tiêu gia đều bị hất bay ra ngoài!
Thậm chí là phá cửa chính còn chưa đủ, vòng thương khí kia vẫn như cũ giống như mũi tên gào thét lao về phía nội viện Tiêu gia.

"Làm càn!"
Một đạo Hạo Nhiên Kiếm Khí máu trắng phóng lên tận trời, hóa thành một thanh trường kiếm chém lên trên vòng thương khí, chém đứt vòng thương khí. Sau đó chỉ thấy Tiêu Nguyên Thần chậm rãi đi ra từ trong nội viện Tiêu gia, sau lưng thì có đại trưởng lão Tiêu Lâm Thân đi theo, còn có một loạt đệ tử Tiêu gia mặc huyết y.
Về phần những đệ tử Tiêu gia không phục tùng kia, thì tạm thời bị phong ấn tu vi, bị giam cầm ở hậu phương Tiêu gia.
"Thẩm Trường Không, ngươi thân là Trấn Cương Sứ Tiêu Thành, không đi về phía Tây Vực, đến Tiêu gia chúng ta để làm cái gì?"
"Làm cái gì?" Thẩm Trường Không cười thô kệch một tiếng, nói: "Cũng không có gì, chỉ là ta nghe nói Thần Bộ Lục Phiến Môn đại nhân chúng ta rơi vào trong tay Tiêu gia các ngươi, cho nên đặc biệt tới hỏi thăm một phen mà thôi."
"Nếu như ngươi có thể mời Thần Bộ đại nhân ra gặp một lần mà nói, ta lập tức triệt binh rời đi!"
Tiêu Nguyên Thần không nói gì, nhưng sau khi nhìn thấy một lượng lớn binh sĩ ở bên ngoài Tiêu gia, hắn liền hiểu rõ ra.
Quả nhiên, vẫn đã bại lộ rồi sao?
"Cái gì mà Thần Bộ, ở trong Tiêu gia chúng ta cũng không có loại người này."
"Không có?"
"Ngươi nói cái gì!"
Thẩm Trường Không còn chưa mở miệng, bốn người Dương Xuân ở sau lưng Thẩm Trường Không đã quát lên một tiếng chói tai, trong ánh mắt nhìn Tiêu Nguyên Thần càng là lập tức trở nên hung ác.
"Không sai!" Tiêu Nguyên Thần lạnh lùng nói: "Ta đã nói không có, vậy thì chính là không có! Làm sao, Thẩm Trường Không? Chẳng lẽ ngươi còn muốn suất quân tiến vào Tiêu gia chúng ta để lục soát hay sao?"
"Hừ!" Thần sắc của Thẩm Trường Không đọng lại, lúc này ngược lại là hắn bị làm khó. Dựa theo ý nghĩ của hắn, lúc này hắn là thời điểm mà Thuần Dương Thần Bộ Lục Phiến Môn đứng ra để tố cáo Tiêu gia mới đúng, nhưng có trời mới biết là đã xảy ra chuyện gì.

Chương 254: Bí pháp Huyết Ma

Thuần Dương Thần Bộ Lục Phiến Môn thế mà lại không thấy? Sẽ không phải là đã thực sự bị Tiêu gia giết chết rồi đó chứ, không có đạo lý a, thực lực của Thần Bộ cũng sẽ không kém như vậy a.
Mà nếu như không có người tố cáo, bản thân hắn quả thực nếu muốn suất quân tiến vào Tiêu gia, vậy thì coi như là sẽ thật sự dẫn phát ra một trận nội chiến đại quy mô ở Tiêu Thành, nếu như Tiêu gia xác thực là phản bội còn tốt, nhưng Tiêu gia nếu như không có phản bội, ảnh hưởng tạo thành không thể nghi ngờ là phi thường ác liệt, bản thân hắn làm Trấn Cương Sứ, càng là người đứng mũi chịu sào, Thẩm Trường Không làm sao có thể không suy nghĩ lợi hại ở trong đó, cho nên trong lúc nhất thời vậy mà cũng có chút không quyết định chắc chắn được. Hơn nữa nói đến cùng, hắn cũng chưa từng thấy qua mặt của vị Thần Bộ kia, có trời mới biết là thật hay giả.
Mà nhìn thấy cái bộ dáng này của Thẩm Trường Không, Tiêu Nguyên Thần cũng nở một nụ cười, quả nhiên là thế!
Chỉ cần không có nhân chứng vật chứng xác thực để xác nhận Tiêu gia phản bội, như vậy Thẩm Trường Không sẽ tuyệt đối sẽ không bốc lên phong hiểm dẫn phát Tiêu Thành nội loạn để trở mặt cùng với Tiêu gia, bởi vì chuyện này là không đáng! Cũng không phù hợp với lợi ích của Trấn Cương Sứ Tiêu Thành! Nói đến cùng, quan hệ ở giữa người và người đơn giản chỉ là lợi ích mà thôi!
"Làm sao? Thẩm Trường Không, nếu không muốn thẩm tra Tiêu gia chúng ta, vậy thì còn không mau đi đi? Nơi này là nội thành của Tiêu gia chúng ta, ngươi vô cớ suất quân tiến đến đây, lần này ta có thể dễ dàng tha thứ cho ngươi, nhưng lần tiếp theo, ta thấy cái vị trí Trấn Cương Sứ của ngươi, sẽ phải đổi thành một người khác!"
"Hừ!" Sắc mặt của Thẩm Trường Không tức giận đến mức đỏ lên, đây chính là nguyên nhân vì cái gì hắn chán ghét Tiêu gia.
Bởi vì cái gia tộc này không những có thực lực cường đại, lại còn có địa vị đặc thù, đều có đại ân đối với toàn bộ Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực, cho nên Phủ Đô Hộ Tây Vực ít nhiều cũng sẽ bán cho Tiêu gia một chút mặt mũi, điều này cũng làm cho chức vụ Trấn Cương Sứ Tiêu Thành của hắn rất khó làm, trên thực tế Trấn Cương Sứ Tiêu Thành ở bên trong Tây Vực vốn cũng không phải là công việc tốt lành gì.
Còn không phải chính là bởi vì cái Tiêu gia này! Ngay vào thời điểm trong lòng của Thẩm Trường Không giận dữ, đồng thời cũng sinh ra thoái ý, thì đột nhiên có một giọng nói vang lên.
"Trấn Cương Sứ đại nhân không cần phải lo lắng, chúng ta có thể xác

định, đại nhân của chúng ta đang ở ngay trong Tiêu gia, hơn nữa còn chưa chết, chỉ là bị Tiêu gia vây khốn mà thôi."
Sau khi nghe được lời nói của bốn nữ, hai mắt của Thẩm Trường Không liền tỏa sáng, mà Tiêu Nguyên Thần thì biến sắc.
Trần Tiêm Tiêm chủ động đứng ra, khẽ cười nói: "Có lẽ chư vị còn chưa biết, đại nhân nhà chúng ta không chỉ là Thần Bộ tân nhiệm của Lục Phiến Môn, đồng thời cũng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, bốn người chúng ta cũng là đệ tử Thuần Dương Cung."
"Thuần Dương Cung có thực lực gì, các vị không phải là không biết chứ?"
Nhìn bốn nữ đồng thời móc ra lệnh bài đệ tử Thuần Dương Cung, vô luận là Thẩm Trường Không hay là Tiêu Nguyên Thần, sắc mặt đều là cuồng biến.
Thuần Dương Cung! Ai không biết? Một trong mười đại thánh địa võ đạo trong thiên hạ!
Gặp quỷ! Vị Thần Bộ Trần Chính Nghĩa kia chính là đệ tử Thuần Dương Cung? Còn là Đạo Tử chân truyền? ! Trong cái chớp nhoáng này, Tiêu Nguyên Thần liền biết là hắn đã gặp phải chuyện không tốt.
Không sai, quan hệ giữa người và người đơn giản chính là lợi ích mà thôi, cho nên nếu như lợi ích của một phương lớn hơn một phương khác, như vậy không thể nghi ngờ sẽ khiến cho người ta lựa chọn bên có lợi ích lớn hơn, mà cùng so sánh với việc trở mặt với Tiêu gia, an nguy của Đạo Tử Thuần Dương, đối với Thẩm Trường Không mà nói không thể nghi ngờ là lợi ích lớn hơn nhiều.
Đây chính là thánh địa võ đạo! Chỉ cần bám vào, ai quản ngươi là một cái Tiêu gia hay hai cái Tiêu gia!
"Người đâu! Đi vào cho ta! Điều tra Tiêu gia! Thẩm Trường Không trực tiếp hạ lệnh.
"Hỗn láo! Ta xem ai dám!" Tiêu Nguyên Thần lộ ra thần sắc lạnh lùng, vung tay lên, Hạo Nhiên Kiếm Khí gào thét mà ra, trực tiếp ngăn Thẩm Trường Không ở trước mặt, bất quá lần này hắn cũng không có vận dụng bốn chữ "Chính Khí Trường Tồn" ở bên trên Hạo Nhiên Kiếm, mà chỉ đơn thuần xem nó như là một kiện binh khí, ngăn cản thanh trường thương đầu hổ của Thẩm Trường Không.
"Đại trưởng lão, cản bọn họ lại!" Tiêu Nguyên Thần vừa quát to, vừa cầm kiếm không ngừng huy sái ra Hạo Nhiên Kiếm Khí như mưa to, mà Thẩm Trường Không thì bộc phát huyết khí toàn thân, xuất thương đón lấy từng đạo từng đạo Hạo Nhiên Kiếm Khí, trong lúc nhất thời thương ảnh như lưu tinh, trong nháy mắt liền nuốt hết Tiêu Nguyên Thần, âm thanh thương kiếm va chạm không ngừng vang lên.
Mà ở một bên khác, đại trưởng lão Tiêu gia Tiêu Lâm Thân thì rốt cục cũng mở to mắt.

"Khụ khụ..tội gì phải khổ như thế chứ." Thân làm võ giả Tiêu gia nhiều tuổi nhất ngoại trừ lão tổ Tiêu gia, Tiêu Lâm Thân vốn dĩ đã không còn sức chiến đấu gì, thuần túy chỉ là vật biểu tượng của Tiêu gia, nhưng hắn không cam tâm, Tiêu Lâm Thân hắn cũng là võ giả, hắn đã phấn đấu cả một đời vì Tiêu gia, thậm chí là làm trễ nải cơ duyên khiến cho bản thân tiến thêm một bước.
Cho nên hắn mới tiếp nhận sự trợ giúp của Tiêu Nguyên Thần, tu hành bí pháp Huyết Ma của Bái Hỏa Ma Giáo.
Cũng chính bởi vì cái bí pháp Huyết Ma này, Tiêu Lâm Thân lục tục thôn phệ máu tươi của mấy cái thế lực hãm hại Tiêu gia trên chiến trường lúc trước, lúc này mới có thể đứng ra vào cái thời khắc này.
"Ầm ầm!" Kiếm khí nồng đậm từ trong cơ thể của Tiêu Lâm Thân gào thét mà ra, trực tiếp xông lên quét bay mấy chục binh sĩ, khác biệt cùng với Tiêu Nguyên Thần, có lẽ là bởi vì duyên cớ bí pháp Huyết Ma, ở bên trong kiếm khí màu trắng của Tiêu Lâm Thân lộ ra vẻ đỏ tươi, so sánh cùng với Hạo Nhiên Kiếm Khí thuần chính càng có thêm mấy phần tà khí.
Cũng chính vì như thế, công kích của Tiêu Lâm Thân cũng càng thêm tàn nhẫn, phàm là võ giả bị hắn đánh chết, sẽ trực tiếp hóa thành thây khô trong nháy mắt, sau khi rơi trên mặt đất liền trực tiếp vỡ nát hóa thành tro bụi.
Cái bộ dáng thê thảm kia, khiến cho nhóm người Tiêu gia bị cấm chế võ công ở hậu phương, không có lựa chọn gia nhập vào Tiêu Nguyên Thần, nhao nhao lộ ra thần sắc hoảng sợ, bọn họ thậm chí là không thể tin được, lão nhân thi triển thủ đoạn tàn nhẫn đến cực điểm kia, chính là đại trưởng lão ngày xưa mà bọn hắn hết sức kính ngưỡng! Mà cũng chính là do vị đại trưởng lão này nhúng tay, quân đội căn bản không thể giết vào được đại viện Tiêu gia, mà Thẩm Trường Không thì lại bị Tiêu Nguyên Thần cuốn lấy, căn bản là không rảnh xuất thủ.
"Trọng địa Tiêu gia, không cho phép người ngoài đi vào!"
Oanh!
Lời nói của Tiêu Lâm Thân vừa dứt, đột nhiên, một đạo ánh lửa sáng chói nở rộ ở trên đỉnh đầu của hắn, sau đó giống như liệt diễm rơi xuống đập vào trên đỉnh đầu của hắn! Từ đó truyền đến một cỗ lực lượng thiêu đốt cực mạnh, thậm chí còn tiêu trừ không ít Hạo Nhiên Kiếm Khí mang theo huyết quang ở quanh người của hắn!

Chương 255: Ngươi quá yếu

"Hả?"
Không đợi Tiêu Lâm Thân kịp phản ứng, một thanh đao ngọc thạch điêu khắc đầu hổ liền xuyên đến trước mặt của hắn, rõ ràng là được chế tạo từ ngọc thạch, nhưng lại lộ ra phong mang sắc bén đến mức tận cùng, một đao kia bổ ra, phảng phất như là ngay cả thiên địa cũng đều muốn chém ra thành hai, khiến cho lông tơ của Tiêu Lâm Thân dựng đứng trong nháy mắt.
"Cút ngay!" Tiêu Lâm Thân nói chung vẫn là có kinh nghiệm phong phú, lập tức thu hẹp kiếm khí phóng ra, sau đó dùng hai tay vỗ một cái, cương khí đáng sợ của cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo nổ tung, trực tiếp đánh tan toàn bộ cỗ liệt diễm ngập trời kia, đồng thời đổi chưởng thành đao, ở trong tay mặc dù trống không, nhưng lại đánh ra một cỗ đao ý mênh mông!
Đao ý không mạnh, nhưng lại thắng ở chất lượng và nồng độ cương khí, hơn xa đối phương, cho nên một chưởng bổ ra này, ngược lại còn đánh bay thanh đao ngọc thạch lên trên không trung, nhưng không đợi Tiêu Lâm Thân thở phào, phía sau lại bỗng nhiên truyền đến một cỗ cảm giác nguy cơ to lớn, hắn cấp tốc quay người về phía sau, chỉ nhìn thấy một quyền lượn lờ ánh vàng vô tận mang theo ý cảnh "Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!".
Phật quang chiếu rọi, Bát Bộ Thiên Long quấn quanh trên quyền, từ trong đó Tiêu Lâm Thân thậm chí còn thấy được mấy phần bóng dáng của Trần Chính Nghĩa trước đó đã trắng trợn phá hư Tiêu gia, cuối cùng đã ép Tiêu Nguyên Thần không thể không khởi động bí cảnh Hạo Nhiên mới có thể vây khốn đối phương!
Ở dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, Tiêu Lâm Thân làm sao còn dám lưu thủ, cũng vội vã đấm ra một quyền. Cùng khác biệt với Tiêu Nguyên Thần, Tiêu Lâm Thân không phải là gia chủ, cho nên cũng không phải là chủ tu Hạo Nhiên Kiếm Khí, hắn tu luyện công pháp tên là [Thần Thông Bách Chiến Quyết], là dung luyện đủ loại binh khí vào một thân tu vi, cuối cùng hóa thành võ công cận chiến sát phạt, chính là cơ duyên do Tiêu Lâm Thân đạt được khi xông xáo ở bên ngoài vào ngày xưa.
Cho nên hắn đổi chưởng thành đao thì có đao ý hiện lên, mà lúc này hắn ra quyền thì lại giống như thương, thình lình có mấy phần uy lực thương ý mà vừa rồi Thẩm Trường Không đánh ra!
Ầm một tiếng, lui về phía sau vẫn là đối phương, phật quang huy hoàng tiêu tán, Bát Bộ Thiên Long chết yểu, đối phương càng là thu quyền liêp tiếp lùi lại mấy chục bước, ngược lại không phải là quyền ý không bằng Tiêu Lâm Thân, mà là giống như thanh đao bạch ngọc

lúc trước vậy, là do chênh lệch lực lượng quá lớn mới đưa đến cái kết quả này.
Mà Tiêu Lâm Thân thắng một bậc thì lại lộ ra sắc mặt khó coi.
Bởi vì hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, quyền ý của đối phương rất mạnh, nếu không phải là tu vi của hắn cao hơn, chỉ sợ người bại lui ở dưới một quyền vừa rồi là hắn, thậm chí là còn nghiêm trọng hơn một chút, ba người vừa mới công kích hắn, bất kỳ người nào ở dưới tình huống đồng cảnh giới bản thân hắn đều đánh không lại! Đây thật sự là gặp quỷ!
Sau khi đánh lui sự liên thủ của ba người này, Tiêu Lâm Thân mới xem như nhẹ nhàng thở ra một hơi, bắt đầu dò xét đến tột cùng là ai động thủ.
"Nữ nhân?" Ánh mắt ngưng tụ lại, Tiêu Lâm Thân khá là ngoài ý muốn nhìn ba vị nữ tử đang bao vây ở ba hướng chung quanh hắn, mà ngoại trừ các nàng, còn có một vị nữ tử thì đang đứng ở bên ngoài vòng tròn tam giác của ba vị nữ tử kia, mặc dù mới vừa rồi vị nữ tử này không có xuất thủ tiến công, thế nhưng cặp mắt đen trắng của đối phương lại khiến cho hắn nổi lên sự cảnh giác ở trong lòng.
Lúc này Tiêu Lâm Thân cũng đã nhận ra đối phương, chính là bốn vị nữ tử trẻ tuổi vừa rồi tự xưng là đệ tử Thuần Dương Cung.
"Thuần Dương Cung không hổ là thánh địa võ đạo, tùy tiện một đệ tử đi ra đều lợi hại như vậy sao?"
"Là do ngươi quá yếu, lão gia hỏa."
"Hả?" Thần sắc của Tiêu Lâm Thân tái nhợt, hắn yếu? Nói nhảm! Hắn đương nhiên là yếu rồi! Mặc dù là võ giả Hợp Đạo Tôn Giả, nhưng Tiêu Lâm Thân cũng đã sớm già, một thân huyết khí đều không còn lại bao nhiêu, nếu như không phải có bí pháp Huyết Ma bổ sung sinh cơ, hắn chỉ sợ là không thể sống được bao lâu nữa, chớ đừng nói chi là động thủ, với tình trạng như vậy đặt ở bên trong Hợp Đạo Tôn Giả, đương nhiên là kẻ yếu.
Nhưng cho dù có yếu như thế nào, ta cũng là Hợp Đạo Tôn Giả a! Cho ta một chút mặt mũi có được hay không! Xem thường ta sao!
"Rất tốt, xem ra hôm nay, ta phải giết mấy đệ tử Thuần Dương Cung."
"Ngươi có thể thử nếu ngươi có thể?" Bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm đồng thanh mà nói, mà ở phía sau của các nàng, từng hàng binh sĩ triều đình đang phát động tiến công đối với Tiêu gia, lần này không có Tiêu Lâm Thân trấn áp, đệ tử Tiêu gia cùng với binh sĩ triều đình liền lập tức rơi vào trong khổ chiến kịch liệt.
"Đáng chết!" Tiêu Lâm Thân hít vào một hơi thật sâu, huyết khí toàn thân lập tức bắt đầu dâng lên. Hắn muốn ở trong một thời gian ngắn nhất đánh tan đối phương!
Giống như quyết tâm của Tiêu Lâm Thân, Trần Tiêm Tiêm, Dương

Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư cũng không có ai lui lại, thậm chí sự kích động ở trong lòng của các nàng còn muốn vượt qua sự sợ hãi đối với cường giả, bởi vì đây chính là Hợp Đạo Tôn Giả a, coi như là thái tử Hoành Xương lúc trước bất quá cũng chỉ là cái cảnh giới này.

Đây chính là một trận chiến để bốn nữ chứng minh bản thân! Chứng minh các nàng không còn là vướng víu giống như thời điểm ở trên Thiên Kiếm Phong nữa, mà quả thật là người có thể giúp đỡ Trần sư huynh! Nếu như Trần sư huynh biết rõ các nàng có thể chống lại cùng với một vị Hợp Đạo Tôn Giả, thậm chí là chiến thắng đối phương, Trần sư huynh nhất định sẽ phi thường vui mừng.

Chiến đấu từ lúc ban đầu liền rơi vào giai đoạn gay cấn. Bản thân Tiêu Lâm Thân chính là dựa vào bí pháp Huyết Ma mới có thể chiến đấu, thân thể già nua không thể duy trì cho hắn chiến đấu với cường độ cao trong một thời gian dài, mà tu vi cảnh giới của bốn nữ Dương Xuân bất quá chỉ là Luyện Khí Hóa Thần, kém xa tít tắp Tiêu Lâm Thân Hợp Đạo Tôn Giả, tự nhiên chỉ có thể dựa vào lực bộc phát để tốc chiến tốc thắng.

Song phương đều nhất trí mục tiêu, cho nên chiến đấu tự nhiên cũng là hết sức căng thẳng. Lạc Tương Tư cùng với Dương Xuân chủ công chính diện, chỉ thấy Lạc Tương Tư hội tụ cương khí toàn thân, đồng thời thi triển ra hai Nghịch bên trong Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Hô Phong Hoán Vũ cùng với Bàn Sơn Cản Nhạc, phối hợp với Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết, mang theo một nột cơn sóng hỏa diễm cuốn về phía Tiêu Lâm Thân. Hô Phong Hoán Vũ, gọi ra gió sắc như đao, hoán ra mưa lớn giống như kiếm! Mà ở dưới tác dụng của Kim Ô Bái Nhật Quyết, ở trong mưa gió cũng đều xen lẫn hỏa khí nồng nặc, vào thời điểm đồng thời đánh trúng Tiêu Lâm Thân, thế mà phát ra một vụ nổ kịch liệt giống như sấm sét, ánh lửa bao phủ cả thiên địa.

Chương 256: Âm Dương Nhãn

Thân làm một trong ba đại Thần Công của Thuần Dương Cung, Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết tự nhiên là cũng lấy hỏa làm chủ, nhưng lại khác biệt cùng với Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, Kim Ô Bái Nhật tu luyện ra được cương khí, cũng không phải là cương khí Thuần Dương bá đạo như Đại Thuần Dương Công, nhưng lại mang theo một cỗ tính chất bạo tạc kỳ lạ!
Chỉ cần là cương khí do Kim Ô Bái Nhật Quyết ngưng tụ ra, nếu người sử dụng nguyện ý, liền có thể khiến cho cương khí phát nổ kịch liệt! Nếu vận dụng loại bạo tạc này trong chiến đấu, thậm chí là còn không kém hơn võ kỹ tầm thường, mà nếu vận dụng ở bên trong võ kỹ, càng là có thể khiến cho uy lực của võ kỹ tăng lên mấy lần, bây giờ được Lạc Tương Tư vận dụng ở bên trong loại Tuyệt Thế Thần Công như Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, uy lực càng là đáng sợ tới cực điểm.
Chỉ sợ ở trong bốn nữ, lực bộc phát của Lạc Tương Tư chính là mạnh nhất!
Ngược lại, thì là Dương Xuân cầm Hổ Phách Đao trong tay, cô gái nhỏ này mặc dù không có loại võ học đánh giết tuyệt thế có cấp bậc như Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, nhưng bản thân của Hổ Phách Đao lại là phôi thai của một kiện Thánh Binh, lại được Dương Xuân dung tinh huyết nuôi nấng mỗi ngày, thi triển ra nhân đao hợp nhất, uy lực cũng chỉ hơi thua Lạc Tương Tư một bậc mà thôi. Hai người liên thủ, uy lực cơ hồ là trong nháy mắt liền nhảy lên tới trình độ đủ để uy hiếp Tiêu Lâm Thân!
Mà ở phía sau Tiêu Lâm Thân, Trần Tiêm Tiêm cũng giang hai tay ra, Trượng Lục Kim Thân sau lưng hóa thành Bất Động Thích Già Như Lai hiện lên, phật quang trong hai mắt hóa thành liệt diễm và bốc cháy hừng hực, giống như Vô Lượng Quang Minh Ấn của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm đi trên con đường thuần túy nhất "nhất lực phá vạn pháp", một quyền đấm ra, mang theo lực phá hoại vô tận!
Nhưng những đòn công kích này vẫn chỉ khiến cho Tiêu Lâm Thân mệt mỏi ứng phó, chân chính làm cho hắn nhức đầu, là Doanh Phượng Tiên không có gia nhập vào vòng chiến. Chỉ thấy Doanh Phượng Tiên đứng ở ngoài vòng tròn, cũng không có động thủ, nhưng cặp mắt của nàng vào lúc này lại hiện lên đồ đằng màu đen và màu trắng, âm khí và dương khí bốc lên xen lẫn với nhau, chỉ cần liếc mắt một cái, liền khiến cho Tiêu Lâm Thân có một loại cảm giác đau đầu muốn nứt, rõ ràng là công kích tinh thần đều cực kỳ hiếm thấy ở trong võ giả!

Đây là võ học [Âm Dương Nhãn]Doanh Phượng Tiên lấy được từ trong Tàng Kinh Điện, mặc dù không có uy lực và thanh thế to lớn như ba nữ khác, nhưng lại vô hình vô chất, lực sát thương tạo ra đối với Tiêu Lâm Thân mà nói, không kém cỏi một chút nào so với ba nữ, cũng làm cho hắn chân chính cảm nhận được bốn nữ này khó giải quyết như thế nào.
"Đáng chết!"
Nhưng Tiêu Lâm Thân, chung quy vẫn là Hợp Đạo Tôn Giả. Hợp Đạo Kim Đan ở trong đan điền rung mạnh, cương khí dung nhập vào bên trong huyết khí, cấp tốc tăng cường tinh, khí, thần cho Tiêu Lâm Thân.
Sau đó Tiêu Lâm Thân lại ra tay một lần nữa, quyền như thương, chưởng như đao, chỉ thành kiếm, một thương, một đao, một kiếm, đúng là đồng thời thi triển ra ba loại ý cảnh! Mặc dù đều không mạnh, nhưng ở dưới sự gia trì của tu vi Phản Hư Hợp Đạo của Tiêu Lâm Thân, vẫn có thể ngăn cản công kích của Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm.
Sau đó hắn dùng hai tay cấp tốc kết ấn, tàn ảnh tung bay, đôi mắt của hắn cũng bắn ra một luồng ánh sáng vàng, hóa thành một đạo vòng bảo hộ chui vào trong mi tâm.
Đau nhức kịch liệt do Âm Dương Nhãn mang tới lập tức liền giảm đi không ít, hiển nhiên là một môn võ đạo bí pháp có thể thủ hộ Nguyên Thần, chống cự công kích tinh thần!
Thần Thông Bách Chiến Quyết, nếu là bí pháp bách chiến, tự nhiên là có thể đối mặt với các loại chiến trường khác biệt, vào thời điểm đối mặt với địch nhân khác biệt sẽ cho thấy chỗ đặc thù, thực lực của Tiêu Lâm Thân mặc dù không kinh diễm, thậm chí là rất yếu ở bên trong võ giả đồng cảnh giới, nhưng thực lực của hắn lại phi thường toàn diện, cơ hồ là không tìm thấy điểm yếu.
Luận lực lượng, quyền của hắn cũng có quyền ý, bàn về lực công kích, hắn đồng dạng cũng có ý cảnh đao kiếm, có thể thi triển ra kiếm khí cùng với đao quang cường hãn, ngay cả công kích tinh thần hiếm thấy nhất, hắn cũng đều có bí pháp để chống cự, loại toàn diện này đối với lực lượng của những võ giả có cùng cảnh giới như hắn là không có tác dụng gì.
Nhưng đối với bốn nữ có cảnh giới thấp hơn hắn nhiều mà nói, lại có hiệu quả vô cùng tốt. Bất quá trận kịch chiến này càng kéo dài, sắc mặt của Tiêu Lâm Thân càng trắng bệch, dù sao thì hắn cũng đã rất già, chiến đấu quá mức kịch liệt, cũng khiến cho khí huyết của hắn tiêu hao rất lớn, hơn nữa hiện tại hắn còn bị bốn nữ vây khốn, căn bản không có cách nào tùy thời giết người hút máu để bổ sung sinh cơ mà bản thân tiêu hao.
"Tiếp tục xuất thủ! Không cho hắn thời gian phục hồi lại!"
Mà một điểm này hiển nhiên là đã bị bốn nữ chú ý tới.

Chỉ chốc lát sau, bốn nữ lại ra tay một lần nữa, hơn nữa mỗi một đòn đều là sát chiêu, không có một chút nương tay nào, Tiêu Lâm Thân thì bị ép vận chuyển Thần Thông Bách Chiến Quyết, tiếp tục diễn hóa đao thương kiếm ý, không ngừng giao chiến cùng với bốn nữ, ở trong phạm vi chiến đấu của năm người, người bình thường căn bản là không có cách nào bước vào, ngay cả một số cao thủ Luyện Thần Phản Hư của quân đội nhìn qua cũng đều cảm thấy kinh hãi không thôi.
Ai cũng không nghĩ tới, bốn nữ tử trẻ tuổi nhìn qua yểu điệu, thế mà khi chiến đấu lại mạnh như vậy! Cho dù chỉ có cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, nhưng đối mặt với võ giả Luyện Thần Phản Hư, lại có thể đánh ngang tay với đối phương!
"Chuyện này cũng quá khoa trương."
"Đây chính là sự đáng sợ của Thuần Dương Cung sao, không hổ là thánh địa võ đạo a.."
"Coi như là thánh địa võ đạo, cũng sẽ không có nhiều mãnh nhân có thể vượt cấp khiêu chiến như vậy a."
Ầm ầm!
Vào thời điểm mọi người ở đây kịch chiến đến giai đoạn ác liệt, đột nhiên, lại có một tiếng nổ thật lớn truyền đến, bất quá lần này, tiếng nổ mạnh này lại là truyền ra từ chỗ sâu nhất trong Tiêu gia, hơn nữa sau khi đám người Tiêu gia nhìn thấy phương hướng phát ra tiếng nổ, cơ hồ đều không ngoại lệ, đều là lộ ra thần sắc chấn kinh.
Bởi vì nơi đó, là vị trí phòng thờ của tổ tông Tiêu gia.
"Cái gì? !"
"Điều đó là không có khả năng!"
Mà hai người Tiêu Lâm Thân cùng với Tiêu Nguyên Thần biết rõ nội tình duy nhất, càng là hoàn toàn thay đổi sắc mặt. Nơi đó không chỉ có riêng là phòng thờ tổ tông…càng là át chủ bài lớn nhất của Tiêu gia, chỗ mà bí cảnh Hạo Nhiên tọa lạc! Mà bây giờ, cái hướng kia thế mà lại phát ra bậc nổ rung trời này..
Trong cái chớp nhoáng này, vô luận là Tiêu Lâm Thân, hay là Tiêu Nguyên Thần, trong lòng đều lóe lên một tia dự cảm không tốt.

Chương 257: Vì sao?

Sau đó, một cỗ khí thế ngập trời từ bên trong Tiêu gia quét ngang mà ra, hóa thành một cột Hạo Nhiên Kiếm Khí phóng lên tận trời, phảng phất như có thể chống đỡ thiên địa vậy, ngay cả mây đen ở trên bầu trời Tiêu gia cũng đều bị cột Hạo Nhiên Kiếm Khí này tách ra, trong lúc nhất thời ánh nắng rơi xuống, phảng phất như muốn xua tan tất cả hắc ám và tội ác vậy.
"Đây là."
"Võ Đạo Tông Sư? !"
Thẩm Trường Không thu thương lui lại, khắp khuôn mặt đều là vẻ kinh ngạc. Không sai, cỗ khí tức này, cột Hạo Nhiên Kiếm Khí ngất trời kia, còn muốn viễn siêu Tiêu Nguyên Thần, rõ ràng là lực lượng của Võ Đạo Tông Sư!
"Lão tổ Tiêu gia, hắn vẫn còn sống sót? !" Sắc mặt của Thẩm Trường Không hoàn toàn thay đổi, trong lòng thầm mắng bản thân đã tính sai, không nghĩ tới Tiêu gia lại còn có bậc át chủ bài này.
Hở? Thẩm Trường Không vô thức nhìn về phía Tiêu Nguyên Thần lại đột nhiên sững sờ.
Bởi vì hắn phát hiện ra, Tiêu Nguyên Thần cũng không lộ ra nụ cười lạnh đối với hắn như trong tưởng tượng, không bằng nói là đối phương cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phương hướng phát ra cột Hạo Nhiên Kiếm Khí, mà biểu lộ ở trên mặt...dường như, còn có mấy phần sợ hãi?
Quang mang tiêu tán, cột Hạo Nhiên Kiếm Khí trụ ngất trời kia chậm rãi tiêu tán, mà sau đó, có một vị lão nhân nhìn qua còn muốn gầy gò và hư yếu hơn so với Tiêu Lâm Thân, ở dưới sự nâng đỡ của một người trẻ tuổi chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, mà cỗ khí thế Võ Đạo Tông Sư thông thiên kia, thì chính là truyền ra từ trên người của lão nhân.
"Sư huynh!"
"Đại ca ca!"
Sau khi nhìn thấy người trẻ tuổi đang nâng đỡ lão nhân, bốn nữ gần như đồng thời kéo dài khoảng cách với Tiêu Lâm Thân, lộ ra vẻ mặt vui mừng nói, mà ngược lại, Tiêu Nguyên Thần còn có Tiêu Lâm Thân thì lộ ra sắc mặt tái xanh, nhất là Tiêu Nguyên Thần, trên mặt càng là mất đi vẻ ung dung, thay vào đó là tràn đầy vẻ ngạc nhiên cùng với kinh sợ.
Mà theo việc một vị Võ Đạo Tông Sư xuất hiện, chiến trường mới vừa rồi còn vô cùng huyên náo lúc này lại rơi vào trong yên tĩnh quỷ dị, thật lâu sau mới có một vị võ giả thấp giọng mở miệng hỏi:
"Là lão tổ sao?"

"Bộ dáng kia, hẳn là lão tổ a?"
"Lão tổ không phải là đã tẩu hỏa nhập ma hay sao, tại sao lại đột nhiên xuất hiện, người trẻ tuổi ở bên cạnh ông ấy là ai?"
Những lời này là do đệ tử Tiêu gia không gia nhập vào Tiêu Nguyên Thần nói, mà những người đã gia nhập vào Tiêu Nguyên Thần, đệ tử cùng các trưởng lão Tiêu gia mặc một thân huyết y kia, thì đều lộ ra biểu tình hoảng sợ, mà Tiêu Nguyên Thần càng là thu liễm sự kinh sợ lúc trước, dùng vẻ mặt phức tạp nhìn lão nhân đang chậm rãi đi tới.
"Xin chào lão tổ." Dừng lại một chút, Tiêu Nguyên Thần thu kiếm, sau đó hướng chắp tay về phía lão tổ Tiêu gia, nhưng cũng không hề cúi đầu.
"Vì sao?" Lão tổ Tiêu gia nhìn bốn phía chung quanh một cái, lấy năng lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra lúc này Tiêu gia đang phân làm hai phái, một phương tự nhiên là đệ tử Tiêu gia trong ấn tượng của hắn, chỉ là lại bị cấm chế võ công, còn bên kia, mặc dù cũng đều là những gương mặt quen thuộc với lão tổ Tiêu gia, nhưng lại không còn là người quen. Một thân huyết y, khuôn mặt lạnh lùng, trong hai mắt tràn đầy lửa phục thù...
"Cuối cùng là vì sao?"
"Xem ra lão tổ đã biết rõ hết thảy."
Tiêu Nguyên Thần nhìn thoáng qua Trần Khuynh Địch ở bên cạnh lão tổ Tiêu gia, nhếch nhếch miệng cười khổ, lần đầu tiên có một chút hối hận đối với quyết định của bản thân, hắn không biết vì sao Trần Khuynh Địch có thể lôi lão tổ đột nhiên mất tích từ bên trong bí cảnh Hạo Nhiên ra, nhưng một vị Võ Đạo Tông Sư, hoàn toàn có thể quyết định thế cục.
"Đây chính là nguyên nhân." Tiêu Nguyên Thần vẫn trấn định như cũ, hắn trực tiếp lấy ra hồ sơ mà trước đó hắn đã cho mọi người Tiêu gia thấy qua, là chứng cứ còn có tin tức tình báo có quan hệ đến từng cái thế lực trong Tiêu Thành đã âm thầm hãm hại Tiêu gia, lấy cái gọi là hiệp nghĩa và danh tiếng để tính toán Tiêu gia, thậm chí còn tăng cường thế lực của bản thân, sau đó ném hồ sơ cho lão tổ Tiêu gia.
Đối với hồ sơ mà Tiêu Nguyên Thần ném tới, lão tổ Tiêu gia dùng thần niệm khẽ quét qua, sau đó trên gương mặt già nua cũng lộ ra sự trì trệ. Sau đó giống như những người Tiêu gia đã đọc qua phần hồ sơ này vậy, có một cỗ lửa giận khó tả dâng lên từ trong lòng, thẳng đến khi xem hết tất cả nội dung ở bên trong hồ sơ, hắn mới nặng nề phun ra một ngụm trọc khí.
"Lão tổ, hiện tại ngài đã hiểu rõ hay chưa?" Tiêu Nguyên Thần lạnh lùng nhìn lão tổ Tiêu gia, nói: "Đây chính là hiệp nghĩa của Tiêu gia."
"Nguyên Thần, ngươi..."
"Lão tổ, ngài có biết loại chuyện này đã phát sinh qua bao nhiêu lần hay không?" Tiêu Nguyên Thần trực tiếp cắt dứt lời nói của lão tổ

Tiêu gia: "Trọn vẹn 23 lần! Tây Vực cũng chỉ xâm lấn tổng cộng 23 lần thôi a! Từ khi Tiêu gia chúng ta dựng lên Tiêu Thành, lấy tinh thần hiệp nghĩa của tổ tiên, vào thời điểm chúng ta vì bách tính Trung Nguyên, không chối từ xông pha khói lửa, đám sâu mọt này, đám chó chết này, lại đang làm cái gì? !"
"Vào thời điểm cần chúng ta, mỗi một kẻ đều là hạng người nghĩa hiệp, nguyên một đám thế lực phảng phất như đều là nguyện ý liều sống liều chết vì Tiêu Thành, nhưng vào thời điểm không cần chúng ta thì sao? Ha ha, ai chạy cũng đều nhanh hơn so với chúng ta!"
Tiêu Nguyên Thần chỉ về phía trước một cái, nói: "Ngài nhìn một chút đi! Các đại thế lực ở trong khu Đông Thành, cái nào không phải đã nói cùng nhau trông coi với Tiêu gia chúng ta? Kết quả hiện tại đại quân triều đình đã xông tới trước cửa Tiêu gia, đám người đó đâu rồi? Không có một người nào! Thế mà không có một người nào xuất hiện ở chỗ này! Lão tổ chẳng lẽ còn chưa nhìn ra? !"
"Thiên hạ nhốn nháo, tất cả đều là vì lợi ích, Tiêu gia chúng ta cũng cần phải cải biến, lão tổ cần phải ủng hộ ta.."
"Im ngay!"
Tiêu Nguyên Thần cũng không có nói tiếp, bởi vì lời rống giận của lão tổ Tiêu gia đã cắt đứt hắn.
"Tiêu Nguyên Thần! Những việc này không có bất cứ quan hệ nào cùng với việc ngươi cấu kết với Ma Giáo Tây Vực!" Lồng ngực của lão tổ Tiêu gia chập trùng, nổi giận đùng đùng nói ra:"Coi như những thế lực này đối đãi như thế đối với Tiêu gia chúng ta, như vậy sau khi sau tra ra liền trả thù là được, nhưng cấu kết với Ma Giáo, họa loạn Trung Nguyên, Tiêu Nguyên Thần! Ngươi muốn đem thanh danh hơn bốn trăm năm của Tiêu gia chúng ta, còn có anh liệt tiên tổ ném đến chỗ nào, năm đó ngươi thừa hành hiệp nghĩa, chẳng lẽ bây giờ đều đã quên toàn bộ...
"Người im miệng là ngươi mới đúng!" Lời của lão tổ Tiêu gia còn chưa dứt, Tiêu Nguyên Thần thế mà trực tiếp rống giận cắt đứt hắn.
"Ngươi cho rằng vì sao lại phát sinh loại chuyện này? ! Còn không phải tất cả đều là bởi vì cái gọi là danh tiếng hiệp nghĩa hơn bốn trăm năm của Tiêu gia chúng ta! Chính là bởi vì hiệp nghĩa, mới có một đám đạo chích dám tính toán Tiêu gia chúng ta, nếu như Tiêu gia chúng ta giết một người răn trăm người, giết hết những người mạo phạm, người nào sẽ dám làm như thế? Lão tổ! Ngươi căn bản là không hiểu rõ!"

Chương 258: Rối loạn

"Nếu ngươi đã không hiểu rõ, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!" Thanh âm của Tiêu Nguyên Thần càng lúc càng lớn, ngữ khí cũng càng ngày càng kịch liệt, thậm chí ngay cả Hạo Nhiên Kiếm Khí quanh người hắn cũng bắt đầu sôi trào lên: "Cái non sông này, thiên hạ này, ngươi không ăn thịt người! Người ta liền muốn ăn ngươi! Cái gì mà hiệp nghĩa chó má, Tiêu gia cũng là bởi vì cái trượng nghĩa này, mới có thể đi đến tình trạng như hôm nay!"
"Ngươi nhìn một chút đi!" Tiêu Nguyên Thần khoát tay chặn lại, ở phía sau của hắn, thì là mấy trăm đệ tử Tiêu gia mặc huyết y.
"Ngươi cảm thấy ta sai hay sao? Vậy mấy trăm vị đệ tử Tiêu gia này, cũng đều sai lầm hay sao? Bọn họ đều là bị ta dụ dỗ hay sao?"
"Là ngươi sai, lão tổ, cái giang hồ này, không có hiệp nghĩa! Chỉ có lợi ích!" Tiêu Nguyên Thần gào thét nói ra câu nói sau cùng, cũng chính là ở trong cái khoảnh khắc đó, phảng phất như là đột phá một tầng tâm chướng, Hạo Nhiên Kiếm Khí trong toàn thân của Tiêu Nguyên Thần biến thành màu đen trong nháy mắt, hóa thành ma khí ngập trời lao ra bên ngoài, khiến cho khí tức của Tiêu Nguyên Thần tăng lên đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư!
Sự biến đổi này, không chỉ có là lão tổ Tiêu gia, ngay cả Trần Khuynh Địch, Thẩm Trường Không, thậm chí là bốn nữ Dương Xuân, sắc mặt cũng đều là nhao nhao kịch biến. Ai cũng không nghĩ tới, Tiêu Nguyên Thần thế mà lại đột phá vào cái thời điểm này!
Quả thật, thực lực của Tiêu Nguyên Thần trước đó cũng không tính là quá mạnh, mặc dù có tu vi thâm hậu, nhưng cũng không phải là đối thủ của Trần Khuynh Địch, nhưng chính là do tu vi thâm hậu, mới khiến cho hắn vào lúc tâm cảnh tăng lên trong nháy mắt đột phá, tấn thăng đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư! Mà vừa vào Tông Sư, liền có sự khác nhau rất lớn!
"Xuất thủ!"
"Ta xem ai dám!"
Tiêu Nguyên Thần gầm thét, ma khí ngập trời vừa mới đột phá trực tiếp che phủ rất nhiều đệ tử mặc huyết y ở sau lưng, sau đó Tiêu Nguyên Thần liền chém ra một kiếm, trực tiếp đối đầu cùng với một chiêu của lão tổ Tiêu gia, Tiêu Nguyên Thần chung quy là cũng vừa mới đột phá, không sánh bằng lão tổ Tiêu gia, trực tiếp bị đánh thổ huyết lui lại. Nhưng đồng thời trong khi lui lại, Tiêu Nguyên Thần cũng lấy ra một cái trận bàn nhỏ bằng lòng bàn tay.
"Tốt, tốt, tốt!"
Tiêu Nguyên Thần cắn răng một cái, trực tiếp bóp nát trận bàn, trong chớp mắt, một đạo huyết sắc trực tiếp khuếch tán ra dọc theo trận

bàn, hóa thành một phương đại trận bao phủ lại tất cả mọi người. Tiêu Nguyên Thần mưu đồ lâu như vậy, còn là loại đại sự phản bội toàn bộ Tiêu Thành, lại làm sao có thể không chuẩn bị một chút đường lui?
Mà cái trận bàn này, chính là đường lui của hắn, là trận bàn truyền tống mà Tiêu Nguyên Thần lấy được từ bên trong Bái Hỏa Ma Giáo, cùng với kim bài miễn tử của thái tử Hoành Xương có ngày xưa cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu, chỉ bất quá là không hiệu quả tốt giống như kim bài miễn tử, nhưng dù vậy, Tiêu Nguyên Thần sau khi tấn cấp thành Võ Đạo Tông Sư, trận bàn truyền tống vẫn có thể trợ giúp Tiêu Nguyên Thần cùng với đám đệ tử huyết y xông ra khỏi Tiêu Thành.
"Mở đại trận hộ thành! Ngăn cản bọn họ!"
"Đừng có nằm mộng." Tiêu Nguyên Thần cười lạnh cắt đứt lời nói của Thẩm Trường Không: "Lúc trước cái đại trận hộ thành của Tiêu Thành này vốn là có một phần công lao của Tiêu gia chúng ta, ta đã sớm động tay qua, mặc dù không đến mức khiến cho đại trận mất đi hiệu lực, nhưng đã đầy đủ chặt đứt liên hệ của Tiêu Thành cùng với những thành trì khác trong Vạn Lý Liên Doanh, từ bây giờ trở đi, Tiêu Thành chính là một tòa thành cô độc! Cũng không ngăn được ta!"
"Cái gì?"
"So với cản ta, các ngươi vẫn nên suy nghĩ rằng chuyện tiếp theo phải làm như thế nào." Tiêu Nguyên Thần cất tiếng cười to, sau khi đột phá hắn phảng phất như là buông xuống một tảng đá to vậy, cả người hoàn toàn khác biệt so với lúc trước, ma khí xâm nhiễm toàn bộ thân thể, tùy tiện mà bá đạo nói: "Lão tổ! Ngươi không phải là thích thi hành hiệp nghĩa hay sao?"
"Ta nói cho ngươi biết a, quyết tâm của Ma Giáo Tây Vực nhập chủ Trung Nguyên lần này thế nhưng còn lớn hơn sự tưởng tượng của các ngươi, không qua bao lâu nữa, toà Tiêu Thành này liền bị đại quân vây khốn! Mà nếu như chỉ có quân đội triều đình mà nói, Tiêu Thành nhất định sẽ mất vào tay giặc, tuyệt đối không thể nghi ngờ! Mà nếu như có sự ủng hộ của các thế lực khác ở trong Tiêu Thành, ngược lại là có khả năng kiên trì đến khi viện quân đến đây."
"Bất quá, ngươi cho rằng là bọn hắn sẽ đồng sinh cộng tử với các ngươi hay sao?"
"Tiêu gia thừa hành hiệp nghĩa trong hơn bốn trăm năm, lão tổ ngươi cảm thấy có thể khiến cho những thế lực này ở lại Tiêu Thành cùng chống cự Tây Vực tiến công với các ngươi."
"Đừng nói giỡn!"
"Hãy chờ xem!"
"Tiếp đó, các ngươi sẽ được nhìn thấy chân tướng của cái giang hồ này, đến tột cùng là có bộ dáng gì!"

"Cái giang hồ này! Là sẽ ăn thịt người!"
Tiêu gia nội loạn, ở trong thời gian ngắn ngủi không đến một canh giờ, liền quét ngang toàn bộ Tiêu Thành.
Trung, tiểu thế lực, thậm chí là một số ít đại thế lực, tất cả đều biết được Tiêu Nguyên Thần làm phản, đại quân Tây Vực sắp bao vây Tiêu Thành, còn có lời nói mà Tiêu Nguyên Thần lưu lại trước khi chạy trốn.
Tiêu Thành rơi vào tay giặc là chuyện không thể nghi ngờ! Cho dù lão tổ Tiêu gia đã xuất hiện, cũng không thể cứu vãn được!
Mà khiến cho các trung, tiểu thế lực sợ hãi, là những chuyện mà bọn hắn bí mật làm ngày xưa, ám toán và hãm hại Tiêu gia, cũng bởi vì lần rối loạn này mà bạo lộ.
Loại chuyện này không bại lộ còn tốt, một khi bại lộ, cơ hồ chính là cừu hận không chết không thôi! Hơn nữa Tiêu Thành sau mấy ngày nữa sẽ rơi vào tay giặc, đệ tử Tiêu gia chỉ còn lại có hơn mười vị, đã tổn thương nguyên khí nặng nề, các loại tin tức đại quân Tây Vực sắp đến được truyền ra, rốt cục, có một cái tiểu thế lực, chính là một tiêu cục ở trong Tiêu Thành không chịu đựng được áp lực, từ bỏ toàn bộ sản nghiệp ở trong Tiêu Thành mà bỏ trốn!
"Đừng nói giỡn! Ta cũng sẽ không ở chỗ này chịu chết cùng với Tiêu gia! Bọn họ không phải là hiệp nghĩa sao, để cho bọn hắn đi trước cản trở a! Trước đó cũng không phải là như vậy sao! Ai biết được Tiêu gia lại vô dụng như vậy, thế mà bị phế đi toàn bộ! Nhanh chạy trốn thôi! Nếu không đi ngay bây giờ sẽ không còn kịp!"
"Lưu lại thủ thành thì có hy vọng giữ vững? Xéo đi!"
"Tiêu gia chỉ còn lại một chút người như vậy, đến lúc đó thủ thành chẳng phải là muốn lão tử phải đi lên liều mạng? Dựa vào cái gì? !"
"Tiêu cục của ta lớn như vậy, chuyển sang nơi khác thì vẫn có thể sinh tồn, lưu lại ở nơi này để làm gì? Đi chịu chết cùng với các ngươi sao? Ta mới không thèm làm!"
Cái tiêu cục này chạy trốn, giống như là kíp nổ vậy, triệt để dẫn nổ toàn bộ Tiêu Thành.
Không đến thời gian một ngày, vô số tiểu thế lực giống như là thuỷ triều hướng về cửa thành Tiêu Thành dũng mãnh lao tới, căn bản là không có bất luận ý nghĩ lưu lại nào.

Chương 259: Chân tướng của giang hồ

Quân đội muốn ngăn trở, thậm chí còn đưa tới một lần hỗn loạn to lớn, thẳng đến sau khi cửa thành mở rộng, không có người ngăn cản, hỗn loạn cùng với bạo động mới xem như là kết thúc.
Mà theo sát phía sau, chính là các thế lực trung đẳng. Những thế lực này ngược lại là có đầy đủ năng lực, nếu như bọn hắn gia nhập thủ thành mà nói, hẳn là cũng có hi vọng giữ vững Tiêu Thành.
Nhưng vấn đề là, bọn hắn không tín nhiệm Tiêu gia.
Bởi vì những thế lực này không có một cái nào là trong sạch, trong chiến tranh quá khứ, bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít đều đã hại qua Tiêu gia, cũng đã xâm chiếm qua tài nguyên của Tiêu gia, loại chuyện này ai làm qua trong lòng bản thân đều rõ ràng, trước kia Tiêu gia không biết thì còn chưa tính, nhưng mà bây giờ Tiêu gia đã biết được.
Những cái thế lực trung đẳng này, làm gì có ai dám phó thác tính mệnh cho Tiêu gia để đi thủ thành?
Huống chi, những thế lực như bọn hắn có chỗ nào là không sinh sống được? Tại sao phải ở trong Tiêu Thành để đánh một trận chiến đấu mà nhất định sẽ có thương vong thảm trọng, còn không có bất kỳ lợi ích gì?
Cho nên vào một ngày sau, các thế lực trung đẳng cũng bắt đầu rời khỏi Tiêu Thành với quy mô lớn, thậm chí trước khi đi còn có một số thế lực muốn vớt vát một chút, xuất hiện cử động phá phách cướp bóc.
Đối với chuyện này, Tiêu gia cùng với quân đội đều không làm ra bất kỳ một phản ứng nào.
Không đến hai ngày thời gian, Tiêu Thành còn hết sức náo nhiệt vào trước khi nhóm người Trần Khuynh Địch đi đến, đã là người đi nhà trống, không còn một chút cảnh tượng phồn hoa nào nữa, ngược lại còn giống như là một tòa quỷ thành. Lời nói trước khi đi của Tiêu Nguyên Thần, còn hiện rõ mồn một trước mắt.
"Tiếp đó, các ngươi sẽ được nhìn thấy chân tướng của cái giang hồ này, đến tột cùng là có bộ dáng gì!"
"Cái giang hồ này! Là sẽ ăn thịt người!"
Tất cả mọi người thấy được. Tiêu gia chiến đấu hơn bốn trăm năm ở Tiêu Thành, mỗi lần có chiến đấu đều là xung phong đi đầu, cơ hồ là dốc hết sức để chống đỡ Tiêu Thành, nhưng cũng chính là bởi cái nguyên nhân này, rất nhiều thế lực khác ở dưới sự che chở của Tiêu gia, lại là tràn đầy cảm giác an nhàn, bọn họ cho rằng mọi thứ chỉ cần Tiêu gia đi trước chống đỡ là được.
Mà rốt cục cũng có một ngày như vậy, gốc đại thụ Tiêu gia này đổ xuống, nguy cơ lần thứ hai tiến đến. Đám người này lại không có ý

nghĩ trở thành cây đại thụ mới, mà là lựa chọn chạy trốn không có một chút do dự, muốn đi tìm một gốc đại thụ còn lớn hơn để bảo vệ mình.
"Đám vong ân phụ nghĩa này, căn bản không xứng làm võ giả!" Ở bên trong đại viện Tiêu gia, Dương Xuân nhìn tin tức lục tục truyền đến, tức giận mắng to.
Mà ở bên cạnh của nàng, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư cũng lộ ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hiển nhiên không thể nào hiểu được phản ứng của các đại, trung, tiểu thế lực trong Tiêu Thành.
"Đây chính là chỗ thiếu sót khi bảo vệ quá mức." Doanh Phượng Tiên giống như có điều suy nghĩ nói ra: "Không trải qua mưa gió, thì vĩnh viễn sẽ không có cách nào lớn lên, chỉ sợ đối với các thế lực trong Tiêu Thành này mà nói, Tiêu gia đã sớm trở thành một tấm chắn, bọn hắn một mực sống ở trong tấm chắn, trong tâm tâm liền vô thức không có ý nghĩ tiến lên chiến đấu."
"Hiệp nghĩa hơn bốn trăm năm…Đổi lấy, chính là cái này sao?" Ở trong phòng thờ sâu bên trong Tiêu gia, lão tổ Tiêu gia nhìn bài vị cự hiệp Tiêu Hạo Nhiên ngày xưa, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nghi hoặc cùng với tự trách, vào thời điểm hắn đi ra lúc trước, mang theo lửa giận tràn đầy, chỉ muốn bình định lập lại trật tự, vãn hồi lại danh dự thủ vệ Trung Nguyên hơn bốn trăm năm của Tiêu gia.
Nhưng mà bây giờ, ngay cả chính hắn cũng mê mang. Lời nói của Tiêu Nguyên Thần còn phảng phất như vẫn còn quanh quẩn ở bên tai, làm cho lão tổ Tiêu gia không khỏi hoài nghi: "Ta thực sự đã sai sao?"
Hiệp nghĩa thực sự không sánh bằng lợi ích, cái giang hồ này chính là một cái giang hồ người ăn thịt người, sự tình Tiêu gia thi hành hiệp nghĩa trong hơn bốn trăm năm này thực sự không đáng một văn tiền sao?
Thật sự là như vậy sao?
"Ta rốt cuộc, rốt cuộc…"
"Lão tiền bối?"
Lão tổ Tiêu gia bỗng nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy Trần Khuynh Địch đang bưng một bát cháo loãng, khá là luống cuống chân tay đứng ở cửa ra vào phòng thờ, nói: "Ta thấy ngài sau khi đi ra ngoài cũng không căn cái gì, trước đó ở bên trong bí cảnh hẳn là cũng chưa ăn gì đi, lão tiền bối, có muốn uống một chút cháo loãng hay không?"
Lão tổ Tiêu gia cứ như nhìn về phía Trần Khuynh Địch, thấy vậy Trần Khuynh Địch cũng đều có một chút tê cả da đầu, một lúc lâu sau lão tổ Tiêu gia mới mở miệng nói: "Thần Bộ, không, Trần tiểu hữu, ngươi cũng biết chuyện ở bên ngoài chứ?"
Trần Khuynh Địch do dự trong chốc lát, vẫn gật đầu nói: "Ừm, ta biết."

"Ngươi có muốn đi hay không?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Đối mặt với câu hỏi của lão tổ Tiêu gia, Trần Khuynh Địch không nói gì mà lựa chọn trầm mặc.
Chạy trốn? Hắn đương nhiên là muốn chạy! Lần này khác biệt cùng với cuộc chiến ở Thành Thanh Đế, chỗ dựa lớn nhất của Trần Khuynh Địch, tiểu kiếm bạch ngọc đã được sử dụng hết vào thời điểm đột phá bí cảnh Hạo Nhiên, kiếm khí lưu lại ở bên trong căn bản không đủ để cho hắn bảo trụ tính mạng ở trong tay của Võ Đạo Tông Sư, mà cái Tiêu Thành này lại là tứ cố vô thân, tất cả các trung ,tiểu thế lực đều đã trốn chạy.
Nếu như lưu lại mà nói, hắn hoàn toàn không nhìn thấy hi vọng sống sót. Loại tình huống này, hắn làm sao lại có thể không muốn trốn chạy?
"Ta hiểu được." Nhìn thần sắc do dự của Trần Khuynh Địch, lão tổ Tiêu gia cũng không có tức giận, ngược lại còn mỉm cười gật đầu, sau đó lấy ra từ trong ngực một quyển ố vàng sách, đưa cho Trần Khuynh Địch, nói:
"Đây là cơ duyên ước hẹn trước đó, lúc trước tiên tổ Tiêu gia chúng ta chính là dựa vào môn kỳ thuật này để bước vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, ta có thể đột phá cũng là bởi vì nó, bây giờ sẽ đưa cho Trần tiểu hữu, xem như báo đáp ân tình ngươi cứu ta ra khỏi bí cảnh Hạo Nhiên, mời tiểu hữu tuyệt đối không nên cự tuyệt."
"Lão tiền bối..." Nhìn mặt mũi hiền hòa của lão tổ Tiêu gia, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất như có đồ vật gì kẹt ở bên trong cổ họng, muốn nói cái gì nhưng cái gì cũng đều không nói được.
"Mặt khác, còn có một chuyện, ta hy vọng có thể nhờ cậy tiểu hữu, ngươi có thể đáp ứng ta chứ?" Lời nói của lão tổ Tiêu gia xoay chuyển, đột nhiên nói ra.

Ở đằng sau Tiêu Thành, trên một vùng hoang dã cách xa biên cương Tây Vực, có một hàng dài người đang chậm rãi đi về phía Trung Nguyên. Nếu để cho các thế lực trốn chạy khỏi Tiêu Thành trước đó nhìn thấy các thành viên ở trong cái đội ngũ này, nhất định sẽ rất là chấn kinh, bởi vì ở trong đó toàn bộ đều là đệ tử dòng chính Tiêu gia không đi theo Tiêu Nguyên Thần, còn có một số đệ tử trẻ tuổi, người cầm đầu, thì là một người trẻ tuổi thất hồn lạc phách, giống như một cái xác biết đi.

Chương 260: Phiền La Già

Đó là Tiêu Lạc Thủy.
Từ khi tỉnh lại, sau khi biết được tất cả biến cố, Tiêu Lạc Thủy vẫn luôn lộ ra cái bộ dáng này.
Không quan tâm đối với ngoại giới một chút nào, cũng không quan tâm một chút nào đối với những người khác, hoàn toàn đi theo bóng lưng của người khác, phảng phất như đã triệt để đắm chìm ở bên trong thế giới của mình vậy, không còn nụ cười xán lạn vào thời điểm gặp mặt Trần Khuynh Địch trước đó nữa, chỉ còn lại sự tĩnh mịch.
Mà ở bên trên một gò núi nhỏ trên con đường đội ngũ tiến tới, có một bóng người chắp hai tay sau lưng, đứng thẳng đón gió.
"Sư huynh? Đã an bài xong tất cả đội ngũ."
"Đại ca ca?"
Khoát tay áo hướng về Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân ở phía sau lưng, Trần Khuynh Địch không nói gì, mà cứ như vậy ngắm nhìn Tiêu Thành ở phía xa xa, lộ ra thần sắc âm tình bất định, thỉnh thoảng xấu hổ, thỉnh thoảng dữ tợn, thỉnh thoảng xúc động, thỉnh thoảng phẫn nộ, ở dưới đôi môi khép chặt, hàm răng cắn chặt với nhau, phảng phất như muốn cắn chảy ra máu.
Về mặt kết luận, hắn đã chạy trốn.
Mặc dù ở mặt ngoài, là làm theo lời nhờ cậy của lão tổ Tiêu gia, hộ tống hạt giống sau cùng của Tiêu gia, đệ tử dòng chính cùng với một số đệ tử trẻ tuổi Tiêu gia còn sót lại rời khỏi Tiêu Thành, nhưng trên thực tế, Trần Khuynh Địch nhìn ra được, đây chỉ là đề nghị của lão tổ Tiêu gia để giữ mặt mũi cho hắn.
Lão tổ Tiêu gia nhìn ra, nhìn ra sự nhát gan của bản thân hắn, nhìn ra ý nghĩ muốn chạy trốn nhưng lại đang do dự ở trong lòng của hắn.
Trên thực tế cũng đúng là như thế, Trần Khuynh Địch chính là muốn trốn chạy, nhưng bây giờ Tiêu Thành lại rơi vào nguy cơ to lớn như thế, hắn thân làm Thần Bộ Lục Phiến Môn, lại còn là loại nguy cơ có khả năng làm hại Trung Nguyên này, hắn không nên có ý tứ đào tẩu, nhưng không thể nghi ngờ, hắn lại muốn chạy trốn, loại mâu thuẫn này một mực tồn tại ở trong lòng của Trần Khuynh Địch.
Mà lão tổ Tiêu gia liền đưa ra một cái bậc thang để cho Trần Khuynh Địch bước xuống. Cái bậc thang này, chính là hộ tống đệ tử Tiêu gia còn sót lại rời khỏi Tiêu Thành, dùng mỹ danh hộ tống hạt giống của Tiêu gia để mà chạy trốn.
"Nói đùa cái gì!"
Trần Khuynh Địch đã một cước lên gò núi, toàn bộ gò núi đều phát ra âm thanh rung động, từng vết nứt lan ra từ gò núi, có thể thấy được

lực đạo một cước này của Trần Khuynh Địch to lớn như thế nào.
Đúng vậy a!
Không sai, Trần Khuynh Địch ta chính là sợ!
Ta con m* nó là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung! Ta con m* nó sau khi xuyên việt liền không lo ăn mặc, hơn nữa còn có một người cha tốt, tu vi cũng tốt, một đường đi xuống càng là xuôi gió xuôi nước, ta con m* nó, ta con m* nó…không thể chết! Ta còn có cuộc sống thật tốt, ta còn có tương lai thật tốt! Tại sao lại có thể chết ở loại địa phương nhỏ như Tiêu Thành!
Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là sợ chết.
Nếu như không sợ chết, hắn cũng không có khả năng vẫn muốn giữ mạng sống ở dưới tay của hệ thống, cũng không có khả năng luôn nghĩ biện pháp giữ gìn mối quan hệ cùng với nhân vật chính, cũng không có khả năng một mực lo lắng về chuyện 5 năm sau sẽ bị Trần Tiêm Tiêm tiêu diệt.
Nhưng loại cảm tình này, ngay cả chính Trần Khuynh Địch cũng không phát hiện ra, hắn chỉ là đang một mực do dự, nhưng lão tổ Tiêu gia lại phát hiện ra, hắn còn thiện ý cho Trần Khuynh Địch một cái bậc thang để đi xuống, để cho hắn rời khỏi Tiêu Thành, thật giống như nói cho hắn biết: "Không có chuyện gì, ta sẽ không trách ngươi, ngươi nhanh trốn đi a."
Đây coi là cái gì?
Cuối cùng được tính là gì! Ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch, hành vi của lão tổ Tiêu gia quả thực giống như là trát muối ở trên vết sẹo, làm cho hắn đau thấu tim gan, khiến cho hắn giận dữ không thôi, nhưng mà hết lần này tới lần khác hắn cũng không có cách nào phản bác, chỉ có thể trầm mặc đón lấy hảo ý của lão tổ Tiêu gia, cứ như vậy yên lặng rời đi, giống như một con chó thảm bại rời khỏi Tiêu Thành.
Đáng giận!
Trần Khuynh Địch vừa điên cuồng mắng to ở trong lòng, vừa nhìn chằm chặp vào Tiêu Thành ở phía xa xa, nhưng đột nhiên, khí tức truyền tới từ một phương hướng khác đã làm cho hắn dời ánh mắt đi.
Chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch trực tiếp lắc mình một cái, liền biến mất ở trên gò núi hoang dã.
Tâm tình của Phiền La Già bây giờ là phi thường kém. Thân làm Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Thần Giáo, lần này hắn tới Tây Vực vốn là đi theo một vị đại nhân vật trong giáo, phụ trách hiệp trợ vị đại nhân vật kia hoàn thành nhiệm vụ đi tới Tây Vực lần này, nhưng đầu tiên là nội ứng thần bí ở trong Tiêu Thành bị giết chết, lại còn mất đi liên hệ với Tiêu gia, một chuyện xấu tiếp lấy một chuyện, khiến cho hắn không thể không tự mình chạy tới Tiêu Thành.
Nhưng mới đi được nửa đường, hắn lại bị một người ngăn cản,

người kia có tên là Long Ngạo Thiên.
"Thật không may!"
Lấy sự kiêu ngạo của Phiền La Già, hắn phi thường không muốn thừa nhận, cái tên gọi là Long Ngạo Thiên kia vô cùng khó giải quyết, dù là lấy tu vi Võ Đạo Tông Sư của bản thân hắn, vẫn như cũ không thể lưu lại đối phương, thậm chí còn bị một đao của đối phương chém cho bị thương, cho dù chỉ là một chút vết thương nhẹ, nhưng vẫn như cũ khiến cho Phiền La Già phẫn nộ đến phát cuồng.
Sau đó Phiền La Già càng là trực tiếp buông tha tiến về Tiêu Thành, truy sát tên Long Ngạo Thiên kia vào Tây Vực, thẳng đến khi triệt để mất đi tung tích của đối phương, mới xem như nổi giận đùng đùng từ bỏ, kết quả là không đợi hắn đến, ở phía trên thế mà truyền tin tức đến, nói Tiêu Thành xuất hiện biến cố to lớn, phải chuẩn bị bắt đầu cường công.
Vì phối hợp với quân đội của 36 Quốc Tây Vực, Phiền La Già lúc này mới phi tốc chạy tới Tiêu Thành, dự định tham gia cuộc công thành chiến kia, nhanh chóng mở ra lỗ hổng của Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực. Nhưng lịch sử luôn luôn giống nhau đến mức kinh người. Đồng dạng là mới đi được nửa đường, Phiền La Già lại bị người ta cản lại lần thứ hai.
Người đến là một vị thanh niên mặc áo trắng, có tu vi đều là cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả giống như Long Ngạo Thiên, bất quá khác biệt cùng với Long Ngạo Thiên từ đầu đến cuối đều phi thường bình tĩnh, toàn thân của người thanh niên kia dường như đều đang run rẩy, biểu lộ ở trên mặt càng là vô cùng vặn vẹo, hàm răng đều nghiến kèn kẹt.
"Ai?"
Đối mặt với tiếng quát chói tai của Phiền La Già, thanh niên nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhìn về phía hai tay của mình, dùng sức nắm thành quyền, khiến cho thân thể ngừng run rẩy, sau đó dùng sức giậm chân một cái, cũng khiến cho hai chân ngừng run rẩy, sau đó hung hăng vỗ vỗ vào gương mặt, kết quả là gương mặt vốn đã vặn vẹo càng thêm bị bóp méo.
"Ngươi đến tột cùng là ai?"
Đổi lại thành một người khác mà nói, Phiền La Già chỉ sợ đã sớm xuất thủ, nhưng hắn không biết vì sao lại không có động thủ, bởi vì từ trên người của thanh niên trước mắt, hắn thế mà cảm thấy được cảm giác uy hiếp cùng loại với Long Ngạo Thiên, thậm chí là càng càng mạnh hơn, chính là loại uy hiếp này đã làm cho hắn cảnh giác.

Chương 261: Cường giả chi tâm

Đến cuối cùng, thanh niên áo trắng dường như là đã khôi phục lại bình thường, ngẩng đầu nhìn La Già. Thanh niên áo trắng đầu tiên là run rẩy chỉ chỉ vào đầu của mình, sau đó lại chỉ chỉ vào Tiêu Thành ở sau lưng, tiếp đó liền hít vào một hơi thật sâu, sau đó vận chuyển cương khí ở đan điền, chỉ vào Phiền La Già, nói:
"Lại đây nào!"
Khoé mắt của Phiền La Già giật một cái, nhìn thanh niên áo trắng đang chỉ tay vào mình, hắn quyết định, mặc kệ tên gia hỏa này là ai, hắn cũng phải đánh cho tên tiểu tử thúi không biết trời cao đất rộng này thành tàn phế.
"Ngươi sẽ phải hối hận."
Trần Khuynh Địch cảm thấy mình nhất định là bị điên rồi mới có thể khiêu khích một vị Võ Đạo Tông Sư rõ ràng là đến từ Bái Hỏa Ma Giáo. Trên đường đi tới, hắn không chỉ tự hỏi mình một lần: "Ngươi đã chạy trốn rồi, tại sao lại còn muốn trở về? Tại sao còn muốn đi tìm một vị Võ Đạo Tông Sư để gây phiền phức? Đối phương rõ ràng là muốn đi đến Tiêu Thành, đối phương muốn đi thì ngươi cứ để cho đối phương đi a, ngươi ngăn đối phương lại thì có thể làm gì? Tiêu Thành cho dù như thế nào cũng sẽ rơi vào tay giặc, ngươi ngăn đối phương lại ngay cả một chút tác dụng cũng đều không có."
Nhưng Trần Khuynh Địch cuối cùng vẫn đứng ở trước mặt của Phiền La Già.
Vì sao?
Nếu phải nói, thì chính là do xúc động nhất thời a.
Bởi vì vậy Trần Khuynh Địch đang rất tức giận.
Hắn tức giận bản thân chạy khỏi tiêu thành Tiêu Thành như một con chó, hắn tức giận vì bản thân nhát gan sợ chết.
Bị thúc đẩy bởi sự tức giận này, Trần Khuynh Địch đã bốc đồng. Sau khi phát giác ra được khí tức của Phiền La Già còn có phương hướng mà đối phương tiến lên, Trần Khuynh Địch cơ hồ là hoàn toàn nương tựa theo một cỗ xúc động mà đi tới trước mặt Phiền La Già, ngăn đối phương lại. Vào thời điểm thanh tỉnh lại, hắn đã không quay đầu lại được.
Nhưng như vậy thì làm sao?
Trần Khuynh Địch nhìn Phiền La Già ở trước mắt, đối phương không thể nghi ngờ là có tu vi Võ Đạo Tông Sư, một thân thực lực viễn siêu Trần Khuynh Địch, nếu như quả thật đánh nhau, tỷ số thắng của hắn hẳn là không cao hơn ba thành, có khả năng cao là sẽ trực tiếp bị đối phương nghiền ép, sau đó đánh thành tàn phế.
Mà tiểu kiếm bạch ngọc cho tới nay Trần Khuynh Địch vẫn dựa vào

để bảo toàn tánh mạng, cũng đã sử dụng gần hết vào thời điểm đột phá bí cảnh Hạo Nhiên, kiếm khí còn lại đã không đủ để bảo vệ hắn ở dưới tay của một vị Võ Đạo Tông Sư, mà Thần Binh Tiên Thiên Cực Phẩm cũng đã sớm bị Trần Khuynh Địch lấy ra để nạp tiền.
Nói một cách khác: Trần Khuynh Địch lúc này, không thể nghi ngờ là rơi vào tuyệt cảnh.
Từ khi xuyên việt cho đến nay, đây là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch rơi vào tình trạng nguy cấp chân chính, trước đó vô luận là ở Thiên Kiếm Phong hay là đại chiến Thành Thanh Đế, có tiểu kiếm bạch ngọc làm cơ sở, Trần Khuynh Địch đều vô cùng tỉnh táo cùng với bình tĩnh, lộ ra bộ dáng đã tính trước.
Nhưng mà bây giờ, thứ duy nhất mà Trần Khuynh Địch có thể dựa vào, chỉ có một thân thực lực mà hắn tu luyện từ trước cho đến bây giờ. Hết lần này tới lần khác cái tuyệt cảnh này còn là do Trần Khuynh Địch chủ động bước vào. Nếu để cho người khác biết mà nói, nhất định sẽ cảm thấy hắn là một kẻ não tàn a, Khuynh Địch không khỏi nghĩ như vậy ở trong lòng.
Nhưng bây giờ hắn không quản được nhiều như vậy!
Ngay cả Trần Khuynh Địch cũng không hiểu rõ bản thân rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, suy nghĩ phi thường hỗn loạn, nhưng những cái này cũng không sao cả, hắn chỉ biết một việc là: Ta con m* nó hiện tại rất tức giận. Hơn nữa ta hiện tại chỉ muốn tìm người để tẩn một trận, phát tiết phần biệt khuất cùng với lửa giận ở trong lòng!
Xem ra là ngươi không gặp may!
"Lại đây nào!" Trần Khuynh Địch dùng thủ thế cùng với ngữ khí giễu cợt nhất ở trong trí nhớ, hô lên ba chữ này.
Gần như đồng thời, thanh âm hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch: "Chúc mừng kí chủ! Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến!"
"Tên nhiệm vụ: cường giả chi tâm."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Kí chủ sau khi trải qua một phen giãy dụa tâm lý, rốt cục đã bước ra một bước chân chính của cường giả, sợ chết cho tới bây giờ không phải là sai, chính là bởi vì sợ chết, mới càng phải đi liều mạng! Một cường giả chân chính sẽ vĩnh viễn không bởi vì sợ hãi cái chết mà lựa chọn chạy trốn, bọn họ sẽ lựa chọn đánh bại cái chết! Mời kí chủ ở trong trận quyết đấu một đối một giết chết Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo - Phiền La Già!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết!"
"Trừng phạt nhiệm vụ: Giang hồ loạn thế, không tranh sẽ chết!"
Kèm theo nhiệm vụ được tuyên bố, âm nhạc chiến đấu kịch liệt cũng đồng thời vang lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch, mang theo tiết tấu cùng với âm điệu mạnh mẽ.
"Lên đi! Hệ thống ủng hộ ngài! Đừng để bị đánh bại!"

Chiến đấu vào giây tiếp theo liền được bắt đầu.
Ầm ầm! Người xuất thủ đầu tiên không phải là Phiền La Già, mà là Trần Khuynh Địch vừa mới gào "Lại đây nào" xong, cơ hồ là vừa dứt lời, hắn liền giống như mũi tên vọt về phía Phiền La Già, từng đạo từng đạo khí lãng mà dùng mắt trần có thể thấy khuếch tán ra từ quanh người của hắn, mang theo tiếng nổ chói tai, có thể thấy được tốc độ của hắn là nhanh cỡ nào.
Chỉ trong một cái nháy mắt, Trần Khuynh Địch liền xuất hiện ở trước mặt của Phiền La Già.
Vô Lượng Quang Minh Ấn!
Vô Lượng Quang Như Lai hiện ra ở trong hư không, theo một quyền đấm ra của Trần Khuynh Địch, giống như một toà núi lớn trực tiếp ép xuống, giáng một đòn xuống đầu của Phiền La Già, những nơi đi qua nguyên khí tránh lui, gió mạnh xuất hiện, cho dù là Phiền La Già cũng lộ ra sắc mặt kịch biến, trong lòng dâng lên sự cảnh giác.
Bất quá một giây sau Phiền La Già liền phản ứng lại, dùng hai tay đẩy ngang về phía trước, hỏa diễm màu đỏ máu cháy hừng hực, đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện hóa thành hỏa diễm trực tiếp dập tắt Vô Lượng Quang Như Lai, giống như là Tiêu Lâm Thân đối chiến với bốn nữ trước đó vậy, cách làm của Phiền La Già cũng là thuần túy lấy lực để áp người.
Vô Lượng Quang Minh Ấn của Trần Khuynh Địch, đi chính là đi trên con đường dùng nhất lực phá vạn pháp, mà Phiền La Già lấy cảnh giới Võ Đạo Tông Sư muốn cưỡng chế Trần Khuynh Địch, tự nhiên là dễ như trở bàn tay, Vô Lượng Quang Như Lai quang mang vạn trượng chỉ giữ vững được không đến mấy giây, liền bị hỏa diễm thiêu thành tro tàn.
"Hừ!"
Trần Khuynh Địch cũng không ngừng lại, mà cũng không dám ngừng lại để cho Phiền La Già có thời gian phản công, cơ hồ là trong nháy mắt Vô Lượng Quang Như Lai hỏng mất, hắn liền xuất thủ một lần nữa, lần này hắn chập chỉ thành kiếm, huyết khí toàn thân sắp xếp lại một lần nữa trong nháy mắt, hóa thành cương khí thuần chính nhất liên tục chấn động, lộ ra một đạo kiếm quang chém đứt hư không!
Mà đồng thời vào lúc kiếm quang xuất hiện, ở trong mắt của Trần Khuynh Địch cũng không có sợ hãi, không có tình cảm, chỉ có một đạo kiếm ý siêu phàm thoát tục!

Chương 262: Ma diễm

Thân làm đệ tử thân truyền của Ninh Thiên Cơ, mà chiêu bài của Ninh Thiên Cơ, Tiên Nhân Kiếm Ý ở trong truyền thuyết, Trần Khuynh Địch hắn cũng biết!
Chỉ bất quá là trước đó Trần Khuynh Địch không am hiểu sử dụng kiếm, sau khi luyện thể càng là không có cách nào phát ra kiếm khí, hơn nữa Tiên Nhân Kiếm Ý mà hắn luyện cũng không quá mạnh, cho nên hắn mới một mực chưa bao giờ dùng qua, nhưng mà bây giờ, Trần Khuynh Địch lấy huyết khí mô phỏng cương khí, lại dùng bí pháp [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư] tạo nên kiếm khí sắc bén vô song.
Lấy kiếm khí này làm cơ sở, Trần Khuynh Địch mới thi triển ra một chiêu kiếm này.
Thiên Ngoại Phi Tiên!
Tiên Nhân Kiếm Ý mang theo một dòng sông kiếm khí, những nơi nào kiếm khí đi qua trên trời rơi xuống thần âm, mặt đất nở sen vàng, trong chớp mắt liền xé rách hoả diễm, đi tới trước mặt của Phiền La Già. Kiếm ý cùng với mũi kiếm thiên hạ vô song càng là một mực khóa chặt Phiền La Già, tránh cũng không thể tránh, không có chỗ để trốn!
Phiền La Già cũng không ngừng lại, trực tiếp cắt đứt đại pháp Thiên Ma Huyết Luyện, sau đó đưa tay vỗ ra một chưởng.
Một chưởng này, vỗ ra một dòng sông máu!
Là Huyết Hà Thần Chưởng, vào thời khắc chưởng đánh ra, toàn bộ không gian phảng phất như đều bị áp súc, ngay cả một kiếm kinh diễm của Trần Khuynh Địch cũng đều bị thu nhỏ, cuối cùng rơi vào trong lòng bàn tay của Phiền La Già, bị nghiền nát thành bột phấn, sau đó năm ngón tay nắm lại, lấy thế bài sơn đảo hải đấm ra một quyền về phía Trần Khuynh Địch, giống như sóng thần đất lở vậy!
"Chết đi!"
Đối mặt với thiết quyền màu đỏ máu, khiến cho Trần Khuynh Địch rõ ràng cảm nhận được chênh lệch giữa song phương.
Không phải là chênh lệch về võ học cùng với thiên phú, mà là chênh lệch cảnh giới đơn thuần nhất! Độ cô đọng cương khí của Võ Đạo Tông Sư hơn xa Hợp Đạo Tôn Giả, coi như là võ công bình thường nhất, được Võ Đạo Tông Sư thi triển đi ra, cũng tương đương với uy lực mà Hợp Đạo Tôn Giả thi triển ra Tuyệt Thế Thần Công.
"Ta không tin vào ma quỷ!" Trần Khuynh Địch cắn răng một cái, kiếm khí trên toàn thân cấp tốc sụp đổ, sau đó lần thứ hai sắp xếp tổ hợp một lần nữa, lúc này hiện ra, là tinh thần lực giống như hồng thủy vỡ đê!

Quang mang tinh thần xông ra từ bên trong đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, hai mắt mở ra càng là bị nhuộm thành màu vàng óng tinh khiết ở trong nháy mắt, đôi tròng mắt màu vàng nhìn chằm chặp vào Phiền La Già, chỉ trong một cái chớp mắt, hai mắt của Phiền La Già liền rơi vào bên trong đôi tròng mắt màu vàng óng của Trần Khuynh Địch, ý thức của Phiền La Già dường như cũng chìm vào trong đó…

"Hừ!" Phiền La Già chung quy cũng là Võ Đạo Tông Sư, chỉ trầm luân trong một cái nháy mắt liền phản ứng lại, giãy dụa ra khỏi đòn công kích tinh thần của Trần Khuynh Địch, nhưng một quyền uy mãnh vô song của hắn cũng bị Trần Khuynh Địch thừa dịp trốn ra trong cái nháy mắt dừng lại này, cuối cùng một quyền này liền rơi vào phía trên vùng bình nguyên hoang dã, đập ra một cái hố to.

"Không tầm thường, ngươi đến tột cùng là ai?" Phiền La Già lần thứ ba hỏi như vậy.

"Ngươi quản ta là ai làm gì?"

Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt tái nhợt lui lại, hai mắt nhắm lại, một lát sau mới mở ra, tinh thần lực kinh khủng đã một lần nữa chuyển hóa thành huyết khí bổ sung vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, khiến cho tình trạng của hắn trở nên tốt hơn nhiều.

"Hôm nay chỉ cần có ta ở đây, ngươi cho dù là một bước cũng đừng hòng tiến về phía trước!"

Trần Khuynh Địch cũng không biết là mình đang kiên trì cái gì.

Nói đến cùng, hắn và Tiêu gia cùng với người Tiêu Thành đều không phải là rất quen, căn bản là không cần thiết phải ở chỗ này ngăn cản Phiền La Già tiến về Tiêu Thành, coi như ngăn cản, ngăn cản nhất thời nửa khắc cũng coi như là đã hết tình hết nghĩa, cần gì phải bốc lên nguy hiểm tính mạng để đi làm loại sự tình không thể ảnh hưởng đến đại cục, cố hết sức cũng không lấy được chỗ tốt này?

Trần Khuynh Địch không biết, suy nghĩ của hắn cực kỳ bối rối cho đến tận bây giờ, và hắn thậm chí còn muốn chạy trốn.

Nhưng lần này, hắn lại không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Bởi vì hệ thống đã ban bố nhiệm vụ: "Mời kí chủ ở trong trận quyết đấu một đối một giết chết Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo - Phiền La Già!"

"Trừng phạt khi thất bại: Giang hồ loạn thế, không tranh sẽ chết!"

Đây là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch cảm ơn hệ thống vì đã tuyên bố nhiệm vụ, bởi vì thời cơ mà cái nhiệm vụ này xuất hiện thật sự là quá tuyệt vời, cơ hồ là lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch trở nên kiên định, cũng khiến cho hắn không cần để ý đến loại suy nghĩ hỗn loạn phức tạp ở trong lòng kia, chỉ cần làm giống như trước đây là được!

Hệ thống cũng đã tuyên bố nhiệm vụ, không hoàn thành chính là gạt bỏ, vậy thì còn cần phải suy nghĩ gì nữa?

Cho dù liều mạng cũng phải hoàn thành nhiệm vụ!
Ở dưới sự bức bách của nhiệm vụ hệ thống cùng với bối cảnh âm nhạc, thần sắc của Trần Khuynh Địch càng ngày càng trở nên dữ tợn, càng ngày càng trở nên hung lệ, khí thế toàn thân càng không ngừng tăng cao, thấy vậy thì Phiền La Già cũng đều có một chút run rẩy ở trong lòng, không hiểu được tên điên trước mắt này rốt cuộc là đã phát sinh ra chuyện gì, vậy mà lại lộ ra dáng vẻ muốn đồng quy vu tận với hắn.
"Đáng chết, ngươi đến tột cùng là ai? ! Tại sao phải ngăn cản ta?"
Đây đã là không biết lần thứ mấy Phiền La Già nói ra những lời này, trận chiến đấu trước đó cùng với Long Ngạo Thiên còn được tính là rõ ràng minh bạch, nhưng trận chiến đấu lúc này, bản thân của Phiền La Già căn bản chính là hoàn toàn không hiểu, đột nhiên liền toát ra một người muốn liều mạng cùng với bản thân, đây là có thù oán gì a!
"Giết!"
Trần Khuynh Địch cũng không để ý đến sự buồn khổ của Phiền La Già, huyết khí hoàn toàn chuyển hóa thành kiếm khí sắc bén vô song, từng đạo từng đạo kiếm quang tràn ngập trên trời dưới đất, diễn hóa ra một cái lĩnh vực to lớn, dung nạp toàn bộ Phiền La Già cùng với Trần Khuynh Địch vào trong đó, ở bên trong lĩnh vực có vô số bóng người chớp động, từng người đều bộc phát ra kiếm ý kinh người, giống như Kiếm Tiên trên trời, hóa thành một mảnh tịnh thổ thần thánh như Tiên quốc trên trời, hiển hóa ra ở trước mặt của Phiền La Già!
Đây là kiếm ý Thiên Ngoại Phi Tiên!
"Không biết trời cao đất rộng! Thật sự cho rằng một võ giả Hợp Đạo Tôn Giả liền có thể đánh đồng cùng với Võ Đạo Tông Sư hay sao!"
Tượng đất còn có ba phần nóng giận, bị đối đãi như vậy Phiền La Già làm sao có thể không phẫn nộ, hai tay lập tức kết ấn, huyết khí toàn thân đốt thành một đoàn ma diễm, tản ra ánh lửa ngút trời, vô luận là thiên địa nguyên khí, hay là kiếm khí sắc bén của Trần Khuynh Địch, toàn bộ đều bị đoàn ma diễm này xem như nhiên liệu thôn phệ hầu như không còn.

Chương 263: Liều mạng

Mà theo lực lượng cắn nuốt càng mạnh, hỏa diễm cũng càng ngày càng cường thịnh, trong lúc nhất thời Phiền La Già đứng ở trong ngọn lửa, hướng bàn tay lên trên, trên lòng bàn tay có một đoàn ma diễm thiêu đốt, nhiệt lực vô biên khuếch tán ra, thậm chí là ngay cả kiếm khí hộ thể cứng như sắt ở quanh người của Trần Khuynh Địch cũng đều có dấu hiệu bị hòa tan.
Phiền La Già bước ra một bước, ma diễm quấn quanh toàn thân, sau đó chính là mang theo uy thế ngập trời đánh một quyền về phía Trần Khuynh Địch.
Gần như đồng thời, Trần Khuynh Địch cũng chuyển biến tư thái, thu liễm toàn thân kiếm khí, sau đó một lần nữa hóa thành huyết khí trùng thiên, chống lên một vị đại phật vàng óng, mang theo phật quang vô tận gia trì thân thể, sau đó kết Vô Lượng Quang Minh Ấn, đồng dạng cũng là đấm ra một quyền, trực tiếp va chạm với Phiền La Già!
Ở phía trên hoang dã, phật quang cùng với ma diễm đan xen lẫn nhau, khắc chế lẫn nhau, đại phật vàng óng toạ lạc trong hư không, một chưởng chấn động ép xuống, lập tức trừ khử hơn phân nữa ma diễm quanh người của Phiền La Già, nhưng ngược lại, Trần Khuynh Địch lại cảm giác được một cỗ đại lực cuốn tới từ phía đối diện, đánh bay cả người hắn ra bên ngoài!
Trần Khuynh Địch cùng với Phiền La Già cuối cùng vẫn là có chênh lệch rất lớn, cho dù Trần Khuynh Địch lấy phật quang khắc ma khí, Phiền La Già không có ưu thế gì, nhưng song phương chỉ giao thủ trong mười chiêu, Phiền La Già cũng đã đánh cho Trần Khuynh Địch phế phủ chấn động, nhận phải vết thương không nhẹ.
Nhưng trải qua mười chiêu này, Trần Khuynh Địch cũng đã nhìn ra. "Tên gia hỏa Bái Hoả Ma Giáo này, cũng không ở trong trạng thái hoàn hảo."
Mặc dù không biết vì sao, nhưng vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo trước mắt này, dường như là đã bị thương nhẹ, cho nên cũng không thể vận chuyển cương khí dễ dàng.
Nhưng dù vậy, Võ Đạo Tông Sư chung quy vẫn là Võ Đạo Tông Sư, Trần Khuynh Địch vẫn không bằng đối phương. Bất quá đối phương không ở trong trạng thái hoàn hảo, vậy liền có thể thừa dịp! Huống hồ là ở trong lúc kịch chiến, Trần Khuynh Địch cũng không phải là không có một chút thu hoạch nào. Phải biết rằng, đây là lần thứ nhất hắn liều mạng đúng nghĩa! Chém giết giữa sinh tử, sai lầm một chút cũng sẽ bị Phiền La Già trực tiếp đánh chết, ở phía dưới loại áp lực này, Trần Khuynh Địch cơ hồ là đã bạo phát ra hoàn toàn tiềm lực,

con thỏ nóng nảy còn cắn người, sự tàn nhẫn trong xương tuỷ của Trần Khuynh Địch vào lúc này đã lộ rõ ra bên ngoài.
Với một sự thay đổi tâm trí đột ngột, Trần Khuynh Địch lập tức biến hóa chiến thuật.
Hai tay kết ấn, Trần Khuynh Địch nhắm hai mắt lại, sau đó bỗng nhiên mở ra, tản ra ánh vàng vạn trượng trong chớp mắt, huyết khí ngập trời lần thứ hai chuyển hóa thành tinh thần lực khiếp người, trong cái chớp nhoáng này ở sau lưng của Trần Khuynh Địch thậm chí còn nổi lên một đạo quang ảnh màu vàng, đó là Nguyên Thần hiển hóa của hắn! Là dị tượng khi tinh thần lực đạt tới một cảnh giới nhất định!
Thần sắc của Phiền La Già biến đổi, tinh thần lực cũng không giống với cương khí và khí huyết, công kích tinh thần lực là vô hình vô chất, trừ bỏ một số ít cương khí và khí huyết có tính chất đặc thù, chỉ có tinh thần lực thuần túy mới có thể chống cự tinh thần lực, mà Phiền La Già lại rất không may, cả hai thứ này hắn đều không có. Cho nên một chiêu này của Trần Khuynh Địch, hắn chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ!
Nguyên Thần chấn động, lần này Trần Khuynh Địch thi triển ra Tiên Nhân Kiếm Ý của Ninh Thiên Cơ lần thứ hai, bất quá không phải là dùng cương khí để thi triển, mà là dùng Nguyên Thần đang chấn động kịch liệt của bản thân diễn hóa ra thần kiếm Nguyên Thần! Dạng này mới có thể khiến cho công kích tinh thần của hắn trở nên sắc bén cùng với nắm giữ lực sát thương mạnh nhất.
Kiếm quang chém tới trong nháy mắt, những nơi đi qua vạn vật dừng lại, trong chớp mắt liền tiến vào trong mi tâm của Phiền La Già.
"A a a a! !!"
Gần như đồng thời, Phiền La Già trực tiếp phun ra một ngụm máu nóng, cả người phát ra một tiếng kêu thảm thê lương đến cực điểm, mi tâm càng là nứt ra một đường khe hở, ma diễm ngập trời vốn dĩ bao phủ toàn thân thế mà trực tiếp mất đi sự khống chế, ngay tiếp đó ma diễm liền phản phệ ngược lại bản thân của hắn!
"Đáng chết!"
Một chiêu này của Trần Khuynh Địch đã trực tiếp lập ra kỳ công! Ánh vàng đảo ngược, thần kiếm Nguyên Thần giống như thiểm điện rút ra khỏi đầu của Phiền La Già, sau khi trở về bản thể của Trần Khuynh Địch, sắc mặt của Trần Khuynh Địch cũng trở nên trắng bệch, một ngụm máu tươi tràn ra khóe miệng, cả người cảm thấy choáng váng hoa mắt, lộ ra bộ dáng hết sức yếu ớt.
Dùng Nguyên Thần để diễn hóa Tiên Nhân Kiếm Ý làm sao có thể dễ dàng như vậy, hơn nữa đây còn là đối đầu Nguyên Thần hung hiểm nhất, là thủ đoạn giết địch một ngàn tổn hại tám trăm, Trần Khuynh Địch lại dùng cảnh giới thấp hơn để chiến đấu, tự nhiên là cũng bị thương không nhẹ, nhưng khác biệt cùng với Phiền La Già, hắn cũng

không cần phải khống chế một lượng ma diễm khổng lồ như vậy.
Phiền La Già có thương tích trong người, lại là vào thời điểm xuất thủ toàn lực bị Trần Khuynh Địch dùng Nguyên Thần trọng thương, ma diễm mất đi khống chế trực tiếp phản phệ thân thể, lực phá hỏng tạo thành còn muốn mạnh hơn đòn công kích bằng Nguyên Thần của Trần Khuynh Địch, thậm chí còn trực tiếp khiến cho khí tức của hắn giảm mạnh, kém xa sự đáng sợ vừa rồi!
Đến một bước này, Phiền La Già ngược lại còn trở nên bình tĩnh hơn, không còn phẫn nộ như lúc trước, nhưng ở phía dưới khuôn mặt bình thản, lại ẩn núp hận ý cùng với lửa giận ngập trời.
Thân làm Võ Đạo Tông Sư, Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo, hắn lại bị một tên tiểu bối, còn là một tiểu bối có tu vi thấp hơn bức đến nước này, không nói đến những cái khác, nếu như tên tiểu bối này không chết, thanh danh của Phiền La Già hắn chỉ sợ sẽ trở thành đá đặt chân của đối phường, truyền đi khắp toàn bộ đại thế giới Trung Thổ! Cái này đối với Võ Đạo Tông Sư hết sức coi trọng danh tiếng mà nói, quả thực là càng đáng sợ hơn so với cái chết! Trong cái chớp nhoáng này, Phiền La Già liền nổi lên sát cơ đối với Trần Khuynh Địch, thậm chí là càng viễn siêu Long Ngạo Thiên lúc trước!
Chỉ là..Trần Khuynh Địch cũng có mục đích giống như Phiền La Già, không thể để cho Phiền La Già sống qua hôm nay!
"Con m* nó..."
Choáng váng hoa mắt, sắc mặt trắng bệch, hận không thể ngã đầu xuống đi ngủ, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn gắng gượng không ngã xuống, không bằng nói hắn sở dĩ dùng Nguyên Thần công kích Phiền La Già chính là lưỡng bại câu thương, cũng chính là một màn lúc này, nhưng như vậy là còn chưa đủ, hắn còn chưa bắt đầu liều mạng đâu!
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, trực tiếp cắn nát ngón trỏ của bản thân, huyết khí toàn thân bắt đầu chuyển hóa, trong lúc nhất thời ở trên đỉnh đầu hắn hiện ra một cột huyết khí, toàn thân tràn ngập cương khí hùng hậu, hai mắt lấp lóe quang mang vàng óng, Nguyên Thần, huyết khí, cương khí, ba loại lực lượng được hắn đồng thời phát huy ra.

Chương 264: Sát Tự Quyết

Trần Khuynh Địch cũng không ngừng lại, ngón trỏ dựng lên quét ngang trong hư không, viết ra một chữ. Lấy khí huyết làm mực, lấy Nguyên Thần làm bút, lấy cương khí làm giấy, viết ra một chữ "GIẾT" to lớn!
Đây chính là những kỹ thuật giết người mà hắn lấy ra từ bên trong Tàng Kinh Điện, được hệ thống chỉnh hợp mà thành kỹ thuật giết người thuộc về hắn! Chính là một chữ GIẾT như vậy! Giết nhục thân, giết Nguyên Thần, giết sát khí, ai ngăn ta thì sẽ bị giết, ai cản ta thì sẽ phải chết, thiên địa vạn vật không gì không giết!
Một chữ GIẾT này rơi xuống, hư không lập tức đình trệ, cương khí hộ thể quanh người của Phiền La Già vỡ vụn thành từng mảnh, nhục thân Võ Đạo Tông Sư cũng là xuất hiện tổn thương dày đặt trong phút chốc, máu tươi tung bay, không có bất kỳ công kích nào rơi ở trên người của hắn, nhưng bản thân của Phiền La Già lại không ngừng bị thương, phảng phất như cả thiên địa đều đang đánh giết hắn vậy!
Một giây sau, toàn thân của Phiền La Già đều bắn ra huyết quang vô tận, sau đó nổ tung toàn bộ, huyết quang giống như mặt trời máu dâng lên vậy, chiếu sáng hơn phân nửa chân trời.
Huyết quang vẩy khắp mỗi một cái góc trên trời dưới đất, mỗi một sợi huyết quang đều mang theo sát cơ vô tận, rơi trên mặt đất liền đục ra nguyên một đám lỗ nhỏ, nhưng bất quá chỉ chốc lát sau, cỗ huyết quang ngập trời kia thế mà hội tụ lại một lần nữa, sau đó có một bóng người hiện ra từ trong huyết quang, giống như một con quỷ ngồi ở dưới đất.
Là Phiền La Già! Lúc này trên khuôn mặt của Phiền La Già đã sớm không có sự kiêu ngạo còn có phẫn nộ thuộc về Võ Đạo Tông Sư nữa, chỉ còn lại sự sợ hãi thật sâu cùng với không dám tin, bởi vì ngay mới vừa rồi, nếu như không phải hắn thiêu đốt tinh huyết, thi triển bí pháp đào mệnh của Bái Hỏa Ma Giáo, vận dụng đại pháp Thiên Ma Huyết Độn để phân giải bản thân mà nói. Một chữ "Giết" vừa rồi kia, đã trực tiếp giết chết hắn!
Phiền La Già có thể cảm nhận được rõ ràng, nếu như hắn thiêu đốt tinh huyết muộn nửa nhịp mà nói, bản thân hiện tại chỉ sợ đã thực sự bị chia năm xẻ bảy, trở thành một võ giả Võ Đạo Tông Sư bị một võ giả Hợp Đạo Tôn Giả vượt cấp khiêu chiến giết chết!
"Tên gia hỏa này, tên gia hỏa này!" Phiền La Già nhìn chòng chọc vào Trần Khuynh Địch trước mắt dĩ nhiên đã triệt để thoát lực, co quắp té xuống đất, sau khi xác nhận đối phương đúng là ngay cả một chút sức phản kháng cũng đều không có, sự sợ hãi ở trong mắt của hắn

mới xem như là được trừ khử một chút, theo đó chính là sát cơ ngập trời, bởi vì đối phương thật sự là quá kinh khủng!
Tên Long Ngạo Thiên kia căn bản không thể so sánh với thanh niên áo trắng này!
Đó là bởi vì đối phương chỉ có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, mà Hợp Đạo Tôn Giả cùng với Võ Đạo Tông Sư chính là cách một cái khe rãnh to lớn, nếu như không có tầng chênh lệch cảnh giới này, nếu như đối phương cũng là Võ Đạo Tông Sư mà nói, Phiền La Già thậm chí còn không có lòng tin là có thể kiên trì được mười chiêu ở trong tay của đối phương! Đây quả thực là một người điên!
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch đã hoàn toàn mất đi năng lực hành động.
Giống như là quyết định lúc trước của hắn, lần này hắn tới là hoàn toàn không có nắm chắc, căn bản chính là đến để liều mạng, mà loại chuyện liều mạng này, nếu liều mạng thắng tự nhiên là tất cả đều vui vẻ, mà nếu liều mạng thua, như vậy chỉ sợ là phải bỏ ra một cái giá bằng cả mạng sống, cho nên sau khi dốc hết toàn lực thi triển ra Sát Tự Quyết, hắn liền dứt khoát ngã trên mặt đất.
Bất kể là thắng hay là thua, hắn đều không thể ra sức nữa. Bất quá nếu như thua, hắn vừa nhắm mắt lại, chỉ sợ là cũng không mở ra được nữa. Mà vào lúc này, hắn không thể nghi ngờ là đã liều mạng thua.
Phiền La Già giãy dụa đứng dậy, chậm rãi đi về phía Trần Khuynh Địch, thân làm Võ Đạo Tông Sư, Kim Đan Võ Đạo của hắn liên thông với thiên địa, đừng nhìn thấy hiện tại hắn cơ hồ không có một chút sức chiến đấu nào, nhưng không quá nhất thời ba khắc, là hắn có thể khôi phục lại sức chiến đấu cơ bản nhất, đây cũng là khác biệt lớn nhất giữa Võ Đạo Tông Sư cùng với Hợp Đạo Tôn Giả.
Mà ở trên mặt đất, Trần Khuynh Địch vẫn trợn hai mắt lên như cũ, nhìn chằm chặp vào Phiền La Già, khiến cho trong lòng của Phiền La Già ứa ra hàn ý. Nhưng chuyện đến đây là đã kết thúc!
"Đi chết đi!" Phiền La Già đi về phía trước, cương khí ở trong tay của hắn hóa thành một thanh tiểu đao, mắt thấy vị thiên tài trẻ tuổi có thể liều đến một bước này cùng với bản thân cứ như vậy vẫn lạc ở nơi này, chết ở trên tay của mình, trong lòng của Phiền La Già thậm chí còn dâng lên một cỗ ý cười bệnh hoạn, thế là hắn liền quyết định hành động.
"Ha ha ha!"
Thiên tài thì như thế nào? Vượt cấp khiêu chiến thì như thế nào? Còn không phải là phải chết ở trên tay của ta!
Tiểu đao rơi xuống.
Trong phút chốc, huyết quang bắn tung tóe, sát khí mênh mang.
Cái đầu của Phiền La Già dứt khoát rơi trên mặt đất, mà ở phía sau hắn, Hổ Phách Đao sắc bén vững vàng cắm ở trên mặt đất, ở bên trên

thân đao còn mang theo vài vết máu, mà tiểu đao của Phiền La Già, thì bị một bàn tay được phật quang quấn quanh một mực nắm chặt, không thể tiến thêm.
Ánh lửa dấy lên, trong phút chốc liền bao phủ thi thể của Phiền La Già, đốt hắn thành tro bụi.
Mà sau khi tất cả những thứ này kết thúc, một đạo vòng sáng đen trắng mới chậm rãi gợn lên trong hư không, sau đó tách ra, hiển lộ ra bốn đạo thân ảnh uyển chuyển trẻ tuổi, vòng sáng đen trắng cuối cùng rơi vào trong hai mắt của một người trong đó, sau đó bốn nữ liền vội vàng tiến lên, trong nháy mắt liền vây quanh Trần Khuynh Địch.
"Sư huynh!"
"Đại ca ca!"
"Trần sư huynh!"
"Sư huynh!"
Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư trước sau thấp giọng kêu lên, bốn nữ gần như đồng thời tiến lên kiểm tra trạng thái của Trần Khuynh Địch, mà Trần Khuynh Địch thì gắng gượng mở hai mắt, dùng ánh mắt hoàn toàn mơ hồ mà nhìn mấy bóng người trước mắt, theo hắn thấy, ngoại trừ thanh âm phảng phất như xa cuối chân trời, chỉ còn lại có bốn đạo bóng người mơ hồ, căn bản không phân biệt ra được là ai. Nhưng có một chuyện hắn lại bắt được rõ ràng, nói: "Chết?"
Chúng nữ ngẩn người, sau đó gần như đồng thời gật đầu: "Vâng sư huynh! Huynh đã thắng! Vị Võ Đạo Tông Sư kia đã chết!"
"Thắng.. Thắng rồi? Thắng! Ta thắng!"
"Ta thắng", hai chữ đơn giản, lại lập tức rót vào lực lượng khổng lồ cho Trần Khuynh Địch, khiến cho Trần Khuynh Địch nhịn không được nhếch môi, phát ra tiếng cười khàn khàn từ chỗ sâu trong yết hầu, một cỗ vui mừng to lớn quét sạch toàn thân của hắn, hắn đã liều thắng! Hắn dựa vào chính mình để chiến thắng!
"Ha ha ha, ha ha ha! Ai con m* nó nói lão tử đánh không thắng!"
Ở dưới sự điều khiển của sự hưng phấn, Trần Khuynh Địch trực tiếp đưa tay ôm lấy bốn đạo thân ảnh trước mắt.
Chúng nữ: "! !!"

Chương 265: Hôn ai?

Chỉ chốc lát sau, bốn nữ mới từ từ mở mắt, mà Trần Khuynh Địch cũng đã sớm buông hai tay ra, cả người rơi vào hôn mê, nằm xuống bên trên mặt đất, bốn người nhìn lẫn nhau, trong lúc nhất thời bầu không khí liền rơi vào trong sự tĩnh mịch...
Vừa mới rồi, sư huynh đột nhiên đưa tay ôm lấy bốn người các nàng, còn áp khuôn mặt tới, mà vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, hay là Lạc Tương Tư, ở trong khoảnh khắc đó toàn bộ đều nhắm mắt lại.
Nguyên nhân chính là như
"Khục, khụ khụ, trước tiên chúng ta hãy mang sư huynh trở về a."
"Đúng, đúng a!"
"Trước mang về a! Sau đó mới nói!"
Mặc dù phi thường muốn biết chân tướng, nhưng sự tình có nặng nhẹ, bốn nữ vẫn là tạm thời hoà giải, đem lực chú ý đặt ở trên người của Trần Khuynh Địch, mà nhìn sư huynh cả người đẫm máu, trên khuôn mặt của bốn nữ lại đồng thời xẹt qua một nụ cười.
Sư huynh là người như vậy...thật sự là quá tốt.
Kỳ thật vào lúc ban đầu, vào thời điểm bốn nữ đi theo Trần Khuynh Địch rời khỏi Tiêu Thành, bốn nữ cũng hiểu hắn.
Bởi vì Tiêu Thành ở trong cái trạng thái kia, quả thật là không có một chút đường sống nào, có thể nói là nếu như ở lại nơi đó, như vậy là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên cho dù Trần Khuynh Địch có lựa chọn chạy trốn, vô luận là Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, hay là Doanh Phượng Tiên, đều là hiểu hắn, thậm chí là ngay cả Lạc Tương Tư cũng không nói gì.
Đối với Lạc Tương Tư mà nói, ở kiếp trước, Trần Khuynh Địch cũng là từ bỏ Thành Thanh Đế để chạy trốn, nhưng lúc kia Thành Thanh Đế là có lực đánh một trận, Trần Khuynh Địch chạy trốn là hại tất cả mọi người ở Thành Thanh Đế, nhưng lần này lại không giống nhau, Tiêu Thành lần này căn bản là không có một chút sức chống cự nào, mất vào tay giặc là chuyện tất nhiên, mà ở bên trong Thành Thanh Đế cũng không có bao nhiêu người, còn dư lại tất cả đều là tự nguyện lưu thủ, Trần Khuynh Địch ở lại nơi đó, đơn giản chính là thêm vào một người chết mà thôi. Nhưng hiểu là hiểu. Ở trong lòng của bốn nữ, hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn có một chút thất vọng. Ở trong lòng của bốn nữ, hình tượng của Trần Khuynh Địch vẫn luôn là cao lớn vô cùng, bất kể là đánh giá chính diện hay là đánh giá mặt trái cũng tốt, vô luận là ai, đều phi thường kính nể Trần Khuynh Địch.
Vào thời điểm tin tức được truyền tới, kỳ thật thì bốn nữ vẫn muốn

ở lại đồng sinh cộng tử cùng với Tiêu Thành, võ giả có việc nên làm, có việc không nên làm, các nàng cảm thấy nếu như để tránh cho sinh linh đồ thán, ngăn cản Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên, cho dù có liều tính mạng cũng được, huống chi ai nói là không thể cầu sinh bên trong tử vong đây?
Thế nhưng Trần Khuynh Địch lại chạy trốn, bốn nữ hiểu hắn, cho nên mới lựa chọn đi theo. Nhưng sự thất vọng cùng với bất mãn vẫn là không thể tránh khỏi.
Thẳng đến khi Trần Khuynh Địch đơn độc rời đi, tận lực bồi tiếp trận chiến kinh thế này, lấy sức một mình ngăn cản Võ Đạo Tông Sư của Bái Hỏa Ma Giáo, vận dụng hết toàn lực đánh cho đối phương bị trọng thương, gần như đồng quy vu tận, cuối cùng càng là ở dưới sự liên thủ của Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, chân chính giết chết một vị Võ Đạo Tông Sư
Cho dù thất vọng nhiều hơn nữa, bất mãn có nhiều hơn nữa, đến khi nhìn thấy thân ảnh đẫm máu, rơi vào hôn mê này, toàn bộ cũng đều tan thành mây khói.
Ngươi còn có thể nghiêm khắc gì nữa? Sư huynh mặc dù đã rời khỏi Tiêu Thành, nhưng hắn vẫn lấy phương thức riêng của bản thân, dốc hết toàn lực vì Tiêu Thành, thậm chí còn liều mạng, ngươi còn có thể nói hắn cái gì đây? Đều đã làm đến bước này, ngươi còn muốn hắn làm cái gì nữa?
Vậy là đủ rồi.
"Ta biết ngay là đại ca ca lợi hại nhất!"
"Ca, không, sư huynh quả nhiên là loại người ở trong tưởng tượng của ta, chính là mục tiêu mà ta một mực truy tìm."
"Trần sư huynh, vất vả cho huynh rồi."
"Hừ! Đã xem thường ngươi.."
Trong bốn nữ, Lạc Tương Tư chỉ hừ lạnh một tiếng, nhưng nụ cười ở trên mặt của nàng lại là rực rỡ nhất, phảng phất như là yên tâm đối với một kiện đại sự vậy, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch càng là có sự ôn nhu trước đó chưa từng có.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Con m* nó, độ thiện cảm bạo tăng..."
"M* nó, bốn vị nhân vật chính a, vì sao kẻ thù sống còn lúc đầu lại biến thành dạng này, bổn hệ thống còn là lần đầu tiên nhìn thấy loại thao tác này a!"
Lời nhắc nhở này, Trần Khuynh Địch ở trong hôn mê là không nghe được, mà không khéo chính là, hệ thống cũng không có chức năng báo lại.
Tại Tiêu Thành, lão tổ Tiêu gia đứng một mình ở trên tường thành Tiêu Thành, cuồng phong thổi phần phật, tung bay chiếc áo bào cũ nát, một người có tu vi Võ Đạo Tông Sư như hắn, vậy mà lúc này lại cảm thấy một cỗ khí lạnh.
Đây là khí lạnh phát ra từ nội tâm.

Lão tổ Tiêu gia, nguyên danh là Tiêu Phái, nghiêm ngặt mà nói, hắn kỳ thật mới là đích tôn chính thống nhất của cự hiệp Tiêu Hạo Nhiên Tây Vực ngày xưa, phụ thân của hắn, là cháu đích tôn ngày xưa của Tiêu cự hiệp, có lẽ là bởi vì duyên cớ phần huyết mạch này, Tiêu Phái hắn mới có thể đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, trở thành lão tổ Tiêu gia bây giờ.
Cũng chính vì như thế, lão tổ Tiêu gia cũng là người sùng bái tổ tiên nhất, cuộc đời của hắn cơ hồ đều là hướng tới tiên tổ Tiêu Hạo Nhiên, cuộc đời của hắn cũng đều là một mực lấy tiên tổ Tiêu Hạo Nhiên làm ý chí, đứng thẳng trên biên cương Tây Vực, ngăn cản ngàn vạn Ma Đồ giết vào Trung Nguyên, tận một phần tâm lực vì thiên hạ.
Nhưng bây giờ, hắn có một chút không thấy rõ mình. Hoặc có lẽ là, hắn không thấy rõ Tiêu gia. Ngày xưa ở dưới cái nhìn của hắn, người Tiêu gia đều là người tôn trọng hiệp nghĩa, kéo theo toàn bộ Tiêu Thành đều là dân phong thuần phác, tà ma ngoại đạo căn bản không còn dám tàn phá bừa bãi ở trong tòa thành này, khi đó lão tổ Tiêu gia rất là hăm hở, hắn tự cho là không có thẹn đối với tiên tổ, hắn đã khiến cho Tiêu gia đứng sừng sững ở trong Tây Vực.
Nhưng lúc này mới qua được bao lâu a? Bất quá chỉ một năm thời gian, mọi thứ đều biến đổi.
Những khuôn mặt quen thuộc kia, bây giờ ở trong mắt của nguyên một đám đều thiêu đốt ngọn lửa cừu hận, người trẻ tuổi mà hắn đã từng coi trọng nhất, hiện tại đã biến thành phản nghịch lớn nhất, lão nhân có tư lịch chỉ đứng sau hắn trong gia tộc, vì mạng sống mà thậm chí còn tu hành ma công, không tiếc giết người hút máu để bảo trì thanh xuân.
Đây là Tiêu gia trong mắt của hắn, đây chính là Tiêu gia "Tôn trọng hiệp nghĩa" hay sao?
Vì sao chỉ ở trong một năm thời gian ngắn ngủi, lại có thể khiến cho Tiêu gia đọa lạc đến nước này? Lão tổ Tiêu gia không biết nguyên nhân, không bằng nói hiện tại là ván đã đóng thuyền, lại tiếp tục xoắn xuýt cũng không có ý nghĩa gì.
Nhìn về phương xa, trong tầm mắt là một mảnh đại sa mạc, cát bay đá chạy, ở nơi xa truyền tới âm thanh như sắt thép va chạm, xé rách hư không, lấy tu vi của lão tổ Tiêu gia, tự nhiên là có thể nhìn thấy, ở bên trên bình nguyên Tây Vực không xa, có vô số tiếng bước chân chấn động đại địa, đang tụ tập về cái phương hướng này.

Chương 266: Ta không cô độc!

Xem ra đó chính là quân đội Tây Vực a. Nếu như là vào lúc trước, đối mặt với loại thế cục này, lão tổ Tiêu gia sẽ sinh ra một thân hào khí, muốn bắt chước tiên tổ, ngăn cản Ma Đồ Tây Vực ở bên ngoài Trung Nguyên, nhưng mà bây giờ, ở trong lòng của lão tổ Tiêu gia chỉ còn lại một cỗ tâm tình ảm đạm, rõ ràng là một vị Võ Đạo Tông Sư, lúc này lại giống như một lão nhân chân chính vậy, ốm o gầy mòn.
Tiêu Lạc Thủy còn có một đám đệ tử Tiêu gia đã được hắn đưa đi, cũng xem như là một điểm hương hỏa cuối cùng của Tiêu gia. Về phần hắn, sinh ở Tiêu Thành, lớn ở Tiêu Thành, cuối cùng chết ở Tiêu Thành, cũng là một kết cục không tệ.
"Tiêu lão tiền bối!"
Lão tổ Tiêu gia bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy Trấn Cương Sứ Tiêu Thành - Thẩm Trường Không đang mặc một thân áo giáp, cầm thanh trường thương đầu hổ trong tay, long hành hổ bộ đi đến tường thành, mà ở phía sau hắn, vô số binh sĩ toàn thân tràn ngập huyết sát chi khí cũng cấp tốc xông lên tường thành, vây quanh tường thành bắt đầu bố trí phòng ngự.
Từng đạo từng đạo trận pháp được mở ra, nguyên một đám binh sĩ vào chỗ, chỉ trong chốc lát, 5 vạn đại quân Trấn Cương Tiêu Thành đều không ngoại lệ, toàn bộ đều tập trung ở trên tường thành, trong lúc nhất thời, tường thành nguyên bản trống trải, đúng là người người tấp nập, huyết sát chi khí ngập trời càng là giống như cuồng long xông thẳng tới chân trời.
"Thẩm tướng quân..."
"Tiêu lão tiền bối, ở trong 400 năm này, cũng không phải là chỉ có Tiêu gia ở trong Tiêu Thành trấn thủ Tây Vực." Thẩm Trường Không vừa cười vừa nói, ở trên khuôn mặt không có một chút sợ hãi nào, thậm chí còn mang theo vài phần tranh hơn thua: "Chân chính trấn thủ Tây Vực, là triều đình chúng ta! Tiêu lão tiền bối bất quá chỉ là giới thường dân mà thôi, làm sao có đạo lý để cho thường dân đứng ra, mà đại quân triều đình chúng ta thì lại thu binh triệt thoái ở phía sau?"
Lão tổ Tiêu gia trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thẩm Trường Không, còn có những binh sĩ không nói lời nào đứng ở chung quanh, nhưng lại đem ý nghĩ biến thành hành động, sau khi kinh ngạc một hồi, lúc này hắn mới bật cười nói: "Chuyện này...Ha ha ha, tốt! Tốt cho một thường dân! Lão phu qua nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên bị người ta coi là thường dân! Tốt! Làm thường dân rất khá!"
"Bất quá Thẩm tướng quân, ngươi không sợ sao?"
"Sợ sao, đương nhiên là sợ." Thẩm Trường Không không có một chút

do dự nói: "Bất quá ta thế nhưng là Trấn Cương Sứ Tiêu Thành, Đại Càn chúng ta lập quốc trong hơn nghìn năm, dùng võ đình chiến, lấy chiến cầu hoà, hơn mười năm qua, ở bên trong lịch đại Trấn Cương Sứ vô luận là Bắc Nhung, Đông Hải, Tây Vực, hay là Nam Cương, cho tới bây giờ đều không có một người nào ở dưới tình cảnh đại quân địch nhân áp cảnh không đánh mà chạy!"
"Tiêu lão tiền bối, tiền bối đang xem thường ta, đang xem thường Đại Càn chúng ta hay sao?"
"..."
Lão tổ Tiêu gia ngơ ngác nhìn Thẩm Trường Không, trên gương mặt già nua một mực lộ ra vẻ u tối, rốt cục cũng lộ ra một nụ cười phát ra từ nội tâm: "Đúng, đúng đúng đúng! Là lão phu sai, còn xin Thẩm tướng quân không nên phiền lòng, ha ha ha, tốt, tốt! Lão phu đã minh bạch!"
Lời nói của Tiêu Nguyên Thần là đúng!
Tiêu gia đã sai! Phần "Trượng nghĩa" ở trong 400 này đúng là đã sai! Đã hại Tiêu gia, cũng hại toàn bộ Tiêu Thành, chính là phần hiệp nghĩa này, đã khiến cho Tiêu gia sụp đổ, khiến cho Tiêu Thành người đi nhà trống, khiến cho đại địa Trung Nguyên bây giờ đứng trước nguy cơ sinh linh đồ thán to lớn.
Tiêu gia hiệp nghĩa, qua hơn bốn trăm năm phát triển, đã cơ hồ là một loại bệnh, hiệp nghĩa cũng không phải là lòng dạ đàn bà, đúng như là Tiêu Nguyên Thần nói vậy, mà đây là một cái giang hồ ăn thịt người, ngươi không ăn thịt người, người ta liền muốn ăn ngươi! Mà Tiêu gia thì lại không giống, Tiêu gia là tình nguyện bị người ta ăn, cũng không đi ăn thịt người. Tiêu gia ở trong 400 năm này, tất cả đều sống ở trong loại huyễn ảnh tên là "Hiệp nghĩa".
Hiện tại, loại huyễn ảnh này đã biến mất không thấy, Tiêu gia cũng đã tỉnh lại, tuyệt đại đa số mọi người đã lựa chọn đi theo Tiêu Nguyên Thần, mà một nhóm người còn lại, thậm chí là bao gồm cả bản thân hắn, đều là nản lòng thoái chí, hoài nghi bản thân, điểm này, một đám đệ tử trẻ tuổi Tiêu Lạc Thủy đã rời đi cũng là suy nghĩ như thế.
Nhưng cùng lúc, Tiêu Nguyên Thần cũng đã sai.
Tiêu gia sụp đổ, là bởi vì Tiêu gia dung túng đối với các thế lực dưới trướng, là bảo hộ quá độ, giống như là đem tư tưởng của mình áp đặt cho người khác, nhưng lại không thêm vào chế ước, tiến hành bồi dưỡng, từ đó sinh ra hậu quả.
Nhưng chí ít, Tiêu gia chống cự Tây Vực ở trong 400 năm, công tích thủ vệ Trung Nguyên, tuyệt đối là không sai!
"Vậy hãy để cho lão phu làm a."
Liền để cho bản thân tiến tới nói cho đám người Tiêu Lạc Thủy, cũng để cho đám người Tiêu Nguyên Thần rời đi mở mang kiến thức một chút. Vì nước vì dân, trăm chết không hối tiếc, đứng ra vào thời khắc

nguy nan, đây mới là hiệp nghĩa của Tiêu gia! Mà phần hiệp nghĩa này, tuyệt đối là không sai!
"Lão tổ."
Lão tổ Tiêu gia ngẩn người, thanh âm quen thuộc khiến cho hắn bỗng nhiên quay đầu, mà đứng ở nơi đó, thì là hơn ba mươi khuôn mặt quen thuộc, tất cả bọn họ đều là chấp sự cùng với trưởng lão Tiêu gia ngày xưa, cũng là một nhóm nhỏ cho tới cuối cùng cũng không chịu phục tùng Tiêu Nguyên Thần, bây giờ tất cả bọn họ đều xuất hiện ở nơi này.
"Các ngươi...Không, các ngươi không phải là..."
"Lão tổ, chúng ta cũng đã già."
"Ta đã sinh sống ở Tiêu Thành hơn 60 năm, nếu như đi, ta còn có thể đi đâu đây?"
"Lạc Thủy còn có những đệ tử trẻ tuổi khác đã rời đi, chỉ còn lại những lão nhân như chúng ta, nghĩ một hồi cũng không có chỗ có thể đi, cho nên mới tới bồi tiếp lão tổ."
Lão tổ Tiêu gia nửa ngày cũng không nói gì, đột nhiên, ở bên ngoài Tiêu Thành, ở một nơi hoang dã xa xa, có hai đạo cương khí ngất trời chiếu rọi phương viên vài dặm, trong đó có một đạo hiện ra huyết sắc, mà một đạo kia thì vàng óng chói mắt, khí tức lộ ra ở trong đó càng là khiến cho lão tổ Tiêu gia kinh ngạc vạn phần.
"Trần tiểu hữu...?"
Ở cái hướng kia không thể nghi ngờ là đang phát sinh ra một trận đại chiến, cương khí vàng óng không thể nghi ngờ là của Trần Khuynh Địch, mà cương khí màu đỏ ngòm, dường như là một vị Võ Đạo Tông Sư, vả lại khí tức ở trong cương khí màu đỏ ngòm, dường như là Ngận Thị Tướng của Bái Hoả Ma Giáo mà hắn đã giao thủ trước kia.
"Ha ha ha! Ta không cô độc!"
Sau khi lấy lại tinh thần, lão tổ Tiêu gia bỗng nhiên cười to thoải mái, tiếng cười thậm chí còn truyền ra khắp toàn bộ Tiêu Thành.
"Tiêu lão quỷ, sắp chết đến nơi còn cao hứng như vậy?"
Rốt cục, bụi mù tràn ngập, đại quân Tây Vực xuất hiện ở đường chân trời phương xa, mà một đạo thanh âm thâm hậu càng là xuyên qua địa vực mấy trăm dặm, rơi vào trên tường thành Tiêu Thành, lão tổ Tiêu gia là không thể quen thuộc hơn nữa đối với thanh âm này, đại tướng quân Vương Thiết Sát Hãn của Xa Trì Quốc - đệ nhất đại quốc Tây Vực, tu vi Võ Đạo Tông Sư.
"Cao hứng? Không sai! Lão phu là đang cao hứng! So với trước kia còn muốn cao hứng hơn!" Lão tổ Tiêu gia ngưng tiếng cười lại, sau đó thần sắc trở nên nghiêm túc, nói: "Đệ tử Tiêu gia! Rút kiếm!"
Thanh âm trường kiếm ra khỏi vỏ chỉnh tề như một, liên tiếp, ở phía trên tường thành nhỏ hẹp nối thành một mảnh, mang theo một đợt sóng hàn quang, mà ở đối diện với bọn hắn, thì là đại quân Tây Vực giống như châu chấu gào thét mà đến, ba bóng người cầm đầu, càng

là người người đều mang theo khí tức Võ Đạo Tông Sư ngập trời.
"Đệ tử Tiêu gia nghe lệnh!"
"Truyền lệnh toàn quân!"
Thanh âm của Thẩm Trường Không cùng với lão tổ Tiêu gia vang vọng hữu lực: "Tử chiến đến cùng!"
Hôm ấy, mười vạn đại quân Tây Vực, ba vị Võ Đạo Tông Sư, dừng lại trọn vẹn trong ba ngày ở Tiêu Thành mà không có cách nào tiến thêm một bước, mà Tiêu gia từ sau khi nội loạn còn thừa lại 34 vị lão nhân, tính cả lão tổ Tiêu gia Tiêu Phái, cùng với 5 vạn đại quân Trấn Cương Tiêu Thành và Trấn Cương Sứ Thẩm Trường Không, toàn bộ đều chôn xương ở Tiêu Thành, không có một ai may mắn thoát khỏi.
Cát vàng mấy tầng, tận sức lực bảo vệ quê nhà.
Hiệp nghĩa như thế nào, tạm thời để cho hậu nhân bình luận.

Chương 267: Không tệ

Từ từ mở mắt, phảng phất như được vớt lên từ trong nước, ý thức của Trần Khuynh Địch dần dần hiện lên, ánh sáng mạnh chói mắt, nhưng chỉ trong chốc lát hắn liền thích ứng, sau đó đập vào trong mắt, thì là một mảnh bầu trời mờ tối, Trần Khuynh Địch khá là mê mang hấp háy mắt.
"Đại nhân? Ngài đã tỉnh lại? !" Ở bên cạnh truyền tiếng khẽ hô của Quỷ Ảnh.
"Ta đang ở đâu?"
"Ngài bây giờ đang ở trên đường đi đến Thuần Dương Cung, Lục Phiến Môn đã phái người tới tiếp ứng ngài."
Trong lòng của Quỷ Ảnh vẫn còn sợ hãi nói ra, lần này Trần Khuynh Địch ra ngoài liều mạng cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư là sự tình mà hắn như thế nào cũng không ngờ được, sau đó càng là làm cho Quỷ Ảnh sợ gần chết, trong lòng thầm mắng Trần Khuynh Địch không tử tế, tốt xấu cũng phải giải trừ cấm chế ở trong đầu hắn rồi hãy đi liều mạng với người khác a!
Nếu không nếu Trần Khuynh Địch chết, vậy thì hắn cũng sẽ chết oan uổng a!
"Ta sẽ đi thông báo cho bốn vị phu...Không đúng, là bốn vị sư muội của ngài."
Trần Khuynh Địch lắc đầu hơi thanh tỉnh một chút, sau đó gắng gượng ngồi dậy từ trên giường, lúc này mới phát hiện ra bản thân dường như là ở trong một căn lều lớn, mà ở trong căn lều ngoại trừ Quỷ Ảnh, còn có một đạo thân ảnh đang ngồi ở bên giường của hắn, hai mắt của đối phương đỏ bừng, rõ ràng là Tiêu Lạc Thủy.
"Trần đại ca, ngài tỉnh rồi?"
"Ách, là Lạc Thủy sao, ngươi..." Trần Khuynh Địch có một chút xấu hổ, bởi vì hắn rất nhanh liền nghĩ tới thân phận của Tiêu Lạc Thủy, Tiêu Nguyên Thần là phụ thân của hắn,
"Trần đại ca không cần phải kiêng kị." Tiêu Lạc Thủy dường như cũng nhìn ra sự xấu hổ của Trần Khuynh Địch, khe khẽ lắc đầu, nói: "Hành động của phụ thân, còn có tao ngộ của Tiêu gia chúng ta trong những năm này, ta đều biết."
"Ách, vậy ngươi."
"Trần đại ca ngài có lẽ còn chưa biết, lão tổ nhà ta đã chết trận."
"Hả!" Sắc mặt của Trần Khuynh Địch tối sầm lại, lão tổ Tiêu gia đã chết trận?
Đúng vậy a, cũng đúng, chiến tử cũng là bình thường a, hắn là không thể chèo chống đến khi viện binh tới, nhưng bọn họ đã chèo chống được bao lâu? Hơn nữa nếu như mình không chạy trốn, mà là lựa

chọn ở lại tử chiến mà nói, sẽ có chuyển cơ gì hay không đây?
"Trần đại ca!"
"Sao thế?"
"Ta quyết định sẽ rời đi."
"Hả?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hỏi: "Ngươi muốn rời khỏi? Không được! Ta đã đáp ứng với Tiêu lão tiền bối, phải an trí cho các ngươi thật tốt, không được quên, các ngươi chính là hạt giống cuối cùng của Tiêu gia."
"Không, những người khác sẽ lưu lại, chỉ có ta muốn rời đi."
Trần Khuynh Địch nhíu mày, nhìn Tiêu Lạc Thủy, đối phương thì dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, không dời ánh mắt đi một chút nào, không có ý tứ tránh lui, hiển nhiên là quyết tâm đã định.
"Vì sao?"
"Ta không biết, nhưng ta cảm thấy nếu như có thể đi đến Trung Nguyên, đi ra bên ngoài nhìn, ta hẳn là sẽ rõ ràng." Hai mắt của Tiêu Lạc Thủy trở nên trống rỗng, không tự chủ nhớ tới mấy ngày trước đó.
Lúc đó, bản thân hắn như cái xác không hồn đi theo đội ngũ rời khỏi Tiêu Thành, khi đó hắn đã biết rõ tổn thương mà Tiêu gia nhận phải ở trong 400 năm này, còn có hành động của những trung, tiểu thế lực Tiêu Thành kia, cũng bởi vậy mà rơi vào bên trong nghi hoặc thật sâu, hắn thậm chí đã bắt đầu cảm thấy phụ thân có lẽ là đúng...
Nhưng cũng chính là vào cái thời điểm kia, hắn thấy được hai cột sáng. Hắn thấy được Hạo Nhiên Kiếm Khí dâng lên từ Tiêu Thành, giống như mặt trời mọc lên ở hướng đông! Hắn thấy được từ kim quang vạn trượng dâng lên ở hướng hoang dã kia, kiên quyết phóng lên tận trời!
Hai cột sáng kia chiếu rọi đại địa, cũng xua tan khói mù ở trong lòng của Tiêu Lạc Thủy, mà sau khi biết được hành động của Trần Khuynh Địch cùng với lão tổ Tiêu gia, càng là khiến cho Tiêu Lạc Thủy rất là rung động.
Lấy thân phận Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, liều chết vật lộn cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư, chỉ vì ngăn cản đối phương tiến về Tiêu Thành. Lấy thân phận tôn quý của Võ Đạo Tông Sư, tình nguyện ở lại chiến trường Tiêu Thành hẳn phải chết, cũng phải ngăn cản đại quân Tây Vực vào Trung Nguyên. Chính là bởi vì những điều này, mới khiến cho Tiêu Lạc Thủy phấn chấn một lần nữa.
Hành động của lão tổ Tiêu gia cùng với Trần Khuynh Địch giống như là một ngọn đèn sáng, khiến cho hắn đối với hiệp nghĩa mà bản thân thi hành hơn mười năm một lần nữa có thêm vài phần lòng tin.
Cho nên hắn mới muốn đi nhìn, hắn muốn đi đến giang hồ chân chính, đi nhìn cái giang hồ chân chính này một chút, mở mang kiến thức một chút về thế giới chân chính.
"Trần đại ca, thế giới lớn như vậy, ta muốn đi nhìn."

Trần Khuynh Địch: "..."
"Còn, còn có, Trần đại ca, chuyện kia..."
"Sao thế?"
"Ừm...Chúc ngài và mấy vị phu nhân hạnh phúc!"
"Hả? !" Nhìn Tiêu Lạc Thủy đột nhiên chạy ra khỏi căn lều, Trần Khuynh Địch lâm vào trong trầm tư thật sâu.
Hắn nói cái gì vậy?

Tại hoàng triều Đại Càn, trong Lục Phiến Môn Thượng Kinh.
"Sao cơ, Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực rốt cục đã bị mở ra một đường vết rách sao? Tiêu Thành bị phá, đại tướng quân Xa Trì Quốc, Phó giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo, thậm chí còn có vị Đại Chu kia cũng đều đã xuất hiện, xem ra Bái Hỏa Ma Giáo đúng là đã bỏ ra hết cả tiền vốn, Đại Chu xác thực cũng là trốn ở Tây Vực, rất tốt."
Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn - Hoàng Thu Sinh vừa xem tư liệu truyền tới từ Tây Vực, vừa gật đầu, sau đó hắn lại lấy ra một phần hồ sơ, tin tức được viết trên phần hồ sơ này, thì là có quan hệ đến hành động của đám người Trần Khuynh Địch ở Tiêu Thành, còn có Truy Phong Thần Bộ trên thực tế là dư nghiệt Đại Chu. Đối với cái tin tức vốn là sẽ chấn nhiếp nhân tâm này...Hoàng Thu Sinh chỉ là mỉm cười.
"Cuối cùng cũng đã vận dụng Truy Phong sao, xem ra Đại Chu cũng đã bỏ hết cả tiền vốn, cũng muốn Bái Hỏa Ma Giáo liên thủ với bọn hắn. Long Ngạo Thiên đã mất tích, nghi ngờ là tiến vào Tây Vực? Rất tốt, không uổng công ta nghĩ biện pháp để cho bọn hắn đi đến Tiêu Thành, cứ như vậy Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo xem như là đã kết thù."
"Trần Khuynh Địch đánh chết một vị Võ Đạo Tông Sư?! Chậc, thật sự là ngoài dự liệu, xem ra cũng phải điều chỉnh thứ hạng của hắn ở trên Chân Nhân Bảng, khí vận của Thuần Dương Cung quả nhiên là không suy yếu a."
"Không tệ, thật sự là rất không tệ."
Cuối cùng, Hoàng Thu Sinh buông hồ sơ xuống, khá là tùy ý duỗi lưng một cái, nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Làm đến bước này, chính là cực hạn. Sự kiện lần này, bản thân Tiêu Thành chính là một vũng bùn, Đại Chu, Bái Hỏa Ma Giáo, Tiêu gia, còn có Thuần Dương Cung chính là những bộ phận trọng yếu tạo thành cái vũng bùn này, Bái Hỏa Ma Giáo liên hợp với Tiêu gia muốn xâm lấn Trung Nguyên, Tiêu gia thì là muốn thoát ly khỏi trói buộc Tiêu Thành, mà Đại Chu thì muốn làm gì đây? Đáp án rất đơn giản, Đại Chu không hy vọng Bái Hỏa Ma Giáo thi hành kế hoạch thuận lợi.

Chương 268: Quá bình tĩnh

Nếu như Bái Hỏa Ma Giáo thi hành kế hoạch thuận lợi, đến lúc đó xâm lấn Trung Nguyên căn bản cũng không cần hợp tác cùng với Đại Chu, cho nên Đại Chu mới có thể khởi động vị gián điệp Truy Phong, cố ý dẫn lực lượng của Lục Phiến Môn rời khỏi Tiêu Thành, chính là vì phá hư kế hoạch liên thủ xâm lấn của Bái Hỏa Ma Giáo cùng với Tiêu Thành.

Nhưng trình độ phá hư cũng không thể quá lớn, nếu như phá hủy tất cả, thì sẽ biến thành ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, cho nên ý nghĩ của Đại Chu chính là khiến cho kế hoạch của Bái Hỏa Ma Giáo bị ngăn trở, từ đó không thể không tìm kiếm sự trợ giúp của Đại Chu, khiến cho Đại Chu vào thời điểm xâm lấn Trung Nguyên cũng có thể kiếm được một chén canh.

Từ một điểm này mà nói, Đại Chu không thể nghi ngờ là đã thành công, nhưng Bái Hỏa Ma Giáo cũng đã thành công, bởi vì bọn hắn vẫn đã tiến vào Trung Nguyên, thậm chí là ngay cả Tiêu gia cũng đều thành công thoát ly khỏi Tiêu Thành, tất cả bọn hắn đều đã đạt thành mục tiêu của mình, Tiêu Thành cũng đã bị phá, Lục Phiến Môn cơ hồ bị diệt toàn quân, Truy Phong phản bội càng là một loại đả kích cực lớn.

Từ một điểm này mà nói, lần này không thể nghi ngờ là Lục Phiến Môn thảm bại và mất hết. Bất quá, không thể nhìn vấn đề một cách như vậy.

Trên thực tế Lục Phiến Môn cho tới nay đều có chú ý đối với Tiêu gia, sự tình Tiêu Nguyên Thần âm thầm tổ kiến Huyết Y Lâu có thể giấu giếm được những người khác, nhưng tự nhiên là không thể gạt được Lục Phiến Môn, nhưng Hoàng Thu Sinh lại bỏ mặc chuyện này, thậm chí là vào thời điểm Truy Phong âm thầm chặn tin tức Tiêu gia hắn cũng giả bộ là không biết rõ.

Cuối cùng, Hoàng Thu Sinh chính là thuận nước đẩy thuyền.

Hắn căn bản cũng không có ngăn cản ý đồ Ma Giáo Tây Vực tiến vào Trung Nguyên, cũng không có sớm bóp chết Truy Phong, càng không có đi quản cái gọi là dư nghiệt Đại Chu, từ đầu tới đuôi hắn chính là cái gì cũng không làm.

Không bằng nói hắn căn bản chính là cố ý. Bởi vì tiếp đó, vô luận là Đại Chu, Bái Hỏa Ma Giáo, hay là Tiêu gia, đều gặp xui xẻo. Bọn hắn đã quá coi thường Thuần Dương Cung, hoặc có lẽ là, quá coi thường Ninh Thiên Cơ. Phải biết rằng lần này người của Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch liều mạng chém giết cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư, suýt nữa chiến tử, Long Ngạo Thiên càng là không rõ sống chết, hai vị đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất bên trong Thuần Dương Cung,

toàn bộ đều chịu bậc ủy khuất này, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia chẳng lẽ sẽ tiếp tục ngồi yên không để ý đến?
"Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên, vừa vặn có thể quấy đục các thế lực tông phái ở Trung Nguyên, mười đại thánh địa võ đạo cũng sẽ không có khả năng dễ dàng tha thứ cho Bái Hỏa Ma Giáo đoạt tài nguyên cùng với bọn hắn, cứ như vậy triều đình cũng không cần xuất ra nửa phần khí lực, cứ để cho các tông phái đánh với Bái Hỏa Ma Giáo a, về phần 36 Quốc Tây Vực, không có Bái Hỏa Ma Giáo ủng hộ căn bản sẽ không thành tài được, còn có dư nghiệt Đại Chu a, đắc tội với Thuần Dương Cung, về sau làm sao có thể dễ chịu, 10 vạn Tượng Binh Mã thì tính là cái gì?"
"Năm đó quân đoàn Tượng Binh Mã của Đại Tần hoành hành thiên hạ, cũng không phải là dựa vào bản thân Tượng Binh Mã, mà là dựa vào vị Võ An Quân vô địch thiên hạ kia! Ngay cả điểm ấy cũng không nhìn thấu được, thật đúng là cho rằng chỉ cần lấy được 10 vạn Tượng Binh Mã là liền có thể tranh đoạt thiên hạ một lần nữa? Ánh mắt nhỏ hẹp, làm chuột đất quá lâu không thể sửa đổi!"
"Kể từ đó, đại cục ở Tây Vực đã định, tiếp theo chính là khống chế nguy hại ở trong một phạm vi nhất định, Bái Hỏa Ma Giáo có thể tiến vào Trung Nguyên, nhưng quân đội của 36 Quốc Tây Vực thì không thể tiến thêm một bước, xua hổ nuốt sói, nếu như bị lão hổ cắn ngược lại một cái, vậy thì được không bù mất.
"Triều đình không có đủ lực lượng, nhất định phải nghĩ biện pháp suy yếu thế lực tông phái, nhưng nếu muốn suy yếu tông phái mà không phải là giết địch một ngàn tổn hại tám trăm, thì không thể không dẫn sói vào nhà, để cho những thế lực Biên Hoang khác tiến vào Trung Nguyên, quấy đục vũng nước, cũng không biết ta làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai."
"Tông phái mạnh mà triều đình yếu, bốn đại Biên Hoang uy hiếp Trung Nguyên, cùng với thời điểm ngày xưa Đại Càn chúng ta diệt Đại Chu giống nhau cỡ nào? Bây giờ hoặc chính là dục hỏa trùng sinh, hoặc chính là ngọc đá cùng vỡ, nếu như triều đình sụp đổ, cái giang hồ to lớn này, chỉ sợ lại muốn nghênh đón một trận loạn thế, chỉ có thể làm hết sức mình, nghe thiên mệnh...về phần Thẩm Trường Không chiến tử ở trong Tiêu Thành, còn có lão tổ Tiêu gia...đáng tiếc."
Lưu lại hai chữ đáng tiếc này, Hoàng Thu Sinh cũng phái người thông tri cho quân đội, trợ cấp cho hậu nhân và gia tộc của Thẩm Trường Không, sau đó liền không còn quan tâm.
Hôm ấy, ở bên trong tổng bộ Lục Phiến Môn, đèn đuốc trong thư phòng của Hoàng Thu Sinh một mực kéo dài đến sáng sớm ngày thứ hai.

Khôi phục tâm tình, sau khi tự mình đưa tiễn Tiêu Lạc Thủy, Trần

Khuynh Địch cũng trở về trong căn lều.
Hiện tại ở chung quanh nơi này tất cả đều là đệ tử Tiêu gia còn sót lại, trong đó phần lớn là chi thứ, mà còn dư lại thì là Đội thân vệ mà lúc trước Trần Khuynh Địch mang ra từ Thành Thanh Đế, hiện tại nhánh Đội thân vệ này đã được Hoàng Thu Sinh vung tay lên một cái, trực tiếp giao cho Thuần Dương Cung, cũng chính vì như thế, bọn họ mới có thể xuất hiện ở chỗ này.
Mà người suất lĩnh nhánh đội ngũ này, thì là...
"Sao cơ, Ngạo Thiên đã mất tích?"
Xốc lều lớn lên, nhìn vị lão nhân đang chắp tay đứng yên ở trong căn lều, khoé mắt của Trần Khuynh Địch giật một cái, đó chính là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung - Long Thiên Tứ.
"Là Khuynh Địch sao, xem ra thương thế đã trở nên tốt hơn?"
"Vâng, cảm ơn vì sự quan tâm của Thái Thượng trưởng lão."
"Không sao." Long Thiên Tứ khoát tay áo, sau khi lấy được tin tức Long Ngạo Thiên mất tích, ở trên mặt của vị trưởng bối Long Ngạo Thiên này cũng không lộ ra vẻ bối rối gì, không bằng nói là quả thực bình tĩnh mức đến đáng sợ. Bất quá bình tĩnh là sự tình của ông ta, Trần Khuynh Địch lại không thể coi như là không có chuyện gì phát sinh.
Cho nên hắn đành phải nhắm mắt lại mà nói: "Thái Thượng trưởng lão, lần này là do ta thất sách, Long huynh mất tích cũng là sự tình mà sau khi ta tỉnh lại mới biết được, trước đó cũng không có ai nói cho ta, thật sự là..."
"Ngươi không cần phải gấp gáp." Long Thiên Tứ cười cười, nói: "Chẳng qua chỉ là mất tích mà thôi, cũng không phải là chết."
Con m* nó, có phải là quá bĩnh tĩnh rồi không?
"Mệnh bài của Long Ngạo Thiên ở trong Thuần Dương Cung còn chưa vỡ nát, cho nên ta có thể kết luận là hắn cũng không có việc gì, trước đó ta cũng đã lần theo khí tức của hắn để tìm kiếm, hắn dường như là bị một vị Võ Đạo Tông Sư của Bái Hỏa Ma Giáo truy sát ngàn dặm, cuối cùng đã trốn vào bên trong Tây Vực, về phần vị Võ Đạo Tông Sư kia..."

Chương 269: Chưa bao giờ lười biếng

Nói đến đây, thần sắc của Long Thiên Tứ lại có vẻ hơi cổ quái, nói: "Ừm, hắn đã nhận được kết quả vốn có, ngược lại là khiến cho lão phu bớt một phen khí lực, Khuynh Địch, ngươi làm không tệ."
"? ??"
Ta đã làm cái gì không tệ? Đã xảy ra chuyện gì? Ngươi nói cái gì? Hơn nữa Long Ngạo Thiên còn bị người ta đuổi giết? Chạy đến Tây Vực? ! Con m* nó! Đây không phải là tiết tấu để cho nhân vật chính mạnh lên hay sao! Lần gặp mặt tiếp theo, nói không chừng hắn đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư!
"Được rồi, sự tình về Ngạo Thiên, về sau ta sẽ mời tông chủ hỗ trợ, ngược lại là ngươi, hãy báo cáo cho ta đi, chuyến đi đến Tiêu Thành lần này, biểu hiện của ngươi và Ngạo Thiên."
"Ồ!"
Nói đến chỗ này, Trần Khuynh Địch bởi vì sự tình Long Ngạo Thiên mà có một chút lo lắng, lập tức lên tinh thần.
Dù sao thì chuyến đi đến Tiêu Thành lần này, hắn thế nhưng đã đại phát thần uy, kích phá âm mưu của Tiêu Nguyên Thần, cho thấy trí tuệ dồi dào vốn có của Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, loại chuyện này nếu không thổi phồng một lần, làm sao có thể thể hiện ra sự anh minh thần võ của bản Chân Truyền? ??
"Kỳ thật a, tất cả những thứ này, vẫn là bắt đầu ở Tiêu gia.."
"Đúng rồi, lão phu nhận sự dặn dò của tông chủ, cũng không thể chỉ nghe một mình ngươi, vậy liền nói các vị sư muội kia của ngươi cũng tới một chút đi."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, mà gần như đồng thời, màn căn lều liền bị xốc lên, bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư trước trước sau sau cứ thế mà đi vào, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch đã khôi phục lại tinh thần, nhao nhao lộ ra thần sắc an tâm, ngay cả Quỷ Ảnh cũng đều lặng yên đứng ở phía sau của các nàng.
Không biết vì sao, nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn cùng với sùng bái mà nhìn mình của bốn nữ, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên nhảy một cái.
Vốn dĩ hắn còn dự định đích thân giải thích hành trình đi đến Tiêu Thành lần này, bất quá, ừm, để đề phòng vạn nhất, vẫn nên nghe ý tưởng của mấy người Dương Xuân a.
"Đã như vậy, vì công bằng, vẫn nên để cho mấy vị sư muội nói a."
"Cũng được."
Vừa vặn, như vậy mình cũng có thể vừa vặn nghe thấy suy nghĩ của người khác về bản thân, cũng có thể nghỉ ngơi một chút, thuận tiện

xem xét ban thưởng của lần hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến lần này, dường như là một môn võ công gọi là [Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết], cũng không biết là có hiệu quả gì.
"Khụ khụ!" Ở dưới sự ra hiệu của Long Thiên Tứ, Trần Tiêm Tiêm chậm rãi đi vào trong căn lều, đầu tiên là nhìn về phía Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, thậm chí còn có Quỷ Ảnh, ở trên mặt của mấy người đều lộ ra nụ cười, sau đó nàng mới chậm rãi mở miệng nói:
"Xin chào Thái Thượng trưởng lão, tin tức có quan hệ đến Tiêu Thành, ta đã chỉnh lý thành hồ sơ cho ngài đọc rồi, ngài hẳn là cũng đã phát hiện, kỳ thật lần này mặc dù có thể tra ra chân tướng, cuối cùng vẫn là từ trên người của vị Mật Thám Lục Phiến Môn - trai chủ Ngự Thú Trai kia, nếu như không phải là hắn, chúng ta cũng không có cách nào phát hiện ra thân phận chân thật của Truy Phong Thần Bộ!"
Trần Khuynh Địch kinh ngạc, cảm thấy sự tình có một chút không đúng.
Mà đổi thành một bên, Trần Tiêm Tiêm thì tiếp tục dùng ngữ khí kịch liệt nói:
"Mà may mắn chính là có sự thần cơ diệu toán của sư huynh, chúng ta mới phát hiện ra thân phận dư nghiệt Đại Chu của Truy Phong Thần Bộ, mà trai chủ Ngự Thú Trai, chính là vào thời điểm đang muốn truyền tin tức về, lại bị Truy Phong Thần Bộ diệt khẩu! Đương nhiên, tất cả những thứ này cũng đã sớm bị sư huynh nhìn ra!"
"Mặc dù Ngạo Thiên sư huynh cũng nhìn ra tất cả những thứ này, nhưng chung quy cũng chỉ là đứng ở trên vai người khổng lồ, ở dưới sự nhắc nhở cùng với ám chỉ mịt mờ của sư huynh, Ngạo Thiên sư huynh mới biết rõ chân tướng, mặc dù như vậy là có một chút mạo phạm, nhưng Thái Thượng trưởng lão, về mặt trí tuệ, Ngạo Thiên sư huynh không chỉ kém một điểm so với sư huynh."
"Ừm, xác thực, dù sao cũng là nhân tuyển mà tông chủ nhìn trúng, ta cũng có thể lý giải."
"Đồng dạng! Cũng chính là bởi vì quyết định nhanh chóng của sư huynh, mới khiến cho Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần lộ ra nguyên hình, nếu như không phải đối phương đột phá đến Võ Đạo Tông Sư vào thời khắc mấu chốt, càng là đã phá hủy trận pháp của Tiêu Thành, chỉ sợ là sư huynh hoàn toàn có thể ngăn cơn sóng dữ, ngăn cản nguy nan Tây Vực còn có Bái Hỏa Ma Giáo xâm lấn, bây giờ nghĩ đến, thật sự là đáng tiếc..."
"Đúng vậy a."
"Rõ ràng là còn kém một chút xíu."
"Thật là đáng tiếc."
Ngay cả Long Thiên Tứ cũng khá là tiếc rẻ vỗ vỗ vào bả vai của Trần Khuynh Địch, nhẹ giọng an ủi: "Thì ra là thế, cũng khó trách Khuynh

Địch ngươi lại đơn thương độc mã đi đối kháng với vị Võ Đạo Tông Sư Bái Hỏa Ma Giáo kia, nhưng mà người tính không bằng trời tính, Khuynh Địch ngươi cũng không cần phải quá mức tự trách."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Truy Phong Thần Bộ là dư nghiệt Đại Chu? Con m* nó! Hèn chi ta lại không nhìn thấy hắn, ta còn tưởng rằng là hắn đã trở lại kinh thành để tiếp tục làm việc! Trai chủ Ngự Thú Trai là do Truy Phong Thần Bộ giết chết? Chẳng lẽ không phải là do Tiêu gia giết chết hay sao? ! Ta còn tưởng rằng nhất định là do Tiêu Nguyên Thần đã ra tay! Nói đến việc này, ta dường như đã hoàn toàn quên đi còn có dư nghiệt Đại Chu ở đó!
"Khuynh Địch? Sao thế? Sao lại lộ ra bộ dáng kinh ngạc như thế."
Long Thiên Tứ nghi ngờ nhìn Trần Khuynh Địch, nói.
"À ờ! Ta chỉ là do quá kinh ngạc, không nghĩ tới kế hoạch hoàn mỹ của ta lại bị mấy vị sư muội nhìn thấu!"
Đám người: "À! Thì ra là thế!"
"Kỳ thật chỉ cần cẩn thận suy nghĩ thâm ý của một loạt hành vi mất tự nhiên của sư huynh sau khi đến Tiêu Thành, tự nhiên là có thể nhìn ra huyền cơ ở trong đó, cũng không có gì ghê gớm lắm!"
"Ánh mắt sư huynh là hết sức lâu dài, kế hoạch cũng là một vòng nối tiếp một vòng, chúng ta cũng chỉ là thấy rõ một góc ở trong đó mà thôi!"
Long Thiên Tứ cũng vỗ tay và nói: "Khuynh Địch, ngươi làm rất không tệ! Xem ra tông chủ quả nhiên là không có chọn lầm người!"
"À, ừ!" Không sai, Trần Khuynh Địch ta là một người biết nhìn bầu không khí, vì vậy mặc dù không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng không sao!
Ở bên trong Thuần Dương Cung.
Từ sau khi trở lại Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp lựa chọn bế quan. Mà mục đích của lần bế quan này, chính là để chỉnh đốn bản thân một chút.
Thân làm một người xuyên việt, Trần Khuynh Địch từ trước đến nay đều có phương châm sống của bản thân, trên cơ bản mỗi ngày hắn đều sẽ tự hỏi mình ba câu hỏi.
"Ngươi hôm nay có khiến cho nhân vật chính tức giận hay không?"
"Võ công của ngươi hôm nay có tiến bộ hay không?"
"Khoảng cách 5 năm còn thừa lại bao lâu? Ngươi vì sao còn không chịu cố gắng?"
Ở dưới sự đốc thúc của ba câu hỏi này, Trần Khuynh Địch không có giờ khắc nào là không cố gắng phấn đấu, chưa bao giờ lười biếng!

Chương 270: Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết

Bất quá khác biệt cùng với lần bế quan tu luyện trước đây, lần này Trần Khuynh Địch chính là phi thường khoái trá lựa chọn bế quan, bởi vì ở trong chuyến đi đến Tiêu Thành lần này, kỳ thật hắn đã thu hoạch được rất nhiều.
Đầu tiên là cái gọi là "Cơ duyên" lấy được từ trong tay của lão tổ Tiêu gia.
Lấy từ trong ngực ra một quyển sách ố vàng, nhớ tới vị lão tiền bối kia, Trần Khuynh Địch thở dài, bất quá rất nhanh liền điều chỉnh tâm tình, lật sách ra bắt đầu xem xét nội dung ở trong sách.
Bất quá không giống với sự tưởng tượng của hắn, quyển sách mà lão tổ Tiêu gia đưa cho hắn cũng không phải là một quyển võ công, nghiêm chỉnh mà nói đây chính là một môn kỳ môn dị thuật, hơn nữa còn là bí thuật Đạo Môn, có tên là [Long Hổ Giao Thái Thiên Địa Đại Đồng Thuật], là một môn bí thuật chuyên môn giúp cho võ giả Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong rèn luyện Kim Đan, đặt vững trụ cột võ công cho Võ Đạo Tông Sư.
Võ Đạo Tông Sư, xem như là một cảnh giới hoàn toàn mới vượt qua bốn cảnh Tiên Thiên, trên giang hồ thậm chí còn có xưng hô là thần tiên mặt đất, một khi bước vào cái cảnh giới này, thì cũng không còn là phàm nhân nữa, mà là Võ Đạo Tông Sư có Hợp Đạo Kim Đan, cũng chính là chìa khoá duy nhất để võ giả bước vào cái cảnh giới này.
Võ Đạo Tông Sư chỉ là một cái xưng hô, chính xác mà nói, cái cảnh giới này hẳn phải được gọi là "Vạn pháp quy nhất", tên như ý nghĩa, chính là võ giả đem võ đạo của bản thân khắc sâu lên trên Hợp Đạo Kim Đan của mình, sau đó dùng Kim Đan hợp nhất bản thân, ở dưới tinh, khí, thần hợp nhất trực tiếp đả thông sự ngăn cách của thiên địa, từ đó hoàn thành đột phá.
Sau khi tiến vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, cương khí của võ giả cũng sẽ phát sinh biến hóa về mặt bản chất, lột xác thành cương khí có chất lượng và số lượng đều vượt xa Tiên Thiên cương khí, đồng dạng võ công, dùng Tiên Thiên cương khí thi triển cùng với dùng cương khí Võ Đạo Tông Sư để thi triển, uy lực bộc phát ra hoàn toàn chính là hai cái khái niệm bất đồng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Võ Đạo Tông Sư lại viễn siêu Tiên Thiên. Nhưng tương tự, ở bên trong Võ Đạo Tông Sư cũng có chênh lệch, cái chênh lệch này cũng trùng hợp là ở trên Kim Đan của võ giả. Nói như vậy, võ giả ở cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo ngưng tụ ra Kim Đan có phẩm chất càng cao, như vậy sau khi đột phá thành Võ Đạo Tông Sư cũng sẽ có thực lực càng mạnh. Mà [Long Hổ Giao Thái Thiên Địa Đại Đồng Thuật] chính

là một môn bí thuật có thể tăng cường phẩm chất Kim Đan.
Sau khi hiểu được môn bí thuật này, ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn. Vận khí coi như không tệ!
Để sách xuống, Trần Khuynh Địch bắt đầu đưa ý thức vào trong hệ thống, mà ở nơi đó, hệ thống cũng đã sớm chờ đợi hắn.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ cường giả chi tâm, có muốn tiếp nhận ban thưởng hay không?"
"Có."
"Cung cấp ban thưởng!"
Một lát sau, một cỗ tin tức to lớn từ trong cõi u minh tràn vào trong đầu của Trần Khuynh Địch, cuối cùng hóa thành một thiên kinh văn khắc thật sâu ở trong trí nhớ của Trần Khuynh Địch, đồng thời âm thanh giới thiệu của hệ thống cũng vang lên theo đó.
"Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, ma công thất truyền không biết tên, kí chủ đã dùng hết toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ, bổn hệ thống vô cùng cảm động đối với sự cố gắng của kí chủ, lúc này mới đặc biệt đưa ra môn võ công này, chuyên môn hấp thu Âm Tà ma khí cùng với Dương Cương chính khí trong trời đất, dùng cái này để nhanh chóng tăng trưởng tu vi, mời kí chủ không ngừng cố gắng, tiếp tục cố gắng!"
Trần Khuynh Địch có cảm giác mình sắp bị kinh hỉ từ trên trời giáng xuống đánh ngất. Đây thật đúng là thiếu cái gì liền đến cái đó a!
[Long Hổ Giao Thái Thiên Địa Đại Đồng Thuật] mà lão tổ Tiêu gia đưa cho dĩ nhiên có thể tăng lên phẩm chất Kim Đan, nhưng cuối cùng thì vẫn có điểm hạn chế, cần có một lượng lớn lực lượng nội tình để chèo chống, mà những cái nội tình này ngoại trừ tu luyện thật tốt mỗi ngày, thì chỉ có tiêu hao một lượng lớn đan dược mới có thể tăng lên, chi phí hao tổn là quá to lớn.
Mà Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết lại rất vừa vặn, có thể đem Âm Tà ma khí cùng với Dương Cương chính khí trong thiên địa chuyển hóa thành lực lượng để tăng trưởng tu vi, chính khí bổ khuyết Nguyên Thần, ma khí rèn luyện thể phách, hợp nhất hai điểm này là có thể tăng cường cương khí, mặc dù cũng có phong hiểm không khống chế tốt sẽ bị bạo thể mà chết, nhưng tuyệt đối là võ công giúp tăng nội tình lên với một tốc độ nhanh nhất!
"Hệ thống, ngươi tại sao lại tốt với ta như vậy? Ta nhớ được ta trước đó hẳn không phải là đã một đối một giết chết vị Võ Đạo Tông Sư Bái Hỏa Ma Giáo kia a, nếu như không có mấy người Dương Xuân giúp đỡ mà nói, ta khẳng định đã chết tại chỗ, ngươi không hủy bỏ phần thưởng của ta thì đã phải cám ơn trời đất, lại còn cho ta thứ đồ tốt này?"
Sau khi lấy lại tinh thần từ trong sự vui mừng, Trần Khuynh Địch liền lập tức lộ ra lo nghĩ.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Bổn hệ thống vẫn luôn tốt như vậy đối với

kí chủ, mời kí chủ không nên có hoài nghi ở trong lòng, nên tín nhiệm nhiều hơn một chút đối với hệ thống của kí chủ."
"Thực sao? Ta vẫn cảm thấy chuyện này có vấn đề..." Trần Khuynh Địch tức giận nói ra, bất quá hắn vẫn lập tức bắt đầu tu luyện hai môn kỳ công này, trước đây không lâu hắn vừa mới biết được tin tức bốn người Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm còn có Lạc Tương Tư liên thủ hợp tác ở Tiêu Thành, kém chút nữa đã đánh bại vị Hợp Đạo Tôn Giả, Tiêu gia đại trưởng lão Tiêu Lâm Thân kia. Chuyện này kém chút nữa đã doạ cho cơ tim của hắn bị tắc nghẽn! Gặp quỷ, lúc này mới bao lâu a! Thế mà liền có thể đánh bại Hợp Đạo Tôn Giả!
Mặc dù loại Hợp Đạo Tôn Giả Tiêu Lâm Thân kia chỉ là yếu gà nhất ở bên trong Hợp Đạo Tôn Giả, nhưng cho dù yếu gà như thế nào, đó cũng là Hợp Đạo Tôn Giả! Mà mấy người Dương Xuân thì sao? Bất quá chỉ mới là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần! Ngay cả Luyện Thần Phản Hư còn chưa tới đây! Nếu như chờ đến khi bọn họ đều là Luyện Thần Phản Hư, nói không chừng liền có thể đánh thắng hắn! Cái này sao được!
Nhất là Trần Tiêm Tiêm! Hôm nay nàng đã có thể liên thủ cùng với người khác đánh thắng một vị Hợp Đạo Tôn Giả, ngày mai nói không chừng nàng liền có thể đơn thương độc mã đánh thắng một vị Hợp Đạo Tôn Giả! Vậy thì 5 năm sau chẳng phải là...
"Không được! Tu luyện! Ta nhất định phải cố gắng tu luyện! Trong vòng năm năm, ta nhất định phải đột phá đến Võ Đạo Tông Sư!"
Sự cầu sinh mãnh liệt đôn đốc Trần Khuynh Địch tiếp tục hăng hái trở nên cố gắng.
Mà vào giờ khắc này, ở trong một hẻm núi sâu không thấy đáy.
"Rốt cục, rốt cục!"
"Minh Vô Nhai ta hao hết trăm cay nghìn đắng, trải qua vô số trắc trở, rốt cục đã phá vỡ nơi truyền thừa mà Âm Dương Ma Đế để lại năm đó! Hiện tại chính là thời điểm ta thu hoạch thành quả thắng lợi!"
Một thân ảnh khôi ngô tràn ngập ma khí ngút trời chậm rãi đi ra khỏi hẻm núi, mà ở trước mặt của hắn, thì là một tòa tế đàn thật to, dựa theo tin tức mà hắn lấy được, ở trong này chính là Tuyệt Thế Thần Công mà Âm Dương Ma Đế sau khi vô địch thiên hạ, dùng một thân tu vi đại thành sáng tạo ra.
Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết!
"Ta tới đây! Truyền thừa chí cao của Âm Dương Ma Đế!"
Chỉ chốc lát sau, Minh Vô Nhai dụi dụi con mắt, sau đó gõ gõ đầu, cuối cùng dùng sức trợn to hai mắt.
Minh Vô Nhai: "? ??"
Con m* nó, truyền thừa đâu rồi? ! Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết của ta đâu? ! Nhìn tế đàn trống rỗng, nét mặt của

Minh Vô Nhai bây giờ phảng phất như là bị chó cắn vậy.
"Là ai! Đến tột cùng là ai đã âm thầm lấy đi truyền thừa của ta!"
"Lại dám đối đầu cùng với Minh Vô Nhai ta! Ta phải tìm ra ngươi! Ta nhất định phải tìm ra ngươi!"
"Đáng chết!
"Cẩu tặc vô sỉ! Ta và ngươi không đội trời chung, a a a!"
"Hắt xì!" Trần Khuynh Địch ở bên trong Thuần Dương Cung, mới tu luyện được một nửa đột nhiên hắt hơi một cái.

Chương 271: Buồn rầu

Gần đây, bốn người Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên đang buồn rầu về một việc.
Lúc trước Trần Khuynh Địch đơn thương độc mã ngăn cản Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo - Phiền La Già tiến về Tiêu Thành, cuối cùng ở dưới sự hợp tác của bốn nữ đã giết chết đối phương, nhưng sau khi giết chết đối phương, Trần Khuynh Địch nửa mê nửa tỉnh đã làm ra một việc.
Hắn giang hai tay ôm bốn nữ, tiến hành hôn một người ở trong đó.
Mà phi thường khéo léo, bởi vì hành vi của Trần Khuynh Địch quá đột ngột, trong bốn nữ không có ai sớm chuẩn bị kỹ càng, gần như đồng thời đã mong đợi nhắm mắt lại.
Cho nên cũng tạo thành một chuyện vô cùng khó xử. Không có ai biết được, lúc trước Trần Khuynh Địch rốt cuộc đã hôn ai. Tuyệt đối không nên xem thường chuyện này! Đây là một kiện đại sự phi thường đáng sợ! Phải biết rằng, trong bốn nữ ngoại trừ Lạc Tương Tư, thế nhưng đã vụng trộm thành lập hiệp định thục nữ, không cho phép ai lén trộm đi, mà nếu như vào lúc này, người nào đã bị Trần Khuynh Địch hôn một cái, sẽ trực tiếp bị định nghĩa là trộm đi, sẽ khiến cho quan hệ giữa chúng nữ cấp tốc vỡ tan.
Ở bên trên cái cơ sở này, người được hôn tự nhiên là không muốn bại lộ việc mình bị hôn, mà người không được hôn, thì là vắt hết óc suy nghĩ đến tột cùng là ai đã được hôn.
"Đến tột cùng là người nào vậy?" Đi ở trên đường nhỏ Thuần Dương Cung, Dương Xuân vừa sờ lấy cằm nhỏ trơn bóng của bản thân, vừa lầm bầm lầu bầu nói.
Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng Dương Xuân rất rõ ràng về bản thân lúc đó, lúc đó bản thân nàng mặc dù được đại ca ca ôm lấy, nhưng khiến cho nàng rất bất đắc dĩ chính là, bởi vì vấn đề chiều cao, lúc trước vào thời điểm đại ca ca ôm lấy những người khác đều là ôm lấy eo, chỉ có nàng, là bị ôm lấy đầu...như vậy liền biến thành một chuyện rất lúng túng.
Cho nên Dương Xuân có thể xác định 100%, bản thân không được sư huynh hôn trúng, thậm chí là ngay cả cái trán đều không có!
Cho nên vào lúc rảnh rỗi, Dương Xuân liền bắt đầu suy nghĩ.
Đến tột cùng là ai đã được hôn?
Thân làm một tiểu cô nương tự cho là phi thường thông minh đáng yêu, Dương Xuân biết rõ một người có nắm chắc đối với cái đáp án này! Mà người nắm chắc đáp án, dĩ nhiên chính là người mà nàng chuẩn bị hỏi thăm.
"Tiểu Yêu? Ngươi có thấy hay không? Là ai đã được đại ca ca hôn?"

"Tiểu Yêu?" Sự trầm mặc ở trong đầu khiến cho Dương Xuân có một chút kỳ quái.
Mà chỉ chốc lát sau, thanh âm hơi có vẻ xấu hổ của tiểu Yêu mới chậm rãi vang lên: "À ờ, lúc kia ta cũng bịt mắt.."
"Cái gì? !"
Ta đã quá đề cao ngươi a tiểu Yêu! Hơn nữa vì sao ngươi rõ ràng là thể linh hồn mà còn có thể bịt mắt a! Thật vô dụng!
"Vậy thì trước khi bịt mắt ngươi đã thấy cái gì?"
"Ách, ta chỉ thấy vị đại ca ca của ngươi đưa mặt sáp vào gần ngươi, còn tưởng rằng là muốn hôn ngươi, cho nên mới bịt mắt, ta còn tưởng rằng người bị hôn là ngươi đây?"
"Hả!" Dương Xuân lộ ra thần sắc khó coi, nguyên lai là đại ca ca muốn hôn mình? Than ôi! Đều là do bản thân mình quá thấp! Nói như vậy, đại ca ca vòng qua bản thân mình hôn người khác, hẳn là người ở bên cạnh mình lúc đó...là Trần Tiêm Tiêm!
Đúng! Nhất định là cô ta!
Vừa nghĩ tới bộ dáng của Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân lập tức cắn răng nghiến lợi thấp giọng lẩm bẩm nói, dự định đi tìm Trần Tiêm Tiêm để chứng thực.

Trần Tiêm Tiêm gần đây rất buồn rầu.
"Đến tột cùng là người nào vậy?" Trần Tiêm Tiêm bỏ bê tu luyện, vừa lật nhìn sách tham khảo [nắm vững tâm lý bạn trai trong lúc lơ đãng] ở trong tay, vừa sờ lấy cằm nhỏ trơn bóng của bản thân tự lẩm bẩm.
Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng Trần Tiêm Tiêm lại rất rõ ràng bản thân, nhất là ở trong cái nháy mắt nhắm mắt lại lúc trước, toàn thân của nàng cơ hồ là trở nên mẫn cảm đến cực hạn, mặc kệ là ca ca hôn vào trán, miệng, gương mặt, mũi, thậm là chí cổ, thậm chí là càng thấp hơn...
Trần Tiêm Tiêm cũng có nắm chắc là sẽ không bỏ qua cảm giác lúc đó! Nhưng rất là tiếc nuối, từ đầu tới đuôi Trần Tiêm Tiêm ngoại trừ có thể ngửi được mùi vị quen thuộc của ca ca, thì không có cảm giác nào khác! Nói một cách khác, Trần Tiêm Tiêm không được ca ca hôn trúng.
Chuyện này đối với Trần Tiêm Tiêm mà nói quả thực chính là sự thật như sấm sét giữa trời quang vậy, cũng chính vì như thế, nàng mới bắt đầu suy nghĩ. Đến tột cùng là người may mắn nào, đã được ca ca hôn đây?
Thân làm một nữ nhân tự nhận là phi thường lý trí, Trần Tiêm Tiêm đối với việc phá án và nghi phạm của vụ án này cũng có niềm tin tuyệt đối, nói đến cùng chính là thu thập manh mối, sắp xếp manh mối, phân tích manh mối, cuối cùng cho ra kết luận mà thôi, chỉ cần nắm giữ tốt phương pháp, nắm chặt cơ hội, sẽ không khó đạt được đáp án.

"Ta nhớ được vào lúc đó ca ca đã giang hai tay ra ôm chúng ta."
Dựa vào bản sự đã nhìn là không quên được của bản thân, Trần Tiêm Tiêm bắt đầu thu thập manh mối ở trong trí nhớ của mình, rốt cục đã tìm được.
Lúc trước vào thời điểm ca ca giang hai tay ôm các nàng, ở bên cạnh của nàng chính là Dương Xuân cùng với Tương Tư tỷ, nàng chính là ở giữa hai người này! Mà vào trước một giây nhắm mắt lại, ca ca tuyệt đối là áp mặt về phương hướng của nàng! Nhưng hết lần này tới lần khác bản thân lại không được hôn...
Đáng chết!
Không phải là Dương Xuân thì chính là Tương Tư tỷ!
Trần Tiêm Tiêm cắn chặt môi, trong đầu cấp tốc phác họa khả năng, nhưng mà manh mối thật sự là không đủ, mặc kệ nàng có lục lọi ký ức như thế nào, đều không thể thu thập được nhiều manh mối hơn.
Đã như vậy, cũng chỉ có thể chủ động đi tìm manh mối.
Không sai, phải đi thẩm vấn Dương Xuân cùng với Tương Tư tỷ, dù sao thì hung phạm cũng nhất định là một trong hai người!
Mà theo ý nghĩ cá nhân chủ quan của Trần Tiêm Tiêm...Nói không chừng đó chính là nha đầu thối Dương Xuân kia!
Đứng dậy, Trần Tiêm Tiêm rời khỏi mật thất bế quan của bản thân, dự định đi hỏi thăm Dương Xuân trước. Thế là hai người liền ở dưới chân núi đệ tử của Thuần Dương Cung, chạm mặt phi thường trùng hợp.
"A!"
"Là ngươi!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân nhìn lẫn nhau, đầu tiên là ngẩn người, sau đó bỗng nhiên phản ứng lại: thì ra là vậy! Người này nhất định là có tật giật mình, kết quả đã bị ta bắt được!
"Nói! Có phải là ngươi hay không?"
"Nói! Là ngươi có đúng không?"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân: "? ??"
"Không phải là ngươi? !"
Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn chòng chọc vào ánh mắt của đối phương, dường như muốn từ trong ánh mắt của đối phương nhìn ra cái gì vậy, nhưng vô luận là ai, đều chỉ có thể nhìn thấy vẻ dò xét cùng với bất mãn từ trong mắt của đối phương.
Chẳng lẽ thật sự không phải là nàng?
Không, không, không!
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân suy bụng ta ra bụng người, nếu như mình được hôn, vậy khẳng định là sẽ tận lực giấu dếm, cho nên chuyện này nói không chừng chính là do đối phương ngụy trang!

Chương 272: Ăn táo

Nhưng vạn nhất đối phương cũng là người bị hại, không được hôn thì sao?
Đây chẳng phải là để cho hung phạm ung dung ở ngoài vòng pháp luật...
"À!"
Ngay vào thời điểm bầu không khí dần dần trở nên lúng túng, thanh âm mang theo mấy phần cổ quái của tiểu Yêu đột nhiên vang lên ở trong đầu của Dương Xuân.
"Vậy, chuyện kia a, nếu như ngươi muốn tìm ra ai là người đã được đại ca ca hôn mà nói, ta ngược lại thật ra là có một cái phương pháp, ngươi có muốn thử một chút hay không?"
"Phương pháp gì!"
"Ta có một môn bí pháp Yêu Tộc, có thể thông qua tiếp xúc thân thể để tìm kiếm khí tức của đối phương, chỉ cần thi triển loại bí pháp này lên môi mà nói, hẳn là có thể đánh giá ra đến tột cùng là ai có khí tức trên môi của đại ca ca, từ đó đánh giá ra được là ai được hôn..."
Dương Xuân nghe vậy, lập tức vui mừng nói: "Còn có loại bí pháp này sao!"
"Chỉ là, loại bí pháp này cần hai điều kiện."
"Điều kiện gì?"
"Đầu tiên, ta cần khí tức trên môi vị đại ca ca kia của ngươi, tiếp theo, bởi vì môn bí pháp này là do Thao Thiết Yêu tộc sáng lập năm đó, cho nên chỉ có thể dùng miệng thu lấy khí tức để tiến hành giám định."
Dương Xuân: "? ??"
Tiểu nha đầu mất ba giây mới biết rõ ý tứ của tiểu Yêu.
Thao Thiết Yêu tộc lúc trước sáng tạo ra loại bí pháp này nhất định là một người tốt! Dương Xuân ngây thơ trắng trợn tán dương ở trong lòng, cấp tốc lấy được môn bí pháp này từ tiểu Yêu, sau đó nói cho Trần Tiêm Tiêm biết, mà sau khi nghe xong tất cả những thứ này..
"Cái gì? !" Trên mặt của Trần Tiêm Tiêm lập tức lộ ra thần sắc nghiêm túc nói: "Ngươi hơi quá đáng! Thế mà lại âm thầm cất giữ loại bí pháp này, mau giao ra!"
Mọi người đều muốn chia sẻ đồ tốt!
"Ai nói!" Dương Xuân trực tiếp đẩy bàn tay của Trần Tiêm Tiêm ra, tức giận nói ra: "Dù sao thì mặc dù ta có biện pháp chứng minh đến tột cùng là ai đã được đại ca ca hôn, nhưng phải nhìn ngươi có nguyện ý phối hợp hay không, ừm, chỉ cần để cho ta đi ôm hôn đại ca ca một cái, sau đó thu thập khí tức, hì hì..."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Trần Tiêm Tiêm trực tiếp cắt đứt huyễn tưởng mỹ hảo của Dương Xuân. Nói đùa cái gì, vì tra ra là ai đã được ca ca hôn một cái, mà lại để cho nha đầu thối ngươi đi hôn ca ca? Ta tình nguyện vĩnh viễn không điều tra cũng được!
"Chờ một chút!" Trần Tiêm Tiêm đang muốn nổi giận, linh quang đột nhiên lóe lên ở trong lòng, nhíu mày nói: "Loại bí pháp này của ngươi, là chỉ cần thu thập được khí tức trên môi là được đúng không?"
"Đúng vậy a, bất quá nhất định phải miệng đối miệng! Nếu không thì sẽ không lấy được!"
"Ừm..." Trần Tiêm Tiêm xoa cằm một cái, giống như có điều suy nghĩ nói ra: "Nếu như chỉ là khí tức trên môi, vậy thì không cần hôn, ta hẳn là cũng có thể nghĩ ra biện pháp thu thập được khí tức của ca… không, của sư huynh."
"Phương pháp gì?" Dương Xuân hết sức tò mò hỏi.
"Cho nên ta mới nói ngươi đần!" Trần Tiêm Tiêm tức giận gõ vào đầu của Dương Xuân, sau đó liền cười nói: "Nếu chỉ cần lấy được khí tức ở trên môi, vậy thì căn bản cũng không cần miệng đối miệng nha, chỉ cần để cho đại ca ca chủ động lưu khí tức trên môi vào đồ vật gì đó, sau đó chúng ta lại đi thu thập thì không được sao, chuyện đơn giản như vậy thế mà ngươi không nghĩ tới, còn muốn đi hôn ca ca. Nói! Ngươi có phải hay không là có mưu đồ làm loạn!"
"Làm sao có thể trách ta a! Ta là vì tìm ra hung phạm mới cam nguyện hi sinh bản thân nha!"
"Vậy ngươi giao bí pháp cho ta đi, ta sẽ đi hi sinh."
"Ta không phải là kẻ đần!"
Trần Tiêm Tiêm đặc biệt khinh bỉ liếc nhìn Dương Xuân một cái, sau đó vẫy vẫy tay, hạ thấp thanh âm nói ra:
"Tới đây, chúng ta làm như thế như thế, làm như vậy như vậy.."
"À ừ!" Dương Xuân vừa nghe kế hoạch của Trần Tiêm Tiêm, vừa không ngừng gật cái đầu nhỏ của bản thân.
Kết thúc tu luyện trong thời gian dài, Trần Khuynh Địch xem xét Hợp Đạo Kim Đan ở trong cơ thể, hài lòng gật gật đầu.
Khác biệt cùng với thời điểm vừa mới đột phá, lúc này ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch tràn ngập một lượng lớn Dương Cương chính khí cùng với Âm Tà ma khí, trong đó chính khí thì hóa thành một đầu Thần Long bay quanh ở phía trên Hợp Đạo Kim Đan của hắn, mà ma khí thì hóa thành một đầu mãnh hổ giương nanh múa vuốt ở phía dưới Hợp Đạo Kim Đan.
Hai đầu Thần Long và mãnh hổ đồng thời phun ra sương mù trắng đen, dung nạp Hợp Đạo Kim Đan của hắn vào trong đó, hình thành một cái Thái Cực Đồ khá là thần dị, chầm chậm lưu chuyển ở trong đan điền của Trần Khuynh Địch, mà cương khí phun ra từ trong Kim Đan cũng ẩn ẩn bày biện ra hình dáng long hổ, vô luận là chất lượng

hay là số lượng đều được tăng lên so với trước kia không chỉ một cái cấp bậc. Đây chính là hiệu quả tu luyện của [Long Hổ Giao Thái Thiên Địa Đại Đồng Thuật] cùng với [Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết]. Không nói đến những cái khác, tối thiểu là Trần Khuynh Địch đã có thể cảm nhận được rõ ràng thực lực cùng với cảnh giới của bản thân tăng lên, tin tưởng chỉ cần tiếp tục như vậy, sự tình đột phá Võ Đạo Tông Sư tuyệt đối là nằm ở trong tầm tay! Chuyện này thật sự là quá tuyệt vời!
"Là lá la…" Hát một điệu nhạc, Trần Khuynh Địch cứ như vậy đi ra khỏi Thủ Tọa Phong của bản thân, dự định đi lại ở trong Thuần Dương Cung, hít thở một chút không khí mới mẻ, thuận tiện thư giãn một chút.
"Đại ca ca!"
"Sư huynh!"
Hít vào một ngụm khí lạnh, Trần Khuynh Địch kém chút nữa là đã trực tiếp ngất đi, dùng sức vỗ ngực một cái mới xem như là bình ổn tâm tình, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía hai người Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đột nhiên cản đường của hắn.
Đậu xanh rau má, ta còn tưởng rằng hai vị nhân vật chính này là nhất thời muốn tìm ta để liều mạng đây. Lúc này vẫn nên khách khí một chút, tránh khỏi việc đắc tội nhân vật chính.
"Làm sao vậy, Dương sư muội, Trần sư muội?"
Thấy Trần Khuynh Địch "Khách khí" như vậy, trong mắt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân không khỏi lóe lên vẻ thất vọng. Bất quá hai người nhớ đến mục đích chủ yếu lần này, rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình, ngẩng đầu hướng về phía Trần Khuynh Địch lộ ra một nụ cười đáng yêu, nói: "Sư huynh (đại ca ca), chúng ta đến mời huynh ăn đồ ăn!"
"Ăn đồ ăn?" Trần Khuynh Địch sững sờ, sau đó chỉ thấy Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân lấy ra một quả táo ở trong túi trữ vật, nhìn quả táo đỏ tươi ướt át kia. Trần Khuynh Địch không biết vì sao, đột nhiên nghĩ đến điển cố công chúa Bạch Tuyết...Cái đồ chơi này, không có độc chứ? Không không không, không có đạo lý, Trần Tiêm Tiêm thì tạm không tính, quan hệ giữa mình và Dương Xuân thân thiết như vậy, nàng sẽ không có lý do hại mình nha.
"Hả, tại sao phải mời ta ăn táo?"
"Ấy?"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm ngẩn người, liếc nhìn nhau một cái, sau đó đồng thanh nói: "Đại ca ca (sư huynh), qua nhiều năm làm Đạo Tử chân truyền như vậy, thật sự là lao khổ công cao, chúng ta cảm thấy nên cho đại ca ca (sư huynh) một chút cổ vũ.

Chương 273: Ninh Thiên Cơ rời đi

Các ngươi nhìn Trần Khuynh Địch ta anh minh thần võ như vậy, sẽ tin tưởng hay sao?!
"Còn có a, quả táo này thế nhưng là do chúng ta đặc biệt lấy ra từ Linh Dược Viên trong tông, nghe nói có thể giúp điều tiết Âm Dương Chi Khí, cũng tính là một khỏa linh quả, mặc dù không có tác dụng gì đối với đại ca ca, nhưng là một phần tâm ý của chúng ta.."
Có thể điều tiết Âm Dương Chi Khí?
Trong đầu của Trần Khuynh Địch cấp tốc lóe lên một đạo công thức: Điều tiết Âm Dương Chi Khí = trợ giúp bản thân tu luyện võ công = nhanh chóng đột phá đến Võ Đạo Tông Sư = đi đến nhân sinh đỉnh phong, cưới vợ đẹp, sinh sống khoái hoạt ở dị thế giới!
"Ta xin tâm lĩnh hảo ý của hai vị sư muội!"
Trần Khuynh Địch trực tiếp cầm táo lên gặm, thật đúng là không thể nói, cắn quả táo một cái, thịt quả non mà nhiều chất lỏng, vị đạo lưu luyến giữa răng môi, làm cho người ta không khỏi say mê...
Thật là thơm!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch dự định cắn thêm mấy ngụm nữa ăn hết quả táo, đột nhiên hai cái tay nhỏ lại vươn tới, trực tiếp đoạt lại quả táo mà Trần Khuynh Địch đã cắn một nửa.
Trần Khuynh Địch: "? ??
Ặc? Quả táo của ta đâu?
"Này hai vị sư muội? Các muội đây là...?"
"Ách, kỳ thật chúng ta chỉ là muốn để cho sư huynh nếm thử khoả linh quả này ăn có ngon hay không mà thôi, bây giờ nhìn phản ứng của sư huynh, đúng là ăn thật ngon đây! Chúng ta phải đi trước!"
"Hả? !" Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân rõ ràng là tùy tiện tìm một cái cớ, sau đó quay người liền chuồn mất, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở trong tầm mắt của hắn.
Quả nhiên bản thân bẩm sinh là không hợp cùng với những nhân vật chính này a! Căn bản là không làm rõ ràng được những người này đang suy nghĩ cái gì!
"Tới tay!" Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân lén lút tìm một nơi hẻo lánh, Trần Tiêm Tiêm liền lập tức lấy ra "Nửa quả táo", khá là không tình nguyện đưa cho Dương Xuân, nói: "Nhanh, nhanh lấy khí tức ở bên trên quả táo này."
Bị Tiêm Tiêm nói như thế, Dương Xuân lập tức đỏ mặt, mang theo khuôn mặt nhăn nhăn nhó nhó nói: "Tiêm Tiêm tỷ, ngươi nói đây có được tính là gián tiếp hôn môi...
Oanh! Một quyền đánh xuống, trực tiếp đánh xuyên vách đá bên cạnh

Dương Xuân.
"Ngươi nói cái gì vậy Xuân nhi sư muội?"
Dương Xuân liếc nhìn cái hố ở bên cạnh, nhếch nhếch miệng, dùng nắm tay nhỏ gõ gõ vào cái đầu nhỏ của bản thân: "À ờ?"
"Nhanh lên!"
"Chậc...ngay cả một chút tế bào hài hước cũng đều không có, Tiêm Tiêm tỷ cứ tiếp tục như vậy thì đại ca ca sẽ không thích miệng của ngươi."
"Dương ---- Xuân ------!"
"Hiện tại ta chuẩn bị bắt đầu thi triển bí pháp! Không thể bị động vào!"
Thấy bộ dáng bất mãn nhưng lại không thể phát tác của Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân che miệng cười trộm, bất quá vẫn ngoan ngoãn nâng quả táo lên bắt đầu thi triển bí pháp, ừm, không thể không thừa nhận linh quả có thể điều tiết Âm Dương Chi Khí này thật đúng là ăn thật ngon, thịt quả thơm ngọt vào miệng liền tan đi.
"Đã được chưa! Chớ ăn! Ăn như thế nào cũng chỉ là gián tiếp, cũng không phải là trực tiếp!"
"Hì hì…" Dương Xuân cười cười, đột nhiên tiến tới trước mặt của Trần Tiêm Tiêm, nói: "Tiêm Tiêm tỷ, ta đã nắm được khí tức của đại ca ca a."
"Nhanh lên, chúng ta hãy nhanh đi giám định những người khác, Phượng Tiên sư tỷ còn có Tương Tư tỷ đều..."
"Không không không, Tiêm Tiêm tỷ, ngươi quên rồi sao?" Dương Xuân nghiêm túc nói ra: "So với Phượng Tiên sư tỷ còn có Tương Tư tỷ, ngươi mới là người có hiềm nghi lớn nhất, không đúng sao!"
"Cái gì..."
"Xem chiêu!"
Dương Xuân đứng ở trước mặt của Trần Tiêm Tiêm, trực tiếp nhảy lấy đà tại chỗ, dùng tay phải vòng qua cổ của Trần Tiêm Tiêm, mạnh mẽ kéo đầu của nàng xuống thấp, theo đó khuôn mặt nhỏ nhắn liền trực tiếp xẹt tới, miệng và môi của hai người trong nháy mắt chồng lên nhau, khiến cho Trần Tiêm Tiêm mở to hai mắt chính là, Dương Xuân thậm chí còn tách hàm răng của nàng ra, một đầu lưỡi linh hoạt trực tiếp mò vào…
"Ngươi đang làm cái gì, a a a! Bát Bộ Thiên Long! Quyền ý duy ngã độc tôn! Vạn pháp giai không, phật pháp không không, sắc tức thị không, không tức thị sắc..."
Trong cái chớp nhoáng này, toàn thân cao thấp của Trần Tiêm Tiêm nở rộ phật quang, một cỗ đại lực tràn trề tuôn ra, trực tiếp đẩy Dương Xuân ra bên ngoài, nếu như không phải ở quanh người của Dương Xuân cũng có yêu khí phồn vinh mạnh mẽ, triệt tiêu phật quang mà nói, chỉ sợ chỉ là một lần đẩy này, liền có thể trực tiếp đánh bay Dương Xuân ra mấy trăm mét.

"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi!"
"Ta, ta, ta, ta, ta, ta, ta, ta, ta!"
Nằm ngoài dự liệu của Trần Tiêm Tiêm là, bản thân của Dương Xuân thế mà cũng vô cùng bối rối.
"Tiểu Yêu!"
"Không ngờ được ngươi thế mà thực sự dám làm loại hôn lưỡi có chiều sâu này a!"
"Ta chỉ là nghe người khác nói qua mà thôi...chỉ là do ngươi bảo ta hôn môi nên mới làm a!"
Dương Xuân vừa tranh luận cùng với tiểu Yêu ở trong đầu, vừa vẫy tay, dùng vẻ mặt đổ mồ hôi lạnh mà nhìn Trần Tiêm Tiêm.
"Cái kia...Tiêm Tiêm tỷ?"
"Có chuyện gì a Xuân nhi sư muội thân yêu?" Trần Tiêm Tiêm mỉm cười, hiển thị rõ phong phạm thục nữ, đại gia khuê tú. Sau đó đưa tay dùng một quyền đập về phía Dương Xuân.
"Đi chết đi!"
"Không cần phải kích động như vậy a!"
Dương Xuân ôm đầu ngồi xổm xuống, né tránh một quyền không lưu tình của Trần Tiêm Tiêm, đồng thời ủy khuất hét lớn.
"Xéo đi! Đây chính là nụ hôn đầu của ta!"
"Ta cũng vậy a!"
Trong hỗn loạn hai người không đánh theo đạo lý nào, cho nên trận chiến đấu này kéo dài trong trọn vẹn 15 phút đồng hồ, thẳng đến khi Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đều đổ mồ hôi như trời mưa, mệt đến mức không muốn đánh nhau nữa, mới xem như ngừng lại.
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch lại là một lần được nghĩa phụ tiện nghi của bản thân, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ triệu kiến.
"Xin chào nghĩa phụ."
Ở bên trong Vạn Thọ Cung, Ninh Thiên Cơ khá là thỏa mãn nhìn Trần Khuynh Địch, lấy tu vi của hắn tự nhiên là có thể nhìn ra Trần Khuynh Địch bây giờ lại có tiến bộ không ít so với trước khi đi đến Tiêu Thành, hơn nữa còn là tăng lên bên trên tu vi, kể từ đó, bản thân hắn lần này cũng có thể an tâm giao phó xong sự tình.
"Khuynh Địch, lần này gọi ngươi tới, là bởi vì ta có thể phải tạm thời rời khỏi Thuần Dương Cung."
"Ấy? !" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nghĩa phụ tiện nghi muốn rời khỏi Thuần Dương Cung? Vị Thái Hoa Tiên Nhân này vào thời điểm đánh bại các lộ đạo chích, trọng chấn uy danh của Thuần Dương Cung, vì bảo trụ địa vị thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung, thế nhưng đã trọn vẹn khốn thủ ở trên Thái Hoa Sơn trong 30 năm, chưa từng đi ra khỏi Thuần Dương Cung nửa bước, thế mà bây giờ hắn lại muốn rời đi? !
Ninh Thiên Cơ dường như cũng nhìn ra sự chấn kinh của Trần

Khuynh Địch, kiên nhẫn giải thích: "Tu vi của Thiên Tứ có chỗ đột phá, Thuần Dương Cung chúng ta bây giờ cũng xem như là có thêm vài phần nội tình, hơn nữa có triều đình hiệp trợ, ta xem như cũng có thể rảnh tay, hơn nữa Khuynh Địch ngươi cũng đừng quên, sự tình của Ngạo Thiên còn chưa được giải quyết đây."

Chương 274: Trừng phạt

"Hả!"
"Ngươi và Ngạo Thiên đều là nhân tài trụ cột của Thuần Dương Cung chúng ta, lần này Ngạo Thiên bởi vì sự tình Tây Vực mà mất tích, mặc dù không lo đến sinh mệnh, nhưng cuối cùng là vẫn đã bị ám toán, Thuần Dương Cung tự nhiên là không thể ngồi yên không để ý đến, cho nên việc này ta sẽ tự mình ra mặt, trước lúc rời đi, ta cũng có chuyện phải giao cho ngươi."
Con ngươi của Trần Khuynh Địch đảo một vòng, trong lòng lập tức nghĩ tới, trước đó vào thời điểm đi đến Tiêu Thành, dường như đúng là có một chuyện như vậy...
"Lúc trước vào trước khi điều động ngươi và Ngạo Thiên tiến về Tiêu Thành, ta và Thiên Tứ đã thương lượng qua, trong chuyến đi đến Tiêu Thành ai có cống hiến to lớn nhất, người đó sẽ chính là cung chủ Thuần Dương Cung đời kế tiếp, biểu hiện của ngươi tại Tiêu Thành ta cũng đã nghe nói, bày mưu nghĩ kế, làm người đại khí, cũng coi như là rất có vài phần thủ đoạn!"
"Ách."
"Cho nên trước khi ta đi, sẽ dự định phân phối xong mọi việc cho ngươi, cũng chính là sự tình quan hệ với chưởng giáo."
Tới rồi! !! Quả nhiên là cái này a! Chưởng giáo! Đậu xanh rau má, chẳng lẽ ta sẽ không còn là Đạo Tử chân truyền, mà sẽ đổi thành làm chưởng giáo? !
"Đừng quá mơ mộng, mặc dù việc này có quan hệ tới chưởng giáo, nhưng tu vi của ngươi vẫn còn quá yếu, lúc này không giống như ngày xưa, trước kia có ta tọa trấn ở Thuần Dương Cung, tự nhiên là không quan trọng, nhưng ta đã sắp tạm thời rời đi, tu vi của ngươi liền không thể chỉ có ở cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, nếu không sẽ khiến cho đạo chích thăm dò."
"Hả?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, có cần phải khoa trương như vậy hay không?
"Bất quá ngươi cũng có thể giết Võ Đạo Tông Sư, dùng tu vi Hợp Đạo Tôn Giả vượt cấp khiêu chiến với Võ Đạo Tông Sư, bậc chiến tích này phóng nhãn ra toàn thiên hạ cũng không thấy nhiều, cho nên ngươi không cần phải uể oải, không phải là do ngươi không mạnh, mà chỉ là chưa đủ thời gian mà thôi."
"Ách, toàn bộ là đều nhờ vào sự dạy dỗ của nghĩa phụ!"
"Ha ha ha, đi ra ngoài lịch luyện mấy lần, cũng đã học được vài phần vuốt mông ngựa a, Khuynh Địch."
Ninh Thiên Cơ cười cười, ở ngoài miệng mặc dù là đang nhạo báng Trần Khuynh Địch, nhưng nhìn nụ cười xán lạn của hắn liền biết,

hắn vô cùng hưởng thụ với câu nói vuốt mông ngựa này của Trần Khuynh Địch.
"Được rồi, lần này gọi ngươi tới chính là để bàn giao và phân phó cho ngươi, nhìn ngươi hiện tại vừa mới xuất quan, cương khí bất ổn, ta cho ngươi một ngày thời gian để điều chỉnh, ngày mai lại đi đến chỗ của ta, ta sẽ dẫn ngươi đi xem nội tình chân chính của Thuần Dương Cung chúng ta, thuận tiện nói cho ngươi biết việc tiếp theo cần phải làm, có quan hệ đến việc sau này ngươi tiếp nhận vị trí chưởng giáo, tuyệt đối không thể lười biếng."
"Vâng!"
"Nội tình chân chính của Thuần Dương Cung sao..." Trần Khuynh Địch tràn ngập chờ mong rời khỏi Vạn Thọ Cung, trong lòng còn lưu lại một chút kích động, nội tình của một cái tông môn là cái gì? Không ngoài ba loại đồ vật!
Loại thứ nhất, tuyệt thế thần đan! Chính là loại đan dược siêu cấp mà sau khi ăn vào khẳng định sẽ đột phá một đại cảnh giới, nếu như mình có thể ăn mà nói, nói không chừng là cũng không cần phải khổ tu, liền trực tiếp đột phá đến Võ Đạo Tông Sư!
Loại thứ hai, Tuyệt Thế Thần Công! Chính là loại võ công siêu cấp mà vừa tu luyện xong liền đạp nửa bước vào trình độ vô địch thiên hạ, đáng tiếc là ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch, loại khả năng này là tương đối thấp, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công cũng đã đủ ngưu bức, đáng tiếc là hắn đã phế bỏ.
Loại thứ ba, cũng là một loại mà Trần Khuynh Địch cảm thấy đáng tin nhất.
Tuyệt thế Thần Binh! Không bằng nói, giống như là loại thế lực như thánh địa võ đạo có thể truyền thừa mấy ngàn năm mà không phá diệt, trên cơ bản đều cần phải có một loại chiến lực mà không bị suy yếu theo thời gian, cũng chỉ có dạng này, mới có thể ở dưới tình huống thế hệ kế tục đời sau không có đủ thực lực cam đoan tông môn có thể tiếp tục tồn tại, thẳng đến khi đời sau trưởng thành. Mà tuyệt thế Thần Binh, chính là một loại chiến lực mạnh mẽ như vậy. Sẽ không chết già, nắm giữ uy lực mạnh mẽ, chỉ cần có người thôi động là liền có thể bộc phát ra lực lượng đáng sợ, còn có cái gì đáng tin hơn so với cái này hay sao?
"Tuyệt thế Thần Binh a, nói không chừng là Thần Binh do Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại năm đó, cũng không biết là dạng gì?" Trần Khuynh Địch khá là hưng phấn lẩm bẩm nói, nhưng mà đúng vào lúc này, ở trong đầu đột nhiên truyền ra thanh âm của hệ thống.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, nhiệm vụ của ngài đã thất bại."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nói thật, trong nháy mắt nghe được cái tin tức này, Trần Khuynh Địch liền hỏng mất.

Uổng công ta từ khi xuyên qua cho tới nay một mực cẩn trọng, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống đồng thời còn liều mạng không dính líu quan hệ cùng với nhân vật chính, kết quả là nỗ lực phấn đấu lâu như vậy, cuối cùng thế mà còn trốn không thoát vận mệnh bị hệ thống xóa bỏ! Ông trời ơi, ngươi rốt cuộc là vì cái gì mà để cho ta xuyên việt đến cái thế giới này...
"Hiện tại, hệ thống sẽ tuyên bố trừng phạt!"
"Tới đi, ta đã chuẩn bị xong, không phải chỉ là chết thôi hay sao."
Sắp chết đến nơi, Trần Khuynh Địch ngược lại là còn trở nên bình tĩnh ngoài ý liệu, có lẽ là do nguyên nhân hắn đã từng liều chết qua cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư a, hắn hiện tại có thể đối mặt với cái chết khá là thản nhiên, ừm, mặc dù chân đang run, nhưng đó là phản ứng sinh lý, tâm tình của ta là rất bình tĩnh!
"Mời kí chủ ở trong vòng ba ngày, thổ lộ đối với bất luận một vị nào ở trong bốn người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư."
Trần Khuynh Địch: "? ??
Cái gì? Thổ lộ? Gạt bỏ đâu? Trừng phạt khi nhiệm vụ thất bại không phải là gạt bỏ hay sao?
Trong cái chớp nhoáng này, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch hiện lên vô số ký ức, cuối cùng ngừng lại ở thời điểm lấy được nhiệm vụ chính tuyến tiến về Tiêu Thành.
"Nội dung nhiệm vụ: Đạo Môn xuất thế, bốn đại Biên Hoang có dị động, Trung Nguyên an dật gần trăm năm rốt cục cũng nghênh đón một lần rung chuyển mới, nhưng mà Đông Hải nhất mạch không tranh quyền thế, Bắc Nhung Thiên Quan không gì phá nổi, Man tộc thế lực đơn bạc, sẽ không có cách nào đánh vỡ thế cục hoà bình bây giờ, chỉ có ra tay từ Tây Vực, bây giờ ba cỗ thế lực đã tiềm nhập vào trong Tiêu Thành, khiến cho toà trọng trấn Tây Vực này rơi vào trong nguy cơ, mời kí chủ điều tra rõ chân tướng trong đó: Ngăn cơn sóng dữ!
"Ban thưởng nhiệm vụ: một vạn Hệ Thống Tệ."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Tùy ý lựa chọn một trong bốn người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, thổ lộ tình cảm."
Là lúc kia a, đáng chết! !!
"Mời kí chủ mau chóng chấp hành trừng phạt, nếu không hệ thống sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế ngẫu nhiên."
"Hả, biện pháp cưỡng chế là cái gì?"
"Bí mật!"
Câu trả lời của hệ thống kém chút nữa đã khiến cho Trần Khuynh Địch não tụ huyết, dùng một quyền đập lên trên đầu của mình.

Chương 275: Không có đạo lý

"Ta đã biết!" Trần Khuynh Địch vừa chửi mắng hệ thống càng ngày càng âm hiểm, vừa nhanh chân đi về một hướng khác trong Thuần Dương Cung.
Mà cùng lúc đó.
"Dương sư muội, Trần sư muội, các ngươi làm sao lại tới nơi này để tìm ta và Lạc sư muội a?"
Doanh Phượng Tiên khá là tò mò nhìn Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đang nhăn nhăn nhó nhó ở trước mắt, mà ở phía sau của nàng, Lạc Tương Tư cũng có một chút không rõ ràng cho lắm mà nhìn hai nàng, bất quá hai người cũng lập tức liên tưởng tới điều gì đó, sắc mặt cũng lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu trở nên đỏ bừng.
"Vậy, chuyện kia! Phượng Tiên sư tỷ, Tương Tư tỷ, các ngươi hẳn là cũng biết a!"
"Sư huynh vào trước khi hôn mê, thế nhưng đã áp khuôn mặt tới gần!"
"Khẳng định là có người được hắn hôn! Ta và Tiêm Tiêm tỷ đang điều tra, đến tột cùng là ai đã được hôn!"
Vừa dứt lời, ánh mắt của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liền rơi vào trên người của Doanh Phượng Tiên sắc mặt đỏ thắm, mà thần sắc của Lạc Tương Tư thì biến đổi, càng trở nên nhăn nhó.
"Cái này...cái kia, ta không có bị hôn, thực sự." Lạc Tương Tư thề thốt, mà trên thực tế, vào lúc kia, nàng thực sự là không hề bị hôn. Khác biệt cùng với những người khác, vô luận là Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, hay là Dương Xuân, tất cả đều là nhìn thấy Trần Khuynh Địch sáp khuôn mặt tới, xuất phát từ thẹn thùng mới nhắm mắt lại, nhưng chỉ có Lạc Tương Tư là khác biệt, nàng là thẳng đến khi khuôn mặt của Trần Khuynh Địch rơi xuống trước mặt của nàng, chỉ thiếu chút nữa liền chạm mặt với nhau, mới nhắm mắt lại. Nhưng cũng bởi vì vậy, Lạc Tương Tư nhớ tới sự tình xảy ra ở Thành Thanh Đế, cho nên đồng thời ở trong lúc nhắm mắt lại, nàng còn dùng một bàn tay che mặt của Trần Khuynh Địch. Đương nhiên, thay vì nói là dùng bàn tay che mặt, không bằng nói là dùng bàn tay đẩy Trần Khuynh Địch ra. Cho nên Lạc Tương Tư biết rất rõ, nàng thực không sự không bị hôn trúng!
"Thực sự?" Ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân thay đổi trong nháy mắt, rơi xuống trên mặt của Lạc Tương Tư, dù sao thì bộ dáng ngượng ngùng của nàng thật sự là quá mức khả nghi. Tương Tư tỷ coi như là đã có "Bạn trai" cũng không được!
"Ngươi, các ngươi nghĩ cái gì vậy! Ta mới sẽ không bị hôn! Thực sự!

Ta thật sự không có bị hôn!"
"Hừm? Thật vậy chăng?" Nhìn Lạc Tương Tư hốt hoảng, ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân trở nên quỷ dị trong nháy mắt, hai người cùng nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kiên quyết trong mắt lẫn nhau.
Trên thực tế, sau khi Dương Xuân "Xác nhận" là Trần Tiêm Tiêm cũng không bị hôn, đã truyền bí pháp nghiệm chứng cho Trần Tiêm Tiêm.
Chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể động thủ!
"Tương Tư tỷ!"
"Phượng Tiên sư tỷ.."
"Ấy? ! Các ngươi muốn làm gì!"
Lời còn chưa dứt, Dương Xuân liền tung người bay lên, cả người trực tiếp đụng ngã Doanh Phượng Tiên, sau đó chu miệng nhỏ xẹt tới, mà ở bên kia, Trần Tiêm Tiêm thì cường thế lôi kéo cổ áo của Lạc Tương Tư, trực tiếp kéo nàng đến gần, kéo cổ của nàng dán bờ môi vào.
Ba! !!
"Cái kia, Lạc sư muội, ta có chuyện muốn nói với muội một chút, hả?"
Đẩy cửa phòng ra, Trần Khuynh Địch nhìn cảnh tượng ở bên trong căn phòng, khẽ nhếch miệng, trừng trừng con mắt, ngây ngẩn cả người.
Chỉ thấy ở bên trong gian phòng, Doanh Phượng Tiên bị Dương Xuân đẩy ngã nhào xuống đất, hai người kề sát bờ môi, sắc mặt đỏ bừng như lửa, mà đổi thành một bên, Trần Tiêm Tiêm thì ôm chặt lấy Lạc Tương Tư, hai người phảng phất như tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt dính với nhau cùng một chỗ, nhất là Lạc Tương Tư, cả người như nước vậy dán ở trong ngực của Trần Tiêm Tiêm...
Trần Khuynh Địch bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề tiếp theo nên làm sao để tiếp tục sống sót.
Xong đời!
Trong nháy mắt Trần Khuynh Địch nhìn thấy một màn này ở trong phòng liền hiểu rõ ra, bản thân hắn trên thực tế vẫn luôn có một chỗ nhầm lẫn rất lớn. Đó chính là thân làm nhân vật chính, làm sao có thể sẽ không có đoàn hậu cung đây!
Chỉ bất quá bởi vì những nhân vật chính hắn gặp từ trước cho đến nay ngoại trừ Long Ngạo Thiên, thì cũng chỉ có Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, mà hai vị này đều là nữ tính, lại không có tiếp xúc với nam nhân nào ngoài hắn, cho nên hắn vẫn một mực không có suy nghĩ đến điểm này...
Nhưng cho tới bây giờ Trần Khuynh Địch mới phản ứng được.
Ai nói là nhân vật chính nữ tính không thể thu hậu cung nữ tính a!
Quả nhiên! Hai người Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đã động thủ với hai cô gái ưu tú nhất ở bên cạnh a! Cứ như vậy, Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư bị "Hướng dẫn" nhất định sẽ đi

theo Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, bốn người chỉ cần liên thủ, liền có thể lại thể hiện ra đội hình chiến đấu cường đại trước đó khi đối chiến với đại trưởng lão Tiêu gia Tiêu Lâm Thân ở Tiêu Thành, đây chính là lực lượng có thể chống lại cùng với Hợp Đạo Tôn Giả a.
Hiện tại liền có thể đối kháng với Hợp Đạo Tôn Giả, nếu như chờ các nàng càng tiến một bước.
Xong con ong!
"Trần sư huynh!"
"Sư huynh!"
"Đại ca ca!"
Bốn nữ sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch cũng là kinh ngạc một hồi, mới kịp phản ứng, lập tức giống như là lò xo tách ra, bốn người sau khi tách ra còn cuống quít chỉnh sửa lại quần áo có chút hỗn loạn, nhưng sau khi nhìn thấy một màn này Trần Khuynh Địch lại sinh ra một loại thị cảm kỳ diệu (Déjà vu).
Bắt gian tại giường...không đúng, không đúng, không đúng!
"Cái kia, cái này, cái này, cái kia.."
"Sự tình không phải là như thế! Sư huynh!"
Bốn nữ gần như đồng thời vươn tay về phía Trần Khuynh Địch, muốn giữ Trần Khuynh Địch lại, mà Trần Khuynh Địch bỗng dưng rùng mình một cái, chỉ cảm thấy các nàng giống như là muốn giết người diệt khẩu...
"Ta sẽ chúc phúc cho các muội! !!"
Trần Khuynh Địch không có một chút do dự mà xoay người bỏ chạy, bạo phát ra tu vi dồi dào mới tăng trưởng của bản thân, ở trong một cái nháy mắt liền biến mất ở trong tầm mắt của bốn nữ.
Bốn nữ liếc nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt lẫn nhau thấy được một điều: sự tình phiền toái!
"Đáng chết, tại sao lại có thể như vậy, sư huynh tại sao lại tới vào lúc này, đúng, đúng rồi! Dùng bí pháp nghiệm chứng sao rồi?" Trần Tiêm Tiêm là người đầu tiên bình tĩnh lại, vừa cảm thấy hối tiếc, vừa không quên nghiệm chứng khí tức vừa mới thu thập được trên môi của Lạc Tương Tư, mà đương nhiên, ở trong đó cũng không có xen lẫn khí tức của Trần Khuynh Địch, nói như vậy, người bị hôn lúc trước nhất định là...
"Phượng Tiên sư tỷ!"
"Tương Tư tỷ!"
Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Doanh Phượng Tiên, mà ngoài ý liệu là Dương Xuân thế mà cũng làm ra biểu lộ đồng dạng nhìn về phía Lạc Tương Tư, ánh mắt của hai người giao hội cùng một chỗ ở trên không không trung.
"Ấy?"
"Ở trên người của Phượng Tiên sư tỷ, cũng không có khí tức của sư

huynh sao?"
"Không có... ở trên người của Tương Tư tỷ cũng không có?"
"Làm sao có thể? !"
Nói như vậy, vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, hay là Lạc Tương Tư, thế mà vào lúc đó đều không bị sư huynh hôn trúng? Điều này sao có thể! Chẳng lẽ lúc kia sư huynh đã hôn vào không khí?
"Chuyện này cũng quá kỳ quái..."
"Không có đạo lý a..."

Chương 276: Bị từ chối

Mà vào thời điểm Trần Khuynh Địch đang chạy mất dép, bốn nữ không giải thích được.
Quỷ Ảnh lại có vẻ rất buồn rầu.
Khác biệt cùng với lúc bình thường hiện ra gương mặt nam nhân trung niên ở bên ngoài, lúc này Quỷ Ảnh đã mở mặt nạ ra, khôi phục lại thanh âm của mình, rủ xuống mái tóc dài đến eo, ngay cả trang phục cũng đều đổi thành một thân váy xoè màu đen, nhìn qua không giống như là người đã từng bí ẩn làm việc, ngược lại giống như là một vị quý phu nhân.
Không sai, Quỷ Ảnh chân chính, chính là một cô gái.
Đương nhiên là cái bí mật này Quỷ Ảnh đã che giấu được hơn nửa đời người, chưa nói với ai bao giờ, mà nương tựa theo thuật hóa trang còn có thuật biến hình xuất sắc, cái bí mật này cho tới bây giờ cũng chưa bị ai phát hiện ra, thậm chí là có thời điểm ngay cả chính Quỷ Ảnh cũng thường xuyên đối đãi với bản thân như một nam nhân. Nhưng gần đây, phần thong dong này đã bị người khác phá vỡ.
Mà nguyên nhân thì chính là chủ nhân của nàng, vị Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung kia.
Vào thời điểm Trần Khuynh Địch liều chết một trận chiến cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư Bái Hỏa Ma Giáo, sau khi vị Võ Đạo Tông Sư kia tử vong, Trần Khuynh Địch xuất phát từ sự kích động cùng với hỗn loạn, đã giang hai tay ôm bốn người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, mà lúc kia, Quỷ Ảnh tự nhiên là lộ ra vẻ mặt vui vẻ đứng ở phía sau chờ xem náo nhiệt.
Sau đó mặt của Trần Khuynh Địch liền bị một bàn tay của Lạc Tương Tư đẩy tới trước mặt Quỷ Ảnh bất ngờ không kịp đề phòng, chuyện kế tiếp không cần nói cũng biết…
"Vì sao, vì sao lại trở thành như vậy chứ, rõ ràng là không có quan hệ gì cùng với ta a."
Hết lần này tới lần khác sự tình bản thân nàng là thân nữ nhi tuyệt đối là không thể bại lộ, mà Khuynh Địch hôn một nam nhân...vậy thì càng không thể bị bại lộ, cho nên Quỷ Ảnh chỉ có thể nuốt cục tức này xuống, vừa dạo bước giải sầu ở trong Thuần Dương Cung, vừa lầm bầm lầu bầu phát tiết sự bất mãn trong lòng, về phần sự tình bị chiếm tiện nghi, đúng là không thể làm được gì...
"Nhường một chút!"
"Ối!"
Một bóng người chợt lóe lên, gợn chiếc váy dài của Quỷ Ảnh lên, cuối cùng dừng lại ở bên cạnh của nàng, mà sau khi thấy rõ thân ảnh của đối phương, sắc mặt của Quỷ Ảnh càng là hoàn toàn thay đổi.

"Trần…à không!"
"Hả? Cô biết ta?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, quay người nhìn về phía Quỷ Ảnh trong hình dáng nữ nhi, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy đối phương nhìn qua rất quen mắt, cũng chính vì như thế hắn mới có thể đột nhiên dừng bước chân chạy như điên của mình, bất quá nhìn kỹ, đối phương lại là một cô gái mà hắn cho tới nay cũng chưa từng nhìn thấy, căn bản là không biết.
"Ách, cô là…trưởng lão Thuần Dương Cung?"
Nhìn bộ dáng, tuổi tác của cô gái này hắn là hơn 20 tuổi, cái độ tuổi này không thể nào là đệ tử, nhưng ở trong các trưởng lão mà hắn đã thấy cũng không có nàng, chẳng lẽ đây là một trưởng lão lánh đời nào đó?
Quỷ Ảnh nặng nề gật đầu một cái.
"Ừm…" Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, càng nhìn càng thấy Quỷ Ảnh khả nghi, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng...
"Sao, sao thế?"
"A! Thật xin lỗi, ta giống như là đã thấy qua cô ở nơi nào..."
"Ấy? Cái này chẳng lẽ là…" Quỷ Ảnh duỗi ngón trỏ mảnh khảnh ra chống cằm, lộ ra vẻ ung dung mỉm cười nói: "Ngươi đang thổ lộ với ta sao?"
"Hả!" Trần Khuynh Địch lùi lại một bước, sắc mặt lập tức trở nên quẫn bách.
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: thay đổi trừng phạt nhiệm vụ, mời kí chủ thổ lộ với nữ tử thần bí trước mắt!"
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Trừng phạt mà còn có thể thay đổi sao...không đúng! Cái thay đổi này là tốt!
So với nhân vật chính, thổ lộ với nữ tử không biết chui ra từ nơi nào này chẳng phải là không phải lo lắng gì? Sau đó tiến hành xin lỗi đàng hoàng, đối phương hắn là cũng có thể tha thứ cho bản thân...?
Tốt! Cứ làm như thế!
"Không sai! Ta là đang thổ lộ đối với cô!"
Quỷ Ảnh: %$#^#! !!
Trong lúc nhất thời, bầu không khí liền rơi vào trong sự yên tĩnh.
"Cái kia.." Quỷ Ảnh lộ ra bộ dáng lúng túng.
Trần Khuynh Địch cũng là vội vàng muốn nói xin lỗi: "A, thật xin lỗi, là do ta.."
"Thật xin lỗi! Ngươi là người tốt!" Không đợi Trần Khuynh Địch nói hết lời, Quỷ Ảnh liền khom người chào với Trần Khuynh Địch, sau đó quay người, trong chớp mắt liền đi mất hút.
Nếu như Trần Khuynh Địch quan sát tử tế mà nói, sẽ phát hiện ra thủ pháp đối phương rời đi giống như đúc với Quỷ Ảnh, nhưng lúc này hắn đã hoàn toàn mất đi phần tỉnh táo kia.
Trong đầu của hắn chỉ quanh quẩn có bốn chữ "ngươi là người tốt",

chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch mới hồi phục lại tinh thần, có một chút mờ mịt nhìn chung quanh.
"Ta đây là đã bị từ chối rồi hay sao, hệ thống?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Đúng vậy, cho nên bây giờ kí chủ hẳn là đã minh bạch rồi, tình yêu là không thiết thực."
"Là như thế sao?" Vào giờ khắc này, ánh mắt của Trần Khuynh Địch trở nên tinh khiết và vô nhiễm trước đó chưa từng có.
Vào ngày thứ hai, Ninh Thiên Cơ ngoài ý muốn phát hiện ra.
"Khuynh Địch? Ngươi đã xảy ra chuyện gì? Đêm qua không ngủ?"
Trần Khuynh Địch lắc lắc đầu, thôi động tinh thần lực khu trừ sự bối rối ra khỏi đầu, sau đó lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi nghĩa phụ, vừa nghĩ tới hôm nay nghĩa phụ sẽ phó thác trách nhiệm, hài nhi khá là lo lắng đối với tu vi của bản thân, cho nên đêm qua không nghỉ ngơi tốt, đã làm cho nghĩa phụ thất vọng rồi."
Trên thực tế Trần Khuynh Địch thật đúng là cũng không có nói láo, bởi vì sau khi trở về Trần Khuynh Địch liền phát hiện ra Phật Công của mình lại có tiến bộ không ít, cho nên tu luyện cả một đêm, về phần vị nữ tử thần bí phát thẻ người tốt cho hắn! Chẳng phải chỉ là một tấm thẻ người tốt thôi hay sao, Trần Khuynh Địch ta ngay cả con mắt cũng đều không nháy mắt một cái! Sắc tức thị không, không tức thị sắc...
"Ha ha ha." Ở phía đối diện, thấy Khuynh Địch biết nói chuyện như thế, Ninh Thiên Cơ mỉm cười nói: "Không sao."
"Khuynh Địch ngươi vẫn còn trẻ, tu vi tự nhiên sẽ kém hơn so với các võ giả thế hệ trước, bất quá nếu bàn về sức chiến đấu, Khuynh Địch ngươi đã có thể khiến cho không ít võ giả tiền bối coi trọng, chiến tích một đối một chém giết một vị Võ Đạo Tông Sư, Lục Phiến Môn thế nhưng đã giúp ngươi truyền bá khắp Trung Nguyên.
"Khục." Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch cũng là thầm mắng Lục Phiến Môn thích xen vào việc của người khác.
Hắn cố gắng tu luyện cực khổ, thật vất vả mới có một chút uy hiếp đối với Võ Đạo Tông Sư, kết quả là lại bị Lục Phiến Môn tuyên truyền ra bên ngoài, như vậy sau này làm sao hắn có thể đi ra ngoài giả heo ăn thịt hổ? Phải biết rằng Võ Đạo Tông Sư cũng không phải là dễ đối phó như vậy, nghiêm ngặt mà nói hắn vẫn kém không ít so với cái cảnh giới này.
"Chẳng qua nếu sau này ngươi muốn trở thành chưởng giáo của Thuần Dương Cung chúng ta, nếu như chỉ có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, cuối cùng vẫn hơi kém vài phần thanh thế, ngươi hãy đi theo ta."
Tới rồi! Quả nhiên là muốn truyền cho ta Tuyệt Thế Thần Binh gì đó a!

Chương 277: Xích Tiêu Kiếm

Trần Khuynh Địch khéo léo đi theo sau lưng Ninh Thiên Cơ, sau khi đi ra khỏi Vạn Thọ Cung liền đi về phía những đỉnh núi ở phía sau Thái Hoa Sơn, cuối cùng đi đến một sơn động ở sau lưng Vạn Thọ Cung.
"Khuynh Địch, trấn cung chi bảo có quan hệ đến Thuần Dương Cung chúng ta, ngươi biết được bao nhiêu?"
"Ách, hài nhi ngu dốt, ngày xưa cũng không có thấy ai sử dụng qua, cho nên cũng không rõ ràng tình hình cụ thể..." Trần Khuynh Địch vừa hồi đáp, vừa âm thầm nhếch miệng.
Nói đến, trấn cung chi bảo của Thuần Dương Cung kỳ thật chính là đồ vật được lấy ra vào lúc nguy nan, bảo hộ địa vị thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung, mà qua nhiều năm như vậy, duy nhất một lần Thuần Dương Cung gặp phải nguy cơ to lớn, chính là vào 30 năm trước.
Vốn dĩ vào lúc đó, người đời liền có thể nhìn thấy nội tình của Thuần Dương Cung. Nhưng rất đáng tiếc, vào lúc đó lại sinh ra Ninh Thiên Cơ.
Ngay cả Trần Khuynh Địch sau khi nghe xong, cũng đều không thể không thừa nhận vị nghĩa phụ tiện nghi này nhất định chính là nhân vật chính duy nhất của cái thời đại kia, vào thời điểm Thuần Dương Cung gặp nguy cơ lâm trận đột phá, sau đó liền ngay cả trấn cung chi bảo cũng đều không dùng, trực tiếp chính là hung hãn rút kiếm ra giết người, huyết chiến Trung Nguyên tám ngàn dặm, cuối cùng giết ra uy danh hiển hách cho Thuần Dương Cung.
Cũng chính là nhờ một trận đồ sát của Ninh Thiên Cơ như vậy, mới khiến cho trấn cung chi bảo của Thuần Dương Cung một mực không thể hiện thế. Bởi vậy Trần Khuynh Địch mới có thể trả lời một câu "Không biết".
"Ngươi không biết cũng là hợp tình hợp lý." Ninh Thiên Cơ cũng im ắng cười cười, trên mặt rất có vài phần đắc ý, hiển là cũng nhớ tới chiến tích dũng mãnh năm đó của bản thân giống như Trần Khuynh Địch, bất quá ngữ khí của hắn vẫn là hết sức nghiêm túc:
"Tổ sư sáng lập ra môn phái Thuần Dương Cung chúng ta có tầm nhìn vô cùng xa, tổng cộng là lưu lại cho Thuần Dương Cung chúng ta hai kiện trấn cung chi bảo, một kiện ở trong đó chính là ở trong lòng đất, mà một kiện khác, thì là được tổ sư phó thác cho người khác, xem như là một chỗ để cho Thuần Dương Cung chúng ta đào vong khi phá nhà diệt môn."
"Tổ sư thật sự là có tầm nhìn rất xa."
"Một kiện trong đó, chính là nó."

Thông qua cửa động đen nhánh, đập vào mắt của Trần Khuynh Địch, chính là sóng nhiệt sáng rực, còn có hào quang màu đỏ thắm loá mắt.
"Đây là..." Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn trước mắt.
Chỉ thấy ở trong lòng đất đen nhánh bị mở ra một vùng không gian hình tròn to lớn, mà ở trung tâm của vùng không gian này, thì là một cái ao dung nham nóng bỏng, từ đầu đến cuối cũng không đông lại, mà là duy trì trạng thái chất lỏng, vừa sủi bọt, vừa phóng xuất ra nhiệt lượng đáng sợ.
Mà ở trung tâm của cái ao dung nham này, thì có cắm một chuôi trường kiếm cổ điển.
Thân kiếm hiện lên màu đỏ, xanh lá cây, vàng, trắng và đen, có năm sợi xích quấn quanh thân kiếm, chuôi kiếm, lưỡi kiếm, tua kiếm. Ở phía trên lưỡi kiếm, phảng phất như đang giam cầm một đầu cự long muốn bay lên Cửu Thiên vậy, mà trên thực tế, trên trường kiếm xác thực có điêu khắc một đầu Thần Long màu đỏ bay thẳng vào mây xanh trông rất sống động.
Rõ ràng là một thanh kiếm, nhưng vào lúc này Trần Khuynh Địch lại không cảm thấy một chút kiếm ý nào, ngược lại còn tràn ngập một cỗ khí tức hung lệ đến cực hạn, phảng phất như là một đầu yêu thú viễn cổ vậy, mà ánh sáng đỏ thẫm chảy trên thân kiếm ở dưới sự phụ trợ của dung nham thậm chí còn toát ra mấy phần tôn quý.
"Đây chính là một trong những nội tình to lớn nhất của Thuần Dương Cung chúng ta."
Ninh Thiên Cơ nhìn trường kiếm màu vàng đỏ ở trong ao dung nham, nhếch miệng nói: "Năm đó tổ sư thân làm Võ Lâm Chí Tôn, nắm giữ tu vi dời non lấp bể, bắt sao hái trăng, cơ hồ là không gì không làm được, theo lời đồn lúc kia có một đầu Xích Long bay đến từ thiên ngoại, làm hại giang hồ, không có ai có thể đánh chết nó."
"Về sau tổ sư đã xuất thủ, sử dụng Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công cô đọng vô tận Thần Quang, trảm long ở dưới chân Thái Hoa Sơn."
"Tổ sư lấy Xích Long đúc kiếm, đầu rồng làm chuôi kiếm, râu rồng làm tua kiếm, vảy rồng làm thân kiếm, sừng rồng làm lưỡi kiếm, mài nhỏ răng rồng sau đó trang trí lên thân kiếm, lại lấy linh hồn của thú dữ rót vào trong đó, lấy Ngũ Hành Tỏa phối hợp với Địa Tâm Chi Hỏa thiêu đốt và dung luyện, cuối cùng trải qua 300 năm chế tạo liên tục không ngừng, mới tạo ra được thanh kiếm này."
"Sau khi thanh kiếm này được tạo ra, tổ sư đã tự đặt tên cho nó: Xích Tiêu!"
Xích Tiêu Kiếm!
Trần Khuynh Địch: "..."
"Cho tới nay, chuôi kiếm này có thể nói là hung dữ không nghe lời, cho dù là người của Thuần Dương Cung chúng ta, cũng chỉ có thể sử

dụng bí pháp thôi động Ngũ Hành Tỏa, sau đó gián tiếp thôi động lực lượng của chuôi kiếm này, bất quá dựa theo ghi chép trong hồ sơ ngày xưa, cho tới bây giờ, việc luyện kiếm đã trải qua 4.900 năm, hẳn là đã triệt để bị thuần hoá."
"Hả?"
"Cho nên Khuynh Địch, lần này ngươi hãy từ mình tiến vào ao dung nham, lấy Xích Tiêu Kiếm ra!"
"Vừa vặn làm như thế cũng khiến cho ngươi sau khi trở thành chưởng giáo của Thuần Dương Cung chúng ta, tăng thêm mấy phần thanh thế!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nếu như vừa rồi hắn không nghe lầm, thanh kiếm này không phải là từ sau khi được luyện thành từ 4.900 năm trước, đều không bị ai nhận chủ qua? Thậm chí là bao gồm cả nghĩa phụ tiện nghi của hắn, Ninh Thiên Cơ?
"Chuyện này, nghĩa phụ, năm đó nghĩa phụ cũng không thể thành công khiến cho thanh kiếm này nhận chủ hay sao?"
"Ta?" Ninh Thiên Cơ cười cười nói: "Năm đó ta không cần."
Ba chữ "ta không cần" đơn giản, lại hiển thị rõ bá khí, hiển nhiên là Ninh Thiên Cơ cũng không cho rằng là bản thân không thể khiến cho Xích Tiêu Kiếm nhận chủ, chỉ là do hắn không cần mà thôi.
"Vậy nghĩa phụ hãy nhìn một chút, ta có thể khiến cho thanh kiếm này nhận chủ hay không?"
"Ừm." Ninh Thiên Cơ đặc biệt nghiêm túc đánh giá Trần Khuynh Địch trong chốc lát, rồi mới nói: "Nếu như Xích Tiêu Kiếm chưa bị thuần hoá mà nói, hẳn là không thể nào a."
"Vậy là sao?"
"Bất quá ngươi không cần phải lo lắng, ngươi thế nhưng chính là người đã thông qua bí cảnh Thuần Dương của tổ sư, nếu ngươi muốn Xích Tiêu Kiếm nhận chủ mà nói, kiểu gì cũng sẽ có nhiều hơn mấy phần khả năng."
"A!"
"Được rồi! Ngươi cứ yên tâm đi, nếu như không thành công, ta sẽ kịp thời cứu ngươi ra ngoài, nhưng nếu như thành công, ta cũng có thể an tâm rời đi, cũng nên thử một lần."
"À ờ, được rồi!" Trần Khuynh Địch do dự trong chốc lát, vẫn gật đầu. Phải sợ cái gì a, không phải chỉ là một thanh kiếm thôi hay sao, hắn ngay cả Võ Đạo Tông Sư cũng đều đã đánh rồi, vì sao phải sợ một vật chết!
Phóng ngựa đến đây đi!
Trần Khuynh Địch vận chuyển công lực toàn thân, trực tiếp sải bước đi vào bên trong dung nham.
Một giây sau, một đạo thanh âm giống như là tiếng đánh kẻng to lớn quanh quẩn ở trong đầu của hắn, mang theo long uy cùng với sóng

sức mạnh như tiên như thần không có gì sánh kịp.
"Ngươi đi đi, ta đã rất nhiều năm rồi không có làm đại ca."

Chương 278: Phát đạt

"? ??"
"Ngươi đi đi, ta đã rất nhiều năm rồi không có làm đại ca."
Thanh âm vang dội quanh quẩn ở trong đầu của Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn kinh ngạc một hồi mới có thể phản ứng được.
"Con m* nó?"
Cái giọng điệu này, cái phương thức nói chuyện này, còn có cái câu nói này.
"Ngươi cũng là xuyên việt đến đây?" Trần Khuynh Địch vô thức nói ra ở trong lòng, mà gần như đồng thời, một cỗ tâm linh chấn động mãnh liệt liền bộc phát ra từ bên trong Xích Tiêu Kiếm, trong nháy mắt liền bao phủ Trần Khuynh Địch ở trong đó, mà theo cỗ ba động này truyền đến, tầm mắt trước mắt của Trần Khuynh Địch cũng trở nên tối đen, sau đó sáng lên lần thứ hai.
Chỉ là một lần biến hoá giữa ánh sáng và bóng tối, cảnh tượng ở trước mắt của Trần Khuynh Địch liền hoàn toàn xảy ra cải biến. Ao dung nham phảng phất như không còn tồn tại vậy, lúc này hắn đang đứng ở bên trong một tòa đại điện cổ điển tối tăm yên tĩnh, mà sau khi đi theo hành lang mở một cánh cửa bằng đồng ra, chỉ thấy ở bên trong một tòa đại điện trống trải, có một vị thiếu niên mặc long bào màu đỏ vàng, trên đầu đội vương miệng của hoàng đế, hình dạng bất quá chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi...đang nằm đọc một quyển sách ở trên ghế da cũ.
Lấy nhãn lực của Trần Khuynh Địch, có thể nhìn thấy rõ ràng nội dung trên bìa sách.
[Tình yêu đơn phương]
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Cái này là cái gì? Đại thế giới Trung Thổ từ lúc nào đã phát triển ra loại sách này?
Trần Khuynh Địch nhìn về phía sau lưng thiếu niên, ở đó có hàng tá những cuốn sách linh tinh, rõ ràng đều là truyện tranh và tiểu thuyết, hơn nữa đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là truyện tranh và tiểu thuyết tình yêu dành cho nữ.
Chuyện này, ừm, hắn là như thế này.
Trong quá khứ, Thuần Dương Đạo Tôn đã đánh thắng vị thiếu niên trước mắt này, mà vị thiếu niên trước mắt này tám chín phần mười cũng chính là đầu Xích Long kia, sau đó Thuần Dương Đạo Tôn liền phong ấn thiếu niên, hơn nữa còn chừa cho thiếu niên...ừm, lưu lại nhiều tiểu thuyết và truyện tranh như vậy cho hắn đọc, giết thời gian trong khi bị phong ấn.
Mà căn cứ theo lời nói vừa rồi của vị tiểu ca Xích Long này, hắn là đã

bị nuôi thành một đầu trạch long (*).
(*) Trạch long: giống trạch nam, chỉ những thanh niên dành phần lớn thời gian của mình ở nhà, họ rất ít ra ngoài và không có nhiều mối quan hệ xã hội.)
Xong con ong!
"Ách, cái này...cái kia..."
"Ngươi cùng với tên gia hoả Thuần Dương kia, đều là người xuyên việt? !" Thiếu niên mặc long bào buông cuốn truyện tranh ở trong tay xuống, nhìn Khuynh Địch một chút, lên tiếng hỏi, mà Trần Khuynh Địch thì kinh ngạc.
"Ngươi biết cái gì là người xuyên việt hay không?"
"Không biết." Thiếu niên mặc long bào lắc đầu nói: "Nhưng Thuần Dương đã nói qua, người xuyên việt sẽ mang cho ta những cuốn truyện tranh đẹp mắt này."
Trần Khuynh Địch nhìn một chút cuốn truyện tranh ở trên tay của thiếu niên mặc long bào, lại nhìn một lượng lớn truyện tranh ở sau lưng của hắn, khóe mặt giật một cái, nói: "Xin lỗi, ta sẽ không có khả năng có nhiều truyện tranh như vậy."
Vào thời điểm trước khi Trần Khuynh Địch xuyên việt cũng không phải là chưa từng đọc truyện tranh, theo hắn thấy hầu hết các nhân vật chính ở trong đó đều là các chàng trai trẻ thuần khiết, nếu bảo hắn hồi tưởng lại nội dung cốt truyện thì vẫn được, nhưng phải hồi tưởng lại cụ thể từng bức vẽ, đối với hắn mà nói vẫn là quá mức khó khăn, căn bản là không thể làm được, trừ phi là sau này tu vi cảnh giới của hắn có thể mạnh đến mức trực tiếp rút ra hình ảnh trong trí nhớ, ngưng tụ thành vật thật.
"Không có việc gì." Thiếu niên mặc long bào lắc đầu nói: "Ta đương nhiên là biết rõ, dù sao thì những cuốn truyện tranh này vào thời điểm Thuần Dương đưa cho ta cũng đã tổn hao khí lực không nhỏ, bằng vào ngươi, ừm, bằng vào dạng tu vi giống như con kiến của ngươi, tự nhiên là sẽ không có cách nào làm ra truyện tranh nhanh giống như Thuần Dương."
"Ngài có thể hiểu được thì thật sự là quá tốt.."
"Ừm, đưa tay qua đây đi."
"Hả? Để làm gì?" Trần Khuynh Địch vừa đưa tay tới, vừa tò mò hỏi.
Kết quả là không đợi hắn kịp phản ứng, thiếu niên mặc long bào liền lắc mình xuất hiện ở trước mặt của hắn, dùng một đôi mắt rồng nhìn chằm chặp vào Trần Khuynh Địch, sau đó đưa một bàn tay ra, cầm lấy bàn tay của Trần Khuynh Địch.
"Ơ!"
Trong nháy mắt, hơi nóng dữ dội liền từ bàn tay của thiếu niên dung nhập vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, kích thích khiến cho Trần Khuynh Địch trực tiếp rú thảm lên.
"Á á á!"

Tiếng kêu thảm thiết còn chưa phát ra hết, liền bị thiếu niên đá cho một cước ngưng bặt.
"Bớt nói nhảm!"
"Nhưng nó rất đau!"
"Nhịn cho ta!"
Thiếu niên nắm chặt tay của Trần Khuynh Địch, còn gương mặt của Trần Khuynh Địch thì trở nên vặn vẹo, vừa uốn éo thân thể, vừa cắn răng chịu đựng, cứ như vậy trọn vẹn qua một phút đồng hồ mới ngừng lại được.
"Tu vi của ngươi thật sự là quá yếu, không thể so sánh với ta, bất quá là nam nhân đứng ở bên ngoài kia, không kém cạnh cùng với thời kỳ toàn thịnh của ta. Hừ! Đọc truyện tranh lâu như vậy, ta đã mệt mỏi! Tiếp theo ta phải ngủ một giấc, chờ lần sau ta tỉnh lại, nhất định phải có một vài quyển truyện tranh!"
"Nghe được chưa!"
"Hả?"
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, đại điện cùng với thiếu niên trước mắt liền biến mất giống như huyễn ảnh vậy, thay vào đó thì là ao dung nham quen thuộc, mà bất đồng so với lúc trước chính là, Trần Khuynh Địch lúc này hoàn toàn không có cảm ứng được sự nóng hổi của dung nham, mà ở trong tay của hắn, thì là cầm một thanh trường kiếm...
Xích Tiêu Kiếm!
"Kỳ quái, thật sự là kỳ quái."
Ở bên ngoài ao dung nham, Ninh Thiên Cơ xoa cằm, khá là ngoài ý muốn cùng với vui mừng mà nhìn Trần Khuynh Địch, mặc dù hắn không rõ vì sao Xích Tiêu Kiếm lại đột nhiên tự động bay vào trong tay của Trần Khuynh Địch, nhưng hắn có thể khẳng định là, Xích Tiêu Kiếm hiện tại không thể nghi ngờ là đã bị Trần Khuynh Địch cầm ở trong tay, như vậy là đã đủ.
"Không tệ! Rất không tệ!"
"Ta quả nhiên là không nhìn lầm ngươi a Khuynh Địch! Ta từ lúc ban đầu liền biết ngươi không tầm thường!" Ninh Thiên Cơ vừa thu hồi kiếm khí vốn dĩ chuẩn bị cứu Trần Khuynh Địch ra, vừa giơ ngón tay cái lên, lớn tiếng tán dương đối với Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch nhìn Xích Tiêu Kiếm trong tay một chút, mà năm sợi xiềng xích xanh, vàng, đỏ, trắng, đen nguyên bản khóa ở trên thân kiếm lúc này đã sớm nứt ra, rơi vào bên trong ao dung nham, từ trong tay phải nắm chặt chuôi kiếm, Trần Khuynh Địch có thể rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ đang nằm ở trong tay.
Cho dù lấy thực lực của hắn, căn bản là không vận dụng được một phần mười cỗ lực lượng này, nhưng dù là chỉ có một chút, từ bên trên cường độ chỉ sợ cũng mạnh hơn hắn hiện tại rất nhiều! Tuyệt

đối là lực lượng cấp bậc Võ Đạo Tông Sư!
"Cái này thật đúng là..."
Mẹ ơi! Cháu trai của ông ngoại đã phát đạt! Thần Kiếm ở trong tay, đã không có gì phải sợ!
"Khuynh Địch à."
"Vâng, nghĩa phụ!"
Trần Khuynh Địch vạn phần kích động đi ra khỏi ao dung nham, khom người nói ra về phía Ninh Thiên Cơ.

Chương 279: Người hành tẩu trong thiên hạ

"Sau khi lấy được Xích Tiêu Kiếm, ngươi ít nhiều cũng có thêm vài phần năng lực tự vệ, nhưng bây giờ lại khác biệt so với trước kia, trước kia nếu như ta tọa trấn ở Thuần Dương Cung, vậy thì lấy tu vi cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo của ngươi hoàn toàn có thể kế nhiệm chưởng giáo đời sau, nhưng bây giờ ta đã sắp rời đi, thực lực của ngươi không khỏi còn có một chút không đủ."
Nói đến đây, lời nói của Ninh Thiên Cơ liền xoay chuyển: "Bất quá mặc dù vị trí chưởng giáo là còn chưa đủ, nhưng người hành tẩu trong thiên hạ thế hệ này của Thuần Dương Cung chúng ta, ngươi tăng thêm Xích Tiêu Kiếm ngược lại là có thể đảm nhiệm. Hơn nữa Thuần Dương Cung chúng ta điệu thấp nhiều năm như vậy, chỉ khốn thủ ở một địa phương, bây giờ cũng là thời điểm giết gà dọa khỉ một phen, hiển lộ rõ ràng uy danh của Thuần Dương Cung chúng ta, Khuynh Địch ngươi cảm thấy thế nào?"
"Ấy? Lập uy?" Trần Khuynh Địch ngẩn người, thiên hạ này lớn như vậy, mọi người không thể sống hoà bình một chút hay sao, hở ra là đánh đánh giết giết..
"Ta sẽ giúp ngươi chọn một địa phương, ngay tại Ung Châu Đạo ở bên cạnh Thanh Châu Đạo, ở nơi đó có một cái thế lực đỉnh tiêm, là địa bàn của Tam Anh Hội, ta tin tưởng là ngươi sẽ rất có hứng thú."
"A? Ta không có gì..."
"Nếu như ta nhớ không lầm, Tiêu Nguyên Thần trốn ra được từ bên trong Tiêu Thành, còn có đệ tử Tiêu gia đi theo hắn, dường như chính là ở bên trong Ung Châu Đạo, gần đây đang sinh ra xung đột cùng với Tam Anh Hội, hai bên đang tiến hành tranh đoạt quyền lợi của Ung Châu Đạo, bầu không khí có thể nói là tương đối khẩn trương đấy.
"Đối tượng lập uy, chính là Tiêu gia, thế nào?"
Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng: "..."
Tiêu Nguyên Thần, ở Ung Châu Đạo?
"Ta hiểu được." Chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch mỉm cười nói: "Mời nghĩa phụ cứ yên tâm giao cho ta đi, ta cam đoan sẽ dựng uy danh của Thuần Dương Cung lên."
"Ta xem trọng ngươi, chờ đến khi ngươi đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, ngươi sẽ chính là chưởng giáo đời sau của Thuần Dương Cung chúng ta!"
"Vâng!"
Một sư một đồ, một cha một con, cùng nhìn nhau, lộ ra một nụ cười tương đối ăn ý.
Ngày kế tiếp, tin tức Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung Trần

Khuynh Địch đảm nhiệm vị trí người hành tẩu trong thiên hạ đương đại của Thuần Dương Cung, giống như một cơn bão trong nháy mắt liền quét ngang toàn bộ Thanh Châu Đạo, hơn nữa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được truyền đến các nơi trong Trung Nguyên, thậm chí là rơi vào trong tai của rất nhiều thế lực ở bốn đại Biên Hoang, làm cho người ta mở rộng tầm mắt.
Trên thực tế, nói đúng ra, Tiên Thiên đỉnh phong, Phản Hư Hợp Đạo Tôn Giả đặt ở bên trong các thế lực nhất lưu cũng được coi như là người thống trị, dù sao thì thực lực vẫn còn ở đó, nhưng nếu như đặt ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo trong thiên hạ mà nói, phân lượng của Hợp Đạo Tôn Giả sẽ thấp hơn rất nhiều.
Không nói đến những cái khác, liền lấy hoàng triều Đại Càn để nêu ví dụ.
Hợp Đạo Tôn Giả chẳng qua cũng chỉ là đảm nhiệm chức vụ Trấn Cương Sứ mà thôi, còn chúa tể chân chính thì sẽ đảm nhiệm loại chức vị có thực quyền quân đội như Đại Đô Hộ, mà đối với thánh địa võ đạo mà nói, người hành tẩu trong thiên hạ của bọn hắn chẳng lẽ cũng chỉ có thể đánh đồng cùng với chức vụ Trấn Cương Sứ của Đại Càn hay sao? Hiển nhiên đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng.
Thậm chí là ngay cả một số thế lực nhất lưu, người hành tẩu trong giang hồ đều là có tu vi Võ Đạo Tông Sư, so sánh với bọn họ, Trần Khuynh Địch vô luận là tu vi, tư lịch hay là thanh danh, thậm chí là phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, đều không chỉ kém hơn một bậc, thậm chí hắn vẫn chỉ là một người trẻ tuổi đang trưởng thành mà thôi.
"Mà cái vị trí người hành tẩu trong thiên hạ này, ở trong mười đại thánh địa võ đạo ngược lại cũng không tính là hiếm thấy, nhưng tầm quan trọng của cái vị trí này lại là vô cùng cao, bởi vì võ giả đảm nhiệm cái vị trí này, ở bên ngoài thì tương đương với mặt mũi của một cái thánh địa võ đạo, có địa vị thậm chí gần với chưởng giáo, có ý nghĩa tượng trưng rất lớn. Trọng yếu hơn chính là, cái vị trí người hành tẩu trong thiên hạ này còn có một cái thuyết pháp khác: Khâm định chưởng giáo đời sau! Cho nên tin tức Trần Khuynh Địch trở thành người hành tẩu trong thiên hạ đương đại, quả thực là đã làm cho rất nhiều người rung động.
Có không ít người thậm chí còn cảm thấy có phải là Ninh Thiên Cơ đã xảy ra vấn đề gì rồi hay không, nếu không làm sao sẽ để cho một thằng nhóc chưa dứt sữa đảm nhiệm vị trí người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, ngay cả ở trong nội bộ của Thuần Dương Cung, cũng có người khá là bất mãn đối với cái tin tức này, ngược lại không phải là bất mãn Trần Khuynh Địch, mà là bất mãn cái thời gian điểm này.
Theo bọn hắn nghĩ, Trần Khuynh Địch cho dù có ưu tú trác tuyệt như thế nào, ít nhất cũng phải chờ đến khi hắn đột phá đến Võ Đạo Tông

Sư, sau đó mới để cho hắn đảm nhiệm vị trí người hành tẩu trong thiên hạ, sau đó lịch luyện một phen lại kế nhiệm chưởng giáo, dạng này mới phù hợp với thân phận thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung, không phải sao, bằng không thì một vị Hợp Đạo Tôn Giả, thật sự là quá ném mặt mũi của thánh địa võ đạo.
Bất quá rất nhanh, hai cái tin tức theo sát phía sau liền khiến cho không ít người bình tĩnh trở lại.
Một cái là Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn đổi mới, Trần Khuynh Địch trước kia còn xếp ở hạng thứ sáu lần này đã nhất cử vượt qua đệ tử Đao Tông xếp hạng thứ năm, đệ tử Thiên Lan Kiếm Tông xếp hạng thứ tư, còn có đệ tử Phật Môn nguyên bản xếp ở hạng thứ ba, đứng ở hạng thứ ba Chân Nhân Bảng, gần với Tần Kiền Hoàng xếp hạng thứ hai, còn có vị thần bí xếp thứ nhất.
Mà cái chiến tích có quan hệ đến Trần Khuynh Địch này cũng được truyền ra khắp hơn phân nửa Trung Nguyên. Ở ngoại ô Tiêu Thành Tây Vực, lấy sức một mình đối chiến với Hộ Pháp Thần Tôn Bái Hỏa Ma Giáo - Phiền La Già, lưỡng bại câu thương! Chỉ riêng điều này thôi, cũng đủ khiến cho không ít người lau mắt mà nhìn đối với người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung mới kế nhiệm này, Hợp Đạo chiến Tông Sư, lại còn có thể đánh đến mức lưỡng bại câu thương?
Phải biết rằng trước kia có phần chiến tích này, cũng chỉ có Chân Nhân Bảng thứ hai - Tần Kiền Hoàng cùng với vị thần bí xếp thứ nhất kia, như thế xem ra, Lục Phiến Môn đưa Trần Khuynh Địch lên hạng thứ ba, thậm chí là Ninh Thiên Cơ bổ nhiệm cho hắn trở thành người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, cũng là có thể thông cảm được, tối thiểu cũng không tính là mất mặt.
Bất quá sau khi tin tức thứ hai được truyền ra, rất nhiều người còn có phê bình kín đáo trước đó, liền lập tức ngậm miệng. Ngay cả một số lão nhân có ý kiến ở trong nội bộ Thuần Dương Cung, sau khi nhận được cái tin tức này cũng nhao nhao cải biến thái độ.
Tin tức rất đơn giản, Thần Binh truyền thừa của Thuần Dương Cung, Xích Tiêu Kiếm đã nhận chủ!

Chương 280: Tam Anh Hội

Xích Tiêu Kiếm đối với ngoại giới mà nói tự nhiên là thần bí, nhưng đối với chín cái thế lực cùng là thánh địa võ đạo khác mà nói, lại là có dấu vết để mà lần theo, cho nên bọn họ vô cùng rõ ràng tình huống về Xích Tiêu Kiếm, mà bây giờ, chuôi Thần Binh trải qua mấy ngàn năm đều không chịu nhận chủ này, bây giờ lại có chủ nhân, hơn nữa còn là vị Trần Khuynh Địch kia? !
Tin tức này vừa được xác nhận, thái độ của tất cả mọi người đối với Trần Khuynh Địch lập tức đã xảy ra chuyển biến.
Nếu như nói Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn biến hóa cùng với chiến tích của Trần Khuynh Địch, chỉ có thể khiến cho những người kia thận trọng đối đãi với Trần Khuynh Địch, xem hắn như là một vị Võ Đạo Tông Sư, vậy thì tin tức Xích Tiêu Kiếm nhận chủ, lại đủ khiến cho những người kia cung kính đối đãi với Trần Khuynh Địch, chân chính xem hắn như là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung!
Bởi vì lưỡng bại câu thương cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư cũng không được tính là cái gì, ai biết được Trần Khuynh Địch có phải là dùng thủ đoạn âm hiểm gì hay không, nhưng nếu như ở trong tay của Trần Khuynh Địch cầm một kiện Thần Binh như Xích Tiêu Kiếm, hơn nữa còn có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, vậy thì bất kể nói như thế nào, lực chiến đấu của Trần Khuynh Địch đều có thể sánh ngang cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư!
Hợp Đạo Tôn Giả không đảm đương nổi trách nhiệm người hành tẩu trong thiên hạ, nhưng nếu là Võ Đạo Tông Sư thì lại có thể!
Tại Ung Châu Đạo.
Sơn trang Phong Tuyết, đây là một tòa kiến trúc chói mắt nhất ở khu vực phía bắc Ung Châu Đạo, bởi vì đây là nơi mà Hội chủ của tông môn lớn nhất Ung Châu Đạo - Tam Anh Hội, có biệt danh là "Phong Tuyết Mạn Thiên (gió tuyết đầy trời)" - Minh Vô Nhai đang bế quan, ở nơi này gió tuyết vờn quanh cả năm, ở chỗ cao lạnh lẽo vô cùng, có rất ít người tới gần.
Hôm nay, cửa chính của sơn trang Phong Tuyết đang mở rộng với bên ngoài, một trung niên nam tử mặc áo lông trắng đen chắp hai tay ở sau lưng, đứng ở bên trong gió tuyết, gió tuyết che phủ bầu trời, lại không thể tới gần chung quanh trung niên nam tử, vô luận là gió tuyết hay là bông tuyết, tất cả đều bị chặn lại bởi một rào cản vô hình.
"Hội chủ, tin tức của Thuần Dương Cung đã truyền đến, tin tức về người hành tẩu trong thiên hạ mới kia cũng đã được xác nhận."
Minh Vô Nhai gật đầu một cái, lúc này hắn ta đã bước ra khỏi trận

đả kích to lớn vào vài ngày trước.
"Ngươi sai người đi một chuyến đến Thái Hoa Sơn, lấy một khoả Cửu Biện Tuyết Liên trong sơn trang đưa qua đó, coi như là quà chúc mừng của Tam Anh Hội chúng ta cho người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung kia."
Sau khi phân phó, lại có một bóng người đi tới, cúi chào với Minh Vô Nhai và nói: "Hội chủ, ở phía Tiêu gia..."
Nghe được hai chữ Tiêu gia này, Minh Vô Nhai lập tức nhướng mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"
"Tiêu gia gần đây đã cắm rễ ở Phi Long Thành thuộc Ung Châu Đạo, đổi tên thành Tiêu Thành, sau đó trắng trợn khuếch trương ra phía bên ngoài, đã có không ít thế lực tới tìm Tam Anh Hội chúng ta, muốn chủ trì công đạo."
"Chủ trì công đạo?" Minh Vô Nhai cười lạnh một tiếng: "Tiêu gia hiện tại thế nhưng là có một vị Võ Đạo Tông Sư, huống hồ thế lực bản thân của bọn họ cũng không yếu, vị Tiêu Nguyên Thần kia cho dù là tâm cơ hay là thủ đoạn đều có, không đáng vì một chút tiểu thế lực mà trở mặt cùng với bọn họ, chỉ cần bọn họ không quá phận, chúng ta không cần quản chuyện này, nhưng nếu như bọn họ duỗi cánh tay đến nơi này..."
Trong mắt của Minh Vô Nhai lóe lên hàn quang, trong phút chốc, ngay cả gió tuyết ở bên ngoài sơn trang phảng phất như cũng đều ngừng trệ trong nháy mắt.
"Bọn họ duỗi cánh tay nào tới, liền đánh rơi cánh tay đó!"
"Huống chi, ngay cả bản thân Tiêu gia cũng khó mà bảo toàn, còn muốn khuếch trương?" Minh Vô Nhai nhớ lại tin tức có quan hệ với Tiêu Thành Tây Vực lấy được trước đó, không khỏi mỉm cười.
Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực đã bị phá, mặc dù tốc độ phản ứng của triều đình là cực nhanh, kịp thời phong tỏa đại quân 36 Quốc Tây Vực ở khu vực biên cương, nhưng có rất nhiều thế lực võ lâm đã xâm nhập vào Trung Nguyên, hơn nữa triều đình căn bản cũng không có ý tứ ngăn trở, bao gồm cả người Bái Hỏa Ma Giáo, hay là một lớn lượng thế lực võ lâm tràn vào Trung Nguyên, mà Tiêu gia chính là một thế lực trong số đó.
Bất quá Ung Châu Đạo có khoảng cách không xa với Thanh Châu Đạo, Tiêu gia thật vất vả mới trốn thoát từ Tây Vực, chỗ nào không đi, thế mà lại đi đến Ung Châu Đạo? Không biết là Thuần Dương Cung ở ngay bên cạnh hay sao? Không hiểu sao bọn họ lại có loại dũng khí này, hơn nữa hiện nay, người hành tẩu trong thiên hạ tân nhiệm của Thuần Dương Cung thế nhưng lại có khúc mắc cùng với Tiêu gia...
"Nói tóm lại là không cần phải lo lắng, Tiêu gia qua không bao lâu nữa sẽ liền gặp xui xẻo."
Nhắm mắt lại, Minh Vô Nhai bắt đầu suy tính một vấn đề càng thêm

trọng yếu.
"Gặp quỷ...lúc trước, đến tột cùng là tên cẩu tặc nào đã đi trước ta một bước, lấy mất Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết của ta đây?"
Từ sau khi đi ra khỏi địa phương phong ấn Xích Tiêu Kiếm, ở sau lưng của Trần Khuynh Địch liền nhiều hơn một thanh kiếm.
Ninh Thiên Cơ dường như cũng đã sớm chuẩn bị, vào sau khi Xích Tiêu Kiếm nhận chủ Trần Khuynh Địch, thì đã dùng da của Địa Tâm Hỏa Mãng chế tạo thành vỏ kiếm, bỏ Xích Tiêu Kiếm vào trong đó, phong mang kiếm khí không hiện, đeo ở sau lưng nhìn qua không có gì khác biệt cùng với binh khí phổ thông, có thể nói rất hợp tâm ý với Trần Khuynh Địch.
Nếu như là hung lệ vô song giống như trước đó, người đời nhìn thấy Xích Tiêu Kiếm ở phía sau, căn bản là không dám động tới hắn.
Hắn chính là muốn như thế này! Giả heo ăn thịt hổ mới là vương đạo nha!
"Tiêu gia, Tiêu Nguyên Thần...Trần Khuynh Địch vừa đi trên đường trở về, vừa suy nghĩ tin tức về Tiêu gia mà Ninh Thiên Cơ nói cho hắn biết.
Không đúng, ở trong mắt của Trần Khuynh Địch, đám người Tiêu Nguyên Thần kia căn bản không được gọi là con em Tiêu gia, hoàn toàn chính là một đám phản nghịch, nghe nói bọn họ còn xây lại một tòa Tiêu Thành ở Ung Châu Đạo, vừa nghĩ tới đám người kia thế mà đường hoàng làm ra chuyện như vậy, Trần Khuynh Địch liền nghiến răng nghiến lợi một trận. Đây là lần đầu tiên hắn thống hận một đám người như thế. Mà ngoại trừ Tiêu gia, Ninh Thiên Cơ còn nói tình huống của Tiêu Thành sau khi xảy ra biến cố cùng với tình huống Tây Vực cho hắn biết.
Khác biệt cùng với kế hoạch của Bái Hỏa Ma Giáo, sau khi công phá Tiêu Thành, tốc độ phản ứng của triều đình là viễn siêu dự liệu của bọn hắn, cũng không lâu lắm cơ hồ là liền tập trung hoả lực ở Tây Vực, trong chín đại Võ Hầu có ba vị đi đến đó, quả thực là đã ngăn cản được đại quân 36 Quốc Tây Vực, nhưng lại không thể ngăn cản được Bái Hỏa Ma Giáo.
Trên thực tế là sau khi Bái Hỏa Ma Giáo công phá Tiêu Thành, mỗi người liền đi một ngả cùng với 36 Quốc Tây Vực.

Chương 281: Vỡ lở

Mặc dù đồng dạng đều thuộc về thế lực Tây Vực, nhưng lợi ích nhu cầu ở giữa Bái Hỏa Ma Giáo cùng với 36 Quốc Tây Vực lại là hoàn toàn khác biệt. 36 Quốc Tây Vực giống như Vương Đình Bắc Nhung vậy, cần chính là lãnh thổ của Đại Càn, tới là để mở rộng lãnh thổ, cho nên mới có một lượng lớn quân đội đi theo, nhưng Bái Hỏa Ma Giáo lại không giống nhau. Bái Hỏa Ma Giáo sở dĩ muốn tiến vào Trung Nguyên, càng nhiều là vì thu nạp đệ tử ở Trung Nguyên.
Khác biệt cùng với bốn đại Biên Hoang, Trung Nguyên là một khu vực địa linh nhân kiệt, võ giả xuất thân từ Trung Nguyên vô luận là thiên phú hay là thực lực, đều mạnh hơn không ít so với bốn đại Biên Hoang, cũng chính vì như thế, tông phái võ lâm ở Trung Nguyên cũng đều mạnh hơn so với bốn đại Biên Hoang, bởi vì ở Trung Nguyên có thể điều động đầy đủ tài nguyên, cũng có thể chiêu mộ đầy đủ đệ tử.
Đừng nhìn Bái Hỏa Ma Giáo hiện tại một nhà độc đại ở Tây Vực, cũng coi như là cực kỳ cường thịnh, nhưng dù sao thì Tây Vực cũng có nhân khẩu thưa thớt, lại bị 36 Quốc Tây Vực chia cắt, cho nên thế hệ này của Bái Hỏa Ma Giáo kỳ thật cũng đã là đỉnh phong, võ giả trẻ tuổi đời kế tiếp ở trên phương diện thực lực thậm chí còn có xu thế suy thoái.
Cũng chính là ở dưới loại cảm giác nguy cơ này, Bái Hỏa Ma Giáo mới vội vã phá vỡ cục diện bế tắc, thừa dịp thực lực bản thân ở vào thời khắc đỉnh phong, tiến vào Trung Nguyên truyền đạo, kéo dài tiếp sự huy hoàng của bản thân, nếu không tiếp qua mấy trăm năm nữa, chờ sau khi võ giả thế hệ trước mất đi, thế lực của Bái Hỏa Ma Giáo thế nhưng sẽ giảm đi nhiều.
Mà Đại Càn hiển nhiên cũng biết dự định của Bái Hỏa Ma Giáo, cho nên căn bản cũng không có ý tứ ngăn cản Bái Hỏa Ma Giáo, mà Bái Hỏa Ma Giáo cũng coi như là thức thời, ven đường đi tới cũng không có trắng trợn giết chóc, chỉ là nhanh chóng tìm một chỗ để thành lập căn cứ địa, mau chóng đứng vững gót chân ở Trung Nguyên.
Mà theo lỗ hổng do Bái Hỏa Ma Giáo mở ra, cũng có không ít thế lực nhao nhao tràn vào Trung Nguyên. Trong đó có một thế lực như Tiêu gia, cũng có các thế lực Tây Vực khác, trong lúc tiến vào Trung Nguyên, cũng tạo thành hỗn loạn ở khu vực phía tây Đại Càn, bất quá những hỗn loạn này phần lớn cũng dừng lại ở trong võ lâm, cũng không có ảnh hưởng đến sự thống trị của Đại Càn, cũng sẽ không tác động đến phàm nhân, cho nên Đại Càn căn bản là không thèm quan tâm.
Tương phản, ngược lại là ở biên cương Tây Vực, 36 Quốc Tây Vực cùng với quân đội Đại Càn có thể nói là đánh nhau túi bụi, phảng

phất như là song phương đều hận không thể ăn thịt nhau vậy, chiến hỏa bay tán loạn, so sánh với Trung Nguyên mà nói là còn máu tanh hơn nhiều lắm, mặt khác bốn đại Biên Hoang càng là không ngừng tăng binh tạo áp lực cho Đại Càn.
"Đây thật đúng là dấu hiệu của thời đại loạn thế a." Trần Khuynh Địch sửa sang suy nghĩ, lắc đầu bất đắc dĩ nói, loại loạn thế này không phải là bằng vào sức một người là có khả năng cải biến, trừ phi cái thiên hạ này lại sinh ra một vị Võ Lâm Chí Tôn, nếu không chỉ có thể chờ đợi đến khi trật tự ổn định trở lại, tất cả mọi người đánh đến mức tay chân đau nhức, vậy mới có thể thu tay lại, loạn thế mới có thể dần dần được bình định.
Bất quá, chuyện này có quan hệ gì với ta đây?
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, hiện tại hắn còn có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm, chính là đi tiêu diệt đám người Tiêu Nguyên Thần kia! Không diệt bọn hắn, hắn khó mà bình ổn lòng dạ!
"Ta đây có phải là hơi giống với nhân vật phản diện không, hệ thống?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Làm sao lại như thế! Ngài đây chính là có cừu báo cừu, có ân báo ân, thật sự là hành động của kẻ hào hiệp!"
"Ta cũng cảm thấy như vậy!" Trần Khuynh Địch cười ha ha nói, sau đó liền muốn trở về Thủ Tọa Phong của bản thân thu thập hành lý, chuẩn bị tiến về Ung Châu Đạo.
"Đại ca ca?"
"Sư huynh!"
"Hả?" Trần Khuynh Địch dừng bước chân lại, chỉ thấy ở bên đường đột nhiên nhảy ra hai bóng người một lớn một nhỏ, rõ ràng là Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân có bộ dáng khá là chật vật.
"Rốt cuộc đã tìm được!"
"Sư huynh! Huynh không nên hiểu lầm! Trước đó tuyệt đối không phải là như huynh nghĩ! Đều là do Dương Xuân sai!"
"Đại ca ca! Đều là do Tiêm Tiêm tỷ âm thầm xui khiến ta làm như vậy, không phải là giống như huynh nhìn thấy! Thực sự!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Kinh ngạc một hồi, Trần Khuynh Địch mới nhớ ra.
Gặp quỷ! Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm trước đó thế nhưng đã ở cùng một chỗ cùng với Phượng Tiên sư muội còn có Lạc sư muội a!
Được rồi, Trần Khuynh Địch ta chính là một nam nhân biết điều tiết bầu không khí, lúc này hắn là nên nói như thế này.
"Yên tâm đi." Trần Khuynh Địch đưa tay khoác lên bên trên bờ vai của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, thấm thía nói ra: "Ta sẽ ủng hộ các muội."
"Không phải! !! !!"
Vượt quá dự liệu của Trần Khuynh Địch là, Dương Xuân cùng với

Trần Tiêm Tiêm thế mà đồng thời gạt tay của hắn, điên cuồng mà nói ra.
"Đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ ta đã hiểu lầm? "
"Đúng vậy! Chúng ta chỉ là đang thí nghiệm một môn bí pháp mà thôi!"
"Ta không thích nữ! Ta rất là bình thường!"
"Ồ!" Trần Khuynh Địch hơi nghi hoặc một chút, chẳng lẽ nói bản thân mình đã thực sự nghĩ sai rồi? Thế nhưng tục ngữ nói tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, mình thế nhưng đã tận mắt nhìn thấy các nàng ở...à à!
Đúng rồi! Loại sự tình này một khi bị vỡ lở, bất kể là ai cũng đều sẽ cực lực phủ nhận a! So sánh một chút, nếu như mình bị người ta trông thấy đang hôn Long Ngạo Thiên, bản thân mình sau đó khẳng định cũng sẽ điên cuồng cự tuyệt.
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên rùng mình một cái, tiếp tục suy nghĩ.
Ra là vậy!
Thân làm một nam nhân am hiểu lòng người, biết điều tiết bầu không khí, lúc này nên nói như vầy:
"Ta hiểu rồi, ta tin tưởng các muội."
Trần Khuynh Địch tiếp tục đưa tay khoác lên bên trên bờ vai của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, hòa ái nói.
Các ngươi nhìn đi, ta đều đã nói như vậy, các ngươi cũng không cần phải có băn khoăn gì, tiếp tục đi tương thân tương ái a! Tốt nhất là hãm sâu ở bên trong ôn nhu, không cần phải tới tìm ta gây phiền toái! Ta sẽ ở sau lưng yên lặng canh gác cho các ngươi!
"Đại ca.."
"Sư huynh"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân vô cùng cảm động nhìn Trần Khuynh Địch, quả nhiên! Các nàng biết ngay là Trần Khuynh Địch nhất định sẽ lý giải các nàng!
Nói đến.
"Sư huynh, huynh đang muốn đi làm cái gì à?" Trần Tiêm Tiêm nhìn Xích Tiêu Kiếm ở sau lưng của Trần Khuynh Địch, nói ra.
"Ấy? Làm sao muội biết?"
"Chúng ta đã chờ huynh ở nơi này rất lâu, thấy huynh đi đến Vạn Thọ Cung gặp chưởng giáo rất lâu cũng không đi ra..."
"À, kỳ thật cũng không có gì, nghĩa phụ đã để cho ta tiếp nhận vị trí người hành tẩu trong thiên hạ của tông môn, mà nơi đặt chân đầu tiên của người hành tẩu trong thiên hạ ta, chính là ở Ung Châu Đạo, ta đang chuẩn bị đi tới đó đây."

Chương 282: Ung Châu Đạo

"Ung Châu Đạo..." Trần Tiêm Tiêm cúi đầu trầm tư trong chốc lát, lại nhìn Trần Khuynh Địch một cái, chỉ một thoáng sau, trong đầu chợt hiện linh quang!
"Là như thế sao!" Trần Tiêm Tiêm giống như là thể hồ quán đỉnh vậy, lập tức hiểu được ý tứ của Trần Khuynh Địch.
"Sư huynh không hổ là sư huynh, quả nhiên là mưu tính sâu xa!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"

"Sư huynh kế nhiệm vị trí người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung. Hơn nữa xem như là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung đương đại, nơi đặt chân thứ nhất của sư huynh thế mà không phải là vị trí Thanh Châu Đạo của Thuần Dương Cung, mà là Ung Châu Đạo gần sát Thanh Châu Đạo! Điều này nói rõ cái gì?"
"Điều này nói rõ sư huynh xem như là chưởng giáo khâm định đời sau của Thuần Dương Cung, đã chuẩn bị kỹ càng kế hoạch khuếch trương thế lực Thuần Dương Cung!"
Trần Tiêm Tiêm ra sức nói, mà ở trước người của nàng, ba người Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, Lạc Tương Tư càng là lộ ra biểu lộ "Ngươi nói rất có đạo lý", tập trung tinh thần nhìn Trần Tiêm Tiêm, ở trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo vài phần kích động, hiển nhiên là phi thường tán đồng đối với lời nói của Trần Tiêm Tiêm.
Đây là một lần hội nghị bí mật mà Trần Khuynh Địch không biết đến.
"Còn phải nói sao! Nếu như chỉ muốn cố thủ cơ nghiệp lúc đầu, chỉ cần tăng cường sự thống trị ở Thanh Châu Đạo, đem nơi đặt chân thứ nhất của người hành tẩu trong thiên hạ là ở Thanh Châu Đạo thì không được sao? Nhưng sư huynh lại đặc biệt đi đến Ung Châu Đạo làm nơi đặt chân thứ nhất, ngươi cảm thấy sư huynh trí tuệ hơn người sẽ làm ra sự tình không có một chút ý nghĩa nào hay sao!"
"Nói rất đúng!"
"Phải biết rằng, Ung Châu Đạo có vị trí đặc thù, có khoảng cách rất gần so với Thanh Châu Đạo, vốn là nhận phải sự ảnh hưởng của Thuần Dương Cung, nếu muốn khuếch trương thế lực, nhất định chính là lựa chọn tốt nhất!"
"Có đạo lý!"
"Huống hồ các ngươi chẳng lẽ là chưa từng suy nghĩ qua hay sao? Vì sao sư huynh lại muốn khuếch trương thế lực của Thuần Dương Cung."
"Vì sao?"
"Cái này mà còn phải nói sao!"

Trần Tiêm Tiêm lộ ra thần tình kích động lớn tiếng nói: "Lần này Vạn Lý Liên Doanh xuất hiện lỗ thủng, 36 Quốc Tây Vực giằng co cùng với quân đội của triều đình ở Tây Vực, mà Bái Hỏa Ma Giáo càng là trực tiếp tiến vào Trung Nguyên, kèm theo một lượng lớn thế lực, đã khiến cho khu vực phía tây Đại Càn trở nên hỗn loạn."
"Nếu như chiếu theo cái khuynh hướng này, Đại Càn không thể nghi ngờ là sẽ dần dần tiến vào giai đoạn bấp bênh."
"Ta đã điều tra tư liệu, Đại Chu lúc trước cũng là bởi vì gặp loại tình huống này, cho nên cuối cùng đã bị Đại Càn chiếm lấy, mà lần này chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở! Ta tin tưởng sư huynh khẳng định cũng là nghĩ như vậy, sư huynh gióng trống khua chiêng vào cái thời điểm này, mượn cớ đảm nhiệm vị trí người hành tẩu trong thiên hạ để khuếch trương thế lực..."
"Sư huynh nhất định là muốn trở thành Đại Càn tiếp theo!"
"Nói một cách khác, mục đích của sư huynh chính là "thống trị thế giới"!"
"Ồ, ra là thế!"
Ở trong căn phòng nhỏ, tiếng cảm khái của ba người khác liên tiếp vang lên, bốn nữ đã cấp tốc đạt thành ý chí.
"Để cho Thuần Dương Cung trở thành thánh địa võ đạo đệ nhất thiên hạ tương lai, đây nhất định chính là mục tiêu của sư huynh!"
"Không sai!"
"Sư huynh quả nhiên là mưu tính sâu xa!"
"Cho nên lần này chúng ta xuất hành cùng với sư huynh, nhất định cần phải nắm chắc tâm lý của sư huynh, lần này nhất định phải trợ giúp sư huynh! Giúp sư huynh thành lập được uy thế của Thuần Dương Cung ở Ung Châu Đạo, chuẩn bị cho tương lai thúc đẩy Thuần Dương Cung trở thành thánh địa võ đạo đệ nhất thiên hạ! Đã nghe rõ chưa?"
"Nghe rõ!"
Nhìn thấy khí thế và sự hào hứng của mọi người, Trần Tiêm Tiêm cũng hài lòng gật gật đầu.
Ca ca cứ yên tâm đi! Mặc dù ca ca không có nói rõ, nhưng ta đã biết rõ mục tiêu rộng lớn của ca ca chính là muốn khiến cho Thuần Dương Cung trở thành thánh địa võ đạo đệ nhất thiên hạ! Mặc dù không nhất định có mưu tính sâu xa giống như ca ca, nhưng ta nhất định cũng sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp ca ca đạt thành mục tiêu! Liền lấy lần hành trình đi đến Ung Châu Đạo này làm sự bắt đầu.
Sau đó chờ đến khi ca ca hoàn thành mục tiêu của bản thân, lại ngoài ý muốn phát hiện ra mình kỳ thật đã sớm xem thấu mưu tính của ca ca, lại còn âm thầm xuất lực ở trong bóng tối, cuối cùng chỉ có thể cười khổ vừa xoa đầu của mình, vừa cảm khái: "Tiêm Tiêm nhà ta đã trưởng thành rồi a, có thể tự mình gánh vác một phương, thật là giỏi!

Tiếp đó bản thân lại thuận thế đưa ra yêu cầu: "Ca ca, cái kia, vì ban thưởng cho muội muội khả ái, có thể đáp ứng một cái yêu cầu của ta hay không?"
Mà ca ca thì sẽ không từ chối nói: "Không có vấn đề nha!"
Cuối cùng bản thân sẽ...khà khà khà khà!
Ta quả nhiên là một muội muội có thể lĩnh hội ra rõ ràng ý tứ của ca ca a!
"Hắt xì!" Ở bên trong Thủ Tọa Phong, Trần Khuynh Địch vừa mới thu thập xong hành lý bỗng nhiên hắt hơi một cái, lộ ra thần sắc nghi hoặc.
"Đến tột cùng là ai, lại nhớ thương ta ở phía sau.."
Người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung đi ra ngoài tự nhiên là không có khả năng tùy ý như vậy, tin tức rất nhanh liền được truyền ra bên ngoài, không riêng gì rất nhiều thế lực ở Thanh Châu Đạo đều chiếm được tin tức, bao quát cả các thế lực lớn nhỏ trong Ung Châu Đạo đều được Thuần Dương Cung phát thiếp mời, để cho bọn hắn phụ trách tiếp đãi Trần Khuynh Địch.
Mà đi theo đội ngũ, Ninh Thiên Cơ cũng đã an bài xong tất cả, chính là đám nhân mã mà Trần Khuynh Địch mang tới từ Thành Thanh Đế trước đó, bất quá bây giờ đám binh lính kia sau khi trải qua sự huấn luyện của Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ, đã trở thành quân đoàn của Thuần Dương Cung, lần này cũng vừa vặn xem như là hộ vệ đi theo người hành tẩu trong thiên hạ.
Về phần những người khác đi theo, Ninh Thiên Cơ ngược lại cũng không để ý.
Chuyện kia còn cần phải do dự sao?
Đương nhiên là mang theo đoàn nhân vật chính nhà ta rồi! Vào trước đó Trần Khuynh Địch đã đặc biệt khoái hoạt mà nói sự tình cho Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, hơn nữa còn bảo các nàng giúp hắn chuyển cáo cho Doanh Phượng Tiên cùng với lạc Tương Tư, hỏi các nàng một chút là có nguyện ý đi theo hắn hay không.
Không nói đến những cái khác, ở bên trong đội ngũ của hắn nếu như có hai cái rưỡi nhân vật chính, còn có một vị tiểu trợ thủ đắc lực quản lý một chút việc vặt, nhiệm vụ lần này của người hành tẩu trong thiên hạ, còn không phải là rất dễ dàng? Hắn cũng không tin là có đoàn nhân vật chính đi theo tiêu trừ nguy hiểm, hắn còn có thể gặp phải bất trắc gì!
Mặc dù không biết vì sao, sau khi nghe xong tính toán của hắn, Trần Tiêm Tiêm lại một mực dùng cặp mắt phi thường kính nể nhìn hắn, làm cho bản thân hắn cảm thấy rất lúng túng. Nhưng bất kể như thế nào, sau khi cùng nhau đi đến Tiêu Thành một chuyến, Trần Khuynh Địch vẫn cảm thấy quan hệ giữa bản thân và Trần Tiêm Tiêm đã có chuyển biến tốt đẹp!

Chương 283: Thưởng thức phong cảnh

Hãy nhìn đi, tối thiểu là ở trước mặt của Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ nàng cũng sẽ nói tốt cho mình! Đây là dấu hiệu tốt a! Tiếp tục như vậy mình nhất định có thể hóa thù hận thành bạn tốt, hơn nữa còn có Doanh Phượng Tiên và Dương Xuân, đợi đến khi các nàng trưởng thành, bản thân liền có thể ôm chặt đùi của nhân vật chính, đi về phía nhân sinh đỉnh phong trong dị thế giới! Suy nghĩ một chút còn có một chút kích động nhỏ đây!
Đúng rồi, nói đến Doanh Phượng Tiên, còn chưa có giải quyết về sự tình Tần Kiền Hoàng. Muốn khiến cho Doanh Phượng Tiên trở thành nhân vật chính chân chính mà nói, chỉ sợ Tần Kiền Hoàng chính là một điểm mấu chốt.
"Chờ sau khi giải quyết sự tình Ung Châu Đạo, liền đi đến Đế Đô Đại Càn nhìn một chút, vừa vặn cũng có thể trở về thăm mẹ già, cũng không biết là sau khi không còn chướng mắt khi nhìn thấy nhân vật chính, mẹ già của mình gần đây có sống tốt hay không, đã rất lâu rồi mình còn chưa gửi thư từ đây. Được rồi, đến lúc đó rồi nói sau!"
"Nghe nói phong cảnh ở Ung Châu Đạo cũng rất tốt, lần này đi đến Ung Châu Đạo, sau khi giải quyết sự tình Tiêu gia ta cũng muốn đi du ngoạn bốn phía thật tốt, không đúng, là đi bốn phía cảm ngộ thiên nhiên, tìm kiếm thời cơ đột phá mới đúng, ừm, đến lúc đó cũng mang mấy người Dương Xuân đi theo, vừa vặn bồi dưỡng quan hệ."
"Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ở trong đội ngũ theo mình có hai cái rưỡi nhân vật chính, có thể sẽ gây ra phiền toái gì hay không a?"
"Làm sao có thể chứ! Lần này mình cũng không phải là đi chinh phục thế giới, làm sao sẽ có thể xảy ra chuyện gì chứ?"
Tại Ung Châu Đạo, các đại, tiểu gia tộc cùng với tiểu tông môn ở gần sát Thanh Châu Đạo nhao nhao tập trung với nhau ở Phi Phượng Lâu trong Thanh Bình Thành, nơi này được xem là một tòa tửu lâu lớn nhất ở đây, nghe nói lão bản ở đây còn có bối cảnh Tam Anh Hội, mà vào giờ khắc này, gia chủ của các đại, tiểu gia tộc còn có chưởng giáo của các tông môn, đã bao cả tòa tửu lâu, ngồi một loạt ở trong đại sảnh tiến hành chờ đợi.
Ung Châu Đạo khác biệt cùng với Thanh Châu Đạo bị một nhà Thuần Dương Cung độc bá, mặc dù có dạng thế lực cự đầu như Tam Anh Hội, nhưng Tam Anh Hội cũng không phải là bá chủ của Ung Châu Đạo, ở bên ngoài phạm vi thế lực của Tam Anh Hội cũng có rất nhiều trung, tiểu thế lực, trong đó thế lực có Hợp Đạo Tôn Giả trấn giữ cũng không phải là hiếm thấy.
Bất quá tụ tập ở Phi Phượng Lâu, đều chỉ là một số võ giả Hậu Thiên đỉnh cao, hoặc là võ giả hai cảnh Tiên Thiên phía trước, Luyện Tinh

Hóa Khí cùng với Luyện Khí Hóa Thần, những người này mặc dù cũng là chưởng môn của thế lực nhà mình, nhưng chỉ có thể sống ở một góc, chẳng làm được trò trống gì.
Mà phụ trách dẫn đầu ở trong những người này, thì là ba võ giả trung niên có khí chất và thực lực rõ ràng bất đồng.
Võ giả cầm đầu mặc áo bào trắng, cầm trong tay hai khỏa âm dương tử, nhìn qua rất có vài phần khí thế thượng vị giả, ở trên ngực có gắn huy hiệu Tam Anh Hội, hiển lộ ra rõ ràng thân phận của hắn, mà hai người khác, một người là người của Thanh Long Trang, một người khác chính là người của tiêu cục Liệt Dương. Người cầm lái của hai cái thế lực này đều có tu vi cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, bất quá thì hai người cầm lái kia cũng không có đến, chỉ phái hai vị chấp sự cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đến.
Tam Anh Hội thì phái một vị đà chủ đến, tu vi cũng ở cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, nhưng thực lực không thể nghi ngờ là mạnh nhất ở trong mọi người tại đây.
"Ta nói này, Lưu lão đại, tin tức mà ngươi lấy được không sai đó chứ? Người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung kia, đã thực sự xem Ung Châu Đạo là nơi đặt chân thứ nhất?"
"Nói nhảm, ngươi hỏi một chút mấy vị Thanh Long Trang, tiêu cục Liệt Dương, còn có Tam Anh Hội liền biết, những thế lực nhỏ như chúng ta không xứng được Thuần Dương Cung phát thiệp mời, nhưng bọn họ lại đều nhận được, nếu không thì ngươi cho rằng tại sao ba đại thế lực Ung Châu Đạo cũng đều phái người đến Phi Phượng Lâu.
"Thế nhưng ta cũng không thấy Tiêu gia Tiêu Thành phái người đến a."
"Xuỵt! Ngươi là một kẻ ngớ ngẩn, đúng là một kẻ không linh thông tin tức a, đã biết rõ người hành tẩu trong thiên hạ sắp tới, mà còn không đi đến Bách Hiểu Sinh mua một phần tình báo liên quan tới người hành tẩu trong thiên hạ, người ở bên Tiêu Thành thế nhưng là có cừu oán với người hành tẩu trong thiên hạ! Lần này nói không chừng sẽ nhấc lên sóng to gió lớn.
"Ồ! Đa tạ Lưu lão đã chỉ điểm..."
Ầm ầm!
Đột nhiên, một cỗ rung động dữ dội truyền đến từ đằng xa, bất quá chỉ trong chốc lát, rất nhiều gia chủ chưởng giáo ở bên trong Phi Phượng Lâu cũng cảm giác được mặt đất rung động, người của ba cái thế lực Tam Anh Hội, Thanh Long Trang, tiêu cục Liệt Dương lập tức tiến tới phía trước cửa sổ, nhìn về phía phương hướng thanh âm truyền tới.
Hí hí hí...Hí...!
Tiếng ngựa hí liên tiếp, người ta tấp nập, từng hàng binh sĩ mang theo huyết khí nóng bỏng, giống như thủy triều mãnh liệt mà đến,

bất quá chỉ trong chốc lát liền bao vây cả tòa Phi Phượng Lâu, thấy vậy một số người cầm lái của các thế lực nhỏ liền kinh sợ, thậm chí còn có một loại xúc động muốn chạy trốn.
Mà người của Tam Anh Hội, Thanh Long Trang, tiêu cục Liệt Dương lại lộ ra vẻ mặt hâm mộ nhìn đủ loại trang bị ở trên người của đám người ngựa này, bao quát cả áo giáp, đao kiếm, cung nỏ, thậm chí là ngay cả ngựa, toàn bộ đều là tốt nhất, phía trên còn được lạc ấn phù văn, rõ ràng là viễn siêu trang bị của thế lực nhà bọn hắn.
Mà có thể xuất ra loại phô trương này, toàn bộ Ung Châu Đạo còn có thể là ai?
"Đến rồi đến rồi!"
"Nhanh lên, đừng ngồi một chỗ nữa!"
Đám người tách ra, một thân ảnh trẻ tuổi mang theo bốn vị nữ tử đi ra từ bên trong binh sĩ, nhìn Phi Phượng Lâu một cái, sau đó sải bước đi vào, mà gia chủ chưởng giáo của rất nhiều thế lực, thì nhao nhao đứng lên ở dưới sự suất lĩnh của ba đại thế lực, nhanh chân đi về phía Trần Khuynh Địch hành lễ nói:
"Tham kiến người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, Trần đại nhân!"
Lời này vừa nói ra, Trần Khuynh Địch lập tức phảng phất như được dội vào một thùng nước mát trong mùa hè, toàn thân đều trở nên sảng khoái không ít. Trách không được mọi người đều muốn nắm giữ quyền thế!
"Miễn lễ." Trần Khuynh Địch khoát tay áo, sau đó trực tiếp tìm một chỗ ở bên cạnh ngồi xuống, nói thẳng vào vấn đề: "Chư vị, lần tại hạ này đi tới Ung Châu Đạo, kỳ thật cũng không có gì, chỉ là nghe thấy Ung Châu Đạo có phong cảnh tú lệ, cho nên định tới thưởng thức một phen mà thôi, đương nhiên, cũng có một chút chuyện nhỏ hi vọng mọi người có thể giúp đỡ."
Chư vị gia chủ và chưởng giáo nghe xong liền ngạc nhiên, thưởng thức phong cảnh? Thưởng thức phong cảnh rất tốt! Ung Châu Đạo chúng ta non xanh nước biếc, chỉ cần không phải là đến để đoạt tài nguyên tranh lợi ích cùng với chúng ta, chuyện gì cũng dễ nói!
"Mời đại nhân cứ nói đi đừng ngại!"

Chương 284: Đám đông phẫn nộ

"Ừm, ta có nghe nói, Tây Vực sau khi bị phá, Tiêu gia Tiêu Thành ngày xưa đã đặt chân ở Ung Châu Đạo?"
Tới rồi! !!
Trong lúc nhất thời, cơ hồ là ở trong mắt của mọi người đều hiện lên một tia tinh quang, nhất là người của Tam Anh Hội, Thanh Long Trang, tiêu cục Liệt Dương, càng là lộ ra mấy phần hiểu rõ.
Hiển nhiên là vấn đề mà Trần Khuynh Địch đưa ra hoàn toàn nằm ở trong dự liệu của bọn hắn.
Nhất là người của Tam Anh Hội, càng là trực tiếp đứng dậy, tràn đầy căm phẫn nói: "Bẩm đại nhân, đúng là như thế, chỉ là cái Tiêu gia này hết sức hống hách, đi ngược lại quy củ, từ sau khi đi đến Ung Châu Đạo, đã làm cho toàn bộ Ung Châu Đạo chướng khí mù mịt, thật sự là nhân thần cộng phẫn! Ở trong thiên hạ không có ai là không muốn trừ bỏ bọn hắn!"
"Nếu như Trần đại nhân muốn trừ hại vì dân, tiến đánh Tiêu gia, vậy thì Tam Anh Hội chúng ta sẽ là thế lực thứ nhất hưởng ứng!"
Nghe người của Tam Anh Hội nói như vậy, những người biết nội tình liền nhao nhao nhếch miệng.
Không có ai là không muốn trừ bỏ? Con m* nó, trước đó khi Tiêu gia vừa đi tới Ung Châu Đạo, đã đuổi không biết bao nhiêu thế lực đi, nhiều thế lực như vậy đến nhờ Tam Anh Hội các ngươi xuất thủ, tại sao lại không thấy các ngươi trở mặt cùng với Tiêu gia, hiện tại Thuần Dương Cung đại nhân đến, liền bắt đầu nói là muốn trừ bỏ Tiêu gia?
Còn không phải là thấy có người đồng ý làm chim đầu đàn, cho nên chuẩn bị bỏ đá xuống giếng.
Không biết xấu hổ! Thật sự là không biết xấu hổ!
"Ta cũng ủng hộ Trần đại nhân động thủ đối với Tiêu gia!"
"Ta đã sớm thấy ngứa mắt đối với Tiêu gia, lúc trước bọn hắn cấu kết với Ma Giáo Tây Vực, bây giờ càng là làm hại Trung Nguyên, hiệp nghĩa của Tiêu cự hiệp ngày xưa chỉ sợ là đều đã bị bọn hắn ăn hết!"
"Nếu như Trần đại nhân muốn thảo phạt Tiêu gia, ta nhất định sẽ đi theo ủng hộ!"
"Huyễn Ma Tông chúng ta từ trước đến nay đều tôn trọng hành hiệp trượng nghĩa, Tiêu gia đáng giận như thế, Huyễn Ma Tông chúng ta chính là thế bất lưỡng lập cùng với bọn hắn!"
Trong lúc nhất thời, vô luận chính tà, toàn bộ mọi người trong Phi Phượng Lâu đều lên tiếng, hết thảy đều là thanh âm "Tiêu gia tội đáng chết vạn lần", "Ta và Tiêu gia thế bất lưỡng lập", "Sau ngày hôm nay có ta thì không có Tiêu gia, có Tiêu gia thì không có ta", gia chủ

chưởng giáo của các đại thế lực liếc nhìn nhau, cũng đều thấy được tâm tư giống bản thân ở trong mắt lẫn nhau.
Tiêu diệt Tiêu gia, chia đều gia sản của bọn hắn, hơn nữa còn có người xung phong ở tuyến đầu, bản thân chỉ cần đi ở phía sau hò hét là được rồi, loại sự tình không cần xuất lực liền có thể thu được tiền trà nước này phải đi tìm ở chỗ nào?
Huống hồ sự tình chúng ta thích làm nhất chính là bỏ đá xuống giếng!
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch nhìn đám đông giận dữ, mặt không đổi sắc, nhưng ở trong lòng lại phát mộng.
Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta chỉ muốn hỏi thăm đường, muốn biết Tiêu gia rốt cuộc ở chỗ nào trong Ung Châu Đạo, làm sao đột nhiên lại có nhiều người ủng hộ ta tiến đánh Tiêu gia như vậy? Chẳng lẽ... Trần Khuynh Địch ta kỳ thật rất được hoan nghênh? ??
Sau khi rời khỏi Tây Vực, Tiêu Nguyên Thần cùng với một đám đệ tử Tiêu gia cũng không có gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo. Hoặc có lẽ là, bọn hắn cũng không thể gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo.
Lấy ánh mắt của Tiêu Nguyên Thần, tự nhiên là có thể nhìn ra tình trạng mà Bái Hỏa Ma Giáo gặp phải sau khi tiến vào Trung Nguyên, nếu như hoàn toàn gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo mà nói, chỉ sợ đến lúc đó bọn hắn chính là đám người thứ nhất bị kéo ra ngoài để đối kháng cùng với chính đạo Trung Nguyên, làm con chốt thí, hơn nữa tuyệt đối còn là loại pháo hôi bị ném ra ngoài không có một chút do dự kia.
Nếu dựa theo kế hoạch ban đầu của Tiêu Nguyên Thần, sau khi hiệp trợ đánh vỡ Tiêu Thành, mượn phần công lao này, hơn nữa còn có tu vi Võ Đạo Tông Sư của bản thân, còn có thể lấy được địa vị tương đối cao cùng với sự che chở của Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng bởi vì đám người Trần Khuynh Địch đến làm rối loạn, khiến cho toàn bộ kế hoạch thất bại, dẫn đến Tiêu gia căn bản là không làm được chuyện gì.
Không bằng nói, bởi vì sự tình lão tổ Tiêu gia, chỉ sợ Bái Hỏa Ma Giáo sẽ có cảm nhận phi thường kém đối với Tiêu gia.
Cho nên Tiêu Nguyên Thần mới lựa chọn không chào mà đi, trực tiếp mang theo đệ tử của mình rời khỏi Tây Vực, xâm nhập vào Trung Nguyên, cuối cùng mới đặt chân ở Ung Châu Đạo.
"Đều là do lão gia hỏa kia...đáng chết!"
Sau khi đóng quân ở Ung Châu Đạo, xây lại Tiêu gia, Tiêu Nguyên Thần mới xem như là thở dài một hơi. Về phần Tiêu gia có thể bởi vì sự kiện Tây Vực mà bị võ lâm Trung Nguyên bài xích hay không, Tiêu Nguyên Thần căn bản là không lo lắng.
Đúng như khẳng định của Tiêu Nguyên Thần, cái giang hồ này vẫn là coi trọng lợi ích trên hết, Tây Vực cùng với Ung Châu Đạo cách xa nhau mười vạn tám ngàn dặm, căn bản là không có bất luận chỗ

xung đột lợi ích nào, nếu như Tiêu gia không mạnh, các thế lực ở Ung Châu Đạo ngược lại sẽ không ngại trừ hại vì nước vì dân.
Nhưng Tiêu gia có bản thân hắn tọa trấn, toàn bộ Ung Châu Đạo cũng chỉ có Tam Anh Hội là có thể sánh ngang, mà Tam Anh Hội lại không thể bởi vì một cái sự tình ở cách xa mười vạn tám ngạn dặm mà tới gây phiền toái cho Tiêu gia, còn các tiểu thế lực khác tự nhiên sẽ không đủ can đảm gây phiền phức cho Tiêu gia, về phần thế lực duy nhất có khả năng gây ra phiền toái cho Tiêu gia chính là triều đình, nhưng sự tình ở Tây Vực đã đủ khiến cho triều đình bận bịu, tạm thời còn không thể quản được Tiêu gia.
Theo lý mà nói, Tiêu gia được như ý nguyện tiến vào Trung Nguyên, thoát khỏi gông cùm "Trượng nghĩa", lúc này hẳn là sẽ tràn đầy động lực, muốn khai sáng ra một phần cơ nghiệp hoàn toàn mới, nhưng trên thực tế, bầu không khí ở trong phòng nghị sự mà Tiêu gia vừa mới lập ra lại là vô cùng ngưng trọng.
Mà nguyên nhân dẫn đến sự ngưng trọng này, thì là do một tin tức mà bọn hắn mới lấy được.
"Gia chủ, ngài đã nghe nói đến sự tình Thuần Dương Cung chưa."
"Ta đã biết." Tiêu Nguyên Thần lộ ra thần sắc lạnh lùng, gật đầu một cái, nói: "Ta cũng không nghĩ tới, người trẻ tuổi Lục Phiến Môn trước đó - Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, bây giờ cư nhiên lại trở thành người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung. Đạo Tử chân truyền cùng với người hành tẩu trong thiên hạ, chênh lệch ở giữa thế nhưng là phi thường lớn.
Đạo Tử chân truyền, nói đến cùng cũng chỉ là đệ tử, Tiêu Nguyên Thần tự tin vào tu vi Võ Đạo Tông Sư của bản thân, coi như là đối phương muốn tới tìm hắn gây phiền phức cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu như là người hành tẩu trong thiên hạ mà nói, ở bên ngoài liền giống như là mặt mũi của Thuần Dương Cung, nếu như hắn hiệu triệu ở Ung Châu Đạo một tiếng, Tiêu gia liền gặp phải phiền phức rất lớn.

Chương 285: Khảo nghiệm của sư huynh

Không nói đến những cái khác, tối thiểu là Tam Anh Hội cùng với những thế lực bị Tiêu gia xua đuổi trước đó, tuyệt đối sẽ không để ý mà bỏ đá xuống giếng, đánh chó mù đường.
Ở phía dưới thủ tọa của Tiêu Nguyên Thần, Tiêu Lâm Thân ngồi ở vị trí thứ hai, thân làm cao thủ đệ nhị của Tiêu gia, cũng là đại trưởng lão có tư lịch sâu nhất, lời nói của hắn vẫn còn có một chút phân lượng.
"Gia chủ, vậy chúng ta phải ứng đối chuyện này như thế nào, bằng vào thù hận của chúng ta cùng với Trần Chính Nghĩa, chỉ sợ là lần này Tiêu gia chúng ta sẽ thật sự bị Ung Châu Đạo xa lánh, nếu không chúng ta hãy dứt khoát rút lui khỏi Ung Châu Đạo, đi đến một địa phương mà Thuần Dương Cung không quản được? Dù sao thì cái Trung Nguyên này lớn như vậy, thánh địa võ đạo cũng không phải chỉ có một mình Thuần Dương Cung."
Nghe xong đề nghị của Tiêu Lâm Thân, Tiêu Nguyên Thần chỉ lắc đầu, không có nói gì.
Chạy? Nếu như là vào thời điểm Tiêu gia vừa mới tới Ung Châu Đạo, đương nhiên là có thể chạy, nhưng bây giờ thì đã không được. Sau khi cắm rễ ở Ung Châu Đạo, Tiêu gia khuếch trương bốn phía, không chỉ có xây lại Tiêu Thành, còn thu nạp các phe thế lực võ lâm, có không ít người trong Tiêu gia đều đã nếm được lợi lộc, chiếm được không ít lợi ích, hiện tại muốn bọn họ từ bỏ những cái này, tiếp tục trải qua đoạn thời gian chạy trốn trước đó? Làm sao có thể!
Con người chính là như vậy, nếu như một mực chịu khổ thì ngược lại là không quan trọng, nhưng nếu có một ngày được sống sung sướng, muốn một lần nữa trở lại cuộc sống khó khăn trước đó, chỉ sợ sẽ là sẽ ngàn vạn lần không muốn, Tiêu Nguyên Thần đã nhìn thấu điểm này, cho nên hắn mới không đồng ý với ý kiến của Tiêu Lâm Thân.
"Không sao." Tiêu Nguyên Thần buông tình báo trong tay xuống, sau đó nhìn về phía các trưởng lão khác trong phòng nghị sự, mà nét mặt của bọn hắn cũng giống như dự đoán của Tiêu Nguyên Thần, hiển nhiên là không phải rất đồng ý với ý nghĩ của Tiêu Lâm Thân.
"Lần này đúng là nguy cơ của Tiêu gia chúng ta, nhưng cũng chưa chắc không phải là một lần kỳ ngộ của Tiêu gia chúng ta. Nếu như có thể gắng gượng qua lần này, Tiêu gia chúng ta mới xem như là thực sự đứng vững bước chân ở Ung Châu Đạo, đứng vững bước chân ở cái Trung Nguyên này."
Tiêu Nguyên Thần gõ nhẹ ngón tay vào lan can, gằn từng chữ nói ra: "Thiên hạ nhốn nháo, đều là vì ích lợi, bằng vào một người Trần

Chính Nghĩa, không, một người Trần Khuynh Địch, còn không thể làm gì được Tiêu gia chúng ta, cho nên nếu hắn muốn gây phiền phức cho Tiêu gia chúng ta, tất nhiên là sẽ đi tìm Tam Anh Hội, còn có rất nhiều thế lực ở trong Ung Châu Đạo."
"Bọn hắn là một cộng đồng lợi ích, bởi vì lợi ích bọn hắn mới có thể tụ tập lại cùng một chỗ."
Lợi ích dĩ nhiên là có thể khiến cho một cái liên minh hết sức kiên cố, nhưng tương tự, lợi ích cũng có thể phá hủy một cái liên minh trong nháy mắt, chỉ cần để cho ở giữa bọn hắn xung đột lợi ích lẫn nhau, cái này còn được gọi là liên minh chẳng mấy chốc sẽ sụp đổ, thậm chí là phản phệ bản thân, đây chính là lý niệm của Tiêu Nguyên Thần, hắn cũng tin tưởng là bản thân sẽ không sai.
"Ở trong khoảng thời gian này, phải làm phiền Đại trưởng lão đi thu hẹp thế lực của Tiêu gia, tạm thời đình chỉ khuếch trương, làm ra tư thái phòng ngự, ta muốn tạm thời rời đi một chuyến."
"Rời đi?"
Đám người kinh ngạc, lúc này chính là thời điểm Tiêu gia đứng trước nguy cơ, Tiêu Nguyên Thần thân làm người mạnh nhất Tiêu gia, càng là gia chủ trụ cột lại muốn rời đi?
"Ta hiểu được, vào trước khi ngươi trở về, ta cam đoan sẽ không để xảy ra vấn đề." Tiêu Lâm Thân dẫn đầu gật đầu nói, hắn tuy đã già, kém xa sự quả quyết lúc còn trẻ, nhưng hắn lại biết rõ một thứ, đó chính là năng lực của Tiêu Nguyên Thần, hắn tin tưởng vị gia chủ Tiêu gia này sẽ không đẩy Tiêu gia vào trong tuyệt cảnh, cho nên chuyện hắn cần làm là ủng hộ Tiêu Nguyên Thần, khiến cho Tiêu gia trở thành một cái chỉnh thể. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Tiêu Nguyên Thần một mực tôn kính rất nhiều đối với hắn, thậm chí là còn trợ giúp hắn trì hoãn sinh cơ.
Mà lấy uy vọng của Tiêu Lâm Thân, tự nhiên là cũng sẽ khiến cho những người khác nhao nhao gật đầu, mặc dù vẫn có nghi ngờ trong lòng như cũ, nhưng vẫn đồng ý với thuyết pháp của Tiêu Nguyên Thần, dựa theo phân phó của Tiêu Nguyên Thần, bắt đầu thu hẹp thế lực của chính mình, đồng thời còn cảnh cáo tộc nhân nhà mình tạm thời không nên gây chuyện, lấy điệu thấp làm chủ.
"Giao cho các ngươi, bất quá ta nghĩ Trần Khuynh Địch cũng không phải là kẻ ngốc, vào trước khi chỉnh hợp xong thế lực ở Ung Châu Đạo, có đầy đủ năng lực động thủ đối với Tiêu gia chúng ta, hắn hẳn là sẽ không đánh rắn động cỏ, cho nên các ngươi cũng không cần lo lắng về việc hắn sẽ trực tiếp giết về phía Tiêu gia chúng ta, chúng ta còn có đầy đủ thời gian."
"Đúng."
Ở một bên khác, ở bên trong Phi Phượng Lâu thuộc Thanh Bình Thành.
Sau khi đưa tiễn người của các thế lực Ung Châu Đạo, Trần Khuynh

Địch liền tiến vào trong trạng thái tràn đầy nhiệt tình.
"Tiếp theo liền giao cho bốn vị sư muội, ta cần phải chuẩn bị thật tốt một chút."
Sau khi phân phó đám người Dương Xuân không nên quấy rầy bản thân, Trần Khuynh Địch liền lập tức tiến vào trạng thái bế quan.
Ừm? Tại sao phải bế quan? Đương nhiên là để làm chuẩn bị, chờ sau khi xuất quan sẽ giết thẳng về vị trí của Tiêu gia!
Liên minh? Đó là cái gì?
"Mọi người đều đã nghe rồi chứ?" Thẳng đến khi sư huynh biến mất ở trong tầm mắt, Lạc Tương Tư mới mở miệng nói.
Mà ở bên cạnh của nàng, ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên thì cũng nhao nhao gật đầu, lộ ra thần sắc đã hiểu.
Sư huynh nói là tiếp theo liền giao cho các nàng!
Điều này là có ý vị gì?
"Đây là khảo nghiệm của sư huynh! Lần này mục đích sư huynh đi đến Ung Châu Đạo, chính là vì khuếch trương uy thế của Thuần Dương Cung, hiện tại sư huynh đã giao nhiệm vụ trọng yếu như vậy cho chúng ta, chúng ta nhất định không thể để cho hắn thất vọng!"
Sau đó chúng nữ liền lập tức tụ tập ở bên trong một gian phòng khác của Phi Phượng Lâu, ở trong gian phòng đã sớm được bố trí một tấm bảng đen, ở phía trên treo bản đồ của toàn bộ Ung Châu Đạo, còn được dùng màu sắc khác nhau tô các khu vực mà các thế lực khống chế, viết tên của thế lực lên.
Trong đó thế lực của Tam Anh Hội cùng với Tiêu gia là to lớn nhất.
Nói đến cùng, vẫn là bởi vì Tam Anh Hội cùng với Tiêu gia đều có một vị Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, mà Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương mặc dù cũng có được thế lực tương đối, nhưng về mặt chiến lực cao cấp thì lại quá chênh lệch, khiến cho bọn hắn vô luận là trên thanh thế, danh khí, hay là thực lực đều kém xa Tam Anh Hội cùng với Tiêu gia.
"Nhưng trên thực tế, đây chỉ là hiện tượng bề ngoài!" Lạc Tương Tư gõ vào bảng đen, gằn từng chữ nói ra: "Trên thực tế, Tam Anh Hội cùng với Tiêu gia nhìn qua giống như là có thế lực ngang nhau, nhưng kỳ thật Tam Anh Hội lại chiếm cứ ưu thế tuyệt đối!"

Chương 286: Kế hoạch của bốn nữ

"Tiêu gia vừa tới Ung Châu Đạo không lâu, chân chính được coi là người Tiêu gia, nhiều nhất bất quá chỉ là mấy trăm người, những người khác phần lớn đều là môn khách mà Tiêu gia mời chào, còn có một số trung, tiểu thế lực thần phục với Tiêu gia, những thế lực này căn bản không có gì lớn, toàn bộ Tiêu gia nhìn qua có địa bàn và thế lực lớn mạnh, nhưng lại là miệng cọp gan thỏ, chỉ là trò mèo mà thôi."
"Mà Tam Anh Hội lại khác biệt, đầu tiên bản thân của Tam Anh Hội chính là thế lực bản thổ truyền thừa trên trăm năm ở trong Ung Châu Đạo, tiếp theo, Hội chủ Minh Vô Nhai thế hệ này cũng không phải là người bình thường, tâm cơ, thủ đoạn, thực lực, cho dù là một cái cũng không thiếu, thế lực của Tam Anh Hội càng là bền chắc như thép, viễn siêu Tiêu gia trò mèo kia."
"Chúng ta vừa mới tới Ung Châu Đạo, nếu muốn khuếch trương thế lực của Thuần Dương Cung mà nói, biện pháp tốt nhất chính là lập uy, nhưng lại không thể gây ra xung đột quá lớn cùng với thế lực võ lâm Ung Châu Đạo, nếu không sẽ khiến cho nhiều người tức giận, chính là được không bù mất, cho nên chọn một thế lực có phân lượng để nhằm vào là không còn gì tốt hơn."
"Mà Tiêu gia, không thể nghi ngờ chính là đối tượng để lập uy tốt nhất! Huống chi..." Nói đến đây, sắc mặt của Lạc Tương Tư cũng trở nên ảm đạm: "Tiêu gia bây giờ, đã không phải là Tiêu gia trước kia."
"Coi như là Tiêu lão tiền bối, đoán chừng cũng không hy vọng nhìn thấy Tiêu gia bây giờ a."
"Không nói đến những cái khác, chỉ là vừa nghe được tin tức Tiêu gia xây lại Tiêu Thành, ta đã cảm thấy nổi nóng."
"Cũng khó trách sư huynh vừa đi tới Ung Châu Đạo, liền hỏi thăm tin tức Tiêu gia."
"Đúng vậy!"
‘’Vì vậy, có vẻ như chúng ta đã thảo luận ra được mục tiêu chiến lược: Động thủ đối với Tiêu gia, chỉ sợ là sư huynh cũng đã sớm có mưu đồ! Quả nhiên không hổ là sư huynh!”
"Vậy kế tiếp chính là suy nghĩ làm như thế nào để xuất thủ với Tiêu gia."
"Tiêu gia mặc dù là miệng cọp gan thỏ, nhưng cuối cùng vẫn có một vị Võ Đạo Tông Sư, không phải là dễ đối phó như vậy, coi như là sư huynh, cũng không nhất định có thể đánh thắng một vị Võ Đạo Tông Sư, sự tình xảy ra ở ngoại ô Tiêu Thành chính là một lần ngoài ý muốn, huống hồ cuối cùng cũng là do chúng ta xuất thủ mới chính thức giết được đối phương"

"Ừm, đương nhiên là ta hiểu." Doanh Phượng Tiên suy nghĩ trong chốc lát, mở miệng nói: "Có muốn đi hỏi thăm sư huynh một chút hay không, nghe kế hoạch của sư huynh một chút?"
"Như vậy sao được! !!" Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư gần như đồng thời lên tiếng ngăn cản Doanh Phượng Tiên.
"Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở! Sư huynh tại sao lại phải bế quan? Không phải là vì để cho chính chúng ta suy nghĩ ra biện pháp đối phó với Tiêu gia hay sao!"
"Sư huynh khẳng định là đã có kế hoạch hoàn chỉnh, nhưng nếu như sự tình gì cũng đều giao cho sư huynh mà nói, còn cần phải mang chúng ta theo để làm gì! Cho nên chúng ta nhất định phải dựa vào thực lực của bản thân, thôi diễn ra kế hoạch của sư huynh, sau đó lại thực thi kế hoạch, chỉ có làm như vậy mới không cản trở sư huynh!
"Không sai! Ta cũng cảm thấy như vậy!" Cuối cùng ngay cả Dương Xuân cũng tỏ vẻ tán đồng.
"Kế hoạch của đại ca ca hẳn là sẽ lợi hại hơn nhiều, nếu là ta thì sẽ dứt khoát cầm đao giết về phía Tiêu gia là được rồi. Đó là một kế hoạch rất bình thường."
Trần Tiêm Tiêm nhếch miệng cười một tiếng: "Cho nên mới nói ngươi là một con nhóc không có đầu óc, ha ha."
"Hừ? ! Muốn đánh nhau phải không?"
"Ai sợ ai? !"
"Nói tóm lại!" Lạc Tương Tư lớn tiếng nói, cắt đứt Trần Tiêm Tiêm sắp ầm ĩ cùng với Dương Xuân, dứt khoát nói: "Nhiệm vụ lần này là phi thường nghiêm trọng, chúng ta nhất định phải nghĩ ra một cái kế hoạch thích hợp, huống chi việc chúng ta đến đoán chừng đã bị Tiêu gia biết được, khó tránh khỏi là bọn họ sẽ không làm ra chuẩn bị."
"Vậy thì rốt cuộc phải làm như thế nào? Nếu như là đại ca ca mà nói.."
Trong lúc nhất thời, gian phòng rơi vào trong yên lặng.
Một hồi sau, Trần Tiêm Tiêm mới mở miệng yếu ớt nói: "Hãy thay một cái góc độ suy nghĩ khác a, nếu như Tiêu gia biết được chúng ta đã đến, hơn nữa còn biết rõ chúng ta mở tiệc chiêu đãi rất nhiều thế lực ở Ung Châu Đạo, hỏi thăm tin tức về Tiêu gia, bọn họ sẽ làm như thế nào?"
"Nhất định sẽ hốt hoảng a."
"Đúng thế, bọn họ nhất định sẽ nghĩ đến việc chúng ta muốn động thủ với Tiêu gia."
"Nhưng Tiêu gia có một vị Võ Đạo Tông Sư, cho nên bọn họ rất tự tin, suy nghĩ của bọn họ khẳng định cũng sẽ thiên hướng về việc nếu như chúng ta muốn động thủ đối với Tiêu gia, cũng nhất định phải có sức chiến đấu cấp bậc Võ Đạo Tông Sư mới được. Cho nên đối tượng mà bọn họ muốn đối phó đầu tiên cũng không phải là chúng ta, mà hẳn là..."

"Tam Anh Hội!"
"Tiêu gia nhất định sẽ sợ chúng ta lôi kéo thế lực bản thổ mạnh nhất Ung Châu Đạo - Tam Anh Hội."
"Nhưng trên thực tế, bọn họ lại không nghĩ rằng, chỉ bằng vào sức mạnh của bản thân chúng ta, kỳ thật cũng đủ để sinh ra uy hiếp đối với Tiêu gia!"
Tin tức có quan hệ đến việc Trần Khuynh Địch đã khiến cho Xích Tiêu Kiếm nhận chủ, bốn nữ tự nhiên cũng đã biết được, đối với người ngoại giới mà nói, không phải là người của thánh địa võ đạo chỉ sợ là sẽ lơ đễnh Xích Tiêu Kiếm, bao gồm cả dạng Võ Đạo Tông Sư như Tiêu Nguyên Thần, hắn cũng không tin một vị võ giả Hợp Đạo Tôn Giả dựa vào một kiện binh khí liền có thể sánh ngang với bản thân hắn.
Nhưng bốn nữ thì lại không giống, bọn họ vô cùng có tự tin đối với Trần Khuynh Địch.
Các nàng tin tưởng một vị Võ Đạo Tông Sư vừa mới đột phá không lâu như Tiêu Nguyên Thần, coi như Trần Khuynh Địch đánh không lại, ít nhất cũng có thể ngăn chặn đối phương, khiến cho đối phương không thể động thủ!
Mà chỉ cần Tiêu Nguyên Thần không thể động thủ...
"Bằng vào lực lượng của chúng ta, cũng đủ gây ra hỗn loạn cùng với phiền toái cho Tiêu gia!"
"Đầu tiên không cần phải xuất thủ đối với Tiêu gia, mà là đặt mục tiêu ở trên người của những trung, tiểu thế lực phụ thuộc Tiêu gia kia, những thế lực này vốn chính là cỏ mọc đầu tường, sau khi phát hiện ra Tiêu gia không thể bảo vệ được bọn hắn, sẽ lập tức phản bội, trước tiên tiến hành đả kích uy tín của Tiêu gia ở Ung Châu Đạo, khiến cho mọi người mất đi lòng tin đối với Tiêu gia."
"Sau đó để cho các thế lực khác ở Ung Châu Đạo nhìn thấy thực lực của chúng ta, khi đó chúng ta lại tiến hành lôi kéo, tin tưởng là bọn hắn sẽ rất vui lòng bỏ đá xuống giếng, đến lúc đó trừ phi Tiêu gia triệt để lôi kéo được Tam Anh Hội, hai thế lực này liên thủ đối phó với chúng ta, nếu không chỉ dựa vào lực lượng của một mình Tiêu gia, còn chưa đủ để đối kháng cùng với chúng ta."
"Nhưng Tiêu gia cũng sẽ có khả năng không tiếc vốn gốc, cũng phải lấy được sự ủng hộ của Tam Anh Hội, cho nên phải sớm tính toán."
"Vậy thì dứt khoát làm như thế như thế, như vậy như vậy..."

Chương 287: Như nhau

Trong lúc nhất thời, bốn nữ tụ tập ở trong gian phòng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười lạnh âm trầm, khiến cho nhân viên phục vụ đi ngang qua cửa phòng cảm thấy run sợ.
Ở phía dưới sơn trang Phong Tuyết, Tiêu Nguyên Thần mặc một thân áo xám, đầu đội mũ rộng vành, lẳng lặng nhìn công trình kiến trúc giấu ở bên trong gió tuyết đầy trời trên núi, trong mắt lóe lên một tia hâm mộ.
Tam Anh Hội hùng bá Ung Châu Đạo, sơn trang Phong Tuyết càng là kiến trúc chói sáng nhất trong toàn bộ Ung Châu Đạo, vị Hội chủ Tam Anh Hội - Minh Vô Nhai kia ở Ung Châu Đạo càng giống như là thổ hoàng đế vậy, cho dù là triều đình cũng đều sẽ cho hắn mấy phần mặt mũi, uy thế cỡ này, không phải là mục tiêu mà Tiêu Nguyên Thần theo đuổi hay sao.
Nói đến cùng, Minh Vô Nhai bất quá cũng chỉ là một vị Võ Đạo Tông Sư mà thôi! Ngày xưa ở trong Tiêu Thành, Tiêu gia thế nhưng cũng có một vị Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, kết quả thì sao? Đừng nói là có thể hùng bá một phương giống như Tam Anh Hội, ngay cả Tiêu Thành mà Tiêu gia cũng đều không thể hùng bá, còn luôn luôn bị người cản trở, bị người ám toán!
Nghĩ tới đây, Tiêu Nguyên Thần càng trở nên kiên định hơn.
Quả nhiên là vào thời điểm hắn đánh vỡ Tiêu Thành, mang theo phần lớn đệ tử Tiêu gia rời đi khỏi toà nhà giam kia, là một chuyện chính xác! Tin tức lão tổ Tiêu gia chiến tử ở Tây Vực, Tiêu Nguyên Thần tự nhiên là cũng nhận được, mà vào thời điểm biết được cái tin tức kia, hắn cũng đã trầm mặc một lúc lâu, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn như thế, vẫn như cũ không thể dao động được ý chí của hắn, bởi vì cái mà hắn theo đuổi khác với cái mà lão tổ Tiêu gia theo đuổi.
Cái lão tổ Tiêu gia theo đuổi, là cái gọi là hiệp nghĩa mà Tiêu Nguyên Thần đã sớm vứt bỏ. Mà cái Tiêu Nguyên Thần theo đuổi, là huy hoàng của Tiêu gia!
Thu hồi suy nghĩ, Tiêu Nguyên Thần nhìn về phía sơn trang Phong Tuyết lần thứ hai, sau đó dùng cương khí truyền âm, thanh âm nhỏ như tơ nhện, nhưng lại xuyên thẳng vào trong đỉnh núi: "Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần, đến đây gặp Hội chủ Tam Anh Hội, nghe qua Minh hội chủ nghĩa bạc vân thiên, giao hảo khắp thiên hạ, ta tự mình đến thăm, Minh hội chủ hẳn là sẽ làm như không thấy a?"
Một lát sau.
"Ha ha ha, Tiêu gia chủ, làm sao lại có thời gian đi đến sơn trang Phong Tuyết đây?"
Gió tuyết đảo ngược, một cỗ khí thế bàng bạc bộc phát ra từ đỉnh

núi, sau đó hóa thành một cột cương khí từ trên núi gào thét mà đến, trực tiếp xuyên ra một cái thông đạo ở bên trong gió tuyết, rơi vào dưới chân của Tiêu Nguyên Thần, nhưng thông đạo chỉ duy trì được mấy giây, ở trong nháy mắt Tiêu Nguyên Thần đạp vào thông đạo, lực lượng duy trì thông đạo liền biến mất trong nháy mắt, gió tuyết lần thứ hai ập đến.
Mắt thấy cảnh này, Tiêu Nguyên Thần lập tức hừ lạnh một tiếng, ma khí chảy xuôi mà ra từ dưới chân, trực tiếp ổn định thông đạo sắp hỏng, gió tuyết đầy trời căn bản là không ngăn được cước bộ của hắn, sau đó hắn thi triển bộ pháp, chỉ mấy bước liền vượt qua gió tuyết đi lên đỉnh núi, rơi vào cửa ra vào của sơn trang Phong Tuyết.
Mà lúc này, Minh Vô Nhai thì mặc một thân áo bào trắng, lộ ra một nụ cười chờ đợi ở cửa ra vào.
"Tiêu huynh, từ sau khi Tiêu gia đi đến Ung Châu Đạo, ta thế nhưng là vẫn luôn mong chờ Tiêu huynh, hôm nay rốt cuộc cũng nhìn thấy Tiêu huynh, thật sự là khiến cho ta rất vui sướng!"
"Ha ha ha, ta cũng là như thế a, hôm nay nhìn thấy Minh hội chủ, quả nhiên là không hổ một đời hào hiệp a!"
"Như nhau, như nhau, ha ha ha!"
Vừa thấy mặt, vô luận là Minh Vô Nhai hay là Tiêu Nguyên Thần, trên khuôn mặt đều mang theo nụ cười xán lạn, phảng phất như bạn cũ nhiều năm không gặp nhiệt tình ôm nhau, sau đó lại là hàn huyên trên trời dưới biển, hai người vừa trò chuyện, vừa đi vào bên trong sơn trang Phong Tuyết, bầu không khí thực sự là rất hòa hợp.
"Đúng rồi đúng rồi, Tiêu huynh không biết là có chuyện gì, lại đặc biệt đi đến sơn trang Phong Tuyết của ta?"
"Kỳ thật cũng không có gì, bất quá chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi." Tiêu Nguyên Thần mỉm cười, gắn từng chữ nói ra về phía Minh Vô Nhai: "Ta hi vọng, người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung kia nếu như đến đây, Minh huynh có thể chiếu cố huynh đệ ta một lần."
"Ồ?" Minh Vô Nhai cảm thấy ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới Tiêu Nguyên Thần thế mà một chút che giấu cũng đều không có, trực tiếp liền bước vào chủ đề, xem ra đối phương cũng biết Tiêu gia hiện tại rốt cuộc đang gặp phải dạng khó khăn gì, lo lắng Tam Anh Hội thừa nước đục thả câu a.
Dừng lại một chút, Vô Nhai chợt nói ra: "Tiêu huynh khách khí rồi, người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung mặc dù có địa vị cao thượng, nhưng chung quy cũng chỉ là một vị Hợp Đạo Tôn Giả, chẳng lẽ Tiêu huynh cảm thấy một vị Hợp Đạo Tôn Giả thật đúng là có thể uy hiếp được chúng ta hay sao?"
"Nhưng bất kể nói như thế nào, cũng phải nên cảnh giác." Tiêu Nguyên Thần cũng không cãi cọ cùng với Minh Vô Nhai, mà là tiếp tục nói: "Minh hội chủ, ta liền cả gan gọi ngươi một tiếng huynh,

huynh hẳn là cũng biết, Tiêu gia chúng ta đã từng có giao dịch cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, cho nên võ công của Bái Hỏa Ma Giáo kỳ thật Tiêu gia chúng ta hoặc nhiều hoặc ít cũng có một chút..''
"Ừm?" Minh Vô Nhai nhướng mày.
Tiêu Nguyên Thần cũng không ngừng lại, tiếp tục nói: "Mà vào ngày đó ta có thể đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, chính là do khu trừ tâm chướng, chủ động nhập ma, cho nên cũng hơi có một chút mẫn cảm đối với ma khí…còn cần ta phải nói tiếp sao?"
Minh Vô Nhai nhìn Tiêu Nguyên Thần, dường như muốn nhìn ra ý tứ trong trong sự tươi cười của đối phương, bất quá là cho dù là cái gì cũng đều không nhìn ra.
"Ha ha." Chỉ chốc lát sau, Minh Vô Nhai cười ha ha một tiếng, nói: "Tiêu huynh khách khí rồi, ta mặc dù cũng có vài phần nội tình, nhưng cuối cùng cũng không thể sánh bằng đại thế lực như Thuần Dương Cung, đương nhiên, nếu như ngươi không đi trêu chọc vị kia, có ta điều tiết ở giữa mà nói, tin tưởng là người hành tẩu trong thiên hạ trẻ tuổi kia, hẳn là cũng sẽ không gây khó dễ cho Tiêu gia."
"Tốt!"
Lời nói của Minh Vô Nhai nhìn như đơn giản, nhưng Tiêu Nguyên Thần vẫn nghe ra được ý tứ của hắn. Không đi trêu chọc? Làm sao có thể! Hiện tại cũng không phải là vấn đề hắn có đi trêu chọc đối phương hay không, mà đối phương rõ ràng là muốn tới trêu chọc hắn! Nói đến cùng, Minh Vô Nhai vẫn không hề đếm xỉa!
"Hừ." Tiêu Nguyên Thần cười lạnh một tiếng, xem ra vị Minh Vô Nhai này cũng giống như những người khác trên giang hồ, không gặp thỏ không thả ưng, không có lợi ích liền không dời nổi bước chân.
Thế là Tiêu Nguyên Thần chắp tay một cái, nói: "Nếu như lần này Tam Anh Hội có thể trợ giúp Tiêu gia chúng ta, ta sẽ nguyện ý mở ra Tàng Kinh Các của Tiêu gia chúng ta cho Hội chủ, đương nhiên là vào trước đó Hội chủ phải lập ra lời thề, không được truyền võ công ở trong Tàng Kinh Các ra bên ngoài, đồng thời ta còn có thể đưa cho Hội chủ một phần võ công mà Hội chủ yêu cầu."

Chương 288: Tiêu cục Phi Ưng

Minh Vô Nhai Tiêu hiểu được câu nói đầu tiên của Nguyên Thần, cũng rất có vài phần hứng thú đối với Tàng Kinh Các của Tiêu gia, nhưng chân chính khiến cho hắn có một chút quỷ dị, thì chính là câu nói thứ hai của Tiêu Nguyên Thần, võ công mà hắn yêu cầu? Nói đùa, một Tiêu gia nho nhỏ có thể cung cấp được võ công mà hắn yêu cầu hay sao? !
Đó chính là Tuyệt Thế Thần Công của Âm Dương Ma Đế, Võ Lâm Chí Tôn ngày xưa! Con m* nó, Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết của lão tử a, không biết là đã bị tên đáng chết nào trộm đi.
"Hội chủ dường như không tin?"
"Xin rửa tai lắng nghe."
Thấy Minh Vô Nhai lộ ra vẻ mặt cười lạnh, Tiêu Nguyên Thần cũng không giận, ngược lại còn mỉm cười, sau đó trực tiếp lấy ra một phần ngọc giản từ trong túi trữ vật đưa cho Minh Vô Nhai.
"Võ công chính là ở bên trong, đây chính là võ công bí truyền ngày xưa của Bái Hỏa Ma Giáo, Hội chủ rốt cuộc có cần hay không, chỉ cần đọc hết liền có thể minh bạch."
Minh Vô Nhai thờ ơ phóng xuất tinh thần lực ra, bắt đầu xem nội dung trong ngọc giản, bất quá vừa nhìn qua khúc dạo đầu, hắn liền cắt đứt tinh thần lực trong nháy mắt, thần sắc trên mặt lập tức trở nên tái nhợt, hai mắt lấp loé hung quang, chỉ một thoáng thôi đã khiến cho toàn bộ sơn trang Phong Tuyết đều khẽ chấn động.
"Ngươi biết được từ nơi nào?"
"Minh huynh đừng khách khí, ta đã nói rồi, ta hơi có một chút mẫn cảm đối với ma khí."
"Ha ha ha, tốt, tốt, Tiêu huynh không hổ là một đời nhân kiệt, quả nhiên là khôn khéo tài giỏi a!"
Chỉ chớp mắt, phảng phất như tất cả sát cơ vừa rồi đều là giả vậy, trên mặt của Minh Vô Nhai đã khôi phục lại nụ cười xán lạn trước đó, thậm chí còn trực tiếp cầm tay của Tiêu Nguyên Thần, nói một cách chân thành:
"Tiêu huynh! Ngươi và ta là ai a! Không cần phải nói nữa! Chuyện lần này ta sẽ trợ giúp! Bất quá ta cũng chỉ có thể ngăn chặn người hành tẩu trong thiên hạ kia, về phần những người khác..."
"Giao cho ta là được!" Tiêu Nguyên Thần cũng cười nói.

Lão đại của tiêu cục Phi Ưng - Phương Ứng gần đây vô cùng buồn rầu.
Thân làm một cái tiêu cục nhỏ ngày xưa trong Tiêu Thành, Phương Ứng tự cho là bản thân phi thường thức thời, cho nên vào lúc Tiêu

gia vừa mới phân liệt, hắn cơ hồ là không nói hai lời liền thu thập đồ đạc và châu báu, mang theo thủ hạ và các tiểu đệ của mình lập tức rời khỏi Tiêu Thành, sau đó quả nhiên là không nằm ngoài dự đoán của hắn, Tiêu Thành đã rơi vào tay giặc.
Mà Phương Ứng sợ vỡ mật làm gì còn dám lưu lại ở Tây Vực?
Thế là hắn liền chạy trốn, xâm nhập vào trong Trung Nguyên, chạy trốn tới Ung Châu Đạo – một địa phương yên bình hơn nhiều so với Tây Vực, kết quả thì sao? Còn chưa yên ổn được vài ngày, đám sát tinh Tiêu gia đáng chết kia thế mà cũng theo tới rồi!
Hơn nữa không biết có phải là cố ý hay không, Tiêu gia dù sao cũng chỉ mới vừa vặn đặt chân tại Phi Long Thành, liền hợp nhất tất cả các thế lực ở trong Phi Long Thành, xây lại một cái Tiêu Thành.
Mà thân làm một kẻ thức thời, Phương Ứng tự nhiên là không nói hai lời liền lựa chọn gia nhập vào thế lực Tiêu gia. Cũng may là đám người Tiêu Nguyên Thần dường như không biết đến một tiểu nhân vật như hắn, càng không có nhận ra hắn là một cái tiểu thế lực trong Tiêu Thành ngày xưa, cho nên cũng không động thủ với hắn, bởi vì vậy sinh hoạt của Phương Ứng vẫn rất là thích ý, mỗi ngày bắt nạt đàn ông và phụ nữ, tung hoành trên đường phố, có bao vui nhiêu vẻ a.
Lúc trước ở trong Tiêu Thành hắn cũng không dám làm như thế, bằng không thì sẽ bị Tiêu gia khiển trách, nhưng bây giờ lại không giống, cái Tiêu gia mới này không giống như lúc trước, sẽ không xen vào việc của người khác nữa, điểm này khiến cho Phương Ứng vô cùng dễ chịu, hành vi của hắn tự nhiên là càng tệ hại hơn.
Nhưng theo một tin tức truyền đến, Phương Ứng liền cảm thấy do dự. Người hành tẩu trong thiên hạ đương đại của Thuần Dương Cung, ngày xưa ở trong Tiêu Thành chính là đại nhân vật từng có thù oán cùng với Tiêu gia, dường như là đã đi tới Ung Châu Đạo. Hơn nữa rất có thể là muốn tới gây phiền phức cho Tiêu gia!
Cho nên bây giờ, Phương Ứng đang ngồi ở trong tiêu cục của bản thân, rất nghiêm túc bắt đầu suy nghĩ: "Rốt cuộc có nên trực tiếp chạy trốn hay không?"
Nghiêm chỉnh mà nói, Phương Ứng cũng có thực lực không yếu, có tu vi Tiên Thiên Luyện Khí Hóa Thần, thả trên giang hồ, tiêu cục Phi Ưng của hắn miễn cưỡng cũng được coi là một thế lực tam lưu, nhưng vấn đề là, người đến là nhân vật nào? Là Thuần Dương Cung đó! Thánh địa võ đạo trong truyền thuyết, một đại nhân vật ở trong đó, chính là đánh rắm cũng đều có thể đánh chết hắn.
Những đại nhân vật kia giao thủ, đến lúc đó chân chính gặp xúi quẩy chính là những tiểu nhân vật như hắn.
Cho nên Phương Ứng cảm thấy lưu được núi xanh, sợ gì không có củi đốt, Ung Châu Đạo vẫn là quá nguy hiểm, nếu không thì hắn sẽ dứt khoát rời khỏi Đại Càn, đi về một cái tiểu quốc gia ở phía nam

làm mưa làm gió, lấy tu vi của bản thân, hẳn là có thể tìm được sinh hoạt vui vẻ hơn, dù sao thì ở nơi nào mà chẳng được, còn tốt hơn là ở nơi này làm pháo hôi.
"Ừm! Quyết định!" Phương Ứng đứng dậy, lớn tiếng nói: "Có ai không! Nhanh đi, chuẩn bị đi về phía nam, chũng ta hãy sẵn sàng chạy trốn...Không đúng, đi lên phía nam mở một cái phân bộ!"
Lời còn chưa dứt, ở cửa ra vào liền truyền đến một trận hô to thất kinh, sau đó chỉ thấy một người mặc áo vải vội vã chạy vào, hô lớn: "Lão gia, lão gia, lão gia!"
"Hoảng cái gì!" Thấy tiểu đệ nhà mình không biết điều như vậy, Phương Ứng lập tức bất mãn nói: "Ta không phải đã nói rồi sao, cho dù núi có sập trước mắt cũng phải không đổi sắc, giống như lão gia ta, lúc trước nếu như không phải lão gia ta quyết định thật nhanh, mang theo các ngươi đào tẩu, bây giờ các ngươi còn có thể tiêu dao như vậy hay sao?"
"Nhưng, thế nhưng lão gia, bên ngoài, ở bên ngoài.."
"Bên ngoài cái gì? Ngươi thật là, thật đúng là không có kinh nghiệm giang hồ." Phương Ứng lắc đầu, sau đó chắp hai tay ở sau lưng, nói với gã sai vặt: "Đi phía trước dẫn đường! Để cho ngươi nhìn thấy cái gì gọi là uy nghiêm và bá khí của người cầm đầu một thế lực!"
"Chớ quên, Phong Diệp Thành này chính là một thị trấn! Con m* nó, chỉ là một cái thị trấn, làm gì có ai dám đắc tội với tiêu cục Phi Ưng? Nhớ kỹ, các ngươi là người của tiêu cục Phi Ưng! Vào nam ra bắc, không thể làm mất đi thanh danh của tiêu cục Phi Ưng! Ai dám động thủ đối với chúng ta, chúng ta liền ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu..."
"Máu, máu máu máu, máu..." Phương Ứng há to miệng, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đám người đang bao vây tiêu cục Phi Ưng.
Toàn thân cao thấp của đám người đều mặc áo giáp tinh mỹ phủ đầy phù văn, cầm chiến mâu trong tay, đeo bội kiếm bên hông, chỉ cần liếc mắt nhìn qua, liền thấy huyết khí rậm rạp chằng chịt xông tới tận trời, thậm chí còn xen lẫn với bầu trời hóa thành một mảnh mây đen, bao phủ hơn phân nửa tiêu cục Phi Ưng vào bên trong, thế mà đều không ngoại lệ, tất cả đều là võ giả cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong!

Chương 289: Phương Ứng

Nói đùa! Cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, mặc dù đối với Phương Ứng mà nói thì không tính là gì, nhưng mà đối với tiêu cục Phi Ưng mà nói, mấy trăm người trong toàn bộ tiêu cục, cũng chỉ có không đến 10 võ giả như vậy, hơn nữa đều là tiêu đầu, là nhân vật trung kiên của tiêu cục Phi Ưng, cũng miễn cưỡng được tính là cao tầng. Kết quả là đám người xếp hàng ở trước cửa có tới 200 người!
Hơn nữa đều mặc một thân trang bị cao cấp, thậm chí là ngay cả trang bị của bản thân Phương Ứng cũng chỉ tốt hơn một chút với đám người kia, mà còn chỉ là tốt hơn một chút xíu...
Gặp quỷ! Đám người này là ai? !
Ngay vào thời điểm Phương Ứng bị dọa đến ngây người, gã sai vặt đi theo hắn thì ưỡn ngực, trực tiếp đứng dậy, lớn tiếng nói: "Các ngươi đến tột cùng là ai? Lại dám vây khốn tiêu cục Phi Ưng chúng ta? ! Không biết sự lợi hại của tiêu cục Phi Ưng chúng ta hay sao! Hừ? Có tin là lão gia nhà ta sẽ...ối."
"Nói cái gì vậy tiểu tử thối!" Phương Ứng lập tức kinh hãi, vội vàng vả cho gã sai vặt một phát.
"Lão gia? !"
"Tên tiểu tử thúi ngươi còn chưa chịu câm miệng?"
"Nhưng, thế nhưng lão gia là võ giả Tiên Thiên a, hơn nữa vừa rồi lão gia đã nói là muốn biểu hiện ra bá khí của tiêu cục Phi Ưng chúng ta..."
"Bá cái đầu của ngươi!" Phương Ứng lại chuyển tay tát một cái, hận không thể trực tiếp đánh chết gã sai vặt không có một chút nhãn lực này, đi theo hắn lâu như vậy rồi, làm sao ngay cả một chút bản sự mượn gió bẻ măng, bắt nạt kẻ yếu cũng đều không học được? Không nhìn thấy được đám người này tỏ rõ là rất có bối cảnh hay sao! Hơn nữa nhiều người như vậy tất cả đều là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong, chỉ sợ cũng chỉ có dạng đại thế lực ở Ung Châu Đạo như Tiêu gia, hoặc là Tam Anh Hội, Thanh Long Trang, tiêu cục Liệt Dương mới có thể cầm ra được, lúc này còn muốn bá khí cái rắm!
Quay đầu, trên mặt của Phương Ứng liền mang theo nụ cười xán lạn.
"Các vị đại gia? Các vị là?"
Ầm ầm!
Binh sĩ bao vây không nói gì, mà đều yên lặng tản ra, đồng thời dộng chiến mâu xuống đất, phát ra âm thanh trầm trọng vang vọng, một thớt ngựa cao to chậm rãi đi ra từ trong đám người, ở phía trên thì có một đạo thân ảnh nhỏ nhắn, huyết khí ngất trời giống như thái sơn áp đỉnh vậy, vọt thẳng về phía Phương Ứng.
Sau khi cảm ứng được khí tức của đối phương, nụ cười ở trên mặt

của Phương Ứng càng thêm nịnh nọt.
"Vị đại nhân này? Không biết tiểu nhân đã làm gì quấy nhiễu đến đại nhân? Hoặc là đại nhân có chuyện gì cần tiểu nhân làm? Xin yên tâm! Tiểu nhân nhất định sẽ xông pha khói lửa, tuyệt không chối từ!"
"Đại nhân? Hắc hắc hắc." Ngồi trên lưng ngựa, Dương Xuân nghiêng đầu một chút, nhẹ nhàng cười một tiếng.
"Tiêu cục Phi Ưng, ta thế nhưng là rất quen thuộc với cái tên này nha. "
"Quen thuộc? " Trong lòng của Phương Ứng vui vẻ, tiểu thế lực của hắn lại còn có thể lọt vào mắt của vị đại nhân đối diện? Thật là quá tốt!
Nhưng mà câu nói tiếp theo của Dương Xuân, lại khiến cho Phương Ứng giống như rơi xuống hầm băng.
"Ta nhớ được lúc trước cái thế lực đầu tiên rời khỏi Tiêu Thành, dẫn đến vô số thế lực ở Tiêu Thành tranh nhau trốn chạy, chính là tiêu cục Phi Ưng a? "
"!! !!" Trong cái chớp nhoáng này, Phương Ứng liền biến sắc.
"Chuyện này, đại nhân, ta cũng không hiểu được ý tứ của ngài..."
Phương Ứng vừa cười trừ, vừa lộ ra bộ dáng rất là nịnh nọt, nhưng ở trong ánh mắt nhìn Dương Xuân lại tràn đầy sự kinh khủng, dường như là đã nghĩ ra được điều gì vậy.
"Không hiểu?" Dương Xuân mỉm cười, thản nhiên nói ra: "Không hiểu cũng không có quan hệ, rất nhanh ngươi sẽ hiểu."
Sau đó Dương Xuân liền đưa tay, vung xuống, trong chớp mắt, 200 binh sĩ chung quanh lập tức bạo phát ra khí tức của bản thân, tu vi cảnh giới Hậu Thiên Đăng Phong Tạo Cực mặc dù kém xa tít tắp Phương Ứng, nhưng vào thời khắc này lại bạo phát ra toàn bộ, cỗ sát khí ngập trời kia liền khiến cho Phương Ứng hoàn toàn biến sắc!
"Vị đại nhân này, vị đại nhân này, tha mạng, tha mạng a!"
Mắt thấy tình hình chiến đấu đã trở nên hết sức căng thẳng, Phương Ứng liền lập tức té quỵ trên đất, vậy mà không có một chút tôn nghiêm nào của võ giả cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, liền quỳ xuống cầu xin tha thứ Dương Xuân, đối với chuyện này Dương Xuân chỉ khinh thường cười một tiếng.
"Tiêu cục Phi Ưng, nói thật vào thời điểm các ngươi là thế lực đầu tiên chạy ra khỏi Tiêu Thành, ta đã đặc biệt muốn chặn lại toàn bộ các ngươi, sau đó chém đầu thị chúng, nhưng đáng tiếc là không có người ủng hộ, cuối cùng cũng không giải quyết được gì, bất quá lần này có thể ngoài ý muốn phát hiện ra ngươi ở Ung Châu Đạo, ta thế nhưng là tương đối vui mừng đây."
Dương Xuân ngẩng đầu ưỡn ngực, mặc dù dáng người vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như cũ, nhưng lại không có một chút bộ dáng hồn nhiên nào như ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, ngược lại còn tràn đầy bá khí, khí thế cường thịnh ngập trời kia càng là hóa thành một cột

khí ngút trời giống như cuồng long xông thẳng lên thiên khung, làm cho toàn bộ người ở trong Phong Diệp Thành đều cảm thấy bất an, tràn ngập sợ hãi mà nhìn nàng.
"Truyền mệnh lệnh của ta!" Dương Xuân vung tay lên, lạnh giọng nói ra: "Tiêu cục Phi Ưng cấu kết với Ma Giáo Tây Vực, có ý đồ làm loạn võ lâm Ung Châu Đạo, hiện tại đã bị người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung phát hiện ra, chiêu cáo võ lâm, hành quyết tại chỗ!"
"Cái gì..." Sắc mặt của Phương Ứng hoàn toàn thay đổi, lạnh lùng quát lớn: "Ngươi không nên quá phận! Ngươi dựa vào cái gì mà nói tiêu cục Phi Ưng chúng ta cấu kết với Ma Giáo Tây Vực? ! Tiêu cục Phi Ưng chúng ta chính là võ lâm chính đạo! Càng là thế lực phụ thuộc Tiêu gia, năm đó Tiêu gia lấy sức một mình ngăn cản Tây Vực tiến vào Trung Nguyên, là công tích vĩ đại bực nào! Tiêu cục Phi Ưng chúng ta thân làm bộ hạ của Tiêu gia, xưa nay đều là lấy hiệp nghĩa chính đạo để hành động! Đã làm qua loại chuyện bại hoại kia vào lúc nào!"
"Ha ha!" Nói thật, Dương Xuân cũng đều bị tức cười vì cái hành động không biết xấu hổ này của Phương Ứng. Tiêu gia? Chẳng hiểu vì sao tên gia hoả này cho đến bây giờ vẫn còn có mặt mũi nói ra hai chữ Tiêu gia này! Lại còn võ lâm chính đạo? !
"Chính đạo cái đầu của ngươi!" Dương Xuân trực tiếp lấy ra một phần hồ sơ từ trong túi trữ vật ném tới trước mặt của Phương Ứng, sau đó lớn tiếng nói: "Ta thân làm đệ tử Thuần Dương Cung, tiếp nhận báo cáo nặc danh của người hảo tâm, phát hiện ra tiêu cục Phi Ưng trên thực tế đã âm thầm cấu kết với Bái Hỏa Ma Giáo, có ý đồ làm loạn võ lâm Trung Nguyên! Tội ác tày trời!"
"Cái này, cái này, cái này, cái này.." Phương Ứng kém chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi, cái gì là báo cáo nặc danh của người hảo tâm, bản thân hắn cấu kết với Ma Giáo Tây Vực? ! Hảo tâm cái đầu của ngươi! Đó là cái quỷ gì?
Đây chính là vu oan hãm hại quang minh chính đại! Gặp quỷ, cho tới bây giờ đều là hắn làm loại chuyện này, hôm nay thế mà bị người khác coi là đối tượng để hãm hại? Còn là dùng phương pháp vô sỉ như vậy!

Chương 290: Làm rất tốt

"Ngươi đây là đang vu hãm!"
"Vu hãm? Nói năng bậy bạ." Dương Xuân cười lạnh một tiếng nói: "Đối phó với loại người như ngươi, không cần phải phiền toái như vậy, ta nói ngươi cấu kết với Ma Giáo, thì chính là cấu kết với Ma Giáo!"
Dương Xuân cũng không phải là loại người cổ hủ, chứng cứ? Chứng cứ là rất trọng yếu hay sao?
Dù sao thì cái tiêu cục Phi Ưng này cũng không phải là đồ vật gì tốt, lại vừa vặn bị đoàn người Dương Xuân lựa chọn làm đối tượng để động thủ, lần này Dương Xuân đi tới đây không phải là để giảng đạo lý, mà là đến để tịch thu tài sản và giết cả nhà! Đây chính là một bước để làm tan rã thế lực của Tiêu gia! Đã như vậy còn cần phải giảng chứng cớ gì?
Ta nói ngươi làm! Chính là ngươi làm! Không có làm cũng phải trở thành làm!
"Giết!"
Dương Xuân vung tay lên, 200 võ giả Hậu Thiên dưới trướng lập tức liều chết xung phong về phía tiêu cục Phi Ưng, cho dù là có một vị võ giả Luyện Khí Hóa Thần đứng ở cửa như Phương Ứng, bọn họ cũng không có một chút do dự, mà Dương Xuân càng là cười lạnh từng tiếng, nàng vào thời điểm ở Tiêu Thành chính là rất gai mắt với những thế lực nhát như chuột chết này!
Huống chi sự tình tiêu cục Phi Ưng ở Phong Diệp Thành còn bắt nạt đàn ông và phụ nữ, làm mưa làm gió, nàng cũng đã biết qua, cho nên bất kể là xuất phát từ tư tâm hay là đại nghĩa, hôm nay nàng chắc chắn sẽ tiêu diệt tiêu cục Phi Ưng!
"Tà ma! Ngươi là tà ma!" Phương Ứng nhìn binh sĩ xông tới giống như thủy triều, hoảng sợ hét lớn: "Ngươi thế mà dám làm như thế! Chẳng lẽ ngươi không sợ Tiêu gia hay sao! Tiêu cục Phi Ưng chúng ta hiện tại thế nhưng là được Tiêu gia bảo hộ! Diệt tiêu cục Phi Ưng chúng ta, các ngươi cũng sẽ không thể trốn thoát! Tiêu gia thế nhưng là có một vị Võ Đạo Tông Sư!"
"Ồ, ngươi thật sự cho rằng người của Tiêu gia sẽ quản loại thế lực này như ngươi? Chớ quên, ngươi là đi ra từ Tiêu Thành!"
Dương Xuân biến mất ở bên trên con ngựa cao to, một giây sau liền xuất hiện ở trước mặt của Phương Ứng, hướng về phía hắn lắc lắc đầu, đám phản nghịch Tiêu Nguyên Thần kia, đều không ngoại lệ tràn đầy oán hận đối với các thế lực ở bên trong Tiêu Thành, mà tiêu cục Phi Ưng, vừa lúc lại chính là thế lực ở bên trong Tiêu Thành! Thế lực như vậy, Tiêu gia sẽ vì lợi ích tạm thời mà tha cho bọn hắn một

mạng, nhưng nếu vì bọn hắn mà sống mái với Dương Xuân? Tuyệt đối là không có khả năng!
Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà tiêu cục Phi Ưng lại bị mấy người Dương Xuân lựa chọn.
Nói một cách khác, tiêu cục Phi Ưng đã không cứu nổi!
Vừa dứt lời, Dương Xuân cũng không tiếp tục dây dưa với Phương Ứng nữa, ngay cả Hổ Phách Đao cũng đều không có rút ra, mà trực tiếp đưa tay đấm ra một quyền, Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền diễn hóa thành Đại Uy Thiên Long La Hán, mang theo vô tận lực lượng đánh tới, Phương Ứng căn bản là ngay cả thời gian để phản ứng cũng không có, liền trực tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài. Ven đường mang theo một mảnh máu tươi, sau đó đập ầm ầm vào bên trong vách tường tiêu cục Phi Ưng, ngoẹo đầu, không còn khí tức, bị một quyền này đấm chết!
"Đại nhân, ở bên trong tiêu cục Phi Ưng có trên dưới mấy trăm người, có cần phải giết sạch hay sao?" Một binh sĩ mặc thiết giáp chạy đến bên cạnh Dương Xuân, thấp giọng nói ra, mà Dương Xuân thì nhíu nhíu mày.
Sau khi do dự một chút, Dương Xuân liền quả quyết nói ra: "Tiêu cục Phi Ưng làm hại Phong Diệp Thành, nếu như thật sự là tiêu sư có lương tri, dù là không phản kháng, cũng sẽ lựa chọn áp tiêu, tối thiểu cũng sẽ không nhắm mắt làm ngơ, bây giờ ta đều đã điều tra những người lưu lại ở tiêu cục Phi Ưng, tất cả đều là những kẻ làm mưa làm gió ngày thường, toàn là kẻ vô sỉ, không cần phải nương tay!"
"Tiêu cục Phi Ưng, những tiêu sư đang áp tải hàng thì sẽ không truy cứu, nhưng hôm nay chỉ cần là người ở trong tiêu cục, vậy thì đều không ngoại lệ, giết sạch toàn bộ! Hoả táng toàn bộ thi thể!"
"Một người cũng không để lại!"
Chỉ một thoáng, huyết khí ở bên trong tiêu cục Phi Ưng liền xông lên tận trời, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, không dứt ở bên tai. Mà thẳng đến khi đoàn người Dương Xuân tiêu diệt tiêu cục Phi Ưng, sau khi thu thập đủ loại vàng bạc, tài nguyên tu luyện ở trong tiêu cục và rời đi rất xa, một số võ giả ở trong Phong Diệp Thành mới dám tới gần mảnh khu vực tràn ngập mùi máu tươi kia, đẩy cánh cửa khoá chặt của tiêu cục Phi Ưng, mà ở bên trong, chỉ còn lại tro tàn.
Chỉ là một trận chiến này, hung danh của Dương Xuân Thuần Dương Cung, đã được thành lập ngay tại võ lâm Ung Châu Đạo.
Sự tình của tiêu cục Phi Ưng rất nhanh liền truyền đến trong tai của Tiêu gia, thậm chí là còn vào trong tai của các đại thế lực ở chung quanh.
Vào lúc sớm nhất, ý nghĩ của các đại thế lực đều là nhất trí, loại hành vi này của Dương Xuân, không thể nghi ngờ là đang chọc khóe Tiêu gia! Tiêu gia tuyệt đối sẽ không có khả năng ngồi yên không để

ý!
Nhưng trên thực tế...
"Tiêu cục Phi Ưng? Ta làm sao lại có một chút ấn tượng...dường như là thế lực lúc trước ở Tiêu Thành a, làm sao? Nó đã bị người ta tiêu diệt?"
"Làm rất tốt!"
"Lúc trước ta đã dự định dứt khoát diệt đi những thế lực đã trốn ra từ Tiêu Thành, nếu không phải là gia chủ không đồng ý, không cần Dương Xuân cái gì đó động thủ, ta cũng đều muốn tự tay diệt bọn hắn!"
Đây là thanh âm trong nội bộ Tiêu gia sau khi nhận được tin tức.
Oán niệm của đệ tử Tiêu gia bị "Giam cầm" ở trong Tiêu Thành hơn bốn trăm năm là phi thường đáng sợ, huống chi những người không có oán niệm hoặc là thủ vững tín niệm, hoặc là hi sinh ở Tiêu Thành, tắm máu sa trường, hoặc là đi theo Trần Khuynh Địch tạm thời đặt chân ở Thuần Dương Cung.
Mà lúc này người ở bên trong Tiêu gia Ung Châu Đạo, không ngoại lệ tất cả đều là hết sức tị hiềm đối với hai chữ Tiêu Thành này. Thậm chí nghe nói vào thời điểm Tiêu Nguyên Thần định đổi tên Phi Long Thành thành Tiêu Thành, trong Tiêu gia cũng đã có không ít người đưa ra ý kiến phản đối, nguyên nhân thì chính là không muốn nghe tới hai chữ này nữa, cho nên Tiêu gia đối với sự tình tiêu cục Phi Ưng bị diệt môn, biểu hiện ra vẻ vô cùng lạnh lùng, có thể nói là không thèm để ý một chút nào.
Mà đại trưởng lão Tiêu Lâm Thân ở dưới bầu không khí như thế này, với tính cách trầm ổn cũng khiến cho hắn không làm ra cử động quá khích nào.
Cho nên một màn khiến cho vô số thế lực mở rộng tầm mắt đã xảy ra, rõ ràng chuyện tiêu cục Phi Ưng bị diệt môn, là một cái tát vào mặt của Tiêu gia, nhưng Tiêu gia lại không có một chút phản ứng nào, thậm chí ngay cả một câu trách móc cũng không có, phảng phất như căn bản là không hề có cái tiêu cục Phi Ưng này vậy.
Loại đối xử vô tình cùng với lạnh lùng này của Tiêu gia không chỉ làm rung động những thế lực đối địch kia, mà ngay cả rất nhiều thế lực dưới trướng Tiêu gia cũng đều sinh ra hàn ý ở trong lòng, bọn họ cũng không biết được quan hệ giữa tiêu cục Phi Ưng cùng với Tiêu gia, bọn họ chỉ biết là, tiêu cục Phi Ưng xem như là tiểu đệ của Tiêu gia cũng đều đã bị diệt môn, mà Tiêu gia thân làm đại ca lại không có một chút phản ứng nào! Ngay cả việc bảo hộ tiểu đệ nhà mình cũng đều làm không được, vậy còn cần đại ca như ngươi để làm gì? !

Chương 291: Lộ răng nanh

Mà nếu như nói tin tức tiêu cục Phi Ưng bị diệt môn mà Tiêu gia lại không nhúc nhích chỉ khiến cho các thế lực dưới trướng của Tiêu gia cảm thấy ớn lạnh, vậy tin tức truyền đến kế tiếp lại khiến cho những thế lực này hoàn toàn sợ đến mức choáng váng.
"Truyền quân lệnh của ta! Giết!"
Trần Tiêm Tiêm suất quân bao vây Lạc Nguyệt Tông – cũng là một thế lực đã rời khỏi Tiêu Thành ngày xưa, 200 võ giả Hậu Thiên đỉnh phong cùng nhau tiến lên, cao tầng của Lạc Nguyệt Tông bị tàn sát toàn bộ, chỉ còn lại đệ tử phổ thông là được bỏ qua, mà tông chủ Lạc Nguyệt Tông có tu vi cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần thì là bị Trần Tiêm Tiêm dùng ba quyền đánh chết ngay tại chỗ ở trên quảng trường Lạc Nguyệt Tông!
"Một người cũng không để lại, tru diệt cả nhà!" Lạc Tương Tư suất quân bao vây Thần Võ Môn đã chạy trốn ra khỏi Tiêu Thành vào lúc trước, dựa vào Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa thiên hạ vô song, nàng đơn thương độc mã giết vào bên trong Thần Võ Môn, những nơi đi qua gió táp mưa sa, âm thanh đao kiếm vang vọng, vô số đệ tử Thần Võ Môn bị miểu sát, môn chủ Thần Võ Môn có tu vi cảnh giới Luyện Thần Phản Hư thì bị nàng đốt thành tro bụi, hài cốt cũng không còn.
"Ta chỉ giết kẻ đầu đảng thủ ác, người nào đầu hàng có thể miễn tội chết, nhưng tội sống thì khó tha!" Lưu gia mà Doanh Phượng Tiên suất quân bao vây cũng là thế lực trốn ra từ Tiêu Thành ngày xưa, Âm Dương Nhãn thần bí khó lường, ánh mắt của nàng đi đến chỗ nào, tất cả mọi người liền ngã xuống đất, tinh thần tan vỡ mà chết, Lưu gia từ trên xuống dưới, toàn bộ những người dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại đều bị giết, người đầu hàng sau khi bị phế võ công thì được thả rời đi, mà gia chủ Lưu gia có tu vi cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần thì bị Doanh Phượng Tiên vận dụng Âm Dương Nhãn diễn hóa Thần Quang trắng đen, xuyên thủng trái tim, đánh chết ở ngay trên cửa đại viện Lưu gia.
Đến đây! Ở trong phạm vi thế lực của Tiêu gia, bốn thế lực có quan hệ đến Tiêu Thành ngày xưa đã bị tiêu diệt toàn bộ!
Những thế lực này kỳ thật đều là đi theo tiêu cục Phi Ưng lúc đầu đào vong đến Ung Châu Đạo, sau khi Tiêu gia đến cũng là không nói hai lời liền đầu hàng Tiêu gia, trở thành chó săn của Tiêu gia, nhưng bây giờ đều không ngoại lệ, toàn bộ đều bị bốn nữ chia ra đánh tan, tịch biên gia sản, xét nhà diệt môn.
Trong đó Lạc Tương Tư là có sát tính nặng nhất, ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên hoặc nhiều hoặc ít còn

để lại mấy phần sinh cơ, còn Lạc Tương Tư chính là giết từ đầu tới đuôi, tận mắt nhìn cảnh tượng chiến đấu của nàng, thậm chí còn không dám cho rằng nàng là đệ tử của Thuần Dương Cung, người không biết còn tưởng rằng nàng là ma đầu Minh Giáo. Nhưng bất kể nói như thế nào, điểm giống nhau của bốn cái thế lực này là rất rõ ràng.
Đó chính là tất cả bọn hắn đều là thế lực trốn ra khỏi Tiêu Thành, hơn nữa không ngoại lệ tất cả đều là có bản tính không tốt, thường xuyên làm mưa làm gió ở địa bàn của bản thân, khiến cho dân tình kêu ca.
Cho nên bốn người Dương Xuân cũng là tìm một cái lý do phi thường thích hợp: các nàng đây là đang báo thù cho lão tổ Tiêu gia chiến tử ở Tiêu Thành ngày xưa, lúc trước chính là do những thế lực này lâm trận bỏ chạy, mới khiến cho lão tổ Tiêu gia chết trận, hơn nữa những thế lực này còn làm mưa làm gió ở địa bàn của mình không có một chút phong phạm chính đạo nào.
Các nàng đây là đang trừ hại vì dân! Cái lý do này vừa ra, không ít thế lực vốn đang bởi vì bốn người Dương Xuân diệt môn bốn phía mà lòng người bàng hoàng đều trở nên bình tĩnh trở lại, nguyên nhân cũng rất đơn giản: Chúng ta con m* nó cũng không có quan hệ gì với Tiêu Thành a!
Mà những thế lực có quan hệ với Tiêu Thành, ngày bình thường lại còn có hành vi không đứng đắn, thì trực tiếp bị doạ cho sợ vỡ mật, sợ sáng ngày mai vừa thức dậy liền nhìn thấy Hổ Phách Đao của Dương Xuân gác ở trên cổ của mình.
Một lần này đã khiến cho toàn bộ các thế lực ở trong địa bàn của Tiêu gia triệt để bạo động, các thế lực không có quan hệ với Tiêu Thành cũng suy nghĩ lại, không đúng! Mình là không có quan hệ với Tiêu Thành, nhưng bây giờ lại có quan hệ với Tiêu gia a! Vạn nhất bốn người Dương Xuân muốn cá chết lưới rách cùng với Tiêu gia, bản thân chẳng phải là sẽ đứng mũi chịu sào hay sao?
Mà thế lực có quan hệ cùng với Tiêu Thành, càng là bị dọa đến mức trực tiếp tuyên bố đoạn tuyệt liên hệ cùng với Tiêu gia, sau đó không nói hai lời liền bắt đầu thu thập đồ đạc chuẩn bị đào tẩu, trên đường chạy trốn cũng không nháy mắt một cái.
Chuyện này khiến cho Tiêu gia được tận mắt thưởng thức một hồi cảm giác của lão tổ Tiêu gia ở Tiêu Thành ngày xưa. Người đi nhà trống, người chạy trà nguội.
Tiêu Thành trước đó vô cùng phồn hoa, bất quá chỉ trong mấy tháng thời gian, thì đã có rất nhiều người lựa chọn thoát đi, mà mấy trăm dặm ở chung quanh Tiêu Thành, vốn nên là địa bàn của Tiêu gia, nhưng cũng có không ít người vạch rõ giới hạn cùng với Tiêu gia, phàm là thế lực vẫn đi theo Tiêu gia, đều là một số thế lực phản bội Trung Nguyên như Tiêu gia và có đại tội ác.

"Chuyện này! Chuyện này, chuyện này, chuyện này! Đáng chét!"
"Ba!" Tiêu Lâm Thân luôn bình thản, tu thân dưỡng tính từ trước đến nay nổi trận lôi đình, trực tiếp ném chén trà ở trong tay xuống đất.
"Tại sao lại có thể như vậy! Đáng chết! Đám vong ân phụ nghĩa này!"
Tiêu Lâm Thân vừa mới chiếm được tin tức, trước đó Tiêu gia đi tới Ung Châu Đạo, vì khuếch trương thế lực đã đặc biệt chiêu mộ môn khách, lại có một phần ba người trốn đi trong đêm! Đám vong ân phụ nghĩa này! Lúc trước gia nhập vào Tiêu gia không biết đã thu của Tiêu gia bao nhiêu chỗ tốt, hiện tại liền trở mặt không nhận người trong nháy mắt!
"Đại trưởng lão, ở bên ngoài bây giờ có lời đồn, nói Tiêu gia chúng ta cay nghiệt thiếu tình cảm, căn bản không xứng làm thống soái võ lâm ở Ung Châu Đạo, muốn liên hợp lại thảo phạt chúng ta!"
"Nghe nói người của Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương đã đáp ứng, bọn họ bây giờ đang ở cùng một chỗ với bốn người Thuần Dương Cung kia, đang tập kết ở bên ngoài Tiêu Thành, có thanh thế phi thường to lớn!"
"Thảo phạt chúng ta? ! Chỉ bằng vào đám ô hợp đó? !" Hai mắt của Tiêu Lâm Thân lấp lóe lãnh quang, ẩn ẩn thậm chí còn mang theo vài phần huyết sắc.
"Vừa vặn! Chỉ là bốn tiểu cô nương, liền thực sự muốn đánh bại Tiêu gia chúng ta? Nhất định chính là nói si nói mộng! Truyền lệnh xuống, tập hợp đủ nhân mã, ta sẽ tự mình xuất thủ, ngoài ra các ngươi cũng hãy thông tri cho gia chủ, lần này là nguy cơ của Tiêu gia chúng ta, cũng là kỳ ngộ của Tiêu gia chúng ta, nhất định phải đánh ra uy nghiêm của Tiêu gia một lần nữa!"
"Gia chủ đã nói qua, giang hồ chú ý lợi ích, nhưng càng coi trọng sinh tử hơn! Đám thế lực kia đơn giản chính là cỏ mọc đầu tường mà thôi, thật sự cho rằng Tiêu gia chúng ta không trị được bọn hắn?"
"Vâng!"
Rốt cục, sau khi kéo dài hỗn loạn trong ba tháng, Tiêu gia đã lộ ra răng nanh lần đầu tiên.

Chương 292: Buồn nôn

Ở bên ngoài Tiêu Thành, bốn người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên nhìn toà Tiêu Thành sau khi được trùng kiến này, trên mặt không hẹn mà cùng lộ ra thần sắc chán ghét.

Không biết có phải là Tiêu Nguyên Thần có sở thích quái dị hay không, ở bên ngoài toà Tiêu Thành mới trùng kiến này có độ tương tự từ 8 thành trở lên so với tòa Tiêu Thành ở Tây Vực ngày xưa, nhưng chuyện cho tới bây giờ, loại độ tương tự này chỉ làm cho bốn nữ cảm thấy buồn nôn, thậm chí còn có một loại dục vọng không kịp chờ đợi phá hủy toà Tiêu Thành này.

Giữ lại cái gọi là "Tiêu Thành" này, nhất định chính là đang vũ nhục lão tổ Tiêu gia đã chiến tử ở biên cương!

Trần Tiêm Tiêm thu hồi lại biểu lộ, sau đó quay người nhìn về phía sau lưng, mà ở nơi đó, thì là các thế lực lớn nhỏ của võ lâm Ung Châu Đạo, trong đó lại lấy Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương cầm đầu, bất quá người cầm lái của hai cái thế lực này, cũng chính là chiến lực Hợp Đạo Tôn Giả cũng không có tự mình đi đến đây, thay vào đó thì là người đứng thứ hai có tu vi Luyện Thần Phản Hư.

Mà ở phía sau hai cái thế lực này, cũng không thiếu thế lực tập trung, từng người đều là lòng đầy căm phẫn, lộ ra bộ dáng có thâm cừu đại hận với Tiêu gia, nhưng nếu nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện ra trong ánh mắt bọn hắn nhìn Tiêu Thành to lớn, tràn đầy dục vọng cùng với tham lam, phảng phất như đã bắt đầu tưởng tượng tràng cảnh chia cắt Tiêu gia sau này.

Nói thật, những cái thế lực này cùng với Tiêu Thành đối diện đều khiến cho bốn nữ cảm thấy buồn nôn.

Nhưng hiện tại bọn hắn vẫn còn có chỗ hữu dụng, cho nên Lạc Tương Tư là người đầu tiên lộ ra nụ cười xán lạn, nói: "Chư vị, lần này được mọi người ủng hộ, trừ hại vì võ lâm Ung Châu Đạo cùng với chúng ta, tiêu diệt phản nghịch Trung Nguyên, u ác tính của võ lâm – Tiêu gia, thật sự là khiến cho chúng ta cảm động không thôi, ở đây, Tương Tư cũng đa tạ các vị!"

"Đâu có, đâu có."

"Tương Tư tiểu thư khách khí rồi, ngài thế nhưng là đại nhân vật của Thuần Dương Cung, chúng ta chẳng qua chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi."

"Chỉ là đến lúc đó, tài sản của Tiêu gia..."

Sau khi nghe được câu nói này, Lạc Tương Tư mặt không đổi sắc nói: "Đương nhiên, chúng ta cũng không thể để cho chư vị đi một chuyến

uổng công, cho nên lần này tấn công vào Tiêu gia, chư vị có thể tự mình phân phối tất cả tài sản của Tiêu gia, chúng ta sẽ không lấy một phân một hào nào! Xin mọi người hãy yên tâm, Thuần Dương Cung chúng ta quyết không nuốt lời!
Lời nói này của Lạc Tương Tư vừa ra, biểu tình của tất cả mọi người liền biến đổi, chợt thay đổi ánh mắt, giống như sói đói nhìn về Tiêu Thành ở phía xa.
Nếu như nói lúc ban đầu bọn hắn chỉ là đến phất cờ hò reo, đứng ở phía sau trợ hứng mà nói, hiện tại lại không giống, nếu như không thể xông lên trước nhất, đến lúc cướp giật đồ coi như là không có phần của bọn hắn!
"Hừ! Tấn công vào Tiêu gia chúng ta? Nhất định chính là si tâm vọng tưởng!"
Đúng lúc này, cửa chính Tiêu Thành ầm ầm mở ra, chỉ thấy một ông lão suất lĩnh đệ tử Tiêu gia cùng với môn khách, có gần một ngàn người chậm rãi đi ra, làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn là, ở phía sau hắn, thình lình cũng có bốn vị trưởng lão Tiêu gia cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, ngoài ra chấp sự cùng với đệ tử Tiêu gia, cũng có không ít người nắm giữ tu vi cao thâm. Tối thiểu là chỉ về mặt khí thế, Tiêu gia quả thực cũng là chia 50: 50 so với đoàn người Dương Xuân.
Đương nhiên, chuyện này cũng là vì nguyên nhân hai đại thế lực Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương xuất công không xuất lực, còn những thế lực còn lại đều là một đám ô hợp, nhưng dù vậy, cũng có thể nhìn ra nội tình của Tiêu gia.
Bất quá khi nhìn thấy đội hình bày ra của phe Dương Xuân, sắc mặt của đại trưởng lão Tiêu Lâm Thân cũng có một chút biến hóa. Người đối diện quả nhiên là có thực lực rất mạnh!
Đè nén kinh ngạc trong lòng xuống, Tiêu Lâm Thân trực tiếp bỏ qua nhóm người Dương Xuân, hướng về phía hai vị người đứng thứ hai của Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương, nói ra: "Hai vị huynh đài, Tiêu gia chúng ta từ khi đi đến Ung Châu Đạo, hẳn là cũng không gợi lên xung đột với Thanh Long Trang còn có tiêu cục Liệt Dương a, không biết các ngươi đây là có ý gì?"
Nói đến đây, ngữ khí của Tiêu Lâm Thân cũng là ẩn hàm uy hiếp: "Nếu như Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương có ý kiến gì đối với Tiêu gia chúng ta mà nói, vậy thì hãy tự mình đi gặp gia chủ của chúng ta một lần."
Gia chủ Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần, mọi người đều biết đó là một vị Võ Đạo Tông Sư, mà người mạnh nhất của Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương bất quá cũng chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả mà thôi, đây mới là chỗ dựa lớn nhất của Tiêu Lâm Thân cùng với Tiêu gia, cũng là chỗ kiêng kị lớn nhất của những người khác, tối thiểu là lời này vừa được nói ra, sắc mặt của không ít thế lực ở phía đối diện

cũng có một chút biến hóa.
Trần Tiêm Tiêm thầm nghĩ không tốt ở trong lòng, vội vàng đứng dậy nói: "Gia chủ Tiêu gia? Trần sư huynh của Thuần Dương Cung chúng ta, thế nhưng lại rất tưởng niệm quý gia chủ đấy!"
Tất cả mọi người đều biết rõ, Trần sư huynh ở trong miệng của Trần Tiêm Tiêm, tự nhiên là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung - Trần Khuynh Địch!
Ý niệm tới đây, một số người lộ ra vẻ khiếp sợ nhất thời ưỡn thẳng sống lưng, một lần nữa trở nên hưng phấn.
Đúng a! Các ngươi có Võ Đạo Tông Sư, chúng ta bên này cũng có người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, chỉ cần dựa vào cái thân phận này, chẳng lẽ còn có thể kém hơn các ngươi hay sao?
Thấy bầu không khí biến hóa, Tiêu Lâm Thân há miệng còn muốn nói gì đó, bất quá lời còn chưa dứt, một thanh âm liền giáng xuống từ trên trời, mang theo áp lực ngập trời cuốn tới.
"Người hành tẩu trong thiên hạ? Hừ, đừng nói là người hành tẩu trong thiên hạ, coi như hắn là cung chủ Thuần Dương Cung, bất quá cũng chỉ là một vị Hợp Đạo Tôn Giả, làm sao có thể diệt Tiêu gia chúng ta? Làm sao có thể so sánh cùng với ta? !"
Một thân ảnh mặc áo bào đen chậm rãi đi ra từ bên trong Tiêu Thành, theo thanh âm truyền đến, áp lực thuộc về Võ Đạo Tông Sư ngập trời chính là ép về phía bốn nữ, giống như là một tòa Thái Cổ Thần Sơn, ở những chỗ áp lực bao trùm ngay cả là mặt đất cũng đều xuất hiện khe hở mà dùng mắt trần cũng có thể nhìn thấy, bốn nữ càng là chủ yếu nhằm vào đối phương.
"Quả nhiên đã xuất hiện! Gia chủ Tiêu gia, Tiêu Nguyên Thần!"
Khí tức Võ Đạo Tông Sư vừa hiển lộ, liên quân võ lâm Ung Châu Đạo trước đó còn tản ra khí thế hung hăng lập tức sụp đổ một nửa, đừng nói là hò hét, coi như là ho một tiếng cũng không dám, cho dù là hai người đứng thứ hai của Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương, cũng là như thế.

Chương 293: Đều là kế hoạch của ta!

Bất quá cơ hồ là đồng thời, lại có một chùm ánh sáng phát ra ở phía đối diện Tiêu Nguyên Thần, bay đến từ một phía đường chân trời khác. Xua tan mây mù, như mặt trời giáng lâm, lại phảng phất như một đầu cuồng long thoát khốn mà ra vọt thẳng lên cửu trọng thiên, mang theo khí thế ngập trời trong nháy mắt liền cắt rách uy áp của Tiêu Nguyên Thần. Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, khôi phục lại năng lực hành động.
"Sư huynh quả nhiên đã đến!"
"Xem ra chúng ta đã đoán đúng, sư huynh chính là muốn chúng ta xuất thủ khiến cho Tiêu gia tan rã, sau đó sư huynh sẽ xuất hiện ngăn cản Tiêu Nguyên Thần, dùng một hơi kết thúc tất cả!"
"Hiện tại chính là thời điểm mà sư huynh xuất thủ, sư huynh quả nhiên đã đến!"
"Đại ca ca thật tuyệt!"
Ở dưới ánh mắt kính nể của bốn người, có một bóng người lấp lóe mà đến từ đường chân trời, sau mấy cái chớp mắt liền rơi vào cửa ra vào của Tiêu Thành, cũng mang theo khí thế hung lệ giống như cuồng long, chí cương chí dương, vẻn vẹn chỉ đi đến trước mặt, đã có nhiệt lượng mênh mông đập vào mặt, rõ ràng là Trần Khuynh Địch toàn thân áo trắng, cõng Xích Tiêu Kiếm!
"Trần Khuynh Địch!" Tiêu Nguyên Thần lộ ra thần sắc nghiêm túc, gằn từng chữ nói ra danh tự của người trẻ tuổi khiến cho hắn cắn răng nghiến lợi này. Quả nhiên, mọi thứ đều là do người này tính toán!
Mặc dù hắn đã ngờ được là đối phương sẽ nghĩ biện pháp liên hợp các thế lực trong võ lâm Ung Châu Đạo, nhưng không nghĩ đến đối phương thế mà đi ngược lại con đường cũ, thông qua làm tan rã các thế lực Tiêu gia để liên hợp các thế lực khác, lúc kia bản thân hắn còn đang ở bên trong sơn trang Phong Tuyết, vào thời điểm trở về, tất cả đã không còn cách nào vãn hồi.
Tên Trần Khuynh Địch này, quả nhiên là âm hiểm xảo trá, vô cùng đáng sợ! Thậm chí lúc trước nếu như không phải là vì đối phương, bản thân hắn căn bản không cần phải gian khổ như vậy, hoàn toàn có thể thực hiện kế hoạch lúc đầu, từ đó nhẹ nhõm tiến vào Trung Nguyên, trở thành cự kình hùng bá nhất phương...
Tất cả đều là bởi vì Trần Khuynh Địch!
Ở dưới ánh mắt soi mói oán hận của Tiêu Nguyên Thần, Trần Khuynh Địch nhìn chung quanh, hấp háy đôi mắt, cuối cùng hơi ngoẹo đầu.

"? ??"
Chẳng lẽ trong ba tháng ta bế quan, sau khi triệt để nắm vững Xích Tiêu Kiếm, sách lược hoàn mỹ vượt ngàn dặm, một thân một mình giết đến tận Tiêu gia, đã bị người ta phát hiện ra, bằng không thì vì sao ở đây lại có nhiều người như vậy?
Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc nghiêm túc, kinh lịch ở trong khoảng thời gian này nói cho hắn biết, lúc này hắn không nên biểu hiện ra một chút kinh ngạc nào, mà hẳn nên là thể hiện ra sự tỉnh táo vốn có của người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung.
Hơn nữa trọng yếu hơn chính là câu nói "Sư huynh đã tới rồi!".
Không sai! Ở bên cạnh ta thế nhưng còn có một đoàn nhân vật chính đây!
Nhìn đám người Dương Xuân cấp tốc đi tới bên cạnh hắn, Trần Khuynh Địch âm thầm thở ra một hơi, không nói đến những cái khác, tối thiểu có hai vị nhân vật chính Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, còn có nửa vị nhân vật chính Doanh Phượng Tiên đặt cơ sở, chính là hai tấm rưỡi phù chú hộ thân! Bản thân cho dù có đen đủi cũng không đen được bao nhiêu.
Mà cùng lúc đó, sau khi nhìn thấy hành động của đám người Dương Xuân, trong lòng của Tiêu Nguyên Thần lập tức càng trở nên chắc chắn.
"Trần Khuynh Địch! Quả nhiên đây đều là kế hoạch của ngươi sao!"
Như vậy còn có thể nói cái gì đây?
Trần Khuynh Địch trực tiếp gật đầu nói: "Không sai! Những cái này toàn bộ đều là kế hoạch của ta!"
Mặc dù không biết kế hoạch đến tột cùng là cái gì, nhưng nhìn qua dường như là cũng mang đến phiền toái không nhỏ cho Tiêu Nguyên Thần, vậy quản nó là cái gì chứ, coi như là kế hoạch đó ra sao hắn cũng không để ý! Dù sao thì lần này hắn tới cũng chính là chuyên môn khiến cho Tiêu Nguyên Thần, khiến cho cái gọi là Tiêu gia này không thoải mái.
Mà ở địa phương mà Trần Khuynh Địch không nhìn thấy được, ánh mắt mà bốn người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên nhìn vào hắn lập tức càng thêm tràn đầy sợ hãi thán phục, mà ở phía đối diện của Trần Khuynh Địch, sắc mặt của Tiêu Nguyên Thần thì càng trở nên tái nhợt, chỉ cảm thấy một đoàn lửa giận đang thiêu đốt hừng hực ở trong lồng ngực.
Nếu như hắn không có đột phá đến Võ Đạo Tông Sư mà nói, chỉ sợ chuỗi kế hoạch của Trần Khuynh Địch lần này đánh xuống, bản thân hắn căn bản sẽ không ngăn nổi đối phương, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu gia sụp đổ, cuối cùng bị nghiền ép ở dưới đại thế võ lâm Ung Châu Đạo, hóa thành bụi mù trong lịch sử.
May mắn!
Vào giờ khắc này, Tiêu Nguyên Thần lại có mấy phần cảm giác may

mắn. May mắn là hắn đã đột phá vào thời điểm ở Tiêu Thành! May mắn bây giờ hắn đã là Võ Đạo Tông Sư!
Nếu như Tiêu Nguyên Thần vẫn là Hợp Đạo Tôn Giả, đừng nói là ngăn cản sự tính toán của đoàn người Trần Tiêm Tiêm, coi như là Trần Khuynh Địch đơn thương độc mã giết tới, chỉ sợ hắn cùng với toàn bộ Tiêu gia đều không có cách nào, nhưng bây giờ thì đã khác, bây giờ Tiêu Nguyên Thần hắn là Võ Đạo Tông Sư! Hắn không sợ những loại tính toán âm hiểm kia!
Chỉ cần dùng thực lực mà nghiền ép!
"Đi chết đi!" Trong mắt của Tiêu Nguyên Thần lóe lên vẻ tàn nhẫn, trực tiếp nâng tay ngưng tụ ra một bàn tay ma khí to lớn, bao phủ mà đến về phía Trần Khuynh Địch, giống như thái sơn áp đỉnh, không thể địch nổi.
Mà nhìn thấy Tiêu Nguyên Thần cư nhiên xuất thủ quả quyết như thế, đừng nói là đám người Trần Tiêm Tiêm, coi như là người của thế lực khác ở chung quanh đều là lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì Tiêu Nguyên Thần xuất thủ quá quyết tuyệt, chẳng lẽ hắn không kiêng kị Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa võ đạo hay sao? Đó chính là thánh địa võ đạo a!
Cái nguyên nhân này lại phải quy lên bên trên xuất thân của Tiêu Nguyên Thần.
Tiêu gia khốn thủ ở Tiêu Thành hơn bốn trăm năm, đối với đại thế giang hồ, thậm chí là đủ loại tin tức cũng đều là không lý giải, hắn đương nhiên là biết rõ mười đại thánh địa võ đạo, cũng rất kính sợ, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là như thế mà thôi, hắn căn bản không biết thánh địa võ đạo tượng trưng cho cái gì, cũng không biết thánh địa võ đạo cuối cùng lại có lực lượng như thế nào.
Ở bên trên cái cơ sở này, sau khi bị Trần Khuynh Địch tạo ra cảm giác uy hiếp to lớn, Tiêu Nguyên Thần tự nhiên là sẽ không kiêng kị cái gì là Thuần Dương Cung, thân làm Võ Đạo Tông Sư, đánh giết một vị Hợp Đạo Tôn Giả còn phải do dự cái gì? Mặc kệ ở phía sau đối phương có bối cảnh gì, nếu muốn tiêu diệt Tiêu gia, vậy thì trước tiên cứ giết chết rồi lại nói!
Bàn tay ma khí to lớn trực tiếp giam cầm không gian ở chung quanh Trần Khuynh Địch, ở dưới lực áp bách kinh khủng, mặt đất ở dưới chân của Trần Khuynh Địch ầm ầm nổ tung, một cái hố cạn trực tiếp lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, đồng thời Trần Khuynh Địch cũng có thể cảm giác được, cương khí Võ Đạo Tông Sư đáng sợ đang đè ép thân thể của hắn.

Chương 294: Thánh Binh

Nếu như là Hợp Đạo Tôn Giả bình thường, chỉ sợ chỉ là cỗ cương khí áp bách này liền có thể khiến cho bọn hắn hộc máu. Nhưng đối với Trần Khuynh Địch kiêm tu Trượng Lục Kim Thân cùng với Đại Uy Thiên Long La Hán Quyền mà nói, loại áp lực này còn kém không ít.
Chỉ thấy hắn đứng thẳng bất động, Xích Tiêu Kiếm sau lưng lại bỗng nhiên ra khỏi vỏ, trong chốc lát quang mang đại phóng, lập tức chiếu rọi không gian mà bàn tay ma khí bao trùm, sau đó hóa thành một cột khí giống như cuồng long xông lên thiên không, trong nháy mắt liền xuyên thủng bàn tay ma khí, kiếm khí hung lệ trực tiếp chém nát bàn tay ma khí.
Kiếm khí của Xích Tiêu Kiếm khác biệt cùng với kiếm khí bình thường, hoàn toàn không có đặc điểm của kiếm khí, mà sắc bén giống như là yêu khí, mang theo hung lệ ngập trời, phối hợp thêm yêu khí kinh khủng, ngược lại giống như là vuốt sắc răng nhọn của một con cự long, có thể xé rách tất cả sự vật tiếp xúc với nó!
Theo cương khí của Trần Khuynh Địch rót vào, Xích Tiêu Kiếm cũng không ngừng phát ra tiếng kiếm reo như dã thú, từng đạo từng đạo gợn sóng mà mắt thường không thể thấy khuếch tán ra từ thân kiếm, vậy mà quả thực đã tạo thành một toà Kiếm Vực đáng sợ có vô tận kiếm ý trút xuống, vững vàng thủ hộ Trần Khuynh Địch ở trong trung tâm, phảng phất như có một đầu yêu long đang xoay quanh người của hắn.
Sau khi nhìn thấy một màn này, sắc mặt của Tiêu Nguyên Thần mới xem như là có một chút biến hóa: "Thần Binh...không đúng, là Thánh Binh! Ngươi chỉ là một vị Hợp Đạo Tôn Giả, thế mà mang theo người một kiện Thánh Binh? !"
Thần Binh Tiên Thiên, tên như ý nghĩa kỳ thật chính là binh khí tương ứng cùng với cảnh giới Tiên Thiên, nhưng trên thực tế cho dù là Võ Đạo Tông Sư, binh khí của phần lớn mọi người cũng chỉ là Thần Binh Tiên Thiên Cực Phẩm mà thôi, mà muốn từ cấp độ Thần Binh tiến thêm một bước, đạt tới giai đoạn Thánh Binh, còn muốn khó khăn hơn khiến cho Bảo Binh tiến giai thành Thần Binh rất nhiều.
Huống chi, Xích Tiêu Kiếm rõ ràng còn không phải là một kiện Thánh Binh thông thường. Binh khí như thế, thế mà đưa cho một vị Hợp Đạo Tôn Giả, cách làm của nhà giàu tiêu tiền như nước này, hiển nhiên là Tiêu Nguyên Thần đi ra từ nông thôn sẽ không thể nào hiểu được.
"Cho dù có Thánh Binh, một vị Hợp Đạo Tôn Giả như ngươi lại có thể chèo chống được bao lâu?"

Tiêu Nguyên Thần cắn răng một cái, Xích Tiêu Kiếm xuất hiện đã khiến cho hắn cũng hơi cảm thấy sự đáng sợ của tòa Thuần Dương Cung ở phía sau của Trần Khuynh Địch, nhưng tên đã bắn đi làm sao có thể quay đầu, chuyện cho tới bây giờ đã hoàn toàn không thể vãn hồi, vậy thì càng không thể nương tay!
Ý niệm tới đây, Tiêu Nguyên Thần chẳng những không thu tay lại, ngược lại còn trực tiếp rút Hạo Nhiên Kiếm ở bên hông ra, vô tận ma khí hội tụ ở phía trên mũi kiếm trong nháy mắt, trong lúc mơ hồ còn có tiếng gầm của lệ quỷ, một kiếm chém tới, một cánh cửa ầm ầm mở ra trong hư không, từ trong đó tuôn ra vô tận kiếm khí mang theo ma tính.
Hạo Nhiên Kiếm Khí ngày xưa của Tiêu gia, bây giờ được Tiêu Nguyên Thần thi triển đi ra, lại phát ra ma tính ngập trời! Ngay cả bốn chữ lớn "Chính Khí Trường Tồn" do Hạo Nhiên Kiếm hiển hóa ra, bây giờ cũng đều hóa thành một màu đen kịt. Nhìn qua bốn chữ Chính Khí Trường Tồn đen nhánh kia, khóe mắt của Trần Khuynh Địch nhảy lên.
Đối mặt với một kiếm này, Trần Khuynh Địch cũng không lui lại, hắn thậm chí là còn thu hồi kiếm khí hung lệ của Xích Tiêu Kiếm, sau khi tra kiếm vào vỏ còn tiến lên một bước, dùng tay không tấc sắt đấm ra một quyền về phía ma kiếm, mà chính là một quyền này, lại đánh ra vô tận ánh sáng.
Trong chốc lát ánh sáng nở rộ, mang theo quyền ý vô song! Vô Lượng Quang Minh Ấn!
Vô Lượng Quang Như Lai ngồi ở trong hư không, hết sức ngưng thực, nhìn qua phảng phất như là một vị đại phật chân chính bước vào phàm trần, còn có quyền ý của Trần Khuynh Địch gia trì, một quyền đấm ra, hợp nhất tinh, khí, thần, giống như có thể vượt qua tất cả trở ngại, vượt qua tất cả các trói buộc, đánh ra một cái tiền đồ tươi sáng, đánh ra một cái tương lai tươi sáng!
Ầm ầm! Đại địa băng liệt, không khí ở giữa Trần Khuynh Địch cùng với Tiêu Nguyên Thần cũng đều chấn động, sóng xung kích kịch liệt thậm chí còn đụng bay toàn bộ đám người Trần Tiêm Tiêm còn có đám người Tiêu gia ở khoảng cách gần, mặt đất càng phảng phất như là bị thiên thạch đụng vậy, toàn bộ vỡ vụn ra, thiên địa nguyên khí cuồng bạo càng là không ngừng vang lên tiếng lách tách như sấm nổ.
Cuối cùng, ma kiếm tiêu tán, Hạo Nhiên Kiếm lui về trên tay của Tiêu Nguyên Thần, mà Trần Khuynh Địch thì liên tục lùi lại 12 bước, một cước cuối cùng trực tiếp lún sâu vào trong lòng đất, thẳng qua mắt cá chân, cuối cùng mới đứng vững thân hình.
"Ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha!"
Rõ ràng là Tiêu Nguyên Thần chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, nhưng người cười to thoải mái lại là Trần Khuynh Địch.

Nguyên nhân rất đơn giản. Trần Khuynh Địch mặc dù bị đánh lui, nhưng khác biệt cùng với lần ở ngoại ô Tiêu Thành, lần này hắn không có bị thương!
Lần trước vào thời điểm ở ngoại ô Tiêu Thành, Trần Khuynh Địch giao thủ cùng với vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo kia, cơ hồ là qua chiêu thứ nhất liền bị chấn thương, mặc dù liên tục gắng gượng qua mấy chiêu, nhưng chung quy vẫn là rất miễn cưỡng, nhưng lần giao thủ này lại rõ ràng có khác biệt so với lần trước. Mặc dù vẫn bị đánh lui, nhưng ít ra Trần Khuynh Địch cũng không có bị thương!
Chuyện này chính là nhờ vào thu hoạch trong hành trình đi đến Tiêu Thành, sự bồi dưỡng của Long Hổ Giao Thái Thiên Địa Đại Đồng Thuật đối với Kim Đan là vô cùng cao cấp, xem như là một loại huyền công đỉnh tiêm của Đạo Môn, từ đó lực lượng diễn sinh ra cũng là vô cùng cường hãn, vô luận là chất lượng hay là số lượng đều muốn vượt qua Trần Khuynh Địch lúc đầu.
Cũng chính là vì như thế, hiện tại Vô Lượng Quang Minh Ấn do Trần Khuynh Địch thi triển ra, trong khí huyết có hình dạng long hổ, tăng cường uy lực lên trọn vẹn ba thành, hơn nữa võ giả Thể Tu vốn là chịu đòn rất giỏi, Tiêu Nguyên Thần lại vừa mới đột phá đến Võ Đạo Tông Sư không lâu, lúc này mới dẫn đến kết quả sau khi đối đầu một chiêu mà Trần Khuynh Địch lại không có một chút tổn hao nào.
Mà cái kết quả này, cũng khiến cho tinh thần của đoàn người Dương Xuân đại chấn, mà sắc mặt của đám người Tiêu gia thì lại biến hóa.
"Đáng chết!‘’
Nhưng đối với Tiêu Nguyên Thần mà nói, cái kết quả này lại khiến cho hắn không thể tiếp nhận.
Làm ơn! Hắn bây giờ thế nhưng là Võ Đạo Tông Sư a! Đường đường là Võ Đạo Tông Sư, đặt ở nơi nào cũng là cự đầu một phương, cho dù là thánh địa võ đạo cũng đều sẽ lấy lễ để tiếp đón, kết quả thế mà giao thủ cùng với một võ giả Hợp Đạo Tôn Giả, còn không thể đánh bị thương đối phương? ! Đây quả thực là sỉ nhục.
Trong chớp mắt, một đoàn ma khí đen nhánh từ trong cơ thể của Tiêu Nguyên Thần liền cuộn trào ra mãnh liệt, hội tụ toàn bộ ở trên Hạo Nhiên Kiếm, chỉ thấy Tiêu Nguyên Thần bổ ra một kiếm, uy thế kinh người của ma kiếm trước đó lại hiện ra!

Chương 295: Chỗ cường đại của Võ Đạo Tông Sư

Đây chính là chỗ cường đại của Võ Đạo Tông Sư, bọn hắn hoàn toàn có thể thi triển lặp lại võ học có uy lực đáng sợ!
Hợp Đạo Tôn Giả bình thường, sau khi thi triển xong một chiêu võ học cường đại, sẽ khó tránh khỏi tình huống không đủ sức lực, nhưng Võ Đạo Tông Sư đã thành tựu vạn pháp quy nhất, Kim Đan nối liền với thiên địa, có thể tùy thời tự do hấp thu thiên địa nguyên khí để bổ sung tiêu hao của bản thân, căn bản là không bị khốn nhiễu ở cái phương diện này.
Cho nên Tiêu Nguyên Thần mới có thể thi triển ra một chiêu ma kiếm kia một lần nữa.
Hơn nữa lần này không chỉ có một kiếm, mà là mấy chục đạo kiếm ảnh, trong đó có thật có giả, có mạnh có yếu, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều mang theo lực lượng đáng sợ như thái sơn áp đỉnh!
"Khục!" Trần Khuynh Địch ngậm miệng, vừa rồi hắn dùng Vô Lượng Quang Minh Ấn đối cứng với ma kiếm của Tiêu Nguyên Thần, nói đến cùng kỳ thật chính là để trắc nghiệm một chút thực lực của bản thân đã đạt đến mức độ nào, nhưng bây giờ Tiêu Nguyên Thần rõ ràng đã phẫn nộ rồi, xuất thủ không lưu tình một chút nào, ở bên trong kiếm ảnh tràn ngập sát cơ lăng lệ.
Cách làm ổn thỏa nhất, tự nhiên là thôi động Xích Tiêu Kiếm, như vậy thì tự nhiên tất cả đều tốt.
Nhưng mà...nói thật, Trần Khuynh Địch không muốn làm như vậy!
Từ sau khi kinh lịch một trận đánh ở Tiêu Thành, không nói đến những cái khác, lá gan của Trần Khuynh Địch đã lớn thêm không ít!
Hắn cảm thấy một chiêu mới vừa rồi còn chưa phải là cực hạn của bản thân, bản thân hắn còn có thể mạnh hơn! Cho nên hắn muốn nhìn một chút, nhìn thử xem cực hạn của bản thân rốt cuộc ở chỗ nào, mà cái cực hạn này, không thể nghi ngờ là cần một đối thủ thật mạnh để bức đi ra! Mà Tiêu Nguyên Thần chính là đối thủ tốt nhất!
Trong lần này, Trần Khuynh Địch chỉ do dự trong nháy mắt, liền ngang nhiên xuất thủ!
Hắn cũng không sử dụng Xích Tiêu Kiếm, mà dùng một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, trong chớp mắt âm dương luân chuyển, chỉ thấy Thần Quang ở trong mắt của Trần Khuynh Địch nở rộ, thiên địa nguyên khí chung quanh vậy mà bị bóp méo, ngăn cản kiếm ảnh mạnh mẽ của Tiêu Nguyên Thần, mà những kiếm ảnh chân chính thì tự nhiên có thể đột phá.
Nhưng những kiếm ảnh kia chẳng qua chỉ là chướng nhãn pháp, cũng đã bị Trần Khuynh Địch ngăn lại.
Cuối cùng chỉ có ba đạo ma kiếm sắc bén nhất rơi vào trước mặt

hắn, nhưng vào lúc này, Trần Khuynh Địch không lùi mà tiến tới, bước ra một bước, Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết lưu chuyển ở trong lòng của hắn, khí huyết toàn thân chuyển hóa thành cương khí ở trong chớp mắt, phun ra từ trong cơ thể của hắn.
Thiên địa làm lô, tạo hóa làm công! Âm dương làm than củi, vạn vật làm đồng! Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết! Nhìn qua rất có vài phần ý vị Đạo Môn, trên thực tế lại là một môn ma công thôn thiên nạp địa!
Trong lúc nhất thời, trên cánh tay chỉ trời của Trần Khuynh Địch hội tụ vô tận dương khí, trên cánh tay chỉ đất thì hội tụ vô tận âm khí, diễn hóa ra một vầng mặt trời cùng với mặt trăng, đảo ngược giống như bàn quay âm dương vậy, huyễn ảnh nhật nguyệt (mặt trời và mặt trăng) bay lên không trung, hóa thành một lò luyện to lớn, bóp méo thiên địa nguyên khí, ngay cả ba đạo ma kiếm của Tiêu Nguyên Thần cũng bị kẹt ở trong hư không không thể nhúc nhích.
"Quả nhiên là hữu dụng!" Trong lòng của Trần Khuynh Địch mừng thầm, hắn đã suy nghĩ thật lâu về Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, ngay từ đầu chỉ là dùng để tu luyện, nhưng đắn đo lấy đắn đo để, hắn liền phát hiện ra chỗ khác thường của môn võ công này, Âm Dương Chi Khí (dương khí và âm khí) mà môn võ công này hội tụ, không chỉ có thể dùng để gia tăng tốc độ tu luyện, mà còn có thể dùng để đối địch!
Nhật nguyệt luân chuyển, Âm Dương Chi Khí sôi trào, vậy mà giống như Xích Tiêu Kiếm vậy, mạnh mẽ tạo thành một tòa lĩnh vực, một mực bảo hộ Trần Khuynh Địch ở bên trong, mặc dù cường độ cùng với uy lực kém xa tít tắp Xích Tiêu Kiếm, nhưng dù nói như thế nào cũng là lĩnh vực a! Uy lực của nó vẫn là không thể coi thường!
"Ầm ầm!"
Đại địa chấn động, lò luyện Nhật Nguyệt cùng với ma kiếm đụng vào nhau lần thứ hai, cuối cùng cả hai đồng thời tiêu tán, Trần Khuynh Địch lại lui về phía sau 12 bước, sắc mặt trở nên ửng hồng, bất quá vẫn nhịn được không phun máu ra, lần này hắn đã bị thương, nhưng cũng chỉ là vết thương nhẹ mà thôi, lấy đặc tính kháng đòn cùng với thể lực của Thể Tu mà nói, thì không có gì đáng ngại!
Sắc mặt của Tiêu Nguyên Thần thì lại trở nên đen thui.
Mà ở một chỗ khác... tâm tình của Minh Vô Nhai vốn dĩ là đang vô cùng tốt, ở dưới áp lực của Thuần Dương Cung, Tiêu gia không thể không tìm kiếm sự trợ giúp của hắn, mặc dù ở giữa có một chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn không thể cản trở bản thân hắn tranh giành lợi ích, khiến cho thế lực của Tam Anh Hội mở rộng thêm một bước, thậm chí là chiếm đoạt toàn bộ Tiêu gia.
Phải biết rằng, Tiêu gia mặc dù là đến từ nông thôn, nhưng vị Tiêu cự hiệp lúc trước kia lại là một kỳ tài ngút trời, võ công mà hắn truyền thừa xuống cũng có thể xưng là nhất tuyệt, điểm này Minh Vô

Nhai thế nhưng là phi thường hâm mộ, dù sao thì hắn cũng dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, đánh liều gần trăm năm mới dốc sức làm ra cơ nghiệp Tam Anh Hội bây giờ.
Vốn dĩ mà nói, dựa theo ước định của hắn và Tiêu Nguyên Thần, hắn hẳn là sẽ ở cùng một chỗ với Tiêu Nguyên Thần tiến hành áp chế người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, nhưng mà Minh Vô Nhai làm sao có thể thành thật như vậy, hắn đã sớm suy nghĩ kỹ càng, trước tiên chờ Tiêu Nguyên Thần đánh một trận với Trần Khuynh Địch, sau khi đánh xong hắn lại đến làm người hòa giải. Nếu như vậy, hắn vừa thực hiện được ước định với Tiêu Nguyên Thần, cũng vừa ngăn cản được Trần Khuynh Địch.
Còn về việc trợ giúp Tiêu Nguyên Thần giết chết Trần Khuynh Địch...Đừng nói giỡn, Tiêu Nguyên Thần không biết sự đáng sợ của Thuần Dương Cung, nhưng Minh Vô Nhai hắn chẳng lẽ còn không biết sao, cho nên Trần Khuynh Địch là tuyệt đối không thể chết, chí ít là cũng không thể cứ như vậy chết ở trong tay của Tiêu Nguyên Thần, nếu không đến lúc đó bản thân hắn sẽ bị dính líu bởi vì đứng yên ở ngoài quan sát.
Chỉ là khiến cho Minh Vô Nhai không nghĩ tới chính là, người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung thật đúng là thật sự có tài, thế mà quả thực là có thể chống chọi cùng với Tiêu Nguyên Thần, mặc dù là ở vào thế hạ phong, nhưng cũng không giống như các võ giả Hợp Đạo Tôn Giả khác, bị một đòn tiện tay của Võ Đạo Tông Sư đánh cho thổ huyết lui lại. Mà đúng vào lúc này...
"Ừm?"
Lệnh bài truyền tin trong túi đựng đồ chấn động, Minh Vô Nhai sau khi ngây người một chút liền lấy lệnh bài ra, bắt đầu xem xét tin tức ở phía trên, kết quả vừa mới xem hết, lại có một cỗ khí tức mà hắn phi thường quen thuộc truyền đến từ phía chiến trường ở đằng xa, thậm chí còn dẫn động khiến cho huyết khí trong cơ thể của hắn biến hóa kịch liệt...

Chương 296: Hoà giải

Trong nháy mắt, Minh Vô Nhai liền kịp phản ứng.
Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết? Con m* nó! Là tên cẩu tặc đã trộm truyền thừa của lão tử!
Lại là một tiếng nổ rung trời, Trần Khuynh Địch cùng với Tiêu Nguyên Thần thối lui lần thứ hai.
Bất quá lần này Trần Khuynh Địch cũng không tiếp tục thụ thương, bởi vì Xích Tiêu Kiếm sau lưng vào lúc này đã được hắn thôi động, kiếm khí hung lệ đã triệt tiêu toàn bộ cương khí của Tiêu Nguyên Thần, căn bản là không thể làm thương tổn Trần Khuynh Địch, cũng khiến cho mọi người tại đây tận mắt nhìn thấy một việc, đó chính là...
Tiêu Nguyên Thần không làm gì được người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung này! Vào giờ khắc này, tất cả mọi người ở chung quanh, ngoại trừ nhóm người Dương Xuân, ở trong ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch đều nhiều ra thêm vài phần kính sợ, giao thủ nhiều lần với Võ Đạo Tông Sư như vậy, thế mà Trần Khuynh Địch vẫn hoàn hảo không có một chút tổn hại, thậm chí là còn khiến cho đường đường một vị Võ Đạo Tông Sư cũng đều không thể làm gì, như thế xem ra...người hành tẩu trong thiên hạ này, chỉ sợ là cũng không có gì khác biệt so với Võ Đạo Tông Sư!
Người giang hồ rất là thực tế, mặc dù Trần Khuynh Địch chỉ có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, nhưng bọn họ cũng không quan trọng ngươi có tu vi gì, mà trọng điểm là nhìn ngươi có sức chiến đấu như thế nào, nếu như ngươi có thể đánh ngang tay cùng với Võ Đạo Tông Sư, đừng nói là Hợp Đạo Tôn Giả, coi như ngươi là một người bình thường, chỉ sợ cũng sẽ được bọn họ kính sợ.
Nhưng mà loại kính sợ này, đối với Tiêu Nguyên Thần, đối với Tiêu gia mà nói không thể nghi ngờ chính là một cái tin tức xấu.
Bởi vì sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch có thể hoàn toàn ngăn trở Tiêu Nguyên Thần, rất nhiều thế lực vốn dĩ bởi vì Tiêu Nguyên Thần hiện thân mà e ngại vạn phần, thậm chí là trực tiếp ngậm miệng, lại nhao nhao ngẩng đầu lên một lần nữa, lộ ra vẻ hung ác cùng với tàn nhẫn mà nhìn đám người Tiêu Lâm Thân, hiển nhiên là đã có dũng khí xuất thủ lần thứ hai.
Mà đám người Tiêu Lâm Thân tự nhiên cũng hiểu được điểm này.
Tiêu Lâm Thân thân làm đại trưởng lão càng là hít vào một hơi thật sâu, sau đó trực tiếp bạo phát ra khí tức Hợp Đạo Tôn Giả của bản thân, Thần Thông Bách Chiến Quyết diễn hóa ra đủ loại ý cảnh lưu chuyển ở quanh người của hắn, dung hợp với nhau, cuối cùng diễn sinh ra một cỗ ý cảnh hoàn toàn mới, phát tán ra khí tức mạnh mẽ đè

ép rất nhiều người.
"Hừ" Nhưng mà gần như đồng thời, ba người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên liền đứng dậy, vững vàng ngăn ở trước mặt của Tiêu Lâm Thân, bốn đạo khí tức Luyện Khí Hóa Thần phóng lên tận trời, mặc dù cảnh giới không cao, nhưng lại có cường độ cực kỳ đáng sợ, cho dù là các võ giả Luyện Thần Phản Hư ở đây cũng không dám nói là nhất định có thể vượt qua các nàng.
Sau khi nhìn thấy bốn nữ, sắc mặt của Tiêu Lâm Thân cũng trở nên khó coi thêm mấy phần, không có người nào hiểu rõ sự đáng sợ của bốn nữ tử này hơn một người đã tự mình giao thủ như hắn, ở trong mắt của Tiêu Lâm Thân, bốn nữ tử này nhất định chính là yêu nghiệt, chỉ bằng vào cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần liền có thể dây dưa với hắn.
Nếu như chờ các nàng đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả, không, thậm chí là không cần đến Hợp Đạo Tôn Giả, nếu các nàng nếu đột phá đến Luyện thần Phản Hư, chỉ sợ bản thân hắn liền không còn là đối thủ ở dưới sự hợp lực của các nàng, thậm chí đừng nói là bốn người, cho dù là tùy ý chiến đấu cùng với một người ở trong các nàng, hắn cũng không có sự tự tin tuyệt đối.
Ngay vào thời điểm bầu không khí trở nên cực độ khẩn trương, sắp bộc phát ra một trận đại chiến...
"Ầm ầm!"
Lại có một cỗ khí tức khổng lồ cuốn tới từ đằng xa, một bóng người vượt qua vài dặm địa vực, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trong chiến trường, người tới mặc một thân áo bào trắng, toàn thân cao thấp đều chảy xuôi khí tức cực kỳ to lớn, ở trong nháy mắt hắn hiện thân, bầu trời giăng kín mây đen, nhiệt độ chợt giảm xuống, thậm chí còn có bông tuyết chậm rãi rơi xuống, cực kỳ hùng vĩ.
Nhân lực đủ để cải biến thiên tượng, đây chính là thủ đoạn của Võ Đạo Tông Sư! Hội chủ đương đại của Tam Anh Hội, "Phong Tuyết Mạn Thiên (gió tuyết đầy trời)" - Minh Vô Nhai!
Sau khi nhìn thấy Minh Vô Nhai xuất hiện, rất nhiều thế lực mới vừa rồi còn có mấy phần bộ dáng mạnh mẽ liền lập tức co rụt lại, nguyên một đám cúi thấp đầu, thậm chí là còn không dám nhìn Minh Vô Nhai.
Nếu không phải là người bản thổ của Ung Châu Đạo tự nhiên sẽ không rõ ràng, Minh Vô Nhai chính là người lúc trước dẫn đầu Tam Anh Hội quật khởi, đánh bại vô số thế lực, cuối cùng trèo lên đỉnh Ung Châu Đạo, trở thành bá chủ Ung Châu Đạo bây giờ, rốt cuộc có bao nhiêu uy thế thì không biết, nhưng chỉ biết ở trong những năm mà hắn xưng bá, không có ai ở Ung Châu Đạo dám chống lại ý chí của hắn.
Coi như là triều đình cũng đều sẽ cho hắn mấy phần mặt mũi. Bởi

vậy có thể thấy được chỗ đáng sợ của vị "Phong Tuyết Mạn Thiên" này. Bất quá hắn thân làm Hội chủ của Tam Anh Hội vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?
Dừng công kích lại, Tiêu Nguyên Thần liếc nhìn Minh Vô Nhai một cái, bất mãn hừ lạnh một tiếng, hắn đương nhiên biết rõ vì sao Minh Vô Nhai lại đến, đây vốn chính là giao dịch giữa bọn hắn, nhưng vấn đề là tên gia hỏa này, sớm không tới trễ không tới, hết lần này tới lần khác lại đến vào lúc này, rõ ràng chính là đã bắt chuẩn thời cơ.
Ý niệm tới đây, Tiêu Nguyên Thần trực tiếp truyền âm cho Minh Vô Nhai nói: "Minh huynh, cơ hội là vào ngay lúc này, ngươi hãy ngăn chặn Trần Khuynh Địch, còn ta sẽ dùng một mẻ hốt gọn thủ hạ của hắn, về sau ngươi có thể tuỳ thời quan sát Tàng Kinh Các của Tiêu gia chúng ta, ngoài ra ta có thể làm chủ, chọn cho ngươi một môn ma công thích hợp trong sự kiện kia."
"Chớ quên, những chuyện ngươi làm thế nhưng cũng không phải là không có ai biết!"
Nói xong lời cuối cùng, Tiêu Nguyên Thần vẫn không quên uy hiếp Minh Vô Nhai, tránh khỏi việc hắn lật lọng.
Sau khi nghe được đoạn truyền âm này của Tiêu Nguyên Thần, trong mắt của Minh Vô Nhai đầu tiên là lóe lên lãnh quang, bất quá liền đổi thành một nụ cười ấm áp, mỉm cười nói ra: "Tất cả mọi người đều là đồng đạo trong võ lâm Ung Châu Đạo, cần gì phải luôn luôn đánh đánh giết giết đây, bản Hội chủ lần này tới cũng là vì để giảng hòa, không có ý gì khác."
"Hả..."
Thấy Minh Vô Nhai không có thực hiện theo kế hoạch, Tiêu Nguyên Thần lập tức biến sắc, muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Minh Vô Nhai đoạt trước nói: "Người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, ta liền cả gan gọi ngươi là Trần tiểu hữu, Tiêu gia dù sao cũng là hào cường võ lâm một phương, có thù hận gì lớn mà không thể ngồi xuống nói chuyện đây?"
"Không bằng như thế này, ta sẽ làm chủ, mời chư vị đồng đạo võ lâm, còn có mấy vị Thuần Dương Cung tạm thời ngưng chiến, ba ngày sau hãy đi tới sơn trang Phong Tuyết của ta, chúng ta dùng võ kết bạn, hảo hảo thương lượng một phen, xác định tình thế võ lâm ở Ung Châu Đạo thì như thế nào? Làm như vậy cũng sẽ không gây tổn thương hoà khí."

Chương 297: Gây ra đủ phiền toái!

Đám người Dương Xuân thấy Minh Vô Nhai nói như vậy, liền lập tức nhướng mày, bất quá các nàng còn chưa kịp mở miệng, Trần Khuynh Địch liền nói:"Được, không có vấn đề."
Bốn nữ: "? ??"
Sư huynh nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ở trong này còn có hàm nghĩa sâu sắc.
Mà ở một chỗ khác, Tiêu Nguyên Thần cũng nhận được truyền âm bí mật của Minh Vô Nhai.
"Tiêu huynh, việc này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn a, có một tin tức mà có khả năng là ngươi chưa nhận được a."
Tiêu Nguyên Thần nhíu mày hỏi: "Tin tức gì?"
"Ngay vào hôm qua, chưởng giáo đương đại của Thuần Dương Cung, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ đã rút kiếm rời khỏi Thuần Dương Cung."
"Rời khỏi thì rời khỏi chứ sao!" Tiêu Nguyên Thần không hề lo lắng nói ra.
Minh Vô Nhai dùng một loại thần sắc "Ngươi không phải là đồ ngốc đó chứ" nhìn Tiêu Nguyên Thần một chút, sau đó tiếp tục truyền âm nói: "Địa phương mà vị Thái Hoa Tiên Nhân kia rút kiếm tự mình đi tới, là Quang Minh Đỉnh ở Tây Vực, vị trí tổng đàn của Bái Hỏa Ma Giáo."
"Sau đó thì sao?" Khóe mặt của Tiêu Nguyên Thần giật một cái, dường như liên tưởng tới điều gì.
"Còn có cái gì sau đó?" Ngữ khí của Minh Vô Nhai cũng có vẻ hơi bất lực, nói: "Vị Thái Hoa Tiên Nhân kia dùng ba kiếm chặt đứt Quang Minh Đỉnh, Giáo chủ của Bái Hỏa Ma Giáo bị đánh trọng thương tại chỗ, mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn bị đánh bại toàn bộ, về phần Võ Đạo Tông Sư của 36 Quốc Tây Vực thì đều gấp rút chạy đến tiếp viện, thậm chí là ngay cả kiếm khí của Ninh Thiên Cơ cũng đều không tiếp nhận được!"
Tiêu Nguyên Thần: "! !! !"
Nói thật, đợi nhiều năm ở Tiêu Thành Tây Vực như vậy, Tiêu Nguyên Thần mặc dù không phải là rất quen thuộc đối với võ lâm Trung Nguyên, nhưng mà đối với thực lực của Bái Hỏa Ma Giáo, đối với thực lực của 36 Quốc Tây Vực, hắn vẫn rất hiểu, hắn vô cùng rõ ràng, lực lượng của Bái Hỏa Ma Giáo cùng với 36 Quốc Tây Vực rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ...
Nhưng mà, chính là hai cái thế lực đáng sợ này, thế mà lại bị chưởng giáo đương đại của Thuần Dương Cung một người một kiếm, đánh bại toàn bộ? ?? Vào giờ khắc này, Tiêu Nguyên Thần đã thiết thiết

thực thực cảm nhận được, Thuần Dương Cung đến tột cùng là bực tồn tại nào.
Mà thanh âm của Minh Vô Nhai cũng bay vào trong tai của Tiêu Nguyên Thần: "Cho nên, không thể giết nhóm đệ tử Thuần Dương Cung này!"
Tiêu Nguyên Thần cũng chỉ có thể gật gật đầu, chỉ là Tiêu Nguyên Thần vẫn còn đang ở trong sự khiếp sợ, lại không phát giác ra được ánh mắt quỷ dị của Minh Vô Nhai ở phía đối diện.
Tại tửu lâu Thiên Hạ, ở trong một gian phòng ở tầng dưới chót.
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt không đổi sắc nhìn bốn vị thiếu nữ có phong cách khác nhau trước mắt.
Mà ở đối diện với Trần Khuynh Địch, bốn nữ Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên thì cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, như thể đang thảo luận về một điều gì đó rất quan trọng.
Năm người cách nhau một cái bàn, mà ở trên cái bàn thì có một lượng lớn hồ sơ ghi chép hành động của bốn người Dương Xuân trong khoảng thời gian này.
Về mặt kết luận.
Đây không phải là xong con ong rồi sao! !! !
Trần Khuynh Địch mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng ở trong nội tâm cũng đã sớm nhấc lên sóng to gió lớn, thậm chí còn khiến cho hắn có một loại xúc động trực tiếp hất bàn, nhìn những hồ sơ rậm rạp chằng chịt này, ở phía trên được viết cái gì? Toàn bộ đều là thu tài sản và giết cả nhà! Các thế lực lớn lớn nhỏ nhỏ, đều bị thu hết tài sản, sau đó toàn bộ cao tầng cũng bị tàn sát hầu như không còn, chỉ là những hồ sơ rậm rạp chằng chịt kia, Trần Khuynh Địch liền có thể cảm nhận được máu tanh lộ ra ở trong đó.
Đương nhiên, kinh lịch nhiều chuyện như vậy, một chút máu tanh đó Trần Khuynh Địch còn không để vào mắt.
Nhưng vấn đề là m* nó! Đây đều là lấy danh nghĩa của người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung để làm, cũng chính là danh hào của hắn a! Đây không phải là rõ ràng đang kéo cừu hận cho hắn hay sao?
Các ngươi đều là nhân vật chính, còn ta lại chính là nhân vật phản diện! Đến lúc đó các ngươi phủi mông một cái, nói là quân pháp bất vị thân (pháp luật của vua không thiên vị ai) rồi tiến hành tiêu diệt ta, bản thân ta chẳng phải là sẽ biến thành đá đặt chân, đến lúc đó sẽ bị vô số người phỉ nhổ, trở thành đại ma đầu diệt thế, cuối cùng bị chính nghĩa đánh bại, để lại tiếng xấu muôn đời..
M* nó!
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch ho khan mấy tiếng, mặc dù trong lòng đang tức điên, nhưng dù sao cũng kinh lịch nhiều như vậy, hắn tối thiểu đã học được cái gì gọi là làm mặt lạnh, cho nên nhìn ở bề ngoài

sẽ không phát hiện ra bất cứ manh mối gì, nói: "Ừm... hành động của các muội trong khoảng thời gian này ta cũng đều đã biết rồi."
Bốn nữ cùng nhìn nhau một cái, đều thấy được sự kinh hỉ từ bên trong ánh mắt lẫn nhau. Quả nhiên sư huynh vừa rồi là đang thẩm tra hành động lúc trước của các nàng, muốn xác nhận thử là có sai lệch gì với kế hoạch của bản thân sư huynh hay không!
"Xin sư huynh cứ yên tâm!" Trần Tiêm Tiêm lập tức nói ra: "Chúng ta cũng là đã trải qua thương lượng hồi lâu, mới hiểu rõ được ý của sư huynh, có thể không gây ra thêm phiền phức cho sư huynh, chính là mục tiêu của chúng ta."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Các ngươi đã gây ra đủ phiền toái cho ta! Chính là phiền toái ảnh hưởng đến tính mạng!
Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt nói: "Vậy sao, đã như vậy, các muội rốt cuộc đã minh bạch cái gì, hãy nói cho ta nghe một chút a."
Bốn nữ lộ ra sắc mặt vui vẻ, đây là sư huynh đang tán thành các nàng sao? !
Lạc Tương Tư là người đầu tiên mở miệng nói: "Kỳ thật mãi cho đến thời điểm sư huynh lựa chọn bế quan ở Ung Châu Đạo, chúng ta mới xem như là minh bạch ý tứ chân chính của sư huynh."
"Không sai!"
"Đại ca ca chính là đang khảo nghiệm chúng ta có đúng không?"
Trần Tiêm Tiêm phụ họa nói: "Mục đích của sư huynh không thể nghi ngờ là nhằm vào Tiêu Nguyên Thần – người thống suất Tiêu gia, mà Tiêu gia bây giờ có một vị Hợp Đạo Tôn Giả, một số vị võ giả Luyện Thần Phản Hư, còn có một vị Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, đặt ở Ung Châu Đạo cũng coi như là cự kình một phương, tuyệt đối không phải là có thể tuỳ tiện bị đánh bại."
"Chớ đừng nói chi là Tiêu gia còn có một lượng thế lực phụ thuộc khổng lồ, bọn hắn mặc dù yếu, nhưng thắng ở chỗ là có số lượng rất nhiều."
"Cho nên nếu muốn đối phó với Tiêu gia, nhất định phải bắt đầu đối phó từ những thế lực phụ thuộc kia, đầu tiên là làm tan rã uy tín của Tiêu gia ở Ung Châu Đạo, khiến cho bọn hắn rơi vào tình trạng cô độc, sau đó ở bên trên cái cơ sở này, chúng ta mới có thể lấy danh nghĩa Thuần Dương Cung để liên hợp các thế lực khác ở trong Ung Châu Đạo, nhất cử tiêu diệt Tiêu gia."
"Chỉ đáng tiếc là, không ngờ được Tam Anh Hội thế mà lại nhúng tay vào nửa đường, bằng không thì ở dưới tình huống sư huynh ngăn cản Tiêu Nguyên Thần, chúng ta hoàn toàn có thể tiêu diệt Tiêu gia, giúp một chút sức lực cho đại nghiệp to lớn của sư huynh..."

Chương 298: Ai cũng hung ác hơn!

"Đúng vậy a, thật là đáng tiếc."
Nói đến đây, bốn nữ cũng đều nhao nhao cảm khái, khắp khuôn mặt đều lộ ra sự tiếc nuối.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Các nàng đang nói cái gì a? Cái gì là đại nghiệp to lớn? Lỗ tai của ta có phải đã hỏng hay không? Nói đến, ta đã nói muốn tiêu diệt Tiêu gia vào lúc nào a?
Không nói đến những cái khác, vẻn vẹn chỉ là Tiêu Nguyên Thần, mặc dù Trần Khuynh Địch rất khó chịu với tên gia hoả này, nhưng dù nói như thế nào thì Tiêu Nguyên Thần cũng là phụ thân của Tiêu Lạc Thủy, liên quan tới sinh tử của Tiêu Nguyên Thần, Trần Khuynh Địch tự cho là bản thân còn chưa có tư cách quyết định, cho nên kỳ thật hắn chỉ muốn phế bỏ Tiêu Nguyên Thần, sau đó chờ đến thời điểm gặp được Tiêu Lạc Thủy thì giao Tiêu Nguyên Thần cho Tiêu Lạc Thủy, để cho Tiêu Lạc Thủy quyết định.
Về phần những người Tiêu gia khác…
Trần Khuynh Địch vốn dĩ cũng không muốn giết chết, nhiều nhất chỉ là phế bỏ toàn bộ võ công của bọn hắn, sau đó gửi bọn hắn vào một thành thị nhỏ phó thác cho trời, ở trong tâm lý của Trần Khuynh Địch, Tiêu gia chân chính đã chiến tử ở trong Tiêu Thành, cho nên hắn mới không vừa mắt với việc Tiêu Nguyên Thần thiết lập Tiêu gia như vậy, thậm chí là còn chuyên môn đến gây phiền phức cho đối phương.
Nhưng ngay cả như vậy, hắn thực sự là không nghĩ tới chuyện đuổi tận giết tuyệt, thậm chí chỉ là phế bỏ võ công, đã khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy bản thân thật là tà ác, còn từng hỏi thăm hệ thống là bản thân có phải rất giống nhân vật phản diện hay không?
Kết quả là hắn còn quá trẻ a! Đám nhân vật chính này người nào cũng hung ác hơn so với hắn, mở miệng chính là tiêu diệt toàn bộ Tiêu gia a!
"Đúng rồi, sư huynh?"
"Khụ khụ!" Thanh âm Trần Tiêm Tiêm gọi Trần Khuynh Địch đang du lịch ở trên trời trở về, hốt hoảng ho khan mấy tiếng, mới hỏi: "Ừm, sao thế Trần Sư muội?"
Thấy Trần Khuynh Địch xưng hô khách khí như thế, trong mắt của Trần Tiêm Tiêm không khỏi hiện lên vẻ thất vọng, bất quá rất nhanh liền thu liễm lại.
"Thật ra, ta muốn hỏi huynh, có quan hệ đến kế hoạch của huynh, huynh có muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch hay không?"
Thấy Trần Khuynh Địch kinh ngạc một hồi, Trần Tiêm Tiêm hết sức

hảo tâm nhắc nhở nói: "Chính là chuyện kia."
Trần Khuynh Địch nghĩ thầm: "Lại nữa! Lại là loại triển khai kỳ quái này! Chuyện kia là chuyện gì a, đáng chết!"
Trần Khuynh Địch chống hai khuỷu tay lên bàn, đan chéo mười ngón tay với nhau, khẽ tựa vào cằm và cười lạnh không rõ ý nghĩa.
Trần Khuynh Địch ta há lại là loại nam nhân khiến cho mọi người thất vọng kia? Thân làm một kẻ biết điều tiết bầu không khí, lúc này hẳn là nên trả lời như thế này: "Các muội cảm thấy thế nào?"
Bốn nữ: "! !! !"
Trong nháy mắt, nhìn biểu tình cao thâm khó lường của Trần Khuynh Địch, còn có nụ cười được phác hoạ ở trên khoé miệng, ba người Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm đều lộ ra biểu tình suy tư, mà nhìn thấy một màn này, trong lòng của Trần Khuynh Địch lập tức thở dài một hơi, không sai, không sai, chính là như vậy...
"Ta không biết!" Dương Xuân đặc biệt thiên chân khả ái mở to hai mắt, nghiêng đầu một chút nhìn Trần Khuynh Địch nói: "Đại ca ca có thể nói cho ta biết hay không?"
Ta nếu biết rõ thì đã nói ngay rồi! Có trời mới biết là các ngươi đến tột cùng là có ý tưởng gì a!
"Bảo sao mọi người nói ngươi đần!" Trần Tiêm Tiêm tức giận gõ vào cái đầu nhỏ của Dương Xuân, lộ ra biểu lộ "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép", nói ra: "Lúc trước cũng vậy, ngay cả một chút cũng không thể xem thấu kế hoạch của sư huynh, cả ngày chỉ muốn đơn thương độc mã giết đến tận Tiêu gia, còn nói cái gì đó là kế hoạch hoàn mỹ ngàn dặm tập kích bất ngờ..."
"Thật đúng là, cũng chỉ có như loại người đầu óc đơn giản như ngươi mới có thể nghĩ ra loại biện pháp này."
"Đến lúc nào mới có thể phỏng đoán được tâm tư của sư huynh."
"Ừm, ta cũng biết rõ là ta không thông minh bằng các ngươi rồi."
Nhìn Dương Xuân lè lưỡi làm bộ đáng yêu, còn có vẻ mặt trách cứ của Trần Tiêm Tiêm cùng với hai nàng khác. Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư thật sâu.
"Vậy các ngươi hãy nói cho ta biết, đến tột cùng thì kế hoạch của đại ca ca là gì a?" Dương Xuân bị quở trách hơn nửa ngày rốt cục đã không chịu nổi nói ra.
Bất quá nàng vừa thốt lời này ra miệng, ba nữ Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên liền lộ ra một nụ cười.
"Sư huynh, có cần nói cho nàng biết hay không?" Trần Tiêm Tiêm quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch vừa cười vừa nói.
Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Ừm, nói một chút đi."
"Kỳ thật cũng rất đơn giản." Lạc Tương Tư giành nói: "Thế cục bây giờ là rất rõ ràng, đó chính là Tam Anh Hội đã về phe Tiêu gia, hai đại thế lực có Võ Đạo Tông Sư trấn giữ liên hợp với nhau, ở bên

trong Ung Châu Đạo cơ hồ là không có địch thủ, cho dù là hai đại thế lực khác, Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương cũng đều kém xa.
"Sở dĩ nghĩ muốn ở bên trên loại cơ sở này đối phó với Tiêu gia, cũng chỉ có thể ra tay từ trên người của Tam Anh Hội."
Dương Xuân gãi đầu một cái, lộ ra vẻ mặt không hiểu, hỏi: "Tam Anh Hội?"
Trần Khuynh Địch thì tiếp tục duy trì nụ cười thần bí khó lường, cưỡng ép đè nén xúc động vò đầu.
"Không sai." Doanh Phượng Tiên là người thứ ba mở miệng nói ra: "Mặc dù ta cũng xem thường hành vi của Tiêu Nguyên Thần, nhưng không thể không thừa nhận là hắn có đạo lý, thiên hạ nhốn nháo đều là vì lợi ích, điểm này ở trên giang hồ bây giờ cũng là phi thường chính xác, chớ đừng nói chi là đối với thế lực giống như Tam Anh Hội và Tiêu gia."
"Chớ nhìn thấy hiện tại bọn hắn kết thành liên minh, nhưng chỉ cần có lợi ích, minh hữu có bền chắc hơn nữa cũng chưa hẳn sẽ không trở mặt."
"Mà chuyện chúng ta phải làm, chính là khiến cho Tam Anh Hội trở mặt cùng với Tiêu gia."
"Căn cứ theo tình báo, hiện tại Tiêu gia dường như đã từ bỏ Tiêu Thành, di chuyển cả gia tộc đến địa bàn của Tam Anh Hội, mà Tiêu Nguyên Thần càng là đã đi đến sơn trang Phong Tuyết, nhìn qua gối cao không lo, nhưng xâm nhập vào lãnh địa của Tam Anh Hội, cũng tương đương với việc đặt sinh tử của bản thân vào trong tay của Tam Anh Hội."
"Nếu như Tam Anh Hội trở mặt, Tiêu Nguyên Thần bị Minh Vô Nhai ngăn chặn, đến lúc đó Tam Anh Hội sẽ rất dễ dàng liền có thể hủy diệt toàn bộ Tiêu gia!"
"À à!" Nói đến đây, Dương Xuân cuối cùng đã lộ ra thần sắc giật mình khi hiểu rõ, đồng thời phát ra tiếng hô khẽ.
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì cưỡng ép đè nén xúc động muốn vỗ tay, tiếp tục bảo trì nụ cười cao thâm mạt trắc.
"Vậy thì kế hoạch của đại ca ca đến tột cùng là…?"
"Đần! Muốn khiến cho Tam Anh Hội trở mặt với Tiêu gia còn không đơn giản? Tam Anh Hội tại sao phải liên hợp cùng với Tiêu gia? Đơn giản là Tiêu Nguyên Thần đã đưa ra ích lợi gì đó, nhưng là dạng lợi ích gì, mới có thể so sánh với chúng ta? Chớ quên, chúng ta thế nhưng là người của Thuần Dương Cung!"

Chương 299: Người ở dưới mái hiên

"Trước đó ta đã đặc biệt điều tra tin tức về vị Minh Vô Nhai này."
Trần Tiêm Tiêm lấy ra một phần hồ sơ thả ở trên bàn, lộ ra thần sắc chắc chắn nói ra: "Người này quật khởi vào sáu mươi năm trước, khi đó Tam Anh Hội chỉ là một hào cường, còn kém rất xa thanh thế như bây giờ, nhưng chính là ở dưới sự lãnh đạo của Hội chủ Minh Vô Nhai, mới dần dần trở thành cự kình ở võ lâm Ung Châu Đạo."
"Mà ở trong 60 năm này, vị Minh hội chủ này có thể được mô tả là vô cùng tàn nhẫn và bạc tình, vì đạt được lợi ích, đã làm qua không ít sự tình bội bạc, phải biết rằng vì sao Tam Anh Hội lại được gọi là Tam Anh Hội? Cũng là bởi vì trước kia Tam Anh Hội vẫn luôn có ba vị thủ lĩnh, phụ trách ba bộ phận khác nhau, ba vị thủ lĩnh cũng là được trưởng bối dạy bảo từ khi còn bé, bồi dưỡng tình cảm, sau khi lớn lên đã kết nghĩa huynh đệ, thân thiết như anh em ruột.
"Nhưng hiện tại, có ai biết được Tam Anh Hội thật ra lại có ba vị thủ lĩnh? Người đời chỉ biết là Hội chủ của Tam Anh Hội tên là Minh Vô Nhai, không biết những cái khác, mà hai vị thủ lĩnh kia, ta tin là đã bị vị Minh hội chủ tâm ngoan thủ lạt này giết sạch rồi! Bởi vậy có thể thấy được sự tàn nhẫn của vị Minh hội chủ này. Chỉ là ở trong 10 năm gần đây sau khi hắn trở thành Võ Đạo Tông Sư mới thu liễm lại, tận lực kinh doanh, lúc này mới dần dần khá hơn."
"Cho nên ta dám khẳng định, chỉ cần sư huynh cho ra đầy đủ lợi ích, đến lúc đó bàn bạc ở sơn trang Phong Tuyết, là hoàn toàn có thể lôi kéo Minh Vô Nhai, tiến hành chém giết Tiêu Nguyên Thần ở trong sơn trang Phong Tuyết! Mà Tiêu gia không có Tiêu Nguyên Thần, bất quá chỉ là lão hổ rụng răng, căn bản là không thể làm nên trò trống gì!"
"Sư huynh sở dĩ đáp ứng lời mời của Minh Vô Nhai, cũng là bởi vì vậy a!"
"Ta cũng là sau khi điều tra cuộc đời của Minh Vô Nhai, lúc này mới liên tưởng đến kế hoạch của sư huynh, còn kém rất rất xa sự trù tính của sư huynh, đi một bước tính hai bước, mưu lược cao thâm thận trọng từng bước!"
"À à! Nguyên lai là như vậy sao! !!"
Ba người Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư ngươi một lời ta một câu, phân tích rõ rõ ràng ràng "Kế hoạch hoàn mỹ" của Trần Khuynh Địch, rốt cục cũng khiến cho Dương Xuân triệt để hiểu rõ ra, cũng quay đầu nhìn Trần Khuynh Địch vô cùng bội phục, chỉ thiếu chút nữa đã nói ra một câu "Đại ca ca thật là lợi hại!".
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì hài lòng gật đầu ở bên ngoài, nhưng ở trong nội tâm lại phát ra âm thanh bừng tỉnh đại ngộ:

"Nguyên lai là ta suy nghĩ như vậy a!"
Suy nghĩ tỉnh táo một chút mà nói, kế hoạch của ba người Trần Tiêm Tiêm đúng là rất có đạo lý a!
Nếu như Minh Vô Nhai thật sự là một kẻ thấy lợi quên nghĩa, bội bạc, vậy thì chỉ cần cho đối phương đầy đủ lợi ích là liền có thể làm cho đối phương trở mặt với Tiêu gia, muốn tranh thủ được sự ủng hộ của đối phương cũng sẽ đơn giản hơn rất nhiều, dù sao thì Tiêu gia cũng không thể so sánh với Thuần Dương Cung ở phía sau lưng của ta.
Như vậy, chẳng lẽ lúc ban đầu ta đáp ứng lời mời của Minh Vô Nhai, mặc dù ở trong lòng không có cái kế hoạch này, nhưng kỳ thật cũng không phải là không có, mà là ở trong tiềm thức chính là nghĩ như vậy…
Không đúng không đúng không đúng! Đây hoàn toàn là cách nghĩ của mấy người Trần Tiêm Tiêm a! Lúc đầu ta hoàn toàn không có nghĩ nhiều như vậy a!
Nhưng nếu như ta không nghĩ nhiều như vậy, vì sao các nàng lại có thể phân tích ra nhiều đồ vật có đạo lý đến như vậy a, chẳng lẽ nói là kỳ thật ta ở trong tiềm thức đúng là mưu lược vô song...
Không phải! Không thể không nhìn rõ bản thân a Trần Khuynh Địch! Ngươi cũng không có thông minh như vậy a!
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, mới xem như đi ra từ bên trong một đống phân tích kia của Trần Tiêm Tiêm, sau đó phức tạp nhìn bốn nữ, yên lặng quyết định ở trong lòng.
Về sau liền giao toàn bộ những việc tương tự cho các nàng là được rồi...
Nhưng vào lúc này, trong túi trữ vật đột nhiên truyền đến một cỗ chấn động, Trần Khuynh Địch sững sờ, vội vàng lấy ra một tấm lệnh bài truyền tin từ trong đó, đây là vào trước khi rời đi Thuần Dương Cung, Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ đã giao cho hắn, chẳng lẽ ở bên trong Thuần Dương Cung lại xảy ra đại sự gì? Long Ngạo Thiên đã trở về rồi hay sao?
Mở lệnh bài truyền tin ra, một đạo tin tức liền lập tức hiện ra. Nội dung ở trong tin tức rất đơn giản, cũng rất trực tiếp, khái quát lại chính là: nghĩa phụ tiện nghi của hắn, trước đây không lâu đã đơn thương độc mã giết tới Tây Vực, đánh cho Giáo chủ của Bái Hỏa Ma Giáo chạy trối chết, sau đó dọn hang ổ của Bái Hỏa Ma Giáo, cuối cùng lại đánh một trận cùng với tuyệt đại bộ phận Võ Đạo Tông Sư ở Tây Vực, sau đó liền tiêu sái rời đi.
Nếu dùng ba chữ để miêu tả hành động này mà nói, chỉ có thể là: "Quá trâu bò."
"Các muội cũng xem một chút đi." Trong lòng sinh ra một loại cảm giác tự hào, Trần Khuynh Địch chợt đưa lệnh bài truyền tin cho Trần Tiêm Tiêm, một phương diện là loại tin tức này vốn cũng không giấu

diếm được, một phương diện khác cũng là tiểu tâm tư của bản thân Trần Khuynh Địch.
Đã thấy được chưa! Mặc dù ta là nhân vật phản diện, nhưng ta cũng có một người cha tốt!
Cho nên nếu như 5 năm sau ngươi muốn quyết đấu cùng với ta, tuyệt đối đừng hạ tử thủ a!
Sau khi xem hết tin tức, Trần Tiêm Tiêm liền phát ra thanh âm thán phục.
Chẳng lẽ là nàng đã thật sự bị kinh hãi?
Ngay vào thời điểm ở trong lòng của Trần Khuynh Địch sinh ra loại ý nghĩ này, thì Trần Tiêm Tiêm lại vui vẻ nói:
"Quá tốt rồi! Có cái tin tức này mà nói, kế hoạch của sư huynh cũng có thể tiến hành thuận lợi hơn!"
"Trách không được sư huynh lại đưa cho ta xem cái này! Mọi người, các ngươi cũng tới xem đi."
"Cái gì, cái gì?"
Trần Khuynh Địch: "…"
Các nàng lại nghĩ ra cái gì nữa vậy! Trần Khuynh Địch rơi vào trong trầm tư thật sâu lần thứ hai.
Ở sơn trang Phong Tuyết.
"Lần này phải đa tạ Minh hội chủ." Tiêu Nguyên Thần uống rượu nóng để ở trên bàn, hướng về phía Minh Vô Nhai hơi cung kính nói ra. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, điểm này Tiêu Nguyên Thần vẫn là rất rõ ràng, Tiêu gia bây giờ nếu như không có sự ủng hộ của Tam Anh Hội, chỉ sợ căn bản là cũng không có biện pháp chống đối sự vây quét của các thế lực khác ở Ung Châu Đạo a, nhất là ở dưới tình huống hắn bị Trần Khuynh Địch cuốn lấy không có cách nào xuất thủ.
Cho nên Tiêu Nguyên Thần rất tự giác đặt bản thân ở chiếu dưới, cũng là vì thể hiện ra ý tứ thần phục. Đương nhiên, chuyện này sẽ không dài lâu. Đợi đến khi hắn thoát khỏi khốn cảnh trước mắt, tu vi tiến thêm một bước, chính là thời khắc hai bên nghịch chuyển, ôm dạng niềm tin này, trên mặt của Tiêu Nguyên Thần lộ ra một nụ cười mỉm tà dị.

Chương 300: Âm Dương Ma Đế

"Minh hội chủ, không biết chừng nào thì ngươi sẽ dự định tiến vào Tàng Kinh Các của Tiêu gia chúng ta?"
"Không vội, không vội." Minh Vô Nhai khẽ cười nói, nụ cười ấm áp ở trong sơn trang chồng chất gió tuyết có vẻ hơi không hợp phong cảnh.
"So với chuyện đó, Tiêu gia chủ, ta cảm thấy ngươi hẳn là nên quan tâm đến chuyện về sau làm như thế nào để đối mặt với lửa giận của Thuần Dương Cung, hoặc có lẽ là, làm như thế nào để đối mặt với vấn đề của người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung kia a."
Tiêu Nguyên Thần chắp tay nói: "Mời Minh hội chủ chỉ điểm."
"Không nói tới cái gì là chỉ điểm." Minh Vô Nhai khoát tay áo, cười nói: "Bất quá có một việc ngược lại là ta phải nói cho Tiêu gia chủ, quan hệ giữa ngươi và người hành tẩu trong thiên hạ kia bây giờ, có thể nói là đã thủy hỏa bất dung."
"Vốn dĩ, có lẽ là còn có chỗ để hoà giải, nhưng mà bây giờ, sau khi Tiêu gia chủ ở trước mặt mọi người ra tay xuất thủ đối với hắn, chỉ sợ là đã không còn đường lui nào, dù chỉ là vì uy nghiêm của Thuần Dương Cung, chỉ sợ Tiêu gia chủ, thậm chí là toàn bộ Tiêu gia hiện tại cũng đang tràn ngập nguy hiểm a."
Thần sắc của Tiêu Nguyên Thần đọng lại, bất quá hắn cũng không hối hận về việc lúc ấy động thủ đối với Trần Khuynh Địch. Không bằng nói, khiến cho hắn chân chính hối hận là, là lúc kia không trực tiếp vận dụng hết toàn lực giết chết cái tên Trần Khuynh Địch âm hiểm xảo trá kia.
Nhưng mà Tiêu Nguyên Thần có dũng khí và quyết tâm xuất thủ đối với Trần Khuynh Địch, không có nghĩa là Minh Vô Nhai cũng có, mà nếu không có sự trợ giúp của Minh Vô Nhai, Tiêu Nguyên Thần muốn giết chết Trần Khuynh Địch vẫn là quá mức gian nan, nhất là ở dưới tình huống đối phương có một chuôi Thánh Binh, càng trở nên khó giết hơn.
"Ba ngày sau sẽ có rất nhiều thế lực đi đến sơn trang Phong Tuyết, đến lúc đó phải làm sao bây giờ?" Tiêu Nguyên Thần lộ ra thần sắc lạnh lùng nói: "Minh hội chủ chẳng lẽ là thật sự dự định giúp ta hóa giải ân oán cùng với Trần Khuynh Địch? Ngươi có cái tự tin này?"
"Làm sao có thể." Minh Vô Nhai lắc đầu, bật cười nói: "Không bằng nói, thân làm Hội chủ của Tam Anh Hội, ta căn bản sẽ không tham dự vào ân oán của Tiêu gia chủ cùng với người hành tẩu trong thiên hạ."
"Vậy ngươi..."

"Đúng rồi, Tiêu gia chủ, liên quan tới môn ma công mà ngươi cho ta trước đó, rất hữu dụng a." Minh Vô Nhai xoay chuyển lời nói, vừa cười vừa nói: "Hóa Huyết Thánh Hỏa Đại Pháp của Bái Hỏa Ma Giáo, bí pháp lấy tinh huyết đốt thành thánh hỏa, không nghĩ tới ngươi thế mà có thể giao dịch được loại bí pháp hạch tâm này từ Bái Hỏa Ma Giáo, không thể không thừa nhận, môn ma công kia thực sự đã có giúp đỡ rất lớn cho ta."
"Đó là vinh hạnh của ta." Nhìn Minh Vô Nhai nở nụ cười, Tiêu Nguyên Thần nhướng mày, không biết vì sao, trong lòng của hắn đột nhiên sinh ra mấy phần dự cảm bất thường, mà thân làm Võ Đạo Tông Sư, dự cảm của hắn, nhất là dự cảm có quan hệ đến bản thân, là tuyệt đối không thể bỏ qua, nhưng phần bất thường này đến tột cùng là gì?"
"Tiêu gia chủ, nếu ngươi đã đưa cho ta môn ma công này, hẳn là cũng đã phát hiện ra bí mật của ta?"
Tiêu Nguyên Thần cũng không phủ nhận, trên thực tế là hắn xác thực đã phát hiện ra bí mật của vị Hội chủ Tam Anh Hội này.
"Vậy thì có hứng thú đi xem một chút với ta?"
"Xem?" Lông mày của Tiêu Nguyên Thần nhíu lại sâu hơn, hắn mặc dù biết Minh Vô Nhai đang làm một sự tình chệch hướng chính đạo, dù sao cũng đã có một chút phỏng đoán, nhưng hắn cũng không có ý định tham dự vào, trọng yếu hơn chính là, nếu như biết quá nhiều, vạn nhất vào ngày nào đó Minh Vô Nhai dự định giết bản thân hắn diệt khẩu...
"Sao thế? Tiêu gia chủ vẫn còn kiêng kị ta hay sao? Đây chính là thành ý của ta a."
"Hả?" Tiêu Nguyên Thần nhìn nụ cười của Minh Vô Nhai, đột nhiên phản ứng lại, đúng a! Minh Vô Nhai đây không phải là chủ động đưa nhược điểm vào trong tay của hắn hay sao? Kể từ đó, Minh Vô Nhai nắm vững sự sống còn của Tiêu gia, còn hắn thì nắm vững bí mật của Minh Vô Nhai, đối với dạng người như bọn hắn mà nói, đây chính là cơ sở hợp tác. Chẳng lẽ không phải là như thế sao?
"Cũng được, vậy ta liền bồi tiếp Minh hội chủ đi một chuyến."
"Sảng khoái!
Ở dưới sự dẫn đường của Minh Vô Nhai, Tiêu Nguyên Thần đi vào sơn trang Phong Tuyết, cuối cùng là ở trong thư phòng làm việc bình thường của Minh Vô Nhai, Minh Vô Nhai mở ra một cánh cửa ngầm giấu ở phía sau giá sách, sau đó sải bước đi vào, mà Tiêu Nguyên Thần thì đi theo sát ở phía sau, theo cửa ngầm chậm rãi đi xuống nấc thang.
Theo cách này, bí mật hẳn là ở trong lòng đất sơn trang Phong Tuyết. Quả nhiên, vì cũng chỉ có ở trong lòng đất, mới có thể che giấu loại trình độ ma khí kia a, nếu như không phải vì bản thân hắn có chỗ đặc thù, chỉ sợ là cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của ma khí.

Xuyên qua đường hầm u ám, cảnh tượng cuối cùng đã xuất hiện ở trước mắt của Tiêu Nguyên Thần.
Trong cái chớp nhoáng này, dù là lấy tâm chí của Tiêu Nguyên Thần, cũng không khỏi nín thở. Đó là một toà tế đàn hết sức to lớn. Đúng vậy, chỉ có thể dùng tế đàn để hình dung cái cảnh tượng này, 72 cây cột bằng đồng cắm ở bốn phía tế đàn hình thành một vùng không gian hình tròn, mà ở trung ương không gian, được trưng bày 36 cây cột tinh thiết, ở phía trên được khắc một lượng lớn phù văn, ngăn cách giữa 72 cây cột bằng đồng và 36 cây cột tinh thiết, thì là một dòng Huyết Hà (sông máu) bao quanh tế đàn.
Theo nghĩa đen, hoàn toàn là do máu tươi hình thành dòng sông! Chỉ cần nhìn vào, một cỗ huyết tinh chi khí ngất trời sẽ đập vào mặt, người bình thường nếu thấy một màn như vậy, chỉ sợ sẽ trực tiếp ngất xỉu.
"Cuối cùng là.." Tiêu Nguyên Thần cấp tốc vơ vét trí nhớ ở trong đầu, nhưng vẫn không tìm ra tin tức phù hợp với một màn trước mắt này, vốn dĩ là hắn chỉ cảm thấy ở bên trong sơn trang Phong Tuyết ẩn núp ma khí cùng với huyết khí, cho nên mới mượn hoa hiến phật, dùng bí thuật có liên quan đến trung hoà máu tươi của Bái Hỏa Ma Giáo đưa cho Minh Vô Nhai...
Nhưng hắn cũng không ngờ được, Minh Vô Nhai thế mà lại làm chuyện lớn như vậy! Không nói đến những cái khác, chỉ là dòng Huyết Hà này, tối thiểu cần phải giết hơn vạn người mới có thể lấp đầy! Hơn nữa nhìn chất lượng của Huyết Hà, một vạn người này chỉ sợ còn không phải là người bình thường, mà là một vạn võ giả Hậu Thiên Tiểu Hữu Sở Thành! Hắn rốt cuộc vì sao lại làm như vậy.
"Ngươi? !" Minh Vô Nhai kinh hãi nhìn Tiêu Nguyên Thần, nụ cười ấm áp trên mặt của đối phương hoàn toàn không có biến hóa, phảng phất như là diễn viên đeo mặt nạ vậy.
"Tiêu huynh chỉ sợ là không rõ ràng a, đây là tế đàn mà Âm Dương Ma Đế lưu tại thế gian ngày xưa, đương nhiên là ta chỉ bắt chước, cho nên vẫn còn kém so với tế đàn nguyên bản."
"Tế đàn của Âm Dương Ma Đế? !"
"Không sai, Âm Dương Ma Đế ngày xưa có trí tuệ vô song, võ thông thiên địa, sáng chế ra một môn bí pháp Cái Thế, có thể câu thông Tà Thần trong hư không, thông qua phương thức dâng lên tế phẩm, cưỡng ép bức bách Tà Thần hoàn thành nguyện vọng của người thi pháp, mà môn bí pháp này ở dưới cơ duyên xảo hợp, đã bị ta chiếm được."

Chương 301: Hỏa Luyện Kim Đan

"Có ý tứ gì?"
"Tiêu huynh, ngươi còn chưa hiểu hay sao?"
Mặt nạ dần dần tróc ra, biểu lộ của Minh Vô Nhai cũng dần dần trở nên dữ tợn, cái nụ cười ấm áp kia tan vỡ một nửa, lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị cùng với khủng bố.
"Võ giả chúng ta, phấn đấu cả một đời còn có thể là vì cái gì?"
"Đương nhiên là vì mạnh hơn!"
Minh Vô Nhai dùng thời gian mấy chục năm thúc đẩy Tam Anh Hội đến đỉnh phong, mà theo thế lực Tam Anh Hội tăng trưởng, cũng có nhiều tư nguyên hơn để hắn đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, nhưng điểm này cũng đã sớm không có cách nào thỏa mãn hắn, hắn không cam tâm ngừng bước tại cấp độ Võ Đạo Tông Sư, hắn còn muốn trở nên mạnh hơn!
Không sai, hắn muốn vượt qua cảnh giới Võ Đạo Tông Sư!
Võ Đạo Tông Sư, ở trong đại thế giới Trung Thổ chính là cường giả đỉnh cao.
Bất luận là Hậu Thiên, hay là Tiên Thiên, cho dù xem như là Tiên Thiên đỉnh phong - Hợp Đạo Tôn Giả, ở trong mắt của Võ Đạo Tông Sư cũng không đáng giá được nhắc tới, nhưng dù vậy, cũng không có nghĩa là Võ Đạo Tông Sư chính là mức cực hạn trên con đường võ đạo, nhất là đối với những Võ Đạo Tông Sư kia mà nói, càng là như vậy.
Sau khi đạt tới cực hạn Hợp Đạo Tôn Giả, rõ ràng võ đạo của bản thân, khắc họa võ đạo ở trên Hợp Đạo Kim Đan, sau đó dùng Kim Đan đả thông với thiên địa, mới có thể thành tựu Võ Đạo Tông Sư, cho nên Võ Đạo Tông Sư ở trong mắt của thế nhân, hẳn nên được gọi là cảnh giới "Vạn Pháp Quy Nhất".
Vạn Pháp Quy Nhất, toàn bộ võ đạo của bản thân quy tụ về Kim Đan, nhân lực thông thiên, tất cả Võ Đạo Tông Sư ở trong thiên hạ đều ở trong cái cảnh giới này. Như vậy ở phía trên cái cảnh giới này, lại là dạng cảnh giới gì đây?
"Hỏa Luyện Kim Đan."
Minh Vô Nhai chậm rãi phun ra bốn chữ này, mà sắc mặt của Tiêu Nguyên Thần cũng hơi đổi một chút, hắn mặc dù xuất thân từ loại địa phương nhỏ như Tiêu gia, nhưng cũng không phải là loại võ giả xuất thân tầm thường kia, võ giả tán tu tầm thường chỉ sợ là chỉ biết cảnh giới Vạn Pháp Quy Nhất, nhưng Tiêu Nguyên Thần thì lại không giống.
Tiên tổ Tiêu gia ngày xưa, cự hiệp Tiêu Hạo Nhiên nếu như chỉ có cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, làm sao có thể lấy sức một mình chống

đối sự xâm lấn của 36 Quốc Tây Vực cùng với Bái Hỏa Ma Giáo đây? Cho nên đối với cảnh giới phía trên Vạn Pháp Quy Nhất, Tiêu Nguyên Thần là có sự hiểu biết.
Vạn Pháp Quy Nhất, chính là rèn luyện Kim Đan của bản thân đến tình trạng không bị rò rỉ, Kim Đan không bị rò rỉ, câu thông thiên địa, có thể nói đã là thần tiên mặt đất ở trong mắt của thế nhân, nhưng lực lượng thiên địa làm sao có thể bị phàm nhân tùy ý rút đi? Ở trong thiên hạ cũng không có lực lượng lấy hoài không hết, nếu như người người đều có thể tùy tiện rút lực lượng thiên địa ra, vậy thì cái thiên địa này đã sớm khô cạn.
Cho nên sau khi Võ Đạo Tông Sư đạt tới một trình độ nhất định, thiên địa sẽ bắt đầu phản phệ võ giả. Võ Đạo Tông Sư nếu như có thể lấy tu vi bản thân ngăn cản được thiên địa phản phệ, vậy liền có thể tiến thêm một bước, trở thành võ giả "Hỏa Luyện Kim Đan", còn nếu như không chịu nổi, vậy dĩ nhiên là sẽ hóa thành tro bụi, từ đó tiêu tán giữa thiên địa, tu vi bản thân cũng sẽ phụng dưỡng thiên địa, quay về tự nhiên.
Mà thiên địa phản phệ, há lại là đồ vật đơn giản? Đúng như là cái danh xưng "Hỏa Luyện Kim Đan" này vậy, thiên địa phản phệ chính là hỏa, Tam Vị Chân Hỏa.
Lấy lửa trong đá, lửa trong gỗ, lửa trong bầu trời, thiêu đốt Kim Đan, khảo nghiệm võ đạo, nếu như Kim Đan không bị rò rỉ, nội tình thâm hậu, vậy thì dĩ nhiên có thể độ qua khảo nghiệm Tam Vị Chân Hỏa này, từ đó tiến thêm một bước, thể nội tự thành thiên địa, từ nay về sau thoát khỏi trói buộc thiên địa, lại không nhận phải nguy hiểm thiên địa phản phệ nữa.
"Minh Vô Nhai ta tu luyện trong 100 năm, vào bốn mươi năm trước đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, sau đó ẩn cư trong sơn trang Phong Tuyết tiến hành bế quan trong 40 năm, tu vi đã đã sớm đạt đến Võ Đạo Tông Sư cực hạn, nếu như không phải ta lấy bí pháp áp chế, chỉ sợ là vào 5 năm trước, Tam Vị Chân Hỏa đã giáng lâm lên trên người của ta."
"Thì ra là thế, cho nên ngươi mới thành lập cái tế đàn này." Nói đến đây, trên mặt của Tiêu Nguyên Thần rốt cục cũng lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, hỏi: "Ngươi không có tự tin vượt qua khảo nghiệm Tam Vị Chân Hỏa?"
"Không phải là không có tự tin!" Minh Vô Nhai lắc đầu nói: "Mà căn bản là không có khả năng!"
"Ngươi mới vừa vặn đột phá, còn có từ 100 đến 200 năm tuổi thọ, căn bản không thể cảm giác ra được chỗ kinh khủng của Tam Vị Chân Hỏa, bây giờ xem ra vào lúc ban đầu ta không nên vì đột phá mà không ngừng tu luyện, nếu không cũng sẽ không đối mặt với uy hiếp của Tam Vị Chân Hỏa sớm như vậy, đáng chết!" Minh Vô Nhai đấm ngực dậm chân nói, trên mặt mang theo hối hận nồng đậm.

"Ta đã có thể cảm thụ được, nếu như không làm cái gì cả, chỉ sợ nhiều nhất là ba năm nữa, Tam Vị Chân Hỏa sẽ chân chính giáng lâm, mà đến lúc đó ta cũng sẽ hoàn toàn chết đi, Tiêu gia chủ, ngươi hãy tự vấn lòng xem, ngươi có thể tiếp nhận kết cục như vậy hay sao?"
Tiêu Nguyên Thần nhếch nhếch miệng, nghĩ thầm: "Tiếp nhận? Làm sao có thể! Tung hoành một đời, hùng bá một phương trong gần trăm năm, cuối cùng chết bởi một đoàn Tam Vị Chân Hỏa? Đây quả thực là vũ nhục!"
"Không sai! Chính là vũ nhục!" Minh Vô Nhai lớn tiếng nói, hiển nhiên là nhìn ra ý nghĩ của Tiêu Nguyên Thần.
"Cho nên ta mới muốn đột phá! Vì vậy ta mới thành lập tòa tế đàn triệu hoán Tà Thần này!"
Nói đến đây, mặt nạ nụ cười ấm áp trên khuôn mặt của Minh Vô Nhai rốt cục đã triệt để tróc ra, thay vào đó thì là vẻ điên cuồng cùng với dữ tợn: "Ta có một môn thần công chuyển di, chỉ cần có thể triệu hồi ra Tà Thần trong hư không, ta lại thi triển thần công chuyển di, chuyển dời Tam Vị Chân Hỏa lên trên người của Tà Thần, ta liền có thể vượt qua một kiếp này!"
"Không chỉ có như thế, đến lúc đó ta còn có thể tiến thêm một bước, đột phá cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, tấn thăng đến cảnh giới cao hơn!"
"Mặc dù làm như vậy là có nguy hiểm nhất định, nhưng Tiêu gia chủ, ngươi cảm thấy cái nguy hiểm này có đáng giá để dấn thân vào hay không?"
"Đương nhiên là đáng giá." Tiêu Nguyên Thần gật đầu một cái nói: "Bất quá chuyện này thì có quan hệ gì với ta?"
Tiêu Nguyên Thần vừa nói, vừa chậm rãi di chuyển, tiến về phía cửa ra ở phía sau lưng, không biết vì sao, ánh mắt của Minh Vô Nhai khiến cho dự cảm không tốt ở trong lòng của hắn càng trở nên nồng đậm.
"Làm sao lại không có quan hệ?" Minh Vô Nhai dường như cũng nhìn ra sự cảnh giác của Tiêu Nguyên Thần, nụ cười trên mặt cũng càng thêm phóng đại: "Mặc dù những năm gần đây ta phí hết tâm tư, lúc này mới tạo dựng lên tòa tế đàn này, nhưng chung quy vẫn còn kém không ít, muốn triệu hồi ra Tà Thần có thể chịu đựng Tam Vị Chân Hỏa, bằng vào những tế phẩm này là còn thiếu rất nhiều."

Chương 302: Rượu độc

"Ta cần càng nhiều tế phẩm hơn! Cần tế phẩm càng mạnh hơn! Nói thí dụ như..." Minh Vô Nhai nhìn chằm chằm về phía Tiêu Nguyên Thần, nói ra: "Một vị Võ Đạo Tông Sư."
Ầm ầm! Thoại âm của Minh Vô Nhai vừa dứt, toàn thân của Tiêu Nguyên Thần liền bỗng nhiên bạo phát ra ma khí ngất trời, Hạo Nhiên Kiếm ra khỏi vỏ, mang theo bốn chữ lớn đen kịt "Chính Khí Trường Tồn" hiện lên ở trong hư không, một dòng sông ma khí gào thét mà ra, hung hăng đánh về phía Minh Vô Nhai, giống như trời sập.
"Hừ." Minh Vô Nhai cũng không đánh trả, chỉ là dùng hai tay kết ấn, đánh ra một cái pháp quyết.
Một giây sau, Tiêu Nguyên Thần chỉ cảm thấy phần bụng quặn đau một trận, sau đó kinh mạch toàn thân thế mà đều co quắp một trận, dẫn đến cương khí trở nên rối loạn, kéo theo dòng sông ma khí sụp đổ trong nháy mắt, không còn uy thế trước đó.
"Ngươi!"
"Ta làm sao?" Minh Vô Nhai khẽ cười nói: "Tiêu gia chủ có phúc lớn a, đây chính là rượu độc mà Tam Anh Hội chúng ta giao dịch cùng với đại sư Miêu Cương Đạo, lúc này mới lấy được, nghe nói là dùng bảy bảy bốn mươi chín loại độc trùng ngâm mà thành, cho dù là Tam Anh Hội chúng ta có đại nghiệp to lớn, cũng chỉ có một bình như vậy mà thôi, mà ngươi cũng đã uống hết."
Tiêu Nguyên Thần lộ ra thần sắc dữ tợn, hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, Minh Vô Nhai còn xưng huynh gọi đệ với hắn vào mấy ngày trước đây, thế mà lại đột nhiên ra tay với hắn.
Tiêu Nguyên Thần cho tới nay đều tin tưởng thiên hạ nhốn nháo chính là vì lợi ích, lợi ích động nhân tâm, cho nên hắn mới lựa chọn hợp tác cùng với Minh Vô Nhai, hơn nữa đã xách ra đầy đủ lợi ích, ở dưới tình huống không có xung đột lợi ích, Tiêu Nguyên Thần tự tin là Minh Vô Nhai tuyệt đối sẽ không làm khó xử hắn, hơn nữa cũng sẽ trợ giúp bản thân hắn...
Nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, ở phía sau Minh Vô Nhai còn có kế sách như thế! Nhất thời không quan sát, trúng phải ám toán, bản thân còn trực tiếp bước vào bên trong tử cục!
"Đáng chết!"
Vì sống còn, Tiêu Nguyên Thần cũng không tiếp tục giãy dụa nữa, mà trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, dùng sức đập vào bên trên Hạo Nhiên Kiếm, trong chớp mắt, Hạo Nhiên Kiếm liền vỡ vụn, thân kiếm đứt gãy bị ma khí của Tiêu Nguyên Thần xâm nhiễm, nhưng sau một giây, từ trong thân kiếm đứt gãy, lại hiện ra ánh sáng màu trắng vô

tận!
Đó là Hạo Nhiên chính khí chân chính! Ánh sáng giống như mặt trời giáng lâm, ngay cả huyết khí ở trên tế đàn cũng đều bị xua tan, ánh sáng vô tận bao phủ Tiêu Nguyên Thần, cuối cùng không lùi mà còn tiến tới, hung hăng đụng thẳng về phía Minh Vô Nhai!
"Ồ? Tiêu huynh không chạy trốn sao?" Minh Vô Nhai thấy Tiêu Nguyên Thần không chạy trốn mà còn đánh về phía hắn, không khỏi lắc đầu, rất có vài phần bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.
"Cũng được, xem ra ở trong lòng của ngươi vẫn còn ôm hy vọng may mắn a, Tiêu huynh." Minh Vô Nhai đưa tay vung lên trong hư không, từng cơn sóng gợn dập dờn, một chuôi trường đao Yển Nguyệt đúng là trực tiếp được hắn rút ra từ bên trong hư không, bổ ra một đao về phía Tiêu Nguyên Thần đang hóa thân thành Hạo Nhiên đại nhật! Chỉ một thoáng, sát khí ngập trời liền gào thét mà ra từ đao phong Yển Nguyệt, phảng phất như là thiên địa cũng bị xé rách vậy.
Bất quá chỉ trong chốc lát, khí thế Hạo Nhiên đại nhật ngập trời kia liền bị một đao của Minh Vô Nhai xé ra, lộ ra thân ảnh của Tiêu Nguyên Thần ở trong đó, từ trên xuống dưới thân thể hiện ra một vết đao sâu hoắm, mang theo một mảnh máu tươi, cuối cùng nện vào trong vách đá ở bên cạnh tế đàn.
"Trúng độc còn muốn khoe khoang, Tiêu huynh, xem ra ta đã quá coi trọng ngươi a."
"Bất quá Tiêu huynh cứ yên tâm, ta sẽ không giết ngươi."
Nhìn Tiêu Nguyên Thần đã hôn mê, Minh Vô Nhai lắc đầu, nhưng lúc này hắn lại không phát giác được. Ở bên trong Hạo Nhiên chính khí tiêu tán, có một đạo hào quang nhỏ đến mức không thể thấy trực tiếp rơi vào trong lòng đất tế đàn, biến mất không còn tăm tích.
Tiêu gia ở trong thời gian gần đây có thể nói là sống không dễ chịu. Ngày đó ở dưới sự điều đình của Minh Vô Nhai, nhóm người Trần Khuynh Địch không còn động thủ, mà từ đó về sau, người của các thế lực khác tự nhiên cũng không chịu đi làm chim đầu đàn, cũng đã tán đi, nhưng cho dù vậy, Tiêu Lâm Thân vẫn có thể cảm giác được như cũ, ở góc lớn góc nhỏ trong Tiêu Thành đều có thám tử của các đại thế lực.
Tin tưởng chỉ cần ở bên Tam Anh Hội có một chút biến cố, chỉ sợ là Tiêu gia liền muốn giẫm lên vết xe đổ.
Bất quá còn may là Tam Anh Hội coi như là giữ chữ tín, sau đó lập tức phái người tới tiếp đãi Tiêu gia, ở dưới sự giúp đỡ của bọn hắn, Tiêu gia đã dời vào trong địa bàn của Tam Anh Hội, mặc dù bởi vì vậy mà biến thành người bị quản chế, nhưng tóm lại là cũng đã thoát khỏi tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.
"Chỉ không biết là gia chủ rốt cuộc đã trao đổi như thế nào với Minh hội chủ..." Nghĩ đến việc Tiêu Nguyên Thần đã tiến về sơn trang Phong Tuyết, Tiêu Lâm Thân bất đắc dĩ thở dài, trong đầu lại không

tự chủ được hiện ra quang cảnh ở Tiêu Thành ngày xưa.
Có lẽ là người đã già hay nhớ lại quá khứ đi, Tiêu Lâm Thân gần đây thường xuyên nhớ tới lúc còn trẻ, vào thời gian mà hắn chiến đấu nhiệt huyết cùng với các đệ tử Tiêu gia ở trong Tiêu Thành, chống cự Tây Vực xâm lấn, lúc kia các đệ tử Tiêu gia đồng tâm hiệp lực, mặc dù luôn có sinh ly tử biệt, nhưng cũng là một đoạn thời gian không tệ.
Chỉ đáng tiếc là, mọi thứ đều đã biến mất.
"Không trở về được, cũng sẽ không trở về nữa." Tiêu Lâm Thân lắc đầu, kể từ khi hắn biết hành động của rất nhiều thế lực trong Tiêu Thành, biết được hi sinh to lớn mà Tiêu gia phải bỏ ra trong 400 năm kia, Tiêu gia cũng thể trở lại như lúc trước nữa, so với quá khứ chống cự Tây Vực, hộ vệ Trung Nguyên, hắn và Tiêu Nguyên Thần, thậm chí là tuyệt đại đa số người Tiêu gia, đều lựa chọn một cái khác, chính là sự huy hoàng của Tiêu gia.
Không phải là huy hoàng xây dựng ở bên trên thanh danh cùng với cái gọi là hiệp nghĩa, mà là huy hoàng chân chính! Cũng chính là hùng bá một phương, phóng khoáng tự do, làm cho tất cả mọi người không dám âm thầm tính toán đệ tử Tiêu gia!
Đây mới là lý do chân chính Tiêu Lâm Thân lựa chọn ủng hộ Tiêu Nguyên Thần, hơn nữa còn một mực ủng hộ cho tới bây giờ, thậm chí là không tiếc phản bội lão tổ Tiêu gia, vứt bỏ Tiêu Thành, gián tiếp làm hại Trung Nguyên.
Đương nhiên, Tiêu Lâm Thân cũng sẽ không phủ nhận, hắn cũng muốn đi nhìn, nhìn phong cảnh ở phía trên cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả.
"Đại trưởng lão! Đại trưởng lão! Không tốt, không tốt!"
Đột nhiên, tiếng kinh hô truyền tới từ cửa ra vào đã kéo Tiêu Lâm Thân trở lại từ trong hồi ức, sau đó chỉ thấy một vị đệ tử Tiêu gia lộ ra gương mặt kinh khủng, trực tiếp vọt vào bên trong đại điện, thậm chí là không có bận tâm đến quy củ của Tiêu gia, bực bộ dáng hốt hoảng này lập tức khiến cho Tiêu Lâm Thân nhướng mày.
"Tỉnh táo." Tiêu Lâm Thân chậm rãi mở miệng, thanh âm già nua mang theo vài phần cương khí chấn động, trấn an đệ tử Tiêu gia đang hốt hoảng.

Chương 303: Đại ấn gia chủ

"Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?"
"Gia chủ, gia chủ!"
"Hửm? !"
Nghe được hai chữ "Gia chủ" này, sắc mặt của Tiêu Lâm Thân liền lập tức biến đổi, thế nhưng lời nói của tiếp theo của đệ tử Tiêu gia, lại khiến cho tâm thần của Tiêu Lâm Thân ngây ngốc trong chốc lát.
"Mệnh bài của Gia chủ đã vỡ nát!"
Hả? Tiêu Lâm Thân hấp háy mắt, mấy giây về sau mới phản ứng lại, há to miệng, khô khốc nói: "Vỡ nát? Mệnh bài? Điều đó là không có khả năng!"
Ầm ầm! Trong chớp mắt, khí tức toàn thân của Tiêu Lâm Thân không thể ức chế tuôn trào ra, khí tức Hợp Đạo Tôn Giả nhấc lên một trận gió mạnh mà mắt trần có thể thấy trong đại điện, khí tức mênh mông phảng phất như một tòa núi lớn ép xuống vậy, thậm chí là làm cho mặt đất ở dưới đại điện đều bị đè ra từng vết nứt.
"Nguyên Thần thế nhưng là Võ Đạo Tông Sư! Phóng nhãn ra toàn bộ Ung Châu Đạo, ai có thể giết hắn? ! Coi như là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung kia cũng không có khả năng giết hắn! Hơn nữa lúc trước hắn thế nhưng là tiến về sơn trang Phong Tuyết làm khách, có Minh hội chủ ở trong sơn trang Phong Tuyết, tổng cộng là hai vị Võ Đạo Tông Sư, Tiêu Nguyên Thần làm sao có thể, có thể...? !"
Lời nói của Tiêu Lâm Thân bỗng dưng im bặt, tiến về sơn trang Phong Tuyết làm khách? Minh hội chủ của sơn trang Phong Tuyết, mệnh bài vỡ nát?
"Tam Anh Hội!! !"
Lan can ghế gỗ sam ở bên cạnh trực tiếp bị Tiêu Nguyên Thần bóp nát, vị đại trưởng lão Tiêu gia dần dần già đi này, lúc này lại giống như đầu hùng sư giận dữ, râu tóc dựng lên, hai mắt lộ ra màu máu cùng với điên cuồng nồng nặc, nhưng ở phía sau, lại cũng lộ ra mấy phần bất lực cùng với tuyệt vọng.
Tiêu Nguyên Thần đã chết?
Nếu thật sự là như thế, vậy thì Tiêu gia chẳng phải là...
Xoạt! Còn chưa chờ Tiêu Lâm Thân kịp phản ứng, đột nhiên, một đạo ánh sáng trắng hiện lên từ dưới chân của hắn, sau đó trực tiếp chui vào bên trong túi trữ vật của hắn, sau đó túi trữ vật tỏa ra hòa quang, một khỏa đại ấn màu trắng phi ra từ trong túi trữ vật của Tiêu Lâm Thân, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ ba động tinh thần kịch liệt.
"Đây là... Đại ấn gia chủ? !"
Đây là quy củ đặc thù của Tiêu gia, xưa nay Đại ấn gia chủ đều là do

đại trưởng lão Tiêu gia nắm giữ, mà không phải là gia chủ, mục đích chỉnh là đề hạn chế quyền lợi của gia chủ, bất quá ngoại trừ cái phương diện này, Đại ấn gia chủ còn có một cái tác dụng khác, đó chỉnh là chứa đựng phân hồn của lịch đại gia chủ Tiêu gia.
Bây giờ cái này Đại ấn gia chủ thế mà hào quang tỏa sáng..
"Đại trưởng lão!
Quả nhiên, ở dưới ánh nhìn ngạc nhiên của Tiêu Lâm Thân, ở bên trong Đại ấn gia chủ, thanh âm thuộc về Tiêu Nguyên Thần chậm rãi truyền ra.
"Nguyên Thần! Ngươi không có việc gì sao, không đúng!"
Thoại âm của Tiêu Lâm Thân vừa dứt, Tiêu Lâm Thân liền phản ứng lại, nếu như Tiêu Nguyên Thần không có việc gì, làm sao lại kích hoạt Đại ấn gia chủ...
"Đại trưởng lão, thời gian rất cấp bách, Minh Vô Nhai của Tam Anh Hội âm thầm tổ chức tế tự Tà Thần, vì thế hắn không chỉ giết một vạn vị võ giả ở Ung Châu Đạo! Mà hắn nhất định sẽ còn tìm đến Tiêu gia! Tên tặc nhân này thay đổi thất thường, ta đã suy nghĩ kỹ càng, Tiêu gia nhất định phải lập tức làm ra ứng đối, nếu không tất nhiên sẽ diệt vong!"
"Gia chủ..."
"Nghe ta! Đi tìm Trần Khuynh Địch! Đi tìm người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung!" Bên trong Đại ấn gia chủ, thanh âm của Tiêu Nguyên Thần lộ ra sự hết sức kiên quyết, hắn đã trúng ám toán của Minh Vô Nhai, nhưng vào thời điểm tự bạo Hạo Nhiên Kiếm cũng phải đưa ra một sợi thần niệm này, hắn đã nghĩ kỹ hết thảy.
Hắn có thể chết, nhưng Tiêu gia không thể vong! Tam Anh Hội là không có cách nào dựa vào, các thế lực khác ở trong Ung Châu Đạo thì vẫn kém một bậc, vậy cũng chỉ có thể được ăn cả ngã về không, đi tìm người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung kia!
"Nhớ kỹ! Đi tìm Trần Khuynh Địch! Lập tức lên đường! Nếu không thì sẽ không kịp thời gian!" Thanh âm dần dần suy yếu, ánh sáng trắng bên trên Đại ấn gia chủ cũng càng ngày càng ảm đạm, hiển nhiên là sợi thần niệm này của Tiêu Nguyên Thần cũng càng ngày càng yếu, không thể kiên trì được bao lâu.
"Nguyên Thần!" Tiêu Lâm Thân hô lên kinh hãi, mà ánh sáng thì dần dần ảm đạm, thanh âm của Tiêu Nguyên Thần vẫn không truyền ra, thẳng đến khi ánh sáng bên trên Đại ấn gia chủ sắp triệt để tiêu tán, thanh âm của Tiêu Nguyên Thần mới thăm thẳm truyền ra.
"Không thể làm cho Tiêu gia trở nên càng thêm huy hoàng! Thật xin lỗi, Tiêu gia về sau, xin nhờ ngài..."
Vừa dứt lời, Đại ấn gia chủ liền mất đi tất cả lực lượng, rơi xuống từ trong không trung, nặng nề rơi xuống đất.
Mà gần như đồng thời.

"Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức tiến về Tiêu gia, bắt toàn bộ bọn hắn trở về, xem như tế phẩm tế đàn! Ta muốn dùng toàn bộ Tiêu gia xem như là tế phẩm sau cùng! Tuyên bố ra bên ngoài là Tiêu Nguyên Thần tu luyện ma công ám hại bản tọa, các ngươi chỉnh là trừ hại vì võ lâm, tiêu diệt Tiêu gia Ma Đạo, giúp đỡ chính nghĩa!"
Ở dưới mệnh lệnh của Minh Vô Nhai, mười hai vị chiến tướng, 10 vị Luyện Thần Phản Hư cùng cới 2 vị Hợp Đạo Tôn Giả Tam Anh Hội, mang theo hơn 8 thành võ giả của Tam Anh Hội, giống như hồng thủy mãnh liệt cuộn trào ập ra, giết về phía Tiêu gia vừa mới tọa lạc ở Hà Nhạc Thành chưa tới một ngày.

"Tốt! Vậy thì cứ tiến hành theo kế hoạch!"
Sau khi chỉnh đốn một ngày, nhóm người Trần Khuynh Địch tụ tập ở trong gian phòng lần thứ hai, ngoại trừ Trần Khuynh Địch, bốn nữ đều mang theo biểu lộ hết sức kích động.
"Mấu chốt nhất tự nhiên là Trần sư huynh, chỉ cần sư huynh có thể thuyết phục Minh Vô Nhai cùng nhau tiêu diệt Tiêu Nguyên Thần, chúng ta liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai triệt để tiêu diệt Tiêu gia! Lần này chúng ta là đánh bất ngờ, khiến cho Tiêu gia trở tay không kịp, cho nên cũng không cần sự trợ giúp của các thế lực khác.
"Bằng vào nhân thủ mang tới từ Thuần Dương Cung cũng đã đủ rồi."
Nói đến đây, lông mày của Trần Tiêm Tiêm đột nhiên nhíu lại, nói:
"Đúng rồi, kỳ thật gần đây ta cảm thấy bình cảnh võ đạo có một chút nới lỏng, cũng có một chút cảm ngộ đối với cảnh giới Luyện Thần Phản Hư."
Dương Xuân hừ lạnh: "Hừ! Làm như là chỉ có một mình ngươi có cảm ngộ vậy!"
"Ta cũng vậy!"
"Ta, ta cũng vậy!"
Trần Khuynh Địch: "? ??
Con m* nó! Lúc này mới bao lâu a! Các ngươi đều có cảm ngộ? Đừng nói là sau lần tiêu diệt Tiêu gia này các ngươi liền tâm niệm thông suốt, sẽ trực tiếp đột phá đến Luyện Thần Phản Hư đó chứ!
M* nó!
"Sư huynh? Huynh sao thế? Sắc mặt của huynh hơi khó coi." Trần Tiêm Tiêm bén nhạy chú ý tới thần sắc của Trần Khuynh Địch, lập tức tới gần, đặc biệt ôn nhu nói ra.
Thân thể của Trần Khuynh Địch cứng ngắc, có lòng muốn rời đi, nhưng lại không dám, một mặt là cảm thấy làm như vậy là dường như không quá lễ phép, khiến cho người khác bị tổn thương, một phương diện khác Trần Tiêm Tiêm thế nhưng lại là nhân vật chính! Thật vất vả mới làm tốt mối quan hệ, vạn nhất bị nàng hiểu lầm cái hành động này, cảm thấy hắn có ác ý đối với nàng, đây chẳng phải là phí công nhọc sức?

Chương 304: Tuyệt diệu

Xuất phát từ nguyên nhân này, Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, không nhúc nhích nói ra: "Không, không có chuyện gì..."
"Ồ? Thực sao?" Trần Tiêm Tiêm kéo cánh tay của Trần Khuynh Địch, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ được da thịt cứng ngắc của ca ca, trên mặt lộ ra một nụ cười, ca ca dường như đang rất khẩn trương đây? Đây là chuyện tốt a!
Nếu như ca ca chỉ coi mình là muội muội mà nói, thì sẽ không sốt sắng như vậy! Điều này nói rõ ca ca không chỉ coi mình là muội muội! Đây chính là đặt vững cơ sở trong tương lai a! Chỉ cần có thể nghĩ biện pháp khuếch trương loại ý thức này của đại ca ca, về sau liền có thể...hắc hắc hắc.
Không uổng công mình một mực kiên trì uống sữa cây đu đủ trong khoảng thời gian này, đồng thời đọc sách bồi dưỡng mị lực nữ tính!
"Ca ca..." Trần Tiêm Tiêm nhón chân, chậm rãi tới gần Trần Khuynh Địch, mà Trần Khuynh Địch thì căng cứng cả người, cô ta muốn làm gì? Giống như đang muốn áp sát vào mình...chẳng lẽ là muốn trực tiếp cắt cổ của ta? !
Ngay vào trong nháy mắt Trần Khuynh Địch không nhịn được, muốn rời khỏi, đột nhiên có một cỗ đại lực tràn trề truyền đến, trực tiếp kéo Trần Tiêm Tiêm cùng với Trần Khuynh Địch ra.
"Này! Ngươi đang làm gì thế!" Dương Xuân trách móc.
Nói thật, trong cái chớp nhoáng này Trần Khuynh Địch cảm động đến mức muốn khóc, làm tốt lắm Dương Xuân! Không uổng công ta bồi dưỡng ngươi lâu như vậy!
"A, đồ kỳ đà." Trần Tiêm Tiêm bĩu môi, lại không chú ý tới ở phía sau lưng nàng, Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên gần như đồng thời thu hồi tay ngọc thon thon vừa mới lộ ra, mà sau khi phát hiện ra động tác của đối phương, Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên lại là tràn ngập thâm ý liếc nhau một cái, sau đó nhìn nhau cười một tiếng.
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy ở trong gian phòng kín đáo có một cơn gió lạnh thổi qua.
"Đúng, đúng!" Theo bản năng, Trần Khuynh Địch vỗ hai tay, sau đó lớn tiếng nói: "Mặc dù kế hoạch lần này của chúng ta là nhằm vào Tiêu gia, nhưng có một cái sự tình ta muốn thông báo một chút."
"Sự tình gì?"
"Là sự tình có quan hệ đến Tiêu gia, nếu có thể thì tốt nhất đừng giết sạch toàn bộ, giống như là tịch thu tài sản và giết cả nhà trước đó tốt nhất là đừng làm, đương nhiên cũng không nói là hoàn toàn không giết, ừm, nên giải thích như thế nào đây, nói đúng ra là, chỉ cần giết

những người để có thể khống chế tràng diện là được rồi, nếu như bọn họ đầu hàng, liền phế bỏ võ công, không nên chém giết quá nặng."
"Hả? Vì sao?"
Trần Khuynh Địch vừa nói ra, bốn nữ liền nhao nhao ngây ngẩn cả người, có một chút không minh bạch ý tứ của Trần Khuynh Địch.
Kỳ thật cũng rất đơn giản.
"Chuyện này về sau các muội sẽ biết."
Trần Khuynh Địch cũng không giải thích, mà nếu nói ra lý do thì sẽ là: Bởi vì Tiêu Lạc Thủy còn đang ở bên ngoài, hơn nữa còn có một bộ phận đệ tử Tiêu gia ở Thuần Dương Cung, cho nên nếu như giết chết toàn bộ mà nói, về sau trở về Thuần Dương Cung gặp bọn họ sẽ rất xấu hổ.
Mà nếu nói ra, hắn sợ rằng sẽ bị bốn nữ xem thường a, ừm, cho nên vẫn không nên nói a.
Mà ở trong thời điểm Trần Khuynh Địch đang lăn tăn, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư lại là không hẹn mà cùng cúi đầu, bắt đầu suy tư.
Không tiêu diệt Tiêu gia? Chẳng lẽ sư huynh cảm thấy sự tình Tiêu gia còn có biến cố gì, cho nên dự định lưu lại một chút chuẩn bị ở phía sau?
Nhưng có thể là có biến cố gì? Bây giờ Tiêu gia hỗ trợ lẫn nhau cùng với Tam Anh Hội, tận lực lưu thủ cũng không có tính giá trị thực chất nào mới đúng a, nhưng mà Trần sư huynh thông minh tuyệt đỉnh, tuyệt đối sẽ không có khả năng nói ra loại lời nói không có một chút thâm ý nào, cho nên ở trong này nhất định là có đồ vật gì đó mà các nàng không biết.
Rốt cuộc là cái gì đây?
"Ừm, vậy ta liền đi trước?"
"Ách! Cung tiễn sư huynh!"
Sau khi cáo biệt bốn nữ, Trần Khuynh Địch liền đi thẳng đến tửu lâu, tung người đi về phía sơn trang Phong Tuyết.
Mà ở một bên khác, ngay vào thời điểm bốn nữ bắt đầu chuẩn bị triệu tập binh mã, tập kích bất ngờ Tiêu gia, thì...
"Báo! Đại nhân! Ở ngoài cửa có người muốn gặp!"
"Ai?"
"Là lão phu."
Lời còn chưa dứt, một cỗ khí tức mênh mông chính là truyền đến từ bên ngoài tửu lâu, sau đó một vị lão nhân mà bốn nữ đều rất quen thuộc chắp hai tay ở sau lưng, nhanh chân đi vào bên trong tửu lâu, chỉ là khiến cho bốn nữ cảm thấy ngoài ý muốn là, ở trên người của ông lão này cũng không mặc áo bào trắng, mà là một bộ tang phục màu trắng xám.
Là Tiêu Lâm Thân, đại trưởng lão Tiêu gia.

Bốn nữ chỉ hơi ngẩn người, sau đó gần như đồng thời bạo phát ra khí tức của bản thân, bốn người liếc nhìn nhau, đều nhìn ra ý tứ của nhau: "Chẳng lẽ Tiêu gia muốn ra tay trước để chiếm được lợi thế? !"
Nhưng mà không đợi bốn nữ hành động, Tiêu Lâm Thân lại chủ động thu hồi khí tức của bản thân, hướng về phía bốn nữ bất đắc dĩ cười cười, nói: "Không cần phải khẩn trương, lần này lão phu tới cũng không phải là vì chiến đấu."
"Vậy thì vì cái gì?"
"Lão phu tới là để đầu hàng." Tiêu Lâm Thân vô cùng thức thời nói ra.
Mà sau khi nghe xong bốn nữ càng là kinh ngạc một hồi lâu mới phản ứng được.
Đầu hàng?
Chuyện này là ra sao a? Làm sao Tiêu gia nhanh như vậy đã tới đầu hàng?
"Mấy vị nữ hiệp Thuần Dương Cung còn chưa biết sao, Tiêu Nguyên Thần - gia chủ Tiêu gia chúng ta, đã bị cẩu tặc Tam Anh Hội hãm hại, hãm thân ở sơn trang Tuyết Sơn, bây giờ chỉ sợ là đã dữ nhiều lành ít."
"Cái gì? !"
Lời nói của Tiêu Lâm Thân lần thứ hai làm bốn nữ rung động, mà đúng vào lúc này, Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm mới xem như là kịp phản ứng, trên mặt lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ.
Thì ra là thế! Đây chính là nguyên nhân mà sư huynh lưu cho Tiêu gia một con đường sống a!
Biến cố! Không sai! Nhất định là ở giữa Tiêu Nguyên Thần cùng với Minh Vô Nhai đã xảy ra biến cố gì đó! Dẫn đến Tiêu gia liền lập tức quyết liệt với Tam Anh Hội, không thể không đầu nhập vào phía bên mình!
Đúng! Không sai! Chính là như vậy! Không cần phía bên mình đưa ra ích lợi, bản thân Minh Vô Nhai liền hãm hại Tiêu Nguyên Thần! Cứ như vậy, tình thế không thể nghi ngờ là sẽ không giống nhau!
Đồng dạng là thành lập uy thế, nhưng các nàng chỉ có thể nghĩ ra được biện pháp là tiêu diệt Tiêu gia, lấy giết chóc để thành lập uy danh, nhưng sư huynh đã hoàn toàn vượt ra khỏi cái cấp độ này, chỉ cần bày mưu nghĩ kế, liền có thể dễ dàng đùa bỡn Tiêu gia ở trong lòng bàn tay, hiện tại Tiêu gia đã bị Tam Anh Hội bức bách, tất nhiên là muốn gia nhập vào dưới quyền của các nàng.
Cứ như vậy, không chỉ có thể lập nên uy nghiêm, còn có thể tránh khỏi khả năng tổn thất to lớn mang tới vào thời điểm tịch thu tài sản và giết cả nhà.
Diệu! Quả thực tuyệt diệu không thể tả!
"Cái này chẳng lẽ là cũng nằm ở trong kế hoạch của sư huynh hay sao? !"

Chương 305: Ta không biết!

"Nhưng nếu nói như vậy, sư huynh tiến về sơn trang Phong Tuyết chẳng phải sẽ thành tự chui đầu vào lưới...Không đúng, không đúng, sư huynh đây chỉ là làm động tác giả! Không sai! Nhất định là như vậy! Trên thực tế có lẽ chỉ là để cho Minh Vô Nhai cảm thấy là sư huynh tiến về sơn trang Phong Tuyết, nhưng trên thực tế lại đi rất chậm, tranh thủ thời gian cho chúng ta."
"Đúng! Nhất định là như vậy!"
"Hắt xì!" Trần Khuynh Địch đi được nửa đường bỗng nhiên hắt hơi một cái, không tự chủ nắm thật chặt áo khoác ở trên người.
"Thời tiết có chút lạnh, vẫn nên hoàn thành công việc sớm một chút a."
Thế là Trần Khuynh Địch liền tăng nhanh bộ pháp tiến về sơn trang Phong Tuyết.
Ở trên mặt đất trong tế đàn tại sơn trang Phong Tuyết.
"Ôi!" Tiêu Nguyên Thần từ từ mở mắt, sau đó khá là mờ mịt nhìn vách đá màu đen trên đỉnh đầu, sau nửa ngày mới xem như là lấy lại tinh thần.
"Ta không chết?" Khác biệt cùng với tử vong trong tưởng tượng, lúc này Tiêu Nguyên Thần đang bị cột vào ngay trung tâm tế đàn, chung quanh thì là 36 cây cột tinh thiết, ở bên ngoài thì là 72 cây cột bằng đồng, những cây cột này được bố trí vô cùng cẩn thận, nhìn xuống từ chỗ cao, mơ hồ tạo thành một toà trận pháp to lớn.
"Ngươi đương nhiên là không chết." Thanh âm quen thuộc truyền đến từ nơi không xa, trong phút chốc, sắc mặt của Tiêu Nguyên Thần liền trở nên cực kỳ tái nhợt, muốn điều động cương khí trong cơ thể, đồng quy vu tận cùng với chủ nhân của thanh âm, nhưng làm cho hắn hoảng sợ là, cho dù hắn phát lực như thế nào, lực lượng trong cơ thể cũng không phản ứng một chút nào.
"Đừng cậy khoẻ, ta đã dùng Trấn Hồn Đinh khốn trụ Nguyên Thần của ngươi, dùng Phá Cương Kiếm khóa đan điền thậm chí là kỳ kinh bách mạch của ngươi, cộng với độc trùng Miêu Cương Đạo, toàn thân cao thấp của ngươi bây giờ, cương khí, Nguyên Thần, huyết khí, toàn bộ đều nằm ở trong lòng bàn tay của ta, ngươi cũng đã sớm triệt để biến thành một phế nhân."
"Minh Vô Nhai!" Tiêu Nguyên Thần trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm về phía thân ảnh toàn thân mặc áo bào trắng, có khuôn mặt chữ quốc, nhìn qua rất quang minh lẫm liệt, hàm răng của Tiêu Nguyên Thần phảng phất như bị cắn nát vậy.
"Được rồi, đừng có nhìn ta như vậy, loại ánh mắt này ta đã thấy nhiều." Minh Vô Nhai hoàn toàn không để ý đến sự oán hận của Tiêu

Nguyên Thần, thậm chí còn có một chút kích động, hắn trực tiếp bước ra một bước, xuất hiện ở trước mặt của Tiêu Nguyên Thần.
"Đều đã rơi vào cái tình trạng này, Tiêu gia chủ, ngươi cũng không cần phải giấu diếm nữa rồi a."
"Giấu diếm?"
"Không sai, ngươi thế nhưng đã trêu đùa ta thật khổ a, mau nói! Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết của ta ở nơi nào?"
Tiêu Nguyên Thần: "? ??"
Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết? Đó là đồ chơi gì? Là võ công sao?
"Ngươi nói cái gì?" Tiêu Nguyên Thần nhíu nhíu mày, trên mặt lộ ra sự nghi hoặc, hắn thực sự là không hiểu rõ Minh Vô Nhai đang nói đến cái gì, theo lý thuyết nếu đối phương lưu lại một mạng cho hắn, vậy thì hẳn là sẽ hỏi thăm võ công ở trong Tàng Kinh Các Tiêu gia mới đúng chứ?
Còn về Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, Tiêu Nguyên Thần đúng là chưa từng nghe qua.
Ở trong Tàng Kinh Các của nhà ta còn có đồ vật như vậy sao?
"Hừ! Còn muốn giả ngu với ta, xem ra ngươi là chưa thấy quan chưa đổ lệ a Tiêu Nguyên Thần!"
Thấy Tiêu Nguyên Thần "Ngoan cố" như thế, Minh Vô Nhai cũng chỉ cười lạnh, thầm nghĩ ở trong lòng: "Quả nhiên là không nằm ngoài sở liệu của ta, đổi lại là ta, một môn Tuyệt Thế Thần Công không thể nghi ngờ chính là hy vọng cuối cùng để lật ngược tình thế trong tuyệt cảnh, làm sao lại có thể giao ra tuỳ tiện như vậy?"
Suy bụng ta ra bụng người, phản ứng của Tiêu Nguyên Thần đã sớm nằm ở trong dự liệu của Minh Vô Nhai!
Thực sự là ý nghĩ hão huyền! Đều đã đến trình độ này, tên Tiêu Nguyên Thần này lại còn muốn lật ngược tình thế? Nghĩ cùng đừng nghĩ!
Minh Vô Nhai dùng hai tay kết ấn, trong nháy mắt toàn bộ tế đàn liền bắt đầu vận chuyển, từng đạo từng đạo trận văn sáng lên theo cây cột tinh thiết, giống như là xiềng xích quấn quanh ở trên người của Tiêu Nguyên Thần, không được bao lâu, Tiêu Nguyên Thần liền phát ra tiếng kêu kinh sợ thảm thiết, đau khổ kịch liệt truyền đến từ bên trên trận văn!
"Đây chính là tế đàn huyết nhục, ta ngược lại muốn xem xem, thống khổ bị tế đàn mạnh mẽ rút máu thịt ra có thể khiến cho ngươi mở miệng hay không?"
Tiêu Nguyên Thần cắn chặt hàm răng, điên cuồng mắng chửi ở trong lòng: "Mở miệng? Mở con m* nó miệng a! Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết? ! Đó là vật gì thế! Ta không biết a!"
Thấy Tiêu Nguyên Thần lộ ra sắc mặt dữ tợn, nhưng vẫn uy vũ bất khuất như cũ, Minh Vô Nhai cũng hơi nhíu mày, nói: "Ngươi thật sự

cho rằng ta không dám giết ngươi hay sao Tiêu Nguyên Thần, hay là ngươi cho rằng chỉ cần dựa vào một môn Tuyệt Thế Thần Công, là liền có thể lật ngược tình thế?"
"Tuyệt Thế Thần Công?" Tiêu Nguyên Thần há to miệng, mắng to ở trong lòng: "M* nó! Lão tử nếu như có Tuyệt Thế Thần Công, vậy thì ngươi sẽ là người thứ nhất bị ta chém thành thịt vụn!"
"Mau nói! Thần công của ta rốt cuộc bị ngươi để ở nơi nào?"
"Ta, ta không biết..."
"Ngươi còn dám nói là không biết? !" Minh Vô Nhai tức điên, râu tóc dựng lên, nói: "Ngày đó ta đã rõ ràng cảm nhận được khí tức của Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, mà lúc kia ở hiện trường chiến đấu, chỉ có ngươi và Trần Khuynh Địch, ngoại trừ ngươi thì còn có thể là ai?"
Tiêu Nguyên Thần: "! !!"
Lúc đó còn có Trần Khuynh Địch nữa cơ mà! Dựa vào cái gì mà ngươi lại trực tiếp nghĩ đó nhất định là ta! Nói đến, lúc trước vào thời điểm Trần Khuynh Địch chiến đấu cùng với ta, thật đúng là đã thi triển qua một môn võ công có thể triệu hồi ra huyễn ảnh nhật nguyệt có bộ dáng như lò luyện, bất kể nhìn như thế nào, đều là Trần Khuynh Địch có hiềm nghi lớn nhất a!
"Là Trần Khuynh Địch!!" Tiêu Nguyên Thần vừa chịu đựng đau nhức kịch liệt, vừa giãy giụa nói ra bốn chữ này.
Mà sau khi nghe được lời nói của Tiêu Nguyên Thần, Minh Vô Nhai lại cười khinh thường một tiếng, nói: "Tiêu Nguyên Thần, ngươi thật sự coi ta là kẻ ngốc hay sao?"
"Lão tử lúc trước thật vất vả mới tìm được truyền thừa của Âm Dương Ma Đế, hao hết trăm cay nghìn đắng giết vào trong đó, ta dám khẳng định, truyền thừa tuyệt đối chính là ở chỗ đó, chỉ là do bị người trộm đi mà thôi, trước khi ta đến tuyệt đối là không có ai tiến vào nơi truyền thừa, ngươi nói xem, khi đó Trần Khuynh Địch đang ở đâu?"
"Người ta con m* nó đang ở Thuần Dương Cung!"
"Chẳng lẽ Trần Khuynh Địch còn có thể cách nghìn vạn dặm, ở trong Thuần Dương Cung lấy đi Tuyệt Thế Thần Công của lão tử hay sao? ! Thật sự là làm trò cười cho thiên hạ!"
"Cho nên chỉ có ngươi! Không thể nghi ngờ, chỉ có ngươi là Võ Đạo Tông Sư ở Ung Châu Đạo vào thời điểm đó, mới có năng lực trộm đi Tuyệt Thế Thần Công của ta!"
"Nói đến việc này, kỳ thật ta đã sớm hoài nghi ngươi, chỉ là một mực khổ sở vì không tìm thấy chứng cứ, kết quả là ngươi lại dám vận dụng Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết ở trước mặt của ta, thật sự là không biết sống chết! "

Chương 306: Chiến tướng

"Thế nào? Lần này hẳn là đã lộ ra đuôi hồ ly rồi chứ? Một đời anh danh của bản Hội chủ, làm sao có thể bị ngươi lừa bịp?"
Tiêu Nguyên Thần: "..."
"Ta không phải, ta không có, ta thực sự là không biết a!"
"Còn chưa chịu nói? !"
Hành hạ trọn vẹn trong một canh giờ, Tiêu Nguyên Thần vẫn không hề nói ra cái gì, cuối cùng thậm chí rốt cục là không chịu nổi đau đớn kịch liệt, đã trực tiếp hôn mê, mặc kệ Minh Vô Nhai thi triển thủ đoạn gì cũng không tỉnh lại, nếu như không phải còn có một tia khí tức yếu ớt, Minh Vô Nhai thậm chí còn cho là đối phương đã chết.
Vậy mà mặc dù là như thế, Tiêu Nguyên Thần vẫn rất kiên cường, uy vũ bất khuất!
"Haizzzz." Nhìn Tiêu Nguyên Thần đã hôn mê, Minh Vô Nhai thở dài thăm thẳm.
Kỳ thật vào thời điểm đang hành hạ, hắn cũng từng dụ dỗ, hứa hẹn có thể cho Tiêu Nguyên Thần một con đường sống, thậm chí còn vì thế mà phát lời thề độc tâm ma, nhưng Tiêu Nguyên Thần vẫn không hề bị lay động, cho dù là một chữ cũng không hề nói ra, không nói đến những cái khác, phần tinh thần này đã khiến cho người ta vô cùng kính nể.
"Chung quy cũng là một hán tử có cốt khí! Tốt! Hôm nay Minh Vô Nhai ta sẽ thành toàn cho ngươi!"
"Ngày mai lại tiếp tục! Ta cũng không tin là xương của ngươi cứng như vậy! Ta nhất định phải lấy cho được Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết!"
Phải biết rằng, toà tế đàn Tà Thần có quan hệ đến việc bản thân hắn đột phá đến cảnh giới Vạn Pháp Quy Nhất, là cơ duyên tiến thêm một bước, nhưng hắn làm sao có thể tình nguyện làm một võ giả Vạn Pháp Quy Nhất phổ thông? Chỉ là đột phá còn chưa đủ, Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, có thể làm cho nội tình cùng với thực lực của hắn tăng lên thêm một cái cấp bậc!
Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn, Thái Hoa Tiên Nhân Thuần Dương Cung, Phổ Độ Thánh Tăng Phật Môn, còn có Thánh Hoàng Đại Càn, cái cảnh giới kia của bọn hắn, cái cảnh giới chí cao vô thượng kia, Minh Vô Nhai cũng muốn đi xem một chút! Mặc dù có một chút không biết lượng sức, nhưng thân là võ giả, nếu như nghĩ cũng không dám nghĩ, vậy thì còn tu luyện cái gì?
Đó mới là truy cầu cuối cùng của Minh Vô Nhai! Cho nên Tiêu Nguyên Thần chỉ có thể chịu khổ, nói thật, cái tinh thần kiên cường này của Tiêu Nguyên Thần cho dù là Minh Vô Nhai cũng có một chút

bội phục.
Ý niệm tới đây, một cái ý niệm lại là không thể ức chế xông lên trong đầu của Minh Vô Nhai. Cái Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết này, sẽ không phải là ở chỗ của Trần Khuynh Địch đó chứ?
Minh Vô Nhai: "..."
Làm sao có thể! Phân tích của ta chuẩn xác như vậy, Trần Khuynh Địch không thể nào là tên cẩu tặc đã cướp đoạt thần công của ta.
Nhất định là ở trên người của Tiêu Nguyên Thần!
Tại Hà Nhạc Thành thuộc Ung Châu Đạo.
Nơi này là khu vực mà Tam Anh Hội quản hạt, cũng là chỗ đặt chân tạm thời của Tiêu gia, bởi vì nguyên nhân nó nằm gần một con sông lớn chảy xiết, đồng thời tựa lưng vào núi lớn, cho nên mới được đặt tên là Hà Nhạc Thành.
Xem như là lãnh địa của Tam Anh Hội, tòa thành nhỏ này có thể nói là đã thật lâu rồi không có trải qua chiến loạn.
Bất kể là phân tranh giang hồ, hay là võ lâm báo thù, ở dưới uy thế của Tam Anh Hội trên cơ bản đều được khống chế ở bên trong một trình độ có thể cho phép, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến bách tính ở trong thành, mà chỉ cần không có người gây chuyện nhiễu loạn trật tự, triều đình tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi không có chuyện gì đi quản những người trong võ lâm kia.
Nhưng mà hôm nay, tình huống lại khác biệt.
"Truyền lệnh của Hội chủ! Bao vây Hà Nhạc Thành! Người của Tiêu gia cho dù là một người cũng không cho rời đi!"
Một lượng lớn tinh anh Tam Anh Hội giống như là thuỷ triều, người người mặc chiến giáp, tản ra khí tức hùng hậu cấp tốc bao vây toàn bộ Hà Nhạc Thành, trang bị ở trên người của những võ giả này mặc dù không bằng quân đoàn mà Trần Khuynh Địch mang tới, nhưng ở bên trên thực lực lại khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng.
Thuần một sắc võ giả Hậu Thiên, hơn nữa chí ít đều là Xuất Thần Nhập Hóa, một phần ba có tu vi Đăng Phong Tạo Cực, có số lượng khoảng chừng mấy ngàn người, cỗ thế lực này cho dù là đặt ở trong quân đội, cũng đều được xem là một nhánh đội ngũ tương đối khá, thậm chí có thể xưng là quân đoàn vạn người.
Mà đây cũng chỉ là một góc của thế lực Tam Anh Hội mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được, Minh Vô Nhai kinh doanh mấy chục năm ở Ung Châu Đạo, tuyệt đối không phải chỉ là hư danh.
Nhất là mười hai vị chiến tướng Tam Anh Hội phụ trách suất lĩnh nhánh đội ngũ này, 10 vị chiến tướng đứng ở phía sau cùng, khí tức ở trên người đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư! Mặc dù khí tức có mạnh có yếu, nhưng cảnh giới vẫn còn ở đó, có thể so sánh với 10 thế lực nhị lưu liên hợp lại.
Mà hai người cầm đầu, càng là có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả! Phải biết rằng, ở trong toàn bộ Ung Châu Đạo, trừ bỏ hai đại thế lực khác

ngoài Tam Anh Hội, thống soái của Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương, bất quá cũng chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả mà thôi!
Hiện tại Tam Anh Hội liền trực tiếp điều động hai vị Hợp Đạo Tôn Giả, điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ coi như là không có Minh Vô Nhai ở đây, Tam Anh Hội không có Võ Đạo Tông Sư, nó vẫn là thế lực lớn nhất ở Ung Châu Đạo!
Phần uy thế này, không thể nghi ngờ là khiến cho người của những thế lực khác ẩn nấp ở bên ngoài Hà Nhạc Thành nhìn trộm Tiêu gia cảm thấy sợ hãi, đồng thời bọn hắn cũng cảm thấy hơi nghi hoặc một chút.
Không phải nói là Tiêu gia đã liên hiệp cùng với Tam Anh Hội hay sao? Nghe nói vị Hội chủ Tam Anh Hội - Minh Vô Nhai kia, còn mời gia chủ Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần, còn có người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung kia đi đến sơn trang Phong Tuyết dùng võ kết bạn đây, làm sao ở trong nháy mắt, vừa mới qua một ngày Tam Anh Hội liền bao vây Tiêu gia?
Ở bên trong Hà Nhạc Thành, thành chủ Hà Nhạc Thành chắp hai tay ở sau lưng, đứng ở trên tường thành, nhìn đám người Tam Anh Hội tản ra khí thế hung hăng, khá là bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Giang hồ thảo mãng, thời buổi rối loạn a..."
"Đại nhân? Tam Anh Hội có nhân số đông đảo, nếu như để cho bọn họ vào thành, sợ rằng sẽ gây nên hỗn loạn.."
Một vị võ tướng hướng về phía thành chủ Hà Nhạc Thành nói ra, mà thành chủ thì thở dài nói: "Yên tâm đi, bây giờ đang là thời khắc mẫn cảm, vô luận là Tam Anh Hội hay là Tiêu gia, cũng không dám làm lớn chuyện, bọn họ đánh thì cứ để cho bọn họ đánh là được rồi, nếu như thật sự dám tác động đến Hà Nhạc Thành chúng ta..."
Trong mắt của thành chủ Hà Nhạc Thành lóe lên một đạo lãnh quang: "Thật sự cho rằng quan viên Đại Càn chúng ta đều là bài trí hay sao!"
"Cùng lắm thì thượng tấu một cái, đừng quên, cái Ung Châu Đạo này cuối cùng vẫn là của triều đình! Nếu như ta nhớ không lầm, Uy Châu Đạo - lãnh địa của Uy Võ Hầu hắn là ở ngay tại lân cận a, nếu như võ lâm thảo mãng thực sự dám không để ý tới luật pháp triều đình, họa loạn dân chúng mà nói, triều đình sẽ không để yên!"

Chương 307: Da mặt dày

"Uy Võ Hầu, là một trong chín đại Võ Hầu Đại Càn phụ trách trấn áp nội bộ, có hắn trấn áp, tin tưởng là Tam Anh Hội cũng không dám làm quá phận, huống chi bây giờ đang là thời kì Tây Vực xâm lấn, là thời kì triều đình có thần kinh nhạy cảm, nếu như Tam Anh Hội thực sự làm chuyện gì khác người, chỉ sợ triều đình sẽ là bên thứ nhất bắt hắn khai đao, giết gà dọa khỉ!"
Cho nên đối mặt với sự phách lối của Tam Anh Hội, sắc mặt của thành chủ Hà Nhạc Thành mặc dù rất khó coi, nhưng không có ý tứ e ngại.
Mà ở phía đối diện, Tam Anh Hội quả nhiên cũng là như dự đoán của thành chủ Hà Nhạc Thành, cũng không có trực tiếp cường hoành phá thành, mà là thành thành thật thật làm tốt thủ tục mới tiến vào bên trong Hà Nhạc Thành, sau đó lập tức dọn đường và vây quanh phủ đệ Tiêu gia.
Sau khi chờ đám người Tam Anh Hội làm xong tất cả mọi thứ, thám tử của các đại thế lực võ lâm Ung Châu Đạo cũng đã sớm nhận được tin tức mà tụ tập tới, hai mắt sáng lên mà nhìn chằm chằm vào đám người Tam Anh Hội, mà hai vị chiến tướng Hợp Đạo Tôn Giả cầm đầu thì liếc nhìn nhau, sau đó cũng chủ động đứng ra, lớn tiếng nói: "Truyền lệnh của Hội chủ, Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần, tu hành công pháp Ma Đạo, bản ý của Hội chủ nhà ta chính là điều tiết tranh chấp võ lâm, lại không ngờ được lại bị tên ác ma Tiêu Nguyên Thần kia ám toán, bây giờ bản thân đã bị trọng thương, đang liều mạng tử đấu với Tiêu Nguyên Thần ở trong sơn trang Phong Tuyết, thật sự là không thể phân thân, lại lo lắng đồng đạo võ lâm lọt vào ma trảo của Tiêu gia, cho nên đã điều động chúng ta đến đây, nhất cử tiêu diệt Tiêu gia, trả lại một cái thế giới tươi sáng cho võ lâm Trung Nguyên!"
"Ồ!"
Lời này vừa ra, đám thám tử của các đại thế lực ở chung quanh nhao nhao cảm khái.
Không hổ là đệ nhất thế lực Ung Châu Đạo, cái da mặt này quả nhiên không phải là dày bình thường a! Phải biết là vào thời điểm ngày hôm qua, Tam Anh Hội còn tuyên truyền ra bên ngoài, nói Tiêu gia chính là hậu duệ của cự hiệp Tiêu Hạo Nhiên, ở Ung Châu Đạo chính là giang hồ chính đạo mẫu mực, là điển hình để cho mọi người noi theo, hiệu triệu tất cả các thế lực tiến hành học tập đệ tử Tiêu gia, hàng ngày đưa ông bà già băng qua đường trên đường phố, nhìn thấy một văn tiền liền giao cho thúc thúc Thành Vệ Binh, còn có nếu thấy việc nghĩa thì phải hăng hái làm. Nói tóm lại, cứ phải gọi là cực kì tôn sùng đối với Tiêu gia, chỉ kém vỗ ngực mà nói: "Từ nay về sau

chúng ta sẽ bảo bọc Tiêu gia!".
Kết quả thì sao? Ngay cả 24 giờ còn chưa trôi qua, người Tam Anh Hội liền trở mặt không quen biết trong nháy mắt, còn trực tiếp phái đại quân đến muốn tiêu diệt Tiêu gia, chuyện này thật sự là quá âm hiểm!
Rõ ràng là đã sớm có dự mưu! Khiến cho các đại thế lực không kịp phản ứng, chờ đến khi bọn hắn chạy tới, chỉ sợ là cái Tiêu gia này đã sớm bị diệt! Gia sản tích luỹ nhiều năm của Tiêu gia như vậy, còn có đủ loại tài nguyên tu luyện, công pháp bí tịch, chỉ sợ rằng tất cả cũng đều bị đám gia hỏa Tam Anh Hội không biết xấu hổ này lấy mất! Quá vô sỉ!
Vào thời điểm mọi người ở đây nhao nhao thầm mắng Tam Anh Hội hèn hạ ở trong lòng, đột nhiên, từ một chỗ khác ở trong Hà Nhạc Thành lại nổi lên từng đạo từng đạo khí tức hùng hậu, giống như từng đạo từng đạo ánh sáng phóng lên tận trời, mặc dù về số lượng không bằng đại quân võ giả Tam Anh Hội, nhưng về khí thế lại không hề kém một chút nào.
Hai vị chiến tướng Hợp Đạo Tôn Giả cầm đầu sững sờ, tự động bạo phát ra khí tức của bản thân, hướng về khí tức rõ ràng là đang chọc khóe tiến hành áp bách.
Ầm ầm!
Vào giây tiếp theo, 5 đạo khí tức ngất trời trực tiếp đảo loạn thiên địa nguyên khí ở trên không trung Hà Nhạc Thành, cũng mang theo áp lực cực lớn đè ép về phía hai vị chiến tướng Hợp Đạo Tôn Giả Tam Anh Hội, trong đó có một đạo khí tức là cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, mà bốn đạo khí tức khác thì tương đối yếu kém, nhưng hợp lại cùng với nhau lại không kém một chút nào so với Hợp Đạo Tôn Giả.
Chỉ chốc lát sau, thần sắc của đám người Tam Anh Hội liền biến đổi, mà đám thám tử của các đại thế lực ở chung quanh cũng phản ứng lại.
Ở bên trong đám người đối kháng với Tam Anh Hội này, khí tức Hợp Đạo Tôn Giả rất rõ ràng là của vị đại trưởng lão Tiêu gia - Tiêu Lâm Thân kia, nhưng bốn đạo khí tức khác...
"Là Dương Xuân!"
"Còn có Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên..."
"Nếu ta nhớ không lầm, các nàng giống như đều là thủ hạ của người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung a? Đám người ưa thích tịch thu tài sản và giết cả nhà này vì sao lại đến đây?"
"Chẳng lẽ là đến giúp đỡ Tiêu gia? !"
"Không thể nào..."
Trong đám người cũng có người không linh thông tin tức, chỉ muốn xem náo nhiệt, hỏi: "Vị nhân huynh này, ta thấy bốn cô gái kia đều rất xinh đẹp a, làm sao lại biến thành kẻ hung hãn?"
"Ngươi đúng là không có kiến thức, các nàng đều là thủ hạ của người

hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung!"
"Đây thế nhưng đều là tư liệu tuyệt mật, bình thường ta sẽ không nói cho người khác biết, hiện tại ta sẽ vụng trộm nói cho ngươi biết, vị đại nhân người hành tẩu trong thiên hạ kia, trước đó thế nhưng đã có tiền án, nghe nói trước kia hắn đã giết trăm vạn người ở Nam Cương Đạo, ngay cả Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn cùng với Đại Đô Hộ Nam Cương đều kinh ngạc vạn phần, gọi hắn là Sát Nhân Cuồng Ma..."
"Khủng bố như vậy? !"
"Cho nên theo suy đoán của ta, những cô gái xinh đẹp kia, chính là ở dưới sự bồi dưỡng của Sát Nhân Cuồng Ma, mới trở thành bộ dạng như thế này, biến thành những người ưa thích tịch thu tài sản và giết cả nhà, đáng tiếc là những mỹ nữ khuynh nước khuynh thành này, thế nhưng lại biến thành kẻ hung hãn a, thật sự là khiến cho người ta tiếc hận không thôi..."
"Xác thực là như thế!"
Sát Nhân Cuồng Ma, chỉ cần nghe thôi đã thấy phi thường khủng bố a!
"Tiêu Lâm Thân, còn có..."
Trong hai vị chiến tướng Hợp Đạo Tôn Giả Tam Anh Hội đứng ở phía trước nhất, đệ nhất chiến tướng chau mày mà nhìn Tiêu Lâm Thân, còn có bốn người đứng Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên đứng ở bên cạnh, mà ở bên cạnh hắn, đệ nhị chiến tướng cũng lộ ra thần sắc nghiêm túc, hiển nhiên là tình thế đã có một chút nằm ngoài dự tính của bọn hắn.
Vốn dĩ mà nói, lần này Tam Anh Hội đột nhiên bao vây Tiêu gia, chính là sử dụng chiến thuật đánh bất ngờ, không chỉ có bản thân Tiêu gia không phản ứng kịp, mà ngay cả những thế lực gây bất lợi đối với Tiêu gia trước kia cũng không kịp phản ứng, sau khi bọn hắn xuất động lực lượng, hắn là có thể hủy diệt Tiêu gia ở bên trong một canh giờ.
Ở dưới thế tiến công chớp nhoáng, đợi đến thời điểm những người khác phản ứng lại, Tam Anh Hội đã sớm hoàn thành mục đích.
Nhưng bây giờ xem ra, Tiêu gia thế mà đã sớm có chỗ cảnh giác?

Chương 308: Ta không phải là kẻ ngớ ngẩn

"Người của Thuần Dương Cung thế mà lại nhúng tay vào nửa đường, sắc mặt của Đệ nhất Chiến tướng trở nên khó coi, ngược lại không phải là sợ bốn nữ Dương Xuân, mà thân phận của đối phương thật sự là quá mức đặc thù, bây giờ Thuần Dương Cung có thanh thế cực lớn, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia càng là uy thế vô song, nếu như xuất thủ đối với người Thuần Dương Cung vào thời điểm này, chỉ sợ đến lúc đó Tam Anh Hội cũng sống không tốt.

"Hội chủ, người Thuần Dương Cung giống như là đã liên hợp cùng với Tiêu gia, phải làm sao bây giờ?" Thôi động lệnh bài truyền tin, Đệ nhất Chiến tướng trực tiếp dò hỏi Minh Vô Nhai.

Mà ở bên trong sơn trang Phong Tuyết, sau khi tra tấn Tiêu Nguyên Thần sống không bằng chết một lần nữa, Minh Vô Nhai cũng lấy lệnh bài truyền tin ra.

"Thuần Dương Cung? Là do người Tiêu gia mang tới sao? Nhưng mà bọn họ…ồ." Minh Vô Nhai đến cùng cũng không phải là người bình thường, chỉ hơi suy tư, liền hiểu rõ ra, nhìn về phía Tiêu Nguyên Thần đã hôn mê ở chính giữa tế đàn, nhếch miệng nói: "Xem ra ta vẫn đã xem thường ngươi, Tiêu Nguyên Thần, là do ngươi truyền tin tức ra ngoài sao? Trách không được lại ngoan cường như vậy, xem ra là vẫn ôm hi vọng may mắn a."

Minh Vô Nhai xoay người, sau đó nói về phía lệnh bài truyền tin: "Hai người các ngươi cứ xuất thủ đi, nếu như có thể áp chế người Thuần Dương Cung cùng với người Tiêu gia, thì cứ dựa theo kế hoạch ban đầu mà áp dụng, nhưng nếu như không áp chế được, hoặc là phải cần thêm thời gian, vậy thì hãy mang người trở về, ta không muốn bị tổn thất."

Nói đến đây, ngữ khí của Minh Vô Nhai cũng êm ái hơn mấy phần: "Ta không hy vọng các huynh đệ trong Tam Anh Hội tổn thất quá nhiều."

Thấy Minh Vô Nhai nói như thế, trong lòng của Đệ nhất Chiến tướng cảm thấy ấm áp, sau đó thề thốt mà nói: "Vâng!"

Thu hồi lệnh bài truyền tin, Đệ nhất Chiến tướng nhìn về phía Tiêu Lâm Thân cùng với bốn nữ Dương Xuân cách đó không xa lần thứ hai, sau đó hướng về phía Đệ nhị Chiến tướng gật đầu một cái.

"Người Thuần Dương Cung, các ngươi muốn ngăn cản Tam Anh Hội chúng ta thay trời hành đạo, giúp đỡ võ lâm chính nghĩa hay sao?"

"Đánh rắm." Tiêu Lâm Thân còn chưa mở miệng, Dương Xuân đã là người đầu tiên mắng to: "Giúp đỡ chính nghĩa cái rắm, Tiêu gia đã nói cho chúng ta biết bí mật của Hội chủ các ngươi, tổ chức tế tự Tà Thần, sát hại hơn vạn võ giả Ung Châu Đạo, thực sự cho rằng không

có ai biết hành động của các ngươi hay sao?"
Sau khi nghe được lời nói của Dương Xuân, sắc mặt của Đệ nhất Chiến tướng chính là trầm xuống, sự tình mà Tiêu gia biết được còn nhiều hơn so với tưởng tượng của hắn. Bất quá...vậy thì như thế nào? Chuyện cho tới bây giờ, Hội chủ đã ở vào thời khắc đột phá mấu chốt, chỉ cần có thể mang toàn bộ người Tiêu gia về, xem như là tế phẩm đưa lên, đến lúc đó Hội chủ nhà mình liền có thể đột phá Võ Đạo Tông Sư, trở thành cường giả siêu cấp cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, khi đó thế lực Tam Anh Hội cũng sẽ phóng đại theo.
Việc quan hệ tới kế hoạch trăm năm của Tam Anh Hội, tuyệt đối không thể sai sót.
Đệ nhất chiến tướng quát khẽ một tiếng, trực tiếp tung người vọt tới bốn nữ Dương Xuân còn có Tiêu Lâm Thân, Đệ nhị Chiến tướng thì đi theo sát ở phía sau, mục đích của bọn họ rất đơn giản, chính là ở trong một thời gian ngắn nhất trấn áp chiến lực cao cấp của Tiêu gia cùng với Thuần Dương Cung, sau đó lại nhờ vào đó hủy diệt toàn bộ Tiêu gia!
Về phần Thuần Dương Cung, nếu như ngay cả Hội chủ cũng đều đã lên tiếng, chỉ cần bọn hắn không làm thương tổn bốn nữ tử cầm đầu, còn đám võ giả Hậu Thiên kia, giết cũng chẳng sao! Đến lúc đó Hội chủ đột phá, coi như là Thuần Dương Cung, cũng không có khả năng chỉ vì mấy tên võ giả Hậu Thiên liền trở mặt cùng với Tam Anh Hội!
Ý nghĩ của Đệ nhất Chiến tướng cùng với Đệ nhị Chiến tướng là rất tốt, nhưng chỉ có một điểm duy nhất bọn hắn không để ý là, đối thủ của bọn hắn cũng không có yếu ớt như vậy.
"Cản bọn họ lại!" Tiêu Lâm Thân gầm lên một tiếng, tay trái nắm lại như thương, tay trái chập chỉ thành kiếm, đồng thời đánh ra thương ý và kiếm ý, trực tiếp nghênh đón Đệ nhất Chiến tướng, mà ở một bên khác, bốn nữ Dương Xuân thì hiển lộ thần thông, bao vây Đệ nhị Chiến tướng, ở khu vực mà song phương kịch chiến, thiên địa nguyên khí cũng đều bạo động.
"Không cần nương tay! Chúng tướng nghe lệnh, giết!"
"Đệ tử Tiêu gia! Nghênh chiến!"
Ở một bên khác, 10 vị chiến tướng cảnh giới Luyện Thần Phản Hư của Tam Anh Hội còn dư lại bước ra một bước, mà Tiêu gia thì có bốn vị trưởng lão và đệ tử cảnh giới Luyện Thần Phản Hư đi ra, trực tiếp thúc giục trận pháp trong phủ Tiêu gia, trong lúc nhất thời trận pháp phát tán ra uy thế trùng thiên, thế mà quả thực là có thể cuốn lấy 10 vị chiến tướng Tam Anh Hội.
Võ giả Hậu Thiên tầng dưới chót còn chưa động thủ, chiến lực cao cấp của song phương đã đánh thành một đoàn.
Toàn thân của Tiêu Lâm Thân tràn ngập huyết khí, huyết khí dùng ma công thu nạp từ trước cho tới nay được hắn bạo phát ra toàn bộ vào thời khắc này, hóa thành từng đạo từng đạo huyết quang dung

nhập vào trong cơ thể của hắn, mà theo huyết quang dung nhập, thân thể của hắn cũng đang không ngừng biến hóa, nếp nhăn dần dần giảm bớt, vết ban của người già dần dần rút đi, lưng còng xuống cũng dần dần thẳng tắp. Không qua chốc lát, Tiêu Lâm Thân liền rũ bỏ tư thái lão nhân, thay vào đó, thì là một vị trung niên nam tử khí tức ngất trời, uy vũ bất phàm! Đây chính là thời điểm đỉnh phong nhất của Tiêu Lâm Thân!
"Phóng ngựa tới đây!"
Thương ý, kiếm ý, đao ý, ba loại ý cảnh không ngừng lưu chuyển ở chung quanh Tiêu Lâm Thân, thôi động cương khí Hợp Đạo Tôn Giả đến cực hạn, chém giết cùng một chỗ với Đệ nhất Chiến tướng, thế mà lại mạnh mẽ đánh ngang tay.
Mà ở một bên khác, Dương Xuân đã sớm rút ra Hổ Phách Đao, bổ ra từng đao giống như tia chớp, tốc độ cực nhanh, vả lại yêu khí trên đao còn nặng như núi, hết sức trầm trọng, còn mỗi một quyền của Trần Tiêm Tiêm thì đều mang theo phật quang ngập trời, có thanh âm Thiên Long gào thét, một đôi Âm Dương Nhãn của Doanh Phượng Tiên thì sắc bén như mũi tên, không ngừng đánh thẳng vào não hải của Đệ nhị Chiến tướng.
Lạc Tương Tư thì ngược lại, nàng vẫn chưa xuất thủ, chỉ là không ngừng hội tụ yêu khí, dùng hai mắt nhìn chằm chằm vào Đệ nhị Chiến tướng, nhưng cảm giác nguy cơ mà nàng gây ra cho Đệ nhị Chiến tướng lại là lớn nhất, cũng bởi vì sự tồn tại của nàng, Đệ nhị Chiến tướng mới thủy chung không dám bộc phát toàn lực, để tránh bị Lạc Tương Tư tìm ra sơ hở.
Mà ở trong thời điểm song phương đang kịch chiến, tại sơn trang Phong Tuyết.
"Phù! Cuối cùng cũng đã tới!" Trần Khuynh Địch nhìn ngọn núi tuyết trước mặt, còn có sơn trang như ẩn như hiện trong gió tuyết, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười.
Tin tưởng vào lúc này, nhất định sẽ có người cảm thấy Trần Khuynh Địch ta sẽ trực tiếp ngốc nghếch xông vào trong sơn trang a? Ha ha! Đừng ngây thơ! Trần Khuynh Địch ta là loại ngớ ngẩn kia sao?

Chương 309: Lưu Ly

Tiêu Nguyên Thần cùng với Minh Vô Nhai rõ ràng là đã cấu kết với nhau làm việc xấu, còn là hai vị Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa ở đây là sân nhà của đối phương, Trần Khuynh Địch ta nếu như tiến vào, nếu như không thể thuyết phục Minh Vô Nhai mà nói, chẳng phải là sẽ rơi vào tình cảnh bị hai vị Võ Đạo Tông Sư vây công hay sao, ta mới không ngốc đây!
Mặc dù kế hoạch mà các nàng Dương Xuân thảo luận trước đó phi thường có tính khả thi, nhưng Trần Khuynh Địch cũng không có dự định làm theo kế hoạch của các nàng. Các ngươi cho rằng trước đó ta một mực trầm tư thật sâu là vì cái gì? !
"Ta thật ra là rất thông minh!"
Trần Khuynh Địch lấy từ trong ngực ra một thanh tiểu kiếm bạch ngọc, kiếm khí ở trong này vốn là đã dùng hết rồi, bất quá từ sau khi từ Tiêu Thành trở về Thuần Dương Cung, hắn đã nhờ Ninh Thiên Cơ hỗ trợ bổ sung một lần.
"Mặc kệ có âm mưu gì, lực lượng mới là trực tiếp nhất."
Kế hoạch của Trần Khuynh Địch rất đơn giản.
Vì để tránh cho việc rơi vào nguy hiểm bị Minh Vô Nhai cùng với Tiêu Nguyên Thần giáp công ở trong sơn trang Phong Tuyết, đồng thời thành lập được ưu thế tuyệt đối trong lúc đàm phán, đầu tiên cần phải có lực lượng chiếm ưu thế tuyệt đối, cứ như vậy thì khả năng đàm phán thành công không thể nghi ngờ là sẽ phi thường cao. Chỉ cần hắn biểu hiện ra lực lượng tuyệt đối, lại đề xuất trao đổi ích lợi, tin tưởng loại người như Minh Vô Nhai sẽ tuyệt đối không cự tuyệt hắn. Nhưng vấn đề là, đối phương có hai vị Võ Đạo Tông Sư, ở trong một thời gian ngắn Trần Khuynh Địch sẽ không thể nào vượt qua đối phương, cho nên cũng chỉ có thể suy yếu thực lực của đối phương.
Như vậy vấn đề đã đến, làm như thế nào để suy yếu đối phương đây?
Đáp án rất đơn giản, đó là đánh cho bọn hắn tàn phế và loại bỏ địa thế thuận lợi của sơn trang Phong Tuyết?
Mặc dù làm như vậy là sẽ chọc giận đối phương, bất quá Trần Khuynh Địch cũng không tin, sau khi chịu đựng một kiếm của nghĩa phụ, bọn hắn còn có thể tạo thành được uy hiếp gì với hắn, cùng lắm thì bản thân hắn sẽ trắng trợn cướp đoạt, Trần Khuynh Địch không phải là đối thủ hai vị Võ Đạo Tông Sư hoàn hảo, nhưng nếu là hai vị Võ Đạo Tông Sư tàn phế mà nói, Trần Khuynh Địch vẫn rất có lòng tin bắt sống Tiêu Nguyên Thần ở trong tay của Minh Vô Nhai.
Trần Khuynh Địch kích hoạt tiểu kiếm bạch ngọc trong tay, nhắm

ngay vào sơn trang Phong Tuyết trước mắt.
Một giây sau, Tiên Nhân Kiếm Ý thuộc về Ninh Thiên Cơ, vượt qua Võ Đạo Tông Sư, vượt qua Hỏa Luyện Kim Đan, vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người xông lên thiên không, trực tiếp bổ về phía sơn trang Phong Tuyết.

Tiểu Lôi Âm Tự trên Tu Di Sơn, giống như là Bát Cảnh Cung của Đạo Môn vậy, đều là kiến trúc lưu truyền xuống từ thời đại Thượng Cổ, cũng là sơn môn của Phật Môn trong thời đại này. Đương nhiên, Phật Môn bây giờ vẫn có chênh lệch so với Đại Lôi Âm Tự thời đại Thượng Cổ, cho nên mới tự xưng là Tiểu Lôi Âm Tự, nhưng cho dù như vậy, toà đại điện hoàng kim rộng rãi kia, kim thân Phật Đà cao cao tại thượng, còn có gạch ngói lưu ly sáng lạng, không có chỗ nào là không để lộ ra huy hoàng của Phật Môn trước mắt.
Xuyên qua vô số chùa miếu, ở sâu trong Tu Di Sơn, có một tòa sơn phong cao ngất đâm thẳng vào chân trời.
Dốc đứng cao vút, cũng là một chỗ cao nhất trong Tu Di Sơn, mà ở nơi đó, có một ngôi điện bằng vàng ròng đứng sừng sững ở phía trên Vân Thiên, phảng phất như là trung tâm của toàn bộ vũ trụ, lại phảng phất như một vị đại phật ngồi xếp bằng ở trong vũ trụ, khuất phục yêu ma, thông cảm vạn cõi.
Đây là bảo điện Đại Hùng!
Ở bên trong Phật Môn, Đại Hùng chính là đức tính của phật, Đại, là chỉ phật bao dung vạn vật, hùng, thì là chỉ ý tứ phật có thể khuất phục yêu ma, vì Phật Tổ sáng lập phật đạo ngày xưa có đủ viên giác trí tuệ, có thể hùng trấn 3000 thế giới, cho nên được vô số đệ tử Phật Môn tôn xưng là Đại Hùng, tỏ vẻ tôn kính.
Cho nên ở bên trong Phật Môn, toà bảo điện Đại Hùng này, chính là thánh địa cao quý nhất! Mà vào giờ khắc này, ở bên trong bảo điện Đại Hùng lại là nghênh đón một vị đệ tử Phật Môn mặc đồ trắng.
Người này mặc một thân tăng y trắng tinh, trên mi tâm có một một đóa bỉ ngạn kim liên rất nổi bật, tương xứng cùng với da thịt trắng như tuyết, mặc dù không có tóc đen, nhưng vẫn mang theo một cỗ mỹ cảm rung động lòng người như cũ, phảng phất như phật nhặt hoa ngày xưa, phiêu nhiên mà tràn đầy thần bí.
"Ngươi đã đến, Lưu Ly."
Ở trung ương bảo điện Đại Hùng, ở phía dưới kim thân Phật Tổ cao lớn, có một vị lão tăng mặc áo bào đỏ ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, chắp tay trước ngực, nhìn qua rất trang nghiêm túc mục, thẳng đến khi người tới đi tới gần, mới từ từ mở mắt, lộ ra một đôi tròng mắt màu vàng óng, thần thánh không thể xâm phạm.
"Xin chào Phương Trượng." Lưu Ly toàn thân áo trắng hơi hơi khom người chào về phía lão tăng, nhẹ nhàng nói.
Phương Trượng Phật Môn, chính là người mạnh nhất Phật Môn đời

trước, có pháp danh là Ngô Không, ngày xưa đã từng lấy sức một mình trấn áp Yêu Ma Cốc hùng mạnh, Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng hóa thân Ngũ Chỉ Sơn vạn trượng, trực tiếp trấn áp cốc chủ Yêu Ma Cốc, triệt để hủy diệt đối phương, cũng là bởi vì trận chiến tích này, hắn mới được giang hồ tôn xưng là Phổ Độ Thánh Tăng.
Mà Lưu Ly thì là đệ tử đầu tiên của Phật Môn thế hệ này, là đệ tử đời chữ Huyền, có pháp danh là Huyền Lưu Ly.
Đồng dạng, nàng cũng là người mạnh nhất ở bên trong đệ tử Phật Môn trẻ tuổi thế hệ này, ngày xưa xếp thứ ba trên Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn, bất quá bây giờ thì vị trí của nàng đã bị vị Thuần Dương Cung kia chiếm lấy.
"Phương Trượng, không biết ngài tìm Lưu Ly là có chuyện gì?"
"Là sự tình về tà ma." Hai mắt của Ngô Không thánh tăng vàng óng, toát ra mấy phần ý tứ buồn bã và thương cảm nói: "Thế cục bây giờ không rõ, Đạo Môn nhập thế, Phật Môn ta tự nhiên cũng không thể không tranh quyền thế, Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên, bây giờ đang ở bên trong Tây Cương Đạo, ẩn ẩn có huyết sát chi khí ngút trời, là dấu hiệu tà ma xuất hiện, ngươi hãy đi một chuyến a."
"Gây khó dễ cho Bái Hỏa Ma Giáo?"
"Không sai, làm sao có thể để cho Ma Giáo Tây Vực làm hại Trung Nguyên?" Ngô Không thánh tăng gật đầu một cái, đây cũng là chuyện mà lịch đại Phật Môn kiên trì làm.
Phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, chỉ sợ cũng chỉ có Phật Môn là có thể làm như vậy, thỉnh thoảng phái môn hạ đệ tử ra, diệt trừ yêu ma ở các nơi trong đại thế giới Trung Thổ, giúp đỡ võ lâm chính đạo, cho dù loại hành vi này ở trong mắt của đại đa số người giang hồ, hoàn toàn chính là chó lại bắt chuột, xen vào việc của người khác, nhưng Phật Môn vẫn là làm theo ý mình, kiên trì cho tới hiện tại.
Lưu Ly gật đầu một cái, sau đó quay người rời khỏi bảo điện Đại Hùng không có một chút do dự.
Mà sau khi nàng rời đi, Ngô Không thánh tăng thì ngước đầu nhìn lên nóc bảo điện Đại Hùng, tròng mắt màu vàng óng phảng phất như có thể nhìn xuyên gạch ngói lưu ly, nhìn thấy hướng đi của vận mệnh ở bên trong tinh không vô tận.

Chương 310: Kiếm ý vô song

"Ngươi có nói hay không! Ta lại cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi có nói hay không? !"
Ba! Ba! Ba!
Đường vân trận pháp biến thành cây roi màu máu không ngừng quất vào trên người của Tiêu Nguyên Thần, mà Tiêu Nguyên Thần thì vạn phần dữ tợn nhìn chằm chằm vào Minh Vô Nhai, cho dù là một chữ cũng không nói, chỉ nhìn chằm chặp hắn, thấy vậy ở trong lòng của Minh Vô Nhai run rẩy, hai tay tự nhiên là cũng xuất lực càng nặng, hận không thể đánh chết đối phương.
"Chết tiệt! Ngươi thực sự không sợ chết hay sao, Tiêu Nguyên Thần!"
"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha!" Tiêu Nguyên Thần nhếch miệng, phá lên cười điên cuồng ở dưới cây roi màu máu không ngừng quật: "Minh Vô Nhai a, ngươi nói không sai, đúng! Cái gì là Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết kia, chính là ở trong tay của ta! Bất quá rất đáng tiếc, ta đã sớm giấu nó ở một địa phương mà không có ai biết!"
"Ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không tìm được! Không sai, vĩnh viễn cũng sẽ không tìm thấy!" Tiêu Nguyên Thần đương nhiên không biết cái gì là Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, nhưng hắn biết rõ môn thần công này rất trọng yếu đối với Minh Vô Nhai.
Đã như vậy...hắn chính là thừa nhận thì đã có sao? Tối thiểu còn có thể khiến cho trong lòng của Minh Vô Nhai không thoải mái, địch nhân không thoải mái, vậy chính là khoái hạt của hắn!
Chỉ không biết là Tiêu gia hiện tại như thế nào, hi vọng là đại trưởng lão có thể làm ra lựa chọn chính xác, chuyện cho tới bây giờ huy hoàng Tiêu gia đã xa xa không thể với tới, chỉ nhìn xem là có thể giữ được Tiêu gia hay không...
Chỉ cần có thể bảo trụ Tiêu gia, cái mạng này của hắn, không có cũng được!
Vừa thừa nhận thống khổ to lớn, Tiêu Nguyên Thần vừa cắn răng giễu cợt Minh Vô Nhai, nhưng ở trong lòng thì cực kỳ tỉnh táo, tự hỏi con đường của Tiêu gia trong tương lai, mà đúng vào lúc này, có một bóng người lại bỗng nhiên lóe lên ở trong đầu của hắn.
Tiêu Lạc Thủy, con của ta, hắn là đang ở Thuần Dương Cung a, hiện tại cũng không biết là như thế nào. Bất quá có loại thế lực như Thuần Dương Cung để dựa vào, tin tưởng là tương lai của hắn cũng sẽ bừng sáng, nếu như ta chết rồi, đến lúc đó Tiêu gia đến tìm Trần Khuynh Địch làm nơi nương tựa, Lạc Thủy cuối cùng vẫn là người của Tiêu gia ta, hiện tại Tiêu Thành cũng không có ở đây, chỉ cần Lạc Thủy không nổi điên quay về Tây Vực, vậy thì tương lai của Tiêu gia

vẫn rất sáng tỏ!
"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha.." Nghĩ tới đây, tiếng cười của Tiêu Nguyên Thần càng trở nên vui vẻ hơn, còn may! May mà ta đã đánh nát cái lồng giam Tiêu Thành kia! Bất kể như thế nào, cũng không cần lo người khác nhìn ta như thế nào, chí ít thì ta cũng đã khiến cho Tiêu gia được giải phóng! Cho dù sau này ta không thể khiến cho Tiêu gia quật khởi, con của ta, cháu của ta, hoặc là bất kỳ người Tiêu gia nào, đều có hi vọng khiến cho Tiêu gia trở nên huy hoàng!
Chỉ cần không còn cái lồng giam kia...Quả thật, sự tình lão tổ Tiêu gia chiến tử ở Tây Vực xác thực đã làm cho Tiêu Nguyên Thần rung động, nhưng mà hắn vẫn tin tưởng là bản thân đã làm đúng. Tất cả cũng là vì Tiêu gia!
"Đáng chết!"
Nhìn Tiêu Nguyên Thần hai mắt trống rỗng, nghiễm nhiên là đã thần du thiên ngoại, ngay cả thân thể thống khổ cũng không có tác dụng, Minh Vô Nhai tức giận đến mức kém chút nữa đã rút Yển Nguyệt Đao ra trực tiếp chặt hắn!
Thực sự là chướng mắt!
"Đáng giận, đáng giận, đáng giận! Tốt! Ngươi muốn chết đúng không? Chờ ta huỷ diệt Tiêu gia, sẽ kéo ngươi và tộc nhân của ngươi ra ngoài huyết tế cùng một chỗ! Cho dù là ai cũng không thể cứu được các ngươi! Có biết không?"
"Ha ha, Tiêu gia chúng ta, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không diệt vong.."
"Hiện tại ta liền giết ngươi!" Minh Vô Nhai tức giận đến mức nổi trận lôi đình, rống giận nói ra:"Tiêu Nguyên Thần, ngươi nghe kỹ cho ta, ta sẽ…"
Ầm ầm!
Minh Vô Nhai còn chưa dứt lời, đột nhiên, một tràng thanh âm làm rung động tế đàn, ngay cả Minh Vô Nhai cũng nghiêng ngả, không thể đứng vững, mà sau đó, chỉ thấy vách vúi tuyết trên đỉnh đầu tế đàn, đột nhiên phảng phất như bị đào ra vậy, bị xé nứt ra toàn bộ, ánh nắng rọi vào bên trong chiếu sáng hơn phân nửa tế đàn.
Mà theo ánh nắng rơi xuống, còn có kiếm khí rộng lớn như thác nước đánh đến!
Minh Vô Nhai: "%$#@$! !!"
Kiếm khí ngập trời buông xuống, trực tiếp đập xuống đỉnh đầu của Minh Vô Nhai.
Cơ hồ là theo bản năng, Minh Vô Nhai trực tiếp bạo phát ra toàn lực của mình, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trên cùng tế đàn, trong tay cũng đã xuất hiện chuôi Yển Nguyệt Đao thon dài, trong lúc hít thở, gió tuyết đan xen, một cỗ hàn khí tử vong lạnh như băng lấy Minh Vô Nhai làm trung tâm khuếch tán ra.
Tế đàn Tà Thần mặc dù là kiệt tác của Âm Dương Ma Đế, hơn nữa còn có thể triệu hồi ra Tà Thần thiên ngoại phi thường đáng sợ,

nhưng chỗ cường đại cũng chỉ vẻn vẹn thể hiện ở bên trên phương diện triệu hoán Tà Thần mà thôi, còn về độ chắc chắn, tế đàn Tà Thần cũng không có gì khác với những kiến trúc khác, nếu như bị kiếm khí chém trúng mà nói, tất nhiên là sẽ hoàn toàn sụp đổ. Đến lúc đó, dã tâm của Minh Vô Nhai coi như sẽ hoàn toàn đổ sông đổ biển. Hắn làm sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh!
"Trảm!" Yển Nguyệt Đao hoành không, bổ ra một đao, vô tận đao ý gào thét mà ra, giống như gió tuyết đan xen vậy, mang theo hàn ý tử vong khủng bố, cho dù là kiếm khí vô hình, ở dưới một đao này cũng dần dần kết băng, hóa thành từng đạo từng đạo trụ băng sắc bén rơi xuống trước mặt của Minh Vô Nhai, không thể tiến thêm một bước.
Một đao bổ ra, tuyết lớn phủ đầy trời hơn mười dặm!
Đao khí trùng thiên triển lộ ra toàn bộ tu vi của Minh Vô Nhai, một đao kia được Minh Vô Nhai coi là chiêu bài, ngày xưa hắn lĩnh hội võ đạo ở phía trên sơn trang quanh năm bị băng tuyết phủ kín này, vào thời khắc sắp bị đông cứng mà chết liền lĩnh ngộ ra áo nghĩa sinh tử, lúc này mới luyện thành một đao tử vong kinh khủng này, nắm giữ uy lực vô tận.
Bất quá ở bên trong tầng tầng trụ băng, mặc dù kiếm khí đã bị phong ấn, nhưng ở bên trong lại ẩn chứa kiếm ý siêu thoát phàm tục, vũ hóa thành tiên!
Kiếm ý vô song càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng đã trực tiếp chấn vỡ trụ băng, kiếm khí đáng sợ hội tụ thành một thể, nặng nề đánh vào bên trên Yển Nguyệt Đao của Minh Vô Nhai, chỉ trong chốc lát, sắc mặt của Minh Vô Nhai liền tái đi, đao khí tử vong đáng sợ kia ầm ầm nổ tung, Yển Nguyệt Đao càng là trực tiếp tuột tay mà ra, cắm vào trên vách đá bên cạnh.
Thổ huyết lui lại, Minh Vô Nhai trực tiếp rơi vào trong tế đàn, lộ ra sắc mặt tái nhợt, bất quá ở dưới sự ứng phó toàn lực của hắn, đạo kiếm khí đáng sợ này cuối cùng đã bị đánh nát, cũng không làm ảnh hưởng đến tế đàn Tà Thần, đây cũng là đại hạnh trong bất hạnh, khiến cho Minh Vô Nhai thở ra một hơi từ trong đáy lòng.

Chương 311: Trang bức!

Nhưng nghĩ lại, đạo kiếm khí này đáng sợ như thế, trực tiếp chém bay sơn trang Phong Tuyết, chém bay núi tuyết, vào thời điểm rơi xuống trên đầu của hắn, uy lực chỉ sợ là đã sớm giảm bớt đi chừng năm, sáu thành, kết quả là cho dù vậy, bản thân hắn vẫn phải vận hết toàn lực mới có thể miễn cưỡng ngăn lại, đến tột cùng là vị cường giả nào? !
Cắn răng, Minh Vô Nhai trực tiếp nhảy lên, chạy ra khỏi tế đàn trong lòng đất, đáp xuống mặt đất, mà sơn trang Phong Tuyết trên mặt đất lúc đầu, lúc này chỉ còn lại một mảnh bừa bộn, bất kể là kiến trúc, hay là trận pháp khắc họa trên nền móng, tất cả đều bị một kiếm phá huỷ đến trình độ không còn lại gì.
Mà người xuất kiếm…
"Không biết là vị tiền bối nào giá lâm sơn trang Phong Tuyết của ta, mời hiện thân gặp mặt!"
"Tiền bối? Mời hiện thân gặp mặt!"
Không có người nào đáp lại, ở trong gió tuyết, nếu như không phải là khắp nơi bừa bộn, Minh Vô Nhai thậm chí sẽ hoài nghi là đạo kiếm khí ngập trời đáng sợ vừa rồi có phải là ảo giác của hắn hay không.
"Đến tột cùng là ai? Sau khi chém một kiếm liền rời đi? Ai lại rảnh rỗi như vậy..."
Ngay vào thời điểm Minh Vô Nhai nghi ngờ, ở một bên khác.
"Trang bức () xong liền chạy thực sự là con m nó kích thích!" Trần Khuynh Địch lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng rời khỏi sơn trang Phong Tuyết, trên mặt còn mang theo vài phần kích động cùng với nghĩ lại mà sợ. Nguyên nhân rất đơn giản, vào thời điểm thôi động tiểu kiếm bạch ngọc, ý thức của Trần Khuynh Địch cùng với kiếm khí là dính liền với nhau, cho nên sau khi chém bay toàn bộ sơn trang Phong Tuyết, chém bay hơn phân nửa núi tuyết, hắn cũng từ kiếm khí thấy được Minh Vô Nhai cùng với tế đàn Tà Thần ở sau lưng hắn, cùng với Tiêu Nguyên Thần ở chính giữa tế đàn. Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch liền biết:
"Tên Minh Vô Nhai này rõ ràng là nhân vật phản diện a!"
(*) Trang bức là có tiền, có quyền có thực lực nhưng giả nghèo giả khổ, giả ngu dại yếu ớt đến 1 lúc nào đó mới thể hiện ra để áp bức người khác.
Mặc dù không giống như nhân vật phản diện cuối cùng như hắn, nhưng cũng là đá đặt chân trên con đường trưởng thành của nhân vật chính!
Huyết Hà lượn lờ ở quanh toà tế đàn kia, vừa nhìn liền biết đó không phải là vật gì tốt, còn có Tiêu Nguyên Thần ở đó, Trần Khuynh Địch

dùng cái mông để nhìn cũng đều có thể nhìn ra được, tên kia tuyệt đối đã bị Minh Vô Nhai ám toán, sinh tử còn chưa biết, mà kế hoạch của Minh Vô Nhai hiển nhiên là có quan hệ với Ma Đạo, là sự tình làm hại võ lâm.
Mà bây giờ, bản thân hắn đã phá vỡ chuyện này, tám, chín phần mười là sẽ bị diệt khẩu.
Vậy thì còn có thể làm cái gì? Trong 36 kế, chuồn là thượng sách! Trước tiên rút lui theo chiến lược, sau đó lại nghĩ biện pháp!
Cho nên sau khi Trần Khuynh Địch nhìn thấy kiếm khí bị cản lại, không nói hai lời liền trực tiếp quay người chạy trốn, mà bởi vì vậy, Minh Vô Nhai lao ra sau đó cũng hoàn toàn không thấy được thân ảnh của hắn, còn tưởng rằng là cường giả tiền bối từ đâu tới, nhàn rỗi nhàm chán bổ một kiếm vào sơn trang Phong Tuyết.
Cùng lúc đó.
"Ầm ầm!" Lại là một trận nổ mạnh kinh thiên động địa, thiên địa nguyên khí hình thành từng đạo từng đạo gợn sóng mà mắt trần có thể thấy khuếch tán ra, đẩy ngã không ít kiến trúc ven đường, cuối cùng mới dần dần tản ra, sau đó lộ ra bảy đạo thân ảnh mới tách ra, một bên là hai vị chiến tướng Hợp Đạo Tôn Giả của Tam Anh Hội, một bên tự nhiên là Tiêu Lâm Thân còn có bốn nữ Dương Xuân.
"Chỉ là mấy tiểu cô nương, thế mà ngươi lại không bắt được? !" Đệ nhất Chiến tướng lộ ra sắc mặt tái xanh, nhìn về phía Đệ nhị Chiến tướng đang lộ ra sắc mặt cực kỳ khó coi, mà Đệ nhị Chiến tướng cũng tức giận lườm hắn một cái, nói:" Ngươi làm được sao? Vậy thì chúng ta trao đổi? Ta sẽ đối phó với lão gia hoả kia, còn ngươi thì đối phó với bốn con yêu quái kia? Ngươi thật sự cho rằng đệ tử Thuần Dương Cung dễ đối phó như vậy?"
"Đó chỉ là bốn võ giả Luyện Khí Hóa Thần!"
"Nói nhảm! Ta đương nhiên là biết rõ! Bọn họ nếu như là võ giả Luyện Thần Phản Hư, ta con m* nó hiện tại đã sớm thua!"
Đệ nhất Chiến tướng cùng với Đệ nhị Chiến tướng liếc nhìn nhau, đều nhìn ra ý tưởng của nhau.
Chuyện này là không làm được!
"Truyền lệnh xuống, rút lui!" Chiến lực cao cấp không có cách nào áp đảo đối phương, như vậy chiến đấu sẽ rơi vào cục diện giằng co, mặc dù Tam Anh Hội ở bên trên thực lực chỉnh thể vẫn có thể đánh bại Tiêu gia cùng với nhóm người Dương Xuân, nhưng nếu thật sự tử chiến mà nói, Tam Anh Hội đến cuối cùng chỉ sợ là mười cũng không còn một, cái giá phải bỏ ra là phi thường thảm trọng.
Mà cái giá như thế này hiển nhiên là Tam Anh Hội sẽ không thể thừa nhận. Đệ nhất Chiến tướng cùng với Đệ nhị Chiến tướng rất là quyết đoán, sau khi phát hiện ra điểm này liền lập tức vung tay lên, trực tiếp suất quân rút lui.
Mà ở một bên khác, Tiêu Lâm Thân cùng với nhóm người Dương

Xuân vốn đang ở thế yếu tự nhiên cũng sẽ không đuổi theo. Cứ như vậy, một trận kịch chiến dần dần tan rã. Mà thẳng đến khi đám người Tam Anh Hội biến mất ở trong tầm mắt, Tiêu Lâm Thân mới xem như nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Một hơi này được thở ra, bộ dáng trung niên, Tiêu Lâm Thân sắc mặt đỏ thắm lập tức lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được già đi, kéo theo sắc mặt cũng là trở nên trắng lóa như tuyết trong nháy mắt, khí tức cũng giảm xuống cực hạn, lộ ra vẻ hết sức suy yếu, chỉ kém chút nữa là té lăn trên đất.
"Hả! Sao thế?" Lạc Tương Tư nhướng mày, vội vàng đi tới bên cạnh Tiêu Lâm Thân, mà vị lão nhân này lại gượng cười, nói: "Không sao, bất quá chỉ là di chứng do cưỡng ép tinh huyết để tử chiến mà thôi."
"Đoán chừng là còn có thể sống thêm hai, ba ngày a." Tiêu Lâm Thân sau khi tuyên bố tử kỳ, lại không có điên cuồng giống như trong sự tưởng tượng của đám người, ngược lại còn mang theo vài phần thản nhiên cùng với tùy ý.
Tiêu Lâm Thân, đại trưởng lão Tiêu gia.
Vào thời điểm ở Tiêu Thành, đám người cũng đã biết qua người này, vì để cho thân thể trở nên trẻ tuổi, nhờ vào đó tìm kiếm thời cơ trùng kích Võ Đạo Tông Sư, đã không tiếc tu luyện ma công Bái Hỏa Ma Giáo, giết người lấy máu, có thể nói là hoàn toàn rơi vào Ma Đạo, tối thiểu thì ở trong mắt của đại đa số người, thậm chí là bao gồm bản thân người Tiêu gia, đối với hắn đều là có cái ấn tượng này.
Mà một người như vậy, đương nhiên hẳn là phải phi thường sợ chết mới đúng. Nhưng vào lúc này, Tiêu Lâm Thân sau khi nói ra tử kỳ của bản thân bất quá chỉ còn hai, ba ngày, lại lộ ra bộ dáng không quan tâm đến sinh tử. Đây không thể nghi ngờ là khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.
"Sao thế?"
"Không, không có gì."
Đối mặt với nghi hoặc của Tiêu Lâm Thân, đám người Lạc Tương Tư chỉ lắc đầu, không nói gì nữa.
Bất quá Tiêu Lâm Thân dù sao cũng đã sống lâu như vậy, năng lực nhìn mặt mà nói chuyện thì vẫn phải có, nhìn sắc mặt của bốn nữ, làm sao có thể không đoán ra được các nàng đang nghĩ cái gì, hắn liền cười khổ lắc đầu.

Chương 312: Bóng đèn sáng

Quả thật, Tiêu Lâm Thân hắn rất sợ chết. Nhưng dù nói như thế nào, vào trước khi rơi vào Ma Đạo, hắn vẫn là đại trưởng lão đã dâng hiến cả đời vì Tiêu gia. Sau khi rơi vào Ma Đạo, giết người lấy máu, đơn giản là sau khi chiếm được chân tướng Tiêu Thành từ Tiêu Nguyên Thần, đã giận lây sang những tiểu thế lực trong Tiêu Thành kia, đương nhiên cũng không bài trừ nguyên nhân sợ chết, nhưng nếu như quả thật cân nhắc giữa sinh tử của Tiêu gia với sinh tử của bản thân mà nói. Tiêu Lâm Thân vẫn sẽ không có một chút do dự mà lựa chọn Tiêu gia. Trên bản chất, Tiêu Lâm Thân cùng với Tiêu Nguyên Thần thật ra là một loại người, bọn hắn đều có thể vì Tiêu gia bỏ ra tất cả mọi thứ của bản thân. Là vì Tiêu gia, mà không phải là vì "Trượng nghĩa". Hoặc có lẽ là đối với bọn hắn mà nói, "Tiêu gia" mới là "Trượng nghĩa" của bọn hắn, là sự kiên trì của bọn hắn.
"Lão phu đến đây cũng đã chấm dứt." Tiêu Lâm Thân hít vào một hơi thật sâu nói: "Tiêu gia sau này đành phải nhờ vào chư vị Thuần Dương Cung đại nhân, vô luận là phân tán cũng tốt, hợp nhất cũng tốt. Lão phu chỉ hy vọng, chư vị đại nhân chí ít là có thể bảo trụ võ công của đệ tử Tiêu gia ta, sau này nếu như Tiêu gia trùng kiến, cũng xin các vị đừng can thiệp..."
"Hai, ba ngày nữa lão phu sẽ quy thiên, gia chủ cũng đã bỏ mình, đến lúc đó Tiêu gia mất đi lão phu cùng với gia chủ, cũng sẽ triệt để biến thành thế lực nhị lưu, đối với các vị Thuần Dương Cung đại nhân cũng không có uy hiếp gì, cho nên còn xin các vị đại nhân giơ cao đánh khẽ, đừng gây khó khăn cho Tiêu gia chúng ta nữa!"
Tiêu Lâm Thân đã nhìn thấu chuyện này, Tiêu gia nếu như thật sự đầu nhập vào Thuần Dương Cung, vậy thì sự tồn tại của hắn không thể nghi ngờ chính là một vật trở ngại, bởi vì hắn có đầy đủ uy vọng ở trong Tiêu gia, cũng có được thực lực đủ mạnh, dạng người này ở trong Tiêu gia sau khi quy thuận là không cần thiết.
Cho nên lúc trước Tiêu Lâm Thân mới liều chết chiến đấu với đối phương.
Nếu không thì lấy cỗ thân thể già cả của hắn, làm sao có thể là đối thủ của Đệ nhất Chiến tướng Tam Anh Hội.
Lời nói của Tiêu Lâm Thân khiến cho bốn nữ Dương Xuân rơi vào trong sự trầm mặc, thần sắc cũng đều có mấy phần biến hóa, hiển nhiên là lời nói của Tiêu Lâm Thân hoặc nhiều hoặc ít cũng đã đánh động các nàng.
Bất quá cuối cùng, vẫn là Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư phản ứng đầu tiên, nói: "Việc này cần phải chờ sau khi sư huynh trở về mới có thể quyết định, bất quá chí ít, chúng ta sẽ không tiêu diệt

Tiêu gia."
Tiêu Lâm Thân nhếch nhếch miệng, cười khổ nói: "Nguyên lai ban đầu là muốn tiêu diệt Tiêu gia a...Bất quá, thời gian của lão phu không còn lại nhiều lắm, cũng không biết là có thể chờ đến khi người hành tẩu trong thiên hạ đại nhân tới hay không?"
"Yên tâm đi!" Lạc Tương Tư không có một chút do dự mà gật đầu nói: "Sư huynh mưu lược như thần, cũng đã sớm tiên liệu dược dị biến ở sơn trang Phong Tuyết, tin tưởng là sau khi sư huynh trì hoãn đầy đủ thời gian, sẽ đi về phía nơi này."
"Cũng phải, tài trí của vị đại nhân kia cho dù là gia chủ cũng tán thưởng rất nhiều, là thiếu niên anh kiệt không tầm thường a."
"Đúng là như thế!" Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm gần như đồng thời đưa tay đặt ở trên bờ vai của Tiêu Lâm Thân, thỏa mãn nói ra: "Sư huynh xác thực là rất đáng gờm!"
Tiêu Lâm Thân: "..."
Đúng lúc này, có một bóng người như thiểm điện tiến vào bên trong Hà Nhạc Thành, cấp tốc xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người Tiêu gia.
"Ồ?"
"Sư huynh!"
Bốn nữ Dương Xuân ngạc nhiên nhìn người tới, khua tay nói, mà Trần Khuynh Địch thì há to miệng, trong đầu cấp tốc hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng mới nghĩ ra.
A đúng rồi, xác thực là hắn đã nói cho bốn người Dương Xuân biết là sau khi hắn xong việc sẽ chạy tới Tiêu gia. Bất quá, vì sao Tiêu gia cùng với các nàng Dương Xuân lại giống như là không phải đang chiến đấu, mà ngược lại còn giống như là chiến hữu vậy, hai bên đứng cùng một chỗ cũng hoàn toàn không có ý tứ rút kiếm ra chặt nhau.
"Ha ha." Chỉ suy tư trong chốc lát, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên cười một tiếng, thân làm một nam nhân biết điều tiết bầu không khí, lúc này hắn là nên nói như thế này: "Ta đã trở về, chư vị sư muội, các muội làm tốt lắm a."
Bất kể như thế nào, nói tóm lại trước tiên cứ khen một tiếng khẳng định là sẽ không sai! Vốn dĩ bản thân hắn còn muốn đến trợ trận cho Tiêu gia, kết quả giống như là các nàng đều đã giải quyết xong, chỉ có thể nói không hổ là nhân vật chính hay sao?
Bốn nữ: "! !!"
Tiêu Lâm Thân khá là tán thưởng gật gật đầu, hồi tưởng lại lời nói vừa rồi của Lạc Tương Tư, không khỏi gật đầu một cái, quả nhiên người hành tẩu trong thiên hạ đại nhân này có mưu lược hơn người, tính toán không bỏ sót a, ở bên này còn chưa nói xong, hắn thế mà đã kịp thời xuất hiện ở Tiêu gia, hiển nhiên là đã sớm có dự liệu a.
"Sư huynh quả nhiên là lợi hại, hắn là đã sớm phát giác ra rồi đúng

không?" Trần Tiêm Tiêm vừa cười vừa nói: "Tiêu gia đã đáp ứng đầu nhập vào chúng ta, ngay mới vừa rồi chúng ta cũng đã đánh lui đám người Tam Anh Hội, sư huynh ở bên đó sao rồi? Sư huynh hẳn là cũng đã có hành động ở sơn trang Phong Tuyết rồi a?"
"À?" Vào giờ khắc này, tốc độ vận chuyển đại não của Trần Khuynh Địch là nhanh đến mức trước đó chưa từng có, vô số manh mối nối liền với nhau. Sơn trang Phong Tuyết, tế đàn Tà Thần, Minh Vô Nhai là nhân vật phản diện, Tiêu Nguyên Thần bị ám hại, Tiêu gia đầu hàng, mọi người cùng nhau đánh lui Tam Anh Hội.
"Ầm ầm!" Nếu như đây là truyện tranh mà nói, ở trên đầu của Trần Khuynh Địch nhất định sẽ có một cái bóng đèn sáng lên a.
Bởi vì hắn đã minh bạch.
Lúc này là thật sự minh bạch!
Tiêu gia nhất định đã biết được sự tình Tiêu Nguyên Thần bị hại, cho nên mới phát hiện ra Tam Anh Hội không đáng tin cậy, đi thỉnh cầu sự trợ giúp của bốn người Dương Xuân, sau đó bốn người Dương Xuân cũng lâm thời cải biến kế hoạch, đáp ứng trợ giúp Tiêu gia, song phương vào lúc này mới hiệp lực với nhau đánh lùi đám người Tam Anh Hội đi đến diệt khẩu.
Nhất định là như vậy!
Lấy điều kiện tiên quyết Minh Vô Nhai là nhân vật phản diện để suy nghĩ mà nói, vào thời điểm giết người diệt khẩu lại vừa vặn gặp được loại triển khai của nhân vật chính này, không phải là chuyện đương nhiên hay sao!
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, trên mặt lộ ra biểu lộ tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay, nói: "Không sai, ở sơn trang Phong Tuyết, Minh Vô Nhai đã thành lập một tòa tế đàn Tà Thần, Tiêu gia chủ cũng bị hắn hãm hại, hiện tại ta đã dùng bí bảo tông môn hủy diệt sơn trang Phong Tuyết, nhưng tế đàn Tà Thần vẫn còn, nguy cơ còn chưa có đi qua!"
Bốn nữ: "! !! !"
Không nghĩ tới sư huynh không chỉ là kéo dài thời gian, còn làm loại chuyện này! Quả nhiên tất cả đều nằm ở trong dự liệu của sư huynh a!

Chương 313: Xưng hào đặc thù

"Ha ha." Cảm thụ được ánh mắt kính nể của bốn người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng nói: "Không sai! Tất cả đều nằm ở trong dự liệu của ta! Bằng không thì ta làm sao có thể trở thành Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, người hành tẩu trong thiên hạ đương thời, Đại sư huynh của các muội đây!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở, chúc mừng kí chủ, thu hoạch được xưng hào đặc thù [vô liêm sỉ]."
"Ban thưởng của xưng hào: điểm may mắn của kí chủ tăng lên một ít."
"Giới thiệu xưng hào: sự vô sỉ của ngài đã đánh động bổn hệ thống, do đó mới đưa tặng xưng hào đặc thù, mời kí chủ không ngừng cố gắng."
Trần Khuynh Địch: "..."
Ta biết ngay là hệ thống ngươi từ sau khi tiến hóa, càng ngày càng âm hiểm!
"Thất bại rồi?"
Ở trên núi tuyết đã bị san bằng, trong phế tích đầy đất, Minh Vô Nhai dùng ánh mắt mờ mịt nhìn lên bầu trời, sau đó cúi đầu xuống nhìn về phía mười hai vị chiến tướng Tam Anh Hội vừa mới tụ tập đến, cùng với mấy trăm vị tinh anh trung kiên.
Mà đối mặt với ánh mắt của Hội chủ, Đệ nhất Chiến tướng cùng với Đệ nhị Chiến tướng cầm đầu nhao nhao xấu hổ cúi đầu.
"Đúng vậy, chúng ta làm việc bất lợi, mời Hội chủ trách phạt!"
Thân làm cao tầng Tam Anh Hội, bọn hắn đều biết rõ Minh Vô Nhai rốt cuộc đang làm cái gì, thậm chí Huyết Hà ở bên trong tế đàn Tà Thần chính là do đám võ giả Tam Anh Hội âm thầm ra tay trong những năm này, lúc này mới tạo ra được.
Cũng chính là vì như thế, Đệ nhất Chiến tướng cùng với Đệ nhị Chiến tướng mới rõ ràng sự tình dùng Tiêu gia làm tế phẩm rốt cuộc là trọng yếu bực nào đối với Minh Vô Nhai, tế đàn Tà Thần đến một bước này, chỉ còn kém những tế phẩm kia, chỉ cần có những tế phẩm kia, Minh Vô Nhai sẽ có 100% nắm chắc triệu hồi ra Tà Thần thiên ngoại.
Đến lúc đó lấy thần công chuyển di chuyển dời Tam Vị Chân Hỏa lên trên người của Tà Thần, lại hấp thu tinh hoa sau khi thiêu đốt, liền có thể phản bổ Kim Đan bản thân, thúc đẩy cảnh giới của Minh Vô Nhai lên đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mặc dù loại phương thức mưu lợi này sẽ làm cho quá trình đột phá không đủ viên mãn, nhưng dù nói như thế nào cũng đều là đột phá a!

Một khi đột phá, tối thiểu thì Hội chủ nhà mình cũng sẽ không cần lo lắng về việc vào một ngày nào đó sẽ bị Tam Vị Chân Hỏa đốt thành tro bụi. Bởi vì lý giải điểm này, cho nên Đệ nhất Chiến tướng cùng với Đệ nhị Chiến tướng mới có thể xấu hổ như thế.
"Phù!" Minh Vô Nhai phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, khuôn mặt cứng ngắc cũng dần dần buông lỏng xuống, nói: "Được rồi, xem ra chung quy cũng là vì thời vận không đủ, tòa tế đàn Tà Thần này bây giờ cũng đã bị bại lộ, Tiêu gia cùng với Thuần Dương Cung liên hợp với nhau, chỉ sợ là Tam Anh Hội chúng ta qua không bao lâu nữa, sẽ trở thành công địch của võ lâm Ung Châu Đạo."
Công địch của võ lâm, đây cũng không phải là một cái từ ngữ đơn giản.
Bằng không vì để gom góp xây dựng tế đàn Tà Thần, Minh Vô Nhai hắn tại sao phải lén lút làm việc, mà không trực tiếp giết chết hai đại thế lực khác của Ung Châu Đạo, Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương đây? Còn không phải chính là lo lắng giết chóc đại quy mô như vậy sẽ khiến cho Tam Anh Hội rơi vào tình trạng trở thành công địch của võ lâm, đến lúc đó đừng nói là Ung Châu Đạo. Chỉ sợ là các thế lực ở nơi khác cũng sẽ tới bỏ đá xuống giếng, liên hợp với nhau tiến hành tấn công Tam Anh Hội, cho dù Tam Anh Hội có mạnh hơn cũng sẽ không cản được.
Nhưng mà bây giờ, tế đàn đã bị bại lộ, sự tình Tam Anh Hội giết chóc hơn võ giả vạn dĩ nhiên là giấy không thể gói được lửa.
"Tội của chúng ta đáng chết vạn lần!" Nghĩ tới đây, rất nhiều võ giả Tam Anh Hội nhao nhao quỳ rạp xuống đất, phát ra âm thanh run rẩy.
"Được, được rồi!" Minh Vô Nhai lắc đầu, nhìn đám người quỳ xuống, trên mặt lộ ra mấy phần ôn hòa khó có: "Mặc dù không đủ tế phẩm, nhưng cũng không phải là không thể triệu hồi ra Tà Thần, chỉ là có khả năng không triệu hoán ra được Tà Thần phù hợp với tiêu chuẩn mà thôi, nếu như vận khí của ta tốt, hắn là cũng không thành vấn đề."
"Hội chủ hồng phúc tề thiên! Tất nhiên là có thể!"
"Đúng vậy, tất nhiên là có thể...Chúng ta cố gắng lâu như vậy, nhất định là có thể!" Thanh âm của Minh Vô Nhai dần dần phóng đại, lộ ra sự dõng dạc: "Cho đến ngày nay, Tam Anh Hội chúng ta đã không còn đường lui về sau, chỉ có thể tiến lên phía trước, nếu như tế tự thành công, ta có thể đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, vậy thì nguy cơ của Tam Anh Hội chúng ta sẽ tự giải, phải làm phiền chư vị rồi!"
Ý tứ của Minh Vô Nhai rất là đơn giản, hắn phải chuẩn bị ở dưới tình huống tế phẩm không đủ khởi động tế đàn, mà trong lúc này, cần 12 chiến tướng cùng với các tinh anh Tam Anh Hội ủng hộ, tranh thủ đầy đủ thời gian cho hắn.

"Chúng ta muôn lần chết cũng không chối từ!"
"Tốt!" Minh Vô Nhai cười ha ha, sau đó trực tiếp lấy ra một chén rượu từ trong ngực, đồng thời vung tay lên, mấy vị quản sự của sơn trang Phong Tuyết liền vác mấy chiếc thùng gỗ tràn đầy mùi rượu ra, một chút võ giả thấy rượu ngon thậm chí còn nuốt một ngụm nước bọt, có thể thấy được đây đều là rượu ngon thượng hạng.
"Ngày hôm nay, chính là thời khắc sinh tử tồn vong của Tam Anh Hội chúng ta! Chư vị, uống chén rượu này, chúng ta sẽ lại liều mạng một lần!"
"Nếu như thắng, Tam Anh Hội chúng ta sẽ kéo dài vạn năm, thua, mọi người kiếp sau lại tiếp tục làm huynh đệ!"
Dứt lời, Minh Vô Nhai là người thứ nhất đi tới bên cạnh thùng gỗ, giơ chén rượu ra múc đầy, sau đó uống một hơi cạn sạch.
"Tạ ơn Hội chủ!"
Thấy Minh Vô Nhai phóng khoáng như thế, đám người Tam Anh Hội ở đây nhao nhao có một loại xúc động kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, ngay cả 12 chiến tướng bình thường tương đối lý trí, khuôn mặt cũng đỏ bừng, trực tiếp đi lên phía trước, cũng học như Minh Vô Nhai, dùng chén rượu múc rượu ngon sau đó uống một hơi cạn sạch.
Chỉ chốc lát sau, ở bên trong sơn trang Phong Tuyết đã là phế tích, mấy trăm người giống như là mở tiệc vậy, cười ha ha, giống như là một đám dũng sĩ sắp đạp bước ra chiến trường, đang ăn bữa tối cuối cùng, hai bên không ngừng cười vui vẻ uống rượu cạn ly, mấy người to gan thậm chí còn dám nói giỡn cùng với Minh Vô Nhai.
Mà Minh Vô Nhai cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười, cầu được ước thấy.
Thế là, đến cuối cùng...Âm! Người đầu tiên ngã xuống đất xuất hiện.
"Ha ha, nhìn lão Trương kia, ta đã sớm nói tửu lượng của hắn không được, phế vật! Làm sao bằng ta..."
"Đúng thế, đúng thế! Thật là vô dụng! Đến a! Ta còn có thể uống một thùng nữa!"
Âm, phanh phanh phanh, phanh phanh phanh phanh phanh phanh, phanh phanh phanh...
Thanh âm ngã xuống đất một cái nối tiếp một cái, có không ít người còn chưa nói xong, con mắt chính là lật một cái, trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.

Chương 314: Trù tính

Ngay cả 12 chiến tướng cũng đều không ngoại lệ, mà vào thời điểm tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, con mắt đã nhắm lại, chỉ còn lại có Đệ nhất Chiến tướng cùng với Đệ nhị Chiến tướng nắm giữ tu vi thâm hậu nhất.
Bọn họ ít nhiều cũng đã phát giác được một chút không đúng, nhưng vào trước khi bọn hắn suy nghĩ ra được là đã xảy ra chuyện gì, tầm mắt của bọn hắn cũng hóa thành một mảnh đen kịt trong nháy mắt, sau khi ngã xuống đất, vào trước một giây nhắm mắt lại, hình ảnh cuối cùng nhìn thấy, chính là Lưu Vân Giày nạm vàng của Minh Vô Nhai.
"Hội chủ..."
Đến đây, ngoại trừ Minh Vô Nhai, thì toàn bộ những người khác đều đã ngã trên mặt đất.
"Ha ha…hừ!" Thấy một màn như vậy, nụ cười hào sảng ở trên mặt của Minh Vô Nhai rốt cục cũng dần dần trở nên cứng ngắc, sau đó phảng phất như tháo mặt nạ ra vậy, nụ cười thoáng qua một cái chỉ còn lại có gương mặt nguội lạnh.
"Một đám phế vật, không mang Tiêu gia về được, không đủ tế phẩm, Tà Thần triệu hồi ra bất quá chỉ là cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, đối với Tam Vị Chân Hỏa mà nói không thể nghi ngờ chính là đưa đồ ăn, ta muốn một Tà Thần cảnh giới Võ Đạo Tông Sư thì có tác dụng gì? ! Chuyện cho tới bây giờ, cũng không có thời gian để đi nơi khác tìm kiếm tế phẩm."
"Đã như vậy...chỉ có thể ủy khuất các ngươi."
Minh Vô Nhai cười lạnh một tiếng, 12 chiến tướng Tam Anh Hội từ trên góc độ tế phẩm mà nói, còn thích hợp hơn so với Tiêu gia đây, phối hợp với tế đàn, nói không chừng còn có thể triệu hồi ra Tà Thần vượt qua tưởng tượng của hắn, cứ như vậy khả năng bản thân hắn đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan cũng sẽ cao hơn một chút, cũng tính là bọn hắn có chỗ cống hiến.
Về phần Tam Anh Hội, chỉ cần hắn không chết, tùy thời đều có thể thành lập một cái mới!
Hỏa Luyện Kim Đan a! Cái cảnh giới này coi như là thả ở trong thánh địa võ đạo, cũng đều phi thường hiếm hoi, đến lúc đó bản thân hắn vẫn còn ở loại địa phương nhỏ như Ung Châu Đạo này để làm gì? Có bầu trời rộng lớn hơn đang đợi hắn!
Về phần Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết ở trên người của Tiêu Nguyên Thần, hừ, chờ sau khi triệu hoán Tà Thần bản thân hắn sẽ trực tiếp rút trí nhớ của đối phương ra, cũng không tin là sẽ còn không thể tìm thấy!

"Là lá la..." Dựa vào tính toán ở trong lòng, Minh Vô Nhai khẽ hát nhẹ, bắt đầu đưa đám người Tam Anh Hội vào trong tế đàn.
"Ôi..." Chậm rãi mở hai mắt ra, thống khổ ở bên trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện, khiến cho Tiêu Nguyên Thần hơi sững sờ. Bất quá hắn liền nhìn thấy cảnh tượng ở trong tế đàn.
Tổng cộng có 108 cây cột xây dựng nên tế đàn, vào giờ khắc này ở trên mỗi một cây cột thế mà đều có một người bị trói gô, nhất là ở chung quanh hắn, ở bên trên mười hai cây cột tinh thiết gần hắn, mười hai vị chiến tướng Tam Anh Hội đang một mực bị trói ở bên trên.
Mà bọn hắn đều không ngoại lệ, toàn bộ đều rơi vào trong hôn mê, còn chưa tỉnh lại.
Không qua bao lâu, Tiêu Nguyên Thần liền hiểu rõ ra.
Cảm giác hoang đường quá lớn cùng với không có cách nào thuyết phục làm cho hắn kìm lòng không được bật cười thành tiếng.
"Ồ, tỉnh rồi sao, Tiêu Nguyên Thần."
Thân ảnh của Minh Vô Nhai lặng yên xuất hiện ở bên cạnh, bất quá bây giờ Tiêu Nguyên Thần đã hoàn toàn không có cảm giác đối với vị Hội chủ Tam Anh Hội hùng bá Ung Châu Đạo gần trăm năm này, hắn chỉ không ngừng cười lạnh, đồng thời lẳng lặng mà nhìn đối phương, thấy vậy ngay cả Minh Vô Nhai cũng thấy ở phía sau lưng có một chút lạnh lẽo.
"Sao thế, ngươi đột nhiên dùng loại ánh mắt này, chẳng lẽ là dự định nói cho ta biết Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết sao?"
"Ta đã nói rồi, ngươi không khả năng có được nó."
"Vẫn còn mạnh miệng." Minh Vô Nhai thản nhiên cười một tiếng, nếu như đã quyết định đến lúc đó sẽ rút hồn luyện phách của Tiêu Nguyên Thần, hắn cũng không còn gấp gáp nữa, ngược lại còn có mấy phần lòng dạ thanh thản nói chuyện với Tiêu Nguyên Thần:
"Tiêu Nguyên Thần, Tiêu huynh, nói đến, ta cũng đã được nghe nói chuyện của ngươi, bất quá rất đáng tiếc a, trong mắt của ta, ngươi chính là không đủ hung ác."
"Đám thế lực ăn cây táo rào cây sung ở Tiêu Thành kia đúng là làm cho người ta buồn nôn, nhưng phương thức ngươi ứng đối cũng là quá ngu ngốc, nếu như ta là ngươi, sẽ trực tiếp chiếm đoạt toàn bộ thế lực của những trung, tiểu thế lực kia, sau đó vào thời điểm quân đội can thiệp sẽ thiết hạ bẫy rập, xử lý luôn cả Trấn Cương Sứ Tiêu Thành!"
"Dù sao thì vào thời điểm đó Tiêu gia cũng có tới hai vị Hợp Đạo Tôn Giả, nếu làm như vậy, ta cảm thấy độ khả thi là rất cao."
"Đáng tiếc một là ngươi không chủ động chiếm đoạt thế lực, hai là lại không chịu hạ tử thủ đối với người không nghe lời ở bên trong gia tộc, thật sự là quá làm cho ta thất vọng rồi."
Dứt lời, Minh Vô Nhai còn rất đáng tiếc lắc đầu.

Đối với Tiêu Nguyên Thần hắn kỳ thật vẫn là rất có hảo cảm, bởi vì người này kỳ thật rất giống hắn, đều là loại người ủng hộ chủ nghĩa lợi ích trên hết, bất quá bất đồng cùng với hắn chính là, Tiêu Nguyên Thần còn non lắm.
Không nói đến những cái khác, chỉ là cái sự tình Ung Châu Đạo này, Minh Vô Nhai tự hỏi nếu như hắn là Tiêu Nguyên Thần, sẽ dứt khoát đem theo một chút tài nguyên của Tiêu gia chạy trốn, còn những người khác thì tùy ý để cho bọn họ tự sinh tự diệt, ở chỗ nào mà không thể đông sơn tái khởi? Tại sao nhất định phải lưu tại Ung Châu Đạo để cứng đối cứng cùng với Thuần Dương Cung.
Thực sự là ngu xuẩn.
Tiêu Nguyên Thần không để ý đến Minh Vô Nhai, đây cũng là chỗ khác nhau giữa hắn và Minh Vô Nhai. Đồng dạng là người ủng hộ chủ nghĩa lợi ích trên hết, nhưng Minh Vô Nhai chỉ đơn thuần là vì bản thân mình, đối với hắn mà nói, chỉ có lợi ích của hắn mới thật sự là lợi ích.
Mà đối với Tiêu Nguyên Thần mà nói, chỉ có lợi ích của Tiêu gia mới là lợi ích của hắn. Đạo bất đồng, bất tương vi mưu (Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu đồ sự nghiệp được).
"Khục." Minh Vô Nhai cũng nhìn ra điểm này, cho nên không nói thêm nữa, trực tiếp rời khỏi tế đàn, sau đó bắt đầu ngồi xuống.
Giờ Tý tối nay, âm khí bốc lên từ mặt đất, chính là thời cơ tốt nhất! Triệu hoán Tà Thần vào lúc đó, Minh Vô Nhai có niềm tin tuyệt đối là có thể hoàn thành toàn bộ tế tự! Đến lúc đó, chính là thời điểm khốn long thăng thiên, tiềm long xuất hải(rồng bị vây khốn bay lên trời, rồng tiềm phục rời khỏi biển)!
"Hắc hắc hắc, chỉ tưởng tượng thôi còn có một chút tiểu kích động đây!"
Mà ở một chỗ khác...
"Tổng hợp lại, sơn trang Phong Tuyết hiện tại đã bị ta dùng bí bảo san bằng, tin tưởng là Minh Vô Nhai cũng đã bị thương nhẹ, tòa tế đàn Tà Thần kia cũng đã bị ta vạch trần."
Nói xong những gì mà bản thân đã làm, Trần Khuynh Địch thúc đẩy suy tư trong đầu óc của mình. Nói thế nào hắn cũng là Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung kiêm người hành tẩu trong thiên hạ, lúc này cần phải phát huy thật tốt năng lực trù tính của bản thân.

Chương 315: Quả nhiên

Cẩn thận tưởng tượng mà nói, Tam Anh Hội hiện tại không thể nghi ngờ là khó đối phó hơn so với Tiêu gia trước đó, bất quá ở phe mình cũng có Tiêu gia ủng hộ, hai phương cộng lại mà nói là cũng miễn miễn cưỡng cưỡng có thể chống lại đối phương, cứ như vậy điểm thắng bại sẽ nằm ngay tại trên người của mình và Minh Vô Nhai.
Minh Vô Nhai đã bị kiếm khí của nghĩa phụ đánh trúng, trên người đã bị thương, nhưng chung quy vẫn là Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa hắn còn có tu vi mạnh hơn nhiều so với vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo trước kia, thật ra, mình và Tam Anh Hội cũng không có thù hận gì, mình đến đây vốn chỉ là để nhằm vào Tiêu gia, thuận tiện đi du lịch...
Mình có cần phải đánh nhau chết sống với Tam Anh Hội hay không?
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch không khỏi có một chút do dự, nhìn về phía bốn người Dương Xuân.
Sau đó...
"Sư huynh quả nhiên là thần cơ diệu toán! Làm như vậy, hành động của Minh Vô Nhai liền triệt triệt để để bại lộ ở trước mắt toàn bộ võ lâm Ung Châu Đạo!"
"Tế đàn khủng bố ở phía dưới sơn trang Phong Tuyết, hơn vạn võ giả mất tích trong mấy năm qua, kẻ cầm đầu dĩ nhiên lại là Tam Anh Hội!"
"Chỉ cần lấy cái cớ này, lại có sư huynh dẫn đầu mà nói, liền có thể chuyển hướng mục tiêu của toàn bộ võ lâm Ung Châu Đạo thành Tam Anh Hội, chuyển hướng đến Minh Vô Nhai, đến lúc đó chỉ cần tiêu diệt Tam Anh Hội, Thuần Dương Cung chúng ta chính là bá chủ Ung Châu Đạo đời tiếp theo!"
"Kế hoạch của sư huynh nhất định là như vậy a!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Cái gì? Bá chủ Ung Châu Đạo đời tiếp theo? Ta vào lúc nào đã chế định ra mục tiêu cùng với kế hoạch hùng vĩ như vậy a? ! Chờ một chút, tỉnh táo suy nghĩ lại, làm như vậy dường như cũng không tệ?
Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, trong đầu lại lập tức hiện lên toà tế đàn mà Minh Vô Nhai thiết lập kia, cùng với Huyết Hà chảy xuôi ở trong đó, còn có oán niệm cùng với huyết sát chi khí ngập trời bốc lên, chỉ cần nhìn thấy cái tràng diện kia, liền có thể tưởng tượng được ở trong đó có bao nhiêu người vô tội chết thảm.
Nói thật, nếu như là Trần Khuynh Địch vừa mới chuyển kiếp tới, tuyệt đối là sẽ không quản loại việc vớ vẩn này. Nhưng mà bây giờ, hắn ít nhiều đã có một chút to gan. Cũng chỉ là một vị Võ Đạo Tông Sư mà thôi, hắn cũng không phải là hoàn toàn không có phần thắng

nha!
Huống chi ngay cả sự tình cực kỳ tàn ác như vậy Minh Vô Nhai đều có thể làm ra được, có trời mới biết hắn sau này hắn sẽ còn làm ra chuyện gì, nếu ở trong phạm vi năng lực có thể làm mà nói, coi như là thay trời hành đạo!
Thế là Trần Khuynh Địch liền vô liêm sỉ gật gật đầu, nói: "Không sai! Tất cả những thứ này đều nằm ở trong kế hoạch của ta - người hành tẩu trong thiên hạ đương đại của Thuần Dương Cung!"
Bốn nữ: "Quả nhiên!"
"Như vậy ta liền giao nhiệm vụ này cho các muội!"
"Binh quý thần tốc, huống hồ tòa tế đàn Tà Thần kia không biết vào lúc nào sẽ bắt đầu tế tự, ngay vào đêm nay, chúng ta sẽ tiến công sơn trang Phong Tuyết!"
Mặc dù Trần Khuynh Địch cũng muốn suy nghĩ ra một cái chiến thuật phi thường kín đáo, nhưng sau khi nghĩ nửa ngày, ở trong đầu Trần Khuynh Địch vẫn chỉ có một cái chọn lựa "Quang minh chính đại đánh lên" như vậy. Nhưng lúc nói chuyện không thể nói như vậy, lúc này cần phải thể hiện ra nghệ thuật ngôn ngữ.
"Chọn lựa lần này của chúng ta là tiến công chớp nhoáng! Lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, quang minh chính đại đánh lên! Cứ như vậy Minh Vô Nhai cùng với Tam Anh Hội không kịp phản ứng, cũng sẽ bị chúng ta nhẹ nhõm đánh tan! Thuần Dương Cung chúng ta và Tiêu gia sẽ đi đầu, về phần các thế lực võ lâm khác ở Ung Châu Đạo..." Trần Khuynh Địch nhìn bốn nữ một cái, sau đó nói: "Để cho Phượng Tiên sư muội cùng với Lạc sư muội phụ trách triệu tập a!"
Dù sao Dương Xuân vẫn còn là con nít, còn Trần Tiêm Tiêm, có trời mới biết nàng có thể trực tiếp buông tay hay không, cho nên để cho Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên đi làm cái nhiệm vụ này thì tốt hơn.
Một phương diện khác, có hai vị nhân vật chính tọa trấn, an toàn của hắn cũng được tính là có sự bảo hộ.
Bốn nữ cùng nhau gật đầu, nhìn Trần Khuynh Địch phân phối như thế, từng người đều là nở nụ cười. Nhất là Trần Tiêm Tiêm, càng là âm thầm gật đầu.
Để cho Dương Xuân am hiểu tấn công nhất còn có một người có thể chỉ huy như ta lưu lại, sau đó để cho Tương Tư tỷ cùng với Phượng Tiên sư tỷ chững chạc đi phụ trách du thuyết, ca ca không hổ là ca ca! Cho dù là từ bên trên loại an bài nhân sự nhỏ bé này, cũng có thể nhìn ra sự hiểu rõ của ca ca đối với mọi người.
Chậc! Nói như vậy ca ca cũng rất hiểu ta? Hắc hắc hắc.
Nhìn Trần Tiêm Tiêm đột nhiên không biết vì sao nhăn nhăn nhó nhó, đong đưa mặt cười ngây ngô, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên rùng mình một cái.
"Nàng không phải là đang vừa tưởng tượng bộ dáng thê thảm của ta

sau khi bị nàng ám toán, vừa cười trộm đó chứ, thật sự là quá ác liệt!"
Ở sâu trong mật thất Tiêu gia, Tiêu Lâm Thân lộ ra thần sắc uể oải, ngồi xếp bằng ở trên một tấm bồ đoàn. Mà chỉ chốc lát sau, cửa chính mật thất ầm ầm mở ra, một bóng người chậm rãi đi đến, Tiêu Lâm Thân chậm rãi mở hai mắt ra, sau khi nhìn thấy người tới lập tức lộ ra một nụ cười thản nhiên.
"Không hổ là cao đồ của Thuần Dương Cung, quả nhiên đã tìm đến lão phu."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn Tiêu Lâm Thân ngồi trên bồ đoàn, khóe mặt của Trần Khuynh Địch giật một cái, vốn dĩ hắn chỉ là muốn trước khi đi đến sơn trang Phong Tuyết tìm một căn mật thất để tu luyện một phen thật tốt, kết quả tùy tiện tìm một căn mật thất để đi vào, lúc này mới phát hiện ra là đã có người, còn không đợi hắn nói lời xin lỗi, đối phương thế mà đã dẫn đầu mở miệng trước.
Hơn nữa còn cho là hắn chuyên môn tới tìm đối phương...
"Ực." Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, ngưng thần nhìn lão nhân trên bồ đoàn, mất ba giây đồng hồ mới đào bới ra ký ức có quan hệ với người này từ trong đầu: Vị này dường như là đại trưởng lão Tiêu gia?
A đúng rồi, các nàng Dương Xuân cũng đã nói qua với mình, đại trưởng lão Tiêu gia bởi vì trong lúc chống cự Tam Anh Hội tiêu hao quá nhiều huyết khí, đã không còn lại bao nhiêu thời gian.
Mà Tiêu Lâm Thân ở phía đối diện vẫn nở nụ cười như cũ, nói: "Xin chào đại nhân, chỉ là lão phu không còn lại nhiều thời gian, xin thứ lỗi là lão phu đã không có cách nào hành lễ."
"Nói gì vậy." Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Đại trưởng lão không cần phải làm lễ."
Đối với đám người Tiêu gia do Tiêu Nguyên Thần suất lĩnh này, tình cảm của Trần Khuynh Địch thật ra là rất phức tạp.
Một phương diện, hắn kỳ thật cũng không có tình cảm gì quá sâu đậm cùng với Tiêu gia, nhưng ở một phương diện khác, hắn đối với lão tổ Tiêu gia đã chết trận thì lại khắc sâu ấn tượng, yêu ai yêu cả đường đi, vì thế hắn mới chú ý Tiêu gia như vậy, thậm chí là chuyên môn tìm Tiêu gia để gây phiền phức, nhưng mà bây giờ, nhìn thấy Tiêu gia rơi vào cái tình trạng này. Nói thật, hắn cũng không còn cái dục vọng muốn gây chuyện nữa. Hoặc có lẽ là ở trong lòng của hắn, người chân chính nên đến gây chuyện cũng không phải là hắn, mà hắn là Tiêu Lạc Thủy đã rời đi kia.

Chương 316: Duyên Thọ Đan

Sau khi do dự một chút, Trần Khuynh Địch lấy ra một bình thuốc từ trong ngực đưa tới trước mặt của Tiêu Lâm Thân, nói: "Các sư muội cũng đã nói với ta, tuổi thọ của đại trưởng lão đã sắp hết, đây là đan dược do Luyện Đan Điện Thuần Dương Cung chúng ta bí chế, là Duyên Thọ Đan 10 năm, mặc dù đại trưởng lão đã hao hết huyết khí, nhưng đan dược này có lẽ là vẫn có tác dụng."
"Tối thiểu là vẫn có thể tăng tuổi thọ lên hai, ba năm."
"Cái này...!" Tiêu Lâm Thân trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Khuynh Địch, kỳ thật hắn đã sớm dự liệu được lần gặp mặt này, cũng đã suy diễn ra rất nhiều tình huống, dù sao lúc trước hắn và Tiêu Nguyên Thần làm Tiêu gia phân liệt, khiến cho Tiêu Thành Tây Vực bị phá, càng là khiến cho lão tổ Tiêu gia chết thảm ở Tây Vực, theo lý thuyết thì ở giữa Tiêu gia cùng với Trần Khuynh Địch hắn là có cừu oán.
Thậm chí là Tiêu Lâm Thân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần có thể khiến cho đệ tử Tiêu gia sống sót, cho dù là để cho hắn cùng với các cao tầng Tiêu gia khác đi chết, hắn cũng đều có thể tiếp nhận, chuyện cho tới bây giờ bảo trụ hỏa chủng Tiêu gia mới là trọng yếu nhất, về phần hắn, dù sao cũng đã sắp chết rồi, coi như là làm ra cống hiến cuối cùng vì Tiêu gia.
Nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ đến...Trần Khuynh Địch thế mà không có một chút ý tứ truy cứu nào!
Đây là lòng dạ bực nào!
"Đại nhân!"
"Còn có, Lạc Thủy hiện tại đã tạm thời rời khỏi Thuần Dương Cung để đi lịch luyện, bất quá ở bên trong Thuần Dương Cung vẫn còn có một đám đệ tử Tiêu gia lúc trước, nếu như ngươi quả thật thành tâm đầu nhập vào mà nói, vậy thì hãy nghĩ biện pháp tranh thủ được sự tha thứ của Lạc Thủy cùng với những đệ tử Tiêu gia a, ta sẽ không quản nhiều."
"Lạc Thủy..." Thần sắc của Tiêu Lâm Thân trở nên chán nản, chợt gật đầu một cái, nói: "Ta hiểu được."
"Vậy là tốt rồi, hãy tranh thủ thời gian luyện hóa đan dược a, đến lúc đó tấn công lên sơn trang Phong Tuyết ngươi cũng phải xuất một phần khí lực."
"Vâng!"
Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, đây cũng là nguyên nhân hắn xuất ra một viên Duyên Thọ Đan cho Tiêu Lâm Thân, dù sao thì Tam Anh Hội cũng có thực lực hùng hậu, nếu như không có sự hỗ trợ của Tiêu Lâm Thân cùng với Tiêu gia, chỉ sợ là phe bên hắn sẽ có một

chút hữu tâm vô lực, đương nhiên, lúc này Trần Khuynh Địch còn chưa biết biến cố xảy ra ở Tam Anh Hội.
"Đúng, đúng! Đại nhân." Sau khi nhận lấy Duyên Thọ Đan, Tiêu Lâm Thân đột nhiên mở miệng nói: "Có lẽ là đại nhân có khả năng chướng mắt, nhưng ở trong Tàng Kinh Các Tiêu gia chúng ta cũng cất giữ không ít võ học, nếu như đại nhân không chê, lão phu nguyện ý mở Tàng Kinh Các ra cho đại nhân, còn có chư vị phu nhân..."
"Phu, phu, phu, phu nhân? !" Trần Khuynh Địch bị doạ đến kém chút nữa thì tim ngừng đập, vội vàng xua tay: "Ngươi đang nói các sư muội sao, ngươi cũng chớ có nói lung tung a! Các nàng mới không phải là phu nhân của ta!"
Gặp quỷ! Ở trong đó thế nhưng có tới hai cái rưỡi nhân vật chính, lời này nếu như bị các nàng nghe được, bản thân hắn còn không phải là sẽ bị rút gân lột da!
"Ách, không phải sao...?" Tiêu Lâm Thân kinh ngạc, lấy kinh nghiệm nhiều năm của hắn, bốn vị nữ đệ tử Thuần Dương Cung đối với người hành tẩu trong thiên hạ đại nhân này đều là, à à, có thể là do việc nhà giữa các nàng a, bản thân vẫn không nên can thiệp thì thoả đáng hơn.
Ý niệm tới đây, Tiêu Lâm Thân cũng gật đầu một cái, nói: "Vâng, lão phu đã nói sai."
"Còn có, đây là một môn võ công mà lão phu lấy được trong thời điểm đi lịch luyện năm đó, chính là đồ vật trân quý nhất của lão phu, lão phu không thể hồi báo Duyên Thọ Đan của đại nhân, chỉ có thể lấy môn võ công này ra để tặng, môn võ công này khá là thần dị, còn xin đại nhân không nên cự tuyệt."
"Hả?"
Võ công?
Sau khi nghe thấy lời này, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch lập tức liền lóe lên hai chữ lớn "Cơ duyên", sau đó nhìn về phía quyển sách ố vàng mà Tiêu Lâm Thân đưa tới, chỉ thấy ở trên đó có viết năm chữ lớn [Thần Thông Bách Chiến Quyết].
Ồ, môn võ công này bản thân hắn đã nghe bốn người Dương Xuân đề cập qua, nghe nói là một môn võ công có thể biến hóa ra đủ loại ý cảnh cận chiến.
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch suy tư môn võ công này có chỗ lợi gì, thì…
"Tích! Chúc mừng kí chủ! Kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng!"
Thanh âm của hệ thống đã lâu không xuất hiện vang lên.
"Tên nhiệm vụ: Lục Hợp Võ Sách."
"Nội dung nhiệm vụ: Minh Vô Nhai Tam Anh Hội dự định kích hoạt tế đàn Tà Thần vào đêm nay, bằng vào thực lực của kí chủ là rất khó chống lại, cho nên bản hệ thống thân thiện cũng không yêu cầu kí chủ đánh bại Minh Vô Nhai, nhưng vì đánh bại âm mưu của hắn,

mời kí chủ hãy dùng Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết để hấp thu tế đàn Tà Thần."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Trợ giúp kí chủ nắm vững Thần Thông Bách Chiến Quyết."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Lần này hệ thống thân thiện cũng không tuyên bố trừng phạt."
Trần Khuynh Địch: "..."
Hừ hừ hừ, qua thời gian lâu như vậy, coi như là ta cũng đã trở nên thông minh. Trong cái nhiệm vụ này khẳng định là có vấn đề!
Đầu tiên là ban thưởng nhiệm vụ, hệ thống mặc dù thích lừa gạt, nhưng ban thưởng đều là vô cùng đáng tin, cho nên ở bên trong môn võ công Thần Thông Bách Chiến Quyết mà Tiêu Lâm Thân đưa ra hẳn là có càn khôn, cái phương diện này là không có vấn đề.
Vấn đề chân chính, là trừng phạt nhiệm vụ, không có trừng phạt, làm sao có thể chứ! Hệ thống tuyệt đối là không có khả năng không trừng phạt bản thân! Không bằng nói, trừng phạt nhiệm vụ của hệ thống không phải là gạt bỏ, liền chứng minh được ở trong chuyện này tuyệt đối là có vấn đề!
Nói một cách khác...nếu như mình bởi vì hệ thống không trừng phạt bản thân liền đối đãi tiêu cực với nhiệm vụ, đến lúc đó nhất định sẽ gặp được vấn đề phi thường đáng sợ! Ví dụ như là gạt bỏ a, biến đổi giới tính trong 10 ngày a, cưỡng chế mặc đồ nữ trong 3 tiếng a, cho nên bản thân mình bất kể như thế nào, cũng nhất định phải cố gắng hoàn thành nhiệm vụ!
Hừ! Nhất định là như vậy! Đây là nhiệm vụ bẫy rập mà hệ thống muốn mình đối đãi tiêu cực! Mình mới sẽ không mắc lừa hệ thống, lần nhiệm vụ này Trần Khuynh Địch ta nhất định sẽ hoàn thành!
Tại sơn trang Phong Tuyết.
Lúc này ở trên ngọn túi tuyết đã không còn thịnh cảnh trước đó, đã từng là sơn trang Phong Tuyết cũng chỉ còn lại phế tích khắp nơi, thậm chí là ngay cả đỉnh núi tuyết cũng đều đã bị chém đứt toàn bộ, lộ ra tế đàn Tà Thần ở bên trong lòng núi, lấy thị lực của võ giả hoàn toàn có thể nhìn thấy Huyết Hà vạn người ở trong tế đàn.
Không chỉ có như thế, trừ bỏ Huyết Hà vạn người, còn có 108 cây cột tế đàn, cùng với võ giả bị trói ở phía trên. Mà bây giờ, ở dưới sự suất lĩnh của Trần Khuynh Địch, Tiêu Lâm Thân đã luyện hóa Duyên Thọ Đan, còn có bốn nữ Dương Xuân mang theo Tiêu gia cùng với quân đoàn Thuần Dương Cung, đã tụ tập ở phía dưới núi tuyết, mà khiến cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn là, Tam Anh Hội vốn dĩ đánh lén trong dự đoán, cũng không có xuất hiện.

Chương 317: Tuyệt tình

Bất quá khi nhìn thấy võ giả ở bên trên tế đàn Tà Thần, tất cả mọi người cũng đã phản ứng được.
"Những người kia là?"
"Là mười hai vị chiến tướng Tam Anh Hội, còn có rất nhiều võ giả cao tầng!" Tiêu Lâm Thân khá là kinh hãi nói ra: "Bọn họ tại sao lại bị trói ở trên tế đàn? Biến thành tế phẩm? !"
"Là do Minh Vô Nhai!" Trần Tiêm Tiêm trầm giọng nói ra: "Lúc trước ta rất kỳ quái tại sao Tam Anh Hội lại đột nhiên trở mặt cùng với Tiêu gia, xem ra là do toà tế đàn này khuyết thiếu tế phẩm! Về phần Tiêu gia chủ, xem như là Võ Đạo Tông Sư, còn có tế phẩm nào càng thích hợp hơn so với hắn hay sao? Đây mới là nguyên nhân thực sự mà Tam Anh Hội tiến công Tiêu gia."
"Mà bây giờ, Tiêu gia còn chưa bị tiêu diệt, phần tế phẩm thiếu hụt này..."
"Đã bị Minh Vô Nhai dùng võ giả Tam Anh Hội để đền bù? !"
"Làm sao có thể..."
Cái suy luận này vừa ra, đừng nói là những người khác, ngay cả chính Trần Tiêm Tiêm cũng lộ ra gương mặt kinh hãi, hiển nhiên là không thể tin được Minh Vô Nhai thế mà lại tàn nhẫn như vậy.
Phải biết rằng người trong Tam Anh Hội đều là thân tín của Minh Vô Nhai, ở trong bọn hắn tuyệt đại đa số đều đã từng là người đi theo liều mạng cùng với Minh Vô Nhai ở Ung Châu Đạo, vì thế mới có thể làm ra cơ nghiệp to lớn như Tam Anh Hội, thậm chí có một số lão nhân còn là nhìn Minh Vô Nhai lớn lên từ nhỏ, coi hắn như là con đẻ.
Mà Minh Vô Nhai, thế mà không có một chút do dự nào liền ném toàn bộ bọn hắn vào tế đàn! Thật đúng là quá tuyệt tình, bạc bẽo đến cực điểm!
"Đáng chết! Ma Đạo như thế, nhất định chính là thiên địa bất dung!" Tiêu Lâm Thân cắn răng nói ra, xem như là lão nhân đã từng cống hiến cả đời cho Tiêu gia, hắn quả thực là không thể nào hiểu được hành động của Minh Vô Nhai, bởi vậy người tức giận nhất cũng là hắn.
"Không cần nói nhiều." Trần Khuynh Địch lắc đầu nói ra, là người thứ nhất đi về phía trước, đi lên núi tuyết. Đối với hành động của Minh Vô Nhai, Trần Khuynh Địch cũng rất xem thường, nhưng trọng điểm căn bản cũng không phải là chuyện này. Trọng điểm là "Dù sao thì chúng ta đến đây là để đối phó với hắn." Nếu đằng nào cũng phải động thủ, vậy thì cần gì phải xoắn xuýt nhiều như vậy chứ.
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp xuất thủ, Xích Tiêu Kiếm ở sau lưng ong ong huýt dài, mang theo kiếm khí hung lệ trực

tiếp bổ về phía tế đàn Tà Thần trên núi tuyết, đồng thời ở sau lưng của Trần Khuynh Địch còn dâng lên một cỗ pháp tướng Như Lai quang mang vạn trượng, năm ngón tay như năm ngọn núi đổ xuống.
"Ồ!" Trong chớp mắt, Minh Vô Nhai ở phía trước nhất tế đàn Tà Thần cũng mở hai mắt ra, nhìn Trần Khuynh Địch xuất thủ, trong mắt lóe lên một tia tiếc nuối.
Giờ Tý chưa tới, hắn vốn đang định dùng phương thức đàm phán để kéo dài thời gian, nói đến, không ngờ được người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung lại còn thực sự quan tâm đến chính đạo, rõ ràng không có bất kỳ xung đột lợi ích nào, đối phương thế mà lại triệu tập nhân mã ra tay với hắn, thậm chí là còn liên thủ với Tiêu gia nguyên bản có thù.
"Ngược lại cũng là một người quyết đoán."
Sau khi đánh giá Trần Khuynh Địch lên cao hơn không ít, Minh Vô Nhai cũng trở nên nghiêm túc, tay phải lắc một cái ở trong hư không, bỗng nhiên rút ra Yển Nguyệt Đao, sương lạnh lượn lờ ở trên đao, mang theo hàn ý ngập trời, thân đao trắng như tuyết giống như băng sơn vạn năm không thay đổi, như được điêu khắc, sắc bén vô song.
Đưa tay! Yển Nguyệt Đao trảm mà ra!
Minh Vô Nhai có xưng hào là "Phong Tuyết Mạn Thiên", cho nên một đao hắn bổ ra kia, tuyết lớn phủ đầy trời hơn mười dặm, trong lúc nhất thời toàn bộ băng tuyết ở trên núi tuyết đều hội tụ vào một đao này của hắn, hàn ý vô tận hóa thành đao quang trắng phau gào thét mà tới, trực tiếp đón nhận Vô Lượng Quang Như Lai cùng với kiếm khí Xích Tiêu của Trần Khuynh Địch.
Hai cỗ lực lượng cấp độ Võ Đạo Tông Sư va chạm vào nhau, thậm chí còn tạo thành tuyết lở trên phạm vi nhỏ, khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc không thôi. Đao quang trắng phau đầu tiên là giằng co cùng với kiếm khí Xích Tiêu, sau khi phân rã hoàn toàn kiếm khí Xích Tiêu lại lao về phía trước, va chạm với pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai, pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai hiện ra một vết đao sâu hoắm, sau đó từng đạo từng đạo sương lạnh lan tràn ra theo vết thương, cấp tốc lan tràn ra toàn bộ pháp tướng.
"Khục." Thần sắc của Trần Khuynh Địch đọng lại, chỉ cảm thấy hàn ý lãnh lẽo từ trên người của pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai cuốn tới, hắn quyết định thật nhanh, trực tiếp cắt đứt liên hệ giữa bản thân cùng với pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai, sau đó pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai to lớn liền vỡ vụn, ngay tiếp đó cỗ hàn khí tử vong ngập trời kia cũng trở nên tán loạn.
"Không hổ là cao đồ Thuần Dương Cung, bất quá việc này cũng không có quan hệ với ngươi a, cứ phải đánh nhau chết sống cùng với Tam Anh Hội chúng ta hay sao?"
Minh Vô Nhai đứng ngạo nghễ ở phía trước tế đàn Tà Thần, nhìn Trần Khuynh Địch, tha thiết nói ra.

Mặc dù vết thương trước đó còn chưa ổn, nhưng hắn cũng không phải là Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo ngày xưa có thể so sánh, một thân tu vi hết sức hùng hậu, cho dù có bị thương, thì vẫn có thể vững vàng ngăn chặn Xích Tiêu Kiếm của Trần Khuynh Địch như cũ, nhưng trên thực tế, ở trong lòng của hắn cũng không có thản nhiên giống như là bề ngoài.
Đây chính là chỗ thiếu hụt của Minh Vô Nhai.
Thân ở cảnh giới Võ Đạo Tông Sư cực hạn, nếu như Minh Vô Nhai liều lĩnh điên cuồng bộc phát thực lực, thì sẽ lập tức dẫn tới Tam Vị Chân Hỏa thiêu đốt, bây giờ tế đàn Tà Thần còn chưa được mở ra, nếu như sớm dẫn tới Tam Vị Chân Hỏa mà nói, chỉ sợ là Minh Vô Nhai sẽ biến thành một cây đuốc sống.
Cho nên vào những năm gần đây, Minh Vô Nhai nếu như có thể không động thủ thì sẽ không động thủ. Hiện tại cũng giống như vậy, so với liều chết, Minh Vô Nhai vẫn hi vọng là có thể dùng ngôn ngữ để kéo dài thời gian.
Hơn nữa hắn tự cho là bản thân rất có đạo lý, ở giữa hắn và Thuần Dương Cung hoàn toàn không có xung đột lợi ích, vào lúc giết người thành lập tế đàn cũng không có võ giả Thuần Dương Cung, thậm chí bản thân hắn còn chủ động giải quyết Tiêu Nguyên Thần có thù oán với Trần Khuynh Địch, bất kể như thế nào, Trần Khuynh Địch hẳn là sẽ không có lý do liều mạng với hắn mới đúng.
Bất quá đáng tiếc là, Minh Vô Nhai không biết sự tồn tại của cái gọi là nhiệm vụ hệ thống, huống chi Trần Khuynh Địch vốn cũng không muốn liều mạng cùng với hắn.
"Hừ!" Trần Khuynh Địch hừ lạnh một tiếng, không thụt lùi ngược lại còn tiến tới, đạp một cước ở trên núi tuyết ra một cái hố lớn, thân hình trong chớp mắt liền vọt tới gần trước mặt Minh Vô Nhai, nhìn Huyết Hà vạn người lượn quanh tế đàn Tà Thần, trên mặt lộ ra mấy phần kiên quyết.

Chương 318: Mắt đỏ ngầu

"Lên!" Cương khí toàn thân được vận chuyển, hóa thành huyễn ảnh nhật nguyệt bay lên không trung, hóa thành một cái lò luyện to lớn ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, bắt đầu trắng trợn thôn nạp tà khí còn có huyết sát chi khí ngập trời của tế đàn Tà Thần, mà những cái tà khí này cũng không ngừng tàn phá bừa bãi ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, bắt đầu rèn luyện Kim Đan cùng với thể phách của hắn.
Minh Vô Nhai: "? ??"
Nhìn một màn trước mắt này, Minh Vô Nhai kinh ngạc một hồi mới phản ứng được.
Chậc, thực sự là kỳ quái a, cái huyễn ảnh nhật nguyệt cùng với lò luyện này nhìn qua có vẻ rất quen mắt, luôn cảm thấy giống như đã nhìn thấy qua ở nơi nào...
"Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết? !"
"Ồ? Ngươi biết môn võ công này sao?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ kinh dị nhìn về phía Minh Vô Nhai.
"..."
Trong cái chớp nhoáng này, Minh Vô Nhai đỏ ngầu cả mắt.
"Nguyên lai là ngươiiiiiii!"
Minh Vô Nhai nhìn chằm chặp vào Trần Khuynh Địch đang lộ ra bộ dáng không rõ ràng cho lắm, cái bộ dáng dữ tợn kia phảng phất như là muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.
Trên thực tế Minh Vô Nhai thật đúng là muốn nuốt sống Trần Khuynh Địch, không ngờ được bản thân hắn ngàn tính vạn tính, vốn cho rằng Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết nhất định là ở trên người của Tiêu Nguyên Thần, kết quả lại là sai? ! Chuyện này không phù hợp với lôgic! Nhưng mắt thấy mới là thật, chuyện cho tới bây giờ thì còn có cái lôgic gì có thể nói?
Ở trong một phần ngàn giây, vô số đạo suy nghĩ lưu chuyển ở trong đầu của Minh Vô Nhai, ví dụ như sau khi bắt sống Trần Khuynh Địch lại tra khảo tung tích của Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, hoặc ví dụ như sẽ trực tiếp đánh chết ở dưới cơn thịnh nộ, còn có vì sao Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết lại rơi vào trên tay của Trần Khuynh Địch...
Nhưng đến cuối cùng, Minh Vô Nhai chỉ làm một việc: Rút đao!
Trảm!
Minh Vô Nhai rốt cuộc cũng là kiêu hùng đã hùng bá ở Ung Châu Đạo gần trăm năm, có năng lực khống chế bản thân cực cao, cho dù là Tuyệt Thế Thần Công tha thiết ước mơ đang ở ngay trước mắt, chỉ cần nghĩ biện pháp bắt sống Trần Khuynh Địch là có thể đạt được,

hắn cũng liền lập tức phản ứng lại, không bị loại dụ hoặc này mê hoặc.
Bởi vì hắn biết rõ, đối với hắn hiện tại mà nói, cái gì mới là quan trọng nhất.
Không phải cái gọi là Tuyệt Thế Thần Công, mà là tế đàn Tà Thần ở phía sau lưng hắn! Tuyệt Thế Thần Công sau này lại có thể đi tìm, nhưng nếu mất đi tế đàn Tà Thần, hắn ngay cả Tam Vị Chân Hỏa cũng đều không thể chống đỡ!
Mà vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch đang dùng bí pháp thu nạp tà khí của tế đàn Tà Thần! Nếu như để cho đối phương thành công, vậy thì hắn hao tổn tâm cơ chuẩn bị bao nhiêu tế phẩm này, thì còn có ý nghĩa gì? Đến lúc đó mất hết tà khí, bản thân hắn sẽ đi nơi nào để triệu hoán Tà Thần thiên ngoại? Ngay cả một sợi lông cũng đều triệu hoán không ra.
Cho nên Minh Vô Nhai chỉ có thể xuất thủ!
Hơn nữa vừa ra tay chính là toàn lực! Yển Nguyệt Đao chém xuống, đao ý tử vong mang theo vô tận đao quang, chém về phía đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, mặc dù là trường đao sắc bén, nhưng ở dưới sự thao túng của Minh Vô Nhai, lại phảng phất như một tòa băng sơn thật lớn, những nơi đi qua thiên địa nguyên khí đều tránh lui.
Trần Khuynh Địch cũng không lui lại, Thiên Địa Âm Dương Hồng Lô Quyết ở trên tay cũng không có đình chỉ, dù sao thì đây cũng chính là nhiệm vụ mà hệ thống yêu cầu, cho nên hắn liền trực tiếp rút Xích Tiêu Kiếm ra.
Không còn vận dụng kiếm khí của Xích Tiêu Kiếm nữa, mà là trực tiếp rút bản thể của Xích Tiêu Kiếm ra! Xích Tiêu Kiếm đỏ thắm nhìn qua không có một chỗ tương tự nào với Thánh Binh, trên thân kiếm thậm chí còn phảng phất như đang hô hấp, phồng lên xẹp xuống, mỗi một lần xẹp xuống đều thở ra kiếm khí hung lệ ngập trời, tiếng kiếm reo kinh khủng phảng phất như một con yêu thú còn sống đang gào rống vậy, trực tiếp được Trần Khuynh Địch chém về phía Yển Nguyệt Đao không bờ bến.
Bang bang! Thanh âm đao kiếm va chạm vô cùng chói tai, thậm chí còn sinh ra sóng xung kích mà mắt trần có thể thấy được, khiến cho đại địa chấn động, ngay cả tế đàn Tà Thần ở sau lưng của Minh Vô Nhai cũng đều là hơi hơi rung động, mà tuyết lớn ở chung quanh thì bị sóng xung kích hất bay, tạo thành một vùng không gian không có tuyết ở trên núi tuyết.
Mà chuyện như vậy không chỉ xảy ra một lần.
Rút đao, trảm!
Thu kiếm, chém!
Lần va chạm thứ hai, lần va chạm thứ ba, lần va chạm thứ tư, một lần tiếp lấy một lần, mà mỗi một lần Xích Tiêu Kiếm va chạm cùng với Yển Nguyệt Đao, đều sẽ nhấc lên gió bão mà mắt trần có thể

thấy, phảng phất như hai đầu cự thú tiền sử đang đấu sức với nhau vậy, liên tiếp tạo ra sóng xung kích đáng sợ, kéo dài không dứt. Dư ba khủng bố do song phương giao chiến thậm chí còn làm ảnh hưởng đến đám người Tiêu Lâm Thân cùng với Dương Xuân ở dưới chân núi.
"Ô oa a..."
"Đó chính là thực lực chân chính của đại nhân sao..."
Tiêu Lâm Thân trợn mắt há hốc mồm mà nhìn trận kịch chiến ở phía trên đỉnh núi, thấp giọng lẩm bẩm nói, nhưng hắn lại không phát hiện ra, ở phía sau hắn, hai người Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm lại cắn răng, đồng dạng nhìn về trận kịch chiến ở trên đỉnh núi, ở trong mắt lại không có một chút sợ hãi thán phục nào. Chỉ có sự không cam tâm.
"Còn chưa đủ!"
"Cảnh giới của sư huynh quá cao, sự cố gắng của chúng ta là còn chưa đủ!"
"Vẫn không thể giúp được đại ca ca!"
"Đáng giận!"
Dương Xuân là người đầu tiên lấy lại tinh thần, lập tức vung tay lên nói: "Tất cả mọi người, lập tức đi! Lách qua chiến trường giữa sư huynh cùng với Minh Vô Nhai, lập tức phá huỷ toà tế đàn Tà Thần kia!"
"Không sai!" Trần Tiêm Tiêm cũng chợt phản ứng lại, nói: "Tên ma đầu Minh Vô Nhai kia ngay cả thủ hạ của mình cũng đem ra làm tế phẩm, hiện tại tế đàn Tà Thần đã không có tầng bảo hộ nào, đây là thời cơ để chúng ta hành động!"
Ý niệm tới đây, sĩ khí của mọi người nhất thời đại chấn, muốn phóng về phía tế đàn Tà Thần trên núi tuyết.
Mà Minh Vô Nhai ở trong lúc kịch chiến hiển nhiên cũng chú ý tới điểm này, trong mắt lóe lên lãnh quang: "Hừ, thật sự cho rằng là ta không có bất kỳ chuẩn bị gì hay sao, các ngươi cũng quá coi thường toà tế đàn Tà Thần này rồi."
Chớ quên, toà tế đàn này cũng không phải là do Minh Vô Nhai thiết kế, mà là tạo vật của Âm Dương Ma Đế ngày xưa!
"Lên!" Minh Vô Nhai lui lại hai bước, bộc phát cương khí toàn thân bức lui Trần Khuynh Địch, dùng hai tay kết ấn, trong lúc nhất thời, chỉ thấy ở trên toà tế đàn Tà Thần to lớn kia bắt đầu tản mát ra từng đạo từng đạo tà khí, tà khí hội tụ vào cùng một chỗ, hóa thành một dòng lũ mà mắt trần có thể thấy tràn ra từ trong tế đàn, chảy xuôi theo núi tuyết.
"Đây là..."
Tà khí bốc lên, sau đó lại ngưng tụ thành từng đạo từng đạo bóng người, rõ ràng là 12 chiến tướng Tam Anh Hội đã bị xem như là tế phẩm, còn có rất nhiều tinh anh của Tam Anh Hội!

Chương 319: Đồn đãi ác độc

Gần như đồng thời, Tiêu Nguyên Thần ở giữa tế đàn lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, cả người nhất thời biến thành một cỗ thân thể gầy gò, da bọc xương, toàn thân tinh huyết rõ ràng đã bị rút ra hơn phân nửa, sau khi thấy một màn như vậy, hai mắt của Tiêu Lâm Thân lập tức đỏ bừng, phát ra tiếng gầm giận dữ.
"Nguyên Thần!"
Tiêu Lâm Thân như thế nào cũng không ngờ được, Tiêu Nguyên Thần vốn dĩ cho rằng đã chết, lại vẫn còn sống sót!
Tối thiểu là vẫn còn có thể phát ra tiếng kêu thảm, không phải sao?
Mà chỉ cần Tiêu Nguyên Thần còn sống...vậy thì còn có thể cứu!
Ý niệm tới đây, Tiêu Lâm Thân nhìn về phía đám người Tam Anh Hội do tà khí ngưng tụ mà thành, ánh mắt trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều, nói: "Tránh ra, nếu không các ngươi sẽ chết!"
Đám người Tam Anh Hội hóa thành Tà Linh cũng không trả lời, mà chỉ yên lặng lấy ra binh khí của riêng mình, bày ra trạng thái nghênh chiến.
"Rất tốt." Hai người Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đồng thời đứng ra, lộ ra thần sắc trang nghiêm.
Thấy Tà Linh đã thành công ngăn cản Tiêu Lâm Thân cùng với hai người Dương Xuân, Minh Vô Nhai mới xem như là nhẹ nhàng thở ra, lần thứ hai nhìn về phía Trần Khuynh Địch, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: "Người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, trước đó ta còn cảm thấy kỳ quái tại sao ngươi lại muốn nhằm vào Minh Vô Nhai ta, rõ ràng là ở giữa ta và Thuần Dương Cung căn bản không oán không cừu..."
"Hiện tại xem ra, ngược lại là do lỗi của ta, thì ra là thế, ngươi nắm giữ Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, đương nhiên sẽ thèm muốn tà khí ở bên trên tế đàn Tà Thần, ha ha ha, tâm cơ và lòng dạ của ngươi thật đúng là quá sâu a, xem ra lúc đầu là do trưởng lão Thuần Dương Cung xuất thủ, giúp ngươi lấy trộm thần công của ta a?‘’
"Nguỵ tạo chứng cớ vắng mặt, khiến cho ta không nghi ngờ ngươi, còn gián tiếp khiến cho ta đối phó với Tiêu Nguyên Thần..tốt!"
"Kế sách rất hay!"
"Giang hồ đồn đãi rằng Trần Khuynh Địch nắm giữ trí kế vô song (trí tuệ và mưu kế kiệt xuất), lúc trước ta còn không xem ra gì, hiện tại xem ra ngược lại là Minh Vô Nhai ta đã xem thường ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Hả?
Ai đã đồn đãi ác độc như vậy!

Ngay vào thời điểm Minh Vô Nhai còn đang nói nhảm với Trần Khuynh Địch.
Chiến đấu ở phía trước tế đàn Tà Thần đã kịch liệt đến mức cực hạn.
Tiêu Lâm Thân đứng mũi chịu sào, sau khi dùng Duyên Thọ Đan bộ dáng của hắn đã được cải biến rất nhiều, mặc dù mái tóc vẫn hoa râm như cũ, nhưng so với bộ dáng còng lưng trước đó đã tốt hơn rất nhiều, thi triển ra Thần Thông Bách Chiến Quyết cũng coi như là có uy thế hiển hách, quyền chỉ chưởng giao thoa với nhau, hiển lộ ra đủ loại ý cảnh tung hoành.
Mà Đệ nhất Chiến tướng thân làm người đứng thứ hai của Tam Anh Hội, mặc dù đã biến thành Tà Linh, nhưng cũng không phải là ăn chay, một cán Phương Thiên Họa Kích được hắn thi triển như khai sơn phá thạch, một kích đâm ra giống như thái sơn áp đỉnh, ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, Tiêu Lâm Thân căn bản là không dám cứng đối cứng cùng với đối phương, chỉ có thể dựa vào biến hóa võ công để dây dưa.
Sau khi không cẩn thận bị một kích của Đệ nhất Chiến tướng đập trúng, Tiêu Lâm Thân bị ép phải ra quyền, ngưng tụ ra thương ý ngạnh kháng cùng với một chiêu của đối phương, tiếp đó lùi lại mấy bước, lộ ra sắc mặt khá khó nhìn, mặc dù bản thân không có gì đáng ngại, nhưng vẫn như cũ là rơi vào thế hạ phong, bị Đệ nhất Chiến tướng một mực áp chế.
Dù sao, nói đúng ra, loại võ giả xuất thủ như khai sơn phá thạch giống như Đệ nhất Chiến tướng, cũng chính là khắc tinh của Tiêu Lâm Thân. Nội tình võ công của bản thân Tiêu Lâm Thân là không cao, thuần túy là dựa vào Thần Thông Bách Chiến Quyết biến hóa ý cảnh để chiến đấu, có thể nhằm vào đủ loại võ giả, nhưng đối với loại võ giả chỉ chăm chú vào lực lượng công kích, căn bản không quan tâm đến biến hóa võ đạo mà nói, chiến thuật của hắn liền không có bao nhiêu tác dụng.
Mà ở một bên khác, chiến trường giữa Đệ nhị Chiến tướng cùng với bốn nữ Dương Xuân, lại là cảnh tượng hoàn toàn bất đồng.
Quang ảnh Hổ Phách Đao như biển, đương nhiên, Dương Xuân căn bản là chưa có học qua đao pháp, không bằng nói binh khí của nàng trước kia đều là một đôi chuỳ màu vàng, sau khi rút Hổ Phách Đao ra, nàng cũng chỉ dùng như lúc trước, nói ngắn gọn chính là giơ đao lên liều mạng bổ ra, dùng lưỡi đao giống như cái búa vậy liều mạng đập xuống.
Mà loại phương thức chiến đấu này...lại có hiệu quả cực kỳ tốt.
"Cô ta là một kẻ điên sao? !"
Nếu như Đệ nhị Chiến tướng còn có ý thức, hắn nhất định là sẽ mở miệng mắng to như vậy a, ở dưới đao quang giống như điên cuồng của Dương Xuân, hắn mặc dù dựa vào tu vi mạnh mẽ của bản thân cũng không bị áp đảo, nhưng lại bị Dương Xuân hấp dẫn phần lớn

lực chú ý, mà một bộ phận lực chú ý khác, thì đặt ở phía sau lưng.
Oanh! Cùng so sánh với Dương Xuân, lực công kích của Trần Tiêm Tiêm cũng không có đáng sợ như vậy, nhưng lại thắng ở chỗ bền bỉ, ở dưới sự duy trì của Trượng Lục Kim Thân, mỗi một lần Trần Tiêm Tiêm oanh ra thiết quyền, đều mang theo quyền ý đáng sợ duy ngã độc tôn, hơn nữa còn chuyên môn đánh về phía địa phương mà đao quang của Dương Xuân không bao phủ tới.
Bất quá khác biệt cùng với thời điểm ở Hà Nhạc Thành trước đó, hiện tại chỉ có hai người Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, mất đi sát chiêu của Lạc Tương Tư cùng với áp chế ở trên linh hồn của Doanh Phượng Tiên, Đệ nhị Chiến tướng mặc dù bị hai người Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cản lại, nhưng vẫn y nguyên lộ ra sự thành thạo, tiến thối có nhịp điệu.
"Cứ như vậy là không được!"
Hai mắt của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đỏ bừng, Dương Xuân là người đầu tiên gầm thét ở trong lòng: "Tiểu Yêu, giúp ta!"
"Được!"
Yêu khí phóng lên tận trời! Khí tức của Dương Xuân nhất thời tăng lên mấy lần, trong chớp mắt liền từ cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần tăng lên tới cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, mặc dù không phải là do Dương Xuân tự mình tu luyện, khí tức có vẻ hơi phù phiếm, nhưng vẫn là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư chân chính, ở dưới sự duy trì của cường độ cương khí cao hơn, đao quang của Hổ Phách Đao cũng được nâng cao một bước.
Mà ở một bên khác, Trần Tiêm Tiêm thì do dự trong chốc lát, chợt cũng cắn răng một cái, trao đổi với Thông Thiên Phù Đồ ở trong cơ thể.
Khác biệt cùng với trước đó, lúc này ở bên trong Thông Thiên Phù Đồ, được trưng bày 5 kiện đồ vật: Chổi của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, mũ của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, giày của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, quần của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, áo của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, chính là 5 kiện đồ vật của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự mà lúc trước Trần Tiêm Tiêm lấy được ở trong mật thất bế quan của Trần Khuynh Địch.
Vào giờ khắc này, 5 kiện trang bị này phát ra phật quang chói lọi, sau khi liên kết cùng một chỗ lại rơi vào bên trên Thông Thiên Phù Đồ.

Chương 320: Tà Linh

Oanh!
Trong chớp mắt, một cỗ ý chí võ đạo thật lớn xông vào trong đầu của Trần Tiêm Tiêm, hóa thành một đạo vòng sáng vàng óng hiện lên ở phía sau lưng của nàng, ở bên trong vòng sáng hiện lên vô số quang ảnh, nghiễm nhiên là đao thương, kiếm, côn, hoa sen, chùy kim cương, vô số hình dạng Phật binh, tản ra uy thế kinh thiên.
Ở dưới sự gia trì của đạo vòng sáng này, khí tức của Trần Tiêm Tiêm vậy mà cũng không ngừng tăng lên, giống như Dương Xuân vậy, xông phá gông cùm xiềng xích cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, đạt đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, bất quá sau khi làm xong tất cả những thứ này, ở trong đôi mắt đẹp của Trần Tiêm Tiêm lại là lóe lên một tia đau lòng.
Phương pháp tăng lên của nàng cũng không giống như Dương Xuân, Dương Xuân có sự trợ giúp của tiểu Yêu, nhưng Trần Tiêm Tiêm thì lại dựa vào 5 trang bị trên người của lão tăng quét rác Thiếu Lâm Tự, phật tính ở trên 5 kiện trang bị này có thể hoạt hoá Thông Thiên Phù Đồ trên phạm vi lớn, từ đó bộc phát ra uy lực cường đại, nhưng phật tính là có hạn.
Dựa theo dự đoán của Trần Tiêm Tiêm, loại tăng lên này tối đa chỉ có thể dùng ba lần.
Mà bây giờ đã dùng hết một lần.
Vậy thì còn có thể nói cái gì?
"Nạp mạng đi!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân gần như đồng thời quát khẽ, lần thứ hai đánh tới Đệ nhị Chiến tướng.
Mà lần này, công kích của hai người cơ hồ là đã hoàn toàn tăng lên một cái cấp bậc, bất quá chỉ dùng hai ba, hơi liền áp chế Đệ nhị Chiến tướng đến cực hạn, căn bản là không có sức đánh trả, Hổ Phách Đao mỗi khi bổ ra một đao đều có thể lưu lại một đạo vết thương ở bên trên thân thể Tà Linh của Đệ nhị Chiến tướng, mà mỗi một quyền Trần Tiêm Tiêm đánh ra, đều có thể đánh bay không ít tà khí ở trên người của hắn.
Rõ ràng là đã chiếm cứ thượng phong, nhưng Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm lại khá là bất mãn nhíu nhíu mày, sau đó gần như đồng thời mở miệng, nói:
"Ta sẽ đoạn hậu ở đây! Ngươi đi phá hư tế đàn đi!"
"Ngươi đi phá hư tế đàn đi! Ta sẽ đoạn hậu ở đây!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân: "..."
Sau đó hai người liền đồng thanh gầm thét: "Đã nói là để ta đoạn hậu cơ mà!"

"Khục!"
Con nhóc này! Nhất định muốn nhân cơ hội đơn đấu cùng với một vị Hợp Đạo Tôn Giả, sau đó cảm ngộ võ đạo ở trong sinh tử, tìm kiếm thời cơ đột phá!
Ánh mắt nhất chuyển, Trần Tiêm Tiêm chợt nhìn về phía Tiêu Lâm Thân bị áp chế đến mức tận cùng, sau đó tung người nhảy một cái, trực tiếp ngăn ở trước mặt của Đệ nhất Chiến tướng, đánh ra quyền ý vô song, mang theo phật quang màu vàng của Trượng Lục Kim Thân, trực tiếp ngăn cản Phương Thiên Họa Kích khai sơn phá thạch của Đệ nhất Chiến tướng.
"Hả?"
"Tiêu Đại trưởng lão, ngươi hãy đi phá huỷ tế đàn đi, ta sẽ ngăn cản hắn!"
Tiêu Lâm Thân trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Tiêm Tiêm, trong ánh mắt liền toát ra kính ý nồng nặc trong nháy mắt. Đây chính là đảm đương vốn có của đệ tử Thuần Dương Cung sao!
Vào cái thời khắc mấu chốt này, không tiếc lấy tu vi nhỏ yếu ngăn cản cường giả, chính là vì sáng tạo ra khoảng trống để cho hắn tiến về tế đàn, có lẽ là các nàng đã chú ý đến Tiêu Nguyên Thần ở bên trong tế đàn Tà Thần a, muốn để cho bản thân hắn đi phá huỷ tế đàn, thuận tiện cứu ra Tiêu Nguyên Thần còn chưa tắt thở...
Đây là lòng dạ rộng rãi bực nào!
"Ta hiểu được!" Tiêu Lâm Thân nghiêm túc gật gật đầu, sau đó trực tiếp thoát ly khỏi chiến trường, lao vọt về phía tế đàn Tà Thần.
Mà tinh anh Tà Linh Tam Anh Hội còn lại, mặc dù chiếm thế thượng phong trong khi chiến đấu với những đệ tử Tiêu gia khác, nhưng lại không ngăn được bộ pháp của Tiêu Lâm Thân, cơ hồ là chỉ trong chốc lát, Tiêu Lâm Thân liền thoát khỏi sự ngăn cản của rất nhiều Tà Linh, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trong tế đàn Tà Thần, xuất hiện ở trước mặt của Tiêu Nguyên Thần.
"Nguyên Thần!"
"Đại, đại trưởng lão?" Tiêu Nguyên Thần chậm rãi mở hai mắt ra, vô cùng ngạc nhiên mà nhìn Tiêu Lâm Thân.
"Yên tâm! Ta sẽ lập tức cứu ngươi ra!" Tiêu Lâm Thân giận dữ hét lên, sau đó lập tức hướng về phía Tiêu Nguyên Thần, bộc phát cương khí toàn thân, muốn cứu hắn ra.
"Ối." Một giây sau, có một đạo huyết quang đâm thủng ngực Tiêu Lâm Thân mà ra, rót vào tà khí ở trên tế đàn.
Huyết quang phun ra từ trong lồng ngực của Tiêu Lâm Thân, mà Tiêu Lâm Thân thì lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bất quá chợt hiểu rõ ra, lộ ra một tia cười khổ.
Chuyện này còn có thể nói cái gì đây?
"Ha ha!"
Nhìn thấy một màn này, Minh Vô Nhai là người đầu tiên phát ra

tiếng cười vui sướng: "Mặc dù chỉ là lưu lại một chút hậu thủ, bất quá lại thật sự đưa đến kỳ hiệu a! Tốt! Phi thường tốt!"
Đương nhiên, nếu 12 chiến tướng Tam Anh Hội còn có rất nhiều tinh anh đều đã biến thành Tà Linh, lấy tính cách của Minh Vô Nhai, làm sao có khả năng để cho Tiêu Nguyên Thần sống đây?
Từ lúc sớm, Tiêu Nguyên Thần được coi là uy hiếp ẩn tàng, đã bị hắn xử lý, còn lại bất quá chỉ là một cỗ thân thể bị tế đàn khống chế mà thôi, vào thời điểm triệu hoán ra Tà Linh phát ra tiếng kêu thảm, còn có bộ dáng thê thảm khi bị rút lấy tinh huyết, bất quá chỉ là nguỵ trang khiến cho người khác tưởng là hắn chưa chết mà thôi.
Vốn dĩ Minh Vô Nhai còn tính toán đợi sau khi triệu hồi ra Tà Thần, sẽ trực tiếp biến Tiêu Nguyên Thần trở thành Tà Linh, đồng thời rút trí nhớ của hắn ra để tìm kiếm Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, kết quả là hiện tại đã hoàn toàn không cần phải làm như thế, tự nhiên là dùng Tiêu Nguyên Thần như bẫy rập, động thủ vào thời khắc mấu chốt.
Mà Tiêu Lâm Thân cứ như vậy trúng chiêu.
"Thật sự là kinh hỉ ngoài ý liệu!"
Vốn dĩ lấy năng lực của tế đàn, là không có cách nào hoàn toàn chuyển hóa Võ Đạo Tông Sư thành Tà Linh, mà Tiêu Nguyên Thần lại là trung tâm của toàn bộ tế đàn, cho nên không thể rời khỏi tế đàn, có tính chất hạn chế rất lớn, nhưng ai biết được Tiêu Lâm Thân vì giải cứu Tiêu Nguyên Thần, phản ứng đầu tiên thế mà không phải là phá hỏng tế đàn, mà là nhào vào tế đàn, bị như vậy cũng không thể trách ai.
Minh Vô Nhai lộ ra sắc mặt hưng phấn, vốn còn cho rằng đại thế đã mất, không nghĩ tới ám thủ lúc trước lại phát huy ra tác dụng, trực tiếp nghịch chuyển tràng diện, tiếp đó hắn lại bổ ra một đao, hàn khí tử vong kèm theo tuyết lớn bay tán loạn cuốn tới, nếu như không phải là Trần Khuynh Địch có Xích Tiêu Kiếm hộ thể, chỉ là cỗ hàn ý kinh khủng này liền có thể đóng băng hắn.
Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt khó coi, khá là lo âu nhìn về phía phương hướng tế đàn, bởi vì bị Minh Vô Nhai quấy nhiễu, hắn không có cách nào thôi động Thiên Địa Âm Dương Hồng Lô Quyết để thôn phệ tà khí, mà mấy người Trần Tiêm Tiêm cũng bị ngăn cản, ngay cả Tiêu Lâm Thân cũng đều trúng ám toán, kể từ đó cũng chỉ có thể chờ hai người Doanh Phượng Tiên cùng Lạc Tương Tư mang viện binh đến.
Mà ở một chỗ khác, ở trung ương tế đàn, Tiêu Lâm Thân lại bất đắc dĩ thở dài.

Chương 321: Giải thoát

"Vốn cho rằng có Duyên Thọ Đan, là liền có thể tránh khỏi cái chết. Kết quả vẫn là không thể chạy khỏi vận mệnh sao?"
Tiêu Lâm Thân không có ý đồ tránh thoát, nhìn gương mặt dữ tợn trước mắt, hoàn toàn không có bộ dáng gia chủ Tiêu gia Tiêu Nguyên Thần ngày xưa, một cỗ bi thương khó tả xông lên đầu, thậm chí còn khiến cho hắn không cảm giác được sự thống khổ trên thân thể.
"Nguyên Thần…"
Thân làm một người mực đi theo Tiêu Nguyên Thần, hắn là người hiểu rõ nhất đối với những gì mà Tiêu Nguyên Thần đã bỏ ra vì Tiêu gia. Nhìn qua Tiêu Nguyên Thần có lòng dạ độc ác, nhưng trên thực tế lại giống như đánh giá của Minh Vô Nhai lúc trước vậy, cũng không phải là một kẻ ác nhân chân chính.
Tiêu Nguyên Thần muốn thống nhất Tiêu gia, nhưng lại không nguyện ý vận dụng thủ đoạn sát phạt, mà là lấy lý phục người, thẳng đến cuối cùng mới bất đắc dĩ hung ác hạ sát thủ, ở dưới sự uy hiếp ở bên ngoài, lo lắng cho đệ tử gia tộc, lại không nguyện ý vứt bỏ bọn họ mà thoát đi, mà là lựa chọn vượt khó tiến lên, tìm đường sống trong đường chết.
Nói đến cùng, Tiêu Nguyên Thần kỳ thật cũng giống như hắn, chỉ là hiến tặng cả đời cho Tiêu gia mà thôi.
Đối với dạng người này mà nói…ở trong dạng bộ dáng Tà Linh, không thể nghi ngờ là một sự vũ nhục.
"Yên tâm đi."
"Hiện tại ta sẽ giải thoát cho ngươi."
Tiêu Lâm Thân trợn mắt, tâm huyết dâng trào, cho dù lồng ngực đã bị xỏ xuyên, nhận vết thương trí mạng, khí tức ở trên người của hắn không giảm mà còn tăng, thậm chí lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tăng vọt.
Mà vết thương bị Tà Linh Tiêu Nguyên Thần xuyên qua lồng ngực, thậm chí là còn không chảy máu nữa, ngược lại là da thịt nguyên bản màu vàng nhạt, vào thời khắc này thế mà trở nên đỏ rực như lửa, hơn nữa còn cấp tốc lan tràn ra toàn thân trên dưới của hắn, mang theo một cỗ khí tức hết sức cuồng bạo, thậm chí là nhiễu loạn tà khí ở trên tế đàn.
Theo tà khí hỗn loạn, Tiêu Nguyên Thần nguyên bản lộ ra thần sắc dữ tợn cũng dần dần bình tĩnh trở lại, chỉ chốc lát sau, trên mặt của hắn đột nhiên lộ ra một tia mờ mịt, cứ như vậy nhìn Tiêu Lâm Thân, sau đó quay đầu, lại nhìn về phía các đệ tử Tiêu gia ở bên ngoài tế đàn, đột nhiên có một chút co quắp. Phảng phất như một lữ khách nhìn thấy đồng hương, có một chút chờ mong, lại có một chút sợ hãi.

"Nguyên Thần?"
Tiêu Nguyên Thần hấp háy mắt, ngơ ngác nhìn Tiêu Lâm Thân, phảng phất như trở về lúc trước, trở về lúc hắn còn nhỏ, còn có lòng dạ chính nghĩa, còn có nhiệt huyết chiến đấu ở Tây Vực, phát thệ với vị lão nhân trước mắt này nhất định phải đưa Tiêu gia đến tương lai huy hoàng, nhưng bất quá trong nháy mắt, lại nhớ tới hiện thực.
Lão nhân ho ra máu, lộ ra dáng vẻ suy yếu như vậy, lại quyết tuyệt như vậy.
Cười khổ một tiếng, than nhẹ một câu, Tiêu Nguyên Thần nhắm mắt lại.
Mà ở một bên khác, Minh Vô Nhai lại lùi về sau một bước, ngạc nhiên quay đầu, nhìn về phía Tiêu Lâm Thân ở chính giữa tế đàn.
Không biết vì sao, nhìn bóng lưng của lão già kia, trong lòng của hắn đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác bất thường. Cứ tiếp tục như vậy là không được!
Không sai, cứ tiếp tục như vậy là không được!
Trực giác của võ giả nói cho Minh Vô Nhai biết, nếu như cứ tùy ý để cho lão già kia tiếp tục nữa mà nói, kế hoạch triệu hoán Tà Thần của bản thân hắn chỉ sợ là sẽ thất bại!
Ngẩng đầu nhìn lên trời, thời gian vẫn chưa tới giờ Tý, nhưng mà âm khí đã bắt đầu hội tụ...
"Đáng chết!" Minh Vô Nhai giận dữ mắng một tiếng, nhưng hai tay lại không do dự một chút nào, thân là chúa tể một phương, hắn có đầy đủ quyết đoán cùng với quyết tuyệt, lập tức dùng hai tay kết ấn, trực tiếp dẫn động toàn bộ tế đàn, chỉ một thoáng, đám Tà Linh Tam Anh Hội sụp đổ trong nháy mắt, giống như ong bay về tổ vậy, cấp tốc trở về trong tế đàn.
Gần như đồng thời, thân thể của Tiêu Lâm Thân cũng nổ tung!
Tự bạo!
Không phải là tự bạo bình thường, mà là lấy bí thuật Bái Hỏa Ma Giáo dẫn động tinh huyết trong cơ thể, vừa thiêu đốt tinh huyết vừa thiêu đốt cương khí, sau đó áp súc vào trong Kim Đan của Hợp Đạo Tôn Giả, xem Kim Đan như là Hỏa Lôi Tử của Mặc gia, dẫn nổ trong nháy mắt!
Lực phá hoại bộc phát ra ở bên trên cái cơ sở này, hoàn toàn đã đạt đến tiêu chuẩn Võ Đạo Tông Sư xuất thủ! Hơn nữa còn giống như là một vị Võ Đạo Tông Sư thiêu đốt tinh huyết, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải ra tay toàn lực!
Trong lúc nhất thời, sóng xung kích nổ tung quét ngang toàn trường, Trần Tiêm Tiêm và Dương Xuân, còn có quân đoàn Thuần Dương Cung và rất nhiều đệ tử Tiêu gia lập tức bị sóng xung kích đụng bay ra ngoài, mà Trần Khuynh Địch cùng với Minh Vô Nhai tức thì bị cưỡng ép ngừng chiến đấu, hai người đều điều động cương khí để chống đối uy lực của sóng xung kích.

Nhất là Minh Vô Nhai, sắc mặt nhìn về phía tế đàn càng là trở nên trắng bệch.
"Kẻ điên, nhất định chính là kẻ điên! Tại sao lại có loại kẻ điên này! Chuyện này không phù hợp với logic a!"
Minh Vô Nhai đã dự liệu tất cả, nhưng mà hắn như thế nào cũng không ngờ được, Tiêu Lâm Thân sẽ làm ra động tác như vậy! Lúc này Tiêu Lâm Thân hẳn là phải điên cuồng giãy dụa, kết quả là vẫn không có cách nào ngăn cản Tiêu Nguyên Thần, cuối cùng ngoan ngoãn nghênh đón tử vong của bản thân hay sao?
"Chỉ có kẻ đần mới có thể tự bạo a!"
Minh Vô Nhai suy bụng ta ra bụng người, nếu như gặp phải loại tình huống này, hắn tất nhiên là sẽ vận hết toàn lực để giãy dụa, cầu xin tha thứ cũng được, điên cuồng giãy dụa cũng được, nói tóm lại chính là muốn giữ mạng sống.
Có một nỗi kinh hoàng lớn giữa sự sống và cái chết, làm sao lại có một người tự nguyện tự bạo ở trong cái thế giới này!
Hơn nữa người này còn là một vị Hợp Đạo Tôn Giả!
Kẻ điên!
Cuồng phong dần dần tán đi, nhìn toàn bộ tế đàn đã bị phá huỷ, mặt mũi của Minh Vô Nhai trở nên trắng bệch, nhưng ngay lập tức hắn ta dường như cảm nhận được điều gì đó.
Dùng hai tay kết ấn, sau đó ở dưới ánh mắt vui mừng của hắn, ở dưới chót tế đàn, từng đạo từng đạo tà khí bay lên một lần nữa, cuối cùng diễn hóa ra một đạo thân ảnh hư ảo.
Chỉ thấy đạo thân ảnh kia cao lớn vĩ đại, lưng tựa vào một vầng mặt trời đen to lớn, phảng phất như là thần linh ở trên trời vậy, khí tức ở trên người cũng là hết sức cuồng bạo, nghiễm nhiên đạt đến trình độ Võ Đạo Tông Sư!
Nhưng sau khi cảm ứng được khí tức của đối phương, thần sắc vốn dĩ mừng rỡ của Minh Vô Nhai lại lập tức trở nên cứng ngắc.
"Võ Đạo Tông Sư?"
M* nó!
Lão tử con m* nó không phải là muốn triệu hoán ra Tà Thần cảnh giới Võ Đạo Tông Sư! Không có Tà Thần cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, căn bản là sẽ không chống đỡ được Tam Vị Chân Hỏa, vậy thì sẽ có tác dụng gì đối với hắn...
Trong cái chớp nhoáng này, Minh Vô Nhai quét ánh mắt qua Trần Khuynh Địch, quét qua Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, quét qua đệ tử Tiêu gia cùng với quân đoàn Thuần Dương Cung, cuối cùng rơi vào một nơi cách núi tuyết không xa, ở nơi đó, hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, có một cỗ khí tức cường đại đang hướng về nơi này.

Chương 322: Sai lầm ngu xuẩn

Đối với Minh Vô Nhai mà nói là đã không có thời gian.
Kế hoạch vốn dĩ hoàn mỹ, bởi vì hết sai lầm này đến sai lầm khác, cuối cùng đã rơi đến một bước này.
Đã như vậy, liền liều mạng!
Minh Vô Nhai sợ chết, nhưng vậy cũng không có nghĩa là hắn không dám liều mạng! Nếu như ngay cả mạng cũng không dám liều, năm đó hắn đã sớm chết trận ở Ung Châu Đạo, bây giờ Tà Thần cũng đã được triệu hoán ra, mặc dù yếu hơn một mảng lớn so với trong tưởng tượng, nhưng bất kể như thế nào cũng đều là Tà Thần, để cho nó gánh chịu phần lớn Tam Vị Chân Hỏa, sau đó hắn sẽ gánh chịu phần Tam Vị Chân Hỏa còn dư lại.
Cái hắn đánh cược là một đường sinh cơ này!
Một giây sau, Minh Vô Nhai liền tăng tu vi toàn thân lên tới cực hạn, chạm tới một cái giới hạn nào đó ở trong thiên địa.
Trong chốc lát, một cỗ sóng sức mạnh huyền ảo đến cực điểm liền bao phủ ở trên người của Minh Vô Nhai, hắn cũng coi như là rất quyết đoán, cơ hồ là không có một chút do dự nào liền thực hiện kế hoạch của mình, có tốc độ nhanh đến mức thậm chí là ngay cả Trần Khuynh Địch cũng đều không phản ứng kịp.
Chỉ thấy hai tay của Minh Vô Nhai kết ấn nhanh như chớp, sau đó vỗ một chưởng lên trên người của Tà Thần.
Tà Thần: "? ??"
"Chuyển dời!" Minh Vô Nhai gầm nhẹ một tiếng, gần như đồng thời, một cỗ cảm giác nóng rực to lớn khó có thể hình dung liền quét sạch trên dưới toàn thân của hắn, đồng thời ở trong đan điền của hắn, có một dúm hỏa diễm đột nhiên hiện ra, trong chớp mắt liền bao bọc Võ Đạo Kim Đan của hắn, hơn nữa còn từ đan điền trực tiếp xông về phía kỳ kinh bát mạch.
Tam Vị Chân Hỏa!
Từ xưa đến nay, người đời kỳ thật có hai loại định nghĩa bất đồng về Tam Vị Chân Hỏa, một loại là phàm hỏa mà nhân lực có thể tạo thành, mà một loại khác thì là Thiên Hỏa do trời sinh đất dưỡng.
Cái gọi là phàm hỏa, chính là lửa tinh, khí, thần trong cơ thể con người, là lửa của trái tim, là lửa của thận, là lửa dưới rốn, loại lửa này có uy năng bất phàm, là trân bảo dùng để luyện thể, nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi, cùng so sánh với Thiên Hỏa do trời sinh đất dưỡng, cũng chính là Tam Vị Chân Hỏa, liền kém hơn rất nhiều.
Mà cái gọi là Thiên Hỏa, dĩ nhiên chính là ba loại lửa không thể tưởng tượng nổi trong thiên địa, lửa trong gỗ, lửa trong đá, lửa trong bầu trời, loại lửa độc nhất vô nhị này, chỉ có thiên địa mới có thể

đản sinh ra, sẽ chỉ xuất hiện vào thời điểm Võ Đạo Tông Sư rơi vào sự cắn trả của thiên địa, trong vô số năm qua, có không biết bao nhiêu Võ Đạo Tông Sư đã hóa thành tro tàn ở phía dưới ngọn lửa này.
Bởi vậy ở trong nháy mắt Tam Vị Chân Hỏa đản sinh, cho dù là lấy đảm lượng của Minh Vô Nhai, ở trong lòng cũng đều sinh ra sợ hãi.
"Đáng chết!" Vận chuyển thần công chuyển di, Tam Vị Chân Hỏa ở trong cơ thể của Minh Vô Nhai theo bàn tay trực tiếp rơi vào trên người của Tà Thần.
Tà Thần: "Ác?"
Sau khi phát ra một thanh âm không rõ ràng cho lắm, Tam Vị Chân Hỏa cháy hừng hực liền triệt để nuốt hết Tà Thần.
Tà Thần đã chết!
Mắt thấy phần lớn Tam Vị Chân Hỏa ở trong cơ thể đã được chuyển lên trên người của Tà Thần, ở trên mặt của Minh Vô Nhai rốt cục cũng lộ ra một tia nhẹ nhàng, chợt lên dây cót tinh thần, dự định nghênh đón Tam Vị Chân Hỏa còn lại không đến ba thành, mà ngay vào một giây sau, nét mặt của hắn liền đọng lại.
"Làm sao có khả năng..."
Ngay vào thời điểm Minh Vô Nhai nhìn vào trong cơ thể, Tam Vị Chân Hỏa nguyên bản đã bị chuyển dời ra hơn phân nửa, thế mà lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tái sinh trở lại, có tốc độ nhanh vô cùng, đoán chừng không qua vài phút đồng hồ nữa, sẽ một lần nữa khôi phục lại trình độ kinh khủng có thể cắn nuốt hết toàn thân của hắn!
Vì sao Tam Vị Chân Hỏa lại có thể tái sinh? !
Chuyện này không có đạo lý!
Minh Vô gầm thét Nhai ở trong lòng, cả người đều rơi vào trong sự điên cuồng.
Không có truyền thừa tông môn, xuất thân ở loại thế lực như Tam Anh Hội, Minh Vô Nhai có hiểu biết thô thiển đối với cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan tự nhiên là không rõ ràng.
Tam Vị Chân Hỏa thân làm phản phệ của thiên địa, không phải là loại thiên kiếp được đồn đãi ở trong phố xá kia, loại thiên kiếp kia đều có một số lượng nhất định, mặc kệ tu sĩ có thực lực như thế nào, chỉ cần có thể chống nổi thiên kiếp, liền có thể đột phá cảnh giới, nhưng Tam Vị Chân Hỏa thì hoàn toàn không phải là như vậy.
Tam Vị Chân Hỏa xem như là phản phệ của thiên địa, đối với võ giả mà nói chính là không chết không thôi!
Chuyển dời, phòng ngự, tránh né, đều không có hiệu quả, muốn chống đỡ Tam Vị Chân Hỏa, chỉ có một biện pháp duy nhất chính là dùng tu vi của bản thân để mạnh mẽ chống đỡ! Tam Vị Chân Hỏa là nguy cơ, đồng thời cũng là kỳ ngộ, nếu như võ giả có thể không chết ở bên trong Tam Vị Chân Hỏa, thậm chí là có thể rèn luyện bản thân

đến trình độ có thể tiếp nhận lực lượng Tam Vị Chân Hỏa.
Như vậy Tam Vị Chân Hỏa tự nhiên sẽ không còn là sự uy hiếp, cái cảnh giới này cũng sẽ đột phá như nước chảy thành sông. Mà loại võ giả giống như là Minh Vô Nhai muốn mượn nhờ thần công chuyển di để đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, thật sự là đã quá coi thường Tam Vị Chân Hỏa.
Hậu quả của việc coi thường này là..Chết!
Minh Vô Nhai lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tam Vị Chân Hỏa đang dần dần lớn mạnh ở trong cơ thể, vô luận hắn vận dụng cương khí như thế nào, cũng đều không có cách nào dập tắt được nó, cảm giác nóng rực cùng với thống khổ bắt nguồn từ kinh mạch đã bắt đầu dần dần ăn mòn thân thể của hắn, lấy trí tuệ của Minh Vô Nhai, bây giờ cũng đã phản ứng được đối với bí mật của cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan. Chỉ có thể nói là tính toán quá thông minh, kết quả lại thành công dã tràng...
Nói đùa cái gì! Không phải là cái kết quả này! Kế hoạch mà ta trù tính lâu như vậy, sao lại có kết quả như thế này!
Đúng!
Sự tình vốn dĩ không phải là như thế này! Nếu như ta có Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết của Âm Dương Ma Đế, ở bên trong môn Tuyệt Thế Thần Công này nhất định là có miêu tả đối với cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, vì thế ta sẽ không thể phạm vào loại sai lầm ngu xuẩn này, rơi vào tuyệt cảnh...
Không sai, tất cả đều là bởi vì nguyên nhân ta không đạt được Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết!
Là ai đã lấy nó đi?
Minh Vô Nhai ngẩng đầu, trong hai mắt tràn ngập tơ máu, ẩn chứa sự điên cuồng nồng đậm, nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Là ngươi."
Thanh âm âm trầm phảng phất như là ác quỷ phẫn nộ gào thét, mang theo sát cơ lạnh lẽo.
Gần như trong nháy mắt bị Minh Vô Nhai nhắm tới, toàn thân của Trần Khuynh Địch đều dâng lên một cỗ cảm giác nguy cơ to lớn, nếu như nói trước đó Minh Vô Nhai kỳ thật không mang theo sát cơ đối với hắn mà nói, hiện tại, sát khí của Minh Vô Nhai cơ hồ là không có một chút che giấu nào.
Hắn muốn giết mình!

Chương 323: Nhiệm vụ khẩn cấp

Trần Khuynh Địch: "Ta đã trêu ai ghẹo ai a? !"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng [Lục Hợp Võ Sách]."
"Độ hoàn thành nhiệm vụ là 30%, do đó tuyên bố nhiệm vụ khẩn cấp [sinh tử một đường], mời kí chủ không được sử dụng bất kỳ một loại ngoại vật nào, lập tức triển khai quyết chiến sinh tử cùng với Minh Vô Nhai! Xin nhớ kỹ, cừu hận của đối phương đối với kí chủ đã đạt đến một giá trị đặc biệt trước đó chưa từng có, cho nên mời kí chủ sinh tồn trong năm phút đồng hồ ở dưới công kích không chết không thôi của đối phương."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Tăng cường quyền ý cho kí chủ."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Không kiên trì được liền chết, cho nên bổn hệ thống thân ái sẽ không trừng phạt kí chủ."
"Mời kí chủ cố gắng!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Là hắn! Là hắn!
Toàn bộ đều là lỗi của hắn!
Hai mắt của Minh Vô Nhai đỏ bừng, sát ý ngập trời lan tràn ra từ trong lòng của hắn.
Dựa vào cái gì? !
Cho tới nay, Minh Vô Nhai kỳ thật đều không có hảo cảm đối với những đệ tử xuất thân từ danh tông đại phái này, hoặc có lẽ là, hắn ghen ghét những người này. Nguyên nhân rất đơn giản, Minh Vô Nhai hắn phấn đấu ở Ung Châu Đạo trong gần 100 năm không biết đã trải qua bao nhiêu sinh tử, âm thầm tính toán bao nhiêu người, mới có thể đi được tới vị trí như ngày hôm nay.
Nhưng còn Trần Khuynh Địch thì sao? Không nói đến những cái khác, nghĩa phụ của Trần Khuynh Địch là Thái Hoa Tiên Nhân Thuần Dương Cung! Bản thân Trần Khuynh Địch lại là nhân vật được Thuần Dương Cung bồi dưỡng trọng điểm, dạng người này, hoàn toàn không cần trải qua 100 năm mưa gió như hắn, ngồi ở trong nhà chậm rãi tu luyện, cũng sẽ có thể dễ dàng đột phá đến Võ Đạo Tông Sư ở trong vòng hai mươi năm.
Dựa vào cái gì? ! Dựa vào cái gì hắn liền có thể xuôi gió xuôi nước như thế, còn bản thân ta nhất định phải trải qua cực khổ?
Nhất là bây giờ, kế hoạch mà bản thân hắn âm thầm thực hiện trong 10 năm, chính là vì thành lập tế đàn Tà Thần, trèo lên đỉnh phong, kết quả đạp sai một bước, liền bị Trần Khuynh Địch phá hư toàn bộ! Bây giờ càng là đã đốt lên Tam Vị Chân Hỏa, có thể nói là hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng còn Trần Khuynh Địch thì sao?

Trần Khuynh Địch đã cầm Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết của hắn! Bản thân hắn chết rồi, Trần Khuynh Địch hoàn toàn có thể tiếp tục tiêu dao khoái hoạt!
Ở dưới gầm trời này làm sao có thể phát sinh chuyện không công bình như thế? ! Ông trời không có mắt!
Minh Vô Nhai suy nghĩ mông lung, thống khổ kịch liệt do Tam Vị Chân Hỏa thiêu đốt khiến cho hắn cơ hồ không có cách nào hình thành suy nghĩ thống nhất, chỉ còn lại sự không cam lòng cùng với phẫn nộ nồng đậm.
Nếu như là Minh Vô Nhai ở trạng thái bình thường, tự nhiên là có thể trấn áp loại tư tưởng âm u này, bởi vì hắn tin tưởng bản thân cho dù không có danh môn đại phái ủng hộ ở phía sau, cũng có thể đi đến đỉnh phong, nhưng mà bây giờ, tất cả mộng tưởng đều đã biến thành bọt nước, đả kích tâm thần to lớn còn có nguy cơ do Tam Vị Chân Hỏa mang đến, đã triệt để làm cho hắn vỡ tung.
Minh Vô Nhai hiện tại, chính là cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa.
Hắn muốn giết người!
Giết chết cái tên gia hoả trước mắt đã phá hủy hết thảy kế hoạch của hắn, khiến cho hắn ghen ghét, khiến cho hắn không cam lòng, khiến cho hắn tức giận!
"A a, a a a, a a a a a a a a a a a a a a a a! !!"
"Roẹt!"
Minh Vô Nhai rút Yển Nguyệt Đao ra, vào giờ khắc này hắn thậm chí còn không dùng tu vi để trấn áp Tam Vị Chân Hỏa trong cơ thể nữa, trong lúc giơ tay nhấc chân, một lượng lớn thiên địa nguyên khí liền tràn vào trong cơ thể của hắn, bổ ra một đao, hàn khí tử vong kinh khủng giống như tuyết lở, trút về phía Trần Khuynh Địch!
Tuyết lở có màu trắng, trên thực tế lại là đao quang ẩn chứa vô tận sát khí! Nếu như bị trận tuyết lở này bao phủ, chỉ sợ là Trần Khuynh Địch cũng sẽ bị xoắn thành thịt vụn trong chớp mắt! Đối mặt với loại lực lượng kinh khủng giống như thiên tai này, Trần Khuynh Địch cũng lộ ra sắc mặt khó coi, cho đến giờ phút này, Minh Vô Nhai mới xem như là ra tay toàn lực, không có một chút nương tay nào, Trần Khuynh Địch nghĩ thầm muốn chạy trốn, dù sao thì nếu như chạy trốn, hắn vẫn rất có lòng tin là có thể chống đỡ được 5 phút để hoàn thành nhiệm vụ.
Nhưng vấn đề là, nếu như hắn chạy, vậy thì Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, còn có quân đoàn Thuần Dương Cung cùng với người của Tiêu gia thì phải làm sao bây giờ? Hắn chẳng lẽ sẽ có thể bỏ mặc bọn họ mà chạy trốn? Chết tiệt!
"Ngươi hãy chờ ta, hệ thống đáng chết!"
Trần Khuynh Địch đứng thẳng bất động tại chỗ, nắm hai bàn tay lại, triển khai một tư thế uy mãnh, một giây sau, Vô Lượng Quang Như

Lai kiên quyết bay lên, trong lòng bàn tay kéo theo một tòa Cửu Trọng Kim Tháp, tản ra ánh vàng sáng chói như ngọn lửa, ở dưới đao quang như tuyết lở của Minh Vô Nhai, quả thực là đã chống lên một mảnh tịnh thổ.
Vô Lượng Quang Như Lai va chạm cùng với đao quang tuyết lở, trong nháy mắt Vô Lượng Quang Như Lai liền bị áp chế tới cực điểm, từng đạo từng đạo vết rạn dùng mắt trần có thể thấy ở lan tràn ra ở bên trên kim thân, đồng thời thân thể của Trần Khuynh Địch cũng lập tức bị áp bách đến cực hạn, mặt đất dưới chân trực tiếp vỡ vụn, bị cương khí tiêu tán ra mạnh mẽ ép sâu xuống mấy mét.
"Ta chết rồi, ngươi cũng đừng hòng tiêu dao khoái hoạt! Đi chết đi!" Minh Vô Nhai hướng trường đao lên trời, toàn thân cao thấp thậm chí cũng dần dần bốc lên một mảnh hỏa diễm màu vàng kim nhàn nhạt, đó là biểu hiện của Tam Vị Chân Hỏa lộ ra bên ngoài cơ thể, lúc này hắn căn bản là không để ý tới sinh tử, thống hận cùng với điên cuồng đã đập nát lý trí của hắn, hiện tại hắn chỉ muốn giết Trần Khuynh Địch!
Yển Nguyệt Đao rất sống động, vô tận gió tuyết rót vào trong đó, cuối cùng vậy mà diễn hóa ra một đầu bạch xà toàn thân trắng như tuyết, trên trán mọc sừng, mặc dù còn chưa lột xác thành hình rồng, nhưng vẫn mang theo uy thế kinh khủng, một đao bổ tới, bạch xà giương nanh múa vuốt mà tới, nặng như Thái Sơn! Minh Vô Nhai thân làm Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, đã đã sớm vượt ra truyền thừa của bản thân Tam Anh Hội.
Đây chính là môn võ công [Phong Tuyết Hóa Long Quyết] do hắn tự nghĩ ra, tuân theo tư tưởng võ đạo của hắn, muốn từ Giao Long ở một địa phương nhỏ lột xác thành Chân Long bay lượn trong cửu thiên! Một đao kia bổ ra, không chỉ là chiêu thức võ công, càng giống như là ý chí võ đạo của bản thân Minh Vô Nhai, là truy cầu suốt đời của hắn!
Đối mặt với một đao kinh khủng này, Trần Khuynh Địch dừng lại một chút. Sau đó ở trong hai mắt cũng hiện ra sự điên cuồng không kém một chút nào so với Minh Vô Nhai. Một lượng lớn tà khí mà hắn hút vào cơ thể trước đó vào thời khắc này lại tràn đầy ở trong hai mắt của Trần Khuynh Địch, bản thân của Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết chính là ma công, vào giờ khắc này được hắn thôi động đến cực hạn, khiến cho Trần Khuynh Địch lộ ra thêm mấy phần tà dị.

Chương 324: Lục Hợp Võ Sách

"Lên!"
Đối mặt với một đao ẩn chứa ý chí võ đạo của Minh Vô Nhai, Trần Khuynh Địch đưa tay, nắm tay, nâng tay phải lên cao hơn đỉnh đầu.
Trong lúc đó, huyễn ảnh nhật nguyệt hiện lên, theo động tác giơ tay lên của Trần Khuynh Địch, một cái lò luyện to lớn chậm rãi bay lên không trung, phảng phất như có trọng lượng ngàn cân, sóng sức mạnh mênh mông kèm theo quyền ý ngập trời chảy xuôi mà ra.
Đúng thế! Một đao kia chỉ có thể dùng quyền ý để chặn!
Nhìn chung ở trên dưới toàn thân Trần Khuynh Địch, bất kể là Vô Lượng Quang Như Lai, hay là Tiên Nhân Kiếm Ý, hoặc là kỹ thuật giết người, tất cả đều là ngoại vật, chân chính sống ở trong nội tâm của Trần Khuynh Địch, hoàn toàn là dựa vào bản thân lĩnh ngộ mà ra, ẩn chứa hi vọng cùng với ý chí trong nội tâm của Khuynh Địch, chỉ có một cái.
Đó chính là cỗ quyền ý này!
Quyền ý người sau tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, mở ra tương lai sáng lạn!
"Người nào rồi cũng sẽ trưởng thành! Coi như là ta, cũng không phải là kẻ khốn kiếp trốn chạy vào thời khắc mấu chốt kia!"
"Huống hồ ngươi cũng không phải là nhân vật chính, sợ cái lông a!"
"Ra quyền!"
"Thiên Địa, Tạo Hóa, Âm Dương, Hồng Lô Quyết...A a a!"
Minh Vô Nhai cầm đao, Trần Khuynh Địch ra quyền, lúc lên lúc xuống, phảng phất như hung cầm viễn cổ chém giết với ác long trên mặt đất, va chạm giữa song phương giống như tiếng sấm nổ lan ra từ trên đỉnh núi tuyết, truyền ra các nơi hẻo lánh ở bốn phía đông, tây, nam, bắc, một lượng lớn tuyết đọng bắt đầu đổ sụp.
Lần va chạm này, quả thực là đã xô ra tuyết lở với quy mô lớn chân chính! Vậy mà cho dù là như thế, khí thế giữa song phương vẫn còn không ngừng đan xen, không ngừng va chạm, ai cũng không có ý định thu tay lại.
Nhưng cuối cùng...vẫn là Trần Khuynh Địch bị áp đảo.
Minh Vô Nhai dù sao cũng là Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa ở trong Võ Đạo Tông Sư tuyệt đối cũng là cường giả, dù là Trần Khuynh Địch lúc này không chỉ mạnh hơn một cấp bậc so với lúc ở Tiêu Thành, nhưng vẫn như cũ không phải là đối thủ của Minh Vô Nhai.
Song quyền run rẩy, hai chân của Trần Khuynh Địch đều lún sâu vào trong lòng đất, mà ở trên đỉnh đầu thì là Minh Vô Nhai lộ ra mặt mũi dữ tợn, Yển Nguyệt Đao chỉ cách đỉnh đầu của hắn vài tấc, sát khí kinh khủng thậm chí còn khiến cho hắn có một loại cảm giác mi tâm

muốn nứt ra, hàn khí ngập trời càng là không ngừng đóng băng khí huyết toàn thân của hắn.
"Chống đỡ!"
"Chống đỡ cho ta!"
Sinh tử bất quá chỉ cách vài tấc, lưỡi đao càng ngày càng lại gần, không ngừng đè xuống.
Ba tấc! Trần Khuynh Địch trợn tròn mắt, hai mắt sung huyết.
Hai tấc! Trần Khuynh Địch cơ hồ đã cắn nát hàm răng, toàn thân phát ra tiếng xương gãy nứt.
Một tấc! Trong mắt của Trần Khuynh Địch toát ra sự sợ hãi giữa sinh tử không thể ức chế.
Nửa tấc! Đã đến giờ!
"Hệ thống! !! !! !!"
"Tích! Hệ thống thân ái của ngài đã tới rồi! Chúc mừng kí chủ đã thành công hoàn thành nhiệm vụ khẩn cấp [sinh tử một đường] !"
"Tuyên bố ban thưởng: Tăng cường quyền ý cho ký chủ!"
"Quá tuyệt vời! Kí chủ thực sự là quá tuyệt vời! Ngài quả nhiên là không làm cho bổn hệ thống thất vọng! Cường giả chân chính là sẽ không lựa chọn trốn chạy ở trước mặt địch nhân ! Hiện tại chính là thời điểm để chúng ta vùng lên, tiến hành phản kích!"
Thời gian ngừng lại.
Ngay trong nháy mắt thanh âm của hệ thống vang lên, lưỡi đao có khoảng cách với đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch chỉ bất quá nửa tấc liền ngừng lại.
Gió tuyết đầy trời cũng ngừng lại trong hư không, đám người Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân ở cách đó không xa vẫn duy trì biểu lộ kinh hãi, Minh Vô Nhai ở trước mặt vẫn còn đang cầm đao gầm thét, nhưng lại hoàn toàn không nghe được âm thanh, tất cả mọi người phảng phất như đều bị một cỗ lực lượng nào đó cầm giữ vậy, ngay cả bản thân Trần Khuynh Địch cũng không có cách nào động đậy.
"Là thời gian cầm cố, không đúng."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Xin kí chủ cứ yên tâm, tốc độ suy nghĩ của ngài đã tăng lên hơn 1000 lần, đây là để bảo đảm ngài có thể có đầy đủ thời gian để tiếp nhận ban thưởng của hệ thống."
"Thế nào, bổn hệ thống rất có tâm phải không? Hiện tại kí chủ đã có thể khen ngợi hệ thống rồi đó!"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Bớt nói nhảm! Tranh thủ thời gian cấp ban thưởng cho ta đi!"
Thanh âm hệ thống dần dần đi xa, sau đó một cỗ ý cảnh hùng hậu liền tràn vào trong đầu của Trần Khuynh Địch. Đầu tiên là Thần Võ Bách Chiến Quyết!
Môn võ công Thần Võ Bách Chiến Quyết này kỳ thật là vô cùng thần dị, thay vì nói là võ công, không bằng nói là bí pháp thì gần gũi hơn,

là một môn bí pháp cận chiến toàn phương vị, sau khi được tổng kết xong bất quá chỉ có bốn chiêu: Ra quyền như thương, chập ngón tay như kiếm, dựng thẳng chưởng như đao, ánh mắt như mũi tên, phân biệt biểu hiện cho bốn loại ý cảnh bất đồng: thương ý, kiếm ý, đao ý, tiễn ý, ba loại ý cảnh đầu tiên có liên quan đến chiến đấu bình thường, mà một chiêu cuối cùng - tiễn ý thì là dính đến Nguyên Thần. Chỉ cần kiên trì luyện tập môn bí pháp này, không nói đến những cái khác, tối thiểu là toàn thân cao thấp sẽ không có bất kỳ nhược điểm nào. Mà dạng bí pháp này rơi vào trong tay của Tiêu Lâm Thân, nếu nói một cách khó nghe, chính là người tài giỏi không được trọng dụng.

Dạng bí pháp hoàn thiện không có bất kỳ thiếu sót này, kỳ thật là thích hợp nhất với loại võ giả có lực lượng và nội tình cường hãn, bởi vì dạng võ giả này nếu như có thể xóa đi thiếu hụt của bản thân, vậy liền có thể bộc phát ra thực lực bản thân đến mức độ lớn nhất, mà rơi vào trong tay của loại võ giả dần dần già đi như Tiêu Lâm Thân, tối đa cũng chỉ có thể cam đoan là không bị nhằm vào điểm yếu mà thôi. Mà dạng bí pháp này, ở dưới sự thúc giục của hệ thống đã tăng thêm một bước, chuyển hóa thành [Lục Hợp Võ Sách]. Trừ bỏ thương ý, kiếm ý, đao ý, tiễn ý, còn tăng thêm khải ý cùng với côn ý ngoài định mức, hoàn thiện môn bí pháp này thêm một bước, có tổng cộng sáu loại ý cảnh, cho nên được hệ thống gọi là [Lục Hợp Võ Sách].

Nhưng nói thật, môn võ công này cũng không thích hợp với Trần Khuynh Địch, nguyên nhân rất đơn giản: Trần Khuynh Địch có [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư], bản thân liền có thể tự do chuyển hóa huyết khí, cương khí, Nguyên Thần. Huyết khí chú trọng phòng ngự, cương khí chú trọng công kích, Nguyên Thần lại vô cùng quỷ dị, hắn vốn chính là đã không có nhược điểm.

Bất quá theo việc môn võ công này được vận chuyển, một bộ ban thưởng khác của hệ thống cũng bắt đầu được phát ra.

Tăng cường quyền ý!

Trên dưới Lục Hợp Võ Sách, tất cả các loại ý cảnh lưu chuyển ở trong đầu của Trần Khuynh Địch vào thời khắc này, làm nổi bật quyền ý của bản thân hắn, hắn cũng không tu hành môn võ công này, nhưng ở bên trong môn võ công này bao hàm vạn tượng ý cảnh, xem quyền ý của bản thân Trần Khuynh Địch giống như là đá mài dao không ngừng cọ xát. Đây là một loại thể nghiệm phi thường mới lạ.

"Quyền ý của ta.."

Chương 325: Đứt tay

Vào giờ khắc này, trên mi tâm của Trần Khuynh Địch nở rộ hào quang, hắn không thôi động bất kỳ một lực lượng nào, nhưng ở phía sau lưng hắn, một đạo thân ảnh hư ảo lại chậm rãi hiện lên, đó là thân ảnh hiện ra vào thời điểm lần đầu tiên hắn lĩnh ngộ quyền ý, có bộ dáng tướng mạo không khác nhau một chút nào so với Trần Khuynh Địch. Nếu có người có thể nhìn thấy một màn trong thời gian đứng im này mà nói, nhất định sẽ lên tiếng kinh hô.
Rõ ràng!
Đặt chân vào Võ Đạo Tông Sư, chuyện đầu tiên cần phải làm là rõ ràng võ đạo của bản thân, sau đó khắc võ đạo lên phía trên Hợp Đạo Kim Đan của bản thân.
Trước đó Trần Khuynh Địch mặc dù có lực lượng nội tình thâm hậu, một thân thực lực thậm chí có thể đối đầu cùng với Võ Đạo Tông Sư, nhưng khoảng cách tu vi của hắn so với Võ Đạo Tông Sư vẫn là vô cùng xa xôi, nhưng bây giờ thì lại không giống.
Bây giờ Trần Khuynh Địch ở dưới một đao ẩn chứa ý chí võ đạo của Minh Vô Nhai, lấy Lục Hợp Võ Sách làm cơ hội, hiểu rõ bản tâm, nhìn thấu bản tính, triệt để nắm giữ võ đạo của bản thân!
Vào giờ khắc này, rất nhiều võ công, Vô Lượng Quang Như Lai, Tiên Nhân Kiếm Ý, Sát Tự Quyết, Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết mà Trần Khuynh Địch nắm giữ, toàn bộ lưu chuyển ở trong lòng của hắn, sau đó phân biệt dung nhập vào bên trong từng loại ý cảnh của Lục Hợp Võ Sách, lại được quyền ý của Trần Khuynh Địch hấp thu, dung hội quán thông, hội tụ võ đạo, Vạn Pháp Quy Nhất!
"Hệ thống đã phát ban thưởng xong!"
Thanh âm của hệ thống vang lên đúng lúc, một giây sau, thời gian đứng im khôi phục lại như bình thường, ở nơi xa vang lên tiếng kinh hô của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, ở phụ cận vang lên của tiếng rống giận dữ Minh Vô Nhai, Yển Nguyệt Đao ở trên đỉnh đầu cũng tản mát ra sát khí kinh khủng lần thứ hai, bổ thẳng xuống đỉnh đầu, mắt thấy Trần Khuynh Địch vừa mới lĩnh ngộ quyền ý đã sắp táng thân ở dưới một đao vô song này...
"A a a a a a!"
Ở dưới nguy cơ kịch liệt, Trần Khuynh Địch cơ hồ là không có cách nào khống chế gầm thét thành tiếng, sau đó liều mạng cựa quậy thân thể, đồng thời bộc phát lực lượng toàn thân, một đao vô song kia ở dưới sự thôi thúc mạnh mẽ của hắn chuyển dời một chút, hơn nữa ở dưới sự vặn vẹo tận lực của Trần Khuynh Địch, cuối cùng từ mi tâm, rơi vào trên vai trái của Trần Khuynh Địch.

Ánh đao lướt qua, máu tươi bắn tung toé!
Cánh tay trái của Trần Khuynh Địch bị một đao của Minh Vô Nhai chém đứt, trực tiếp rơi ở trên mặt đất!
"Sư huynh! !!"
"Đại ca ca! !!"
Ở nơi xa, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm nhìn thấy một màn này gần như đồng thời vọt tới, muốn cứu viện Trần Khuynh Địch.
"Cút ngay!" Trần Khuynh Địch nổi giận gầm lên một tiếng, đau đớn kịch liệt cùng với máu tươi kích thích tinh thần của hắn, nhưng vào giờ khắc này, ở trong con mắt hắn lại không có một chút kinh hoàng nào, quyền ý ngập trời che giấu tất cả cảm xúc, tràn đầy ở trong cặp mắt của hắn, hóa thành Thần Quang chói mắt phun ra, Vô Lượng Quang Như Lai lại hiện ra, Cửu Trọng Kim Tháp do Vô Lượng Quang Minh Quyết ngưng tụ ra cũng hiển hiện theo đó.
Nhưng lần này Trần Khuynh Địch cũng không dùng pháp tướng để chiến đấu, mà dùng sức lực của bản thân.
Cửu Trọng Kim Tháp trấn áp Vô Lượng Quang Như Lai, mạnh mẽ ép Vô Lượng Quang Như Lai thật lớn vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, vô tận phật quang dung nhập vào trong cơ thể của hắn, hóa thành từng đạo từng đạo Phạn văn vàng óng mà mắt trần có thể thấy in vào nửa người trên của Trần Khuynh Địch, thân thể máu thịt nguyên bản ở dưới sự chiếu rọi của phật quang, lại lộ ra cảm nhận như kim loại.
Loại trình độ này là đã đủ rồi.
Cánh tay trái đã đứt mất, Trần Khuynh Địch chậm rãi nâng tay phải lên.
Phật quang vàng óng hóa thành quang diễm kinh khủng cháy hừng hực ở trên toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch, quyền ý ngập trời cũng được đánh ra theo một quyền này của Trần Khuynh Địch, trong một sát na này, tiếng động ở trong không gian xung quanh liền biến mất toàn bộ, một cỗ sóng xung kích vô hình lấy Trần Khuynh Địch làm trung tâm khuếch tán ra, trực tiếp hất bay Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đang xông lên. Một quyền này, thống nhất đao, thương, kiếm, côn, cung, khải, mọi loại ý cảnh võ đạo đều có ở bên trong, một quyền phá vạn pháp!
"Chết đi!"
Minh Vô Nhai vừa định rút Yển Nguyệt Đao ra, nhưng lực cũ vừa mới đi, lực mới chưa sinh, mà quyền của Trần Khuynh Địch lại có tốc độ vượt qua âm thanh, khiến cho hắn căn bản là không kịp tránh né, chỉ có thể mở to hai mắt, nhìn một quyền uy thế vô song này phá vỡ cương khí hộ thể của bản thân, đánh nát bảo giáp hộ thân của bản thân, cuối cùng rơi vào lồng ngực của mình.
Trong một sát na này, ánh mắt của Minh Vô Nhai cùng với Trần Khuynh Địch tương giao, thời gian phảng phất như cũng dừng lại

vào giờ khắc này.
"Ta, ta không cam tâm..." Ở trong hai mắt đỏ như máu của Minh Vô Nhai, toát ra khát vọng sống, không cam lòng đối với sự thất bại của bản thân, Minh Vô Nhai hắn tung hoành gần trăm năm ở Ung Châu Đạo, không biết dùng bao nhiêu thủ đoạn mới đi tới một bước như hôm nay, nhưng không đợi hắn đi đến đỉnh phong chân chính, mà đã phải chết ở chỗ này..
Vì đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, hắn đã đi tìm kiếm truyền thừa của Âm Dương Ma Đế, thiết kế kế hoạch giết chết Tiêu Nguyên Thần, thậm chí huyết tế đám thuộc hạ thân cận đã đi theo hắn gần trăm năm, không tiếc khiến cho cơ nghiệp Tam Anh Hội chỉ còn trên danh nghĩa, đều đã làm đến bước này, vì sao hắn vẫn còn thua? Hơn nữa còn là thua ở trên tay của một kẻ con ông cháu cha!
Phần không cam tâm này, Trần Khuynh Địch tự nhiên là thấy được, nhưng hắn vẫn lộ ra vẻ thờ ơ.
"Không cần phải không cam tâm."
"Chuyện này không có quan hệ với việc ngươi đã cố gắng bao nhiêu, cũng không có quan hệ cùng với tu vi và bối cảnh của ta, người nào có quả đấm lớn hơn liền có thể thắng."
Tử đấu ở giữa võ giả, chính là thuần túy như vậy, thua chính là vì có thực lực không bằng người, không cần phải oán trời trách đất.
"Đáng chết!"
Oanh! Lồng ngực nổ tung, quyền kình trực tiếp đánh nát trái tim của Minh Vô Nhai, thịt nát cùng với máu tươi tuôn ra từ phía sau lưng của hắn, ngay tiếp đó thân thể của Minh Vô Nhai chính là bay thẳng lên trời, cuối cùng trực tiếp nện vào bên trong tế đàn Tà Thần, nện vào vị trí Tiêu Nguyên Thần nằm trước đó, nện vào cái hố do Tiêu Lâm Thân tự bạo tạo ra trước đó.
Hội chủ Tam Anh Hội, Võ Đạo Tông Sư Minh Vô Nhai - chiến tử!
Ở một địa phương cách sơn trang Phong Tuyết hơn mười dặm.
Thanh Long Trang, tiêu cục Liệt Dương, còn có võ giả của rất nhiều thế lực Ung Châu Đạo nhao nhao tụ tập cùng với nhau, tổ hợp thành một đội ngũ có số lượng không tầm thường đang tiến về phía sơn trang Phong Tuyết, mà người dẫn đầu đội ngũ, thì là Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, ở sau lưng thì là rất nhiều tinh anh và cao tầng của các thế lực.

Chương 326: Phiền toái

Xem như là người thuyết phục các thế lực của võ lâm Ung Châu Đạo, Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên quả thực là đã phí một phen tâm tư, vào lúc cần thiết cũng đã biểu diễn thực lực của bản thân một phen, hơn nữa có Thuần Dương Cung xem như là bối cảnh, lúc này mới có thể khiến cho các thế lực này kinh hãi, khiến cho bọn hắn phái người trợ giúp.
Bất quá lúc này đám người đang hành quân lại bị cản lại. Mà ngăn cản đám người chỉ có một người. Người tới mặc một thân quan phục màu đỏ thẫm, bên hông mang theo quan ấn, tóc dài buộc lên, dùng đôi mắt phượng liếc nhìn đám người, Ngũ Sắc Thần Quang xanh, vàng, đỏ, trắng, đen hoà lẫn ở phía sau, tản ra khí tức giống như núi như biển, vẻn vẹn chỉ có một người liền có thể trấn áp đội ngũ được tạo thành từ rất nhiều thế lực võ lâm.
"Tỷ tỷ." Doanh Phượng Tiên đứng ở phía trước nhất đội ngũ, trên sắc mặt mang theo vẻ kinh ngạc, khá là phức tạp nhìn cô gái trước mắt. Tần Kiền Hoàng, người mạnh nhất thế hệ trẻ Hoàng triều Đại Càn, xếp thứ hai trên Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn, thậm chí còn có chiến tích đánh chết một vị Võ Đạo Tông Sư giống như Trần Khuynh Địch, một thân tu vi có thể xưng là sâu không lường được, có nàng đứng ở chỗ này, đừng nói là chỉ có Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư, coi như là có Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm ở đây, chỉ sợ là cũng không làm nên chuyện gì. Mặc dù đồng dạng là Hợp Đạo Tôn Giả, Tần Kiền Hoàng cũng không phải là cùng một cái cấp độ với phàm phu tục tử.
"Đã lâu không gặp." Tần Kiền Hoàng lãnh đạm nhìn Doanh Phượng Tiên, hai mắt trống rỗng, rõ ràng là đang nhìn Doanh Phượng Tiên, nhưng ở trước mặt của nàng, Doanh Phượng Tiên lại cảm thấy Tần Kiền Hoàng căn bản là không nhìn bản thân, hai người rõ ràng gần trong gang tấc, lại phảng phất như là cách một trời một vực vậy, một bên là chim sẻ trên đất, một bên khác lại là Phượng Hoàng trên trời.
"Tỷ tỷ, ngươi tới nơi này là muốn làm gì?"
"Đương nhiên là mang ngươi đi." Tần Kiền Hoàng nhẹ nhàng nói: "Tây Vực đã bị phá, bốn đại Biên Hoang cũng vì đó mà trở nên phấn chấn, bọn hắn đã sắp hành động, mà giới tông phái càng là người người mang ý xấu, đã sắp đến thời điểm thiên hạ đại loạn. Lấy thực lực của ngươi, ở trong thời kỳ hoà bình thì còn tạm được, nhưng nếu ở trong giang hồ loạn thế, vậy thì không đủ."
"Cho nên?"
"Cho nên ta phải mang ngươi đi."
"Vì bảo hộ ta?"

"Đương nhiên!"
Tần Kiền Hoàng trả lời không có một chút do dự, mà Doanh Phượng Tiên thì lại lộ ra vẻ cười khổ.
Bảo hộ ta?
Nếu như là khi còn bé mà nói, nàng nhất định sẽ tin tưởng a, nhưng qua nhiều năm như vậy, huyết mạch Phượng Hoàng của bản thân bị cưỡng ép chiếm lấy, lại bị đuổi ra khỏi gia tộc, từ xưa tới nay chưa từng có ai chú ý qua bản thân nàng, Tần Phượng Tiên đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một người gọi là Doanh Phượng Tiên.
"Đều đã đến cái trình độ này, tỷ tỷ, ngươi dựa vào cái gì mà cảm thấy, ta sẽ còn tin tưởng ngươi?"
"Ngươi không cần phải tin tưởng ta." Ngữ khí của Tần Kiền Hoàng vẫn không có một chút chấn động nào, phảng phất như là không nghe được sự kháng cự của Doanh Phượng Tiên vậy: "Ngươi chỉ cần nghe lời là được rồi."
Doanh Phượng Tiên há hốc mồm, nhưng cái gì cũng không nói ra được, sắc mặt càng trở nên ảm đạm, mà ngay vào lúc này…
"Nghe cái đầu của ngươi!"
Thân hình của Lạc Tương Tư liền biến mất ở trong đội ngũ, một giây sau liền xuất hiện ở trước mặt của Tần Kiền Hoàng, đẩy hai cánh tay về phía trước, tay trái khép thành chưởng, phảng phất như nâng lên một ngọn núi vô hình, tay phải nắm thành quyền, đánh ra kiếm khí đao quang mang theo sát ý mênh mang.
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa. Hô Phong Hoán Vũ!
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa. Bàn Sơn Cản Nhạc!
"Ồ?"
Đối mặt với công kích gần trong gang tấc của Lạc Tương Tư, uy thế ngập trời này cơ hồ là mượn nhờ thiên địa chi uy, Tần Kiền Hoàng phảng phất như thực sự nhìn thấy được gió táp mưa sa, thấy được những ngọn núi sắc bén, dẫn động lực lượng thiên địa hóa thành lực phá hoại mà mắt trần có thể thấy cuốn tới.
Không nói đến những cái khác, chỉ hai chiêu này, ở bên trong võ giả Luyện Thần Phản Hư của Ung Châu Đạo, không có một ai có thể tiếp được!
"Có ý tứ." Đáng tiếc là Tần Kiền Hoàng cũng không phải là những phế vật kia.
Đối mặt với một kích toàn lực của Lạc Tương Tư, Tần Kiền Hoàng chỉ nhíu mày, Ngũ Đức Thần Quang ở phía sau phấp phới theo chiều gió, phảng phất như Khổng Tước xòe đuôi, sau đó thiên địa chi uy kinh khủng liền bị trừ khử trong nháy mắt, phảng phất như chưa bao giờ từng tồn tại, ngay cả một làn gió nhẹ cũng không thổi lên được, hóa thành hư vô.
"A..."
"Võ công không tệ, nhưng tu vi quá thấp." Tần Kiền Hoàng lắc đầu,

sau đó vung tay lên, Lạc Tương Tư liền phảng phất như bị một chiếc chùy sắt đập trúng vậy, cả người bay lên không trung, sau đó rơi ầm ầm trên mặt đất.
Phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt của Lạc Tương Tư lập tức trở nên trắng lóa như tuyết, trong ánh mắt nhìn về phía Tần Kiền Hoàng càng là tràn đầy kinh dị, nàng mặc dù biết bản thân khẳng định không phải là đối thủ của Tần Kiền Hoàng, nhưng lại không ngờ được, nàng tự cho là đủ để ngăn chặn hai chiêu của đối phương, vậy mà thậm chí ngay cả một chút bọt nước cũng không lật lên được! Đây chính là hai chiêu bên trong Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa a! Là Tuyệt Thế Thần Công, thế mà ngay cả một điểm tác dụng cũng đều không có?
Không để ý đến Lạc Tương Tư không cam tâm, Tần Kiền Hoàng nhìn về phía Doanh Phượng Tiên lần thứ hai, hỏi: "Sao? Có nguyện ý đi với ta hay không?"
"Nếu như ta nói không nguyện ý?"
"Vậy thì cũng không có tác dụng."
Vậy thì còn cái gì để nói, Doanh Phượng Tiên chủ động đi về phía trước, đứng chung một chỗ với cùng Lạc Tương Tư, nói: "Ta sẽ không đi với ngươi."
Tần Kiền Hoàng nhìn đám tinh anh của rất nhiều thế lực võ lâm ở phía sau hai nàng, nói: "Các ngươi cũng muốn ngăn cản ta?"
Đám tinh anh liếc nhìn nhau, sau đó gần như đồng thời lui về phía sau một bước, trên mặt nhao nhao lộ ra nụ cười nịnh nọt.
"Làm gì có, ngài cứ tuỳ ý."
"Rất tốt."
Sắc mặt của Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên trở nên khó coi, bất quá cũng không nằm ngoài dự liệu, dù sao thì giữa các nàng và bọn hắn cũng chỉ là hợp tác lợi ích thuần tuý, đám thế lực võ lâm Ung Châu Đạo này nếu như liều mạng giúp các nàng ngăn cản Tần Kiền Hoàng, đó mới là thật sự gặp quỷ, bất quá nếu như bọn hắn chịu ra tay...chỉ sợ là cũng không làm gì được vị thiên kiêu chi nữ Đại Càn này.
"Lần này phiền toái rồi a..."
"Sư huynh ở bên kia cũng không biết là ra sao?"
Dường như là nghe được lời xì xào bàn tán của hai nàng, Tần Kiền Hoàng đột nhiên mở miệng nói: "Yên tâm đi, vị Thuần Dương Cung kia, sư huynh của các ngươi rất tốt."
Hai nàng kinh ngạc: "Hả?"
"Hắn dường như đã minh ngộ bản thân, thống nhất võ đạo, lần trước hắn còn kém xa lắm, nhưng mà bây giờ, khoảng cách của hắn so với Võ Đạo Tông Sư chỉ còn cách có một bước."

Chương 327: Đoạn Tục Đan

Nhìn vẻ mặt thờ ơ của Tần Kiền Hoàng, Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư nhếch nhếch miệng, nói thật, loại thái độ cao cao tại thượng này của đối phương khiến cho hai người đều có một chút khó chịu, nhất là dùng loại thái độ này để đàm luận sư huynh của các nàng, là khiến cho người ta nổi giận nhất.
"Sao? Sau khi biết rõ sư huynh của ngươi không có việc gì, còn không nguyện ý đi với ta hay sao?"
"Đều đã nói rồi, không đi!"
"Haizzz." Tần Kiền Hoàng than nhẹ một tiếng, sau đó ngậm miệng lại, cũng không nói thêm gì nữa. Thay vào đó, thì là hào quang đột nhiên tỏa sáng, Ngũ Đức Thần Quang chiếu rọi hơn phân nửa chân trời!
"Động thủ!" Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên nghênh đón một trận chiến có chênh lệch rất lớn.

Từ từ mở mắt, đập vào mi mắt là trần nhà màu trắng.
Con m* nó, làm sao lại là cái trần nhà này, mấy tháng nay bản thân giống như là không chỉ nhìn thấy nó một lần.
"Sư huynh!"
"Đại ca! Ca tỉnh rồi? !"
Ở bên cạnh truyền đến thanh âm của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, Trần Khuynh Địch hơi hơi nghiêng đầu một cái, nhếch mép nói: "Ừm, xem ra là ta vẫn còn sống!"
Đúng rồi! Ta suýt nữa đã quên mất! Trước đó ở trong trận quyết đấu sinh tử với Minh Vô Nhai, vì giữ tính mạng, ta ngay cả cánh tay cũng đều hy sinh! Tay trái của ta…
Trần Khuynh Địch cơ hồ là vô thức giật giật tay trái, mà dựa theo lẽ thường mà nói, loại hành vi này của hắn hẳn là không có ý nghĩa, dù sao thì tay trái đã không còn, bất quá ngoài ý liệu là, hắn thế mà cảm nhận được tay trái của mình tồn tại, năm ngón tay, cổ tay, cánh tay, hoàn hảo không có tổn hại.
"Hả?"
"Sư huynh xin cứ yên tâm!"
Dường như là phát giác được nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân lập tức đứng dậy, nói ra: "Trước khi đi Thái Thượng trưởng lão cùng với tông chủ đại nhân đã cho chúng ta một chút đan dược, để đề phòng vạn nhất, tay của sư huynh đã được chúng ta dùng Đoạn Tục Đan nối lại, đã không có gì đáng ngại."
"Còn may là không bị huỷ đi hoàn toàn, nếu không thì cần phải có Thân Thể Trùng Sinh Đan cao cấp hơn."

Trần Khuynh Địch ngây cả người, mới tìm được từ trong trí nhớ của mình cái gọi là Đoạn Tục Đan cùng với Thân Thể Trùng Sinh Đan, đan dược ở đại thế giới Trung Thổ được phân chia thành 12 phẩm, mà ở trong 12 phẩm này, Đoạn Tục Đan tên như ý nghĩa, chỉ cần thân thể đứt ra không triệt để bị tổn hại, thì liền có thể dùng Đoạn Tục Đan để nối lại, xem như là tám phẩm đan dược. Loại đan dược này ở ngoại giới tự nhiên là cực kỳ quý giá, nhưng mà đối với Thuần Dương Cung mà nói thì lại không tính là gì.
Bất quá càng thêm trân quý là Thân Thể Trùng Sinh Đan.
Đây thế nhưng là trùng sinh thân thể chân chân chính chính, nghe nói coi như ngươi có mất ráo nửa người, loại đan dược này cũng đều có thể giúp ngươi mọc thân thể ra lại, thuộc về mười phẩm Đan Vương, có thể vượt qua nó, cũng chỉ có 11 phẩm Thánh Đan, còn có 12 phẩm Thần Đan, có thể thấy được trình độ trân quý của nó.
Mà loại đan dược này, nghĩa phụ tiện nghi của hắn còn có Thái Thượng trưởng lão cũng đều có thể lấy ra? Đối với chuyện này, Trần Khuynh Địch chỉ có một cái ý nghĩ. Có thể trở thành con ông cháu cha của Thuần Dương Cung, thật sự là quá tốt!
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, sau đó nhìn chung quanh, đột nhiên sững sờ, hỏi: "Lạc sư muội còn có Phượng Tiên sư muội đâu?"
"A!"
Trần Khuynh Địch vừa nói ra lời này, trên khuôn mặt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân vốn dĩ còn mang theo vài phần mừng rỡ lập tức trở nên cứng ngắc, Trần Khuynh Địch thấy vậy liện lộ ra vẻ mặt không rõ ràng cho lắm.
"Hay là để ta nói đi."
Cửa quân trướng được xốc lên, có một bóng người chậm rãi đi đến, toàn thân cao thấp đều quấn băng vải, khí tức cả người đều lộ ra sự vô cùng suy yếu, Trần Khuynh Địch trừng to mắt nhìn về phía đối phương, sau khi nhìn rõ tướng mạo của đối phương, vẻ mặt vô cùng nhẹ nhõm lúc trước liền lập tức đọng lại.
Chỉ một thoáng, phảng phất như một ngọn núi lớn từ trên trời rơi xuống, khí tức cùng với quyền ý kinh khủng từ trên người của Trần Khuynh Địch bộc phát ra giống như một cơn bão, trong phút chốc liền quét sạch ở bên ngoài quân trướng, bao trùm hơn mười dặm chu vi chung quanh, khiến cho không ít thế lực đang tụ tập ở chung quanh cảm thấy rung động.
"Là ai làm?" Nằm ở trên giường, Trần Khuynh Địch chậm rãi phun ra một câu, mang theo sát cơ lạnh lẽo.
Mà ở trước mặt của hắn, thì là Lạc Tương Tư cả người tổn thương, trên thái dương còn mang theo băng gạc rướm máu, bờ môi khô khốc trắng bệch, trên mặt không có một tia huyết sắc, Trần Khuynh Địch không cần suy nghĩ liền biết, đây tuyệt đối là bộ dáng sau khi đại

chiến cùng với người khác tạo ra.
Hơn nữa trọng yếu hơn chính là, Lạc Tương Tư rõ ràng là đi cùng với Doanh Phượng Tiên, nhưng mà bây giờ Trần Khuynh Địch lại không nhìn thấy Doanh Phượng Tiên.
"Là tỷ tỷ của Phượng Tiên sư tỷ, nàng đã mang Phượng Tiên sư tỷ đi."
"Là Tần Kiền Hoàng sao?" Trần Khuynh Địch cũng không có gầm thét, mà là thấp giọng tự nói vô cùng bình tĩnh, nhưng khí tức bộc phát ra từ trên người của hắn thì lại càng thêm cuồng bạo, ngay cả Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đều không tự chủ được cảm thấy sau lưng phát lạnh, loại sát ý khủng bố này, các nàng đã rất lâu rồi chưa từng nhìn thấy.
Ngay cả trong ánh mắt của Lạc Tương Tư cũng lướt qua sự hoài niệm. Trong ấn tượng, lần trước sư huynh tức giận như thế, vẫn là ở vào thời điểm bản thân nàng phá hủy trận pháp Phủ Thành Chủ...Mà một lần kia, sư huynh đã dùng một hơi san bằng ba đại bộ tộc Trấn Cương ở chung quanh Thành Thanh Đế.
"Ta hiểu được." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, chợt nhắm hai mắt lại, nói: "Phượng Tiên sư muội tạm thời sẽ không có chuyện gì."
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch ép buộc bản thân bình tĩnh lại, lúc này không thể hoảng hốt, nhất định phải tỉnh táo phân tích, nghiêm túc suy nghĩ, như vậy mới có thể cho ra kết luận...
Trần Khuynh Địch mở mắt ra, sau đó nhìn về phía Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, nói: "Có quan hệ đến sự tình của Phượng Tiên sư muội là như thế này."
Sau đó hắn liền nói thô sơ giản lược về quan hệ giữa Doanh Phượng Tiên cùng với Tần Kiền Hoàng một lần, ba nữ Dương Xuân ít nhiều cũng đã biết một chút, cho nên rất nhanh liền nhao nhao gật đầu, ra hiệu bản thân đã hiểu rõ.
Sau đó Trần Khuynh Địch nghiêm túc nhìn ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, nói: "Các muội cảm thấy, tại sao Tần Kiền Hoàng phải mang Phượng Tiên sư muội đi?"
Không sai, đây chính là sau khi hắn nghĩ sâu tính kỹ, tỉnh táo suy nghĩ, nghiêm túc phân tích, cho ra được kết luận: Giao cho những người chuyên nghiệp làm.
"Vì sao..."
Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư gần như đồng thời rơi vào trong sự trầm tư, mà Dương Xuân thì là nhìn Trần Tiêm Tiêm một chút, lại nhìn Lạc Tương Tư một chút, thế là cũng nhắm mắt lại, sờ cằm, lộ ra bộ dáng bản thân đang cố gắng suy nghĩ.
"Ừm, Dương Xuân rất giống như mình." Trần Khuynh Địch nghĩ thầm.
"Không có đủ tình báo, thật sự là không có cách nào phán đoán."

Chương 328: Thêm một mồi lửa

"Đúng vậy a." Lạc Tương Tư lắc đầu, chợt nói ra: "Bất quá trước đó ta và Phượng Tiên sư tỷ cùng nhau đối kháng với người kia, người kia cũng không hạ sát thủ với ta, chỉ là sau khi đánh ta trọng thương, liền mang Phượng Tiên sư tỷ đi, cho nên đối phương hẳn cũng không phải tới là để giết sư tỷ, ta có thể bảo đảm điểm này."
"Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy, dù sao thì Phượng Tiên sư tỷ cũng là người của Thuần Dương Cung chúng ta, Tần Kiền Hoàng cho dù như thế nào, cũng không có khả năng tùy tiện hạ sát thủ đối với sư tỷ, cho nên Phượng Tiên sư tỷ tạm thời hẳn là đã an toàn, cho nên bây giờ việc khẩn cấp trước mắt, chính là tranh thủ thời gian để tìm kiếm hướng đi của Tần Kiền Hoàng."
"Ta cũng cảm thấy như vậy!" Trần Khuynh Địch nhìn Dương Xuân một cái, con nhóc này, đã nói ra hết lời mà hắn muốn nói.
"Bất quá muốn tìm hướng đi của Tần Kiền Hoàng là rất khó a." Lạc Tương Tư nhíu mày, có vẻ hơi khó xử.
Bất quá Trần Tiêm Tiêm lại mỉm cười, nói: "Tương Tư tỷ, ngươi đã quên là còn có sư huynh hay sao?"
"Sư huynh, à!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ta?
"Hả? Có quan hệ gì với đại ca chứ?"
Làm tốt lắm Dương Xuân! Câu hỏi này thật sự là quá hay!
"Cái con nhóc ngốc nghếch này." Trần Tiêm Tiêm tức giận trừng Dương Xuân một cái, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Ngươi quên rồi sao? Hiện tại sư huynh chính là Thần Bộ Lục Phiến Môn đó! Chỉ cần sư huynh truyền tin cho Lục Phiến Môn, điều động mạng lưới tình báo Lục Phiến Môn một lần, muốn tìm kiếm hướng đi của Tần Kiền Hoàng còn không phải là rất dễ dàng?"
Dương Xuân: "! !! !"
"Nguyên lai là như vậy a!"
Nhìn Dương Xuân sợ hãi thán phục, Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, nhịn xuống dục vọng lộ ra biểu lộ sợ hãi thán phục. Cái biện pháp này thật sự là quá tuyệt vời!
"Ta sẽ lập tức truyền tin cho Lục Phiến Môn!" Quả nhiên, đem chuyện chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp làm là cực kì chính xác!
Tại Đế Đô Lục Phiến Môn.
"Vị Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung này, thật đúng là hay gây chuyện." Hoàng Thu Sinh nhìn hồ sơ bên trên bàn đọc sách, bất đắc dĩ thở dài, trong khoảng thời gian này tin tức có quan hệ đến Trần Khuynh Địch, có quan hệ đến Thuần Dương Cung một cái tiếp lấy

một cái, đây đã là lần thứ ba xuất hiện ở trong hạng mục xử lý công việc của hắn rồi.
Phải biết thân làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, sự tình mà Hoàng Thu Sinh phải xử lý trong một ngày là người thường không thể tưởng tượng, đồng dạng, sự tình mà hắn xử lý phần lớn cũng là dính đến đại sự trong toàn bộ hoàng triều Đại Càn, ví dụ như Phật Môn, Đạo Môn, còn có mười đại thánh địa võ đạo, cùng với chiến sự Tây Vực, nhưng ở bên trong những đại sự này, danh tự của Trần Khuynh Địch lại là liên tiếp xuất hiện.
"Xem một chút nào, trước đó ta nhận được tin tức, hắn xem như là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung rời khỏi Thanh Châu Đạo, dường như là đi đến Ung Châu Đạo a, nếu ta nhớ không lầm, Tiêu gia sau khi trốn khỏi Tây Vực, cũng hẳn là đã đặt chân ở nơi đó a, chẳng lẽ hắn đi đến đó là để tiêu diệt Tiêu gia?"
Thờ ơ mở hồ sơ ra, Hoàng Thu Sinh nhìn hàng chữ ở bên trên, sau đó liền ngây ngẩn.
"Tiêu gia thần phục, Tam Anh Hội bị diệt? ??"
Đối với Tam Anh Hội, Hoàng Thu Sinh vẫn là vô cùng hiểu rõ, dù sao cũng là thế lực bản thổ mạnh nhất ở Ung Châu Đạo, phân bộ Lục Phiến Môn xây dựng mạng lưới tình báo ở Ung Châu Đạo, còn có vào lúc thi hành nhiệm vụ, sẽ thường xuyên tiếp xúc với Tam Anh Hội, thậm chí là Hoàng Thu Sinh cũng đã từng nhìn thấy Hội chủ Minh Vô Nhai một lần.
Muốn hỏi đánh giá của Hoàng Thu Sinh đối với Minh Vô Nhai mà nói. Chính là một kẻ có chí hướng rộng lớn, nắm giữ thủ đoạn tàn nhẫn.
Dạng người này nếu như không phải xuất thân từ loại tiểu thế lực như Tam Anh Hội, mà đầu nhập vào trong triều đình, hắn là sẽ có thành tựu lớn hơn a, chỉ có một điều đáng tiếc chính là, hắn là một người ích kỷ tiêu chuẩn, nếu là cấp dưới thì thật sự là không dễ khống chế, mà nếu là cấp trên, thì lại quá mức vô tình.
Nhưng bất kể như thế nào, có thể trở thành bá chủ ở Ung Châu Đạo, Minh Vô Nhai vẫn là rất có bản lãnh. Nhưng cho dù là một người như vậy, thế mà vẫn bị Trần Khuynh Địch xử lý? Kéo theo toàn bộ tinh anh Tam Anh Hội cũng bị tiêu diệt?
"Tế đàn Tà Thần, Hỏa Luyện Kim Đan, ồ, thì ra là thế.."
Kiên nhẫn đọc hết tất cả nội dung ở bên trong, lúc này Hoàng Thu Sinh mới buông hồ sơ xuống, phun ra một ngụm trọc khí thật sâu.
"Ra là vậy."
"Thuần Dương Cung cũng không chịu cô đơn sao, đối phó Tam Anh Hội, xem ra là muốn mở rộng thế lực của mình, cũng đúng, dù sao thì có vị Thái Hoa Tiên Nhân kia tọa trấn, nếu như vẫn chỉ khuất mình ở loại địa phương nhỏ như Thanh Châu Đạo, cũng không khỏi phải xin lỗi thân phận và thực lực của Thái Hoa Tiên Nhân."

"Còn có chính là Tần Kiền Hoàng...Nàng thế mà cũng xuất hiện ở Ung Châu Đạo, còn mang đi một vị nữ đệ tử của Thuần Dương Cung? Doanh Phượng Tiên...ừm? Phượng Tiên?"
Hai mắt của Hoàng Thu Sinh lấp lóe, xen lẫn vô số suy nghĩ, sau một hồi lâu suy nghĩ, mới xem như lộ ra một nụ cười: "Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên? Tần gia, đúng rồi, Trần Khuynh Địch hẳn là còn chưa biết sự tình về Trần gia a, sự tình thú vị như thế, bất quá bây giờ còn chưa thể cho hắn biết."
Hoàng Thu Sinh đứng dậy, nhìn về phía bản đồ lãnh địa Đại Càn ở phía sau lưng, cuối cùng rơi vào một nơi vắng vẻ ở phía Tây.
Tây Cương Đạo.
Đó là chỗ đặt chân của Bái Hỏa Ma Giáo sau khi xông vào Trung Nguyên, căn cứ theo tình báo của Lục Phiến Môn, Bái Hỏa Ma Giáo đã bắt đầu chuyển dời toàn diện, Quang Minh Đỉnh sau khi bị vị Thái Hoa Tiên Nhân kia chém đứt, tinh nhuệ của Bái Hỏa Ma Giáo đã dứt khoát trực tiếp vứt bỏ cơ nghiệp ở Tây Vực, toàn bộ tiến vào Trung Nguyên.
Bái Hỏa Ma Giáo còn tính là cẩn thận, căn bản cũng không có xâm nhập vào Trung Nguyên cướp đoạt tài nguyên cùng với các thánh địa võ đạo, mà là tạm thời trú đóng ở một khu vực vắng vẻ, từ đó làm suy yếu lòng cảnh giác của mười đại thánh địa võ đạo, chuẩn bị chầm chậm phát triển, xem ra người cầm lái của Bái Hỏa Ma Giáo cũng không bị niềm vui sướng khi thành công tiến vào Trung Nguyên làm cho choáng váng đầu óc.
Nhưng dạng này là không được. Bởi vì chuyện này không phù hợp với kế hoạch của triều đình, nếu như Bái Hỏa Ma Giáo cắm rễ vững vàng ở Tây Cương Đạo mà nói, vậy thì triều đình đang làm cái gì? Vốn là xua hổ nuốt sói, kết quả lại biến thành dẫn sói vào nhà mà nói, vậy thì cũng quá bựa rồi.
"Lại phải thêm một mồi lửa."
Nhất định phải làm cho Bái Hỏa Ma Giáo xung đột cùng với các thế lực Trung Nguyên mới được. Như vậy rốt cuộc phải làm như thế nào đây?
Hoàng Thu Sinh cúi đầu, nhìn về phía hồ sơ trên bàn sách, ánh mắt lần thứ hai rơi vào bên trên ba chữ Trần Khuynh Địch này.
"Báo! Đại nhân!"

Chương 329: Ban thưởng ẩn tàng

Tiếng thông báo đột nhiên xuất hiện cắt đứt mạch suy nghĩ của Hoàng Thu Sinh, làm cho hắn khẽ chau mày, chợt mở miệng hỏi: "Có sự tình gì?"
"Là thư do Thuần Dương Thần Bộ gửi tới."
"Ồ? Lấy tới đây cho ta." Hoàng Thu Sinh sững sờ, sau đó lộ ra một tia thần sắc hứng thú, chờ đợi thủ hạ mang thư tín vào, sau đó mở ra đọc sơ lược qua một lần: "Muốn tìm vị trí của Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên?"
Thân làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, nắm trong tay mạng lưới tình báo to lớn bao trùm toàn bộ Đại Càn, bất quá chỉ hơn mười phút đồng hồ sau khi mệnh lệnh được đưa ra, tin tức có quan hệ đến Tần Kiền Hoàng liền xuất hiện ở trên bàn của Hoàng Thu Sinh, bất quá làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, sau khi mang theo Doanh Phượng Tiên, Tần Kiền Hoàng cũng không trở về Đế Đô.
Mà là mang người đi đến Tây Cương Đạo.
"Thật sự là..Trời cũng giúp ta!" Hoàng Thu Sinh gật gù, cứ như vậy, thì đã có biện pháp kích động xung đột giữa Bái Hỏa Ma Giáo cùng với võ lâm Trung Nguyên.

"Hừ! Rốt cục cũng đến phiên ta ra sân rồi!" Thái tử Hoành Xương đi ra khỏi phủ đệ bế quan, phát ra một tiếng thét dài thoải mái đầm đìa, khí tức chấn động hơn phân nửa lòng đất Âm Thành.
Bản thân hắn nếu như lại không xuất quan, chỉ sợ là người ở ngoại giới liền quên mất sự tồn tại của hắn!
Từ sau khi chiếm được Định Tần Kiếm, thái tử Hoành Xương liền một mực bế quan lĩnh hội Định Tần Kiếm, trải qua một thời gian lâu như vậy, hắn mới xem như là mượn nhờ kiếm ý ở trong đó, làm rõ ràng võ đạo của bản thân, cương khí trước đó còn hóa thành cửu long, bây giờ đã có thể vận chuyển theo ý muốn.
Tâm niệm vừa động, một con cự long màu đen liền gào thét mà ra từ trong cơ thể của hắn, mang theo khí tức ngập trời, còn muốn vượt qua thái tử Hoành Xương ngày trước, hiển nhiên, thái tử Hoành Xương bây giờ đã chân chính đứng ở ranh giới cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, chỉ cần có một cơ hội là liền có thể nhẹ nhõm vượt qua.
Mà cùng lúc đó, một giọng nói cũng truyền đến từ chỗ sâu trong Âm Thành, rõ ràng là người thống trị Đại Chu đương thời, phụ hoàng của thái tử Hoành Xương, Cơ Hồng Võ.
"Phụ hoàng?"
"Xuất quan rồi à? Không tệ, Hoành Xương ngươi quả nhiên không làm cho vi phụ thất vọng, đã tiến thêm một bước."

"Hài nhi sao dám để cho phụ hoàng thất vọng!"
"Ừm, nếu ngươi đã xuất quan, lại mang theo Định Tần Kiếm, vậy thì hãy đi một chuyến đến Tây Cương Đạo a, hiện tại Bái Hỏa Ma Giáo đã công phá Vạn Lý Liên Doanh, tiến vào Trung Nguyên, hơn nữa đã đặt chân tại Tây Cương Đạo."
"Ồ?" Thái tử Hoành Xương kinh ngạc, Bái Hỏa Ma Giáo đã thành công? Hiện tại chẳng phải là thời kỳ thiên hạ đại loạn.
Dường như cũng nhìn ra nghi hoặc của thái tử Hoành Xương, Cơ Hồng Võ tiếp tục giải thích: "Cũng chỉ giới hạn tại Bái Hỏa Ma Giáo mà thôi, Đại Càn vẫn còn đang phản kháng phi thường ngoan cường, Vạn Lý Liên Doanh cho đến bây giờ vẫn còn đang kịch chiến, 36 Quốc Tây Vực vẫn đang bị Đại Đô Hộ Tây Vực - Trương Tử Văn một mực áp chế."
"Ngươi cho rằng tại sao vi phụ bảo ngươi đi đến đó?"
"Đại Chu chúng ta cũng không giống như Bái Hỏa Ma Giáo, Bái Hỏa Ma Giáo hiện tại đã được như ý nguyện, sau khi tiến vào Trung Nguyên cũng không có chí tiến thủ, lấy ổn định làm chủ, chuyện này là không thể được, cho nên chúng ta cần phải bỏ thêm vào một mồi lửa, phải khiến cho Bái Hỏa Ma Giáo đứng trước nguy cơ mới được, nếu không thì Đại Chu chúng ta sẽ không có cơ hội."
"Nhiệm vụ của ngươi, chính là đi đến Tây Cương Đạo, nhiễu loạn tin tức, kích thích mâu thuẫn giữa Bái Hỏa Ma Giáo cùng với võ lâm Trung Nguyên."
"Lần này không phải là khảo nghiệm võ lực của ngươi, mà là trí tuệ, vi phụ tin tưởng là ngươi có thể làm được."
"Tuân lệnh!" Thái tử Hoành Xương quỳ một chân trên đất, cung kính nói ra. Đồng thời ở trong lòng của hắn cũng lóe lên một bóng người: Trần Khuynh Địch... hiện tại tu vi của ta đã tiến nhanh, đây là thời điểm tìm ngươi để phân cao thấp!
"Tích! Chúc mừng kí chủ! Kích hoạt ban thưởng ẩn tàng của hệ thống!"
Sáng sớm, Trần Khuynh Địch đang khẩn trương chờ đợi Lục Phiến Môn hồi âm liền nhận được thông báo như vậy.
"Ha ha?" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, mất nửa ngày cũng không phản ứng kịp.
"Đã xảy ra chuyện gì? Hãy giải thích rõ xem."
"Nói ngắn gọn, chính là bổn hệ thống không chịu được sự ngu xuẩn của kí chủ!"
"Ặc! Tại sao ngươi dám nói như thế?"
Ta rất ngu sao? Trần Khuynh Địch bất mãn nói ra ở trong lòng, đồng thời bắt đầu suy nghĩ hành động của bản thân ở trong khoảng thời gian này, bản thân hắn không đủ thông minh, rất nhiều chuyện đều phải dựa vào mấy vị nhân vật chính, nhưng đây không phải là một chuyện rất bình thường sao? Dù sao thì hắn cũng là nhân vật phản

diện a...
"Sai! Kí chủ quá sai!"
Trong đầu truyền đến thanh âm đầy căm phẫn của hệ thống.
Tên gia hỏa này, ta nhớ được thanh âm vào thời điểm mới xuất hiện là vô cùng máy móc không có cảm tình, không biết bắt đầu từ lúc nào, lại xuất hiện đủ loại thao tác mới lạ, như là bối cảnh âm nhạc, như là tưởng thưởng xưng hào, hiện tại ở trong thanh âm cũng tràn đầy tình cảm. Quả thực là...giống như một người sống sờ sờ vậy.
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ không nên phân tâm trong thời điểm đang nói chuyện với bổn hệ thống."
"Ách, được a, ngươi nói đi." Trần Khuynh Địch vô thức ngồi dậy từ trên giường, lộ ra bộ dáng "Ngươi cứ chậm rãi giải thích đi, ta sẽ lắng nghe".
Sau đó thanh âm hệ thống liền vang lên một lần nữa: "Khụ khụ, kí chủ vào trước khi xuyên việt hẳn là cũng đã đọc qua không ít tiểu thuyết, ở trong những loại tiểu thuyết đó, kí chủ thích nhất là loại hình tiểu thuyết gì?"
"Mắc mớ gì tới ngươi." Trần Khuynh Địch liếc trái liếc phải nói, lộ ra vẻ rất là chột dạ.
"Ha ha, kí chủ cho rằng bổn hệ thống không biết sao? Kí chủ, năm đó ngươi thích xem nhất, là loại tiểu thuyết cung đấu tiêu chuẩn! Nói một cách đơn giản chính là loại tiểu thuyết mà mọi người đoán tới đoán lui, mà ngài còn thường xuyên cố ý bỏ qua tình tiết cố sự, suy luận tình huống phát triển tiếp theo..."
"À, vậy thì làm sao!"
"Nhưng ở bên trong suy luận của ngài, mười lần thì có chín lần không suy luận chính xác, tổng hợp lại, kí chủ rõ ràng là thuộc về loại người rất ưa thích suy đoán ý nghĩ của người khác, nhưng lại một mực đoán không chính xác."
"Ngươi mà nói thêm nữa thì ta sẽ thực sự trở mặt..."
Mặc dù Trần Khuynh Địch uy hiếp rất nghiêm túc, nhưng hệ thống vẫn không hề bị lay động một chút nào.
"Nói tóm lại, IQ của kí chủ thật sự là quá bình thường, bởi vì vấn đề IQ của ngài, từ trên đủ loại ý nghĩa cũng gây ảnh hưởng đến bản hệ thống, cho nên hiện tại, bổn hệ thống sẽ đặc biệt cung cấp ban thưởng ẩn tàng cho kí chủ, hãy cảm ơn bổn hệ thống đi kí chủ, đây chính là lần đầu tiên bổn hệ thống chủ động phát thưởng cho kí chủ."
"Kí chủ chớ quên, mặc dù ngài là nhân vật phản diện, nhưng nếu như một nhân vật phản diện là một mãng phu chỉ biết dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, đó chẳng phải là sẽ biến thành tiểu thuyết không não hay sao! Một nhân vật phản diện gây hứng thú cho người đọc, hẳn là phải có trí tuệ đặc biệt, còn có năng lực đặc biệt."

Chương 330: Quả Trí Tuệ

Trần Khuynh Địch suy nghĩ một chút, vậy mà cảm thấy hệ thống nói rất có đạo lý.
"Mà kí chủ hãy tự coi lại bản thân đi, đặc biệt là không có duyên phận gì với ngài, năng lực đặc biệt cũng không có, tự nhiên là chỉ có thể ra tay từ phương diện trí tuệ đặc biệt, có đúng không?"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Ta vẫn luôn cảm thấy ngươi rất đáng nghi."
"Làm gì có chứ, không bằng kí chủ hãy tìm hiểu ban thưởng ẩn tàng một chút đi?"
"Là ban thưởng gì?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: chúc mừng kí chủ lần thứ hai! Thu được ban thưởng ẩn tàng của hệ thống!"
"Nội dung ban thưởng: một quả Trí Tuệ."
"Quả Trí Tuệ?" Khóe mắt của Trần Khuynh Địch giật một cái, nên nói như thế nào đây, cứ chỉ ngoài ý muốn của hệ thống hôm nay, còn có cái loại ban thưởng trên đủ loại ý nghĩa đều là trào phúng bản thân hắn có IQ thấp, khiến cho hắn cảm thấy tương đối khó chịu.
"Ta không muốn."
"Thật xin lỗi, kí chủ vừa nói cái gì?"
"Ta nói là, ta không cần quả Trí Tuệ! Ngươi hãy hối đoái thành Hệ Thống Tệ là được rồi."
Nói đến cùng, bản thân căn bản cũng không cần bất kỳ quả Trí Tuệ nào, mặc dù IQ của hắn hơi bình thường một chút, nhưng hắn không phải là có sự hiệp trợ của đoàn nhân vật chính hay sao, mặc dù không biết vì sao, nhưng các nàng luôn luôn có thể thiết kế ra kế hoạch cực kỳ tốt, bản thân hắn chỉ cần chấp hành là được.
Cứ như vậy, tại sao hắn còn phải cần quả Trí Tuệ?
"Cáo từ!" Dứt lời, Trần Khuynh Địch liền định rời khỏi không gian hệ thống.
"À đúng rồi, vừa rồi đã quên nói cho kí chủ, quả Trí Tuệ này còn có thể tăng cường ngộ tính của một người lên trên diện rộng, nếu như may mắn mà nói, nó có lẽ là có thể trợ giúp ngài đột phá cảnh giới Võ Đạo Tông Sư...
"Nếu là ban thưởng ẩn tàng thì ta phải bắc đất dĩ nhận lấy!"
"Tốt!'' Hệ thống phát ra âm thanh cực kỳ vui sướng, sau đó chỉ thấy quang mang lấp loé, một trái ăn quả nhìn không khác gì quả táo liền rơi vào trên tay của Trần Khuynh Địch.
Nhìn quả Trí Tuệ trên tay, Trần Khuynh Địch lộ ra sự do dự hiếm thấy: "Đây thật sự không phải là lừa ta đó chứ?"
"Làm sao có thể!"

"Hiện tại ta đã suy nghĩ lại, lúc trước môn võ công Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết kia, là do ngươi cướp đoạt từ trong tay của Minh Vô Nhai a, ta nói vì sao giá trị cừu hận của hắn đối với ta lại cao như vậy, vốn dĩ còn đang khách khách khí khí đối với ta, lại đột nhiên liều mạng, bây giờ xem ra tất cả đều là do ngươi tính toán."
"..."
"Nói! Có phải là do ngươi hay không?"
"Không, không phải!"
"Hừ! Cái hệ thống này quá giảo biện!" Rõ ràng là chỉ có thanh âm không có tướng mạo, nhưng Trần Khuynh Địch lại tự tưởng tượng ra một cô gái quỷ quyệt.
Giả! Đều là giả! Không nên bị sự giả dối mê hoặc a Trần Khuynh Địch!
"Khụ khụ, cho nên nói, cái quả Trí Tuệ này, thật sự là không lừa ta đó chứ?"
"Ta phát thệ! Tuyệt đối không phải là lừa ngài!"
"Thật chứ?"
"Thật!"
Thế là Trần Khuynh Địch thỏa mãn nuốt quả Trí Tuệ vào.
Mà gần như đồng thời, ở Tiểu Lôi Âm Tự tại Tu Di Sơn.
"Phương, Phương, Phương, Phương Trượng! Việc lớn không tốt!‘’
"Hửm?" Phổ Độ Thánh Tăng từ từ mở mắt, nhìn về phía lão tăng râu tóc bạc trắng vội vàng hấp tấp chạy vào bảo điện Đại Hùng, khẽ chau mày, nói: "Ngô Độ, ngươi tu hành phật pháp đến nay cũng đã được hơn trăm năm, há có thể vội vàng hấp tấp như thế, làm mất khí độ Phật Môn, gặp việc nhỏ còn như vậy, gặp đại sự thì còn thế nào.."
"Phương Trượng sư huynh! Quả Trí Tuệ ở bên trên Bồ Đề Thụ bỗng dưng thiếu một quả!"
Ngô Không thánh tăng: "..."
"Thiếu? !" Trong chốc lát, giống như Phật Môn Sư Tử Hống, thanh âm của Ngô Không làm chấn động cả toà bảo điện Đại Hùng, toàn bộ Tu Di Sơn phảng phất như cũng đều lay động theo.
"Đã xảy ra chuyện gì? ! Có tặc nhân? !"
"Không, không phải, chính là đột nhiên thiếu đi một quả..."
"Thiếu một quả? Không có đạo lý, nếu như không có tặc nhân trộm cắp, vậy thì..."
Lấy tu vi của Ngô Không, hắn thật đúng là không tin có người nào có thể ở trong trọng địa Tu Di Sơn, trộm đi Phật Môn chí bảo - quả Trí Tuệ trên Bồ Đề Thụ ở dưới mí mắt của hắn, nếu thật sự có người làm được đến mức này, vậy thì thực lực của đối phương đã sớm thông thiên, coi như là Võ Lâm Chí Tôn chỉ sợ cũng là cũng chỉ đến như thế.
Vậy thì rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi suy tư một hồi lâu, Ngô Không mới phảng phất giống như nghĩ tới điều gì, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Phật Tử đã sinh ra?"
"Phật Tử?"
"Ừm, nếu là một vị đại năng Phật Môn nào đó đã từng lưu lại ấn ký ở trên Bồ Đề Thụ ngày xưa chuyển thế, vậy thì Bồ Đề Thụ hẳn là sẽ trực tiếp đưa ra một quả Trí Tuệ, xem như là đồ vật bản mệnh của Phật Tử, bất quá đây chỉ là một loại giả thuyết ở trong điển tịch Phật Tông mà thôi, ta cũng không biết có phải là thật hay không...
"Phật Tử!"
Nếu như chuyện này là thật, không thể nghi ngờ là đang chứng minh cho toàn bộ giang hồ, chuyển thế trùng tu do Phật Môn đề xướng tuyệt đối không phải là hư ảo, mà là tồn tại chân thực!
Bởi vậy, chỉ sợ thịnh thế của Phật Tông đã sắp đến!

Kết luận lại, hiệu dụng của quả Trí Tuệ là tốt vượt quá dự liệu của Trần Khuynh Địch.
Sau khi nuốt vào quả Trí Tuệ, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp bế quan ở bên trên sơn trang Phong Tuyết, một mặt là vì mau chóng tiêu hóa quả Trí Tuệ, một mặt cũng là bởi vì ở nơi này có rất nhiều tà khí, vào trước đây không lâu còn có Tà Thần xuất hiện, là một nơi phi thường thích hợp để tu luyện Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết.
Nhưng khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy nhức đầu là...
"Vì sao? !"
Mở hai mắt ra, toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch đều chảy xuôi hỏa diễm vàng óng, hai mắt nở rộ Thần Quang vàng óng, mang theo phật tính nồng đậm.
Nếu như nhìn kỹ, từ sâu trong con ngươi của hắn còn có thể nhìn thấy một tòa Cửu Trọng Kim Tháp cao nguy nga hùng vĩ, khiến cho người ta không tự chủ được rơi vào trong đó.
Đây là pháp môn hoàn toàn mới mà Trần Khuynh Địch lĩnh ngộ ra ở trong thời điểm đang kịch chiến với Minh Vô Nhai. Nói một cách ngắn gọn, chính là lại lợi dụng Vô Lượng Quang Như Lai.
Trước đó Trần Khuynh Địch kết hợp võ công Phật Môn sáng tạo ra Vô Lượng Quang Như Lai, trên thực tế chính là bí thuật pháp tướng Phật Môn, mà cách dùng Vô Lượng Quang Như Lai, cũng là dùng để đập người đơn giản nhất mà thôi, cách dùng như vậy là tương đối thô thiển, nếu như bị cao tăng Phật Môn chân chính nhìn thấy, nhất định sẽ mạnh mẽ lên án Trần Khuynh Địch.
Mà ở trong nháy mắt kịch chiến sinh tử cùng với Minh Vô Nhai, Trần Khuynh Địch đã khai sáng ra cách dùng hoàn toàn mới. Không ném pháp tướng Vô Lượng Quang Như Lai ra đập người, mà là áp súc Vô Lượng Quang Như Lai vào trong cơ thể của mình, dung hợp cùng với bản thân. Chuyện này rất kích thích, Vô Lượng Quang Như Lai khổng

lồ cỡ nào, tích hợp hai môn Cái Thế Thần Công của Đại Lôi Âm Tự ngày xưa, lực lượng mà Vô Lượng Quang Như Lai nắm giữ là phi thường kinh khủng.

Chương 331: Tự hào

Sau khi áp súc toàn bộ Vô Lượng Quang Như Lai vào trong cơ thể, dĩ nhiên là có thể mang đến cho Trần Khuynh Địch lực lượng khổng lồ, nhưng mài mòn trên cơ thể cũng là rất lớn.
Mà Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết do Trần Khuynh Địch tự nghĩ ra, đã trở thành dầu bôi trơn giữa hai bên.
Có Vô Lượng Quang Minh Quyết điều tiết ở bên trong, Trần Khuynh Địch mới có thể thuận lợi triệt để dung nạp Vô Lượng Quang Như Lai vào trong cơ thể để sử dụng, nhưng vấn đề cũng là nằm ở nơi này.
Trần Khuynh Địch hiện tại là…quá mạnh.
Sau khi hợp nhất võ đạo của bản thân, quyền ý của Trần Khuynh Địch đã đạt đến đỉnh phong, lại có Vô Lượng Quang Như Lai đặt cơ sở, hơn nữa tăng thêm sự tăng cường của Long Hổ Giao Thái Thiên Địa Đại Đồng Thuật đối với Hợp Đạo Kim Đan, nói tóm lại, Trần Khuynh Địch bây giờ, chỉ sợ là đã có thể sánh ngang, thậm chí là chiến thắng Võ Đạo Tông Sư.
Đây chính là một vấn đề rất lúng túng.
Quyền ý và võ đạo của Trần Khuynh Địch là rất mạnh mẽ, nhưng nhục thể của hắn lại mạnh hơn Kim Đan.
Mà Võ Đạo Tông Sư, chính là Hợp Đạo Tôn Giả sau khi hợp nhất võ đạo, sau khi lạc ấn Võ Đạo ở trên Kim Đan mới có thể đột phá cảnh giới, kết quả hiện tại là Trần Khuynh Địch đã hợp nhất võ đạo, cũng có con đường thuộc về mình, nhưng lại có thực lực quá mạnh, căn bản là không thể lạc ấn võ đạo lên Kim Đan. Đây cũng không phải là vấn đề mà trí tuệ có thể giải quyết a!
Sau khi lý giải điểm này, Trần Khuynh Địch lập tức mắng to đối với hệ thông: "M* nó! Ngươi nói là quả Trí Tuệ có thể giúp ta đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, cho nên ta mới ăn!"
"Kết quả là hiện tại không có tác dụng gì cả!"
"Sớm biết vậy ta liền dùng nó đổi lấy Hệ Thống Tệ để rút thưởng! Đây không phải chính là đều đổ xuống sông xuống biển hay sao?"
Hệ thống trước đó còn rất tăng động, lúc này lại hoàn toàn trầm mặc.
Không ngờ hệ thống lại hố kí chủ như thế!
Không đúng, cái hệ thống gặp quỷ này lúc nào mà chẳng hố kí chủ?
Nghĩ lại, tâm thái của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên thăng bằng không ít, chợt tạm thời buông xuống tâm tình muốn lập tức đột phá, lấy ra [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư] từ trong túi trữ vật, sau đó rút ra một bộ trắc nghiệm, chuẩn bị bắt đầu học tập thật tốt.
Trong lần học tập này, Trần Khuynh Địch ngược lại là đã nhìn ra

hiệu dụng của quả Trí Tuệ.
Cho dù là không có trợ giúp gì đối với việc đột phá Võ Đạo Tông Sư, nhưng ở trên phương diện học tập, Trần Khuynh Địch sau khi ăn xong quả Trí Tuệ liền cảm thấy đại não trở nên thông suốt chưa từng có, suy nghĩ cũng là nhanh chóng hơn trước đó rất nhiều, cả người đều đắm chìm ở trong biển kiến thức không thể tự kềm chế, chờ đến thời điểm hắn lấy lại tinh thần.
"Hả!"
Bộ trắc nghiệm này đã được hắn làm xong.
Thì ra là thế, thì ra quả Trí Tuệ lại có tác dụng như vậy a!
Thế là ở trong ba ngày tiếp theo, Trần Khuynh Địch cơ hồ là mất ăn mất ngủ, hết ngày dài lại đêm thâu tiến hành hấp thu tri thức ở bên trong [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư], mà những kiến thức này, cho dù là không có trợ giúp gì đối với việc Trần Khuynh Địch đột phá, nhưng lại có trình độ trợ giúp cực lớn ở trên phương diện ổn đỉnh tu vi, đền bù thiếu hụt.
Phải biết rằng Trần Khuynh Địch thân làm một người xuyên việt, hắn thật ra là có một thiếu sót rất lớn.
Đó chính là, hắn vừa mới xuyên qua thì đã là võ giả Tiên Thiên Luyện Khí Hóa Thần, hơn nữa hắn còn không hoàn toàn kế thừa ký ức của chủ nhân thân thể.
Cho nên ở trên con đường võ đạo, hắn đối với các cảnh giới từ Luyện Khí Hóa Thần trở lên đều có lý giải, nhưng đối với các cảnh giới ở dưới Luyện Khí Hóa Thần thì lại là phi thường yếu kém.
Mà [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư], thì tương đương với một miếng vá, giúp hắn bổ túc phần lỗ hổng này.
Thẳng đến ba ngày sau.
"Sư huynh! Lục Phiến Môn truyền tin tức đến!"
Cửa mật thất bị gõ, chỉ thấy Trần Tiêm Tiêm cầm trên tay một tờ giấy, hết sức kích động chạy vào.
"Sư huynh! Căn cứ theo tình báo của Lục Phiến Môn, Tần Kiền Hoàng dường như là đang xuất hiện ở Tây Cương Đạo, nơi đó là địa phương mà Bái Hỏa Ma Giáo tạm thời trú đóng sau khi tiến vào Trung Nguyên.‘’
"Bái Hỏa Ma Giáo?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, Bái Hỏa Ma Giáo làm sao lại trú đóng ở nơi đó...
Mà ở phía đối diện, Trần Tiêm Tiêm cũng lộ ra vẻ suy tư, từng cái phỏng đoán hiện lên ở bên trong đầu, lại bị nàng bác bỏ...
"Bái Hỏa Ma Giáo không xâm nhập vào Trung Nguyên?" Trần Khuynh Địch đột nhiên thấp giọng lẩm bẩm nói, cắt đứt mạch suy nghĩ của Trần Tiêm Tiêm.
"Sao cơ?"
"Bái Hỏa Ma Giáo không xâm nhập vào Trung Nguyên, mà là đặt chân tại loại địa phương như Tây Cương Đạo, bọn hắn hẳn là cũng không

muốn sinh ra xung đột cùng với các đại thế lực Trung Nguyên!''
Lời nói của Trần Khuynh Địch trong nháy mắt liền kích hoạt mạch suy nghĩ của Trần Tiêm Tiêm, một cái ý niệm ở trong đầu nàng dần dần trở nên rõ ràng...
"Cách làm của Bái Hỏa Ma Giáo không thể nghi ngờ là rất sáng suốt, nhưng đối với triều đình mà nói, cách làm này rõ ràng là không thể nào tiếp thu được."
"Nói đến cùng, triều đình là vẫn hy vọng Bái Hỏa Ma Giáo đánh nhau cùng với các thế lực ở trong Trung Nguyên!"
"Vào cái giờ phút quan trọng này..."
"Tần Kiền Hoàng thế mà lại đi đến Tây Cương Đạo, còn mang theo Phượng Tiên sư tỷ."
Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm ngươi một lời ta một câu, cuối cùng đồng thời ngừng nói, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thanh nói: "Là vì muốn lợi dụng Phượng Tiên sư tỷ (sư muội), khiến cho Thuần Dương Cung chúng ta va chạm với Bái Hỏa Ma Giáo!"
"Một khi Thuần Dương Cung chúng ta đối lập cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, rất nhiều thế lực ở Trung Nguyên có người dẫn đầu, không thể nghi ngờ là sẽ hành động, sẽ không thể tránh được một trận chính ma đại chiến!"
"Đây mới là thế cục thiên hạ mà triều đình kỳ vọng!"
Bốp bốp bốp!
Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm đồng thời vỗ tay, đồng thời nói ra kết luận của mình.
Trong cái chớp nhoáng này, tầm mắt của hai người đan vào một chỗ, ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm mang theo sự cảm động cùng với khâm phục.
Ca ca quả nhiên chính là loại người ở trong sự tưởng tượng của mình! Thông minh, trí tuệ, cường đại, mình muốn đuổi kịp ca ca, con đường cần phải đi là rất dài! Ừm, sau này mình phải tiếp tục cố gắng!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì là...vui muốn khóc!
Đây là lần đầu tiên mình theo kịp suy nghĩ của cô em họ này! Thì ra là thế, công hiệu của quả Trí Tuệ không chỉ có tác dụng ở trên phương diện tu luyện, mà còn có cả loại tác dụng này sao!
Nhìn Trần Tiêm Tiêm ném tới ánh mắt kính nể, một loại cảm giác tự hào trước đó chưa từng có dâng lên ở trong lòng của Trần Khuynh Địch. Vào giờ khắc này, hắn cảm thấy bản thân cơ trí trước đó chưa từng có!

Chương 332: Ăn sáng

Tại Tây Cương Đạo.
Mở hai mắt ra, Doanh Phượng Tiên nhìn trần nhà màu trắng trên đỉnh đầu, rơi vào trong sự trầm tư thật sâu.
Nơi này là một cái thế lực tam lưu ở Tây Cương Đạo, tổng bộ của Bạch Ngọc Lâu. Bạch Ngọc Lâu ở Tây Cương Đạo, chính là để làm ăn kinh doanh, nhìn danh tự liền biết, cái thế lực này chủ yếu là tiến hành buôn bán ngọc, đồng thời thông qua lợi ích buôn bán để đổi lấy tài nguyên, bồi dưỡng cường giả, mặc dù là một thế lực tam lưu, nhưng ở Tây Cương Đạo cũng được tính là một thế lực tương đối có tiền.
Mà vị trí lúc này của Doanh Phượng Tiên, chính là một tòa biệt thự ở Thúy Sơn Lâm Hải tại Tây Cương Đạo. Đương nhiên, lúc này ở bên trong căn biệt thự này đã không có người của Bạch Ngọc Lâu, tất cả mọi người đều đã rút lui. Đến bây giờ thì Doanh Phượng Tiên cũng đã minh bạch, Bạch Ngọc Lâu căn bản cũng không phải là làm ăn đơn thuần, cũng không phải là thế lực tam lưu đơn thuần, mà là một trong những cơ sở ngầm của triều đình ở Tây Cương Đạo!
Hoàng triều Đại Càn kinh doanh hơn mười năm ở Trung Nguyên, lực khống chế đối với Trung Nguyên phần lớn là đều ở trong chỗ tối, không muốn cho người khác biết, cái thế lực Bạch Ngọc Lâu này hiển nhiên chính là một cái ở trong số đó, nếu không thì cũng sẽ không có khả năng phối hợp với Tần Kiền Hoàng như thế, không chỉ có trợ giúp ngụy tạo thân phận của nàng và Tần Kiền Hoàng, còn trực tiếp rời khỏi tổng bộ của bản thân.
Không nói đến những cái khác, chỉ là toà biệt thự trong Thúy Sơn Lâm Hải này, liền có giá trị không nhỏ.
Ầm!
Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn truyền đến từ cửa ra vào, tiếp đó cửa phòng mà Doanh Phượng Tiên đã khoá kỹ vào tối hôm qua liền bị một cỗ cự lực phá tan, đập toàn bộ vào trên vách tường ở phía sau cửa.
"Ồ, đã tỉnh lại rồi sao?"
"Tỷ tỷ, lần sau đi vào có thể gõ cửa hay không?"
"Ta đã gõ rồi, ai bảo ngươi khóa cửa." Tần Kiền Hoàng lộ ra vẻ mặt thờ ơ, vừa nhìn liền biết là hoàn toàn không coi lời của Doanh Phượng Tiên ra gì.
Doanh Phượng Tiên biết rõ điểm này thì cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ trừng mắt.
Từ sau khi bị Tần Kiền Hoàng cưỡng ép mang đi, Doanh Phượng Tiên đã không biết bao nhiêu lần biểu đạt ra sự kháng cự của bản thân,

nhưng Tần Kiền Hoàng vẫn làm theo ý mình như cũ, hoàn toàn không để ý đến ý tứ của nàng, mà hết lần này tới lần khác nàng cũng không đánh lại được Tần Kiền Hoàng, chỉ có thể mặc cho Tần Kiền Hoàng muốn làm gì thì làm...
"Nếu đã tỉnh, vậy thì ra ngoài đi."
"Để làm cái gì?"
"Đương nhiên là ăn sáng." Tần Kiền Hoàng phảng phất như đang nói "Người không ăn cơm thì sẽ chết" vậy, lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói ra.
"..."
Doanh Phượng Tiên thở dài, cuối cùng cũng ngoan ngoãn đứng dậy, đi theo Tần Kiền Hoàng xuống lầu, mà ở lầu một biệt thự, một bữa sáng cho hai người được bày ra ở trên bàn cơm, trứng gà, bát cháo, sữa bò, khẩu phần tiêu chuẩn khiến cho thần sắc của Doanh Phượng Tiên đọng lại, trong mắt toát ra mấy phần ảm đạm không thể ức chế. Loại bữa sáng này chính là vào trước khi nàng rời khỏi Tần gia, mẫu thân thường xuyên làm cho nàng và tỷ tỷ ăn.
"Sao thế?"
Doanh Phượng Tiên nghiêm túc nhìn về phía Tần Kiền Hoàng, không rõ ràng là nàng đến tột cùng là làm bộ không biết, hay là thật sự không biết, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, nói sang chuyện khác: "Tần Kiền Hoàng, ngươi rốt cuộc muốn mang ta đến đây để làm cái gì?"
Lần này nàng không gọi Tần Kiền Hoàng là tỷ tỷ nữa, mà trực tiếp gọi là ngươi, ý tứ quyết tuyệt ở trong ngôn ngữ đã không còn một chút che giấu nào…
Bốp!
Doanh Phượng Tiên sững người, dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn Tần Kiền Hoàng đang thu tay lại.
"Gọi là tỷ tỷ."
"Ngươi vừa làm gì vậy?"
Bốp!
Lại là gõ một cái, lần này không chỉ chỉ gõ vào đầu của Doanh Phượng Tiên, mà còn hung hăng chà xát, khiến cho mái tóc dài của nàng rối tung.
"Gọi là tỷ tỷ."
"Tần Kiền Hoàng! Ngươi rốt cuộc là có ý tứ gì!" Doanh Phượng Tiên rốt cục cũng đã không nhịn được, toàn thân bạo phát cương khí, muốn tranh luận cùng với tỷ tỷ không nói lý của mình.
Oanh!
Ngũ Đức Thần Quang chiếu rọi trên trời dưới đất, chỉ qua một thoáng liền phong tỏa thiên địa nguyên khí, mặc cho Doanh Phượng Tiên có cố gắng như thế nào, cũng không thể điều động được một chút cương khí nào, chỉ có thể mặc cho Tần Kiền Hoàng đưa tay lần

thứ ba, hung hăng gõ vào trên đầu của nàng, sau đó lại chà xát mái tóc của nàng không có một chút khách khí.
"Gọi là tỷ tỷ."
"Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi, ngươi..."
Doanh Phượng Tiên tức giận đến mức toàn thân đều phát run, có thể khiến cho một người luôn luôn bình thản như nàng mất đi sự tỉnh táo, chỉ sợ là cũng chỉ có vị "Tỷ tỷ" này, nhất là ở dưới tình huống vị tỷ tỷ này hoàn toàn không nói đạo lý, lại có thực lực mạnh hơn nàng, căn bản là không có đường phản kháng, càng là khiến cho cả người cảm thấy khó chịu.
Thấy Doanh Phượng Tiên phản ứng như thế, Tần Kiền Hoàng rốt cục cũng nhíu nhíu mày nói: "Không muốn gọi thì thôi, mau ăn sáng đi."
Nhìn Tần Kiền Hoàng quay đầu, khóe miệng của Doanh Phượng Tiên giật một cái, cơ hồ bật thốt ra: "Tỷ tỷ..."
Vội vàng che miệng, khóe mắt của Doanh Phượng Tiên run rẩy, nhìn vào lưng của Tần Kiền Hoàng, không biết vì sao bả vai của Tần Kiền Hoàng lại một mực lay động, lập trường rất thù hận ở trong lòng của nàng liền trở nên không kiên định.
"Ăn sáng đi."
"Vâng."
Ăn sáng xong, Doanh Phượng Tiên cũng không trở về phòng như trước đó, mà là tiếp tục nhìn về phía Tần Kiền Hoàng.
"Sao thế?"
"Tần...Tỷ tỷ, tỷ tỷ rốt cuộc muốn mang ta đi đến chỗ nào?"
Thu hồi bàn tay vừa mới giơ lên, Tần Kiền Hoàng yên tĩnh mà nhìn Doanh Phượng Tiên, đối phương thì lại vượt quá dự kiến của nàng, lấy một ánh mắt không nhận thua nhìn chằm chằm vào nàng, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, ở trong trí nhớ của nàng, con nhóc này hẳn là căn bản không dám làm ra loại chuyện như vậy mới đúng a. Quả nhiên, là do cái tên giả hoả ở Thuần Dương Cung đã cải biến nàng hay sao?
"Được rồi." Tần Kiền Hoàng gật đầu một cái, nói: "Kỳ thật cũng không có gì, ta cần ngươi khiến cho Bái Hỏa Ma Giáo bốc lên xung đột cùng với Thuần Dương Cung."
"Bởi vì nguyên nhân Long Ngạo Thiên, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ đã giết đến tận Quang Minh Đỉnh của Bái Hỏa Ma Giáo, mặc dù đã chèn ép Bái Hỏa Ma Giáo đến cực điểm, nhưng đối với triều đình mà nói, chuyện này còn thiếu rất nhiều."
"Bái Hỏa Ma Giáo còn chưa xuất ra nội tình, chỉ là tạm thời lựa chọn nhượng bộ đối với vị Thái Hoa Tiên Nhân kia mà thôi."
"Dạng Bái Hỏa Ma Giáo này, nếu như quả thật đặt vững gót chân ở Trung Nguyên, ngược lại sẽ gây bất lợi cho triều đình, cho nên triều đình muốn khiến cho Bái Hỏa Ma Giáo sản sinh ra xung đột cùng với võ lâm Trung Nguyên, tốt nhất là có thể khiến cho bọn hắn sử dụng

lá bài tẩy của bản thân, lưỡng bại câu thương cùng với võ lâm Trung Nguyên, lúc này mới phù hợp với lợi ích của triều đình."
"Cho nên mới cần ta?" Trên mặt của Doanh Phượng Tiên lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra, hiển nhiên là cũng đã hiểu rõ, trên mặt càng là toát ra vẻ chán ghét.

Chương 333: Hỏa Diễm Sơn

"Đương nhiên, ngươi sẽ không chết." Tần Kiền Hoàng nhìn Doanh Phượng Tiên, gằn từng chữ nói ra: "Bái Hỏa Ma Giáo cũng không phải là người ngu, bọn hắn cũng biết lúc này không nên sinh ra xung đột cùng với võ lâm Trung Nguyên, cho nên ở dưới tuyệt đại đa số tình huống, bọn hắn hẳn là đều tình nguyện ẩn nhẫn, cũng không nguyện ý triển lộ ra thực lực của bản thân a."
"Nhưng cũng có tình huống ngoại lệ tồn tại."
"Tình huống ngoại lệ?"
"Đây cũng không phải chuyện mà bây giờ ngươi cần biết." Tần Kiền Hoàng lắc đầu, không tiếp tục giải thích, mà là đứng dậy bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, nói: "Được rồi, ngươi hãy tranh thủ thời gian lên lầu tu luyện đi thôi, thuận tiện vào buổi trưa muốn ăn cái gì?"
Doanh Phượng Tiên lấy một loại ánh mắt choáng váng nhìn Tần Kiền Hoàng, trên gương mặt lộ ra vẻ không thể nào hiểu được.
Vị tỷ tỷ của nàng này, chẳng lẽ còn không minh bạch sao?
Tần Kiền Hoàng cướp đi Ngũ Đức Thần Quang của nàng, khiến cho nàng rời khỏi Tần gia, hiện tại lại bắt nàng tới đây, chính là vì lợi dụng bản thân nàng chọc ra chiến tranh giữa Thuần Dương Cung và Bái Hỏa Ma Giáo, sự tình đã đến trình độ này, nàng và Tần Kiền Hoàng đã sớm là quan hệ ngươi chết ta sống, nhưng mà đây coi như là cái gì?
Trò chơi giữa một muội muội ngoan ngoãn và tỷ tỷ tốt hay sao? Nói đùa cái gì!
Nhưng cuối cùng, Doanh Phượng Tiên vẫn không nói gì, chỉ yên lặng quay người trở lại trên lầu. Mà ở sau lưng của nàng, Tần Kiền Hoàng thì vẫn duy trì thần sắc lạnh nhạt như cũ, cứ như vậy nhìn bóng lưng muội muội của mình.

Tại đám tang của Tiêu Lâm Thân cùng với Tiêu Nguyên Thần.
Trần Khuynh Địch đến dự tang lễ của hai người, mà bản thân Tiêu gia cũng rơi vào trong bi thương thật sâu, ở một phương diện khác, Trần Khuynh Địch còn đặc biệt mời một số đệ tử Tiêu gia đang ở Thuần Dương Cung tới đây, song phương sau khi gặp mặt tự nhiên là không thể không xảy ra tranh chấp.
Bất quá cuối cùng ở dưới sự điều giải của Trần Khuynh Địch, đã tạm thời xem như ổn định trở lại.
Bất quá ở dưới cái nhìn của Tiêu gia, chiến lực cao cấp cơ hồ đã sụp đổ toàn bộ, người mạnh nhất bất quá chỉ là Luyện Thần Phản Hư, đặt ở một địa phương nhỏ tự nhiên là bá chủ, nhưng đặt ở trong toàn bộ Ung Châu Đạo, loại trình độ này là vẫn còn thiếu rất nhiều.

Cũng may là bây giờ Tam Anh Hội đã bị diệt, mà Thanh Long Trang cùng với tiêu cục Liệt Dương căn bản là không dám chống lại Thuần Dương Cung, cho nên cho dù là thực lực của Tiêu gia hơi yếu, ở Ung Châu Đạo cũng không có ai dám trêu chọc, nhưng chuyện này chung quy vẫn được xây dựng bằng uy thế ở trên người của Trần Khuynh Địch.
Nhưng sắt được rèn thì bản thân cũng phải có sự cứng rắn, nếu như bản thân không có thực lực, cho dù có uy thế lớn hơn nữa cũng không được, căn bản sẽ không kiên trì được lâu.
Sau khi rời khỏi Tiêu gia, Trần Khuynh Địch liền không còn quan tâm, ở Thuần Dương Cung, Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ dường như cũng đã biết được tin tức ở nơi này, lập tức phái đệ tử cùng với trưởng lão Thuần Dương Cung, chuẩn bị thiết lập bá quyền ở Ung Châu Đạo, vì thế còn đặc biệt mời tới hai vị Hợp Đạo Tôn Giả thế hệ trước.
Thế hệ trẻ tuổi thì không cần phải nói, trừ bỏ Trần Khuynh Địch, mấy vị đệ tử chân truyền khác vẫn còn đang hao phí thời gian tại cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, căn bản là chưa có ai đạt tới Hợp Đạo Tôn Giả, cho nên võ giả được phái ra lần này, đều là võ giả Thuần Dương Cung thế hệ trước, mặc dù có một chút già cả, nhưng lại có thực lực rất mạnh.
Mà sau khi thông báo một tiếng, Trần Khuynh Địch liền lập tức mang theo ba người Lạc Tương Tư, Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm tiến về Tây Cương Đạo.
Cùng lúc đó, ở bên trong Tây Cương Đạo, thân làm nhất đại tông phái Tây Vực, tình huống của Bái Hỏa Ma Giáo ở Trung Nguyên kỳ thật cũng không tốt lắm, võ giả Trung Nguyên luôn cho rằng, ở loại địa phương tràn lan tà thuật tế tự như Tây Vực, tông môn có thể xưng bá khẳng định cũng là loại thế lực cả ngày chỉ biết nghiên cứu tà thuật, đẫm máu mà tàn nhẫn. Nhưng trên thực tế Bái Hỏa Ma Giáo lại không phải là như thế. Mặc dù vị trí là ở Tây Vực, nhưng Bái Hỏa Ma Giáo kỳ thật lại tương đối chú trọng sự phát triển của đệ tử trên phương diện võ đạo.
Cho dù có là tà thuật, cũng là lấy tăng võ công lên làm trụ cột, về phần một chút bí pháp trên phương diện tế tự, Bái Hỏa Ma Giáo mặc dù cũng có, nhưng lại không phải là chủ lưu, tên như ý nghĩa, con đường võ đạo của bản thân Bái Hỏa Ma Giáo, là lấy khí huyết làm lửa, lấy cương khí làm bó đuốc, lấy Nguyên Thần làm dây dẫn, đốt lên thánh hỏa, diễn hóa võ đạo.
Mà phương pháp đốt thánh hỏa lại có rất nhiều loại, có thể là khí huyết của người khác, cũng có thể là của bản thân, cho nên Bái Hỏa Ma Giáo mới bị người đời cho là Ma Đạo, nhưng ở trên thực tế đây chẳng qua chỉ là một loại võ đạo mà thôi, đối với các đại thế lực ở Trung Nguyên mà nói kỳ thật cũng không phải là sự tình gì mà không

thể tiếp nhận.
Nhưng Bái Hỏa Ma Giáo dù sao thì cũng có nguồn gốc từ Tây Vực, đối với các đại thế lực võ lâm Trung Nguyên mà nói, tất cả những tông phái Biên Hoang này đều là đối thủ cạnh tranh, là ngoại địch, cho nên để bài xích ngoại địch, bọn họ đương nhiên sẽ tuyên truyền trên phạm vi lớn, khuếch đại sự tàn khốc của Bái Hỏa Ma Giáo, liều mạng bôi đen bọn hắn.
Cho nên trên thực tế, Bái Hỏa Ma Giáo còn lâu mới có được sự khủng bố như ngoại giới tưởng tượng.
Ngay cả địa phương mà Bái Hỏa Ma Giáo trú đóng hiện tại, cũng là một tòa Thần Sơn được thánh hoả kỳ dị thiêu đốt hừng hực.
Trước khi Bái Hỏa Ma Giáo đến, đây chỉ là một tòa sơn phong phổ thông ở Tây Cương Đạo mà thôi, nhưng sau khi Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên, đóng quân ở bên trên ngọn núi này, lấy đại thần thông cải biến hướng đi của địa mạch, dùng lực lượng đại địa đốt lên thánh hỏa, lúc này mới tạo thành cảnh tượng kỳ dị giống như Hỏa Diễm Sơn này.
Ở Tây Vực cũng có cảnh tượng đồng dạng, đó chính là Quang Minh Đỉnh của Bái Hỏa Ma Giáo, đáng tiếc là chỗ kia bây giờ đã bị một kiếm của Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ chém đứt, bằng không thì Bái Hỏa Ma Giáo sẽ đồng thời có căn cơ ở Tây Vực cùng với Trung Nguyên, nở hoa ở hai phía Trung Tây, hoàn toàn có thể khiến cho thế lực của Bái Hỏa Ma Giáo tăng lên tới một độ cao hoàn toàn mới. Mà vào giờ khắc này, ở chỗ sâu nhất trong Hỏa Diễm Sơn. Nơi đó là một tòa động đá tự nhiên, đi vào trong đó, liền có thể nhìn thấy một cái ao dung nham, trong ao chảy xuôi nước đỏ ngầu, bản chất của bọn chúng là dung nham, nhưng ở phía dưới tác dụng của trận pháp Bái Hỏa Ma Giáo, dung nham nóng hổi bạo liệt lại biến thành ao nước ôn hòa bình tĩnh, thậm chí còn mang theo một mùi thơm.
Mà ở một bên ao, có một đám đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo, đang đổ một lượng lớn dược liệu trân quý vào trong ao, đồng thời thôi động trận pháp, không ngừng luyện hóa những dược liệu quý giá kia, mà ở ngay phía trên ao, có một kiện đồ vật hình vuông được treo ở trên đỉnh động đá.

Chương 334: Thánh Hỏa Lệnh

Đó là Thánh Hỏa Lệnh, là Thánh Binh truyền thừa đời đời của Bái Hỏa Ma Giáo, ở trong truyền thuyết chính là khởi nguyên của Bái Hỏa Ma Giáo, một đóa hỏa diễm trải qua ngàn vạn kiếp nạn, lột xác thành thần, sau đó khai sáng ra Bái Hỏa Ma Giáo, kiện Thánh Hỏa Lệnh này chính là đồ vật lưu lại ở trong thân thể của vị thần đã chết kia, trong đó có một đoàn thánh hỏa bất diệt, là biểu tượng tinh thần của Bái Hỏa Ma Giáo.

Đương nhiên Thánh Hỏa Lệnh cũng không chỉ là biểu tượng tinh thần, vào thời điểm Bái Hỏa Ma Giáo làm sự tình như thế này, chỗ dùng lớn nhất của Thánh Hỏa Lệnh chính là phối hợp với trận pháp, có thể tạo nên Ao Thánh Hỏa khiến cho người ngâm ở bên trong thoát thai hoán cốt, ở bên trong Ao Thánh Hỏa, chỉ cần có thể chịu đựng được sự tẩy lễ của thánh hỏa, là liền có thể một bước lên trời. Từ xưa cho đến này, cường giả của Bái Hỏa Ma Giáo đều đã trải qua sự tẩy lễ của thánh hỏa.

Chỉ là đáng tiếc là thế hệ này, đệ tử của Bái Hỏa Ma Giáo càng ngày càng yếu, cho đến bây giờ thế mà còn chưa sinh ra một người nào có thể chịu đựng được sự tẩy lễ của thánh hỏa, đây cũng là nguyên nhân tại sao Bái Hỏa Ma Giáo lại đột nhiên gây khó khăn, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết vào Trung Nguyên, nếu như không làm như vậy, chờ đến khi võ giả thế hệ trước mất đi, Bái Hỏa Ma Giáo sẽ thực sự trở nên sa sút.

Ở phía trước Ao Thánh Hỏa, một vị lão giả mặc áo bào đen lớn tiếng nói: "Truyền lệnh xuống, kể từ hôm nay Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta sẽ chiêu thu môn đồ, mặt khác, bảo mấy vị đệ tử chân truyền trong giáo đi đến đây, đã nhiều năm như vậy, Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta cũng nên sinh ra một vị võ giả trẻ tuổi đủ xứng đáng.

Lão giả cầm quyền trượng vàng óng trong tay, mặc một thân áo bào đen, mặt mũi già nua chỉ lộ ra một nửa ở phía dưới áo bào đen, một nửa còn lại thì che dấu ở trong bóng râm, mặc dù nhìn qua rất già nua, nhưng vị lão nhân này lại là người mạnh nhất ở phía dưới Giáo chủ của Bái Hỏa Ma Giáo, là Đại Tế Ti đương thời của Bái Hỏa Ma Giáo.

Một thân tu vi càng là vững vàng vượt qua mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn khác. Chỉ là vị Đại Tế Ti này, trên mặt lúc này lại tràn đầy ưu sầu, thỉnh thoảng thở dài một tiếng.

"Đại Tế Ti!"

Vừa dứt lời, lại có một thanh âm truyền đến từ bên ngoài động đá tự nhiên, sau đó chỉ thấy một vị thiếu niên mặc chiến giáp sải bước đi vào, nhìn bộ dáng của thiếu niên bất quá chỉ có khoảng chừng mười

lăm tuổi, ở bên hông mang theo một chuôi trường kiếm hoàng kim, tạo hình ở hai bên bả vai chiến giáp theo thứ tự là một con lợn rừng cùng với một con trâu đực, nhìn qua khá là kỳ dị.
Nhưng khiến cho người ta khắc sâu ấn tượng là, mặt mũi của thiếu niên rõ ràng là hết sức bình thường, nhưng lại mang theo một cỗ quang huy giống như mị lực, làm cho người ta không tự chủ được rơi ánh mắt ở trên người của hắn, mà ở những nơi hắn đi qua, đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo đứng dọc đường cũng nhao nhao cúi người chào, có thể thấy được địa vị của hắn là cao bực nào.
Sau khi nhìn thấy thiếu niên, Đại Tế Ti khẽ chau mày, nói: "Tư Lạp Cách?"
"Ngươi không đi dò xét xung quanh, đi đến Ao Thánh Hỏa để làm cái gì?"
Tư Lạp Cách, bản thân chính là Chiến Thần của Bái Hỏa Ma Giáo, ở trong Bái Hỏa Ma Giáo, chỉ có người mạnh nhất ở bên trong Hộ Pháp Thần Tôn mới đạt được cái danh tự này, cho nên địa vị của Tư Lạp Cách, ở trong Bái Hỏa Ma Giáo là đủ để đánh đồng với Đại Tế Ti.
"Trên thực tế, đám chuột đất Đại Chu kia, dường như cũng đã tiến vào Tây Cương Đạo."
"Đại Chu?"
Ở trong mắt của Đại Tế Ti lóe lên hàn quang, nói đến, nếu như không phải là do Đại Chu âm thầm giở trò, thì kế hoạch tiến vào Trung Nguyên của Bái Hỏa Ma Giáo hắn là sẽ phi thường thuận lợi, nói đến cùng, đám chuột đất kia chính là không hề thay đổi, trải qua ngàn năm, cũng không biết tự lập tự cường, ngược lại là luôn luôn sử dụng âm mưu, cũng khó trách năm đó lại bị Đại Càn tiêu diệt!
"Chuyện này liền giao cho ngươi, hãy để ý Tây Cương Đạo, hiện tại giáo chủ đang bế quan, các đại thế lực võ lâm Trung Nguyên cũng đang nhìn chằm chằm vào Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, cho nên bây giờ điều mà Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta cần nhất, chính là ổn định, nếu như có thể, hãy tận lực không nên va chạm cùng với thế lực bản thổ võ lâm Tây Cương Đạo."
"Ta sẽ tận lực a." Tư Lạp Cách giang tay ra, thoải mái nói ra.
Sau đó, hai người gần như đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua động tự nhiên đá, rơi vào trên đỉnh Hỏa Diệm Sơn.

Tại Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực.
Sau khi Tiêu Thành bị phá, Vạn Lý Liên Doanh xuất hiện một cái lỗ hổng to lớn, cuối cùng ở dưới sự điều động khẩn cấp của triều đình, ở hậu phương cách Vạn Lý Liên Doanh mấy trăm dặm, Bôn Lôi Quan đã trở thành rào cản hoàn toàn mới, một mực ngăn trở mấy chục vạn đại quân của 36 Quốc Tây Vực ở bên ngoài Trung Nguyên.
Nhìn từ trên cao xuống, lúc này ở khắp nơi Bôn Lôi Quan đều có liệt diễm thiêu đốt, đám binh sĩ đến từ 36 Quốc Tây Vực tầng tầng lớp

lớp, phô thiên cái địa, đủ loại cờ xí san sát, giống như một con sông lớn, lấy uy thế cường hãn đánh về phía Bôn Lôi Quan, cơ hồ muốn triệt để bao phủ Bôn Lôi Quan.
Khác biệt cùng với chiến đấu ở giữa giới tông phái. Đây là chiến trường đúng nghĩa, trăm vạn người chém giết ở trên cái chiến trường này. Ở phía trên dạng chiến trường này, trừ phi thực lực cá nhân đạt tới cảnh giới siêu phàm thoát tục, nếu không thì căn bản không thể làm ảnh hưởng đến toàn bộ chiến cuộc.
Ở phía trước nhất quân đội, toàn thân cao thấp của đại tướng quân Xa Trì Quốc Thiết Sát Hãn bốc lên một ngọn lửa màu đen, giết về phía cửa thành Bôn Lôi Quan, tu vi Võ Đạo Tông Sư mang theo huyết khí ngất trời, mỗi khi bước ra một bước, đều phảng phất như là động đất vậy, mang theo thanh thế vô song.
Thân làm đại tướng quân Xa Trì Quốc, Thiết Sát Hãn đã từng không chỉ một lần chiến đấu ở trước vách tường Vạn Lý Liên Doanh, bây giờ thật vất vả mới công phá được Vạn Lý Liên Doanh, cho dù dã tâm khai khoáng lãnh thổ đã ở gần ngay trước mắt, hắn cũng triệt để không đếm xỉa đến, thân làm đại tướng quân một phương, việc hắn cần làm là trực tiếp đứng ở phía trước nhất quân đội.
Mà đối thủ của hắn cũng giống như thế, đứng ở phía trước nhất Bôn Lôi Quan.
Ầm ầm!
Đại địa rung động, một đạo kiếm khí kinh thiên hạ xuống từ trên trời, hung hăng bổ vào trên người Thiết Sát Hãn bay vọt lên, đem hắn rớt từ trên không trung xuống, khiến cho hắn không thể trực tiếp xông lên cửa thành Bôn Lôi Quan, mà ở nơi đó, có một đạo thân ảnh đỉnh thiên lập địa đứng ở trên đầu thành, phảng phất như Kim Cương Bất Động.
"Trương Tử Văn! !!"
"Thiết Sát Hãn, hôm nay có bản tọa ở đây, ngươi đừng mơ tưởng phá thành!"
Đây là Đại Đô Hộ Tây Vực Trương Tử Văn!

Chương 335: Nhật Nguyệt Hồ

Thân làm trọng thần thống lĩnh Tây Vực Đại Càn, Trương Tử Văn không thể nghi ngờ là một trong những người có quyền thế nhất ở Tây Vực, thực lực của hắn cũng có thể xưng là vô song trên đời, tối thiểu thì một mình Thiết Sát Hãn cũng căn bản không phải là đối thủ của hắn, bất quá lần này 36 Quốc Tây Vực liên thủ với nhau, người tới cũng không phải là chỉ có một mình Thiết Sát Hãn!
"Trương Tử Văn, Vạn Lý Liên Doanh đã bị phá, uy thế đại quân Tây Vực chúng ta tiến vào Trung Nguyên là đã không thể ngăn cản, nếu như ngươi cứ tiếp tục làm châu chấu đá xe, sợ rằng cũng sẽ rơi vào kết quả như Tiêu Phái!"
Tiêu Phái, cũng là Võ Đạo Tông Sư ở Tiêu Thành ngày xưa - lão tổ Tiêu gia. Vào thời khắc Tây Vực xâm lấn, tử đấu với Thiết Sát Hãn, cuối cùng bị song quyền của hắn đánh chết ở trên đầu thành Tiêu Thành.
"Đáng giận! Ngươi còn dám nhắc tới chuyện này!" Trương Tử Văn trợn mắt, khí tức toàn thân xông thẳng lên trời, nghiễm nhiên vượt qua Võ Đạo Tông Sư bình thường một mảng lớn, thân làm Đại Đô Hộ Tây Vực, tạm thời không nói đến tu vi của hắn, sức chiến đấu tuyệt đối cũng là nhân tài kiệt xuất trong cùng cảnh giới, nếu không thì cũng không có khả năng được triều đình ủy thác phụ trách trấn thủ Tây Vực.
Bất quá ngay vào lúc Trương Tử Văn bộc phát khí tức, ở bên trong 36 Quốc Tây Vực, cũng xuất hiện hai đạo khí tức huy hoàng chói mắt như mặt trời, nghiễm nhiên cũng là hai vị Võ Đạo Tông Sư Tây Vực! Có tu vi cảnh giới không hề kém hơn Thiết Sát Hãn.
36 Quốc Tây Vực, tổng thể mà nói thì được chia thành ba đại quốc, mỗi một cái đại quốc quản lý 11 nước phụ thuộc, lúc này mới tạo thành thế cục quốc gia chỉnh thể ở Tây Vực, mà ba vị Võ Đạo Tông Sư xuất hiện trên chiến trường lúc này, bao quát cả Thiết Sát Hãn, chính là đều phân biệt lệ thuộc vào ba cái đại quốc Tây Vực.
Bởi vậy có thể thấy được, lần này Tây Vực thật sự là đã dốc hết vốn liếng.
"Tốt tốt tốt!" Trương Tử Văn đứng sừng sững ở trên tường thành, đối mặt với ba vị Võ Đạo Tông Sư vẫn không hề có một chút dao động nào.
"Đến rất tốt! Cùng lên đi, hôm nay ta sẽ hốt gọn các ngươi một mẻ, áp giải về Đế Đô!"
"Làm càn!"
"Ta thấy ngươi là đang tự tìm cái chết!"
"Quá kiêu ngạo!"

Ba vị Võ Đạo Tông Sư đồng thời quát lên chói tai, tiếp đó liền tung người nhảy lên, gào thét mà lao về phía cửa thành Bôn Lôi Quan, mà gần như đồng thời, Bôn Lôi Quan cũng mở trận pháp ra, hào quang nở rộ, một lần nữa ổn định cửa thành nguyên bản đã lung lay sắp đổ, ở trên đầu thành xuất hiện một mảnh khu vực trống rỗng.
Bốn vị Võ Đạo Tông Sư kịch chiến ở trong mảnh khu vực đó, thiên địa nguyên khí rung chuyển.
Ở dưới thành, là mấy chục vạn đại quân Tây Vực, một vòng lại một vòng bao vây Bôn Lôi Quan, ở dưới tác dụng của trận pháp Bôn Lôi Quan, toàn bộ xung quanh thành trì cơ hồ là hoàn toàn cấm bay, ngoại trừ Võ Đạo Tông Sư có thể trực tiếp nhảy lên tường thành, những võ giả còn lại chỉ có thể dùng thang mây, sau đó người sau nối tiếp người trước mà leo lên.
Cũng chính là vì như thế, mới khiến cho trận kịch chiến ở Bôn Lôi Quan càng lộ ra sự máu tanh. Cơ hồ mỗi thời mỗi khắc, đều có người rơi xuống từ bên trên thang mây, hoặc là rơi xuống từ phía trên tường thành, hóa thành thi thể ở trên chiến trường.
"Bôn Lôi Quan huyết chiến trong mấy tháng mà không bị phá, Trương Tử Văn ngược lại là người già nhưng tâm không già."
Buông xuống báo cáo truyền tới từ Tây Vực, Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, Hoàng Thu Sinh nhẹ nhàng vuốt vuốt mi tâm, lộ ra vẻ rất là đau đầu, chợt phân phó cho một bộ khoái ở bên cạnh: "Mau truyền tin tức này cho Binh Bộ ở bên cạnh đi, chiến sự ở Tây Vực là do bọn họ toàn quyền phụ trách, bây giờ thế cục đã rơi vào nguy cơ, bọn họ hẳn là đã có kế hoạch."
Vạn Lý Liên Doanh bị phá, đại quân Tây Vực chen chúc mà tới, mà vì điền vào chỗ trống, triều đình cũng chỉ có thể không ngừng điều động quân đội đi đến Tây Vực, nhìn qua giống như là đang ngăn cản đại quân Tây Vực, nhưng trên thực tế lại trở thành chiến thuật thêm dầu, một khi triệu tập quá nhiều quân đội đến Tây Vực, chỉ sợ là ở Bắc Nhung và Nam Cương, sẽ không thể phòng thủ được. Cho nên nhất định phải ở trong một thời gian ngắn nhất, dùng binh lực có hạn đánh tan đại quân 36 Quốc Tây Vực, mới có thể ổn định đại cục thiên hạ.
"Hi vọng là Binh Bộ sẽ không làm cho ta thất vọng." Hoàng Thu Sinh lắc đầu, chợt cầm lên một phần hồ sơ khác. Xem như là bộ môn mà triều đình thiết lập để nhằm vào võ lâm, phần hồ sơ mới này mới là đồ vật mà Hoàng Thu Sinh cần xử lý chân chính.
"Người trẻ tuổi Đại Chu kia, Cơ Hoành Xương đã được tận mắt nhìn thấy ở Tây Cương Đạo, còn có Tần Kiền Hoàng cũng đang ở Tây Cương Đạo, ừm, Trần Khuynh Địch cũng đang đi về phía Tây Cương Đạo, ồ? !"
Đột nhiên, Hoàng Thu Sinh nhướng mày, nhìn tin tức ở bên trên hồ sơ.

"Huyền Lưu Ly, đại đệ tử Phật Môn thế hệ này, Phật Môn cũng phái người tới? !"
Từ sau khi Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn xuất thủ lần trước, trình độ giám sát đối với hai mạch Đạo Phật của Lục Phiến Môn liền trực tiếp được đề cao thêm một cái cấp độ, đối với cường giả cao tầng của hai đại thánh địa này, triều đình cơ hồ là đã phong tỏa hoàn toàn, không cho phép bọn họ tự tiện rời đi, nhất là Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn còn có Phổ Độ Thánh Tăng Phật Môn.
Vì thế triều đình còn đặc biệt phái ra hai vị Thân Vương, Kháo Sơn Vương cùng với Võ Uy Vương, riêng phần mình dẫn đại quân đến đóng quân ở phía trước sơn môn của hai mạch Đạo Phật để giám thị, mặc dù không nhất định là có thể ngăn được hai đại thánh địa, nhưng lại thể hiện ra quyết tâm dồi dào của triều đình, nếu như ở vào giờ phút quan trọng này hai mạch Đạo Phật còn muốn gây chuyện.
Vậy thì triều đình sẽ không tiếc bất cứ giá nào, trước tiên cũng phải tiêu diệt bọn họ! Cho nên ở phía dưới loại tình huống này, Phật Môn thế mà còn phái người đi đến Tây Cương Đạo, hơn nữa còn phái ra Huyền Lưu Ly xếp hạng thứ ba Chân Nhân Bảng ngày xưa, ở trong này rốt cuộc có huyền cơ gì?
"Bọn họ muốn làm cái gì?"
Nói đến, Thiên Tôn Thái Bình cũng đã từng tiếp xúc với Tần Kiền Hoàng...
Kể từ đó, lần Tây Cương Đạo này, tăng thêm Trần Khuynh Địch mà nói, Đạo Môn, Thuần Dương Cung, Phật Môn, toàn bộ đều tụ họp lại? Thậm chí còn có cả người của triều đình, cùng với dư nghiệt Đại Chu.
"Chuyện này thật đúng là..." Hoàng Thu Sinh hít vào một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ.

Nhật Nguyệt Hồ ở Tây Cương Đạo, giống như là núi tuyết ở Ung Châu Đạo vậy, Nhật Nguyệt Hồ cũng là danh lam thắng cảnh ở Tây Cương Đạo, vào tháng mười hàng năm đều sẽ bày biện ra cảnh tượng mặt trời và mặt trăng giao hòa, bởi vì vậy mà nổi tiếng, đồng thời đây cũng là vị trí tổng bộ của Nhật Nguyệt Đàn - thế lực bản thổ lớn nhất Tây Cương Đạo vào trước khi bị Bái Hỏa Ma Giáo chiếm giữ.

Chương 336: Sùng Minh

Đặt ở trước kia, Nhật Nguyệt Hồ có thể nói là người ta tấp nập, các đại thế lực Tây Cương Đạo vào thời điểm xảy ra cảnh tượng mặt trăng và mặt trời giao hòa, đều sẽ mang theo hậu lễ đi đến đây bái phỏng, hiển lộ ra địa vị rõ ràng của Nhật Nguyệt Đàn, nhưng mà bây giờ đừng nói là người ta tấp nập, mà còn không có người hỏi thăm, cơ hồ là không có ai dám dính líu quan hệ với Nhật Nguyệt Đàn.
Nguyên nhân cũng rất đơn giản.
Bởi vì Bái Hỏa Ma Giáo đến.
Bản thân Tây Cương Đạo có vị trí xa xôi, mà Nhật Nguyệt Đàn xem như là bá chủ Tây Cương Đạo, nhưng thực lực cũng không quá cường đại, đàn chủ bất quá cũng chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong mà thôi, mặc dù có sức chiến đấu rất mạnh, nhưng vẫn có khoảng cách không nhỏ đối với Võ Đạo Tông Sư.
Mà sau khi Bái Hỏa Ma Giáo đến, Nhật Nguyệt Đàn tự nhiên là từ bỏ địa vị bá chủ ban đầu, Bái Hỏa Ma Giáo trở thành bá chủ, các trung, tiểu thế lực khác ở Tây Cương Đạo vì tránh hiềm nghi, tự nhiên là cũng không dám liên quan một chút nào, tránh gây ra sự hiểu nhầm của Bái Hỏa Ma Giáo.
Bất quá Nhật Nguyệt Đàn vẫn rất sợ hãi, toàn bộ thế lực chui vào bên trong Long Cung ở dưới đáy Nhật Nguyệt Hồ, không ra khỏi cửa một bước, ngay cả Bái Hỏa Ma Giáo cũng đều cảm thấy mình có phải là có một chút quá đáng, còn từng phái người tới để diễn tả thiện ý.
Mà lúc này, Nhật Nguyệt Hồ đã qua mấy tháng không có người hỏi thăm lại nghênh đón một vị khách mới.
Thái tử Hoành Xương mặc một thân áo bào Hắc Sắc Giao Long, lẳng lặng mà nhìn Nhật Nguyệt Hồ trước mắt, mà ở bên cạnh hắn, là một vị thái giám mặc Ngư Long Phục lông mi trắng.
"Điện hạ, Nhật Nguyệt Đàn bất quá chỉ là một tiểu thế lực, người mạnh nhất cũng chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả."
"Ý của ngươi là, ta vì sao lại đi đến nơi này đúng không?"
"Đúng."
Thái tử Hoành Xương cười như không cười liếc nhìn thái giám lông mi trắng ở bên cạnh, vị thái giám này là người thiếp thân ở bên cạnh phụ hoàng, có họ Tào, cho nên người khác đều gọi hắn là Tào công công, lần này được phụ hoàng cắt cử, đi cùng với hắn đến đây, mặc dù cũng không phải là để giám thị, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng là có ý tứ khảo nghiệm.
"Tào công công hẳn là cũng đã nhìn qua lịch sử phát triển của Nhật Nguyệt Đàn a."
"Nhật Nguyệt Đàn bất quá chỉ mới quật khởi ở Tây Cương Đạo trong

hơn mười năm, vẻn vẹn chỉ hơn 10 năm liền từ một thế lực thảo mãng mới thành lập đi tới địa vị bá chủ Tây Cương Đạo, ngươi cảm thấy đàn chủ của Nhật Nguyệt Đàn sẽ là một người vô năng hay sao?"
Tào công công kinh ngạc, cũng không có phản bác thái tử Hoành Xương, chỉ là hơi hơi khom người chào.
"Được rồi, chúng ta hãy đi vào thôi, hiện tại vị đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn này hẳn là đang rất chờ mong chúng ta đến."
Thái tử Hoành Xương cười một tiếng, đột nhiên bạo phát ra khí tức của bản thân, chỉ thấy chín con Hắc Long gào thét mà ra, dung hợp lẫn nhau, cuối cùng hóa thành một đầu cự long bảy sừng xông lên thiên không, khác biệt cùng với thời điểm ở Viêm Hán Quốc, cương khí toàn thân của thái tử Hoành Xương bây giờ đã hợp nhất thành một, diễn hóa ra Hàng Thế Long Vương càng là có khí thế trùng thiên.
Nhìn thấy một màn này, cho dù là Tào công công cũng đều là hai mắt tỏa sáng, trong thần sắc nhìn thái tử Hoành Xương cũng tăng thêm vài phần cung kính.
Mà ở một chỗ khác, sau khi thái tử Hoành Xương triển lộ ra khí tức không lâu.
Ầm ầm! Nhật Nguyệt Hồ trước đó còn trơn nhẵn như gương liền bạo động trong nháy mắt, từng lớp từng lớp nước hồ trở nên nhộn nhạo, sau đó tách ra hai bên, lộ ra cung điện khổng lồ dưới đáy hồ, mà ở bên trong cung điện, cũng có một cỗ cương khí phóng lên tận trời, mặc dù không bằng thái tử Hoành Xương, nhưng cũng không tính là quá yếu.
"Khách quý đến không thể tiếp đón từ xa, xin mời vào."
"Ngươi nhìn đi?"
Thái tử Hoành Xương hướng về phía Tào công công cười một tiếng, sau đó lắc tay áo một cái, nhanh chân đi theo thông đạo do Nhật Nguyệt Hồ tách ra đi về phía cung điện dưới đáy hồ.
Sau khi tiến vào đáy hồ, một vị đệ tử trẻ tuổi mặc áo bào nhật nguyệt lập tức cung kính ra nghênh tiếp, đưa hai người thái tử Hoành Xương vào trong cung điện, sau đó khép thông đạo lại, nước hồ đổ xuống ào ào, quang huy trận pháp lượn lờ, chỉ chốc lát sau, Nhật Nguyệt Hồ vừa mới rồi còn đang bạo động đã một lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh.
Mà ở một chỗ khác, thái tử Hoành Xương sau khi tiến vào bên trong cung điện thì đi thẳng về phía trước, rất nhanh liền đi đến chỗ sâu nhất trong cung điện, ở đây là một tòa đại điện sâu thăm thẳm.
Trong đại điện trưng bày một bộ bàn ghế, mà một trung niên nam từ mặc áo bào trắng đen, đầu đội vương miện nhật nguyệt đang ngồi trên ghế, mỉm cười với hai người thái tử Hoành Xương:
"Thái Tử Đại Chu đại giá quang lâm, ta không đón tiếp từ xa, xin thứ

tội.
"Ồ?" Thái tử Hoành Xương còn chưa mở miệng, Tào công công ở phía sau lưng lại híp đôi mắt một cái, nhìn ra điều không thích hợp. Vị trung niên nam tử trước mắt này, khí tức ở trên người mặc dù ẩn mà không phát, nhưng lại mang theo một cỗ tính chất hoà vào hoàn cảnh chung quanh, Hợp Đạo Tôn Giả tầm thường sẽ không thể làm được như vậy...
"Võ Đạo Tông Sư?"
"Các hạ có ánh mắt thật tốt." Trung niên nam tử chắp tay, vừa cười vừa nói: "Tại hạ là Sùng Minh, đàn chủ của Nhật Nguyệt Đàn, không biết hai vị khách quý đến từ Đại Chu, là có chuyện gì quan trọng?"
"Ha ha ha!" Thái tử Hoành Xương nhìn về phía Sùng Minh cười to, sau đó nói ra: "Đường đường là đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn, làm sao có thể cam tâm nhường ra địa vị bá chủ Tây Cương Đạo, thân làm nhất đại hùng chủ, cho dù là đối mặt với Bái Hỏa Ma Giáo, tin tưởng là cũng sẽ không cam lòng."
"Nói gì vậy." Sùng Minh mặt không đổi sắc nói: "Bái Hỏa Ma Giáo có thanh thế ngập trời, tại hạ và Nhật Nguyệt Đàn làm sao có thể so sánh, tự nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn núp ở bên trong Nhật Nguyệt Hồ, chỉ cầu tự vệ mà thôi."
"Nếu như là chỉ cầu tự vệ, ta tin tưởng là đàn chủ sẽ không gặp hai người chúng ta, ý đồ mà chúng ta đi đến đây, chẳng lẽ đàn chủ còn có thể không biết? Không bằng nói là đàn chủ đã sớm có cái ý nghĩ này a?"
"Bá chủ Tây Cương Đạo, nghe vào thì rất êm tai, nhưng Bái Hỏa Ma Giáo cũng không giống như Nhật Nguyệt Đàn, man di Tây Vực nếu tàn phá bừa bãi ở Trung Nguyên, không cẩn thận liền gây ra xung đột, dẫn phát mâu thuẫn, đàn chủ ẩn nhẫn cho đến nay, còn không phải chính là chờ đợi thời cơ như vậy hay sao, có phải ta đã đoán sai hay không?‘’
"Các hạ đã đoán sai rồi, tại hạ thật ra chỉ là muốn tự vệ mà thôi." Ý cười ở trên mặt của đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn dần dần rút đi, thay vào đó thì là vẻ lạnh lùng.
"Tiễn khách."
"Lần này ta đến, chính là mang cái thời cơ kia đến cho đàn chủ." Thái tử Hoành Xương lộ ra vẻ mặt đã tính trước nói: "Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên, không nói đến những thánh địa võ đạo khác, chỉ là các thế lực ở bên trong Tây Cương Đạo đã hết sức kiêng kị Bái Hỏa Ma Giáo, mà phần kiêng kị này, chính là sợ hãi Bái Hỏa Ma Giáo sẽ ỷ vào thực lực cường đại, tiến hành chèn ép đại quy mô đối với các đại thế lực."

Chương 337: Lãnh Huyết Thần Bộ

"Hơn nữa còn là loại ỷ thế hiếp người chèn ép không có một chút quy củ nào kia."
"Chuyện chúng ta muốn làm, chính là khiến cho người ta cảm thấy Bái Hỏa Ma Giáo ỷ thế hiếp người, man di Tây Vực không có văn hoá là được rồi."
"Làm thế nào?"
"Chuyện này cần phải có sự phối hợp của đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn."
Nhìn thái tử Hoành Xương khắp khuôn mặt đều là ý cười, đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn Sùng Minh cứ giữ yên lặng như vậy, giống như là một pho tượng, thẳng đến một hồi lâu sau…
"Được!"

Bốn đại Thần Bộ Lục Phiến Môn, phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, danh hào của bốn đại Thần Bộ vẫn là có tiếng tăm lừng lẫy, khiến cho người ta nhìn thấy mà phát khiếp.
Dù sao thì bản thân Lục Phiến Môn mặc dù có thực lực không mạnh, nhưng lại tựa lưng vào hoàng triều Đại Càn, trọng yếu hơn chính là, bản thân của Lục Phiến Môn cũng đã khiến cho người người sợ hãi, bởi vì ở chỗ nào cũng có mạng lưới tình báo của Lục Phiến Môn, còn có chiến lực rất cao cấp, không nói đến những cái khác, bốn đại Thần Bộ Lục Phiến Môn mặc dù không có ở trong Chân Nhân Bảng, nhưng nếu thật sự tính toán, bọn họ tuyệt đối có sức chiến đấu ở trong mười vị trí đầu Chân Nhân Bảng.
Mà trừ bỏ bốn đại Thần Bộ, Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh càng là nhân vật nổi tiếng giang hồ, một thân tu vi hết sức thâm hậu, ở cảnh giới Võ Đạo Tông Sư cũng là khó gặp địch thủ, chuyện này đã tạo thành hệ thống võ lực của Lục Phiến Môn, mà ở trong bốn đại Thần Bộ, tự nhiên là cũng có phân chia cao thấp.
Trong đó vị Thần Bộ thứ nhất chính là Lãnh Huyết.
Lãnh Huyết Thần Bộ tên như ý nghĩa, từ sau khi trở thành Thần Bộ Lục Phiến Môn, mỗi một lần đi làm nhiệm vụ, trên cơ bản đều là bẫy rập hẳn phải chết, trải qua vô số trận chiến sinh tử, lúc này mới sáng tạo ra uy danh hiển hách của hắn, bất quá càng khiến cho người ta sợ hãi, là thực lực của hắn lại không cường đại bằng tâm cơ.
Lục Phiến Môn đã từng có một trường hợp, nhiệm vụ là diệt trừ một cái gia tộc đã bị Minh Giáo thẩm thấu, Lãnh Huyết sau khi tiếp nhận cái nhiệm vụ này, chỉ ở trong vòng ba ngày ngắn ngủi, liền thông qua các loại thủ đoạn khích bác ly gián, trêu chọc ngoại địch, lén ám sát, khiến cho cái gia tộc kia chia năm xẻ bảy, cuối cùng dùng một hơi tiêu diệt. Tâm cơ lòng dạ của Lãnh Huyết triển lộ ra ở trong lần

nhiệm vụ đó, cơ hồ là phù hợp hoàn mỹ với tố chất cần có của một vị Thần Bộ.
Cũng chính là vì như thế, Lãnh Huyết mới được Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh coi trọng, sau đó đi lên từng bước, đạt đến địa vị như bây giờ.
Thậm chí là Hoàng Thu Sinh cũng đã từng có ý nghĩ bồi dưỡng Lãnh Huyết thành người nối nghiệp, mà Lãnh Huyết cũng không chịu thua kém, một thân tu vi đã đạt tới Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong, mặc dù không có sức chiến đấu quá nghịch thiên, nhưng không thể nghi ngờ, hắn có năng lực trùng kích cảnh giới Võ Đạo Tông Sư mà người giang hồ tha thiết ước mơ.
Mà vào giờ khắc này, vị Lãnh Huyết Thần Bộ này đang ở trong Tây Cương Đạo. Nhiệm vụ lần này của hắn, là do Hoàng Thu Sinh tự mình phân phó, mà mục tiêu của hắn...thì là Trần Khuynh Địch.
"Người hành tẩu trong thiên hạ, thế mà lại để cho một thanh niên khoảng chừng 20 tuổi đảm nhiệm, thật sự là quá qua loa."
Lãnh Huyết vừa nhớ lại tự liệu mà bản thân đã đọc qua, vừa thấp giọng lẩm bẩm nói.
Quả thật, Lãnh Huyết thừa nhận Trần Khuynh Địch có thiên tư vô song ở trên võ đạo, còn trẻ tuổi đã vượt qua bản thân hắn, thậm chí là có thể đánh đồng với Võ Đạo Tông Sư, nhưng giang hồ hiểm ác, cũng không phải là chỉ dựa vào nắm đấm là liền có thể tung hoành thiên hạ, muốn đi đến đỉnh phong, thực lực và thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được.
Mà một người trẻ tuổi chỉ khoảng 20 tuổi, có thể có thủ đoạn gì?
Mặc dù cũng có lời đồn nói là người trẻ tuổi Thuần Dương Cung này nắm giữ trí kế vô song, nhưng Lãnh Huyết lại không tin.
"Nơi này là cửa ải gần nhất trên đường từ Ung Châu Đạo đi đến Tây Cương Đạo, dựa theo tính toán thời gian, bọn họ hẳn là chẳng mấy chốc sẽ đến...chỉ không biết là, bọn họ là ngồi xe tới, hay là đi bộ tới?"
"Nhưng bọn họ đều là võ giả, so với xe ngựa, vẫn là đi bộ thì sẽ có tốc độ nhanh hơn, mà căn cứ theo tình báo, vị nữ đệ tử Thuần Dương Cung bị Tần Kiền Hoàng mang đi kia, đối với Trần Khuynh Địch mà nói hẳn là một người vô cùng trọng yếu, cho nên sau khi bọn họ nhận được tin tức hẳn là sẽ không kịp chờ đợi mà chạy đến..."
"Nhưng bọn họ đâu rồi? Lấy thị lực của mình, ở trong vòng trăm dặm chỉ cần xuất hiện bóng người, bản thân hẳn là đều có thể nhìn thấy mới đúng."
Ầm ầm! Đột nhiên, có một tràng tiếng ầm ầm truyền đến từ đằng xa, khiến cho thần sắc của Lãnh Huyết đọng lại, chợt ngẩng đầu.
Đúng vậy, thanh âm cũng không phải là đến từ trên mặt đất, mà là truyền tới từ trên trời, trong cái chớp nhoáng này, trong lòng của

Lãnh Huyết liền lóe lên một cái suy đoán, mà sự thật cũng đã chứng minh, suy đoán của hắn là vô cùng chính xác.
Bóng đen bao phủ! Chỉ thấy một tòa chiến hạm hùng vĩ lơ lửng ở trên không trung, mang theo tiếng nổ vang như sấm sét, xuyên phá tầng mây, những nơi đi qua mây mù bị xua tan, tất cả thiên địa nguyên khí đều tránh lui, mang theo uy thế ngập trời bay về phía Tây Cương Đạo, không có một chút che giấu động tĩnh nào.
"Chiến hạm!"
M* nó! Tên gia hỏa này thế mà lái Chiến hạm tới!
Nhìn tòa chiến hạm khổng lồ ở trên đỉnh đầu, gương mặt cứng ngắc xưa nay của Lãnh Huyết cũng không khỏi co rúm, bất quá hắn rốt cuộc vẫn là Thần Bộ Lục Phiến Môn, rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình, bộc phát ra khí tức toàn thân, khí tức Hợp Đạo Tôn Giả hóa thành một cây cột xông thẳng lên trời, ngăn cản Chiến hạm.
"Vù!"
Cột khí cuốn lên phong vân, không có ác ý, nhưng lại thể hiện ra thực lực dồi dào của Lãnh Huyết. Sau đó Lãnh Huyết liền dùng vẻ mặt thản nhiên đứng bên trên ở ngọn núi, chờ đợi Trần Khuynh Địch đi ra từ bên trong Chiến hạm, theo hắn thấy, bản thân hắn triển lộ ra khí tức ngăn cản Chiến hạm, nhưng mà lại không cho thấy ác ý, vậy dĩ nhiên là có việc muốn bẩm báo, tin tưởng là Trần Khuynh Địch nhất định sẽ đi xuống hỏi hắn tại sao lại chặn đường Chiến hạm.
Cùng lúc đó, ở phía trên Chiến hạm.
"Đại ca ca! Chiến hạm của chúng ta đã bị người ngăn cản! Dường như là một vị Hợp Đạo Tôn Giả!"
"Nghe xong báo cáo của Dương Xuân, Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn tên gia hỏa phóng ra khí tức của bản thân ở phía dưới Chiến hạm, lúc này hắn mới ăn quả Trí Tuệ, cả người đều ở vào một loại trạng thái cực kì cơ trí.
"Ừm, cách làm này, hắn là có việc muốn bẩm báo a? Muốn ta đi ra ngoài hỏi thăm?"
Đúng vậy, đổi lại trước kia, Trần Khuynh Địch chỉ sợ là căn bản không nhìn ra loại ý tứ này của đối phương, nói không chừng là còn tưởng rằng có người đang gây sự, trực tiếp hạ lệnh Chiến hạm nổ súng. Nhưng mà bây giờ, Trần Khuynh Địch chỉ liếc nhìn qua một cái, liền phán đoán ra chính xác ý đồ của đối phương.

Chương 338: Nã pháo

Nhưng vấn đề đã đến.
Tại sao Trần Khuynh Địch phải làm theo ý nghĩ của đối phương đây? Mục đích mà hắn đi tới Tây Cương Đạo là rất đơn giản, chính là cứu Doanh Phượng Tiên trở về, đồng thời tránh phát sinh hiểu lầm và xung đột với Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng nếu không biểu diễn ra võ lực thích đáng mà nói, chỉ sợ ngược lại là sẽ bị người ta khinh thường, hơn nữa bản thân thân hắn làm người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, cũng không thể làm mất mặt mũi của Thuần Dương Cung.
Cho nên lúc này đối mặt với một người dám ngăn cản Chiến hạm của hắn, thì nên làm như thế nào?
"Truyền lệnh xuống, nã pháo."
"Ấy? Nã pháo sao?"
"Đương nhiên."
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, thật vất vả mới có một cái bia ngắm đi tới cửa, làm sao có thể buông tha?
Mặc kệ người kia là ai, trước tiên dùng một pháo bắn nát của nhuệ khí của đối phương rồi lại nói, nếu như bắn không chết, vậy thì nói rõ đối phương có thực lực không tệ, vậy thì hắn sẽ nghe thử người này nói gì, nếu như bị bắn chết, vậy thì nói rõ khí tức Hợp Đạo Tôn Giả của đối phương chỉ là hàng lởm, là tiểu nhân vật không có địa vị gì. Mà chỉ là một nhân vật nhỏ, cũng dám ngăn cản Chiến hạm của hắn? Bản Chân Truyền rất là bận rộn đó!
"Nã pháo cho ta!"
Thế là, Lãnh Huyết đang khoan thai chờ đợi ở trên ngọn núi, liền nhìn thấy Chiến hạm ở bên trên không trung, bắt đầu dần dần hội tụ thiên địa nguyên khí.
Hả? Không biết vì sao, trong lòng của Lãnh Huyết bỗng nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.
Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh!
Tiếng pháo nổ liên tiếp, triệt để bao trùm vị trí đỉnh núi mà Lãnh Huyết đứng, từng khỏa Phích Lịch Hỏa Lôi ầm ầm nổ tung, mang theo uy lực bạo tạc khiến cho người ta khiếp đảm, triệt để san bằng cả ngọn núi, chỉ lưu lại một đám hố đen.
Chỗ đáng sợ của Chiến hạm đã hiển lộ hoàn toàn vào lúc này.
Từ phía trên phương diện hoả lực liền có thể nhìn thấy, tại sao Đại Càn lại đặc biệt chế tạo một nhánh Chiến hạm, cũng được gọi là một trong những chí bảo trấn quốc, phải biết rằng đây chỉ là hỏa lực của một chiếc Chiến hạm, nếu như tập trung mấy trăm chiếc Chiến hạm,

thậm chí mấy ngàn chiếc Chiến hạm, hỏa lực của nó cơ hồ là mang tính áp đảo. Ở trên bầu trời không có ai có thể chạm đến, có lực phá hoại cấp độ hủy diệt đối với mặt đất, thậm chí là còn có thể vận chuyển một lượng lớn chiến sĩ đưa đến các ngõ ngách ngẫu nhiên trên chiến trường, loại binh khí toàn diện này có thể được gọi cỗ máy thu hoạch tính mạng ở trên chiến trường, coi như là Võ Đạo Tông Sư cũng rất khó uy hiếp được Chiến hạm.
Phải biết rằng Võ Đạo Tông Sư mặc dù có thực lực cường hãn, không e ngại pháo kích của Chiến hạm, nhưng bản thân bọn họ lại không có cách nào phi hành, chuyện này khiến cho lực lượng của bọn họ bị phong tỏa ở trên mặt đất, mà Chiến hạm chỉ cần bay lên trên không trung vạn mét, coi như là Võ Đạo Tông Sư cũng khó có thể công kích trúng.
Chỉ có võ giả vượt qua Võ Đạo Tông Sư, đạt tới cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mới có thể tạo thành đả kích trí mạng chân chính đối với Chiến hạm.
Nhưng vấn đề đã đến, võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan thậm chí là cao hơn, phóng nhãn ra toàn bộ thế giới sẽ có được mấy người? Cho nên Chiến hạm mới được xem như là vũ khí chiến lược, được từng thế lực coi như trân bảo mà cất giữ, ngay cả thánh địa võ đạo cũng sẽ bỏ đi lòng kiêu ngạo mà cất trữ vũ khí như thế.
Một tràng pháo kích qua đi, ở bên trong bụi mù đầy trời, thân ảnh của Lãnh Huyết cũng coi như là đã hiện ra. Lãnh Huyết có tu vi cũng không tệ lắm, ở trong Hợp Đạo Tôn Giả cũng là người nổi bật, hỏa lực của một chiếc Chiến hạm còn chưa đủ tạo thành uy hiếp đối với hắn, nhưng bụi mù nổ tung lại làm cho hắn trở nên vô cùng chật vật, bên trên gò má trắng noãn trước kia tràn đầy tro bụi, quần áo cũng trở nên bẩn hơn phân nửa.
Mà cái biểu lộ cao ngạo lạnh lùng kia, lúc này càng là đã sớm bị bóp méo.
"Kẻ điên!" Cảm xúc chấn động kịch liệt khiến cho Lãnh Huyết không thể duy trì biểu lộ lạnh lùng nữa.
Người trẻ tuổi Thuần Dương Cung kia căn bản chính là kẻ điên! Mãng phu! Không có đầu óc! Bản thân hắn rõ ràng là tới để nói chuyện, đối phương thế mà lại nã pháo bắn hắn!
Hơn nữa còn là phát ra hỏa lực không có một chút lưu tình!
Thật sự là quá đáng!
"Đáng giận!" Lãnh Huyết nhìn Chiến hạm trên đỉnh đầu, mà Chiến hạm thì đang chậm rãi đáp xuống vị trí của hắn, mắt thấy một màn này, trong mắt của Lãnh Huyết lóe lên lãnh quang, bỗng nhiên nhảy lên, lao thẳng về phía Chiến hạm.
"?"
Ở phía trước Chiến hạm, sau khi nhìn thấy đối phương không bị bắn chết, Trần Khuynh Địch dự định đi xuống gặp mặt liền cảm thấy

kinh ngạc.
Chậc? ! Bị nã pháo một trận còn giống như là không phục, muốn đánh tới?
Trên mặt của Trần Khuynh Địch liền lập tức lộ ra nụ cười ác liệt, cũng không xuất thủ, chính là lẳng lặng nhìn Lãnh Huyết nhảy lên, rơi vào phía trên Chiến hạm.
Nhảy lên bên trên Chiến hạm, Lãnh Huyết liền trực tiếp lấy ra lệnh bài Thần Bộ của bản thân, hai mắt toát ra hàn khí, lạnh giọng nói ra: "Bản tọa là Thần Bộ Lục Phiến Môn, Trần Khuynh Địch, ngươi nhất định phải giải thích cho ta một chút, vì sao lại nã pháo đối với ta.
"Đi xuống!" Trần Khuynh Địch tiến lên một bước, nâng tay đấm ra một quyền.
Lần này Lãnh Huyết đã có chuẩn bị, nhìn Trần Khuynh Địch đánh tới một quyền, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười lạnh. Thần Bộ Ầm ầm! Lãnh Huyết bạo phát khí tức toàn thân, lần này vì bày ra thực lực của mình, Lãnh Huyết chính là trực tiếp ra tay toàn lực, trường kiếm bên hông bay ra khỏi vỏ, trong chốc lát liền tản ra ánh sáng đỏ như máu ngút trời, tạo thành một mảnh huyết hải ngập trời, mãnh liệt đánh về phía Trần Khuynh Địch đi, sát khí trùng kích não hải, còn có mấy phần ý vị công kích tinh thần.
Hãm sâu trong huyết hải ngập trời, ở bên trong sát khí công tâm, thần sắc của Trần Khuynh Địch không hề thay đổi, lại là đấm ra một quyền. Trong chốc lát, khí huyết ngập trời như sông lớn đánh ra, trăm sông đổ về một biển, mang theo khí thế cuồng bạo xé rách huyết hải, chấn động trời cao!
Sau khi thống nhất võ đạo, Trần Khuynh Địch đã triệt để rõ ràng võ đạo của bản thân. Đi trên con đường nhất quyền phá vạn pháp. Không có võ công chiêu thức gì, cũng không có thần thông kỹ xảo gì, chính là đấm ra một quyền rất đơn giản, bất luận là huyết hải ngập trời, hay là công kích tinh thần, toàn bộ đều không ngăn được một quyền này của hắn, trực tiếp nổ tung, trong chớp mắt Trần Khuynh Địch liền bước ra khỏi huyết hải, đứng ở trước mặt của Lãnh Huyết.
"Đi xuống!" Trần Khuynh Địch khẽ quát một tiếng, lần thứ hai đấm ra một quyền.
Lãnh Huyết thì vội vã rút kiếm ngăn trở.
Bang! Tiếng kiếm reo thê lương, Lãnh Huyết chỉ cảm thấy một cỗ cự lực dồi dào truyền đến từ trên thân kiếm, căn bản là không có cách ngăn cản!

Chương 339: Đoán!

Cương khí Hợp Đạo Tôn Giả của hắn ngay cả một khắc cũng chống đỡ không nổi, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, cuối cùng liên tục bộc phát cương khí ở trên không trung giảm bớt lực, lúc này mới vững vàng rơi trên mặt đất, cũng không có quá chật vật.
"Đáng chết!" Lãnh Huyết lộ ra thần sắc kinh sợ, cả kinh về thực lực của Trần Khuynh Địch, hắn thế mà không ngăn nổi một quyền, tức giận về sự to gan lớn mật của Trần Khuynh Địch, hắn đã đưa ra chứng minh thân phận, lại còn dám động thủ!
Quả nhiên là người của giới tông phái, trong xương cốt liền tràn đầy khinh thường đối với triều đình! Nghĩ đến nhiệm vụ lần này của bản thân, trong mắt của Lãnh Huyết càng là lấp lóe hàn quang, nộ khí tăng thêm mấy phần.
"Khụ khụ." Sau khi đánh lui Lãnh Huyết, Trần Khuynh Địch mới khoan thai nhảy xuống từ phía trên Chiến hạm, vững vàng đáp xuống trước mặt của Lãnh Huyết, chỉ cảm thấy tâm thần thư sướng, biệt khuất nguyên bản bởi vì Doanh Phượng Tiên bị bắt cũng đều tiêu tán đi mấy phần, quả nhiên, vào thời điểm có tâm tình không tốt nên đi tìm bao cát để đánh vài quyền.
"Trần Khuynh Địch!"
"Ngươi là Lãnh Huyết Thần Bộ của Lục Phiến Môn đúng không?"
Lãnh Huyết còn chưa mở miệng, Trần Khuynh Địch liền nói trước: "Không có chuyện gì không lên Tam Bảo Điện, ngươi đặc biệt chờ ta ở chỗ này, hẳn là có việc muốn tìm ta? Hơn nữa chuyện này hẳn là có quan hệ cùng với tổng bộ Lục Phiến Môn, là mệnh lệnh của Hoàng tổng bộ đầu đại nhân? Hơn nữa còn là ở loại địa phương Tây Cương Đạo này, để ta đoán thử xem nhiệm vụ của ngươi là cái gì."
Lãnh Huyết: "? ??"
"Triều đình hiện tại chú ý đến Tây Cương Đạo, đơn giản chính là muốn làm cho Bái Hỏa Ma Giáo xung đột cùng với các đại thế lực Trung Nguyên, tin tưởng điểm bạo phát xung đột hẳn là đặt ở trên người của Thuần Dương Cung chúng ta rồi a? Suy nghĩ như vậy mà nói, lần này ngươi tới tìm ta, là muốn nói cho ta biết vị trí cụ thể của Phượng Tiên sư muội cùng với Tần Kiền Hoàng?
Quan sát tỉ mỉ biểu lộ của Lãnh Huyết, Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Xem ra là ta đã đoán đúng rồi."
Oa a! Ta thật thông minh a! Không được, lúc này tuyệt đối không thể cười, cần phải xuất ra khí độ trí kế vô song, bày mưu nghĩ kế!
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, sau đó nhìn Lãnh Huyết nói: "Nói đi, Tần Kiền Hoàng cùng với Phượng Tiên sư muội ở nơi nào?"

Lãnh Huyết: "..."
Kỳ thật vào thời điểm trước đó, Lãnh Huyết chỉ là nhận được nhiệm vụ từ Hoàng Thu Sinh, đem tin tức của Tần Kiền Hoàng nói cho Trần Khuynh Địch mà thôi, mà Lãnh Huyết sau khi suy nghĩ nửa ngày, chẳng qua cũng chỉ cảm thấy làm như vậy là để dẫn phát xung đột giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, bây giờ nghe Trần Khuynh Địch nói như thế, không nghĩ đến ở phía sau chuyện này còn có nhân tố võ lâm Trung Nguyên...
Nguyên lai là như vậy a!
Lãnh Huyết nhếch nhếch miệng, nói: "Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên hiện tại đang ở bên trong Thúy Sơn Lâm Hải thuộc Tây Cương Đạo."
"Thúy Sơn Lâm Hải?"
"Không sai, cụ thể chính là ở đó." Lãnh Huyết nhìn Trần Khuynh Địch, hồi tưởng lại một quyền vừa rồi đã đánh bại hắn, đối phương dường như là còn chưa xuất toàn lực, trong lòng không khỏi có một chút buồn bực, trong mười mấy năm hắn gia nhập vào Lục Phiến Môn, không biết có bao nhiêu lần đứng trước nguy cơ sinh tử, cảm ngộ võ đạo trong chiến đấu, lúc này mới đi tới một bước như hôm nay.
Kết quả là ngay cả một quyền của người trẻ tuổi 20 tuổi cũng không đỡ nổi!
Nghĩ tới đây, Lãnh Huyết lập tức cảm thấy Trần Khuynh Địch đứng ở trước mặt mình lộ ra ánh sáng chói mắt.
"Tin tức đã được truyền xong, cáo từ."
Dù sao thì Tổng bộ đầu đại nhân cũng không chỉ phân cho hắn một cái nhiệm vụ, tiếp theo hắn còn có chuyện trọng yếu hơn cần làm. Ở bên trong mạng lưới tình báo Lục Phiến Môn, lúc này Tây Cương Đạo đã hội tụ dư nghiệt Đại Chu, Đạo Môn, Phật Môn, Bái Hỏa Ma Giáo, Thuần Dương Cung, còn có thế lực Lục Phiến Môn, bởi vì Tần Kiền Hoàng hành động mà không báo cáo trước, hơn nữa nàng và Thiên Tôn Thái Bình có quan hệ không xác định, cho nên lần này Lục Phiến Môn đã xem nàng là địch nhân.
Trước đó bản thân hắn còn không biết Tổng bộ đầu đại nhân phân phó những nhiệm vụ kia là có ý gì, nhưng sau khi được Trần Khuynh Địch chỉ điểm thì hắn cũng đã minh bạch, hắn là để kích động phân tranh giữa Bái Hỏa Ma Giáo và các đại thế lực Trung Nguyên, dù sao thì chỉ có như vậy mới phù hợp với lợi ích của triều đình.
Cho nên sau khi cáo biệt Trần Khuynh Địch, bản thân hắn còn phải tiến đến Bái Hỏa Ma Giáo một chuyến, nói cho Bái Hỏa Ma Giáo biết tin tức có quan hệ đến Trần Khuynh Địch, còn có Tần Kiền Hoàng có quan hệ với Đạo Môn cũng muốn gây ra xung đột giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, cứ như vậy Bái Hỏa Ma Giáo sẽ sinh ra cảnh giác đối với Đạo Môn.

"Tiếp theo ngươi muốn đi làm cái gì?"
"Hả?" Lãnh Huyết sững sờ, nhìn về phía Trần Khuynh Địch đột nhiên mở miệng.
"Ta hỏi là, tiếp theo ngươi muốn đi làm cái gì?" Trần Khuynh Địch gằn từng chữ nói ra: "Chỉ là đưa một cái tin tức mà thôi, cần một vị Thần Bộ đại nhân tự mình đi tới để nói cho ta hay sao? Chẳng lẽ không thể trực tiếp truyền tin? Ngươi tới Tây Cương Đạo hẳn là không chỉ để truyền đạt tin tức, tiếp theo ngươi muốn làm cái gì?"
"Ách, chuyện này có quan hệ gì với ngươi?"
"Mọi thứ có nhân tất có quả, mục tiêu của triều đình là kích động phân tranh võ lâm Trung Nguyên, suy nghĩ từ góc độ này mà nói, việc ngươi cần phải làm hẳn là cũng có quan hệ với chuyện này a?"
"Ấy?"
"Nếu là như vậy, ngươi vừa mới nói cho ta biết vị trí của Tần Kiền Hoàng, vậy thì chuyện tiếp theo ngươi sẽ đi tìm Tần Kiền Hoàng."
Trần Khuynh Địch nhìn chăm chú vào biểu hiện của Lãnh Huyết, nói: "Xem ra là không phải a, nếu không đi tìm Tần Kiền Hoàng, hẳn là sẽ đi đến Bái Hỏa Ma Giáo? Nói cho bọn hắn biết động thái của ta và Tần Kiền Hoàng, khiến cho bọn hắn sinh lòng cảnh giác đối với ta và Tần Kiền Hoàng?
Khóe mặt của Lãnh Huyết giật một cái, nhưng ở trên mặt vẫn không lộ ra thần sắc dao động, không nghĩ tới Trần Khuynh Địch thật đúng là có một chút mưu lược, bất quá đây chỉ là một bước trong kế hoạch của Tổng bộ đầu đại nhân mà thôi, tiến về Bái Hỏa Ma Giáo cũng chỉ là một điểm xuất phát, tin tưởng là Trần Khuynh Địch tuyệt đối cũng không nghĩ ra, tiếp theo hắn còn muốn đi tới...
"Đi tới Bái Hỏa Ma Giáo xong, ngươi hẳn là sẽ đi đến tìm dư nghiệt Đại Chu a?"
Vì sao hắn lại biết? ! Thuần Dương Cung hẳn là không biết tin tức dư nghiệt Đại Chu đã đi đến Tây Cương Đạo mới đúng a!
"Nhìn nét mặt của ngươi, quả nhiên là dư nghiệt Đại Chu cũng tới? Ta trước đó đã suy nghĩ, lần trước ở Tiêu Thành dư nghiệt Đại Chu cũng đã xuất hiện qua một lần, sự tình lần này cũng có quan hệ cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, bọn hắn nói không chừng là cũng tới, xem ra là đã bị ta đoán trúng rồi."
Đoán được? ! Khóe miệng của Lãnh Huyết co giật, mí mắt nảy lên, biểu lộ ở trên mặt càng là trở nên cứng ngắc.

Chương 340: Ta quá thông minh

"Ngươi đi tìm dư nghiệt Đại Chu để làm cái gì? Để ta suy nghĩ a, đối với Đại Chu mà nói, Bái Hỏa Ma Giáo cắm rễ ở Trung Nguyên hẳn là cũng không phù hợp với lợi ích của bọn hắn, dù sao thì Bái Hỏa Ma Giáo cũng vừa mới đến Tây Cương Đạo, nếu muốn bình ổn phát triển thì đối với Đại Chu mà nói chính là không có tác dụng, cho nên ý nghĩ của Đại Chu cùng với triều đình hẳn là giống nhau."
"Ở bên trên cơ sở này, triều đình cùng với Đại Chu là có chỗ để hợp tác, tục ngữ nói thỏ khôn có ba hang, triều đình không có khả năng chỉ đặt nhiệm vụ gây ra xung đột ở trên người của Tần Kiền Hoàng, cho nên Đại Chu chính là một cái phương án khác? Nếu là như vậy mà nói, để ta suy nghĩ a, nhiệm vụ của ngươi hẳn là.."
Lãnh Huyết yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.
"Là hợp tác cùng với Đại Chu, mượn nhờ thế lực bản thổ ở Tây Cương Đạo, gây ra mâu thuẫn?" Trần Khuynh Địch phủi tay nói: "Xem ra là ta đã đoán đúng rồi."
"Đạo Môn cũng tới sao?"
Lãnh Huyết: "Đủ rồi!"
Lãnh Huyết luôn luôn lấy tâm cơ làm cao ngạo, lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi.
"Xem ra là Đạo Môn cũng tới, bất quá Đạo Phật có quan hệ đối địch, tranh chấp đạo thống đã chú định là bọn họ sẽ tranh với nhau ở trong mọi chuyện, nếu như Đạo Môn đã đến Tây Cương Đạo, vậy thì Phật Môn hẳn là cũng sẽ không vắng mặt a?"
"Ta nói, đủ rồi!"
"Cho nên sau khi ngươi đi tìm dư nghiệt Đại Chu xong, chính là đi đến gặp người Đạo Môn...Xem ra là không phải, vậy thì chính là đi tìm Phật Môn sao? Mà ngươi đi tìm Phật Môn để làm gì?" Trần Khuynh Địch vừa quan sát vẻ mặt cứng ngắc của Lãnh Huyết, vừa thăm dò, vừa phỏng đoán, mỗi một câu hỏi mà hắn đặt ra đều làm cho tâm thần của Lãnh Huyết kịch liệt rung chuyển.
"Trần Khuynh Địch!"
"Để ta suy nghĩ a..."
Trần Khuynh Địch suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói: "Phật Môn thích nhất là xen vào chuyện bao đồng, khẩu hiệu bình thường chính là giúp đỡ võ lâm chính đạo, cho nên không có hảo cảm gì đối với loại Ma Đạo như Bái Hỏa Ma Giáo, mà nếu như triều đình liên thủ cùng với Đại Chu, khiến cho thế lực bản thổ Tây Cương Đạo cừu thị đối với Bái Hỏa Ma Giáo."
"Vậy Phật Môn chính là một cái kíp nổ rất tốt, nếu như thế lực bản thổ Tây Cương Đạo cùng nhau cầu viện Phật Môn, kể lể sự tàn khốc

cùng với đáng sợ của Bái Hỏa Ma Giáo, Phật Môn tất nhiên là sẽ không có khả năng mặc kệ, chỉ cần Phật Môn vừa động thủ, các đại thế lực Trung Nguyên tin tưởng là cũng đều sẽ nghe tin mà hành động, Bái Hỏa Ma Giáo tự nhiên sẽ trở thành công địch của võ lâm."
"Mà kế hoạch của Tần Kiền Hoàng nếu cũng thành công, Thuần Dương Cung chúng ta cũng sẽ gia nhập vào. Hơn nữa còn có ta ở đây, ta thế nhưng là nghĩa tử của Thái Hoa Tiên Nhân Thuần Dương Cung, nếu như ta ở đây, Thái Hoa Tiên Nhân nói không chừng cũng sẽ tới, như vậy về mặt chiến lực cao cấp liền có thể nghiền ép Bái Hỏa Ma Giáo, nếu như lại âm thầm châm ngòi thổi gió một phen mà nói..."
"Triều đình hẳn là có thể khiến cho Bái Hỏa Ma Giáo bị tiêu diệt, đồng thời cũng trọng thương hai mạch Đạo Phật trên phạm vi lớn, còn có rất nhiều thế lực võ lâm Trung Nguyên, thuận tiện lại suy yếu dư nghiệt Đại Chu, diệt trừ Bái Hỏa Ma Giáo cũng tương đương là đả thương nặng thế lực của dư nghiệt Đại Chu, đây chính là cái gọi một tiễn trúng ba con chim a?"
Lãnh Huyết: "%$#%@! !!"
"Ngươi, ngươi, ngươi rốt cuộc.." Lãnh Huyết trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Khuynh Địch trước mắt, nếu như không phải kế hoạch của Tổng bộ đầu đại nhân chỉ có Tổng bộ đầu đại nhân cùng với hắn biết mà nói, hắn thậm chí còn hoài nghi là Thuần Dương Cung có phải đã sắp xếp gián điệp ở trong Lục Phiến Môn hay không? Nếu không thì vì sao Trần Khuynh Địch lại biết được toàn bộ kế hoạch.
"Xem ra là ta lại đoán đúng."
"Đoán? !" Rốt cục, biểu lộ mà Lãnh Huyết một mực miễn cưỡng duy trì đã triệt để hỏng mất: "Ngươi chỉ là dựa vào suy đoán? !"
"Chính là phỏng đoán xây dựng ở trên suy đoán hợp lý mà thôi."
"Ách..."
Nhìn khuôn mặt vặn vẹo, vô thức lùi lại mấy bước, Lãnh Huyết dùng vẻ mặt kinh dị nhìn bản thân, trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác thành tựu trước đó chưa từng có.
Ồ! Thì ra là thế, đây chính là cảm giác dùng IQ đùa bỡn người khác hay sao? Mặc dù làm như vậy chẳng khác gì là đánh rắn động cỏ, nhưng không thể không thừa nhận, loại cảm giác này...Thật sự là quá tuyệt vời! Quả nhân quả nhiên là con m* nó quá thông minh!
"Ừm, ta đã biết rõ kế hoạch của các ngươi, ngươi đã có thể đi."
"Ngươi, ngươi, cái tên quái vật này!" Lãnh Huyết mang theo vài phần sợ hãi, phẳng phất như đang trốn tránh một đầu cự thú viễn cổ vậy, nhanh chóng rời đi.
Nhìn bóng lưng của Lãnh Huyết, Trần Khuynh Địch chậm rãi giang hai cánh tay, làm ra động tác ôm ấp bầu trời, đồng thời nói ra đối với hệ thống ở trong lòng: "Nói thật, quả Trí Tuệ của ngươi, nhất định chính là ban thưởng tốt nhất ở trong các loại ban thưởng, làm tốt

lắm a hệ thống!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Đương nhiên, bổn hệ thống vẫn một mực tốt với kí chủ như vậy, tuyệt đối sẽ không hố kí chủ."
Mà Trần Khuynh Địch đang đắc chí vừa lòng thì lại không phát hiện ra, đại não một mực vận chuyển nhanh chóng từ khi ăn quả Trí Tuệ, sau khi làm một tràng phân tích kia xong, đột nhiên dừng lại trong chốc lát.
Ở một nơi nào đó trong Tây Cương Đạo. Huyền Lưu Ly đột nhiên ngẩng đầu, giống như có điều suy nghĩ nhìn về phía nơi xa, đồng thời giang hai tay ra, ở phía trên là tin tức truyền đến từ Phật Môn: "Quả Trí Tuệ đã mất tích, nghi ngờ là có Phật Tử sinh ra?"
Còn ở một chỗ khác.
"Tên quái vật kia! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! !!" Lãnh Huyết không có cách nào nhẫn nại cơ hồ là chạy trối chết, thấp giọng thầm mắng.
Tên quái vật kia!
Hắn cũng chỉ lấy thân phận Thần Bộ xuất hiện ở trước mặt của đối phương, đối phương thế mà liền suy luận ra toàn bộ nhiệm vụ mà Tổng bộ đầu đại nhân giao phó cho hắn! Đây coi là cái gì? ! Đây là sự tình mà người có thể làm được sao? Đây không phải là suy luận, mà là biết trước tương lai a!
Trong giang hồ có lời đồn Trần Khuynh Địch nắm giữ trí kế vô song, nguyên lai là sự thật a!
"Đáng giận! Lần này trở về làm sao có thể bàn giao với đại nhân..."
Thần sắc của Lãnh Huyết biến ảo bất định, cuối cùng vẫn là chán nản lấy lệnh bài truyền tin ra, đây là lệnh bài truyền tin mà Hoàng Thu Sinh đặc biệt giao cho hắn trước khi đi đến Tây Cương Đạo, có thể tùy thời liên lạc với Hoàng Thu Sinh, cũng là để cam đoan thế cục ở Tây Cương Đạo không vượt qua dự đoán của triều đình.
Vốn dĩ hắn còn dự định hoàn thành nhiệm vụ lần này một cách hoàn mỹ, sẽ không dùng đến tấm lệnh bài này.
Kết quả là chỉ vừa mới bắt đầu, đã bị cưỡng ép phải dùng nó. Thật sự là làm mất thể diện!
Lệnh bài truyền tin phát ra hào quang, chỉ chốc lát sau, thanh âm của Hoàng Thu Sinh liền chậm rãi truyền ra từ bên trong lệnh bài: "Xảy ra chuyện gì?"
"Đại nhân, tình huống là như vậy..."

Chương 341: Ta làm sao có thể xui xẻo như vậy

Sau đó, Lãnh Huyết liền báo cáo toàn bộ hành động của Trần Khuynh Địch, mà đáp lại hắn, thì là sự trầm mặt dài đến một phút, Hoàng Thu Sinh mới lên tiếng một lần nữa: "M* nó."
"Đại nhân? !" Lãnh Huyết phát thệ, đây là hắn lần thứ nhất hắn nghe được dạng ngữ điệu thô bỉ này từ trong miệng của Hoàng Thu Sinh.
"Hãy thực hiện dựa theo kế hoạch ban đầu."
"Hả? ! Kế hoạch ban đầu sao đại nhân?"
"Ừm, kế hoạch ban đầu."
Sau đó lệnh bài truyền tin liền trực tiếp mất đi quang mang, hiển nhiên là Hoàng Thu Sinh ở bên kia đã chủ động dập máy.
Cứ như vậy, cũng chỉ có thể thực hiện dựa theo kế hoạch ban đầu.
Nghĩ đến lần gặp mặt trước đó cùng với Trần Khuynh Địch, thần sắc của Lãnh Huyết lại trở nên khó coi hơn mấy phần, loại cảm giác mà mọi chuyện đều đã bị đối phương đoán trúng, bản thân còn không thể không làm theo, phảng phất như là một con rối bị giật dây vậy, thật sự là làm cho người ta không thích, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, cũng chỉ có thể đi làm.
"Đáng giận, tên quái vật kia, ta không muốn gặp ngươi một lần nào nữa."
Sau khi đưa tiễn Lãnh Huyết, Trần Khuynh Địch cũng trở về phía trên Chiến hạm, mà ba người Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân đã sớm chờ đợi ở nơi đó, nhìn Trần Khuynh Địch bằng ánh mắt tràn đầy kính nể cùng với sùng bái.
"Đại ca ca thực sự là lợi hại a!"
"Không nghĩ tới sư huynh lại có thể làm đến bước này, ta vẫn còn kém quá xa!"
"Lợi hại."
"Nào có khoa trương như vậy a, ha ha ha!" Trần Khuynh Địch vô cùng phách lối hất tóc ra phía sau.
Oa ha ha! Chuyện này thật sự là quá sảng khoái!
"Vậy thì sư huynh? Hiện tại chúng ta sẽ đi đến Thúy Sơn Lâm Hải hay sao?"
"Thúy Sơn Lâm Hải?" Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, sau đó lộ ra một nụ cười thần bí ở trên mặt: "Không, chúng ta không đi đến Thúy Sơn Lâm Hải."
Cùng lúc đó, ở bên trong Thúy Sơn Lâm Hải.
"Thu thập một chút, chuẩn bị xuất phát."
"Đi đâu?"
Doanh Phượng Tiên ở trong mấy ngày kế tiếp đã thử chạy trốn mấy chục lần, kết quả không ngoại lệ là đều thất bại, cho nên chuyện cho

tới bây giờ nàng cũng đã từ bỏ, chỉ là dùng vẻ mặt lạnh nhạt yên lặng nhìn Tần Kiền Hoàng.
"Đi đến Bái Hỏa Ma Giáo."
"Tỷ định làm gì? Chẳng lẽ là muốn khiến cho người Bái Hỏa Ma Giáo giết ta, từ đó dẫn phát xung đột giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo?"
"Làm sao có thể." Tần Kiền Hoàng lắc đầu nói: "Ta đã nói qua là ngươi sẽ không chết."
"Vậy tỷ muốn làm gì? Nếu như ta không chết, vậy thì sẽ không thể dẫn phát xung đột."
"Vậy thì cũng không nhất định, ngươi suy nghĩ quá đơn giản, hiện tại mọi người đều biết là ngươi đã bị ta mang đi, mà ta cũng không che giấu chuyện đó, nếu như vào giờ phút quan trọng này ngươi chết ở trong tay của Bái Hỏa Ma Giáo, vậy thì Thuần Dương Cung sẽ nghĩ như thế nào? Vị sư huynh kia của ngươi sẽ nghĩ như thế nào? Ta sẽ không thể thoát khỏi quan hệ."
"Không bằng nói, ta ngược lại sẽ bảo hộ ngươi mới đúng."
"Ha ha." Phượng Tiên cười lạnh một tiếng, không nói gì nữa.
Mà Tần Kiền Hoàng cũng lộ ra gương mặt bình tĩnh, tiếp tục nói: "Huống hồ là Bái Hỏa Ma Giáo cũng không có khả năng thực sự giết ngươi, ta xem chừng triều đình hiện tại cũng đã thông báo tình huống của ngươi cho Bái Hỏa Ma Giáo, cho nên ngươi không cần phải lo lắng về sự an toàn."
"Cho nên tỷ rốt cuộc định làm gì?"
Tần Kiền Hoàng giống như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Doanh Phượng Tiên, chợt nói ra: "Cũng được, nếu như vị sư huynh kia của ngươi không phải là hư danh mà nói, hẳn là cũng đã đoán được a."
"Ở giữa tông phái cùng với tông phái, điều chân chính dẫn phát xung đột không phải là mâu thuẫn lợi ích, mà là tranh chấp đạo thống."
"Đạo thống?"
"Không sai, ngươi cho rằng vì sao Đạo Môn cùng với Phật Môn vẫn như nước với lửa kéo dài vạn năm? Đơn giản chính là tranh chấp đạo thống, Đạo Môn hưng thịnh, Phật Môn tất nhiên sẽ suy yếu, trái lại cũng như thế, tranh chấp đạo thống cũng là tồn tại ở bên trong mười đại thánh địa, Đao Tông cùng với Kiếm Tông cũng chính là như thế."
"Tranh chấp đao kiếm, tranh chấp đạo phật, đây đều là tranh chấp đạo thống."
"So với mâu thuẫn lợi ích, chỉ có dính đến tranh chấp đạo thống, mới có thể chân chính khiến cho hai cái thế lực sinh ra xung đột."
"Tỷ rốt cuộc muốn nói cái gì!"
"Rất đơn giản." Tần Kiền Hoàng nhìn Doanh Phượng Tiên, gằn từng chữ nói ra: "Ta muốn ngươi trở thành đệ tử của Bái Hỏa Ma Giáo."

"Kế hoạch của Tần Kiền Hoàng hẳn là như vậy."
"Cái gì! !! !!'' Dương Xuân kinh ngạc nói, ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch mới phân tích xong.
"Tần Kiền Hoàng muốn khiến cho Phượng Tiên sư tỷ trở thành đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo? ! Vì sao?"
"Còn phải nói sao, ngươi cho rằng sư huynh, còn có Thuần Dương Cung sẽ tiếp nhận việc Phượng Tiên sư tỷ trở thành đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo hay sao? Phượng Tiên sư tỷ thế nhưng đã đi vào Tàng Kinh Các! Hơn nữa đã sinh sống nhiều năm ở Thuần Dương Cung như vậy, lại còn là đệ tử nội môn, lấy thân phận của nàng, tuyệt đối sẽ không thể trở thành người của một tông phái khác!"
"Mà nếu như Bái Hỏa Ma Giáo muốn mạnh mẽ thu nàng làm đệ tử...Vậy thì có lẽ sẽ dẫn phát tranh chấp ở giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo! Chính là loại tranh chấp đại quy mô kia!"
Đám người đưa mắt nhìn nhau, đều lộ ra mấy phần thần sắc rung động.
"Bậc mưu tính này, thật sự là...đáng sợ!"
"Bất quá còn không phải là bị sư huynh nhìn thấu hay sao?"
Một câu nói của Lạc Tương Tư, lập tức khiến cho đám người khôi phục lại tinh thần, hưng phấn mà nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hi vọng hắn có thể cho ra một cái phương pháp giải quyết thích hợp.
Mà đối mặt với ánh mắt mong đợi của đám người, Trần Khuynh Địch thì sảng khoái cười một tiếng, nói: "Ta đương nhiên là có biện pháp!"
"Truyền lệnh xuống, sử dụng hết tốc độ tiến về phương hướng Bái Hỏa Ma Giáo!"
Không cần kế sách gì, cho dù là kế sách nào cũng vô dụng, bởi vì đây là dương mưu đường đường chính chính của Tần Kiền Hoàng, ngoài trừ việc cứng rắn ngăn cản Tần Kiền Hoàng, thì sẽ không có bất kỳ biện pháp nào, cho nên chỉ có một cách để làm: vào trước khi Doanh Phượng Tiên trở thành đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo, đuổi tới Bái Hỏa Ma Giáo ngăn cản Tần Kiền Hoàng!
Cho nên chỉ cần quang minh chính đại giết tới là xong việc!
Huống hồ ở dưới sự tính toán hoàn mỹ của Trần Khuynh Địch trí kế vô song ta, Tần Kiền Hoàng hiện tại hẳn là còn chưa bắt đầu hành động, lấy tốc độ của Chiến hạm, nhất định là có thể đuổi kịp!
Chỉ cần không bị người cản lại ở trên đường đi là được rồi.
Bất quá người của Lục Phiến Môn đã bị ta tiễn đi, còn dư lại Phật Môn a, dư nghiệt Đại Chu a, thế lực bản thổ Tây Cương Đạo a, nhưng bọn họ đâu có liên quan gì tới ta đâu đúng không?
Chỉ có dư nghiệt Đại Chu là có một chút quan hệ với ta, nhưng hiện tại bọn hắn cũng đang thương lượng với triều đình a, hẳn là bọn hắn cũng sẽ không phái người ngăn cản ta, chớ đừng nói chi là muốn ngăn cản Chiến hạm, thấp nhất cũng phải là võ giả Hợp Đạo Tôn Giả, thậm chí là võ giả Võ Đạo Tông Sư mới được.

Nhưng ta làm sao có thể xui xẻo như vậy!
Ha ha ha, ta cũng không chỉ là nói qua lời này một lần, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn a?

Chương 342: Hữu duyên với phật

Ở cách đó không xa, Huyền Lưu Ly toàn thân mặc áo trắng, chắp tay ở trước ngực, nhìn về phía Trần Khuynh Địch nở ra một nụ cười, nói: "Vô lượng thọ phật, cuối cùng cũng đã bị ta tìm được."
Sự thật đã chứng minh, không thể tùy tiện nhắc đến hai chữ "xui xẻo" này.
Trần Khuynh Địch còn chưa lái Chiến hạm đi được mấy dặm đường, lại có một đạo khí tức phóng lên tận trời, mạnh mẽ ngăn cản Chiến hạm, nghiễm nhiên cũng là một vị Hợp Đạo Tôn Giả.
"Sư huynh?"
"Khai hỏa cho ta!" Lúc này Trần Khuynh Địch ngay cả ý tứ muốn nghe đối phương nói chuyện cũng không có.
Con m* nó! Thật sự cho rằng Chiến hạm của Thuần Dương Cung chúng ta là có thể tùy tiện cản lại hay sao? Không biết là thời gian của bản Chân Truyền đang rất gấp hay sao! Hoặc nói rằng một vị Hợp Đạo Tôn Giả, thực sự cảm thấy là có thể ngăn cản Chiến hạm?
Hợp Đạo Tôn Giả dĩ nhiên có thực lực rất mạnh, nhưng cuối cùng vẫn kém một bậc, mặc dù có thể ngăn được Chiến hạm, nhưng ở dưới hỏa lực khủng bố của Chiến hạm, chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả thì vẫn rất yếu đuối, giống như là Lãnh Huyết lúc trước vậy, sau khi bị công kích điên cuồng một lần, tự nhiên là sẽ không thể ngăn được Chiến hạm.
Cho nên Trần Khuynh Địch liền lựa chọn nã pháo không có một chút do dự.
Oanh!
Trần Khuynh Địch quyết đoán, các nàng Dương Xuân cũng phải hung ác, cơ hồ là không có một chút do dự gì liền trực tiếp nghe lệnh hành sự. Mà hỏa lực Chiến hạm xả ra lần này còn muốn vượt qua lần nhắm vào Lãnh Huyết trước đó, dù sao thì trước đó Trần Khuynh Địch cũng chỉ là muốn thăm dò, chỉ duy trì một lần pháo kích liên hợp, cũng không tập hợp toàn bộ pháo kích, hình thành lưới hỏa lực đại quy mô, nếu không thì cho dù là lấy tu vi của Lãnh Huyết, cũng nhận phải vết thương không nhỏ.
Tuy nhiên lần pháo kích này lại không có hiệu quả.
"Vô lượng thọ phật."
Tiếng pháo kích chấn động trời cao, nhưng có một tiếng tụng phật lại càng thêm rung động, vậy mà có thể mạnh mẽ đè ép tiếng pháo kích ngập trời, quanh quẩn ở bên tai của đám người Trần Khuynh Địch.
Sau đó chỉ thấy một đạo phật quang từ dưới đất bay lên trời, hóa thành pháp tướng Tôn Phật mặt vàng lông mi trắng đứng ở trong hư

không, tựa lưng vào chư thiên, trong chư thiên có 8 vạn 4000 loại ánh sáng, mỗi một loại ánh sáng có vô số đại phật, mỗi vị đại phật diễn hóa ra ngàn vạn Bồ Tát, tạo thành phật quốc.
"Đây là cái quái gì? !" Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng.
Chỉ thấy pháp tướng Tôn Phật đỉnh thiên lập địa kia giang hai tay ra, hàng ngàn cánh tay và hàng ngàn con mắt hiện lên, hiện ra màu sen đỏ, lại có 8 vạn 4000 màu sắc, mỗi một màu sắc lại có 8 vạn 4000 loại ánh sáng, mỗi một cánh tay đánh ra, trong lòng bàn tay liền bắt lại một viên đạn pháo mà Chiến hạm bắn ra.
Hàng ngàn con mắt theo dõi khắp chúng sinh, hàng ngàn bàn tay vẫy trong không trung, chỉ chốc lát sau, vô số đạn pháo mà Chiến hạm bắn ra bị chặn lại toàn bộ, triệt để im lặng, ngay cả dẫn nổ cũng không làm được, cuối cùng chỉ có thể biến thành đồ chơi ở trong tay của pháp tướng Tôn Phật.
"Thí chủ, Chiến hạm có uy lực vô tận, nếu như tùy ý nã pháo như thế, chỉ sợ sẽ làm cho người đời không đồng ý."
Quang mang tiêu tán, pháp tướng Tôn Phật cũng dần dần trở nên ảm đạm, thay vào đó, thì có một thiếu nữ chân trần mặc áo trắng hiện ra, chắp tay ở trước ngực, dùng sắc mặt nghiêm túc mà nhìn Trần Khuynh Địch.
"Ngươi là ai?"
"Bần ni là Huyền Lưu Ly, xin chào thí chủ."
"Huyền Lưu Ly..." Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, chuyện này là ra sao, tại sao cái tên này lại quen tai như vậy, luôn cảm thấy giống như đã nghe qua ở nơi nào.
"Huyền Lưu Ly? !" Lạc Tương Tư là người đầu tiên kịp phản ứng, thấp giọng hô lên: "Là Chân Nhân Bảng thứ tư, người mạnh nhất bên trong đệ tử Phật Môn trẻ tuổi đương thời...thì ra là thế, Phật Môn lần này chính là phái nàng tới sao?"
"Chân Nhân Bảng thứ tư..." Sau khi nghe xong lời nói của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch mới phản ứng được.
Đúng đúng đúng, ban đầu vào thời điểm ở Thành Thanh Đế hắn đã từng nhìn qua Chân Nhân Bảng, ba chữ Huyền Lưu Ly này đúng là có ở phía trên, chỉ bất quá nàng phải là Chân Nhân Bảng thứ ba mới đúng, chỉ là sau này đã bị ta đẩy xuống hạng thứ tư, Nói như vậy, chẳng lẽ nàng đến đây là để quyết đấu cùng với ta? Không thể nào...
"Nghe nói đệ tử Phật Môn không màng danh lợi, ừm, vị Lưu Ly tiểu thư này, ngươi hẳn là cũng sẽ như thế?"
Huyền Lưu Ly gật đầu một cái, nói: "Đương nhiên, danh lợi bất quá chỉ là vật ngoài thân."
Thấy đối phương dễ nói chuyện như vậy, Trần Khuynh Địch lập tức hài lòng gật gật đầu nói: "Rất tốt, vậy thì mời ngươi hãy tránh ra? Thật xin lỗi nhưng ta đang rất vội."
"Chỉ là thí chủ..." Huyền Lưu Ly nghiêm túc nhìn Trần Khuynh Địch,

gằn từng chữ nói ra: "Ngài hữu duyên với phật."
Huyền Lưu Ly vừa nói ra lời này, khuôn mặt của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên đen thui.
Hữu duyên với phật, 4 chữ này ở trên giang hồ cũng không phải là lời tốt đẹp gì, đã từng có một đoạn thời gian tương đối dài bị người giang hồ chán ghét đến cực điểm, nguyên nhân cũng rất đơn giản, vào thời điểm Phật Môn sáng lập, có rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, mà nội tình lại không đủ, nhưng uy hiếp của Đạo Môn lại ở gần ngay trước mắt.
Cho nên Phật Môn đã thi hành một cái nguyên tắc: Đoạt.
Thiếu đan dược, liền đi đoạt, không có đệ tử, liền đi đoạt, không có bảo vật, liền đi đoạt.
Lúc kia, Phật Môn vì làm lớn mạnh bản thân, thế nhưng đã làm nhiều chuyện không có một chút quan hệ nào với "Ngã phật từ bi", nhưng hết lần này tới lần khác Phật Môn làm kĩ nữ còn muốn lập đền thờ, vào mỗi lần giật đồ, câu đầu tiên mở miệng chính là "Ta thấy vật này hữu duyên với phật" hoặc là "Ta thấy thí chủ hữu duyên với phật".
Nói tóm lại, chỉ cần là đồ tốt đều hữu duyên với phật nhà bọn họ, sau đó sẽ bị bọn họ mang đi.
Dựa vào cái hành vi vô sỉ này, Phật Môn đã thật sự trở nên ổn định ở trong cái thời đại kia, xem như là ở dưới áp lực của Đạo Môn cũng không sụp đổ, nhưng bởi vì vậy Phật Môn ở trong cái thời đại kia, có thể nói là người người đều muốn đánh, cơ hồ là không có người nào có hảo cảm, đối cái gọi là "hữu duyên với phật" càng là chán ghét đến cực điểm.
Đương nhiên Phật Môn hiện tại sẽ tuyệt đối không thừa nhận đoạn thời khắc trong lịch sử kia.
"Ta không có duyên gì với phật của các ngươi." Nghĩ đến đoạn lịch sử đen tối kia, Trần Khuynh Địch lập tức không còn một chút kiên nhẫn nào, trực tiếp nói ra.
"Thí chủ, ngài thật sự là hữu duyên với phật."
"Đều đã nói rồi, thời gian của ta đang rất gấp, ngươi có thể tránh ra hay không?"
"Không được." Huyền Lưu Ly nói đâu ra đấy: "Vị thí chủ này, bần ni có thể cảm giác được, ở trên người của ngài có phật tính phi thường nồng đậm, chính là người có đầy đủ tuệ căn bẩm sinh, nếu như vào Phật Môn ta, sau này nhất định có thể chứng được quả vị La Hán, bần ni thân làm người trong Phật Môn, đã nhìn thấy thí chủ làm sao có thể làm như không thấy?"

Chương 343: Nhiệm vụ phụ

"Nếu như thí chủ có thể quy y ngã Phật, cũng là một chuyện đại công đức..."
"Xéo đi." Khuynh Địch phất phất tay, sau đó ra hiệu cho đám người Dương Xuân tranh thủ thời gian tiếp tục thôi động Chiến hạm.
"Vị thí chủ này!" Huyền Lưu Ly hoàn toàn không có ý tứ buông tha, bước ra một bước, phật quang dựng lên một cây cầu vàng, cứ như vậy trực tiếp rơi lên trên Chiến hạm.
"Ngươi dám!" Trần Khuynh Địch nhướn lông mày lên, cũng bước ra một bước, ngăn cản cây cầu vàng.
"Vị thí chủ này, bể khổ vô biên quay đầu là bờ..."
"Cút về cho ta!" Thấy Huyền Lưu Ly vẫn còn dây dưa, Trần Khuynh Địch rốt cục đã hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, đưa tay đấm ra một quyền!
Huyết khí oanh động, Vô Lượng Quang Như Lai áp súc trong cơ thể, mang theo vô tận cự lực đập về phía Huyền Lưu Ly, nhìn thấy một quyền khí thế vô song kia, hai mắt của Huyền Lưu Ly lại là tỏa sáng.
"Là võ công của Phật Môn chúng ta!"
"Thí chủ quả nhiên là hữu duyên với phật!"
Huyền Lưu Ly vừa cảm thán, hai tay vừa hoả tốc kết ấn, pháp tướng Tôn Phật ngàn tay ngàn ngàn mắt trước đó hiện lên, trong chớp mắt chính là 8 vạn 4000 loại ánh sáng hội tụ thành một thể, va chạm cùng với một quyền của Trần Khuynh Địch ở giữa không trung, nổ ra từng vòng từng vòng sóng xung kích mà mắt trần có thể nhìn thấy, thậm chí là khiến cho Chiến hạm to lớn rung chuyển.
Lùi lại một bước, Trần Khuynh Địch dùng khóe mắt run rẩy mà nhìn Huyền Lưu Ly vẫn lộ ra vẻ mặt chấp nhất ngăn cản hắn và Chiến hạm.
Trực giác nói cho hắn, đây là một kẻ vô cùng phiền toái.
Sau khi giao phong một chiêu, Trần Khuynh Địch liền hiểu, người trước mắt này quả thật chính là đệ tử Phật Môn kiệt xuất, là người đã từng là Chân Nhân Bảng thứ ba kia.
Tối thiểu thì cục diện giữa hắn và nàng là 50 - 50.
Nhưng vấn đề là, nếu như hắn chỉ có thể chia 50 - 50 cùng với đối phương mà nói, vậy thì sẽ khó mà thoát khỏi sự dây dưa của đối phương, kể từ đó, chỉ sợ là kế hoạch của Tần Kiền Hoàng sẽ thật sự thành công, nếu như Doanh Phượng Tiên thực sự trở thành đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo, chỉ sợ là hắn sẽ phải trở mặt với Bái Hỏa Ma Giáo.
Cho nên hắn cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian!
"Vị Lưu Ly tiểu thư này?"
"Thí chủ có đầy đủ tuệ căn bẩm sinh, trong tương lai tất cả mọi

người đều là đồng môn, gọi ta Lưu Ly là được rồi."
Đồng môn cái đầu của ngươi a!
Khóe mặt của Trần Khuynh Địch giật một cái, nhưng cũng không tiếp tục động thủ, nếu như không có cách nào đột phá ở trên phương diện võ lực, vậy cũng chỉ có thể vận dụng trí tuệ để giải quyết vấn đề.
"Lưu Ly tiểu thư, ngươi muốn ta quy y Phật Môn có đúng không?"
"Không phải quy y." Huyền Lưu Ly lắc đầu, chắp tay trước ngực, trên mặt mang theo nụ cười bình hòa: "Bản thân của thí chủ đã là người trong Phật Môn."
"Nói tóm lại, Lưu Ly tiểu thư muốn dùng võ lực để ép buộc ta gia nhập vào Phật Môn?"
"Đúng như vậy." Huyền Lưu Ly vừa cười vừa nói: "Võ lực chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi, giống như năm đó Phật Tổ hàng phục A Tu La, vào lúc điểm hóa A Tu La thành hộ pháp Phật Môn chúng ta, không phải cũng chính là dùng vũ lực để trấn áp hàng phục hay sao, hay là thí chủ cho rằng, Phật Tổ là dựa vào phật pháp? Làm sao có thể chứ."
Trần Khuynh Địch: "..."
Ai da, vị cô nương Phật Môn này thấy vậy mà lại rất thông thấu!
Trên thực tế cũng đúng là như thế, đừng nhìn Phật Môn cả ngày lòng dạ từ bi, trên thực tế nói đến cùng, nếu thật sự giảng từ bi trên giang hồ, vậy thì Phật Môn đã sớm bị tịch thu tài sản và giết cả nhà, qua nhiều năm như vậy Phật Môn vẫn đứng sừng sững ở bên trong mười đại thánh địa, vạn năm bất diệt, chẳng lẽ lại dựa vào những phật pháp cao thâm kia? Làm sao có khả năng!
Cái dựa vào chính là 72 tuyệt kỹ, Tuyệt Thế Thần Công mà lịch đại cao tăng truyền xuống! Không có những thứ kia, Phật Môn đã sớm bị Đạo Môn tiêu diệt.
Hết lần này tới lần khác ở dưới sự giáo dục của Phật Môn, có không ít tăng nhân căn bản là không ý thức được điểm này, Trần Khuynh Địch vốn dĩ còn cho rằng Huyền Lưu Ly cũng là loại tăng nhân cứng nhắc kia, không ngờ được thế mà lại không phải.
Bất quá chuyện này cũng mang ý nghĩa, đối phương sẽ rất khó bị hoa ngôn xảo ngữ lừa bịp.
Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, tiếp tục nói: "Lưu Ly tiểu thư, tại hạ thật sự là có một chuyện phi thường trọng yếu muốn đi đến Bái Hỏa Ma Giáo, chuyện này là phi thường cấp bách, quan hệ đến tính mạng của một vị sư muội của ta!"
Nếu không lừa bịp được mà nói, vậy thì cũng chỉ có thể dùng biện pháp đánh vào tình cảm, Phật Môn chú ý lòng dạ từ bi, mặc dù chưa bao giờ mập mờ ở bên trên đại sự, nhưng ở bên trên việc nhỏ bọn họ cũng sẽ nói một chút từ bi, gia tăng một chút danh vọng.
"Thì ra là thế." Huyền Lưu Ly gật đầu một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta nói vì sao thí chủ lại không tiếc động thủ cùng với bần ni, nguyên

lai là việc có quan hệ với mạng người."
"Đúng vậy! Cho nên còn xin Lưu Ly tiểu thư nhường đường."
"Ta hiểu được!" Huyền Lưu Ly nói: "Vừa vặn, bần ni cũng cần đi đến Bái Hỏa Ma Giáo, không bằng hãy đồng hành?"
"Kể từ đó, nếu như là việc liên quan tới mạng người, bần ni cũng có thể tận một phần tâm lực, nếu đồng hành với nhau mà nói thì bần ni cũng có thể khiến cho thí chủ cảm nhận được phật pháp cao thâm, như vậy thì cũng sẽ có thể sớm giác ngộ, từ đó xuất gia, chứng được đại trí tuệ đại tự tại, đây há chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?"
Trần Khuynh Địch nhìn chăm chú Huyền Lưu Ly lộ ra nụ cười ôn hòa, luôn cảm thấy ở dưới nụ cười ôn hòa của đối phương ẩn giấu đuôi hồ ly, rất là khó chơi, cho dù như thế nào cũng không chịu rời đi, hiển nhiên là đã khóa chặt hắn, gặp quỷ, nàng rốt cuộc đã coi trọng đồ vật gì ở trên người của hắn?
Chờ một chút a, cái nội dung cốt truyện này có phải là đặc biệt quen thuộc hay không?
Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, nhanh chóng tìm kiếm ký ức có liên quan ở trong đầu: không hiểu ra sao lại bị người ta nhắm vào, thậm chí còn vì thế mà ra tay đánh nhau...
Lần trước gặp được loại tình huống này, chính là Minh Vô Nhai cùng với Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết a. Vậy lần này thì sao? Gặp phải Huyền Lưu Ly, Phật Môn, đại trí tuệ đại tự tại, trí tuệ, quả Trí Tuệ...
"Hệ thống?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Bổn hệ thống không có ở đây."
"Đáng chết, ngươi lại tính toán ta à! Lúc trước ta tín nhiệm ngươi quả thật là ngu ngốc!"
"Ha ha?"
"Ha ha cái đầu ngươi a!"
Nói thật, nếu không phải là hệ thống không có thực thể, Trần Khuynh Địch nhất định sẽ đè hệ thống xuống đánh cho nó một trận bầm dập, để cho nó biết rõ đùa bỡn kí chủ đến tột cùng là một chuyện nguy hiểm cỡ nào.
"Tích! Chúc mừng kí chủ! Kích hoạt nhiệm vụ phụ!"
A! Tên gia hỏa này đang đánh trống lãng! Nhất định là đang đánh trống lãng a!
"Tên nhiệm vụ: lời mời của Phật Môn."

Chương 344: Phù triện

"Nội dung nhiệm vụ: gặp gỡ với Huyền Lưu Ly, là một phần cơ duyên, nếu không thì hãy dứt khoát đoạn tuyệt nữ sắc, từ đó thử xuất gia xem? Nếu như không muốn, thì hãy dựa vào tài ăn nói cùng với năng lực của bản thân, thuyết phục Huyền Lưu Ly từ bỏ, bất quá đối phương chính là một người tương đối cố chấp."
"Nhắc nhở: Huyền Lưu Ly dường như cũng có bí mật nhỏ thuộc về bản thân a."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Tam Vị Chân Hỏa."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Thất bại thì liền xuất gia."
Xuất gia cái đầu ngươi! Về sau lão tử còn muốn cưới vợ, lão tử mới không thèm xuất gia!
Khóe mắt của Trần Khuynh Địch run rẩy, sau khi lấy lại tinh thần, trong ánh mắt nhìn Huyền Lưu Ly liền lập tức trở nên hết sức cảnh giác, nhưng bây giờ thời gian đang rất khẩn cấp, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cho nên hắn vẫn gật đầu nói: "Được rồi, vậy thì Lưu Ly tiểu thư hãy đồng hành với chúng ta, bất quá xin đừng ra tay quấy nhiễu chúng ta."
"Xin cứ yên tâm." Nụ cười của Huyền Lưu Ly không thay đổi: "Bần ni sẽ chờ sau khi kí chủ cứu sư muội, lại dẫn thí chủ vào Phật Môn chúng ta."
"Vậy là được rồi."
Cùng lúc đó, Bái Hỏa Ma Giáo cũng từ trong miệng của Lãnh Huyết Thần Bộ đạt được tin tức có quan hệ đến Tần Kiền Hoàng cùng với Trần Khuynh Địch.
"Người của Thuần Dương Cung, còn có vị tuấn kiệt triều đình Chân Nhân Bảng thứ hai kia, ở phía sau còn có hình bóng của Đạo Môn? Hết lần này tới lần khác lại là do người của Lục Phiến Môn đến báo tin?"
"Thật sự là rắc rối phức tạp..."
Tư Lạp Cách cùng với Bái Hỏa Ma Giáo Đại Tế Ti ngồi đối mặt ở trong động đá tự nhiên, thấp giọng thảo luận.
"Ta không cảm thấy người của Lục Phiến Môn sẽ tốt bụng như vậy, không bằng nói là lấy lập trường của triều đình, bọn hắn mới là bên hi vọng chúng ta xé rách da mặt cùng với các thế lực võ lâm Trung Nguyên nhất mới đúng."
"Hơn nữa cũng không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin, truyền lệnh xuống, bảo các đệ tử cẩn thận một chút, không nên bị người khác châm ngòi mà tự tiện động thủ, nếu như đối phương là nữ tử mà nói thì càng phải thu tay, lúc này nếu như chúng ta giết đệ tử của Thuần Dương Cung, vậy thì phiền phức sẽ trở nên rất lớn."

"Ta biết rồi."
"Bất quá nói đi cũng phải nói lại, không cần phải cảnh giới thế lực bản thổ của Tây Cương Đạo hay sao?"
"Cảnh giới, ngươi đang nói đến Nhật Nguyệt Đàn?"
"Không sai, mặc dù đối phương ẩn giấu rất sâu, nhưng ngươi hẳn là cũng đã nhìn ra rồi, tu vi người cầm lái của Nhật Nguyệt Đàn đã là Võ Đạo Tông Sư, ta cũng không tin một vị Võ Đạo Tông Sư sẽ dễ dàng nhận sợ như vậy."
"Ta biết, nhưng đối phương là thế lực bản thổ, tạm thời chỉ có thể lựa chọn thủ đoạn lôi kéo, không thể quá mức hà khắc."
Tư Lạp Cách nhếch nhếch miệng, lộ ra vẻ mặt rất là bất mãn, nói: "Chúng ta đến Trung Nguyên là để phát triển thế lực, không phải tới là để nhịn nhục."
"Vì đại cục, cần phải tận lực trì hoãn thời gian, chỉ cần chờ đến khi giáo chủ xuất quan, Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta liền có thể mở mày mở mặt."
Hỏa Diễm Sơn, Bái Hỏa Ma Giáo.
Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên lúc này đang ở trên một đỉnh núi cách Hỏa Diễm Sơn mười mấy dặm, nhìn về phía Hỏa Diễm Sơn ở xa xa.
Ban đầu nơi này cũng không có gì ghê gớm lắm, trước đó bất quá chỉ là một ngọn núi thông thường mà thôi, chỉ là về sau Bái Hỏa Ma Giáo đốt lên Thánh Hỏa ở chỗ này, mới khiến cho Hỏa Diễm Sơn lộ ra bộ dáng hết sức đặc thù, không nói đến những cái khác, chỉ là Thánh Hỏa cháy hừng hực giống như mặt trời ở phía trên đỉnh núi, cũng đã đủ làm cho người ta nhìn mà phát khiếp.
Mà ở chung quanh Hỏa Diễm Sơn, có vô số đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo đi tới đi lui, kết bè kết lũ.
"Tỷ dự định cứ để cho ta đi lên núi như vậy hay sao? Gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo?"
"Làm sao có thể."
"Bái Hỏa Ma Giáo cũng không phải là người ngu, chỉ cần ngươi đi lên núi liền thu ngươi làm đệ tử? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy."
"Nói cũng đúng." Trên khóe miệng của Doanh Phượng Tiên phác hoạ ra một nụ cười, đúng là như thế, mặc dù lúc đầu bị Tần Kiền Hoàng làm cho cảm thấy mơ hồ, bất quá rất nhanh nàng liền phản ứng lại, Bái Hỏa Ma Giáo căn bản là không có lý do thu nàng làm đệ tử a, không nói đến những cái khác, chỉ là thân phận của nàng cũng đã là một vấn đề rất khó khăn.
"Nếu không có cách nào mà nói thì hãy dứt khoát thả ta trở về đi?"
Tần Kiền Hoàng nhìn Doanh Phượng Tiên một cái, sau đó quệt quệt khóe môi, đột nhiên đưa tay vỗ về phía cổ của Doanh Phượng Tiên, trực tiếp vỗ cho Doanh Phượng Tiên hôn mê bất tỉnh.
"Tiếp theo cứ giao cho ta a."

Sau khi vỗ cho Doanh Phượng Tiên hôn mê bất tỉnh, Tần Kiền Hoàng lập tức lấy ra từ trong ngực một tấm phù triện, chỉ thấy từng đạo từng đạo quang mang tràn ra từ bên trong phù triện, dần dần sáp nhập vào thân thể của Doanh Phượng Tiên, theo quang mang rót vào, khí tức của Doanh Phượng Tiên cũng càng ngày càng trở nên yếu ớt, cuối cùng vậy mà giống như là đã chết rồi vậy.
"Như vậy hẳn là không sai biệt lắm a."
Quang mang lấp loé, Tần Kiền Hoàng trực tiếp vung tay hướng về phía Doanh Phượng Tiên, một người sống sờ sờ vậy mà quả thực là đã bị nàng thu vào trong túi trữ vật. Theo lý thuyết, túi trữ vật là sẽ không có cách nào chứa người sống, thi thể thì còn được, nhưng nếu như người sống tiến vào trong túi trữ vật, hoặc là sẽ làm nứt vỡ túi trữ vật, hoặc là sẽ trực tiếp chết ở trong túi trữ vật, nếu như không phải có phù triện phong ấn của Thiên Tôn Thái Bình, Tần Kiền Hoàng cũng không dám bỏ Doanh Phượng Tiên vào bên trong.
Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Tần Kiền Hoàng lại lấy ra một tấm phù triện khác, lần này quang mang tràn ra từ bên trong phù triện thì sáp nhập vào trong cơ thể của nàng, một tầng vầng sáng thật mỏng bao phủ ở trên người của nàng, khoá chặt toàn bộ khí tức của nàng vào bên trong vầng sáng, cuối cùng thậm chí là còn che đậy cả thân hình của nàng.
"Không hổ là tạo vật của Thiên Tôn Thái Bình, thủ đoạn phù triện của Đạo Môn đúng là không hề tầm thường a."
Sau khi cảm khái một câu, Tần Kiền Hoàng liền trực tiếp nhanh chân đi về phía Hỏa Diễm Sơn, không có một chút che giấu nào.
Nhưng khiến cho người ta kỳ quái là, rõ ràng là một người sống sờ sờ, rất nhiều đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo, thậm chí còn có trận pháp của bản thân Hỏa Diễm Sơn cũng đều hoàn toàn không có phản ứng, chỉ có thể mặc cho Tần Kiền Hoàng đi từng bước vào bên trong Hỏa Diễm Sơn, thậm chí ở trên đường nàng còn nhìn thấy mấy vị Hộ Pháp Thần Tôn, vậy mà cũng không phát hiện ra được nàng.
Mà cùng lúc đó.
"A a a a a a a a a!"
Thánh Hỏa hừng hực rơi xuống từ đỉnh đầu, rơi vào bên trong ao dung nham, mà ở giữa ao dung nham, một vị võ giả trẻ tuổi Bái Hỏa Ma Giáo đang không ngừng kêu gào, cuối cùng rốt cục cũng không nhịn được, toàn thân bạo phát ra cương khí, trực tiếp vọt ra từ bên trong ao dung nham, ngay cả việc bản thân trần truồng cũng không thèm để ý.

Chương 345: Thánh Hỏa thí luyện

Sau khi rời khỏi ao dung nham, vị võ giả trẻ tuổi kia càng là mắt đảo một vòng, duy trì trạng thái trần truồng trực tiếp té xỉu.
"Người tiếp theo!" Đại Tế Ti lộ ra sắc mặt khó coi nói.
Mà ở bên cạnh hắn, một vị tế tự Bái Hỏa Ma Giáo thì nhút nhát mở miệng nói: "Đại nhân, đây đã là người cuối cùng, toàn bộ đệ tử chân truyền đều đã thử qua...‘’
"Đáng giận!" Gầm lên một tiếng, trên người của Đại Tế Ti đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế cực kỳ khủng bố, bao phủ toàn bộ động đá tự nhiên.
"Chẳng lẽ Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta hiện tại, ngay cả một vị đệ tử có thể tiếp nhận Thánh Hỏa thí luyện cũng không có hay sao? ! Đây quả thực là sỉ nhục! Hết sức hổ thẹn!"
Đại Tế Ti phẫn nộ quát lên, trong ngôn ngữ tràn đầy sự đau lòng cùng với chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.
Thánh Hỏa thí luyện có thể khiến cho đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo thoát thai hoán cốt, có công hiệu cực kỳ thần dị, ở trong những năm Bái Hỏa Ma Giáo cường thịnh nhất kia, cơ hồ là Hộ Pháp Thần Tôn, Đại Tế Ti, còn có giáo chủ của mỗi một thời đại, đều sẽ tiếp nhận Thánh Hỏa thí luyện, mà chỉ có người tiếp nhận Thánh Hỏa trong thời gian dài nhất, mới có tư cách trở thành giáo chủ.
Nhưng mà bây giờ thì sao? Hộ Pháp Thần Tôn đời trước, cũng chỉ có Tư Lạp Cách là có thể chịu đựng Thánh Hỏa thí luyện, mà ở bên trong thế hệ của Đại Tế Ti, cũng chỉ có bản thân hắn là đi ra từ bên trong Ao Thánh Hỏa, nếu như không phải có sự hùng tài đại lược của giáo chủ, chỉ sợ là vào cái thế hệ này Bái Hỏa Ma Giáo cũng đã rất suy yếu.
Mà đời đệ tử trẻ tuổi kế tiếp thì sao? Thế mà không có một kẻ nào có tác dụng! Ở trong các đệ tử chân truyền ngay cả một người có thể tiếp nhận Thánh Hỏa thí luyện cũng đều không có! Chuyện này làm sao có thể không khiến cho Đại Tế Ti cảm thấy đau lòng đây?
Đồng thời, điều này cũng làm cho Đại Tế Ti cảm nhận được thật sâu: Chuyện cho tới bây giờ, Bái Hỏa Ma Giáo nếu đã tiến vào Trung Nguyên, cũng đã đóng trại ở nơi này, vậy thì tuyệt đối không thể bị võ lâm Trung Nguyên đuổi về Tây Vực! Nếu không thì Bái Hỏa Ma Giáo chỉ sợ qua thêm mấy thế hệ nữa sẽ thật sự xuống dốc!
"Đại nhân? Đại nhân? Đại nhân?"
Vị tế tự ở bên cạnh khẽ hô kéo Đại Tế Ti ở trong sự trầm tư trở về.
Thở dài, Đại Tế Ti chợt phất phất tay nói: "Được rồi, tạm thời phong bế Ao Thánh Hỏa, về sau nếu phát hiện ra được người có khả năng tiếp nhận thí luyện, vậy thì sẽ mở nó ra một lần nữa. Ta nhớ là ở

trong giáo mới thu nhận được một đám đệ tử đúng không? Chỉ có thể hi vọng là ở bên trong có nhân tài.
Sau khi mở ra trận pháp phong bế Ao Thánh Hỏa, Đại Tế Ti liền trực tiếp mang người rời khỏi động đá tự nhiên.
Mà sau hơn mười phút, ở trong động đá tự nhiên...có một vị khách không mời mà đến.
"Chính là chỗ này a."
Tần Kiền Hoàng thản nhiên đứng ở phía trước trận pháp phong toả Ao Thánh Hỏa, thế nhưng trận pháp lại hoàn toàn không có phản ứng đối với kẻ ngoại lai như nàng, phảng phất như là không có Tần Kiền Hoàng ở đây vậy, bậc cảnh tượng kỳ dị này, khiến cho chính Tần Kiền Hoàng cũng cảm thấy kỳ quái. Thủ đoạn của Thiên Tôn Thái Bình, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.
"Sự tình thuận lợi như vậy thực sự là không tồi, không uổng công ta đã đặc biệt truyền tin tức của Trần Khuynh Địch cho Huyền Lưu Ly, nếu không thì lấy tốc độ của hắn, nói không chừng là có thể đuổi theo ngăn cản ta, cứ như vậy muốn đi vào nơi này, độ khó chỉ sợ là sẽ không chỉ tăng lên gấp đôi."
Hiện tại vị Thuần Dương Cung kia, hẳn là đang dây dưa cùng với Huyền Lưu Ly a?
Nàng và Huyền Lưu Ly cũng là bạn cũ, nói thật cho đến nay nàng cũng đều không thể tin cái bà điên kia lại là người trong Phật Môn, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Phật Môn đúng là hữu giáo vô loại (giáo dục không phân biệt ai) a, lại có thể khiến cho loại gia hỏa có tính cách ác liệt đến cực điểm kia trở thành thủ lĩnh Phật Môn thế hệ này.
Lấy Doanh Phượng Tiên bị phong ấn từ trong túi trữ vật ra, Tần Kiền Hoàng liền trực tiếp bắt đầu giúp nàng cởi quần áo trên người ra, chỉ chốc lát sau, da thịt trắng noãn của Doanh Phượng Tiên liền bại lộ ra hoàn toàn ở trong không khí, mà Tần Kiền Hoàng thì yên lặng nhìn chăm chú thân thể của Doanh Phượng Tiên, chợt nhếch nhếch miệng.
"Ồ, quả nhiên là huyết mạch Phượng Hoàng không có quan hệ gì với bảo dưỡng da thịt hay sao, đây là bẩm sinh chăng?"
"Sau khi trở về lại điều tra thêm."
Vừa tự lẩm bẩm, Tần Kiền Hoàng vừa nhẹ nhàng sờ lên cái trán Doanh Phượng Tiên đang ngủ mê mang, sau đó đẩy nàng vào bên trong Ao Thánh Hỏa, chỉ chốc lát sau, Doanh Phượng Tiên liền nhanh chóng chìm vào dưới đáy Ao Thánh Hỏa, sau đó Tần Kiền Hoàng liền cong ngón tay búng ra, kích hoạt Thánh Hỏa Lệnh ở phía trên Ao Thánh Hỏa.
Ầm ầm! Quang văn trận pháp vận chuyển, từng đạo từng đạo quang mang lượn lờ bao bọc Ao Thánh Hỏa.
"Ừm, như vậy cũng không sai biệt lắm, có Thánh Hỏa của Bái Hỏa Ma Giáo Ao gia trì, tăng thêm dòng máu Phượng Hoàng nguyên thuỷ,

mặc dù không có khả năng trở lại huyết mạch Phượng Hoàng như cũ, nhưng cũng đủ để cải thiện tư chất cùng với thiên phú trên phạm vi lớn, mặc dù hơi nguy hiểm một chút, nhưng đó cũng không phải là vấn đề, sinh tử bất quá cũng chỉ là chia 4 - 6 mà thôi.‘’
"Năm đó vào thời điểm chuyển dời huyết mạch Phượng Hoàng, ta đây chính là chia 2 - 8, còn không phải là cũng gắng gượng qua được hay sao?"
Tần Kiền Hoàng cắn nát đầu ngón tay, đem mấy giọt máu tươi lấp lóe Ngũ Đức Thần Quang nhỏ vào bên trong Ao Thánh Hỏa, sau đó gật đầu hài lòng.
"Cứ như vậy thì sẽ thành công."
"Cái gọi là một hòn đá ném hai chim, chính là cái ý tứ này a, ta thực sự là thông minh."
Hít vào một hơi thật sâu, Doanh Phượng Tiên cũng giải trừ ngụy trang ở trên người, kế hoạch đến mức này, chỉ còn lại một cái trình tự cuối cùng. Chính là để cho Phượng Tiên tiếp nhận Thánh Hỏa thí luyện, không thể bị cắt ngang.
"Chỉ có ngọn lửa nóng nhất, mới có thể dựng dục ra quang mang xinh đẹp nhất."
"Cái thiên hạ này, vốn là một cuộc chiến lớn, nếu như ngươi cứ sống một cách bình thường ở Thuần Dương Cung mà nói, ta cũng sẽ không quản ngươi, nhưng nếu như ngươi đã quyết định muốn tranh đấu, vậy thì cũng không nên bỏ dở nửa chừng, không phải là ngươi muốn tìm ta để báo thù hay sao? Muốn báo thù cũng cần phải có thực lực và tư cách."
"Hãy để cho ta nhìn thấy nghị lực của ngươi."
Tần Kiền Hoàng phủi tay, chỉnh sửa dung nhan một chút, sau đó quay người sải bước đi ra khỏi động đá tự nhiên.
Tiếng cảnh báo trong chốc lát liền truyền ra toàn bộ Hỏa Diễm Sơn.
"Đã xảy ra chuyện gì!"
"Là Ao Thánh Hỏa! Ở chỗ Ao Thánh Hỏa xuất hiện vấn đề! Thánh Hỏa Lệnh đã bị khởi động!"
"Cái gì? !" Sau khi biết được tin tức, Đại Tế Ti trước nhất là liên hệ với Thánh Hỏa Lệnh ở bên trong Ao Thánh Hỏa, nhưng làm cho hắn cảm thấy khiếp sợ là, lực lượng Nguyên Thần của hắn thế mà không có cách nào kết nối với Ao Thánh Hỏa!

Chương 346: Món quà lớn

"Đáng chết! Bây giờ giáo chủ đang bế quan, thế mà lại gặp phải loại chuyện này! Chẳng lẽ là có tặc nhân muốn ăn trộm Thánh Hỏa Lệnh? !"
Nghĩ tới đây, Đại Tế Ti lại cũng không lo lắng đến việc không kết nối được với Ao Thánh Hỏa nữa, mà trực tiếp thả người vọt về phía Ao Thánh Hỏa ở trong động đá tự nhiên, mà tiếng cảnh báo cũng đã khiến cho toàn bộ Bái Hỏa Ma Giáo chấn động, từng đạo từng đạo khí tức phóng lên tận trời, mang theo ánh sáng chói mắt như mặt trời.
Mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn! Đây là chiến lực đỉnh tiêm của Bái Hỏa Ma Giáo, mỗi một người trong bọn họ đều là Võ Đạo Tông Sư, lực lượng như vậy thậm chí là đủ để sánh ngang với toàn bộ cao tầng Man tộc Nam Cương, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà ở bên trong bốn đại Biên Hoang, Nam Cương lại bị coi là yếu nhất.
Ở trong bốn đại Biên Hoang, phân chia từ yếu đến mạnh hẳn là Nam Cương, Tây Vực, Đông Hải, Bắc Nhung, trong đó Bắc Nhung là có uy hiếp to lớn nhất, tính xâm lược cũng là cao nhất, mà Tây Vực thì áp đảo ở phía trên Nam Cương, cũng có thể nhìn ra sự kinh khủng của Tây Vực, vẻn vẹn chỉ là một cái Bái Hỏa Ma Giáo đã là như thế, chớ đừng nói chi là còn có 36 Quốc Tây Vực.
Mà theo tiếng cảnh báo vang lên, mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn liền nhanh chóng theo sát Đại Tế Ti, rất nhanh liền chạy đến vị trí Ao Thánh Hỏa.
Ở phía trước động đá tự nhiên, người cầm đầu rõ ràng là một vị Hộ Pháp Thần Tôn mặc chiến giáp kỳ dị, chính là Tư Lạp Cách, hắn cũng là người có khí tức mạnh nhất ở trong đám người.
"Đại Tế Ti! Đây là có chuyện gì! Vì sao Ao Thánh Hỏa lại phát ra tiếng cảnh báo!"
"Có người muốn ăn trộm Thánh Hỏa Lệnh hay sao?"
"Đáng chết! Vì sao lại không kết nối được với trận pháp trong Ao Thánh Hỏa?"
Đám người tụ tập ở phía trước động đá tự nhiên, mà khiến cho bọn hắn khiếp sợ là, trận pháp của động đá tự nhiên thế mà bắt đầu tự chủ bài xích bọn hắn, rõ ràng là trận pháp của Bái Hỏa Ma Giáo, lúc này lại phảng phất như bị một cỗ lực lượng khác khống chế vậy, căn bản là không có cách nào điều khiển, loại biến hóa này đã khiến cho bọn hắn cảm thấy vô cùng khủng hoảng.
Dù sao thì ở bên trong động đá cũng cất giữ thánh vật của Bái Hỏa Ma Giáo, là một trong những nội tình lớn nhất.
Nếu như Thánh Hỏa Lệnh thực sự bị trộm đi...vậy thì đây chính là sỉ

nhục lớn nhất của Bái Hỏa Ma Giáo trong mấy ngàn năm qua!
"Tránh ra!" Một tiếng quát nhẹ truyền đến, Tư Lạp Cách bước ra, trực tiếp đi tới phía trước động đá tự nhiên.
"Tư Lạp Cách, ngươi muốn làm gì? !" Đại Tế Ti lộ ra sắc mặt nghiêm túc nhìn Tư Lạp Cách, phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, nhưng vào trước khi hắn mở miệng, Tư Lạp Cách liền phất tay cắt đứt hắn.
"Đại Tế Ti, bây giờ là tình huống khẩn cấp, không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí."
"Được rồi."
Sau khi nhìn thấy Đại Tế Ti gật đầu, Tư Lạp Cách liền nhìn về phía quang huy trận pháp lóe lên ở bên ngoài động đá tự nhiên, trực tiếp đánh tới một quyền.
Trong phút chốc, cương khí nổ tung, mặt đất ở dưới chân của đám người càng là phảng phất như nhận phải cự lực vạn cân trong nháy mắt vậy, vỡ vụn ra toàn bộ, chỉ thấy một đạo hư ảnh Hoàng Kim Công Ngưu (trâu đực vàng) ngẩng đầu gầm thét ở phía sau lưng của Tư Lạp Cách, sau đó mang theo lực lượng không có gì sánh kịp đụng vào trận pháp ở phía trên động đá tự nhiên!
Một lần va đụng này, sông núi vỡ vụn!
Toàn bộ động đá tự nhiên là chấn động kịch liệt, sau đó trận pháp mới vừa rồi còn tỏa ra quang mang vạn trượng, trực tiếp bị một quyền này của Tư Lạp Cách đánh nát toàn bộ! Đây cũng không phải là chiêu thức võ kỹ gì, mà là lực lượng đơn thuần nhất! Là lực lượng đáng sợ bắt nguồn từ nhục thân và khí huyết kinh khủng!
Tư Lạp Cách, Chiến Thần hộ giáo trong truyền thuyết của Bái Hỏa Ma Giáo, lấy mười loại tư thái rong ruổi trên chiến trường, là một vị chiến tướng bất bại, mà võ công của hắn cũng tương ứng với cái danh hiệu này, muốn kế thừa danh hiệu Chiến Thần, nhất định phải nắm vững mười loại võ công cùng với tư thái tương xứng trong truyền thừa.
Bởi vì độ khó của chuyện này là quá cao, cho nên ở bên trong lịch đại Hộ Pháp Thần Tôn, cũng không phải là ai cũng có thể nắm vững toàn bộ mười loại võ công. Nhưng may mắn thay, ở trong thế hệ này Tư Lạp Cách lại thành công!
Tư Lạp Cách đấm ra quyền thứ hai, một quyền này, hắn muốn triệt để đánh vỡ toàn bộ động đá tự nhiên, xem thử là ai đang tác quái ở bên trong!
Nhưng một quyền này lại bị ngăn cản.
Trong nháy mắt quyền thế vô song đánh tới cửa động, toàn bộ cửa động liền trực tiếp phun ra Thần Quang chói mắt, hiện lên ngũ sắc xanh, vàng, đỏ, trắng, đen, ngũ quang lưu chuyển, hóa thành một tấm chắn hình tròn, trực tiếp tiếp nhận một quyền của Tư Lạp Cách.
Lực lượng Hoàng Kim Công Ngưu bị Ngũ Đức Thần Quang hấp thu

hoàn toàn, cuối cùng hóa thành hư vô.
Sau khi một quyền của Tư Lạp Cách bị ngăn cản, ở trong động đá tự nhiên liền truyền đến tiếng bước chân, sau đó chỉ thấy một nữ tử mặc quan phục màu đỏ thẫm, eo buộc quan ấn, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ chậm rãi đi ra, Ngũ Đức Thần Quang sau lưng phấp phới theo chiều gió, giống như khổng tước xòe đuôi vậy.
"Thật xin lỗi, em gái của ta đang tu luyện ở bên trong, có thể chờ đợi một chút hay không?"
"Ngươi là..." Đại Tế Ti nhướng mày.
Ngũ Sắc Thần Quang xanh, vàng, đỏ, trắng, đen, nữ tử có khuôn mặt tuyệt mỹ này...
"Đại Càn Tần Kiền Hoàng? !"
Đại Tế Ti vừa dứt lời, sắc mặt lập tức cuồng biến, mà mười một vị Hộ Pháp Thần Tôn ở đây, còn có Tư Lạp Cách cũng ngây cả người, chợt nhướng lông mày.
Cái tên Tần Kiền Hoàng này bọn hắn vừa mới nghe được từ trong miệng của Lãnh Huyết Thần Bộ của Lục Phiến Môn cách đây không lâu.
Nếu bọn hắn nhớ không lầm, nàng hẳn là mang theo một vị đệ tử Thuần Dương Cung đi đến đây, muốn bốc lên mâu thuẫn ở giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, vì chuyện này Đại Tế Ti cùng với Tư Lạp Cách còn đặc biệt phân phó mệnh lệnh, nghiêm cấm đệ tử trong giáo không được tự tiện động thủ, nhất là khi đối mặt với nữ tử thì càng phải chú ý.
Kết quả Tần Kiền Hoàng thế mà lại xuất hiện ở nơi này? Vậy thì vị đệ tử Thuần Dương Cung kia mà Lãnh Huyết Thần Bộ nói tới đang ở nơi nào...
Song phương đều không phải là người ngu, Đại Tế Ti cùng với Tư Lạp Cách gần như đồng thời hướng ánh mắt nhìn về phía động đá tự nhiên ở sau lưng Tần Kiền Hoàng, ở trong đó thế nhưng là Ao Thánh Hỏa a, là thánh địa mà Bái Hỏa Ma Giáo bồi dưỡng đệ tử trẻ tuổi, trọng yếu hơn chính là, nó còn trực tiếp quan hệ đến đời sau của Bái Hỏa Ma Giáo...
"Tần Kiền Hoàng, ngươi đang để vị đệ tử Thuần Dương Cung kia tu hành ở trong Ao Thánh Hỏa của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta?"
"Không sai." Tần Kiền Hoàng hoàn toàn không có ý tứ che giấu: "Đây cũng là một món quà lớn ta tặng cho quý phái, dù sao thì ta cũng đã nghe nói thế hệ đời sau của Bái Hỏa Ma Giáo đã xuống dốc, căn bản là không có một nhân vật kiệt xuất nào, ta đặc biệt đưa tới một vị đệ tử thiên tư trác tuyệt cho quý phái, tin tưởng là quý phái sẽ không cự tuyệt a?"

Chương 347: Đến đây

"Ao Thánh Hỏa của Bái Hỏa Ma Giáo, người bình thường căn bản là không có cách tiếp nhận sự tẩy lễ của nó, nhưng nếu như chịu được, vậy thì khi tu luyện võ công Bái Hỏa Ma Giáo sẽ biến thành làm ít công to, thời gian tiếp nhận càng lâu, như vậy thì sẽ càng có tiềm lực, các vị có muốn nhìn một chút hay không? Nhìn xem em gái của ta rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu?"
Vào giờ khắc này, vô luận là Đại Tế Ti, hay là Tư Lạp Cách, hay là các Hộ Pháp Thần Tôn khác, toàn bộ đều trở nên trầm mặc.
Tần Kiền Hoàng xác thực đã bắt được điểm trọng yếu nhất.
Bái Hỏa Ma Giáo sở dĩ bỏ ra một cái giá lớn như vậy để tiến vào Trung Nguyên, còn không phải là vì bồi dưỡng thế hệ trẻ, tiếp tục kéo dài sự huy hoàng của Bái Hỏa Ma Giáo hay sao, nhưng tiếc là đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo của bọn hắn căn bản là không chịu nổi sự tẩy lễ của Thánh Hỏa, muốn bồi dưỡng ra đệ tử mới thu nhận lại cần phải có thời gian.
Mà nếu như vào cái thời điểm này, xuất hiện một vị đệ tử trẻ tuổi có thể chịu được sự tẩy lễ của Thánh Hỏa, hơn nữa còn có thể kiên trì trong một thời gian dài, cho dù vị đệ tử này là đệ tử của tông môn khác, Bái Hỏa Ma Giáo chỉ sợ là cũng sẽ không dễ dàng buông bỏ, mà cái mức độ không buông bỏ này, thì phải nhìn xem vị đệ tử ở trong Ao Thánh Hỏa kia có thiên tư như thế nào. Nếu như là chỉ có thể tiếp nhận lịch luyện, lại không đạt đến tiêu chuẩn, Bái Hỏa Ma Giáo chỉ có thể cắn răng thả ra. Nhưng nếu có thể đạt tới loại tiêu chuẩn như Đại Tế Ti, Tư Lạp Cách, thậm chí là giáo chủ..
Vậy thì bọn hắn bằng mọi giá cũng phải tranh đoạt với Thuần Dương Cung.
Ngay vào thời điểm bầu không khí dần dần trở nên cứng ngắc, ở bên ngoài Hỏa Diễm Sơn, đột nhiên lại truyền tiếng báo động chói tai.
"Đã xảy ra chuyện gì? !"
"Đáng giận! Thật sự cho là Bái Hỏa Ma Giáo là nơi mà ai cũng có thể đi đến hay sao? !" Một vị Hộ Pháp Thần Tôn trực tiếp tức giận quát lên: "Truyền mệnh lệnh của ta! Bất kể là ai đến, cũng đều tiêu diệt!"
"Là Chiến hạm của Thuần Dương Cung!"
Hộ Pháp Thần Tôn: "..."
Vị Hộ Pháp Thần Tôn mới vừa rồi còn bộc phát ra khí thế ngập trời, hận không thể đè người tới đánh đập một trận yên lặng rụt trở về, cũng không phải là cảm thấy đuối lý gì cả, mà chủ yếu là vì vị Hộ Pháp Thần Tôn này vào mấy tháng trước đó, thế nhưng đã gặp mặt qua Thái Hoa Tiên Nhân Thuần Dương Cung - Ninh Thiên Cơ.
Trận chiến kia thế nhưng là tương đối hùng vĩ.

Mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn liên thủ xây dựng đại trận, tăng thêm Đại Tế Ti ở bên cạnh phụ trợ và giáo chủ, cùng nhau kịch chiến với vị Thái Hoa Tiên Nhân kia, kết quả là lại bị Thái Hoa Tiên Nhân dùng ba kiếm phá trận, giáo chủ trọng thương bại lui, mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn, bao quát cả Tư Lạp Cách, nếu như không phải là do đối phương nương tay mà nói, chỉ sợ là đã sớm chết sạch.
Cũng chính là vì trận chiến kia, mới khiến cho đám người Bái Hỏa Ma Giáo vừa mới xông vào Trung Nguyên đang vô cùng đắc chí tỉnh ngộ lại.
Trung Nguyên ngọa hổ tàng long, Ninh Thiên Cơ dĩ nhiên là rất mạnh, nhưng ở trong Trung Nguyên cũng không phải là không có cường giả có thể đánh đồng với Ninh Thiên Cơ, ở trước mặt dạng cường giả đáng sợ này, Bái Hỏa Ma Giáo còn xa xa chưa có cách nào sánh vai, cũng chính là vì trận chiến kia, mới khiến cho Bái Hỏa Ma Giáo lựa chọn đóng quân ở Tây Cương Đạo, tạm thời điệu thấp.
Mà vị Thái Hoa Tiên Nhân kia, tự nhiên là cũng lưu lại bóng ma tâm lý tương đối lớn cho chư vị Hộ Pháp Thần Tôn đứng ở đây. Cho nên sau khi nghe được danh tự Thuần Dương Cung, ngoại trừ Tư Lạp Cách, các Hộ Pháp Thần Tôn khác hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút e dè ở trong lòng, không dám phát tác.
Nếu không thì dựa theo hành vi Trần Khuynh Địch giết một vị Hộ Pháp Thần Tôn của bọn hắn ở Tây Vực, đám người Bái Hỏa Ma Giáo hiện tại đã sớm người người lòng đầy căm phẫn, muốn trừ hại vì giáo.
Đương nhiên, chuyện này cũng không có nghĩa là Bái Hỏa Ma Giáo sẽ không có một chút năng lực phản kháng nào ở trước mặt của Thái Hoa Tiên Nhân, Bái Hỏa Ma Giáo lập giáo đã được mấy ngàn năm, cũng có không ít át chủ bài.
Mà nếu như Thuần Dương Cung không có vị Thái Hoa Tiên Nhân kia, vậy thì trên cơ bản cũng không có tính uy hiếp gì, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Bái Hỏa Ma Giáo có lực lượng trở mặt cùng với Thuần Dương Cung.
Bất quá nếu không cần trở mặt, vậy thì tốt nhất là không cần trở mặt, nếu không thì sẽ được không bù mất.
"Khụ khụ." Đại Tế Ti tằng hắng một cái, sau đó nhẹ giọng ra lệnh: "Nếu là khách nhân của Thuần Dương Cung, vậy thì hãy để bọn họ đi vào."
"Vâng!"
Một lát sau, trận pháp Hỏa Diễm Sơn được mở ra, một tòa Chiến hạm thật to mang theo tiếng vang ầm ầm chậm rãi đáp xuống bên ngoài Hỏa Diễm Sơn, Chiến hạm dù sao cũng là vũ khí mang tính sát thương đại quy mô, Bái Hỏa Ma Giáo sẽ không có khả năng cho phép Chiến hạm tiến vào Hỏa Diễm Sơn, cho nên tự nhiên cần phải đáp xuống ở ngoài núi.

Mà sau khi Chiến hạm đáp xuống mặt đất, ở trên boong thuyền Chiến hạm, có thể nhìn thấy rõ ràng một vị thanh niên nam tử đang đứng ở nơi đó, hai tay chắp sau lưng, ở đằng sau có bốn cô gái nắm giữ phong cách khác nhau, ánh mắt trực tiếp vượt qua không gian, rơi vào trên người của Tần Kiền Hoàng ở phía trước động đá tự nhiên.
"Đây chính là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung mà Lãnh Huyết Thần Bộ nói tới sao."
"Hẳn là vậy, chỉ là hiện tại..."
Đám người Bái Hỏa Ma Giáo khẽ liếc nhìn động đá tự nhiên, vị đệ tử Thuần Dương Cung ở bên trong Ao Thánh Hỏa kia giống như đã giữ vững được gần 15 phút đồng hồ a, coi như là đã đạt tiêu chuẩn, nếu như thành tích cuối cùng là 15 phút mà nói, vậy thì bọn hắn cũng có thể cắn răng thả người đi.
Nhưng nếu như có thể giữ vững được trên 30 phút mà nói...
Không đợi đám người Đại Tế Ti suy nghĩ hoàn tất, thân ảnh của thanh niên ở bên trên Chiến hạm lại đột nhiên biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.
Gần như đồng thời, Tần Kiền Hoàng mỉm cười, quát lên một tiếng:
"Đến đây nào!"
"Tần Kiền Hoàng! !! !!"
Khí thế ngập trời, bài sơn đảo hải!
Người chưa tới tiếng đã tới, thân ảnh của Trần Khuynh Địch trong chớp mắt liền xuất hiện ở phía trước động đá tự nhiên, đứng ở trước mặt của mọi người, mà theo việc hắn đến, sóng xung kích khủng bố do tốc độ cực kỳ nhanh chóng mang tới cũng cuốn tới, giống như hồng thủy vỡ đê ập tới, ngoại trừ võ giả Võ Đạo Tông Sư, những người khác đều lui về sau mấy bước.
Ầm ầm!
Ra quyền!
Trần Khuynh Địch ngay cả hứng thú nói chuyện cũng đều không có, mà trực tiếp đưa tay lên đấm ra một quyền! Không có chiêu thức gì, cũng không có võ học gì, chính là một quyền đơn giản nhất. Nhưng cũng chính là bởi vì một quyền đơn giản này, toàn bộ không gian ở phía trước động đá tự nhiên cũng rung động theo, quyền ý kinh khủng sôi trào mãnh liệt, mang theo ý cảnh khủng bố một quyền phá vạn pháp, trong lúc nhất thời ở trong tầm mắt của mọi người ở đây, chỉ còn lại có một quyền thiên hạ vô song này!

Chương 348: Tuyệt đối không phải là cố ý!

"! !! !"
Đối mặt với một quyền này, ngoại trừ Tư Lạp Cách cùng với Đại Tế Ti là còn có thể mặt không đổi sắc, mười một vị Hộ Pháp Thần Tôn khác thì đều lộ ra vẻ kinh hãi, có người thậm chí còn bị cỗ quyền ý đáng sợ này ép cho lui lại mấy bước, quả thực là không có cách nào tưởng tượng, một vị Hợp Đạo Tôn Giả thế mà có thể diễn sinh ra dạng quyền ý này!
Một quyền nát sơn hà!
Những nơi một quyền này đi qua, mặt đất nứt ra, những hòn đá bay ngược về sau, theo sau là đầy trời khói bụi, cuối cùng nặng nề đụng vào tấm chắn mà Tần Kiền Hoàng dùng Ngũ Đức Thần Quang diễn hóa ra.
Uy lực của một quyền này còn muốn vượt qua một quyền mà Tư Lạp Cách lấy pháp tướng Hoàng Kim Công Ngưu đánh ra!
"Phá!"
Tấm chắn Ngũ Đức Thần Quang nổ tung!
Thân hình của Trần Khuynh Địch theo một quyền này nhanh chóng bay tới, cuối cùng chân chính rơi xuống trước mặt của Tần Kiền Hoàng, ở trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, hắn thế mà mạnh mẽ dậm chân, trực tiếp không để ý đến Tần Kiền Hoàng ở trước mặt, mang theo uy thế ngập trời, vọt vào sâu bên trong động đá tự nhiên!
Từ lúc ban đầu Trần Khuynh Địch đã nhìn ra, Tần Kiền Hoàng đang thực hiện kế hoạch! Mặc dù không biết vì sao, nhưng sau khi phân tích tình huống liền biết, Doanh Phượng Tiên nhất định là ở bên trong động đá tự nhiên.
Ban đầu hắn tỏ ra vẻ cực kỳ tức giận muốn động thủ với Tần Kiền Hoàng, thực ra chỉ là làm nền cho hành động hiện tại mà thôi.
Khoảng cách hơn mười mét trôi qua trong nháy mắt, ngay cả Tư Lạp Cách cùng với Đại Tế Ti cũng đều không kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch liền vọt vào cửa động đá tự nhiên, mắt thấy đã sắp xông vào trong động đá tự nhiên.
"Ngừng bước!"
Ở ngay tại cửa động, ở một vị trí cách Trần Khuynh Địch một bước, thân ảnh của Tần Kiền Hoàng giống như quỷ mị theo sát ở phía sau, vào thời khắc sống còn bỗng nhiên bộc phát tốc độ, đúng là nhảy vọt lên mà qua, ngăn ở trước mặt của Trần Khuynh Địch.
"Hừ!" Trần Khuynh Địch khẽ nhíu lông mày, những vẫn không dừng lại một chút nào, đánh một quyền về phía khuôn mặt của Tần Kiền Hoàng.

"Ai cản ta thì phải chết!"
Đây là một quyền vô cùng nghiêm túc!
Trần Khuynh Địch tập trung tinh thần, tăng quyền ý lên tới cực hạn, hợp nhất huyết khí, Nguyên Thần, cương khí, cuối cùng hóa thành một chữ GIẾT màu đỏ ở trong lòng bàn tay, sau đó nắm chặt năm ngón tay, giấu giếm sát khí trong lòng bàn tay, đấm ra một quyền!
Sát Tự Quyết!
Thiên phát sát cơ, ngôi sao di chuyển.
Địa phát sát cơ, long xà hạ cánh.
Nhân phát sát cơ, lật đổ thiên địa!
Một quyền này đánh ra, là một quyền giết chết mọi thứ, những nơi đi qua, chém huyết khí, diệt sát cương khí, thôn phệ Nguyên Thần!
Đối mặt với một quyền kinh khủng này của Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng hít vào một hơi thật sâu, dùng Ngũ Đức Thần Quang gia trì lên thân thể, khiến cho khí tức điên cuồng tăng lên, sau đó dùng hai tay kết ấn nhanh như tia chớp, một cỗ chấn động vô hình lan tràn ra, tạo ra một đạo thân ảnh hư ảo ở sau lưng của nàng.
Không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của thân ảnh hư ảo, nhưng ở trên đầu lại đội vương miện Thiên Tử, người mặc hoàng bào Thiên Tử, eo buộc Long Kiếm Thiên Tử, lan tràn ra một cỗ khí tức chí cao vô thượng, tôn Tần Kiền Hoàng lên giống như là một vị Nữ Đế quân lâm thiên hạ, cao quý và không có cách nào chạm đến, giống như Phượng Hoàng bay lượn ở trên trời.
Oanh! Song phương đụng vào nhau, thân ảnh hư ảo cuối cùng cũng tiêu tán, Tần Kiền Hoàng lùi lại ba bước, mỗi một bước đều lưu lại dấu chân thật sâu ở mặt đất dưới chân.
Mà Trần Khuynh Địch thì bay ngược về phía sau, một quyền vốn dĩ đánh đâu thắng đó, không ai cản nổi quả thực là đã bị Tần Kiền Hoàng ngăn chặn.
"Đáng chết!" Trong nháy mắt rơi xuống đất, Trần Khuynh Địch liền lộ ra sắc mặt khó coi thấp giọng mắng một tiếng, nhìn đám người Bái Hỏa
Tần Kiền Hoàng đã thực hiện thành công kế hoạch!
Hiện tại Trần Khuynh Địch được quả Trí Tuệ trợ giúp, có thể nhìn ra vấn đề rất nhanh, chỉ cần quan sát thần sắc của đám người Bái Hỏa Ma Giáo, kết hợp với phản ứng của Tần Kiền Hoàng, liền có thể đoán ra được tám, chín phần mười sự tình, chuyện cho tới bây giờ, Doanh Phượng Tiên đoán chừng là đang tiếp nhận Bái truyền thừa của Hỏa Ma Giáo...
Như vậy vấn đề đã đến.
Ở trong giờ phút quan trọng này, Trần Khuynh Địch hắn có cần trở mặt với đám người này hay không?
Thân làm người Thuần Dương Cung, nhất là ở dưới tình huống nghĩa phụ tiện nghi của hắn vừa mới đại phát thần uy cách đây không lâu,

Trần Khuynh Địch hẳn là có vốn liếng để trở mặt, nhưng nghĩa phụ lại không có ở đây, coi như có trở mặt, đoán chừng cũng không có cách nào vãn hồi cục diện, sự thật Doanh Phượng Tiên đang tiếp nhận truyền thừa của Bái Hỏa Ma Giáo là đã không thể lay động.
Nhưng nếu như không trở mặt, vậy thì phải để mặt mũi của Thuần Dương Cung ở chỗ nào?
Đường đường là một cái thánh địa võ đạo, bị Ma Giáo Tây Vực đoạt đệ tử lại còn không dám trở mặt, nếu như cái tin tức này bị truyền ra giang hồ, thanh danh của Thuần Dương Cung coi như sẽ trở nên thối hoắc, đám võ giả rảnh rỗi cả ngày không có chuyện gì làm kia, nhất định sẽ nghị luận công kích Thuần Dương Cung từ trên xuống dưới. Đây chính là lực lượng dư luận của đại chúng.
Muốn giải quyết cái vấn đề có thể gọi là bế tắc này, chỉ có hai cái biện pháp.
Một cái tự nhiên là trở mặt, sau đó mời nghĩa phụ của hắn tới đây, tùy tiện chém ra mấy kiếm, tin tưởng là Bái Hỏa Ma Giáo sẽ trở nên trung thực, nhưng làm như vậy là cũng có khả năng sẽ khiến cho Bái Hỏa Ma Giáo trở mặt toàn diện, nói không chừng đến lúc đó sẽ biến thành tình huống được không bù mất, ở trong loại tông môn đã lập giáo mấy ngàn năm như Bái Hỏa Ma Giáo làm sao lại không có át chủ bài đây.
Dù sao thì nghĩa phụ của hắn cũng không phải là vô địch thiên hạ chân chính a.
Mà biện pháp thứ hai dĩ nhiên là hóa giải phần mâu thuẫn này.
Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, lập tức lấp liếm: "Thật xin lỗi a! Đây không phải là Tần Kiền Hoàng Thanh Lại Tư Đại Càn hay sao, thật sự xin lỗi a, vừa rồi ta không thấy rõ, ta còn tưởng rằng là có yêu thú muốn trốn ra từ bên trong cái động đá này, cho nên mới xuất thủ, tuyệt đối không phải là cố ý đâu!"
Lời này vừa được nói ra, đừng nói là Tần Kiền Hoàng, ngay cả đám người Bái Hỏa Ma Giáo ở bên cạnh đang đứng xem náo nhiệt cũng đều cảm thấy kinh hãi. Cái này cũng không khỏi quá vô sỉ a!
Chửi chó mắng mèo còn không nói, cuối cùng còn thêm một câu "tuyệt đối không phải là cố ý đâu", nghe qua giống như là đang xin lỗi, nhưng trên thực tế rõ ràng là muốn nói "Không sai, ta chính là cố ý đó! Ngươi có bản lãnh thì đánh ta đi".
Tần Kiền Hoàng nhướn lông mày lên, chợt mỉm cười nói: "Không sao, Thuần Dương Thần Bộ nhất thời không quan sát, có mắt không tròng, nhìn lầm cũng là một chuyện hợp tình hợp lý, Kiền Hoàng làm sao lại trách tội đây."

Chương 349: Cười trừ

Trần Khuynh Địch lập tức cười phá lên: "Ha ha ha ha ha.."
Tần Kiền Hoàng thấy vậy cũng ứng tiếng cười: "Ha ha."
"Xem quyền!"
"Tới đây!"
Sau đó Trần Khuynh Địch lại đấm ra một quyền, bất quá thì Tần Kiền Hoàng cũng đã sớm chuẩn bị, vỗ bàn tay trắng noãn xuống, ngăn lại một quyền này, nhìn giống như là quyền chưởng va nhau, ở bên trong lại phun trào cương khí, giấu giếm sát cơ, hiển nhiên là song phương đều không cho đối phương mặt mũi.
"Khụ khụ." Thu quyền, Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, chợt nói ra: "Nói thẳng đi, Phượng Tiên sư muội nhà ta có phải là ở bên trong hay không?"
"Không sai." Tần Kiền Hoàng gật đầu một cái, không có một chút ý tứ che giấu nào.
Mà Trần Khuynh Địch thì nhìn về phía đám người Bái Hỏa Ma Giáo ở bên cạnh, đám người Bái Hỏa Ma Giáo biết bản thân đuối lý cũng chỉ có thể cười trừ.
Cuối cùng vẫn là do Đại Tế Ti Bái Hỏa Ma Giáo bước ra phía trước, nói: "Ách, Trần tiểu hữu, vị sư muội kia của Trần tiểu hữu, bây giờ đang tu luyện ở bên trong Ao Thánh Hỏa của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, bây giờ dĩ nhiên đã kiên trì được hơn 15 phút, chính là thiên đại cơ duyên, sau khi xuất quan tu vi tất nhiên là sẽ tăng vọt, mời Trần tiểu hữu chờ đợi một lát."
"Nói thẳng đi, các ngươi dự định giải quyết chuyện này như thế nào."
Trần Khuynh Địch cũng lười nói vòng vo, trực tiếp hỏi vào vấn đề, mà đám người Đại Tế Ti thì đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể lộ ra vẻ cười khổ.
Chuyện đã đến mức này còn có thể làm sao? Hoặc là trở mặt, hoặc là có một phương nhượng bộ, nếu như là trước đó mà nói, Bái Hỏa Ma Giáo còn có thể nhượng bộ, nhưng mà bây giờ, mắt thấy thời gian Doanh Phượng Tiên kiên trì ở bên trong Ao Thánh Hỏa càng ngày càng dài, đã tiếp cận đến trình độ của Đại Tế Ti cùng với Tư Lạp Cách, ở trong cái giờ phút quan trọng này...Bái Hỏa Ma Giáo không thể nhượng bộ!
Một vị đệ tử có thể trở thành Đại Tế Ti đời sau, Chiến Thần đời sau, thậm chí là giáo chủ đời sau, đối với Bái Hỏa Ma Giáo hiện tại mà nói thật sự là quá trọng yếu!
Mặc dù vị đệ tử này không phải là người của Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng tình cảm là có thể chậm rãi bồi dưỡng a, hơn nữa nàng cũng không phải là đệ tử chân truyền của Thuần Dương Cung, cho dù

không hợp đạo lý, đám người Bái Hỏa Ma Giáo vẫn cảm thấy là có chỗ để thương lượng, bọn hắn nguyện ý đánh đổi nhiều thứ, cũng hi vọng rằng Doanh Phượng Tiên có thể gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo. Huống hồ ý nguyện của bản thân đệ tử cũng là rất quan trọng, Bái Hỏa Ma Giáo vẫn rất có tự tin về phương diện này, so với một đệ tử bình thường ở Thuần Dương Cung, làm đệ tử chân truyền của Bái Hỏa Ma Giáo, nhận được sự bồi dưỡng giống như giáo chủ đời sau, không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn hơn rất nhiều, chỉ cần bên Thuần Dương Cung nhả ra, Bái Hỏa Ma Giáo liền có biện pháp.
Bằng không mà nói, cũng chỉ có thể liều mạng xem nắm đấm của ai lớn hơn, đám người Bái Hỏa Ma Giáo cũng không tin, Thuần Dương Cung sẽ vì một đệ tử phổ thông không phải đệ tử chân truyền mà trở mặt với Bái Hỏa Ma Giáo, thật sự cho rằng Bái Hỏa Ma Giáo là đất sét, muốn nặn như thế nào thì nặn hay sao, bởi vậy cũng có thể nhìn ra, Thánh Hỏa thí luyện đối với Bái Hỏa Ma Giáo mà nói là có giá trị viễn siêu sự tưởng tượng của mọi người.
Nhưng nói đi nói lại, Thuần Dương Cung cũng sẽ không có khả năng nhượng bộ.
Nói đến cùng, lần này vốn là Bái Hỏa Ma Giáo đuối lý, mà Thuần Dương Cung lại là một phương rất cường thế, có Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ tọa trấn, căn bản là không sợ Bái Hỏa Ma Giáo, nếu chiếm cứ ưu thế lớn như thế mà còn nhượng bộ, Thuần Dương Cung chỉ sợ là sẽ trở thành một thánh địa võ đạo không cần thể diện nhất.
Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều không nói lời nào, bầu không khí lần thứ hai trở nên cứng ngắc.
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, chợt mở miệng nói: "Ta sẽ xin chỉ thị của nghĩa phụ về chuyện này, về phần Phượng Tiên sư muội...các ngươi tốt nhất nên cam đoan Phượng Tiên sư muội sẽ không xảy ra chuyện, nếu không thì Thuần Dương Cung chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"
Thấy Trần Khuynh Địch ẩn ẩn có ý tạm thời thỏa hiệp, Đại Tế Ti vội vàng nói: "Trần tiểu hữu cứ yên tâm! Mặc dù rất khó thông qua Thánh Hỏa thí luyện, lúc thí luyện là phi thường thống khổ, nhưng chỉ cần kịp thời rời khỏi, tuyệt đối sẽ không làm chết người!"
Không để ý đến Đại Tế Ti, Trần Khuynh Địch nhìn về phía Tần Kiền Hoàng lần thứ hai, trực tiếp mở miệng nói: "Ngươi! Hãy đi theo ta một chuyến!"
Nói đến cùng mọi chuyện đều là do nữ nhân đáng chết này gây ra a! Quan hệ giữa Doanh Phượng Tiên với Tần Kiền Hoàng chính là đối lập tiêu chuẩn, nói không chừng đây chính là âm mưu tà ác của nữ nhân này, muốn mượn tay của Bái Hỏa Ma Bái Hỏa Ma Giáo để triệt để gạt bỏ Doanh Phượng Tiên, nói tóm lại là không thể tin nữ nhân này, vì Doanh Phượng Tiên, đồng dạng cũng là vì chính mình, lần này nhất định phải nói rõ với nữ nhân này một lần!

Căn cứ theo tình huống nói không chừng là còn phải dùng quả đấm để nói chuyện.
Dù sao thì nói như thế nào Doanh Phượng Tiên cũng đều là nhân vật chính trong tương lai, là hộ thân phù đặt trước của mình. Ừm, chính là như vậy.
Sau khi Trần Khuynh Địch thuyết phục xong bản thân ở trong lòng, tiếp tục nhìn chằm chằm về phía Tần Kiền Hoàng, phảng phất như muốn dùng ánh mắt để giết chết Tần Kiền Hoàng vậy, mà Tần Kiền Hoàng thì mặt không đổi sắc, cứ lạnh nhạt đối mặt với hắn như vậy.
Một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ, ba phút đồng hồ, Trần Khuynh Địch chủ động dời ánh mắt đi.
Con m* nó, nữ nhân này ở trong một thời gian dài như vậy mà cũng không nháy mắt, con mắt sẽ không khô hay sao?
Mà thẳng đến lúc này Tần Kiền Hoàng mới mở miệng nói: "Được."
Cùng lúc đó.
"Tổng hợp lại, chấp hành cái phương diện này, liền giao cho các ngươi, Lục Phiến Môn chúng ta chỉ cung cấp tình báo cùng với phụ trợ."
"Hừ!" Nhìn Lãnh Huyết Thần Bộ trước mắt, thái tử Hoành Xương chỉ cười lạnh một tiếng, mặc dù không biết vì sao triều đình lại nổi điên đi tìm dư nghiệt Đại Chu như hắn để đàm phán hợp tác, nhưng nếu đã nhất trí mục tiêu, vậy thì hắn cũng sẽ không cự tuyệt, huống hồ là hắn vừa mới chiếm được một cái tin tức rất có ý tứ.
"Ta nghe nói, Trần Khuynh Địch cũng đi tới Tây Cương Đạo, có đúng không?"
Vừa nhắc tới Trần Khuynh Địch, Lãnh Huyết Thần Bộ cơ hồ là vô thức rùng mình một cái, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, tại sao lại nhắc tới tên quái vật kia.
"Ngươi nhăn nhó như vậy là sao? Hắn đang ở chỗ nào?"
"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Trần Khuynh Địch hẳn là đang ở Bái Hỏa Ma Giáo a."
"Ái chà? Thì ra là thế, xem ra triều đình cũng có ý đồ dẫn phát tranh chấp giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo a."
Sự tình lần trước Long Ngạo Thiên bị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo truy sát, kết quả là chạy đến Tây Vực không rõ tung tích, đã khiến cho quan hệ giữa Bái Hỏa Ma Giáo cùng với Thuần Dương Cung trở nên khẩn trương, còn khiến cho Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ tự mình động thủ một lần, nếu như lần này lại xuất hiện những chuyện tương tự, chỉ sợ là song phương sẽ thực sự muốn trở mặt. Chuyện này cũng phù hợp với kế hoạch của hoàng triều Đại Chu.

Chương 350: Cường giả tuyệt đối

"Rất tốt." Thái tử Hoành Xương hơi hơi nheo hai mắt lại.
Hắn đã có một chút không kịp chờ đợi tái chiến cùng với tên kia.
Không quá giống như cái tên Hỏa Diễm Sơn, ngoại trừ trên đỉnh núi có Thánh Hỏa cháy hừng hực, phong cảnh ở bên trong Bái Hỏa Ma Giáo lại vô cùng tốt, dựa theo các khu vực khác nhau chia thành các ngọn núi bất đồng, được kiến thiết đủ loại cung điện, dù sao cũng là khu vực mới được xây dựng, còn đang ở trong giai đoạn hoàn thiện.
Mà lúc này, Trần Khuynh Địch sóng vai với Tần Kiền Hoàng, hành tẩu ở trên đường núi Hỏa Diễm Sơn.
Ở hai bên là rừng cây yên tĩnh, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua lá cây rơi xuống ở giữa rừng rậm, phảng phất là bầu trời đầy sao vậy, lưu lại nguyên một đám quang ảnh ở trên đường núi.
Trần Khuynh Địch cùng với Tần Kiền Hoàng cũng không mở miệng, cứ yên lặng bước đi như vậy, hai người kề vai sát cánh, nhìn qua rất là ăn ý, nhưng bầu không khí ở giữa hai người lại hết sức tĩnh mịch, một trận gió nhẹ thổi qua hai người, ở trên đường núi ấm áp lại mang theo ý lạnh nhè nhẹ.
Rốt cục, vẫn là Trần Khuynh Địch không nhẫn nhịn được loại tĩnh mịch này, mở đầu nói: "Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?"
"Mang Phượng Tiên tới đây."
"Không phải là ngươi muốn dẫn phát tranh phong giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo đó chứ?"
Tần Kiền Hoàng ngạc nhiên mà nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hỏi: "Ngươi thế mà thật sự tin tưởng cái lý do này?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Chuyện này đúng là vô cùng lúng túng.
"Chỉ, chỉ là thăm dò mà thôi."
"Phải không?" Tần Kiền Hoàng nhếch miệng, sau đó nói ra: "Tranh phong giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo? Đoán chừng là chỉ có Lục Phiến Môn ôm dạng suy nghĩ này a, mấy vị Bái Hỏa Ma Giáo kia hẳn là cũng rất kiêng kị điểm này, nhưng cuối cùng, đây chỉ là kết luận xây dựng ở trên điều kiện không hiểu rõ vị nghĩa phụ kia của ngươi mà thôi."
"À ờ?" Trần Khuynh Địch hơi sững sờ, nghe lời này của Tần Kiền Hoàng, làm sao hắn lại có cảm giác là Tần Kiền Hoàng còn hiểu nghĩa phụ hơn hắn.
"Đạo lý kỳ thật là rất đơn giản." Nói đến đây, ở trong giọng nói của Tần Kiền Hoàng nhiều ra thêm vài phần hâm mộ khó có được: "Bọn hắn biết cái gì là cường giả tuyệt đối."
"Ý của ngươi là, Thuần Dương Cung chúng ta đối với Bái Hỏa Ma

Giáo mà nói, là cường giả tuyệt đối?"
Thần sắc của Trần Khuynh Địch có một chút cổ quái, hắn cũng đã nhìn thấy lực lượng của Bái Hỏa Ma Giáo rồi, không nói đến mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn, còn có một vị Đại Tế Ti, hơn nữa mỗi một người đều là Võ Đạo Tông Sư, nhất là Tư Lạp Cách cầm đầu và Đại Tế Ti, tuyệt đối là có thực lực sâu không lường được, xa xa không phải là Võ Đạo Tông Sư bình thường có thể so sánh.
Còn Thuần Dương Cung thì sao?
Không nói đến những thứ khác, Võ Đạo Tông Sư mà Trần Khuynh Địch đã thấy qua, ngoại trừ nghĩa phụ của hắn, cũng chỉ còn lại có Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ, hẳn là sẽ còn có thêm một ít Võ Đạo Tông Sư, nhưng về số lượng tuyệt đối sẽ không nhiều hơn Bái Hỏa Ma Giáo.
"Ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy?" Tần Kiền Hoàng không có một chút do dự mà mở miệng nói: "Cường giả tuyệt đối đương nhiên là vị nghĩa phụ kia của ngươi, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, những người khác ở Thuần Dương Cung vẫn còn kém xa lắm."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của Tần Kiền Hoàng, Trần Khuynh Địch có một loại xúc động muốn đấm một quyền lên đó.
"Nói thật, nếu như không phải có Thái Hoa Tiên Nhân mà nói, triều đình đã sớm lấy Thuần Dương Cung để khai đao, tiêu diệt một cái thánh địa võ đạo đối với triều đình mà nói, đó thế nhưng là một sự tình phi thường có thể diện, đủ khiến cho uy danh của triều đình đại chấn, chớ đừng nói đến những tông phái muốn tấn thăng thành thánh địa võ đạo."
"Vị Thái Hoa Tiên Nhân kia, mới là cột chống trời chân chính của Thuần Dương Cung, nhưng ngoại trừ Thái Hoa Tiên Nhân, Thuần Dương Cung cũng không có lực lượng nào khác."
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, mặc dù rất là bất mãn với thuyết pháp của Tần Kiền Hoàng, nhưng dù sao thì nghĩa phụ cường hãn thì Thuần Dương Cung cũng cường hãn, cho nên hắn cũng lười so đo.
"Cho nên ý của ngươi là nghĩa phụ của ta sẽ không động thủ đối với Bái Hỏa Ma Giáo?"
"Đương nhiên là sẽ không, ngươi cũng đã biết tình cảnh của Thuần Dương Cung, toàn bộ đều nhờ một mình Thái Hoa Tiên Nhân chèo chống, thế hệ tiếp theo như ngươi cũng chưa trưởng thành, kỳ thật là có tình cảnh rất giống với Bái Hỏa Ma Giáo, ở dưới tình huống không nắm chắc triệt để tiêu diệt Bái Hỏa Ma Giáo, Thái Hoa Tiên Nhân hẳn là sẽ không xuất thủ, hơn nữa lần này cũng chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt."
"Chuyện tốt?".

Tần Kiền Hoàng nói một cách khẳng định: "Cho nên chỉ cần Bái Hỏa Ma Giáo không giết ngươi, Thái Hoa Tiên Nhân sẽ không động thủ, thậm chí là Thái Hoa Tiên Nhân sẽ còn dựa vào điểm này để liên hợp với Bái Hỏa Ma Giáo, dù sao thì bản thân của Ao Thánh Hỏa xác thực là không có chỗ hại, Phượng Tiên lịch luyện ở trong đó cũng sẽ lấy được chỗ tốt rất lớn, hơn nữa có ngươi đảm bảo, chỉ cần dùng một chút thủ đoạn là có thể khiến cho võ học của Thuần Dương Cung không bị tiết lộ."
"Ở dưới cái nhìn của vị Thái Hoa Tiên Nhân kia, chỉ cần truyền thừa của Thuần Dương Cung không bị tiết lộ, còn những thứ râu ria còn lại đều không đáng kể, mặt mũi của Thuần Dương Cung? Lời đàm tiếu của giang hồ? Những người khác có lẽ là sẽ để ý đến những thứ này, nhưng Thái Hoa Tiên Nhân căn bản là không để ý! Mặc cho người giang hồ có nói đến nổ trời, đối với Thái Hoa Tiên Nhân mà nói là cũng không đáng một xu."
"Chỉ cần vị Thái Hoa Tiên Nhân kia vẫn còn, Thuần Dương Cung sẽ vĩnh viễn là Thuần Dương Cung, sẽ vĩnh viễn là thánh địa võ đạo."
"Cho nên ta dám khẳng định, cuối cùng ở giữa Bái Hỏa Ma Giáo cùng với Thuần Dương Cung là không có khả năng xuất hiện xung đột."
"Phải không?" Trần Khuynh Địch liếc nhìn Tần Kiền Hoàng ở bên cạnh một cái, nếu như quả thật là giống như suy đoán của Tần Kiền Hoàng mà nói, hắn vẫn không hiểu được vì sao Tần Kiền Hoàng lại mang Doanh Phượng Tiên đi tới nơi này, còn ném Doanh Phượng Tiên vào bên trong Ao Thánh Hỏa.
"Vậy ngươi làm như thế đến tột cùng là vì cái gì? Tại sao ngươi lại đi tới nơi này? Tại sao phải bắt cóc Phượng Tiên sư muội..."
Lời nói của Trần Khuynh Địch bỗng nhiên im bặt, hiệu dụng của quả Trí Tuệ cũng không phải là để trưng cho đẹp.
Hắn sở dĩ không hỏi nữa, là bởi vì hắn đã hiểu được, nói đến cùng, ở trong lần hành động này của Tần Kiền Hoàng, người thu được lợi ích cuối cùng sẽ là ai?
Là Doanh Phượng Tiên.
Doanh Phượng Tiên sau khi thành công tiếp nhận Thánh Hỏa thí luyện không thể nghi ngờ là sẽ có tiến bộ vô cùng lớn, hơn nữa về sau nàng sẽ có khả năng rất cao là được Bái Hỏa Ma Giáo bồi dưỡng, nếu như lại có sự ủng hộ của Thuần Dương Cung, vậy thì đến lúc đó Doanh Phượng Tiên đang là nửa vị nhân vật chính, sẽ trong nháy mắt tăng lên thành một vị nhân vật chính chân chính.

Chương 351: EQ thấp

Nhưng vấn đề cũng đã đến.
Tần Kiền Hoàng tại sao lại phải giúp Doanh Phượng Tiên? Là tình cảm chị em? Là lợi dụng ở cấp độ sâu hơn? Hay là nói…
"Đừng suy nghĩ nữa." Tần Kiền Hoàng đột nhiên mở miệng, cắt đứt mạch suy nghĩ của Trần Khuynh Địch: "Trước đó nghe được lời đồn, nói ngươi nắm giữ trí kế vô song, ta còn không tin, dù sao thì ta cũng đã từng gặp ngươi, ở trong mắt của ta ngươi hẳn là một người không ưa thích suy nghĩ mới đúng, bất quá bây giờ xem ra, lúc trước là do ta đã nhìn lầm."
"Chuyện này..."
"Ngươi cho rằng vì sao ta lại làm như vậy? Tình cảm chị em? Giả bộ đáng thương? Khiến cho Phượng Tiên biết rõ nỗi khổ tâm của ta?"
"Ách, ngươi…"
"Chỉ là suy đoán vớ vẩn mà thôi." Tần Kiền Hoàng nhíu mày, đây dường như là phương thức biểu đạt tức giận của nàng: "Tình cảm riêng tư vĩnh viễn sẽ không thể làm ảnh hưởng đến chính sự, đây là đạo lý mà khi ta lên bốn tuổi đã học được, cho nên ta giúp đỡ Phượng Tiên, cho tới bây giờ cũng không phải là bởi vì những cái lý do vớ vẩn kia, chỉ bất quá làm như vậy là phù hợp với lợi ích bây giờ của ta mà thôi, không có quan hệ đến tình cảm cá nhân."
"Cho nên ngươi đã cưỡng ép mang Phượng Tiên sư muội đi, sau đó đưa nàng vào bên trong Ao Thánh Hỏa?"
"Không sai."
Đối mặt với sự nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng tùy ý gật gật đầu nói: "Bởi vì làm như vậy là tốt nhất, đừng dùng loại ánh mắt đó để nhìn ta, cảm thấy bất mãn sao? Hoặc nói là, ngươi cảm thấy ta làm như vậy là phớt lờ ý kiến của Phượng Tiên, trực tiếp thao túng cuộc sống của nàng?"
Trần Khuynh Địch không nói gì, chỉ gật gật đầu.
"Rất tốt, tất nhiên là ngươi sẽ cảm thấy như vậy, Phượng Tiên hẳn là cũng sẽ có ý nghĩ giống như vậy. Vừa vặn, ngươi có thể nói lại cho nàng những gì mà ta đã nói, vậy thì đã làm sao?"
Thần sắc của Tần Kiền Hoàng dần dần trở nên lạnh lùng, nói: "Ta có thể thao túng nàng làm theo ý muốn của ta, là bởi vì ta mạnh hơn nàng! Muốn không bị ta thao túng, muốn làm theo ý của mình, vậy thì hãy trở nên mạnh mẽ hơn, vượt qua ta, sau đó giết ta! Nếu không làm được, vậy thì hãy ngoan ngoãn nghe lời của ta, người ngay cả năng lực tự chủ cũng không có, sẽ không có tư cách yêu cầu quá nhiều, giống như là ngươi vậy, không phải là không có ai có thể thao túng được cuộc sống của ngươi hay sao?"

"Ách!" Từ khi ăn quả Trí Tuệ cho đến nay, đây lần đầu tiên mà Trần Khuynh Địch không nói nên lời.
Cô nàng này thật sự là quá vô lý.
"Ta sẽ đi trước, về sau liền giao Phượng Tiên cho ngươi."
"Hả? Ngươi muốn đi?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, thế cục ở Tây Cương Đạo hiện tại phức tạp như vậy, Tần Kiền Hoàng thế mà lại muốn rời đi?
"Đương nhiên, so với Tây Cương Đạo, ta có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm, còn trọng yếu hơn Tây Cương Đạo nhiều lắm."
"Ách...vậy thì tạm biệt, không tiễn!" Trần Khuynh Địch lạnh lùng nói, sau đó phảng phất như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói: "Có thể để cho ta đánh một quyền hay không?"
Tần Kiền Hoàng: "? ??"
"Vì sao ngươi lại nảy sinh ý nghĩ như vậy?"
Trần Khuynh Địch không để ý đến câu hỏi của Tần Kiền Hoàng, lập tức đánh ra một quyền vào bụng của Tần Kiền Hoàng, bất quá lại không vận dụng bất kỳ một lực lượng nào, mà Tần Kiền Hoàng cũng là như thế, hoàn toàn không có ý tứ phòng ngự, cứ như vậy hứng chịu một quyền này của Trần Khuynh Địch.
Cúi người, Tần Kiền Hoàng nôn mửa một lúc, thậm chí còn ho khan mấy lần, sau đó lau khoé miệng và nói: "Không ngờ được ngươi lại thật sự ra tay."
Trần Khuynh Địch nhìn Tần Kiền Hoàng một cái, nói: "Nói nhảm, vào thời điểm nghe được ngươi bắt Phượng Tiên sư muội đi, còn đánh trọng thương Lạc sư muội, ta liền muốn đánh ngươi một quyền, một quyền này chính là đánh vì các nàng, bất quá ngươi ngoan ngoãn hứng chịu một quyền này ngược lại đã làm cho ta bất ngờ, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không thành thật như thế, cho nên mới thu liễm cương khí và huyết khí."
"Ồ, vậy thì ngươi đã bỏ lỡ cơ hội giết ta bằng một cú đấm."
"Vậy thì cho ta đấm lại nhé?"
Tần Kiền Hoàng chỉnh sửa dung nhan một chút, tức giận nói ra: "Chẳng lẽ ngươi quan tâm ta hơn Phượng Tiên hay sao? Đừng nói cho ta là ngươi không biết tình cảm của nàng."
"Hả?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn Tần Kiền Hoàng, tình cảm? Tình cảm gì!
"À ta biết rồi, là tình cảm do bị ngươi tước đoạt thiên phú, đuổi ra khỏi nhà, muốn tìm ngươi để báo thù có đúng không? Vậy thì ta càng phải đấm ngươi thêm một quyền, ấy, ngươi nhìn ta làm gì?"
Tần Kiền Hoàng cũng trừng mắt nhìn Trần Khuynh Địch, khá là ngạc nhiên mà nói: "Vốn cho rằng là cố ý, kết quả thế mà lại không phải a, kỳ quái, IQ cùng EQ hẳn là sẽ tương đương với nhau..."
"Ngươi có ý tứ gì? !" Trần Khuynh Địch bất mãn nói.
Trần Khuynh Địch ta mặc dù có chút đần, nhưng EQ từ trước đến

nay đều là vô cùng cao! Chớ đừng nói chi là hiện tại ta đã ăn quả Trí Tuệ, chính là một nam nhân có EQ cùng với IQ cực cao!
"Tự giải quyết cho tốt a." Tần Kiền Hoàng lắc đầu, bước đi thật nhanh, trực tiếp bỏ rơi Trần Khuynh Địch ở đằng sau.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nữ nhân này rốt cuộc là có ý gì?
Lẽ nào là EQ của ta thực sự rất thấp hay sao? !

Huyền Lưu Ly hiện tại đang rất buồn rầu.
Không giống như Trần Khuynh Địch đã xông vào Bái Hỏa Ma Giáo, nàng thân là người trong Phật Môn, cho nên sẽ không xông vào Bái Hỏa Ma Giáo, dù sao thì chính ma cũng khác biệt, cho nên nàng liền lưu lại ở phía trên Chiến hạm.
Vốn dĩ là nàng chỉ muốn ở trên Chiến hạm chờ đợi Trần Khuynh Địch trở về, sau đó lại thuyết phục hắn gia nhập vào Phật Môn. Nhưng nàng lại gặp phải một người ngoài ý muốn.
Đó là một thiếu nữ cũng đang ở trên Chiến hạm, mặc áo xanh, có mái tóc dài đến eo và đôi mắt rất thông minh, nhìn qua vô cùng thanh lịch, đặt ở nơi nào cũng là một mỹ nhân hiếm có, nhưng chân chính hấp dẫn sự chú ý của Huyền Lưu Ly, chính là khí chất ở trên người của đối phương, là một loại khí chất Phật Môn.
Loại khí chất này rất giống với Trần Khuynh Địch, nhưng lại có một chút khác biệt, nên nói như thế nào đây…ừm, chính là càng thuần tuý hơn.
Đúng vậy, sau khi đạt được cái kết luận này, ngay cả bản thân của Huyền Lưu Ly cũng giật nảy cả mình, phải biết rằng Trần Khuynh Địch đã là người có phật tính mạnh nhất mà nàng nhìn thấy, tu luyện một thân võ công Phật Môn không nói, hơn nữa hai mắt còn tràn đầy tuệ quang, chính là tư chất phi thường đặc thù ở trong điển tịch Phật Môn.
Cho nên Huyền Lưu Ly mới nói rằng Trần Khuynh Địch hữu duyên cùng với Phật Môn.
Nhưng mà thiếu nữ trước mắt, nhìn qua thế mà còn muốn khoa trương hơn Trần Khuynh Địch, càng lộ ra sự hữu duyên hơn.
"Thí chủ xin dừng bước!" Cơ hồ là theo bản năng, Lưu Ly bước ra một bước ngăn cản ở trước mặt của thiếu nữ, hết sức nghiêm túc nói ra: "Vị thí chủ này, thí chủ hữu duyên với phật."
Trần Tiêm Tiêm: "..."
Nói thật, gần đây tâm tình của Trần Tiêm Tiêm cũng không phải là rất tốt.

Chương 352: Bà điên

Phượng Tiên sư tỷ bị mang đi, tận mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch đại chiến cùng với Minh Vô Nhai ở sơn trang Phong Tuyết, lần thứ hai cảm nhận được thực lực của bản thân vẫn còn quá yếu, vì vậy nên nàng mới không kịp chờ đợi khiến cho bản thân mạnh hơn, thế mà ở trong cái thời điểm này, lại bị một bà điên chặn ở trước mặt nói là nàng hữu duyên với phật…
Nếu như không phải là không đánh lại đối phương, Trần Tiêm Tiêm đã đánh ra một quyền ngay tại chỗ.
"Ta không có duyên với phật của ngươi."
"Không, xin hãy tin tưởng ta, thí chủ đương nhiên là hữu duyên." Huyền Lưu Ly nghiêm túc nói ra.
Hữu duyên cái đầu của ngươi!
Mặc dù ở trên khuôn mặt lộ ra sự không kiên nhẫn, nhưng ở trong lòng của Trần Tiêm Tiêm thì lại đề cao sự cảnh giác, người khác có lẽ còn không biết, nhưng nàng còn không biết nội tình của bản thân hay sao, nói đến cùng, hiện tại nàng sở dĩ có thể phi tốc trưởng thành, cũng là bởi vì ở trong đan điền của nàng có một toà Thông Thiên Phù Đồ.
Mà Thông Thiên Phù Đồ của nàng, dường như chính là Bảo Binh của Phật Môn, sẽ không phải là đã bị bà điên này phát hiện ra rồi đó chứ?
Nghĩ tới đây, sắc mặt của Trần Tiêm Tiêm lập tức càng trở nên khó coi: "Nói tóm lại, ta sẽ không thể gia nhập vào Phật Môn, ta còn có ca ca."
Nếu như gia nhập vào Phật Môn mà nói, về sau ta làm sao có thể cùng ca ca, khụ khụ!
"Ca ca?" Sau khi nghe được lời nói của Trần Tiêm Tiêm, Huyền Lưu Ly hơi kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền hiểu được, nói: "Thì ra là thế, thí chủ cùng với Trần thí chủ là có quan hệ huynh muội hay sao? Vậy thí chủ tên là gì?"
Trần Tiêm Tiêm mở miệng nói: "Ta tên là Trần Tiêm Tiêm."
Huyền Lưu Ly gật đầu một cái, ở trong đầu lại đột nhiên nghĩ tới tin tức trước đó mà Phật môn truyền đến, quả Trí Tuệ của Phật Môn đã thần bí biến mất một quả, nghi ngờ là có Phật Tử sinh ra? Kết quả là nàng vừa mới đi ra bên ngoài liền gặp được hai vị thí chủ có phật tính nồng đậm. Nếu như là Phật Tử mà nói, chỉ sợ vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Trần Tiêm Tiêm, đều có thể là Phật tử. Bất quá cân nhắc đến tuệ quang ở trong mắt của Trần Khuynh Địch, nói không chừng hắn càng có thể là Phật Tử hơn? Nhưng nếu là Phật Tử, tại sao lại có phật tính yếu hơn Trần Tiêm Tiêm?

Trong lúc nhất thời, Huyền Lưu Ly lại có một chút mê mang, vào lúc lấy lại tinh thần, Trần Tiêm Tiêm đã sớm bỏ lại nàng mà rời đi, Huyền Lưu Ly liền vội vàng nhảy xuống Chiến hạm đuổi theo, nhưng lại không phát hiện ra một chút tung tích nào, chợt thở dài, đang định trở về Chiến hạm.
"Lưu Ly tiểu thư?"
"Ừm?" Huyền Lưu Ly quay người nhìn về phía phương hướng truyền tới âm thanh, mà ở nơi đó, thân ảnh của Lãnh Huyết chậm rãi hiện lên.
Lãnh Huyết vốn dĩ không muốn đi đến đây, bởi vì tên quái vật Thuần Dương Cung kia đang ở ngay chỗ này, bất quá sau khi suy nghĩ một hồi, hắn đã vượt qua bóng ma tâm lý mà đi đến đây. Mà lần này hắn tới, tự nhiên là để tìm Huyền Lưu Ly.
"Xin chào Lưu Ly tiểu thư, tại hạ là một trong bốn đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn, tiểu thư gọi ta bằng Lãnh Huyết là được rồi." Lần đầu gặp mặt, Lãnh Huyết liền hạ thấp tư thái của mình, nhìn qua hoàn toàn không có bộ dáng vốn có của một vị Thần Bộ.
Huyền Lưu Ly thì hơi nhíu mày, bất quá vẫn chắp tay trước ngực nói: "Chính là bần ni, xin hỏi Lãnh Huyết thí chủ có chuyện gì?"
"Đơn giản là đến để nhắc nhở Lưu Ly tiểu thư một chút." Lãnh Huyết cười cười, nói ra: "Nơi đây chính là địa phương của Bái Hỏa Ma Giáo, mà từ khi Bái Hỏa Ma Giáo đi đến Tây Cương Đạo, vẫn luôn chèn ép các thế lực võ lâm ở đây, gần đây có rất nhiều thế lực võ lâm ở Tây Cương Đạo đã và đang tìm cách phản kháng Bái Hỏa Ma Giáo, ta chỉ sợ là Bái Hỏa Ma Giáo sẽ gây khó dễ cho tiểu thư."
"Hắn là không!" Huyền Lưu Ly lắc đầu, trực tiếp phủ nhận, nói: "Bần ni chỉ là đi theo Trần thí chủ tới đây mà thôi, về phần Bái Hỏa Ma Giáo, nếu như bọn hắn thật sự bá đạo như vậy, Phật Môn chúng ta cũng sẽ không thể đứng nhìn."
Sau khi nghe thấy lời này, ở trên mặt của Lãnh Huyết lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn: "Như vậy thì tốt."
"Vậy thì tại hạ xin cáo từ!"
Đột nhiên, Huyền Lưu Ly mở miệng ngăn cản Lãnh Huyết: "Lãnh Huyết thí chủ thân làm Thần Bộ Lục Phiến Môn, không biết có thể giúp bần ni một chuyện nhỏ hay không?"
"Xin tiểu thư hãy nói rõ!"
"Tin tức có quan hệ đến Thuần Dương Cung Trần Khuynh Địch, còn có Trần Tiêm Tiêm – em gái của hắn, Lãnh Huyết thí chủ có thể cho ta một phần không?"
"Ách!" Thần sắc của Lãnh Huyết trở nên cứng đờ, con m* nó, tại sao lại hỏi đến Trần Khuynh Địch a?
Cắn môi, Lãnh Huyết trực tiếp lấy ra một phần tài liệu, nói: "Thật là khéo a, ở trên người của tại hạ vừa vặn có tin tức quan hệ đến Trần Khuynh Địch, nếu Lưu Ly tiểu thư muốn, vậy thì cứ cầm lấy."

Dù sao thì phần tài liệu này cũng chính là do Hoàng Thu Sinh đưa cho hắn tham khảo vào trước khi đi đến Tây Cương Đạo.
"Cảm ơn thí chủ."
"Không có gì."
Huyền Lưu Ly tiếp nhận tài liệu, hơi khom người về phía Lãnh Huyết rời đi, sau đó bắt đầu nghiêm túc đọc tài liệu.
Chỉ là càng đọc tài liệu, lông mày của Huyền Lưu Ly nhíu lại càng sâu, bởi vì nàng đã phát hiện ra một cái sự thật khó lường.
Trần Khuynh Địch đã hãm hại Trần Tiêm Tiêm từ bé?
Một mực hãm hại trong vài chục năm? Thẳng đến gần đây Trần Tiêm Tiêm mới bắt đầu quật khởi? Mà Trần Khuynh Địch còn vì Trần Tiêm Tiêm mà chuyên môn trở về Trần gia một chuyến? Nghe nói về sau còn đặc biệt đưa Trần Tiêm Tiêm đến Thuần Dương Cung, chèn ép mọi phương diện, chính là vì tránh để cho vị biểu muội này quật khởi, uy hiếp địa vị của bản thân.
Bất kể nhìn như thế nào, Trần Tiêm Tiêm cũng đều là người bị hại, mà Trần Khuynh Địch thì chính là một kẻ hại người tiêu chuẩn. Rõ ràng đều là thí chủ nắm giữ phật tính nồng đậm, vì sao lại...
Ở trong nháy mắt, Huyền Lưu Ly giống như là thể hồ quán đỉnh vậy, bừng tỉnh đại ngộ.
Đúng rồi! Trong tư liệu cũng có nói qua, Trần Khuynh Địch dường như đã cướp đi một cái cơ duyên thần bí của Trần Tiêm Tiêm, về sau mới được Thuần Dương Cung lựa chọn, triển lộ tài hoa ở Thuần Dương Cung, nói như vậy, nếu đưa ra một giả thuyết táo bạo mà nói, nguyên nhân ở trên người của Trần Khuynh Địch có phật tính nồng đậm, sẽ không phải là cướp tới từ trên người của Trần Tiêm Tiêm đó chứ? Như vậy thì liền có thể giải thích vì sao phật tính ở trên người của Trần Tiêm Tiêm lại thuần tuý hơn Trần Khuynh Địch.
Cẩn thận suy xét quan hệ ở giữa Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm, Huyền Lưu Ly càng nghĩ càng cảm thấy là chuyện này có đạo lý, càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của bản thân...có khả năng chính xác rất cao.
Nói như vậy, chẳng lẽ Trần Tiêm Tiêm mới là Phật Tử mà nàng muốn tìm, còn Trần Khuynh Địch thì chính là một kẻ ghê tởm tội ác đầy trời? !
Không, không, không, không thể chỉ dựa vào tin tức để phán đoán, vẫn cần phải xem xét lòng người.
Huyền Lưu Ly hít vào một hơi thật sâu, tạm thời kìm nén nghi ngờ ở trong lòng, sau đó nhanh chóng trở về Chiến hạm.

Chương 353: Hán Nạp

Sau khi tách khỏi Tần Kiền Hoàng, Trần Khuynh Địch dạo bước một mình ở trong Hỏa Diễm Sơn, bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện ra chuyện không thích hợp.
"Đến đây, đến đây! Nhanh lên, đặt cây cột ngọc trắng ở đằng kia, còn có mảnh đất trống ở đằng kia, sửa sang nó lại một chút, sau này sẽ làm sân thi đấu cho các đệ tử, còn có cái ngọn núi ở bên cạnh kia, mang đan đỉnh của Đan Điện đặt ở nơi đó, về sau các ngươi cũng sẽ nhận đan dược ở nơi đó."
"Biết rồi người anh em, không cần phải vội vã như vậy a."
"Ha ha ha, ngươi đã biết gì hay chưa, đại sư huynh vừa bị đưa ra từ Ao Thánh Hỏa đấy, nghe nói là còn không có một mảnh vải che thân, rất là mất mặt."
"Ha ha ha, thật sự là quá thảm a."
Băng qua con đường núi, đi tới một thung lũng, Trần Khuynh Địch liền nhìn thấy một đám đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo đang ở dưới sự hướng dẫn của một vị thiếu niên trẻ tuổi, cùng nhau xây nhà.
Đúng vậy, mặc dù có một chút khó tin, nhưng đám đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo này chính là đang xây nhà.
Nhất là vị thiếu niên trẻ tuổi cầm đầu kia, mặc dù một thân tu vi chỉ có cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, nhưng lại có khí tức không yếu, nếu như đặt ở ngoại giới mà nói, hẳn là cũng có thể đánh bất phân thắng bại với một số Hợp Đạo Tôn Giả nhỏ yếu, dạng võ giả trẻ tuổi này đặt ở bên trong Trung Nguyên, đã có thể được xem là thiên tài.
"Đó là đệ tử chân truyền của Bái Hỏa Ma Giáo hay sao?"
Suy bụng ta ra bụng người, Trần Khuynh Địch ước lượng thực lực của vị thiếu niên trẻ tuổi, cảm thấy thực lực của đối phương không sai biệt lắm đối với đám người Diệp Lương Thần, cho nên mới suy đoán như vậy.
"Hả?"
Ở cách đó không xa, vị thiếu niên trẻ tuổi kia kinh ngạc, dường như là nghe được lời nói của Trần Khuynh Địch, chợt quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Là ngươi!" Ai ngờ vừa nhìn thấy được Trần Khuynh Địch, thiếu niên trẻ tuổi liền lập tức lộ ra biểu lộ sợ hãi.
"Ngươi biết ta?"
"Ngươi là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, ta đã nghe sư thúc nói qua."
"Thật sao?" Ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn.
Xem ra tên tuổi người hành tẩu trong thiên hạ của ta, đã được truyền

ra khắp giang hồ a! Coi như là người của Bái Hỏa Ma Giáo cũng đều biết, không uổng công trước đó ta đã làm thịt một vị Hộ Pháp Thần Tôn của bọn hắn...
Ặc, có vẻ như là không thích hợp.
Cho tới nay, Trần Khuynh Địch vẫn cảm thấy hoang mang về thái độ ôn hoà của Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng bây giờ hắn đã nhớ ra được, hắn thế nhưng đã làm thịt một vị Hộ Pháp Thần Tôn của bọn hắn a, mặc dù về sau Bái Hỏa Ma Giáo dường như đã bổ sung một vị Hộ Pháp Thần Tôn khác, nhưng chung quy là vẫn bị tổn thất một vị Võ Đạo Tông Sư.
Mặc kệ là đặt ở trong bất kỳ một thế lực nào, Võ Đạo Tông Sư cũng đều là tài nguyên trân quý. Bất quá còn may, có sự bảo bọc của nghĩa phụ vô địch nhà ta, Bái Hỏa Ma Giáo cũng không dám làm gì ta.
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch trầm tư, vị thiếu niên trẻ tuổi lại khá là can đảm tiến lên phía trước, đưa tay về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Ngài khỏe chứ, ta tên là Hán Nạp, là đệ tử chân truyền của Bái Hỏa Ma Giáo."
Vào thời điểm nói đến mấy chữ "đệ tử chân truyền của Bái Hỏa Ma Giáo", ở trên mặt của Hán Nạp cũng toát ra mấy phần kiêu ngạo.
"Quả nhiên là đệ tử chân truyền."
Tục ngữ nói đưa tay đánh người, không ai nỡ đánh trên mặt người đang nở nụ cười, cho nên Trần Khuynh Địch cũng bắt tay của Hán Nạp, vừa cười vừa nói: "Ta là Trần Khuynh Địch."
"Ta biết!" Hán Nạp kích động nói ra: "Trước đây ta cũng đã nghe nói về ngài, từng giết trăm vạn người tại Thành Thanh Đế, ở Ung Châu Đạo cũng là trắng trợn đồ sát thế lực ở nơi đó, thậm chí là còn tiêu diệt một thế lực cường đại có một vị Võ Đạo Tông Sư, giang hồ ở Trung Nguyên có lời đồn nói rằng ngài chính là Sát Nhân Cuồng Ma.
Trần Khuynh Địch sau khi nghe được lời này sắc mặt liền trở nên tái xanh! Đây là cái quỷ gì! Lão tử lúc nào đã giết trăm vạn người tại Thành Thanh Đế, còn có Ung Châu Đạo, từ đầu tới đuôi ta cũng chỉ giết một tên Minh Vô Nhai, cứu vớt Tiêu gia khỏi bị huyết tế, tiêu diệt một vị Tà Thần thiên ngoại, bất kể nói như thế nào, đều là loại đại hiệp chính đạo kia mới đúng, làm sao lại hoàn toàn biến thành Sát Nhân Cuồng Ma a! Cứ tiếp tục như vậy chẳng phải là ta sẽ thực sự biến thành nhân vật phản diện siêu cấp ở trong truyền thuyết hay sao?
Đáng chết!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức nghiêm túc nói: "Đó chỉ là lời đồn! Toàn bộ đều là lời đồn a! Ta ở Thành Thanh Đế là để bảo vệ quốc gia, vào sinh ra tử vì Trung Nguyên, ở Ung Châu Đạo cũng đều là xung phong đi đầu, vì tiêu diệt một vị đại ma đầu cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, không để ý đến mạng sống cũng phải anh dũng giết địch, tuyệt đối không phải là cái gì Sát Nhân Cuồng Ma!"

"Ồ?" Hán Nạp kinh ngạc nói: "Lời đồn là giả sao? Nhưng ta nghe nói ngài nắm giữ trí kế vô song, ở Tiêu Thành đã từng nhìn thấu kế hoạch của Tiêu gia, Đại Chu, còn có Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, nếu như không phải là do ngài, thời cơ mà Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta tiến vào Trung Nguyên không thể nghi ngờ là sẽ càng thêm hoàn mỹ."
"Lời đồn đại trí kế vô song này ngược lại là đúng!"
"Ách!" Hán Nạp mím môi, nhất thời không nói nên lời.
Nngược lại là Trần Khuynh Địch lại đột nhiên mở miệng nói: "Nói về chuyện này, ngươi hẳn là cũng đã biết a, ta đã giết một vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi. Chẳng lẽ các ngươi không oán hận ta hay sao?"
Đây cũng là nghi vấn của Trần Khuynh Địch, nhưng hắn lại không dám hỏi loại đại lão như Đại Tế Ti cùng với Tư Lạp Cách, nhưng nếu hỏi người đồng lứa như Hán Nạp thì lại không thành vấn đề.
"Oán hận?" Hán Nạp lắc đầu nói: "Nói không oán hận đương nhiên là giả, nhưng giáo chủ đã từng hạ lệnh, Bái Hỏa Ma Giáo đã thanh toán xong ân oán cùng với ngài, còn có Thuần Dương Cung, cho nên chúng ta sẽ không có bất cứ ý kiến gì với ngài."
"Hả?" Trần Khuynh Địch ngây cả người, giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo? Nếu ta nhớ không lầm, dường như đó là nhân vật đã bị nghĩa phụ nhà mình dùng ba kiếm chém cho bị trọng thương hay sao, là do người này hạ lệnh hay sao?
"So với những người khác, kỳ thật ngài ở trong giáo của chúng ta lại rất được kính nể."
"Cái gì cơ?" Trần Khuynh Địch há to miệng, kinh ngạc nhìn Hán Nạp đột nhiên trở nên kích động.
Tên gia hỏa này nói cái gì? Mình ở trong Bái Hỏa Ma Giáo còn được các đệ tử kính nể?
"Chúng ta cũng đã biết qua tình huống của Thuần Dương Cung, vào mấy chục năm trước đã gặp phải nguy cơ, kỳ thật là rất giống với chúng ta bây giờ a, kết quả là hiện tại lại sinh ra một nhân vật như ngài, còn trẻ tuổi mà đã có thể đánh bại Võ Đạo Tông Sư, ở bên trong Trung Nguyên lại còn cực kỳ nổi danh, được tôn xưng là Sát Nhân Cuồng Ma a."
"Đủ rồi! Đừng có nhắc tới cái danh hiệu đó nữa!" Trần Khuynh Địch xấu hổ che mặt.

Chương 354: Bị chỉ trích

"Nói tóm lại, chúng ta thực sự rất kính nể ngài, ngài có thể đứng ra vào thời điểm tông môn gặp khó khăn, còn chúng ta thì lại không làm được." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của Hán Nạp tự nhiên thấp xuống, trên mặt cũng không tự chủ được toát ra vẻ ảm đạm.
"Cho dù là chúng ta cũng đã rất cố gắng, ta thân làm đệ nhất đệ tử chân truyền cũng đã rất cố gắng, trước đó tiến vào Ao Thánh Hỏa, muốn đột phá đến cảnh giới Phản Hư Hợp Đạo, nhưng cuối cùng vẫn thất bại..."
"Ách!" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, làm sao hắn lại cảm giác đối phương giống như là đang tố khổ với hắn,
Vị thiếu niên trẻ tuổi Hán Nạp này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì vậy, ta cũng không phải là người của Bái Hỏa Ma Giáo a.
"À, xin lỗi, đã làm phiền ngài rồi, ta còn phải hướng dẫn mọi người xây nhà, về sau còn phải dẫn một số đệ tử ngoại môn ra bên ngoài Hỏa Diễm Sơn thu thập linh dược, ta sẽ không quấy rầy ngài nữa, xin ngài cứ tự nhiên!"
Hán Nạp cười phất phất tay, sau đó nhanh chân đi tới phương hướng đám đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo.
Mà nhìn bóng lưng của hắn, Trần Khuynh Địch cũng không biết phải làm sao, trong lòng đột nhiên hơi động, mở miệng nói: "Này!"
"Hả?" Hán Nạp xoay đầu lại, trong thần sắc có một chút mờ mịt.
"Nếu ngươi đã cố gắng mà vẫn chưa thành công, vậy chỉ có thể nói là ngươi còn chưa cố gắng hết sức."
"Hả?"
"Đây là một câu mà ta đã từng nghe người khác nói, hãy cố gắng thêm một lần nữa đi? Ta cảm thấy là mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."
Ở trên mặt của Hán Nạp lộ ra biểu lộ được sủng ái mà lo sợ, chợt mạnh mẽ gật đầu một cái, nói: "Ta đã hiểu! Về sau nhất định ta cũng sẽ giống như ngài vậy, trở thành một võ giả có thể dùng danh hào "Sát Nhân Cuồng Ma" tung hoành giang hồ!"
"Đã nói là không được nhắc đến cái danh hiệu đáng chết này!" Trần Khuynh Địch bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã gọi vị đệ tử chân truyền của Bái Hoả Ma Giáo này lại.

"Cái tên biến thái này!"
Vừa mới trở lại Chiến hạm, Trần Khuynh Địch liền bị chỉ trích vô cùng tàn ác.
Mà người chỉ trích hắn, thì chính là Huyền Lưu Ly.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Ta biết, ngươi đã hãm hại Tiêm Tiêm thí chủ từ lúc nhỏ, gần đây

càng là thông qua đủ loại thủ đoạn để hãm hại lừa gạt, mê hoặc Tiêm Tiêm thí chủ, có đúng không?"
Mới nói được nửa câu, Trần Tiêm Tiêm liền xuất hiện ở sau lưng của Huyền Lưu Ly, lộ ra khuôn mặt bất đắc dĩ nói: "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, sư huynh không có hãm hại ta, sự tình cũng không phải là giống như ngươi tưởng tượng, nói đi nói lại thì chuyện này cũng không có quan hệ gì đến ngươi a, ngươi đúng là một nữ nhân kỳ quái..."
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì kinh hãi.
Bị phát hiện rồi! Việc ta hãm hại Trần Tiêm Tiêm từ trước cho đến nay đã bị phát hiện!
Sau khi nhìn thấy loại vẻ mặt này của Trần Khuynh Địch, Huyền Lưu Ly lập tức càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình: "Trước đó ta đã xem qua ghi chép về ngươi, hãm hại Tiêm Tiêm thí chủ từ bé, chiếm lấy cơ duyên của nàng, gần đây Tiêm Tiêm thí chủ thật vất vả mới có một chút tiến bộ, nhưng vì tránh để cho nàng thoát khỏi sự khống chế của ngươi, lại giữ nàng ở bên cạnh, thuận tiện giám sát, ta nói không sai chứ?"
"Ách!" Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt cứng đờ nhìn Huyền Lưu Ly.
Nguy cơ! Đây tuyệt đối là nguy cơ to lớn! Ta thật vất vả mới có thể sắp đặt Trần Tiêm Tiêm – quả bom hẹn giờ lớn nhất ở bên người, có thể tùy thời nhìn thấy được sự trưởng thành của nàng, cân nhắc được sự tiến bộ giữa song phương, kết quả là sắp đặt tỉ mỉ của ta thế mà lại bị bà điên Phật Môn này vạch trần! Vậy thì Trần Tiêm Tiêm hiện tại chẳng phải là…
Trần Khuynh Địch run sợ nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm.
Mà Trần Tiêm Tiêm thì suy nghĩ như thế này:
"Nguyên lai là ca ca vẫn luôn quan tâm ta như vậy hay sao? Muốn giữ ta ở bên người..."
Trần Tiêm Tiêm vừa thầm nghĩ như vậy ở trong lòng, vừa lộ ra một nụ cười thỏa mãn.
Nhìn thấy nụ cười này của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch lập tức trầm giọng nói: "Không hề có chuyện như vậy!"
Chuyện cho tới bây giờ, tuyệt đối là không thể thừa nhận! Nếu không thì sẽ thực sự xong đời!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức thề thốt nói: "Hãy yên tâm! Ta tuyệt đối là không có ý đồ hãm hại Tiêm Tiêm sư muội! Ta mang nàng theo bên người, chỉ là do đánh giá cao nàng mà thôi, hơn nữa nàng cũng là biểu muội của ta, ta làm sao có thể hãm hại người thân của mình được!"
Câu nói này của Trần Khuynh Địch đúng là rất chân thành, nói đùa, Trần Tiêm Tiêm không hãm hại hắn coi như là đã phải cám ơn trời đất, hắn làm sao còn dám hãm hại nàng, đó không phải là chán sống hay sao, hắn vẫn còn muốn sống an ổn đến 5 năm sau, từ đó sống

một cuộc sống hạnh phúc ở dị thế giới.
Cho nên vào thời điểm nói câu này, Trần Khuynh Địch có thể nói là vô cùng thản nhiên mà nhìn Huyền Lưu Ly.
Nhìn ánh mắt chân thành của Trần Khuynh Địch, Huyền Lưu Ly lại do dự một lần nữa. Vốn dĩ nàng đã nhận định Trần Khuynh Địch chính là người xấu đã hãm hại Tiêm Tiêm thí chủ, nhưng bây giờ xem ra...dường như cũng không phải là như thế?
Không, không, không, không thể nhìn sự việc theo cách này, Phương Trượng đã nói qua, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, công pháp mà mình tu luyện là [Quan Thế Âm Đại Tự Tại Tâm Kinh], cần phải nhập thế tu hành, quan sát thế giới, mới có thể đạt đến cảnh giới đại thành, cho nên vào lúc này, cũng phải dùng phật tâm để lặng lẽ thể ngộ tâm cảnh của đối phương.
Như vậy mới có thể nhìn ra Trần Khuynh Địch đến tột cùng là hạng người gì.
Ý niệm tới đây, Huyền Lưu Ly liền lập tức bắt đầu vận chuyển công pháp, lẳng lặng nhắm hai mắt lại, nhưng ở một nơi mà mọi người không nhìn thấy, trên mi tâm của nàng mở ra một con mắt thẳng đứng vô hình, nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch nhướng mày, một loại cảm giác bị người nhìn thấu lóe lên ở trong đầu, nhưng sau khi biết được đây dường như là một loại thủ đoạn nào đó của Huyền Lưu Ly, vì chứng minh sự thanh bạch của bản thân, hắn đã cố nén không có sử dụng quyền ý đánh vỡ nát loại thủ đoạn này.
Bởi vì vậy, Huyền Lưu Ly đã thấy được một thứ.
"Đây là!"
Ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, Huyền Lưu Ly thấy được một vị Đại Phật! Là một vị Đại Phật ngồi xếp bằng trong hư không, mặt mũi tường hòa, quanh người có Vô Lượng Quang chiếu rọi khắp thế giới!
Nhưng khiến cho Huyền Lưu Ly kinh ngạc là, tướng mạo của vị Đại Phật này lại không phải là tướng mạo mà nàng quen thuộc, mà là tướng mạo của bản thân Trần Khuynh Địch! Khả năng tạo thành loại bộ dáng này chỉ có một cái, phật ở trong lòng của Trần Khuynh Địch cùng với phật của Phật Môn, căn bản chính là hoàn toàn trái ngược!
Đối với Trần Khuynh Địch mà nói, hắn chính là phật, Vô Lượng Quang Như Lai cũng là do chính hắn sáng tạo ra, ở trong điển tịch của Phật Môn căn bản là cũng không có một vị Đại Phật nào như vậy.

Chương 355: Khinh nhờn

Một vị Tôn Phật như vậy, bây giờ lại bị Trần Khuynh Địch kết hợp hai môn Cái Thế Thần Công của Đại Lôi Âm Tự, mạnh mẽ sáng chế ra một vị Đại Phật như thế này.
Đây là khinh nhờn đối với Phật Môn! Dạng người này, tuyệt đối không thể nào là người trong Phật Môn chuyển thế, càng không có khả năng là Phật Tử!
Vào giờ khắc này, Huyền Lưu Ly đã có thể xác định.
Trần Khuynh Địch tuyệt đối không phải là Phật Tử mà bản thân nàng muốn tìm! Thậm chí hắn còn là dị đoan mà Phật Môn đề cập tới! Vô Lượng Quang Như Lai của bản thân hắn, chính là một loại tồn tại nhục nhã phật!
"Bần ni đã minh bạch." Thu hồi cảm ứng, Huyền Lưu Ly nhìn Trần Khuynh Địch ở trước mắt, nặng nề gật gật đầu.
"Minh bạch? À, có phải là Lưu Ly tiểu thư đã minh bạch nỗi khổ tâm của ta rồi, ta cũng đã sớm nói, ta tuyệt đối không có bất kỳ ác ý gì đối với Tiêm Tiêm sư muội, thiên địa có thể chứng giám."
"Bần ni minh bạch, Trần thí chủ, thí chủ tuyệt đối không phải là Phật Tử!"
"Hả? Phật Tử? Đó là vật gì?"
"Trước đó là do bần ni có mắt không tròng, nhận lầm người, trên người của thí chủ cũng không có tuệ căn, vô duyên cùng với Phật, về phần võ công Phật Môn của thí chủ, bần ni đề nghị thí chủ nên sớm phế bỏ thì thỏa đáng hơn."
"Ha ha? !" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn Huyền Lưu Ly, sửng sốt nửa ngày cũng không hiểu được Huyền Lưu Ly nói như vậy là có ý tứ gì.
Phế bỏ võ công? Muốn ta phế bỏ Vô Lượng Quang Như Lai? Đang nói đùa cái gì vậy! Đó chính là võ công áp đáy hòm đấy!
Ta có thể có được tu vi như ngày hôm nay, chính là nhờ hai môn Cái Thế võ công Đại Lôi Âm Tự, còn có Vô Lượng Quang Như Lai tuyệt đối là có công lao lớn nhất, làm sao có thể phế bỏ!
"Xem ra là thí chủ đã quyết tâm ý, vậy thì bần ni cũng sẽ không nói nhiều." Huyền Lưu Ly lắc đầu, chợt nhìn về phía Trần Khuynh Địch nghiêm túc nói: "Việc này sau này lại nói, hiện tại, bần ni muốn mang Tiêm Tiêm thí chủ đi, đưa vào Phật Môn, Phương Trượng sư thúc sẽ đích thân mở ra tuệ quang cho nàng, giúp nàng trở thành nhân vật thủ lĩnh đời kế tiếp của Phật Môn chúng ta."
"Cái gì? Mang Tiêm Tiêm sư muội đi? Đó là chuyện không có khả năng." Trần Khuynh Địch vội vàng nói ra, nói đùa cái gì thế, mang Trần Tiêm Tiêm đi? Nếu thật sự để cho Trần Tiêm Tiêm bị mang đi,

vậy thì hắn phải làm sao bây giờ?
"Vậy thì bần ni đành phải truyền tin cho Phật Tông, để sư thúc trong Phật Tông tới đón Tiêm Tiêm thí chủ."
Trần Khuynh Địch nhìn Huyền Lưu Ly, cuối cùng cũng đã rõ ràng, phản ứng đầu tiên của hắn khi gặp người này quả nhiên là không có sai. Đối phương thật sự là một kẻ phiền toái. Hoàn toàn không chịu nghe người khác, chỉ làm theo ý nghĩ của bản thân, nhìn qua giống như là rất dễ nói chuyện, trên thực tế lại vô cùng bá đạo. Thủ lĩnh thế hệ này của Phật Môn vì sao lại có thể là loại người này.
Mà gần như đồng thời, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.
"Tích! Chúc mừng kí chủ! Nhiệm vụ phụ [Lời mời của Phật Môn] đã được hoàn thành!"
"Huyền Lưu Ly ngoài ý muốn phát hiện ra chân tướng làm cho người ta giật mình, chủ động từ bỏ mời kí chủ gia nhập Phật Môn, thay vào đó thì mời Trần Tiêm Tiêm, vì thế hệ thống sẽ ban thưởng cho kí chủ Tam Vị Chân Hỏa phàm cấp, kí chủ có thể tùy thời đốt lên hạt giống chân hỏa, nhưng vì an toàn tính mạng của kí chủ, xin tạm thời không nên làm như vậy."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch lại cảm thấy thanh âm của hệ thống lần này dường như rất biệt khuất.
"Cho nên nói, ngươi muốn cưỡng đoạt bắt Trần Tiêm Tiêm đi?" Trần Khuynh Địch lạnh lùng nhìn Huyền Lưu Ly, đồng thời nâng cao tinh thần, tiến hành phòng bị đối phương.
Mà Huyền Lưu Ly thì mỉm cười nói: "Thí chủ nói đùa rồi."
"Tiêm Tiêm thí chủ có phật tính nồng đậm bẩm sinh, bần ni không đủ tu vi, không có cách nào tiếp dẫn nàng vào Phật Môn, tự nhiên phải chờ sư thúc đến, để cho sư thúc đích thân giảng giải phật kinh cho Tiêm Tiêm thí chủ, tự nhiên là có thể giúp cho nàng tỉnh ngộ, gia nhập vào Phật Môn chúng ta, chỉ cần Trần thí chủ mở cửa sau, không ngăn cản là được."
Trần Khuynh Địch: "..."
Mở cửa sau? Mở cái đầu của ngươi!
Lời nói của Huyền Lưu Ly giống như là đặc biệt lễ phép, nhưng nếu hiểu theo một cách khác kỳ thật chính là: Bần ni không có đủ thực lực, không có cách nào đoạt được Trần Tiêm Tiêm, cho nên ta sẽ gọi sư thúc tới đoạt người.
Mặc kệ Huyền Lưu Ly có phải là có loại ý tứ này hay không, dù sao thì Trần Khuynh Địch nghe được cũng là cái ý tứ này. Cho nên người ở trên giang hồ mới không chào đón Phật Môn. Đám lừa trọc này thật sự là không biết nói chuyện. Trọng yếu hơn chính là, Trần Tiêm Tiêm cũng không giống như Doanh Phượng Tiên, Doanh Phượng Tiên ở trong tương lai coi như có trở thành đệ tử của Bái Hỏa Ma Giáo, đó cũng là do bị động, hơn nữa Thuần Dương Cung có nghĩa phụ của

hắn, ở trên thực lực liền viễn siêu Bái Hỏa Ma Giáo, cho nên Doanh Phượng Tiên cho dù có trở thành đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo thì là một chuyện cũng có thể tiếp nhận.
Nhưng mà Trần Tiêm Tiêm thì sao?
Nói đùa! Phật Môn ẩn chứa nội tình thâm hậu, người mạnh nhất ở bên trong cũng không yếu hơn nghĩa phụ của hắn, loại thế lực đồng đẳng này, Thuần Dương Cung làm sao có thể để cho đệ tử của mình gia nhập vào? Đây chính là lý giải ở trên công tâm, cho dù là từ góc độ tư tâm mà nói, Trần Khuynh Địch cũng sẽ không cho phép phát sinh loại chuyện này.
Gặp quỷ, nếu như Trần Tiêm Tiêm đi đến Phật Môn, bị đám lừa trọc kia tẩy não, cả ngày chỉ suy nghĩ đến cái gì là trừ ma vệ đạo, giúp đỡ võ lâm chính đạo mà nói, 5 năm sau gặp nếu gặp được một Sát Nhân Cuồng Ma như mình mà nói, còn không phải là sẽ lập tức hạ tử thủ, cho dù là một chút mặt mũi cũng sẽ không cho!
Vậy mình há không phải là sẽ chết chắc? Trần Khuynh Địch ta cho dù liều mạng cũng phải ngăn cản loại chuyện này phát sinh!
"Sư huynh!" Trần Tiêm Tiêm nhìn Trần Khuynh Địch trực tiếp kéo bản thân nàng qua, cản ở trước mặt mình, hai mắt toát ra vẻ cảm động nồng đậm.
Không nghĩ tới ca ca lại quan tâm ta như vậy!
Kỳ thật ở trong khoảng thời gian gần đây, Trần Tiêm Tiêm thường xuyên nhớ tới thời gian ở Thuần Dương Cung trước kia, lúc kia ca ca luôn luôn chiếu cố bản thân nàng, cũng chính là sự "Chờ mong" của ca ca, khiến cho nàng hăng hái cố gắng, nhưng từ sau khi rời khỏi Thuần Dương Cung, nàng và ca ca liền rất ít khi giao lưu với nhau. Mặc dù cũng nhìn thấy được phương diện trí kế vô song của ca ca, nhưng nếu có thể, nàng vẫn muốn nhìn thấy nhiều hơn về lòng tốt của ca ca.
Nhìn tấm lưng rộng của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm không tự chủ được muốn dựa vào.
Xoạt! Trần Tiêm Tiêm liền bị kéo về phía sau.
"Tiêm Tiêm tỷ, đi đến bên cạnh chúng ta này, cứ yên tâm! Chúng ta sẽ bảo vệ ngươi!"
"An toàn là quan trọng nhất."
Ở bên tay trái là Dương Xuân, ở bên tay phải là Lạc Tương Tư, chính là do hai người này đã kéo Trần Tiêm Tiêm ra.

Chương 356: Không có đạo lý

"Rõ ràng là chỉ thiếu một chút nữa!" Trần Tiêm Tiêm không cam lòng nhếch nhếch miệng, nói.
Mà ở một chỗ khác, Trần Khuynh Địch lại hoàn toàn không phát giác ra được minh tranh ám đấu ở sau lưng, tiến hành giằng co với Huyền Lưu Ly.
"Thí chủ thật sự muốn ngăn cản bần ni hay sao?"
"Thật sự!"
Câu trả lời không do dự của Trần Khuynh Địch khiến cho Huyền Lưu Ly không tự chủ được nhíu mày, nàng không hiểu được, vì sao Trần Khuynh Địch lại muốn ngăn cản nàng, đây rõ ràng hiệp trợ một vị Phật Tử quy y Phật Môn, đây là một kiện công đức lớn cỡ nào a, vì sao Trần Khuynh Địch lại cự tuyệt quyết tuyệt như thế?
Không có đạo lý a, Huyền Lưu Ly lớn lên ở Phật Môn từ bé, tiếp nhận sự hun đúc của Phật Môn thật sự là không hiểu rõ lắm.
Bất quá không hiểu cũng không có quan hệ, lúc này, chỉ cần tuân theo ý chí trong lòng của mình là được rồi.
"Bần ni đã hiểu."
"Bần ni sẽ không miễn cưỡng Phật Tử, nhưng còn xin Trần thí chủ hãy cho phép bần ni tụng kinh giảng pháp ở bên cạnh Tiêm Tiêm thí chủ, nếu như Tiêm Tiêm thí chủ tự mình giác ngộ, Trần thí chủ sẽ không ngăn cản nữa chứ?"
"Xéo đi."
Trần Tiêm Tiêm tự mình giác ngộ? Vậy thì con m* nó ta càng muốn ngăn cản! Nếu không chẳng phải là ta sẽ xong đời hay sao!
"Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?"
"Người xuất gia sẽ không hồ ngôn loạn ngữ."
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên khó coi, hắn muốn đuổi Huyền Lưu Ly đi, nhưng nữ nhân này lại giống như keo dính chuột vậy, chỉ cần nhìn ánh mắt của nàng là liền biết được nàng tuyệt đối sẽ không rời đi, hết lần này tới lần khác hắn lại không tin tưởng Huyền Lưu Ly, cứ như vậy, bản thân hắn cũng chỉ có thể giống như nàng, cũng chỉ có thể ở trên Chiến hạm...
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, một cỗ khí thế khổng lồ liền rơi vào trong Chiến hạm, sau đó chỉ thấy một bóng người sải bước đi vào, mặc một thân chiến giáp kỳ dị, bên hông đeo một thanh trường kiếm hoàng kim, là một vị thiếu niên khoảng 15 tuổi còn muốn trẻ hơn so với Trần Khuynh Địch, Tư Lạp Cách?
Sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch cùng với Huyền Lưu Ly, Tư Lạp Cách liền nhướng mày, mở miệng hỏi: "Trần tiểu hữu, vị ni cô Phật

Môn này đã ở đây được bao lâu rồi?"
Trần Khuynh Địch còn chưa mở miệng, Huyền Lưu Ly liền nói: "Bần ni vẫn một mực ở nơi này."
"Vậy sao?" Tư Lạp Cách gật đầu một cái, sau đó liền muốn quay người rời đi, Trần Khuynh Địch vội vàng gọi hắn lại, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"
"Là sự tình liên quan tới Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta."
Tư Lạp Cách trầm giọng nói ra, trong giọng nói ẩn chứa một cỗ phẫn nộ thật sâu: "Ngay mới vừa rồi, Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta phái một đội ngũ đi ra ngoài, đã bị một thế lực diệt sạch, chỉ có ba vị đệ tử may mắn chạy về, toàn bộ đều trọng thương, ở trong đó còn có một vị đệ tử chân truyền."
"Bản tọa chỉ là đến xác nhận một chút, có phải là Phật Môn xuất thủ hay không mà thôi."
"Đội ngũ đệ tử đi ra ngoài? Đệ tử chân truyền?" Trần Khuynh Địch ngây cả người, lập tức liền phản ứng lại: "Vị đệ tử chân truyền bị thương kia tên là gì? Là Hán Nạp à?"
"Ồ?" Tư Lạp Cách ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hỏi: "Ngươi biết Hán Nạp?"
"Thật sự là hắn." Khóe mặt của Trần Khuynh Địch giật một cái, sắc mặt lập tức trầm xuống.
Nói thật, hắn kỳ thật là rất có hảo cảm đối với Hán Nạp, mặc dù đối phương gọi hắn là Sát Nhân Cuồng Ma khiến cho hắn cảm thấy khó chịu, nhưng dù sao cũng là Fan hâm mộ đầu tiên của hắn, hơn nữa nhìn qua làm người cũng không tệ, nếu như về sau Doanh Phượng Tiên thực sự tu hành ở Bái Hỏa Ma Giáo, hắn còn phải nhờ Hán Nạp chiếu cố Doanh Phượng Tiên...
Kết quả là không qua bao lâu đối phương liền bị trọng thương?
"Là ai làm?"
Tư Lạp Cách nhìn Trần Khuynh Địch, do dự một lát mới nói: "Căn cứ theo lời nói của mấy vị đệ tử trốn thoát, người tới người mặc quần áo Nhật Nguyệt Đàn, nhưng lại vô cùng trẻ tuổi, có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, theo lý thuyết, Nhật Nguyệt Đàn sẽ không có dạng đệ tử trẻ tuổi tuấn kiệt như vậy."
"Cho nên chúng ta mới hoài nghi là có thế lực khác nhúng tay."
"Vốn để phòng ngừa vạn nhất, lát nữa ta cũng sẽ đi đến Nhật Nguyệt Đàn hỏi thăm việc này."
"Ta cũng đi!" Trần Khuynh Địch cơ hồ là vô thức mở miệng nói, không biết vì sao, trong lòng của hắn lại có một loại dự cảm xấu, lấy IQ của hắn bây giờ, thế mà không có cách nào suy luận ra âm mưu ở phía sau loại sự kiện này, lúc này mới muốn đi đến Nhật Nguyệt Đàn, tìm hiểu tình huống cùng với thu thập manh mối.
"À, bất quá nếu có thể, có thể phái một vị Hộ Pháp Thần Tôn, giúp ta trông chừng người này hay không?"

Huyền Lưu Ly nhìn Trần Khuynh Địch chỉ vào mình, khóe miệng có một chút co lại.
"Đương nhiên." Tư Lạp Cách gật đầu một cái, nói: "Coi như ngươi không nói, chúng ta cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác đối với Phật Môn."
Huyền Lưu Ly chắp tay ở trước ngực, rất là bất đắc dĩ nói: "Vô lượng thọ phật."
"Bất quá, ngươi thật sự muốn đi cùng với chúng ta? Chuyện này cũng không có quan hệ với Thuần Dương Cung a."
"Thật sự!"
"Vậy sao?" Ở trong mắt của Tư Lạp Cách lóe lên vẻ vui mừng, hành động này của Trần Khuynh Địch có ý vị rất xâu sa a, chẳng lẽ Thuần Dương Cung thực sự cấp cho Bái Hỏa Ma Giáo một cái nhân tình, để cho Doanh Phượng Tiên gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo?
Phải biết rằng Doanh Phượng Tiên bây giờ cũng rất khó lường a, thời gian kiên trì ở trong Ao Thánh Hỏa đã hoàn toàn vượt qua hắn và Đại Tế Ti, đuổi sát thành tích của giáo chủ năm đó, nếu như lúc này Thuần Dương Cung muốn mang nàng rời khỏi Bái Hỏa Ma Giáo, vậy thì toàn bộ Bái Hỏa Ma Giáo chỉ sợ là sẽ thực sự nổi điên.
Nhưng hiện tại xem ra...chuyện này là có hi vọng!
"Đi nhanh đi, đi sớm về sớm." Trần Khuynh Địch thúc giục nói, dự cảm bất thường ở trong lòng của hắn càng ngày càng thịnh.
Tại Nhật Nguyệt Hồ.
"Nơi này chính là Nhật Nguyệt Đàn à?"
"Hẳn là vậy?"
Ở trước mắt rõ ràng chính là sơn môn của Nhật Nguyệt Đàn, nhưng cho dù là Tư Lạp Cách, trong lúc nhất thời cũng không dám thừa nhận. Bởi vì cái cảnh tượng này thật sự là quá thảm. Nhật Nguyệt Hồ đã từng là một trong những danh lam thắng cảnh mang tính tiêu chí ở Tây Cương Đạo, ở góc đông bắc đã sụp đổ hoàn toàn, ở trên mặt đất có một vết nứt lớn, nước ở trong hồ tuôn ra từ vết nứt, tràn ra xung quanh, lộ ra bộ dáng rất là thê thảm, mà xuyên thấu qua hồ nước, có thể nhìn thấy cung điện khổng lồ ở dưới đáy hồ.
Đã từng là Nhật Nguyệt Đàn, bây giờ chỉ còn lại sự đổ nát thê lương. Vách tường vỡ nát, trận pháp bị phá hủy, còn có thi thể và vết máu đầy đất, nhuộm Nhật Nguyệt Hồ thành một mảnh đỏ tươi, nhìn thấy một màn như vậy, cho dù là Tư Lạp Cách tràn đầy tức giận trước đó, cũng không khỏi lựa chọn trầm mặc, không nói gì mà nhìn mảnh đổ nát này.
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nhật Nguyệt Đàn đã bị tiêu diệt?"
"Không có khả năng." Tư Lạp Cách lắc đầu, chắc chắn nói.
"Vào thời điểm đám người Hán Nạp gặp được đệ tử Nhật Nguyệt Đàn, trước sau bất quá chỉ hơn một canh giờ."

Chương 357: Không đúng!

"Mà Nhật Nguyệt Đàn cũng có thực lực không yếu, người cầm lái Sùng Minh mặc dù có thể giấu diếm được người khác nhưng lại không thể gạt được ta, hắn tuyệt đối là có tu vi Võ Đạo Tông Sư, dạng cảnh giới này, cho dù là bằng vào ta, muốn ở bên trong một canh giờ ngắn ngủi đuổi tận giết tuyệt Nhật Nguyệt Đàn là chuyện không thể nào, nhất định phải có mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn đều xuất hiện thì mới làm được.
Hủy diệt một cái thế lực cùng với tiêu diệt một cái thế lực cũng không phải là giống nhau.
Hủy diệt là chỉ cần tru sát người mạnh nhất của cái thế lực đó, sau đó sát hại phần lớn võ giả là được, nhưng muốn tiêu diệt, chính là phải giết sạch từ trên xuống dưới cái thế lực đó, từ đệ tử chân truyền đến đệ tử ngoại môn, từ tông chủ đến trưởng lão, từ linh thú hộ tông đến nơi nuôi dưỡng linh thú, đó hoàn toàn không phải là một chuyện dễ dàng.
Mà nhìn cái thảm trạng này của Nhật Nguyệt Đàn, rõ ràng là đã bị tiêu diệt.
"Người nào có thực lực như vậy?"
"Không rõ ràng, phóng nhãn ra toàn bộ Tây Cương Đạo, người nắm giữ loại thực lực này chỉ có..." Thanh âm của Tư Lạp Cách im bặt mà dừng.
Không sai, vô luận nghĩ như thế nào thì đáp án cũng chỉ có một cái, ở trong Tây Cương Đạo to lớn, là ai có thể triệt để tiêu diệt Nhật Nguyệt Đàn đã từng là bá chủ, cho dù là một người cũng không để lại?
Không thể nghi ngờ, chỉ có Bái Hỏa Ma Giáo.
"Đây là giá họa sao?"
Nhìn Tư Lạp Cách bừng tỉnh đại ngộ thốt ra một câu như vậy, Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà nhíu mày.
Tại sao Tư Lạp Cách lại nghĩ ra điều này trước ta? Theo đạo lý mà nói, không phải là ta sau khi nhìn thấy một màn này liền nghĩ ra được điều này hay sao? Vì sao mới vừa rồi ta lại không nghĩ ra? Đây không phải là IQ vốn có của ta a.
"Thì ra là thế, tạo ra mâu thuẫn giữa Nhật Nguyệt Đàn cùng với Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta ở bên ngoài Hỏa Diễm Sơn, sau đó ở trong thời điểm chúng ta đi đến Nhật Nguyệt Hồ, lại tiêu diệt toàn bộ Nhật Nguyệt Đàn, cứ như vậy, toàn bộ võ lâm Tây Cương Đạo đều sẽ cho rằng chuyện này là do chúng ta làm, hơn nữa còn là trực tiếp hung ác hạ sát thủ, tiêu diệt toàn bộ Nhật Nguyệt Đàn."
"Nhưng nếu như không phải là do Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta làm mà

nói, là thế lực nào sẽ có năng lực như thế?"
Nhìn Tư Lạp Cách rơi vào trong sự trầm tư, Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, bắt đầu dốc hết toàn lực, vắt hết óc suy nghĩ về cái vấn đề này, mà lần này, quả Trí Tuệ rốt cục đã đáp lại sự chờ mong của hắn, nguyên một đám suy nghĩ lấp lóe ở trong đầu của Trần Khuynh Địch, cuối cùng ghép lại với nhau.
"Không đúng!"
Tư Lạp Cách quay đầu lại nhìn Trần Khuynh Địch, hỏi: "Cái gì không đúng?"
"Không phải là do thế lực khác làm, mà đây là âm mưu của Nhật Nguyệt Đàn!"
Tư Lạp Cách cũng không phải là người ngu, sau khi nghe Trần Khuynh Địch nói, hắn cũng không phủ nhận, mà nghiêm túc suy nghĩ về cái khả năng này.
"Nếu như đây là âm mưu của Nhật Nguyệt Đàn, vậy thì những cỗ thi thể này..."
"Những cỗ thi thể này cũng không chứng minh được điều gì." Trần Khuynh Địch lắc đầu, nói: "Vấn đề căn bản không phải là thứ này, trọng điểm là xung đột giữa Hán Nạp cùng với Nhật Nguyệt Đàn trước đó."
"Xung đột?"
"Ngươi quên rồi sao? Cường giả trẻ tuổi đánh bại Hán Nạp thế nhưng lại có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, trước kia ngươi cũng đã nói qua, Nhật Nguyệt Đàn hẳn là sẽ không có dạng đệ tử tuổi trẻ tuấn kiệt như vậy."
Mặc dù nói như vậy là có một chút xem thường Nhật Nguyệt Đàn, nhưng nói thật, Nhật Nguyệt Đàn thì được tính là thứ gì? Bái Hỏa Ma Giáo chính là cột chống trời của Tây Vực, nếu gọi Bái Hỏa Ma Giáo là tông môn, thì đó là tông môn có thể sánh ngang với mười đại thánh địa võ đạo, ở bên trong một tông môn như vậy, cũng đều không có một võ giả trẻ tuổi cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả nào, chỉ là một cái Nhật Nguyệt Đàn, chẳng lẽ là sẽ có thể xuất hiện dạng võ giả trẻ tuổi tuấn kiệt như vậy? Nói đùa cái gì!
"Trước đó ta đã từng nhận được tin tức, triều đình cùng với Đại Chu dường như cũng có ý tứ kích động xung đột giữa thế lực bản thổ Tây Cương Đạo cùng với quý giáo, nếu như suy nghĩ theo cái phương hướng này mà nói..."
Thần sắc của Tư Lạp Cách kịch biến, mắng to: "Là đám chuột đất Đại Chu kia! !!"
Đối với Đại Chu, Tư Lạp Cách có thể nói là hoàn toàn không có một chút hảo cảm nào, theo hắn thấy đó chính là một đám sói đói, lúc trước ở Tiêu Thành, chính là do cái thế lực này đã âm thầm cản trở, khiến cho kế hoạch Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên gặp phải không ít khó khăn trắc trở, thậm chí là kém chút nữa đã thất bại.

Mà nếu như nói chuyện này là do Đại Chu gây ra...
"Cực kì có khả năng!" Tư Lạp Cách chắc chắn nói, lấy tính cách âm hiểm của Đại Chu, quả thật là muốn Bái Hỏa Ma Giáo sinh ra xung đột cùng với võ lâm Trung Nguyên, hoàn toàn phù hợp với lợi ích của Đại Chu.
"Nếu như là hành động của Đại Chu cùng với triều đình, vậy thì kế tiếp bọn họ sẽ làm như thế nào?" Tư Lạp Cách nhìn về phía Trần Khuynh Địch, dò hỏi vô cùng khách khí, đối với đệ nhất Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo mà nói, loại thái độ này thế nhưng là vô cùng hiếm thấy.
"Sẽ làm như thế nào?" Trần Khuynh Địch vắt hết óc khai thác tin tức ở trong đầu, phảng phất như là đang chơi trò chơi ghép hình vậy, không ngừng chắp vá các tin tức hữu dụng. Nhưng mà không biết vì sao, loại năng lực chắp vá tin tức này càng ngày càng yếu, hoàn toàn không có cảm giác tùy ý giống như thời điểm chạm mặt với Lãnh Huyết.
Bất quá cho dù vậy, hắn vẫn có thể bắt được manh mối.
"Đối với ngoại giới mà nói, Nhật Nguyệt Đàn bị tiêu diệt không thể nghi ngờ là hành động của Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi, ta tin tưởng là ở trong Tây Cương Đạo rất nhanh sẽ xuất hiện dạng dư luận này, nhưng chỉ có loại trình độ như thế này là không đủ, bởi vì thế lực bản thổ ở Tây Cương Đạo, cuối cùng cũng chỉ có thực lực như vậy, còn chưa thể uy hiếp được Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi."
"Cho nên bọn họ cần lôi kéo các tông môn lợi hại hơn, bổ sung thiếu hụt ở trên thực lực, nắm giữ thực lực có thể uy hiếp đến Bái Hỏa Ma Giáo, dẫn phát một trận đại chiến bao trùm toàn bộ võ lâm Trung Nguyên, mà loại tông môn có được thực lực như vậy."
"Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có loại cấp bậc thánh địa võ đạo kia."
Tư Lạp Cách nhíu mày hỏi: "Nói thí dụ như?"
"Nói thí dụ như dạng đại thế lực như Thuần Dương Cung chúng ta a, lại nói thí dụ như Đạo Môn a, hoặc là Phật Môn..."
Như vậy vấn đề đã đến.
Ở dạng địa phương nào, sẽ có người của Đạo Môn, lại có Phật Môn, còn có Thuần Dương Cung?
Không không không, tất cả ở cùng một chỗ thì cũng quá kỳ quái, có thể bỏ đi một cái thế lực, nói thí dụ như chỉ có người của Phật Môn cùng với Thuần Dương Cung, ở trong Tây Cương Đạo sẽ có chỗ như vậy sao?
Đáp án dĩ nhiên là có, hơn nữa còn chính là ở bên ngoài Hỏa Diễm Sơn.

Chương 358: Lựa chọn

Mấy người Huyền Lưu Ly còn có Dương Xuân, Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm vẫn còn đang ở bên trong Chiến hạm đấy.
Mặt mũi của Trần Khuynh Địch liền trở nên đen thui trong nháy mắt.

Ao Thánh Hỏa thật sự không có nguy hiểm hay sao?
Đáp án đương nhiên là không thể, nói đùa, một cái ao dung nham to lớn, bên trong còn đều là Thánh Hoả, làm sao có thể sẽ không gặp phải nguy hiểm.
Chỉ bất quá từ trước cho đến nay, chỉ cần người tiếp nhận Thánh Hỏa thí luyện cảm thấy bản thân không chịu đựng nổi, liền có thể tự mình lựa chọn rời khỏi, ở dưới sự hỗ trợ của trận pháp, Ao Thánh Hỏa cũng sẽ không làm khó người thí luyện, cho nên mới dẫn đến qua nhiều năm như vậy Thánh Hỏa thí luyện mới cơ hồ không xuất hiện người chết.
Nhưng vậy cũng không có nghĩa là Thánh Hỏa thí luyện sẽ không có nguy hiểm gì. Bất quá đối với Doanh Phượng Tiên hiện tại mà nói, phần thí luyện này chỉ sợ thật đúng là không có nguy hiểm gì.
Bởi vì ở quanh người của Doanh Phượng Tiên, có một đầu Phượng Hoàng đang bay múa ở xung quanh, bao phủ thân thể mềm mại của nàng ở trong Ngũ Sắc Thần Quang, lộ ra sự mỹ lệ, cũng ngăn cách sự ăn mòn của Thánh Hỏa, vững vàng bảo hộ nàng ở trong Ngũ Sắc Thần Quang.
"Nơi này là?" Từ từ mở mắt, nhìn biển lửa mênh mông ở trước mắt, còn có ngũ sắc Phượng Hoàng bay lượn ở quanh người, cho dù là Doanh Phượng Tiên cũng mất đến nửa ngày mới có thể phản ứng được, chợt lộ ra một nụ cười khổ.
"Kế hoạch của tỷ…Tần Kiền Hoàng đã thành công rồi hay sao?"
"Không cho phép gọi thẳng tên của ta."
Phượng Tiên bỗng nhiên quay đầu, ở phía sau nàng, chỉ thấy một vị tuyệt sắc thiếu nữ mặc phượng bào vàng óng đang đứng ở bên trong biển lửa, quanh người lấp loé quang mang vàng óng, đó là Nguyên Thần thuần túy đến cực điểm, mặc dù không mạnh, nhưng lại thắng ở chỗ có thể ngưng thực.
"Tần Kiền Hoàng? !"
"Đều nói bao nhiêu lần rồi, gọi là tỷ tỷ." Tần Kiền Hoàng nhíu mày, nhắc nhở lần thứ hai, chợt nói ra: "Đây không phải là chủ thể của ta, mà là một cỗ phân thân do máu Phượng Hoàng tạo thành, không qua bao lâu sẽ bị phá huỷ, sở dĩ ta lưu lại cỗ phân thân này, chẳng qua chỉ là muốn truyền đạt cho ngươi tin tức cần thiết."
"Tin tức gì..."

"Đương nhiên là tình cảnh hiện tại của ngươi." Phân thân Tần Kiền Hoàng nói ra: "Bây giờ ngươi đang ở bên trong Ao Thánh Hỏa của Bái Hỏa Ma Giáo, đây là môi trường mà Bái Hỏa Ma Giáo dùng để rèn luyện ra đệ tử mạnh nhất, đương nhiên, lấy ý chí cùng với năng lực của ngươi là không thể nào tiếp nhận được Thánh Hỏa thí luyện, cho nên đây chỉ là vật làm nền mà thôi."
"Mà nhân vật chính chân chính, là huyết mạch Phượng Hoàng ở trên người của ngươi."
"Ta lưu lại một giọt Tinh Huyết Phượng Hoàng ở trong Ao Thánh Hỏa, ở dưới sự áp bách của Ao Thánh Hỏa, giọt Tinh Huyết Phượng Hoàng này sẽ dần dần dung hợp cùng với thân thể của ngươi, khiến cho huyết mạch đã khô cạn ở trong thể nội của ngươi kích hoạt, cứ như vậy thiên tư của ngươi cũng sẽ nhận được sự cải thiện cực lớn a, bất quá ở trong cái quá trình này cũng có nguy hiểm cực cao, vì thế phải xem là ngươi có nguyện ý gánh chịu hay không?"
Doanh Phượng Tiên khẽ cắn môi, nhìn Tần Kiền Hoàng, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng.
Lại bị cô ta nắm mũi dẫn đi, đây không phải là đều bị cô ta sắp xếp từ đầu đến đuôi hay sao? !
"Nhìn cái bộ dạng này của ngươi, ta liền biết là ngươi không cam lòng, làm sao? Ngươi cảm thấy tất cả những thứ này đều là do ta sắp xếp?"
Phân thân Tần Kiền Hoàng lạnh nhạt nói, nàng xem như là một cỗ phân thân độc lập, tự nhiên là không biết cuộc nói chuyện của Tần Kiền Hoàng cùng với Trần Khuynh Địch ở ngoại giới, nhưng dù sao cũng là phân thân do Tần Kiền Hoàng tạo ra, vô luận là tính cách, ý nghĩ, hay là lời nói, đều không có gì khác so với Tần Kiền Hoàng chính chủ.
Bởi vì vậy câu trả lời của nàng cũng chính là như thế.
"Không cam tâm mới đúng, bởi vì đây chính là sự sai lầm của kẻ yếu. Giang hồ loạn thế, chỉ có cường giả mới có thể nắm chắc vận mệnh của bản thân, ta có thể thao túng nhân sinh của ngươi, cũng là bởi vì ta mạnh hơn so với ngươi."
Doanh Phượng Tiên căm tức nhìn Tần Kiền Hoàng, mà đối phương thì lại không dao động một chút nào, mặt không thay đổi, đồng thời còn đưa hai tay ra, chỉ thấy ở bên trên tay phải và tay trái của phân thân Tần Kiền Hoàng, vậy mà hiện lên hai tấm phù triện có màu sắc không giống nhau, phù triện bên tay trái hiện lên màu tím, phù triện bên tay phải thì có màu vàng óng.
"Bản thể trước đó cũng đã dự đoán đến điểm này, cho nên lưu lại cho ngươi hai lựa chọn."
"Phù triện màu tím, có thể kích hoạt trận pháp Ao Thánh Hỏa, chỉ cần ngươi muốn, liền có thể dùng cương khí để kích hoạt nó, sau đó ngươi sẽ được truyền tống ra bên ngoài Ao Thánh Hỏa, mà huyết

mạch Phượng Hoàng thức tỉnh một nửa cũng sẽ triệt để hư hại, từ nay về sau sẽ biến thành huyết mạch bình thường, ngươi cũng có thể sống một cuộc sống của người bình thường."
"Phù triện vàng óng, thì là bảo vật phụ trợ giúp cho huyết mạch Phượng Hoàng thức tỉnh một lần nữa, sau khi dùng cương khí kích hoạt nó, ngươi liền có thể kích hoạt huyết mạch Phượng Hoàng một lần nữa, huyết mạch Phượng Hoàng sau khi được tái tạo sẽ không có bất luận một thiếu hụt nào, mà bản thân ngươi cũng có thể mượn nhờ lực lượng huyết mạch thành công vượt qua Thánh Hỏa thí luyện, huyết mạch Phượng Hoàng có thể giúp ngươi suy yếu hơn tám thành độ khó thí luyện, nếu như vậy mà ngươi còn không vượt qua được thí luyện, vậy thì chính là bùn nhão không trát được lên tường."
"Thế nào? Hãy chọn lựa đi? Là cam nguyện làm người bình thường, hoặc là trở nên mạnh hơn, sau đó nắm chắc vận mệnh của bản thân?"
"Chớ quên, sư huynh của ngươi - Trần Khuynh Địch thế nhưng lại có thiên phú cao hơn ngươi rất nhiều, nếu người lựa chọn làm người bình thường thì ở trong tương lại ngay cả năng lực chạm đến hắn cũng không có."
Trong cái chớp nhoáng này Doanh Phượng Tiên liền trở nên trầm mặc, ở bên trong đầu óc liên tiếp xuất hiện từng hình ảnh.
"Ai nói vậy? ! Phượng Tiên sư muội là kỳ tài ngút trời! Ai dám nói muội không xứng? !"
"Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền a! Phượng Tiên sư muội, muội làm sao có thể bởi vì một chút ngăn trở nhỏ mà từ bỏ đây? Ta cũng không tin là ở trên cái thế giới này, không có cái quá khứ nào là không thể thổi bay! Miễn là muội có trái tim và cố gắng nỗ lực, lại có sự trợ giúp của sư huynh, mặc kệ là dạng khó khăn gì cũng đều nhất định có thể giải quyết!"
"Không sai! Ta tin tưởng chỉ cần chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, nhất định sẽ có thể thành công!"
Tràng cảnh ngày xưa sư huynh đi tới nơi ở của nàng vào đêm khuya, cổ vũ bản thân nàng, đốc thúc bản thân nàng, khiến cho nàng tỉnh lại vẫn còn hiện rõ mồn một ở trước mắt.
Lúc kia, cái nụ cười phấn chấn ở trên khuôn mặt của sư huynh, vẫn còn khắc thật sâu ở trong đầu của Doanh Phượng Tiên.
"Đúng vậy a."
"Ở trên cái thế giới này, chỉ có cường giả mới có thể nắm chắc vận mệnh."
"Không sai!"

Chương 359: Biến số

Ở dưới ánh nhìn soi mói của phân thân Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên chậm rãi đưa tay ra, cầm lấy phù triện vàng óng ở trong tay của đối phương.
"Xem ra ngươi đã lựa chọn con đường không tầm thường, đã như vậy thì cũng không nên kháng cự, nếu như muốn nắm chắc vận mệnh của mình, thì hãy dựa vào phần lực lượng huyết mạch hoàn toàn mới này để mạnh lên a, muốn thoát khỏi sự khống chế của ta, vậy thì hãy vượt qua ta, nếu không bất quá chỉ là một lời nói suông mà thôi."
"Sao thế?" Phân thân Tần Kiền Hoàng kinh ngạc, nhìn Doanh Phượng Tiên giống như đang muốn nói cái gì.
"Ngươi đã sai."
"Sai cái gì?"
Doanh Phượng Tiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Tần Kiền Hoàng trước mắt, đột nhiên nhoẻn miệng cười, giống như trăm hoa đua nở trong nháy mắt, đó là nụ cười tung bay như lửa! Lập tức phá vỡ mặt nạ nguyên bản bình thản như nước của Doanh Phượng Tiên, chỉ là bằng vào nụ cười này, bầu không khí ở chung quanh Doanh Phượng Tiên liền biến đổi.
"Chỉ có cường giả mới có thể nắm chắc vận mệnh, lực lượng mới là mấu chốt của tất cả."
"Nhưng cái ta muốn, cũng không phải cái gọi là huyết mạch Phượng Hoàng."
Doanh Phượng Tiên nhìn phân thân Tần Kiền Hoàng trước mắt, xuyên qua thân ảnh của nàng, nhìn biển lửa ngập trời, ánh mắt dần dần trở nên trống rỗng: "Ta muốn trở nên mạnh hơn, vì sư huynh ta cũng nhất định phải mạnh lên, ở trong mắt của mọi người, ta một mực là một người tầm thường nhất, nhưng sư huynh vẫn luôn khích lệ ta!"
"Cái ta muốn, là lực lượng thuộc về ta, lực lượng thuộc về ta và sư huynh! Mà không phải cái gì là huyết mạch Phượng Hoàng! Bằng không, ta sẽ mất đi tư cách tranh đoạt sư huynh!"
Doanh Phượng Tiên hít vào một hơi thật sâu, sau đó dùng sức bóp nát phù triện vàng óng ở trong tay. Gần như đồng thời, khí tức cả người của nàng cũng dâng lên, trực tiếp đánh vỡ nát vòng bảo hộ do Tinh Huyết Phượng Hoàng hóa thành! Phá vỡ Tinh Huyết Phượng Hoàng, thậm chí trực tiếp kéo ra phần huyết mạch Phượng Hoàng khô cạn còn lại ở trong cơ thể, tất cả đều bị Doanh Phượng Tiên vứt bỏ không có một chút do dự, bị Thánh Hỏa đốt sạch sẽ.
"Ta không chỉ muốn vứt bỏ huyết mạch Phượng Hoàng, mà còn phải

thông qua Thánh Hỏa thí luyện!"
"Ta muốn dựa vào lực lượng của mình! Chỉ có con nít mới chọn một trong hai, còn ta thì muốn lấy tất cả!"
Phân thân Tần Kiền Hoàng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Doanh Phượng Tiên mất đi sự bảo hộ của Tinh Huyết Phượng Hoàng, trong phút chốc liền bị Ao Thánh Hỏa nuốt hết, không thấy tăm hơi, nửa ngày cũng không kịp phản ứng.
"Vì sao?"
Tại sao phải làm như vậy? Rõ ràng chỉ cần hấp thu Tinh Huyết Phượng Hoàng là liền có thể nhẹ nhõm nắm vững lực lượng Phượng Hoàng, tại sao lại tốn công vì một cái kết quả không thực tế, lựa chọn Ao Thánh Hỏa chỉ được xem như là vật làm nền này? Hơn nữa Ao Thánh Hỏa có độ khó cực cao, lấy ý chí của Doanh Phượng Tiên căn bản là không chịu đựng được.
"Chớ xem thường ta, đáng giận!"
Tiếng mắng chửi không có một chút khách khí nào truyền ra từ trong biển lửa, cắt đứt mạch suy nghĩ của phân thân Tần Kiền Hoàng.
Ở bên trong biển lửa, Doanh Phượng Tiên chịu đựng đau đớn truyền đến từ nhục thân cùng với Nguyên Thần do bị thiêu đốt, khóe miệng càng lúc càng lớn, tiếng cười càng ngày càng trở nên trong trẻo, phảng phất như là tiếng chuông reo.
"Ai nói là ta không nhịn được! Ta sẽ chống đỡ cho ngươi xem!"
Không sai! Chỉ có làm như vậy mới có thể nắm giữ được lực lượng thuộc về bản thân! Như vậy mới có thể giống như Xuân nhi sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, Tương Tư sư muội, kiêu ngạo mà đứng ở bên cạnh sư huynh!
"Ta thế nhưng chính là kỳ tài (nhân vật chính) mà sư huynh đã chính miệng thừa nhận, a a a a a a! !! !!"
Ở trong tiếng hò hét cuối cùng rõ ràng là mang theo sự đau đớn, nhưng vẫn không có dừng lại, mà phân thân Tần Kiền Hoàng chỉ là yên lặng nhìn Doanh Phượng Tiên, sau đó bị Thánh Hỏa nuốt hết, nàng không thể truyền đi tình huống ở trong Ao Thánh Hỏa cho bản thể, cứ thế mà tiêu tán ở dưới sự thiêu đốt của Thánh Hoả.
"?"
Ở trong thời khắc cuối cùng, phân thân Tần Kiền Hoàng cũng đều mang theo sự nghi hoặc và không hiểu nồng đậm mà tiêu vong.
Mà gần như đồng thời, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch đang nhanh chóng chạy về Bái Hỏa Ma Giáo, cũng vang lên thanh âm nhắc nhở của hệ thống.
"Cảnh cáo! Nhiệm vụ ẩn tàng: Chân Long Thiên Nữ vẫn lạc, đã xuất hiện biến cố trọng đại!"
"Tính toán biến số, tiến hành điều chỉnh."
"Xác nhận: Nhiệm vụ ẩn tàng [Chân Long Thiên Nữ vẫn lạc] đã hoàn thành!"

"Ban thưởng nhiệm vụ: một lần rút thưởng Chí Tôn xa hoa."
"Chúc mừng kí chủ! Lại có thêm một vị nhân vật chính chân chính ra đời!"
"Hả? ??"
Nhìn nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, Trần Khuynh Địch mất nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần.
Ta ngay cả cái gì cũng đều không làm, tại sao lại có thể hoàn thành nhiệm vụ? Đã phát sinh ra chuyện gì?
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Nguyên nhân cụ thể là..."
"Chờ một chút!" Trần Khuynh Địch trực tiếp cắt đứt thanh âm hệ thống ở trong đầu: "Ta còn đang ở trên đường đi, sau này lại nói tới chuyện này! Bây giờ ta phải lập tức trở về Hỏa Diễm Sơn!"
"Ách?" Không biết vì sao, thanh âm của hệ thống dường như trở nên rất vô lực.
Mà hiện tại Trần Khuynh Địch đã không còn tâm tư để ý đến những thứ này, hắn và Tư Lạp Cách cơ hồ là bạo phát ra toàn bộ tốc độ, cấp tốc chạy về Hỏa Diễm Sơn ở trong vòng một canh giờ, mà ở trong một rừng cây ở bên ngoài Hỏa Diễm Sơn, Chiến hạm Thuần Dương Cung chính là ngừng lại ở nơi đó.
Mà bây giờ đã không còn nhìn thấy rừng cây, toàn bộ rừng cây bị đốt cháy khét, chỉ lưu lại một cái hố cực lớn, ở trong đất cát chôn rất nhiều thân cây gãy nát, mà ở chính giữa cái hố, thì là Chiến hạm có hơn 100 vết thương ở trên người, khắp nơi đều là lỗ hổng, nhìn qua liền biết là đã triệt để bị hư hỏng.
Mà ở chung quanh Chiến hạm, còn có dấu vết của từng đạo trận văn, ở trên boong thuyền Chiến hạm thậm chí còn có thể nhìn thấy vết máu rõ ràng, còn có máu tươi chưa khô chảy xuống từ trên boong thuyền Chiến hạm xuống, đổ lên bên trên đất cát cháy đen, một màn này đã khiến cho Trần Khuynh Địch giật nảy cả mình.
Oanh!
Thân ảnh lấp lóe, chỉ ở trong một cái nháy mắt Trần Khuynh Địch đã xuất hiện ở bên trên boong thuyền, dùng một cước đạp nát boong thuyền, trực tiếp vọt vào bên trong Chiến hạm, mà Tư Lạp Cách cũng lộ ra sắc mặt cực kỳ khó coi nhảy lên bên trên Chiến hạm, nhìn khắp bốn phía, hai mắt lấp lóe sát ý.
Đây rõ ràng là đã bị tập kích! Mà bị tập kích cũng không phải là Bái Hỏa Ma Giáo, mà là Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, còn có Huyền Lưu Ly ở bên trong Chiến hạm! Đây tuyệt đối không phải là chuyện giỡn chơi.
Phải biết rằng trước khi đi, Tư Lạp Cách thế nhưng là đặc biệt phân phó một vị Hộ Pháp Thần Tôn đi đến nơi này, kết quả là vẫn xảy ra chuyện như vậy, nhìn bộ dáng của Trần Khuynh Địch liền biết được, việc này tuyệt đối sẽ không có khả năng bỏ qua, nhưng cùng so sánh

với Trần Khuynh Địch, phản ứng của Phật Môn ở bên kia mới càng làm cho Tư Lạp Cách cảm thấy đau đầu.

Chương 360: Trận pháp truyền tống không gian

Ở bên Trần Khuynh Địch, tốt xấu gì là cũng một đường đi theo hắn, còn có thể trao đổi. Nhưng ở Phật Môn bên kia, bọn họ cũng sẽ không quản cái gì là âm mưu hay là không âm mưu, nếu người của bọn họ bị tập kích ở cửa ra vào Bái Hỏa Ma Giáo, vậy thì Bái Hỏa Ma Giáo liền phải chịu trách nhiệm!
Mà lấy sự bá đạo của Phật Môn, thêm vào sự châm ngòi thổi gió của kẻ chủ mưu, coi như là cuối cùng có tìm được Huyền Lưu Ly, Bái Hỏa Ma Giáo chỉ sợ cũng sẽ gặp nguy hiểm.
Chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch liền chậm rãi đi ra, bất quá so sánh với thần sắc tức giận mang theo vài phần sợ hãi lúc trước, hiện tại hắn đã tỉnh táo hơn không ít.
"Sao rồi?"
"Không phát hiện ra được thi thể, hẳn là đã đào tẩu." Trần Khuynh Địch gằn từng chữ nói ra, ở trong ngữ khí có vẻ vô cùng chắc chắn, nhưng suy nghĩ kỹ sẽ phát hiện ra được, ở phía dưới phần chắc chắn này vẫn mang theo vài phần do dự, hiển nhiên là Trần Khuynh Địch cũng không dám thật sự xác định, dù sao thì loại chuyện hủy thi diệt tích, đối với võ giả mà nói cũng không phải là rất khó làm.
"Việc này có gì đó quái lạ." Tư Lạp Cách nghiêm túc nói ra: "Trước đó ta phân phó Lực Gia La đóng giữ ở chỗ này, nhưng bây giờ cũng không nhìn thấy hắn."
"Nhật Nguyệt Đàn là không thể nào làm được đến loại tình trạng này, tất nhiên là có người giúp bọn hắn, Đại Chu cùng với triều đình, triều đình vì tránh hiềm nghi hẳn là sẽ không đích thân xuất thủ, nếu là vậy, hẳn là cũng chỉ có Đại Chu, lấy thực lực của Đại Chu, muốn bố trí trận pháp để che đậy dư ba chiến đấu hẳn là không có gì khó."
"Hơn nữa bọn hắn cũng giống như là những kẻ sẽ làm chuyện như vậy."
Nhìn qua Trần Khuynh Địch hạ thấp mi mắt, có vẻ bình tĩnh lạ thường, cho dù là Tư Lạp Cách cũng có vẻ hơi ngại.
"Ta hiểu được." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Có quan hệ đến việc này, làm phiền ngươi hãy tuần tra ở Tây Cương Đạo, nếu như các sư muội đã thực sự trốn thoát, vậy thì bây giờ hẳn là đang dưỡng thương, hoặc có lẽ là đang bị địch nhân truy sát, ta hy vọng là có thể tìm kiếm ra các nàng trong thời gian ngắn nhất."
"Cứ giao cho ta."
"Ta còn có việc, nếu có tin tức thì cứ trực tiếp đưa tới nơi này là được."
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp quay người đi vào bên trong Chiến hạm, dĩ nhiên là không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Còn Tư Lạp Cách thì cấp tốc trở về bên trong Bái Hỏa Ma Giáo, bắt đầu phân phó đệ tử âm thầm tuần tra Tây Cương Đạo, truy tung theo các dấu vết để lại.
Nhưng đáng tiếc chính là, thân phận của Bái Hỏa Ma Giáo là phi thường mẫn cảm ở Tây Cương Đạo, hơn nữa bây giờ Nhật Nguyệt Đàn đã "bị tiêu diệt", toàn bộ võ lâm Tây Cương Đạo có thể nói là tràn đầy e ngại cùng với đề phòng đối với Bái Hỏa Ma Giáo, chuyện này đã tạo thành trở ngại vô cùng lớn đối với sự tuần tra của Bái Hỏa Ma Giáo, trong trọn vẹn ba ngày, vậy mà ngay cả một chút tin tức cũng không thu được.
"Đáng chết! !! !"
Oanh! Trần Khuynh Địch dùng một chưởng vỗ nát vách tường ở bên cạnh, toàn bộ Chiến hạm cũng đều run rẩy ở dưới lửa giận của hắn, nhưng cho dù vậy, vẫn không thể thay đổi được cái gì.
Mấy người Dương Xuân mất tích, mà hắn lại không thể đoán trước được chuyện này.
Mà ở trong ba ngày này, Trần Khuynh Địch cơ hồ là mất ăn mất ngủ, liều mạng suy nghĩ, muốn tìm ra địa phương mà mấy người Dương Xuân có thể đi, nhưng căn bản là không có bất cứ một manh mối nào, từ khi ăn quả Trí Tuệ cho đến nay, đây là hắn lần đầu tiên hắn cố gắng suy nghĩ nhưng lại không đạt được đáp án.
"Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì! Hệ thống!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: quả Trí Tuệ cũng không phải là sẽ tăng trí tuệ của kí chủ lên vĩnh cữu, dược lực chỉ có hiệu quả tạm thời."
"Ý của ngươi là, hiện tại dược lực đã mất đi hiệu quả?"
"Không sai."
"Vậy thì lại cho ta thêm một quả Trí Tuệ đi! Nhanh lên! Toàn bộ Hệ Thống Tệ của ta, còn có cơ hội rút thưởng Chí Tôn gì đó, đều cho ngươi tất cả, lập tức đổi cho ta một quả Trí Tuệ!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Hối đoái thất bại."
"Thất bại cái đầu của ngươi!" Trần Khuynh Địch dùng một cước đạp vỡ mặt đất, lộ ra dáng vẻ cực kỳ cục súc.
"Vậy thì hãy dùng Hệ Thống Tệ để đổi tin tức! Nói cho ta biết vị trí hiện tại của các nàng Dương Xuân, còn sống hay đã chết? !"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: không có loại tùy chọn này."
"Mẹ kiếp! Vậy thì ngươi có tác dụng gì hả? Ngay cả một chút tin tức cũng không có!"
Sau khi phát tiết một trận, Trần Khuynh Địch mới thật vất vả bình tĩnh trở lại, ngồi thừ người ở trên ghế một lúc, mới nói ra: "Xin lỗi, vừa rồi là do ta quá kích động."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không sao."
Trần Khuynh Địch thở dài thật sâu, đây là lần thứ hai từ khi xuyên việt cho đến nay, hắn cảm thấy bản thân bất lực như vậy. Lần thứ nhất là ở Tiêu Thành, bản thân cụp đuôi chạy trốn, nhưng lần kia

Trần Khuynh Địch cảm thụ được nhiều nhất vẫn là sự phẫn nộ đối với bản thân, cho nên hắn mới giết trở về, nhưng mà lần này, hắn cảm thụ được sự chán nản nhiều hơn, mặc dù có một thân thực lực, nhưng lại không có một chút đất dụng võ nào.
Ừm?
Chỉ có một thân thực lực, thực lực...
Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn túi trữ vật, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài truyền tin từ trong túi trữ vật.
Đó là lệnh bài truyền tin mà nghĩa phụ giao cho hắn trước khi rời đi, có thể trực tiếp liên lạc với nghĩa phụ.
"Hừm...!" Nhìn lệnh bài trong tay, Trần Khuynh Địch lập tức giống như là thể hồ quán đỉnh vậy.
Đưa vào cương khí, Trần Khuynh Địch liền kích hoạt lệnh bài truyền tin, nói: "Nghĩa phụ."
Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch đã từ bỏ suy nghĩ.
Tại Lạc Vũ Thành.
Xem như là thành trì lớn nhất ở trong Tây Cương Đạo, buôn bán mậu dịch ở nơi này là phi thường phát đạt, thường xuyên sẽ có những thương hội ở những địa phương khác đến đây tiến hành giao dịch, cũng sẽ có võ giả ở những địa phương khác tới nơi này khiêu chiến, cho nên ở trong tòa thành trì này hội tụ trọn vẹn mấy chục vạn nhân khẩu.
Mà ở trung tâm thành trì, có một cột sáng thật to đứng sừng sững, đó là trận pháp truyền tống không gian.
Đối với tuyệt đại đa số người mà nói, loại đồ vật này thế nhưng là hàng hiếm, đặt ở Tây Cương Đạo bất quá cũng chỉ có bốn tòa thành lớn là có dạng trận pháp cao cấp này, mà tác dụng của trận pháp cũng là tên như ý nghĩa, dùng để truyền tống không gian, có thể tiết kiệm thời gian và chi phí trên phạm vi lớn khi di chuyển trong Đại Càn.
Cũng chính là do có dạng trận pháp này tồn tại, Đại Càn mới có lực không chế đủ cao đối với Trung Nguyên, ở dưới sự trợ giúp của những trận pháp này, vô luận là ở chỗ nào xuất hiện biến cố, Đại Càn cũng đều có thể kịp thời triệu tập đại quân, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai dập tắt biến cố.
Mà đối với Lạc Vũ Thành mà nói, tòa trận pháp to lớn này cũng là vốn liếng cho bọn hắn khoác lác.
Nhất là các tòa tửu lâu ở chung quanh trận pháp, chuyện thích làm nhất của không ít cư dân bản địa Lạc Vũ Thành chính là đứng ở trên tầng cao nhất của những tửu lâu này, nhìn xuống những tên nhà quê đi ra từ "trận pháp truyền tống không gian", khiến cho bọn hắn có một loại cảm giác tự hào cùng với cảm giác vinh dự không giống như bình thường.

Chương 361: Thánh Địa Lệnh

Vào giờ này ngày này tự nhiên cũng là như thế. Mặt trời vừa mới dâng lên, phố xá sầm uất cũng mới vừa được mở ra, đã có không ít người tụ tập ở bên trong những tửu lâu này, chờ đợi trận pháp truyền tống không gian mở ra.
Căn cứ theo kinh nghiệm của bọn hắn, lúc này đi ra từ trận pháp truyền tống không gian, phần lớn đều là những tên nhà quê xếp hàng trắng đêm, đi tới Lạc Vũ Thành để mưu sinh, đương nhiên cũng không thiếu những thương hội cần mẫn, nhưng ở dưới phần lớn tình huống, đều là nhà quê.
Nhìn những tên nhà quê lộ ra bộ dáng mờ mịt ở bên cạnh trận pháp truyền tống không gian, chính là một trong những trò tiêu khiển của những cư dân thành thị này. Bất quá khiến cho bọn hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, tình huống lần này dường như có một chút khác biệt. Rõ ràng là đã đến thời điểm trận pháp mở ra, nhưng ở bên trong cột sáng vẫn không có ai đi ra.
"Kỳ quái, chẳng lẽ hôm nay không có ai đến?"
"Không có khả năng."
Đám người ở trong tửu lâu nhất thời nghị luận, loại tình huống này còn là lần đầu tiên xuất hiện ở Lạc Vũ Thành, dù sao thì ở trong toàn bộ Tây Cương Đạo cũng chỉ có bốn tòa trận pháp truyền tống không gian như thế này, theo lý thuyết hẳn là phải phi thường quý hiếm mới đúng, vào những lần trước chỉ cần trận pháp mở ra là sẽ có vô số người đi ra.
"Tại sao lần này lại không giống?"
"Có ai biết tin tức nội bộ hay không? Đã xảy ra trục trặc gì rồi hay sao?"
"Để ta nhìn một chút a, dường như là ở trong khoảng thời gian này, toàn bộ pháp trận truyền tống không gian tiến về Tây Cương Đạo đều bị đóng cửa? !"
"Uy! Tại sao lại đóng cửa? Mau nói đi!"
Đám cư dân thành thị vây quanh người vừa mới nhận được tin tức, dùng vẻ mặt bất mãn hỏi.
"Cái này.." Người vừa mới nhận được tin tức thì đổ mồ hôi lạnh, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tin tức bản thân mới lấy được, gắn từng chữ nói ra: "Trận pháp truyền tống không gian tiến về Tây Cương Đạo, tổng cộng có bốn tòa, đều không ngoại lệ, đều đã bị người ta bao hết! Cho nên mới không có một người nào!"
"Bao, bao hết? ! Ngươi đang nói giỡn à!"
"Xàm xí! Trận pháp truyền tống không gian đã được bao hết, đây là chuyện cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua, đây chính là thiết trí

của triều đình, coi như là đại quan ở Kinh Đô tới, cũng không thể bao được một tòa trận pháp, chớ đừng nói chi là bao hết cả bốn tòa trận pháp, tin tức của ngươi hẳn là giả rồi."
"Không sai, không sai, đừng có lừa bịp chúng ta."
Sau đó cư dân thành thị vô thức quay đầu, nhìn về phía phương hướng trận pháp truyền tống không gian. Sau đó tất cả mọi người đều trợn tròn con mắt. Trận pháp truyền tống không gian to lớn phóng ra một cột sáng, có từng đạo từng đạo bóng người lấp lóe, vượt qua không gian, xuất hiện ở trong Lạc Vũ Thành.
Mà ở trong nháy mắt đám người này xuất hiện.
"Ầm ầm!"
Một đạo! hai đạo! ba đạo! 10 đạo! Trăm đạo! Ngàn đạo! Từ Hậu Thiên viên mãn đến cảnh giới Tiên Thiên, từ Luyện Tinh Hóa Khí đến Phản Hư Hợp Đạo, khí tức ngất trời giống như hồng thủy vỡ đê che phủ toàn bộ Lạc Vũ Thành, trong lúc nhất thời Lạc Vũ Thành nguyên bản còn vô cùng huyên náo, trực tiếp rơi vào trong sự yên tĩnh, phảng phất như là thanh âm kim rơi cũng có thể nghe được rõ ràng vậy.
Ở bên trong đám người đi ra từ trận pháp truyền tống không gian, cầm đầu là hai lão nhân, mặc dù nhìn qua có diện mạo già nua, râu tóc bạc trắng, nhưng ngược lại ưỡn thẳng tắp, tinh, khí, thần cũng đều vô cùng hoàn mỹ, chỉ thấy ánh mắt của hai lão nhân này như điện, sau khi trực tiếp quét nhìn Lạc Vũ Thành một vòng, liền gật đầu một cái.
"Mấy, mấy vị đại nhân..." Người phụ trách trận pháp truyền tống không gian hấp tấp chạy tới, cung kính nói ra.
"Truyền lệnh của tông chủ." Một vị lão nhân cầm đầu trực tiếp lấy ra một tấm lệnh bài màu vàng óng ném cho người phụ trách, nói: "Từ giờ trở đi, Tây Cương Đạo sẽ bị phong tỏa! Không cho phép ra cũng không cho vào, quân đội triều đình phải phối hợp toàn diện với tông chúng ta, các đại thế lực võ lâm ở Tây Cương Đạo nhất định phải tiếp nhận quản chế, không được để xảy ra sai sót!"
Cảnh tượng giống nhau cũng phát sinh ở các tòa thành trì lớn có trận pháp truyền tống không gian.
Mà một cái tin tức làm cho giang hồ chấn động cũng được truyền ra khắp Trung Nguyên, truyền ra khắp Tây Cương Đạo. Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa võ đạo, động viên toàn thể tông môn, từ ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử cho đến chấp sự, trưởng lão, trước sau có hơn vạn người, phân chia thành bốn đội, mỗi đội hơn 2.500 người, ở dưới sự dẫn đầu của bốn vị Võ Đạo Tông Sư, 20 vị Hợp Đạo Tôn Giả, hơn mười vị võ giả Luyện Thần Phản Hư, tiến vào chiếm giữ Tây Cương Đạo!
Thánh Địa Lệnh của Thuần Dương Cung càng là được truyền ra khắp thiên hạ.

"Đệ tử Thuần Dương Cung bị chặn giết ở Tây Cương Đạo, hiện tại đang đào vong ở Tây Cương Đạo, vì phòng ngừa hung thủ chạy ra khỏi Tây Cương Đạo, đồng thời tiếp ứng đệ tử đào vong trong tông, truyền lệnh!"
"Phong tỏa Tây Cương Đạo! Không cho phép vào cũng không cho ra!"
"Phàm là thế lực võ lâm của Tây Cương Đạo, nhất định phải phối hợp với Thuần Dương Cung tìm kiếm đệ tử, người nào tìm ra dấu vết sẽ được trọng thưởng, tùy ý chọn lựa phần thưởng, người báo cáo tin tức sai, khám nhà diệt tộc! Phàm là quân đội trú đóng ở Tây Cương Đạo, toàn bộ đều đi ra đường biên giới tiến hành cảnh giới, không được để xảy ra sai sót, nghiêm cấm bất luận một kẻ nào lén rời đi!"
Ngày xưa vào thời khắc Đại Càn khai quốc, vì ổn định các thế lực tông phái Trung Nguyên, đã đặc biệt phát mười tấm Thánh Địa Lệnh cho mười đại thánh địa, chỉ cần dùng tới tấm Thánh Địa Lệnh này, như vậy thì có thể yêu cầu triều đình thỏa mãn một nhu cầu ở trong phạm vi nhất định, có tác dụng gần giống như kim bài miễn tử. Nhưng bây giờ, tấm Thánh Địa Lệnh kia của Thuần Dương Cung lại được dùng vào chuyện này!
Ở dưới Thánh Địa Lệnh, triều đình sẽ phối hợp toàn diện, toàn bộ bốn tòa trận pháp truyền tống không gian bị đóng lại, quân đội trú đóng ở Tây Cương Đạo đi đến đường biên giới, phong tỏa Tây Cương Đạo chật như nêm cối, hơn nữa ngày đêm đều có võ giả tuần tra, coi như là một con ruồi cũng khó có thể bay ra khỏi Tây Cương Đạo
Mà đối với những thế lực vốn muốn nhằm vào Bái Hỏa Ma Giáo, muốn đi đến Tây Cương Đạo để trừ ma vệ đạo...
Thuần Dương Cung Thái Hoa Tiên Nhân tự mình giá lâm! Chém một kiếm vào Tây Cương Đạo.
Một đạo vết kiếm kéo dài ở đường biên giới Tây Cương Đạo, mang theo kiếm khí cùng với tiên ý ngập trời, đem tất cả võ giả muốn trừ ma vệ đạo, còn có một số người bất lương ẩn tàng ở bên trong, ngăn cản ở bên ngoài Tây Cương Đạo, không có một người nào dám vượt qua vết kiếm.
Muốn trừ ma vệ đạo? Có thể! Chờ đến khi ta tìm ra đệ tử Thuần Dương Cung liền có thể tùy ý cho các ngươi trừ ma vệ đạo. Nhưng vào trước đó, là rồng thì cũng phải cuộn lại, là hổ thì cũng phải nằm yên đấy, đều phải thành thành thật thật cho ta! Người nào dám bước vào thì chết!

Chương 362: Điều kiện

Trần Khuynh Địch đã biết rõ vấn đề của mình.
Không sai, mất đi dược lực của quả Trí Tuệ, hắn đã hoàn toàn không suy tính ra được mục đích của kẻ đứng sau màn, cũng không biết được mấy người Dương Xuân hiện tại đang ở đâu, vì thế sau khi hắn trầm tư suy nghĩ trong ba ngày ròng rã, kết quả là ngoại trừ rụng một ít tóc, thì cũng không hề có thu hoạch gì, căn bản là không tìm thấy manh mối.
Nhưng vào ngay lúc đó, Trần Khuynh Địch đã tỉnh ngộ. Hắn giật mình phát hiện ra một cái sự thật mấu chốt, đó chính là ở trong bất tri bất giác, hắn thế mà dùng đầu óc để giải quyết vấn đề.
"Được rồi, ta thừa nhận, trí thông minh của ta không cao, không có quả Trí Tuệ hỗ trợ thì căn bản sẽ không nghĩ ra được điều gì."
Sau khi ăn quả Trí Tuệ trước đó, Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là đã đắc ý quên mình, cũng chính là vì như thế, hắn mới một mực không phát giác ra được hiệu lực của quả Trí Tuệ đang yếu bớt, nếu như nhận ra được chuyện này sớm hơn mà nói, hắn sẽ càng cẩn thận hơn, nói không chừng là mấy người Dương Xuân cũng sẽ không bị đánh lén, không rõ sống chết như bây giờ.
Trần Khuynh Địch nghĩ kỹ lại, hiểu rõ được điểm yếu của bản thân, nếu còn tiếp tục như vậy, bản thân hắn sẽ bị địch nhân dắt mũi dẫn đi, đến lúc đó thì mọi thứ sẽ trở nên quá muộn.
Vừa nghĩ tới việc nếu như mấy người các nàng Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư đã thực sự bị giết chết, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy toàn thân run rẩy, vào giờ khắc này hắn thậm chí còn không suy nghĩ đến vấn đề các nàng là nhân vật chính hay không phải là nhân vật chính, mà chỉ một mực đắm chìm ở trong loại sợ hãi này.
Vì thế Trần Khuynh Địch đã dùng lệnh bài truyền tin liên lạc với nghĩa phụ tiện nghi của mình.
"Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao giọng nói của ngươi lại uể oải như vậy."
Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, nghiêm túc nói ra:
"Dương Xuân, Tiêm Tiêm sư muội, Tương Tư sư muội bị một đám người tập kích, ngoài ra còn có Phật Môn Huyền Lưu Ly, hài nhi ngu dốt, căn bản là không tìm ra được manh mối, mà các sư muội cũng đã mất tung tích.."
"Phải không?"
"Còn có Phượng Tiên sư muội, hiện tại đang ở bên trong Ao Thánh Hỏa của Bái Hỏa Ma Giáo, hài nhi muốn mang nàng đi ra, nhưng đám người Bái Hỏa Ma Giáo lại không đáp ứng, hài nhi cũng bất lực..."

"Phải không?"
Trần Khuynh Địch cắn răng một cái, trực tiếp quỳ trên mặt đất, nói: "Là do hài nhi vô năng, không có cách nào hoàn thành chức trách của người hành tẩu trong thiên hạ, không thể tăng thêm uy danh cho Thuần Dương Cung, hài nhi đã làm cho nghĩa phụ hổ thẹn."
"Không sao."
Từ đầu tới đuôi, trong giọng nói của Ninh Thiên Cơ đều lộ ra vẻ rất là bình tĩnh, giống như là Tần Kiền Hoàng đã nói vậy, hắn căn bản là không để những chuyện nhỏ nhặt này vào trong mắt, thậm chí là còn không có cách nào khiến cho hắn có một chút dao động, cho nên hắn chỉ nhàn nhạt hỏi thăm:
"Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên...bốn người này đã chết rồi sao?"
"Làm sao có thể!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên ngẩng đầu, lớn tiếng nói.
"Không chết sao? Vậy là tốt rồi, ta đã hiểu." Trong giọng nói của Ninh Thiên Cơ lộ ra ngữ khí hết sức bình thản, một cỗ bí lực kỳ diệu tuôn ra từ trong giọng nói của hắn, phảng phất như một bàn tay xoa dịu sự nôn nóng của Trần Khuynh Địch, khiến cho Trần Khuynh Địch dần dần bình tĩnh trở lại.
"Cho nên, Khuynh Địch, ngươi hẳn không phải là muốn kể khổ a, ngươi muốn vi phụ làm cái gì?"
"Hài nhi hi vọng nghĩa phụ có thể động viên nhân thủ của Thuần Dương Cung, giúp hài nhi tìm kiếm các nàng!" Trần Khuynh Địch khom người nói ra: "Bây giờ hài nhi cơ hồ đã làm mất hết mặt mũi của Thuần Dương Cung, nhưng ở đây hài nhi thế đơn lực bạc, căn bản là không có biện pháp cứu Phượng Tiên sư muội, cũng không có cách nào tìm mấy người Dương Xuân sư muội, thậm chí còn khiến cho Chiến hạm bị tổn thương, sắp bị hỏng..."
"Xin nghĩa phụ hãy giúp ta!"
"Ta có thể giúp ngươi, nhưng có một cái điều kiện."
"Xin nghĩa phụ cứ nói!"
"Tìm ra kẻ đứng sau màn, sau đó vào trước khi rời khỏi Tây Cương Đạo, đột phá đến Võ Đạo Tông Sư!"
"Hài nhi nhất định sẽ làm được!" Trần Khuynh Địch cơ hồ là gật đầu đáp lời không có một chút do dự.
"Rất tốt, còn có sự tình có quan hệ đến Doanh Phượng Tiên, không cần phải va chạm với Bái Hỏa Ma Giáo, chuyện này đối với chúng ta, đối với ngươi mà nói cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt."
"Hả?"
"Lần này vừa vặn có thể khiến cho Bái Hỏa Ma Giáo nợ chúng ta một món nợ ân tình, về phần Doanh Phượng Tiên, có sự tồn tại của ngươi, cho dù về sau nàng có trở thành giáo chủ của Bái Hỏa Ma Giáo, cũng vẫn là người của Thuần Dương Cung chúng ta!"

Trần Khuynh Địch há to miệng, không hiểu rõ nghĩa phụ tiện nghi của hắn rốt cuộc là có ý gì.
Vốn còn muốn hỏi thăm, kết quả là sau khi nói xong Ninh Thiên Cơ liền cúp liên lạc, Trần Khuynh Địch cũng chỉ có thể tự suy nghĩ.
Thế là mới có một trận rung chuyển giang hồ như bây giờ.
Tây Cương Đạo bị phong tỏa! Toàn bộ Tây Cương Đạo cơ hồ là đều bị động viên, căn bản là không có ai dám phản kháng Thánh Địa Lệnh của Thuần Dương Cung.
Một phương diện tự nhiên là bởi vì Thuần Dương Cung phái trọn vẹn bốn vị Võ Đạo Tông Sư, 20 vị Hợp Đạo Tôn Giả cùng với đại quân gần vạn võ giả, một phương diện khác tự nhiên là uy danh thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung, nó đã ăn sâu vào lòng người trong hàng ngàn năm, làm cho người ta kính sợ đến tận xương tủy.
Điểm này cho dù là Bái Hỏa Ma Giáo có thúc ngựa cũng không đuổi kịp. Đối với võ lâm Tây Cương Đạo mà nói, Bái Hỏa Ma Giáo chính là một đám man tử Tây Vực, chỉ bất quá là có thực lực rất mạnh mà thôi, loại cảm giác bài xích bẩm sinh này là rất khó xóa đi, chỉ có thời gian trôi qua mới có thể dần dần làm nhạt, nhưng mà Thuần Dương Cung lại không giống, đây chính là một trong mười đại thánh địa võ đạo a! Nếu như nịnh nọt bọn họ, nói không chừng về sau đệ tử nhà mình cũng có thể đi đến thánh địa võ đạo học một khóa. Sau khi trở về liền có thể trở thành nhân tài nắm giữ IQ cao! Là hi vọng chấn hưng gia tộc và tông môn trong tương lai a!
Cho nên ở dưới Thánh Địa Lệnh của Thuần Dương Cung, những thế lực trước đó còn đang kháng cự Bái Hỏa Ma Giáo tuần tra giống như là một đám sói đói ngửi thấy mùi thơm vậy, cơ hồ là dốc hết toàn lực, tiến hành truy quét đối với Tây Cương Đạo, phảng phất như muốn đào toàn bộ Tây Cương Đạo lên một lần vậy.
Mà vào giờ khắc này.
Ở một hẻm núi trong một khu rừng tại Tây Cương Đạo. Thái tử Hoành Xương cùng với đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn - Sùng Minh cũng đã nhận được tin tức ở ngoại giới.
Sau đó tâm tình của bọn hắn chính là như thế này: #$%^@! !!
"Cái này, cái này, cái này, cái này, cái này..." Thái tử Hoành Xương há to miệng, kinh hãi mà nhìn tin tức truyền đến từ ngoại giới, dùng sức hấp háy mắt.
"Cái quái gì thế này?"
"Tên Trần Khuynh Địch vô sỉ kia! Có bản lĩnh thì hãy dùng trí tuệ để tranh đấu a!"

Chương 363: Lật bàn

Khóe mắt của thái tử Hoành Xương run rẩy, hắn vốn đang cảm thấy đắc chí vì đã chơi xỏ được Trần Khuynh Địch, kết quả là mới xoay người một cái, Trần Khuynh Địch thế mà lại lật bàn! Cái này rất giống như là đang chơi cờ tướng, hắn đã đi nước cờ chiếu tướng, cách thắng lợi không xa! Đối thủ lại lật tung cả bàn cờ!
Nhìn xem tên cẩu tặc kia đã làm cái gì?
Thuần Dương Cung tiến vào Tây Cương Đạo với quy mô lớn, nghiêm cấm các thế lực va chạm với nhau, cho dù là các thế lực võ lâm Trung Nguyên cũng không cho phép tiến vào Tây Cương Đạo, chớ đừng nói chi là có thể gây ra phiền toái cho Bái Hỏa Ma Giáo.
Trần Khuynh Địch vừa lật bàn, liền khiến cho kế hoạch dẫn phát tranh đấu giữa Bái Hỏa Ma Giáo cùng với võ lâm Trung Nguyên của Đại Chu, triều đình, thậm chí là rất nhiều người trực tiếp vỡ tan!
Gặp quỷ, bây giờ muốn đi vào cũng vào không được, còn tranh đấu cái rắm a!
"Kẻ điên! Vì sao Ninh Thiên Cơ lại đáp ứng cho Trần Khuynh Địch làm như vậy? Đây rõ ràng là hành động đắc tội một lượng lớn thế lực võ lâm a! Tất cả đều điên rồi!"
"Tất cả đám người ở Thuần Dương Cung đều điên rồi!"
Thái tử Hoành Xương giận dữ hét lên, mà ở bên cạnh hắn, mấy người khác cũng lộ ra biểu lộ giống như thế.
Đánh không lại liền kêu ba ba, đây là hành vi tiêu chuẩn của con nít a!

Tại Trầm Ngọc Cốc trong Tây Cương Đạo.
Thái tử Hoành Xương, đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn, còn có thái giám lông mi trắng đi theo thái tử Hoành Xương - Tào công công, ba người cùng nhau nhìn xuống Trầm Ngọc Cốc to lớn, mà ở phía sau của bọn hắn, thì là một nhóm lại một nhóm đệ tử Nhật Nguyệt Đàn.
Mà Trầm Ngọc Cốc bị bọn hắn vây quanh, lúc này được bao phủ bởi ánh vàng, từng đợt thiền âm bay ra từ trong đó, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một cỗ pháp tướng Quan Âm ngàn tay ngàn mắt ngồi ngay ngắn ở ngay trung tâm Trầm Ngọc Cốc, phảng phất như là có thể chống lên một mảnh bầu trời, ngăn cản tất cả mọi người bao gồm cả ba người thái tử Hoành Xương ở bên ngoài.
"Thời gian không còn kịp rồi."
"Thuần Dương Cung hiện tại đang tiến hành lục soát với quy mô lớn, cho dù là có trận pháp che giấu tung tích, chỉ sợ cũng sẽ tra ra được nơi này."
"Đây chính là hơn tám thành thế lực ở Tây Cương Đạo a, cơ hồ là

đều hành động toàn bộ, Thuần Dương Cung vừa thả ra Thánh Địa Lệnh, lời đồn Bái Hỏa Ma Giáo tiêu diệt Nhật Nguyệt Đàn mà chúng ta thật vất vả mới truyền ra bên ngoài, đã hoàn toàn bị mọi người lãng quên, chớ đừng nói là có thể khiến cho nhiều người tức giận.
"Chết tiệt! Cái đám người điên Thuần Dương Cung này!"
Đám người thái tử Hoành Xương sắp đặt lâu như vậy, còn không phải là muốn võ lâm Tây Cương Đạo sợ hãi và bài xích đối với Bái Hỏa Ma Giáo hay sao, chỉ có làm như vậy mới có thể dẫn phát sự kiêng kị của các đại thế lực võ lâm Trung Nguyên, hơn nữa bằng vào thân phận Ma Đạo của Bái Hỏa Ma Giáo, hẳn là sẽ không thể tránh khỏi một trận đại chiến.
Nhưng mà bây giờ cho dù là cái gì cũng mất!
Thuần Dương Cung đã phong tỏa Tây Cương Đạo toàn phương diện, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ treo kiếm ở Tây Cương, võ lâm Trung Nguyên căn bản là không có ai dám vượt qua biên giới Tây Cương Đạo.
Đây chính là chỗ thua thiệt của Bái Hỏa Ma Giáo so với mười đại thánh địa võ đạo ở Trung Nguyên: thanh danh.
Thanh danh của Thuần Dương Cung chính là vào mấy chục năm trước, Ninh Thiên Cơ một người một kiếm mạnh mẽ giết ra ở Trung Nguyên, thời gian mấy chục năm đối với người cầm lái của các thế lực võ lâm Trung Nguyên kia cũng không tính là dài, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia năm đó bộc phát ra uy thế ngập trời, đối với bọn hắn mà nói chính là ký ức vẫn còn mới mẻ, một số đạo chích đã từng đắc tội qua Thuần Dương Cung, thậm chí còn bởi vì vậy mà bừng tỉnh vào lúc nửa đêm.
Mà Bái Hỏa Ma Giáo thì có thanh danh như thế nào?
Thật đáng tiếc, Bái Hỏa Ma Giáo có lẽ là đệ nhất đại giáo ở Tây Vực, nhưng ở Trung Nguyên, đại bộ phận võ giả đều chỉ có một cái ấn tượng đối với bọn hắn: một đám man tử Tây Vực có một chút thực lực mà thôi.
Thanh danh giống như là nhìn không thấy sờ không được, nhưng lại có tác dụng vô cùng thực dụng, Tây Cương Đạo nguyên bản giống như một thùng thuốc nổ sắp nổ tung, cứ như vậy bị Thuần Dương Cung dội cho một chậu nước lạnh, trở nên nguội ngắt, kế hoạch của đám người thái tử Hoành Xương tự nhiên cũng phá sản theo.
"Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể nghĩ biện pháp mau chóng phá huỷ toà kết giới đáng chết này, sau đó bắt Trần Tiêm Tiêm cùng với Huyền Lưu Ly, như vậy thì chúng ta mới có vốn để đàm phán, hiện tại kế hoạch đã thất bại, chỉ có thể nghĩ biện pháp để rút lui an toàn."
"Ngươi nói cái gì? !" Nghe thái tử Hoành Xương phân tích, sắc mặt của đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn Sùng Minh lập tức trở nên xám xịt, trong ánh mắt nhìn thái tử Hoành Xương càng trở nên âm trầm.
Con m* nó ban đầu là ai nói nhất định là có thể dẫn phát tranh chấp

giữa Bái Hỏa Ma Giáo và các thế lực võ lâm Trung Nguyên, trợ giúp Nhật Nguyệt Đàn làm bá chủ Tây Cương Đạo một lần nữa?
Kết quả là chỉ trong chớp mắt, thì đã trở thành bo bo giữ mình, muốn rút lui an toàn? ! Rút lui cái đầu của ngươi!
Thái tử Hoành Xương cũng phát giác được thần sắc của Sùng Minh, nhưng chuyện cho tới bây giờ hắn còn có thể làm sao, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, đồng thời ở trong sự phẫn hận đối với Trần Khuynh Địch còn có thêm mấy phần bội phục.
Phẫn hận tự nhiên là hận Trần Khuynh Địch đã trực tiếp lật bàn, phá hủy kế hoạch của hắn.
Bội phục, chính là phục sự quyết đoán của Trần Khuynh Địch.
Trực tiếp động viên lực lượng của một phương thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung, không cần dùng đến bất luận một mưu kế nào cả, sử dụng lực lượng đường đường chính chính, trực tiếp ép tới, mà hết lần này tới lần khác bản thân hắn lại không có một chút biện pháp nào, có thể nghĩ ra loại phương pháp như vậy để giải quyết vấn đề, làm sao lại không phải là một loại trí tuệ đây?
"Không hổ là đối thủ tốt của ta!"
"Thái Tử điện hạ!"
Một giọng nói đột nhiên truyền tới, sau đó chỉ thấy một nam tử mặc áo bào đỏ của Bái Hỏa Ma Giáo đi nhanh tới, lộ ra sắc mặt hết sức khó coi.
"Đã xảy ra chuyện gì, Gia La?"
Gia La chính là Hộ Pháp Thần Tôn mà Tư Lạp Cách điều động đi đến đóng giữ Chiến hạm trước đó, bất quá hắn thật ra lại là gián điệp của Đại Chu ở Bái Hỏa Ma Giáo, nếu như không phải Trần Khuynh Địch giết chết một vị Hộ Pháp Thần Tôn ở Tiêu Thành mà nói, Gia La cũng không có biện pháp tiếp nhận cái vị trí Hộ Pháp Thần Tôn này.
Cũng chính là nhờ sự phối hợp của Gia La, vào thời điểm đám người thái tử Hoành Xương đột nhiên tập kích Chiến hạm, mới không bị đám người Bái Hỏa Ma Giáo ở phụ cận phát hiện ra, đáng tiếc là không ngờ được Phật Môn Huyền Lưu Ly thế mà cũng ở bên trong Chiến hạm, kết quả là sau khi các nàng tung ra hết át chủ bài, vậy mà lại thật sự chạy thoát ra bên ngoài. Nếu không thì tình cảnh hiện tại của đám người thái tử Hoành Xương cũng sẽ không trở nên xấu hổ như thế này.

Chương 364: Trầm Ngọc Cốc

"Điện hạ, có một lượng lớn nhân mã đang chạy về phía cái phương hướng này! Có quy mô cực kỳ to lớn!"
Nghe xong cái tin tức này, thái tử Hoành Xương tự nhiên cũng đã hiểu được.
Hành tung của hắn đã bị phát hiện!
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, một tiếng nổ thật to liền truyền đến từ nơi xa, sau đó chỉ nghe thấy từng tiếng gầm thét trùng trùng điệp điệp mà đến, ở bên trong tiếng gầm thét mang theo khí kình giống như gió bão, hóa thành bốn cột chân không gieo rắc sự sợ hãi, những đám mây trắng trên trời bị đánh tan toàn bộ, trong lúc mơ hồ, cũng đã khóa chặt Trầm Ngọc Cốc.
Lại có một tiếng nổ vang lên, ở đường chân trời xuất hiện ánh lửa ngút trời, phảng phất như là có bốn khỏa mặt trời dâng lên từ đường chân trời vậy, trực tiếp xuyên qua trận pháp mà đám người thái tử Hoành Xương bố trí ở bên ngoài Trầm Ngọc Cốc, mạnh mẽ đánh ra một con đường thẳng tắp, loại vĩ lực kia, không thể nghi ngờ là đã vượt qua cảnh giới Tiên Thiên.
"Là Võ Đạo Tông Sư của Thuần Dương Cung!"
"Quả nhiên là đã đến rồi sao!"
Theo con đường được mở ra, từng đạo từng đạo khí tức liên tiếp phóng lên tận trời, có Hậu Thiên viên mãn, có Luyện Tinh Hóa Khí, có Luyện Khí Hóa Thần, có Luyện Thần Phản Hư, còn có Hợp Đạo Tôn Giả, khí tức của hơn vạn người hội tụ vào cùng một chỗ, ở bên trên thanh thế thậm chí là còn muốn vượt qua Võ Đạo Tông Sư, biến thành một lớp mây đen có thể nhìn thấy bằng mắt thường.
"Tiến quân!"
"Tất cả mọi người đều xông lên cho ta, triệt để phong tỏa mảnh khu vực này, một người cũng không cho phép chạy đi!"
"Sau khi trở về tất cả mọi người đều sẽ được ghi công lớn, sư huynh ta sẽ tự móc tiền túi, cho mỗi người 1000 điểm cống hiến."
Nghe vậy biển người liền mãnh liệt xông tới.
Trần Khuynh Địch mặc toàn thân áo đen, chắp hai tay ở sau lưng, đi ở phía trước nhất đội ngũ tìm kiếm, đi từng bước một về phía đám người thái tử Hoành Xương.
Mà ở phía sau lưng hắn, thì là bốn lão nhân Võ Đạo Tông Sư toàn thân cao thấp chảy xuôi cương khí. Ở phía sau bốn lão nhân này, thì là 20 vị Hợp Đạo Tôn Giả, đại bộ phận đều là lão nhân, một số nhỏ thì có bộ dáng nam tử tráng niên. Ở phía sau nữa, thì chính là võ giả Luyện Thần Phản Hư, thậm chí là Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Tinh

Hóa Khí, Hậu Thiên đại viên mãn, tầng tầng lớp lớp.
Nhìn cái đội hình to lớn này, khóe mắt của thái tử Hoành Xương có một chút co lại.
"Chào chư vị, để ta giới thiệu một chút, đây đều là các huynh đệ Thuần Dương Cung của ta."
Trần Khuynh Địch quét ánh mắt nhìn qua thái tử Hoành Xương, đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn Sùng Minh, Tào công công, cuối cùng rơi vào trên kết giới to lớn ở trung ương Trầm Ngọc Cốc. Nhìn thấy kết giới vẫn hoàn hảo không có một chút tổn hại, Trần Khuynh Địch không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.
"Đã lâu không gặp, Trần Khuynh Địch." Thái tử Hoành Xương lạnh lùng mở miệng, cũng không hề bối rối, ngữ khí vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ.
"Không có việc gì." Quay ánh mắt lại, Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng mỉm cười, nụ cười ở trên mặt lộ ra ánh nắng phi thường xán lạn.
"Bởi vì thời gian là có hạn, cho nên ta liền nói thẳng, hôm nay toàn bộ các ngươi đều phải chết ở chỗ này."
Một câu nói đơn giản, lại lập tức bốc lên hàn phong lạnh lẽo, vô luận là thái tử Hoành Xương, đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn Sùng Minh, Tào công công, hay là Gia La, đều cảm thấy lạnh cả người.
Mà khiến cho bọn hắn trở nên nghiêm túc chính là, Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là có năng lực làm được điểm này.
Không nói đến những cái khác, chỉ là bốn vị Võ Đạo Tông Sư ở phía sau Trần Khuynh Địch đã không đơn giản, mặc dù nhìn qua đều giống như là võ giả huyết khí suy bại, dần dần già đi, nhưng dù sao đó cũng là người của Thuần Dương Cung, dựa vào một thân võ công còn chưa tới mức không thể đánh, thậm chí nếu như đánh thật, còn không chắc là bên nào sẽ chiến thắng. Chớ đừng nói chi là còn có Trần Khuynh Địch.
Đối mặt với sát ý của Trần Khuynh Địch, thái tử Hoành Xương tỉnh táo nói ra: "Trần Khuynh Địch, chẳng lẽ ngươi không muốn biết là những sư muội kia của ngươi ở nơi nào hay sao?"
"Chẳng phải là ở chỗ đó hay sao?" Trần Khuynh Địch nhìn liếc qua Trầm Ngọc Cốc.
Nhưng thật bất ngờ, thái tử Hoành Xương lại phun ra một câu: "Ở trong đó chỉ có hai người mà thôi, nếu tư liệu mà ta thu thập được không sai, ở trong đó chỉ có một người có quan hệ với ngươi, chính là biểu muội của ngươi và Phật Môn Huyền Lưu Ly, còn Dương Xuân và một người khác cũng không có ở trong Trầm Ngọc Cốc."
"Huyền Lưu Ly? Các ngươi cũng dám động vào đệ tử Phật Môn? !"
Trần Khuynh Địch dùng ánh mắt ngoài ý muốn nhìn về phía thái tử Hoành Xương, ít nhiều cũng sinh ra mấy phần kính ý đối với đối phương, tên gia hoả này thật là hung hãn a!

Mọi người đều biết, ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo Trung Nguyên, hai mạch Đạo Phật không thể nghi ngờ là mạnh nhất, mà Đại Chu sau này nếu muốn nhập chủ Trung Nguyên, thì nhất định phải cân nhắc ý kiến của hai mạch này, mà ở bên trên cái cơ sở này, thái tử Hoành Xương lại còn dám xuất thủ đối với người của Phật Môn, lại còn là loại đệ tử như Huyền Lưu Ly, thật sự là quá can đảm a!
Nhìn thần sắc của Trần Khuynh Địch, thái tử Hoành Xương liền biết là đối phương nhất định đã hiểu lầm.
Nói đùa! Một thế lực lớn như Phật Môn, hắn làm sao lại đi trêu chọc! Nhưng có trời mới biết là vị Huyền Lưu Ly kia rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, vừa nghe hắn nói muốn động thủ với ba người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Lạc Tương Tư, liền lập tức giống như là phát điên, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải ngăn cản hắn, làm cho hắn không thể xuống đài được.
Hơn nữa nếu như không phải là do Huyền Lưu Ly mà nói, mấy người Trần Tiêm Tiêm hiện tại đã sớm bị hắn bắt giữ! Nếu là như vậy, bản thân hắn lại làm sao sẽ rơi vào tình cảnh quẫn bách như bây giờ.
Hít vào một hơi thật sâu, sau khi đè ép bực bội ở trong lòng, thái tử Hoành Xương mới nói ra lần thứ hai: "Ở bên trong Trầm Ngọc Cốc chỉ có Trần Tiêm Tiêm cùng với Huyền Lưu Ly, còn Dương Xuân và một người khác thì đã đào tẩu nửa đường, so với việc dây dưa cùng với chúng ta, đi tìm tung tích của các nàng mới là chuyện trọng yếu hơn a, Trần Khuynh Địch."
"Dương Xuân cùng với Lạc sư muội?
"Nếu ta nhớ không lầm, vào thời điểm các nàng chạy trốn, đều đã bị thương nặng, nhất là người đi theo Dương Xuân, ta đã tự tay vỗ một chưởng lên bên trên đan điền của nàng, hiện tại chỉ sợ đã biến thành một phế nhân, lấy dung mạo của nàng, nếu như biến thành phế nhân, chỉ sợ là sẽ rơi vào nguy cơ sớm tối a."
Nhìn sắc mặt của Trần Khuynh Địch dần dần biến hóa, trên mặt của thái tử Hoành Xương lộ ra một nụ cười lạnh.
Đây đương nhiên là lừa gạt Trần Khuynh Địch rồi!
Nói đùa, đám nữ nhân kia không biết làm sao, lại mạnh mẽ vượt quá sự tưởng tượng của thái tử Hoành Xương, hắn đành phải đích thân xuất thủ, cuối cùng cũng chỉ đánh cho hai người Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư một người một chưởng, bộ vị vỗ trúng cũng là cánh tay và bả vai, trọng thương là nhất định có thể trọng thương các nàng, nhưng nếu muốn biến các nàng thành phế nhân là không có khả năng.

Chương 365: Bí thuật hoá long

Bất quá thì dù sao Trần Khuynh Địch cũng không biết, trước tiên dọa đối phương một cái, nhiễu loạn tinh thần của đối phương, nếu như đối phương quan tâm sẽ chủ động từ bỏ liều mạng với hắn, nếu đối phương lựa chọn mang theo Huyền Lưu Ly cùng với Trần Tiêm Tiêm rời đi mà nói, vậy thì tất cả đều vui vẻ.
Mà Trần Khuynh Địch quả thật là cũng đã bị lời nói này làm cho dao động. Dương Xuân là không cần phải lo lắng, dù sao thì nàng cũng là nhân vật chính a, nhưng Lạc Tương Tư thì lại không phải a! Nhất định phải nhanh chóng tìm được hai nàng!
"Ta đã biết." Chỉ thấy Trần Khuynh Địch nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Ta biết là thời gian rất cấp bách, cho nên...các ngươi hãy chết đi!"
Gầm lên giận dữ như sét đánh, Trần Khuynh Địch trực tiếp dùng một cước đạp vỡ mặt đất dưới chân, giống như mũi tên liền vọt tới trước mặt thái tử Hoành Xương trong chớp mắt, nâng cao đôi thiết quyền, cương khí vàng óng sôi trào mãnh liệt, vẽ một vòng cung vàng óng có thể nhìn thấy bằng mắt thường ở trong không khí, đập về phía đỉnh đầu của thái tử Hoành Xương.
Quyền chưa đến, ý đã tới, quyền ý ngập trời áp súc thành một điểm, giống như là thái sơn áp đỉnh vậy, một mực khoá chặt thái tử Hoành Xương, dù là lấy tu vi của hắn, cũng cảm thấy thân thể bị hãm sâu vào vũng bùn, hô hấp không lưu loát, trong tầm mắt chỉ còn lại đôi thiết quyền kia, trong lúc nhất thời vậy mà không đề nổi một điểm khí lực!
Tiếng xé gió chói tai theo nhau mà tới, nổ vang ở bên tai của hắn, khiến cho tai mắt đau nhức kịch liệt.
"Đến rất tốt! !!"
Ở dưới một quyền này của Trần Khuynh Địch, thái tử Hoành Xương trợn hai mắt lên, ẩn ẩn có tơ máu hiện lên, trong chớp mắt xông phá sự phong tỏa của quyền ý, đồng thời dâng trào cương khí toàn thân trên dưới, một đầu Hắc Sắc Thần Long bảy sừng gào thét mà ra, theo hai tay của hắn kết ấn, Hắc Sắc Thần Long cũng giương nanh múa vuốt đón nhận thiết quyền của Trần Khuynh Địch!
Sau đó Hắc Sắc Thần Long liền bị đánh nổ.
Đúng là như vậy, Hắc Sắc Thần Long giương nanh múa vuốt trực tiếp bị một quyền của Trần Khuynh Địch đánh xuyên qua đầu, sau đó từ đầu rồng đến eo rồng, cuối cùng đến đuôi rồng, toàn bộ đều bị một quyền của Trần Khuynh Địch đánh nổ tung, hóa thành hạt cương khí màu đen bắn ra bốn phía hai người, xuyên thủng mặt đất.
"Hừ!" Thái tử Hoành Xương lui về phía sau, sắc mặt có một chút khó coi, lại phóng ra một cỗ cương khí màu đen, lần thứ hai hóa thành

một đầu Hắc Sắc Thần Long vờn quanh người.
"Quả nhiên, tin tức ngươi giết một vị Võ Đạo Tông Sư tại Ung Châu Đạo mà trước đó ta nhận được là sự thật, xem ra so với lúc ở Viêm Hán Quốc ngươi đã có tiến bộ rất lớn, không hổ là địch nhân mà ta công nhận!"
"Ta là địch nhân của ngươi?"
Ngữ khí của Trần Khuynh Địch lập tức chọc giận thái tử Hoành Xương, chỉ thấy hắn vặn vẹo thân hình, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, nâng cao đùi phải, bày ra một cái tư thế kỳ quái, mà gần như đồng thời, cương khí màu đen như sông lớn không ngừng gào thét mà ra từ trong cơ thể của hắn, bao phủ thân thể của hắn.
Ầm một tiếng! Đại địa nứt toác, một tràng tiếng xương cốt nứt vỡ truyền ra từ trong cơ thể của thái tử Hoành Xương, vảy rồng màu đen rậm rạp chằng chịt không ngừng mọc ra từ dưới làn da của hắn, dày đặc giống như là áo giáp, hai tay hai chân dần dần biến hình, hóa thành hai cặp trảo rồng, mặt mày méo mó, một đôi sừng rồng sắc bén nhô ra từ đỉnh đầu...
Toàn thân cao thấp, mỗi một cái vảy rồng, mỗi một khối huyết nhục, thậm chí là mắt rồng, râu rồng, trảo rồng, đuôi rồng, mọi thứ vậy mà đều sinh động như thật, theo đó còn có một cỗ long khí trùng trùng điệp điệp, nồng đậm đến cực điểm, cao quý không tả nổi, phảng phất như là một con Hắc Long có thân thể máu thịt thật sự giáng lâm đến thế gian!
Hét dài một tiếng, Hắc Long ngẩng đầu, tiếng long ngâm trùng trùng điệp điệp, quét sạch bát phương.
"Đến đây! Trần Khuynh Địch! Tiến bộ của ta so với lúc ở Viêm Hán Quốc cũng không chỉ có một bậc, ta sẽ cho ngươi biết cái gì là bí thuật hoá long của Đại Chu chúng ta!"
Nhìn thái tử Hoành Xương hóa thành một con Hắc Sắc Thần Long, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên một vòng đỏ như máu.
Từ sau khi đi đến Tây Cương Đạo, hắn có thể nói là mọi chuyện đều không thông thuận, còn chưa cứu được Phượng Tiên sư muội, đã bị người khác chơi xỏ, kết quả là dẫn đến việc ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư đều bị tập kích, mà Huyền Lưu Ly lại tới dây dưa với bản thân hắn, làm cho hắn hết sức bực bội.
Nhưng hết lần này tới lần khác hắn đều khắc chế bản thân, không ra tay đánh nhau với Tần Kiền Hoàng, yên lặng nhẫn nại sự ngang ngược của Huyền Lưu Ly, cũng không có xuất thủ đối với Lãnh Huyết lòng mang ý đồ xấu...
Hắn đã sớm chịu đựng đủ rồi!
"Coi như là ngươi xúi quẩy, địch nhân của ta! Hồng cái gì thái tử, mau tới đây!"
"Ta tên là Hoành Xương! Cơ Hoành Xương! Tốt xấu gì thì cũng phải

nhớ tên của ta chứ, đáng chết! !"
Chiến đấu từ lúc vừa mới bắt đầu đã tiến vào giai đoạn ác liệt.
Thái tử Hoành Xương hóa thân thành Hắc Sắc Thần Long, chỉ là đầu rồng thì đã có kích thước lớn bằng cả người Trần Khuynh Địch, trảo rồng càng là hết sức to lớn, khí tức sắc bén xé rách hư không, cái đuôi rồng to lớn nâng lên, phảng phất như là chuỳ công thành vậy, vung vẩy một cái liền giống như là một ngọn núi nhỏ sụp đổ, mang theo lực đạo vô cùng kinh khủng.
Mà Trần Khuynh Địch thì cũng không yếu thế một chút nào, hai mắt bắn ra Thần Quang, Vô Lượng Quang Như Lai thâm tàng trong cơ thể, từng đạo từng đạo phật quang thẩm thấu ra từ da thịt của hắn, hóa thành từng đạo từng đạo Phạn văn in lên trên người, sau đó chính là oanh ra từng quyền, mạnh mẽ va chạm cùng với cơ thể Thần Long của thái tử Hoành Xương.
Hắc Sắc Thần Long nhìn qua vô cùng to lớn, nhưng lại hoạt động linh hoạt ngoài ý liệu, hơn nữa thái tử Hoành Xương hiển nhiên đã quen thuộc với việc dùng cơ thể Thần Long để chiến đấu, vào thời điểm đánh cận chiến cũng không kém Trần Khuynh Địch một chút nào, nương tựa theo lực lượng cùng với sức khôi phục của cự long, hoàn toàn là lấy lực áp người.
Mà Trần Khuynh Địch thì là uyển chuyển tung người, vờn quanh Hắc Sắc Thần Long, không ngừng ra chiêu, một thân quyền ý càng là không ngừng biến hóa, đôi thiết quyền thỉnh thoảng chập ngón tay lại đâm ra, hóa thành lợi kiếm ngút trời, thỉnh thoảng dựng thẳng chưởng thành đao trảm xuống, phát ra lôi minh cuồn cuộn, thỉnh thoảng vung tay như trường thương, đâm ra một thương lôi đình vạn quân.
Thế công liên tiếp ở trên tay của Trần Khuynh Địch cơ hồ là được phát huy ra không có một chút dừng lại nào, trọng yếu hơn chính là quyền ý của hắn cũng không ngừng biến hóa theo chiêu thức khác biệt, vào thời điểm chập ngón tay thành kiếm, quyền ý liền biến thành sắc bén như kiếm, phảng phất như có thể đâm xuyên tinh thiết, vào thời điểm dựng thẳng chưởng thành đao, quyền ý liền trở nên vô cùng bá đạo, một đao trảm xuống không có ai có thể ngăn cản, vào thời điểm vung tay như trường thương, quyền ý liền biến thành tiến tới không lùi, mang theo chiến ý ngập trời.

Chương 366: Đốt lên Tam Vị Chân Hỏa

Đủ loại ý cảnh được tùy ý diễn hóa ở dưới quyền ý của Trần Khuynh Địch, hạ bút thành văn, quá trình nối tiếp ở giữa các loại ý cảnh càng là hết sức trôi chảy, vờn quanh thái tử Hoành Xương liên hoàn đánh ra, quả thực là có thể chống đỡ được lực lượng kinh khủng của thái tử Hoành Xương sau khi hóa thân thành Thần Long, thậm chí là đánh cho thái tử Hoành Xương không kịp nhìn, căn bản là không kịp hoàn thủ.
Chưởng đao đánh tới, cạo xuống từng cái từng cái vảy rồng, thái tử Hoành Xương phát ra tiếng gầm, chỉ thấy Hắc Sắc Thần Long gầm một tiếng, vảy rồng toàn thân nhất thời dựng thẳng mà lên, sau đó vậy mà bỗng nhiên nổ tung, vô số vảy rồng phảng phất như là súng máy vậy bắn phá ra bốn phương tám hướng!
Trần Khuynh Địch không kịp né tránh, lại đấm ra một quyền, đánh nát đại đa số vảy rồng ở trước mặt, mà một bộ phận vảy rồng còn dư lại rơi vào trên người của hắn, lại không thể đâm xuyên thân thể của hắn, mà trực tiếp găm vào trên người của hắn, bị Phạn văn hộ thể ở khắp người ngăn cản.
Rút lui về sau mấy bước, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hít vào một hơi thật sâu, không thể không thừa nhận, tên Hồng cái gì thái tử này thực sự là rất lợi hại!
Không nói đến những cái khác, chỉ là chiêu bí thuật hóa long này đã là cực kỳ khó đối phó, sau khi hóa thân Thần Long cơ hồ là không có nhược điểm, công kích Nguyên Thần của hắn bị một đôi mắt rồng vàng óng hoàn mỹ ngăn lại, so đấu nhục thân, cơ thể Thần Long của đối phương cũng không phải là giả, mà so đấu cương khí, cũng bị đối phương dùng long khí triệt tiêu.
Không có một chút nhược điểm nào! Đại Chu đến cùng vẫn không hổ là hoàng thất Trung Nguyên vào ngàn năm trước kia, mặc dù bây giờ đã sa sút, nhưng Hàng Thế Long Vương Chân Kinh được truyền thừa xuống vẫn là cấp bậc Tuyệt Thế Thần Công, mà ở trong tay của thái tử Hoành Xương, lực lượng của Hàng Thế Long Vương Chân Kinh càng là được phát huy đến cực hạn, đã cường đại đến trình độ cực hạn.
Nếu như cứ tiếp tục chiến đấu như vậy, chỉ sợ là phải mất hơn ba trăm chiêu, mới có thể quyết định thắng bại a. Bất quá Trần Khuynh Địch cũng không có ý định tiếp tục chiến đấu như vậy.
"Hệ thống, đốt Tam Vị Chân Hỏa lên cho ta."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: kí chủ chắc chắn chứ?"
"Chắc chắn!"
Trần Khuynh Địch vừa mới trả lời ở trong lòng xong, đã cảm thấy

một cỗ cảm giác nóng rực khó tả truyền đến từ sâu trong đan điền, sau đó hắn liền phát hiện ra, bên trong ba khu nhân thể quan khiếu, trái tim, thận, khí hải của hắn, tinh khí vô tận bị rút ra bên ngoài, trực tiếp tràn vào hạt giống chân hỏa ở trong đan điền.
Oanh! Tam Vị Chân Hỏa được đốt lên!
Đương nhiên, đây cũng không phải là Tam Vị Chân Hỏa cấp Thiên, đó là đồ vật mà chỉ có võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan mới có thể trải qua, Tam Vị Chân Hỏa đang thiêu đốt ở trong đan điền của Trần Khuynh Địch, là hỏa diễm cấp Phàm, cũng không phải là lấy từ thiên địa, mà là lấy từ nhân thể bản thân, nhưng cho dù vậy, nhiệt lực của nó cũng là vô cùng khủng bố.
Bất quá đây chính là thứ mà Trần Khuynh Địch cần! Tam Vị Chân Hỏa cháy hừng hực, Vô Lượng Quang Như Lai tọa trấn trong cơ thể, song phương tạo thành một loại cân bằng kỳ diệu.
"Tới đây! Lại tiếp thêm một quyền của ta!"
Trần Khuynh Địch ngưng tụ tinh, khí, thần, bên trên đôi thiết quyền dấy lên Tam Vị Chân Hỏa vàng óng, huyết khí, cương khí, Nguyên Thần hợp thành một, hóa thành một chữ Giết to lớn, được Trần Khuynh Địch nắm chặt ở trong tay, một quyền đấm ra, sát khí như biển, muốn triệt để nuốt hết thái tử Hoành Xương hóa thân Thần Long.
"Sặc..." Ở bên trong Hắc Sắc Thần Long, thái tử Hoành Xương nhìn thấy một quyền này của Trần Khuynh Địch, sắc mặt lập tức kịch biến, trực tiếp cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, rơi vào trên hai mắt của Hắc Sắc Thần Long, trong chớp mắt, giống như là vẽ rồng điểm mắt, toàn bộ cự long giãy giụa một cái, khí tức vậy mà lại tăng thêm ba thành!
Hỏa diễm vàng óng quấn quanh toàn thân Trần Khuynh Địch, còn có thái tử Hoành Xương hóa thân Thần Long, hai người đều xuất ra lá bài tẩy va chạm vào nhau, cương khí nổ tung trực tiếp xé rách cây cối chung quanh, nhấc lên bụi đất đầy trời, ở trung tâm va chạm càng là xuất hiện một cái hố to mấy chục thước.
Sau đó chỉ thấy một bóng người bắn ra từ bên trong bụi mù, lui lại vài chục bước mới có thể dừng lại.
Đó là thái tử Hoành Xương.
Bụi mù tán đi, Trần Khuynh Địch nhanh chân đi ra từ bên trong cái hố, hỏa diễm vàng óng quấn quanh toàn thân vẫn đang thiêu đốt hừng hực như cũ, hoàn toàn không có xu thế tiêu tán, mà khí thế của bản thân hắn càng là đang không ngừng dâng lên, cùng với thái tử Hoành Xương ở phía đối diện lộ ra sắc mặt trắng bệch, rõ ràng là đã bị nội thương là không thể so sánh.
"Làm sao có thể!" Những người khác còn không biết, nhưng Tào công công biết rõ thực lực của thái tử nhà mình là người đầu tiên lên tiếng kinh hô. Hắn có thể xác định, Trần Khuynh Địch cùng với thái

tử nhà mình đều là có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, vốn dĩ hắn còn cho rằng song phương là kình địch, sẽ biến thành cục diện đánh ngang tay, nhưng nhìn cái bộ dáng này, thái tử nhà mình thế mà lại bị đánh bại! Mà khí tức của Trần Khuynh Địch còn đang không ngừng dâng cao? Chẳng lẽ là lâm trận đột phá...
Trong lúc nhất thời ở trong lòng của Tào công công hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng hội tụ thành một cái: "Phải giết người này!"
"Lên!" Thanh âm the thé vang vọng, mà gần như đồng thời, Tào công công, đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn Sùng Minh, còn có Gia La làm phản, trọn vẹn ba vị Võ Đạo Tông Sư gần như đồng thời xuất thủ đánh về phía Trần Khuynh Địch!
"Ha ha ha, đến rất tốt!" Trần Khuynh Địch cười ha hả, một cỗ hào khí tự nhiên sinh ra từ Tam Vị Chân Hỏa.
Đốt Tam Vị Chân Hỏa cũng không phải là không cần phải trả giá, hiện tại trên toàn thân cao thấp của hắn đều tràn đầy lực lượng Tam Vị Chân Hỏa, cỗ lực lượng này đang không ngừng tẩy luyện Nguyên Thần của hắn, rèn luyện thể phách của hắn, khiến cho hắn nâng cao một bước, nhưng nâng cao quá cũng hoá dở, theo việc Tam Vị Chân Hỏa càng ngày càng lớn mạnh, nếu như không có cách nào ngăn chặn, vậy thì Tam Vị Chân Hỏa sớm muộn cũng sẽ đốt Trần Khuynh Địch thành tro bụi.
Mà Trần Khuynh Địch sở dĩ xuất chiến một mình, mà không để cho các sư huynh đệ ở phía sau tiến lên, chính là vì mượn nhờ đám người thái tử Hoành Xương ngăn chặn lực lượng Tam Vị Chân Hỏa!
Đến thời điểm Tam Vị Chân Hỏa bị áp chế, Trần Khuynh Địch sẽ dựa vào phương pháp trên một trang cuối cùng của [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư], nhất cử đột phá đến Võ Đạo Tông Sư!
Tục ngữ đã nói, ngọc không thể được tạo ra mà không có công cụ, chỉ có dùng liệt hỏa mới có thể luyện được vàng thật.
Trần Khuynh Địch chính là muốn dùng ngọn lửa mãnh liệt nhất này, luyện bản thân thành một khối vàng thật vạn kiếp bất phôi! Nếu không thì làm sao xứng đáng với các sư huynh đệ Thuần Dương Cung bởi vì hắn mà lặn lội đến đây? Làm sao xứng đáng với nghĩa phụ tiện nghi đã dung túng cho hắn làm loạn? !

Chương 367: Kim Đan vỡ vụn

Tào công công, Gia La, đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn Sùng Minh, trọn vẹn ba vị Võ Đạo Tông Sư đồng thời xuất thủ, đánh ra ba đạo công kích khác nhau, hoặc lạnh buốt thấu xương, hoặc nóng rực như lửa, hoặc âm dương kết hợp lại, trong chớp mắt liền rơi xuống trước mặt của Trần Khuynh Địch, cương khí ngập trời phong tỏa không gian, cơ hồ là muốn tránh cũng không thể tránh!
Ầm ầm!
Cương khí chấn động lục phủ ngũ tạng, trực tiếp nện ở trên người của Trần Khuynh Địch, lập tức phá huỷ hơn phân nửa Phạn văn vàng óng ở trên người của hắn, cả người liên tục lùi lại mấy bước, trực tiếp phun ra một ngụm máu nóng, sắc mặt càng là trở nên trắng bệch thêm mấy phần, ngay cả Tam Vị Chân Hỏa đang cháy hừng hực ở trong cơ thể cũng đều bị đè nén.
Bất quá nhìn thấy một màn này, Trần Khuynh Địch không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.
Lỗ chân lông trên toàn thân của Trần Khuynh Địch đều đang phun ra khí huyết, Thần Quang trong hai mắt càng thêm nồng đậm, thế mà vẫn không hề có ý tứ lui về phía sau, mà là nhanh chân hướng về phía trước đón lấy công kích của ba vị Võ Đạo Tông Sư, thôn phệ hết cương khí của bọn hắn, chuyển đổi thành Âm Dương Chi Khí màu trắng đen, vờn quanh người của Trần Khuynh Địch.
Đây chính là Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết!
Môn Tuyệt Thế Thần Công này nhìn qua bình thường không có gì lạ, chỉ có thể hấp thu Âm Dương Chi Khí trong thiên địa, nhờ vào đó để tăng cao tu vi, nhưng khi dùng trong chiến đấu lại có diệu dụng vô tận.
Không nói đến những cái khác, thiên địa bất quá chỉ được phân chia thành âm dương, ở trước mặt môn ma công này, cương khí của ngàn vạn võ học, đều có thể hóa thành Âm Dương Chi Khí, sau khi hấp thu còn có thể bổ sung cho bản thân, bây giờ được Trần Khuynh Địch thi triển ra, quả thực là có thể đón đỡ công kích của ba vị Võ Đạo Tông Sư, cả người tiến về phía trước, thôn phệ tất cả công kích.
"Đây là muốn dùng chúng ta để làm đá mài đao!"
"Hấp thu cương khí của chúng ta, rõ ràng là một môn Cái Thế ma công!
"Ta ngược lại muốn xem thử hắn có thể chống đỡ tới khi nào!"
Trong ba người, Tào công công xuất thân từ Đại Chu, một thân tu vi là hùng hậu nhất, giữa lúc giơ tay nhấc chân, hàn khí lạnh buốt thấu xương tản ra thậm chí còn không kém hơn cương khí gió tuyết của Minh Vô Nhai ngày xưa, cương khí quét tới, cơ hồ là ở trong nháy

mắt liền bao phủ toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch, muốn đông cứng hắn thành tượng băng, mà Gia La thì xuất thủ ở một bên khác, ở trong tay đốt lên một đoàn Thánh Hỏa, vỗ ra một chưởng chính là hỏa diễm ngập trời.
Đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn Sùng Minh duỗi hai tay ra, mỗi cánh tay đều hiện ra huyễn ảnh nhật nguyệt, vậy mà lại có bộ dáng giống như là Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết của Trần Khuynh Địch, huyễn ảnh nhật nguyệt kết hợp với cương khí của Tào công công cùng với Gia La, khiến cho cường độ nóng lạnh tăng thêm một cấp độ, đúng là đã kết hợp một cách hoàn mỹ.
Một đòn oanh ra! Uy lực lại tăng thêm một cấp bậc!
Mà ở một bên khác, thái tử Hoành Xương thì bước ra một bước, vậy mà hóa thân thành Hắc Sắc Thần Long lần thứ hai, lao về phía Trần Khuynh Địch.
Thân làm Đại Chu Thái Tử, Cơ Hoành Xương mặc dù rất hi vọng có thể ở dưới tình huống đơn đả độc đấu chiến thắng Trần Khuynh Địch, nhưng hắn cũng không phải là người cổ hủ, hiện tại hắn đã không đánh lại Trần Khuynh Địch, mà càng quan trọng hơn không phải là chiến ý của bản thân, mà là thoát khỏi quẫn cảnh hiện tại, cho nên liên thủ mới là lựa chọn tốt nhất.
Trong lúc nhất thời, Trần Khuynh Địch trực tiếp rơi vào nguy cơ sinh tử bị bốn vị Võ Đạo Tông Sư vây công!
"Là lúc này!" Trần Khuynh Địch trợn hai mắt lên, hai tay bỗng nhiên kết ấn.
Thiên địa làm lô, tọa hóa làm công! Âm dương làm than củi, vạn vật làm đồng!
Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết được Trần Khuynh Địch thi triển một cách toàn diện, lấy ý chí của hắn, trực tiếp diễn hóa ra một đạo huyễn ảnh nhật nguyệt đan xen ở bên ngoài cơ thể cùng với một lô đỉnh to lớn tràn ngập Âm Dương Chi Khí!
"Đây là!"
Không để cho đám người thái tử Hoành Xương kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch liền há mồm phun một cái, hào quang lượn lờ, đúng là trực tiếp phun ra một khỏa Kim Đan!
Trên Kim Đan có đường vân tự nhiên, ở phía trên có Tam Vị Chân Hỏa vô tận lượn lờ, cứ thế mà mạnh mẽ va chạm cùng với công kích của đám người thái tử Hoành Xương, phát ra một tiếng tiếng nổ lớn như sét đánh, sóng xung kích kinh khủng hất bay cây cối ở chung quanh, lực phản chấn càng là đồng thời tác dụng ở trên người của Trần Khuynh Địch cùng với đám người thái tử Hoành Xương.
Xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt!
Đám người thái tử Hoành Xương phi tốc lui lại, mà Trần Khuynh Địch cũng liên tục lùi lại mấy bước, sắc mặt trở nên tái nhợt. Về phần Hợp Đạo Kim Đan ở trên đỉnh đầu của hắn, đúng là đã ầm ầm

vỡ vụn!
"Muốn dùng chúng ta làm đá mài đao, ngược lại còn mài gãy đao?"
"Không biết tự lượng sức mình!"
Đám người Tào công công lộ ra thần sắc lạnh lùng, nhìn Kim Đan của Trần Khuynh Địch tan vỡ, trong mắt có mấy phần cười nhạo và lạnh lùng, mọi người đều biết, Hợp Đạo Kim Đan chính là điểm mấu chốt nhất quyết định xem võ giả có thể đột phá đến Võ Đạo Tông Sư hay không, Kim Đan vỡ vụn, hậu quả so với đan điền phá toái cơ bản là không có gì khác biệt.
Đều là bị phế bỏ! Nói một cách khác, bây giờ Trần Khuynh Địch đã bị phế!
Nhưng mà khiến cho sắc mặt của mọi người biến hóa là, Kim Đan rõ ràng là đã vỡ vụn, khí thế của Trần Khuynh Địch lại không có một chút biến hoá nào, ngược lại còn dẫn dắt mảnh vỡ Kim Đan quay chung quan đỉnh đầu của hắn, Tam Vị Chân Hỏa trên toàn thân cao thấp càng là thiêu đốt thêm kịch liệt!
"Giả thần giả quỷ!" Gia La là người thứ nhất hô lớn, trực tiếp vọt tới trước mặt Trần Khuynh Địch đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, muốn dùng một chưởng đánh ngất Trần Khuynh Địch, bất quá không đợi hắn vỗ ra một chưởng, một bàn tay già nua liền ló ra, vỗ nhè nhẹ ở trên tay của Gia La, một cỗ đại lực tràn trề chợt truyền đến, nhất thời vỗ bay hắn ra bên ngoài.
"Hừ! Thiếu tông chủ đang đột phá, các ngươi cứ đứng đó ngoan ngoãn nhìn là được rồi."
Ở phía sau Trần Khuynh Địch, bốn vị lão nhân Thuần Dương Cung bước ra, mặc dù nguyên một đám đều đã rơi vào giai đoạn khí huyết suy bại, thế nhưng khí tức nóng rực như mặt trời lại vẫn cường thịnh như cũ, trực tiếp ngăn cản đám người Tào công công, khoá cứng bốn phương hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, khiến cho bọn hắn không thể nhúc nhích.
Mà ở một chỗ khác, 20 vị Hợp Đạo Tôn Giả khác thì cấp tốc đi ra, vừa thôi động cương khí đưa vào thể nội của Trần Khuynh Địch, vừa không ngừng lấy ra đủ loại linh dược, thi thể Yêu Thú, còn có đan dược tràn ngập hương khí, không ngừng đánh vào lô đỉnh âm dương do Trần Khuynh Địch ngưng tụ ra.
Nhìn thấy một màn này, đám người còn chưa nhìn ra được hay sao. Trần Khuynh Địch rõ ràng đã coi bọn hắn là đá mài đao để dùng, hơn nữa ghê tởm nhất chính là, tên gia hỏa này ở bề ngoài là lấy một địch bốn, nhìn qua hết sức phóng khoáng, tràn đầy dáng vẻ cầu phú quý trong nguy hiểm, muốn đột phá ở trong sinh tử, nhưng trên thực tế lại là dựa vào một đám tiểu đệ ở đằng sau.

Chương 368: Bại gia

Chỉ cần đám tiểu đệ cảm thấy nguy hiểm liền trực tiếp xông tới.
Cái gì mà liệt hoả luyện vàng thật, tất cả đều là tán dóc!
"Đừng hốt hoảng!" Thái tử Hoành Xương là người phản ứng đầu tiên, rống to: "Chỉ là bốn lão già mà thôi, chúng ta cùng nhau xuất thủ, trước tiên xông phá vòng vây rồi lại nói!"
Trong lúc nhất thời, thái tử Hoành Xương, Tào công công, Sùng Minh, Gia La, bốn người liền quyết đoán xuất thủ, kịch chiến cùng với bốn vị lão nhân Thuần Dương Cung, mà đám đệ tử Nhật Nguyệt Đàn thì huyết chiến cùng với đám võ giả Thuần Dương Cung, toàn bộ rừng cây ở bên ngoài Trầm Ngọc Cốc, lập tức rơi vào một mảnh huyết tinh.
Mà ở trên phiến chiến trường này, chỉ có vị trí mà Trần Khuynh Địch ngồi là vẫn bình tĩnh như trước. 20 vị Hợp Đạo Tôn Giả căn bản là không xuất thủ, trực tiếp hộ vệ ở bên cạnh Trần Khuynh Địch, hiệp trợ hắn đột phá.
Huyết Linh Lung, Long Cốt Đằng, nhân sâm ngàn năm, đông trùng hạ thảo, đủ loại linh dược được ném vào bên trong lô đỉnh, ngoài ra còn có đủ loại thi thể Yêu thú, Liệt Xỉ Hổ, Phi Thiên Kim Điêu, Võ Huyền Quy, Tam Túc Hỏa Nha, cũng được ném hết vào lô đỉnh.
Ngoài ra còn có đủ loại thần đan, diệu dược, Hoàng Huyết Đan, Long Nguyên Đan, Kỳ Lân Tán, toàn bộ đều là Thần Đan thượng phẩm tăng trưởng tu vi, thậm chí còn có một bộ phận là Đan Vương cấp bậc kỳ trân, đồng dạng cũng là một khoả lại một khoả, phảng phất như là không cần tiền vậy không ngừng được ném vào lô đỉnh.
Tam Vị Chân Hỏa cháy hừng hực, thân ảnh của Trần Khuynh Địch cũng dần dần trở nên hư ảo, thay vào đó thì là lô đỉnh xen lẫn âm dương màu trắng đen kia, ở bên trong đỉnh bốc lên hỏa diễm, dung luyện linh dược, huyết nhục yêu thú, đan dược, phun ra nuốt vào Âm Dương Chi Khí ngập trời cùng với thiên địa nguyên khí.
Nhìn thấy một màn chấn nhiếp nhân tâm này, vô luận là ai, trong lòng đều không khỏi sinh ra một ý nghĩ như thế này: "M* nó! Thuần Dương Cung thật sự là một đám bại gia nhà giàu a!"
Thân làm một nhân vật phản diện, sớm muộn gì cũng sẽ bị nhân vật chính giết chết, Trần Khuynh Địch vẫn luôn rất có ý thức nguy cơ. Mặc cho dù tới nay hắn đều đang tránh sinh ra xung đột cùng với nhân vật chính, còn lôi kéo các nhân vật chính khác tới để làm hộ thân phù, nhưng mà hắn biết rõ, mặc kệ có trốn tránh như thế nào, đến cuối cùng thì vẫn chỉ có thực lực của bản thân mới là bảo hộ lớn nhất.
Nếu như thực lực của bản thân không sánh bằng nhân vật chính, vậy

thì bất kể như thế nào, đến cuối cùng thì vẫn có khả năng bị nhân vật chính tiêu diệt. Cho nên cho tới nay Trần Khuynh Địch đều cố gắng ma luyện bản thân. Tối thiểu là ở cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, Trần Khuynh Địch đã có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà nói, thực lực của hắn tuyệt đối đã đạt đến tiêu chuẩn của nhân vật chính, lấy yếu khắc mạnh là chuyện không thành vấn đề.
Nhưng tương tự, nếu như chỉ đạt đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư phổ thông, hắn không cảm thấy an tâm.
Bởi vậy Trần Khuynh Địch không thể chỉ truy cầu đột phá đơn giản, hắn cần chính là loại đột phá đặc thù, có tiền đồ càng rộng lớn hơn, có thể so sánh cùng với nhân vật chính kia.
Là loại đột phá vượt mức bình thường...nằm ở bên trong [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư]. Quyển sách này là hắn lấy được từ bên trong bí cảnh Thuần Dương, đến từ tiền bối xuyên việt, kỳ thư của Thuần Dương Đạo Tôn quả thật là rất bất phàm, nhất là tri thức có quan hệ đến đột phá Tông Sư nằm ở một trang cuối cùng.
Ở trên trang cuối cùng, Thuần Dương Đạo Tôn đưa ra một cái phương thức đột phá hoàn toàn mới.
Mọi người đều biết, Võ Đạo Tông Sư muốn đột phá, đầu tiên là phải rõ ràng võ đạo của bản thân, sau đó khắc sâu võ đạo lên phía trên Hợp Đạo Kim Đan của bản thân, hai chuyện này thiếu một thứ cũng không được, mà trạng thái trước đó của Trần Khuynh Địch, chính là đã rõ ràng võ đạo của bản thân, nhưng lại không có nào khắc họa võ đạo lên phía trên Kim Đan.
Ở trên cái cơ sở này muốn đột phá, có hai loại biện pháp.
Một loại là công phu mài sắt, chậm rãi sử dụng thời gian để mài, vậy thì sớm muộn là cũng có thể đột phá, nhưng loại đột phá này đối với Trần Khuynh Địch mà nói là thực sự quá mức bình thường.
Một loại khác chính là phương pháp nằm ở bên trong [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư]. Vứt bỏ con đường Hợp Đạo Kim Đan bình thường, xem nhục thân như là một khỏa Kim Đan để dung luyện, sau đó dung nhập võ đạo của bản thân hoàn toàn vào trong máu thịt, sâu vào tận xương tủy, hợp nhất Nguyên Thần, từ đó chế tạo ra một cỗ nhục thân khủng bố.
Loại phương thức đột phá này cũng không phải là lấy Hợp Đạo Kim Đan nối liền với thiên địa ở bên ngoài, mà là trực tiếp đào móc bảo khố nhân thể, đào móc tiềm năng ở bên trong, căn cứ theo suy tính của Thuần Dương Đạo Tôn, một khi thành công, đến lúc đó Nguyên Thần, cương khí, khí huyết sẽ dung hợp hoàn toàn, không phân biệt nữa, viên mãn không rò rỉ.
Bất quá rủi ro của loại phương pháp này cũng viễn siêu phương pháp bình thường.
Không nói đến những cái khác, loại phương pháp này đầu tiên là cần

phải đánh vỡ nát Kim Đan của bản thân, sau đó triệt để dung nhập vào bên trong nhục thân, sau đó lại cưỡng ép dung hợp Nguyên Thần, cương khí, khí huyết, triệt để dung luyện với nhau, đào móc tiềm năng trong nhân thể, cái phương thức này là quá mức hung hăng, chỉ cần sơ sẩy một sẽ bị phế bỏ hoàn toàn.
Cho nên mới cần không ngừng đầu nhập đủ loại linh dược trân quý, huyết nhục, đan dược, dùng những thứ này để duy trì thân thể không bị sụp đổ.
"Ầm ầm!"
Theo thời gian trôi qua, khí tức của Trần Khuynh Địch càng trở nên cường thịnh.
"Đổ linh tuyền vào!"
Một vị Hợp Đạo Tôn Giả quát lớn, sau đó một người khác thì lấy ra một cái bình ngọc, đổ nước linh tuyền đỏ ngầu vào bên trong lô đỉnh âm dương, đây là Thuần Dương linh tuyền đặc sản của Thuần Dương Cung, vào thời điểm luyện đan sẽ được sử dụng, bây giờ được đổ vào trong lô đỉnh âm dương, để tăng lớn sức lửa.
"Xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt!
Nhục thân rạn nứt, từng vết nứt lan tràn ra ở trên người của Trần Khuynh Địch. Thay vì nói là đang tu luyện đột phá, không bằng nói là đang luyện chế một khoả đan dược hình người! Thân làm lô, chân hỏa làm công. Kim Đan làm than củi, khí huyết làm đồng!
Lấy Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết xem như là chân ý, lấy nhục thân xem như là lô đỉnh, lấy chân hỏa xem như là động lực, Kim Đan xem như là nguyên vật liệu, muốn dung luyện ra một cỗ nhục thân thiên hạ vô song! Nhưng cùng lúc đó, thống khổ do Tam Vị Chân Hỏa mang tới cũng càng trở nên kịch liệt. Hơn nữa loại đau nhức này là không có cách nào trừ khử, không chỉ có tác dụng với nhục thân, còn có tác dụng với Nguyên Thần, khiến cho Trần Khuynh Địch căn bản là không có cách nào chống cự.
"A a..."
Hai con người trở nên trống rỗng, vô tận quyền ý tràn ngập ở trong hai mắt của Trần Khuynh Địch.

Chương 369: Tóc của ta đâu?

Mà đồng thời, 720 cái khiếu huyệt trên toàn thân của hắn đều đang chấn động, phảng phất như 720 miệng suối phun, liên tục phun thần lực ra, gột rửa nhục thể của hắn, thậm chí là còn dung nhập với rất nhiều linh dược, huyết nhục, đan dược bao phủ thân thể của hắn, hình thành một khoả Kim Đan hình người vàng óng.
Mà ở chung quanh Kim Đan hình người.
Trên cùng chính là một đôi phù văn thiết quyền, tiếp theo là một chuôi Tiên Nhân Kiếm, còn có rất nhiều ký hiệu hình tượng đao thương côn kiếm, vờn quanh Kim Đan chiếu rọi lẫn nhau, cuối cùng dung nhập toàn bộ vào trong Kim Đan, sau khi những ký hiệu này dung nhập vào, khí tức của Kim Đan cũng càng trở nên cường thịnh, ẩn ẩn phát tán ra đan hương.
Long hổ hội tụ, âm dương kết hợp!
Oanh!
Lại là một tiếng nổ vang, vang dội hơn phân nửa chiến trường, cho dù là Hợp Đạo Tôn Giả cũng cảm thấy nhịp tim trì trệ, mà sắc mặt của võ giả có tu vi yếu càng là trực tiếp trở nên trắng nhợt, bị tiếng nổ vang này chấn động đến mức thổ huyết lui lại, ngay cả đám người thái tử Hoành Xương đang kịch chiến với bốn vị lão nhân Thuần Dương Cung, cũng đều phải ngừng lại.
Đông! Đông! Đông!
Tiếng tim đập trầm trọng liên tiếp vang lên, truyền ra từ trong Kim Đan, ngay tiếp theo đại địa cũng đều đập theo nhịp tim.
"Thành công rồi sao?"
Bốn vị lão nhân Thuần Dương Cung lộ ra thần sắc vui vẻ, mong đợi nhìn Kim Đan hình người, mà đám người thái tử Hoành Xương thì lại lộ ra thần sắc khó coi, nhất là thái tử Hoành Xương, sắc mặt càng là trở nên hết sức tái nhợt.
Thật vất vả mới xuất quan, càng là chiếm được nhiệm vụ quan trọng từ phụ hoàng, vốn dĩ muốn đến nơi này rửa sạch nhục nhã, kết quả không nghĩ tới ngược lại còn bị địch nhân của bản thân vượt qua! Rõ ràng là vào lần gặp mặt thứ nhất, cảnh giới của Trần Khuynh Địch còn không bằng bản thân hắn, trong nháy mắt, đối phương thế mà lại đột phá đến Võ Đạo Tông Sư nhanh hơn hắn? ! Thật sự là vô cùng nhục nhã!
Thái tử Hoành Xương khẽ cắn môi, cưỡng ép đè nén sự cuồng nộ ở trong lòng, yên lặng liếc mắt ra hiệu cho Tào công công.
Mà cùng lúc đó, thời gian dần trôi qua, tiếng tim đập trầm trọng dần dần trở nên nhỏ đi, sau đó chậm rãi biến mất, chỉ nghe một tiếng "rắc", ở trên Kim Đan hình người to lớn liền xuất hiện một đạo vết

rạn mà mắt trần có thể nhìn thấy, theo đó, là âm thanh máu tươi chảy xiết như sông lớn, còn có tiếng hít thở giống như cuồng phong gào thét.
"Thành công rồi!" Thần sắc của đám người Thuần Dương Cung biến đổi, bọn hắn biết rõ, lần này hắn là đã thành công!
Oanh! Kim Đan vỡ vụn, lộ ra một tòa lô đỉnh trắng đen thật to, sau đó lô đỉnh bị xốc lên, Âm Dương Chi Khí nổ vang, Trần Khuynh Địch trực tiếp đi ra từ bên trong, không có khí tức Võ Đạo Tông Sư, cũng không có bất kỳ sự hiển hoá nào của cương khí, Nguyên Thần, huyết khí, nhìn qua phảng phất như là một người bình thường vậy.
Da thịt giống như là mỹ ngọc được thượng thiên điêu khắc không có một chút tì vết, thân thể có lồi có lõm tràn đầy lực lượng mỹ cảm. Vẻn vẹn chỉ là đứng ở nơi đó, liền có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người.
Cái cảnh tượng này khiến cho một phần nhỏ tiểu sư muội xấu hổ che mắt, đồng thời trợn hai mắt to khả ái, nhìn lén từ giữa ngón tay.
Còn mấy ông lão thì vội vã cuống cuồng tiến lên mà hỏi: "Đã đột phá rồi?"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, lộ ra sắc mặt đỏ bừng lấy ra một bộ quần áo mới từ trong túi trữ vật mặc vào, sau đó vô thức sờ lên mái tóc dài đến eo của bản thân.
Trần Khuynh Địch: "? ??‘’
Những nơi sờ qua, bóng loáng êm dịu, hoàn mỹ không có một chút tì vết.
Con m* nó! Tóc của ta đâu? ?!
Sờ lấy đỉnh đầu bóng loáng mượt mà của bản thân, Trần Khuynh Địch thở dài thật sâu.
Gặp quỷ, chuyện này không giống như ở trong tiểu thuyết a, rõ ràng là vào thời điểm đột phá thuế biến trong tiểu thuyết, mái tóc hẳn là sẽ thuế biến cùng một chỗ mới đúng, kết quả là đến phiên hắn, mới bị Tam Vị Chân Hỏa thiêu đốt qua một lần, thế mà mái tóc đã bị đốt sạch rồi, thực sự là không biết phải nói gì...bất quá sau này tóc hẳn là sẽ còn mọc ra a.
Lắc đầu, Trần Khuynh Địch không còn xoắn xuýt về vấn đề tóc tai, mà hướng ánh mắt nhìn về phía 4 người thái tử Hoành Xương. Chỉ thấy hắn nhếch miệng cười một tiếng, hỏi: "Các ngươi muốn chết như thế nào?"
Thái tử Hoành Xương hừ lạnh một tiếng, con ngươi đảo một vòng, chợt lộ ra thần sắc tàn nhẫn và quyết tuyệt, nói: "Chư vị, chuyện cho tới bây giờ mọi người đều ở chung trên một con thuyền, chỉ có thể liều mạng cùng nhau, bộc phát toàn lực, như vậy mới có hi vọng xông ra khỏi nơi đây, nếu không thì tất cả chúng ta sẽ phải táng thân ở nơi này."
"Thái Tử điện hạ, lão nô nguyện xông pha khói lửa vì điện hạ!"

"Thái Tử điện hạ.."
Thấy thái tử Hoành Xương hào sảng như vậy, càng là sau khi nhìn thấy bộ dáng mắt hổ rưng rưng của Tào công công, Gia La cùng với Sùng Minh cũng lộ ra mấy phần cảm động, kiên định gật gật đầu, nói: "Đã như vậy, vậy liền dứt khoát liều một phen! Chúng ta tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, cũng không phải là không còn gì khác!''
"Tốt! Vậy hôm nay chúng ta liền đồng tâm hiệp lực một lần!"
"Ha ha ha!"
Vừa dứt lời, bốn người liền chủ động triển khai trận hình, Sùng Minh cùng với Gia La có tu vi yếu hơn thì trực tiếp đứng ở phía trước nhất.
Tất cả mọi người đều là võ giả có kinh nghiệm giang hồ phong phú, mặc dù trước kia cơ hồ là chưa từng gặp mặt nhau, nhưng bây giờ ở dưới loại tình huống này, tất cả mọi người đều rõ ràng, nhất định phải để cho võ giả tương đối yếu lao lên phía trước, tiến hành tiêu hao thực lực của địch nhân, sau đó lại đến võ giả có thực lực mạnh hơn giải quyết dứt khoát.
Mà ở trong bốn người, người mạnh nhất không hề nghi ngờ chính là thái tử Hoành Xương cùng với Tào công công, hai người đều xuất thân từ Đại Chu, tự nhiên là có thực lực mạnh hơn Sùng Minh xuất thân từ dã lộ, còn có Gia La thân làm gián điệp, Gia La cùng với Sùng Minh cũng hiểu rõ điểm này, vì vậy mới chủ động đứng ra phía trước.
Hai mắt của Sùng Minh đỏ như máu, là người đầu tiên phát động tiến công.
Trên thực tế ở bên trong tất cả mọi người ở đây, Sùng Minh mới là người hận Trần Khuynh Địch nhất, không nói đến những cái khác, bây giờ đại đa số người đang bị đệ tử Thuần Dương Cung đồ sát, toàn bộ đều là đệ tử Nhật Nguyệt Đàn của hắn a, kết quả là hiện tại, chỉ sợ cho dù là một người cũng không thể trốn thoát được, làm sao có thể không khiến cho hắn căm hận?
Cho nên ở trong sống chết trước mắt, Sùng Minh cũng là vô cùng tàn nhẫn đối với bản thân.
Một chỉ cắt qua lòng bàn tay, máu tươi điên cuồng tuôn ra, sau đó dung hợp cùng với cương khí của Sùng Minh, hóa thành một cái hồ nước lan tràn ra, mà ở trên hồ nước, có một vòng nhật nguyệt chậm rãi dâng lên, rõ ràng là kỳ cảnh thiên địa mà chỉ có thể thấy được ở Nhật Nguyệt Hồ ngày xưa.
Đây chính là võ học mạnh nhất mà Sùng Minh nắm giữ, là bí thuật do lão tổ khai sáng Nhật Nguyệt Đàn ngày xưa sáng tạo ra, tái hiện lại kỳ cảnh thiên địa nguy nga kia, mượn nhờ lực lượng thiên địa để trấn áp địch thủ.

Chương 370: Đốt vàng mã

Cho dù là bốn vị lão nhân xuất thân từ Thuần Dương Cung, sau khi nhìn thấy một màn như vậy cũng đều âm thầm cảm khái. Giang sơn đời nào cũng sinh ra tài tử a!
Không nói đến những cái khác, chỉ là một chiêu này của Sùng Minh, ở trong bốn vị lão nhân ở đây cũng không có ai làm nắm chắc đỡ được, dù sao thì bọn họ cũng đều là lão nhân đời trước, còn là một loại không có thiên phú gì, bây giờ xem như là Võ Đạo Tông Sư, khí huyết cũng đã suy bại không ít, đã không còn ở trong thời kỳ đỉnh phong.
Mà đàn chủ Nhật Nguyệt Đàn lại chính là tráng niên, lại còn thiêu đốt tinh huyết để liều mạng, cho nên uy lực của một kích này tuyệt đối là vượt qua phần lớn Võ Đạo Tông Sư, nếu lần này thật sự để cho hắn chạy thoát, chỉ sợ là sau này sẽ trở thành một mối tai hoạ không nhỏ.
"Mọi người hãy chuẩn bị! Bốn người chúng ta cùng nhau xuất thủ ngăn cản một chiêu này, cho dù là bị thương cũng phải cản cho được!"
"Không sai, tuyệt đối không nên cậy mạnh!"
"Đối phương đã bắt đầu liều mạng, chỉ cần cản lại, có sự phối hợp của Khuynh Địch, bọn họ nhất định sẽ không phải là đối thủ của chúng ta..."
Không đợi bốn vị lão nhân nói xong, đột nhiên, một cỗ ba động tinh thần kinh khủng liền cuốn tới từ trong cõi u minh, cũng không phải là nhằm vào bọn họ, nhưng phảng phất như là không có chỗ nào không có ánh sáng vậy, rộng rãi, bá đạo, nóng bỏng, trong nháy mắt liền vượt qua bốn người bọn họ, ngăn cản ở trước mặt của Sùng Minh.
Đi theo cỗ ba động tinh thần này, còn có một đạo thân ảnh trẻ tuổi thon dài.
Đó là Trần Khuynh Địch!
Một giây sau, ở dưới ánh mắt rung động của bốn vị lão nhân, Trần Khuynh Địch trực tiếp đấm ra một quyền.
Oanh! Bầu trời nổ tung, chỉ thấy 720 khiếu huyệt trên toàn thân của Trần Khuynh Địch nổ vang, từng đạo từng đạo thần quang phun ra ngoài từ đó, ngưng kết ở trên đỉnh đầu của hắn, hình thành một toà bảo tháp chín tầng tản ra ánh vàng vạn trượng, ở trên bảo tháp còn chảy xuôi Tam Vị Chân Hỏa màu lưu ly, để lộ ra một cỗ ý cảnh phá hết mọi thứ.
Vô Lượng Quang Minh Tháp! Đây là công pháp bản mệnh của Trần Khuynh Địch biến thành, thôi động từ quyền ý của hắn, tăng thêm

Tam Vị Chân Hỏa đã được khống chế, lúc này mới hiển hoá ra bên ngoài, phảng phất như một tòa bảo tháp chân chính đứng ở trong hư không, được quyền ý gia trì, vô số phù văn rơi lên trên thân thể của Trần Khuynh Địch, lộ ra ánh sáng vàng óng.
Quyền kình ở dưới sự thúc giục của Trần Khuynh Địch, Vô Lượng Quang Minh Tháp xoay tròn, dính liền vào một chỗ với thiết quyền của Trần Khuynh Địch, phảng phất như một vầng mặt trời, trực tiếp vọt vào bên trong Nhật Nguyệt Hồ do Sùng Minh đánh ra, những nơi đi qua nước hồ bốc hơi, nhật nguyệt vẫn lạc giữa trời, căn bản là không ngăn cản được phong mang lộ ra từ một quyền này của Trần Khuynh Địch!
Mà sau khi xông qua Nhật Nguyệt Hồ, lại đón nhận một kích toàn lực của Gia La, Gia La đồng dạng cũng là thiêu đốt tinh huyết trực tiếp đốt lên Thánh Hỏa, hóa thành pháp ấn, giống như một tòa núi nhỏ đập lên trên đầu của Trần Khuynh Địch, còn Trần Khuynh Địch thì trực tiếp dựng thẳng thiết quyền, hung hăng va chạm.
Pháp ấn không kiên trì nổi ba lần hít thở, liền nổ ầm ầm ở dưới một quyền của Trần Khuynh Địch!
Một đòn liều mạng của hai vị Võ Đạo Tông Sư, ngay cả một quyền của Trần Khuynh Địch cũng đều không ngăn được!
Bốn vị trưởng lão: "? ??"
Ngay mới vừa rồi, bọn họ còn đang kinh hãi về việc Trần Khuynh Địch xuất thủ một mình, cảm thấy hắn quá mức khinh thường đối thủ, liền vội vàng muốn tiến lên giúp đỡ, sau đó một giây sau, Trần Khuynh Địch liền dùng một quyền thu hoạch thắng lợi, thậm chí là nhìn cái bộ dáng kia của hắn, rõ ràng là còn chưa hề sử dụng toàn lực, thần sắc cũng vô cùng thản nhiên.
"Cái này.. "
"Chỉ có thể nói không hổ là nghĩa tử của tông chủ hay sao, ánh mắt của tông chủ vẫn là rất tốt."
"Nhưng cái này cũng quá khoa trương."
"Thật sự là..."
Bốn vị lão nhân chấn kinh, chợt lộ ra mấy phần cười khổ, trong ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch càng là nhiều thêm mấy phần kính ý.
Thân làm lão tiền bối của Thuần Dương Cung, bọn họ đối với Trần Khuynh Địch trước đó, càng nhiều hơn là một loại cảm giác trưởng bối đối với vãn bối, nhưng mà bây giờ, trong ánh mắt của bọn họ đã có thêm mấy phần tán thành hơn so với trước đó.
Tán thành người tuổi trẻ trước mắt này, chính là chưởng giáo Thuần Dương Cung đời sau mà Thái Hoa Tiên Nhân khâm định!
Đương nhiên là vào lúc này Trần Khuynh Địch hoàn toàn không phát hiện ra ánh mắt của trưởng bối nhà mình, sau khi đánh bại Gia La cùng với Sùng Minh, ánh mắt của Trần Khuynh Địch trực tiếp rơi lên

trên người của thái tử Hoành Xương và Tào công công còn chưa xuất thủ.
Mà thái tử Hoành Xương cùng với Tào công công thì là:
"Trần Khuynh Địch! Lần này tính là ngươi thắng, nhưng cũng chớ đắc ý! Lần gặp mặt tiếp theo ta cũng sẽ đột phá thành Võ Đạo Tông Sư! Đến lúc đó chúng ta lại quyết phân thắng bại!"
"Cái gì... ?!"
Phát ra tiếng kinh sợ không phải là Trần Khuynh Địch, mà là Gia La cùng với Sùng Minh, mà đối với ánh mắt của hai người bọn hắn, thái tử Hoành Xương cũng chỉ mỉm cười nói:
"Cảm tạ hai vị, không có các ngươi ta cũng sẽ không có thời gian kích hoạt kim bài miễn tử, xem như báo đáp, sau khi trở về ta nhất định sẽ đốt vàng mã cho hai vị."
Sau đó Thái tử Hoành Xương liền chắp tay nói: "Các vị đã không cứu được nữa rồi, hãy chờ chết đi a, xin cáo từ!"
Tào công công cũng khẽ gật đầu nói: "Thái Tử nói rất đúng, đã không thể cứu nổi, xin cáo từ!"
Vừa dứt lời, một vệt kim quang liền bắn ra từ trong ngực của thái tử Hoành Xương, sau đó xuyên thủng hư không, mang cả hắn lẫn Tào công công đi.
Gia La cùng với Sùng Minh: "%$#&^@! !!"
Nhìn về phía địa phương thái tử Hoành Xương cùng với Tào công công biến mất, Trần Khuynh Địch không nói nên lời, sau đó lại nhìn về phía Sùng Minh cùng với Gia La đã bị hắn đánh cho mình đầy thương tích, miệng phun máu tươi.
"Có biết rõ vì sao các ngươi lại thất bại không? Ta thật sự là cảm thấy bi ai cho các ngươi!"
Lời nói của Trần Khuynh Địch vừa cay nghiệt lại bén nhọn, tăng thêm thần sắc khinh bỉ của hắn, Sùng Minh cùng với Gia La lập tức giận điên người, con mắt đảo một vòng, trực tiếp ngã hôn mê bất tỉnh tại chỗ, thấy vậy Trần Khuynh Địch lại khinh bỉ thêm một trận, sau đó nói với chư vị đệ tử Thuần Dương Cung còn có các trưởng lão:
"Trói bọn hắn lại, đợi bọn hắn tỉnh lại rồi tiến hành thẩm vấn."
Không phát giác ra được thái độ cung kính của đám người Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch trực tiếp nhanh chân đi đến phía trên Trầm Ngọc Cốc, nhìn xuống Quan Âm ngàn tay ngàn mắt có phật quang lượn quanh kia.
Nếu như hắn đoán không lầm, các nàng Trần Tiêm Tiêm có thể chạy thoát ở trong tay của đám người thái tử Hoành Xương, phải có hơn phân nửa công lao của Huyền Lưu Ly, lấy thực lực Chân Nhân Bảng hàng đầu của nàng, tăng thêm nội tình Phật môn, mới có thể làm đến mức này.
Xuất phát từ điểm này, Trần Khuynh Địch cảm thấy vị Huyền Lưu Ly

này mặc dù không thể nói lý giống như Tần Thiên Hoàng, nhưng so với Tần Thiên Hoàng lại mạnh hơn nhiều.

Chương 371: Cơ hội tốt

Bất quá nếu suy nghĩ kỹ một chút, đây không phải một cái cơ hội tốt ngàn năm một thuở hay sao?
Trần Tiêm Tiêm bị nhốt ở trong Trầm Ngọc Cốc, mặc dù là nhân vật chính cho nên khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng vào cái thời khắc mấu chốt này, ta chân đạp mây bảy màu, giống như thiên thần hạ phàm xuất hiện ở trước mặt của nàng, cứu nàng từ trong nước lửa, ở dưới một loạt thao tác như vậy, Trần Tiêm Tiêm còn không phải là sẽ vạn phần cảm tạ mình sao!
Sau đó bản thân liền có thể thừa cơ tạo mối quan hệ cùng với nàng! Tận lực khiến cho thù hận hoá thành hảo hữu, từ đó vượt qua số phận bị nhân vật chính đánh chết trong tương lại, sống một cuộc sống vui vẻ tốt đẹp!
Ta thực sự là tài tình!
Được! Hiện tại liền bắt đầu hành động!
Trần Khuynh Địch sờ lên kết giới phật quang trên Trầm Ngọc Cốc, chợt đấm ra một quyền, mà kết giới phật quang lại kiên cố ngoài ý liệu, Trần Khuynh Địch đánh ra liên tục mấy quyền, lúc này mới có thể đánh nát kết giới, lộ ra cảnh tượng ở phía dưới Trầm Ngọc Cốc, Quân Âm ngàn tay ngàn mắt cũng tiêu tán theo.
"Tiêm Tiêm sư muội! Ta tới cứu ngươi!"
Ở trung ương Trầm Ngọc Cốc.
Huyền Lưu Ly lộ ra thần sắc an tường yên tĩnh, chắp tay trước ngực, thấp giọng tụng niệm phật kinh, mà ở trên người của nàng, một thân áo bào trắng trước đó đã sớm được thay đổi, thay vào đó thì là một bộ phục sức Phật Môn, có trang sức hoàng kim, mã não, bạch ngọc, túi gấm lấp lóe quang mang ngũ sắc.
Chính là những kiện trang sức này đã tăng cường phật quang của Huyền Lưu Ly lên mấy lần, lúc này mới tạo thành kết giới phật quang bao phủ toàn bộ Trầm Ngọc Cốc, không có những trang sức này, cho dù là lấy tu vi của Huyền Lưu Ly, chỉ sợ là cũng không ngăn được đám người thái tử Hoành Xương, cũng càng không có khả năng kiên trì cho đến bây giờ.
Bất quá bây giờ cũng đã đến cực hạn, Huyền Lưu Ly cúi đầu nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm đang gối đầu trên đùi của nàng, mỉm cười.
"Tiêm Tiêm thí chủ ngược lại là có phước lành, mặc dù nguyên thần bị thương, nhưng lại giấu giếm phật tính, tin tưởng là sau khi thức tỉnh sẽ có một phen kỳ ngộ hoàn toàn mới, tu vi nâng cao lên một bước, cho dù bần ni có viên tịch ở nơi này, tin tưởng là nàng cũng có thể thay thế bần ni, trở thành ngôi sao mới của Phật Môn trong tương lai.''

"Kể từ đó, cũng sẽ không uổng công sức của bần ni." Huyền Lưu Ly hít vào một hơi thật sâu, nhắm mắt lại lần thứ hai, chuẩn bị bắt đầu thiêu đốt tinh huyết để duy trì kết giới.
Bản thân Huyền Lưu Ly có xuất thân đặc thù, được Phương Trượng sư huynh đưa vào Phật Môn, từ nhỏ đã nghiên cứu phật kinh, tu luyện võ công, cho đến hôm nay cũng đã được hơn mười năm, chỉ là bây giờ suy nghĩ lại một chút, sinh hoạt cũng không tránh khỏi có mấy phần không thú vị.
Vô lượng thọ phật.
Huyền Lưu Ly thầm cười khổ, đây chính là đại bất kính, tu Phật làm sao có thể dùng từ không thú vị để hình dung.
Bất quá chuyện cho tới bây giờ cũng đã sắp chết rồi, tự suy nghĩ một chút hẳn là cũng không thành vấn đề a?
Mỗi ngày ăn chay lễ phật, ban đầu còn có một chút thích thú, nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần biến thành công việc thường ngày, chung quy là vẫn sẽ cảm thấy không thú vị, có lẽ là do bản tính của nàng.
Đã có lúc, Huyền Lưu Ly cũng muốn làm chút sự tình không tuân theo quy tắc. Ví dụ như...tìm ai đó để chiến đấu.
Hung hăng hiếu chiến không phải là ý nghĩ vốn có của người tu Phật, nhưng Huyền Lưu Ly chính là không khống chế nổi bản thân, trước đó vào thời điểm gặp được Trần Khuynh Địch ở Tây Cương Đạo, kỳ thật Huyền Lưu Ly là rất muốn đánh một trận thoải mái đầm đìa, nhưng cuối cùng, Huyền Lưu Ly vẫn đè nén cái ý nghĩ này xuống.
Vô lượng thọ phật, ngã phật từ bi, không nên sử dụng võ công để thỏa mãn dục vọng của bản thân.. .
Đáng tiếc, trước khi chết vẫn không thể chiến đấu một trận thoải mái đầm đìa.
Huyền Lưu Ly chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn kết giới phật quang trên đỉnh đầu, trong lòng đột nhiên sinh ra mấy phần minh ngộ, cũng có lẽ là mấy phần may mắn a, nàng tự nghĩ: "Vô lượng thọ phật, bần ni tu Phật cả một đời, kiềm chế bản tính của bản thân, rốt cuộc là đúng hay sai?"
Ầm ầm!
Còn chưa chờ Huyền Lưu Ly tiếp tục suy nghĩ, một tiếng nổ vang liền truyền đến từ trên đỉnh đầu, trong nháy mắt liền làm ảnh hưởng đến Huyền Lưu Ly, trực tiếp cắt đứt cử động thiêu đốt tinh huyết của nàng, một cỗ đại lực tràn trề ầm ầm đánh tới, thậm chí là chia cắt Quan Âm ngàn tay ngàn mắt trên đỉnh đầu của nàng, mang theo ánh nắng mặt trời chiếu vào bên trong Trầm Ngọc Cốc.
"Hả?" Huyền Lưu Ly mờ mịt ngẩng đầu, ánh nắng rơi vào trong cốc, trong ánh mặt trời có một bóng người cao lớn nổi bật, chân đạp mây bảy màu, lưng tựa vào Đại Nhật Quang Luân, nhất là cái đầu trọc sáng loáng kia, nhìn rất là đẹp trai, đúng là hắn, chỉ cần dùng một

đòn liền có thể phá kết giới phật quang mà bản thân nàng toàn lực chống lên.
"Là ai?" Huyền Lưu Ly dốc hết toàn lực trợn to hai mắt, nhưng lại không thấy rõ tướng mạo của đối phương, chỉ có thể nghe được âm thanh quen thuộc truyền đến: "Ta tới cứu ngươi!"
Tới cứu ta? Làm sao có thể, sư thúc ở trong Phật Môn không có khả năng đến nhanh như vậy, hơn nữa cái bộ dáng trang nghiêm này, còn có cái đầu trọc sáng loáng, đám mây bảy màu, Đại Nhật Quang Luân, còn có cỗ lực lượng kinh khủng này...
Chẳng lẽ là Phật Tổ đã cảm ứng được suy nghĩ của bần ni, thế là đặc biệt phái Kim Thân La Hán xuống? Không, không, không, không có đạo lý, đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?
Huyền Lưu Ly hấp háy mắt, si ngốc nhìn vào thân ảnh càng ngày càng đến gần.
Nàng lập tức đốn ngộ.
Đây chính là duyên phận a! Bần ni vào trước khi chết cảm ngộ về việc kiềm chế bản tính rốt cuộc là đúng hay sai, kết quả là bản thân liền lập tức được cứu, điều này nói rõ cái gì?
Điều này nói rõ là ngã Phật cũng cảm thấy bần ni kiềm chế bản tính là sai! Cho nên mới cho thêm một cơ hội để bần ni làm lại!
Thì ra là thế!
Thì ra là như vậy a!
"Vô lượng thọ phật, bần ni rốt cuộc đã hiểu rõ." Huyền Lưu Ly chắp tay ở trước ngực, khẽ quát một tiếng phật hiệu, chợt rốt cục không nhịn được nữa, bởi vì kết giới bị phá vỡ, pháp tướng vỡ nát dẫn đến trọng thương, cả người trực tiếp hôn mê bất tỉnh.
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì dùng vẻ mặt kinh dị mà nhìn Huyền Lưu Ly lấy đầu đập vào mặt đất.
"Vị ni cô này đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi còn rất tốt, đột nhiên ập phía ta, may mà ta né nhanh, bằng không thì đã bị đập trúng."
Bất quá Trần Khuynh Địch cũng nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm té xỉu ở bên cạnh.
"Tiêm Tiêm sư muội!"
"Con m* nó, đã ngất đi rồi sao? Vậy ta rốt cuộc là trang bức cho ai nhìn, ngay cả một chút hiệu quả chấn động cũng đều không có!"
"Tiêm Tiêm sư muội? Tiêm Tiêm sư muội?" Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng lung lay bả vai của Trần Tiêm Tiêm, khá là khẩn trương nói ra.
Mà Trần Tiêm Tiêm thì vẫn ở trong trạng thái hôn mê, không có phản ứng, rõ ràng là trên toàn thân cao thấp không có bất kỳ một vết thương nào, nhưng lại rơi vào trong hôn mê.

Chương 372: Lão hòa thượng

Nhìn Trần Tiêm Tiêm sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ to gan. Nếu như vào cái thời điểm này, ở cái địa phương này, giết chết Trần Tiêm Tiêm. Vậy có phải là có thể tránh khỏi tình cảnh bị nhân vật chính đè xuống đất đánh đập vào 5 năm sau hay không?
"Không, không, không, không, không thể nào!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lắc đầu, cường ngạnh đuổi cái ý nghĩ nguy hiểm này ra khỏi đầu.
"Làm sao sẽ có thể dễ dàng như vậy được, đây chính là nhân vật chính a, sẽ không có khả năng dễ dàng bị giết chết như vậy, nhất định là sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, đúng, nhất định là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Ta làm sao có thể giết nhân vật chính đây, vào thời điểm xuất thủ sẽ có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện ngăn cản! Không sai! Nhất định là như vậy, sẽ không sai...''
Không suy nghĩ thêm về vấn đề này, Trần Khuynh Địch trực tiếp quên sạch sành sanh cái ý nghĩ này.
"Người đâu!"
Một nhóm lớn võ giả Thuần Dương Cung đi tới, bao quát cả bốn vị lão nhân Thuần Dương Cung kia, mặc dù khí huyết đã suy bại, nhưng vẫn như cũ có tu vi Võ Đạo Tông Sư, cũng đều cung kính thi lễ với Trần Khuynh Địch.
"Ở trong này cũng không nhìn thấy Dương Xuân cùng với Lạc sư muội, hãy tiếp tục phát tán tin tức, ta muốn tìm ra các nàng ở trong một thời gian ngắn nhất, còn có hai người thái tử Hoành Xương đã chạy trốn, ta cũng phải biết hành tung của hai người bọn hắn, bảo phân bộ Lục Phiến Môn ở Tây Cương Đạo cũng phối hợp hành động, còn có Bách Hiểu Sinh nữa! Yêu cầu tất cả đều phải phối hợp hành động!"
Nâng đầu gối cùng với cổ của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch trực tiếp bế nàng lên, sau đó lại nhìn Huyền Lưu Ly hôn mê ở bên cạnh một chút, chợt chép miệng một cái.
"Chậc, người này cũng quan trọng, là nhân vật trọng yếu của Phật môn, các ngươi hãy tìm một vị đệ tử ôm nàng đưa trở về."
"Vâng."
Nhìn Trần Tiêm Tiêm ở trong ngực, Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.
Nhưng chẳng mấy chốc, hắn lại đề cao tinh thần, chỉ mới tìm được một mình Trần Tiêm Tiêm, như thế là vẫn còn chưa đủ, vẫn còn chưa tìm được Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư, Dương Xuân thì còn tốt, dù sao thì nàng cũng là nhân vật chính, nhưng Lạc Tương Tư

thì lại không phải a! Cũng không biết hiện tại nàng như thế nào, còn có Phượng Tiên sư muội nữa, tại sao Thánh Hỏa thí luyện còn chưa kết thúc...
Đúng lúc này, một vị đệ tử Thuần Dương Cung đột nhiên chạy tới, lớn tiếng nói: "Thiếu chưởng giáo!"
"Đã xảy ra chuyện gì? Phát sinh cái gì?"
"Là tin tức truyền đến từ Bái Hỏa Ma Giáo, nói rằng Phượng Tiên sư tỷ đã đi ra ngoài!"
Trần Khuynh Địch: "? ??
Trùng hợp như vậy?
"Vậy thì lập tức trở về!"

Ở biên giới Tây Cương Đạo, tại Quan Sơn, đối với đại đa số người ở Tây Cương Đạo mà nói, ngọn núi có độ cao miễn cưỡng bằng mực nước biển này trước đây không lâu là vẫn không có tiếng tăm gì, nhưng ở trong đoạn thời gian này, ở trên ngọn núi này cơ hồ là người ta tấp nập, có không biết bao nhiêu võ giả tụ tập từ năm hồ bốn biển mà đến, chính là muốn nhìn thấy diện mạo của cái ngọn núi này.
Mà nguyên nhân cuối cùng, tự nhiên không phải là bởi vì bản thân của ngọn núi này.
Mà là bởi vì người ở trên ngọn núi này: Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ.
Mấy ngày trước, chính là vị cường giả đỉnh cao ít ỏi trong giang hồ này, đã tự mình treo kiếm trên đỉnh núi, lập ra kiếm quang phong giới, ngăn cản võ giả Trung Nguyên tiến vào Tây Cương Đạo, vẻn vẹn chỉ nói một câu, liền khiến cho vô số hào cường thế lực ở võ lâm Trung Nguyên, không dám bước qua ranh giới một bước, có thể thấy được thực lực kinh khủng độc bộ thiên hạ của vị cường giả này.
Tục ngữ đã nói: núi cho dù không cao, nhưng có tiên thì sẽ nổi danh. Bây giờ dùng câu tục ngữ này ở trên ngọn Quan Sơn này là không sai một chút nào, Quan Sơn nguyên bản thông thường, kể từ khi Ninh Thiên Cơ đến, kiếm khí vờn quanh cả ngày, chỉ mới qua mấy ngày, cả tòa núi liền lộ ra vẻ sắc bén, kiếm khí trùng thiên, một số ít kiếm khách chỉ cần đứng từ xa quan sát ngọn núi, liền có thể đốn ngộ kiếm pháp.
Dù cho không phải là kiếm khách, cũng có thể cảm ngộ ảo diệu, nâng cao tu vi. Chính là vì nguyên nhân như thế, càng ngày mới có càng nhiều võ giả tụ tập ở phía dưới Quan Sơn, giống như là triều bái vậy.
Mà vào giờ khắc này, ở phía trên đỉnh Quan Sơn.
"Đột phá rồi?" Nhìn tin tức vừa mới được truyền đến, Ninh Thiên Cơ bỗng nhiên cười một tiếng.
"Không tệ, không tệ, Khuynh Địch không hổ là nghĩa tử của ta, nắm giữ thiên tư kiệt xuất còn không nói, bây giờ càng là đã đột phá đến

Võ Đạo Tông Sư, bằng vào thành tựu như thế phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, chỉ sợ cũng chỉ có tiểu quái vật ở Đạo môn kia là có thể đánh đồng với nhau a? Hơn nữa ai thua ai thắng còn chưa nhất định đâu!"
"Ha ha ha! Tốt! Không tệ! Thực sự là con trai ngoan của ta...ủa?"
Ninh Thiên Cơ sững sờ, sau đó bắt đầu lật xem một phần tin tức khác, ở phía trên ghi lại quá trình cụ thể Trần Khuynh Địch đột phá, cùng với phân phó của Trần Khuynh Địch, tổng cộng tiêu hao hết bao nhiêu loại linh đan diệu dược, dược liệu trân quý, huyết nhục yêu thú, một loạt con số liên tiếp được thể hiện ra đầy cả trang giấy, thấy vậy sắc mặt của Ninh Thiên Cơ liền chuyển sang nhiều mây, nhiều mây chuyển sang u ám, u ám chuyển sang mưa rào, mưa rào chuyển sang mưa to...
"Cái tên nghịch tử này! Chỉ là đột phá Võ Đạo Tông Sư mà thôi! Thế mà dùng hết tài nguyên sánh ngang với trình độ đột phá Hỏa Luyện Kim Đan! Mẹ kiếp! Tuổi còn nhỏ đã phá của như vậy, chờ đến khi hắn trưởng thành ta làm sao có thể yên tâm giao Thuần Dương Cung cho hắn? ! Sau khi trở về nhất định phải răn dạy hắn một phen!"
Lúc này, Trần Khuynh Địch vừa mới đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, đánh bại cường địch, vừa lòng đắc chí, bỗng nhiên lại hít vào một ngụm khí lạnh.
"Gặp quỷ, tên gia hoả đáng chém ngàn đao nào dám nguyền rủa ở sau lưng ta..."
"Hít hà..." Hít vào mấy hơi thật sâu, lúc này Ninh Thiên Cơ mới có thể khôi phục lại từ bên trong cơn thịnh nộ, chợt nhìn về phía một rừng cây nhỏ ở bên trên núi, nói: "Nếu đã tới, vậy thì hãy đi ra đi? Trốn trốn tránh tránh cũng không phải là phong cach của ngươi a."
"Vô lượng thọ phật."
Không có phô trương, cũng không có cái gì là thanh thế phật quang chiếu rọi ba ngàn dặm, hư không dập dờn, một vị lão hòa thượng cứ như vậy trực tiếp đi ra từ phía trên rừng cây nhỏ không có một bóng người, hoàn toàn thoát khỏi sức hút trái đất, cứ như vậy đi từng bước một từ không trung đến phía trên đỉnh Quan Sơn.
"Ninh thí chủ, đã lâu không gặp."
"Ít nói nhảm." Ninh Thiên Cơ trừng đối phương một cái, nói: "Đúng là đã lâu rồi không gặp, Ngô Không."
"Làm sao? Ngươi cũng muốn đi vào Tây Cương Đạo?"
"Phật Môn chúng ta cũng mất đi liên hệ với một vị đệ tử."

Chương 373: Ninh Tam Kiếm

"Không được tiến vào." Ninh Thiên Cơ trừng Ngô Không một cái, nói ra không có một chút khách khí nào: "Thuần Dương Cung chúng ta mất đi liên hệ với ba đệ tử, còn có một vị đệ tử bị triều đình tính toán đang rơi vào trong tay của Bái Hỏa Ma Giáo, hiện tại ta đang cảm thấy rất phiền, ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng nên trêu chọc ta, bằng không thì ta sẽ phải rút kiếm giết người."
"Không sao." Ngô Không mỉm cười nói: "Ngươi chặt không chết nổi bần tăng, Ninh Tam Kiếm."
Thân làm võ giả có cùng bối phận với Ninh Thiên Cơ năm đó, Ngô Không tự nhiên hiểu rõ Ninh Thiên Cơ hơn so với ngoại nhân một chút, tên gia hỏa này nhìn qua vân đạm phong khinh, trên thực tế lại cực kỳ rắm thúi, một khi tiến hành chiến đấu, chính là chém ra ba kiếm với tất cả sức mạnh, người có thể ngăn cản được thì là đối thủ ngang tay, còn không cản được tự nhiên là sẽ bị chặt chết, cho dù là một chút mặt mũi cũng không cho.
Kết quả là bởi vì như vậy, ở trên giang hồ tự nhiên là có lời đồn, Ninh Thiên Cơ dùng ba kiếm chém vỡ đại trận! Ninh Thiên Cơ dùng ba kiếm chém đứt Quang Minh Đỉnh! Ninh Thiên Cơ dùng ba kiếm vân vân, ha ha ha, nghe vào có vẻ đặc biệt cường hãn, trên thực tế ở trong mắt của võ giả đồng cảnh giới, bất quá chỉ là rắm thúi, tự nhiên là đặt cho hắn một cái biệt hiệu Ninh Tam Kiếm.
"Ngươi nói cái gì?" Thấy Ngô Không cà khịa bản thân, Ninh Thiên Cơ lập tức nhíu mày nói: "Vương Nhị Cẩu, ngươi có gan thì lặp lại một lần nữa? !"
Phương Trượng Phật Môn - Ngô Không, xuất thân ở trong một thôn trang nhỏ ở bên cạnh chân núi Tu Di Sơn, vào thời đó ở trong các thôn trang thường lưu hành thói quen "đặt tên xấu dễ nuôi", bởi vì vậy tục danh mà trước khi Ngô Không xuất gia cũng tương đối đơn giản mộc mạc, tràn đầy phong tình hương thổ, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, người biết rõ cái tên này bất quá chỉ có thể đếm ở trên đầu ngón tay.
Thật không may, Ninh Thiên Cơ lại chính là một người ở trong đó.
Khuôn mặt của Ngô Không lập tức trở nên đen thui.
Trong lúc nhất thời, ở phía trên đỉnh Quan Sơn, cuồng phong gào thét, sấm sét bùng nổ, bầu không khí ở giữa hai đại cường giả tối đỉnh cũng càng thêm hiểm ác!
Ninh Thiên Cơ và Ngô Không nhìn chằm chằm vào nhau, khí thế trên người cũng bắt đầu dâng cao.
Ầm ầm!
Hư không sinh ra sấm sét, gió mạnh thét gào, hai mắt của Ngô Không

dần dần bị phật quang màu vàng bao phủ, mặc dù trên người vẫn mặc áo vải như cũ, nhưng uy nghiêm trên người lại càng trở nên nặng nề, trên đỉnh đầu càng là có mây đen bao phủ, lôi điện chập trùng, trong lúc nhất thời, vậy mà bao trùm hơn phân nửa Quan Sơn, phảng phất như là thiên phạt giáng lâm.
Mà ở phía đối diện, Ninh Thiên Cơ thì mở mắt ra, nhìn xuyên thấu qua tầng mây đen kia, hắn có thể nhìn thấy ở phía trên bầu trời, một toà tượng Phật đứng sừng sững ở trong hư không, che phủ nửa bầu trời, lẳng lặng mà nhìn xuống hắn, phảng phất như sau một khắc nữa sẽ vỗ xuống một chưởng, triệt để trấn áp hắn.
Đó là Đại Nhật Như Lai Kim Thân!
Phật Môn Ngô Không, một thân tu vi đã vượt qua Hỏa Luyện Kim Đan, chỉ cần khẽ động suy nghĩ, liền có thể khiến cho thiên địa hô ứng.
"Ha ha!" Cười lớn một tiếng, Ninh Thiên Cơ trực tiếp rút trường kiếm ở bên hông ra.
Hai chữ triện trên thân kiếm lấp loé quang mang, rõ ràng là văn tự vào niên đại Tiên Tần thượng cổ, tiên tổ nhân tộc dùng để miêu tả lực lượng thiên địa, hàm nghĩa của hai chữ triện này là: Thiên Hạ!
Nói một cách khác, thanh trường kiếm này là Thiên Hạ Kiếm!
Trường kiếm trắng phau vạch giữa trời một cái, kiếm khí lan tràn ra ba ngàn dặm, trực tiếp chia tách mây đen đầy trời, ngay cả toà tượng Phật như ẩn như hiện kia cũng đều lui lại nửa bước, nhường đường cho cỗ kiếm khí kinh khủng này, trong lúc nhất thời toàn bộ Quan Sơn đều chấn động, phảng phất như là muốn sụp đổ vậy.
"Thiên Hạ Kiếm, tốt cho một chuôi Thiên Hạ Kiếm, quả nhiên là thiên hạ vô song!"
Chuôi Thiên Hạ Kiếm này, chính là bội kiếm mà Ninh Thiên Cơ sử dụng từ khi xuất đạo cho tới nay, ban đầu bất quá chỉ là một chuôi kiếm sắt Ninh Thiên Cơ mua được từ tiệm đồ cổ, nhưng sau khi đi theo Ninh Thiên Cơ từ thời tuổi trẻ đến khi tung hoành thiên hạ, tử chiến mấy trăm trận lớn nhỏ, gãy đi đúc lại không biết bao nhiêu lần, cuối cùng đã đi đến một bước này. Nếu chỉ nhìn vào bản thân của kiếm, nó chính là một chuôi Thiên Hạ Kiếm. Nhưng nếu được Ninh Thiên Cơ cầm ở trong tay, thì đây chính là một chuôi thiên hạ vô song kiếm! Bởi vì Ninh Thiên Cơ, mới có thêm hai chữ vô song!
"Lừa trọc, xem kiếm!"
"Vô lượng thọ phật!"
Ninh Thiên Cơ xuất thủ trước, bước ra một bước, kiếm khí ngưng tụ ở trong hư không, trong lúc nhất thời Ngô Không ở trên bầu trời, vô số võ giả ở dưới chân núi, bụi đất, cỏ dại, côn trùng và thú dữ, thậm chí là ngay cả không khí vô hình cũng đều ngưng kết lại, toàn bộ thời không đều bị một cỗ kiếm ý kinh khủng định trụ ở trong một sát na này.

Mà ở trong cái thời điểm không gian đứng im tĩnh mịch này, chỉ có một mình Ninh Thiên Cơ là có thể hoạt động!
Xuất kiếm!
Kiếm thứ nhất bổ xuống đầu, rõ ràng là trường kiếm sắc bén, lại xuyên ra khí thế thái sơn áp đỉnh, phảng phất như bổ xuống không phải là một thanh kiếm, mà là một tòa thái cổ thần sơn!
Kiếm thứ hai hoành không chém một cái, chém về phía phần lưng của Ngô Không, lưỡi kiếm nhấp nháy ánh sáng trắng, sát khí ác liệt phảng phất như một bức tường đập vào mặt.
Kiếm thứ ba chém từ dưới lên, trực tiếp công kích vào hạ thể của Ngô Không, mặc dù có một chút vô sỉ, nhưng một chiêu này từ trước đến nay đều có hiệu quả rất cao, không chỉ có độ chính xác cực cao, còn có lực uy hiếp kinh khủng.
Mỗi một kiếm chém ra, Ninh Thiên Cơ đều lưu lại một đạo thân ảnh ở bên trong thời không ngừng lại, ở trên đỉnh đầu của hắn, có một thanh kiếm nguyên thần toả ra ánh vàng vạn trượng, chính là do thanh kiếm nguyên thần này đã định trụ thời không, khiến cho Ninh Thiên Cơ tuỳ ý chém ra ba kiếm về phía Ngô Không, nhưng bằng vào tu vi của Ninh Thiên Cơ, ba kiếm đã chính là cực hạn.
Oanh! Kiếm ý tiêu tán, một giây sau, thời không ngừng lại liền khôi phục lại nguyên trạng.
Kiếm khí áp sát! Ngô Không dựng thẳng râu tóc, thần quang lượn quanh trong hai mắt không nhìn ra bất luận một tia tình cảm nào, nhưng nhìn biến hóa trên khuôn mặt liền biết, hiện tại hắn nhất định đang giận mắng ở trong lòng: "Tên tiểu nhân Ninh Thiên Cơ âm hiểm! Chặt đầu khom lưng còn chưa tính, lại còn nhắm vào hạ thể giống như lưu manh đánh nhau ở đầu đường xó chợ!
Ngô Không gầm lên một tiếng, phật hiệu trào ra, khiến cho ba kiếm đã đến gần cơ thể quả thực là bị định trụ trong chốc lát, tranh thủ cho hắn đầy đủ thời gian để ứng đối.
"Ninh Tam Kiếm! Tiếp một chưởng của bần tăng!"
Ầm ầm!
Kim quang vạn trượng nổi lên từ đất bằng!
Ngô Không vươn tay ra đẩy một cái, từng đạo từng đạo Phạn văn dày đặt ở trong lòng bàn tay khuếch tán ra, hóa thành một quả cầu ánh sáng màu vàng óng, thu nạp tất cả toàn bộ kiếm khí và kiếm ảnh vào bên trong, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy một tòa linh sơn, Phật Tổ đang giảng đạo trên núi, Phật Đà dập đầu, Bồ Tát nói nhỏ ở trong quang cầu, rõ ràng là một tòa Phật Quốc!

Chương 374: Ta bảo kê

Đây là Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng! Một chưởng vỗ ra, quả thực phảng phất như là một tòa Phật Quốc to lớn đập về phía Ninh Thiên Cơ!
Đối mặt với một chưởng kinh khủng này, Ninh Thiên Cơ mặt không đổi sắc, mái tóc dài tung bay theo gió, chém ra một kiếm nhắm thẳng vào bàn tay của Ngô Không, trong chốc lát kiếm ý liền tuôn ra.
Tiên Nhập Chỉ Lộ! Những nơi kiếm quang đi qua, chính là một con đường thông thiên, vũ hoá phi thăng!
Trong nháy mắt liền xuyên thủng toà Phật Quốc to lớn, cả tòa Quan Sơn rung động kịch liệt, lung lay sắp đổ trong dư âm hai người giao thủ, thẳng đến hai người đồng thời thu công mới xem như là dần dần ổn định trở lại.
"Vô lượng thọ phật."
Ngô Không cùng với Ninh Thiên Cơ đều thối lui lại một bước, chợt nhìn chăm chú vào nhau.
"Ninh Tam Kiếm ngươi quả nhiên là kỳ tài ngút trời, tu vi so với 30 năm trước rõ ràng là đã có tiến bộ."
"Không sai, dù sao thì ta cũng là thiên tài." Ninh Thiên Cơ nhìn Ngô Không, trên gương mặt lộ ra sự trào phúng: "So với ta, Ngô Không ngươi một năm dùng một quả Trí Tuệ, tu luyện lâu như vậy mới có thể đạt tới cảnh giới giống như ta, ngươi có phải là quá dốt nát hay không? Nếu như đưa phần tài nguyên này cho ta, lúc này nói không chừng ta đã trở thành Võ lâm Chí Tôn hàng thật giá thật."
"Vô lượng thọ phật, đây chính là duyên phận của mỗi người, không thể cưỡng cầu." Ngô Không mặt không đổi sắc, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự khiêu khích của Ninh Thiên Cơ, mà là chắp tay trước ngực, tiếp tục nói: "So với những thứ này, Ninh Tam Kiếm, ngươi rốt cuộc định làm như thế nào đối với sự tình Bái Hỏa Ma Giáo?"
"Còn có thể làm như thế nào?" Ninh Thiên Cơ nhếch miệng nói: "Về sau ta sẽ bảo bọc Tây Cương Đạo, Bái Hỏa Ma Giáo cũng là như vậy, ngươi không nên nhúng tay vào."
"Ngươi bảo kê?" Ngô Không lắc lắc đầu, bật cười nói: "Cũng được, cũng chỉ là Tây Cương Đạo mà thôi, nếu như Bái Hỏa Ma Giáo có thể phát thệ không tiếp tục tiến vào Trung Nguyên trong vòng trăm năm, bần tăng cũng có thể khoanh tay đứng nhìn."
"Vậy thì bản thân ngươi hãy đi tìm Bái Hỏa Ma Giáo mà trao đổi đi, ta không có hứng thú."
"Cũng được, ta sẽ để cho sư đệ đi…mặt khác, Ninh Tam Kiếm, ta nghe nói Thuần Dương Cung ngươi đã liên hiệp cùng với triều đình?"

"Bất quá chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi." Ninh Thiên Cơ lắc đầu, trong mắt lóe lên lãnh quang: "Sự tình ở Tiêu Thành, thật sự cho rằng bản tọa không nhìn ra mờ ám hay sao, chỉ là xem ở trên mặt mũi của vị ở trong cung kia, cho nên ta mới không so đo mà thôi!"
"Lục Phiến Môn quá mức thuận lợi ở Trung Nguyên, đến mức làm cho bọn hắn quên thứ căn bản dựng lên Lục Phiến Môn là cái gì."
"Lục Phiến Môn lúc trước sở dĩ có thể quét ngang Trung Nguyên, thành lập được mạng lưới tình báo khổng lồ như bây giờ, cũng không phải là dựa vào năng lực của chính nó, mà là dựa vào hoàng triều Đại Càn ở phía sau lưng, nếu không có sự ủng hộ của hoàng triều Đại Càn, chỉ là một cái Lục Phiến Môn, tối đa cũng chỉ là một cái tông môn đỉnh tiêm mà thôi."
"Hoàng Thu Sinh đang quản nhiều sự tình lắm, đã vượt ra khỏi lĩnh vực mà hắn nên quản."
Nói xong lời này Ninh Thiên Cơ liền im lặng, không nói gì nữa, mà Ngô Không cũng mỉm cười, hiển nhiên là cũng đồng ý với cái thuyết pháp này.
"Vậy thì tốt rồi."
"Sự tình Bái Hỏa Ma Giáo đến đây thì cũng được rồi, bần tăng nể mặt ngươi, chẳng qua sau đó ngươi cũng không cần phải tiếp tục phong giới, về phần những thế lực võ lâm Trung Nguyên tụ tập ở nơi này, ta sẽ phái người nói bọn hắn tản đi."
Ninh Thiên Cơ cùng với Ngô Không liếc nhìn nhau, chỉ bằng mấy lời rải rác, đã quyết định thế cục hướng đi trong tương lai.
Giang hồ cự kình, bất quá cũng chỉ như vậy.
Ngay vào thời điểm Ninh Thiên Cơ cùng với Ngô Không định ra ước định, Trần Khuynh Địch cũng đang không ngừng nghỉ mang theo Trần Tiêm Tiêm cùng với Huyền Lưu Ly hôn mê, nhanh chóng đi đến Hỏa Diễm Sơn.
Còn chưa đi vào cửa, đã nhìn thấy mười một vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo, tính cả Tư Lạp Cách đang xếp thành một hàng nghênh đón ở bên ngoài Hỏa Diễm Sơn.
"Sư muội của ta đâu!" Trần Khuynh Địch cũng lười nói nhảm, trực tiếp bước ra một bước hướng về phía trước, xuất hiện ở trước mặt của Tư Lạp Cách.
"Hả!" Thần sắc của Tư Lạp Cách cứng đờ, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch có một chút biến hoá, người bình thường không nhìn ra sự thay đổi của Trần Khuynh Địch, nhưng hắn còn có thể không nhìn ra hay sao, không nói đến những cái khác, chỉ là khí tức tán phát ở quanh người của Trần Khuynh Địch hiện tại, liền tạo ra cho hắn một loại cảm giác nguy cơ khó có thể dùng lời để diễn tả được.
Nếu như nói hắn còn không coi Trần Khuynh Địch cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả vào đâu mà nói, Trần Khuynh Địch bây giờ không hề nghi ngờ là đã có năng lực đánh một trận cùng với hắn, thậm chí là còn có

thể uy hiếp đến hắn, mà có thể làm cho một người xuất hiện biến hóa to lớn như vậy ở trong một đêm, nghĩ tới nghĩ lui chỉ sợ cũng chỉ có...
"Còn xin chúc mừng Trần tiểu hữu, bây giờ đã đột phá cảnh giới Tiên Thiên, tiến vào cảnh giới Tông Sư, từ đó cũng trở thành đại nhân vật một phương trên giang hồ."
Tư Lạp Cách chắp tay, nhìn thẳng vào Trần Khuynh Địch, nói ra, nếu như nói trước đó thái độ của hắn đối với Trần Khuynh Địch còn có một loại cảm giác như trưởng bối đối với tiểu bối, hiện tại đã hoàn toàn khác biệt. Đây cũng là một loại quy củ giang hồ vô hình nào đó.
Cuối cùng cũng chỉ có thể chốt lại một câu: ở phía dưới Tông Sư đều là sâu kiến. Võ Đạo Tông Sư, đây là đường ranh giới thuế biến của võ giả, một lần đột phá này, không chỉ là có tính tăng trưởng bay vọt ở trên thực lực, càng quan trọng hơn chính là thọ nguyên cũng phi tốc tăng trưởng, võ giả Tiên Thiên bình thường, cho dù là Hợp Đạo Tôn Giả, tối đa cũng chỉ có thể sống được 150 năm. Nhưng nếu trở thành Võ Đạo Tông Sư, vừa đột phá liền có được 200 tuổi, coi như là muốn sống đến 300 tuổi cũng dư xài.
Mà cảnh giới càng lên cao, liền càng không cần phải nói, thọ nguyên mỗi lần cũng đều có thể bay vọt lên 100 tuổi, đây cũng là một trong Cho nên phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, vô luận là dạng nhân vật kiệt xuất nào, nếu chưa bước vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, vậy thì cũng chỉ là tiểu bối, cho dù chiến lực có đạt tới cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, nhưng bản chất sinh mệnh vẫn chưa đạt tới, vậy thì vẫn không được tính là "Tông Sư" chân chính, Trần Khuynh Địch trước đó chính là một cái ví dụ phi thường điển hình.
Bất quá bây giờ, Trần Khuynh Địch nếu đã đột phá, vậy thì cũng không thể xem hắn là tiểu bối nữa.
Trần Khuynh Địch không để ý đến ngữ khí của Tư Lạp Cách, mà nói thẳng: "Chúc mừng cái gì chứ! Sư muội của ta đâu?"
"Đang ở trên Quang Minh Đỉnh."
"Ồ? Ngọn núi kia không phải đã bị chém đứt rồi sao?" Trần Khuynh Địch nhanh mồm nhanh miệng, cơ hồ chính là vô thức mở miệng nói ra.

Chương 375: Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo

Mà câu nói này cũng khiến cho sắc mặt của Tư Lạp Cách lập tức trở nên đen thui, kích động đến mức muốn chửi bậy:
"Mẹ kiếp, Quang Minh Đỉnh ở Tây Vực đã bị chém đứt, nhưng chẳng lẽ lại không cho phép Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta dựng lên một cái mới hay sao?"
"Chính là ở bên trên đỉnh Hỏa Diễm Sơn, giáo chủ đã sớm phân phó, bản thân ngươi có thể đi đến đó, bất quá chư vị Thuần Dương Cung, xin mời hãy chờ đợi ở nơi này một lúc, có được hay không?"
Tư Lạp Cách còn chưa nói hết lời, Trần Khuynh Địch đã trực tiếp đi vòng qua hắn, chạy như bay về phía đỉnh Hỏa Diễm Sơn, một đạo tàn ảnh xẹt qua trên không trung, cái tốc độ này đâu chỉ nhanh hơn ngày xưa một cấp độ, khiến cho Tư Lạp Cách cùng với mười một vị Hộ Pháp Thần Tôn ngây người ở tại chỗ.
Nhìn bốn vị lão nhân Thuần Dương Cung ở phía đối diện, còn có đại quân võ giả ở phía sau, khóe mắt của Tư Lạp Cách có một chút co lại.
"Ngươi nói cái gì?"
Tư Lạp Cách: "? ??"
Bốn vị lão nhân Thuần Dương Cung quét mắt nhìn Tư Lạp Cách ở bên trong đám Hộ Pháp Thần Tôn, nguyên một đám ngẩng đầu ưỡn ngực, lỗ mũi hướng thẳng lên bầu trời, mặc dù nhân số cùng với thực lực đều ở thế yếu, nhưng nhìn qua phảng phất như là tình huống hoàn toàn tương phản vậy, khởi phải nói là ngạo khí cỡ nào.
"Sao thế? Tiểu tử ngươi còn không chịu phục?"
Tư Lạp Cách "..."
Những người Thuần Dương Cung này căn bản là không thể nói lý!
Không nói đến Tư Lạp Cách đang giằng co cùng với mấy vị lão nhân Thuần Dương Cung, mà ở bên trên Quang Minh Đỉnh mà Bái Hỏa Ma Giáo vừa mới tạo dựng lên, Doanh Phượng Tiên lại có vẻ hơi mê mang.
"Ta đã đột phá?" Nhìn hai tay trắng trẻo của mình, cảm thụ được cương khí kinh khủng chảy xuôi ở phía trên, Doanh Phượng Tiên không nhịn được mà tự lẩm bẩm.
Từ lúc ban đầu, Doanh Phượng Tiên cũng rất tự biết mình, so sánh với ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư, tu vi và thiên phú của nàng không có một chút nghi vấn nào là thấp nhất, cho dù là lúc trước nàng đột phá đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần đầu tiên, nhưng thẳng đến thời điểm ở Ung Châu Đạo, tu vi của nàng lại trở thành yếu nhất ở bên trong chúng nữ.
Nhưng mà bây giờ, nàng đã đột phá!
Luyện Thần Phản Hư!

Hơn nữa còn không phải là Luyện Thần Phản Hư bình thường, Doanh Phượng Tiên có thể cảm nhận được rõ ràng, cương khí ở trong thể nội bản thân là phi thường hùng hồn, mặc dù đã mất đi loại cảm giác huyết mạch Phượng Hoàng trước đó, nhưng Âm Dương Nhãn đã đại thành, càng trọng yếu hơn chính là, nàng hiện tại thế mà ẩn ẩn có thể cảm giác được bình cảnh Hợp Đạo Phản Hư!
Đây là đột phá to lớn bực nào! Có thể nói là nhất phi trùng thiên!
"Không cần phải lo lắng."
Doanh Phượng Tiên bỗng nhiên quay người, hai mắt lấp lóe quang mang trắng đen, bất quá chỉ vào một giây sau, có một cỗ lực lượng chấn động kinh khủng liền lan tràn ra, quả thực là đã trấn áp toàn bộ lực lượng của nàng, so với sự trấn áp của Tần Thiên Hoàng trước đó còn muốn bá đạo hơn vô số lần, hai người quả thực là không phải ở cùng một cái cấp độ!
Mà ở trước mặt của Doanh Phượng Tiên, chỉ nhìn thấy một nữ tử tóc dài đeo mặc mạ vàng mặc áo bào đỏ.
Mặc dù nói là nữ tử, nhưng lại không nhìn thấy khuôn mặt, bởi vì ở trên mặt của đối phương có một tấm mặt nạ Quỷ Thần, chỉ có thể nhìn thấy một đôi con ngươi đỏ ngầu, giống như là liệt hỏa cháy hừng hực.
Trong nháy mắt, lấy trí tuệ của Doanh Phượng Tiên, liền nghĩ ra được thân phận của đối phương.
"Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo?!"
Nữ tử khẽ gật đầu, một giọng nói truyền ra rõ ràng từ dưới mặt nạ: "Ngươi có nguyện ý gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo hay không, nắm giữ Thánh Hỏa Lệnh, từ nay về sau ngươi chính là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta."
Doanh Phượng Tiên hấp háy mắt, nàng cho dù như thế nào cũng không ngờ được, Giáo Chủ của Bái Hỏa Ma Giáo lại là một vị nữ tử, phải biết rằng Bái Hỏa Ma Giáo cũng không phải là thế lực nhỏ gì, nếu như không phải là có thân phận Tây Vực, tuyệt đối sẽ có tiềm lực cạnh tranh với mười đại thánh địa võ đạo, mà người cầm lái của dạng tổ chức này lại là một nữ tử.
"Ngươi suy nghĩ sao rồi?"
"A? Ta..." Doanh Phượng Tiên ngẩn người, lúc này mới phản ứng được đối phương vừa mới nói cái gì, Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo?
"Tuyệt đối không có khả năng!" Chỉ trong nháy mắt, Doanh Phượng Tiên liền lấy lại tinh thần, lập tức lắc đầu nói.
Lúc này ký ức của Doanh Phượng Tiên vẫn còn dừng lại ở thời điểm trước khi tiến vào Ao Thánh Hỏa, tự nhiên là biết rõ "Kế hoạch" của tỷ tỷ Tần Thiên Hoàng, nếu như nàng trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, vậy thì sẽ đặt Thuần Dương Cung ở chỗ nào? Sư huynh phải làm sao bây giờ? Bản thân nàng sẽ làm như thế nào? Nếu

bởi vì vậy mà thật sự gây ra tranh đấu giữa Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo...
Vậy nàng coi như là sẽ không còn mặt mũi đi gặp sư huynh! Cho nên cái vị trí Thánh Nữ này, bản thân nàng tuyệt đối không thể đáp ứng!
"Vậy sao?" Thấy Doanh Phượng Tiên cự tuyệt, Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo thấp giọng lẩm bẩm nói, chợt nhìn về phía dưới Quang Minh Đỉnh.
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, một tiếng nổ rung trời liền truyền đến từ phía dưới Quang Minh Đỉnh, ngay sau đó có một bóng người giống như đạn pháo vừa mới bay ra khỏi nòng súng, trực tiếp nện vào Quang Minh Đỉnh, đập xuyên qua lĩnh vực vô hình mà Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo tản ra, cuối cùng mạnh mẽ đập ra một cái hố to hơn mười mét ở trên Quang Minh Đỉnh.
"Sư muội! Ta tới cứu ngươi đây! Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo! Cái lão sắc lang này! Vậy mà lại đơn độc gặp sư muội của ta, ngươi muốn làm gì sư muội của ta, làm, làm cái gì..."
Trần Khuynh Địch há to mồm, nhìn Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo đang đứng chắp tay, mặc dù đeo mặt nạ, nhưng rõ ràng là nữ tử, rơi vào trạng thái ngốc trệ ngắn ngủi.
Mẹ kiếp! Cái nội dung cốt truyện này không phù hợp với lẽ thường a!
Trần Khuynh Địch trí kế vô song từ lúc vừa mới bắt đầu đã cảm thấy không đúng!
Hắn cũng chưa quên nhắc nhở lúc trước của hệ thống, mặc dù không biết vì sao, nhưng Doanh Phượng Tiên rất rõ ràng là đã hoàn thành thuế biến, trở thành một vi nhân vật chính chân chính.
Mà một vị nhân vật chính, vừa mới xuất quan, nhất định là sẽ gặp phải phiền toái!
Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, Phượng Tiên sư muội nhà mình là kỳ tài ngút trời, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, có thể xưng là thiên hạ tuyệt sắc, hơn nữa lại còn là nhân vật chính, nghĩ như vậy thì nếu như Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo vọng tưởng muốn trâu già gặm cỏ non, trực tiếp chiếm đoạt Phượng Tiên sư muội làm của riêng, cũng không phải là sự tình không thể nha!
Vừa nghĩ đến chỗ này, Trần Khuynh Địch liền vô cùng lo lắng giết tới Quang Minh Đỉnh. Mà cỗ lực trường kỳ quái ở bên trên Quang Minh Đỉnh càng là khiến cho Trần Khuynh Địch càng thêm tin chắc vào "Suy đoán" của mình.
Như vậy sao được!
Phượng Tiên sư muội! Sư huynh ta sẽ lập tức tới cứu muội!

Chương 376: Thánh Nữ

Sau đó Trần Khuynh Địch liền bộc phát toàn lực, trực tiếp thôi động quyền ý, thi triển Sát Tự Quyết đánh ra một kích toàn lực đánh vỡ cỗ lực trường đang trấn áp thiên địa nguyên khí kia.
Kết quả cuối cùng chính là cái tràng diện lúng túng này.
Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, nhìn Doanh Phượng Tiên sắc mặt đỏ bừng một chút, lại nhìn Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo đeo mặt nạ một chút, khóe mắt có một chút co lại, lộ ra bộ dáng không biết nói gì.
"Sư huynh.."
"Ngươi chính là Trần Khuynh Địch sao?" Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo mở miệng trực tiếp cắt đứt lời nói của Doanh Phượng Tiên, ánh mắt ở phía dưới mặt nạ Quỷ Thần rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, trong chớp mắt liền mang đến áp lực cực lớn cho hắn, loại cảm giác này khiến cho Trần Khuynh Địch vừa mới đột phá, đang đứng ở trong trạng thái không ai bì nổi nhướng mày, có vẻ hơi bất mãn.
"Không sai!" Gật đầu một cái, Trần Khuynh Địch nói ra không có một chút sợ hãi nào.
Chỉ là một đợt giằng co này, Trần Khuynh Địch liền minh bạch Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo ở trước mắt, một thân tu vi tuyệt đối không phải là cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, mà là Hỏa Luyện Kim Đan!
Đây là một vị võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đúng nghĩa, nắm giữ bản lĩnh võ đạo hết sức cao cường, coi như là Tam Vị Chân Hỏa diễn sinh ra từ thiên địa hạo kiếp cũng không có cách nào tiêu diệt dạng võ giả này, mà dạng võ giả này thậm chí là đã thoát khỏi hạn chế không thể bay của Võ Đạo Tông Sư, có thể phi hành cách mặt đất, một thân thực lực chỉ sợ là cũng chỉ có nhân vật giống như nghĩa phụ của Trần Khuynh Địch mới có thể đối phó được.
Về phần Trần Khuynh Địch thì âm thầm câu thông Xích Tiêu Kiếm ở phía sau lưng, dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn vào Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, từ sau khi thực lực của hắn đạt đến trình độ có thể đối phó với Võ Đạo Tông Sư thì vẫn chưa hề dùng qua kiện Thánh Binh này, dù sao dựa vào ngoại vật cũng không phải là cách làm của võ giả, nhưng nếu như quả thật ở trước mặt sống chết..thì mẹ kiếp ai còn quản được nhiều như vậy!
Kết quả là Trần Khuynh Địch cảnh giác nửa ngày, Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo lại dùng ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái nhìn Trần Khuynh Địch mấy giây, sau đó xoay chuyển lời nói, chỉ tay vào Doanh Phượng Tiên nói:
"Ta đã biết, từ hôm nay trở đi, nàng chính là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta."
Trần Khuynh Địch: "? ??"

Nhìn Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo mở miệng nói với ngữ khí đương nhiên, Trần Khuynh Địch có một loại cảm giác không dám tin, tên gia hỏa này có ý tứ gì?
"Chẳng lẽ ngươi nói được là sẽ được hay sao? ! Đã hỏi qua ta.. Ách, đã hỏi qua nghĩa phụ của ta ở bên ngoài Tây Cương Đạo hay chưa? Ta nói cho ngươi biết a, nghĩa phụ của ta là Ninh Thiên Cơ đó!" Trần Khuynh Địch mắng to ở trong lòng.
"Được rồi, ngươi hãy đi xuống đi, chuyện còn lại thì để Ninh Thiên Cơ tới nói chuyện với ta."
Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo hoàn toàn không có ý tứ muốn tiếp tục nói chuyện cùng với Trần Khuynh Địch, đưa tay vung lên, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy một cỗ đại lực tràn trề sinh ra từ không gian chung quanh, ép về phía bản thân hắn, mạnh mẽ gạt hắn bay ra khỏi Quang Minh Đỉnh, mà từ đầu tới đuôi, Trần Khuynh Địch thậm chí là ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng đều không có! Lẽ nào lại có lý ấy!
"Đáng giận!" Trần Khuynh Địch trực tiếp rút Xích Tiêu Kiếm ở bên hông ra, chỉ một thoáng yêu khí liền bộc phát, hóa thành một đầu Yêu Long nâng thân thể đang rơi xuống của Trần Khuynh Địch đứng ở giữa không trung, chuôi thánh kiếm này vào sau khi Trần Khuynh Địch đột phá, uy năng có thể thúc giục ra rõ ràng là đã tăng lên không chỉ một cái cấp độ, ngay cả trợ giúp Trần Khuynh Địch phi hành cách mặt đất là cũng có thể làm được.
Kiếm khí gia trì lên thân thể, Trần Khuynh Địch ở dưới cơn thịnh nộ cùng với sự lo lắng an nguy của Doanh Phượng Tiên trực tiếp lao tới liều mạng với Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo...
"Khụ khụ, Trần tiểu hữu, xin dừng bước."
Không đợi Trần Khuynh Địch giết trở lại Quang Minh Đỉnh, lại có một cỗ chấn động kỳ dị truyền đến từ phương hướng giữa sườn núi, kém chút nữa đã dọa cho Trần Khuynh Địch lên cơn đau tim.
Bởi vì ở trong hơi thở của đối phương, vậy mà ẩn chứa một tia khí tức Tam Vị Chân Hỏa! Không phải là hỏa diễm cấp Phàm mà hắn dùng để thuế biến, mà là hỏa diễm cấp Thiên chân chính, chính là cái chủng loại hỏa diễm có thể thiêu chết Võ Đạo Tông Sư kia!
"Mẹ kiếp? !" Trần Khuynh Địch bị dọa đến mức vội vàng điều khiển Xích Tiêu Kiếm kéo dài khoảng cách, sau đó chỉ thấy Đại Tế Ti Bái Hỏa Ma Giáo mặc một thân áo bào đen, cứ như vậy lăng không rơi xuống ở trước mặt của hắn.
"Hỏa Luyện Kim Đan? Không, không đúng!"
Nhìn Đại Tế Ti Bái Hỏa Ma Giáo cũng phi hành cách mặt đất như bản thân, Trần Khuynh Địch chau mày, lộ ra vẻ mặt rất là kỳ quái.
Nếu dựa trên cường độ khí tức mà nói, thực lực của Đại Tế Ti trước mắt tuyệt đối là còn chưa đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan, đúng ra chỉ là Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, nhưng hết lần này tới lần khác ở bên

trong cương khí của hắn lại có một tia khí tức Tam Vị Chân Hỏa, thậm chí là còn có thể làm được loại chuyện như phi hành cách mặt đất..
Quả nhiên là ở trong thiên hạ to lớn không thiếu chuyện lạ a!
Vừa cảm khái, Trần Khuynh Địch vừa lộ ra thần sắc lạnh lùng, nói: "Làm sao? Ngươi cũng muốn ngăn ta à? Chớ quên, nghĩa phụ của ta còn chưa có chết đâu!"
Mặc dù có một chút vô sỉ, nhưng dựa vào bối cảnh thì có lỗi gì!
"Khụ khụ, Trần tiểu hữu đừng nên kích động, đừng nên kích động a." Đại Tế Ti cười khổ một tiếng nói: "Còn xin Trần tiểu hữu hãy yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm hại Phượng Tiên...à, không làm hại Thánh Nữ đại nhân."
"Thánh Nữ cái đầu của ngươi!" Trần Khuynh Địch mắng không có một chút do dự nào: "Đó là Phượng Tiên sư muội của ta! Là người của Thuần Dương Cung chúng ta!"
"Ách, người một nhà, người một nhà..."
"Hừ? ! Ai là người cùng một nhà với ngươi chứ?"
Nhìn Trần Khuynh Địch vẫn lộ ra vẻ mặt tức giận như cũ, Đại Tế Ti không chỉ lau mồ hôi một lần, gặp quỷ, Bái Hỏa Ma Giáo nhà mình cũng đã làm ra nhượng bộ lớn như vậy, làm sao mà vị Đạo Tử Thuần Dương Cung này vẫn còn giả bộ như là vẫn chưa phát giác ra, hoặc nói là hắn thực sự chưa phát giác ra? Hắn là sẽ không đến mức không có nhãn lực như vậy chứ?
Đại Tế Ti đảo con ngươi một vòng, chợt nói ra: "Ừm, liên quan tới chuyện này, giáo chủ của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta sẽ tự mình thương lượng cùng với Ninh chưởng giáo, ngươi cứ yên tâm, Thánh Nữ đại nhân tuyệt đối sẽ không có việc gì! So với chuyện này.. Trần tiểu hữu, theo tin tức mà chúng ta nhận được mới đây, hai vị sư muội khác của ngươi, dường như cuối cùng là đã trốn vào bên trong Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo..."
"Ngươi nói cái gì? ! Các ngươi đã tìm được tin tức của Dương Xuân cùng với Lạc sư muội? !"
Trần Khuynh Địch sững sờ, trực tiếp vọt tới trước mặt của Đại Tế Ti, còn đối phương thì liên tục gật đầu.

Chương 377: Đôi mắt thần bí

"Không sai, chỉ là Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo lúc này lại có một chút kỳ quái, người của chúng ta cũng không dám đi vào, hơn nữa nơi đó đã có một đoạn thời gian rất dài không có người ra vào, ở bên ngoài thành trì càng là tràn ngập khí tức yêu tà, mà gần đây ở trong võ lâm Tây Cương Đạo cũng đưa tới một trận khủng hoảng cùng với lời đồn..."
"Cái gì? !" Trần Khuynh Địch chau mày.
Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo thế mà lại xuất hiện loại biến hóa này, hết lần này tới lần khác Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư lại còn đi vào bên trong.
"Không đúng? Phát sinh chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ triều đình lại không phái người đến điều tra?"
Đại Tế Ti lộ ra thần sắc xấu hổ, nói: "Ngươi quên rồi sao? Bây giờ Ninh chưởng giáo vẫn còn đang ở trên Quan Sơn đấy."
Trần Khuynh Địch: "..."
Ý của ngươi là đang trách ta hay sao? !
Trong Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo.
Dương Xuân chậm rãi thanh tỉnh lại từ trong tu luyện.
Mà ở bên cạnh của nàng, thì là chuôi Hổ Phách Đao to lớn, yêu khí ngất trời bao phủ ở trên thân đao, ngưng tụ ở trên chuôi đao hóa thành một con hổ đen khổng lồ, có hình dáng ngửa mặt lên trời thét dài, tản mát ra khí tức hết sức kinh khủng hung lệ, trong lúc mơ hồ lại có mấy phần thần vận giống như chuôi Xích Tiêu Kiếm của Trần Khuynh Địch.
"Không nghĩ tới vốn là vì đào mệnh, kết quả thế mà nhân họa đắc phúc..." Dương Xuân hít vào một hơi thật sâu, yêu khí ngập trời bị nàng hút toàn bộ vào trong miệng và mũi, mà theo việc thu nạp yêu khí, khí tức của Dương Xuân cũng giống như là nước lên thì thuyền lên, chỉ chốc lát sau đã đột phá bình cảnh Luyện Khí Hóa Thần, đạt đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên, thẳng đến khi tiếp cận với cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả mới ngừng lại.
"Vù!" Yêu quang lấp lóe, một đạo thân ảnh màu trắng mờ ảo hiện lên ở bên cạnh Dương Xuân.
"Ta nói vận khí của ngươi cũng quá tốt đi, nguyên vật liệu lúc trước dùng để rèn đúc Hổ Phách Đao lại có đầy ở nơi này, giờ đây không chỉ có Hổ Phách Đao của ngươi hấp thu yêu linh, tiến thêm một bước, mà bản thân ngươi cũng nhận được một quyển công pháp tương đối khá, thực sự là gặp quỷ."
"Hẳn là do vận khí của ta thật sự không tệ a, hắc hắc hắc." Dương

Xuân cười ha hả.
Trên thực tế, vì dẫn dắt lực chú ý, sau khi tách rời với hai người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân và Lạc Tương Tư cơ hồ là dắt tay trốn vào bên trong tòa thành trì kỳ quái này. Nhưng cả hai người cũng đều đã bị thương nặng, và họ buộc phải tách ra vì các cơ quan cạm bẫy ở trong thành trì, sau đó Dương Xuân liền không giải thích được mà rơi vào bên trong căn mật thất ở dưới lòng đất này.
Tận lực trợ giúp Hổ Phách Đao hấp thu yêu linh, còn có sự tình bản thân nàng lấy được truyền thừa, là một môn võ công tên là [Bạch Hổ Dẫn Tinh Thuật], có thể dẫn động lực lượng Bạch Hổ để gia trì lên bản thân, tăng cao tu vi.
Bạch Hổ Dẫn Tinh Thuật là một môn công pháp phụ trợ tương đối khá, cũng là do mượn nhờ môn võ công này, Dương Xuân mới có thể thuận lợi đột phá đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, hơn nữa còn đạt đến trình độ như bây giờ.
"Chỉ là không biết Tương Tư tỷ mất tích hiện tại là như thế nào, không biết là có xảy ra sự tình gì hay không? Dù sao thì vận khí của ta tốt, không có nghĩa là Tương Tư tỷ cũng sẽ có vận khí tốt a. Ta đã khôi phục lại rồi, hãy tranh thủ thời gian đi ra ngoài xem một chút đi? Ta cảm thấy tòa thành trì này rất kỳ quái." Dương Xuân nói.
"Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy." Tiểu Yêu đáp lời.
Chỉ là ở dưới ánh sáng trắng mờ ảo, Dương Xuân lại không thấy được cái thần sắc cổ quái kia của tiểu Yêu.
Rời khỏi căn mật thất ở dưới lòng đất, cảnh tượng của Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo liền xuất hiện ở trước mặt của Dương Xuân cùng với tiểu Yêu.
Chỉ nhìn ở bề ngoài, tòa Thủ Phủ Thành này cũng không có gì khác với các địa phương khác, thậm chí còn được gọi là phồn vinh, người ta tấp nập, người đến người đi, ngựa xe như nước, nói tóm lại, hoàn toàn không nhìn ra nửa điểm dị thường...nếu như không nói đến cái bầu trời đầy tà khí, còn có biểu tình ngốc trệ ở trên mặt của mỗi người kia.
"Bọn họ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nhìn qua không khác gì so với bình thường, nhưng trên thực tế lại giống như là khôi lỗi..."
"Ta cũng không hiểu."
"Chẳng lẽ là người Ma Đạo đã âm thầm xem tòa thành trì này như là tế phẩm?" Dương Xuân sờ lên cằm, thấp giọng nói ra suy đoán của chính mình.
Ma Đạo hiến tế, loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhất là vào trước kia, ở niên đại Ma Đạo ngang ngược, hiến tế nguyên một tòa thành là một sự tình mà cứ cách một đoạn thời gian sẽ phát sinh một lần, đương nhiên hiện tại là thời đại Đại Càn bình định thiên hạ, Nhân Hoàng tọa trấn Trung thổ, cho dù là Minh Giáo - đại phái đệ nhất Ma Đạo cũng không dám làm loại chuyện này.

Nhưng nói thì nói như thế, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a. Hơn nữa nhìn đám người giống như khôi lỗi này, còn có tà khí đầy trời, thấy như thế nào cũng đều là thủ pháp của Ma Đạo.
"Không, không phải là do Ma Đạo làm."
"Tiểu Yêu?" Dương Xuân ngoài ý muốn nhìn tiểu Yêu, trước đó tiểu Yêu thế nhưng là cực ít tham dự vào loại chuyện này.
"Cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn, nơi này rất là kỳ quái." Tiểu Yêu cũng không nhiều lời, mà là lắc đầu, lên tiếng nhắc nhở.
"Trước tiên đi lục soát toàn thành một lần, nhanh chóng tìm ra vị tỷ tỷ kia của ngươi, sau đó mau chóng rời đi khỏi nơi này, hoặc là gọi vị sư huynh kia của ngươi đến, có thể làm được hay không?"
"Không có cách nào, ở nơi này không dùng được lệnh bài thông tin." Dương Xuân thở dài, sau đó mang theo tiểu Yêu tiến hành lục soát Thủ Phủ Thành.
Mà ở một chỗ khác, Lạc Tương Tư chậm rãi mở mắt, đập vào mắt của nàng là một đôi mắt thần bí.
Đôi mắt đó sâu thẳm và khó nắm bắt, vẻn vẹn chỉ là nhìn nó, cũng đã làm cho người ta không tự chủ được đắm chìm vào trong đó, càng kinh khủng hơn là khí thế ở bên trong mắt, phảng phất như là cả thiên địa đều ở dưới chân của nó, nhật nguyệt sao trời đều quay ở chung quanh nó, mang theo một cỗ ý cảnh khủng bố thiên hạ vô song.
"Ngươi khát vọng lực lượng sao?" Ở bên trong đôi mắt thần bí, một đạo thanh âm mang theo ma tính chậm rãi truyền ra.
Nghe thấy lời này, Lạc Tương Tư cơ hồ là bật thốt ra: "Không, ta khát vọng ngực lớn!"
Nghe nói sư huynh ưa thích ngực lớn...
Đôi mắt thần bí: "..."
Oanh!
Một cỗ tinh thần ba động kinh khủng trực tiếp trút vào trong óc của Lạc Tương Tư, in sâu vào linh hồn của Lạc Tương Tư, cuối cùng hội tụ thành ba chữ lớn: [Hạo Kiếp Kinh].
"Tu luyện nó, ngươi liền có thể thu hoạch được ngực lớn mà ngươi khát vọng!"
Nói thật, ngay cả chính đôi mắt thần bí sau khi nói ra lời này cũng cảm thấy rất kỳ quái, những người trước kia nhìn thấy nó đều nói là khát vọng lực lượng, cho nên nó đều nói là "tu luyện nó, ngươi liền có thể thu hoạch được lực lượng mà ngươi khát vọng", kết quả là hiện tại đổi hai chữ lực lượng thành ngực lớn, khiến cho nó có một loại cảm giác khó hiểu.

Chương 378: Hạo Kiếp Kinh

Mà Lạc Tương Tư thì lại cảm thấy càng thêm kì quái.
Ở dưới cái gầm trời này lại còn có tuyệt học khoáng thế khiến cho ngực lớn lên? !
"Khụ khụ!" Lắc lắc đầu, khôi phục lại từ bên trong mớ suy nghĩ hỗn loạn, Lạc Tương Tư bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đến tình cảnh của mình, hỏi: "Ngươi là ai, nơi này là nơi nào?"
"Đây là nơi chôn cất ta, chiến trường ngày xưa."
Lạc Tương Tư mê mang mà nhìn đôi mắt thần bí, từ bên trên khí thế của đối phương nàng có thể nhìn ra, đôi mắt thần bí này tuyệt đối là không đơn giản, nhưng cái thuyết pháp kỳ quái này càng khiến cho nàng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ là chủ nhân của đôi mắt này đã chết? Lưu lại ở nơi này chỉ là một sợi phân thần? Còn có chiến trường ngày xưa, là di tích của thời đại Thượng Cổ hay sao?
Không có thời gian cho Lạc Tương Tư tiếp tục suy nghĩ, sau khi đôi mắt thần bí nói xong, thế mà trực tiếp tiêu tán, hóa thành một cỗ tà khí kinh khủng, giống như thể hồ quán đỉnh xông vào đỉnh đầu của Lạc Tương Tư, ở dưới sự quán chú của cỗ tà khí này, khí tức của Lạc Tương Tư cũng là bắt đầu điên cuồng dâng lên.
Luyện Khí Hóa Thần.
Luyện Thần Phản Hư!
Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong!
Cuối cùng kẹt tại trình độ bước nửa bước chân vào cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, tu vi của Lạc Tương Tư mới xem như là dần dần ổn định trở lại.
"Người nắm giữ Thiên Sát Cô Tinh chi thể, hãy hảo hảo tu luyện [Hạo Kiếp Kinh] a, đây mới là đường ra duy nhất của ngươi."
Thanh âm tan biến, Lạc Tương Tư nghiêng đầu, hôn mê bất tỉnh lần thứ hai.
Mà cùng lúc đó.
"Đội một vây thành! Đội hai giám thị! Đội ba đi lên theo ta!"
"Cỗ tà khí ở bên cạnh kia nhìn thật là chướng mắt, đánh nát nó cho ta! Hôm nay cho dù là ai cũng không thể ngăn cản ta phá thành!"
"Có ai không!"
Trần Khuynh Địch mang theo đại quân Thuần Dương Cung trùng trùng điệp điệp, đã đi tới ngoại ô Thủ Phủ Thành. Bất quá đối mặt với cái Thủ Phủ Thành kỳ quái này, phương thức ứng đối của Trần Khuynh Địch là rất đơn giản.
"Chùy công thành đâu? Kéo toàn bộ chùy công thành vừa mới lấy được từ kho hàng của quân đội triều đình ra đây! Các ngươi đều là thùng cơm hay sao? Xuất ra toàn bộ khí lực, vận dụng hết thảy võ

học đập vào cho ta! Hôm nay nếu như không đập ra được đại môn của cái Quỷ Vực này, Trần Khuynh Địch ta sau này sẽ sửa tên lại thành Trần Khuynh Thành!"
Ở bên ngoài Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo.
Đại quân Thuần Dương Cung đã bao quanh xung quanh tòa thành lớn này mười mấy vòng, bao gồm trận pháp sư triệu tập tới từ võ lâm Tây Cương Đạo, còn có triều đình trú quân ở Tây Cương Đạo, các đại tông môn đến xem náo nhiệt, cơ hồ là đều tụ tập toàn bộ ở xung quanh Thủ Phủ Thành, giúp đỡ đập vỡ cửa chính của tòa thành tràn đầy tà khí này.
Còn Trần Khuynh Địch thì sao? Hắn đang ở trong một căn lều dựng ở dưới cửa thành, thả mấy khối huyền băng 100 năm hạ nhiệt một chút, sau đó bắt đầu suy ngẫm đến lời nhắc nhở của hệ thống.
"Tích, hệ thống nhắc nhở!"
"Chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Võ Đạo Tông Sư!"
"Kí chủ can đảm đầu tư một lượng lớn tài nguyên, thành công hợp nhất ba yếu tố nguyên thần, cương khí, khí huyết, dung nhập toàn bộ vào nhục thân, đạt thành sự thống nhất giữa tinh thần và xác thịt, sáng tạo ra võ đạo thuộc về mình, tiến thêm một bước về phía mục tiêu to lớn trở thành nhân vật phản diện đệ nhất thiên hạ, thật sự là một thành công lớn!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Cửu Chuyển Diễn Thánh Kim Đan!"
"Nhắc nhở ngoài định mức: Trước đó quên, bây giờ mới nhớ ra, ha ha."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói thật, nếu như hệ thống không nói cho hắn, hắn suýt nữa cũng đã quên mất là còn có một cái nhiệm vụ như vậy.
"Cửu Chuyển Diễn Thánh Kim Đan?" Trần Khuynh Địch liếm môi một cái.
Chỉ cần nghe tên thôi đã biết là đồ tốt, chẳng lẽ đó chính là thần đan diệu dược ở trong tiểu thuyết ở kiếp trước kia, là loại mà ăn một viên liền bạch nhật phi thăng, ăn hai viên liền trường sinh bất tử, ăn ba viên liền có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ kia sao, hệ thống sẽ tốt với mình như thế sao?
"Lấy đan dược cho ta xem một chút đi."
Vừa đưa bàn tay ra, một viên Kim Đan liền rơi vào trong tay của Trần Khuynh Địch.
Đúng vậy, là Kim Đan theo nghĩa đen.
"Thật nặng! Quá cứng! Vật này là đan dược à? !" Trần Khuynh Địch giật giật đôi mắt mà nhìn viên Kim Đan to bằng quả đấm ở trên tay, ước lượng một chút, chỉ cảm thấy viên Kim Đan này vô cùng nặng nề, sau đó gõ gõ, ở bên tai vang lên không dứt tiếng bang bang.
Ừm, căn cứ theo kinh nghiệm cùng với phán đoán tinh chuẩn của

Trần Khuynh Địch từ nhiều năm trước cho tới nay.
"Cái đồ chơi này được làm từ vàng ròng?"
"Tích, chúc mừng kí chủ, ngài quá thông minh!"
"Thông minh cái đầu ngươi!" Trần Khuynh Địch trực tiếp ném Kim Đan xuống đất, khốn kiếp! Cửu Chuyển Diễn Thánh Kim Đan thật sự là được làm từ vàng ròng? ! Lừa dối! Đây là lừa dối một cách trần trụi!
"Tích, hệ thống nhắc nhở: xin kí chủ không nên gấp gáp, viên Kim Đan này là có kỳ hiệu."
"Vậy ngươi nói một chút xem, nó có hiệu quả gì?
"Cửu Chuyển Thánh Kim Đan, nếu như dùng khí huyết bản thân để uẩn dưỡng mà nói, sau này có thể dựng dục ra Thiên Sinh Thánh Linh chân chính!"
Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, hỏi: "Thiên Sinh Thánh Linh?"
"Không sai! Thiên Sinh Thánh Linh, chính là huyết mạch được thiên địa phù hộ, là thể chất tu luyện cao nhất, có thể nhẹ nhõm đạt tới cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan mà không cần phải trải qua hạo kiếp Tam Vị Chân Hỏa."
Hai mắt của Trần Khuynh Địch phát sáng, đây là đồ tốt a! Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch phảng phất như là thấy được hi vọng bản thân đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan trong tương lai.
"Làm sao để uẩn dưỡng cái đồ chơi này?"
"Rất đơn giản." Thanh âm hệ thống khoan thai vang lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch: "Nuốt nó vào."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Hắn nhìn viên Cửu Chuyển Thánh Kim Đan lớn bằng quả đấm ở trong tay một chút, méo miệng hỏi: "Ngươi nói cái gì?"
"Nuốt nó vào, không được cắn nát, nếu không thì Thánh Linh sẽ sụp đổ, nhất định phải đưa nó hoàn hảo vào trong bụng."
"Làm sao có thể nuốt cái đồ chơi này được! Nó so với cổ họng của ta còn lớn hơn, nhét vào trong mồm sẽ trực tiếp kẹt cứng, căn bản là nuốt không trôi có biết hay không! Nếu thật sự nuốt vào, nói không chừng bản thân ta sẽ trở thành vị Võ Đạo Tông Sư đầu tiên bị nghẹn chết!" Trần Khuynh Địch mắng to.
"Tích, hệ thống nhắc nhở: muốn thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, thân làm một nhân vật phản diện, kí chủ phải có dũng khí không tiếc tất cả vì lực lượng, đừng nói là một viên Kim Đan lớn bằng quả đấm, coi như có to bằng một quả dưa, ngài cũng nên nuốt nó mà không có một chút ngần ngại nào."
"Nói nhảm!"
"Ồ, thật là phiền phức, nếu như kí chủ không nuốt vào được, vậy thì hãy trực tiếp nhét nó vào trong dạ dày đi a, sẽ có hiệu quả giống như nhau."

Có thể làm như vậy, tại sao ngươi lại không nói sớm? Ý niệm của Trần Khuynh Địch tới đây, lập tức ở dưới ánh mắt sợ hãi của một số đệ tử Thuần Dương Cung ở chung quanh, hất áo lên, sau đó dùng một chưởng cắt bản thân ra từ ngực xuống, nhất thời máu chảy ra như suối, sau đó Trần Khuynh Địch liền nhét Cửu Chuyển Thánh Kim Đan vào trong vết thương, còn sờ mó hai lần.

Chương 379: Tà khí tràn ngập

Mặc dù cái quá trình này là phi thường máu tanh, còn có một chút đau nhức. Bất quá đối với Trần Khuynh Địch bây giờ mà nói, loại trình độ thương thế này là còn có thể tiếp nhận. Quan trọng nhất là, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng huyết mạch toàn thân đã bắt đầu tụ tập về phương hướng Cửu Chuyển Thánh Kim Đan, trên Kim Đan cũng để lộ ra một cỗ bí lực dung nhập vào bên trong máu của hắn, sau từng lần vận chuyển, vết thương vừa mới xé ra vậy mà đã bắt đầu phục hồi lại như cũ.
Không qua mấy giây, vết thương liền bắt đầu kết vảy.
Ầm ầm!
Không đợi Trần Khuynh Địch cảm thụ một chút ảnh hưởng của Cửu Chuyển Thánh Kim Đan đối với thân thể, Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo ở cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh.
Tiếp đó, tà khí tràn ngập ở cửa thành ở dưới sự liên thủ của bốn vị Võ Đạo Tông Sư Thuần Dương Cung, còn có sự hợp lực của một lượng lớn các võ giả Tiên Thiên đến từ các thế lực sụp đổ ầm ầm!
"Báo cáo sư huynh! Chúng ta đã đánh vỡ cửa thành!"
"Làm rất tốt!" Trần Khuynh Địch bật dậy một cái, trực tiếp đứng lên. "Để đề phòng vạn nhất, truyền tin tức cho nghĩa phụ của ta, bốn vị trưởng lão và ta sẽ cùng đi vào dò xét, các võ giả Tiên Thiên khác thì bày trận vây quanh thành trì, chờ tin tức của chúng ta."
"Vâng!"
Mặc dù Trần Khuynh Địch cũng muốn dựa vào thực lực tuyệt đối để trực tiếp nghiền ép vào, nhưng rất đáng tiếc, nghĩa phụ của hắn không có ở nơi này, cho nên hắn không thể làm việc một cách liều lĩnh như vậy, bằng không mà nói, bản thân hắn đã sớm nhờ nghĩa phụ xuất thủ, trực tiếp dùng ba kiếm chẻ cái thành trì quỷ dị này thành đất bằng.
Ở dưới mệnh lệnh của Trần Khuynh Địch, rất nhiều đệ tử Thuần Dương Cung lập tức hành động, mà Trần Khuynh Địch thì mang theo bốn vị trưởng lão cảnh giới Võ Đạo Tông Sư nhanh chân đi vào bên trong Thủ Phủ Thành, chỉ là hắn lại không phát hiện ra, từ đầu đến cuối, ở trong đội ngũ Thuần Dương Cung đều có một người nhìn chăm chú vào hắn.
"Vẫn còn biết đề phòng vạn nhất, không tệ!" Ninh Thiên Cơ chắp hai tay ở sau lưng, mặc dù đứng ở trong đám người, nhưng lại không bị ai phát hiện ra.
"Tòa thành này..." Nhìn Thủ Phủ Thành tràn ngập tà khí, ánh mắt của Ninh Thiên Cơ khẽ nhúc nhích, nhưng ở trên khóe miệng lại toát ra một nụ cười, nghĩ thầm: "Cũng được, vừa vặn để cho Khuynh Địch

biết một chút, huống hồ ở trên giang hồ thế mà lại xuất hiện cảnh tượng kỳ dị như vậy, tin tưởng là vị trong cung kia hẳn là cũng sẽ đứng ngồi không yên a, cũng không biết là lời đồn đến tột cùng có phải là thật hay không?"
Cho đến ngày nay, bất kể là Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên, Tây Vực động binh đao, các biên cương khác nhao nhao nổi lên chiến hỏa, còn không phải đều là bởi vì một cái lời đồn không có cách nào xác thực thật giả hay sao?
Thân thể của Thánh Thượng Đại Càn không được tốt! Đây chính là cơ hội nghiệm chứng lời đồn này là thật hay giả tốt nhất.
Huống hồ...tên nghịch tử này ở trong một lần đột phá liền tiêu xài nhiều tài nguyên của ta như vậy, chờ đến sau khi kế nhiệm chức vị chưởng giáo Thuần Dương Cung của ta, nói không chừng sẽ còn trở nên thậm tệ hơn, lần này không cho hắn một chút giáo huấn, ta liền phải xin lỗi những thần đan diệu dược đã bị đổ xuống sông xuống biển kia, gặp quỷ, đó chính là số tài nguyên mà ta tân tân khổ khổ tích góp ở trong ba mươi năm qua...
Nói tóm lại, lần này ta đã quyết định là sẽ tuyệt đối không ra tay giúp đỡ! Tuyệt đối không phải là bởi vì Thái Hoa Tiên Nhân ta thù dai!

"Đáng chết! Những thứ này rốt cuộc là cái gì!" Ở bên trong Thủ Phủ Thành, Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư đứng sóng vai với nhau, không ngừng chống cự lại tà khí ngập trời toát ra từ trong Phủ Thành Chủ.
Thậm chí là không chỉ có tà khí, còn có từng con quái vật diễn sinh ra từ bên trong tà khí, chúng nhìn qua có hình thù rất kỳ quái, có hình người, có hình thú, có lai tạp, hết sức quỷ dị, hơn nữa chúng còn kết bè kết lũ, mặc dù chúng không mạnh, nhưng lại rất khó thoát khỏi sự đeo bám của bọn chúng.
"Những con quái vật này rốt cuộc là tới từ đâu? !"
"Không biết, ta đoán chừng hẳn là do biến ra từ cư dân trong thành, mà những tà khí này chính là vấn đề!"
Lạc Tương Tư cùng với Dương Xuân đồng thời xuất thủ, Hổ Phách Đao hoành không, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa đảo loạn thiên địa nguyên khí, không ngừng tru diệt những quái vật tà khí kia.
"Bất kể như thế nào, trước tiên cũng phải phá huỷ Phủ Thành Chủ, tà khí chính là rỉ ra từ bên trong đó."
"Được!"
Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư liếc nhìn nhau, nhao nhao gật đầu một cái, ở bên trong ánh mắt còn có mấy phần quỷ dị. Hai người đều vô cùng tự tin đối với kỳ ngộ mà bản thân gặp được, chỉ là không nghĩ tới đối phương thế mà cũng giống như bản thân, đều đã đột phá đến cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, đạt tới trình độ chỉ cách Hợp Đạo Tôn Giả có một bước, mà lấy nội tình của hai người, bằng

vào cái cảnh giới này đã đầy đủ để cho họ chém giết với Hợp Đạo Tôn Giả.
Dù sao thì vô luận là Hổ Phách Đao của Dương Xuân, hay là Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa của Lạc Tương Tư, cũng đều là vật hiếm thấy trên thế gian.
Oanh!
"Luyện Hồn Cực Trảm Đao!"
Hổ Phách Đao ở trong tay, Dương Xuân trực tiếp thi triển ra võ học lấy được ở Tàng Kinh Điện lúc ban đầu, đao quang tà dị, mang theo tiếng hổ gầm dữ dội, cắt đứt không khí, kéo dài hơn bốn mươi mét, trực tiếp bổ về phía Phủ Thành Chủ ở ngay phía trước.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa - Phiên Giang Đảo Hải!"
Sau khi đạt tới Luyện Thần Phản Hư, Lạc Tương Tư cũng coi như là có thể thôi động môn thần công này tiến thêm một bước. Trong lúc nhất thời, thân thể của Lạc Tương Tư giống như là hồng thủy vỡ đê vậy tuôn ra vô tận cương khí, bất quá trong chốc lát liền hóa thành một tòa biển cả ngập trời, phun trào hào quang màu xanh lam, giống như là che khuất bầu trời vậy từ bên trên ập xuống phương hướng Phủ Thành Chủ, những nơi đi qua thiên địa nguyên khí tự nhiên hội tụ, khiến cho khí hải càng cao hơn.
Nó giống như là sức mạnh thực sự của tự nhiên!
Nhưng một đòn mà hai người vận hết toàn lực, thậm chí là có thể đánh giết Hợp Đạo Tôn Giả đâm vào trên tường thành Phủ Thành Chủ, nhưng thật giống như là đụng phải một tầng bình chướng vô hình vậy, vô luận là khí hải hay là đao quang hổ phách, ở trước mặt cái vách tường nhìn như yếu đuối kia cũng đều giống như là lấy trứng chọi đá, đao quang hóa thành đao khí đầy trời, khí hải thì càng là trực tiếp vỡ vụn, tràn ra chung quanh Phủ Thành Chủ, tiêu diệt không ít quái vật tà khí, nhưng mà ngay cả một viên ngói hay là một viên gạch của Phủ Thành Chủ cũng đều không thể phá hư.
Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư sững sờ, trong ánh mắt nhìn vào Phủ Thành Chủ lập tức trở nên ngưng trọng không ít.
Hai nữ vốn dĩ là vừa mới đột phá, chính là thời điểm hăm hở, muốn lập tức rời khỏi nới này đi cứu viện Trần Tiêm Tiêm, kết quả hiện tại xem ra là tình huống giống như đã vượt qua dự liệu của hai nàng.

Chương 380: Trấn Thủ Tây Cương Đạo

Bang bang.
Ở bên trong tiếng chấn động, cửa chính của Phủ Thành Chủ từ từ mở ra.
Đột nhiên, thanh âm của tiểu Yêu vang lên ở trong đầu của Dương Xuân. Gần như đồng thời, tà khí chấn động to lớn truyền ra lần thứ hai, hóa thành sóng xung kích mà mắt trần có thể nhìn thấy bỗng nhiên khuếch tán ra.
Dương Xuân hoành đao ở phía trước, Lạc Tương Tư thì thôi động cương khí của bản thân, lấy Bàn Sơn Cản Nhạc một trong thất đại cấm, diễn hóa ra một đạo hư ảnh núi lớn để chống đỡ, bất quá ở dưới sự trùng kích của tà khí cường thịnh, hai nữ cuối cùng vẫn không có một chút năng lực chống cự nào liền bị tà khí đánh bay ra bên ngoài.
Đúng lúc này, từng đạo từng đạo trận văn màu vàng lại khôi phục ở trên Phủ Thành Chủ, giống như là xiềng xích khuếch tán ra, tiến hành áp chế tà khí vừa mới bùng nổ lần thứ hai, mơ hồ ở trong đó, Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư thế mà thấy được một đầu Thần Long màu vàng ngửa đầu thét dài, đang vật lộn cùng với tà khí.
Xuyên thấu qua cánh cửa chính đã mở ra, lấy thị lực của hai nàng, có thể thấy được rõ ràng thân ảnh của một vị trung niên nam tử mặc quan phục.
"Đó là?"
"Mau lui ra!"
Một giọng nói yếu ớt, nhưng lại kiên định chậm rãi truyền ra, mà ở dưới sự điều khiển của giọng nói này, trận văn màu vàng ở trên toàn bộ Phủ Thành Chủ lại càng trở nên cường thịnh, Thần Long màu vàng được diễn hóa ra cũng là càng trở nên cuồng bạo, không ngừng đằng không cuồng vũ ở bên trong tà khí, phảng phất như muốn tránh thoát trói buộc bay lượn ra Cửu Thiên. Mà ở bên trong ánh vàng, Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư thì lại nhìn thấy được một loại suy yếu không rõ.
"Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì..."
"Bản cung là Trấn Thủ Tây Cương Đạo." Giọng nói hư nhược vang lên lần thứ hai, thân phận ở trong lời nói này lại khiến cho người ta kinh ngạc.
Trấn Thủ một Đạo, khác biệt cùng với Trấn Cương một Thành, cái chức quan Trấn Thủ này ở Đại Càn cũng được coi là quan lớn, dù sao thì cũng là trấn thủ một Đạo, nắm giữ tất cả quyền hành, có long khí hoàng triều gia trì, mặc dù tu vi của mỗi một vị Trấn Thủ là không giống nhau, nhưng chỉ cần ở trong Phủ Thành Chủ, thì coi như là Võ

Đạo Tông Sư cũng không cần phải e ngại.
Nhưng cho dù là như thế, Trấn Thủ Tây Cương Đạo lúc này, thế mà lại bị vây ở trong sân nhà của bản thân, bị vây ở trong Phủ Thành Chủ! Thậm chí là nhìn cái bộ dáng này, còn có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!
"Các ngươi hãy lập tức rời đi, bản cung cũng không thể áp chế được bao lâu nữa, hãy truyền tin tức đi, để cho triều đình điều động đại quân đến đây, nếu không thì nơi đây..."
"Oanh!" Phảng phất như là nghe được lời truyền âm của Trấn Thủ Tây Cương Đạo, tà khí đầy trời lại nổ vang một tiếng, vậy mà diễn hóa ra một đầu Thần Long tà khí, quấn quýt cùng với Thần Long màu vàng ở trong Phủ Thành Chủ, trực tiếp cắt đứt truyền âm của Trấn Thủ Tây Cương Đạo, chỉ còn lại tiếng rống giận rung trời.
Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư cắn răng, quả quyết làm ra quyết định.
Mặc dù tu vi của hai nàng bây giờ đã tiến nhanh, nhưng cuối cùng cũng không phải là Võ Đạo Tông Sư, mà tình huống lúc này rõ ràng không phải là Hợp Đạo Tôn Giả có thể can dự, hai nàng chỉ có thể lập tức rời đi, đi tìm sư huynh hỗ trợ...
Ầm! Lại là một tiếng nổ mạnh thật lớn truyền đến. Kèm theo tiếng nổ mạnh mà đến, còn có 5 đạo cương khí chấn động ngất trời, cường thịnh loá mắt giống như mặt trời vậy.
"Xin nhờ bốn vị trưởng lão hãy phân tán ra, tìm kiếm xem còn có người sống sót ở trong thành hay không, mang bọn hắn ra khỏi cái địa phương quỷ quái này, mặt khác ở cái hướng kia dường như có tà khí chấn động, ta sẽ tự mình đi kiểm tra, Dương sư muội! Lạc sư muội! Các ngươi ở đâu? ! Sư huynh ta đến cứu các muội đây!"
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhanh chân bước đi, quyền ý hóa thành một tòa Vô Lượng Quang Minh Tháp chống ra một vùng không gian, một đường đi tới, vô luận là quái vật tà khí gì, cũng đều đơn giản là đập tới, liền đụng cho chúng nó tan xương nát thịt, bất quá chỉ trong chốc lát liền từ cửa thành đi tới trong tầm mắt của Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư đang đứng ở phía trước Phủ Thành Chủ.
"Sư huynh!"
"Tới cứu các muội...?" Thấy được thân ảnh của Lạc Tương Tư cùng với Dương Xuân, Trần Khuynh Địch vô thức há to miệng, giọng nói im lặng mà dừng.
Không đúng, hai vị này làm sao nhìn qua cũng đều rất sinh long hoạt hổ, căn bản không giống như là bộ dáng bị trọng thương, hơn nữa tu vi của hai nàng...đã là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư? !
Mẹ kiếp! Lúc này chỉ mới không thấy mấy ngày, làm sao lại tăng lên một cái tiểu cảnh giới rồi? !
Đúng lúc này, ở trong Phủ Thành Chủ, một đạo thanh âm âm trầm lại chậm rãi truyền ra, mang theo ác ý nồng nặc.

"Lần trước vào thời điểm đến đây bị các ngươi ám toán, bây giờ các ngươi lại còn dám ngăn cản ta, các ngươi đây là đang tự tìm đường chết! "
Trần Khuynh Địch: "..."
Hắn có một loại xúc động muốn quay đầu chạy trốn.
Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, lập tức hiểu được tình huống ở trước mắt.
Không thể nghi ngờ! Đây chính là cơ duyên của nhân vật chính!
Nhìn Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư đi, tu vi của hai nàng thế mà đều đã tăng lên một cái nửa cảnh giới, đạt tới Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong a! Coi như là so với Hợp Đạo Tôn Giả, hắn là cũng chỉ cách xa một bước thôi a? Gặp quỷ, còn may là lần này hắn đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, bằng không thì nói không chừng còn không thể đánh lại Dương Xuân!
Về phần tại sao Lạc Tương Tư không phải là nhân vật chính cũng có thể đột phá, Trần Khuynh Địch tự nhiên là nghĩ ra một cái lý do hợp lý: Nhất định là kết quả do ôm bắp đùi của nhân vật chính!
Không phải là rất thường xuyên có dạng phối hợp này hay sao, không có thiên phú gì, cũng không có khí vận gì, nhưng chỉ cần ôm đùi của nhân vật chính, tu vi nhất định cũng sẽ tăng nhanh như tên lửa, tin tưởng Lạc Tương Tư nhất định cũng là như vậy a!
Hắc! Như vậy xem ra ôm đùi của nhân vật chính quả nhiên là một cái chủ ý tuyệt cao.
Về phần cái Phủ Thành Chủ mới nhìn qua rất quỷ dị này, còn có đạo thanh âm vừa mới phát ra, nhất định là lão quái vật bị phong ấn trong cấm địa! Là tuyệt thế cấm địa phong ấn lão quái vật!
Tục ngữ nói là phúc hoạ đi liền nhau, lần này Dương Xuân chiếm được cơ duyên, khẳng định là cũng sẽ có nguy hiểm, nếu không thì sẽ không phù hợp với quy luật nhân vật chính trưởng thành, mà tên gia hỏa vừa mới nói chuyện ở trong phong ấn, nhất định chính là nguy hiểm tương ứng sau khi nhân vật chính lấy được cơ duyên, cũng chính là chướng ngại vật trên con đường trưởng thành của nhân vật chính, chính là nhân vật phản diện!
Nói một cách khác, đây không phải chính là thời cơ tốt nhất của ta để giúp nhân vật chính chiến thắng nhân vật phản diện, từ đó tẩy trắng thanh danh trở thành nhân sĩ chính phái hay sao? ! Chỉ cần lần này ta đánh lui cái tên gia hỏa rõ ràng là nhân vật phản diện này, bản thân ta liền sẽ trở thành nhân sĩ chính phái, thanh niên hiệp khách được giang hồ công nhận, cứ như vậy…còn có vị nhân vật chính nào có thể giết ta? !
Đây quả thực là cơ hội tốt mà thiên cổ khó gặp a!

Chương 381: Hà Anh Trọng

"Các muội hãy lui ra phía sau đi!" Trần Khuynh Địch bước ra một bước, đi tới trước mặt của Lạc Tương Tư cùng với Dương Xuân, vung tay lên, hào sảng nói: "Nơi này cứ để cho ta giải quyết, các muội hãy đi hiệp trợ bốn vị trưởng lão, tìm kiếm người sống sót ở trong thành, nhanh chóng sơ tán bọn họ khỏi nơi này!"
Không cần nói gì hết! Hôm nay ta muốn tử chiến đến cùng với kẻ tà ác này! Mặc dù mọi người đều là nhân vật phản diện, nhưng ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình! Vì có thể khiến cho ta đi đến tiền đồ tươi sáng trở thành nhân sĩ chính phái, ngươi hãy ngoan ngoãn hi sinh đi a, nhân vật phản diện tà ác!
Mà ở phía sau lưng, Lạc Tương Tư cùng với Dương Xuân thì là...
"Đại ca ca thật là đẹp trai!" Hai mắt của Dương Xuân tỏa ra ánh sáng, sùng bái mà nhìn Trần Khuynh Địch.
"Sư huynh!" Mà ở trong ánh mắt của Lạc Tương Tư thì hiện ra vẻ phức tạp, trong lúc mơ hồ cũng có mấy phần cảm động.
"Được rồi, các muội hãy lui ra sau đi, nơi này cứ giao cho ta! Các muội còn chưa có đủ tu vi."
"Ặc! Vâng, vâng..."
Lạc Tương Tư cùng với Dương Xuân mặc dù còn có một chút không muốn, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, nhanh chóng đi về phía cửa thành, về phần an nguy của Trần Khuynh Địch, hai người ra ngoài ý định đều không có bất kỳ một ý tứ chất vấn nào, hiển nhiên là đều tràn đầy tín nhiệm đối với Trần Khuynh Địch.
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch thì nhanh chân đi tới trước Phủ Thành Chủ.
Xẹt! Tà khí ập đến, từng đầu cự mãng tà khí gào thét mà ra, cắn xé về phía Trần Khuynh Địch.
"Tránh ra."
Oanh! Trần Khuynh Địch đấm ra một quyền, mặc cho tà khí có ăn mòn như thế nào, cũng đều trực tiếp bị một quyền của hắn đánh ra một mảnh chân không.
Trần Khuynh Địch cứ như vậy một bước một quyền, mạnh mẽ đánh vào bên trong Phủ Thành Chủ, tà khí ngập trời cũng theo công kích của hắn mà càng ngày trở nên càng cuồng bạo, nhưng vẫn như cũ không thể ngăn được hắn.
Mà sau khi vượt qua cửa chính Phủ Thành Chủ, đi thẳng vào bên trong, Trần Khuynh Địch mới nhìn rõ được tình huống ở bên trong Phủ Thành Chủ. Đầu tiên là những quái vật tà khí kia, có quái vật ở trên người còn ăn mặc trang phục người hầu, nha hoàn, hiển nhiên là biến thành từ nhân loại, thấy vậy khóe mắt của Trần Khuynh Địch

liền giật giật.
Mà vượt qua vườn hoa của Phủ Thành Chủ, liền nhìn thấy địa phương có tà khí nồng đậm nhất.
Đó là cửa động có hình dạng vòng tròn, tà khí vô tận chính là không ngừng chảy ra từ trong cửa động, phảng phất như vực sâu vậy, làm cho người ta không thể suy đoán.
Mà ở phía dưới cửa động màu đen, thì là một vị trung niên nam tử mặc quan phục.
Mặt chữ quốc, râu quai nón, nhìn qua hết sức cường tráng, nhưng sắc mặt thì lại vô cùng trắng bệch, cả người càng là có vẻ hơi già nua, rõ ràng là không có ngoại thương, nhưng tinh khí lại suy yếu, phảng phất như là lão nhân 60 tuổi vậy.
Mà ở trên đỉnh đầu của hắn, thì có một một khối đại ấn hình vuông bay lơ lửng, ở phía trên chảy xuôi một đạo khí lưu màu vàng óng, không ngừng xoay quanh đại ấn, giống như một đầu Thần Long màu vàng, lúc lớn lúc nhỏ, không ngừng trùng sát về phía tà khí ở chung quanh, tranh đấu cùng với Thần Long tà khí ở trong Phủ Thành Chủ.
"Đây chính là long khí Thiên Tử sao?" Trần Khuynh Địch khá là tò mò nhìn vào Kim Long trên đại ấn, đối với cái này hắn cũng không phải là không biết, nghe nói là chỉ có Trấn Thủ nắm giữ một Đạo thì mới được long khí Thiên Tử gia trì, mà khối đại ấn hình vuông kia, thì chính là quan ấn Trấn Thủ một Đạo, cũng là pháp khí gánh chịu long khí.
"Cứu người trước vẫn quan trọng hơn." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, không tiếp tục tùy ý ra quyền, mà ngưng tụ tinh thần, đem quyền ý của bản thân hóa thành một toà Vô Lượng Quang Minh Tháp lăng không bay lên.
"Người ở bên trong, hãy cố gắng chống đỡ!"
Nói xong, Trần Khuynh Địch liền ra quyền!
Không có chiêu thức biến hóa gì, chính là một quyền đơn giản nhất, Vô Lượng Quang Minh Tháp trên đỉnh đầu chiếu rọi, ánh sáng đi đến chỗ nào, tà khí tránh lui, chỉ là một quyền giản dị tự nhiên này, lại ẩn chứa lực lượng hết sức thuần tuý, căn bản là không có bất luận một cơ hội nào để chống cự, trực tiếp đánh nát tà khí quanh người của trung niên quan viên.
Dường như là phát giác ra được biến hóa ở ngoại giới, trung niên quan viên nguyên bản nhắm nghiền hai mắt, một mực thôi động quan ấn trên đỉnh đầu bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía phương hướng của Trần Khuynh Địch, trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.
Xoạt! Dường như là đang hưởng ứng tâm ý của trung niên quan viên, khí lưu màu vàng óng ở phía trên quan ấn cũng là đại phóng quang minh, nội ứng ngoại hợp cùng với quyền ý của Trần Khuynh Địch, quả thực là đã đụng vỡ phong tỏa của Thần Long tà khí, cuối cùng

khí lưu màu vàng óng bao bọc lấy trung niên quan viên, giết ra khỏi lao tù tà khí ngập trời.
"Triều đình đại quân ở đâu? !" Hà Anh Trọng lộ ra vẻ mặt mong đợi nhìn Trần Khuynh Địch, gấp rút nói ra.
"Đây là do Tà Thần thiên ngoại xâm lấn! Nhất định phải điều động đại quân triều đình để trấn áp! Gặp quỷ, đám Tà Thần này đã ngàn năm rồi chưa từng xuất hiện, vì sao lại đột nhiên xuất hiện? !"
Trần Khuynh Địch: "..."
Tà Thần thiên ngoại? Vì sao cái tên này lại nghe quen tai như vậy?
Hà Anh Trọng nhìn Trần Khuynh Địch, lại nhìn ra sau lưng của hắn, hỏi: "Đại quân đâu? Tại sao lại chỉ có một mình ngươi?"
"Hả, đại quân gì chứ, chỉ có một mình ta đến đây."
"Không có đại quân liền giết tới đây một mình? ! Ngươi điên rồi sao?"
Đúng lúc này, ở trong cửa động màu đen phía trên Phủ Thành Chủ, đột nhiên truyền ra một trận cười to phách lối.
"Ha ha ha ha ha!"
"Rốt cục! Rốt cục thì ta cũng đã tìm được!"
"Mẹ kiếp, lần trước vào thời điểm đi đến đây không hiểu ra sao liền bị dính Tam Vị Chân Hỏa, nếu như không phải ta có tu vi cao thâm mà nói, chỉ sợ là đã thực sự bị thiêu chết!"
"Để lần này ta xem còn có ai dám đến cản ta!"
Nghe được lời nói mang theo tà tính này, trong mắt của Hà Anh Trọng lóe lên một tia bi phẫn, nói: "Đó là Tà Thần thiên ngoại! Chính là nó!"
"Vậy sao?" Trần Khuynh Địch liếc nhìn cửa động màu đen ở trên đỉnh đầu, còn có thân ảnh tà khí ngập trời như ẩn như hiện ở bên trong cửa động, sau khi đắn đo hai lần, hắn liền dùng sức đạp một cái, cả người nhất thời phá không mà lên, trực tiếp vọt tới phía trước cửa động màu đen, trong tay xuất hiện một chuôi trường kiếm toàn thân đỏ ngầu.
"Cút về!"
Một kiếm bổ ra, tiếng kiếm reo như rồng gầm, mang theo một đạo kiếm quang sáng chói đánh vào trên đầu của thân ảnh trong cửa động.
"A? ??"

Chương 382: Tà Thần vĩ đại

Tà Thần vĩ đại - Gia Lỗ Lỗ, thân làm một trong những cường giả thiên ngoại, Gia Lỗ Lỗ vẫn một mực bảo trì một khỏa tâm tính cao ngạo.
Nhưng gần đây tâm tình của Gia Lỗ Lỗ phi thường không tốt. Nguyên nhân là tới từ một cái thế giới đã đoạn tuyệt liên lạc nào đó, ở nơi đó, người nào đó dâng lên tế phẩm làm hắn hài lòng, triệu hoán Gia Lỗ Lỗ đại nhân vĩ đại, hắn vốn cho rằng như vậy là sẽ có thể giáng lâm đến một cái thế giới vật chất, từ đó tha hồ mà nhậu nhẹt và ăn ngon, kết quả là hắn còn chưa kịp nói được một câu, liền bị Tam Vị Chân Hỏa thiêu chết.
Ông trời ơi! Từ khi Gia Lỗ Lỗ sinh ra cho đến nay, cả đời này cũng chưa từng gặp qua sự tình biệt khuất như vậy!
Mặc dù bị đốt chết chỉ là phân thân dò đường, nhưng dù vậy vẫn khiến cho Gia Lỗ Lỗ phi thường tức giận, thế là hắn chuẩn bị phát huy ra lực lượng Tà Thần, khiến cho cái thế giới vật chất đáng chết kia cảm thụ một chút sự phẫn nộ của Tà Thần.
Thế là hắn bắt đầu mưu đồ xâm lấn cái thế giới vật chất kia.
Dù sao thì cũng đã từng được triệu hoán qua một lần, cho nên Gia Lỗ Lỗ vẫn rất có lòng tin định vị được một lần nữa, bất quá bởi vì không tìm thấy tế đàn dẫn dắt, cuối cùng Gia Lỗ Lỗ đã hao phí một phen khí lực thật lớn, mới xem như là hoàn thành định vị ở cái thế giới kia một lần nữa, lại hao tốn giá cả to lớn mới thành lập được cửa thông đạo. Nhưng mà không biết vì sao, ở bên cái thế giới vật chất kia dường như có người phát hiện ra thông đạo, bắt đầu ngăn cản bản thân hắn.
Sự ngăn cản đến từ thế giới vật chất, còn có thân phận Tà Thần thiên ngoại của bản thân, khiến cho Gia Lỗ Lỗ nhớ tới một chút tư liệu trong kho sách lịch sử ở nhà, ở phía trên viết đầy cố sự xâm lấn thế giới của các tiền bối Tà Thần vĩ đại, từ đó phát sinh một loạt câu chuyện như là Ma Vương chiến Dũng sĩ làm xúc động lòng người, phảng phất như là thần thoại truyền thuyết vậy. Chuyện này càng làm tăng thêm quyết tâm xâm lấn của Gia Lỗ Lỗ!
"Cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được ta! Lần này ta nhất định phải xâm lấn cái thế giới vật chất kia!"
Rốt cục, ở dưới sự kiên trì và không ngừng cố gắng của Gia Lỗ Lỗ, sự chống cự ở bên cái thế giới vật chất kia càng ngày càng trở nên yếu ớt, cuối cùng rốt cục cũng không thể ngăn được Gia Lỗ Lỗ đại nhân vĩ đại!
"Trước tiên dò đường một chút."
Phân ra một bộ phân thân, Gia Lỗ Lỗ tràn ngập mong đợi ném bộ

phân thân vào thông đạo.
"Cút về!"
Ầm ầm!
Kiếm quang lấp loé, giống như một con rồng tung hoành ở trên bầu trời, trực tiếp đập phân thân của Gia Lỗ Lỗ bay ngược trở về, kiếm khí kinh khủng khuếch tán ra, tràn đầy ở trong toàn bộ thông đạo, những nơi đi qua tà khí đều là nhao nhao vỡ vụn, căn bản là không thể ngăn được sự tàn phá của cỗ kiếm quang vô cùng hung lệ kia.
"Đây là cái đồ chơi gì? Làm sao lại nhìn quen mắt như vậy..."
Gia Lỗ Lỗ hấp háy mắt, bất quá rất nhanh liền ném loại chuyện nhỏ này ra sau ót, nói: "Cũng được, xem ra là cái thế giới vật chất kia vẫn còn muốn chống cự a! Tốt! Vậy thì liền để cho phân thân của ta đến chơi cùng với ngươi một chút!"
Ý niệm tới đây, phân thân Gia Lỗ Lỗ bị đánh bay lần thứ hai bước chân đi vào thông đạo...
"Mẹ nó? !" Trần Khuynh Địch nhìn cửa động màu đen sâu thăm thẳm, lại nhìn Xích Tiêu Kiếm trong tay một chút.
"Không có cảm giác chém đứt người của đối phương, hoặc có lẽ là không có cảm giác chém trúng người, nói như vậy là một kiếm mới vừa rồi đã bị đối phương chặn lại?" Thần sắc của Trần Khuynh Địch nhất thời trở nên nghiêm túc.
Không phải là hắn kiêu ngạo, mà là cho đến ngày nay, võ giả cảnh giới Võ Đạo Tông Sư ở trong cái thế giới này có thể sánh ngang cùng với hắn kỳ thật đã không còn nhiều lắm, phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ cũng đều là phượng mao lân giác, chớ đừng nói chi là vừa rồi hắn còn vận dụng Xích Tiêu Kiếm, có thể chống được một kiếm vừa rồi của bản thân hắn, sẽ không phải là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đó chứ?
"Tới đi! Dũng sĩ của thế giới vật chất!"
"Chúng ta cùng nhau đánh một trận chiến sảng khoái!"
Ở trong cửa động màu đen, một đạo thân ảnh mang theo tà khí nồng đậm bỗng nhiên vọt ra!
"Mẹ kiếp? !" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, nhìn thân ảnh đột nhiên lao ra, hít vào một hơi thật sâu, cẩn thận cảm giác, chốc lát sau mới xem như là thở ra một hơi, nói: "Còn may, không phải là Hỏa Luyện Kim Đan..."
Nếu không phải là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan? Vậy thì còn sợ cái rắm a!
"Lớn mật! Yêu ma quỷ quái tới từ đâu, cũng dám làm càn ở trước mặt bản Chân Truyền!"
Trần Khuynh Địch nhấc kiếm lên, đưa tay lại là bổ ra một kiếm, kiếm quang Xích Tiêu hung lệ trực tiếp chém về cái đầu của Gia Lỗ Lỗ.
"Sặc!" Gia Lỗ Lỗ kinh ngạc, vừa rồi cách một cái không gian thông đạo cho nên còn không thấy rõ, nhưng bây giờ tập trung nhìn kỹ...

Đạo kiếm quang gặp quỷ này làm sao nhìn qua lại giống như một vị đại lão thiên ngoại cách đây thật lâu, không, không, không, không chỉ là kiếm quang, mà còn là thanh kiếm kia, nhìn qua đặc biệt quen thuộc...
Thời gian cũng không đủ để cho Gia Lỗ Lỗ suy nghĩ, kiếm quang của Trần Khuynh Địch đã chém tới trước mặt.
"Đến rất tốt! Quả nhiên! Bản thân chỉ cần lộ diện một cái đối phương liền xuất thủ công kích! Quả nhiên là giống y như trong chuyện xưa, đây chính là Dũng sĩ của thế giới vật chất a! Phóng ngựa tới đây đi!"
Gia Lỗ Lỗ đem mình đặt ở vị trí "Ma Vương" trực tiếp bạo phát ra tà khí toàn thân, hóa thành một chuôi cự nhận khai thiên hoành không chém về phía Trần Khuynh Địch.
Kiếm quang Xích Tiêu va chạm cùng với cự nhận khai thiên, cự nhận hóa thành tà khí nổ tung trong nháy mắt, mà Trần Khuynh Địch cầm Xích Tiêu Kiếm trong tay thì cảm giác được một cỗ cự lực truyền đến từ trên thân kiếm, đánh cho cả người hắn bay ra phía sau, trực tiếp đập nát vách tường của Phủ Thành Chủ, liên tục lùi lại hơn mười mét trên không trung mới vững vàng rơi xuống đất.
"? ??"
Trời đất! Cái tên tà ma ngoại đạo này thật là lợi hại!
"Ồ!" Gia Lỗ Lỗ hấp háy mắt, thế mà không chết?
Không hổ là Dũng sĩ của thế giới vật chất!
Gia Lỗ Lỗ lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!
"Lại đến đây!"
"Ta sợ ngươi hay sao!"
Trần Khuynh Địch cắn răng, vốn cho rằng sau khi đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, ở trong đồng cảnh giới hắn coi như không phải là mạnh nhất, hắn cũng là nhân tài kiệt xuất ở trong đó, kết quả là hiện tại tùy tiện toát ra một tên yêu ma quỷ quái không biết, liền có thể đánh bay cả hắn lẫn Xích Tiêu Kiếm, điều này nói rõ cái gì?
Điều này nói rõ là bản thân hắn vẫn là quá yếu!
Loại thực lực này nếu như đổi thành nhân vật chính mà nói, nếu làm không tốt thì nhân vật chính chỉ cần đạt đến Hợp Đạo Tôn Giả cũng liền có thể tiêu diệt hắn!
Cho nên hắn kiên quyết không thể để cho loại chuyện này phát sinh!
"Ta còn có thể mạnh hơn!"

Chương 383: Ta cần thời gian!

Hít vào, thở ra, trong lúc hít thở, khiếu huyệt trên toàn thân của Trần Khuynh Địch đều chấn động, mà Xích Tiêu Kiếm ở trong tay của hắn cũng phát ra tiếng kiếm reo sắc bén theo đó, từ thấp đến cao, trong chớp mắt liền vang dội trong toàn bộ không gian, mang theo khí thế hung lệ ngất trời, cả chuôi Xích Tiêu Kiếm cũng bắt đầu biến hóa.
Xoát! Chuôi kiếm hoá thành đầu rồng, thân kiếm hóa thân rồng, rìa thanh kiếm trở thành đuôi rồng cùng với râu rồng, gạc rồng, vảy rồng, cả chuôi Xích Tiêu Kiếm thình lình hóa thành một con Xích Long (rồng đỏ)!
Xích Long hét vang, xoay quanh Trần Khuynh Địch một vòng, chợt buông đầu rồng xuống, trực tiếp rơi vào trên đầu của Trần Khuynh Địch, thân rồng quấn quanh tay chân của hắn, đuôi rồng rủ xuống sau lưng, một con Xích Long cứ như vậy trực tiếp sáp nhập vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, trong chớp mắt kéo theo hai mắt của Trần Khuynh Địch cũng đều biến thành màu vàng dựng thẳng.
Quyền ý điều khiển thân thể, từng chiếc vảy xé rách quần áo, hiện lên ở trên da thịt của Trần Khuynh Địch, phảng phất như là vảy rồng vậy, mang theo đường vân huyền ảo, đồng thời còn có một cặp sừng rồng xông phá đỉnh đầu, đầu của Xích Long càng là trực tiếp hóa thành mũ giáp, vững vàng che chắn chỗ yếu hại trên đầu của hắn.
Tay chân của Trần Khuynh Địch cũng biến hoá, hai bàn tay biến thành trảo rồng sắc bén, móng vuốt trên đầu ngón tay phảng phất như bảo kiếm đáng sợ nhất, có thể xuyên thủng tất cả mọi thứ ở trên thế giới, đuôi rồng thật dài rủ xuống sau lưng, chậm rãi lắc lư, nhìn qua có vẻ hiền lành, nhưng trên thực tế ở trong đó lại ẩn chứa lực lượng to lớn không có gì sánh kịp.
"Đến! Chúng ta lại đánh thêm một trận!"
Toàn thân của Trần Khuynh Địch được áo giáp bao phủ, mà Trấn Thủ Tây Cương Đạo - Hà Anh Trọng thì đứng ở sau lưng của hắn, lộ ra thần sắc tái nhợt.
"Quan ấn đã không còn trấn áp được cái thông đạo thiên ngoại này, nhất định phải mời đại quân triều đình đến mới được, nhưng mà hết lần này tới lần khác..."
Hà Anh Trọng nhìn thân ảnh màu đen đứng ở trước cửa động, thần sắc càng trở nên thêm khó coi, thực lực của đối phương không hề nghi ngờ là đã đạt đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, có dạng cường giả này tọa trấn, nếu đại quân triều đình không kịp phản ứng, cái thông đạo thiên ngoại này rất có thể sẽ khuếch trương trên phạm vi lớn. Đến lúc đó...không hề nghi ngờ sẽ là sinh linh đồ thán!
"Tuyệt đối không thể để cho loại chuyện này phát sinh một lần nữa!"

Hà Anh Trọng liếc mắt nhìn ra sau lưng, cỗ tà khí tràn ngập bên trong thành kia khiến cho sắc mặt của hắn trở nên ảm đạm, mặc dù hắn đã sớm đoán trước được, nhưng sau khi chân chính nhìn thấy toà thành trì này bị tà khí ăn mòn, triệt để mất đi sức sống, hắn vẫn không khỏi cảm thấy thống khổ và hối hận, còn có một loại cảm giác xấu hổ nồng đậm tràn đầy ở trong lòng.
Đại Càn lập quốc trong 1000 năm! Còn chưa bao giờ có sự tình đồ thành nào phát sinh qua! (Đồ thành: cả thành bị tàn sát!)
Vào thật lâu trước đây, Thái Tổ Đại Càn đóng đô ở Trung Nguyên, lập ra hoàng triều Đại Càn, toàn bộ tông môn đều bị áp chế, từ đó bách tính Trung Thổ liền an cư lạc nghiệp, Ma Đạo không còn dám coi bách tích như kiến hôi, chính đạo cũng dần dần dung nhập vào thế tục, không còn bàng quan như trước, giang hồ mặc dù không thần phục với triều đình, nhưng vẫn tuân thủ luật pháp Đại Càn.
Thịnh thế tại thời Thượng Cổ ở trong mắt của Hà Anh Trọng xem ra cũng chỉ đến như thế! Mà Hà Anh Trọng hắn, là tiến sĩ khoa cử, được Thánh Thượng Đại Càn coi trọng, lúc này mới được đảm nhiệm chức quan Trấn Thủ Tây Cương Đạo, thâm thụ Hoàng ân, cho tới nay đều dốc hết lòng hết sức làm tròn bổn phận, lại không ngờ được tai họa bất ngờ rơi xuống từ trên trời, ngay cả bách tích mà hắn quản lý cũng không bảo vệ được, thậm chí còn có khả năng tác động đến cả một Đạo, đây quả thực là thất trách to lớn!
Là sai lầm của Hà Anh Trọng hắn!
Thần sắc của Hà Anh Trọng biến hóa bất định, nhìn Trần Khuynh Địch ở phía trước, đối phương dường như là có thực lực đối kháng với vị Tà Thần ở trước thông đạo, nhưng thiên ngoại to lớn bực nào, trừ phi là chặt đứt thông đạo, nếu không thì căn bản chính là không chém hết được tà khí, giết không hết được Tà Thần, không có bất kỳ một biện pháp nào có thể khắc chế.
Nhân lực cũng sẽ có lúc hết, chỉ có phong ấn thông đạo mới là phương án lý tưởng nhất. Mà muốn triệt để phong ấn thông đạo, thì nhất định phải có thời gian.
"Vị đại nhân này!" Hà Anh Trọng hít vào một hơi thật sâu, lớn tiếng nói: "Ngài có thể ngăn cản đối phương hay không?"
Trần Khuynh Địch kinh ngạc liếc nhìn qua Hà Anh Trọng ở phía sau lưng, vị trung niên quan viên này đã vô cùng suy yếu, lại dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn hắn như vậy, khiến cho hắn sinh ra mấy phần cảm giác quen thuộc.
Bản thân hắn dường như đã nhìn thấy qua loại ánh mắt này ở nơi nào đó.
"Ta cần thời gian!"
À, nhớ rồi, là vào thời điểm ở Tiêu thành.
Loại ánh mắt thấy chết không sờn này, phảng phất như là đã làm xong một loại chuẩn bị nào đó, Trần Khuynh Địch đúng là không thể

quen thuộc hơn nữa đối với loại ánh mắt này.
Mà vị trung niên quan viên này hỏi hắn là có thể ngăn cản đối phương hay không, chính là để tranh thủ đầy đủ thời gian, hắn hẳn là đang muốn làm chuyện gì đó a?
Nhưng chỉ sợ coi như là mình cũng không thể ngăn được vị Tà Thần ở phía đối diện này, vị trung niên quan viên này hẳn là cũng sẽ không chạy trốn một mình.
Than ôi, thực sự là phiền phức.
"Ngươi cho rằng ta là ai." Trần Khuynh Địch xoay người, vẫn tiếp tục đứng ở phía trước cửa động màu đen ngăn cản Gia Lỗ Lỗ, mở miệng nói ra: "Ta thế nhưng là Đạo Tử Thuần Dương Cung kiêm người hành tẩu trong thiên hạ, Lục Phiến Môn Chân Nhân Bảng thứ ba, còn mang theo Xích Tiêu Kiếm - Thánh Binh của Thuần Dương Cung, tu vi càng là nhân tài kiệt xuất ở bên trong Võ Đạo Tông Sư...
"Gặp được ta, tính là ngươi có vận khí tốt!"
Mỗi một câu mà Trần Khuynh Địch nói ra, quang mang ở trong mắt của Hà Anh Trọng càng sáng thêm một phần, nói xong lời cuối cùng, trên mặt của vị Trấn Thủ Tây Cương Đạo này thậm chí còn lộ ra một nụ cười.
"Tốt! Vậy thì giao cho ngài!"
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch quát khẽ một tiếng, chợt dùng sức đạp nát mặt đất dưới chân, cả người kiên quyết lao lên, giống như một đầu cuồng long lao lên như diều gặp gió, chỉ trong chớp mắt liền vọt tới trước mặt Gia Lỗ Lỗ.
"Nói chuyện phiếm xong rồi à?" Gia Lỗ Lỗ cười cười, loại "Dũng sĩ đối thoại với nhau này" làm cho hắn cảm thấy rất mới lạ, có một loại cảm giác bản thân chính là nhân vật chính ở trong các câu chuyện xưa, cho nên hắn mới không cắt đứt đối thoại giữa Trần Khuynh Địch cùng với Hà Anh Trọng, một mực nhìn từ đầu đến đuôi, bất quá bây giờ nhìn thấy Trần Khuynh Địch xông về phía mình, hắn vẫn thu liễm tinh thần lại.
"Nếu đã nói chuyện phiếm xong, vậy thì tới đi!"
Tà Thần Gia Lỗ Lỗ vĩ đại chưa bao giờ e ngại bất kỳ một sự khiêu chiến nào!

Chương 384: Áo Giáp Xích Long

Oanh! Trần Khuynh Địch đấm ra một quyền, vảy rồng trên toàn thân đóng mở phảng phất như là đang hít thở, hóa thành một con rồng màu đỏ mà mắt trần có thể thấy ở phía sau hắn, gào thét mà ra theo một quyền này của Trần Khuynh Địch, lực lượng cực hạn được bộ áo giáp này áp súc toàn bộ lên bên trên nắm đấm, không ngừng tăng vọt.
Cuối cùng xuất hiện ở trước mặt của Gia Lỗ Lỗ!
Gia Lỗ Lỗ mặt không đổi sắc, hai mắt bắn ra tà khí dạt dào, trực tiếp đâm vào trong óc của Trần Khuynh Địch, muốn dao động ý chí và tinh thần của hắn, nhưng sau khi xông vào trong đầu của Trần Khuynh Địch, Gia Lỗ Lỗ mới phát hiện ra, Trần Khuynh Địch căn bản cũng không có nguyên thần!
Có chỉ có một đôi thiết quyền!
Thiết quyền đấm tới, trực tiếp đánh nát tà khí của Gia Lỗ Lỗ, khiến cho toàn thân của hắn chấn động, nếu như không phải thân thể tự động phản ứng, hắn kém chút nữa đã trực tiếp ăn thiệt thòi, trực tiếp bị một quyền bá đạo này của Trần Khuynh Địch đánh chết!
Rơi từ không trung xuống đất, sau khi liên tục đập ra mấy cái hố nhỏ trên mặt đất, Gia Lỗ Lỗ mới xem như là giật mình, hít vào một hơi thật sâu, cấp tốc tụ họp tà khí đầy trời, tu bổ thương thế của bản thân.
"Ngươi đây là đang xảy ra chuyện gì? !"
"Nguyên thần của ngươi đâu? !"
"Ngươi đoán thử xem?" Phiêu nhiên rơi xuống đất, Trần Khuynh Địch phát ra một tiếng cười dữ tợn hướng về phía Gia Lỗ Lỗ.
Nguyên thần? Món đồ chơi kia đương nhiên là đã bị hắn dung hợp vào trong thân thể!
Linh nhục hợp nhất, khí huyết hợp nhất, thần khí hợp nhất, tại thời điểm Trần Khuynh Địch đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, hắn đã đem cương khí, khí huyết, nguyên thần trong thể nội, trộn lẫn toàn bộ ba yếu tố này với nhau, sáp nhập vào nhục thân của mình, nhờ vào đó mới luyện chế ra được một bộ nhục thân Kim Đan vô song trên đời như bây giờ.
Mà sức mạnh sau khi hợp nhất, chính là sức mạnh bản chất nhất ở bên trong bảo khố nhân thể. Nói một cách khác, chính là sinh mệnh lực. Đồng thời còn có tất cả tính đặc thù của nguyên thần, hắc khí, khí huyết, đây mới là lực lượng bây giờ của Trần Khuynh Địch!
Được thiết kế bởi Thuần Dương Đạo Tôn, được hoàn thành bởi Trần Khuynh Địch, là một con đường võ đạo hoàn toàn mới vượt qua quan niệm cùng với tưởng tượng đại chúng!

"Có ý tứ, tương đối có ý tứ!" Hai mắt của Gia Lỗ Lỗ tỏa ánh sáng, cái thế giới vật chất thật này đúng là đã cấp cho hắn một bất ngờ lớn. Quyết định rồi! Lần này ta nhất định phải tự mình giáng lâm vào bên trong cái thế giới vật chất này!
"Tới tới tới, tiếp tục? Vừa mới rồi không phải ngươi đã nói với đồng bọn của mình là muốn giết ta hay sao?"
"Ta sẽ giết ngươi."
"Ta xem chừng lấy tu vi của ngươi hẳn là sẽ không làm được." Gia Lỗ Lỗ lộ ra một nụ cười thần bí khó lường, đương nhiên lấy tư thái của Tà Thần, đối phương hẳn cũng không nhìn ra là hắn đang cười, bất quá Gia Lỗ Lỗ hiện tại đang rất chờ mong, chờ đối phương sau khi sử dụng hết toàn lực diệt đi cỗ phân thân này của hắn, bản thân hắn lại đưa bản thể tới mà nói, sẽ mang đến cho đối phương bao nhiêu tuyệt vọng đây?
Gia Lỗ Lỗ rất muốn nhìn biểu lộ của vị "Dũng sĩ" này lúc đó một chút!
Cùng lúc đó.
"Đã bắt đầu rồi sao?" Ninh Thiên Cơ chắp hai tay ở sau lưng, nhìn bốn vị trưởng lão mang Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư ra ngoài từ bên trong Thủ Phủ Thành, khẽ gật đầu, nói.
"Ánh mắt của Khuynh Địch cũng không tệ lắm, khuôn mặt thượng giai, còn có thực lực lẫn thiên phú, ở trong tương lai cũng có thể theo kịp cước bộ của hắn, hơn nữa có tới 4 người..."
"Con m* nó, lão tử lúc trước tại sao lại không có?"
"Khụ khụ!" Ninh Thiên Cơ tằng hắng một cái, thu ánh mắt về, yên lặng nhìn Thủ Phủ Thành, ánh mắt xuyên qua cửa thành, rơi vào cửa động màu đen ở phía trên Phủ Thành Chủ, rơi vào trên người của Gia Lỗ Lỗ, còn có Trần Khuynh Địch.
Một lát sau, Ninh Thiên Cơ cười cười, nói thầm: "Chậc, bất quá cũng không biết là rốt cuộc Khuynh Địch ưa thích người nào?"
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch nổi khùng lên hoàn toàn là không hề nương tay, mỗi một quyền mỗi một cước đều cuồng bạo tới cực điểm, vảy rồng ở trên người không ngừng đóng mở, phun ra kiếm khí hết sức sắc bén, quơ múa một đôi trảo rồng, phảng phất như một cán đại phủ chặt xuống giữa trời, phá núi mở biển đánh đâu thắng đó.
Mà Gia Lỗ Lỗ thì cũng đưa hai tay ra, giơ tay nhấc chân đều có tà khí không ngừng hội tụ, hóa thành một chuôi trường đao, quả thực là có thể chống lại được Trần Khuynh Địch, cho dù là ở trên lực lượng rơi vào thế hạ phong, thế nhưng tà khí vô tận lại không ngừng đắp vào thân thể hư ảo của hắn, ở trong trận chiến này hắn có thể nói là càng chiến càng hăng.
Trần Khuynh Địch ngược lại còn bị tà đao của Gia Lỗ Lỗ chém trúng liên tiếp, trên một thân vảy rồng kiên cố tràn đầy vết đao, tà khí giống như là những con dòi, bám ở trên vết thương của hắn không ngừng chui vào bên trong, nếu như không phải ở phía dưới vảy rồng

còn có một tầng máu thịt phòng ngự mà nói, chỉ sợ là hiện tại thể nội của Trần Khuynh Địch đã bị tà khí ăn mòn.
Bất quá loại ăn mòn này ngược lại còn kích thích Trần Khuynh Địch, hơn nữa bản thân Xích Tiêu Kiếm còn là binh khí hung sát, hai mắt của Trần Khuynh Địch biến thành một mảnh đỏ tươi, cả người đều lộ ra dáng vẻ hết sức hung tàn, vậy mà lại không để ý đến thương thế của bản thân một chút nào, ngược lại còn xuất thủ càng thêm tàn nhẫn, chiêu chiêu đều mang theo khí thế tất sát.
"Chà, vẫn còn rất ương ngạnh." Gia Lỗ Lỗ lui về phía sau một bước, tà khí phun trào điên cuồng, điền vào lỗ thủng trên bụng vừa mới bị Trần Khuynh Địch xuyên thủng.
"Chết đi!" Khác biệt cùng với Gia Lỗ Lỗ sau khi bị thương chủ động kéo dài khoảng cách, cho dù toàn thân của Trần Khuynh Địch đẫm máu, nhưng lại càng thêm hung ác điên cuồng, cả người không lùi lại một chút nào, trong khi thân hình chuyển động, một cái đuôi rồng dữ tợn nhảy múa ở phía sau Áo Giáp Xích Long, thần quang vô tận quấn quanh ở phía trên đuôi rồng, lộ ra một vòng phong mang cực kỳ sắc bén.
Thần Long Bãi Vĩ, sắc bén như đao!
Long Vĩ Đao là lưỡi đao hoàn toàn do vảy rồng dựng thẳng lên tạo thành, mang theo phong mang trảm phá tất cả, mà bản thân của đuôi rồng càng là tồn tại ẩn chứa lực lượng mạnh nhất, lúc này nâng lên chém xuống, giống như là núi lớn sụp đổ vậy, trong lúc nhất thời lọt vào trong mắt của Gia Lỗ Lỗ, lại có một loại ảo giác đất trời sụp đổ.
Đó là quyền ý!
Đến cái cảnh giới này như Trần Khuynh Địch, quyền ý đã sớm không chỉ cô đọng ở song quyền, mà còn là một loại bí pháp võ đạo chính thống! Quyền ý gia trì lên nhục thân, có thể phát huy năng lực cận chiến đến cực hạn, đồng thời chống cự đủ loại ác khí dị chủng, tăng cường lực phá hoại của bản thân, càng là loại Thể tu như Trần Khuynh Địch, vận dụng Lục Hợp Võ Sách diễn hóa quyền ý thành đao, thương, kiếm, côn và cung tên, không có thứ nào là không nằm ở trong tầm kiểm soát, uy lực sẽ càng trở nên khủng bố.

Chương 385: Tuyệt chiêu bí tàng

Cũng ví dụ như là một thân Áo Giáp Xích Long lúc này, đơn giản chính là dùng giáp ý điều khiển Xích Tiêu Kiếm, từ đó sinh ra một loại biến hóa, đương nhiên binh khí bình thường là sẽ không làm được, cũng chỉ có loại Thánh Binh như Xích Tiêu Kiếm, cộng thêm thực lực Võ Đạo Tông Sư bây giờ của Trần Khuynh Địch, mới có thể miễn cưỡng làm được.
"Tốt! Tốt!" Đối mặt với Long Vĩ Đao chém xuống đỉnh đầu này, Gia Lỗ Lỗ không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.
"Đến đây!" Tà khí hội tụ, điên cuồng áp súc ở trong tay của Gia Lỗ Lỗ, cuối cùng ở bên trong tà khí đen đến cực hạn, nồng đậm đến mức tận cùng, những tia sáng trắng lóe lên, phóng to với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, trong chớp mắt liền hóa thành một đoàn Thánh Quang (*) thánh khiết mà bất khả xâm phạm, bắn ra từ trong tay của Gia Lỗ Lỗ!
(*) Thánh Quang: ánh sáng thần thánh.
Cực âm sinh dương! Tà khí hội tụ đến cực hạn, chính là một chùm Thánh Quang!
"Hỡi Thánh Quang! Hãy ban cho ta lực lượng!"
Thánh Quang vọt lên tận trời, hóa thành một chuôi trường đao ở trên đỉnh đầu của Gia Lỗ Lỗ, chém về phía Long Vĩ Đao của Trần Khuynh Địch!
Bang bang!
Sắt thép va chạm!
Sóng xung kích dữ dội quét sạch toàn bộ không gian giao chiến trong nháy mắt, ngay cả âm thanh cũng đều biến mất ở trong mảnh không gian này, thay vào đó thì là tiếng ù tai mãnh liệt, khiến cho sắc mặt của Hà Anh Trọng ở gần chiến trường nhất lúc sáng lúc tối, lộ ra vẻ vô cùng khó chịu, nếu như nhìn kỹ, thậm chí có thể nhìn thấy một dấu vết máu từ bên tai của hắn!
"Ách!"
Đối cứng một chiêu, Gia Lỗ Lỗ cùng với Trần Khuynh Địch đồng thời lui lại, một người rút lui đến bên cạnh Hà Anh Trọng, mà một người khác thì là rơi vào phía dưới cửa động màu đen.
Lòng bàn tay của Gia Lỗ Lỗ nứt ra, tà khí trên toàn thân cao thấp nguyên bản nồng đậm càng là bị cắt giảm không biết bao nhiêu vào lúc này, mà đuôi rồng của Trần Khuynh Địch ở bên này bởi vì chính là hóa thân của Xích Tiêu Kiếm, cho nên căn bản không có một chút biến hóa nào, nhưng đao kình của Gia Lỗ Lỗ thì lại xuyên thấu qua vảy rồng rót vào thể nội, lực chấn động khiến cho lục phủ ngũ tạng của hắn đều co rút đau đớn.

"Cái tên đáng chết này!" Trần Khuynh Địch cắn răng, nhìn về phía Hà Anh Trọng ở bên cạnh, mà đối phương thì lộ ra thần sắc trang nghiêm, nhìn không chớp mắt, không có một chút dao động nào.
"Ngài không đánh thắng được à?"
"Khục! Ai nói là ta đánh không thắng? !"
"Bản Chân Truyền đến lần này chính là để trừ ma vệ đạo, ngươi hãy lui ra phía sau mà nhìn ta chém chết tên tà ma này!"
"Được." Hà Anh Trọng không nói hai lời, trực tiếp kéo dài khoảng cách cùng với Trần Khuynh Địch, chuyện cho tới bây giờ hắn đã cược tất cả mọi thứ lên trên người của vị thiếu niên này, nếu như có thể giết chết vị Võ Đạo Tông Sư trấn thủ ở phía trước thông đạo kia, vậy thì Tây Cương Đạo sẽ còn có hi vọng, nhưng nếu như giết không được…bản thân hắn cũng chỉ có thể hy sinh vì nhiệm vụ.
Nhưng bất kể như thế nào, hắn vẫn muốn nhìn đến cuối cùng! Vẫn là câu nói kia, Đại Càn lập quốc ngàn năm, còn chưa từng có một quan viên lâm trận bỏ chạy nào!
"Hây a aaaaaa!" Trần Khuynh Địch mở rộng hai tay, tay trái đan xen với tay phải, duỗi bàn tay ra, uốn lượn năm ngón tay, nhắm về phía Gia Lỗ Lỗ. (Giống Kamejoko nhỉ ^^)
"Để cho ngươi mở mang kiến thức về tuyệt chiêu bí tàng của ta một chút!"
"Ồ?" Nghe được câu nói này của Trần Khuynh Địch, Gia Lỗ Lỗ vốn còn muốn tiếp tục xuất thủ liền sững sờ, chợt dừng bước, có mấy phần cảm thấy hứng thú quan sát Trần Khuynh Địch, nói: "Tốt! Tới tới tới, để cho ta mở mang kiến thức một chút!"
"Tiếp chiêu a!" Trần Khuynh Địch vừa duy trì tư thế bằng cả hai tay, vừa từ từ kéo hai bàn tay về phía sườn.
Đây là thủ thế mà hắn đặc biệt ưa thích làm vào trước khi xuyên việt, bất quá cái thế giới trước khi xuyên việt có nền võ đạo không phát triển, cái thủ thế này là không có một chút tính giá trị thực tế nào, nhưng mà bây giờ thì lại không đồng dạng! Từ khi đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, sau khi nắm giữ "KHÍ", Trần Khuynh Địch đã cấu tứ ra một chiêu này!
720 khiếu huyệt trong thể nội cộng minh với nhau, phảng phất như có 720 vị Thần Linh đang cùng nhau phát lực, vô số tia sáng lưu động theo kinh mạch, cuối cùng hội tụ vào trong lòng bàn tay của Trần Khuynh Địch, hóa thành một vài tia lôi điện màu xanh trắng lấp lóe quang mang huỷ diệt, bắt đầu dần dần lớn mạnh theo động tác của Trần Khuynh Địch.
Lôi điện màu xanh trắng hóa thành từng con rắn điện nhỏ uốn lượn, bắt đầu phình to lên!
Cái gọi là KHÍ, kỳ thật chính là sinh mệnh lực ở trong cơ thể của con người, sau khi Trần Khuynh Địch đào móc bảo khố nhân thể, thành tựu nhục thân Kim Đan, sinh mệnh lực đã sớm siêu việt hơn xa tuyệt

đại đa số Võ Đạo Tông Sư, bởi vậy mà KHÍ cũng có sẵn cường độ cực kỳ khủng bố, mà bây giờ, những cái KHÍ này đã bị hắn tụ tập lại toàn bộ!
Cơ bắp lớn mạnh, KHÍ được thôi động đến cực hạn ảnh hưởng đến thân thể, khiến cho cả người của Trần Khuynh Địch cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng khỏe, xương cốt không ngừng phát ra tiếng gãy nứt giòn vang, cơ bắp bành trướng, cơ thể cao hơn mấy tấc, cả người nhìn qua đều lộ ra dáng vẻ vô cùng cồng kềnh, nhưng lại mang theo một loại cảm giác khoẻ mạnh kỳ diệu.
Hai tay triệt để thu đến bên sườn, từ những con rắn điện lúc ban đầu, hóa thành một quả cầu ánh sáng cỡ nhỏ mà mắt trần có thể thấy, nhìn qua rất tinh tế và đẹp mắt, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh cuồn cuộn bàng bạc, được quyền ý của Trần Khuynh Địch phong tỏa vững vàng ở giữa hai lòng bàn tay, không bị rò rỉ một chút nào.
Mà ở trong mắt của Gia Lỗ Lỗ, trình độ uy hiếp của quả cầu ánh sáng kia cũng đạt tới một cái cấp độ trước đó chưa từng có!
"Cái này, chẳng lẽ không phải là nói giỡn?""
"Kamejoko! !! !! !!" Một giây sau, Trần Khuynh Địch đẩy hai tay ra, quả cầu ánh sáng nổ tung, hóa thành một chùm sáng khủng bố san bằng Phủ Thành Chủ, nuốt hết Gia Lỗ Lỗ, xuyên qua cửa động màu đen, cuối cùng xuyên thủng mây đen ở trên bầu trời Thủ Phủ Thành, chiếu sáng hơn phân nửa chân trời.
Kết luận lại mà nói, toàn bộ Phủ Thành Chủ cộng với gần nửa diện tích nội thành ở phía sau Phủ Thành Chủ đều bị san bằng.
Tất cả các toà nhà bị chùm sáng nuốt hết toàn bộ, chỉ lưu lại một đạo khe rãnh khủng bố phẳng phất như bị thiên thạch chạm qua, không còn gì lưu lại ở đó, chỉ còn lại thiên địa nguyên khí vô cùng hỗn loạn.
Về phần Gia Lỗ Lỗ vừa rồi còn đứng ở trước cửa động màu đen, đã bốc hơi khỏi nhân gian.
"Đậu xanh rau má…" Hà Anh Chủ dùng vẻ mặt kinh dị mà nhìn kẻ đã tạo ra tất cả những thứ này - Trần Khuynh Địch vừa mới phóng ra một kích vô cùng kinh khủng, hung hăng nuốt xuống một ngụm nước bọt.
"Vừa mới rồi là môn Tuyệt Thế Thần Công gì thế? Là Thuần Dương thần quang của Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công hay sao?"

Chương 386: Cung thỉnh thánh giá

"Làm sao có thể." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, thân hình run rẩy trong giây lát, cả người ngã gục xuống đất ngay lập tức, cơ bắp vừa mới phình lên còn có xương cốt bỗng nhiên cao lên cũng trở về hình dáng ban đầu trong nháy mắt, cả người phảng phất như bị rút sạch vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch đáng sợ, trong lúc nhất thời càng là đầu váng mắt hoa, không thể kiềm chế.
"Chẳng qua chỉ là một loại kỹ xảo đơn giản mà thôi."
Lời này của Trần Khuynh Địch thật đúng là không gạt người, nhìn qua phi thường trâu chó, nhưng trên thực tế lại chính là kỹ thuật "bộc phát hết lực lượng", phóng hết toàn bộ năng lượng trong cơ thể ra bên ngoài, trừ phi là loại võ giả đã luyện thành nhục thân Kim Đan giống như Trần Khuynh Địch, bằng không mà nói thì uy lực của một chiêu này chỉ sợ còn không bằng võ công ba que ở bên đường. Có thể nói đây là tuyệt kỹ độc môn của hắn.
"Điều này cũng quá khoa trương..." Hà Anh Trọng vẫn không dám tin tưởng, thấp giọng lẩm bẩm nói, bất quá sau khi nhìn thấy cửa động màu đen vẫn không có việc gì như cũ, hắn rất nhanh liền lấy lại tinh thần, nói: "Sự tình còn chưa có kết thúc! Thông đạo còn chưa bị phong ấn!"
"Thông đạo nào?" Trần Khuynh Địch liếc nhìn Hà Anh Trọng, cười nói: "Ha ha, dù sao thì ta cũng đã hoàn thành ước định, giúp ngươi tiêu diệt cái tên Tà Thần vừa rồi, tiếp theo ngươi muốn làm gì thì ta cũng không can thiệp được, lúc trước ta nghe thấy ngươi nói tới phong ấn, ngươi chính là muốn phong ấn cái cửa động màu đen toát ra tà khí này?"
"Không sai!" Hà Anh Trọng nói hết sức trang nghiêm: "Nếu như cái cửa động này tiếp tục được duy trì, sớm muộn cũng sẽ có Tà Thần như vậy xuất hiện, Tà Thần thiên ngoại có nhiều vô số kể, đến lúc đó chỉ sợ sẽ là một trận hạo kiếp sinh linh đồ thán! Ta đã từng đọc thuộc lòng cổ tịch, thời đại Thượng Cổ bị hủy diệt ngày xưa cũng có khả năng là có quan hệ đến thứ này!"
"Cho nên tuyệt đối không thể để cho cái thông đạo này tồn tại!"
"Vậy ngươi dự định làm sao để phong ấn? Không phải là ta xem thường ngươi, mà là vì tình trạng của ngươi bây giờ cũng không mạnh hơn ta bao nhiêu." Trần Khuynh Địch thở dài nói.
Trước đó Hà Anh Trọng đấu tranh cùng với tà khí, đèn đã sớm đã cạn dầu, mặc dù vừa rồi đã khôi phục được một chút, nhưng chỉ là tốt hơn một chút so với Trần Khuynh Địch đã hao hết khí lực toàn thân, mà chừng ấy lực lượng căn bản chính là chuyện vô bổ, đừng nói là có thể phong ấn cửa động, cho dù là muốn chạy trốn cũng khó

khăn...
"Không cần phải lo lắng!" Hà Anh Trọng đứng dậy nói: "Thiếu hiệp có thể tiêu diệt vị Tà Thần đi ra từ thông đạo kia, đã là trợ giúp lớn nhất, bằng không nếu như có đối phương ở đây, đối phương căn bản sẽ không cho bản cung thời gian."
"Ngươi vừa gọi ta là cái gì?"
"Hả?" Hà Anh Trọng trừng mắt nhìn Trần Khuynh Địch, nói: "Thiếu hiệp?"
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, một tiếng thiếu hiệp này, liền phảng phất như một chai nước đá trong ngày hè, một đống lửa trong mùa đông, khiến cho Trần Khuynh Địch sảng khoái từ đầu đến đuôi, có một loại sung sướng đê mê.
Thiếu hiệp!
A ha! Xưng hô như thế này! Thật là tuyệt a! Quá tuyệt a! Chỉ bằng vào hai chữ thiếu hiệp này, về sau ta đi ra ngoài tự xưng là nhân sĩ chính phái, còn có ai dám không phục? ! Cái gì mà Sát Nhân Cuồng Ma, tất cả đều là bịa đặt vô sỉ! Ta thế nhưng là thiếu hiệp chính quy do quan viên Đại Càn công nhận!
"Vị đại thúc này, tên của ngươi là gì?"
"Ách, lão phu Hà Anh Trọng."
"Nếu ngươi đã gọi ta là thiếu hiệp, vậy thì chúng ta chính là bạn bè tốt cả đời!"
Hà Anh Trọng: "? ??"
"Khụ khụ, thiếu hiệp có thể buông tay ra hay không, lão phu không có nhiều thời gian."
"Ách, xin lỗi, xin lỗi, là do ta kích động." Trần Khuynh Địch lúng túng thu tay lại, sau đó lộ ra vẻ mặt mong đợi nhìn Hà Anh Trọng, hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"
Hà Anh Trọng lắc lắc đầu nói: "Là do bản quan vô năng, khiến cho Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo tao ngộ bậc tai nạn này, bây giờ càng là bất lực trước loại tình huống này, chỉ có thể cung thỉnh thánh giá."
"Cung thỉnh thánh giá?" Trần Khuynh Địch ngây cả người, trong lòng đột nhiên sinh ra một cỗ dự cảm kỳ diệu.
Mà cùng lúc đó, trên mặt của Ninh Thiên Cơ ở bên ngoài Thủ Phủ Thành cũng lộ ra vẻ mong đợi.
Chợt, chỉ thấy Hà Anh Trọng lấy quan ấn bên hông xuống, lúc này long khí ở bên trên khối đại ấn hình vuông này đã ảm đạm, mặc dù vẫn sáng long lanh như đá quý, nhưng đã không còn cường thịnh như lúc ban đầu.
Bất quá sau đó, Hà Anh Trọng liền lấy ra một tấm quyển trục màu vàng từ trong ngực. So sánh cùng với quan ấn, long khí ở phía trên tấm quyển trục này mang theo còn cường thịnh hơn vô số lần!
"Ngày xưa bản quan được bổ nhiệm làm Trấn Thủ Tây Cương Đạo, nhận hoàng ân cuồn cuộn, được Thánh Thượng dùng bút sắc phong ở

bên trong Vị Ương Cung, tấm quyển trục này một mực được bản quan cất giữ, mỗi ngày đều lấy ra xem, dùng nó để đề tỉnh bản thân, không nên cô phụ hoàng ân, chỉ là không nghĩ tới, cuối cùng vẫn đến một bước này, chỉ hận lúc trước ta không quyết định thật nhanh, kết quả đã tạo thành thảm kịch như thế này..." Hà Anh Trọng thở dài một tiếng, chợt trải rộng tấm quyển trục ra.
Oanh! Thời gian, ánh vàng cuồn cuộn, Thiên Long ngâm xướng, từng đạo từng đạo ký tự phi ra từ trong quyển trục, ngưng tụ thành một câu:
"Phụng thiên thừa vận!"
"Hoàng Đế sắc phong: Võ cử tiến sĩ Hà Anh Trọng, suy nghĩ nhanh nhạy, võ công trác tuyệt, thông hiểu quốc sách, rất được lòng trẫm, đặt biệt bổ nhiệm chức vị Trấn Thủ Tây Cương Đạo!
"Khâm thử!"
Cũng không phải là thái giám trong cung viết thay, mà là ở trong Vị Ương Cung, Thánh Thượng Đại Càn tự mình xách bút son, vẩy kim mực, viết ra một quyển thánh chỉ, ẩn chứa trong đó, là chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn đương đại, người mạnh nhất trên trời dưới đất! Mỗi một chữ đều là tự nhiên mà thành.
Mà theo thánh chỉ trải rộng ra, mỗi một chữ đều là nhấp nháy ánh vàng, sau đó tản ra, hóa thành một đoàn mực viết, bắt đầu dần dần hội tụ vào chính giữa, mực viết màu đỏ, phảng phất như một đoàn máu tươi biết hô hấp, dần dần biến hoá theo thời gian, đúng là biến hóa ra một đạo thân ảnh hư ảo.
Mà ở trong nháy mắt thân ảnh hiện hình, Hà Anh Trọng liền lộ ra thần sắc vạn phần kích động.
"Cung nghênh Thánh Thượng!"
"Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"
Ầm ầm!
Sấm nổ vang, trong cái chớp nhoáng này, cho dù là Trần Khuynh Địch cũng đều không tự chủ được mà nín thở, bởi vì hắn cảm giác được rõ ràng, từ trên trời, có một đạo ánh mắt rơi xuống!
Giống như là con kiến đối với con người vậy, bình thường cơ hồ là sẽ không chú ý đến con người, thậm chí là ngay cả nhìn cũng không biết nhìn lên một cái, nhưng rốt cục có một ngày, con kiến đã thành công dẫn tới sự chú ý của con người, khiến cho con người đưa ánh mắt nhìn về phía phương hướng con kiến. Cái ánh mắt kia, mặc dù vô hình, nhưng lại nặng như núi!

Chương 387: Người mạnh nhất thiên hạ

Mà gần như đồng thời.
Tại Tiểu Lôi Âm Tự ở Tu Di Sơn, Ngô Không vừa mới trở về bỗng nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn về phía phương hướng Tây Cương Đạo.
Tại Bát Cảnh Cung ở Ngọc Kinh Sơn, Thái Bình Thiên Tôn đứng chắp tay, ngóng nhìn về phía Tây Cương Đạo, lộ ra thần sắc lạnh nhạt mà không thể nắm bắt.
Tại Vương Đình Bắc Nhung, Thiên Khả Hãn ngẩng đầu nhìn lên trời, trong hai mắt lộ ra sự độc đoán, nhưng lại hết sức ngưng trọng.
Ngoài ra còn có các võ giả muôn hình muôn vẻ, nắm giữ đầy đủ thực lực ở các phương, trong lòng nhao nhao có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên trời.
Vào giờ khắc này, không chỉ có ở đại địa Trung Nguyên, thậm chí là cả bốn đại Biên Hoang, mười đại thánh địa, tất cả võ giả đủ mạnh đều đứng dậy toàn bộ, dừng việc tu luyện, nhìn về phía phương hướng Tây Cương Đạo.
Bởi vì khí tức xuất hiện ở nơi đó, thuộc về thiên hạ đệ nhất nhân trong giang hồ hơn 300 năm nay!
"Đến rồi!" Ở bên ngoài Thủ Phủ Thành, thần sắc của Ninh Thiên Cơ kịch biến, không che giấu hành tung của bản thân nữa, mà là toàn thân vờn quanh kiếm khí, ngút trời ba ngàn dặm, vào giờ khắc này hắn điên cuồng kéo khí tức của bản thân lên, từ ban đầu không có tiếng tăm gì, đến Võ Đạo Tông Sư, lại đến Hỏa Luyện Kim Đan, lại đến Hỏa Luyện Kim Đan cực hạn, đến khi vượt qua cả Hỏa Luyện Kim Đan cực hạn!
Ngay trong nháy mắt Ninh Thiên Cơ tăng khí thế lên đến mức tận cùng, ánh mắt vô hình nguyên bản đang nhìn chăm chú vào bên trong Thủ Phủ Thành đột nhiên thay đổi, nhìn về phía phương hướng Ninh Thiên Cơ, mà hai mắt của Ninh Thiên Cơ cũng lộ ra vẻ kiên định, Thiên Hạ Kiếm ra khỏi vỏ, không sợ hãi một chút nào "Đối mặt" với ánh mắt vô hình, mang theo chiến ý ngập trời.
"Quả nhiên! Ta biết ngay! Ngươi vẫn rất khoẻ mạnh!"
Giang hồ có lời đồn, long thể của Thánh Thượng Đại Càn không được tốt, Ninh Thiên Cơ mặc dù cư ngụ ở bên trong Thái Hoa Sơn, nhưng vẫn nghe được lời đồn như vậy, vào lúc sớm nhất Ninh Thiên Cơ đã khịt mũi coi thường đối với cái tin đồn nhảm này, nguyên nhân rất đơn giản, hắn vô cùng rõ ràng Thánh Thượng Đại Càn rốt cuộc là có dạng thực lực gì.
Nhưng theo việc Tây Vực xâm lấn, Ninh Thiên Cơ đã dao động.
Bái Hỏa Ma Giáo cùng với 36 Quốc Tây Vực xâm lấn với quy mô lớn,

Bái Hỏa Ma Giáo thậm chí còn bởi vậy mà xâm nhập vào Trung Nguyên, Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực cho đến bây giờ vẫn còn đang chiến hỏa không ngớt, vô số bách tính biên cương trôi dạt khắp nơi, bị ép di chuyển vào bên trong Trung Nguyên, loại chuyện này ở dưới cái nhìn của Ninh Thiên Cơ quả thực là không thể tưởng tượng.
Nếu đổi lại là vào 30 năm trước, loại chuyện này chỉ sợ là vừa mới phát sinh, liền bị Thánh Thượng Đại Càn trấn áp ngay lập tức!
Nhưng vào lần này, rõ ràng là đã tạo thành nhiễu loạn lớn như vậy, Thánh Thượng Đại Càn thế mà vẫn không hề bị lay động như cũ, vẫn toạ trấn ở trong thâm cung hoàn toàn không có ý tứ xuất thủ. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà biến động ở bốn đại Biên Hoang càng lúc càng lớn, nguyên một đám tông phái cũng bắt đầu trở nên linh hoạt. Không thể nghi ngờ, Thánh Thượng Đại Càn không có hành động gì, đối với bọn hắn mà nói chính là một loại tin tức. Giải thích rằng vị Thánh Thượng trấn áp thiên hạ hơn ba trăm năm kia, thực sự đã sắp không được!
Nhưng mà Ninh Thiên Cơ vẫn không tin, cho nên lần này hắn mới không lập tức xuất thủ vào thời điểm phát hiện ra thông đạo thiên ngoại, mà là khoanh tay đứng nhìn, hắn không tin Thánh Thượng Đại Càn sẽ không quan tâm đối với loại thông đạo thiên ngoại này, dù sao thì nếu như loại thông đạo thiên ngoại này thật sự khuếch trương ra, nhận phải nguy hại không chỉ là một cái Tây Cương Đạo, mà thậm chí là có khả năng tác động đến toàn bộ Trung Nguyên.
Mà cuối cùng, Thánh Thượng Đại Càn quả nhiên là đã không làm cho hắn thất vọng!
"Tốt! Phi thường tốt! Như vậy thì mới có tính khiêu chiến!"
Hai mắt của Ninh Thiên Cơ trở nên nóng bỏng, 30 năm trước hắn hoành không xuất thế, liên tục chém giết trong ba ngàn dặm Trung Nguyên, cuối cùng giết ra được uy danh hiển hách, vô luận là ai thì hắn cũng chưa từng thua, cho dù đó là giáo chủ Minh Giáo, Phật môn Ngô Không, hay là Đạo Môn Thái Bình Thiên Tôn, thậm chí là ngay cả Bắc Nhung Thiên Khả Hãn hắn cũng đều đã từng quyết đấu qua. Mặc dù không thắng, nhưng cũng là không phân cao thấp.
Duy chỉ có Thánh Thượng Đại Càn, lúc ấy là chưa giao thủ với hắn, hắn đã từng ôm kiếm một mình tiến về thâm cung Đại Càn, nhưng cuối cùng lại ngừng bước ở trước Vị Ương Cung, từ bỏ khiêu chiến.
Bất quá đó là vào 30 năm trước, Ninh Thiên Cơ hiện tại tuyệt đối sẽ không lại từ bỏ. Đương nhiên bây giờ còn chưa phải là thời điểm, còn cần phải nhẫn nại!
Mà đúng vào lúc này ------
Ầm ầm!
Rốt cục, ánh mắt vô hình cũng tiêu tán, thay vào đó thì là một đạo thân ảnh có vẻ hơi gầy, dùng tay nâng lấy quyển thánh chỉ mà Hà Anh Trọng lấy ra kia, bình tĩnh đứng ở trước mặt của Hà Anh Trọng,

ở trong ánh mắt của Trần Khuynh Địch cùng với Hà Anh Trọng, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng không cao to lắm của đối phương. Nhưng chính là cái bóng lưng này, lại phảng phất như là chống lên toàn bộ thiên địa!
Trong lúc nhất thời, đại địa chấn động, bầu trời lắc lư, một cỗ khí tức dồi dào bành trướng như hồng thủy vỡ đê, không thể đánh giá bộc phát ra từ trên người của đạo thân ảnh hơi gầy kia, trong chớp mắt liền bao trùm toàn bộ Thủ Phủ Thành, cực kì uy nghiêm và tôn quý, so với đạo thân ảnh này, vô luận là Gia Lỗ Lỗ đại phát thần uy trước đó, hay là Trần Khuynh Địch, thậm chí là ngay cả Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo mà Trần Khuynh Địch thấy qua trước đó, đều phảng phất như là đom đóm so với trăng sáng vậy, nhỏ bé mà yếu ớt.
Chỉ là đứng ở nơi đó, thân ảnh không cao lớn cũng không uy vũ, nhưng lại phảng phất như là đều đạp toàn bộ thiên địa ở dưới chấn, tấm lưng kia nhìn như có thể chạm tay đến, nhưng lại phảng phất như xa tận cuối chân trời, đủ loại quái vật tà khí trong toàn bộ Thủ Phủ Thành, toàn bộ đều nằm sấp trên mặt đất, toàn thân run rẩy, không còn sự hung bạo như lúc trước.
Trần Khuynh Địch cực kỳ chấn động mà nhìn thân ảnh khoác kim bào này, đột nhiên sinh ra một loại dục vọng cực mạnh, hắn muốn nhìn xem vị thiên hạ đệ nhất nhân trấn áp giang hồ hơn ba trăm năm ở trước mắt này, rốt cuộc là có bộ dáng như thế nào? Là mày kiếm mắt sáng? Kiệt ngạo bất tuân? Hay là độc đoán vênh váo? Hoặc là oai hùng bất phàm?
"Thì ra là thế." Rốt cục, một đạo thanh âm tựa nam tựa nữ, ôn hòa thuần hậu, nhìn như không buồn không vui, nhưng lại xâm nhập lòng người vang lên: "1000 năm, Tà Thần thiên ngoại?"
Ngữ khí của Thánh Thượng Đại Càn nhìn qua khá là tùy ý, cũng không có ngưng trọng như trong tưởng tượng: "Cũng được."
Hà Anh Trọng cuống quít hướng về phía trước, quỳ một chân trên đất, nói: "Tham kiến bệ hạ, thần không thể sớm phát giác ra sự tình thiên ngoại xâm lấn, khiến cho bách tính Thủ Phủ Thành chịu đựng thảm cảnh này, càng là sắp tác động đến Tây Cương Đạo, thần rơi vào đường cùng, đành phải cung thỉnh thánh giá, thật sự là cô phụ hoàng ân, mời bệ hạ trị tội thần."

Chương 388: Ý chí phấn đấu

"Ngươi ngược lại là rất thông minh."Thánh Thượng Đại Càn không quay người lại, nhưng vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Hà Anh Trọng, đều cảm giác được một đạo ánh mắt rơi xuống.
"Hà Anh Trọng, làm việc bất lợi, hạn trong vòng ba ngày giao phó xong sự vụ ở Tây Cương Đạo, hồi kinh nhận thẩm vấn."
"Về phần cái thông đạo này..." Thân hình của Thánh Thượng Đại Càn khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn về phía cửa động màu đen phía trên Phủ Thành Chủ, phun ra một câu: "Sẽ bị phong ấn."
Thánh Thượng Đại Càn đưa tay vạch một cái, viết ra một chữ PHONG to lớn trong hư không, mỗi một bút hạ xuống, đều có long khí nồng đậm đến cực điểm hội tụ ở trong đó, mà trong nháy mắt chữ "PHONG" được viết hoàn tất, một tiếng long ngâm kéo dài vang lên theo đó, ngay tiếp theo toàn bộ chữ PHONG liền bay lên không trung.
Vô số đạo quang mang rủ xuống từ chữ PHONG, cửa động màu đen liên thông với thiên ngoại không giữ vững được một giây ở phía dưới quang mang, liền bị thu nhỏ trong nháy mắt, cuối cùng biến mất ở trong hư vô.
Mà cùng lúc đó.
"Ha ha ha! Tốt! Phi thường tốt!" Gia Lỗ Lỗ cao hứng cười to, hắn có thể cảm giác được, bộ phân thân mà hắn đưa qua dò đường đã bị đánh chết, nhưng đó cũng không phải là vấn đề lớn, vào trước khi phân thân chết, đã cho hắn thấy đồ tốt, cái đồ vật kia được gọi là "Kamejoko", khá là thú vị!
Bây giờ nghĩ đến vị "Dũng sĩ" ở bên cái thế giới vật chất kia, chính là đang ngồi co quắp ở dưới đất, cảm thấy may mắn vì bản thân còn sống a? Đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì bản thân đã giết chết một vị Tà Thần?
"Ha ha ha ha!" Gia Lỗ Lỗ cười như điên một tiếng, chợt đứng dậy, đây là thời điểm để khiến cho đám người ở cái thế giới vật chất đối diện kia cảm thụ sự tuyệt vọng!
Mặc dù phân thân dò đường đã chết rồi, nhưng cũng đã xác minh được tình huống ở phía đối diện, không giống như lần đầu tiên, ở bên đó cũng không có Tam Vị Chân Hỏa chờ đợi hắn.
Vậy thì còn phải sợ cái gì nữa? Tà Thần Gia Lỗ Lỗ vĩ đại sắp tới đây!
Sửa kiểu tóc một chút, chỉnh sửa quần áo một chút, sau khi nhìn vào gương, Gia Lỗ Lỗ bày ra một cái nụ cười tự nhận là tà ác nhất, nhanh chân đi về hướng thông đạo màu đen, bước ra một bước vào trong thông đạo.
"Dũng sĩ của thế giới vật chất a! Không thể không thừa nhận là ngươi

đã làm rất tốt, nhưng ngươi hẳn là sẽ không ngờ được a!"
"Gia Lỗ Lỗ ta lại đến tiếp!"
Sau đó Gia Lỗ Lỗ liền giẫm hụt.
Gia Lỗ Lỗ: "? ??"
"Thông đạo của ta đâu?"

Tâm tình của Trần Khuynh Địch bây giờ chính là chửi má nó.
Hắn rất rõ ràng thông đạo màu đen ở phía trên Phủ Thành Chủ là khó giải quyết cỡ nào, dù sao thì coi như là Kamejoko có uy lực lớn như vậy, vậy mà cũng không gây được một chút ảnh hưởng nào cho thông đạo.
Nói thật, nếu như không phải biết rõ là nghĩa phụ nhà mình đang ở ngay tại phụ cận Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo, Trần Khuynh Địch hiện tại hẳn là không nói hai lời liền quay đầu bỏ chạy. Nhưng mà chính là một cái thông đạo như vậy, lại bị Thánh Thượng Đại Càn cầm một cây bút viết một chữ, cứ như vậy tùy ý phong ấn.
"Thật là mạnh..." Trần Khuynh Địch trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chặp vào bóng lưng của Thánh Thượng Đại Càn, mà từ đầu tới đuôi, đối phương cũng đều không xoay người lại, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của đối phương.
Thậm chí là ngay cả ánh mắt vô hình kia cũng đều không rơi lên trên người của Trần Khuynh Địch, chỉ là sau khi lưu ý Hà Anh Trọng trong chốc lát liền thu lại!
Đối với Thánh Thượng Đại Càn mà nói, vô luận là Hà Anh Trọng, hay là Trần Khuynh Địch, đều không đáng để cho hắn!
Chuyện này đối với Trần Khuynh Địch mà nói, chính là lần đầu tiên từ lúc chào đời cho tới nay khiến cho hắn cảm thấy ngưỡng vọng!
Cao cao tại thượng, uy nghiêm, tôn quý, cường đại vô địch trên đời, nhìn bóng lưng của Thánh Thượng Đại Càn, trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác kỳ diệu.
Nếu như có thể mà nói, hắn cũng một trở thành một nam nhân như vậy. Đây là lần đầu tiên từ khi Trần Khuynh Địch xuyên việt cho đến nay, tận mắt nhìn thấy như thế nào là cường đại ở trên người của một người.
Trước lúc này, người mạnh nhất hắn thấy qua không thể nghi ngờ là nghĩa phụ tiện nghi Ninh Thiên Cơ của hắn, nhưng Ninh Thiên Cơ mạnh thì mạnh, lại chưa từng triển lộ thực lực ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, ngoại trừ Ninh Thiên Cơ ra thì chính là Võ Đạo Tông Sư, mà Võ Đạo Tông Sư mặc dù mạnh, nhưng lại không có cách nào khiến cho Trần Khuynh Địch sinh ra loại cảm giác ngưỡng vọng.
Nhưng người nam nhân ở trước mắt thì lại không giống. Trần Khuynh Địch thế nhưng lại biết được, nam nhân này... còn mạnh hơn so với Ninh Thiên Cơ! Trấn áp thiên hạ hơn ba trăm năm, vô luận là ai cũng không dám chống lại. Bởi vì hắn, cường giả ở bốn đại Biên

Cương không dám bước vào Trung Nguyên nửa bước. Bởi vì hắn, cường giả ở mười đại thánh địa cơ hồ là ẩn thế không ra. Bởi vì hắn, các thế gia trong thiên hạ chỉ có thể tuân theo pháp lệnh của triều đình.
Nếu như nói những ví dụ này vào trước kia, vẫn chỉ xem như là truyền thuyết dừng lại ở trong óc của Trần Khuynh Địch, thì bây giờ hắn lại tận mắt thấy cái truyền thuyết kia, cho dù đó chỉ là bóng lưng, nhưng vẫn khiến cho trong lòng của hắn bắt đầu sinh ra một cỗ xúc động trước đó chưa từng có, nếu như dùng một câu để biểu đạt mà nói...đó chính là hắn muốn thay thế cái truyền thuyết này!
Không phải là cuồng vọng, mà là một loại kỳ vọng, kỳ vọng trở nên mạnh mẽ chân chính!
Cho tới nay, dục vọng trở nên mạnh mẽ của Trần Khuynh Địch cuối cùng vẫn là đốc xúc đến từ ngoại lực, hoặc là do hệ thống hố hắn, hoặc là do cừu địch gây áp lực, hoặc chính là do hắn tự mình hù dọa mình, nhưng cho tới nay, hắn vẫn chưa từng có ý nghĩ muốn theo đuổi cực hạn võ đạo xuất phát từ nội tâm.
Nói một cách khác, chính là Trần Khuynh Địch hắn, cũng không có một khỏa võ đạo chi tâm thuần túy.
Đương nhiên, hiện tại hắn vẫn không có, chỉ là vì nhìn thấy bóng lưng của Thánh Thượng Đại Càn, hắn hoặc nhiều hoặc ít cũng đã sinh ra mấy phần ý chí phấn đấu, cái này giống như là một khỏa hạt giống, vào một ngày nào đó trong tương lai, có lẽ sẽ chân chính nảy mầm, trưởng thành trở thành một gốc đại thụ che trời, đến lúc đó mới là thời điểm mà Trần Khuynh Địch chân chính thuế biến.
Mà bây giờ...
"Thật là đẹp trai!"
Trần Khuynh Địch chẳng
"Truyền khẩu dụ của trẫm."
"Bái Hỏa Ma Giáo nếu như cũng đã tiến vào Trung Nguyên, vậy thì phải tuân thủ chuẩn mực của triều đình, bây giờ Tây Cương Đạo xuất hiện thông đạo thiên ngoại, Bái Hỏa Ma Giáo phải phụ trách giám sát, một khi xuất hiện dị biến, nhất định phải trấn áp trong một thời gian ngắn nhất, các đại thế gia tông phái ở Tây Cương Đạo, cũng nhất định phải phối hợp trấn áp."

Chương 389: Khẩu dụ

Đây cũng không phải là thánh chỉ, mà là khẩu dụ của Thánh Thượng Đại Càn, cho nên cũng không có nhiều đường vòng quanh co, mà là vô cùng trực tiếp rõ ràng.
Mà theo mỗi một câu được Thánh Thượng Đại Càn nói ra, trên thánh chỉ mà Hà Anh Trọng lấy ra trước đó, ký tự liền bắt đầu dần dần biến hóa, mực nước màu vàng chầm chậm nhúc nhích, cuối cùng biến thành nội dung khẩu dụ vừa rồi của Thánh Thượng Đại Càn, chữ chữ như vàng ròng, được long khí vô tận rót vào, khiến cho thánh chỉ trông càng thêm thần thánh.
"Hà Anh Trọng, vào trước khi ngươi rời khỏi Tây Cương Đạo, hay đưa khẩu dụ của trẫm đến Bái Hỏa Ma Giáo."
"Vi thần tuân chỉ!"
Khẽ gật đầu, thân ảnh của Thánh Thượng Đại Càn dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng tiêu tán theo gió.
Mà gần như đồng thời, Ninh Thiên Cơ đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng của Trần Khuynh Địch, sau đó vỗ vào vai của hắn một cái.
"Có ma." Trần Khuynh Địch giật mình phát ra một tiếng hét quỷ dị.
"Bình tĩnh." Ninh Thiên Cơ bất mãn nhìn Trần Khuynh Địch, nói: "Thân làm chưởng giáo đời sau của Thuần Dương Cung, ngươi hẳn là phải giống như vi phụ, coi như có nhìn thấy trời sập, cũng phải là lòng không sợ hãi, tục ngữ nói tâm phải như băng ngàn năm, cho dù trời sập cũng không sợ hãi, ngươi cần phải đạt tới tâm cảnh như vậy mới được."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Thiếu hiệp, vị này là?" Ở một bên khác, Hà Anh Trọng thu hồi thánh chỉ phiêu nhiên rơi xuống, chợt rất là tò mò nhìn về phía Ninh Thiên Cơ, hỏi.
"Đây là nghĩa phụ của ta!" Vừa nhắc tới Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra một bộ biểu tình đắc ý: "Ngươi khẳng định đã nghe nói qua, chưởng giáo Thuần Dương Cung đương đại, Thái Hoa Tiên Nhân, phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ cũng là số một."
"Bớt nịnh hót." Ninh Thiên Cơ trừng Trần Khuynh Địch một cái, nhìn cái đầu trọc sáng loáng của hắn, khóe mắt chính là co lại, hỏi: "Ngươi đã xảy ra chuyện gì? Muốn đi đến Phật Môn xuất gia làm tăng nhân à? Bằng không thì tại sao lại cạo trọc lóc như vậy?"
"À ờ." Nụ cười của Trần Khuynh Địch cứng đờ: "Vào thời điểm đột phá hơi kịch liệt một chút, cho nên mái tóc đã bị thiêu rụi..."
"Cái bộ dạng lừa trọc này của ngươi khiến cho tâm tình của vi phụ trở nên tồi tệ!" Ninh Thiên Cơ nhếch miệng, chợt dùng một chưởng

hung hăng đập vào cái đầu sáng loáng của Trần Khuynh Địch, một cỗ cương khí tràn vào đỉnh đầu, theo bàn tay của Ninh Thiên Cơ rời đi, một vệt màu đen hiện lên theo đó, ngay sau đó mái tóc rậm rạp liền bắt đầu không ngừng sinh trưởng ra, trong chớp mắt liền khôi phục thành mái tóc dài của Trần Khuynh Địch như lúc trước.
Đây là thuật sinh sôi!
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt sợ hãi thán phục, nói: "Thật là lợi hại!"
"Được rồi."
Nhìn Trần Khuynh Địch đã khôi phục lại bộ dáng như trước đây, Ninh Thiên Cơ hài lòng gật gật đầu, nói: "Lần này nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn – người mạnh nhất thiên hạ trong truyền thuyết, ngươi có cảm xúc như thế nào?"
"Ấy?" Trần Khuynh Địch sững sờ, vô thức vò mái tóc vừa mới mọc ra, nói: "Cảm thấy hắn thật là lợi hại!"
Ninh Thiên Cơ ngưng thần nhìn Trần Khuynh Địch, nhìn sự chờ mong nhàn nhạt trong hai mắt của hắn, chợt lộ ra vẻ mỉm cười, nghĩ thầm: "Trước đó mặc dù Khuynh Địch có tiến bộ cực nhanh, nhưng cuối cùng là vẫn còn thiếu vài phần nhiệt tình đối với võ đạo, hiện tại xem ra là đã thuận mắt hơn trước đó rất nhiều, không uổng công lần này ta cố ý lưu thủ, so với việc ta xuất thủ, vẫn là để cho tên gia hoả Đại Càn kia xuất thủ thì càng có thể kích thích ý chí phấn đấu của Khuynh Địch lên nhiều hơn, thật sự là tuyệt diệu."
"Nghĩa phụ?"
Nhìn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Ninh Thiên Cơ vừa mới dâng lên mấy phần cảm giác vui thích lập tức hóa thành bất mãn.
Tên tiểu tử thúi này! Chẳng lẽ là không phát giác ra được hảo ý của ta hay sao?
Ngay cả một câu cảm ơn cũng không biết nói! Thậm chí là ngay cả mông ngựa cũng không biết đập!
Ninh Thiên Cơ tức giận chuyển tay tán vào đầu Trần Khuynh Địch một cái.
Trần Khuynh Địch: "? ??"

Tại Bái Hỏa Ma Giáo, ở bên trên Quang Minh Đỉnh thuộc Hỏa Diễm Sơn.
Doanh Phượng Tiên trừng lớn hai mắt, gắt gao mà nhìn Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo trước mắt, mà đối phương cũng là không nói một lời, cứ như vậy nhìn nàng thông qua mặt nạ, hai người cứ nhìn nhau như thế này, không có ai lùi bước, trong chớp mắt, liền trôi qua trọn vẹn một canh giờ, con mắt của Doanh Phượng Tiên cũng đã khô.
"Ta đã nói rồi, ta sẽ không gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo!"
"Ngươi không có lựa chọn." Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo bình tĩnh nói

ra: "Huống hồ tới cái tình trạng này như bây giờ, coi như ta nguyện ý thả ngươi đi, lão sắc ma Thuần Dương Cung kia cũng sẽ không đồng ý, cho nên bất kể như thế nào, ngươi cuối cùng cũng đều sẽ phải gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, trở thành Thánh Nữ đời sau của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, nắm giữ Thánh Hỏa Lệnh."
Doanh Phượng Tiên: "? ?"
Doanh Phượng Tiên cơ trí bén nhạy chuẩn xác bắt được trọng điểm trong câu nói vừa rồi của Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo.
Lão sắc ma Thuần Dương Cung!
Mặc dù không muốn gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng Doanh Phượng Tiên vẫn rất hiểu đối với thực lực của Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, dù sao thì ngay cả sư huynh có dung nhan tuyệt thế, khí chất vô song, thiên phú kinh người ở trong mắt của nàng, ở trong tay của vị Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo này cũng đều là không có một chút sức phản kháng nào, bởi vậy có thể thấy được thực lực của đối phương. Mà có thể khiến cho một vị cường giả như vậy dùng ba chữ "lão sắc ma" để gọi…phóng nhãn ra toàn bộ Thuần Dương Cung, sẽ không phải là...
Doanh Phượng Tiên bỗng nhiên lắc đầu, ném tạp niệm ra khỏi đầu, nói: "Cho dù như thế nào, nói tóm lại là ta sẽ không gia nhập!"
Nói đùa, bản thân nàng nếu như rời khỏi Thuần Dương Cung đi đến Bái Hỏa Ma Giáo, vậy thì Dương Xuân, Tiêm Tiêm sư muội, Tương Tư sư muội chẳng phải là sẽ gần quan hưởng lộc? Còn bản thân nàng thì sẽ là trời cao hoàng đế xa, nếu còn muốn tranh đoạt sư huynh cùng với các nàng mà nói, khởi điểm liền trở nên thấp hơn không ít, chớ đừng nói chi là phần thắng của bản thân nàng vốn đã không cao. Dù sao thì nàng cũng tuyệt đối không thể rời khỏi Thuần Dương Cung!
Doanh Phượng Tiên nắm chặt bàn tay, cảm thụ được lực lượng phun trào trong thể nội, hiện tại nàng có tự tin trước đó chưa từng có, phảng phất như là được bù đắp chỗ thiếu sót nào đó vậy, cho dù là cạnh tranh cùng với các nàng Dương Xuân cùng với Tiêm Tiêm sư muội mà trước kia nàng cho rằng tuyệt đối sẽ không đuổi kịp, bây giờ nàng cũng có tự tin là sẽ không rơi vào thế yếu!
Từ lúc ban đầu, nàng âm thầm đóng vai trò như một tấm nền ở xung quanh sư huynh, nhưng mà bây giờ thì lại không giống!
Nàng cũng phải nỗ lực, chủ động xuất kích!
"Vậy sao?"
Nhìn Doanh Phượng Tiên lộ ra vẻ mặt kiên quyết, Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo nghiêng đầu một chút, mặc dù không nhìn thấy biểu lộ, nhưng Doanh Phượng Tiên có thể cảm giác được đối phương dường như có một chút buồn rầu.

Chương 390: Tình địch

"Bản tọa tự cho là điều kiện ở nơi đây cũng không kém, ngươi cũng đã trải qua sự tẩy lễ của Thánh Hỏa, hẳn là đã nhìn ra được, chỉ cần trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, sự tiến triển của ngươi ở bên trên võ đạo sẽ là một con đường bằng phẳng, thậm chí là ta cũng đã nói cho ngươi biết là, cho dù là Thuần Dương Cung cũng sẽ không phản đối ngươi gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, như vậy rốt cuộc là vì sao?"
"Đến tột cùng là cái gì đã khiến cho ngươi một mực không nguyện ý gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta?"
"Ách.."
"Thân tình? Cha mẹ của ngươi…xem ra là không phải." Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo nói đến một nửa, nhìn thấy thần sắc của Doanh Phượng Tiên bỗng nhiên trở nên ảm đạm, chợt xoay chuyển lời nói: "Nói như vậy, thì là tình yêu?"
"Ặc? !" Doanh Phượng Tiên giật mình một cái, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo.
"Chà, dường như là vì tình yêu."
Thấy loại phản ứng này của Doanh Phượng Tiên, Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo gật đầu một cái, nói: "Nói một cách khác, ở bên trong Thuần Dương Cung có người mà ngươi ưa thích? Hắn cũng thích ngươi sao? Không, không, không, dựa theo tính cách mà ngươi biểu hiện ra, tám, chín phần mười là không dám thổ lộ, nói như vậy, là Trần Khuynh Địch vừa mới xông vào đây?"
Vừa dứt lời, biểu lộ ở trên mặt của Doanh Phượng Tiên liền triệt để trở nên cứng ngắc.
"Chậc, là hắn sao?" Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo tự lẩm bẩm, con ngươi màu đỏ đảo một vòng, cho dù là đã đeo mặt nạ che lấp biểu tình, Doanh Phượng Tiên cũng có thể nhìn ra đối phương không có chủ ý gì tốt.
"Bất quá nếu vẻn vẹn chỉ là loại trình độ này mà nói, ngươi hẳn là sẽ không kiên quyết cự tuyệt ta như vậy mới đúng, dù sao thì coi như gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta cũng không có nghĩa là cũng không có biện pháp tiến hành yêu đương, Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta cũng không phải là đám lừa trọc Phật môn kia, cả ngày nghĩ đến tứ đại giai không, thập bát giới luật."
"Nói như vậy…" Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo đột nhiên tiến đến bên cạnh Doanh Phượng Tiên, lặng lẽ nói: "Tình địch?"
Doanh Phượng Tiên: "! !! !"
"Thì ra là như vậy!" Bỗng nhiên trở về chỗ cũ, Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo hài lòng gật gật đầu.

"Không, ta không phải, không có.."
"Đừng có phủ nhận!" Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo vung tay lên, đột nhiên dị thường sảng khoái nói ra: "Bản tọa đã hiểu rõ, ngươi không muốn gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, đơn giản chính là do sợ đối tượng thầm mến bị tình địch cướp đi đúng không, dù sao thì cũng là một bên gần quan hưởng lộc, một bên là trời cao hoàng đế xa, xác thực là rất phiền phức..."
Doanh Phượng Tiên bất lực mà cúi thấp đầu, chẳng lẽ nàng lại dễ bị nhìn ra như vậy sao, chỉ tùy tiện một chút liền bị người ta đoán được...
"Có cần bản tọa bày cho ngươi một chiêu hay không?"
"Hả?" Doanh Phượng Tiên ngẩng đầu, khá là mờ mịt nhìn về phía Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, hỏi: "Ngài muốn dạy ta?"
Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo nghe vậy, ngữ khí lập tức trở nên trầm thấp, nói: "Làm sao? Không muốn à?"
"Ách, không phải là như vậy, chỉ là..." Phượng Tiên dừng lại một chút, chợt cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ngài đã yêu đương lần nào chưa?"
Oanh! Khí tức ngất trời xuyên qua mây xanh, đánh tan mây trắng trên Quang Minh Đỉnh, từng đạo từng đạo vết rạn mà mắt trần có thể thấy lan tràn ra ở mặt đất dưới chân của Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, thấy vậy Doanh Phượng Tiên liền không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt.
"Ngươi vừa mới hỏi cái gì?"
"Ách, ta hỏi là..."
Oanh!
"Không có gì...." Khóe mắt của Doanh Phượng Tiên run rẩy mà nhìn cái lỗ nhỏ bị ngọn lửa đốt thủng ở dưới chân, xoay chuyển lời nói: "Ta muốn hỏi là, ngài định dạy ta cái gì?"
"Trẻ nhỏ dễ dạy." Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo hài lòng gật gật đầu, chợt đi đến bên cạnh Doanh Phượng Tiên, nói: "Nếu ngươi phải rời khỏi sư huynh của ngươi, vậy thì cũng khiến cho tình địch của ngươi rời khỏi hắn, nói thí dụ như là an bài một cái nhiệm vụ a, hoặc là tìm một chút chuyện cho nàng làm, hoặc là kéo nàng đến Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta cũng được..."
Doanh Phượng Tiên vừa nghe chủ ý của Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, vừa gật đầu một cái, lại lắc đầu, lộ ra thần sắc khá là xoắn xuýt.
Mà đúng vào lúc này.
"Này, các ngươi đang làm cái gì đấy?"
"Xoạt!" Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo cùng với Doanh Phượng Tiên gần như tách ra giống như bị điện giật, quay đầu nhìn về phía phương hướng truyền thanh âm đến, chỉ nhìn thấy Ninh Thiên Cơ nắm cổ áo của Trần Khuynh Địch, nhanh chân đi ra từ bên trong hư không, cuối cùng đáp lên bên trên Quang Minh Đỉnh, áo trắng tung bay, tiêu sái

như thần tiên.
"Sư muội." Trần Khuynh Địch phất phất tay về phía Doanh Phượng Tiên, sau đó liều mạng giãy dụa, để cho Ninh Thiên Cơ buông hắn ra, gặp quỷ, bản thân hắn đường đường là nam nhi bảy thước, lại bị nghĩa phụ nắm cổ áo treo ở giữa không trung, quả thực là mắc cỡ chết người, còn vừa vặn bị Phượng Tiên sư muội nhìn thấy...
"Chào sư huynh." Doanh Phượng Tiên nhìn Trần Khuynh Địch được Ninh Thiên Cơ cười tà buông xuống, che miệng khẽ cười nói.
Sau đó Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo liền bước ra một bước, đứng ở trước mặt của Ninh Thiên Cơ.
"Lão sắc ma!"
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch đã không còn lo lắng đến mặt mũi của bản thân. Dùng đôi mắt rạng rỡ nhìn Ninh Thiên Cơ cùng với Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo chỉ cách nhau khoảng ba bước, nhịp tim bỗng nhiên tăng tốc, khuôn mặt trở nên đỏ rực, phảng phất như nhìn thấy một vở kịch đặc sắc vậy.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế!
M* nó! Chẳng lẽ Ninh Thiên Cơ đã làm điều gì đó mờ ám? !
"Nhìn cái gì! Đi xuống phía dưới cho ta!"
Ninh Thiên Cơ nhìn thấy dáng vẻ của Trần Khuynh Địch, sắc mặt lập tức trở nên tối sầm, hừ lạnh một tiếng, vung tay áo lên, một trận cuồng phong liền mang Trần Khuynh Địch cùng với Doanh Phượng Tiên trực tiếp rơi xuống từ bên trên Quang Minh Đỉnh.
Bất ngờ không kịp đề phòng bị cuốn đi, Trần Khuynh Địch vô thức chửi ầm lên ở trong lòng: "Cái đồ già không biết xấu hổ này! Lại còn già mồm!"
Ở phía dưới Hỏa Diễm Sơn.
Trần Khuynh Địch cảm thấy hối hận đi qua đi lại, có mấy lần muốn rút Xích Tiêu Kiếm ra giết lên trên Quang Minh Đỉnh, nhưng cuối cùng vẫn e sợ, không dám thực sự xông lên, dù sao thì hai vị ở phía trên kia đối với hắn bây giờ mà nói thì chính là đại lão tuyệt đối, căn bản là không có cách nào đối kháng với loại tồn tại cấp bậc kia.
Thất vọng quay người, Trần Khuynh Địch nhìn về phía Doanh Phượng Tiên nói ra: "Ừm, nếu đã đi xuống đây, vậy thì Phượng Tiên sư muội, chúng ta hãy đi gặp mấy người Dương Xuân một chút chứ? Các nàng cũng vừa mới trở về."
Doanh Phượng Tiên nhíu mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì à?"
Đối với nàng mà nói, lần bế quan dài hơi này khiến cho nàng cơ hồ là hoàn toàn đoạn tuyệt với tin tức ở ngoại giới, cho nên nàng tự nhiên là không biết tin tức đám người Dương Xuân trải qua hiểm cảnh, cho nên sau khi nhìn thấy Trần dạng giọng điệu và ngữ khí này của Trần Khuynh Địch, thần sắc của Doanh Phượng Tiên liền lập tức có một chút biến hóa, có vẻ hơi lo lắng.

Chương 391: Đối xử công bằng

"À, cũng không có việc gì, Trần sư muội là..."
Ầm ầm!
Trần Khuynh Địch còn chưa nói xong, ở bên ngoài Hỏa Diễm Sơn, tại địa phương đại quân Thuần Dương Cung tạm thời trú đóng, một đạo phật quang thật lớn phóng lên tận trời, phật quang chiếu rọi phương viên vài dặm, lấy cột sáng làm trung tâm, một tòa Phù Đồ Tháp chín tầng cao lớn như ẩn như hiện, đứng sừng sững ở trong hư không, mang theo một cỗ ý cảnh chúa tể quá khứ, hiện tại, tương lai, nguy nga bất động.
Quang ảnh Phù Đồ Tháp kéo dài không đến một giây liền tiêu tán, thay vào đó thì là một cỗ pháp tướng Kim Thân Như Lai khổng lồ, mang theo khí thế Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong to lớn, phô thiên cái địa, ẩn chứa ở bên trong Kim Thân Như Lai không phải là cương khí, mà là một cỗ khí huyết kinh khủng, cường thịnh phảng phất như một đầu hung thú viễn cổ.
Dù là Hợp Đạo Tôn Giả ở bên trong Thuần Dương Cung, có thể sánh ngang cùng với cỗ khí huyết ngập trời này cũng đều rất ít thấy.
Kim Thân Như Lai quát nhẹ một tiếng, hóa thành một tiếng gầm truyền ra khắp hơn phân nửa nơi đóng quân của Thuần Dương Cung, cuối cùng chậm rãi tiêu tán.
Nhìn dị tượng kinh thiên động địa, Doanh Phượng Tiên trừng mắt nhìn, nói: "Cái này, Trần sư muội hẳn là cũng không có việc gì."
Khóe mắt Trần Khuynh Địch giật giật.
Nếu như hắn đoán không lầm, đó hẳn là Trần Tiêm Tiêm, cỗ pháp tướng Bất Động Thích Già Như Lai này có một chút khác biệt, ở bên trong dường như bởi vì đồ vật gì đó đã sinh ra một chút biến hóa kỳ quái...
Nhưng kết luận lại mà nói, cỗ pháp tướng Kim Thân Như Lai này còn mạnh hơn hắn nhiều, thật sự là gặp quỷ!
"Đi xem một chút đi."
Ở bên ngoài Hỏa Diễm Sơn, tại nơi Thuần Dương Cung đóng quân.
"Rốt cục đã thông qua được."
Trần Tiêm Tiêm vừa co giãn thân thể, vừa cảm thụ khí huyết cường thịnh phun trào trong cơ thể, hít vào một hơi thật sâu.
Theo một lần hít thở này, khí huyết khủng bố nguyên bản hiển lộ ở bên ngoài lập tức được thu liễm, khiếu huyệt trên toàn thân cũng được phong bế, trong lúc xoay người liền trở thành giống như bình thường, không còn hiện ra một chút khí thế nào, thế nhưng ở trong cánh tay gầy yếu trắng noãn, lại ẩn chứa lực lượng đủ để khai sơn phá thạch không thể nghi ngờ.

Mặc dù một mực ở vào trạng thái hôn mê, nhưng Trần Tiêm Tiêm cũng không phải là không biết gì cả đối với ngoại giới, nàng chỉ là tiến vào bên trong Phù Đồ Tháp, tiếp nhận thí luyện của Phù Đồ Tháp, thật ra là có thể cảm ứng được tình huống ở ngoại giới, mà ngay mới vừa rồi nàng đã xông phá tầng trở ngại thứ ba, trở về trong hiện thực, thành quả thí luyện tự nhiên là cũng phản hồi lên trên người của nàng. Kết quả chính là cảnh giới Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong bây giờ, chỉ cách cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả một bước.
"Ha ha ha!" Trần Tiêm Tiêm nhếch miệng cười một tiếng.
Không ngờ được lần này nhân họa đắc phúc, ngược lại còn đột phá bình cảnh, thực lực tăng vọt, khoảng cách so với ca ca lại gần thêm một bước! Tin rằng sau khi ca ca biết rõ nhất định là sẽ rất vui mừng a!
Hơn nữa vào lúc này, tin rằng con nhóc Dương Xuân kia khẳng định sẽ không phải là đối thủ của mình!
Vừa nghĩ tới trước đó Dương Xuân vào thời điểm dẫn đầu đột phá ở Viêm Hán Quốc, sau đó lộ ra bộ dáng đắc ý ở trước mặt của mình, trong lòng của Trần Tiêm Tiêm liền sinh ra ý nghĩ muốn trả thù, lúc này nàng nhất định cũng phải trào phúng đối phương! Dù sao thì nàng cũng phải dựa vào cơ duyên to lớn mới có thể đột phá.
Cho nên con nhóc kia ngàn vạn lần không nên xảy ra chuyện a, nếu không thì nàng sẽ không tìm được người để giễu cợt.
"Ồ! Tỉnh lại rồi sao?" Màn che được xốc lên, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn hoạt bát lanh lợi chạy vào, theo sát phía sau thì là ba bóng người hai nam một nữ.
"Ta biết ngay là ngươi sẽ không có việc gì."
Nhìn khí tức không kém cỏi một chút nào so với bản thân ở trên người của Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm nuốt một ngụm nước bọt, lộ ra vẻ mặt nhăn nhó.
"Hả? Sao thế? Ngươi không bị sao đó chứ? Không phải là vừa mới đột phá hay sao?" Dương Xuân thấy Trần Tiêm Tiêm không nói lời nào, lập tức thu liễm nụ cười tùy tiện, khá là lo âu tiến lên hỏi thăm.
"Ngươi..." Trần Tiêm Tiêm dùng đôi bàn tay ép lên hai bên gò má của Dương Xuân, trái kéo một cái phải kéo một cái, sau đó lại hung hăng xoa hai cái, phảng phất như là đang nhào bột mì, khiến cho mặt của Dương Xuân đỏ rần.
"Ngươi muốn làm gì thế!" Thoát khỏi ma trảo của Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cấp tốc kéo dài khoảng cách, dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn Trần Tiêm Tiêm.
Trần Tiêm Tiêm nhếch miệng nói: "Chỉ là muốn biểu đạt sự cảm kích đối với sự ân cần thăm hỏi của ngươi mà thôi."
"Ra là vậy sao? ! Vậy thì ngươi hãy đưa mặt ra đây! Tiếp theo đến phiên ta..."
"A! Phượng Tiên sư tỷ, còn có Tương Tư tỷ, các ngươi cũng tới nữa

à?"
Giống như là không thấy khuôn mặt phồng lên như bánh bao của Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm mỉm cười hàn huyên cùng với Lạc Tương Tư còn có Doanh Phượng Tiên: "Phượng Tiên sư tỷ không có việc gì thật sự là quá tốt, còn có Tương Tư tỷ cũng vậy."
"Còn có sư..."
Thấy Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên đưa ánh mắt nhìn về phía bản thân, Trần Khuynh Địch vô thức rùng mình một cái, đây cũng không phải là do hắn sợ Trần Tiêm Tiêm, chỉ là bởi vì cái thân phận nhân vật chính của nàng đưa tới áp lực tâm lý, từ đó khiến cho thân thể có một loại phản ứng tự nhiên, cho nên đây tuyệt đối không phải là do hắn sợ Trần Tiêm Tiêm!
"Sao, sao vậy, Trần sư muội?" Trần Khuynh Địch nhìn Trần Tiêm Tiêm đột nhiên cúi đầu xuống, hốt hoảng khoát tay nói.
Còn Trần Tiêm Tiêm cúi đầu thì đột nhiên nói: "Phượng Tiên sư tỷ gọi ta là Tiêm Tiêm sư muội."
"?"
"Ta nhớ được vào thời điểm sư huynh gọi Phượng Tiên sư tỷ, không phải cũng gọi là Phượng Tiên sư muội hay sao? Ta cảm thấy sư huynh hẳn là nên đối xử như nhau."
"Trần Khuynh Địch: "? ??"
Dừng một chút, Trần Khuynh Địch thử nghiệm mở miệng: "Tiêm Tiêm sư muội...?"
Trong chớp mắt, Trần Tiêm Tiêm liền ngẩng đầu hướng về phía Trần Khuynh Địch lộ ra một nụ cười xán lạn.
"Phù, xem ra là mình đã gọi đúng rồi!"
Không đợi Trần Khuynh Địch thở phào, Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư lại đột nhiên bu lại.
"Còn có ta, còn có ta! Đại ca cũng phải gọi ta là Dương Xuân, không đúng, là Xuân sư muội!"
"Ách? ! Xuân sư muội?"
"Khụ khụ, sư huynh, vậy còn ta thì sao? Ta cũng là đệ tử của Thuần Dương Cung."
"Ách, Tương Tư sư muội?"
"Sư huynh, ta có một sự tình trọng yếu muốn nói cho huynh."
"Là sự tình gì? Phượng Tiên sư muội?"
"Không có gì."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Thế là cuối cùng, Trần Khuynh Địch mất vài phút đồng hồ để gọi từ Xuân sư muội đến Tiêm Tiêm sư muội, lại đến Tương Tư sư muội, cuối cùng là đến Phượng Tiên sư muội, thay nhau gọi nhiều lần, mới xem như là khiến cho bốn nữ hài lòng gật đầu, sau đó bốn nữ liền đuổi Trần Khuynh Địch đang cảm thấy mờ mịt ra bên ngoài.
Đối với chuyện này, tâm tình của Trần Khuynh Địch chính là phát

mộng.
"Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì a? !"
Chỉ có thể nói không hổ là nhân vật chính hay sao?
Thật là khó hiểu!

Chương 392: Chế độ thay phiên

Căn phòng mờ tối, chập chờn khói lửa, bốn vị thiếu nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên đều mang theo tâm tư, giờ phút này đang tụ tập ở trong căn phòng này. Mà vấn đề các nàng đang thương nghị, thì là đại sự đủ để quyết định hướng đi trong tương lai.
"Tin rằng các ngươi đều đã phát hiện ra a!"
Dương Xuân nuốt một ngụm nước bọt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự khẩn trương và nghiêm túc.
"Đúng vậy a, ta đã phát hiện ra." Trần Tiêm Tiêm khẽ gật đầu, lộ ra thần sắc khá là quái dị.
Lạc Tương Tư cùng Doanh Phượng Tiên liếc nhìn nhau, cũng đồng ý nói: "Không sai, xác thực là như thế."
"Sau khi rời khỏi sư huynh."
"Vận khí của chúng ta dường như sẽ trở nên phi thường tốt."
"Cũng ví dụ như là lần này, vốn dĩ ta cho rằng kỳ ngộ của ta đã là phi thường khoa trương, tu vi tấn cấp đến Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong, chỉ còn cách Hợp Đạo Tôn Giả một bước mà thôi, nhưng không ngờ được là không chỉ có ta, mà Xuân sư muội, Phượng Tiên sư tỷ, Tương Tư tỷ, cơ hồ tất cả đều đột phá đến cái cảnh giới này."
"Không sai."
"Nhưng dù vậy, chúng ta vẫn không thể giúp sư huynh, sư huynh đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, đối thủ sau này của sư huynh sẽ mạnh hơn, thực lực của chúng ta vẫn là quá yếu."
"Đúng."
Bốn nữ cùng nhìn nhau một cái, đồng thời nói ra: "Ta cảm thấy chúng ta hẳn là nên đi ra ngoài lịch luyện một phen."
Bốn giọng nói đan vào cùng một chỗ, mang theo vận luật kỳ lạ, mà sau khi phát hiện ra ba người khác cũng có ý nghĩ như vậy, bốn nữ cơ hồ đều không ngoại lệ, toàn bộ đều lộ ra biểu lộ thở phào.
Đúng vậy, rất rõ ràng là so với cắm đầu khổ tu, đi ra ngoài lịch luyện là càng có thể khiến cho bốn nữ nhanh chóng trưởng thành, điểm này vô luận là ai cũng đã phát hiện ra, nhưng vấn đề là...nếu như bản thân rời khỏi sư huynh, kết quả nếu có người ăn vụng mà nói chẳng phải là sẽ xong phim? !
Bất luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, hay là Lạc Tương Tư, đều không hy vọng sau khi bản thân đi ra ngoài lịch luyện, thật vất vả luyện mới được một thân Tuyệt Thế Thần Công rồi trở về, sư huynh thân yêu đã lập gia đình, đây không phải là được không bù mất, cũng chính là cái gọi là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo hay sao?

Trọng yếu hơn chính là....dạng mỹ nam tử nắm giữ dung nhan tuyệt thế, thiên phú tuyệt hảo, khí chất xuất chúng giống như sư huynh, mấy người các nàng nếu như rời đi, vạn nhất có những nữ nhân khác tiếp cận sư huynh thì sao được? Mặc dù sư huynh chắc chắn sẽ không coi trọng hồng phấn thế tục, nhưng vạn nhất thì sao? Vạn nhất sư huynh bị teo não coi trọng người khác thì sao!
"Nhất định phải ngăn chặn loại chuyện này phát sinh!"
"Cho nên rời đi toàn bộ là không thể, nhất định phải có người lưu lại trông coi sư huynh mới được."
"Nhưng lưu lại ai bây giờ?"
Oanh!
Trong lúc nhất thời, bầu không ở giữa khí bốn nữ liền trở nên cứng ngắc trong nháy mắt, trong căn phòng âm u thổi lên từng cơn gió lạnh, Dương Xuân liếc nhìn Trần Tiêm Tiêm, Trần Tiêm Tiêm thì liếc Doanh Phượng Tiên, Doanh Phượng Tiên thì nhìn Lạc Tương Tư, mà Lạc Tương Tư thì nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, lộ ra bộ dáng chuyện này không có quan hệ với bản thân.
"Nếu như vậy." Cuối cùng vẫn là do Trần Tiêm Tiêm phá vỡ cục diện bế tắc: "Một mực lưu lại một người mà nói vẫn là không quá công bằng, chúng ta sẽ lưu lại một người trông chừng sư huynh, sau đó những người còn lại sẽ đi ra ngoài lịch luyện, một tháng sẽ thay phiên một lần, như vậy thì sẽ không có vấn đề chứ?"
Đây là chế độ thay phiên!
"Tiêm Tiêm sư muội thực sự là một thiên tài!" Doanh Phượng Tiên cảm khái nói, trên thực tế đây chính là đề nghị mà trước đó Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo nói cho nàng, bất quá sau khi được Trần Tiêm Tiêm hoàn thiện, đã giải quyết được khốn cảnh của Doanh Phượng Tiên một cách tốt đẹp.
"Thì ra là thế! Cứ như vậy mà nói mình cũng có thể yên lòng tu luyện ở trong Bái Hỏa Ma Giáo, sau đó cứ cách một đoạn thời gian sẽ trở về bên cạnh sư huynh, tin rằng là Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo cũng sẽ không phản đối." Doanh Phượng Tiên nghĩ thầm.
"Chậc...đúng là một ý kiến hay." Dương Xuân gãi gãi khuôn mặt nhỏ của chính mình, nói: "Bất quá nếu làm như vậy thì thời gian có một chút cấp bách, các vị tỷ tỷ sẽ rất cực khổ!"
"Hở? ??" Dương Xuân vừa nói ra câu này, ba người khác lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía nàng, nhất là Trần Tiêm Tiêm, trên khuôn mặt càng là lộ ra vẻ không tín nhiệm cùng với hoài nghi.
Vào giây tiếp theo, Dương Xuân liền nói tiếp: "Cho nên tháng thứ nhất ta sẽ phụ trách đi theo sư huynh a, yên tâm, coi như vào thời điểm lịch luyện các vị tỷ tỷ tốn thêm mấy tháng, ta cũng sẽ không có câu oán hận nào!"
"Nói nhảm!"
"Tuyệt đối là không có khả năng!"

"Đừng nói giỡn."
Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư gần như đồng thời bác bỏ đề nghị của Dương Xuân.
Nhất là Trần Tiêm Tiêm, trong ánh mắt nhìn Dương Xuân càng là tràn đầy miệt thị: "Ta còn không hiểu rõ ngươi sao, nha đầu thối nhà ngươi đến lúc đó nhất định là sẽ nghĩ biện pháp ăn vụng, đừng cho là ta không biết!"
Phải biết rằng cái chế độ thay phiên này thế nhưng là do Trần Tiêm Tiêm nghĩ ra, cho nên ở trong này đương nhiên là có mờ ám.
Chớ quên, nếu như thay phiên, vậy liền mang ý nghĩa đối với người đầu tiên ở lại mà nói, chính là ở cùng một chỗ đối với sư huynh! Hơn nữa còn không có bất luận kẻ nào tới quấy rối! Đây không phải là cơ hội tốt trời ban sao!
Hắc hắc hắc, các ngươi hãy đắm chìm trong vui sướng thay phiên đi a, Trần Tiêm Tiêm ta chính là muốn ở trong tháng thứ nhất bắt gọn ca ca, từ đó đi đến nhân sinh đỉnh phong!
Thế là Trần Tiêm Tiêm liền tự tin mở miệng nói: "Ta đề nghị là để ta ở lại tháng đầu đi, dù sao thì sư huynh cũng cần một trợ thủ cơ trí như ta!"
Dương Xuân là người đầu tiên nhảy dựng lên lớn tiếng nói: "Không thể!"
Doanh Phượng Tiên khoanh hai tay, nói: "Nghĩ cùng đừng nghĩ!"
Lạc Tương Tư bình tĩnh nhấp một ngụm trà, nói: "Ta cảm thấy như vậy là không được."
Bị phủ quyết! Kế hoạch đạt đến nhân sinh đỉnh phong còn chưa đi được nửa bước, chân đã bị đánh gãy!
Trần Tiêm Tiêm lại trở về vị trí của mình, thế là Doanh Phượng Tiên liền đứng dậy, nói: "Ta cảm thấy ta cũng có thể đảm nhiệm vị trí tháng thứ nhất này, dù sao ta..."
"Không được!"
"Phượng Tiên sư tỷ phải xếp ở phía sau cùng!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân nhìn chằm chặp vào thân hình trước sau lồi lõm, dáng người đầy đặn của Doanh Phượng Tiên, vừa đố kị cắn ngón tay, vừa trăm miệng một lời lớn tiếng bác bỏ.
Ở một bên khác, Lạc Tương Tư tiếp tục uống một hớp trà, nói: "Không đáng tin cậy!"
Doanh Phượng Tiên lại ngồi về vị trí cũ, kể từ đó....
"Hay là để cho Tương Tư tỷ tới đi!"
"Ta cảm thấy Tương Tư tỷ làm người ở lại tháng thứ nhất là tốt nhất!"
"Hở? !" Phượng Tiên ngạc nhiên nhìn Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, không hiểu được vì sao hai nàng lại ủng hộ Lạc Tương Tư như vậy.
Dù sao thì ở dưới cái nhìn của nàng, Lạc Tương Tư cũng là có đánh

chủ ý đối với Trần Khuynh Địch.

Chương 393: Thiếu hiệp

Mà Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân thì liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt của đối phương thấy được ý tưởng của nhau: Chớ quên! Tương Tư tỷ thế nhưng là đã có bạn trai! Không sai! Lúc ở Thành Thanh Đế các nàng thế nhưng đã tận mắt thấy Tương Tư tỷ đang ôm nhau say đắm với một anh chàng lạ lẫm.
Cho nên để cho Tương Tư tỷ có bạn trai ở lại tháng thứ nhất là hoàn mỹ nhất! Tương Tư tỷ có bạn trai cũng sẽ không tạo thành uy hiếp đối với hai người bọn nàng, hơn nữa dáng người của Tương Tư tỷ mặc dù cũng tốt hơn so với hai nàng, nhưng cũng là tốt có hạn, tối thiểu thì nếu so sánh với Phượng Tiên tỷ tỷ, Tương Tư tỷ tuyệt đối là có độ uy hiếp thấp hơn!
"Vậy thì liền quyết định như vậy!"
"Ta cảm thấy như vậy là được!
"Được, được rồi, nếu các người đều nói như vậy."
"Khụ khụ." Lạc Tương Tư khẽ đặt chén trà xuống, lộ ra vẻ mặt hữu hảo đối với Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm.
"Ta hiểu được."
"Tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ trông chừng sư huynh thật kỹ!"
"Ừm! Vậy thì sẽ giao cho Tương Tư tỷ!"
"Chúng ta tin tưởng Tương Tư tỷ!"
Cảm nhận được ánh mắt tín nhiệm của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, biểu lộ ở trên mặt của Lạc Tương Tư cũng càng trở nên xán lạn, đôi vai cũng khẽ run lên.
Ngày thứ hai, rửa mặt xong xuôi, Hà Anh Trọng mặc quần áo sạch sẽ chính thức mang theo thánh chỉ đi tới Bái Hỏa Ma Giáo.
"Khâm thử!"
Sau khi đọc xong khẩu dụ của Thánh Thượng Đại Càn xong, trên mặt của Hà Anh Trọng lập tức lộ ra biểu lộ hết sức không nỡ, dựa theo quy củ mà nói, sau khi đọc khẩu dụ xong tự nhiên là phải để thánh chỉ lại, như vậy thì Bái Hỏa Ma Giáo mới xem như là chính thức nhận thánh chỉ, nhưng phải biết rằng, quyển thánh chỉ ở trong tay của hắn này...thế nhưng là do chính bệ hạ tự mình viết sau đó ban cho hắn a!
Kết quả hiện tại thế mà lại mất đi không giải thích được, hắn làm sao có thể chịu nổi a.
"? ??"
Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo nhìn Hà Anh Trọng lộ ra vẻ mặt xoắn xuýt, ánh mắt ở sau mặt nạ có vẻ hơi nghi hoặc, hơi nhíu chân mày lại.
Vốn dĩ thân làm Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, đồng thời là võ giả cảnh

giới Hỏa Luyện Kim Đan, nàng sẽ không tùy ý xuất đầu lộ diện giống như thế này, Hà Anh Trọng mặc dù có thân phận tôn quý, chính là Trấn Thủ một Đạo, nhưng cho dù là như vậy thì chỉ cần là Tư Lạp Cách hoặc là Đại Tế Ti là đã hoàn toàn có thể phụ trách tiếp đãi hắn, nhưng vấn đề là Hà Anh Trọng còn mang theo một phần thánh chỉ.
Một phần thánh chỉ do Thánh Thượng Đại Càn tự mình viết, cỗ ý cảnh võ đạo cao cao tại thượng này đã bị Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo phát hiện ra từ xa, nếu như hiện tại nàng thành công đột phá, trở thành võ giả ở phía trên Hỏa Luyện Kim Đan mà nói, vậy thì liền có thể không quan tâm đến phần thánh chỉ này, chỉ cần để cho thủ hạ tiếp nhận là được rồi.
Nhưng nàng vẫn chỉ là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan. Chỉ là một võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, đối mặt với thánh chỉ do Thánh Thượng Đại Càn tự mình viết, vẫn còn cần phải tự mình tiếp nhận.
Không chỉ là bởi vì thân phận Nhân Hoàng Trung Thổ của Thánh Thượng Đại Càn, mà còn có sự tôn trọng đối với thực lực của hắn, chỉ là Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo đã cho ra đầy đủ mặt mũi, nhưng vị Hà Anh Trọng này...làm sao lại đang ngẩn người đây?
"Khụ khụ!"
Đại Tế Ti ở bên cạnh tằng hắng một cái, đánh thức Hà Anh Trọng đang ở bên trong sự trầm tư.
Hà Anh Trọng biến sắc, chợt hít vào một hơi thật sâu, run run rẩy rẩy mà giao thánh chỉ ở trong tay ra.
"Nói tóm lại, mời Bái Hỏa Ma Giáo lập tức điều động người tiến về Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo, lấy tốc độ nhanh nhất phụ trách trùng kiến Thủ Phủ Thành, cũng trông coi phong ấn do Thánh Thượng lưu lại.
Tư Lạp Cách tiến lên gật đầu nói: "Được, chúng ta sẽ lập tức phái người..."
"Ta sẽ đi." Đột nhiên, Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo mở miệng cắt đứt lời của Tư Lạp Cách.
"Giáo Chủ?"
"Cái phong ấn kia là do Càn Võ Đế tự mình lưu lại?"
Càn Võ Đế, cũng chính là tôn hiệu của Thánh Thượng Đại Càn trước mắt, từ trên hai chữ Võ Đế liền có thể nhìn ra tu vi thiên hạ vô song của hắn.
Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo nhìn Hà Anh Trọng, gằn từng chữ nói ra, mà Hà Anh Trọng sau khi nghe thấy câu hỏi này, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc ngạo nghễ, cả người lui về phía sau, ngửa mặt lên, nâng đầu lên cao nói: "Không sai! Ngày đó bản quan ở ngay tại hiện trường, tận mắt nhìn thấy Thánh Thượng tự mình lập ra phong ấn?"
"Vậy sao?" Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo gật đầu một cái, nói: "Ta sẽ tự mình tiến về Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo."
"Vậy thì không thể tốt hơn nữa." Hà Anh Trọng gật đầu một cái,

không nói thêm gì, chợt nhìn chung quanh nói: "Cái kia... trước đó bản quan có nghe nói, Thuần Dương Cung Trần thiếu hiệp cũng ở nơi đây?"
"Trần thiếu hiệp, Trần Khuynh Địch?" Tư Lạp Cách cùng với Đại Tế Ti liếc nhìn nhau, lộ ra sắc mặt cổ quái, vị Sát Nhân Cuồng Ma kia cũng có thể được gọi là thiếu hiệp?
Người khác không biết, nhưng bọn hắn còn không biết hay sao, trước đó Trần Khuynh Địch phát động đại quân Thuần Dương Cung tiến vào Tây Cương Đạo, quả thực là giống như cá diếc sang sông vậy, quét sạch toàn bộ Tây Cương Đạo, hiện tại ở trên giang hồ đều đang lưu truyền lời đồn, Trần Khuynh Địch sở dĩ điên cuồng muốn bắt đám người thái tử Hoành Xương như vậy, nguyên nhân là bởi vì thái tử Hoành Xương đã trừng mắt liếc hắn một cái. Còn có sự tình ở Nhật Nguyệt Hồ, trước đó Nhật Nguyệt Hồ chỉ làm bộ là bị tận diệt, hiện tại thế nhưng là đã thực sự bị tận diệt, ở phụ cận tòa sơn cốc mà Trần Tiêm Tiêm cùng với Huyền Lưu Ly ẩn thân kia, đến bây giờ vẫn còn là oán khí trùng thiên, tràn ngập huyết khí, khắp nơi đều là tử thi, người bình thường chỉ cần nhìn qua một chút liền nôn mửa. Nghe nói tất cả những thứ kia đều là do Trần Khuynh Địch động tay! Không hổ là Sát Nhân Cuồng Ma theo như giang hồ đồn đại!
"Ta sẽ đi gọi Trần tiểu hữu." Tư Lạp Cách xoay người, rất nhanh liền đi xuống Quang Minh Đỉnh, chỉ chốc lát sau, hắn đã lôi kéo Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt mê mang chạy tới.
Vừa thấy được Trần Khuynh Địch, khuôn mặt của Hà Anh Trọng vừa mới rồi còn vô cùng nghiêm túc lập tức nặn ra một nụ cười, chào hỏi: "Trần thiếu hiệp!"
Trần Khuynh Địch vừa mới đi đường nửa đường lập tức lắc mình một cái, nhìn lại theo thanh âm mới phát hiện ra đó là Hà Anh Trọng, đầu tiên là sững sờ một chút, nhưng rất nhanh liền lộ ra một nụ cười xán lạn, nói: "Hà đại nhân! Ngài đã đến rồi sao, ta còn dự định đi thăm ngài đấy!"
Hà Anh Trọng thấy Trần Khuynh Địch nhiệt tình như vậy, thần sắc hơi đọng lại, chợt lộ ra mấy phần vẻ cảm động.
Không hổ là Trần thiếu hiệp! Đối nhân xử thế cũng đều phóng khoáng như vậy, bản thân hắn trước đó đã tra một chút tin tức có quan hệ đến đối phương, kết quả toàn bộ đều là đồ vật liên quan tới Sát Nhân Cuồng Ma a, hiện tại xem ra, quả nhiên là không thể tin vào lời đồn a! Người như vậy làm sao có thể là Sát Nhân Cuồng Ma được, rõ ràng là một vị thiếu hiệp luôn luôn yêu thích giúp đỡ mọi người.

Chương 394: Tử Nhân Cốc

Vừa nghĩ đến đây, nụ cười ở trên mặt của Hà Anh Trọng cũng trở nên chân thành thêm mấy phần.
Hai người hàn huyên trong chốc lát, Trần Khuynh Địch mới mở miệng hỏi: "Không biết Hà đại nhân tìm ta là có chuyện gì?
"À à, là như thế này." Hà Anh Trọng mỉm cười, lại lấy ra từ trong ngực một quyển trục màu vàng, nói: "Đây là do Kinh Đô đưa tới, Trần thiếu hiệp không cần phải kinh ngạc, đây không phải là thánh chỉ, mà là chiếu lệnh của quý phủ Nhị Hoàng Tử, mời Trần thiếu hiệp tiến về Kinh Đô, đây là thư mời do Nhị Hoàng Tử tự tay viết."
"Ách?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nhìn quyển trục màu vàng trên tay của Hà Anh Trọng, hắn cảm nhận được khí tức tương đối tương tự với Thánh Thượng Đại Càn ở phía trên, bất quá khác biệt với khí tức cao cao tại thượng của Thánh Thượng Đại Càn, thì khí tức ở trên quyển trục màu vàng lại yếu hơn rất nhiều.
"Để ta xem thử, cái gì là thư mời..." Nhận lấy quyển trục màu vàng, Trần Khuynh Địch rất là tò mò mở ra, bắt đầu đọc.
Ầm ầm!
Trong phút chốc, khiếu huyệt trên toàn thân của Trần Khuynh Địch cộng minh vào thời khắc này, phảng phất như là một cái thế giới đang chấn động kịch liệt, trực tiếp nhấc lên một cơn sóng nguyên khí ở bên ngoài cơ thể, ở trong không gian hơn mười mét lấy Trần Khuynh Địch làm trung tâm, vô số thiên địa nguyên khí bị đẩy lùi, đại địa càng là chấn động kịch liệt, phảng phất như là động đất.
"Đã xảy ra chuyện gì? !" Hà Anh Trọng ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch xảy ra biến hóa kịch liệt, mà khiến cho hắn càng rung động hơn là, Trần Khuynh Địch thế mà dùng sức một cái, trực tiếp bóp vỡ nát quyển trục màu vàng ở trong tay!
"Trần thiếu hiệp? ??"
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên tái nhợt, không để ý đến lời nói của Hà Anh Trọng. Mà tin tức ở bên trên quyển trục màu vàng, đến bây giờ vẫn còn quanh quẩn ở trong đầu của hắn, khiến cho tâm thần của hắn rung động. Đó là sự tình có quan hệ đến Trần gia. Vào mấy tháng trước, Thái Tử Đại Càn ở phía trên triều hội, tố cáo Trần Hầu ăn hối lộ, âm thầm nuôi dưỡng tư binh, giả truyền thánh chỉ, kiến thiết phủ đệ trái luật, vạch trần mười tám loại tội lớn, khiến cho hơn mười vị quan viên trên triều đình hưởng ứng, lại ở dưới sự thôi thúc của Thái tử, Trần gia – một trong bốn đại gia tộc ở Kinh Thành bị hoạch tội toàn bộ!
Trần phủ bị niêm phong, hơn ngàn đệ tử trên dưới Trần gia đều không ngoại lệ, bao gồm cả Trần Hầu đều bị tống vào thiên lao! Ở

trong đó tự nhiên cũng bao gồm cả mẫu thân của Trần Khuynh Địch!

Tại Tử Nhân Cốc ở Tây Vực.
Cho dù là ở trong Tây Vực, mảnh khu vực này cũng đều được công nhận là cấm địa sinh mệnh. Theo truyền thuyết Tử Nhân Cốc đã từng là một chỗ chiến trường ở thời đại Thượng Cổ, vào thời điểm Tiên Tần Thượng Cổ bình định thiên hạ, đã từng đồ sát hơn 40 vạn người phản đối ở nơi này, trong đó không ngoại lệ đều là võ giả, yếu nhất cũng là cảnh giới Tiên Thiên, mà mạnh nhất thậm chí là có cả Võ Đạo Tông Sư.
Trải qua vô số năm, oán khí cùng với huyết khí sau khi những võ giả này chết trộn lẫn với nhau, lúc này mới tạo thành cái gọi là Tử Nhân Cốc. Mà vào giờ khắc này…
" ♫ ♫ ♫ ♫!"
Ở ngay trung tâm Tử Nhân Cốc, tại một tòa tế đàn chồng chất xương trắng, vô số oán khí xen lẫn với từng hư ảnh Ma Thần cao lớn vừa múa vừa hát ở chung quanh tế đàn, hát điệu khúc của tiên dân Thượng Cổ, thổi hành khúc Thượng Cổ, nguyên một đám mặc giáp cầm kiếm, phảng phất như chiến sĩ sắp xuất chinh.
Mà đối tượng mà những hư ảnh Ma Thần này vây quanh, thì là…
"Hãy kiên trì!"
"Muốn tu luyện Vô Vọng Ma Công tới cảnh giới đại thành, nhất định phải chịu đựng ăn mòn của những oán khí này!"
Long Ngạo Thiên để trần nửa người trên, gắt gao cầm cán Ma Đao trước mắt, hai mắt đỏ như máu, mà ở trước mặt của hắn, là hư ảnh một vị lão giả mặc áo bào đen, đang nghiêm nghị nhìn hắn, mặc dù là đang khích lệ hắn, nhưng lại không có một chút ôn nhu nào, ngược lại còn tràn đầy vẻ lạnh lùng đáng sợ.
"Chớ quên, ngươi còn phải trở về tranh phong cùng với Trần Khuynh Địch đấy."
"Lần này ngươi chạy đến Tây Vực, mặc dù là nhân họa đắc phúc, nhưng vẫn đã bỏ lỡ cơ hội tốt, nếu như ta đoán không sai, nói không chừng hiện tại hắn đã trở thành chưởng giáo khâm định đời sau, chẳng lẽ ngươi sẽ cam tâm hay sao?"
"A a a a!" Vừa nhắc tới danh tự Trần Khuynh Địch, Long Ngạo Thiên vốn dĩ đã suy yếu bỗng nhiên trợn hai mắt lên, bỗng nhiên quát to một tiếng, thế mà quả thực là vẫn có thể tiếp tục chống đỡ, hai mắt mặc dù vẫn đỏ như máu, nhưng ở trong sự điên cuồng đó giống như
"Trần Khuynh Địch! !! !!"
"Tốt! Chính là như thế!"
"Mau vận chuyển ma công!"
Ầm ầm!
Oán niệm trùng thiên, nhưng mà ở ngay trong cái nháy mắt này, trong cơ thể của Long Ngạo Thiên đột nhiên truyền ra một tiếng vang

nhỏ, phảng phất như là đánh vỡ một tầng gông cùm xiềng xích nào đó, ngay sau đó là tiếng nổ vang lách cách, mang theo ma khí màu máu ngất trời gào thét mà ra từ trong cơ thể của Long Ngạo Thiên, thậm chí là còn chia cắt hư ảnh Ma Thần đầy trời.
Hít vào một hơi thật dài, Long Ngạo Thiên chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt vẫn còn đỏ như máu, nhưng đã không còn sự điên cuồng.
Thay vào đó, thì là một loại tỉnh táo khiến cho người ta khiếp đảm.
Không có tình cảm, ánh mắt phảng phất như hàn băng vạn năm, vẻn vẹn chỉ là đối mặt cùng với hắn, liền có thể khiến cho người ta cảm thấy huyết dịch toàn thân đều kết băng, tay chân trở nên cứng ngắc.
"Tốt!" Vô Vọng Ma Tôn kích động nhìn Long Ngạo Thiên đang thuế biến, hưng phấn mà thấp giọng tự nói: "Đã nhiều năm như vậy, lão phu rốt cục cũng đã tìm được một vị truyền nhân, không phụ tiên tổ a, kể từ bây giờ, nhất mạch Vô Vọng của ta cũng có thể tỏa ra hào quang rực rỡ ở Thuần Dương Cung, năm đó bản tọa không thể lên làm chưởng giáo, lần này bản tọa liền muốn để cho truyền nhân của mình trở thành chưởng giáo Thuần Dương Cung đời sau!
Long Ngạo Thiên không để ý đến lão nhân Vô Vọng đang nói một mình, mà là ngẩng đầu nhìn về phía hư ảnh Ma Thần làm cho hắn hận không thể tự sát trước đó, đối với hắn hiện tại mà nói, những hư ảnh Ma Thần làm nhiễu loạn tinh thần này đã không có một chút sức uy hiếp nào, thậm chí là còn không có cách nào làm cho trong lòng của hắn sinh ra một tia gợn sóng. Đây là một loại cảm giác phi thường kỳ diệu.

Chương 395: Oán khí

Nếu dùng một câu để khái quát mà nói, hắn là:
"Thiên Đạo." Vô Vọng Ma Tôn gằn từng chữ nói ra cảm ngộ ở trong lòng của Long Ngạo Thiên lúc này.
"Đây chính là Vô Vọng Ma Công của bản tọa! Nhất là Ma Đao mà ngươi đã luyện được, cái gọi là đao đạo, kỳ thật chính là Thiên Đạo! Chỉ có bỏ qua thất tình lục dục, đạt tới thị giác Thiên Đạo chân chính, mới có thể thi triển ra đao pháp cực hạn nhất, bất quá bây giờ ngươi vẫn còn quá yếu, chưa có đủ tu vi."
"Vô tình là một loại cảnh giới, hữu tình lại là một loại cảnh giới khác, bất quá tu vi của ngươi còn thấp, bản tọa cũng sẽ không quá nghiêm khắc."
"Vậy sao?" Mặc dù lời nói của Vô Vọng Ma Tôn có một chút miệt thị, nhưng Long Ngạo Thiên lại không thèm để ý một chút nào.
"Vô tình cùng với hữu tình sao?" Long Ngạo Thiên sờ cằm, trên lý luận mà nói thất tình lục dục của hắn đã trở nên trống rỗng, trừ phi là ngừng vận chuyển ma công, bằng không thì hắn hẳn là sẽ không có cảm tình, nhưng trên thực tế lại không phải là như thế, bởi vì Long Ngạo Thiên có thể cảm nhận được rõ ràng, cho dù là thất tình lục dục đã trở nên trống rỗng...
Nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được ngọn lửa đang thiêu đốt ở trong lòng kia.
Đó là một ngọn lửa nhiệt tình trước đây chưa từng có, tràn đầy nhiệt huyết và kiêu ngạo, khiến cho tâm thần của Long Ngạo Thiên vì thế mà run rẩy.
Ngọn lửa này tên là...Trần Khuynh Địch.
Đó là địch nhân cả đời của hắn, hắn nhất định phải đánh bại kẻ địch này!
"Trần Khuynh Địch."
"Đúng vậy, chính là hắn, cỗ nhiệt tình ở trong lòng của ta nhất định là được hình thành do hắn, ta phải đánh bại hắn!"
"Trần Khuynh Địch!"
Ầm ầm!
Ma khí xông lên tận trời, cuối cùng hóa thành một khỏa Kim Đan ở trên đỉnh đầu của Long Ngạo Thiên, thu nạp toàn bộ hư ảnh Ma Thần ở bốn phía, trong chớp mắt, Tử Nhân Cốc nguyên bản tràn ngập oán khí, quanh năm không tiêu tan thế mà lại tiêu tán một ít oán khí vào lúc này, mà cái biến hóa này, tự nhiên cũng làm kinh động đến những người ở bên ngoài Tử Nhân Cốc.
Ở bên ngoài Tử Nhân Cốc, một vị trung niên nam tử mặc áo bào đen ngoài ý muốn ngẩng đầu, nhìn về phía vị trí mà Long Ngạo Thiên

đang đứng.
"Đã xảy ra chuyện gì, ở nơi đó có đồ vật đang hấp thu oán khí sao?"
Trung niên nam tử sờ cằm một cái, chợt lộ ra thần sắc hiểu rõ: "Xem ra là oán khí tràn ngập ở Tử Nhân Cốc trải qua vô số năm, rốt cục đã sinh ra linh trí, muốn đản sinh ra một kiện pháp bảo Tiên Thiên a, nếu không thì trừ phi là pháp bảo hiện thế, bằng không thì oán khí sẽ không xuất hiện tình huống giảm đi."
Khác biệt cùng với thiên địa nguyên khí, loại vật oán khí này hoàn toàn chính là được hình thành từ ý niệm và tinh thần của người chết, căn bản là không thể chuyển hóa thành nguyên khí, tự nhiên là cũng sẽ không có tác dụng đối với võ giả, hút vào cơ thể ngược lại sẽ gây tổn thương cho nguyên thần, cho nên trung niên nam tử mới vô thức không để ý đến khả năng chuyện này là do người làm.
"Được rồi, vậy thì đi vào xem một chút, cũng không biết là pháp bảo Tiên Thiên gì ra đời. Bất quá nếu là pháp bảo đản sinh ra ở trong Tử Nhân Cốc, vậy thì hẳn cũng sẽ rất thích hợp với Minh Giáo chúng ta..." Trung niên nam tử vừa lầm bầm lầu bầu, vừa chậm rãi đi về phía trung ương Tử Nhân Cốc.
Nếu như có người nghe được lời nói này, nhất định sẽ giật nảy cả mình a.
Minh Giáo.
Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, chỉ sợ là sẽ không có ai không biết hai chữ này, bởi vì đại biểu cho hai chữ này, là một đoạn nội tình lịch sử không kém hơn hai mạch Đạo Phật một chút nào, thậm chí là đã từng ở trong một thời gian ngắn gây ra áp lực cho hai mạch Đạo Phật, cũng đã từng là thế lực hùng bá giang hồ, cũng là đệ nhất Ma Môn.
Chỉ là giống như dư nghiệt Đại Chu năm đó, từ khi Thái Tổ Đại Càn đóng đô tại Trung Nguyên nhiều năm trước đây, sau khi lập ra hoàng triều Đại Càn, Minh Giáo đã phải mai danh ẩn tích ở dưới sự chèn ép của triều đình, từ đó thối lui khỏi đại võ đài giang hồ, nhưng mà vị trung niên nam tử này, lại là võ giả ở trong Minh Giáo kia.
Ở phía sau chuyện này đại biểu cho chuyện gì, tất nhiên là không cần nói cũng biết!

Vài tháng trước.
Tại Quang Minh Đỉnh ở Tây Vực.
Xem như là vị trí tổng đàn của Bái Hỏa Ma Giáo, toà Quang Minh Đỉnh này được gọi là một trong những phong cảnh mang tính tiêu chí của Tây Vực, Thánh Hỏa cháy hừng hực ở trên đỉnh núi Bái Hỏa Ma Giáo, nghe nói là đã thiêu đốt được mấy ngàn năm, một số lão nhân Bái Hỏa Ma Giáo bây giờ nhớ lại, vào thời thơ ấu của bọn họ, Thánh Hỏa vẫn luôn thiêu đốt.
Nhưng mà vào ngày này, Quang Minh Đỉnh lại nghênh đón một vị

khách không mời mà đến.
Ninh Thiên Cơ vác trường kiếm, đi bộ nhàn nhã trên đường núi dẫn đến Quang Minh Đỉnh, nhìn qua giống như là một vị thanh niên văn sĩ đi ra ngoài du lịch, lộ ra thần sắc khoan thai tự đắc, thỉnh thoảng còn dừng bước lại, thưởng thức phong cảnh mỹ lệ ở hai bên đường núi, vào thời điểm cao hứng còn ngâm vài bài thơ.
Chẳng qua nếu như nhìn xuống từ trên không trung sẽ phát hiện ra, lấy Ninh Thiên Cơ làm trung tâm, trong vòng phương viên trăm dặm, đã sớm có đầy võ giả Bái Hỏa Ma Giáo, mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn, bao gồm cả Tư Lạp Cách cũng đều vây quanh Ninh Thiên Cơ, nguyên một đám lộ ra thần sắc nghiêm túc, vận sức chờ phát động.
Nhưng mà hết lần này tới lần khác bọn hắn cũng không dám động thủ.
Bởi vì chỉ cần trong lòng bọn hắn nổi lên sát niệm, trong cõi u minh liền phảng phất như có một thanh trường kiếm treo cao ở trên hư không, vào bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ chém xuống, triệt để chém chết bọn hắn!
Thân làm Võ Đạo Tông Sư, trực giác của bọn hắn đều rất là bén nhạy, cho nên ở trong lòng nếu sinh ra loại trực giác một khi xuất thủ sẽ hẳn phải chết không thể nghi ngờ này, vậy thì tám, chín phần mười sẽ chính là thật! Thanh niên kỳ quái ở trước mắt kia, thực sự là có thể dùng một chiêu giết sạch tất cả bọn hắn!
"Gặp quỷ, hắn đến tột cùng là ai!"
"Vì sao lại đến Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, ở Tây Vực cũng không có loại cường giả này!"
"Chẳng lẽ là võ giả Trung Nguyên, nhưng ta chưa từng nghe nói là ở Trung Nguyên có một vị cường giả như vậy a..."

Chương 396: Già không biết xấu hổ

"Chưa nghe nói qua? ??" Ninh Thiên Cơ mới vừa rồi còn đang ngắm hoa bỗng nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn về phía phương hướng đám người Bái Hỏa Ma Giáo, bước một bước vượt qua khoảng cách vài trăm mét, xuất hiện ở trước mặt của đám người, hỏi: "Ngươi chưa từng nghe thấy bản tọa?"
Vị Hộ Pháp Thần Tôn nói chuyện trước đó liền liều mạng lắc đầu.
"Vậy sao?" Ninh Thiên Cơ dừng lại một chút, chợt chắp tay về phía đám người, lộ ra bộ dáng rất là tiêu sái nói: "Bản tọa là Ninh Thiên Cơ, chưởng giáo Thuần Dương Cung."
Ninh Thiên Cơ? Chưởng giáo Thuần Dương Cung? Đám người chỉ sững sờ trong chốc lát, rốt cục phảng phất như là nhớ tới chuyện gì vậy, ngay cả biểu lộ của Tư Lạp Cách cũng đều là dần dần cứng ngắc, ở trên khuôn mặt vốn đã tái nhợt càng là lộ ra vẻ khó coi, trong ánh mắt nhìn Ninh Thiên Cơ càng là hết sức ngưng trọng, phảng phất như đứng ở trước mặt không phải là một thanh niên văn sĩ, mà là một con mãnh hổ!
"Mở trận pháp ra!"
Tư Lạp Cách là người đầu tiên lui về phía sau, lớn tiếng quát lên, mà mười một vị Hộ Pháp Thần Tôn còn lại cũng đều đồng thời xuất thủ, 12 đạo khí tức có hình thái khác nhau hội tụ vào một chỗ, cuối cùng hội tụ ở giữa không trung, hóa thành một cỗ pháp tướng Hỏa Diễm Thần Linh cao lớn, đứng ở giữa sườn núi Quang Minh Đỉnh.
Ninh Thiên Cơ lắc đầu, cũng không nói gì, chỉ là chập chỉ thành kiếm, vạch một cái về phía Hỏa Diễm Thần Linh ở trước mắt.
Ầm ầm! Hỏa Diễm Thần Linh sụp đổ!
Trận pháp của mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn không giữ vững được ba lần hít thở liền nổ ầm ầm, ngay cả Tư Lạp Cách có tu vi mạnh nhất cũng đều là thổ huyết lui lại, Hộ Pháp Thần Tôn hơi yếu một chút thậm chí còn là đau đầu muốn nứt, lục phủ ngũ tạng cả người đều chấn động.
"Lui ra!" Ngay trong nháy mắt mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn bị một kiếm của Ninh Thiên Cơ đánh lui, có một bóng người liền xuất hiện ở trước mặt của mọi người, ngăn chặn dư ba kiếm khí.
"Ngươi là Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo đúng không, bản tọa...chờ một chút..."
Ninh Thiên Cơ mới vừa rồi còn lộ ra biểu lộ ta đã tính kỹ liền biến thành kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thân ảnh áo bào đỏ trước mắt. Mặc dù đối phương mang theo một tấm mặt nạ Quỷ Thần không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng từ dáng người thì liền có thể nhìn ra được, đối phương cũng không phải là trung niên nam tử

giống như trong tưởng tượng của hắn, mà là một vị nữ tử.
"Nữ?"
Nghe được lời lẩm bẩm của Ninh Thiên Cơ, Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo lập tức nhướng mày, đôi mắt đỏ ở dưới mặt nạ càng là để lộ ra sát ý ngập trời.
Một giây sau Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo liền bước ra một bước, ở giữa bàn tay hiện ra Thánh Hỏa Lệnh, vỗ ra một chưởng, lập tức nhấc lên một mảnh biển lửa ngập trời chụp về phía Ninh Thiên Cơ, nhưng mà Ninh Thiên Cơ chỉ chắp hai tay ở sau lưng, cũng không có hành động hoàn thủ nào, thế nhưng biển lửa ngập trời ở trước mặt của hắn lại là tự động tách ra.
Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo biến đổi chiêu thức, biển lửa hội tụ, ngọn lửa chuyển từ màu đỏ sang vàng, lại từ vàng sang xanh, cuối cùng áp súc đến cực hạn, hóa thành một thanh kiếm lớn màu xanh dài hơn mười mét, chém về phía Ninh Thiên Cơ, sóng nhiệt kinh khủng thậm chí còn đốt cháy mặt đất ở dưới chân của Ninh Thiên Cơ.
"Chậc." Ninh Thiên Cơ trừng mắt nhìn, sau đó ung dung rút Thiên Hạ Kiếm ở bên hông ra.
Oanh! Thiên Hạ Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm ý tràn ngập trong hư không, trực tiếp dập tắt thanh kiếm lớn màu xanh của Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, sau đó chính là một chiêu Tiên Nhập Chỉ Lộ, mũi kiếm đâm thẳng về phía Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo.
Xoát! Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo bỗng nhiên lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách cùng với Ninh Thiên Cơ, nhưng rất nhanh, trên mặt có một trận gió nhẹ thổi qua, lập tức khiến cho thần sắc của nàng kịch biến.
Mà ở phía đối diện, Ninh Thiên Cơ thì khá là sợ hãi thán phục cảm khái một tiếng: "Chà chà!"
Mặt nạ Quỷ Thần rơi lên trên mặt đất, phát ra tiếng vang lanh lảnh. Khuôn mặt tinh xảo như ngọc, con ngươi đỏ như máu, cho dù là Ninh Thiên Cơ, cũng đều là lộ ra thần sắc sợ hãi thán phục.
Mà Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo thì là đưa thay sờ sờ gương mặt của mình, sau khi xác nhận là mặt nạ đã rơi xuống đất, sắc mặt cơ hồ là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên đỏ bừng.
"Ách." Nhìn thấy một màn này, biểu lộ của Ninh Thiên Cơ lập tức trở nên có một chút xấu hổ.
Mặc dù chỉ là chợt có linh cảm, nhưng hành vi mới vừa rồi của hắn ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, đúng là có một chút ý vị đùa giỡn...
Ý niệm tới đây, Ninh Thiên Cơ lập tức chắp tay về phía Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, nói: "Là bản tọa thất lễ, hôm nay bản tọa tới đây, chủ yếu là vì một chuyện ở Tây Vực, chuyện lúc trước là do Lục Phiến Môn âm thầm tính toán, bản tọa cũng không có ý tứ so đo, cho nên lần này hi vọng là Bái Hỏa Ma Giáo cũng có thể trợ giúp điều tra, mau chóng tìm ra đệ tử chân truyền Long Ngạo Thiên của tông chúng

ta..."
"Đi chết đi."
Ninh Thiên Cơ: "? ??"
Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt vẫn đỏ bừng như cũ, nhưng thay vì nói là thẹn thùng, không bằng nói là phẫn nộ.
"Lão sắc ma."
Ninh Thiên Cơ: "! !! !"
Ta không phải, ta không có, ngươi đừng có nói mò a!
"Chịu chết đi!"
Hôm ấy, chưởng giáo Thuần Dương Cung đại chiến một canh giờ cùng với Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo ở trên Quang Minh Đỉnh, tràng diện chiến đấu là nóng bỏng dị thường, căn bản là Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo điên cuồng tiến công, Ninh Thiên Cơ điên cuồng né tránh, cuối cùng Ninh Thiên Cơ rốt cục cũng không chịu nổi thế công của Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo, hung hăng bổ ra một kiếm, trực tiếp đánh cho Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo rớt xuống Quang Minh Đỉnh, sau đó lại chuyển tay bổ ra hai kiếm, chém đứt toàn bộ Quang Minh Đỉnh, sau đó thừa dịp Giáo Chủ Bái Hỏa Ma Giáo đang cứu giúp Quang Minh Đỉnh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai kéo dài khoảng cách cùng với nàng.
"Thật xin lỗi!"
"Lão sắc ma! Ngươi đứng lại đó cho ta! !!"
"Cáo từ!"
Căn cứ theo tiết lộ cơ mật của một vị nhân sĩ nào đó, Thái Hoa Tiên Nhân sau khi làm xong tất cả những thứ này, liền chạy trốn thục mạng. Mặt khác, một vị nghĩa tử nào đó không muốn tiết lộ tên họ cũng tiến hành đánh giá về sự kiện của nghĩa phụ, cuối cùng chốt lại thành một câu: "Khó trách cái lão già không biết xấu hổ này lại độc thân hơn nửa đời người."

Chương 397: Đế Đô Đại Càn

Tại Thành Thượng Kinh của Đại Càn.
Xem như là Đế Đô Đại Càn, toà hùng thành ngàn năm này đứng ở phía sau Bất Phá Thiên Quan, mặc dù nói là một tòa thành trì, nhưng trên thực tế lại chiếm diện tích khoảng chừng một Đạo, nhân khẩu càng là có thể so sánh với một Đạo, cho dù là vào một ngày nào đó Bất Phá Thiên Quan bị đại quân Bắc Nhung công phá, tòa Đế Đô này cũng sẽ trở thành hàng rào cản thứ hai thủ vệ Trung Nguyên. Thiên Tử thủ Biên Cương, Quân Vương tử xã tắc, Đại Càn có thể nói là đã thực hiện cái phương diện này đến cực hạn.
"Đây là lần thứ hai ta đến đây a." Trần Khuynh Địch đứng ở trên một ngọn đồi nhỏ bên ngoài Thành Thượng Kinh, nhìn Thành Thượng Kinh rộng rãi nguy nga, khá là cảm khái lẩm bẩm.
Khác biệt cùng với lần trước, lần trước Trần Khuynh Địch đến đây thì có tu vi rất thấp, hơn nữa ở trong đầu đều tràn ngập sự tình về Trần Tiêm Tiêm, cho nên căn bản không có chú ý đến tòa Đế Đô ngàn năm này, nhưng lần này tu vi của hắn đã đạt đến Võ Đạo Tông Sư, linh giác và cảm ứng đã tăng lên không biết gấp bao nhiêu lần, hơn nữa có thể dùng nguyên thần để quan sát.
"Thực sự là đáng sợ." Hắn có thể phát giác được, tòa Đế Đô nhìn qua ngựa xe như nước, vô cùng phồn hoa này, ở phía dưới lại ẩn chứa sự khủng bố cỡ nào.
Không nói đến những cái khác, chỉ bằng vào những điều mà Trần Khuynh Địch có thể cảm nhận được, khí thế cường thịnh của Võ Đạo Tông Sư, cũng có không dưới mười vị, phân bố ở bốn phía Thành Thượng Kinh, mà hoàng cung ở trung ương càng là giống như một cái lỗ đen, dù là lấy cảm giác của Trần Khuynh Địch cũng đều không thể cảm ứng được khí tức ở trong đó.
Ngọa hổ tàng long bất quá cũng chỉ là như vậy.
"Sư huynh?" Ở bên cạnh truyền đến một tiếng khẽ hô, Trần Khuynh Địch quay người nhìn sang, chỉ thấy Lạc Tương Tư mặc một thân áo xanh, mang kiếm ở bên hông, mang theo nghi hoặc mà nhìn hắn.
"A, Lạc sư muội."
Trần Khuynh Địch chớp mắt, từ sau khi nhận được thư mời của Nhị Hoàng Tử, Trần Khuynh Địch cơ hồ là lập tức cáo từ với nghĩa phụ tiện nghi, sau đó liền không ngừng chạy về phương hướng Thành Thượng Kinh, hắn vốn còn muốn mang Dương Xuân theo để làm bùa bình an, kết quả là nha đầu luôn bám theo hắn vậy mà lại nói lời cự tuyệt...Nói thật, trong cái nháy mắt đó Trần Khuynh Địch đã chịu sự đả kích rất lớn.
Cùng nhau cự tuyệt còn có Trần Tiêm Tiêm cùng với Doanh Phượng

Tiên, Doanh Phượng Tiên cự tuyệt thì Trần Khuynh Địch còn có thể lý giải, dù sao thì nàng cũng đã gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo, cái phương diện này Trần Khuynh Địch cũng đã xác nhận qua với Ninh Thiên Cơ, bất quá Trần Khuynh Địch vẫn một mực hoài nghi Ninh Thiên Cơ đã trúng phải mỹ nhân kế của Bái Hỏa Ma Giáo, nếu không làm sao lại thoải mái như vậy.
Mà Trần Tiêm Tiêm cự tuyệt thì lại khiến cho Trần Khuynh Địch có một chút hoảng sợ.
Bất quá lý do của Trần Tiêm Tiêm lại là phi thường hợp lý, trước đó nàng xem như là thủ khoa kỳ thi đồng sinh Đại Càn, lần này cần phải tham gia thi tú tài cùng với thi cử nhân, tối thiểu cần phải mất hai, ba tháng thời gian, cho nên sẽ không có cách nào đi với hắn, bởi vì vậy Trần Khuynh Địch cũng chỉ đành tiếc nuối lựa chọn từ bỏ.
Cuối cùng đi theo hắn, cũng chỉ có một mình Lạc Tương Tư.
"Được rồi, cũng không sao! Mặc dù không có nhân vật chính đi theo, nhưng Lạc sư muội cũng có thể trợ giúp ở một vài phương diện a!"
Đây cũng không phải là Trần Khuynh Địch nói suông, nếu như hắn đi một mình đến Thành Thượng Kinh mà nói, muốn điều tra tình cảnh còn có tìm hiểu tình huống của Trần gia, thì vẫn rất cần một vị trợ thủ đắc lực trợ giúp, dù sao thì hắn cũng không có quả Trí Tuệ thứ hai.
"Sư huynh?" Lạc Tương Tư thấp giọng nói lần thứ hai ra, nhìn Trần Khuynh Địch đang nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt trống rỗng, lộ ra vẻ nhăn nhó.
"Ôi, sư huynh thật là, cứ nhìn mình chằm chằm." Lạc Tương Tư ngại ngùng nghĩ thầm.
"A!" Bỗng nhiên lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch chậc lưỡi nói: "Thật xin lỗi!"
"Không! Không có gì!"
Sư huynh muốn nhìn thì cứ nhìn, không sao cả!
Trần Khuynh Địch xoay chuyển lời nói: "Đúng rồi, Lạc sư muội, muội cảm thấy sau khi tiến vào Thành Thượng Kinh chúng ta phải làm những gì?"
Thân làm cấp trên, Trần Khuynh Địch đã phát huy trọn vẹn bản lĩnh không ngại học hỏi cấp dưới.
Dù sao thì ở trong thư mời cũng nói, Trần gia thế nhưng là bị Thái Tử Đại Càn điện hạ nhằm vào, lúc này mới bị nhốt vào thiên lao, Trần Khuynh Địch không quan tâm đến những người khác, nhưng cái thân phận Thái Tử Đại Càn này lại làm cho Trần Khuynh Địch không thể không sinh ra lòng cảnh giác, nhất là bản thân của Thành Thượng Kinh còn là sân nhà của đối phương, thì hắn càng cần phải để ý.
"Làm gì?!" Toàn thân của Lạc Tương Tư chấn động, trên mặt lập tức toát ra thần sắc nghiêm túc.
Đây là sư huynh đang khảo nghiệm bản thân mình a!

Trải qua một trận tranh đấu kịch liệt, thật vất vả mới tranh thủ được cơ hội ở cùng với sư huynh trong một tháng, nếu như không nắm lấy cái cơ hội này để tăng cường độ thiện cảm với sư huynh, vậy thì chẳng phải là sẽ không có một chút ý nghĩa nào hay sao.
Mà đây chính là một cơ hội tốt nhất! Chỉ cần có thể khiến cho sư huynh cảm thấy mình có suy nghĩ giống như sư huynh, liền có thể thành lập được một loại cảm giác hồng nhan tri kỷ!
Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, chỉ suy tư trong chốc lát liền mở miệng nói: "Việc đầu tiên cần làm chính là tìm hiểu tình huống."
"Tìm hiểu tình huống?"
"Không sai." Lạc Tương Tư gật đầu một cái, nói: "Ta cũng đã nhìn qua thư mời, nhưng nội dung ở bên trong thật sự là quá ít, chỉ có thể biết rõ nguyên nhân Trần gia bị nhốt vào thiên lao là do Thái Tử, mà phong thư mời lại là do Nhị Hoàng Tử đưa tới, trong này đã ẩn chứa đầy đủ ý vị sâu xa."
"Ở bên trong nguyên nhân Trần gia bị nhốt vào thiên lao khẳng định là có ẩn tình, nhưng chúng ta cũng không rõ ràng, cho nên bây giờ điều cần làm đầu tiên chính là phải tìm hiểu xem Trần gia rốt cuộc là vì sao lại bị Thái Tử nhằm vào, tiếp theo chính là tìm tới quan hệ thích hợp ở trong Kinh Thành, cũng chính là một cái hậu trường đủ mạnh."
Cái gọi là cường long không áp được địa đầu xà, mặc dù Trần Khuynh Địch là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, càng là nghĩa tử của Ninh Thiên Cơ, chưởng giáo Thuần Dương Cung đời sau, nhưng ở trong loại địa phương như Thành Thượng Kinh này, hắn thật đúng là không nhất định có thể đè ép được những địa đầu xà kia, dù sao thì Thành Thượng Kinh cũng là Đế Đô Đại Càn.
Cho nên tìm một cái hậu trường có thể trợ giúp Trần Khuynh Địch hành động ở Thành Thượng Kinh là rất trọng yếu.
"Là Nhị Hoàng Tử sao?"
"Không sai, chính là Nhị Hoàng Tử, hắn nếu như đã phát thư mời cho sư huynh, còn viết ra hành động của Thái Tử, cũng có thể thấy được vị Nhị Hoàng Tử này cùng với Thái Tử tuyệt đối không phải là cùng một lòng."
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Cho nên đề nghị của muội chính là đi đến bái phỏng Nhị Hoàng Tử đầu tiên đúng không?"

Chương 398: Long Tương Quân

"Đúng thế." Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trần Khuynh Địch, đây là phương án tốt nhất mà nàng suy nghĩ ra, nhưng nếu so sánh cùng với sư huynh trí kế vô song, nói không chừng là sẽ có địa phương mà nàng bỏ sót.
"Giống như là ý nghĩ của ta!"
"Thật sao?"
"Đúng vậy!" Trần Khuynh Địch quẹt mồ hôi lạnh ở trên trán, khá là mất tự nhiên nói ra.
"Ta hiểu rồi." Nhìn Trần Khuynh Địch xoay người sang chỗ khác, Lạc Tương Tư mới vừa rồi còn lộ ra vẻ mặt bình thản liền nắm chặt nắm đấm, đồng thời đè nén xúc động muốn cười to.
Xúc động rồi, lúc này không thể cười! Bây giờ nhất định phải biểu hiện ra sự khôn khéo tài giỏi của bản thân!
Cố gắng lên a Lạc Tương Tư! Đây chính là cơ hội tốt thiên cổ khó gặp a! Mình phải nắm lấy cơ hội này để khiến cho quan hệ với sư huynh tiến thêm một bước...ở trong này cũng không có tâm tư kỳ quái gì a! Thuần túy là bởi vì, là bởi vì...đúng, là bởi vì ta muốn hiểu rõ sư huynh hơn! Đây chỉ là muốn lý giải và hiểu rõ sư huynh nhiều hơn mà thôi!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì âm thầm suy tư: "Ta sẽ không bị Lạc sư muội ghét đó chứ? Dù sao thì từ đầu tới đuôi nàng đều lộ ra bộ dáng nghiêm túc, rõ ràng là khó gần hơn so với trước đây."
Hai người Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư đều mang tâm tư rất nhanh liền đi đến cửa thành Thành Thượng Kinh.
Bất quá làm cho hai người cảm thấy ngoài ý muốn là, lúc này ở ngoài cửa thành Thành Thượng Kinh, thế mà có một đội binh sĩ mặc giáp sắp hàng, ở trên người đều tản ra khí tức cảnh giới Tiên Thiên, mặc dù chỉ có trình độ Luyện Tinh Hóa Khí, nhưng số lượng hơn trăm người cũng đã là tương đối không tệ. Đặt ở địa phương khác, võ giả cảnh giới Tiên Thiên hoàn toàn có thể làm sĩ quan, hơn nữa còn có địa vị không thấp, cho dù chỉ là Luyện Tinh Hóa Khí
Nhưng ở Thành Thượng Kinh thì lại không giống, loại võ giả Tiên Thiên Luyện Tinh Hóa Khí cấp thấp nhất này cũng chỉ có thể trở thành binh lính, mà lĩnh đội thì là một vị võ giả Luyện Khí Hóa Thần.
Áo giáp của những binh lính này đều phi thường đặc thù, hai vai là một đôi đầu rồng, trước ngực đeo huy hiệu đặc thù, là một đầu Thần Long đang bay, nếu như là người biết rõ chế độ của quân đội triều đình thì sẽ biết rõ, đây là quân hiệu của Long Tương Quân - một trong ba nhánh quân đoàn Cận Vệ bảo vệ kinh thành Đại Càn.

Xem như là Đế Đô Đại Càn, Thành Thượng Kinh tự nhiên là không thể không đề phòng, trên thực tế ở trong toà Đế Đô này có khoảng chừng 30 vạn quân thường trực, tổng cộng chia thành ba nhánh, một nhánh có mười vạn quân, có xưng hào phân biệt là Long Tương, Hổ, Phi Hùng, bởi vậy cũng được gọi là ba đại quân đoàn Cận Vệ.
Binh sĩ ở trong ba nhánh quân đoàn này toàn bộ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ được Đại Càn điều tới từ khắp nơi, có thể nói là chọn lựa võ giả trong toàn bộ Trung Nguyên, tiến hành dưỡng thành đại quân, binh sĩ chính quy trong quân đoàn đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, chỉ có binh sĩ hậu cần như đầu bếp mới là cảnh giới Hậu Thiên.
Mà quân quyền của ba nhánh quân đoàn Cận Vệ cũng nằm vững vàng ở trong tay của hoàng thất, do ba vị Thân Vương thống soái, phân biệt là Võ Uy Vương, Kháo Sơn Vương, Thần Võ Vương, ba vị Thân Vương này chính là cực kỳ trung thành với Thánh Thượng Đại Càn, có bọn họ tọa trấn, Thành Thượng Kinh có thể nói là vững như kiềng ba chân.
Mà bây giờ một đội ngũ Long Tương Quân thế mà xuất hiện ở cửa thành, tướng lĩnh cầm đầu càng là cầm trong tay một tấm quyển trục, vừa nhìn những người đi đường tiến vào cửa thành, vừa đối chiếu với quyển trục, lộ ra bộ dáng giống như là đang muốn bắt nghi phạm, mà ở bên cạnh thì là mấy binh sĩ gác cửa thành.
"Ồ? !" Đột nhiên, ánh mắt của tướng lĩnh cầm đầu rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, hai mắt chợt tỏa sáng.
"Hắn đang tìm ta?" Trần Khuynh Địch có tu vi cỡ nào, cơ hồ là trong nháy mắt đối phương nhìn thấy hắn liền phản ứng lại, rất rõ ràng hắn dường như chính là người mà đối phương muốn tìm, quả nhiên, chỉ thấy vị tướng lĩnh cầm đầu kia tung người nhảy xuống ngựa, cơ hồ là rất nhanh chóng đi tới trước mặt của Trần Khuynh Địch.
"Chào đại nhân."
"Ngươi là?"
Nhìn thấy thần sắc của Trần Khuynh Địch, tướng lĩnh cầm đầu hơi cúi người nói: "Là Nhị Hoàng Tử điện hạ bảo mạt tướng chờ đợi ở nơi này, dù sao thì ngài cũng có thân phận đặc thù, vì đề phòng vạn nhất, Nhị Hoàng Tử mới bảo mạt tướng tự mình đưa ngài vào quý phủ, làm như vậy cũng có thể tránh khỏi sự dây dưa của một số kẻ tiểu nhân."
Quan sát tướng lĩnh cầm đầu, Trần Khuynh Địch khá là ngạc nhiên mà nói ra: "Ngươi biết thân phận của ta?"
"À không!" Thần sắc của đối phương trở nên cứng đờ, nói: "Nhị Hoàng Tử không nói cho mạt tướng, chỉ là miêu tả bộ dáng của ngài..."
Thấy tướng lĩnh cầm đầu trả lời thuyết phục như vậy, Lạc Tương Tư ở sau lưng Trần Khuynh Địch yên lặng gật gật đầu, cảm thấy vị Nhị

Hoàng Tử này chí ít là còn biết giữ bí mật, không phải là loại gia hỏa không đáng tin cậy kia, dù sao thì hiện tại Trần Khuynh Địch cũng là người Trần gia, ở dưới tình huống toàn bộ Trần gia bị tống vào thiên lao, thì càng ít người biết thân phận của hắn thì càng tốt.
"Dẫn đường đi." Tướng lĩnh cầm đầu phất tay đối với thuộc hạ của mình, sau đó liền dắt ngựa, dẫn Trần Khuynh Địch tiến vào Thành Thượng Kinh.
Mà trong nháy mắt đi qua cửa thành, Trần Khuynh Địch thì giống như có điều suy nghĩ liếc nhìn qua một phương hướng khác.
Tận mắt nhìn Trần Khuynh Địch được binh lính Long Tương Quân dẫn đi, ở một hướng khác cửa thành, có mấy binh lính đi ra, trên mặt mang theo mấy phần bất mãn.
"Vẫn là đã tới chậm một bước."
"Ngươi hãy trở về, lập tức thông báo cho Thái Tử điện hạ, con cá lọt lưới Trần gia kia đã trở về."
Khác biệt cùng với binh lính Long Tương Quân, trên hai vai áo giáp của bọn hắn là một đôi đầu hổ, ngực đeo huy hiệu một con hổ lớn, đây là quân hiệu của Hổ Bí Quân - một trong ba đại quân đoàn Cận Vệ, , bất quá khác biệt cùng với Long Tương Quân, lần này bọn hắn tới là phụng mệnh lệnh của một người khác - Thái Tử điện hạ.
Chỉ chốc lát sau, liền có một bóng người phiêu nhiên mà tới, mà ở bên cạnh hắn thì là binh lính mới đi báo tin vừa rồi.
"Trần Khuynh Địch đã vào thành?"
Người tới mặc áo bào trắng, nhìn qua hết sức trẻ tuổi, nhiều nhất là chỉ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nhưng khí tức ở trên người lại sâu như biển, cùng so sánh với hắn, mấy vị binh sĩ Luyện Tinh Hóa Khí phảng phất như là hạt cát trong đại dương vậy, căn bản là không lật ra được gợn sóng, vẻn vẹn chỉ là nhìn hắn liền sinh ra sự hoảng sợ.
"Xin chào An Quốc Hầu, đúng vậy, chúng ta đã tận mắt nhìn nhìn thấy Trần Khuynh Địch rời đi cùng với người của Long Tương Quân."
An Quốc Hầu Khương Hằng, Võ trạng nguyên Đại Càn thế hệ này, thủ khoa Tiến sĩ, đã từng gặp mặt vào lần thứ nhất Trần Khuynh Địch đi đến Thành Thượng Kinh, vị này ở bên trong lịch đại Võ trạng nguyên cũng là nhân tài kiệt xuất, bằng không thì cũng sẽ không được Thánh Thượng đích thân sắc phong, trở thành một vị Hầu Gia.

Chương 399: Cao công công

Phải biết rằng cũng không phải là Võ trạng nguyên nào cũng đều có thể trở thành Hầu Gia, bởi vậy có thể thấy được năng lực của vị An Quốc Hầu này, ở bên trong thế hệ trẻ tuổi cũng tuyệt đối là số một.
"Các ngươi hãy giải tán đi."
Sau khi đuổi mấy binh lính Hổ Bí Quân đi, Khương Hằng sờ cằm một cái, nhìn phương hướng mà Trần Khuynh Địch rời đi, lộ ra bộ dáng nghiền ngẫm.
"Trần gia vào tù, chắc hẳn là trong lòng của vị Đạo Tử chân truyền này đang kiềm nén lửa giận a, trước đó vào thời điểm kiểm kê tài sản Trần gia không hề phát hiện ra thứ gì, bây giờ nghĩ lại, kiện đồ vật kia rất có thể là ở trên người của hắn, vừa vặn, lần trước không thể giao thủ với hắn, lần này chính là một cơ hội tốt."
Khương Hằng dừng lại một chút, ý niệm tranh đấu trỗi dậy, lập tức tản ra một chút khí tức.
Không ngờ được!
Khương Hằng lại có cảnh giới Hợp Đạo Phản Hư!
Phải biết rằng vào thời điểm Trần Khuynh Địch gặp Khương Hằng, hắn chính là võ giả Luyện Thần Phản Hư, từ lúc đó cho đến bây giờ bất quá chỉ khoảng chừng một năm, Khương Hằng hắn đã dựa vào tài hoa vô song, thiên phú ngạo nhân, đạp phá hàng rào Kim Đan, thành công đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo Phản Hư, hơn nữa còn chiếm được không ít kỳ ngộ.
Nếu như không phải ở trong khoảng thời gian này hắn một mực bế quan để củng cố tu vi của bản thân mà nói, Chân Nhân Bảng của Lục Phiến Môn chỉ sợ là đã sớm thay đổi!
Ngẫm lại, vào thời điểm hắn nhìn thấy Trần Khuynh Địch lần trước, Trần Khuynh Địch bất quá chỉ mới là cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, lúc đó hắn nể tình mặt mũi của Thuần Dương Cung mới không xuất thủ trấn áp Trần Khuynh Địch, nhưng bây giờ thì lại không giống, có Thái Tử điện hạ làm hậu thuẫn, hắn có thể yên tâm lớn mật ra tay đối với Trần Khuynh Địch.
"Quyết định như thế." Khương Hằng mỉm cười, trên khuôn mặt tràn đầy sự ngạo nghễ. Căn cứ theo tin tức của hắn, Lục Phiến Môn dường như là đang muốn xếp lại các bảng danh sách, nhất là bảng danh sách người trẻ tuổi, cho nên lần này chính là cơ hội tốt nhất để hắn thành danh!
Hắn muốn dùng Trần Khuynh Địch làm đá đặt chân, đi đến đỉnh phong!
Dù sao thì hắn cũng là kỳ tài ngút trời còn trẻ tuổi đã đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả a!

Nhị Hoàng Tử tên là Võ Chiêu Minh, sau khi thành niên liền được Thánh Thượng Đại Càn phong thành Tần Vương, một chữ Vương này, đây là Vương hào mà chỉ có long tử long tôn mới có thể được hưởng thụ, bất quá khác biệt với những hoàng tử khác, vị Nhị Hoàng Tử này cũng không có sau khi được phong vương liền lựa chọn tiến về đất phong của bản thân, mà là lưu lại Kinh Thành.
Hoàng tử sau khi được phong Vương, không rời đi Kinh Thành mà vẫn lưu lại, nhất định là có tâm tư khác, chỉ cần là người sáng suốt liền có thể nhìn ra được, vị Nhị Hoàng Tử này hiển nhiên là tương đối bất mãn đối với vị ca ca được sắc phong làm Thái Tử ngay sau khi Thánh Thượng Đại Càn đăng cơ.
Cũng chính vì như thế, đương kim Thái Tử - Võ Chiêu Không cũng là tương đối cảnh giác đối với vị đệ đệ của mình này. Chớ đừng nói chi là vị Nhị Hoàng Tử này còn không phải loại có chí lớn mà lại là phế vật kia, trái lại còn rất có thủ đoạn, từ điểm hắn xuất động đội ngũ Long Tương Quân nghênh đón Trần Khuynh Địch là liền có thể nhìn ra, tối thiểu là ở bên trong ba đại quân đoàn Cận Vệ Kinh Thành, thống lĩnh Long Tương Quân - Kháo Sơn Vương là người ủng hộ hắn. Đương nhiên là Thái Tử cũng không kém, thống lĩnh Hổ Bí Quân - Võ Uy Vương chính là cánh tay của hắn.
Ở trên triều đình cũng có không ít quan viên lấy hai vị Thái Tử và Nhị Hoàng Tử để phân chia phe phái, loại chuyện này nếu đặt ở triều đại trước kia có thể nói là đại sự cấm kỵ, dù sao thì thân làm hoàng tử thế mà kết bè kết cánh cùng với quan viên, thậm chí là cấu kết với đại tướng quân đoàn Cận Vệ, đây là muốn làm gì? Muốn tạo phản sao? ! Đổi thành bất luận một vị Hoàng Đế nào khác chỉ sợ là đều sẽ không tiếp thụ được loại chuyện này.
Chỉ sợ là cũng chỉ có Thánh Thượng Đại Càn trước mắt, vị thiên hạ đệ nhất nhân ở đại thế giới Trung Thổ danh xứng với thực này mới có thể không thèm để ý một chút nào đến chuyện này a, thậm chí là ngoại trừ Thần Võ Vương một mực bảo trì trung lập, vô luận là Kháo Sơn Vương hay là Võ Uy Vương, khuynh hướng của bọn họ đối với Thái Tử cùng với Nhị Hoàng Tử đều là ở dưới sự ngầm đồng ý của Thánh Thượng Đại Càn.
Ở dưới sự dẫn đường của binh lính Long Tương Quân, Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư rất nhanh liền đi đến phủ đệ của Nhị Hoàng Tử.
Thân làm Tần Vương, phủ đệ của Nhị Hoàng Tử cũng không có nguy nga giống như trong tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, hoàng cung tọa lạc tại góc đông bắc, ở trong các hoàng tử chỉ thuộc về kiến trúc phi thường thông thường, đương nhiên, đây chỉ là lấy hoàng tử làm tiêu chuẩn phổ thông, chứ đối với người bình thường mà nói vẫn là phi thường hùng vĩ.
Mà ở cửa ra vào phủ đệ của Nhị Hoàng Tử, một vị thái giám mặc

Ngư Long Phục đã sớm đứng hầu ở nơi đó, có một chút tương tự với Tào công công hầu hạ ở bên cạnh Thái Tử Hoành Xương mà Trần Khuynh Địch đã thấy qua, ngay cả tu vi cũng là như thế, mặc dù ẩn mà không phát, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn có thể nhìn ra, đây là một vị Võ Đạo Tông Sư!
Trần Khuynh Địch thầm mắng một câu ở trong lòng, thực sự là gặp quỷ, làm sao hắn lại có cảm giác Võ Đạo Tông Sư càng ngày càng trở nên không đáng giá.
Đương nhiên Trần Khuynh Địch cũng hiểu rõ ràng.
Đây là cái gọi là vấn đề thị giác, vào thời điểm ngươi ở cảnh giới Tiên Thiên, người và sự việc ngươi tiếp xúc, tự nhiên cũng đều là ở cái cảnh giới này, nhưng khi ngươi trở nên mạnh hơn, đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, vậy thì người và sự việc ngươi tiếp xúc, tự nhiên cũng sẽ là cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.
Ví dụ như hiện tại, nếu như Trần Khuynh Địch vẫn như lúc ban đầu, chỉ có cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, vậy thì lúc này người tiếp đãi hắn sẽ không phải là một vị Võ Đạo Tông Sư, mà là một vị Hợp Đạo Tôn Giả, đây chính là sự khác biệt của tầm mắt cùng với thực lực, từ đó làm cho tình cảnh đối mặt cũng không giống nhau.
"Xin chào Trần đại nhân." Thái giám hơi hơi khom người về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Tại hạ họ Cao, Trần đại nhân cứ gọi Cao công công là được, điện hạ chờ đã lâu."
"Ừ." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, chắp tay đối với tướng lĩnh Long Tương Quân phụ trách dẫn đường, sau đó liền muốn đi theo Cao công công tiến vào, ai ngờ được đối phương thế mà khẽ vươn tay, chỉ về hướng Lạc Tương Tư ở phía sau hắn.
"Thật xin lỗi Trần đại nhân, vị cô nương này không thể đi vào gặp điện hạ."
"? ??" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn Cao công công, hỏi: "Vì sao?"
Trần Khuynh Địch vừa hỏi câu này, Cao công công liền hơi nhíu lông mày một cái, vì sao? Chuyện này còn có thể là vì cái gì? Trần Khuynh Địch ngươi là Đạo Tử Thuần Dương Cung, Nhị Hoàng Tử tiếp kiến ngươi tự nhiên là không có bất cứ vấn đề gì, nhưng Lạc Tương Tư là ai?
Ở trong mắt của Cao công công, nàng chẳng qua chỉ là tôi tớ mà thôi.

Chương 400: Người hầu

Chỉ là tôi tớ thì dựa vào cái gì để đi gặp Nhị Hoàng Tử điện hạ? Bất quá Cao công công là người biết nguyên tắc, cho nên hắn liền lui ra sau một bước, nói ra: "Ta có thể làm chủ, để cho vị cô nương này tạm thời chờ đợi ở trong đại sảnh."
"Chờ đợi?" Trần Khuynh Địch lập tức nói: "Lạc sư muội đương nhiên là sẽ đi gặp Nhị Hoàng Tử điện hạ cùng với ta."
Lời này vừa ra, sắc mặt của Cao công công lập tức trở nên âm trầm.
Sau khi phát hiện ra điểm này, Lạc Tương Tư vội vàng nói: "Không có chuyện gì đâu sư huynh, ta sẽ chờ đợi ở bên ngoài."
"Không được!" Không đợi Lạc Tương Tư nói xong, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp lớn tiếng phủ nhận.
Nói đùa cái gì! Ngươi chờ ở bên ngoài, vạn nhất Nhị Hoàng Tử lừa phỉnh ta cái gì đó, vậy ta chẳng phải là sẽ xong đời hay sao!
"Lạc sư muội phải đi theo ta! Ta cần muội a!"
Lạc Tương Tư: "! !! !"
Yên lặng cúi thấp đầu, bả vai của Lạc Tương Tư run rẩy, sau khi lui nửa bước, liền không nói gì nữa.
Mà ở bên cạnh, Trần Khuynh Địch thì nhìn thẳng về phía Cao công công, trong thần sắc tràn đầy sự trang nghiêm, hiển nhiên là không có ý tứ lui bước, chuyện này khiến cho thần sắc của Cao công công trở nên càng thêm khó coi.
Trên thực tế thân làm thái giám thiếp thân của Nhị Hoàng Tử, hắn vẫn luôn ôm thái độ phản đối đối với việc Nhị Hoàng Tử tiếp kiến những người trong tông phái này, dù sao thì ở trong mắt của những tông phái này là không có hoàng triều, một mực tôn trọng thực lực, không có nửa phần kính sợ đối với hoàng quyền, hiện tại xem ra quả thật là như thế!
"Trần đại nhân, hiện tại người muốn gặp ngài, chính là Nhị Hoàng Tử điện hạ." Cao công công hít vào một hơi thật sâu, gằn từng chữ nói ra, nhất là ba chữ "Nhị Hoàng Tử", càng là được nhấn mạnh.
"Ta biết." Trần Khuynh Địch không phản ứng một chút nào.
Trẻ con không dạy được! Cao công công lộ ra thần sắc lạnh lùng, khóe mắt đột nhiên nhảy một cái, đôi bàn tay trắng bệch nhô ra như thiểm điện, dựng thẳng chưởng thành đao, giống như một chuôi Trảm Long Đao bỗng nhiên chặt xuống về phía Trần Khuynh Địch, mặc dù là một thái giám, nhưng Cao công công lại xuất thủ cực kỳ bá đạo, trong lúc xuất thủ càng là có đao ý tung hoành.
Phải biết rằng thái giám là nam nhân có thân thể không hoàn chỉnh, bình thường đều tu luyện võ công âm tà, giống như là vị Tào công công Đại Chu kia, mà Cao công công lại có thể tu luyện ra đao ý bá

đạo như vậy, có thể thấy được ý chí võ đạo của hắn tuyệt đối không phải là người bình thường có thể so sánh được.
Đối mặt với Cao công công đột nhiên xuất thủ, Trần Khuynh Địch cũng là gặp nguy không loạn, đồng dạng cũng dựng thẳng chưởng như đao.
Oanh!
Quyền ý gào thét, trong chốc lát ánh sáng nở rộ, ẩn ẩn ngưng kết ra trong hư không một chuôi Yển Nguyệt Đao chế tạo từ hoàng kim, mặc dù đều là đao, nhưng lại mang theo một cỗ khí thế đao ý khủng bố phá hết tất cả, đây là võ công Trần Khuynh Địch diễn hóa ra từ quyền ý, thoát thai từ đao pháp, chuyên phá vỡ đao pháp.
Hai người đứng bất động tại chỗ, hai cánh tay chém vào nhau, trong chớp mắt liền bạo phát ra tiếng nổ chói tai, quyền ý phá hết mọi thứ của Trần Khuynh Địch, cơ hồ là chế trụ hoàn mỹ đao ý bá đạo của Cao công công, bất quá Cao công công chung quy vẫn là thái giám thiếp thân của Nhị Hoàng Tử, một thân võ công cũng tuyệt đối không kém.
Quát to một tiếng, Cao công công đầu tiên là lùi ra phía sau một bước, sau đó dùng cả hai tay, xuất ra liên tục ba đao, mới có thể triệt tiêu lực lượng của Trần Khuynh Địch.
Sau khi nhìn Trần Khuynh Địch một cái thật sâu, Cao công công liền gật đầu một cái về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Ngài đi vào đi."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nhanh như vậy liền thay đổi thái độ?
"Điện hạ nói, ngài có thể mang theo người hầu đi vào." Cao công công cúi đầu xuống, lộ ra bộ dáng phục tùng, nhìn qua không có một chút bộ dáng bá đạo như vừa nãy.
Nghe được hai chữ người hầu, Trần Khuynh Địch lập tức nhíu mày nói: "Lạc sư muội không phải là người hầu của ta."
"Điện hạ bảo ngài cũng với vị cô nương này đi vào."
Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, giống như là thị uy kéo tay của Lạc Tương Tư, trực tiếp vòng qua Cao công công đi vào.
Lạc Tương Tư: "Ách! !!"
Địa điểm gặp mặt là ở trong vườn hoa phía sau phủ đệ.
Vượt qua ngưỡng cửa, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền nhìn thấy Nhị Hoàng Tử Võ Chiêu Minh.
Khác biệt với tưởng tượng, vốn dĩ thấy thái độ của Cao công công, Trần Khuynh Địch còn tưởng rằng Nhị Hoàng Tử hẳn là một người có tính cách bá đạo mới đúng, nhưng thực tế là sau khi gặp mặt, lại phát hiện ra đối phương có tướng mạo phổ thông ngoài ý liệu, không khí ở chung quanh cũng là vô cùng hiền hoà, không có bất kỳ dáng vẻ hoàng tử nào.
Đương nhiên, mặc kệ nhìn qua phổ thông như thế nào, cũng đều không thể che giấu thực lực của vị Nhị Hoàng Tử này, một vị Võ Đạo

Tông Sư!
Bất quá Nhị Hoàng Tử cũng không phải là người trẻ tuổi giống như Trần Khuynh Địch, mặc dù nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng trên thực tế tuổi tác của hắn ít nhất cũng đã là 100 tuổi, thuộc về võ giả thế hệ trước, đương nhiên một trăm tuổi ở trong Võ Đạo Tông Sư chỉ được coi như là tráng niên, nhưng cuối cùng vẫn không phải người trong cùng một thời đại.
Nghĩ như vậy thì sẽ không còn cảm thấy kì quái, lấy thân phận và bối cảnh của Nhị Hoàng Tử, coi như là một con lợn, cho nó tu luyện trong một trăm năm, rót vào các loại linh đan diệu dược, cộng thêm đủ loại thần công tuyệt học, cũng có thể tu luyện thành một con lợn thần cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, chớ đừng nói chi là bản thân Nhị Hoàng Tử cũng không phải là tầm thường.
"Xin chào Nhị Hoàng Tử điện hạ." Dù sao thì cũng có việc cầu người, cho nên Trần Khuynh Địch liền chủ động chắp tay về phía Nhị Hoàng Tử, mở miệng nói ra.
"Người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung đương thời, bổn vương cũng đã ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Xoay người, Nhị Hoàng Tử mỉm cười đối với Trần Khuynh Địch, chợt chỉ chỉ vào bàn đá và ghế đá bên cạnh, ra hiệu cho Trần Khuynh Địch ngồi xuống.
"Ta muốn biết những gì đã xảy ra với Trần gia?" Trần Khuynh Địch không có tâm tình nói nhảm với Nhị Hoàng Tử, cho nên vừa mới ngồi xuống, hắn liền mở miệng hỏi thẳng.
"Trần huynh thật đúng là lo lắng." Nhị Hoàng Tử lắc đầu, khác biệt với Cao công công, Nhị Hoàng Tử cũng không để ý đến thái độ của Trần Khuynh Địch.
"Đầu tiên xin Trần huynh cứ yên tâm, người nhà của ngươi đều không xảy ra chuyện gì, mặc dù bị nhốt vào thiên lao, bổn vương không thể ngăn cản, nhưng bổn vương vẫn có thể chiếu cố bọn họ một chút."
"Bất quá lý do có quan hệ đến việc Trần gia tại sao lại bị đại ca của bổn vương nhằm vào, bổn vương lại không quá rõ ràng, chuyện này cần phải hỏi đại ca của bổn vương, hoặc là hỏi người nhà của ngươi một chút."
Thần sắc của Trần Khuynh Địch biến hóa, hỏi người nhà của hắn? Gặp quỷ! Bây giờ toàn bộ bọn họ đều ở trong thiên lao! Bản thân hắn căn bản là không thể vào được, có hiểu hay không?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch đột nhiên nhìn về phía Nhị Hoàng Tử, mà gần như đồng thời, Nhị Hoàng Tử cũng mở miệng nói: "Nếu như ngươi muốn bổn vương dẫn ngươi vào thiên lao mà nói, vậy thì cũng thôi đi."

Chương 401: Nguồn lực

"..."
Vị Nhị Hoàng Tử này thoái thác thật là nhanh!
Thấy Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt cổ quái, Nhị Hoàng Tử cũng cười khổ một tiếng, nói: "Không phải là bổn vương không muốn giúp đỡ, mà là vị trí Trần gia bị nhốt và thiên lao bình thường không giống nhau."
"Không giống nhau?"
"Không sai, có lẽ Trần huynh không rõ ràng, nhưng thiên lao của triều đình trên thực tế được chia thành hai loại, loại thiên lao thứ nhất là nhà tù giam giữ tội phạm phổ thông, mặc dù được đề phòng rất nghiêm ngặt, vốn lấy thân phận của bổn vương, lại chuẩn bị một phen mà nói, vẫn là có thể dẫn Trần huynh vào thăm người nhà."
"Nhưng người nhà của ngươi, lại bị giam giữ ở trong loại thiên lao thứ hai."
"Đó là thiên lao do phụ hoàng tự mình kiến tạo! Phụ trách tòa thiên lao kia căn bản cũng không phải là ba đại quân đoàn Cận Vệ, mà là cấm vệ Hào Quả trực thuộc phụ hoàng! Đây chính là thân quân Thiên Tử chân chính, ngoại trừ mệnh lệnh của phụ hoàng thì ai cũng không nghe, cho dù là bổn vương cũng không có bất kỳ biện pháp nào."
Sau khi nói xong Nhị Hoàng Tử còn giang tay ra, khắp khuôn mặt đều là vẻ bất đắc dĩ. Đối với chuyện này Trần Khuynh Địch cũng chỉ đành bất đắc dĩ than thở.
Bất quá một giây sau, Nhị Hoàng Tử lại xoay chuyển lời nói: "Bất quá, nếu như giới hạn trong suy đoán, bổn vương đúng là có một chút ý nghĩ về lí do Trần gia bị đại ca của ta nhằm vào."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nói: "Nói một chút nghe xem."
"Cũng không có gì." Nhị Hoàng Tử lấy ra một tấm quyển trục từ trong ngực đặt ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, nói: "Đây là một chút tư liệu mà bổn vương phái người điều tra sau khi Trần gia vào tù, ở bên trong những tư liệu này cho thấy, đại ca của ta vào trước khi Trần gia bị nhằm vào, dường như đã cố ý phái người đi một chuyến đến Trần gia, dường như là muốn mời chào Trần Hầu."
Xem như là một trong bốn đại gia tộc ở Kinh Thành, Trần Hầu chính là cột chống trời của Trần gia, có thể gọi là Định Hải Thần Châm của Trần gia, mặc dù Trần gia thế hệ này có một chút xuống dốc, nhưng cái danh hiệu Trần Hầu này vẫn phi thường vang dội như cũ.
Loại nhân vật này được Thái Tử chọn làm đối tượng mời chào, đúng là cũng có một chút khả năng.
"Chỉ là Trần Hầu dường như đã cự tuyệt Thái Tử điện hạ, hơn nữa căn cứ vào miêu tả của hạ nhân, Trần Hầu dường như còn sinh ra

mâu thuẫn cùng với thủ hạ mà Thái Tử điện hạ phái tới, thậm chí là Trần Hầu còn trực tiếp xuất thủ, đánh cho đối phương bị trọng thương, cho nên theo suy đoán của bổn vương, có khả năng đây chính là nguyên nhân Thái Tử điện hạ nhằm vào Trần gia."
Mà đúng vào lúc này, Lạc Tương Tư vẫn đứng ở sau lưng của Trần Khuynh Địch lại đột nhiên mở miệng nói: "Ý của điện hạ là, Thái Tử điện hạ ghi hận trong lòng đối với việc Trần Hầu cự tuyệt lời mời chào của mình, hơn nữa thủ hạ còn bị đánh trọng thương, vì bảo trụ uy tín của bản thân, lúc này mới xuất thủ nhằm vào Trần gia, có đúng hay không?"
"Ồ?" Cho đến giờ phút này, Nhị Hoàng Tử mới thay đổi ánh mắt, nhìn về phía Lạc Tương Tư ở sau lưng Trần Khuynh Địch, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm, chợt gật đầu một cái, nói: "Không sai, đúng là như thế."
"Có thể mạo muội hỏi một câu hay không, xin hỏi điện hạ, Thái Tử điện hạ đã vận dụng bao nhiêu quan hệ mới khiến cho Trần gia bị nhốt vào thiên lao?"
Thân làm một trong bốn đại gia tộc ở Kinh Thành, Trần gia thế hệ này mặc dù có một chút xuống dốc, nhưng dù sao thì vẫn còn thanh danh ở đó, muốn làm cho triều đình động tay đối với Trần gia, không chỉ cần phải có lý do hợp lý, càng cần phải có thật nhiều người ủng hộ, ở trong đó bao gồm cả quần thần trên triều đình, bao gồm cả quân đội, thậm chí là bao gồm cả Lục Phiến Môn.
Mà có thể làm cho toàn bộ những thế lực này thỏa hiệp, phối hợp với hành động của Thái Tử, lục soát tài sản và nhốt Trần gia vào thiên lao, một cái hành động như vậy cần phải bỏ ra bao nhiêu nguồn lực?
"Khó có thể tưởng tượng được, vị đại ca kia làm Thái Tử lâu như vậy, bàn về nội tình thì sẽ mạnh hơn ta rất nhiều."
"Những nguồn lực mà Thái Tử phải bỏ ra, phải chăng là có thể so sánh với một cái Trần gia?"
"Đương nhiên, thậm chí là vượt xa." Nhị Hoàng Tử chắc chắn nói, muốn làm cho triều đình nhằm vào Trần gia, cần phải vận dụng quan hệ cùng với tư nguyên trải rộng trong các đại phái hệ triều đình, ở trong đó dù là lấy uy vọng cùng với năng lực của Thái Tử, cũng cần phải bỏ ra không ít thứ, mà những tư nguyên cùng với quan hệ này, bàn về giá trị tuyệt đối là cao hơn một cái Trần gia.
Nhưng Thái Tử người ta chính là tài đại khí thô, chính là có bản sự để nhằm vào Trần gia.
Đây cũng là một điểm mà Nhị Hoàng Tử hâm mộ, dù sao thì nếu đổi thành hắn, sẽ tuyệt đối không có khả năng bởi vì một kẻ thủ hạ bị đánh, liền vận dụng nguồn lực lớn như vậy để đi đối phó với Trần gia.
"Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà ý nghĩ của bổn vương chỉ dừng lại ở dự đoán, dù sao thì làm như vậy thực sự là không đáng,

nhưng đại ca ta hết lần này tới lần khác lại cứ làm như vậy!"
"Ta hiểu rồi." Lạc Tương Tư gật đầu ra hiệu, chợt lui về.
Mà ở bên cạnh, Trần Khuynh Địch cũng nghiêm túc gật gật đầu, gương mặt lộ ra vẻ giống như là có điều suy nghĩ.
Trải qua nhiều chuyện như vậy, Trần Khuynh Địch dù sao cũng đã học được cách nắm bắt vấn đề, cho nên thông qua đối thoại ở giữa Lạc Tương Tư cùng với Nhị Hoàng Tử, hắn cũng đã bắt được trọng điểm.
Đó chính là Thái Tử Đại Càn cơ hồ là dùng phương thức lỗ vốn để nhằm vào Trần gia.
Điều này nói rõ cái gì?
Điều này nói rõ là ở phía sau chuyện này còn có lý do càng sâu hơn, hoặc chính là Thái Tử đã bị Trần Hầu cho đội nón xanh.
"Hai vị thực sự muốn rời đi sao?" Nhị Hoàng Tử nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư, khá là quan tâm nói: "Mặc dù nói như vậy là không tốt lắm, nhưng đại ca ta tuyệt đối không phải là hạng người lương thiện, hai vị nếu như ở trong phủ đệ của bổn vương trái lại là sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu như rời đi, chỉ sợ là sẽ bị người để mắt tới ngay lập tức..."
"Không sao." Trần Khuynh Địch khoát tay áo, cái hắn muốn chính là có người đến nhằm vào.
Thấy thái độ kiên quyết của Trần Khuynh Địch, Nhị Hoàng Tử gật đầu một cái, cũng không giữ lại nữa, phất phất tay, ra hiệu là hai người có thể rời đi.
Bất quá sau khi hai người Trần Khuynh Địch rời khỏi vườn hoa, Cao công công một mực đứng lặng yên tại cửa ra vào lại lộ ra thần sắc bất thiện, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch còn lâu mới có thể bình thản giống như Nhị Hoàng Tử.
Kết quả là vừa rời khỏi vườn hoa, Trần Khuynh Địch thấy Cao công công đang nhìn chằm chằm vào mình, đột nhiên hỏi: "Ngươi nhìn cái gì?"
Cao công công: "! !!"
Lật bàn tay một cái, ở trong tay của Cao công công liền xuất hiện một chuôi Nhạn Linh Đao, bổ ra một đao về phía Trần Khuynh Địch!

Chương 402: Tĩnh quốc công

Nhạn Linh Đao phun sát ý ra như biển, đao ý mênh mông thậm chí còn trực tiếp diễn hóa ra một tòa huyết hải ngập trời, phảng phất như một khoả thiên thạch lưu lại ở trên không trung một cái đuôi lửa, trực tiếp chém vào cổ của Trần Khuynh Địch, nghiễm nhiên là một sát chiêu, hoàn toàn không có một chút nương tay nào!
Tiếng sắt thép va chạm vang lên, ngay vào trước khi Nhạn Linh Đao của Cao công công chém vào cổ của Trần Khuynh Địch, liền có một bàn tay ngăn lại ở trước mặt Nhạn Linh Đao như thiểm điện, sau đó nhẹ nhàng bóp một cái, trực tiếp nắm lưỡi đao sắc bén ở trong tay, giữ cả huyết hải và sát ý ngập trời ở trong lòng bàn tay. Trong phút chốc huyết hải nổ tung, đao quang tiêu tán, cứ như vậy bị Trần Khuynh Địch hóa giải.
"Xin lỗi." Buông trường đao ra, Trần Khuynh Địch mỉm cười với Cao công công, mà đối phương thì lập tức rút đao lui lại, Nhạn Linh Đao qua trong giây lát liền chui vào trong tay áo, cũng không biết là đối phương đã làm như thế nào.
"Đi thôi." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái ra hiệu cho Lạc Tương Tư, sau đó liền rời khỏi phủ đệ của Nhị Hoàng Tử.
Có phải là cảm thấy loại cử động đặc biệt này của Trần Khuynh Địch có thâm ý gì đó hay không? Không sai! Lạc Tương Tư cũng nghĩ như vậy!
"Sư huynh đang muốn thăm dò thái độ của Nhị Hoàng Tử sao? Nếu không tại sao lại phải cố ý khiêu khích? Chẳng lẽ sư huynh đã phát hiện ra cái gì?"
Mà ở một bên khác, Cao công công cũng nghĩ như vậy!
"Vị người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung này trái lại là không tồi, thế mà đã phát hiện ra thân phận chân thật của lão phu."
Sau khi tận mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch rời đi, Cao công công chậm rãi ưỡn ngực thẳng lưng, thanh âm nguyên bản hơi có vẻ the thé cũng trở nên hùng hồn, mà Nhị Hoàng Tử cũng đi ra từ trong vườn hoa, chắp tay về phía Cao công công, nói: "Tĩnh quốc công cảm thấy vị người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung này như thế nào?
"Tuổi trẻ tài cao, kém xa lão phu tít tắp." Cao công công, hoặc nói là Tĩnh quốc công, gật đầu với Nhị Hoàng Tử một cái, chợt bình luận: "Ở dưới cái nhìn của lão phu, Nhị Hoàng Tử dùng người này để nhằm vào Thái Tử là chính xác, nhất là thực lực của hắn."
"Nếu quốc công cũng đã nói như vậy, vậy thì đó là người tốt nhất." Nhị Hoàng Tử gật đầu một cái.

Cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch đã đi khỏi phủ đệ của Nhị Hoàng Tử thì lại thở phào một hơi, thầm nghĩ: "Gặp quỷ, mới vừa rồi thế mà lại nóng đầu khiêu khích vị Cao công công kia, may mà ta phản ứng nhanh, sau khi xin lỗi liền lập tức trốn thoát, bằng không nếu để cho hắn tập hợp nhân thủ, nếu bản thân làm không tốt sẽ gặp phải nguy hiểm...ta thực sự là phúc lớn mạng lớn a!"
"Chà, đây không phải là Trần huynh sao, đã lâu không gặp a." Đột nhiên, có một thân ảnh mặc áo bào đỏ, toàn thân cao thấp tản ra huyết khí, giống như một ngọn lửa đỏ rực xuất hiện ở cửa ra vào phủ đệ của Nhị Hoàng Tử.
"Hửm?" Trần Khuynh Địch ngưng thần nhìn chăm chú vào đối phương, bộ dáng của đối phương nhìn qua bất quá chỉ có hai mươi mấy tuổi, hơn nữa toàn thân cao thấp đều tràn ngập tinh thần phấn chấn, khác biệt cùng với võ giả có bề ngoài trẻ tuổi nhưng trên thực tế đã là trăm tuổi như Nhị Hoàng Tử, vị này là người trẻ tuổi đúng nghĩa.
Hơn nữa còn có tướng mạo đặc biệt quen thuộc.
"Sao thế?" An Quốc Hầu Khương Hằng nhìn vẻ mặt "Nghiêm túc" đang nhìn bản thân của Trần Khuynh Địch, không khỏi mỉm cười, nghĩ thầm: "Mặc dù Trần Khuynh Địch không phải là kỳ tài ngút trời giống như mình, nhưng Trần Khuynh Địch dù sao cũng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, hắn hẳn là cũng có thể nhìn ra tu vi của mình a? Đoán chừng là bị thực lực kinh khủng Hợp Đạo Tôn Giả của mình làm cho bị rung động! Dù sao thì ở trong đám người trẻ tuổi có thể đạt tới loại cảnh giới này như mình cũng không nhiều."
Bất quá...sau khi cảm thụ được khí tức trên người của Trần Khuynh Địch, Khương Hằng cau mày, hắn thế mà không có cách nào nhìn ra cảnh giới của đối phương?
Đương nhiên, lấy trí tuệ của An Quốc Hầu, chỉ dùng không đến một giây liền hiểu rõ ra: Nhất định là bởi vì ở trên người của Trần Khuynh Địch có mang theo bí bảo gì đó có thể ẩn giấu tu vi a!
Cũng không sao cả, chờ đến khi mình đánh bại hắn, liền có thể đoạt lấy bí bảo!
Về phần Thuần Dương Cung ở sau lưng của Trần Khuynh Địch, Khương Hằng lại khịt mũi coi thường, Thuần Dương Cung mặc dù mạnh, nhưng có thể mạnh hơn triều đình hay sao? Có thể mạnh hơn Thái Tử điện hạ hay sao? Chỉ là một thế lực không đáng nhắc tới mà thôi!
Ý niệm tới đây, Khương Hằng chợt hé miệng, dự định mở miệng khiêu chiến với Trần Khuynh Địch.
"À ờ." Trần Khuynh Địch mở miệng nói trước: "Ngươi là ai?"
Mùa thu đến, gió lạnh xào xạc giống như những thanh đao sắc bén, đâm từng đao vào trong lòng của Khương Hằng.

"Bản hầu là Khương Hằng."
"Khương Hằng?" Trần Khuynh Địch chau mày, dốc hết toàn lực kiểm tra ở bên trong trí nhớ của mình, cuối cùng rốt cục đã phát hiện ra thân phận phù hợp với cái tên này: "Nhớ ra rồi! Là lần trước đến sau khi đến Thành Thượng Kinh nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm, vào thời điểm tham gia thi đồng sinh Kinh Thành gặp được vị Võ trạng nguyên Đại Càn kia!"
"Nhớ ra rồi sao?" Khương Hằng dùng thần sắc lạnh lùng nhìn về phía Trần Khuynh Địch, gằn từng chữ nói ra.
"Ừm! Không ngờ được lại là Khương huynh, không biết là Khương huynh có chuyện gì?"
"Trần Khuynh Địch!" Khương Hằng lạnh lùng gầm thét, trực tiếp cắt đứt lời nói của Trần Khuynh Địch: "Lần trước vào thời điểm ở kinh thành, bản hầu có tu vi thắng ngươi một bậc, không muốn ỷ lớn hiếp nhỏ, cho nên mới thả cho ngươi đi, chẳng qua hiện nay toàn bộ Trần gia đã vào tù, ngươi thân là một thành viên của Trần gia nhưng lại nằm ngoài vòng pháp luật, bản hầu không thể là làm như không thấy!"
"Vốn còn muốn cho vị Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung này một chút mặt mũi, dùng quyết đấu ở giữa người trẻ tuổi để giải quyết vấn đề, nhưng không ngờ được hắn thế mà suýt nữa quên mất bản thân mình! Đã như vậy, vậy thì mình cũng không cần cho Thuần Dương Cung mặt mũi, cứ như vậy bắt Trần Khuynh Địch lại, chờ Thuần Dương Cung phái người đến chuộc a!" Khương Hằng tức giận nghĩ thầm.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Hôm nay bản hầu sẽ triệt để trấn áp ngươi!" Khương Hằng cười lạnh, nhất thời bộc phát ra khí tức Hợp Đạo Tôn Giả khủng bố! Quét ngang Lục Hợp! Quét sạch bát phương!
"Thúc thủ chịu trói đi! Trần Khuynh Địch!"
Bước ra một bước, toàn thân cương khí của Khương Hằng hiển hóa ra bên ngoài, kết hợp với khí huyết cường thịnh của hắn, hóa thành một bộ áo giáp màu đỏ có hình dạng dữ tợn bao phủ toàn bộ thân thể, ngay cả khuôn mặt của hắn cũng được bao phủ, mà ở trong tay của hắn cũng xuất hiện một cán trường mâu sắc bén đỏ tươi như máu, đâm thẳng về phía Trần Khuynh Địch!
Nhưng mà không đợi Trần Khuynh Địch làm ra phản ứng, ở phía sau hắn, có một bóng người đột nhiên nhảy ra, ngăn ở trước mặt của Khương Hằng.
"Cút ngay!" Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt tức giận xuất thủ.
Thân làm đại biểu của chúng nữ đi theo sư huynh ra ngoài lần này, Lạc Tương Tư là phi thường có trách nhiệm.

Chương 403: Ta đã biết thân phận của ngươi

Ở cái phương diện này vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, hay là bản thân Lạc Tương Tư cũng đều đã đạt thành nhận thức chung, đó chính là phân ưu vì sư huynh, tất cả mọi người đều hi vọng có thể giúp đỡ sư huynh, mà không còn giống như là trước đây chỉ có thể đứng ở phía sau sư huynh, nhìn sư huynh liều chết tác chiến với cường địch.
Cho nên đối mặt với sự khiêu khích của Khương Hằng, Lạc Tương Tư liền trực tiếp đứng ra. Nếu như là Võ Đạo Tông Sư thì cũng thôi đi, Lạc Tương Tư cũng tự biết mình, thực lực của nàng còn kém Võ Đạo Tông Sư rất rất xa, nhưng chỉ là một Hợp Đạo Tôn Giả.
Nàng vẫn có lòng tin đánh một trận với đối phương!
Oanh! Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Hô Phong Hoán Vũ!
Theo một quyền Lạc Tương Tư đấm ra, thiên địa nguyên khí ở xung quanh đều hô ứng theo, mưa rào tầm tã cùng với cuồng phong gào thét kết hợp vào cùng một chỗ, vậy mà diễn biến ra vòi rồng, mang theo lực xoắn hết sức kinh khủng đánh thẳng về phía Khương Hằng.
Đối mặt với uy thế một kích này của Lạc Tương Tư, Khương Hằng chính là nhíu lông mày lại, trường mâu màu máu ở trong tay thẳng tiến không lùi, trực tiếp đâm vào bên trong vòi rồng, sau đó lại nâng cao lên, nặng nề nện xuống, phảng phất như một tòa núi lớn đánh xuống.
Mặc dù cuồng ngạo, nhưng Khương Hằng không thể nghi ngờ là có bản lãnh thật sự, thân làm Võ trạng nguyên Đại Càn, hắn xuất thân từ quân ngũ, ý thức chiến đấu cùng với kỹ xảo chiến đấu đã sớm trải qua thiên chuy bách luyện, đối mặt với sát chiêu của Lạc Tương Tư, hắn chỉ cần dùng trường mâu màu máu đập vài cái, liền có thể đánh tan vòi rồng.
Mà sau khi nhìn thấy Lạc Tương Tư đột nhiên xuất thủ, trong mắt của Khương Hằng lại lóe lên vẻ khác lạ.
"Ha ha ha, không ngờ được lại là nữ tử. Trần Khuynh Địch, ngươi thế mà lại luân lạc đến mức phải trốn ở phía sau nữ nhân hay sao?"
"Làm càn!" Sắc mặt của Lạc Tương Tư trở nên tái xanh, lật tay phải chỉ lên trời, bàn tay mặc dù không có vật gì, nhưng trong lúc mơ hồ lại có một cỗ ý cảnh khủng bố trấn áp tất cả lan tràn ra, quang mang lượn lờ quanh người, diễn hóa ra một tòa sơn ảnh hư ảo, trong nháy mắt lấy Lạc Tương Tư làm trung tâm, lĩnh vực vô hình mở rộng ra.
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Bàn Sơn Cản Nhạc!
Mặc dù lấy tu vi của Lạc Tương Tư là không có khả năng thực sự chuyển tới một tòa núi lớn, nhưng lấy cương khí diễn hóa ra sơn ảnh, vẫn có thể phát huy ra lực lượng to lớn, loại thủ pháp này chính

là biện pháp tốt nhất để khắc chế loại võ giả đi theo con đường lực lượng như Khương Hằng.
Lực lượng của ngươi lớn, chẳng lẽ còn có thể chọc thủng một tòa núi lớn hay sao? Ngươi cũng không phải là Võ Đạo Tông Sư!
Mắt thấy công kích của Lạc Tương Tư đánh tới, sơn ảnh càng là đập về phía đỉnh đầu, Khương Hằng mặt không đổi sắc, tay phải nắm mâu, tay trái thì kéo một phát ở trong hư không, chỉ thấy một đám lửa thiêu đốt ở trong lòng bàn tay của hắn, hóa thành dây cương, huyết khí nổ ầm ầm, một con hãn huyết bảo mã cao to đúng là bị hắn kéo ra ngoài từ trong hư không!
"Xoay người lên ngựa, Khương Hằng giơ trường mâu lên cao qua đầu, ánh đỏ lượn lờ trên áo giáp, rất nhanh liền bao phủ cả hãn huyết bảo mã, nhân mã hợp nhất, khí tức của song phương nhất thời ngưng tụ thành một thể, chợt xông về phía sơn ảnh to lớn ở trên đầu, trực tiếp va chạm vào!
Ầm ầm! Sơn ảnh vỡ vụn, cương khí nổ tung, Khương Hằng thúc ngựa hoành không, trực tiếp xông lên trên không trung hơn mười mét, sau đó rơi về phía phương hướng của Lạc Tương Tư!
Trường mâu nhắm thẳng ở phía trước, hãn huyết bảo mã đạp bốn chân trong hư không, mang theo thân ảnh của Khương Hằng, phảng phất như một khỏa thiên thạch chói sáng, kéo theo cái đuôi thật dài, trong chớp mắt liền xuất hiện ở trước mặt của ở Lạc Tương Tư, trường mâu sắc bén lấp lóe ở giữa mi tâm của nàng, sát ý thấu xương càng là hiển lộ ra không thể nghi ngờ.
Thần sắc của Lạc Tương Tư hơi hơi biến hóa, không thể không thừa nhận rằng thực lực của Khương Hằng có một chút nằm ngoài dự đoán của nàng. Bất quá là vẫn còn nằm ở bên trong phạm vi khống chế! Năm ngón tay mở ra, Lạc Tương Tư hóa quyền thành chưởng đẩy ra, cương khí như hồng thủy như vỡ đê lập tức từ song chưởng của nàng đổ ra.
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Phiên Giang Đảo Hải!
Nghịch thứ ba này là sát chiêu mạnh nhất mà Lạc Tương Tư có khả năng khống chế dựa vào cảnh giới Luyện Thần Phản Hư! Cương khí hóa thành khí hải đồng thời còn vặn vẹo xoay quanh trong hư không, khí hải ngập trời tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, ở mắt vòng xoáy tràn ngập lực thôn phệ cùng với lực xoắn to lớn, trực tiếp đón nhận Khương Hằng giáng xuống từ trên trời.
Ken két!
Huyết quang lấp lóe trong khí hải, cả người của Khương Hằng va vào trong mắt vòng xoáy, áo giáp toàn thân ở trong mắt vòng xoáy không chịu nổi gánh nặng phát ra tiếng ken két, từng đạo từng đạo khe hở càng là lan tràn ra ở trên áo giáp, về phần công kích khủng bố giáng xuống từ trên trời kia, thì là bị lực lượng của vòng xoáy phân tán ra bốn phía khí hải.

Đây là một chiêu thức có cả công lẫn thủ! Ở dưới sự càn quét của Phiên Giang Đảo Hải, Khương Hằng dần dần mất đi cân bằng, mắt thấy đã sắp bị khí hải triệt để nuốt hết...
Xẹt! Bên trong huyết quang lấp lóe một chút ánh vàng, chỉ nghe thấy một tiếng long ngâm truyền ra từ trong khí hải, trong chớp mắt Lạc Tương Tư chỉ cảm thấy một cỗ đại lực tràn trề cuốn tới, vậy mà trực tiếp xông phá lực hấp dẫn của vòng xoáy, quả thực là giết ra từ bên trong khí hải, cuối cùng rơi vào một nơi ở cách đó không xa.
Khương Hằng sau khi rơi xuống đất liền đứng yên, mặc dù một thân áo giáp đã bị phá toái hơn phân nửa, hãn huyết bảo mã biến thành từ cương khí càng là đã bị vòng xoáy xoắn nát, nhưng sống lưng của Khương Hằng thì vẫn thẳng tắp, không có nửa điểm chán chường, hai mắt trái lại còn sáng ngời có thần mà nhìn Lạc Tương Tư.
"Ta biết thân phận chân thật của ngươi!"
"Lạc Tương Tư: "! !!"
Nói thật, ở trong cái chớp nhoáng này Lạc Tương Tư đã thực sự bị giật mình, nhìn ánh mắt bình tĩnh của Khương Hằng, nàng không khỏi có một chút hoảng hốt.
Chẳng lẽ là thân phận trùng sinh của mình đã bị bại lộ? !
Không thể nào!
"Ngươi chính là..." Khương Hằng nói ra từng chữ vô cùng tự tin: "Cường giả thế hệ tuổi trẻ ẩn tàng của Thuần Dương Cung!"
Lạc Tương Tư: "? ??"
Trần Khuynh Địch đang làm dáng ở bên cạnh: "? ??"
Nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt tràn đầy rung động, Khương Hằng càng thêm tự tin đối với suy đoán ở trong lòng: "Trước đó ta đã cảm thấy nghi ngờ, Trần Khuynh Địch thân làm người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ của Thuần Dương Cung, lần trước vào thời điểm gặp mặt thế mà chỉ có tu vi Luyện Khí Hóa Thần, hiện tại đoán chừng cũng chưa đạt tới Luyện Thần Phản Hư a."
"Dạng võ giả tuổi trẻ này lại làm sao có thể lại là người mạnh nhất đây?"
Lạc Tương Tư: "..."

Chương 404: Ta biết hết

"Nhưng mà ngươi thì lại không giống, tu vi của ngươi mặc dù cũng là Luyện Thần Phản Hư, nhưng khoảng cách so với Hợp Đạo Tôn Giả, cũng chính là cảnh giới của bản hầu cũng chỉ có cách xa một bước, đã xem như là kỳ tài ngút trời, hơn nữa còn có thực lực không yếu, Hợp Đạo Tôn Giả tầm thường có khả năng còn không phải là đối thủ của ngươi, cũng chỉ có dạng này mới được gọi là người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ của Thuần Dương Cung.
Lạc Tương Tư: "..."
"Hắn là sẽ không sai a!"
Nhìn Khương Hằng lộ ra vẻ mặt bày mưu nghĩ kế, tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay, Lạc Tương Tư chỉ có thể giữ yên lặng, dù sao thì nàng cũng không thể nói cho Khương Hằng là kỳ thật mạnh như nàng còn có ba người a.
Nhìn Lạc Tương Tư lộ ra vẻ trầm mặc, Khương Hằng biết rõ mình đã bắt được bí mật của đối phương, trên mặt chợt lộ ra một nụ cười xán lạn: "Đã bị bản hầu nói trúng? Không sao, xem ra Thuần Dương Cung giấu giếm ngươi cũng là vì để sau này ngươi nhập thế, dương danh giang hồ a, lấy thiên phú của ngươi đó cũng chỉ là sự tình sớm muộn."
Nói đến đây, Khương Hằng liền xoay chuyển lời nói: "Hơn nữa ngươi còn là một vị mỹ nhân khó được."
"Bản hầu đã quyết định!"
"Chờ đến khi bản hầu đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, sẽ tiến về Thuần Dương Cung cầu hôn! Lấy tư chất cùng với bối cảnh của bản hầu, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia hẳn là cũng sẽ không từ chối."
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch trước đó vẫn đứng ở sau lưng Lạc Tương Tư, không có xuất thủ, khóe mắt nảy lên một cái.
Sau khi nói ra lời trong lòng, Khương Hằng liền lộ ra vẻ mặt thỏa mãn mà nhìn Lạc Tương Tư, không ngừng gật đầu.
Ánh mắt của bản hầu thật là tốt!
Mà ở một bên khác, Lạc Tương Tư thì là cho tới bây giờ mới phản ứng được. Sau đó nàng liền nổi giận.
Sư huynh đang ở ngay phía sau, tên gia hỏa chết bầm trước mắt này đang nói cái gì vậy, a a a a a a!
Ầm ầm!
Trong cơ thể của Lạc Tương Tư liền bạo phát ra một lượng lớn cương khí, hóa thành một cỗ pháp tướng Tam Túc Kim Ô to lớn mở rộng hai cánh ở phía sau của nàng, phun ra nhiệt lượng to lớn theo động tác này, phảng phất như một vầng mặt trời giáng lâm đến phàm trần, hơi nóng cuồn cuộn lao thẳng tới Khương Hằng.

Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết!
Đây là võ công Lạc Tương Tư lấy được từ Tàng Kinh Các của Thuần Dương Cung ngày xưa, mặc dù không bằng Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, nhưng vẫn là một môn tuyệt thế thần công, hơn nữa đây còn là một môn nội công, vừa vặn có thể bù đắp điểm thiếu sót của Lạc Tương Tư, mặc dù võ công chiêu thức mà nàng nắm giữ là rất mạnh, nhưng lại không có đủ cương khí.
Đương nhiên là trước đó Lạc Tương Tư rất ít khi sử dụng môn võ công này, chủ yếu vẫn là bởi vì môn võ công này thiên hướng về thuộc tính hỏa, có thể hô ứng với Thuần Dương Chi Thể, trước kia vì tránh làm bại lộ thể chất của bản thân ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư vẫn luôn tận lực không sử dụng môn võ công này. Nhưng mà bây giờ, nàng đã vận dụng nó, hơn nữa còn không quan tâm đến việc Trần Khuynh Địch đang đứng ở ngay phía sau.
Ngay cả Lạc Tương Tư cũng không biết bản thân lúc này có tâm tình như thế nào, khẩn trương và kích động đều có, trong lòng còn có một tia chờ mong cùng với lo lắng nhàn nhạt, chờ mong tự nhiên là đang mong đợi Trần Khuynh Địch phản ứng, lo lắng cũng giống như vậy, bởi vì vậy lần này nàng cũng không tiếp tục che giấu thể chất của bản thân.
Tin rằng lấy nhãn lực của sư huynh nhất định là có thể nhìn ra Thuần Dương Chi Thể của bản thân a.
Mặc dù vào lúc ban đầu là bởi vì phẫn nộ thuần túy nàng mới thi triển ra môn võ công này, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng đã không có cách nào vãn hồi, chỉ có thể làm đến cuối cùng.
Đừng để cho ta thất vọng a, sư huynh...
Nếu sư huynh vẫn giống như kiếp trước, sau khi nhìn thấy Thuần Dương Chi Thể của ta liền muốn xuống tay với ta mà nói, vậy chỉ có thể nói là ta có mắt không tròng, vậy thì ta từ nay về sau sẽ không chết không thôi cùng với sư huynh."
Mà nếu như sư huynh không làm như vậy mà nói...
Sắc mặt của Lạc Tương Tư đỏ lên một chút, vừa giằng co với Khương Hằng, vừa khẩn trương cảm ứng khí tức biến hóa của Trần Khuynh Địch, mà theo thời gian trôi qua, chờ mong ở trong nội tâm của nàng càng lúc càng lớn, nhất là sau khi phát hiện ra Trần Khuynh Địch không có bất kỳ dấu hiệu xuất thủ nào.
"Phù..." Lạc Tương Tư nhẹ nhàng thở ra từ trong thâm tâm, chỉ cảm thấy tâm tình trở nên thư sướng, phảng phất như đã dời đi một ngọn núi lớn ở trong lòng, tu vi vốn dĩ bởi vì vừa mới đột nhiên tăng mạnh, cho nên đã tạm thời đình chỉ tiến bộ lại ẩn ẩn có thêm vài phần dấu hiệu đột phá, tiến về phía cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả gần thêm một bước.
Mà ở một bên khác.
Trần Khuynh Địch nhìn Lạc Tương Tư bị hỏa diễm quấn quanh toàn

thân, hấp háy mắt.
Trời ạ! Tương Tư sư muội sao lại lợi hại đến như vậy! Không phải chứ, đây chính là Hợp Đạo Tôn Giả đó!
Mặc dù đối với ta bây giờ mà nói thì không tính là gì, nhưng Tương Tư sư muội cũng chỉ có cảnh giới Luyện Thần Phản Hư a, ở cái cảnh giới này thế mà liền có thể chiến đấu với Hợp Đạo Tôn Giả, mà nàng còn không phải là nhân vật chính, nếu như đổi thành loại nhân vật chính như Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên mà nói, chẳng phải là ta sẽ xong đời!
Gặp quỷ! Rõ ràng là ta đã cố gắng đến như vậy! Rõ ràng là đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư! Vì sao chuyện lại trở thành như thế này!
Trần Khuynh Địch cảm thấy mạng nhỏ của mình thế mà lại tiến gần một bước đến nguy cơ sớm tối.
Về phần khí tức Thuần Dương Chi Thể của Lạc Tương Tư... Trần Khuynh Địch đang hoang mang căn bản là không nghĩ tới điểm này.
Cùng lúc đó, Khương Hằng thì lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.
"Quả nhiên! Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật Quyết, ngươi quả nhiên là người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ của Thuần Dương Cung!"
Khương Hằng không nói ra lời này còn tốt, vừa nói ra lời này, lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch đưa mắt nhìn về phía hắn, sau đó cũng nhớ lại câu nói phía trước của Khương Hằng, hắn muốn đi đến Thuần Dương Cung cầu hôn Tương Tư sư muội, thế là ánh mắt của Trần Khuynh Địch cơ hồ là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên hiểm ác.
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhìn trời một cái, lúc này vài trăm mét chung quanh đều bị một tầng quang tráo nhàn nhạt bao phủ, khóa toàn bộ động tĩnh và dư ba ở bên trong, đúng là do có tầng quang tráo này, trận chiến đấu của Lạc Tương Tư cùng với Khương Hằng trước đó mới không khiến cho Thành Thượng Kinh chấn động, cũng một mực không có người phát hiện ra.
"Đây là do ngươi thiết trí?"
"Không sai." Khương Hằng ngạo nghễ ngẩng đầu nói: "Đây là thần binh mà bản hầu vào thời điểm trở thành Võ trạng nguyên, được Thánh Thượng tự mình ban cho, ở bên trong Càn Khôn Tráo ẩn chứa thiên địa, không chỉ có thể gia tốc tu luyện, cũng có thể vây nhốt địch nhân, phong tỏa khí tức, xem như là một kiện thần binh cực phẩm công phòng nhất thể, bản hầu vô cùng vừa ý."

Chương 405: Phi Tiên Các

"Vậy sao, nói một cách khác là cho dù nơi này có xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không có ai biết đúng không?"
"Đương nhiên!" Khương Hằng mỉm cười nói: "Nếu không thì tại sao bản hầu lại dám ra tay đánh nhau ở chỗ này? Thành Thượng Kinh thân làm Đế Đô của triều đình, được phòng giữ nghiêm ngặt, trên cơ bản chỉ cần có chiến đấu cấp bậc Hợp Đạo Tôn Giả phát sinh, sẽ lập tức dẫn đến một lượng lớn cường giả, bao gồm cả ba đại quân Cận Vệ, đây cũng không phải điều mà bản hầu muốn nhìn thấy."
"Bất quá cho dù là có Càn Khôn Tráo, đoán chừng cũng không cách nào che lấp động tĩnh trong thời gian quá dài, có vị mỹ nhân này ngăn cản bản hầu, bản hầu hôm nay sẽ rất khó bắt ngươi lại. Bất quá có thể nhận biết một vị mỹ nhân nắm giữ thiên phú và thực lực như thế, lần này bản hầu coi như là cũng có thu hoạch không tệ."
"Ha ha ha..." Không biết vì sao, mỗi một lần Khương Hằng nói đến hai chữ "Mỹ nhân", khóe mắt của Trần Khuynh Địch liền giật một cái.
"Đủ rồi!" Không đợi Trần Khuynh Địch nói, Lạc Tương Tư liền hét một tiếng cắt ngang lời nói của Khương Hằng: "Im ngay!"
"Ha ha." Đối mặt với uy hiếp của Lạc Tương Tư, Khương Hằng lại là hồn nhiên không thèm để ý: "Người đẹp mặc dù có tu vi và thiên phú bất phàm, nhưng vẫn có chỗ chênh lệch so với bản hầu, Luyện Thần Phản Hư chung quy vẫn chỉ là Luyện Thần Phản Hư, bản hầu còn chưa xuất ra thực lực chân chính đâu, bất quá bản hầu chính là thích loại tính cách này của ngươi..."
"Vù."
Khương Hằng còn chưa nói dứt lời, Trần Khuynh Địch đã biến mất ngay tại chỗ, vào thời điểm hắn không kịp phản ứng xuất hiện ở phía sau của hắn, nâng tay lên đấm một quyền, nói: "Trượt tay!"
Oanh! Nắm đấm của Trần Khuynh Địch nặng nề đánh lên trên ót của Khương Hằng, chỉ thấy đầu của Khương Hằng lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được rơi xuống dưới, đập vào mặt đường, phá vỡ gạch lát, sau đó mang theo phần eo, hai chân, toàn bộ thân thể của hắn tung bay ở trên không trung, cuối cùng duy trì tư thế ngã lộn nhào mấy giây, mới chậm rãi tê liệt ngã xuống.
An Quốc Hầu Khương Hằng ngã sấp mặt!
Giơ tay lên, xoa xoa tro bụi trên nắm tay, Trần Khuynh Địch sau khi liếc nhìn Lạc Tương Tư một cái, liền đột nhiên quay đầu đi, nói: "Ách, ta tuyệt đối không phải là cố ý quấy rầy cuộc chiến giữa hai người! Chỉ là trượt tay một lần, không cẩn thận đánh hắn một quyền, Tương Tư sư muội đừng có hiểu lầm, hơn nữa ta cũng không có giết người!"

Nói xong, Trần Khuynh Địch liền lộ ra vẻ mặt lúng túng.
Lạc Tương Tư che miệng, nhìn vẻ mặt lúng túng của Trần Khuynh Địch, buồn cười nói: "Không có việc gì, làm phiền sư huynh rồi."
Nhìn Lạc Tương Tư đang dùng ánh mắt thăm thẳm nhìn mình, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy có một chút buồn bực ở trong lòng. Đây là cảm giác gì?
"Đi thôi, đêm nay chúng ta còn chưa tìm được chỗ ở đâu!"
"Vâng, sư huynh."

Trần Khuynh Địch hiện tại đang rơi vào trong nguy cơ to lớn.
Thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, phạm vi xuất hành của Trần Khuynh Địch trên cơ bản là ở trong Thanh Châu Đạo, cũng có vài lần rời khỏi Thanh Châu Đạo, các phương diện ăn, mặc, ở, đi lại cũng đều được an bài tốt, cho nên trên cơ bản sẽ không cần phải lo lắng đến những phương diện này, nhưng bởi vì lần này thời gian gấp gáp, Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có chuẩn bị gì. Hơn nữa bây giờ Trần gia đã bị phong tòa, nhà của Trần Khuynh Địch ở Thành Thượng Kinh cũng đã không còn. Điều này sẽ đưa đến một vấn đề rất nghiêm trọng...không có chỗ ở!
Mà cái vấn đề nghiêm trọng này, rất nhanh sẽ diễn sinh ra một cái vấn đề mới càng thêm nghiêm trọng.
Đồng dạng, thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, kiêm người hành tẩu trong thiên hạ, Trần Khuynh Địch đi trên đường căn bản là sẽ không mang theo túi tiền, mấy loại sự tình vặt vãnh này đều được giao cho tùy tùng đi làm, mà lần này vội vội vàng vàng chạy đến đây, hắn căn bản là không nghĩ tới việc mang theo tiền.
Thế là Trần Khuynh Địch liền biến thành không có chỗ ở, trong túi quần còn không có tiền. Còn tiếp tục như vậy thì hắn cũng chỉ có thể ngủ ở đầu đường!
Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung đã sắp trở thành tên ăn mày ngủ ở đầu đường đầu tiên tại Thành Thượng Kinh!
Gặp quỷ, nếu thật sự phát sinh loại chuyện này, nghĩa phụ tiện nghi của hắn chỉ sợ là sẽ tự mình đến đây chặt chân của hắn.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền liếc nhìn Lạc Tương Tư ở sau lưng một cái.
Khác biệt với hắn, nếu như là Lạc Tương Tư mà nói, hắn là sẽ có tiền a?
Nhưng không biết vì sao, Trần Khuynh Địch hiện tại thật sự là không muốn mở miệng nói chuyện này với Lạc Tương Tư.
"Sư huynh?"
"A! Sao, sao thế?"
Lạc Tương Tư chỉ chỉ vào khách sạn ở trước mặt, nói: "Phi Tiên Các chính là khách sạn lớn nhất ở Thành Thượng Kinh, nghe nói là ở phía sau còn có bối cảnh hoàng thất, chúng ta ở đây đêm nay đi?"

Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn vẻ mặt tự nhiên của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch kém chút nữa đã òa khóc.
Tương Tư sư muội không hổ là tiểu trợ thủ đắc lực của hắn a! Thật sự là quá hiểu hắn!
Độ thiện cảm của Trần Khuynh Địch đối với Lạc Tương Tư tăng lên 10%!
Mà ở bên cạnh, Lạc Tương Tư thì nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt kích động nắm tay nàng, có một chút mất tự nhiên nghiêng ánh mắt đi, thân làm đại biểu của chúng nữ đi theo bên cạnh Trần Khuynh Địch lần này, nàng căn bản là không có phát hiện ra "Chuyện bổn phận" của mình đã tạo thành bao nhiêu trùng kích cho Trần Khuynh Địch.
Thẳng đến khi Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt khoái trá đi vào Phi Tiên Các, Lạc Tương Tư mới nhìn bóng lưng của hắn, nghĩ thầm: "Sư huynh nhìn qua giống như là rất vui vẻ, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, bất quá chuyện này cũng vừa vặn! Thừa dịp cơ hội lần này ta nhất định phải trợ giúp sư huynh một tay, sau đó nhất cử đoạt được phương tâm của sư huynh! Xin lỗi Xuân sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, còn có Phượng Tiên sư tỷ, ta đành phải cướp tay trên của các ngươi rồi!"
Ý niệm tới đây, Lạc Tương Tư cũng lộ ra vẻ mặt khoái trá đi vào Phi Tiên Các.
"Lão bản! Hai người!"
"Đến rồi đến rồi."
Theo thanh âm đi tới chỗ của Trần Khuynh Địch, là một vị nữ tử nhìn qua khoảng ba mươi mấy tuổi, mặc dù không phải là loại mỹ nữ tuyệt sắc kia, nhưng cũng là nữ nhân tương đối dễ nhìn, mà sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch đứng sóng vai cùng với Lạc Tương Tư, lão bản nương đầu tiên là sững sờ, sau đó chợt lộ ra một nụ cười hiểu rõ.
"Minh bạch, một gian phòng cho hai người đúng không? Lên lầu rẽ trái, căn thứ tư!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn Lạc Tương Tư một chút, lại nhìn bản thân một chút, Trần Khuynh Địch nói ra lần thứ hai: "Lão bản, chúng ta là một nam một nữ, cần hai gian phòng."
"Hả?"
Thấy Trần Khuynh Địch nói vậy, lão bản nương hơi kinh ngạc, sau đó liền đánh giá tỉ mỉ Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư ở bên cạnh, nhìn thấy hai người đều có một chút đỏ mặt, cuối cùng mới vỗ tay một cái, chắc chắn nói:
"Minh bạch! Một gian phòng riêng! Lên lầu rẽ phải, chính là gian phòng ở cuối cùng, yên tâm, đó chính là căn phòng có hiệu quả cách

âm tốt nhất!"
Trần Khuynh Địch: "! !!"

Chương 406: Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục

"Lão bản nương! Ở bên này xảy ra chuyện, mau tới đây!"
"Ồ! Đến đây, đến đây!"
Không đợi Trần Khuynh Địch nói chuyện, lão bản nương đã dùng vẻ mặt ám muội rút ra một chiếc chìa khoá từ phía dưới đưa cho Trần Khuynh Địch, nháy mắt với hắn, sau đó lại chép miệng với Lạc Tương Tư, cuối cùng mới nói thầm: "Tiểu tử, ta xem trọng ngươi! Cứ thoải mái, giường ở gian phòng kia là loại lớn nhất!"
"Khách quan mời tới bên này! Ta còn có việc, liền đi trước, tiểu nhị! Tới thay ta!"
"Vâng!"
Nhìn chìa khoá phòng riêng trong lòng bàn tay, Trần Khuynh Địch rơi vào trong trầm tư thật sâu, mà ở bên cạnh, Lạc Tương Tư cũng cúi đầu thật thấp, lộ ra sắc mặt đỏ bừng, đồng thời hung hăng khen ngợi lão bản nương ở trong lòng một lần.
Đây quả thực là trời cũng giúp ta!
"Ách, cái này, Tương Tư sư muội.."
"A, nếu chỉ có một gian, vậy thì cứ đi lên thu xếp rồi nói sau...sư huynh?"
"Ách!" Nhìn Lạc Tương Tư đỏ mặt ngẩng đầu nhìn về phía mình, Trần Khuynh Địch cơ hồ là vô thức lùi về phía sau một bước, sau đó mới phản ứng được, lộ ra vẻ mặt xấu hổ gật gật đầu nói: "Được a."

"Ôi, ta, ta làm sao vậy?"
Ở cửa phủ đệ của Nhị Hoàng Tử, An Quốc Hầu Khương Hằng lắc đầu, chậm rãi rút đầu của mình ra từ trong mặt đất, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân đều co rút đau đớn, trong đầu càng là truyền đến từng trận choáng váng, thiên địa ở trong tầm mắt đều đang xoay tròn, đây là lần đầu tiên hắn bị như vậy từ khi hắn trở thành võ giả tới nay.
"Ta đã ngất đi? Không đúng, là do bị người đánh lén, là ai?"
"Cảm giác của ta cao như vậy! Làm sao lại bị người ta âm thầm đánh lén, chuyện này là không có đạo lý..."
Lay động đầu, huyết khí dâng lên, một thân tu vi phun trào ra toàn thân, Khương Hằng cuối cùng cũng đã trở nên thanh tỉnh, bắt đầu suy nghĩ về tất cả những thứ đã phát sinh trước đó.
Hắn đã nhớ ra!
"Là Trần Khuynh Địch! Là hắn đột nhiên biến mất, sau đó ta liền ngất đi, nhất định là hắn đã động tay! Cái tên tiểu nhân âm hiểm này!"
Vốn còn cho rằng hắn là võ giả quang minh chính đại, không ngờ

được thế mà lại dùng loại chiêu thức đánh lén này! Bất quá lấy tu vi của hắn là không có khả năng đánh ngã ta, xem ra là hắn đã vận dụng món bí bảo ẩn tàng tu vi kia a, bản thân thực sự là quá chủ quan rồi, lúc này mới bị hắn bắt được cơ hội.
"Đáng giận, Trần Khuynh Địch đáng chết, lần sau ta sẽ không bất cẩn như vậy nữa! Bản hầu nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận vì hành động đánh lén này!"
Khương Hằng tức giận đứng dậy liếc nhìn mặt đất bừa bãi, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, chợt khẽ động đầu ngón tay, cương khí vuốt lên mặt đất, trong chốc lát liền khôi phục lại nguyên trạng, lúc này mới thu hồi Càn Khôn Tráo bao phủ ở bên ngoài, sau khi phát hiện ra ở chung quanh không có người, hắn mới xem như là thở phào một hơi.
Trần Khuynh Địch! Thù này không báo không phải là quân tử, sau này bản hầu lại tìm ngươi để tính sổ!
Mà cùng lúc đó.
Ở phủ Tướng Quốc, đây là phủ đệ của người đứng đầu văn thần - tể tướng đương triều Lý Đồng Thần, có thể nói là ở trong toàn bộ Đại Càn ngoại trừ hoàng cung Vị Ương Cung, là nơi có quyền lực cao nhất, từ trước cho đến này có không biết bao nhiêu văn thần mơ ước tiến vào ở trong tòa phủ đệ này, nhưng ở trong vô số văn thần Đại Càn, cuối cùng cũng chỉ có một vị có thể đạt được ước muốn.
Có thể biết được, có thể trổ hết tài năng ở bên trong vô số văn thần, sẽ là một vị nhân kiệt như thế nào!
"Cô cô cô!"
Chim bồ câu đưa tin giáng xuống từ trên trời, rơi vào bên trong phủ Tướng Quốc, cuối cùng đáp lên bên trên một ngón tay nhỏ nhắn, phát ra tiếng kêu thân mật.
"Được rồi, ngoan." Nhẹ nhàng làm yên lòng bồ câu đưa tin, người tới lấy thư ở trên đùi của bồ câu xuống, mở ra nhìn trong chốc lát.
"Phù!" Theo một ngụm trọc khí được phun ra, trong phút chốc toàn bộ phủ Tướng Quốc đều chấn động, phảng phất như một đầu hùng sư giật mình trong giấc mộng, sắp tỉnh lại vậy, nhưng cuối cùng, cỗ chấn động kỳ diệu vẫn dần dần giảm xuống, không có chân chính bộc phát ra, mà được thu liễm lại.
"Trần Khuynh Địch đã vào thành."
"Chuẩn bị bắt đầu kế hoạch."

Tại Bái Hỏa Ma Giáo ở Tây Cương Đạo.
"Haizzzz." Tựa vào một khối đá ở bên cạnh Quang Minh Đỉnh, Doanh Phượng Tiên cứ như vậy vừa thở dài vừa nhìn về phương hướng Thành Thượng Kinh. "Cũng không biết là sư huynh hiện tại thế nào." Đã một tuần lễ ba ngày lẻ bốn giờ không gặp mặt với sư huynh, cũng không biết là sư huynh hiện tại như thế nào, đã ăn hay chưa, có chỗ

ở chưa, trong túi quần có tiền không, trên đường có đụng phải tiểu hồ ly tinh hay không, Lạc Tương Tư có biển thủ hay không...
"Bộp bộp!" Vỗ vỗ gò má đỏ thắm, Doanh Phượng Tiên thở dài lần thứ hai, bắt đầu vận chuyển cương khí trong thể nội, theo cương khí vận chuyển, hai mắt của Doanh Phượng Tiên hiện ra hai màu đen trắng, tản mát ra khí tức nguyên thần nồng đậm, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy ở sau lưng của nàng có một cỗ pháp tướng thần minh trắng đen đang ngồi xếp bằng.
Âm Dương Nhãn còn có võ công chính thống của Bái Hỏa Ma Giáo được Doanh Phượng Tiên kết hợp hoàn mỹ với nhau. Khác biệt với sự tưởng tượng của đa số người, võ công chính thống của Bái Hỏa Ma Giáo, cũng chính là Tuyệt Thế Thần Công mà chỉ có giáo chủ mới có thể tu luyện cũng không thuộc về Ma Đạo, mà là thiên hướng về nguyên thần, tên là [Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục], chính là một môn võ công tu tâm, tu luyện đại đạo nguyên thần chính thống.
Môn võ công này ở một trình độ nào đó cũng có quan hệ cùng với âm dương, nhưng không phải là âm dương trong thiên địa, mà là âm dương trong nội tâm của người, cũng chính là thiện ác, cái gọi là lòng người đơn giản chính là hai loại biến hóa của thiện ác, mà môn võ công này chính là tiến hành rèn luyện hai loại thiện ác ở trong nội tâm, hóa thành hai nguyên tố thần minh đối lập. Hai nguyên tố này giống như là Âm Dương Thái Cực vậy, đối lập lẫn nhau lại giúp đỡ lẫn nhau, có thể diễn sinh ra biến hóa vô tận.
Mà bây giờ Doanh Phượng Tiên xem như là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, được tu luyện tự nhiên cũng là môn võ công này, mỗi ngày đứng ở trên Quang Minh Đỉnh cũng là vì để tôi luyện tâm cảnh, một môn Tuyệt Thế Thần Công cũng không phải là dễ nhập môn như vậy, nếu như không phải là có Âm Dương Nhãn mà nói, Doanh Phượng Tiên chỉ sợ bây giờ còn đang vất vả vì môn võ công này.
Nhưng vào lúc này, có một bóng người nhảy lên Quang Minh Đỉnh từ dưới núi, rơi vào sau lưng của Doanh Phượng Tiên.
"Thánh Nữ điện hạ thật sự là chăm chỉ, vẫn còn đang tu luyện sao?" Tư Lạp Cách nhìn Doanh Phượng Tiên đang chuẩn bị bắt đầu tu luyện, lộ ra một bộ biểu lộ vui mừng.
Nói thật, thân làm người đứng đầu trong 12 Hộ Pháp Thần Tôn, hắn kỳ thật là vô cùng hài lòng với vị Thánh Nữ vừa mới vào giáo này. Một phương diện tự nhiên là thiên phú của Doanh Phượng Tiên, năm đó hắn cũng đã nhìn qua Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục, nhưng căn bản là không có cách nào tu luyện, mà Doanh Phượng Tiên chỉ cần dùng ba ngày liền có thể nhập môn thành công, điều này cũng làm cho hắn cảm thấy chờ mong không ít đối với Doanh Phượng Tiên.

Chương 407: Sứ giả

Còn phương diện kia, tự nhiên là bởi vì thái độ của Doanh Phượng Tiên. Vốn dĩ Tư Lạp Cách còn đang lo lắng Doanh Phượng Tiên xuất thân từ Thuần Dương Cung, lại bởi vì Thuần Dương Cung bài xích truyền thừa của Bái Hỏa Ma Giáo, ví dụ như xuất công không xuất lực a, người ở Bái Hỏa tâm hướng Thuần Dương a, loại hình tuyệt thực quyết không phối hợp a, nhưng ngoài ý muốn là thái độ của Doanh Phượng Tiên lại phi thường tốt.
Không chỉ có hữu lễ đối với giáo chủ, còn hữu lễ đối với hắn, hữu lễ đối với Đại Tế Ti, coi như là với những đệ tử bình thường kia, nàng cũng một mực duy trì thái độ khiêm tốn và hòa ái, hiện tại ở trong giáo thậm chí còn có một tổ chức kỳ quái tên là "đội hộ vệ Phượng Tiên đại nhân " bắt đầu hưng khởi, có tốc độ phát triển khá là nhanh.
Nói tóm lại, Doanh Phượng Tiên ở trước mắt khiến cho Tư Lạp Cách phi thường hài lòng. Nhất là vào sáng sớm, vừa đi tới đã nhìn thấy Doanh Phượng Tiên chuẩn bị tu luyện, Tư Lạp Cách liền càng cảm thấy hài lòng hơn. Thái độ của Tư Lạp Cách cũng trở nên hiền hoà hơn rất nhiều: "Thánh Nữ điện hạ, ở ngoài núi có một vị sứ giả đến từ triều đình cầu kiến."
"Sứ giả đến từ triều đình?"
"Không sai." Tư Lạp Cách gật đầu nói: "Đối phương điểm tên muốn gặp Thánh Nữ điện hạ, cho nên ta liền đi lên nói cho điện hạ, nếu như điện hạ không muốn gặp, coi như là người của triều đình, không có thánh chỉ thì cũng không cần phải để ý."
Bái Hỏa Ma Giáo cũng không phải là tiểu thế lực gì, xem như đã từng là bá chủ một phương Tây Vực, thực lực của Bái Hỏa Ma Giáo kỳ thật hoàn toàn có thể sánh ngang với hơn phân nửa thánh địa võ đạo, ở bên trên nội tình tuyệt đối sẽ không thiếu, chỉ là nắm giữ hơi ít võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, bằng không thì Bái Hỏa Ma Giáo hiện tại cũng có thể bắn vọt tới vị trí thánh địa võ đạo.
Mà đối mặt với một cái thế lực như vậy, lực uy hiếp của triều đình cũng xa xa không lớn như vậy. Nhất là ở dưới tình huống người tới còn không mang theo thánh chỉ, trên dưới Bái Hỏa Ma Giáo tự nhiên là kính sợ đối với vị Càn Võ Đế trấn áp thiên hạ kia, chỉ cần mang theo thánh chỉ, vậy dĩ nhiên là bọn hắn sẽ làm theo yêu cầu, nhưng một người tự xưng là sứ giả triều đình, lại không có thánh chỉ thì cũng không cần phải quá để ý.
Doanh Phượng Tiên trầm tư trong chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Được rồi, để cho hắn đi lên đây đi."
"Sư phụ không có ở đây, cứ để ta gặp hắn."
"Minh bạch." Tư Lạp Cách gật đầu một cái, chợt phi thân xuống núi,

chỉ chốc lát sau, liền mang theo một thanh niên giống như thư sinh đi tới Quang Minh Đỉnh.
Sau khi đi lên Quang Minh Đỉnh, vừa nhìn thấy Doanh Phượng Tiên, hai mắt của thanh niên thư sinh chính là hơi hơi sáng lên, chợt cúi lưng chắp tay về phía Doanh Phượng Tiên nói: "Tại hạ là Văn Nhược, thay Thái Tử điện hạ vấn an với Thánh Nữ Bái Hỏa."
"Thay Thái Tử điện hạ?" Doanh Phượng Tiên hơi sững sờ, sắc mặt bắt đầu biến hoá.
Trước đó Trần Khuynh Địch nhận được thư, Lạc Tương Tư thế nhưng đã công khai nội dung bức thư cho ba nữ, cho nên Doanh Phượng Tiên tự nhiên cũng biết gia tộc của sư huynh chính là bị Thái Tử nhốt vào thiên lao, nghĩ như vậy, ở trong ánh mắt mà Doanh Phượng Tiên nhìn sứ giả Thái Tử liền có một chút biến hóa.
Đáng tiếc là Văn Nhược cũng không phát giác ra được phần biến hóa rất nhỏ này.
"Không sai, ta chính là thay Thái Tử điện hạ, Thái Tử điện hạ sau khi biết được sự tồn tại của Thánh Nữ, rất đỗi kinh ngạc, không ngờ được thiên chi kiêu nữ Tần gia mất tích ngày xưa, bây giờ thế mà lại trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, cho nên Thái Tử điện hạ đã đặc biệt phái tại hạ đi tới nơi này, tiến hành vấn an với Thánh Nữ điện hạ."
Văn Nhược không đề cập tới còn tốt, vừa đề cập tới chuyện này, thần sắc của Doanh Phượng Tiên liền càng trở nên quái dị.
Bất quá cùng lúc đó, nàng cũng hơi nghi hoặc một chút, dù sao thì thân phận Tần gia của nàng lúc trước cơ hồ là đã hoàn toàn bị phong toả, người biết thân phận của nàng trong toàn bộ Đại Càn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngay cả họ cũng đều đã đổi, vì sao Thái Tử vẫn còn nhận ra được nàng? Chẳng lẽ trước đây Thái Tử có quen biết nàng?
Trong phút chốc, một đạo linh quang hiện lên, Doanh Phượng Tiên nhất thời nhớ tới. Nàng xác thực là đã gặp qua vị Thái Tử kia, lúc đó nàng mới ba tuổi, đã từng bị mẫu thân kéo đến bái kiến vị Thái Tử điện hạ kia...
Nhìn thấy sắc mặt của Doanh Phượng Tiên không ngừng biến hóa, Văn Nhược lộ ra nụ cười đã có dự tính, nói: "Xem ra là Thánh Nữ điện hạ cũng đã nhớ được, Thái Tử điện hạ cũng là vô cùng mong nhớ đối với Thánh Nữ điện hạ đấy."
"Hừ." Lạnh lùng hừ một tiếng, Doanh Phượng Tiên chủ động nói sang chuyện khác: "Cho nên? Thái Tử bảo ngươi đến đây tìm ta là để làm cái gì?"
Thấy Doanh Phượng Tiên không nói đến hai chữ "Điện hạ", trong mắt của Văn Nhược liền lóe lên vẻ không thích, bất quá vẫn nở ra một nụ cười xán lạn nói ra: "Cũng không có gì, chỉ là Thái Tử điện hạ cảm thấy bây giờ Bái Hỏa Ma Giáo vừa mới vào Trung Nguyên, bước đi là

rất khó khăn, cho nên đặc biệt phái tại hạ đến giúp đỡ Thánh Nữ điện hạ một chút sức lực."
Nói đến đây, Văn Nhược liếc nhìn Tư Lạp Cách ở bên cạnh một chút, hơi dừng lại, sau đó mới tiếp tục nói ra: "Chỉ cần Bái Hỏa Ma Giáo nguyện ý hiệp trợ Thái Tử điện hạ, lại điều động mấy vị Hộ Pháp Thần Tôn vào kinh thành phụ tá, Thái Tử điện hạ có thể đảm bảo, nếu sau này Bái Hỏa Ma Giáo truyền đạo ở Trung Nguyên, chiêu thu đệ tử, Thái Tử điện hạ sẽ tạo điều kiện thuận lợi."
So với điều kiện mà Văn Nhược nói ra, Doanh Phượng Tiên khẽ nhíu mày, lại suy nghĩ đến một vấn đề khác. Nàng trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo trước sau chỉ bất quá khoảng hai tuần, vì sao Thái Tử ở Thượng Kinh xa xôi thế mà lại đạt được tin tức?
Thái Tử Đại Càn Võ Chiêu Không. Ở triều đình Đại Càn, thậm chí là toàn bộ thiên hạ, trên cơ bản có thể dùng hai chữ "Bi thảm" để hình dung nhân vật này.
Nguyên nhân rất đơn giản, vị Thái Tử điện hạ này là vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn lên ngôi liền ra đời, hơn nữa được còn được sắc phong làm Thái Tử, bởi vì là nguyên nhân trưởng tử, cho nên mới trở thành Thái Tử, mà vị Thái Tử này mặc dù không tính là hạng người nắm giữ thiên phú kiệt xuất gì, nhưng cũng là trung quy trung củ.
Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, coi như giao cho hắn kế thừa giang sơn đời sau là cũng không có vấn đề, mặc dù không thể nào trấn áp thiên hạ giống như Thánh Thượng Đại Càn trước mắt, nhưng nếu như lùi một bước, buông lỏng áp chế đối với tông phái, vẻn vẹn chỉ tồn tại như một thế lực mà nói, ngược lại cũng không phải là không thể tiếp tục tồn tại.
Nhưng vấn đề là, Thánh Thượng Đại Càn đã sống trong một thời gian quá dài.
Gặp quỷ! Từ lúc Thánh Thượng Đại Càn đăng cơ cho đến nay dĩ nhiên đã được hơn ba trăm năm! Bằng này tuổi tác đã có thể mài chết một đời Võ Đạo Tông Sư!

Chương 408: Văn Nhược

Hoàng Đế Đại Càn trước kia, cơ hồ không có một người nào đạt tới cảnh giới như Thánh Thượng Đại Càn bây giờ, phải biết rằng Hoàng Đế thế nhưng là phi thường bận bịu, nói một câu khó nghe, chính là thức dậy sớm hơn gà, ngủ không bằng chó, ăn kém hơn heo, làm nhiều hơn trâu, bình thường đều phải vội vàng xử lý triều chính, làm gì có thời gian mà tu luyện. Đương nhiên như vậy cũng không có nghĩa là Hoàng Đế sẽ không mạnh.
Dù sao thì thiên hạ này lớn như vậy, lượng tài nguyên mà hoàng triều có thể ngưng tụ là khổng lồ đến mức mà rất nhiều người không có cách nào tưởng tượng, ở dưới nhiều tài nguyên quán chú như vậy, coi như là một con heo cũng đều có thể thành tiên, chớ đừng nói chi là người, cho nên trên cơ bản, các vị Hoàng Đế trên cơ bản đều có tu vi Võ Đạo Tông Sư.
Nhưng đây đã chính là cực hạn. Lại hướng lên đến Hỏa Luyện Kim Đan thì cũng không có quan hệ gì với tài nguyên, bởi vậy cho dù là Hoàng Đế cao quý cũng vô pháp đột phá.
Mặc dù có một số ít Hoàng Đế đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng Hỏa Luyện Kim Đan tối đa cũng chỉ có 500 năm tuổi thọ, hơn nữa cũng không phải là loại cường giả trấn áp thiên hạ kia, cũng không phải là tồn tại giết không chết.
Nhưng mà Thánh Thượng Đại Càn lại khác biệt, hắn không chỉ có đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí còn đạt đến tầng thứ cao hơn, cho đến hôm nay trong thiên hạ cũng không có nhiều người biết hắn đến tột cùng là làm như thế nào!
Đồng thời chuyện này cũng đã trực tiếp đưa đến một cái vấn đề phi thường nghiêm trọng, đó chính là tuổi thọ của vị Thánh Thượng Đại Càn này, so với nhi tử còn dài hơn gấp mấy lần.
Nói một cách khác, Thái Tử Đại Càn đã làm Thái Tử trong trọn vẹn hơn ba trăm năm, hơn nữa căn cứ theo tình huống hiện tại là vẫn còn phải tiếp tục chờ đợi, thậm chí có khả năng rất lớn là Thái Tử Đại Càn sẽ mang theo thân phận Thái Tử chết ở trong Đông Cung.
Kinh khủng hơn là, tu vi của Thánh Thượng Đại Càn lại còn quá cao, coi như là Thái Tử muốn tạo phản cũng không có tác dụng, Thánh Thượng Đại Càn chỉ cần dùng một bàn tay liền có thể trấn áp, trên thực tế Thái Tử thật đúng là đã tạo phản qua một lần, kết quả là bị Thánh Thượng Đại Càn ngộ nhận là nghịch ngợm, thế là phạt ba tháng tiền xài vặt...
Như vậy thì ai mà chịu nổi a!
Mà bây giờ Thái Tử lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, nếu không thì cũng sẽ không phái người đến tìm Doanh Phượng Tiên.

Doanh Phượng Tiên chau mày, nhìn Văn Nhược lộ ra vẻ mặt tự tin, đột nhiên mở miệng hỏi: "Thái Tử làm sao lại biết ta đã trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo?"
"Ấy?" Văn Nhược kinh ngạc, nói: "Việc này đã được truyền khắp Thượng Kinh a."
"Cái gì?" Lúc này Doanh Phượng Tiên thật đúng là ngây ngẩn cả người, ngay cả Tư Lạp Cách ở bên cạnh cũng đều biến sắc, dù sao thì một mình Thái Tử nhận được tin tức cũng không tính là gì, nhiều nhất là chứng minh ở bên trong Bái Hỏa Ma Giáo có nội ứng của Thái Tử, đầu năm nay tông môn nào không có một, hai kiểu người như vậy đây, sau đó trở về tiến hành kiểm tra một chút thì sẽ biết. Nhưng nếu như là toàn bộ Thành Thượng Kinh đều biết mà nói, vậy thì đó cũng không phải là chuyện giống nhau.
"Là ai đã truyền bá tin tức?"
"À." Thần sắc của Văn Nhược trở nên nghiêm túc: "Là do Thánh Thượng nhắc một câu vào lúc triều hội."
Doanh Phượng Tiên: "…"
Như vậy còn có thể nói cái gì đây?
Nếu như là do Thánh Thượng Đại Càn mà nói, vậy thì cũng không có gì là kỳ quái, bất quá nói đi cũng phải nói lại, loại tiểu nhân vật như nàng vì sao lại được Thánh Thượng Đại Càn biết đến, còn đặc biệt nhắc đến một câu ở trong triều hội?
Không phải là Doanh Phượng Tiên xem thường bản thân, mà là tuyệt đại đa số người ở trong cái thiên hạ này chỉ sợ ở trong mắt của Thánh Thượng Đại Càn cũng đều là tiểu nhân vật, coi như là toàn bộ Bái Hỏa Ma Giáo, lấy uy thế của Thánh Thượng Đại Càn, chỉ sợ nói diệt là có thể diệt, trong toàn bộ giới tông phái có thể chống lại cũng chỉ có ba mạch phật đạo ma.
Thậm chí nếu như không lo lắng đến việc ba mạch này liên hệ cùng với nhau, Thánh Thượng Đại Càn đã sớm động thủ.
Sau khi suy nghĩ thông suốt, Doanh Phượng Tiên liền không còn xoắn xuýt nữa, mà là trực tiếp phất phất tay nói: "Ta đã hiểu, ngươi hãy trở về đi."
"Ách." Khóe miệng của Văn Nhược giật giật, nói: "Thánh Nữ điện hạ, không biết câu trả lời của.."
"Trả lời cái gì?" Doanh Phượng Tiên ngẩn người, chợt phản ứng lại: "À, trở về nói cho Thái Tử, ta cự tuyệt."
Nói đùa cái gì, nếu nàng muốn đi hỗ trợ, khẳng định cũng là đi hỗ trợ sư huynh, một vị Thái Tử chờ đợi hơn 300 năm ở Đông Cung thì có cái gì mà giúp, nói không chừng vào một ngày nào đó sẽ đột tử đây.
‘’Điều Doanh Phượng Tiên ta thích làm nhất, chính là nói không đối với những người tự cho là đúng kia!’’
Văn Nhược: "? ??"
Nói đến, cũng không biết là sư huynh ở Thành Thượng Kinh sống

như thế nào, đã ăn hay chưa, có ngủ được không, còn có...Tương Tư sư muội sẽ không biển thủ đó chứ? Mặc dù không biết vì sao Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm lại tín nhiệm Lạc Tương Tư như vậy, nhưng trực giác của Doanh Phượng Tiên nói cho nàng biết, Lạc Tương Tư tuyệt đối sẽ không phải là loại người sẽ ngoan ngoãn đi theo phía sau sư huynh!
Nghĩ đi nghĩ lại, hai mắt của Doanh Phượng Tiên liền trở nên trống rỗng, ngay cả thanh âm của Văn Nhược cũng đều không nghe được, rõ ràng là đã thần du thiên ngoại.
"Thánh Nữ điện hạ? !" Văn Nhược còn muốn dựa vào ba tấc lưỡi của bản thân để tranh thủ một lần, kết quả là Doanh Phượng Tiên thế mà hoàn toàn không có trả lời hắn, lập tức khiến cho hắn có một loại cảm giác đàn gảy tai trâu.
Mà Tư Lạp Cách ở bên cạnh thấy một màn như vậy, cũng là đã kịp phản ứng sau khi ngây người.
Chuyện này còn phải nói hay sao!
Nhất định là Thánh Nữ điện hạ đang suy nghĩ sự tình tu hành ở trong lòng, nói không chừng đã sắp đốn ngộ!
"Được rồi, ngươi hãy trở về đi."
Tư Lạp Cách không có hảo ý nói với Văn Nhược, khẽ vươn tay trực tiếp ngăn cản hắn, nói đùa, không thấy được Thánh Nữ nhà chúng ta đang tu luyện hay sao, nếu như bị tiếng nói của ngươi quấy rầy, không thể đốn ngộ, vậy thì hắn phải đi chỗ nào để khóc? Đây chính là tương lai và hi vọng của Bái Hỏa Ma Giáo a!
"Đi xuống!" Văn Nhược bị Tư Lạp Cách kéo đi không có một chút lưu tình.
Mà cùng lúc đó, ở tám ngàn dặm bên ngoài Thành Thượng Kinh, tại Bất Phá Thiên Quan ở Phương Bắc.
Xem như là cửa ải chống cự Bắc Nhung, bản thân của Bất Phá Thiên Quan liền là một tòa Vạn Lý Trường Thành to lớn ngăn cách Bắc Nhung cùng với Trung Nguyên, sừng sững kéo dài tới đường chân trời, đâm thẳng vào mây xanh, che phủ chân trời, đi ở dưới thành, liền phảng phất như là đi tới điểm tận cùng của thế giới vậy, cho dù là Võ Đạo Tông Sư ở dưới tường thành cũng đều lộ ra sự hết sức nhỏ bé.
Trên thực tế bản thân của toà Vạn Lý Trường Thành này là không có bất kỳ một vị thủ vệ nào, bởi vì tường thành cao vút ở trong mây coi như là Võ Đạo Tông Sư cũng phải vận hết toàn lực mới có thể nhảy lên.

Chương 409: Thi cử nhân

Binh lính bình thường thì càng không thể leo lên, coi như là mới leo được một nửa đã té xuống, rơi xuống tan xương nát thịt, cũng chính là vì như thế, ở bên trong bốn đại Biên Hoang mặc dù Bắc Nhung là mạnh nhất, nhưng Phương Bắc lại là chỗ an toàn nhất, số lần chiến tranh còn lâu mới nhiều như ba đại Biên Hoang khác.
Mà vào giờ khắc này, ở ngay phía sau Bất Phá Thiên Quan, ở bên trong Thừa Thiên Quan.
"Chính là chỗ này a."
Trần Tiêm Tiêm cõng một bọc hành lý, mái tóc dài được cột cao, khuôn mặt như ngọc, bên hông mang kiếm, giống như một vị công tử thế gia đứng ở cửa thành, hai mắt sáng tỏ mà tràn ngập tự tin.
"Thi cử nhân, chờ sau khi hoàn thành liền đi đến Thành Thượng Kinh trao đổi cùng với Tương Tư tỷ!"
"Sư huynh hãy chờ đó! Rất nhanh ta sẽ đến với sư huynh!"
Ở trong kinh thành, Trần Khuynh Địch vừa mới thu xếp tốt bỗng nhiên rùng mình một cái, hít vào một ngụm khí lạnh.

Xem như là tẩm cung của Thái Tử, Đông Cung tên như ý nghĩa, tọa lạc tại phía đông hoàng cung, hơn nữa chim sẻ tuy nhỏ nhưng lại đầy đủ ngũ tạng, cho nên phối trí ở Đông Cung kỳ thật chính là một cái triều đình nhỏ, lịch đại Thái Tử ở trong Đông Cung đều sẽ sớm tiếp xúc với triều chính, hơn nữa quan viên thương thảo cùng với Thái Tử ở trong Đông Cung, xem như là tham khảo để sau này đến Vị Ương Cung.
Đây cũng là một loại thủ đoạn bồi dưỡng Thái Tử của Đại Càn, dù sao nếu thì để cho một Thái Tử từ trước cho tới bây giờ đều không tiếp xúc với triều chính, ở dưới tay cũng không có bất kỳ thế lực nào, toàn bộ Đại Càn chỉ sợ đã sớm loạn, hơn nữa không chỉ là quan văn, ở trong Đông Cung thậm chí còn có Lục Suất chuyên môn phụ trách bảo vệ Thái Tử.
Lục Suất là một phần quân đội trực thuộc của Thái Tử, có số lượng không nhiều, toàn bộ đều nhờ bản thân Thái Tử bỏ vốn để nghĩ biện pháp biên chế, cho nên Lục Suất có thực lực như thế nào đều chủ yếu phải nhìn vào năng lực của Thái Tử, mà năng lực của Thái Tử Đại Càn Võ Chiêu Không hiện nay, chính là không mạnh không yếu, cũng được xưng tụng là một vị Thái Tử bình thường, cho nên Lục Suất của Thái Tử cũng là trung quy trung củ.
Mà vào giờ khắc này, ở trong Đông Cung lại có một vị khách nhân đến.
"Gặp qua Thái Tử điện hạ!" An Quốc Hầu Khương Hằng vừa chắp tay

về phía thanh niên trước mặt, vừa dùng ngữ khí cung kính nói ra.
Thanh niên nhìn qua có bề ngoài hết sức trẻ tuổi, bất quá chỉ khoảng hai mấy tuổi, nhưng ở trên khóe mắt lại mang theo một tia nếp nhăn, còn có khí tức ở trên người mặc dù cường thịnh, nhưng lại ẩn ẩn lộ ra mấy phần xu hướng suy tàn, lộ rõ ra số tuổi thật của hắn, mà ở trong Đông Cung có thể có được phần tu vi này, dĩ nhiên chính là Thái Tử Đại Càn!
"An Quốc Hầu vừa mới xuất quan không lâu, thế mà liền đi đến nơi này của bản cung, thật sự là khiến cho bản cung vô cùng vui mừng a." Thái Tử mỉm cười với Khương Hằng, bất quá ánh mắt sau khi rơi vào trên người của Khương Hằng, biểu lộ của Thái Tử lại trở nên kinh ngạc: "Ách, chuyện này, An Quốc Hầu, đầu của ngươi?"
Thần sắc của Khương Hằng lập tức trở nên hết sức tái nhợt, đồng thời cái ót cũng truyền tới từng trận đau đớn.
Trần Khuynh Địch đáng chết!
"Vào thời điểm luyện công trước đó, khí trùng nguyên thần, kết quả là đau đầu sốc hông, cũng không chuyện gì."
Thái Tử: "? ??"
Khí trùng nguyên thần? !
Lời này mặc dù dễ nghe, kỳ thật dùng thuyết pháp càng đơn giản hơn chính là dùng cương khí để đánh vào đầu! Gặp quỷ, đầu năm nay lại còn thật sự có loại ngớ ngẩn dùng cương khí đánh vào đầu của mình a, hơn nữa kinh khủng nhất là còn đau đầu sốc hông, đánh vào đầu mà còn có thể sốc hông hay sao? !
Nói trở lại, nếu đau đầu sốc hông, vậy thì vị An Quốc Hầu này không phải là đã biến thành ngớ ngẩn rồi đó chứ? !
Dừng lại một chút, Thái Tử quan sát Khương Hằng, nói ra từ trong thâm tâm: "An hầu không hổ là Hầu Gia do tự tay phụ hoàng sắc phong, thật sự là hồng phúc tề thiên."
Khương Hằng ngẩng đầu một cái, ưỡn ngực nói: "Điện hạ quá khen rồi!"
Thái Tử cũng không quan tâm đến thái độ của Khương Hằng, xoay chuyển lời nói: "Đúng rồi An Quốc Hầu, trước đó bản cung nghe thấy ngươi dường như đã động thủ cùng với người ta ở trước phủ đệ của Nhị Hoàng Tử? Hơn nữa đối tượng động thủ còn là vị Trần Khuynh Địch vừa mới trở về kia, sao rồi? Lấy võ công của An Quốc Hầu, xem ra là vị Trần Khuynh Địch kia đã chịu không ít đau khổ rồi a?"
Khóe miệng của Khương Hằng giật một cái, nhưng quả thực là vẫn già mồm nói ra: "Bản hầu là kỳ tài ngút trời, há lại là tên Trần Khuynh Địch kia có thể so sánh? Bất quá lần này bản hầu xuất thủ cũng đã có phát hiện mới, bản hầu phát hiện ra kỳ tài chân chính mà Thuần Dương Cung bồi dưỡng, lại không phải là Trần Khuynh Địch, mà là một vị mỹ nhân tuyệt sắc."
Thái Tử: "..."

Thân làm Thái Tử Đại Càn, tin tức của hắn linh thông cũng không phải loại gia hỏa bế quan hơn một năm như Khương Hằng có thể so sánh.
Cho nên sự tình có quan hệ đến việc Trần Khuynh Địch hiện tại đã là Võ Đạo Tông Sư, hắn cũng rất rõ ràng, vốn dĩ cho rằng Khương Hằng chính là đụng phải một cây đinh Trần Khuynh Địch, chỉ là ngại mặt mũi không nói ra, nhưng không ngờ được thế mà lại làm ra được một cái tin tức lớn đến như thế, kỳ tài chân chính mà Thuần Dương Cung bồi dưỡng?
Gặp quỷ! Một vị Võ Đạo Tông Sư còn chưa đủ là kỳ tài hay sao! Nếu còn kỳ tài hơn, chẳng lẽ còn có một người trong thế hệ tuổi trẻ đã đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan?
Vậy thì một vị Thái Tử sống qua 300 năm còn kẹt tại Võ Đạo Tông Sư như hắn, chẳng phải là nên kẹp đầu vào cửa chết cho rồi.
"Khụ khụ." Thái Tử ho nhẹ một tiếng, chợt nói ra: "Bản cung đã hiểu, đúng rồi An Quốc Hầu, bên này bản cung có một chuyện phi thường trọng yếu muốn ủy thác cho ngươi, không biết ý của ngươi là như thế nào? Vừa vặn ngươi cũng đã đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, chuyện này cũng có thể khiến cho ngươi dương danh trên giang hồ một phen."
Hai mắt của Khương Hằng sáng lên, thân làm "kỳ tài ngút trời thiên cổ khó gặp", hắn hiện tại cái gì cũng không thiếu, cái thiếu duy nhất đúng là thanh danh, dù sao hắn cũng chưa từng xông xáo qua ở trên giang hồ, thanh danh An Quốc Hầu cũng chỉ giới hạn tại triều đình, còn kém rất xa thế hệ trẻ của các tông môn khác.
Nhất là Trần Khuynh Địch, gặp quỷ, tên kia thì có tài đức gì, thế mà có thể xông ra một cái thanh danh Sát Nhân Cuồng Ma! Lão tử năm đó đã chém giết nhiều năm ở chiến trường Biên Cương, cũng đều không có xưng hào ngang ngược như vậy, hắn thì dựa vào cái gì!
Ý niệm tới đây, Khương Hằng lập tức chắp tay về phía Thái Tử, hỏi: "Không biết là điện hạ cần làm việc gì?"
"Đâu có đâu có."
"Sao có thể nói là việc phải làm đây, chỉ là muốn An Quốc Hầu giúp bản cung một vấn đề nhỏ mà thôi."
Nụ cười ở trên mặt của Thái Tử vô cùng ấm áp, khiến cho Khương Hằng rất là hưởng thụ, nói: "An Quốc Hầu hắn là cũng rõ ràng, bây giờ ở Bất Phá Thiên Quan đang tổ chức thi cử nhân, muốn chọn ra Tiến sĩ có thể làm trụ cột nước nhà tiến vào kinh thành, thiếu một vị quan chủ khảo."

Chương 410: Thừa Thiên Quan

"Quan chủ khảo?" Khương Hằng nhướng mày, cái chức vị này thì có thể khiến cho hắn thu được danh tiếng gì?
"An Quốc Hầu cũng đừng quên, có thể tham gia thi cử nhân, tuyệt đại bộ phận đều là hào cường thế gia ở các nơi trong Trung Nguyên, còn có đệ tử của tông môn nhất lưu, nếu như ngươi có thể triển lộ một phen ở trong mắt bọn hắn, còn lo không có thanh danh?"
Thái Tử nói rất đúng a! Khương Hằng lập tức tỉnh ngộ lại, nói ra lời cảm kích: "Ta hiểu rồi."
"Ha ha ha, hiểu được là tốt." Thái Tử cười nói, đồng thời thờ ơ nói thêm một câu: "Đúng rồi, ở trong Đông Cung của ta cũng có một vị thị vệ tham gia thi cử nhân, nếu như An Quốc Hầu đảm nhiệm quan chủ khảo, cần phải chiếu cố một chút a, hắn thế nhưng là người do bản hầu tỉ mỉ bồi dưỡng, mặc dù không bằng An Quốc Hầu, nhưng cũng có tu vi không tầm thường."
"Thì ra là thế." Khương Hằng gật đầu một cái nói: "Thái Tử cứ yên tâm! Cứ giao cho bản hầu a!"
Nói xong, Khương Hằng liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang rời đi.
Mà nhìn bóng lưng Khương Hằng rời đi, Thái Tử Võ Chiêu Không liền thở dài một tiếng xuất phát từ nội tâm, khắp khuôn mặt đều là sự thổn thức.
"Người xuất thân từ quân ngũ, đầu đều không dùng được, hết lần này tới lần khác lại có thực lực mạnh, tính cách lại lỗ mãng, còn được phụ hoàng tự mình sắc phong..."
Xuất thân quân ngũ, nói rõ là có bối cảnh quân đội, thực lực mạnh giải thích là có thiên tư bất phàm. Mà phụ hoàng tự mình sắc phong, là tượng trưng cho việc bình thường đều sẽ cho người sắc phong mặt mũi, sẽ không gây khó dễ.
Ở trên hai điểm cơ sở này, tính cách lỗ mãng, đầu không dùng được, giải thích rằng đây là người dễ dàng bị lừa gạt, hơn nữa sẽ dễ dàng cảm động vì ơn huệ nhỏ, vạn nhất gây ra đại phiền toái còn có thể để cho hắn gánh tội thay, đây quả thực là...
"Kẻ chuyên gánh tội thiên cổ khó tìm a." Thái Tử cảm khái xuất phát từ nội tâm, nói: "Nếu như mỗi năm đều có thể gặp được mấy kẻ như vậy, không biết là sẽ thư thái bao nhiêu."
"Truyền lệnh xuống." Thái Tử nhẹ nhàng nói, mặc dù chung quanh không có người, nhưng lại có một trận gió nhẹ thổi qua, phảng phất như là đáp lại hắn vậy.
"Ta muốn gặp mặt Trần Khuynh Địch một lần."

Xem như là phòng tuyến trụ cột ở Phương Bắc, Bất Phá Thiên Quan kỳ thật cũng không phải là rào cản duy nhất ở Phương Bắc, mặc dù chỉ vẻn vẹn bằng vào Vạn Lý Trường Thành cao vút ở trong mây kia liền đủ để ngăn cản 99% dị tộc Bắc Nhung, nhưng Bất Phá Thiên Quan cũng cần phải có trận pháp củng cố và bổ sung, nếu không thì vô số cường giả của Vương Đình Bắc Nhung, đã sớm đánh xuyên nó. Cho nên về sau mới có thành trì tồn tại xung quanh Bất Phá Thiên Quan.
Bản thân của những tòa thành trì này không có tác dụng gì, nhưng bản thân chúng nó lại tọa lạc ở 72 chỗ địa mạch bên trên Bất Phá Thiên Quan, chỉ cần có bọn chúng tồn tại, toàn bộ địa mạch cũng sẽ bị phong tỏa ở dưới Bất Phá Thiên Quan, ở dưới loại tình huống này công kích Bất Phá Thiên Quan chẳng khác nào là công kích vào đại địa, tất cả tổn thương đều sẽ bị chuyển dời đi.
Vì vậy Bất Phá Thiên Quan mới được đặt cho cái danh hào "Không thể phá".
Mà Thừa Thiên Quan chính là một trong 72 thành trì, hơn nữa còn là một trong 12 trụ cột, bây giờ cả tòa thành trì này càng là người ta tấp nập, các tú tài Đại Càn tấn thăng đi lên khoa cử các nơi nhao nhao tụ tập ở bên trong tòa thành trì này, nguyên một đám hoặc là tay cầm quạt lông, lấy khăn buộc đầu, hoặc là trí tuệ vững vàng, hoặc là phóng khoáng vạn phần, hoặc là bá đạo vô cùng.
Mặc dù không bằng thánh địa võ đạo, nhưng những người trẻ tuổi này cũng đều là đệ tử của tông môn nhất lưu cùng với hào môn thế gia, càng là đã thông qua thi tú tài, tu vi tối thiểu nhất cũng ở cảnh giới Tiên Thiên, mặc dù đại bộ phận đều là Luyện Khí Hóa Thần cùng với Luyện Tinh Hóa Khí, nhưng cũng được coi như là tuấn tài trẻ tuổi.
Cũng không phải là ai cũng có thể giống như Trần Khuynh Địch, không đến 20 tuổi liền trở thành Võ Đạo Tông Sư. Bất quá ở trong đám người, Trần Tiêm Tiêm lại thấy được một đạo thân ảnh ngoài ý liệu.
Liếc nhìn lại, có thể nhìn thấy một nam tử tráng niên mặc áo bào màu lam ở phía trước nhất đoàn người, lưng đeo trường kiếm, loại trang phục này là rất phổ biến, nhưng chân chính khiến cho Trần Tiêm Tiêm để ý, là khí tức cùng với khuôn mặt của đối phương.
"Là vị tông chủ ở Viêm Hán Quốc kia!" Trần Tiêm Tiêm thấp giọng khẽ hô ở trong lòng, đúng vậy, đối phương chính là tông chủ của Thiên Lan Kiếm Tông ở Viêm Hán Quốc ngày xưa! Tên là…?"
Hắn tên là gì nhỉ? Trần Tiêm Tiêm trừng mắt nhìn, sửng sốt nửa ngày vẫn không thể nhớ ra được.
Mà ở một bên khác, Vương Lan thì có cảm giác trong lòng, quay đầu nhìn về phía phương hướng Trần Tiêm Tiêm, bất quá Trần Tiêm Tiêm đã sớm ẩn giấu ở trong đám người.

"Có người đang thăm dò ta..." Vương Lan chau mày, bất quá liền buông lỏng, lộ ra vẻ cười khổ.
Cũng phải, bản thân hắn bây giờ cũng được coi là thuộc hạ của Thái Tử, hơn nữa còn quang minh chính đại xuất hiện ở loại địa phương thi cử nhân này, không có người âm thầm thăm dò mới là lạ.
Nói đến kinh lịch của Vương Lan, đó cũng là một sự tình tương đối khúc chiết, từ khi sau khi hắn rời theo Tần Kiền Hoàng, liền bị Tần Kiền Hoàng ném tới dưới trướng của Thái Tử, kết quả là trở thành hộ vệ của Thái Tử, cũng được coi là có vận may lớn, nhưng chung quy là đã không còn tự do như ở trong giang hồ lúc trước.
Nhưng so sánh, Vương Lan cũng thu được tiến bộ phi tốc trong võ đạo.
Về phần khúc mắc ngày xưa một mực rất căm hận Thuần Dương Cung, Vương Lan cũng coi như là đã từ bỏ, đối với hắn hiện tại mà nói đừng nói là Ninh Thiên Cơ cao không thể chạm, coi như là Trần Khuynh Địch cũng đều không phải là tồn tại mà hắn có thể căm hận.
"Được rồi, trước tiên chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ mà Thái Tử điện hạ giao cho a. Vừa vặn bản thân gần đây vừa mới đột phá, cũng có thể nghiệm chứng võ đạo của bản thân một phen, phát dương quang đại võ học của Thiên Lan Kiếm Tông, chỉ là cũng không biết là bây giờ Hạo nhi như thế nào."
Từ lần ở Viêm Hán Quốc bị tiểu nha đầu ở bên người Trần Khuynh Địch đánh bại, Hạo nhi liền giống như phát điên liều mạng tu luyện, muốn rửa sạch nhục nhã, chỉ là đệ tử Thuần Dương Cung làm sao có thể bị vượt qua dễ dàng như vậy được, Vương Lan đối với chuyện này thật sự là không ôm kỳ vọng quá cao, chỉ hy vọng là Hạo nhi không chui vào rừng sâu trốn tránh là được rồi.
"Dự khảo bắt đầu!"
Ở trung ương Thừa Thiên Quan, trên một cái bục cao truyền ra thanh âm của thành chủ Thừa Thiên Quan, bất quá nghe nói vị thành chủ này chỉ là phó giám khảo thi cử nhân lần này, quan chủ khảo còn đang ở trên đường đi tới đây, hơn nữa còn là một vị trẻ tuổi tuấn kiệt chân chính, cũng không biết là dạng nhân vật gì.
Vương Lan đang bận suy nghĩ dường như đã quên mất, ở trong đám đông còn có người đang theo dõi hắn.

Chương 411: Bất biến ứng vạn biến

"Nếu ta nhớ không lầm, vị cái gì tông chủ này hẳn là đi theo chân Tần Kiền Hoàng a, vì sao lại xuất hiện ở bên trong thi cử nhân, đây không phải là do Tần Kiền Hoàng bày mưu đặt kế đó chứ?"
"Hoặc nói là..." Ở trong cái chớp nhoáng này, hai mắt của Trần Tiêm Tiêm giống như điện, bắt đầu nhanh chóng suy tư!

"A a!" Sau khi lăn trên đồng cỏ hai vòng, Dương Xuân bất mãn hét lớn: "Tiểu Yêu!"
Một đạo hư ảnh màu trắng xuất hiện ở bên cạnh Dương Xuân, tức giận nói ra: "Làm sao?"
"Ta bị trúng độc!" Dương Xuân ôm lấy ngực, lộ ra khuôn mặt đáng thương: "Ta nếu không được đại ca ca ôm thì sẽ bị trúng kịch độc!"
"Vậy thì ngươi hãy chờ bị hạ độc chết đi a, nha đầu thối." Tiểu Yêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mở miệng nói: "Ngươi cũng đã rời đi được mấy tuần, chẳng lẽ không thể nhẫn nại thêm được nữa hay sao, chớ quên lời nói lúc trước của ta, đây chính là cơ duyên vô thượng có thể giúp ngươi đặt vững đạo cơ!''
"Kết quả là ngươi không muốn tranh thủ cơ duyên, còn nhớ tới vị sư huynh kia!"
"Lão nương đã sắp bị ngươi cho làm tức chết!"
Thanh âm của Tiểu Yêu trở nên nghẹn ngào, ngay cả hư ảnh màu trắng hiển hiện ở bên ngoài cũng run rẩy, có dấu hiệu tiêu tán.
Ông trời ơi! Vì nha đầu thối Dương Xuân này, nàng không biết đã phí bao nhiêu tâm lực, lần này để cho Dương Xuân trở lại quê quán Lạc Viêm Thành tại Viêm Hán Quốc, cũng là vì một cái cơ duyên khoáng thế! Lúc trước tu vi của nàng thế nhưng cũng hết sức cao cường, cuối cùng chết ở loại địa phương nhỏ như Lạc Viêm Thành, còn không phải là vì cái cơ duyên kia hay sao? Kết quả là nha đầu thối Dương Xuân này lại còn bày ra bộ dáng chẳng thèm ngó tới!
Tức chết lão nương rồi!
Ý niệm tới đây, tiểu Yêu liền quyết định phổ cập khoa học cho Dương Xuân một lần: "Ta nói cho ngươi a, có biết ở trong này đến tột cùng có cơ duyên gì hay không? Ta cho ngươi biết, vị trí của Lạc Viêm Thành rất đặc thù, là cửa vào của một tòa bí cảnh to lớn! Nghe nói là dính đến Bất Tử Dược ở trong truyền thuyết!"
Dương Xuân: "? ??"
Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Xuân lộ ra vẻ khiếp sợ, tiểu Yêu phảng phất như là đã tìm về được mặt mũi, nói: "Hiện tại ngươi đã biết sự đáng sợ của cơ duyên này hay chưa, đây chính là Bất Tử Dược! Hơn nữa coi như không có Bất Tử Dược, thì cũng có đủ loại

dược thảo thần kỳ luyện chế ra Bất Tử Dược năm đó, còn có Tiên Hỏa mà Thiên Sư Từ Phúc luyện đan năm đó, đó đều là những thứ không tầm thường."
"Tiên Hỏa luyện đan?"
"Đương nhiên, Tiên Hỏa có thể luyện chế Bất Tử Dược, có thể là đồ vật thông thường hay sao? Nếu như ngươi có thể lấy được loại Tiên Hỏa kia, tăng thêm bí pháp của Cửu Mệnh Miêu nhất tộc chúng ta, đủ để rèn luyện đạo cơ của ngươi đến trình độ hoàn mỹ không có một chút tì vết, sau đó ngưng tụ ra Kim Đan, thực lực của ngươi tuyệt đối có thể sánh ngang với sư huynh của ngươi ở cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả!"
"Ấy?" Dương Xuân kinh ngạc: "Không có cách nào vượt qua đại ca ca hay sao?"
"Nghĩ hay quá nhỉ!" Tiểu Yêu tàn bạo nói: "Sư huynh của ngươi cũng là kẻ biến thái, ở cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả liền tự sáng tạo ra công pháp, đạo cơ mặc dù không phải là hoàn mỹ không tì vết, nhưng lại thích hợp nhất với bản thân, sau khi đột phá thành Võ Đạo Tông Sư càng là mạnh hơn rất nhiều, người mạnh hơn hắn ở trong đồng cảnh giới tuyệt đối là có thể đếm được ở trên đầu ngón tay."
Dương Xuân phủi tay nói: "Đại ca ca lợi hại đến như vậy sao!"
"Bớt nói nhảm!"
"Nhanh lên! Chúng ta hãy nhanh đi đến Lạc Viêm Thành, có thể lên như diều gặp gió hay không thì đều dựa vào ngươi! Về sau ta luyện lại yêu thân cũng cần sự trợ giúp của Tiên Hỏa."
"Được! Cứ giao cho ta a!" Dương Xuân vui vẻ chạy về phía phương hướng Lạc Viêm Thành.
Kết luận lại mà nói.
Trần Khuynh Địch đã ở lại trong khách sạn ròng rã một tuần lễ.
Ông trời ơi! Thật sự không phải là hắn không cố gắng, mà là mặc kệ hắn làm như thế nào cũng không tìm được đường ra, mà thiên lao thì hắn lại không vào được, ngoại trừ Nhị Hoàng Tử, rất nhiều triều thần ở Thành Thượng Kinh căn bản là không để ý tới hắn, dù sao thì lập trường của song phương cũng khác biệt, nào sẽ để ý tới Trần Khuynh Địch.
Về phần Lục Phiến Môn, vậy thì càng đừng nhắc tới, hoàn toàn không có ý tứ giúp đỡ. Đây cũng là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch gặp phải loại tình huống này. Đường đường là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, người hành tẩu trong thiên hạ, Thần Bộ Thuần Dương của Lục Phiến Môn, thế mà ngay cả một chút tin tức cũng không dò xét được! Chớ đừng nói chi là cứu Trần gia ra từ trong thiên lao.
Ầm!
Đập bàn tay lên trên bàn, Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc lạnh lùng, liên tục hít sâu mấy hơi mới xem như là bình tĩnh trở lại.

"Ở nơi này không được động thủ a, đáng giận."
Thân làm Đế Đô Đại Càn, Thành Thượng Kinh căn bản là không cho phép sử dụng vũ lực, chỉ là một cái quy củ như vậy liền hạn chế hơn phân nửa năng lực của Trần Khuynh Địch, mà không bột đố gột nên hồ, ở dưới tình huống Nhị Hoàng Tử không ra tay, Lục Phiến Môn không giúp đỡ, thiên lao lại không vào được, căn bản là không có chỗ ra tay.
Gặp quỷ!
Cũng may đây là Thành Thượng Kinh, nếu đổi thành Thanh Châu Đạo, lấy tính cách của Trần Đại chân truyền thì đã sớm đánh cho đám gia hỏa này nở hoa đầy mặt.
"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, đè lửa giận trong lòng xuống, Trần Khuynh Địch triệt để bình tĩnh trở lại. Không sai, hiện tại chuyện phải làm không phải nổi điên, mà là tỉnh táo suy nghĩ, phân tích tình huống, tìm ra biện pháp phá cục.
Đúng! Phải tìm ra biện pháp để phá cục!
Sau đó Trần Khuynh Địch liền nhìn về phía Lạc Tương Tư ở bên cạnh.
"Tương Tư, muội cảm thấy thế nào?"
Biện pháp của ta chính là để cho Tương Tư sư muội nghĩ ra biện pháp!
Toàn thân của Lạc Tương Tư chấn động, sau khi trầm tư một lát thì thản nhiên nói ra: "Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể chờ đợi, lấy bất biến ứng vạn biến."
"Trước mắt, Thái Tử nếu như không phải là vô duyên vô cớ niêm phong Trần gia, vậy thì nói rõ là có nhu cầu gì đó, mà sư huynh xem như là người duy nhất còn sót lại của Trần gia còn ở bên ngoài, hiện tại lại đang ở trong Kinh Thành, Thái Tử sẽ không thể không biết chuyện này, cho nên chúng ta chỉ cần đợi ở trong Kinh Thành, Thái Tử sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới cửa."
"Tìm tới cửa?"
Trần Khuynh Địch còn chưa nói hết lời, ở cửa ra vào liền truyền đến một tiếng hô bén nhọn.
"Ầm."
Cửa phòng mở ra, hàn khí lan tràn ra, đông cứng ngưỡng cửa cùng với mặt đất trái phải thành màu lam, mà đi theo cỗ hàn khí kia vào cửa phòng thì là một vị thái giám trung niên.
Nhìn thấy vị thái giám này, Trần Khuynh Địch liền biết thân phận của hắn.
"Vị cô nương này đúng là rất thông minh, ta là Lưu Cẩn, gặp qua hai vị."
"Ngươi là người của Thái Tử?"
"Đại tổng quản thiếp thân của Thái Tử, chính là ta."
Trần Khuynh Địch phun ra một ngụm trọc khí, cuối cùng cũng đã có

biện pháp, nhưng theo việc thở phào nhẹ nhõm, còn có một cỗ biệt khuất khó tả cũng xông lên đầu, Loại cảm giác bị hạn chế khắp nơi này thật sự là khiến cho người ta khó chịu.

Chương 412: Bảo ngọc

"Thái Tử muốn gặp chúng ta?"
"Không sai."
"Dẫn đường đi."
Nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt cổ quái, Lưu Cẩn không khỏi mỉm cười.
Xem ra mấy ngày nay vị người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung này đúng là liên tục gặp khó khăn a, bất quá như vậy mới đúng, nếu không thì Thái Tử điện hạ cũng sẽ không lạnh nhạt với hắn như vậy, làm như vậy chính là muốn cho hắn biết, nơi này không phải là một mẫu ba phần đất của hắn, mà là Đế Đô Đại Càn! Là địa phương tôn quý nhất thiên hạ! Ở trong này cho dù là rồng cũng phải cuộn lại, cho dù là hổ cũng phải nằm xuống!
Mặc dù đắc ý ở trong lòng, nhưng sắc mặt của Lưu Cẩn lại không có thay đổi, ngược lại còn cung kính hơn một chút, dù sao thì hắn cũng đã được nghe nói đến thanh danh của vị Trần Đại chân truyền này, nổi danh cứng đầu, còn là một Sát Nhân Cuồng Ma, vạn nhất ép đến mức hắn nổi khùng, vậy thì sẽ được không bù mất.
Ở dưới sự dẫn đường của Lưu Cẩn, ba người đi qua cửa cung, sau khi thẩm tra đối chiếu thân phận, Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư mới đi tới Đông Cung.
Khác biệt cùng với phủ đệ mộc mạc của Nhị Hoàng Tử, Đông Cung xem như là tẩm cung của Thái Tử, một bộ phận của hoàng cung, chỉ là từ góc độ xa hoa mà nói cơ hồ là độc nhất thiên hạ, hơn nữa đây cũng không phải là chỉ có một tòa cung điện, mà là một dãy cung điện to lớn, ở giữa có sông linh tuyền chảy xuôi, xây dựng lên một vườn hoa, trong vườn trồng đủ loại linh dược, còn nuôi dưỡng một ít Linh Ngư, trong lúc nhảy lên thậm chí còn để lộ ra mấy phần dị tượng Ngư Long.
Mà đây vẻn vẹn chỉ là cảnh tượng ở Đông Cung.
Tích tiểu thành đại, có thể tưởng tượng là cả tòa hoàng cung rốt cuộc sẽ khủng bố cỡ nào. Có thể nói, chỉ là tòa hoàng cung này, chính là bảo địa lớn nhất trên đời này, tất cả đều là cơ duyên. Nói thật, Trần Khuynh Địch chính là muốn cướp tất cả.
"Trần công tử?"
Hấp háy mắt, Trần Khuynh Địch đặc biệt thuần lương nhìn về phía Lưu Cẩn, hỏi: "Sao thế?"
"Ách, Thái Tử điện hạ đã chờ ở bên trong." Lưu Cẩn khá là nghi ngờ nói, không biết vì sao, vừa rồi hắn luôn cảm thấy ánh mắt của Trần Khuynh Địch không có hảo ý.
"À, Tương Tư, chúng ta đi vào thôi."

Nhìn Trần Khuynh Địch muốn mang Lạc Tương Tư đi vào chung theo thói quen, Lưu Cẩn cũng không ngăn cản, ngược lại còn hơi nheo mắt lại, trong ánh mắt nhìn Lạc Tương Tư càng là tràn đầy sự kỳ dị.
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch đi vào đại điện cũng nhìn thấy vị Thái Tử đã nhốt cả Trần gia vào thiên lao kia.
"Cửu ngưỡng đại danh a, Trần huynh."
Nhìn Thái Tử nở nụ cười, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Trần Khuynh Địch liền biết đối phương đây là đang muốn khiêu khích, hiển nhiên là muốn làm cho hắn rơi vào tình cảnh lúng túng.
Lúc này cần phải giữ yên lặng! Không sai, ta là Trần Khuynh Địch lạnh lẽo cô quạnh!
Mà ở phía đối diện, Thái Tử thấy Trần Khuynh Địch không nói một lời, nụ cười ở bên ngoài mặc dù không thay đổi, nhưng ở trong lòng thì trầm xuống.
Khá lắm! Ta làm ngơ hắn lâu như vậy, hắn lại còn bình tĩnh đến như vậy! Theo đạo lý mà nói thì người bình thường ở trong loại tình huống này còn nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của ta, đương nhiên là sẽ phẫn nộ. Nhưng hắn thế mà lại hoàn toàn không hề bị lay động!
"Khụ khụ, lần này bản cung mời Trần huynh đến, chủ yếu là có việc muốn nhờ."
"Là chuyện gì?" Trần Khuynh Địch nói ra với ngữ khí thờ ơ, mà Thái Tử càng là nhướn lông mày lên.
Vị Trần Khuynh Địch này thật đúng là thật sự có tài, nếu như hắn giận quá mất khôn, vậy thì ta sẽ nắm chắc cho hắn vào tròng, nhưng hắn thế mà lại bày ra bộ dáng không muốn giao tiếp với ta, thật là rắc rối.
Đây là không nhìn thấy thỏ không thả ưng a! Xem ra ta nếu còn chưa lấy ra chỗ tốt, thì hắn sẽ không nói rõ ngọn ngành cùng với ta.
Ý niệm tới đây, Thái Tử cũng trực tiếp nói ra: "Trước đó vài ngày, phụ hoàng đã hạ thánh chỉ, phân chia chức năng của Lục Phiến Môn, các Mật Thám của Lục Phiến Môn, từ nay về sau chỉ có chức năng giám sát, mà các tuần bổ thiên hạ thì sẽ được biên chế thành một cái bộ phận mới, tên là Cẩm Y Vệ, từ nay về sau sẽ phụ trách ổn định các Đạo ở Trung Nguyên."
Vừa dứt lời, Thái Tử liền thỏa mãn nhìn biểu lộ biến hóa kịch liệt trên mặt của Trần Khuynh Địch.
Như thế này mới đúng!
"Trần huynh cũng không cần phải chấn kinh." Thái Tử mỉm cười nói: "Có quan hệ đến vị trí tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, phụ hoàng đã giao hoàn toàn cho bản cung xử lý, cho nên chỉ cần Trần huynh đáp ứng giúp bản cung một vấn đề nhỏ, vậy thì bản cung sẽ không chỉ thả đông đảo đệ tử của Trần gia ra, đồng thời còn có thể tiến cử Trần huynh trở thành tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ! Trần huynh cảm thấy như

thế nào?"
Lợi ích mà Thái Tử đưa ra là rất hấp dẫn, đáng tiếc là Trần Khuynh Địch lúc này đã hoàn toàn không nghe thấy lời này, trong đầu chỉ còn lại sự rung động.
Cẩm Y Vệ, m* kiếp!
Cẩm Y Vệ, xuất thân từ triều Minh, là cơ quan gián điệp phi thường nổi tiếng của Trung Hoa, địa vị của nó trên cơ bản là tương đương với lực lượng cảnh sát bí mật của phương Tây, ở trong 5000 năm lịch sử Trung Hoa chỉ có khoảng năm tổ chức là có tiếng tăm giống như Cẩm Y Vệ, mà cái tên này lại được nhắc đến đối với một người ở dị thế giới như Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn cảm thấy đây nhất định không phải là chuyện trùng hợp! Không nói đến những cái khác, cái thế giới này thế nhưng đã có vết xe đổ! Thuần Dương Đạo Tôn còn không phải là như vậy hay sao?
Đây thật sự là gặp quỷ!
"Ha ha..." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.
Không sai, tỉnh táo suy nghĩ, không nên bị sự ngạc nhiên làm cho choáng váng đầu óc, cái tên Cẩm Y Vệ này kỳ thật cũng không phải là danh tự phi thường đặc thù gì, dù sao thì cái thế giới này không phải là cũng có Lục Phiến Môn hay sao, cho nên không thể bởi vì một cái tên liền xác nhận Thánh Thượng Đại Càn cũng là người xuyên việt, đó cũng là chuyện quá qua loa.
Thấy Trần Khuynh Địch lộ ra bộ dáng này, Thái Tử không khỏi nhíu mày, nói: " Trần huynh?"
"À, có chuyện gì vậy?"
Khóe mặt của Thái Tử giật một cái, bất quá vẫn nói một cách ân cần: "Vị trí tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, còn có phóng thích đám người Trần gia, không biết ý của Trần huynh là như thế nào? Chớ quên, chức năng của Cẩm Y Vệ xung đột lẫn nhau cùng với Lục Phiến Môn, Trần huynh cũng sẽ không ngừng đối đầu với Lục Phiến Môn a?"
"Có bản cung hiệp trợ, coi như là Lục Phiến Môn cũng không tính là gì."
"Mà yêu cầu của bản cung kỳ thật cũng rất đơn giản, bản cung biết rõ Trần gia có một khối bảo ngọc, chính là kỳ bảo tu luyện phi thường hiếm thấy, bây giờ tu vi của bản cung đang đứng ở Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, cần kỳ bảo như vậy để cảm ngộ võ đạo, bây giờ khối bảo ngọc kia hẳn là đang ở ngay trên người của Trần huynh a?"
"Cho bản cung mượn dùng một thời gian có được không?"

Chương 413: Hù dọa

Thái Tử vừa dứt lời, sắc mặt của Lạc Tương Tư ở sau lưng Trần Khuynh Địch bỗng nhiên biến đổi.
Mượn bảo ngọc?
Đây rõ ràng là đang lừa dối a!
Nhìn điều kiện mà Thái Tử nói ra, phóng thích đám người Trần gia? Lúc trước Thái Tử vì nhốt Trần gia vào thiên lao không biết đã hao tốn bao nhiêu nguồn lực, hiện tại liền phóng xuất chỉ trong chớp mắt? Còn có cái gọi là tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, nhìn qua giống như là một chức quan rất lớn, nhưng Thái Tử cũng không suy nghĩ một chút xem sư huynh là có thân phận gì.
Thân phận của sư huynh chính là đệ tử tông phái!
Thân làm đệ tử tông phái, ở Thành Thượng Kinh căn bản chính là một cây làm chẳng nên non, đến lúc đó Cẩm Y Vệ được thành lập, tất cả thành viên từ trên xuống dưới đều là người triều đình, cho dù làm tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ thì có thể làm gì? Sẽ không có một ai nghe theo sư huynh, đến lúc đó vẫn sẽ bị Thái Tử thao túng như thường.
Cho nên đây chính là một điều kiện trao đổi nhìn qua phi thường phong phú, nhưng trên thực tế lại tràn đầy bẫy rập. Nhưng không thể không thừa nhận chính là, cái điều kiện trao đổi này nhìn ở bề ngoài xác thực là rất có lực hấp dẫn.
Nói một cách khác, khối bảo ngọc mà Thái Tử muốn trao đổi kia, khẳng định là cũng phi thường có giá trị!
Chỉ ở trong một cái nháy mắt, Lạc Tương Tư liền phân tích ra tất cả những thứ này, chợt nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Mà vào giây tiếp theo.
"Ta cự tuyệt!" Giọng nói trong trẻo và tươi sáng vang vọng khắp đại điện, với sự kiên quyết vô song.
Lạc Tương Tư: "! !! !"
Không hổ là sư huynh! Không cần ta phải lo lắng! Sư huynh khẳng định là cũng đã nhìn ra âm mưu của Thái Tử!
"Vì sao?" Thái Tử nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt kiên định, chỉ trầm mặc trong chốc lát liền đột nhiên mở miệng nói: "Bản cung tự cho là đã vô cùng có thành ý, ngươi hẳn là cũng đã nhìn ra được rồi, hiện tại tu vi Võ Đạo Tông Sư của bản cung đã đạt đến cực hạn, nếu như không có bí pháp hoàng thất, chỉ sợ là kiếp nạn Tam Vị Chân Hỏa đã sớm giáng lâm, đây chính là thời điểm cần phải đột phá."
"Ta hiểu được." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Nhưng ta vẫn cự tuyệt!""
Chuyện Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất, chính là nói không với những người tự cho là đúng!

Thái Tử: "? ??"
Đây là lý do gặp quỷ gì!
Nhìn Trần Khuynh Địch nghiêm mặt, Lạc Tương Tư che miệng cười khẽ, sư huynh chính là sư huynh a, rõ ràng là đã xem thấu kế hoạch của đối phương, nhưng vẫn giả ngốc như cũ, cái này chẳng lẽ chính là cái gọi là đại trí nhược ngu (Kẻ tài trí giả như ngu dốt)?
Thấy Trần Khuynh Địch mềm không được cứng cũng không xong, thần sắc của Thái Tử rốt cục cũng dần dần trở nên nghiêm túc: "Trần huynh, xem ra sự tình mà ngươi lấy được từ nhị đệ của bản cung còn chưa đủ nhiều a, vậy thì bản cung sẽ nói thẳng với ngươi, nếu như không lấy được bảo ngọc, Trần gia cũng không còn cần phải tồn tại nữa!"
Trần Khuynh Địch mỉm cười, vậy mà trực tiếp đứng dậy, kiên quyết nói ra: "Ngươi đang hù ta."
Thái Tử: "? ??"
Lạc Tương Tư: "? ??"
Vào giờ khắc này, Thái Tử cùng với Lạc Tương Tư gần như là đồng thời lộ ra sự nghi hoặc, hiển nhiên là không hiểu được vì sao Trần Khuynh Địch lại đột nhiên nói ra những lời này, nhất là ở trong lòng của Thái Tử càng là sinh ra mấy phần tức giận không tên, nhìn nụ cười bình tĩnh của Trần Khuynh Địch, có một loại xúc động muốn đánh tới một quyền.
"Ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy? Hoặc là ngươi muốn nhìn thấy bản cung chặt xuống mấy ngón tay của Trần Hầu, đưa cho ngươi xem?"
"Vậy thì ngươi cứ thử xem." Trần Khuynh Địch mỉm cười, ngay cả lông mày cũng đều không nháy một cái.
Ngay mới vừa rồi, hắn nương tựa theo tài trí tuyệt đỉnh cùng với linh quang trong một cái chớp mắt của bản thân, đã phát hiện ra chân tướng ở sau chuyện này!
Suy luận của Trần Khuynh Địch là giống như đúc với Lạc Tương Tư, lúc trước Thái Tử ném Trần gia vào trong thiên lao đã phải bỏ ra một cái giá lớn như vậy, làm sao sẽ phóng thích ra một cách tuỳ tiện như thế này đây?
Hơn nữa điều kiện trao đổi để phóng thích Trần gia vậy mà chỉ là một khối bảo ngọc?
Không chỉ có Lạc Tương Tư không tin, mà Trần Khuynh Địch cũng không tin, nhưng không giống với Lạc Tương Tư chính là, suy luận của Lạc Tương Tư chính là cái điều kiện phóng thích đám người Trần gia ra khẳng định là có mờ ám, nói không chừng chính là bắt xong lại thả, hoặc là dứt khoát gieo cấm chế gì đó, nhưng suy luận của Trần Khuynh Địch thì lại hoàn toàn khác biệt.
Ý nghĩ của hắn là vô cùng thuần túy và đơn giản.
Thái Tử vì sao lại dùng điều kiện phóng thích Trần gia để áp chế bản

thân hắn, mà không phải là dùng lời uy hiếp tiêu diệt Trần gia để áp chế bản thân hắn?
Dù sao thì so với phóng thích, trực tiếp nói với hắn là: "Nếu như không đưa bảo ngọc, sẽ giết sạch đám người Trần gia."
Nói như vậy không phải là sẽ có hiệu suất cao hơn, cũng càng có tính chất uy hiếp hơn hay sao?
Chân tướng chỉ có một cái! Mặc dù không biết vì sao, nhưng Thái Tử căn bản là không thể giết Trần gia!
Không sai, Trần Khuynh Địch dùng suy nghĩ nhạy cảm của hắn, ở bên trong mấy giây ngắn ngủi liền cho ra cái đáp án này. Hơn nữa còn tin tưởng không thể nghi ngờ đối với cái đáp án này!
"Thái Tử, ngươi không cần phải hù ta, ngươi không thể diệt được Trần gia."
Thái Tử: "! !! !"
Nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra nụ cười tự tin, Thái Tử chỉ cảm thấy lửa giận tràn đầy bị một chậu nước lạnh xối tắt, cả người đều bình tĩnh trở lại, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.
Chẳng lẽ là ta thật sự không thể diệt được Trần gia?
Vì sao lại không thể? Chỉ là một cái Trần gia, bản thân ta chỉ cần hao một chút khí lực liền có thể nhốt bọn hắn vào thiên lao, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, tin rằng là văn võ cả triều cũng sẽ không có ai phản đối, tiêu diệt Trần gia bất quá chỉ là một sự tình tiện tay mà thôi, vào cái giờ phút quan trọng này có ai có thể ngăn cản ta tiêu diệt Trần gia.
A!
Là phụ hoàng! Đúng! Cho dù văn võ cả triều đều đồng ý, nhưng nếu phụ hoàng không gật đầu, vậy thì muốn tiêu diệt Trần gia là chuyện không có khả năng!
Như vậy thì vì sao phụ hoàng sẽ không cho phép ta tiêu diệt Trần gia?
Thái Tử nhìn về phía Trần Khuynh Địch, trong mắt rốt cục cũng hiện lên một chút kiêng kị: Nhất định là do hắn!
Thân làm đệ tử Trần gia duy nhất không bị bắt, Trần Khuynh Địch cũng không phải là người cô đơn gì, hắn là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, người hành tẩu trong thiên hạ, đứng sau lưng chính là Ninh Thiên Cơ! Là một vị cường giả đứng sừng sững ở trên đỉnh thế giới! Mặc dù không mạnh như phụ hoàng, nhưng cũng không phải là tồn tại có thể khinh nhục. Ở bên trên cái cơ sở này, nể mặt mũi của Ninh Thiên Cơ, phụ hoàng rất có thể sẽ không cho phép ta tiêu diệt Trần gia, kết xuống sinh tử đại thù với Trần Khuynh Địch!
Nguyên lai là như vậy a!
Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, thần sắc của Thái Tử lập tức trở nên hết sức khó coi.

Mà sau khi nhìn thấy cái bộ dáng này của Thái Tử, Trần Khuynh Địch lại càng thêm khẳng định đối với ý nghĩ ở trong lòng của mình!

Chương 414: Ta hiểu rồi

Thái Tử nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt đắc ý, lạnh giọng nói ra: "Ngươi không nên cao hứng quá sớm, chớ quên, bản cung coi như không giết được Trần gia, cũng có thể hung hăng tra tấn bọn họ một phen, bao quát mẹ của ngươi!"
"Ngươi thử xem?" Trần Khuynh Địch nhắm hai mắt lại, cứ như vậy nhìn Thái Tử, cũng không nói ra lời ác độc gì.
Nhưng chính là một ánh nhìn đơn giản như vậy, lại làm cho Thái Tử có một loại cảm giác bị mãnh thú tiếp cận, sau khi tim đập nhanh một hồi, liền có một cỗ phẫn nộ mãnh liệt tự nhiên sinh ra.
Đáng giận! Đây là cái ánh mắt gì? !
Chỉ là một đệ tử tông phái lại dám nhìn ta như vậy!
Làm Thái Tử 300 năm, địa vị của Võ Chiêu Không kỳ thật xa xa không giống như tưởng tượng của đại đa số người, dù sao thì hắn cũng chỉ là Thái Tử, mà không phải Hoàng Đế chân chính! Bình thường hắn đều bị ánh sáng của người phụ thân đệ nhất thiên hạ kia che phủ.
Ở trong triều đình cũng là như vậy, nếu như không phải gần đây có lời đồn long thể của phụ hoàng không được tốt, chỉ sợ là Thái Tử Đại Càn hắn còn phải tiếp tục bị lu mờ, chính là ở trong loại trạng thái áp lực lớn này, sự tự tôn cùng với cao ngạo của Võ Chiêu Không càng là đạt đến một cái trình độ vặn vẹo kinh khủng.
Hắn sẽ không cho phép chỉ là một "đệ tử tông phái" lại dám dùng loại ánh mắt uy hiếp này để nhìn hắn!
"Làm càn!" Nghĩ đến liền làm, một giây sau cương khí ở trên người của Võ Chiêu Không liền bỗng nhiên bộc phát ra, hóa thành một con rồng vàng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong khi rồng vàng uốn lượn, kiếm khí trên vảy rồng bắn ra bốn phía, mang theo kiếm ý khủng bố cắt đứt tất cả, theo một quyền của Võ Chiêu Không đánh tới Trần Khuynh Địch!
Võ Chiêu Không xuất thủ rất bất ngờ, nhưng Trần Khuynh Địch thì có thái độ như thế nào?
M* kiếp!
Trần Khuynh Địch bị ngó lơ nhiều ngày như vậy, đã sớm nổi giận ở trong bụng, lúc này còn có thể sợ hay sao? Đổi lại thành bất cứ một người nào khác, xuất phát từ sự kiêng kị đối với thân phận Thái Tử của Võ Chiêu Không, đều sẽ lựa chọn phòng ngự thụ động, sau đó lại giảng đạo lý với Võ Chiêu Không, nhưng Trần Khuynh Địch cơ hồ là không có một chút do dự nào, đưa tay cũng là đấm ra một quyền, hoàn toàn chính là lấy công đối công, thậm chí là còn có khí thế cao hơn một bậc.

Ầm ầm!
Một tiếng nổ vang thật lớn chấn động hơn phân nửa Đông Cung, cuối cùng con rồng vàng mà Thái Tử diễn hóa ra ầm ầm nổ tung, cuồng phong hất tung kim bào trên người của Thái Tử, mà Trần Khuynh Địch thì đứng yên sau khi lùi lại ba bước.
Vào giờ khắc này, vô luận là Thái Tử hay là Trần Khuynh Địch, đều là hơi nhíu lông mày.
Thái Tử thì không cần phải nói, làm Thái Tử 300 năm, hắn đã tu luyện cảnh giới Võ Đạo Tông Sư đến cực hạn, hơn nữa còn nắm giữ đủ loại võ học hoàng thất, một thân tu vi ở trong đồng cảnh giới hoàn toàn có thể nói là khó tìm được địch thủ, mà Trần Khuynh Địch thì càng là đi trên con đường nhục thân Kim Đan, mặc dù chỉ vừa mới đột phá nhưng lại nắm giữ chiến lực kinh người.
Kết quả là sau khi đối đầu một chiêu, hai người đều tưởng rằng có thể khiến cho đối phương mất mặt, không ngờ được lại là kết quả ngang tay. Thậm chí là Trần Khuynh Địch còn hơi rơi xuống hạ phong một chút.
Chuyện này rất có ý tứ.
"Trần Khuynh Địch, bản cung hỏi ngươi một lần nữa, ngươi rốt cuộc có muốn giao bảo ngọc cho bản cung hay không?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Bảo ngọc? Cái gì là bảo ngọc? Ta làm gì có thứ đó a!
Kỳ bảo có thể tăng cao tu vi, nếu như có ta đã sớm dùng vào thời điểm mới xuyên việt đến, làm sao lại có thể không biết, ta rõ ràng là không có thứ này a!
Thái Tử khá là khẩn trương nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc âm tình bất định, mặc dù hiện tại hắn rất mạnh mẽ, nhưng chỉ có hắn mới biết rõ, thời gian của hắn là không còn nhiều, hắn nhất định phải đạt được món đồ kia mới được, nhưng mà hết lần này tới lần khác món đồ kia căn bản là không có ở Trần gia, cho dù là hắn đã phái người lục soát toàn bộ Trần gia cũng không phát hiện ra được. Cho nên chỉ có thể là ở trong tay của tên Trần Khuynh Địch trước mắt này!
"Ta hiểu rồi."
Toàn thân của Thái Tử chấn động, ngồi thẳng người nhìn về phía Trần Khuynh Địch, mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch cũng hết sức nghiêm túc nhìn Thái Tử, nói: "Thái Tử điện hạ, ngươi thực muốn khối tuyệt thế bảo ngọc gia truyền kia của chúng ta hay sao?"
"Không sai!"
"Phải biết rằng, khối bảo ngọc kia thế nhưng là do bà cố của ta truyền cho bà ngoại của ta, bà ngoại của ta lại truyền cho mẹ ta, mẹ của ta cuối cùng đã truyền cho ta, tượng trưng cho ngàn năm lịch sử của Trần gia chúng ta, vô cùng trân quý! Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mẹ của ta lại để lại nó cho ta."

"Khối bảo ngọc kia quả nhiên là ở trên người của Trần Khuynh Địch!"
Trong cái chớp nhoáng này cả người của Thái Tử đều trở nên kích động, đúng là đi mòn gót giày thì không tìm được, đến lúc tìm ra thì lại chẳng phí công!
"Nói đi, ngươi muốn cái gì?"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, thần sắc trở nên trang nghiêm: "Ta muốn nhìn thấy mẹ của ta."
"Khối bảo ngọc kia thế nhưng là bảo vật gia truyền của nhà chúng ta! Nếu cứ giao cho ngươi như vậy mà nói, coi như là ta có thể cứu được mẹ và tộc nhân của ta, cũng sẽ mang tiếng xấu vạn năm! Cho nên ta phải đạt được sự cho phép của mẹ của ta, mới có thể giao cho ngươi."
"Ách!" Nghe xong yêu cầu của Trần Khuynh Địch, biểu lộ của Thái Tử liền trở nên lúng túng trong nháy mắt.
Nói thật, nếu như Trần Khuynh Địch đưa ra yêu cầu gì đó quá đáng, lấy thân phận Thái Tử của hắn, khẽ cắn môi thì cũng đều có thể đáp ứng, nhưng mà cái yêu cầu này…thật đúng là gặp quỷ!
"Trần huynh, thiên lao là địa bàn của phụ hoàng ta..."
"Thái Tử điện hạ thần thông quảng đại, hẳn là sẽ không bị chuyện nhỏ này làm khó đấy chứ?"
Thần sắc của Thái Tử biến hóa, cuối cùng cắn răng một cái, nói: "Được! Bản cung đáp ứng ngươi!"
Thái Tử vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch chính là lộ ra một nụ cười. Đã lừa gạt thành công!
"Bản cung sẽ tiến hành sắp xếp, đến lúc đó sẽ an bài ngươi bí mật tiến vào thiên lao, nhưng thời gian là có hạn, ngươi nhiều nhất chỉ có được nửa canh giờ!"
"Tốt!"
"Bất quá..." Thái Tử xoay chuyển lời nói: "Bản cung phải nói trước, coi như là mẹ của ngươi không đồng ý cho ngươi giao bảo ngọc ra, bản cung hi vọng ngươi cũng có thể làm ra lựa chọn chính xác, bằng không mà nói..."
"Thái Tử cứ yên tâm! Ta nhất định sẽ thuyết phục mẹ của ta, dù sao thì ta cũng hi vọng cứu được mẹ và tộc nhân." Trần Khuynh Địch nói ra lời thề son sắt.
Nói đùa!
Vấn đề căn bản cũng không phải là mẹ của ta có đồng ý cho ta giao bảo ngọc ra hay không? Mà vấn đề là nếu như không đi vào thiên lao hỏi một cái, ta căn bản cũng không biết bảo ngọc ở nơi nào a!
Thái Tử không rõ ràng ý tưởng trong nội tâm của Trần Khuynh Địch, thấy Trần Khuynh Địch "thức thời" như vậy, cũng là hài lòng gật gật đầu, nói: "Rất tốt."

Chương 415: Gần một tháng

"Trần huynh hãy đi về trước đi a, chờ sau khi bản cung sắp xếp tốt, tự nhiên sẽ phái người đến thông báo cho ngươi."
"Được." Chắp tay về phía Thái Tử, Trần Khuynh Địch liền mang theo Lạc Tương Tư nhanh chân rời khỏi Đông Cung.
Mà sau khi rời khỏi Đông Cung.
"Sư huynh, huynh thật sự muốn giao ra khối bảo ngọc kia à?"
"Cái gì là bảo ngọc chứ?" Trần Khuynh Địch lập tức lật ngửa bài đối với sự nghi ngờ của Lạc Tương Tư.
Mà sau khi hiểu rõ tình huống, Lạc Tương Tư cũng là lộ ra vẻ kinh ngạc.
"Nói như vậy, mục đích mà Thái Tử nhằm vào Trần gia, chính là vì một khối bảo ngọc nào đó."
"Đúng vậy a, lãng phí nhiều thời gian của ta một cách vô ích như vậy, gặp quỷ, từ lúc rời khỏi Tây Cương Đạo cho đến bây giờ đã gần một tháng..."
"Cái gì? !" Lạc Tương Tư kinh hô.
Trần Khuynh Địch nhìn về phía Lạc Tương Tư đột nhiên hô to, lộ ra vẻ mặt khó hiểu, hỏi: "Có chuyện gì vậy Tương Tư sư muội?"
"Đã gần một tháng rồi cơ à? !"
"Đúng thế, muội nhớ lại đi, thời gian đi đến Thành Thượng Kinh mất hơn một tuần lễ, lại chờ đợi ở Thành Thượng Kinh hơn một tuần lễ, cộng lại là hơn ba tuần, đúng là đã gần một tháng..."
Lạc Tương Tư: "? ??"
"Sư huynh! Chúng ta đi mua đồ đi!"
"Hả?"
"Nhanh lên!"
Vừa lôi kéo Trần Khuynh Địch không biết làm sao chạy về phía phố xá sầm uất, Lạc Tương Tư vừa trách móc sự chủ quan của bản thân, ở trong khoảng thời gian này nàng tận sức lực trợ giúp sư huynh dò xét tin tức, kết quả là một mực không thể ra tay, mất hơn một tuần ròng rã mà chưa có chuyện gì phát sinh...
Thời gian làm sao lại qua nhanh như vậy! Đêm nay liền hành động!
Tại Thừa Thiên Quan.
Phần thi chính sách trôi qua rất nhanh, lấy trí tuệ cùng với tài hoa của Trần Tiêm Tiêm, tự nhiên là có thể nhẹ nhõm vượt qua phần thi này, một bài viết chiến lược liền giúp cho nàng trở thành một trong những học sinh xuất sắc nhất ở đây, sau khi viết sách luận xong càng là xuất hiện dị tượng huyết khí trùng thiên.
"Thật là lợi hại!"
"Đó là một nữ tử sao?"

"Quả nhiên là phụ nữ không thua đấng mày râu a."
Không ít học sinh đi ra trường thi nhao nhao ném ánh mắt về phía Trần Tiêm Tiêm, ở bên trong ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.
Mà ngoại trừ các học sinh này và Trần Tiêm Tiêm, thì chính là Vương Lan, mặc dù không có xuất chúng như Trần Tiêm Tiêm, nhưng khi hắn viết sách luận cũng có xuất hiện dị tượng, chỉ là bị Trần Tiêm Tiêm ép xuống mà thôi, cũng chính là vì như thế, lực chú ý của Vương Lan cũng rơi vào trên người của Trần Tiêm Tiêm.
Sau khi nhìn thấy Trần Tiêm Tiêm, phản ứng đầu tiên của Vương Lan chính là hơi sững sờ, chợt nhíu mày.
"Là một trong những nữ tử đi theo bên cạnh Trần Khuynh Địch ngày xưa, bất quá nếu ta nhớ không lầm, khi đó nàng hẳn chỉ mới là cảnh giới Luyện Tinh Hóa Khí a, hiện tại thế mà đã..."
Ở phía dưới linh giác của Vương Lan, Trần Tiêm Tiêm trước mắt mặc dù không để lộ ra khí tức, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác khó nắm bắt, hiển nhiên là đã sớm không còn nhỏ yếu như ngày xưa, thậm chí là ngay cả hắn cũng cảm thấy một chút nguy cơ ở trên người của nàng, có thể biết được tu vi của nàng so với thời điểm ở Viêm Hán Quốc có bao nhiêu tiến bộ.
Đây đúng là gặp quỷ!
"Chỉ ở trong một khoảng thời gian ngắn ngủi không đến một năm mà thôi!" Vương Lan lộ ra sắc mặt khó coi, chỉ cảm thấy bản thân tu luyện nhiều năm như vậy chính là vô dụng rồi.
Mắt nhìn mũi, miệng nhìn tâm, Vương Lan cưỡng chế ý niệm ở trong lòng.
Mà ở một bên khác, cửa chính của trường thi cũng được ầm ầm mở ra. Bất quá Đại Càn chung quy vẫn là dùng võ lập quốc, so với tài học, khảo hạch chủ yếu vẫn là võ công.
Cùng lúc đó…
"Chủ khảo đại nhân đã đến!"
Kèm theo một tiếng hét lớn, một đạo thân ảnh thon dài, mặc áo bào trắng, chậm rãi đi vào trường thi.
Trong phút chốc! Khí tức cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả phô thiên cái địa mà đến!
"Bản hầu là Khương Hằng!"
Ở dưới khí tức của hắn, toàn bộ học sinh ở bên trên trường thi ngoại trừ một ít người, toàn bộ đều lộ ra thần sắc khó coi, một số võ giả có tu vi yếu kém thậm chí là còn lộ ra sắc mặt trắng bệch, đầu gối như nhũn ra, kém chút nữa là trực tiếp quỳ trên mặt đất, mà những người khác thì là kinh hãi vạn phần mà nhìn Khương Hằng.
"Thật là lợi hại!"
"Hợp Đạo Tôn Giả! Hơn nữa còn thật là trẻ tuổi!"
"Nhìn qua có tuổi tác không sai biệt lắm cùng với chúng ta, lại chính là Hợp Đạo Tôn Giả!"

"Điều này làm sao có thể!"
Từng tiếng kinh hô vang lên, Khương Hằng nghe được chính là toàn thân thư sướng, ngay cả cảm giác đau đớn sau ót cũng đều giảm bớt đi không ít, lập tức chính là ngẩng đầu ưỡn ngực một cái, nhanh chân đi về phương hướng vị trí quan chủ khảo, đồng thời còn không quên bạo phát ra khí tức của bản thân.
Nhưng mà còn không đợi hắn đi đến vị trí quan chủ khảo.
Ầm ầm!
Ở bên trong đám người, có hai đạo khí tức vậy mà quả thực là đã xông phá khí thế của hắn phóng lên tận trời, lập tức khiến cho hắn dừng bộ pháp lại, sắc mặt chuyển từ đỏ sang xanh, kém chút nữa là giận điên.
"Khụ khụ!"
Con m* nó lão tử vừa mới tới đây kiếm một chút danh tiếng, kết quả là chỉ vừa mới lộ diện, liền có hai kẻ đi ra đánh mặt lão tử? !
Khương Hằng hung tợn nhìn về phía phương hướng hai cỗ khí tức.
Một cỗ khí tức tự nhiên là Vương Lan, hắn lúc này so với khi còn ở Viêm Hán Quốc chính là có khác biệt to lớn, hoàn toàn chính là một vị kiếm tu thuần túy, kiếm khí trên toàn thân cao thấp bắn ra bốn phía, phảng phất như một chuôi Thiên Kiếm hình người vậy, trực tiếp đâm thủng khí thế của Khương Hằng, chống lên một phương thiên địa.
Mà một cỗ khí tức khác chính là Trần Tiêm Tiêm. Mặc dù không có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, nhưng Trần Tiêm Tiêm lại có khí tức không hề yếu, trên đỉnh đầu có một đoàn huyết khí nổ tung, ánh vàng lúc lớn lúc nhỏ mang theo một cỗ ý cảnh khủng bố trấn áp tất cả, mà cỗ khí tức này vừa xuất hiện, cơ hồ là lập tức liền hấp dẫn ánh mắt của Khương Hằng ở cách đó không xa.
Bởi vì cỗ khí tức này, đặc biệt giống với Trần Khuynh Địch.
Ánh mắt rơi vào trên người của Trần Tiêm Tiêm, Khương Hằng kinh ngạc trong mấy giây liền phản ứng lại: Đây là vị biểu muội kia của Trần Khuynh Địch!
Ừm?
Nói đến, người này không phải cũng là đệ tử Trần gia hay sao, hơn nữa còn có quan hệ càng thân mật hơn với Trần Khuynh Địch, nếu như mình có thể bắt nàng lại, sau đó mang đến cho Thái Tử, như vậy chẳng phải là có thể nịnh nọt Thái Tử, lại có thể đả kích Trần Khuynh Địch, còn có thể xả giận, nhất định là một mũi tên trúng ba con chim a!
Ý niệm tới đây, trong ánh mắt của Khương Hằng lập tức tràn đầy ý cười, bất quá sau khi phát hiện ra thân phận của đối phương, hắn vẫn có thể nhịn xuống không trực tiếp động thủ, dù sao thì đây cũng chính là trường thi cử nhân, động thủ ở một nơi đông người như thế này, cho dù là lấy thân phận của hắn cũng không thể gánh vác được.

Chương 416: Khẳng định là gian lận

Bất quá không sao.
Dù sao thì ta cũng là quan chủ khảo, chỉ cần hơi động tay động chân một chút, khiến cho nàng không có cách nào thông qua là được rồi, sau đó ta lại âm thầm bắt nàng mang về Kinh Thành.
Về phần thực lực của Trần Tiêm Tiêm, Khương Hằng hắn thân làm kỳ tài ngút trời, lại có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, sẽ cần phải để ý hay sao?
Thành chủ Thừa Thiên Quan đảm nhiệm phó quan chủ khảo bước nhanh tới, cúi người thật sâu về phía Khương Hằng, nói: "Tham kiến đại nhân!"
"Không cần đa lễ." Khương Hằng cười cười nói: "Là do bản hầu tới chậm, lập tức phân phối để cho đám học sinh tiến hành khảo hạch a."
Nhìn Khương Hằng chậm rãi ngồi ở bên trên vị trí quan chủ khảo, Trần Tiêm Tiêm cũng hơi chau mày, Khương Hằng có thể nhận ra nàng, nàng làm sao lại không nhận ra Khương Hằng đây. Trọng yếu hơn chính là, bây giờ Trần Tiêm Tiêm có linh giác nhạy cảm, nàng có thể khẳng định, vừa rồi Khương Hằng rõ ràng đã sinh ra ác ý đối với nàng.
"Là bởi vì ta cũng là người Trần gia?"
"Không đúng, hắn là bởi vì duyên cớ sư huynh, là muốn bắt ta để bắt chẹt sư huynh?"
"Nếu như là vì muốn bắt chẹt sư huynh, vậy thì vị Khương Hằng này tám, chín phần mười là có liên lạc với Thái Tử."
"Nói như vậy..." Trần Tiêm Tiêm suy nghĩ trong chốc lát, chợt cười cười, từ bỏ tiếp tục suy nghĩ.
Nếu là Trần Tiêm Tiêm lúc trước, sợ rằng sẽ suy đoán lai lịch, bối cảnh sau lưng của Khương Hằng, thủ đoạn mà hắn sẽ sử dụng, còn nguy cơ có thể xuất hiện, từ đó cẩn thận lập ra kế hoạch ứng đối, cân nhắc chi tiết kế hoạch, chuẩn bị một cách chu đáo, nhưng mà Trần Tiêm Tiêm bây giờ lại đột nhiên không muốn làm như vậy.
Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì không cần thiết. Bất kể là Khương Hằng, hay là Vương Lan, nhiều nhất cũng chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả mà thôi.
Không phải là Trần Tiêm Tiêm tự cao tự đại, mà là do hiện tại nàng nắm giữ lực lượng tuyệt đối, Hợp Đạo Tôn Giả cũng không thể làm gì được nàng! Cho dù là có thể đánh bại nàng, cũng tuyệt đối không thể giết được nàng!
Đã như vậy thì còn phải sợ cái gì? Còn cần kế hoạch gì? Cứ xông thẳng vào là được rồi!

"Hít hà!" Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, ném đi sự cẩn thận được dưỡng thành bởi vì vấn đề xuất thân, cả người đều dâng lên mấy phần tự tin.
Mặc cho các ngươi có âm mưu quỷ kế gì, nếu không đánh lại ta mà nói vậy thì chỉ đều là xây lâu đài bằng cát, không có một chút ý nghĩa nào.
Ngoại trừ ta, tất cả đều là bụi bặm ở dưới quyền của ta!
Khương Hằng vừa mới ngồi vào vị trí quan chủ khảo ở cách đó không xa đột nhiên cảm thấy ở sau lưng mát lạnh.
Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ có người muốn ám toán ta ở sau lưng?
Một lát sau, tâm tình của Khương Hằng chính là chửi má nó.
Hắn ngồi ở bên trên vị trí quan chủ khảo lộ ra vẻ mặt phát mộng mà nhìn Trần Tiêm Tiêm ở dưới đài, cảm thấy đối phương có phải là vụng trộm gian lận hay không?
Từ lúc ban đầu cho tới giờ hắn trước sau đã an bài ba vị cường giả cảnh giới Luyện Thần Phản Hư, lấy phương thức xa luân chiến để chặn đường Trần Tiêm Tiêm, hơn nữa hắn đều âm thầm cho mỗi người một kiện bí bảo xem như là át chủ bài đủ để uy hiếp Hợp Đạo Tôn Giả, muốn ngăn cản Trần Tiêm Tiêm tiến vào vòng thi chung kết.
Mấy chục phút trước…
Đối thủ thứ nhất Khương Hằng an bài cho Trần Tiêm Tiêm là võ giả tu luyện bí pháp Âm Quỷ, chuyên môn nhằm vào những võ giả Thể tu kia.
"Hãy thúc thủ chịu trói đi." Khương Hằng ngồi ở phía trên đài cao ngạo nghễ nhìn sân thi đấu ở dưới đài, mà ở nơi này, võ giả mà bản thân hắn an bài đã giao thủ cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Thành chủ Thừa Thiên Quan ở bên cạnh khá là nịnh nọt nói: "Hầu Gia có tu vi mạnh mẽ, kiến thức rộng rãi, xem ra là những học sinh này cũng đã sớm nằm ở trong khống chế của Hầu Gia, không biết là hai người ở dưới đài này ai thắng ai thua?"
"Ha ha." Khương Hằng cười ngạo nghễ!
Chuyện này còn phải hỏi sao? bí pháp Âm Quỷ là bí thuật khắc chế Thể tu nhất, mà lấy nhãn lực của ta tự nhiên là có thể nhìn ra được, Trần Tiêm Tiêm mặc dù có tu vi không tệ, nhưng chỉ là võ giả Thể tu thuần túy, có một thân huyết khí phi thường cường hãn, nhưng ở trước mặt bí pháp Âm Quỷ, loại huyết khí này không thể nghi ngờ sẽ bị khắc chế hoàn mỹ.
Hơn nữa bản thân hắn còn đưa cho đối thủ của Trần Tiêm Tiêm Lệ Quỷ ngàn năm xem như là át chủ bài. Há lại có đạo lý thua? Thế là Khương Hằng chắc chắn nói: "Chuyện này còn phải hỏi sao? Nữ tử ở dưới đài kia sẽ thua không thể nghi ngờ!"
Ầm ầm! Đất rung núi chuyển, pháp tướng Như Lai chống ra một chốn cực lạc, mang theo phật quang ngập trời tràn đầy ở trong toàn bộ sân thi đấu, hóa thành lửa nóng hừng hực thiêu đốt một đám thân

ảnh, vô số thân ảnh lệ quỷ ở bên trong lửa nóng hét thảm, sau đó hóa thành tro bụi ở bên trong lửa nóng, cuối cùng ngay cả người thi triển cũng bị đốt cho bỏng nặng.
"Trận đầu! Trần Tiêm Tiêm thắng lợi!"
Khương Hằng: "..."
Không sao! Đối thủ thứ nhất chỉ là làm nóng người, thuận tiện làm hao mòn cương khí của Trần Tiêm Tiêm một chút, không ngờ được Trần Tiêm Tiêm còn kiêm tu võ công Phật Môn, khắc chế bí pháp Âm Quỷ, đây chỉ là một điểm sai lầm nhỏ của ta. Đối thủ thứ hai sẽ không như vậy!
Đối thủ thứ hai là do Khương Hằng tự mình chọn lựa, xuất thân từ quân ngũ, am hiểu thương pháp, hắn còn chuyên môn đưa cho người này một cán trường thương thần binh cấp bậc Thượng Phẩm, còn có bí pháp đối ứng, chỉ cần kích hoạt, liền có thể bộc phát ra gấp ba lần lực lượng, hơn nữa mũi thương còn cực kỳ bén nhọn, chuyên phá thể.
Chỉ là một võ giả Thể tu ở dưới sự sắp xếp như vậy hẳn là sẽ phải chết không thể nghi ngờ!
Ý niệm tới đây, Khương Hằng ngẩng đầu lên lần thứ hai, ngạo nghễ mà nhìn Trần Tiêm Tiêm đang nghênh đón đối thủ thứ hai ở dưới đài.
"Xem chiêu! Vạn Lưu Phá Sổ Thương!"
Không sai! Chính là một chiêu này! Ở dưới một thương này, coi như là Hợp Đạo Tôn Giả cũng...
Ầm ầm! Trần Tiêm Tiêm đưa tay đấm ra một quyền, pháp tướng Như Lai ở phía sau cũng chấn động, theo đó là quyền ý khủng bố - duy ngã độc tôn trên trời dưới đất gào thét mà ra, trực tiếp đập vỡ thương ảnh mà đối thủ vừa mới thi triển ra, tiếp đó lùi về phía sau một bước, trong tay xuất hiện một cây gậy cời lửa nhìn qua giống như rễ cây.
Khương Hằng: "? ??"
Gậy cời lửa?
"Ha ha ha!" Thấy Khương Hằng đột nhiên cười to, thành chủ Thừa Thiên Quan ở bên cạnh lập tức nhích lại gần, hỏi: "Hầu Gia vì sao lại bật cười vậy?"
"Ngươi nhìn nữ tử dưới đài kia, lâm trận đối địch thế mà lấy ra một cây gậy cời lửa! Chỉ là một cây gậy cời lửa thì có thể có uy lực gì? Thật sự là làm trò hề cho thiên hạ xem a!"
Oanh! Chỉ thấy Trần Tiêm Tiêm bổ ra một gậy, ở trong chớp mắt trên trời dưới đất đều tràn ngập kiếm khí vô tận, trực tiếp nuốt hết đối thủ, chỉ chốc lát sau, một đạo thân ảnh tràn đầy vết thương trên dưới toàn thân ngã ra khỏi lôi đài, mắt thấy là đã trọng thương khó mà chữa trị.

Chương 417: Ta có chứng cứ

"Trận thứ hai, Trần Tiêm Tiêm chiến thắng!"
Khương Hằng: "..."
"Khụ khụ!"
Không nên hoảng hốt! Chỉ là binh khí cũng không phải là yếu tố quyết định tất cả! Phải biết rằng, đối thủ thứ ba mà ta an bài thế nhưng lại có lai lịch rất lớn!
Người này mặc dù ở bề ngoài là học sinh Trung Nguyên, nhưng trên thực tế lại là nội gian do Vương Đình Bắc Nhung điều động đến Trung Nguyên, bị ta phát hiện ra thân phận, sau đó tiến hành uy hiếp, không chỉ có nắm giữ bí thuật Vương Đình Bắc Nhung, thực lực ở trong ba người còn là mạnh nhất không thể nghi ngờ một chút nào, trọng yếu hơn chính là...lần này ta đã tự mình xuất thủ! Phong ấn một thức võ học ở trong thân thể của hắn!
Chỉ cần phóng xuất ra thức võ học kia, uy lực bộc phát ra ở trong Hợp Đạo Tôn Giả cũng là đỉnh tiêm, chỉ là Trần Tiêm Tiêm, chẳng lẽ còn có thể đánh đồng cùng với đệ tử thiên tài do Thuần Dương Cung bồi dưỡng bí mật hay sao? Cho nên một chiêu này chính là một đòn tất sát! Trần Tiêm Tiêm sẽ không có khả năng chịu đựng được!
Hãy ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!
"Hầu Gia, vị nữ tử kia đã đánh tới vòng bán kết..."
"Yên tâm!" Khương Hằng liếc nhìn thành chủ Thừa Thiên Quan lộ ra vẻ lúng túng, khóe mắt có một chút co lại, bất quá vẫn tự tin nói: "Bản hầu nhìn người xưa nay sẽ không sai, nữ tử này mặc dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng chạy không thoát khỏi khống chế của bản hầu, lần này, nữ tử này tất nhiên là sẽ gục ngã ở vòng bán kết."
"Hầu Gia quả nhiên là mắt sáng như đuốc"
Ầm ầm! Lại là một tiếng nổ vang thật lớn, chỉ thấy cả người đối thủ của Trần Tiêm Tiêm hóa thành một con sói lớn hình người ở giữa sân, đồng thời cương khí còn diễn hoá ra một cỗ pháp thân kỵ sĩ to lớn, kỵ sĩ cầm trường thương trong tay, cưỡi chiến mã, giống như một đạo thiểm điện phá toái hư không, lao vọt về phía Trần Tiêm Tiêm.
"Đến rất tốt!" Trần Tiêm Tiêm cũng không lùi mà tiến tới, đấm ra một quyền!
Pháp thân kỵ sĩ nổ tung! Cương khí vỡ nát tán ra bốn phía sân thi đấu, quyền kình kinh khủng trực tiếp nện ở trên ngực của con sói lớn hình người, đập chết đối phương tại chỗ ở trên sân thi đấu!
Khương Hằng: "..."
Rốt cục, Khương Hằng không thể nhịn được nữa trực tiếp đứng lên,

lạnh lùng quát đối với Trần Tiêm Tiêm ở dưới đài: "Đáng giận! Yêu nữ, lại dám đánh chết học sinh tham gia khoa cử tại chỗ? Hung tàn vô tình như vậy, làm sao có thể trở thành người gương mẫu để thiên hạ noi theo! Bản hầu quyết định, ngươi bị tước bỏ tư cách."
Không sai! Ta chính là không tin vào ma quỷ! Lúc này trực tiếp vận dụng quyền lợi, nhất định phải khiến cho cô ta bị loại.
"Giám khảo đại nhân, người này cũng không phải là học sinh Trung Nguyên chúng ta, mà là nội gian do Vương Đình Bắc Nhung phái tới!"
"Ách, ngươi có chứng cứ gì? Đừng có hồ ngôn loạn ngữ!"
"Ta có chứng cứ!"
Khương Hằng: "..."
Đến đây, toàn bộ ba đối thủ mà Khương Hằng bí mật an bài đều đã bị Trần Tiêm Tiêm đánh bay.
"Cô ta nhất định là đã gian lận!" Khương Hằng có một ý nghĩ xuất phát từ nội tâm như thế.
"Không, không sao cả, đây chỉ là một cuộc chiến nhỏ mà thôi!"
Khương Hằng hít vào một hơi thật sâu, nhìn về trận chung kết sắp cử hành ở dưới đài, mà đối thủ của Trần Tiêm Tiêm thì là Vương Lan, Khương Hằng thế nhưng là có ấn tượng đối với người này, dường như là võ giả do Tần Kiền Hoàng đề cử cho Thái Tử, một thân tu vi cũng có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, bản thân hắn thậm chí đã giao thủ qua với đối phương.
Đương nhiên người này cũng không phải là đối thủ của hắn. Bất quá dù nói như thế nào thì cũng là Hợp Đạo Tôn Giả, còn là một vị kiếm tu!
Các ngươi có khả năng không biết sự khác nhau giữa Hợp Đạo Tôn Giả cùng với Luyện Thần Phản Hư, nhưng chúng ta sẽ dùng một câu để hình dung, đó chính là ngày đêm khác biệt! Luyện Thần Phản Hư chung quy vẫn không được tính là gì, Hợp Đạo Tôn Giả mới thật sự là nhân vật có mặt mũi ở trên giang hồ, là một cái hào sâu không thể vượt qua!
"Vương Lan, không nên để cho bản hầu thất vọng, hãy bắt đầu màn trình diễn của ngươi!"
Luyện Thần Phản Hư chiến đấu với Hợp Đạo Tôn Giả, Trần Tiêm Tiêm ngươi hôm nay nếu như còn có thể đánh bại đối phương, Khương Hằng ta sẽ ăn hết cái bàn gỗ ở trước mắt này!
Ầm ầm!
"Xoát!" Ở trung ương sân thi đấu, Vương Lan chắp hai tay ở sau lưng, kiếm khí màu xanh thẳm như hồng thủy vỡ đê phun ra ngoài, trong phút chốc liền bao trùm toàn bộ không gian, trên trời dưới đất tất cả đều là kiếm khí ngập trời, thậm chí là còn chuyển hóa từ trạng thái thể khí thành thể lỏng, phảng phất như là một biển kiếm khí, làm cho người ta gần như ngạt thở.
"Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận!"

Hai mắt của Trần Tiêm Tiêm sáng lên nhìn biển kiếm khí mãnh liệt đánh đến, pháp tướng Như Lai ở sau lưng cũng đúng lên, phật quang ngập trời chống lên một mảnh tịnh thổ, bài xích biển kiếm khí ở bên ngoài phật quang, bất quá dù vậy, thị giác của Trần Tiêm Tiêm vẫn có thể nhìn thấy phật quang biến hóa.
Phật quang đang vỡ vụn, lực phòng ngự của pháp tướng Như Lai được hình thành từ Trượng Lục Kim Thân có thể xưng là thiên hạ nhất tuyệt, nhưng Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận của Vương Lan cũng là võ công vô cùng kinh khủng, biển kiếm khí khủng bố kia liên tiếp chém lên bên trên phật quang, cơ hồ là không dừng lại một chút nào, cũng chính là loại kiếm khí trùng kích cường độ cao này, mới có thể rung chuyển được phòng ngự của Trượng Lục Kim Thân.
"Ta nhớ vào thời điểm ở Viêm Hán Quốc, hắn còn cần phải mượn nhờ địa thế mới có thể bố trí ra loại trận pháp này."
"Nhưng mà bây giờ, hắn thế mà dựa vào bản thân liền có thể làm ra được."
"Không tệ!" Trần Tiêm Tiêm ngạo nghễ đứng sừng sững ở trong Vô Lượng Thiên Hải, nhìn biển kiếm khí chung quanh, trong lòng âm thầm suy nghĩ.
Quả thật là Vô Lượng Thiên Hải Kiếm Trận mà bây giờ Vương Lan thi triển ra xa xa không mạnh như thời điểm ở Viêm Hán Quốc, nhưng đồng dạng là cũng không có hạn chế về địa thế như trước kia, vả lại cường độ cũng không chỉ đối ứng với quy mô, đủ khiến cho Trần Tiêm Tiêm cảm thấy áp lực to lớn.
Nhưng như vậy cũng vừa vặn!
"Lúc trước ca ca chính là dựa vào sức một mình, mạnh mẽ đánh vỡ toà đại trận này."
"Đã như vậy, thì ta cũng có thể làm được!"
"Lên!" Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, lập tức nâng tay phải trắng trẻo như ngọc lên, ở giữa những ngón tay, ẩn ẩn có vô tận ánh sáng, vô tận thần lực chảy xuôi mà ra, hóa thành một cỗ hư ảnh Thông Thiên Phù Đồ mà mắt trần có thể thấy, cao 24 tầng, có rất nhiều pháp tướng Kim Cương, Dạ Xoa, Tu La, La Hán, Bồ Tát đứng san sát nhau.
Mà ở tầng thứ 24 cao nhất, thì là hư ảnh Như Lai, phảng phất như đứng ở một nơi rất xa, không thể nắm lấy, không thể suy đoán, không có uy nghiêm giống như Kim Thân do Trượng Lục Kim Thân diễn hoá ra, thậm chí còn có một chút bình thường, nhưng ý cảnh ở trong đó cũng vô cùng bá đạo cùng với khủng bố, duy ngã độc tôn trên trời dưới đất!

Chương 418: Bất Động Căn Bản Ấn

Oanh! Ở dưới sự gia trì của 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ, khí thế cả người của Trần Tiêm Tiêm trực tiếp xông phá Luyện Thần Phản Hư cực hạn, trong chớp mắt liền đạt đến trình độ có thể đánh đồng với Vương Lan, đấm ra một quyền, 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ bay theo, trực tiếp xé mở một cái lối đi ở trong Vô Lượng Thiên Hải.
Nhìn Trần Tiêm Tiêm được bao trùm bởi quyền ý mênh mông, Vương Lan cảm thấy kinh hãi đồng thời cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên một trận, bởi vì cái khí thế vô cùng bá đạo lúc này của Trần Tiêm Tiêm, thậm chí còn khiến cho hắn nhớ tới Trần Khuynh Địch lúc trước!
Lúc trước bản thân hắn mặc dù đánh không lại Trần Khuynh Địch, nhưng lúc này mới được bao lâu a, hắn cũng không phải là từ đầu tới đuôi đều không có một chút tiến bộ nào, kết quả là hắn hiện tại thậm chí ngay cả tùy tùng đi theo bên cạnh Trần Khuynh Địch ngày xưa cũng đều đánh không lại?
Nói đùa cái gì! Thần sắc của Vương Lan biến hóa, sau đó cắn răng một cái, bỗng nhiên đưa tay ra phía sau, rút Thiên Lan Kiếm ra.
Bang bang! Thiên Lan Kiếm ra khỏi vỏ, tiếng kiếm reo từ nhỏ đến lớn, bất quá chỉ trong chốc lát liền vang dội ra toàn bộ sân thi đấu, mang theo một cỗ tần suất kỳ dị khiến cho cả toà Vô Lượng Thiên Hải đều chấn động theo.
Vào giờ khắc này, cả người của Vương Lan đều phảng phất như hóa thành một chuôi Thiên Kiếm.
Ba đại kiếm điển Thiên Lan Kiếm Tông ngày xưa, Cực Nhạc Thiên Nhân Kiếm Điển, Hư Không Vô Hình Kiếm Điển, Vạn Lưu Quy Tông Kiếm Điển, vào thời khắc này được hắn thi triển đi ra đồng thời, cả tòa Vô Lượng Thiên Hải đều trở thành cánh tay của hắn, mỗi một kiếm vung ra đều dẫn động cả tòa kiếm hải hô ứng theo, bộc phát ra kiếm khí ngập trời.
Mà Trần Tiêm Tiêm ở phía đối diện thì cũng không hề yếu, 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ diễn hóa ra 24 đoàn quang hoàn lượn quanh và xoay tròn ở quanh người của nàng, không ngừng tăng cao lực lượng cho nàng, phảng phất như là không có giới hạn cuối cùng, mỗi khi đấm ra một quyền đều không có chiêu thức gì, chỉ có lực lượng thuần túy nhất!
Không thể không thừa nhận, võ đạo của Trần Tiêm Tiêm ở bên trong chúng nữ là tương tự nhất với Trần Khuynh Địch.
Đồng dạng đều là con đường lấy lực phá pháp, quyền của Trần Khuynh Địch chính là bắt đầu từ quyền ý, sau khi thông hiểu mọi loại ý cảnh, về sau đảo ngược suy luận liền có thể đánh tan mọi loại

ý cảnh, nhưng quyền của Trần Tiêm Tiêm thì lại hoàn toàn khác biệt. Lực lượng, quyền của Trần Tiêm Tiêm chỉ có lực lượng thuần túy. Lực lượng được tăng lên không có hạn chế, một quyền không phá được vậy thì sẽ dùng quyền thứ hai mạnh hơn.
Loại phương pháp chiến đấu này có những hạn chế rất lớn, nhưng ở trên tay của Trần Tiêm Tiêm, nàng từ khi đạt được Nhị Thập Tứ Chư Thiên Pháp từ Thông Thiên Phù Đồ, thì đó chính là bí pháp thích hợp nhất với loại phong cách chiến đấu này, ở dưới từng quyền mạnh mẽ này, vậy mà quả thực là đã đánh nát kiếm pháp tinh diệu của Vương Lan, tiến về phía trước từng bước một.
Cùng lúc đó, tâm tình của Khương Hằng chính là đang muốn lật bàn!! ! Nếu như không phải chú ý đến hình tượng, hắn chỉ sợ là sẽ biến ý muốn thành hành động, trực tiếp hất bay cái bàn gỗ ở trước mắt.
Đây là có chuyện gì? ?? Vì sao Trần Tiêm Tiêm lại có thể đánh bất phân thắng bại với Vương Lan?
Chuyện này là không phù hợp với lẽ thường!
Thần sắc của Khương Hằng biến hóa, cuối cùng rốt cuộc cũng cho ra một cái kết luận mà ngay cả chính hắn cũng không thể tin được: Chẳng lẽ Thuần Dương Cung âm thầm bồi dưỡng thiên tài trẻ tuổi, không chỉ có một người mà ta gặp được trước kia? Mà vị Trần Tiêm Tiêm này cũng chính là một thiên tài trẻ tuổi được Thuần Dương Cung âm thầm bồi dưỡng!
Không, không, không, điều đó là không có khả năng a! Thuần Dương Cung cô độc đã nhiều năm như vậy, toàn bộ đều nhờ vào một mình Ninh Thiên Cơ chống đỡ, làm sao lại có được nội tình như vậy? Nhưng nếu muốn giải thích hợp lý thì cũng chỉ có một cái khả năng này.
"Khục!" Nhìn Trần Tiêm Tiêm đại phát thần uy ở trong sân thi đấu, Khương Hằng hít vào một hơi thật sâu, hàn ý ở trong mắt càng trở nên nồng đậm.
Nhổ cỏ không trừ gốc, gió xuân thổi lại mọc.
Hôm nay ta rõ ràng là đã thể hiện ra hành động nhằm vào Trần Tiêm Tiêm, tin tưởng là nàng cũng có thể nhìn ra được, mà bây giờ Trần Tiêm Tiêm còn đang nằm ở trong sự khống chế của ta, nhưng vạn nhất nếu nàng đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả, vậy thì sẽ thật sự bay vọt, khi đó cho dù là ta cũng không nhất định có thể trấn áp được nàng.
Nhất định phải bóp chết tai hoạ ngầm!
Nghĩ tới đây, Khương Hằng ngược lại là còn trở nên bình tĩnh, cả người đều buông lỏng dựa vào thành ghế, yên lặng quan sát trận quyết đấu ở dưới đài.
"Đủ rồi!" Rốt cục, Vương Lan lộ ra sắc mặt tái xanh, bỗng nhiên gầm lên một tiếng.
Hắn đã không chịu nổi, lấy sức một mình duy trì Vô Lượng Thiên Hải

Kiếm Trận cần có một lượng lớn cương khí ủng hộ, cho dù là lấy tu vi hiện tại của hắn cũng đều không thể bảo trì trong một thời gian dài, vốn là dự định tốc chiến tốc thắng, nhưng không ngờ được Trần Tiêm Tiêm lại có thực lực cường hãn như thế, bản thân hắn vận hết toàn lực thế mà chỉ có thể chế trụ nàng, hoàn toàn không có cách nào đánh bại. Chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể dùng một chiêu để phân thắng thua!
Lùi lại một bước, Vương Lan dùng tay phải cầm kiếm, tay trái chập chỉ thành mũi kiếm, trong lúc nhất thời toàn bộ Vô Lượng Thiên Hải cũng bắt đầu sụp đổ hướng về phía hắn, biển kiếm khí lớn bằng một cái sân thi đấu được hắn ngưng tụ toàn bộ ở phía trên Thiên Lan Kiếm, bỏ qua không gian mà thanh kiếm chiếm giữ, thì là kiếm mang sắc bén đến cực hạn!
"Trảm!" Kiếm quang sáng chói, thậm chí còn che đậy tầm mắt của Trần Tiêm Tiêm, ở bên trong cảm ứng của Trần Tiêm Tiêm thì lực uy hiếp của đạo kiếm quang này thậm chí còn vượt qua Vô Lượng Thiên Hải trước đó, đến mức khiến cho nàng đều sinh ra mấy phần cảm giác nguy cơ.
"Hít hà!" Đối mặt với đạo kiếm quang sáng chói này, Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu.
Sau đó lộ ra nụ cười từ trong thâm tâm.
Rốt cục cũng đã đi đến một bước này, vào nửa năm trước kia, mình nếu đối mặt với một kiếm như vậy thì chỉ có thể đứng ở sau lưng của ca ca, nhưng mà bây giờ, mình rốt cục đã có thể chính diện nghênh đón một kiếm đáng sợ này!
Tiếp tục như vậy thì ở trong vòng năm năm mình liền có thể bắt kịp ca ca! Chân chính đứng ở một bên ca ca!
"Phóng ngựa đến đây đi!" Trần Tiêm Tiêm chậm rãi nâng tay phải lên, thân hình đơn bạc, cánh tay mảnh khảnh, lại phảng phất như có thể nâng toàn bộ thiên địa lên.
Bất Động Căn Bản Ấn!
24 tầng Thông Thiên Phù Đồ ngưng kết thành một khối Pháp ấn, treo thật cao ở trên đỉnh đầu của Trần Tiêm Tiêm, lộ ra một cỗ chân ý kim cương bất động bất hủ, mà đạo kiếm quang sáng chói kia cũng đã chém xuống!
Kiếm quang cùng với phật quang trong nháy mắt liền phá huỷ hơn phân nửa sân thi đấu.

Chương 419: Chiến thuật

Tại Thành Thượng Kinh.
"Được! Đêm nay chính là thời điểm quyết thắng thua! !! !" Lạc Tương Tư kéo tay áo, nhìn đủ loại rau, củ, quả , thịt bày đầy ở trong phòng bếp, tràn đầy lòng tin mà thấp giọng lẩm bẩm.
Sau khi rời khỏi Đông Cung cùng với sư huynh, bản thân nàng liền đi mua sắm những nguyên liệu nấu ăn này từ phố xá sầm uất, sau đó trao đổi thân mật một phen cùng với người quản lý khách sạn, lúc này mới mượn được căn phòng bếp này, lại đuổi sư huynh trở về phòng, sau khi hoàn thành tất cả những thứ này nàng mới đem nguyên liệu nấu ăn đặt ở nơi này.
Các ngươi cho rằng ta muốn dùng món ăn để chinh phục sư huynh hay sao?
Ngây thơ! Thật sự là quá ngây thơ rồi!
"Ha ha!" Lạc Tương Tư cười cười, trong đầu lóe lên lời dạy bảo của ông nội.
Ông nội: "Tương Tư a, ngươi phải biết, tục ngữ nói chỉ cần chinh phục bao tử của nam nhân là liền có thể chinh phục nam nhân, nhưng đây chỉ là lý thuyết chung mà thôi, đối với những chàng trai hướng nội mà nói, loại chiến thuật này là không có ích lợi gì! Mà nhất định phải làm ngược lại mới được!
Không sai! Chiến thuật lần này cũng không phải là "Làm ra đồ ăn ngon để chinh phục sư huynh". Mà là "Làm ra đồ ăn không thể ăn" để câu dẫn sư huynh!.
"Ách! Thật là khó ăn!"
"Ối? ! Vậy sao...xin, xin lỗi, đây là lần đầu tiên ta nấu cơm, muốn tạo cho sư huynh một bất ngờ..."
"Ồ, thật xin lỗi..."
"Không! Không sao đâu! Là do ta quá ngốc...Cho nên sư huynh, huynh có thể dạy dỗ ta nấu cơm hay không?"
"Được!"
Đó chính là chuyện sẽ xảy ra!
Làm ra đồ ăn ngon vẻn vẹn chỉ có thể đề cao độ thiện cảm, nhưng nếu nắm tay dạy học mà nói, thì sẽ có rất nhiều ám muội cùng với không gian phát triển!
Đây chính là hạt giống yêu đương mà ông nội dạy bảo!
Bất quá cũng phải nắm được mức độ của hương vị, nếu như làm ra đồ ăn quá dở, vậy thì trái lại sẽ kéo thấp độ thiện cảm, cho nên phải làm thành loại đồ ăn có thể nuốt được, nhưng lại có một chút khó ăn, phù hợp với tiêu chuẩn của một "Người mới học", chỉ có dạng đó mới là hoàn mỹ nhất!

Không có vấn đề! Ta có thể làm được!
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch ở trong phòng trên lầu thì lại lộ ra gương mặt nghiêm túc.
"Lạc sư muội muốn làm cái gì?"
Coi như là hắn cũng có thể nhìn ra Lạc Tương Tư hôm nay rất kỳ quái, nhưng hắn lại không nghĩ ra được lý do, dù sao thì Lạc Tương Tư cũng không phải là Trần Tiêm Tiêm, cũng không có thù hận với hắn, thậm chí còn là trợ thủ đắc lực của hắn, hắn còn thường xuyên chiếu cố nàng, cho nên quan hệ giữa hắn và nàng có lẽ là cũng không tệ...
"Ừm, trước đó nàng đã mua một đống nguyên liệu nấu ăn! Mặc dù đó là điều không thể, nhưng nói không chừng, Lạc sư muội đây chính là muốn xuống bếp tự mình nấu cơm cho ta ăn?"
Trần Khuynh Địch hít vào một ngụm khí lạnh, cả người ngay lập tức trở nên phấn khích: "Không có khả năng...Không, không, không, là có khả năng! Đúng! Điều này là rất có thể! Nếu là như vậy thì liền có thể giải thích, bất quá vì sao Lạc sư muội muội lại đột nhiên muốn đích thân xuống bếp nấu cơm cho ta ăn?"
Loại chuyện này không phải là sẽ xảy ra trong các mối quan hệ thân mật...!
Trong cái chớp nhoáng này, tế bào yêu đương còn lại không nhiều ở trong đại não của Trần Khuynh Địch rốt cục cũng đã vận chuyển.
"Đúng! Đây chính là biểu hiện của mối quan hệ thân mật a! Giải thích rằng ta đã có địa vị tương đối cao ở trong lòng của Lạc sư muội, nếu không thì sẽ không thể kích hoạt được cố sự nàng tự mình xuống bếp nấu cho ta ăn!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Đây là ảo giác của ngài."
"Ấy? ! Hệ thống? ??"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Chính là tại hạ."
Cái đồ chơi xui xẻo này tại sao lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này?
Trần Khuynh Địch thầm mắng một câu, nói ra với ngữ khí không phục: "Ngươi có ý tứ gì? Cái gì gọi là ảo giác của ta! Đây chính là phân tích hợp lý của ta đấy!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời kí chủ suy nghĩ cẩn thận, dạng nhân vật phản diện như ngài làm sao sẽ có người ưa thích được chứ?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Ngươi có ý tứ gì! Trở mặt! Ta sẽ trở mặt!‘’
’’Vậy ngươi nói xem là vì cái gì? ? Chẳng lẽ lại còn có loại giải thích thứ hai hay sao?"
"Đương nhiên là có." Thanh âm hệ thống có một chút dừng lại, chợt tiếp tục vang lên: "Căn cứ theo thôi diễn của bổn hệ thống, có khả năng là bởi vì Lạc Tương Tư vẻn vẹn chỉ muốn tôi luyện tài nấu nướng của mình, cho nên mới bắt ngài thử đao mà thôi."
"Ha ha? !"

Không đợi Trần Khuynh Địch phản bác, cửa chính gian phòng liền được mở ra, kèm theo mùi thơm mà đến.
"Sư huynh?"
"Lạc, Tương Tư sư muội! Đây là do muội làm?"
Lạc Tương Tư bưng bàn ăn tràn đầy ba món ăn một món canh, khá là ngượng ngùng nói ra: "Thủ nghệ của ta không được tốt lắm!"
"Không sao cả, không sao cả!" Trần Khuynh Địch liền vội vàng tiến lên tiếp nhận bàn ăn giúp Lạc Tương Tư, đặt lên bàn dài ở trong phòng, nhìn đồ ăn đầy đủ màu sắc và hương vị, Trần Khuynh Địch không khỏi cảm động đến mức rơi nước mắt, đồng thời mắng to ở trong lòng: "Xem đi! Nhìn cái màu sắc hương vị này xem, rõ ràng là Tương Tư sư muội đã tỉ mỉ nấu ra cho ta!"
"Như vậy xem ra ta quả nhiên có một tia địa vị ở trong lòng của Tương Tư sư muội! Chỉ cần cố gắng một phen, nói không chừng là có thể nhất cử hoàn thành mục tiêu to lớn thoát khỏi sự cô đơn ở dị thế giới!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không tồn tại."
Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, chợt lộ ra nụ cười ấm áp với Lạc Tương Tư: "Cám ơn Tương Tư sư muội, sư muội cũng ngồi xuống đi, cùng nhau ăn nào."
Lạc Tương Tư đỏ mặt gật đầu một cái: "Vâng!"
Hắc hắc hắc! Trần Khuynh Địch mang theo sự thỏa mãn cùng với tâm tình mong đợi, dùng đũa kẹp một miếng thịt lên đưa vào trong miệng.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trong cái chớp nhoáng này, mùi vị mãnh liệt quét sạch khoang miệng của Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn cấp tốc phun trào từ cổ họng ra toàn thân, ngay sau đó ở sâu trong đại não liền truyền đến một cỗ cảm giác tê dại kịch liệt, trước sau đi tới đi lui ba lần, Trần Khuynh Địch mới thoát ra được từ trong loại cảm giác kỳ diệu này.
"Oẹ...ụp!" Trần Khuynh Địch cứng rắn ngậm miệng lại, lúc này mới đè nén được dục vọng nhổ ra.
Nếu dùng hai chữ để hình dung thì chính là: khó ăn!
Tương đối khó ăn! Khó có thể tưởng tượng được đồ ăn rõ ràng có đủ màu sắc hương vị tại sao lại có thể khó ăn như vậy!
"Sư huynh? Sao rồi?" Lạc Tương Tư vô cùng chờ mong mà nhìn Trần Khuynh Địch, chờ đợi hắn nói ra hai chữ khó ăn, đến lúc đó nàng liền có thể mượn đề cái tài này để nói chuyện của mình, để sư huynh tự mình tay nắm tay dạy nàng làm đồ ăn, vì thế nàng còn đặc biệt thuê một gian phòng ngủ ở sát vách phòng bếp lầu dưới, bên trong có một chiếc giường lớn.
Chỉ cần có thể tạo nên đầy đủ bầu không khí ám muội, thuận nước đẩy thuyền, tạo nên bầu không khí hoàn mỹ, sau đó bản thân mình lại chủ động thổ lộ, tin rằng là sư huynh nhất định sẽ bị bản thân

mình bắt gọn tại chỗ!

Chương 420: Đầu voi đuôi chuột

Đến lúc đó tối như bưng, cô nam quả nữ, củi khô lửa bốc, mây đen gió lớn, gạo nấu thành cơm, ta sẽ chính là nữ chính của sư huynh rồi!
Ông nội! Cháu gái của ông đã sắp thành công rồi!
Cứ như vậy, ở dưới ánh mắt kích động của Lạc Tương Tư, thần sắc của Trần Khuynh Địch liên tục biến đổi mấy lần, cuối cùng dần dần trở nên bình tĩnh.
"Sao rồi? Sư huynh? Có phải là rất khó ăn hay không?"
Sau khi hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch chậm rãi lắc đầu nói: "Làm sao lại thế, Lạc sư muội."
Lạc Tương Tư: "? ??"
Chỉ thấy Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lại kẹp một miếng thịt lên, sau đó vừa say sưa ăn ngon lành, vừa khóe mắt rưng rưng mà giơ ngón tay cái lên đối với Lạc Tương Tư: "Ăn ngon!"
Lạc Tương Tư: "! !!"
"Đừng nói giỡn! Đây chính là đồ ăn mà Lạc sư muội can đảm tự mình xuống bếp làm cho ta ăn, tuyệt đối là không có khả năng khó ăn!"
Trần Khuynh Địch vừa nuốt đồ ăn, vừa nghĩ thầm.
"Sư huynh? ??"
Lạc Tương Tư không biết vì sao lại lộ ra vẻ mặt kinh hoảng mà nói: "Thực sự là ăn rất ngon hay sao?"
"Đương nhiên!" Nhìn qua thần sắc lo lắng của Lạc Tương Tư, trong lòng của Trần Khuynh Địch trở nên căng thẳng.
Đáng chết! Là do nét mặt của mình quá giả dối sao? Lạc sư muội còn giống như là đã phát giác ra được sự miễn cưỡng của bản thân, không được! Nhất định phải thể hiện ra dáng vẻ bản thân ăn rất ngon lành mới được, nếu không thì sẽ phí công nhọc sức!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch cắn răng một cái, giậm chân một cái, tâm tình trở nên hung ác, quơ lấy một bát đồ ăn bắt đầu nhai nuốt ngấu nghiến.
"Thực sự là ăn rất ngon, rộp rộp...!"
Lạc Tương Tư: "! !!"
Nhìn Trần Khuynh Địch vùi cả khuôn mặt vào trong bát cơm, Lạc Tương Tư cảm nhận được sự rung động từ trong thâm tâm.
Loại phát triển tình huống này là không đúng?
Vì sao lại ăn ngon! Rõ ràng là mình đã phát huy trọn vẹn tri thức của bản thân, cố ý khiến cho đồ ăn đặc biệt trở nên khó ăn a, sẽ không có lý do ăn ngon mới đúng a!
"Sư huynh? !"
Không đợi Lạc Tương Tư làm rõ được là đã xảy ra chuyện gì, nàng

liền thấy Trần Khuynh Địch chậm rãi ngẩng đầu lên, trong hai mắt nhìn về phía nàng chậm rãi chảy xuống hai hàng lệ nóng.
"Sư huynh rơi lệ kìa!"
"Đây là bởi vì thật sự là ăn quá ngon, khiến cho ta quá cảm động."
Có cần phải khoa trương như vậy hay không! Lạc Tương Tư hoài nghi nhìn đồ ăn trên bàn dài, đột nhiên nắm đũa cũng kẹp một miếng thịt lên bỏ vào trong miệng.
Trần Khuynh Địch: "!! !"
Hỏng bét! Không xong rồi! Không ngờ được Lạc sư muội thế mà lại làm như vậy! Bình thường những em gái làm đồ ăn dở không phải là sẽ không nếm món ăn do mình tự nấu hay sao?
Trong lúc nhất thời sắc mặt của Trần Khuynh Địch bắt đầu trở nên biến hoá, vốn dĩ bản thân hắn đã thổi phồng đến mức đặc biệt miễn cưỡng, nếu để cho Lạc Tương Tư phát hiện ra hắn kỳ thật là đang lừa nàng, "Lời nói dối có thiện ý" của hắn chỉ sợ trái lại sẽ tạo ra hiệu quả ngược, nếu như phát triển đến một bước kia, thì cũng chỉ có thể liều mạng xin lỗi.
Nếu thực sự không được, vậy thì liền chủ động dạy Lạc sư muội làm đồ ăn a, hy vọng là có thể đền bù một chút...
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch sinh ra ý nghĩ như vậy, Lạc Tương Tư cũng đã cảm thụ dồi dào thức ăn do mình làm một phen. Sau đó nàng liền rơi vào trong sự nghi hoặc thật sâu.
Không sai a, mình đã làm ra đồ ăn đặc biệt khó ăn a. Vì sao sư huynh lại cảm thấy ăn rất ngon?
Lạc Tương Tư chau mày, ngẩng đầu nhìn Trần Khuynh Địch một cái, vào giờ khắc này, lời dạy bảo của ông nội ngày xưa bắt đầu vang vọng ở trong lòng của nàng.
Ông nội: "Tương Tư, cháu gái của ta, loại chiến thuật cố ý làm đồ ăn khó ăn này, ở dưới phần lớn tình huống đều có thể đưa đến kỳ hiệu không giống như bình thường, nhưng chỉ có ở dưới một loại tình huống sẽ không công mà lui, vậy thì đối tượng của cháu, trên thực tế chính là một kẻ không có vị giác, có thể ăn bất cứ thứ gì!"
Lạc Tương Tư: "! !! !! !"
Nguyên lai là như vậy a! Không sai! Đồ khó ăn như vậy cũng đều nói là ăn ngon, giải thích rằng sư huynh nhất định là một kẻ không có vị giác!
Chuyện này thật sự là...quá đáng thương!
Lạc Tương Tư nhìn biểu lộ kỳ quái của Trần Khuynh Địch, càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình, chợt lại nhìn đồ ăn trên bàn dài một chút, sư huynh rõ ràng chính là một kẻ không có vị giác, bản thân lại còn làm ra loại chuyện này.
Thật sự là quá không nên! Lúc này nên hùa theo sư huynh a.
Thế là Lạc Tương Tư gật đầu một cái, lộ ra nụ cười xán lạn với Trần Khuynh Địch, nói: "Sư huynh nói không sai, xác thực là ăn rất ngon."

Trần Khuynh Địch: "? ??"
WHAT? ! Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy suy nghĩ của bản thân cùng với Lạc Tương Tư có một khoảng cách không thể vượt qua, bất quá rất nhanh hắn liền kịp phản ứng, không có lý do gì mà ăn một món ăn tồi tệ như vậy lại cảm thấy ngon miệng, không, không, không, Lạc sư muội tài hoa như vậy, làm sao lại có thể làm ra đồ ăn khó ăn như vậy.
Trần Khuynh Địch cũng biết làm cơm, cho nên hắn rất rõ ràng, vào thời điểm làm đồ ăn người nấu trên cơ bản cũng đều sẽ nếm thử đơn giản, bảo đảm mùi vị sẽ giống như mong muốn, cho nên sẽ rất khó nấu ra món ăn khó ăn như thế này, trừ phi là người làm đồ ăn...
Thì ra là như thế!
Chân tướng chỉ có một cái!
Nhất định là bởi vì Lạc sư muội căn bản không nếm ra được mùi vị! Lúc này mới làm ảnh hưởng đến hương vị của món ăn!
Đúng! Lạc sư muội là một kẻ không có vị giác a!
Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch và Lạc Tương Tư cùng nhìn nhau, cuối cùng đều đồng thời lộ ra một nụ cười mỉm.
Trần Khuynh Địch: Không ngờ được Lạc sư muội lại là một kẻ không có vị giác a, coi như là hiểu nàng thêm một chút a, ừm, mà loại chuyện này cũng không thể vạch trần, sau này phải chú ý một chút mới được, về phần làm đồ ăn khó ăn...ừm! Dù sao thì nàng cũng đã bỏ công làm cho mình ăn! Không sao cả, không sao cả!
Lạc Tương Tư: Không ngờ được sư huynh lại là một kẻ không có vị giác a, xem ra lần này mình cố ý làm cho đồ ăn trở nên khó ăn để lừa gạt sư huynh thật sự là hơi quá đáng! Ừm, lần sau mình nhất định sẽ xuất ra bản lĩnh thật sự, để cho sư huynh nếm thử đồ ăn chân chính mới được!
"Khụ khụ! Sư huynh, đồ ăn này thật sự là rất ngon đấy."
"Đúng vậy a, ha ha ha."
"Nếu có thể thì lần sau ta sẽ tiếp tục làm cho sư huynh ăn nhé?"
"Được!"
Thế là, buổi tối đã kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột như vậy.
Trần Khuynh Địch và Lạc Tương Tư đều mang theo tâm tư, cứ như vậy ăn hết ba món ăn một món canh, vào thời điểm tỉnh lại, hai người liền cảm thấy cả người đều không dễ chịu, tinh thần uể oải.
"Ta đi ngủ trước đây, sư muội cứ tuỳ tiện."
Lạc Tương Tư lên giường ngủ, Trần Khuynh Địch thì ngủ trên sàn nhà, hai người ở trong tình trạng kiệt sức trên đủ loại ý nghĩa rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Chương 421: Nói mớ

Mà cùng lúc đó.
"Văn Nhược xin chào Thái Tử điện hạ!"
Ở trong Đông Cung, Văn Nhược vừa mới trở về từ Tây Cương Đạo rất nhanh liền được Thái Tử triệu kiến.
"Sao rồi? !" Thái Tử khá là kích động nhìn Văn Nhược, gắn từng chữ hỏi ra, bất quá sau khi nhìn thấy Văn Nhược trở về cô đơn một mình, ánh mắt của hắn lại trở nên ảm đạm.
Mà quả nhiên, chỉ thấy Văn Nhược khá là áy náy chắp tay, mở miệng nói: "Thuộc hạ đã cô phụ uỷ thác của điện hạ, không thể thuyết phục được Bái Hỏa Ma Giáo cùng với Thánh Nữ điện hạ..."
"Haizzz." Thái Tử thở dài, tựa lưng vào ghế ngồi, nói: "Là vậy sao?"
Vốn chỉ là thử thời vận, bất quá sự thực vẫn khiến cho hắn khá là tiếc nuối.
Mà Văn Nhược thì tràn đầy căm phẫn nói: "Vị Doanh Phượng Tiên kia thật sự là quá cuồng vọng, còn nói là sự tình mà bản thân cô ta thích làm nhất, chính là nói không đối với những kẻ tự cho là đúng!"
Thái Tử: "..."
Lời này làm sao nghe vào lại quen tai đến như vậy.
"Được rồi."
"Nếu Bái Hỏa Ma Giáo không ủng hộ, vậy thì cũng không cần bọn hắn ủng hộ."
Thái Tử ngẩng đầu lên, nhắm hai mắt lại, lộ ra mấy phần ngông cuồng, nói: "Dù vậy, kế hoạch của bản cung cũng sẽ không thay đổi."
Bây giờ hồi tưởng lại, lần tạo phản vào một trăm năm trước kia đối với Thái Tử mà nói chính là vô cùng nhục nhã, thất bại còn chưa tính, mấu chốt là sau đó thế mà còn bị phạt ba tháng tiền xài vặt, bởi vì chuyện này, Thái Tử ở trong 100 năm ròng rã cũng đều không thể ngẩng đầu được ở trước mặt triều thần! Mặt mũi đều bị mất sạch!
Cho nên kế hoạch lần này của Thái Tử đã được hoàn thiện và chuẩn bị rất kỹ. Trọng yếu hơn chính là. Thân làm Thái Tử, hắn biết rõ một chút bí ẩn mà ngoại nhân không biết, đó chính là lời đồn gần đây "long thể của Thánh Thượng Đại Càn không được tốt" cũng không phải là từ không sinh có!
Không sai! Cho nên Võ Chiêu Không ta lại muốn tạo phản rồi!
Sáng sớm, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng ngủ, phản chiếu một mớ hỗn loạn, phảng phất như là đã trải qua một trận đại chiến vậy, mà ở trên giường lớn trong phòng ngủ, có một cô gái xốc chăn lên, hai tay hai chân giang rộng ra, trong lúc ngủ phảng phất như mơ tới chuyện tốt gì vậy, thỉnh thoảng giãy dụa thân thể mềm mại, còn phát ra tiếng rên như có như không.

"Sư huynh, như vậy là không được!" Bỗng nhiên mở hai mắt ra, Lạc Tương Tư bỗng nhiên nhảy dựng lên từ trên giường.
"Ồ, là nằm mơ a."
Nhớ đến cảnh tượng sau khi kế hoạch thành công ở trong mộng, khuôn mặt nhỏ của Lạc Tương Tư đỏ lên một chút, bất quá liền lấy lại tinh thần, nhìn về phía một chỗ khác trong gian phòng, mà ở bên đó, có một thanh niên người mặc áo ngủ, hai tay hai chân cũng đang giang ra, vừa ngáy khò khò vừa lộ ra biểu lộ đang nằm mơ.
Lạc Tương Tư: "! !! !"
Nhìn cái bộ dáng này của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư chỉ cảm thấy trái tim phảng phất như trúng một tiễn, cả người đều trở nên kích động.
"Sư huynh ở trong giấc ngủ!"
Phải biết rằng cái cảnh tượng này cũng không phải là dễ dàng nhìn thấy như vậy, dù sao thì sư huynh cũng là võ giả có tu vi cao thâm, sẽ thường xuyên đả tọa tu luyện để thay thế giấc ngủ, nếu không phải là đêm qua có tình huống đặc thù, chỉ sợ là hôm nay nàng cũng sẽ không nhìn thấy một màn trước mắt này.
Sư huynh vừa ngáy ngủ, vừa nằm mơ, tướng ngủ lại khó coi...thật là đáng yêu!
Lạc Tương Tư khá là chột dạ nhìn trái nhìn phải một chút, sau đó cắn răng giậm chân một cái, bò xuống từ trên giường, lặng lẽ bò tới mặt đất, sau đó nhích từng chút một về phía phương hướng Trần Khuynh Địch.
"Không biết là sư huynh có nói mớ hay không?"
Mang theo vài phần tâm tư nghịch ngợm, Lạc Tương Tư tiến tới bên cạnh Trần Khuynh Địch, nhẹ nhàng nằm ở phía đối diện hắn, cứ lẳng lặng nhìn hắn như vậy, cảm thụ sự hô hấp của hắn.
Sau đó nàng liền nghe được Trần Khuynh Địch nói mớ: "Ha ha ha...Rốt cục, ta rốt cục đã thành công sống qua 5 năm, quá tốt rồi..."
"Ta nhất định phải trở nên mạnh hơn!"
"Gặp quỷ, món ăn này cũng quá khó ăn a."
Vào lúc ban đầu Lạc Tương Tư còn nghe rất say sưa ngon lành, bất quá vào thời điểm khi Trần Khuynh Địch nói xong một câu cuối cùng, thần sắc của Lạc Tương Tư liền biến đổi.
Hả? Sư huynh đây là đang nói về chuyện ngày hôm qua hay sao? Rất khó ăn...sư huynh không phải là kẻ không có vị giác hay sao? ??
Hơn nữa thật sự khó ăn đến mức như vậy sao?
Lạc Tương Tư chu miệng nhỏ phồng hai má lên, lộ ra gương mặt bất mãn.
"Không, bất quá dù sao cũng là do sư muội làm, ừm...phải nhẫn nại...cho nên ăn cũng được..."
Lạc Tương Tư: "! !! !"
Sau khi trầm mặc một lát, biểu lộ của Lạc Tương Tư rốt cục cũng nới

lỏng, đôi mắt trở nên mê ly, phảng phất như có một tầng hơi nước thật mỏng, mặt chợt đỏ lên, đột nhiên đưa tay ôm lấy cổ của Trần Khuynh Địch, đặt đôi môi hồng tới...bên cạnh tai của Trần Khuynh Địch.
"Nghe này."
Bởi vì vừa mới tỉnh ngủ mà giọng nói có vẻ hơi khàn, Lạc Tương Tư cứ như vậy thấp giọng thì thào ở bên tai của Trần Khuynh Địch:
"Ngươi vĩnh viễn sẽ ưa thích Lạc Tương Tư, ngươi vĩnh viễn sẽ ưa thích Lạc Tương Tư, ngươi vĩnh viễn sẽ ưa thích Lạc Tương Tư, ngươi vĩnh viễn sẽ ưa thích Lạc Tương Tư, ngươi vĩnh viễn sẽ ưa thích Lạc Tương Tư..."
Ông nội đã từng nói! Lúc sáng sớm là thời điểm thích hợp nhất để thôi miên...không đúng, là thời điểm thích hợp nhất để bồi dưỡng tình cảm!
Dường như là nghe được giọng nói của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch đột nhiên nhướng mày, tiếp đó cả người chính là hơi động đậy một chút.
Phảng phất như là một con thỏ bị hù doạ, Lạc Tương Tư liền kéo dài khoảng cách với Trần Khuynh Địch trong nháy mắt, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chui vào trong chăn trên giường, cả khuôn mặt đỏ đến mức giống như bốc cháy trong nháy mắt, trên đỉnh đầu thậm chí còn xuất hiện từng tia từng tia hơi nước.
"Chà, ta đã vô địch thiên hạ rồi..." Vừa nói xong câu này, Trần Khuynh Địch liền thoải mái trở mình.
Lạc Tương Tư: "..."
"Haizzz!" Thở ra một hơi dài, lúc này Lạc Tương Tư mới thả lỏng, chỉ cảm thấy còn mệt mỏi hơn so với chiến đấu với địch nhân.
"Tích tích tích tích tích!"
"Ách!" Toàn thân cơ thể run rẩy, thân thể mềm mại của Lạc Tương Tư vừa mới trầm tĩnh lại bỗng nhiên trở nên căng thẳng, kém chút nữa đã trực tiếp nhảy lên từ trên giường, đụng đầu vào trần nhà.
Lấy ra tấm lệnh bài truyền tin từ trong ngực, sau khi nhìn Trần Khuynh Địch một cái, nàng liền lặng lẽ rời khỏi phòng, sau khi đi ra hành lang mới kích hoạt lệnh bài lên.
Chỉ chốc lát sau, một giọng nói có vẻ hơi lo lắng truyền ra: "Tương Tư tỷ!"
"Tiêm Tiêm? ??" Xuất phát từ duyên cớ có tật giật mình, trong cái chớp nhoáng này Lạc Tương Tư thậm chí còn có một loại ảo giác "bị bắt quả tang", bất quá nàng rất nhanh liền phản ứng lại, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"
"Ta cũng không biết, lần này gặp phải một tên sắc ma biến thái, còn có khuynh hướng bệnh thần kinh." Trong giọng nói của Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ khá là buồn rầu, bất quá cũng không có lộ ra ngữ khí cùng đường, hiển nhiên là vẫn còn dư lực, cũng không có nguy cấp

giống như là Lạc Tương Tư lo lắng.

Chương 422: Long mã

"Bây giờ ngươi đang ở nơi nào? !" Sau khi biết rõ ràng tình huống, Lạc Tương Tư liền hỏi vị trí của Trần Tiêm Tiêm.
"Ta đang ở trên đường đi đến Thành Thượng Kinh, Tương Tư tỷ hãy đi theo lệnh bài đến gặp ta, chúng ta cùng nhau liên thủ, đánh cho tên sắc ma còn bị bệnh tâm thần này một bài học."
"Có cần gọi sư huynh hay không?"
"Ách!" Giọng nói của Trần Tiêm Tiêm biến đổi, chỉ do dự trong chốc lát liền mở miệng nói: "Không, không cần phải gọi sư huynh."
"Sư huynh vẫn một mực trầm mê trong tu luyện, trong lúc này hẳn là cũng đang tu luyện a, chúng ta không nên quấy rầy huynh ấy, huống hồ tên biến thái này cũng chưa đạt tới Võ Đạo Tông Sư, gọi sư huynh tới thì có một chút giống như là dùng giao mổ trâu giết gà, có sự hỗ trợ của Tương Tư tỷ hẳn là đã đủ rồi."
Sau khi nghe xong lời nói của Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư liền liên tưởng đến cử động to gan vừa rồi của bản thân, trong giọng nói không khỏi có một chút run rẩy: "Ta, ta biết rồi, ta sẽ đi đến ngay lập tức."
"Ừm, vậy thì làm phiền Tương Tư tỷ rồi! Ta vẫn luôn rất tin tưởng ngươi!"
Trong cái chớp nhoáng này, trong lòng của Lạc Tương Tư liền sinh ra cảm giác tội lỗi trước đó chưa từng có!
"À, đúng rồi, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo Tương Tư tỷ một chút, dù sao thì ngươi cũng có kinh nghiệm tương đối phong phú."
"Ồ? Là chuyện gì?"
"Hắc hắc hắc, kỳ thật cũng rất đơn giản a, Tương Tư tỷ bình thường sẽ làm chuyện gì để bồi dưỡng tình cảm với bạn trai? Ôm? Hôn? Hay, hay là làm loại chuyện đó...?! Ha ha, không nên hiểu lầm, ta chỉ là có một chút hiếu kỳ mà thôi, dù sao thì tháng tiếp theo cũng là đến phiên ta ở với sư huynh..."
Hôn? Ôm! Làm, làm chuyện đó…Tiêm Tiêm ngươi nguyên lai là dự định làm như thế sao?
Như vậy là quá táo bạo! Đúng là đồ không biết xấu hổ! Làm sao có thể làm như vậy được!
Tình yêu không phải là nên bắt đầu từ việc nuôi dưỡng cảm xúc hay sao! Vừa đến đã ôm, hôn, còn, còn làm loại chuyện đó, trọng yếu hơn chính là, loại chuyện này chẳng lẽ không phải là để sư huynh chủ động làm, còn bản thân mình thì vừa cự tuyệt lại làm ra vẻ mời chào hay sao, thế mà Trần Tiêm Tiêm lại dự định chủ động làm những chuyện này...
Lạc Tương Tư: "! !! "

Tương Tư tỷ? Tương Tư tỷ?"
"À? Thật xin lỗi a, thiên địa nguyên khí ở Thành Thượng Kinh rất hỗn loạn, tín hiệu không tốt lắm, ta cúp máy trước đây!"
"Hả?"
Lạc Tương Tư dập máy lệnh bài truyền tin không có một chút do dự nào.
"Ta nhất định phải nói ý nghĩ tà ác của Tiêm Tiêm cho Phượng Tiên sư tỷ cùng với Dương Xuân!"

"Trần Tiêm Tiêm! Ngươi đã trốn cả ngày, còn chưa chịu thúc thủ chịu trói hay sao?"
"Hoặc nói là ngươi cảm thấy mình thật sự có thể đào thoát từ trên tay của bản hầu?"
"Nếu ngươi giao nộp bản thân cho bản hầu, ta liền tha cho ngươi một mạng!"
Ở phía trên hoang dã mênh mông, ở bên kia đường chân trời, có một vầng mặt trời đỏ tản ra ánh sáng cùng với nhiệt lượng vô cùng vô tận, mang theo uy áp kinh khủng bao phủ mấy trăm dặm địa vực, hào quang sáng chói thậm chí còn nhuộm mặt đất thành màu đỏ thắm, nhìn từ dưới đất lên trời, phảng phất như là ở trên trời mọc ra một vầng mặt trời thứ hai vậy.
Hét dài một tiếng, theo khoảng cách được rút ngắn, cảnh tượng ở bên trong mặt trời đỏ cũng chân chính hiển lộ ra bên ngoài, rõ ràng là một cỗ chiến xa được chế tạo từ vàng ròng toàn bộ, trên xe được điêu khắc hình ảnh, có tiên dân Thượng Cổ, có hung thú Đại Hoang, kể câu chuyện về sự trỗi dậy của nhân tộc cổ đại trong quá khứ.
Mà ở phía trước nhất chiến xa, thì là sáu thớt ngựa hùng dũng, bốn vó giống như trảo rồng, toàn thân giăng đầy vảy rồng, ánh sáng đỏ sáng chói có hơn phân nửa chính là từ trên người của bọn nó bộc phát ra, khí huyết ngất trời thiêu đốt những đám mây trên không trung thành màu đỏ.
Đó là sáu thớt long mã! Là giống ngựa mang trong người dòng máu của rồng, cho dù là ở hoàng triều Đại Càn, loài ngựa này cũng là cực phẩm trong cực phẩm, trên căn bản là độc quyền của hoàng thất, sáu thớt long mã mà An Quốc Hầu - Khương Hằng đang dùng để kéo xe này, chính là quà tặng của Thái Tử dùng để lôi kéo hắn vào lúc ban đầu.
Mà không thể phủ nhận là, sáu thớt long mã này xác thực đã tăng cường thực lực của Khương Hằng lên rất nhiều, khiến cho chiến xa dưới người của hắn phát huy đến cực hạn.
Ầm ầm!
Đó là Xuân Thu Chiến Xa, nghe nói chính là chí bảo ở trong thời đại Tiên Tần Thượng Cổ, Khương Hằng ngồi ngay ngắn ở phía trên chiến xa, khí huyết phun trào diễn hóa ra chiến sĩ mặc giáp, cung thủ cầm

trong tay cung nỏ, còn có thiết kỵ cưỡi ngựa cao to, hợp thành một trận hình kinh khủng.
Một người chính là một nhánh quân đội! Ở dưới cỗ uy áp kinh khủng này, cho dù là Hợp Đạo Tôn Giả cũng có rất ít người có thể chống lại.
"Hừ? Còn chưa chịu đi ra hay sao?"
Ở bên trên chiến xa, Khương Hằng chậm rãi mở miệng, thanh âm phảng phất như sấm sét nổ vang, vang vọng hơn phân nửa hoang dã.
"Nói nhảm!"
Một tiếng quát mắng trong trẻo vang lên, trực tiếp cắt đứt khí thế bá đạo vô cùng của Khương Hằng. Chợt chỉ thấy ở phía trên hoang dã, một đạo phật quang màu vàng lên như diều gặp gió, hóa thành một cỗ pháp tướng Đại Phật màu vàng ngồi xếp bằng trong hư không, quả thực là có thể kháng trụ uy áp của Khương Hằng, thậm chí còn có xu thế áp đảo, Khương Hằng ở trên chiến xa thấy vậy khóe mắt liền giật giật, cả người đều có vẻ hơi phát điên.
"Tốt tốt tốt! Ta trái lại muốn xem thử ngươi rốt cuộc còn có át chủ bài gì!" Khương Hằng tức hổn hển mắng chửi.
Đã ròng rã một ngày!
Từ sau khi Trần Tiêm Tiêm đánh thắng Vương Lan, trở thành cử nhân đệ nhất, Khương Hằng liền có mưu đồ chặn giết nàng, mặc dù giết chết một vị cử nhân sẽ rất phiền phức, bất quá Trần Tiêm Tiêm có thân phận đặc thù, rất có thể sẽ trợ giúp được cho Thái Tử, chỉ cần có Thái Tử làm chỗ dựa, Khương Hằng tự nhiên là sẽ không để ý tới một chút phiền toái này.
Nhưng nữ tử tên là Trần Tiêm Tiêm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Giống như là một con gián đánh mãi không chết vậy, bản thân hắn lúc đầu chỉ xuất ra ba thành lực lượng, vốn cho rằng là sẽ có thể nhẹ nhõm trấn áp nàng, kết quả trái lại là còn rơi vào thế hạ phong, về sau xuất ra tám thành lực lượng, cũng chỉ có thể đánh ngang tay, cuối cùng phải ứng phó toàn lực, lúc này mới có thể đánh bại đối phương, nhưng lại không giết được đối phương.
Cuối cùng Khương Hằng cũng không thể nhịn được nữa, lấy ra lá bài tẩy "Xuân Thu Chiến Xa" của mình, dựa vào uy lực của nửa kiện Đạo Binh này mới có thể đánh cho Trần Tiêm Tiêm chạy trốn khắp nơi, hắn vốn cho rằng chỉ cần lấy Xuân Thu Chiến Xa ra, thì Trần Tiêm Tiêm nhất định sẽ không thể trốn thoát khỏi bàn tay của hắn...
Kết quả là nữ tử này chạy so với ai cũng đều nhanh hơn! Thủ đoạn bảo mệnh cũng có không ít, thậm chí còn có thể vừa chạy vừa chửi nhau với hắn, tạo ra hoàn cảnh lúng túng như bây giờ.

Chương 423: Xuân Thu Chiến Xa

"Đáng chết! Đáng chết!" Sắc mặt của Khương Hằng trở nên tái xanh, sớm biết như vậy hắn nên bố trí trận pháp phong tỏa thiên địa trước đó, buộc Trần Tiêm Tiêm quyết chiến cùng với hắn mới đúng, kết quả là hiện tại hắn đang gặp phải phiền toái, nếu cứ tiếp tục đuổi giết như thế này, chỉ sợ là sẽ thật sự gây ra phiền toái lớn, dù sao thì loại chuyện giết cử nhân này là không nên để lộ ra.
Mà vào thời điểm Khương Hằng đang xoắn xuýt có nên tiếp tục hay không, Trần Tiêm Tiêm thì vừa linh hoạt chạy trốn, vừa âm thầm suy nghĩ.
"Cũng không biết là Tương Tư tỷ đã chạy tới hay chưa?"
"Cái tên bệnh thần kinh kia truy đuổi ta một ngày một đêm, nếu không cho hắn một chút giáo huấn thì hắn sẽ không thể nhớ lâu."
"Hơn nữa chiếc chiến xa kia của hắn cũng thật là lợi hại..."
Cho dù Trần Tiêm Tiêm không coi thực lực bản thân của Khương Hằng ra gì, nhưng lại vô cùng kiêng kị với chiếc Xuân Thu Chiến Xa mà hắn đang ngồi.
Chỗ kinh khủng nhất của chiếc Xuân Thu Chiến Xa này không phải là sáu thớt long mã kéo xe, cũng không phải là trận hình mà Khương Hằng diễn hoá ra, mà là những dấu chạm khắc phức tạp trên chiến xa, tượng trưng cho lịch sử thời cổ đại, có một loại ý cảnh khó tả ẩn chứa ở trong đó, nếu như được kích hoạt, sợ rằng sẽ bộc phát ra uy lực tương đối đáng sợ. Đây cũng là duyên cớ vì cái gì mà Trần Tiêm Tiêm lại một mực chạy trốn, mà không phải là kích hoạt Thông Thiên Phù Đồ liều mạng cùng với Khương Hằng.
Mà vào thời điểm song phương vẫn còn đang giằng co.
Ầm ầm!
Một tiếng gầm giống như sóng thần phát ra từ phía bên kia đường chân trời, ngay sau đó có một làn sóng trắng hiện lên ở trong tầm mắt của hai người, không qua bao lâu liền xông vào chiến trường của hai người, long trời lở đất, đánh tan không khí, đó rõ ràng là một cơn sóng lớn lật trời hoàn toàn được ngưng tụ từ cương khí!
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Phiên Giang Đảo Hải!
Ở phía trên Xuân Thu Chiến Xa, Khương Hằng nhìn thấy chiêu thức quen thuộc này, lông mày lập tức nhíu lại, sáu thớt long mã ở phía trước Xuân Thu Chiến Xa đồng thời phát ra một tiếng hí dài giống như rồng ngâm, trong phút chốc liền cháy hừng hực như sáu cái lò lửa lớn, mang theo hơi nóng cuồn cuộn cùng với lực lượng khí huyết va vào sóng lớn đang cuốn tới.
Lực lượng khí huyết do sáu thớt long mã tạo thành không thể nghi ngờ là cực kỳ kinh khủng, ở dưới sự tăng cường của Xuân Thu Chiến

Xa, cỗ lực lượng khí huyết kinh khủng này liền có thể khiến cho quỷ thần tránh lui, dương cương đến cực điểm, cho dù là sóng lớn màu trắng ngập trời, cũng bị Xuân Thu Chiến Xa đụng cho vỡ nát.
Sóng lớn biến mất, thân ảnh của Lạc Tương Tư lặng yên đáp xuống bên cạnh Trần Tiêm Tiêm.
"Tương Tư tỷ!"
Đối mặt với Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ kích động, Lạc Tương Tư dùng sắc mặt khá là cổ quái gật gật đầu, nói: "Đây chính là tên biến thái cộng thêm bệnh tâm thần mà ngươi nói?"
"Đúng vậy!"
"Thì ra là vậy!" Lạc Tương Tư nhìn Khương Hằng ở bên trên Xuân Thu Chiến Xa, nhếch mép một cái, nói: "Ngươi nói không sai, người này đúng là tên biến thái cộng thêm bệnh tâm thần."
Khương Hằng ở cách đó không xa: "..."
"Ha ha ha! Tốt! Phi thường tốt! Không ngờ được đệ tử mà Thuần Dương Cung bí mật bồi dưỡng thế mà thật sự có hai người, còn muốn đối kháng cùng với bản hầu, can đảm lắm!"
"Đã như vậy, hôm nay bản hầu sẽ dứt khoát bắt gọn hai người các ngươi!"
Theo tiếng gầm thét của Khương Hằng, khí huyết của hắn cũng là giống như là trụ chống trời vọt lên, lộ ra uy áp Hợp Đạo Tôn Giả, thậm chí ẩn ẩn còn có dấu hiệu nâng cao lên một bước, mặc dù vẫn chưa đạt tới Võ Đạo Tông Sư, nhưng sau khi kết hợp cùng với Xuân Thu Chiến Xa, lại đủ để quét ngang tuyệt đại bộ phận Hợp Đạo Tôn Giả.
Quả thực là rất khủng bố!
Thấy vậy Trần Tiêm Tiêm và Lạc Tương Tư liền liếc nhìn nhau một cái, kẻ tung người hứng.
"Ta cảm kẻ này không được thông minh cho lắm."
"Đúng thế!"
"Xem ra là các ngươi muốn tìm cái chết." Cuộc đối thoại của Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư vừa dứt, hai mắt của Khương Hằng liền bỗng nhiên trở nên đỏ bừng, huyết khí mãnh liệt xông ngược vào não, khiến cho cả người của hắn nhìn qua cực kì dữ tợn và hung lệ, thân làm Võ trạng nguyên, An Quốc Hầu đương đại, Khương Hằng hắn đây còn là lần đầu tiên bị người khác khinh thường như thế!
"Đi chết đi!" Khương Hằng ở dưới sự cuồng nộ bỗng nhiên giơ bàn tay lên, phảng phất như là tướng quân hạ lệnh trước trận vậy, huyết khí ngập trời diễn hóa ra đội quân cũng rơi xuống từ trên không trung, hướng về phương hướng của Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm nghiền ép mà đến, trong lúc nhất thời huyết khí và quân kỳ phấp phới, phảng phất như một đám lửa hừng hực muốn nuốt hết hai người các nàng.

"Hừ." Trần Tiêm Tiêm lúc này cũng không tiếp tục chạy trốn, mà hừ lạnh một tiếng, 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ ở phía sau lưng luân chuyển, hóa thành 24 đạo quầng sáng bay lên như diều gặp gió, mang theo một cột sáng màu vàng, huyễn hóa thành một toà Phù Đồ Tháp đạt đến 24 tầng, trực tiếp chống đỡ cuộc tấn công của đội quân huyết khí.
Đối mặt với toà Phù Đồ Tháp đột nhiên xuất hiện này, Khương Hằng không khỏi chau mày, nghĩ thầm: "Đây là bảo vật Phật môn...không đúng, chỉ là một nữ tử Trần gia chi thứ, làm sao có được bảo vật Phật môn."
Phù Đồ Tháp có thể trấn áp tà ma, trong lúc nhất thời vô số binh tướng diễn hóa từ huyết khí đều không ngoại lệ, đều bị một cỗ trọng lực khổng lồ áp lên không nhúc nhích được ở trên mặt đất, thậm chí còn làm ảnh hưởng đến Xuân Thu Chiến Xa ở trên không trung, sáu thớt long mã không ngừng hí dài.
"Có ý tứ, bất quá đối với bản hầu mà nói, đây cuối cùng cũng chỉ là dựa vào nơi hiểm yếu để chống đỡ mà thôi! Nếu các ngươi vẫn còn ôm ảo tưởng chống cự, vậy thì bản hầu sẽ triệt để khiến cho các ngươi cảm thấy sự bất lực!"
Khương Hằng gầm thét một tiếng, trực tiếp nhảy xuống chiến xa, mà Xuân Thu Chiến Xa ở sau lưng bỗng dưng thu nhỏ, rơi vào bên trong mi tâm của hắn, trong chớp mắt, huyết khí của sáu sáu thớt long mã kia liền gia trì toàn bộ lên trên người của hắn, diễn hóa ra một áo giáp đỏ tươi cùng với một thớt Hãn Huyết Bảo Mã toàn thân đỏ ngầu.
Giáp đỏ che thân, liệt mã dưới người, Khương Hằng lại lấy ra một cán Phương Thiên Họa Kích dài hai mét ở trong túi trữ vật, ở bên trên lưỡi kích còn mang theo vết máu đỏ tươi, toàn thân mặc dù là được làm bằng đồng xanh, nhưng lại mang theo một cỗ sát ý khủng bố hung hãn đến cực điểm, hiển nhiên là một kiện Hung Binh tuyệt thế.
"Bản hầu chém giết đẫm máu ở Biên Cương ngày xưa, cũng đã sớm tu luyện Huyết Sát Tướng Quân Quyết đến đỉnh phong nhất, còn có sự gia trì của Xuân Thu Chiến Xa, ngày đó vào thời điểm bản hầu còn là Luyện Thần Phản Hư liền có can đảm chém giết với Hợp Đạo Tôn Giả, bây giờ bản hầu đã đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả, các ngươi còn có thể mạnh hơn so với bản hầu hay sao?"
Xoay người nhảy lên ngựa, Khương Hằng cầm Phương Thiên Họa Kích ở trong tay, thúc ngựa giống như một ánh chớp màu đỏ đánh tới Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm.

Chương 424: Liên thủ

Mà đối mặt với thế công của Khương Hằng, vô luận là Trần Tiêm Tiêm hay là Lạc Tương Tư đều lộ ra bộ dáng vô cùng bình tĩnh, chỉ thấy Lạc Tương Tư xuất thủ trước, thi triển ra Bàn Sơn Cản Nhạc, vỗ ra một chưởng, đường vân trong lòng bàn tay lấp loé quang mang, hóa thành một đạo sơn ảnh hư ảo chống trời, đập về phía đỉnh đầu của Khương Hằng.
Gần như đồng thời Trần Tiêm Tiêm cũng đấm ra một quyền!
Phù Đồ Tháp oanh động theo một quyền này của Trần Tiêm Tiêm, bỗng nhiên nâng lên, xuất hiện ở phía trên sơn ảnh mà Lạc Tương Tư đánh ra, phật quang lượn lờ chung quanh, sơn ảnh vốn là hư ảo vậy mà dần dần hoá thành thực chất, phảng phất như một ngọn núi to lớn chân chính vượt qua hư không, xuất hiện ở trong hiện thực.
Ngọn núi to lớn va vào Khương Hằng ở giữa không trung, một bên thì giống như thái cổ thần sơn không thể lay động, mà một bên khác phảng phất như là sấm sét cửu thiên không thể ngăn cản, va chạm giữa song phương trực tiếp làm vỡ nát mặt đất trong phương viên hơn mười dặm, mây trắng cũng bị liên luỵ vỡ nát ở trên không trung. Dư ba cuồng bạo hóa thành sóng xung kích mà mắt trần có thể thấy quét sạch bốn phương.
Sơn ảnh nổ tung, Phù Đồ Tháp trở về đỉnh đầu của Trần Tiêm Tiêm, còn Lạc Tương Tư thì lùi lại một bước, nhưng thế công của Khương Hằng cũng bị cản lại, Hãn Huyết Bảo Mã dựng thẳng người lên, nếu như không phải thuật cưỡi ngựa của hắn rất cao siêu mà nói, chỉ sợ là sẽ bị lực phản chấn kinh khủng đánh rớt xuống ngựa.
"Đáng chết!" Thấy một đòn mạnh mẽ của bản thân không hề có tác dụng, nộ khí ở trong mắt của Khương Hằng càng trở nên mãnh liệt. Thân làm một vị Hợp Đạo Tôn Giả, kỳ tài ngút trời, đây là lần đầu tiên hắn bị hai võ giả có tuổi tác và tu vi kém xa tít tắp ngăn cản. Hơn nữa còn là hai nữ tử!
Chuyện này đối với hắn mà nói chính là vũ nhục lớn nhất!
Mà ở phía đối diện, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư thì tựa lưng vào nhau, một bên thì bộc phát ra phật quang chiếu rọi trời cao, một bên khác thì diễn hóa ra một con Tam Túc Kim Ô bay lượn giữa trời cao, những nơi đi qua đều có lửa cháy hừng hực.
"Chà chà, xem ra người ôm ảo tưởng là ngươi mới đúng, ngươi thật sự cho rằng ngươi mạnh hơn so với chúng ta hay sao?"
"Trước đó truy sát ta rất vui vẻ a? Hiện tại ngươi có giỏi thì truy sát nữa đi? !"
"Hít hà!" Đối mặt với sự trào phúng của hai nữ, Khương Hằng hít vào một hơi thật sâu, lửa giận tràn đầy trong cặp mắt trái lại còn được

dập tắt, thay vào đó thì là sự tỉnh táo cực hạn, mặc dù cảm nhận được cảm giác thất bại ở trên người của hai nữ, nhưng hắn vẫn có thể ổn định tâm tính, không bị lửa giận làm cho choáng váng đầu óc.
"Tốt tốt tốt, không thể không thừa nhận là thực lực và tu vi của các ngươi đều rất bất phàm, không hổ là thiên chi kiêu nữ do Thuần Dương Cung bí mật bồi dưỡng, bản hầu vào thời điểm ở cùng cảnh giới xác thực là kém so với các ngươi, nhưng ở trong trận chiến sinh tử này, bản hầu lại có tu vi cao hơn các ngươi, đây chính là chỗ ưu thế của bản hầu, cũng là chỗ thất bại của các ngươi!"
"Hôm nay bản hầu sẽ trảm thảo trừ căn! Các ngươi không thể cải biến được cục diện!"
Theo một câu nói này, trên người của Khương Hằng đột nhiên nổi lên một đạo ánh sáng xen lẫn ngũ sắc, trong lúc mơ hồ còn có tiếng phượng hót vang lên, quấn quanh áo giáp của hắn, Phương Thiên Họa Kích, còn có trên lưng chiến mã, phảng phất như là khổng tước xòe đuôi vậy, hóa thành năm chuôi Thiên Kiếm xoè ra ở sau lưng của hắn.
Nhìn thấy một màn này, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư gần như đồng thời sững sờ: "Ngũ Đức Thần Quang? !"
Ngũ Đức Thần Quang xanh vàng đỏ trắng đen, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ cũng chỉ có một mình Tần Kiền Hoàng là nắm giữ dạng Thần Thông này, bởi vì đây là Thần Thông thiên phú của huyết mạch Phượng Hoàng! Nhưng mà bây giờ môn Thần Thông này lại được Khương Hằng phát huy ra, ánh sáng ngũ sắc dẫn động lực lượng ngũ hành khủng bố kia, không thể nghi ngờ là đồ thật!
"Ha ha." Đối mặt với sự kinh ngạc của hai nữ, Khương Hằng cuối cùng cũng có thể sinh ra mấy phần cảm giác ưu việt, giễu cợt nói: "Các ngươi làm sao có thể tưởng tượng được nội tình của bản hầu, không cần nói đến Ngũ Đức Thần Quang, coi như là vị Kiền Hoàng công chúa nắm giữ thiên phú tuyệt cao kia, sau này cũng sẽ trở thành nữ nhân của bản hầu!"
"Ồ?" Không để ý đến lời nói ngông cuồng của Khương Hằng, Trần Tiêm Tiêm trái lại còn nhướng mày, hỏi: "Ngũ Đức Thần Quang của ngươi chẳng lẽ không phải là do Tần Kiền Hoàng đưa cho ngươi hay sao?''
Thần sắc của Khương Hằng đọng lại, hắn trái lại là đã từng đề xuất chuyện này với Tần Kiền Hoàng, còn biểu đạt ý tứ truy cầu Tần Kiền Hoàng, nhưng sau đó hắn liền bị Tần Kiền Hoàng đánh cho một trận tơi bời và ném ra ngoài phủ đệ, về sau là do hắn mặt dày đi tìm Thái Tử, mới đạt được Ngũ Đức Thần Quang, cũng luyện chế Ngũ Đức Thần Quang thành một bộ Ngũ Hành Kiếm Hoàn.
Đương nhiên là không thể nào nói ra loại chuyện mất mặt này!
"Khụ khụ!" Khương Hằng ho khan vài tiếng, nói: "Các ngươi cho rằng Ngũ Đức Thần Quang là cái gì? Vị Tần Kiền Hoàng kia thì tính toán là

cái gì, bí mật của huyết mạch Phượng Hoàng còn lớn hơn so với sự tưởng tượng của các ngươi."
"Ngươi nói cái gì?"
"Nói nhiều cũng vô ích! Hãy ngoan ngoãn chịu chết đi!"
Trần Tiêm Tiêm còn muốn hỏi thêm một chút, nhưng Khương Hằng lại không lên tiếng nữa, năm chuôi Thiên Kiếm do Ngũ Đức Thần Quang hóa thành xé rách hư không, phối hợp với Khương Hằng phát động công kích lần thứ hai.
"Ồ, xem ra là ngươi không muốn nhiều lời nữa à?"
"Vậy thì kết thúc thôi!"
Trần Tiêm Tiêm triệu hoán Phù Đồ Tháp, Lạc Tương Tư thì chuyển biến công pháp, diệt hết cương khí nóng rực ở phía trước, thay vào đó là một vầng ánh sáng màu xám tro, lộ ra ý cảnh khủng bố hạo kiếp sắp giáng lâm, thiên địa sắp hủy diệt, ở dưới sự liên thủ của hai người, khí tức bộc phát ra trái lại còn đè ép Khương Hằng.
"Lúc trước ta đã nói rồi, ngươi thực sự cho rằng ngươi sẽ mạnh hơn chúng ta hay sao? Chỉ là một võ giả Hợp Đạo Tôn Giả cũng dám khiêu chiến sư huynh, sư huynh có lòng dạ lớn không so đo với ngươi, không có nghĩa là ta sẽ bỏ qua cho ngươi."
"Nếu như Tương Tư tỷ không tới mà nói, ta có lẽ là chỉ có thể rút lui, nhưng bây giờ chúng ta liên thủ với nhau, chẳng lẽ ngươi sẽ còn có phần thắng hay sao?"
"Hiện tại người không thể cải biến được cục diện...chính là ngươi!"
Vô luận là Trần Tiêm Tiêm hay là Lạc Tương Tư, từ sau khi kinh lịch biến cố ở Tây Cương Đạo, đều đã đạt được biến hóa giống như thoát thai hoán cốt, Trần Tiêm Tiêm kinh lịch vô số gian nan hiểm trở ở bên trong Phù Đồ Tháp, cuối cùng mới đạt được 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ còn có quyền chưởng khống Phù Đồ Tháp tiến hơn một bước. Mà Lạc Tương Tư thì chiếm được Hạo Kiếp Kinh, khác biệt với một môn Tuyệt Thế Thần Công khác ở trên người -Liệt Hỏa Phần Thiên Kim Ô Bái Nhật, Hạo Kiếp Kinh thay vì nói là công pháp, không bằng nói là một môn bí pháp.

Chương 425: Lực lượng tử vong

Tác dụng chủ yếu của môn bí pháp này chính là khiến cho cương khí của võ giả chuyển hóa thành lực lượng tử vong thuần túy, từ đó tăng lực phá hoại của võ công lên trên diện rộng. Cũng đừng xem nhẹ cái gọi là lực lượng tử vong này, đây cũng không phải là danh tự mà những môn võ học hạng ba sử dụng để quảng bá bản thân, mà là một cỗ lực lượng kinh khủng ẩn chứa ý cảnh vạn vật tịch diệt, thiên địa hạo kiếp chân chính trên ý nghĩa, bây giờ được Lạc Tương Tư thi triển ra, thậm chí càng vượt qua phật quang của Lạc Tương Tư.
Nhìn Khương Hằng lộ ra sắc mặt khó coi, Trần Tiêm Tiêm nhắm hai mắt lại, nói:
"Ngươi dùng tu vi Hợp Đạo Tôn Giả không bắt được ta."
"Lấy ra cái gọi là Xuân Thu Chiến Xa kia, ngươi cũng không bắt được ta."
"Hiện tại đạo Ngũ Đức Thần Quang này hẳn là lá bài tẩy lớn nhất của ngươi a? Không thể không thừa nhận, ta xác thực là không có cách nào chống lại ngươi bây giờ, sợ rằng phải đợi đến khi tu vi của ta tiến thêm một bước, sau khi bước vào Hợp Đạo Tôn Giả mới có thể đánh bại ngươi được, nhưng bây giờ, Tương Tư tỷ liên thủ với ta, vậy thì tình huống cũng không giống nhau."
"Nếu như chúng ta phá vỡ đạo Ngũ Đức Thần Quang này của ngươi, ngươi còn có thể phách lối được nữa hay sao?"
"Ta rất chờ mong!"
Vừa dứt lời, Trần Tiêm Tiêm cũng không giữ lại nữa, trực tiếp bạo phát ra huyết khí của bản thân, 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ biến thành Phù Đồ Tháp cao 24 tầng.
Trần Tiêm Tiêm cầm lấy đáy tháp, đập toàn bộ Phù Đồ Tháp về phía Khương Hằng, trong lúc nhất thời ở trong mắt của Khương Hằng chỉ còn lại ngọn Phù Đồ Tháp cao ngất kia.
Phảng phất như 24 tầng trời đập xuống vậy, trời đất sụp đổ, long trời lở đất!
Mà ở bên cạnh, Lạc Tương Tư thì vừa thôi động Hạo Kiếp Kinh, vừa dùng hai tay kết ấn nhanh như tia chớp, liên tiếp đánh ra ba chiêu thức mà nàng nắm giữ ở bên trong Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa.
"Hô Phong Hoán Vũ! Bàn Sơn Cản Nhạc! Phiên Giang Đảo Hải!"
Ba loại dị tượng biểu tượng cho lực lượng thiên địa hình thành một hình tam giác, một mực bao vây xung quanh Khương Hằng, khiến cho hắn không có chỗ trống để tránh né, chỉ có thể đối mặt với sự trấn áp khủng bố của Phù Đồ Tháp!
Ở dưới hai tầng áp bách của Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa

cùng với Phù Đồ Tháp, Ngũ Đức Thần Quang sáng chói cùng với huyết khí quanh người của Khương Hằng đều bị áp chế đến cực điểm, căn bản không đi ra bên ngoài được mấy mét.
Đối mặt với quẫn cảnh như vậy, Khương Hằng phun ra một ngụm trọc khí thật sâu: "Không ngờ được, thực sự không ngờ được, Thuần Dương Cung ở trong trạng thái giãy chết, thế mà thực sự có thể bồi dưỡng ra được hai vị thiên kiêu chi nữ như các ngươi, bất quá dựa vào chừng này thực lực liền muốn giết ta, hai người các ngươi còn kém xa lắm! Cảnh giới chính là chỗ yếu nhất của các ngươi!"
Chuyện cho tới bây giờ Khương Hằng cũng đã triệt để từ bỏ sự khinh thường đối với hai nữ, thậm chí còn không thể không thừa nhận các nàng nắm giữ sức chiến đấu đáng sợ ở trong đồng cảnh giới, nhưng Khương Hằng chính là xuất thân từ quân ngũ, sau khi điều chỉnh tâm thái đến trình độ tốt nhất, liền lập tức nắm chắc ưu thế của mình, bắt đầu chân chính bộc phát ra toàn lực.
Năm chuôi Thiên Kiếm do Ngũ Đức Thần Quang diễn hóa thành ở sau lưng hắn giãn ra, một hóa thành hai, hai hóa thành mười, mười hóa thành trăm, trăm hóa thành vạn, trong chớp mắt liền hóa thành mưa kiếm chém về phía Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư. Theo mưa kiếm, Khương Hằng cũng thúc ngựa nâng thương, cả người nhảy lên thật cao, trực tiếp nhảy lên trên không trung.
Ngũ Đức Thần Quang không hổ là Thần Thông thiên phú của huyết mạch Phượng Hoàng, cho dù Khương Hằng mặc dù không có huyết mạch Phượng Hoàng, đạo Ngũ Đức Thần Quang này cũng là bèo trôi không rễ, nhưng uy lực vẫn đáng sợ như cũ, trong lúc ánh sáng lấp loé, kiếm mang kinh khủng phảng phất như có thể chém rách tất cả, so với bất luận loại kiếm khí gì mà hai nữ thấy qua đều muốn khủng bố hơn!
Kiếm quang ngũ sắc trực tiếp bổ vào bên trên Phù Đồ Tháp, đánh cho Phù Đồ Tháp bay ngược trở về, mà ba đạo dị tượng thiên địa hiện thành hình tam giác vây khốn Khương Hằng, thì lại bị Ngũ Đức Thần Quang quét một cái, chỉ một thoáng ngũ hành liền bình phục, thiên địa trở về hình dáng ban đầu, phảng phất như căn bản là chưa từng có dị tượng xuất hiện.
Với sự thúc đẩy của Ngũ Đức Thần Quang, cả người của Khương Hằng đều có một loại cảm giác thoải mái đầm đìa, tiếp đó tu vi vừa mới đột phá cũng đều có xu thế tiến thêm một bước.
"Ha ha ha! Không ngờ được, không ngờ được, ở dưới áp lực của các ngươi lại khiến cho bản hầu trực tiếp đột phá! Trước đó các ngươi cho rằng có thể đánh bại bản hầu? Trên thực tế bất quá chỉ có thể trở thành đá đặt chân của bản hầu mà thôi! Bản hầu là kỳ tài ngút trời, đạt được vô số kỳ ngộ, làm sao có thể thua các ngươi!"
Ngũ Đức Thần Quang hóa thành một đám mây bao phủ xung quanh Khương Hằng, thiểm điện hình thành từ trong đám mây ngũ sắc

không ngừng rơi vào áo giáp cùng với chiến mã của hắn, còn có rơi vào phía trên Phương Thiên Họa Kích, rót lực lượng Ngũ Đức Thần Quang vào bên trong, sau đó mang theo uy thế ngập trời từ trên không trên đánh xuống phía dưới! Bay thẳng xuống mặt đất!
Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, đồng thời hít vào một hơi thật dài. Từ một trình độ nào đó mà nói, đây là lần đầu tiên hai người nghênh chiến với một vị đại địch mà không có sự bảo hộ của sư huynh, mặc dù ở ngoài miệng một mực xem thường Khương Hằng, nhưng đối với hai người hiện tại mà nói, Khương Hằng quả thực chính là một vị cường địch, nếu như không phải là hai người liên thủ với nhau, chỉ có đơn độc một người mà nói thì chỉ có thể tạm lánh.
"Nhưng dù nói như thế nào, cũng chỉ là một vị Hợp Đạo Tôn Giả mà thôi, ngay cả Võ Đạo Tông Sư cũng đều không phải, nếu như vẫn không thể đuổi đi giúp cho sư huynh mà nói, vậy thì thật sự là rất mất thể diện!"
"Không thể gây ra phiền toái cho sư huynh nữa."
"Chúng ta muốn để cho sư huynh biết rõ, chúng ta cũng có thể tự mình đảm đương một phía!"
Ầm ầm! Sau khi yên lặng trong một thời gian ngắn ngủi, hai người liền bộc phát khí thế lần thứ hai!
Bất quá lần này cũng không phải là mạnh ai người đó xuất thủ, mà là dung hợp hoàn toàn khí tức lẫn nhau, Lạc Tương Tư đặt một tay lên bên trên bả vai của Trần Tiêm Tiêm, lực lượng tử vong kinh khủng không ngừng tuôn ra từ trong cơ thể của nàng, mà Phù Đồ Tháp cũng là đứng sững sững ở sau lưng của Trần Tiêm Tiêm, chiếu rọi thiên địa.
"Bệnh tâm thần! Dừng ở đây là được rồi!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư đồng thanh nói ra, sau đó Trần Tiêm Tiêm liền liều chết xung phong đánh một quyền về phía Khương Hằng.
Chính là một quyền đơn giản nhất.
Nhưng chính là một quyền đơn giản này, thân thể của Trần Tiêm Tiêm lại bỗng nhiên bùng lên một luồng khí tức tử vong, ngay cả đôi con ngươi lấp lánh ánh vàng của nàng bây giờ cũng bị che khuất bởi luồng khí tức xám xịt của sự chết chóc, loại ý cảnh vạn vật tịch diệt, thiên địa hạo kiếp này cơ hồ là không thể ngăn cản.

Chương 426: Chỉ là mộng cảnh!

Phù Đồ Tháp dần dần trở nên hư ảo, thay vào đó thì là vầng sáng do 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ diễn hóa ra, liên tục xoay quanh Trần Tiêm Tiêm, rót phật lực tinh thuần vào trong cơ thể của Trần Tiêm Tiên, áp súc và dẫn dắt khí tức tử vong ra phía trước theo động tác ra quyền của nàng.
Bởi vậy sau khi Trần Tiêm Tiêm đấm ra một quyền này, ở trong mắt của Khương Hằng cũng chỉ còn lại nắm đấm kinh khủng này, phảng phất như là một quyền quyết định vận mệnh của hắn.
Chết!
"A a a! !! !'' Vào thời điểm khủng hoảng kịch liệt giữa sự sống và cái chết, cả người của Khương Hằng đều trở nên cuồng bạo, Ngũ Đức Thần Quang bắt đầu cháy rừng rực, tốc độ rơi xuống từ trên không cũng càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí là mất đi thân hình của Khương Hằng, hóa thành một khỏa thiên thạch ngũ sắc chân chính, muốn đập Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư thành thịt vụn.
Nhưng khiến cho Khương Hằng cảm thấy hoảng sợ là, lực trùng kích mà hắn tạo ra khi rơi xuống từ trong không trung, tăng thêm công kích toàn lực mà hắn phát động hết tất cả bí bảo, nhưng vẫn không thể làm thay đổi nắm đấm ở trong mắt của hắn một chút nào, nắm đấm này vẫn bá đạo vô song như cũ, ý cảnh kinh khủng trên quyền vẫn hiển lộ ra một sự thật rõ ràng.
Hắn sẽ chết ở dưới một quyền này!
"Vì sao? !"
"Điều đó là không có khả năng! Chuyện này là không có đạo lý! Uy lực một kích này của ta tuyệt đối không yếu, coi như là Võ Đạo Tông Sư ta cũng có thể nắm chắc chống đỡ được, làm sao mà ngay cả một quyền của hai võ giả Luyện Thần Phản Hư cũng đều không tiếp nổi?"
"Ta không tin! !!"
Hai mắt của Khương Hằng đỏ như máu, nhìn Phương Thiên Họa Kích dần dần uốn lượn ở phía dưới thiết quyền của Trần Tiêm Tiêm, gần như tan vỡ, bỗng nhiên cắn răng, tay cầm Phương Thiên Họa Kích cấp tốc buông lỏng, sau đó bỗng nhiên kết ấn.
"Chết thay!"
Oanh! Phương Thiên Họa Kích mất đi chống đỡ phát ra âm thanh nứt vỡ không chịu nổi gánh nặng, sau đó đứt gãy toàn bộ, nắm đấm của Trần Tiêm Tiêm xẹt qua một đường vòng cung ở trên không trung, lực lượng tử vong kinh khủng trào ra, trong chớp mắt liền nuốt hết thân ảnh của Khương Hằng, cỗ huyết khí dương cương nóng rực ngập trời kia sau khi bị lực lượng tử vong ập vào cũng giống như là

bị tưới một chậu nước lạnh, chỉ trong chốc lát liền triệt để bị dập tắt, hóa thành từng đốm lửa nhỏ tiêu tán ở trong không trung.
Ầm! Xuân Thu Chiến Xa được chế tạo từ vàng ròng rơi xuống đất, phát ra tiếng nổ mạnh nặng nề.

Trần Khuynh Địch đang mơ một giấc mộng rất thoải mái.
Hắn chính là nhân vật chính ở trong mơ, ba tuổi gặp được lão gia gia ở trong nhẫn không gian, năm tuổi rơi xuống vách núi nhặt được võ công của cường giả đệ nhất thiên hạ năm đó, 8 tuổi ngoài ý muốn chiếm được thần khí đệ nhất thiên ngoại, 12 tuổi chính thức đi lên con đường vô địch thiên hạ, hắn vốn là sẽ cứ như vậy sống một cuộc sống hạnh phúc.
Nhưng sau đó hắn lại gặp phải Đại Ma Vương Trần Tiêm Tiêm trong truyền thuyết.
Vị Đại Ma Vương đáng sợ kia định ra ước hẹn 5 năm với hắn, trong vòng 5 năm sẽ lấy tính mạng của hắn! Bản thân hắn liều mạng cố gắng, 5 năm sau thật vất vả mới nâng cao công lực thêm một bước, dự định quyết một trận tử chiến với Đại Ma Vương Trần Tiêm Tiêm, trước khi đi ăn một bữa cơm do Tương Tư sư muội tự mình làm, kết quả là đã xém chết trước khi lập được công danh, ngay sau đó là một trận chiến khoáng thế cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Cuối cùng bản thân hắn sử dụng một chiêu thần chưởng đáng sợ thiên tuyệt địa diệt, cái thế vô địch, Bồ Tát cũng phải lắc đầu, Phật Tổ cũng phải cúi đầu, mắt thấy là đã sắp đánh bại Trần Tiêm Tiêm, thành công sống qua ước hẹn 5 năm, sau đó tiếp tục trải qua cuộc sống vui vẻ ở dị thế giới, thiên địa đột nhiên băng liệt.
Hắn tỉnh lại.
"KHÔNG! !! !!"
Bỗng nhiên ngồi dậy từ dưới đất, mờ mịt nhìn gian phòng trống trải, sau nửa ngày hắn mới phản ứng lại, phát ra một tiếng kêu thê thảm đến cực điểm.
Vì sao! Ngay cả nằm mơ cũng không cho ta khoái hoạt một chút!
Đúng lúc này, cửa chính gian phòng mở ra từ từ, một bóng người đi đến, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch liền khẽ cười nói: "Ồ! Sư huynh tỉnh rồi à?"
"Ách." Thần sắc của Trần Khuynh Địch trở nên cứng đờ: "Thật xin lỗi a Lạc sư muội, ta...ủa? !"
Trần Khuynh Địch trừng hai mắt, nhìn thân ảnh chậm rãi đi vào từ cửa phòng, có khuôn mặt tương tự với mình, mặc một thân quần áo đệ tử Thuần Dương Cung, còn có khí tức Phật Công như ẩn như hiện kia, là Trần Tiêm Tiêm không thể nghi ngờ.
Trần Khuynh Địch: "%^$#&!"
Ôi, ta quá ngây thơ rồi!
"Sư huynh?"

Trần Tiêm Tiêm mang theo nghi ngờ nhìn Trần Khuynh Địch hai mắt trống rỗng, sau khi đánh bại Khương Hằng, nàng và Lạc Tương Tư liền thu thập chiến lợi phẩm của riêng mình, sau đó dựa theo ước định, tháng tiếp theo là do nàng thay thế Lạc Tương Tư ở bên cạnh sư huynh, cho nên nàng liền trực tiếp chạy đến Thành Thượng Kinh. Về phần Lạc Tương Tư, thì nói là bản thân có một số việc muốn điều tra, sau đó liền rời đi. Nàng vốn định tới đột nhiên tập kích, mang đến cho ca ca một niềm vui nhỏ, nhưng bây giờ xem ra, giống như là có một chút quá mức?

"Đây chính là cái gọi là mộng ở trong mộng sao?" Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch đã tỉnh hồn lại lộ ra một nụ cười xán lạn, nói: "Thật sự là ngây thơ! Bằng vào tâm chí bây giờ của ta, sẽ không thể bị loại mộng cảnh này làm cho dao động!"

Trần Tiêm Tiêm: "? ??"

"Chuyện này là giả a! Chỉ là mộng cảnh mà thôi!" Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm nói, phảng phất như là đang động viên bản thân vậy, chợt trực tiếp đứng lên, nói: "Không sai, đây chỉ là giả, là mộng cảnh do ta tạo ra!"

"Ấy? Sư huynh đang nói cái gì vậy?"

"Giấc mơ của ta là do ta làm chủ! Cho nên ta muốn làm gì thì có thể làm cái đó!" Trần Khuynh Địch bước tới một bước, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của Trần Tiêm Tiêm.

Động tác này của Trần Khuynh Địch khiến cho Trần Tiêm Tiêm vô thức lùi lại một bước, cứ như vậy bị ép vào góc tường, sau đó Trần Khuynh Địch chính là đưa hai tay ra, trùng trùng điệp điệp đập vào hai bên góc tường, nhốt Trần Tiêm Tiêm ở trong vòng tay.

"Sao nào? Cảm thấy rất tuyệt vọng phải không?"

Trần Tiêm Tiêm kinh ngạc nhìn Trần Khuynh Địch thần chí mơ hồ, hai mắt đỏ như máu, chỉ cảm thấy cả người trở nên nóng ran.

Sư huynh...không đúng, ca ca đây là đang phát tình sao? ! Ta vừa mới đi đến liền gặp loại chuyện tốt này, không đúng, loại phiền toái này? Chuyện này thật sự là...trời cũng giúp ta!

Ý niệm tới đây, hai gò má của Trần Tiêm Tiêm liền dâng lên một vòng hồng nhuận phơn phớt, nhưng vẫn cố gắng ngẩng đầu, dùng ánh mắt long lanh như nước nhìn Trần Khuynh Địch, ngón trỏ nhẹ nhàng điểm ở trên đôi môi đỏ mọng, nhỏ giọng thì thầm nói: "Sư huynh, huynh muốn làm cái gì?"

Nhìn Trần Tiêm Tiêm dạng này, toàn thân của Trần Khuynh Địch trái lại là run một cái, vô thức liền muốn kéo dài khoảng cách cùng với Trần Tiêm Tiêm, nhìn thấy một màn này, Trần Tiêm Tiêm trái lại còn tiến lên một bước, thân thể mảnh khảnh cơ hồ là muốn triệt để kề sát với Trần Khuynh Địch, càng là nhón chân lên, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp phiếm hồng áp tới gần Trần Khuynh Địch.

Chương 427: Ai sai?

"Quả, quả nhiên là mộng cảnh, giả, tất cả đều là giả..."
"Ừm, đây đều là giả a, cho nên sư huynh, không, ca ca, ngươi muốn làm cái gì cũng đều không..."
"Hự!" Trần Khuynh Địch trợn tròn mắt, không đợi Trần Tiêm Tiêm nói xong, cả người liền ngã vật ra.
Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
Không đúng! Tình huống không phải là phát triển như thế này a! Tiếp theo không phải là thời điểm vui vẻ hay sao, vì sao ca ca lại ngã vật ra như vậy?
Để đề phòng vạn nhất Trần Tiêm Tiêm còn đặc biệt đi đến bên cạnh Trần Khuynh Địch, nhẹ nhàng đẩy một cái, cuối cùng cũng xác nhận được: Trần Khuynh Địch quả thực là đã ngất đi.
Vốn dĩ dựa theo lẽ thường, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch là không thể nào ngất đi mới đúng, nhưng không còn cách nào, hắn đầu tiên là nhận phải đả kích bữa ăn tối qua, lại kinh lịch một giấc mộng không thể thỏa mãn, cuối cùng sau khi bừng tỉnh, vào thời điểm ngơ ngơ ngác ngác lại nhìn thấy một "niềm vui lớn" như Trần Tiêm Tiêm. Nói ngắn gọn, chính là đầu óc của hắn không có cách nào xử lý nhiều tin tức như vậy, cho nên đã lựa chọn hình thức tự động tắt máy. Cho nên hắn cứ như vậy ngã vật ra.
"Khục!" Trần Tiêm Tiêm cảm thấy không vui, cơ hội tốt khó có được, cứ như vậy vuột mất!
"Được rồi, ta vẫn còn rất nhiều cơ hội, không sao cả, không sao cả, dù sao thì tháng sau mới tới lượt Dương Xuân, chỉ cần ta thừa dịp bắt ca ca ở trong khoảng thời gian này là được rồi!"
"Hắc hắc hắc." Nhìn Trần Khuynh Địch đã té xỉu, Trần Tiêm Tiêm nhìn chung quanh một chút, sau đó liền khiêng Trần Khuynh Địch lên trên giường, ngay sau đó bản thân nàng cũng bò lên giường, cứ như vậy rúc vào trong ngực của Trần Khuynh Địch.
"Hít hà." Hít vào một hơi, Trần Tiêm Tiêm đột nhiên nhướng mày.
Có mùi của nữ nhân!
Ở trên người của ca ca tại sao lại có mùi của nữ nhân! Hơn nữa mùi vị kia còn đặc biệt dễ ngửi, rất quen thuộc, tựa như là, đúng rồi...
"Là Tương Tư tỷ? !" Bỗng nhiên đứng dậy, Trần Tiêm Tiêm lộ ra thần sắc kinh ngạc, bất quá rất nhanh nàng liền bình tĩnh trở lại: "Không, không, không, sư huynh ở bên cạnh Tương Tư tỷ lâu như vậy, trên người nhiễm một chút mùi của Tương Tư tỷ, cũng là một chuyện rất bình thường. Đúng thế, Tương Tư tỷ dù sao thì cũng đã có bạn trai rồi a!"
Lắc đầu, Trần Tiêm Tiêm thầm mắng bản thân suy nghĩ nhiều, chợt

lại nép vào trong ngực của Trần Khuynh Địch, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc nhắm mắt lại.

Mình tên là Trần Khuynh Địch.
Tối hôm qua mình và thanh mai trúc mã, không đúng, là Lạc sư muội đồng môn ăn chung một bữa ăn dở tệ khó quên, lại bởi vì quá mỏi mệt đã ngủ mê man, trong lúc ngơ ngơ ngác ngác, ký ức mơ hồ không rõ, chỉ nhớ rõ bản thân gặp ác mộng, Lạc Tương Tư vốn dĩ đi theo bên cạnh mình, không biết vì sao lại đột nhiên biến thành Trần Tiêm Tiêm, ngay vào thời điểm mình cảm thấy sắp xong đời, bỗng nhiên lại được đánh thức.
"Ha ha, chỉ là một giấc mộng mà thôi." Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng thở ra từ trong thâm tâm, còn tốt còn tốt, trong lúc thả lỏng, Trần Khuynh Địch định nâng cơ thể ngồi dậy, nhưng tay phải vốn nên chạm vào cạnh giường, lại chạm vào một nơi rất mềm mại.
Ủa? Trần Khuynh Địch cúi đầu nhìn về phía tay phải của mình.
"Ách..." Đập vào mắt, là mảng lớn da thịt trắng trẻo, còn có một gương mặt có bảy phần tương tự với bản thân, ở phía trên còn mang theo nét ửng đỏ đặc thù của thiếu nữ, theo năm ngón tay phải của Trần Khuynh Địch, nhẹ nhàng phát ra tiếng ngáy khe khẽ. Trần Khuynh Địch nâng tay phải lên, hết sức nghiêm túc nhìn cái bàn tay tà ác này, sau đó chuyển tay tát mình một cái.
Đau quá, đây không phải là giấc mơ.
Trần Khuynh Địch: "..."
Chết ta rồi!

Ta tên là Trần Khuynh Địch.
Hiện tại địch nhân mà số mệnh an bài cho ta, chính là nhân vật chính muốn tiêu diệt ta vào 5 năm sau, chính là kẻ đang ngủ ở trên người của ta. Ông trời ơi! Ta thực sự không biết là đã xảy ra chuyện gì! Ở trong ấn tượng của ta, tối qua hẳn là sau khi ăn cơm là sẽ đi ngủ mới đúng, nhưng có trời mới biết vì sao sau khi tỉnh giấc Trần Tiêm Tiêm lại xuất hiện ở bên cạnh, hơn nữa còn giống như là đã ngủ cùng với ta một đêm, lại nói Lạc sư muội đã đi đâu rồi?
Nếu như đây là một cơn ác mộng mà nói, xin hãy để cho ta tỉnh lại nhanh một chút!
"Ồ...sư huynh?" Ung dung mở hai mắt ra, Trần Tiêm Tiêm vừa vuốt mắt vừa nhẹ nhàng nói.
Toàn thân của Trần Khuynh Địch trở nên cứng ngắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ở phía sau, dốc hết toàn lực để cho bản thân không lộ ra thần sắc dao động, cứ như vậy yên lặng nhìn Trần Tiêm Tiêm.
"Tỉnh rồi sao?"
"Ách!" Sau khi nghe thấy giọng nói của Trần Khuynh Địch, toàn thân của Trần Tiêm Tiêm cơ hồ là vô thức chấn động.

Ca ca thế mà đã tỉnh lại? ! Hỏng bét rồi! Vốn chỉ dự định nằm một chút, sau đó sẽ rời đi trước khi ca ca tỉnh lại, kết quả bởi vì thân thể của ca ca quá ấm, mới nằm một chút liền ngủ!
Nhìn biểu lộ của ca ca...thật là khủng khiếp! Khuôn mặt tái xanh, là đang tức giận sao?
Trần Tiêm Tiêm nuốt một ngụm nước bọt, ngoan ngoãn ngồi dậy, cúi cái đầu nhỏ, lộ ra dáng vẻ đáng thương, nói: " Thật xin lỗi sư huynh, ta sai rồi."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ngươi sai? Người sai là ta mới đúng chứ chị đại!
Trần Khuynh Địch bị dọa đến mức sắc mặt trở nên tái xanh, sau khi hít vào một hơi thật sâu, mới chậm rãi nói ra: "Không, muội không sai, muội không có lỗi gì cả!"
Ca ca thậm chí ngay cả nhận sai cũng không cho mình nhận sai, xem ra là đã thật sự tức giận a! Hơn nữa sắc mặt của ca ca lại càng ngày càng khó coi, không được, cứ tiếp tục như vậy ấn tượng của mình ở trong lòng của ca ca nhất định sẽ giảm mạnh, cứ như vậy sẽ bị nha đầu thối Dương Xuân còn có Phượng Tiên sư tỷ chiếm ưu thế!
"Ta thực sự sai rồi! Ta không phải là cố ý!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Đây là quyết tâm muốn lấy mạng của ta a! Tiếp tục như vậy không chỉ là danh hào Sát Nhân Cuồng Ma, mà cái danh hào Sắc Ma Cuồng Dâm cũng sẽ triệt để vang vọng trong giang hồ!
Thanh danh của ta sẽ trở nên thối hoắc!
Thần sắc của Trần Khuynh Địch liên tục biến hóa, cuối cùng cũng lộ ra mấy phần tàn nhẫn: ta bây giờ, cũng không phải là thiếu niên chỉ biết nịnh nọt nhân vật chính như trước đây! Ta hiện tại đã là Võ Đạo Tông Sư, chiến lực nắm giữ càng là thiên hạ ít có, hiện tại ta vì cái gì còn phải sợ nhân vật chính.
Không sai! Ta không sợ ngươi, Trần Tiêm Tiêm!
"Đúng, đúng rồi sư huynh! Ta tới đây là để thay thế Tương Tư tỷ a."
"Ấy? Thay thế?" Trần Khuynh Địch thật vất vả mới lấy được can đảm cảm thấy kinh ngạc, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Trần Tiêm Tiêm.
Mà Trần Tiêm Tiêm thì giống như là con nít đang khoe khoang đồ chơi mới lấy được, hưng phấn mà nói ra: "Kỳ thật là như thế này, trước đó ta tham gia thi cử nhân tại Bất Phá Thiên Quan, vừa vặn gặp một kẻ bệnh thần kinh."
"Ồ?"
"Về sau nghe Tương Tư tỷ nói, người này trước đó đã từng khiêu khích sư huynh, tựa như là có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, nghe nói là còn là một vị Hầu Gia, ở trên người có đủ loại thần binh, còn có nửa kiện Đạo Binh, ngay cả Ngũ Đức Thần Quang cũng đều có thể lấy ra, nếu như không có Tương Tư tỷ mà nói thì ta còn không nhất định có thể đánh bại đối phương."

Chương 428: Sắc Ma Cuồng Dâm

Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Còn, còn có a! Ta và Tương Tư tỷ còn lấy được nửa kiện Đạo Binh ở trên người của hắn ta, bây giờ sẽ giao cho sư huynh!" Trần Tiêm Tiêm vừa nói, vừa lấy ra chiếc chiến xa màu vàng bé nhỏ từ trong Túi Trữ Vật: "Chính là chiếc chiến xa này, thực sự là rất lợi hại a! Coi như là ta và Tương Tư tỷ, cũng phải hao một phen khí lực mới có thể đánh bại đối phương, tốc độ tiến bộ của ta là rất nhanh a! Cho nên sư huynh, hãy tha thứ cho ta đi?"
Nghiêng đầu một chút, Trần Tiêm Tiêm lộ ra một nụ cười đáng yêu nịnh nọt đối với Trần Khuynh Địch.
Mà Trần Khuynh Địch thì là...giống như rớt vào hầm băng.
Từ trong miêu tả của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch có thể nghe ra được, vị Hợp Đạo Tôn Giả kia có thực lực bất phàm, trên người toàn là bảo, hơn nữa còn truy sát Trần Tiêm Tiêm, xem ra chính là nhân vật phản diện, mà coi như là một vị nhân vật phản diện như vậy, cũng bị Trần Tiêm Tiêm đánh cho hôi phi yên diệt, ngay cả thi thể cũng không còn.
Mà Trần Tiêm Tiêm vẫn chỉ là Luyện Thần Phản Hư.
Sự can đảm mà Trần Khuynh Địch vừa mới lấy được liền tiêu tán trong nháy mắt.
Được rồi, vẫn không nên có ý nghĩ bất lợi với nhân vật chính a! Trần Khuynh Địch thầm nghĩ, chợt phất phất tay nói: "Tùy muội a."
Không phải chỉ là nhiều thêm một cái danh hào Sắc Ma Cuồng Dâm thôi hay sao? Ta cũng đã là Sát Nhân Cuồng Ma, sẽ còn để ý đến cái danh hào Sắc Ma Cuồng Dâm cỏn con kia hay sao? Không tồn tại!
Trèo ra khỏi giường và rót cho mình một chén nước, Trần Khuynh Địch quyết định ổn định tâm thần.
Mà nhìn Trần Khuynh Địch cúi đầu xuống, Trần Tiêm Tiêm cũng coi như là nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Còn may! Xem ra là sư huynh rất hài lòng với tốc độ tiến bộ của mình, cho nên mới không truy cứu, là như vậy sao? Nhất định là như vậy!
"Yên tâm đi sư huynh! Ta nhất định sẽ cố gắng hơn nữa!"
"Hả? !" Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ mặt phấn chấn.
"Ta đã tính qua, dựa theo tốc độ tiến bộ như vậy, tin rằng là ở trong vòng 5 năm, ta liền có thể chân chính đứng sóng vai với sư huynh, kề vai chiến đấu cùng một chỗ với sư huynh!"
"Có ý tứ gì?"
Trần Tiêm Tiêm nghiêng đầu một chút, nói: "Ý tứ chính là, trong vòng

5 năm ta liền có thể đuổi kịp bước chân của sư huynh rồi!"
"Phốc!" Trần Khuynh Địch vừa mới uống được một ngụm nước liền phun ra ngoài, rơi vào trên người của Trần Tiêm Tiêm, lập tức thấm ướt phần ngực áo của nàng, ẩn ẩn có thể nhìn thấy màu da ở giữa.
Bất quá đáng tiếc là tâm tư của Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có ở trên đó, hỏi: "Trong vòng 5 năm liền có thể đuổi kịp ta? !"
"Vâng!" Trần Tiêm Tiêm xấu hổ xoa xoa quần áo, bất quá vẫn kiên định gật gật đầu.
"Làm sao có thể!" Trần Khuynh Địch rút lui lại mấy bước, cả người đều có một loại xúc động hỏng mất.
Trong vòng 5 năm liền đuổi kịp ta? Sau đó sẽ tiêu diệt ta sao! Chuyện này cũng quá là đáng sợ a!
"Làm sao lại không thể!" Trần Tiêm Tiêm quơ quơ nắm tay nhỏ, nói: "Sư huynh đã từng nói, không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, chỉ cần cố gắng là không có gì là không thể làm được!"
Ta chưa bao giờ dạy ngươi loại đồ vật như vậy a, đáng giận! Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, lại hung hăng uống thêm mấy ngụm nước nóng, lúc này mới bình tĩnh trở lại.
"Ta hiểu rồi."
"Chuẩn bị một chút, chúng ta đi ra ngoài một chút."
"Hả?"
Không để ý đến Trần Tiêm Tiêm đang cảm thấy ngoài ý muốn, Trần Khuynh Địch trực tiếp nhanh chân rời khỏi phòng, hắn lúc này hết sức hối hận tối hôm qua thế mà không tu luyện mà liền đi ngủ, gặp quỷ, hắn thế mà còn có tâm tình nghỉ ngơi? Nghỉ ngơi trong 5 năm nữa là sẽ xong đời! Tuyệt đối không thể để cho loại sự tình này phát sinh!
Trong vòng 5 năm Trần Tiêm Tiêm sẽ có thể đuổi kịp cảnh giới bây giờ của mình, như vậy thì ở trong vòng 5 năm, mình nhất định phải đột phá!
Nhất định phải đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan!
Nhưng mọi người đều biết, ở bên trong mười vị Võ Đạo Tông Sư cũng đều không nhất định có thể sinh ra một vị Hỏa Luyện Kim Đan, sự mạnh mẽ và đặc thù của cái cảnh giới này là không thể nghi ngờ, mình muốn đột phá ở trong vòng 5 năm, vậy thì không thể tu luyện một cách bình thường như trước kia, mà nhất định phải tiến thêm một bước!
Nếu như mình nhớ không lầm, tổng bộ của Lục Phiến Môn, hắn là ở trong Thành Thượng Kinh a.
Gần đây Hoàng Thu Sinh rất buồn rầu.
Nguyên nhân tự nhiên là bởi vì lời đồn được lưu truyền ở Kinh Thành trong thời gian gần đây, cũng chính là cái gọi là Thánh Thượng muốn chia cắt quyền hành của Lục Phiến Môn, thành lập Cẩm Y Vệ.

"Đáng chết! Cẩm Y Vệ, nếu phân ra Cẩm Y Vệ, Lục Phiến Môn từ đó trở về sau chỉ có quyền lực giám sát, lại không quyền lợi điều tra hình sự, vậy thì còn có tác dụng gì? Không có võ lực chèo chống, Lục Phiến Môn sẽ triệt để biến thành công cụ của triều đình, ngay cả một chút quyền lợi tự chủ cũng không có."
Hoàng Thu Sinh vừa nhìn hồ sơ mới nhất mới đưa tới, vừa âm thầm suy tư.
Mọi người đều biết, Lục Phiến Môn xem như là một cơ cấu mà triều đình thiết lập để nhằm vào các thế lực trong giang hồ, ở trong toàn bộ Trung Nguyên đều có phân bộ, nhìn qua giống như là không đáng kể, nhưng trên thực tế lực lượng ẩn chứa ở phía dưới lại là vô cùng khủng bố, cái khía cạnh này liên quan đến thành phần và cấu trúc của Lục Phiến Môn.
Nhân viên của Lục Phiến Môn trên cơ bản, tổng cộng được chia thành hai loại, một loại tự nhiên là Mật Thám mà Lục Phiến Môn không ngừng bồi dưỡng trong ngàn năm qua, bọn họ là điểm tựa trong mạng lưới tình báo của Lục Phiến Môn, phân bố ở trong từng cái tông môn và thế lực giang hồ, thậm chí là ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo cũng đều có sự tồn tại và thân ảnh của bọn họ.
Mà một loại khác, chính là cái gọi là tuần bổ thiên hạ, cũng chính là bộ khoái hành tẩu trong thiên hạ của Lục Phiến Môn, bọn họ không giống với Mật Thám, bọn họ ở ngoài sáng, phân bố ở từng Đạo trong Trung Nguyên, nhìn qua dường như không có gì lạ, nhưng trên thực tế bọn họ mới là cơ sở võ lực mạnh nhất của Lục Phiến Môn.
Bởi vì bản thân của những tuần bổ này tuyệt đại đa số cũng không phải là do Lục Phiến Môn bồi dưỡng, mà là được chiêu mộ từ trên giang hồ, có tán tu, có đệ tử làm phản tông môn, tam giáo cửu lưu đều có, được Lục Phiến Môn tụ tập và điều khiển bằng lợi ích, lực chiến đấu của bọn họ có lẽ là không bằng quân đội, nhưng ở trên phương diện nhằm vào các thế lực giang hồ, bọn họ lại là chuyên gia, hơn nữa lấy giang hồ làm cơ sở, số lượng của bọn họ cũng khá là khổng lồ.
Không nói đến những cái khác, tối thiểu là nếu muốn hủy diệt một thế lực giang hồ đỉnh tiêm, cũng là dư xài.
Thiếu hụt duy nhất của Lục Phiến Môn cũng chỉ là sức chiến đấu cao cấp, nếu như Hoàng Thu Sinh có thể đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, vậy thì Lục Phiến Môn sẽ thực sự trở thành một phe phái triều đình to lớn, chỉ sợ là ngay cả quân đội, nho gia, thậm chí là mười đại thánh địa võ đạo, cũng đều sẽ cải biến thái độ đối với Lục Phiến Môn.

Chương 429: Một hòn đá ném hai chim!

Nhưng bây giờ, triều đình đột nhiên quyết định muốn thành lập Cẩm Y Vệ, nghiễm nhiên là muốn tách riêng bộ phận tuần bổ thiên hạ vô cùng quan trọng của Lục Phiến Môn!
"Chuyện này sao được!" Cái tin tức này vừa ra, Hoàng Thu Sinh liền lập tức kích động đến mức muốn chửi bậy.
Những năm gần đây hắn làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, tận tâm tận lực vì triều đình, nhất là trong những năm gần đây, ở dưới tình huống long thể của Thánh Thượng Đại Càn không được tốt, hắn vì ổn định các thế lực giang hồ trong Trung Nguyên, không biết đã bỏ ra bao nhiêu tâm lực, ở phía sau càng là mưu đồ vô số, kết quả thì sao?
Kết quả triều đình lại còn muốn chia cắt Lục Phiến Môn của hắn!
Chuyện này khiến cho Hoàng Thu Sinh có một loại cảm giác qua sông đoạn cầu.
Hoàng Thu Sinh nhìn hồ sơ trong tay, lộ ra thần sắc lạnh lùng, sự tình chia cắt Lục Phiến Môn này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, nguyên nhân rất đơn giản, đối với Thánh Thượng Đại Càn ở trong hoàng cung mà nói, chia cắt Lục Phiến Môn chỉ là một chuyện nhỏ, Hoàng Thu Sinh tuyệt đối không tin Thánh Thượng Đại Càn là bởi vì kiêng kị quyền lợi của Lục Phiến Môn mà chia cắt nó.
Nhưng đối với những người khác mà nói, chia cắt Lục Phiến Môn chính là một kiện đại sự. Nói thí dụ như một người: Thái Tử Võ Chiêu Không.
"Thánh Thượng sẽ giao nhiệm vụ thành lập Cẩm Y Vệ cho Thái Tử!" Thần sắc của Hoàng Thu Sinh biến hóa, nhìn hai chữ Thái Tử ở phía trên hồ sơ, sắc mặt trở nên rất là âm trầm.
Không sai, đối với kẻ ngớ ngẩn đã ngồi trên vị trí Thái Tử hơn 300 năm kia mà nói, việc chia cắt Lục Phiến Môn không thể nghi ngờ chính là chuyện lớn, rất rõ ràng, vị Thái Tử này lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu trở lại, bằng không thì cũng sẽ không có khả năng làm ra chuyện như vậy!
"Chia cắt Lục Phiến Môn? Hừ, ta sẽ cho ngươi chia cắt Lục Phiến Môn!" Hoàng Thu Sinh hừ lạnh một tiếng, lại cầm một phần hồ sơ khác lên, đây là tin tức mà hắn mới nhận được trước đó.
"Thái giám Đông Cung đã gặp riêng một vị thống lĩnh của cấm vệ Kiêu Quả? Ồ, bộ phận mà vị thống lĩnh này phụ trách là thiên lao, Trần gia lại vừa vặn bị nhốt ở trong nơi này...Ha ha, xem ra là Thái Tử vẫn không quên được chuyện năm đó, vẫn canh cánh trong lòng đối với vật kia, nhưng làm việc vẫn vụng về như thế!"
Vị Thái Tử kia cũng không suy nghĩ một chút, vì sao Trần gia rõ ràng

là do Thái Tử hắn kéo xuống ngựa, nhưng cuối cùng toàn bộ Trần gia lại bị giam ở trong thiên lao trực thuộc Thánh Thượng?
Bởi vì đây là ý tứ của Thánh Thượng!
Thánh Thượng không hy vọng Thái Tử đuổi tận giết tuyệt Trần gia, cũng không hy vọng hắn tiếp tục truy cứu Trần gia về món đồ kia...Ngoài ra tuyệt đối là không có lý do khác! Cho nên Trần gia nhìn qua giống như là gặp rủi ro, nhưng trên thực tế là vẫn vững như bàn thạch như cũ, chỉ là bị mất sạch mặt mũi mà thôi.
"Ngay cả tâm ý của Thánh Thượng cũng không phỏng đoán ra được, làm Thái Tử hơn 300 năm xem ra chỉ là một trò đùa." Hoàng Thu Sinh lắc đầu, lẩm bẩm: "Bất quá rất vừa vặn, cho dù là cấu kết với cấm vệ Kiêu Quả, hay là muốn tiến vào thiên lao, vô luận cái nào cũng đều là trọng tội, ta chỉ cần thúc đẩy một chút là được rồi."
Cấm vệ Kiêu Quả chính là tinh binh tọa trấn trong thâm cung, càng là một đạo phòng tuyến cuối cùng thủ vệ hoàng cung, mà đường đường là Đông Cung Thái Tử, lại thông đồng với thống lĩnh cấm vệ Kiêu Quả, càng là vươn tay vào thiên lao vốn hắn là chỉ có Thánh Thượng mới có thể khống chế, vô luận là cái nào, cũng đều đủ để khiến cho Thánh Thượng cảm thấy bất mãn.
"Việc này còn phải cẩn thận mưu đồ một phen, còn có vị Trần Khuynh Địch kia..."
Ý niệm tới đây, thần sắc của Hoàng Thu Sinh không khỏi khẽ biến, có vẻ hơi xấu hổ, bởi vì ở trong ấn tượng của hắn, trước đây không lâu Trần Khuynh Địch vẫn chỉ là một vị tài tuấn tuổi trẻ, nhưng ở trong chớp mắt, đối phương cư nhiên đã trở thành Võ Đạo Tông Sư, có cảnh giới giống với hắn!
Chuyện này làm cho Hoàng Thu Sinh có một chút giật mình! Trọng yếu hơn chính là, căn cứ theo tình báo của Lục Phiến Môn, Thái Tử lại có dự định giao chức vị tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ cho Trần Khuynh Địch.
"Bởi vì mưu đồ ở Tiêu thành lúc trước, còn có sự tình ở Tây Cương Đạo, chỉ sợ là vị Trần Khuynh Địch này đã có khoảng cách với Lục Phiến Môn, bản thân Thuần Dương Cung lại là một thế lực không ổn định, nếu như hắn trở thành tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, vậy mới thật sự là phiền phức đối với Lục Phiến Môn."
Dù sao thì kết minh cùng với Thuần Dương Cung cũng là triều đình, mà không phải là Lục Phiến Môn của hắn.
Hơn nữa thánh ý là không thể trái, cho nên Hoàng Thu Sinh chỉ có thể lui một bước, cố gắng đưa bộ phận Cẩm Y Vệ này vào trong tay những người mà hắn có thể hợp tác, mà Trần Khuynh Địch cùng với Thái Tử, rõ ràng đều không phải là nhân tuyển.
"Đã như vậy, liền thuận tiện gán cho Trần Khuynh Địch tội danh cấu kết với Thái Tử, mặc dù không làm gì được hắn, nhưng cũng đủ để đuổi hắn ra khỏi Kinh Thành, nếu như có thể làm việc này đầy đủ bí

ẩn, sau đó còn có thể chủ động liên hệ hắn, giúp hắn cứu Trần gia ra, còn có thể chữa lành quan hệ..."
Hạ độc thủ trong bóng tối, ở bên ngoài lại làm bạn tốt, loại chuyện này Hoàng Thu Sinh đúng là không thể làm quen tay hơn.
Nghĩ đi nghĩ lại, chính hắn cũng đều cảm thấy cái mưu kế này là quá hoàn mỹ!
"Ừm, cứ làm như vậy a, trước tiên đuổi Trần Khuynh Địch ra khỏi Thượng Kinh, sau đó bản thân lại âm thầm liên hệ hắn, dùng tin tức và sự an nguy của Trần gia để chữa lành quan hệ với hắn, dù sao thì Trần gia hiện tại cũng rất an toàn, là vật thích hợp nhất dùng để thuận nước giong thuyền, cứ như vậy vừa có thể đạt thành mục đích của mình, lại có thể lấy được tình hữu nghị của Trần Khuynh Địch."
Một hòn đá ném hai chim!
"Thật sự là hoàn mỹ..."
Ầm ầm! Không đợi Hoàng Thu Sinh phân phó kế hoạch cho thủ hạ, đột nhiên, một cỗ rung động dữ dội truyền tới từ bên ngoài tổng bộ Lục Phiến Môn.
"Báo! Đại nhân! Không tốt, không tốt rồi!"
"Đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng Thu Sinh đứng lên, lộ ra thần sắc tái nhợt, gặp quỷ, ở trong Kinh Thành lại còn có người dám tấn công Lục Phiến Môn? Không biết chữ chết viết như thế nào hay sao?
"Là, là Trần Khuynh Địch! Hắn đang đánh vào!"
Hoàng Thu Sinh: "? ??"
Chẳng lẽ kế hoạch hoàn mỹ của ta đã bị Trần Khuynh Địch phát hiện ra? !
Thân làm người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch trên căn bản là không có khả năng động võ ở trong Thành Thượng Kinh.
Dù sao thì Thành Thượng Kinh cũng chính là Đế Đô Đại Càn, nếu như người nào cũng có thể tuỳ tiện động võ ở nơi này mà nói, vậy thì Đại Càn sẽ còn mặt mũi hay không?
Nhưng mọi chuyện đều luôn có ngoại lệ, mà tổng bộ Lục Phiến Môn, chính là một cái địa phương duy nhất mà Trần Khuynh Địch có thể động võ. Bởi vì Trần Khuynh Địch hắn là Thần Bộ Thuần Dương của Lục Phiến Môn!

Chương 430: Quả quyết nhận sai

Tin rằng rất nhiều người đều không nhớ ra được điểm này, dù sao thì Trần Khuynh Địch bình thường cũng không dùng cái xưng hào Thần Bộ này, cũng chưa từng đi đến tổng bộ Lục Phiến Môn, huống hồ bản thân của chức vị Thần Bộ này còn chính là một trong những giao dịch của Thuần Dương Cung với triều đình, cũng không phải thật sự là Thần Bộ nắm thực quyền, cho nên cũng không có ai để ý.
Nhưng cho dù nói như thế nào, cái chức vị Thần Bộ này của Trần Khuynh Địch cũng đều là hàng thật giá thật.
Cho nên nếu Trần Khuynh Địch động thủ ở trong Lục Phiến Môn, vậy thì cũng không phải là "đệ tử tông phái khiêu khích triều đình", mà là "tranh chấp trong nội bộ Lục Phiến Môn".
Nói như vậy dĩ nhiên là nguỵ biện, nhưng chớ quên, Trần Khuynh Địch là ai? Hắn là người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung, Đạo Tử chân truyền, nghĩa phụ của hắn càng là cường giả đỉnh phong trong thiên hạ - Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, cho dù là nguỵ biện, đặt ở dưới bối cảnh bất đồng, cũng sẽ có kết quả khác nhau, nếu như là một vị tán tu Giang Hồ dám làm chuyện không có đầu óc này ở trước mặt triều đình mà nói, kết quả duy nhất chính là chém đầu ở Ngọ Môn. Nhưng nếu đổi thành Trần Khuynh Địch, vậy thì chỉ cần không quậy phá quá mức, phần lớn mọi người đều sẽ là mở một con mắt nhắm một con mắt.
Cho nên Trần Khuynh Địch động thủ ở trong này, triều đình chắc chắn là sẽ không làm to chuyện, mà sẽ giao sự tình này cho người Lục Phiến Môn, cũng chính là tổng bộ đầu Hoàng Thu Sinh tiến hành giải quyết.
"Dừng tay!"
Trần Khuynh Địch vừa mới xông vào Lục Phiến Môn, đá bay mấy tên bộ khoái không có ánh mắt, liền nhìn thấy ở trung ương tổng bộ Lục Phiến Môn bỗng nhiên dâng lên một cỗ khí thế cường thịnh, cỗ khí thế này ầm ầm nổ tung ở trên không tổng bộ Lục Phiến Môn, sau đó liền bao phủ toàn bộ Lục Phiến Môn vào bên trong, trong lúc nhất thời không gian ở bên trong Lục Phiến Môn giống như là đều bị phong toả vậy.
Không khí trở nên sền sệt, trọng lực tăng lên mấy chục lần, ngay cả việc vận chuyển cương khí trong cơ thể cũng trở nên khó khăn hơn không ít.
"Xoạt!" Trần Khuynh Địch dừng lại trong chốc lát, thân thể chợt đứng lại.
Trong chớp mắt, trên toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch lấp loé ánh sáng, cũng không có uy thế gì, nhưng lại mang theo một cỗ

sức mạnh kỳ diệu, trực tiếp tránh thoát khỏi cỗ lực trường kỳ quái này.
"Hoàng đại nhân, tại sao lại không hiện thân gặp mặt?"
Một loạt tiếng bước chân vang lên, Hoàng Thu Sinh mặc một thân quan phục màu đỏ thẫm, chắp tay ở sau lưng đi ra, dùng ánh mắt có một chút phức tạp nhìn Trần Khuynh Địch.
Đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Trần Khuynh Địch, vào thời điểm gặp mặt lần đầu tiên chính là ở Nam Cương Đạo.
Nhưng khi đó Trần Khuynh Địch chẳng qua chỉ là một vị Trấn Cương của Nam Cương Đạo, tu vi thậm chí còn chưa đạt tới Hợp Đạo Phản Hư, loại cảnh giới này đối với Hoàng Thu Sinh mà nói căn bản chính là không đáng giá được nhắc tới, nhưng lúc này mới qua bao lâu?
Trước sau không quá một năm thời gian, Trần Khuynh Địch thế mà liên tiếp đột phá hai ải. Bây giờ dĩ nhiên đã là Võ Đạo Tông Sư!
Thế hệ trẻ tuổi ngày trước, bây giờ đã có thể nói chuyện ngang hàng với hắn!
Phải biết rằng phóng nhãn ra toàn bộ thế hệ trẻ tuổi trong Trung Nguyên, có thể làm giống như Trần Khuynh Địch trước kia, cũng chỉ có tiểu quái vật Đạo Môn kia mà thôi, ngoại trừ tiểu quái vật kia, bất luận là Tần Kiền Hoàng, hay là Phật môn Huyền Lưu Ly, ở trước mặt của Trần Khuynh Địch cũng đều không được tính là gì!
Nhưng Hoàng Thu Sinh hắn cũng không phải là những phế vật sẽ bị vượt cấp khiêu chiến kia.
"Hít hà..." Hít vào một hơi thật sâu, Hoàng Thu Sinh cấp tốc điều chỉnh tâm tính, lộ ra một nụ cười thân mật với Khuynh Địch: "Trần Thần Bộ, không biết là đã phát sinh sự tình gì mà ngươi lại tấn công tổng bộ Lục Phiến Môn của ta a? Chớ quên bây giờ ngươi cũng là người Lục Phiến Môn, cố tình vi phạm quy củ cũng không phải là chuyện mà Thần Bộ nên làm a."
Ở bên trong lời nói của Hoàng Thu Sinh vừa mềm mỏng vừa cứng rắn, trên một phương diện thì lộ ra thái độ hữu hảo, giống như là không thèm để ý đến hành vi của Trần Khuynh Địch, một phương diện khác thì là cường điệu thân phận Thần Bộ của Trần Khuynh Địch, mang ra chuẩn mực của triều đình, cảnh cáo Trần Khuynh Địch đừng nên làm loạn, nếu như hiện tại liền ngoan ngoãn thối lui, hắn cũng sẽ không so đo.
Đổi lại là những người khác, khẳng định là sẽ có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Hoàng Thu Sinh. Nhưng mà Trần Khuynh Địch thì lại không giống.
"Không sai, đây đúng là do Khuynh Địch ta sai." Trần Khuynh Địch rất quả quyết nhận sai.
Câu nhận sai quả quyết này khiến cho Hoàng Thu Sinh cũng đều cảm thấy choáng váng: "Vậy thì ngươi..."
"Nhưng mà Hoàng đại nhân, lần này ta đến, cũng có một kiện sự tình

phi thường trọng yếu." Trần Khuynh Địch dùng ánh mắt tràn đầy lửa nóng mà nhìn Hoàng Thu Sinh.
Trong ánh mắt của Hoàng Thu Sinh lộ ra sự phức tạp, mà Trần Khuynh Địch thì làm sao lại không phải là như vậy? Phải biết rằng Hoàng Thu Sinh cùng với Đại Đô Hộ Nam Cương, thế nhưng lại là hai vị Võ Đạo Tông Sư mà Trần Khuynh Địch nhìn thấy đầu tiên từ lúc xuyên việt cho đến nay, tư thế oai hùng mà hai người bọn họ tiến hành bắt giữ Võ Đạo Tông Sư Man Tộc, đến bây giờ vẫn còn rất mới mẻ ở trong ký ức của Trần Khuynh Địch, mà thực lực của hai người này ở trong lòng của Trần Khuynh Địch cũng là rất cao.
Mà chiêu thức Hoàng Thu Sinh vừa mới thi triển kia càng là khiến cho Trần Khuynh Địch tin vào ý nghĩ của mình.
Quả nhiên! Muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, biện pháp tốt nhất chính là tìm một vị võ giả nắm giữ thực lực cường đại để chiến đấu, ở bên trong chiến đấu mới có thể cảm ngộ võ đạo, hoàn thành đột phá!
Mà võ giả có thể ở dưới tình huống đồng cảnh giới đánh ngang tài ngang sức với Trần Khuynh Địch cho tới bây giờ, chỉ có bốn người. Một người là Hộ Pháp Thần Tôn đệ nhất của Bái Hỏa Ma Giáo, Tư Lạp Cách. Một người khác chính là Thái Tử điện hạ vừa mới gặp mặt qua trước đây không lâu, vị Thái Tử này thậm chí là còn có thể chế trụ Trần Khuynh Địch. Mà người thứ ba thì chính là vị Tà Thần thiên ngoại ở Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo. Về phần người cuối cùng, thì dĩ nhiên chính là Hoàng Thu Sinh.
Tin rằng lấy thực lực Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn của Hoàng Thu Sinh, nhất định là có thể mang đến áp lực cực lớn cho ta, từ đó khiến cho võ đạo của ta tiến thêm một bước!
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức chắp tay về phía Hoàng Thu Sinh, gằn từng chữ nói ra: "Hoàng đại nhân!"
"Khuynh Địch hy vọng có thể đánh một trận thoả thích với ngài!"
"Hơn nữa ta hi vọng, ở giữa trận chiến của Hoàng đại nhân cùng với ta, ngài cũng đừng nương tay, mà hãy xuất ra toàn bộ thủ đoạn, nếu như ngài có thể làm được mà nói, thậm chí là có thể đánh chết ta tại chỗ!"
Hoàng Thu Sinh: "? ??"
Đánh chết ngươi? %^$##! Vậy thì Ninh Thiên Cơ ngày mai sẽ đến đây đánh chết ta!

Chương 431: Giác ngộ

Dường như là hiểu được của ý tứ của Hoàng Thu Sinh, Trần Khuynh Địch liền nói thêm một câu bổ sung: "Hoàng đại nhân không cần phải lo lắng, ngài không thể đánh chết được ta, vừa rồi ta nói như vậy, là hi vọng ngài có thể xuất ra toàn bộ thực lực để chiến đấu mà thôi."
Hoàng Thu Sinh: "..."
Câu này so với câu vừa rồi còn muốn làm tổn thương người hơn!
"Không phải là ta khoe khoang, nhưng mà Hoàng đại nhân, có lẽ ở bên trên thực lực ta không bằng ngài, nhưng bàn về năng lực bảo mệnh thì ta lại rất mạnh, chỉ là võ đạo của ta hiện tại rơi vào bình cảnh, cần một đối thủ đủ cường đại giúp cho võ đạo của ta tiến thêm một bước, cho nên ta cần ngài mang quyết tâm đánh chết ta để chiến đấu."
"Nếu như ta có thể nhờ vào trận chiến này để đột phá, ta nhất định sẽ báo đáp Hoàng đại nhân!"
"Cuồng vọng!" Hoàng Thu Sinh còn chưa nói gì, một bộ đầu trung niên ở bên cạnh Hoàng Thu Sinh đã bước ra một bước, dùng vẻ mặt tức giận nói ra: "Trần Khuynh Địch! Đừng tưởng rằng ngươi có bối cảnh Thuần Dương Cung, liền có thể muốn làm gì thì làm ở Lục Phiến Môn! Nếu như đại nhân muốn đánh chết ngươi, ngươi cho rằng ngươi thật sự có thể sống sót hay sao?"
Trần Khuynh Địch suy tư trong chốc lát, nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Ta cảm thấy là có thể."
Bộ đầu trung niên: "..."
Thở dài, Hoàng Thu Sinh ra hiệu cho vị bộ đầu trung niên kia lui ra, sau đó bước ra một bước, đứng ở trước mặt của Trần Khuynh Địch. Sau đó hắn dùng một ánh mắt giống như đã nhìn thấu hết thảy nhìn Trần Khuynh Địch, hỏi: "Ngươi đã đoán được rồi đúng không?"
"Mọi người đều nói Trần Khuynh Địch trí kế vô song, trước đó vào thời điểm ở Tây Cương Đạo, bản quan cũng đã tận mắt chứng kiến, bây giờ xem ra đúng là danh bất hư truyền, lần này ngươi tới cửa, hẳn là vì ngăn cản bản hầu nhằm vào Thái Tử a, nếu là như vậy, Lục Phiến Môn cùng với Thuần Dương Cung cũng đã không còn đường hoà hoãn."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Được, bản hầu đáp ứng ngươi." Hoàng Thu Sinh thấy Trần Khuynh Địch vẫn còn giả ngu, không khỏi lắc đầu, chợt đưa tay nói: "Nếu ngươi đã quyết tâm, vậy thì hãy ra tay đi."
Mặc dù không biết chuyện ra sao, nhưng Hoàng Thu Sinh dường như là đã đồng ý giao thủ cùng với mình. Sau khi làm rõ điểm này, Trần Khuynh Địch liền lập tức lộ ra một nụ cười vô hại, sau đó bước ra

một bước.
Khác biệt cùng với tuyệt đại đa số Võ Đạo Tông Sư, ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch cũng không có cái gọi là Võ Đạo Kim Đan, hoặc có lẽ là, đối với hắn mà nói nhục thân của hắn chính là một khoả Kim Đan, bình thường không ra tay thì thôi, khí tức nội liễm trong toàn thân, nhìn qua bình thường không có gì lạ, nhưng một khi xuất thủ, khí tức sau khi bộc phát ra, lại là cuồng bạo tới cực điểm!
Mặc dù Trần Khuynh Địch không nhận ra điều đó, nhưng ở trên đường đi của hắn, huyết chiến ở Thành Thanh Đế tại Nam Cương Đạo, ác chiến với Thái Tử Hoành Xương ở Viêm Hán Quốc, chém giết thảm liệt cùng với Võ Đạo Tông Sư ở Tiêu Thành, không chết không thôi cùng với Minh Vô Nhai ở Ung Châu Đạo, ở Tây Cương Đạo càng là một đường hát vang, đánh đâu thắng đó.
Tục ngữ nói, những người kinh lịch nhiều chuyện sẽ tự nhiên sinh ra một loại khí thế khó mà diễn tả, ở trên đường đi của Trần Khuynh Địch, huyết chiến, tử chiến, kịch chiến, những trải nghiệm khác nhau hợp nhất với nhau, được Trần Khuynh Địch vô thức dung nhập vào bên trong quyền ý của bản thân, bây giờ bước ra một bước, tự nhiên là hiện ra một cỗ khí thế trăm trận bất bại.
Cỗ khí thế này hỗn hợp ở bên trong quyền ý, theo một quyền Trần Khuynh Địch đấm ra, những nơi đi qua nguyên khí tịch diệt, vạn pháp không còn, cú đấm thẳng nhìn như thông thường lại trở nên hư ảo khó lường, phảng phất như có vô tận biến hóa, lập tức khiến cho Hoàng Thu Sinh vừa rồi còn lộ ra thần sắc bình thản hoàn toàn biến sắc, trên mặt toát ra thần sắc kinh hãi không thể ức chế.
Oanh! Quyền chưởng chạm vào nhau, đối mặt với một quyền kinh khủng của Trần Khuynh Địch, Hoàng Thu Sinh liền đưa tay vỗ ra một chưởng.
Thiên Địa Đại Cầm Nã!
Đây võ học đặc trưng của Hoàng Thu Sinh, đã từng là một chiêu dùng để bắt gọn Man tộc Võ Đạo Tông Sư tại Nam Cương Đạo, bây giờ được hắn thi triển ra toàn lực, một chưởng đánh ra phảng phất như tất cả thiên địa đều nằm trong lòng bàn tay, năm ngón tay nắm chặt bên trên thiết quyền của Trần Khuynh Địch, phảng phất như năm sợi xiềng xích tinh thiết, muốn triệt để trấn áp con hung thú này.
Một tiếng nổ mạnh trầm muộn vang lên, một đạo sóng xung kích mà mắt trần có thể thấy lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra, Thiên Địa Đại Cầm Nã của Hoàng Thu Sinh bất quá chỉ ở trong chốc lát liền bị thiết quyền của Trần Khuynh Địch phá vỡ, năm ngón tay bị đánh bật ra.
Mà toàn thân của Trần Khuynh Địch cũng run rẩy, lùi về phía sau hơn mười bước kéo dài khoảng cách với Hoàng Thu Sinh.
"Tốt!" Trần Khuynh Địch hét lên hưng phấn.

Quả nhiên! Hoàng Thu Sinh không hổ là đối thủ mà bản thân hắn chọn trúng! Có lẽ là vì đã xuyên việt được một thời gian dài, Trần Khuynh Địch cũng đã dần biến đổi từ người thường ở kiếp trước, hắn hiện tại đã có thể được gọi là một võ giả hợp cách, đối mặt với đòn phản kích của Hoàng Thu Sinh, hắn chẳng những không lo lắng mình có thể đánh thắng hay không, ngược lại còn lộ ra một nụ cười.
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, kích hoạt nhiệm vụ ẩn tàng!"
"Tên nhiệm vụ: Tôn nghiêm của võ giả."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Mời kí chủ huyết chiến đến cùng với tổng bộ Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh, ở bên trong chiến đấu thể ngộ võ đạo của bản thân, mặt khác, tổng bộ Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh đã kẹt tại cảnh giới Võ Đạo Tông Sư hơn mười năm, ở một trình độ nào đó mà nói là có tình cảnh giống như kí chủ, cho nên mời kí chủ không cần lưu thủ! Hãy ôm giác ngộ đánh chết Hoàng Thu Sinh để chiến đấu a!"
"Tin rằng là Hoàng Thu Sinh cũng sẽ nghĩ như vậy!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: Không."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Không."
"Nhắc nhở ngoài định mức: Bổn hệ thống rất tốt với kí chủ a."
Ầm ầm! Trong lúc kịch chiến, Trần Khuynh Địch không có tâm trạng suy nghĩ về hàm nghĩa của nhiệm vụ hệ thống, hắn chỉ nhớ được có một câu: Hãy ôm giác ngộ đánh chết Hoàng Thu Sinh để chiến đấu a!
Không sai! Đồng dạng đều là võ giả, coi như là một con gà mờ như ta cũng nhận thức được điều đó, ta tin rằng Hoàng Thu Sinh khẳng định cũng sẽ giống như vậy!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền mở miệng nói: "Hoàng đại nhân, hãy cẩn thận, ta muốn xuất toàn lực!"
Hoàng Thu Sinh: "..."
"Cuồng vọng!" Gầm lên một tiếng, cho dù là lấy sự hàm dưỡng của Hoàng Thu Sinh, hắn rốt cục cũng có một chút không thể kiềm chế được sự tức giận, lần thứ hai vỗ ra một chưởng, năm ngón tay nắm lại, thiên địa nguyên khí bốn phía đều nổ vang, diễn hóa ra một tòa lâu đài màu đỏ thẫm tản ra huyết khí ngất trời ở trên bàn tay, rõ ràng là bộ dáng của tổng bộ Lục Phiến Môn.
Thiên Địa Đại Cầm Nã, lòng bàn tay là nhân gian!

Chương 432: Phùng Nguyên Nhất

Thân làm tổng bộ Lục Phiến Môn, Hoàng Thu Sinh chính là một võ giả được Thánh Thượng Đại Càn moi ra từ bên trong giang hồ, vào lúc sớm nhất hắn bất quá chỉ là một vị tán tu giang hồ mà thôi, ngoài ý muốn chiếm được truyền thừa của Đại Lôi Âm Tự thời Thượng Cổ, luyện thành tàn chiêu Chưởng Tâm Phật Quốc, cuối cùng nhờ vào đó mà sáng chế ra Thiên Địa Đại Cầm Nã.
Cho nên hắn vừa xuất thủ, dĩ nhiên là có mấy phần đặc điểm của Chưởng Tâm Phật Quốc.
Đương nhiên vì bị giới hạn bởi tu vi, một chưởng này của Hoàng Thu Sinh chỉ có thể diễn hóa ra một tòa quang ảnh Lục Phiến Môn, mà nếu đổi thành Phương Trượng Phật Môn Ngô Không mà nói, một chưởng này đánh ra chính là Thần Phật đầy trời.
Nhưng dù vậy, một chưởng này của Hoàng Thu Sinh vẫn là bá liệt vô song.
Dù sao thì chiến trường lúc này cũng chính là ở trong Lục Phiến Môn, thiên thời địa lợi nhân hòa, tòa quang ảnh Lục Phiến Môn mà Hoàng Thu Sinh diễn hóa ra này, tản ra ánh sáng lẫm liệt, huyết khí ngập trời, phảng phất như có thể trấn áp tất cả tội ác trong thiên hạ vậy, mang theo một cỗ đại thế đường hoàng đập về đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, tiến hành trấn áp hắn.
Nhưng mà không đợi Hoàng Thu Sinh cùng với đám người quan chiến ở chung quanh lộ ra nụ cười, Trần Khuynh Địch bị trấn áp chính là đưa tay chỉ lên trời, năm ngón tay khép lại thẳng tắp, phảng phất như một chuôi mạch đao, bỗng nhiên bổ ra một đao về phía quang ảnh Lục Phiến Môn trên đỉnh đầu, quyền ý ngập trời tự do chuyển hóa, trực tiếp mang theo một đạo đao quang sắc bén đến cực hạn, theo một đao này của Trần Khuynh Địch, toàn bộ quang ảnh Lục Phiến Môn đều vỡ vụn, bị một đao của Trần Khuynh Địch chém thành hai nửa.
Đối mặt với đạo đao quang kinh khủng này, thần sắc của Hoàng Thu Sinh biến hóa, vô thức muốn tránh lui. Nhưng cái ý nghĩ này chỉ vừa lóe lên trong chốc lát liền bị hắn quên sạch sành sanh. Phải biết rằng Hoàng Thu Sinh hắn là ai? Là Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, mặc dù không bằng những thánh địa võ đạo kia, nhưng các thế lực ở dưới thánh địa võ đạo có thế lực nào sẽ không cung kính đối với hắn, mà Trần Khuynh Địch thì sao? Tên tuổi người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung dĩ nhiên là cũng rất lớn, nhưng bất kể nói như thế nào, Trần Khuynh Địch cũng đều chỉ là một giang hồ tiểu bối mà thôi!
Chớ đừng nói chi là bây giờ Trần Khuynh Địch ở trên ý nghĩa nghiêm

ngặt mà nói còn là thuộc hạ của hắn. Bản thân nếu như tránh lui, vậy sau này làm sao còn có thể phục chúng? Mặt mũi của hắn có còn hay không? Trong lúc hít thở, Hoàng Thu Sinh quả thực là đứng vô cùng vững vàng, cho dù là nửa bước cũng không lùi, mắt thấy một đao của Trần Khuynh Địch chém xuống, hắn hít vào một hơi thật sâu, khí tức toàn thân nhất thời biến hóa một cái.
Ầm ầm! Hoàng Thu Sinh bất động thân hình, một thân cương khí phảng phất như một tòa núi lửa bị kích thích bộc phát, mang theo cỗ khí thế này, Hoàng Thu Sinh thò tay ra, thức mở đầu vẫn là Thiên Địa Đại Cầm Nã, nhưng theo năm ngón tay của hắn nắm chặt, thiên địa nguyên khí bốn phía bị hắn hút toàn bộ vào thể nội, chợt đổi chưởng thành quyền đánh ra!
Bản thân của Thiên Địa Đại Cầm Nã là một loại võ công bắt giữ, là võ công do Hoàng Thu Sinh sáng lập ra sau khi trở thành Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, tên như ý nghĩa, đây là môn võ công chuyên môn dùng để bắt những võ giả làm hại giang hồ kia, ý nghĩa như tên gọi chính là trấn áp, mà không phải là để giết người, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Hoàng Thu Sinh sẽ không giết người.
Dùng Thiên Địa Đại Cầm Nã phong tỏa thiên địa, hóa thành một phương lực lượng thiên địa cho bản thân dùng! Một quyền khai thiên! Một quyền Hoàng Thu Sinh đánh ra này, mang theo uy áp thiên địa, những nơi đi qua không khí đều bị đánh nổ, hóa thành khí lưu mà mắt trần có thể thấy đổ xuống, hình thành tiếng ma sát chói tai, va chạm với một đao chém từ trên xuống của Trần Khuynh Địch, trong chớp mắt va chạm, toàn bộ quang ảnh Lục Phiến Môn đều chấn động.
"Tốt! Lại đến!" Lùi lại một bước, trong lần giao phong này Trần Khuynh Địch vẫn là bên thua thiệt, nhưng hắn đã luyện thành nhục thân Kim Đan, một chút thương thế nhỏ này đối với hắn mà nói căn bản cũng không tính là gì, cho nên hắn cơ hồ là không có bất luận sự dừng lại nào, tiếp tục bước ra một bước, điên cuồng tấn công về phía Hoàng Thu Sinh, thấy vậy Hoàng Thu Sinh liền trực tiếp giật giật khóe mắt.
Ta và ngươi có thù oán gì? Cần phải điên cuồng như vậy sao!
"Tiểu bối, thật sự cho rằng ta sợ ngươi? !" Hít vào một hơi thật sâu, Hoàng Thu Sinh lần thứ hai dùng Thiên Địa Đại Cầm Nã thu nạp thiên địa nguyên khí, đối đầu cùng với Trần Khuynh Địch.

Tại Thành Thượng Kinh, ở trong Ngự Thư Phòng hoàng cung.
Một thân ảnh màu vàng yên lặng ngồi ở bên bàn đọc sách, cầm một phần tấu chương nghiêm túc đọc, mà theo Trần trận giao chiến giữa Khuynh Địch cùng với Hoàng Thu Sinh, cỗ quyền ý trùng thiên cùng với hai cỗ khí tức Võ Đạo Tông Sư kia đã làm kinh động hơn phân nửa Thành Thượng Kinh, tự nhiên là cũng rơi vào trong mắt của vị

chủ nhân Thành Thượng Kinh này.
"Người đâu?" Thánh Thượng Đại Càn buông tấu chương xuống, vuốt vuốt mi tâm nhẹ giọng mở miệng, mà trong nháy mắt hắn mở miệng, cửa chính Ngự Thư Phòng liền nhẹ nhàng bị đẩy ra, thái giám một mực đứng hầu tại cửa ra vào chậm rãi đi đến, khác biệt cùng với đại đa số thái giám, vị thái giám này có dáng người tròn, sắc mặt hiền lành, thay vì nói là giống như những thái giám âm khí bức người bên trong hoàng cung, không bằng nói là càng giống như một vị Phật Di Lặc được cúng bái ở trong các chùa miếu.
Đây là đại tổng quản Ti Lễ Giám - Phùng Nguyên Nhất, chỉ bằng vào ba chữ Ti Lễ Giám này đã có thể thấy được địa vị của vị thái giám này ở bên trong triều đình, nếu như nói rằng cái chức quan này còn chưa đủ mà nói, vậy thì thái giám thiếp thân của Thánh Thượng Đại Càn, cái danh xưng này chỉ sợ là càng khiến cho người ta kiêng kị hơn một chút, thậm chí đại đa số tấu chương cũng đều là do hắn thẩm duyệt trước, nếu là đại sự thì mới giao cho Thánh Thượng Đại Càn quyết định.
"Xin chào Thánh Thượng."
"Bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, Hoàng Thu Sinh đang đánh nhau với ai? Quyền ý trùng thiên, trẫm nhớ kỹ ở trong Kinh Thành hắn là cũng không có người nào nắm giữ quyền đạo đạt đến loại cảnh giới này a."
"..."
Khóe miệng của Phùng Nguyên Nhất có một chút co lại, chợt nói ra: "Khởi bẩm Thánh Thượng, ngài quên rồi sao, gần đây đệ tử Trần gia đã đi vào Kinh Thành, lấy thiên phú và thực lực của hắn, là có thể tùy tiện thi triển ra bực quyền ý này, cũng chỉ có thân phận đặc thù của hắn, mới có thể động thủ cùng với Hoàng đại nhân mà không bị trừng trị."
"Đệ tử Trần gia, là Trần Khuynh Địch sao?"
Nếu như Trần Khuynh Địch có ở chỗ này, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng giật mình, bởi vì cường giả đệ nhất mà thiên hạ công nhận, Thánh Thượng Đại Càn thế mà lại biết rõ tên của hắn, thậm chí còn giống như khá là quen thuộc.
Phùng Nguyên Nhất nói khẽ: "Có cần thần ngăn cản Trần Khuynh Địch và Hoàng đại nhân hay không?"

Chương 433: Ám chỉ

"Không, không cần." Thánh Thượng Đại Càn sau khi do dự một chút, liền lắc đầu nói: "Hoàng Thu Sinh là người đều có năng lực và thiên phú, nhưng tiếc là cho đến nay vẫn còn chưa thoát khỏi những tập tục trong giang hồ ngày xưa, thế cục mà hắn đang sống ở bên trong vẫn là quá nhỏ, phiền phức lần này, đối với hắn mà nói cũng coi như là một cái cảnh cáo không lớn không nhỏ."
Hoàng Thu Sinh mặc dù bây giờ là Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, nhưng ngày xưa bất quá cũng chỉ là một tán tu giang hồ, làm người hay là làm việc cũng đều quá cẩn thận, mọi thứ chỉ được thực hiện sau khi được mưu tính cẩn thận, loại cẩn thận này cũng không phải là không tốt, nhưng Hoàng Thu Sinh rõ ràng là đã có một chút đi lệch, thân là võ giả không chú trọng vào thực lực của bản thân, thay vào đó lại một mực đùa bỡn quyền mưu.
Như mọi người đều biết, trong cái thế giới võ đạo bao la này, nắm đấm mới là lớn nhất.
"Điểm này, Trần Khuynh Địch đã làm rất khá."
Phùng Nguyên Nhất hơi hơi cúi đầu nói: "Chỉ hy vọng là Hoàng đại nhân có thể minh bạch sự khổ tâm của Thánh Thượng."
"Ha ha ha." Thánh Thượng Đại Càn cười cười không rõ ý vị, cũng không nói gì nữa.
Mà sự trầm mặt của Thánh Thượng Đại Càn, đối với các đại thế lực trong Kinh Thành cũng là một loại ám chỉ, cho nên mặc dù trận chiến giữa Trần Khuynh Địch cùng với Hoàng Thu Sinh càng ngày trở nên càng kịch liệt, nhưng trái lại cũng không có ai nhúng tay vào.
Ầm ầm!
Trần Khuynh Địch gầm lên một tiếng, điểm ra một chỉ, đầu ngón tay lộ ra một cỗ kiếm ý siêu phàm thoát tục, một đạo ánh kiếm màu trắng sữa phá toái hư không, gào thét lao về phía mi tâm của Hoàng Thu Sinh, cuối cùng ở trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc bị Hoàng Thu Sinh nắm ở trong tay, bị năm ngón tay của hắn xóa bỏ.
"Lại đến!"
Trần Khuynh Địch dạng hai chân ra, bày ra một thủ thế, vẻn vẹn chỉ là một động tác, thân ảnh của Trần Khuynh Địch ở trong mắt của Hoàng Thu Sinh lại bỗng nhiên tăng vọt lên hơn ngàn vạn trượng, một động tác tuỳ ý của tứ chi, lực đạo đều phảng phất như có thể phóng ra tám phương, tựa như là trời sập, phảng phất như là đất sụt.
Đây là thủ thế Bát Cực Quyền! Bộ Bát Cực Quyền đã được hệ thống cải tạo qua này là võ công Trần Khuynh Địch lấy được ở Nam Cương Đạo, bất quá chỉ được sử dụng trong một đoạn thời gian, sau đó liền bị đào thải sau khi tu vi của Trần Khuynh Địch tiến bộ, bây giờ ở

dưới áp lực của Hoàng Thu Sinh, môn võ công này được hắn phát huy ra lần thứ hai, nhưng nó đã hoàn toàn khác so với lúc trước. Phải biết rằng, bản thân của Bát Cực Quyền chính là một loại võ công vận dụng thân thể con người. Mà thân thể của Trần Khuynh Địch lúc này chính là một khỏa Võ Đạo Kim Đan! Sau khi cả hai hợp nhất với nhau, uy lực có thể bộc phát ra là vượt xa khỏi trình độ vốn có của Bát Cực Quyền. Cỗ khí thế hủy thiên diệt địa này thủ thế của Trần Khuynh Địch phát tán ra, thậm chí còn tạo thành áp bách đối với nguyên thần của Hoàng Thu Sinh, khiến cho sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch, bất quá Hoàng Thu Sinh đến cùng vẫn là võ giả chém giết một đường tấn thăng đến Võ Đạo Tông Sư, ở trong một cái nháy mắt liền phản ứng lại.

"Cái tên điên này!" Hoàng Thu Sinh lộ ra thần sắc khó coi, thấp giọng quát một tiếng.

Hắn không hiểu được.

Vì sao Trần Khuynh Địch lại muốn tử chiến với hắn? Coi như là muốn quét dọn phiền phức cho Thái Tử, chẳng lẽ là không thể ngồi xuống nói chuyện một phen hay sao, dùng lợi ích để trao đổi, như vậy sẽ không tốt hơn hay sao? Tất cả mọi người đều là người văn minh, động một chút lại dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, thì nhất định chính là người giang hồ.

Nhưng hết lần này tới lần khác Hoàng Thu Sinh lại không thể không chiến đấu!

Loại biệt khuất tú tài gặp quân binh này làm cho Hoàng Thu Sinh quả thực là cảm thấy khó chịu đến cực điểm, mà đối mặt với từng quyền đáng sợ của Trần Khuynh Địch, hắn cũng chỉ có thể đánh ra từng quyền để ngăn cản.

Nhưng mà, việc giống như sử dụng Thiên Địa Đại Cầm Nã thu nạp một phương thiên địa nguyên khí cho bản thân dùng, làm sao có thể là một việc dễ dàng? Nếu như Hoàng Thu Sinh có thể tùy ý làm được như vậy mà nói, hắn đã sớm là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan!

Cho nên theo từng quyền mà Trần Khuynh Địch đánh ra, Hoàng Thu Sinh chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn từng cơn, xương cốt hai cánh tay đều đang phát ra âm thanh không chịu nổi gánh nặng, khí thế cả người thì bị Trần Khuynh Địch áp chế hoàn toàn, nhưng hết lần này tới lần khác Trần Khuynh Địch vẫn hết sức điên cuồng như cũ, hoàn toàn không có ý tứ thu tay.

Trời ạ! Ngươi đã chiếm thượng phong! Không sai biệt lắm là đã có thể dừng lại nói điều kiện với ta rồi a? !

Nhìn cặp mắt đỏ ngầu tràn đầy bi phẫn của Hoàng Thu Sinh, Trần Khuynh Địch cũng là có một chút dừng lại, chợt lĩnh ngộ ra được.

Thì ra là thế! Quả nhiên là giống như hệ thống nói, Hoàng đại nhân cũng muốn tìm kiếm sự đột phá từ trong trận chiến với ta a! Nói như vậy thì ta càng không thể nương tay! Nếu như ta đã yêu cầu Hoàng

đại nhân ôm giác ngộ đánh chết ta, vậy thì ta cũng phải ôm giác ngộ đánh chết Hoàng đại nhân a!
Đây là tính tương tích ở giữa võ giả cùng với võ giả a!
"Hoàng đại nhân!"
"Cái gì?" Hoàng Thu Sinh bỗng nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch.
Chẳng lẽ cái tên điên này rốt cục đã tỉnh ngộ lại, dự định ngồi xuống bàn điều kiện cùng với mình?
Vừa nghĩ tới đó, Hoàng Thu Sinh liền lập tức trở nên kích động.
Tốt a, mặc dù trận giao phong trước đó khiến cho ta rơi vào thế yếu, thế nhưng đàm phán lại chính là một loại nghệ thuật ngôn ngữ, trao đổi ích lợi, uy bức lợi dụ, lấy thân phận Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn của ta, còn có đại thế của triều đình, ta hẳn là có thể vãn hồi thế yếu, hung hăng giáng cho Trần Khuynh Địch một đòn.
"Được, đã như vậy, chúng ta sẽ đồng thời..."
"Hãy chuẩn bị kỹ càng a, Hoàng đại nhân!"
Hoàng Thu Sinh: "? ??"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch trừng lớn, khí tức toàn thân được kéo thêm một bước, đạt đến mức cực hạn.
"Tiếp theo ta sẽ thiêu đốt huyết khí, bộc phát ra quyền ý, xuất ra lá bài tẩy, không tiếc tất cả cũng phải đánh bại ngài! Cho nên Hoàng đại nhân ngài cũng không cần phải khách khí! Hãy xuất thủ toàn lực đối với ta a! Mặc dù ngài khẳng định sẽ không thể đánh chết được ta, nhưng ta nhất định sẽ ôm giác ngộ đánh chết ngài, để cho ngài cảm nhận được đại khủng bố giữa sinh tử, xúc tiến cho chúng ta cùng nhau đột phá!"
"Cái gì? !"
"Không cần nói nữa đâu Hoàng đại nhân, ta hiểu ngài! Chúng ta hãy quyết một trận tử chiến đi a!" Trần Khuynh Địch lao thẳng về phía Hoàng Thu Sinh.
Hoàng Thu Sinh: "..."
Ngươi không được qua đây a! !! !
Tâm tình của Trần Khuynh Địch bây giờ rất là kích động. Bởi vì theo số lần giao phong với Hoàng Thu Sinh gia tăng, hắn cảm nhận được rõ ràng biến hóa của bản thân.

Chương 434: Huyết Sát Đoạt Hồn Trảo

Khác biệt với đại đa số người, cảnh giới bây giờ của Trần Khuynh Địch là hết sức đặc thù, bởi vì nguyên nhân nhục thân Kim Đan, trong cơ thể của hắn cũng không tồn tại cương khí, khí huyết, thậm chí là lực lượng nguyên thần, mà thay vào đó thì là sinh mệnh lực, nhưng dù sao thì đây cũng là một loại sức mạnh hoàn toàn mới.
Đối với cách vận dụng loại sức mạnh này, Trần Khuynh Địch vẫn không hiểu ra sao. Nếu không thì trước đó vào thời điểm ở Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo, hắn cũng sẽ không làm ra cái gì gọi là Kamejoko.
Một chiêu kia nhìn qua phi thường cường hãn, nhưng trên bản chất chỉ là bạo phát KHÍ ở trong cơ thể ra mà thôi, có sự lãng phí rất lớn, mà nếu như Trần Khuynh Địch có thể hoàn toàn khống chế cỗ KHÍ này, hơn nữa tiến hành vận dụng nó với hiệu suất cao hơn mà nói, vậy thì sẽ hoàn toàn khác nhau.
Giống như là phóng thích cương khí bình thường, cùng với dùng cương khí để thi triển võ học, chênh lệch ở giữa hai loại vận dụng này là rất lớn, mà Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là cũng ở vào loại tình huống này, Trần Khuynh Địch ở vào trạng thái vừa mới đột phá, khống chế đối với lực lượng bản thân kỳ thật là xa xa không bằng sự mạnh mẽ mà hắn biểu hiện.
Nhưng mà bây giờ thì lại không giống!
Hoàng Thu Sinh thân làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, mặc dù số lần động thủ ở trong mười mấy năm qua là rất thưa thớt, nhưng như vậy tuyệt đối không có nghĩa là hắn là kẻ yếu, Nhất Quyền Khai Thiên cũng đã tạo thành tổn thương cho Trần Khuynh Địch, trong lần va chạm trước, Trần Khuynh Địch cũng cảm nhận được áp lực đã lâu không có từ trên người của Hoàng Thu Sinh.
Chính là loại áp lực này đã đốc thúc Trần Khuynh Địch thuế biến!
Vì thích ứng với uy lực của Nhất Quyền Khai Thiên, KHÍ trong cơ thể của Trần Khuynh Địch đã tự chủ vận chuyển, chảy ra khắp toàn thân hóa giải quyền kình của Hoàng Thu Sinh, vì chữa trị thân thể bị thương, KHÍ trong cơ thể của Trần Khuynh Địch càng là xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, thân thể thao túng KHÍ theo bản năng, đã hoàn mỹ rơi vào trong mắt của Trần Khuynh Địch. Đây chính là cách vận dụng KHÍ!
"Tốt!" Hét dài một tiếng, Trần Khuynh Địch liền tập trung tinh thần, bắt đầu tỉ mỉ thao túng KHÍ ở trong cơ thể, chuyển hóa KHÍ thành ánh sáng nhạt mà mắt trần có thể thấy bao trùm ở trên dưới quanh người, khiến cho hắn nhìn qua giống như là thần quang lấp lóe, bởi vì thiên địa nguyên khí hỗn loạn sinh ra trong khi hai người chiến

đấu lúc trước, bây giờ không có ai có thể tới gần.
"Hoàng đại nhân! Đa tạ ngài đã hiệp trợ, không có sự hỗ trợ của ngài, ta sẽ không có khả năng tiến thêm một bước!"
"Cho nên bây giờ sẽ đến phiên ta báo đáp ngài!"
"Hãy cẩn thận!"
Vào giờ khắc này Trần Khuynh Địch chính là tràn ngập cảm kích đối với Hoàng Thu Sinh. Nếu như không phải đối phương xuất thủ toàn lực, bản thân hắn sẽ không có khả năng khống chế sức mạnh mới nhanh như vậy, có thể nói hắn có thể tiến thêm một bước đều là bởi vì Hoàng Thu Sinh!
Nguyên nhân chính là vì như thế, ta mới không thể mặc kệ tình huống của Hoàng Thu Sinh! Tin rằng Hoàng đại nhân thân làm Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, khẳng định là cũng muốn đột phá ở thời khắc sinh tử, trở thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan!
Vậy thì bây giờ ta sẽ trợ giúp ngài, Hoàng đại nhân!
"Ta sẽ ôm giác ngộ đánh chết ngài! Tiếp chiêu!"
"Cái gì? !"
Không chờ Hoàng Thu Sinh mở miệng, Trần Khuynh Địch bước ra một bước, cột sống ở phía sau lưng phát sáng, lên từng tấc từng tấc như diều gặp gió, phảng phất như một đầu cuồng long thoát khốn mà ra, đi từ dưới lên trên, vượt qua mắt cá chân, đến xương eo, cuối cùng thuận theo động tác của Trần Khuynh Địch, đấm ra một quyền!
Quyền ra trong nháy mắt, Hoàng Thu Sinh chỉ cảm thấy cả người đều bị một tòa núi lớn áp chế, căn bản là không có cách động đậy, ngay cả cương khí vận chuyển ở trong kinh mạch cũng không còn được như ý, ở trong tầm mắt chỉ còn lại một nắm đấm thép, thanh âm huyên náo bên tai càng là biến mất trong nháy mắt, phảng phất như bị một loại đồ vật nào đó lớn hơn bao trùm vậy.
Không hoa lệ như nhiều võ học khác, một quyền này của Trần Khuynh Địch chính là một loại thủ đoạn phát kình trong Bát Cực Quyền, vận động từ mắt cá chân, người vặn sang một bên, vận chuyển động lực từ xương cột sống đến cánh tay, sau đó bỗng nhiên bộc phát ra, có thể nói là một quyền kéo theo cơ bắp toàn thân.
Chỉ bất quá bây giờ Trần Khuynh Địch cũng không phải là dùng cơ bắp, trong một quyền đánh ra này cũng không phải là động lực thông thường, mà là năng lượng giết vị Tà Thần thiên ngoại ngày đó!
Đối mặt với một quyền này, cả người của Hoàng Thu Sinh đều trở nên trắng bệch, một cỗ cảm giác nguy cơ kịch liệt quét sạch toàn thân, trực giác luyện được trong thời gian lăn lộn giang hồ đã nói cho hắn biết, một quyền này thật sự có khả năng đánh chết hắn! Hơn nữa khả năng còn không phải là quá thấp, mà tối thiểu là hơn bốn thành!
Ý niệm tới đây, cả người của Hoàng Thu Sinh phảng phất như là thể ngộ được điều gì vậy, khí chất cao quý được dưỡng ra trong thời

gian làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn đã không còn sót lại một chút gì, thay vào đó thì là một cỗ hung lệ khó tả, hai mắt trợn lên, ở bên trong ánh mắt càng là lộ ra sự tàn nhẫn mà đã lâu không xuất hiện.
Muốn giết ta? Vậy thì ngươi cũng đừng hòng sống tốt!
Không do dự một chút nào, Hoàng Thu Sinh trực tiếp dùng tay phải điểm lên mấy cái đại huyệt trên người, toàn bộ cánh tay lập tức bộc phát ra một trận huyết quang, một đạo khe hở mà mắt trần có thể thấy khuếch tán ra theo cánh tay, đồng thời cả người của Hoàng Thu Sinh càng là lập tức gầy xuống một vòng, phảng phất như là thân thể bị đào rỗng vậy.
Nhưng thay vào đó, thì là một cỗ khí tức huyết sát ngập trời!
Đây là ma công!
Thân làm người giang hồ ngày xưa, Hoàng Thu Sinh năm đó cũng là một kẻ rất tàn nhẫn, loại ma công liều mạng này càng là dùng không có một chút kiêng kỵ nào, chỉ là về sau trở thành Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, bắt đầu chăm chút cho thân phận và địa vị của bản thân, hắn mới không còn sử dụng ma công, bịt kín nó.
Nhưng mà bây giờ, Hoàng Thu Sinh phảng phất như là tìm được về bản thân ngày xưa, hoàn toàn dứt bỏ thân phận và địa vị, ma công thúc giục tinh huyết toàn thân của Hoàng Thu Sinh, tụ tập toàn bộ ở phía trên tay phải của hắn, theo năm ngón tay phải mở rộng, tiếp tục thi triển ra Thiên Địa Đại Cầm Nã, nhưng bắt lại không phải là một phương thiên địa, mà là huyết khí bản thân của Hoàng Thu Sinh!
Không cầu ngoại vật, chỉ cầu bản thân, lấy nhân lực đối kháng thiên địa! Môn ma công này vốn là do chính Hoàng Thu Sinh sáng tạo, chính đạo là Thiên Địa Đại Cầm Nã, mà trái lại thì lại là Huyết Sát Đoạt Hồn Trảo!
Đối mặt với một quyền của Trần Khuynh Địch, năm ngón tay của Hoàng Thu Sinh uốn lượn, huyết quang lượn quanh, phảng phất như là một tầng giáp tay, cứ như vậy trực tiếp chộp vào trên nắm tay của Trần Khuynh Địch, huyết quang nổ tung trong nháy mắt, Hoàng Thu Sinh thổ huyết, toàn bộ cánh tay phải đều vặn vẹo về một hướng với góc độ mất tự nhiên.

Chương 435: Phật Đà Phục Ma Đồ

Sau khi không thể tin nổi nhìn Trần Khuynh Địch một cái, cả người của Hoàng Thu Sinh chính là bay lên trên không trung, trực tiếp bay ngược ra bên ngoài, ở dưới ánh nhìn sợ hãi của đám bộ khoái chung quanh, va vào bên trong tòa nhà Lục Phiến Môn, thậm chí là mấy tòa nhà ở phụ cận Lục Phiến Môn, cũng đều sụp đổ hơn phân nửa.
Cùng lúc đó.
Ở Ngự Thư Phòng hoàng cung, Thánh Thượng Đại Càn vừa mới nâng lên một phần tấu chương lại dừng động tác.
"Ha ha." Một lát sau, Thánh Thượng Đại Càn cười cười, phân phó cho Phùng Nguyên Nhất ở bên cạnh: "Đi vào trong phủ khố, lấy một phần chữa thương Đan Vương và một phần Tị Kiếp Đan, đưa đến cho Lục Phiến Môn, tin rằng Hoàng Thu Sinh hắn lần này là thật sự đã có lĩnh ngộ, cuối cùng cũng đã có thêm vài phần hi vọng đột phá."
Phùng Nguyên Nhất hơi hơi cúi đầu, chợt lặng yên rời khỏi Ngự Thư Phòng. Mà ở trong Ngự Thư Phòng trống rỗng, sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn lại trở nên hoảng hốt, đúng là ngây ngốc một lát, mới có thể hồi phục tinh thần.
"Sắp rồi."
"Còn có ba chuyện nữa!"

Ở bên ngoài Lục Phiến Môn, Trần Tiêm Tiêm sùng bái mà nhìn Trần Khuynh Địch chậm rãi đi ra từ cửa chính.
Ca ca quả nhiên là lợi hại nhất!
Mặc dù có khoảng cách nhất định, vốn lấy tu vi của Trần Tiêm Tiêm, bằng ấy khoảng cách tự nhiên không tính là gì, cho nên nàng có thể nói là đã tận mắt nhìn thấy quá trình chiến đấu của Trần Khuynh Địch, loại quyền pháp đơn giản mộc mạc kia, nhìn qua giản dị tự nhiên, nhưng ở bên trong lại vô cùng phức tạp, tuyệt không giới hạn ở lực lượng.
"Thì ra là thế, lại còn có loại phương pháp vận dụng này a!"
Thân làm võ giả dùng quyền, đồ vật mà Trần Tiêm Tiêm có thể nhìn thấy còn nhiều hơn không ít so với người khác, trong đó điểm trọng yếu nhất chính là quyền pháp của Trần Khuynh Địch, ở trong mắt những người khác, quyền của Trần Khuynh Địch chính là lấy lực áp người thuần túy nhất, nhưng ở trong mắt của Trần Tiêm Tiêm thì lại không phải như vậy.
Ở phía sau bộ dáng lấy lực áp người, lại là biến hóa cực hạn, tựa như đao, tựa như kiếm, tựa như thương, loại biến hóa này kết hợp với quyền pháp nhanh kinh người của Trần Khuynh Địch, mang đến cho Trần Khuynh Địch một cái ưu thế mà thường nhân khó có thể

sánh bằng, đó chính là quyền của Trần Khuynh Địch, ở trong cùng cảnh giới căn bản là trốn không thoát!
Cũng ví dụ như là một quyền cuối cùng mà Trần Khuynh Địch đánh ra kia, uy lực dĩ nhiên là rất bất phàm, nhưng nếu đổi thành một người khác thi triển ra, sẽ không có loại quyền ý khóa chặt trên trời dưới đất này, như vậy vô luận là một quyền này có uy lực lớn bao nhiêu, coi như có thể đánh chết Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng nếu đánh không trúng thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Đúng là vì có loại quyền ý khóa chặt đáng sợ kia, mới khiến cho Hoàng Thu Sinh không thể không chính diện đối quyền cùng với Trần Khuynh Địch.
Mà bây giờ Trần Tiêm Tiêm cũng đã lĩnh ngộ ra được điểm này.
"Quyền ý khóa chặt, tạo nghệ trên quyền pháp của ta vẫn kém ca ca xa tít tắp a!"
"Nhưng mà không quan hệ, hiện tại ta đã lĩnh ngộ được!"
"Quyền ý, quyền kình, quyền pháp, nếu chỉ dừng lại ở cảnh giới lấy lực áp người này mà nói, cuối cùng cũng chỉ là mãng phu, không có gì đáng sợ, chỉ có thăng đến cấp độ quyền đạo, mới có thể chân chính phát huy sức mạnh của bản thân đến cực hạn, thì ra là thế, trách không được ca ca lại đặt biệt đi đến Lục Phiến Môn..."
"Là muốn dùng loại phương thức này để dạy bảo ta sao!"
Ầm ầm! Trong chốc lát, Trần Tiêm Tiêm sau khi lĩnh ngộ tất cả, khí tức cả người liền trở nên chập trùng bất định, lĩnh ngộ trong trận kịch chiến với An Quốc Hầu Khương Hằng trước đó, kết hợp với tâm cảnh trong thời khắc này, vậy mà thoáng một cái liền đưa nàng vào cảnh giới đốn ngộ, khí tức cả người lấy một tốc độ rõ rệt mà mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu tăng lên.
Mà ở một chỗ khác.
"A ha, thoải mái thật! Cuối cùng lại có chỗ đột phá! Quả nhiên là không thể lười biếng trên con đường võ đạo a!"
Trần Khuynh Địch lộ ra gương mặt sảng khoái, sải bước ra khỏi Lục Phiến Môn, cả người đều mang theo một cỗ khí thế sắc bén như đao, đây là ý cảnh sau khi đại thắng, càng là một loại khí chất mà Trần Khuynh Địch kích phát ra thông qua lần chiến đấu này, mặc dù chỉ là hình thức ban đầu đơn giản, nhưng vẫn như cũ lộ ra lực áp bách vô hạn.
"Tiếp tục như vậy, ta sẽ rất có hi vọng đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan trước khi bị Trần Tiêm Tiêm đuổi kịp a!"
Ở dưới tâm tình thật tốt, Trần Khuynh Địch phóng tầm mắt nhìn về phía trước, rất nhanh liền nhìn thấy thân ảnh của Trần Tiêm Tiêm, xuất phát từ một loại tâm lý lấy le, hắn cố ý lấy ra tư thế sư huynh, chắp tay ở sau lưng, vô cùng đắc ý đi về phía Trần Tiêm Tiêm: "Sư muội, mới vừa rồi muội có nhìn thấy ta..."
Trần Khuynh Địch còn chưa nói hết lời, Trần Tiêm Tiêm nhắm nghiền hai mắt liền bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Hét dài một tiếng, ngay trong cái nháy mắt này, cương khí trên toàn thân của Trần Tiêm Tiêm gào thét mà ra ở trong cái thời khắc này, ở trên đầu chống lên 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ, ở trên trời có một đạo phật ảnh màu vàng hư ảo hiện lên, chung quanh có Dạ Xoa, Tu La, La Sát, vô số yêu ma đang thét gào.
Phật Đà Phục Ma Đồ!
Giống như Cửu Trọng Hoàng Kim Tháp hiện ra vào thời điểm Trần Khuynh Địch đột phá ngày xưa, đây rõ ràng là dị tượng Kim Đan trong truyền thuyết!
Kim quang vạn trượng đi lên từ đất bằng, từ đó không phải là người trong thế gian!
Cảnh tượng đột phá này hết sức tương tự cùng với Trần Khuynh Địch ngày xưa, toàn thân của Trần Tiêm Tiêm đều thiêu đốt khí huyết màu vàng, những khí huyết này hóa thành phật diễm nóng bỏng, hóa thành một đạo khí trụ lên như diều gặp gió, gió vẫn chuyển động, phảng phất như một cây cột chống trời, sừng sững ở phía trên đại địa.
Mà 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ thì xếp thành một hàng theo phật diễm, phảng phất như 24 tiểu thế giới, từ đó tuôn ra dòng sông năng lượng chảy xiết, cuối cùng dung nhập toàn bộ phật diễm vào bên trong khí trụ, theo hô hấp của Trần Tiêm Tiêm, 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ tính cả khí trụ phật diễm cũng bắt đầu sụp đổ.
Cuối cùng phật diễm vô tận ngưng tụ ở trên đỉnh đầu của Trần Tiêm Tiêm, một khỏa Kim Đan xá lợi hiện lên bên trong hỏa diễm, ở phía trên có đồ lục 24 tầng Thông Thiên Phù Đồ.
Còn có vô tận yêu ma ở bên trong chư thiên, mà ở phía trên những yêu ma này, thì là một cỗ pháp thân Kim Thân Như Lai, lộ ra một cỗ ý cảnh trấn áp trên trời dưới đất.
Hợp Đạo Kim Đan!
Vào giờ khắc này, mắt thấy Trần Khuynh Địch chiến đấu, Trần Tiêm Tiêm cuối cùng cũng đã có lĩnh ngộ, lấy chiến đấu với Khương Hằng trước đó làm bàn đạp, nhất cử đạp phá Luyện Thần Phản Hư cực hạn, đạt đến Cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả!
Hai mắt lấp lóe kim quang, Trần Tiêm Tiêm cảm thụ được lực lượng trong cơ thể, ngay sau đó ở trên mặt liền nổi lên một vòng nụ cười xán lạn, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch trước mặt, lập tức lộ ra thần sắc sùng kính, không ngờ được vừa mở ra mắt ra liền nhìn thấy ca ca chắp hai tay ở sau lưng, lộ ra khí độ Tông Sư như núi cao sừng sững.

Chương 436: Xúc tiến

Quả nhiên ca ca là vì xúc tiến ta đột phá mới đi tới Lục Phiến Môn a!
"Đa tạ sư huynh!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, lại mang theo ý cười không hiểu, cúi người chào đối với mình, tâm tình của Trần Khuynh Địch vào giờ khắc này, chính là không có tâm tình.
Đúng vậy, chỉ thiếu một chút nữa, đầu óc của hắn liền muốn đứng máy, ngã hôn mê tại chỗ.
Đột phá!
Đậu xanh rau má! Trần Tiêm Tiêm đã đột phá! Trở thành võ giả Hợp Đạo Tôn Giả! Chỉ cách bản thân mình một cái cảnh giới, bản thân mình đã sắp bị nàng vượt cấp khiêu chiến sao? !
"Chúc mừng kí chủ, chúc mừng kí chủ!"
Thanh âm hệ thống cũng đúng lúc vang lên ở trong lòng của Trần Khuynh Địch: "Nhân vật chính ở cái thế giới này, rốt cục cũng đã có một vị thành công đột phá đến cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả! Từ đó biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay, con đường nhân vật chính của Trần Tiêm Tiêm từ đó sẽ biến thành một mảnh bằng phẳng, tiến vào giai đoạn tăng lên phi tốc."
Trần Khuynh Địch: "..."
Tăng lên phi tốc? Đậu đen rau muống, cái cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả này còn chưa đủ được gọi là tăng lên phi tốc hay sao?
Bản thân ta vào thời điểm là Luyện Khí Hóa Thần, Trần Tiêm Tiêm vẫn chỉ là Hậu Thiên đỉnh phong, bản thân ta vào thời điểm là Luyện Thần Phản Hư, Trần Tiêm Tiêm vẫn chỉ là mới bước vào Tiên Thiên, bản thân ta vào thời điểm là Hợp Đạo Tôn Giả, Trần Tiêm Tiêm vẫn chỉ là Luyện Khí Hóa Thần, như vậy căn cứ theo sự phát triển bình thường, bản thân ta vào thời điểm là Võ Đạo Tông Sư, Trần Tiêm Tiêm hẳn chỉ mới là Luyện Thần Phản Hư mới đúng a!
Hơn nữa lúc này nàng chỉ mới đột phá đến Luyện Thần Phản Hư không được bao lâu, làm sao ở trong nháy mắt liền đột phá đến Hợp Đạo Phản Hư a! Chuyện này là không hợp lý!
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Không có cách nào, nhân vật chính chính là có thể muốn làm gì thì làm."
Trần Khuynh Địch giận mắng ở trong lòng, bất quá sau khi nghe hệ thống nói một câu như vậy, hắn cũng coi như là khôi phục lại từ trạng thái đờ đẫn.
"Hệ thống ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, Trần Tiêm Tiêm có phải là đã đánh thắng được ta?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Đánh một chầu chẳng phải là sẽ biết?"

"Nói nhảm!"
Đánh một chầu? Vạn nhất nàng thực sự đánh bại được ta, sau đó đánh chết ta thì làm sao bây giờ!
Đối với Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm có uy hiếp nghiêm trọng hơn Hoàng Thu Sinh nhiều, nhưng bất kể nói như thế nào, tâm cảnh của hắn bây giờ cũng không phải là giống như lúc vừa mới xuyên việt kia, huống hồ chính hắn cũng là vừa mới có chỗ đột phá, tự cho là thực lực của bản thân ở trong Võ Đạo Tông Sư cũng được tính là không kém, hắn là sẽ không bị đánh chết dễ dàng mới đúng...
"Ừm, còn có thời gian, còn có thời gian, chỉ cũng là một vị Hợp Đạo Tôn Giả mà thôi..." Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, rốt cục cũng bình tĩnh trở lại.
Thế là hắn lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo cô quạnh gật gật đầu, nói đối với Trần Tiêm Tiêm: "Đột phá tu vi quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt, tiếp theo phải củng cố một phen mới được!"
Đột phá phải càng chậm càng tốt! Tùy tiện củng cố trong 5 ~ 6 năm là được rồi!
Trần Tiêm Tiêm: "! !!"
Không chỉ có trợ giúp ta đột phá, sau đó còn lo lắng tu vi của ta bất ổn, đặc biệt dặn dò ta...ca ca quả nhiên là rất quan tâm tới ta!
Ba ngày sau, ở Đông Cung của Thái Tử.
"..."
Thái Tử Võ Chiêu Không yên lặng nhìn tên gia hỏa đã nhấc lên sóng to gió lớn ở Kinh Thành vào ba ngày trước, khóe mắt giãn ra một chút.
Đối với tuyệt đại bộ phận người ở trong Kinh Thành mà nói, đều biết là vào ba ngày trước Trần Khuynh Địch đã ra tay đánh nhau cùng với Hoàng Thu Sinh ở Lục Phiến Môn, Hoàng Thu Sinh cuối cùng thậm còn bị đánh cho trọng thương bại lui.
Những những thứ này cũng đều không được tính là gì, hắn là Thái Tử Đại Càn, loại chuyện này đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là đề tài nói chuyện sau khi ăn cơm mà thôi, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.
Chân chính khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ, là sự kiện xảy ra ở sau trận chiến này, chính là đồ vật mà vị phụ hoàng ở trong thâm cung kia của hắn xuất ra cho Lục Phiến Môn.
Mặc dù trận chiến đấu giữa Trần Khuynh Địch cùng với Hoàng Thu Sinh phát sinh ở trong Kinh Thành, rất nhiều người vì nể mặt Ninh Thiên Cơ sẽ không truy cứu, nhưng nói cho cùng chuyện này cũng đều được xây dựng ở trên một điều kiện căn bản, đó chính là Thánh Thượng Đại Càn sẽ không truy cứu, một khi Thánh Thượng Đại Càn không hy vọng hai người Trần Khuynh Địch chiến đấu ở trong Kinh Thành, vậy thì những người khác tự nhiên sẽ nhảy ra nguyên một đám, nhanh chóng ngăn cản hai người Trần Khuynh Địch.

Nhưng trên thực tế vào ngày đó, Thánh Thượng Đại Càn thế mà lại trở nên trầm mặc hiếm thấy, hoàn toàn không có bất kỳ một hành động nào.
Cũng chính là do Thánh Thượng Đại Càn giữ trầm mặc, mới khiến cho trận chiến giữa Trần Khuynh Địch cùng với Hoàng Thu Sinh diễn ra đến cuối cùng, mà sự kiện này đối với Thái Tử mà nói không thể nghi ngờ là cái tình báo phi thường quan trọng.
Những người khác có lẽ sẽ kiêng kị Ninh Thiên Cơ, nhưng hắn biết rõ, vị phụ hoàng kia của hắn là không thể nào kiêng kị Ninh Thiên Cơ, cho nên phụ hoàng của hắn sở dĩ không ngăn cản Trần Khuynh Địch, nguyên nhân cũng chỉ có thể có một cái.
"Trần huynh, mấy ngày trước đây thật đúng là đã tỏa ra hào quang rực rỡ, ở trong thế hệ trẻ tuổi có thể sánh ngang với ngươi bất quá cũng chỉ có một, hai người."
Võ Chiêu Không vừa hiện ra nụ cười ấm áp đối với Trần Khuynh Địch, vừa oán thầm ở trong lòng.
Cái tên tiểu tử thúi may mắn này! Phụ hoàng rõ ràng là đã thay đổi cách nhìn đối với hắn! Phải biết rằng từ khi Thánh Thượng Đại Càn lên ngôi từ ba trăm năm trước cho đến nay, không biết đã sinh ra bao nhiêu tuấn kiệt trẻ tuổi, nhưng có thể làm cho Thánh Thượng Đại Càn lau mắt mà nhìn, từ đầu đến đuôi bất quá cũng chỉ có ba vị mà thôi, mà danh tự của ba vị này hiện tại vẫn là như sấm bên tai, Đạo Môn Thái Bình Thiên Tôn, Phật Môn Ngộ Không, còn có Thuần Dương Cung Ninh Thiên Cơ.
Ba người này hiện tại không ngoại lệ đều là cường giả đỉnh phong trong giang hồ.
Còn tên Trần Khuynh Địch này thì có tài đức gì mà lại được phụ hoàng coi trọng, thậm chí không ngại để cho hắn ra tay đánh nhau ở trong Thành Thượng Kinh?
Thái Tử nhìn từ trên xuống dưới, đều cảm thấy tên gia hỏa đang cười trước mắt này tuyệt đối là người đã cứu toàn bộ thế giới ở kiếp trước mới có thể có vận may ngút trời được phụ hoàng coi trọng như vậy.
"Khục." Thu hồi tâm tư đố kỵ, Thái Tử tiếp tục nói: "Bất quá Trần huynh, ta nghĩ ngươi hẳn là sẽ không quên giao dịch giữa chúng ta a?"
"Đương nhiên là không quên!" Trần Khuynh Địch vỗ bộ ngực nói ra lời thề son sắt, Thái Tử thấy vậy liền lập tức hài lòng gật gật đầu nói: "Rất tốt, thời gian không chờ chúng ta, đêm nay Lưu Cẩn sẽ mang ngươi đi vào thiên lao, ngươi có thời gian nửa canh giờ để gặp mặt với mẹ của ngươi, vào thời khắc đi ra bất kể có kết quả như thế nào, ngươi cũng đều phải giao khối bảo ngọc kia cho ta, đã rõ chưa?"
"Yên tâm đi!"

Chương 437: Ký hiệu

Bởi vì thái độ của Trần Khuynh Địch là phi thường phối hợp, Thái Tử cũng hiếm khi giữ Trần Khuynh Địch lại uống vài chén rượu, sau đó lại để cho Lưu Cẩn đưa Trần Khuynh Địch rời khỏi Đông Cung.
Mà sau khi đi ra khỏi Đông Cung, Trần Khuynh Địch liền liếc nhìn chung quanh.
"Ủa?"
Ta nhớ được trước đó là đã bảo Trần Tiêm Tiêm chờ ở chỗ này cơ mà…bây giờ người đâu rồi?
Cùng lúc đó.
Tại khách sạn mà Trần Khuynh Địch ở lại trước đó, trong căn phòng to lớn, từ sàn nhà đến vách tường, lúc này lại được khắc đầy đủ loại đồ án, văn tự, ký hiệu, lít nha lít nhít, nếu như tổ hợp những thứ này lại với nhau mà nói, thì sẽ phát hiện ra một điều đáng sợ, đây rõ ràng là một tấm địa đồ.
Một tấm địa đồ Thành Thượng Kinh! Mà ở bên trên cái cơ sở này, còn có thể nhìn thấy danh tự của đám người Nhị Hoàng Tử, Thái Tử, Tần Kiền Hoàng, Trần gia, Khương Hằng theo thứ tự, cuối cùng kết hợp lại cùng với nhau.
"Phù..." Khắc xuống một chữ cuối cùng, Trần Tiêm Tiêm đứng lên, phun ra một ngụm trọc khí thật dài, trên mặt cũng lộ ra nụ cười trong lòng đã có dự tính.
"Ta rốt cuộc đã hiểu rõ!"
"Tần Kiền Hoàng! Không sai! Tất cả nguồn cơn đều nằm ở trên người của Tần Kiền Hoàng!"
Cho dù cho tới bây giờ Tần Kiền Hoàng còn chưa từng xuất hiện, nhưng Trần Tiêm Tiêm vẫn đặt kết luận ở trên người của đối phương.
Đây là nàng vào sau khi Trần Khuynh Địch tiến về Đông Cung, bởi vì linh quang lóe lên mà bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng trải qua suy luận cùng với suy đoán nghiêm mật, cuối cùng đã cho ra một cái kết luận có khả năng nhất.
Suy luận ban đầu bắt nguồn từ vị An Quốc Hầu Khương Hằng kia, nói đúng ra, là Ngũ Đức Thần Quang ở trên người của hắn. Nguồn gốc của Ngũ Đức Thần Quang là từ huyết mạch Phượng Hoàng, ở trong thiên hạ chỉ có một mình Tần Kiền Hoàng là có được, nhưng Khương Hằng lại có thể thi triển ra Ngũ Đức Thần Quang, điều này nói rõ cái gì?
Điều này nói rõ Khương Hằng đã thu hoạch được Ngũ Đức Thần Quang của Tần Kiền Hoàng từ một nơi nào đó!
Như vậy vấn đề đã đến, mọi người đều biết, Khương Hằng là người

của Thái Tử, như vậy con đường ở giữa hắn và Tần Kiền Hoàng, rất có thể chính là vị Thái Tử điện hạ trong Đông Cung kia!
Chuyện này là do Trần Tiêm Tiêm suy đoán, nhưng nàng cảm thấy đây là điều hợp lý nhất, nếu như suy luận tiếp từ cái phương diện này mà nói...ở giữa Thái Tử cùng với Tần Kiền Hoàng tồn tại một loại liên hệ nào đó.
Có quan hệ đến loại liên hệ này, Trần Tiêm Tiêm đã đặc biệt đi điều tra một lần, bởi vì bản thân của nó cũng không phải là bí mật gì, cho nên rất nhanh nàng liền đạt được tin tức, đó chính là mẫu thân của Thái Tử Võ Chiêu Không, kỳ thật cũng không phải là Hoàng Hậu Đại Càn, mà là Hoàng quý phi kém Hoàng Hậu một bậc, mà vị Hoàng quý phi này…
Lại xuất thân từ Tần gia!
Nói một cách khác, bản thân Tần gia chính là một trong những thế lực của Thái Tử, thuộc về ngoại thích tiêu chuẩn, kể từ đó ở giữa Tần Kiền Hoàng cùng với Thái Tử có liên hệ cũng là chuyện đương nhiên.
Như vậy vấn đề đã đến.
Đối với Thái Tử mà nói, Trần gia cùng với hắn thật ra là không thù không oán, coi như chỉ là vì một khối bảo ngọc, lấy thân phận của Thái Tử, Trần gia làm sao lại không cho? Nhưng nếu như thay một góc độ khác để suy nghĩ, Trần gia cùng với Tần gia đều là một trong bốn đại thế gia ở Kinh Thành, nếu như cử động Thái Tử nhằm vào Trần gia, ở phía sau có hình bóng của Tần gia mà nói...
Như vậy thì sẽ rất bình thường! Bản thân tranh đấu ở giữa thế gia chính là phi thường tàn khốc.
Mà nếu như là Tần gia nhằm vào Trần gia, vậy thì tất nhiên sẽ không thể thoát khỏi tai mắt của Tần Kiền Hoàng, thậm chí đây rất có thể còn chính là thái độ của Tần Kiền Hoàng.
Nguyên nhân chính là vì như thế, Trần Tiêm Tiêm mới đặt ánh mắt lên trên người của Tần Kiền Hoàng.
"Có thể khẳng định, sự kiện lần này, tuyệt đối là có quan hệ với Tần Kiền Hoàng!"
Đương nhiên ở trong đó đa phần đều là suy đoán.
Hơn nữa điểm trọng yếu nhất, đó chính là nếu như quả thật là ý tứ của Tần Kiền Hoàng, như vậy thì Tần Kiền Hoàng tại sao lại phải nhằm vào Trần gia đây? Chẳng lẽ nói thực sự là vì khối bảo ngọc kia? Hoặc nói là ở phía sau Trần gia còn có chuyện bí ẩn gì đó, đây là chỗ mà Trần Tiêm Tiêm thật sự không có cách nào suy luận ra.
"Bất quá cũng không thành vấn đề." Trần Tiêm Tiêm hài lòng phủi tay.
Loại suy luận này là sở thích riêng của nàng, mặc dù bởi vì duyên cớ thiếu sót tin tức nên không thể trực tiếp đạt được đáp án, nhưng điều này là bị hạn chế bởi trí tuệ của nàng.

"Không sai, chỉ cần hỏi thăm người thông minh hơn mình, liền có thể nghiệm chứng suy đoán của mình!"
"Như vậy người này là ai đây?"
"Nhất định là ca ca!"

"Sư huynh! Hãy nhìn thành quả của ta một chút!"
Hấp háy mắt, Trần Khuynh Địch nhìn đồ án, văn tự, ký hiệu tràn đầy trên vách tường trong phòng khách sạn, nuốt một ngụm nước bọt.
"Như thế nào? Sư huynh thấy ta có lợi hại không?"
Nhìn thoáng qua Trần Tiêm Tiêm đang đắc ý, Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư thật sâu.
Nàng đây là đang muốn biểu đạt với mình điều gì?
Khoe khoang?
Đúng! Nhất định là khoe khoang! Nếu không thì sắc mặt sẽ không lộ ra vẻ đắc ý như thế, nhưng mà nàng đang muốn khoe khoang cái gì?
Những hình vẽ, văn tự, ký hiệu này rốt cuộc là ẩn chứa bí ẩn gì ở bên trong, chẳng lẽ nói đây là bí pháp đoán mệnh, hơn nữa còn giống như có mấy chữ Nhị Hoàng Tử, Thái Tử, Tần Kiền Hoàng, Trần gia...
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, mặc dù không biết là đã xảy ra chuyện gì, nhưng ở trong loại thời điểm này chỉ cần nói như thế này là được rồi: "Không sai!"
"Ha ha ha!" Quả nhiên, nghe vậy Trần Tiêm Tiêm liền lộ ra một nụ cười xán lạn.
"Bây giờ cũng chỉ còn lại một vấn đề, đó chính là không rõ ràng sự kiện lần này rốt cuộc có liên hệ như thế nào với Tần Kiền Hoàng, bất quá sư huynh dù sao cũng là sư huynh, tin rằng là sư huynh cũng đã sớm nghĩ tới điểm này rồi, bằng không thì sư huynh cũng sẽ không đặc biệt yêu cầu Thái Tử dẫn sư huynh vào thiên lao gặp đám người Trần gia." Trần Tiêm Tiêm nói.
Dù sao thì nếu như nàng suy luận không sai, vậy thì Trần gia khẳng định sẽ không có ai biết đến quan hệ giữa Tần Kiền Hoàng và Tần gia với Thái Tử, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Tần gia sẽ động thủ đối với Trần gia, cái nguyên nhân này nếu chỉ dựa vào suy luận là không có cách nào suy ra được, tự nhiên là chỉ có thể đi hỏi ý kiến.
Cho nên sư huynh mới muốn đi vào thiên lao gặp đám người Trần gia! Nếu không thì sẽ không có lý do để làm như vậy đúng không? Sư huynh quả nhiên là thần cơ diệu toán!
Mà lúc này, ở dưới ánh nhìn sùng bái của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch lại rơi vào trong trầm tư thật sâu lần thứ hai.
‘’? ??"
Tần Kiền Hoàng? Nữ nhân kia làm sao? Chuyện lần này lại còn có quan hệ với cô ta?
Đậu xanh rau má!

Chương 438: Cấm vệ Kiêu Quả

"Không sai, ta đã sớm đoán trước được điểm này!"
"Không hổ là sư huynh!"
Mặc dù không biết vì sao Trần Tiêm Tiêm lại đánh giá cao năng lực của mình một cách quá mức, nhưng loại biến hóa này..chẳng phải chính là hợp ý của mình hay sao?
Nếu như có thể làm cho Trần Tiêm Tiêm cảm thấy bản thân mình kỳ thật là một kẻ nắm giữ trí kế vô song, võ công trác tuyệt, nàng sẽ sinh lòng kính nể đối với mình, gọi là cái gì nhỉ, đúng, anh hùng cùng chung chí hướng! Sau đó mình lại liên tục biểu đạt thiện ý, cứ như vậy, nói không chừng sẽ thật sự có thể hóa thù hận thành tình bạn!
"Ừm!" Trần Khuynh Địch không tự được chủ kéo cao âm điệu: "Dù sao thì bình thường sự tình ta thích làm nhất chính là suy tư!"
"Thật sao!"
Không ngờ được ca ca lại có thói quen giống như mình!
"Đương nhiên! Vào thời điểm ở Tây Cương Đạo, muội có phải là cảm thấy ta đặc biệt thông minh hay không?"
"Xác thực là như vậy!"
"Không sai! Ca ca của muội rất là thông minh!"
Nhìn ca ca yêu mến thế mà có nhiều điểm giống nhau với mình như vậy, cả người của Trần Tiêm Tiêm đều không khỏi trở nên kích động, trực tiếp chỉ vào ký hiệu ở trong phòng, nói: "Đúng rồi ca ca, ca ca có biết không, có quan hệ tới những ký hiệu này, cũng chính là liên hệ ở giữa Tần gia cùng với Thái Tử, là do ta..."
"Này!" Trần Khuynh Địch đột nhiên hét lớn một tiếng, cắt đứt lời nói của Trần Tiêm Tiêm: "Ta có sự tình muốn nói..."
Nhìn Trần Tiêm Tiêm đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn mình, Trần Khuynh Địch xoay chuyển lời nói: "Tiêm Tiêm sư muội, đúng, ta có một sự tình muốn nói cho Tiêm Tiêm sư muội, về chuyện của Tần gia cùng với Thái Tử, sau này chúng ta lại nói, hiện tại có chuyện trọng yếu hơn."
Nói đùa, nếu thật sự nhắc tới đống thiên thư ở trên tường kia, chẳng phải là sẽ làm bại lộ trí tuệ của ta hay sao!
"Khụ khụ, kỳ thật chuyện này cũng có quan hệ với Tiêm Tiêm sư muội, Thái Tử đã quyết định đêm nay mang ta đi vào trong thiên lao."
"Ồ?" Hai mắt của Trần Tiêm Tiêm sáng lên, muốn nói cái gì đó, nhưng sau khi nghĩ một chút vẫn dừng lại.
"Tin rằng sư huynh cũng biết ta muốn hỏi cái gì, vậy thì ta sẽ không lắm mồm nữa."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
WHAT?

Trần Khuynh Địch nuốt vào một ngụm nước bọt, hỏi: "Tiêm Tiêm sư muội cảm thấy lần này đi vào thiên lao, còn cần phải để ý đến vấn đề gì sao?"
"Đương nhiên là có a." Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói ra: "Dù sao thì đây cũng là cơ hội duy nhất để tiếp cận Trần gia, tự nhiên là cần phải hiểu rõ quan hệ giữa Trần gia với Tần gia còn có Tần Kiền Hoàng, hơn nữa trừ cái đó ra, tất nhiên còn phải biết rõ ràng thái độ của Thánh Thượng Đại Càn, cùng với tác dụng mà Nhị Hoàng Tử đưa đến..."
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Dù sao cũng đã kinh lịch qua nhiều chuyện, Trần Khuynh Địch đã không phải là kẻ không có một chút hiểu biết nào như lúc trước! Hiện tại hắn hoặc nhiều hoặc ít, cũng có thể cái hiểu cái không. Giống như là thật sự có đạo lý!
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, biểu lộ ở trên mặt lập tức trở nên nghiêm túc.
"Tiêm Tiêm sư muội."
"Kỳ thật ta vẫn cảm thấy, ở giữa chúng ta căn bản cũng không có thâm cừu đại hận gì, mặc dù lần này tiến vào thiên lao là phi thường nguy hiểm, vốn là ta chỉ cần đi một mình, nhưng mà bây giờ ta nghĩ lại, muội dù sao cũng là người xuất thân từ Trần gia, cho nên lần này muội hãy đi cùng với ta nhé?"
"Ách? !" Trên mặt của Trần Tiêm Tiêm lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, nàng có lo lắng cho Trần gia không? Đúng là có lo lắng.
Mặc dù Trần Tiêm Tiêm cũng không có kỷ niệm tốt gì với Trần gia, nhưng cũng không phải là không có người cần quan tâm, chỉ là nàng vì tránh gây ra thêm phiền phức cho ca, cho nên đã lấy ý chí áp chế loại lo lắng này mà thôi.
Nhưng mà bây giờ, ca ca thế mà lại chủ động mời mình đi vào thiên lao cùng nhau?
"Ca ca..."
Nguyên lai ca ca lại quan tâm đến mình như vậy!
Một loại cảm giác ấm áp lan tràn ra từ trong lòng của Trần Tiêm Tiêm, khiến cho nàng không tự chủ được bật cười, hỏi: "Ta thực sự có thể đi theo cùng sao?"
"Đương nhiên!" Trần Khuynh Địch chắn chắn nói.
Nói đùa!
Bản thân làm sao có thể bỏ lỡ một cái cơ hội hoàn mỹ như vậy được! Ngẫm lại, để cho Trần Tiêm Tiêm đi vào thiên lao cùng với mình, vừa có thể tăng cao độ thiện cảm của Trần Tiêm Tiêm, còn có thể giải quyết những sự tình liên quan tới Tần gia cùng với Tần Kiền Hoàng kia, sau đó mình chỉ cần hỏi mẹ xem khối bảo ngọc kia nằm ở nơi nào, rồi ngồi đợi ôm đùi của nhân vật chính là được.
Đây là kế sách một cục đá hạ ba con chim! Trần Khuynh Địch ta kỳ

thật cũng rất thông minh a!
Ở bên ngoài Thành Thượng Kinh, Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn nữ tử mặc áo bào trắng trước mắt, khí tức Luyện Thần Phản Hư đỉnh phong được kéo lên đến cực hạn, trong lúc mơ hồ thậm chí còn có một loại cảm giác giống như là khí tức Hợp Đạo Tôn Giả.
"Trước đó ngươi đang tìm ta sao? Ngươi thật là lợi hại." Nữ tử mặc áo bào trắng chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh đứng ở trong đêm tối, thân ảnh không tính là cao lớn, lại phảng phất như có thể chống lên một mảnh bầu trời, cỗ khí thế to lớn này khiến cho Lạc Tương Tư không khỏi nín thở, loại tư thái giản dị tự nhiên này, mặc dù không bá đạo giống như Khương Hằng, nhưng lại còn muốn đáng sợ hơn.
"Tần Kiền Hoàng!"
"Ánh mắt của Trần Khuynh Địch so với sự tưởng tượng của ta còn muốn tốt hơn a, mỗi một cô gái ở bên người cũng đều rất thông minh."
"Có chuyện gì sao?"
"Ngươi hẳn là đã phát hiện ra a."
"A!" Thần sắc của Lạc Tương Tư đọng lại, lời nói của Tần Kiền Hoàng khiến cho nàng cảm thấy không may.
Lúc trước sau khi đánh bại Khương Hằng, Trần Tiêm Tiêm đã cầm đi Xuân Thu Chiến Xa, mà Lạc Tương Tư thì lấy đi một món đồ không ra gì. Nhưng cũng chính là vì món đồ kia, đã khiến cho Lạc Tương Tư phát hiện ra một cái bí mật lớn bằng trời.
"Ngươi muốn thế nào?"
Tần Kiền Hoàng không trả lời, nhưng theo sự trầm mặc của nàng, Ngũ Sắc Thần Quang xanh vàng đỏ trắng đen dần dần trở nên sáng ngời, chiếu rọi nửa chân trời.
Tại thiên lao.
Xem như là nhà tù mà triều đình Đại Càn giam giữ trọng phạm, còn bị cấm vệ Kiêu Quả giám thị, vị trí của thiên lao kỳ thật vẫn luôn rất thần bí, phóng nhãn ra toàn bộ Thành Thượng Kinh, người bình thường thật đúng là không thể biết được tòa thiên lao thần bí này rốt cuộc ở nơi nào, bởi vậy có thể thấy được tính đặc thù của tòa thiên lao này.
Mà sau khi rời khỏi khách sạn, Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm đã dựa theo phân phó trước đó của Thái Tử, đi đến một căn nhà dân ở phía đông bên ngoài hoàng cung, sau đó ở dưới sự hướng dẫn của Lưu Cẩn bí mật lẻn vào hoàng cung, trên đường đi còn gặp phải mấy đội cấm vệ Kiêu Quả phụ trách tuần tra ban đêm.
"Dừng lại!"
"Người nào? !"
Đối mặt với sự ngăn cản của cấm vệ Kiêu Quả, Lưu Cẩn cũng là không có một chút hoang mang, vung tay áo một cái, lấy ra một tấm

lệnh bài màu vàng trưng ra trước mặt, sau đó đám cấm vệ Kiêu Quả chính là sắc mặt đại biến, tiếp đó chính là cung kính hành lễ một cái đối với Lưu Cẩn rồi lui đi.

Chương 439: 18 tầng địa ngục

Trần Khuynh Địch thấy một màn này chính là hai mắt tỏa sáng, hai mắt nhàn rỗi không chuyện gì liền nhìn vào tay áo của Lưu Cẩn, tiến hành suy nghĩ ở trong lòng.
Tấm lệnh bài màu vàng kia đến tột cùng là cái gì? Thái Tử Lệnh? Không đúng, không đúng, ở trong chuyện này Thái Tử hẳn là không nên tiết lộ ra thân phận mới đúng, hơn nữa bản thân cấm vệ Kiêu Quả cũng không có quan hệ gì với Thái Tử, bọn họ chỉ nghe lệnh của Thánh Thượng Đại Càn, nói như vậy tấm lệnh bài màu vàng kia là có quan hệ với Thánh Thượng Đại Càn? Kim bài miễn tử? Hay là đồ vật gì khác...
"Tích, chúc mừng kí chủ, kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến!"
"Tên nhiệm vụ: Thiên lao!"
"Nội dung nhiệm vụ: Mời kí chủ thăm dò bí mật ẩn núp ở phía sau thiên lao."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Yêu Thần Chi Huyết!"
"Trừng phạt nhiệm vụ: Không!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn nội dung nhiệm vụ mà hệ thống cung cấp, Trần Khuynh Địch kinh ngạc một hồi mới phản ứng được, đây là nhiệm vụ gì? Bí ẩn thiên lao? Chẳng lẽ là ở bên trong thiên lao triều đình Đại Càn còn có bí mật gì? Trọng yếu hơn chính là cái đồ vật Yêu Thần Chi Huyết mà hệ thống nói lại là cái gì, nghe vào cũng không phải là rất lợi hại. Quan trọng nhất là! Trừng phạt nhiệm vụ kiểu gì vậy? Đây chính là nhiệm vụ chính tuyến a! Thế mà lại không có trừng phạt nhiệm vụ? !
"Cái nhiệm vụ này là sao vậy hệ thống?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Theo việc tu vi của kí chủ tăng lên, sự quan tâm của hệ thống đối với ngài cũng trở nên nhiều hơn..."
"Nói nhảm!"
"Nói tóm lại, ngoại trừ các nhiệm vụ đặc biệt, bổn hệ thống sẽ không gạt bỏ kí chủ nữa!"
"Kí chủ cứ yên tâm a! Ngài sẽ không còn bị xóa sổ một cách tùy tiện!"
"Như thế nào? Bổn hệ thống rất tốt đúng không?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Ha ha! Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi sao? Có một câu nói rất hay: Hệ thống xum xoe, không phải lừa đảo thì tức là đạo chích! Ở trong này khẳng định là có âm mưu!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch vận dụng đại não cằn cỗi của bản thân điên cuồng suy đoán âm mưu phía sau của hệ thống, Lưu Cẩn đi ở phía trước nhất lại dừng chân, sau đó vậy mà quay người nhìn về phía Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm, khẽ cười

nói: "Trần công tử, ta tối đa chỉ có thể mang ngài đi tới đây."
"Cái gì?"
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu.
Trần Tiêm Tiêm cũng lộ ra sắc mặt nghiêm túc nhìn Lưu Cẩn.
"Tiếp theo dù sao cũng là thiên lao, ta chung quy cũng là người trong nội đình, càng là người của Thái Tử, không thể đi vào, cho nên..."
"Tiếp theo bản thống lĩnh sẽ mang các ngươi đi xuống thiên lao."
Ở giữa đêm tối lờ mờ, một giọng nói đột nhiên vang lên, cắt đứt lời nói của Lưu Cẩn, sau đó chỉ thấy một bóng người hiện lên ở dưới bóng tối góc cung điện, trên người khoác áo giáp, bên hông mang kiếm, rõ ràng là một vị võ tướng có bộ dáng thanh niên, nhìn qua oai hùng bất phàm, nhưng lại không phát giác ra một chút khí thế nào.
Trong nháy mắt thanh niên thống lĩnh xuất hiện, Lưu Cẩn liền ngậm miệng lại, sau đó chỉ thấy thanh niên thống lĩnh nhìn về phía Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm, nói: "Các ngươi hãy đi theo ta a, bản tướng họ Tiền, gọi ta một tiếng Tiền thống lĩnh là được rồi, Lưu công công, ngài đã có thể rời đi."
Lưu Cẩn gật đầu một cái, chợt nhìn về phía Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm, nói: "Còn mời hai vị, chớ quên đáp ứng sự tình của điện hạ."
"Minh bạch."
Sau khi đạt được câu trả lời của Trần Khuynh Địch, Lưu Cẩn cũng không còn lưu lại, quay người biến mất ở trong bóng đêm. Mà sau khi Lưu Cẩn biến mất, Tiền thống lĩnh cũng nhìn về phía Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười cứng ngắc: "Hai vị, mời đi theo ta."
Ở dưới sự hướng dẫn của Tiền thống lĩnh, hai người đi xuyên qua mấy con đường nhỏ trong hoàng cung, cuối cùng mới ngừng lại ở một chỗ cung điện hoang phế tại góc tây bắc hoàng cung.
Đừng nhìn hoàng cung lớn và huy hoàng như vậy, nhưng trên thực tế vẫn có một bộ phận kiến trúc bị quên lãng, những kiến trúc này có một số là do mấy Hoàng Đế ở thời đại trước kiến tạo, có một số là do Thánh Thượng Đại Càn nhất thời hưng khởi kiến tạo, về sau bị vứt bỏ, thậm chí còn có một số là kiến trúc tiền triều...Nhưng bất kể như thế nào, cuối cùng thì những kiến trúc này cũng đã bị quên lãng, hơn nữa còn trở thành một nơi che giấu cực tốt.
Tiền thống lĩnh mang hai người Trần Khuynh Địch tùy ý đi vào bên trong tòa cung điện hoang phế này, dùng hai tay kết ấn, sử dụng bí pháp dẫn dắt, cuối cùng mở ra một cánh cửa ngầm dẫn vào lòng đất.
"Đi vào cùng ta."
Trong nháy mắt đi vào cửa ngầm, Trần Khuynh Địch cũng không khỏi phát ra thanh âm thán phục, lấy tu vi cùng với sức cảm ứng Võ Đạo Tông Sư của hắn, tự nhiên là có thể cảm giác ra được.

Cái cửa ngầm này vô cùng không tầm thường! Đi qua ngưỡng cửa, phảng phất như là đi vào một tòa bí cảnh vậy, loại biến hóa không gian vi diệu này tuyệt đối không phải là đường hầm thông thường có thể làm được, cái gọi là thiên lao này, chỉ sợ cũng không giống như là bề ngoài, không những được xây dựng ở trong lòng đất, mà rất có thể còn là một tòa bí cảnh không gian!
"Phù..." Sau khi đi vào bí cảnh, Tiền thống lĩnh tựa như là nhẹ nhàng thở ra, ở trên mặt cũng dần dần toát ra một nụ cười.
"Cuối cùng cũng đã tiến vào, trước đó ở bên ngoài ta cũng không dám quá phách lối, nói tới nói lui chính là không nên lớn tiếng, hiện tại thì tốt hơn nhiều, hai người các ngươi cũng không cần phải quá kiêng kị, ở trong thiên lao cũng không có nhiều quy định, cũng không phiền toái như ở bên ngoài, chuyện ở nơi đây sẽ không ảnh hưởng đến hoàng cung."
"Cũng không biết Thái Tử rốt cuộc để cho các ngươi đi vào là để làm gì, hơn nữa còn là người Trần gia, cũng may là Thái Tử điện hạ có một chút quan hệ với ta, bằng không thì các thống lĩnh cấm vệ Kiêu Quả khác, sẽ không có ai dám để cho người của Thái Tử tiến vào, nhưng các ngươi cũng chỉ có thời gian nửa canh giờ, biết chưa?"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, mà Trần Tiêm Tiêm thì đi theo phía sau hắn, lộ ra vẻ mặt giống như có điều suy nghĩ nhìn Tiền thống lĩnh.
Mà ở phía trước, Tiền thống lĩnh phảng phất như là một cái máy phát thanh vậy, thao thao bất tuyệt giới thiệu cái gọi là thiên lao.
"Toàn bộ thiên lao tổng cộng có 18 tầng, theo dân gian nói thì là 18 tầng địa ngục, 18 tầng thiên lao, toàn bộ đều giam giữ các nhân vật hung ác, trong đó có cự kình tông phái, có Ma Đạo hung tàn, có phản tặc nghịch thiên, vân vân..."
"Những người này đều không phải là loại lương thiện, nếu không bị giam giữ ở trong thiên lao, sợ rằng sẽ khiến cho toàn bộ thiên hạ rung chuyển, tòa thiên lao này của chúng ta, nếu so sánh với cái gì Trấn Ma Tháp của Phật môn còn muốn danh xứng với thực hơn nhiều lắm, hơn nữa lịch sử của tòa thiên lao này cũng là phi thường lâu đời, chính là do Thánh Thượng tự mình đôn đốc và kiến tạo."
"Người bình thường nếu muốn bị giam giữ ở trong thiên lao, cũng sẽ không có cơ hội!"
Nói đến thiên lao, Tiền thống lĩnh liền lộ ra bộ dáng vô cùng hưng phấn, cả người đều có một loại cảm giác tự hào.
Mà một nhóm ba người Trần Khuynh Địch sau khi đi đến, cũng không gây ảnh hưởng gì cho thiên lao.

Chương 440: Phế vật

18 tầng thiên lao thân là một tòa bí cảnh không gian, bản thân là không có ánh mặt trời chiếu vào, ở tầng sâu nhất còn có hàn khí âm lãnh, chỉ có ánh nến là có thể sưởi ấm tòa thiên lao này một chút, phạm nhân ở chỗ này, trên cơ bản là đã mất đi tự do cùng với sức sống.
Có lẽ rất nhiều người đều tưởng rằng ở trong thiên lao hẳn là sẽ phi thường ồn ào, sẽ có vô số người la hét và cố gắng trốn thoát, nhưng trên thực tế thì lại không phải như thế, đi qua từng nấc thang, Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm đều có thể nhìn thấy phòng giam hai bên thiên lao, dùng bốn chữ không có sinh cơ để hình dung cảnh tượng này là sít sao nhất.
Cho dù là nhìn thấy được thân ảnh, nhưng những người này cũng hoàn toàn không có ý tứ nhúc nhích, thậm chí là ngoại trừ ba người Trần Khuynh Địch, còn không có binh sĩ nào trông coi.
"Đây là những phạm nhân bị giam giữ ở tầng thiên lao cao nhất, không phải là ta xem thường bọn họ, nhưng ở bên trong tất cả các phạm nhân thiên lao, bọn họ không thể nghi ngờ là rác rưởi nhất, mới bị giam hai, ba năm, liền khiến cho bọn hắn không buồn nói chuyện, không buồn luyện công, cũng không động đậy một chút nào, mỗi ngày ăn một bữa sống qua ngày."
"Chỉ là sự cô độc đã khiến cho những người này triệt để bị phế bỏ."
"Ngươi nhìn một chút đi, cho dù là ta đang giễm pha trước mặt bọn họ, bọn họ cũng hoàn toàn thờ ơ."
"Nếu đây không phải là phế vật, thì thứ gì mới là phế vật?"
Tiền thống lĩnh vừa quét mắt nhìn những phạm nhân ở chung quanh, vừa khinh thường nói.
"Một đường võ đạo, muốn đi đến đỉnh phong, ngay cả ý chí chịu đựng sự cô độc cơ bản nhất cũng đều không có, vậy thì còn có chỗ nào để dùng? Ở phía dưới Võ Đạo Tông Sư thì còn tốt, nếu là Hỏa Luyện Kim Đan ở phía trên Võ Đạo Tông Sư, thậm chí là cảnh giới càng cao hơn, người nào không phải là đạo tâm như sắt, cho nên nói a, nếu không còn ý chí, cho dù có là võ giả mạnh hơn nữa cũng chỉ là phế vật."
"Cho nên mấy người này mới bị giam giữ ở tầng thiên lao cao nhất."
Tiền thống lĩnh vừa dẫn đường vừa thao thao bất tuyệt, mà Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm thì giống như có điều suy nghĩ nghe hắn nói.
Thật vậy! Tiền thống lĩnh nói không sai!
Ít nhất là Trần Khuynh Địch cũng tự hỏi mình, nếu như hắn bị giam giữ ở trong tòa thiên lao này, bị nhốt ở trong một căn phòng giam

nho nhỏ, không có người nói chuyện, cứ như vậy sống cô độc qua một, hai năm, hắn có thể sụp đổ hay không? Phải biết rằng cái thế giới này thế nhưng lại không có WIFI! Ở kiếp trước Trần Khuynh Địch đã nhìn thấy qua không ít ví dụ về sự cô độc, hắn không tự tin là có thể chịu đựng được.
Nói như vậy...
"Ta cũng sẽ giống như bọn họ?" Trần Khuynh Địch vô thức lẩm bẩm.
Nghe vậy Trần Tiêm Tiêm cùng với Tiền thống lĩnh liền nhao nhao nhìn về phía hắn. Chỉ chốc lát sau, Tiền thống lĩnh liền vừa cười vừa nói: "Vị tiểu ca này có tu vi không tệ a, không hổ là người mà Thái Tử xem trọng, bất quá ngươi vẫn còn rất trẻ, không cần phải chú ý nhiều như vậy."
"Người trẻ tuổi có chỗ tốt của người trẻ tuổi, lời mà ta vừa nói cũng không phải là nhằm vào người trẻ tuổi, mà chủ yếu là nhằm vào những phạm nhân ở tầng cao nhất này, tối thiểu cũng đều đã sống được mấy chục năm, thậm chí là trên trăm năm, ở bên trên cái cơ sở này vẫn không thể rèn luyện ý chí của bản thân đến trình độ có chịu đựng sự cô độc, cho nên ta mới nói bọn họ là phế vật..."
"Nhưng mà ngươi còn trẻ như vậy, vẫn còn có rất nhiều thời gian."
"Không đúng." Nghe xong lời nói của Tiền thống lĩnh, Trần Khuynh Địch trầm mặc trong chốc lát, chợt lắc đầu nói: "Chuyện này cũng không có quan hệ đến tuổi tác."
Tuổi tác?
Đừng nói giỡn, nếu thật sự bị giam giữ ở trong thiên lao, ai sẽ để ý đến tuổi của ngươi?
Cái thế giới này sẽ không quản ngươi là người trẻ tuổi hay là lão nhân, nếu như ý chí của ngươi không đạt đến tiêu chuẩn, vậy thì cuối cùng cũng sẽ biến thành những người bị giam ở tầng thiên lao này, trở thành phế vật! Phế vật như vậy, lại làm sao có thể gánh vác được áp lực của nhân vật chính, làm sao có thể sống sót?
Như vậy là không được!
Phải nghĩ biện pháp!
Sau khi trở về phải nhốt bản thân vào phòng tối để rèn luyện ý chí!
Trần Khuynh Địch đang âm thầm quyết định cũng không chú ý tới ánh mắt sùng bái của Trần Tiêm Tiêm ở sau lưng, cũng không chú ý tới nụ cười của Tiền thống lĩnh.
Một lát sau, Tiền thống lĩnh đẩy ra cánh cửa thứ hai. Mà lần này, theo việc ba người tiến vào, phòng giam hai bên chung quanh liền lập tức trở nên náo loạn.
"A a a!! !"
"Thả ta ra ngoài! Chó săn triều đình! Có bản lĩnh thì thả lão tử ra, lão tử là tông chủ Huyết Kiếm Tông, năm đó đại chiến với năm đại kiếm phái ở trên Huyết Kiếm Phong, tung hoành giang hồ ai có thể ngăn? Có dám đơn đả độc đấu cùng với lão tử hay không! Lão tử không cần

sử dụng kiếm, chỉ cần dùng một ngón út cũng đều có thể đâm chết các ngươi!"
"Gặp quỷ! Thật là có người mới tiến vào sao? Lão phu là Hám Thiên Ma Tôn! Năm đó không biết đã giết chết bao nhiêu anh hùng hào kiệt. Người mới tới, nói xem ngươi đã đi vào đây bằng cách nào? Hiến tế một tòa thành trì? Giết một vị đại quan triều đình? Là dư nghiệt Đại Chu? Hay là thông đồng với..."
"Im miệng!" Rốt cục, Tiền thống lĩnh dường như là không chịu được sự hỗn loạn ở nơi này, gầm lên một tiếng, một giây sau, trong tất cả các phòng giam đều truyền ra một trận ba động năng lượng, tận lực diễn hóa ra những đạo lôi điện, những tiếng hét to rõ vừa rồi, lập tức biến thành tiếng kêu thảm liên tiếp.
Nhìn một màn này, trong đầu của Trần Khuynh Địch không khỏi hiện lên 6 chữ: còn dám ngông cuồng nữa hay không? !
"Á á á! Đáng chết!"
"Tiền tiểu nhi! Có bản lĩnh thì hãy giết lão tử a! !"
"Vô sỉ! Có bản lĩnh thì vào đây đơn đấu với ta! Một mình ta có thể chấp mười người như ngươi!"
"A a a a a a a!"
Nghe những tiếng kêu thảm mang theo thanh âm chửi mắng này, Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm đều lộ ra gương mặt cổ quái, những phạm nhân ở tầng dưới này quả nhiên là không giống như phạm nhân ở tầng trên, mỗi một người đều là có ý chí tuyệt cường, không nói đến những cái khác, chỉ là những đạo lôi điện này, người bình thường làm sao có thể chịu được.
Thấy sắc mặt của hai người trở nên dị thường, Tiền thống lĩnh cũng bất đắc dĩ nói: "Thật xin lỗi, những người này không giống như đám phế vật ở tầng trên, miễn cưỡng được tính là ác nhân, nói thật, đám người này mới là phạm nhân chân chính mà thiên lao giam giữ, ý chí, thực lực, thủ đoạn, không có một yếu tố nào mà không phải là đỉnh tiêm.‘’
"Trước đây, có một kẻ hung ác bị giam giữ ở dưới tầng thấp nhất, vậy mà quả thực là đã dựa vào sức một mình trốn ra ngoài từ trong thiên lao, bởi vì sự cố đó, chúng ta đã bị Thánh Thượng Đại Càn trách cứ một phen, từ đó về sau, cấm chế ở thiên lao liền được cải cách toàn diện."

Chương 441: Phương thức mở cửa không đúng

"Ha ha ha! Tiền tiểu nhi, ngươi đang nói đến Cửu Mệnh Miêu sao?"
"Không thể không thừa nhận, cô nàng kia đúng là có một chút bản lãnh, cho đến nay lão tử còn chưa rõ ràng là nàng đã thoát ra như thế nào."
"Chưa đủ! Lại tăng thêm cường độ đi! Ngươi có bản lãnh thì hãy giật chết ta đi, ha ha ha!"
"Hừ!" Tiền thống lĩnh nghe vậy liền mím môi, chợt vung tay lên, ngăn cách thanh âm của những tù phạm này, nói: "Thật xin lỗi a, mấy tên điên này có ý chí võ đạo quá mạnh, ở cảnh giới Vạn Pháp Quy Nhất đã vượt qua Sinh Tử Quan, thậm chí là có cả cường giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, thật sự là khó đối phó."
"Ồ?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên.
Võ Đạo Tông Sư, cũng chính là cái gọi là cảnh giới Vạn Pháp Quy Nhất, mà Hỏa Luyện Kim Đan thì tự nhiên cũng càng không cần phải nói.
"Sinh Tử Quan mà ngươi nói là cái gì?"
"Ách? Ngươi không biết?" Tiền thống lĩnh nhướng mày, khá là ngạc nhiên mà nói ra: "Nguyên Khí Quan, Nguyên Thần Quan, Sinh Tử Quan, ba cửa võ đạo này là tri thức rất phổ biến, ngươi thế mà không biết?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy bản thân giống như là một kẻ mù chữ.
Nguyên Khí Quan, Nguyên Thần Quan, Sinh Tử Quan là cái gì?
"Ba cửa võ đạo, chính là quá trình thuế biến bản thân, bằng không thì võ giả lấy năng lực ở đâu để đối kháng với Tam Vị Chân Hỏa, đây chính là hỏa diễm do thiên địa đản sinh ra, so với trong tưởng tượng của tất cả mọi người còn đáng sợ hơn nhiều."
"Nguyên Khí Quan, tên như ý nghĩa chính là thuế biến nguyên khí, nguyên khí chính là chỉ cương khí và khí huyết, vô luận là Thể tu hay là Khí tu đều phải trải qua cái cửa ải này, một khi vượt qua cái cửa ải này, sẽ coi như là hoàn thành thuế biến, đến cái cảnh giới này, tu vi Võ Đạo Tông Sư cũng coi như là đạt đến trình độ cao."
"Nguyên Thần Quan, ngươi có thể đã nghe qua, thuế biến của cửa ải này là nguyên thần, tinh thần lực của võ giả, muốn phát triển võ đạo của bản thân, năng lực thôi diễn nguyên thần là cực kỳ trọng yếu, nếu như không qua được cửa này, vậy thì võ giả sẽ không có cách nào phát triển võ đạo của bản thân, bốn chữ Võ Đạo Tông Sư này cũng sẽ biến thành hư danh."
"Sinh Tử Quan, chính là cửa ải cuối cùng của Võ Đạo Tông Sư, ở

trong cái cảnh giới này, kiếp nạn Tam Vị Chân Hỏa cũng đã sắp giáng lâm, nếu như không có cách nào khám phá sinh tử, vậy thì ở dưới sự thiêu đốt của Tam Vị Chân Hỏa, hẳn là sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Nếu như có thể khám phá sinh tử, vậy thì còn có một hai, thành hi vọng sống."
Sau khi kể xong từng bước cái gọi là ba cửa võ đạo, Tiền thống lĩnh mới ngừng lại và hỏi: "Theo lý thuyết, loại kiến thức ba cửa võ đạo này ở bên trong Võ Đạo Tông Sư là sẽ phi thường phổ biến mới đúng a, vì sao ngươi lại không biết? Chẳng lẽ Thuần Dương Cung đã suy bại đến nước này? Không đến mức như thế chứ?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Gặp quỷ! Ta vừa mới đột phá liền vô cùng lo lắng chạy tới đây! Làm sao có thể biết những kiến thức này! Nghĩa phụ cũng thật là, cũng không nói sớm cho ta biết một chút!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch âm thầm cảm thấy xấu hổ, Trần Tiêm Tiêm ở sau lưng hắn lại đột nhiên ngẩng đầu, kinh dị nhìn Tiền thống lĩnh, chốc lát sau mới mở miệng hỏi: "Làm sao ngươi biết?"
Tiền thống lĩnh kinh ngạc: "Hả?"
"Làm sao ngươi biết, chúng ta là người Thuần Dương Cung?"
"Làm sao lại không biết, là do Thái Tử nói cho ta a?" Tiền thống lĩnh trừng mắt nhìn, dùng vẻ mặt không giải thích được nói ra.
"Vậy sao?" Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái, sau đó lại ngoan ngoãn ngậm miệng, phảng phất như là chưa nói gì vậy.
Lại đi qua thêm một cái lối nhỏ, ba người cuối cùng cũng đứng trước một cánh cửa phòng giam to lớn, xuyên thấu qua nhà tù có thể nhìn thấy từng đạo thân ảnh, chỉ là không thấy rõ khuôn mặt.
"Nơi này chính là địa phương giam giữ Trần gia."
Trần Khuynh Địch còn chưa mở miệng, Trần Tiêm Tiêm lại nói ra một lần nữa: "Nói đến, cần phải giam giữ Trần gia ở tầng dưới hay sao? Trần gia có nhiều người như vậy, sẽ không có khả năng người người đều là cường giả khám phá sinh tử a, so với loại địa phương này, tầng trên cùng không phải là sẽ càng thích hợp hơn hay sao?"
"Ha ha ha..." Nghe đến đây, Tiền thống lĩnh liền lộ ra thần sắc khá là kỳ lạ: "Cái phương diện này, các ngươi hãy tự xem một chút đi."
"Nên nói như thế nào đây, tình huống của Trần gia là tương đối đặc thù..."
"Hả?"
"Nói tóm lại, cứ đi vào là biết." Tiền thống lĩnh lắc đầu nói, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài mở cửa phòng giam.
Một giây sau.
"Bốn mùa tài a! Năm khôi tay a! Lục lục thuận a! Uống!"
"Lại đến, lại đến!"
"Hôm nay lão nương sẽ đánh gục tất cả các ngươi!"

Ở trong phòng giam to lớn, bày biện một cái bàn lớn, ở xung quanh có bốn nữ tử mặc quần áo đắt tiền đang oẳn tù tì uống rượu, mà cầm đầu chính là Trần đại phu nhân ngày xưa, mẫu thân của Trần Khuynh Địch, cả người đều hăng hái, tản ra khí thế bức người, rất có phong phạm quét ngang quần hùng, vô địch thiên hạ.
Mà ở một địa phương khác, có rất nhiều các nam nhân nữ nhân Trần gia, hoặc là đang ăn đồ ăn, hoặc là đang đánh bài, hoặc là đang đọc sách, hoặc là đang tu luyện, nói tóm lại, chính là không có một ai nhìn qua giống như là đang ngồi tù, ngay cả áo tù trắng đen cũng đều không có, nhìn qua vô cùng khoái hoạt.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Có phải là do phương thức mở cửa đi vào của ta không đúng?
"Đi vào đi!"
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, đã cảm thấy một cỗ đại lực đánh tới từ phía sau, sau đó cả người liền bị đánh vào trong phòng giam, sau đó toàn bộ cửa phòng giam liền bị đóng lại.
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên quay đầu, đã thấy Trần Tiêm Tiêm cũng đang đi vào, lộ ra sắc mặt giống như có điều suy nghĩ.
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, chỉ thấy Trần đại phu nhân vừa mới quét ngang quần hùng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, đầu tiên là sững sờ, chợt hô lên: "Khuynh Địch? !"
"Mẹ!"
Trong phòng giam, mẹ con gặp mặt, vốn nên là một cảnh tượng buồn rầu, nhưng Trần Khuynh Địch nhìn tràng diện vui tươi ở trong cái phòng giam này, khóe mắt lại là run rẩy, kinh ngạc đến mức không trào ra nổi nước mắt: "Chuyện này là sao a?"
"Ách." Thần sắc của Trần đại phu nhân đọng lại, sau đó ngượng ngùng nói: "Mẹ cũng không biết a!"
Sau đó, từ trong miệng của Trần đại phu nhân, Trần Khuynh Địch mới biết được tao ngộ gần đây của Trần gia ở trong thiên lao.
Kết luận lại mà nói.
Trên dưới Trần gia có nhiều người như vậy, tổng cộng được phân ra trong mười cái phòng giam, cơ hồ đều không ngoại lệ, không có một ai bị ngược đãi, hơn nữa ngoại trừ không thể rời khỏi phòng giam, thì sinh hoạt trôi qua lại rất thư thái, ăn ngon ngủ ngon, ngày nào cũng có người đưa nhật báo Kinh Thành tới.
Sự sợ hãi cùng với bi phẫn lúc ban đầu bị nhốt vào tù, hiện tại đã sớm bị đám người Trần gia ném lên đến chín tầng mây.

Chương 442: Trần Hầu

Sau khi biết được tất cả, Trần Khuynh Địch cũng chỉ có thể lộ ra gương mặt chết lặng.
Sự tình so với Thái Tử nói thật đúng là không giống nhau a!
Bản thân hắn vội vội vàng vàng chạy về từ Tây Cương Đạo, một đường phơi gió phơi nắng, ở Kinh Thành càng là nhận phải sự xa lánh, còn phải ứng phó với Thái Tử, tiêu tốn lực lượng chín trâu hai hổ mới đi đến được thiên lao, muốn thương lượng một phen cùng với mẫu thân, nghĩ biện pháp cứu đám người Trần gia ra khỏi tòa thiên lao đáng sợ này. Kết quả hiện tại là cả đoàn người Trần gia giống như là có một chút vui đến quên cả trời đất a!
Vào thời điểm Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc không thể nào tiếp thu được, một vị trung niên nam tử mặc áo bào trắng lại chậm rãi đi tới.
"Khụ khụ."
"Khuynh Địch a, khó khăn cho ngươi rồi."
"Xin chào Hầu gia."
Trần đại phu nhân cung kính nói ra đối với trung niên nam tử, mà hai chữ "Hầu gia" cũng làm cho Trần Khuynh Địch phản ứng lại.
Vị này chính là thân huynh đệ của cha ruột ta, Trần Hầu đương thời?
Cha ruột của Trần Khuynh Địch chết yểu, để lại vị trí gia chủ, cuối cùng rơi vào trên người của thân huynh đệ - Trần Hầu, mà Trần Khuynh Địch càng là hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng đối với người cha ruột này, không bằng nói là vị nghĩa phụ Ninh Thiên Cơ kia, trái lại còn khiến cho hắn cảm thấy càng thêm thân thiết, cho nên thân huynh đệ của cha ruột, cũng chính là thúc thúc của hắn...hắn kỳ thật cũng không có cảm giác gì.
Mà Trần Hầu dường như cũng nhìn ra sự xa lạ ở trong mắt của Trần Khuynh Địch, chợt mỉm cười nói: "Lần này vốn là đại nạn của Trần gia chúng ta, bất quá may mắn là mắt của Thánh Thượng sáng như đuốc, không nghe lời sàm ngôn của Thái Tử, cho nên chỉ để cho bọn tạm lánh ở trong thiên lao, nếu không chỉ sợ không phải là bọn ta, ngay cả mẹ của ngươi cũng đã..."
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, nói: "Hầu gia cứ yên tâm, ta nhất định sẽ nhanh chóng cứu mọi người ra ngoài!"
"Vậy thì phải nhờ vào ngươi." Trần Hầu cười cười, chợt vô cùng thức thời rời đi, mà Trần Khuynh Địch thì vội vàng kéo Đại phu nhân đi đến một góc vắng vẻ, vô cùng khẩn trương nói: "Mẹ, con có một chuyện vô cùng trọng yếu muốn hỏi!"
"Là chuyện gì?"
"Thái Tử nói Trần gia chúng ta có một khối bảo ngọc, mẹ có biết

không? Tình thế của hắn đối với khối bảo ngọc kia là bắt buộc, hơn nữa đó cũng là hi vọng của Trần gia, chỉ có dùng bảo ngọc mới có thể cứu mọi người ra."
"Bảo ngọc?" Trần đại phu nhân ngẩn người, nói: "Không phải là mẹ đã giao cho con rồi hay sao?"
"Giao cho con? !"
"Đúng vậy, lúc trước sau khi cha mẹ của Trần Tiêm Tiêm chết, ở bên trong tài sản lưu lại chỉ có một khối bảo ngọc như vậy, nghe nói ở bên trong ẩn chứa tuyệt đại cơ duyên, về sau không phải là mẹ đã giao nó cho con sao, con còn nói là phải nghiên cứu một phen thật tốt, ngoài ra, Trần gia chúng ta làm gì còn có khối bảo ngọc nào khác."
Trần Khuynh Địch: "..."
Trong cái chớp nhoáng này, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch chỉ còn lại có ba chữ.
Xong đời rồi!
Ngàn tính vạn tính, lại không có tính tới, báo ứng nhân quả lúc trước cuối cùng vẫn rơi ở trên người của mình!
Trần Khuynh Địch cũng chưa quên! Lúc trước vào thời điểm tư liệu mới có quan hệ đến Trần Tiêm Tiêm mở ra, đến tột cùng là có tràng cảnh như thế nào, nếu như hắn nhớ không lầm, bản thân hắn thế nhưng đã tranh đoạt cơ duyên của Trần Tiêm Tiêm.
Bất quá trên thực tế, Trần Khuynh Địch đã lục lọi hết ký ức của mình, lại phát hiện ra ra quá trình bản thân quật khởi kỳ thật cũng không có quan hệ gì đối với cái gọi là cơ duyên trong bảo ngọc.
Nói một cách khác, hắn cũng không phải là dựa vào cơ duyên đoạt được từ Trần Tiêm Tiêm mới có thể quật khởi!
Vào thời điểm đạt được cái tin tức này Trần Khuynh Địch quả thực là đã nhẹ nhàng thở ra một hơi, hơn nữa về sau lại vô cùng bận bịu, sự tình một cái nối tiếp một cái, cho nên cũng không có truy cứu, dần dà khiến cho hắn quên mất.
Nhưng mà bây giờ, lời nói của Trần đại phu nhân đã khiến cho hắn hồi tưởng lại sự sợ hãi ngày xưa một lần nữa!
Gặp quỷ!
Nguyên lai là như vậy, đó là cơ duyên của Trần Tiêm Tiêm...ta nói vì sao Thái Tử điện hạ lại muốn bảo ngọc gì đó đây, đó là cơ duyên của nhân vật chính a! Ai mà không muốn cơ chứ!
"Hệ thống! Nói đi! Đây có phải là âm mưu của ngươi hay không?"
Khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ngoài ý muốn là, sau khi hắn tức giận chất vấn, hệ thống thế mà lại không nói gì, thậm chí là ngay cả lời châm chọc và khiêu khích như trước cũng đều không có, phảng phất như căn bản là không tồn tại vậy.
"Khuynh Địch? Khuynh Địch?"
Bỗng nhiên lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch dùng sắc mặt trắng

bệch mà nhìn Trần đại phu nhân, mà Trần đại phu nhân cũng lộ ra gương mặt lo lắng: "Con không có việc gì đó chứ, chẳng lẽ khối bảo ngọc kia đối với con..."
Dừng lại một chút, Trần đại phu nhân cắn răng nói: "Không sao! Con cứ giữ khối bảo ngọc kia lại đi, không cần lấy ra cho Thái Tử, lần này Thánh Thượng nhốt chúng ta vào trong thiên lao, cũng không hề tra tấn chúng ta, mặt ngoài là trừng trị, nhưng trên thực tế lại chính là một loại bảo hộ! Thái Tử sẽ không làm gì được chúng ta!"
"Mẹ ở trong này cũng không sao, tiền đồ của con mới là quan trọng hơn!"
Trần đại phu nhân cầm tay của Trần Khuynh Địch, cảm thụ được khí tức trên người của con mình, nụ cười ở trên mặt phải gọi là rất vui mừng: "Mẹ thế nhưng đã nghe nói, Khuynh Địch nhà ta có hung danh hiển hách ở trên giang hồ, nắm giữ thiên tư tuyệt thế, còn trẻ tuổi mà đã nắm giữ tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, là niềm kiêu ngạo của Trần gia chúng ta."
"Đúng, đúng rồi, còn giống như là có một cái danh hiệu, cái gì là Sát..."
"Ách! Được rồi, mẹ không cần phải nói nữa!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ cắt đứt hồi tưởng của Trần đại phu nhân, khiến cho Trần đại phu nhân không khỏi trừng mắt một cái.
"Được rồi, nói tóm lại, Khuynh Địch con không cần phải lo lắng cho chúng ta, so với chúng ta, vẫn là bản thân con trọng yếu hơn, con nhất định phải sống thật tốt, nếu thực sự không được thì con hãy trốn một đoạn thời gian ở trong Thuần Dương Cung, coi như là Thái Tử cũng không quản được Thuần Dương Cung, cái thiên hạ này cuối cùng vẫn là thiên hạ của Thánh Thượng."
"Vâng, con hiểu mà mẹ, mẹ cứ yên tâm đi." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, xem như là an ủi mẫu thân của mình, chợt chìm vào trong trí nhớ, bắt đầu lục soát cơ duyên có quan hệ đến Trần Tiêm Tiêm, tin tức liên quan tới khối bảo ngọc kia.
Nói đến việc này cũng có quan hệ tới tình huống của Trần Tiêm Tiêm. Năm đó cha mẹ Trần Tiêm Tiêm ở Trần gia cũng được coi là một đời thiên kiêu, chỉ là sau một lần đi ra ngoài lịch luyện, lại là bị thương nặng không thể chữa trị mà chết, cuối cùng lưu lại một phần gia sản, bị đám người Trần gia chia cắt, mà khối bảo ngọc kia và một số tài nguyên tu luyện, thì lại rơi vào trong tay của Trần Khuynh Địch.
Vào thời điểm đạt được khối bảo ngọc kia, Trần Khuynh Địch thuần túy cũng là bởi vì linh cảm, cảm thấy ở bên trong có bí mật gì đó, cho nên mới dự định nghiên cứu một phen thật tốt.

Chương 443: Chiếu cố

Nhưng kết quả lại là cái gì cũng đều không nghiên cứu ra được.
Vị Trần Khuynh Địch chân chính vào trước khi xuyên việt chính là vô cùng chú ý đến khối bảo ngọc này, thường xuyên lấy ra để thưởng thức, dùng tinh thần lực thăm dò, chính là vì tìm ra bí mật của khối bảo ngọc này, nhưng Trần Khuynh Địch sau khi xuyên việt, đã hoàn toàn quên mất khối bảo ngọc này, bây giờ cẩn thận nhớ lại một chút mà nói...
A! Ta nhớ ra rồi!
Vào thời điểm vừa mới xuyên việt tới, ở trong tay của ta chính là cầm một khối bảo ngọc, dù sao thì cũng không có tác dụng gì, ta vẫn luôn đặt nó ở trong Túi Trữ Vật chưa bao giờ dùng qua, sau đó vào thời điểm Thành Thanh Đế đối kháng với Nam Cương, vì đề cao thực lực của bản thân, vào một đêm trăng thanh gió mát, khối bảo ngọc kia...đã bị ta dùng để nạp tiền.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Không, không, không, nhất định là trí nhớ của ta sai lầm, ta làm sao có thể cầm đồ vật trọng yếu như vậy để nạp tiền đây, không tồn tại, tốt, hiện tại ta sẽ vắt hết óc, tỉ mỉ nhớ lại một lần, khối bảo ngọc kia rốt cuộc đã bị ta ném đến nơi nào? Nói không chừng là đang ở ngay trong Túi Trữ Vật của ta.
Không có!
Bất kể nhớ như thế nào cũng đều là đã bị dùng để nạp tiền!
Hơn nữa càng nhớ lại, nụ cười bỉ ổi vào thời điểm nạp tiền lúc đó lại càng rõ ràng!
Xong đời rồi! Tuyệt đối không thể để cho Trần Tiêm Tiêm biết chuyện này được!
"Thạch trưởng lão, ngài không sao chứ?"
"Tiểu thư." Thạch trưởng lão lộ ra vẻ mặt cảm động nhìn Trần Tiêm Tiêm đã có tu vi vượt qua bản thân, lúc trước hắn xuất phát từ lương tri, một mực bảo hộ Trần Tiêm Tiêm ở trong thời điểm còn rất nhỏ yếu, không ngờ được vào sau một lần Đại công tử hồi phủ, Trần Tiêm Tiêm thông qua kỳ thi đồng sinh, sau đó liền phảng phất như là cá chép vượt long môn vậy, lập tức liền hóa thành rồng bay lên trời. Hiện tại Trần Tiêm Tiêm đã sớm vượt qua hắn, thậm chí là còn đạt tới trình độ khó có thể vượt qua.
Quan trọng nhất là!
"Không ngờ được a, không ngờ được, Tiêm Tiêm ngươi thế mà lại ở cùng một chỗ với Đại công tử!"
Trần Tiêm Tiêm: "? ??
Xì! Một đoàn hơi nước mà mắt thường có thể thấy được toát ra từ

trên đỉnh đầu của Trần Tiêm Tiêm, khuôn mặt mềm mại càng là lấy một tốc độ cực nhanh trở nên đỏ bừng, lắp bắp: "Thạch, Thạch trưởng lão không nên nói lung tung! Ca ca, ca ca thế nhưng là biểu ca của ta!"
"Cái gì mà biểu ca chứ, ở giữa đều đã cách ba, bốn đời, Trần gia chúng ta cũng không phải là không có tiền lệ..."
Trần Tiêm Tiêm: "..."
"Ách, nói tóm lại là không giống như trưởng lão suy nghĩ!"
"Ồ? Không phải là như vậy sao?" Thần sắc của Thạch trưởng lão đọng lại, hắn nhìn thấy Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm dắt tay nhau tiến vào đây, còn tưởng rằng hai người này đã ở cùng một chỗ, nguyên lai là không phải sao?
"Vậy Đại công tử vì sao lại để cho ngươi đi vào cùng?"
"Đó là do ca ca chiếu cố ta!"
"Ồ? Chiếu cố?" Thạch trưởng lão thuần thục sờ lên chòm râu của mình, trên mặt lộ ra một nụ cười già mà không đúng đắn: "Không sai, dùng cái từ chiếu cố này là rất đúng, Tiêm Tiêm ngươi phải cố gắng a! Yên tâm đi, lão già ta cam đoan, huyết mạch giữa ngươi và Đại công tử là cách nhau ba, bốn đời, cũng không tính là kết hôn họ hàng gần..."
"Đủ rồi!" Trần Tiêm Tiêm đánh ra một quyền ở dưới sự kích động.
"Ối!" Hai mắt của Thạch trưởng lão lồi ra, dùng vẻ mặt kinh dị mà nhìn quyền ấn to bằng cái chén ở trên vách tường, nuốt một ngụm nước miếng, nói: " Tốt tốt tốt, không nói thì không nói, thật là, con nhóc này..."
Trần Tiêm Tiêm cũng phát hiện ra bản thân vừa rồi có một chút thất thố, tranh thủ thời gian chỉnh sửa kiểu tóc một chút, sau đó mỉm cười với Trần Khuynh Địch đứng ở một chỗ khác đang lộ ra vẻ mặt không rõ ràng cho lắm, hoảng sợ nhìn nàng, lại phất phất tay ra hiệu không có vấn đề, cuối cùng mới quay đầu nhìn Thạch trưởng lão, nói: "Thạch trưởng lão, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo."
"Nói đi, là chuyện gì?"
"Ngài có biết là lần này tại sao Thái Tử lại nhằm vào Trần gia hay không? Thực sự là vì một khối bảo ngọc gì đó?"
"Ách." Thần sắc của Thạch trưởng lão đọng lại, sự tình có quan hệ đến bảo ngọc, bởi vì hắn cũng là người tham dự lúc trước, cho nên ít nhiều cũng biết một chút.
Thế là hắn nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch.
Rốt cuộc là có nên nói chuyện này cho Trần Tiêm Tiêm hay không đây? Thạch trưởng lão rơi vào trong suy tư.
Chuyện có quan hệ đến việc Trần Khuynh Địch cầm đi cơ duyên của Trần Tiêm Tiêm, thái độ của Thạch trưởng lão chính là cảm thấy lo lắng.
Một phương diện, kỳ thật năm đó hắn cũng có tham gia sự tình chia

cắt di sản của cha mẹ Trần Tiêm Tiêm, bằng không thì lúc này hắn cũng đã chết già vì không đủ tu vi rồi, một phương diện khác, chính là lương tâm của hắn cũng chưa bị chó cắn hết, thật sự là không đành lòng để cho Trần Tiêm Tiêm bởi vì mất đi tất cả di sản mà từ đó biến thành con rơi trong gia tộc. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà trước kia hắn vẫn một mực ủng hộ Trần Tiêm Tiêm.
Nhưng mà bây giờ, Trần Tiêm Tiêm đã có tiền đồ, Thạch trưởng lão cũng không hy vọng chuyện đã qua khiến cho nàng phát sinh thái độ không thoải mái gì đó với Trần Khuynh Địch, mà theo hắn thấy, Trần Tiêm Tiêm kỳ thật vẫn có quan hệ rất tốt cùng với Trần Khuynh Địch, nếu như bởi vì hắn mà phá hủy mối quan hệ này...vậy thì hắn coi như là sẽ đáng tội chết vạn lần.
Thế là sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Thạch trưởng lão liền mở miệng nói: "Kỳ thật a, chuyện là như thế này, Tiêm Tiêm ngươi hẳn là còn nhớ chứ, lúc trước phụ thân ngươi để lại cho ngươi một chút gia sản, đã bị những người kia ở trong gia tộc chia cắt."
"Ừm, ta nhớ được." Nói đến đây, Trần Tiêm Tiêm ở bên ngoài lộ ra ngữ khí vô cùng bình thản, nhưng ở trong mắt lại lấp lóe lãnh quang. Cực khổ gặp phải khi còn nhỏ, nàng cho đến bây giờ vẫn không hề quên, bây giờ nhắc đến đám người tham lam kia, nàng đương nhiên sẽ không thể không có một chút oán khí nào ở trong lòng, chỉ là bởi vì bây giờ nàng có tu vi cao hơn, ánh mắt cũng cao hơn, không còn xoắn xuýt đến những sự tình nhỏ nhặt ở trong quá khứ kia mà thôi.
"Chuyện đó có quan hệ gì với sự tình lần này hay sao?"
"Đúng vậy, lúc trước, khụ khụ, đại phu nhân cũng đã cầm đi một phần di sản, mà khối bảo ngọc kia, hẳn là ở ngay trên tay của Đại phu nhân, chẳng qua là sau đó Đại phu nhân vẫn chưa từng lấy ra, cho nên theo suy đoán của ta, khối bảo ngọc kia cuối cùng hẳn là đã rơi vào trong tay của Đại công tử."
"Ở trong tay của ca ca?" Sau khi ngoài ý muốn nghe được danh tự của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm liền nhíu lông mày lại, nói có vẻ hơi hoài nghi: "Sư huynh cần dùng đến những bảo vật kia sao? Hẳn là không đến nổi..."
"Không sai." Nói đến đây, Thạch trưởng lão lại xoay chuyển lời nói: "Bất quá Tiêm Tiêm ngươi cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, nếu như ta đoán không sai, món bảo vật kia chỉ sợ chính là bảo vật trân quý nhất mà cha mẹ ngươi để lại cho ngươi, nhưng mà ngươi cũng nên suy nghĩ một chút, lấy tu vi cùng với niên kỷ của ngươi khi đó, sẽ có thể bảo vệ được món bảo vật kia hay sao?"

Chương 444: Mệnh cách Hoàng Hậu

Trần Tiêm Tiêm: "! !!"
Thạch trưởng lão vừa dứt lời, Trần Tiêm Tiêm liền lập tức minh bạch.
Đúng a! Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội!
Trần Tiêm Tiêm thấp giọng lẩm bẩm nói: "Nói đến, lâu như vậy rồi, cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy ca ca sử dụng cái gì là bảo ngọc, coi như là vào thời điểm ở Thành Thanh Đế cũng chưa từng nhìn thấy."
Ban đầu vào thời điểm ở Thành Thanh Đế, nàng thế nhưng đã vụng trộm tiến vào mật thất bế quan của ca ca, cũng chưa từng thấy khối bảo ngọc nào.
"Nếu như ca ca lấy bảo ngọc đi mà lại không sử dụng mà nói, vậy thì cũng chỉ còn lại một khả năng, đó chính là được ca ca giấu ở trong Thuần Dương Cung, mà Thái Tử chính là biết được cái tin tức này, lúc này mới muốn dùng Trần gia để uy hiếp ca ca, nhưng dù vậy, ca ca vẫn không có dự định giao bảo ngọc ra..."
Đây là vì sao?
"Bởi vì...ta sao?"
Suy nghĩ kỹ một chút, nếu như lúc trước ca ca không lấy bảo ngọc đi, mà để cho mình tự bảo quản mà nói, vậy thì Thái Tử sẽ không tập trung ánh mắt lên trên người của ca ca, mà là đặt ở trên người của mình!
Mà mình có tu vi không cao, cũng không có địa vị và bối cảnh như ca ca, Thái Tử chắc chắn là sẽ không có một chút lưu tình, trực tiếp vận dụng lực lượng to lớn để nghiền nát mình!
Nếu là như vậy, cho dù là mình cực kỳ có lòng tin đối với bản thân, chỉ sợ cũng sẽ là kết quả cửu tử nhất sinh. Nhưng đúng là nhờ có ca ca bảo hộ, chính mình mới có thể một mực an toàn trưởng thành đến như hiện tại!
"Hẳn là như vậy!" Trần Tiêm Tiêm vỗ tay, trên mặt rốt cục cũng lộ ra thần sắc bừng tỉnh.
Ta đã hiểu rõ mọi thứ! Trách không được ca ca lại một mực không nói sự tình về bảo ngọc cho mình, nguyên lai là bởi vì chuyện này dính đến an nguy của mình, ca ca dự định lấy sức của một người để gánh vác toàn bộ nguy hiểm!
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Tiêm Tiêm liền cảm thấy cảm động trước đó chưa từng có, thậm chí là muốn quay người vọt thẳng tới ca ca, ôm chầm lấy ca ca.
Trần Khuynh Địch ở cách đó không xa bỗng nhiên hít vào một ngụm

khí lạnh, chỉ cảm thấy toàn thân đều đang phát run.
Mà ở một bên khác, Trần Tiêm Tiêm cuối cùng vẫn đè nén được loại cảm giác kích động này, hít vào một hơi thật sâu nói: "Ta hiểu rồi."
"Còn có một vấn đề, trưởng lão có biết Thái Tử có quan hệ gì với Tần Kiền Hoàng hay không? Trước đó ta đã điều tra, mẹ đẻ của Thái Tử dường như chính là Hoàng quý phi xuất thân từ Tần gia, vì sao không phải là dòng dõi do Hoàng Hậu sinh ra, mà vẫn có thể trở thành Thái Tử của Đại Càn? Chuyện này hẳn là không phù hợp với lễ pháp mới đúng a..."
"Ách." Nói đến đây, thần sắc của Thạch trưởng lão không thể tránh khỏi biến đổi.
Chuyện này kỳ thật ở Kinh Thành cũng không phải là đại bí mật gì, chỉ là bởi vì dính đến hoàng thất, cho nên không có ai dám bàn luận mà thôi. Thân làm một trong những trưởng lão sống lâu nhất ở Trần gia, Thạch trưởng lão đúng là biết được một chút tin đồn.
"Hoàng Hậu đương thời có thân phận đặc thù, hơn nữa còn không có con nối dõi!"
"Lúc này mới có nguyên nhân Thái Tử là do Hoàng quý phi sinh ra."
"Trọng yếu hơn chính là, bởi vì thân phận của Hoàng Hậu, Thái Tử kỳ thật ở trong mắt của rất nhiều trọng thần Đại Càn, cũng không phải thật sự là Thái Tử chính thống! Không chiếm được sự thừa nhận! Không chỉ là một mình Thái Tử, mà bao gồm cả Nhị Hoàng Tử, cùng với dõng dõi của các quý phi khác, toàn bộ đều là như thế, những trọng thần kia dường như chỉ công nhận dòng dõi của Hoàng Hậu.
"Ồ?"
Chỉ công nhận dòng dõi của Hoàng Hậu? Chuyện này là không có đạo lý a, vì sao lại chỉ công nhận dòng dõi của Hoàng Hậu?
Không phát giác được nghi hoặc của Trần Tiêm Tiêm, Thạch trưởng lão tiếp tục nói: "Điểm này, vào sau khi Tần Kiền Hoàng xuất đạo mới có sự thay đổi, bởi vì nàng là huyết mạch Phượng Hoàng hiếm thấy! Ở bên Quan Thiên Đài đã từng có người đoán mệnh cho vị Phượng Hoàng Nữ Tần gia kia, nói nàng là mệnh cách Hoàng Hậu trời sinh!
"Mệnh cách Hoàng Hậu?" Mắt của Trần Tiêm Tiêm sáng lên: "Nói như vậy, vị Tần Kiền Hoàng kia, chính là Thái Tử Phi của Thái Tử?"
"Đã từng là như vậy."
"Đã từng?" Hai mắt của Trần Tiêm Tiêm lóe sáng, cảm thấy mình giống như là đã bắt được chân tướng.
"Khụ khụ, ngươi hẳn là cũng biết, Thái Tử đã sống trong một thời gian tương đối dài, ở trong vòng 300 năm, Thái Tử Phi đời trước đã sớm chết rồi, cho nên dù là Tần gia vốn dĩ dự định để cho Tần Kiền Hoàng trở thành Thái Tử Phi, nhưng lại bị Tần Kiền Hoàng cự tuyệt."
"Cự tuyệt? Nàng làm sao lại cự tuyệt?"

"Nàng treo cổ ở cửa hoàng cung, muốn lấy cái chết để làm rõ ý chí..."
Trần Tiêm Tiêm: "! !!"
Gặp quỷ! Nữ nhân kia thật là hung hãn a!
"Cái này thật đúng là.."
"Bất quá về sau tình huống giống như là cũng có biến hóa, bất quá đó cũng không phải là chuyện mà một lão già như ta có thể biết được, ta mặc dù biết được một chút tin tức trên phố, mặc dù có thể bảo đảm tính chân thực, nhưng có chỗ hữu dụng hay không thì cũng không nhất định..."
"Không, không, không, điều này là rất trọng yếu!" Trần Tiêm Tiêm chắc chắn nói, trên mặt khơi gợi lên nụ cười giống như là tiểu ác ma: "Không sai, đây chính là một tin đồn rất quan trọng a..."
Ở bên ngoài Thành Thượng Kinh, Tần Kiền Hoàng giật mình một cái.
"Hả? Đã xảy ra chuyện gì?"
Quay đầu nhìn về phía Thành Thượng Kinh, không biết vì sao, nàng cảm nhận được ở nơi đó truyền đến một cỗ ác ý nồng đậm.
"Cũng không có gì đáng nói, bất quá không ngờ được, cuối cùng vẫn để cho Lạc Tương Tư đào tẩu, không thể không thừa nhận là ta đã khinh thường nàng, bản thể còn đang ở bên trong đột phá, đây chỉ một bộ phân thân, chung quy là đã khinh địch, ánh mắt của Trần Khuynh Địch thực sự tốt như vậy sao, nữ tử ở bên người đều là có tư chất rất cao."
Tần Kiền Hoàng thở dài, trên mặt lộ ra mấy phần u buồn: "Vị trí tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, tòa Thành Thượng Kinh này, chỉ sợ là qua không bao lâu sẽ trở nên hỗn loạn!"

"Mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ cứu mẹ ra! Không quá lâu đâu!"
"Thạch trưởng lão cứ yên tâm, ta đã biết cách làm như thế nào để cứu trưởng lão ra ngoài!"
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm nói lời bảo đảm.
"Được rồi, không sai biệt lắm."
Kèm theo giọng nói của Tiền thống lĩnh vang lên, cửa phòng giam ầm ầm mở ra, Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm chỉ cảm thấy một cỗ đại lực ở sau lưng bắt lấy bọn hắn, trực tiếp kéo bọn hắn ra ngoài phòng giam, dù là lấy tu vi của Trần Khuynh Địch thế mà cũng không kịp phản kháng.
"Ách!"
Gần như đồng thời phát ra tiếng rên rỉ, Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm đồng thời ngẩng đầu lên, lộ ra động tác nhất trí kinh người, nhìn chằm chặp vào Tiền thống lĩnh đang chậm rãi đóng cửa phòng giam, mà đối phương thì mỉm cười đối với hai người, hàm răng trắng ở trong thiên lao mờ tối lộ ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

Chương 445: Người của Thánh Thượng

"Ước định cùng với Thái Tử chỉ có nửa canh giờ, cho nên không sai biệt lắm đã đến giờ, hiện tại các ngươi nên rời đi."
"Hả? Sẽ không nhanh như vậy chứ!"
"Quá kỳ quái!"
"Im miệng, ta nói đến giờ là đã đến giờ, nhanh, nhanh xéo đi cho ta, hoàng cung không chào đón các ngươi."
Trần Khuynh Địch còn muốn dựa vào lí lẽ để biện luận, bất quá sau khi nhìn thấy bộ dáng không chờ đợi được của Tiền thống lĩnh, hắn vẫn đè nén suy nghĩ muốn dùng lí lẽ để biện luận.
Dù sao thì một chiêu vừa rồi Tiền thống lĩnh dùng để lôi hắn và Trần Tiêm Tiêm ra khỏi phòng giam, đến bây giờ vẫn còn khiến cho sau lưng của hắn phát lạnh, không ngờ được kẻ mắt to mày rậm nhìn qua không đẹp trai lắm này, trên thực tế lại có tu vi cực cao! Còn chính là loại sâu không lường được kia!
Chỉ có thể nói không hổ là thống lĩnh cấm vệ Kiêu Quả hay sao?
Sau khi rời khỏi, Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm cứ như vậy bị Tiền thống lĩnh trực tiếp đuổi ra khỏi hoàng cung, thuận tiện nhắc tới, khác biệt so với thời điểm Lưu Cẩn dẫn đường trước đó, vào thời điểm hai người rời đi là từ bên tường góc hoàng cung, leo tường chạy trốn, nhìn qua có vẻ cực kỳ chật vật.
Mà Tiền thống lĩnh thì đứng ở bên tường, cứ như vậy yên lặng nhìn chăm chú vào thân ảnh của hai người, thẳng đến khi bọn họ biến mất ở trong màn đêm, mới xem như là lộ ra một nụ cười.
Một lát sau, một đạo thân ảnh hơi có vẻ to mập yên lặng xuất hiện ở bên cạnh Tiền thống lĩnh. Là Đại tổng quản Ti Lễ Giám! Phùng Nguyên Nhất!
"Thánh Thượng." Phùng Nguyên Nhất hơi hơi cúi đầu, khom người nói ra đối với Tiền thống lĩnh, mà theo thanh âm của hắn rơi xuống, toàn bộ trang phục trên người của Tiền thống lĩnh lập tức biến đổi, áo giáp mờ dần, thay vào đó là một chiếc long bào màu vàng, khí tức nguyên bản mơ hồ không rõ càng là bành trướng lên với tốc độ mà mắt trần có thể thấy.
Ầm ầm! Lấy Phùng Nguyên Nhất và Tiền thống lĩnh làm trung tâm, ở trong phương viên hơn mười mét, toàn bộ không gian đều triệt để bị phong tỏa, một cỗ áp lực khủng bố khó có thể hình dung giáng xuống từ trên trời, bao phủ mà xuống tầng tầng lớp lớp, cho dù là lấy tu vi của Phùng Nguyên Nhất, ở dưới cỗ áp bách kinh khủng này cũng lộ ra vẻ khó xử.
"Thuần Dương Cung có vận số thật lớn." Tiền thống lĩnh, hoặc nói đúng hơn là Thánh Thượng Đại Càn thấp giọng lẩm bẩm nói.

Mà Phùng Nguyên Nhất thì yên lặng cúi đầu, âm thanh vào tai trái ra tai phải, phảng phất như là một pho tượng đá, hắn hầu hạ ở bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn nhiều năm như vậy, tự nhiên biết rõ là lúc này tuyệt đối không nên nói một câu nào.
Không nhìn thấy là ngay cả không gian cũng bị phong tỏa hay sao! Điều này nói rõ cái gì? Giải thích rằng là Thánh Thượng Đại Càn không hy vọng chuyện ở nơi đây bị bất kỳ người nào phát hiện ra!
"Lưu Cẩn làm việc rất tốt." Thánh Thượng Đại Càn xoay chuyển lời nói: "Tiếp đó cho Lưu Cẩn một phần Sinh Tử Đan, để cho hắn nếm thử Sinh Tử Quan một chút a."
"Tuân chỉ!" Phùng Nguyên Nhất cung kính nói ra, đồng thời biểu thị sự đồng cảm thật sâu với vị Đông Cung Thái Tử kia.
Không sai, Lưu Cẩn là người của Thánh Thượng, hoặc nói cho đúng là, thái giám ở trong cái thiên hạ này, ở trong mười người liền có chín người là người của Thánh Thượng, bất kể là Thái Tử, Nhị Hoàng Tử, hay là các hoàng tử khác, thậm chí là ở trong đại nội cung đình, thái giám cũng chính là tai mắt của Thánh Thượng, về phần thái giám không phải là người của Thánh Thượng, thì đang ở bên chỗ dư nghiệt Đại Chu.
Hành trình đi đến thiên lao lần này cũng là như thế, nếu như không phải là có sự đồng ý của Thánh Thượng, chỉ bằng vào Thái Tử làm sao có thể nhúng tay vào cấm vệ Kiêu Quả, phải biết rằng cấm vệ Kiêu Quả thế nhưng lại là cấm quân thủ vệ hoàng cung, trực thuộc Thánh Thượng! Nếu như có thể để cho Thái Tử tùy tiện xông vào, Thánh Thượng Đại Càn không sai biệt lắm là đã có thể tự sát tạ tội với thiên hạ, ở trong hành trình lần này cũng thế, thiên lao làm sao có thể mở ra tùy tiện như vậy?
Không có sự cho phép của Thánh Thượng Đại Càn, một thái giám như Lưu Cẩn có thể dẫn người đi lại trong cung vào đêm khuya? Không có sự cho phép của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm sẽ có thể thăm hỏi đám người Trần gia?
Tất cả mọi thứ đều là do Thánh Thượng Đại Càn cho phép.
Ở bề ngoài tất cả những thứ này đều là do Thái Tử vất vả mưu đồ, bỏ ra một cái giá thật lớn, lúc này mới tranh thủ được cơ hội, trên thực tế nếu như không có sự cho phép của Thánh Thượng Đại Càn, vậy căn bản chính là trăng trong nước, hoa trong kính, sẽ không có bất kỳ khả năng thực hiện nào, hơn nữa sau khi biết rõ điểm này, càng là khiến cho người ta cảm thấy bi ai!
"Haizzz..." Phùng Nguyên Nhất yên lặng thở dài ở trong lòng.
Có một người cha anh minh thần võ còn có tu vi thông thiên như vậy cũng là xúi quẩy của Thái Tử, lần tạo phản hơn một trăm năm trước của Thái Tử, ở biểu hiện bên ngoài là bị Thánh Thượng Đại Càn dùng một tay trấn áp, nhưng thân làm thái giám thiếp thân của Thánh Thượng Đại Càn, hắn còn biết một số tin tức đặc biệt khác.

Lần Thái Tử tạo phản kia, có thể nói là đã phí hết tâm tư, bày bố trong mười năm, mới tranh thủ được một lần cơ hội điều động cấm vệ Kiêu Quả đi chỗ khác, sau đó đưa một nhánh quân đội đã huấn luyện bí mật hơn mười năm vào hoàng cung, hơn nữa còn mời nhân sĩ các phương, bố trí trận pháp phong tỏa thiên địa nguyên khí, còn hạ độc, thậm chí là ngay cả một trong nhưng nội tình trong nội bộ Hoàng Cung - đại trận hoàng cung cũng đều bị Thái Tử nắm giữ, có thể nói là sau khi chuẩn bị đầy đủ mới bắt đầu tạo phản.
Vô luận là ai cũng sẽ cảm thấy Thái Tử có tỷ lệ thắng lợi rất cao.
Nhưng trên thực tế, ở trong mắt của Phùng Nguyên Nhất, cấm vệ Kiêu Quả bị dời đi là do Thánh Thượng ngầm đồng ý, mà quân đội do Thái Tử bí mật huấn luyện, có một nửa trở lên thật ra lại là mật thám của Thánh Thượng, về phần nhân sĩ giang hồ đến từ các phương, đây trái lại là do Thái Tử dựa vào năng lực tranh thủ được, đáng tiếc chỉ là nhóm đồ đần, bị Thánh Thượng thuận tay đập chết.
Còn thê thảm nhất chính là cái gọi là đại trận hoàng cung, Thái Tử đã làm như thế nào để nắm giữ?
Phùng Nguyên Nhất đã tận mắt thấy Thánh Thượng Đại Càn lén lén lút lút chạy tới Đông Cung, sau đó ném chìa khóa không chế đại trận hoàng cung ở cửa ra vào Đông Cung, vừa vặn bị Thái Tử nhặt được, hết lần này tới lần khác vị Thái Tử đơn thuần kia lại thực sự cho rằng Thiên Mệnh ở nơi ta, vui mừng quá đỗi, sau đó liền quyết định phát động tạo phản..
Về sau Thái Tử tạo phản thất bại, Thánh Thượng Đại Càn còn phàn nàn với Phùng Nguyên Nhất hắn.
"Đứa nhỏ này làm sao lại giản dị như vậy, chậc, lúc tạo phản ngay cả một chút kỹ thuật và hàm lượng cũng đều không có, lá gan phải lớn hơn một chút, bước chân cũng phải dài hơn một chút, nếu muốn tạo phản, thì nhất định phải tìm tới người có thể chống lại trẫm mới đúng a, chỉ mời đến đám đần kia thì có tác dụng gì."

Chương 446: Hoài niệm

"Đổi thành trẫm mà nói, sẽ cấu kết với toàn bộ Phật Môn, Đạo Môn, Thuần Dương Cung, còn có Bắc Nhung, Đông Hải, để cho nguyên một đám chí cường giả đi đến hoàng cung, sau đó bản thân trẫm sẽ trốn ở Đông Cung không ra, để cho bọn hắn ra tay đánh nhau ở hoàng cung, cuối cùng lại ngầm hạ thủ, xử lý hoàng đế đồng thời còn có thể tiêu trừ vài sự uy hiếp lớn, một hòn đá ném hai chim..."
"Không được a, đứa nhỏ này vẫn quá giản dị và thiện lương, tâm còn chưa đủ ác, ra tay cũng không đủ mạnh, như vậy trẫm làm sao có thể yên tâm bàn giao...à, giao giang sơn cho hắn, trẫm phải giáo dục hắn thật tốt, lão Phùng a, trước tiên phạt hắn ba tháng tiền xài vặt, còn trẫm sẽ suy nghĩ cách làm sao để giáo dục hắn..."
Phùng Nguyên Nhất: "..."
Như vậy ai mà chịu nổi a!
Sau khi rời khỏi hoàng cung, Trần Khuynh Địch và Trần Tiêm Tiêm liền không ngừng bước chạy về khách sạn.
"Sư huynh!"
"Hả! Sao, sao thế?"
Trần Khuynh Địch nơm nớp lo sợ nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm, sự bực bội vừa mới bị đuổi ra khỏi thiên lao lập tức biến mất không còn một mảnh, thay vào đó thì là sợ hãi chuyện bản thân cầm khối bảo ngọc kia để nạp tiền.
Gặp quỷ! Cơ duyên của nhân vật chính cũng đều đã bị lấy đi để nạp tiền! Còn chơi cái cọng lông a! Đây chắc chắn là sinh tử đại thù! Bản Chân Truyền đã không thể cứu được rồi!
Trần Tiêm Tiêm chau mày, mặc dù bóng đêm lờ mờ, nhưng nàng vẫn nhìn ra được sự khẩn trương của ca ca.
Kỳ quái, ca ca cho tới nay mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng đều là trong lòng đã có dự tính, làm sao sẽ khẩn trương đây? Hơn nữa còn là khẩn trương đối với mình, chẳng lẽ là ở trên mặt mình có vật gì kỳ quái?
À! Trong nháy mắt, nhìn thần sắc do dự mà khẩn trương của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm giống như là thể hồ quán đỉnh vậy, chợt bừng tỉnh.
"Là sự tình bảo ngọc sao?"
"Ách!"
Chết rồi! Nàng đã biết được!
Cả người của Trần Khuynh Địch thót một cái, kém chút nữa là đã trực tiếp té xỉu trên mặt đất.
Gặp quỷ! Tính sai rồi! Sớm biết như vậy thì ta sẽ không mang Trần Tiêm Tiêm vào thiên lao, nàng nhất định là đã từ trong miệng của

người Trần gia biết được sự tồn tại của bảo ngọc! Nàng đây là có ý gì? Là muốn đòi lại bảo ngọc hay sao?
Đậu xanh rau má, món đồ kia đã bị ta dùng để nạp tiền rồi a!
Hơn nữa còn không nạp được bao nhiêu tiền a! Ngay cả môt chút tác dụng cũng đều không có!
Cô có bản lãnh thì đi tìm hệ thống mà đòi a!
Suy nghĩ của Trần Khuynh Địch trở nên hỗn loạn, cả người đều có một chút ngơ ngơ ngác ngác: "Ách, đúng.."
"Quả nhiên là thế!" Trần Tiêm Tiêm chắc chắn nói, chợt lộ ra một nụ cười nhu hòa.
Sư huynh thật là, thế mà lại khẩn trương bởi vì loại chuyện nhỏ này, đoán chừng là đang lo lắng mình hiểu lầm a?
Dù sao thì lúc trước sư huynh cũng đã cầm bảo ngọc của mình đi, nhưng đối với bản thân mình mà nói, khối bảo ngọc kia kỳ thật cũng không có tác dụng gì, thay vì nói đó là một cái cơ duyên, không bằng nói đó chẳng qua chỉ là đồ vật mà bản thân mình dùng để hoài niệm cha mẹ đã qua đời mà thôi, không ngờ thế mà lại làm cho sư huynh lo lắng như thế...
Chuyện này nói rõ là sư huynh thực sự rất quan tâm đến mình a!
"Sư huynh."
"Cơ duyên ở trong khối bảo ngọc kia, đưa cho sư huynh cũng không sao cả."
"A?" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Tiêm Tiêm, kém chút nữa đã cho rằng mình nghe lầm.
Nàng vừa rồi nói cái gì? Tặng cơ duyên cho ta?
"Muội có ý tứ gì."
"Dù sao thì sư huynh cũng đã chiếu cố ta lâu như vậy, ta có thể có được tu vi như hôm nay, cũng đều là công lao của sư huynh, cho nên ta cũng không cần cơ duyên trong khối bảo ngọc kia, sư huynh cũng không cần phải khẩn trương như vậy."
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch lại cảm nhận được sự ấm áp trước đó chưa từng có.
Dưới gầm trời này thế mà lại còn có loại chuyện tốt này.
Chẳng lẽ đây chính là cái gọi khổ tận cam lai (Hết khổ đến sướng) sao?
"Muội, muội thực sự không gạt ta?" Trần Khuynh Địch run rẩy nói.
Ở dưới bóng đêm Trần Tiêm Tiêm không thể thấy rõ nét mặt của hắn, nhưng chỉ cần nghe cái âm điệu run rẩy kia, cũng đủ làm cho Trần Tiêm Tiêm cảm thấy không khỏi tức cười, không ngờ được ca ca lại là một người nhạy cảm như vậy a, có cảm giác như là lại biết ca ca thêm một chút, nên nói như thế nào đây...thực sự là đáng yêu a.
"Muội không lừa sư huynh đâu, thực sự cho sư huynh đó."
Thân hình của Trần Khuynh Địch lay động một cái, kém thì té xỉu

trên đất, nhưng không phải là vì khủng hoảng, mà là vì vui mừng đạt đến mức tận cùng, cùng với một loại cảm giác tràn đầy thành tựu.
Ta đã thành công!
Không sai! Ta đã thành công hóa đại thù thành tình bạn với Trần Tiêm Tiêm, thành lập được quan hệ hữu nghị thuần khiết!
Bằng không thì Trần Tiêm Tiêm làm sao lại không thèm để ý đến sự tình bảo ngọc?
"Cảm ơn, thật sự cám ơn." Ở dưới sự kích động, Trần Khuynh Địch trực tiếp cầm hai tay của Trần Tiêm Tiêm, đưa mặt tới gần mặt của Trần Tiêm Tiêm, cảm động nói ra.
"Ách, sư huynh, quá gần!"
"Kêu sư huynh cái gì chứ, về sau cứ gọi ta là ca ca a!"
Lúc này cần phải rèn sắt khi còn nóng, tiến tới một bước để rút ngắn khoảng cách!
"Ca ca..." Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Trần Khuynh Địch, khuôn mặt của Trần Tiêm Tiêm cũng cấp tốc trở nên đỏ bừng, hốt hoảng liếc mắt, không dám nhìn thẳng vào đối phương, thấp giọng nói ra: "Ca, ca ca...thực, thực sự không có gì."
A a! Quá, quá gần! Ca ca đứng quá gần! Nếu cứ tiếp tục như vậy mình sẽ không khống chế bản thân được!
Không được! Phải nói sang chuyện khác!
"Cơ duyên ở trong bảo ngọc thì đưa cho ca ca, ca ca chỉ cần trả lại bảo ngọc cho ta là được..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Cái gì?
Lời nói của Trần Tiêm Tiêm vừa dứt, thân thể của Trần Khuynh Địch liền lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên cứng ngắc, tâm thần vốn dĩ bởi vì kích động mà sôi trào cũng dần dần trở nên nguội lạnh.
Bảo ngọc? Mẹ nó! Bất kể là bảo ngọc hay là cơ duyên ở bên trong, tất cả đều đã bị ta dùng để nạp tiền mất rồi a! Ông trời ơi! Đây chính là cái gọi là từ thiên đường rớt xuống địa ngục hay sao?
"Dù sao thì bảo ngọc cũng là di vật của cha mẹ, ta không cần cơ duyên, chỉ cần bảo ngọc để hoài niệm cha mẹ đã mất mà thôi!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Tay chân lạnh buốt hẳn là có thể hình dung được Trần Khuynh Địch bây giờ a.
Nhân vật chính đáng thương, cha mẹ mất từ nhỏ, món đồ để lại duy nhất chính là một khối bảo ngọc, mà khối bảo ngọc kia lại bị ca ca trong tộc mang đi, nhiều năm qua đi, vì lấy lại bảo ngọc, nhân vật chính thậm chí không còn yêu cầu cơ duyên ở bên trong bảo ngọc, mà chỉ hi vọng là ca ca có thể trả lại bảo ngọc cho mình, nhưng mà ca ca lại không bỏ ra được bảo ngọc!
Nói một cách khác, nhân vật chính vẻn vẹn chỉ muốn lấy lại bảo

ngọc để hoài niệm cha mẹ đã mất, một cái yêu cầu nhỏ như vậy, ca ca cũng không thể thỏa mãn, dựa theo nội dung cốt truyện bình thường, chuyện này đến cuối cùng tất nhiên là sẽ trở mặt thành thù a! Hơn nữa trước đó nếu có tình cảm càng sâu, sau này chém giết nhau sẽ càng không lưu tình!

Chương 447: Tạo Hóa Viêm

Bẫy rập! Đây chính là bẫy rập a!
Ở phía đối diện, tinh thần của Trần Tiêm Tiêm vẫn còn hoảng hốt, vừa liếc trộm gương mặt của Trần Khuynh Địch, vừa thấp giọng thì thào: "Hơn nữa kỳ thật vào lúc ta còn nhỏ, ta đã quên mất hình dáng của bảo ngọc..."
Trần Khuynh Địch kinh ngạc, vào giờ khắc này, đại não cằn cỗi của hắn phi tốc vận chuyển.
"Muội nói là, muôi không nhớ rõ dáng vẻ của bảo ngọc?"
"Đúng vậy a..."
"Thật sự là tiếc nuối! Yên tâm! Ngay mai sư huynh sẽ trả lại bảo ngọc cho muội!" Trần Khuynh Địch đè nén sự hưng phấn cùng với cuồng hỉ ở trong lòng, hai tay run run rẩy rẩy, run giọng nói.
Trời cũng giúp ta!
Trần Tiêm Tiêm ngay cả dáng vẻ của bảo ngọc cũng đều không nhớ rõ? Sáng ngay mai ta sẽ đi đến cửa hàng ngọc thạch lớn nhất Kinh Thành, mua một khối bảo ngọc thượng hạng!
Dù sao thì mọi người đều tưởng là ta đã lấy đi cơ duyên, cho nên bảo ngọc mới trở nên bình thường, chỉ cần không có ai nhớ dược dáng vẻ của bảo ngọc dài ngắn ra sao, thì sẽ không có khả năng bị bại lộ! Bất quá để đề phòng vạn nhất, dáng vẻ của bảo ngọc nhất định phải đẹp mắt, phải lộng lẫy, phải sang trọng...
Để ta suy nghĩ một chút...
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch vận dụng trí tuệ của mình để suy nghĩ đối sách. Ở bên trong Viêm Hán Quốc cách Kinh Thành rất xa.
Ở ngoại ô Lạc Viêm Thành, có một vết nứt không gian màu đen chợt hiện, sau đó chỉ thấy một đạo thân ảnh khôi ngô toàn thân đều là vết thương rơi ra từ bên trong vết nứt không gian, chật vật rơi trên mặt đất, nhưng khí tức ở trên người lại vô cùng cường đại, nghiễm nhiên đã đạt đến cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả! Cái cảnh giới này ở trong Viêm Hán Quốc trên cơ bản đã là vô địch thiên hạ.
"Ha ha ha! Không chết! Bản Hầu quả nhiên là hồng phúc tề thiên!" Khương Hằng giãy dụa bò lên, phát ra một tiếng gầm: "Tốt! Đại nạn không chết tất có hậu phúc! Ngày xưa bản hầu phát hiện ra một tòa bí cảnh không gian ở nơi này, ở bên trong hẳn là dược viên còn để lại từ thời Thượng Cổ, chẳng qua là lúc đó năng lực của ta có hạn, không có cách nào mở ra bí cảnh, nhưng hiện tại thì vừa vặn!"
"Bây giờ ta sẽ mở dược viên ra, dùng thần dược ở bên trong để khôi phục thực lực, trở lại thời kỳ đỉnh phong, thậm chí là nâng cao một bước!"

"Trần Tiêm Tiêm! Lạc Tương Tư! Các ngươi hãy đợi bản hầu đến trả thù a!"
"Hắc xì!" Ở bên trong một tòa bí cảnh không gian, Dương Xuân bỗng nhiên hắt hơi một cái.
Ở bên trong bí cảnh không gian phía dưới Lạc Viêm Thành, Dương Xuân chính là đang vung xẻng, hì hục xúc đất.
"Roạt roạt!"
Mỗi một lần xúc đất, Dương Xuân đều có thể cảm nhận được cương khí, khí huyết, nguyên thần của bản thân đều chấn động, từng dòng dược lực hóa thành từng đoàn từng đoàn hỏa diễm cháy hừng hực ở trong cơ thể của nàng, không ngừng rèn luyện tinh, khí, thần của nàng, ngay tiếp đó một lượng lớn dược thảo liền bị xúc vào trong túi trữ vật của nàng.
Mà ở bên trên bờ vai của Dương Xuân, tiểu Yêu đã hiển hóa ra hình thể, rõ ràng là một con mèo nhỏ màu trắng, vừa lắc cái đuôi nhỏ, vừa phát ra âm thanh cổ vũ.
"Cố lên! Cố lên! Cố lên!"
"Thế nào? Thấy môn bí pháp Dược Vương Xẻng này có lợi hại hay không? Cửu Mệnh Miêu nhất tộc chúng ta trời sinh yếu đuối, kém rất nhiều so với những đại tộc Yêu Thần kia, toàn bộ đều dựa vào môn bí pháp Dược Vương Xẻng này, chỉ cần tìm được một khối bảo địa phong thuỷ thật tốt, trồng dược liệu lên, sau đó không ngừng làm ruộng liền có thể tăng cao tu vi."
"Bình thường ta sẽ không nói môn bí pháp này cho người khác!"
Tiểu Yêu càng nói càng hăng say, càng nói càng vui vẻ, nghiễm nhiên là có một loại bộ dáng "hiện tại ta mới phát hiện ra ta nguyên lai lại lợi hại như vậy", mà sự thật xác thực cũng là như thế, tối thiểu là hiện tại Dương Xuân cũng cực kỳ đồng ý với tiểu Yêu, môn bí pháp Dược Vương Xẻng này nhìn qua rất ngu ngốc, nhưng lại nội uẩn đại đạo.
Mỗi một xẻng rơi xuống, xúc lên không phải là đất, mà là tinh hoa dược thảo! Những tinh hoa dược thảo này đều là do dược thảo ở bên trong quá trình sinh trưởng rót vào bên trong thổ nhưỡng, sau khi bị xúc ra ngoài không những sẽ không làm tổn thương dược tính, trái lại còn nâng cao thêm một bước, đồng thời còn có thể tăng cường cảnh giới tu vi cho người xúc đất.
Đây là tuyệt thế bí pháp! Là tuyệt thế bí pháp hàng thật giá thật! Không kém một chút nào so với Tuyệt Thế Thần Công!
Ý niệm tới đây, Dương Xuân lập tức càng xúc thêm hăng say.
"Ầm ầm!"
Chưa dứt mạch suy nghĩ, Dương Xuân vốn đã xúc đất hơn một tháng toàn thân bỗng nhiên chấn động, một thân tu vi ở dưới sự mài giũa của vô số tinh hoa dược thảo không ngừng được tăng cường, theo một xúc cuối cùng rơi xuống, đúng là bỗng nhiên tăng vọt, cuối cùng

hội tụ thành một khỏa Kim Đan ở trên đỉnh đầu của nàng!
"Đến rồi!"
Toàn bộ không gian chấn động, khiến cho tiểu Yêu kích động trực tiếp nhảy dựng lên, quả nhiên, theo một xẻng cuối cùng này của Dương Xuân rơi xuống, không gian ở bên trong bí cảnh trước kia còn vô cùng bình tĩnh, vậy mà chậm rãi hiện ra một ánh lửa mà mắt trần có thể thấy, toàn thân ánh lửa có màu tím, giống như tử khí đông lai.
"Tạo Hóa Viêm! Là chân hỏa được dùng để luyện chế Bất Tử Đan năm đó! Quả nhiên là đã xuất hiện!" Tiểu Yêu điên cuồng hô to, trong mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ như điên, bởi vì nàng rốt cục đã nhìn thấy được hi vọng tái tạo thân thể của bản thân.
Trong ba đại kỳ diễm thiên hạ, Tam Vị Chân Hỏa xếp hạng thứ nhất, chính là kiếp nạn chi hỏa do thiên địa đản sinh, phóng nhãn ra toàn thiên hạ cũng không có ai có thể nắm giữ, không biết đã thiêu chết bao nhiêu Võ Đạo Tông Sư, đánh gãy con đường võ đạo của bao nhiêu người, là thứ mà vô số người tình nguyện chết già cũng không nguyện ý đối mặt, tự nhiên không cần nói nhiều đến sự khủng bố của nó.
Nhân Đạo Tân Hỏa xếp hạng thứ hai, ngọn lửa này cũng không bình thường, chính là vào thời điểm nhân tộc quật khởi ở thời đại Thái Cổ, Nhân Tổ dùng tính mệnh bản thân đốt lên tân hỏa, truyền lại đời đời, nhân đạo bất diệt, tân hỏa không dứt, có lời đồn chính là nhờ vào sự bảo vệ của ngọn lửa này, nhân tộc mới có thể trường thịnh không suy trong ngàn vạn năm, xưng bá Trung Thổ, đáng tiếc là ngọn lửa này lại vô hình vô sắc, giống như là Tam Vị Chân Hỏa vậy, ngoại trừ Nhân Tổ lúc trước thì không có người nào có thể nắm giữ.
Mà kỳ diễm xếp hạng thứ ba, dĩ nhiên chính là Tạo Hóa Viêm lúc này. Ngày xưa Thiên Sư Từ Phúc đã dùng ngọn lửa này để khai lò luyện đan, lửa cháy hừng hực trong chín chín tám mươi mốt ngày không dứt, luyện ra Thần Đan đệ nhất từ xưa đến nay - Bất Tử Dược! Đáng tiếc là viên đan này bị trời ghen tỵ, cuối cùng đã biến mất không còn tăm tích, Thiên Sư Từ Phúc thì bị phản phệ chết ngay tại chỗ.
Nhưng bất kể như thế nào, nếu như tiểu Yêu muốn ngưng tụ ra Cửu Mệnh Miêu Chi Thân một lần nữa mà không phải tìm nhân loại để đoạt xá, vậy thì nàng nhất định phải sử dụng Tạo Hóa Viêm! Bởi vì chỉ có nó, mới có thể đoạt tạo hóa cho nàng, mới có thể mang đến cho nàng hi vọng quật khởi một lần nữa! Mà không phải chỉ là một người bình thường.

Chương 448: Mất ráo

Trọng yếu hơn chính là...
"Dương Xuân! Lên! Mau dùng Tạo Hóa Viêm để tẩy luyện Kim Đan! Thứ này sẽ trở thành căn cơ Chí Tôn của ngươi!"
"Nếu không chịu được thì sẽ biến thành tro cốt, hôm nay ta và ngươi cược mệnh! Có dám hay không? !"
"Đừng quên là ngươi còn muốn đuổi kịp vị sư huynh kia!"
Thu hồi Dược Vương Xẻng, Dương Xuân ngẩng đầu nhìn lên trời, ngọn lửa cháy hừng hực kia không có một chút cuồng bạo nào, trái lại còn giống như một bầu trời màu tím tráng lệ, phảng phất như là thịnh cảnh xinh đẹp nhất thiên hạ, nhưng nàng biết rõ, ở phía sau sự xinh đẹp đó, là nhiệt độ cùng với lực phá hoại đáng sợ tới cực điểm! Nếu không cẩn thận sẽ chết thật!
"Không sợ!" Dương Xuân hít vào một hơi thật sâu, tinh, khí, thần cả người tăng thêm một bước, phảng phất như là nhìn thấu sinh tử vậy.
Mà tiểu Yêu ở bên cạnh cũng là lộ ra ý cười, có lần kinh lịch này, ngày sau nếu như tiến vào Võ Đạo Tông Sư, Sinh Tử Quan đối với Dương Xuân mà nói trên cơ bản cũng chỉ là thùng rỗng kêu to!
"Lên!"
"Lên!"
Dương Xuân cùng với tiểu Yêu đồng thời hét lớn, sau đó nhất cử xông vào bên trong Tạo Hóa Viêm đầy trời kia.
Mà cùng lúc đó, mua một bộ quần áo đẹp ở Lạc Viêm Thành, lại tắm rửa một cái, chại lải kiểu tóc, cuối cùng một lần nữa biến trở về bộ dáng một thiếu niên anh tuấn tiêu sái, Khương Hằng ngạc nhiên mà ngẩng đầu.
Vốn dĩ hắn còn muốn dùng Tầm Bảo Bàn mà hắn vừa đạt được ngoài ý muốn ở Lạc Viêm Thành để tìm kiếm vị trí lối vào bí cảnh không gian, không ngờ được là còn chưa đợi hắn tìm, một cỗ ba động không gian kỳ quái chính là truyền đến từ một chỗ trong Lạc Viêm Thành, bị hắn bén nhạy phát hiện ra, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là đại khí vận?
"Quả nhiên là thế." Khương Hằng mỉm cười, không có một chút ngoài ý muốn nào, bởi vì hắn cũng đã thấy loại chuyện này rất nhiều.
Từ khi trưởng thành cho đến nay, hắn không phải là chưa bao giờ gặp thất bại, cũng không phải là không bị người đuổi giết, cửu tử nhất sinh, nhưng bất kể như thế nào, sau mỗi lần hắn thất bại, đều sẽ ngoài ý muốn gặp được đủ loại kỳ ngộ, sau đó lấy được đủ loại bảo vật, tiếp đó mang theo thực lực tăng vọt giết ngược trở về.
Quả nhiên là lần này cũng không ngoài ý muốn! Cái gọi là bí cảnh không gian này chính là chuẩn bị cho bản hầu!

"Xuân Thu Chiến Xa bị mất đi, bản hầu vẫn còn có bảo vật tốt hơn!"
Vung tay phải lên, một chuôi trường đao liền xuất hiện ở trên tay của Khương Hằng, ở phía trên thân đao khắc hoạ từng đầu yêu thú Thượng Cổ mà bây giờ đã tuyệt tích, có Trấn Hải Hống gào thét bên bờ sông, có Côn Bằng Triển Sí bay cao, có Chân Long bay lượn Cửu Thiên, còn có mười đầu Kim Ô treo lơ lửng trên trời cao, chiếu rọi đại địa.
"Ngày xưa bản hầu thu hoạch được vật này ở trong di tích Yêu tộc, chỉ là vẫn không có biện pháp khống chế nó, sau khi bản hầu hạ quyết tâm, dùng một giọt Phượng Hoàng Chi Huyết cuối cùng trên người làm tan phong ấn, uy lực của nó liền cao hơn một bậc so với Xuân Thu Chiến Xa! Không qua bao lâu nữa ta sẽ giết trở lại Kinh Thành!"
"Đông Hoàng Đao! Từ nay về sau ngươi sẽ thay thế Xuân Thu Chiến Xa, đi theo bản hầu cùng nhau chinh chiến thiên hạ!"
"Không người nào có thể ngăn cản bản hầu quật khởi!"
"Ở trong cái thiên hạ này, ngoài ta ra còn có ai?"
"Ha ha ha!‘’
Mang theo tự tin ngập trời, Khương Hằng cười to đi về phía phương hướng mà bản thân cảm ứng được.
Tại Lạc Viêm Thành, ở trong một tầng hầm bị vứt bỏ.
"Chính là chỗ này."
Hai mắt của Khương Hằng sáng rực, trong tay bưng một kiện bảo vật giống như la bàn, kim đồng hồ ở phía trên hướng về phía nơi hẻo lánh trong tầng hầm, lấp lóe quang mang màu vàng, mà ở bên trong cảm ứng của hắn, ở nơi hẻo lánh kia cũng đang không ngừng truyền ra ba động không gian kịch liệt, hơn nữa còn có xu thế trở nên mạnh hơn.
"Chẳng lẽ là bí cảnh không gian đã sắp mở ra?" Khương Hằng ngạc nhiên mà nói ra, loại chuyện này ở bên trong nhiều năm kinh lịch tầm bảo của hắn cũng là lần đầu tiên, bất quá rất nhanh hắn liền lộ ra một nụ cười thành công: "Xem ra là bởi vì bí cảnh cảm nhận được bản hầu đến, cũng phát hiện ra tu vi của bản hầu đã tăng nhiều, hơn xa lúc trước, cho nên lúc này mới chủ động mở ra a!"
Bản hầu quả nhiên là Thiên Mệnh Chi Tử!
"Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, hừ, chẳng qua chỉ là dựa vào bối cảnh và truyền thừa cường đại mà thôi, bản hầu quật khởi từ khi còn bé, trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ mới có thể đi tới một bước như ngày hôm nay, thiếu sót duy nhất chính là một môn Tuyệt Thế Thần Công, đây cũng là nhược điểm lớn nhất của bản hầu."
"Lần thất bại trước, bất quá cũng chỉ là do bị người lợi dụng nhược điểm, cuối cùng đưa tới phản ứng dây chuyền mà thôi."
"Lần này bản hầu mượn nhờ thần dược trong bí cảnh không gian, sử dụng bí phương Thượng Cổ luyện chế một khỏa Tiên Thiên Thần

Đan, sau đó lại dùng nó xem như là tài nguyên tu luyện, vừa vặn có thể trợ giúp bản hầu tu luyện môn Tuyệt Thế Thần Công lấy được vào mấy năm trước đến cảnh giới đại thành! Đến lúc đó, sẽ chính là thời điểm bản Hầu phản kích!"
"Ha ha ha! Không có người nào có thể đánh bại bản hầu!"
Khương Hằng càng nói càng trở nên kích động, nhìn lối vào bí cảnh không gian càng phảng phất như là thấy được mỹ nhân tuyệt thế vậy, la bàn ở trong tay càng là bộc phát ra hào quang, bắt đầu phá giải lối vào bí cảnh không gian, tin rằng qua không bao lâu nữa, bản thân hắn liền có thể đi vào trong đó, từ đó đi lên trên con đường vô địch.
Ầm ầm!
"Mở!"
Gợn sóng không gian dập dờn, ở dưới sự chỉ dẫn của quang mang la bàn, một cánh cửa hư ảo xuất hiện ở nơi hẻo lánh dưới tầng hầm.
"Bí cảnh thần dược, bản hầu đến đây!"
"Một bước lên trời! Nhân họa đắc phúc! Hắn là nói đến bản hầu a!"
Khương Hằng đắc chí vừa lòng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong cánh cửa, một giây sau, hắn liền xuất hiện ở trong cái gọi là bí cảnh thần dược. Đập vào mắt chính là một biển lửa màu tím.
Khương Hằng: "? ??"
Biển lửa trải rộng trên trời dưới đất, hỏa diễm xông lên thiên không, thậm chí là thiêu đốt không gian vô hình đến mức rung chuyển không thôi, hiển nhiên cỗ ba động không gian mà Khương Hằng cảm nhận được trước đó, chính là do biển lửa này đưa tới, mà khiến cho hai mắt của Khương Hằng đỏ như máu, cảm thấy đau lòng không thôi chính là, ở ngay trong bí cảnh, theo ngọn lửa mở rộng, hắn có thể nhìn thấy vô số loại thần dược, vô số loại kỳ trân, toàn bộ bị ngọn lửa thôn phệ! Cuối cùng là ngay cả một chút xíu cũng không còn sót lại.
Không thấy! Mất ráo! Hi vọng nghịch tập của bản hầu!
"Đáng chết!" Khương Hằng gầm thét một tiếng, nhưng rất nhanh hắn liền biến sắc, đặt ánh mắt lên bên trên ngọn lửa xinh đẹp giống như bầu trời tím này, hắn nhớ là dường như hắn đã từng nhìn thấy một loại lửa tương tự như vậy ở trong Tàng Thư Thất Đông Cung, chỉ là sự chú ý ban đầu của hắn đều ở bên trên thần dược, cũng không có chú ý tới sự đặc thù của ngọn lửa này, bây giờ nghĩ kỹ lại…

Chương 449: Yêu Thần Sơn

"Đây chẳng lẽ là Tạo Hóa Viêm? ! Là hỏa diễm luyện chế Bất Tử Dược ngày xưa!" Khương Hằng kinh ngạc nói, cả người lại trở nên kích động thêm một lần nữa.
Không còn thần dược? Không quan trọng! Khương Hằng ta phúc lớn mạng lớn, gia đại nghiệp đại, sẽ để ý đến một chút thần dược hay sao? Có cái Tạo Hóa Viêm này, bản thân ta căn bản cũng không cần luyện chế đan dược! Chỉ cần đi vào bên trong Tạo Hóa Viêm một lần, nói không chừng liền có thể thu nạp nó để cho bản thân sử dụng, từ đó nhất phi trùng thiên!
Mặc dù ở trong đó có nguy hiểm không giống như bình thường, nhưng ta là ai? Là Thiên Mệnh Chi Tử! Ta sẽ sợ một cái Tạo Hóa Viêm hay sao?
"Ha ha ha! Quả nhiên hôm nay chính là ngày mà bản hầu quật khởi! Không còn thần dược, vậy bản hầu liền dùng Tạo Hóa Viêm để đúc ra căn cơ bất hủ!"
Ầm ầm!
Lời nói của Khương Hằng còn chưa dứt.
Ánh lửa màu tím trước kia còn tàn phá thiên địa bừa bãi đột nhiên dừng lại, tiếp đó phảng phất như là một nhánh quân đội có tướng lĩnh, ngọn lửa nguyên bản không ngừng mở rộng, lại bắt đầu tập trung về phía trung ương, vô số hào quang hội tụ, sóng nhiệt khủng bố tràn ngập trong thiên địa cũng bắt đầu dần dần thu liễm, thấy vậy Khương Hằng lại là…
Khương Hằng: "? ??"
Trực giác nói cho Khương Hằng biết, chuyện kế tiếp sẽ khiến cho hắn cảm thấy tương đối khó chịu. Mà thật bất hạnh là, trực giác của hắn lại hoàn toàn chính xác.
Một tiếng long ngâm giống như tiếng thét dài trùng trùng điệp điệp, từ trung tâm ngọn lửa lên như diều gặp gió, mang theo một cỗ vận vị thoải mái, hào khí, hăm hở, những nơi đi qua mang theo ánh tím đầy trời, ngọn lửa nổ ầm một tiếng, hóa thành một vòng lại một vòng khí lãng mà mắt trần có thể thấy khuếch tán ra bên ngoài.
Tử khí đông lai ba ngàn dặm!
Khương Hằng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này, ở trung ương ngọn lửa màu tím, một khỏa Hợp Đạo Kim Đan không giống với võ giả tầm thường, toàn thân hiện ra màu tím vàng chập trùng lên xuống, phảng phất như có sinh mệnh vậy, đang không ngừng phun ra nuốt vào thiên địa tinh hoa, mà ở phía trên Kim Đan, thì là một tòa sơn ảnh tuyệt đẹp.
Ở trên núi có Bạch Hổ đang hoành hành, có Chân Long bay quanh

núi, có Kim Ô giống như mặt trời mới mọc treo cao, có Côn Bằng chui ra từ trong nước, phiêu phù trên chín tầng trời, vô số Thần Thú, đều hiện lên ở trên toà sơn ảnh này, phảng phất như tái hiện lại thịnh cảnh của Yêu tộc trong thời đại Thái Cổ, mang theo khí tức Mãng Hoang nồng đậm.
Đó là Yêu Thần Sơn thời Thái Cổ!
"Tốt tốt tốt! Quả nhiên là có thể ngưng tụ ra dị tượng Kim Đan Yêu Thần Sơn! Đạo cơ hoàn mỹ! Là đạo cơ hoàn mỹ chân chính!"
"Nhất phi trùng thiên! Đây là nhất phi trùng thiên chân chính!"
"Sau khi đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, ngươi sẽ chính là Yêu tôn duy nhất trong đại thế giới Trung Thổ!"
Tiểu Yêu phiêu nhiên đáp lên bên trên bờ vai của Dương Xuân, vạn phần mừng rỡ nhìn Kim Đan ở trên đỉnh đầu của Dương Xuân, còn có màn dị tượng đáng sợ kia.
"Đừng quên, về sau phải luyện lại yêu thân cho ta."
"Được a, ta sẽ không quên."
Dương Xuân sờ lên bộ lông trắng toát không có một chút bụi bặm nào của tiểu Yêu, khẽ cười nói. Mặc dù hình dạng của nàng không có biến hóa, vẫn là bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn khả ái, nhưng theo nụ cười của nàng, lại để lộ ra mấy phần dáng vẻ thành thục.
"Ha ha ha!"
"Lần này lại tiến gần với ca ca thêm một bước!"
Dáng vẻ thành thục hỏng mất trong nháy mắt.
"A, lại là cái tên sư huynh kia, thật không biết là hắn tốt chỗ nào."
"Là lá la." Không để ý đến lời phàn nàn của tiểu Yêu, Dương Xuân khẽ hát, định rời khỏi bí cảnh.
Nhưng mà.
"Ba ba ba."
Một tràng tiếng vỗ tay truyền đến, hấp dẫn lực chú ý của Dương Xuân cùng với tiểu Yêu, chỉ thấy Khương Hằng chậm rãi đi tới từ một nơi không xa, nhìn dị tượng cùng vĩ lực chấn động thiên địa của tiểu Yêu, trên mặt mang theo vẻ tán thán.
"Không tầm thường, không ngờ được ở loại địa phương biên hoang như Viêm Hán Quốc, thế mà còn có thể sinh ra một nhân kiệt giống như ngươi."
"Ngươi là?" Dương Xuân nhíu mày, toà bí cảnh không gian này hẳn là còn chưa bị bại lộ mới đúng a, tại sao lại có thể có người tiến vào?
"Bản hầu là Khương Hằng, người ở dạng địa phương biên hoang như ngươi có lẽ là không biết, nhưng ngươi hẳn là biết hoàng triều Đại Càn chứ? Bản hầu chính là Hầu gia của triều đình Đại Càn! Là tồn tại trên vạn người!"
Dương Xuân: "..."
Chuyện này rất đáng giá để kiêu ngạo hay sao? Dương Xuân ta chính là xuất thân từ một trong mười đại thánh địa võ đạo, là đệ tử Thuần

Dương Cung, ngươi có nhìn thấy ta khoe khoang hay không?
"Ồ?" Dường như phát giác ra được sự khinh thường của Dương Xuân, Khương Hằng cũng có một chút bất mãn, chợt đánh giá Dương Xuân từ trên xuống dưới một lần, không thể không thừa nhận, Dương Xuân chính là một mỹ nhân, vô luận là dung mạo hay là khí chất đều là thượng giai, điều đáng tiếc duy nhất chính là, ở bên trên dáng người vẫn có thiếu hụt to lớn.
Không chỉ kém hơn một điểm so với Trần Tiêm Tiêm còn có Lạc Tương Tư.
Không hợp với khẩu vị của bản hầu a!
Dương Xuân: "..."
Lông mày nhỏ nhíu lại, không biết vì sao, nàng cảm thấy bản thân đã chịu một sự xúc phạm rất lớn.
"Cô gái nhỏ, bản hầu có một đề nghị cho ngươi!"
"Bản hầu chính là Hầu Gia Đại Càn, là người của Thái Tử điện hạ, tương lai đã định trước là thần tử của Hoàng Đế! Nếu như ngươi nguyện ý đầu nhập vào Thái Tử, có sự đảm bảo của bản hầu, trong tương lai nhất định sẽ là đại phú đại quý, cho dù là Võ Đạo Tông Sư ở ngoài tầm với, ở dưới sự trợ giúp của bản hầu cũng là chạm tay có thể lấy, không hề khó khăn."
Khương Hằng chậm rãi nói, lộ ra rất là dáng vẻ rất là tiêu sái.
"Bất quá, muốn đầu nhập vào Thái Tử, thì cần phải có một phần lễ gặp mặt."
"Bản hầu thấy dị hoả mà ngươi vừa mới thu thập coi như cũng không tệ, nếu như ngươi dâng loại dị hoả này ra, bản hầu sẽ coi nó như là lễ vật, đương nhiên, bản hầu cũng sẽ không bạc đãi ngươi, tặng cho ngươi một kiện thần binh cực phẩm thì như thế nào? Cho dù xuất thân của ngươi thấp hèn, hẳn là cũng biết rõ chỗ tốt của thần binh cực phẩm a?"
Dương Xuân: "..."
Nhìn Khương Hằng tự tin vô cùng, Dương Xuân rất muốn nói một câu: "Ngươi cho rằng ta là kẻ ngu hay sao?"
Mà trên thực tế, Khương Hằng thật sự coi Dương Xuân là đồ đần mà lừa gạt!
Bởi vì duyên cớ đi vào trước là chủ, Khương Hằng căn bản cũng không suy nghĩ Dương Xuân đến phương hướng cao thâm mạt trắc, ở trong lòng của hắn, Dương Xuân đơn giản chỉ là một kẻ nhà quê may mắn thu được Tạo Hóa Viêm, chỉ cần tuỳ tiện liền có thể lừa gạt, hơn nữa bề ngoài non nớt của Dương Xuân, càng làm cho Khương Hằng kiên định ý nghĩ của mình.
"Hiện tại ngươi đã biết được rồi chứ, bản hầu muốn cấp cho ngươi một cuộc sống đại phú quý!"
"Mau giao Tạo Hóa Viêm ra cho bản Hầu!
"Ta cự tuyệt!" Dương Xuân không có một chút do dự mà cự tuyệt

Khương Hằng, nàng đã có một chút phiền chán cái kẻ xuất hiện không hiểu ra sao này.

Chương 450: Chết thay

"Haizzz?" Thần sắc của Khương Hằng biến hóa, cuối cùng thở dài thật sâu.
"Vốn còn muốn mời chào một vị tuấn kiệt cho Thái Tử, bây giờ lại rất đáng tiếc, quả nhiên ở địa phương biên cương chung quy là vẫn không thể sinh ra được nhân tài gì, người không biết thức thời là không có giá trị lợi dụng."
"Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra hay sao, tình huống bây giờ không phải ngươi có muốn giao ra hay không, mà là nếu không giao ra, thì ngươi liền phải chết ở nơi này!"
"Thực sự là ngu xuẩn!"
Dương Xuân: "? ??"
Tiểu Yêu đứng ở trên bả vai của Dương Xuân vung vẩy nắm đấm, lớn tiếng nói: "Không cần phải cho hắn mặt mũi! Lên! Vừa vặn là ngươi vừa mới đột phá, cần chiến đấu một trận để ổn định tu vi."
Khương Hằng quay đầu nhìn về phía phương hướng tiểu Yêu, chợt cười nhạo một tiếng: "Ha ha? Chỉ là một cái yêu hồn, cũng dám thách thức bản hầu? Phải biết rằng, bản hầu là..."
"Xẹt!" Hoàn toàn không để ý đến Khương Hằng đang nói khoác, Dương Xuân cũng đã sớm không kiên nhẫn được liền đưa tay bổ về phía đối phương một đao, một vòng phong mang bên trên Hổ Phách Đao chợt hiện, những nơi đi qua mang theo một tràng tiếng xé gió bén nhọn, bất quá chỉ ở trong một cái nháy mắt liền bổ tới trước mặt Khương Hằng, muốn bổ hắn ra thành hai nửa!
Đối mặt với một đao đột nhiên xuất hiện của Dương Xuân, Khương Hằng trừng trừng hai mắt, kinh nghiệm chiến đấu phong phú khiến cho hắn phản ứng lại trong chớp mắt, cũng nhấc tay bổ ra một đao, chính là Đông Hoàng Đao mà trước đó hắn định dùng để thay thế Xuân Thu Chiến Xa, trên đao hiện ra vô số hư ảnh yêu thú, quả thực là có thể chống đỡ đao quang của Dương Xuân.
"Hợp Đạo Phản Hư, trái lại là đã coi thường ngươi." Khương Hằng nhìn Dương Xuân, lộ ra một nụ cười giễu cợt.
Còn tưởng rằng ta là Khương Hằng trước đó bị Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư liên thủ đánh bại kia hay sao! Ta đã thoát thai hoán cốt rồi!
Tu vi tiến thêm một bước, còn lấy ra Đông Hoàng Đao lợi hại hơn, trọng yếu hơn chính là, có kinh lịch giữa sinh trước đó tử, ta đã dung nhập hoàn toàn ngũ hành kiếm sát vào thể nội, vào thời điểm chạy trốn trong hư không bộc phát linh cảm, nhờ vào đó đã sáng tạo ra một môn đại thuật sát phạt kinh thiên động địa!
Bây giờ ta sẽ để cho ngươi mở mang kiến thức một chút!

Khương Hằng hít vào một hơi thật sâu, Ngũ Sắc Thần Quang trên người lấp lóe, mang theo sát khí thông thiên dung nhập vào bên trong Đông Hoàng Đao, Đông Hoàng Đao chấn động, từng đạo từng đạo hư ảnh yêu thú thoát ra từ trên dưới thân đao, đây đều là yêu hồn được phong ấn ở trong đao, bây giờ được hắn triệu hoán ra, khiến cho đao khí càng trở nên cường hãn so với trước kia.
"Bản hầu 5 tuổi luyện đao, 8 tuổi nhập đạo, 12 tuổi đao pháp đại thành, 15 tuổi ngưng tụ đao ý, 18 tuổi thành tựu Tiên Thiên, ma luyện một thân đao pháp ở trong sa trường, trải qua trăm trận chiến không chết, cuối cùng lấy chiến công tiến vào Kinh Thành, thi đỗ Võ trạng nguyên, thụ phong An Quốc Hầu, đao của bản hầu, chính là đao vô địch."
"Cho nên sau khi đao pháp của bản hầu đại thành, đã sáng tạo ra một đao, chính là một đao vô địch!"
"Một đao kia, chính là võ đạo của bản hầu!"
"Chỉ là một võ giả tán tu nông thôn, cũng muốn so sánh với bản hầu?"
Ầm ầm! Khương Hằng càng nói thanh âm trở nên càng lớn, khí thế cũng càng nói càng mạnh, mỗi khi bước ra một bước, đao khí ngất trời mang theo ý cảnh huyết sát càng bá đạo hơn một phần, cuối cùng Đông Hoàng Đao được nâng qua đầu, bổ về phía đỉnh đầu của Dương Xuân! Đao chưa đến, đao ý kinh khủng đã một mực khóa chặt vị trí của Dương Xuân. Trong lúc mơ hồ, phảng phất như có thiên quân vạn mã đang thét gào, muốn xé rách Dương Xuân!
Đổi thành thời điểm kịch đấu cùng với Trần Tiêm Tiêm và Lạc Tương Tư, Khương Hằng chỉ sợ là còn chưa thi triển được một đao như thế này, bởi vì hắn cho tới nay đều là thuận buồm xuôi gió, chưa trải qua ma luyện sinh tử chân chính, nhưng mà trải qua lần kinh lịch xém chết này, tâm cảnh của hắn đã thăng hoa, lúc này mới quán triệt sở học, chém ra một đao như vậy!
Nếu như lúc trước hắn có thể thi triển ra một đao như vậy mà nói, tuyệt sẽ không bị Trần Tiêm Tiêm liên thủ cùng với Lạc Tương Tư đánh bại!
Nhưng mà rất đáng tiếc, bây giờ Dương Xuân cũng không phải là võ giả giống như Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư lúc trước, mà nàng đã là Hợp Đạo Tôn Giả!
"Hít hà!" Dương Xuân hít vào một hơi thật sâu, lui lại nửa bước, tay phải điểm vào mi tâm, một ngọn lửa chui ra, nhìn như bình thản không có gì lạ, nhưng kì thực lại là vô cùng ảo diệu, sau đó Dương Xuân liền quán chủ ngọn lửa vào bên trong Hổ Phách Đao, tiến hành tế luyện...
"Lên!"
"Rống!"
Chỉ nghe thấy một tiếng hổ gầm chấn động thiên địa truyền ra từ trong đao, sau đó toàn bộ Hổ Phách Đao đúng là nổ tung ầm ầm, thay

vào đó, thì là một con hổ lớn toàn thân trắng như tuyết, ánh tím lượn lờ quanh người phảng phất như là xiềng xích, mang theo một cỗ sát cơ doạ người, nhắm thẳng vào Khương Hằng!
"Tạo Hóa Viêm, Tạo Hóa Viêm...không hổ là tạo hóa!" Tiểu Yêu nhìn vào con Bạch Hổ mà Dương Xuân gọi ra, phát ra tiếng than thở từ trong thâm tâm. Ngày xưa nàng tìm thanh Hổ Phách Đao này cho Dương Xuân, chính là do thi hài của một vị Yêu Vương biến thành, ẩn chứa một tia tâm huyết (máu trong trái tim) của Yêu Vương, nhưng theo tu vi của Dương Xuân tăng lên, lực lượng hổ phách cũng dần dần mất đi ưu thế lúc đầu, không theo kịp bước chân của nàng. Cho nên lần này Dương Xuân đã dứt khoát trực tiếp rút tâm huyết của Yêu Vương ở trong Hổ Phách Đao ra, dùng Tạo Hóa Viêm để tế luyện, đúng là đã tái hiện lại một sợi thần vận ngày xưa của vị Yêu Vương kia!
Cũng chớ xem thường cái gọi là thần vận này, đây chính là Yêu Vương a! Đặt ở Trung Thổ trước mắt, cũng là tồn tại đáng sợ có thể so với cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, cho dù chỉ là một tia tâm huyết sắp khô cạn, ở dưới sự kích thích của Tạo Hóa Viêm, phóng nhãn ra toàn bộ Hợp Đạo Tôn Giả thì cũng là tồn tại kinh khủng không có người nào có thể địch lại.
Tối thiểu là Khương Hằng sẽ không thể đánh lại.
"Điều đó là không có khả năng! !! !!"
"Ta không phục!"
Trên gương mặt của Khương Hằng lộ ra sự khiếp sợ và sợ hãi, nhìn con Bạch Hổ đáng sợ kia đánh về phía bản thân, chỉ cần vung một trảo liền xé nát "một đao vô địch" của hắn, mắt thấy là đã sắp đánh gục hắn, triệt để xé nát thân thể của hắn, ở trong thời điểm nguy cấp này, hắn cắn chặt răng, chợt ném Đông Hoàng Đao trong tay ra, dùng hai tay kết ấn.
"Chết thay..."
Ầm ầm! Hư ảnh Bạch Hổ tiêu tán, mà Khương Hằng cũng mất đi bóng dáng.
Đông Hoàng Đao rơi xuống đất, lưỡi đao cắm thật sâu vào trên mặt đất, lộ ra một vệt huyết quang.

Chương 451: Ngọc Thạch Trai

Sáng sớm, tia ánh sáng mặt trời đầu tiên dâng lên từ trên đường chân trời, rơi vào trong Thành Thượng Kinh.
Xem như là Đế Đô Đại Càn, Thành Thượng Kinh có thể nói là thành phố không ngủ, cho dù là vào đêm khuya, cũng có không ít người tầm hoan tác nhạc(tìm kiếm niềm vui), mà qua đêm khuya, vào lúc rạng sáng, chính là thời điểm mọi người tất bật mưu sinh, cứ lặp đi lặp lại lòng vòng như vậy.
Mà vào giờ khắc này, ở bên trên một con đường nào đó trong Thành Thượng Kinh.
Có một bóng người đang nhìn bên trái nhìn bên phải một chút, lộ ra hành tung quỷ dị, liên tục xuyên qua mấy con đường nhỏ, còn cố ý lạng lách vài vòng, lại tản thần thức ra cẩn thận kiểm tra, cuối cùng sau khi xác nhận là không có ai bám theo, mới lắc mình một cái, giống như thiểm điện vọt vào trong một cửa hàng mới khai trương.
Ở trong cửa hàng mới được mở cửa, chủ tiệm còn chưa ngồi nóng mông đã bị dọa cho lập tức đứng dậy, quát: "Ai? !"
"Ấy, lão bản đừng hốt hoảng, ta tới là để mua đồ." Trần Khuynh Địch giơ ngón trỏ lên dán lên trên môi, cẩn thận nói ra từng li từng tí: "Ta nghe nói, nơi này là cửa hàng ngọc thạch lớn nhất Thành Thượng Kinh, không sai chứ?"
Chủ tiệm nghe được lời này, liền vô thức ưỡn ngực ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt ngạo nghễ: "Đương nhiên!"
"Vị lão gia này thật đúng là người biết hàng! Phóng nhãn ra toàn bộ Thành Thượng Kinh, thậm chí là hơn phân nửa Đại Càn, Ngọc Thạch Trai ta đây cũng là một trong những cửa hàng ngọc thạch tốt nhất, chỉ cần là ở trên mặt đất có, ở trong biển có, cho dù là kỳ ngọc bay trên bầu trời, Ngọc Thạch Trai ta cũng đều có thể nghĩ biện pháp đưa đến tay cho ngài."
Trần Khuynh Địch sau khi nghe được lời này, hai mắt liền tỏa ánh sáng: "Chậc? Lợi hại như vậy!"
"Đương nhiên!" Chủ tiệm tràn đầy lòng tin, còn đặc biệt hạ giọng nói: "Hơn nữa, coi như là ngọc thạch cống phẩm trong hoàng cung, nếu như ngài có thể bỏ ra đủ tiền, Ngọc Thạch Trai ta cũng không phải là không có cách nào..."
Trần Khuynh Địch chấn động, hỏi: "Cống phẩm trong hoàng cung...có phải là tốt nhất hay không?"
"Không sai!"
"Cống phẩm thì khác ngọc thạch tầm thường ở chỗ nào? Ý của ta là, có phải là loại ngọc thạch chỉ cần nhìn là thấy dị tượng xuất hiện, đặc biệt có linh tính, sau đó vừa nhìn qua liền cảm thấy đó là trọng

bảo phải không?"
"Chỉ cần là ngọc thạch trải qua sự mài giũa của Ngọc Thạch Trai, đều không thành vấn đề!"
"Đem ra một khối ngọc thạch đắt tiền nhất cho ta!" Trần Khuynh Địch vung tay lên, trên toàn thân cao thấp đều để lộ ra một cỗ khí tức nhà giàu tiêu tiền như nước.
Mà chủ tiệm càng là trừng trừng hai mắt, sự lo âu và sợ hãi trước đó bởi vì Trần Khuynh Địch lén lút tiến vào đã sớm bị hắn ném ra đằng sau ót, nói đùa, đây chính là khách hàng lớn a! Mở miệng chính là ngọc thạch đắt tiền nhất, loại dê béo này. Không đúng, loại khách sộp này, làm sao có thể buông tha?
Chủ tiệm nhắm hai mắt lại, lập tức lộ ra bản sắc thương nhân, lúc này đừng nói là Trần Khuynh Địch có bộ dạng khả nghi, coi như Trần Khuynh là trọng phạm chạy trốn, hắn cũng phải bán ngọc thạch ra cái đã rồi mới nói tiếp.
"Khụ khụ, vị dê béo…vị khách nhân này, ở chỗ này của ta có mấy loại ngọc tốt kiểu dáng thượng đẳng, tất cả đều là cống phẩm đến từ hoàng cung, trải qua sự mài giũa tỉ mỉ của đại sư Ngọc Thạch Trai mà thành, ngài có thể nhìn qua."
Tiếp nhận quyển sách mà chủ tiệm đưa tới, Trần Khuynh Địch không kịp chờ đợi mà mở ra xem. Một lần xem này, thật đúng là đã làm cho hắn cảm thấy hơi xúc động.
Trách không được lại là cửa hàng ngọc thạch đệ nhất Kinh Thành, tối thiểu là những khối ngọc thạch này được làm cũng rất có linh tính, nhìn qua toàn bộ đều là tràn đầy linh khí, hiện lên dị tượng, hơn nữa dị tượng này giống như là có thể làm ra theo ý muốn, nhìn qua hết sức mỹ lệ, Trần Khuynh Địch lật xem từng tờ từng tờ một, cuối cùng dừng lại ở bên trên một tờ.
"Cái này không sai!"
"Ha ha!" Chủ tiệm lại gần nhìn một chút, lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn.
Thật đúng là đắt tiền nhất!
"Khụ khụ, vị dê béo…à, vị khách nhân này có ánh mắt thật tốt! Khối ngọc thạch này chính là do Ngọc Thạch Trai ta tập hợp vô số đại sư tâm huyết với ngọc thạch thiết kế mà thành, toàn thân có uy thế Phượng Hoàng bay lên trời, trong đó còn có một tia thần vận Phượng Hoàng, nếu như dùng linh lực thôi động, càng là có thể nhìn thấy tư thế oai hùng của Phượng Hoàng năm đó, thật sự không phải là đồ vật giống như bình thường!"
"Nếu cầm đi ra bên ngoài, tuyệt đối là có thể đề cao giá trị bản thân, thể hiện ta tài lực của bản thân!"
"Đặc biệt là loại phiên bản này còn là loại phiên bản quý tộc, dùng cống phẩm hoàng cung để tiến hành mài giũa, có thể mô phỏng ra mấy phần uy áp Phượng Hoàng chân thực, đi ở trên đường, chỉ cần

quay đầu liền có thể thể hiện ra vẻ đẹp trai, nếu như đeo ở trên người của ngài, đó nhất định chính là dệt hoa trên gấm a!"
Nói đến đây, chủ tiệm liền xoay chuyển lời nói, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối dối trá: "Bất quá, bởi vì nguyên nhân phí tổn cực cao, cái giá bán của khối ngọc thạch này, cũng có một chút đắt..."
"Bao nhiêu tiền?"
"Không nhiều, không nhiều, cũng chỉ có mấy trăm vạn khối linh thạch..."
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của chủ tiệm: "Đậu xanh rau má! Tại sao ngươi không đi ăn cướp đi?"
Đây không phải là đang cướp con dê béo ngươi hay sao? Chủ tiệm thầm nghĩ ở trong lòng, bất quá ở trên mặt lại lộ ra vẻ không biết làm sao: "Vị lão gia này, thực sự không phải là ta ăn nói lung tung, ngài cũng đã nhìn thấy, bề ngoài của khối bảo ngọc này tuyệt đối không phải là bình thường, có thể nói cho dù là Ngọc Thạch Trai ta, chỉ sợ là ở trong mười năm bất quá cũng chỉ có thể làm ra được một khối bảo ngọc như thế này, xem như là trấn điếm chi bảo, nếu bán ra với giá quá thấp, thật sự là không kiếm được mấy đồng tiền a..."
"Cái này..." Trần Khuynh Địch rốt cuộc cũng là một đứa bé thuần lương, nghe vào mấy câu dối trá của chủ tiệm, thế mà thật sự có một chút xuôi lòng.
Đương nhiên, trọng yếu hơn chính là hiện tại hắn đang vội vã muốn mua một khối bảo ngọc về để giao nộp, cho nên cũng không có tâm tư nào để ý giá tiền, nếu như không phải chủ tiệm ra giá quá hố người, hắn nói không chừng đã trả tiền vào lúc đầu.
"Được a!" Cắn răng một cái giậm chân một cái, Trần Khuynh Địch vẫn nói: "Bây giờ ngươi hãy lấy khối bảo ngọc đó ra cho ta."
"Ấy?" Chủ tiệm kinh ngạc: "Hiện tại?"
"Đương nhiên! Lúc này ta đang cần dùng gấp! Cho ngươi hai phút đồng hồ để lấy bảo ngọc ra cho ta, hiện tại ta liền trả tiền!"
Có tiền ở trong tay! Chính là có thể tùy hứng! Dù sao cũng là của công, Trần Khuynh Địch ngay cả mắt cũng không nháy một cái, hồn nhiên không nghĩ tới việc sau này hắn sẽ làm như thế nào để bàn giao với Ninh Thiên Cơ.
"Được." Chủ tiệm thấy Trần Khuynh Địch thoải mái như vậy, cũng lập tức đáp ứng, vốn dĩ loại chuyện mài giũa ngọc thạch này, không mất một, hai tháng là sẽ không có hàng, kết quả là con dê béo lại này lại muốn lập tức lấy hàng, lộ ra bộ dáng không kịp chờ đợi mua sắm, hắn sao có thể bỏ qua? Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể vận dụng kho tàng!

Chương 452: Hoàng Hậu nương nương

"Ta đi một chút sẽ trở lại, ngài hãy chờ một chút!"
"Đi nhanh đi!"
Thế là chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch liền hài lòng cầm một cái hộp nhỏ rời khỏi cửa hàng.
Mà sau khi hắn rời khỏi cửa hàng chỉ vài phút đồng hồ, lại có một bóng người xuất hiện ở cửa ra vào Ngọc Thạch Trai, nhìn Ngọc Thạch Trai giống như có điều suy nghĩ, trong mắt tràn đầy vẻ suy tư.
"Từ khi vị Trần Khuynh Địch này rời khỏi thiên lao, Thái Tử liền bảo ta thời thời khắc đi theo hắn, không ngờ được sáng hôm nay hắn thế mà lại lén lén lút lút đi đến Ngọc Thạch Trai, cũng không biết là để làm cái gì...à? !"
Đầu óc của người này chấn động, chỉ cảm thấy giống như thể hồ quán đỉnh vậy, lập tức hiểu rõ mọi chuyện.
"Ngọc thạch, Ngọc Thạch Trai...thì ra là thế! Thì ra là thế! Đây chính là cái gọi là đứng ở sau ngọn đèn thì sẽ tối sao, một cửa hàng chuyên môn chế tác ngọc thạch, chẳng phải là địa phương cất giữ ngọc thạch bí ẩn nhất hay sao? Trần gia quả nhiên là rất cao tay! Nếu không phải Thái Tử bảo ta giám thị Trần Khuynh Địch, chỉ sợ căn bản là sẽ không nghĩ tới một chiêu như vậy."
"Diệu! Diệu a! Thật sự là diệu kế!"
"Lần này ta sẽ trở về bẩm báo Thái Tử, Trần Khuynh Địch đã có bảo ngọc ở trong tay!"
"Ngươi nói cái gì? ! Trần gia đã giấu bảo ngọc ở trong Ngọc Thạch Trai? !" Thái Tử trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tin tức mà thủ hạ đưa cho mình, phản ứng đầu tiên chính là: "Điều đó là không có khả năng! Bản cung từ trước cho tới nay đều nhắm vào Trần gia, cho tới bây giờ cũng không phát hiện ra Trần gia từng có liên hệ cùng với Ngọc Thạch Trai, Trần gia làm sao có thể đem đồ vật trọng yếu như vậy thả ở trong Ngọc Thạch Trai..."
"Chuyện này..." Lưu Cẩn nhìn Thái Tử lộ ra vẻ mặt không tin, dừng lại một chút mới nói: "Thế nhưng thưa Thái Tử, trong tin tức mà thủ hạ truyền đến, vào rạng sáng ngày hôm nay Trần Khuynh Địch chẳng biết tại sao, lại vô cùng lén lút, lộ ra bộ dạng khả nghi, sau khi đi vòng vèo thì cuối cùng lại chạy vào bên trong Ngọc Thạch Trai, nếu như không phải người theo dõi chính là một hảo thủ, e rằng là đã bị hắn bỏ rơi."
"Như không phải là vì bảo ngọc, Trần Khuynh Địch tại sao lại phải làm như thế?"
"Nhưng mà chuyện này là không có đạo lý! Thái Tử chắc chắn nói: "Có một số việc Lưu Cẩn ngươi không rõ ràng, cửa hàng Ngọc Thạch

Trai này, ngày xưa bản cung cũng không phải là chưa từng hoài nghi, nhưng về sau Bản Cung đã chủ động từ bỏ."
Sau khi nghe được lời nói này của Thái Tử, Lưu Cẩn lập tức sững sờ: "Sao cơ?"
Từ bỏ? Nói đùa, cửa hàng Ngọc Thạch Trai này là có thiên đại bối cảnh hay sao, lại có thể khiến cho Thái Tử từ bỏ nhằm vào? Nói đến cùng chẳng phải chỉ là một cái cửa hàng thôi hay sao, cho dù có bối cảnh lớn còn có thể lớn hơn Thái Tử hay sao? Đừng nhìn thấy Thái Tử ở trong 300 năm này thê thảm như vậy, nhưng cũng chỉ là thê thảm ở bên trong hoàng gia mà thôi, đặt ở bên ngoài, người nào dám không cho Thái Tử mặt mũi?
Nhưng dù vậy, Thái Tử lại còn có một cái cửa hàng không dám nhằm vào?
"Đây, chẳng lẽ là..." Lưu Cẩn chỉ chỉ lên trên đỉnh đầu, không nói gì thêm, nhưng ý tứ ở bên trong lại rất rõ ràng, ở trên đỉnh đầu đơn giản chính là trời, cái hắn ám chỉ chính là lão đại ở phía sau Ngọc Thạch Trai, sẽ không phải là Thánh Thượng trước mắt...
"À, cũng không giống như ngươi nghĩ." Thái Tử lắc đầu, gạt bỏ suy đoán của Lưu Cẩn, bất quá thì ngữ khí vẫn ngưng trọng như cũ: "Đó là cửa hàng của Hoàng Hậu nương nương."
"Hít hà!" Lời còn chưa dứt, Lưu Cẩn liền hít vào một ngụm khí lạnh. Hoàng Hậu nương nương!
Đậu đen rau muống, người này cũng không có gì khác biệt với Thánh Thượng trước mắt!
Chủ nhân của hậu cung đương thời - Hoàng Hậu nương nương thật ra là phi thường khiêm tốn ở bên trong triều đình Đại Càn, nhưng không biết vì sao, vị Hoàng Hậu nương nương thần bí này lại không có ngoại thích, cũng cơ hồ là không lộ diện, mỗi ngày đều chờ đợi ở trong Phượng Tê Cung, chưa bao giờ tiếp kiến đại thần, cũng chưa bao giờ can thiệp triều chính, phảng phất như là không tồn tại vậy. Nhưng tuyệt đối không nên bởi vì chuyện này mà coi thường nàng. Cho dù vị Hoàng Hậu nương nương kia vô cùng thần bí, nhìn qua không có gì khác biệt so với việc bị đày vào lãnh cung, nhưng trên thực tế lại vững như thành đồng vách sắt, không nói đến những cái khác, chỉ là Tần gia ở sau lưng Thái Tử, đã từng muốn đẩy Hoàng quý phi ở trong cung lên bên trên vị trí Hoàng Hậu không biết bao nhiêu lần, nhưng bất luận là dùng loại thủ đoạn gì, cuối cùng đều là công dã tràng lấy giỏ trúc mà múc nước.
Không ai có thể lay chuyển vị trí của Hoàng Hậu.
Thậm chí bản thân Tần gia vì loại tâm tư này, đã bị Thánh Thượng cảnh cáo, kém chút nữa còn làm liên luỵ đến Thái Tử. Bởi vậy có thể thấy được Thái Tử đối với vị "Mẫu hậu" kia của mình, rốt cuộc là có bao nhiêu sự kiêng kị.
"Nếu là như vậy, vậy thì chuyện kia là rất không có khả năng."

"Đúng thế." Thái Tử gật đầu nói, lộ ra biểu lộ rất là không thể nào hiểu được: "Trần gia dĩ nhiên là có lịch sử lâu đời, nhưng sẽ không có đạo lý dính đến trên người của Hoàng Hậu mới đúng a, nhưng tin tức lại có liên quan đến Ngọc Thạch Trai, cho nên bản cung mới cảm thấy hoang mang."
Lưu Cẩn cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: "Nếu suy nghĩ cẩn thận, chẳng lẽ Trần Khuynh Địch đang dự định giả tạo ngọc thạch để đánh lừa điện hạ?"
Thái Tử trầm tư, bất quá liền lắc đầu nói: "Không đến mức như vậy, ngọc thạch cũng không phải là có thể giả tạo ra một cách tuỳ tiện, muốn làm giả, cần phải mất rất nhiều thời gian, mà ở trong tình báo lại nói Trần Khuynh Địch sau khi đi vào Ngọc Thạch Trai, không qua bao lâu liền rời khỏi, về thời gian chính là không phù hợp."
Nghĩ tới đây, Thái Tử liền không khỏi thở dài: "Nếu như có thể, bản cung thật sự là muốn niêm phong Ngọc Thạch Trai, trực tiếp bắt chủ cửa hàng rồi tra khảo, tự nhiên là có thể rõ ràng, đáng tiếc..."
"Thôi được rồi." Đứng dậy, Thái Tử hít vào một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra thần sắc kiên định, nói: "Khối bảo ngọc kia quan hệ đến đại kế lần này của bản cung, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót."
"Truyền lệnh xuống, bản cung muốn tự mình đi gặp Trần Khuynh Địch một lần!"
"Chắc chắn phải mang bảo ngọc trở về!"

"Sư huynh? Sáng nay huynh đi đâu vậy?" Trần Tiêm Tiêm ngoài ý muốn nhìn Trần Khuynh Địch vừa mới trở về, hỏi.
Vốn dĩ hôm nay vào sáng sớm, nàng liền muốn bò lên trên giường của ca ca, dùng một phương thức đáng yêu để dánh thức ca ca, kết quả là vừa mới leo lên, lại phát hiện ra ở trên giường không có người...
"Ta..." Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, chợt nói: "Ta đi ra ngoài lấy bảo ngọc cho muội."
"Ồ!"
"Chính là cái này!" Trần Khuynh Địch lấy hộp ngọc ra, sau đó mở hộp ngọc ra, chỉ một thoáng, những tia sáng đỏ bay ra từ hộp ngọc, mơ hồ có thể nghe được một tiếng Phượng kêu to rõ, theo ánh sáng đỏ, có thể nhìn thấy một khối bảo ngọc đắt tiền đặt ở trung ương, hiện lên hình dáng Phượng Hoàng giương cánh, lộ ra một cỗ ý cảnh siêu phàm thoát tục.

Chương 453: Đứng ở sau đèn thì tối

Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
Bảo ngọc mà lúc trước cha mẹ lưu lại cho mình có bề ngoài đẹp mắt đến như vậy sao? Bề ngoài của khối bảo ngọc kia nếu đẹp mắt như thế này mà nói, bản thân mình sẽ không có lý do không nhớ ra được hình dáng a, bản thân mình trước đó còn tưởng rằng đó chỉ là một khối bảo ngọc phổ thông không thu hút, sẽ rất dễ dàng bị người ta bán đi mà thôi.
Hấp háy mắt, Trần Tiêm Tiêm rất nhanh liền không suy nghĩ nữa.
Ca ca sẽ không gạt ta!
"Thật cảm tạ ca ca!" Trần Tiêm Tiêm vui vẻ nhận lấy hộp ngọc, ánh mắt cũng rơi vào bên trên nắp hộp.
"Xuất phẩm của Ngọc Thạch Trai?"
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Hỏng bét! Quên đổi một cái hộp khác!
Trong cái chớp nhoáng này, nhìn thần sắc hơi hơi biến hóa của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch vận chuyển đại não cẳn cỗi của bản thân lần thứ hai, suy nghĩ với một tốc độ trước đó chưa từng có, cuối cùng ở liền cho ra đáp án sau một phần ngàn giây:
"Lúc trước vì cam đoan ngọc thạch sẽ không mất đi, ta đã đặc biệt giấu nó ở trong Ngọc Thạch Trai, chính là vì tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, muội hẳn là cũng biết a, cái gọi là đứng ở sau đèn thì tối chính là như thế này, nếu không làm như vậy, chỉ sợ là khối bảo ngọc này cũng không thể giữ được cho tới bây giờ."
Trần Tiêm Tiêm lộ ra thần sắc giật mình hiểu rõ! Nguyên lai lại là như vậy a!
Đã nói là ca ca sẽ không có khả năng lừa gạt mình!
"Ta đã hiểu được, ý nghĩ của sư huynh là đúng, không hổ là sư huynh!" Trần Tiêm Tiêm càng nghĩ càng cảm thấy lời nói của Trần Khuynh Địch rất có đạo lý.
Xác thực, đối mặt với loại tồn tại quyền thế ngập trời như Thái Tử, đứng ở sau đèn thì tối mới là biện pháp tốt nhất! Nếu không làm như vậy, bảo ngọc khẳng định đã sớm bị Thái Tử tìm ra, làm gì còn đến phiên rơi vào trong tay của mình, ca ca đối với mình thật là tốt!
Hơn nữa khối bảo ngọc này lại xinh đẹp như vậy, giống như Phượng Hoàng giương cánh...
"Nếu không thì trở về cắt nó ra, sau đó làm thành nhẫn đeo tay thì sẽ rất đẹp.."
"Hả? Muội mới nói cái gì?"
"À! Không! Không có gì!" Trần Tiêm Tiêm hung hăng lắc đầu nói, sắc mặt càng là trở nên đỏ bừng.

Mà Trần Khuynh Địch cũng là nhẹ nhàng thở ra từ trong thâm tâm, quá tốt rồi, xem ra là đã đánh lừa thành công...
Mà cùng lúc đó.
"Có nghe hay không? !"
"Lưu Cẩn, mới vừa rồi ngươi hẳn là cũng đã nghe thấy rồi chứ! Khối bảo ngọc kia thế mà thực sự bị hắn giấu ở trong Ngọc Thạch Trai!"
"Gặp quỷ! Đứng ở sau đèn thì tối, cũng không phải là không có khả năng! Cũng là bởi vì bản cung không chịu tin tưởng, cho nên mới có thể qua mặt bản cung!"
"Kế sách hay, không hổ là kế sách hay a!"
"Trần Khuynh Địch không hổ là trí kế vô song, chẳng lẽ đây chính là kế sách mà hắn đã sớm lập ra vào mười năm trước?"
Thái Tử đứng ở cửa phòng, lộ ra vẻ mặt cảm khái mà nói, khắp khuôn mặt đều là sự tán thưởng cùng với kính nể.
"Thực sự là quá khủng bố!"

"Thái Tử muốn gặp ta?" Thật vất vả mới giải quyết xong sự tình bảo ngọc, Trần Khuynh Địch vừa mới nhẹ nhàng thở ra, liền ngoài ý muốn nhìn thấy Lưu Cẩn đã sớm chờ đợi ở ngoài cửa.
Trong lòng của hắn lập tức nhảy một cái, đương nhiên, đây không phải là nhảy hốt hoảng, mà là nhảy kích động.
Kẻ gánh tội đã đến rồi!
"Đúng thế, Trần công tử hẳn là sẽ không quên ước định với điện hạ lúc trước chứ?"
"Đương nhiên là sẽ không quên!" Trong lòng của Trần Khuynh Địch mừng như điên, nhưng ở trên mặt lại lộ ra biểu lộ không bị tiền bạc cám dỗ cùng với thần sắc uy vũ không chịu khuất phục, nghiêm trang nói: "Ta đã minh bạch ý tứ của Thái Tử điện hạ, nhưng bây giờ Trần mỗ cũng chỉ có thể nuốt lời, khối bảo ngọc kia chính là đồ vật của biểu muội ta, nếu như nàng không chịu nhận lời, ta cũng không có cách nào."
"Đã như vậy." Lưu Cẩn liếc nhìn qua Trần Tiêm Tiêm ở bên cạnh Trần Khuynh Địch, hai mắt loé lên hàn quang.
Chỉ một thoáng thôi mà Trần Tiêm Tiêm liền cảm thấy một luồng hơi lạnh dâng lên từ lòng bàn chân, muốn đông cứng toàn thân của nàng, nếu như không phải Phật Công vận chuyển tự động vận chuyển trong cơ thể, hình thành một đoàn phật diễm xua tan hàn khí mà nói, chỉ sợ là nàng sẽ lập tức ăn phải thiệt thòi lớn.
Mà sau khi thấy Trần Tiêm Tiêm thế mà bình yên vô sự, Lưu Cẩn cũng có một chút ngạc nhiên, bất quá cũng không nói thêm cái gì, chỉ là khoát tay với Trần Khuynh Địch.
"Vậy thì mời Trần công tử, còn có vị Trần tiểu thư này, hãy cùng nhau đi gặp Thái Tử a."
"Được!"

Chỉ chốc lát sau, ở một chỗ cách khách sạn của hai người Trần Khuynh Địch không xa, ở trong một căn phòng tửu lâu, Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm nhìn thấy Thái Tử Võ Chiêu Không đã sớm chờ đợi ở bên trong.
"Trần huynh thấy thế nào? Bản cung cũng không hề nói sai, người nhà của ngươi đều sống rất tốt ở trong thiên lao."
"Bản cung là người đã nói là sẽ làm, nếu nói là sẽ không làm khó đám người Trần gia, vậy thì sẽ không làm khó, tin rằng là người cũng sẽ hiểu được."
"Không nên làm cho bản cung thất vọng!"
Lời nói của Thái Tử vừa ra khỏi miệng, tự nhiên là mang theo một cỗ khí thế khinh người, trong ngôn ngữ nhìn qua là đang an ủi Trần Khuynh Địch, nhưng trên thực tế nó lại rất sắc bén, mà bốn chữ "nói là sẽ làm" càng là đằng đằng sát khí, hiển nhiên nếu như Trần Khuynh Địch không giao bảo ngọc ra dựa theo ước định, hắn cũng sẽ trở mặt.
Nếu như là vào trước đó, Trần Khuynh Địch chỉ sợ là sẽ rất kiêng kị. Bất quá bây giờ, sau khi xác nhận rằng Thái Tử căn bản là không thể làm gì được Trần gia ở trong thiên lao, dũng khí của Trần Khuynh Địch liền lập tức trở nên mạnh lên. Nhưng cho dù là như vậy, trên mặt của hắn vẫn lộ ra biểu lộ bị làm khó, nói: "Thái Tử điện hạ, không phải là tại hạ không nguyện ý giao bảo ngọc ra, chỉ là khối bảo ngọc này chính là đồ vật của biểu muội tại hạ, biểu muội của tại hạ càng là đệ tử của Thuần Dương Cung, mà tại hạ lại là người hành tẩu trong thiên hạ đương đại kiêm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, làm sao có thể cường ngạnh đoạt cơ duyên của đệ tử Thuần Dương Cung?"
Một lời này nói ra chính là vô cùng đường hoàng! Trần Khuynh Địch ta cho tới bây giờ cũng đều không phải là loại người cướp đoạt cơ duyên của người khác!
Thái Tử lộ ra thần sắc lạnh lùng, nụ cười rực rỡ bày ra vào lúc Trần Khuynh Địch bước vào cửa đã sớm biến mất, thay vào đó thì là một cỗ lãnh ý thâm trầm: "Nói như vậy, ngươi chính là muốn nuốt lời?" Ngay cả Trần huynh cũng đều không gọi nữa.
Vừa dứt lời, ở trên người của Thái Tử tự nhiên là toát ra một cỗ khí thế kinh khủng, mặc dù vẫn là Võ Đạo Tông Sư, nhưng tu vi của Thái Tử đã xa xa không phải là những Võ Đạo Tông Sư mà Trần Khuynh Địch gặp qua trước đó có thể so sánh.
Phóng nhãn ra toàn bộ đối thủ mà Trần Khuynh Địch gặp phải trong những năm này, bao gồm cả Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo, tu vi cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư sơ đẳng nhất, chưa qua ba cửa, mà Minh Vô Nhai ở Ung Châu Đạo, cũng chỉ là mới qua Nguyên Khí Quan, chưa thể vượt qua Nguyên Thần Quan còn có Sinh Tử Quan.

Chương 454: Lạc Thủy

Còn lại chính là hai vị Bái Hỏa Ma Giáo Tư Lạp Cách cùng với Lục Phiến Môn Hoàng Thu Sinh. Hai vị này trái lại là có tu vi cực mạnh, đã vượt qua Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, chỉ kém Sinh Tử Quan nữa là liền có thể tiếp dẫn kiếp nạn Tam Vị Chân Hỏa. Nhưng nếu so sánh hai người này với Thái Tử, thì vẫn còn kém hơn một bậc. Đây mới thực là nhân vật cao nhất đã vượt qua ba cửa võ đạo, đứng ở đỉnh Võ Đạo Tông Sư!
Chỉ là bởi vì nguyên nhân bản thân của Thái Tử, một mực không dám nghênh đón kiếp nạn, lo lắng bị Tam Vị Chân Hỏa đốt thành hư vô, lúc này mới một mực dừng lại ở cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, mà bởi vì như thế, khí thế của Thái Tử mới vô cùng to lớn, vững vàng đè ép Trần Khuynh Địch, thậm chí là còn có một loại cảm giác thái sơn áp đỉnh.
Đương nhiên, ở trong này cũng có nguyên nhân Trần Khuynh Địch nhún nhường.
"Thái Tử điện hạ!" Trần Khuynh Địch trừng trừng hai mắt, uy vũ bất khuất đứng ở trước mặt của Trần Tiêm Tiêm, ngăn lại toàn bộ uy áp của Thái Tử, ở trên mặt lại toát ra mấy phần gian khổ, còn đặc biệt nghiêng mặt, để cho Trần Tiêm Tiêm ở phía sau lưng có thể nhìn thấy mồ hôi nhỏ từ trên trán và khuôn mặt của mình.
Nếu như Trần Khuynh Địch toàn lực ứng phó, mặc dù vẫn không thể chiếm được thế thượng phong, nhưng mà tuyệt đối sẽ không gian nan như vậy, chỉ là căn cứ theo phán đoán của Trần Khuynh Địch, lúc này, tuyệt đối là một cái cơ hội tốt ngàn năm một thuở a!
Thái Tử muốn cướp đoạt bảo ngọc, mà mình đã trả lại "bảo ngọc" cho Trần Tiêm Tiêm, chỉ cần lúc này làm ra bộ dáng thề sống chết cũng không theo, không thể nghi ngờ là tuyệt đối có thể vãn hồi ấn tượng của mình ở trong lòng của Trần Tiêm Tiêm! Quan trọng nhất là, nhân vật phản diện chiếm đoạt cơ duyên của nhân vật chính từ bản thân mình…sẽ biến thành Thái Tử!
Đây quả thực là trời cũng giúp ta! Nghĩ đến đây, Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra bộ dáng càng thêm "gian nan", nói: "Chỉ cần hôm nay Trần mỗ ta còn ở đây, ngươi đừng hòng mơ tưởng xúc phạm đến sư muội của ta!"
"Thân làm Đạo Tử chân truyền, ta nhất định sẽ bảo hộ mỗi một một vị đệ tử của Thuần Dương Cung!"
"Muôn lần chết cũng không hối hận!"
Thái Tử: "? ??"
Mẹ kiếp, có cần phải khoa trương như vậy hay không, ta còn chưa có động thủ a.

Thái Tử lộ ra vẻ mặt khó hiểu, tu vi của bản thân chẳng lẽ lại thực sự lợi hại đến như vậy? Nhớ đến lần trước Trần Khuynh Địch cũng đâu có lộ ra bộ dáng không chịu nổi như thế này đâu a? Chẳng lẽ nói tu vi của ta ở trong khoảng thời gian này đã đốn ngộ, trong bất tri bất giác đã tăng lên rất nhiều? Nhất định là như vậy!
Nghĩ đến đây, trên mặt của Thái Tử lập tức lộ ra một nụ cười lạnh, thái độ lập tức trở nên cường ngạnh lên không ít: "Không cần nói nhiều! Trần Khuynh Địch! Bản cung hôm nay muốn hỏi ngươi một câu cuối cùng! Có chịu giao ra bảo ngọc hay không?"
"Ta cự tuyệt!"
"Sự tình mà Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất, chính là nói không đối với loại người tự cho là đúng như ngươi!"
Thái Tử nghe thấy lời này, lập tức có một loại cảm giác bị nhục nhã, vỗ bàn nói: "Tốt! Hôm nay ta sẽ..."
"Chờ một chút!"
Lời còn chưa dứt, Trần Tiêm Tiêm vẫn đứng ở sau lưng của Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng mở miệng nói: "Thái Tử điện hạ, cũng chỉ là một khối bảo ngọc đơn giản mà thôi, Tiêm Tiêm sẽ làm chủ đưa cho ngài."
Thái Tử nghe vậy lập tức vẩy lông mày một cái: "Ồ?"
"Tiêm Tiêm sư muội!" Trần Khuynh Địch lộ ra biểu tình bi phẫn, không cam lòng nói: "Đây chính là di vật mà cha mẹ muội để lại cho muội, không được! Ta không đồng ý!"
Trần Tiêm Tiêm cảm động mà nhìn vị ca ca này của mình, chợt mỉm cười nói: "Không có gì, bất quá chỉ là một khối bảo ngọc mà thôi, Tiêm Tiêm không cần thứ này, sau này vẫn có thể đứng sánh vai cùng với sư huynh!"
"Ách." Sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên cứng đờ.
"Không cần phải nói nhiều, nếu như đã đáp ứng, vậy thì hãy mau giao ra!"
Thấy Thái Tử vẫn cường thế như vậy, Trần Tiêm Tiêm nhẹ nhàng đẩy tay của Trần Khuynh Địch ra, sau đó lấy hộp chứa "bảo ngọc" trước đó từ trong túi trữ vật ra, đưa cho Lưu Cẩn.
Sau khi Lưu Cẩn quăng ánh mắt tới ra hiệu là không sai, Thái Tử lập tức cười ha hả, nói: "Tốt! Không tệ, không tệ, Trần Khuynh Địch a, ngươi vẫn là nên học vị biểu muội này của ngươi một chút, người thức thời mới là tuấn kiệt a!"
"Đi! Hồi cung!"
Vừa nghĩ tới bảo ngọc đã rơi vào trong tay, Thái Tử làm gì còn có thể chờ đợi được, trực tiếp đứng dậy rời khỏi gian phòng.
Mà Trần Khuynh Địch thì nhìn bóng lưng của đối phương, xuất phát từ sự cảm khái nói thầm ở trong lòng: "Con đường phải chết của nhân vật phản diện lại còn bị cướp đi. Vị Thái Tử này, thật sự là một người tốt a!"

Bốn đại gia tộc Đại Càn, mặc dù đều có phủ đệ tọa lạc ở trong Thành Thượng Kinh, nhưng trên thực tế là ở trong bốn đại thế gia này chỉ có Trần gia là hưng khởi trong mười năm gần đây, ba đại gia tộc còn lại toàn bộ đều có lịch sử lâu đời, có thế lực trải rộng ra cả nước, cũng chính vì là như thế, vào thời kỳ Đại Càn khai quốc mới lôi kéo bọn họ.
Cũng chính là vì như thế, thế gia vẫn luôn phảng phất như là ký sinh trùng sinh trưởng ở trên người của Đại Càn, không ngừng hút lấy chất dinh dưỡng của Đại Càn, nhưng lại không làm ra cống hiến, thậm chí là vào thời điểm hoàng quyền sa sút, những thế gia này thậm chí sẽ liên hợp lại với nhau, lấy ba đại gia tộc làm hạch tâm ngoại trừ Trần Gia, tranh đoạt lợi ích với Hoàng Đế.
Thẳng đến thời đại Càn Võ Đế trước mắt, loại tình trạng này mới biến mất.
Dù sao thì khác biệt cùng với các Hoàng Đế trước đây, Càn Võ Đế trước mắt có tu vi và bản lĩnh hết sức cao cường, không cần dựa vào bất kỳ một thế lực nào, chỉ bằng vào một người liền có thể đối kháng với tất cả các thế gia, nếu như không phải là bận tâm đến việc thế gia sụp đổ sẽ khiến cho quốc thể Đại Càn bất ổn, hơn nữa còn có sự uy hiếp của tông phái, chỉ sợ là Càn Võ Đế đã sớm động thủ.
Cũng chính là vì như thế, ở bên trong bốn đại thế gia, ngoại trừ Trần gia có căn cơ hoàn toàn nằm ở trong Thành Thượng Kinh, căn cơ của ba đại thế khác gia đều không nằm ở trong Thành Thượng Kinh, mà là nằm ở tổ địa của riêng mình, nơi đó mới là hạch tâm chân chính của bọn họ, mà phủ đệ ở Thành Thượng Kinh chỉ có thể xếp ở vị trí thứ hai.
Tần gia cũng chính là như thế.
Lạc Thủy, tổ địa của Tần gia chính là ở nơi này, chính là hậu duệ của huyền điểu(chim bí ẩn), có lịch sử lâu đời kéo dài từ thời đại Thượng Cổ, cho dù là ở bên trong tất cả các thế gia, cũng là gia tộc có lịch sử lâu đời nhất, đời đời đều có anh tài tuấn kiệt, cho dù là ở trong hoàng cung, Hoàng quý phi trước mắt cũng là nữ nhi dòng chính do Tần gia xuất ra.
Mà vào giờ khắc này, ở ngay trong tổ địa Lạc Thủy Tần gia, có một đạo thân ảnh khôi ngô chắp hai tay ở sau lưng, phảng phất như một ngọn núi bất động bất hủ, gió mặc gió, mưa mặc mưa đứng ở cửa ra vào tổ miếu Tần thị, lộ ra thần sắc nghiêm túc.

Chương 455: Ngũ Phương Tinh Túc Kinh

"Chuẩn bị sao rồi?"
"Gia chủ, đã chuẩn bị thỏa đáng, có thể làm được gì chúng ta đều đã làm." Một vị lão nhân mặc đồ đen cong lưng, cung kính nói ra đối với thân ảnh khôi ngô, cũng không phải là hạ nhân cung kính đối với chủ nhân, mà là một loại tôn sùng phát ra từ nội tâm.
Đây là Tần Võ Dương, gia chủ Tần thị nhất tộc, Tần Vương đương thời.
Nghe nói tên thật của hắn có quan hệ cùng với một vị nhân kiệt Thượng Cổ, đáng tiếc là vị kia làm anh hùng một đời, cuối cùng lại mất hết thanh danh, cho nên hắn đã tự tác chủ trương, sửa chữa một chữ ở trong danh tự của bản thân, cuối cùng trở thành Tần Võ Dương, mà sự thật đã chứng minh, hắn cũng xác thực không phải là vị nhân kiệt đã đi lầm đường ở thời đại Thượng Cổ kia.
Hắn muốn trở nên ưu tú hơn! Cái ưu tú này, cũng không phải là bởi vì hắn làm ra thành tích tốt cỡ nào, cũng không phải là bởi vì hắn túc trí đa mưu cỡ nào, mà trên thực tế từ khi hắn trở thành gia chủ Tần gia tiền nhiệm cho đến nay, chỉ làm ra hai chuyện.
Chuyện thứ nhất, hắn đưa muội muội của mình vào hoàng cung, trở thành Hoàng quý phi trước mắt.
Chuyện thứ hai, hắn bồi dưỡng ra được Tần Kiền Hoàng.
Chuyện thứ nhất khiến cho Tần gia vẫn còn tồn tại ở dưới áp lực của Thánh Thượng Đại Càn, thế lực của gia tộc cũng không bị tổn thương bao nhiêu, so sánh với hai gia tộc đối nghịch cùng với triều đình kia, bây giờ cũng đã sớm bị Thánh Thượng Đại Càn đánh cho thành nửa tàn phế, cho dù Thánh Thượng Đại Càn đánh rắm một cái cũng khiến cho bọn họ bừng tỉnh vào lúc nửa đêm.
Riêng một chuyện này, đã là một công lao hết sức to lớn. Mà chuyện thứ hai, là kế hoạch trăm năm quan hệ đến việc Tần thị nhất tộc triệt để thoát khỏi trói buộc.
"Nhất định sẽ thành công!"
"Huyết mạch Phượng Hoàng, huyền điểu định mệnh, lần này Huyền Điểu chi huyết còn sót lại ở bên trong tổ địa đã bị dùng mất hơn phân nửa, bổn vương đã tự mình vào cung thỉnh cầu Ngũ Phương Tinh Túc Kinh, ở dưới sự hợp nhất của hai yếu tố này, huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể của Kiền Hoàng tuyệt đối có thể nâng cao thêm một bước, hơn nữa Kiền Hoàng còn có Thần Thông vọng khí trời sinh, có thể nói là như hổ thêm cánh!"
"Chỉ có bước ra một bước này, đại kế của tộc ta mới có khả năng được áp dụng!"
"Võ thị nhất tộc, ha ha, tại triều Thương ở thời đại Thượng Cổ đã có

một vị Nhân Hoàng cái thế, nhưng triều Thương...Tần thị ta sao lại không phải như thế? ! Không bằng nói là Tần thị ta còn muốn huy hoàng hơn! Lịch sử còn muốn vĩ đại hơn! Hết lần này tới lần khác lại để cho Võ thị đoạt thiên hạ, thật sự là khiến cho người ta chán ghét!"
Một vị tộc lão lặng yên xuất hiện ở sau lưng của Tần Võ Dương, nói ra một cách dữ dội, hiển nhiên rất là coi thường đối với nhất mạch Hoàng Thất Đại Càn bây giờ, nhưng nếu như nhìn kỹ, lại có thể phát hiện ra, ở sâu bên trong con ngươi của vị tộc lão này, lại tràn đầy sự sợ hãi không tan, nói ra lời nhục mạ bất quá cũng chỉ là để tăng thêm lòng dũng cảm mà thôi.
Trình độ tàn nhẫn của vị Thánh Thượng Đại Càn kia chính là viễn siêu sự tưởng tượng của đám người, thân làm tộc lão của Tần thị nhất tộc, một người có địa vị cao quý như hắn cũng đã từng bởi vì xem thường vị Thánh Thượng kia, cố ý khiêu khích, sau đó bị vị Thánh Thượng kia ở ngay trước mặt vô số tộc nhân Tần thị nhất tộc, treo ở trên cây liễu bên bờ sông Lạc Thủy ra sức quật vào mông. Kể từ đó về sau, vị tộc lão này mỗi lần nghe được ba chữ Càn Võ Đế đều sẽ cảm thấy vết thương ẩn ẩn đau nhức.
"Tộc lão không cần phải nói nhiều."
So sánh với vị tộc lão này, Tần Võ Dương thì lại bình thản hơn rất nhiều: "Mọi thứ đều phải xem vào thiên ý."
"Thiên ý? Nếu thật sự có thiên ý mà nói, Võ thị đã sớm diệt vong vào 300 năm trước! Hết lần này tới lần khác cái tên Càn..."
"Đủ rồi!" Tần Võ Dương gầm lên một tiếng, cắt đứt ngữ điệu phẫn hận của tộc lão: "Ta nói là đủ rồi, nếu nói nữa, ngươi cho rằng vị kia sẽ không biết hay sao?"
Lời nói của Tần Võ Dương khiến cho tộc lão đầu tiên là sững sờ, bất quá rất nhanh liền phảng phất như là nghĩ tới điều gì vậy, sắc mặt lập tức trở nên hoàn toàn trắng bệch, trực tiếp cúi đầu xuống, ngay cả một câu cũng đều không dám nói tiếp.
Ầm ầm! Đúng lúc này, ở phía trước tổ miếu Tần thị, một tiếng quát trong trẻo nhiên truyền ra. Ngay sau đó liền có ánh sáng chói mắt dâng lên, năm chùm ánh sáng xanh vàng đỏ trắng đen rực rỡ xông thẳng lên trời, ở nổ tung ở trên bầu trời Tần thị nhất tộc, đồng thời cũng mang theo một mảnh trời sao mênh mông với đủ màu sắc, ở bốn phía đông tây nam bắc, vậy mà phác hoạ ra năm đạo thân ảnh cao cao tại thượng, uy nghiêm tôn quý.
Mắt thấy một màn này, tộc lão mới vừa rồi còn nơm nớp lo sợ lập tức lấy lại tinh thần, ở trên khắp khuôn mặt đều là sự phấn chấn: "Ngũ Phương Tinh Túc Kinh, Ngũ Đế Ngũ Phương, quả nhiên, quả nhiên..."
"Kể từ đó, huyết mạch chảy xuôi ở trong cơ thể của Kiền Hoàng, chính là Huyền Điểu chi huyết chính thống nhất! Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, cho dù là Võ thị nhất tộc trước mắt, cũng chỉ đến như

thế mà thôi, huống hồ huyết mạch của Kiền Hoàng còn phản tổ, còn có lực lượng huyết mạch Phượng Hoàng gia trì, nhận được Thần Thông hoàn toàn không phải là những ngụy vật kia có thể sánh ngang..."
"Đại kế đã thành!"
"Gia chủ!
Có lần lượt từng bóng người dâng lên từ bên trong Tần thị nhất tộc, hướng ánh mắt nhìn lên trên bầu trời, sau khi dò xét trong chốc lát liền mong đợi nhìn về phía Tần Võ Dương, mà Tần Võ Dương thì dừng lại chốc lát, sau đó cũng nở một nụ cười, nói: "Chư vị, huyết mạch Phượng Hoàng, đến đây đã thành!"
"Xin chúc mừng vì Tần thị nhất tộc chúng ta!"
"Ha ha ha ha!"
Ở trong tiếng reo hò chấn thiên động địa, một đạo thân ảnh thon dài mang theo ngũ sắc quang hoa, yên lặng đi ra từ tổ miếu Tần Tộc, cho dù không nói một lời nào, nhưng lại hấp dẫn tầm mắt của mọi người trong nháy mắt, nhất là sau khi phát giác ra được tu vi của đối phương đã đạt tới Võ Đạo Tông Sư, ánh mắt của mọi người càng thêm tha thiết.
"Phụ thân." Tần Kiền Hoàng nhìn khắp bốn phía, trên mặt cũng không lộ ra vẻ vui thích, chỉ là khẽ gật đầu, sau đó thu hồi Ngũ Sắc Thần Quang đầy trời, hơi cúi đầu nói với Tần Võ Dương.
"Ừm, làm tốt lắm." Tần Võ Dương nghiêm túc gật gật đầu.
"Có quan hệ đến chuyện phân chia Lục Phiến Môn, tin tức thiết lập Cẩm Y Vệ đã được truyền đến, không qua bao lâu nữa, vị trong cung kia hẳn là sẽ tuyên bố thành lập Cẩm Y Vệ, hơn nữa còn bổ nhiệm một vị làm tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, việc con phải làm bây giờ, chính là đi tham gia kỳ tuyển chọn tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ."
"Kỳ tuyển chọn?"
"Không sai, dì của con đã gửi tin tức đến từ trong cung, lần này sẽ là một kỳ tuyển chọn quy mô lớn, tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ sẽ được tuyển ra từ bên trong các nhân vật trẻ tuổi tuấn kiệt ở khắp Trung Nguyên, hơn nữa còn không có yêu cầu về xuất thân, bất kể là xuất thân từ triều đình, xuất thân từ thế gia, xuất thân từ tông phái, cũng đều có thể tham gia!"

Chương 456: Tặng cơ duyên

Nói đến đây, Tần Võ Dương dường như vô tình nói ra một câu: "Nói đến, Phượng Tiên chắc là cũng sẽ tham gia a, Bái Hỏa Ma Giáo bây giờ cũng được coi là đạo thống ở Trung Nguyên."
"Con hiểu rồi." Tần Kiền Hoàng cúi đầu thật sâu, gằn từng chữ nói ra: "Lần này, con nhất định sẽ trảm thảo trừ căn."

"Sư muội! Là lỗi của ta! Ta xin lỗi muội!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt "tự trách" mà nói với Trần Tiêm Tiêm ở trước mặt, cả người đều mang một loại có lòng giết giặc, nhưng lại không thể làm gì được, tràn đầy tình cảm chân thành, nói: "Được rồi sư muội, nếu như muội nhìn trúng thứ gì ở trên người của sư huynh, thì cứ lấy đi là được, xem như là sư huynh bồi thường cho muội!"
Có một câu nói rất hay, không bỏ được hài tử sẽ không bắt được sói, mặc dù bởi vì có người tốt Thái Tử xuất hiện, khiến cho Trần Khuynh Địch thoát khỏi rắc rối của sự tình bảo ngọc, nhưng xuất phát từ sự cẩn thận và thận trọng, Trần Khuynh Địch vẫn cảm thấy tình hình không lạc quan, cho nên dự định tiến thêm một bước rút ngắn quan hệ cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Phương pháp rút ngắn quan hệ thì chính là "tặng cơ duyên!"
Ở bên trong nội dung của các tiểu thuyết đều có loại "tặng cơ duyên" này, thân làm tiền bối hoặc là sư huynh, cho nhân vật chính cơ duyên, khiến cho nhân vật chính phi tốc trưởng thành n, bởi vậy sẽ chiếm được sự cảm kích của nhân vật chính về sau cũng nhờ vào đó mà ôm chặt đùi của nhân vật chính, từ đó sống một cuộc sống hạnh phúc, đây chính là kịch bản mà Trần Khuynh Địch mong đợi nhất!
Nhưng ở trong này có một vấn đề rất nghiêm túc, đó chính là cơ không thể tùy tiện đưa tặng duyên! Nếu thật sự đưa ra một cái cơ duyên to lớn, khiến cho Trần Tiêm Tiêm lập tức vượt qua bản thân hắn, như vậy thì hắn coi như là sẽ xong đời, có trời mới biết là Trần Tiêm Tiêm có giấu giếm ý xấu với hắn hay không, xuất phát từ sự an toàn, Trần Khuynh Địch vẫn hi vọng là có thể bảo trì trạng thái bản thân có thực lực mạnh hơn.
Cho nên phải lựa chọn một cái cơ duyên hợp lý, nói thí dụ như…
"Cái này thì sao!" Trần Khuynh Địch lục soát túi trữ vật một chút, sau đó rút ra từ bên trong một quyển sách ố vàng, trên đó viết năm chữ lớn, rõ ràng là một quyển bí tịch võ công: [Ngũ Nhạc Kình Thiên Quyền].
Tin rằng rất nhiều người đều không nhớ rõ cái đồ chơi này, nhưng trên thực tế đây là đồ vật Trần Khuynh Địch lần đầu lấy được từ trong tay của nhân vật chính.

Ban đầu ở thời điểm gặp mặt lần đầu với Dương Xuân tại Lạc Viêm Thành, phụ thân của Dương Xuân liền đưa cho Trần Khuynh Địch quyển võ công này, bởi vì việc này, đã làm hại Trần Khuynh Địch cho rằng là mình đã đoạt cơ duyên của nhân vật chính, ở trong vài ngày liên tục đều không ngủ ngon giấc, cái đồ chơi này cũng một mực trở thành tâm bệnh của hắn.
Nhưng mà bây giờ lại không giống! Chỉ cần đưa môn công pháp này cho Trần Tiêm Tiêm, cái nồi đen to này sẽ bị hắn vứt bỏ! Đến lúc đó coi như Dương Xuân muốn gây rắc rối thì khẳng định cũng sẽ đi tìm Trần Tiêm Tiêm mà gây rắc rối, còn hắn thì liền có thể yên tâm kê cao gối mà ngủ!
Ý niệm tới đây, ngữ khí của Trần Khuynh Địch liền lập tức trở nên kích động: "Bản võ công này! Muội đừng nhìn bề ngoài của nó rất bình thường, nhưng trên thực tế lại nội uẩn càn khôn! Sư huynh ta đã nghiên cứu qua, môn võ công này tên như ý nghĩa, cần thu thập ý cảnh năm loại sông núi trong thiên hạ, dùng ý cảnh sông núi để rèn luyện quyền ý của bản thân."
"Nếu như thu thập được ý cảnh sông núi đủ mạnh, vậy thì quyền ý cũng sẽ trở nên mạnh hơn! Căn cứ theo nghiên cứu của ta, nếu như chỉ dùng ý cảnh sông núi phổ thông để quan tưởng, vậy thì uy lực của quyền pháp bất quá cũng chỉ là thường thường, nhưng nếu như dùng vài toà kỳ sơn và thần sơn đương thời để quan tưởng, Quyền ý ma luyện ra cuối cùng, sẽ không kém hơn cái thế võ công!"
"Liên quan tới phương diện này, sư huynh còn có một số đề nghị!" Trần Khuynh Địch sờ lên túi trữ vật, lại lấy ra một cuốn sách, ở trên đó viết mấy chữ [ghi chép sông núi thiên hạ].
Không thể không thừa nhận, lúc trước hắn cũng muốn bí mật học môn võ công này, bất quá cuối cùng vẫn bỏ qua bởi vì thứ này có quan hệ đến nhân vật chính, nhưng lúc đó vẫn đã chuẩn bị đầy đủ tư liệu.
Trần Khuynh Địch trực tiếp lật đến trang cuối cùng rồi đưa Trần Tiêm Tiêm.
"Muội nhìn đi! Đây chính là đề nghị của sư huynh, muốn luyện môn võ công này đến cảnh giới đỉnh phong, nhất định phải dùng năm loại kỳ sơn thiên hạ này! Theo thứ tự là Thái Sơn Trung Thổ, Quang Minh Đỉnh Tây Vực, Thiên Thần Phong Bắc Nhung, Hỏa Long Khẩu Đông Hải, Quỷ Kiến Sầu Nam Cương, năm tòa thần sơn này chính là sự chọn lựa tốt nhất!
"Ồ!" Trần Tiêm Tiêm vừa xem kỹ cuốn sách mà Trần Khuynh Địch đưa tới, vừa lộ ra vẻ cảm kích từ trong thâm tâm, thậm chí còn có mấy phần áy náy.
"Sư huynh, kỳ thật không cần phải làm như vậy, dù sao thì bảo ngọc cũng là do ta tự nguyện dâng ra, hơn nữa nếu như không phải là do sư huynh trả bảo ngọc lại cho ta mà nói, nói không chừng cũng sẽ

không bị Thái Tử phát hiện..."
"Không cần phải nói nhiều!" Trần Khuynh Địch quang minh lẫm liệt nói: "Đây xem như là trách nhiệm của sư huynh ta!"
Cảm thụ được ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch chính là bật cười càn rỡ ở trong lòng.
Ha ha! Ta thực sự là quá thông minh! Làm sao lại nghĩ đến một biện pháp tốt đến như thế. Môn võ công này từ trên uy năng mà nói tuyệt đối sẽ không kém hơn so với bất luận một môn thần công nào, xem như là cơ duyên đưa cho nhân vật chính mà nói là tuyệt đối hợp cách, nhưng ở một phương diện khác, môn võ công này vốn là thuộc về một vị nhân vật chính khác - Dương Xuân, hơn nữa, muốn tu luyện môn võ công này tới cảnh giới đại thành cũng không dễ dàng! Năm tòa thần sơn, cần phải chạy đến năm địa phương Trung Nguyên, Bắc Nhung, Nam Cương, Đông Hải, Tây Vực, thời gian đi một vòng quanh năm địa phương này tuyệt đối là đầy đủ để cho thực lực của ta tiến thêm một bước! Kể từ đó, vừa được tính là tặng cơ duyên cho nhân vật chính, lại vừa tranh thủ được thời gian cho chính mình, bảo đảm mình tạm thời dẫn trước ở trên phương diện thực lực, còn có thể kéo cao độ thiện cảm của Trần Tiêm Tiêm.
Nhất định chính là một hòn đá ném trúng bốn con chim!
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy kiêu ngạo xuất phát từ nội tâm vì tài trí của bản thân.
"Thật cảm tạ sư huynh!"
"Không cần phải khách khí!"
Sau khi trịnh trọng thu hồi Ngũ Nhạc Kình Thiên Quyền, Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, giống như là muốn bình phục tâm tình của mình.
Không sai, ca ca đối tốt với mình như vậy, mình cũng không thể chỉ ăn mà không làm việc, vì vậy cần phải thể hiện ra giá trị của bản thân! Để ca ca biết rõ những thứ mà ca ca bỏ ra tuyệt đối không phải là uổng phí!
"Sư huynh, lần này Thái Tử lấy bảo ngọc đi, ta cảm thấy chuyện này là không bình thường."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ể? Không bình thường? Chỗ nào không bình thường?

Chương 457: Sản phẩm thí nghiệm

Đại não của Trần Khuynh Địch mới vừa rồi còn đang vận chuyển với tốc độ cao, sau khi bị kéo ra khỏi suy nghĩ liên quan đến nhân vật chính, liền bắt đầu giảm tốc độ trong nháy mắt, hơn nữa rất nhanh liền trở lại mức ban đầu.
"Mọi thứ đều ổn đối với Thái Tử, không thành vấn đề." Trần Khuynh Địch khoát tay áo, nói rất tùy ý.
Theo hắn thấy, người đàn ông tốt bụng đáng thương, Thái Tử điện hạ đã dấn thân vào con đường nhân vật phản diện kia, đã không thể cứu nổi nữa.
Mà ở phía đối diện, Trần Tiêm Tiêm cũng cảm thấy sững sờ.
Sư huynh thế mà lại cảm thấy không thành vấn đề, chẳng lẽ nói sư huynh đã sớm đề ra kế hoạch? ! Như vậy sao được!
Đây là lần đầu tiên Trần Tiêm Tiêm không nhận thua bởi vì sự thông minh tài trí của ca ca, mà lại sinh ra suy nghĩ muốn tranh tài, nàng muốn xứng đáng với những gì mà sư huynh đã bỏ ra!
Trần Tiêm Tiêm nuốt một ngụm nước bọt, lấy dũng khí tiếp tục nói: "Sư huynh, ta cảm thấy Thái Tử có thể là muốn tạo phản!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Quay thân thể cứng đờ lại, Trần Khuynh Địch nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm.
"Tạo phản?"
"Không sai! Sư huynh quên rồi sao? Thái Tử điện hạ thế nhưng đã có tiền án, hơn nữa làm Thái Tử trong hơn 300 năm, cho dù đổi thành ta thì ta cũng sẽ tạo phản, không bằng nói là Thái Tử điện hạ sau khi thất bại có thể nhịn thêm trọn vẹn 100 năm, đã làm cho người ta rất giật mình! Trọng yếu hơn chính là, lần Thái Tử tạo phản này, nói không chừng là có liên lạc với các thế gia và tông phái!"
Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt.
Có cần phải khoa trương như vậy hay không, vị Thái Tử điện hạ kia có thể liên hệ với ai?
"Muội cảm thấy hắn có thể liên hệ với ai?"
"Ta cảm thấy..." Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, gằn từng chữ nói ra: "Đương nhiên là người liên hệ với Thái Tử nhiều nhất vào trước khi tạo phản, có mối quan hệ với người ngoài, thậm chí còn cung cấp trợ giúp nhất định, có liên hệ với tông phái, hơn nữa ở phía sau cái tông phái kia còn có cường giả tối đỉnh..."
"Ừm?" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt.
Ai vậy?
Tên ngớ ngẩn không có mắt nào lại cấu kết với Thái Tử vào trước khi tạo phản, còn cung cấp sự trợ giúp, còn thường xuyên đi đến Đông

Cung làm khách, còn thường xuyên gặp mặt cùng với Thái Tử, thậm chí còn làm trái với pháp luật hoàng cung, hơn nữa còn lệ thuộc vào một cái tông môn có cường giả tối đỉnh?
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Mẹ kiếp! Đây không phải là đang nói chính ta hay sao?

Bây giờ Thái Tử thật đúng là rất cao hứng.
"Rốt cục! Rốt cục cũng đến tay!"
Vừa về tới Đông Cung, Thái Tử liền kích động đi đi lại lại ở trong cung điện của mình, nếu như không phải là bận tâm đến việc Lưu Cẩn còn đang ở bên cạnh, hắn thậm chí còn muốn nhảy lên cái giường lớn của mình lăn hai vòng, biểu đạt sự hưng phấn cùng với tâm tình kích động của mình.
"Chúc mừng điện hạ." Lưu Cẩn hơi hơi cúi đầu, nói ra.
"Ha ha!" Thái Tử hít vào một hơi thật sâu, biểu lộ ở trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý: "Có nó, lần này bản cung tất nhiên sẽ tạo phản thành công!"
"..."
Lưu Cẩn ở bên cạnh dừng một chút, mở miệng nói: " Thái Tử một mực truy tìm khối bảo ngọc này, không biết là vật này rốt cuộc có tác dụng gì? Lại đáng giá để cho Thái Tử hao phí tinh lực lớn như vậy..."
"Có tác dụng gì?" Thần sắc của Thái Tử đọng lại, giống như có điều suy nghĩ nhìn Lưu Cẩn một cái, chợt mở miệng nói: "Lưu Cẩn a, ngươi nhìn khối bảo ngọc này đi, trông nó giống như là vật gì?"
Thái Tử mở nắp hộp ra, dị tượng xuất hiện trong nháy mắt, một đầu Phượng Hoàng nhảy múa ở trong hộp, lộ ra linh tính không có gì sánh kịp.
"Không sai! Chính là Phượng Hoàng! Ha ha ha, vào hơn mười năm trước, khối bảo ngọc này nhìn qua vẫn là bình thản không có gì lạ, không ngờ được lúc này mới qua hơn mười năm, thì lại có sự thuế biến lớn đến như vậy! Ngươi cho rằng vì sao ta lại tin chắc rằng khối bảo ngọc này là hàng thật? Cũng là bởi vì cái mênh khí thế Phượng Hoàng mông này!"
"Một vật quý giá có khí thế Phượng Hoàng như vậy, há lại có được dễ dàng như vậy?" Thái Tử nói một cách chắc chắn, tinh thần trở nên phấn chấn, ngay cả một tia vẻ già nua cũng đều là biến mất hầu như không còn, thay vào đó thì là bộ dáng tràn đầy tự tin và hào hùng.
Thái Tử điện hạ và Lưu Cẩn cũng chỉ nhìn thấy qua khối bảo ngọc này một lần, đó chính là vào lần tạo phản 100 năm trước kia, không thể không thừa nhận, Thái Tử điện hạ thật sự là đã quá chú tâm đầu nhập vào bên trong cái sự nghiệp tạo phản vĩ đại mà không có tiền đồ này a.
Bất quá…
"Phượng Hoàng, chẳng lẽ vật này cũng có quan hệ cùng với công chúa điện hạ hay sao?"

Công chúa điện hạ ở trong miệng của Lưu Cẩn, đương nhiên chính là vị công chúa khác họ đương thời duy nhất, người mạnh nhất ở bên trong thế hệ trẻ triều đình Đại Càn - Tần Kiền Hoàng.
Bất quá sau khi nghe thấy danh tự của Tần Kiền Hoàng, thần sắc của Thái Tử lại lập tức trở nên cương cứng.
"Khụ khụ, không sai, thứ này nhất định là có liên hệ cùng với nữ nhân kia."
Nhắc đến Tần Kiền Hoàng, thái độ của Thái Tử lập tức trở nên ác liệt, phảng phất như là nhớ lại chuyện gì không tốt vậy, ngay cả ngữ khí cũng đều trở nên thô bạo hơn rất nhiều: "Hừ! Nữ nhân kia, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng cô ta là thiên chi kiêu nữ hay sao? Chẳng qua chỉ kẻ trộm ăn cắp thành quả của em gái cô ta mà thôi!"
Thân làm Thái Tử một nước, hắn đối với cái sự tình phát sinh ở trong Tần gia ngày xưa này, tự nhiên là vô cùng rõ ràng.
"Đương nhiên, cô em gái kia cũng không được tính là cái gì, cái gọi là huyết mạch Phượng Hoàng, trên căn bản cũng chỉ là sản phẩm thí nghiệm mà thôi."
"Sản phẩm thí nghiệm?"
"Nói nhảm, ngươi cho rằng là nhân loại sẽ có thể có được huyết mạch Phượng Hoàng? Hay là trời sinh? Gặp quỷ, nếu như nhân loại trời sinh liền có thể có huyết mạch Phượng Hoàng mà nói, chẳng lẽ là ở trong vòng ba đời có người giao phối với Phượng Hoàng hay sao? Ngay cả phụ hoàng của ta cũng đều không dám làm như thế! Chớ đừng nói chi là Trung Thổ bây giờ căn bản không có Phượng Hoàng!"
Nói đến đây, thần sắc của Thái Tử liền trở nên càng thêm hiểm ác.
"Cái gọi là huyết mạch Phượng Hoàng, đơn giản chính là dung hợp Phượng Hoàng Chi Huyết với nhân loại còn sống mà thôi, ha ha, lại còn tự xưng là thiên chi kiêu nữ, bản cung đúng là xem thường loại người này nhất!"
Nói tới nói lui, ở trong thần sắc cùng với ngữ khí của Thái Tử lại tràn đầy sự hâm mộ.
"Phượng Hoàng Chi Huyết..." Lưu Cẩn dừng lại một lát, rốt cục cũng lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra: "Phượng Hoàng Chi Huyết mà Tần gia lấy được, chẳng lẽ lại là..."
"Không sai! Chính là nó!" Thái Tử giơ hộp chứa bảo ngọc Phượng Hoàng lên, dùng hai mắt mê say mà nhìn nó.
"Lúc trước vào thời điểm Tần gia đào móc di tích Yêu tộc, chính là chiếm được một khối bảo ngọc như thế này, hơn nữa còn rút lấy một giọt Phượng Hoàng Chi Huyết từ trong đó, nếu như không phải là người Trần gia kia đột nhiên tiến đến quấy rối, chỉ sợ là Tần gia bây giờ đã có tới mấy người nắm giữ huyết mạch Phượng Hoàng!"

Chương 458: 2000 năm

"Bởi vì người Trần gia kia quấy nhiễu, bảo ngọc mất tích, Tần gia cùng với ta về sau đều một mực truy tìm bảo ngọc, qua hơn mười năm, mới có thể tra ra được tới trên người của Trần gia, ta dám đánh cược, Trần Khuynh Địch sở dĩ có thành tựu như thế này, khối bảo ngọc này khẳng định sẽ chiếm một phần công lao không nhỏ!
"Nguyên lai là như vậy..."
Cẩn thận từng li từng tí đặt bảo ngọc Phượng Hoàng lên bàn, thần sắc ở trên mặt của Thái Tử càng trở nên kích động.
"Bất quá cũng không cần phải vội." Hít vào một hơi thật sâu, Thái Tử rốt cục cũng khôi phục lại sự tỉnh táo.
"Tạm thời còn chưa cần đến khối bảo ngọc Phượng Hoàng này, Phượng Hoàng Chi Huyết ở trong đó là dùng để chữa trị ám thương cho bản cung, chờ đến khi bản cung tạo phản thành công, sau khi đăng cơ xưng đế, lấy khí vận nhân đạo tăng thêm khối bảo ngọc Phượng Hoàng này, liền có thể nhất cử xông phá hàng rào Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí là nâng cao thêm một bước!"
"Tới lúc đó, ta cũng có thể trấn áp thiên hạ giống như là thiên hạ!"
Nói xong lời cuối cùng, trên mặt của Thái Tử cũng không khỏi lộ ra mấy phần hướng tới.
"Điện hạ!" Nhắc đến tạo phản, sắc mặt của Lưu Cẩn lập tức có một chút biến hóa, hắn thật sự không hy vọng là Thái Tử lại tiếp tục tìm đường chết, cho dù ở phía sau chuyện này kỳ thật là có sự dung túng của Thánh Thượng: "Sự tình tạo phản, còn cần phải bàn bạc kỹ hơn, bây giờ Thái Tử đã có bảo ngọc, dùng Phượng Hoàng Chi Huyết tẩy lễ nhục thân, thọ nguyên liền có thể tăng lên mấy trăm năm, cần gì phải nóng lòng nhất thời?"
"Mấy trăm năm?" Nói đến đây, Thái Tử lập tức lộ ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt, nói: "Lưu Cẩn a, ngươi có biết cảnh giới ở phía trên Hỏa Luyện Kim Đan là gì hay không?"
"Võ giả ở phía trên cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đã đánh nát mệnh tinh, nắm chắc vận mệnh, cái gọi là lòng người cao hơn bầu trời, chính là nói bọn họ, bọn họ là cường giả đỉnh cao chân chính, mà võ giả ở cái cảnh giới này, ngươi có biết là bọn họ sẽ sống được bao lâu hay không?"
"Ách..." Lưu Cẩn lúng túng ngậm miệng lại.
Mà ở phía đối diện, Thái Tử thì là khổ sở mở miệng nói: "2000 năm, con m* nó chính là có thể sống trong 2000 năm a!"
"Võ Đạo Tông Sư cũng bất quá cũng chỉ có 300 năm tuổi thọ, Hỏa Luyện Kim Đan có 800 năm tuổi thọ, mà bản cung thân làm Thái Tử một nước, dùng vô số đan dược đẻ kéo dài tính mạng, bất quá cũng

chỉ có thể tương đương với võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mà phụ hoàng lại có trọn vẹn 2000 năm tuổi thọ! Còn không tính đến những Thần Đan loạn thất bát tao có thể kéo dài mạng sống kia."
"Lão tử làm Thái Tử hơn ba trăm năm! Cho dù là đã phục dụng vô số đan dược Duyên Thọ, tuổi thọ còn dư lại cũng chỉ có bất quá hơn một trăm năm! Coi như dùng huyết mạch Phượng Hoàng, không có cách nào đột phá bất quá cũng chỉ có thêm 500 – 600 năm tuổi thọ, mà cái số này, ngay cả một nửa số tuổi của phụ hoàng cũng không đạt đến!"
"Như vậy thì ai mà chịu nổi a!"
Mỗi lần nhắc đến chuyện tuổi thọ này, Thái Tử đều sẽ điên cuồng mà rống to giống như vậy.
Hắn chỉ hận bản thân là không được sinh ra vào 1000 - 2000 năm sau.
"Cho nên ta không thể chờ được! Không thể đợi thêm nữa! Ta muốn đăng cơ! Phụ hoàng đã bồi dưỡng ta từ nhỏ, nói ta sẽ trở thành Hoàng Đế Đại Càn đời tiếp theo, nhưng mà gặp quỷ! Bồi dưỡng một lần chính là hơn 300 năm! Ta đã chịu đủ rồi! Ta muốn tạo phản! Chỉ cần ta còn chưa chết, ta nhất định sẽ phải tạo phản!"
Sinh mệnh không ngừng! Tạo phản không dứt!
Đối mặt với sự gầm thét của Thái Tử, Lưu Cẩn sau khi trầm mặt trong chốc lát, cũng chỉ đành hơi hơi khom người, biểu đạt là bản thân thuận theo.
"Phù..." Sau khi kầm bầm lầu bầu một lúc lâu, Thái Tử mới xem như là bình tĩnh trở lại.
"Lưu Cẩn, bản cung rất tín nhiệm ngươi, vào thời điểm bản cung tạo phản trăm năm trước, ngươi cũng đều kiên định đứng ở bên cạnh bản cung, ngươi phụng dưỡng bản cung cũng đã rất lâu rồi a?"
"Nô tài là thư đồng của Thái Tử, phụng dưỡng Thái Tử từ bé đến lớn, bây giờ cũng đã được hơn ba trăm năm."
"Đúng vậy a, lúc trước bản cung lấy được một viên Duyên Thọ Đan, về sau cũng đã cho ngươi, bằng không thì ngươi cũng đã sớm xuống đất."
"Nô tài tuyệt không dám quên ân đức của Thái Tử."
"Vậy là tốt rồi." Thái Tử xoay người, không nhìn Lưu Cẩn mà nói: "Bản cung tin tưởng ngươi."
Ở bên trong Vị Ương Cung.
Thánh Thượng Đại Càn nhắm nghiền hai mắt, bất động thân hình ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ, thân hình không tính khôi ngô là ở bên trong cung điện, lại phảng phất như là trung tâm của tam giới lục đạo, một đầu Thần Long màu vàng như ẩn như hiện, xoay quanh quanh thân thể của hắn, thỉnh thoảng phát ra tiếng long ngâm.
Xem như hạch tâm hoàng cung Thành Thượng Kinh, vào mỗi một lần tảo triều, long khí ở bên trong Vị Ương Cung là nồng hậu nhất, thậm

chí là còn ngưng tụ ra long hình chân chính, cỗ long khí này là do ý niệm của văn võ bá quan đương triều thậm chí là vô số con dân Đại Càn ở Trung Nguyên ngưng tụ mà thành, lấy nhân đạo thay mặt thiên đạo, có diệu dụng vô cùng.
Ở những nơi long khí đến vạn pháp đều biến mất, coi như là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan ở bên trong Vị Ương Cung, cũng sẽ bị long khí áp chế thành một kẻ phàm nhân, bất quá cũng chính là vì như thế, các Hoàng Đế ở trên con đường tu hành đều không phải là rất thông thuận, Võ Đạo Tông Sư chính là cực hạn, chỉ có cực ít Hoàng Đế có thể thành tựu Hỏa Luyện Kim Đan.
Mà Thánh Thượng Đại Càn thì lại là ngoại lệ duy nhất ở trong đó.
Khác biệt cùng với sự tưởng tượng ở ngoại giới, Thánh Thượng Đại Càn đã đăng cơ 300 năm, bề ngoài bây giờ bất quá cũng chỉ khoảng chừng ba mươi tuổi, vẫn là ở trong tuổi tráng niên, hắn ta mặc long bào màu vàng, để lộ đôi tay với làn da tinh tế, ẩn ẩn tản ra linh quang óng ánh trong suốt, mái tóc đen dày bị chuỗi ngọc trên mũ miện buộc lên.
Đôi mắt chậm rãi mở ra, ánh vàng trong con ngươi nhấp nháy, phảng phất như xuyên qua Vị Ương Cung, xuyên qua hoàng cung, nhìn xuống Thành Thượng Kinh từ trên không trung, thậm chí là toàn bộ Trung Thổ, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng gõ vào tay ghế long ỷ, mỗi một lần đều khiến cho mặt đất rung chuyển, mọi cử động đều vô cùng uy nghiêm và không có cách nào đoán trước.
Khác biệt cùng với thời điểm phê duyệt tấu chương ở Ngự Thư Phòng, Thánh Thượng Đại Càn lúc này đang dùng long khí để dò xét Trung Thổ, xem kỹ quốc vận Đại Càn bây giờ, mỗi một tiếng nói và cử động đều kết hợp lại cùng với nhân đạo, cứ như vậy trọn vẹn qua nửa canh giờ, hắn mới dần dần thối lui ra khỏi loại trạng thái giống như là thần linh kia.
"Nguyên Nhất."
Giọng nói ôn hoà chậm rãi vang lên, sau đó ở ngoài cửa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân, đại tổng quản Ti Lễ Giám Phùng Nguyên Nhất bước đi với nhịp độ đều đặn, chậm rãi đi vào bên trong Vị Ương Cung, hướng về phía Thánh Thượng Đại Càn quỳ lạy nói:
"Nô tài ra mắt Thánh Thượng, Thánh Thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế."

Chương 459: Cuồng chiến đấu

Sau khi khẽ nhếch mép một cái, Thánh Thượng Đại Càn liền mở miệng nói: "Đứng lên đi, đã nói rất nhiều lần rồi, không cần phải làm như thế."
"Vị Ương Cung chính là trọng địa nhân đạo, không thể bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa."
"Được rồi." Thấy Phùng Nguyên Nhất vẫn kiên trì như cũ, Thánh Thượng Đại Càn cũng không khăng khăng nữa, mà tiếp tục nói: "Sự tình có quan hệ đến Cẩm Y Vệ, ở bên Thái Tử có động tĩnh gì hay không?"
"Không có." Phùng Nguyên Nhất thở dài nói: "Mặc dù Thánh Thượng đã giao sự tình Cẩm Y Vệ cho Thái Tử xử lý, nhưng gần đây Thái Tử dường như cũng không tập trung đối với chuyện này, cho nên Cẩm Y Vệ bây giờ vẫn chỉ là một bộ khung, còn chưa có tin tức về nhân lực cấp cao, mà ở bên Lục Phiến Môn cũng không tiện điều chuyển."
"Dù sao thì nếu vì thành lập Cẩm Y Vệ, khiến cho Lục Phiến Môn bị tàn phế mà nói, liền biến thành được không bù mất."
"Vậy sao?" Thánh Thượng Đại Càn tự nhủ, trong giọng nói mang theo sự thất vọng không che giấu được: "Trẫm cho hắn thời gian lâu như vậy, hắn vẫn còn chưa nhìn ra được tính đặc thù của cái tổ chức Cẩm Y Vệ này hay sao, Nguyên Nhất, ngươi có cảm thấy sự giáo dục của trẫm xảy ra vấn đề hay không? Là nguyên nhân do trẫm bận bịu tu luyện cùng với chính sự, không có thời gian quản lí hắn hay sao?"
"Ách..." Phùng Nguyên Nhất cúi đầu, không dám trả lời.
Nói đùa, mặc dù Thánh Thượng Đại Càn bày ra bộ dáng hỏi thăm, nhưng Phùng Nguyên Nhất lại rất rõ ràng, Thánh Thượng Đại Càn tuyệt đối là không phải đang hỏi thăm hắn! Vào thời điểm câu hỏi này ra khỏi miệng, trong lòng của Thánh Thượng Đại Càn đã có đáp án, bản thân hắn nếu như tự tiện trả lời mà nói, vậy thì chính là tội danh can thiệp nội bộ hoàng gia, đây cũng không phải là chuyện giỡn chơi!
Làm đại tổng quản Ti Lễ Giám lâu như vậy, một chút điểm EQ chính trị như vậy thì Phùng Nguyên Nhất vẫn phải có.
Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Thánh Thượng Đại Càn liền nhảy qua cái đề tài này, tiếp tục nói: "Thôi được rồi, vậy thì Thái Tử tạo phản sao rồi? Gần đây ta thấy hắn lại liên hệ với người Hổ Bí Quân, tử sĩ được bồi dưỡng bí mật cũng đã bắt đầu được điều vào Thượng Kinh, còn bắt đầu cấu kết với Tần gia..."
Nói đến đây, ở trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn cuối cùng cũng đã lộ ra một chút vẻ vui mừng.
"Ít nhiều cũng đã có một chút tiến bộ, đã biết cấu kết với thế gia, bất

quá vẫn còn quá non, nếu đã muốn cấu kết, vì sao lại không cấu kết với ba mạch đạo, phật, ma đây, nhưng tóm lại là vẫn mạnh hơn so với kẻ đần xông vào hoàng cung vào 100 năm trước, hừ, trẫm đã phải đuổi hắn ra khỏi hoàng cung."
Khác biệt cùng với những đệ tử thế gia tông phái khác, Thái Tử có thân phận đặc thù, trên cơ bản là không cho phép rời khỏi Thành Thượng Kinh, mà ở trong Thành Thượng Kinh, người người đều kiêng kị thân phận của Thái Tử, hơn nữa Thánh Thượng Đại Càn lại trấn áp thiên hạ, hậu cung cũng không có nhiều, ở trong thâm cung cũng không hề âm u.
Cho nên đừng nhìn thấy Thái Tử đã làm Thái Tử được hơn ba trăm năm, mặc dù cũng có tâm cơ lòng dạ, nhưng cũng không được tính là mạnh, mà bản thân Thánh Thượng Đại Càn lại là phái thực lực tiêu chuẩn, có rất ít chỗ để dạy bảo, cho nên Thái Tử kỳ thật là chất phác ra ngoài ý định, mà đối với điểm này, Thánh Thượng Đại Càn vừa cảm thấy hài lòng, vừa cảm thấy rất không hài lòng.
"Truyền chỉ a." Bờ môi của Thánh Thượng Đại Càn khẽ nhúc nhích, không còn xoắn xuýt về sự tình Thái Tử, phát ra thanh âm vang dội nói: "Cẩm Y Vệ mới được xây dựng, không thể để trống vị trí vị trí Tổng Chỉ Huy, vì vậy Thái Tử sẽ phụ trách tuyển chọn trẻ tuổi tuấn kiệt trong Trung Nguyên, sau khi tuyển chọn một tháng ở Thành Thượng Kinh, người đứng đầu sẽ chính là tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ."
"Tông phái, thế gia, hàn môn, võ tướng, quan văn, không hạn chế thân phận!"
"Kẻ thắng làm vua!"
Mỗi chữ mỗi câu của Thánh Thượng Đại Càn đều khiến cho nhân đạo biến hóa, hóa thành một chùm sáng mà mắt trần có thể thấy xé rách vạn dặm mây trắng trên không Thành Thượng Kinh, thanh lọc trời xanh.
Thánh Thượng Đại Càn thì nói, Phùng Nguyên Nhất thì phụ trách viết thay, chỉ chốc lát sau, một phần thánh chỉ màu vàng kim liền được viết xong.
"Đi xuống đi."
Phùng Nguyên Nhất dùng hai tay nâng thánh chỉ, chậm rãi lui ra ngoài, chỉ còn lại một mình Thánh Thượng Đại Càn ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ biểu tượng cho cửu ngũ chí tôn, thấp giọng thì thào: "Còn có hai chuyện..."
Ở Tiểu Lôi Âm Tự tại Tu Di Sơn.
Ầm ầm! Một đạo phật quang trắng tinh bay lên như diều gặp gió, vọt tới tận trời cao, hóa thành một cỗ pháp tướng Quan Âm ngàn tay ngàn mắt chiếu rọi hơn phân nửa Tu Di Sơn, ở dưới người Quan Âm là một đóa bạch liên nở rộ, tràn đầy khí thế thánh khiết, mà ở phía dưới pháp tướng Quan Âm, Huyền Lưu Ly đang chắp tay trước ngực, lộ ra biểu tình đạm nhiên.

"A Di Đà Phật!"
Chỉ chốc lát sau phật quang liền tiêu tán, Huyền Lưu Ly chậm rãi đứng lên, một thân khí thế dĩ nhiên đã vượt qua Hợp Đạo Kim Đan, đứng vào hàng ngũ Võ Đạo Tông Sư! Mà ở trước mặt của nàng, Phương Trượng Phật Môn Ngô Không thì lộ ra vẻ mặt khen ngợi nhìn nàng.
"Xin chào Phương Trượng."
"Không cần đa lễ." Ngô Không gật đầu một cái, nói: "Từ sau khi trở về ngươi liền một mực bế quan, bây giờ càng là đã đạp phá thiên quan, thành tựu Võ Đạo Tông Sư, không biết là đã có thu hoạch gì?"
"Ta đã minh ngộ bản tâm."
"Không tệ, không tệ."
Ngô Không khẽ cười nói: "Tính tình của ngươi từ trước đến nay đều bình thản, đạt được chân truyền ngã Phật, bây giờ càng là đã rõ ràng bản tâm, xem ra ngươi nhất định là đã hiểu được bản tâm hướng phật của mình a? Đây chính là một chuyện tốt!"
"..."
Huyền Lưu Ly dừng lại một chút, chợt kiên định lắc đầu, nói: "Bản tâm mà ta minh ngộ cũng không phải là bản tâm hướng phật."
"Khụ khụ, không sao, không sao, bản tâm hướng phật cũng không phải là người người đều có, ngươi từ trước đến nay đều thiện lương, cho đến nay cũng chưa từng sát sinh, xem ra là đã hiểu rõ tấm lòng từ bi?"
"Vẫn không phải sao?" Ngô Không nhíu lông mày lại, nói: "Vậy thì ngươi rốt cuộc đã lĩnh ngộ cái gì?"
Huyền Lưu Ly nghiêm túc nói ra: "Phương Trượng, ta cảm thấy ta có thể là một kẻ cuồng chiến đấu."
Ngô Không: "? ??"

Ở Bát Cảnh Cung của Đạo Môn .
Xem như là một trong ba mạch phật, đạo, ma, sơn môn của Đạo Môn tự nhiên là cũng giống như Tiểu Lôi Âm Tự của Phật môn, có giá trị không giống như bình thường, thậm chí là ở trên cái phương diện này Đạo Môn còn muốn vượt qua Phật Môn.
Tiểu Lôi Âm Tự tọa lạc ở Tu Di Sơn của Phật Môn trước mắt, thoát thai từ Đại Lôi Âm Tự ở thời kỳ Thượng Cổ, nhưng mà chính là vào thời kỳ Thượng Cổ, Phật Môn đã từng nghênh đón một lần thời đại phật diệt, thẳng đến thời đại Cận Cổ mới khôi phục một lần nữa, vẫn có chênh lệch so với Đạo Môn vẫn một mực truyền thừa từ thời kỳ Thượng Cổ cho đến bây giờ.
Mà toà Bát Cảnh Cung này, chính là một trong những nội tình lớn nhất của Đạo Môn.
Theo truyền thuyết, năm đó Đạo Tổ lập ra Đạo Môn nhất mạch ở động thiên Đại La Sơn Huyền Đô, dùng Thần Thông thông thiên mở

ra bát đại kỳ cảnh, biểu tượng cho bát đại đạo thống mà Đạo Tổ truyền xuống, cho nên sơn môn của Đạo Môn mới được gọi là Bát Cảnh Cung.

Chương 460: Trương Chính Nhất

Cái gọi là bát đại kỳ cảnh, theo thứ tự là Hãn Hải Thương Minh, Phủ Thắng Côn Nhạc, Chung Hoa Thần Tú, Nguyệt Dương Diệu Huy, Dao Quang La Huyễn, Thủy Lam Yên Hà, Vân Nghê Hồng Uyên, Lạc Thế Tinh Hà, bát đại kỳ cảnh chính là bát đại bí cảnh, chỉ cần có thể lĩnh ngộ được một môn đạo thống từ trong đó, thì sẽ chính là Thiên Tôn đương đại của Đạo Môn.
Giống như là Thiên Tôn Thái Bình vậy, chính là cảm ngộ vận mệnh ở trong Dao Quang La Huyễn, khai sáng ra Thái Bình Đạo, cũng lấy Thần Thông của bản thân đánh nát mệnh tinh, đặt chân đến đỉnh phong thế gian, leo lên vị trí Thiên Tôn, từ lịch đại đến nay, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới được Đạo Môn xem là lãnh tụ chính thống.
Đương nhiên bát đại kỳ cảnh cũng không phải chỉ là bí cảnh, đồng thời cũng là đại trận hộ sơn của Đạo Môn, năm đó Đạo Tổ tuân theo vô vi chi đạo, số chín là rất nhiều, nếu như khai sáng chín đại kỳ cảnh, thì sẽ không phù hợp với lý niệm của Đạo Tổ, cho nên Đạo Tổ chỉ để lại bát đại kỳ cảnh, nhưng vẫn lưu lại pháp môn.
Về sau Đạo Môn chính thống chỉ cần mượn nhờ bát đại kỳ cảnh bày trận, kết nối khí thế của bát đại kỳ cảnh, liền có thể diễn hóa ra kỳ cảnh thứ chín.
Kỳ cảnh thứ chín chính là Hỗn Độn Hồng Mông!
Nghe nói vào thời đại năm đó, Phật Môn hưng thịnh, ở các nơi trong Trung Thổ đều có Phật tự, mà Đạo Môn thì lại suy yếu, vô số Đạo Quan bị Phật Môn phá hủy, thậm chí là Bát Cảnh Cung cũng bị Phật Môn bức bách, mắt thấy là đã sắp bị Phật Môn triệt để phá hủy, chính là nhờ vào toà kỳ cảnh thứ chín này, đã ngăn trở tất cả.
Có thể nói rằng Đạo Môn có thể kéo dài từ Thượng Cổ cho đến nay, toà kỳ cảnh thứ chín này đã làm ra tác dụng không giống như bình thường.
Mà vào giờ khắc này, ở sâu trong Bát Cảnh Cung.
"Trương Chính Nhất! Ngươi đứng lại đó cho ta!"
"Ha ha! Ngươi nói ta dừng lại ta liền phải dừng lại, đây chẳng phải là rất mất mặt hay sao?"
"Đáng giận!"
Ở bên trong động thiên Chung Hoa Thần Tú, có hai bóng người một trước một sau, một đuổi một chạy, điều khiển hai đạo ánh sáng đỏ đi ngang qua hơn phân nửa động thiên, cuối cùng ngừng lại ở cửa ra động thiên, đạo ánh sáng đỏ ở phía trước tản ra, lộ ra một thanh niên đạo sĩ khoác đạo bào, đầu đội đạo quan.
Mà đạo ánh sáng đỏ truy đuổi ở phía sau thấy đối phương ngừng lại, cũng dần dần tản ra, một vị lão đạo sĩ tức hổn hển đi ra từ bên trong

ánh sáng đỏ, giận dữ hét lên đối với thanh niên đạo sĩ: "Chính Nhất! Đây là lần thứ mấy ngươi vụng trộm tiến vào đan phòng của lão phu rồi? Mau trả Long Hổ Huyền Đan cho lão phu!"
"Ta không trả!" Trên khuôn mặt của thanh niên đạo sĩ lộ ra ý cười, hoàn toàn không có khí độ vốn có của đạo sĩ, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy hành vi phóng túng, trái lại còn nhiều hơn mấy phần ý cảnh dạo chơi nhân gian.
"Trương Chính Nhất ta thu Thần Đan vào tay bằng vào bản sự, dựa vào cái gì lại phải trả cho ngươi?"
Nói xong, thanh niên còn đặc biệt lấy ra một cái hồ lô, mở miệng hồ lô ra hít vào một hơi thật sâu, một cỗ đan hương loáng thoáng hiện ra ở trước mặt của lão đạo sĩ.
"Chà! Khỏa Long Hổ Huyền Đan này quả nhiên là ảo diệu phi phàm, ta còn chưa ăn, chỉ mới ngửi một cái đã cảm thấy đạo hạnh tinh tiến không ít, không ngờ được sư thúc ngươi thế mà lại có thể luyện ra bậc Thần Đan này, để ta nhìn một chút a, có khoảng chừng ba khỏa đây! Hãy nhìn đi sư thúc, đây là một khoả ở trong đó, vừa lớn vừa tròn, khà khà!‘’
Thanh niên đạo sĩ lấy ra một khoả đan dược ném vào trong miệng, trực tiếp cắn nát và nuốt vào trong bụng.
"Ngon quá! Không hổ là Thần Đan!"
Lão đạo sĩ nổi giận đùng đùng, hai mắt muốn nứt, hận không thể nhảy lên bổ cho đối phương một búa, nhưng nghĩ tới vị thanh niên đạo sĩ trước mắt này chính là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi Đạo Môn trước mắt, vào mấy năm trước liền đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, bản thân hắn căn bản không phải là đối thủ của đối phương, không khỏi ủ rũ một trận.
"Đáng giận! Thực sự là đáng giận! Thiên Tôn làm sao sẽ thu một kẻ nghiệt chướng như ngươi, từ nhỏ đến lớn ngươi cũng đều không có một ngày nào là không làm hại đan phòng của ta, trước trước sau sau đã ăn không biết bao nhiêu đan dược, ngày mai lão phu sẽ đổi nghề, chuyên môn luyện độc đan! Ngươi có bản lãnh thì lại đến trộm đan của lão phu!"
"Trộm thì trộm, xem thử ai sợ ai a! Hơn nữa không phải là ta đã lưu lại cho ngươi một kiện Thần Binh hay sao, coi như là ta mua đan dược của sư thúc a."
"Xéo đi! Long Hổ Huyền Đan mà lão phu luyện ra, làm sao chỉ là một kiện Thần Binh liền có thể sánh ngang?"
"Vậy thì sư thúc muốn cái gì?"
"Tối thiểu cũng phải là một kiện Bán Đạo Binh!"
"Không có tiền, chỉ có cái mạng này!"
"Ngươi...vô sỉ!"
"Ha ha ha." Trương Chính Nhất vừa cười, vừa làm mặt quỷ đối với lão đạo sĩ.

Mà đúng vào lúc này.
"Nguyên lai là ngươi ở nơi này."
Một luồng gió mát thổi qua, biểu lộ của Trương Chính Nhất lập tức trở nên cứng ngắc, chậm rãi quay người ở dưới ánh mắt vui mừng của lão đạo sĩ, nhìn về phía thân ảnh trắng tinh ở sau lưng.
"Sư phụ!"
Trương Chính Nhất, người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Đạo Môn, cũng là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi Trung Thổ mà Lục Phiến Môn nhận định ngày xưa, một vị nhân kiệt như vậy, đương nhiên cũng sẽ có sư phụ bất phàm.
"Xin chào Thiên Tôn!" Lão đạo sĩ cung kính cúi đầu nói ra, bất quá ở trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ cười trên nỗi đau của người khác. Cả ngày đánh nhạn, đến cuối cùng vẫn bị nhạn mổ mù mắt a!
Mà Trương Chính Nhất thì cũng đang thầm mắng ở trong lòng.
Bất quá mặc dù mắng ở trong lòng, ở bề ngoài hắn vẫn làm ra đủ cấp bậc lễ nghĩa, sau khi vung tay áo một cái, thanh niên đạo sĩ từ trong trạng thái khó xử liền biến thành một vị Trích Tiên Tiêu Dao siêu phàm thoát tục trong nháy mắt.
"Không biết là sư phụ có chuyện gì quan trọng?"
"Hãy đi đến Thành Thượng Kinh, tham gia kỳ tuyển chọn tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ." Thiên Tôn Thái Bình vẫn lộ ra dáng vẻ như cũ, hai mắt trống rỗng, lộ ra một cỗ khí chất siêu nhiên cùng với vượt qua thời gian.
"Cẩm Y Vệ?" Trương Chính Nhất ngây cả người, hỏi: "Sư phụ đây là muốn ta nhập thế tu hành?"
"Giao cho ngươi." Thiên Tôn Thái Bình cũng không giải thích quá nhiều, chỉ để lại một câu rồi định rời đi, bất quá trước khi đi thân hình lại hơi dừng lại, giống như quỷ thần xui khiến nói thêm một câu: "Tần Kiền Hoàng cũng ở đó, ngươi biết nên làm gì rồi đó!"
Thiên Tôn Thái Bình vừa dứt lời, Trương Chính Nhất liền biến sắc, bộ dáng tiên nhân vừa mới được bày ra, ở trong nháy mắt liền biến thành một thanh niên mới ra đời, sắc mặt đỏ lên.
"Tần cô nương? Nàng cũng phải tham gia kỳ tuyển chọn kia?"
"Không sai."
"Là vậy sao?"
Không để ý đến Trương Chính Nhất đang xuất thần, Thiên Tôn Thái Bình biến mất ngay tại chỗ, mà ở phía đối diện, lão đạo sĩ thấy Thiên Tôn Thái Bình đã rời đi, Trương Chính Nhất vẫn còn đang ngẩn người, đột nhiên có ý tưởng, đi từng bước một lén lén lút lút tiến tới, sau đó bạo khởi một cái, hung hăng bổ cho Trương Chính Nhất một búa.
"Ách!"
"Ha ha ha! Cho ngươi chết này cái tên bất kính với trưởng bối! Trúng chiêu rồi a!"

"Ta chưa bao giờ thấy qua một kẻ vô liêm sỉ như thế!"
"Đây là lời để lão phu nói mới đúng!"

Chương 461: Rèn sắt khi còn nóng

Ở trong khách sạn Thành Thượng Kinh.
Trần Khuynh Địch đang thu thập hành lý chuẩn bị chạy trốn.
"Sư huynh? Thật sự muốn rời khỏi Kinh Thành sớm như vậy sao?"
"Không sai." Trần Khuynh Địch quay người nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm đang cảm thấy bối rối, nói một cách trang trọng: "Trước kia muội cũng đã nói qua, lần này Thái Tử rất có thể sẽ tạo phản, mà trước đó chúng ta lại quá thân cận với Thái Tử, lúc này cần phải chủ động rời đi để tránh hiềm nghi."
"Huống hồ lần này chúng ta đã xác định được Trần gia không có nguy hiểm ở trong thiên lao, chúng ta cũng không còn lý do để tiếp tục lưu lại trong Kinh Thành. Ta biết muội không cam lòng, nhưng lúc này ở lại Kinh Thành, không khác gì là lấy hạt dẻ trong lò lửa, chớ quên, ở sau lưng của chúng ta còn có Thuần Dương Cung."
"Nếu bởi vì sự lỗ mãng của chúng ta, mà kéo Thuần Dương Cung xuống nước, đó chẳng phải là sẽ làm lẫn lộn đầu đuôi?"
Nhìn vẻ mặt thành thật của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm sau khi do dự một chút cũng gật đầu một cái, nói: "Ta hiểu rồi!"
"Vẫn là sư huynh có tầm nhìn dài hạn hơn!"
"Đâu có, đâu có." Trần Khuynh Địch cười cười.
Mà trên thực tế...hắn đương nhiên là đang nói nhảm!
Nguyên nhân chân chính cũng xa xa không có nghiêm túc như là Trần Khuynh Địch nói, nói đến cùng kỳ thật chính là do Trần Khuynh Địch đột nhiên nghĩ đến một chuyện, khối bảo ngọc bị Thái Tử đoạt đi trước đó thế nhưng là do hắn bỏ tiền ra mua ở Ngọc Thạch Trai, Trần Tiêm Tiêm không biết thì cũng thôi đi, nhưng Thái Tử làm sao lại có thể không biết?
Lúc ấy mặc dù đã lừa dối trót lọt, nhưng vạn nhất về sau bị Thái Tử phát hiện ra...đó chẳng phải là sẽ xong đời? Cho nên thừa dịp Thái Tử còn chưa kịp phát hiện ra bảo ngọc là giả, lôi kéo Trần Tiêm Tiêm chạy trốn mới là lựa chọn chính xác nhất!
"Được rồi, Tiêm Tiêm sư muội cũng nên sớm thu dọn đồ đạc a, chúng ta sẽ trở về Thuần Dương Cung."
"Ách." Lời còn chưa dứt, Trần Tiêm Tiêm liền lộ ra bộ dáng ngượng nghịu.
Trần Khuynh Địch thấy vậy liền nhướng mày, hỏi: "Sao thế?"
"Sư huynh, ta cảm thấy lúc này chúng ta không nên trở về Thuần Dương Cung."
"Hả?" Trần Khuynh Địch khá là kinh dị nhìn Trần Tiêm Tiêm, nhưng cũng không phản bác, dù sao thì hắn vẫn rất tự biết mình, cho nên liền xoay người lại, hỏi một cách nghiêm túc: "Vậy thì Tiêm Tiêm sư

muội cảm thấy nên đi đâu?"
"Sư huynh quên rồi sao? Ngày hôm trước huynh mới cho ta Ngũ Nhạc Kình Thiên Quyền, Thành Thượng Kinh lại vừa vặn gần với Bắc Nhung, không bằng chúng ta đi một chuyến đến Bắc Nhung thì như thế nào? Cũng có thể thu thập ý cảnh tòa thần sơn thứ nhất."
"Ừm." Trần Khuynh Địch sờ cằm một cái, lời nói của Trần Tiêm Tiêm không thể nghi ngờ là rất có đạo lý, hơn nữa bởi vì những hành động thông minh của hắn trước đây, quan hệ giữa hắn và Trần Tiêm Tiêm không thể nghi ngờ là đã trở nên hòa hoãn hơn không ít, nên nói như thế nào đây, dùng cách nghĩ của Trần Khuynh Địch hắn mà nói, chính là từ quan hệ không chết không thôi, đã biến thành nếu cầu xin tha thứ thì vẫn có thể giữ được mạng.
Vậy thì đây chẳng phải là cơ hội để rèn sắt khi còn nóng hay sao? Không sai!
"Được rồi! Sư huynh ta mặc dù vô cùng bận rộn, ở bên trong Thuần Dương Cung cũng có rất nhiều việc cần phải hoàn thành, nhưng nếu muội đã yêu cầu như vậy, ta miễn cưỡng bồi tiếp muội đi một chuyến cũng không phải là không thể!"
"Cảm ơn sư huynh!" Trần Tiêm Tiêm mỉm cười, cúi đầu nói cảm ơn.
Đây đương nhiên là đang nói nhảm!
Ngũ Nhạc Kình Thiên Quyền có thể được luyện tập vào bất cứ lúc nào, Trần Tiêm Tiêm căn bản là cũng không để ý tới môn võ công này. Chuyện cho tới bây giờ, một môn võ công cái thế mặc dù có sự trợ rất lớn cho nàng, nhưng cũng không nhất định là cần thiết.
Điều mấu chốt thực sự là, ước định trao đổi một tháng lúc trước đã sắp đến kỳ hạn!
Nếu như ta không đoán sai, con nhóc Dương Xuân kia nói không chừng đã ở trên đường đi tới đây! Đến lúc đó ta nhất định phải trao đổi cùng với Dương Xuân, ngay sau đó con nhóc kia sẽ nghỉ ngơi trọn vẹn một tháng ở bên cạnh ca ca! Còn có loại sự tình nào khiến cho người ta cảm thấy bất an hơn chuyện này hay sao?
Từ lúc bắt đầu Trần Tiêm Tiêm đã cảm thấy như vậy, bản thân nàng cùng với Dương Xuân dường như là có một chút trùng lặp!
Con nhóc kia cả ngày cứ gọi bậy là đại ca ca, đại ca ca, mà hết lần này tới lần khác ta lại chỉ có thể gọi là sư huynh, hơn nữa dáng người của con nhóc kia vừa nhỏ nhắn vừa xinh xắn đáng yêu, nếu còn tiếp tục như vậy...địa vị em gái của ta liền bị con nhóc đó thay thế!
Vừa nghĩ tới đó, Trần Tiêm Tiêm liền cảm thấy rất là bất an, cho nên nàng đã quyết định chủ động xuất kích! Không thể nhận thua ở cái thời điểm này!
Chỉ cần nghĩ biện pháp kéo sư huynh ra bên ngoài, chạy đến một địa phương mà Dương Xuân tạm thời không tìm được, như vậy là liền có thể kéo dài kỳ hạn trao đổi! Về phần thời gian trao đổi bốn người các

nàng ước định trước đó...
Ha ha! Đừng có ngây thơ! Loại vật ước định này chính là được dùng để phá vỡ! Gò bó theo khuôn phép chính là nguyên nhân thất bại chủ yếu!
"Mặc dù sẽ làm ảnh hưởng đến người khác, bất quá ta có thể nghĩ biện pháp thuyết phục Tương Tư tỷ, mà Phượng Tiên sư tỷ thì ta cũng có thể nghĩ biện pháp kéo về cùng một trận doanh."
Câu nói kia nên nói thế nào? Không sai! Yêu đương chính là cần phải không từ thủ đoạn!
Vừa hoạch định kế hoạch tương lai, Trần Tiêm Tiêm vừa âm thầm cười trộm, toàn thân tản mát ra một loại không khí khiến cho người ta không dám đến gần.
Mà cùng lúc đó.
"Bây giờ còn chưa tới thời gian trao đổi a, ngươi gấp gáp đi đến Thành Thượng Kinh như vậy là để làm gì?" Tiểu Yêu lắc đuôi, ngồi ở bên trên bờ vai của Dương Xuân nói ra, mặc dù nhìn qua không có gì khác với thường ngày, nhưng ẩn ẩn lại có một loại cảm giác không vui.
Dương Xuân cảm thấy tiểu Yêu dường như là không quá muốn đi đến Thành Thượng Kinh.
Bất quá sau khi cái ý nghĩ này xuất hiện ở trong đầu óc của Dương Xuân trong giây lát, liền bị nàng quên mất.
"Kỳ thật cũng không phải là ta vội vàng muốn đi đến Thành Thượng Kinh, chỉ là ta có một chút lo lắng về đại ca ca và Tiêm Tiêm tỷ mà thôi."
"Lo lắng?"
"Đúng vậy a, dù sao thì ta cũng đã rất lâu rồi không nghe được tin tức của đại ca ca, phải biết rằng đó chính là Thái Tử a, là Thái Tử của triều đình Đại Càn nắm giữ quyền thế ngập trời, ta lo lắng là đại ca ca có ăn thua thiệt hay không, hơn nữa Tiêm Tiêm tỷ cũng ở bên đó, ta và Tiêm Tiêm tỷ đã quen biết nhau lâu như vậy, nàng cũng là người Trần gia, ta thật sự là có một chút bận tâm tới nàng..."
"Thực sao?"
Dương Xuân chậm rãi nghiêng đầu ở dưới ánh nhìn soi mói của tiểu Yêu.
Đây đương nhiên là giả a!
Đại ca ca lợi hại như vậy, chỉ là một vị Thái Tử khẳng định sẽ không thể ngăn được đại ca ca, Dương Xuân chính là có 100% lòng tin đối với chuyện này, nhưng vấn đề mấu chốt là ở chỗ Tiêm Tiêm tỷ...cô nàng kia tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết!

Chương 462: Tây Lương Đạo

Mắt thấy là đã sắp đến thời gian trao đổi với mình, nếu như đổi thành mình, lúc này khẳng định là sẽ nghĩ biện pháp bỏ trốn cùng với đại ca ca đến chân trời góc biển, sẽ không có khả năng ngoan ngoãn chờ đến thời điểm trao đổi!
Suy bụng ta ra bụng người, Dương Xuân cảm thấy mình cần phải tận lực đề phòng chuyện này!
"Đúng rồi tiểu Yêu, chờ đến lúc tới Thành Thượng Kinh, ta sẽ giúp ngươi luyện lại yêu thân a, trong lúc đó cũng cần sự trợ giúp của đại ca ca.."
"Ồ!" Tiểu Yêu đảo con ngươi một vòng, nói: "Không cần, sau khi đến Thành Thượng Kinh ngươi còn có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm a."
"Ách? Không cần sao?"
"Đó là đương nhiên! Ta cũng không vội, hơn nữa so với sự tình của ta, chuyện của ngươi còn quan trọng hơn a." Tiểu Yêu hơi hơi nghiêng cái đầu nhỏ ở dưới ánh mắt của cảm động của Dương Xuân, không dám nhìn thẳng vào nàng.
Bởi vì đây là nói xạo!
Trên thực tế tiểu Yêu chính là hận không thể lập tức bắt đầu luyện lại yêu thân!
Nhưng mấu chốt là, nếu như luyện lại yêu thân ở Thành Thượng Kinh, đến lúc đó yêu khí bộc phát, xác định là sẽ bị vị nam nhân ở trong cung kia phát giác ra, bản thân nàng thật vất vả mới có thể rời khỏi toà thiên lao kia, hơn nữa đã sắp có thể tái sinh, nếu như bị bắt về một lần nữa vào ngay lúc này…tâm tính của nàng sẽ hỏng mất!
Tuyệt đối không thể để cho loại chuyện đó phát sinh!
Cứ như vậy, mỗi người đều ôm theo tâm tư phức tạp, hội tụ ở trong Thành Thượng Kinh...
Ở biên cương Tây Vực.
Từ sau khi Tiêu Thành bị công phá cho đến nay, 36 Quốc Tây Vực giống như là thuỷ triều vọt tới, không ngừng tăng binh đi đến biên cương Tây Vực, kịch chiến mấy tháng cùng với Đại Đô Hộ Tây Vực, ở trong trận đại chiến này, quân đội mà Tây Vực vận dụng đã tiếp cận năm trăm ngàn người, mà người người đều là võ giả! Nếu như không phải Đại Đô Hộ Tây Vực liều chết chiến đấu, hơn nữa các phương triều đình cũng điều binh đến tiếp viện, chỉ sợ là Tây Vực đã sớm đánh vào Trung Nguyên.
Bất quá cho dù vậy, cái tình hình chiến đấu thảm thiết này vẫn khiến cho vô số người rung động, huyết khí đản sinh từ trong chiến đấu xông thẳng vào trời cao, cho dù là Võ Đạo Tông Sư cũng đều cảm

thấy kiêng kỵ.
Cũng chính là bởi vì trận đại chiến lề mề này, rất nhiều võ giả Tây Vực đã lợi dụng tình cảnh vàng thau lẫn lộn này, xuyên qua phong tỏa của triều đình Đại Càn, dần dần xâm nhập vào Trung Nguyên, mặc dù Lục Phiến Môn vẫn đang một mực tận lực ngăn cản sự xâm nhập này, nhưng số lượng võ giả Tây Vực tiến vào là rất nhiều, Lục Phiến Môn đúng là có lòng nhưng không đủ lực.
Cùng lúc đó, ở địa phương mà Trung Nguyên giao nhau với Tây Vực, tại Tây Lương Đạo.
Ầm ầm!
Chín đầu Hắc Long xông ra từ trong một hẻm núi tại Tây Lương Đạo, bay lên như diều gặp gió, cuối cùng quấn quanh lẫn nhau ở trên không trung, thôn phệ lẫn nhau, cửu long tương liên, huyết nhục dung hợp, thân rồng to lớn tản ra, máu thịt màu đen hóa thành mây đen đầy trời cuồn cuộn mà đến, che phủ toàn bộ hẻm núi.
Rống!
Chỉ chốc lát sau, một cỗ sinh khí ngập trời gào thét mà ra từ trong mây đen, kèm theo một tiếng long ngâm to rõ, sau đó liền có một cái trảo rồng nhô ra từ trong mây đen, năm móng vuốt như lưỡi câu, vảy rồng như đao, bỗng nhiên trảo về phía hẻm núi môt cái, trong chớp mắt toàn bộ hẻm núi cũng đều chấn động kịch liệt.
Một vết cào sâu hoắm hiện lên, phảng phất như năm thanh đại đao phá núi, mạnh mẽ chém đứt toàn bộ hẻm núi!
"Ha ha ha!"
"Tốt! Đối thủ tốt!"
Ở trong mây đen, tiếng long ngâm không dứt, nhưng cùng lúc còn có một đạo tiếng quát mang theo tinh thần vô cùng phấn chấn truyền đến, sau đó mây đen đầy trời chấn động, một cái đầu rồng dữ tợn uy nghiêm nhô ra từ trong mây đen, đôi mắt rồng màu vàng to như cái chuông nhìn xuống hẻm núi, ẩn ẩn lóe lên chỉ chốc lát sau lại chui vào mây đen một lần nữa.
Tiếng long ngâm trong mây đen còn chưa dứt, một đạo đao quang màu đỏ ngòm thê lương liền bắn ra từ trong hẻm núi, hơn nữa còn đón gió trở nên căng phồng, lúc đầu bất quá chỉ có kích thước bằng một chuôi đao, vào thời điểm bay lên trời cao, dĩ nhiên đã hóa thành một đạo đao quang thông thiên nối liền đất trời, đâm sầm vào mây đen, chỉ trong giây lát, trời quang mây tạnh!
Mây đen nổ tung, một con Hắc Long to lớn gào thét mà ra, thân rồng bắn ra như điện, không có một chút sợ hãi nào đụng vào phía trên đạo đao quang thông thiên kia, đụng cho đao quang vỡ nát, mà cái giá phải trả bất quá chỉ là vài miếng vảy rồng vỡ vụn mà thôi, khí thế hung lệ càng là không giảm đi một chút nào.
"Không ngờ được a, không ngờ được."
"Ha ha ha! Long Ngạo Thiên ngươi vẫn còn có được ngày hôm nay?"

Hắc Long phun ra nuốt vào thiên địa nguyên khí, bên trong thân rồng khổng lồ phảng phất như ẩn chứa vô tận thần lực, từng mảnh từng mảnh vảy rồng càng là có thể so với áo giáp Thần Binh kiên cố nhất, mỗi một mảnh vảy rồng đều là do cương khí cô đọng đến cực hạn mà thành, long văn kỳ diệu ở phía trên càng là tăng cường độ chống chịu của vảy rồng thêm một tầng.
Nếu không phải là như thế, Hắc Long cũng sẽ không có khả năng chỉ dựa vào nhục thân liền có thể đụng nát một đao thông thiên.
Mà ở phía dưới Hắc Long, ở bên trong hẻm núi đã bị trảo rồng cào nát bấy, có một đạo thân ảnh màu đen cầm trường đao trong tay đang yên lặng đứng ở nơi đó.
Đó chính là Long Ngạo Thiên mất tích đã lâu!
Ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc của Long Ngạo Thiên cũng khá là kỳ dị, trên thực tế đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn gặp kẻ ở trên trời kia.
"Cơ Hoành Xương, ta nhớ được ngươi hẳn là được gọi như vậy a, dư nghiệt Đại Chu."
"Không sai! Ta chính là Cơ Hoành Xương!" Ở trên đỉnh đầu Hắc Long, một đạo thân ảnh trẻ tuổi chậm rãi hiện lên, lộ ra vẻ mặt ngạo nghễ.
"Sau khi đi một chuyến đến Tây Vực, ta mặc dù bị Trần Khuynh Địch đánh bại, nhưng bởi vì vậy mà đốn ngộ, triệt để dung hợp chín đầu Long Vương, ngưng tụ ra đầu Hàng Thế Long Thần này, vốn còn muốn đi tìm Trần Khuynh Địch để rửa sạch nhục nhã, không ngờ được thế mà lại đụng phải ngươi, Thuần Dương Cung thế hệ này đúng là liên tục xuất hiện nhân tài."
"Thuần Dương Cung..." Nghe được ba chữ này, trong mắt của Long Ngạo Thiên không khỏi hiện lên một tia thương tiếc.
Mà Thái Tử Hoành Xương hiển nhiên cũng chú ý tới điểm ấy, nụ cười ở trên mặt cũng biến thành nghiền ngẫm.
"Bất quá Long Ngạo Thiên, nếu như ta không nhìn lầm, khí thế ở trên người của ngươi bây giờ đã có biến hoá không ít so với trước đây a, thay vì nói đây là đạo thống của Thuần Dương Cung, không bằng nói là càng gần gũi hơn với Ma Đạo."
"Im ngay!" Long Ngạo Thiên đưa tay chém ra một đao, cắt đứt lời nói của Thái Tử Hoành Xương.
Một đao chém ra, bầu trời đẫm máu!
Khác biệt với thời điểm ở Tiêu thành, bây giờ Long Ngạo Thiên đã hoàn toàn khống chế Nhất Thức Ma Đao, thậm chí còn thăng hoa thành Nhất Thức Thần Đao, không còn cần phải tụ lực, mỗi một đao bổ ra đều là đạt tới đỉnh phong, nhất là ở dưới sự gia trì của lực lượng Võ Đạo Tông Sư, mỗi một đao cũng đều có dị tượng thiên địa hô ứng.

Chương 463: Binh quý thần tốc

"Ha ha! Quả nhiên là thế!" Thân hình của Thái Tử Hoành Xương nhất chuyển, trực tiếp sáp nhập vào bên trong Hàng Thế Long Thần ở dưới chân, sau đó nâng đầu rồng lên, bỗng nhiên bạo hống một tiếng!
Một đạo sóng âm mà mắt trần có thể thấy khuếch tán ra, lần thứ hai đụng vào Nhất Thức Thần Đao của Long Ngạo Thiên, sau đó thân rồng đong đưa, mây đen bị Long Ngạo Thiên đánh tan trước đó hiện lên lần thứ hai, hơn nữa còn to lớn hơn, thậm chí là còn che phủ mặt trời, ập về phía vị trí hẻm núi mà Long Ngạo Thiên đang đứng!
Cái gọi là mây đen áp đỉnh, bất quá cũng chỉ như vậy!
Hàng Thế Long Vương Chân Kinh của Thái Tử Hoành Xương bây giờ đã đạt đến cảnh giới đại thành, hơn nữa bằng vào nghị lực tuyệt luân, hắn cũng không phải là chỉ vẻn vẹn ngưng tụ Long Vương, mà còn dung hợp chín đầu Long Vương, nâng cao thêm một bước, ngưng tụ ra một đầu Hàng Thế Long Thần, đi đến cực hạn của con đường lấy lực phá pháp, mây đen che phủ mà xuống, căn bản là không có chỗ trống để chạy trốn.
Chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ!
Long Ngạo Thiên hít vào một hơi thật sâu, lần thứ hai giơ huyết đao trong tay lên.
Đối với cỗ lực lượng cực hạn của Thái Tử Hoành Xương, thủ pháp ứng đối của Long Ngạo Thiên cũng là vô cùng đơn giản, chính là bổ ra một đao thuần tuý. Một đao không đủ thì chém hai đao, ba đao, mười đao, trăm đao, ngàn đao, vạn đao, một mực bổ cho tới khi mây đen nứt ra mới thôi!
Chiến đấu giữa song phương là kịch liệt đến cực hạn, thiên địa nguyên khí nổ tung lấy hẻm núi làm trung tâm không ngừng khuếch tán ra, bậc dị tượng thiên địa này thậm chí là đã làm kinh động hơn phân nửa Tây Lương Đạo, mà nơi này lại là một nơi tương đối hoang vu ở Tây Lương Đạo, nếu như đặt ở một địa phương khác, như vậy thì trận chiến đấu này đã sớm dẫn tới sự chú ý của triều đình.
Bất quá ở trong lúc kịch chiến hai người lại không phát hiện ra, phương thức chiến đấu của hai người kỳ thật đều là thiên hướng về nhất lực phá vạn pháp, mà hai người bọn họ đều đã từng bị loại phương thức chiến đấu này đánh bại, vậy thì nên nói đây là duyên phận, hay là bị người nào đó ảnh hưởng tới đây? Vô luận là ai trong hai người cũng sẽ không thừa nhận mình bị ảnh hưởng.
Dạng kịch chiến này kéo dài đến một ngày một đêm, tới lúc Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương sức cùng lực kiệt mới xem như là ngừng lại.

"Ha ha ha..." Thái Tử Hoành Xương chậm rãi rơi xuống mặt đất, pháp tướng Hàng Thế Long Thần sau lưng cũng được thu liễm, lên tiếng trước tiên: "Không tầm thường, không ngờ được Long Ngạo Thiên bị Trần Khuynh Địch dùng một quyền đánh trọng thương lúc trước, bây giờ thế mà cũng có được thành tựu như thế."
"Đâu có, đâu có." Long Ngạo Thiên nói mà không có biểu cảm gì: "Ta cũng đã nghe qua đại danh của Thái Tử Hoành Xương, mặc dù ngày xưa bị Trần Khuynh Địch đánh cho chạy trối chết, nhưng không ngờ được lại nắm giữ thực lực không thể coi thường a."
Thái Tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên: "..."
"Lần này ta đi đến Trung Nguyên, chính là tìm Trần Khuynh Địch để rửa sạch nhục nhã."
"Ta lần này chính là muốn trở về phân cao thấp với Trần Khuynh Địch."
Bộp! Thái Tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên đưa tay ra bắt tay nhau, trong mắt của hai người đều lấp lóe quang mang cùng chung chí hướng: "Miễn là người đối đầu với Trần Khuynh Địch, vậy thì chính là hảo huynh đệ khác cha khác mẹ!"

"Sư huynh, chúng ta hãy đi thôi!"
"Được!"
Trần Khuynh Địch thu thập xong hành lý, lập tức định rời khỏi Thành Thượng Kinh, mà khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn cùng với vui mừng chính là, Trần Tiêm Tiêm thế mà cũng có ý nghĩ giống như hắn, mặc dù chuyện đi đến Bắc Nhung này hơi có một chút phiền phức, bất quá dù sao thì cũng tốt hơn là ngây ngốc ở Thành Thượng Kinh, cho nên Trần Khuynh Địch cũng không phản đối.
Nhưng mà vấn đề đã đến.
"Chậc? Không đi theo cửa chính, mà lại dùng truyền tống trận để rời đi sao?"
"Không sai!"
Nhìn vẻ mặt kiên định của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch có một chút không nghĩ ra.
Ở Đại Càn, giữa các thành trì và địa vực, trên cơ bản đều là dựa vào hai loại phương thức di chuyển, một loại dĩ nhiên chính là phương tiện giao thông, giống như là Chiến hạm a, dị thú tọa kỵ a, đều thuộc về loại phương tiện giao thông, mà đổi thành một loại phương thức di chuyển khác, dĩ nhiên chính là cái gọi là truyền tống trận không gian.
Hai loại phương thức mỗi thứ mỗi vẻ, loại trước mặc dù tốn nhiều thời gian, nhưng ở trên đường đi có thể thưởng thức phong cảnh các nơi, hơn nữa chi phí cũng tương đối thấp, loại sau mặc dù có tốc độ cực nhanh, nhưng chi phí cực cao, nếu như chỉ vì mấy người mà mở ra truyền tống trận, vậy thì tài nguyên hao phí cũng sẽ vô cùng lớn.

Hơn nữa truyền tống trận không gian cũng không phải là tuyệt đối an toàn, nếu như bị quấy nhiễu mà nói, sẽ vô cùng có khả năng lọt vào bên trong không gian loạn lưu, mà bản thân quá trình truyền tống đối với võ giả cũng là một loại tra tấn.
Trọng yếu hơn chính là...
"Khoảng cách của Bắc Nhung đối với nơi này cũng không phải là rất xa a?"
Đại Càn tuân theo tinh thần Thiên Tử thủ biên cương, Quân Vương tử xã tắc, địa điểm thiết lập Thành Thượng Kinh vốn là có xu thế hướng về lãnh thổ Bắc Nhung, từ chỗ này xuất phát tiến về Bắc Nhung mà nói, không cần một, hai ngày là liền có thể đi đến Bất Phá Thiên Quan, huống hồ là thời gian của Trần Khuynh Địch cũng không phải là rất eo hẹp.
"Chỉ có một đoạn khoảng cách như vậy liền sử dụng truyền tống trận, có phải là quá lãng phí hay không?"
"Binh quý thần tốc a sư huynh!" Trần Tiêm Tiêm nói ra từng chữ cực kỳ nghiêm túc: "Phải biết rằng chúng ta cũng không phải là đi đến địa phương khác, mà là đi đến Bắc Nhung a! Hàng năm Bắc Nhung đều giao chiến cùng với Đại Càn, ở bên ngoài Bất Phá Thiên Quan càng là mỗi năm đều có đại quân Bắc Nhung đóng quân, thời thời khắc khắc đều bị bắn phá, đó chính là một nơi phi thường hỗn loạn và nguy hiểm!"
"Ồ!"
"Cho nên nếu như chúng ta chậm rãi đi qua mà nói, chờ đến lúc đi tới Bất Phá Thiên Quan, đoán chừng là ở bên kia đã khai chiến, ở dưới tình huống toàn thành giới nghiêm, chúng ta căn bản là sẽ không có cơ hội xuất cảnh, cho nên chúng ta phải thừa dịp cơ hội hai bên tạm thời còn chưa khai chiến, lấy một tốc độ nhanh nhất đi tới Bất Phá Thiên Quan, sau đó xuất cảnh!
"Ách? Là như vậy sao?"
Thấy Trần Tiêm Tiêm nói một cách nghiêm túc như vậy, Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, không khỏi có một chút tin tưởng. Dù sao thì hắn vẫn rất là tự biết mình, loại chuyện này căn cứ theo kinh nghiệm của hắn, cứ giao cho các nàng Trần Tiêm Tiêm khẳng định là sẽ không sai...
Nhưng mà!
"Không sai! Chính là như vậy!" Trần Tiêm Tiêm chắc chắn nói, sau đó liền xoay người sang chỗ khác.
Đây đương nhiên là đang nói nhảm!
Tất cả mọi thứ đều là nằm ở trong kế hoạch của Trần Tiêm Tiêm!
Thân làm tài nữ trong bốn nữ, nàng đối với hai đối thủ Dương Xuân cùng với Phượng Tiên có thể nói là hiểu biết cực sâu, nhất là đối với con nhóc Dương Xuân kia, nàng càng là phi thường kiêng kị.
Cho nên nàng có thể kết luận...con nhóc kia nói không chừng đã phát

giác ra được ý định của nàng!

Chương 464: Không ngờ được chứ gì!

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như đổi thành Trần Tiêm Tiêm nàng, nàng nhất định sẽ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chạy đến Thành Thượng Kinh, cho dù là đề phòng vạn nhất cũng nhất định phải ngăn cản chuyện này.
Cho nên Trần Tiêm Tiêm mới thực hiện biện pháp ra tay trước thì chiếm ưu thế!
Truyền tống trận không gian không thể nghi ngờ là phương thức nhanh nhất, hơn nữa con nhóc Dương Xuân có xuất thân bình thường, không hiểu nhiều đối với truyền tống trận không gian, đây chính là một cơ hội cực tốt! Chỉ cần vào trước khi Dương Xuân đi đến Thành Thượng Kinh, dùng truyền tống trận không gian trực tiếp chạy đến Bất Phá Thiên Quan, sau đó lại thuận thế rời khỏi Trung Nguyên, coi như là Dương Xuân có chắp cánh, cũng không thể tìm thấy được ta và sư huynh!
Hừ hừ hừ, ngươi hẳn là không nghĩ tới a! Ta thế mà đã đoán được ngươi sẽ đoán được kế hoạch của ta! Dương Xuân!
"Đi thôi sư huynh!"
"Được."
Hoàn toàn không phát giác ra được tính toán ở trong lòng của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch cứ như vậy bị Trần Tiêm Tiêm dắt đi về phía truyền tống trận không gian ở trong Kinh Thành, thậm chí là ngay cả bản thân hắn còn có một chút thích thú.
Chuyện này có phải giải thích là Tiêm Tiêm sư muội đã không coi ta là người ngoài?
Đây có được tính là 5 năm sau ta sẽ thoát khỏi kết cục tử vong?
Không đúng, hệ thống cũng không có nhắc nhở gì!
Truyền tống trận không gian của Thành Thượng Kinh được thiết lập ở phụ cận quân doanh cấm quân ở phía Đông toà thành, làm như vậy cũng là vì để cam đoan sự an toàn của truyền tống trận cùng với khả năng khống chế, bao trùm ở bên ngoài là một toà đại điện, nhìn qua rất trang trọng, nhưng nhân khẩu lại rất thưa thớt, có rất ít người ra ra vào vào từ trong đó, có vẻ hơi đặc thù.
"Xin lỗi, chúng ta muốn sử dụng truyền tống trận, mục đích là Bất Phá Thiên Quan!"
"Một người mười vạn linh thạch."
"Mười vạn? !" Trần Tiêm Tiêm còn chưa mở miệng, Trần Khuynh Địch liền lên tiếng kinh hô, trời ạ, mắc đến như vậy sao? !
Nếu như đổi thành mấy ngày trước mà nói, Trần Khuynh Địch còn chẳng thèm ngó tới, nhưng trước đây không lâu, hắn mới tiêu phí một cái giá trên trời để mua bảo ngọc Phượng Hoàng, trên người bây

giờ mặc dù không phải là không còn tiền, nhưng hai người 20 vạn, quả thực là đã vượt ra khỏi sự mong muốn của hắn.
Hơn nữa ở một phương diện khác…hắn hoặc nhiều hoặc ít cũng đã phát giác ra được. Bản thân hắn nếu dùng tiền như vậy, chờ đến lúc trở về, tám, chín phần mười là sẽ bị nghĩa phụ tiện nghi đánh cho một trận tơi bời.
Kết quả là hắn vừa mới hạ quyết tâm muốn tiết kiệm một chút, ở trong một cái chớp mắt liền phải tiêu tốn thêm 20 vạn? !
"Cái này, Tiêm Tiêm sư muội, nếu không chúng ta hãy đi tới Ngự Thú Trai thuê hai con phi cầm là được rồi, giá thuê ở đó khá là rẻ, chỉ có mấy ngàn..."
"Không cần nói nữa đâu sư huynh!" Trần Tiêm Tiêm lộ ra thần sắc trang nghiêm, nói: "Nếu sư huynh muốn rời khỏi Thành Thượng Kinh, vậy thì nhất định phải tranh thủ thời gian mới được! Số tiền này, để ta trả!"
"Hả?" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm, nàng lại có tiền?
Mà trên thực tế Trần Tiêm Tiêm thật đúng là có tiền! Tiền này từ đâu tới? Đáp án dĩ nhiên là từ khoa cử...Thân làm cử nhân đệ nhất, Trần Tiêm Tiêm tự nhiên cũng đã nhận được ban thưởng của triều đình, mặc dù cũng không quá nhiều, nhưng dùng để thanh toán một lần phí sử dụng truyền tống trận, vẫn là dư xài.
"Đi nhanh thôi, sư huynh, thời gian của chúng ta là rất cấp bách..." Trần Tiêm Tiêm đẩy Trần Khuynh Địch, muốn đi vào bên trong truyền tống trận, nhưng mà đúng vào lúc này.
Một chùm ánh sáng mạnh chói mắt đột nhiên truyền ra từ bên trong truyền tống trận, sau đó toàn bộ truyền tống trận liền ầm ầm vận chuyển, một cỗ ba động không gian mà mắt trần có thể thấy truyền ra theo đó.
"Đây là?" Nhân viên phục vụ ở trong đại điện liền vội vàng tiến lên xem xét.
"Có người đến!"
"Có người sao?"
Truyền tống trận vốn là có rất ít người sử dụng, hết lần này tới lần khác lại là đúng vào lúc này, lại có người truyền tống tới?
Nhìn thân ảnh dần dần ngưng thực ở bên trong truyền tống trận, còn có chiều cao vừa nhìn qua liền biết thấp hơn bản thân, Trần Tiêm Tiêm nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng sinh ra một cỗ dự cảm bất thường.
Quang mang tán đi, Dương Xuân khoanh tay ôm ngực, trên mặt mang theo một nụ cười lạnh lùng, chậm rãi xuất hiện ở trong truyền tống trận.
Sau khi nhìn thấy thân ảnh của Trần Tiêm Tiêm cùng với Trần Khuynh Địch, Dương Xuân cũng hơi kinh ngạc, bất quá đường cong

trên khóe miệng cũng theo đó mà trở nên càng cao hơn, cứ đắc ý như vậy mà nhìn hai người, nói chính xác là nhìn Trần Tiêm Tiêm.
"Hừ hừ hừ."
Trần Tiêm Tiêm: "..."
Còn bộ dáng của Dương Xuân thì giống như là đang muốn nói:
"Không ngờ được chứ gì! Ta đã đoán được là ngươi sẽ đoán được việc ta đoán được kế hoạch của ngươi rồi!"
"Dương Xuân...Xuân sư muội?" Trần Khuynh Địch nhìn Dương Xuân xuất hiện ở trong truyền tống trận, ngoài ý muốn nói ra.
"Khụ khụ." Ho nhẹ một tiếng, Dương Xuân vừa cười lạnh nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm, vừa nhấc bàn chân nhỏ đi ra khỏi truyền tống trận.
Xoát!
Ngón chân vấp vào linh thạch đặt ở trong truyền tống trận, thân hình của Dương Xuân lập tức trở nên bất ổn, hướng về phía mặt đất té xuống, bất quá nàng dù sao cũng là võ giả, làm sao có thể cứ như vậy ngã xuống mặt đất, toàn thân cương khí vận chuyển một cái, lập tức liền ổn định thân hình. Sau đó nàng liền nhìn thấy Trần Khuynh Địch đang ở ngay phía trước.
"Oái! Ta sắp ngã rồi!"
Thu liễm cương khí toàn thân, Dương Xuân hoàn toàn không có ý tứ ngăn cản, cả người ngã vào trong ngực của Trần Khuynh Địch, mà Trần Khuynh Địch thì vô thức đưa hai tay ra...
"Bành!" Một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Dương Xuân liền cảm thấy mình rơi vào trong một cái lồng ngực ấm áp, khóe miệng hơi hơi giương lên, không hổ là đại ca ca, thật là thơm quá, hơn nữa lồng ngực cũng...ủa?
Ngẩng đầu nhìn lên, đập vào trong mắt không phải là khuôn mặt của Trần Khuynh Địch, mà là khuôn mặt xinh đẹp của một cô gái.
"Ồ, là Tiêm Tiêm tỷ sao."
"Vừa rồi ngươi muốn làm cái gì vậy, Xuân sư muội?"
"Câu nói này hẳn là để ta hỏi ngươi mới đúng, vừa rồi là ngươi đang muốn làm cái gì a, Tiêm Tiêm sư tỷ?"
Hai người một cao một thấp, đối chọi với nhau, ánh mắt phảng phất như sét đánh ở trên trời giao hội với nhau, tranh phong kịch liệt không thối lui một chút nào. Chỉ là vô luận là ai, cũng đều không để ý tới trạng thái của hai nàng lúc này.
Tối thiểu từ góc độ nhìn của Trần Khuynh Địch, Dương Xuân không thể nghi ngờ là đang được Trần Tiêm Tiêm ôm ấp, hai người nhìn qua có tình cảm phi thường tốt, miệng hơi cười đồng thời còn đang nhìn nhau rất thân mật, một loại khí thế không thể chia cắt hai nàng tự nhiên sinh ra, thấy vậy Trần Khuynh Địch liền cảm thấy trái tim có một chút đập nhanh hơn.
Trần Khuynh Địch: "! !!"

Nguyên lai giữa hai nàng chính là loại quan hệ đó sao?
Đúng vậy, hai nàng là nhân vật chính! Dù sao cũng đều là nhân vật chính a! Ở giữa nhân vật chính có thể hấp dẫn lẫn nhau không phải là sự tình đương nhiên hay sao? Vấn đề là hai nàng đã đi đến một bước này vào lúc nào, vậy mà ngay cả mình cũng không biết!

Chương 465: Hóa giải thù hận

Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy may mắn không thôi từ trong thâm tâm vì bản thân hắn đã hòa hoãn quan hệ cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Ông trời ơi, nhìn quan hệ bây giờ của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đi, 5 năm sau nếu như mình thật sự quyết tử chiến cùng với Trần Tiêm Tiêm mà nói, có trời mới biết là Dương Xuân sẽ giúp đỡ bên nào...
Bất quá nói đi cũng phải nói lại, bây giờ quan hệ giữa mình cùng với Trần Tiêm Tiêm hắn là còn chưa đạt tới mức độ phải quyết tử chiến a? Mình thế nhưng là đã trả lại bảo ngọc cho nàng! Mà người cướp bảo ngọc đi lại là Thái Tử, không hề có một chút quan hệ nào đối với mình a! Nói như vậy giữa mình và Trần Tiêm Tiêm kỳ thật cũng không có cừu hận gì a?
Mình đã an toàn rồi sao?
Mà ở bên cạnh, thấy ai cũng không có cách nào áp đảo đối phương, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân liền cấp tốc tách ra.
"Không ngờ được Xuân sư muội thế mà có thể phát giác ra được sự tồn tại của truyền tống trận, còn muốn thông minh hơn so với dự đoán của ta a."
"Ha ha, dù sao thì ta cũng rất rõ ràng tính xấu của Tiêm Tiêm tỷ a."
Hai người giao hội ánh mắt, khẽ nhúc nhích bờ môi, truyền âm cho nhau, ở trên mặt còn mang theo nụ cười ấm áp.
Thấy một màn như vậy, Trần Khuynh Địch càng thêm kiên định với ý nghĩ ở trong lòng của mình, vô thức nói ra khỏi miệng: "Hai người các muội, nhìn qua có tình cảm rất tốt đấy."
Vừa dứt lời, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân liền đột nhiên quay người, phảng phất như là bây giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của Trần Khuynh Địch vậy, sắc mặt càng là liên tục biến hóa mấy lần trong chốc lát.
"Tiêm Tiêm tỷ, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Là muốn mang đến cho ta sự ngạc nhiên hay sao?"
"Đúng vậy a! Ta cứ tưởng là ngươi đã chết rồi a Xuân sư muội!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm ôm nhau lần thứ hai, trên mặt đều mang theo một nụ cười chân thành.
"Dù sao thì chúng ta cũng có quan hệ rất tốt a!"
"Đúng vậy!"
"Ha ha ha..."
Nhìn bầu không khí hài hòa ở giữa Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, khóe mặt của Trần Khuynh Địch giật một cái, mặc dù bây giờ quan hệ giữa hắn và Trần Tiêm Tiêm đã hòa hoãn không ít, nhưng ở

giữa các nhân vật chính lại tương thân tương ái như vậy, ẩn ẩn có bộ dáng đứng ở cùng một mặt trận, vẫn khiến cho hắn có cảm giác bất an nồng đậm. Đây rõ ràng chính là chỉ cần đắc tội một người liền đắc tội một đám a!
"Khụ khụ." Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền quyết định chuyển chủ đề: "Được rồi, Tiêm Tiêm sư muội, chúng ta hẳn là cũng nên đi rồi a?"
Dương Xuân ngẩng đầu, hỏi: "Đi?"
Biểu lộ ở trên mặt của Trần Tiêm Tiêm liền trở nên cứng đờ trong nháy mắt.
"Đúng vậy." Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt chuyện đương nhiên nói ra: "Ta cảm thấy nếu tiếp tục chờ đợi ở Thành Thượng Kinh mà nói là sẽ vô cùng phiền phức, cho nên liền định sớm rời đi, Tiêm Tiêm sư muội đã chủ động bày mưu tính kế cho ta, cho nên chúng ta định dùng truyền tống trận để rời đi, Tiêm Tiêm sư muội nói là đi tới Bắc Nhung sẽ tốt hơn so với ở đây."
"Ồ? Là như vậy sao?" Dương Xuân nhìn thoáng qua Trần Tiêm Tiêm, nói: "Đã như vậy, vậy thì cứ để ta bồi tiếp sư huynh đi đến Bắc Nhung a, còn Tiêm Tiêm tỷ…dù sao thì cũng đã sắp đến thời hạn rồi, Tiêm Tiêm tỷ hãy đến thăm Phượng Tiên một chút đi? Tiếp theo cứ giao đại ca ca cho ta là được rồi, ta nhất định sẽ chăm sóc đại ca ca thật tốt."
"Khụ khụ!" Trần Tiêm Tiêm tằng hắng một cái, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Không cần đi nữa đâu sư huynh."
"Hả?"
"Ở Bắc Nhung binh hoang mã loạn, rất hỗn loạn và nguy hiểm, thật sự là không thích hợp để cho sư huynh đi."
"Trước đó không phải muội nói là muốn đi đến Bắc Nhung lĩnh hội ý cảnh thần sơn hay sao?"
"Ý cảnh thần sơn có thể tìm hiểu vào bất cứ lúc nào, bây giờ chúng ta đang ở trong Trung Nguyên, không bằng trước tiên hãy đi lĩnh hội ý cảnh Thái Sơn."
"Nhưng truyền tống trận…"
"Truyền tống trận có chi phí rất cao, còn có tính nguy hiểm nhất định, không phải là lựa chọn tốt nhất."
"Thế nhưng mà Thành Thượng Kinh…"
"Ta cảm thấy sư huynh kỳ thật không cần thiết phải vội vã rời khỏi Thành Thượng Kinh như vậy! Trước đó chỉ là phán đoán của ta mà thôi, Thái Tử kỳ thật không nhất định sẽ tạo phản, hoặc coi như là có tạo phản cũng không có quan hệ gì với chúng ta, phải biết rằng Thái Tử thế nhưng đã giam cầm kẻ cầm đầu Trần gia, có tầng chứng cớ này, tin rằng sư huynh nhất định sẽ không bị những người khác xem như là đồng đảng của Thái Tử."
"Thế nhưng mà…"

"Cứ quyết định như vậy đi! Ta và sư huynh sẽ lưu lại ở Thành Thượng Kinh a!" Trần Tiêm Tiêm tăng thêm ngữ khí, gằn từng chữ nói ra.
"À, được rồi!" Ở dưới sự quyết đoán của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà gật đầu một cái, trông rất là yếu đuối.
Mà ở bên cạnh, Dương Xuân thì chỉ vào bản thân, hỏi: "Vậy ta thì sao?"
"Ai mà biết được?" Trần Tiêm Tiêm buông tay nói: "Xuân sư muội cứ đi về trước đi? Dù sao thì cũng chưa tới thời gian mà, đúng không?"
"Chuyện này là không thể được a, có trời mới biết là có thể xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì hay không, ngươi nói xem Tiêm Tiêm tỷ?"
"Ha ha ha, làm sao có thể..."
"Ta cảm thấy không yên tâm..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Hai người này đang nói cái gì? Ngoài ý muốn? Chưa tới thời gian? Đây là chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra?
Nhìn Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đang tranh chấp với nhau, Trần Khuynh Địch lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy không hiểu ra sao, sau đó ánh mắt của hắn liền rơi lên trên người của nhân viên phục vụ phụ trách tiếp đãi lúc nãy.
Không biết vì sao, vị nhân viên phục vụ kia đang nhìn hắn với một ánh mắt ngưỡng mộ, đây là ảo giác hay sao?
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ, đã thành công kích hoạt nhiệm vụ đặc thù!" Thanh âm hệ thống đã lâu không xuất hiện đột nhiên vang lên.
"Nội dung nhiệm vụ: Hóa giải thù hận."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Từ giờ trở đi, mời kí chủ nghĩ hết biện pháp để nịnh nọt Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, cố gắng lấy được 100% độ tín nhiệm của các nàng, nhắc nhở kí chủ, có hoàn thành cái nhiệm vụ này hay không, sẽ trực tiếp quyết định đến tư liệu mới của hệ thống tiếp theo, cho nên mời kí chủ hãy đối đãi một cách nghiêm túc."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Thoát khỏi cái chết trong tương lai."
"Trừng phạt nhiệm vụ: tương lai hẳn phải chết trong 5 năm sẽ giảm còn 3 năm."
Tư liệu mới, đã từng có một đoạn thời gian, mỗi lần Trần Khuynh Địch nhìn thấy ba chữ này là sẽ cảm thấy đau đầu không thôi, cũng bởi vì ba chữ này mà vô cùng căm hận hệ thống. Nhưng mà bây giờ thì lại không giông...
"Thoát khỏi cái chết trong tương lai, cái này thế mà lại trở thành ban thưởng nhiệm vụ..." Trần Khuynh Địch tự nhủ ở trong lòng: "Ta còn tưởng rằng hệ thống chỉ muốn ta chết ở trong tương lai."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Làm sao có thể chứ."

"Bổn hệ thống chính là đều suy nghĩ theo hướng có lợi cho kí chủ, tương lai của kí chủ chính là mộng tưởng của bổn hệ thống, căn cứ theo nguyên tắc căn bản của hệ thống và kí chủ, từ xưa đến nay sẽ không gây bất lợi cho kí chủ."
"Ha ha."

Chương 466: Đại Đạo Kim Kiều

Càng nghe càng cảm thấy không đáng tin cậy, bất quá xem ở phân lượng ban thưởng nhiệm vụ lần này, ta cũng không so đo nhiều như vậy.
Phải lấy được 100% tín nhiệm của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, có nghĩa là bây giờ các nàng còn chưa tín nhiệm 100% đối với ta? Chuyện này, chuyện này cũng khó trách nha, dù sao thì ta cũng là nhân vật phản diện...
Mặc dù đã viện ra lý do để thuyết phục bản thân, nhưng không biết vì sao, trong lòng của Trần Khuynh Địch vẫn còn có một chút thất lạc.
"Sư huynh?"
"Đại ca ca?"
Ở bên tai truyền đến thanh âm của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch vẫn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có hai bóng người một cao một thấp vây quanh hai bên trái phải hắn, trong ánh mắt mang theo sự lo lắng.
"À, không có gì." Trần Khuynh Địch lắc đầu ra hiệu là bản thân không có việc gì, sau đó liền dẫn Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm trở về khách sạn trước đó.
"Khách quan, muốn thuê phòng hay tạm thời nghỉ ngơi?" Người phụ trách tiếp đãi là một phụ nữ trung niên có dáng người thướt tha, rõ ràng là lão bản nương phụ trách tiếp đãi Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư trước đó.
Bất quá vào lúc này, lão bản nương chính là đang mở to hai mắt nhìn Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân.
Sau đó lại liếc nhìn hai cánh tay của Trần Khuynh Địch một cái, mỗi người Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đều đang ôm ở một bên, lộ ra bộ dáng rất là gần gũi.
"Chậc chậc."
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch luôn cảm thấy ánh mắt lão bản nương nhìn về phía hắn trở nên rất sâu xa.
"Vẫn như cũ đúng không khách quan?"
Dương Xuân đột nhiên mở miệng hỏi: "Như cũ?"
"Đúng vậy." Lão bản nương vẫn nói một cách hồn nhiên: "Vào thời điểm vị khách quan này đi tới đây với một cô gái, chính là đã thuê một gian phòng riêng ở trên lầu, không ngờ được lúc này chỉ mới hơn một tháng, liền đổi thành hai người các cô, các cô đều rất đẹp a, cũng không kém so với cô gái lúc trước a."
"Đâu có, đâu có...ủa!" Dương Xuân vừa mới khiêm tốn được hai tiếng, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía Trần Khuynh Địch,

hỏi: "Đại ca ca, trước đó huynh đã đi tới đây cùng với ai?"
Trần Khuynh Địch còn chưa mở miệng, Trần Tiêm Tiêm liền tiếp lời: "Là Tương Tư tỷ."
"Tương Tư tỷ?"
"Ngươi đã quên rồi sao, lúc đầu là lượt của Tương Tư tỷ a."
"Ra là vậy, nếu là Tương Tư tỷ mà nói vậy thì không thành vấn đề."
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, lộ ra nụ cười trong lòng đã có dự tính, không sai, nếu như là Tương Tư tỷ đã "có bạn trai", vậy thì nhất định sẽ không có vấn đề a! Nói đến bản thân mình còn chưa từng nhìn thấy bạn trai của Tương Tư tỷ đâu, về sau có thời gian phải yêu cầu nàng ra mắt mới được.
Mà ở phía đối diện, lão bản nương: "? ??"
Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, không rõ ràng cho lắm mà nhìn lão bản nương đột nhiên giơ ngón tay cái lên đối với hắn, làm ra bộ dáng "ngươi thật là giỏi", chuyện là ra sao a?
"Ba vị khách quan, vậy thì vẫn như cũ chứ?"
"Gian phòng ở cuối lầu bên phải kia, có hiệu quả cách âm rất tốt, còn có một chiếc giường lớn..."
Nhìn thân ảnh của Trần Khuynh Địch, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm biến mất ở trên lầu, lão bản nương thở dài thật sâu, lẩm bẩm: "Đàn ông không có một kẻ nào là đứng đắn cả!"
"Hắt xì!" Trần Khuynh Địch mới đi được nửa đường bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Ở bên ngoài Thành Thượng Kinh, hư không vỡ ra, một cây cầu vàng nối liền với Đạo Môn Bát Cảnh Cung hiện ra, ở không bên trong hư không có bát đại kỳ cảnh luân chuyển, ở phía trước thì là không gian mở rộng vô tận, rơi vào ngoại ô Thành Thượng Kinh, Trương Chính Nhất chắp hai tay ở sau lưng, chân đạp cầu vàng, cứ như vậy bước đi ra từ trong hư không.
Truyền tống trận của Đạo Môn tên là Đại Đạo Kim Kiều, khác biệt cùng với truyền tống trận bình thường, cũng không cần hai bên đồng thời định vị, mà là có thể truyền tống từ Đạo Môn đến một địa điểm tùy ý trong Trung Nguyên, thậm chí là còn có thể tùy ý tiếp dẫn một người ở trong Trung Nguyên tiến vào Đạo Môn, vô luận là đẳng cấp hay là hiệu quả đều không phải là truyền tống trận bình thường có thể so sánh.
Trương Chính Nhất nhắm hai mắt lại, nhìn Thành Thượng Kinh ở cách đó không xa, lộ ra thần sắc khen ngợi.
Trương Chính Nhất chính là người truyền đạo chính thống của Đạo Môn, trời sinh linh nhãn trên mi tâm, ở dưới ánh mắt của hắn, bầu trời Thành Thượng Kinh nhìn như không có vật gì, nhưng trên thực tế lại được kết nối với từng tia từng tia cực quang màu vàng, phảng phất như một cái lưới lớn, lấy Thành Thượng Kinh làm trung tâm

kéo dài ra toàn bộ lãnh thổ Trung Nguyên.
Mà nơi những tia cực quang này hội tụ lại, chính là tạo thành Khí Vận Kim Long.
"Đây chính là nhân đạo sao."
Chỉ là đứng ở bên ngoài Thành Thượng Kinh, Trương Chính Nhất liền có thể cảm thấy một loại áp lực khó tả, mà ở trong mắt của hắn, Thành Thượng Kinh phảng phất như một cái lò lửa lớn, ngọn lửa khí vận cháy hừng hực ở bên trong, dồi dào đến cực hạn, là cảnh tượng mà chỉ có những triều đại thịnh vượng mới có thể thể hiện ra.
Nhưng trên thực tế, ở bề ngoài, Đại Càn lúc này còn xa mới được gọi là thịnh vượng.
Nhìn vào lãnh thổ rộng lớn, lực khống chế của Đại Càn đối với Trung Nguyên đã kém xa trước đây, Lục Phiến Môn cường thịnh ngày xưa cũng đã bị cô lập hơn không ít, vô luận là thế gia hay tông phái, đều đang âm thầm rục rịch ở bên trong, ở bốn đại Biên Hoang cũng là chiến hỏa không ngừng, nhưng chính là ở dưới cái tình huống này, Đại Càn lại thể hiện ra khí vận trước đó chưa từng có.
Cỗ khí vận này, thậm chí là còn muốn vượt qua thời kỳ Đại Càn đỉnh phong mà Đạo Môn ghi chép lại trước đây.
Tại sao điều này lại xảy ra?
"Là bởi vì nguyên nhân vị Thánh Thượng kia sao?" Trương Chính Nhất thấp giọng lẩm bẩm nói.
Đúng vậy, vô luận là nghĩ như thế nào cũng đều chỉ có một cái nguyên nhân. Nếu như người tọa trấn Thành Thượng Kinh bây giờ không phải là vị Thánh Thượng Đại Càn kia, chỉ sợ là Đại Càn đã dần dần đi về phía đường cùng a!
"Một người trấn một nước, thật đúng là đáng sợ." Lắc đầu, Trương Chính Nhất ném những ý niệm này ra khỏi đầu óc.
"Quên đi! Dù sao thì cũng không có quan hệ gì tới ta, đây hẳn là sự tình mà sư tôn cần quan tâm."
"Về phần chuyện mà ta cần quan tâm..."
"Tần cô nương, ta đã tới rồi!"
Trương Chính Nhất hấp ta hấp tấp đi về phía Thành Thượng Kinh.
Mà cùng lúc đó, ở một chỗ khác vị trí của Trương Chính Nhất, hư không cũng đồng dạng vỡ ra, xuất hiện một tòa hư ảnh thần sơn như ẩn như hiện, trên núi có Phật Tổ ngồi thiền, La Hán Bồ Tát ngồi ở trái phải, tam giới lục đạo đều ở dưới núi, có một bóng người cất bước mà ra từ trên núi, một bước liền vượt qua hư không vô tận, rơi vào ngoại ô Thành Thượng Kinh.
Người này là Huyền Lưu Ly, thủ pháp truyền tống của nàng là tương tự như Đạo Môn.
Chỉ bằng vào loại thủ pháp truyền tống này, nội tình thâm hậu của hai mạch Phật, Đạo có thể nói là hiển lộ ra không thể nghi ngờ.
"Cuối cùng cũng đã tới." Huyền Lưu Ly ngẩng đầu nhìn lên trời, lộ ra

sự cảm khái.

Chương 467: Muốn ngủ với ai

"Trần Khuynh Địch..." Huyền Lưu Ly chắp tay ở trước ngực, dùng mặt mũi từ bi nói ra, nhưng ở dưới đôi lông mày đẹp, ở bên trong đôi mắt màu vàng bỗng nhiên lóe lên một tia huyết quang.
Từ sau khi đi đến Tây Cương Đạo một chuyến, Huyền Lưu Ly đã đại triệt đại ngộ, phát hạ đại nguyện, lấy nguyện lực thôi động tu vi của bản thân, từ đó đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, mà đại nguyện nàng phát hạ, thì là: chiến một trận thống thống khoái khoái cùng với Trần Khuynh Địch.
Hôm nay nàng đi tới Thành Thượng Kinh, một phương diện là vì nhiệm vụ mà Phương Trượng giao cho, mà phương diện còn lại thì vì tư tâm của mình.
Trọng yếu hơn chính là..
"Phật Tử lần này dường như cũng đi cùng với Trần Khuynh Địch."
"Vừa vặn cũng mang nàng trở về Phật Môn."

Ở trong Đông Cung của Thái Tử.
"Tại sao lại dùng phương thức tuyển chọn để tuyển ra vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ? ! Phụ hoàng không phải là đã giao toàn quyền chuyện này cho bản cung hay sao? Vì cái gì?"
Đối mặt với sự giận dữ của Thái Tử, Lưu Cẩn ngay cả một câu cũng đều không nói, chỉ đứng yên lặng hầu hạ ở một bên, đương nhiên là Thái Tử cũng không cần hắn phải nói chuyện, Thái Tử chỉ là khó có thể kiềm chế loại cảm giác mất đi khống chế này, phải biết rằng từ khi Thánh Thượng Đại Càn giao việc kiến tạo Cẩm Y Vệ cho Thái Tử, hắn liền xem Cẩm Y Vệ như là thế lực của mình.
Chỉ là gần đây quá bận rộn về sự tình bảo ngọc Phượng Hoàng, cho nên Thái Tử mới không tập trung vào sự tình Cẩm Y Vệ, có trời mới biết là vừa mới không để ý một chút, gà vốn dĩ đã nấu chín, thế mà lại để vuột mất! Nếu để cho những người khác lấy mất vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, vậy thì cái thân phận Thái Tử này của hắn còn có tác dụng gì? Chớ đừng nói chi là Thái Tử hắn còn muốn xem Cẩm Y Vệ như là thẻ đánh bạc để sử dụng vào lúc tạo phản.
"Không được, tuyệt đối không thể để cho loại chuyện này phát sinh."
Thái Tử đi đi lại lại trong đại điện, hai mắt lấp lóe lãnh quang, bây giờ thánh chỉ đã được truyền ra, hắn tự nhiên là không thể nào kháng chỉ, đã như vậy thì cũng chỉ có thể mở ra lối riêng, nghĩ biện pháp để người của mình tham gia kỳ tuyển chọn, hơn nữa còn phải trổ hết tài năng ở trong đám người tham gia, trở thành tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ mới được.
"Đáng chết." Thái Tử hít vào một hơi thật sâu, sau khi tỉnh táo lại

ngồi về vị trí của mình, đập vỡ tay vịn ghế gỗ.
"Khương Hằng, không được, mặc dù hắn có vận khí phi phàm, thiên phú cũng không tệ, nhưng vẫn quá yếu, cho dù nắm giữ tu vi Hợp Đạo Tôn Giả thì vẫn không thể cam đoan có thể thông qua kỳ tuyển chọn, hơn nữa gần đây cũng không liên lạc được với hắn."
Thẳng đến cái thời điểm này, Thái Tử mới phát hiện ra sơ hở của mình.
Thân làm người sống qua 300 năm, bề ngoài của Thái Tử rất là trẻ tuổi, nhưng trên thực tế vẫn chính là võ giả thế hệ trước, cho nên những nhân vật mà thường ngày hắn trao đổi phần lớn đều là võ giả thế hệ trước, ở trong võ giả thế hệ trẻ tuổi hắn cũng chỉ lôi kéo được một người là Khương Hằng, mà còn là nguyên nhân bởi vì Khương Hằng tự đề cử bản thân với hắn.
Kết quả là cho tới bây giờ, sau khi Thái Tử suy nghĩ kỹ một chút, ở dưới tay hắn thế mà không có một người nào có thể dùng được!
Cũng không phải nói là ở dưới tay của Thái Tử không có người, nếu thật sự liệt kê ra, Võ Đạo Tông Sư cũng có mấy người, không nói đến những cái khác, Lưu Cẩn ở bên cạnh hắn chính là một vị Võ Đạo Tông Sư lâu năm, nhưng vấn đề là, ở trong thánh chỉ lần này Thánh Thượng Đại Càn đã biểu lộ rõ ràng, phạm vi tuyển chọn chỉ là ở bên trong võ giả trẻ tuổi!
Cái điều kiện này đã trực tiếp khóa cứng sự lựa chọn của Thái Tử.
"Đáng chết!"
Nhân vật có tiếng tăm ở trong thế hệ trẻ tuổi, lại dễ dàng bị ta khống chế, còn có thực lực mạnh, đủ để trổ hết tài năng ở bên trong kỳ tuyển chọn...
Thái Tử đột nhiên hấp háy mắt, sờ cằm một cái.
Đây không phải là có một nhân vật như vậy hay sao! ?
"Lưu Cẩn!" Thái Tử nhìn về phía Lưu Cẩn đứng ở bên cạnh, nghiêm túc nói ra: "Ngươi hãy ra ngoài đi! Mang Trần Khuynh Địch đến đây cho ta!"
Không sai! Trần Khuynh Địch không phải chính là người phù hợp hoàn mỹ với nhân vật mà hắn muốn tìm kiếm hay sao!
"Hắt xì!" Vừa mới trở lại gian phòng khách sạn, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hắt hơi một cái.
Gặp quỷ, đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ lại có người muốn ám toán ta?
Không đợi Trần Khuynh Địch nghĩ ra nguyên do, Trần Tiêm Tiêm ở bên cạnh đột nhiên ho nhẹ một tiếng: "Khụ khụ!"
"Sư huynh, huynh nhìn xem gian phòng này nhỏ như vậy, ta cảm thấy chỉ có thể dung nạp tối đa hai người."
Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn Dương Xuân, gằn từng chữ nói ra: "Ta đang muốn nói là, Xuân sư muội đi đường xa đến đây, cũng không thể để cho nàng chen chúc cùng với chúng ta ở trong một gian phòng nhỏ,

không bằng để ta xuống lầu thuê thêm một gian phòng cho Xuân sư muội, ở ngay bên cạnh gian phòng của chúng ta thì như thế nào?"
Lời nói của Trần Tiêm Tiêm vừa dứt, thần sắc của Dương Xuân liền biến đổi.
"Yên tâm đi! Xuân sư muội!" Trần Tiêm Tiêm đặt hai tay lên bên trên bờ vai của Dương Xuân, trên khắp khuôn mặt đều là nụ cười chân thành: "Ta cam đoan sẽ chọn cho ngươi một gian phòng có hiệu quả cách âm thật tốt, mặc kệ ta và sư huynh làm cái gì ở trong phòng, ngươi cũng sẽ tuyệt đối không nghe thấy một chút âm thanh nào."
Khóe miệng của Dương Xuân co giật, đột nhiên nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Đại ca ca, Xuân nhi sợ tối, buổi tối không dám đi ngủ một mình!"
Vừa nói, Dương Xuân còn vừa chớp chớp mắt, bày ra vẻ mặt rất đáng yêu.
Trần Khuynh Địch còn chưa nói gì, Trần Tiêm Tiêm liền hít vào một ngụm khí lạnh.
Đây là hành vi vô sỉ cỡ nào!
"Ha ha." Dương Xuân chuyển mắt ném cho Trần Tiêm Tiêm một cái ánh mắt mỉa mai.
"Cho nên đại ca ca, buổi tối ta phải có người ngủ cùng, nếu không thì hãy để cho Tiêm Tiêm tỷ thuê một gian phòng mới a, yên tâm đi Tiêm Tiêm tỷ, ta đảm bảo là gian phòng kia tuyệt đối sẽ không có một chút hiệu quả cách âm nào, mặc kệ buổi tối ta cùng với đại ca ca phát sinh ra chuyện gì, ngươi cũng đều nhất định sẽ nghe thấy rõ rõ ràng ràng."
Trần Tiêm Tiêm: "! !!"
"Khụ khụ!"
Trần Tiêm Tiêm dùng sức bóp bả vai của Dương Xuân, nhìn qua giống như là đang ôm Dương Xuân vào trong lòng, nói: "Được lắm, nhóc con."
Dương Xuân hạ giọng, nhướn lông mày lên, nói: "Ngươi cũng thế."
Chỉ chốc lát sau, hai người liền tách ra như thiểm điện, gần như đồng thời mở miệng nói:
"Đại ca!"
"Sư huynh!"
"Huynh muốn ngủ cùng với ai? !"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Âm thanh hai bên trái phải cuối cùng đã khiến cho Trần Khuynh Địch tỉnh lại từ bên trong sự trầm tư, khá là ngạc nhiên mà nhìn Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, hỏi: "Các muội đang nói cái gì thế?"
"Hai người các muội hãy ngủ cùng với nhau đi, ta thì thuê một gian mới, không phải là sẽ rất tốt hay sao?" Trần Khuynh Địch chỉ chỉ vào Dương Xuân, sau đó chỉ chỉ vào Trần Tiêm Tiêm, dùng vẻ mặt đương nhiên nói ra.
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân: "..."

Chương 468: Không biết liêm sỉ

Nhìn mặt mũi tràn đầy sự đờ đẫn của hai người Dương Xuân, Trần Khuynh Địch âm thầm khen ngợi bản thân ở trong lòng, trước đó nhìn thấy các nàng có tình cảm tốt như vậy, bản thân lại chủ động đưa ra cái biện pháp này, xem ra là sẽ kéo lên cao được không ít độ thiện cảm a? Bất quá khoảng cách so với yêu cầu tín nhiệm đạt tới 100% của hệ thống, cũng không biết là còn kém bao nhiêu.
Nói đến cùng, cái tín nhiệm 100% này rốt cuộc là chỉ cái gì? Là độ thiện cảm sao? Cần phải suy nghĩ tỉ mỉ a...
Trần Khuynh Địch mang theo sự trầm tư đi xuống lầu thuê một gian phòng mới, hồn nhiên không chú ý đến biểu lộ tiếc nuối của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân. Nhìn bóng lưng của Trần Khuynh Địch, hai người liếc nhìn nhau.
"Hãy tạm thời ngưng chiến." Trần Tiêm Tiêm lên tiếng nói: "Đừng quên, thời gian trao đổi còn chưa tới đâu, ngươi đây chính là đang quấy rầy thời gian ở chung của ta và sư huynh."
"Nói nhảm!" Dương Xuân chẳng thèm ngó tới nói: "Rõ ràng là Tiêm Tiêm tỷ sai."
Hai người sau khi trầm mặc trong chốc lát, liền đồng thanh nói: "Nếu như không thể ngủ cùng với sư huynh trong một gian phòng, vậy thì sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì!"
"Vậy thì liền dứt khoát ngủ chung! Dù sao thì chiếc giường ở trong gian phòng này cũng rất lớn..."
"Được, hãy quyết định như vậy!"
Nói xong, trong mắt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân rốt cục cũng để lộ ra quang mang cùng chung chí hướng, chợt cùng nhau lao xuống lầu, muốn ngăn cản hành vi thuê thêm một gian phòng của Trần Khuynh Địch.
Sau đó…
"Trần Khuynh Địch, hãy quyết thắng bại cùng với ta!"
"Ách..."
Ở dưới lầu, Huyền Lưu Ly mặc một thân áo trắng, mặt nở nụ cười, bỏ qua ánh mắt ngạc nhiên của lão bản nương cùng với vô số khách nhân ở chung quanh, nhanh chân bước về phía trước, ôm Trần Khuynh Địch không phòng bị một chút nào vào trong ngực.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trần Tiêm Tiêm: "? ??
Dương Xuân: "? ?? ?"
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này chính là phát mộng.
Ôi mẹ ơi! Hắn chỉ là muốn đi xuống lầu thuê thêm một gian phòng mà thôi, nhưng mà Huyền Lưu Ly đã có một đoạn thời gian không

gặp lại đột nhiên đi đến từ cửa chính khách sạn, sau khi nhìn thấy hắn càng là không có một chút do dự, hoàn toàn không cho bản thân hắn thời gian phản ứng, cứ như vậy mà chăm chú ôm hắn vào trong lòng.
Hiện tại hắn còn có thể ngửi được mùi thơm ở trên người của đối phương, cùng với sự mềm mại truyền đến từ da thịt, nói thật, loại cảm giác này đã khiến cho hắn cảm thấy lâng lâng, bất quá vào giây tiếp theo, Huyền Lưu Ly liền chủ động buông lỏng hắn ra, đứng cách hắn rất gần, lẳng lặng nhìn hắn.
"Ách, cái này...Huyền, Huyền Lưu Ly tiểu thư?"
Huyền Lưu Ly hé mở môi son, đôi bàn tay trắng trẻo đặt lên bên trên gương mặt của Trần Khuynh Địch, hai con ngươi màu vàng óng phảng phất như hai bông hoa mạn đà la đua nở, khiến cho người ta không tự chủ được đắm chìm vào trong đó.
Tối thiểu là cũng khiến cho Trần Khuynh Địch ngây ngẩn.
"Này!"
"Sư huynh!"
Một trái một phải, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân gần như đồng thời vọt lên, hất hai bàn tay đang dán ở trên mặt của Trần Khuynh Địch xuống.
"Ồ, là Phật Tử điện hạ, còn có bằng hữu của Phật Tử điện hạ."
"Ngươi đang làm gì thế!"
"Thật là quá, quá không biết liêm sỉ!"
Nhìn vẻ mặt giận đùng đùng của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, Huyền Lưu Ly nghiêng đầu và có vẻ hơi nghi hoặc, bất quá rất nhanh liền lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ: "Chẳng lẽ là Phật Tử điện hạ rốt cục cũng đã có ý định xuất gia?"
"Ta sẽ không đi! Tuyệt đối sẽ không đi!" Trần Tiêm Tiêm nói một cách quyết tuyệt.
Mà Dương Xuân thì hơi sững sờ, chợt dùng khuỷu tay huých Trần Tiêm Tiêm một cái, nói: "Này, Phật Môn thế nhưng chính là một tông môn rất lợi hại đó, ta cảm thấy Tiêm Tiêm tỷ hẳn là nên suy tính một chút…"
Trần Tiêm Tiêm quay người trừng Dương Xuân một cái.
Ngươi cho rằng ta không biết ngươi đang có tính toán gì hay sao? Xuất gia rồi thì làm sao còn có thể phát triển tình cảm!
"Khụ khụ!" Đúng lúc này, Trần Khuynh Địch đã tỉnh lại rốt cục cũng lấy ra khí khái đàn ông của bản thân, tằng hắng một tiếng, nói: "Đi lên trước rồi lại nói."
Sau đó bốn người ở dưới ánh mắt ghen ghét và hâm mộ của những vị khách nam biến mất ở lầu hai.
Sau khi vào phòng, Trần Khuynh Địch lập tức mở miệng hỏi: "Đây là có chuyện gì? ! Lưu Ly tiểu thư tại sao lại đi đến Thành Thượng Kinh?"

"Ta tới là để tìm ngươi." Huyền Lưu Ly nói ra không có một chút do dự, mà Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân ở sau lưng Trần Khuynh Địch thì liếc nhìn nhau, đều thấy được sát ý lăng lệ từ trong mắt lẫn nhau.
Lại là một con tiểu hồ ly tinh!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì là không có chút phát giác nào, hỏi: "Tìm ta? Vì sao?"
"Trước đó không phải là ta đã nói rồi hay sao." Huyền Lưu Ly gằn từng chữ nói ra: "Ta tới là để quyết một trận thắng thua với ngươi."
"Trước đó ta đã phát hạ đại nguyện, dựa vào đại nguyện đột phá Võ Đạo Tông Sư, như vậy chỉ cần có thể đánh bại ngươi, ta liền có thể tiến thêm một bước."
"Mà kỳ tuyển chọn này chính là cơ hội! Vừa rồi ta cũng đã lưu lại khí tức cho ngươi, chờ đến khi kỳ tuyển chọn bắt đầu, chúng ta sẽ lập tức quyết đấu sinh tử a!"
"Khụ khụ, Lưu Ly tiểu thư, ta không nghĩ là…"
"Yên tâm đi, trước đó ta cũng đã nói qua với Phương Trượng, coi như ta có đánh chết ngươi, Phương Trượng cũng sẽ gánh chịu áp lực của Thuần Dương Cung."
"Vậy vạn nhất ta đánh chết cô thì sao?"
"Ồ?" Huyền Lưu Ly hấp háy mắt, dùng vẻ mặt đương nhiên nói ra: "Vậy thì Phương Trượng đương nhiên sẽ đánh chết ngươi a."
Làm sao có thể có loại thao tác này! !!
Thật sự cho rằng ta không có hậu trường hay sao?
Độ thiện cảm của Trần Khuynh Địch đối với Huyền Lưu Ly liền giảm xuống 20%!
"Đi! Cô mau xéo cho ta!"
Hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt nhăn nhó của Trần Khuynh Địch, Huyền Lưu Ly chủ động đứng lên nói: "Vậy thì ta sẽ đi trước, Trần Khuynh Địch, chúng ta sẽ gặp lại trong kỳ tuyển chọn...à đúng rồi."
Xoay chuyển ánh mắt, Huyền Lưu Ly nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm ở sau lưng Trần Khuynh Địch, sau khi quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, liền lộ ra mấy phần ý cười, nói: "Phật Tử điện hạ dường như cũng đã đạt đến Phản Hư Hợp Đạo, xem ra dị tượng Kim Đan mà điện hạ ngưng kết ra, tất nhiên là có quan hệ cùng với Phật Môn chúng ta a? Ta có thể nhìn ra được."
"Vậy thì sao?" Trần Tiêm Tiêm không e dè mà nhìn Huyền Lưu Ly, nói ra.
Quả thật, Trần Tiêm Tiêm đúng là sẽ không phủ nhận ở trên con đường tu luyện của bản thân nàng, truyền thừa Phật môn chiếm cứ một phần tương đối lớn, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là nàng sẽ bởi vì vậy mà xuất gia?
Cho nên đối với hai chữ Phật Tử mà Huyền Lưu Ly nói, Trần Tiêm Tiêm đúng là chẳng thèm ngó tới.

"Không có gì!"
"Bất quá trước khi ta đi đến đây, Phương Trượng cũng đã nghe nói đến sự tồn tại của Phật Tử điện hạ, điện hạ cho đến nay cũng không chịu tiếp nhận ngã Phật, cuối cùng vẫn là do nguyên nhân chưa khai ngộ, cho nên Phương Trượng đã đặc biệt để cho ta giao kiện đồ vật này cho điện hạ, chỉ cần điện hạ đeo nó lên trên người, sau này nhất định sẽ gặp được cơ duyên khai ngộ."

Chương 469: Ngũ Phật Quan

Huyền Lưu Ly mặt không đổi sắc, lấy ra một cái mũ từ trong túi trữ vật.
"Vật này tên là Ngũ Phật Quan, còn có một cái tên khác là Ngũ Trí Quan, mang theo sức mạnh của Đại Phật, tượng trưng cho Ngũ Phật, Như Lai Húc Nhật, Dược Sư Phật phương Đông, A Di Đà Phật phương Tây, Bảo Sinh Phật phương Nam, Thành Tựu Phật, có được diệu dụng khai mở tâm trí."
"Bản thân của Ngũ Phật Quan được làm từ ngọc phỉ thuý, đội ở trên đầu, giống như là Ngũ Phật quán đỉnh..."
"Phương Trượng làm chủ, vì để cho Phật Tử điện hạ sớm ngày khai ngộ, tạm thời cấp cho Phật Tử điện hạ kiện pháp khí này, ngày sau nói không chừng cũng có thể trở thành Đạo Khí bảo hộ Phật Tử điện hạ."
Huyền Lưu Ly càng nói càng vui vẻ, lại hồn nhiên không thấy được Dương Xuân đang cố nén ý cười cùng với sắc mặt tái xanh của Trần Tiêm Tiêm ở bên cạnh.
Đúng thế, chuyện có quan hệ đến Ngũ Phật Quan, Trần Tiêm Tiêm căn bản là không hề quan tâm.
Quan trọng nhất là, cái đồ chơi này được làm từ ngọc phỉ thuý, từ trên xuống dưới đều có màu xanh lục, lại còn là một cái nón...(ở trung quốc đội nón xanh có nghĩa là bị cắm sừng)
"Vật này, liền giao cho Phật Tử điện hạ!"
Trần Tiêm Tiêm nhìn Huyền Lưu Ly cầm Ngũ Phật Quan, dùng vẻ mặt trang nghiêm mà trao nó cho mình, khoé mắt không ngừng co giật.
"Ngươi đang cố ý à?"
Huyền Lưu Ly: "? ??"
"Khụ khụ!" Trần Tiêm Tiêm còn chưa mở miệng, Dương Xuân ở bên cạnh liền cao hứng bừng bừng bước tới giúp Trần Tiêm Tiêm nhận lấy Ngũ Phật Quan, nói: "Không nên khách khí a, Tiêm Tiêm tỷ thật là, ý tốt của Lưu Ly tỷ là rất khó có được, tại sao ngươi lại không chấp nhận? Yên tâm đi Lưu Ly tỷ, cái nón xanh này, Tiêm Tiêm tỷ sẽ nhận lấy!"
Thấy vậy Trần Khuynh Địch đứng ở bên cạnh xem trò vui liền lộ ra biểu lộ sợ hãi.
Huyền Lưu Ly hồn nhiên không phát hiện ra chuyện không đúng liền hài lòng gật gật đầu nói: "Đã như vậy ta liền đi trước."
"Trần Khuynh Địch, chớ quên! Chúng ta sẽ gặp lại trong kỳ tuyển chọn!"
Kỳ tuyển chọn? Cho đến giờ phút này, Trần Khuynh Địch mới phản

ứng với ba chữ kỳ tuyển chọn ở trong miệng của Huyền Lưu Ly, đó là cái đồ chơi gì?
Huyền Lưu Ly vừa đi không lâu, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân còn đang minh tranh ám đấu, tranh luận với nhau về vấn đề Ngũ Phật Quan thuộc về ai, cửa chính gian phòng lại bị gõ thêm một lần.
Đông đông đông!
"Gặp quỷ! Tại sao lại có người đến? !" Trên gương mặt của Trần Khuynh Địch lộ ra sự bất mãn.
Ta đang lẽ phải sớm rời khỏi nơi thị phi này mới đúng, bây giờ đột nhiên lại toát ra nhiều chuyện như vậy, hơn nữa còn đều nhằm vào ta!
Trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch phảng phất như là thể hồ quán đỉnh vậy, giật mình hiểu rõ ra.
Đúng thế, không phải là những chuyện này nhằm vào ta, mà là bởi vì hai vị nhân vật chính ở bên cạnh ta a!"
"Trần công tử, điện hạ cho mời công tử." Mở cửa chính ra, Lưu Cẩn nhanh chân đi vào bên trong phòng, bất quá sau khi nhìn thấy thân hình của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, trên mặt của hắn lại lộ ra một tia quỷ dị.
"Thái Tử muốn gặp ta?" Trần Khuynh Địch vừa mới hiểu được vì sao bản thân lại gặp phải nhiều phiền toái như vậy liền nhếch nhếch khóe miệng nói: "Thì ra là thế, ta hiểu rồi."
Xem ra là sự tình bản thân ta làm giả bảo ngọc Phượng Hoàng cuối cùng đã bị bại lộ rồi sao? Được rồi, dù sao thì ta cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý.
"Ta biết ý đồ của Thái Tử, Thái Tử định làm gì?"
Lưu Cẩn: "? ??"
Ta còn chưa kịp nói cái gì mà ngươi đã biết rồi?
Mặc dù ở trên giang hồ đều nói người hành tẩu trong thiên hạ của Thuần Dương Cung - Trần Khuynh Địch là một đời quỷ tài trí kế vô song, nhưng thật sự là sẽ thần kỳ như vậy hay sao?
Ý niệm tới đây, Lưu Cẩn không khỏi nói ra từng chữ: "Ngài thực sự biết rõ ý đồ của Thái Tử sao? Trần công tử, ta hy vọng ngài không nên hiểu lầm."
"Hiểu lầm?" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Ta làm sao có thể sẽ hiểu lầm đây."
Trừ bỏ sự tình Thái Tử phát hiện ra bảo ngọc là giả tạo, muốn gây phiền toái cho ta, thì ta và Thái Tử căn bản là không thù không oán a!
Cho nên Thái Tử phái Lưu Cẩn đến đây nhất định là do sự tình bảo ngọc!
"Ý đồ của Thái Tử, cũng không tiện nói ra ở đây!" Trần Khuynh Địch liếc nhìn Trần Tiêm Tiêm, vừa thấp giọng nói ra, vừa ám chỉ Lưu

Cẩn.
Lần này ngươi hẳn là đã minh bạch rồi chứ, Trần Tiêm Tiêm đang ở ngay bên cạnh, tự nhiên là không thể nói rõ sự tình bảo ngọc.
Sự ám chỉ của Trần Khuynh Địch, Lưu Cẩn tự nhiên là cũng có thể phát hiện ra.
Thì ra là thế! Hắn chính là không muốn Thuần Dương Cung liên lụy vào bên trong sự bày bố của Thái Tử sao!
Phải biết rằng ở bên trong sự bày bố của Thái Tử, Trần Khuynh Địch bởi vì nguyên nhân Trần gia bị quản chế, tất nhiên sẽ đáp ứng Thái Tử tham gia kỳ tuyển chọn tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, mà Trần Khuynh Địch thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, ở một trình độ nào đó thì chính là đại biểu cho thái độ của Thuần Dương Cung, Thái Tử nếu muốn mượn tay của Trần Khuynh Địch, tất nhiên là cũng sẽ kéo Thuần Dương Cung xuống nước theo.
Bất quá xem ra, cái ý nghĩ này cũng đã bị Trần Khuynh Địch nhìn thấu a! Hắn không muốn để cho những đệ tử Thuần Dương Cung khác biết rõ, chính là vì muốn đặt Thuần Dương Cung ra bên ngoài! Không hổ là Trần Khuynh Địch!
"Dĩ nhiên." Lưu Cẩn cười cười nói: "Xem ra Trần công tử đúng là đã minh bạch ý tứ của điện hạ, vậy là tốt rồi, vậy sau này sẽ giao kỳ tuyển chọn cho ngài, hi vọng là ngài sẽ không làm cho Thái Tử thất vọng."
"Tất nhiên rồi!" Trần Khuynh Địch mỉm cười tiễn Lưu Cẩn đi, sau đó bắt đầu lẩm bẩm: "Lưu Cẩn nói như vậy là có ý gì? Kỳ tuyển chọn? Ý nói là chỉ cần mình tham gia kỳ tuyển chọn gì đó, thì sẽ bỏ qua chuyện cũ?"
"Sư huynh không biết sao?" Trần Tiêm Tiêm vẫn một mực dự thính trước đó giống như là vội vã muốn biểu hiện bản thân vậy, đột nhiên nhảy ra nói.
"Ồ? Muội biết sao?"
Trần Tiêm Tiêm ưỡn ngực ngẩng đầu, còn nhìn thoáng qua Dương Xuân có một chút không cam tâm, mang theo vài phần cảm giác thắng lợi nói: "Kỳ tuyển chọn ở trong miệng của Lưu công công trước đó, có lẽ chính là thi tuyển vị trí tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ ở Kinh Thành."
"Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ." Khóe mắt của Trần Khuynh Địch giật một cái.
Cái tên này là điềm xấu a! Tối thiểu là ở bên trong trí nhớ kiếp trước của ta, phàm là nhân vật lên làm tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, bất kể là ngoại thích, trọng thần, bậc thầy võ thuật hay là tuyệt thế kiêu hùng, đều không có một ai ngoại lệ, tất cả đều là chết không yên lành. Hoặc là xét nhà, hoặc là diệt môn, nói tóm lại đều là vô cùng thê thảm.
"Còn có người muốn cái vị trí này sao?"

"Đương nhiên."
Trần Tiêm Tiêm dùng vẻ mặt đương nhiên nói ra: "Cẩm Y Vệ mới được thiết lập nghe nói là được phân ra từ một bộ phận của Lục Phiến Môn, gần như là một bản sao của Lục Phiến Môn, mặc dù chỉ mới được thiết lập, nhưng lại có thế lực phi thường khổng lồ, mà nền tảng cũng rất tốt.

Chương 470: Cơm trứng chiên Hoàng Kim

"Người đứng đầu của một cái thế lực như vậy, đương nhiên là ai cũng muốn làm."
"Nhất là những thế gia và tông phái kia, chính là càng muốn đẩy người của mình lên cái vị trí kia, thế gia nếu như có thể lấy được sự trợ giúp của Cẩm Y Vệ, vậy thì liền có thể khuếch trương thế lực của gia tộc trên phạm vi lớn, mà tông môn nếu như có thể khống chế Cẩm Y Vệ, vậy thì hoàn toàn có thể nhờ vào đó mà thoát khỏi sự áp chế của triều đình đối với giang hồ, thậm chí là còn ảnh hưởng ngược lại đến triều đình..."
"Ra là vậy!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt giống như có điều suy nghĩ sau khi nghe Trần Tiêm Tiêm giải thích xong.
Nhưng vẫn chưa giải quyết được vấn đề căn bản nhất a.
Cái vị trí này rất là xúi quẩy! Ai làm thì người đó sẽ chết! Dù sao thì ta cũng sẽ tuyệt đối không làm.
Trần Khuynh Địch buông tay, lộ ra bộ dáng rất là tiêu sái.
Dù sao
"Vừa rồi Lưu Cẩn đã nói cái gì? Thái Tử muốn ta đi tham gia kỳ tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ kia?"
"Giống như là vậy, sư huynh."
Trần Tiêm Tiêm hưng phấn mà nói ra: "Xem ra là lần này Thái Tử đã chọn trúng sư huynh, đây cũng là một cơ hội của chúng ta, nếu như Thuần Dương Cung chúng ta có thể khống chế Cẩm Y Vệ, đó không thể nghi ngờ là có thể khuếch trương thế lực của Thuần Dương Cung ra toàn bộ Trung Nguyên, điều duy nhất phải chú ý chính là khả năng Thái Tử tạo phản. Bất quá vào trước đó, tin rằng là Thái Tử sẽ nhất định toàn lực ủng hộ sư huynh, khiến cho sư huynh đạt được vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ."
"Ha ha? !" Khóe mắt của Trần Khuynh Địch run rẩy: dụng tâm của Thái Tử thật là ác độc a! Đây rõ ràng là muốn giết ta lặng yên không một tiếng động a!
Nhưng mà! Trần Khuynh Địch ta sẽ giống như là loại người tùy tiện bị uy hiếp kia hay sao? Đừng nói giỡn! Trần Khuynh Địch ta cho dù chết, cũng sẽ nhảy lầu tự tử, chứ tuyệt đối sẽ không đi tham gia cái gì gọi là kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ!
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng kí chủ! Đã thành công kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến!"
"Tên nhiệm vụ: Thật là thơm!"
"Nội dung nhiệm vụ: Mời kí chủ lập tức tham gia kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ do triều đình cử hành, biểu hiện của kí chủ ở trong kỳ tuyển chọn sẽ trực tiếp quyết định hướng đi của tư liệu mới

sắp phát hành, cho nên mời kí chủ hãy nghiêm túc đối đãi, không nên đối phó qua loa, đây cũng là nhắc nhở thân thiện của bổn hệ thống."
"Ban thưởng nhiệm vụ: cơm trứng chiên Hoàng Kim."
"Trừng phạt nhiệm vụ: mười ngày cực kỳ vui nhộn."
"Nhắc nhở nhiệm vụ: cơm trứng chiên Hoàng Kim là một loại thực phẩm ngày xưa do Thực Thần Đạo Tôn dùng hai loại thiên địa kỳ trân: trứng Kim Ô và Long Nha Mễ làm nguyên liệu, dùng thực thần đạo hỏa rang trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, cuối cùng nấu thành dược liệu, có hiệu quả không thua gì Đan Vương, hơn nữa còn ăn rất ngon."
"Mặt khác, phương diện trừng phạt kí chủ cũng chính là điên cuồng cười vang trong liên tục mười ngày không có cách nào đình chỉ, nghe vào giống như là rất vui vẻ, nhưng trên thực tế đó lại là một cái hình phạt phi thường khủng bố ở thời kỳ Thượng Cổ, cho nên mời kí chủ hãy nghiêm túc tham gia kỳ tuyển chọn."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Sư huynh?"
"Đại ca ca?" Dương Xuân khá là lo âu nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc biến ảo bất định, nói: "Đại ca ca nếu như không muốn đi mà nói, vậy thì cũng không cần phải đi, ta cảm thấy cũng không có vấn đề gì."
"Không sai." Trần Tiêm Tiêm nói bổ sung: "Bây giờ Thái Tử đã không thể dùng Trần gia để uy hiếp sư huynh, cho nên cũng không cần phải quá mức để ý, dù sao thì ở phía sau chúng ta cũng có Thuần Dương Cung làm chỗ dựa, cho nên nếu như sư huynh thực sự cảm thấy khó xử, vậy thì cũng có thể cự tuyệt."
"Không thể nói như thế!" Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt nghiêm túc nói ra: "Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, nếu như có thể lấy được cái vị trí này, đối với sự phát triển trong tương lai của Thuần Dương Cung là có ích lợi rất lớn!"
"Ách? Thế nhưng không phải là sư huynh vừa mới nói..."
"Không cần phải nói nhiều!" Trần Khuynh Địch nói một cách nghiêm túc: "Mặc dù kỳ tuyển chọn này rất nguy hiểm, cái vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ kia cũng lành ít dữ nhiều, nhưng mà vì báo đáp ơn tri ngộ của nghĩa phụ, báo đáp ân nghĩa bồi dưỡng của Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch ta là không thể chối từ! Ta tất nhiên là sẽ đi tham gia cái kỳ tuyển chọn này, tranh đoạt vị trí thứ nhất!‘’
"Đây không phải là vì ta! Mà là vì tương lai của Thuần Dương Cung!"
Trần Tiêm Tiêm: "! !!"
Dương Xuân: "! !!"
Đây là tình cảm sâu đậm và cao thượng cỡ nào a!
Tin tức tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ ở trong mấy ngày ngắn ngủi liền truyền ra khắp Đại Giang Nam Bắc.
Cái tin tức này không chỉ làm rung động triều đình Đại Càn, mà còn

khiến cho các thế gia và tông phái rung chuyển, nhất là chỗ tượng trưng ở phía sau cái tin tức này, đó là ý tứ của Thánh Thượng Đại Càn.
Phải biết rằng đây chính là Cẩm Y Vệ a!
Đây là một tổ chức được phân chia từ một phần võ lực của Lục Phiến Môn, ở trên cái cơ sở này, vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ vốn là sẽ được Thánh Thượng Đại Càn tự mình bổ nhiệm, bảo đảm là cái tổ chức này sẽ bị triều đình khống chế hoàn toàn, nhưng Thánh Thượng Đại Càn lại dùng loại phương thức buồn cười như kỳ tuyển chọn để lựa chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ. Hơn nữa còn là không hạn chế thân phận người tham gia, thậm chí là ngay cả thế gia cùng với tông phái cũng đều có thể tham dự.
Nếu như không phải Thánh Thượng Đại Càn ở trong 300 năm trị vì đã tích lũy được uy vọng rất cao, chỉ sợ là sẽ khiến cho toàn thể văn võ bá quan triều đình vạch tội, mà trên thực tế là cũng có chuyện như thế, vẫn có không ít ngôn quan không sợ sinh tử, thảo luận về việc này ở trên triều hội, hơn nữa còn biểu đạt ra sự bất mãn rõ ràng đối với chuyện này.
Đáng tiếc là Thánh Thượng Đại Càn đã định chủ ý, cũng không có ý tứ thay đổi.
Cũng chính là vì như thế, toàn bộ Thành Thượng Kinh cũng bởi vì vậy mà trở nên hỗn loạn, ở trên con đường đi đến Thành Thượng Kinh, lúc nào cũng đều có thể nhìn thấy phi phuyền cùng với phi cầm xẹt qua không trung, mang theo khí thế bàng bạc, đó đều là người của thế gia, hoặc là người của tông phái, toàn bộ đều tụ tập đến Kinh Thành.
Mặc dù những thế gia và tông phái này có lớn có nhỏ, không nhất định có thể trổ hết tài năng ở bên trong kỳ tuyển chọn, nhưng đây chính là lần đầu tiên Thánh Thượng Đại Càn biểu đạt một loại thái độ nào đó đối với thế gia và tông phái, coi như không có cách nào trúng tuyển, nhưng có thể tham gia náo nhiệt cũng đã rất tốt, có một số tông phái nhỏ còn nói thẳng với đệ tử, đi đến Kinh Thành để thấy một chút việc đời.
Mà sau khi người của các đại thế lực đến, tự nhiên cũng không gạt được các cư dân ở trong Kinh Thành. Đám gia hỏa ở Kinh Thành này một người cũng đều có lá gan lớn hơn một người, đừng nói là các thế gia và tông phái ở dưới chân thiên tử, coi như là hai mạch Phật, Đạo bọn họ cũng dám nghị luận.

Chương 471: Tà giáo

"Này, ngươi có nghe nói hay không, lần này Phật Môn cũng đã phái vị nữ Bồ Tát kiệt xuất nhất kia đến đây."
"Cái tin tức này của ngươi đã sớm lạc hậu, ta thế nhưng còn nghe nói là vị nữ Bồ Tát kia ôm ôm ấp ấp ở trước mặt của mọi người."
"Đó có phải là cuộc sống riêng tư của nàng không? !"
"Cũng khó nói!"
"Còn có, nghe nói cũng có người đã tận mắt trông thấy vị tiểu thiên sư Đạo Môn kia đi đến đây cùng với Kiền Hoàng công chúa."
"Thực sao? !"
"Gặp quỷ! Đây thật sự là quá kích thích!"
Ở trên tầng cao nhất của một tòa tửu lâu ở phía thành Đông, Hoàng Thu Sinh nhìn xuống nguyên một đám bách tính đang hưng phấn lan truyền lời đồn, không tự chủ được mà quệt quệt khóe môi.
May mắn mà có chuyện đại sự này diễn ra, cho nên tin tức hắn bị Trần Khuynh Địch đánh bại trước đó mới không nhấc lên gợn sóng nào.
Thu hồi ánh mắt, Hoàng Thu Sinh nhìn về phía vị khách nhân đặc thù ở trước mặt, nói: "Điện hạ trăm công nghìn việc, Hoàng mỗ bất quá chỉ là một người vô năng mà thôi, cần gì phải gặp riêng Hoàng mỗ chứ."
"Hoàng tổng bộ khách khí rồi." Nhìn sắc mặt còn lộ ra mấy phần trắng bệch của Hoàng Thu Sinh, Thái Tử mỉm cười, nói: "Sự tình lần này phụ hoàng hạ lệnh chia cắt Lục Phiến Môn bản cung cũng đã nghe nói, mặc dù lúc trước bản cung đã một mực phản bác, nhưng phụ hoàng đã quyết tâm ý, bản cung cũng không có biện pháp, cho nên bản cung đối với tao ngộ của Hoàng tổng bộ, vẫn luôn cảm thấy phi thường tiếc hận."
Nói nhảm! Hoàng Thu Sinh thầm mắng ở trong lòng.
Con thỏ đế hư hỏng này, đừng tưởng rằng là lão phu không biết, lúc trước vào thời điểm quyết định chia cắt Lục Phiến Môn thành lập Cẩm Y Vệ, Thánh Thượng đã ủy thác cho ngươi phụ trách, không biết là ngươi đã vui vẻ cỡ nào, bây giờ lại còn nói là phi thường tiếc hận, tiếc hận cái đầu của ngươi, thực sự là đồ dối trá!
Sau khi mắng xong ở trong lòng, trên mặt của Hoàng Thu Sinh cũng dâng lên thần sắc cảm động.
"Nhận được sự yêu mến của Thái Tử, Hoàng mỗ thật sự là không dám nhận, bất quá bây giờ Hoàng mỗ mới bị đánh bại, còn chưa dưỡng tốt thương thế, chỉ sợ là tạm thời sẽ không có cách nào báo đáp Thái Tử."
Thái Tử: "..."

Nói nhảm! Cái lão già hư hỏng này, bản cung thế nhưng đã không chỉ một lần bí mật nghe được ngươi biểu đạt sự bất mãn đối với phụ hoàng, hiện tại bản cung cũng đều đã ám chỉ đến mức rõ ràng như vậy, ngươi lại còn giả ngu với bản cung? Còn không dám nhận? Tạm thời không có cách nào báo đáp? Dối trá! Thật sự là quá dối trá!
"Hoàng tổng bộ, lần này bản cung là rất có thành ý."
"Ồ?" Hoàng Thu Sinh ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt thuần phác mà nhìn Thái Tử, phảng phất như căn bản là không hiểu được ý tứ của hắn.
Thấy Hoàng Thu Sinh bày ra cái bộ dáng này, Thái Tử lắc đầu, xoay chuyển lời nói: "Hoàng tổng bộ, ngươi có biết lần này có bao nhiêu thế lực tụ tập đến Thành Thượng Kinh hay không?"
"Hai mạch Phật, Đạo cao ngạo, chỉ phái võ giả thế hệ trẻ tuổi đến đây, nhưng không ngoại lệ đều là Võ Đạo Tông Sư! Phật Môn Huyền Lưu Ly, Đạo Môn Trương Chính Nhất, đều là nhân kiệt đương thời, nhưng ngoại trừ hai người này, tám đại thánh địa võ đạo khác cũng có 7 thánh địa tới, ngoài ra thì các thế lực lớn nhỏ càng là nhiều vô số kể."
"Tám đại thánh địa võ đạo khác cũng có 7 thánh địa tới...cũng đúng, Tiên Cung không để ý tới thế sự, tự nhiên là sẽ không tới."
"Ngoài ra, Kiếm Tông, Đao Tông, Mặc Môn, Tắc Hạ Học Cung, Thuần Dương Cung, thậm chí còn có người của Ma Đạo nhất mạch, Minh Giáo thì cũng thôi đi, nhưng Vô Sinh Đạo thì ngài cũng không phải là không biết a?"
"Vô Sinh Đạo? !" Ba chữ Vô Sinh Đạo vừa được nhắc đến, sắc mặt của Hoàng Thu Sinh liền lập tức trở nên hiểm ác.
Nói thật, mấy cái thế lực mà Thái Tử nói trước đó hắn đều không thèm để ý, dù sao thì Kiếm Tông cùng với Đao Tông từ trước đến nay cũng đều là có thù truyền kiếp, Mặc Môn chính là lãnh tụ tả đạo, vốn là có hợp tác cùng với triều đình, Tắc Hạ Học Cung theo đạo thống Nho Gia, tự nhiên là cũng không có khả năng làm loạn, về phần Thuần Dương Cung, vốn chính là một thế lực trung lập.
Về phần Ma Đạo nhất mạch, Minh Giáo xem như là thế lực đứng đầu Ma Đạo, tự nhiên là sẽ có hai mạch Phật, Đạo tiến hành hạn chế.
Nhưng Vô Sinh Đạo thì lại khác biệt, Vô Sinh Đạo chính là thoát thai từ Đạo Môn, chính là đạo thống do một vị Thiên Tôn Đạo Môn phản bội Đạo Môn vào mấy ngàn năm trước khai sáng ra, nhìn như đạo uẩn thiên sinh, kì thực lại là tà giáo từ đầu đến đuôi, trọng yếu hơn chính là, tôn chỉ của cái tà giáo này, chính là mở ra một cái gọi là cực lạc tịnh thổ.
Mà giáo nghĩa của Vô Sinh Đạo, rõ ràng chính là đang đối đầu cùng với triều đình!
Bởi vậy Vô Sinh Đạo từ trước đến nay đều không được triều đình khoan dung, vào sau khi Thánh Thượng Đại Càn lên ngôi, thế lực đầu tiên mà triều đình đả kích chính là Vô Sinh Đạo, vốn cho rằng đạo

thống của Vô Sinh Đạo đã triệt để xuống dốc, kết quả không ngờ được là sau 300 năm, bọn họ lại xuất hiện? !
"Điện hạ, ngài biết được tin tức này từ nơi nào?"
"Ha ha." Thái Tử mỉm cười nói: "Hoàng tổng bộ cũng không cần phải quan tâm đến cái vấn đề này, bản cung chính là bởi vì cảm thấy công việc của Hoàng tổng bộ gần đây không được suôn sẻ, đặc biệt đưa công lao tới cho ngài, tin rằng chỉ cần có thể tra ra động tĩnh của Vô Sinh Đạo, đối với ngài cùng với Lục Phiến Môn, cũng sẽ là một cái thành tích không tệ, đúng không?"
"Thuận tiện nhắc đến, ở bên trong tin tức của bản cung, Vô Sinh Đạo dường như là đã cấu kết với dư nghiệt Đại Chu."
Sau một khoảnh khắc im lặng, Hoàng Thu Sinh mới chậm rãi đứng dậy, nói: "Ta đã hiểu."
"Lưu Cẩn, đưa tiễn Hoàng tổng bộ."
Nhìn Lưu Cẩn và Hoàng Thu Sinh cùng nhau biến mất ở dưới hành lang, Thái Tử hấp háy mắt, lộ ra một nụ cười, lẩm bẩm: "Tạo phản, thật đúng là một loại tên tuổi cực lớn."
"Lúc này mới được mấy ngày a, tất cả ngưu, quỷ, xà, thần đều đã đi ra, lại còn dám liên hệ với bản cung..."
"Cho các ngươi một bài học cũng tốt."
Đứng dậy, Thái Tử lắc lắc tay áo, thoải mái mà quay trở về Đông Cung.
Mà cùng lúc đó…
"Coi như không tệ." Thánh Thượng Đại Càn thu hồi ánh mắt, lộ ra một nụ cười rất giống với Thái Tử.
"Phong vân hội tụ, quần hùng tiến vào Kinh Thành, Thái Tử xem như là nhân vật đã từng tạo phản, tất nhiên là sẽ có không ít người nghĩ rằng tên tiểu tử này không chịu an phận..."
"Trái lại là đã xem nhẹ tên tiểu tử này."
Thái Tử vừa mới đi ra khỏi tửu lâu ở nơi xa toàn thân lắc một cái, một cỗ cảm giác giống như đúc cảm giác run rẩy khi gian lận thi cử lúc còn bé bị phụ hoàng phát hiện ra xông thẳng lên đầu.
"Sao lại thế này?"
"Chẳng lẽ lại có người âm thầm tính toán bản cung?"
Vào ngày thứ ba sau khi tin tức được phát tán, các thế lực ở khắp nơi rốt cục cũng đã đi tới Thành Thượng Kinh. Nổi danh nhất trong số này chính là thánh địa võ đạo. Nhất là hai mạch Phật, Đạo, Trương Chính Nhất cùng với Huyền Lưu Ly, mà hai vị này lại không phải là người cuồng vọng gì, đương nhiên là sẽ không hiển lộ khí thế, mà Trần Khuynh Địch thuộc về Thuần Dương Cung thì sẽ càng không làm như thế.

Chương 472: Bốn vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan!

Ngoại trừ bọn họ, các thánh địa võ đạo còn lại thì không chỉ có thế hệ tuổi trẻ.
Cũng có lẽ là vì muốn biểu diễn lực lượng của giới tông phái đối với triều đình Đại Càn, các thánh địa võ đạo khác đều không ngoại lệ, đều là do một vị tiền bối mạnh mẽ lĩnh đội, dẫn một nhóm đệ tử đến đây.
"Ầm ầm!"
Ở cửa thành phía Đông Thành Thượng Kinh, một đạo kiếm quang bay thẳng lên trời cao, phảng phất như một chuôi thần kiếm thông thiên triệt địa quét ngang thương minh, mà gần như đồng thời, ở cửa thành phía Tây Thành Thượng Kinh cũng có một đạo đao quang vọt lên, cũng mang theo khí thế ngập trời, bay lên như diều gặp gió, mang theo khí thế trảm thiên diệt địa hô ứng lẫn nhau cùng với kiếm khí.
Kiếm Tông cùng với Đao Tông! Hai đại thánh địa võ đạo này chính là có mối thù truyền kiếp, mối hận thù này bắt nguồn từ tổ sư khai phái, ngay cả Thần Binh trấn tông, một cái cũng có tên là Duy Ngã Kiếm, còn cái khác lại có tên là Độc Tôn Đao, ý tứ tranh phong ở giữa hai tông phái này là phi thường rõ ràng, bất quá lúc này song phương sau khi đi tới Kinh Thành, ở trong khí tức lại có mấy phần ý tứ liên hiệp.
Đao quang kiếm khí nồng đậm đến cực hạn, mặc dù khí tức không bao trùm Thành Thượng Kinh, nhưng mà lại xông thẳng lên trời, cho dù là Võ Đạo Tông Sư nhìn thấy cũng sẽ sinh ra mấy phần cảm giác tim đập nhanh, bao gồm cả Hoàng Thu Sinh ở bên trong không ít người càng là nhận ra được võ giả thể hiện ra khí thế như vậy là người nào.
"Là Kiếm Vương Đàm Thu của Kiếm Tông, năm đó cũng là một trong ba võ giả hàng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, nghe nói là thậm chí đã từng so kiếm với Ninh Thiên Cơ, ba mươi năm trôi qua, hắn thế mà cũng đã đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan? Chậc, Kiếm Tông thật đúng là cường thịnh, đây chính là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan a, vậy mà cũng có thể tuỳ tiện phái ra."
"Đao Tông ở bên kia cũng không kém, đó là Đao Vương Cô Độc Không, năm đó chính là thiên kiêu chi tử không phân cao thấp cùng với Đàm Thu, bây giờ Đàm Thu đã đột phá, hắn cũng nối bước đột phá theo, cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan a, lão phu cho đến nay còn không dám thử nghiệm cái kiếp nạn Tam Vị Chân Hỏa kia a, thật không biết là đến tột cùng bọn họ đã làm như thế nào để vượt qua."
Hai vị Hỏa Luyện Kim Đan!

Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, Võ Đạo Tông Sư cũng có số lượng không ít, nhưng Hỏa Luyện Kim Đan thì lại cực kỳ thưa thớt, hơn nữa phần lớn đều tập trung ở bên trong các thế lực siêu cấp, cũng chỉ có dạng thánh địa võ đạo như Kiếm Tông cùng với Đao Tông, mới có thể phái ra một vị tuyệt thế cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đến một cách tùy tiện như vậy.
Ngay vào thời điểm kiếm khí và đao quang càng ngày trở nên càng hùng hậu, mắt thấy là đã sắp giao phong với nhau, một giọng nói già nua đột nhiên truyền ra, mang theo một vòng ánh sáng nhạt ngăn cản ở giữa kiếm khí cùng với đao quang.
"Hai vị có vẻ rất là tức giận a!"
Vừa dứt lời, ánh sáng nhạt chuyển từ yếu sang mạnh, trong nháy mắt liền biến thành một luồng ánh sáng rực rỡ, tản ra khí tức cường đại không thua kém một chút nào so với kiếm khí và đao quang, một mực ngăn cản bọn chúng ở phía Tây và phía Đông.
"Đừng xen vào việc của người khác!"
Ở bên trong kiếm khí cùng với đao quang, hai tiếng hừ lạnh vang lên liên tiếp, nhưng cũng không tiếp tục xuất thủ.
Thấy vậy rất nhiều tiểu thế lực trong thành cũng đều là biến hóa sắc mặt.
"Là Mặc Môn, người Mặc Môn thế mà cũng tới, cái thánh địa võ đạo này hàng năm đều ẩn cư ở trong Cơ Quan Thành, cực hiếm có truyền nhân đi ra bên ngoài, không ngờ được lần này thế mà lại xuất hiện."
"Bất quá nếu so sánh cùng với Kiếm Tông và Đao Tông, nội tình của Mặc Môn hơi yếu hơn một chút a, người tới lần này chỉ là lão tiền bối, không phải là nhân kiệt mới xuất hiện trong gần trăm năm nay a.''
"Hẳn là còn có người khác a? Không phải nói là thánh địa võ đạo đều rất cường hãn hay sao?"
Ầm ầm!
Đám người còn chưa nói dứt lời, từ trên đường chân trời ở phía Nam Thành Thượng Kinh, một cơn sóng dâng lên từ đất bằng, chỉ một thoáng liền truyền ra một tràng tiếng đọc sách vang vọng trên trời dưới đất, khiến cho người ta không tự chủ được đắm chìm ở trong đó, trong lòng sinh ra đạo lý vô tận.
Sau khi cơn sóng ập đến Thành Thượng Kinh liền tự nhiên rút đi, thay vào đó thì là thân ảnh của một ông lão mặc áo trắng, cũng không có khí thế trùng thiên gì, nhưng ở bên trong sự bình thản lại mang theo vài phần chân thực, cùng so sánh với tuyệt thế cường giả của Kiếm Tông, Đao Tông, còn có Mặc Môn, lại càng có thêm mấy phần phổ biến.
"Người của Tắc Hạ Học Cung?" Ở bên trong kiếm khí, thanh âm thăm thẳm của Kiếm Vương Đàm Thu truyền ra.
"Xin chào mấy vị." Lão giả mỉm cười, chắp tay về phía ba người,

trông rất phong độ.
Bốn vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan!
Gần như đồng thời, toàn bộ bốn phương tám hướng Thành Thượng Kinh, Kiếm Tông, Đao Tông, Mặc Môn, Nho Gia, tuyệt thế cường giả của bốn cái thánh địa võ đạo phảng phất như là đã ước định xong vậy, đồng thời bạo phát ra khí tức Hỏa Luyện Kim Đan của bản thân, khí tức hùng hậu như lửa, thậm chí còn diễn hóa ra mấy phần khí thế đáng sợ của Tam Vị Chân Hỏa.
Trong lúc nhất thời, Thành Thượng Kinh trước đó còn huyên náo tiếng người liền rơi vào trong sự yên tĩnh.
"Quả thực là làm càn!"
"Người tông phái thật đúng là không có quy tắc!"
Trong lúc mơ hồ, khí thế bộc phát ở khắp các nơi trong Thành Thượng Kinh, ở bên trong quân doanh Phi Hùng thành Đông, một cỗ sát khí hết sức mãnh liệt mang theo một đạo Huyết Hà ngập trời rạch nứt trường không, tản ra khí tức không kém bốn người của giới tông phái một chút nào, thậm chí mơ hồ còn có xu thế vượt qua, ở bên trong Huyết Hà còn có thể mơ hồ nghe được tiếng la hét.
Gần như đồng thời, ở bên trong phủ Tướng Quốc thành Bắc cũng là vọt lên một cỗ hạo nhiên chính khí, có khí tức gần giống như lão giả Nho Gia, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, sau khi được triển lộ cũng không có tiếng đọc sách vang khắp chân trời, thay vào đó thì là một cỗ ý cảnh đáng sợ thuần túy đến cực hạn, bài xích tất cả ngoại đạo.
Ngay sau đó thì là ở bên trong quân doanh cấm vệ Kiêu Quả đóng quân trong hoàng cung, đồng dạng cũng có một đạo khí thế lên như diều gặp gió, nổ tung ầm ầm ở giữa không trung, giống như là một ngọn lửa đang bốc cháy vậy, hóa thành một đám mây lửa, trong mây có giao long xuyên toa, tản ra khí tức uy nghiêm tôn quý, ý cảnh hiển lộ ở trong đó càng là cực kỳ bá đạo.
"Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân - Thần Võ Hầu!"
"Tướng quốc công Đại Càn - Lý Đồng Thần!"
"Đại tướng quân Kiêu Quả - Võ Nguyên Hanh!"
Ba đạo khí tức Hỏa Luyện Kim Đan thuộc về triều đình Đại Càn liên hợp với nhau, mặc dù về số lượng không bằng bốn người của giới tông phái, nhưng về khí thế thì lại là mảy may không yếu, thậm chí là còn có xu hướng đè ép.

Chương 473: Thánh Giáo

Khí thế giữa song phương xen lẫn vào nhau ở trên không trung Thành Thượng Kinh, thậm chí còn dẫn động thiên địa nguyên khí bạo loạn, không ngừng phát sinh tiếng sấm rền, mắt thấy là đã sắp lan đến dân chúng trong thành...
"Đủ rồi."
Khí thế giao phong im bặt mà dừng.
Bốn người của giới tông phái vừa mới rồi còn rất nghiêm trọng, hận không thể lập tức động thủ với nhau, ở trong nháy mắt đạo thanh âm này vang lên, sắc mặt gần như đồng thời trở nên tái nhợt, làm cho bọn hắn hoảng sợ là, bọn hắn vào cái thời khắc này thế mà hoàn toàn không cảm giác được thiên địa nguyên khí ở ngoại giới, phảng phất như là ở trên trời dưới đất, chỉ còn lại có một mình bọn hắn.
Thiên địa nguyên khí nguyên bản bạo loạn cũng bị san bằng trong nháy mắt, tất cả đều khôi phục lại như bình thường.
"Lão phu xin chào Thánh Thượng!"
"Thánh Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"
Kiếm Vương Đàm Thu cùng với Đao vương Cô Độc Không là người tâm cao khí ngạo, mặc dù là sợ muốn chết nhưng lại không chịu thua, sau khi thu liễm khí tức liền đáp xuống Kinh Thành, mà người Mặc Môn cùng với lão giả Tắc Hạ Học Cung thì lại rất khéo léo, ở trước mắt công chúng trực tiếp cúi đầu về phía phương hướng hoàng cung, ra vẻ áy náy.
Mà cái cử động này đã khiến cho bách tính trong thành hiểu được.
"Là Thánh Thượng!"
"Nhất định là Thánh Thượng đã xuất thủ!"
"Làm ta sợ muốn chết, ta đã nói rồi, chỉ là mấy người trong tông phái mà cũng dám động thủ ở trong Thành Thượng Kinh, đây không phải là khiêu khích Thánh Thượng hay sao?"
"Thánh Thượng vạn tuế!"
"Vạn tuế, vạn tuế! Vạn vạn tuế!"
Trong lúc nhất thời, ở trong toàn bộ Kinh Thành, tiếng hô vạn tuế không ngừng vang lên ở bên tai, dân chúng ở trong thành người người đều mang theo sự tự hào ưỡn ngực lên, khí thế vừa mới bị mấy vị cường giả giới tông phái đè xuống liền bay lên lần thứ hai.
Nhìn thấy một màn này, Thái Tử ở trong Đông Cung cũng đều toát ra mấy phần kiêu ngạo cùng với sự mất mát.
"Quả nhiên."
"Chỉ cần phụ hoàng vẫn còn, cái giang sơn này liền giống như là thùng sắt không có ai có thể lay chuyển..."
"Nhưng còn ta thì sao?"

"Ta đây thì được tính là cái gì?"
Ngóng nhìn ra bên ngoài cung, trên mặt của Thái Tử rốt cục cũng toát ra mấy phần mê mang phát ra từ trong nội tâm.

Ngay vào thời điểm người của bốn đại thánh địa võ đạo giằng co cùng với triều đình ở giữa không trung.
"Hừ! Thực sự là cuồng vọng."
Ở trong một con hẻm nhỏ tại Kinh Thành, một vị nữ tử mặc áo trắng ngước đầu nhìn lên bảy đạo khí tức Hỏa Luyện Kim Đan hùng mạnh ở trên bầu trời, khóe miệng kéo một cái, lộ ra một nụ cười lạnh.
"Xem ra giới tông phái đối với sự áp chế của Thánh Thượng Đại Càn cuối cùng vẫn là không phục, cho dù là thực lực của Thánh Thượng Đại Càn có mạnh hơn nữa, bọn hắn cũng đều không cam tâm bị trấn áp như vậy, bằng không thì bọn hắn cũng sẽ không liên thủ để khiêu khích Kinh Thành, bất quá cuối cùng là bởi vì không có cường giả tối đỉnh trấn giữ thế lực, tầm mắt vẫn còn quá hạn hẹp."
Loại chuyện khiêu khích Kinh Thành này nhìn qua đặc biệt hống hách, nhưng trên thực tế ở dưới tình huống Thánh Thượng Đại Càn trấn áp thiên hạ hiện tại, căn bản là cũng không có ý nghĩa gì cả, nhiều nhất là chỉ có thể phơi bày một ít tinh thần bất khuất của giới tông phái cận kề cái chết, nếu như Thánh Thượng Đại Càn thực sự xuất thủ, bọn hắn cũng đều phải nhận thua.
Huống hồ nếu tiến hành khiêu khích Kinh Thành, ngoại trừ kích thích triều đình Đại Càn thì còn có ý nghĩa gì? Vạn nhất chọc giận Thánh Thượng Đại Càn, Thánh Thượng tự mình giết đến tận nhà của các thánh địa võ đạo, đến lúc đó coi như là bọn hắn muốn khóc cũng không khóc được, nói cho cùng là bọn hắn vẫn quá bốc đồng, ở sâu trong nội tâm vẫn còn xem thường hoàng triều.
So sánh cùng với người của bốn đại thánh địa võ đạo, hai mạch Phật, Đạo thì cáo già hơn rất nhiều, chỉ phái võ giả thế hệ trẻ tuổi đi đến đây, một mặt là cho thấy sự coi trọng của mình đối với kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ lần này, một mặt khác cũng là tránh khỏi kích thích đến thần kinh nhạy cảm của Đại Càn.
Mà ở một mặt khác nữa, hai mạch Phật, Đạo cũng đang một mực súc tích lực lượng, tin rằng là chỉ cần có cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ không để ý mà liên thủ với nhau, thậm chí là coi như hợp tác với Ma Đạo, cũng phải đánh cho Đại Càn ngã ngựa, điểm này Thuần Dương Cung đúng là đã làm rất tốt, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia hiển nhiên chính là một người biết chuyện.
"Bất quá có bọn hắn hấp dẫn lực chú ý của Đại Càn, cũng là một chuyện tốt, tránh khỏi việc Thánh Giáo bị Đại Càn nhằm vào."
"Cũng không biết là Thái Tử đã suy tính như thế nào?"
Những gì mà nữ tử mặc áo trắng lẩm bẩm nếu như bị người nghe được, cơ hồ là sẽ bị đoán ra thân phận ngay lập tức.

Bởi vì ở trong thiên hạ, thế lực tự xưng là Thánh Giáo, cũng chỉ có Vô Sinh Đạo ngày xưa mà thôi, cho dù là Minh Giáo đứng đầu Ma Đạo, coi như là đối ngoại hay là đối nội cũng đều chỉ tự xưng là Minh Giáo, hoặc dứt khoát tự xưng là Ma Giáo, theo ý nghĩ của bọn hắn, cái từ Ma Đạo này cũng không phải là nghĩa gì xấu, mà tương phản còn là lời ca ngợi.
Cũng chỉ có Vô Sinh Đạo xuất thân từ Đạo Môn mới tự xưng hô như vậy. Mà nữ tử mặc áo trắng, chính là Thánh Nữ Yêu Nguyệt của Vô Sinh Đạo thế hệ này, một thân tu vi mơ hồ không rõ, vào thời điểm cao nhất thậm chí là tiếp cận với Võ Đạo Tông Sư, vào thời điểm thấp nhất thì chỉ đạt tới Hợp Đạo Tôn Giả, lộ ra dáng vẻ rất là thần dị.
"Ra ngoài thôi!" Yêu Nguyệt mỉm cười, đi ra khỏi con hẻm nhỏ mờ tối, trên mặt mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khi đi ở trên đường cái, lại không có một ai chú ý tới nàng, phảng phất như là nàng không tồn tại vậy.
"Tạm thời chờ đợi là được rồi."
Sau mấy trăm năm, Vô Sinh Đạo lại hiện thế một lần nữa, tự nhiên cũng là vì cái vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ này.
Trên thực tế, Vô Sinh Đạo đã cực kỳ thịnh vượng vào lúc ban đầu, có sơn môn rộng rãi giống như các thánh địa võ đạo khác, có mấy vạn môn hạ đệ tử, cho dù là võ giả Võ Đạo Tông Sư hay là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều không thiếu, thậm chí là còn có một vị cường giả đỉnh cao Kích Toái Mệnh Tinh chân chính, nắm giữ thanh thế mạnh đến mức thậm chí có thể đánh đồng cùng với hai mạch Phật, Đạo.
Nếu không phải là như thế, Vô Sinh Đạo cũng sẽ không thành lập Chân Không Gia Hương, sinh ra ý nghĩ đối nghịch cùng với triều đình Đại Càn.
Nhưng vào một ngày hơn 300 năm trước, Thánh Thượng Đại Càn đăng cơ xưng đế, sau đó lấy sức một mình giết tới sơn môn Vô Sinh Đạo, dùng một cước đạp vỡ đại trận hộ sơn của Vô Sinh Đạo, liên tục giết chết hơn mười vị võ giả Võ Đạo Tông Sư của Vô Sinh Đạo, lại đánh bại ba vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, kịch chiến cùng với cường giả đỉnh cao của Vô Sinh Đạo, cuối cùng dùng một kiếm chém bay đầu của đối phương, treo ở cửa ra vào Thành Thượng Kinh trong trọn vẹn mười năm.
Toàn bộ các thánh địa võ đạo đều rúng động!

Chương 474: Yêu Nguyệt

Nếu như đặt loại chuyện này ở trên người của các thánh địa võ đạo khác mà nói, có lẽ sẽ dẫn phát sự phản kháng của rất nhiều thánh địa võ đạo, từ đó sẽ kìm hãm Thánh Thượng Đại Càn, nhưng đáng tiếc là Vô Sinh Đạo bởi vì vấn đề lý niệm, mặc kệ là ở mạch nào cũng đều không phổ biến, trong ba mạch Đạo, phật, Ma, không có một mạch nào là có hảo cảm đối với Vô Sinh Đạo, kết quả là cứ như vậy trợn mắt nhìn Vô Sinh Đạo bị diệt.
Tương tự, cũng bởi vì Thánh Thượng Đại Càn bày ra thực lực ở trong một trận chiến này, toàn bộ lãnh thổ Trung Nguyên đều rơi vào trong sự yên tĩnh, vốn là còn mấy phần dấu hiệu náo động liền bị hóa giải tức thì, Thánh Thượng Đại Càn được tôn là thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt, lấy sức một mình trấn áp thiên hạ sắp tiến vào thời kỳ loạn thế trở lại như cũ...
Kể từ đó, Vô Sinh Đạo liền chui xuống đất, ẩn giấu trong mấy trăm năm cũng không dám lộ diện, cũng bởi vậy bọn hắn mới vô cùng căm hận triều đình Đại Càn, còn có rất nhiều thánh địa võ đạo đã ngồi yên mà nhìn lúc trước.
Nhưng vẫn là một câu nói kia, là người thì đều muốn ăn ngon a! Ẩn giấu qua nhiều năm như vậy, nương tựa vào mấy phần nội tình còn lại lúc trước, Vô Sinh Đạo cuối cùng cũng đã khôi phục được một chút nguyên khí, lúc này mới một lần nữa có ý tứ lú đầu.
"Điều này phụ thuộc vào việc Thái Tử có sẵn sàng hợp tác với chúng ta hay không?"
"Mà mục tiêu thứ nhất Vô Sinh Đạo rời núi lần này, chính là ở trên người của Thái Tử. Ngoài ra chúng ta còn mời một số đồng minh."
"Bất quá là vị đồng minh có thể tin được kia dường như là đã đến muộn a."
Yêu Nguyệt thấp giọng lẩm bẩm.
"Đến muộn sao?"
Yêu Nguyệt bỗng nhiên quay đầu, kém chút nữa đã bị hù chết, ngạc nhiên nhìn thanh niên đột nhiên xuất hiện ở phía sau mình, chợt lấy thế sét đánh không kịp bưng tai kéo dài khoảng cách cùng với đối phương.
"Ai? !"
Làm sao có thể!
Yêu Nguyệt lộ ra vẻ trấn định ở bề ngoài, nhưng ở trong lòng lại nhấc lên sóng lớn ngập trời! Phải biết rằng vừa rồi nàng đang một mực thi triển bí thuật cao cấp nhất của Vô Sinh Đạo, Chân Không Hàng Thế Đại Pháp, dung nhập toàn bộ nguyên thần, khí huyết, cương khí của bản thân vào trong chân không, im ắng vô hình, không

mùi không vị, hơn nữa bằng vào tu vi của bản thân nàng, coi như là Võ Đạo Tông Sư hẳn là cũng không thể phát hiện ra nàng mới đúng a!
Vì sao lại bị người ta phát hiện ra! Trong cái chớp nhoáng này, ở trong đầu của Yêu Nguyệt liền loé lên vô số suy nghĩ!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch cảm thấy rất là đau lòng. Hắn chỉ là nhìn thấy một vị mỹ nữ đứng cúi đầu ở ven đường, nhìn qua có dáng vẻ rất khổ não, thế là xuất phát từ phong độ thân sĩ dự định đi lên hỏi rằng có thể giúp gì được cho đối phương hay không, kết quả là đối phương lại như thiểm điện kéo dài khoảng cách cùng với hắn! Loại ánh mắt và động tác kia, phảng phất như là đang nhìn thấy đại sắc lang gì đó vậy...đây cũng quá là làm tổn thương lòng người! Rõ ràng là hắn chỉ thật sự xuất phát từ lòng hảo tâm mà thôi...
Không, không, không, không có đạo lý, đúng, nhất định là bởi vì bản thân mình xuất hiện quá đột nhiên, tuyệt đối không phải là bởi vì nguyên nhân ta không khiến cho người khác ưa thích!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, ho nhẹ một tiếng, lộ ra một nụ cười với hàm răng trắng bóc đối với Yêu Nguyệt: "Khụ khụ, vị tiểu thư này, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, ta tên là Trần Khuynh Địch."
Yêu Nguyệt: "! !!"
Yêu Nguyệt liền hiểu được trong nháy mắt, thì ra là thế! Là vị Sát Nhân Cuồng Ma - một đời quỷ tài Trần Khuynh Địch trí kế vô song kia.
Nếu là hắn mà nói thì có thể phát hiện ra mình là một chuyện đương nhiên!
Yêu Nguyệt sau khi tỉnh ngộ cũng là hung hăng tự trách bản thân, bởi vì nguyên nhân bốn đại thánh địa võ đạo kia, nàng đã có một chút buông lỏng cảnh giác, kết quả thế mà liền bị Trần Khuynh Địch phát hiện ra.
Không được! Nhất định phải vãn hồi thế yếu mới được!
Nghĩ tới đây, Yêu Nguyệt hít vào một hơi thật sâu, cũng mỉm cười đối với Trần Khuynh Địch, nói: "Nguyên lai là Trần công tử."
Ha ha! Đã nói ta không phải là loại gia hoả làm cho người chán ghét kia mà! Cô ấy còn không phải là đang cười đối với ta hay sao?
"Công tử thì không dám nhận, tại hạ chỉ là nhìn thấy tiểu thư có vẻ hơi buồn rầu ở chỗ này, cho nên muốn hỏi thăm một phen, xem thử ta có thể giúp gì được cho tiểu thư hay không?"
"Đến giúp ta?" Yêu Nguyệt hấp háy mắt.
Trần Khuynh Địch đây là đang có ý gì? Hắn cũng đã phát hiện ra mình, cho nên sẽ không có khả năng là không biết thân phận của mình, nói như vậy, chẳng lẽ hắn muốn hợp tác cùng với Vô Sinh Đạo?

Yêu Nguyệt cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng!

"Sư huynh đi đâu rồi?"
"Không biết!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, đều thấy được sự hoài nghi từ trong mắt của đối phương.
"Nói! Có phải là ngươi đã giấu đại ca ca đi rồi, dự định lén lút cao chạy xa bay cùng với đại ca ca!"
"Đây là nghi vấn của ta mới đúng!"
"Tiêm Tiêm tỷ thế nhưng đã có vết xe đổ!"
Nguyên nhân căn bản của lần đi ra ngoài này, thì là nằm ở chỗ vị tiểu thư Huyền Lưu Ly kia, bởi vì vị tiểu thư kia đột nhiên xuất hiện còn có cử động quá phận của nàng, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đã nhất trí quyết định, vì để tránh cho con hồ ly tinh kia tìm tới cửa lần thứ hai, thì cần phải mang Trần Khuynh Địch đi.
Kết quả của cái kết luận này, chính là lần đi ra ngoài này. Trên cơ bản chính là không chờ đợi ở khách sạn, mà là đi dạo khắp nơi, làm như vậy mới có thể rời xa dạng hồ ly tinh như là Huyền Lưu Ly.
"Ồ! Đại ca ca đang ở nơi đó!"
"Sư huynh!"
Sau khi đi được một đoạn, hai người rất nhanh liền nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc, thế là liền vui vẻ chạy tới.
"Trần công tử, ngài chính là muốn kết minh cùng với chúng ta hay sao?"
"Kết minh?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ trấn định ở bề ngoài, nhưng ở trong lòng thì lại mê mang một trận.
Cô ta có ý gì? Kết minh? Chuyện này là sao a?
Mà ở phía đối diện, Yêu Nguyệt cũng lộ ra sắc mặt nghiêm túc, chăm chú nhìn biểu lộ của Trần Khuynh Địch, sau khi phát hiện ra một chút xíu biến động của đối phương, trong lòng chính là lập tức nhảy một cái: Chẳng lẽ ta đã hiểu nhầm rồi?
"Tên tuổi Sát Nhân Cuồng Ma trí kế vô song của Trần công tử đã được giang hồ công nhận, cũng không cần phải đùa giỡn Yêu Nguyệt."
"Được giang hồ công nhận? !" Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, gặp quỷ, Sát Nhân Cuồng Ma trí kế vô song là cái danh hiệu quần què gì thế?
"Đương nhiên, cho dù là người của Vô Sinh Đạo chúng ta cũng đã từng nghe nói đến thanh danh của ngài, được giang hồ công nhận cũng là chuyện đương nhiên."
Vô Sinh Đạo? Đó là cái gì?
Thân làm người xuyên việt, Trần Khuynh Địch tự nhiên là không rõ ràng về Vô Sinh Đạo mấy trăm năm trước, thậm chí là nếu bảo hắn đọc thuộc lòng tên của mười đại thánh địa võ đạo, hắn chỉ sợ là cũng

không đọc nổi trong một thời gian ngắn.

Chương 475: Kết minh

Bất quá chuyện này cũng không thể trở ngại sự tuỳ cơ ứng biến của hắn, không phải là Trần Khuynh Địch hắn khoe khoang, nhưng hắn ở bên trên năng lực tùy cơ ứng biến vẫn luôn luôn rất có tự tin.
"Ta hiểu được, Vô Sinh Đạo muốn kết minh cùng với ta?" Trần Khuynh Địch lộ ra biểu tình thong dong, phảng phất như tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay, nói: "Ta vốn dĩ chỉ muốn biết là, vì sao người của Vô Sinh Đạo lại xuất hiện ở chỗ này mà thôi, không ngờ được lại còn có loại thu hoạch như thế này."
Yêu Nguyệt hít vào một hơi thật sâu, trong lòng mơ hồ có một chút hối hận về sự lỗ mãng của bản thân, bất quá đồng thời cũng có một chút mừng thầm, bởi vì Trần Khuynh Địch dường như đối với cái gọi là kết minh cũng không có ý nghĩ bài xích gì, bất quá cho dù là như thế, đối phương chung quy vẫn là người của Thuần Dương Cung, cũng không phải là không có khả năng miệng nam mô, bụng bồ dao găm..
Cho nên lúc này bản thân mình nhất định phải đưa ra thẻ đánh bạc có thể tin tưởng mới được.
"Xem ra là Trần công tử cũng cảm thấy chúng ta có khả năng kết minh?"
"Vậy thì phải xem các ngươi có thể bỏ ra cái gì."
Yêu Nguyệt gật đầu một cái.
Quả nhiên! Trần Khuynh Địch đã bắt đầu đòi hỏi lợi ích!
"Tin rằng là Trần công tử cũng sẽ tham gia kỳ tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ lần này a?"
"Đúng thế."
"Đã như vậy, giữa chúng ta sẽ có chỗ để hợp tác, cũng là cơ sở để kết minh, vì thành lập tình hữu nghị và xây dựng niềm tin chung, Trần công tử, hãy để cho chúng ta là người tạo dựng cơ sở a."
"Cơ sở?"
"Không sai, đầu tiên ta hi vọng là Trần công tử có thể không tiết lộ ra tin tức của Vô Sinh Đạo chúng ta, xem như là để đền bù, ta sẽ cung cấp cho ngài tin tức có quan hệ đến lần tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ này."
"Không phải chỉ là đấu võ đài thôi hay sao?"
"Cũng không phải chỉ là như thế." Yêu Nguyệt cười, lắc đầu nói: "Đây cũng là tin tức mà Vô Sinh Đạo chúng ta có được từ đường dây bí mật, phương thức chọn lựa lần này, căn cứ theo thuyết pháp của Thánh Thượng Đại Càn, dường như là gọi là "Vòng bo chết chóc"."
Khóe mặt của Trần Khuynh Địch giật một cái.
"Căn cứ theo sự phân tích của Vô Sinh Đạo chúng ta, kỳ tuyển chọn

lần này hẳn là sẽ đưa đông đảo người tham gia vào một toà bí cảnh không gian, tranh đoạt một kiện vật phẩm nào đó, hoặc là săn giết yêu thú để kiếm điểm tích luỹ, hay là một loại hình thức tương tự nào đó để quyết định người thắng. Thế nào? Tin tức như thế hẳn là đã có thể tạo dựng nên sự tín nhiệm giữa chúng ta rồi chứ?"
"Vậy cô định sẽ làm gì?"
"Trước hết hãy bắt đầu từ sự tín nhiệm, bước hợp tác tiếp theo hoặc là sự kết minh chân chính, chúng ta sẽ thử nghiệm ở bên trong kỳ tuyển chọn lần này, cảm thấy như thế nào?"
"Được." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nhớ kỹ mỗi một câu nói của Yêu Nguyệt vào trong lòng, sau đó quyết định lát nữa sẽ đi tìm Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân, để cho các nàng giúp bản thân suy nghĩ một chút ý tứ ở trong những lời nói này.
Nếu như dựa vào chính hắn mà nói, tám, chín phần mười là sẽ xuất hiện đường rẽ a. Điểm này Trần Khuynh Địch vẫn là rất tự biết mình.
Nhìn Trần Khuynh Địch cúi đầu trầm tư, Yêu Nguyệt đột nhiên nở một nụ cười xinh đẹp, nói: "Trần công tử vẫn luôn có bộ dáng như vậy hay sao?"
"Hả?"
"Bộ dáng nam nhân luôn suy tính và nghiêm túc này là rất đẹp trai a, sẽ rất dễ lấy được sự ưa thích của các cô gái, nhất là dạng người như ngài, không thể không nói, ta cũng có một chút động tâm a."
Yêu Nguyệt tiến lên từng bước một, ở giữa một cái nhăn mày, một nụ cười đều để lộ ra một cỗ ý cảnh mị hoặc nhân tâm, cứ như vậy đi từng bước một đến trước mặt của Trần Khuynh Địch, khẽ nâng hai cánh tay ngọc thon thả lên, muốn khoác lên bên trên bờ vai của Trần Khuynh Địch.
"Dừng tay!"
"Buông cái tay kia ra!"
Một trái một phải, một cao một thấp, hai bóng người như thiểm điện xẹt qua Trần Khuynh Địch, trực tiếp hất bay hai cánh tay của Yêu Nguyệt.
Tình huống bất thình lình này khiến cho Yêu Nguyệt có một chút ngoài ý muốn, bất quá nàng cũng không có bối rối, chỉ hơi lùi lại một bước, giống như có điều suy nghĩ nhìn hai người Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đột nhiên xuất hiện.
"Các ngươi là?"
"Ha ha! Chính là vì phòng bị loại người như ngươi ta mới đưa đại ca ca đi ra ngoài, không ngờ được là vẫn sẽ xuất hiện!"
"Đừng cho là chúng ta sẽ lại sai lầm ở cùng một vết xe đổ!"
"Vừa rồi ngươi chính là muốn sáp vào đúng không! Là muốn áp vào trong ngực của đại ca ca đúng không?"
"Đừng nên mơ mộng nữa!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân mở hai tay ra, phảng phất như

là gà mái bảo vệ con vậy, một mực cản Trần Khuynh Địch ở sau lưng, đồng thời vận chuyển cương khí, ngươi một lời ta một câu truyền âm cho Yêu Nguyệt.
"À à." Yêu Nguyệt hấp háy mắt, hiểu rõ ra.
"Xem ra là do ta có một chút không hiểu phong tình, bất quá tha thứ cho sự thẳng thắng của ta, niên kỷ của hai vị sư muội cũng không lớn a." Yêu Nguyệt vừa nói, vừa triển khai thân thể đầy đặn mềm mại.
Bộ ngực cao ngất của Yêu Nguyệt ở trước mặt khiến cho hai mắt của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đều đỏ lên.
"Hừ, nông cạn!"
"Thật sự là quá bỉ ổi!"
"Tất cả chất dinh dưỡng đều chỉ tập trung ở trên ngực, chỉ là một nữ nhân ngu ngốc trí não không phát triển mà thôi!"
"Đừng cho rằng ngực mới là tất cả!"
"Ha ha!" Đối mặt với sự giận dữ của hai nữ, Yêu Nguyệt chỉ là mỉm cười, chợt nhìn về phía Trần Khuynh Địch lần thứ hai, phảng phất như một con sói đói muốn ăn hết sạch hắn vậy, tràn đầy lửa nóng.
"Trần công tử, về sau chúng ta sẽ gặp lại ở trong kỳ tuyển chọn a?"
"Ực!" Đây là thanh âm Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt. Thành thật mà nói, hắn cho đến hiện tại còn chưa hiểu vị nữ nhân xinh đẹp này đến tột cùng là có lai lịch như thế nào, có mục đích gì...nhưng nói tóm lại. Nếu như có vấn đề, thì cứ đánh cho nàng ngất xỉu, sau đó tuỳ tiện tìm một cái hố ném xuống là được rồi.
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy vô cùng thư thái, ở trên mặt cũng lộ ra một nụ cười, nói: "Được, vậy thì hẹn gặp lại."
Nhìn nụ cười xán lạn của Trần Khuynh Địch, Yêu Nguyệt cũng cười càng thêm vui vẻ. Nếu như có thể biến Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung thành nô lệ dưới váy, như vậy thì cho dù là nhiệm vụ lần này thất bại, tin rằng Thánh Mẫu cũng sẽ không trách tội bản thân nàng a, thực sự là không tồi.
Sát Nhân Cuồng Ma trong truyền thuyết cũng không đáng sợ đến như vậy a.
"Khụ khụ, Ngạo Thiên này." Thái Tử Hoành Xương chắp hai tay ở sau lưng, vừa nhàn nhã đi dạo trên đường phố, vừa vỗ vỗ vào bả vai của một vị thanh niên, nói: "Hãy thả lỏng, ngươi cứ làm mặt lạnh như vậy, sẽ rất dễ hấp dẫn lực chú ý của người ta a, điều chúng ta cần phải làm nhất bây giờ chính là điệu thấp cùng với ẩn giấu thân phận."

Chương 476: Nghiệt chủng

Long Ngạo Thiên ngẩng đầu, liếc nhìn Thái Tử Hoành Xương ở bên cạnh.
Một bộ áo choàng đỏ lòe loẹt, trang sức vàng bạc đắt tiền, khuyên tai, vòng cổ, nhẫn, giày, từ trên xuống dưới không có một chỗ nào là không lộ ra khí chất xa hoa, nói theo hướng tốt, là ăn mặc bắt mắt sang trọng, làm cho người khác chú ý, nói theo hướng xấu, chính là ăn mặc giống như một con gà trống.
Long Ngạo Thiên nhìn lại bản thân một chút, một thân trường bào màu đen giản dị tự nhiên, vỏ đao màu đen có một chút cũ nát, mái tóc rõ ràng là đã mấy ngày chưa gội, còn có miếng vá cùng với tro bụi ở trên quần áo, bất kể nhìn như thế nào, cũng đều không phải là hàng cao cấp, không hợp với lời nói khiến cho người ta chú ý.
"Ta cảm thấy ngươi không có tư cách nói như vậy."
"Khụ khụ!" Thái Tử Hoành Xương lúng túng tằng hắng một cái, nói: "Không phải là ta đang nói đến quần áo, mà là khí chất đó, có hiểu hay không, ngươi nhìn ngươi một chút đi, cả người đều lộ ra bộ dáng đừng có chọc ta, trái lại sẽ kích thích những người ở trên đường nhìn về phía ngươi, hơn nữa chỉ cần nhìn qua một lần là khó có thể quên, mà ta thì lại không giống như vậy, ngươi nhìn nụ cười thân thiện này của ta đi, mặc dù ở bên trên quần áo hơi khoa trương một chút, nhưng có cái nụ cười thân thiện này, dân ngu cu đen đi ở trên đường tối đa cũng chỉ xem ta như là con em nhà giàu mà thôi."
"Nếu như ngươi có thể bỏ đi cái giọng điệu cao thượng này đi mà nói, thì sẽ tốt hơn."
Thái Tử Hoành Xương chán nản quay đầu, xoay chuyển lời nói: "So với những điều này, ta nghe nói Trần Khuynh Địch đang ở một nơi không xa con phố này, ngươi không có ý định đi nhìn một chút hay sao?"
"Lúc trước vào thời điểm ngươi mất tích, Thuần Dương Cung đã làm to chuyện, ngay cả vị Thái Hoa Tiên Nhân kia cũng đều tự mình chạy đến Tây Vực để tìm ngươi đấy, hiện tại thật không dễ dàng mới có thể trở về, chẳng lẽ lại không muốn đi gặp đồng môn của mình? Hơn nữa Trần Khuynh Địch cũng đang ở đó, ngươi hẳn là cũng rất muốn phân thắng bại với hắn a?"
"Thời gian vẫn chưa tới." Long Ngạo Thiên lạnh lùng nói: "Huống hồ bây giờ ta...đã không còn được tính là người của Thuần Dương Cung."
"Ồ?" Thái Tử Hoành Xương nhướn lông mày lên, cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao thì hắn cũng đã sớm phát giác được: "Khí tức ở trên người của ngươi, quả thật không phải là nội tình của Thuần

Dương Cung, nên nói như thế nào đây, loại ma khí thuần túy kia, ngươi bây giờ là người Minh Giáo? Lần này đến đây là để đại biểu cho Ma Đạo?"
Long Ngạo Thiên cũng không phản bác, mà là lựa chọn trầm mặc. Nhưng có lúc, trầm mặc cũng là một loại ngầm đồng ý.
Thái Tử Hoành Xương thấy vậy liền cười vô cùng vui vẻ, nói: "Ma Đạo nhất mạch a, nói đến mấy ngày trước đây, người của Vô Sinh Đạo cũng đã từng tìm ta để liên hợp, qua mấy trăm năm, các nàng dường như lại muốn đi ra hoạt động một lần nữa, hơn nữa ta cũng nhìn ra được, lần này có vẻ như là các nàng rất tự tin."
"Quan trọng nhất là, ngoại trừ ta ra, các nàng dường như còn tìm tới Thái Tử để tiến hành hợp tác và kết minh, ta vẫn một mực rất ngạc nhiên đến tột cùng là cái gì đã cho các nàng sức mạnh như vậy, cho nên đã đáp ứng thỉnh cầu hợp tác của các nàng, kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ lần này, hẳn là cũng sẽ phi thường náo nhiệt."
"Chuyện này đâu có liên quan gì tới ta?"
"Không có gì, ta chỉ là muốn biết rõ, lần này Ma Đạo đi đến Thành Thượng Kinh là có mục đích gì?" Thái Tử Hoành Xương vung tay lên, một cỗ khí lưu vô hình trôi ra, ngăn cách hắn và Long Ngạo Thiên với người đi trên đường, nói: "Lần này ta đi đến Thành Thượng Kinh, kỳ thật chỉ là đến để tham gia náo nhiệt mà thôi, vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ mặc dù mê người, nhưng ta cũng không có ý tứ nhúng chàm chân chính."
"Dù sao thì thân phận của ta cũng rất đặc thù, sẽ không có khả năng trổ hết tài năng ở trong kỳ tuyển chọn, bằng không thì nghênh đón ta tuyệt đối không phải là cái gì vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, mà là chém đầu ở ngọ môn để răn đe dân chúng."
"Cho nên mục đích chủ yếu của ta, kỳ thật chính là giống như ta đã nói trước đó, là vì tìm Trần Khuynh Địch để rửa sạch nhục nhã."
"Như vậy còn ngươi thì sao?"
"Cũng giống như ngươi." Long Ngạo Thiên dừng lại một chút, phát ra thanh âm lạnh lùng nói: "Minh Giáo vẫn còn đang ẩn núp, vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ đối với bọn hắn mà nói là cũng không có lợi ích gì, lần này chỉ là xuất phát từ ý nguyện cá nhân của ta, muốn quyết phân thắng bại cùng với Trần Khuynh Địch."
"Ý nguyện cá nhân?" Thái Tử Hoành Xương sờ cằm một cái, nói: "Ta kỳ thật là cảm thấy rất ngạc nhiên, ngươi rốt cuộc vì sao lại gia nhập vào Minh Giáo, trận chiến mà Thái Hoa Tiên Nhân quật khởi lúc trước thế nhưng chính là đã sử dụng Minh Giáo làm bàn đạp, cho nên Minh Giáo vẫn luôn không có cảm giác gì tốt đối với Thuần Dương Cung, vì sao lại tiếp nhận ngươi đây? Ngươi thật sự là tâm cam tình nguyện hay sao?"
"Đủ rồi!" Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp cắt đứt suy đoán của Thái Tử Hoành Xương.

"Nếu như không muốn đánh nhau ở trên đường cái thêm một lần mà nói, vậy thì cũng không cần phải nói thêm nữa."
"Ha ha ha." Thái Tử Hoành Xương cười ha ha một tiếng, lộ ra bộ dáng rất là đắc ý: "Tốt tốt tốt, không nói thì không nói, chờ một lát nữa sẽ có người Đại Chu đến phụ trách ngụy trang thân phận cho ta, thế nào? Ngươi có muốn đi chung với ta hay không?"
"Không cần." Long Ngạo Thiên lắc đầu, nói: "Ta đã gia nhập vào Minh Giáo, có quan hệ gì cùng với Long Ngạo Thiên?"
"Ồ!" Thần sắc của Thái Tử Hoành Xương đọng lại, ngay lập tức cười càng thêm vui vẻ: "Đúng! Ha ha ha, đúng đúng đúng, lại có quan hệ gì với Long Ngạo Thiên chứ? Ngươi nói rất đúng! Ngươi chính là dễ dàng hơn ta nhiều, chỉ cần dùng thân phận bây giờ là liền có thể gia nhập vào kỳ tuyển chọn, muốn trổ hết tài năng cũng không phải là vấn đề."
"Chậc chậc, ta càng ngày càng vừa ý ngươi, Long Ngạo Thiên, ta cảm thấy chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau."
"Đều đã bị Trần Khuynh Địch đánh bại?"
Thần sắc của Thái Tử Hoành Xương trở nên cứng đờ: "Nếu ngươi không đề cập tới chuyện này mà nói thì chúng ta sẽ còn là bạn tốt."
"Ta không hề cảm thấy chúng ta là bạn bè!"
"Ha ha."
Long Ngạo Thiên liếc mắt nhìn Thái Tử Hoành Xương, nói: "Hơn nữa so với ta, ngươi cũng có người cần phải chú ý a?"
"Nếu ta nhớ không lầm, cô gái nhỏ ở bên cạnh Trần Khuynh Địch kia, nữ đệ tử tên là Dương Xuân kia, dường như là có liên quan gì với ngươi, đúng không?"
"À, ngươi nói đúng." Thái Tử Hoành Xương gật đầu một cái, nói: "Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, đứa nghiệt chủng kia, là con gái của dì của ta, vào trước kia ta đã muốn mang nàng trở về, huyết mạch của hoàng thất Đại Chu là không thể dẫn ra ngoài, hơn nữa dì của ta ở trong những năm gần đây vẫn đang một mực lấy nước mắt để rửa mặt, phụ hoàng lại không cho phép dì của ta rời đi."

Chương 477: Tuyệt Địa Bí Cảnh

"Cho nên?"
Thái Tử Hoành Xương vỗ vào mặt, có vẻ hơi quẫn bách nói: "Cho nên ta cảm thấy, nếu mang đứa nghiệt chủng kia về nhà mà nói, ít nhiều còn có thể khiến cho dì của ta vui vẻ một chút."
Long Ngạo Thiên: "? ??"
"Ngươi làm gì thế, đừng có dùng bộ dáng như thấy ma đó nhìn ta."

Tại sân thi đấu ở trong quân doanh thành Đông được chọn làm nơi tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ.
Quân doanh thành Đông được xem như là nơi đóng quân của cấm quân Thành Thượng Kinh, toàn bộ ba đại quân đoàn Cận Vệ đều đóng quân ở nơi này, Long Tương Quân, Hổ Bí Quân phân ra trái phải, ở trung ương thì là đại bản doanh của Phi Hùng Quân. Điểm này là được phân chia căn cứ vào người chấp chưởng của ba đại quân đoàn Cận Vệ, Võ Uy Vương - người chấp chưởng Long Tương Quân cùng với Kháo Sơn Vương - người chấp chưởng Hổ Bí Quân, mặc dù nắm giữ thực lực cường đại, ở trong Võ Đạo Tông Sư cũng là người nổi bật, nhưng cuối cùng cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư, mà Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân - Thần Võ Vương, thì lại là võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Chênh lệch một cái cảnh giới, cũng đã quyết định sự chênh lệch giữa ba đại quân đoàn Cận Vệ, lúc này ở bên trên một bãi đất trống mênh mông trong quân doanh, người tham gia tuyển chọn của rất nhiều thế lực đều đã tập trung ở chỗ này, mà ở phụ cận bãi đất trống, có một đạo cột sáng huyết sắc lộ ra bản lĩnh hết sức cao cường, rõ ràng là khí tức của Thần Võ Vương.
Mà cùng so sánh với Thần Võ Vương, người của bốn đại thánh địa võ đạo trước đó còn khiêu khích Kinh Thành thì lại là hết sức điệu thấp, nhao nhao thu liễm khí tức của bản thân, lẳng lặng mang theo võ giả thế hệ trẻ tuổi nhà mình đứng ở bên trên bãi đất trống, rạch ra thành bốn khu vực, mà ngoại trừ thánh địa võ đạo, thì là khu vực tụ tập của các trung, tiểu thế lực.
Ầm ầm! Một tràng tiếng chấn động kịch liệt truyền đến, sau đó chỉ thấy một nhóm thái giám đi tới từ đằng xa, cầm đầu thì là một vị trung niên thái giám có dáng người to mập, trên mặt mang theo nụ cười hiền lành.
Đó là Đại tổng quản Ti Lễ Giám Phùng Nguyên Nhất. Thân làm cận thần thân mật nhất ở bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn, đám người đương nhiên sẽ không cảm thấy lạ lẫm đối với Phùng Nguyên Nhất, nhất là người cầm đầu của bốn đại thánh địa võ đạo, càng là dùng

ánh mắt bén nhọn nhìn về phía hắn, thân làm võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, dù vẻn vẹn chỉ là một ánh mắt cũng đều đủ để tạo ra áp lực cực lớn.
"Đã để cho các vị đợi lâu, hiện tại ta sẽ giới thiệu quy tắc của kỳ tuyển chọn lần này." Nụ cười của Phùng Nguyên Nhất không thay đổi, phảng phất như căn bản là không cảm nhận được áp lực gì vậy, vô cùng tự nhiên nói ra: "Kỳ tuyển chọn lần này là do Thánh Thượng tự mình quyết định, chờ sau khi kỳ tuyển chọn bắt đầu, Thánh Thượng sẽ mở ra một tòa bí cảnh không gian, mà nhiệm vụ của các vị, chính là tự giết lẫn nhau ở bên trong bí cảnh.‘’
"Tự giết lẫn nhau? !"
Lời nói của Phùng Nguyên Nhất vừa dứt, rất nhiều võ giả trên bãi đất trống liền nhao nhao lộ ra thần sắc ngạc nhiên, hiển nhiên là vào trước đó còn chưa biết được điểm này, một số người nhát gan thậm chí là còn có dự định thối lui.
"Triều đình trái lại là tính toán rất giỏi." Ở trong trận doanh Kiếm Tông, Kiếm Vương Đàm Thu phát ra âm thanh lạnh lùng nói: "Triều đình đây là muốn để cho người của giới tông phái chúng ta chém giết lẫn nhau ở bên trong bí cảnh, kết thù lẫn nhau, từ đó phân hoá lôi kéo, làm tan rã giới tông phái chúng ta hay sao? Cái kỳ tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ này, sẽ không phải chỉ là một mánh khoé vô nghĩa thôi đó chứ?"
Vừa dứt lời, võ giả dự thi vốn đã có sự lay động lập tức bộc phát ra một trận ồn ào.
"Yên lặng!" Phùng Nguyên Nhất nhíu mày, giọng nói bỗng nhiên trở nên to lớn, lại không có cảm giác bén nhọn đặc thù của thái giám, trong nháy mắt liền chèn ép các thanh âm khác ở trong toàn trường, cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.
"Khụ khụ, ngài hiểu lầm rồi." Phùng Nguyên Nhất ho nhẹ một tiếng, khẽ cười nói: "Kỳ tuyển chọn lần này, chỉ giới hạn tại thế hệ tuổi trẻ ở dưới 50 tuổi, nếu như triều đình thực sự muốn để cho các vị tàn sát lẫn nhau, vậy thì liền trực tiếp để cho Kiếm Vương đại nhân còn có mấy vị đại nhân khác cũng tiến vào bí cảnh, huống hồ ta cũng đã nói xong đâu!"
Nhìn chung quanh bãi đất trống một vòng, Phùng Nguyên Nhất tiếp tục nói: "Kỳ tuyển chọn lần này là có sự đảm bảo của Thánh Thượng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ trường hợp tử thương nào."
Vừa dứt lời, bầu không khí nguyên bản khẩn trương trên bãi đất trống lập tức trở nên hòa hoãn. Có sự đảm bảo của thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt, bất kể nhìn như thế nào cũng đều là có sự đáng tin rất cao, điểm này cho dù là bốn đại thánh địa võ đạo đang cố ý bới lông tìm vết cũng không dám nhiều lời.
"Bí cảnh lần này tên là Tuyệt Địa Bí Cảnh, là do Thánh Thượng tự mình đặt tên, sau khi võ giả tiến vào bí cảnh, bản thể đều sẽ ngủ say

ở bên trong bí cảnh, đồng thời sẽ hình thành một bộ huyễn thân có được năng lực cùng với thủ đoạn giống như bản thể ở bên trong bí cảnh, xin yên tâm, ở trong đó cũng bao gồm cả binh khí cùng với bí bảo."
"Đương nhiên, bản thể của võ giả chết ở bên trong bí cảnh cũng sẽ mất đi ý thức, biến thành chất dinh dưỡng của bí cảnh, bất quá có Thánh Thượng ở đó, là hoàn toàn có thể cưỡng ép phá mở bí cảnh, mang các vị từ trong bí cảnh ra ngoài, cho nên mời các vị không cần phải lo lắng, cứ thoả thích tiến hành chém giết là được, nhân tiện..."
Nói đến đây, nụ cười ở trên mặt của Phùng Nguyên Nhất càng trở nên xán lạn: "Ở bên trong bí cảnh còn có đủ loại phần thưởng mà Thánh Thượng đã chuẩn bị, bao gồm công pháp binh khí, kỹ thuật giết người, bí bảo, toàn bộ đều là được lấy ra từ trong quốc khố, mà những phần thưởng này là cũng có thể mang ra bên ngoài, thuận tiện nhắc tới, bảo vật mang theo người cũng là như thế, chỉ cần sớm bỏ vào nhẫn chứa đồ mà chúng ta đã chuẩn bị, thì sẽ không có vấn đề gì."
"Đến đây thì còn có ai nghi vấn hay không?"
"Ta muốn biết rõ, nếu như giết người ở bên trong bí cảnh, vậy thì có bị người đó biết hay không?" Có một thanh âm truyền ra từ bên trong đám người.
Sau khi nghe xong câu hỏi, Phùng Nguyên Nhất liền mỉm cười nói: "Đương nhiên là sẽ không biết."
"Mời các vị yên tâm, vì cam đoan sự công bằng, bí cảnh sẽ được phong bế hoàn toàn, miễn là các vị hành động đủ bí ẩn, ở ngoại giới sẽ tuyệt đối không có ai biết được tình huống ở bên trong bí cảnh, hơn nữa Thánh Thượng cũng sẽ tự mình xuất thủ, sau khi người tham gia chết, sẽ tự động quên đi cảnh tượng trước khi chết, nói một cách khác..."
"Người bị giết sẽ không biết được là đến tột cùng ai đã giết mình."
Phùng Nguyên Nhất vừa dứt lời, bãi đất trống mới vừa rồi còn hòa hoãn mấy phần liền trở nên khẩn trương lần thứ hai.

Chương 478: Thất Tuyệt Đao

Chỉ bất quá là trong lần này, trung tâm của bầu không khí khẩn trương, thì là rơi vào trên người của bốn đại thánh địa võ đạo, mà mấy người Kiếm Vương thì cũng lộ ra sắc mặt khó coi, trong ánh mắt nhìn Phùng Nguyên Nhất càng là mang theo phẫn nộ mơ hồ.
Những lời này của Phùng Nguyên Nhất đã bày ra ở ngoài sáng.
Ý tứ chính là: sau khi giết người ở bên trong bí cảnh là hoàn toàn không có nỗi lo, hơn nữa còn có thể cướp đoạt bảo vật của người khác, cơ duyên của người khác, không cần lo lắng phiền toái tìm đến sau đó, mà phóng nhãn ra toàn trường, ở trên người có nhiều bảo vật nhất, có khả năng thu hoạch được cơ duyên cao nhất, không thể nghi ngờ chính là người của bốn đại thánh địa võ đạo. Cho nên các ngươi cứ thỏa thích đi tìm bốn đại thánh địa võ đạo để gây phiền phức đi a!
Lão giả Nho Gia há miệng muốn nói gì, nhưng cái gì cũng đều không nói được. Bởi vì bên trong ở bí cảnh chắc là sẽ không có người chết chân chính!
Lòng người là không thể dự đoán, nhưng lại dễ dàng dự đoán, bởi vì chỉ cần dùng hai chữ lợi ích là liền có thể thuyết minh hoàn mỹ, vô luận là hiện tại nói cái gì, cũng đều không cái biến được một cái tình huống, đó chính là sau khi tiến vào bí cảnh, người của bốn đại thánh địa võ đạo tuyệt đối sẽ bị võ giả của các thế lực khác còn có đám tán tu vây công! Hết lần này tới lần khác bọn họ lại còn không có biện pháp nào!
"Còn có nghi vấn gì không?"
Nhìn nụ cười hiền lành của Phùng Nguyên Nhất, ở trong đầu của đám người Kiếm Chủ nhao nhao hiện lên một cái ý niệm: muốn xé cái gương mặt béo phì kia ra!
"Nếu không còn gì thắc mắc, vậy thì bí cảnh sẽ được mở ra."
Ầm ầm! Phùng Nguyên Nhất vừa dứt lời, một vệt ánh vàng liền vọt lên tận trời từ một nơi không xa trong hoàng cung, trực tiếp rơi vào phía trên doanh trại, ánh vàng nổ tung, không gian mở rộng, cuối cùng hóa thành một cánh cổng vàng trên bầu trời, lực lượng kinh khủng ẩn chứa ở trong ánh vàng lập tức khiến cho đám người Kiếm Vương trở nên trung thực lần thứ hai.
"Các vị, hãy lấy nhẫn trữ vật ở bên trái, sau đó nhảy vào cánh cổng vàng ở trên bầu trời là liền có thể tiến vào bí cảnh."
"Thánh Thượng đang ở bên trong Vị Ương Cung, sẽ tiếp kiến người chiến thắng duy nhất."
"Tin rằng là các vị sẽ không làm cho Thánh Thượng thất vọng."
Tiến vào bí cảnh trước tiên tự nhiên là người của bốn đại thánh địa

võ đạo.
Ở bên Kiếm Tông có một vị thanh niên nhắm hai mắt đi ra, ở trên mặt lúc nào cũng mang theo nụ cười, mà Đao Tông thì có một vị thanh niên sắc mặt lãnh khốc đi ra, vác trường đao trên lưng, song phương một lạnh một nóng, trông rất đáng chú ý.
"Đó là Tiêu Diêu Kiếm Lý Trường Không a, quả nhiên là lần này Kiếm Tông đã phái hắn ra, người mạnh nhất Kiếm Tông trong thế hệ này hẳn là hắn, nghe nói hắn đã bắt đầu tu luyện Đại Tự Tại Thần Kiếm - Tuyệt Thế Thần Công của Kiếm Tông, cũng không biết là hiện tại hắn đã đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư hay chưa?"
"Ở bên Đao Tông cũng không kém a, đó là Thất Tuyệt Đao Lâm Vô tình, thường xuyên đánh nhau với Lý Trường Không từ nhỏ tới lớn, nghe nói là gần đây sau khi hắn xuất quan, cũng nắm giữ Đại Diệt Tuyệt Thần Đao - Tuyệt Thế Thần Công của Đao Tông, tin rằng là ở bên trong bí cảnh lần này, cũng sẽ là quyết đấu đỉnh cao ở giữa bọn họ a?"
"Ha ha, ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi."
"Đúng rồi, còn có người của Mặc Môn cùng với Nho Gia đâu, nói không chừng là bọn họ sẽ mang đến cho sự ngạc nhiên đấy?"
"Đúng thếm đúng thế, các ngươi hãy nhìn qua bên đó đi."
Theo hướng dẫn của người nói, đám người nhao nhao nhìn về phía trận doanh của Mặc Môn cùng với Tắc Hạ Học Cung. Đệ tử đại biểu cho Mặc Môn thì là một vị thanh niên tóc đen có tướng mạo bình thường, cúi đầu không nói một lời, mà điểm làm cho người khác chú ý đến hắn, thì là cái hộp to lớn khác thường ở phía sau lưng của hắn, ở phía trên điêu khắc hoa văn tinh xảo, tản ra một cỗ khí tức phi thường kỳ diệu, khiến cho người ta không thể không cảnh giác.
Mà ở trận doanh của Tắc Hạ Học Cung, đi ở phía trước nhất thì là một vị thanh niên tràn đầy khí tức sách vở, đang cầm một cuốn sách, thỉnh thoảng mỉm cười đáp lại với người nhìn mình, hoàn toàn không có sự cao ngạo của người thánh địa võ đạo, lộ ra bộ dáng vô cùng hiền hoà, phảng phất như hắn không phải tới là để tham gia kỳ tuyển chọn, mà tới là để tham gia hội văn thơ vậy.
"Tiểu Mặc Tử của Mặc Môn thế hệ này cũng không tầm thường a, còn có nho sĩ Tử Hạ của Tắc Hạ Học Cung, cũng là một vị nhân vật ghê gớm, chỉ là bởi vì nguyên nhân xuất thân từ thánh địa võ đạo, cho nên rất hiếm khi đi lại trên giang hồ mà thôi, nếu như bàn về thực lực, ở trong thế hệ trẻ tuổi có thể đánh thắng bọn họ cũng chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay."
"Điều này cũng đúng."
"Vậy thì lần tuyển chọn này, hẳn là võ đài của bốn đại thánh địa võ đạo?"
"Không, không, không, ta cũng không chỉ nói về bọn họ, các ngươi cũng đừng quên, lần này hai mạch Phật, Đạo cũng phái người đến a."

"À à!"
Từ trong cuộc thảo luận của đám người, có không ít người nhao nhao quay đầu lại, bắt đầu tìm kiếm người phù hợp với hai mạch Phật, Đạo người, mà theo người của bốn đại thánh địa võ đạo lục tục tiến vào bí cảnh, đám người rốt cục cũng bắt được thân ảnh mà bọn họ mong muốn.
Ở trong trận doanh tượng trưng cho triều đình của Thái Tử, Tần Kiền Hoàng mặc một thân áo tơ trắng, ánh sáng năm màu lấp loé ở phía sau, lộ ra một cỗ khí chất cao quý mà không thể khinh nhờn, mà ở bên cạnh của nàng, Trương Chính Nhất thì cầm một bầu rượi, mặt mỉm cười, phảng phất như một vị đạo sĩ tiêu sái, sóng vai với Tần Kiền Hoàng giống như một đôi trai tài gái sắc, nhưng bất quá cũng chỉ như vậy.
"Ồ! Ở bên cạnh Thái Tử, giống như chính là người mạnh nhất của Đạo Môn thế hệ này, tiểu thiên sư Trương Chính Nhất a?"
"Hình như là vậy, mà người ở bên cạnh hắn kia dường như chính là Tần Kiền Hoàng!"
"Quả nhiên, trước đó ta đã nghe qua tin đồn tương tự, không ngờ được lại là sự thật a…"
"Nói như vậy, chẳng lẽ là lần này Đạo Môn sẽ đứng chung một chỗ cùng với Thái Tử điện hạ? Nếu như là sự thực, vậy thì Nhị Hoàng Tử…"
"Nhị Hoàng Tử cũng không yếu a."
Ánh mắt thay đổi, chỉ thấy ở trong trận doanh của Nhị Hoàng Tử, có một đạo thân ảnh mặc áo trắng đang đứng lặng lẽ, mái tóc đen chập chờn trong gió, mang theo mấy phần bụi trần.
Mà ở bên cạnh của nàng, Nhị Hoàng Tử Võ Chiêu Minh cũng đang chắp hai tay ở sau lưng, trông qua rất oai hùng bất phàm.
"Trong kỳ tuyển chọn lần này, còn mời Lưu Ly tiểu thư hỗ trợ nhiều hơn."
"Đây cũng là ý tứ của Phương Trượng." Huyền Lưu Ly gật đầu một cái, cũng không nhìn Nhị Hoàng Tử, mà chỉ sờ lên mái tóc của mình.
"Tam Thiên Phiền Não Ti, bây giờ ta đã nhập thế, lòng sinh tạp niệm, tự nhiên sẽ mang theo tóc, sau khi đánh bại Trần Khuynh Địch, giải quyết xong đại nguyện, mới có thể cắt mái tóc Tam Thiên Phiền Não Ti này."
"Tới đi, Trần Khuynh Địch, đừng khiến cho ta thất vọng!"

Chương 479: Không có dù nhảy!

Theo sát bốn đại thánh địa võ đạo, ở dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, nhân mã của Thái Tử cùng với Nhị Hoàng Tử phân biệt ở dưới sự dẫn dắt của Tần Kiền Hoàng cùng với Trương Chính Nhất, còn có Huyền Lưu Ly đi vào bên trong bí cảnh.
Cự kình đã đi hết, còn dư lại dĩ nhiên chính là các tông phái thế gia khác và các trung, tiểu thế lực. Đương nhiên là cũng có không ít người giấu diếm thân phận ở bên trong đám người hỗn tạp này, bất quá Phùng Nguyên Nhất lại hoàn toàn không có ý tứ để ý, chỉ lộ ra vẻ mặt mỉm cười nhìn tất cả mọi người đi vào bí cảnh.
Mà thẳng đến khi đại đa số người đều đã đi vào, Trần Khuynh Địch mới mang theo Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, lén lén lút lút đi vào bí cảnh.
"Hãy lặng lẽ đi vào, đừng rêu rao…"
"Biết rồi."
Ba người ở trong chớp mắt liền biến mất ngay tại chỗ, cũng tiến vào bên trong bí cảnh.
Mặc dù bởi vì nguyên nhân nhiệm vụ của hệ thống, Trần Khuynh Địch không thể không tiến vào bên trong bí cảnh, nhưng mà chớ quên, hệ thống chỉ là bảo hắn tham gia vào kỳ tuyển chọn mà thôi, cũng không có nói là hắn nhất định phải trổ hết tài năng! Cho nên Trần Khuynh Địch đã hạ quyết tâm, muốn yên yên ổn ổn ẩn nấp ở trong bí cảnh cho đến khi kết thúc.
An toàn mới là đệ nhất!
Bởi vì làm như vậy cho nên không có người nào nhớ tới Thuần Dương Cung. Mà sau khi nhóm người cùng đi vào bí cảnh, ở cách đó không xa đột nhiên một đạo ánh đỏ chạy tới như bay, cuối cùng dừng lại ở trên bãi đất trống.
"Ngươi là ai? !"
"Ta tới là để tham gia kỳ tuyển chọn."
Ánh đỏ tán đi, một đạo thân ảnh thon dài xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người, dù vậy thì binh sĩ phụ trách duy trì trật tự vẫn mảy may không hề bị lay động, hỏi: " Tính danh."
"Lạc Tương Tư."
Theo lý thuyết, kỳ tuyển chọn đã được bắt đầu, chỉ có võ giả đúng ở trên bãi đất trống mới có thể tiến vào bí cảnh, Lạc Tương Tư không thể nghi ngờ là đã đến muộn, nhưng nhìn tuổi tác của nàng thì lại hoàn toàn phù hợp với điều kiện tham gia, hơn nữa lấy trực giác của binh lính phụ trách duy trì trật tự, càng là có thể cảm nhận được một cỗ áp lực như ẩn như hiện từ trên người của đối phương...
Bằng vào phần thực lực này, nếu như không tham gia kỳ tuyển chọn,

thì cũng không phù hợp với dự tính ban đầu của triều đình.
Binh sĩ có một chút khó xử nhìn về phía Phùng Nguyên Nhất ở phía trên đài cao.
"Không sao." Phùng Nguyên Nhất liếc nhìn Lạc Tương Tư, hai mắt hơi hơi sáng lên, chợt khẽ gật đầu một cái.
Binh sĩ sau khi nhận được chỉ thị rõ ràng là đã nhẹ nhàng thở ra, sau đó liền gật đầu một cái đối với Lạc Tương Tư, nói: "Ngươi hãy đi vào đi."
"Cảm ơn."Lạc Tương Tư mỉm cười đối với binh sĩ, sau đó liền nhảy một cái, vọt vào trong bí cảnh.
"Nếu như ta nhớ không lầm, vào thời gian này người đi theo bên cạnh sư huynh hẳn là Tiêm Tiêm sư muội a, cũng không biết là Xuân sư muội có đi theo hay không, nhưng bất kể như thế nào..."
"Một cơ hội tốt như vậy! Các ngươi cũng đừng hòng bỏ ta lại!"
Cùng lúc đó…
"Hắt xì!"
"Hắt xì!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân ở bên cạnh Trần Khuynh Địch đồng thời hắt hơi một cái.
"Lạ thật, đã xảy ra chuyện gì?"
"Chẳng lẽ là có người đang âm thầm nhằm vào chúng ta?"
"Không thể nào? Chúng ta đều sống rất biết điều."
Dừng lại một chút, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân gần như đồng thời nhìn về phía đối phương, loại cảm giác này, giống như đúc với cảm giác vào thời điểm mà các nàng đấu trí đấu dũng với nhau!
"..."
Cô nàng này lại đang có ý định quái quỷ gì? !

Vào thời điểm Trần Khuynh Địch thanh tỉnh lại, hắn đã bay lượn tự do ở trên trời.
Dùng từ bay lượn để hình dung là không quá chuẩn xác, ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, là rơi từ trên không trung xuống dưới mặt đất, giống như là rơi từ trên máy bay xuống vậy, nhưng vấn đề là...
"Ta không có dù nhảy a, đáng chết! !!" Trần Khuynh Địch tức giận mắng to ở trong lòng, chuyện cho tới bây giờ hắn đã có thể xác định.
Thánh Thượng Đại Càn tuyệt đối là một người xuyên việt!
Hơn nữa còn là một người xuyên việt có sở thích chơi thể thao mạo hiểm! Hỏng bét!
"Á á á á!"
Nhìn cảnh tượng ở dưới mặt đất không ngừng phóng to ra, Trần Khuynh Địch vừa kêu to, vừa dùng hai tay ôm đầu gối không có một chút do dự, cuộn bản thân lại thành một đoàn ở trên không trung, giống như là một khỏa thiên thạch cứ như vậy đập ầm ầm lên trên một gò núi.

"Khụ khụ!" Chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch mới đi ra với một thân cát bụi, khắp khuôn mặt đều là thần sắc bực dọc.
Bàn về lực va đập mà nói, có lẽ là bởi vì nguyên nhân cấu tạo của bí cảnh, tổn thương cũng không có lớn như trong sự tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, tối thiểu là xa xa không bằng trong thực tế.
Nếu như đặt chuyện này ở bên ngoài bí cảnh mà nói, rơi xuống từ một địa phương cao như vậy xuống mặt đất, nếu không có cách nào giảm tốc mà nói, coi như là Võ Đạo Tông Sư cũng đều sẽ bị thương, nhưng trên thực tế, trong lần rơi xuống tại bí cảnh này, đối với Trần Khuynh Địch mà nói cũng chỉ là sấm to mưa nhỏ, cũng không tạo thành sự uy hiếp nào. Bất quá đây cũng chỉ là nói đối với hắn mà thôi.
"Loại lực va chạm này, coi như võ giả ở trong cảnh giới Tiên Thiên cũng không thể tiếp nhận dễ dàng a, nếu như là võ giả từ Luyện Thần Phản Hư trở xuống, đoán chừng sẽ trực tiếp ngã chết a, đây cũng là một loại thủ đoạn đào thải?" Vừa thấp giọng tự nói, Trần Khuynh Địch vừa bắt đầu dò xét tình huống ở chung quanh.
Khác biệt với ngoại giới, thiên địa nguyên khí ở bên trong Tuyệt Địa Bí Cảnh nồng đậm đến cực hạn, nhiều hơn ở ngoại giới khoảng chừng mười lần, quan trọng hơn chính là loại nguyên khí này còn mang theo một loại cảm giác linh động phi thường kỳ diệu, sự điều khiển của Võ Đạo Tông Sư đối với lực lượng thiên địa ở trong bí cảnh cũng sẽ tăng lên không ít.
Nói một cách khác, lực phá hoại của Võ Đạo Tông Sư cũng sẽ có sự tăng lên.
Bất quá khác biệt cùng với thiên địa nguyên khí mênh mông, bản thân của toà bí cảnh này nhìn qua lại có vẻ vô cùng hoang vu, tối thiểu là sau khi Trần Khuynh Địch quan sát một hồi, ngoại trừ địa phương hoang vu thì vẫn là địa phương hoang vu, phảng phất như là một vùng sa mạc vậy, hoàn toàn không thể nhìn thấy một chút bóng cây xanh bóng mát.
"Hơn nữa cũng không biết là Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đã đi đâu..." Trần Khuynh Địch khẽ chau mày, bất quá rất nhanh liền giãn ra: "Bất quá cũng không có quan hệ a, dù sao thì các nàng cũng đều là nhân vật chính, nói không chừng là hiện tại đã tiến vào bên trong một chỗ bí ẩn nào, chuẩn bị tăng cường thực lực lên trên diện rộng..."
Ách!
Gặp quỷ! Đúng thế! Lần bí cảnh này đối với nhân vật chính mà nói không phải chính là con đường tăng thực lực lên nhanh nhất của nhân vật chính hay sao?
Không được, ta cũng không thể rớt lại ở phía sau, phải mau chóng hành động, không biết là ở gần đây có cơ duyên gì hay không?

Chương 480: Trẫm rất vui

Đột nhiên, Trần Khuynh Địch liền có một chút ngây dại.
Kỳ thật nếu suy nghĩ kỹ một chút, ta hẳn là không cần phải để ý nhiều như vậy a? Mặc dù là có một chút hiềm nghi mèo khen mèo dài đuôi, nhưng ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Trần Khuynh Địch ta bây giờ...chính là phi thường mạnh mẽ!
Tu vi hiện tại của Trần Khuynh Địch là Võ Đạo Tông Sư, mặc dù còn chưa trải qua ba cửa võ đạo, nhưng đây cũng là nguyên nhân bởi vì con đường tu luyện của hắn, vào thời điểm đột phá hắn đã hao tổn một lượng lớn tài nguyên, thống nhất toàn bộ nhục thân, nguyên thần, cương khí. Ba cái yếu tố này càng là dung hợp tạo thành sinh mệnh lực thuần túy nhất.
Ở bên trên cái cơ sở này, kỳ thật là Trần Khuynh Địch đã nhất cử hoàn thành Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan ở bên trong ba cửa võ đạo! Ngăn cản ở phía trước con đường của hắn bây giờ, đơn giản chính là tích lũy tu vi của bản thân, còn có cửa ải cuối cùng ở bên trong ba cửa võ đạo - Sinh Tử Quan mà thôi.
Mà Tuyệt Địa Bí Cảnh ở trước mắt, xem như là bí cảnh mà triều đình Đại Càn cung cấp cho đám võ giả thế hệ trẻ tuổi, cũng là có tính hạn chế hết sức rõ ràng đối với hắn, đó chính là ở bên trong thế hệ trẻ tuổi, kỳ thật có thể đạt tới thành tựu như Trần Khuynh Địch lúc này, hoàn toàn có thể dùng tám chữ "có thể đếm được trên đầu ngón tay" này để hình dung! Tuyệt đại đa số mọi người đều ở đang ở trong cảnh giới Tiên Thiên, người nổi bật có thể đạt tới Hợp Đạo Tôn Giả thì cũng đã rất đáng gờm rồi!
Cho nên cơ duyên ở bên trong cái gọi là bí cảnh này, tuyệt đại đa số đều là dành cho võ giả cảnh giới Tiên Thiên, mà cơ duyên có thể đưa đến tác dụng đối với Võ Đạo Tông Sư, mặc dù không phải là không có, nhưng tuyệt đối sẽ không nhiều. Mà một điểm càng quan trọng hơn chính là…
"Ta hẳn là không có gì phải sợ a? Ở trong này tất cả đều là võ giả thế hệ trẻ tuổi, Võ Đạo Tông Sư ít đến thương cảm, mà bản thân ta lại rất biết điều, hơn nữa bí cảnh lại lớn như vậy, vận khí của ta cũng không có khả năng quá kém a."
"Đã như vậy, ta chẳng phải là có thể quét ngang một đường ở nơi này?"
"Không, không, không, không đúng, không thể nghĩ như vậy, ta đến đây là để ẩn nấp, quét ngang một đường là quá kiêu căng…"
Sau khi trải qua một hồi nghĩ sâu tính kỹ.
"Quên đi! Vậy thì ta sẽ bế quan tu luyện ở cái địa phương này thẳng cho đến khi kỳ tuyển chọn kết thúc là được rồi! Chờ đến thời điểm

kỳ tuyển chọn chỉ còn lại có hai người cuối cùng, ta liền cắt cổ chủ động tự sát, như vậy hắn là sẽ không thành vấn đề a?" Trần Khuynh Địch đã từ bỏ suy nghĩ.
"Về phần Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, các nàng vừa mới đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả, hắn là sẽ không có khả năng sau khi thông qua bí cảnh liền trực tiếp trở thành Võ Đạo Tông Sư a? Coi như là nhân vật chính cũng không thể làm loạn đến mức như vậy."
"Còn có cái gì là Vô Sinh Đạo kia! Dù sao thì ta và nàng cũng không quen, cứ mặc kệ nàng!"
Sau khi làm rõ ràng suy nghĩ, Trần Khuynh Địch liền hấp tấp chạy trở về gò núi mà hắn mới rớt xuống, chuẩn bị kỹ càng để bế quan một phen thật tốt.
Mà cùng lúc đó…
"Đã bắt đầu rồi sao?" Ở bên trong Vị Ương Cung, Thánh Thượng Đại Càn ngẩng đầu, ánh mắt phá toái hư không, rơi vào trong quân doanh thành Đông.
"Thánh địa võ đạo, cuối cùng cũng chỉ là tông phái mà thôi, Kiếm Tông cùng với Đao Tông là đối thủ truyền kiếp, Nho Gia giao hảo cùng với triều đình, Tiên cung cùng với Mặc Môn không tranh quyền thế, ba mạch Đạo, phật, Ma kiềm chế lẫn nhau, Vô Sinh Đạo đã bị trẫm đánh cho tàn phế, Thuần Dương Cung càng là thế lực trung lập, một cỗ lực lượng khổng lồ như thế, nhưng căn bản là không có khả năng bện thành một sợi dây thừng. Kỳ thật là cũng không thể làm nên gì cả."
"Huống hồ khác biệt cùng với các thánh địa võ đạo, những trung, tiểu thế lực kia, kỳ thật cũng không có mâu thuẫn gì đối với triều đình."
"Không bằng nói, những thế lực này chính là cần triều đình để làm chỗ dựa, giúp cho bọn hắn không ngừng lớn mạnh, cho nên hắn là có thể lôi kéo bọn hắn, các trung, tiểu thế lực tới tham gia kỳ tuyển chọn lần này cũng chính là như thế, trẫm chỉ cần dùng lợi ích thúc đẩy, là có thể khiến cho bọn hắn nhằm vào bốn đại thánh địa võ đạo, mà bốn đại thánh địa võ đạo tất nhiên là sẽ ăn thiệt thòi."
"Có lẽ là có người sẽ cảm thấy, nếu không chết người là sẽ không có cừu oán, nhưng đây thật ra lại là ý nghĩ sai lầm, thánh địa võ đạo sở dĩ là thánh địa võ đạo, chính là ở sự cao cao tại thượng cùng với không thể mạo phạm của bọn họ, sau kỳ tuyển chọn lần này, những trung, tiểu thế lực này nhất định sẽ bị người của bốn đại thánh địa võ đạo chèn ép, đệ tử thánh địa võ đạo ăn thua thiệt cũng sẽ tìm kiếm những người đã nhằm vào bọn hắn ở trong bí cảnh."
"Chuyện này không thể nghi ngờ là sẽ dẫn phát một trận giang hồ rung chuyển với quy mô nhỏ, mà lúc đó, sẽ chính là thời điểm triều đình thu nạp bọn hắn, là cơ hội để làm tan rã thế lực của giới tông phái tốt nhất, về sau chỉ cần dùng những trung, tiểu thế lực này làm cọc tiêu, để cho các thế lực khác minh bạch sự cường thế cùng với bá

đạo của thánh địa võ đạo, tự nhiên là có thể ăn mòn giới tông phái dần dần."
"Chuyện này mặc dù phải cần mất rất nhiều thời gian để chấp hành, nhưng chung quy cũng là một cái phương hướng, mà những thánh địa võ đạo này cũng sẽ không ngồi chờ chết, bất quá cũng không sao, trẫm còn đã chuẩn bị sẵn một loạt thủ đoạn, có thể làm suy yếu lực lượng của thánh địa võ đạo đến mức độ lớn nhất, khiến cho bọn hắn không thể chú ý đến những trung, tiểu thế lực kia."
"Đến lúc đó, cái gọi là giới tông phái sẽ không còn là một thế lực khổng lồ nữa, mà chỉ vẻn vẹn là mấy cái thánh địa võ đạo mà thôi, huống hồ thánh địa võ đạo cũng không phải là không thể lôi kéo, chỉ cần uy hiếp, sau đó dùng phương thức lợi dụ để giải quyết, vào thời điểm thích hợp thoáng nhường ra một chút lợi ích là được.
"Dù sao thì tông phái chung quy cũng là tông phái, cũng không có xung đột cùng với hoàng quyền thế tục, chỉ cần triều đình có thể bảo trì áp chế võ lực của từ hai cái thánh địa võ đạo trở lên, như vậy thì cái kế hoạch này liền có thể được thực hiện một cách an an ổn ổn, mặc dù không có khả năng chân chính chiếm đoạt giới tông phái, nhưng ít ra là có thể suy giảm thế lực của bọn hắn ở trên một phạm vi lớn."
"Nàng đã rõ chưa?" Thánh Thượng Đại Càn sau khi nói một hơi dài, đột nhiên dừng lại một cái, nhẹ nhàng nói: " Tất cả đều nằm ở trong sự khống chế của trẫm, cho nên ngươi cũng không cần phải lo lắng."
Một hồi lâu sau, ở sau lưng của Thánh Thượng Đại Càn, có một tiếng thở dài sâu kín chậm rãi truyền ra từ trong bóng tối, trong thanh âm mang theo sự ôn nhuận nhu hòa, giống như là âm thanh thiên nhiên.
"Nàng không cần phải như vậy, trẫm rất vui." Thánh Thượng Đại Càn nhẹ nhàng cầm bàn tay ngọc đặt ở trên vai của mình.

Chương 481: Quét sạch

Tại Tuyệt Địa Bí Cảnh, ở trong một toà kiến trúc.
"Các ngươi đến tột cùng là ai! Là đệ tử tông phái nhà ai!"
"Không, đừng có giết ta! Ta là đệ tử Chân Truyền của Lưu Vân tông, nếu như các ngươi giết ta, nhất định sẽ..."
"Cứu mạng!"
Xẹt! Một vệt ánh đao phá toái hư không, hoàn toàn bỏ mặc lời cầu xin tha thứ của mấy võ giả trước mắt, chém chết toàn bộ bọn hắn, mà ở bên cạnh, một cái trảo rồng màu đen nhô ra từ bên trong hư không, nặng nề đập lên trên một cây cột của toà kiến trúc, đánh cho một đám võ giả cùng với cây cột thành bột mịn.
"Làm tốt lắm."
"Lần này xem như là đã dọn sạch mảnh khu vực này."
Chỉ chốc lát sau, Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương liền dắt nhau đi ra khỏi toà kiến trúc.
Hơi quan sát cảnh tượng vắng lặng ở xung quanh, Thái Tử Hoành Xương vừa cười vừa nói: "Xem ra vị trí tiến vào bí cảnh dường như là ngẫu nhiên, bất quá cũng có quy luật nhất định, cũng ví dụ như loại kiến trúc này, ta chính là muốn tìm đến những loại kiến trúc như thế này, ở bên trong đều sẽ có một lượng lớn người tham gia a."
Long Ngạo Thiên gật đầu một cái, chợt ngóng nhìn về phương xa: "Cũng không biết là Trần Khuynh Địch đang ở nơi nào."
"Ha ha, ngươi còn không hiểu rõ Trần Khuynh Địch hay sao?" Thái Tử Hoành Xương cười cười, ở trong ngữ khí mang theo vài phần ghen tỵ và hâm mộ: "Trí tuệ và sự quả quyết của hắn cũng đều mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ mà ta đã từng thấy, ngươi hãy suy nghĩ một chút đi, nếu như hắn cũng rơi vào trong loại kiến trúc này giống như chúng ta, hắn sẽ làm cái gì? Mà nếu như hắn không rơi vào bên trong loại kiến trúc này, thì hắn lại sẽ làm cái gì?"
Long Ngạo Thiên chỉ suy nghĩ trong chốc lát, liền lắc đầu nói: "Hắn cũng đều sẽ dùng nắm đấm để giải quyết a."
"Kỳ tuyển chọn lần này nhìn qua rất tàn khốc, nhưng trên thực tế đối với dạng Võ Đạo Tông Sư như chúng ta mà nói chính là thoải mái nhất, tuyệt đại đa số người dự thi cũng không bằng chúng ta, cho nên chỉ cần dùng võ lực để giải quyết là được rồi."
"Lấy tính cách của Trần Khuynh Địch, nếu như có thể dựa vào võ lực để giải quyết, hắn sẽ không vận dụng trí tuệ."
"Không sai!" Thái Tử Hoành Xương gật đầu một cái, nói: "Ta cũng nghĩ như vậy!"
"Ngày xưa ở Tây Cương Đạo, ta đã tính toán mọi thứ, cuối cùng vẫn đã bị hắn dùng võ lực phá giải, ta chắc chắn là lần này hắn cũng sẽ

làm như vậy!"
"Cho nên chuyện chúng ta cần làm, cũng chính là giống như hắn!"
"Quét sạch mọi chướng ngại trên đường đi! Sớm muộn thì cũng có thể gặp được hắn!"
"Được!" Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương liếc nhìn nhau, đều thấy được sự kiên định ở trong mắt của đối phương, chợt bước chân, tùy tiện tìm một phương hướng bắt đầu càn quét.
Mà cùng lúc đó.
"Tần cô nương, tiếp theo chúng ta phải làm cái gì?" Trương Chính Nhất cầm theo một bầu rượu, nở nụ cười đi ở bên cạnh Tần Kiền Hoàng, toàn thân trên dưới tràn đầy khí tức nịnh bợ.
"Không cần phải như thế." Tần Kiền Hoàng quay người, nhìn về phía Trương Chính Nhất từ khi xuất hiện ở Thành Thượng Kinh cho đến nay, vẫn một mực đi theo nàng, ở trên khuôn mặt lãnh đạm rốt cục cũng lộ ra vài phần thần sắc không thể làm gì, nói: " Trương Chính Nhất, ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta không có hứng thú đối với ngươi, ngươi hoàn toàn có thể tự do rời đi.."
"Ách, dù sao thì cũng không có gì để làm." Trương Chính Nhất lắc đầu nói: "Lần này sư phụ chỉ muốn để cho ta tới tham gia kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ này mà thôi, cũng không có yêu cầu gì khác, cho nên ta mới đi theo bên cạnh Tần cô nương, vừa vặn Thái Tử cũng cần một phần trợ lực, không phải sao?"
Tần Kiền Hoàng trầm mặc trong chốc lát, bất đắc dĩ thở dài nói: "Trương Chính Nhất, ta thực sự không có hứng thú đối với ngươi."
"Ha ha." Trương Chính Nhất cũng không trả lời Tần Kiền Hoàng, chỉ là sờ lên cái ót, cười ha ha.
Thấy cái bộ dáng này của hắn, Tần Kiền Hoàng lắc đầu, cũng không xoắn xuýt nữa, nói: "Vậy thì tùy ngươi."
Quay người, Tần Kiền Hoàng nhìn về phía những người đi theo nàng đến đây, đồng dạng đều là võ giả trẻ tuổi thuộc về trận doanh Thái Tử, những người này không phải là đến để tranh đoạt vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, mà là đến để phụ trợ Tần Kiền Hoàng, dù sao thì Tần Kiền Hoàng cũng chỉ có một mình, nàng cần có người đối phó với võ giả cảnh giới Tiên Thiên.
Mà việc nàng cần phải làm, chính là giải quyết hết võ giả Võ Đạo Tông Sư ở bên trong bí cảnh, cũng bao gồm cả võ giả Hợp Đạo Tôn Giả của bốn đại thánh địa võ đạo, nghĩ tới đây, trên mặt của Tần Kiền Hoàng không khỏi lộ ra một nụ cười trào phúng.
"Bốn đại thánh địa võ đạo, nếu như bọn họ phát hiện ra người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, ở bên trong bí cảnh căn bản không được tính là cường giả gì mà nói, không biết là sẽ lộ ra dạng biểu lộ như thế nào?"
Không nói đến những người khác, Trương Chính Nhất ở bên cạnh nàng chính là một vị Võ Đạo Tông Sư. Phật môn Huyền Lưu Ly hẳn

là cũng sẽ như thế. Hơn nữa bản thân nàng, còn có Trần Khuynh Địch không biết đang ở nơi nào. Có tổng cộng là bốn vị Võ Đạo Tông Sư! Làm gì còn để ý tới đệ tử của bốn đại thánh địa võ đạo Kiếm Tông, Đao Tông, Mặc Môn, Nho Gia.
"Ồ?" Trong khi đang nghĩ ngợi, thần sắc của Tần Kiền Hoàng lại là đọng lại, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng một cây số cách đó không xa, mà gần như đồng thời, Trương Chính Nhất cũng thay đổi ánh mắt, nhìn về phía phương hướng tương tự.
Rút lại lời nói lúc nãy, Võ Đạo Tông Sư cũng không phải là chỉ có bốn vị, hiện tại còn có nhiều hơn hai vị.
Hơi suy nghĩ một chút, Ngũ Đức Thần Quang ở sau lưng của Tần Kiền Hoàng tăng vọt trong nháy mắt, ngũ quang hợp nhất, hóa thành một đạo Ngũ Sắc Thần Quang nắm giữ bản lĩnh hết sức cao cường, khí thế Võ Đạo Tông Sư được thả ra toàn bộ, trong nháy mắt đại địa liền rung chuyển, nguyên khí trở nên bạo động, mênh mông như thủy triều, tạo thành từng tầng gợn sóng ở trên không trung.
Có lẽ là vì duyên cớ thiên địa nguyên khí ở trong bí cảnh linh hoạt, trận thanh thế này, thậm chí là càng viễn siêu hơn ở ngoại giới!
Mà vào sau khi Tần Kiền Hoàng chủ động thả khí tức ra, Trương Chính Nhất cũng bạo phát ra khí tức của bản thân, khác biệt cùng với Ngũ Sắc Thần Quang của Tần Kiền Hoàng, Trương Chính Nhất diễn hóa ra là một đầu trường hà màu trắng bạc không thấy rõ diện mạo, lao nhanh mà đến từ sâu trong hư không, vắt ngang qua trời cao.
Hai cỗ khí tức này vọt lên tận trời, Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương ở bên ngoài một cây số làm sao lại không phát hiện ra được.
"Ách, vận khí của chúng ta dường như là cũng không phải quá tốt." Thái Tử Hoành Xương hấp háy mắt, nhìn về Ngũ Sắc Thần Quang cùng với trường hà màu trắng ở phía xa.
"Ngũ Sắc Thần Quang rất đặc thù, đó hẳn là Tần Kiền Hoàng không thể nghi ngờ, về phần trường hà màu trắng kia, đạo uẩn thiên sinh, có thể là vị Đạo Môn kia."
"Làm sao bây giờ? Ngươi muốn đi gặp hai người bọn họ, hay là tạm thời tránh lui?"

Chương 482: Huyền Quang

"Nói thật, ta đề nghị là nên tránh lui, dù sao thì hiện tại mọi người chỉ vừa mới tiến vào bí cảnh, lý giải đối với bí cảnh cũng không phải là rất sâu, huống hồ cũng không biết là có người âm thầm ẩn nấp, dự định ngư ông đắc lợi hay không, chúng ta hãy tạm thời tránh lui, tiến hành giải quyết hết võ giả cảnh giới Tiên Thiên mới là chuyện đúng đắn..."
Nghe lời nói của Thái Tử Hoành Xương, Long Ngạo Thiên rất tán thành gật gật đầu, nói: "Ngươi nói rất có đạo lý."
"Đã như vậy, vậy liền..."
"Nhưng ta thì không muốn tránh lui!" Long Ngạo Thiên chậm rãi rút trường đao màu đen ở bên hông ra, một cỗ ý cảnh hung lệ đến cực điểm lan tràn ra theo, chỉ một thoáng liền bộc phát ra khí tức lãnh khốc, sát khí vọt thẳng vào trời cao!
"Trước đó ta đã nghe nói qua, vào thời điểm ở Viêm Hán Quốc, Trần Khuynh Địch đã từng giao thủ qua với ngươi, còn có vị Tần Kiền Hoàng kia."
"Kết quả cuối cùng hẳn là đánh ngang tay với nhau."
"Nhưng mà vào trận giao thủ trước đó giữa ta và ngươi, ngươi cũng chỉ có trình độ như vậy, mà ngươi còn là bại tướng dưới tay của Trần Khuynh Địch, đã như vậy, ở trong trận chiến đấu kia, Tần Kiền Hoàng mới thật sự là nhân vật đánh ngang tay cùng với Trần Khuynh Địch, đúng không?"
Long Ngạo Thiên vừa dứt lời, Thái Tử Hoành Xương liền lập tức bất mãn nói: "Cái gì gọi là chỉ có trình độ như vậy? Cái gì gọi là bại tướng dưới tay? ! Vào thời điểm đó thần công của ta còn chưa đại thành, không thể phát huy ra tất cả thực lực, nếu như gặp lại một lần nữa, ta có thể đánh cho Trần Khuynh Địch đến mức mà ngay cả cha hắn cũng không thể nhận ra!"
"Khoác lác!"
"Này! Có tin là ta sẽ trở mặt hay không?"
"Không thèm nói với ngươi nữa, vừa vặn, vào trước khi giao thủ cùng với Trần Khuynh Địch, nếu như có thể đánh bại vị Tần Kiền Hoàng này, liền có thể khiến cho đao của ta càng thêm sắc bén. Về phần kẻ còn lại, giao cho ngươi đối phó."
"Ngươi tưởng ngươi là ai chứ, tại sao ta phải nghe ngươi..." Thái Tử Hoành Xương vừa trách móc, vừa thả khí thế của bản thân ra, một con Hắc Long bay lên như diều gặp gió, phát ra một tiếng rồng ngâm to rõ, trực tiếp vọt về phía trường hà màu trắng.
"Cho ngươi mười phút đồng hồ."
"Đủ rồi!"

"Xem đao!" Long Ngạo Thiên từ trước đến nay đều không thích nói nhảm, khoảng cách một cây số liền bị hắn vượt qua trong chớp mắt, cầm trường đao màu đen ở trong tay, đến khi nhìn thấy thân ảnh của Tần Kiền Hoàng, liền trực tiếp cầm đao bổ xuống.
Dị tượng trời khóc ra máu lại hiện ra! Ngày xưa vào thời điểm Long Ngạo Thiên đột phá, thu nạp vô tận oán khí tại Tử Nhân Cốc Tây Vực, lúc đó còn chưa thể hiện ra được dị tượng, nhưng vào thời điểm hắn thôi diễn Nhất Thức Ma Đao đến cực hạn, từ sau khi nhập ma, lực lượng oán sát trong Kim Đan đã nhất cử bộc phát, lúc này mới tạo thành dị tượng Kim Đan trong truyền thuyết.
Mưa máu rơi xuống từ trên trời, nhật nguyệt cùng buồn! Loại đao ý thăng hoa đến cực hạn này mang theo một đạo đao quang sáng chói, hùng vĩ đến cực hạn, cũng mỹ lệ đến cực hạn, trong một cái nháy mắt liền chém tới trước mặt của Tần Kiền Hoàng, đao quang còn chưa chạm vào người, Tần Kiền Hoàng đã có thể cảm nhận được một cỗ khí tức sắc bén đập vào mặt, muốn xé nàng thành hai mảnh. Loại áp lực kinh khủng này cho dù là Tần Kiền Hoàng cũng đều hơi đổi sắc mặc.
Một giây sau, đạo Ngũ Sắc Thần Quang thông thiên triệt địa kia liền bị nàng thu vào trong cơ thể, một đôi bàn tay thon dài kết ấn như thiểm điện, trong nháy mắt kết ấn thành công, một cơn sóng ánh vàng chói loà gào thét mà ra, theo hai cánh tay đẩy sang ngang của Tần Kiền Hoàng, cơn sóng ánh vàng chói loà cũng ập về phía một đao đáng sợ của Long Ngạo Thiên.
Ầm ầm! Ánh vàng nổ tung, mặt đất ở dưới chân của Tần Kiền Hoàng đổ sụp xuống vài trượng, một loạt vết rạn mà mắt trần có thể thấy lấy nàng làm trung tâm lan ra xung quanh, bất quá một đao mà Long Ngạo Thiên chém ra kia, cũng bị Tần Kiền Hoàng đập bay ra ngoài, tiếp đó, thân hình của Long Ngạo Thiên cũng trở nên bất ổn, liên tục lùi lại mấy chục bước.
Mặc dù bị đánh lui, nhưng thần sắc của Long Ngạo Thiên cũng không thay đổi, hai mắt còn trở nên sáng rõ.
Rất mạnh! Bản thân ta quả nhiên không nhìn lầm, nữ nhân này rất mạnh! Cực kỳ mạnh! Tuyệt đối là lựa chọn đầu tiên để ta mài đao! Nếu như có thể đánh thắng nàng, đao ý của ta tuyệt đối có thể thăng hoa thêm một bước, coi như là Trần Khuynh Địch cũng sẽ không phải là đối thủ của ta!
"Lại đến!" Ý niệm tới đây, Long Ngạo Thiên làm gì còn có khả năng lưu thủ, sau khi quát khẽ một tiếng, dị tượng trời khóc ra máu liền xuất hiện, từng đạo từng đạo ma khí đen kịt tinh thuần phảng phất như từng con quạ đen lượn quanh người hắn, mang theo lực lượng chấn động kinh khủng, không ngừng khuếch trương đao ý của hắn.
Đối mặt với thế công của Long Ngạo Thiên, Tần Kiền Hoàng hít vào một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy biệt khuất một trận.

Ông trời ơi! Lúc nãy nàng triển lộ khí tức, chỉ là muốn hiển lộ thực lực của nàng, khiến cho hai vị võ giả không biết đến từ đâu kia cảm thấy kiêng kỵ, từ đó tránh khỏi một trận kịch chiến.
Dù sao thì lúc này mọi người đều chỉ mới tiến vào bí cảnh, loại chiến lực cao cấp như Võ Đạo Tông Sư chỉ vào lúc mới bắt đầu liền liều mạng chém giết với nhau, đây không phải nói rõ là đang cho người khác cơ hội nhặt chỗ tốt hay sao? Tần Kiền Hoàng vốn dĩ cho rằng là ai thì cũng sẽ hiểu loại đạo lý rõ ràng dễ hiểu này, nhưng không ngờ được hết lần này tới lần khác đối phương lại là kẻ không có đầu óc...
Vừa thấy liền cầm đao chém tới! Loại thái độ đối nhân xử thế này làm cho Tần Kiền Hoàng có một loại cảm giác quen thuộc không thể giải thích được.
"Thực sự là đáng giận." Tần Kiền Hoàng thấp giọng lẩm bẩm nói, nhưng bàn tay lại không ngừng lại một chút nào, Ngũ Sắc Thần Quang ở sau lưng của nàng triển khai giống như là khổng tước xòe đuôi, năm màu xanh vàng đỏ trắng đen hoà lẫn, dung hợp lại với nhau, hóa thành một vòng thần quang huyền diệu khó giải thích, trực tiếp dẫn động thủy triều thiên địa nguyên khí trong phương viên trăm trượng, mênh mông đung đưa.
Đây là Ngũ Phương Ngũ Hành Thượng Hoàng Động Hư Huyền Quang!
Năm đó vào thời điểm Tần Kiền Hoàng đột phá cảnh giới Hợp Đạo Phản Hư ở Thành Thượng Kinh, ngưng kết ra Ngũ Đức Kim Đan, cuối cùng sau khi ngũ quang hợp nhất chính là diễn sinh ra được một đạo dị tượng huyền quang như vậy, nhìn như phổ thông, kì thực lại nội uẩn huyền diệu, lại kết hợp cùng với thiên địa, ở dưới sự gia trì của huyền quang, mọi cử động của Tần Kiền Hoàng cũng đều có thể dẫn động thiên địa lực lượng trên một phạm vi lớn.
Loại năng lực này chính là Thần Thông mà chỉ có võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan mới có thể nắm giữ, Tần Kiền Hoàng lại dựa vào dị tượng Kim Đan của bản thân sớm đạt được loại năng lực này, đương nhiên là ở trên phương diện phạm vi và uy lực thì vẫn xa xa không có cách nào so sánh với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng chỉ bằng vào loại năng lực này cũng đã đủ để khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi thán phục.

Chương 483: Lý Trường Không

Bây giờ ở dưới sự gia trì của huyền quang, khí thế mà Tần Kiền Hoàng bộc phát ra là không kém Long Ngạo Thiên một chút nào, thậm chí là còn có dấu hiệu đè ép, trời khóc ra máu cho dù có đáng sợ như thế nào, căn bản là cũng không có cách tiếp cận vào địa phương trăm trượng quanh nàng, khí thế giữa song phương va chạm vào nhau, dư chấn không ngừng khuếch tán ra, võ giả tầm thường thậm chí là còn không dám đến gần.
Bất quá đã có người đã không đợi kịp.
"Này! Đã nói là chỉ có mười phút đồng hồ thôi đấy!"
Thái Tử Hoành Xương vào lúc này đã không còn là hình người, cả người hoá thành một con Thần Long màu đen dài hơn mười trượng, tùy ý xuyên toa ở bên trong trường hà màu trắng, với bộ giáp vảy rồng kiên cố, còn có thần lực Chân Long kinh khủng, quả thực là có thể chống đỡ đối với sự cọ rửa của trường hà màu trắng ở trên không trung.
Nhưng mà so sánh với Thái Tử Hoành Xương giống như đang ứng phó toàn lực, Trương Chính Nhất ở trên mặt đất lại dễ dàng hơn rất nhiều.
"Hóa thân Hắc Long, loại bí thuật hóa long này, dường như là đặc thù của tiền triều a?"
"Ngươi là người của tiền triều Đại Chu?"
"Thật là lợi hại a."
Trương Chính Nhất nhấp một hớp rượu, chỉ duy trì triển đấu cùng với Thái Tử Hoành Xương, rất rõ ràng là cũng không có dự định ứng phó toàn lực, mà Thái Tử Hoành Xương tự nhiên cũng là như thế, chỉ không ngừng xuyên qua trong trường hà màu trắng, hoàn toàn không có ý tứ xông ra khỏi trường hà để quyết chiến cùng với Trương Chính Nhất.
Hiển nhiên vô luận là Trương Chính Nhất hay là Thái Tử Hoành Xương, đều là mang theo một loại tâm tình xem náo nhiệt quan sát chiến đấu. Mà cùng lúc đó. Chiến đấu ở giữa Tần Kiền Hoàng cùng với Long Ngạo Thiên cũng khiến cho toàn bộ bí cảnh chấn động, chiến đấu giữa hai vị Võ Đạo Tông Sư đủ khiến cho không ít người cảm thấy vạn phần kinh hãi, cho dù là người của bốn đại thánh địa võ đạo cũng là như thế.
"Võ Đạo Tông Sư, một người là Tần Kiền Hoàng thì cũng thôi đi, nhưng kẻ còn lại là ai?"
Người đại biểu cho Kiếm Tông lần này - Tiêu Diêu Kiếm Lý Trường Không trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về bốn cỗ khí tức xông lên tận trời ở đằng xa, sau đó lại nhìn một chút Tiêu Diêu Kiếm ở trong tay

của mình.
"Me* kiếp, như thế này còn chơi cái rắm a!"
Vốn dĩ dựa theo suy tính của hắn, kỳ tuyển chọn lần này mặc dù là vô cùng mạo hiểm, có không ít cường giả, nhưng bằng vào tu vi và thực lực của hắn, kỳ thật cũng không phải là không có hi vọng chiến thắng, dù sao thì hắn cũng xuất thân từ Kiếm Tông, hơn nữa còn là người mạnh nhất trong Kiếm Tông thế hệ này, nắm giữ thực lực bất phàm.
Tối thiểu là nếu gặp phải Võ Đạo Tông Sư phổ thông, hắn hoàn toàn có lòng tin cùng đánh một trận với đối phương.
Mà ở trong các võ giả tham gia kỳ tuyển chọn lần này, Lý Trường Không tự cho là bản thân chỉ cần cảnh giác 5 người, Trương Chính Nhất và Huyền Lưu Ly của hai mạch Phật, Đạo, Trần Khuynh Địch của Thuần Dương Cung, Tần Kiền Hoàng của triều đình, còn có địch nhân Cô Độc Không của bản thân hắn.
Ở trong năm người này, hai mạch Phật, Đạo là tử địch trời sinh, không cần hắn phải động thủ, bọn hắn chỉ sợ là sẽ đánh nhau đến mức nửa chết nửa sống, về phần Trần Khuynh Địch của Thuần Dương Cung...ha ha, chỉ là võ giả của một cái thánh địa võ đạo xuống dốc, coi như là đối phương đã đạt đến Võ Đạo Tông Sư, Lý Trường Không hắn cũng có lòng tin vượt cấp khiêu chiến!
Cho nên Trần Khuynh Địch không phải là mối lo! Như vậy còn dư lại, cũng chỉ có Tần Kiền Hoàng cùng với Cô Độc Không.
Lý Trường Không vốn dĩ đã chuẩn bị kỹ càng, kế hoạch của hắn là sử dụng bí bảo mà tông môn ban cho để đào thải Tần Kiền Hoàng, sau đó dựa vào thực lực bản thân đánh bại Trần Khuynh Địch, lại liên hợp với người của các thánh địa võ đạo khác, đào thải Cô Độc Không, tiếp đó lại nghĩ biện pháp nhặt chỗ tốt ở chiến trường của hai mạch Phật, Đạo…
Ở dưới một loạt thao tác như vậy, cơ hội trổ hết tài năng vẫn là rất lớn a!
Sau đó hai cỗ khí thế bùng nổ ở nơi xa liền khiến cho Lý Trường Không nhìn thấy cái gì gọi là lý tưởng rất đầy đủ, hiện thực lại rất gầy gò.
M* nó! Bốn vị Võ Đạo Tông Sư! Còn có hai kẻ căn bản là không thể nhận ra! Ai chịu được!
Gần như đồng thời, ở các địa phương khác trong Tuyệt Địa Bí Cảnh, Đao Tông Thất Tuyệt Đao - Cô Độc Không, Tiểu Mặc Tử của Mặc Môn, Nho Sĩ Tử Hạ của Tắc Hạ Học Cung, tất cả bọn hắn đều lộ ra biểu lộ như ăn phải cứt chó.
Nội dung kịch bản như vậy là không đúng!
Kỳ tuyển chọn lần này chẳng lẽ không phải là sân khấu của bốn đại thánh địa võ đạo chúng ta hay sao? !
Lý Trường Không rốt cuộc vẫn là Lý Trường Không!

Mặc dù bị bốn đạo khí thế đột nhiên bùng nổ ở nơi xa dọa sợ, nhưng hắn chung quy vẫn là người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ đi ra từ Kiếm Tông, nắm giữ Kiếm Tâm Thông Minh, cũng không thể bị đánh bại dễ dàng như vậy!
Không phải chỉ là bốn vị Võ Đạo Tông Sư thôi hay sao, cũng chỉ là bước xa hơn hắn ở trên còn đường võ đạo một bước mà thôi. Tất cả mọi người đều là đệ tử của thánh địa võ đạo, càng là người mạnh nhất ở trong đó, chỉ là tu vi Võ Đạo Tông Sư đối với những người như bọn hắn mà nói, cơ hồ chính là sự tình mà số mệnh đã an bài, căn bản là không có gì đáng giá để kiêu ngạo, cái mà bọn hắn chân chính muốn so đấu với nhau, chính là ai là người đầu tiên bước vào cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan!
Nếu như ta nguyện ý, tùy thời cũng đều có thể bước vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư! Nói như vậy là hơi quá! Mặc dù còn kém một chút! Nhưng tuyệt đối cũng không mất bao nhiêu thời gian nữa!
Lý Trường Không nắm chặt Tiêu Diêu Kiếm ở trong tay, khí thế vừa mới bị đả kích một lần nữa trở nên dâng trào!
"Một người là Tần Kiền Hoàng, một người khác hẳn là người của Đạo Môn - Trương Chính Nhất, mà hai kẻ còn lại có thể cùng đối địch với hai người bọn họ, tuyệt đối cũng sẽ có thực lực không kém, ta hẳn là không thể sánh bằng." Lý Trường Không hít vào một hơi thật sâu, triệt để điều chỉnh xong tâm tính: "Đã như vậy, liền cải biến chiến thuật! Trước giải quyết những người khác ở bên trong bí cảnh, sau đó quyết đấu cùng với người của các thánh địa võ đạo khác, mặc dù ta không nắm chắc đánh bại Cô Độc Không, nhưng hẳn là có thể ứng phó với người của Mặc Môn cùng với người của Tắc Hạ Học Cung."
Thân làm đệ tử chân truyền của Kiếm Tông, Lý Trường Không rất rõ ràng trạng thái của mình bây giờ.
Kỳ thật, hắn cũng chỉ cách cảnh giới Võ Đạo Tông Sư một chút xíu nữa mà thôi, một chút xíu này đơn giản chính là một cái cơ hội, mà cái cơ hội này, Lý Trường Không cảm thấy đó là một trận thắng lợi. Nếu như có thể đánh bại đệ tử chân truyền của các thánh địa võ đạo khác, biểu đạt khí phách ở trong lòng, Lý Trường Không có lòng tin là sẽ nhất cử đánh vỡ rào cản! Đến lúc đó, coi như là Tần Kiền Hoàng, hai mạch Phật, Đạo, bản thân hắn cũng có thể đánh một trận!

Chương 484: Trảm Bản Ngã

"Liền quyết định như vậy!" Nhặt lại lòng tin, Lý Trường Không thành công bước ra một bước!
Mà ở một chỗ khác.
"Đủ rồi! Long Ngạo Thiên ngươi dám lừa lão tử!"
Thái Tử Hoành Xương hóa thân thành Hắc Long gào rống một tiếng, cơ thể rồng thay đổi càn khôn, mỗi một lần hít thở đều khiến cho thiên địa nguyên khí bị hút vào như thuỷ triều, sau đó thở ra, phun ra hơi thở của rồng, dương cương bá liệt, quả thực là đánh ra một cái lỗ hổng ở bên trong trường hà màu trắng, sau đó trực tiếp hóa thành một đạo điện quang màu đen chạy ra khỏi trường hà.
"Long Ngạo Thiên, ta cũng không có hứng thú bồi tiếp ngươi tử chiến ở nơi này."
"Mau rút lui!"
Ầm ầm!
Theo một tiếng hét lớn của Thái Tử Hoành Xương, trận chiến đấu giữa Long Ngạo Thiên cùng với Tần Kiền Hoàng cũng lập tức tiến vào thời kỳ gay cấn, song phương hoàn toàn không có ý nghĩ nương tay, lúc này cả người của Long Ngạo Thiên đã hoàn toàn bị ma khí tiêm nhiễm, nhất cử nhất động đều có ma khí vọt lên tận trời cao, không ngừng đánh thẳng vào huyền quang của Tần Kiền Hoàng.
Mà sau khi nghe được lời nói của Thái Tử Hoành Xương, Long Ngạo Thiên liếc nhìn qua Trương Chính Nhất ở cách đó không xa, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng.
Hắn thế nhưng đã từng nghe nói, nữ nhân này lúc trước ở Tây Cương Đạo, dường như đã khiến cho Trần Khuynh Địch ăn thua thiệt không nhỏ, vừa vặn lần này gặp phải nàng, vậy liền đánh bại nàng để trả thù cho Trần Khuynh Địch...không đúng, vì thuận tiện tôi luyện đao ý của bản thân, làm tốt chuẩn bị để đánh bại Trần Khuynh Địch.
Kết quả là sau khi kịch chiến một trận, bản thân hắn chẳng những không chiếm được tiện nghi gì, trái lại còn rơi vào thế hạ phong, thật sự là làm mất thể diện. Nếu để cho Trần Khuynh Địch biết, thật đáng xấu hổ!
"Một đao cuối cùng!" Long Ngạo Thiên hít vào một hơi thật sâu, lần thứ hai giơ tay nâng trường đao màu đen ở trong tay lên.
Đây là chuôi đao mà Long Ngạo Thiên vẫn một mực dùng từ cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả cho đến hiện tại. Lúc đầu nó bất quá chỉ là một chuôi đao Thần Binh thông thường, nhưng sau khi được Long Ngạo Thiên dùng ma khí rèn luyện trăm ngàn lần, mặc dù không có chỗ thần dị nào, nhưng lại dị thường kiên cố.

Coi như là Thần Binh cực phẩm cũng chỉ sợ là chỉ đến như thế.
Nhưng một chuôi đao kiên cố như vậy, vào lúc này lại bỗng nhiên rung động ở trong tay của Long Ngạo Thiên, toàn bộ thân đao đều không ngừng phát sinh tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, ở phía trên càng là dần dần lan tràn ra mấy đạo vết rạn mà mắt trần có thể thấy, nghiễm nhiên có mấy phần không chịu nổi lần ra chiêu này của Long Ngạo Thiên!
Mà gần như đồng thời, đao ý kinh khủng càng là gào thét mà ra ở trong một khắc này, ở dưới sự che giấu của ma khí, đám người Tần Kiền Hoàng thậm chí là còn không thấy được thân ảnh của Long Ngạo Thiên, mà ở dưới sự cảm ứng của khí thế, lại chỉ có thể nhìn thấy một chuôi Ma Đao cái thế thông thiên triệt địa! Muốn chém diệt tất cả sinh linh!
Trảm Thiên! Trảm Địa! Trảm Bản Ngã!
Đây là đao ý Trảm Bản Ngã! Nếu như phát điên lên thì ngay cả bản thân cũng đều trảm!
Bổ ra một đao, cả người của Long Ngạo Thiên đều bay vút mà ra theo đao quang, dung hợp cùng với đao quang, ở trong chớp mắt liền xông phá lĩnh vực huyền quang của Tần Kiền Hoàng, đao quang nhắm thẳng vào cổ của nàng, muốn chia nàng thành hai đoạn!
Đối mặt với cỗ đao ý kinh khủng này, Tần Kiền Hoàng lộ ra sắc mặt nghiêm túc, chậm rãi duỗi tay phải trắng trẻo ra, vỗ ra một chưởng, huyền quang dẫn động thiên địa nguyên khí trong phạm vi trăm trượng, hóa thành một đầu Phượng Hoàng trông rất sống động ở trong lòng bàn tay của nàng, vỗ cánh bay múa, trực tiếp lao về phía một đao của Long Ngạo Thiên.
Đao quang nổ tung, ngũ hành đảo ngược, sóng nguyên khí phô thiên cái địa, trong nháy mắt liền bao phủ phương viên trăm trượng.
Trước đó, Tần Kiền Hoàng cũng chỉ kịp nói ra một câu: "Thực sự là gặp quỷ."
Ầm ầm! Long Ngạo Thiên toàn thân đẫm máu xông ra từ bên trong thiên địa nguyên khí hỗn loạn, trợn trắng mắt lên, hiển nhiên là đã hôn mê bất tỉnh, mà gần như đồng thời, Thái Tử Hoành Xương hóa thân thành Hắc Long liền rơi xuống bên cạnh hắn, duỗi trảo rồng ra bắt lấy hắn, sau đó hóa thành một đạo điện quang màu đen biến mất ở phương xa.
"Chậc, có cần phải khoa trương như vậy hay không?"
Trương Chính Nhất không để ý đến hai người Thái Tử Hoành Xương đang chạy trốn, mà nhanh chóng chạy tới khu vực thiên địa nguyên khí bạo loạn, đưa tay vỗ một cái, trường hà lăn lăn, hóa thành một con đường thông thiên, hướng toàn bộ nguyên khí bạo loạn lên trên bầu trời, đúng là dùng một hơi hút khô thiên địa nguyên khí trong phương viên trăm trượng.
Sau khi nguyên khí bạo loạn biến mất, tự nhiên là cũng để lộ ra thân

ảnh của Tần Kiền Hoàng ở trong đó.
"Ách!" Trương Chính Nhất vô thức dùng tay che mắt.
Vào lúc này Tần Kiền Hoàng có thể nói là chật vật đến cực hạn, quần áo toàn thân rách nát, chỉ có thể miễn cưỡng che đậy một số chỗ quan trọng, da thịt trắng noãn lộ ra từng mảng lớn, ở phía trên còn mang theo từng đạo từng đạo vết đao.
Trong cái chớp nhoáng này, ở trong đầu của Trương Chính Nhất chỉ còn lại một cái ý nghĩ: Sư phụ! Ta cũng muốn học một chiêu thần đao xé quần áo này!
"Khụ khụ."
Ánh sáng năm màu lóe lên, một giây sau, cái cảnh tượng khiến cho Trương Chính Nhất kém chút nữa đã xịt máu này liền bị che lấp, chỉ chốc lát sau, Tần Kiền Hoàng lại đổi thành một thân váy đỏ, nhìn qua dĩ nhiên là không việc gì, chỉ là thần sắc trắng bệch đã nói rõ rằng thương thế của nàng cũng không thể khôi phục lại giống như quần áo.
Thấy cái bộ dáng này của Tần Kiền Hoàng, Trương Chính Nhất liền lúng túng mở miệng nói: "Tần cô nương, chuyện này cũng không phải là tiểu đạo cố ý..."
Tần Kiền Hoàng yên lặng nhìn Trương Chính Nhất một cái, chợt quay đầu, nhìn về phía phương hướng Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương rời đi, nói: "Người mới rời đi vừa rồi, là Long Ngạo Thiên của Thuần Dương Cung."
"Ồ? Vậy à?" Trương Chính Nhất trừng mắt nhìn, hắn lớn lên từ nhỏ ở Đạo Môn, làm sao biết được ai là Long Ngạo Thiên.
"Nhưng mà ngươi cũng thấy rồi đấy, thủ đoạn mà hắn thi triển lúc nãy, tuyệt đối là thủ đoạn Ma Đạo từ đầu đến đuôi."
"Ừm."
Phản ứng quá mức bình thản của Trương Chính Nhất, khiến cho Tần Kiền Hoàng kích động đến mức muốn chửi bậy.
Trời ạ! Là Ma Đạo đó! Năm đó Đạo Môn các ngươi không phải là đã liên hợp với Phật Môn để chèn ép Ma Đạo hay sao, có cần phải bình thản như vậy hay không...phản ứng một chút đi chứ! Đừng có "Ừm" nữa có được hay không?
"Haizzz." Tần Kiền Hoàng thở dài.
Quên đi thôi, vốn dĩ cũng không thể trông cậy vào vị đạo sĩ này. Chuyện tiếp theo cần phải làm, chính là đi tìm Huyền Lưu Ly của Phật môn.
Lần này ta hoàn toàn có thể lôi kéo hai mạch Phật, Đạo. Còn đệ tử của Kiếm Tông và Đao Tông thì cũng không đáng để lo, vị đệ tử Ma Đạo kia thì đã bị ta đánh cho trọng thương, mặc dù không chết, nhưng cũng coi như là đã rời khỏi kỳ tuyển chọn này, còn dư lại thì chính là Thái Tử Hoành Xương, còn có Trần Khuynh Địch của Thuần Dương Cung...

"Ha ha." Tần Kiền Hoàng cười một tiếng.
Thắng lợi đã nằm chắc ở trong tay!

Chương 485: Không có gì xảy ra!

Ngay trong lúc Tần Kiền Hoàng lưỡng bại câu thiên cùng với Long Ngạo Thiên.
Đám võ giả trước đó ngẫu nhiên bị bí cảnh phân phối đến đường giáp ranh nhao nhao hoảng sợ, bọn hắn phát hiện ra đường giáp ranh bí cảnh thế mà đang bị thu nhỏ, toàn bộ bí cảnh đang lấy một địa điểm nào đó làm trung tâm mà không ngừng sụp đổ, mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng cũng đủ làm cho không ít võ giả là cảm thấy cực kỳ hoảng sợ.
Nhất là sau khi có người nhìn thấy một số kẻ bị đường giáp ranh bí cảnh nuốt hết, sau đó liền không còn âm thanh gì nữa, liền càm thấy càng thêm sợ hãi, mặc dù trước đó triều đình Đại Càn đã cam đoan là sẽ không chết người, nhưng cảm giác trải qua cái chết cũng không dễ chịu, vô luận là ai cũng sẽ tuyệt đối không muốn thử cho dù chỉ là một lần.
Mà loại biến động kỳ quái này, rất hiển nhiên là cũng đã bị không ít người phát hiện, ở trong đó cũng bao gồm người của bốn đại thánh địa võ đạo, trong đó người phát hiện ra đầu tiên đúng là Nho Sĩ Tử Hạ của Tắc Hạ Học Cung, bất quá đáng tiếc là, lúc này hắn lại hoàn toàn không đặt tâm tư ở trên loại chuyện như vậy.
"Ngươi đến tột cùng là người nào?"
"? ??" Lạc Tương Tư ngạc nhiên nhìn thanh niên lộ ra bộ dáng như lâm đại địch đứng ở trước mặt của mình.
Mà so với Lạc Tương Tư, cảm xúc của Tử Hạ lại càng thêm kịch liệt, bởi vì hắn cảm thấy ngạc nhiên khi cảm nhận được một cỗ khí tức phi thường thuần túy ở trên người của vị nữ tử trước mắt này.
Tử vong thuần túy!
Cũng không phải là cái chủng loại võ công gà mờ của đại thế giới Trung Thổ có khả năng đản sinh lực lượng tử vong kia, mà là khí tức tử vong thuần túy nhất, cực hạn nhất, nhưng phóng nhãn ra toàn bộ Trung Thổ, qua nhiều năm như vậy cơ hồ là không có ai có thể diễn sinh ra loại lực lượng này, ở bên trong ghi chép của điển tịch Nho Gia, loại lực lượng này chỉ có...
"Thiên Ngoại Tà Ma? ! Ngươi là Thiên Ngoại Tà Ma!" Tử Hạ quát một tiếng chói tai, cả người nhất thời tản mát ra một cỗ sát khí ác liệt.
Thiên Ngoại Tà Ma.
Bốn chữ này nghe có vẻ khủng khiếp, mà trên thực tế ở trong điển tịch của Tắc Hạ Học Cung đã sớm lý giải bọn chúng một cách thấu đáo, cho nên cảm xúc của Tử Hạ lúc này cũng không phải là khủng hoảng, mà là một loại cảm xúc không dám tin, bởi vì hắn biết rõ, ở đại thế giới Trung Thổ hiện tại, Thiên Ngoại Tà Ma hắn là sẽ không

có khả năng phủ xuống mới đúng.
Ý niệm tới đây, trong lòng của Tử Hạ lập tức hiện ra một cỗ tinh thần trọng nghĩa trừ ma vệ đạo.
Không sai! Thiên Ngoại Tà Ma đã xâm lấn Trung Thổ ở trong lúc bất tri bất giác! Bản thân ta làm đệ tử Nho Gia, lúc này không đứng ra, vậy thì còn đợi đến lúc nào? !
"Thiên Địa Hữu Chính Khí!" Tử Hạ hít vào một hơi thật sâu, Hạo nhiên chính khí sáng chói lập tức bộc phát ra từ trên người của hắn, đây là thủ đoạn mà chỉ có Nho Gia mới có thể nắm giữ, cũng không phải là cùng một loại với Hạo nhiên chính khí mà Tiêu gia Tiêu thành nắm giữ ngày xưa, bản thân nó cũng không phải là biến chủng của cương khí, mà là một loại ý niệm tinh thần cường đại.
Là ý niệm tinh thần của vô số đệ tử Nho Gia trải qua mấy thời đại, kể từ khi Nho Gia sáng lập cho đến nay!
Chỉ có đệ tử Nho Gia đọc sách thánh hiền mới có thể câu thông thương minh, hoá cỗ ý niệm này thành Hạo nhiên chính khí và bộc phát ra, cỗ lực lượng này ở trên thì liên hợp với thiên địa, ở dưới thì móc nối với Cửu U, có lực sát thương không giống như bình thường đối với Thiên Ngoại Tà Ma, đây cũng là duyên cớ vì sao Tử Hạ lại có lòng tin như thế!
"Tà Ma hãy nhận lấy cái chết!"
Hạo nhiên chính khí quét ngang qua! Trong chớp mắt liền nuốt sống Lạc Tương Tư, giống như một khỏa mặt trời, chói mắt muốn tịnh hóa tất cả Tà Ma! Sau đó...
Không có gì xảy ra!
Lạc Tương Tư: "? ??"
Tử Hạ: "? ?? ?"
Xác thực mà nói cũng không phải là không có gì xảy ra, trên thực tế là ở trong nháy mắt Tử Hạ động thủ, Lạc Tương Tư liền phản ứng lại, Hạo nhiên chính khí tản ra uy thế kinh thiên, nàng tự nhiên là cũng không có khả năng đứng yên không làm gì, vừa ra tay chính là Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, cương khí ngập trời hóa thành sóng biển đón đỡ Hạo nhiên chính khí đang phóng tới.
Sau đó Hạo nhiên chính khí liền xuyên qua sóng lớn, mang theo sự ấm áp chiếu lên trên người của Lạc Tương Tư.
Ngay sau đó, cơn sóng lớn mà Lạc Tương Tư đánh ra liền đường hoàng đánh lên trên người của Tử Hạ đang trì trệ trong giây lát bởi vì Hạo nhiên chính khí không có tác dụng.
Có một câu nói rất hay: trong lúc võ giả chiến đấu là vô cùng nguy hiểm, cho dù là từng phút từng giây cũng đều có thể quyết định sinh tử của một người.
Hiện tại Tử Hạ cảm thấy câu nói này là rất đúng!
"Ầm ầm!" Tử Hạ không có một chút phòng bị nào liền bị cơn sóng lớn nhấn chìm trong nháy mắt.

Ở dưới một đòn toàn lực của Lạc Tương Tư, Tử Hạ chỉ bằng vào phòng ngự nhục thân là căn bản không thể ngăn được công kích của nàng, hắn cứ như vậy bị một chưởng Lạc Tương Tư...đập chết.
Tử Hạ, toi đời!
Mà cùng lúc đó, Đao Vương Cô Độc Không cũng gặp phải cường địch của mình.
"Này, ngươi có nhìn thấy một người cao to đẹp trai anh tuấn, khí chất siêu phàm thoát tục, trên mặt thường xuyên mang theo nụ cười cơ trí, đại ca ca vô cùng anh tuấn tiêu sái hay không?"
Cô Độc Không cảm thấy mình có khả năng đã gặp phải một kẻ bị bệnh thần kinh. Nhưng bất kể như thế nào...
"Ngươi rất mạnh."
Cùng là đao khách, Cô Độc Không có thể cảm nhận được rõ ràng, ở trên người của cô gái nhỏ chỉ cao đến ngực của mình trước mắt này, tràn đầy một cỗ đao ý cực kỳ mãnh liệt, loại đao ý này, chính là thứ mà Cô Độc Không muốn có!
Lý Trường Không vẫn luôn muốn đột phá Võ Đạo Tông Sư, Cô Độc Không hắn làm sao lại không phải như thế? Trên thực tế không chỉ có Lý Trường Không đang tìm kiếm hắn, mà hắn cũng đang muốn tìm kiếm Lý Trường Không! Thắng bại trong cuộc tranh phong giữa Đao Tông cùng với Kiếm Tông, chính là muốn định đoạt ra ở trong toà bí cảnh này, tinh, khí, thần của người thắng sẽ viên mãn, đặt chân vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư! Đây là sự ăn ý ngầm trong im lặng giữa hắn ta và đối thủ Lý Trường Không.
Ở trong mấy lần tranh phong trước đó, bởi vì bận tâm đến việc ở phía sau song phương đều có chỗ dựa thánh địa võ đạo, không có cách nào đánh một trận chiến liều chết chân chính, cho nên một mực không thể đạt đến hiệu quả ma luyện chân chính, nhưng mà lần này thì lại không giống, ở bên trong bí cảnh sẽ không chết thật, vô luận là Lý Trường Không hay là Cô Độc Không hắn, đều có thể bộc phát toàn bộ thực lực mà không giữ lại một chút nào!
Có thể nói lần bí cảnh này chính là chuẩn bị cho hai người bọn hắn! Thậm chí là Cô Độc Không còn rất có lòng tin, nếu như có thể đánh bại Lý Trường Không, đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, vậy thì hắn cũng không ngán hai mạch Phật, Đạo, thậm chí là người thắng cuộc ở trong kỳ tuyển chọn này, hắn cũng đều có cơ hội tranh đoạt!

Chương 486: Đại Diệt Tuyệt Thần Đao

Nhưng bây giờ có vẻ như hắn đã không cần phải tìm kiếm Lý Trường Không.
"Một vị kiếm khách, làm sao có thể mang đến hiệu quả ma luyện cho ta bằng một vị đao khách."
Cô Độc Không hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi rút Thất Tuyệt Đao ở sau lưng ra, khí tức Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong chảy xuôi mà ra.
Tin rằng vào lúc này đối phương hẳn là cũng đã phát giác được chiến ý của ta rồi a, vừa vặn! Dựa vào đao ý, đối phương hẳn cũng là một vị đao khách khát khao đao đạo chân thành giống như ta.
Đối phương sẽ không có khả năng cự tuyệt lời khiêu chiến của ta!
"Ra tay đi!"
"Này? Ngươi có nhìn thấy đại ca ca mà ta đã nói hay không?"
Cô Độc Không: "..."
Cứ lặp đi lặp lại một câu hỏi, Cô Độc Không cảm thấy rằng mình đã gặp phải một kẻ bị bệnh thần kinh.
"Này? Ngươi có nhìn..."
"Không thấy."
"Trời đất, không thấy thì phải nói sớm chứ!" Dương Xuân hấp háy mắt, bất mãn nói: "Làm lãng phí của ta nhiều thời gian như vậy."
"Hãy rút đao ra đi!"
"Ở bên trong toà bí cảnh này sẽ không chết thật, cho nên ngươi cũng không cần phải nương tay, hãy quyết một trận sinh tử, kẻ thắng làm vua! Muốn dùng ngôn ngữ để đảo loạn suy nghĩ của ta, ngươi cũng đã quá coi thường đạo tâm của ta!"
"Rút đao ra đi! Đánh với ta một trận!"
"Ta từ chối!" Dương Xuân nghiêm túc nói, nói đùa cái gì, nàng vẫn còn nhớ rõ lời nhắc nhở của đại ca ca vào trước khi tiến vào bí cảnh, hãy lặng lẽ ở trong bí cảnh, đừng rêu rao, mọi thứ đều phải khiêm tốn...
Dương Xuân thế nhưng chính là một cô bé ngoan!
Cô Độc Không chính là truyền nhân Đại Diệt Tuyệt Thần Đao của Đao Tông thế hệ này.
Mặc dù cái tên này rất quê mùa, nhưng môn thần công này lúc trước kỳ thật chính là do lão tổ sáng lập ra Đao Tông vì nhằm vào Đại Tự Tại Thần Kiếm của Kiếm Tông cho nên mới lấy một cái tên như vậy, huống hồ đây cũng đúng là một môn võ công tuyệt thế.
Đại Diệt Tuyệt Thần Đao, diệt tuyệt không phải là vạn vật, mà là lòng người. Tu thất tình lục dục, sau đó tuyệt tình tuyệt dục, lấy đao ý diễn hóa thiên ý, từ đó luyện ra một thanh Thiên Đao tuyệt thế, đây chính là chân ý tuyệt thế của môn võ công này, Thiên Đao thay mặt

cho Thiên Đạo, nghe nói lão tổ sáng lập ra Đao Tông năm đó còn từng tham khảo đạo thống của Thái Thượng Đạo Môn, đao ý càng là thiên hạ vô song.
Không nói đến những cái khác, sau khi tu thành loại đao ý này, lý tính của võ giả sau khi vứt bỏ tình cảm sẽ phát huy đến mức độ to lớn nhất, không còn sợ hãi, ý thức chiến đấu cùng với khả năng tính toán cũng sẽ tăng lên tới một cái cấp độ không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa đao ý sẽ hoà hợp cùng với thiên địa, đi trên con đường tu luyện thiên địa, ngày xưa Tổ sư Đao Tông bổ ra một đao, toàn bộ thiên địa đều gia trì lên một đao đó.
Uy lực của một đao đó tự nhiên là không cần phải nhiều lời.
Đương nhiên, Cô Độc Không lúc này còn xa xa chưa có tu luyện tới loại cấp bậc kia, hắn cũng không có cách nào vận dụng loại ý cảnh thiên đạo vô tình kia như vận dụng ý nghĩ, chỉ có vào thời điểm rút đao, hắn mới có thể dần dần tiến vào loại cảnh giới đó.
"Hãy chiến một trận!" Cảm xúc ở trong hai mắt của Cô Độc Không biến mất, trở nên lạnh lùng, chỉ còn lại một ý nghĩ thuần tuý nhất.
Toàn lực ứng phó, giết kẻ bị bệnh thần kinh trước mắt này!
Ầm ầm! Vừa dứt lời, Cô Độc Không liền bổ ra một đao, khác biệt cùng với Long Ngạo Thiên, đao pháp của hắn giống như là linh dương móc sừng vậy, không có dấu vết để tìm kiếm, nhưng đao ý lại rất đặc biệt, cũng không có loại bá đạo hủy diệt tất cả kia, thay vào đó thì là một loại lý tính cực hạn, mỗi một đao bổ ra đều trải qua sự tính toán một cách chính xác nhất.
Tính toán sự chênh lệch giữa bản thân và đối thủ, tính toán nhược điểm của đối thủ, tính toán thiên thời địa lợi nhân hòa, tính toán góc độ chém ra, tính toán đối thủ sẽ làm ra phản ứng nào, toàn bộ tính toán đều ẩn chứa ở trong đao, cuối cùng hình thành nên đao quang, đó chính là đao ý của Cô Độc Không, cũng là cốt lõi của Đại Diệt Tuyệt Thần Đao.
Trên thực tế cái danh tự Đại Diệt Tuyệt Thần Đao này, thuần túy là vì Tổ sư Đao Tông khó chịu với Đại Tự Tại Thần Kiếm của Kiếm Tông, lúc này mới lấy một cái tên như vậy, trên bản chất lại là không có một chút quan hệ nào đối với diệt tuyệt, trái lại còn đi theo lộ tuyến lấy xảo phá lực, hết lần này tới lần khác lại lấy một cái tên bá đạo như vậy.
Căn cứ theo ghi chép trong điển tịch bí mật của Đao Tông.
Tổ sư Đao Tông năm đó chính là đặc biệt ưa thích rống to năm chữ "Đại Diệt Tuyệt Thần Đao" vào thời điểm rút đao, sau đó dùng một đao được tính toán đến mức tận cùng chém bay đầu đối thủ, ở trên tính chất cơ bản chính là giống với hét lớn một tiếng "Phá Sơn Quyền", sau đó chính là chuyển tay đánh ra một chiêu Liêu Âm Cước, xác thực là âm hiểm tới cực điểm.
Mà đối mặt với một đao nhằm vào nhược điểm này của Cô Độc

Không...Dương Xuân cũng không có một chút do dự nào bổ ra một đao.
"Tiểu Yêu, ngươi hãy làm chứng cho ta, ta thực sự vẫn luôn rất khiêm tốn, là do đối phương ra tay trước..."
Lúc này ở trong tay của Dương Xuân đã sớm không phải là Hổ Phách Đao, mà là Đông Hoàng Đao lấy được từ trong tay của Khương Hằng lúc trước, ở dưới sự chỉ điểm của tiểu Yêu, Dương Xuân đã dùng Tạo Hóa Viêm dung hợp Hổ Phách Đao và Đông Hoàng Đao thành một thể, cuối cùng mới luyện ra được một thanh đại đao to lớn như lúc này.
"Vì vậy, đừng có đỗ lỗi cho ta!"
Đao ra!
Chém ra một đao này, Dương Xuân cũng không giữ lại một chút nào, cứ như vậy mà đường hoàng đối đầu với một đao của Cô Độc Không. Sau đó song phương đều lui lại một bước. Ai cũng không chiếm được tiện nghi.
Cô Độc Không: "? ??"
Mặc dù Cô Độc Không đang đắm chìm ở bên trong đao ý cũng sẽ không tồn tại loại tâm tình giật mình này, nhưng động tác của hắn vẫn dừng lại trong chốc lát, mới lại ra tay một lần nữa.
Mà Dương Xuân thì không dừng lại một chút nào, lại nâng Đông Hoàng Đao lên chém ra một đao.
Song phương cũng không thi triển thủ đoạn mạnh hơn, một người thì dùng đao ý chuyên chém nhược điểm, lấy xảo phá lực, mà một người khác thì chính là dựa vào lực lớn thuần tuý, từ sau khi thân thể của Dương Xuân được Tạo Hóa Viêm cải tạo, thiên phú còn có tiềm lực cả người đều được thay đổi về chất trước đó chưa đó chưa từng có. Điểm thay đổi rõ ràng chính là khí lực của nàng.
Trước kia Dương Xuân cũng có khí lực rất lớn, những đó chỉ là điều bình thường, là khí lực diễn sinh ra ở trên cơ sở công pháp, nhưng khí lực bây giờ của Dương Xuân lại là trời sinh, liên tục không ngừng, nói ngắn gọn chính là thần lực bẩm sinh, cho dù là không thi triển bất luận một loại võ học nào, một quyền đấm ra cũng mang theo gần vạn cân...Ở bên trên cái cơ sở này, mỗi một đao của Dương Xuân, cho dù là nhược điểm cũng trở nên nhỏ đi...

Chương 487: Tự hủy căn cơ

Mà bây giờ tăng thêm Đông Hoàng Đao, còn có một thân tu vi Hợp Đạo Tôn Giả này, Dương Xuân múa đại đao càng thêm vui vẻ, dư ba chiến đấu càng là không ngừng mở rộng, lời nhắn nhủ khiêm tốn trước đó của Trần Khuynh Địch đã bị nàng ném lên tận chín tầng mây, thậm chí là còn có một chút hưng phấn.
"Ngươi thật là lợi hại a! Tại sao bị chém trúng mà vẫn còn sống!"
Cô Độc Không: "..."
Lại có một đao chém xuống! Lúc này Cô Độc Không rốt cục đã có một chút không chịu nổi, mặc dù vẫn thông qua chém vào nhược điểm của Đông Hoàng Đao, cản cỗ cự lực này lại, nhưng một thân thần lực của Dương Xuân lại hoàn toàn bắt nguồn từ bản thân, có tốc độ khôi phục cực nhanh, mà Cô Độc Không hắn thì lại không làm được như thế.
Cô Độc Không ở trong trạng thái trạng thái lý trí tuyệt đối, liền lập tức bắt đầu suy nghĩ biện pháp ứng đối.
Dùng bí bảo được cấp bởi tông môn? Không được, đó là đồ vật dùng để đối phó với Võ Đạo Tông Sư, dùng ở trên người của kẻ này là quá lãng phí.
Không để ý mặt mũi mà chạy trốn? Không được, bây giờ vẫn còn xa xa chưa đến trình độ sơn cùng thủy tận, bản thân ta cũng không phải là không có sức đánh một trận.
Vừa đánh vừa lui để tìm kiếm cơ hội? Điều này là có thể!
Trên thực tế là sau khi tiếp một đao kia, trong lòng của Cô Độc Không đã có lĩnh ngộ đối với đao đạo trong tương lai của bản thân, mặc dù lúc này đang rơi vào thế yếu, nhưng một mặt là hắn còn có rất nhiều sát chiêu chưa dùng, mặt khác, ở trong loại áp bách chiến đấu này hắn càng có thể lĩnh ngộ võ đạo nhanh hơn!
Một khi giác ngộ là hắn có thể đột phá trở thành Võ Đạo Tông Sư!
Nghĩ tới đây, Cô Độc Không cũng không nóng nảy, mà tiếp tục duy trì trạng thái lý trí tuyệt đối này, vừa kịch chiến cùng với Dương Xuân, vừa di chuyển chậm rãi ở bên trong bí cảnh.
Mà cùng lúc này…
Lý Trường Không cũng đang gặp phải phiền toái.
"Vị cô nương này! Chúng ta đều là Hợp Đạo Tôn Giả, thực lực của cô cũng khiến cho ta phải lau mắt mà nhìn, đã như vậy thì nếu hai người chúng ta hợp tác thì chẳng phải là tốt hơn?"
"Hãy tiếp một quyền của ta!"
"Phải biết rằng ở bên trong toà bí cảnh này, ngoại trừ người của thánh địa võ đạo chúng ta, còn có mấy vị Võ Đạo Tông Sư! Tần Kiền Hoàng của triều đình, Trương Chính Nhất và Huyền Lưu Ly của hai

mạch Phật, Đạo, còn có Trần Khuynh Địch của Thuần Dương Cung, huống chi lúc trước cô hẳn là cũng đã cảm ứng được a, còn có sự tồn tại của hai vị cường giả không biết tên!"
"Hãy tiếp một quyền của ta!"
"Cho nên vào cái thời điểm này, những Hợp Đạo Tôn Giả như chúng ta càng là phải trợ giúp lẫn nhau, chỉ có đoàn kết với nhau, giúp đỡ lẫn nhau, chúng ta mới có thể sống sót ở bên trong bí cảnh, huống hồ làm như vậy cũng có thể trợ giúp chúng ta nhanh chóng lĩnh ngộ võ đạo càng mạnh hơn, từ đó đạt được cơ hội đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, không phải sao?"
"Hãy tiếp một quyền của ta!"
"Tiếp cái đầu của ngươi a!" Lý Trường Không rốt cục cũng không chịu nổi!
Đậu đen rau muốn! Trời đất ơi, hắn ta càn quét khắp nơi, không biết đã giết chết bao nhiêu tán tu còn có võ giả của các trung, tiểu thế lực, kết quả là chỉ mới càn quét được một nửa, liền gặp phải nữ nhân điên trước mắt này, hắn không phải là chỉ chém nàng một kiếm thôi hay sao, mà vào sau khi nàng biểu hiện ra thực lực Hợp Đạo Tôn Giả hắn cũng đã chủ động thu tay lại.
Rõ ràng là hắn cũng đã hiểu rõ lợi hại, muốn kết minh cùng với nữ nhân này. Kết quả là nữ nhân điên này thế mà lại hoàn toàn không có ý tứ nghe hắn nói chuyện!
"Ngươi rốt cuộc là muốn thế nào! Thật sự muốn ta trấn áp ngươi hay sao?"
Trần Tiêm Tiêm nhìn Lý Trường Không lộ ra vẻ mặt tức giận, hơi hơi trầm tư trong chốc lát, trên thực tế nàng một mực xuất thủ đối với Lý Trường Không, kỳ thật là cũng không có nguyên nhân đặc biệt gì. Mà là xuất phát từ một loại đố kỵ, trước đó vào thời điểm bốn đại thánh địa võ đạo tiến hành áp chế Kinh Thành không biết là có bao nhiêu bá khí, nhưngtheo quan điểm của Trần Tiêm Tiêm, bất kể là Lý Trường Không, hay là Cô Độc Không, lại hoặc là Nho Gia Tử Hạ hay là cái gì Tiểu Mặc Tử, đều xa xa không thể sánh bằng Trần Khuynh Địch, đã như vậy bọn họ đã dựa vào cái gì để phách lối như vậy? Rõ ràng là ca ca càng lợi hại hơn!
Xuất phát từ điểm đố kỵ nhỏ bé này, hơn nữa Lý Trường Không lại còn chém nàng một kiếm, cho nên Trần Tiêm Tiêm liền thuận nước đẩy thuyền tiến hành động thủ.
Nhưng mà làm sao có thể nói ra loại lý do này? Chỉ càng khiến cho ca ca mất mặt thêm a.
Cho nên sau khi Trần Tiêm Tiêm suy nghĩ trong chốc lát, liền hét lớn:
"Hãy tiếp một quyền của ta!"
Lý Trường Không: "%$#@%$! !!"

"%$#@%$!!!"

"Ngươi cái đồ điên này! Ta đã bắt đầu cảm thấy hối hận khi hành động chung với ngươi!"
"Ở trong loại bí cảnh này, trừ phi là ngươi có thể đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan, bằng không thì sẽ không có khả năng quét ngang tất cả mọi người, nhất định phải kết minh cùng với những người khác mới được."
"Vốn dĩ ta đã đề ra một kế hoạch rất tốt, dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra Trần Khuynh Địch, sau đó nhất quyết thắng bại cùng với hắn, nếu như thắng vậy thì tất cả đều vui vẻ, nếu như thua thì sẽ nhường Trần Khuynh Địch lại cho ngươi, cứ như vậy cũng sẽ không làm cho những người khác phản cảm, sẽ không ngăn cản chúng ta, mà vào trước đó quan trọng nhất chính là giữ thực lực..."
"Kết quả là cái đồ điên ngươi thế mà vào trước khi gặp Trần Khuynh Địch liền liều chết đánh nhau với người khác thành ra như thế này!"
"Thật sự là ngu xuẩn!"
"Đã mắng đủ chưa?" Long Ngạo Thiên từ từ mở mắt ra, nhìn Thái Tử Hoành Xương lộ ra vẻ mặt nóng nảy, đi tới đi lui ở bên cạnh mình, yếu ớt nói: "Không phải chỉ là bị thương nhẹ thôi hay sao, cũng không có vấn đề gì lớn. Nếu thực sự không được thì ngươi cứ ném ta ở chỗ này là được rồi, chờ đến khi ta khôi phục sẽ đuổi theo ngươi"
"Nói nhảm!" Thái Tử Hoành Xương tức giận nói ra: "Bằng vào cái trạng thái này của ngươi, coi như là một vị Hợp Đạo Tôn Giả cũng đều có thể nhẹ nhõm giết ngươi, ta đi rồi thì ngươi sẽ làm cái gì ở chỗ này? Nằm chờ chết hay sao?"
"Hơn nữa chớ quên, toà bí cảnh này đang sụp đổ, ngươi sẽ không có đủ thời gian để dưỡng thương, chỉ sợ là không được bao lâu, cường giả chân chính ở trong bí cảnh sẽ chạm mặt với nhau ở cùng một chỗ, mà lúc đó, mới thật sự là đại quyết chiến, kết quả là vào trước đó ngươi đã biến bản thân thành như thế này."
"Được rồi, được rồi, nói điều tương tự trong hai lần sẽ làm cho người ta nhám chán."
"Chuyện trọng yếu cần phải nói ba lần!"
Long Ngạo Thiên nhếch môi nói: "Được rồi, ta có một môn bí pháp, có thể thông qua thủ đoạn tự hủy căn cơ cấp tốc phục hồi khoảng 80% thực lực, ngươi không cần phải lo lắng."
"Tự hủy căn cơ? M* kiếp, ngươi đang nói cái gì vậy, không muốn tiền đồ nữa hay sao...à." Thanh âm của Thái Tử Hoành Xương im bặt mà dừng.

Chương 488: Khinh người quá đáng!

Đúng rồi, thân thể ở trong toà bí cảnh này căn bản cũng không phải là bản thể a, thuộc về loại hình cho dù có chết cũng không cần phải để ý, coi như là tự hủy căn cơ ở trong này, ở bên ngoài vẫn là một hảo hán như thường a, một chút sự tình cũng không có...
"Đây thật sự là một ý kiến hay! Vậy thì tốt rồi, ngươi hãy làm nhanh lên."
"Biết rồi, biết rồi." Long Ngạo Thiên đứng dậy, ngồi xếp bằng trên mặt đất, chỉ hai tay lên trời, chuẩn bị vận công...
Ầm ầm! Long Ngạo Thiên té sấp mặt...
"Khụ khụ khụ! Sao thế, đã xảy ra chuyện gì? !"
Đại địa chấn động, ngay sau đó hang động mà Thái Tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên đang tạm thời ẩn núp cũng bắt đầu lay động, phảng phất như muốn đổ sụp vậy, mà sắc mặt của Thái Tử Hoành Xương cũng trở nên nghiêm túc.
"Có võ giả cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả đang tranh đấu ở bên ngoài? Không đúng, giống như là có cái gì đó rơi xuống đất..."
"Oanh!" Lại là một tiếng nổ vang thật lớn, lúc này Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương rốt cục đã không thể ngồi yên, lập tức đi ra ngoài hang động, mà ở trước mặt của bọn hắn, có một cái rương to lớn khảm thật sâu vào mặt đất, ở phía trên còn có khói đỏ không ngừng bay ra, bốc lên tận trời, cũng không biết là dùng để làm gì...
"Đây là vật gì?"
"Không biết."
Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương liếc nhìn nhau, rất nhanh liền phản ứng được.
"Triều đình Đại Càn đã hứa hẹn, lấy bí bảo từ trong quốc khố ra để ban thưởng cho người tham gia kỳ tuyển chọn?"
"Hẳn là như vậy."
"Nhưng vì cái gì mà lại dùng một cái rương để chứa, còn bốc ra khói đặc! A, ta biết rồi, loại khói đặc này có thể hấp dẫn lực chú ý của người chung quanh trên phạm vi lớn, khiến cho bọn hắn tụ tập về cái phương hướng này..."
"Có phải là như vậy không?" Long Ngạo Thiên không nói hai lời, trực tiếp tiến lên, đá bay nắp rương, mà ở bên trong cái rương, thì là một thanh đao toàn thân trắng như tuyết.
Thái Tử Hoành Xương: "..."
Long Ngạo Thiên: "..."
"Thứ này, có khả năng tám, chín phần mười là cấp cho ta dùng?"
Long Ngạo Thiên giang tay ra, đao của hắn lúc trước đã bể nát trong

trận chiến đấu cùng với Tần Kiền Hoàng, còn đang lo là không có binh khí để dùng.
"Không thể nào?" Thái Tử Hoành Xương há to mồm, lộ ra vẻ mặt không thể tin: "Nào có loại chuyện tốt bánh rơi từ trên trời xuống này, trừ phi..."
Nói được nửa câu, Thái Tử Hoành Xương lập tức giảm thanh âm, có vẻ hơi chột dạ nói: "Trừ phi là Thánh Thượng Đại Càn đang một mực quan sát tình huống ở nơi này!"
Long Ngạo Thiên cũng há hốc mồm, vốn đang cảm thấy không có gì, sau khi nghe xong lời nói của Thái Tử Hoàng Cương liền lập tức có một loại cảm giác bị người theo dõi xông lên tận đầu, mà hai người đều là loại người có bí mật của riêng mình, càng là không che giấu được loại cảm giác chột dạ này...
"Khụ khụ, trước, trước tiên không cần phải quan tâm nhiều, ngươi hãy lấy đồ vật đi, chúng ta phải nhanh chóng rời đi khỏi nơi này."
"Mặc dù chúng ta không cần phải sợ tuyệt đại đa số người ở trong bí cảnh, nhưng thương thế của ngươi chưa lành, vẫn nên tạm thời che giấu, chờ đợi đến thời khắc cuối cùng bí cảnh sụp đổ thì tốt hơn."
"Ừm." Long Ngạo Thiên gật đầu một cái, chợt nhìn về phía trường đao bạch ngọc trong rương, hít vào một hơi thật sâu, chợt đưa tay cầm đao lên.
Mà cùng lúc đó, trận chiến đấu giữa Trần Tiêm Tiêm cùng với Lý Trường Không, còn có chiến đấu giữa Cô Độc Không cùng với Dương Xuân, cũng đã tiến vào giai đoạn ác liệt.
"Kiếm trận, lên!"
Bị Trần Tiêm Tiêm đánh từng quyền cho đến hiện tại, Lý Trường Không rốt cục đã triệt để không chịu nổi, Tiêu Diêu Kiếm ở trong tay đằng không mà lên, triển khai ở giữa không trung giống như khổng tước xòe đuôi vậy, một hóa ba, ba hóa mười, mười hóa trăm, cuối cùng có khoảng chừng mười tám chuôi Tiêu Diêu Kiếm bày ra ở trên không trung.
Kiếm khí liên thông lẫn nhau, trực tiếp biến thành một phương Kiếm Vực.
"Đến đây nào! Ngươi có bản lãnh thì lại đấm ra thêm một quyền a! Có tin là ta sẽ xoắn nát quả đấm của ngươi hay không?"
Trần Tiêm Tiêm nhìn Lý Trường Không bộc phát ra thanh thế kinh người, hít vào một hơi thật sâu. Ở sau lưng của nàng, một cỗ dị tượng kim cương Phật Đà dâng lên, vô số ánh vàng chiếu lên trên người của nàng, mặc dù nhìn qua vẫn là một thiếu nữ thướt tha như cũ nhưng lại để lộ ra một cỗ ý cảnh kiên cố không thể lay chuyển.
Sau đó Trần Tiêm Tiêm liền không chút do dự mà vọt vào Lý Trường Không Kiếm Vực. " Tiếp ta một quyền!"
Lý Trường Không: "..."
Đây quả thực là khinh người quá đáng! Tâm niệm vừa động, vạn

kiếm quy tông ở bên trong Kiếm Vực, ở dưới sự thao túng của Lý Trường Không gào thét mà đánh về phía Trần Tiêm Tiêm.
Ở một nơi khác...
"Thất Phách Trảm, Thôn Tặc!"
Cô Độc Không rốt cục cũng không chịu được từng đao bạo lực của Dương Xuân, hơn nữa lĩnh ngộ của bản thân hắn đã đạt đến điểm giới hạn, cho nên hắn cũng không giữ lại nữa, nâng đao lên chính là chém ra tuyệt học của Đao Tông, môn tuyệt học này có tên đầy đủ là Thất Tình Đoạt Phách Trảm, không phải là chém người, mà là chém thất phách tiềm ẩn ở trong cơ thể của con người.
Đao Tông tu luyện "Thiên Đao", đao ý đi trên còn đường tuyệt thất tình lục dục, mà cái thất tình này cũng liên thông với thất phách của thân thể con người, cũng chính là Thôn Tặc, Hộ Cẩu, Trừ Di, Xú Phế, Thôi Âm, Phi Độc, Phục Thỉ, thất phách giúp cho thân thể vận chuyển một cách tự nhiên, nếu như thất phách bị chém, vậy thì coi như là có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng phải vẫn lạc.
Bây giờ cái mà Cô Độc Không chém, chính là phách thứ nhất của Dương Xuân - Thôn Tặc!
"Thất Phách Trảm, Hộ Cẩu!"
"Thất Phách Trảm, Trừ Di!"
Chém liên tục ba đao, nguyên thần trên toàn thân của Dương Xuân đều chấn động, thế giới ở trong mắt cũng đều lay động, đao ở trong tay thậm chí còn có cảm giác không thể nắm chặt, Cô Độc Không vừa ra tay chính là toàn lực, phát huy ra toàn bộ ba trảm đoạt phách mà bản thân nắm giữ, chính là muốn đánh nhanh thắng nhanh!
Mà đây chắc chắn không thể nghi ngờ là cơ hội của Cô Độc Không! Chiêu thức này mới là sát chiêu chân chính! Nhắm chính xác vào cổ của Dương Xuân!
"Hãy để đó cho ta!" Gần như đồng thời, tiểu Yêu liền vọt ra từ trong đầu của Dương Xuân, cấp tốc thay thế quyền tiếp quản thân thể của Dương Xuân, đôi mắt vốn đang ngơ ngơ ngác ngác lập tức trở nên thanh tỉnh, thậm chí còn để lộ ra một cỗ yêu khí tà mị.
Ngay lập tức, tiểu Yêu nâng đao lên, Bạch Hổ Tinh Túc do Bạch Hổ Dẫn Tinh Thuật diễn hóa ra gia trì lên thân thể, lại bổ ra một đao!
"Oanh!" Cô Độc Không bị đánh bay ra ngoài lần thứ hai.
Lấy tu vi của Cô Độc Không, tự nhiên là không có cách nào phát hiện ra tiểu Yêu, cho nên ở bên trong cảm ứng của hắn, tình huống của Dương Xuân chính là sau khi bị hắn chém trúng ba phách, liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai khôi phục lại, Thất Tình Đoạt Phách Trảm mà bản thân hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo là hoàn toàn không đưa đến một chút xíu tác dụng nào.
Cô Độc Không: "..."
Đây quả thực là khinh người quá đáng!

Chương 489: Phản ứng bình thường

Ngay vào thời điểm ngươi lừa ta gạt, mọi người chiến đấu với nhau ở trong bí cảnh không gian.
Trần Khuynh Địch thì đang làm cái gì?
Hắn đang tu luyện rất vui vẻ!
"Sinh Tử Quan, cái Sinh Tử Quan này đến tột cùng là cái gì?"
Ở bên trong gò núi nhỏ, Trần Khuynh Địch vừa vận chuyển Khí trong thể nội, vừa không ngừng tự hỏi về tin tức ba cửa võ đạo mà hắn lấy được ở trong thiên lao, Nguyên Khí Quan, Nguyên Thần Quan, Sinh Tử Quan, cái gọi là ba cửa võ đạo vào lúc ban đầu đã được Trần Khuynh Địch đột phá hơn phân nửa, con đường võ đạo của Trần Khuynh Địch cực kỳ đặc thù, sau khi luyện thành nhục thân Kim Đan, ngăn cản ở phía trước hắn cũng chỉ còn lại Sinh Tử Quan, cũng chính là khám phá sinh tử.
Bốn chữ đơn giản, nói dễ làm khó.
Đầu năm nay có ai có thể chân chính làm được chuyện khám phá sinh tử? Phải biết rằng Minh Vô Nhai ở Ung Châu Đạo ngày xưa, ngàn tính vạn tính cũng chính là vì muốn kéo dài mạng sống, cuối cùng vẫn bị Tam Vị Chân Hỏa đốt thành một đoàn tro bụi, mà dạng Võ Đạo Tông Sư giống như hắn, phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ tuyệt đối không phải là số ít.
Hơn nữa phàm là võ giả, chỉ cần vượt qua Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, vậy liền đã đủ khiến cho thiên địa chú ý, mặc kệ có đạp bước vào Sinh Tử Quan hay không, Tam Vị Chân Hỏa cũng đều sẽ đến trong vòng trăm năm, nếu như có thể sớm đạp bước vào Sinh Tử Quan, tích luỹ đầy đủ nội tình, thì sẽ có hy vọng đột phá. Mà nếu không làm được, vậy dĩ nhiên là chỉ có thể ngồi chờ chết giống như Minh Vô Nhai. Đây cũng là duyên cớ vì cái gì ở trong thiên hạ mặc dù có không ít Võ Đạo Tông Sư, nhưng Hỏa Luyện Kim Đan lại cực kì ít ỏi.
Suy nghĩ kỹ một chút, không tính bốn đại Biên Hoang, chỉ là 36 đạo địa vực của Trung Nguyên, có hơn phân nửa địa vực đều có Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, mà đây vẫn chỉ là nội tình của các trung, tiểu thế lực, hơn nữa bản thân Đại Càn, cùng với các đại thánh địa võ đạo, ở trong Trung Nguyên ít nhất phải có hơn một trăm vị Võ Đạo Tông Sư. Nếu như không phải là nguyên một đám Võ Đạo Tông Sư này đều không nghe sự điều khiển của triều đình, hơn nữa còn không ngừng nội đấu, thì Đại Càn đã sớm thống nhất bát hoang, trên thực tế sự tình đối kháng với bốn đại Biên Hoang bây giờ, trên bản chất cũng chỉ có một phe thế lực triều đình Đại Càn mà thôi, có nhiều hơn một nửa thế lực ở trong Trung Nguyên căn bản chính là ngồi mát ăn bát

vàng.
Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì cái gì mà triều đình Đại Càn lại vô cùng khó chịu đối với giới tông phái còn có các đại thế gia. Bất quá so với Võ Đạo Tông Sư, thì có bao nhiêu võ giả Hỏa Luyện Kim Đan?
Ở trong cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này, mười đại thánh địa võ đạo chiếm cứ tuyệt đại bộ phận, mỗi một cái thánh địa võ đạo ngoại trừ Thuần Dương Cung, kém cỏi nhất cũng đều có khoảng ba vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan tọa trấn, mười thánh địa võ đạo thì có gần 30 vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, mà triều đình Đại Càn cũng có không ít võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, đủ để áp đảo các đại thánh địa võ đạo, hơn nữa một số tán tu cùng với thế gia cũng có võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, tổng cộng lại, võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan có trên dưới 50 vị.
Con số này nhìn như là rất nhiều, nhưng trên thực tế nếu so sánh với hàng chục triệu người ở trong Trung Nguyên rộng lớn, thì cái tỉ lệ này là phi thường nhỏ bé.
Bởi vậy có thể thấy được võ giả Hỏa Luyện Kim Đan tuyệt đối không phải là rau cải trắng được bán ở ngoài chợ. Có thể hiểu được sự khó khăn ở trong đó. Mà Trần Khuynh Địch lúc này chính là đang mắc kẹt ở nơi này.
"Cái Sinh Tử Quan này, rốt cuộc là phải làm sao mới có thể vượt qua?"
"Không có đạo lý a."
Lấy cảnh giới lúc này của Trần Khuynh Địch, hắn kỳ thật là đã có dự cảm từ nơi sâu xa, chỉ sợ là qua thêm 12 năm nữa, sẽ chính là kiếp nạn của hắn, vào trước đó nếu như hắn còn chưa đột phá, chỉ sợ là hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.
Nhưng vấn đề là… hiện tại Trần Khuynh Địch lại hoàn toàn không có đầu mối!
"Có phải là cần phải chết một lần mới có thể lĩnh ngộ hay không?"
Trần Khuynh Địch sờ cằm một cái, nghĩ đến chỗ đặc thù của toà bí cảnh này, tự nhiên sinh ra một loại xúc động tự sát.
"Không nên, không nên, không thể cứ như vậy mà tự sát." Lắc đầu, Trần Khuynh Địch từ bỏ cái ý nghĩ rất có sức dụ dỗ này.
"Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm vẫn còn đang ở trong bí cảnh đấy!"
Toà bí cảnh này lớn như vậy, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm mặc dù có tu vi bất phàm, nhưng cuối cùng vẫn không phải là người mạnh nhất, căn cứ vào đặc tính của hai vị nhân vật chính này, tám, chín phần mười là lại trêu chọc phải cái gì cường địch ở trong bí cảnh, mà tới lúc đó, không phải chính là thời điểm mà vị Đại sư huynh như hắn sẽ đứng ra hay sao? !
Độ thiện cảm tuyệt đối sẽ tăng lên cực nhanh!

Trần Khuynh Địch thế nhưng cũng không quên, vào trước khi tiến vào đây hệ thống đã ban bố nhiệm vụ, chỉ cần có thể lấy được 100% tín nhiệm của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, vậy thì hắn cũng sẽ thoát khỏi nguy cơ sinh tử!
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên đứng lên, nói: "Đợi lâu như vậy rồi, cũng nên đi ra ngoài một chút."
Độ thiện cảm, ta tới đây!
Nghĩ như thế, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp tung người một cái, lấy một loại tư thế phi thường anh tuấn xông phá gò núi.
"Ngươi đang nói là muốn hợp tác với ta?" Hai mắt của Huyền Lưu Ly nhấp nháy ánh vàng, yên lặng mà nhìn Tần Kiền Hoàng cùng với Trương Chính Nhất ở trước mắt, sau đó đặt trọng điểm ở trên người của Tần Kiền Hoàng, chau mày nói: "Ngươi bị thương."
Ánh mắt của Tần Kiền Hoàng lấp lóe, nói: "Bị một gã trong Ma Đạo đánh, bất quá không sao, hắn còn muốn bị thương nặng hơn ta."
"Ma Đạo..." Trên mặt của Huyền Lưu Ly lộ ra một tia giận dữ: "Ma Đạo nhất mạch, người người đều phải bị tru diệt!"
Sau khi nhìn thấy thái độ của Huyền Lưu Ly, Tần Kiền Hoàng gật đầu một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ hài lòng, chợt liếc nhìn qua Trương Chính Nhất không có một chút phản ứng nào.
Có trông thấy hay không! Đây mới là phản ứng bình thường của người hai mạch Phật, Đạo khi nhìn thấy người trong Ma Đạo, làm gì có chỗ nào giống ngươi, chỉ "ừm" một tiếng.
Bi ai! Thật sự là làm cho người ta cảm thấy bi ai thay cho ngươi!
"Bất quá ta hiện tại có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm." Huyền Lưu Ly xoay chuyển lời nói: "Cho nên có quan hệ đến sự tình Ma Đạo, chờ sau khi ra ngoài ta sẽ bẩm báo cho Phương Trượng."
Tần Kiền Hoàng: "? ??"
"Cho nên, mục đích mà lần này ngươi muốn hợp tác với ta là cái gì?"
Hít vào một hơi thật sâu, Tần Kiền Hoàng ổn định lại tâm thần, nói: "Trợ giúp Thái Tử chiếm lấy vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ lần này, để báo đáp lại, Thái Tử sẽ khiến cho Cẩm Y Vệ cung cấp tiện lợi cho hai mạch Phật, Đạo, đây là cục diện cả hai cùng có lợi, tin rằng là hai mạch Phật, Đạo cũng sẽ không cảm thấy là bản thân có thể khống chế Cẩm Y Vệ đó chứ?"

Chương 490: Kiếm tu đệ nhất thiên hạ

"Đây chính là cơ cấu của triều đình! Cho dù là Thánh Thượng làm ra thái độ thờ ơ, Đạo Môn cùng với Phật Môn cũng không dám khống chế Cẩm Y Vệ a?"
"Ngươi muốn ta làm như thế nào?"
"Ta cần ngươi giúp ta ngăn cản Cơ Hoành Xương của tiền triều Đại Chu, trước đó chính là hắn đã cấu kết với đệ tử Ma Đạo, còn vào thời khắc mấu chốt mang vị đệ tử Ma Đạo kia đi."
Ánh mắt của Tần Kiền Hoàng lấp lóe, cũng không có nói ra một thân phận khác của Long Ngạo Thiên.
"Mà Trương Chính Nhất sẽ giúp ta đối phó với vị đệ tử Ma Đạo kia, mặc dù vị đệ tử Ma Đạo kia cũng đã bị thương, nhưng bí pháp của Ma Đạo là rất khó lòng phòng bị, nói không chừng là sẽ có một số thủ đoạn đặc thù, về phần ta, sẽ tiến hành đối phó với Trần Khuynh Địch của Thuần Dương Cung..."
"Không được!"
Tần Kiền Hoàng: "? ??"
Huyền Lưu Ly hít vào một hơi thật sâu, không nhìn thấy ánh mắt khác lạ của Tần Kiền Hoàng, tiếp tục nói: "Hãy trao đổi một chút đi, người tiền triều Đại Chu là do ngươi đối phó, còn ta sẽ đối phó với Trần Khuynh Địch."
Khóe mặt của Tần Kiền Hoàng giật một cái, nàng giành đối phó với Trần Khuynh Địch, tự nhiên là có lo nghĩ của nàng, bởi vì trước không lâu đây nàng vừa mới nghe nói Thái Tử đã lấy được một khối bảo ngọc Phượng Hoàng từ Trần Khuynh Địch, nàng rất ngạc nhiên về việc Trần Khuynh Địch đã lấy được món đồ đó từ đâu, bất quá thái độ của Huyền Lưu Ly bây giờ cũng là vô cùng trọng yếu.
"Cũng được, vậy liền giao Trần Khuynh Địch cho Lưu Ly cô nương."
"Phù..." Thấy Tần Kiền Hoàng đồng ý, Huyền Lưu Ly lập tức nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó cũng chắp tay trước ngực thi lễ: "Cứ giao cho ta đi."

"Càn khôn không hình ảnh, không hình dạng, không sinh vật, chỉ có một cánh cửa và một ngôi nhà."
"Đi khắp tứ hải lưu lại tung tích, là tự tại tiên thế gian khó có được!"
Một tiếng hét dài vang vọng núi sông, mang theo một cỗ ý cảnh đại tự tại bay lên như diều gặp gió, hóa thành một đạo kiếm quang thông thiên triệt địa chém xuống mặt đất, mà đối ứng với kiếm quang, thì là một cỗ pháp tướng kim cương Phật Đà tản ra ánh vàng vạn trượng, trên khuôn mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, toàn bộ cơ thể bốc cháy, đánh ra song chưởng.

Ầm ầm!
Lại là một tiếng nổ mạnh điếc tai, mặt đất sụp đổ xuống phía dưới, vô số đạo kiếm khí lưu lại vô số đạo vết kiếm mà mắt trần có thể thấy ở trên mặt đất chung quanh, mà ở trung ương vết kiếm, quyền ý quanh người của Trần Tiêm Tiêm phồng lên, mỗi một lần hít thở đều phun ra nuốt vào khí tức dương cương vô cùng bá đạo, làm hao mòn kiếm khí sắc bén ở bốn phía.
"Sao rồi? Đã biết rõ sự lợi hại của Kiếm Tông chúng ta hay chưa?" Mặc cho thân thể của ngươi có cứng rắn như thế nào, ta cũng đều có thể dùng kiếm để phá, ở trong cái thiên hạ này không có vật nào mà Kiếm Tông chúng ta không thể phá!" Lý Trường Không đứng ngạo nghễ ở trong không trung, ở dưới chân là của hắn Thần Binh bản mệnh - Tiêu Diêu Kiếm, trên thực tế chính là dựa vào thanh Tiêu Diêu Kiếm này, còn có thuật phi kiếm độc quyền của Kiếm Tông, hắn mới có thể đứng ở trên không trung, không ngừng thôi động kiếm khí phát động tấn công đối với Trần Tiêm Tiêm từ trên xuống, hơn nữa bản thân lại còn cực kì an toàn.
Lực chiến đấu cường hãn của đệ tử Kiếm Tông, chính là dựa rất nhiều vào thuật phi kiếm.
Bằng vào thuật phi kiếm, tuyệt đại đa số đệ tử Kiếm Tông cho dù không có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, cũng vẫn có thể phi hành cách mặt đất, cho dù là bay không được nhanh không được cao, nhưng mà vẫn có thể giúp cho đệ tử Kiếm Tông chiếm cứ ưu thế tuyệt đối vào thời điểm đấu chiến, dù sao thì một người ở trên trời, một người ở dưới đất, chênh lệch ở giữa là rất lớn.
Liền giống như là bây giờ, Lý Trường Không đứng ở trong không trung, hung hăng thôi động kiếm khí để tấn công, mà Trần Tiêm Tiêm lại chỉ có thể ở trên mặt đất dùng chân ý kim cương để mạnh mẽ chống đỡ, loại sảng khoái này khiến cho Lý Trường Không quét sạch cảm giác bị áp chế lúc trước, cả người đều dâng lên một loại cảm giác hăm hở, ngay tiếp đó bình cảnh ở trong cơ thể cũng bắt đầu buông lỏng…
"Kiếm Tông rất mạnh sao?" Ngẩng đầu nhìn Lý Trường Không, Trần Tiêm Tiêm trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi.
Lý Trường Không nhìn thoáng qua Trần Tiêm Tiêm, khinh thường cười một tiếng, nói: "Ếch ngồi đáy giếng, làm sao có thể hiểu được sự lợi hại của Kiếm Tông, ta thấy ngươi mặc dù tu luyện phật công, nhưng lại không phải là xuất ra từ Phật Môn, hẳn là đạo thống của Phật môn Thượng Cổ a? Mặc dù có tu vi không tệ, nhưng sớm muộn cũng sẽ gia nhập vào Phật Môn trước mắt."
"Chờ đến khi ngươi gia nhập vào Phật Môn, liền biết được nội tình của Kiếm Tông chúng ta!"
"Phóng nhãn ra toàn thiên hạ, Kiếm Tông chúng ta chính là hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu tông phái kiếm đạo đệ nhất..."

Trần Tiêm Tiêm hấp háy mắt, lộ ra gương mặt thuần khiết, hỏi: "Nhưng nếu ta nhớ không lầm, kiếm tu đệ nhất thiên hạ trước mắt, không phải là Thái Hoa Tiên Nhân của Thuần Dương Cung hay sao?"
"Ách!" Lý Trường Không còn chưa khoác lác xong, liền bị một câu nói của Trần Tiêm Tiêm làm cho choáng váng và xém chút nữa đã ngã xuống từ trên phi kiếm, lắp bắp nói: "Ngươi, ngươi nghe ai nói? ! Ai nói Thái Hoa Tiên Nhân là kiếm tu đệ nhất thiên hạ? ! Kiếm Tông chúng ta đã truyền thừa vạn năm, thoát thai từ võ đạo, gần với hai mạch Phật, Đạo, nội tình thâm hậu như thế, há là Thuần Dương Cung có thể so sánh? !"
"Nhưng ta nhớ kỹ Thái Hoa Tiên Nhân là kiếm tu đệ nhất thiên hạ a."
"Nói năng bậy bạ! Lịch đại Kiếm Tông chúng ta đã sinh ra không biết bao nhiêu Đại Kiếm Tu, chỉ là ếch ngồi đáy giếng như ngươi làm sao có thể lý giải? ! Ở trong đó coi như là kiếm tu đệ nhất thiên hạ, cũng có số lượng không ít!"
"Nhưng bây giờ kiếm tu đệ nhất thiên hạ không phải là Thái Hoa Tiên Nhân hay sao?"
"Ách! Kiếm Tông chúng ta, Kiếm Tông chúng ta..."
"Thái Hoa Tiên Nhân vẫn là kiếm tu đệ nhất thiên hạ!"
"Ngươi đi chết đi! !!" Lý Trường Không thẹn quá hoá giận!
Không sai, đây là một cái sự thật mà từng đệ tử Kiếm Tông đều không nguyện ý thừa nhận, nhưng mà lại không thể không thừa nhận.
Đó chính là kiếm tu đệ nhất thiên hạ trước mắt, là Thái Hoa Tiên Nhân của Thuần Dương Cung...Điểm này không chỉ là ở bên trên tu vi, mà ở trên kiếm đạo cũng là như thế, vị Thái Hoa Tiên Nhân kia cũng đã từng đi đến Kiếm Tông khiêu chiến qua, vào thời điểm đó Ninh Thiên Cơ đã đấu kiếm với Kiếm Vương Đàm Thu.
Mà Kiếm Vương Đàm Thu cũng coi như là lợi hại, Ninh Thiên Cơ chém ra ba kiếm, ở dưới tu vi ngang nhau đỡ được một kiếm rưỡi, sau đó nằm ở trên giường một năm rưỡi. Còn các kiếm tu khác của Kiếm Tông, lợi hại nhất bất quá cũng chỉ là Thái Thượng trưởng lão Kiếm Tông bây giờ, đỡ được hai kiếm rưỡi của Ninh Thiên Cơ. Từ đó về sau, đệ tử của Kiếm Tông liền không dám đi tới gần vị trí Thanh Châu Đạo của Thuần Dương Cung, thật là mất mặt a!

Chương 491: Bạo thể mà chết

Cho nên sau khi nghe Trần Tiêm Tiêm nói mãi một câu như vậy, Lý Trường Không làm sao còn nhịn nổi, trực tiếp nổi khùng tại chỗ, khí thế cả người đều không ngừng tăng lên với một tốc độ cực nhanh.
Đột phá!
Không sai, ở dưới cơn thịnh nộ, Lý Trường Không rốt cục đã bắt được một tia thời cơ kia, muốn đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư!
"Tốt! Không uổng công ta kịch chiến một đường, vừa đánh vừa lui, rốt cục cũng đã bắt được thời cơ!"
Ầm ầm!
Gần như đồng thời, ở một nơi có khoảng cách không xa với chiến trường giữa Trần Tiêm Tiêm cùng với Lý Trường Không, có hai bóng người vừa đánh vừa đi, chậm rãi tiếp cận đến phương hướng của hai người Trần Tiêm Tiêm, mà sau nhìn thấy trận kịch chiến của hai bóng người này, vô luận là Trần Tiêm Tiêm hay là Lý Trường Không, đều lộ ra biểu lộ kinh hãi.
"Cô Độc Không? !"
"Xuân sư muội?"
"Lý Trường Không?"
"Ồ? Tiêm Tiêm tỷ?"
Bốn người đồng thời quát khẽ một tiếng, chợt nhao nhao phản ứng, nhất là Dương Xuân cùng với Cô Độc Không, sắc mặt càng là biến hóa, ra chiêu cũng nặng hơn không ít.
Trong đoạn đường chiến đấu này, Dương Xuân nương tựa theo sự trợ giúp của tiểu Yêu, đã hoàn toàn biến Thất Tình Đoạt Phách Trảm của Cô Độc Không trở thành trò cười, dù sao thì có Tạo Hóa Viêm ở trong người, nếu Dương Xuân trúng chiêu thì liền đổi thành tiểu Yêu, mà tiểu Yêu trúng chiêu thì liền đổi thành Dương Xuân, chỉ cần trải qua giây lát, liền có thể lập tức khôi phục lại trạng thái toàn thịnh.
Mà Cô Độc Không thì lại không thể thi triển Thất Phách Trảm vô hạn.
Cho nên Cô Độc Không mới là người chịu biệt khuất, hai tay cũng không ngừng thi triển đủ loại sát chiêu, nhưng mà ở dưới loại áp lực này, Cô Độc Không càng chiến càng hăng, cuối cùng cũng đã nắm chắc một tia cơ hội đột phá kia!
Mà đến cuối cùng, sau khi nhìn thấy địch nhân Lý Trường Không của bản thân, còn có cỗ khí thế mơ hồ đã vượt qua hắn kia, một cỗ hiếu thắng tự nhiên sinh ra ở trong lòng, khiến cho khí tức của Cô Độc Không bỗng nhiên tăng vọt, giống như là lửa cháy trong dầu, trong nháy mắt cũng đột phá đến một cái giới hạn nào đó trong cõi u minh!
"Lý Trường Không!"

"Một đời này của ta sẽ không thua ai! Nhất là sẽ không thua ngươi!"
"Đột phá!"
Trở tay bổ ra một đao, lực lượng của Cô Độc Không cũng tăng vọt, rốt cục cũng đánh bay Dương Xuân ra bên ngoài, mà Lý Trường Không cũng ngầm hiểu, trực tiếp ngự kiếm kéo dài khoảng cách với Trần Tiêm Tiêm, cuối cùng song phương rơi xuống ở bên trên một gò núi nhỏ, khí tức của đao và kiếm, lộ ra như mặt trời ban trưa.
"Xem ra ngươi quả nhiên làm không khiến cho ta thất vọng."
"Là ngươi không khiến cho ta thất vọng mới đúng."
"Nếu đều dã đạt tới điểm giới hạn, vậy thì hãy đột phá đi a?"
"Đương nhiên!"
Cô Độc Không cùng với Lý Trường Không nhìn nhau cười một tiếng, rất có một loại cảm giác anh hùng cùng chung chí hướng, sau đó khí thế của hai người rốt cục cũng triệt để đột phá, qua một tích tắc nữa là liền có thể đạt đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư!
Ngay sau đó!
Ầm một tiếng, đồi núi nhỏ mà hai người bọn hắn đang đứng nổ tung.
"Trần Khuynh Địch ta đã trở lại rồi!"
Khói cát đầy trời, Trần Khuynh Địch hét một tiếng to rõ, khí thế bộc phát ra trực tiếp đụng vào trên người của Cô Độc Không cùng với Lý Trường Không đang ở trong thời điểm đột phá mấu chốt, mắt thấy đã sắp đại công cáo thành, từ đó một bước lên trời, có được năng lực tranh phong cùng với hai mạch Phật, Đạo, mang theo tâm tính hăng hái, hận không thể quét ngang thiên hạ.
Cô Độc Không: "? ??"
Lý Trường Không: "? ??"
Lần va chạm này, đã khiến cho khí huyết trong cơ thể của hai người chảy ngược, cương khí nổi loạn, nguyên thần rung động, sau đó lan ra khắp toàn thân, rốt cục...bùm.
Thiên kiêu đao đạo Cô Độc Không, kiếm đạo kỳ tài Lý Trường Không…bạo thể mà chết!
Mà tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này là phát mộng.
Loại cảm giác này thật giống như là ngươi thật vất vả mới thoát khỏi sinh hoạt khép kín, lấy ra tất cả dũng khí, dự định đi ra khỏi cửa, cống hiến một phần lực lượng bản thân cho chủ nghĩa xã hội, sau đó thì có hai phần tử khủng bố đánh bom liều chết ở cửa nhà mình.
Mặc dù nghe vào có vẻ rất lạ, nhưng đây chính là tâm tình của Trần Khuynh Địch vào cái giờ phút này.
Ông trời ơi! Hắn chỉ mới vừa vặn dự định phá quan mà ra, thuận tiện làm ra một chút động tĩnh để cho Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm tìm tới hắn, kết quả là vừa mới chui ra, liền thấy hai bóng người đưa lưng về phía hắn toàn thân run rẩy, cơ bắp phồng lên, khí huyết xông não, tiếp đó là cả người trực tiếp nổ tung…
Quá máu tanh!

Đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này là sao a? Ta cái gì cũng không làm a!
Đương nhiên là thi thể ở bên trong bí cảnh cũng sẽ không một mực tồn tại, chỉ chốc lát sau liền bắt đầu dần dần tản mát ra linh quang, hóa thành thiên địa nguyên khí dung nhập vào bí cảnh.
Mà bụi mù cũng dần dần tán đi theo đó.
Sau đó Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liền vội vội vàng vàng chạy tới.
Vào trước đó khi các nàng nhìn thấy biến hoá của Cô Độc Không cùng với Lý Trường Không, liền ý thức được chuyện không thích hợp, động tĩnh đột phá Võ Đạo Tông Sư lớn như vậy, các nàng không có khả năng là không nhìn ra, mà thực lực của Võ Đạo Tông Sư, cũng xa xa không phải là Hợp Đạo Tôn Giả có thể cùng sánh vai, ở trong lòng của hai người đều rõ ràng điểm ấy.
Có lẽ là đợi đến khi các nàng đều trở thành Hợp Đạo Tôn Giả, thì mới có thể liều mạng cùng với Võ Đạo Tông Sư phổ thông, nhưng vào lúc hiện tại, các nàng tối đa cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi, nhưng vô luận là Lý Trường Không hay là Cô Độc Không, một khi đột phá, đều không phải là Võ Đạo Tông Sư phổ thông.
Cho nên hai người vội vội vàng vàng chạy tới, chính là muốn cắt ngang quá trình đột phá của hai người bọn hắn.
Nhưng loại cắt ngang này, trên thực tế là có độ khó vô cùng cao, dù sao thì đột phá cũng chính là sự tình ở trong nháy mắt, muốn bắt lấy sơ hở ở trong một phần ngàn giây kia, hơn nữa còn phải cắt ngang, cho dù là Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đều không có niềm tin tuyệt đối, chỉ có thể đề cao linh giác đến mức độ lớn nhất để thử nghiệm…sau đó các nàng liền thấy một màn trước mắt này.
Hai tay của Trần Khuynh Địch rủ xuống hai bên, lộ ra sắc mặt lãnh đạm, bày ra tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, trên mặt hiện ra nụ cười tự tin mà anh tuấn, mà ở hai bên người thì là vết máu và hai cỗ thi thể còn đang không ngừng tiêu tán, ở phía trên còn mang theo khí tức đao kiếm sắc bén, vừa nhìn liền biết là hai tên gia hỏa đã làm cho các nàng lâm vào khổ chiến kia.
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, cũng nhìn thấy hai người Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân.
"Tiêm Tiêm sư muội, Xuân sư muội, các muội không có việc gì chứ?"
Sư huynh thật đẹp trai! !! Thì ra là thế! Xem ra sư huynh kỳ vẫn đều một mực ở bên cạnh bảo hộ ta a! Nếu không thì làm sao có thể sẽ xuất hiện vào loại thời khắc mấu chốt này, trực tiếp cắt đứt quá trình đột phá của hai người này, ở trên cái thế giới này làm sao sẽ có thể có chuyện trùng hợp như vậy, cho nên nhất định là sư huynh vẫn luôn đi theo bảo vệ mình.

Chương 492: Có chuyện cần hỗ trợ

Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân lộ ra thần sắc hoảng hốt, khóe miệng cong lên đến một độ cong tuyệt vời, hiển nhiên là đều có suy nghĩ giống nhau. Sau đó ánh mắt của hai người liền bắt đầu tiếp xúc với nhau.
"? ??"
Như vậy thì vấn đề đã đến.
Sư huynh chỉ có một người, nhưng các nàng lại có đến hai người.
Như vậy thì người lúc trước mà sư huynh đi theo bảo vệ là ai?
"Ha ha ha ha..."
"Ha ha ha..."
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân lần lượt cười lên, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Sư huynh! Lúc trước sư huynh vẫn luôn đi theo ở phía sau ta sao?"
"Đại ca ca! Cám ơn đại ca ca đã luôn đi theo bảo vệ ta!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
What?
Trần Khuynh Địch bị doạ đến mức ngay cả tiếng Anh cũng đều xuất hiện, bảo hộ các ngươi? Là sự tình lúc nào a? Ta chỉ vừa mới xuất quan a!
Cho dù ở sâu trong nội tâm là vẻ mặt phát mộng, căn bản không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng ở trong cái nháy mắt này, năng lực ứng biến ngẫu nhiên mà Trần Khuynh Địch vẫn lấy làm kiêu ngạo đã lập tức phát huy tác dụng.
"Khụ khụ, không ngờ được, ta ẩn núp sâu như vậy, cuối cùng vẫn bị các muội phát hiện ra."
"Không sai, kỳ thật ta vẫn đang một mực bảo hộ..." Trần Khuynh Địch liếc nhìn Dương Xuân, lại liếc nhìn Trần Tiêm Tiêm một cái, nói: "Hai người các muội!"
Nói đùa, lúc này nếu như chỉ nói tên của một người, chẳng phải là sẽ khiến cho người còn lại bị tổn thương hay sao?
Trần Khuynh Địch vừa nói ra lời này, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân liền lập tức lộ ra thần sắc thất vọng cùng với hoài nghi, tại sao lại có thể như vậy, sư huynh rõ ràng là chỉ có một người a, làm sao có thể đồng thời bảo hộ cả hai?
"Ta chính là dùng nguyên thần ý niệm một mực đi theo các muội! Kỳ thật là bản thể của ta cũng không ở bên cạnh các muội!"
Hoàn mỹ!
Trần Khuynh Địch thề với trời, câu nói này thật sự là do hắn vô thức nói ra khỏi miệng, một loại dục vọng mãnh liệt nào đó khiến cho hắn vừa nhìn thấy biểu lộ thất vọng cùng với hoài nghi của Trần Tiêm

Tiêm cùng với Dương Xuân, liền bật thốt ra một câu nói như vậy.
"Là như vậy sao?"
"Thì ra là như thế!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân thở dài, bất quá cũng lộ ra biểu lộ bừng tỉnh đại ngộ cùng với lý giải, thấy vậy Trần Khuynh Địch liền lập tức thở hắt ra một hơi.
Ngay vào lúc này.
"Hả? Chuyện là như vậy sao?"
Một giọng nói sâu kín chậm rãi truyền đến từ phía bên kia gò núi, sau đó chỉ thấy một bóng người xinh đẹp từ từ xuất hiện ở trước mắt của ba người Trần Khuynh Địch, ở trên người vậy mà cũng mang theo khí tức Hợp Đạo Tôn Giả, mà mặt mũi của đối phương càng là làm cho Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm giật nảy cả mình, lộ ra thần sắc xảy chuyện ra ngoài ý muốn.
"Tương Tư tỷ? !"
"Tương Tư sư tỷ?"
Nhân vật mà ai cũng không nghĩ đến đã xuất hiện rồi!
Lạc Tương Tư chớp chớp cặp mắt mông lung, lộ ra ý vị thâm trường nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Sư huynh đổi xử với Tiêm Tiêm sư muội cùng với Xuân sư muội thật đúng là tốt, thế mà một mực âm thầm bảo hộ các nàng."
"Ách."
"So sánh với nhau thì ta lại kém hơn không ít, trước đó ta còn gặp phải đệ tử Chân Truyền của Tắc Hạ Học Cung, phế hết lực lượng chín trâu hai hổ, trải qua vô số chém giết, cuối cùng càng là kém một chút nữa bị hắn giết, thật vất vả mới chuyển bại thành thắng, đánh chết hắn, nếu như sư huynh cũng có thể bảo vệ ta một chút thì tốt rồi."
Trần Khuynh Địch: "..."
Tí tách, đây là thanh âm mồ hôi lạnh rơi xuống đất ở sau lưng của Trần Khuynh Địch.
Nuốt một ngụm nước bọt, Trần Khuynh Địch vội vã nói: "Ách, chuyện này, làm sao ta biết được Tương Tư sư muội cũng đi đến đây?"
"Sư huynh không muốn ta tới hay sao?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm há hốc mồm, hai cái đầu nhỏ đồng thời chuyển động, yên lặng nhìn Lạc Tương Tư đang nhìn chăm chú vào Trần Khuynh Địch, sau đó lại liếc nhìn vẻ mặt im lặng của Trần Khuynh Địch.
Chuyện này là sao a? Loại không khí này giống như là có một chút không đúng?
Không đợi hai vị cô nương làm rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì, Lạc Tương Tư chính là đột nhiên cười một tiếng, nói: "Coi như là vậy đi,

cũng không có gì lớn, mặc dù trải qua một đoạn thời gian vất vả, nhưng ta vẫn kiên trì nổi."
Xoay chuyển lời nói, Lạc Tương Tư nhìn về phía Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, nói: "Thuận tiện nhắc đến, Xuân sư muội, hiện tại hẳn là còn chưa đến thời gian, có đúng không?"
"Ách!" Dương Xuân biến sắc, tình huống quỷ dị mới vừa rồi lập tức bị nàng ném đến lên chín tầng mây: "Cái này, cái kia, ta chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất mà thôi, cho nên hơi tới sớm một chút..."
"Ta kháng nghị!" Trần Tiêm Tiêm lộ ra sắc mặt vui vẻ, cũng buông xuống sự tình vừa rồi: "Con nhóc Dương Xuân này không tuân quy củ! Ta mãnh liệt đề nghị đá nàng ra khỏi phạm vi hiệp định!"
"Đây là vu hãm trần trụi! Rõ ràng là Tiêm Tiêm tỷ làm trái quy tắc trước!"
"Hừ, làm trái quy tắc thì chỉ cần không bị phát hiện vậy thì không phải là làm trái quy tắc!"
"Đã bị ta phát hiện a!"
"Ngươi là người trong cuộc, không thể tính!"
Lạc Tương Tư cười cười nhìn Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, thừa dịp hai người còn đang đấu khẩu, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch vẫn còn đang chảy mồ hôi lạnh, gọi: "Sư huynh?"
"Hả?" Trần Khuynh Địch giật mình một cái, ngay cả chính hắn cũng không thể làm rõ tại sao bản thân lại chột dạ như vậy.
"Kỳ tuyển chọn còn chưa có kết thúc a?"
"Ách, đúng! Đúng!"
"Đúng thế! Đột nhiên, Dương Xuân mới vừa rồi còn đang đấu khẩu cùng với Trần Tiêm Tiêm phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Đại ca ca, ta có một chuyện cần đại ca ca hỗ trợ!"
"Ấy? Hỗ trợ?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, lập tức trở nên hưng phấn.
Hỗ trợ rất tốt!
Người thích làm việc thiện như Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất chính là hỗ trợ người khác! Nhất là hỗ trợ cho nhân vật chính!
"Nói đi! Có gì cần ta giúp một tay! Chỉ cần ta có thể làm được, đều có thể hỗ trợ! Nếu không làm được, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp làm cho bằng được!"
"Đại ca ca!" Các ngón tay trên hai bàn tay của Dương Xuân giao với nhau, lộ ra vẻ rất là cảm động, ánh mắt nhìn từ dưới lên trên về phía Trần Khuynh Địch càng là khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy một cỗ cảm giác thành tựu trước đó chưa từng có.
"Bất quá nếu có thể, ta muốn ở cùng một chỗ với sư huynh để nói một chuyện..."
"Không được!" Lạc Tương Tư còn chưa mở miệng, Trần Tiêm Tiêm

liền ra tay trước một bước, trực tiếp cắt đứt lời nói của Dương Xuân, nói "Loại chuyện này là phạm quy! Ta không cho phép!"
Dương Xuân đáng thương nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hỏi: "Thực sự không được hay sao đại ca ca?"
"..."
Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, liếc nhìn Trần Tiêm Tiêm đang xù lông như sư tử, lại suy nghĩ một chút về tình cảnh của mình, chợt gian nan gật gật đầu, nói: "Đúng thế, nơi này dù sao cũng là ở bên trong bí cảnh, ở cùng nhau xác thực là không tốt lắm, chẳng lẽ là có chuyện gì rất thần bí hay sao?"

Chương 493: Hoàn thành một nửa

"Cũng không phải là chuyện gì quá bí mật." Dương Xuân vừa cười vừa nói.
"À, vậy thì tốt rồi, cứ nói ở đây đi, dù sao thì Trần sư muội và Lạc sư muội cũng không phải là người ngoài!"
Dương Xuân quay đầu, thấy Trần Tiêm Tiêm đang dùng hai mắt đỏ như máu nhìn mình, lộ biểu lộ không cam tâm, thấy vậy nàng liền giật nảy cả mình quay đầu lại.
"Vậy thì đại ca ca, ta sẽ nói ở ngay chỗ này a! Tiểu Yêu, hãy ra ngoài đi!"
"Được!" Từng đạo từng đạo quang mang chậm rãi tản ra ở bên trên bờ vai của Dương Xuân, sau đó hóa thành một con mèo nhỏ toàn thân trắng như tuyết rơi lên trên bả vai của nàng, mặc dù ở trong bộ dáng một con mèo, nhưng lại cực kì nhân tính hóa, còn hướng phất phất tay về phía Trần Khuynh Địch, phát ra âm thanh rất êm tai.
Trần Khuynh Địch: "..."
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch dùng đại não thông tuệ của hắn ở trong một giây ngắn ngủi liền hiểu được tình huống trước mắt.
Chính là cái loại cảm giác này a, mang theo một chiếc nhẫn chứa lão gia gia...không đúng, bây giờ là chiếc nhẫn chứa tiểu tỷ tỷ, là kẻ chuyên môn chỉ đạo tu hành cho nhân vật chính, trợ giúp nhân vật chính tìm kiếm cơ duyên, cứu nhân vật chính một mạng vào thời khắc mấu chốt, sau đó mục đích cuối cùng nhất chính là ôm chặt đùi của nhân vật chính, tái tạo lại nhục thân đi đến nhân sinh đỉnh phong.
Đây là một cuộc sống mà nhiều người hâm mộ a! Nếu có thể ta cũng rất muốn chuyển sinh thành lão gia gia ở trong nhẫn, không đúng, là tiểu ca ca ở trong nhẫn a!
Không cảm nhận được tâm tình phức tạp của Trần Khuynh Địch, tiểu Yêu chào hỏi theo thứ tự thứ tự với Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư, còn có Trần Tiêm Tiêm đều đang lộ ra biểu lộ kỳ quái: "Xin chào mọi người, cứ giống như Dương Xuân là được, gọi ta tiểu Yêu là được rồi, các ngươi cũng đã nhìn thấy, ta là một thành viên của Yêu Tộc a."
"Yêu tộc"
"Yêu tộc a."
Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư gật đầu một cái, cũng không có ý nghĩ gì.
Dù sao thì ở trong đại thế giới Trung Thổ bây giờ, Yêu tộc trên cơ bản đã tuyệt tích, tiếp cận với Yêu Tộc nhất cũng chỉ có Nam Cương, nhưng cũng xuất hiện rất ít ỏi, cho nên ba người đối với lời tự giới

thiệu của tiểu Yêu trên cơ bản là cũng không có cảm giác gì.
"Tiểu Yêu là do ta gặp được vào thời điểm còn ở Lạc Viêm Thành, đó cũng là thời điểm ta gặp đại ca ca lần đầu tiên!"
"Ồ."
Thì ra là thế, chính là tiểu Yêu đã giúp Dương Xuân thoát khỏi khốn cảnh phế vật a.
Thật là hâm mộ!
Đây chính là ban thưởng của ông trời a! Chính là loại được nhân vật chính cảm tạ cả đời kia!
"Cho nên a, lần này ta có một chút kỳ ngộ, vừa vặn có thể tái tạo lại thân thể cho Yêu một lần nữa, vốn là muốn hoàn thành vào lúc trước, kết quả là tiểu Yêu nhất định phải đợi đến sau khi tiến vào bí cảnh mới chịu làm, cho nên vẫn chờ tới bây giờ, hơn nữa ta cũng hi vọng là đại ca ca có thể trợ giúp một chút..."
"À à." Trần Khuynh Địch chớp chớp hai mắt, lập tức lộ ra một nụ cười: "Không có vấn đề! Cứ giao cho ta a!"
Suy nghĩ kỹ một chút, ôm bắp đùi của người ôm bắp đùi nhân vật chính, cũng chưa chắc không phải là một loại ôm đùi nha!
Là một cuộc mua bán không lỗ mà còn kiếm bộn!
"Cần ta làm cái gì?"
Tiểu Yêu chớp chớp mắt mèo của bản thân, mở miệng nói: "Ta cần một lượng năng lượng rất khổng lồ để tái tạo lại nhục thân cần, nếu có thể thì hãy cung cấp cho ta một chút dược liệu hoặc đan dược là được rồi."
Trần Khuynh Địch: "..."
Cái gì? ! Ngươi đang đòi tiền sao!
"Chuyện này có khả năng là không được, vào thời điểm ta đột phá Võ Đạo Tông Sư trước đó, đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên..."
"Ách." Tiểu Yêu xoay chuyển lời nói: "Vậy thì hãy cho ta một chút máu của ngươi, vào thời điểm ta tái tạo nhục thân không ngừng rót vào là được rồi."
Vừa dứt lời, Dương Xuân liền lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Ách? Vì sao?"
"Bởi vì đại ca ca của ngươi rất lợi hại a." Tiểu Yêu giống như có điều suy nghĩ liếc nhìn Trần Khuynh Địch, tiếp tục nói: "Hắn đã đi ra một con đường tu luyện hoàn toàn mới, tinh, khí, thần dung hợp thành một thể, máu của hắn đối với tuyệt đại đa số người mà nói, cũng có thể dùng để luyện đan bảo dược, hơn nữa tu vi càng cao, dược hiệu lại càng tốt."
"Mà sinh mệnh lực của hắn cũng đều đã dung hợp với cương khí, khí huyết, nguyên thần, đối với việc ta tái tạo thân thể mà nói thì chính là chất xúc tác mạnh nhất, có thể khiến cho thân thể mới tái tạo của ta đi đến trạng thái đỉnh phong ở trong một khoảng thời gian cực ngắn, có thể nói là một loại đồ ăn cực kỳ tuyệt vời a, chẹp chẹp, càng

nói càng khiến cho miệng ứa nước miếng..." Tiểu Yêu nói lấy nói để, liền liếm môi một cái.
"Vậy thì hãy làm ơn nhé, đại ca ca?"
"Ồ!" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Cứ giao cho ta a!"
Vừa dứt lời...
"Tích! Hệ thống nhắc nhở! Chúc mừng kí chủ! Hoàn thành nhiệm vụ [hóa giải thù hận].."
"Một nửa!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Cái đồ hệ thống tồi tệ, lại còn học được cách nói chuyện lấp lửng này?
"Hệ thống nhắc nhở: Khụ khụ, nói tóm lại là chúc mừng kí chủ, một trong hai đối tượng của nhiệm vụ - Dương Xuân đã tín nhiệm đối với ngài 100%, đã nói ra nguyên nhân quật khởi lớn nhất của bản thân cho ngài, mời kí chủ không ngừng cố gắng, lấy được 100% tín nhiệm của Trần Tiêm Tiêm, cố gắng phấn đấu về phía tư liệu mới tiếp theo a!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Cái đệch, vừa nghe đến mấy chứ tư liệu mới tiếp theo, liền không quá muốn tiếp tục phấn đấu.
Khụ khụ!
Không nên, không nên, dạng này là không được! Đừng quên, ban thưởng nhiệm vụ thế nhưng chính là thoát khỏi tương lai hẳn phải chết a! Ta nhất định phải hoàn thành!
Bất quá thì ra là thế a, cái 100% tín nhiệm này, chính là khiến cho nhân vật chính nói ra bí mật và cơ duyên quật khởi lớn nhất của bản thân đối với ta hay sao, nói như vậy, bí mật quật khởi của Trần Tiêm Tiêm là cái gì? Loại nhân vật như nhân vật chính này từ trước đến nay đều là độc nhất vô nhị, nếu như cũng đã có nhẫn chứa tiểu tỷ tỷ, vậy thì cơ duyên của Trần Tiêm Tiêm...Hẳn là một loại bảo vật đặc biệt cường hãn nào đó?
Vừa nghĩ, Trần Khuynh Địch vừa nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm, vô thức nói ra: " Tiêm Tiêm sư muội thì sao?"
"Ách? !"
"Muội không có điều gì muốn nói với ta hay sao?"
Trong cái chớp nhoáng này, trong lòng của Trần Tiêm Tiêm chỉ còn lại một cái suy nghĩ.
Hỏng bét rồi! Chẳng lẽ là ta đã bị sư huynh phát hiện ra sự tình trộm bộ trang phục Phật môn kỳ quái kia!
Chuyện này vẫn được Trần Tiêm Tiêm một mực chôn giấu ở trong lòng.
Nguyên nhân lúc đầu, là vào thời điểm ở Thành Thanh Đế Nam Cương Đạo, ngoài ý muốn phát hiện ra bản Quỳ Hoa Bảo Điển kia ở bên trong mật thất bế quan của ca ca.

Lấy sự cố đó xem như là điểm xuất phát, kết quả cuối cùng là Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đã lấy đi một bộ quần áo của ca ca, đồng thời tịch thu bản Quỳ Hoa Bảo Điển kia .

Chương 494: Tái tạo thân thể

Quỳ Hoa Bảo Điển thì còn đang ở trong túi trữ vật của Trần Tiêm Tiêm, loại tà thư này đương nhiên là sẽ bị nàng trấn áp ở trong tầng trữ vật thấp nhất, Trần Tiêm Tiêm còn bố trí một tầng phong ấn ở bên ngoài, tránh khỏi việc đại ca ca ngày nào cũng nhìn thấy quyển sách này, nhưng mà một mặt khác, thì có quan hệ đến bộ quần áo kia của đại ca ca…không biết vì sao, đã bị Thông Thiên Phù Đồ ở trong cơ thể của Trần Tiêm Tiêm hấp thu hết.
Thông Thiên Phù Đồ sau khi hấp thu hết quần áo đã diễn hóa ra một vị lão hòa thượng, vào mỗi lần tu vi của Trần Tiêm Tiêm có chỗ tiến bộ, cũng sẽ giao thủ cùng với vị lão hòa thượng kia, rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu của bản thân, củng cố căn cơ, đồng thời vào thời khắc mấu chốt còn có thể dẫn dắt ra một bộ phận lực lượng của lão hoà thượng...
Nhưng vấn đề là: đây đều là do Trần Tiêm Tiêm vụng trộm làm!
Ca ca không biết!
Bởi vì chuyện này có quan hệ đến bí mật lớn nhất của Trần Tiêm Tiêm, cho nên nàng vẫn luôn không dám thổ lộ đối với Trần Khuynh Địch, hơn nữa Trần Khuynh Địch cũng một mực không có hỏi, cho nên nàng vẫn giữ lại ở trong lòng cho tới hôm nay, mà bây giờ, vào sau khi Dương Xuân chủ động nói ra "Bí mật" của bản thân trước một bước, Trần Tiêm Tiêm tự nhiên cũng liên tưởng đến bản thân.
Cuối cùng ở dưới lời chủ động hỏi thăm của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm liền lập tức giựt mình tỉnh lại.
Chuyện lúc trước đã bị bại lộ!
"Ách, cái này, cái kia..." Trần Tiêm Tiêm chớp mắt, nhìn trái nhìn phải, lộ ra bộ dáng rất là bối rối.
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì cảm thấy không rõ ràng cho lắm.
Chuyện này là sao a? Đã phát sinh ra cái gì? Bị ốm sao?
Trần Khuynh Địch nhìn sắc mặt đỏ bừng của Trần Tiêm Tiêm, sau khi trầm ngâm trong chốc lát, liền quyết định thể hiện ra EQ vốn có của người xuyên việt một chút, thế là hắn ôn nhu nói với Trần Tiêm Tiêm: "Nên uống nhiều nước nóng."
Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
Không đợi Trần Tiêm Tiêm kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch liền mang theo một loại cảm giác thành tựu kỳ quái quay người nhìn về phía Dương Xuân cùng với tiểu Yêu, nói: "Được rồi, tiểu Yêu, thời gian không còn nhiều, nếu muốn tái tạo thân thể ở bên trong bí cảnh mà nói, vậy thì hãy thực hiện càng sớm càng tốt, ta cũng sẽ toàn lực hỗ trợ ngươi."

"Cám ơn đại ca ca." Tiểu Yêu liếc mắt đưa tình đối với Trần Khuynh Địch, vừa cười vừa nói.
Sau đó Trần Khuynh Địch liền cùng với Dương Xuân còn có tiểu Yêu mở ra một cái hang động nhỏ đơn sơ ở phụ cận, sau đó nhờ Lạc Tương Tư hộ pháp, chuẩn bị bắt đầu quá trình tái tạo nhục thân.
Chỉ còn lại một mình Trần Tiêm Tiêm đang đứng tại chỗ trầm tư.
Ca ca nói như vậy là có ý gì?
Vào giờ khắc này, Trần Tiêm Tiêm đang toàn lực vận chuyển đầu óc của mình, không ngừng tự hỏi năm chữ "nên uống nhiều nước nóng" mà ca ca vừa nói là có ý gì, ca ca từ trước đến nay đều rất thông minh, tuyệt đối là sẽ không có khả năng làm ra sự tình không có ý nghĩa, cho nên ở trong lời nói này khẳng định sẽ mang theo lời nhắc nhở.
Ca ca rốt cuộc là muốn hi vọng bản thân mình làm gì? Chẳng lẽ nói ca ca đã sớm phát hiện ra sự tình mình lấy đi bộ quần áo kia, chỉ là vẫn một mực không nói! Ách! Chuyện này thật đúng là quá xấu hổ! Gương mặt nhỏ của Trần Tiêm Tiêm trở nên đỏ rực, ở trong nội tâm mừng thầm.
Hoặc nói là, ca ca không thích những cô gái không thành thực, muốn bản thân mình phải chủ động tự thú? Cũng không phải là không có cái khả năng này a! Nhưng, nhưng mà nếu như chủ động tự thú, vậy mình ở trong mắt của ca ca, còn không phải sẽ biến thành muội muội biến thái vụng trộm tiến vào mật thất bế quan để ăn trộm quần áo đã mặc của ca ca hay sao?
Đến lúc đó nhất định sẽ biến thành như thế này:
"Ồ? Nguyên lai là Tiêm Tiêm sư muội khi đó còn từng vụng trộm tiến vào mật thất bế quan của ta, chính là vì mấy bộ quần áo? Muội thích ta đến như vậy sao? Kỳ thật là không cần phải làm như thế, cứ trực tiếp nói với ta là được rồi, chỉ là mấy bộ quần áo mà thôi, coi như có tặng cho muội cũng không có vấn đề gì a."
"Thật dễ thương."
Không được!
Đúng, đúng! Nếu không cứ dứt khoát giá họa cho con nhóc Dương Xuân kia là tốt rồi, dù sao thì lúc trước nàng cũng vụng trộm…Ách, không được a, vạn nhất sư huynh kỳ thật là đã sớm biết mình làm thì sao, đây chẳng phải là khiến cho sư huynh nhận định mình là một người dám làm không dám nhận, kết quả là càng chán ghét mình hơn thì phải làm sao bây giờ?
Đến lúc đó vạn nhất biến thành như thế này:
"Muội cho rằng ta không biết việc mà muội đã làm hay sao? Vốn còn muốn cho muội một cơ hội, nếu thành thật thì ta sẽ tha thứ cho muội, nhưng không ngờ được muội thế mà lại mảy may không có ý muốn hối cải, ngược lại còn giá họa cho Xuân sư muội! Đủ rồi! Muội hãy đi đi! Từ nay về sau ta chỉ có Xuân sư muội mà thôi!

Dương Xuân nở một nụ cười chiến thắng: "Ha ha ha."
A a a! Nếu như phát sinh loại chuyện này còn không bằng chết đi cho xong!
Trần Tiêm Tiêm ôm đầu ở phía dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lạc Tương Tư, rơi vào xoắn xuýt thật sâu.
"Rốt cuộc nên làm cái gì?"
Mà vào thời điểm Trần Tiêm Tiêm đang khổ não…
"Được rồi, đại ca ca hãy cho ta mượn một giọt tinh huyết a, sau đó cứ rót vào trong bình là được."
"Còn dư thì cứ giao cho Dương Xuân là được rồi!"
"Không có vấn đề gì chứ?" Trần Khuynh Địch khá là nhiệt tình nói ra, dù sao thì tiểu Yêu thế nhưng cũng đã ôm chặt đùi của nhân vật chính, mà bản thân hắn tối đa chỉ có thể thuộc về bạn bè của nhân vật chính, còn không biết là có thể ôm đùi hay không đây, tự nhiên là muốn tạo mối quan hệ cùng với loại nhân vật như tiểu Yêu.
"Yên tâm đi!" Tiểu Yêu đung đưa cái đuôi mèo.
"Cũng đừng xem thường Dương Xuân a, hiện tại nàng đã đạt được Tạo Hóa Viêm – một trong ba đại kỳ hoả, có Tạo Hóa Viêm, chỉ cần sinh mệnh lực của đại ca ca không đoạn tuyệt, muốn tái tạo nhục thân quả thực là một chuyện dễ như trở bàn tay, thuận tiện nhắc tới, Tạo Hóa Viêm còn có thể giúp Dương Xuân làm hao mòn độ khó đột phá Hỏa Luyện Kim Đan đấy."
"Lợi hại đến như vậy?"
Tâm tình muốn ôm chặt đùi của Dương Xuân ở trong lòng của Trần Khuynh càng trở nên nóng bỏng!
"Hãy bắt đầu nào!"
"A a!"
Sau khi Trần Khuynh Địch nói ra, gương mặt mèo nhân tính hoá của tiểu Yêu cũng dần dần toát ra mấy phần vẻ nghiêm túc, mà gần như đồng thời, ở trên tay của Trần Khuynh Địch, quang mang màu trắng nồng nặc giống như hồng thủy vỡ đê cũng đổ ra, rõ ràng là sinh mệnh lực do Trần Khuynh Địch dung hợp nguyên thần, cương khí, khí huyết mà thành.
Mà ở một bên, hai tay của Dương Xuân cũng kết ấn quyết, Tạo Hóa Viêm màu tím bỗng nhiên sáng lên, cũng không quá dồi dào, chỉ là một tia lửa màu tím, rõ ràng là ngọn lửa vô hình, lại toát ra sinh mệnh lực khủng bố còn muốn vượt qua Trần Khuynh Địch, đồng dạng rơi vào phía trên hồn thể hư ảo của tiểu Yêu.

Chương 495: Mèo Ba Tư

Ầm ầm!
Theo việc Tạo Hóa Viêm dung hợp cùng với hồn thể, thân hình của tiểu Yêu cũng dần dần bị hai người bao trùm, từng đạo từng đạo sinh mệnh lực trải qua sự rèn đúc của Tạo Hóa Viêm, hóa thành từng sợi tơ dần dần bao phủ tiểu Yêu, cuối cùng hóa thành một cái kén tằm, phong tỏa hồn thể của tiểu Yêu ở trong kén tằm. Theo việc tiểu Yêu bắt đầu tái tạo thân thể, toàn bộ bí cảnh cũng bắt đầu sụp đổ thêm một bước.
Đây có lẽ chính là vận mệnh a.
Điểm trung tâm sụp đổ vừa vặn chính là vị trí gò núi mà đám người Trần Khuynh Địch đang đứng, cho nên bí cảnh sụp đổ hoàn toàn không làm ảnh hướng đến đám người Trần Khuynh Địch, trái lại là những người khác ở bên trong bí cảnh, theo việc bí cảnh không ngừng sụp đổ, không gian sinh tồn không ngừng bị giảm bớt, đấu tranh ở giữa song phương cũng trở nên càng thêm kịch liệt.
Nhưng ở bên trong nhiều mặt cạnh tranh, có thể đi đến sau cùng cũng chỉ có mấy người như thế mà thôi, Tần gia Tần Kiền Hoàng, Đạo Môn Trương Chính Nhất, Phật Môn Huyền Lưu Ly, Đại Chu Cơ Hoành Xương, Ma Đạo Long Ngạo Thiên. Trừ 5 vị cường giả tuyệt đối cảnh giới Võ Đạo Tông Sư này, còn có mấy vị Hợp Đạo Tôn Giả vẫn có thể sinh tồn đến lúc cuối cùng: Tiểu Mặc Tử Mặc Môn đương đại, còn có Vô Sinh Đạo Thánh Nữ Yêu Nguyệt cho đến nay vẫn còn chưa xuất hiện. Theo bí cảnh sụp đổ, những người này cũng nhao nhao di chuyển về phía vị trí gò núi mà Trần Khuynh Địch đang đứng.
Ầm ầm! Vừa bắt đầu tái sinh được khoảng một ngày, toàn bộ kén tằm màu trắng cũng dần dần gợn lên từng đạo từng đạo gợn sóng mà mắt trần có thể thấy, chợt bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ khí tức kinh khủng, mặc dù không đạt đến cấp độ Võ Đạo Tông Sư, nhưng cũng viễn siêu Hợp Đạo tôn giả tầm thường, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng dâng lên.
Cuối cùng mãi cho đến khi đạt đến Hợp Đạo Tôn Giả cực hạn, mới từ từ ngừng lại.
Từ đó về sau, ở phía trên kén tằm màu trắng càng là lan tràn ra từng vết nứt, còn thỉnh thoảng phát ra thanh âm xoạt xoạt xoạt xoạt, nhưng cùng lúc, sức hút của kén tằm cũng bỗng nhiên tăng mạnh, không ngừng thu nạp thiên địa nguyên khí ở chung quanh, ngay cả Trần Khuynh Địch đang ở bên cạnh một mực duy trì cung ứng cũng biến đổi sắc mặt.
"Sắp ra rồi à?"

Vừa dứt lời, kén tằm màu trắng lại phát ra một tiếng động lớn, ngay sau đó toàn bộ kén tằm rốt cục cũng bắt đầu vỡ vụn ra dọc theo những vết nứt, từng khối mảnh vỡ kén tằm rơi xuống đất, lại hóa thành thiên địa nguyên khí tinh khiết nhất tràn vào bên trong kén tằm, mà ở lỗ hổng bị phá vỡ trên kén tằm, một đôi mắt màu xanh da trời chậm rãi mở ra.
Một giây sau, khí thế hung lệ ngất trời bỗng nhiên bộc phát ra!
Từng khối mảnh vỡ kén tằm nổ tung, nhưng lại hóa thành thiên địa nguyên khí nồng nặc quay trở về, bị bóng đen ở bên trong kén tằm vỡ nát thôn phệ toàn bộ hầu như không còn, mà theo kén tằm hoàn toàn biến mất, bóng đen bỗng nhiên ngẩng đầu, mở ra cái miệng to như chậu máu, lộ ra răng nanh bén nhọn, phảng phất như có thể cắn nát sắt thép.
Bóng đen ưỡn ngực ngẩng đầu, hét dài một tiếng!
"Meoooo!!!"
Mặc dù thanh âm có cảm giác đặc biệt hài hước, nhưng khí thế ở trong đó lại không giả một chút nào, mang theo sự cuồng hỉ cùng với kích động nồng đậm, trực tiếp dẫn động thiên địa nguyên khí ở chung quanh, hóa thành từng cơn sóng màu trắng, ngoại trừ Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân, núi đá ở chung quanh đều bị những cơn sóng trắng này phá huỷ.
"Meo meo meoooo! ! !"
Thét dài liên tục mấy tiếng, giống như là đang phát tiết tình cảm của mình, cuối cùng bóng đen cũng thu hồi khí thế của bản thân, quang mang màu đen trải rộng toàn thân dần dần tán đi, thay vào đó, thì là một thân da lông trắng như tuyết, cái đuôi xù linh hoạt, một đôi tai mèo khả ái, còn có đôi mắt xanh thẳm giống như bầu trời.
"Tiểu Yêu?" Dương Xuân cùng với Trần Khuynh Địch ngạc nhiên mà nhìn về phía tiểu Yêu vừa mới tái sinh.
Nói thật, ở dưới góc nhìn của hai người, một người biết rõ tiểu Yêu là yêu thú Cửu Mệnh Miêu trong truyền thuyết, mà một người khác thì cảm thấy tiểu Yêu chính là tiểu tỷ tỷ ở trong nhẫn giúp đỡ nhân vật chính trưởng thành trong thời kỳ đầu, vốn dĩ cho rằng sau khi tiểu Yêu sống lại, hẳn là loại hình uy phong bá khí, giơ tay nhấc chân đều tràn đầy uy nghiêm kia.
"Meo meo meo?"
"Các ngươi thấy thế nào? Tại sao lại nhìn ta như vậy?"
"Chẳng lẽ là đã bị dáng người ưu mỹ của Cửu Mệnh Miêu nhất tộc chúng ta làm cho rung động? Ha ha ha, đây cũng là chuyện không có cách nào."
Dương Xuân cùng với Trần Khuynh Địch: "..."
Sau khi trầm mặt một hồi lâu, Dương Xuân rốt cục cũng có một chút miễn cưỡng mở miệng nói: "Tiểu Yêu, Cửu Mệnh Miêu nhất tộc, chính là cái bộ dáng này của ngươi?"

Tiểu Yêu tự hào gật gật đầu đáp lời: "Đúng thế!"
Nhìn xem tiểu Yêu dạng này, Trần Khuynh Địch vô thức nói ra: "Đây không phải là mèo Ba Tư hay sao, hơn nữa còn là cái chủng loại đặc biệt mập kia!"
"Ta vẫn cho rằng là bản thể của tiểu Yêu ngươi phải rất cao rất lớn, cũng rất phong độ."
"Thất vọng rồi."
Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân ngươi một lời ta một câu, nói đến mức khiến cho khóe mắt của tiểu Yêu giật giật, không kìm lòng được mà nhìn hình dạng của mình.
Không sai a, thân thể khéo léo đẹp đẽ, lỗ tai mèo khả ái, cái đuôi mèo đung đưa, còn có bộ da lông tuyết trắng mềm mại này, sờ tới sờ lui cũng đều có xúc cảm đặc biệt tốt, bất kể nhìn như thế nào, đều là dáng người giống nhau như đúc với tiên tổ Cửu Mệnh Miêu ở bên trong ghi chép, ta đã tái tạo nhục thân phi thường hoàn mỹ a!
Vậy thì hai kẻ nhân loại này đang nói cái gì đấy? Vô luận nhìn từ góc độ nào, đây cũng đều là tư thái yêu thú hoàn mỹ nhất a?
Tiểu Yêu trăm mối vẫn không có cách giải ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn Dương Xuân cùng với Trần Khuynh Địch một cái, nói:
"Hừ!"
"Hai kẻ ngu dân vô tri!"
Ở một bên khác, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư bị dư ba tiểu Yêu tái tạo thành công hấp dẫn cũng đã chạy tới.
"Sư huynh? Đã kết thúc rồi à?"
Trần Khuynh Địch hướng về phía Lạc Tương Tư mới đặt câu hỏi cười nói: "Ừ, đã làm xong."
Nhưng mà đúng vào lúc này.
"Sư huynh!" Trần Tiêm Tiêm đi theo sau lưng Lạc Tương Tư đột nhiên tiến lên, trên mặt mang tràn đầy biểu lộ quyết ý, gằn từng chữ nói ra đối với Trần Khuynh Địch: "Ta có chuyện muốn nói với sư huynh!"
"Hở? !" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nhìn cái bộ dáng nghiêm túc kia của Trần Tiêm Tiêm, trong đầu lóe lên một số thứ:
"Ba năm sau chúng ta sẽ không chết không thôi!"
"Từ hôm nay trở đi chúng ta chính là sinh tử cừu địch!"
"Không cần phải vùng vẫy, số mệnh của ngươi chính là chết ở trong tay của ta!"
"30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, đừng khinh thường thiếu nữ nghèo!"
Bất quá rất nhanh Trần Khuynh Địch liền phản ứng trở lại: Chớ sợ chớ sợ, bởi vì duyên cớ người hảo tâm Thái tử, quan hệ giữa mình bây giờ cùng với Trần Tiêm Tiêm hẳn là đã không còn xung đột quá lớn mới đúng!

Hẳn là sẽ không có nguy hiểm!
Thế là Trần Khuynh Địch lấy can đảm nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện gì?"

Chương 496: Mảnh ghép tư liệu

Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn Dương Xuân ở bên cạnh, lại liếc mắt nhìn tiểu Yêu, lộ ra sắc mặt phức tạp.
Đúng vậy, mình đã bị con nhóc Dương Xuân này vượt lên trước từng bước a, liên tưởng đến kỳ ngộ của bản thân mình, Dương Xuân mặc dù không lấy được Thông Thiên Phù Đồ giống như bản thân mình, nhưng vẫn không rơi vào thế hạ phong, vị tiểu Yêu này hẳn là đã làm ra trợ giúp rất lớn a, vốn phải là bí mật nhất định phải giấu giếm, nàng lại không có một chút do dự nói cho ca ca.
Mà đổi thành bản thân mình, bản thân mình không chỉ có che giấu sự tình Thông Thiên Phù Đồ, còn trộm quần áo của ca ca, mặc dù không biết ở trong đó có huyền cơ gì, nhưng có thể khiến cho Thông Thiên Phù Đồ của mình có phản ứng, nói không chừng đó là cơ duyên mà ca ca hao hết trăm cay ngàn đắng mới thu thập được…mình cũng không thể tiếp tục thờ ơ được nữa!
Nhất định phải nói ra ở trước mặt của tất cả mọi người!
"Sư huynh, kỳ thật bộ quần áo mà sư huynh thu thập lúc trước kia, là đã bị ta lấy đi, ta biết là ở bên trong có cơ duyên rất lớn, nhưng ta lại không nói cho sư huynh."
"Kỳ thật là chuyện này cũng có quan hệ đến bí mật lớn nhất của chính ta, bộ quần áo kia, đã dẫn động kiện bí bảo mà ta đạt được, hơn nữa dường như còn là bí bảo Phật môn, trước đó bà điên Phật môn…Phật môn Huyền Lưu Ly muốn ta gia nhập vào Phật Môn, xem ra cũng là vì nguyên nhân này, đó là một tòa Phù Đồ Tháp."
"Thật xin lỗi! Sư huynh! ta đã một mực gạt huynh!"
Đối mặt với lời tự thú xuất phát từ nội tâm của Trần Tiêm Tiêm….
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Hở? Quần áo? Đó là vật gì?
Sự tình bộ trang bị lão tăng Thiếu Lâm tự quét rác rút thưởng được vào ngày xưa đã sớm bị Trần Khuynh Địch ném lên chín tầng mây!
Mà gần như đồng thời, tiếng pháo nổ của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch.
"Đùng đùng đùng! Chúc mừng kí chủ! Chúc mừng kí chủ!"
"Thành công lấy được 100% tín nhiệm của Trần Tiêm Tiêm, Trần Tiêm Tiêm đã chủ động nói cho ngài bí mật quật khởi lớn nhất của nàng, biết được sự tồn tại đặc thù của bí bảo Thông Thiên Phù Đồ, có thể thanh toán Hệ thống tệ cho hệ thống để lấy được tin tức tương quan."
"Nhiệm vụ [hóa giải thù hận] đã được hoàn thành!"
"Tuyên bố ban thưởng nhiệm vụ: tương lai hẳn phải chết đã được ngài thoát khỏi thành công!"

"Nhân tiện, mở ra ba mảnh ghép tư liệu hoàn toàn mới, kí chủ đã thành công hoàn thành mảnh thứ nhất, mời kí chủ hãy tự mình khai quật mảnh ghép hình thứ hai, nhắc nhở kí chủ một lần nữa, bộ tư liệu tiếp theo sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tương lai của kí chủ, mời kí chủ hãy đối mặt tích cực với nó."
"Nhắc nhở ngoài định mức: Khà khà khà khà…"
Nghe một tràng tiếng cười không rõ ý vị kia của hệ thống, Trần Khuynh Địch há to miệng, mất nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần.
Mà vào lúc này, vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch, hay là tiểu Yêu, đều không có chú ý tới. Lạc Tương Tư đang dùng sắc mặt nghiêm chỉnh phức tạp mà nhìn Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Bầu không khí hiện tại là vô cùng xấu hổ!
Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư thì tạm thời không nói, Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm thì không thể nghi ngờ đang rơi vào trong một không gian yên tĩnh, không nói đến những cái khác, Trần Khuynh Địch thật vất vả mới lấy lại tinh thần từ bên trong thanh âm của hệ thống, liền nhìn thấy ánh mắt khẩn trưởng mang theo vài phần chờ mong của Trần Tiêm Tiêm, ở trong chờ mong lại mang theo vài phần lo lắng nhìn hắn.
Như vậy thì hắn phải mở miệng như thế nào a!
Mà ở phía đối diện, Trần Tiêm Tiêm cũng rơi vào xoắn xuýt thật sâu.
Vì sao ca ca lại không nói một lời nào? Chẳng lẽ là ca ca đang rất nổi giận hay sao, không thể nào!
Ta, ta cũng biết rõ ta làm như vậy là không đúng rồi, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác a, ca ca vẫn luôn không đề cập tới, nếu như sớm nói với ta mà nói, ta nhất định sẽ nói cho ca ca.
Không, không được! Đây là hành vi trốn tránh, không thể làm như vậy! Ta muốn nhìn thẳng vào sai lầm của mình!
Toàn thân của Trần Tiêm Tiêm run rẩy, cúi thấp đầu cắn chặt môi.
Đúng! Mặc kệ cuối cùng ca ca có ý kiến đối với ta như thế nào, ta cũng đều nhất định phải nói ra!
Ta sẽ không hối hận!
Nhìn cái bộ dáng này của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh: "Ách, quần áo? Quần áo cái gì chứ! Không sao cả! Đúng thế, cũng chỉ là quần áo mà thôi!"
"Ca ca?" Trần Tiêm Tiêm ngẩng đầu, lộ ra bộ dáng hai mắt đẫm lệ mông lung, gương mặt ửng đỏ.
Thấy vậy Trần Khuynh Địch chính là cảm thấy kinh ngạc, trong lúc hoảng hốt nhịp tim phảng phất như là đã đập chậm một nhịp.
"Thực sự không sao cả sao? Sư huynh không thèm để ý sao? Ta đã gạt sư huynh..."
"Không sao cả!" Trần Khuynh Địch vội vàng vẩy tay nói: "Ai cũng có

một ít bí mật nhỏ, ta cũng có a, cho nên không cần phải xoắn xuýt như vậy, kỳ thật thì nếu muội không nói cho ta cũng không sao cả, ta thực sự là sẽ không để ý."
Nói đùa, ta đến hiện tại còn chưa kịp hiểu được là ngươi đang nói cái gì, bất quá cứ khẳng định không sai là được rồi! Nhân vật chính làm sao sẽ sai đây!
Nhìn Trần Khuynh Địch hốt hoảng, Trần Tiêm Tiêm đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: " Ta rất vui"
"Nàyyyyy!"
Dương Xuân nhảy đến trước mặt của Trần Khuynh Địch! Vô tình ngăn chặn sự giao hội tầm mắt giữa Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm, một tiếng hét lên càng là trực tiếp che lấp thanh âm của Trần Tiêm Tiêm, cũng cắt đứt bầu không khí ở giữa Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm, ở một bên khác, Lạc Tương Tư thì đang chậm rãi di chuyển, đi tới bên cạnh Trần Khuynh Địch.
"Sư huynh."
"Hả? Đã xảy ra chuyện gì?"
"Ở bên ngoài truyền đến không ít khí tức cường đại, dường như là có người đang đi đến nơi này." Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, bày ra bộ dạng giải quyết việc chung, không có bất kỳ tư tâm, mở miệng cảnh báo, nhưng ánh mắt vẫn liếc nhìn về phía phương hướng Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Mà ở một bên khác, Dương Xuân thì đang truyền âm đấu khẩu kịch liệt cùng với Trần Tiêm Tiêm.
"Lại là ngươi, cái con nhóc này!"
"Thế mà lại sử dụng loại chiến thuật đáng thương này, quá âm hiểm!"
Trần Tiêm Tiêm đanh mặt lại, không muốn rụt rè ở trước mặt của Dương Xuân, lộ ra thần sắc rất là cường ngạnh.
Bất quá rất nhanh, mọi người liền thoát ra khỏi loại cảm giác vi diệu này, phân biệt nhìn về phía mấy cái phương hướng bất đồng, mà ở những phương hướng kia, có mấy đạo khí tức quấn vào nhau, vọt lên tận trời.
Cùng lúc đó, ở ngoài mấy dặm bên ngoài vị trí gò núi của đám người Trần Khuynh Địch…
"Không ngờ được ngươi thế mà lại khôi phục nhanh như vậy!"
"Ha ha!"
Tần Kiền Hoàng tản ra khí thế ngút trời, mà ở phía đối diện, thì là Long Ngạo Thiên cầm ngọc đao trong tay, bất quá chuôi ngọc đao này đã khác biệt với thời điểm ban đầu, đã bị Long Ngạo Thiên lấy ma khí bản thân không ngừng tiêm nhiễm, bây giờ đã sớm cởi ra bề ngoài trắng phau, thân đao giống như vừa mới được đúc thành từ ngọc đen, mang theo phong mang cực kỳ sắc bén.

Chương 497: Chào buổi sáng

"Là thủ pháp của Ma Đạo sao? Tự tổn căn cơ...thì ra là thế, là bởi vì ở bên trong bí cảnh sao?"
"Vừa vặn, còn chưa gặp được Trần Khuynh Địch, liền dùng ngươi để khai đao." Long Ngạo Thiên lộ ra thần sắc lạnh lùng, nói: "Lần trước ta nhất thời chủ quan, nhưng lần này sẽ không như vậy!"
"Nhất thời chủ quan?"
"Đương nhiên!" Đối mặt với sự trào phúng của Tần Kiền Hoàng, ngữ khí của Long Ngạo Thiên không dao động một chút nào: "Bình sinh ta chỉ thua qua một lần, cũng chỉ thất bại một lần, ngoài ra thì dĩ nhiên là do nhất thời chủ quan, nếu ngươi không tin thì hãy đánh tiếp!"
"Ta cũng không có hứng thú chơi đùa với ngươi." Tần Kiền Hoàng quay đầu lại, từ trước đến nay cái nàng tôn trọng chính là chủ nghĩa thực dụng, tuyệt đối không tôn sùng chiến đấu không có ý nghĩa, trên thực tế là vào trước đó Long Ngạo Thiên đột nhiên xuất thủ đã khiến cho nàng vội vàng không kịp chuẩn bị, lần này nàng đương nhiên sẽ không để cho Long Ngạo Thiên lặp lại.
"Xin nhờ hai vị."
Nói xong, ở sau lưng của Tần Kiền Hoàng, Trương Chính Nhất cùng với Huyền Lưu Ly đứng ra theo thứ tự, khí thế phân biệt thuộc về hai mạch Phật, Đạo xông lên thiên không, trực tiếp ép về hướng Long Ngạo Thiên. Mà ở bên Long Ngạo Thiên, ngoại trừ hắn, Thái Tử Hoành Xương cũng bước ra một bước, Hắc Long gào thét, tiến hành ngăn cản Trương Chính Nhất lần thứ hai, mà Huyền Lưu Ly thì giằng co cùng với Long Ngạo Thiên.
"Tu sĩ Ma Đạo, nếu chưa gặp được Trần Khuynh Địch, vậy liền dứt khoát giải quyết ngươi trước!"
"Trần Khuynh Địch?" Long Ngạo Thiên nhướng mày, hỏi: "Ngươi cũng nhận biết Trần Khuynh Địch?"
"Đương nhiên!" Huyền Lưu Ly nhướn lông mày lên, nói: "Lần này hắn sẽ trở thành bại tướng ở dưới tay ta."
"???" Khóe mắt của Long Ngạo Thiên run rẩy, dị tượng trời khóc ra máu lại hiện ra, đao ý lăng lệ bức thẳng về phía Huyền Lưu Ly: "Ta chém ngươi!"
"A Di Đà Phật!" Huyền Lưu Ly dựng lên một cỗ pháp tướng Quan Âm, phật chưởng giống như mây và mưa, trực tiếp va chạm với dị tượng trời khóc ra máu hoá thành đao ý của Long Ngạo Thiên.
Mà ở một chỗ khác, Long Ngạo Thiên cùng với Trương Chính Nhất thì vẫn còn đang vờn nhau, không hề quyết liệt như trận chiến giữa Huyền Lưu Ly cùng với Long Ngạo Thiên.
Mà ở bên ngoài khu vực giao chiến, Tần Kiền Hoàng lại chậm rãi rời

đi, đi thẳng tới phụ cận một gò núi nhỏ, ở nơi đó, Thánh Nữ Yêu Nguyệt của Vô Sinh Đạo cùng với một vị thanh niên mặc áo đen đang đứng cùng với nhau.
"Người của Vô Sinh Đạo? Còn có…Mặc Tử của Mặc Môn?"
"Đúng thế!" Yêu Nguyệt lên tiếng.
Mà ở bên cạnh, thanh niên áo đen thì cúi người chào Tần Kiền Hoàng: "Tại hạ là Lỗ Diệu, cũng không phải là Mặc Tử đương thời, hiện tại chỉ là chỉ là Tiểu Mặc Tử mà thôi."
"Mặc Môn đúng là đã suy thoái, thế mà lại cấu kết với Vô Sinh Đạo…"
"Ha ha!" Tiếng cười của Yêu Nguyệt cắt đứt lời nói của Tần Kiền Hoàng, dùng đôi mắt đẹp rất có thâm ý mà nhìn đối phương: "Nói trở lại, nếu trước đó ta không nhìn lầm mà nói, Tần cô nương hẳn là đã bị vị Minh Giáo kia đả thương a, cũng không biết là bây giờ còn còn lại mấy phần thực lực? Hoặc là đã khôi phục lại như lúc ban đầu?
"Ngươi có một thử một chút hay không?" Tần Kiền Hoàng lộ ra thần sắc lạnh lùng, hoàn toàn không có một chút dao động nào.
"Xác thực là muốn thử một chút đây." Nụ cười của Yêu Nguyệt không thay đổi, bước ra một bước, một đạo bạch quang triển khai ở sau lưng nàng trong chớp mắt, đại đạo tràn ngập chân trời, hóa thành một đám mây trắng, bên trên mây có Thiên Quốc cực lạc sừng sững trong thiên khung, sau khi pháp tướng Thiên Quốc giáng lâm, hoàn toàn không có sự quỷ dị của Ma Đạo, ngược lại còn tràn đầy cảm giác thiêng liêng thần thánh, khiến cho người ta không tự chủ được trầm mê ở trong đó.
"Điêu trùng tiểu kỹ!" Tần Kiền Hoàng hít thở, pháp tướng Thượng Hoàng Huyền Quang xuất hiện ở phía sau, thiên địa lực lượng bốn phía trực tiếp bị nàng cô đọng thành một tòa Thần Sơn năm màu đập xuống, va chạm ầm ầm với pháp tướng Thiên Quốc của Yêu Nguyệt, trước sau bất quá chỉ mấy giây, pháp tướng Thiên Quốc liền sụp đổ ầm ầm, còn Thần Sơn thì trực tiếp đập về phía đỉnh đầu của Yêu Nguyệt.
Nhưng mà không đợi Thần Sơn chân chính rơi xuống, một chiếc cự phủ Khai Thiên đã bổ thiên địa nguyên khí ra, lấy uy thế khai sơn phá thạch bổ vào bên trên Thần Sơn năm màu, bổ nát toàn bộ Thần Sơn, Thần Sơn hóa thành một đoàn thiên địa nguyên khí tản mạn ra.
Mà sau khi bổ nát Thần Sơn, cự phủ Khai Thiên lại phát ra một tràng âm thanh máy móc, sau đó vậy mà biến hóa thành một cái hộp sắt vuông phiêu phù ở bên cạnh Tiểu Mặc Tử - Lỗ Diệu.
"Vạn Đạo Cơ Hạp của Mặc Môn?" Tần Kiền Hoàng chau mày, nhìn chằm chằm về phía Yêu Nguyệt cùng với Lỗ Diệu, bầu không khí lập tức trở nên ngưng trọng.
Mà cùng lúc đó…
Đám người Trần Khuynh Địch tiến hành thu liễm khí tức, lặng lẽ trốn

ở bên trong gò núi, xuyên thấu qua khe hở quán sát Tần Kiền Hoàng, Yêu Nguyệt còn có Lỗ Diệu.
Làm sao bây giờ? Ở trên đỉnh đầu có người đánh nhau, bầu không khí rất khẩn trương, ta hiện tại có nên đi ra ngoài hay không?
Nhưng kết luận lại mà nói, Trần Khuynh Địch cũng không thể trốn được bao lâu.
Bởi vì vào lúc đầu Tần Kiền Hoàng động thủ với Yêu Nguyệt và Lỗ Diệu, khí thế giữa song phương bộc phát ra đã trực tiếp hất bay hơn phân nửa cái gò núi nhỏ, đám người Trần Khuynh Địch tự nhiên là cũng không thể ẩn nấp được nữa.
"Ầm."
Theo cái gò núi nhỏ sụp đổ, đám người Trần Khuynh Địch bị bại lộ ở trong không khí, mặc dù đã thu liễm khí tức, nhưng mọi người ở đây cũng không phải là kẻ mù lòa, tự nhiên là phóng lực chú ý lên trên người của Trần Khuynh Địch, nhất là Long Ngạo Thiên cùng với Huyền Lưu Ly đang kịch chiến với nhau.
"Trần Khuynh Địch?"
Tần Kiền Hoàng nhíu mày nhìn Trần Khuynh Địch, mà Yêu Nguyệt thì giống như cười mà không phải cười, chỉ có Lỗ Diệu là lộ ra sắc mặt cổ quái, bầu không khí đột nhiên trở nên hết sức khó xử.
Sau khi trầm tư trong chốc lát, Trần Khuynh Địch liền phất phất tay, nói: "Chào buổi sáng? Mọi người đã ăn cơm hay chưa? Ta vừa mới đi ngang qua..."
"Trần Khuynh Địch!"
Không đợi Trần Khuynh Địch biểu đạt xong thiện ý của mình, ở một phía chiến trường liền bỗng nhiên truyền đến một tiếng rồng gầm giận dữ, chỉ thấy Thái Tử Hoành Xương trước đó vẫn đang một mực triền đấu cùng với Trương Chính Nhất, vậy mà trực tiếp bỏ mặc Trương Chính Nhất, giống như một đạo tia chớp màu đen lao vọt về phía Trần Khuynh Địch.
Ở bên trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có Thái Tử Hoành Xương là tùy tâm sở dục nhất. Huyền Lưu Ly xuất thân từ Phật Môn, Long Ngạo Thiên bây giờ cũng là người Minh Giáo Ma Đạo, Tần Kiền Hoàng thì có thương thế trên người, Trương Chính Nhất vốn là không có hứng thú gì đối với Trần Khuynh Địch, mà Yêu Nguyệt cùng với Lỗ Diệu lại càng không có lý do đối địch cùng với Trần Khuynh Địch, tính toán như vậy, thì cũng chỉ có một mình Thái Tử Hoành Xương là không có một chút trói buộc nào.
Dù sao thì hắn cũng không muốn đảm nhiệm vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, mục đích hắn tới nơi này chỉ là tìm Trần Khuynh Địch để rửa sạch nhục nhã, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, hắn làm sao lại có thể thờ ơ? Hơn nữa nếu như có thể khiến cho Trần Khuynh Địch bị loại khỏi lần tuyển chọn này, vậy thì đó càng là điều mà Thái Tử Hoành Xương hi vọng.

Chương 498: Liên thủ với nhau

Cho nên Thái Tử Hoành Xương chính là người đầu tiên xuất thủ! Mà hành động của hắn cũng lập tức đốt cháy chiến trường bởi vì Trần Khuynh Địch xuất hiện mà trở nên yên tĩnh.
Ầm ầm!
"Là ngươi!" Trần Khuynh Địch trừng trừng hai mắt, lập tức nhận ra kẻ trước đó đã kịch chiến với hắn ở Tây Cương Đạo, cuối cùng bị hắn đánh cho chạy trối chết kia!
"Hồng cái gì thái tử!"
Cơ Hoành Xương: "..."
Rống! Cự Long màu đen ngửa mặt lên trời thét dài, mang theo sự bi phẫn cùng với tức giận nồng đậm, trong khi vảy rồng đóng mở, toàn bộ cơ thể rồng to lớn đều phun ra nuốt vào thiên địa nguyên khí, rõ ràng chỉ có chiều dài hơn mười trượng, nhưng lại phảng phất như là vô cùng khổng lồ, tràn đầy giữa thiên địa, bộc phát ra khí thế bá liệt như lửa.
Cự Long màu đen hít vào một hơi, liền hút khô thiên địa nguyên khí ở bốn phía, sau đó lượng thiên địa nguyên khí này trải qua sự rèn luyện của Cự Long, hóa thành khí huyết hùng hậu gào thét mà ra, phảng phất như một đầu Thiên Long Thái Cổ chân chính giáng lâm đến trần thế, treo cao cao ở trên bầu trời phảng phất như một khỏa mặt trời mới mọc vĩnh viễn cũng không tắt.
Một trảo vỗ xuống!
Khí huyết Cự Long màu đen vọt thẳng lên trời cao, giống như Thần Ma, trảo rồng dữ tợn không có bất kỳ ý cảnh nào, có chỉ có cơ thể rồng kiên cố cô đọng đến mức tận cùng, còn có ở phía dưới thân thể, khí huyết nóng như núi lửa, trảo rồng chưa đến, cỗ kình phong trầm trọng kia liền đè ép mặt đất ở bốn phía Trần Khuynh Địch
"Hít hà!" Đối mặt với một kích này của Thái Tử Hoành Xương, Trần Khuynh Địch hít vào một ngụm khí lạnh.
Không thể không thừa nhận, Thái Tử Hoành Xương sau khi đột phá Võ Đạo Tông Sư cùng với thời điểm hắn ở Tây Cương Đạo giống như là hai người. Nguyên nhân là do Thái Tử Hoành Xương tu luyện Hàng Thế Long Vương Chân Kinh. Môn võ công tuyệt thế này chính là tuyệt học của hoàng thất Đại Chu tiền triều, là Thiên Tử Thuật tiêu chuẩn. Dựa theo phương pháp tu luyện bình thường, hắn sẽ dùng cương khí diễn hóa chín đầu Hàng Thế Chân Long, sau đó hợp nhất chín đầu Hàng Thế Chân Long ngưng tụ ra một đầu Hàng Thế Long Vương, mượn nhờ lực lượng của Hàng Thế Long Vương nhất cử đột phá đến Võ Đạo Tông Sư.
Nhưng Thái Tử Hoành Xương thì lại khác biệt.

Hắn mượn nhờ Tử Mẫu Nguyên Thai diễn hóa ra phân thân, ở cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả liền có trọn vẹn chín đầu Hàng Thế Long Vương, chỉ là do hắn một mực áp chế bản thân không đột phá, chính là vì ở thời điểm Võ Đạo Tông Sư, dùng lực lượng đột phá hội tụ chín đầu Hàng Thế Long Vương thành một đầu Hàng Thế Long Thần.
Vì hoàn thành một bước này, Thái Tử Hoành Xương cũng không tu luyện những công pháp khác, cũng không lĩnh ngộ ra ý cảnh võ học gì, thậm chí là không mượn danh nghĩa của bất luận một kiện Thần Binh nào, nhưng vẫn rất cường đại, chín đầu Hàng Thế Long Vương cũng khiến cho hắn đứng sừng sững ở cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong, ở trong thế hệ tuổi trẻ ít có người nào có thể địch lại.
Nhưng chín đầu Hàng Thế Long Vương cuối cùng vẫn khiến cho lực lượng phân tán, vào thời điểm ở Tây Cương Đạo hắn mặc dù cũng hóa thân thành Hắc Long, nhưng lực lượng ở trong đó cũng không phải là một thể, dẫn đến việc bị Trần Khuynh Địch cưỡng ép đánh tan, nhưng mà từ sau khi hắn đột phá Võ Đạo Tông Sư, cái nhược điểm này liền không tồn tại nữa, không bằng nói hắn hiện tại…căn bản là không có nhược điểm!
Công phòng nhất thể, khí huyết, cương khí, nguyên thần, hết thảy đều không có sơ hở! Cùng so sánh với ngày xưa, lúc này Thái Tử Hoành Xương trong lúc giơ tay nhấc chân, đều có một loại ý vị viên mãn, nếu như dùng một chữ để hình dung, thì đó chính là: lực lượng!
Khác biệt cùng với quyền ý của Trần Khuynh Địch, hắn không có bất kỳ đồ vật lòe loẹt nào, mà là mật độ các tế bào trong cơ thể đạt đến một trình độ biến thái tạo thành lực lượng kinh khủng!
"Lên!" Trần Khuynh Địch giơ một cánh tay lên trời, khép ngón tay thành đao bổ về phía trảo rồng của Thái Tử Hoành Xương!
Đao quang chợt hiện!
Lực phòng ngự hóa thân Hắc Long của Thái Tử Hoành Xương có thể xưng là kinh diễm, mỗi một miếng vảy đều phảng phất như một tấm chắn Thần Binh cấp thấp, cơ bắp trên trảo rồng cũng càng là cứng rắn như sắt, xương rồng ở phía dưới cơ bắp lộ ra mấy phần ánh ngọc, nhưng vẫn bị một đao của Trần Khuynh Địch chém thành hai nửa! Vảy rồng vỡ vụn! Cơ bắp đứt đoạn! Xương rồng cong vênh!
Nhưng mà Thái Tử Hoành Xương lại hoàn toàn không để ý đến thương thế của bản thân, trảo rồng đứt gãy cũng vẫn còn là trảo rồng, giống như thái sơn áp đỉnh nặng nề đập vào trên đầu của Trần Khuynh Địch, quả thực là mặc kệ đạo đao quang sắc bén đến cực điểm kia, đã ấn toàn bộ thân thể của Trần Khuynh Địch vào trong lòng đất!
Vô luận là ai, thấy một màn như vậy cũng đều sẽ nhận định là thắng bại đã phân, nhưng mà…
"Ngây thơ!"

"Hắn cũng không dễ thua như vậy!" Ở cách đó không xa, Long Ngạo Thiên cùng với Huyền Lưu Ly đã dừng giao thủ đồng thời cười một tiếng khinh thường.
Lời còn chưa dứt…
"Kamejoko! !! !"
Oanh! Một tiếng nổ vang thật lớn truyền ra từ lòng đất, sau đó chỉ thấy một đạo chùm sáng màu trắng chói mắt trực tiếp hòa tan trảo rồng của Hàng Thế Long Thần, thậm chí còn bắn vào bên trong sừng rồng to lớn đen kịt, đánh vỡ nát sừng rồng, ở chung quanh chùm sáng càng là khiến cho không gian bí cảnh chấn động, lưu lại từng đạo từng đạo quỹ tích màu đen.
"? ??"
"Vì sao? Tại sao phải bức ta như vậy? Vì sao!" Trần Khuynh Địch vừa đắc chí than thở, vừa chậm rãi đi ra từ trong hố sâu dưới lòng đất. Không giống với thời điểm ở Tây Cương Đạo, một đòn mới vừa rồi của Trần Khuynh Địch cũng không phải là ứng phó toàn lực, nếu không thì chùm sáng hẳn là đủ để bao trùm toàn bộ Hàng Thế Long Thần. Nhưng cho dù chỉ là như vậy cũng đã đủ để chấn nhiếp mọi người.
"Có ý tứ!"
"Ta quả nhiên là không nhìn lầm ngươi!"
Huyền Lưu Ly cùng với Long Ngạo Thiên nói cùng lúc.
"Hả?" Trần Khuynh Địch ngạc nhiên nhìn về phía Huyền Lưu Ly cùng với Long Ngạo Thiên trực tiếp từ bỏ giao thủ, đồng thời bước ra một bước hướng về phía hắn.
Chẳng lẽ các ngươi không bị một chiêu vừa rồi của ta chấn trụ hay sao? Một chiêu đẹp mắt như vậy!
"A Di Đà Phật...uy lực của một chiêu vừa rồi kia thật là bất phàm, vốn còn muốn chờ đến khi dư nghiệt Đại Chu bị đánh bại thì ta mới động thủ, hiện tại xem ra trái lại là do ta quá cao ngạo."
"Thực lực của ta lúc này không ở trạng thái đỉnh phong."
Huyền Lưu Ly cùng Long Ngạo Thiên trăm miệng một lời nói: "Cho nên lần này hãy liên thủ đối địch là được rồi!"
Ở một bên khác, Thái Tử Hoành Xương vặn vẹo cơ thể rồng, ở trong thanh âm mang theo một chút bất đắc dĩ: "Vậy thì hãy liên thủ với nhau thôi. Chớ có hiểu lầm! Ta không phải là bởi vì tự nhận đánh không lại nên mới liên thủ! Chỉ là bởi vì làm như vậy sẽ đỡ tốn sức hơn mà thôi! Không sai! Ta là người theo chủ nghĩa thực dụng! Không từ thủ đoạn mới là tác phong của ta."
Trong chốc lát, Thái Tử Hoành Xương, Huyền Lưu Ly, Long Ngạo Thiên, khí tức của ba vị Võ Đạo Tông Sư liền bay thẳng lên trời cao!

Chương 499: Ù tai

Trần Khuynh Địch: "? ??"
Vì sao lại trở thành cái dạng này?
Chiến đấu trở nên hết sức căng thẳng, mặc dù ở trong lòng của Trần Khuynh Địch nghìn cái không hiểu, một vạn cái không nguyện ý, nhưng sự thật cũng sẽ không bởi vì ý nghĩ của hắn mà thay đổi, mà huống hồ ở trong mắt mọi người, Trần Khuynh Địch thế nhưng chính là Sát Nhân Cuồng Ma!
Sát Nhân Cuồng Ma, nói một cách khác chính là biến thái, lại nói một cách khác chính là người cuồng chiến đấu! Dạng người này có thể chiến đấu đồng thời cùng với ba người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, tại sao lại không nguyện ý đây?
Bất kể là Long Ngạo Thiên, Huyền Lưu Ly, hay là Thái Tử Hoành Xương, cũng đều nghĩ như vậy, hơn nữa bọn hắn còn âm thầm hâm mộ Trần Khuynh Địch vì có được uy thế như thế.
Xuất thủ trước nhất vẫn là Thái Tử Hoành Xương, chỉ thấy hắn hóa thành Hàng Thế Long Thần phun trào hắc khí, trảo rồng trước còn có sừng rồng bị Trần Khuynh Địch đánh nổ nát trước đó đã nhao nhao hồi phục, cơ thể rồng vặn vẹo, đuôi rồng khổng lồ phảng phất như một chuôi roi thép, hung hăng quất về phía đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch.
Mà Huyền Lưu Ly cũng theo sát phía sau, pháp tướng Quân Âm ngàn tay ngàn mắt kiên quyết lao lên, thiên thủ bóp thành ấn, Sư Tử Ấn, Bảo Bình Ấn, Đại Quang Minh Ấn, Bỉ Ngạn Ấn, vân vân…trong chớp mắt chính là hơn ngàn loại Pháp Ấn oanh ra, đồng thời thiên nhãn cũng bắn ra ánh sáng vàng, cấu thành một cơn mưa vàng!
Phật Môn cuối cùng vẫn là có nội tình rất thâm hậu, Huyền Lưu Ly vừa xuất thủ chính là một kiệt tác, ở xung quanh hơn mười trượng Trần Khuynh Địch toàn bộ đều là phật quang, ở trong mắt của người ngoài là phật quang ấm áp, nhưng khi rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, mỗi một tia phật quang đều phảng phất như một dãy núi liên miên vô cùng nặng nề, ép tới khiến cho hắn căn bản là không có cách nào né tránh.
Gần như đồng thời, Long Ngạo Thiên cũng rút đao mà lao lên!
Long Ngạo Thiên lúc này mặc dù còn chưa hồi phục tới đỉnh phong, nhiều nhất là chỉ có khoảng tám thành thực lực ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng bởi vì nguyên nhân nhặt được một kiện Thần Binh, hắn lúc này kỳ thật so với thời điểm giao thủ cùng với Tần Kiền Hoàng cũng không có bao nhiêu chênh lệch, Nhất Thức Thần Đao chính là chém về phía giữa lưng của Trần Khuynh Địch.
Mà cho đến tận giờ phút này, Trần Khuynh Địch mới kịp phản ứng.

"Cái đệch? ! Đây không phải là Long Ngạo Thiên hay sao?"
Không sai, hắn đúng Long Ngạo Thiên, tốc độ phản ứng của ta là quá chậm a, đậu xanh rau má!
Long Ngạo Thiên hiện tại xem như đã biết được nguyên nhân vì sao vào thời điểm Trần Khuynh Địch nói "Hồng cái gì thái tử", Cơ Hoành Xương lại đột nhiên nổi điên rồi.
Chuyện này đổi thành ai cũng sẽ tức điên a! Thế là Long Ngạo Thiên cũng lập tức nổi điên, đao quang vốn còn đang giữ lại một chút, lập tức phát huy ra toàn lực!
Ba vị chí cường giả thế hệ tuổi trẻ ở trong cùng một thời đại, vô luận là ai cũng có bối cảnh thâm hậu, võ công tuyệt học cũng đều là cực kỳ cường hãn, phóng tới chỗ nào cũng đều là thiên kiêu chi tử trấn áp một thế hệ, mà bây giờ lại liên thủ với nhau xuất thủ đối với Trần Khuynh Địch, cỗ lực áp bách này là rất rõ ràng!
Trọng yếu hơn chính là, bởi vì tính đặc thù của toà bí cảnh này, vô luận ai cũng là ôm suy nghĩ đánh chết Trần Khuynh Địch để xuất thủ! Loại áp lực này, thậm chí là còn vượt qua thời điểm ngày xưa Trần Khuynh Địch lấy tu vi Hợp Đạo Tôn Giả giết Tông Sư ở Tây Vực, cảm nhận được áp lực sinh tử chân chính.
Mà cỗ thanh thế kinh khủng này, cũng khiến cho Tần Kiền Hoàng, Trương Chính Nhất ở cách đó không xa hơi biến sắc, mà Yêu Nguyệt chỉ có cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả càng là lộ ra dị sắc. Mà Lỗ Diệu cũng khá là rung động.
Chỉ có Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư là vẫn bình tĩnh nhất.
"Ách? Đại ca ca của ngươi đang bị người ta vây công kìa? Không có ý định đi lên hỗ trợ hay sao?"
"Không sao cả." Đối mặt với nghi vấn của tiểu Yêu, Dương Xuân vô cùng tự tin nói: "Đại ca ca sẽ không thua."
"Tự tin đến như vậy?"
"Bởi vì đây chính là sự thật."
Đối với lời nói của Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư cũng lộ ra vẻ mặt đó là chuyện đương nhiên, gật đầu một cái.
Chỉ có các nàng đã một đường đi theo Trần Khuynh Địch đi đến cuối mới có thể lý giải, vô luận là ở Thành Thanh Đế Nam Cương, hay là ở Viêm Hán Quốc, lại hoặc là ở Tiêu Thành Tây Vực, Ung Châu Đạo, hay là Tây Cương Đạo, Trần Khuynh Địch cũng đều chưa từng bại! Vô luận là dạng địch nhân gì, cũng đều không đỡ nổi thiết quyền của sư huynh!
Trải qua nhiều chuyện như vậy, ba nữ tự nhiên đã sớm nhận định một cái sự thật, sư huynh chính là vô địch!
Ở bên trong phật quang vô tận, hai mắt của Trần Khuynh Địch đau muốn nứt, sắc mặt trở nên tái xanh.
M* nó!

Sắp bị đánh hội đồng chết rồi!
Cưỡng ép di chuyển thân thể, Trần Khuynh Địch trực tiếp bắt lại thần đao của Long Ngạo Thiên, nhưng cho dù là hắn đã luyện thành nhục thân Kim Đan, cũng bị phong mang khủng bố trên đao xé rách bàn tay, máu tươi có thể so với bảo dược không ngừng nhỏ giọt xuống đất, thậm chí khiến cho mặt đất dưới chân cũng đều xuất hiện mấy phần sinh cơ.
Đồng thời Trần Khuynh Địch cũng đối mặt với cái đuôi rồng quất về phía sau ót, hắn cũng không tránh không né, trái lại còn nhảy vọt lên nghênh đón, một tiếng nổ mạnh giống như là sắt thép va chạm vang lên, vảy rồng ở bên trên đuôi rồng nổ tung, bắn ngược về phía sau, còn Trần Khuynh Địch thì rơi xuống đất một lần nữa, hai chân khảm thật sâu vào trong mặt đất.
Đây là đầu thiết!
Trần Khuynh Địch sau khi rơi xuống vẫn gắt gao nắm lấy trường đao của Long Ngạo Thiên như cũ, hung hăng kéo một phát, quả thực là đã kéo Long Ngạo Thiên vào bên trong quang ấn của Huyền Lưu Ly, sau đó lập tức hít vào và thở ra, cơ bắp xương cốt toàn thân vào thời khắc này đều không ngừng chấn động, sau đó bỗng nhiên phun ra một cái âm tiết cổ quái.
Không nghe được cụ thể Trần Khuynh Địch hô cái gì, tất cả mọi người chỉ cảm thấy thế giới bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, đây là hiện tượng do âm thanh lớn tới một trình độ nhất định mới có thể đưa tới, Long Ngạo Thiên ở gần nhất hai lỗ tai càng là đi du học, mà Huyền Lưu Ly cùng với Thái Tử Hoành Xương càng là bị choáng và ù tai.
Cùng lúc đó, theo một tiếng gầm lên giận dữ này của Trần Khuynh Địch, một đoàn khí trắng cũng được hắn phun ra, nhìn như là thể khí, nhưng trên thực tế lại mang theo một cỗ dương cương chi ý nóng đến mức đủ để để làm tan chảy vàng và sắt, khí trắng dập dờn, khuếch tán ra, phật quang và phật ấn bốn phía liền sụp đổ giống như là một giấc mộng hão huyền vậy!
Khí huyết của võ giả là đủ để tận diệt Quỷ Thần, tà ác bất xâm, mà ở bên trong một ngụm khí trắng này của Trần Khuynh Địch, không chỉ ẩn chứa khí huyết của hắn, còn có nguyên thần, cương khí, ba yếu tố cô đọng mà thành Khí! Hơn nữa còn có quyền ý phá pháp mà Trần Khuynh Địch tôi luyện từ trước cho đến nay, có thể nói là vừa đơn giản vừa phức tạp!

Chương 500: Không biết tự lượng sức mình

Đây cũng chính là do mọi người ở đây đều có thực lực bất phàm, cho dù là Yêu Nguyệt và Lỗ Diệu, mặc dù tu vi chứa đạt đến Võ Đạo Tông Sư, nhưng cũng là người nổi bật ở phía dưới Võ Đạo Tông Sư, nếu như đổi thành người khác, cho dù là Hợp Đạo Tôn Giả, cũng sợ rằng sẽ bị một tiếng rống này của Trần Khuynh Địch chấn cho đến chết.
Không đợi đám người lấy lại tinh thần ở dưới sự ảnh hưởng của tiếng rống, Trần Khuynh Địch liền bắt lấy cơ hội giơ tay lên, đánh ra một quyền về phía khuôn mặt của Long Ngạo Thiên ở gần nhất.
"Ách!" Vào thời khắc mấu chốt Long Ngạo Thiên cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, bàn tay bỗng nhiên phát lực, quả thực là đã vặn vẹo thân đao tránh thoát ra khỏi bàn tay của Trần Khuynh Địch, cuối cùng vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc đặt ngang thanh đao ở trước mặt của mình, cản lại thiết quyền của Trần Khuynh Địch, sau đó cả người liền bị đánh bay ra ngoài.
"Phù..." Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Trần Khuynh Địch mới thở phào một hơi.
"Một đòn liên thủ có thanh thế lớn như vậy, thế mà lại bị hắn dùng ba chiêu phá vỡ!"
Vào giờ khắc này, đừng nói là Tần Kiền Hoàng, Huyền Lưu Ly, Long Ngạo Thiên, còn có Thái Tử Hoành Xương, coi như là Trương Chính Nhất từ khi tiến vào bí cảnh cho đến nay vẫn một mực bình thản, lúc này cũng đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.
"Loại thực lực này..."
"Cũng chỉ có loại thực lực này mới có tư cách!"
Ở cách đó không xa, Yêu Nguyệt cùng với Lỗ Diệu càng là lộ ra thần sắc khác nhau, tự lẩm bẩm.
"Nhìn đi!" Dương Xuân đắc ý chỉ vào Trần Khuynh Địch đang đứng ngạo nghễ ở trung tâm chiến trường, phảng phất như trẻ nhỏ đang khoe khoang đồ chơi mà bản thân thích nhất vậy, hai mắt lấp loé sự tự hào.
Mà Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư cũng không ngừng mà gật đầu, lộ ra biểu lộ "các ngươi đúng là không hiểu biết a".
"Đây chính là kết quả."
"Vậy mà cũng dám khiêu chiến sư huynh, thực sự là không biết tự lượng sức mình."
Cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch đang uy phong ngang ngược thì lại nghĩ thầm: "Xong đời rồi, ta đã bị vắt kiệt sức không sai biệt lắm."
Mặc dù chỉ có ba chiêu, nhưng cơ hồ đã vắt kiệt tất cả khí lực của Trần Khuynh Địch.
Đây cũng không phải là thổi phồng, uy lực mà ba người Long Ngạo

Thiên, Huyền Lưu Ly, còn có Thái Tử Hoành Xương liên thủ với nhau là vượt xa sự tưởng tượng của người bình thường, Trần Khuynh Địch rống to một tiếng đánh lui ba người nhìn như nhẹ nhõm, trên thực tế lại là một đòn mà hắn đã phát huy thể chất của bản thân đến cực hạn mới có thể bộc phát ra.
Võ giả tầm thường khi nói chuyện, trên cơ bản đều là dùng dây thanh trong cổ họng chấn động mới có thể phát ra thanh âm, cho dù là sử dụng một chút võ công sóng âm, cũng chỉ là dùng lực lượng khí huyết, ác khí, hoặc là Nguyên Thần, lấy thủ pháp tương tự khuếch tán ra theo sóng âm mà thôi, trên bản chất cũng không hề có biến hóa.
Nhưng mà tiếng rống vừa rồi của Trần Khuynh Địch thì lại khác biệt. Hắn chính là dùng "Nhân thể" để phát ra tiếng, bao gồm cả cơ bắp, xương cốt, nội tạng toàn thân, kịch liệt chấn động ở trong một cái nháy mắt, hít thở phun ra nuốt vào, vậy mới khiến cho thanh âm của hắn phảng phất như sét đánh trong trời trong, nổ ầm ầm như lôi đình, cho dù chỉ có một cái âm tiết, nhưng lại có uy lực lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.
Sóng âm của một tiếng này rống to này truyền ra, đã trực tiếp chấn động khiến cho Long Ngạo Thiên hoa mắt chóng mặt, mà Thái Tử Hoành Xương ở phía xa xa càng là thân hình không ổn, hóa thân Cự Long màu đen kém chút nữa là rớt xuống từ trên không trung, pháp tướng Quan Âm mà Huyền Lưu Ly đang duy trì càng là không ngừng chấn động, cơ hồ là trực tiếp sụp đổ.
Mà bắt lấy cơ hội ở trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch đã thừa cơ vận chuyển Khí trong thể nội, kết hợp với quyền ý của bản thân, hoá nó thành một đoàn khí trắng mà phun ra, nhìn như chỉ là khí trắng thông thường, nhưng trên thực tế lại phảng phất như một đoàn lửa mặt trời, trực tiếp thiêu đốt phật ấn ở quanh người của Trần Khuynh Địch đến không còn một mảnh. Ở dưới sự kết hợp của một loạt kỹ năng này, trông qua rất là có phong cách…
Nhưng mà gặp quỷ! Chấn động cơ bắp, xương cốt, nội tạng toàn thân trong nháy mắt, ngươi cho rằng đó sẽ là một sự tình dễ dàng hay sao?
Còn có hỗn hợp Khí và quyền ý của bản thân với nhau để đánh ra, nhìn qua đơn giản, nhưng tiêu hao trên thực tế lại tuyệt đối không phân cao thấp đối với một phát Kamejoko vừa rồi.
Ở dưới một loạt thao tác như vậy, Trần Khuynh Địch chính là đang có một ngụm máu kẹt ở trong cổ họng. Nếu như không phải bận tâm đến mặt mũi danh hào Đạo Tử chân truyền của bản thân, hắn đã sớm phun ra.
"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, nuốt ngụm máu kia trở vào, điều chỉnh khí tức lại ở dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Trần Khuynh Địch mới xem như là tạm thời ổn định thân thể.

Bất quá ở dưới một màn như thế, mọi người hắn là đều đã bị ta trấn trụ rồi a?
"Khụ khụ!" Bụi mù bay tứ tán, Long Ngạo Thiên chậm rãi bò dậy từ dưới đất, trên người còn mang theo cát bụi, khóe miệng chảy máu, cái mũi lệch sang một bên, nhìn qua hết sức, chật vật thế nhưng hai mắt ở trong khói đen mờ mịt lại càng trở nên hung lệ, còn có một loại hưng phấn cùng với kích động "ta quả nhiên là không nhìn lầm người".
"Đến! Lại đến! Trần Khuynh Địch! Ngươi có bản lãnh thì hãy đánh chết ta đi!"
"Hãy cho ta nhìn thấy toàn lực của ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Rống!
Không đợi Trần Khuynh Địch đáp lời, ở bên trên bầu trời lại truyền đến một tiếng rồng ngâm, Thái Tử Hoành Xương hóa thân thành Hắc Long trọng chấn thanh thế lần thứ hai, trong ba người hắn là người chịu đòn tốt nhất, cũng là người bảo trì trạng thái tốt nhất từ đầu cho đến bây giờ.
"Ta cũng không tin!"
"Ngươi có bản lãnh thì hãy đánh chết ta đi!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Có cần phải khoa trương như vậy hay không a!
Cơ hồ là theo bản năng, Trần Khuynh Địch liền nhìn về phía Huyền Lưu Ly đứng ở phía cuối cùng.
Bởi vì nguyên nhân nàng là khó giải quyết nhất, tiếng rống lúc trước của Trần Khuynh Địch cũng đặc biệt nhằm vào nàng, ở dưới sự trùng kích của tiếng rống và quyền ý của Trần Khuynh Địch, pháp tướng Quan Âm ở sau lưng Huyền Lưu Ly đã xuất hiện từng vết nứt, nếu như không phải Huyền Lưu Ly vẫn còn đang không ngừng chuyển vận cương khí, chỉ sợ là đã sớm vỡ vụn.
Ở bên trên cái cơ sở này, coi như là Huyền Lưu Ly, hắn là cũng sẽ không có thực lực để tiếp tục động thủ cùng với hắn.
"Ha ha ha."
Khóe mặt của Trần Khuynh Địch giật một cái.
"Ha ha ha ha...!" Huyền Lưu Ly cúi đầu, một tràng cười lạnh quỷ dị không ngừng phun ra từ trong miệng của nàng, mang theo một cỗ hung lệ được kiềm chế đến cực điểm, mà theo tràng tiếng cười này truyền ra, pháp tướng Quan Âm ở sau lưng nàng cũng dứt khoát vỡ nát, một lần nữa hóa thành thiên địa nguyên khí sáp nhập vào trong thiên địa.

Chương 501: Nổi điên

Mà theo pháp tướng Quan Âm sụp đổ, khí tức cả người của Huyền Lưu Ly đều đã xảy ra biến đổi về mặt căn bản, một đầu tóc đen bắt đầu biến hóa từ chỗ sợi tóc, màu đỏ máu dần dần lan tràn ra, chỉ trong chốc lát, mái tóc dài ngang eo của Huyền Lưu Ly liền hóa thành màu máu, rõ ràng là người trong Phật Môn, lại lộ ra bộ dáng hết sức hung lệ.
Mà theo bộ dáng của Huyền Lưu Ly cải biến, lại có một cỗ pháp tướng đứng lên ở sau lưng nàng.
Khác biệt cùng với Quân Âm ngàn tay ngàn mắt đại từ đại bi, cỗ pháp tướng này mặt xanh nanh vàng, ba đầu sáu tay, tay nâng nhật nguyệt, chân đạp bể khổ, trong miệng phun ra nuốt vào liệt hỏa, hoàn toàn không có bộ dáng vốn có của Phật Môn, chẳng bằng nói ngược lại là giống như là ác quỷ La Sát mà Phật Môn trấn áp, tản ra khí thế hết sức hung bạo.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Thấy một màn như vậy, đừng nói là Trần Khuynh Địch, coi như là những người khác, thậm chí là Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương cũng đều biến sắc. Mà kinh ngạc nhất, thì là Trương Chính Nhất xuất thân từ Đạo Môn, có sự hiểu rõ rất sâu đối với địch nhân Phật Môn này.
"A Tu La?"
"Có ý tứ gì?" Tần Kiền Hoàng lùi lại một bước, đứng ở bên cạnh Trương Chính Nhất, hỏi.
"Là thần hộ pháp - một trong Bát Bộ Thiên Long của Đại Lôi Âm Tự thời Thượng Cổ, ở trong quá khứ đã từng là một trong các dị tộc thiên ngoại, về sau bộ tộc này đã bị Phật Tổ trấn áp, hóa thành thần hộ pháp của Phật Môn...Nhưng từ Thượng Cổ cho đến nay, cái bộ tộc này hẳn là đã sớm triệt để tuyệt diệt mới đúng, làm sao vẫn còn người còn sống..."
"Trọng yếu hơn chính là, A Tu La từ trước đến nay chỉ là thần hộ pháp của Phật Môn, nghe vào rất êm tai, nhưng trên thực tế lại chính là một dạng tồn tại giống như nô bộc, Phật Môn bây giờ làm sao lại thu nàng làm đệ tử? Hơn nữa còn là người mạnh nhất của Phật Môn thế hệ này, Phật Môn ở bên kia đến tột cùng là đã nghĩ như thế nào, đầu óc đã hỏng rồi hay sao?"
Thân làm người trong Đạo Môn, bôi đen Phật Môn là một điều nên làm, cho nên khi Trương Chính Nhất nói xấu Phật Môn thì ngay cả một chút cảm giác tội lỗi cũng đều không có, thậm chí là còn có một chút sảng khoái.
Mà lời nói của hắn tự nhiên cũng bị mọi người ở đây nghe được,

cũng đều nhao nhao đưa mắt về phía phương hướng Huyền Lưu Ly.
Bất quá Huyền Lưu Ly lại không để ý đến ánh mắt của người khác, đôi con ngươi ở trong tròng mắt chỉ là nhìn chằm chặp về phương hướng Trần Khuynh Địch, pháp tướng A Tu La ở sau lưng càng là mơ hồ khóa chặt hắn.
"Haizzz!! !" Thở dài một hơi thật sâu, thẳng đến bây giờ Trần Khuynh Địch mới minh bạch.
Không sai, xem ra là vào trước khi bản thân mình bị đánh chết thì đám người này sẽ không bỏ qua.
Thôi được rồi, dù sao thì bây giờ mình cũng đang kẹt tại Sinh Tử Quan, mà ở trong toà bí cảnh này cũng sẽ không thực sự chết đi, không bằng nhờ vào điểm này để trực tiếp thể nghiệm một phen cái gọi là tử vong đi, nói không chừng còn có thể trợ giúp bản thân tìm tới một chút linh cảm đột phá, hơn nữa giao thủ cùng với cường giả cũng có thể cải thiện sự hiểu biết của bản thân về võ đạo.
Nghĩ như vậy kỳ thật là cũng không có vấn đề gì lớn a!
Không cần phải kêu khóc!
"Đã như vậy, hãy thêm ta vào!" Tần Kiền Hoàng bước ra một bước, khí tức ở trên người nàng vậy mà cũng khóa chặt Trần Khuynh Địch, ở trên mặt càng là mang theo vài phần ý cười.
Cùng so sánh với đám người Huyền Lưu Ly, ý nghĩ của nàng chính là vô cùng thuần túy: Nếu như Trần Khuynh Địch bị ba người vây công, vậy thì không bằng bản thân liền thêu hoa trên gấm, dứt khoát tiễn đối phương rời sân là được, hơn nữa Trần Khuynh Địch lại có thực lực cực mạnh, nếu như nàng thao tác tốt, nói không chừng còn có thể thuận tay hố đám người Huyền Lưu Ly một lần.
Ở một bên khác, thấy Tần Kiền Hoàng cũng đều đã gia nhập, Trương Chính Nhất liền lập tức hấp tấp chạy tới.
"Ta cũng tham dự!"
Thế là, vào cái giờ khắc này, 5 vị Võ Đạo Tông Sư ở đây, đều không ngoại lệ đặt toàn bộ lực chú ý lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Đối với chuyện này, phản ứng của Trần Khuynh Địch thì là: "? ??"
Như vậy xem ra, nếu như ở trong tương lai ta trở thành nhân vật phản diện, sẽ không phải là cái kết cục này đó chứ? Hơn nữa đến lúc đó, người vây công ta nói không chừng còn sẽ đổi thành dạng nhân vật chính như Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm a!"
"..."
Vào giờ khắc này bản thân Trần Khuynh Địch đã cảm nhận được! Đại khủng bố ở giữa sinh tử!
Kết luận lại mà nói, Trần Khuynh Địch chính là có "loại tư chất kia". Có lẽ là có rất nhiều người đều hâm mộ người xuyên việt, có thể đi đến một cái thế giới hoàn toàn mới, thông qua tu luyện thu hoạch được lực lượng cường đại, từ đó tiêu dao tự tại, nhưng trên thực tế, nếu như quả thật xuyên việt đến một khắc này, bản thân có thể chịu

đựng được cảm giác cô độc cùng với cảm giác bất lực mà không bị đè sập, cuối cùng cũng chỉ là số ít mà thôi.
Một ví dụ đơn cử đơn giản nhất, Trần Khuynh Địch cho tới bây giờ đã trải qua bao nhiêu lần nguy cơ?
Chống đỡ cuộc xâm lấn tại Thành Thanh Đế Nam Cương, liều chết chém giết tại Tiêu Thành Tây Vực, lấy hạ khắc thượng tại Ung Châu Đạo, đột phá cực hạn tại Tây Cương Đạo, một đường đi qua này nhìn qua dễ dàng, nhưng trên thực tế nguy cơ ở trong đó lại nhiều vô số kể, thế nhưng Trần Khuynh Địch vẫn kiên trì được, chẳng những không bị nguy cơ đè sập, thậm chí còn có một loại vui thích ở bên trong đau khổ, cảm giác thích thú ở trong sự nguy hiểm. Không phải là người nào cũng có thể đi đến một bước này như Trần Khuynh Địch, cho nên nghiêm ngặt lại mà nói: Trần Khuynh Địch chính là một kẻ hung hãn.
Có lẽ là hắn tham sống sợ chết, có lẽ hắn mong muốn sự ổn định, có lẽ hắn tin vào sự an toàn, nhưng khi mọi thứ thực sự vượt qua một số điểm mấu chốt của hắn, hắn sẽ không còn thiếu sự quyết đoán nữa, mà là sẽ bắt đầu quyết tâm không có một chút do dự nào.
Nói một cách khác chính là nổi điên.
Trước đó vào thời điểm ở Tiêu thành cũng chính là như thế, bằng không Trần Khuynh Địch làm sao lại khiêu chiến Võ Đạo Tông Sư một mình, khi đó hắn chỉ vừa mới đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả không được bao lâu.
Mà bây giờ, đối mặt với thiên kiêu trẻ tuổi Huyền Lưu Ly, Long Ngạo Thiên, Thái Tử Hoành Xương, Tần Kiền Hoàng, Trương Chính Nhất, xuất thân từ ba mạch Đạo, Phật, Ma cùng với hai đời triều đình, đối mặt với tuyệt cảnh cơ hồ là phải chết này, hắn đã nổi điên không ra ngoài dự liệu.
Không có cầu xin tha thứ, cũng không có vừa đánh vừa lui, chiến đấu vào lúc ban đầu liền tiến vào giai đoạn ác liệt.
Cắn nát đầu ngón tay, Trần Khuynh Địch trực tiếp dùng ngón tay viết một chữ "Sát" ở trước người.
Sát Tự Quyết! Là bí pháp cái thế mà ngày xưa Trần Khuynh Địch ở trong mật thất Tàng Kinh Điện của Thuần Dương Cung, thống hợp vô số kỹ thuật giết người, do hệ thống thôi diễn ra, bản thân của môn bí pháp này cũng không có gì khó, chính là lấy khí huyết, cương khí, nguyên thần của bản thân làm vật dẫn, trực tiếp gạt bỏ khí huyết, cương khí cùng với nguyên thần của đối thủ.

Chương 502: Tử khí

Thậm chí là đến giới cảnh bây giờ như Trần Khuynh Địch, cũng đều không cần phải phân hoá khí huyết, cương khí cùng với nguyên thần. Chỉ cần trực tiếp dùng Khí mà bản thân tu luyện ra được để thúc động Sát Tự Quyết là được rồi, chữ Sát này vừa ra, rút ra chính là sinh cơ bản thân của Trần Khuynh Địch, còn đổi lấy chính là lực lượng kinh khủng đủ để gạt bỏ sinh cơ của người khác!
Chữ Sát đỏ như máu cũng không bay ra, thay vào đó lại hóa thành một vết cắt khắc ở trên mi tâm của Trần Khuynh Địch. Một giây sau, quang huy ngất trời trực tiếp xé rách khí thế phong tỏa của 5 người Huyền Lưu Ly!
Trời phát sát cơ, ngôi sao di chuyển, địa phát sát cơ, rồng rắn ngoi lên, người phát sát cơ, trời đất lật úp!
Trần Khuynh Địch bước ra một bước, vết cắt chữ Sát trên mi tâm không ngừng chảy ra huyết quang kinh khủng, đó cũng không phải là lực lượng, mà là thiên địa dị tượng do ý cảnh diễn sinh ra, bản thân nó không có lực sát thương, nhưng lại đủ khiến cho thần trí của ta trầm mê ở trong đó, đắm chìm ở trong ý cảnh sát đạo cực kỳ kinh khủng kia.
Mà ở bên trong huyết quang, Trần Khuynh Địch không ngừng nghiền ép ra Khí còn lại ở bên trong thân thể, đây đều là do sinh mệnh lực của hắn biến thành, nhưng mà bây giờ ở dưới tác dụng của Sát Tự Quyết, những dòng Khí biến thành từ sinh mệnh lực vốn sẽ có màu trắng tinh khiết này, thế nhưng bây giờ lại hóa thành màu xám tro có một chút âm trầm.
Màu xám tro không còn là sinh cơ cường thịnh như lúc trước, thay vào đó thì là một cỗ tử khí sâm nhiên.
Ở dưới ánh mắt kinh hãi của đám người Long Ngạo Thiên, thân thể trẻ tuổi nguyên bản dồi dào sinh cơ của Trần Khuynh Địch dần dần trở nên già nua, theo khí tức càng ngày càng trở nên cường đại của hắn, da thịt của hắn cũng mất đi vẻ sáng bóng, dung mạo dần dần trở nên già yếu, nếp nhăn tăng lên, mái tóc dài màu đen ngày xưa trở biến thành màu trắng...
Bước ra một bước, hắn liền phảng phất như đã bước qua mấy trăm năm thời gian! Đi thẳng tới điểm cuối của cuộc đời!
Trần Khuynh Địch chưa từng có một khắc nào cảm thấy bản thân bất lực như vậy, có cảm giác thân thể đều bị móc sạch.
Chuyện cho tới bây giờ coi như là Trần Khuynh Địch muốn ngăn cản chính mình thì cũng không làm được, sinh cơ trên toàn thân của hắn đều đang không ngừng bị rút ra, hóa thành tử khí mà mắt trần có thể thấy quấn quanh xung quanh người hắn, thân thể của hắn càng trở

nên suy yếu, lực lượng của hắn lại càng trở nên cường đại, cuối cùng là tử khí ngập trời thậm chí còn ngưng tụ ra thực thể.
Rống!
Tử khí hóa thành hình rồng, lượn quanh cánh tay phải của Trần Khuynh Địch, đầu rồng rơi vào phía trên bàn tay phải của hắn.
"Cái đệch…!" Cho đến giờ phút này, mọi người ở đây rốt cuộc mới lấy lại tinh thần, mà Trương Chính Nhất thì là người phản ứng lại trước tiên. Sau đó hắn liền kéo tay của Tần Kiền Hoàng không có một chút do dự.
"Làm gì thế? !" Tần Kiền Hoàng hất bàn tay của Trương Chính Nhất ra, dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn đối phương, nàng không phải là không biết tâm tư muốn truy cầu nàng của Trương Chính Nhất, nhưng nàng vẫn không có hứng thú với Trương Chính Nhất, cho nên đối với Trương Chính Nhất cũng chính là sắc mặt không chút thay đổi, sẽ không phải là đối phương muốn dùng bạo lực đó chứ?
"Mau lùi lại!"
"Tên gia hoả này phát điên rồi!"
"Hả?" Nhìn thấy cái bộ dáng này của Trương Chính Nhất, Tần Kiền Hoàng chau mày, không biết rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại có một loại cảm giác nguy cơ tự nhiên dâng lên, thế là nàng liếc mắt nhìn Trần Khuynh Địch.
Sau đó nàng liền giao hội ánh mắt với Trần Khuynh Địch, đối phương chính là đang khoe hàm răng trắng của mình đối với nàng.
"Ha ha, là ngươi…"
Ở bên trong mọi người ở đây, kỳ thật cũng đều không có thù hận gì quá lớn đối với Trần Khuynh Địch, nếu tính toán kỹ càng, thì cũng chỉ có hai người Thái Tử Hoành Xương cùng với Tần Kiền Hoàng mà thôi, nhưng cân nhắc đến sự tồn tại của Doanh Phượng Tiên, Trần Khuynh Địch cuối cùng vẫn bỏ qua cho Thái Tử Hoành Xương, khóa chặt mục tiêu ở trên người của Tần Kiền Hoàng.
Nói thật, hiện tại hắn cũng chỉ có thể đánh ra được một quyền.
"Đi chết đi."
Tốt xấu kéo cũng phải kéo theo một kẻ chết cùng!
Một giây sau, Trần Khuynh Địch liền ra quyền, năm ngón tay nắm chặt!
Cơn giận của rồng xám! Không có chiêu thức, không có lực lượng cường đại, có chỉ là quyền ý mạnh mẽ nhất!
Ở dưới tác dụng của cỗ quyền ý này, thiên địa vạn vật phảng phất như đều sắp tịch diệt, mặt đất trong phương viên trăm trượng đều bị nhuộm thành màu xám, một quyền đấm ra, cho dù thắng hay thua, kết cục của Trần Khuynh Địch cũng đều là một chữ "chết"! Hoàn toàn không lưu lại bất kỳ một chỗ lùi lại nào, chỉ có một cỗ quyết tâm chết cùng với kẻ địch, đồng quy vu tận!
Ở trong nháy mắt một quyền này đấm ra, tất cả mọi người ở đây đều

có phản ứng, Huyền Lưu Ly, Long Ngạo Thiên, Thái Tử Hoành Xương liền không kịp chờ đợi xông tới. Đầu tiên là Long Ngạo Thiên, xem như là người đầu tiên kịp làm ra phản kích, hắn không kiên trì được một giây đồng hồ, liền bị quyền ý của Trần Khuynh Địch chia tách sinh cơ, bị đánh bay ra ngoài tại chỗ, rơi ở trên mặt đất nửa chết nửa sống.
Tiếp theo là Thái Tử Hoành Xương, Hàng Thế Long Thần to lớn dựa vào ưu thế ở trên kích thước, kiên trì được hai giây nhiều hơn so với Long Ngạo Thiên, sau đó từ bắt đầu từ đầu rồng, toàn bộ thân rồng đều rạn nứt từng khúc, sụp đổ, cuối cùng lộ ra bản thể của Thái Tử Hoành Xương, vô lực rơi xuống từ trên không trung, khí tức trở nên yếu ớt đến mức gần như không thể cảm thấy.
Tiếp theo là Huyền Lưu Ly, cùng so sánh với hai người trước, Huyền Lưu Ly rõ ràng là cũng rất điên cuồng, vậy mà cũng đang thiêu đốt tinh huyết, pháp tướng A Tu La ở sau lưng dung hợp cùng với nàng, mạnh mẽ chống đỡ thiết quyền của Trần Khuynh Địch!
Tử khí nhập thể, Huyền Lưu Ly chỉ giữ vững được năm giây, sau đó pháp tướng A Tu La liền vỡ vụn, Phật Môn kim thân của Huyền Lưu Ly cũng vỡ ra toàn bộ, phảng phất như một món đồ sứ tràn đầy vết rạn, vào thời điểm rơi trên mặt đất, mái tóc đỏ cũng khôi phục lại nguyên dạng, nghiễm nhiên là đã bị Trần Khuynh Địch đánh cho trở về nguyên hình.
Sau khi ba người Huyền Lưu Ly bị đánh bại, ở trước mặt của Tần Kiền Hoàng đã không còn có ai ngăn cản! Nhưng quyền thế của Trần Khuynh Địch lại không có một chút dấu hiệu suy nhược nào!
"! !!"
Trong cái chớp nhoáng này, ở dưới sự chiếu rọi của tử khí, sắc mặt của Tần Kiền Hoàng trở nên trắng bệch trước đó chưa từng có!
Tần Kiền Hoàng cảm thấy mình rất oan uổng, mặc dù nói trước khi tiến vào bí cảnh nàng đã chuẩn bị xong mưu đồ, liên hợp với hai mạch Phật, Đạo, cộng thêm bản thân nàng là ba vị Võ Đạo Tông Sư, đã đủ để quét ngang toàn bộ bí cảnh.
Thậm chí là Tần Kiền Hoàng còn đã chuẩn bị kỹ càng, vào thời khắc sống còn sẽ chuyển tay hố chết Huyền Lưu Ly, dù sao thì Huyền Lưu Ly ở bên trong các phe phái tiến vào bí cảnh lần này, mặc dù là cùng phe với triều đình, nhưng ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói lại là ở bên trận doanh của Nhị Hoàng Tử, không giống như nàng ở trong trận doanh của Thái Tử.

Chương 503: Phiên Thiên Ấn

Cuộc chiến ở giữa các hoàng tử từ trước cho đến nay cũng đều là vô cùng tàn khốc. Huống chi nếu như có một cái cơ hội có thể gây phiền phức cho Phật Môn, tin rằng là Đạo Môn chắc chắn sẽ không cự tuyệt.
Về phần Trần Khuynh Địch, Tần Kiền Hoàng vốn dĩ cũng coi hắn là địch nhân số một, thậm chí là còn dự định vừa tiến vào bí cảnh liền đi tìm đối phương, sau đó ba người sẽ vây công đánh bại đối phương.
Nhưng mà trời ơi! Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương lại giống như là kì đà cản mũi không biết chui ra từ nơi nào, trực tiếp cắt đứt kế hoạch của Tần Kiền Hoàng. Đầu tiên là Long Ngạo Thiên, gặp quỷ, ở trong tư liệu của Tần Kiền Hoàng, vị này hẳn là đang mất tích ở Tây Vực mới đúng, căn bản không tính được là đối phương sẽ xuất hiện ở trong bí cảnh, lại còn đột phá đến Võ Đạo Tông Sư.
Về phần Thái Tử Hoành Xương, điều này càng làm cho Tần Kiền Hoàng cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao thì Thái Tử Hoành Xương thế nhưng cũng là người của tiền triều Đại Chu, đối phương lại dám một thân một mình đi đến Thành Thượng Kinh – Đế Đô của triều đình Đại Càn, thật không biết là ở trong đầu của người này đã bị đứt dây thần kinh nào, hay là đối phương căn bản không hề nghĩ tới rủi ro khi đến đây.
Hai loại ngoài ý muốn xuất hiện, không chỉ khiến cho toàn bộ kế hoạch của Tần Kiền Hoàng sụp đổ, thậm chí còn khiến cho nàng sớm bị thương.
Tám thành phần thắng nguyên bản lập tức liền giảm xuống còn năm thành.
Mà trước đó vài phút, Trần Khuynh Địch xuất hiện đã khiến cho Tần Kiền Hoàng thấy được ánh rạng đông một lần nữa, bởi vì ngay cả nàng cũng đều không ngờ được, vị Sát Nhân Cuồng Ma xuất thân từ Thuần Dương Cung này…lại có năng lực kéo thù hận lớn đến như vậy!
Ở trong năm vị Võ Đạo Tông Sư ở đây, thế mà có tới ba vị muốn đánh hắn, bản thân nàng làm sao có thể không bỏ đá xuống giếng đây?
Huống hồ là Trần Khuynh Địch còn có thực lực không yếu, vào thời điểm bản thân nàng bỏ đá xuống giếng tiến hành tiêu diệt hắn, nói không chừng là còn có thể âm thầm nghĩ biện pháp tiêu diệt Long Ngạo Thiên hoặc là Thái Tử Hoành Xương, cứ như vậy, cục diện nguyên bản chia 5 - 5 nói không chừng sẽ lại có chỗ nghịch chuyển.

Mà sự thật đã chứng minh, chiến cuộc thật đúng là đã nghịch chuyển, hơn nữa còn là hướng về phía Tần Kiền Hoàng, nhưng nàng tuyệt đối không ngờ được Trần Khuynh Địch lại phát điên, cho dù có chết cũng muốn đồng vu quy tận với nàng, đây là sai lầm trí mạng.
"Đáng giận! !!" Hai mắt của Tần Kiền Hoàng trừng muốn nứt, nhìn chằm chặp Trần Khuynh Địch đang lao tới như bay, cỗ quyền ý khủng bố mà không có một chút nào sinh cơ nào kia đã khóa chặt nàng hoàn toàn, đến mức mà ở trong tầm mắt lúc này của Tần Kiền Hoàng, ngoại trừ đạo thiết quyền màu xám tro kia thì không còn vật gì khác nữa, căn bản là cũng không có chỗ trống để né tránh!
Đây không phải là lần đầu tiên Tần Kiền Hoàng giao thủ cùng với Trần Khuynh Địch. Lần giao thủ đầu tiên là ở Viêm Hán Quốc, vào thời điểm đó Trần Khuynh Địch mặc dù cũng nắm giữ thực lực bất phàm, nhưng đối với nàng mà nói thì vẫn còn lộ ra sự non nớt, nếu như thật sự đánh nhau thì nàng có tự tin là sẽ khắc địch chế thắng.
Lần giao thủ thứ hai là ở Tây Cương Đạo, vào thời điểm đó Trần Khuynh Địch cũng đã trưởng thành rất nhanh, mặc dù vào thời điểm đó nàng cũng không biểu lộ ra thực lực, nhưng trên thực tế là nàng lại cảm thấy rất khiếp sợ, nếu như tiến hành chiến đấu sinh tử vào lúc đó mà nói, Tần Kiền Hoàng tự cho là cuối cùng cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương.
Mà hiện tại, vào lần giao thủ thứ ba, nàng thế mà lại không phải là đối thủ!
"Đừng nói giỡn! Ngươi cho rằng ta không dám liều mạng hay sao? !
Tần Kiền Hoàng dùng hai tay kết ấn, Ngũ Sắc Thần Quang ở sau lưng hóa thành năm vòng sáng có màu sắc khác nhau khuếch tán ra, phảng phất như năm toà tiểu thế giới gia trì ở trên người của nàng, cỗ hào quang sáng chói kia quả thực là giống như đang bốc cháy, không ngừng kéo cao khí tức của Tần Kiền Hoàng lên, nhét đầy ở trong không trung.
Đây là thiêu đốt tinh huyết Phượng Hoàng!
Cái gọi là huyết mạch Phượng Hoàng, cũng không có nghĩa là ở trong cơ thể của Tần Kiền Hoàng sẽ chảy xuôi dòng máu Phượng Hoàng, mà là ở bên trong trái tim của nàng ẩn chứa tinh huyết Phượng Hoàng, mà trái tim lại liên thông với mạch máu toàn thân, dẫn đến máu tươi của Tần Kiền Hoàng mới có đặc tính của Phượng Hoàng, giống như là máu tươi của Trần Khuynh Địch vậy.
Mà nương tựa theo đặc tính sống lại của Phượng Hoàng, thiêu đốt tinh huyết đối với Tần Kiền Hoàng mà nói kỳ thật cũng không được tính là gì, chỉ cần tinh huyết Phượng Hoàng vẫn còn, vậy thì liền có thể khôi phục lại rất nhanh, chỉ có tinh huyết Phượng Hoàng là khác biệt, đây mới thật là sự là vật tiêu hao, một khi thiêu đốt tinh huyết Phượng Hoàng, thì sẽ tuyệt đối không có khả năng khôi phục lại.
Nhưng so sánh với nhau, một khi thiêu đốt tinh huyết Phượng

Hoàng, Tần Kiền Hoàng liền có thể thu hoạch được lực lượng viễn siêu trước kia!
Nếu như không phải là sau khi thiêu đốt tinh huyết Phượng Hoàng rời khỏi bí cảnh sẽ tự động được trả về, Tần Kiền Hoàng cho dù có phải chết ở trong bí cảnh cũng sẽ không vận dụng phần lực lượng này.
Ầm ầm! Ngũ Sắc Thần Quang phấp phới theo chiều gió, hóa thành một chuôi Phượng Sí Bát Trảm Đao, toàn thân được chế tạo từ thần kim năm màu, trong nháy mắt xuất hiện liền tụ tập thiên địa lực lượng bốn phía ở trên mũi đao, lộ ra một tia sắc bén đến cực hạn, phảng phất như là có thể chém đứt toàn bộ thiên địa vậy!
"Tần cô nương!" Gần như đồng thời, Trương Chính Nhất vốn dĩ đã kéo dài khoảng cách lại quay ngược trở về, hắn tin rằng lúc này chính là cơ hội để hắn biểu hiện bản thân!
Lật bàn tay một cái, ở trong tay của Trương Chính Nhất liền xuất hiện một con dấu, vẻ ngoài không có gì lạ, nhưng theo việc Trương Chính Nhất ném nó lên không trung, con dấu lập tức đón gió căng phồng lên, đúng là trực tiếp hóa thành một phương Thái Cổ Thần Sơn thông thiên triệt địa, giống như núi đổ đập về phía Trần Khuynh Địch!
Đây là Phiên Thiên Ấn!
Trương Chính Nhất thân làm chân truyền của Đạo Môn thế hệ này, hắn đã lĩnh ngộ Mật Thắng Côn Lôn Cảnh ở trong bát cảnh Đạo Môn, lúc này mới trở thành đệ tử thân truyền của Thiên Tôn Thái Bình, mà khối Phiên Thiên Ấn này, chính là do một thân võ đạo của hắn biến thành, thi triển ra chính là thái sơn áp đỉnh đúng nghĩa, không có cách nào chống cự.
Nhưng cuối cùng Phiên Thiên Ấn cũng chỉ có thể phát huy tác dụng ở trong chiến đấu bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác Trần Khuynh Địch hiện tại cũng không phải là đang chiến đấu bình thường, mà là đang liều mạng!
Quyền ý xé rách Thần Sơn, núi đá kiên cố ở dưới sự ăn mòn của tử khí vô tận phảng phất yếu ớt như là cát bụi vậy, trực tiếp bị Trần Khuynh Địch đánh xuyên qua đỉnh núi, mang theo dư uy nặng nề đánh vào bên trên Phượng Sí Bát Trảm Đao do Tần Kiền Hoàng thiêu đốt tinh huyết Phượng Hoàng hoá thành.

Chương 504: Phượng Sí Bát Trảm Đao

Một đạo vết đao sáng lên từ trên mi tâm của Trần Khuynh Địch, một giây sau, ý thức của hắn liền rơi vào trong bóng tối, mà gần như đồng thời…
Ánh sáng năm màu ở bên trên Phượng Sí Bát Trảm Đao tan biến toàn bộ, tử khí màu xám rơi lên trên thân đao, ngay cả phong mang sắc bén cũng đều bị ăn mòn, cuối cùng ăn mòn toàn bộ thân đao, chuôi đạo đủ để bổ ra thiên địa, ở dưới sự ăn mòn của tử khí màu xám triệt để mục nát, lặng yên nứt gãy ở dưới một làn gió nhẹ.
Nhưng mà cuối cùng...Tần Kiền Hoàng vẫn còn sống!
Ở dưới tình huống Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương trọng thương ngã gục, Huyền Lưu Ly cùng với Trương Chính Nhất bị trọng thương, Tần Kiền Hoàng cuối cùng cũng đã cản lại được một đòn liều chết của Trần Khuynh Địch!
Hơn nữa ở dưới sự gia trì của lực lượng thiêu đốt tinh huyết Phượng Hoàng, không qua bao lâu nữa nàng liền có thể Niết Bàn Trọng Sinh, rất nhanh liền khôi phục đến trạng thái đỉnh phong! Đây chính là chỗ đáng sợ của huyết mạch Phượng Hoàng!
Không tồi!
Ý niệm tới đây, Tần Kiền Hoàng rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra, trên mặt cũng nở ra một nụ cười.
Chỉ cần qua mười giây nữa, nàng liền có thể khôi phục..
Phốc phốc! Không đợi Tần Kiền Hoàng nghĩ xong, ở trên ngực liền truyền đến một cỗ đau nhói kịch liệt, trực tiếp cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng.
Tần Kiền Hoàng: "? ??"
Khó khăn quay đầu lại, Tần Kiền Hoàng nhìn về phía sau lưng mình, thân thể nguyên bản đang không ngừng niết bàn hồi phục bởi vì một đao kia cũng trực tiếp bị cắt đứt khôi phục.
Mà ở phía sau của nàng, chính là Dương Xuân đang đỏ mắt, vô cùng phẫn hận nhìn nàng.
"Ngươi là…?"
"Đi chết đi!"
Một giây sau, Trần Tiêm Tiêm liền xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Tần Kiền Hoàng, Phật Đà Trấn Ma Đồ lại hiện ra, từ trên trời giáng xuống đập vào đỉnh đầu của Tần Kiền Hoàng, Tần Kiền Hoàng giãy dụa muốn bộc phát ra lực lượng còn lại trong cơ thể, nhưng lại thấy được một đôi mắt quỷ mị ở trước mặt, trong nháy mắt vậy mà lại bị tước đoạt tâm thần.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, Nhiếp Hồn Đoạt Phách!"
Không có bất kỳ sự chần chờ nào, ý thức của Tần Kiền Hoàng cũng

nối bước theo gót của Trần Khuynh Địch, rơi vào bên trong một mảng bóng tối.
Thở ra một hơi, Dương Xuân tiện tay hất Đông Hoàng Đao trong tay lên, thi thể của Tần Kiền Hoàng tự nhiên cũng bay ra ngoài, vào lúc rơi trên mặt đất đã bắt đầu dần dần phân giải, hóa thành thiên địa nguyên khí trở về bí cảnh.
Chỉ là sau khi làm xong tất cả những thứ này ở trên mặt của Dương Xuân cũng không lộ ra thần sắc mừng rỡ, trái lại còn tràn đầy nộ khí, trong hai mắt tràn đầy sự phẫn hận.
Mà ở phía đối diện, Trần Tiêm Tiêm vừa mới đánh cho Tần Kiền Hoàng một kích trí mạng, còn có Lạc Tương Tư sáng tạo ra cái cơ hội này, hai người đồng dạng cũng đều lộ ra sắc mặt âm trầm, nhất là sau khi nhìn thấy "thi thể" Trần Khuynh Địch đã trở thành hai nửa, đang dần dần phân giải, sắc mặt của ba người lại trở nên càng kém.
"Đáng chết."
"Không sao cả, ở trong toà bí cảnh này là sẽ không chân chính tử vong."
"Đúng, là sẽ không thực sự chết đi!"
Chúng nữ thấp giọng lẩm bẩm nói, giống như là đang xác nhận cái gì đó, lại phảng phất như là đang nhấn mạnh cái gì đó.
Trên thực tế, vào thời điểm lúc đầu Trần Khuynh Địch bị năm người Tần Kiền Hoàng vây công, các nàng Dương Xuân liền muốn xông ra, ba người các nàng hợp lực với nhau là vẫn rất có lòng tin có thể ngăn lại một vị, để cho sư huynh có chỗ trống phát huy, nhưng các nàng còn chưa thực hiện ý nghĩ của mình…
Trần Khuynh Địch đã liều mạng, hơn nữa còn là liều mạng không thể nghịch chuyển.
Sau khi phát giác ra được điểm này, tiểu Yêu liền lập tức lên tiếng ngăn cản ba người Dương Xuân: "Này! Mau dừng lại cho ta!"
"Ngươi nói cái gì, sư huynh đang bị người ta vậy công đó? !"
"Chính là như vậy, cho nên hiện tại các ngươi không thể lao ra!"
Yêu khí lượn vòng quanh người của Tiểu Yêu, trực tiếp ngăn cản ở trước mặt của ba người Dương Xuân: "Hãy ngẩng đầu lên mà nhìn một chút a! Dương Xuân ngươi còn chưa nhìn ra hay sao? Vị đại ca ca của ngươi đã bắt đầu liều mạng! Hơn nữa còn là liều mạng hoàn toàn không lưu lại bất kỳ một đường lui nào, hẳn là không qua bao lâu nữa sẽ phải chết!"
"Chết?"
"Không có đường lui, không qua bao lâu nữa...sẽ chết?"
"Sư huynh sắp chết...?"
Vừa dứt lời, ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư gần như đồng thời rơi vào bên trong sự trì trệ, ánh mắt trở nên trống rỗng, trong nháy mắt hoàn toàn mất đi khống chế đối với khí tức Hợp Đạo Tôn Giả của bản thân, mắt thấy là đã sắp triệt để bộc phát,

tiểu Yêu thấy vậy khóe mắt liền giật giật, vội vàng lớn tiếng nói:
"Không phải là chết thật sự!"
"Các ngươi đã quên rồi sao? Ở trong toà bí cảnh này cũng sẽ không chân chính tử vong! Gặp quỷ, ba người các ngươi đều là kẻ điên hay sao!"
"A, đúng rồi."
"Sẽ không chết thật sự."
Lời nói của tiểu Yêu rõ ràng đã tạo ra hiệu tủa, khí tức cơ hồ muốn triệt để bùng nổ ở trên người của ba nữ rốt cục đã ổn định trở lại, ánh mắt cũng đều khôi phục lại sự linh động, nhao nhao mang theo nghi ngờ mà nhìn tiểu Yêu, mà tiểu Yêu vào lúc này thì đang nhìn mái tóc hoa râm của Trần Khuynh Địch, ở trong ánh mắt ẩn hàm sự kính nể.
"Chuyện này còn phải nói hay sao?"
"Đại ca ca của ngươi liều mạng như vậy, khẳng định là chỉ có một cái nguyên nhân..."
"Đó chính là vì các ngươi a!"
Trong cái chớp nhoáng này, phảng phất như có một tia điện hiện lên, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư đều lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra.
"Nói đến cùng, ở nơi này đại ca ca của ngươi cũng là người có thực mạnh nhất, cũng chỉ có tên lỗ mũi trâu Đạo Môn kia là có thể đánh ngang tay với hắn, lấy thực lực của hắn căn bản là cũng không cần phải liều mạng, hoàn toàn có thể tiến hành đánh du kích, vừa đánh vừa lui tìm kiếm cơ hội là sự tình dễ như trở bàn tay."
"Nhưng hắn cũng không làm như thế, các ngươi cho rằng đó là vì cái gì?"
Trần Tiêm Tiêm lộ ra sắc mặt phức tạp, nói khẽ: " Vì...chúng ta?"
"Đúng là như thế!" Thần sắc của Tiểu Yêu trở nên nghiêm túc, gằn từng chữ nói ra: "Hắn có thể vừa đánh vừa lui, nhưng mà các ngươi thì lại không làm được, cho nên Dương Xuân, đại ca ca của ngươi, Trần Khuynh Địch hắn đã lựa chọn liều mạng!"
"Hơn nữa còn là tử chiến không tiếc bất cứ giá nào! Hắn không chỉ muốn liều mạng, hơn nữa còn phải dùng hết toàn lực để trọng thương tất cả các địch thủ, sáng tạo cơ hội cho các ngươi!"
"Sáng tạo cơ hội...?"
"Không sai! Chớ quên, các ngươi mặc dù còn chưa phải là Võ Đạo Tông Sư, nhưng ba vị Hợp Đạo Tôn Giả, cũng có năng lực chiến đấu không yếu, ta tin rằng ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, hắn là sẽ trọng thương năm người vây công hắn, sau đó sẽ do các ngươi tới quyết định thắng bại! Đây là sự tín nhiệm của hắn đối với các ngươi a!"
"Chẳng lẽ các ngươi muốn cô phụ tín nhiệm của hắn, lao ra chịu chết không có ý nghĩa vào cái thời điểm này hay sao?"
Tiểu Yêu vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền ra quyền.

Chương 505: Chân Không Gia Hương

Sau đó kết quả đúng là giống như dự đoán của tiểu Yêu, toàn bộ ba người Long Ngạo Thiên, Huyền Lưu Ly, Thái Tử Hoành Xương đều trọng thương ngã gục, Trương Chính Nhất nắm giữ thực lực khó lường cũng là mặt như giấy vàng, lộ ra bộ dáng bị trọng thương, mà khí tức của bản thân Tần Kiền Hoàng cũng trở nên yếu ớt, mọi thứ đều đã nghiệm chứng thuyết pháp của tiểu Yêu.
Sư huynh thật sự là quá vĩ đại!
Thế là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư liền cảm thấy cực kỳ phẫn nộ. Loại phẫn nộ này là đối với năm người ở đây, cũng là đối với sự nhỏ yếu của bản thân, ở dưới sự điều khiển của phẫn nộ, ba người đã liên thủ hợp tác với nhau, ở trong nháy mắt tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng liền xuất thủ, đánh chết Tần Kiền Hoàng ở ngay tại chỗ, nhưng chỉ một mình Tần Kiền Hoàng là không đủ!
"Giết sạch bọn họ!"
"Tuyệt đối không thể uổng phí sự khổ tâm của sư huynh!"
"Giết hết!"
Đối mặt với sát ý lăng lệ của ba nữ, Long Ngạo Thiên cùng với Thái Tử Hoành Xương xem như là không đứng lên nổi, cho nên cũng không quan tâm, mà Huyền Lưu Ly cùng với Trương Chính Nhất bị trọng thương thì lại giãy dụa đứng lên, hiển nhiên là còn chưa từ bỏ.
Nhưng mà đúng vào lúc này...
"Thật đúng là một trò hay."
"Không ngờ được lại có thể liều mạng đến loại trình độ này, ta đã thay đổi cách nhìn về Thuần Dương Cung."
Trên khuôn mặt của Yêu Nguyệt lộ ra ý cười, xuất hiện ở bên trong chiến trường như quỷ mị, mà Lỗ Diệu thì đi theo sát ở phía sau, không nói một lời.
Nói thật, Yêu Nguyệt cảm thấy vận khí của bản thân trong lần này quả thực là quá tốt rồi.
Vốn dĩ nàng kỳ thật là không có nghĩ tới chuyện thu hoạch được chiến thắng ở bên trong kỳ tuyển chọn, nhiệm vụ mà Vô Sinh Đạo giao cho nàng cũng chỉ là tiếp xúc cùng với một số trung, tiểu thế lực, thuận tiện nhìn thử có thể tiến vào trong trận doanh của Thái Tử cùng với Nhị Hoàng Tử hay không, kết quả là sau tất cả, nàng lại còn có hi vọng chiến thắng?
Đây quả thực là trời cũng giúp ta! Nếu như lần này ta có thể thắng lợi, là chắc chắn sẽ trở thành Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, chuyện này đã được truyền ra khắp thiên hạ, Thánh Thượng Đại Càn tuyệt đối sẽ không đổi ý, mà Vô Sinh Đạo cũng có thể chân chính đi ra từ trong

bóng tối, đạt được cơ hội quý báu, có một cái công lao như vậy, Thánh Mẫu của Vô Sinh Đạo đời sau, còn không phải sẽ chính là Yêu Nguyệt ta hay sao?
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Yêu Nguyệt càng trở nên yêu mị: "Mấy vị muội muội Thuần Dương Cung, không bằng chúng ta hãy liên thủ tiến hành xử lý hai mạch Phật Đạo trước, cảm thấy như thế nào? Vô Sinh Đạo chúng ta ghét nhất chính là Phật Môn giả nhân giả nghĩa cùng với Đạo Môn đạo đức giả, sau khi giết chết bọn hắn chúng ta lại quyết thắng thua?
"..."
Ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư cùng nhìn nhau một cái, chợt làm ra quyết định.
Một giây sau, ba nữ tính cả Yêu Nguyệt, còn có Lỗ Diệu ở phía sau Yêu Nguyệt liền xuất thủ cùng một lúc, tấn công về phía Trương Chính Nhất cùng với Huyền Lưu Ly!
Mà ở một chỗ khác, Trương Chính Nhất thì đang tích cực suy nghĩ. Mặc dù Tần Kiền Hoàng đã bị giết, bất quá lấy tâm tính của hắn ngay từ đầu liền có thể đè nén tất cả sự phẫn nộ, hơn nữa rất nhanh liền kịp phản ứng là ở trong bí cảnh thì sẽ không tử vong chân chính, đồng thời nương tựa theo khứu giác nhạy cảm, Trương Chính Nhất cảm thấy bản thân đã bắt được một cái cơ hội tốt ngàn năm một thuở.
Vốn dĩ hắn cho rằng Tần Kiền Hoàng sẽ không chết, cứ như vậy bản thân hắn vì bảo hộ nàng mà bị trọng thương, không thể nghi ngờ là có thể đề cao độ thiện cảm, kết quả vậy mà nàng lại chết thật, đó chẳng phải là mang ý nghĩa, hiện tại người có thể vì Thái Tử, vì nàng tranh thủ được vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, chỉ còn lại có bản thân hắn hay sao?
Huyền Lưu Ly là người trong trận doanh của Nhị Hoàng Tử, tự nhiên là không tính. Như vậy xem ra, chỉ cần hắn có thể trợ giúp Tần cô nương chiến thắng, chẳng phải là sẽ tương đương với giúp nàng một cái đại ân hay sao! Như vậy thì không phải là độ thiện cảm sẽ tăng lên ào ào?
"Ha ha!" Từ lúc tiến vào bí cảnh cho đến nay, ở trong đôi mắt vẫn luôn bình thản của Trương Chính Nhất, rốt cục đã nhiều hơn mấy phần ý chí chiến đấu.
"Hãy giết Trương Chính Nhất trước tiên!"
"Vậy thì hai người các ngươi hãy loại bỏ Huyền Lưu Ly đi!"
Hai nhóm người ngay lập tức đạt được sự đồng thuận, ba người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm đồng thời xông về phía Trương Chính Nhất, mà Yêu Nguyệt cùng với Lỗ Diệu thì vọt về phía Huyền Lưu Ly.
Đây cũng là suy nghĩ cẩn thận của ba nữ, dù sao thì từ lần kinh lịch trước đó, Huyền Lưu Ly tựa hồ là có một chút quan hệ đối với sư

huynh, cho nên nếu có thể thì cứ tạm thời bảo trì thái độ quan sát mới là tốt nhất, so sánh với nhau, ra tay với Trương Chính Nhất thì cũng không có nhiều cố kỵ như vậy.
"Cứ giao cho chúng ta a!" Yêu Nguyệt tự nhiên là không nhìn ra tâm tư của ba nữ, nhưng đối với nàng mà nói, có thể không giao thủ cùng với Trương Chính Nhất tự nhiên cũng là tốt nhất.
Dù sao thì bản thân Vô Sinh Đạo cũng chính là phản đồ của Đạo Môn, vào thời điểm Vô Sinh Đạo thành lập lúc trước, còn tạo thành đả kích cực lớn đối với Đạo Môn, thậm chí là còn bị Phật Môn áp chế, cho nên đối với Đạo Môn mà nói, sự thù hận của bọn hắn đối với Vô Sinh Đạo tuyệt đối là không thua kém Phật Môn, nếu có được cơ hội Đạo Môn tuyệt đối sẽ không để ý mà bỏ đá xuống giếng.
Thậm chí là vào sau khi Vô Sinh Đạo bị diệt môn, trong số các thế lực truy đuổi và tiêu diệt Vô Sinh Đạo, ngoại trừ triều đình thì chính là Đạo Môn.
Có thể tránh đi Trương Chính Nhất, đối với Yêu Nguyệt mà nói cũng là sự tình muốn cầu còn không được. Trên mặt của Yêu Nguyệt nở một nụ cười, điểm một chỉ ra, trong phút chốc hào quang liền tỏa sáng!
Vô Sinh Đạo lấy việc thành lập Thiên Quốc tịnh thổ trong truyền thuyết làm mục tiêu, nhìn như là cùng loại với tham vọng của Phật Môn, nhưng trên thực tế cái gọi là Thiên Quốc tịnh thổ này, lại xem tín đồ như là chất dinh dưỡng, lấy tâm niệm của vạn dân nuôi bản thân, là tà đạo từ đầu đến đuôi, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vô Sinh Đạo lại được xếp vào Ma Đạo.
Mà lúc này Yêu Nguyệt điểm một chỉ ra, trên đầu ngón tay trong lúc mơ hồ có một tòa thế giới Thiên Quốc hiển hiện. Ở bên trong thế giới Thiên Quốc người người an cư lạc nghiệp, mặt nở nụ cười, không có chiến hỏa, không có hỗn loạn, tất cả mọi người đều tôn thờ một bức tượng nữ thần ở trung tâm thế giới.
Vô Sinh Lão Mẫu, Chân Không Gia Hương!
Một chỉ này rơi xuống, thế giới Thiên Quốc cũng đập ầm ầm về phía đỉnh đầu của Huyền Lưu Ly đỉnh!
Mà sau khi nhìn thấy Yêu Nguyệt diễn hóa ra thế giới Thiên Quốc, hai đầu lông mày của Huyền Lưu Ly lại toát ra một chút tức giận.
"Tà đạo!"

Chương 506: Giới đao Lưu Ly

Đối với người xuất thân từ Phật Môn như Huyền Lưu Ly mà nói, loại thủ đoạn cưỡng ép lực lượng của tín đồ, lấy vạn dân nuôi bản thân của Yêu Nguyệt, không thể nghi ngờ là làm cho người ta khinh thường nhất.
Ý niệm tới đây, Huyền Lưu Ly cũng vỗ tay một cái, hai ngón áp út cùng với hai ngón út kết hợp lại vào trong lòng bàn tay, hai ngón trỏ bám vào lưng của hai ngón giữa, tạo thành hình dạng ba mắt, như thể một ngọn lửa bùng cháy, hiện ra Quang Tụ Phật Đỉnh Ấn.
Thấy sự bất thường của Huyền Lưu Ly, thế mà đột nhiên bạo phát ra lực lượng kinh khủng như vậy, sắc mặt của Yêu Nguyệt lập tức đại biến.
"Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng? !"
Không chỉ là Yêu Nguyệt, Trương Chính Nhất cùng với mấy người Trần Tiêm Tiêm ở cách đó không xa cũng nhận ra một chiêu này. Dù sao thì đây cũng chính là một trong những môn võ công tuyệt thế đã giúp Phật Môn đứng sừng sững ở Trung Thổ trong từng ấy năm, nắm giữ uy danh hiển hách.
Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng, chính là mười thức Pháp Ấn mà Phật Môn từ khi Đại Lôi Âm Tự tịch diệt cho đến nay, tập hợp trí tuệ của vô số cao tăng đại thành sáng lập ra, có tổng cộng mười chiêu, một chiêu càng hơn một chiêu, mà ở phía sau mỗi một chiêu cũng đều có một đoạn bối cảnh phật kinh, lĩnh hội càng sâu sắc đối với phật kinh, uy lực của Pháp Ấn sẽ càng mạnh.
Mà theo tục truyền, nếu như có thể hiểu thấu đáo mười bản phật kinh, phật pháp viên mãn, sẽ chính là Lạt Ma chuyển thế, có thể hợp nhất mười chiêu Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng, đủ để san bằng tất cả Si Mị Võng Lượng, Phật Môn cũng sẽ nghênh đón thời đại hành quyết, từ đó đi đến đỉnh phong chân chính, bởi vậy có thể thấy được địa vị của môn võ công này ở Phật Môn.
Mà Huyền Lưu Ly cho đến nay, có kiến giải cực cao đối với [Đà La Ni Kinh] ở bên trong mười bản phật kinh, lúc này mới có thể nhờ vào đó thi triển ra Quang Tụ Phật Đỉnh Ấn, phật diễm cháy hừng hực phảng phất như mặt trời giáng lâm, trực tiếp vọt vào bên trong Chân Không Gia Hương do Yêu Nguyệt diễn hóa, hơi nóng cuồn cuộn đập vào mặt.
Một vị Phật Đà đứng lên ở bên trong hỏa diễm, hiện lên vẻ phẫn nộ, chắp tay ở trước ngực, trực tiếp tọa trấn ở trong Chân Không Gia Hương, trực tiếp đánh nát toàn bộ thế giới hư huyễn, mà ở bên trong biển lửa, Huyền Lưu Ly lộ ra sắc mặt vô cùng bình tĩnh, giống như lúc đối đầu với Trần Khuynh Địch vậy, huyết dịch toàn thân đều

đang thiêu đốt, hóa thành lực lượng.
Sau đó chỉ thấy Huyền Lưu Ly đưa tay vào trong cơ thể, sau đó bỗng nhiên co người lại!
Trong phút chốc lưu ly quang nở rộ, nàng rút ra một chuôi giới đao thon dài từ trong ngực!
Đó là một trong 10 đại Phật binh của Phật Môn, đối ứng với 10 đại thần chưởng Pháp Ấn, mà Phật binh đối ứng với Quang Tụ Phật Đỉnh Ấn, chính là một chuôi giới đao Lưu Ly như vậy! Theo tục truyền chuôi Phật binh này vốn là một chuôi ma lực Tà Thần, bị Phật Tổ dùng tâm huyết tẩy luyện, cuối cùng mới trở thành một trong các hộ pháp Phật binh của Phật Môn.
Bây giờ Huyền Lưu Ly chính là tái hiện lại tràng cảnh ngày xưa, lấy tâm huyết của bản thân đổ vào kim thân Lưu Ly của bản thân, lấy xương làm vật dẫn, diễn hóa ra một chuôi Phật binh như vậy!
Đối mặt với Huyền Lưu Ly cầm giới đao Lưu Ly ở trong tay, Yêu Nguyệt không nói hai lời liền vừa hét to, vừa nhanh chóng lui lại.
Mà ở một bên khác, Lỗ Diệu thì cấp tốc tiến lên, Vạn Đạo Cơ Hạp phát ra từng đợt âm thanh máy móc, sau đó liền bám vào ở trên người của hắn, đúng là hóa thành đại thuẫn mặt quỷ, trực tiếp ngăn ở trước mặt của Huyền Lưu Ly.
"Thì ra là thế, thì ra là thế!' Huyền Lưu Ly cầm giới đao Lưu Ly ở trong tay, cảm thụ được phật quang chi huyết chảy xuôi ở trong cơ thể, còn có cỗ thân thể không ngừng hư nhược kia, lộ ra thần sắc minh ngộ.
"Thì ra đây chính là tử chiến mà ta một mực khao khát.."
"Mặc dù không thể chiến thắng Trần Khuynh Địch, nhưng ta đã lĩnh ngộ loại cảm giác này."
"A Tu La Chi Tâm..."
"Thiện tai! Thiện tai! A Di Đà Phật!"
Huyền Lưu Ly giơ giới đao lên, pháp tướng A Tu La trước đó hiện lên lần thứ hai, nhưng pháp tướng hung ác trước kia lúc này vậy mà lại lộ ra sự vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có bất kỳ ác khí nào, thậm chí là còn bị phật quang xâm nhiễm, mang theo vài phần ý cảnh đại triệt đại ngộ, trực tiếp thoát khỏi sự trói buộc của huyết mạch A Tu La.
Sau khi bước ra một bước này, chờ đến khí trở về Phật Môn, chỉ cần bế quan thêm một chút, tu vi của Huyền Lưu Ly liền có thể tiến bộ cực nhanh!
Mang theo tâm cảnh thỏa mãn, Huyền Lưu Ly nhắm mắt lại. Đúng vậy, nàng có thu hoạch lớn ở trong bí cảnh như vậy, đã không còn cầu những thứ khác.
Đúng rồi, còn có Thánh nữ Vô Sinh Đạo cùng với người Mặc Môn đang muốn thừa dịp cháy nhà cướp của tiêu diệt bản thân ta.
Mở to mắt, Huyền Lưu Ly vốn dĩ định rút lui một cách yên bình, sau

khi nhìn Yêu Nguyệt một cái, liền trực tiếp vung thanh giới đao vốn đã buông xuống được một nửa.
Huyền Lưu Ly thân làm Võ Đạo Tông Sư, thiêu đốt tâm huyết, rút xương của bản thân ra, dùng Quang Tụ Phật Đỉnh Ấn tạo ra giới đao Lưu Ly, chỉ từ uy lực mà nói đã hoàn toàn đạt đến tiêu chuẩn thời kỳ đỉnh phong của Huyền Lưu Ly, trái lại, Yêu Nguyệt cùng với Lỗ Diệu bất quá cũng chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả, chênh lệch giữa cảnh giới và thực lực không chỉ là một cái cấp bậc.
Cho nên ở dưới một đao này, chỉ có một cái kết quả.
Ầm ầm! Vạn Đạo Cơ Hạp vỡ vụn! Lỗ Diệu trực tiếp bị một đao này chém ngang lưng!
Bản thân sẽ không có cách nào ngăn trở một đao này, đối với chuyện này Yêu Nguyệt cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng: "Thất sách rồi a..."
Trước đó nhìn thấy Huyền Lưu Ly cùng với Trương Chính Nhất đều đã bị trọng thương, bị sự vui mừng to lớn ngoài ý liệu làm cho choáng váng đầu óc, kết quả thì sao, không ngờ được Huyền Lưu Ly chỉ cần rút đao ra, liền đưa bản thân nàng vào tuyệt lộ.
Hẳn là nên để cho Lỗ Diệu đi chịu chết, còn bản thân nàng thì làm ngư ông đắc lợi, một nữ nhân yểu điệu như nàng, vẫn nên ở phía sau khuyến khích người khác đi chịu chết thì mới đúng.
Thất sách! Quá thất sách rồi a!
Mang theo một chút suy tư, Yêu Nguyệt nhắm mắt lại.
Thôi được rồi, dù sao thì nhiệm vụ lần này cũng đã được hoàn thành, để vuột đi cơ hội là do lỗi của mình...
Đao quang chợt lóe lên, Yêu Nguyệt liền bị phật diễm nuốt hết trong nháy mắt, mà Huyền Lưu Ly thì vẫn đang cầm giới đao Lưu Ly ở trong tay, lực lượng đổi lấy từ việc thiêu đốt kim thân vẫn còn chưa dùng hết.
"Ồ!" Huyền Lưu Ly liếc nhìn qua Trương Chính Nhất đang lấy một địch ba ở cách đó không xa.
Có một câu nói rất hay. Đạo phật bất lưỡng lập, đối với Đạo Môn mà nói, bôi đen Phật Môn là một điều nên làm, mà đối với Phật Môn mà nói, nhàn rỗi không chuyện gì chơi xỏ Đạo Môn một lần càng là chuyện đương nhiên.
Vào trước khi thân thể bị thiêu đốt hết, Huyền Lưu Ly liền vung ra một đao cuối cùng về phía Trương Chính Nhất không có một chút do dự nào.
Trương Chính Nhất: "? ??"

Chương 507: Lời rác rưởi

Trương Chính Nhất ngưng thần tĩnh khí, Phiên Thiên Ấn đảo ngược thiên địa trên đỉnh đầu, rủ xuống một dòng Thu Thủy, dập dờn thanh quang, mặc cho Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư thôi động cương khí tiến công như thế nào, cùng không thể công phá được màn sáng ở trước người của hắn.
Huyền Lưu Ly bộc phát ở cách đó không xa mặc dù cũng hấp dẫn ánh mắt ở bên này, nhưng song phương đều lâm vào bên trong kịch chiến, cho dù chỉ thất thần một giây cũng sẽ quyết định thắng bại, cho nên Trương Chính Nhất rất nhanh liền không còn quan tâm đến Huyền Lưu Ly, mà vận toàn lực thôi động Phiên Thiên Ấn ở trên đỉnh đầu, triển đấu cùng với ba nữ.
Trên thực tế, hắn hiện tại đã cảm thấy rất khiếp sợ. Bởi vì ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư phối hợp với nhau cơ hồ là không thể chê vào đâu được.
Dương Xuân phụ trách tấn công chính diện, thi triển một chuôi Đông Hoàng Đao ra khí thế vô song, mỗi một đao rơi xuống đều phảng phất như có một đầu hung thú tiền sử đang thét gào, mà Trần Tiêm Tiêm thì phối hợp tác chiến cùng với thế công của Dương Xuân, nhưng uy lực cũng tuyệt đối không yếu, mỗi một quyền rơi xuống đều mang theo phật quang mà Trương Chính Nhất chán ghét.
Phiền toái nhất thì là Lạc Tương Tư, người giống như không làm gì cả.
Mặc dù Lạc Tương Tư không thường xuyên xuất thủ, nhưng ở trong mắt của Trương Chính Nhất thì lại nhìn thấy đối phương dường như nắm giữ một loại võ công quỷ dị có uy lực cực mạnh, thường cách một đoạn thời gian sẽ tung ra một chiêu khiến cho hắn không thể không toàn lực ứng phó, hơn nữa còn bao gồm nhiều loại lĩnh vực cương khí, khí huyết, nguyên thần...đúng là tương đối phiền phức!
"Đầu năm nay người của Thuần Dương Cung đều uy mãnh như vậy sao? !"
"Thật là lợi hại a!"
"Này này, mấy cô gái nhỏ, các cô bao nhiêu tuổi rồi? Tất cả đều là Hợp Đạo Tôn Giả, nếu làm không tốt chỉ sợ là không qua bao lâu nữa các cô đều sẽ vượt qua ta."
"Đúng rồi, nếu đều là người của Thuần Dương Cung, quan hệ của các cô đối với kẻ điên vừa rồi là như thế nào?"
"Chẳng lẽ là bạn gái sao? Trong ba người ai là bạn gái của hắn?"
"Ách!" Mấy lời rác rưởi ở phía trước của Trương Chính Nhất còn không bị ba nữ để vào mắt, nhưng sau khi dứt lời cuối cùng, thế công vốn dĩ không thể dừng lại của ba nữ lập tức xuất hiện một chút

rối loạn.
Mà Trương Chính Nhất đương nhiên là sẽ không buông tha lần cơ hội này, Phiên Thiên Ấn trên đỉnh đầu bỗng nhiên phóng đại, lần thứ hai hiện ra bộ dáng Thái Cổ Thần Sơn dùng để ngăn cản Trần Khuynh Địch trước đó, mặc kệ là khác biệt với Thần Sơn kiên cố vô bì lúc trước, Thần Sơn lúc này đã lung lay sắp đổ, lộ ra bộ dáng còn lâu mới có được sự nguy nga hùng vĩ như trước. Thậm chí ở phía trên Thần Sơn còn chảy xuôi tử khí màu xám tro.
Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, Phiên Thiên Ấn chính là do võ đạo của Trương Chính Nhất ngưng tụ ra, không ngừng tiến hóa theo tu vi của hắn tăng lên, sau khi bị Trần Khuynh Địch xuyên thủng căn bản là không thể khôi phục lại được ở trong một thời gian ngắn, uy lực cũng xa xa không đạt được như thời kỳ đỉnh phong, nếu không lấy tu vi Hợp Đạo Tôn Giả của ba nữ, hắn còn không đến mức rơi vào trong khổ chiến.
Nhưng mà vậy cũng đã đầy đủ dùng!
Phiên Thiên Ấn xoay chuyển càn khôn, rơi xuống ầm ầm, trực tiếp đập bay Dương Xuân, sau đó giống như núi đổ, bỗng nhiên ập về phía Trần Tiêm Tiêm, mạnh mẽ hất bay nàng ra khỏi chiến trường, cuối cùng từ lớn biến thành nhỏ, nhẹ nhàng vung lên ở trong hư không, trực tiếp đánh tan một đoàn nguyên thần chấn động quỷ dị.
Ở cách đó không xa, thần sắc của Lạc Tương Tư bỗng nhiên tái đi.
Sau khi đạt tới cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, lĩnh ngộ của nàng đối với Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa đã nâng cao hơn một bước, đã có thể thi triển ra nghịch thứ tư - Nhiếp Hồn Đoạt Phách, nhưng loại võ công nguyên thần này bình thường đều là kiếm hai lưỡi, sau khi bị Trương Chính Nhất phản kích, không thể nghi ngờ cũng sẽ khiến cho Lạc Tương Tư nhận phải thương thế ngầm.
"Lúc này nếu có Phượng Tiên sư tỷ ở đây thì tốt rồi!"
"Lại đến!"
Ba nữ không có một người nào là hạng người chịu thua một cách tuỳ tiện, rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình, triệt để bỏ qua lời nói rác rưởi của Trương Chính Nhất, tiến hành bao vây hắn lần thứ hai.
"Hừ, thực sự là âm hồn bất tán!" Trương Chính Nhất nhẹ nhàng đẩy Tinh Quan (mũ ngôi sao) ở trên đỉnh đầu, ba đám mây dâng lên từ trên đỉnh Tinh Quan, sau đó sinh ra một đạo huyền quang bay lên như diều gặp gió, trực tiếp rơi lên phía trên Phiên Thiên Ấn, chỉ một thoáng pháp lực liền trở nên cuồn cuộn, Phiên Thiên Ấn biến hóa khó lường, hoá thành ba ấn đập vào đầu của ba nữ Dương Xuân.
Oanh! Oanh! Oanh!
Phiên Thiên Ấn của Trương Chính Nhất không dừng lại một chút nào, mỗi một một ấn rơi xuống đều dẫn động lực lượng sông núi, trừ phi là có một thân võ công đủ để đánh nát một tòa Thái Cổ Thần Sơn, bằng không thì căn bản sẽ không có khả năng rung chuyển Phiên

Thiên Ấn, cho dù là một đòn liều mạng trước đó của Trần Khuynh Địch, cũng chỉ có thể đánh xuyên Phiên Thiên Ấn mà thôi, cũng không có chân chính đánh vỡ nát Phiên Thiên Ấn.
Về phần ba người Dương Xuân thì lại càng không thể. Mà cái sự thật này còn khiến cho thần sắc của ba người Dương Xuân trở nên càng thêm khó coi, trong lòng lần thứ hai dâng lên một loại cảm giác bất lực.
Nói thật, loại cảm giác bất lực này đối với ba nữ mà nói thì đã không còn xa lạ gì, ngày xưa vào thời điểm ở Thành Thanh Đế, vào thời điểm ở Tiêu Thành, vào thời điểm ở Ung châu đạo, vào thời điểm ở Thủ Phủ Thành Tây Cương đạo…
Ở trên con đường đi tới này, các nàng không biết đã nhìn sư huynh đứng ở phía trước tất cả mọi người bao nhiêu lần, ngăn cản tất cả áp lực, mà các nàng thì là đứng ở phía sau, yên lặng hưởng thụ sự che chở của sư huynh.
Nếu như là người bình thường, có thể sẽ cảm thấy đắc chí đối với chuyện này, nhưng vô luận là đối với Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, hay là Doanh Phượng Tiên không có ở nơi này mà nói, loại cảm giác này đều là một loại sỉ nhục to lớn, mỗi một lần nhìn thấy thân ảnh lẻ loi trơ trọi của sư huynh, các nàng cũng đều sẽ phát thệ ở trong lòng.
Cuối cùng cũng sẽ có một ngày! Ta cũng muốn đứng ở bên cạnh sư huynh, sóng vai chiến đấu cùng với sư huynh!
Đây cũng là một trong những động lực mà bốn nữ vẫn một mực cố gắng tu luyện, mà vào sau khi đột phá trở thành Hợp Đạo Tôn Giả, các nàng vốn dĩ cho rằng bản thân chí ít cũng đã tiếp cận sư huynh, ít nhiều cũng có thể giúp một tay...kết quả là vẫn còn kém rất xa! Ngay cả một kẻ bị sư huynh tuỳ tiện đánh bay cũng đều đánh không lại!
"Hắt xì!" Trương Chính Nhất không biết vì sao lại hắt hơi một cái, chợt cảnh giác nhìn về phía ba người Dương Xuân.
Chuyện này là sao?
Trương Chính Nhất ta đã đạt đến loại tu vi này, sẽ còn nhảy mũi? Không phải là ba cô gái nhỏ này đã âm thầm nguyền rủa mưu hại ta đó chứ?

Chương 508: Mặt mèo béo

"Ta đã không thể chịu được nữa!"
"Dù sao thì cũng không chết được!"
"Vậy thì không cần phải đếm xỉa!"
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, ba nữ gần như đồng thời hét lên giận dữ.
Một giây sau, Dương Xuân giơ cao Đông Hoàng Đao, dùng Tạo Hóa Viêm thiêu đốt tinh huyết, hóa thành từng đạo từng đạo hư ảnh yêu thú bảo vệ trái phải!
Trần Tiêm Tiêm thì chống một tay lên trời, trực tiếp dẫn nổ Kim Đan của bản thân, hóa thành liệt hỏa Tịnh Thế, muốn đốt Trương Chính Nhất thành tro bụi!
Lạc Tương Tư thì hiến tế nguyên thần, nguyên thần trốn vào hư không, đúng là biến thành một vị Ma Thần Tám Đầu, quả thực là đã kéo Trương Chính Nhất vào bên trong huyễn cảnh tâm ma, nhiếp hồn đoạt phách!
Sự thật đã chứng minh, gần đèn thì sáng gần mực thì đen. Ở bên cạnh Trần Khuynh Địch quá lâu, cho dù là Trần Tiêm Tiêm lý trí nhất, vào lúc nổi điên cũng là tự bạo Kim Đan. Đương nhiên, trong chuyện này cũng có nguyên nhân là vì ở bên trong bí cảnh sẽ không chết thật.
Nhưng bất kể nói như thế nào, đối mặt với một đòn liều mạng này của ba nữ, Trương Chính Nhất lộ ra sắc mặt vô cùng khổ sở. Mà khiến cho sắc mặt của Trương Chính Nhất đại biến, kém chút nữa chửi má nó, thì là một đao cuối cùng mà Huyền Lưu Ly vung ra trước khi bỏ mình ở cách đó không xa.
Phật Môn quả nhiên đều là kẻ âm hiểm a!
"Chao ôi, Tần cô nương, lần này ta thật sự là đã rất cố gắng...sau khi ra ngoài nếu cô không cảm tạ ta thật tốt, ta liền, ta liền...ta liền chỉ có thể lại tiếp tục cố gắng..."
Hít sâu một hơi, Trương Chính Nhất hiển hóa ra dị tượng trường hà lần thứ hai, trường hà vạn trượng chảy ra từ trong hư không rơi lên trên Phiên Thiên Ấn, sơn thủy hữu tình, một mực bảo vệ hắn, ngăn cách nguyên thần, chống đối cương khí, làm hao mòn khí huyết, cả người càng là dùng hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống, quả thực là đã ngăn lại sát chiêu liều mạng của ba nữ cùng với Huyền Lưu Ly!
Ầm ầm!
Sóng xung kích quét sạch tất cả, cuối cùng đánh bay tất cả.
Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, còn có Lạc Tương Tư tự nhiên là không còn sức lực chống đối sóng xung kích, ý thức liền rơi vào bóng tối trong nháy mắt.

Mà ở trên đỉnh đầu của Trương Chính Nhất, Phiên Thiên Ấn vốn đã bị trọng thương càng là chấn động một hồi, sau đó liền vỡ vụn ra.
Nhưng ngoài ý muốn là Trương Chính Nhất vẫn còn chưa có chết!
"Hừ, cái đám điên này, không có việc gì thì liều mạng để làm gì...nhưng bất kể nói thế nào! Ta rốt cục cũng đã sống đến cuối cùng, không đúng! Cần phải cẩn thận bị người khác bổ một đao! Tần cô nương trước đó chính là đã chủ quan! Trương Chính Nhất ta thế nhưng sẽ không giẫm lên vết xe đổ!"
Ý niệm tới đây, Trương Chính Nhất bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía khí tức yếu ớt trên người của Thái Tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên, để cho an toàn, hắn lập tức vận chuyển cương khí trong cơ thể, sinh ra hai đạo kiếm quang trực tiếp chém chết hai người, lúc này mới chân chính thở ra một hơi.
"Tốt, bây giờ chỉ cần chờ đợi bí cảnh kết thúc..."
Phốc phốc!
Trương Chính Nhất: "? ??"
Mờ mịt quay đầu, đập vào trong mắt của Trương Chính Nhất chính là một khuôn mặt mèo béo.
Ở bên ngoài bí cảnh, trong Kinh Thành.
"Đại nhân! Đã nhận được phản hồi từ bí cảnh, người được chọn đã ra đời!"
"Vậy sao?" Sau khi nghe được lời nói của binh sĩ phụ trách giám sát bí cảnh, Đại tổng quản Ti Lễ Giám Phùng Nguyên Nhất phụ trách lần tuyển chọn này liền lộ ra một nụ cười mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay, đồng thời tự lẩm bẩm ở trong lòng: "Về thời gian cũng không xê xích gì nhiều, xem ra lúc này người của Thái Tử cũng đã xong việc rồi a."
Không sai, lần tuyển chọn này trên bản chất mà nói là có mờ ám.
Nói đến cùng, Thánh Thượng Đại Càn làm sao có thể hảo tâm như vậy, tùy tiện liền giao loại cơ cấu giám thị giang hồ như Cẩm Y Vệ ra bên ngoài. Mặc dù ở mặt ngoài là duy trì công bằng, nhưng trên thực tế triều đình sẽ giở thủ đoạn ở phía sau lưng, mà bốn đại thánh địa võ đạo dự thi đương nhiên cũng rõ ràng điểm này.
Đây chính là một lần thử vận may.
Triều đình Đại Càn tất nhiên là chiếm cứ ưu thế ở trong kỳ tuyển chọn, nhưng bốn đại thánh địa võ đạo nếu như có thể trổ hết tài năng ở dưới loại tình huống này, như vậy thì ở dưới hàng trăm con mắt nhìn trừng trừng, Thánh Thượng Đại Càn cũng sẽ không có khả năng đổi ý, cho nên cái chỗ trống này, cũng là mục tiêu của bốn đại thánh địa võ đạo.
Bất quá Phùng Nguyên Nhất lại rất khinh thường bốn đại thánh địa võ đạo.
"Bây giờ giới tông phái thật sự là đã kéo dài quá lâu, có một số thánh địa võ đạo cũng đã hưng thịnh quá lâu, đã không có lòng kính sợ cơ

bản nhất, thậm chí là ngay cả năng lực nhìn rõ thế cục cũng đã sắp mất đi, nếu không phải là nội tình do những tiên tổ sáng lập ra môn phái kia lưu lại vẫn còn, Đại Càn chúng ta đã sớm san bằng bọn họ."
"Mà vào trước đó Thánh Thượng đã đạt thành nhận thức chung với người của hai mạch Đạo, Phật, hơn nữa cộng thêm Tần gia Tần Kiền Hoàng, ba người bọn họ đều là Võ Đạo Tông Sư, ở bên trong bí cảnh cơ hồ chính là vô địch, một cái biến số duy nhất bất quá chỉ là Thuần Dương Cung Trần Khuynh Địch mà thôi, nhưng mà một người chẳng lẽ còn có thể đánh thắng được ba người hay sao?"
Nói giỡn chơi sao! Đây là chuyện không thể nào! Cái vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ này nhất định sẽ rơi vào trong tay của Thái Tử hoặc là Nhị Hoàng Tử, nói một cách khác là sẽ bị triều đình nắm vững.
Mà bốn đại thánh địa võ đạo đi đến tham gia kỳ tuyển chọn, thậm chí là rất nhiều trung, tiểu thế lực, cũng sẽ bởi vì duyên cớ tự giết lẫn nhau trong kỳ tuyển chọn mà sinh ra khoảng cách, tạo ra cơ hội cho triều đình âm thầm thao tác.
Huống chi ở trong toà bí cảnh này còn có chỗ đặc thù mà ngoại nhân không biết...
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Phùng Nguyên Nhất càng trở nên sáng lạn hơn: "Người đâu, mau mở bí cảnh ra, hãy để cho tất cả mọi người đi ra ngoài đi, thuận tiện nghênh đón người chiến thắng lần này."
"Vâng, đại nhân!"
Theo tiếng ra lệnh của Phùng Nguyên Nhất, vết nứt không gian che phủ hơn phân nửa Thành Thượng Kinh bắt đầu toả sáng, từng chùm sáng bay ra từ trong khe hở, cuối cùng rơi xuống quảng trường, chính là rất nhiều võ giả tiến vào bí cảnh trước đó, ở trong đó tuyệt đại bộ phận đều là người của các trung, tiểu thế lực.
Mà chỉ chốc lát sau, có bốn chùm sáng rõ ràng lớn hơn so với các chùm sáng khác cũng rơi xuống. Quang mang tán đi, Kiếm Tông Lý Trường Không cùng với Đao Tông Cô Độc Không đi ra từ bên trong chùm sáng, ở trên mặt còn mang theo vài phần nghi hoặc.
"Ta là ai? Đây là đâu? Ta đã chết như thế nào?"
Vào giờ này khắc này, vô luận là Lý Trường Không hay là Cô Độc Không đều có cùng một loại tâm tình, ở bên trong cách hiểu của bọn hắn, người có thể đánh giết bọn hắn ở trong bí cảnh hẳn là chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mới đúng, sau khi tính toán cẩn thận, cũng chỉ có khả năng là người của hai mạch Đạo, Phật, nhưng mà không biết vì sao, ở trong nội tâm của bọn hắn luôn cảm thấy không đúng.

Chương 509: Mê mang

"Nên nói như thế nào đây, luôn có một loại cảm giác là bản thân chết bởi vì một chuyện ngoài ý muốn phi thường không hợp lý."
"Không có đạo lý a?"
Mà so với Cô Độc Không cùng với Lý Trường Không đang mê mang, Nho Sĩ Tử Hạ đi ra trong một chùm sáng khác thì lại càng thêm mê mang.
"? ??"
"Ta đã chết như thế nào? Ta chết vào lúc nào? Đã xảy ra chuyện gì?"
Ông trời ơi! Cô Độc Không cùng với Lý Trường tốt xấu gì thì vẫn còn ký ức ở trong bí cảnh, nhiều lắm chỉ là không nhớ rõ đến tột cùng là ai đã giết bọn hắn, nhưng Tử Hạ thì lại không giống, hắn ngay cả kinh lịch của bản thân ở trong bí cảnh cũng không nhớ rõ! Quả thực là giống như hắn vừa mới tiến vào bí cảnh liền bị người ta đánh chết vậy...
Nhưng mà làm sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy!
Tử Hạ hắn nói thế nào cũng là đệ tử kiệt xuất của một trong bốn đại thánh địa võ đạo, trừ bỏ Trương Chính Nhất cùng với Huyền Lưu Ly của hai mạch Đạo, Phật, những người khác cho dù có thể đánh bại hắn, cũng sẽ không có khả năng giết hắn khi vừa mới tiến vào bí cảnh, cho dù là Cô Độc Không cùng với Lý Trường Không, Tử Hạ cũng đều có lòng tin đánh một trận.
Nói như vậy...
Ở trong nháy mắt, Cô Độc Không, Lý Trường Không, còn có Tử Hạ đều phóng lực chú ý lên trên hai chùm sáng vừa mới bay ra khỏi bí cảnh, mà ở nơi đó, thân ảnh của Huyền Lưu Ly cùng với Trương Chính Nhất chính là đang như ẩn như hiện.
Không sai! Nhất định là người của hai mạch Đạo, Phật đã động thủ giết bọn hắn! Bằng không thì chuyện này sẽ không có đạo lý!
Nhìn phản ứng của mấy vị đệ tử bốn đại thánh địa võ đạo, Phùng Nguyên Nhất lại là cười một tiếng ở trong lòng.
Không sai, đây cũng là một trong những lý do vì sao khi rời khỏi bí cảnh sẽ bị mất đi ký ức lúc tử vong, bốn đại thánh địa võ đạo là cao ngạo cỡ nào, nhất là Đao Tông cùng với Kiếm Tông, mặc kệ quá trình chiến đấu là như thế nào, chỉ cần bọn hắn chết ở bên trong bí cảnh. Tám, chín phần mười cũng đều sẽ đặt mục tiêu ở trên người của hai mạch Đạo, Phật nắm giữ thực lực mạnh nhất.
Mà lần này hai mạch Đạo, Phật lại hợp tác cùng với triều đình, càng có thể tăng thêm vài phần hiềm nghi. Tiến hành ly gián mười đại thánh địa võ đạo, cũng là phương châm hàng đầu của triều đình.
Mà ở một chỗ khác, biểu lộ của Trương Chính Nhất cùng với Tần

Kiền Hoàng cũng rất quỷ dị, đồng thanh nói: "Ta thế mà thua?"
Liếc nhìn nhau, Tần Kiền Hoàng cùng với Trương Chính Nhất đều thấy được mấy phần quen thuộc cùng với thân thiết ở trong mắt lẫn nhau, nên nói như thế nào đây, giống như là hai người đều chết ở dưới một loại thủ đoạn vậy...
Bất quá nói đi cùng phải nói lại, ngay cả người của hai mạch Đạo, Phật cùng với người của bốn đại thánh địa võ đạo đều thua, vậy thì đến tột cùng là người nào đã thắng?
Tần Kiền Hoàng biến sắc, vô thức tìm kiếm một thân ảnh nào đó ở trong sân rộng, cuối cùng sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch đang lộ ra vẻ mặt mê mang mới xem như là nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch cũng quay đầu nhìn trái nhìn phải, ở bên cạnh hắn, ba người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm cũng lộ ra gương mặt không rõ ràng cho lắm.
"Chúng ta cũng thua hay sao?"
"Cuối cùng là vẫn không thể đánh thắng sao?"
"Ta đã cô phụ sự phó thác của sư huynh..."
Mặc dù không có ký ức lúc tử vong, không biết là ai đã giết mình, nhưng ký ức liều mạng tử chiến của ba nữ còn có Trần Khuynh Địch thì vẫn còn, cho nên tự nhiên là cũng lộ ra thần sắc thất lạc.
Chỉ có Trần Khuynh Địch là: "? ??"
Sự phó thác của ta? Đó là cái đồ chơi gì? Cuối cùng ta đã chết hay sao?
Chết rất tốt! Chỉ có đồ đần mới muốn đi tới loại địa phương Cẩm Y Vệ kia, bất quá đến tột cùng là ai đã giết ta? Nói đi nói lại, ta vẫn cảm thấy giống như đã thấy vài người nào đó hết sức quen thuộc ở trong bí cảnh, chỉ là đã quên đi tên của bọn hắn, ở trong ấn tượng giống như là có cái gì Tử, cái gì Thiên...
Ở trong đám người…
"Hắn cũng chết sao?" Long Ngạo Thiên liếc nhìn Trần Khuynh Địch ở phía xa, chợt thu tầm mắt lại.
Vỗ vỗ bả vai của Long Ngạo Thiên, Thái Tử Hoành Xương nở một nụ cười sảng khoái.
"Xem ra là chúng ta đều đã thua, chỉ là ta thật sự lại không nhớ rõ, lúc trước đã chết như thế nào?"
"Ta cũng vậy." Long Ngạo Thiên lắc đầu nói: "Nhưng thua chính là thua, không thể dùng lý do gì để biện hộ."
"Không sai."
Liếc nhìn nhau, Thái Tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên yên lặng hoàn lẫn vào trong đám người.
Mà ở một chỗ khác, Mặc Môn Lỗ Diệu cũng đi ra từ trong chùm sáng, lộ ra sắc mặt cứng đờ nhìn bốn phía chung quanh, lại không nhìn thấy thân ảnh của Thánh nữ Yêu Nguyệt Vô Sinh Đạo, sau khi trầm ngâm trong chốc lát, hắn chợt lắc đầu, ngừng lại động tác di chuyển.

Đến đây là đã kết thúc, tất cả những kẻ thất bại đều đã đi ra từ bên trong bí cảnh, bực tràng cảnh này khiến cho Phùng Nguyên Nhất cũng đều ngẩn ra.
"Người của hai mạch Đạo, Phật cũng thất bại?"
"Còn có Kiền Hoàng công chúa...làm sao có thể? !"
"Vậy thì người chiến thắng cuối cùng đến tột cùng là ai?"
Theo từng người thất bại rút lui, rốt cục, vết nứt không gian ở giữa không trung cũng dần dần thu liễm, sau đó có một chùm sáng vàng bay vụt ra từ bên trong vết nứt không gian, rơi vào trên đài cao mà triều đình đã xây dựng trước đó, chuyên môn chuẩn bị cho người chiến thắng, chùm sáng sau khi tồn tại một lúc liền dần dần tiêu tán.
Có một tiếng mèo kêu trong trẻo truyền ra từ phía trên đài cao.
Phùng Nguyên Nhất: "? ??"
"Phốc!" Ở trong hoàng cung, Thánh Thượng Đại Càn vừa mới nhấp một ngụm trà liền trực tiếp phun trà ra.
Tiểu Yêu phát thệ, nàng thực không ngờ được bản thân sẽ trở thành người chiến thắng cuối cùng!
Gặp quỷ, tiểu Yêu thế nhưng lại rất tự biết mình, bản thân nàng là Cửu Mệnh Miêu, hơn nữa còn là Yêu tộc đã từng bị giam giữ ở trong thiên lao, làm sao có thể xuất hiện ở bên trong loại kỳ tuyển chọn quy mô lớn này, vạn nhất bị người của triều đình Đại Càn chú ý tới thì làm sao bây giờ? Có thể thấy được nàng đã phí bao nhiêu sức lực mới có thể đúc lại nhục thân.
Toà Tuyệt Địa Bí Cảnh này hết sức đặc thù, người bình thường đều là lấy huyễn thân tiến vào bí cảnh, chỉ có nàng là tiến vào bằng chân thân, cho nên nàng mới có thể đúc lại thân thể ở bên trong bí cảnh hơn nữa còn mang trở về hiện thực, nhưng vấn đề cũng đã xuất hiện, đó chính là nếu như nàng chết ở bên trong bí cảnh, vậy coi như là nàng sẽ thật sự chết!
Cho nên tiểu Yêu căn bản là không có ý định xuất thủ! Nàng chỉ là đứng nhìn các nàng Dương Xuân rơi vào trong khổ chiến, vụng trộm dùng móng vuốt cào Trương Chính Nhất mà thôi!
Nhưng có trời mới biết vì sao các nàng Dương Xuân lại đột nhiên bắt đầu liều mạng, sau đó chỉ còn lại một mình nàng, hết lần này tới lần khác bởi vì chiến đấu quá mức kịch liệt, mà nàng lại đang ở trong một vị trí không thể nắm bắt chính xác tình huống, cho nên sau khi đánh ra một trảo này, nàng liền kinh ngạc phát hiện ra Trương Chính Nhất là bị nàng trảo chết...

Chương 510: Lấy đức phục người

Ông trời ơi! Mạng ta xong rồi!
Tiểu Yêu cơ hồ là dùng tâm tình mất hết can đảm tiếp nhận sự tiếp dẫn của bí cảnh, sau đó hóa thành một vệt sáng rơi vào Thành Thượng Kinh phía trên đài cao quán quân trong quảng trường.
Phùng Nguyên Nhất: "? ??"
Tiểu Yêu: "..."
Phùng Nguyên Nhất ngưng thần nhìn con mèo màu trắng ở trên đài cao, còn có yêu khí giấu giếm ở trong đó, rơi vào trong sự trầm tư thật sâu, mở miệng hỏi: "Vị tiểu thư này...xin hỏi tiểu thư là Yêu tộc sao?"
"Đúng thế!"
"Trùng hợp như vậy à." Phùng Nguyên Nhất liền lộ ra vẻ mặt tươi cười nói: "Tiểu thư có biết hay không, Đại Càn ở trong ngàn năm nay, từ sau khi dựng nước đến nay đều không cho phép Yêu tộc bén mảng đến Trung Nguyên, đều bị truy nã ở khắp nơi hay sao?"
"Biết rõ chứ, ha ha!"
"Hơn nữa nếu như ta không nhìn lầm, vị tiểu thư này dường như rất quen mắt a, trước đây ít năm ta còn đi một chuyến đến thiên lao, tiểu thư còn nhớ rõ hay không?"
"Đương nhiên, ha ha ha, ngươi là Phùng Nguyên Nhất có đúng hay không?"
"Không sai!"
"Ha ha ha ha ha..."
"Ha ha ha ha ha..."
Ầm ầm!
Phùng Nguyên Nhất trực tiếp xuất thủ, một tấm màn ánh sáng giáng xuống từ trên trời, phảng phất như một tòa núi lửa bộc phát vậy, khí tức của Phùng Nguyên Nhất vào thời khắc này vọt lên tận trời, không thua kém một chút nào so với Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân - Thần Võ Vương.
Phùng Nguyên Nhất - tổng quản thái giám một mực đi theo bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn, thình lình cũng là một vị võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan! Bất quá Phùng Nguyên Nhất cũng không trực tiếp tiến hành trấn áp tiểu Yêu, mà là tiến hành che đậy thân hình của tiểu Yêu cùng với hắn.
"Meooo!" Tiểu Yêu nhe răng nhếch miệng, bộc phát toàn thân yêu khí, đáng tiếc là mặc dù nàng đã đúc lại nhục thân, nhưng tu vi vẫn còn chưa khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong, bằng vào tu vi Hợp Đạo Tôn Giả là không có một chút tác dụng nào đối với Phùng Nguyên Nhất.
"Ngươi muốn như thế nào? !"

Phùng Nguyên Nhất cũng lộ ra sắc mặt khó coi, hắn muốn như thế nào? Nói thật ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là muốn trực tiếp đánh chết vị Yêu Tộc tự nhiên xuất hiện không hiểu ra sao này, nhưng hết lần này tới lần khác bây giờ tiểu Yêu lại là người chiến thắng cuối cùng, nếu như hắn tiêu diệt tiểu Yêu ở dưới ánh mắt của hàng trăm người, như vậy không thể nghi ngờ là sẽ tạo thành đả kích cực lớn đối với hình tượng của Đại Càn. Nói một cách khác, chuyện cho tới bây giờ hắn đã không có cách nào quyết định.
"Mời bệ hạ!" Phùng Nguyên Nhất ngẩng đầu hướng về phía hư không nói ra, hắn biết tầng bình chướng mà hắn tạo ra bằng một chút tu vi của bản thân là sẽ không có khả năng ngăn cản tai mắt của Thánh Thượng Đại Càn, cho nên cũng không tị hiềm, trực tiếp mở miệng nói.
Sau một hồi lâu, thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn bay ra từ bên trong hư không: "Sau khi trốn thoát khỏi thiên lao, ngươi vẫn còn dám quay trở về hay sao, Cửu Mệnh Miêu Yêu."
"Ách!" Vào thời điểm đối mặt với Phùng Nguyên Nhất tiểu Yêu nhiều ít còn có thể bày ra một chút cốt khí, nhưng sau khi thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn vang lên, tiểu Yêu lập tức trở nên ỉu xìu, khuôn mặt mèo béo xụ xuống, lộ ra bộ dáng ngươi muốn làm gì thì làm.
"Thuần Dương Cung cũng có lá gan không nhỏ, lại còn dám tiếp nhận Yêu tộc làm đệ tử tông môn..."
Tiểu Yêu cãi lại: "Không liên quan gì đến Thuần Dương Cung, ta chỉ là trà trộn vào trên người của một vị đệ tử Thuần Dương Cung mà thôi."
"Cửu Mệnh Miêu Yêu." Ở bên trong hư không, thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn chẳng biết tại sao lại hơi có một chút vui vẻ: "Ngươi đúc lại nhục thân ở trong Tuyệt Địa Bí Cảnh, ngươi cho rằng có thể giấu diếm được trẫm hay sao? Mắt của trẫm sáng như đuốc, hành tung của ngươi cũng đã sớm bị trẫm nhìn thấu, chỉ là xuất phát từ đủ loại nguyên nhân cho nên ta mới không quản ngươi mà thôi."
"Cái gì..."
Nhìn mặt mèo rung động của tiểu Yêu, ở một chỗ khác trong hư không, Thánh Thượng Đại Càn mỉm cười nhấp một ngụm trà.
Đây đương nhiên là gạt người rồi!
Gặp quỷ, hắn cũng không phải là Thần Linh không gì không biết, Tuyệt Địa Bí Cảnh lớn như vậy, hắn cũng không có khả năng nắm vững mọi nơi, sẽ luôn có một, hai con cá lọt lưới như vậy, bằng không thì vào thời điểm hắn nhìn thấy tiểu Yêu đi ra thì cũng sẽ không cả kinh thất sắc, nhưng bởi vì chuyện này có hại đến hình tượng vĩ đại của bản thân, cho nên hắn không thể nói ra.
Về phần thân phận của tiểu Yêu ở Thuần Dương Cung, thì là do Thánh Thượng Đại Càn mới vừa dò xét được.

Từ trận doanh của Thuần Dương Cung, ở trên người của vị đệ tử gọi là Dương Xuân kia, Thánh Thượng Đại Càn phát giác được khí tức của tiểu Yêu, sau khi suy nghĩ một chút cũng sẽ cho ra kết luận rất dễ dàng.
"Cửu Mệnh Miêu Yêu, trẫm sẽ cho ngươi một cái cơ hội."
"Cơ hội?"
"Không sai, trẫm vẫn luôn lấy đức phục người!"
Tiểu Yêu hung tợn oán thầm một câu ở trong lòng, Thánh Thượng Đại Càn tự nhiên là không hề hay biết, tiếp tục nói: "Ngươi khác biệt với những Yêu tộc khác, là Yêu tộc đản sinh ở trong đại thế giới Trung Thổ, mà sự tình có quan hệ đến Cửu Mệnh Miêu Yêu nhất tộc, về sau trẫm cũng đã từng đặc biệt điều tra qua, Cửu Mệnh Miêu Yêu nhất tộc cũng đã triệt để tuyệt diệt, ngươi chính là một đầu Cửu Mệnh Miêu Yêu cuối cùng.
Nghe đến đây, trên mặt của tiểu Yêu liền lộ ra một tia ảm đạm, trên thực tế nàng đã có dự đoán về việc này, chỉ là vẫn một mực không dám chứng thực.
"Xem như là Yêu tộc đản sinh ở trong Trung Thổ, trẫm có thể thừa nhận thắng lợi của ngươi, sau này Thuần Dương Cung cũng có thể tự do điều động nhân tuyển để đảm nhiệm vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, nhưng trái lại, ngươi phải nói cho trẫm biết, ở thời đại Thượng Cổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngươi ít nhiều hẳn là cũng sẽ biết một chút nội tình a?"
"Nếu như ta không trả lời mà nói…"
"Vậy thì ngươi hãy ngoan ngoãn trở về thiên lao đi thôi."
"Khục!"
Rõ ràng là ngươi vừa mới nói muốn dùng đức phục người cơ mà! Lừa đảo!
Sau khi giãy dụa trong chốc lát, tiểu Yêu rốt cục cũng mở miệng nói ra: "Kỳ thật là những gì ta biết cũng không nhiều, lúc đó ta vẫn còn đang ngủ say, chỉ có thể cảm ứng được một chút."
"Nhưng đó hẳn là một trận đại chiến."
"Đại chiến?
"Không sai, hẳn là vì nguyên nhân trận đại chiến kia, đã trực tiếp khiến cho Đại Lôi Âm Tự bị hủy diệt, các thế lực có thể truyền thừa từ thời đại Thượng Cổ cho đến nay, ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo đoán chừng chỉ có Đạo Môn cùng với Tiên Cung, còn các thánh địa võ đạo khác trên cơ bản đều là được tạo dựng lên từ từ sau thời đại Thượng Cổ.
"Ồ!" Sau khi yên lặng một hồi lâu, Thánh Thượng Đại Càn liền thu liễm khí tức, nói: "Nguyên Nhất, hãy tuyên bố kết quả đi."
"Vâng, Thánh Thượng." Gật đầu một cái, Phùng Nguyên Nhất giống như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua tiểu Yêu, chợt giải trừ màn sáng, thanh âm như sấm vang vọng ở bên trong sân rộng to lớn:

"Người chiến thắng ở trong kỳ tuyển chọn lần này...là Thuần Dương Cung...ừm, Thuần Dương Cung Trần Khuynh Địch! !!"

Chương 511: Thiên đại ân sủng

"Oanh!" Vừa dứt lời, toàn bộ quảng trường liền trở nên sôi trào, có không ít người của các trung, tiểu thế lực nhao nhao nhìn về phía phương hướng đám người Trần Khuynh Địch, mà cho đến giờ phút này, bọn hắn mới phát hiện ra sự tồn tại của Thuần Dương Cung, mà ngay cả người của bốn đại thánh địa võ đạo khác cũng đều đưa mắt về phía bốn người Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Chuyện này là sao a? !
"Mấy vị." Phùng Nguyên Nhất đi xuống từ phía trên đài cao, hướng về phía Trần Khuynh Địch đang hoang mang, vừa cười vừa nói: "Thánh Thượng sẽ triệu kiến người thắng, bất quá người thắng ở trên đài cao đã chủ động nhường cơ hội cho các vị, cho nên xin mời mấy vị hãy đi theo ta để gặp Thánh Thượng a."
"Ách...không thể nào! Ta thế nhưng đã chết rồi a! Tại sao còn phải đảm nhiệm cái chức Cẩm Y Vệ gì đó…à, chờ một chút a, vị đại nhân này, không biết nên xưng hô như thế này?"
"Tiểu hữu gọi ta một tiếng Phùng công công là được rồi, trên thực tế là ta cũng có quen biết với Thuần Dương Cung."
"Vậy thì...Phùng công công, nếu như ta đoán không lầm, lần này ta hẳn là đã chết ở bên trong bí cảnh rồi a, cái vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, hẳn là cũng sẽ không đến lượt ta làm chứ?"
"Đương nhiên." Phùng Nguyên Nhất lộ ra vẻ mặt đương nhiên gật đầu một cái, nói: "Trên thực tế, lần này ở phía sau của tất cả những người tham gia đều có thế lực chèo chống, cho nên đã ngầm thừa nhận là nếu ai thu được thắng lợi, thế lực sau lưng của người đó sẽcó tư cách xác định ứng cử viên đảm nhiệm vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, cho nên tiểu hữu sẽ không nhất định phải đảm nhiệm cái vị trí này."
"Thì ra là thế!" Trần Khuynh Địch lập tức thở phào một hơi, mà ba nữ Dương Xuân đang đứng yên lặng ở sau lưng hắn, ở trên mặt cũng mang theo vài phần suy tư của riêng mình.
Thế là mấy người Trần Khuynh Địch đi theo Phùng Nguyên Nhất rời khỏi quảng trường đi vào hoàng cung, còn lại người của rất nhiều thế lực cùng với người của bốn đại thánh địa võ đạo thì sẽ do Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân Thần Võ Vương tiến hành an bài.
Mặc dù bốn đại thánh địa võ đạo còn có các trung, tiểu thế lực khác rất tò mò đối với mối quan hệ giữa tiểu Yêu cùng với với Trần Khuynh Địch, bất quá ở dưới sự cưỡng chế và chèn ép của triều đình Đại Càn thì bọn hắn cũng không nói gì, chỉ phóng tới những ánh mắt bén nhọn như kiếm, thật sự là đã khiến cho Trần Khuynh Địch cảm

thấy vô cùng bất an.
Nói thật là vào trước đó Trần Khuynh Địch cũng không phải là chưa từng tới hoàng cung, bất quá xa nhất cũng chỉ là đi tới vị trí Thái Tử Đông Cung cùng với thiên lao trong đại nội, cũng không có xâm nhập sâu hơn, mà lần này, ở dưới sự dẫn đường của Phùng Nguyên Nhất, mấy người Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là đã chân chính đi vào trong trung tâm hoàng cung Đại Càn.
Vị Ương Cung là trung tâm quyền lực chân chính của Đại Càn, là địa phương diễn ra triều hội mỗi ngày, ở bên ngoài cung điện có khoảng chừng 18 vị đại hán khôi ngô mặc giáp vàng phụ trách đứng gác, khí tức kết hợp với Vị Ương Cung, lộ ra một cỗ ý cảnh cứng như kim cương, không thể lay chuyển, khí huyết hai bên ngưng kết thành hình rồng, bay thẳng lên trời cao.
"Thánh Thượng đang chờ chư vị ở bên trong." Phùng Nguyên Nhất dừng bước lại, hướng về phía mấy người Trần Khuynh Địch gật đầu một cái.
"Ách?" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, hỏi: "Phùng công công, ngài không đi vào cùng với chúng ta hay sao?"
"Thánh Thượng chỉ triệu kiến các vị."
"Ồ? !"
Nghe cái ý tứ này, chẳng lẽ một lát nữa bản thân ta sẽ được yết kiến người mạnh nhất ở trong đại thế giới Trung Thổ từ khi xuyên việt cho đến nay, vị Thánh Thượng Đại Càn ở trong truyền thuyết kia?
Nói thật nếu như có nghĩa phụ tiện nghi Ninh Thiên Cơ ở bên cạnh mà nói, Trần Khuynh Địch còn có thể bình tĩnh một chút, nhưng bây giờ ở trong bốn người ở đây hắn lại là người mạnh nhất, đùi của nhân vật chính mặc dù to, nhưng đến cùng là vẫn còn chưa trưởng thành, cũng không quá tin cậy, nói đến cùng là còn phải dựa vào bản thân hắn...
Đậu xanh rau má, ở trong lòng hơi hoảng hốt a!
Chậm rãi tiến lên, Trần Khuynh Địch ở dưới sự ra hiệu của Phùng Nguyên Nhất, chậm rãi đẩy cửa chính của Vị Ương Cung ra.
Cung điện chấn động, phảng phất như không phải đẩy ra cửa chính cung điện, mà là đẩy ra một cái thế giới vậy, quang mang phun trào ra, Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhanh chân đi vào bên trong Vị Ương Cung.
Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm thì đi sát theo ở phía sau.
Sau khi bốn người đi vào trong cung điện, cửa chính cũng ầm ầm đóng lại theo đó.
Một giây sau, Trần Khuynh Địch liền nhìn thấy vị thiên hạ đệ nhất nhân - Thánh Thượng Đại Càn đánh khắp thiên hạ vô địch thủ kia.
Còn bản thân Vị Ương Cung thì rất khổng lồ, có thể tưởng tượng được vào thời điểm triều hội diễn ra mỗi ngày, văn võ bá quan mọc

ra như nấm ở hai bên, tràng cảnh rốt cuộc sẽ hùng vĩ cỡ nào, mà ở trên bậc thang thứ chín của đại điện, có một chiếc ghế rồng làm bằng vàng ròng được đặt ở chỗ đó, không có trang trí hoa lệ gì. Nhưng chính là chiếc ghế rồng kia, lại lộ ra một cỗ khí chất ở vào trung tâm thế giới, nắm giữ vạn vật, uy nghiêm tôn quý.
Mà trái lại thì là trung niên nam tử ngồi ở trên ghế rồng, không có bá khí ngất trời, cũng không có khí thế vô song, giống như là người bình thường có thể thấy được khắp nơi ở trên đường, trên người mặc long bào, hai mắt khép hờ, nhẹ nhàng gõ gõ vào tay vịn của ghế rồng, lộ ra dáng vẻ trầm tư, cùng so sánh với ghế rồng biểu tượng cho thiên địa chí tôn, lộ ra một cỗ cảm giác rất không hài hoà.
Không thể không thừa nhận, nhìn thấy cái bộ dáng này, sự khẩn trương ở trong lòng của Trần Khuynh Địch đã được hóa giải không ít.
Là cố ý sao, Thánh Thượng Đại Càn?
"Trần Khuynh Địch."
Ở bên trong Vị Ương Cung, thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn ở trong nháy mắt liền giống như sấm sét nổ vang, trực tiếp vang lên ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, nguyên thần kinh khủng chấn động quét qua tinh thần của hắn, cho dù là Trần Khuynh Địch đã dung luyện nguyên thần vào bên trong nhục thân, lúc này cũng đều có một loại cảm giác tâm thần chập chờn, không biết phải làm sao.
"Ngươi muốn đảm nhiệm cái vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ này sao?"
Thánh Thượng Đại Càn không để ý đến Trần dị trạng của Khuynh Địch, sau khi lướt nhẹ qua ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư, liền tiếp tục nói: "Nếu như ngươi muốn, trẫm hứa hẹn sẽ không can thiệp hành động của ngươi và Thuần Dương Cung."
Ý tứ của Thánh Thượng Đại Càn rất đơn giản, không can thiệp, lmang ý nghĩa dù là Trần Khuynh Địch có biến Cẩm Y Vệ trở thành tư quân của Thuần Dương Cung, hắn cũng sẽ hoàn toàn không hỏi đến!
Đây quả thực là thiên đại ân sủng!
Thánh Thượng Đại Càn rất có lòng tin, đổi lại là bất cứ người nào cũng sẽ không phản đối...
"Ta cự tuyệt!"
Thánh Thượng Đại Càn: "? ??"
"Vì sao?"
"Bởi vì sự tình Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất, chính là nói không đối với những người tự cho là đúng kia!"
Nói đùa, cái vị trí Cẩm Y Vệ này ai thích thì tự đi mà làm, ta mới không thèm làm!

Chương 512: Ám hiệu

"Ngươi có biết không?"
Thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của Trần Khuynh Địch, đồng thời có một cỗ khí tức giống như gió bão gào thét mà ra từ trên người của hắn, phảng phất như có vạn tòa đại sơn đặt ở trên người của tất cả mọi người, trực tiếp ép tới Trần Khuynh Địch, khiến cho Trần Khuynh Địch ngay cả một câu cũng đều không nói ra được, mà ba nữ Dương Xuân ở phía sau Trần Khuynh Địch càng là lộ ra sắc mặt tái nhợt.
"Sự tình mà trẫm thích làm nhất, chính là nói không đối với những kẻ tự cho là có thể cự tuyệt trẫm!"
Khuynh Địch: "? ??"
Vừa dứt lời, một giây sau thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn liền truyền ra từ bên trong Vị Ương Cung, mang theo uy nghiêm không thể khiêu chiến, vang dội ở trong toàn bộ Thành Thượng Kinh: "Hôm nay, trẫm sắc phong cho Thuần Dương Cung Trần Khuynh Địch đảm nhiệm vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, khâm thử!"
Từ giờ khắc này, toàn bộ thiên hạ đều biết Trần Khuynh Địch đã trở thành Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ đời thứ nhất, hơn nữa còn không phải là thông qua thánh chỉ sắc phong, mà là do Thánh Thượng Đại Càn tự mình sắc phong. Nói một cách khác, nếu như Trần Khuynh Địch còn cự tuyệt ở dưới loại tình huống này, chẳng khác nào là đánh vào mặt của Thánh Thượng Đại Càn.
Mà đánh mặt của Thánh Thượng Đại Càn, cũng đừng trách là hắn sẽ đến thăm nhà của ngươi.
Ai có thể chịu đựng được!
"Chuyện này, chuyện này, chuyện này, chuyện này...ngươi..."
Thánh Thượng Đại Càn trừng mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Sau khi suy nghĩ trong chốc lát, Trần Khuynh Địch đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Thiên vương cái địa hổ!"
Thánh Thượng Đại Càn kinh ngạc: "Bảo tháp trấn hà yêu?"
(*Thiên vương cái địa hổ– trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, ở Việt Nam có tên là Rừng Thẳm Tuyết Dày và "bảo tháp trấn hà yêu" – là ám hiệu gặp mặt, đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sôn Điêu hỏi "Thiên vương cái địa hổ?", Dương Tử Vinh sẽ đáp là "Bảo tháp trấn hà yêu".)
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Không thể nghi ngờ! Tên gia hỏa này tuyệt đối cũng là người xuyên việt! Gặp quỷ, vốn là đến từ cùng một nơi, người xuyên việt cần gì phải khó xử người xuyên việt a.
"Hảo huynh đệ! Không ngờ được chúng ta thế mà có thể..."
"Xéo đi!"

Trần Khuynh Địch còn chưa nói hết lời, Thánh Thượng Đại Càn liền vung tay lên, hoàn toàn không có ý tứ muốn nói chuyện với Trần Khuynh Địch, trực tiếp đuổi hắn cùng với ba nữ Dương Xuân ra ngoài Vị Ương Cung, chỉ để lại một câu nói mịt mờ dư âm.
"Trẫm liền giao Cẩm Y Vệ cho ngươi, ngươi làm thế nào thì trẫm cũng sẽ không hỏi đến."
"Mặt khác, trẫm tặng ngươi một câu, cái tên đần Ninh Tam Kiếm kia sẽ không bảo vệ Thuần Dương Cung được bao lâu nữa."
"Hãy lên kế hoạch càng sớm càng tốt."

Tâm tình của Tiểu Yêu bây giờ là rất khẩn trương.
"Không nên trách ta…"
Để cho mấy người Trần Khuynh Địch thay thế nàng đi gặp Thánh Thượng Đại Càn, là yêu cầu của nàng.
Nói cho cùng vẫn là bởi vì tiểu Yêu sợ a! Gặp quỷ, người khác không rõ ràng, nàng còn có thể không biết chỗ kinh khủng của Thánh Thượng Đại Càn hay sao?
Yêu tộc, ở trong đại thế giới Trung Thổ bây giờ đã là một cái chủng tộc sắp bị tuyệt diệt, chỉ có ở Nam Cương là sẽ còn ngẫu nhiên xuất hiện dấu vết của Yêu Tộc, nhưng những Yêu tộc này đều là lão bất tử sống từ thời đại Thượng Cổ, thuộc về lão ngoan đồng, nương tựa theo tuổi thọ lâu dài của yêu thú, không biết đã sống được qua bao nhiêu năm.
Chỉ có tiểu Yêu là một cái ngoại lệ, nàng là vào thời kì cuối của thời đại Thượng Cổ mới bắt đầu thai nghén, hơn nữa chỉ mới chính thức ra đời vào mấy chục năm gần đây. Kỳ thật nếu dựa theo sự phát triển bình thường, nàng hẳn là còn phải mất hơn 100 nữa mới có thể chính thức ra đời, nhưng trong khi đang thai nghén, nàng đã bị phát hiện ra ngoài ý muốn vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn mang theo Hoàng Hậu ra ngoài hưởng tuần trăng mật…
Kết quả tự nhiên là không cần phải nói nhiều.
Thai nghén thất bại nửa đường, tiểu Yêu bị ép xuất thế sớm, còn rơi vào trong thiên lao Đại Càn, nếu như không phải tiểu Yêu thông minh lanh lợi, nói không chừng sẽ phải sống hết đời ở thiên lao.
Vì vậy đối với nam nhân đáng sợ kia, tiểu Yêu vẫn một mực là ôm bóng ma tâm lý, ở trong lòng của nàng, Thánh Thượng Đại Càn vẫn luôn là vị địch nhân đáng sợ thứ hai.
Nhân tiện nhắc tới, vị địch nhân đáng sợ thứ nhất là vị Đại Càn Hoàng Hậu kia.
"Không có chuyện gì, ở phía sau mấy người Trần Khuynh Địch nói thế nào thì cũng có Ninh Thiên Cơ bảo bọc, chắc chắn là sẽ không có việc gì, bất quá vẫn là rất ngạc nhiên a..."
Tiểu Yêu ngưng thần tĩnh khí, sau khi có nhục thân Yêu Tộc liền có thể thi triển ra rất nhiều thiên phú, đôi mắt mèo màu xanh thẳm hơi

hơi lấp lóe, cảnh tượng ở phương hướng Vị Ương Cung nhất thời liền rơi vào trong tầm mắt của nàng.
Cửa chính Vị Ương Cung mở ra ầm ầm, sau đó thân ảnh của bốn người Trần Khuynh Địch, Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm liền phảng phất như bị người ta ném ra vậy, hơn nữa còn giống như là cố ý, trực tiếp bay ra khỏi hoàng cung, ném về phía phương hướng của tiểu Yêu, cuối cùng liền chật vật ngã ngồi ở trước mặt của tiểu Yêu.
Rất tốt, ta đã biết được tình huống đại khái.
Tiểu Yêu quyết đoán quay người, nói: "Cáo từ!"
"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Trần Khuynh Địch tỉnh lại đầu tiên liền trực tiếp bắt lấy thân thể mèo mập mạp của tiểu Yêu, dùng sức bóp, tiểu Yêu lập tức phát ra tiếng kêu thảm như heo bị làm thịt, hoàn toàn bất đồng với sự thục nữ lúc trước.
"Á á á á!"
"Phi lễ! Ở giữa ban ngày ban mặt, có người phi lễ a!"
"Bớt nói nhảm!" Trần Khuynh Địch khinh thường nói: "Yêu tộc thì có cái gì mà phi lễ với không phi lễ, nghiêm ngặt mà nói bây giờ ngươi còn đang ở trong hình dạng đen thùi lùi đây."
"Nói năng bậy bạ! Không thấy được một thân lông trắng xinh đẹp của ta hay sao?"
"Ha ha." Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy thì ngươi cũng không phải là loã thể? Nếu không phải, vậy thì ta cũng không được tính là phi lễ, nói đi, vì sao ngươi có thể đánh thắng, còn đổ lên trên đầu của ta!"
Mặc dù mục đích lúc đầu của Trần Khuynh Địch là ôm chặt đùi của tiểu Yêu, nhưng đả kích to lớn trở thành Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ không hiểu ra sao đã khiến cho hắn trực tiếp vứt bỏ mục đích lúc đầu, nói đùa, nói đến cùng tên gia hỏa này không phải cũng là ôm bắp đùi của nhân vật chính hay sao, tất cả mọi người cũng đều là đồng nghiệp, ai sợ ai chứ!
"Ta cũng không phải là cố ý..." Tiểu Yêu ủy khuất lắp bắp nói, dùng khuôn mặt mèo khả ái hướng về phía ba nữ Dương Xuân, mắt mèo sáng chói như bảo thạch dùng sức chớp chớp.
"Sư huynh!"
"Tiểu Yêu nói thế nào cũng là nữ hài tử a!"
"Quá thô lỗ!"
Hiệu quả là rất tốt!
An an ổn ổn ở trong ngực của Dương Xuân, tiểu Yêu thoải mái dựa vào bộ ngực bằng phẳng của Dương Xuân: Làm tốt lắm Dương Xuân, không uổng công ta một mực giúp ngươi cho đến bây giờ!
"Thật là, sư huynh cũng có lúc chính là như vậy."
"Không hiểu tâm tư của con gái."
"Đúng thế, đúng thế..."

Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ách, là ảo giác của mình sao, có cảm giác độ thiện cảm mà mình thật vất vả mới đạt được đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được giảm xuống không ít.

Chương 513: Mặc Môn

"Chuyện kia, xin hỏi?"
"Hả?" Trần Khuynh Địch đang khổ não có một chút ngoài ý muốn quay người lại, chỉ thấy một vị thanh niên nam tử xa lạ đang cõng một cái hộp to lớn, cúi đầu lộ ra bộ dáng ngượng ngùng.
"Ngươi là?"
Nói thật là người này nhìn rất quen mắt, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn không thể nghĩ ra tên của đối phương, bất quá mặt mũi của hắn rất nhanh liền trở nên nghiêm túc, dáng vẻ tùy ý nói chuyện trên trời dưới đất cùng với đám người Dương Xuân trước đó liền biến mất hầu như không còn, thay vào đó thì là một tia cảnh giác, nhìn về phía sau lưng của thanh niên nam tử.
"Tiểu hữu Thuần Dương Cung."
Lão nhân đứng ở nơi đó, đoán chừng là hiện tại ở trong toàn bộ Thành Thượng Kinh cơ hồ là sẽ không có người không biết a, bởi vì lúc trước vào thời điểm bốn đại thánh địa võ đạo áp chế Kinh Thành, vị lão nhân này thình lình chính là một người ở trong số đó, nếu như nhớ không lầm, hẳn là người Mặc Môn, nói như vậy người thanh niên này trước mắt cũng là người Mặc Môn...
Đối phương tên là gì?
Dường như là nhìn ra sự xấu hổ của Trần Khuynh Địch, thanh niên nam tử nhếch môi một cái, nói: "Tại hạ là Lỗ Diệu."
"À! Đây không phải Lỗ huynh hay sao!"
"Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!"
Trần Khuynh Địch nhiệt tình cầm tay của Lỗ Diệu lên dùng sức lắc mấy cái, đối phương thì có vẻ hơi co quắp, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại, gật đầu một cái đối với Trần Khuynh Địch.
"Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, lần này chúng ta đi đến Thành Thượng Kinh, có một nửa lý do chính là vì để gặp ngươi."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc.
Gặp ta? Không không không, không phải là gặp ta, mà là gặp một người "Thuần Dương Cung" nào đó a. Dính đến Thuần Dương Cung, đầu óc của Trần Khuynh Địch xoay chuyển rất nhanh, lập tức liền nghe được ý tứ của Lỗ Diệu.
"Có chuyện gì?"
"Trên thực tế, chúng ta nghe nói thần khí trấn tông của Thuần Dương Cung - Xích Tiêu Kiếm bây giờ đang ở trên tay của ngươi?"
"Không sai." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, cũng không che giấu, lật bàn tay một cái, Xích Tiêu Kiếm toàn thân đỏ như máu liền xuất hiện ở trên tay của hắn, khí thế hung lệ nhất thời khuếch tán mà ra, phảng phất như một con rồng, cũng không có tàn phá bừa bãi, nhưng

lại mơ hồ khóa chặt vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan Mặc Môn ở sau lưng của Lỗ Diệu.
Thể hiện ra sức mạnh của bản thân, chính là cơ sở để đàm phán.
"Quả nhiên là nó!"
Lỗ Diệu mừng rỡ gật gật đầu, mà lão nhân ở phía sau hắn cũng là mỉm cười, phảng phất như hoàn toàn không phát giác được sự cảnh giác của Trần Khuynh Địch vậy.
"Đã như vậy, xem ra các hạ cũng là nhân tuyển mà Ninh Tông Chủ khâm định, như vậy cũng tốt."
"Trưởng lão, xin nhờ ngài."
Lão nhân vung bàn tay lên, tương tự giống như Phùng Nguyên Nhất lúc trước, một tấm màn ánh sáng bao phủ hắn cùng với mấy người Trần Khuynh Địch, đảm bảo là không ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ.
Sau đó Lỗ Diệu liền xoay chuyển lời nói, nghiêm túc nói ra: "Nếu lấy được Xích Tiêu Kiếm, vậy ngươi hẳn là cũng biết rõ sự tình tổ sư sáng lập ra môn phái Thuần Dương Cung ngày xưa a, lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn vì hậu nhân đã lưu lại hai kiện trấn cung chi bảo, một kiện chính là Xích Tiêu Kiếm ở trong tay của ngươi, về phần một kiện khác..."
"Cái đệch? !" Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nghe Lỗ Diệu nói, nghe ý tứ của hắn, chẳng lẽ kiện trấn cung chi bảo thứ hai chính là kiện đồ vật mà nghĩa phụ nói đã giao cho người khác bảo quản: "Nói như vậy thì các ngươi..."
"Không sai." Lỗ Diệu gằn từng chữ nói ra: "Vật kia, bây giờ đang ở Mặc Môn."
"Bất quá vào gần đây, tình cảnh của Mặc Môn cũng không khá lắm, kiện trấn cung chi bảo kia, cũng hi vọng là Thuần Dương Cung có thể lấy về."
"Cho nên lần này, ta và trưởng lão đến là để mời ngươi đi đến Mặc Môn."
"Xin yên tâm! Tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào!"
"Chuyện này…" Trần Khuynh Địch co quắp miệng một cái, có một loại xúc động muốn cự tuyệt.
Kinh nghiệm nói cho Trần Khuynh Địch biết, phàm là người khác nói không có nguy hiểm, đối với hắn mà nói thì nhất định thì sẽ có nguy hiểm!
Xét đến cùng thì hắn cũng là nhân vật phản diện a! Dù là hiện tại hắn đã thoát khỏi cái gọi là vận mệnh hắn phải chết, nhưng cuối cùng thì hắn vẫn là nhân vật phản diện! Huống hồ là hiện tại hắn cũng đều đã thoát khỏi vận mệnh hắn phải chết, chỉ cần hắn không làm một chút sự tình loại hình tìm đường chết như là mắng mỏ Thánh Thượng Đại Càn ở trước cửa hoàng cung…thì Trần Khuynh Địch hắn sẽ không phải chết!

Có một câu nói rất hay, người không tự tìm đường chết sẽ không phải chết.
Chỉ cần hành động an an ổn ổn, ta nhất định có thể đạt được cuộc sống khoái hoạt ở dị thế giới!
Đúng vậy, bản thân ta hoàn toàn không cần thiết để ý tới sự tình Mặc Môn, sau khi rời khỏi Thành Thượng Kinh liền lập tức trở về Thuần Dương Cung, từ đó sống một cuộc sống vui vẻ ở nhà, đây chẳng phải là vạn sự đều thuận lợi hay sao?
Cho nên căn bản là không cần phải xoắn xuýt.
Rõ ràng là như vậy.
"Mặt khác, trẫm tặng ngươi một câu, cái tên đần Ninh Tam Kiếm kia sẽ không bảo vệ Thuần Dương Cung được bao lâu nữa."
"Hãy lên kế hoạch càng sớm càng tốt."
Nhưng thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn trước khi rời khỏi Vị Ương Cung, lúc này lại lặng yên vang lên ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, hơn nữa căn bản là không ném đi được, khiến cho hắn không tự chủ được mà nhíu mày.
Nói đến cùng, Thánh Thượng Đại Càn thân làm thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt, sự tình biết được khẳng định sẽ không phải chỉ là một Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung như hắn có thể sánh ngang, huống hồ Trần Khuynh Địch hiện tại đã nhận định đối phương khẳng định cũng là người xuyên việt giống như hắn, chỉ là thời gian xuyên việt sớm hơn hắn rất nhiều năm mà thôi.
Ở bên trên cái cơ sở này, rất khó tưởng tượng được Thánh Thượng Đại Càn sẽ lấy Ninh Thiên Cơ ra để nói đùa. Nói như vậy...
"Đáng chết, nghĩa phụ tiện nghi sẽ không thực sự xảy ra chuyện đó chứ?"
Trong ấn tượng, trước khi ta rời đi, nghĩa phụ tiện nghi dường như là đã đi đến Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo cùng với giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo, nơi đó vừa lúc là địa phương mà Tà Thần thiên ngoại xuất hiện trước đó, nghĩa phụ của ta sẽ không phải là đã bị Tà Thần thiên ngoại ám toán đó chứ? Thế nhưng đó là chuyện không có đạo lý a, nghĩa phụ của ta lợi hại như vậy…
Trần Khuynh Địch càng nghĩ càng cảm thấy đau não.
Không thể không thừa nhận, lấy sự thông minh của hắn căn bản là không hiểu được vì sao Thánh Thượng Đại Càn lại nói ra lời "Ninh Tam Kiếm sẽ không bảo vệ Thuần Dương Cung được bao lâu" như vậy.
Nhưng nếu như nói ra cái vấn đề này, Trần Khuynh Địch liếc nhìn qua ba nữ Dương Xuân, âm thầm lắc đầu ở trong lòng.
Không được, nghĩa phụ tiện nghi là trụ cột của Thuần Dương Cung, huống hồ hiện tại cũng chưa có chuyện gì phát sinh, coi như có nói cho các nàng Dương Xuân cũng chỉ tăng thêm sự phiền não mà thôi, so với cái này, còn không bằng nói chuyện này cho nghĩa phụ, tin

tưởng là lấy thực lực và tu vi của nghĩa phụ là liền có thể làm ra ứng đối.

Chương 514: Cơ Quan Thành

Nhưng ta cũng không thể ngồi yên không làm gì.
Mặc dù Trần Khuynh Địch vẫn chưa hề nói qua, nhưng trên thực tế hắn lại có tình cảm rất sâu đối với Thuần Dương Cung.
Người cũng không phải là cỏ cây, ai sẽ có thể vô tình?
Bắt đầu từ Thành Thanh Đế Nam Cương Đạo, Thuần Dương Cung vẫn là hậu thuẫn vững chắc của hắn, khi đó chính là các đệ tử Thuần Dương Cung đã tham gia trận chiến phòng thủ Thành Thanh Đế.
Tiếp theo là ở trong Ung Châu Đạo, Trần Khuynh Địch có thể hô phong hoán vũ ở Ung Châu Đạo, là không thể thiếu uy danh của Thuần Dương Cung.
Một lần trọng yếu nhất là ở Tây Cương Đạo.
Một lần kia Trần Khuynh Địch thật sự là đã thúc thủ vô sách, nếu như không phải Ninh Thiên Cơ bỏ qua dư luận, xuất động hơn tám thành lực lượng của Thuần Dương Cung giết vào Tây Cương Đạo, chống lên một mảnh bầu trời cho Trần Khuynh Địch, thì có trời mới biết kết cục cuối cùng của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân là sẽ như thế nào, cho đến nay Trần Khuynh Địch còn không dám suy nghĩ.
Đi từng bước một ở trong những năm qua, Trần Khuynh Địch thật ra là tràn ngập lòng cảm kích đối với Thuần Dương Cung. Đối với hắn mà nói, Thuần Dương Cung là một dạng tồn tại giống như nhà vậy. Chỉ là hắn một mực không nói ra miệng mà thôi. Cho nên chuyện tiếp theo cần phải làm đã liền trở nên rõ ràng.
"Được thôi." Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, nhìn về phía Lỗ Diệu cùng với lão nhân Mặc Môn ở phía sau đối phương, nói: "Ta có thể tiến về Mặc Môn cùng với các ngươi."
"Bất quá ta cần bế quan một đoạn thời gian để tu luyện, cho nên các ngươi có thể chờ ta một đoạn thời gian hay không?"
"Đương nhiên." Lỗ Diệu lộ ra vẻ đương nhiên gật đầu một cái, nói: "Chúng ta có thể chờ."
"Cám ơn."
Sau khi nói chuyện xong, Lỗ Diệu cùng với lão nhân Mặc Môn liền một trước một sau rời đi, nhìn bóng lưng của hai người này, Trần Khuynh Địch đột nhiên phát hiện ra một cái sự tình làm cho hắn có một chút ngoài ý muốn.
Nói đến, lần này ở bên trong bốn đại thánh địa võ đạo đi đến Thành Thượng Kinh, Kiếm Tông cùng với Đao Tông cũng đều phái đến không ít đệ tử, không chỉ có hai người Lý Trường Không cùng với Cô Độc Không, mà Tắc Hạ Học Cung cũng là như thế, ngoại trừ Tử Hạ còn có không ít đệ tử Nho Gia đi theo, duy chỉ có Mặc Môn là từ đầu

tới đuôi cũng chỉ có hai người. Có lẽ là bởi vì vấn đề "tình cảnh Mặc Môn gần đây cũng không khá lắm" ở trong miệng của Lỗ Diệu?
Lắc đầu, vứt bỏ những ý nghĩ ở trong lòng này, Trần Khuynh Địch chợt nhìn về phía ba nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm đang có chút lo lắng mà nhìn bản thân.
"Sư huynh."
"Đại ca ca, không có vấn đề chứ?"
"Mặc Môn ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo vẫn luôn rất thần bí, tiếp cận với Tiên Cung ẩn thế không ra."
"Ừm." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, chợt mở miệng nói: "Mặc Môn a..."
Trên thực tế, đối với cái thánh địa võ đạo này, Trần Khuynh Địch thật đúng là đã từng đặc biệt tìm hiểu qua, đồng dạng đặc biệt tìm hiểu qua còn có Tắc Hạ Học Cung, dù sao thì hai cái thánh địa võ này cũng đều có mấy phần quan hệ với Thuần Dương Cung.
Bất quá khác biệt cùng với Mặc Môn ở kiếp trước, bản thân của Mặc Môn là vô cùng khiêm tốn, lý giải duy nhất của người đời đối với cái thánh địa võ đạo này, chính là đủ loại ám khí cùng với cơ quan thỉnh thoảng lưu truyền ra từ đó.
Năm đó vào thời điểm Lạc Tương Tư hố chết một đám võ giả Nam Cương chính là đã dùng Phích Lịch Hỏa Lôi của Mặc Môn.
Mà ngoại trừ các loại ám khí tương tự, còn có đủ loại binh khí và trang bị. Trong đó tuyệt đại bộ phận thì là được hoàng triều Đại Càn đặt hàng, sau đó tiến hành trang bị cho quân đội, ở trong đó loại hình binh khí sát thương trên quy mô lớn như Đồ Long Nỗ, Oanh Thiên Lôi cũng có không ít.
Nhưng những thứ này chung quy vẫn chỉ là vật chết, mà võ giả xuất thân từ Mặc Môn thì lại cơ hồ không xuất hiện.
Trên thực tế trước đó cũng có không ít thế lực muốn mời mấy vị võ giả Mặc Môn chuyên môn chế tác trang bị dành riêng cho bọn hắn, thậm chí là còn có đến mấy cái thánh địa võ đạo cũng đều có ý nghĩ như vậy, nhưng những cái thế lực này đều không ngoại lệ, toàn bộ đều không thành công, căn bản là không có ai có thể mang võ giả Mặc Môn từ trong môn phái ra ngoài.
Nguyên nhân tạo thành chuyện này, chính là Cơ Quan Thành.
"Cơ Quan Thành của Mặc Môn là duy nhất trong thiên hạ, bởi vì lực phòng ngự cùng với trình độ giữ bí mật của Cơ Quan Thành có thể được xưng là vô song trên đời, nếu như tổ sư Thuần Dương Đạo Tôn thực sự lưu lại trấn cung chi bảo, nếu không muốn bị bại lộ mà nói, quả thật là có khả năng đặt nó ở trong Cơ Quan Thành."
"Hẳn là như thế." Ba nữ cũng nhao nhao gật đầu.
Cơ Quan Thành của Mặc Môn, đặt ở trong đại thế giới Trung Thổ đơn giản chính là một cái truyền thuyết, chính là một tòa thành lớn tập trung cơ quan thuật của Mặc Môn, là thành trì do tổ sư sáng lập

ra môn phái lập ra, cả tòa thành trì được chia thành hai bộ phận nội thành và ngoại thành, ngoại thành tọa lạc ở trên mặt đất, là một tòa thành giao thương bình thường, được Mặc Môn chỉ định người phụ trách quản lý.
Còn đệ tử Mặc Môn chân chính thì ở trong nội thành, tòa nội thành này thì nằm ở trong lòng đất của ngoại thành, nghe nói có khoảng chừng 18 tầng, ở trong mỗi một tầng đều có vô số cơ quan, hơn nữa càng đi xuống dưới càng nguy hiểm, cho dù là võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, cũng không dám chân chính xâm nhập vào sâu bên trong Cơ Quan Thành, tối đa cũng chỉ có thể dám xâm nhập vào trong mười tầng đầu tiên.
"Trước đó vẫn nên nói với nghĩa phụ một tiếng a."
Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, lấy lệnh bài thông tin ra từ trong ngực, phát một cái tin tức cho Ninh Thiên Cơ. Để bảo đảm nghĩa phụ tiện nghi có thể nhanh chóng trả lời hắn. Trần Khuynh Địch quyết định nói thêm một câu.
"Nghĩa phụ, xin hỏi Ninh Tam Kiếm là ngoại hiệu của ngài hay sao?"
Vào giờ này khắc này, ở trong Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo.
Ninh Thiên Cơ: "! !!"
Tâm tình của Ninh Thiên Cơ bây giờ là vô cùng tệ hại!
Thân làm chưởng giáo của Thuần Dương Cung, Thái Hoa Tiên Nhân nổi tiếng thiên hạ, Ninh Thiên Cơ vẫn luôn rất chú trọng thanh danh cùng với danh vọng của mình ở ngoại giới, dù sao thì vào lần Thuần Dương Cung gặp đại kiếp, rất nhiều thế lực cũng đều không coi Thuần Dương Cung ra gì, lúc kia nếu như Ninh Thiên Cơ không đứng ra, cho dù là ai cũng dám tới giẫm một cước.
Trên thực tế cũng chính là do Ninh Thiên Cơ nâng cao danh vọng không từ thủ đoạn, cuối cùng mới khiến cho Thuần Dương Cung củng cố vị trí thánh địa võ đạo, nhưng mà cũng không phải là không có chỗ xấu.
Vì nâng cao thanh danh và danh vọng, hắn hoặc nhiều hoặc ít cũng đều dùng một chút thủ đoạn, mà danh hiệu Ninh Tam Kiếm cũng là được đánh ra từ cái thời điểm đó, bất quá dám gọi hắn như vậy, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ cũng chỉ một vài cường giả tối đỉnh, mà võ giả từ cường giả tối đỉnh trở xuống, Ninh Thiên Cơ vẫn giữ bí mật rất khá...

Chương 515: Thần công hắn phải chết không thể nghi ngờ

Tối thiểu là ở bên trong Thuần Dương Cung cũng không có mấy người biết rõ cái danh hiệu này.
Nhưng mà gặp quỷ!
Tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia đã xảy ra chuyện gì! Vì sao hắn lại biết được cái danh hiệu Ninh Tam Kiếm này!
Trong cái chớp nhoáng này Ninh Thiên Cơ liền xoay chuyển cả trăm suy nghĩ, cuối cùng rất nhanh liền khóa chặt vào người của một người: Thánh Thượng Đại Càn.
Nếu như biến thành một người khác, cho dù là Phương Trượng Huyền Không của Phật Môn, hoặc là Thiên Tôn Thái Bình của Đạo Môn, thậm chí coi như là Thiên Khả Hãn của Bắc Nhung, hắn cũng sẽ rút kiếm giết đến tận cửa để đòi một lời giải thích, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại là Thánh Thượng Đại Càn, như vậy thì tình cảnh sẽ trở nên rất lúng túng.
Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì Ninh Thiên Cơ không đánh lại được Thánh Thượng Đại Càn. Đối với người vẫn một mực dựng nên hình tượng vô địch ở trong lòng của đệ tử như Ninh Thiên Cơ mà nói, đây quả thực là một cái sỉ nhục to lớn khó có thể mở miệng! Ở dưới cơn tức hổn hển, Ninh Thiên Cơ trực tiếp quát vào lệnh bài thông tin:
"Khuynh Địch a, tốc độ tu luyện của ngươi gần đây cũng không phải là quá nhanh, vi phụ rất thất vọng."
"Đãnhư vậy, chờ đến lúc ngươi trở về Thuần Dương Cung, hãy đi một chuyến đến Vạn Thọ Cung, ở nơi đó có một quyển Cái Thế Thần Công mà vi phụ lưu lại."
"Hãy cầm lấy tu luyện cho thật tốt."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Mặc dù tốc độ hồi phục của nghĩa phụ tiện nghi là rất nhanh như hắn dự liệu, nhưng quyển Cái Thế Thần Công kia là cái gì? Bản thân hắn thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, còn có cái gì mà hắn không biết?
Chẳng lẽ đó là một trong những con át chủ bài áp đáy hòm chân chính của nghĩa phụ tiện nghi?
"Nghĩa phụ, bản thần công kia có tên là gì thế?"
"Thần công hắn phải chết không thể nghi ngờ."
Cái tên này thật là không may mắn!
Tiếng cười sang sảng của Ninh Thiên Cơ truyền ra từ bên trong lệnh bài: "Ha ha ha, Khuynh Địch ngươi cũng đừng quá mức sợ hãi, chỉ là cái tên có chút dọa người mà thôi, nhưng tuyệt đối sẽ không chết a,

đúng rồi, cái gì mà Ninh Tam Kiếm đều là ngoại hiệu do một số kẻ tiểu nhân hiểm ác chế tạo ra, ngươi cũng không nên tin tưởng."
"Ấy? Nhưng người nói cho biết là vị Thánh..."
"Ồ, hình như ở bên trong tông môn giống như còn có một cái bí cảnh chuyên môn dùng để tu luyện thần công hẳn phải chết không thể nghi ngờ..."
"Ta đã biết rồi! Ta cho dù là một chữ cũng sẽ không tin tưởng!"
"Như vậy là tốt."
Ở bên kia lệnh bài thông tin, Ninh Thiên Cơ cười lạnh một tiếng. Tiểu tử, chỉ có bằng đó tu vi mà cũng dám nói giỡn với ta, ta không thu thập được Thánh Thượng Đại Càn nhưng chẳng lẽ còn không thu thập được ngươi hay sao?
Dừng lại một chút, Ninh Thiên Cơ mới lên tiếng một lần nữa, bất quá ngữ khí lúc này rõ ràng đã trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều:
"Khuynh Địch à."
Dường như phát giác ra được thái độ nghiêm túc của Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch cũng đứng thẳng người: "Nghĩa phụ đang muốn nói về bạn gái của mình?"
"Khụ khụ khụ, không phải, không phải!" Ninh Thiên Cơ tằng hắng một cái, xoay chuyển lời nói: "Vấn đề về Trần gia đã được xử lý như thế nào?"
"Ừm, không có vấn đề." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, mặc dù Trần gia vẫn còn đang ở trong thiên lao, bất quá Trần gia từ trên xuống dưới đều được ăn no ngủ ngon, rõ ràng là không có nguy hiểm gì.
Bất quá nói đến đây, Trần Khuynh Địch liền nghĩ tới lời cảnh cáo trước đó của Thánh Thượng Đại Càn, sau khi do dự một chút thì vẫn mở miệng nói: "Chuyện kia, nghĩa phụ, trước đó Thánh Thượng Đại Càn đã nói qua với ta, ngài dường như..."
Trần Khuynh Địch cho dù là một chữ cũng không sai, thuật lại toàn bộ những gì mà Thánh Thượng Đại Càn đã nói cho Ninh Thiên Cơ. Nhân tiện nhắc tới, còn có lời mời của Mặc Môn, cùng với cái sự tình gọi là kiện trấn cung chi bảo thứ hai kia. Mà ở bên kia lệnh bài thông tin, Ninh Thiên Cơ sau khi nghe hết tất cả thì cũng rơi vào yên lặng ngắn ngủi.
Nên nói không hổ là thiên hạ đệ nhất nhân hay sao, dường như đã bị hắn xem thấu.
Lấy lại tinh thần, Ninh Thiên Cơ cười một tiếng, nói: "Lời nói của tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ kia là không đúng, những cũng không phải là sai, cứ yên tâm đi, cũng không phải là chuyện gì xấu, ở trong cái thiên hạ này còn chưa có ai có thể giết ta, ta có nắm chắc với chuyện đó, so với chuyện này, sự tình Mặc Môn trái lại là càng trọng yếu hơn."
"Thì ra là như thế!" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, hắn tự nhiên

là có thể nhìn ra được Ninh Thiên Cơ đang nói sang chuyện khác, bất quá tu vi hiện tại của hắn là quá yếu, nếu như nghĩa phụ tiện nghi đã có tính toán, vậy thì hắn cũng chỉ có thể tin tưởng nghĩa phụ.
"Liên quan tới kiện trấn cung chi bảo thứ hai của Thuần Dương Cung chúng ta, ngươi đúng là cần phải đến xem."
"Nhưng mặt khác, ngươi cũng không thể bỏ mặc sự tình Cẩm Y Vệ."
"Ấy? !" Trần Khuynh Địch kinh ngạc: "Cẩm Y Vệ? Loại chuyện này trong tông cứ tùy tiện phái người đảm nhiệm a, ta cũng..."
"Không cần nói nữa!" Ninh Thiên Cơ nói một cách nghiêm trang: "Cẩm Y Vệ xem như là một cơ cấu có thể so với Lục Phiến Môn, không có một vị Võ Đạo Tông Sư tọa trấn thì làm sao mà được? Mà Thuần Dương Cung lúc này, phần lớn Võ Đạo Tông Sư đều là thế hệ trước đã có tuổi, mà thực lực cũng không bằng Lục Phiến môn Hoàng Thu Sinh, cho nên ngươi là người thích hợp nhất!"
"Thế nhưng mà..."
"Không có thế nhưng cái gì cả!"
"Đây là nhiệm vụ gian khổ mà ta cùng với tông môn giao cho ngươi! Ngươi nhất định phải hoàn thành!"
Mệnh lệnh của Ninh Thiên Cơ khiến cho Trần Khuynh Địch cúi đầu xuống, mà Ninh Thiên Cơ dường như cũng cảm thấy là bản thân có một chút cường thế, mặc dù không có ý tứ thu hồi lại nhiệm vụ, nhưng vẫn không thể cứng rắn như vậy, cho nên chỉ chốc lát sau, ngữ khí của Ninh Thiên Cơ liền trở nên hòa hoãn: "Yên tâm đi, ta biết ngươi không phải là hiểu quá rõ đối với loại chuyện này, cho nên ta sẽ đặc biệt điều động một vị trợ thủ tới giúp ngươi."
"Trợ thủ?"
"Đúng vậy, các ngươi còn quen biết nhau."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Có quan hệ đến sự tình Cẩm Y Vệ, ngươi có thể giao cho hắn giải quyết, thuận tiện hãy mang hắn đi đến Mặc Môn luôn a, năng lực của hắn đối với ngươi mà nói hắn là một sự trợ giúp không tồi."
"Quyết định như vậy đi."
"Vào trước khi hắn tới, ngươi tạm thời không nên rời khỏi Kinh Thành, ta cũng biết rõ về Tuyệt Địa Bí Cảnh, đó là một tòa bí cảnh tương đối có ý tứ, hãy sửa sang cảm ngộ ở bên trong bí cảnh thật tốt, đối với tu vi của ngươi sẽ có ích lợi rất lớn."
"Cạch..."
Không đợi Trần Khuynh Địch hồi đáp lại, Ninh Thiên Cơ liền chủ động kết thúc cuộc nói chuyện, chỉ còn lại Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự nghi hoặc.
Người mà nghĩa phụ tiện nghi phái tới giúp mình đến tột cùng là ai vậy?
Cùng lúc đó, ở bên trong Thuần Dương Cung.
Tại núi Chân Truyền, ở Thủ Tịch Phong mà Trần Khuynh Địch ở ngày

xưa, mặc dù Trần Khuynh Địch chính chủ đã lâu rồi không trở về, nhưng tất cả mọi thứ ở trong núi vẫn ngay ngắn rõ ràng như cũ, cũng không có bởi vì không có người mà lộ ra sự hoang phế.

Chương 516: Tiểu tử thúi

Mà trên thực tế, ở trong núi cũng không phải là không có một ai.
Ở bên trong mật thất bế quan của Trần Khuynh Địch ngày xưa.
"Hít hà..." Tiếng hít sâu trầm trọng vang vọng ở trong mật thất, mà ở trên bồ đoàn trong mật thất, có một đoàn bóng đen không thấy rõ khuôn mặt, cũng không thấy rõ dáng người đang ngồi xếp bằng.
Phảng phất như là sương mù vô hình vậy, mà ở trong sương mù, có một khỏa Kim Đan lấp lóe hào quang, mặc dù không bằng khí thế trùng thiên của mấy nàng Dương Xuân, cũng không có uy lực lớn như vậy, nhưng lại nhiều hơn mấy phần quỷ dị.
"Ha ha!" Kim Đan biến mất, sương mù được thu liễm, cuối cùng xuất hiện ở trên bồ đoàn là một vị nữ tử có mái tóc đen dài.
"Cuối cùng cũng đã đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả."
"Không ngờ từ Luyện Thần Phản Hư đi đến một bước này lại mất nhiều thời gian như vậy, rốt cục cũng đã đột phá!"
Thở dài một hơi, Quỷ Ảnh không khỏi nghĩ tới nhiệm vụ mà Ninh chưởng giáo truyền âm ban bố cho nàng trước đó.
"Trần Khuynh Địch sao, nếu có thể, thật sự là không muốn gặp lại hắn a."
Tại Tây Cương Đạo.
"Ngài thực sự muốn rời đi hay sao, điện hạ."
Phượng Tiên nhìn Tư Lạp Cách đang lộ ra vẻ khó coi ở trước mắt, dừng lại một chút, vẫn kiên định gật đầu nói: "Đúng vậy, tiếp theo ta có chuyện rất trọng yếu cần phải làm!"
Dù sao thì dựa theo ước định ban đầu, qua khoảng nửa tháng nữa là sẽ đến phiên nàng!
"Vậy sao?" Tư Lạp Cách chậc lưỡi.
Bây giờ địa vị của Doanh Phượng Tiên ở trong Bái Hỏa Ma Giáo cũng đã tương đối vững chắc, dù sao thì từ 12 Hộ Pháp Thần Tôn cho đến giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo, cơ hồ đều là ủng hộ 100% đối với nàng, mà Doanh Phượng Tiên cũng xác thực là không chịu thua kém, bây giờ tu vi đã đạt đến Hợp Đạo Tôn Giả, ở trong hàng đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo chính là đệ nhất.
Nhưng ở trong thế đạo hiện nay, Hợp Đạo Tôn Giả là còn chưa đủ a.
"Điện hạ, giáo chủ đã đáp ứng là ít ngày nữa sẽ mở ra Ao Thánh Hỏa lần thứ hai, ngài hiện tại đã chính thức chuyển tu Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục của giáo ta, hơn nữa đã có thành tựu, nếu như tiến hành rèn đúc ở trong Ao Thánh Hỏa, nắm giữ Thánh Hỏa Lệnh, chí ít sẽ có bảy thành hi vọng đột phá đến Võ Đạo Tông Sư. Vì sao lại không thể chờ thêm một đoạn thời gian đây?"
Doanh Phượng Tiên lộ ra vẻ mặt khó xử, đối với nàng mà nói đột phá

đến Võ Đạo Tông Sư không thể nghi ngờ là cũng rất có lực hấp dẫn, dù sao thì nàng cũng không phải là hoàn toàn không để ý đến sự tình ở Kinh Thành, dù sao thì sư huynh chính là đang ở Thành Thượng Kinh, mà vào thời điểm tìm hiểu tin tức của sư huynh, thuận tiện, nàng cũng biết được tu vi của Tần Kiền Hoàng - Võ Đạo Tông Sư.
Nếu có thể, Doanh Phượng Tiên xác thực là muốn đợi đến sau khi đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, lại đường đường chính chính tiến về Thành Thượng Kinh, đi gặp vị tỷ tỷ của bản thân kia.
"Không được."
"Vì sao?"
Doanh Phượng Tiên lắc đầu, chợt nghiêm túc nói ra: "Tư Lạp Cách, ngươi cảm thấy ta thực sự có thể vào sau khi Ao Thánh Hỏa mở ra liền có thể tấn cấp đến Võ Đạo Tông Sư hay sao?"
"Đương nhiên!"
"Không, ta không thể." Doanh Phượng Tiên trực tiếp cắt đứt lời nói của Tư Lạp Cách, gằn từng chữ nói ra: "Bây giờ ta chỉ mới vừa vặn đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả, còn chưa đủ rõ ràng đối với võ đạo của bản thân, ta cũng không muốn hoàn toàn dựa theo phương hướng mà Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục đã hoạch định."
"Ngài không muốn đi theo phương hướng như thế?"
"Ta hy vọng là có thể đi ra con đường võ đạo thuộc về bản thân, vì thế cái mà ta yêu cầu không phải là bế quan khổ tu, cũng không phải là Ao Thánh Hỏa, mà là đi ra ngoài du lịch, giao thủ cùng với cường giả, đây mới là con đường trưởng thành của võ giả, không phải sao? Ta thực sự là nghĩ như vậy, Tư Lạp Cách ngài cảm thấy thế nào?"
"Ách..." Tư Lạp Cách ngậm miệng lại.
Hắn lại làm sao lại không biết điều mà Doanh Phượng Tiên nói là không hề sai, một vị võ giả chân chính vĩnh viễn cũng không có khả năng trở thành vô địch thiên hạ chỉ bằng vào việc bế quan, chỉ có chân chính đi vào giang hồ, đi chiến đấu, đi kinh lịch, mới có thể có sự đột phá chân chính, nhất là đối với dạng thiên kiêu chi nữ cơ hồ là biểu tượng Bái Hỏa Ma Giáo trong tương lai như Doanh Phượng Tiên mà nói...càng là phải làm như vậy.
Nếu như chỉ muốn đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, không muốn phát triển mà nói, vậy thì chỉ cần ở trong Bái Hỏa Ma Giáo, có Ao Thánh Hỏa, Doanh Phượng Tiên làm sao cũng đều có thể trở thành Võ Đạo Tông Sư, nhưng nếu như muốn tiến thêm một bước, trở thành võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, vậy thì tuyệt đối không thể giậm chân tại chỗ, huống chi...có trời mới biết sau khi đi ra ngoài du lịch mà nói, Doanh Phượng Tiên có thể tiến bộ càng nhanh hơn hay không? Tư Lạp Cách hắn năm đó còn không phải là cũng đã khiêu chiến vô số cường giả ở Tây Vực, cuối cùng mới trèo lên đỉnh vị trí Hộ Pháp Thần Tôn đệ nhất hay sao?
"Được rồi." Sau khi trầm ngâm một hồi lâu, Tư Lạp Cách cuối cùng

mới khuất phục.
"Nhưng mà!" Hắn xoay chuyển lời nói, đưa ra yêu cầu: "Ta cũng muốn đi cùng với ngài!"
"Ách? !" Doanh Phượng Tiên kinh ngạc, bầu không khí nghiêm túc vừa mới được tạo nên lập tức biến mất hầu như không còn.
Gặp quỷ, ngươi muốn đi cùng với ta? Có ngươi đi cùng thì ta làm sao có thể đi tìm sư huynh để tình chàng ý thiếp...
"Không được!"
"Đây là yêu cầu duy nhất của ta!" Tư Lạp Cách nghiêm túc nói ra: "Điện hạ, ngài chung quy cũng là Thánh Nữ của Giáo ta, mà Trung Nguyên lại một mực không quá hữu hảo đối với Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, tuyệt đại đa số người cũng đều coi giáo ta là Ma Giáo, ngài đi ra ngoài một mình ta thật sự là không yên lòng, vốn là ít nhất phải có ba vị Hộ Pháp Thần Tôn đi cùng..."
"Ách!"
"Hoặc có lẽ là điện hạ muốn ba vị Hộ Pháp Thần Tôn đi theo?"
Doanh Phượng Tiên: "? ??"
Nói đùa cái gì! Một người đã đủ phiền toái, nếu như có tới ba người đi theo vậy thì ta còn làm thế nào để tình chàng ý thiếp cùng với sư huynh a.
"Thôi được rồi, Tư Lạp Cách, vậy thì chỉ cần ngài đi theo là được rồi."
Tư Lạp Cách gật đầu một cái, nói: "Xin điện hạ cứ yên tâm, tại hạ sẽ chỉ bảo hộ sự an toàn của điện hạ, sẽ không can thiệp đến chuyện mà ngài muốn làm."
Đây đương nhiên là đang nói dóc rồi! Gặp quỷ!
Tư Lạp Cách ta cũng là một nam nhân đã trải qua mưa gió, Thánh Nữ điện hạ cho rằng là một chút tiểu tâm tư của nàng liền có thể giấu được đôi tuệ nhãn này hay sao!
Không thể nghi ngờ! Lần này Thánh Nữ đi ra ngoài nhất định là muốn đi gặp tên tiểu tử thúi Thuần Dương Cung đã đến đây trước kia!
Lần này đi theo Thánh Nữ, mục đích quan trọng nhất của ta chính là ngăn cản tên tiểu tử thúi kia làm ra chuyện điên rồ gì đối với Thánh Nữ, dù sao thì Thánh Nữ điện hạ cũng vừa xinh đẹp, lại vừa thông minh, lý trí, thiên phú lại tốt, tính cách cũng tốt, vô luận là nhìn từ góc độ nào cũng đều hoàn toàn xứng đáng với danh xưng thiên kiêu chi nữ.
Cái tên tiểu tử thúi Thuần Dương Cung kia thực sự là có vận khí tốt a!

Chương 517: Bản hầu lại trở về

Nhưng bất kể như thế nào, vào trước khi đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, Thánh Nữ cũng không thể thất thân, đây là điều trọng yếu nhất, cho nên cho dù có làm hỏng danh hào Hộ Pháp Thần Tôn đệ nhất, cũng tuyệt đối không thể để cho Thánh Nữ cùng với cái tên tiểu tử thúi Thuần Dương Cung kia có bất kỳ quan hệ phi bình thường nào! Đây là nhiệm vụ trọng yếu mà giáo chủ đã ban bố!
"Vậy thì mời điện hạ hãy tranh thủ thời gian chuẩn bị, chúng ta sẽ lên đường."
Ngay vào thời điểm Doanh Phượng Tiên chuẩn bị rời khỏi Bái Hỏa Ma Giáo, tiến về Thành Thượng Kinh.
Ở trong một rừng cây nhỏ tại Tây Cương Đạo.
Ầm ầm! Một cái khe hở đen nhánh kèm theo một tiếng nổ lớn mở rộng ra, phảng phất như là vực sâu không thấy đáy, chỉ chốc lát sau, có một bóng người bốc cháy hừng hực xông ra từ trong khe hở, cuối cùng rơi vào trong rừng cây, trực tiếp thiêu hủy cây cối ở chung quanh hơn mười mét, lưu lại một cái hố to nám đen.
"Ha ha ha...rốt cục...bản hầu lại trở về rồi!"
Không sai! Thân ảnh hiển lộ ra trong ngọn lửa hừng hực, rõ ràng là An Quốc Hầu Khương Hằng đại danh đỉnh đỉnh!
"Hừ hừ hừ, không ngờ được a, Khương Hằng ta chính là thiên mệnh chi tử, làm sao có thể dễ dàng liền bị thiêu chết như vậy! Chỉ là Tạo Hóa Viêm mà thôi, bản hầu sẽ tuyệt đối không cảm thấy đáng tiếc!"
"Lần này thi triển Thế Tử Hoàn Hồn Đại Pháp (Thế Tử = chết thay), mặc dù phải dùng Đông Hoàng Đao làm thế thân, nhưng lại mượn được cơ hội quan sát dị tượng thiên ngoại thiên, có một cái lý giải rõ ràng đối với võ đạo của bản thân, tu vi càng tiến thêm một bước, bất quá chỉ cách Võ Đạo Tông Sư một bước mà thôi, trọng yếu hơn chính là, bản hầu còn đã luyện thành một môn Tuyệt Thế Thần Công!"
"Chỉ cần bản hầu không chết, liền có thể không ngừng mạnh lên ở trong chiến đấu, tất cả những trắc trở gặp phải cuối cùng cũng chỉ có thể biến thành đá đặt chân của bản hầu! Góp một viên gạch cho bản hầu trèo lên đỉnh phong! Hừ hừ hừ, bây giờ bản hầu đã thoát thai hoán cốt, đám người Trần Tiêm Tiêm tuyệt đối sẽ không có khả năng lại là đối thủ của bản hầu!"
"Huống hồ sau khi ném Đông Hoàng Đao đi, bản hầu lại lấy được một kiện Thần Binh khoáng thế!"
"Có kiện Thần Binh Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch này, bản hầu liền có thể dung hội quán thông Âm Dương Nhị Khí ở trong cơ thể, tự do chuyển đổi lực lượng, hơn nữa nghe nói đây còn là Thần Binh lưu lạc của Bái Hỏa Ma Giáo, vào thời điểm thích hợp có thể coi

đây là thẻ đánh bạc, vừa vặn có thể lôi kéo Bái Hỏa Ma Giáo cho Thái Tử, bản hầu quả nhiên là hồng phúc tề thiên!"
"Ha ha ha!"
Tại Thành Thượng Kinh.
Sau khi thương nghị xong cùng với Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch liền tiến vào hình thức bế quan, vừa tu luyện vừa chờ vị trợ thủ ở trong miệng của Ninh Thiên Cơ chạy đến Thành Thượng Kinh.
Chỉ là khiến cho Trần Khuynh Địch có một chút nóng nảy là, tu vi của hắn dường như vẫn kẹt tại bình cảnh như cũ, không có cách nào đột phá Sinh Tử Quan.
"Không có đạo lý a, ta rõ ràng đã trải qua một lần sinh tử, vì sao lại không có cách nào đột phá?"
Trần Khuynh Địch yên lặng cảm ngộ biến hóa ở trong cơ thể, cảm thấy vô cùng nghi hoặc, đương nhiên cũng không phải là không có một chút tiến bộ nào, trên thực tế Trần Khuynh Địch vào lúc hiện tại liền có thể cảm giác được độ khống chế sức mạnh của bản thân đã được nâng cao thêm một bước, hơn nữa nắm chắc đối với Sát Tự quyết cũng càng thêm tinh chuẩn.
Nhưng vấn đề là vẫn không thể đột phá như cũ.
Bất kể là Sát Tự quyết hay là độ khống chế lực lượng, nói đến cùng là cũng chỉ giúp cho Trần Khuynh Địch phát huy ra lực lượng mạnh hơn ở trong cảnh giới trước mắt mà thôi, cái tăng lên là lực chiến đấu mà không phải là cảnh giới, hiện tại Trần Khuynh Địch vừa nhắm mắt, liền có thể nhìn thấy một sợi xiềng xích màu đen một mực vây nhốt thân thể của hắn.
Chính là tầng xiềng xích vô hình này đã hạn chế lực lượng của hắn.
"Sinh Tử Quan, nếu như có thể khám phá, ở dưới sự thăng hoa chính là cải biến về chất, Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan ở phía trước sẽ trở thành chất xúc tác thuế biến, khiến cho bản chất sinh mệnh của võ giả đạt đến một tầm cao trước đó chưa từng có, đột phá Sinh Tử Quan cùng với chưa đột phá Sinh Tử Quan là có chênh lệch cực lớn."
"Trên cơ bản, Võ Đạo Tông Sư sau khi đột phá Sinh Tử Quan, hoàn toàn có thể lấy một địch nhiều, coi như là đồng thời đối chiến với 3, 4 vị Võ Đạo Tông Sư cũng không phải là nói chơi, điểm này ta trái lại là cũng rất có tự tin, ở trên cảnh giới là tạm thời không nói, nhưng ở trên phương diện thực lực ta hẳn là cũng không kém với Sinh Tử Quan."
Dù sao thì phương thức đột phá của Trần Khuynh Địch cũng cực kỳ đặc thù.
Bản thân của nhục thân Kim Đan đã khiến cho sinh mệnh lực của Trần Khuynh Địch viễn siêu Võ Đạo Tông Sư tầm thường, mặc dù không có khả năng đạt tới trình độ giống như sau khi đột phá Sinh Tử Quan, nhưng mà cũng đã có được trọn vẹn nửa hiệu quả, hơn

nữa tăng thêm đủ loại thủ đoạn chồng chất của Trần Khuynh Địch, thực lực của hắn là không kém cỏi so với bất luận một vị Võ Đạo Tông Sư nào. Bằng không lúc trước ở Thành Thượng Kinh hắn cũng sẽ không có khả năng đánh bại Hoàng Thu Sinh. Nhưng vẫn là câu nói kia, thực lực cũng không có nghĩa là cảnh giới, hắn chung quy là vẫn chưa thể đạp phá Sinh Tử Quan. Trọng yếu hơn chính là, nếu như lấy nội tình sinh mệnh của Trần Khuynh Địch bây giờ, nghênh đón cải biến sau khi đạp phá Sinh Tử Quan, nói không chừng có thể khiến cho lực lượng của hắn đạt đến một cái tầng thứ hoàn toàn mới, đến lúc đó, phần thắng hắn khiêu chiến với Tam Muội Chân Hỏa cũng sẽ cao hơn một bậc so với Võ Đạo Tông Sư tầm thường. Một bước lên trời! Đáng tiếc là ý nghĩ rất tốt đẹp, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc...

"Vì sao lại không thể đột phá!" Trần Khuynh Địch đấm một quyền nặng nề vào sàn nhà, chợt hít một hơi thật sâu đè nén sự nôn nóng lại.

Kỳ thật nếu suy nghĩ kỹ một chút, loại vật sinh tử này Trần Khuynh Địch cũng không phải là mới thể nghiệm lần đầu.

Không bằng nói là vào lúc ban đầu hắn đã sớm thể nghiệm qua cái gọi là sinh tử, dù sao thì hắn cũng là chuyển kiếp mà tới đây a, ở kiếp trước hắn chính là đã chết ngoài ý muốn, hơn nữa lần này còn chết ở trong bí cảnh, tổng cộng là hai lần, theo lý thuyết thì đổi thành ai cũng sẽ có một chút thể ngộ đối với sinh tử.

Nhưng đối với Trần Khuynh Địch mà nói, tử vong không phải chính là sự tình hai mắt khép lại rồi mở ra hay sao? Ông trời ơi, vào thời điểm hắn xuyên việt lúc trước chính là khép hai mắt lại rồi mở ra, sau đó liền đi đến cái thế giới này, mà ở bên trong bí cảnh cũng là như thế, sau khi chết chỉ cảm thấy ý thức mất đi, khép hai mắt lại rồi mở ra, bản thân liền xuất hiện bên ngoài ở bí cảnh, nhìn qua hoàn hảo không có một chút tổn hại.

Chương 518: Hiểu lầm

Có hai lần trải nghiệm này, mặc dù ở bề ngoài không có gì, nhưng trên thực tế là đã ảnh hưởng thật sâu đến bản năng sinh mệnh của Trần Khuynh Địch, từ đó tạo nên một cái tình huống rất đáng sợ: Trần Khuynh Địch đã không sợ chết!
Hoặc có lẽ là, bản thân hắn đối với tử vong ở trong tiềm thức là không có một cái khái niệm rõ ràng nào, từ lúc hắn xuyên việt cho đến nay, duy nhất có thể khiến cho hắn cảm giác được khái niệm tử vong, chỉ sợ là chỉ có thân phận nhân vật phản diện của bản thân, còn có sự tồn tại của nhân vật chính, ngoài ra thì hắn cơ hồ là không sợ hãi!
Ở bên trên cái cơ sở này, Trần Khuynh Địch muốn nhìn thấu cái chết là rất khó.
Sau khi suy tư đủ kiểu, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng đã từ bỏ loại suy nghĩ phức tạp không tương xứng kia.
"Hệ thống, ngươi có biện pháp gì hay không?"
"Nói thí dụ như là tuyên bố nhiệm vụ gì đó, chỉ cần hoàn thành liền có thể khiến cho ta đột phá cảnh giới, giống như là vào thời điểm ta hỏi cách đột phá Hợp Đạo Tôn Giả vậy."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: được a, nếu như được kí chủ cho phép..."
"Liền có thể tuyên bố nhiệm vụ cùng loại?" Trần Khuynh Địch vui mừng nói.
"Liền có thể tuyên bố nhiệm vụ nếu như kí chủ không hoàn thành thì sẽ bị xóa bỏ."
"Khục!"
Cái hệ thống này quả nhiên là một chút cũng không đáng tin.
"Nhưng mà..." Thanh âm của hệ thống cũng không dừng lại, mà là tiếp tục nói: "Nếu như kí chủ muốn đột phá Sinh Tử Quan mà nói, bổn hệ thống trái lại là có thể cung cấp một cái phương án rất hữu hiệu."
Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, rất là tò mò hỏi: "Vậy sao? Nói nghe một chút."
"Mời kí chủ hãy nạp Hệ thống tệ trước, như vậy mới có thể đổi được phương án đặc thù của hệ thống."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Nhắc nhở thân thiện: nếu như dùng Xuân Thu Chiến Xa mà Trần Tiêm Tiêm cho ngài để hối đoái thành Hệ thống tệ mà nói, hẳn là đã đầy đủ."
"A ha, là vật kia sao, sao ngươi không nói sớm?" Trần Khuynh Địch mới vừa rồi còn muốn mắng người lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn, cái gọi là Xuân Thu Chiến Xa kia vào sau khi lấy được hắn còn chưa

nghiên cứu qua, dù sao thì hắn cũng không thiếu Thần Binh, Xuân Thu Chiến Xa cũng không lọt nổi vào mắt xanh của hắn, huống chi so với cái gì là chiến xa, hắn càng ưa thích dùng nắm đấm hơn...
Hơn nữa chiếc Xuân Thu Chiến Xa này nghe nói còn là do Trần Tiêm Tiêm đoạt được từ trên tay của người khác, tiêu tiền của người khác tự nhiên là sẽ không đau lòng rồi!
"Đổi đi!"
"Hệ thống tệ đã được hối đoái thành công!"
"Hắt xì!" Ở Tây Cương Đạo, Khương Hằng đang trù bị kế hoạch tiếp theo hung hăng hắt hơi một cái.
"Gặp quỷ, là ai đang âm thầm tính toán bản hầu?!"
Không nói đến hành tung của Khương Hằng, sau khi nuốt hết Xuân Thu Chiến Xa, hệ thống cũng rất tuân thủ quy tắc giao dịch công bình, cái gọi là phương án kia rất nhanh liền xuất hiện ở trong óc của Trần Khuynh Địch.
"Sinh Tử Quan, điểm trọng yếu nhất đầu tiên, chính là khiến cho người ta cảm nhận được sự tồn tại của sinh tử."
"Chỉ có cảm nhận được nguy cơ sinh tử, mới có thể nghĩ biện pháp để đột phá, mới có hi vọng đột phá Sinh Tử Quan."
"Đề nghị của bổn hệ thống rất là đơn giản."
Nhìn đến đây, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng trở nên kích động, lập tức đọc cái phương án này.
"Chỉ cần để cho ngài cảm nhận được nguy cơ sinh tử là được rồi, mà phương pháp làm được điểm này tốt nhất, căn cứ theo quan sát của bổn hệ thống, chính là nói cho ngài biết sự tồn tại của nhân vật chính."
"Hả?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn.
Sự tồn tại của nhân vật chính? Mình không phải là đã biết rồi hay sao? Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Doanh Phượng Tiên, đó không phải là nhân vật chính hay sao?
"Liên quan tới điểm này, kí chủ vào trước đây thật lâu cũng đã từng coi Long Ngạo Thiên như là một trong những nhân vật chính."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Dùng trọn vẹn ba giây đồng hồ Trần Khuynh Địch mới phản ứng được.
Đậu xanh rau má! Đúng a! Còn có một tên Long Ngạo Thiên a, đáng chết!
Gặp quỷ, quá lâu không nhìn thấy hắn cho nên mình đã quên mất!
"Bất quá đó chỉ là một sự hiểu lầm."
"Hả? Hiểu lầm?"
"Ý của ngươi là, Long Ngạo Thiên không phải là nhân vật chính?"
"Dĩ nhiên là không phải."
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch sau khi nghe được lời này, luôn cảm thấy ở trong thanh âm của hệ thống tràn đầy ác ý.

"Trên thực tế chuyện này vốn là hạng mục tuyệt mật, từ góc độ của bổn hệ thống mà nói là cần phải giữ bí mật, nhưng bởi vì chiếm được sự cho phép của kí chủ, vả lại kí chủ cũng đã dùng một kiện Bán Đạo Binh để nạp tiền, cho nên bổn hệ thống mới nói cho kí chủ biết phần tình báo cơ mật này."
"Mau nói!"
"Kỳ thật a."
Vào lúc này Trần Khuynh Địch đang khẩn trương cũng không có phát hiện ra, cùng so sánh với lúc ban đầu, thanh âm của hệ thống lúc này càng giống như là một con người thực sự.
"Lạc Tương Tư cũng là một vị nhân vật chính."
"Lúc trước vào thời điểm tư liệu thứ ba được mở ra, nhân vật chính kỳ thật chính là nàng, mà không phải là Long Ngạo Thiên."
"Có cảm thấy ngạc nhiên hay không?"
"Có cảm thấy ngoài ý muốn hay không?"
"Ặc?" Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch giống như là rơi xuống hầm băng.
Lạc Tương Tư, thế nhưng thật ra lại là nhân vật chính.
Nói thật, sự thật mà hệ thống báo cho Trần Khuynh Địch còn gây ra đả kích lớn hơn so với ở trong tưởng tượng, sau khi biết rõ chuyện này Trần Khuynh Địch liền trực tiếp rơi vào trong sự khủng hoảng.
"Nhân vật chính? Không, không có khả năng a, ta và Tương Tư căn bản chính là không oán không cừu..."
"Tương Tư muốn giết ta?"
"Làm sao có thể."
Mặc dù ngay cả Lạc Tương Tư cũng không rõ ràng, nhưng trên thực tế độ thiện cảm của Trần Khuynh Địch đối với Lạc Tương Tư vào lúc ban đầu thế nhưng là cao nhất, dù sao thì vào thời điểm ở Thành Thanh Đế ban đầu, Trần Tiêm Tiêm ở trong mắt của Trần Khuynh Địch vẫn là kẻ thù sống còn, Dương Xuân mặc dù tạm thời là trạng thái hữu hảo, nhưng tình cảm vẫn còn chưa được củng cố.
Mà Doanh Phượng Tiên khi đó căn bản là không có một chút thu hút nào.
Mà tâm tính của Trần Khuynh Địch lúc kia cũng xa xa không có tốt như hiện tại, tính cảnh giác đối với Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân cũng đều viễn siêu so với hiện tại, cho dù là một động tác tuỳ tiện của hai hai nàng cũng sẽ khiến cho hắn cảm thấy đối phương có phải là muốn cá chết lưới rách với hắn hay không, vào cái thời điểm đó hắn thật ra là rất không có cảm giác an toàn.
Thẳng đến khi Lạc Tương Tư xuất hiện.
Vào thời điểm ở Thành Thanh Đế, tạm thời không nói Lạc Tương Tư là suy nghĩ như thế nào, nhưng ở trong cái nhìn của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư nhất định chính là một người tốt a!
Lại còn là người giúp hắn quản lý sự vụ của Thành Thanh Đế, lại là

người giúp hắn điều chỉnh trận pháp Thành Thanh Đế, không hề giống một chút nào so với những nhân vật chính ở bên ngoài kia. Đối với Trần Khuynh Địch tràn ngập cảm giác nguy cơ mà nói, Lạc Tương Tư nhất định chính là ốc đảo trong sa mạc.

Chương 519: Khủng bố

Đương nhiên theo việc về sau quan hệ giữa hắn và Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân trở nên ấm lại, loại cảm giác này ít nhiều cũng đã giảm bớt một chút, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn đặc biệt chú ý đối với Lạc Tương Tư. Nguyên nhân chính là vì như thế, hắn mới không thể nào tiếp thu được...
Không thể nào tiếp thu được sự thật Lạc Tương Tư là nhân vật chính.
Dù sao thì từ lúc ban đầu Trần Khuynh Địch cũng đã nhận định "Mình là nhân vật phản diện", mà ở trong công thức trong đầu của hắn, nhân vật chính sẽ luôn luôn đối đầu cùng với nhân vật phản diện, bằng với nhân vật chính luôn luôn giết nhân vật phản diện, cũng là nhân vật chính sẽ luôn luôn giết bản thân hắn.
Nói một cách khác, chỉ cần là nhân vật chính, không thể nghi ngờ chính là một thanh đao treo ở trên cổ của hắn.
Nếu như hệ thống báo cho hắn biết nhân vật chính là những người khác, vậy thì Trần Khuynh Địch tối đa cũng chỉ có một chút khẩn trương, cho dù là Long Ngạo Thiên, Tần Kiền Hoàng, Thái Tử, thậm chí là vị trợ thủ sắp được phái tới kia, Trần Khuynh Địch sau khi trải qua thiên chuy bách luyện cũng chỉ sẽ mỉm cười, ngay cả lông mày cũng đều không động một cái.
Nhưng chỉ có Lạc Tương Tư là không được, bởi vì cứ như vậy, Trần Khuynh Địch sẽ không tự chủ được nhớ lại tình huống hắn nhận biết cùng với Lạc Tương Tư, những hành vi tràn ngập ý tốt của nàng trước kia, có thể hay không thật ra là muốn giết bản thân hắn? Bản thân hắn có phải là từ đầu đến cuối cũng không thấy rõ được con người của Lạc Tương Tư? Quan trọng nhất là...
"Ta rốt cuộc đã đắc tội với nàng ở chỗ nào, a a a a a a!"
Cái vấn đề này là trí mạng nhất! Lúc trước sau khi biết được thân phận của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm là nhân vật chính, Trần Khuynh Địch bởi vì trước đó đã biết được thân phận của đối phương, vả lại cũng có hiểu biết về sự xung đột giữa bản thân và đối phương, cho nên ở trong lòng là có sự nắm chắc, nhưng Lạc Tương Tư thì lại không giống!
Mặc kệ Trần Khuynh Địch đào móc trí nhớ của mình như thế nào, cũng đều không thể tìm ra tin tức bản thân có liên quan cùng với Lạc Tương Tư!
Trần gia ta cùng với tổ tông mười tám đời của Lạc Tương Tư căn bản chính là không có một chút ân oán nào, Khuynh Địch ta từ khi ra đời đến nay càng là chưa từng gặp qua nàng, lần thứ nhất gặp mặt chính là ngay tại Thành Thanh Đế!

Mà ở Thành Thanh Đế ta cũng một mực đối xử với nàng rất tốt! Bất kể nghĩ như thế nào thì Lạc Tương Tư cũng đều sẽ không có lý do giết mình mới đúng a! Nhưng mà hết lần này tới lần khác nàng lại là nhân vật chính! Nếu như nàng là nhân vật chính, vậy thì nàng khẳng định sẽ muốn giết bản thân!
Hơn nữa kết hợp với thời gian mà hệ thống ban bố tư liệu, Trần Khuynh Địch đã cho ra được một cái kết luận rất khủng bố.
"Sẽ không phải là, Tương Tư đã muốn giết ta vào từ lúc ban đầu..."
Phàm là việc có quan hệ đến nhân vật chính, đầu óc của Khuynh Địch đều xoay chuyển nhanh hơn nhiều so với trước kia.
"Cạch!"
Dị động ở cửa phòng doạ cho Trần Khuynh Địch trực tiếp nhảy dựng lên từ trên bồ đoàn, mà sau đó thì có một bóng người phi tốc vọt vào phòng,
Ánh trăng chiếu vào, Trần Khuynh Địch tự nhiên là nhìn thấy rõ bộ dáng của đối phương.
Lạc Tương Tư! !!
Rõ ràng là nên hét lên lên sợ hãi, Trần Khuynh Địch lại vi diệu ngẩn người.
Bởi vì lúc này không giống như lúc bình thường, Lạc Tương Tư vốn dĩ một mực buộc tóc lại lúc này đã thả mái tóc dài ra, ở giữa khe hở của mái tóc dài chạm vai còn lộ ra ánh trăng, chiếu rọi khuôn mặt ửng đỏ của Lạc Tương Tư, cái bộ dáng này ở dưới góc nhìn của Trần Khuynh Địch mà nói là thật sự rất vi diệu.
Nói một cách khác, là vô cùng đáng yêu.
"Sư huynh?"
Bỗng nhiên ngẩng đầu một cái, Trần Khuynh Địch cấp tốc lấy lại tinh thần, âm điệu được nâng cao lên không tự chủ được: "Có, có chuyện gì sao?"
"Kỳ thật cũng không có chuyện gì..." Lạc Tương Tư nhẹ nhàng xoay tròn mũi chân, chắp hai tay ở sau lưng, có vẻ hơi quẫn bách, còn có một chút khẩn trương, nhưng cuối cùng vẫn dũng cảm ngẩng đầu lên, nhìn Trần Khuynh Địch gằn từng chữ nói ra: "Trước đó, Xuân sư muội đã nói ra sự tồn tại của tiểu Yêu cho sư huynh, Tiêm Tiêm sư muội cũng đã nói ra sự tình Phù Đồ Tháp, các nàng đều đã thẳng thắn 100% với sư huynh."
"Thấy các nàng làm như vậy, ta cảm thấy là ta cũng không thể tiếp tục trầm mặc."
"Ách?"
Không thể trầm mặc? Nàng có ý tứ gì...chẳng lẽ nói là nàng rốt cục đã không nhịn được, muốn xuống tay với ta? !
Đừng a! Chúng ta không có thù oán a!
"Kỳ thật sư huynh, ta là Thuần Dương Chi Thể, sự huynh có biết hay không?"

Trần Khuynh Địch vô thức mở miệng: "Ồ?"
Thuần Dương Chi Thể? Đó là vật gì, Trần Khuynh Địch ta có cần phải biết hay không?
Thấy Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có bất kỳ sự cải biến nào, vẫn lộ ra biểu lộ và ngữ khí như thường ngày, Lạc Tương Tư nhẹ nhàng thở ra giống như là trút được gánh nặng vậy, ngữ khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn không ít: "Kỳ thật dựa theo ấn tượng của ta, nếu sau khi sư huynh biết rõ ta là Thuần Dương Chi Thể, không phải là sẽ lộ ra vẻ mặt và ngữ khí như thế a."
"Hả?"
Vậy thì ta phải làm như thế nào?
"Lúc trước, vào thời điểm sư huynh biết rõ ta là Thuần Dương Chi Thể, thế nhưng liền muốn tiêu diệt ta không có một chút lưu tình, chiếm lấy Thuần Dương Chi Thể của ta, loại thống khổ bị móc tâm can kia đến bây giờ vẫn còn là ký ức mới mẻ..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ta không phải! Ta không có! Ngươi đừng có nói mò a! Trần Khuynh Địch ta cho tới bây giờ cũng chưa từng làm qua sự tình tàn nhẫn như vậy a? !
Lạc Tương Tư ở trong bóng đêm cũng không phát giác ra được sự dao động kịch liệt của Trần Khuynh Địch, chỉ là lộ ra thần sắc hoài niệm, nhẹ nhàng nói: "Khi đó ta thật ra là vô cùng oán hận đối với sư huynh, vào lần đầu tiên nhìn thấy sư huynh liền hận không thể giết sư huynh, bây giờ nhớ lại một lần, thật sự là rất thú vị."
Muốn giết ta là rất thú vị sao?
Trần Khuynh Địch đứng ở góc tường cảm thấy rất sợ hãi, vào giờ khắc này hắn đã cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại cùng với khủng bố sinh tử của Sinh Tử Quan!
Dừng lại một chút, Lạc Tương Tư bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nói: "Sư huynh hẳn là nghe không hiểu a."
"Kỳ thật cũng không có quan hệ, ta nói cho sư huynh biết là được rồi, đây cũng là bí mật lớn nhất của ta."
"Mặc dù có một chút nói mộng giữa ban ngày, nhưng mà sư huynh… ta thật ra chính là người trùng sinh đó!"
Trong cái chớp nhoáng này, thanh âm của Lạc Tương Tư phảng phất như một đạo thiểm điện xẹt qua não hải của Trần Khuynh Địch, giống như là thể hồ quán đỉnh vậy, khiến cho Trần Khuynh Địch rốt cục cũng tỉnh ngộ lại!
Đúng thế! Không sai! Người trùng sinh! Đây không phải cũng là một trong những mô típ của nhân vật chính hay sao?
Điều này có thể giải thích nguyên nhân vì sao Lạc Tương Tư vào từ lúc ban đầu đã muốn tiêu diệt chính mình! Nói như vậy, lần này nàng tới tìm ta vào đêm hôm khuya khoắt...

Chương 520: Không sao đâu

Chẳng lẽ là nàng đã làm tốt chuẩn bị có thể xử lý ta? Nói thí dụ như là dùng độc dược trí mạng có thể làm biến mất toàn bộ võ công, hoặc là từ thời điểm ở Thành Thanh Đế đã bắt đầu hạ độc mãn tính đối với ta, cho tới hôm nay mới bộc phát, cũng có thể là nàng đã trở thành Võ Đạo Tông Sư, có tự tin giết bản thân ta...
Được rồi! Phải tỉnh táo suy tính một chút a, Lạc Tương Tư là nhân vật chính - Lạc Tương Tư muốn giết bản thân cho nên đã chuẩn bị kỹ càng, vào đêm hôm khuya khoắt gạt người khác chui vào gian phòng của mình - nhân vật chính chuẩn bị kỹ càng - nhân vật phản diện hẳn là phải chết không thể nghi ngờ - vậy thì ta hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.
Muộn rồi, Trần Khuynh Địch nằm ngã sóng xoài ở trên giường, đặt hai tay lên trên ngực, lộ ra ngữ khí thất lạc: "Cứ cho ta một lần thống khoái a."
Lạc Tương Tư: "? ??"
Đến tột cùng là trải qua dạng suy nghĩ gì, mới có thể trở thành cái dạng này?
Lạc Tương Tư ngây ngốc mà nhìn Trần Khuynh Địch nhắm nghiền hai mắt ở trên giường, lộ ra bộ dáng thúc thủ chịu trói, cũng không biết nghĩ là tới điều gì, sắc mặt bỗng nhiên trở nên đỏ bừng, chỉ cảm thấy cả khuôn mặt đều nóng bừng.
Sư huynh sẽ không phải là...! Làm sao có thể! Suy nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều rồi!
Lạc Tương Tư vội vàng điên cuồng lắc đầu, đuổi những ý nghĩ tà ác ở trong tâm tư ra ngoài: "Sư huynh, kỳ thật cũng không phải là chuyện gì ghê gớm...''
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Không phải là chuyện gì ghê gớm?
Đúng rồi, đối với nhân vật chính mà nói một nhân vật phản diện như ta, còn là nhân vật phản diện vào trước khi nhân vật chính trở thành đỉnh phong đã chết đi, xác thực là không phải chuyện gì ghê gớm a, nói đến nếu như không phải ta hoàn thành cái nhiệm vụ hệ thống kia mà nói, nói không chừng còn có thể sống thêm được ba năm nữa a.
Ừm? Xem ra, bản thân sở dĩ bị Lạc Tương Tư tìm tới cửa tiêu diệt vào đêm nay, không phải tất cả đều là do hệ thống sai hay sao?
Hệ thống: "? ??"
"Sư huynh!"
"Hả!" Trần Khuynh Địch vô thức mở to mắt đáp lời, chỉ thấy Lạc Tương Tư không biết vào lúc nào đã chạy tới bên giường, dùng hai tay chống đỡ mép giường, bộ dáng ở dưới ánh trăng căn bản là khiến

cho Trần Khuynh Địch không thể dời ánh mắt đi, hai mắt của nàng càng là nhìn chằm chằm vào Trần Khuynh Địch, mang theo một loại tình cảm nào đó khiến cho tim của hắn đập nhanh…
Đây là muốn động thủ giết ta hay sao?
Không thể không thừa nhận, một người một khi bị dồn vào ngõ cụt, sẽ rất khó trở về, bây giờ tràn đầy ở trong đầu của Trần Khuynh Địch đều là Lạc Tương Tư rốt cuộc sẽ dùng phương pháp gì để giết hắn, nhưng ở trong tiềm thức hắn lại hoàn toàn không có bất kỳ ý niệm ra tay trước thì chiếm được lợi thế, hoặc là dứt khoát trốn chạy.
"Sư huynh, vào thời điểm ta vừa mới sống lại, kỳ thật là đã tràn ngập oán hận đối với sư huynh, bây giờ sư huynh có lẽ không biết, nhưng vào trước thời điểm ta sống lại, sư huynh thực sự là cực kỳ quá phận, vừa đánh vừa mắng ta, còn phế bỏ tu vi của ta, thực, thực sự là khiến cho ta rất thống khổ…‘’
Nhìn Lạc Tương Tư lộ ra sắc mặt hoảng hốt, Trần Khuynh Địch giống như ma xui quỷ khiến vậy, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ vào bả vai của Lạc Tương Tư, nói: "Không sao đâu, đều đã qua đi."
Lạc Tương Tư: "! !!"
Thấy Lạc Tương Tư đột nhiên ngẩng đầu ngây ngốc mà nhìn bản thân, Trần Khuynh Địch liền lập tức lấy lại tinh thần, sau khi phát hiện ra những gì bản thân đã làm, toàn bộ thân thể đều trở nên cứng ngắc.
Xong đời rồi! Ta đã lỡ chụp vào bả vai của nhân vật chính!
"Xin lỗi, ta không có ý đó..."
Tại sao Lạc Tương Tư lại không nói chuyện! Cứ ngơ ngác nhìn như vậy làm cho ta rất khẩn trương!
"Sư huynh!"
Trần Khuynh Địch kéo cao âm điệu: "Ờ? !"
"Sư huynh thực sự khác biệt so với trước đây, thậm chí khiến cho ta tự hỏi liệu ta có còn ở trong cùng một thế giới hay không, nói không chừng biến động không phải là thời gian, mà là do thế giới biến động, điều này thực sự khiến cho ta cảm thấy cảm khái, sư huynh, sư huynh..."
Lạc Tương Tư vừa thấp giọng thì thào, vừa chậm rãi đưa tay đặt ở bên trên gương mặt của Trần Khuynh Địch, còn Trần Khuynh Địch thì ngay cả động cũng không dám động một cái.
"Tương Tư sư muội…"
"Sư huynh, ta cũng đã nói bí mật lớn nhất của bản thân cho sư huynh rồi a."
"A?"
"Cho nên, sư huynh cũng cần phải trả lời ta một vấn đề."
"Hỏi đi!"
Mặc kệ là vấn đề gì, nếu như có thể giữ được tính mạng mà nói ta cũng đều sẽ trả lời! Nói thế nào thì ta cũng là Đạo Tử chân truyền

của Thuần Dương Cung, không có vấn đề nào là ta không biết đáp án!
"Sư huynh có người trong lòng hay không?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Quá quỷ dị, ta ngay cả vấn đề cũng đều không hiểu rõ, đây là vấn đề liên quan đến sinh tử của ta hay sao?
"Haizz." Chăm chú nhìn biểu tình biến hoá trên khuôn mặt của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư khẽ thở dài một tiếng, nhỏ giọng trách móc: "Có đôi khi thực sự cảm thấy lo lắng thay cho Xuân sư muội còn có Tiêm Tiêm sư muội…ừm, ta và Phượng Tiên tỷ cũng giống như vậy."
"Muội nói cái gì?"
"Không có gì! Hừ!" Lạc Tương Tư nói với giọng giận dữ.
"Ách!" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, mặc dù không biết làm sao, nhưng thế là ta vẫn còn sống?
"Chuyện kia...muội không giết ta?"
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch mới hỏi một câu này liền hận không thể tát vào mặt của mình. Gặp quỷ, người ta rõ ràng là không có ý định động thủ, bản thân còn hỏi một câu như vậy để làm gì? Vạn nhất ở trong sự hào hứng, nàng đột nhiên có dự định tiêu diệt mình, vậy coi như là thiên cổ kỳ oan.
"Giết sư huynh? ??"
Đối mặt với câu hỏi của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư lại một lần nữa cảm giác được sự khác biệt của sư huynh sau khi sống lại cũng với sư huynh trước khi sống lại.
Nên nói là ngốc đi không ít, hay là đã ngay thẳng hơn không ít đây!
"Tại sao ta lại muốn giết sư huynh?"
"Ơ?"
"Sư huynh đã mang ta ra khỏi Thành Thanh Đế, không có tâm tư mưu đoạt Thuần Dương Chi Thể của ta như kiếp trước, còn để cho ta tu hành ở trong Thuần Dương Cung, còn luôn luôn bảo vệ ta tu hành, có thể nói là ân trọng như núi đối với ta, hơn nữa ta…khụ khụ! Nói tóm lại, tại sao ta lại muốn giết sư huynh?"
"A?" Vào giờ khắc này Trần Khuynh Địch rốt cục đã phản ứng lại: Bản thân dường như là đã hiểu lầm thứ gì đó.
Lạc Tương Tư thở dài: "Vậy thì ta phải rời đi rồi."
"Rời đi? ??"
"Đương nhiên, chẳng lẽ sư huynh muốn giữ ta lại?" Lạc Tương Tư quay đầu với một nụ cười ở trên môi, nhìn Trần Khuynh Địch với sự mong đợi.
"Hở!"
Giữ nàng lại?
Trần Khuynh Địch thừa nhận, hắn đã cảm thấy rung động trong giây lát, điều này cũng không có cách nào! Hắn dù sao cũng là nam nhân

a! Nhưng mà không được! Mặc dù cảm thấy rung động nhưng mà không được!
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch tiếp tục nói: "Muội thật sự không phải tới là để giết ta đúng không? Nhưng mà nguyên nhân là gì? Là bởi vì ta đã bảo vệ Thành Thanh Đế? Hay là cái gì khác..."

Chương 521: Đột phá Sinh Tử Quan

"Sư huynh đang nói cái gì vậy?" Lạc Tương Tư nhíu nhíu mày, chợt nói: "Ta căn bản là cũng không có ý định giết sư huynh a, thật là, có đôi khi thực sự không biết được là sư huynh đang suy nghĩ cái gì."
"Haizz!" Lạc Tương Tư thất vọng thở dài, chợt đưa ngón trỏ ra khẽ gõ vào cái trán của Trần Khuynh Địch.
"Ta phải đi rồi."
"Lần này ta chỉ là không muốn bại bởi Tiêm Tiêm sư muội cùng với Xuân sư muội mà thôi, lần sau, lần sau sẽ không đơn giản như thế."
Quay người, Lạc Tương Tư lập tức mang theo khuôn mặt đỏ rực rời đi. Tất cả mọi thứ đều chỉ là mượn cớ, nếu như có thể mà nói, nàng cũng muốn dứt khoát tiến thêm một bước, nhưng thật sự là quá thẹn thùng…mây đen gió lớn, vạn nhất sư huynh phát cuồng...nàng còn chưa chuẩn bị sẵn sàng a! Lần sau! Lần sau, sau khi nàng chuẩn bị sẵn sàng nhất định sẽ trở lại!
Nhìn bóng lưng Lạc Tương Tư rời đi, Trần Khuynh Địch rơi vào trong trầm tư thật sâu.
"Ta còn sống từ trong tay của nhân vật chính? Mặc dù Lạc Tương Tư là nhân vật chính, còn ta là nhân vật phản diện, nhưng ta vẫn đã khiến cho nàng từ bỏ giết ta? Chuyện này, chuyện này..."
Lạc Tương Tư rõ ràng là nhân vật chính, theo lý mà nói ta ở trước mặt nhân vật chính hẳn là phải chết không thể nghi ngờ mới đúng, cho đến nay vô luận là Trần Tiêm Tiêm hay là Dương Xuân, bản thân ta đều là mượn nhờ cơ hội thời gian còn chưa tới, nâng cao độ thiện cảm để gia tăng tỷ lệ may mắn còn sống sót trong tương lai, nhưng chỉ có Lạc Tương Tư là không giống.
Nàng rõ ràng là đã tới tìm ta, dựa theo "nội dung cốt truyện" mà nói, rõ ràng là sẽ muốn giết ta. Vì sao nàng lại từ bỏ? Là bởi vì quan hệ tốt đẹp giữa ta và nàng hay sao? Đây có phải hay không là mang ý nghĩa, chỉ cần ta cứ tiếp tục như vậy, uy hiếp của nhân vật chính...liền không còn tồn tại nữa?
Trong cái chớp nhoáng này, quan niệm "nhân vật chính sẽ tất sát nhân vật phản diện" ở trong lòng của Trần Khuynh Địch liền bị phá vỡ.
Theo sự phá vỡ này, còn có từng đạo trói buộc sinh tử ở trên người của Trần Khuynh Địch cũng bị phá vỡ.
Đêm đó, Trần Khuynh Địch đã đột phá Sinh Tử Quan.
Sinh Tử Quan, vật này là rất phức tạp.
Nói một cách nghiêm túc, là không có khả năng để cho võ giả chết đi một lần, Sinh Tử Quan trên thực tế là để cho võ giả cảm nhận được sự sợ hãi do tử vong mang đến, sau đó vượt qua nỗi sợ này.

Vượt qua sợ hãi trông như đơn giản, nhưng trên thực tế lại rất khó làm được.
Cũng không phải là máu nóng dâng lên nhất thời mà có thể khắc phục sợ hãi, ví dụ như cũng có những người sẵn sàng hy sinh mạng sống của họ để làm một điều gì đó vào thời điểm quan trọng, nhưng tuyệt đại đa số cũng chỉ là do máu nóng nhất thời dâng lên, đó là sự biểu hiện của sự xung động, cũng không phải là thật sự vượt qua nỗi sợ sinh tử.
Đương nhiên cũng có một số người là thực sự có lòng can đảm, nguyện ý đối mặt với cái chết. Nhưng như vậy là vẫn không đủ để đột phá Sinh Tử Quan. Chỉ có lòng can đảm là còn chưa đủ, những gì ngươi cần để đột phá Sinh Tử Quan là vượt qua, vượt qua sợ hãi giữa sinh tử, không chỉ cần có lòng can đảm, vô luận là lòng can đảm xung động nhất thời, hay là lòng can đảm sau khi nghĩ sâu tính kỹ, cũng đều không được, chỉ có tìm được phương pháp, tin rằng bản thân có thể khuất phục cái chết.
Nói một cách khác, chính là thành lập cho võ giả một loại lòng tin. Một loại lòng tin dù cho dù là có phải đối mặt với cái chết cũng sẽ đối kháng, hơn nữa còn phải chinh phục lòng tin. Cửa này là vô cùng huyền ảo, phương thức dựng lên lòng tin của mỗi một võ giả cũng khác nhau, hơn nữa sau khi thành lập lòng tin cũng sẽ rất dễ dàng sụp đổ, nếu như bị người ta tìm được nhược điểm, kích phá loại lòng tin này mà nói, bản thân của võ giả cũng sẽ rơi khỏi Sinh Tử Quan, trừ phi là có thể nhờ vào đó mà đột phá Hỏa Luyện Kim Đan.
Nhưng nếu muốn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, lại nhất định phải đột phá Sinh Tử Quan, chuyện này tạo thành một cái vòng lặp vô hạn, cũng khiến cho độ khó đột phá Hỏa Luyện Kim Đan lập tức tăng lên rất nhiều.
Mà tình huống của Trần Khuynh Địch ở bên trong rất nhiều võ giả lại là đặc thù ở bên trong đặc thù. Ở trong tiềm thức của Trần Khuynh Địch là không sợ chết, cho nên hắn động một chút thì liền bắt đầu liều mạng, nhưng đây cũng không có nghĩa là hắn thực sự không sợ chết, mà là bởi vì hắn không có một cái quan niệm bình thường nào về Sinh Tử Quan.
Nhưng cũng có ngoại lệ, đó chính là sự tồn tại của "nhân vật chính". Bởi vì biết rõ bản thân là nhân vật phản diện, nhất định sẽ bị nhân vật chính giết chết, cho nên nhân vật chính đã đủ để kích thích Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn ý thức được sự tử vong, cũng chỉ có nhân vật chính mà thôi.
Mà chuyện đêm nay chính là như thế.
Sau khi Trần Khuynh Địch biết được thân phận của Lạc Tương Tư là người trùng sinh, quan niệm về Sinh Tử Quan liền được kích hoạt, kết quả lại phát hiện ra Lạc Tương Tư bởi vì quan hệ đối với bản thân lúc trước, cuối cùng đã không giết bản thân, khiến cho hắn sinh

ra một cái nghi vấn to lớn đối với khái niệm "nhân vật chính sẽ tất sát nhân vật phản diện".
Đến cuối cùng, quan niệm của hắn đã phát sinh biến hóa. Coi như là nhân vật chính, chỉ cần thành lập được đầy đủ độ thiện cảm, thì sẽ không giết bản thân hắn!
Như vậy Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, hắn là cũng sẽ không giết mình, thậm chí là dựa vào độ thiện cảm hiện tại đã được thành lập, bản thân mình thậm chí có thể ôm lấy đùi của bốn nhân vật chính...
Cho dù là có nhân vật chính mới xuất thế, ở bên cạnh ta còn có tới bốn nhân vật chính đó!
Sau khi triệt để hiểu rõ được điểm này, Trần Khuynh Địch liền có thể tự nhiên khắc phục được "nỗi sợ hãi sinh tử" do nhân vật chính mang đến.
Mà nếu như ngay cả nhân vật chính cũng đều không giết ta?
Vậy thì ta còn phải sợ cái gì? !
"Hừ hừ hừ, hệ thống a, ngươi có biết không?"
"Một nhân vật phản diện là có giới hạn, ta đã học được một điều ở trong cái cuộc sống này, càng là ôm sự sợ hãi nhân vật chính ở trong lòng, càng muốn tránh khỏi cái chết, lại càng sẽ phải nghênh đón kết cục bị giết, trừ phi là có thể vượt qua sự sợ hãi đối với nhân vật chính."
"Cho nên hệ thống! Ta đã không còn sợ nhân vật chính rồi! !!‘’
Sinh Tử Quan bị phá vỡ!
Từng sợi từng sợi xiềng xích vô hình ở trên người của Trần Khuynh Địch vỡ nát, phảng phất như núi lửa đã kiềm chế thật lâu vậy, sinh mệnh lực ở trên toàn thân của Trần Khuynh Địch cũng bắt đầu tăng vọt, nhưng sau khi đạt tới một điểm giới hạn nào đo, sinh mệnh lực lại bắt đầu áp súc vào bên trong, sinh mệnh lực màu trắng trước kia dần dẫn chuyển đổi màu sắc.
Cải biến về chất đã dẫn phát bề ngoài cải biến.
Một điểm sáng màu vàng óng hiện lên ở trong đan điền của Trần Khuynh Địch, sau đó cấp tốc lan tràn ra toàn thân!

Chương 522: Nhiệm vụ gặp quỷ

Rốt cục!
Sinh mệnh lực nồng đậm tràn ra từ trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, hóa thành một đạo thân ảnh hư ảo xuất hiện ở phía sau hắn, vào thời điểm Trần Khuynh Địch vừa mới ngưng luyện ra quyền ý ngày xưa cũng đã từng hiện ra dạng hư ảnh này, nhưng lúc đó lực lượng của hắn vẫn còn rất nhỏ yếu, cái ngưng kết ra cuối cùng cũng chỉ là hư ảo.
Nhưng mà bây giờ, quyền ý của Trần Khuynh Địch đã chân chính đạt đến cảnh giới đại thành, bởi vì vậy quang ảnh quyền ý mà hắn ngưng kết ra, đã chân thực đến phảng phất như là một con người thực sự, trên người mặc võ bào màu đen, khuôn mặt cơ hồ là giống như đúc với Trần Khuynh Địch, vẻn vẹn chỉ là đứng ở nơi đó, thiên địa ở chung quanh cũng đều đang chấn động.
"Này! Hệ thống, ngươi có thấy hay không?"
"Ta rốt cục cũng đã đột phá Sinh Tử Quan! Tin tức mà ngươi đưa ra thật đúng là đã đưa đến tác dụng!"
"Không tệ a hệ thống! Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ thích gài bẫy, không ngờ được thế mà thực sự tạo nên tác dụng!"
Hệ thống: "..."
Trần Khuynh Địch hỏi: "Này? Hệ thống? Có nghe thấy ta nói chuyện hay không?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Kí chủ là một nam nhân cặn bã!"
"Đại củ cải hoa tâm! Máy xúc đất Thuần Dương! Quái nhân mọc mấy cái cánh!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Khụ khụ, chúc mừng kí chủ, đã mở được bốn cái thành tích trên."
"Chuyện này thì có gì tốt mà chúc mừng chứ? !" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt phát mộng rống to, gần đây hắn đã bắt đầu không hiểu rõ hệ thống, tên gia hoả này đã xảy ra chuyện gì vậy, đột nhiên lại nói lời nhục mạ hắn, hắn đã trêu ghẹo ai cơ chứ...
Mà ở một bên khác, thật không ngờ được là hệ thống cũng tràn đầy biệt khuất ở trong lòng.
Gặp quỷ, không biết đã bao nhiêu lần rồi!
Nếu như là người bình thường, đã sớm bị hệ thống biến thành thiên hạ đệ nhất ở trên con đường phản diện!
Kết quả là cái tên Trần Khuynh Địch này!
Từ lúc sớm nhất tên gia hỏa này đã hoàn toàn không có một chút phản kháng nào đối với nhân vật chính! Chẳng lẽ hắn liền không có một chút ý chí "mệnh ta do ta không do trời" hay sao? Nhưng mà càng làm cho hệ thống cảm thấy khó chịu là, rõ ràng đều là hành vi

làm loạn, kết quả không hiểu ra sao lại nhận được hảo cảm của nhân vật chính!
Hơn nữa rõ ràng là một nhân vật phản diện, kết quả lại có quan hệ tốt với bốn vị nhân vật chính đến mức khiến cho hệ thống hâm mộ, không đúng, là đến mức khiến cho hệ thống tức giận. Lúc sớm nhất hệ thống vẫn chỉ là sửa chữa con đường nhân vật phản diện của Trần Khuynh Địch một cách máy móc, kết quả là theo việc Trần Khuynh Địch càng ngày càng nạp nhiều tiền, tình cảm của hệ thống cũng càng ngày càng trở nên mãnh liệt.
Bởi vậy đã hình thành một loại bất mãn.
Điều này là quá tệ!
Mà ngay mới vừa rồi, loại bất mãn này rốt cục đã bạo phát ra theo việc Lạc Tương Tư rời đi!
"Tích! Hệ thống nhắc nhở: tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến!"
"Tên nhiệm vụ: Hỏa Luyện Kim Đan."
"Nội dung nhiệm vụ: Mời kí chủ đột phá Hỏa Luyện Kim Đan ở trong vòng ba tháng, nhân tiện nhắc tới, cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan kỳ thật là rất khó khăn, vẻn vẹn chỉ là Sinh Tử Quan thì còn chưa đủ, lấy năng lực bây giờ của kí chủ, nếu khiêu chiến Tam Vị Chân Hỏa mà nói thì khả năng còn sống vẫn như cũ là chỉ có 10%.
"Ban thưởng nhiệm vụ: Không."
"Trừng phạt nhiệm vụ: cả đời này cũng sẽ không có nữ nhân duyên."
Trần Khuynh Địch: "! !! !"
Đây là cái nhiệm vụ gặp quỷ gì thế! Đây là lần đầu tiên ta thấy nhiệm vụ không có ban thưởng, mà trừng phạt lại là độc thân cả đời! !!
Điều này cũng quá tệ!
"Này! Hệ thống ngươi đang làm cái gì thế?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: đây là lỗi của kí chủ."
"Lỗi của ta? ??"
"Không sai."
"Về sau kí chủ có thể tùy thời xem xét tỷ lệ thành công khi đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, bổn hệ thống muốn nghỉ ngơi."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nghỉ ngơi? Cái đồ chơi này lại còn muốn nghỉ ngơi hay sao?
Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì vậy? !
Tại phủ nha Cẩm Y Vệ.
"Chính là chỗ này sao?"
Đi ra từ truyền tống trận, Quỷ Ảnh hỏi thăm một chút, liền tìm được vị trí phủ nha Cẩm Y Vệ, đương nhiên là lúc này nàng đã dịch dung về bộ dáng nam tử trung niên, dù sao thì thân phận phái nữ của nàng cũng là bí mật, nhất là vào sau khi sự tình lần trước phát sinh, vậy thì càng không thể tùy tiện bại lộ.
Còn may là gia tộc của nàng có một bộ Dịch Dung Thuật được truyền

thừa đời đời.
Xuyên qua mấy con phố, sau khi đi tới cửa ra vào phủ nha, Quỷ Ảnh liền dùng lệnh bài truyền tin gởi tin tức cho Trần Khuynh Địch, sau đó lẳng lặng chờ đợi, chỉ chốc lát sau, có ba bóng người cao thấp liền đi ra từ bên trong phủ nha, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vọt tới trước mặt của Quỷ Ảnh.
Không thể không thừa nhận, Quỷ Ảnh cảm thấy rất sợ hãi.
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Quỷ Ảnh đều không xa lạ gì đối với ba người này, dù sao thì lúc trước cũng đều biết nhau, nhưng vấn đề là khi đó các nàng có tu vi như thế nào?
Nhất là Dương Xuân, vào thời điểm ở Viêm Hán Quốc, lúc đó nàng chỉ vừa mới bước vào Tiên Thiên, tu vi Luyện Tinh Hóa Khí đối với Quỷ Ảnh mà nói căn bản là không được tính là gì, nhưng bây giờ chỉ trong chớp mắt, Quỷ Ảnh thật vất vả mới đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả, kết quả Dương Xuân thế mà cũng đã đạt đến Hợp Đạo Tôn Giả? !
Trước sau còn chưa tới hai năm a! Đây chính là cái gọi là thiên tài hay sao?
Quỷ Ảnh cảm nhận được thật sâu sự chênh lệch giữa hai bên.
"Xin chào mấy vị đại nhân."
Trên bản chất mà nói, Quỷ Ảnh là tù binh lúc đầu của Trần Khuynh Địch, xuất phát từ sự xấu hổ về thân phận, Quỷ Ảnh đã dùng xưng hô tôn kính nhất.
"Ồ, thì ra là Quỷ Ảnh."
"Ta còn tưởng rằng là Hồ sư tỷ, sư muội của Thuần Dương Cung đây."
Ngoại trừ Lạc Tương Tư trầm mặc không nói, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đều rối rít lộ ra biểu lộ giống như trút được gánh nặng.
"Vâng!" Quỷ Ảnh gật đầu một cái, suy nghĩ ở trong lòng, xem ra Tiêm Tiêm đại nhân cùng với Dương Xuân đại nhân vẫn ưa thích Trần Khuynh Địch như trước đây.
Ý niệm tới đây, ở trong lòng của Quỷ Ảnh bỗng nhiên hiện lên hình ảnh Trần Khuynh Địch thổ lộ đối với mình trước đó, vội vàng lắc đầu, nàng lộ ra thần sắc đoan chính nói: "Khục khục, ta lần này là phụng mệnh lệnh của Tông Chủ, đi đến giúp đỡ kiến thiết Cẩm Y Vệ, thời gian cấp bách, không biết rõ là công văn có quan hệ đến Cẩm Y Vệ..."
"À, công văn đều ở trong thư phòng, bất quá Quỷ Ảnh ngươi không muốn đi gặp sư huynh một lần hay sao?" Trần Tiêm Tiêm lộ ra vẻ mặt ôn hòa nói ra.
Ở một bên khác, Dương Xuân cũng tràn đầy ý cười trên khuôn mặt: "Đúng vậy a, đại ca ca giống như là đã xuất quan vào sáng nay."
Mặc dù Quỷ Ảnh không nhận ra được, nhưng kỳ thật độ thiện cảm

của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đối với vị "nhân vật nam tính" ở bên cạnh sư huynh này là rất cao.
Muốn hỏi vì sao ư…nếu như ở bên cạnh sư huynh đều là sư tỷ cùng với sư muội xinh đẹp mà nói, vậy thì đó chính là một vấn đề lớn a! !

Chương 523: Công việc quan trọng hơn

Trên thực tế lần này cũng chính là như thế, ở trong Cẩm Y Vệ mới thành lập có không ít tên gia hỏa muốn đầu cơ, an bài một đống nữ thư ký nữ xinh đẹp khêu gợi ở bên trong phủ nha, nói là để cung cấp một chút trợ giúp cho Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ đại nhân mới đến đảm nhiệm nhanh chóng nắm vững Cẩm Y Vệ.
Về sau mấy người Dương Xuân đã thổi gió ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, giáng chức tên gia hỏa nịnh hót kia đến Nam Cương trồng khoai tây, mà vị nữ thư ký kia, thì đã bị các nàng gạt Trần Khuynh Địch, đưa vào bên trong đoàn nữ bộc ở Thành Thanh Đế ngày xưa, tiếp nhận sự quản lý cùng với huấn luyện quân sự trong sáng.
Chính là do có loại vết xe đổ này.
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm mới có thể có độ hảo cảm rất cao đối với nhân vật nam tính ở bên cạnh Trần Khuynh Địch.
Thậm chí là các nàng còn có một chút hoài niệm đối với Long Ngạo Thiên lúc trước, bất quá đối với Quỷ Ảnh mà nói, tình huống lại hoàn toàn khác biệt.
"Khụ khụ!" Tằng hắng một cái, Quỷ Ảnh xoay chuyển lời nói: "Hay là thôi đi, công việc vẫn quan trọng hơn!"
Nếu có thể, bây giờ Quỷ Ảnh còn chưa quá muốn gặp Trần Khuynh Địch.
Mặc dù bây giờ nàng đang ở trong bộ dáng trung niên nam tử, nhưng nghe nói hiện tại Trần Khuynh Địch có tu vi cực cao, vạn nhất bị hắn nhìn ra Dịch Dung Thuật, nhận ra nàng chính là người hắn thổ lộ trước đó, vậy coi như là sẽ xong đời.
"Vậy sao?" Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái, cũng không nói gì.
"Vậy thì ta sẽ dẫn ngươi đi đến thư phòng a, kỳ thật là ở trong khoảng thời gian này sư huynh vẫn luôn bế quan, chúng ta đã đọc qua công văn, bất quá khác biệt cùng với thời gian ở Thành Thanh Đế, cơ cấu của tổ chức Cẩm Y Vệ là không quá thích hợp với chúng ta.."
"Ta hiểu rồi." Quỷ Ảnh gật đầu một cái, Thành Thanh Đế cùng với Cẩm Y Vệ đương nhiên là không giống nhau, một cái là trọng trấn Biên Cương, hoàn toàn được quân sự hoá, mà đổi lại một cái là tổ chức về gián điệp, thích khách, còn có nhiều lĩnh vực khác, tương đối phức tạp.
"Đây cũng là lý do tông chủ đại nhân phái ta tới."
"Vậy thì nhờ ngươi."
"Cẩm Y Vệ đã bắt đầu được vận hành? Thuần Dương Cung đã phái

người đến đây?" Ở bên trong Lục Phiến Môn, buông xuống tư liệu mà một vị bộ đầu đưa lên, Hoàng Thu Sinh lộ ra một nụ cười khổ.
"Được rồi, Cẩm Y Vệ thì liền Cẩm Y Vệ a."
Cùng so sánh với lúc ban đầu, thần thái của Hoàng Thu Sinh bây giờ đã trở nên bình thản hơn không ít, còn lâu mới có được bộ dáng trí tuệ vững vàng cùng với tâm cơ lòng dạ như lúc mới bắt đầu.
Nhưng chuyện này cũng không có ý nghĩa là hắn đã bị Trần Khuynh Địch đánh sụp, trên thực tế vào lần Thánh Thượng Đại Càn triệu kiến hôm qua, hắn dĩ nhiên đã hiểu được một cái đạo lý.
Người như thế nào thì sẽ làm chuyện như thế.
Cho tới nay, Hoàng Thu Sinh vẫn đều tận sức kéo dài sự tồn tại của hoàng triều Đại Càn, vì thế đã tính toán Bái Hỏa Ma Giáo, tính toán Thuần Dương Cung, lại tính toán dư nghiệt Đại Chu ở Tiêu thành, nhưng lần tính toán này cuối cùng lại rơi vào khoảng không, đại chiến tông phái theo dự đoán vẫn không có xảy ra.
Mà ngăn lại tất cả những thứ này bất quá cũng chỉ là do một người mà thôi, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ.
Vị cường giả tối đỉnh này đã đi đến Tây Cương Đạo tiến hành toạ trấn, ngăn cản tất cả các áp lực cho Bái Hỏa Ma Giáo, trực tiếp khiến cho tính toán của Hoàng Thu Sinh không thành công, cho dù là một chút thu hoạch cũng đều không có. Hơn nữa lại còn bị Trần Khuynh Địch đánh bại, Hoàng Thu Sinh rốt cuộc đã hiểu rõ. Không phải là tính toán của hắn có vấn đề, mà vấn đề chân chính là, loại tính toán này, hắn không nên đi làm. Một vị Võ Đạo Tông Sư, lấy cái gì mà đòi tính toán Bái Hỏa Ma Giáo, đòi tính toán Thuần Dương Cung?
"Hồi tưởng lại một chút, lúc ấy ta đã thực sự bị quyền thế làm cho choáng váng, có một chút không biết tự lượng sức mình."
Lục Phiến Môn tựa lưng vào triều đình Đại Càn, có uy danh hiển hách ở Trung Nguyên, đến mức đã trở thành thói quen của Hoàng Thu Sinh.
Bất qua sau một lần thất bại, hắn cũng đã tỉnh ngộ lại.
"Truyền lệnh xuống, tận lực không nên xung đột cùng với Cẩm Y Vệ, nếu như có xung đột, thì hãy nhường một bước, trong khoảng thời gian này ta cần phải bế quan."
Sau khi phân phó, Hoàng Thu Sinh phất tay một cái, một cái hộp ngọc nhỏ liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn, mà ở trong hộp thì là một viên đan dược màu vàng.
"Tị Kiếp Đan, Thánh Thượng thế mà lấy vật này từ trong quốc khố giao cho ta...chung quy cũng là do ta càn rỡ."
Lúc trước Hoàng Thu Sinh là rất có bất mãn đối với sự tình Thánh Thượng Đại Càn thành lập Cẩm Y Vệ, thậm chí là còn ám chỉ qua phần bất mãn này ở trước mặt của thủ hạ tâm phúc. Bây giờ nhớ lại thật sự là cảm thấy hổ thẹn không thôi.
"Thánh Thượng không để bụng hiềm khích lúc trước, ta cũng chỉ có

thể lấy cái chết để báo đáp."
Thở dài, Hoàng Thu Sinh ngửa đầu, dùng một ngụm nuốt Tị Kiếp Đan vào.
Ở trong mật thất bế quan.
"Hệ thống?"
"Này, hệ thống!"
"Tích, không nghe thấy."
"Nếu ta nhớ không lầm, ta hẳn là còn có hai cái nhiệm vụ chưa được nhận ban thưởng a?" Trần Khuynh Địch gằn từng chữ nói ra, đặc biệt dùng ngữ khí nghiêm túc để diễn tả thái độ của mình, trên thực tế vào lúc đầu hắn căn bản là không có nhớ tới loại chuyện ban thưởng này, dù sao thì trước kia hệ thống cũng đều sẽ tự động kết toán ban thưởng, sau đó chủ động phát cho bản thân hắn, căn bản là không cần hắn phải quan tâm.
Nhưng mà lần này, bởi vì sự tình hệ thống náo loạn, hắn đã đặc biệt nhớ lại mình rốt cuộc đã sai ở đâu, sau đó hắn liền phát hiện ra.
"Đậu xanh rau má! Lượt rút thưởng Chí Tôn lúc trước ở Tây Cương Đạo ta còn chưa có dùng a! Còn có cái kia, cơm trứng chiên Hoàng Kim sau khi thực hiện thành công nhiệm vụ tham gia bí cảnh, ngươi chỉ phát cho ta một cái ban thưởng miễn trừ nguy cơ vào 5 năm sau a, ngay cả một chút đồ vật mang tính thực chất cũng không có! Ta hẳn là không có nhớ lầm a?"
Hệ thống: "..."
Ách!
Bị phát hiện rồi!
Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao thì hệ thống cũng cần ăn cơm a!
Nói đến cùng, mỗi một lần phát thưởng đối với hệ thống cũng đều là một loại tiêu hao năng lượng không nhỏ, huống hồ Trần Khuynh Địch hiện tại cũng đã trưởng thành, tự nhiên là cần phải tiết kiệm, hơn nữa dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng không nhớ ra được, cho nên hệ thống cũng cố ý không nói cho hắn, ai ngờ được thế mà hắn lại kịp phản ứng!
Bất quá cũng không sao cả, ngươi có Trương Lương kế, ta có một cái thang tường!
"Kí chủ thật sự muốn nhận ban thưởng hay sao, ngài không nên hối hận nhé!"
Trần Khuynh Địch tức giận nói ra: "Đương nhiên! Ai sẽ hối hận đối với loại chuyện tốt nhận ban thưởng này chứ?‘’
"Tích, hệ thống nhắc nhở: ban thưởng của kí chủ, [cơm trứng chiên Hoàng Kim] đã được cấp cho, mời kiểm tra và nhận ở trong không gian hệ thống."

Chương 524: Lưu Ly Cái

"Nhắc nhở thân thiện: cơm trứng chiên Hoàng Kim chính là một loại đồ ăn mà ngày xưa Thực Thần Đạo Tôn vì muốn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, đã tốn rất nhiều tâm tư mới có thể nghiên cứu ra, bởi vì nguyên nhân dùng trứng Kim Ô làm nguyên vật liệu, sau khi ăn xong có thể đề cao năng lực chống cự đối với Tam Vị Chân Hỏa, căn cứ theo sự tính toán của hệ thống, sau khi ăn xong..."
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, nói: "Ta liền có thể đột phá Hỏa Luyện Kim Đan? !"
"Tỷ lệ sống sót của kí chủ ở trong Tam Vị Chân Hỏa liền có thể tăng lên tới 20%."
20% vẫn là quá nguy hiểm a!
"Chỉ tăng lên có 10% thôi sao, lúc trước Thực Thần Đạo Tôn làm sao có thể dựa vào cái đồ chơi này để đột phá Hỏa Luyện Kim Đan?"
"Đây cũng là chuyện không có cách nào khác." Thanh âm hệ thống vẫn bình thản như cũ: "Lúc trước Thực Thần Đạo Tôn đã ăn 10 phần cơm trứng chiên Hoàng Kim."
Trần Khuynh Địch: "..."
Đúng là không có biện pháp.
Thở dài, Trần Khuynh Địch lấy ra cơm trứng chiên Hoàng Kim từ bên trong không gian hệ thống, không thể không thừa nhận Thực Thần Đạo Tôn xác thực là rất có tài, cơm trứng chiên Hoàng Kim xứng đáng với cái tên của nó, vừa lấy ra, mùi thơm liền xông vào mũi, hơn nữa bản thân cơm trứng chiên Hoàng Kim càng giống như là một cái lò lửa lớn. Đang không ngừng bốc hơi ra phía ngoài. Quan trọng nhất là...
"Phần cơm trứng chiên này biết phát sáng a!"
Có một câu nói rất hay! Những món ăn phát sáng sẽ rất ngon!
Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Trần Khuynh Địch liền chia cơm trứng chiên thành hai phần, sau đó ăn hết một nửa phần cơm trứng chiên, đặt nửa còn lại trong không gian hệ thống, rồi ngồi xuống bắt đầu điều tức luyện hóa.
Cơm trứng chiên vào miệng lấy dạ dày của Trần Khuynh Địch làm điểm xuất phát, giống như một đám lửa hừng hực quét sạch toàn thân của hắn ở trong nháy mắt, rèn luyện mỗi một khối cơ thịt, mỗi một sợi kinh mạch ở trên người của hắn, nhưng quá trình rèn luyện vốn rất thống khổ này, vào lúc này Trần Khuynh Địch lại hoàn toàn không cảm giác được, ở trong đầu đều tràn ngập hương vị của cơm trứng chiên.
"Ngày xưa, môn học mà Thực Thần Đạo Tôn học đầu tiên thật ra là luyện đan, nhưng con đường tu luyện là rất gian nan hiểm trở, đau

đớn là một chuyện khó có thể tránh khỏi, nhất là thống khổ khi bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt, cho nên hắn đã đặc biệt mở ra Thực Thần Chi Đạo, dùng đồ ăn thay thế đan dược, đáng tiếc là có rất ít võ giả chịu học làm đồ ăn."
"Cuối cùng thì phần đạo thống này vẫn đã thất truyền."
"Phù!" Hệ thống vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền phun ra một ngụm khí trắng, ở bên trong khí trắng có ánh lửa bùng lên, mang theo ý tứ dương cương nồng đậm.
"Thật là lợi hại, cái đồ chơi này…" Chỉ là nửa bát cơm, Trần Khuynh Địch đã cảm nhận được rõ ràng nhục thân Kim Đan của bản thân vốn đã đạt đến cực hạn, lại có một chút tiến bộ nhỏ!
Cơ hồ là theo bản năng, Trần Khuynh Địch nhìn về phía nửa bát cơm còn lại ở bên trong không gian hệ thống, bất quá chợt lắc đầu, nói: "Vẫn nên để dành nửa bát cơm này cho các nàng Dương Xuân a. Dù sao thì có ăn thêm nửa bát cơm này cũng không có cách nào khiến cho mình đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, còn không bằng để dành cho các nhân vật chính thì tốt hơn."
"Bất quá vẫn còn một phần thưởng a hệ thống!"
"Lượt rút thưởng Chí Tôn kia! Hừ! Ngươi đừng hòng lừa gạt được ta!"
Chỉ chốc lát sau, thanh âm hệ thống vang lên lần thứ hai: "Kí chủ muốn bắt đầu rút thưởng hay sao?"
"Đương nhiên! Ta cảnh cáo ngươi a, đây là lượt rút thưởng Chí Tôn, đừng có rút ra tạp vật gì đó, nếu không rút được Tuyệt Thế Thần Công hoặc là Đạo Binh siêu cấp, ta sẽ không chấp nhận!"
"Xin cứ yên tâm, bổn hệ thống từ xưa đến nay chính là già trẻ không gạt."
"Bắt đầu rút thưởng!"
Vừa dứt lời, hệ thống liền phát ra âm thanh máy móc bán nam bán nữ:" Tích lưu tích lưu tích lưu!"
Ồ, đây là đang mô phỏng thanh âm của bàn quay lớn sao? Có một chút dễ thương.
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lắc đầu, ném cái ý niệm này ra khỏi đầu óc.
Mà gần như đồng thời…
"Rút thưởng kết thúc, chúc mừng kí chủ!"
"Rút được một kiện Đạo Binh!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Đậu xanh rau má! Vừa rồi ta chỉ nói đùa thôi a! Thế mà thực sự rút được một kiện Đạo Binh? ! Phải biết rằng Đạo Binh cũng không phải là Thần Binh, mà là binh khí đỉnh phong chân chính, là binh khí chuyên môn được chuẩn bị cho võ giả ở phía trên Tiên Thiên, ở trong đó cũng được chia thành ba phẩm: hạ trung thượng, phân biệt đối ứng với ba cái cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, Hỏa Luyện Kim Đan, Kích

Toái Mệnh Tinh, có thể thấy được giá trị của Đạo Binh là cao cỡ nào. Cũng ví dụ như Xích Tiêu Kiếm ở trong tay của Trần Khuynh Địch, chính là Đạo Binh thượng phẩm, chỉ bất quá là vì thực lực của người sử dụng - Trần Khuynh Địch là không cao, hơn nữa khí linh của Xích Tiêu Kiếm đã rơi vào trạng thái ngủ say, cho nên chỉ có thể phát huy ra sức chiến đấu cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, bằng không Trần Khuynh Địch liền dám cầm kiếm đi quyết đấu với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
"Là Đạo Binh phẩm cấp gì?"
"Trung phẩm!"
Cha ơi! Con của cha phát tài rồi!
Trần Khuynh Địch lập tức rơi vào bên trong sự mừng rỡ, mà hệ thống cũng tiếp tục nói: "Chúc mừng kí chủ, thu hoạch được Đạo Binh [Lưu Ly Cái] !"
"Nhắc nhở thân thiện: Chúc ngài may mắn."
Tại Thang Cốc ở Đông Hải.
Một gốc thần thụ Phù Tang ở trung ương Thang Cốc, được hai cây dâu nâng đỡ, trên cành lá cháy hừng hực lửa màu vàng, trên đỉnh cây có một vòng sáng đang ung dung xoay tròn, chiếu rọi thiên hạ, nhìn từ Thang Cốc lên, đạo vòng sáng kia phảng phất như một mặt trời thứ hai, mang theo uy nghiêm bất khả xâm phạm.
Chủ nhân của Thang Cốc chính là Tộc trưởng Kim Mã nhất tộc, càng là cường giả có tiếng tăm lừng lẫy tại Đông Hải.
Mà lúc này, chủ nhân của Thang Cốc đang hưởng dụng cơm tối.
Ngày xưa vào thời điểm chủ nhân của Thang Cốc đột phá Hỏa Luyện Kim Đan bị Tam Muội Chân Hỏa làm tổn thương bản nguyên, vẫn chưa có hồi phục, vì giải quyết vấn đề này, hắn hao hết trăm cay nghìn đắng mới đạt được một phần thực đơn mà Thực Thần Đạo Tôn lưu lại ngày xưa, sau đó thật vất vả mới góp nhặt đủ nguyên vật liệu, luyện chế ra một phần cơm trứng chiên Hoàng Kim.
Mà vào thời điểm hắn đang chuẩn bị dùng phần cơm này, từ đó thoát khỏi thương thế, đi đến nhân sinh đỉnh phong.
Cơm trứng chiên Hoàng Kim liền biến mất!
Chỉ vừa mới nhắm mắt lại sau đó mở ra, cơm trứng chiên liền cứ như vậy biến mất!
Chủ nhân của Thang Cốc: "? ??"
Mà gần như đồng thời…Vô Sinh Đạo Yêu Nguyệt vừa mới trở về nhìn thấy tổng đàn Vô Sinh Đạo có một chút hỗn loạn, lập tức chộp một vị giáo chúng tới, khá là bất mãn dò hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại hỗn loạn như thế?"
"Bẩm báo Thánh Nữ! Đã xảy ra chuyện lớn!" Giáo chúng hết sức hoảng hốt, trên sắc mặt tràn đầy sự kinh hoàng: "Ngay mới vừa rồi, thánh vật Lưu Ly Cái ở trong giáo đã mất tích!"
"Vật này có quan hệ đến đại kế của Giáo ta!"

"Thánh Mẫu đã nổi trận lôi đình, muốn tra rõ chuyện này!"
Yêu Nguyệt: "? ??"

Chương 525: Lý Hương Vân

Tại Đông Cung của Thái Tử.
Xem như là nơi cư trú chuẩn bị cho người thừa kế đời sau ở trong hoàng cung, bản thân của Đông Cung không chỉ là một tòa cung điện, mà là một khu kiến trúc, bao hàm vườn hoa, dược viên, hồ nước, thậm chí là các nơi săn bắn dã thú, ngoài ra còn có một đám quan viên lớn lớn nhỏ nhỏ.
Những quan viên này đều là cơ cấu tiêu chuẩn của Thái Tử ở Đông Cung, trong tương lai nếu như Thái Tử đăng cơ, vậy thì những quan viên này chính là thành viên nòng cốt của Thái Tử, đây cũng là quy củ của các triều đại trước, tránh khỏi tình cảnh xấu hổ vào lúc Thái Tử vừa mới lên ngôi, không có thần tử để sử dụng, cái gọi là "nhất triều Thiên Tử nhất triều Thần" chính là như thế.
Mà ở trong dạng thiết kế này, Đông Cung to lớn của Thái Tử thật ra cũng không có nơi nào trống trải.
Có lẽ là rất xa hoa, nhưng không có một nơi nào là vô dụng. Điểm này là giống với Đông Cung của các triều đại trước đây, chỉ có thế hệ này là khác biệt.
Đông Cung của Thái Tử thế hệ này, bởi vì sự yêu cầu mãnh liệt của Thái Tử, đã đặc biệt phá hủy một toà cung điện, dành ra một mảnh đất trống, hơn nữa còn thiết lập một lượng lớn trận pháp để tiến hành bảo hộ cùng với che đậy, ngoại trừ bản thân Thái Tử, cơ hồ là không có ai biết được ở trong mảnh đất trống này có cái gì.
Trong cung ngoài cung cũng có lời đồn, nói rằng mảnh đất trống kia chính là nơi Thái Tử bồi dưỡng tư binh, có thể tạo phản vào bất cứ lúc nào, một số ngôn quan đầu cơ còn từng dùng cái cớ này để nhằm vào Thái Tử, bất quá không biết vì sao, Thánh Thượng Đại Càn đối với chuyện này lại hoàn toàn thể hiện ra thái độ dung túng.
Thậm chí là còn căn bản không có ý tứ hỏi thăm, mà những ngôn quan đầu cơ kia, vào ngày thứ hai liền bị Thái Tử tìm tới cửa, đưa đến Bắc Nhung thực hiện nhiệm vụ ám sát Thiên Khả Hãn. Đương nhiên ở trong đó đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là một đi không trở lại.
Sau lần sự kiện kia, liền không có ai còn dám nhấc lên sự tình mảnh đất trống của Thái Tử kia.
Sau khi kỳ tuyển chọn kết thúc, Thái Tử cũng không liên hệ với đám người Tần Kiền Hoàng, cũng không đi gặp những người khác, mà là yên lặng quay trở về Đông Cung, rõ ràng là kế hoạch tranh đoạt vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ lần này đã thất bại hoàn toàn, Thái Tử cũng không lộ ra thần sắc kinh sợ, trái lại còn lộ ra bộ dáng vô cùng bình tĩnh.

"Những thứ bản cung muốn đã được chuẩn bị xong chưa?"
Lưu Cẩn cung kính tiến tới, trên tay cầm một cái lẵng hoa, ở bên trong có nến thơm, tiền chôn theo người chết, hoa quả, giấy vàng với một loạt vật phẩm cúng tế: "Đã được chuẩn bị xong, thưa điện hạ."
"Ừm, lui ra đi, không cần phải đi theo."
Lưu Cẩn dùng ánh mắt phức tạp nhìn qua Thái Tử, sau đó cung kính cúi đầu lui xuống, thân làm cận thần của Thái Tử, hắn đương nhiên biết rõ hôm nay Thái Tử muốn làm cái gì, cho nên hắn cái gì cũng sẽ không nhiều lời.
Mang theo lẵng hoa, Thái Tử hít vào một hơi thật sâu, chợt rời khỏi tẩm cung, đi về phía mảnh đất trống trong Đông Cung, hắn đến là để thăm một người.
"Hương nhi, lại thất bại rồi, ta biết lần tuyển chọn này cho dù là phụ hoàng cũng đều âm thầm giúp ta, vốn là phải chắc chắn thành công, nhưng cuối cùng vẫn đã thất bại, bị người của Thuần Dương Cung lấy mất vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, có lẽ là ta thật sự không có cái vận mệnh vấn đỉnh thiên hạ kia a."
"Xin lỗi, vào thời điểm hàng năm tới ta đều nói bản thân nhất định sẽ khoác long bào tới gặp nàng, kết quả qua mỗi một năm ta đều nuốt lời."
"Có phải là ta rất vô dụng hay không?"
Vừa thấp giọng thì thào, Thái Tử vừa đi vào mảnh đất trống.
Đúng thế, mảnh đất trống này, là do Thái Tử cố ý khai phá ra để làm mộ địa, mai táng một nữ tử ở chỗ này, tin rằng là sẽ không có bao nhiêu người ở trong Đại Càn nguyện ý làm như vậy? Dù sao thì đối với bọn hắn mà nói, nàng bất quá chỉ là một vị khách đi qua đường đời của bản thân mà thôi, khi còn sống là vô cùng tôn quý, nhưng sau khi chết đi vậy thì sẽ không đáng một đồng.
Lý Hương Vân, là Thái Tử Phi đã qua đời.
Ngày xưa Tần gia muốn thúc đẩy Tần Kiền Hoàng trở thành Thái Tử Phi, kỳ thật lúc đó biểu thị sự bất mãn đối với chuyện này không chỉ có Tần Kiền Hoàng, mà Thái Tử cũng đã cực lực phản đối, nếu không phải là như thế, cho dù Tần Kiền Hoàng có cường ngạnh như thế nào, chỉ sợ cuối cùng là vẫn sẽ bị đưa vào trong Đông Cung Thái Tử.
Xuyên qua từng tầng trận pháp, Thái Tử cứ như vậy yên lặng đi vào mảnh đất trống, nhìn về phía bia mộ ở trung ương...
Trong cái chớp nhoáng này, sắc mặt của Thái Tử lập tức trở nên cứng ngắc.
Bởi vì ở ngay trung ương mảnh đất trống, ở phía trước bia mộ Thái Tử Phi thế mà có một bóng người đang đứng thẳng.
Đó là một đạo thân ảnh mà Thái Tử tuyệt đối sẽ không nhận lầm.
Âm thanh kinh sợ của Thái Tử vang vọng ở trong đất trống, mà Thánh Thượng Đại Càn lại không trả lời, mà là hướng về phía mộ bia, sau khi chắp tay tỏ vẻ tôn kính, lúc này mới xoay người lại.

"Chiêu Không, lại đến cho dâng hương cho nàng sao?"
"Ngươi tới nơi này để làm gì!"
Thánh Thượng Đại Càn nhìn Thái Tử hiếm khi lộ ra biểu tình giận dữ đối với mình, trên thần sắc lộ ra một tia thú vị: "Trẫm đến dâng hương cho nữ nhân của nhi tử trẫm, thân làm cha đây là một sự tình đương nhiên, không bằng nói đã nhiều năm như vậy, ngươi cũng đều không có dự định dẫn trẫm tới đây hay sao?"
"Nói năng bậy bạ!"
"Ngươi căn bản là không có tư cách tới nơi này!"
Thái Tử cơ hồ là điên cuồng mà giận dữ hét lên, ở trong cái ngày đặc thù này, hắn vốn hắn nên cứ lẳng lặng mà ngồi ở chỗ này, bồi bạn với Hương nhi cả ngày, kết quả là lại vẫn cứ gặp gỡ người không muốn gặp nhất kia ở nơi này!
Lúc trước bản thân hắn quỳ gối ở phía trước Vị Ương Cung, cũng chỉ là vì cầu cho Hương nhi một phần linh dược duyên thọ, kết quả đối phương căn bản là thờ ơ! Chuyện cho tới bây giờ còn đi tới đây dâng hương, là dối trá bực nào! "
Thánh Thượng Đại Càn cũng không cãi lại, cũng không giải thích, cứ lẳng lặng nhìn Thái Tử, chợt lắc đầu nói: "Nói thật, ngươi thực sự không thích hợp trở thành một vị Hoàng Đế, so với ngươi, lão nhị còn có tư chất hơn một chút, trẫm anh minh cả một đời, ngươi làm sao lại không kế thừa một chút ưu điểm nào vậy?"
Toàn thân của Thái Tử run rẩy, hận không thể trực tiếp xông lên đấm 100 quyền vào người nam nhân làm cho cả một đời của hắn rơi vào trong bóng tối này.
"Nhìn đi, rõ ràng là tức giận đến muốn chết, biết rất rõ ràng là trẫm không có khả năng giết ngươi, nhưng ngươi ngay cả can đảm động tay động chân cũng không có."
"Đáng giận! Ngươi im miệng cho ta!" Rốt cục, Thái Tử đè thấp thân hình hơi hơi hướng về phía trước, dường như muốn xông lên!
Thánh Thượng Đại Càn nhướn lông mày lên: "Ừm?"
Thái Tử lại rụt trở về.

Chương 526: Nổi danh

"Thôi được rồi, được rồi, là do trẫm đã quá miễn cưỡng ngươi."
Thánh Thượng Đại Càn thở dài nói: "Thời gian của trẫm không còn nhiều, cho nên cứ nói ngắn gọn là được rồi."
"Ngươi muốn nói cái gì?"
"Đương nhiên là quyền sở hữu ngôi vị hoàng đế."
Thái Tử: "! !!"
Không để ý đến sự khiếp sợ của Thái Tử, Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp nói ra: "Ngươi cảm thấy cái Đại Càn này như thế nào?"
"Có phụ hoàng toạ trấn, tự nhiên là vững như thành đồng vách sắt."
"Nếu như trẫm không có ở đây thì sao?" Thánh Thượng Đại Càn tiếp tục nói: "Nếu như trẫm không có ở đây, vậy thì Đại Càn sẽ không còn là đế quốc uy áp Trung Nguyên ngày xưa, hai mạch Đạo, Phật, mười đại thánh địa võ đạo, cái thiên hạ Trung Nguyên này ít nhất sẽ bị giới tông phái cùng với thế gia chiếm đoạt một nửa, nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp nào, không bằng nói là vừa vặn."
"Vừa vặn?"
"Không sai!" Thánh Thượng Đại Càn cười cười, nói: "Nếu như quốc gia quá lớn, bằng vào một chút bản lĩnh của ngươi cũng không thể trấn áp được a."
Ý tứ ở trong lời nói của Thánh Thượng Đại Càn là quá rõ ràng: Cái đế quốc này, nhất định là do Thái Tử kế thừa!
"Ngươi chấn kinh như vậy để làm gì, nếu như trẫm không muốn để cho ngươi kế thừa cái đế quốc này, cần gì phải để cho ngươi làm Thái Tử."
"Thật vô ích khi nói bất cứ điều gì vào bây giờ." Thái Tử quật cường nói ra.
Nhìn bộ dáng của hắn, Thánh Thượng Đại Càn lại ngây ngốc trong chốc lát, chợt mỉm cười nói: "Kỳ thật ngươi rất giống trẫm, lại rất không giống trẫm."
"Ngươi đến cùng là muốn như thế nào! Hôm nay ta không muốn quản những việc vặt kia, mau ra ngoài!" Thái Tử chỉ chỉ ra bên ngoài mảnh đất trống, hắn không muốn thảo luận những chuyện này ở trước phần mộ của Hương nhi.
"Được thôi." Thánh Thượng Đại Càn quyết đoán gật gật đầu, xoay người liền muốn rời đi, bất quá vào trước khi rời đi, thanh âm lại vang lên: "Trẫm biết rõ, ngươi gần đây lại đang suy nghĩ tới sự tình tạo phản, đây là chuyện tốt, ngươi hãy tận khả năng mà chuẩn bị đi, không nên để cho trẫm thất vọng, báo cho ngươi một chuyện a, ngươi nhìn cái thiên hạ trước mắt này, xuất thân từ dòng chính hoàng thất, các huynh đệ tỷ muội của trẫm ngày xưa, còn có một ai

còn sống hay không?"
Một câu nói đơn giản, Thái Tử lại phảng phất như ngửi thấy mùi hôi thối của núi thây biển máu từ bên trong thanh âm.
"Trở về chỉnh lý lại trạng thái của bản thân cho thật tốt, ba tháng sau lại đến Vị Ương Cung gặp trẫm." Sau khi lưu lại câu nói này, Thánh Thượng Đại Càn liền biến mất ở mảnh đất trống.

Kết luận lại mà nói, Trần Khuynh Địch lúc này là đang rất nổi danh.
Dù sao lần tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ này, là do triều đình Đại Càn cử hành, mà phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, lực ảnh hưởng của triều đình Đại Càn cũng đều là rộng rãi nhất, thế lực trải rộng ra toàn bộ Trung Nguyên, truyền bá tin tức cũng là nhanh nhất, điểm này cho dù là hai mạch Đạo, Phật cũng đều không làm được.
Mà một cái chức vị lớn như Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ tân nhiệm, triều đình Đại Càn tự nhiên là cũng không có khả năng giữ kín không nói ra, không quá ba ngày cái tin tức này liền được truyền ra khắp toàn bộ Trung Nguyên, mỗi một Đạo, mỗi một tòa thành trì, chỉ cần là thành trì ở trong biên chế của Đại Càn, đều có thể thu được tin tức có quan hệ đến Trần Khuynh Địch.
Đây cũng là vì thuận tiện cho hành động trong tương lai của Cẩm Y Vệ.
Nhưng cùng lúc, chuyện này cũng đưa đến một cái vấn đề vô cùng nghiêm túc.
Tư liệu có quan hệ đến nhiều phương diện và kinh lịch của Trần Khuynh Địch từ khi xuất đạo cho tới nay cũng được truyền ra khắp toàn bộ Trung Nguyên theo đó, ví dụ như giết địch trăm vạn ở Thành Thanh Đế Nam Cương Đạo ngày xưa, chém giết Võ Đạo Tông Sư ở Tiêu Thành, ở Ung Châu Đạo bởi vì hội chủ Tam Anh Hội nhổ một ngụm nước miếng ở trước cửa nhà liền diệt cả nhà của đối phương, còn có ở Tây Cương Đạo bởi vì Nhật Nguyệt Hồ cản đường đi của hắn, thế là hắn diệt toàn bộ Nhật Nguyệt Hồ...
Dạng tin tức như vậy bay đầy trời.
Lần đầu còn có đấu trí với nhiều thế lực ở Tiêu Thành, đoán trúng mưu tính của triều đình ở Tây Cương Đạo, dùng diệu kế phá âm mưu của tàn dư Đại Chu, nghe nói ở bên trong bí cảnh càng là bày mưu nghĩ kế, khiến cho những cường giả khác tự giết lẫn nhau, còn bản thân thì minh tu sạn đạo ám độ trần thương, lúc này mới thu được chiến thắng.
Chứng cứ chính là người thắng ở bên trong bí cảnh lúc trước rõ ràng là một con mèo, cuối cùng chiến thắng lại rơi ở trên người của Trần Khuynh Địch, căn cứ theo khảo sát sau đó, con mèo kia rất có thể là yêu sủng của Trần Khuynh Địch, mà bản thân Trần Khuynh Địch thì đã sớm rút lui...

Đây là hạng tâm tư ác độc cỡ nào! Dùng chuyện bản thân chủ động rút lui để làm tê liệt địch nhân, kết quả lại dùng một con yêu sủng để ngư ông đắc lợi, nhất định chính là cực kỳ đáng sợ!
Trọng yếu hơn chính là ở dưới một loạt thao tác này, căn bản là cũng không có ai nhớ được sự tồn tại của Trần Khuynh Địch, vô luận là bốn đại thánh địa võ đạo, hay là hai mạch Đạo, Phật, cũng đều không có ký ức về Trần Khuynh Địch.
Nói như vậy thì chỉ có hai loại khả năng.
Thứ nhất, Trần Khuynh Địch đã một thân một mình đánh tất cả mọi người, còn đánh thắng, đây dĩ nhiên là chuyện không thể nào.
Cho nên chỉ có loại khả năng thứ hai! Trần Khuynh Địch đã dùng mưu kế của mình mới đoạt được thắng lợi! Mặc dù cũng có người nói dạng chiến thắng này của Trần Khuynh Địch là không vẻ vang gì, nhưng người trong giang hồ ai sẽ để ý đến loại chuyện này, kẻ thắng làm vua mới là chủ đề vĩnh hằng không đổi. Cho nên đến cuối cùng, danh hiệu Trần Khuynh Địch trí kế vô song cũng được đánh ra bên ngoài...
Vốn dĩ chỉ là danh hiệu được rất nhiều đại tông môn còn có trung, tiểu thế lực lưu truyền, cứ như vậy bị một trận kỳ tuyển chọn trực tiếp tuyên truyền ra khắp toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, ở trong dân gian thậm chí còn có người viết tiểu thuyết chuyên môn biến cố sự của Trần Khuynh Địch trở thành sách bán, trước sau phân ra thành 108 hồi giải thích...
Mà cũng có một bài thơ làm chứng:
Thuần Dương chân truyền bát phương.
Trần thị nhất tộc tốt binh sĩ.
Khuynh Địch diệu kế an thiên hạ.
Trung Nguyên đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma!
"Đây rốt cuộc là chuyện gì !! !" Sau khi biết được cái tin tức này, ở trong phủ nha Cẩm Y Vệ đã truyền ra một tiếng rên rỉ thê thảm.
Cứ như vậy sau trọn vẹn một tháng. Lỗ Diệu cùng vị trưởng lão Mặc Môn cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan kia đã đến thăm nhà lần thứ hai.
"Trần đại nhân."
Khác biệt cùng với lần trước, khí tức của Lỗ Diệu lần này rõ ràng đã có thêm vài phần cải biến, nghiễm nhiên đã đột phá gông cùm xiềng xích Hợp Đạo Tôn Giả, đạt đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.
Bất quá thái độ cung kính của hắn lại không có thay đổi.
Mà lão nhân Mặc Môn ở phía sau Lỗ Diệu thì khá là kinh ngạc nhìn Trần Khuynh Địch, lấy tu vi của hắn tự nhiên là có thể phát giác được biến hóa tu vi của Trần Khuynh Địch, sau khi ngạc nhiên một lát, lão nhân Mặc Môn thở dài nói: "Trần tiểu hữu quả nhiên là kỳ tài ngút trời, khí vận của Thuần Dương Cung đúng là rất may mắn."

Chương 527: Đông Lai Đạo

"Tiền bối quá khen rồi."
Trần Khuynh Địch vẫn rất cung kính đối với lão nhân Mặc Môn, mặc dù hắn đã đột phá Sinh Tử Quan, nhưng nếu muốn khiêu chiến võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đối với hắn mà nói là vẫn không có khả năng, thật giống như là Lỗ Diệu tôn kính hắn vậy, hắn cũng nhất định phải tôn kính lão nhân Mặc Môn, đây là kết quả tất nhiên đưa đến từ trên sự chênh lệch thực lực. Trên thực tế ở trên cảnh giới Tiên Thiên, bắt đầu từ Võ Đạo Tông Sư, chênh lệch ở giữa mỗi cái cảnh giới đã là rất lớn.
Vào thời điểm ở cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, Trần Khuynh Địch còn có thể nghịch phạt Võ Đạo Tông Sư, nhưng sau khi đạt đến Võ Đạo Tông Sư, cho dù là hắn hiện tại cũng không có lòng tin có thể chống lại võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, chớ đừng nói chi là đánh bại.
"Trần đại nhân, trước đó đã nói là đợi sau khi ngài xuất quan liền có thể lên đường tiến về Mặc Môn..."
"À, ờ..." Trần Khuynh Địch nhếch môi nói: "Chuyện này, ta còn chưa giải quyết sự tình của Cẩm Y Vệ..."
"Hả?" Lỗ Diệu kinh ngạc nói: "Nhưng ta nghe nói Cẩm Y Vệ đã hoàn toàn vận chuyển trong tháng này a, các đạo bố trí cũng đều đã được an bài xong, mọi thứ đều đã ngay ngắn rõ ràng."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Cái đệch? Chuyện này là sao a?
Trần Tiêm Tiêm ở bên cạnh lúc này mới nói: "Sư huynh, kỳ thật tất cả những thứ này đều là do công lao của Quỷ Ảnh."
Lạc Tương Tư cũng gật đầu phụ họa, nói: "Ánh mắt của tông chủ xác thực là rất tốt."
Dương Xuân nhìn chung quanh một chút, sau đó cười gật đầu: "Đúng thế!"
"Khụ khụ."
Kèm theo một tiếng ho khan, lúc này Trần Khuynh Địch mới nhìn thấy Quỷ Ảnh một mực núp ở trong bóng râm, không triển lộ khí tức, cũng không hiển lộ thân hình, sau đó ở dưới ánh mắt có một chút khẩn trương của Quỷ Ảnh...
"Ngươi là ai?" Trần Khuynh Địch lộ ra gương mặt phát mộng.
Chuyện này không đúng, nghĩa phụ tiện nghi không phải đã nói là sẽ phái tới một người mà ta quen biết hay sao, mặc dù nhìn mặt mũi của đối phương rất là quen mắt, nhưng làm như thế nào cũng không nghĩ ra được là đã nhìn thấy hắn ở nơi nào, hắn là tiểu nhân vật phản diện ở dưới tay của đại nhân vật phản diện a, chính là loại nhân vật không có một chút ấn tượng nào kia.

Quỷ Ảnh: "! !!"
Một cỗ giận dữ vô danh tuôn ra từ trong lòng, Quỷ Ảnh lập tức hừ lạnh một tiếng: "Đại nhân, sự tình Cẩm Y Vệ mà tông chủ phân phó, tại hạ đã hoàn thành toàn bộ, nhân tiện nhắc tới, gần đây Thuần Dương Cung cũng có biến hóa rất lớn."
Trần Khuynh Địch nhướn lông mày lên, rất là tò mò hỏi: "Ồ? Là biến hóa gì?"
"Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là có một số các sư muội cùng với sư tỷ xinh đẹp gợi cảm đáng yêu đã tự gây dựng một cái hội fan hâm mộ đại nhân..."
Quỷ Ảnh vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy ở sau lưng bỗng nhiên sinh ra một luồng hơi lạnh, cơ hồ là vô thức nói ra: "Chuyện này, chuyện này, chuyện này, chuyện này thật sự là quá thối nát!"
"Thuần Dương Cung là nhà của chúng ta, là thánh địa võ đạo để chúng ta không ngừng tiến bộ ở trên con đường võ đạo! Ở bên trong tông môn làm sao có thể cho phép loại chuyện sùng bái người khác phát sinh đây? Hội fan hâm mộ cái gì đó căn bản là không cần thiết! Nhất định phải thủ tiêu! Không sai, thay vì tốn tâm tư để đi lập hội fan hâm mộ, còn không bằng dành thời gian để tu luyện!"
"Đó mới là chính sự!"
Sau khi nói một mạch không dừng lại, Trần Khuynh Địch mới thở phào một hơi, luồng hơi lạnh không biết ở phía sau lưng cũng đã giảm đi không ít.
Gặp quỷ, chẳng lẽ là ta đã tẩu hỏa nhập ma trong lúc luyện công hay sao?
"Ha ha." Quỷ Ảnh cười cười, lần thứ hai biến mất ở trong bóng râm. "Chuyện kia.."
Lỗ Diệu khá là bất đắc dĩ nhìn Trần Khuynh Địch, sau khi phát giác ra được ánh mắt của đối phương, Trần Khuynh Địch cũng xấu hổ cười một tiếng, vốn còn muốn dùng Cẩm Y Vệ làm lý do để kéo dài thêm mấy ngày, hiện tại xem ra là không có biện pháp.
"Được rồi, vậy thì chúng ta liền xuất phát, Mặc Môn hẳn là ở gần sát địa vực Đông Hải a?"
"Đúng vậy, chính là ở trong Đông Lai Đạo."
"Phải hỏi cho rõ trước, ngươi xác định là không có nguy hiểm chứ?" Lỗ Diệu dời ánh mắt đi.
Đông Lai Đạo, xem như là một Đạo ở trong Trung Nguyên gần sát Đông Hải, phong thổ ở Đông Lai Đạo có khác biệt rất lớn đối với ba đại Biên Hoang khác.
Ở trong bốn đại Biên Hoang, Vương Đình Bắc Nhung hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất, Bắc Nhung Thiên Khả Hãn càng là cường giả cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, có một thân tu vi và bản lĩnh hết sức cao cường. Mà kém nhất không thể nghi ngờ là Nam Cương Đạo, tài

nguyên cằn cỗi, cường giả thưa thớt, ngay cả Man Vương cũng không tính là gì, lên một tầng nữa chính là Tây Vực, sau khi 36 Quốc Tây Vực hợp lực với nhau vẫn là rất mạnh, nhất là vào thời điểm Bái Hỏa Ma Giáo còn ở Tây Vực, mà cho dù là bây giờ Bái Hỏa Ma Giáo đã tiến vào Trung Nguyên, 36 Quốc Tây Vực vẫn cường thế như cũ, cho đến nay vẫn còn đang huyết chiến ở Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực, từ điểm này liền có thể nhìn ra được nội tình thâm hậu của bọn hắn.
Nhưng dù vậy, Tây Vực vẫn không thể sánh bằng Đông Hải. Bởi vì ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, bản thân Đông Hải chính là độc lập với những nơi khác, ở vào vị trí hải ngoại cách xa Trung Nguyên cùng với những nơi khác, Đông Hải ở trong mắt của rất nhiều người đều là tồn tại thập phần thần bí, thậm chí còn có một vài người cho rằng Đông Hải cũng có cường giả Kích Toái Mệnh Tinh ẩn thế không ra.
Đương nhiên là điểm này cho đến nay còn chưa được chứng minh qua.
Bất quá Đông Hải mặc dù thần bí, nhưng lại không có tính xâm lược như Bắc Nhung, không bằng nói võ lâm hải ngoại vốn đã tự thành một thể, tài nguyên cũng hoàn toàn không đến trình độ cằn cỗi, căn bản cũng không cần phát động tiến công đối với Trung Nguyên, cho nên Đông Hải là biên cương hòa bình nhất của Đại Càn trong bao nhiêu năm qua.
Trần Khuynh Địch đi theo mấy người Lỗ Diệu, cảnh tượng ở Đông Lai Đạo thậm chí còn khiến cho hắn có cảm giác như là vẫn ở trong đại lục Trung Nguyên, mà không phải là đã đi đến vùng biên hoang, một số bách tính nhiệt tình hiếu khách thậm chí là sau khi nhìn thấy mấy người vất vả mệt mỏi, con chủ động mời bọn hắn vào nhà làm khách.
"Cơ Quan Thành của Mặc Môn chính là tọa lạc ở trong Đông Lai Đạo, vậy thì các ngươi hẳn là cũng có hiểu biết về Đông Hải a?"
"Đương nhiên." Lỗ Diệu vừa cười vừa nói: "Nói đến, cơ quan thuật của bọn ta, có rất nhiều tài nguyên đều là lấy được từ hải ngoại, đối với chúng ta mà nói, Đông Hải giống như là một cái kho lúa lớn, Mặc Môn chúng ta không có đủ nội tình, nhưng cho đến nay vẫn có thể ngồi ở bên trên vị trí thánh địa võ đạo, Đông Hải hẳn là nhân tố chiếm hơn phân nửa."
"Vậy sao?"
"Đúng là như thế." Lỗ Diệu gật đầu một cái, nói: "Nói đến Đông Hải, kỳ thật là giống như mười đại thánh địa võ đạo ở Trung Nguyên, võ lâm tự thành hệ thống, lấy Một Đảo Một Quốc Một Cốc vi tôn."

Chương 528: Ngạo Lai Quốc

Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên: "Một Đảo Một Quốc Một Cốc?"
"Không sai."
Nói đến cái gọi là "Một Đảo Một Quốc Một Cốc", sắc mặt của Lỗ Diệu cũng có một chút ngưng trọng, Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân còn không có chú ý tới, nhưng Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, còn có Quỷ Ảnh đi ở sau lưng đều trừng mắt nhìn lão nhân Mặc Môn ở bên cạnh Lỗ Diệu, vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan này vậy mà cũng lộ ra thần sắc nghiêm túc.
"Cái gọi là Một Đảo, tự nhiên là Đào Hoa Đảo mà mọi người Trung Nguyên đều đã nghe qua."
"Đào Hoa Đảo ở Đông Hải, chính là một tòa đạo tràng do đảo chủ Đào Hoa Đảo mở ra, tu vi của vị đảo chủ Đào Hoa Đảo này mơ hồ được xưng là người mạnh nhất Đông Hải, cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh phong, cho dù là có một ngày vị đảo chủ này đột phá đến Kích Toái Mệnh Tinh, ta cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn, trên thực tế Đông Hải qua nhiều năm như vậy vẫn không tiến công Trung Nguyên, thì cũng có công lao của vị đảo chủ này."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch ngẩn người, Đông Hải hòa bình như vậy, còn là do công lao của vị đảo chủ Đào Hoa Đảo kia?
Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch còn muốn hỏi cặn kẽ thêm, Lỗ Diệu lại xoay chuyển lời nói, không tiếp tục nói về cái đề tài kia nữa: "Mà cái gọi là Một Quốc, địa vị của nó giống như là Đại Càn tại Trung Nguyên vậy, là quốc gia duy nhất ở Đông Hải, đương nhiên là danh tự của cái quốc gia này kỳ thật cũng không được lưu truyền ở Trung Nguyên."
"Dù sao thì Trung Nguyên cũng đã có Đại Càn."
"Cái quốc gia kia là?"
"Ngạo Lai Quốc." Lỗ Diệu gằn từng chữ nói ra.
Trần Khuynh Địch: "..."
Thấy thần sắc cổ quái của Trần Khuynh Địch, Lỗ Diệu còn tưởng rằng hắn xem thường cái Ngạo Lai Quốc này, vội vàng nói: "Nhưng chớ coi thường nó, trên thực tế quốc chủ Ngạo Lai Quốc đương đại chính là cường giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, hơn nữa cho tới nay cũng đều muốn mở mang bờ cõi, đem đường biên giới mở rộng đến Trung Nguyên."
"Cũng chính là vì như thế, thế cục ở giữa Ngạo Lai Quốc cùng với Đào Hoa Đảo vẫn luôn rất khẩn trương."
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, chủ động nói sang chuyện khác: "Ta biết rồi, vậy thì Một Cốc là cái gì?"

"À, đó là Thang Cốc."
Nói đến Thang Cốc, thần sắc của Lỗ Diệu liền trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều: "Cái thế lực này kỳ thật cũng không có gì lớn, chủ nhân của Thang Cốc mặc dù cũng có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng năm đó thật ra là do hắn liều chết đột phá, vốn dĩ chỉ có một thành thành công, kết quả là đi ra ngoài giẫm phải cứt chó đạt được vận may ngất trời. Thế mà quả thực là đã đột phá thành công."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Cái đồ chơi Hỏa Luyện Kim Đan này còn có cả thành phần vận may?
Dường như là phát giác ra được sự kinh ngạc của Trần Khuynh Địch, Lỗ Diệu cũng giải thích một phen: "Mặc dù là rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng quả thật là vẫn ngẫu nhiên có loại tình huống này, nếu như coi phương thiên địa này là một sinh mạng thể mà nói, ngẫu nhiên cũng sẽ bị giật kinh phong, mà chủ nhân của Thang Cốc chính là đã tóm được cơ hội thiên địa bị giật kinh phong."
Cái thí dụ này mặc dù rất sinh động nhưng mà lại rất kỳ quái!
"Nói tóm lại, chủ nhân của Thang Cốc mặc dù là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng bởi vì là nguyên nhân gặp vận may, có thực lực không bằng quốc chủ Ngạo Lai Quốc cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo, hơn nữa còn mang theo ám thương, cho dù là trưởng lão của chúng ta cũng đều có thể đánh thắng hắn."
Lão nhân Mặc Môn vô thức ngẩng đầu ưỡn ngực, cười ngạo nghễ!
"A đúng rồi." Lỗ Diệu phảng phất như nhớ ra cái gì đó vậy, đột nhiên lộ ra một nụ cười, nói: "Đông Lai Đạo sống rất cởi mở, nữ tử đều là nhiệt tình lãng mạn, cho nên đại nhân nếu như muốn có một cuộc gặp gỡ bất ngờ, kỳ thật là có thể đi đến bờ biển một chút, nói không chừng là liền có thể gặp được."
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư ở bên cạnh liền gần như đồng thời chui ra.
"Đại ca ca không cần cái gì gọi là gặp gỡ bất ngờ!"
"Đúng thế! Sư huynh cả đời này cũng không cần gặp gỡ bất ngờ!"
"Lần này chúng ta tới đây là vì chính sự!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Có cần phải dứt khoát như vậy hay không? Ta hoặc nhiều hoặc ít cũng có mong đợi với cuộc gặp gỡ bất ngờ ở bờ biển a!
Mà vào thời điểm Lỗ Diệu đang giảng giải phong thổ của Đông Lai Đạo còn có phân bố thế lực ở Đông Hải.
Tại quốc đô Ngạo Lai Quốc.
"Xích Ô, ngày hôm trước ngươi vừa mới lấy đi một phần Long Nha Mễ từ chỗ của ta, lúc này mới qua được bao lâu, sẽ không phải là đã dùng hết Long Nha Mễ rồi đó chứ? Không có tác dụng gì?"
Chủ nhân của Thang Cốc lộ ra sắc mặt tái xanh mà nhìn nam tử khôi ngô đang ngồi ở trên đài cao trong đại điện, nếu như không phải là

hắn đánh không lại đối phương, lấy cái tính tình nóng nảy của hắn đã sớm tát cho đối phương một cái.
"Tề Khôn, lần này bản tọa tới thế nhưng là rất có thành ý."
Thấy chủ nhân của Thang Cốc gọi thẳng tên của mình, quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn khẽ chau mày, có vẻ hơi bất mãn, dù sao thì hắn nói thế nào cũng là quốc chủ của một nước, ở trong Ngạo Lai Quốc sẽ không có ai dám gọi thẳng tên húy của hắn, kết quả là đối phương làm sao lại mở miệng gọi một tiếng Tề Khôn.
Bất quá quốc chủ Ngạo Lai Quốc cuối cùng vẫn có thể kiềm nén được sự tức giận, biết rằng thực lực của mình không đủ, cho nên rất nhanh liền lộ ra một nụ cười, nói: "Ngươi nói xem, lần này ngươi muốn dùng cái gì để trao đổi?"
Chủ nhân của Thang Cốc nhìn quốc chủ Ngạo Lai Quốc, nghĩ đến cơm trứng chiên Hoàng Kim của bản thân không cánh mà bay, trong lòng lập tức chính là quặn đau một trận, vốn dĩ hắn cũng không muốn làm như vậy, nhưng chuyện cho tới bây giờ là cũng không có biện pháp.
Dừng lại một chút, chủ nhân của Thang Cốc rốt cục cũng mở miệng nói: "Tiến công Trung Nguyên!"
Vừa dứt lời, ở trên trời chính là có một đạo sét đánh trong trời trong, vang vọng thiên hạ.
Tại Cơ Quan Thành của Mặc Môn, đây là dải đất trung tâm của Đông Lai Đạo, ở phía trên có một tòa thành trì sắt thép đứng sừng sững ở phía trên đại địa, cho dù đó chỉ là một bộ phận trên mặt đất của Cơ Quan Thành, nhưng bốn cửa thành cùng với tường thành toàn bộ đều là dùng thép ngọc đen giá cả đắt đỏ chế tạo thành, thể hiện ra sự xa hoa.
"Xin mời vào." Lỗ Diệu dẫn mấy người Trần Khuynh Địch tiến vào bên trong Cơ Quan Thành từ một cái lối nhỏ, giống với rất nhiều tòa thành lớn mà Trần Khuynh Địch đã thấy qua, ở bên trong Cơ Quan Thành rất là đông đúc, mặc dù không có khoa trương giống như Thành Thượng Kinh, nhưng mà cũng không hổ là một tòa thành lớn, trình độ sầm uất của nó chỉ sợ là còn cao hơn Thủ Phủ Thành Đông Lai Đạo.
Hơn nữa bất đồng cùng với những thành thị khác chính là, ở trong bộ phận trên mặt đất của Cơ Quan Thành còn có thể nhìn thấy không ít võ giả rõ ràng là xuất thân từ Đông Hải, bản thân thành trì thì có một phần hướng ra biển, những con tàu đến và đi nối liền không dứt, nguyên nhân Cơ Quan Thành phồn hoa có một phần lớn là do thương mại hàng hải. Bất quá làm cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ngoài ý muốn là, ở trong tửu lâu chung quanh đều có không ít người kể chuyện, xuất phát từ sự hiếu kỳ, Trần Khuynh Địch đã đi tới gần để nghe ngóng.

Chương 529: Khuynh Địch truyện

"Tin rằng Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ đại nhân trước mắt, chư vị cũng sẽ không xa lạ chứ?"
"Vị đại nhân kia thế nhưng mà rất khó lường, không chỉ có võ lực vô song, hơn nữa còn có trí tuệ kinh người, quan trọng nhất là, tâm tính tàn nhẫn của hắn cũng là đương thời ít có, những nơi đi qua vô luận là Thành Thanh Đế Nam Cương Đạo, Đại Tuyết Sơn Ung Châu Đạo, Nhật Nguyệt Hồ Tây Cương Đạo, khắp nơi đều là thi cốt..."
"Có cả thơ làm chứng!"
"Thuần Dương chân truyền bát phương..."
"A a a a a a!"
Trần Khuynh Địch ôm đầu phát ra tiếng kêu thê thảm lần thứ hai, hắn thật vất vả mới có thể quên đi bốn câu thơ gặp quỷ kia, kết quả thế mà có thể nghe được lần thứ hai ở Đông Lai Đạo, gặp quỷ, bài thơ này chỉ mới được sáng tác ra được một tháng thôi a, vì sao đã truyền đến tận Đông Lai Đạo a! Phải biết rằng nơi này và Thành Thượng Kinh thế nhưng là rất xa a!
Thấy Trần Khuynh Địch phản ứng lớn như thế, Lỗ Diệu rất là tò mò xông tới, sau khi nhìn thấy người kể chuyện thì cũng là lộ ra vẻ hiểu rõ, cười một tiếng, nói: "À, đây là [Khuynh Địch truyện]."
"Đủ rồi! Không cần phải nhắc đến cái tên này!"
"Nói đến, bài thơ mà người kể chuyện nhắc tới vẫn là do quan lại triều đình Đại Càn tuyên truyền đấy."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Vừa rồi ta có nghe lầm hay không, quan lại?
"Cái kia, quan lại mà ngươi nói là có ý gì?"
"Ấy?" Lỗ Diệu hấp háy mắt, nói: "Chính là ý tứ trên mặt chữ a, người kể chuyện ở Thành Thượng Kinh trên cơ bản đều là do triều đình chuẩn bị, có lúc là vì tuyên dương tình hình ổn định trong nước Đại Càn, liền ra mệnh lệnh cho những người kể chuyện kia phất cờ hò reo một phen, mà [Khuynh Địch truyện] lần này cũng chính là như thế."
"Ý của ngươi là..."
"Xem ra hẳn là do Thánh Thượng Đại Càn vì hiển lộ ra rõ ràng tầm quan trọng của Cẩm Y Vệ, thế là đã đặc biệt giúp đại nhân tuyên truyền một phen a."
"Rất tốt, ta hiểu rồi."
"Đại ca ca? ! Ca ca lấy Xích Tiêu Kiếm ra là muốn làm gì? !"
"Yên tâm đi Xuân sư muội, rất nhanh tất cả liền sẽ kết thúc, sư huynh ta sẽ hoài niệm các muội."
"Sư huynh! Tỉnh táo trở lại!"

"Không phải chỉ là một bài thơ thôi hay sao! Không có gì lớn!"
"Im ngay! Buông tay! Ta hiện tại liền muốn đánh tới Vị Ương Cung đồng quy vu tận cùng với tên cẩu Hoàng Đế kia!"
Không sai! Bất kể nghĩ như thế nào thì chuyện này đều là do vị Thánh Thượng Đại Càn cũng là người xuyên việt kia làm!
Gặp quỷ! Vốn là người xuyên việt, chẳng lẽ không thể sống chung hay sao, tại sao lại phải làm như vậy, không phải chỉ là xuyên việt sớm hơn ta mấy năm thôi hay sao, đáng giận! Đây là ức hiếp kẻ yếu một cách trần trụi!
Bởi vì thân phận người xuyên việt của Thánh Thượng Đại Càn, cho nên Trần Khuynh Địch mới không có một chút kính sợ nào, nhưng Lỗ Diệu thì lại không giống, đối với dạng đệ tử thánh địa võ đạo như hắn mà nói, Thánh Thượng Đại Càn quả thực giống như là bầu trời trên đỉnh đầu vậy, thâm thúy, vĩ đại, không có cách nào suy đoán, nào dám nói xấu đối phương.
Có trời mới biết vị Thánh Thượng Đại Càn thần thông quảng đại kia có thể nghe được hay không?
Cho nên ở trong cái chớp nhoáng này, sự tôn kính của Lỗ Diệu đối với Trần Khuynh Địch cũng liền tăng lên đến một cái cấp bậc hoàn toàn mới! Đây mới là thái độ vốn có của chân truyền thánh địa võ đạo!
Hít vào một hơi thật sâu, Lỗ Diệu dự định biểu đạt cỗ kính nể này đối với Trần Khuynh Địch, thế là mở miệng nói: "Không hổ là đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma ở Trung Nguyên trong bài thơ! Không câu nệ tiểu tiết, xem ra chính là loại người hào phóng kia!"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Khụ khụ!" Rốt cục, lão nhân Mặc Môn ở bên cạnh vẫn giữ yên lặng tằng hắng một tiếng khá là bất mãn, cắt đứt trận náo loạn đưa tới vì bài thơ.
"Trần tiểu hữu, còn có chư vị tiểu hữu, chúng ta đã đến nơi."
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền khôi phục lại sự nghiêm chỉnh, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn về phía vị trí mà lão nhân Mặc Môn chỉ, đó là một tòa phủ đệ không hề kém so với phủ nha Cẩm Y Vệ, đây chính là lối vào Cơ Quan Thành trong lòng đất hay sao?
Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch liền mở miệng nói: "Thật xin lỗi tiền bối, có thể cho chúng ta một chút thời gian để chuẩn bị hay không?"
"Thời gian để chuẩn bị?"
"Không sai." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, chợt nhìn về phía Quỷ Ảnh một mực đi theo phía sau mọi người, tận lực che giấu thân hình, nói: "Cẩm Y Vệ ở Đông Lai Đạo vừa vặn cũng cần chỉnh đốn cùng với tái biên chế, cho nên ta mới để cho Quỷ Ảnh đi theo, có thể cho chúng ta một chút thời gian để giải quyết công vụ hay không?"
"Ách." Lão nhân Mặc Môn cảm thấy kinh ngạc.

Lời nói của Trần Khuynh Địch nghe vào là rất bình thường, nhưng trên thực tế lại có một cái vấn đề to lớn.
Đó chính là, nơi này chính là Cơ Quan Thành của Mặc Môn a? Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, nơi này chính là thánh địa võ đạo của Mặc Môn, mà giải quyết công vụ có quan hệ đến Cẩm Y Vệ ở cái địa phương này, đây chẳng phải là muốn an bài Cẩm Y Vệ vào bên trong Cơ Quan Thành hay sao?
"Chuyện này..." Dường như là nhìn ra sự do dự của lão nhân Mặc Môn, Quỷ Ảnh chủ động nói ra: "Tiền bối cứ yên tâm, phân bộ Cẩm Y Vệ sẽ được thiết lập ở Thủ Phủ Thành Đông Lai Đạo, như vậy đi, đại nhân cùng với chư vị sư tỷ sẽ đi đến Thủ Phủ Thành Đông Lai Đạo, sau khi xử lý xong công vụ, vào ba ngày sau, tiền bối lại đến dẫn chúng ta đến đây, tiền bối cảm thấy như thế nào?"
"À ờ..." Lão nhân Mặc Môn khá là ngạc nhiên mà nhìn Quỷ Ảnh, trong lòng có một chút bồn chồn.
Sẽ không phải là bị nhìn ra được gì đó chứ? Không, không, không, không có đạo lý, chuyện đó ở Mặc Môn bây giờ tuyệt đối là cơ mật tối cao, không có lý do gì bị bại lộ mới đúng.
Ý niệm tới đây, lão nhân Mặc Môn liền gật đầu một cái, nói: "Được thôi."
"Vậy thì mấy vị tiểu hữu, sau ba ngày nữa chúng ta lại gặp nhau."
"Được!"
Sau khi hứa hẹn ba ngày sau lại đến đây, nhóm người Trần Khuynh Địch rất nhanh liền rời khỏi Cơ Quan Thành, thành trì đen kịt sừng sững ở trên mặt đất, ở dưới ánh sáng hoàng hôn, phảng phất như là một đầu cự thú tiền sử ngủ say, cửa thành mở ra phảng phất như là một cái chậu máu vậy, khiến cho người ta nhìn thấy mà phát khiếp.
"Đây là có chuyện gì?"
"Quỷ Ảnh, Mặc Môn có vấn đề gì hay sao?"
Vừa mới rời khỏi Cơ Quan Thành, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư liền nhao nhao quay đầu nhìn về phía Quỷ Ảnh, tiến hành dò hỏi.
Đối với câu hỏi của hai nữ, Quỷ Ảnh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mà dùng sắc mặt nghiêm túc nói: "Trên thực tế vào trước đây không lâu, Lục Phiến Môn đã gửi tư liệu cặn kẽ có quan hệ đến Mặc Môn trong mười năm gần đây, hơn nữa ở bên trong mạng lưới tình báo của Cẩm Y Vệ, còn có một chút tin tức về Thuần Dương Cung..."
"Kết luận lại là như thế nào?"
"Ở trong mười năm gần đây, võ giả tiến về Cơ Quan Thành của Mặc Môn, vô luận là võ giả Đông Hải hay là võ giả Trung Nguyên, có hơn ba thành đều mất tích một cách bí ẩn."

Chương 530: Mặc Môn có vấn đề

Vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người liền không tự chủ được nhìn về phía Cơ Quan Thành ở phía sau lưng. Cự thú tiền sử đen nhánh, đang há miệng to như chậu máu, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bọn họ, phảng phất như đang nhìn con mồi.
Tại Thủ Phủ Thành Đông Lai Đạo.
"Được rồi, tiếp theo cần phải nói rõ một chút."
"Mặc Môn rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"
Sau khi mướn một căn phòng nhỏ tại một khách sạn, Trần Tiêm Tiêm liền chủ động hướng về phía Quỷ Ảnh hỏi, mà Quỷ Ảnh thì chỉ trầm tư trong chốc lát, lắc đầu nói: "So với ta, không bằng hỏi đại nhân thì hơn."
Đại nhân ở trong miệng của Quỷ Ảnh dĩ nhiên chính là Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ đại nhân - Trần Khuynh Địch.
"Trước đó đại nhân có thể nhìn ra ám chỉ trong ánh mắt của ta, chủ động kéo dài thời gian, tin rằng là đại nhân nhất định cũng đã phát giác ra."
"Nói không chừng là còn biết được nhiều hơn ta."
"Đúng không đại nhân?"
Theo lời nói của Quỷ Ảnh, đám người nhao nhao nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Mà Trần Khuynh Địch thì...
"Ha ha, không sai! Ta đã sớm phát hiện ra điểm không hợp lý!"
Đúng thế! Lần này Trần Khuynh Địch là đã thật sự phát hiện ra điểm không hợp lý! Cũng không là bởi vì loại lý do "kỳ thật ta chỉ không muốn đi vào sớm như vậy", cũng không phải là quyết định dựa trên sự may mắn, mà là chân chính phát hiện ra điểm không thích hợp, đồng thời chú ý tới ám chỉ của Quỷ Ảnh...lúc này hắn mới làm ra quyết định tạm thời không đi vào Cơ Quan Thành!
Cho nên vào giờ khắc này nét mặt của hắn chính là lộ ra sự kiêu ngạo cùng với tự tin trước đó chưa từng có, trong ngữ khí đều mang theo một loại cảm giác thành tựu.
Hắn cũng không phải là kinh lịch loại tràng diện này lần đầu tiên, ở trong nhiều lần như vậy đều chỉ có ba dấu chấm hỏi, đổi thành ai cũng sẽ không chịu được a! Cho nên lần này hắn cũng đã có chuẩn bị!
"Sư huynh quả nhiên là đã dự liệu được hay sao?"
"Thật vậy sao?"
"Đại ca ca thật là lợi hại!"
Một, hai, ba lời ca ngợi a!
Lời ca ngợi đến từ ba vị nhân vật chính, còn muốn làm cho Trần

Khuynh Địch cảm động hơn so với trước kia!
"Khục!" Trần Khuynh Địch tằng hắng một cái, sau khi ổn định tâm tình liền chậm rãi mở miệng nói: "Kỳ thật là đối với lời mời của Mặc Môn, vào lúc ban đầu ta đã cảm thấy rất nghi ngờ."
"Tại sao lại phải mời ta đến nơi này?"
"Dính đến bảo vật trấn tông của Thuần Dương Cung chúng ta, so với việc đi tìm một đệ tử Chân Truyền, đi tìm nghĩa phụ của ta - chưởng giáo Thuần Dương Cung không phải là sẽ càng đơn giản và trực tiếp hơn hay sao? Cần gì phải đặc biệt tới tìm ta, thậm chí còn nguyện ý tiêu phí thời gian vì ta, chờ đợi một khoảng thời gian lâu như vậy ở Thành Thượng Kinh..."
"Chuyện này tuyệt đối là không bình thường!"
Chúng nữ: "A a a! !!"
"Cho nên vào lúc kia ta liền suy nghĩ, sở dĩ không đi tìm nghĩa phụ, có phải hay không là bởi vì nguyên nhân nghĩa phụ có thực lực quá mạnh? Nếu như quả thật là như vậy, đã nói rằng là ở trong lòng của Mặc Môn có quỷ, cho nên mới tới tìm ta, bởi vì thực lực của ta là nằm ở trong phạm vi khống chế của bọn họ."
"Cho nên ở trong Mặc Môn khẳng định là có quỷ!"
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt chắc chắn nói ra, đây chính là kết luận mà hắn vào thời điểm bế quan ở Thành Thượng Kinh đã nghiêm túc suy nghĩ ra.
"Thì ra là thế." Trần Tiêm Tiêm cũng gật đầu một cái, nói: "Huống hồ là dựa theo thuyết pháp của bọn họ, đây chính là bảo vật trấn tông của Thuần Dương Cung, là chí bảo mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại ngày xưa, Mặc Môn thân làm một trong mười thánh địa võ đạo, làm sao sẽ có thể dễ dàng trả lại chí bảo như vậy, từ điểm này có thể nhìn ra Mặc Môn thực sự là có quỷ."
"Đúng như thế." Lạc Tương Tư sau khi trầm ngâm trong chốc lát, cũng công nhận thuyết pháp của Trần Tiêm Tiêm: "Hơn nữa muốn trả bảo vật cho Thuần Dương Cung chúng ta, căn bản cũng không cần chúng ta phải đặc biệt đi đến Cơ Quan Thành a, nếu như Mặc Môn thật sự có thành ý mà nói, trực tiếp đưa đến Thanh Châu Đạo không phải là càng đơn giản hơn hay sao, hoặc là dứt khoát đưa đến Thành Thượng Kinh trực tiếp giao cho sư huynh."
"Nhìn từ hướng này cũng là có chỗ không đúng."
Hai người Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư ngươi một lời ta một câu, rất nhanh liền tổng kết ra vài điểm đáng ngờ của Mặc Môn.
Mà Trần Khuynh Địch thì là: "? ??"
Cái đệch, nguyên lai còn có nhiều chỗ kỳ quái như vậy hay sao?
Đúng lúc này, Quỷ Ảnh đột nhiên tằng hắng một cái, cắt đứt cuộc thảo luận của mọi người: "Khụ khụ."
"Suy đoán của các vị đều rất chính xác, bất quá dựa vào tư liệu của Cẩm Y Vệ, cần phải uốn nắn một chút, đó chính là võ giả biến mất ở

trong Cơ Quan Thành trong mười năm gần đây, kỳ thật tuyệt đại đa số đều là võ giả phụ thuộc Mặc Môn, mà võ giả đơn thuần đến Cơ Quan Thành để giao dịch, trái lại thì không có thương vong."
"Phụ thuộc?"
"Không sai, hơn nữa những võ giả phụ thuộc này biến mất, cũng không dẫn phát sự phản ứng của những thế lực phụ thuộc đó, mọi thứ đều vô cùng bình tĩnh, phảng phất như là chuyện gì cũng đều không phát sinh vậy, đây cũng là điểm đáng ngờ rất lớn mà ta cảm thấy."
"Là vậy sao..." Trần Khuynh Địch sờ cằm một cái, ở bên trong sự tưởng tượng của hắn, hắn còn tưởng rằng là Mặc Môn có đồ vật gì đó rất tà ác cần tính mệnh của võ giả xem như là tế phẩm, giống như là Minh Vô Nhai ở Ung Châu Đạo ngày xưa vậy, nhưng mà bây giờ xem ra giống như lại có một chút không đúng, dù sao thì nếu đúng như dự đoán của hắn, thì những thế lực phụ thuộc kia cũng sẽ không có khả năng không có một chút phản ứng nào.
Dù sao thì cái thế giới này cũng rất thực tế, giống như là Tiêu Nguyên Thần của Tiêu gia ngày xưa vậy, lợi ích chiếm cứ một bộ phận rất lớn, những thế lực phụ thuộc Mặc Môn kia, tuyệt đại đa số cũng là vì lợi ích mang tới khi phụ thuộc Mặc Môn, mà một khi Mặc Môn tạo thành uy hiếp đối với sự tồn tại của bọn hắn...tuyệt đối là sẽ có hơn bảy thành thế lực tiến hành phản kháng không có một chút do dự.
Nhưng mà các thế lực này hết lần này đến lần khác lại không có bất kỳ một phản ứng nào.
"Nói như vậy, có quan hệ đến những võ giả mất tích, có thể hay không là do bản thân của các thế lực này cũng không hiểu rõ tình hình?"
"Có khả năng này."
"Ừm!" Nói đến đây, Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đều lộ ra mấy phần ngượng nghịu.
"Chỉ là mặc dù đã đoán được một phần, nhưng điểm mấu chốt trong chuyện này, nếu như không tiến vào Cơ Quan Thành mà nói, chỉ sợ là chúng ta sẽ không làm rõ ràng được, trước mắt chỉ có thể nói là Mặc Môn có vấn đề mà thôi."
"Mà Mặc Môn lại đang ở phụ cận, tin rằng không qua bao lâu nữa chúng ta liền không thể không tiến về Cơ Quan Thành."
"Mặc Môn sẽ không có khả năng để cho chúng ta một mực kéo dài thêm."
"Chỉ là phương pháp phá cục..."
Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm đồng thời nhìn về phía Quỷ Ảnh, mà Quỷ Ảnh thì lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Cẩm Y Vệ mặc dù có thể liên hệ với mấy thế lực của triều đình ở Đông Lai Đạo và phụ cận, nhưng vẫn còn chưa đủ để đối kháng cùng với Mặc Môn."

Chương 531: Đại trí giả ngu

Nói đến cùng, Mặc Môn đến cùng vẫn là một trong mười đại thánh địa võ đạo, thế lực của Mặc Môn ở phía Đông Đại Càn đúng là số một, thế lực của triều đình ở nơi này căn bản cũng không thể sánh vai, coi như muốn tìm viện quân, chỉ sợ là cũng không đáng tin cậy, trừ phi là có thể trực tiếp hướng về khu vực trung tâm Trung Nguyên xin viện trợ...
"Không đáng tin cậy a."
"Huống hồ viện trợ của triều đình cũng không đến dễ dàng như vậy."
"Vậy thì nên làm cái gì?"
Mà vào thời điểm mọi người ở đây cảm thấy khó xử. Trần Khuynh Địch sau khi trầm tư trong chốc lát, phủi tay, nghĩ ra một cái chủ ý tuyệt diệu.
"Vì sao nhất định phải tìm triều đình đây?"
"Ấy? Thế nhưng mà không tìm triều đình, thì đi tìm ai?"
"Tìm Thuần Dương Cung a!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt đương nhiên: "Gọi nghĩa phụ đến đây không phải là tốt hay sao, Cơ Quan Thành gì đó cho dù có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng đối phó được với võ giả Kích Toái Mệnh Tinh a?"
Có một câu nói rất hay: Đánh không lại liền kêu phụ huynh a! Từ sau khi nếm được lợi lộc của một chiêu vô lại này ở Tây Cương Đạo, Trần Khuynh Địch đã cảm thấy có một chút thích thú.
"Đúng thế."
"Cũng là một ý kiến hay."
"Đúng, lấy thân phận của sư huynh mà nói, có lẽ thật sự đúng là không có vấn đề."
"Xác thực là như thế."
Chúng nữ cũng nhao nhao đồng ý.
Nếu đổi thành người khác, muốn tuỳ tiện hô là đến đuổi là đi chưởng giáo Thuần Dương Cung, một trong những cường giả tối đỉnh đương thời Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, không thể nghi ngờ là đang tự tìm cái chết, cũng chỉ có Trần Khuynh Địch nắm giữ thân phận đặc thù là có thể làm như vậy.
Thậm chí nếu suy nghĩ kỹ một chút…
"Đây chính là cái gọi là đại trí giả ngu a!"
"Đây là cái gọi là mưu lược, càng là tới đỉnh phong, sẽ càng thuần túy trực tiếp hay sao? Đây chính là chân lý dương mưu a!"
Nhìn vẻ mặt cảm khái của Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư, Dương Xuân từ lúc ban đầu vẫn đang mò mẫm, hoàn toàn không rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì hấp háy mắt, sau đó liền phối hợp vỗ tay một cái, nói: "Đại ca ca thật là lợi hại!"

"Tên tiểu tử thúi này bây giờ đã xem ta như là cộng tác viên! Hô là đến đuổi là đi hay sao?"
"Đáng giận!"
"Lần trước hắn đột phá đến Võ Đạo Tông Sư dùng hết một đống lớn tài nguyên ta còn chưa tìm hắn để tính toán sổ sách đây!"
Ninh Thiên Cơ tức hổn hển nói, mà ở bên cạnh hắn, giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo thì đứng chắp tay, mặt nạ ở trên mặt chẳng biết đã lấy xuống từ lúc nào, ở bên trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp tràn đầy sự lạnh lùng.
"Chuyện cho tới bây giờ, ngươi đã không còn nhàn rỗi để đi tìm nghĩa tử bảo bối của mình rồi chứ?"
"Nói nhảm!" Ninh Thiên Cơ tức giận nói ra: "Hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt, làm sao có thể cứ rời đi như vậy."
Giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo: "..."
Sự thật chứng minh, Ninh Thiên Cơ sống nhiều năm như vậy còn không có bạn gái, đúng là có nguyên nhân, nhìn cái tên già mà không biết xấu hổ, nói chuyện với nàng giống như là hảo huynh đệ này, nếu như không phải là nàng đánh không lại hắn, bản thân nàng đã sớm dùng một bạt tai đuổi đi, bằng không thì thực sự uổng phí một thân tu vi thông thiên triệt địa này.
"Vậy cô định làm như thế nào?"
"Ta trái lại là có thể thay thế ngươi đi một chuyến."
"Không được." Ninh Thiên Cơ lắc đầu, cự tuyệt hảo ý của giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo: "Cô hắn là cũng đã đến điểm giới hạn rồi a, bản thân Khuynh Địch hắn là không phân tích ra được tình huống của Mặc Môn, bất quá Quỷ Ảnh ngày xưa đã từng phụ trách làm gián điệp ở Đại Chu, đối với cái phương diện này là tương đối mẫn cảm, hơn nữa những cô gái ở chung quanh hắn kia..."
"Chỉ sợ là Mặc Môn lần này thực sự có âm mưu gì đó."
"Nếu như cô đi mà nói, tám, chín phần mười là sẽ dẫn phát một trận đại chiến."
"Vậy thì làm sao?" Giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo cười ngạo nghễ, lộ ra vẻ rất là không thèm để ý.
Bái Hỏa Ma Giáo so với mười đại thánh địa võ đạo ở Trung Nguyên không thể nghi ngờ là yếu hơn không ít, bất kể là nội tình hay là thực lực cũng không sánh bằng, nhưng Bái Hỏa Ma Giáo không bằng, không có nghĩa là giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo cũng không bằng.
Đối với thực lực của mình, giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo sẽ không đánh giá cao, nhưng tuyệt đối sẽ không xem thường.
Nhưng Ninh Thiên Cơ vẫn lắc đầu một cái, nói: "Thôi được rồi."
"Yên tâm, Thuần Dương Cung chúng ta mặc dù sa sút, nhưng mà cũng không phải là ai cũng đều có thể đến giẫm một cước."
Ninh Thiên Cơ dừng lại một chút, lấy ra một tấm lệnh bài, phát đi một đạo tin tức, lần động tác này lập tức khiến cho Giáo chủ Bái Hỏa

Ma Giáo có một chút ngoài ý muốn: "Thuần Dương Cung ngoại trừ ngươi, còn ai có thể đánh?"
Ninh Thiên Cơ lộ ra sắc mặt khó coi, nói: "Thuần Dương Cung chúng ta nói thế nào cũng là thánh địa võ đạo, làm sao lại không thể đánh?"
"Ha ha!" Giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo cũng không phản bác, chỉ cười lạnh một tiếng, chợt xoay người sang chỗ khác, lưu lại cho Ninh Thiên Cơ một đạo bóng lưng ngạo kiều.
Ba ngày sau.
"Mấy vị tiểu hữu, đã xử lý công vụ sao rồi?"
Tại Thủ Phủ Thành Đông Lai Đạo, ở bên trong tổng cục Cẩm Y Vệ lâm thời mới được xây dựng, lão nhân Mặc Môn giáng xuống từ trên trời, lộ ra vẻ mặt vui vẻ nhìn đám người Trần Khuynh Địch đã sớm chờ đợi ở trong đình viện.
Nhìn lão nhân Mặc Môn hoàn toàn không coi sức hút của trái đất ra gì, Trần Khuynh Địch co quắp khóe mắt một hồi. Trên thực tế cho dù là Võ Đạo Tông Sư, cũng đều khó có khả năng chân chính xem nhẹ sức hút của trái đất, nhảy xuống từ địa phương đủ cao, cho dù là Võ Đạo Tông Sư cũng sẽ có khả năng ngã thành thịt nát.
Nhưng Hỏa Luyện Kim Đan thì lại không giống.
Sau khi vượt qua thiên kiếp Tam Vị Chân Hỏa, Thiên Địa trên cơ bản đã không thể uy hiếp được võ giả nữa, sức hút của trái đất tự nhiên là cũng không thể hạn chế võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, muốn phi hành càng là cực kỳ dễ dàng.
"Xin chào tiền bối."
"Thế nào rồi mấy vị tiểu hữu? Không có ý định đi hay sao?"
Trên mặt của lão nhân Mặc Môn mang theo một nụ cười xán lạn, dùng ngữ khí ôn hòa nói. Nhìn qua giống như là một vị trưởng bối hòa ái dễ gần, nhưng mà sau khi lấy được tư liệu của Mặc Môn lúc trước, đám người Trần Khuynh Địch luôn cảm thấy nụ cười xán lạn này của hắn giống như là một lão sói xám hướng về phía đám cừu.
"Thật xin lỗi tiền bối." Trần Khuynh Địch âm thầm câu thông với Xích Tiêu Kiếm, chợt nói ra: "Ở trong tông có người nghe nói tại hạ muốn đi đến Cơ Quan Thành, đặc biệt hiếu kỳ đối với Cơ Quan Thành trong truyền thuyết của Mặc Môn, cho nên cũng dự định đi tới thăm một chút."
"Hả!"
Vừa dứt lời, nụ cười ở trên mặt của lão nhân Mặc Môn chính là cứng đờ, ở bên trong Thuần Dương Cung có người muốn đến Cơ Quan Thành? Không phải là Ninh Thiên Cơ đó chứ?
Dường như là nhìn ra sự khẩn trương của lão nhân Mặc Môn, Trần Khuynh Địch liền nói tiếp: "Đương nhiên, nghĩa phụ đại nhân là có chuyện quan trọng không có cách nào tới, cho nên tới chỉ là Thái Thượng trưởng lão của bổn môn."

Chương 532: Lúng túng

Lão nhân Mặc Môn nghe xong liền thở phào ở trong lòng.
Không phải là Ninh Thiên Cơ? Vậy thì quá tốt rồi!
Đối với tuyệt đại đa số người trong thiên hạ hiện tại mà nói, nhất là đối với thánh địa võ đạo mà nói, cái thế lực Thuần Dương Cung này cơ bản liền tương đương với Ninh Thiên Cơ. Cơ hồ là tất cả mọi người đều biết Thuần Dương Cung có Ninh Thiên Cơ, nhưng nếu như hỏi Thuần Dương Cung ngoại trừ Ninh Thiên Cơ còn có cường giả gì...
Ừm? Thuần Dương Cung ngoại trừ Ninh Thiên Cơ thì còn có người khác hay sao? Về phần Trần Khuynh Địch, mặc dù đã là Võ Đạo Tông Sư, nhưng còn chưa đến Hỏa Luyện Kim Đan, đối với mấy cái thánh địa võ đạo này mà nói cuối cùng cũng không được tính là cường giả, chỉ có thể nói là thế hệ tuổi trẻ có tiến bộ tương đối nhanh mà thôi, về phần Hỏa Luyện Kim Đan...
Ha ha ha, Hỏa Luyện Kim Đan làm sao có thể dễ dàng đột phá như vậy. Phóng nhãn ra giang hồ gần ngàn năm, cũng chỉ có hai vị thiên kiêu có thể ở trong một thời gian cực ngắn đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan. Một người là Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ phong quang vô hạn trong ba mươi năm qua. Mà người còn lại, thì là Thánh Thượng Đại Càn bây giờ đã quân lâm thiên hạ, đánh khắp Trung Nguyên không địch thủ.
Hai người này, người trước dùng thời gian ba năm từ Võ Đạo Tông Sư đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, người sau thì là sau khi trở thành Võ Đạo Tông Sư không đến một năm liền trở thành Hỏa Luyện Kim Đan.
Ngoài ra, ở trong ngàn năm qua không biết có bao nhiêu Võ Đạo Tông Sư, lại có mấy người có thể đột phá thành Hỏa Luyện Kim Đan? Coi như là có thể đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, lại phải tốn bao nhiêu thời gian? Cho nên ở trong mắt của rất nhiều võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, Trần Khuynh Địch căn bản là không được đặt vào mắt.
Về phần Trần Khuynh Địch cũng giống như hai người ở phía trên, ở trong mấy năm ngắn ngủi có thể đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan thì cũng không cần phải nói, liên quan tới điểm này, tổ chức săn tin nổi danh trong giang hồ, một vị đại lão Bách Hiểu Sinh nào đó đã từng bí mật đánh giá qua: "Trần Khuynh Địch? Ha ha ha, Thuần Dương Cung sinh ra một Ninh Thiên Cơ, chẳng lẽ còn có thể lại sinh ra một thiên tài giống như Ninh Thiên Cơ? Đừng có nói giỡn! Lời nói của ta để ở nơi này! Trần Khuynh Địch nếu có thể đột phá Hỏa Luyện Kim Đan ở bên trong mấy năm, ta sẽ ăn hết bảng hiệu của Bách Hiểu Sinh!"
Cho nên sau khi biết người tới không phải là Ninh Thiên Cơ, sắc mặt

của lão nhân Mặc Môn lập tức buông lỏng hơn rất nhiều, chợt vung tay lên!
"Không có vấn đề!"
"Nếu trưởng lão Thuần Dương Cung có hứng thú đối với Cơ Quan Thành của Mặc Môn chúng ta, vậy lão phu liền đại biểu cho Mặc Môn hoan nghênh nhiệt liệt! Là khách quý của Mặc Môn chúng ta!"
Trần Khuynh Địch lập tức giơ ngón tay cái lên, nói: "Tốt! Sảng khoái!"
Vừa dứt lời, ở bầu trời phía trên Thủ Phủ Thành Đông Lai Đạo liền có một cơn gió mạnh thổi tới, một cỗ áp lực kinh khủng giáng xuống từ trên trời, lão nhân Mặc Môn vốn dĩ chắp tay đứng ngạo nghễ ở giữa không trung, hiển thị rõ phong phạm của cường giả Hỏa Luyện Kim Đan chấn động toàn thân, kém chút nữa là trực tiếp ngã xuống từ giữa không trung.
"Nếu Mặc Môn đã mời, vậy thì lão phu liền cung kính không bằng tòng mệnh."
Mây trắng tách ra, Thuần Dương Cung Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ đi từng bước một từ trên trời xuống, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng.
"Dẫn đường đi."
Lão nhân Mặc Môn: "? ??"
Ở cửa vào Cơ Quan Thành trong lòng đất.
Xem như là vị trí trụ sở chân chính của Mặc Môn, tại một toà phủ đệ cách lối vào Cơ Quan Thành trong lòng đất không quá xa, ở dưới sự hướng dẫn của lão nhân Mặc Môn, đoàn người Trần Khuynh Địch rất nhanh đã tìm được cửa vào.
Bất quá lão nhân Mặc Môn xem như là người dẫn đường, tâm tình lúc này còn lâu mới có được sự vui thích như trước đó. Mà bầu không khí ở trong đoàn người cũng lộ ra vẻ hết sức khó xử. Ngay cả Trần Khuynh Địch đi theo phía sau, vốn hẳn nên lộ ra ý cười mưu kế đã đạt thành, lúc này cũng lộ ra gương mặt nhức cả trứng.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Ngay mới vừa rồi, Thuần Dương Cung Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ giáng xuống từ trên trời, trực tiếp đè ép khí thế của lão nhân Mặc Môn, mà thẳng đến một khắc kia trở đi, Trần Khuynh Địch mới phát hiện ra chỗ dựa lớn nhất của Long Ngạo Thiên ở Thuần Dương Cung, vậy mà cũng đã là một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, hơn nữa còn có thực lực không kém.
Đối với điểm này, Trần Khuynh Địch kỳ thực là cảm thấy rất buồn bực.
Dù sao thì hắn liều sống liều chết trong hơn hai năm, thật vất vả mới đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, trở thành một trong các cường giả đỉnh phong được đại thế giới Trung Thổ công nhận, kết quả sự thật liền nói cho Trần Khuynh Địch một cái đạo lý tàn khốc: Cái gọi là đỉnh

phong, cũng là có phân chia cao thấp.
Đồng dạng là đỉnh phong, võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan rõ ràng là cao hơn một bậc so với Võ Đạo Tông Sư. Hết lần này tới lần khác là bởi vì duyên cớ thân phận đặc thù của bản thân, lúc này hắn mới đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, mà qua không bao lâu, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan liền xuất hiện một người nối tiếp một người, gặp quỷ, đám gia hoả này trước kia đã ở nơi nào, ngay cả Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ trước kia mà hắn cho rằng đã dần dần già đi, lắc mình biến hoá thế mà cũng thay đổi thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, hơn nữa ở trong Hỏa Luyện Kim Đan hiển nhiên cũng không phải là kẻ yếu.
Bất quá nếu suy nghĩ kỹ một chút thì đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý.
Dù sao thì vị đại lão này thế nhưng lại là chỗ dựa của Long Ngạo Thiên a! Mà Long Ngạo Thiên là ai? Nhân vật phản diện a! Chỗ dựa của một nhân vật phản diện, vậy khẳng định sẽ là bản thăng cấp của nhân vật phản diện, đã được chú định là nhất định phải trở thành đá đặt chân trên con đường trưởng thành của nhân vật chính, suy nghĩ kỹ một chút, nếu như hắn không xuyên việt, Trần Khuynh Địch chính chủ và Long Ngạo Thiên, còn có nghĩa phụ tiện nghi cùng với Thái Thượng trưởng lão, chẳng phải là sẽ trở thành nhân vật phản diện để Dương Xuân xoát kinh nghiệm hay sao?
Nghĩ như vậy thì đối phương trở thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng là một chuyện rất bình thường a! Nhưng mà chân chính khiến cho bầu không khí trong đoàn người bây giờ trở nên lúng túng cũng không phải là do thực lực của Long Thiên Tứ, mà là vào thời điểm Long Thiên Tứ xuất hiện và trấn áp lão nhân Mặc Môn, đã nói ra một câu: "Ta nghe nói ở trong mười năm gần đây ở phụ cận Cơ Quan Thành luôn luôn mất tích một đống lớn võ giả, vị lão huynh Mặc Môn này a, lần này ngươi mời đệ tử Chân Truyền của Thuần Dương Cung chúng ta đến đây, sẽ không phải là cũng coi Thuần Dương Cung chúng ta giống như đám phế vật kia, dự định mượn cái gì là bảo vật trấn tông để mưu đồ làm loạn đó chứ?"
Lão nhân Mặc Môn: "..."
Trần Khuynh Địch: "..."

Chương 533: Thiên Ngoại Vẫn Thạch

Cái này cũng quá trực tiếp đi! Kịch bản bình thường không phải là song phương tùy tiện ứng phó, âm thầm tính toán, sau đó so đấu xem ai có mưu trí cao hơn một bậc, ai có khí vận nồng đậm hơn hay sao? Kết quả là Long Thiên Tứ bá khí vênh váo, nghiễm nhiên lộ ra bộ dáng hưng sư vấn tội, trực tiếp khiến cho lão nhân Mặc Môn cùng với Trần Khuynh Địch cảm thấy lúng túng không thôi, nhất là lão nhân Mặc Môn, lộ ra vẻ mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nói: "Hiểu lầm rồi, vị Thuần Dương Cung này, à, trưởng lão Thuần Dương Cung, đây tuyệt đối là hiểu lầm, bản môn là rất có thành ý."
Sau khi lấy được câu trả lời, Long Thiên Tứ sảng khoái gật gật đầu nói: "Không sao cả."
"Ta cũng không để ý đến việc các ngươi có thành ý hay không, có âm mưu gì quỷ kế gì thì cứ việc sử dụng, dù sao thì cuối cùng cũng chỉ là phí công."
Lão nhân Mặc Môn: "..."
Nói thật, ngay cả Trần Khuynh Địch cũng đều cảm thấy lão nhân Mặc Môn không trở mặt ngay tại chỗ, đã là hàm dưỡng rất tốt rồi, đương nhiên cũng có thể là do nguyên nhân hắn đánh không lại Long Thiên Tứ, nhưng bất kể nói như thế nào, cuối cùng thì tất cả mọi người vẫn đi theo lão nhân Mặc Môn đến lối vào Cơ Quan Thành dưới lòng đất.
"Chư vị, chính là chỗ này, hãy đi theo ta a."
"Các ngươi hãy đợi ta ở bên ngoài trước."
Long Thiên Tứ không quay đầu lại, trực tiếp đi ở phía trước nhất đội ngũ, là người thứ hai đi theo lão nhân Mặc Môn vào cửa vào, chỉ chốc lát sau thanh âm của hắn mới chậm rãi truyền ra: "Vào đi."
"Vâng!" Trần Khuynh Địch hấp tấp đi vào, thầm nghĩ vị Thái Thượng trưởng lão này mặc dù nhìn qua lạnh lùng, nhưng trên thực tế vẫn rất cẩn thận a, trách không được nghĩa phụ tiện nghi nói là sẽ phái một vị trưởng bối đáng tin tới, nói đến Long Ngạo Thiên - đời sau của hắn còn đang không biết tung tích tại Tây Vực đây.
Hiện tại ta đang nắm giữ Cẩm Y Vệ, liền để cho Cẩm Y Vệ đi tìm kiếm tung tích của Long Ngạo Thiên a...
Ừm? Nói đến, làm sao lại có một chút kỳ quái, ta giống như là đã gặp được Long Ngạo Thiên ở một nơi nào đó...
À, được rồi, nếu như ký ức mơ hồ như vậy, hẳn là nhớ sai a!
Lối vào Cơ Quan Thành trong lòng đất, nghiêm ngặt mà nói chính là một cái động nối thẳng vào lòng đất, mà ở cửa động, thì có một tấm bia được chế tạo từ Thiên Ngoại Vẫn Thạch đứng vững vàng.

Thiên Ngoại Vẫn Thạch, đặt ở đại thế giới Trung Thổ cũng là vật liệu luyện khí rất hiếm thấy, bản thân nó cũng không có chỗ đặc thù gì, điểm duy nhất chính là cứng rắn, nghe nói đây là thần vật mà chỉ có võ giả Kích Toái Mệnh Tinh mới có thể thu được, ngoài ra các võ giả khác muốn có được Thiên Ngoại Vẫn Thạch thì cũng chỉ có thể dựa vào cơ duyên.
Mà bản thân của Thiên Ngoại Vẫn Thạch cũng là vật liệu rất khó có thể luyện thành binh khí.
Bởi vì chất liệu của Thiên Ngoại Vẫn Thạch rất cứng rắn, cho dù là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng rất khó lưu lại dấu vết, muốn dùng nó để rèn đúc binh khí, trừ phi là luyện khí Đại Tông Sư Kích Toái Mệnh Tinh, bằng không thì chỉ có thể hao tốn nhiều thời gian cùng với tài nguyên để chậm rãi mài giũa, quả thực là được không bù mất, bởi vậy binh khí được chế tạo bằng Thiên Ngoại Vẫn Thạch phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên thì cũng chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay.
Nhưng vào giờ phút này, ở trên tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch, lại được khắc một đống chữ lớn.
Mà ở bên cạnh tấm bia, Long Thiên Tứ chập chỉ thành kiếm, mặc dù không hoá thành hình rồng, nhưng sau lưng lại phảng phất như có một đạo hư ảnh rồng già nua, diễn hóa từ quyền ý chí cường, theo một chỉ này của hắn, vạch ra từng tràng âm thanh chói tai ở trên tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch, khí tức kinh khủng tràn đầy ở cửa động.
Nhưng đến cuối cùng, trên tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch bất quá cũng chỉ lưu lại một vết ngấn màu trắng, chênh lệch so với những nét chữ ở phía trên tấm bia là quá lớn.
"Có ý tứ."
Sau khi xác nhận đây đúng là Thiên Ngoại Vẫn Thạch, Long Thiên Tứ mới lùi về sau một bước, để cho đám người Trần Khuynh Địch nhìn thấy những hàng chữ lớn trên tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch.
"Đời sau của Thuần Dương Cung."
"Bản tôn là Thuần Dương, toà Cơ Quan Thành này chính là do bản tôn liên thủ cùng với Mặc Môn chế tạo ra, kết hợp trí tuệ của bản tôn cùng với tích lũy của Mặc Môn, lại lấy đại tu vi vô thượng của bản tôn mới có thể xây thành, xem như là một trong những nội tình của Thuần Dương Cung chúng ta, nếu như các ngươi có thể nhìn thấy hàng chữ này, vậy đã nói rõ..."
"Thuần Dương Cung đã xong đời! Đám tử tôn bất hiếu các ngươi! Phế vật! Cơ nghiệp to lớn như vậy mà lại bị huỷ ở trong tay của các ngươi!"
"Bi ai! Bản tôn thực sự là cảm thấy bi ai thay cho các ngươi!"
"Bất quá nếu đã đi đến một bước này, cái tình thế kia chắc hẳn là đã phi thường nguy cấp, đã như vậy bản tôn liền nói ngắn gọn là được rồi."

"Muốn di sản của bản tôn sao? Nếu mà muốn thì hãy tiến vào Cơ Quan Thành a! Bản tôn đã để lại mọi thứ ở nơi đó!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói thật, sau khi xem hết hàng chữ này Trần Khuynh Địch rốt cục cũng nhớ lại.
Tổ sư khai phái Thuần Dương Cung - Thuần Dương Đạo Tôn dường như cũng là người xuyên việt a.
Hắn để lại cái gì?
"Đây là có chuyện gì?"
"Chính là ý này."
Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, lão nhân Mặc Môn cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, nói: "Tin rằng chư vị cũng đã nhìn thấy, Mặc Môn chúng ta kỳ thật có quan hệ rất sâu cùng với Thuần Dương Cung."
"Lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn có thiên tư tuyệt thế, không chỉ có tu vi kinh thiên động địa, hoàn toàn xứng đáng là Võ Lâm Chí Tôn, hơn nữa còn có vô số kỳ tư diệu tưởng, đối với sự phát triển của cơ quan thuật Mặc Môn chúng ta đã làm ra tác dụng không hề tầm thường. Trên thực tế cũng chính bởi vì có sự ủng hộ của Đạo Tôn, mới khiến cho bản môn hậu tích bạc phát (tích lũy lâu dài sử dụng một lần), từ đó qua không bao lâu liền thành công tấn thăng thành thánh địa võ đạo, sự tồn tại của Cơ Quan Thành càng là trở thành căn cơ muôn đời của bản môn."
"Ồ?" Khóe mắt của Trần Khuynh Địch giật một cái, vô thức nói ra: "Nói như vậy, cái Cơ Quan Thành này từ xưa đến nay chính là một bộ phận không thể tách rời của Thuần Dương Cung chúng ta..."
Lão nhân Mặc Môn: "? ??"
Thấy Trần Khuynh Địch thế mà lại không biết xấu hổ như vậy, Long Thiên Tứ lập tức ho nhẹ một tiếng: "Khụ khụ!"
"Khuynh Địch a."
"Ách!" Sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên cứng ngắc, ông trời ơi, hắn thực đúng là đã vô thức nói ra miệng, tuyệt đối không phải là cố ý.
"Ngươi nói rất có đạo lý!"
"Ta đã sai rồi Thái Thượng trưởng lão...hả?"
Không thấy Trần Khuynh Địch ngẩng đầu vô cùng ngạc nhiên, Long Thiên Tứ quay người nghiêm túc nhìn về phía lão nhân Mặc Môn, nói: "Nếu ngươi cũng đã nói toà Cơ Quan Thành này có một phần công lao của tổ sư Thuần Dương Cung chúng ta, vậy bây giờ chúng ta thân làm hậu nhân của tổ sư, đối với Cơ Quan Thành tự nhiên cũng nhất định sẽ có quyền hiểu rõ tình hình a?"

Chương 534: Cáo mượn oai hùm

"Không bằng nói, chúng ta không tranh đoạt Cơ Quan Thành cũng đã không tệ rồi, chớ quên, chưởng môn tông chúng ta còn chưa tới đây."
Long Thiên Tứ vừa dứt lời, sắc mặt của lão nhân Mặc Môn liền trở nên cứng đờ, không sai, nói đến cùng người mà hắn kiêng kỵ nhất ở Thuần Dương Cung vẫn là vị Thái Hoa Tiên Nhân kia, thậm chí là bí mật của Mặc Môn cũng sẽ có khả năng bị ba kiếm của Ninh Thiên Cơ bổ ra.
"Chư vị thực sự là đã quá lo lắng." Lão nhân Mặc Môn cười khổ một tiếng, chợt nói ra: "Tin rằng chư vị cũng đã nhìn thấy tấm bia ở cửa động a? Vốn dĩ dựa vào quan hệ giữa Mặc Môn chúng ta cùng với Thuần Dương Cung, nếu không đến trình độ Thuần Dương Cung gặp nguy cơ gần như diệt môn, là sẽ không tự tiện vạch trần."
"Nói nhảm!"
Lão nhân Mặc Môn còn chưa dứt lời, Long Thiên Tứ đã xù lông: "Lúc trước vào thời điểm Thuần Dương Cung chúng ta tao ngộ đại kiếp, cũng không thấy Mặc Môn có động tác gì, bây giờ còn dám nói như thế? !"
Vừa dứt lời, ở quanh người Long Thiên Tứ liền bộc phát ra một cỗ khí thế mãnh liệt, phảng phất như núi lửa phun trào vậy, trong thân thể nhìn như già nua lại không ngừng truyền ra tiếng xương cốt lách cách, đan vào nhau phảng phất như tiếng rồng ngâm, khí huyết càng là ngưng kết thành một đầu hư ảnh Thương Long rất sống động ở sau lưng.
Thân làm lão nhân trải qua đại kiếp Thuần Dương Cung, ký ức của Long Thiên Tứ đối với khốn cảnh của Thuần Dương Cung lúc trước cho đến nay là vẫn còn mới mẻ, khi đó Thuần Dương Cung hoàn toàn có thể được nói là chúng bạn xa lánh, chỉ có dựa vào bản thân Thuần Dương Cung, toàn bộ minh hữu trước kia cơ hồ là đều từ bỏ Thuần Dương Cung. Nếu không phải Ninh Thiên Cơ hoành không xuất thế, Thuần Dương Cung hiện tại đã sớm bị diệt môn.
Lúc kia Mặc Môn ở nơi nào? Đây mới là nguyên nhân Long Thiên Tứ vừa đến đã nhằm vào Mặc Môn, đám tôn tử này năm đó sao không nói đến cái gì là bảo vật trấn tông, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện? Nhất định là có mưu đồ làm loạn! Cho nên lời nói mới vừa rồi của Trần Khuynh Địch nhất định là rất được tâm ý của Long Thiên Tứ, vốn dĩ là hắn còn có một chút khó chịu đối với Trần Khuynh Địch – đối thủ của hậu bối nhà mình, nhưng bây giờ xem ra vẫn là một người trẻ tuổi rất hiểu chuyện a!
Long Thiên Tứ vừa nói ra lời này, lão nhân Mặc Môn tự nhiên là chỉ có thể cười khổ.

"Chuyện này…"
"Lúc trước Thuần Dương Cung rơi vào cái cục diện kia, chúng ta cho dù có ra mặt cũng vô dụng mà thôi..."
Không phải là người đã trải qua cục diện lúc đó, vĩnh viễn cũng sẽ không tưởng tượng được quẫn cảnh lúc trước của Thuần Dương Cung, tường đổ mọi người đẩy, muốn mưu đoạt cơ nghiệp của Thuần Dương Cung xa xa không chỉ có một số thế lực muốn trở thành thánh địa võ đạo.
Trên thực tế ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, triều đình Đại Càn, hai mạch Đạo, Phật, hai tông Đao Kiếm, Ma đạo Minh Giáo, Tắc Hạ Học Cung, ngay cả Tiên Cung không tranh quyền thế cũng đều có xuất hiện, ở dưới áp lực của nhiều thế lực, lúc này mới dẫn phát một trận rung chuyển giang hồ đại quy mô, cho nên đối thủ khi đó của Thuần Dương Cung...cơ hồ có thể nói là hơn phân nửa giang hồ!
Bằng không sau khi Ninh Thiên Cơ hoành không xuất thế, cũng không cần phải chiến đấu liên tiếp trong ba ngàn dặm Trung Nguyên, rút kiếm giết toàn bộ từ đầu tới đuôi, cuối cùng còn đi đến Minh Giáo đại triển thần uy một phen, đoạn tình cảnh này nhìn qua rất cường hãn, trên thực tế ở trong đó lại có nguy hiểm tuyệt đối không nhỏ, sai lầm một cái chính là kết quả vẫn lạc...
Cho nên khi đó, Mặc Môn kỳ thật đã từ bỏ Thuần Dương Cung, có trời mới biết Thuần Dương Cung vì sao lại đột nhiên toát ra một con quái vật như Ninh Thiên Cơ!
"Bản tọa mặc kệ!" Long Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng: "Ở dưới cái nhìn của bản tọa, ngày xưa các ngươi không xuất thủ giúp Thuần Dương Cung chúng ta, vậy thì hôm nay xuất hiện, tất nhiên là có mưu đồ! Trong lòng mang ý đồ xấu!"
"Chuyện này..."
"Nếu muốn chứng minh sự thanh bạch, thì hãy nói cho bản tọa sự tính toán của các ngươi." Long Thiên Tứ thuần thục lấy ra một tấm lệnh bài, nói: "Nếu không thì ta phải gọi chưởng giáo đến lý luận với các ngươi một phen!"
Nhìn một loạt thao tác của Long Thiên Tứ, sắc mặt của lão nhân Mặc Môn đã trở nên tái xanh, khí tức trên người trở nên chập trùng bất định, mà Trần Khuynh Địch thì lại chấn động giống như gặp người nhà trời: Đây mới là kẻ già đời a! Nhìn chiêu tá lực đả lực, cáo mượn oai hùm này đi, quả thật là dùng vô cùng thuần thục! Bản thân ta vẫn còn quá trẻ a! Cần phải học tập thật chăm chỉ!
Mà ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư ở sau lưng của Trần Khuynh Địch, hai mắt cũng là tỏa ra ánh sáng, lộ ra biểu lộ giống như đúc như Trần Khuynh Địch.
Rốt cục…
"Được rồi." Lão nhân Mặc Môn bất đắc dĩ thở dài: "Việc này đúng là do Mặc Môn chúng ta không đúng."

"Chư vị cũng đã nhìn thấy tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch ở phía trước, Thuần Dương Cung nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, Mặc Môn sẽ không chủ động liên lạc, mà mặc dù Thuần Dương Cung bây giờ đang không ngừng phát triển, nhưng mà..."
"Mặc Môn chúng ta lại rơi vào tình cảnh vạn bất đắc dĩ."
"Sao cơ?"
Lão nhân Mặc Môn tiếp tục nói: "Ngày xưa Thuần Dương Đạo Tôn mặc dù có lòng nhân hậu, nhưng cũng không phải là đại thiện nhân, không có khả năng vô duyên vô cớ trợ giúp Mặc Môn chúng ta, cuối cùng còn xây ra dạng căn cơ muôn đời như Cơ Quan Thành, trên thực tế sự tồn tại của Cơ Quan Thành, thật ra là do Thuần Dương Đạo Tôn tạo ra là để trấn áp một người."
"Trấn áp?"
Thần sắc của Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch trở nên ngưng trọng, trong đầu lập tức lóe lên một loại tồn tại làm nguy hại đến hòa bình thiên hạ như là Tà Thần thiên ngoại, ma đầu khoáng thế, đại yêu diệt thế...
"Chẳng lẽ người mà tổ sư trấn áp ngày xưa đã muốn đột phá Cơ Quan Thành, gây hại cho thế gian? !"
"Đúng là vạn bất đắc dĩ a!"
"Ách.." Thấy Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch đều lộ ra bộ dáng quan tâm, biểu lộ của lão nhân Mặc Môn càng trở nên lúng túng.
"Kỳ thật cũng không phải là giống như suy nghĩ của chư vị."
"Người mà Thuần Dương Đạo Tôn trấn áp ngày xưa, kỳ thật đã sớm chết."
Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch: "..."
"Dù sao thì trải qua nhiều năm như vậy, coi như là cường giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng đã sớm không sống nổi."
"Như vậy thì đã xảy ra chuyện gì? !"
"Cái đệch, nếu đã chết rồi thì còn nhắc tới để làm gì?"
"Chuyện này..." Lão nhân Mặc Môn gằn từng chữ nói ra: "Người mặc dù đã chết rồi, nhưng trận pháp thì vẫn còn a."
"Năm đó vào thời điểm Thuần Dương Đạo Tôn trấn áp người kia, đã bố trí trận pháp ở chỗ sâu nhất trong Cơ Quan Thành, công năng của tòa trận pháp kia chỉ có một cái, đó chính là trấn áp, kết quả là bây giờ nó đang trấn áp một người chết, theo lý thuyết thì trận pháp cũng đã công thành danh toại, nên ngừng vận chuyển mới đúng, nhưng trận pháp không biết vì sao..."
"Có thể là vì không có gì để trấn áp nên cảm thấy không thoải mái..."
"Bắt đầu trấn áp Cơ Quan Thành..."
Trần Khuynh Địch: "? ??
Long Thiên Tứ: "? ??"

Chương 535: Ngũ Hành Giáp

Có một câu nói rất hay, ở trên thế giới không thiếu cái lạ, hôm nay Trần Khuynh Địch xem như đã chân chính nhận thức được điểm này.
"Ngươi muốn nói là, trận pháp mà tổ sư Thuần Dương Cung chúng ta bày ra ngày xưa, sau khi trấn áp chết cái tên đại ma đầu không biết kia, bây giờ lại bắt đầu trấn áp Cơ Quan Thành?"
Lão nhân Mặc Môn lộ ra biểu lộ cực độ lúng túng bất đắc dĩ gật đầu một cái, đối với chuyện này Trần Khuynh Địch chỉ có thể lộ ra vẻ muốn nói lại thôi, bất quá còn may là có Long Thiên Tứ ở ngay bên cạnh, lấy thân phận và thực lực của Long Thiên Tứ, tự nhiên là không cần phải kiêng kỵ nhiều như vậy, cho nên Trần Khuynh Địch liền dứt khoát nói ra một câu mà mọi người đều rất muốn nói.
"Mặc Môn các ngươi đều là một đống phế vật hay sao?"
"Đủ rồi!"
Vừa dứt lời, ở cửa động tiến vào Cơ Quan Thành liền bỗng nhiên bạo phát ra một đạo ánh vàng chói mắt huy hoàng sáng tỏ, đồng thời có một đạo thanh âm như là tiếng kẻng lớn quanh quẩn ở trong toàn bộ hang động, mang theo nộ khí cùng với bất mãn nồng đậm.
"Người của Thuần Dương Cung thật sự là quá bá đạo!"
"Đông! Đông! Đông! Một loạt tiếng bước chân truyền đến từ sâu trong hang động, nhưng bằng vào tu vi của mấy người Dương Xuân là căn bản không thấy rõ bộ dáng của người tới, đập vào mắt chỉ có một đoàn ánh vàng giống như mặt trời giáng trần, nhuộm hơn phân nửa hang động thành màu vàng, mỗi một tia ánh vàng đều rất giống lợi kiếm, làm cho người ta không có cách nào nhìn thẳng, cho dù là lấy thực lực của Trần Khuynh Địch, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một bóng người ở bên trong ánh vàng, lại không thấy rõ tướng mạo.
"Môn chủ? !"
Lão nhân Mặc Môn vừa nói ra lời này, đám người tự nhiên là cũng minh bạch thân phận của người đến, đám người Trần Khuynh Địch thì còn tốt, mà Long Thiên Tứ chính là hai mắt lập tức tỏa ra ánh sáng, hư ảnh Thương Long ở sau lưng tăng vọt trong nháy mắt, không có một chút ý tứ lui về phía sau nào, nghênh đón ánh vàng vạn trượng kia chính là đưa tay đấm ra một quyền!
"Hừ! Điêu trùng tiểu kỹ!" Thân hình của Long Thiên Tứ không thay đổi, nhưng quang mang lại lấp lóe trên dưới quanh người. Sừng, Cang, Đã, Phòng, Tâm, Vĩ, Tính, bảy loại tinh quang hiện lên ở trên người của hắn, sau đó hòa thành một thể, hóa thành một đầu Thương Long trông rất sống động quấn quanh cánh tay, gào thét mà ra theo một quyền này của hắn, đánh thẳng vào ánh vàng vạn

trượng!
"Nói khoác mà không biết ngượng!"
Thanh âm khuấy động ở trong ánh vàng, Mặc Tử đương đại của Mặc Môn gầm lên một tiếng, ánh vàng lập tức bắt đầu sụp đổ, sau đó lấy tư thái càng đáng sợ hơn nổ tung, phảng phất như muốn phá hủy toàn bộ hang động, không có một chút ý tứ kiêng kỵ nào, nghênh đón một quyền của Long Thiên Tứ!
Ầm ầm! Một tiếng nổ lớn vang lên, sau khi nổ vang chính là một trận tĩnh mịch, lão nhân Mặc Môn là người đầu tiên kịp phản ứng, trái lại là không có gì đáng ngại, mà Trần Khuynh Địch thì bước ra một bước, quang ảnh quyền ý thực chất hóa hiện lên ở sau lưng, ngăn lại dư ba mạnh mẽ kinh khủng, tránh cho mấy người Dương Xuân bị tổn thương.
"Coi như là có một chút môn đạo." Long Thiên Tứ lùi về phía sau một bước rất nhỏ, ở ngoài miệng hoàn toàn không có ý tứ rơi vào thế hạ phong.
Mà ở phía đối diện, ánh vàng chói mắt đã bị đánh tan, lộ ra thân hình của Mặc Tử đương đại, sau đó Trần Khuynh Địch liền nhìn đến mức ngây ngốc.
"Cái đệch? !"
Đập vào mi mắt, là một bộ áo giáp xa xỉ toàn thân phảng phất như được chế tạo từ vàng ròng, ở trên ngực là một mặt tấm chắn khảm năm loại bảo thạch xanh vàng đỏ trắng đen, ở bên hông buộc một thanh trường kiếm giống như trang sức đắt tiền, cùng với áo giáp như các mắt xích, bao bọc hoàn toàn cơ thể của Mặc Tử đương đại vào bên trong.
Ngay cả phần đầu cũng đều là một chiếc mũ giáp kỳ lạ...
"Đây là cái gì? !"
Chiến binh áo giáp vàng? Iron Man?? Chơi ta à!
Long Thiên Tứ liếc nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Trần Khuynh Địch, trong mắt rất có vài phần bất mãn, dường như là cảm thấy Trần Khuynh Địch thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, thế mà ngay cả một chút tâm tính thái sơn sập trước mắt mà mặt không đổi sắc cũng đều không có.
"Đây chính là Ngũ Hành Giáp của Mặc Môn sao?"
"Mặc Môn dùng cơ quan thuật vang danh thiên hạ, bất quá kỹ thuật hạch tâm nhất của bọn hắn, cũng khiến cho ngoại nhân kiêng kỵ nhất, đơn giản chính là Ngũ Hành Giáp ở trong truyền thuyết, cũng chính là dựa vào phần kỹ thuật này, Mặc Môn mới trở thành một trong mười đại thánh địa võ đạo đương thời, hiện tại xem ra quả thật là có nguyên do của nó."
Dường như cũng là vì để giảng giải cho Trần Khuynh Địch biết Ngũ Hành Giáp đến tột cùng là cái gì, Long Thiên Tứ liền tiếp tục giải thích: "Nghe nói Ngũ Hành Giáp được chia thành ba loại cấp độ, sơ

cấp nhất là Lực Sĩ, trung cấp là Thiên Binh, còn có cao cấp nhất là Thần Tướng, Ngũ Hành Giáp của ngươi hẳn cũng là cấp Thần Tướng a?"
"Hừ!" Bởi vì Long Thiên Tứ tán dương Ngũ Hành Giáp, Mặc Tử đương đại dường như cũng kiêu ngạo mà ngẩng đầu ưỡn ngực.
"Bây giờ còn cảm thấy Mặc Môn chúng ta vô năng hay sao?"
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ xoay chuyển lời nói: "Ngũ Hành Giáp cấp Lực Sĩ hẳn là có thể rải đậu thành binh, có thể nhẹ nhõm tụ tập được đại quân vạn người, Ngũ Hành Giáp cấp Thiên Binh mặc dù không có số lượng nhiều như vậy, nhưng vốn lấy nội tình của Mặc Môn, mấy ngàn bộ hẳn là vẫn phải có a? Mà Ngũ Hành Giáp cấp Thần Tướng cũng sẽ không chỉ có một bộ chứ?"
"Ở bên trên cái cơ sở này, các ngươi lại còn có thể bị một tòa trận pháp uy hiếp đến mức độ vạn bất đắc dĩ..."
"Quả nhiên là một đống phế vật!"
Mặc Tử đương đại: "..."
Nhìn toàn bộ áo giáp đều không ngừng run rẩy, có thể biết được Mặc Tử đương đại ở bên trong đang tức giận cỡ nào, Trần Khuynh Địch lần thứ hai cảm khái gừng càng già càng cay, cái năng lực kéo cừu hận này, trách không được vị Thái thượng trưởng lão này lại trở thành chỗ dựa của Long Ngạo Thiên a, vừa nhìn liền biết chính là một hạt giống nhân vật phản diện tốt a!
"Hít hà..." Mặc Tử đương đại hít vào một hơi thật sâu, trong lòng cảm thấy may mắn là vì không có ai nhìn thấy nét mặt của hắn, cuối cùng mới xem như là bình tĩnh trở lại.
"Chỉ có một câu thôi..."
"Thuần Dương Cung có giúp hay không?"
Long Thiên Tứ nhướn lông mày lên, hỏi: "Có chỗ tốt gì?"
"Sau khi chuyện thành công, chúng ta sẽ trả lại chí bảo mà tổ sư Thuần Dương Cung lưu lại cho các ngươi, cộng thêm 5000 bộ Ngũ Hành Giáp cấp Lực Sĩ, 500 bộ Ngũ Hành Giáp cấp Thiên Binh."
Vừa dứt lời, vô luận là Long Thiên Tứ hay là Trần Khuynh Địch, đều là lộ ra thần sắc kinh ngạc.
Bởi vì đây chính là một khoản thù lao quá lớn a? Trước tiên không đề cập tới chí bảo mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại, chỉ là một loạt Ngũ Hành Giáp cấp Lực Sĩ cùng với Ngũ Hành Giáp cấp Thiên Binh cũng đã rất khủng bố, dù sao thì trước kia Mặc Môn nhiều nhất chỉ bán Ngũ Hành Giáp cấp Lực Sĩ cho triều đình Đại Càn, còn có một số rất ít Ngũ Hành Giáp cấp Thiên Binh, kết quả hiện tại là tặng không toàn bộ.

Chương 536: Không biết xấu hổ

Nhưng nếu đối phương vừa mới mở miệng đã là một con số lớn như vậy, như vậy nói rõ rằng Mặc Môn còn có thể bỏ ra nhiều hơn nữa!
Trần Khuynh Địch mới suy nghĩ đến điểm này, Long Thiên Tứ đã nói ra: "Lại thêm một bộ Ngũ Hành Giáp cấp Thần Tướng!"
Chó rơi xuống nước ở chỗ này, lúc này không ra sức đánh một trận thì còn đợi lúc nào?
"Ngươi!" Mặc Tử đương đại gầm lên một tiếng, ánh vàng bị Long Thiên Tứ đánh tan trước đó bay lên lần thứ hai, lực lượng chấn động kinh khủng kèm theo quang trụ màu vàng căng phồng lên, trực tiếp nhắm vào thân ảnh của Long Thiên Tứ, phảng phất như một giây sau sẽ bỗng nhiên bộc phát, muốn không chết không thôi cùng với Long Thiên Tứ vậy.
Vừa thấy cái tràng diện này, thân hình của Long Thiên Tứ liền dừng lại, chợt lộ ra một nụ cười nói: "Mặc Tử không cần phải hùng hổ dọa người như vậy, vừa mới rồi chẳng qua chỉ là đùa một chút mà thôi."
"Hả? ??"
"Thuần Dương Cung chúng ta từ trước đến nay đều là chính đạo luôn giữ gìn võ lâm, trợ giúp đông đảo đồng bào võ lâm làm nhiệm vụ của mình, là thánh địa võ đạo hai có, có trách nhiệm, có lương tâm, giúp đỡ kịp thời mà giang hồ nói đến chính là chúng ta, bây giờ Mặc Môn gặp phải phiền toái, Thuần Dương Cung chúng ta làm sao sẽ có thể bỏ mặc đây?"
"Ngũ Hành Giáp cấp Thần Tướng thế nhưng là chí bảo truyền thừa của Mặc Môn, Thuần Dương Cung chúng ta làm sao lại muốn chiếm đoạt đây? Mặc Tử ngươi cũng quá xem thường Thuần Dương Cung chúng ta rồi! Cho nên cứ dựa theo bảng giá phía trước a! Đừng quên 5000 Lực Sĩ, 500 Thiên Binh, còn có chí bảo truyền thừa của Thuần Dương Cung chúng ta, một thứ cũng không thể thiếu."
Sau khi những lời này được thốt ra, đừng nói là Mặc Tử, ngay cả Trần Khuynh Địch còn có ba nữ Dương Xuân ở sau lưng Long Thiên Tứ đều lộ ra gương mặt ngốc trệ.
Kỳ thật là bọn họ đã có một chút quên mất, năm đó Ninh Thiên Cơ xoay chuyển tình thế, mặc dù đã cứu vớt được Thuần Dương Cung, nhưng khi đó Thuần Dương Cung còn có rất nhiều việc đang chờ hoàn thành. Ví dụ như đàm phán, chia cắt lợi ích, củng cố với rất nhiều thế lực khác một lần nữa là không thể tránh được, đây là loại chuyện mà Ninh Thiên Cơ sẽ có thể làm được hay sao? Phải biết rằng loại chuyện này, cũng không phải là loại gia hỏa chỉ biết dùng nhất kiếm phá vạn pháp kia có thể đảm đương, bằng không sẽ chỉ làm cho sự tình càng ngày càng trở nên hỏng bét, trái lại sẽ khiến cho Thuần

Dương Cung rơi vào tình cảnh là địch với toàn thiên hạ chân chính, Ninh Thiên Cơ có mạnh hơn, cũng không có khả năng dùng một người một kiếm đánh thắng toàn bộ giang hồ.
Cho nên nhất định phải là loại gia hỏa miệng lưỡi dẻo quẹo, hơn nữa còn có thực lực không yếu kia, còn phải vào thời khắc mấu chốt nhanh chóng thay đổi da mặt, nguyện ý buông bỏ mặt mũi, mới có tư cách phụ trách loại công việc đàm phán cùng với phân chia lợi ích này, cũng chỉ có dạng người như vậy, mới có thể giúp cho Thuần Dương Cung phục hồi lại đúng hướng đi.
Mà khi đó người phụ trách công việc này là ai? Không thể nghi ngờ, chính là Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ.
Nói một cách khác, lão gia hỏa này là một kẻ không biết xấu hổ!
Sau một hồi lâu, Mặc Tử đương đại mới xem như là lấy lại tinh thần, chợt mở miệng nói: "Rất tốt, nếu các ngươi đã đáp ứng trợ giúp bản môn, vậy thì hãy theo ta tiến vào thôi."
"Đương nhiên! Bản tọa thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, đây là bổn phận của bản tọa!"
"Ha ha." Mặc Tử đương đại cũng không trào phúng, sau khi cười một tiếng liền trực tiếp quay người đi vào bên trong.
Long Thiên Tứ cũng ra hiệu cho đám người Trần Khuynh Địch đi theo.
Cùng so sánh với Cơ Quan Thành trên mặt đất, Cơ Quan Thành trong lòng đất lại càng thêm to lớn.
Cơ Quan Thành trên mặt đất mặc dù cũng to lớn hùng vĩ, nhưng ở bên trong cũng không có khác biệt so với những thành trì khác, vẫn còn không thể sánh bằng Thành Thượng Kinh của triều đình Đại Càn, chỉ có thể nói là một tòa thành trì to lớn được xây dựng tương đối tinh vi mà thôi, còn xa xa chưa thể hiện ra sự lợi hại của cơ quan thuật Mặc Môn.
Nhưng Cơ Quan Thành trong lòng đất thì lại hoàn toàn khác biệt.
Toàn bộ Cơ Quan Thành trong lòng đất là một khối kiến trúc hình tháp đâm sâu vào trong lòng đất, tổng cộng được chia thành 18 tầng, sau khi xuyên qua hang động, có thể nhìn thấy một cây trụ rỗng xuyên qua toàn bộ Cơ Quan Thành, đó là nền tảng của Cơ Quan Thành, ở phía trên được điêu khắc vô số phù văn mà Trần Khuynh Địch căn bản là xem không hiểu, mỗi một đạo phù văn cũng đều cộng minh với thiên địa.
Trên thực tế chính là cây trụ rỗng này đang không ngừng cung cấp động lực cho Cơ Quan Thành.
Mà toàn bộ 18 tầng Cơ Quan Thành cũng là một vòng tiếp một vòng, cửa vào không ngừng biến hóa theo một chuỗi trình tự kỳ diệu, mà các tầng lầu chỉ có thể tiến vào theo cửa vào, ngoài ra còn có một lượng lớn Lực Sĩ cùng với Thiên Binh đi tới đi lui, tuần tra không biết mệt mỏi ở trong mỗi một tầng lầu.

Từ điểm này, Trần Khuynh Địch thậm chí còn có một chút cảm giác như đang ở hoàng cung Đại Càn.
"Chư vị cũng phải cẩn thận, cửa vào của mỗi một tầng lầu đều không phải là cố định không đổi, chỉ có đệ tử Mặc Môn chúng ta mới biết được đường đi chính xác, nếu như đi nhầm, gặp phải cơ quan cạm bẫy thì không thể trách bổn môn được, nhất là vị trưởng lão Thuần Dương Cung này." Mặc Tử đương đại cười lạnh nói, hiển nhiên là đang nhằm vào Long Thiên Tứ.
Mà đối với phần khiêu khích này, Long Thiên Tứ có thể nhận thua sao?
"Bản tọa đã hiểu được, Mặc Tử cứ yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không đi nhầm đường." Long Thiên Tứ nói một cách quyết đoán.
Thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, sự hiểu rõ của hắn đối với Mặc Môn cũng không phải là một con gà mờ như Trần Khuynh Địch có thể so sánh, cũng tuyệt đối sẽ không khinh thị những cái gọi là cơ quan, phải biết rằng cơ quan thuật của Mặc Môn là độc bộ thiên hạ, cũng không đại biểu rằng Mặc Môn chỉ am hiểu một mình phương diện cơ quan thuật.
Tối thiểu thì Long Thiên Tứ cũng biết, độc thuật của Mặc Môn cũng là phi thường đáng sợ, nghe nói sự tình mà đám tôn tử này thích làm nhất chính là thoa kịch độc đặc chế lên khắp mũi tên, khiến cho đám võ giả mắt cao hơn đầu kia nhất thời chủ quan, sau đó sẽ được nếm thử kịch độc do bọn hắn tinh chế, Long Thiên Tứ hắn mới không phải là đồ ngốc! Về phần mặt mũi Thái Thượng trưởng lão gì đó, ha ha, nếu mà hắn bận tâm đến mặt mũi, năm đó đã chết vào thời điểm Thuần Dương Cung gặp đại kiếp.
Mà đối với phần vô sỉ này...Mặc Tử đương đại cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không có cách nào, mà dưới sự hướng dẫn của hắn, đoàn người liên tục đi qua mười tầng, cuối cùng ngừng lại ở lối ra tầng thứ mười của Cơ Quan Thành.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Chỉ có thể đi đến nơi này." Mặc Tử đương đại tức giận nói ra: "18 tầng Cơ Quan Thành, toàn bộ tám tầng thấp nhất đã bị trận pháp mà Thuần Dương Đạo Tôn bố trí trấn áp, toàn bộ Lực Sĩ cùng với Thiên Binh ở bên trong cũng đã bị mất khống chế, cơ quan cũng vô pháp thao túng, chí bảo mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại cho các ngươi cũng đang ở trong đó."

Chương 537: Hãy đi sáng tạo kỳ tích

"18 tầng Cơ Quan Thành, tám tầng trong số đó đã bị trấn áp?" Long Thiên Tứ kinh ngạc nhìn Mặc Tử đương đại một cái, trong lòng ít nhiều đã minh bạch được nguyên nhân tại sao Mặc Tử lại có thể chịu đựng sự khiêu khích của hắn.
Không có cách nào a! Tám tầng Cơ Quan Thành thấp nhất cũng là cường đại nhất đã bị mất quyền khống chế, Mặc Môn làm gì còn có lực lượng? Nếu như là Cơ Quan Thành hoàn chỉnh, vậy thì coi như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh chỉ sợ là cũng không công phá được, điểm này là có lịch sử chứng minh, ngày xưa có một vị tuyệt đại thiên kiêu Kiếm Tông nắm giữ tu vi Kích Toái Mệnh Tinh, muốn cướp đi một khối kim cương thần thiết mà Mặc Môn tân tân khổ khổ mới cầm được tới tay để về luyện kiếm.
Trong trận đại chiến được ghi chép trong sách sử kia, thiên kiêu Kiếm Tông đã giết vào Cơ Quan Thành với thanh thế to lớn! Sau đó chém giết ở trong Cơ Quan Thành, lạc đường ở chỗ sâu nhất trong Cơ Quan Thành ròng rã 30 năm, lại còn không có sự hỗ trợ của thiên địa nguyên khí, cơ thể gầy như da bọc xương, cuối cùng bị ép đến mức phải thiêu đốt tinh huyết, lúc này mới tế kiếm giết ra khỏi Cơ Quan Thành, kết quả là tuổi thọ vốn có hơn 2000 năm, chỉ mới sống được 1500 năm liền ngoẻo.
Bởi vậy có thể thấy được sự khủng bố của Cơ Quan Thành.
Nói thật nếu như không phải bây giờ tám tầng trọng yếu nhất của Cơ Quan Thành đã bị trấn áp, Mặc Môn thật đúng là sẽ không sợ một ai. Đáng tiếc chính là, cái thế giới này cũng không có hai chữ nếu như.
"Các ngươi đã từng thử phá giải tòa trận pháp này chưa?"
"Đương nhiên là đã thử qua." Mặc Tử đương đại cười khổ một tiếng, nói: "Đây là trận pháp do Thuần Dương Đạo Tôn bố trí, chuyên môn dùng để trấn áp một vị ma đầu thiên ngoại, vị ma đầu kia vô hình vô chất, chính là thể thần hồn, cho nên tòa trận pháp này cũng không phải là trấn áp nhục thân, mà là trấn áp thần hồn, vô cùng đặc thù."
"Mà bản thân của Cơ Quan Thành, ngươi cũng có thể xem nó là một cơ thể sống khổng lồ, mỗi một tầng đều có khí linh chuyên biệt, chịu trách nhiệm phối hợp 18 tầng Cơ Quan Thành với nhau, 18 khí linh liên hợp lại cùng với nhau, lại hình thành nên một khí linh to lớn, phụ trách quản lý chung toàn bộ Cơ Quan Thành, nhưng mà bây giờ ở dưới sự ảnh hưởng của trận pháp."
"Tám khí linh mạnh nhất đã bị trấn áp?"
"Xác thực mà nói, là bị mê hoặc." Mặc Tử đương đại gằn từng chữ nói ra: "Lúc này từ tầng 11 đến tầng 18, tất cả Lực Sĩ, Thiên Binh, cơ quan đều đã triệt để làm phản, trở thành trở ngại ngăn cản chúng ta

phá giải trận pháp, cũng sẽ không tuân theo sự điều khiển của Mặc Môn chúng ta, cho nên mới khiến cho chúng ta thúc thủ vô sách."
"Rất tốt." Sau khi nghe xong tất cả những thứ này, Long Thiên Tứ liền quyết đoán mở miệng nói: "Như vậy vấn đề đã đến."
"Nếu ngay cả Mặc Môn các ngươi đều không có biện pháp đối với Cơ Quan Thành, vậy thì các ngươi dựa vào cái gì mà cảm thấy Thuần Dương Cung chúng ta có biện pháp? Hơn nữa nếu cảm thấy Thuần Dương Cung chúng ta có biện pháp, vì sao lại không sớm đến nhờ cậy?"
Vừa dứt lời, Mặc Tử đương đại chính là hơi trầm xuống, mặc dù không nhìn thấy nét mặt của hắn, nhưng mà có thể cảm giác được hiện tại hắn dường như có một chút xấu hổ, bất quá không cần hắn nói, Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư ở phía sau lưng Trần Khuynh Địch chính là liếc nhìn nhau, nhao nhao lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra.
Mà sự thật cũng không ra ngoài dự liệu của các nàng.
"Trận pháp mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại, tự nhiên là cũng có quan hệ cùng với Thuần Dương Cung, cho nên phần lớn người trong bản môn đều suy đoán rằng là đệ tử Thuần Dương Cung có lẽ sẽ phá giải được tòa trận pháp này."
"Nhưng mà vấn đề có quan hệ đến quyền sở hữu kiện chí bảo mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại, ở trong bổn môn là có tranh cãi."
"Ồ!" Long Thiên Tứ cũng không trào phúng, chỉ ồ một tiếng, lại khiến cho lão nhân Mặc Môn còn có Mặc Tử đương đại càng trở nên lúng túng.
"Bản tọa mặc dù là Mặc Tử đương đại, nhưng bản môn lại không phải là thế lực dã man lấy thực lực vi tôn, quyền lợi của bản tọa cũng không phải là lớn nhất, Trưởng Lão Hội vẫn có thể chế ước bản tọa, cho nên…"
Long Thiên Tứ phản ứng cực nhanh, trực tiếp cắt đứt lời nói của Mặc Tử đương đại: "Cho nên cái gì gọi là Trưởng Lão Hội kia, nhưng thật ra là không hy vọng ngươi mời Thuần Dương Cung chúng ta tới? Nói đến cho tới bây giờ người Mặc Môn cũng chỉ xuất hiện có mấy người các ngươi...sẽ không phải là lần này chúng ta tới đây, là do ngươi tự tiện quyết định đó chứ?"
Sự trầm mặc của Mặc Tử không thể nghi ngờ là đã nói rõ tất cả.
Sau khi biết rõ ràng tất cả, Long Ngạo Thiên liền hài lòng gật gật đầu, nói: "Thì ra là thế, trận pháp do Thuần Dương tổ sư lưu lại sao...trái lại là rất giống với bí cảnh Thuần Dương của Thuần Dương Cung chúng ta a."
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy ở phía sau lưng có một chút mát mẻ. Sau đó sự thật cũng đã chứng minh dự cảm của hắn.
"Khuynh Địch a." Long Thiên Tứ quay người, bên trên mặt già tràn

đầy nếp nhăn quả thực là đã nặn ra một nụ cười hòa ái hiền lành, nói: "Thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, ngươi vẫn luôn là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Thuần Dương Cung chúng ta, hiện tại bản tọa có một cái nhiệm vụ nặng nề phải giao cho ngươi, ngươi có lòng tin tiếp nhận hay không?"
"Ách, ta."
"Tốt! Ta biết ngay là ngươi sẽ tiếp nhận cái nhiệm vụ này! Không hổ là Đạo Tử chân truyền mà Thuần Dương Cung chúng ta vẫn lấy làm kiêu ngạo!"
"Ấy? !"
"Yên tâm đi Khuynh Địch, có ta ở đây, Mặc Môn sẽ không thể gây thương tổn cho ngươi, về phần trận pháp ở phía dưới này, ngươi ngay cả Thuần Dương bí cảnh cũng đều đã thông qua, trận pháp mà Thuần Dương tổ sư lưu lại làm sao sẽ làm tổn thương ngươi đây?"
Vừa dứt lời, Long Thiên Tứ liền không có một chút do dự mà dùng tay gô cổ của Trần Khuynh Địch, dùng một cước đá văng cửa vào của tầng mười một Cơ Quan Thành, sau đó ném Trần Khuynh Địch vào.
"Hãy đi sáng tạo kỳ tích a! Bản tọa coi trọng ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Tám tầng cuối cùng của Cơ Quan Thành là vô cùng thần diệu. Cơ Quan Thành của Mặc Môn có tổng cộng 18 tầng, mười tầng đầu tiên chủ yếu là vì cung cấp chỗ ở cho đệ tử Mặc Môn, còn có từng khu vực nghiên cứu cơ quan thuật, mặc dù đồng dạng là cơ quan trọng trọng, nhưng trên bản chất mà nói cũng không phải là loại hiểm địa chân chính kia, nhưng bắt đầu từ tầng mười một thì lại hoàn toàn khác biệt.
Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì vào thời điểm thành lập Cơ Quan Thành lúc trước, Thuần Dương Đạo Tôn liên thủ cùng với Mặc Môn, Mặc Môn chủ yếu phụ trách mười tầng đầu tiên, mà Thuần Dương Đạo Tôn thì chủ yếu phụ trách tám tầng sau, mà lấy tu vi thông thiên của Thuần Dương Đạo Tôn, dù là phần lớn phương thức kiến tạo là lấy Mặc Môn làm chủ, cũng vẫn có ý cảnh viễn siêu cơ quan thuật.

Chương 538: Đăng Thiên Thí Luyện

Vào giờ khắc này, ở Cơ Quan Thành tầng thứ mười một.
Trần Khuynh Địch đứng ở cửa chính, sắc mặt tái mét, thần sắc biến ảo bất định, bình quân cứ cách mỗi hai giây sẽ phát ra một tiếng gầm thét, có thể thấy được tâm tình của hắn bây giờ là bực bội như thế nào.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế, hắn như thế nào cũng không ngờ được sự tình lại biến thành như thế này! Nói đến cùng hắn làm ra loại hành vi gọi phụ huynh đến này, còn không phải là để đảm bảo sự an toàn cho bản thân và ba nữ Dương Xuân, phòng ngừa Mặc Môn âm thầm giở trò hay sao?
Kết quả là Mặc Môn có giở trò hay không thì hắn không biết, bản thân lại bị Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ gài bẫy! Hơn nữa lão gia hỏa kia vào thời điểm gài bẫy hắn lại còn chẳng biết xấu hổ bày ra bộ dáng làm việc tốt!
"Ta chưa bao giờ thấy qua người nào vô liêm sỉ như thế!"
Trần Khuynh Địch lại không cam lòng, tức giận mắng một trận, lúc này mới dần dần tỉnh táo trở lại.
Mà từ đầu tới đuôi hắn lại không dám rời khỏi cửa vào tầng mười một này một bước, dù sao thì loại địa phương như Cơ Quan Thành, có trời mới biết sau khi bước ra một bước sẽ dẫm lên phải bẫy rập gì hay không, sau đó lại toát ra cơ quan khủng bố gì đó mà hắn không thể ngăn nổi.
"Hít hà...tỉnh táo, ta cần phải tỉnh táo."
"Không sai, bây giờ ta đã không có gì phải sợ, ngay cả nguy cơ nhân vật chính ta cũng đều đã vượt qua, sau khi khám phá Sinh Tử Quan ta đã có thể xưng là nhân vật phản diện hoàn mỹ! Nhất định sẽ đi đến nhân sinh đỉnh phong, làm sao có thể sẽ chết yểu ở chỗ này đây!"
Sau khi ổn định tâm tính, Trần Khuynh Địch lập tức bắt đầu quan sát cái gọi là Cơ Quan Thành tầng thứ mười một.
Khác biệt với mười tầng đầu, ở bên cạnh cửa vào tầng thứ mười một, có một tấm bia giống như đúc tấm bia ở cửa động lúc trước, thình lình cũng là một tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch.
Bất quá khác biệt cùng với tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch ở ngoài cửa động, ở trên tấm bia này không có chữ.
"Đây là?"
Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Trần Khuynh Địch tiến lên sờ tấm bia này.
Ầm ầm!
Vào giây tiếp theo, toàn bộ tấm bia đột nhiên chấn động kịch liệt, tiếp đó hơn phân nửa tầng lầu đều không ngừng nổ vang, Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tấm bia lạnh như băng,

rõ ràng là không có biến hóa, nhưng hắn vẫn sinh ra một loại cảm ứng không hiểu: tấm bia đang nhìn bản thân!
Phảng phất như là tấm bia sinh ra một cặp mắt vậy!
"Người của Thuần Dương Cung?"
Chỉ chốc lát sau, một giọng nói to lớn truyền ra từ trong tấm bia đá, giống nam giống nữ, có một chút tương tự với âm thanh điện tử tổng hợp ở kiếp trước, nhưng lại mang theo một chút nghi hoặc.
"Dấu chứng nhận bí cảnh Thuần Dương...ngươi đã thông qua được bí cảnh Thuần Dương mà chủ nhân lưu lại ngày xưa?"
"Ồ!" Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch coi như có phản ứng chậm hơn nữa cũng đã minh bạch!
Chẳng lẽ Thái Thượng trưởng lão thực sự không gài bẫy ra, đây thực sự là đại cơ duyên? ! Chẳng lẽ một nhân vật phản diện như ta cũng sẽ có ngày nổi danh?!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liền vội vàng gật đầu nói: "Không sai! Ta đã thông qua bí cảnh Thuần Dương!"
Giọng nói to lớn dừng lại một lát, sau đó lại vang lên lần thứ hai: "Có thể thông qua bí cảnh Thuần Dương, lại tiến vào nơi này, xem ra ngươi chính là người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ của Thuần Dương Cung thế hệ này? Dù sao thì nơi này hiện tại chỉ tiếp nhận võ giả có tuổi tác từ 50 trở xuống, có thể ở trong một thời gian ngắn như vậy đột phá đến cảnh giới này..."
"Ngươi rất không tệ!"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nhìn về phía tấm bia Thiên Ngoại Vẫn Thạch.
Cơ duyên đâu? Nói nhiều như vậy, ngươi cũng đã biết Trần Khuynh Địch ta thông minh bẩm sinh, tuổi còn trẻ đã có tu vi cực cao, vậy tại sao còn không mau mau giao chỗ tốt ra? Huống hồ ta thế nhưng đã thông qua bí cảnh Thuần Dương, cũng đã có dấu chứng nhận, ngươi còn không biết là ta và chủ nhân của ngươi đều là người xuyên việt hay sao?
Đồng dạng là người xuyên việt, Thuần Dương Đạo Tôn ở trong lòng của Trần Khuynh Địch còn muốn đáng tin cậy hơn Thánh Thượng Đại Càn.
Mặc dù vào thời điểm ở bí cảnh Thuần Dương, Thuần Dương Đạo Tôn cũng không lưu lại cho hắn Tuyệt Thế Thần Công hay là Thần Binh khoáng thế, nhưng lại lưu lại cho hắn một phần [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư] a! Có một câu nói rất hay, tri thức chính là lực lượng, đúng là nhờ có quyển sách kia, Trần Khuynh Địch mới đi tới được như hôm nay.
Cho nên lần này Trần Khuynh Địch đã chuẩn bị sẵn sàng các loại thư tịch giống như là cái gì [Hỏa Luyện Kim Đan: Từ nhập môn đến nhập vương], [Kích Toái Mệnh Tinh: Từ thử nghiệm đến từ bỏ], còn có [500 năm mô phỏng Chí Tôn], Trần Khuynh Địch tuyệt đối cho dù là

cái gì cũng sẽ không cự tuyệt, dù sao thì bây giờ hắn còn mang theo nhiệm vụ hệ thống, đúng là thiếu những loại kiến thức này.
Nhưng mà sau khi Trần Khuynh Địch kiên nhẫn nhìn tấm bia nửa ngày, đối phương vẫn không hề nói một câu nào.
"Đồ đâu?" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, rốt cục cũng không nhịn được mà mở miệng hỏi.
Tấm bia: "? ??"
Đồ gì? Thuần Dương Đạo Tôn năm đó chẳng lẽ còn để lại tín vật gì? Không có đạo lý a, điều đó là không có khả năng a.
Dừng lại một chút, giọng nói ở trong tấm bia đá mới truyền ra lần thứ hai: "Đồ gì?"
Trần Khuynh Địch nghiêng đầu một chút, nói: "Cơ duyên của ta a?"
Tấm bia: "..."
Vị này thật không hổ là hậu nhân của Thuần Dương Đạo Tôn, tính cách có chỗ rất tương tự với Thuần Dương Đạo Tôn a!
"Khụ khụ, ngươi muốn cơ duyên?" Tấm bia bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Được!"
"Ta chính là trận linh trận pháp mà ngày xưa Đạo Tôn lưu lại, bây giờ tám tầng sau cùng của Cơ Quan Thành đã nối thành một mảnh với ta, tạo thành một tòa bí cảnh hoàn toàn mới, đây cũng là khảo nghiệm ngày xưa của Đạo Tôn, nếu có thể thông qua cái khảo nghiệm này, ngươi sẽ đạt được di sản mà Đạo Tôn lưu lại ngày xưa!"
Một lát sau, ở bề ngoài tấm bia bóng loáng bắt đầu dần dần biến hóa, từng đạo từng đạo ký tự xuất hiện ở trên mặt bia, mang theo đạo uẩn giống như đúc tấm bia ở cửa động, đó là đạo uẩn đặc thù của Thuần Dương Đạo Tôn, loại đạo uẩn này chỉ có Võ Lâm Chí Tôn mới có thể viết ra, người bình thường căn bản là không thể bắt chước.
"Đời sau Thuần Dương Cung a."
"Nếu có thể đi đến nơi này, đã nói rõ là ngươi đã thông qua được bí cảnh Thuần Dương mà bản tôn lưu lại, rất tốt! Chúc mừng ngươi, ngươi đã thành công kích hoạt được nhiệm vụ tập luyện mà bản tôn lưu lại!"
"Tên nhiệm vụ: Đăng Thiên Thí Luyện."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Thiên có Cửu Trọng Thiên, bản tôn dùng đại thần thông, hái đạo uẩn của Cửu Trọng Thiên, dung hợp với cơ quan thuật của Mặc Môn chế tạo thành tám tầng sau cùng của Cơ Quan Thành, từ dưới lên trên, chia thành Nguyệt Luân Thiên, Thần Tinh Thiên, Thái Bạch Thiên, Nhật Luân Thiên, Huỳnh Hoặc Thiên, Tuế Tinh Thiên, Trấn Tinh Thiên, Hằng Tinh Thiên, sau khi bố trí ra trận pháp, diễn hóa thành Tả Toàn Thiên, dùng lực lượng của Cửu Trọng Thiên tiêu diệt thiên ngoại ma đầu, công ở đương đại, lợi ở thiên thu! Thế nào? Bản tôn có cường hãn hay không?"
Trần Khuynh Địch: "..."

Chương 539: Không đáng tin cậy

Nhìn đến đây, Trần Khuynh Địch không biết vì sao lại có một loại cảm giác quen thuộc, luôn cảm thấy giống như là đã nhìn thấy ở nơi nào đó, hơn nữa còn giống như là thường xuyên thấy qua cách thức thiết kế tương tự...Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch tiếp tục nhìn xuống.
"Nội dung nhiệm vụ: muốn sử dụng thủ đoạn gì cũng được, chỉ cần có thể phá vỡ Cửu Trọng Thiên, đi vào bên trong trận pháp mà bản tôn trấn áp ma đầu ngày xưa, sẽ coi như là ngươi hoàn thành thí luyện, hơn nữa bản tôn trí kế vô song, đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả, thí luyện sẽ lấy tu vi của bản thân ngươi làm cơ sở, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm."
"Đương nhiên, nếu như ngươi còn chưa có tu vi Võ Đạo Tông Sư mà nói, bản tôn đề nghị ngươi nên cắt cổ tự sát đi, tối thiểu là làm như vậy cũng sẽ không có thống khổ, dù sao thì so với thí luyện...cũng tuyệt đối không có nguy hiểm a."
Ở trong câu chữ không phải là tràn đầy nguy hiểm hay sao! !! Vị Thuần Dương Đạo Tôn này cho dù là một chút cũng không đáng tin cậy!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch bắt đầu khiêu chiến cái gọi là Đăng Thiên Thí Luyện.
Tâm tình của An Quốc Hầu Khương Hằng đã hỏng mất.
"Ngươi nói cái gì? !"
"Kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ đã kết thúc, hơn nữa người thắng còn là Thuần Dương Cung Trần Khuynh Địch? ! Hai mạch Đạo, Phật, bốn đại thánh địa võ đạo, ngay cả Tần Kiền Hoàng cũng...đều thua? !"
Ở bên trong phân bộ Lục Phiến Môn ở Đông Lâm Đạo, Khương Hằng sau khi biết được tin tức Trung Nguyên gần đây, liền rơi vào bên trong sự nghi hoặc thật sâu.
"Trần Khuynh Địch có tài đức gì, chỉ là một kẻ lừa đời lấy tiếng, lại có thể đánh bại hai mạch Đạo, Phật, còn có bốn đại thánh địa võ đạo, thậm chí là đoạt được quán quân, còn được Thánh Thượng triệu kiến? ??"
"Chuyện này là không có đạo lý!"
"Có thể nhận được tất cả những thứ này, rõ ràng hẳn là Khương Hằng ta mới đúng!"
Khương Hằng lộ ra thần sắc dữ tợn, khí thế Hợp Đạo Tôn Giả khủng bố tràn ngập ở bên trong biệt thự!"
"Hít hà..." Sau khi hít vào mấy hơi thật sâu, Khương Hằng mới xem như là dần dần bình tĩnh lại.

"Cũng khó trách, dù sao thì bản hầu gần đây có khí vận nghịch thiên, lần lượt thu hoạch được thiên đại cơ duyên, ma luyện bản thân, không có thời gian đi tham gia kỳ tuyển chọn, nếu không Trần Khuynh Địch căn bản là không có khả năng đoạt quán quân."
"Hừ! hai mạch Đạo, Phật cũng đều là phế vật, nắm giữ tu vi Võ Đạo Tông Sư thế mà còn không sánh bằng một kẻ như Trần Khuynh Địch! Xem ra đều là một đám phế vật vì tăng cao tu vi mà không để mắt đến nội tình của bản thân, phế vật như vậy, bản hầu cho dù lấy tu vi Hợp Đạo Tôn Giả cũng đều có thể vượt cấp khiêu chiến!"
"Bất quá không sao!"
"Trần Khuynh Địch gần đây không phải đã rời khỏi Thành Thượng Kinh, tiến về Đông Lai Đạo hay sao? Đông Lai Đạo cùng với Đông Lâm Đạo có khoảng cách không xa, bây giờ bản hầu sẽ tiến về Đông Lai Đạo, tiến hành khiêu chiến hắn, chém hắn rớt xuống ngựa, vạch trần diện mục chân thật lừa đời lấy tiếng của hắn! Kể từ đó Cẩm Y Vệ sẽ thuộc về tay của bản hầu cùng với Thái Tử!"
Lúc này Khương Hằng có thể nói là mang theo lòng tin ngập trời. Một phương diện là so với thời điểm ở Thành Thượng Kinh, tu vi của hắn đúng là đã tăng vọt, bây giờ khoảng cách so với Võ Đạo Tông Sư bất quá cũng chỉ cách xa một bước, không sai biệt lắm so với Kiếm Tông Lý Trường Không cùng với Đao Tông Cô Độc Không lúc trước. Một phương diện khác là vì hắn đã vốn một mực tự tin như vậy! Đối với Khương Hằng mà nói, liên tiếp bại trên tay của Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư, còn có Dương Xuân, căn bản cũng không phải là bại trận, mà là một loại ma luyện của hắn ở trên con đường trưởng thành, mà sau mỗi một lần bại trận tu vi của hắn cũng đều phóng đại, còn có thể thu hoạch được đủ loại kỳ ngộ, dạng kinh lịch này càng gia tăng lòng tự tin cho hắn.
"Vừa vặn Trần Tiêm Tiêm cũng là người nhà của Trần Khuynh Địch, lần này bản hầu đi còn có thể thuận tiện rửa sạch nhục nhã!"
"Rất tốt!"
"Cứ quyết định như vậy!"
Ý niệm tới đây, Khương Hằng trực tiếp nhanh chân rời khỏi Lục Phiến Môn, phi tốc chạy về phía Đông Lai Đạo.
Mà ở một chỗ khác.
"Thánh Nữ điện hạ?"
Tư Lạp Cách lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Doanh Phượng Tiên dùng hai tay ôm ngực, lộ ra sắc mặt tái xanh, một mực nhìn chăm chú về phía trước, nàng đã bảo trì loại tư thế này trong trọn vẹn một giờ. Mà nguyên nhân đơn giản chính là do một cái tin tức truyền đến từ Thành Thượng Kinh mà thôi.
"Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung Trần Khuynh Địch, sau khi đoạt quán quân ở bên trong kỳ tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, đã mang theo ba người sư muội Dương Xuân, Trần Tiêm

Tiêm, Lạc Tương Tư, tiến về Mặc Môn ở Đông Lai Đạo."
Biểu lộ của Doanh Phượng Tiên sau khi biết được cái tin tức này, cho đến nay vẫn còn là ký ức mới mẻ của Tư Lạp Cách. Quả thực giống như là biểu lộ của thê tử đi làm việc tăng ca kiếm tiền ở bên ngoài, sau khi về nhà liền nhìn thấy lão công đang ăn nằm với một cô gái khác vậy.
Tư Lạp Cách cảm thấy đây nhất định là ảo giác của mình.
"Thánh Nữ điện hạ, chúng ta rất nhanh sẽ đi đến Đông Lai Đạo, ngài có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"
"Không cần!" Doanh Phượng Tiên lạnh giọng nói ra, dường như là đang phát tiết sự bất mãn của mình, một thân tu vi vào thời khắc này không giữ lại một chút nào đổ xuống mà ra, hóa thành một cột sáng xen lẫn màu trắng đen bay lên như diều gặp gió, phản chiếu lấy một đạo thân ảnh, như là Thần Linh mở hai mắt ra, ánh mắt quét ngang trên trời dưới đất.
Nhìn thấy một màn này, tâm tình của Tư Lạp Cách vốn đang có một chút bất mãn lập tức trở nên tốt hơn không ít.
"Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục, điện hạ đã thành công tu ra chân thần rồi sao, không hổ là thiên kiêu chi nữ đã trải qua sự tẩy lễ của thánh hỏa, cơ hồ là đã có thể sánh ngang với giáo chủ năm đó."
"Kể từ đó, Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta lại có thể hưng thịnh thêm 800 năm!"
"Rất tốt!"
Ở một bên khác, Doanh Phượng Tiên đang tùy ý bộc phát khí tức, phát tiết sự phiền muộn trong lòng lại nhướn lông mày lên.
"Đã xảy ra chuyện gì..."
Ở bên trong cảm ứng của nàng, ở phương hướng tây bắc dường như có một đạo khí thế đang kêu gọi Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục của nàng, chẳng lẽ đó cũng là người Bái Hỏa Ma Giáo?
Không đúng, lần này người Bái Hỏa Ma Giáo đi ra ngoài hẳn là cũng chỉ có ta và Tư Lạp Cách mới đúng, mà Tư Lạp Cách lại đang ở ngay phía sau ta, chẳng lẽ...?
Thân làm Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, Doanh Phượng Tiên vẫn rất chuyên nghiệp, nàng không chỉ có một mực tu hành, mà còn đọc thuộc lòng rất nhiều điển tịch của Bái Hỏa Ma Giáo, cho nên biết rõ rất nhiều chuyện liên quan đến Bái Hỏa Ma Giáo, mà sự tình có quan hệ đến thần công trấn giáo [Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục] càng là đã được nghiên cứu một phen rất kỹ càng.

Chương 540: Đại Na Di Phù Ấn

Cho nên Doanh Phượng Tiên biết được một chuyện.
"Vào hơn ngàn năm trước, Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta ngoại trừ Thánh Hỏa Lệnh, còn có một kiện Đạo Binh, tên là Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch, là Đạo Binh chuyên môn phụ trợ tu luyện Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục, trên thực tế cũng chính là sau một trận nội loạn khiến cho thần thạch mất đi, Bái Hỏa Ma Giáo mới từ từ hiện ra xu hướng suy tàn..."
"Ấy?" Tư Lạp Cách kinh ngạc: "Xác thực là như thế, lúc ấy bản giáo không biết đã bỏ ra bao nhiêu đại giới, muốn tìm về Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch, nhưng vẫn không thể tìm được, giáo chủ lúc đó kết luận rằng thần thạch hẳn là đã thất lạc ở trong không gian hỗn loạn, muốn tìm về thì phải dựa vào vận khí."
"Là như vậy sao?" Doanh Phượng Tiên gật đầu một cái, dẫm chân xuống, phi cầm chở hai người về hướng Đông Lai Đạo trước kia lập tức thay đổi phương hướng, nhanh chóng đuổi theo hướng tây bắc.
"Thánh Nữ điện hạ?"
"Đi xác nhận một chút."
Cùng lúc đó.
"Hở? ??" Khương Hằng đang cực tốc chạy tới Đông Lai Đạo nhướng mày, cảm thấy sự tình có gì đó không đúng lắm.
Túi trữ vật tự nhiên mở ra, một khối Thạch Ấn đan xen hai màu trắng đen, hiện ra ý cảnh âm dương lưỡng cực bay lượn mà ra, vậy mà hướng về phía bầu trời không ngừng phóng thích ra khí thế vô tận, phảng phất như là tìm được cái gì vậy.
"Làm sao thế này?"
"Khối Lưỡng Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch này đã sớm bị bản hầu luyện hóa, bây giờ thế mà lại tạm thời không nhận sự khống chế của bản hầu? Tạo ra bậc biến hóa này, khiến cho thần thạch tự động cảm ứng, chỉ có thể là Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục của Bái Hỏa Ma Giáo...Chẳng lẽ, truyền nhân dòng chính của Bái Hỏa Ma Giáo đang ở ngay gần đây?"
Khương Hằng dừng lại một chút, trên mặt lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng.
"Đây hẳn là cơ duyên của bản hầu a!"
"Quả nhiên là bánh rớt xuống từ trên trời, muốn cái gì đến cái đó, bản hầu đang muốn dùng Lưỡng Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch để tranh thủ sự ủng hộ của Bái Hỏa Ma Giáo, người của Bái Hỏa Ma Giáo thế mà liền đến! Tốt tốt tốt!"
"Trước hết để sự tình của Trần Khuynh Địch sang một bên, bản hầu đã mất tích khá lâu rồi, trước tiên lập ra một công lao cho Thái Tử đã

rồi lại nói!"
Ý niệm tới đây, Khương Hằng cũng chuyển hướng, nhanh chóng đuổi về phương hướng cảm ứng được khí tức!
Xuyên qua hơn mười dặm, Doanh Phượng Tiên rất nhanh liền thấy người đã làm cho Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục của nàng chấn động.
Đối phương đứng sừng sững ở bên trên một gò núi nhỏ, toàn thân áo trắng, chắp tay ở sau lưng, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng, tản ra phong độ Tông Sư sừng sững như núi, khí tức bay lên như diều gặp gió, nghiễm nhiên đã là tu vi cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong, khoảng cách so với Võ Đạo Tông Sư bất quá cũng chỉ cách một bước, so với Doanh Phượng Tiên còn muốn mạnh hơn một bậc.
"Ồ?" Sau khi nhìn thấy thân ảnh của đối phương, cho dù là Tư Lạp Cách cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên.
Mặc dù đối với hắn mà nói thực lực của đối phương là không đáng giá nhắc tới, bản thân hắn chỉ cần dùng một đầu ngón tay là liền có thể đâm chết đối phương, nhưng người này bất quá chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, lại có thể đạt tới cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong, đặt ở trong niên đại ngày xưa của hắn, cũng có thể nói là một phương thiên kiêu.
Bất quá đặt ở thời kỳ bây giờ thì lại không đáng chú ý.
"Thánh Nữ điện hạ, người mà ngài muốn tìm là hắn?"
"Không sai."
Doanh Phượng Tiên gật đầu một cái, vốn định giải thích là ở trên người của đối phương có khí tức khiến cho Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục phản ứng, kết quả còn chưa mở miệng, người ở phía đối diện đã đưa tay ra, đúng là trực tiếp lấy ra một khối Thạch Ấn xen kẽ trắng đen, hai nguyên tố xoay chuyển, khí tức do âm dương kết hợp xông thẳng lên trời!
"Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch? !" Không cần Doanh Phượng Tiên cố ý giải thích, Tư Lạp Cách liền phản ứng lại.
Đậu xanh rau má! Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch mà Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta thất lạc trọn vẹn nhiều năm như vậy, kết quả Thánh Nữ điện hạ chỉ mới đi ra cửa một chuyến là liền có thể kiếm về? ! Phải biết rằng Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch đối với Bái Hỏa Ma Giáo mà nói xa xa không phải là đơn giản như vậy, ý nghĩa của nó so với Thánh Hỏa Lệnh cũng không thua bao nhiêu, trọng yếu hơn chính là, nó có thể tăng cường tốc độ tu luyện cho võ giả Bái Hỏa Ma Giáo trên diện rộng, tăng cường thiên tư cùng với thực lực trên mọi phương diện cho đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo.
Lúc trước nếu như kiện trọng bảo này không bị lưu lạc mà nói, Bái Hỏa Ma Giáo cũng không cần phải bí quá hoá liều, chọn rời khỏi Tây Cương tiến vào Trung Nguyên để cam đoan đạo thống bất diệt.
Xem ra Thánh Nữ điện hạ quả nhiên là thiên mệnh của Bái Hỏa Ma

Giáo chúng ta a!
Ý niệm tới đây, hai con mắt của Tư Lạp Cách liền trở nên đỏ bừng, khí tức thuộc về Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong phóng lên tận trời, đè lên thân thể của An Quốc Hầu Khương Hằng ở trên gò núi, thân làm đệ nhất Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo, hắn tự nhiên đã sớm vượt qua Sinh Tử Quan, khoảng cách so với Hỏa Luyện Kim Đan bất quá cũng chỉ cách xa một bước mà thôi.
Đương nhiên một bước cách xa này cũng không phải là dễ dàng vượt qua như vậy, có khả năng sẽ chính là cả một đời. Nhưng dù nói như thế nào, đối phó với một võ giả Hợp Đạo Tôn Giả vẫn là dư sức có thừa!
"Ha ha!" Thấy Tư Lạp Cách xuất thủ quyết đoán, Khương Hằng không những sợ mà còn lấy làm mừng, nói: "Ở phía trước là người của Bái Hỏa Ma Giáo sao? Bản hầu chờ ở đây đã lâu!"
Vừa dứt lời, Lưỡng Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch ở trước người của Khương Hằng lập tức bạo phát ra một đạo thần quang trắng đen, thế mà quả thực đã chống đỡ được uy áp của Tư Lạp Cách, sau đó lại là một tấm Phù Chú màu vàng hiện lên ở trước mặt của Khương Hằng, theo tấm phù chú xuất hiện, Tư Lạp Cách cũng khẽ nhíu mày.
"Đại Na Di Phù Ấn? Đồ vật của Thượng Cổ Phù Tông?"
"Thần Tôn đại nhân có nhãn lực thật tốt!"
Tư Lạp Cách bước ra một bước, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của Khương Hằng, mà Khương Hằng sau khi đánh giá đối phương trong chốc
Coi như là một con heo, kinh lịch qua nhiều chuyện như vậy cũng sẽ nhớ kỹ!
Khương Hằng cũng không phải là không có tổng kết qua nguyên nhân tại sao hắn lại một mực tiếp nhận "ma luyện" ở trong khoảng thời gian này, mà qua sự tổng kết, hắn phát hiện ra bản thân mình có khả năng hơi khoa trương một chút chút, đối với thực lực của bản thân cũng hơi đánh giá cao một xíu, lúc này mới đưa đến từng lần "ma luyện".
Cho nên lần này Khương Hằng đã cải biến chiến thuật! Không dùng võ lực, mà là dùng tài hoa và trí tuệ của mình để khiến cho người khác tin phục! Không phải là Khương Hằng tự thổi phồng, hắn thân làm Hầu Gia của Đại Càn, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, ở bên trong thi từ ca phú cũng là hảo thủ, thông minh lanh lẹ chính là để hình dung hắn, lúc trước ở trong kỳ thi đình hắn cũng là dựa vào tài hoa để khiến cho Thánh Thượng Đại Càn coi trọng, lúc này mới có được phong thưởng Hầu Gia.

Chương 541: Đại Kim Cương Phù Ấn

Không sai, nếu nhất định phải dùng một từ để hình dung, đó chính là trí kế vô song! Không sai! Cái từ trí kế vô song này không thể nghi ngờ chính là hình dung về bản thân ta!
Cho nên lần này Khương Hằng ta sẽ dùng trí tuệ và nhân cách mị lực của bản thân để tranh thủ được cường viện như Bái Hỏa Ma Giáo cho Thái Tử!
Tin rằng đến lúc đó Thái Tử cũng sẽ càng thêm nể trọng đối với bản thân ta a!
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Khương Hằng cũng càng trở nên xán lạn hơn.
"Thần Tôn đại nhân, bản hầu là Khương Hằng, lần này thế nhưng là phụng mệnh lệnh Thái Tử đi tới đây."
"Khối Lưỡng Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch này, chính là thành ý của Thái Tử."
"Ồ?" Tư Lạp Cách nhíu lông mày lại, hỏi: "Ngươi nói là, khối Lưỡng Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch này là do Thái Tử tìm được, bảo ngươi đi đến đây trả lại cho bản giáo?"
Trả lại? Nói đùa, đồ vật vào tay của bản hầu, làm sao có thể trả lại?
Khương Hằng bật cười lớn: "Thật đáng tiếc, Lưỡng Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch đã nhận bản hầu làm chủ, trừ phi là bản hầu tử vong, bằng không thì sẽ không thể cầm trở về được, về phần bản hầu tử vong, có tấm Đại Na Di Phù Ấn này, tin là Thần Tôn đại nhân sẽ không cho rằng là có thể giữ bản hầu lại được chứ?"
"Ngươi muốn như thế nào?"
Thấy bản thân đã nắm giữ quyền chủ động, nụ cười ở trên mặt của Khương Hằng càng trở nên xán lạn: "Không có gì khác, bất quá chỉ là một lần giao dịch mà thôi."
"Thái Tử vẫn luôn vô cùng coi trọng đối với quý giáo, cũng đã từng phái người đến quý giáo để mời chào, đáng tiếc là đã bị cự tuyệt, cho nên Thái Tử mới để cho bản hầu phô bày thành ý, nếu như quý giáo có thể ủng hộ Thái Tử, vậy thì bản hầu có thể dùng thần thạch để phụ trợ cho rất nhiều đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo tiến hành tu hành.
Nói đến đây, Khương Hằng liếc mắt nhìn Doanh Phượng Tiên ở sau lưng của Tư Lạp Cách.
"Đương nhiên, nếu Thánh Nữ điện hạ cần, bản hầu cũng không sẽ để ý mà cung cấp sức mọn."
"Thỉnh thần Tôn đại nhân tin tưởng, bản hầu là rất có thành ý."
"Hơn nữa bản hầu có thể hứa hẹn, sau này nếu bản hầu trở thành Võ Đạo Tông Sư, chưa chắc đã không thể cắt đứt ấn ký với thần thạch, trả lại Thần Thạch cho quý giáo, ý của Thần Tôn đại nhân là như thế

nào?"
Nhìn biểu lộ do dự của Tư Lạp Cách cùng với Doanh Phượng Tiên, Khương Hằng hơi ngửa đầu, nghĩ thầm: "Hắn là đã bị ta thuyết phục! Xem ra năng lực đàm phán của bản hầu vẫn rất tốt a! Cái gọi là đại trí giả ngu chính là như thế, không cần kỹ xảo cao thâm gì, chỉ cần biểu diễn thực lực, sau đó đưa ra lợi ích, tin rằng Bái Hỏa Ma Giáo sẽ không thể không hiểu thực tế, hợp tác chính là đường ra duy nhất của Bái Hỏa Ma Giáo! Sau khi trở về Thái Tử tất nhiên sẽ càng thêm coi trọng bản thân ta! Hôm nay thời tiết thực là không tồi a!"
Ngay vào thời điểm Khương Hằng cảm thấy khoái trá, mơ hồ có một loại cảm giác tâm niệm thông suốt, Doanh Phượng Tiên ở sau lưng Tư Lạp Cách đột nhiên mở miệng nói: "Có thể hỏi một vấn đề không?"
Khương Hằng khẽ nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười tự nhận là vô cùng mê người: "Thánh Nữ điện hạ cứ nói đi đừng ngại!"
"Kỳ thật cũng không có gì."
Doanh Phượng Tiên chớp chớp cặp mắt xinh đẹp, gằn từng chữ nói ra: "Chẳng lẽ ngươi không biết, ngày xưa vì phòng ngừa Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch bị kẻ gian dùng thủ đoạn truyền tống không gian ăn trộm, đã sớm được thiết hạ cấm chế, cho nên các loại thủ đoạn như na di và truyền tống không gian ở bên cạnh thần thạch là không thể dùng được!"
Khương Hằng: "? ??"
An Quốc Hầu nhướng mày, phát hiện ra chuyện gì đó không đúng lắm.
Ở bên cạnh Lưỡng Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch là không thể truyền tống?
Là giả sao? Cơ hồ là theo bản năng, Khương Hằng liền muốn thôi động Đại Na Di Phù Ấn, nhưng không đợi hắn kích hoạt phù chú, Tư Lạp Cách vừa mới một mực giữ yên lặng lại bỗng nhiên xuất thủ!
Chỉ thấy Tư Lạp Cách đưa tay ra sau đó rút lại, đúng là đã rút ra một chuôi trường kiếm toàn thân được chế tạo từ vàng ròng, phảng phất như như là mặt trời thuần túy rất chói mắt, kiếm quang chiếu rọi trên trời dưới đất, những nơi đi qua vạn pháp tịch diệt, trong cái chớp nhoáng này Khương Hằng thậm chí là còn không có thời gian để thôi động Đại Na Di Phù Ấn! Kiếm quang bén nhọn đã nhắm thẳng vào cái cổ của Khương Hằng!
"Khục!" Nhưng mà Khương Hằng chung quy vẫn là Khương Hằng! Một thân pháp bảo đâu chỉ có một tấm Đại Na Di Phù Ấn?
Vào thời khắc mấu chốt hắn trợn hai mắt lên, dù là kiếm quang đang ở trước mắt, cũng không có một chút dao động nào, mặc dù trải qua khó khăn trùng trùng, nhưng không thể không thừa nhận chính là, võ đạo chi tâm của Khương Hằng phi thường kiên định, cho dù có gặp nhiều trắc trở hơn nữa cũng đều không thể đánh bại hắn, huống chi

hắn cũng không phải là đã bó tay hết cách! Một vệt sáng bay lượn mà ra từ trong túi trữ vật của Khương Hằng, thình lình cũng là một đạo phù ấn, bất quá khác biệt cùng với Đại Na Di Phù Ấn, ở bên trên ấn phù chỉ có một chữ, nhưng lại lộ ra một cỗ chân ý không thể lay chuyển, kiên cố tự tại, phù quang khuếch tán ra, thế mà quả thực là đã chặn được kiếm quang của Tư Lạp Cách!
Ấn phù nổ tung, một cỗ pháp tướng Phật Đà ngồi ở trong hư không, trên mặt lộ ra ý cười, va chạm với kiếm quang, dẫn động từng đạo từng đạo khí lãng, cuối cùng Phật Đà tiêu tán, kiếm quang cũng vỡ nát theo đó, Khương Hằng thì mượn dư ba song phương đụng nhau trực tiếp bay ra khỏi đồi núi nhỏ.
"Ồ? !"
"Đại Kim Cương Phù Ấn của Phù Tông?"
Không thể thành công trong một đòn, Tư Lạp Cách hiển nhiên là cũng có một chút ngoài ý muốn.
Mà càng làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn thì là át chủ bài của Khương Hằng lấy ra vào thời khắc nguy cơ, Đại Kim Cương Phù Ấn cùng với Đại Na Di Phù Ấn cũng không giống nhau, cái phía sau ở trong Thượng Cổ Phù Tông là phù chú có thể bán ra ngoài, mặc dù cao thâm mạt trắc, nhưng nếu có cơ duyên khí vận mà nói muốn có được một tấm thì độ khó cũng không cao lắm.
Nhưng cái phía trước thế nhưng là một trong những phù chú chính tông của Phù Tông.
Mà người có thể có được dạng phù chú này…
"Ngươi chiếm được truyền thừa của Thượng Cổ Phù Tông? !"
Khương Hằng hừ lạnh một tiếng, chuyện cho tới bây giờ cũng không cần phải giấu diếm!
"Không sai! Bản hầu từ trước đến nay đều có khí vận kinh thiên! Sau mỗi một lần ma luyện đều sẽ có tiến bộ phi tốc! Bây giờ có truyền thừa Phù Tông, bản hầu ở bên trên công pháp đã không thua những danh môn đại phái như các ngươi!"
Trên thực tế Khương Hằng đều rất là bất mãn đối với các danh môn đại phái.
Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không phải là võ giả xuất thân từ danh môn đại phái, nói đến cùng Khương Hằng hắn bất quá cũng chỉ là một tên lính quèn trong quân đội Đại Càn, bởi vì có kỳ ngộ mới có thể đi từng bước một đến bên trên vị trí An Quốc Hầu, mặc dù tự nhận là có thiên tư đệ nhất thiên hạ, nhưng cuối cùng ở bên trên nội tình và công pháp vẫn hơi kém một chút.

Chương 542: Bản hầu không phục

Nhưng mà bây giờ lại không giống!
"Bây giờ bản hầu đã hướng tới sự hoàn mỹ! Đừng nói là Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi, coi như là các thánh địa võ đạo, Kiếm Tông và Đao Tông cũng sẽ không phải là đối thủ của bản hầu! Hai mạch Đạo, Phật cũng thế, nếu bản hầu thi triển thủ đoạn, cũng không phải là không thể lấy hạ khắc thượng, vốn cho rằng Bái Hỏa Ma Giáo sẽ thấy rõ thế cục, làm ra lựa chọn chính xác..."
"Không ngờ được bản hầu vẫn đã xem trọng các ngươi!"
"Đã như vậy, Bái Hỏa Ma Giáo chính là khối đá đặt chân thứ nhất của bản hầu! Đặt vững nền tảng để cho bản hầu trở thành thiên kiêu số một tại Trung Nguyên!"
Vừa dứt lời, Khương Hằng liền có một loại cảm giác thoải mái đầm đìa!
Quả nhiên là hình tượng trí kế vô song vẫn không thích hợp với ta a! Bản thân ta thân làm An Quốc Hầu Đại Càn, đệ nhất thiên tài trong quân đội, con đường võ đạo từ trước đến nay đều là do giết ra mà có, so với cái gì là trí kế vô song, vẫn là danh hiệu "đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma Trung Nguyên" của Trần Khuynh Địch sẽ càng thích hợp với bản thân ta hơn!
Đáng giận! Tên tiểu nhân Trần Khuynh Địch kia! Ngay cả cái danh hiệu Sát Nhân Cuồng Ma ngầu như vậy cũng đều đoạt của ta!
Ý niệm tới đây, Khương Hằng chỉ cảm thấy tinh, khí, thần cả người đều đang không ngừng tăng lên, trong lúc mơ hồ vậy mà lần mò tới tầng bình chướng Võ Đạo Tông Sư kia!
Tốt tốt tốt! Hãy run rẩy đi! Đá đặt chân của ta!
Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch rơi vào trên ngực của Khương Hằng, quang mang màu trắng đen gào thét mà ra, hóa thành một bộ áo giáp bám lên trên người của hắn, sau đó từng đạo từng đạo phù chú phi ra từ trên người của Khương Hằng, Đại Kim Cương Phù, Đại Tu La Phù, Phá Vọng Kim Phù, Thần Hành Bách Lý Phù, quang mang phù chú lượn lờ trái phải! Vào giờ khắc này Khương Hằng chỉ cảm thấy coi như là Võ Đạo Tông Sư hắn cũng có thể đánh một trận!
Tới đi! Tư Lạp Cách! Chúng ta hãy chiến một trận thật sảng khoái...
Không sai, lúc này Khương Hằng ở dưới nhiều loại gia trì, xác thực là có thể giống như Trần Khuynh Địch ngày xưa vậy, có thể chiến đấu với Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa còn có tỷ lệ chiến thắng nhất định.
Nhưng mà, ở bên trong Võ Đạo Tông Sư là cũng có chênh lệch.
Lúc trước Trần Khuynh Địch lấy tu vi Hợp Đạo Tôn Giả chiến đấu với một vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo, liều đến mức nửa sống nửa chết ở dưới sự trợ giúp của đám người Dương Xuân

mới có thể đánh chết đối thủ, mà Tư Lạp Cách thân làm đệ nhất Thần Tôn, nếu đối phó với Hộ Pháp Thần Tôn lúc trước, coi như là đối phó với 5, 6 người cùng lúc là hoàn toàn không thành vấn đề. Nói một cách khác, Khương Hằng cần phải có thực lực mạnh hơn Trần Khuynh Địch khi đó gấp 5, 6 lần, mới có hi vọng đánh một trận cùng với Tư Lạp Cách.
Như vậy vấn đề đã đến… Khương Hằng có phần thắng hay không? Đáp án là rất đơn giản, hắn không có phần thắng…
Thế là kết quả cũng vô cùng rõ ràng.
"Phốc ------- !"
Áo giáp trắng đen nổ tung! Đại Kim Cương Phù nổ tung! Đại Tu La Phù nổ tung! Phá Vương Kim Phù nổ tung! Thần Hành Bách Lý Phù nổ tung!
Khương Hằng bị đánh bay về phía sau, há miệng trực tiếp phun ra một ngụm máu, tạo ra một hình vòng cung ở trên không trung, sau đó cả người rơi xuống trên mặt đất.
Tư Lạp Cách lạnh nhạt thu tay trở về, nói: "Thánh Nữ điện hạ, không làm nhục sứ mệnh."
Doanh Phượng Tiên nhìn Khương Hằng rơi xuống mặt đất, lộ ra vẻ mặt khá là tiếc nuối, vốn dĩ nàng còn muốn tự mình đánh một trận với vị Khương Hằng này, nhưng đối phương có Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch, bản thân nàng cũng không mang theo Thánh Hỏa Lệnh, cũng không có nhiều phù chú gia trì như vậy, nếu thật sự đánh nhau, trừ phi là nàng lâm trận đột phá, bằng không thì hẳn không phải là đối thủ của đối phương.
Mặc dù không biết vì sao, Doanh Phượng Tiên lại có một loại dự cảm nếu đánh nhau với đối phương, liền có cơ hội đột phá rất cao. Nhưng mà đáng tiếc là nàng đã bỏ qua.
"Thôi được rồi." Doanh Phượng Tiên bỗng nhiên cười một tiếng, so với sở thích của mình, Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch vẫn quan trọng hơn.
"Khụ khụ khụ! Bản hầu không phục!"
Khương Hằng rơi xuống đất lại phun ra một ngụm máu, trên mặt không có một chút uể oải nào! Không bằng nói là hắn càng có tinh thần hơn lúc trước!
"Tư Lạp Cách không hổ là đệ nhất Thần Tôn, nhưng chỉ là do bản hầu hơi khinh thường mà thôi, nếu như đổi thành Hộ Pháp Thần Tôn khác của Bái Hỏa Ma Giáo, đã sớm bị bản hầu trảm đầu tế cờ! Cho nên lần này không phải là vận khí của bản hầu không tốt, mà là do vận khí của Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi tốt! Bất quá chuyện giống như vậy sẽ không phát sinh lần thứ hai!"
"Không giết được bản hầu, các ngươi cũng không thể sử dụng Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch!"
"Không có cái gì có thể đánh ngã bản hầu!"

Hít vào một hơi thật sâu, Khương Hằng trực tiếp tháo Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch xuống không có một chút do dự nào, sau đó dùng sức ném về phía xa, đồng thời kích hoạt Đại Na Di Phù Chú, trong chớp mắt liền xuyên thủng không gian, biến mất ngay tại chỗ. Chỉ để lại một đạo dư âm.
"30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!"
"Bản hầu nhất định sẽ trở lại!"
Ba động không gian chậm rãi lắng lại, Doanh Phượng Tiên bước ra một bước, xuất hiện ở trước mặt Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch mà Khương Hằng ném ra.
Mà Tư Lạp Cách thì đi theo sát ở phía sau.
"Thả cho hắn chạy?" Tư Lạp Cách gật đầu một cái, nói: "Dù sao cũng là An Quốc Hầu Đại Càn, nếu như Thánh Nữ điện hạ đánh bại hắn thì cũng không có gì, nhưng ta xuất thủ đã là ỷ lớn hiếp nhỏ, nếu như lại đánh chết, ở một trình độ nào đó mà nói thì chính là một loại khiêu khích đối với triều đình Đại Càn."
Cân nhắc đến tình cảnh hôm nay của Đại Càn, nếu có người khiêu khích tôn nghiêm của Thánh Thượng Đại Càn, chỉ sợ là sẽ lập tức lọt vào sự phản kích mãnh liệt.
Doanh Phượng Tiên cũng không để ý, nói: "Được rồi, cũng không sao cả, chờ đến khi ta lĩnh hội Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch, đủ để đối quyết chính diện và đánh bại hắn."
"Lý nên như thế." Tư Lạp Cách hài lòng gật gật đầu, biểu thị ra sự tán thưởng đối với sự tự tin của Doanh Phượng Tiên.
Mà ở bên cạnh, Doanh Phượng Tiên đã thôi động bí pháp cầm Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch ở trong tay, quang mang của bản thân thần thạch trở nên ảm đạm bất định, dường như muốn kháng cự, lại dường như không có cách nào kháng cự.
Nhìn thấy một màn này, Tư Lạp Cách cười lạnh một tiếng, nói: "Tên tiểu bối kia cũng đã quá mức tự tin, cũng không suy nghĩ một chút, Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch chính là Thần Binh của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, coi như hắn đã sử dụng thủ đoạn của Thượng Cổ Phù Tông cưỡng ép luyện hóa, cuối cùng cũng chỉ là hời hợt, không có cách nào đào móc đến tầng sâu nhất của thần thạch, chỉ bằng vào loại trình độ này cũng muốn khống chế thần thạch..."
"Cũng đã rất lợi hại." Doanh Phượng Tiên đưa tay chạm vào thần thạch, vận chuyển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục, trực tiếp thu Thần Thạch vào trong đan điền, dùng thánh hỏa của bản thân để rèn luyện thần thạch.

Chương 543: Sinh tử đại kiếp

Sau khi cảm nhận trạng thái của Thần Thạch một lúc, Doanh Phượng Tiên lộ ra một nụ cười hài lòng.
"Đoán chừng ở trong vòng 10 ngày, ta liền có thể thực sự kiểm soát nó."
Mà gần như đồng thời…
"Phốc ----------! !!"
Thật vất vả mới mượn nhờ Đại Na Di Phù Ấn chạy đi, vừa mới ngồi xuống điều tức thương thế, đồng thời chuẩn bị vận dụng bí pháp để gọi Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch trở về, Khương Hằng liền trực tiếp ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm sương máu.
"A!"
"Đáng chết! Bái Hỏa Ma Giáo! Bọn hắn lại có biện pháp cưỡng ép rút lạc ấn tinh thần của bản hầu ra? ?"
"Thực sự là đáng giận!"
Nằm trên mặt đất, sắc mặt của Khương Hằng lập tức trở nên vô cùng nhợt nhạt, ngay tiếp đó tu vi Hợp Đạo Tôn Giả cũng đều mơ hồ có xu thế rơi xuống, bất quá cho dù vậy, Khương Hằng vẫn không có bất kỳ sự uể oải nào!
Đúng như là lúc trước hắn đã nói, không có cái gì có thể đánh bại Khương Hằng hắn! Khó khăn đứng dậy, Khương Hằng quan sát bốn phía một chút.
"Một hòn đảo nhỏ ở trong hải ngoại, chẳng lẽ ta đã trực tiếp na di đến Đông Hải?"
Khương Hằng sờ cằm một cái, căn cứ vào nhiều lần ma luyện của hắn, địa phương mà hắn truyền tống đến sau mỗi một lần thất bại, tám, chín phần mười đều tồn tại cơ duyên, hoặc là bảo vật, hoặc là công pháp, hoặc chính là một chút ngoại vật bàng môn tả đạo có thể khiến cho bản thân hắn tiến thêm một bước.
Nói tóm lại, kỳ ngộ sau khi ma luyện chắc chắn là sẽ không làm cho Khương Hằng hắn thất vọng.
"Nghĩ như thế, chẳng lẽ cơ duyên hoàn toàn mới của bản hầu, chính là nằm ở trên hòn đảo này?"
Lời còn chưa dứt, ở cách đó không xa liền có một giọng nói hùng hậu vang lên ở sau lưng của Khương Hằng.
"Có ý tứ, đại khí vận bẩm sinh, nhưng họa phúc tương giao, ở bên trong khí vận có long phượng nhưng lại mang theo một tia hắc khí, nhất định là cả một đời sẽ gặp nhiều tai nạn, chết thì khí vận sẽ tiêu tán, không chết thì sẽ có tương lai tươi sáng..."
Trong nháy mắt, Khương Hằng liền hít vào một ngụm khí lạnh, không tự chủ được bộc phát khí tức toàn thân, đồng thời lại có một

tấm Đại Na Di Phù Ấn xuất hiện ở trong tay, cảnh giác nhìn về phía phương hướng truyền thanh âm tới.
"Ngươi là người nào? !"
"Ta?" Một đạo bóng đen chậm rãi hiện lên, cũng không phải là nhân vật quỷ dị gì, mà là một vị lão nhân đang mỉm cười, mặc một thân áo bào trắng, nhìn qua vô cùng hiền lành giống như là người nông thôn bình thường có thể thấy ở khắp nơi vậy.
Nhưng mà gặp quỷ! Có thể lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở gần ta mà không bị ta phát hiện, sẽ có thể là người bình thường hay sao? !
Khương Hằng trực tiếp vận dụng Đại Na Di Phù Ấn không có một chút do dự!
Khương Hằng: "? ??"
Cúi đầu nhìn Đại Na Di Phù Ấn có ánh vàng lượn quanh ở trong tay một chút, Khương Hằng cảm thấy hoài nghi có phải là cái đồ chơi này bởi vì nằm ở trong di tích quá lâu, thời hạn sử dụng đã trôi qua...vì vậy cho nên mới bay không nổi?
Nhìn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Khương Hằng, lão nhân chỉ mỉm cười nói: "Vị tiểu hữu này, ở trên hòn đảo này, cho dù là bất kỳ loại thủ đoạn không gian nào cũng đều không thể sử dụng."
"A?" Vào giờ khắc này Khương Hằng chỉ cảm thấy muốn chửi mà không dám thốt ra.
Thủ đoạn na di không gian không phải là phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ cũng đều là đồ vật cao cấp hay sao, có loại thủ đoạn như vậy, muốn đi đến nơi nào trong đại thế giới Trung Thổ mà không được? Kết quả là bản thân hắn trước sau hai lần, toàn bộ đều gặp phải đồ vật phong tỏa không gian, đây được coi là chuyện gì!
"Hít hà!" Nhắm mắt lại và hít vào một hơi thật sâu, Khương Hằng bắt đầu ổn định tâm tính.
Tỉnh táo, không sai, tất cả những thứ này đều là thí luyện mà thượng thiên ban cho bản thân, ta tuyệt đối không thể cứ như vậy bị đánh ngã! Không sai! Ta cho dù là một chút cũng không hoảng hốt!
Mở hai mắt ra, Khương Hằng nhìn về phía lão nhân trước mặt lần thứ hai, gằn từng chữ nói ra: "Vị lão tiền bối này, không biết ngài tìm bản hầu rốt cuộc là có chuyện gì?"
Lão nhân nhướn lông mày lên, hỏi: "Bản hầu?"
Nói đến đây, Khương Hằng lập tức nhếch miệng, thần sắc trở nên kiêu ngạo, nói: "Tại hạ là An Quốc Hầu Đại Càn! Chính là do Thánh Thượng Đại Càn ngự bút thân phong!"
Khương Hằng nói ra vế thứ hai, chính là muốn để cho lão nhân sâu không lường được ở trước mắt này cảm thấy kiêng kị, dù sao thì tên tuổi của Thánh Thượng Đại Càn phóng nhãn ra toàn thế giới cũng đều giống như là sấm ở bên tai.
Mà lão nhân cũng hơi sững sờ, chợt bật cười, nói: "An Quốc Hầu, cái

tu vi này của ngươi là không xứng với xưng hào a."
"Ách!"
"Được rồi, được rồi, tiểu hữu cũng không cần phải cẩn thận, lão phu cũng không có ác ý gì đối với ngươi, chỉ là muốn mời ngươi giúp lão phu một vấn đề nhỏ mà thôi, để báo đáp lại, ừm..." Lão nhân quan sát Khương Hằng một chút, mở miệng nói: "Khoảng cách của tiểu hữu so với Võ Đạo Tông Sư chỉ còn cách một bước thôi đúng không?"
Khương Hằng nhướn lông mày lên, phát hiện ra sự tình có một chút không đúng. Bất quá rất nhanh hắn liền phản ứng lại!
Thì ra là thế! Đây chính là cơ duyên của bản hầu a! Lúc này không phải là loại hình vật chết như võ công pháp bảo cái gì đó, mà là một vị lão tiền bối đức cao vọng trọng tự mình đến dạy bảo bản thân ta, chẳng lẽ là muốn thu bản thân ta làm đệ tử thân truyền? Từ đó vật gì tốt cũng đều cho bản thân ta toàn bộ, khiến cho ta nhanh chóng đi đến nhân sinh đỉnh phong? Một vị tiền bối tốt a!
Ý niệm tới đây, trên mặt của Khương Hằng lập tức nở một nụ cười: "Đúng thế tiền bối."
"Ừm!" Lão nhân gật đầu một cái, nói: "Đã như vậy..."
Khương Hằng lộ ra biểu tình chờ mong, đây là sắp thu mình làm đệ tử, giúp mình đột phá Võ Đạo Tông Sư a?
"Ngươi đã có thể đi."
Khương Hằng: "? ??"
Đệ tử thân truyền, nhân sinh đỉnh phong vừa mới nói xong đâu? Cái lão già chết tiệt này!
Thấy nụ cười của Khương Hằng hơi hơi vặn vẹo, lão nhân cũng cười nham hiểm một tiếng, có vẻ hơi nghịch ngợm nói: "Tiểu hữu, không phải là lão phu ta lắm miệng, chỉ là bằng vào tình huống của ngươi, trên đầu có tử tinh, đang có sinh tử đại kiếp, vào trước khi vượt qua đại kiếp, cho dù ngươi tu luyện như thế nào cũng không thể đột phá."
"Sinh tử đại kiếp?" Trên gương mặt của Khương Hằng lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, bản thân hắn hồng phúc tề thiên, làm sao sẽ có sinh tử đại kiếp? ! Không có đạo lý a!
"Đây chính là do khí vận cắn trả, bất quá không sao, coi như là số ngươi gặp may, gặp được lão phu, về sau ngươi chỉ cần làm theo những gì mà lão phu phân phó, tự nhiên là cũng có khả năng vượt qua lần đại kiếp này."
"Ách!" Nói thật, giá trị tín nhiệm của Khương Hằng hiện tại đối với vị lão tiền bối trước mắt này là rất thấp.
"Bất quá nói đến, nơi đây là..."
"Khục, nơi này?" Lão nhân ho nhẹ một tiếng, phảng phất như là nói rất thờ ơ: "Nơi này là Đào Hoa Đảo."

Chương 544: Yên tâm

"Vì sao lại ném sư huynh vào? ??"
"Thái Thượng trưởng lão? !"
"Trưởng lão làm gì thế?"
Ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư vừa kinh vừa sợ mà nhìn Long Thiên Tứ lộ ra sắc mặt bình thản, ba cỗ khí tức Hợp Đạo Phản Hư phóng lên tận trời, thấy vậy Mặc Tử đương đại cũng giật giật khoé mắt.
Quả thật, vô luận là tu vi của Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, hay là Lạc Tương Tư đối với Mặc Tử đương đại mà nói cũng đều không được tính là gì.
Nhưng lấy nhãn lực của Mặc Tử đương đại là tự nhiên có thể nhìn ra được tuổi tác cùng với thiên phú của ba nữ, đặt ở bên trong thánh địa võ đạo nhà mình cũng đều là nhân tuyển tốt nhất, tuyệt đối không thể kém hơn so với Lỗ Diệu.
Xem xét như vậy mà nói, Mặc Tử đương đại giống như có điều suy nghĩ nhìn về phía Long Thiên Tứ, Thuần Dương Cung trái lại là có số mệnh rất tốt, trước đây sinh ra một Ninh Thiên Cơ, vốn cho rằng sau Ninh Thiên Cơ sẽ không còn cường giả gì, kết quả lại toát ra một cái Long Thiên Tứ, mà đây vẫn chỉ là võ giả thế hệ tuổi già, ở trong thế hệ tuổi trẻ thì có Trần Khuynh Địch khắc chế hai mạch Đạo, Phật ở Thành Thượng Kinh.
Bây giờ lại có ba vị nữ tử trước mắt này đặt vững cơ sở cho tông môn.
Thật sự là làm cho người ta cảm thấy thổn thức.
Nhưng bây giờ có vẻ như hành vi ném Trần Khuynh Địch vào tầng thứ mười một vừa rồi của Long Thiên Tứ, dường như đã chọc giận ba vị nữ tử này, nếu như xử lý không tốt, chỉ sợ là sẽ khiến cho ba nữ lục đục nội bộ đối với Thuần Dương Cung ngay lập tức, nếu thật sự là như thế, sự tình đào chân tường gì đó cũng không phải là không thể làm...
"Tỉnh táo lại."
Đối mặt với sự chất vấn của ba nữ, sắc mặt của Long Thiên Tứ không chỉ không có một chút chấn động nào, mà ở trong nội tâm cũng không có một chút chấn động nào.
"Nếu như toà trận pháp này là do Thuần Dương tổ sư lưu lại, như vậy thì chắc chắn sẽ không làm tổn thương đến người của Thuần Dương Cung, nhất là Khuynh Địch, cho nên các ngươi không cần phải lo lắng"
Đối mặt với lời giải thích của Long Thiên Tứ, ba nữ đều lộ ra gương mặt hoài nghi, hoàn toàn không tin tưởng.

Nếu như không phải là các nàng vô cùng tín nhiệm đối với Ninh Thiên Cơ đã đề cử Long Thiên Tứ tới đây, chỉ sợ là các nàng đều sẽ hoài nghi đây có phải là Long Thiên Tứ muốn âm thầm hãm hại Trần Khuynh Địch hay không, để cho Long Ngạo Thiên thay thế Trần Khuynh Địch.
Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Trần Tiêm Tiêm chủ động mở miệng nói: "Thái Thượng trưởng lão, không phải là đệ tử nghi vấn, chỉ là toà trận pháp này mặc dù là do Thuần Dương tổ sư lưu lại, nhưng tổ sư đã mất đi nhiều năm, trận pháp này cho dù là có sinh ra linh trí, nhưng làm sao có thể xác nhận sư huynh là người của Thuần Dương Cung? Dù sao thì Thuần Dương Cung cũng đã phát triển nhiều năm như vậy..."
Bất luận là loại tông môn nào cũng muốn phát triển nhanh chóng, nếu rớt lại phía sau thì sẽ bị đánh, cùng so sánh với Thuần Dương Cung vào thời điểm mới thành lập, Thuần Dương Cung bây giờ có đủ loại võ công tầng tầng lớp lớp, cho dù là võ công của ba mạch Đạo, phật, Ma cũng đều có vài quyển.
Võ công chân chính thuộc về niên đại của Thuần Dương Đạo Tôn năm đó, cũng chỉ có mấy quyển mà thôi.
Một ví dụ đơn cử đơn giản nhất, Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ, mặc dù là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, nhưng võ công hắn tu luyện lại là Thương Long Thất Túc Kinh do hắn tự nghĩ ra, hàng mẫu để lấy tài liệu thì là cơ thể của một con yêu long hàng thật giá thật, chính là cơ duyên của Long Thiên Tứ, trên cơ bản là không có liên hệ đặc biệt gì với Thuần Dương Cung. Nếu như hắn tiến vào trận pháp mà Thuần Dương tổ sư bày ra...
"Đổi thành bản tọa mà nói nhất định là sẽ bị trấn áp a."
"Vậy thì tại sao còn muốn để cho sư huynh đi vào? !"
"Yên tâm."
Đối mặt với nghi vấn của ba nữ, Long Thiên Tứ không nổi giận mà còn bật cười lớn, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên là có thể nhìn ra thiên phú của ba nữ, huống chi trước khi đến đây Ninh Thiên Cơ cũng đã nhắc qua, ba nữ Dương Xuân cùng với Trần Khuynh Địch dường như cũng có một chút quan hệ không thể để cho người biết...cho nên tính tình của hắn là rất tốt.
"Chính là vì bản tọa đi vào sẽ bị trấn áp, cho nên mới phải để cho Khuynh Địch đi vào, bởi vì Khuynh Địch khác biệt cùng với bản tọa."
"Khác biệt?"
"Đương nhiên!" Long Thiên Tứ cười ha ha một tiếng, lộ ra vẻ đã tính trước, trí tuệ vững vàng!
"Phải biết rằng, Khuynh Địch chính là Cửu Dương Chi Thể, công pháp tu luyện càng là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công của Thuần Dương Cung chúng ta, đây chính là Bản Mệnh Công Pháp mà Thuần Dương tổ sư sáng lập ngày xưa, có môn công pháp này đặt

cơ sở, tin rằng là trận linh của trận pháp do tổ sư bày ra tuyệt đối sẽ không thể không nhận ra thân phận của Khuynh Địch."
"Cho nên các ngươi hãy yên tâm!"
"Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!"
Ở trong ngữ khí của Long Thiên Tứ tràn đầy tự tin, mà lý do của hắn cũng vô cùng thuyết phục, ba nữ sau khi suy nghĩ nghiêm túc một phen...cũng cảm thấy rất có đạo lý!
"Cũng đúng, công pháp mà sư huynh tu luyện thế nhưng là thuần túy nhất."
"Kể từ đó, trận linh của trận pháp chắc là cũng sẽ nhìn ra thân phận của sư huynh."
"Như vậy thì cũng không có gì đáng phải lo lắng!"
Nhìn thấy bộ dáng hiểu rõ của ba nữ, Long Thiên Tứ cũng mỉm cười.
"So với chuyện này."
"Bản tọa còn có chuyện muốn giao cho ba người các ngươi."
Nói đến đây, Long Thiên Tứ liếc nhìn qua Mặc Tử đương đại ở bên cạnh, nói: "Đông Lai Đạo ở gần sát Đông Hải, tin rằng môn chủ hẳn là sẽ không để ý việc đệ tử Thuần Dương Cung chúng ta lịch luyện ở đây một phen a?"
"Đương nhiên là không để ý." Khóe mặt của Mặc Tử đương đại giật một cái, lúc này chính là thời điểm có việc cầu người, hắn còn có thể nói cái gì?
"Như vậy thì tốt." Long Thiên Tứ quay người nhìn về phía ba nữ, nói: "Tu vi của ba người các ngươi bây giờ cũng chỉ cách Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong một bước mà thôi, nếu như có thể chân chính đạt đến cực hạn của cái cảnh giới này, ở dưới sự liên thủ, chưa chắc là đã không thể khiêu chiến Võ Đạo Tông Sư hơi yếu một chút, Khuynh Địch muốn thông qua trận pháp còn cần mất rất nhiều thời gian."
"Các ngươi cũng không muốn làm lãng phí khoảng thời gian này chứ?"
"Ách..."
"Hãy rời khỏi Cơ Quan Thành, tiến vào Đông Hải lịch luyện một phen a, bản tọa vẫn luôn tin tưởng chỉ có chiến đấu mới là phương pháp trưởng thành tốt nhất."
"Thế nhưng mà..."
Ba nữ khá là lo âu nhìn về phía cửa vào tầng mười một, nếu có thể, các nàng thật ra là muốn ở vào thời điểm sư huynh thật vất vả mới thông qua trận pháp, ở trong tình trạng kiệt sức tiến lên nói lời quan tâm!
Trong nháy mắt, ba nữ đều lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra.
"Khụ khụ, kỳ thật tu vi của ta gần đây đã đến bình cảnh, nếu không thì Tương Tư tỷ cùng với Tiêm Tiêm tỷ đi đến Đông Hải lịch luyện là được rồi, ta sẽ ở chỗ này chờ đại ca ca."

Chương 545: Chín cỗ khôi lỗi

"Ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy Xuân sư muội, nếu rơi vào bình cảnh, vậy thì ngươi càng phải đi lịch luyện mới đúng a! Bảo kiếm nhọn chính là sinh ra từ ma luyện, không trải qua mưa gió làm sao thấy được cầu vồng? Về phần chờ sư huynh ở chỗ này, loại sự tình lãng phí thời gian này cứ giao cho ta là được, vì Xuân sư muội ta cũng không thể chối từ!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, cắn răng nghiến lợi đối với nhau một trận, chợt nhìn về phía Lạc Tương Tư.
"Tương Tư tỷ cảm thấy thế nào?"
"Tương Tư tỷ!"
Lạc Tương Tư: "..."
"Khụ khụ." Lạc Tương Tư ho nhẹ một tiếng, nói: "Công bằng mới là điểm trọng yếu nhất, nếu không thì như thế này, hai người các ngươi đều đi đến Đông Hải lịch luyện, ta sẽ chờ sư huynh ở chỗ này..."
Không đợi Lạc Tương Tư nói xong, Long Thiên Tứ liền hừ lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi đang nói cái gì đấy."
"Vừa rồi bản toạ không phải là đề nghị."
"Mà là mệnh lệnh!"
"Tất cả các ngươi đều đi đến Đông Hải lịch luyện cho ta! Chờ đến khi Khuynh Địch đi ra từ trận pháp, bản tọa sẽ thông báo cho các ngươi, vào trước đó nếu không đạt tới Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong, thì không cho phép trở về!"
"Thật là, người trẻ tuổi chính là như vậy, luôn nghĩ về những điều kỳ quái..."
Long Thiên Tứ thân làm Hỏa Luyện Kim Đan vẫn có uy thế rất cao, mặc dù là không cam tâm tình nguyện, nhưng cuối cùng ba nữ Dương Xuân vẫn rời đi Cơ Quan Thành, mà Long Thiên Tứ thì ở lại Cơ Quan Thành tầng thứ mười cùng với Mặc Tử đương đại, chờ đợi Trần Khuynh Địch đi ra khỏi trận pháp, về điểm này thì Long Thiên Tứ rất tự tin.
"Mang theo Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, làm sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"
"Trừ phi là Khuynh Địch bị đứt dây thần kinh, phế Đại Thuần Dương Công đi! Nhưng mà không cần nghĩ cũng biết..."
"Đây là chuyện không thể nào a!"
Đối với sự tự tin của Long Thiên Tứ, Mặc Tử đương đại cũng là nhẹ nhàng thở ra, tràn đầy chờ mong đối với việc Trần Khuynh Địch đi ra khỏi trận pháp.
Mà cùng lúc đó...
"Nơi này chính là Cơ Quan Thành sao?"

Sau khi ba nữ Dương Xuân rời đi không được bao lâu, Doanh Phượng Tiên cùng với Tư Lạp Cách đã đi đến.
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này chính là chửi má nó.
Sau khi nhìn xong cái gọi là thí luyện do Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại, hắn liền mang theo lòng tin tràn đầy đi lên trên con đường vượt ải.
Dù sao thì hắn vẫn rất có tự tin đối với thực lực của mình, Hỏa Luyện Kim Đan thì tạm thời không nói, nếu như chỉ giới hạn tại cái cảnh giới Võ Đạo Tông Sư này mà nói, hắn tự tin là coi như không vượt qua nổi, chí ít cũng sẽ có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng vấn đề là, hắn đã sai lầm về một cái vấn đề vô cùng trọng yếu.
Xuất phát từ quan hệ Cơ Quan Thành tầng thứ mười một này, tám tầng lầu sau đều là tiến dần lên, Trần Khuynh Địch vô thức nhận định cái gọi là vượt ải này cũng là đi xuống từng tầng từng tầng, mà mỗi một tầng, vừa vặn liền đối ứng với một trong Cửu Trọng Thiên mà ở trên tấm bia đá nói tới, phá Cửu Trọng Thiên dĩ nhiên chính là vượt qua chín quan.
Nhưng vấn đề là...
"Vì sao Cửu Trọng Thiên lại lên cùng một lúc a! !! !!"
Ở bên trong hành lang rộng lớn, Trần Khuynh Địch vừa gầm thét, vừa vội vã chạy nhanh. Mà ở phía sau hắn, có trọn vẹn chín bóng người đang hiển hóa dị tượng riêng phần mình, phun trào khí thế Võ Đạo Tông Sư khủng bố, đuổi giết Trần Khuynh Địch không có một chút lưu tình.
Ở trong chín bóng người, hoặc là trăng tròn trên đỉnh đầu, hoặc là một vòng Hạo Nhật ở trong lòng bàn tay, hoặc là diễn hóa ra tinh tượng mê hoặc, hoặc là Thái Bạch kiếm khí, hoặc là sự hình thành của hàng ngàn ngôi sao, biến hóa thành ngàn vạn quang ảnh, hơn nữa còn phản chiếu lẫn nhau, chín bóng người liên thủ với nhau, vậy mà thật sự có mấy phần hỏa luyện Kim Nguyệt Luân, Thần Tinh, Thái Bạch, Nhật Luân, Huỳnh Hoặc, Tuế Tinh, Trấn Tinh, Hằng Tinh, Tả Toàn, chỗ tượng trưng của chín bóng người này, bất ngờ chính là hình tượng Cửu Trọng Thiên mà trên tấm bia đá đề cập tới!
Bây giờ hoàn toàn là không có một người nào chờ đợi Trần Khuynh Địch khiêu chiến, mà là tất cả đều xuất hiện một hơi! Mặc dù chín bóng người này đều không phải là chân thân, mà chỉ là khôi lỗi có ý thức chiến đấu, nhưng mà có trời mới biết Thuần Dương Đạo Tôn đã dùng thủ đoạn gì, chín cỗ khôi lỗi không ngoại lệ đều là cấp bậc Võ Đạo Tông Sư!
"Ta biết ngay là Thuần Dương Đạo Tôn cả một chút cũng không đáng tin cậy!"
"Khốn kiếp!"
Trần Khuynh Địch nhảy trái nhảy phải để trốn tránh, nơi nào còn có hình tượng Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, bất quá

cũng may là hắn vốn đã có da mặt dày, đối với chuyện này là ngay cả một chút cảm giác xấu hổ cũng đều không có.
Nói đùa! Đừng nói là chín cỗ khôi lỗi này kết hợp khí tức với nhau, có thể tăng cường cho nhau, coi như là chín vị Võ Đạo Tông Sư không có một chút liên hệ nào, Trần Khuynh Địch hắn cũng không có khả năng là đối thủ a, cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ* (hai tay ko đánh lại bốn tay), Trần Khuynh Địch hắn cũng không phải là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, làm sao có thể lấy một địch chín chứ!
"Ầm ầm!"
Không đợi Trần Khuynh Địch gào xong, ở bên trong chín cỗ khôi lỗi, khí tức của Nhật Luân Thiên bỗng nhiên tăng vọt, một giây sau ở trong cảm giác của Trần Khuynh Địch, liền xuất hiện một vòng Hạo Nhật giữa trời!
Sóng nhiệt kinh khủng đập vào mặt, phảng phất như là núi lửa bộc phát vậy!
"Ách!"
Mắt thấy không thể tránh thoát một kích này, Trần Khuynh Địch chỉ có thể bất đắc dĩ quay người.
"Cần gì phải làm như vậy chứ?"
Trần Khuynh Địch ra quyền!
Không có chiêu thức rực rỡ, chỉ là một đòn đấm thẳng chất phác nhất, quang ảnh quyền ý giống nhau như đúc với Trần Khuynh Địch tự nhiên hiện lên, Trần Khuynh Địch mở ra bộ pháp theo một quyền này, đưa tay chỉ lên trời, miệng tụng duy ngã độc tôn, trực tiếp đạp vỡ một vòng Hạo Nhật mà Nhật Luân Thiên đánh ra!
Cho đến hôm nay tu vi của Trần Khuynh Địch trên cơ bản đã đạt tới điểm giới hạn ở trong cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.
Khác biệt cùng với Võ Đạo Tông Sư phổ thông, con đường mà Trần Khuynh Địch đi là nhân thể Kim Đan, lực lượng toàn thân như một, không cầu ngoại đạo, chỉ cầu bản thân, một quyền đấm ra, đánh ra không phải là lực lượng thiên địa, mà là tinh, khí, thần của bản thân Trần Khuynh Địch, ở dưới một quyền này vạn pháp không còn, người chết nước vong!
Hạo Nhật phá toái, Nhật Luân Thiên dừng lại trong chốc lát, khí tức trở nên suy yếu, nhưng theo khí thế của hắn trở nên suy yếu, Nguyệt Luân Thiên ở bên trong chín khôi lỗi lại đột nhiên đứng ra, trực tiếp thay thế vị trí của Nguyệt Luân Thiên, Húc Nhật cũng lắc mình biến hoá, đúng là hóa thành một vòng trăng tròn, ánh trăng chiếu rọi, sương lạnh lan tràn khắp nơi, trăng tròn như đao, vẫn lạc giữa trời, trực tiếp nện lên trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch!
"Ha ha!"
Thu quyền, Trần Khuynh Địch cho dù là nửa bước cũng không lùi, phun ra một ngụm khí trắng về phía vòng trăng tròn trên đỉnh đầu, xương cốt và bắp thịt toàn thân chấn động, tiếng gầm mang theo khí

tức dương cương nồng đậm xé nát gió tuyết sương lạnh trong nháy mắt, trăng tròn dừng lại một lát, lập tức bị chấn động vỡ nát.

Chương 546: Một vốn bốn lời

"Ha ha! Một đám phế vật! Có bản lĩnh thì lại đến a!" Trần Khuynh Địch ngửa mặt lên trời cười to!
Nguyệt Luân Thiên rút lui, khí tức trở nên suy yếu, thay vào đó thì là Thái Bạch Thiên tràn ngập kiếm khí, kiếm ý khủng bố phảng phất như có thể chém giết vạn vật xông lên thiên không, lần thứ hai phát động tiến công về phía Trần Khuynh Địch!
Trần Khuynh Địch thấy vậy liền chạy trốn không có một chút do dự nào.
Gặp quỷ! Giống như là không thể trấn áp được đám khôi lỗi không sợ chết này!
Đừng nhìn Trần Khuynh Địch vừa rồi đã đại phát thần uy, dùng một quyền đánh nát Húc Nhật, gầm một tiếng chấn rách trăng tròn, nhưng nhìn về phía chín cỗ khôi lỗi kia, hai lần công kích kia của hắn rõ ràng là ngay cả một chút hiệu quả cũng đều không có, đánh một người lại toát ra một người, mà lợi hại như thế còn có tới bảy người, ai mà chịu nổi a.
Cho nên Trần Khuynh Địch chỉ có thể chạy trốn! Có một câu nói rất hay, giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt, lúc này nên rời khỏi tầng mười một trước, sau đó lại nghĩ biện pháp...
Mà vào thời điểm Trần Khuynh Địch đang chạy thục mạng khắp nơi. Ở chỗ sâu nhất trong Cơ Quan Thành, ở trong trận pháp mà Thuần Dương Đạo Tôn bố trí ra ngày xưa cũng truyền ra một tiếng gầm.
"Phế vật! Thực sự là phế vật! Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công đâu? Chín cỗ khôi lỗi này lấy Đại Thuần Dương Công làm bản gốc, chỉ cần thi triển ra Đại Thuần Dương Công là liền có thể làm ít công to, vì sao nhất định phải liều mạng?"
"Làm cho ta quá là thất vọng!"
Một bóng người đen nhánh phiêu đãng ở bên trong trận pháp, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà giận dữ hét lên.
"Ta bỏ ra khí lực lớn như vậy, giảm độ khó khảo nghiệm xuống nhiều như vậy, vậy mà còn gian nan như thế..."
"Quá vô dụng!"
Thân ảnh đen nhánh càng nghĩ càng giận.
Phải biết rằng khảo nghiệm mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại ngày xưa không chỉ có là đối kháng với chín cỗ khôi lỗi đơn giản như vậy, mà là để cho người tham gia khảo nghiệm lấy sức một mình xông qua tám tầng sau cùng của Cơ Quan Thành, sau đó lại thông qua khảo nghiệm của trận pháp, trong đó hiểm địa, cơ quan cần vượt qua là nhiều vô số kể, còn có không ít cửa ải khảo nghiệm chỉ số thông minh, loại khảo nghiệm này cho dù là chỉ hạn chế ở cấp độ Võ Đạo

Tông Sư, chỉ sợ là người có thể thông qua cũng vô cùng thưa thớt. Không nói đến những cái khác, chỉ là con đường phức tạp ở Cơ Quan Thành, cũng đủ khiến cho người ta nhìn mà phát khiếp.
Đừng quên năm đó thế nhưng đã từng có cường giả Kiếm Tông đỉnh cao lạc đường hơn ba mươi năm ở trong Cơ Quan Thành, nếu như thật sự thi triển ra, Trần Khuynh Địch muốn thông qua khảo nghiệm là khó khăn bực nào? Nguyên nhân chính là vì như thế, thân ảnh đen nhánh mới hao phí lực lượng góp nhặt trong nhiều năm, sửa đổi khảo nghiệm mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại, sửa thành quyết đấu cùng với chín cỗ khôi lỗi kia.
Mà chín cỗ khôi lỗi kia thì chính là do Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại, bị Đại Thuần Dương Công khắc chế, vốn cho rằng đã hạ thấp độ khó của khảo nghiệm đến điểm giới hạn, ai có thể nghĩ đến...
"Tên hậu nhân Thuần Dương Cung này là kẻ ngu hay sao?"
"Vì sao lại một mực chạy trốn!"
"Rõ ràng là Cửu Dương Chi Thể, tu luyện Đại Thuần Dương Công, hẳn là có thể dễ dàng vượt qua mới đúng a?"
"Vì sao lại không thi triển Đại Thuần Dương Công? !"
"A a a a a a!"
Ở bên trong trận pháp, thân ảnh đen nhánh trở nên nôn nóng bất an, đi tới đi lui, cuối cùng cắn răng một cái.
"Không còn gì để nói! Ta đã không thể chờ đợi nữa, lần này coi như là có trả giá lớn hơn nữa, cũng nhất định phải làm cho hắn thông qua khảo nghiệm!"
Sau khi chạy được nửa canh giờ, Trần Khuynh Địch nhướng mày, phát hiện ra sự tình có một chút không đúng.
"Là ảo giác của ta sao..."
"Chín cỗ khôi lỗi này có phải là đã trở nên yếu hơn hay không?"
Bay vút một cái tránh thoát khỏi Thuần Cương kiếm khí mà Thái Bạch Thiên vung ra, lại dùng một quyền đánh bể sao băng do Trấn Tinh Thiên diễn hóa ra, Trần Khuynh Địch khá là kinh ngạc mà liếc nhìn về phía chín cỗ khôi lỗi đuổi sát không buông ở phía sau.
Đến cái cảnh giới này, nắm chắc đối với thực lực của địch nhân tự nhiên là rất chính xác.
Cho nên chín cỗ khôi lỗi này suy yếu mới khiến cho Trần Khuynh Địch có một chút ngoài ý muốn.
Chẳng lẽ...
"Chín cỗ khôi lỗi này trên thực tế là sẽ không ngừng suy yếu theo thời gian trôi qua? Trần Khuynh Địch ta lại có khí vận tốt như vậy?"
"Ta nhổ vào!" Ở bên trong trận pháp, thân ảnh đen nhánh hung tợn mắng chửi.
"Khốn kiếp! Thế hệ Thuần Dương Cung này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! Thế mà lại nuôi dưỡng ra loại đệ tử này..."
Chín cỗ khôi lỗi sẽ suy yếu theo thời gian?

Đây không phải là đang nói nhảm hay sao? Thuần Dương Đạo Tôn sẽ phạm vào loại sai lầm ngu xuẩn này hay sao? Nếu thật sự là như thế, vậy thì độ khó của khảo nghiệm có thể nói là đã giảm xuống không chỉ một cái cấp bậc. Cho nên trên thực tế chín cỗ khôi lỗi này vì để tránh cho người tham gia khảo nghiệm kéo dài thời gian, là sẽ trở nên càng ngày càng mạnh theo thời gian!
"Nếu như không phải bản thần hiến tế huyết nhục tinh hoa để áp chế lực lượng của chín cỗ khôi lỗi này, tên khốn nhà ngươi đã bị đánh thành chó chết!"
"Còn không mau xuất thủ? !"
Trần Khuynh Địch tự nhiên là không nghe được lời của thân ảnh đen nhánh, bất quá như vậy cũng không làm trở ngại đến việc hắn làm ra phán đoán giống như thế.
"Lên!"
Quát nhẹ một tiếng, Trần Khuynh Địch dựng thẳng chưởng thành đao, hướng về phía Thái Bạch Thiên chính là vạch một cái, ở dưới một chưởng này, thiên địa phảng phất như là đều biến thành một bức họa, hư không ngừng lại, Thái Bạch kiếm khí sắc bén ở dưới một đao của Trần Khuynh Địch trực tiếp bị xé nứt, ngay tiếp theo ngay cả bản thân của Thái Bạch Thiên cũng đều lay động một trận.
Xoạt xoạt! Ở trên người của khôi lỗi Thái Bạch Thiên, có thể thấy rõ ràng một vết nứt!
"Quả nhiên là đã trở nên yếu đi!" Trên mặt của Trần Khuynh Địch lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng!
Mà gần như đồng thời, thân ảnh đen nhánh cũng nở một nụ cười.
"Không uổng công bản thần phí hết tâm huyết để trợ giúp ngươi, rất tốt! Cứ như vậy đánh tan tất cả khôi lỗi, hoàn thành khảo nghiệm a!"
"Đến lúc đó, bản thần tự nhiên cũng sẽ tưởng thưởng cho ngươi!"
"Ha ha ha!"
Ngay vào thời điểm thân ảnh đen nhánh thấy thế cục đã phát triển về phương hướng mà hắn dự liệu.
"Ồ?" Trần Khuynh Địch đột nhiên lóe lên linh quang, nghĩ tới một cái phương pháp một vốn bốn lời!
"Nếu như chín cỗ khôi lỗi sẽ suy yếu theo thời gian, vậy có phải hay không là ta căn bản không cần đánh nhau cùng với bọn hắn, chỉ cần một mực chạy trốn thẳng đến khi bọn chúng báo hỏng mới thôi, cái khảo nghiệm này chẳng phải là có thể dễ dàng thông qua hay sao?"
"Phốc --------!" Thân ảnh đen nhánh ở trong trận pháp ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm nộ huyết.
"Tên cẩu tặc kia!"
Qua nhiều năm như thế, đây là lần thứ nhất thân ảnh đen nhánh tức giận như thế!

Chương 547: Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh

"Bây giờ là do bản thần đè ép chín cỗ khôi lỗi, nhưng bản thần thân ở bên trong trận pháp, đưa lực lượng ra bên ngoài trận pháp để quấy nhiễu thí luyện, căn bản chính là bỏ sức nhiều hiệu quả ít, thế mà hắn còn không trân quý!"
"Bản thần nếu có thể trực tiếp khiến cho chín cỗ khôi lỗi báo hỏng, vậy thì còn cần ngươi để làm gì?"
"Khốn kiếp!"
Thần sắc của thân ảnh đen nhánh trở nên vặn vẹo, cuối cùng cắn răng một cái, giậm chân một cái, lại phun ra một ngụm tinh huyết, sau đó thiêu đốt tinh huyết, áp chế sự phẫn nộ, dùng ngữ khí bình tĩnh chậm rãi mở miệng, dùng lực lượng thiêu đốt tinh huyết truyền thanh âm ra ngoài trận pháp, truyền đến vị trí khu vực của Trần Khuynh Địch:
"Người tham gia khảo hạch, mời hoàn thành thí luyện ở trong thời gian hạn định."
"Thời gian hạn định là nửa canh giờ."
Sau khi nói xong câu đó, sắc mặt của thân ảnh đen nhánh càng trở nên trắng bệch, ngụm tinh huyết phun ra kia cũng cháy hết theo đó.
Bất quá Trần Khuynh Địch cũng đã phản ứng lại.
"Ấy?"
"Còn có hạn chế thời gian hay sao?"
Khóe miệng của thân ảnh đen nhánh giật một cái, muốn trả lời là "Đương nhiên", nhưng mà sau khi xem xét tình huống của bản thân, hắn vẫn bất đắc dĩ lựa chọn im miệng, không có trả lời.
Chuyện cho tới bây giờ nếu như lại hao phí lực lượng quý báu để nói chuyện với tên ngốc ở bên ngoài kia, chỉ sợ là kế hoạch chạy trốn bản thân chuẩn bị nhiều năm như vậy sẽ thực sự bị thất bại.
Trần Khuynh Địch không được đáp lại cũng chỉ có thể sờ sờ đầu.
"Vậy được rồi."
Quay người, Trần Khuynh Địch trực tiếp dừng chân, nhìn về phía chín cỗ khôi lỗi đang chạy tới như bay, cùng so sánh với lúc ban đầu, chín cỗ khôi lỗi lúc này không thể nghi ngờ là đã suy yếu đi không ít, nếu như nói ban đầu là Võ Đạo Tông Sư đỉnh tiêm, vậy bây giờ chỉ sợ là chỉ có trình độ Võ Đạo Tông Sư sơ kỳ.
Bất quá muốn dùng một hơi giải quyết chín vị Võ Đạo Tông Sư, cho dù là Võ Đạo Tông Sư sơ kỳ, cũng sẽ rất khó a.
Dùng Kamejoko?
Không nên, không nên, nếu như dùng Kamejoko mà nói, nhất định phải vận toàn lực, đến lúc đó không thể giết hết mà nói, thì sẽ đến phiên bản thân thoát lực.

Dùng Xích Tiêu Kiếm?
Nếu có thể thì vẫn không nên mượn dùng ngoại vật.
Vậy thì...
"Ha ha..." Trần Khuynh Địch cúi đầu cười lạnh một tiếng, nắm chặt nắm đấm, mà quang ảnh quyền ý cũng xuất hiện ở sau lưng hắn theo đó.
Đã như vậy, cũng chỉ có thể xuất ra tuyệt chiêu bí tàng của bản thân!
Nói đến, từ sau khi đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, bởi vì đi trên con đường nhục thân Kim Đan, rất nhiều võ công mà cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả còn có thể sử dụng đều mất đi tác dụng, phương thức chiến đấu của Trần Khuynh Địch cũng dần dần có khuynh hướng khai phá bản thân, trong đó ví dụ rõ rệt nhất chính là Kamejoko.
Bởi vậy phương thức chiến đấu bây giờ của Trần Khuynh Địch, trên cơ bản đều là lấy ưu thế nhục thân Kim Đan để phát huy ra công kích.
Mà vừa vặn, gần đây Trần Khuynh Địch đã tưởng tượng ra một chiêu thức hoàn toàn mới.
"Ầm ầm!"
Dường như là phát giác được khí tức trên người của Trần Khuynh Địch, khí tức của chín cỗ khôi lỗi ở phía đối diện hòa lẫn với nhau, hiện lên một tòa tháp cao chín tầng, nhìn như bất quá cao hơn mười mét, nhưng lại phảng phất như bao dung một phương thiên địa.
Trong cõi u minh, Trần Khuynh Địch thậm chí có thể nghe một đạo thanh âm trẻ tuổi mang theo vài phần tự đắc đang vang vọng.
"Ha ha ha! Bản tôn quả nhiên là kỳ tài ngút trời, trí kế vô song! Chỉ là một cái Cửu Trọng Thiên làm sao có thể ngăn được bản tôn?"
"Đời sau của Thuần Dương Cung, hãy nhìn cho thật kỹ!"
"Môn Tuyệt Thế Thần Công thứ hai của Thuần Dương Cung mà bản tôn dốc hết tâm huyết để sáng lập ra!"
"Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh!"
Vừa dứt lời, chín cỗ khôi lỗi liền bay vọt lên, phân biệt nhập vào trong Cửu Trọng Thiên, ngay tiếp theo cả tòa Cửu Trọng Thiên Cảnh đằng không mà lên, trấn áp về phía đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch!
"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch chậm rãi nâng hai tay lên, quang ảnh quyền ý ở sau lưng hiện lên lần thứ hai, bất quá theo việc hắn hít sâu, bộ dáng quang ảnh cũng dần dần cải biến, từng đạo từng đạo phật quang màu vàng thấu thể mà ra, phác hoạ ra một đạo thân ảnh Bồ Tát ngồi ngay ngắn trong hư không ở phía sau Trần Khuynh Địch.
"Phật có ngàn vạn pháp tướng, chính là do rất nhiều đệ tử Phật Môn ngày xưa quan tưởng ra, là biểu tượng chính thống của Phật Môn, bây giờ Trần Khuynh Địch ta cũng quan tưởng ra một vị Bồ Tát, sau này tất nhiên là có thể đứng ở bên trong hàng ngũ ngàn vạn pháp tướng của Phật Môn, tiến hành phổ độ thế gian cùng với rất nhiều đệ

tử Phật Môn! Có thể nói là đại công đức vô lượng!"
"Kỳ danh là: Gatling Gun Bồ Tát!" (Gatling Gun: súng 6 nòng)
Sau đó nhất định phải đi đến Phật Môn xin bản quyền, tin tưởng là bọn họ cũng sẽ rất hoan nghênh.
Ầm ầm!
Vừa dứt lời, thân ảnh Bồ Tát ở sau lưng của Trần Khuynh Địch liền bắt đầu chấn động, đồng thời Trần Khuynh Địch cũng thấp giọng tụng niệm, trong lúc nhất thời phật âm lượn lờ, tiếng tụng kinh vang lên không dứt ở bên tai, mà nội dung tụng niệm thì là:
Nam Mô Gatling Gun Bồ Tát!
Sáu nòng súng Uranium!
Quay một hơi 3600 vòng!
Đại từ đại bi độ thế nhân!
"Giết!"
Bỗng nhiên mở hai mắt ra, thần quang bắn nổ ra hơn mấy mét, ở trong nháy mắt Trần Khuynh Địch liền biến mất ngay tại chỗ, một giây sau dĩ nhiên liền đứng ở trước mặt của chín cỗ khôi lỗi, hư ảnh Gatling Gun Bồ Tát ở sau lưng hòa thành một thể với hắn, ngay tiếp đó quang ảnh quyền ý cũng gia trì ở phía trên song quyền.
Hai tay của Trần Khuynh Địch chấn động, toàn thân đều bộc phát ra một tràng xương cốt kêu lách cách, sau đó song quyền hướng về phía chín cỗ khôi lỗi! Trong phút chốc ngàn vạn quyền ảnh gào thét mà ra, phảng phất như mưa bom bão đạn bao phủ chín cỗ khôi lỗi.
Võ công tự sáng tạo!
Gatling Gun Phục Ma Quyền! !
"Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch! !! !"
Rất tốt, Trần Khuynh Địch thừa nhận, bộ quyền pháp Gatling Gun Phục Ma Quyền mà bản thân hắn sáng tạo, có nhiều hơn một nửa là do hắn kiếm chuyện chơi đùa.
Dù sao thì hắn cũng là người xuyên việt, Trần Khuynh Địch ngẫu nhiên vẫn sẽ nhớ tới sự tình trước khi xuyên việt, cũng sẽ nhớ lại quá khứ, cho nên kiểu gì cũng sẽ làm một chút chuyện để khiến cho bản thân không quên quá khứ.
Lúc này mới có Kamejoko cùng với Gatling Gun Phục Ma Quyền!
Mà nói đến ngọn nguồn, bộ quyền pháp Gatling Gun Phục Ma Quyền này, nguyên lý kỳ thật cũng vô cùng đơn giản, giống như Kamejoko là thuần túy phát huy ưu thế nhục thân Kim Đan của Trần Khuynh Địch đến cực hạn, điều kiện cần có cũng chỉ có một cái, đó chính là cường độ thân thể đủ để tiếp nhận sự bùng nổ.
Nói đến cùng chính là điên cuồng combo về phía một khu vực.
Không cần để ý đến công kích của địch nhân, cũng không cần quản bản thân có thể gồng gánh nổi hay không, ý cảnh của môn quyền pháp này chính là ở bên trong không đến một giây trút toàn bộ lực đạo của bản thân ra ngoài giống như súng máy Gatling Gun, hóa

thành ngàn vạn đạo quyền ảnh trực tiếp bao phủ hoàn toàn đối thủ.

Chương 548: Truyền nhân dòng chính

Gọn gàng mà linh hoạt đến cực hạn.
Có thể xưng là tuyệt học ngu ngốc ở bên trong võ công luyện thể, nhưng lại cường đại không có gì sánh kịp. Dù sao thì bị hàng chục ngàn cú đấm oanh tạc trong một giây, người bình thường làm sao có thể chịu nổi a?
Cho nên kết quả cũng rất rõ ràng, Thái Hạo Cửu Cửu Trọng Thiên Cảnh do chín cỗ khôi lỗi liên thủ xây dựng ở phía dưới chuỗi combo điên cuồng của Trần Khuynh Địch không ngừng lấp lóe, vào thời điểm đánh ra 1000 quyền vẫn vững vàng, vào thời điểm đánh ra 2000 quyền hơi hơi lay động, vào thời điểm đánh ra 5000 quyền rung động kịch liệt, vào thời điểm đánh ra 10.000 quyền lung lay sắp đổ, vào thời điểm đánh ra 23.334 quyền liền triệt để hỏng mất. Ngay sau đó là 6.666 quyền còn lại, tổng cộng là 30.000 quyền trực tiếp nện lên trên người của chín cỗ khôi lỗi, vừa vặn đập cho toàn bộ chúng nó vỡ nát, quyền kình bạo liệt thậm chí còn đánh cho chân cụt tay đứt của chúng nó thành bột phấn, bị gió thổi bay hoàn toàn.
"A Di Đà Phật."
Chắp tay trước ngực, Trần Khuynh Địch thở dốc thật sâu, toàn thân cao thấp lan tràn ra từng vết nứt, từ đó chảy ra máu tươi đậm đặc như tương vậy, lại không có mùi tanh hôi của máu tươi, trái lại còn mang theo vài phần mùi thơm ngát, mà thần sắc của bản thân hắn cũng là vô cùng từ bi, phảng phất như là Phật Đà tái thế cắt thịt nuôi chim ưng.
Sau đó một giây sau hắn liền thu liễm một thân phật quang, khắp khuôn mặt đều là vẻ đau đớn.
"Tính toán hơi sai...sau khi đánh ra một chiêu này có vẻ như là không chịu nổi!"
Sau khi đột phá Sinh Tử Quan, Trần Khuynh Địch có nhận biết rất sâu đối với cường độ nhục thân của mình, tự cho là có thể so với Thần Binh cực phẩm, một thân sinh mệnh lực càng là vô cùng phong phú, chỉ là ba vạn quyền trong một giây đồng hồ, lấy tu vi của hắn chẳng lẽ còn không thể làm được?
Nhưng sự thật đã chứng minh.
Hắn mặc dù đã hoàn thành một chuỗi combo này, nhưng nhục thân lại cơ hồ muốn sụp đổ, toàn thân cao thấp đều truyền đến tiếng lách cách của xương cốt và bắp thịt, sinh mệnh lực bàng bạc thì không ngừng chảy ra toàn thân, tiến hành chữa trị thân thể, nhưng tốc độ chữa trị lại không phải là quá nhanh, nghiễm nhiên là đã bị trọng thương.
Đây là lần đầu tiên hắn trọng thương từ khi đột phá đến nay!

Ngẩng đầu, Trần Khuynh Địch nhìn về phía chung quanh: "Ta đã thông qua khảo nghiệm rồi chứ? Chín cỗ khôi lỗi đều đã bị ta đánh chết!"
"Ầm ầm!"
Vừa dứt lời, cả tầng lầu cũng bắt đầu chấn động, mà ở bên trong trận pháp ở chỗ sâu nhất Cơ Quan Thành, thân ảnh đen nhánh cũng bỗng nhiên bộc phát ra một trận tiếng cười to: "Ha ha ha ha ha ha ha ha!"
"Thành công! Bản thần cuối cùng cũng đã thành công!"
"Thuần Dương lão tặc, ngươi hẳn là không ngờ được bản thần lại có thể quấy nhiễu thí luyện của ngươi, từ đó dễ dàng phá đi tầng phong ấn ngoài cùng này a! Bây giờ trấn áp bản thần chỉ còn lại có tòa trận pháp tàn phá này, mà bản thần chỉ cần thi triển một kế nhỏ, liền có thể khiến cho tên ngớ ngẩn ở bên ngoài kia giúp bản thần phá vỡ phong ấn!"
"Khổ tâm của ngươi chung quy là vẫn uổng phí!"
"Ha ha ha ha ha!"
Thanh âm chấn động toàn bộ không gian trận pháp, mang theo sự hưng phấn cùng với cuồng hỉ khó có thể đè nén, bất quá thân ảnh đen nhánh có tâm tính cỡ nào, tự nhiên là đã lập tức áp chế cỗ tâm tình này xuống, sau đó hít vào một hơi thật sâu.
Một giây sau, một thân ma quang đen nhánh rút đi, thay vào đó thì là một đạo thân ảnh lóng lánh ánh vàng, nhìn không thấy khuôn mặt, nhưng ở bề ngoài thì nhìn rất đẹp, hơn nữa toàn thân cao thấp đều tràn đầy khí tức đạo uẩn của Thuần Dương Đạo Tôn, đây là thành quả do thân ảnh đen nhánh nghiên cứu trận pháp qua nhiều năm trước.
"Rất tốt, như vậy thì cũng không sai biệt lắm."
Dừng lại một chút, thân ảnh đen nhánh rất nhanh liền nhìn thấy không gian trận pháp mở rộng, một bóng người được hào quang tiếp dẫn, xuyên qua tám tầng dưới cùng của Cơ Quan Thành, rơi vào trong không gian trận pháp.
"Nơi này là...?" Trần Khuynh Địch khá là mê mang trừng mắt nhìn, nhìn không gian trống trải, có vẻ hơi ngoài ý muốn. Hắn còn tưởng rằng sẽ giống như lần bí cảnh Thuần Dương kia, được truyền tống đến một căn phòng bí mật của nam sinh, kết quả là không gian trận pháp ở nơi này lại nghiêm chỉnh như thế.
"Chúc mừng ngươi, người tham gia khảo nghiệm dũng cảm." Thân ảnh đen nhánh áp chế tình cảm, mở miệng một cách máy móc nói ra: "Căn cứ theo quy tắc thí luyện, ta sẽ ban bố ban thưởng."
Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên: "Ban thưởng? !"
"Không sai!"
Thân ảnh đen nhánh dừng lại một chút, sau đó đưa tay nhấc một cái, toàn bộ không gian trận pháp chính là chấn động kịch liệt, sau đó

từng đạo từng đạo hào quang màu sắc rực rỡ bay lên từ đất bằng, hóa thành một tấm bia cao đến mấy chục thước to lớn ở trước mắt của Trần Khuynh Địch, phía trên thì được lạc ấn nguyên một đám ký tự màu vàng tràn ngập đạo uẩn.
"Đây chính là bảo khố mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại ngày xưa!"
"Ở bên trong cất giữ vô số tuyệt thế võ công, tuyệt thế Thần Binh, tuyệt thế đan dược, ngoài ra còn có đủ loại thư tịch từ thiên văn địa lý cho tới bàng môn tả đạo mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại năm đó, có thể xưng là không thiếu gì cả. Chỉ có thứ mà ngươi không ngờ được, ở bên trong bảo khố này mới không có."
"Cường hãn như vậy? !" Trần Khuynh Địch trợn mắt hốc mồm đồng thời cũng hơi nghi hoặc một chút.
Nếu như hắn nhớ không lầm, ban đầu vào thời điểm ở bí cảnh Thuần Dương, Thuần Dương Đạo Tôn cũng đã có nói, Tuyệt Thế Thần Công thì chỉ có một quyển Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, tuyệt thế Thần Binh thì Thuần Dương Đạo Tôn cần phải dùng, tuyệt thế đan dược thì đã bị ăn hết, có thể lưu cho hắn bất quá cũng chỉ có một quyển [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư].
Hiện tại làm sao lại còn có bảo bối? Nói như vậy, chẳng lẽ...
Ha ha, đây nhất định là tiền riêng mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại ngày xưa! Để lại cho dạng người xuyên việt như mình, như thế xem ra Thuần Dương Đạo Tôn thực sự là một người tốt a, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Thánh Thượng Đại Càn tùy ý bịa đặt còn không cho chỗ tốt.
Ý niệm tới đây, hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên nóng bỏng mà nhìn thân ảnh đen nhánh.
"Như vậy bảo khố này là của ta?"
"Không sai!"
Bản thần chỉ cần thi triển một cái kế nhỏ liền có thể làm cho tên ngớ ngẩn này ngoan ngoãn nghe lời!
Thân ảnh đen nhánh vừa nghĩ thầm ở trong lòng, vừa tiếp tục duy trì phương thức nói chuyện máy móc: "Nhưng đây là bảo khố do Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại cho hậu bối đệ tử, cho nên chỉ có truyền nhân dòng chính của Thuần Dương Đạo Tôn mới có thể mở ra bảo khố, bằng không thì coi như là cường giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng không có khả năng lấy được bảo vật."
"Truyền nhân dòng chính?" Trần Khuynh Địch ngẩn người, chợt bật cười lớn.
Bản thân ta chính là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, lại là người xuyên việt giống như Thuần Dương Đạo Tôn, phóng nhãn ra toàn thiên hạ trừ ta ra, còn có ai xứng với cái danh xưng truyền nhân dòng chính của Thuần Dương Đạo Tôn này?
"Ngoài ta ra thì còn có ai!"

Chương 549: Bảo khố Thuần Dương

"Tốt!" Thân ảnh đen nhánh quát nhẹ một tiếng, chợt phơi bày chân tướng!
"Miễn là ngươi có thể vận chuyển Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại ngày xưa, lấy khí tức Thuần Dương kích hoạt bảo khố, liền có thể đạt được vô tận bí bảo mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại năm đó!"
Chỉ cần có thể để cho khí tức Thuần Dương tiếp xúc với phong ấn, bản thân ta liền có thể làm cho phong ấn triệt để tan rã! Bản thân ta liền đạt được sự tự do!
"Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công?" Sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên cứng ngắc, gằn từng chữ nói ra.
"Không sai!"
Thân ảnh đen nhánh không phát giác ra được sự quái dị ở trong giọng nói của Trần Khuynh Địch, vừa đè nén sự kích động khi sắp lấy được sự tự do, vừa tiếp tục bảo trì phương thức nói chuyện máy móc.
"Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công chính là tuyệt học chính thống nhất mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại ngày xưa, chỉ có thể chất dương tính mới có thể tu luyện, thể chất tốt nhất tự nhiên là Thuần Dương Chi Thể, mà ngươi thì là Cửu Dương Chi Thể, mặc dù yếu hơn một bậc, nhưng tiến hành tu luyện Đại Thuần Dương Công cũng có thể đạt tới cảnh giới cao thâm mà thường nhân không có cách nào sánh bằng.
"Cho nên không cần phải lo lắng, cứ thỏa thích thi triển Đại Thuần Dương Công đi a!"
Làm sao bây giờ, nếu như lúc này nói ra bản thân mình kỳ thật đã phế Đại Thuần Dương Công đi mà nói, cái bảo khố Thuần Dương này coi như sẽ vô duyên cùng với mình! Thiệt thòi như vậy là quá lớn!
Trần Khuynh Địch chau mày, hai mắt lấp lóe, ở dưới sự kích thích của bảo khố Thuần Dương, đầu óc của hắn đang vận chuyển điên cuồng vào cái thời khắc này.
Nói đến, Tương Tư sư muội giống như chính là Thuần Dương Chi Thể a?
Lúc trước ở Thành Thượng Kinh vào thời điểm Lạc Tương Tư đến tìm mình vào đêm khuya, đã từng nói qua nàng chính là Thuần Dương Chi Thể, lúc kia mình còn chưa kịp phản ứng, bất quá bây giờ nhớ lại, Thuần Dương Chi Thể không phải chính là thể chất tu luyện Đại Thuần Dương Công tốt nhất hay sao? So với Cửu Dương Chi Thể của mình còn cường hãn hơn rất nhiều.
Mà bây giờ mình đang tu luyện Vô Lượng Quang Minh Quyết, đã sớm

phế bỏ Đại Thuần Dương Công, không có khả năng lại phế bỏ Vô Lượng Quang Minh Quyết để trùng tu Đại Thuần Dương Công, bất quá mình vẫn nhớ nội dung của Đại Thuần Dương Công, vậy thì gọi Tương Tư sư muội đến đây, sau đó lại để Tương Tư sư muội tu luyện Đại Thuần Dương Công rồi mở bảo khố...chẳng phải là sẽ ổn hay sao?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức đề ra kế hoạch!
"Tiền bối?"
Thân ảnh đen nhánh nhìn Trần Khuynh Địch cúi đầu trầm tư, thần sắc không ngừng biến đổi, trong lòng cũng có một chút bồn chồn.
Lo lắng là mình có phải đã nhìn lầm người hay không, tên hậu bối Thuần Dương Cung này có khả năng không phải là đồ đần, trầm mặc lâu như vậy, sẽ không phải là đã nhìn ra thân phận của mình có gì sai rồi đó chứ?
"Kỳ thật ta vẫn chưa tu luyện Đại Thuần Dương Công đến nơi đến chốn, tiền bối cũng biết, ta là Cửu Dương Chi Thể, ở trên việc tu luyện Đại Thuần Dương Công là một mực không thuận lợi, cho nên cũng không có thời gian tu luyện nó, trái lại là đi tu luyện những thứ khác, khí tức Thuần Dương tu luyện ra chỉ sợ cũng không phải là rất thuần túy..."
Nói đến đây, Trần Khuynh Địch còn đặc biệt vận chuyển Vô Lượng Quang Minh Quyết, tách rời sinh mệnh lực ra khỏi cơ thể, hóa thành một vòng cương khí màu vàng thấu thể mà ra, mang theo vài phần ý cảnh Đại Thuần Dương Công, nhưng chỉ là dán ở bên ngoài, thấy một màn như vậy, lông mày của thân ảnh đen nhánh chính là nhíu một cái.
Tên hậu bối Thuần Dương Cung này quả nhiên là một kẻ ngớ ngẩn! Công pháp Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công cường hãn như vậy thế mà lại không chịu tu luyện thật tốt! Cửu Dương Chi Thể thì làm sao? Không biết là không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền hay sao? Thực sự là phế vật!
"Cho nên ngươi dự định làm như thế nào? Định từ bỏ bảo khố hay sao?"
"Không, không, không!" Trần Khuynh Địch vội vàng phất tay, sau đó có một chút lấy lòng nói ra: "Tiền bối cũng thấy đấy, khí tức Thuần Dương của tại hạ là không đủ thuần túy, có khả năng sẽ không mở bảo khố ra được, nhưng mà ở bên trong Thuần Dương Cung chúng ta còn có một vị đệ tử càng thêm lợi hại, chính là Thuần Dương Chi Thể, chỉ là còn chưa tu luyện Đại Thuần Dương Công."
"Nếu như tiền bối cho phép, để tại hạ tạm thời rời khỏi nơi đây, tại hạ sẽ lập tức mang nàng đến đây, để cho nàng tu luyện Đại Thuần Dương Công, sau đó mở ra bảo khố!"
Thân ảnh đen nhánh: "..."
Ngôn từ của Trần Khuynh Địch có thể nói là rất chân thành, cho dù

là thân ảnh đen nhánh cũng đều có một chút tin tưởng.
Nhưng vấn đề là...có trời mới biết sau khi thả ra ngươi có trở về hay không? !
Vạn nhất đây thật ra là do đối phương đã nhìn ra thân phận của mình, nói như vậy để khiến cho mình chủ quan, sau đó thoát khỏi miệng hổ? Nếu thật sự là như vậy, vậy mình coi như là sẽ bị một tên tiểu bối lừa gạt!
Bản thần giống như là loại ngớ ngẩn kia hay sao? Mặc kệ ngươi có nói chân thành như thế nào, ta cũng sẽ không để cho ngươi rời khỏi đây!
Ý niệm tới đây, thân ảnh đen nhánh liền cười lạnh ở trong lòng một tiếng, bất quá ở trong lòng của hắn cũng không khỏi nổi lên một tia lo âu, dù sao thì lời nói của Trần Khuynh Địch cũng rất có đạo lý, nếu khí tức Thuần Dương không thuần túy mà nói, nói không chừng sẽ không có cách nào dẫn động phong ấn, vậy thì mưu đồ của hắn chẳng phải sẽ thành công cốc hay sao?
Xem ra, nếu đã không thể để cho tên tiểu tử này rời đi, thì phải giải quyết vấn đề khí tức Thuần Dương không thuần túy, vậy thì nên làm cái gì?
Sau khi thân ảnh đen nhánh trầm tư một lát, liền đưa ra kết luận: Nếu như có thể khiến cho Cửu Dương Chi Thể của tên tiểu tử này thuế biến thành Thuần Dương Chi Thể, như vậy nói không chừng liền có thể nhất cử khiến cho khí tức Thuần Dương hoàn thành tiến hóa, trở thành khí tức Thuần Dương thuần túy!
Đây là ý nghĩ hoàn mỹ cỡ nào! Bản thần thật đúng là một thiên tài! Chỉ là vấn đề duy nhất của cái ý nghĩ này, chính là tinh hoa cần để tiến hóa thành Cửu Dương Chi Thể, cuối cùng còn phải lấy ra từ trên người của mình, chỉ sợ là lại phải tiêu hao hơn phân nửa lực lượng đã tích súc trong nhiều năm...
Bất quá cũng không sao, dù sao thì toà trận pháp này nếu không có sự cho phép của mình thì sẽ không mở ra, tên tiểu tử này cũng sẽ không lật bàn được, nếu như hắn không nghe lời, vậy mình liền để cho hắn sống quãng đời còn lại trong sự cô độc ở trong toà trận pháp này! Chỉ là một tên tiểu bối trẻ tuổi, sẽ không có cách nào tiếp nhận sự trui luyện của tuế nguyệt!
Sau khi nghĩ kỹ tất cả, thân ảnh đen nhánh liền lập tức hành động.
"Không sao."
"Dù sao ngươi cũng là người đã thông qua khảo nghiệm, Thuần Dương Đạo Tôn đã từng lưu lại chỉ thị, có thể tăng thể chất lên cho ngươi."
"Ấy? !" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt.
Còn có loại phúc lợi này? Thuần Dương Đạo Tôn quả nhiên là một người tốt a!

Chương 550: Áo Mễ Gia

Vừa dứt lời, thân ảnh đen nhánh chính là cắn răng một cái, bắt đầu câu thông với bản thể bị phong ấn ở trong trận pháp, thiêu đốt huyết nhục, hiến tế tinh hoa, hóa thành năng lượng sinh mệnh thuần túy lộ ra từ trong phong ấn, sau đó trực tiếp hóa thành một chùm sáng, rọi vào trán của Trần Khuynh Địch.

Thể Hồ Quán Đỉnh!

Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy toàn thân đều bị ánh sáng và nhiệt độ vô tận bao phủ, phảng phất như đưa thân thể vào bên trong mặt trời vậy, mỗi một sợi kinh mạch, mỗi một thanh xương cốt, mỗi một khối cơ bắp, vào thời khắc này đều đang hơi hơi chấn động, nhục thân Kim Đan đã đến cực hạn, vào thời khắc này vậy mà phát sinh biến hóa lần thứ hai.

Chỉ liếc mắt nhìn tới, liền có thể nhìn thấy Trần Khuynh Địch lúc này dĩ nhiên đã mất đi hình thể, thay vào đó thì là một đoàn quang mang màu vàng, không ngừng phát ra ánh sáng và nhiệt độ vô tận ra chung quanh, ngay tiếp theo toàn bộ không gian trận pháp đều phảng phất như bị đốt vậy, phản chiếu ra một mảnh thiên địa màu đỏ.

"Thuần Dương Chi Thể..." Thân ảnh đen nhánh cắn răng, đối với loại thể chất này thật sự là căm thù đến tận xương tuỷ.

Dù sao thì đây cũng chính là thể chất Chí Tôn ngày xưa, Thuần Dương Đạo Tôn mạnh mẽ như vậy có nhiều hơn một nửa phải quy công cho loại thể chất này, hơn nữa loại thể chất này tuân theo lực lượng thiên địa chí dương, ở bên trên phương diện đối kháng với Tam Vị Chân Hỏa có hiệu quả không giống như bình thường, đủ khiến cho vô số Võ Đạo Tông Sư hâm mộ đến đỏ mắt.

Bất quá không sao! Dù sao thì mình cũng không có dự định buông tha cho cỗ thân thể này, chờ đến khi mình đột phá phong ấn, liền trực tiếp đoạt xá cỗ thân thể này! Đến lúc đó Thuần Dương Chi Thể không phải là của ta hay sao? Cứ coi như đầu tư là được rồi!

Nghĩ tới đây, tâm tình mơ hồ có một chút bực bội của thân ảnh đen nhánh liền lập tức trở nên sáng sủa.

"Tốt rồi! Nếu như cũng đã là Thuần Dương Chi Thể, vậy liền vận dụng khí tức Thuần Dương mở phong ấn ra đi a."

"Ách..." Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt xấu hổ, hắn không ngờ được bản thân trước đó vì mặt mũi phải nói dối một lần, nói là khí tức Thuần Dương của bản thân không thuần tuý, đã tạo thành hiểu lầm lớn như vậy, kỳ thật là vấn đề của hắn căn bản không nằm ở trên Thuần Dương Chi Thể, mà là khác nhau về bản chất, bất kể như thế nào cũng không luyện ra được khí tức Thuần Dương thuần tuý...

Không có cách nào, chuyện cho tới bây giờ thì đành phải thẳng thắn,

bất quá vị tiền bối này nhìn qua có vẻ rất dễ nói chuyện, hẳn là sẽ không ngại a?
Thế là Trần Khuynh Địch giang tay ra.
"Xin lỗi a, tiền bối."
"Kỳ thật ta đã sớm phế bỏ Đại Thuần Dương Công đi."
"Bằng không thì ngài hãy để ta rời khỏi đây, mang sư muội của ta vào? Ta cam đoan là nàng cũng có thể tu thành Đại Thuần Dương Công!"
Thân ảnh đen nhánh: "? ??"

Nếu như dùng một câu để hình dung Tà Thần Áo Mễ Gia mà nói, vậy thì chỉ có một câu: "Tắm máu tám kiếp!"
Thân làm một vị Tà Thần thiên ngoại chuyên nghiệp, Áo Mễ Gia vẫn một mực tận sức xâm lược các thế giới, hưởng thụ sự tuyệt vọng giãy dụa của nguyên một đám sinh linh hoạt bát ở trước mặt mình, sau đó chết đi, có thể nói là mục tiêu cả đời của Tà Thần Giới, mà một kẻ như hắn, tự nhiên là không thể nào dừng lại bước chân xâm lược.
Thế là ở trong một đêm trăng thanh gió mát, hắn phát hiện ra một cái thông đạo không gian hoàn toàn mới, có thể đi đến một cái thế giới hoàn toàn mới.
Thân làm một vị Tà Thần, sau khi phát hiện ra một cái thông đạo như vậy, nếu như không đi qua hảo hảo xâm lược một phen, cho cái thế giới kia biết sự vĩ đại cùng với khủng bố của Tà Thần, đó nhất định chính là Tà Thần không hợp cách, chính là ở bên trên đại hội bình chọn mười đại Tà Thần ưu tú hàng năm sẽ bị xem như là tài liệu mặt trái để điểm danh phê bình, cho nên Áo Mễ Gia liền không có một chút do dự mà vọt vào thông đạo.
"Ha ha ha ha!"
"Những sinh vật bản thổ vô tri mà ngu xuẩn, hãy thần phục ở dưới chân của bản thần vĩ đại a!"
"Ngươi là ai?"
"Ồ! ?!"
Áo Mễ Gia mới vừa bước vào cái thế giới kỳ quái này còn chưa đứng vững bước chân, chỉ mới nói được một câu hùng hồn, liền bị giọng nói ở bên cạnh truyền tới làm cho sợ hết hồn.
Vốn dĩ là hắn đã nghĩ kỹ phương án xâm lược lần này.
Vào trước kia, khi đối mặt với những sinh vật bản thổ đáng thương, Áo Mễ Gia đại nhân vĩ đại cho tới bây giờ đều là dùng thực lực quét ngang qua, mà trên thực tế cho tới bây giờ hắn còn chưa phát hiện ra thế giới có thể chống lại hắn, bởi vậy hắn cũng đã được chọn làm Tà Thần kiệt xuất trong 120 lần liên tục.
Nhưng mà làm nhiều loại chuyện quét ngang này cũng sẽ gây ra sự nhàm chán.

Cho nên lần này Áo Mễ Gia đại nhân hiếm khi nổi lên lòng trắc ẩn, dự định đổi một cái phương thức khác, dùng mưu lược của bản thân để xâm lược thế giới, phương án cũng đã được nghĩ xong rồi, chính là ra tay từ quốc gia của cái thế giới này, sau đó xâm chiếm toàn bộ quốc gia từng bước một, sau đó mở rộng ra toàn thế giới, lấy thân phận quốc vương hoàn thành chinh phục thế giới.
Cuối cùng dựng lên bức tượng của bản thân, thành lập Áo Mễ Gia Thần Giáo, từ đó thu thập tín ngưỡng của một cái thế giới, coi cái thế giới này xem như là hậu hoa viên của bản thân, qua mỗi một đoạn thời gian sẽ đến thu hoạch một lần, thuận tiện âm thầm bồi dưỡng "tổ chức kháng chiến đã phát hiện ra chân tướng", dùng sự tuyệt vọng của bọn họ để thoả mãn bản thân a!
Tà ác! Thật sự là quá tà ác!
Chỉ tiếc là không đợi Áo Mễ Gia áp dụng ý nghĩ, thế mà đã có một kẻ đáng thương phát hiện ra sự tồn tại của hắn, chuyện này lập tức khiến cho Áo Mễ Gia cảm thấy rất là mất hứng.
"Cũng được, giết hắn sau đó chấp hành kế hoạch là được rồi."
Ý niệm tới đây, Áo Mễ Gia lúc này mới nhìn về phía kẻ đáng thương kia. Đó là một thanh niên bất quá chỉ có hai mươi mấy tuổi. Khí tức ở trên người không có gì khác biệt với người bình thường, lại quỷ dị đứng ở giữa không trung, ở trong ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo mấy phần kinh dị cùng với mừng rỡ.
Còn may là trước khi mình tiến vào đây đã phái mấy vị Tà Linh nắm vững ngôn ngữ phong tục của cái thế giới này, cho nên lời nói của bản thân cũng có thể khiến cho tên gia hoả này nghe hiểu, đã như vậy, liền nói cho hắn biết thân phận của mình, để cho hắn minh bạch "chân tướng", xem như là lãnh tụ tương lai của "Tổ chức kháng chiến" để bồi dưỡng a.
Đầu tiên dùng sự sợ hãi lưu lại cho đối phương ấn tượng khó phai mờ!
Áo Mễ Gia chậm rãi mở miệng, dung nhập tà lực của bản thân vào trong lời nói: "Ngươi..."
"Where are you from?"
Áo Mễ Gia: "? ??"
Tên tiểu tử này đang nói thứ quỷ gì thế? Vì sao ta ngay cả một chữ cũng đều nghe không hiểu, ngôn ngữ của cái thế giới này hắn không phải là cái này mới đúng a?

Chương 551: Sỉ nhục lớn nhất

"Ta còn tưởng rằng lại là một người xuyên việt đây?"
"Nguyên lai là không phải a."
Người xuyên việt? Đó là vật gì? Nghe danh tự dường như là có thể xuyên qua thế giới, chẳng lẽ là một cái chủng loại giống với Tà Thần nhất tộc vĩ đại chúng ta?
"Sinh vật bản thổ vô tri, xem ra ngươi còn chưa biết là đại họa đã lâm đầu a."
"Ha ha?"
"Bản thần tên là Áo Mễ Gia! Là Tà Thần vĩ đại đã sống qua vô tận tuế nguyệt, cực kì độc ác, chính là hoá thân của tà ác, vung cánh tay lên một cái liền có thể phá hủy thế giới, giơ tay nhấc chân liền có thể hái trăng bắt sao! Trải qua 120 cái thế giới mà vẫn vô địch, là nhân vật đáng sợ mà vô số người sợ hãi!"
"Bây giờ bản thần sắp xâm lược thế giới của các ngươi!"
"Hãy run rẩy vì sự xuất hiện của bản thần a!"
Vì tăng cường độ tin cậy, Áo Mễ Gia đặc biệt rót tà khí cường đại vào trong lời nói, trong lúc nói chuyện, cũng phô bày toàn bộ kinh lịch và sự đáng sợ của hắn, trước kia vào thời điểm hắn nói ra chuyện này, cơ hồ là không có ai không sợ, thậm chí là còn có người trực tiếp sụp đổ tiến hành tự sát.
Đây chính là ngôn ngữ ma tính của Tà Thần.
Tin rằng tên tiểu tử trước mắt này cũng không thể kiềm chế được sự sợ hãi a.
"Ồ."
Áo Mễ Gia: "? ??"
Tên tiểu tử này chẳng lẽ không có loại tâm tình sợ hãi hay sao?
"Nguyên lai loại vật Tà Thần thiên ngoại này thật sự tồn tại a, ta còn tưởng rằng đây chỉ là giả thiết của những tên phế vật thời đại Thượng Cổ kia tự mình kiếm chuyện vui đùa đây, thật sự là quá tốt."
"Quá tốt?"
Trong cái chớp nhoáng này, trong nội tâm của Áo Mễ Gia bùng lên một ngọn lửa giận, thế mà lại dám xem thường bản thần như thế! Giết hắn! Áo Mễ Gia tiến hành động thủ.
"Đi chết đi! Sinh vật bản thổ vô tri!"
"Hừ!"
Sau đó Áo Mễ Gia liền thể nghiệm được ác mộng lớn nhất từ khi sinh ra.
Kịch chiến ròng rã ba ngày ba đêm, Áo Mễ Gia không thể không thừa nhận tên tiểu tử tự xưng là "Thuần Dương" này là sinh vật bản thổ mạnh nhất hắn gặp được từ trong vô số tuế nguyệt đến nay, cuối

cùng Áo Mễ Gia vẫn đã bị đánh bại, sau đó bị đối phương bắt lại và nghiên cứu trong ròng rã nửa năm, phương hướng nghiên cứu bao gồm mấy chục cái lĩnh vực.
Khả năng sinh sôi của Tà Thần cùng với động vật, thịt của Tà Thần có tác dụng gì đối với nhục thân võ giả, tinh thần lực của Tà Thần và tinh thần lực của nhân loại có gì khác biệt, chênh lệch nguyên bản giữa Tà Thần cùng với nhân loại, nguyên nhân Tà Thần xuyên qua thế giới, cấy ghép khí quan Tà Thần có thể kéo dài tuổi thọ hay không…
Dạng thí nghiệm như vậy kéo dài trong trọn vẹn nửa năm.
Đây quả thực là sỉ nhục lớn nhất cả đời của Áo Mễ Gia!
Từ đó về sau, Áo Mễ Gia liền mất đi giá trị nghiên cứu, tức thì bị đối phương trực tiếp trấn áp ở bên trong một toà trận pháp quỷ dị, trấn áp trong trọn vẹn gần vạn năm, nhưng Áo Mễ Gia vẫn một mực đều không có từ bỏ! Bởi vì trải qua thời gian lâu như vậy, hắn cũng đã phát hiện ra nhược điểm của Thuần Dương Đạo Tôn.
Đó chính là tuổi thọ! Mặc dù không biết vì sao đối phương lại mạnh đến đáng sợ, nhưng tuổi thọ của đối phương lại ít đến thương cảm, còn không bằng số lẻ trong mấy chục vạn năm của bản thân hắn, cho nên Áo Mễ Gia vẫn một mực chờ đợi, chờ đợi Thuần Dương Đạo Tôn chết đi, chờ đợi đến ngày bản thân lật bàn, mà rốt cục sau khi Trần Khuynh Địch đi đến…
Hắn đã chờ được! Địch nhân đáng sợ ngày xưa đã không còn, hắn rốt cục đã có thể phá phong ấn mà ra, xâm lược thế giới một lần nữa, chấp hành kế hoạch vạn năm trước! Mà lần này không có Thuần Dương Đạo Tôn, cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được hắn! Áo Mễ Gia hắn nhất định sẽ hủy diệt thế giới! Đến lúc đó nhất định phải móc mộ phần của Thuần Dương Đạo Tôn ra, hung hăng quất roi một trăm lần! Lúc trước lại dám thảo luận việc sinh sôi của động vật với Áo Mễ Gia vĩ đại...hơn nữa còn là hai chiều!
Mà vào thời điểm ở trong lòng của Áo Mễ Gia tràn đầy kích động, không ngừng tưởng tượng ở trong đầu sau khi thoát khỏi phong ấn phải làm như thế nào để tra tấn hậu nhân của Thuần Dương Đạo Tôn, làm sao để quất roi thi thể của Thuần Dương Đạo Tôn, làm sao để hủy diệt thế giới, hắn lại nghe được từ trong miệng của Trần Khuynh Địch:
"Thật xin lỗi a, tiền bối."
"Kỳ thật ta đã sớm phế bỏ Đại Thuần Dương Công đi.‘’
"..."
Trong cái chớp nhoáng này, Áo Mễ Gia chỉ cảm thấy thiên địa khuynh đảo, cả người đều rơi vào ngây ngốc.
Sau đó.
"A."
Trần Khuynh Địch: "? ??"

"A a, a a a, a a a a ha ha ha, ha ha ha ha!"
Áo Mễ Gia nổ tung.
"Tiền bối?" Nhìn Áo Mễ Gia hung hăng cười như điên, Trần Khuynh Địch cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm.
Nhưng cùng lúc, hắn cũng bắt đầu vận chuyển cương khí trong thể nội, cảnh giác nhìn vị tiền bối hảo tâm này, dù sao thì hắn cũng không phải là đồ ngốc, một trận cười như điên này của Áo Mễ Gia cho dù là một kẻ ngốc cũng có thể phát hiện ra điểm không đúng, sau đó sẽ liên hệ đến hành vi Áo Mễ Gia hi vọng bản thân hắn dùng khí tức Thuần Dương tiếp xúc với tấm bia..
Trần Khuynh Địch âm thầm chửi mắng Mặc Môn ở trong lòng.
Đám cẩu tặc kia nói cái gì mà ma đầu Thuần Dương Đạo Tôn trấn áp năm đó khẳng định đã chết già rồi, kết quả toàn bộ đều là lừa dối, nói không chừng toà trận pháp này chính là do ma đầu làm ra!
"Ha ha." Chậm rãi ngẩng đầu, Áo Mễ Gia ngưng cười, lạnh lùng nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Chuyện cho tới bây giờ hắn đã không còn muốn che giấu!
"Tiểu tử, bản thần cho ngươi một cơ hội, phế bỏ võ công, trùng tu Đại Thuần Dương Công."
"Nếu như bản thần đột phá phong ấn, sau khi nắm vững cái thế giới này, ngươi chính là vua của thế giới mà bản thần khâm định."
"Mà nếu như ngươi không làm…"
Nói đến đây, thanh âm của Áo Mễ Gia càng ngày càng trở nên lạnh lẽo, sát khí kinh khủng tràn ngập ở bên trong toàn bộ không gian trận pháp, cơ hồ là khiến cho máu tươi ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch đông cứng: "Bản thần mặc dù sẽ không giết ngươi, nhưng không có sự cho phép của bản thần, ngươi cũng sẽ không có cách nào rời khỏi không gian trận pháp, chỉ có thể sống quãng đời còn lại trong sự cô độc ở nơi này."
"Hãy tin bản thần, ngươi sẽ không ngờ được sự khủng bố của loại cuộc sống này."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, nói: "Không phải chỉ là phế bỏ võ công, sau đó trùng tu Đại Thuần Dương Công hay sao, không có vấn đề!"
"Ấy? ??" Áo Mễ Gia trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vẻ mặt sảng khoái của Trần Khuynh Địch, mất nửa ngày cũng không phản ứng kịp.
Cái này cũng quá trực tiếp a.
Chẳng lẽ là ở đây có ai? !
Ý niệm tới đây, Áo Mễ Gia lập tức càng trở nên lạnh lùng, chợt mở miệng nói: "Tốt, ngươi hãy phế bỏ môn võ công quỷ dị kia ở ngay trước mặt của bản thần, trùng tu Đại Thuần Dương Công a."
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt kích động nhìn Áo Mễ Gia, hỏi: "Bất quá Tà Thần đại nhân, ngài xác định là sau khi đi ra, sẽ khiến cho ta trở nên mạnh hơn nay sao?‘’

Chương 552: Bản tôn là Thuần Dương

Không phải là ta thổi phồng, ta đã có tu vi Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, nếu như phế bỏ cương khí, cũng chỉ còn lại có tu vi nhục thân cùng với tu vi nguyên thần..."
"Ta cũng muốn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan..."
Nhìn vẻ mặt chờ mong mà nhìn mình của Trần Khuynh Địch, Áo Mễ Gia lại bỗng nhiên cười một tiếng.
Nói thật, vừa rồi Trần Khuynh Địch đáp ứng một cách sảng khoái như vậy, còn khiến cho hắn sinh ra một chút nghi ngờ, nhưng lời này vừa ra, sự nghi ngờ ở trong lòng của Áo Mễ Gia trái lại còn buông xuống một chút, bởi vì lý do của Trần Khuynh Địch là rất dồi dào.
Hỏa Luyện Kim Đan! Chờ đợi ở cái thế giới này trên vạn năm, Áo Mễ Gia tự nhiên là rõ ràng cái cảnh giới này, cũng biết nếu muốn đạt đến cái cảnh giới này, nhất định phải kinh lịch kiếp nạn thiên địa, cũng chính là cái gọi là Tam Vị Chân Hỏa, mà phần lớn Võ Đạo Tông Sư, ở trước mặt của Tam Vị Chân Hỏa cũng chỉ là gà đất chó sành mà thôi.
Cho dù là có Thuần Dương Chi Thể, có tu vi Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, cũng không có khả năng 100% thông qua cái cửa ải này. Bất quá…
"Ha ha ha ha." Áo Mễ Gia cười như điên nói: "Cái gọi là Tam Vị Chân Hỏa đối với những sinh vật bản thổ ngu ngốc như các ngươi mà nói là rất đáng sợ, nhưng mà ở trong mắt của bản thần chẳng qua cũng chỉ là một cái kiếp nạn nhỏ mà thôi."
"Ngươi thật sự cho rằng Tam Muội Chân Hỏa chính là kiếp nạn thiên địa hay sao? Đó bất quá chỉ là màn dạo đầu mà thôi, kiếp nạn thiên địa chân chính còn muốn đáng sợ hơn nhiều so với Tam Vị Chân Hỏa, bất quá bản hầu cũng có thể nói rõ ràng chuyện này cho ngươi, nếu như ngươi giúp bản thần rời khỏi đây, trợ giúp bản thần khôi phục đến trạng thái đỉnh phong."
"Ở trong vòng mười năm, bản thần liền giúp ngươi đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan!"
Áo Mễ Gia hơi ngửa đầu, lộ ra bộ dáng vô cùng cao ngạo, trên thực tế phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, nếu có người nói có thể khiến người ta 100% đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, như vậy thì các Võ Đạo Tông Sư ở bên trong thiên hạ, 99% chỉ sợ đều sẽ triệt để trở nên điên cuồng, cho dù là lựa chọn bán rẻ linh hồn cũng sẽ không tiếc, vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền lộ ra biểu lộ mừng như điên.
"Được!"
"Vậy thì ta sẽ phế bỏ một thân cương khí này!"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái thật mạnh, sau đó không nói hai lời liền trực tiếp đấm một cú về phía đan điền của bản thân, nhìn

thấy hành động tàn nhẫn như vậy ngay cả Áo Mễ Gia cũng đều có một chút chấn kinh, mà khí tức nguyên bản ở trên người của Trần Khuynh Địch rất là tương tự cùng với khí tức Thuần Dương cũng tiêu tán theo, chỉ còn lại một thân khí huyết cùng với nguyên thần.
Thế mà thực sự nghe lời như vậy a?
Đều đã làm đến nước này, Áo Mễ Gia thật đúng là cảm thấy sau khi thoát ra có thể tha cho tên tiểu tử này một mạng, không bằng nói là trái lại sẽ lợi dụng đệ tử Thuần Dương Cung để tiêu diệt Thuần Dương Cung, thậm chí là quất thi thể của Thuần Dương Đạo Tôn, cũng có thể để cho tên tiểu tử này làm.
Liền quyết định như vậy!
Sau khi nghĩ tới đây, thần sắc của Áo Mễ Gia lập tức trở nên hòa hoãn: "Rất tốt, lời hứa của bản thần từ trước đến nay đều là ngàn vàng, nếu đã đáp ứng thì sẽ tuyệt đối không đổi ý, ngươi tốt nhất hãy tu luyện Đại Thuần Dương Công cho thật tốt a, lấy thiên phú của ngươi, ở trong 15 phút đồng hồ hẳn là cũng đủ để luyện ra một tia khí tức Thuần Dương."
"Vâng! Tà Thần đại nhân!" Trần Khuynh Địch trực tiếp xếp bằng ngồi ở dưới đất, bày ra bộ dáng tu luyện, sau đó cười chế nhạo ở trong lòng.
Sau khi tạm thời ổn định Áo Mễ Gia, Trần Khuynh Địch liền lập tức biết được đối phương không nhìn ra nhục thân Kim Đan của bản thân, trên thực tế toàn bộ nhục thân của Trần Khuynh Địch bây giờ chính là một khỏa Kim Đan, có phá đan điền hay không căn bản là cũng không sao cả.
Về phần khí tức Thuần Dương, đây vốn chính là do hắn đặc biệt tách ra từ trong cơ thể, phế liền phế, không quan trọng!
Hồi tưởng lại kỹ năng diễn xuất tuyệt vời, biểu cảm chân thành cùng với hành vi quyết đoán vừa rồi, thật sự là quá hoàn mỹ! Trần Khuynh Địch ta quả nhiên là trí kế vô song! Nếu đã tạm thời ổn định được đối phương, vậy thì kế tiếp chỉ cần dùng đại não thông tuệ của bản thân để suy nghĩ ra một cái phương pháp hữu hiệu để thoát ly hiểm cảnh trước mắt là được.
Vận chuyển đi a! Đầu óc của ta!
Mười phút đồng hồ trôi qua, không nghĩ ra được!
Gặp quỷ, nếu muốn rời khỏi nơi này cũng chỉ có làm cho đối phương chủ động mở không gian trận pháp ra để cho ta rời đi, mà muốn làm cho đối phương chủ động mở không gian trận pháp ra, bản thân nhất định phải thả hắn ra, nhưng mấu chốt là ta căn bản không thể làm như vậy a! Cũng không thể thực sự phế bỏ một thân tu vi này a!
Đây hoàn toàn là một cái ngõ cụt! Tuyệt đối không phải là do nguyên nhân Trần Khuynh Địch ta ngu ngốc!
Xong đời rồi! Chỉ còn lại có năm phút đồng hồ, phải làm sao bây giờ? Bằng không thì dứt khoát liều mạng cùng với tên ma đầu này?

Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức thì có một loại xúc động rục rịch, bất quá không đợi hắn bắt đầu chuẩn bị…
"Chớ quấy rầy, không thấy ta đang suy nghĩ hay sao?"
"??? !" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên mở hai mắt ra, ngạc nhiên nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới, mà làm cho hắn kinh ngạc là, lúc này toàn bộ không gian trận pháp thế mà đều rơi vào bên trong một mảnh màu trắng đen quỷ dị, Áo Mễ Gia ở giữa không trung càng là lộ ra biểu lộ đình trệ, cũng không nhúc nhích, quả thực giống như là…
"Thời gian ngừng lại?"
"Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi." Thanh âm vang lên trước đó truyền đến lần thứ hai.
Trần Khuynh Địch muốn quay người, nhưng khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, ngay cả thân thể của hắn lúc này cũng đều trở nên cứng ngắc, nhục thân Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong thậm chí là không thể động đậy được một ngón tay, phảng phất như là có vô số tòa núi lớn ép ở trên người hắn vậy.
"Chỉ là khiến cho tốc độ suy nghĩ của ngươi tăng nhanh mà thôi, ta nếu như có thể làm được loại đại chiêu thời gian ngừng lại này mà nói, năm đó ta đã sớm trường sinh bất lão."
Một đạo thân ảnh thẳng tắp rơi xuống của trước mặt của Trần Khuynh Địch, là một thanh niên có tướng mạo phổ thông, không phải là rất đẹp trai.
"Ngươi là..." Không mở miệng được, Trần Khuynh Địch chỉ có thể nghĩ nghĩ ở trong lòng.
Nhưng đối phương lại phảng phất như nghe được vậy, mỉm cười nói: "Bản tôn là Thuần Dương."
Thuần Dương Đạo Tôn, một nam nhân có thể xưng là truyền kỳ, bằng vào sức mạnh của một người tạo dựng lên một cái thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung, nắm giữ tu vi Võ Lâm Chí Tôn đã từng vô địch thiên hạ, cho dù là hai mạch Đạo, Phật, hoàng triều nhân gian, cũng đều là vừa kính vừa sợ đối với hắn.
Các thánh địa võ đạo khác, vô luận là ba mạch Đạo, Phật, Ma, hay là Đao Kiếm nhị tông, lại hoặc là Vô Sinh Đạo, Mặc Môn, Tiên Cung, đều là trải qua sự ma luyện trong vô số tuế nguyệt, lúc này mới hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*) trở thành thánh địa võ đạo, thanh danh của bọn hắn là được tạo nên thông qua nhiều đời cường giả.

Chương 553: Học sinh cấp hai

Nhưng mà Thuần Dương Cung lại khác biệt.
Cùng so sánh với các thánh địa võ đạo khác, Thuần Dương Cung chính là nhà giàu mới nổi tiêu chuẩn. Không nói đến ba mạch Đạo, Phật, Ma, bọn hắn chính là đạo thống được lưu truyền từ thời đại Thượng Cổ, có nội tình thâm hậu, Vô Sinh Đạo cũng là một bộ phận chia ra từ Đạo Môn, Đao Kiếm nhị tông thì được sáng lập vào thời điểm thời đại Thượng Cổ vừa mới kết thúc, hơn nữa còn một mực kéo dài cho đến nay, Mặc Môn có Cơ Quan Thành càng là cơ hồ đứng ở thế bất bại.
Tắc Hạ Học Cung dựa vào hoàng triều nhân gian, cũng đều là trường thịnh không suy.
Chỉ có Thuần Dương Cung, sở dĩ trở thành thánh địa võ đạo, thuần túy là bởi vì Thuần Dương Đạo Tôn năm đó quá cường hãn, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, uy thế so với Thánh Thượng Đại Càn bây giờ còn phải mạnh hơn không ít, tối thiểu là Thánh Thượng Đại Càn vẫn còn kiêng kị thực lực của giới tông phái, mà Thuần Dương Đạo Tôn năm đó lại là quét ngang thiên hạ, đệ nhị cường giả trong thiên hạ vào ngay lúc đó thậm chí còn không thể ngăn được một chiêu của hắn, hai người hoàn toàn là không ở cùng một cái cấp độ.
Đối với chuyện này Thuần Dương Đạo Tôn còn đặc biệt cảm khái qua: "Bản tôn mặc dù là thiên hạ đệ nhất, nhưng cũng không có nghĩa là bản tôn chỉ có thực lực đệ nhất thiên hạ, mà là thành tựu cao nhất ở cái phương thế giới này, bất quá cũng chỉ là thiên hạ đệ nhất mà thôi."
Đó là một câu nói trang bức cỡ nào!
Sau khi Thuần Dương Đạo Tôn nói ra lời này, cơ hồ là đã bị tất cả các cường giả tối đỉnh ở cái thời đại kia vây công, sau đó đám cường giả tối đỉnh kia liền bị Thuần Dương Đạo Tôn dùng một quyền đánh cho tan tác, toàn bộ đều chịu phục, mà địa vị thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung cũng chính là được đặt vững sau một trận chiến đó.
Mà lúc này, vị nam nhân truyền kỳ này đang đứng ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, hắn phải đáp lại như thế nào? Hắn trầm mặc trong chốc lát, liền mở miệng hỏi: "Where are you from?"
Thuần Dương Đạo Tôn: "? ??"
Trần Khuynh Địch phát thệ, đây là hắn lần đầu tiên hắn nhìn thấy sắc mặt biến hoá nhanh chóng như vậy ở trên mặt của một người, từ không rõ ràng cho lắm đến hết sức kinh ngạc, từ hết sức kinh ngạc đến không dám tin, từ không dám tin đến vạn phần kinh hỉ, từ vạn phần kinh hỉ lại đến bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng giống như là

ngừng lại ở trên sự cảm động gặp được đồng hương.
"Thiên Vương Cái Địa Hổ?"
"Bảo Tháp Trấn Sông Yêu!"
"Có một không hai!
"..."
Trần Khuynh Địch ngơ ngác nhìn vẻ mặt mong đợi của Thuần Dương Đạo Tôn, đột nhiên cứng đờ, câu tiếp theo "có một không hai" là cái đồ chơi gì? Trần Khuynh Địch chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì sao lúc trước lại không học hành cho tốt như lúc này.
"Ồ?" Thấy Trần Khuynh Địch không lập tức trả lời, Thuần Dương Đạo Tôn lại sững sờ, chờ mở miệng dò xét: "Phương pháp chứng minh định lý thặng dư?"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Có thuộc bảng tuần hoàn các nguyên tố hóa học không?"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Vật lý thì sao, ba đại định luật Newton đơn giản như vậy hẳn là sẽ biết chứ?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Cuối cùng, Thuần Dương Đạo Tôn rốt cục cũng lộ ra biểu lộ lý giải.
"Tiểu đệ đệ, vào trước khi ngươi xuyên việt hẳn còn là học sinh cấp hai a, thực sự là đã làm khó dễ ngươi, ăn nhiều đau khổ như vậy..."
Trần Khuynh Địch: "..."
Khốn kiếp! Vào trước khi lão tử xuyên việt đã tốt nghiệp đại học nhiều năm!
Vừa chuyển động ý nghĩ, Trần Khuynh Địch lập tức phản ứng lại: Đáng chết, làm sao lại quên mất, Thuần Dương Đạo Tôn là một kẻ mọt sách a! Nếu không thì cũng sẽ không làm ra quyển [Tóm tắt kiến thức chạy nước rút ba trăm ngày của Tông Sư] kia.
Trần Khuynh Địch đang định mắng to đột nhiên dừng lại, đối phương giống như là nghe được suy nghĩ của mình a?
Nhìn Thuần Dương Đạo Tôn một chút, thấy đối phương vẫn lộ ra khuôn mặt thương hại như cũ, Trần Khuynh Địch thử mắng đối phương hai câu ở trong lòng, đối phương cũng không phản ứng một chút nào, nói như vậy đối phương hẳn không phải là có thể nghe được tất cả tiếng lòng của bản thân, nói một cách khác...
Một giây sau, Trần Khuynh Địch sau khi nghĩ thông suốt tất cả lập tức lộ ra dáng vẻ đáng thương, trên hai mắt chảy ra nước mắt.
"Thuần Dương ca ca..."
Vốn muốn giả bộ nai tơ để lừa gạt đối phương, kết quả vừa mới nói ra hai chữ ca ca hắn liền cảm thấy muốn ói, sau một tràng thao tác làm màu, Trần Khuynh Địch cũng coi như là đã ổn định tâm thần, đè xuống kích động khi nhìn thấy người xuyên việt thứ hai.
Mà ở một bên khác, Thuần Dương Đạo Tôn dường như cũng đã hồi phục thần trí.

"Suýt nữa đã quên mất chính sự, thời gian là có hạn, ta không thể lãng phí thời gian."
"Đầu tiên, có thể nhìn thấy ta, đã nói rằng là ngươi cũng đã nhìn thấy vị Tà Thần thiên ngoại bị trấn áp kia, tên kia kỳ thật là còn có tác dụng khác, cũng là thí luyện mà ta chuẩn bị cho hậu bối Thuần Dương Cung, không ngờ được thế mà lại bị ngươi gặp, bất quá vừa vặn, ngươi cứ tiêu diệt hắn là được rồi."
"Để ta tiêu diệt? Ngài xác định?"
Trần Khuynh Địch cũng không quên, vị Tà Thần thiên ngoại này cùng với vị Tà Thần thiên ngoại mà hắn gặp được ở Tây Cương Đạo kia cũng không giống. Bất kể là uy thế hay là khí tức, đều muốn viễn siêu kẻ trước.
"Yên tâm, ta đương nhiên sẽ không để cho ngươi đi liều mạng với đối phương một cách vô duyên vô cớ." Thuần Dương Đạo Tôn mỉm cười nói: "Vị trí phong ấn của vị Tà Thần thiên ngoại kia kỳ thật cũng là át chủ bài lớn nhất mà ta lưu lại cho Thuần Dương Cung, tiếp theo ta sẽ dẫn ngươi đi gặp hắn."
Nói đến đây, trên mặt của Thuần Dương Đạo Tôn cũng lộ ra thần sắc kiêu ngạo.
"Nói thật, từ lúc ta xuyên qua vẫn luôn thiết kế, thẳng đến khi tu vi đại thành mới chính thức chế tạo xong món đồ kia, dùng tinh hoa của Tà Thần thiên ngoại uẩn dưỡng vạn năm, hiện tại hắn là đã chân chính đạt tới đỉnh phong, nếu đúng như những gì ta dự đoán, món đồ kia đã đầy đủ giúp ngươi tiêu diệt vị Tà Thần kia."
"Kiện trấn cung chi bảo thứ hai của Thuần Dương Cung!"
Thuần Dương Đạo Tôn quát nhẹ một tiếng, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy một cỗ đại lực rơi vào nhục thân của bản thân, sinh mệnh lực tự chủ chuyển hóa trong toàn thân vào thời khắc này, thế mà trực tiếp hóa thành lực lượng Nguyên Thần thuần túy nhất, hóa thành một bóng người màu vàng óng bị Thuần Dương Đạo Tôn rút ra từ bên trong nhục thân.
"Chà, quả nhiên là đi trên con đường nhục thân Kim Đan, xem ra là ngươi đã thông qua bí cảnh Thuần Dương."
"Đi theo ta."
Thuần Dương Đạo Tôn lôi kéo hóa thân nguyên thần của Trần Khuynh Địch trực tiếp chìm xuống, thế mà rơi vào không gian trận pháp trong lòng đất, sau khi quay cuồng một trận, Trần Khuynh Địch liền đi đến một không gian hoàn toàn mới, hắc vụ đầy trời tràn đầy ở trong không gian, nhưng ở trong hắc vụ lại có một chút ánh vàng.
Tới gần xem xét, đó là một cỗ khôi lỗi đỉnh thiên lập địa, to lớn giống như như núi cao. Khôi lỗi hiện ra dáng vẻ hình người, vật liệu thì là kim loại xanh trắng đỏ xen nhau kỳ dị, phía trên được khắc đủ loại phù văn, phù văn lại liên kết thành nguyên một đám trận pháp cường đại, mà ở ngực khôi lỗi, thì là một cái không gian trống dường như là

dùng để thao tác.

Chương 554: Đô Thiên Tọa

Từ loại kết cấu này mà nói…
Trần Khuynh Địch quay đầu nhìn về phía vẻ mặt đắc ý của Thuần Dương Đạo Tôn.
"Khụ khụ."
"Thế nào? Bản tôn có cường hãn hay không?"
"Ngài làm sao lại tạo ra cái đồ chơi này a?"
Trần Khuynh Địch kinh động như gặp người nhà trời, ở trong ánh mắt nhìn Thuần Dương Đạo Tôn quả thực giống như là nhìn đại tiền bối xuyên việt, mà Thuần Dương Đạo Tôn cũng hơi ngửa đầu, ở trên khuôn mặt lộ ra sự kiêu ngạo cùng với tự hào.
"Thủ đoạn thông thiên triệt địa của bản tôn há lại là ngươi có thể tưởng tượng?"
"Nhớ năm đó, bản tôn luyện hóa một tòa khoáng mạch Như Ý Thần Thiết duy nhất trong thiên địa, đặt nó vào bên trong trận pháp, dùng sức mạnh của Tà thần không ngừng mài giũa, lưu lại ở đây một sợi thần thức để cam đoan thành phẩm sau cùng sẽ không sai lệch với bản thiết kế lúc trước, đây là một công trình không biết to lớn cỡ nào a.”
"Năm đó ngươi hẳn là cũng đã từng lắp ghép mô hình chứ?"
"Ách." Sắc mặt của Trần Khuynh Địch cứng đờ, lập tức nhớ tới mô hình mua được ở kiếp trước, kết quả là ghép ba ngày ghép ra một cái kết cục bi thảm, trong ánh mắt nhìn về phía Thuần Dương Đạo Tôn cũng càng trở nên sùng bái.
"Nói như vậy, ngài đã..."
"Không sai!" Thuần Dương Đạo Tôn dựng thẳng ngón trỏ lên, nói: "Ta đã ghép nó trong trọn vẹn một vạn năm!"
Có thể đây chính là tình yêu a.
Trần Khuynh Địch rất tán thành gật gật đầu, chợt mở miệng nói: "Ngài dự định gọi thứ này là gì? Đừng nói cho ta là ngài sẽ trực tiếp gọi nguyên danh a."
"Ừm, liên quan tới điểm này ta cũng đã nghiêm túc suy nghĩ qua."
Thuần Dương Đạo Tôn nghiêm túc gật gật đầu, nói: "Đây là con rối hình người siêu lớn trong vô số năm tại đại thế giới Trung Thổ kể từ thời đại viễn cổ cho đến nay, trải qua thời đại Thượng Cổ, cho tới cái niên đại bây giờ, trải qua vô số năm mới xuất hiện, có thể nói là tượng trưng cho ánh rạng đông của cơ quan học, là con rối hình người đầu tiên. Vì vậy, tốt hơn hết hãy gọi nó là cỗ máy đầu tiên."
"Ngài đang nhổ nước bọt vào thành quả của mình hay sao! Hãy đổi một cái tên khác!"
Thuần Dương Đạo Tôn cười cười, xoay chuyển lời nói: "Vậy thì đổi

một cái tên khác vậy, ngươi nhìn cỗ máy khổng lồ này cao như vậy, hơn nữa sau khi đóng buồng lái lại, phẳng phất như là một viên pha lê trắng khổng lồ, có một chút tương tự với Ultraman (Siêu nhân điện quang), huống hồ ngoại trừ Ultraman, ngươi sẽ nghĩ đến cái gì?"
"Ách?" Trần Khuynh Địch sững sờ, vô thức mở miệng nói: "Diga.."
"Đúng vậy!" Thuần Dương Đạo Tôn vỗ tay một cái, nói: "Cho nên bản tôn quyết định sẽ dung hợp hai cái danh tự này, để tưởng niệm đến thế giới mà trước khi chúng ta xuyên việc, Diga cùng với Ultraman, không bằng gọi là DIOR..."
"Đổi cái khác! Lập tức đổi một cái khác cho ta!" Trần Khuynh Địch trực tiếp đấm một quyền về phía Thuần Dương Đạo Tôn, bất quá đã bị đối phương né tránh.
"Cái này cũng không được sao, vậy thì Kình Thiên Trụ có được không? Hoặc là Cự Thần Binh? Người sắt? Hay là.."
"Từ trên đủ loại ý nghĩa mà nói thì hết thảy những cái tên này đều không thể xuất hiện!"
Trần Khuynh Địch cười nói, mà Thuần Dương Đạo Tôn cũng lộ ra một nụ cười hết sức vui sướng.
Mà trải qua một trận chế nhạo lẫn nhau này, cũng khiến cho tâm tình của Trần Khuynh Địch trở nên buông lỏng, hoàn toàn khác biệt với tâm tình gặp được Thuần Dương Đạo Tôn vào lúc đầu, lúc đó mặc dù cũng có cảm giác kích động khi gặp gỡ đồng hương, nhưng ở một phương diện khác, thân phận của Thuần Dương Đạo Tôn lại là một khoảng cách lớn.
Dù sao thì từ khi Trần Khuynh Địch xuyên việt cho đến nay, truyền kỳ có quan hệ đến Thuần Dương Đạo Tôn đã sớm như sấm bên tai. Có lẽ là bản thân của Trần Khuynh Địch không phát giác ra, nhưng trên thực tế hắn cũng đã sớm dung nhập vào cái đại thế giới Trung Thổ này, mà quy tắc lớn nhất ở cái thế giới này, chính là tôn trọng cường giả.
Đối mặt với một vị cường giả đã từng là thiên hạ đệ nhất, Trần Khuynh Địch làm sao lại không trở nên câu thúc? Nhưng sau một trận chế nhạo lẫn nhau, Trần Khuynh Địch lại thấy được một phương diện khác ở phía sau Thuần Dương Đạo Tôn vô địch thiên hạ, cũng khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ từ trong thâm tâm.
Mà Thuần Dương Đạo Tôn làm sao lại không phải là như thế? Thân làm một trạch nam có thâm niên lâu đời, từ khi xuyên qua tới đây, sau khi có sức mạnh siêu nhiên, trong đầu của hắn không biết đã có bao nhiêu suy nghĩ quái gỡ, kết quả là phóng nhãn ra toàn bộ thế giới, không tìm được một người nào có thể hiểu hắn, cho dù là một người có thể chế nhạo hắn cũng không tìm được, ở trong nội tâm của hắn trên thực tế là rất cô độc.
Nhưng sau một phen nói chuyện này, đối với hai người mà nói đều là một loại buông lỏng.

"Tốt rồi, tốt rồi." Vừa cười, Thuần Dương Đạo Tôn vừa nói: "Thời gian của ta thật ra là không nhiều, đây chỉ là một sợi thần niệm mà ta lưu lại ở nơi này mà thôi, thật sự là đáng tiếc, nếu như bản thể của ta cũng ở chỗ này thì tốt."
"Bản thể? !" Trần Khuynh Địch sợ hãi cả kinh, nói: "Ngài còn chưa chết sao?"
Đậu xanh rau má! Thuần Dương Đạo Tôn vẫn chưa chết, đây chính là tin tức lớn kinh thiên động địa a.
"Hả?" Thuần Dương Đạo Tôn dừng lại, chợt cười cười, nói: "À, lúc trước vào thời điểm ta bị chia cắt ra xem như là thần niệm, bản thể còn chưa có chết, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng ta thân là một đời thiên kiêu, nói không chừng đã sớm tìm được bí pháp trường sinh bất lão, đang tiêu dao sung sướng ở một chỗ nào đó đây!"
"Huống hồ năm đó bản thể thế nhưng đã có phát hiện, nói không chừng đã xuyên việt trở về!"
Thuần Dương Đạo Tôn vừa nói, vừa mỉm cười, bất quá Trần Khuynh Địch lại phát hiện ra thân thể của đối phương thế mà đang dần dần bắt đầu bốc hơi, từng hạt ánh sáng dần dần lan tràn ra từ trên người của hắn.
"Không nói đến bản thể nữa, dù sao thì bây giờ ta cũng sắp biến mất."
"Được rồi!" Thần sắc của Thuần Dương Đạo Tôn nghiêm lại, nói: "Đây chính là khảo nghiệm cuối cùng mà lúc trước ta lưu lại, nơi này là ở dưới đáy của trận pháp, tất cả dư ba chiến đấu đều không thể rời khỏi nơi này, mà nhiệm vụ của ngươi, chính là triệt để tiêu diệt vị Tà Thần kia! Dùng Đô Thiên Tọa - binh khí cuối cùng mà ta tỉ mỉ chế tạo để quyết chiến!‘’
Trần Khuynh Địch: "…"
Ra ngoài ý định rồi, cũng không phải là danh tự gì quá đặc sắc.
"Ta nên làm như thế nào?"
"Làm như thế nào?" Thuần Dương Đạo Tôn nhìn về phía Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt không rõ ràng cho lắm, sau đó chỉ chỉ vào ngực của Đô Thiên Tọa, nói: "Còn cần phải nói, ngươi cho rằng vì sao ta lại rút nguyên thần của ngươi đưa đến đây, nhanh, đưa nguyên thần nhập vào, dùng nguyên thần kết nối với Đô Thiên Tọa, sau đó là liền có thể dễ dàng thao túng."
Lời nói của Thuần Dương Đạo Tôn càng ngày càng nhanh, mà hạt ánh sáng ở trên người của hắn cũng càng ngày càng nhiều, ngay tiếp theo thân ảnh nguyên bản vô cùng ngưng thực của hắn cũng đều dần dần trở nên ảm đạm.

Chương 555: Chết rồi sao?

"Đúng rồi, sau khi tiêu diệt Tà Thần, tòa trận pháp trấn áp này cũng sẽ giao cho ngươi, ngươi có thể dùng phương pháp ghi chép ở bên trong Đô Thiên Tọa để thu hồi trận pháp, về phần Mặc Môn, có cỗ Đô Thiên Tọa này, đám gia hỏa tôn sùng cơ quan thuật kia sẽ không tiếc bất cứ giá nào mà quỳ xuống liếm chân của ngươi."
"Đã chuẩn bị xong chưa?"
Lúc này Trần Khuynh Địch mới phản ứng được: "Hả? Cái gì?"
"Nói thật." Thuần Dương Đạo Tôn xoay chuyển lời nói: "Ta thực sự là cực kỳ hâm mộ ngươi a! Tân tân khổ khổ mới tạo ra được Đô Thiên Tọa, kết quả là ngay cả bản thân cũng chưa điều khiển qua, đây chính ước mơ cao nhất của một nam nhân a, ngươi còn có cái gì bất mãn hay sao?"
"Ách..." Trần Khuynh Địch vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía Đô Thiên Tọa đỉnh thiên lập địa ở cách đó không xa.
"Mau cút!"
Thừa dịp Trần Khuynh Địch ngẩn người trong nháy mắt, thân ảnh Thuần Dương Đạo Tôn hư ảo trực tiếp bay ra phía sau lưng Trần Khuynh Địch, thâm ý nhìn Trần Khuynh Địch một cái, nhưng lại phảng phất như không phải là đang nhìn Trần Khuynh Địch, mà là đang nhìn thứ gì đó trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, bất quá rất nhanh, Thuần Dương Đạo Tôn liền thu liễm ánh mắt. Chợt tung ra một cước!
"Ối!" Trần Khuynh Địch trực tiếp nhảy lên một cái, nguyên thần hóa thành một vệt ánh vàng rơi vào bên trong khoang điều khiển của Đô Thiên Tọa, sau đó cửa khoang khép lại, hóa thành một viên pha lê màu trắng, lấp lóe ánh sáng trắng.

Tâm tình của Áo Mễ Gia lúc này là rất sảng khoái.
Dù sao thì kế hoạch đột phá phong ấn hoàn mỹ lần này của hắn cũng rất ly kỳ khúc chiết, trước sau thay đổi rất nhanh thật sự là cực kỳ mạo hiểm kích thích, bây giờ nhìn thấy Trần Khuynh Địch bắt đầu tu luyện Đại Thuần Dương Công nghe lời như vậy, sự tình phá phong ấn chỉ gần trong gang tấc, tự nhiên là tâm thần rất thư sướng, hận không thể cất giọng ca vàng hát một khúc.
"Không sai biệt lắm cũng đã được 15 phút đồng hồ rồi a?" Áo Mễ Gia nhìn về phía Trần Khuynh Địch ở trên mặt đất, muốn biết đối phương đã tu luyện như thế nào.
"Bịch!"
Sau đó đập vào mắt của Áo Mễ Gia, là Trần Khuynh Địch nằm ngã sóng xoài trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, nghiễm nhiên là không có

một tiếng động.
"Chết rồi sao?"
Áo Mễ Gia: "? ??"
Tu luyện Đại Thuần Dương Công còn có thể tẩu hỏa nhập ma mà chết hay sao? ! Không đúng! Tên tiểu tử này không phải là Thuần Dương Chi Thể hay sao? Làm sao có thể tu luyện đến mức chết đi a? !
Cho dù Áo Mễ Gia phủ nhận cái sự thật này, Trần Khuynh Địch ngã trên mặt đất đã không có khí tức nguyên thần vẫn đang còn ở đó, khiến cho hắn kém chút nữa là phát điên.
"Nhục thân và khí huyết vẫn còn, nguyên thần lại tịch diệt? Điều này làm sao có thể!"
"Không!"
"Tiểu tử, ngươi mau tỉnh lại a! Ngươi không nên làm cho ta sợ a!"
Đây là lần đầu tiên Áo Mễ Gia thật sự hi vọng một nhân loại không chết, ngay vào lúc hắn muốn áp sát tới xem xét tình huống cụ thể của Trần Khuynh Địch, nhìn thử còn có thể cứu hay không?
Ầm ầm!
Cũng không phải là hóa thân hiển lộ ở bên ngoài, mà là bản thể của Áo Mễ Gia ở trong phong ấn cảm thấy không đúng.
Trực giác Tà Thần khiến cho hắn khôi phục lại sự tỉnh táo trước tiên, cũng thu hồi tinh thần từ trên hóa thân ở bên ngoài phong ấn, bắt đầu thôi động thân thể đã mấy ngàn năm không nhúc nhích của mình, ở bên trong phong ấn tà khí đầy trời, một đôi mắt đỏ tươi như máu chậm rãi mở ra, ánh mắt đảo qua trên dưới phong ấn.
Cuối cùng ánh mắt ngừng lại ở trung ương phong ấn. Ở bên trong cảm ứng của Áo Mễ Gia, đó là hạch tâm phong ấn, tràn ngập khí tức Thuần Dương của Thuần Dương Đạo Tôn, trên thực tế vào mỗi lần Áo Mễ Gia dự định trùng kích phong ấn, đều là do đối phương ngăn hắn lại, cho nên Áo Mễ Gia mới hi vọng mượn nhờ khí tức Thuần Dương ngoại giới để làm tan rã tầng phong ấn này.
Nhưng mà bây giờ xem ra, không chỉ có kế hoạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay cả tầng phong ấn vạn năm không đổi này cũng đều xuất hiện biến hóa.
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì..."
"Tà Ma!"
Một cỗ ý niệm dương cương kinh khủng bỗng nhiên nổ ra, khuếch tán ra từ hạch tâm phong ấn, đi theo sự bùng nổ còn có khí tức Thuần Dương đã khiến cho Áo Mễ Gia cảm thấy nhức đầu trên vạn năm, phảng phất như một vành mặt trời giáng lâm, vô số tà khí bị cỗ ý cảnh chí dương khủng bố kia đốt sạch sẽ.
Mà hiện thân ở trong mặt trời, chậm rãi đi tới, thì là một bóng người cao mấy chục mét.
"Đây là...cái đồ chơi gì?"

Áo Mễ Gia phát thệ, bản thân hắn xâm lấn nhiều thế giới như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một cái đồ chơi như vậy, nhìn qua dường như là Cự nhân tộc, tràn đầy khí tức sinh mệnh, nhưng toàn thân lại được dùng kim loại để chế tạo, nếu như nói đó là khôi lỗi, thì lại có những biến động tinh thần rõ ràng.
Thật sự là quá quỷ dị!
Nhưng không thể phủ nhận là, Áo Mễ Gia cảm thấy cảm giác nguy cơ to lớn từ trên người của đối phương! Nếu như là Áo Mễ Gia ở trong thời kỳ đỉnh phong mà nói, một người khổng lồ như vậy ở trong mắt hắn tự nhiên không được tính là cái gì, đơn giản chỉ là một món đồ chơi to lớn, nhưng bây giờ Áo Mễ Gia đang ở trong trạng thái gì?
Tinh hoa bị rút ra trong vạn năm đã sớm khiến cho hắn suy yếu đến mức cực hạn, mà trước đó vì thực hiện kế hoạch phá phong ấn, còn thiêu đốt một lượng lớn sinh mệnh tinh hoa để đề thăng thể chất cho Trần Khuynh Địch, chuyện cho tới bây giờ trạng thái của hắn quả thực là đã yếu đến mức cực hạn. Nếu như dùng thực lực của cái thế giới này để xác định, chỉ sợ tối đa cũng chỉ còn lại có thực lực Hỏa Luyện Kim Đan.
"Hừ!" Dừng lại một chút, Áo Mễ Gia rốt cục cũng đánh tan hoá thân ở bên ngoài, gia nhập toàn bộ tinh thần lực vào bản tôn.
Một giây sau, ở bên trong tà khí đầy trời, một thân ảnh màu đen chậm rãi xuất hiện, thình lình cũng là một vị cự nhân cao mấy chục mét, hai mắt đỏ tươi, trên mi tâm có một con mắt nằm dọc, nhưng lại không có tai mũi miệng, có hơn tám thành tương tự với bộ dáng nhân loại.
Đây mới là chân thân của Áo Mễ Gia, cỗ thân thể này tượng trưng cho thân phận và địa vị của Tà Nhãn Chi Vương - người nổi bật ở bên trong Tà Thần thiên ngoại ngày xưa. Trọng yếu hơn chính là, lúc này Áo Mễ Gia đã phát hiện ra một phương pháp đột phá phong ấn hoàn toàn mới!
"Khí tức Thuần Dương nổ tung, thế mà hiển lộ ra một đồ vật cổ quái như vậy, nhưng mà không có khí tức Thuần Dương phong ấn, bản tôn muốn rời khỏi nơi này là chuyện dễ như trở bàn tay! Nhưng khí tức Thuần Dương lại ngưng tụ không tan, trên thực tế là có liên lạc với món đồ chơi cổ quái kia, chỉ cần bản thần có thể đánh nát món đồ chơi này...phong ấn sẽ tự động sụp đổ!"
Ý niệm tới đây, Áo Mễ Gia không khỏi ngẩng đầu thét dài một tiếng! Hắn không có miệng, nhưng cũng không cần dùng miệng, thần niệm kinh khủng trực tiếp dẫn động tà khí bốn phương, nhấc lên một tiếng gầm thật lớn, chậm rãi đánh về phía "Đô Thiên Tọa".
Mà thẳng đến lúc này…

Chương 556: Pháo Positron

"Hây..." Trần Khuynh Địch cuối cùng đã quen thuộc với Đô Thiên Tọa. Thật là thoải mái trước đó chưa từng có! Nguyên lai đây chính là cảm giác đứng sừng sững ở phía trên đại địa hay sao?
Trần Khuynh Địch cảm thấy cảm động muốn khóc.
Tiếng gầm của Áo Mễ Gia nhấc lên uy năng vô tận, đổi lại thành Võ Đạo Tông Sư, chỉ sợ là đã bị sóng chấn động của tiếng gầm này chấn cho gần chết, nhưng bây giờ rơi vào trên người của Đô Thiên Tọa, cũng đều bị quang mang trận văn tràn ngập khắp chung quanh triệt tiêu toàn bộ, hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến Trần Khuynh Địch ở trong buồng điều khiển của Đô Thiên Tọa.
"Thật là mạnh!"
Trần Khuynh Địch thậm chí còn cảm thấy hai tay của mình có thể đánh nát tất cả, không thể ngăn cản!
Theo bản năng, Trần Khuynh Địch nhìn về phía Áo Mễ Gia ở cách đó không xa, bỗng nhiên đánh ra một quyền!
Rõ ràng là cách nhau một đoạn khoảng cách, một quyền do Đô Thiên Tọa đánh ra, ở trong mắt của Áo Mễ Gia lại phảng phất như là gần ngay trước mắt vậy, một quyền đánh ra, thiên địa lật đổ, căn bản là không thể tránh né!
Cơ hồ là theo bản năng, con mắt dọc trên mi tâm của Áo Mễ Gia mở ra, một cỗ chấn động không gian quỷ dị lan tràn ra. Ở dưới tác dụng của cỗ chấn động không gian này, không gian ở trước người của Áo Mễ Gia hơi hơi vặn vẹo, không ngừng kéo dãn khoảng cách ở giữa bản thân với Đô Thiên Tọa, trong một cái chớp mắt, Chỉ Xích Thiên Nhai!
Mà ở trong cái không gian kéo dài này, tà khí vô tận diễn hóa ra vô số lệ quỷ, không ngừng ăn mòn thân thể của Đô Thiên Tọa, mà theo ánh nhìn chăm chú của con mắt trên trán của Áo Mễ Gia, một đoàn ánh lửa màu đỏ thẫm chợt hiện, mang theo ý cảnh khủng bố hủy diệt vạn vật cũng rơi vào bên trên thiết quyền của Đô Thiên Tọa.
Ở dưới một quyền của Đô Thiên Tọa, Áo Mễ Gia dĩ nhiên cũng là ứng phó toàn lực! Nhưng cho dù vậy, Đô Thiên Tọa cũng vẫn thẳng tiến không lùi, thiết quyền tiếp tục đập về phía hắn không có một chút dao động nào! Vượt qua Chỉ Xích Thiên Nhai, đánh nát ánh lửa huỷ diệt, quyền ý càng là hóa thành ý niệm dương cương thuần túy, trực tiếp phá hủy vô số lệ quỷ đến gần, cuối cùng mang theo khí thế không thể ngăn trở đập vào trên đỉnh đầu của Áo Mễ Gia, ngay tiếp đó ngay cả bản thân của Áo Mễ Gia cũng đều trực tiếp bị đánh bay ra ngoài!
Ầm ầm! Toàn bộ không gian tà khí đều chấn động, thân thể khổng lồ

của Áo Mễ Gia quay cuồng ở bên trong không gian tà khí, lộ ra bộ dáng chật vật không chịu nổi.
"Khốn kiếp! !!" Gầm lên một tiếng, Áo Mễ Gia lập tức bò lên, mắt dọc trên mi tâm trở nên hoàn toàn đỏ ngầu trong nháy mắt.
"Thuần Dương! Là ngươi đúng không! Ta biết! Nhất định là ngươi!"
"Khi đó ngươi lưu thần niệm lại ở chỗ này! Như thế xem ra, ngươi đã nhìn ra kế hoạch của ta, dự định triệt để tiêu diệt ta? !"
"Tốt tốt tốt!"
Áo Mễ Gia vừa gầm thét, vừa không ngừng thiêu đốt tinh huyết để tăng cường thực lực cho bản thân.
"Đã như vậy, chúng ta hãy tiếp tục trận chiến vào vạn năm trước a! Bây giờ ta vô cùng suy yếu, ngươi cũng chỉ còn lại một sợi thần niệm cùng với phong ấn lưu lại ngày xưa, cũng tính là công bằng!"
"Lần này bản thần nhất định phải rửa sạch nhục nhã!"
"Giết! !!"
Áo Mễ Gia nhảy lên một cái, đụng vào Đô Thiên Tọa lần thứ hai.
"Ầm ầm!"
Đô Thiên Tọa sừng sững ở bên trong tà khí đầy trời, ánh sáng xanh và trắng lấp lóe quanh người, ở trên đỉnh đầu có một chùm sáng to lớn chiếu rọi không gian phong ấn, mà ở bên trong chùm sáng, mơ hồ có Cửu Trọng Thiên Cảnh chìm nổi, diễn hóa ra thịnh cảnh nhật nguyệt, huyễn cảnh tinh thần, phảng phất như một phương tạo hóa!
Đây là Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh! Là một môn tuyệt thế võ công mà Thuần Dương Đạo Tôn sáng tạo ra vào thời điểm lập ra trận pháp và chế tạo Đô Thiên Tọa, khác biệt cùng với tuyệt học bản mệnh - Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, đây là một môn võ công sát phạt thuần túy, ẩn chứa ý cảnh tạo hóa cực kỳ sâu xa, sau khi thi triển đi ra rất có vài phần khí tượng bát cảnh của Đạo Môn. Trời cao cũng không phải là cao, lòng ta còn cao hơn trời!
"Tiếp một chiêu của ta!"
Thao túng Đô Thiên Tọa, Trần Khuynh Địch giống như là thể hồ quán đỉnh vậy, lập tức nắm giữ phương pháp sử dụng Đô Thiên Tọa cấp độ sâu hơn, bắt đầu trực tiếp thôi động tầng tầng trận pháp ở bên ngoài thân thể của Đô Thiên Tọa, sau đó chỉ thấy chùm sáng trên đỉnh đầu của hắn chấn động mạnh một cái, Thần Tinh Thiên ở vào tầng thứ hai nhất thời toả ra ánh sáng chói lọi!
"Thần Tinh Thiên – Tên lửa tổ ong!"
"Tất cả các bệ phóng tên lửa!"
"Khai hỏa! !!"
Kèm theo tiếng hét phẫn nộ của Trần Khuynh Địch, trên bả vai áo giáp của Đô Thiên Tọa nhất thời bắt đầu biến hóa, giáp vai mở ra, lộ ra hai tổ tên lửa, ở trong đó có vô số tinh quang lấp lóe, phảng phất như từng ngôi sao trên trời, sau đó bỗng nhiên bộc phát ra! Tạo thành một mảnh mưa sao băng mỹ lệ nguy nga!

Vũ Lạc Ma Diệt!
Từng đạo từng đạo tinh quang bay theo quỹ đạo của mình, mục tiêu chính là Áo Mễ Gia.
Mà toàn thân của Áo Mễ Gia càng là rung động kịch liệt, từng ngôi sao đập vào cơ thể, phảng phất như là từng ngọn núi lớn nghiền ép tới, cho dù là lấy thân thể Tà Thần của Áo Mễ Gia, lúc này cũng đều phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, mà chỉ chốc lát sau, những ngôi sao nặng nề kia lại phát nổ.
Bùm!
Hàng ngàn ngôi sao nổ tung khuấy động tà khí, quét sạch mọi thứ, trực tiếp bao phủ Áo Mễ Gia.
"A a a a!"
Ở bên trong vụ nổ, Áo Mễ Gia ngửa mặt lên trời gào thét, mang theo sự phẫn nộ cùng với đau đớn khó tả, một đám lửa sáng lên ở trên con mắt dọc, sau đó lan tràn ra toàn thân của Áo Mễ Gia, ngăn cách sự trùng kích, thế mà quả thực là mang theo Áo Mễ Gia giết ra ngoài vụ nổ.
Bất quá…
"Vẫn chưa xong!"
Trần Khuynh Địch lái Đô Thiên Tọa bay lên không trung, cũng đã sớm chuẩn bị xong! Ở dưới thao tác của hắn, động cơ ở trung ương Đô Thiên Tọa phảng phất như là có sinh mệnh vậy, hít vào từng ngụm lớn, trực tiếp thôn nạp tà khí ở chung quanh, chuyển hóa tà khí thành năng lượng khổng lồ, sau đó vận chuyển nó vào phần bụng của Đô Thiên Tọa, ngay tiếp đó vỏ bọc thép biến hóa, phần bụng áo giáp của Đô Thiên Tọa chậm rãi nứt ra. Phảng phất như hung thú tiền sử mở cái miệng máu ra vậy. Mà ở bên trong vết nứt, một quả cầu ánh sáng màu vàng óng không an phận đang không ngừng lay động, tản ra lực lượng chấn động kinh khủng.
"Nhật Luân Thiên - Pháo Positron!"
"Phát xạ toàn bộ!"
Một vòng mặt trời bắn ra, trong chớp mắt liền nuốt chửng Áo Mễ Gia vừa mới thoát ra khỏi vụ nổ!
"Ha ha ha ha!"
Ở bên trong khoang điều khiển, nhìn quả cầu ánh sáng màu vàng óng nổ tung, trong lòng của Trần Khuynh Địch sinh ra mấy phần cảm động.
Mẹ ơi! Con của mẹ bây giờ đã phát đạt!
"A a a! Thuần Dương! Thuần Dương! Ta và ngươi không chết không thôi! !! !"
Tà Thần chung quy vẫn là Tà Thần, nhất là loại Tà Thần cường đại như Áo Mễ Gia, một thân sinh mệnh lực quả thực là đáng sợ đến cực hạn, cho dù là đến bây giờ đã tiếp cận với trạng thái dầu hết đèn tắt, nhưng giết làm sao cũng đều giết không chết.

Chương 557: Hình thức Đàn Ông Thực Sự

Áo Mễ Gia thế mà vừa tiếp nhận sự oanh kích của pháo Positron, vừa gào thét:
"Đừng mơ tưởng giết được ta!"
"Năm đó ngươi không giết được ta, hiện tại ngươi cũng không thể làm được! !!"
Cảm thụ được tà khí ở ngoài thân thể không ngừng bị bốc hơi, còn có ngọn lửa sinh mệnh càng ngày càng yếu ớt ở trong cơ thể, Áo Mễ Gia cắn răng một cái, thân thể nguyên bản khổng lồ thế mà bắt đầu thu nhỏ vào thời khắc này, cơ thể nguyên bản cao trọn vẹn vài chục mét, kết quả là theo một lần hít sâu của Áo Mễ Gia, vậy mà co lại khoảng chừng mười mét.
Mà những gì cơ thể co lại để đổi lấy là một vụ nổ dữ dội hơn!
"Trời tru!"
Áo Mễ Gia nhắm con mắt dọc trên mi tâm lại, nhưng gần như đồng thời, ở trên đỉnh đầu của hắn lại dâng lên một đạo thanh quang, lại hóa thành một đạo hư ảnh mắt dọc hư ảo ở trên đỉnh đầu của hắn, mắt dọc nhắm chặt, cũng không có mở ra, nhưng mà ở trong khoảnh khắc đó, Trần Khuynh Địch lại cảm thấy một cỗ sát cơ trí mạng! Cho dù thân thể đang ở bên trong khoang điều khiển của Đô Thiên Tọa, cũng sẽ có khả năng chết!
Hít vào một ngụm khí lạnh, Trần Khuynh Địch cơ hồ là không có một chút do dự nào, trực tiếp bắt đầu thôi động pháp quyết phòng ngự ở bên trong Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh, ở bên trong chùm sáng trên đỉnh đầu, Tuế Tinh Thiên, Trấn Tinh Thiên, Hằng Tinh Thiên, ba phương trời di chuyển, hình thành một toà lọng che ba tầng, lấy thần quang làm khung, phình ra ở trên đỉnh đầu của Đô Thiên Tọa.
"Tam thiên hợp nhất, mở ra lực trường sao trời!"
"Ngăn trở cho ta!"
"Giết!"
Gần như đồng thời, mắt dọc hư ảo trên đỉnh đầu của Áo Mễ Gia chậm rãi mở ra, cũng không có dị tượng gì, nhưng trong nháy mắt bị nhắm vào, Trần Khuynh Địch cũng cảm giác được một cỗ quy tắc kinh khủng rơi vào trên người của Đô Thiên Tọa, không phải là cương khí, không phải là nguyên thần, cũng không phải là khí huyết, mà là quy tắc! Một loại quy tắc khủng bố không có cách nào thay đổi!
Chết!
Đây là cấp độ lực lượng mà Võ Đạo Tông Sư, thậm chí là Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều không thể chạm tới, Áo Mễ Gia chung quy cũng là Tà Thần, cho dù là sắp dầu hết đèn tắt, nội tình vẫn không phải là

loại Võ Đạo Tông Sư nhỏ nhoi như Trần Khuynh Địch có thể sánh ngang.
Nhưng cũng may, lúc này Trần Khuynh Địch đang ngồi ở khoang điều khiển của Đô Thiên Tọa. Lực trường sao trời được mở ra toàn diện, lọng che thông thiên hơi hơi lay động, chặn tầm nhìn của mắt dọc hư ảo!
Tinh quang ngăn cách tất cả, mắt dọc hư ảo cũng không nhìn thấy Trần Khuynh Địch, nhưng lọng che rơi vào tầm nhìn của nó vào thời khắc này lại phảng phất như lập tức vượt qua trăm ngàn vạn năm thời gian, ánh sao trở nên ảm đạm, ngôi sao rơi xuống, tam thiên sụp đổ, trong nháy mắt liền mất đi tất cả linh tính.
Lực trường sao trời sụp đổ!
Sau khi đánh tan lọng che, mắt dọc hư ảo rung động một cái, rốt cục cũng không duy trì nổi, chỉ có thể nhìn Đô Thiên Tọa một cái cuối cùng, liền triệt để tiêu tán.
Nhưng chính là cái nhìn này, lại làm cho cơ thể của Đô Thiên Tọa không ngừng rung động, tứ chi phát ra âm thanh gào thét không chịu nổi gánh nặng, phảng phất như một giây sau là sẽ nổ tung, biết rõ là bản thân đang ở trong thời khắc sống còn, chùm sáng trên đỉnh đầu của Đô Thiên Tọa mới bắt đầu vận hành, Nguyệt Luân Thiên ở vào tầng thứ nhất bắt đầu tỏa sáng rực rỡ.
Từng đạo từng đạo ánh trăng lạnh lẽo rũ xuống từ trên đỉnh đầu, rơi vào bên trên cơ thể, phảng phất như một dòng suối tinh khiết nhất, gột rửa toàn bộ lực lượng quy tắc của con mắt dọc, không lưu lại một chút dấu vết nào, bất quá sau khi làm xong tất cả những thứ này, tầng Nguyệt Luân Thiên kia xem như là triệt để trở nên phai nhạt. Rất rõ ràng là nếu không nghỉ ngơi một đoạn thời gian thì sẽ không sử dụng được.
"Phù..."
Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Trần Khuynh Địch mới xem như là nhẹ nhàng thở ra giống như là sống sót sau tai nạn.
Đậu xanh rau má! Thiếu chút nữa thì lật thuyền trong mương!
Xoay chuyển ánh mắt, Trần Khuynh Địch lập tức nhìn về phía Áo Mễ Gia ở cách đó không xa, khác biệt cùng với Đô Thiên Tọa có một chút chật vật, trên người của Áo Mễ Gia ngược lại là không có thương thế gì, nhưng tà khí ở chung quanh lại yếu bớt không ít, lập tức khiến cho hai mắt của Trần Khuynh Địch phát sáng.
Có một câu nói rất hay: đại chiêu cho dù có cường hãn hơn nữa thì cũng đều có thời gian hồi chiêu. Ta không tin là ngươi còn có thể thi triển ra đại sát chiêu như vừa nãy nữa!
Ý niệm tới đây, lòng tin của Trần Khuynh Địch lập tức phóng đại, nhưng mà đúng vào lúc này.
"Bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp bíp!"
Ở phần ngực của Đô Thiên Tọa, vị trí khoang điều khiển của Trần

Khuynh Địch đột nhiên loé lên ánh sáng đỏ, hơn nữa còn loé lên rất nhịp nhàng. Theo đó, còn có một đạo thanh âm hơi có vẻ cứng ngắc: "Khoảng cách hao hết năng lượng, thoát ly khỏi chiến đấu còn có một phút rưỡi, thời gian làm Đàn Ông Thực Sự của ngài đã sắp hết."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trần Khuynh Địch hiện tại chỉ muốn mắng chửi Thuần Dương Đạo Tôn đã biến mất.
Tại sao ngươi không lắp đặt cho Đô Thiên Tọa những công năng tốt, ví dụ như ánh sáng Pelio, bom ánh sáng Lampart, luồng ánh sáng Dila Hume, hoặc là kém hơn một chút, ngươi làm ra một, hai cái công năng có thể biến hóa hình thái cũng tốt a, màu đỏ là tăng lực công kích lên, màu xanh nhạt là tăng tốc độ lên, còn có màu vàng là tính cân bằng?
Hết lần này tới lần khác lại làm ra cái loại thiết lập Đàn Ông Thực Sự ba phút này! Đây có phải là bẫy người hay không?
Nếu như nguyên thần của Trần Khuynh Địch lúc này cũng có thể biểu lộ ra biểu tình mà nói, đó nhất định sẽ là biểu hiện ra sự đau lòng nhức óc, trên thực tế tình cảnh của hắn bây giờ cũng xác thực là như thế, vừa mới bộc phát ra một chuỗi tuyệt chiêu, đánh cho Áo Mễ Gia đến mức bán thân bất toại, đang chờ để thu lấy thành quả thắng lợi…
Vốn dĩ dựa theo ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, tự nhiên là sẽ không ngừng tiêu hao với Áo Mễ Gia giống như mèo vờn chuột, dùng phương thức hiệu ứng luộc ếch chậm rãi luộc chết đối phương, nhưng tình huống bây giờ lại là hoàn toàn đảo ngược, hiện tại bên không còn nhiều thời gian lại là Trần Khuynh Địch!
*Hiệu ứng luộc ếch: "Con ếch nếu được thả vào trong nồi nước sôi, thì nó sẽ lập tức nhảy ra ngoài. Tuy nhiên nếu thay nồi nước sôi bằng nồi nước lạnh, rồi từ từ đun nóng nó lên, thì cuối cùng con ếch sẽ bị nấu chín ở trong đó!"
"Khốn nạn!" Trần Khuynh Địch vừa giận mắng, vừa quả quyết lái Đô Thiên Tọa ra tay một lần nữa. Dù sao thì nếu do dự thì sẽ bại trận a! Thời gian chỉ còn lại có một phút rưỡi, vậy chỉ có thể dùng phương thức cuồng bạo nhất trực tiếp tiêu diệt Áo Mễ Gia triệt để!
Bằng không đợi hình thức Đàn Ông Thực Sự ba phút đồng hồ của bản thân trôi qua hết, người chết sẽ là mình!
Sau khi suy nghĩ xong, chùm sáng ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch chính là chấn động một trận, Thái Bạch Thiên rủ xuống, tay phải của Đô Thiên Tọa bắt đầu cấp tốc biến hóa, nắm đấm thu vào trong người, thay vào đó thì là một chuôi trường kiếm sắc bén màu đỏ thẫm.

Chương 558: Vết nứt không gian

Trên thân kiếm thì là từng đạo từng đạo kiếm khí đáng sợ cắt vàng đoạn ngọc.
Thái Bạch Thiên chủ sát, kiếm khí diễn hóa ra từ kiếm ý tự nhiên là cũng lăng lệ tới cực điểm, mà tương phản với đó thì là Huỳnh Hoặc Thiên ở bên trong chùm sáng Cửu Trọng Thiên, theo tòa Thiên Cảnh này rơi xuống, từng đạo từng đạo lưu quang ngưng tụ ở bên trên cánh tay trái của Đô Thiên Tọa, cuối cùng hóa thành một mặt Tháp Thuẫn hình vuông to lớn.
Tháp Thuẫn được Trần Khuynh Địch thao túng dựng ở trước người của Đô Thiên Tọa, trên dưới Tháp Thuẫn mang theo một cỗ ý cảnh cường đại không thể lay chuyển, bất hủ bất phôi, phảng phất coi như là trời đất sụp đổ, thế giới hủy diệt, cũng không thể đả thương được Đô Thiên Tọa ở phía sau Tháp Thuẫn vậy, tạo ra cho người ta một loại cảm giác an tâm.
Mà theo Thái Bạch Thiên cùng với Huỳnh Hoặc Thiên rơi xuống, Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh ở trên đỉnh đầu rốt cục cũng chỉ còn lại một tòa Thiên Cảnh cuối cùng - Tả Toàn Thiên!
Khác biệt cùng với các đại Thiên Cảnh khác, xem như là một tòa Thiên Cảnh cuối cùng ở trong Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh, bản thân của Tả Toàn Thiên chính là nhánh huyền quang chống đỡ Cửu Trọng Thiên kia, ở trên đó tràn đầy biến hóa không gian huyền diệu, phảng phất như đứng ở nơi đây, lại không tồn tại ở nơi đây, chỉ hơi hơi chuyển động một chút, sẽ khiến cho cả thiên địa đều hô ứng!
Nếu chỉ còn lại có một phút rưỡi, Trần Khuynh Địch tự nhiên là sẽ không lưu thủ.
Tuế Tinh Thiên, Trấn Tinh Thiên, Hằng Tinh Thiên, Nguyệt Luân Thiên, bốn cái Thiên Cảnh toàn bộ báo hỏng tạm thời, không có cách nào sử dụng, Nhật Luân Thiên cùng với Thần Tinh Thiên cần thời gian để chuẩn bị, kể từ đó tự nhiên cũng chỉ còn lại có Thái Bạch Thiên, Huỳnh Hoặc Thiên, còn có Tả Toàn Thiên.
Bởi vậy Trần Khuynh Địch lấy Thái Bạch Thiên làm chủ công, Huỳnh Hoặc Thiên làm phòng thủ, Tả Toàn Thiên hơi hơi chuyển động, vậy mà cũng thi triển ra phương pháp kéo giãn không gian mà Áo Mễ Gia thi triển trước đó, theo Tả Toàn Thiên chuyển động, khoảng cách ở giữa hai bên cũng bị rút ngắn trong nháy mắt, một bước bước ra, liền đi tới trước mặt của Áo Mễ Gia Thái Bạch, kiếm khí đáng sợ cắt vàng đoạn ngọc chém xuống!
Xẹt! Kiếm quang lóe lên, nhưng lại không thể chém đứt thân thể của Áo Mễ Gia, kiếm khí sắc bén đủ để cắt vàng đoạn ngọc, thậm chí là ngay cả máu thịt của Áo Mễ Gia cũng đều không thể chém đứt, trực

tiếp cắm vào bên trong cánh tay của hắn!
"Đi chết đi!"
Bỏ qua cánh tay trái đang kẹp Thái Bạch Kiếm, Áo Mễ Gia gầm lên một tiếng, dùng tay phải đấm về phía tấm chắn Huỳnh Hoặc Thiên của Đô Thiên Tọa, một quyền đánh tới, toàn bộ tấm chắn lập tức lõm vào, một cỗ đại lực tràn trề không ngừng đánh thẳng vào thân thể của Đô Thiên Tọa, vị trí phòng điều khiển của Trần Khuynh Địch càng là rung động một trận.
Còn may đây không phải là thân thể của Trần Khuynh Địch, Trần Khuynh Địch thân làm người điều khiển, mặc dù nguyên thần bị hao tổn, nhưng chuyện này cũng không ngăn cản hắn làm ra phán đoán chính xác.
"Không thể lui!"
Người dũng cảm ở trong ngõ hẹp là người chiến thắng! Lúc này không thể lui! Nhất định phải đánh trả kịch liệt hơn!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch trực tiếp thao túng Đô Thiên Tọa vặn vẹo thân thể, đúng là trực tiếp buông tha Thái Bạch Kiếm cùng với Huỳnh Hoặc Thuẫn, Tả Toàn Thiên trên đỉnh đầu toả sáng rực rỡ vào thời khắc này, một điểm huyền quang đứng ở trên đỉnh đầu Đô Thiên Tọa, không gian chung quanh lại phảng phất như nhận sự triệu hoán vậy, trực tiếp bắt đầu sụp đổ từ trung tâm!
Đây chính là lực lượng của Tả Toàn Thiên! Là quy tắc lực lượng không gian đường đường chính chính!
Mặc dù lấy tu vi của Trần Khuynh Địch, thi triển ra loại lực lượng này là hoàn toàn dựa vào sự đặc thù của Đô Thiên Tọa, nhưng rốt cuộc vẫn đã phát huy ra, hơn nữa còn có hiệu quả tốt ngoài ý liệu!
Thứ sắc bén nhất ở trên cái thế giới này chính là vết nứt không gian, đáng sợ nhất cũng là vết nứt không gian, ở trước mặt nó, cho dù ngươi là Bất Diệt Kim Thân hay là Bất Tử Thánh Thể, cuối cùng cũng đều sẽ chỉ có một cái kết quả, đó chính là bị vết nứt không gian triệt để xé rách, linh hồn cùng với thân thể đều bị hút vào bên trong vết nứt không gian, trầm luân vĩnh viễn.
Mà vào lúc này Trần Khuynh Địch chính là đang dùng lực lượng Tả Toàn Thiên để diễn hóa ra vết nứt không gian!
"Thuần Dương a a a a a a!"
Trần Khuynh Địch không hề ngần ngại một chút nào, điều khiển toàn bộ Đô Thiên Tọa bay vọt lên, ở trong chớp mắt liền rơi xuống phía sau của Áo Mễ Gia, ôm lấy Áo Mễ Gia, hai tay vòng qua dưới nách cùng với đỉnh đầu của Áo Mễ Gia, mười ngón tay đan xen với nhau, tạo thành một cái tư thế kỳ diệu hung hăng khoá cứng đối phương.
"Ách! Ngươi! Thuần Dương! Ngươi muốn đồng quy vu tận cùng với ta? !"
"Đừng nói lời ngu ngốc!" Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, nói: "Người chết sẽ chỉ có ngươi mà thôi!"

Ở dưới thế khoá này của ta, ngươi làm như thế nào cũng sẽ không chạy thoát được sự trùng kích của vết nứt không gian do Tả Toàn Thiên tạo ra, mà so sánh cùng với thân thể dầu hết đèn tắt của ngươi, ta đây thế nhưng là người máy! Người máy bằng sắt thép! Cho dù như thế nào thì ta cũng đều có thể kiên trì lâu hơn ngươi, huống hồ coi như không kiên trì nổi, Đô Thiên Tọa thế nhưng lại có thiết bị thoát hiểm khẩn cấp!
Trần Khuynh Địch đã nhìn thấy rõ, lúc này tuyệt đối không thể tiếc rẻ Đô Thiên Tọa, nhất định phải xuất ra khí phách không tiếc ngọc đá cùng vỡ, bằng không thì người xui xẻo cuối cùng sẽ là bản thân.
Áo Mễ Gia: "? ?? "
Nhìn không gian chấn động càng ngày càng bạo loạn, trong lòng của Áo Mễ Gia rốt cục cũng sinh ra một tia sợ hãi, nhưng cái tư thế kỳ quái kia của Đô Thiên Tọa lại dị thường khó chơi, mặc kệ hắn sử dụng phương pháp gì, cũng đều không có biện pháp thoát ra khỏi bàn tay của đối phương, ngay cả tách rời cũng đều không làm được, quả thực là chán ghét đến cực điểm.
"Thuần Dương! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới có thể thả ta!"
"Ta dùng bản tâm Tà Thần phát thệ, nếu như ngươi bài trừ phong ấn, ta tất nhiên sẽ rời khỏi cái thế giới này, tuyệt đối sẽ không trở lại!"
"Thuần Dương! Thuần Dương!"
"Ngươi rốt cuộc là có ý gì! !!"
"A a."
Đối với sự cuồng loạn của Áo Mễ Gia, Trần Khuynh Địch chỉ nói có một câu: "Xin lỗi."
"Hả?"
Lần này Trần Khuynh Địch đã chủ động bại lộ nguyên thần của bản thân, khí tức hoàn toàn khác biệt với Thuần Dương Đạo Tôn khiến cho Áo Mễ Gia nhất thời cảm thấy kinh ngạc, ở trong một thời gian ngắn là không phản ứng kịp.
"Ngươi là...tên tiểu tử ở phía ngoài kia? ! Làm sao có thể!"
"Không sai!" Cảm thụ được chung quanh đã bắt đầu hình thành vết nứt không gian, Trần Khuynh Địch nhếch miệng cười một tiếng: "Từ lúc ban đầu một mực chiến đấu cùng với ngươi, không phải là Thuần Dương Đạo Tôn, mà là Trần Khuynh Địch ta!"
Một giây sau, hư không ở chỗ của hai người liền triệt để sụp đổ, phảng phất như một cái miệng to đen nhánh trực tiếp nuốt hai người vào.

Chương 559: Vùng ngoại ô

"Nếu đều đã đi ra, mọi người định đi đến nơi nào để lịch luyện đây?"
Tại Đông Lai Đạo, ở bên trên bờ biển, ba nữ Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Lạc Tương Tư đứng sóng vai với nhau, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn.
"Ta cảm thấy..." Dương Xuân là người đầu tiên nói ra: "Bằng không thì chúng ta dứt khoát một chút, tách nhau ra đi là được rồi, dù sao cũng là lịch luyện, nếu như mọi người ở chung với nhau thì sẽ không có ý nghĩa lịch luyện."
"Ta cũng cảm thấy như vậy." Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái, trên gương mặt lộ ra vẻ bình tĩnh cùng với tỉnh táo, nói: "Xuân sư muội cùng với Tương Tư tỷ thì tạm thời không nói, vẻn vẹn chỉ là một mình ta, hiện tại đã có chỗ lĩnh ngộ đối với võ đạo của bản thân, nếu như có thể tiến hành một trận chiến sinh tử mà nói, hẳn là có thể chân chính đi đến cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong."
"Mặc kệ vào lúc nào, chiến đấu sinh tử cũng đều là phương pháp tăng lên nhanh nhất a." Trên khuôn mặt của Lạc Tương Tư lộ ra sự cảm khái.
Trên thực tế đối với ba nữ mà nói, thì đều có một cái ví dụ vô cùng rõ ràng bày ở trước mặt: Trần Khuynh Địch.
Lúc trước ở Tiêu Thành, Trần Khuynh Địch chính là tử chiến cùng với một vị Võ Đạo Tông Sư, đến cuối cùng lưỡng bại câu thương, lúc này mới chân chính đột phá gông cùm xiềng xích, đi tới Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, đến mức về sau vào thời điểm lại giao chiến cùng với Võ Đạo Tông Sư, đã không còn gian khổ cùng với khó khăn như lúc đầu.
Đây chính là chỗ tốt của chiến đấu sinh tử.
"Nếu như chúng ta còn ở chung với nhau, thì sẽ không có cách nào cảm nhận được hiệu quả của chiến đấu sinh tử."
"Ta cũng cảm thấy như vậy."
"Đúng thế."
Ba nữ Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cùng nhìn nhau một cái, đều nhìn ra ý tứ từ bên trong ánh mắt của đối phương.
Các nàng đều muốn tìm Võ Đạo Tông Sư để đánh một trận!
"Các ngươi có biết không, sau khi bế quan đi ra ở Thành Thượng Kinh, ta có thể cảm nhận được khí tức của sư huynh đã trở nên cường thịnh hơn, chỉ sợ là khoảng cách so với Hỏa Luyện Kim Đan đã không còn xa, phải biết rằng sư huynh từ lúc đột phá Võ Đạo Tông Sư cho đến bây giờ, cũng chưa đến một năm a..."
"Loại tốc độ đột phá này..."
Sắc mặt của ba nữ đều trở nên ảm đạm, tốc độ tiến bộ không giống

như bình thường của Trần Khuynh Địch vẫn luôn là một cái nút thắt ở trong lòng của các nàng, vốn dĩ nghĩ rằng có thể đối chiến cùng với Hợp Đạo Tôn Giả là đã có thể giúp đỡ sư huynh, kết quả là còn kém xa lắm. Thật vất vả mới đột phá đến Hợp Đạo Tôn Giả, vốn cho rằng có thể giúp được sư huynh, kết quả là vẫn kém hơn không chỉ có một bậc. Đến cuối cùng, sư huynh thế mà đã sắp đột phá Hỏa Luyện Kim Đan! Vào trước đó, mặc kệ là sử dụng phương pháp gì, các nàng đều nhất định phải đột phá đến Võ Đạo Tông Sư!
"Liền quyết định như vậy!" Dương Xuân là người thứ nhất bước ra, ưỡn ngực nhỏ, nói một cách thẳng thắn: "Chúng ta hãy tách ra mà hành động a!"
"Được." Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái, chợt nói ra: "Xuân sư muội hãy đi phía đông a, ta đi phía tây, Tương Tư tỷ đi ở giữa, cuối cùng tụ họp ở bến cảng thì như thế nào?"
"Không có vấn đề." Lạc Tương Tư gật đầu một cái, lộ ra bộ dáng các ngươi nói cái gì là ta sẽ làm cái đó.
Kết quả là ba nữ đã tách ra.
Mà sau nửa giờ tách ra, ở vùng ngoại ô Đông Lai Đạo...
Một đạo bóng đen phóng ngang qua, sau đó trực tiếp lao đến một rừng cây trong vùng ngoại ô, thu liễm khí tức đến cực hạn, cuối cùng rơi vào trong rừng cây lặng yên không một tiếng động, rất nhanh liền được bóng râm cây xanh che giấu thân hình, phảng phất như là hoà lẫn với rừng cây vậy.
Lạc Tương Tư vừa vùi thân thể vào trong cỏ, vừa có một chút chột dạ lẩm bẩm: "Đây thế nhưng không phải là lỗi của ta a, dù sao thì nếu muốn tìm Võ Đạo Tông Sư để tử chiến mà nói, thì cứ trực tiếp đi tìm người Mặc Môn, để cho bọn hắn an bài không được hay sao, tại sao nhất định phải chạy đến Đông Hải xa xôi..."
Đương nhiên, Lạc Tương Tư cũng biết loại chiến đấu được an bài này cùng với tử chiến chân chính là có khác biệt.
Nhưng mà sư huynh đang ở Cơ Quan Thành a!
Vừa nghĩ đến lúc đó sư huynh vừa mới đi ra khỏi trận pháp, liền thấy bản thân mình ôn nhu hiền huệ chạy tới lau mồ hôi cho hắn, đưa nước cho hắn uống, lại còn có ánh mắt sùng bái...còn không phải là dễ như trở bàn tay? !
Cùng so sánh với việc tán đổ sư huynh, Lạc Tương Tư căn bản là không để ý đến một chút thiếu hụt của việc chiến đấu sinh tử.
Về phần vấn đề Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ, Lạc Tương Tư có lòng tin là có thể thuyết phục đối phương, chỉ cần biểu diễn ra thiên phú cùng với thực lực của mình, hắn là sẽ không có vấn đề.
Bất quá trọng yếu hơn chính là, Lạc Tương Tư từ xưa đến nay sẽ không xem nhẹ "các đối thủ" của bản thân, một ví dụ đơn cử đơn giản nhất, nàng không tin là sự tình mình có thể nghĩ ra được, Xuân sư muội cùng với Tiêm Tiêm sư muội lại không biết, cho nên nàng

mới đặc biệt tìm một địa phương tiến hành ẩn núp để chờ đợi thời cơ.
Mà cái thời cơ này chính là Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm!
Các nàng khẳng định là cũng sẽ len lén trở về, muốn nhìn thấy sư huynh trước tiên, bất quá nếu hai người đều sẽ trở về, đến lúc đó nhất định sẽ chạm mặt lẫn nhau, đến lúc đó sẽ không thể tránh khỏi việc tranh phong, hai người khẳng định là sẽ không có ai nhường ai, cuối cùng nhất định sẽ đốc thúc lẫn nhau rời đi.
Mà tới lúc đó...mới là thời cơ bản thân vụng trộm chạy trở về tốt nhất!
"Mình thật là thông minh!" Lạc Tương Tư quyết định tán dương trí thông mình của mình!
15 phút đồng hồ sau, rốt cục, một vệt lưu quang ở bên ngoài rừng cây lóe lên một cái rồi biến mất, ở bên trong cảm ứng của Lạc Tương Tư, đó rõ ràng là khí tức của Dương Xuân.
Vào thời điểm Lạc Tương Tư cho rằng kế hoạch của mình đã thành công, đột nhiên, đạo lưu quang vốn dĩ phi tốc phóng đi về phía Cơ Quan Thành thế mà đột nhiên chuyển phương hướng, phóng trở lại về phía rừng cây mà Lạc Tương Tư ẩn thân, sau đó rơi xuống ở trên một cây đại thụ cách Lạc Tương Tư không xa, tiếp đó liền thu liễm khí tức mênh mông.
Lạc Tương Tư: "? ??"
Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao Dương Xuân lại trở lại? Vì sao? Nhìn thấy sự phát triển bất ngờ này, Lạc Tương Tư cũng không khỏi sững sờ một hồi, không hiểu được Dương Xuân là có ý gì.
Mà ở một bên khác, Dương Xuân thì là...
"Ha ha ha! Kế hoạch của Tiểu Yêu ngươi thực sự là tốt! Không sai! Đây chính là cái gọi là ôm cây đợi thỏ! Sau khi chờ Tiêm Tiêm tỷ đi tới, ta liền lấy danh hào chính nghĩa nhảy ra, dùng ngôn từ chính nghĩa trách cứ nàng, sau đó lại đi bẩm báo cho Thái Thượng trưởng lão, triệt để phái nàng đến bờ biển Đông Hải!"
Ở trong óc của Dương Xuân, tiểu Yêu đắc ý gật gật đầu, nói: "Ha ha, còn phải nói!"

Chương 560: Chơi cút bắt

"Chuyện cần phải làm tiếp theo là ẩn tàng khí tức, không thể để cho Tiêm Tiêm tỷ phát hiện, tiểu Yêu ngươi không có vấn đề gì chứ?"
"Đương nhiên là không có vấn đề!" Tiểu Yêu giơ chân nói, lộ ra bộ dáng rất là bất mãn: "Thuật che đậy khí tức của Cửu Mệnh Miêu Yêu nhất tộc chúng ta chính là thiên hạ đệ nhất! Lúc trước chính là dựa vào chiêu này, ta mới trốn ra được từ trong thiên lao..."
"Ta tin tưởng ngươi!"
Dương Xuân hướng hai mắt nóng bỏng về phía bên ngoài rừng cây, thời thời khắc khắc bắt lấy khí tức ở phía ngoài, tràn đầy sự chờ mong.
Mà cùng lúc đó…
"Hừ hừ hừ, quả nhiên là ta vẫn cao hơn một bậc, con nhóc kia vẫn còn chưa đi đến hay sao?"
Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư ẩn thân ở trong rừng cây bên kia vách núi, còn Trần Tiêm Tiêm thì ẩn giấu khí tức, đi từng bước một lên trên đỉnh vách núi, hướng ánh mắt nhìn ra toàn bộ vùng ngoại ô Cơ Quan Thành.
"Ở nơi này có tầm nhìn tốt nhất, nếu con nhóc Dương Xuân kia tới thì nhất định sẽ bị ta phát hiện, đến lúc đó ta sẽ dùng ngôn từ chính nghĩa, lưu đày nàng tới Đông Hải!"
"Ha ha ha ha!"
"Ta thật là quá thông minh!"
Trần Tiêm Tiêm tràn ngập lòng tin đứng ở bên trên đỉnh vách núi, mong đợi nhìn về phía ngoại ô.
Mà vào giờ này khắc này, trên đỉnh một toà tháp thuộc Cơ Quan Thành trên mặt đất, Quỷ Ảnh lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc sờ cằm một cái.
Ngay mới vừa rồi, nàng đã tận mắt nhìn thấy Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, theo thứ tự đi tới vùng ngoại ô, sau đó ẩn giấu ở các địa phương khác nhau, các nàng đây là muốn làm cái gì?
?? ??
Quỷ Ảnh rơi vào nghi hoặc thật sâu.
Ròng rã ba canh giờ.
"Các nàng thật đúng là ưa thích chơi cút bắt a."
Quỷ Ảnh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn ra vùng ngoại ô Cơ Quan Thành, trước đó ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư tiến hành ẩn nấp ở trong ba địa phương khác nhau, cho đến bây giờ ngay cả một động tác cũng không có làm, chỉ là che lấp khí tức đến cực hạn, cho dù là đích thân nàng tiến hành ẩn nấp cũng chỉ có thể làm được tới loại trình độ này.

"Thật không hổ là thiên tài a."
Có thể làm việc người khác không thể làm, chính là đồng nghĩa với thiên tài, nhìn ba vị tài nữ này đi, người bình thường ai có thể trốn ở trong một cái địa phương ròng rã ba canh giờ, ngay cả động cũng đều không động một cái...
Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, Quỷ Ảnh liền quyết định tiếp tục giữ yên lặng canh gác cho mọi người.
Thân làm một vị gián điệp chuyên nghiệp, bây giờ lại trợ giúp Trần Khuynh Địch quản lý sự tình Cẩm Y Vệ, Quỷ Ảnh rất rõ ràng về vị trí của bản thân, cho nên luôn luôn giấu mình ở trong cái bóng của Trần Khuynh Địch, gần như là không có cảm giác tồn tại, ngay cả Long Thiên Tứ cũng sẽ có lúc quên mất nàng.
Đây cũng là mục tiêu mà Quỷ Ảnh một mực theo đuổi.
Mà đúng vào lúc này.
"A a a a a a!"
"Tiêm Tiêm tỷ! Đi ra đi! Ngươi đang ở chỗ nào? !"
Dương Xuân là người đầu tiên bộc phát ra khí tức của bản thân, nàng rốt cục đã không nhịn được.
Gặp quỷ!
Nàng thực sự đã rất cố gắng! Chờ đợi ở một chỗ không phóng xuất ra một tí khí tức nào, trên cánh tay nhỏ bé trắng noãn cũng đã bị muỗi chích đến mấy lần, mặc dù bọn chúng không chích thủng được da của nàng, nhưng vẫn rất khó chịu, trọng yếu hơn chính là buồn chán a! Đợi ở trong một cái địa phương rõng rã ba canh giờ không động đậy...ai mà chịu nổi a!
Cho nên Dương Xuân đã bất đắc dĩ lựa chọn từ bỏ, bộc phát ra khí tức quét ngang hơn phân nửa ngoại ô, mà vào sau khi nàng xuất hiện bất quá chỉ một, hai giây, khí tức của Trần Tiêm Tiêm ở trên đỉnh vách núi cũng bay lên, đồng thời truyền tới, còn có thanh âm bình tĩnh mang theo vài phần tiểu đắc ý của Trần Tiêm Tiêm.
"Quả nhiên! Ta biết ngay là ngươi đang ở nơi này!"
Không ngờ được a Dương Xuân! Chơi đấu trí thì ngươi vẫn không thể qua được ta!
Dương Xuân mím môi, hai mắt rưng rưng, dùng vẻ mặt không cam lòng nhìn Trần Tiêm Tiêm, nói: "Ngươi thế mà có thể ở yên một nơi trong ba canh giờ!"
Phải biết rằng đây cũng không phải là ba canh giờ tùy tùy tiện tiện, mà là không thể bộc phát ra bất kỳ khí tức gì, nói một cách khác, thì chính là không thể tu luyện, không thể phóng thích cương khí, không thể phóng thích nguyên thần và khí huyết, cơ hồ là giống như một người bình thường ở trong ba canh giờ, đây đâu phải là một chuyện dễ dàng!
"Hừ hừ hừ." Trần Tiêm Tiêm hơi ngửa đầu, nói: "Đây chính là do ý chí võ đạo của ta cao hơn ngươi!"

Vừa khoe khoang, Trần Tiêm Tiêm vừa âm thầm vuốt vuốt bắp chân cùng với một nửa bờ mông tê dại như nhũn ra của bản thân.
Gặp quỷ, nếu như Dương Xuân không đứng ra, nàng cũng đã sắp không nhịn được nữa, ba canh giờ này thật ra không phải là người có thể chịu được...
"Nói tóm lại, ngươi đã thua!" Trần Tiêm Tiêm cười cười, nói: "Ta hiện tại liền muốn đi nói cho Thái Thượng trưởng lão biết, nói là Xuân sư muội e ngại lịch luyện, không dám đi đến Đông Hải, còn muốn vụng trộm chạy trở lại, mà ta thì là vì đi tìm Quỷ Ảnh thương nghị về sự tình Cẩm Y Vệ mới "tạm thời" trở về, kết quả là ở trên đường đi lại ngoài ý muốn phát hiện ra Xuân sư muội..."
Nói đến đây, Trần Tiêm Tiêm lập tức ưỡn ngực một cái, mặc dù cũng không căng lắm, nhưng vẫn thắng được bức tường Dương Xuân.
"Cho nên! Ta đứng ở góc độ chính nghĩa, áp giải Xuân sư muội lười biếng trở về!"
"Ba tháng sau, ngươi hãy hãy sống ở Đông Hải thật tốt a!"
Toàn thân của Dương Xuân run rẩy, khuôn mặt nhỏ trở nên đỏ bừng, kết quả giằng co là bản thân nàng thua không sai, nhưng nếu như quả thật có chơi có chịu, cuối cùng bị đưa đến Đông Hải lịch luyện ba tháng, chờ đến sau khi trở về, cơm canh cũng đã trở nên nguội lạnh!
Chỉ là nghĩ đến một màn kia liền khiến cho Dương Xuân cảm thấy đau đầu.
"Ồ?" Trần Tiêm Tiêm mỉm cười hỏi: "Ngươi muốn nói cái gì?"
"Không chơi với ngươi nữa." Dương Xuân ngẩng đầu, nhìn Trần Tiêm Tiêm gằn từng chữ nói ra: "Tiêm Tiêm tỷ, ngươi có biết hay không, kỳ thật vào rất lâu trước đó ta đã phát hiện ra, ở cái phương diện động đầu óc này, ta căn bản là kém hơn ngươi, Tương Tư tỷ cùng với Phượng Tiên sư tỷ cũng lợi hại hơn ta nhiều lắm, chớ đừng nói là đại ca ca."
Trần Tiêm Tiêm kinh ngạc nhìn Dương Xuân lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hỏi: "Ngươi thế mà tự biết mình sao?"
"Đương nhiên là tự biết mình." Dương Xuân hơi hơi kéo khóe miệng một cái, lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Mỗi lần ta nghĩ đến âm mưu quỷ kế, thì sẽ càng nghênh đón thua thiệt ở cái phương diện này, không có cách nào, đây chính là chỗ hạn chế của ta a..."
"Ngươi đang muốn nói cái gì?"
"Cho nên a, Tiêm Tiêm tỷ."
Vào giờ khắc này, trong đầu óc của Dương Xuân lóe lên sự tình Trần Khuynh Địch bị người ám toán ở Tây Cương Đạo ngày xưa, cuối cùng giận dữ lật bàn, dùng lực lượng tuyệt đối phá vỡ mưu kế, chợt trở nên kiên định!
"Ta sẽ không chơi mưu kế với ngươi nữa! !!"
"Chỉ có cường giả mới xứng đáng có được đại ca ca!"

Chương 561: Đều là người một nhà

Vừa dứt lời, khí tức của Dương Xuân vào thời khắc này liền gào thét mà ra giống như là núi lửa bộc phát vậy, Đông Hoàng Đao ở trong chớp mắt liền rơi vào trong tay của nàng, một giây sau thân ảnh của Dương Xuân liền trực tiếp phá toái hư không, xuất hiện ở trước mặt của Trần Tiêm Tiêm, lưỡi đao sắc bén chính là hướng về phía đỉnh đầu của Trần Tiêm bổ từ trên xuống dưới.
Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
Không giảng đạo lý, Trần Tiêm Tiêm thật đúng là không có dự liệu được một chiêu này của Dương Xuân.
Nhưng chuyện này cũng không làm trở ngại sự đáp trả của nàng, cho nên gần như đồng thời nàng liền giơ cánh tay lên, ánh vàng lượn lờ quanh năm ngón tay, nắm lại thành quyền, đấm ra một quyền, khuấy động khí huyết toàn thân, phật quang giống như lửa, thuận theo một quyền này của nàng nghênh đón một đao của Dương Xuân.
Ầm một tiếng, phật diễm lan tràn ra từ Đông Hoàng Đao, khí huyết chấn động, một cỗ cự lực cương mãnh tràn trề không gì chống đỡ nổi cũng bộc phát ra, phun ra nuốt vào lôi đình, vô cùng bá đạo, đánh bật Đông Hoàng Đao ra, khiến cho thân thể nhỏ nhắn của Dương Xuân cũng bị đánh bay ra bên ngoài.
"Hừ!"
Đông Hoàng Đao bị đánh bật ra, Dương Xuân cũng không loạn một chút nào, dù sao lực lượng cũng chính là ưu thế của Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cũng biết nếu so đấu lực lượng thuần túy thì nàng khẳng định không phải là đối thủ, nhưng ưu thế của nàng lại là linh hoạt biến hoá, thủ đoạn bộc phát cũng càng cường đại hơn.
Ý niệm tới đây, Dương Xuân trực tiếp bỏ Đông Hoàng Đao xuống, Tạo Hóa Viêm nổ tung ở trong cơ thể, khiến cho toàn thân khí huyết của nàng trở nên sôi trào, trong lúc hít thở, phun ra nuốt vào khí trắng, trực tiếp đụng vào một quyền đánh tới của Trần Tiêm Tiêm, đánh bay Trần Tiêm Tiêm ra bên ngoài.
"Ta đã muốn làm điều này từ lâu!"
"Ha ha! Đừng có kiêu ngạo!" Toàn thân của Trần Tiêm Tiêm lượn lờ ánh vàng, cũng không bị thương, chỉ hơi khó thở một chút.
Mà ở phía đối diện, Tạo Hóa Viêm quay lại cơ thể của Dương Xuân, trong chớp mắt liền từ hoả diễm nóng bỏng chuyển hóa thành dòng nước ôn hòa, làm dịu ám thương ở trong cơ thể của Dương Xuân.
Một bên có lực phòng ngự mạnh, một bên có sức khôi phục mạnh, ở trong trận đọ sức này là bất phân thắng bại.
"Cũng không cần phải đi đến Đông Hải lịch luyện, vào lúc này..."
"Hiện tại..."

Tiêm Tiêm đối mắt với Dương Xuân, trên mặt của hai người gần như đồng thời nở ra một nụ cười xán lạn.
"Nhất định phải đánh bại ngươi!"

Ở bên trong Cơ Quan Thành.
Long Thiên Tứ kinh ngạc nhìn nữ tử cao gầy ở trước mắt, ở bên trong ánh mắt có vài phần phức tạp, có quan hệ đến tao ngộ của nàng, hắn thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, tự nhiên là biết được không ít từ trong miệng của Ninh Thiên Cơ.
Nàng vốn là đệ tử phổ thông của Thuần Dương Cung, có lẽ ở bên trong đệ tử phổ thông coi như là có một chút thiên phú, nhưng cuối cùng vẫn kém so với thiên kiêu chi tử chân chính, kết quả là sau khi đi đến Tây Cương Đạo một chuyến, đi vào Ao Thánh Hỏa cái gì đó của Bái Hỏa Ma Giáo một lần, thế mà liền lập tức thoát thai hoán cốt.
Tối thiểu là loại thiên phú này đã có thể so với các đại đệ tử của thánh địa võ đạo, nếu như không phải Trần Khuynh Địch ưu tú hơn, hơn nữa trước đó Ninh Thiên Cơ đã nói cho hắn biết, nói rằng tất cả những thứ này đều nằm trong khống chế của Ninh Thiên Cơ, chỉ sợ là Long Thiên Tứ sẽ hận không thể cầm đao đánh tới Bái Hỏa Ma Giáo cướp nàng trở về.
Dù sao thì việc quan hệ đến truyền thừa cùng với sự phát triển trong tương lai của tông môn nhà mình, ai sẽ không thích một đệ tử ưu tú a?
Ý niệm tới đây, trên mặt của Long Thiên Tứ liền nở một nụ cười, nói: "Đây không phải là Phượng Tiên sao? Sao thế? Vì sao không tu hành thật tốt ở Bái Hỏa Ma Giáo, tới nơi này để làm gì?"
Hắn đảo ánh mắt qua Doanh Phượng Tiên, rất nhanh liền rơi vào trên người Tư Lạp Cách ở bên cạnh nàng, nụ cười ở trên mặt lập tức càng trở nên xán lạn: "Đây không phải là người của Bái Hỏa Ma Giáo hay sao, gọi là cái gì nhỉ? Thật xin lỗi a, ta vốn không quen biết nhiều người ở trên giang hồ, vô danh tiểu tốt từ Hỏa Luyện Kim Đan trở xuống trên cơ bản là không biết."
Tư Lạp Cách: "..."
"Ủa? Vị vô danh tiểu tốt này, tại sao ngươi lại không nói chuyện thế?" Long Thiên Tứ ngạc nhiên mà nhìn sắc mặt đỏ lên của Tư Lạp Cách, hỏi thăm hơi có vẻ ân cần.
Mà ở phía đối diện, Tư Lạp Cách đã sắp muốn mắng người.
Gặp quỷ! Một thân uy áp Hỏa Luyện Kim Đan của ngươi đè lên người của ta, ta làm sao có thể nói chuyện? Không thấy ta bị uy áp đè nén đến mức mặt đỏ rần hay sao? Dối trá! Thật sự là quá dối trá! Hơn nữa vô danh tiểu tốt là có ý gì! Đại danh của Tư Lạp Cách Ta, thả ở trong Bái Hỏa Ma Giáo chính là đệ nhất Thần Tôn, đặt ở Tây Vực cũng là đại danh đỉnh đỉnh, là người mạnh nhất ở dưới Hỏa Luyện

Kim Đan, một thân tu vi cũng cách Hỏa Luyện Kim Đan không bao xa, từ lúc nào đã trở thành vô danh tiểu tốt? "
"Vị nhân huynh này?" Long Thiên Tứ nhìn vẻ mặt biệt khuất của Tư Lạp Cách, nụ cười ở trên mặt càng trở nên chân thành tha thiết.
"Ách, Long tiền bối..."
Rốt cục, Doanh Phượng Tiên phát giác được mấy phần không đúng cười khổ mở miệng nói, lúc này mới cho khiến Long Thiên Tứ giật giật khoé miệng, thu lại uy áp đối với Tư Lạp Cách.
"Phượng Tiên a, vừa rồi ngươi còn chưa nói gì cả, ngươi tới Cơ Quan Thành là để tìm Mặc Môn hay sao?"
"Ách." Doanh Phượng Tiên có một chút thẹn thùng nghiêng đầu nói: "Ta, ta nghe nói sư huynh giống như là đã tới nơi này..."
"Ồ? !"
Đây là một yếu tố cần được chú ý! Hai mắt của Long Thiên Tứ sáng lên, lập tức rất là hài lòng đối với vị đệ tử Thuần Dương Cung đã rời đi này, hãy lắng nghe cách nàng gọi Trần Khuynh Địch đi? Sư huynh! Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo gọi Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung của chúng ta là sư huynh? Điều này không phải nói rõ là Thuần Dương Cung chúng ta cùng với Bái Hỏa Ma Giáo chính là người một nhà hay sao?
"Tốt! Rất tốt! Ha ha ha.."
"Xin hỏi Long tiền bối, không biết sư huynh bây giờ đang nơi nào?"
"Đừng cứ gọi là cái gì Long tiền bối mãi, trực tiếp gọi lão phu là Thái Thượng trưởng lão là được rồi, mọi người đều là người một nhà cả."
Nhìn Long Thiên Tứ cười tà mị, Tư Lạp Cách sinh ra xúc động muốn đánh lên đó một quyền.
Gặp quỷ, đây là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta! Ai là người một nhà với ngươi chứ!
"Khuynh Địch sao, hiện tại hắn đang ở chỗ sâu nhất trong Cơ Quan Thành, tạm thời không thể bị quấy nhiễu."
Xoay chuyển lời nói, Long Thiên Tứ liền trực tiếp nói sự tình có quan hệ đến Mặc Môn cho Doanh Phượng Tiên, cũng không tị hiềm gì cả. Trên thực tế bây giờ là Mặc Môn muốn cầu cạnh Thuần Dương Cung, tự nhiên là cũng rất dễ dãi với Long Thiên Tứ, ở trong khoảng thời gian này Long Thiên Tứ ở Mặc Môn có thể nói là làm khách VIP, thời gian trôi qua không biết là thư thái cỡ nào, hàng ngày ăn sơn hào hải vị không nói, lâu lâu lại còn có thể khiêu khích Mặc Tử một câu: "Ta chính là thích nhìn cái bộ dáng đáng yêu này của ngươi, mặc dù khó chịu với ta những lại không đánh lại ta."

Chương 562: Quả nhiên là có ý nghĩ xấu!

Đến mức là hiện tại Mặc Tử cũng không muốn gặp cái lão già nhìn qua uy nghiêm, trên thực tế lại không có một chút xấu hổ này.
"Là vậy sao?" Sau khi biết được tình huống của Trần Khuynh Địch, Doanh Phượng Tiên có một chút thất vọng nói ra.
"Xuân sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, còn có Tương Tư sư muội đâu rồi?"
"À, ta đã đuổi các nàng đi đến Đông Hải lịch luyện rồi."
"Ấy?" Doanh Phượng Tiên kinh ngạc hỏi: "Các nàng đã đi?"
Thấy phản ứng của Doanh Phượng Tiên có một chút kỳ quái, Long Thiên Tứ ngẩn người hỏi: "Có vấn đề gì sao?"
"À ờ...không, không có gì."
Doanh Phượng Tiên trầm ngâm trong chốc lát, hướng về phía Long Thiên Tứ cùng với Tư Lạp Cách cười cười, nói: "Long tiền bối, Thần Tôn, ta muốn ra ngoài thành đi dạo một vòng, có được không?"
"Đương nhiên là không có vấn đề."
"Thánh Nữ điện hạ cứ tự tiện, bất quá nếu như muốn rời đi, làm ơn hãy nói cho ta biết."
Gật đầu một cái, Doanh Phượng Tiên nhanh chân rời khỏi Cơ Quan Thành trong lòng đất.
Mà cùng lúc đó…
"Tiếp một quyền của ta!"
"Xem đao!"
Ở vùng ngoại ô Cơ Quan Thành trên mặt đất, thân ảnh của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân quấn vào nhau, trong chớp mắt liền không ngừng va chạm mấy chục lần, phảng phất như hai đầu hung thú tiền sử đang chém giết lẫn nhau, dư ba chiến đấu kinh khủng quét sạch bốn phương, trong phương viên mười dặm đất rung núi chuyển, đao khí cùng với quyền kình lưu lại dấu vết thật sâu ở trên mặt đất.
Toàn thân của Trần Tiêm Tiêm chảy xuôi ánh vàng chói mắt, Trượng Lục Kim Thân được nàng phát huy đến cực hạn, mỗi một quyền đấm ra đều mạnh mẽ không gì chống đỡ nổi, khí huyết xông thẳng lên trời.
Mà toàn thân của Dương Xuân thì bốc lên Tạo Hóa Viêm, phảng phất như một vị Hỏa Thần, mỗi một đao bổ ra đều mang theo ánh lửa màu tím ngập trời.
Bất quá không biết là hữu ý hay là vô ý, khu vực chiến đấu của hai người lại không ngừng rời xa khỏi phương hướng Cơ Quan Thành.
Dù sao thì song phương cũng đều là vụng trộm trở về, bây giờ lại chủ động bại lộ, nếu như lớn lối ở bên ngoài Cơ Quan Thành như vậy mà

nói, chỉ sợ là sẽ thật sự bị ném tới Đông Hải.
Ngay vào rời điểm hai người rời đi được 15 phút đồng hồ, ở trong rừng cây mà Dương Xuân ẩn thân trước đó…
"Phù..."
"Cuối cùng cũng đợi được."
Lạc Tương Tư yên lặng bò ra, cùng so sánh với Dương Xuân tuổi nhỏ còn có Trần Tiêm Tiêm xuất thân từ đại gia tộc, Lạc Tương Tư lớn lên từ nhỏ ở Thành Thanh Đế rõ ràng càng có thể nhẫn nhịn tốt hơn, cho nên nàng vẫn đã kiên trì tới lúc cuối cùng!
"Mặc dù quá trình có một chút quanh co, bất quá cuối cùng thì Tiêm Tiêm cùng với Xuân nhi vẫn đã xung đột với nhau."
"Tiếp theo chính là thời cơ của ta!"
Ta muốn trở thành nữ chính của thế kỷ mới!
Lạc Tương Tư nhanh chóng lao về phía Cơ Quan Thành trên mặt đất, mà đúng vào lúc này, ở cửa vào Cơ Quan Thành trên mặt đất, một bóng người mặc áo bào đỏ cao gầy lại đột nhiên xuất hiện.
"Quả nhiên là thế, trước đó ta đã cảm thấy Tương Tư ngươi kì quái, kết quả không biết vì sao, Xuân nhi cùng với Tiêm Tiêm đều đặc biệt tín nhiệm ngươi, bây giờ đã bị ta phát hiện a!"
"Ách!" Lạc Tương Tư dừng thân hình lại, trên mặt lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.
Phượng Tiên sư tỷ! Tại sao nàng lại ở chỗ này? !
"Tương Tư sư muội, ngươi quả nhiên là có ý nghĩ xấu đối với sư huynh! !!"
Doanh Phượng Tiên: (^o^)
Lạc Tương Tư: "! !!"
Hỏng bét, hỏng bét, hỏng bét, hỏng bét! Bại lộ! Đã bị bắt quả tang!
Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống từ trên mặt của Lạc Tương Tư, rơi trên mặt đất, phát ra tiếng tí tách.
Mà ở đối diện với Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên thì lộ ra gương mặt đắc ý nói: "Tương Tư sư muội, ngươi còn muốn nói cái gì hay không?"
"Vừa rồi ta đã nhìn thấy, hai người rời đi vừa rồi là Xuân sư muội cùng với Tiêm Tiêm sư muội a, ta sẽ báo cáo hết thảy những gì mà ta nhìn thấy cho Thái Thượng trưởng lão!"
Mấy con nhóc các ngươi, vừa nhìn ta tình chàng ý thiếp với sư huynh, vừa đứng ở một bên hối hận cắn ngón tay đi a!
Mà đúng vào lúc này. Lạc Tương Tư phun ra một ngụm trọc khí, rất nhanh liền điều chỉnh xong trạng thái: "Phù...Phượng Tiên sư tỷ, ngươi đang nói cái gì vậy?"
"Hả?" Doanh Phượng Tiên nhướn lông mày lên nói: "Làm sao, đều đã đến trình độ này ngươi còn muốn phủ nhận?"
Giả ngu cũng chỉ vô ích mà thôi!
"Ta thực sự không biết ý tứ của Phượng Tiên sư tỷ, lần này ta đi đến

Cơ Quan Thành, chủ yếu là có một chuyện rất trọng yếu muốn báo cáo cho Thái Thượng trưởng lão."
"Ồ? Là chuyện gì?" Doanh Phượng Tiên cười mà giống như không cười, lộ ra dáng vẻ "ta đã nhìn thấu ngươi rồi, kẻ hư đốn!"
Mà Lạc Tương Tư thì đảo con ngươi một vòng.
Lúc này tuyệt đối không thể rụt rè, nếu không thì sẽ thật sự không có chỗ xoay người, nhất định phải đưa ra một cái lý do thật có lý, để mình suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là không có lý do gì tương đối đáng tin, vừa có thể nhẹ nhõm chứng minh, lại vừa có thể hoàn mỹ giải thích hành vi của mình hay sao, à...
Ngẩng đầu, trên mặt của Lạc Tương Tư đã xuất hiện sự ngưng trọng nồng đậm: "Kỳ thật là Phượng Tiên sư tỷ còn chưa biết, khu vực Đông Hải kia dường như lại đang lập mưu tiến công Trung Nguyên! Hơn nữa lần này hẳn là một lần tấn công đại quy mô! Đây là tin tức ta ngẫu nhiên nghe được ở Đông Hải!"
Doanh Phượng Tiên: "? ??"
Chỉ chốc lát sau, Phượng Tiên liền nhướng mày hỏi: "Ngươi nói thật?"
"Đương nhiên!" Lạc Tương Tư đáp lời một cách nghiêm túc.
Đây đương nhiên là giả a! Bất quá mặc dù là giả, nhưng cũng không phải hoàn toàn là giả, dù sao thì Lạc Tương Tư cũng lớn lên từ nhỏ ở Nam Cương – một trong bốn đại Biên Hoang, đối với tính toán của những Biên Hoang này có thể nói là hiểu rất thấu triệt, nhất là ở trong chuyện xâm lấn Trung Nguyên này, thái độ của các Biên Hoang đều là nhất trí với nhau.
Một ví dụ đơn cử đơn giản nhất, ở Nam Cương Đạo, mặc dù có đại quân triều đình trấn áp, ở dưới tình huống bình thường là rất ít khi phát sinh chiến tranh đại quy mô chân chính, nhưng các loại chiến đấu quy mô nhỏ lại là tầng tầng lớp lớp, Lạc Tương Tư càng là đã gặp qua không biết bao nhiêu lần.
Suy bụng ta ra bụng người, nàng tin rằng Đông Hải khẳng định cũng sẽ là như vậy! Dù là có sự điều tiết của Đào Hoa Đảo, nhưng thế lực ở Đông Hải lại rất phức tạp và hỗn loạn, không có thế lực nào muốn xâm lấn Trung Nguyên, cướp đoạt xong rồi chạy là tuyệt đối không thể xảy ra, ở bên trên cái cơ sở này, uy hiếp của Đông Hải kỳ thật là vẫn luôn tồn tại, cho nên cái lý do này là đáng tin nhất!
Lạc Tương Tư có thể khẳng định, Đông Hải tuyệt đối sẽ tiến công Trung Nguyên.
Khác nhau chỉ là quy mô lớn hay nhỏ mà thôi, mà để làm nổi bật sự nghiêm trọng của vấn đề, Lạc Tương Tư đương nhiên là muốn nói lớn chuyện, bất quá nàng cũng đã lưu lại cửa sau, nói là ngẫu nhiên nghe được ở Đông Hải, coi như là đến lúc đó quy mô không phù hợp, nàng cũng có thể dùng cái lý do này để chối bỏ...

Chương 563: Vất vả quá độ

Thật sự là quá hoàn mỹ!
Đối với lý do của Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên vốn là ngay cả một chữ cũng đều không tin, nhưng nhìn cái biểu lộ chân thành kia của đối phương, Doanh Phượng Tiên luôn luôn rất thuần phác vẫn không khỏi có một chút hoài nghi.
Chẳng lẽ thật sự là có chuyện này? Dù sao thì Nam Cương Đạo cùng với Tiêu Thành cũng đã từng xảy ra chuyện như vậy, bây giờ nếu như Đông Hải đang bí mật trù tính xâm lấn Trung Nguyên cũng không phải là không thể xảy ra! Nếu như thật sự nghe được loại tin tức này, đổi thành mình thì chỉ sợ cũng phải lập tức chạy về, dù sao cũng là việc quan hệ đến tính mệnh của vô số dân chúng vô tội Trung Nguyên.
Đúng lúc này, một đạo bóng đen lại đột nhiên xuất hiện, yên lặng rơi vào bên cạnh Doanh Phượng Tiên.
"Tương Tư đại nhân." Quỷ Ảnh lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, vốn dĩ là nàng không có ý định lộ diện, nhưng lời nói của Lạc Tương Tư lại làm cho nàng không thể không quan tâm: "Có liên quan đến tin tức mà đại nhân nghe được, có thể nói rõ chi tiết hay không?"
"Ách." Thấy Quỷ Ảnh nắm giữ sự vụ của Cẩm Y Vệ xuất hiện, Lạc Tương Tư cũng có một chút xấu hổ, nói: "Ta thật sự chỉ là ngẫu nhiên nghe được, Đông Hải dường như là đang lập mưu gì đó, đối với tin tức cụ thể ta cũng không rõ ràng cho lắm..."""
"Trên thực tế." Sau khi Quỷ Ảnh trầm ngâm trong chốc lát, liền mở miệng nói: "Gần đây gián điệp Cẩm Y Vệ ở Đông Hải phát tin tức tới, Ngạo Lai Quốc bây giờ dường như đang triệu tập các phương hạm đội, còn có ở bên trong Thang Cốc cũng thường xuyên có các thế lực lớn nhỏ ra vào, mà Đào Hoa Đảo vốn nên quản lý chuyện này lại không hề có động tĩnh gì."
"Hơn nữa không chỉ có như thế, ngoại trừ Ngạo Lai Quốc cùng với Thang Cốc, ở Đông Hải còn có không ít hòn đảo cỡ vừa và thế lực nhỏ cũng xuất động, nhưng những cái thế lực này xuất động đều là có nguyên nhân, hoặc là có bí cảnh xuất thế, hoặc là có ân oán lẫn nhau, hoặc chính là tranh đoạt bảo vật đơn thuần."
"Vốn là đang không có gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu như là vì để che giấu mà đặc biệt thả ra tin tức, như vậy trái lại là rất khả nghi."
"Chỉ là Cẩm Y Vệ vẫn một mực không tìm thấy chứng cứ, cho nên chỉ có thể tạm thời gác lại..."
"Ấy?" Lạc Tương Tư kinh ngạc.
Nói như vậy ta thế mà đã đoán đúng? Đông Hải thật đúng là muốn xâm lấn? ! Đây thật là...trời cũng giúp ta! Kể từ đó lý do của ta liền

trở nên đáng tin! Mà trọng yếu hơn chính là, nếu như Đông Hải thật sự muốn xâm lấn, như vậy thì Đại Càn cũng có thể sớm làm ra ứng đối.
Tối thiểu là thảm kịch ở Tiêu thành ngày xưa sẽ không phát sinh nữa.
Phải biết rằng cho đến nay, chiến sự ở Tiêu Thành vẫn là sự đau nhức của Đại Càn cho đến bây giờ, 36 Quốc Tây Vực lấy Tiêu Thành làm nơi đột phá, tiến hành đột kích khiến cho Đại Càn không kịp phản ứng, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Vạn Lý Liên Doanh bị xuyên thủng, quân lính coi giữ Tiêu Thành và toàn bộ Tiêu gia chiến tử, máu nhuộm Tây Vực.
Mà từ đó về sau ảnh hưởng càng là trải rộng ra toàn bộ phía Tây Trung Nguyên, cho đến nay Tây Vực vẫn còn đang ở trong trạng thái chiến tranh, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số binh sĩ chiến tử, bách tính càng là trôi dạt khắp nơi, mỗi ngày đều có dân chạy nạn từ phía Tây dời vào Trung Nguyên, được triều đình Đại Càn phụ trách an bài nơi định cư.
Chỉ hy vọng là lần này sẽ không giẫm lên vết xe đổ.
"Hắt xì!" Ở trong Thang Cốc, chủ nhân của Thang Cốc đã liên lạc xong với các đại thế lực Đông Hải, tự cho là vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội bỗng nhiên hắt hơi một cái.
"Chuyện gì đang xảy ra?"
Chẳng lẽ là gần đây mình vất vả quá độ?
Mỗi ngày đều phải điều động các thế lực khắp nơi trong Đông Hải, đồng thời đề phòng kế hoạch xâm lấn bị tiết lộ, chủ nhân của Thang Cốc không biết đã hao tốn bao nhiêu tâm tư, bây giờ đã đến một bước cuối cùng, mà thế lực triều đình ở bên cạnh Đông Hải cho đến nay còn không có bất kỳ một phản ứng nào, xem ra là đại kế đã được hoàn thành một nửa!
Tiếp theo chỉ cần tập kích Đông Lâm Đạo, nhất cử tiêu diệt hạm đội mà triều đình Đại Càn bố trí ở Đông Hải, kế hoạch của mình liền có thể thành công! Thực sự là hoàn mỹ! Tin rằng ai cũng không nghĩ đến Đông Hải sẽ xâm lấn vào thời điểm này a!
Ha ha ha ha ha ha ha...
"Là thế sao..." Sau khi nghe Quỷ Ảnh xác nhận tin tức, Doanh Phượng Tiên liền thấp giọng lẩm bẩm nói, trong ánh mắt nhìn Lạc Tương Tư mặc dù có chỗ hòa hoãn, nhưng vẫn tràn đầy cảnh giác. Hiển nhiên là lý do của Lạc Tương Tư cũng chỉ là tạm thời hồ lộng một lần, Doanh Phượng Tiên trên bản chất vẫn không có cải biến ý nghĩ.
Bất quá so với nàng, Lạc Tương Tư lại có suy tính khác.
"Nói đến, Phượng Tiên sư tỷ, trước đó vào thời điểm ta tới đây, nhìn thấy Xuân sư muội cùng với Tiêm Tiêm sư muội dường như đang ra tay đánh nhau ở ngoài thành, không biết ngươi có thấy không?"
"À!" Doanh Phượng Tiên cảnh giác nhìn Lạc Tương Tư, chợt gật đầu một cái nói: "Xác thực là như thế, bất quá hẳn chỉ là tỷ muội đồng

môn đọ sức mà thôi?"
"Đó là đương nhiên." Lạc Tương Tư đáp lời, bất quá lại đột nhiên xoay chuyển lời nói: "Chỉ là Phượng Tiên sư tỷ, bây giờ ta bởi vì phải trở về đây báo cáo tin tức về Đông Hải, không có thời gian đi lịch luyện, mà ở một chỗ khác, Xuân sư muội cùng với Tiêm Tiêm sư muội đều đã rời đi, bây giờ muốn tìm người luận bàn cũng đều không có."
Vừa dứt lời, Lạc Tương Tư liền nhìn chằm chằm vào Doanh Phượng Tiên ở trước mặt, toàn thân cao thấp bỗng nhiên bạo phát ra một cỗ khí tức mênh mông, phảng phất như hơi nóng cuồn cuộn đập vào mặt: "Cho nên Phượng Tiên sư tỷ, không biết là có thể bồi sư muội luận bàn một phen hay không, để ta nghiệm chứng võ đạo? Hẳn là cũng có chỗ tốt đối với Phượng Tiên sư tỷ a."
Nguyên nhân khiến cho Lạc Tương Tư nói ra những lời này cũng chỉ có một cái. Ưu thế của Doanh Phượng Tiên bây giờ là quá lớn! Vô luận là Dương Xuân hay là Trần Tiêm Tiêm, hay là bản thân nàng, đều là bởi vì nguyên nhân Long Thiên Tứ cho nên không thể không đi ra ngoài lịch luyện, mà kế hoạch vụng trộm trở về Cơ Quan Thành lại bị bại lộ, không qua bao lâu nữa nàng cũng phải rời đi, mà bây giờ Doanh Phượng Tiên đã trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo lại căn bản không cần phải phiền toái như vậy! Long Thiên Tứ đã không thể ước thúc được Doanh Phượng Tiên! Nói một cách khác, đến lúc đó tình huống sẽ diễn biến thành tất cả ba người các nàng đều sẽ rời đi, Doanh Phượng Tiên ở một mình bên cạnh sư huynh! Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào xảy ra! Căn cứ vào cái nguyên nhân này, Lạc Tương Tư mới chủ động mở miệng khiêu chiến, muốn mang Doanh Phượng Tiên rời đi, hơn nữa lý do còn rất chính đáng.
Mà ở phía đối diện.
Doanh Phượng Tiên cũng cơ hồ là có ý nghĩ giống như vậy! Mặc dù lần này không thể bắt được bím tóc của Lạc Tương Tư, nhưng Doanh Phượng Tiên vẫn rất tin tưởng vào trực giác của bản thân, cô nàng Tương Tư sư muội này nhất định là có ý nghĩ xấu đối với sư huynh! Vì bóp nghẹt cái nguy cơ này, Doanh Phượng Tiên cũng muốn mang Lạc Tương Tư rời đi, hơn nữa còn có một chuyện trọng yếu nhất...

Chương 564: Đá mài dao

Ngươi cho rằng ta vẫn ngu giống như trước kia hay sao? Lúc trước đã ước định là mỗi người một tháng, kết quả là chờ đến phiên ta, mới phát hiện ra các ngươi đều vây ở bên cạnh sư huynh, quên sạch sành sanh ước định!
Thiệt thòi giống như vậy Doanh Phượng Tiên ta tuyệt đối sẽ không ăn hai lần!
Cho nên lần này Doanh Phượng Tiên nàng đã sớm làm xong biện pháp đề phòng!
Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Lục.
Xem như là bảo điển trấn giáo của Bái Hỏa Ma Giáo, hoàn toàn xứng đáng là Tuyệt Thế Thần Công, độ khó tu luyện của nó còn có yêu cầu tu luyện cũng đều là vô cùng hà khắc, nhất là muốn hoàn thành ý cảnh thiện ác đối lập, phân chia võ đạo âm dương ở trong đó, chính là khó càng thêm khó, bất quá Bái Hỏa Ma Giáo gia đại nghiệp đại, tự nhiên là đã sớm trải xong đường cho Doanh Phượng Tiên.
Phương pháp tu luyện chính là giống như thủ đoạn Thái Tử Hoành Xương tu luyện Hàng Thế Long Vương Chân Kinh ngày xưa. Lợi dụng Tử Mẫu Nguyên Thai, lấy một giọt tâm huyết và một sợi tinh thần lực của bản thân để tiến hành bồi dưỡng, cuối cùng ngưng tụ ra một cỗ hóa thân. Mà lúc này, cỗ hóa thân mà Doanh Phượng Tiên phân ra kia còn đang giấu ở trong Cơ Quan Thành đây!
Hắc hắc hắc, đây thật sự là một cái kế hoạch không chê vào đâu được a!
Ý niệm tới đây, trên mặt của Doanh Phượng Tiên cũng mang theo một nụ cười: "Nếu như Tương Tư sư muội muốn luận bàn cùng với ta, vậy dĩ nhiên là có thể, dù sao thì ta thế nhưng cũng là sư tỷ a."
Gân xanh trên huyệt thái dương của Lạc Tương Tư nhảy một cái, khóe mặt giật một cái.
"Mời sư tỷ chỉ giáo a."
Ầm ầm!
Vừa dứt lời, một chùm hào quang trên đỉnh đầu của Lạc Tương Tư nhất thời bộc phát, hóa thành hư ảnh một đầu Tam Túc Kim Ô bay lượn trên trời, ở dưới chân hiện ra một vòng thiên luân, quang mang chiếu rọi đại địa, nhìn như ấm áp, nhưng kì thực lại phẳng phất như từng chuôi lợi kiếm nhỏ như sợi tóc, giống như châu chấu vậy, xông về phía Doanh Phượng Tiên.
"Đó là chuyện đương nhiên." Doanh Phượng Tiên mặt không đổi sắc, mỉm cười, âm dương nhị khí trong hai mắt lưu chuyển, ở phía trên là dương, ở phía dưới là âm, mà ở trong tầm mắt của nàng, không gian tự nhiên cũng bày biện ra hai màu đen trắng, hắc bạch chia cắt, thiên

địa tách rời, tất cả ánh nắng đều bị cỗ ý cảnh kỳ diệu này tách rời. Cương khí ẩn chứa ở bên trong ánh nắng tự nhiên là bị hóa giải, chỉ còn lại ánh nắng ấm áp chân chính rơi vào trên người của Doanh Phượng Tiên, không có một chút lực sát thương nào.
Mắt thấy một màn này, Lạc Tương Tư cũng không hề ngừng lại, dùng hai tay kết ấn nhanh như tia chớp, đánh ra một cái pháp quyết, trong phút chốc hào quang trên đỉnh đầu liền xông thẳng vào mây xanh, pháp tướng Kim Ô trở nên tán loạn, thay vào đó thì là một đạo ấn phù lấp lóe hào quang màu vàng óng, phản chiếu ra một mảnh hình chiếu tinh không.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa - Trích Tinh Nã Nguyệt!"
Đây là nghịch thứ năm! Ngày xưa Lạc Tương Tư ở Nam Cương Đạo chiếm được tổng cộng Thất Đại Nghịch, là Tuyệt Thế Thần Công mà nàng dựa vào cho đến nay, uy lực ở bên trong đồng cảnh giới có thể xưng là vô song, mà ở bên trong Thất Đại Nghịch, hai nghịch trước tiên là sử dụng ở Tiên Thiên sơ kỳ, hai nghịch tiếp theo là dùng cho Tiên Thiên hậu kỳ, về phần nghịch thứ năm này.
Thì là dùng cho ở giữa cảnh giới Tiên Thiên cùng với Võ Đạo Tông Sư.
Lấy nhân lực dẫn động vì sao trên trời, dẫn dắt lực lượng sao trời khổng lồ rơi vào phàm trần, dùng cái này để đánh giết cường địch, ở cái cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả này cơ hồ là không thể ngăn trở! Bàn về nguyên lý, một chiêu này có một chút tương tự với Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh Nguyệt Luân Thiên còn có Thần Tinh Thiên mà Trần Khuynh Địch gặp phải ở trong Cơ Quan Thành, nhưng cũng có chỗ đặc thù.
Đó chính là Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh chung quy là lấy nhân lực diễn hóa ra sao trời, mặc dù ở dưới sự thôi diễn của Thuần Dương Đạo Tôn đã chân thật đến vô hạn, nhưng cuối cùng vẫn không phải là sao trời chân chính, vào trước khi chân chính đạt tới cảnh giới đỉnh cao có thể biến giả thành thật, lực lượng của nghịch thứ năm càng phải hơn một bậc.
Mà đối mặt với ánh sao đầy trời, thần sắc của Doanh Phượng Tiên rốt cục cũng trở nên ngưng trọng.
Mặc dù là có ý tứ tranh phong, nhưng cũng giống như Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư tuyệt đối không chỉ là "tranh giành tình nhân". Đến cái cảnh giới này như các nàng, võ giả ở trong đồng cảnh giới có thể khiến cho các nàng xuất ra toàn bộ thủ đoạn cũng đã vô cùng ít ỏi!
Mà mỗi một võ giả như vậy, đều là đá mài đao tốt nhất! Một khối đá mài đao có thể làm cho các nàng càng tiếp cận với Võ Đạo Tông Sư, thậm chí là đột phá!
"Cẩn thận, Tương Tư sư muội, ta muốn xuất toàn lực a."
"Phượng Tiên sư tỷ không cần phải lo lắng."

Ánh mắt của Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư giao hội cùng một chỗ vào thời khắc này.
Rất tốt!
Hoặc ít hoặc nhiều vẫn là có mấy phần ý tứ tranh giành tình nhân ở bên trong!
Xem thử ai mới là người càng thích hợp đứng ở bên cạnh sư huynh hơn!
"Phù..." Phun ra một ngụm khí trắng, Doanh Phượng Tiên hợp hai ngón tay phải lại, nhẹ nhàng đè ở phía trên mi tâm, đồng thời nhắm mắt trái lại, mắt phải hóa thành màu đen thuần túy nhất, phảng phất như một khỏa bảo ngọc đen nhánh còn chưa trải qua sự mài giũa, thâm thúy mà không thể nắm bắt.
Một chớp mắt một vạn năm!
Ở dưới ánh nhìn chăm chú của Doanh Phượng Tiên, ánh sao kinh người của Lạc Tương Tư trực tiếp ngưng đọng ở giữa không trung.
Hư không mở rộng, ánh sao rạng rỡ, Lạc Tương Tư chỉ một tay lên trời, một tay chỉ xuống dưới đất, rất có vài phần phong phạm Trích Tinh Nã Nguyệt Tiên Nhân, mà trên thực tế là ánh sao vô tận ở bên trong hư không, quả thật là cũng đã bị nàng dẫn dắt xuống, phảng phất như là dải ngân hà, đổ xuống như thác nước.
Nhưng lại đứng im ở giữa không trung.
Một giây sau, từng đạo từng đạo băng sương màu đen lan tràn ra ở bên trên dải ngân hà, bất quá chỉ ở trong hai cái chớp mắt, liền trải rộng ra toàn bộ dải ngân hà, kèm theo âm thanh nứt vỡ giòn tan, sau đó nổ tung.
"Phượng Tiên sư tỷ, chúng ta đi ra bên ngoài đánh thì như thế nào?"
"Ta cũng cảm thấy như vậy!"
Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đồng thời tung người chạy như bay ra ngoài thành, chỉ còn lại một mình Quỷ Ảnh cô độc đứng ở trong gió.
"Thật sự không hiểu được ý nghĩ của những thiên tài này." Lắc đầu, Quỷ Ảnh yên lặng lui về trong thành, đồng thời dùng lệnh bài truyền tin liên hệ với tai mắt của Cẩm Y Vệ ở Đông Lai Đạo, vừa truyền đạt tin tức có quan hệ đến dị động cùng với mưu đồ xâm lấn của Đông Hải cho Đô Hộ Phủ Đông Hải, vừa phân phó cho Cẩm Y Vệ bắt đầu tiến hành bày bố ở Đông Hải.
"Vì sao không thể giải quyết tất cả mâu thuẫn ở trong hoà bình đây?"
"Thực sự là kỳ quái."
Từ sau khi bị Trần Khuynh Địch bắt làm tù binh, Quỷ Ảnh vẫn một mực tôn trọng hòa bình.

Chương 565: Nhớ ơn

Ầm ầm!
Ở khu vực bờ biển Đông Lai Đạo, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đã giết vào trong biển, mặc dù không có cách nào bay lên trời, nhưng lấy tu vi cùng với nội tình của các nàng, nương tựa theo cương khí hùng hậu đứng thẳng trên mặt biển là vẫn dư xài, hai người đứng ở phía trên nước biển như giẫm trên đất bằng, căn bản là không quan tâm mình đang đứng ở trên biển, sau khi biết ở nơi này không có ai, chiến đấu giữa hai người liền không ngừng thăng cấp.
"Có cần ta giúp hay không?" Cái đầu mèo của Tiểu Yêu chui ra ngoài từ bên trong bộ ngực nhỏ của Dương Xuân, dùng thanh âm khả ái nói ra.
"Không cần!" Dương Xuân dùng một đao hất bay Trần Tiêm Tiêm muốn áp sát ra, đồng thời trực tiếp cự tuyệt đề nghị của tiểu Yêu.
Mà ở phía đối diện, Trần Tiêm Tiêm cũng thôi động Trượng Lục Kim Thân của bản thân đến cực hạn, nhưng cũng không sử dụng lực lượng Phù Đồ Tháp ở trong cơ thể.
Song phương cũng chỉ dùng tu vi thuần tuý của bản thân để chiến đấu. Đây cũng là sự ăn ý giữa hai người. Mặc dù ít nhiều cũng có một chút ý tứ tranh giành tình nhân nhưng cuối cùng hai người cũng không phải là tử chiến, mà là luận bàn. Cho nên cũng không cần phải dùng át chủ bài. Bất quá ngoài át chủ bài, cho dù là thủ đoạn gì cũng đều có thể dùng!
"Xem chiêu!"
Hai tay của Trần Tiêm Tiêm biến thành trảo, bỗng nhiên trảo một trảo về phía bộ ngực nhỏ của Dương Xuân! Chiêu này rất là ác độc! Nghiễm nhiên là muốn hủy diệt không gian trưởng thành trong tương lai của Dương Xuân, thấy vậy thần sắc của Dương Xuân liền đại biến, vội vàng lui lại vung đao ngăn trở, bất quá một giây sau, nàng liền tung ra một cước, đá về phía bộ ngực của Trần Tiêm Tiêm! Đồng dạng cũng là âm hiểm sắc bén! Nếu như trúng một cước này, ưu thế của Trần Tiêm Tiêm so với Dương Xuân tất nhiên sẽ hóa thành hư không!
"Hừ!"
Song phương giống như hai khỏa Thái Cổ Thần Sơn va chạm kịch liệt, một bên là Hỏa Thần hàng thế, Thiên Hỏa màu tím cháy hừng hực, nước biển ở dưới chân đều không ngừng bốc hơi, nước biển sôi trào hóa thành một mảnh mây trắng nồng đậm, mang theo chi ý dương cương nóng bỏng, nếu như là võ giả Hậu Thiên, chỉ cần nhìn thôi liền cảm thấy hai mắt đau nhói.

Mà ở phía đối diện thì giống như là Phật Đà tái thế, một cỗ pháp tướng Như Lai trấn áp trên trời dưới đất, hơi nóng cuồn cuộn bị pháp tướng bài xích ra hoàn toàn ở bên ngoài phạm vi ba trượng, ở bên trong biển lửa ngập trời, phảng phất như một khối đá ngầm ngoan cường nhất, ý cảnh mặc cho sóng lớn vạn trượng, ta vẫn sừng sững bất động tự nhiên sinh ra.
"Tiêm Tiêm tỷ tu luyện võ công Phật Môn thật tốt a, không biết sẽ xuất gia vào lúc nào?"
"Xuân sư muội cũng không tệ, một thân Tạo Hóa Viêm thật là lợi hại a, nghe nói là ngươi đã được Tạo Hóa Viêm cải tạo qua một lần? Làm sao lại không khiến cho cơ thể của ngươi phát dục hơn một chút?"
Trong hai mắt của các nàng ứa ra nước mắt, mặc dù tâm can bị đâm xuyên nhưng lại không nhường một chút nào, giao thủ càng ngày càng trở nên kịch liệt.
Bất quá ở trong trận chiến kịch liệt này, hai người đều có thể cảm nhận được rõ ràng sự biến hóa của bản thân, vô luận là ở bên trên kỹ xảo chiến đấu, hay là bên trên tu vi của bản thân, còn có sự hiểu rõ đối với võ đạo, đều có một bước tiến dài.
Trọng yếu hơn chính là áp lực mà đối thủ mang tới! Vô luận là Trần Tiêm Tiêm hay là Dương Xuân, đều có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực của đối phương, mỗi khi bản thân có chỗ lĩnh ngộ, chiếm được một chút thượng phong, đối phương liền sẽ lập tức bộc phát, vậy mà cũng có lĩnh ngộ, sau đó đoạt lại quyền chủ đạo, song phương cứ như vậy ngươi lĩnh ngộ một chút, ta lĩnh ngộ một chút, không ngừng tăng lên, không ngừng trở nên mạnh hơn.
"Phượng Tiên sư tỷ thật đúng là lợi hại, không hổ là Thánh Nữ của "Bái Hỏa Ma Giáo" đây."
"Đâu có đâu có, Tương Tư sư muội mới lợi hại, đáng tiếc là "dáng người" vẫn có một chút thiếu hụt như vậy."
"Ha ha ha ha..."
Ầm ầm!
Ở bên ngoài khu vực giao chiến của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, một cơn bão hỗn loạn không kém hai người một chút nào cuốn tới, cũng để lộ ra thân ảnh của hai người ở trong đó, chỉ là vừa nhìn thấy thân ảnh cao gầy ở trong đó, sắc mặt của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng đều biến đổi trong nháy mắt.
"Phượng Tiên sư tỷ?"
"Sao ngươi lại tới đây? ! Thời gian hẳn là còn chưa tới!"
"Ồ, đây không phải là Xuân sư muội cùng với Tiêm Tiêm sư muội hay sao, đã lâu không gặp a!"
Sau khi nhìn thấy thân ảnh của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên đầu tiên là sững sờ, bất quá nụ cười ở trên mặt lại càng trở nên xán lạn.
Thật sự là quá tốt rồi!

"Có thể gặp được các ngươi ở chỗ này, tỷ tỷ ta có thật sự là có rất nhiều chuyện muốn nói với các ngươi a!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, đều nhìn ra được sự chột dạ từ trong mắt lẫn nhau, bất quá rất nhanh, hai nàng liền đặt ánh mắt ở trên người của Lạc Tương Tư đang tranh đấu với Phượng Tiên.
Kỳ quái, Tương Tư tỷ vì sao cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này, còn cùng chiến đấu với Phượng Tiên sư tỷ…a!
Trong nháy mắt, hai nàng đều hiểu được!
Thì ra là thế! Xem ra Tương Tư tỷ nhất định là đã phát hiện ra sự tình Phượng Tiên sư tỷ đến đây, vì giúp hai người các nàng kéo dài thời gian, bảo hộ các nàng ở dưới ma trảo của Phượng Tiên sư tỷ, cho nên mới giao thủ so tài cùng với Phượng Tiên sư tỷ a!
Không sai! Nhất định là như vậy! Tương Tư tỷ thực sự là người tốt a...
Ý niệm tới đây, ở bên trong ánh mắt hai nàng nhìn Lạc Tương Tư lập tức nổi lên mấy hạt lệ quang.
"Tương Tư tỷ...chúng ta sẽ nhớ ơn của ngươi!"
"Mọi thứ đều giao cho ngươi!"
Một giây sau, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm liền giao thủ lần thứ hai, đồng thời bắt đầu di động phi thường ăn ý, dự định chuyển dời chiến trường.
"Đừng hòng chạy!" Doanh Phượng Tiên trừng mắt phượng một cái, liền tiến hành đuổi theo, đồng thời còn liếc nhìn Lạc Tương Tư một cái.
Mà ở một chỗ khác, sau khi Lạc Tương Tư cân nhắc xong lợi và hại một cách cẩn thận...nàng liền quyết đoán cho Doanh Phượng Tiên đi.
Đây cũng là chuyện không có cách nào khác a! Thay vì để Phượng Tiên sư tỷ gây phiền phức cho mình, còn không bằng để cho nàng đi gây phiền phức cho Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm, bản thân mình lại ngư ông đắc lợi.
Nhưng mà đúng vào lúc này…
"Ha ha ha ha ha ha ha!"
Một trận tiếng cười cực kỳ phách lối lại đột nhiên truyền đến từ trong biển sâu, mảy may không che giấu một chút nào, ngược lại còn vang lên tận mây xanh ở dưới sự cố ý gia trì, võ giả tu vi thấp cùng với động vật chỉ là nghe thấy tràng tiếng cười này, liền sẽ cảm thấy khí huyết toàn thân chấn động, nếu thân thể hơi yếu thậm chí sẽ trực tiếp thổ huyết.
Trọng yếu hơn chính là, theo tràng tiếng cười này truyền đến, bọt biển liền giống như rồng lao lên, hóa thành một cột nước thông thiên triệt địa xông thẳng vào trong trời cao, kéo theo phong vân đầy trời, một cỗ khí tức viễn siêu cảnh giới Tiên Thiên càng là quét ngang trên trời dưới đất, mang theo sự bá đạo cùng với cường thế khó có thể

dùng lời để diễn tả.

Chương 566: Càn rỡ

"Bản hầu lại trở về rồi! !! !"
Ở bên trong bọt biển, một đạo thân ảnh khôi ngô khoác giáp vàng, đầu đội vương miện, ngồi ở trên một thớt long mã, xách một cán Phượng Sí Lưu Kim Kiện, phảng phất như một vị mãnh tướng tuyệt thế, trong lúc hít thở, thiên địa nguyên khí cũng đều hô ứng theo, huyễn hóa ra vô số binh tướng đang hò hét, bộc phát ra thanh thế kinh thiên động địa.
Đó chính là Khương Hằng!
Khương Hằng hiện tại cảm thấy bản thân chính là chân mệnh thiên tử xuất phát từ nội tâm! Trước đó mặc dù hắn cũng rất có tự tin, nhưng sau khi tao ngộ mấy lần đại bại liên tiếp, cho dù là hắn lại coi trời bằng vung như thế nào, cũng không khỏi sinh ra mấy phần hoài nghi đối với bản thân.
Nhưng mà bây giờ hắn phát hiện ra bản thân thật sự là quá ngây thơ rồi! Ý chí cũng quá không kiên định! Tại sao lại có thể hoài nghi thân phận chân mệnh thiên tử của bản thân đây!
Lần này ở Đào Hoa Đảo, hắn chiếm được kỳ ngộ có thể xưng là lớn nhất đời này, vị lão nhân kỳ quái ở Đào Hoa Đảo kia không chỉ giúp hắn dịch cân tẩy tủy, khiến cho hắn thành công thoát thai hoán cốt, còn truyền thụ cho hắn võ công chí cường, đưa cho hắn một cán Thần Binh vô song còn có một thớt Long Mã, lại tự tay đưa hắn trở về cái thế giới này.
Còn có loại khí vận nào lớn hơn so với chuyện này hay sao? !
Khương Hằng thân làm An Quốc Hầu Đại Càn, tự nhiên là cũng có hiểu biết đối với Đào Hoa Đảo, đây chính là Chí Tôn Đông Hải trong truyền thuyết, chủ nhân của Đào Hoa Đảo hoàn toàn xứng đáng là võ giả đệ nhất Đông Hải, bây giờ mình được hắn coi trọng, có một cái chỗ dựa như vậy, về sau còn không phải là có thể tung hoành thiên hạ?
"Ha ha ha ha ha!"
"Hôm nay bản hầu sẽ trở về Trung Nguyên, đặt vững địa vị người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ ở Trung Nguyên!"
Khương Hằng quả thực là cực kỳ tự tin! Muốn hỏi tại sao ư, tại vì hắn đã đột phá, trở thành Võ Đạo Tông Sư! Là cảnh giới Vạn Pháp Quy Nhất mà ngàn vạn võ giả đang theo đuổi, ở trong mắt của Khương Hằng lại quả thực là cực kỳ dễ dàng, không phí bao nhiêu khí lực liền có thể thành công đạp phá, hơn nữa sau khi ổn định cảnh giới còn đã đi được rất xa, ở trong ba đại cửa ải khó khăn của Võ Đạo Tông Sư, hắn đã tiếp cận với Nguyên Khí Quan.
Còn có ai có thể đột phá nhanh hơn bản hầu? !

Ở dưới sự đắc chí vừa lòng, Khương Hằng tự nhiên cũng lười che giấu khí tức của bản thân, giết một đường từ Đông Hải tới bờ biển Đông Lai Đạo, ở ven đường cũng không phải là không gặp phải võ giả Đông Hải, nhưng đều bị hắn đánh cho chạy trối chết, căn bản là không có một ai có thể địch nổi hắn! Mà mắt thấy đã sắp trở về Trung Nguyên, Khương Hằng càng là hưng phấn mà thét dài một tiếng: "Bản hầu lại trở về rồi!"
"Ầm ầm!"
Lời còn chưa dứt, thân hình của Khương Hằng liền dừng lại.
Khí thế vốn dĩ lên như diều gặp gió, không có điểm cuối lại phảng phất như dòng nước xiết đụng vào con đê vậy, lập tức bị kẹt, cúi đầu nhìn xuống, lúc này Khương Hằng mới phát hiện ra ở phía trước dường như có bốn bóng người đang tản khí tức ra chặn hắn lại.
Khương Hằng: "? ??"
"Chuyện gì đang xảy ra? Ta cường hãn đến như vậy, lại còn có người dám sờ mông cọp, muốn phân cao thấp cùng với ta?"
"Các ngươi là ai?"
Ghìm lại long mã, Khương Hằng giống như là chẳng muốn nhìn bốn người ở phía dưới, ngẩng cao đầu, hận không thể dùng lỗ mũi để nhìn người vậy, cán Phượng Sí Lưu Kim Uyên hơi rung động, phảng phất như có hư ảnh Phượng Hoàng lưu chuyển ở phía sau lưng hắn, mặc một thân giáp vàng, đầu đội vương miện cao chót vót, lộ ra bộ dáng một vị tướng quân! !!
Đổi thành người bình thường, đối mặt với Khương Hằng khí thế bá vương không ai bì nổi này, chỉ sợ là đã sớm cúi đầu cung kính, đáng tiếc là vận khí của hắn cũng không quá tốt.
"Người này nhìn có vẻ hơi quen mắt a."
"Luôn cảm thấy giống như là vừa đánh qua cách đây không lâu..."
"Trùng hợp như vậy sao, ta cũng cảm thấy người này nhìn rất quen mắt."
"Nhắc đến, lúc trước ở Thành Thượng Kinh giống như là..."
Sau khi nghe thấy bốn giọng nói quen thuộc đến cực điểm truyền đến từ phía dưới, Khương Hằng vốn dĩ đang đắm chìm trong trạng thái "ta đã vô địch thiên hạ" lập tức giật mình một cái, đột nhiên lấy lại tinh thần, cái bộ dáng cao ngạo kia liền biến mất trong nháy mắt, thay vào đó thì là một cỗ kích động cùng với lửa giận khó có thể nói ra.
"Là ngươi, không đúng, là ngươi...còn có ngươi...lại còn có ngươi? !"
Ánh mắt của Khương Hằng đầu tiên là rơi vào trên người của Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm, chợt xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người của Dương Xuân, cuối cùng mới thả lên trên người của Doanh Phượng Tiên.
"Ha ha."
"Ha ha ha ha ha! Quả nhiên là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến

khi gặp được chẳng tốn công!"
"Ngày xưa bản hầu tao ngộ ba lần ngăn trở, hôm nay tu vi của bản hầu tiến nhanh, đã trở thành vô địch trong cùng thế hệ, liền gặp được địch nhân ngăn trở bản hầu ngày xưa, xem ra là trời cao cũng muốn để cho bản hầu rửa sạch nhục nhã, từ đó rõ ràng võ đạo, nâng cao một bước ở bên trên con đường tu luyện!"
Bốn nữ: "Ồ!"
Sau khi Khương Hằng nói một tràng luyên thuyên bất tuyệt, rốt cục cũng khiến cho bốn nữ nhớ tới kẻ đang khoác lác ở trước mặt là ai.
"Đây không phải là An Quốc Hầu hay sao?"
"Ngươi thế mà chưa chết à?"
"Là kẻ ngớ ngẩn muốn đoạt Tạo Hóa Viêm của ta lúc trước."
"Thì ra là kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia."
Nghe lời đánh giá của bốn nữ, khóe mắt của Khương Hằng hơi hơi nhảy một cái, hai mắt nổi lên một tia đỏ như máu, nếu như là vào trước kia, hắn có lẽ sẽ còn cảm thán vì mỹ mạo của bốn nữ, thậm chí là ngay cả loại chuyện cầu hôn ở trước mặt mọi người cũng không phải là không làm được, nhưng mà bây giờ hắn đã không nghĩ như vậy, bây giờ hắn muốn khiến cho bốn nữ tử cuồng vọng này cảm thấy hối hận!
"Xem ra là bản hầu vẫn đã quá phóng túng đối với các ngươi, trải qua mấy lần mưu lợi đánh bại bản hầu, liền thật sự cho rằng là có thể chống lại cùng với bản hầu hay sao? Khí vận của bản hầu căn bản cũng không phải là các ngươi có thể sánh ngang!"
"Hôm nay bản hầu sẽ chế trụ toàn bộ các ngươi! Sau đó lại đi đến Đông Lai Đạo tiêu diệt Trần Khuynh Địch, trở thành cường giả trẻ tuổi đệ nhất Trung Nguyên danh xứng với thực, tin rằng đến lúc đó triều đình cũng sẽ che chở cho bản hầu, coi như là Ninh Thiên Cơ, cũng đừng hòng động thủ đối với bản hầu, về phần sau đó...hừ hừ hừ!"
"Ai giết ai còn chưa nhất định đâu!"
Một tràng lời nói càn rỡ của Khương Hằng rốt cục đã khiến cho sắc mặt của bốn nữ sản sinh biến hóa.
"Giết sư huynh?"
"Chỉ bằng vào một thằng ngu như ngươi?"
"Xem ra là giáo huấn lần trước còn chưa đủ a."
"Thực sự là không biết tự lượng sức mình."
Bốn nữ liếc nhìn nhau, cơ hồ là lập tức đạt thành nhận thức chung: tạm thời hoãn lại quyết đấu giữa chúng ta, trước tiên giải quyết tên gia hỏa càn rỡ trước mắt này rồi lại nói!

Chương 567: Đổi người

Ầm ầm! Một giây sau, bốn nữ gần như đồng thời xuất thủ!
Dương Xuân cầm Đông Hoàng Đao ở trong tay, đao khí diễn hóa ra biển lửa, ở bên trong ẩn chứa Tạo Hóa Viêm, trong nháy mắt liền tăng uy lực của đao quang lên mấy cái cấp bậc.
Mà ở sau lưng Trần Tiêm Tiêm thì hiện lên Đại Nhật Như Lai Chưởng Ấn, vỗ ra một chưởng, Giới Tử Nạp Tu Di, quốc gia Phật bất tận trong lòng bàn tay!
Âm Dương Nhãn của Doanh Phượng Tiên thì tách biệt cực hạn, mắt trái lượn lờ ánh trắng, mắt phải tràn ngập ánh đen, sinh tử đối lập với nhau, ở dưới ánh mắt này, lực công kích của đám người Dương Xuân nhất thời tăng vọt lên mấy phần. Mà nguyên khí quanh người của Khương Hằng lại lập tức trở nên khô héo, rõ ràng là vật vô hình, lại phảng phất như mất đi sinh mệnh mà tiêu vong.
Mà Lạc Tương Tư thì là xuất thủ bá đạo nhất, Kim Ô Bái Nhật được thi triển đến cực hạn, thêm vào pháp quyết Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, dẫn dắt ánh sao vô tận rơi xuống, ánh sao rót vào bên trong pháp tướng Kim Ô, lực lượng sao trời rót vào Húc Nhật, thế mà hiển hóa ra thêm vài phần uy thế của Húc Nhật chân thực ở trên trời.
Mà đối mặt với một đòn liên thủ của bốn nữ, Khương Hằng không những kinh sợ mà còn lấy làm mừng!
"Đến rất tốt!"
"Hôm nay ta sẽ để cho các ngươi nhìn thấy thần thông cái thế của bản hầu!"
Phượng Sí Lưu Kim Uyên được giơ lên trên cao, long mã ở dưới chân hí dài như rồng vào thời khắc này, khí huyết ngập trời giống như là khói đen xông thẳng vào mây xanh, vô tận nguyên khí huyễn hóa ra vô tận binh tướng, đi theo Khương Hằng xông về phía bốn nữ, không tránh không né, cứ như vậy va vào một đòn liên thủ của bốn nữ.
Ầm! Cả người Khương Hằng bay lên trên không trung, kéo theo chiến mã bị đánh bay ra ngoài cùng nhau, trượt trên mặt biển gần trăm mét mới có thể dừng lại được.
Khương Hằng: "? ??"
Chuyện gì đang xảy ra? Bản hầu làm sao lại bay ra ngoài a? Bị đánh bay chẳng lẽ không phải là bốn con nhóc ở đối diện hay sao? Đã xảy ra chuyện gì?
Ổn định lại thân hình, Khương Hằng nhìn cánh tay phải hơi run của mình, có vẻ hơi mờ mịt.
Bản hầu đã đột phá Võ Đạo Tông Sư, đồng thời chiếm được truyền thừa của Thượng Cổ Phù Tông cùng với Đào Hoa Đảo, tu luyện Vạn

Phù Chân Kinh còn có Thái Âm Chân Kinh, đã không kém mảy may so với chân truyền của các thánh địa võ đạo kia.
Bản hầu cường hãn như vậy, vì sao lại bị đánh bay?
Dừng lại một chút, Khương Hằng nhanh chóng lấy lại tinh thần, ở trên mặt lộ ra biểu lộ phấn chấn lần thứ hai: "Được rồi! Xem ra là trình độ khống chế lực lượng của bản hầu là không đủ. Không sao, vậy liền mượn nhờ lần chiến đấu này để bản hầu triệt để nắm vững lực lượng của bản thân, từ đó nhất phi trùng thiên, đạt đến đỉnh cao!"
Mà ở phía đối diện, tình huống của bốn nữ cũng có một chút chật vật.
Dù sao thì bốn nữ vẫn chỉ là Hợp Đạo Tôn Giả, một đòn của Khương Hằng không thể nói là không nặng, sau khi va chạm mặc dù là Khương Hằng bị đánh bay, nhưng thân thể của bốn nữ cũng bị chấn động, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi.
Nhưng biểu lộ của bốn nữ lại rất là vui mừng.
"Thật là mạnh!"
"Vị Võ Đạo Tông Sư này có chất lượng thật là cao!"
"Không sai!"
"Có một chút ý tứ."
Phải biết rằng, bốn nữ trước đó đã đối chiến hai hai, mới cảm nhận được áp lực chiến đấu, nhưng mọi người dù sao cũng là đồng môn, không phải là kẻ thù sống còn gì, cho nên trong khi xuất thủ nhiều ít vẫn sẽ giữ lại mấy phần khí lực, cho nên loại hiệu quả chiến đấu ma luyện kia vẫn là không quá cao, nhưng mà bây giờ lại không giống!
Trước mắt có một cái bao cát đủ mạnh mẽ! Chỉ cần bắt hắn lại để luyện tay mà nói, liền có thể tìm được cái thời cơ sinh tử kia!
"Để ta tới!"
Dương Xuân là người đầu tiên bay vọt ra, trực tiếp hóa thành một người lửa, toàn thân cao thấp đều có hỏa diễm thiêu đốt, chỉ chốc lát sau ngọn lửa liền hóa thành một thanh đao, giống như là sao chổi chém về phía phương hướng Khương Hằng!
Nhìn thấy thế Khương Hằng liền nhướn lông mày lên, cười lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình!"
Phượng Sí Lưu Kim Uyên được nâng lên, nhanh chóng đập xuống, giống như là thái sơn áp đỉnh vậy, trực tiếp đập nát thanh đao hóa thành từ ngọn lửa của Dương Xuân, bất quá Dương Xuân cũng rất kiên cường, mặc dù bị đánh bại, nhưng Tạo Hóa Viêm sau khi co lại liền dâng lên, lan tràn ra toàn thân, trong khoảnh khắc liền khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, tiếp đó Dương Xuân lại xông tới một lần nữa.
Đông Hoàng Đao vung lên, đao quang xé rách mặt biển, nhìn qua cực kì bá khí, nhưng ngược lại, Khương Hằng lại càng thêm cuồng ngạo, dùng một tay thi triển Phượng Sí Lưu Kim Uyên, ở trong lực lượng

vô tận cũng mang theo kỹ xảo kinh người, nương tựa theo cảnh giới hơn người, quả thực là đã đè ép Dương Xuân.
Cũng không lâu lắm, Dương Xuân cũng có một chút không thể tiếp tục kiên trì.
"Thực sự không cần ta hỗ trợ hay sao?"
Liếc nhìn tiểu Yêu ở trong ngực, Dương Xuân do dự chốc lát, chợt lắc đầu nói: "Không cần, lần này trọng yếu nhất không phải là đánh thắng, mà là ma luyện võ đạo của bản thân."
Nếu như vận dụng lực lượng của tiểu Yêu, Dương Xuân trái lại là có tự tin đánh ngang tay với Khương Hằng, nhưng làm như vậy là sẽ không có hiệu quả trui luyện, cho nên Dương Xuân vẫn lựa chọn từ bỏ.
"Đổi người!"
"Ta cần điều chỉnh trạng thái một chút!"
"Để ta tới!"
Dương Xuân hít vào một hơi thật dài, Đông Hoàng Đao bổ về phía trước một đao, tạm thời bức lui Khương Hằng, sau đó cấp tốc kéo dài khoảng cách, ngay vào thời điểm Khương Hằng phóng ngựa tới dự định truy kích, lại có một vệt sáng bay tới, rơi ở trước mặt của hắn, hóa thành một vị kim cương Phật Đà, năm ngón tay như núi, trực tiếp ngăn cản hắn.
"Đối thủ tiếp theo của ngươi là ta."
"Ha ha ha ha!" Khương Hằng dừng lại một chút, chợt cười như điên nói: "Thì ra là thế, các ngươi thế mà coi bản hầu là đá mài đao? Thật sự là quá ngây thơ! Quá ngây thơ rồi! Một khối kỳ thạch như bản hầu sẽ có thể là đá mài dao cho các ngươi dùng hay sao? Cũng không sợ mài gãy đao hay sao! Thôi được rồi! Nếu các ngươi đã muốn như thế, vậy bản hầu sẽ thành toàn cho các ngươi, thật sự cho rằng bản hầu chỉ có một chút thủ đoạn như vậy thôi sao, tiếp theo bản hầu sẽ xuất ra một chút thủ đoạn để đánh bại toàn bộ các ngươi!"
Vừa dứt lời, Khương Hằng chính là hít vào một hơi thật sâu, từng đạo từng đạo phù văn có dáng vẻ khác nhau hiện ra ở quanh người, rơi vào phía trên bộ giáp vàng của hắn, nhất thời tăng cao khí tức của hắn lên mấy phần, rõ ràng là pháp quyết chân truyền của Thượng Cổ Phù Tông! Bây giờ Khương Hằng dùng phù văn ngưng tụ thành áo giáp, lực phòng ngự thậm chí còn vượt qua kim thân của Trần Tiêm Tiêm!
Long mã hí dài, Phượng Sí Lưu Kim Uyên đánh vỡ mặt biển, sóng biển dâng cuồn cuộn, Khương Hằng phảng phất như một đầu hung thú tiền sử xông tới, cái khí thế kinh khủng kia cũng tạo ra cho Trần Tiêm Tiêm áp lực cực lớn.
Nhưng mà, thứ mà nàng muốn lại đúng là loại áp lực này!

Chương 568: Nổi khùng

"Ầm!"
Nước chảy ngược lên bầu trời, nối liền bầu trời và biển, đúng là trực tiếp phóng lên tận trời, ở trên mặt biển to lớn dựng lên một cỗ pháp tướng Đại Nhật Như Lai cao mấy chục trượng, mặc dù được ngưng tụ từ nước biển, nhưng trong khi nước biển lưu động, lại phản chiếu ánh sáng vàng của thủy tinh, một giọt nước chính là một cái đại thế giới.
Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng thức thứ nhất! Đại Thiên Thế Giới Ấn!
"Cho dù là chân truyền Phật Môn cũng không được! Chiêu Đại Nhật Như Lai này không ép được bản hầu!"
Khương Hằng thét dài một tiếng, thi triển ra Thái Âm Chân Kinh lấy được từ trong tay của lão nhân Đào Hoa Đảo, Phượng Sí Lưu Kim Uyên được hắn đưa ra phía sau, cánh tay trống còn lại thì hiện ra ánh đen sâu thẳm, vỗ ra một chưởng về phía Đại Nhật Như Lai cao mấy chục trượng kia.
"Tồi Tâm Chưởng!"
Đông đông đông! Pháp tướng Đại Nhật Như Lai phá toái, Đại Thiên Thế Giới Ấn nổ tung, trong lòng của Trần Tiêm Tiêm càng là cảm thấy quặn đau, ấn pháp ở trong tay cũng trở nên hỗn loạn.
Nhìn thấy một màn này, Khương Hằng càng trở nên đắc ý.
Quả nhiên! Bản hầu hiện tại đã là vô địch thiên hạ!
"Đi chết đi!"
Thúc ngựa lao nhanh tới! Khương Hằng muốn thừa thắng xông lên, lấy tính mệnh của Trần Tiêm Tiêm!
Ở trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thần sắc của Trần Tiêm Tiêm không thay đổi, trực tiếp ngã ngồi ở trên mặt biển, trong miệng chảy ra máu tươi, nhưng lại không lộ ra bộ dạng chật vật, sắc mặt trái lại còn có mấy phần ý tứ từ bi, mà ấn pháp ở trong tay của nàng cũng biến đổi theo, năm ngón tay biến hóa, tản ra ánh vàng chói loà, đúng là phảng phất như một con sư tử ba mắt.
Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng - Vô Úy Sư Tử Ấn!
"Rống! !!"
Sư tử ba mắt đạp phá hư không, tản ra khí thế kinh thiên, trực tiếp nghênh đón Khương Hằng đang lao tới, sau đó quấn quít lấy nhau, lần thứ hai cản Khương Hằng lại, mà gần như đồng thời, Lạc Tương Tư cũng bước ra một bước, đứng ở trước người của Trần Tiêm Tiêm, pháp tướng Tam Túc Kim Ô bay ở trên đỉnh đầu, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa được vận sức chờ phát động!
"Đối thủ tiếp theo của ngươi, là ta!"

"A a a!" Khương Hằng điên cuồng gào thét, đánh nát sư tử ba mắt, nhưng ở trong tiếng rống lại có vẻ khá là biệt khuất: "Bản hầu cũng không tin chuyện này! Các ngươi có thể biến bản hầu thành đá mài đao hay sao? Hôm nay toàn bộ các ngươi đều phải chết ở nơi đây!"
"Ha ha!" Lạc Tương Tư cười lạnh một tiếng, nói: "Chỉ bằng vào ngươi?"
Vì có thể cảm nhận được áp lực lớn hơn, Lạc Tương Tư quyết định châm thêm cho vị An Quốc Hầu này một chút lửa.
"Nhắc đến, hôm nay ta mới phát hiện ra thì ra ngươi không chỉ bại ở dưới tay của ta và Tiêm Tiêm sư muội, mà ngay cả Xuân sư muội cùng với Phượng Tiên sư tỷ ngươi cũng đều đã thua qua một lần a, ban đầu còn cần ta cùng với Tiêm Tiêm sư muội liên thủ mới có thể đánh thắng, về sau ngay cả một đối một ngươi cũng đều không thể đánh thắng, thật sự là không ra sao."
"Cứ như vậy, có thể làm đá mài đao của chúng ta đã là vinh hạnh của ngươi."
"Còn không mau quỳ xuống tạ ơn?"
Khương Hằng: "..."
"Giết! !! !!" Khương Hằng triệt để nổi khùng.
Khương Hằng sống có dễ dàng hay không?
Khi còn là thanh niên, hắn bắt đầu quật khởi ở Biên Hoang từ cảnh giới Hậu Thiên, sau đó một mạch liều chết đến cảnh giới Tiên Thiên, mãi cho đến trước khi trở thành Hợp Đạo Tôn Giả, hắn đều thuận buồm xuôi gió, không biết là khoái hoạt cỡ nào.
Nhưng sau khi hắn đột phá Hợp Đạo Tôn Giả, gặp phải Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư, tất cả mọi chuyện liền chuyển biến một cách đột ngột. Đầu tiên là bị Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư đánh bại, sau khi vứt bỏ Xuân Thu Chiến Xa để chạy trốn, vốn cho rằng có thể nhân họa đắc phúc, đạt được Tạo Hóa Viêm, kết quả là bị Dương Xuân đánh bại, lại phải bỏ lại một kiện bảo bối để chạy trốn.
Về sau chiếm được truyền thừa của Thượng Cổ Phù Tông, vốn cho rằng như vậy là bản thân sẽ nhất phi trùng thiên, lại gặp phải Doanh Phượng Tiên, không chỉ có là không lấy được cái gì, ngay cả Thần Thạch mới lấy được cũng đều phải bỏ lại, lại một lần nữa lựa chọn chạy trốn một cách chật vật.
Ông trời ơi! Khương Hằng ta lớn như thế này rồi còn phải chạy trốn nhiều như vậy? !
"Lần này bản hầu nhất định phải chém giết toàn bộ các ngươi ở nơi này! Cho dù là một người cũng đừng hòng rời đi!"
"Tới đây đi!"
Thần sắc của Lạc Tương Tư trở nên vặn vẹo, Khương Hằng ở phía đối diện tuyệt đối không phải là hàng lởm, một thân khí huyết giống như là nắng gắt trên trời, mỗi một lần va chạm đều mang đến áp lực

cực lớn cho nàng, cộng thêm ưu thế về cảnh giới, ở dưới mỗi một lần đối đầu, Lạc Tương Tư đều lùi lại một bước, toàn thân run rẩy. Mà pháp tướng Kim Ô ở trên đỉnh đầu của nàng cũng đã lung lay sắp đổ, lực lượng sao trời càng là sắp khô kiệt. Uy lực của Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa dĩ nhiên là cường đại, nhưng mà tiêu hao của nó cũng rất to lớn, mà lấy tu vi của Lạc Tương Tư, muốn đánh bại Khương Hằng, chỉ dựa vào nghịch thứ năm là không làm được, nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại không thi triển ra được nghịch thứ sáu, mà tiêu hao của nghịch thứ năm lại vượt ra ngoài ý liệu.
Kể từ đó, dần dà Lạc Tương Tư tự nhiên là không chịu nổi.
"Thay người, thay người!" Lại thêm một lần va chạm, lúc này pháp tướng Kim Ô ở trên đỉnh đầu của Lạc Tương Tư đã triệt để nổ tung, nàng vội vàng kêu cứu.
Mà Doanh Phượng Tiên thì đảo con ngươi một vòng, đột nhiên mở miệng nói: "Gọi một tiếng sư tỷ đi?"
Lạc Tương Tư: "? ??"
"Hắc hắc hắc."
Sau khi đùa giỡn Lạc Tương Tư một câu, Doanh Phượng Tiên cũng không trì hoãn nữa, mà là đứng ra kịp thời, Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch rơi vào trong tay của nàng, Âm Dương nhị khí rơi vào trong Thần Thạch, nhất thời diễn hóa ra một đạo pháp tướng Thái Cực Đồ, vắt ngang trong hư không, phảng phất như một tòa Thần Sơn cuồn cuộn ngăn cản Khương Hằng.
"Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch! !! !"
"Đáng chết!"
"Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi đây là đang tự tìm đường chết!"
Khương Hằng rống lên một tiếng, mặc dù hắn đã bạo phát ra toàn lực không giữ lại một chút nào, nhưng khiến cho hắn cảm thấy vô cùng biệt khuất là, bốn người ở phía đối diện mặc dù đều không phải là đối thủ của hắn, nhưng luôn luôn có thể dây dưa hơn mười chiêu cùng với hắn, người này lui xuống người khác lại lên, hơn nữa còn vòng đi vòng lại, đây rõ ràng chính là không đặt bản thân hắn vào mắt!
Thật sự cho rằng bản hầu chỉ là loại người chuyển phát nhanh hiền lành kia? !
Về phần tại sao bốn người Dương Xuân có thể sử dụng tu vi Hợp Đạo Tôn Giả để đối chiến với một vị võ giả Võ Đạo Tông Sư như Khương Hằng hắn, có phải hay không là bởi vì thực lực của hắn không đủ mạnh, tuyệt đối là không có khả năng!
Ý niệm tới đây, trong hai mắt của Khương Hằng liền lập tức toát ra sự quật cường không chịu tiếp nhận thực tế, biến thành một mảnh đỏ bừng.
"Hôm nay liền để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút về thủ

đoạn của bản hầu!"
"Hóa thân Chiến Quỷ!"
"Lên cho ta!"

Chương 569: Tế Thiên

Ầm ầm!
Khương Hằng dùng một tay đánh ra pháp quyết, trực tiếp dẫn động khí huyết toàn thân, khí huyết toàn thân xoay quanh kinh mạch theo một phương thức thần dị, hóa thành từng luồng khói đen nồng đậm xông ra từ đỉnh đầu của hắn, trực tiếp xé toạc vương miệng ở trên đỉnh đầu, bao phủ hơn nửa chân trời.
Đây mới là cơ duyên to lớn nhất mà Khương Hằng lấy được từ Đào Hoa Đảo lần này!
"Môn võ công hóa thân Chiến Quỷ này, chính là năm đó một vị bạn bè chí cốt của lão phu lưu lại, hắn cũng là Hầu Gia Đại Càn, bất quá là nhân vật đời trước nữa, đáng tiếc là tuổi còn nhỏ đã mất sớm, trước khi lâm chung đã phó thác cho lão phu tiếp tục truyền thừa môn võ công này, bây giờ lão phu liền truyền nó cho ngươi."
"Hi vọng là ngươi sẽ không làm cho môn võ công này bị lận đận..."
Nghe những lời này đi! Chỉ bằng vào những lời này, ai dám nói Khương Hằng ta không phải là Thiên Mệnh Chi Tử? !
Vào giờ khắc này Khương Hằng chỉ cảm thấy ở trong cơ thể sinh ra lực lượng vô tận, tóc đen đầy đầu dần dần trở nên bén nhọn, phảng phất như từng chuôi lợi kiếm, cặp mắt trở nên đỏ như máu, trong miệng mọc ra răng nanh, làn da trở nên thô ráp, cánh tay, cổ, bắp chân, da thịt phơi bày ra ở bên ngoài đều hiện lên từng chiếc vảy phảng phất như một con ác quỷ!
Khương Hằng hóa thân thành ác quỷ, trực tiếp nhảy xuống từ bên trên long mã, giống như một tia chớp màu đen trong nháy mắt liền xông phá phong tỏa của Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch, lao tới trước mặt của Doanh Phượng Tiên.
Phượng Sí Lưu Kim Uyên được giơ lên cao, giống như một ngọn núi lớn hoành không đập xuống! Những nơi đi qua không khí tránh lui, ngàn quân lui tránh!
Doanh Phượng Tiên hít vào một hơi thật sâu, cảm thụ được kình phong đã gần trong gang tấc, gặp nguy không loạn, khí tức sinh tử trong cặp mắt trắng đen càng trở nên nồng đậm, ở trong đôi mắt bị quang mang đen và trắng bao trùm, thậm chí là không nhìn ra một chút tình cảm nào, phảng phất như là thần linh cao cao tại thượng giáng trần.
"Bằng vào ngươi còn chưa giết được ta!"
Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch chậm rãi chuyển động, phảng phất như một cái bàn quay to lớn, trong lúc mơ hồ không gian được thôi động, Khương Hằng rõ ràng là đã vọt tới trước mặt của Doanh Phượng Tiên, vào thời khắc này lại cảm thấy kinh ngạc, Phượng Sí

Lưu Kim Uyên đập vào hư không, Doanh Phượng Tiên gần ngay trước mắt lúc này lại phảng phất như ở xa tận cuối chân trời.
"Thủ đoạn không gian sao!"
"Đáng chết, lại là chân truyền của đại môn phái!"
"Nhưng mà cũng chỉ đến như thế mà thôi! Chỉ có thể chạy trốn tứ phía ở dưới công kích của bản hầu mà thôi, làm sao có thể đấu với bản hầu? ! Bằng vào các ngươi cũng muốn coi bản hầu là đá mài đao? !"
"Si tâm vọng tưởng! !!"
"Đây là chuyện không thể nào..."
Sắc mặt của Doanh Phượng Tiên trở nên trắng bệch, hiển nhiên là duy trì loại thủ đoạn Chỉ Xích Thiên Nhai này đối với nàng mà nói là tiêu hao rất lớn, nhưng vào thời khắc này quang mang trong mắt của nàng lại càng thêm sáng chói, phảng phất như thấy được một con đường thông thiên, khí tức ở trên người của nàng cũng trở nên mờ đi, có một chút không ổn định.
Mà so sánh với Doanh Phượng Tiên, trạng thái của ba nữ Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cơ hồ là hoàn toàn tương tự!
Khương Hằng thấy một màn này liền hận đến phát cuồng, cơ hồ là nghiến chặt răng.
"Đáng chết! Đáng chết!"
Chuyện cho tới bây giờ, nếu như là Khương Hằng bình thường, một người xuất thân từ quân ngũ tuyệt đối sẽ không để ý mà chạy trốn, đối với hắn mà nói đó chỉ là rút lui chiếc lược mà thôi, bằng không thì vào trước đó hắn cũng không liên tiếp "rút lui chiến lược".
Nhưng mà lần này, hắn lại hoàn toàn không sinh ra ý niệm trốn chạy, phảng phất như có một thanh âm nói như thế ở trong đầu của hắn:
"Không thể trốn nữa!"
"Coi như là chân mệnh thiên tử, cũng là có cực hạn! Nếu như bại trận đào vong một lần lại một lần, như vậy cuối cùng cũng sẽ có một ngày mất đi sự chiếu cố của vận mệnh, ngươi đã trốn nhiều lần như vậy, bây giờ đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, khí vận đã đạt đến đỉnh phong, giống như lửa cháy trong dầu."
"Nếu như lúc này lại trốn chạy nữa."
"Vận khí tất nhiên sẽ từ cực hạn chuyển sang suy tàn, kể từ đó sẽ chẳng khác gì so với người thường!"
"Không! !! !"
Ở dưới sự thúc giục của cỗ giọng nói ở trong đầu, Khương Hằng rốt cục cũng không chịu đựng nổi!
"Không tiếc bất cứ giá nào!"
"Cũng phải giết chết mấy con nhóc này!"
Trong cái chớp nhoáng này, giọng nói ở trong đầu phảng phất như chuông đồng vang lên, Khương Hằng rống lên một tiếng, thiêu đốt quỷ khí trên toàn thân, Phượng Sí Lưu Kim Uyên cũng bắt đầu cháy

rừng rực theo đó, khí huyết ở trong cơ thể càng là nóng hổi phảng phất như dung nham vậy, thúc đẩy khí tức của hắn tiến đến một tầm cao trước đó chưa từng có.
"Tế Thiên Quyết!"
"Tế Thiên, Tự Thần, hiến bản thân!
"Chết cho bản hầu!"
Tế Thiên, đây là cấm chiêu ở bên trong hóa thân Chiến Quỷ, vị lão nhân ở Đào Hoa Đảo vào trước khi rời đi đã đặc biệt dặn dò qua, không đến mức vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không nên dùng môn bí pháp này.
Nhưng chuyện cho tới bây giờ Khương Hằng đã không quản được nhiều như vậy!
"Tế Thiên! Tự Thần! Hiến bản thân!"
Theo tiếng gầm thét của Khương Hằng, một cỗ lực lượng trong cõi u minh nhất thời bám lên trên người của hắn, binh hồn của Phượng Sí Lưu Kim Uyên ở trong tay phát ra một tiếng gào thét thê lương, sau đó quang mang biến mất, vậy mà trực tiếp từ Thần Binh cực phẩm rơi xuống đến trình độ Bảo Binh phổ thông, toàn bộ binh hồn đều bị hiến tế! Mà đồng dạng mất đi vẻ sáng bóng, còn có bộ giáp vàng ở trên người của Khương Hằng.
Ngoại trừ bảo vật, đồng dạng bị hiến tế còn có long mã ở dưới chân của hắn, loại long mã này khác biệt cùng với long mã bình thường, là sinh vật chỉ xuất hiện ở trong biển Đông Hải, một thân khí huyết hoàn toàn không hề kém so với võ giả, là tọa kỵ tốt nhất, nhưng bây giờ sau khi bị hiến tế, lại hóa thành huyết quang ngập trời.
Bị hiến tế cuối cùng, thì là bản thân của Khương Hằng. Thân hình nguyên bản khôi ngô vào thời khắc này xẹp đi giống như là da bọc xương vậy, huyết khí trên toàn thân cao thấp càng là biến mất trong nháy mắt, ngay tiếp theo khí thế Võ Đạo Tông Sư vốn dĩ vô cùng cường thịnh cũng đều trở nên lung lay sắp đổ, trong lúc mơ hồ lại có xu thế quay ngược lại, phảng phất như một giây sau là sẽ bị sụt giảm cảnh giới vậy.
Nhưng mà theo những lực lượng này biến mất.
"Giết!"
Ở phía sau Khương Hằng, một đạo hư ảnh Chiến Quỷ cao lớn hiện ra, quỷ khí âm trầm, ở chỗ nó đứng, vô số ác quỷ nhao nhao hiện lên xung quanh, phảng phất như là địa ngục nhân gian vậy, Chiến Quỷ gầm thét, vậy mà trực tiếp thoát ly khỏi sự khống chế của Khương Hằng, liều chết xung phong về phía bốn nữ!
"Khục!"
"Giống như là có một chút phiền phức."
"Đã nhạo báng quá mức rồi sao."
"Ách."
Bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng

Tiên sóng vai đứng với nhau, mặc dù lộ ra sắc mặt nghiêm túc, nhưng lại không sợ một chút nào.

Chương 570: Bạn bè chí cốt

Bốn nữ bước ra một bước, khí thế thuộc về bản thân phóng lên tận trời, bốn loại dị tượng Kim Đan cũng hiện ra, phân biệt đứng ở bốn phương tám hướng, tượng trưng cho võ đạo của bốn nữ.
"Hãy ra tay đồng loạt!"
"Ngăn cản hắn!"
Dương Xuân tựa lưng vào một tòa Yêu Hoàng Sơn, phảng phất như Yêu Hoàng tái thế, giơ tay nhấc chân đều có hư ảnh Thần Thú đi theo.
Trên đỉnh đầu của Trần Tiêm Tiêm có 24 Chư Thiên, Phật Đà trấn áp ngàn vạn Tà Ma, hiển hiện ra đại thần thông cùng với đại uy lực.
Ở phía sau Lạc Tương Tư là một mảnh thiên địa thịnh cảnh, hoặc là dãy núi và núi non, hoặc là biển xanh và sóng lớn, hoặc là sao trời và nhật nguyệt, hoặc là ngàn vạn hồng trần, phảng phất như một phương đại thiên thế giới.
Ở phía sau Doanh Phượng Tiên thì là một bộ Âm Dương Thái Cực Đồ, hai nguyên tố đối lập, lưỡng cực thống nhất, phảng phất như bánh xe chậm rãi chuyển động, chầm chậm hướng về phía trước, mang theo thanh thế không thể ngăn cản.
"Ầm ầm!"
Bốn loại dị tượng Kim Đan, đại biểu cho võ đạo của bốn nữ, vào giờ khắc này hoàn toàn bại lộ ở trước mặt hóa thân Chiến Quỷ, tiến hành trấn áp lực lượng của hóa thân Chiến Quỷ!
Uy lực của hóa thân Chiến Quỷ do Khương Hằng hiến tế một thân bảo vật cùng với huyết khí không thể nói là không mạnh, cho dù là bốn nữ liên thủ với nhau, cũng đều chống cự rất gian nan, bốn loại dị tượng càng là lung lay sắp đổ, giống như là một giây sau sẽ triệt để sụp đổ vậy, nhưng dù vậy, bốn nữ vẫn cắn răng như cũ, không ngừng tự ép mình để chống lại.
"Giết! Giết! Giết! Các ngươi toàn bộ đều phải chết!"
Bốn nữ không trả lời, hai mắt trở nên trống rỗng, dị tượng Kim Đan vẫn còn đang run rẩy, thậm chí là xuất hiện sụp đổ chân chính, nhưng theo từng mảnh vụn dị tượng tróc ra, dị tượng sụp đổ lại tản ra quang mang rực rỡ một lần nữa, phảng phất như là Giao Long lột xác sống lại vậy, đang hóa thành rồng!
Khương Hằng: "? ??"
Nói thật, sau khi thấy một màn như vậy, tâm thái của Khương Hằng rốt cục cũng vỡ tan.
Chuyện này là không có đạo lý a! Vì sao lại không thể đánh chết được các nàng? ! Rõ ràng là đều đã làm đến bước này, vì sao vẫn không thể giết được các nàng? ! Bản hầu không phục! !!

"Haizzz!" Ở trong nháy mắt suy nghĩ của Khương Hằng trở nên hỗn loạn, thậm chí là hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo, ở trong đầu của hắn, một tiếng thở dài già nua thăm thẳm vang lên, cuối cùng kéo suy nghĩ của Khương Hằng trở lại.
Mà sau khi Khương Hằng tỉnh táo trở lại, phát hiện ra tình cảnh của bản thân, hai mắt bỗng nhiên trợn tròn, lộ ra vẻ rất là kinh ngạc.
Ta đang làm gì? Ta đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?
Khương Hằng xuất thân từ quân ngũ cho tới nay đều là vô cùng lý trí, một khi gặp chuyện không làm được sẽ không nói hai lời mà rút lui, cho nên hắn mới không thể nào hiểu được tình huống bây giờ của mình, vì sao bản thân lại liều đến mức không còn bảo vật gì cả, ngay cả khí huyết của bản thân cũng đều liều hết sạch?
"Cuối cùng là vẫn không thể vượt qua lần đại kiếp này hay sao, thực sự là đáng tiếc."
"Tiền bối?" Khương Hằng đương nhiên sẽ không lạ lẫm với giọng nói ở trong đầu, đây rõ ràng là giọng nói của lão nhân đưa đại cơ duyên cho bản thân hắn ở trên Đào Hoa Đảo, nhưng không biết vì sao, nghe giọng nói này, ở trong lòng của Khương Hằng lại dâng lên một tia bất an.
"Xem ra khí vận cuối cùng cũng chỉ là khí vận, mà không phải là thực lực, tiểu hữu, ngươi đã khiến cho lão phu thất vọng rồi."
"Ha ha?"
"Cho nên một thân khí vận này của ngươi, vẫn nên giao cho lão phu, để cho nó trở nên càng có ý nghĩa hơn a."
Ầm ầm!
Giọng nói của lão nhân càng lúc càng lớn, đến cuối cùng giống như là tiếng chuông vang vậy, trực tiếp xua tan ý thức nguyên bản rõ ràng của Khương Hằng, lúc này nếu có cao nhân tinh thông Vọng Khí Thuật ở chỗ này, sẽ phát hiện ra cỗ khí vận nguyên bản xông thẳng vào mây xanh của Khương Hằng vào thời khắc này thế mà bắt đầu cháy rừng rực.
"A a a a a! Đáng chết! Ngươi tính toán ta!"
"Không phải là tính toán, mà là trao đổi."
Giọng nói của lão nhân rất là bình thản: "Nếu như ngươi có thể đánh bại vận mệnh, vượt qua lần đại kiếp này, khí vận tự nhiên là sẽ tăng vọt, đến lúc đó lão phu ăn cắp một phần khí vận đối với ngươi mà nói cũng bất quá chỉ là chín trâu mất một sợi lông, cả hai chúng ta đều cùng có lợi, chỉ đáng tiếc là…"
"Ngươi thế mà lại thua, vậy thì sự đầu tư lúc đầu của lão phu tự nhiên là không thể mất không."
"Đưa ra đủ loại cơ duyên, khiến cho khí vận của ngươi đạt đến điểm cao nhất, bây giờ vừa vặn có thể thu hoạch một phen, tin rằng phần khí vận này đã đầy đủ để cho ta phá vỡ Mệnh Tinh (Kích Toái Mệnh Tinh)."

"A a a! Ngươi muốn giết bản hầu? ! Chớ quên! Bản hầu thế nhưng là Hầu Gia Đại Càn! Ngươi thân là người Đông Hải, lại dám lấy lớn lấn nhỏ, đối phó với bản hầu!"
"Vậy thì như thế nào?" Lão nhân nói ra không có một chút do dự nào:
"Việc quan hệ đến hi vọng lão phu tiến thêm một bước, đừng nói là Thánh Thượng Đại Càn, coi như là thiên vương lão tử, cũng không thể ngăn cản được lão phu."
"Bất quá lão phu đúng là đã thiếu nợ tiểu hữu ngươi, bất quá ngươi cứ yên tâm, bảo vật của ngươi mặc dù đều đã bị hiến tế, nhưng võ công bí pháp còn dư lại lão phu sẽ giữ lại, giúp ngươi tiếp tục truyền thừa phần đạo thống này, như vậy cũng coi như là giải quyết xong phần nhân quả này, bạn bè chí cốt của lão phu ngày xưa cũng chính là như vậy!"
"Ngày sau, ngươi sẽ chính là bạn bè chí cốt của lão phu!"
Khương Hằng: "Bạn bè chí cốt cái đầu của ngươi, a a a a…"
Hoàn toàn mặc kệ lời mắng chửi của Khương Hằng, giọng nói của lão nhân dần dần nhạt đi, mà theo thanh âm giảm đi, còn có ý thức của Khương Hằng, ở trước mắt đen kịt một màu, cho dù Khương Hằng thôi động lực lượng như thế nào, cũng không thể chịu đựng được cơn buồn ngủ này, chỉ cảm thấy linh hồn trở nên lơ lửng.
"Cảm ơn sự trợ giúp của tiểu hữu."
"Lão phu sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ngươi."
Linh hồn xuất khiếu!
Ở một địa phương mà người bình thường không thấy được, linh hồn của Khương Hằng rời khỏi nhục thân, dung hợp với cột khí vận ở trên đỉnh đầu, sau đó xuyên thủng hư không, biến mất ở nơi cực sâu trong Đông Hải, chỉ còn lại cỗ thân thể cằn cỗi chậm rãi rơi vào trên mặt biển, còn có hóa thân Chiến Quỷ dần dần biến mất.
Một giây sau…
"Thành công!"
"Ta tìm được phương hướng rồi!"
"Rất tốt!"
"Rốt cục..."
Thanh âm kinh ngạc vui mừng của bốn người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên vang lên tận mây xanh, mang theo quang mang võ đạo xông thẳng vào thiên không!

Chương 571: Khiếu hài hước

Thế giới ở bên ngoài, rốt cuộc là có hình dạng gì?
Tin rằng chắc chắn sẽ có người đang tự hỏi về cái vấn đề này, nhất là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, cũng càng là có nghiên cứu đối với thế giới bên ngoài.
Nhưng mà đối với Trần Khuynh Địch xuất thân từ thế giới khoa học kỹ thuật mà nói, thế giới không thể nghi ngờ chính là một quả tinh cầu, cái gọi là thế giới bên ngoài dĩ nhiên chính là vô số tinh cầu còn có bóng tối vô tận, nói một cách khác chính là vũ trụ, mà vào trước đây không lâu, hắn cũng đã một mực kiên trì cái ý nghĩ này.
Cho tới bây giờ...
"Cái quái gì thế này? !"
Ở trong khoảng không vô tận, Trần Khuynh Địch cứ như vậy trốn ở bên trong khoang điều khiển của Đô Thiên Tọa, lộ ra sự bất lực rất là đáng thương.
Tả Toàn Thiên ở trong Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh đúng là không tầm thường, nắm giữ lực lượng không gian độc bộ thiên hạ, gần như đến mức biến sự suy tàn thành phép màu, Trần Khuynh Địch hiện tại thậm chí còn hoài nghi Thuần Dương Đạo Tôn sở dĩ sáng tạo ra một chiêu này, mục đích là vì có thể mượn nhờ lực lượng không gian xuyên việt trở lại trái đất.
Ở dưới vết nứt không gian mà Tả Toàn Thiên chế tạo ra, Áo Mễ Gia đáng thương chỉ kiên trì được ba giây đồng hồ, cỗ thân thể Tà Thần đáng sợ kia liền bị xé nát hoàn toàn, mà Trần Khuynh Địch thì dựa vào lớp vỏ ngoài cứng cáp của Đô Thiên Tọa, xem như là vẫn còn sống sót, nhưng lúc này cũng chỉ có thể phiêu đãng ở bên trong hư không.
Rồi câu hỏi đã xuất hiện.
"Tiếp theo nên làm cái gì?"
"Nên làm như thế nào để quay trở lại? Cũng không thể trôi nổi ở trong hư không suốt đời a? !"
"Đô Thiên Tọa! Nhanh dùng Tả Toàn Thiên vô địch của ngươi để nghĩ một chút biện pháp a!"
"Báo cáo người điều khiển, Đô Thiên Tọa đã bị thương nghiêm trọng, vả lại còn thiếu thốn nguồn năng lượng, cần phải tạm dừng ở trong hư không, thu thập năng lượng trong hư không để tự sữa chữa, thời gian dự tính: hai tháng."
"Cái đệch!"
Hai tháng? Bản thân phải trôi nổi ở trong cái địa phương quỷ quái này hai tháng, chờ đến khi trở về thì món ăn cũng đã lạnh! Đừng quên là ta còn có nhiệm vụ ở trên người, ở trong vòng ba tháng

không đột phá nổi Hỏa Luyện Kim Đan thì sẽ phải cáo biệt với nữ nhân duyên, ta về sau còn muốn cưới vợ đẹp đi đến nhân sinh đỉnh phong tại dị thế giới đây! Sao có thể ngã ở cái địa phương này!
Trần Khuynh Địch nghiêng trái ngã phải ở trong khoang điều khiển, hiện tại hắn đã có nắm vững cực cao đối với võ đạo của bản thân, kỳ thật cũng có mấy phần suy nghĩ về Hỏa Luyện Kim Đan.
"Hệ thống, có ở đó không?" Trần Khuynh Địch mở miệng hỏi.
Thành thật mà nói, sau khi rời khỏi đại thế giới Trung Thổ, hệ thống lại còn có thể tự mình vận chuyển, giải thích rằng thứ này cũng là tồn tại độc lập, mà không phải là dạng đồ chơi giống như ý chí thế giới, nói đến cùng, bộ mặt thật của hệ thống rốt cuộc là cái gì đây? Có một chút hiếu kỳ a…
"Kí chủ đã nhàm chán đến nước này rồi hay sao?"
"Ngươi nghe được tiếng lòng của ta hay sao?"
"Bởi vì ở trên mặt của kí chủ viết đầy chữ hiếu kỳ a, bất quá nếu như kí chủ hiếu kỳ, vậy thì bản hệ thống sẽ trả lời cho kí chủ."
"Kỳ thật đáp án rất là đơn giản."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc.
Mà giọng nói nhạt nhẽo của hệ thống thì vang lên ngay sau đó: "Bởi vì kí chủ là của bổn hệ thống, đây là chuyện đã định trước."
"Cho nên kí chủ đi đâu, ta sẽ đi đó."
Trần Khuynh Địch: "..."
Thành thật mà nói, vừa rồi trái tim nhỏ bé đã đập không có quy luật, nhưng Trần Khuynh Địch lại chắc chắn đây tuyệt đối là ảo giác.
"Không gạt ta đó chứ?"
"Bổn hệ thống xưa nay sẽ không lừa gạt kí chủ."
Trần Khuynh Địch cong miệng lên: "Ta tin ngươi mới lạ, hệ thống ngươi rất tệ."
Sau khi châm chọc một phen, Trần Khuynh Địch xoay chuyển lời nói: "Nhắc đến, nếu hiện tại ta đột phá Hỏa Luyện Kim Đan mà nói, ngươi cảm thấy có mấy phần hi vọng?"
"Hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đột phá ở trong hư không, thứ kí chủ phải đối mặt chính là ý chí của toàn bộ hư không, kiếp số diễn sinh ra coi như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên mời kí chủ hết sức bình tĩnh, về phần đột phá tại đại thế giới Trung Thổ, lấy năng lực của kí chủ..."
"Chắc là sẽ có 10 đến 20% tỷ lệ a."
"20% sao..." Trần Khuynh Địch sờ cằm một cái, vẫn hơi ít, nếu có thể, có khoảng 50% thì tốt.
"Ta đã ăn cơm trứng chiên Hoàng Kim, sau khi trở về liền có thể mượn nhờ trận pháp Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh để trấn áp bản thân, hơn nữa bằng vào ưu thế nhục thân Kim Đan và sinh mệnh lực cường đại, đối với võ đạo của bản thân cũng đã nắm giữ đến một trình độ nhất định, lại chỉ có 20% tỷ lệ…"

"Hệ thống này, có biện pháp nào có thể gia tăng tỷ lệ đột phá hay không?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Có."
"Cái gì?"
"Đi ra ngoài giẫm cứt chó, nếu có thể dẫm trúng cứt chó mà nói, kí chủ hẳn là có thể gặp phải thời điểm thiên địa bị giật kinh phong, đột phá trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, bất quá nếu là như vậy, thực lực cũng sẽ yếu hơn một bậc so với Hỏa Luyện Kim Đan bình thường, ở bên trong sự phát triển của nội dung cốt truyện vô cùng có khả năng bị nhân vật chính vượt cấp khiêu chiến..."
"Được rồi! Có thể bỏ qua cái tuỳ chọn này!"
"Lại hoặc là..."
"Hoặc là?"
"Kí chủ có chấp niệm gì hay không?"
"Chấp niệm?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, không rõ ý tứ của hệ thống: "Hẳn là không có...à?"
Nếu như là vào lúc trước mà nói, có lẽ vận mệnh của nhân vật phản diện sẽ được coi là chấp niệm của Trần Khuynh Địch, nhưng vào bây giờ mà nói, phần chấp niệm này đã không có nặng như lúc ban đầu, về phần trở nên mạnh mẽ, cũng được coi là một loại chấp niệm, nhưng bản thân Trần Khuynh Địch kỳ thật lại tương đối lười biếng, cho nên cũng không có dục vọng mạnh lên mãnh liệt như vậy.
Nói một cách khác…
"Ta kỳ thật rất thích hợp trở thành hoà thượng phải không?"
"Mời kí chủ không nên vọng tưởng."
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch luôn cảm thấy thanh âm của hệ thống lãnh đạm ngoài ý liệu, chỉ đùa một chút mà thôi, ngay cả một chút khiếu hài hước cũng đều không có.
"Căn cứ theo dữ liệu của hệ thống, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, vào thời điểm đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, kẻ có xác xuất thành công cao nhất cũng bất quá chỉ là 40%, chân chính vượt qua kiếp số, lập ra võ đạo, đều là người có chấp niệm, cho dù là đối mặt với Tam Vị Chân Hỏa cũng sẽ không nguyện ý từ bỏ."
"Chấp niệm sao, không muốn chết chẳng lẽ không phải là chấp niệm hay sao?"
"Đó cũng là một loại chấp niệm, nhưng rất đáng tiếc, ở dưới kiếp số thiên địa, chấp niệm sinh tử là không có tác dụng gì."
"Thì ra là thế." Trần Khuynh Địch sờ cằm một cái, cảm thấy hơi hiểu một chút.
Nói một cách khác, chính là ở trong vạn sự vạn vật đều có một chút hi vọng sống, mặc dù thiên địa sinh ra Tam Vị Chân Hỏa là để tiêu diệt võ giả, nhưng nếu như ở trong lòng của võ giả tồn tại đại ý chí, được thiên địa công nhận, vậy là liền có thể giảm độ khó khảo nghiệm Tam Vị Chân Hỏa xuống. Đây cũng là một loại hình thức

khảo nghiệm khác của thiên địa, chỉ là càng thêm mịt mờ mà thôi.

Chương 572: Phù Không Chiến Hạm

"Đại ý chí a..."
"Ta có chấp niệm gì sao?"
"Hẳn là không có a."
Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, nhớ lại những chuyện từ sau khi bản thân xuyên việt, từng hình ảnh hiện lên ở trong trí nhớ, có lẽ đã từng có đồ vật khiến cho Trần Khuynh Địch vô cùng e ngại, nhưng bây giờ hắn lại thấy được, cái biện pháp này đối với hắn mà nói là không đáng tin cậy một chút nào a.
"Hay là nghĩ biện pháp dùng ngoại vật để gia tăng tỷ lệ đột phá nhỉ?"
Đúng lúc này...
Ầm ầm! Hư không chấn động, ở trong bóng tối bình tĩnh trước kia, vào thời khắc này lại bỗng nhiên ánh lên một vệt sáng, vệt sáng càng lúc càng lớn, giống như là núi lửa bộc phát vậy, một cỗ khí thế khổng lồ phảng phất như một vị cự nhân khai thiên lập địa xuất hiện ở bên trong hư không, áp đảo vạn vật.
"Tìm được rồi."
Ở trong hư không bạo loạn, vị cự nhân vô hình kia bắt đầu cất bước, trong chớp mắt liền đi tới trước mặt của Đô Thiên Tọa.
Sau đó Trần Khuynh Địch liền nhìn thấy rõ ràng, đó là một đạo thân ảnh siêu phàm thoát tục, ở bên hông mang kiếm, tóc dài tới eo, phảng phất như thần tiên trong nhân gian.
Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch cơ hồ là lệ nóng doanh tròng, mở miệng nói một cách chân thành: "Nghĩa phụ!"
Nhìn Trần Khuynh Địch trước mắt không hiểu ra sao quỳ ở trước mặt của mình, Ninh Thiên Cơ nhíu mày, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"
"Không có gì, nghĩa phụ thật là lợi hại."
Ông trời ơi, vì để rời khỏi mảnh hư không quỷ dị này, Trần Khuynh Địch đã nghĩ đến rất nhiều biện pháp, nhưng chỉ có một màn trước mắt này là hắn tuyệt đối không có nghĩ tới, có trời mới biết vì sao Ninh Thiên Cơ ở xa cuối chân trời lại đột nhiên tiến vào bên trong hư không để tìm hắn, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là phụ tử tình thâm?
Đương nhiên chuyện trọng yếu hơn là...
"Nghĩa phụ, mau nhìn đi! Ta đã lấy được kiện trấn cung chi bảo thứ hai mà Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại ngày xưa!"
Trần Khuynh Địch vỗ vào vách tường cứng rắn của buồng lái, đắc ý nói ra đối với Ninh Thiên Cơ, mà Ninh Thiên Cơ thì cau mày gõ gõ vào lớp vỏ thép ở bên ngoài Đô Thiên Tọa.
"Khá thú vị, món đồ chơi này thật lớn a."
"Ách..."
Lời nói của Ninh Thiên Cơ lập tức khiến cho nụ cười của Trần

Khuynh Địch cứng ở trên mặt.
Làm ơn! Đây chính là chí bảo mà Thuần Dương Đạo Tôn tốn một vạn năm mới có thể chế tạo ra, sao có thể gọi là đồ chơi đây? ! Hơn nữa vừa rồi ta còn dùng nó để tiêu diệt một vị Tà Thần a!
Dường như là nhìn ra sự bất mãn của Trần Khuynh Địch, Ninh Thiên Cơ cười cười nói: "Đương nhiên, món đồ chơi này đối với võ giả ở dưới Kích Toái Mệnh Tinh mà nói cũng được tính là rất không tệ."
"Bất quá đáng tiếc là hư tổn có một chút nghiêm trọng, đoán chừng còn phải mất mấy tháng thời gian mới có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong a."
Nhãn lực của Ninh Thiên Cơ cuối cùng cũng không phải là dùng để trưng cho đẹp, chỉ là gõ gõ ở trên Đô Thiên Tọa, thì đã có thể nhìn ra tình trạng của cỗ máy siêu lớn này.
"Được, liền lưu bộ cơ giáp này ở đây, nó đã nhận ngươi làm chủ, chỉ cần ngươi muốn, tùy thời đều có thể triệu hoán nó từ trong hư không đến bên người, trọng yếu là ngươi bây giờ, nếu ở trong hư không quá lâu, lấy trạng thái linh hồn của ngươi hiện tại, sớm muộn cũng sẽ tịch diệt triệt để."
"Ồ!"
Ninh Thiên Cơ chập ngón tay lại vạch một cái, một đạo kiếm quang liền xuyên qua Đô Thiên Tọa, rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, tiếp dẫn hắn ra từ bên trong khoang điều khiển, mà Đô Thiên Tọa mất đi người điều khiển thì là dần dần bắt đầu thay đổi hình dạng, tứ chi và hộp sọ cũng bắt đầu co vào và sắp xếp lại, cuối cùng hóa thành một chiếc chiến hạm dừng lại ở trong hư không.
"Quả nhiên." Nhìn Đô Thiên Tọa dần dần biến thành chiến hạm, Ninh Thiên Cơ sờ cằm một cái, lộ ra biểu lộ quả nhiên không ngoài sở liệu của ta.
"Ngày xưa vào thời điểm Thuần Dương tổ sư bước lên đỉnh cao, mỗi lần đi ra ngoài đều dùng một chiếc Phù Không Chiến Hạm để thay đi bộ, nhưng về sau chiếc chiến hạm kia lại mất tích không giải thích được, xem ra là tổ sư đã tiến hành cải tạo nó một lần nữa."
Trần Khuynh Địch: "..."
Đậu xanh rau má, nguyên lai là Đô Thiên Tọa còn được gắn thêm công năng Transformers a...Không thể không thừa nhận, vị Thuần Dương Đạo Tôn kia tuyệt đối là một vị quỷ tài đương thời ít có.
"Nhắc đến, nghĩa phụ thực sự là lợi hại a, ta hắn là vừa mới tiến vào hư không được mấy ngày, ngài liền có thể tìm ra ta."
"Làm phiền nghĩa phụ động thủ, Khuynh Địch thật sự là cảm thấy rất hổ thẹn..."
Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút mất mặt, cúi đầu nói nhỏ, ngẫu nhiên còn ngẩng đầu liếc nhìn Ninh Thiên Cơ đang đứng ở bên ngoài giống như thần linh.
Nghĩa phụ thực sự là cường hãn a!

"Khụ khụ!" Ninh Thiên Cơ ho khan một cái, sống lưng càng ưỡn thẳng hơn: "Biết rõ hổ thẹn là tốt rồi, ta cũng không thể bảo hộ ngươi cả một đời, ngươi phải biết rằng trên con đường tu hành có vô số lận đận, mạng sống mới là trọng yếu nhất, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, nếu như mạng sống cũng mất, vậy thì cái gì cũng sẽ mất."
"Nghĩa phụ dạy bảo rất đúng!"
"Về phần tại sao ta có thể tìm tới ngươi...Hừ hừ! Ngươi cho rằng võ giả Kích Toái Mệnh Tinh là giỡn chơi hay sao?" Ninh Thiên Cơ cười ngạo nghễ.
"Khuynh Địch ngươi có biết Kích Toái Mệnh Tinh là dạng cảnh giới gì hay không?"
"Kích Toái Mệnh Tinh?"
"Cái gọi là trời cao không tính là cao, lòng người còn cao hơn trời, Kích Toái Mệnh Tinh, chính là dùng võ đạo của bản thân lắng nghe bầu trời, đánh nát viên Mệnh Tinh thuộc về bản thân trong cõi u minh kia, một mực nắm giữ vận mệnh của bản thân ở trong tay của mình, đến cảnh giới này, xem như là bước một chân vào con đường siêu thoát."
"Khí vận mà những người tuổi trẻ các ngươi tôn trọng, đối với võ giả Kích Toái Mệnh Tinh mà nói căn bản là không hề có tác dụng."
"Đồng dạng, nếu vận chuyển khí vận, liền có thể hình thành ra rất nhiều Thần Thông ảo diệu, giống như là ta, dùng hai tay bấm niệm pháp quyết, còn không phải là trước biết 500 năm, sau biết 500 năm, chỉ là an nguy của ngươi, ta cho dù là nhắm mắt lại cũng đều có thể phát giác ra được, từ vạn dặm xa xôi chạy tới cứu ngươi tự nhiên cũng không phải là nói chơi!"
"Thì ra là vậy!"
Cảm thụ được ánh mắt sùng bái của Trần Khuynh Địch, khóe miệng của Ninh Thiên Cơ liền nhếch lên một chút.
Chuyện cho tới bây giờ, coi như nói cho Khuynh Địch bản thân ta kỳ thật chỉ là vào thời điểm dạo bước ở trong hư không ngoài ý muốn phát hiện ra khí tức Thuần Dương Cung, cho nên thử tìm một chút, kết quả là thấy được hắn...hắn hẳn là cũng sẽ không tin tưởng a? Bằng không thì mặt mũi của chưởng giáo Thuần Dương Cung ta còn để vào đâu.
Trong lúc nói chuyện, Ninh Thiên Cơ đã bắt lấy linh hồn của Trần Khuynh Địch, lần theo khí tức đi tới vết nứt không gian mà Trần Khuynh Địch vận dụng Tả Toàn Thiên mở ra trước đó.
"Nơi này hẳn là nối thẳng đến Cơ Quan Thành của Mặc Môn a?"
"Vâng nghĩa phụ, ngài có muốn đi cùng hay không? Người Mặc Môn rất nhớ ngài!"

Chương 573: Lão già chết bầm

"Không, để ta tính một chút." Ninh Thiên Cơ dừng lại một chút, chợt bật cười lớn: "Nhớ cái gì chứ, Mặc Môn chỉ sợ là ước gì ta cách Cơ Quan Thành của bọn họ xa một chút a."
"Thôi được rồi."
"Khuynh Địch a, ta thấy khí thế quanh người của ngươi đã viên mãn, đoán chừng qua không bao lâu nữa, liền có thể thử nghiệm đột phá Hỏa Luyện Kim Đan rồi đó."
"Ách, hẳn là vậy..."
"Trong chớp mắt, ngươi cũng đã đi đến một bước này rồi a, nếu ngươi trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, tạm thời cũng có thể đảm nhiệm vị trí chưởng giáo một phương thánh địa võ đạo, sau khi người hoàn thành sự tình Mặc Môn hãy trở về Thuần Dương Cung, xem như là một hạng khảo nghiệm thay thế chưởng giáo cuối cùng, ta đã lưu lại một niềm vui nhỏ cho ngươi ở trong đó."
"Niềm vui?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, chẳng lẽ là siêu cấp tiên đan trong truyền thuyết mà chỉ có chưởng giáo Thuần Dương Cung mới nhận được? Hay là siêu cấp Thần Binh gì đó? Hay là tuyệt thế võ công?
"Đến lúc đó ngươi sẽ biết." Ninh Thiên Cơ lộ ra thần sắc thần bí cười cười, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch tràn đầy sự thương hại, sau đó đẩy tay, trực tiếp nhét linh hồn của Trần Khuynh Địch vào bên trong vết nứt không gian.
Ầm ầm!
"Đã xảy ra chuyện gì? !"
"Đã xảy ra chuyện gì? !"
"Ách!"
Long Thiên Tứ vừa mới phàm ăn tục uống một trận bỗng nhiên nhảy lên khỏi ghế ngồi, sau khi lau đi khóe miệng đầy mỡ, lập tức nghiêm túc nhìn về phía trận pháp Cơ Quan Thành đã không có gì thay đổi trong một thời gian tương đối dài, mà vào giờ này khắc này, toàn bộ Cơ Quan Thành phảng phất như đã xảy ra động đất vậy, đang không ngừng rung động.
Mà tương ứng với đó, khí tức trận pháp nguyên bản tràn ngập sự khủng bố kia, lúc này lại dần dần biến mất, sụp đổ về phía trung tâm tầng thứ 18 của Cơ Quan Thành.
Sự biến hóa này tự nhiên cũng kinh động đến vô số cường giả của Mặc Môn.
"Đã thành công? !"
"Cảm nhận được rồi! Ta cảm nhận được các tầng ở dưới cùng của Cơ Quan Thành lại liên thông với nhau một lần nữa! Cái trận pháp trấn

áp ghê tởm kia dường như đã bị người thu lại..."
"Tốt!"
"Đều im miệng cho lão phu!"
Tiếng ồn ào chung quanh khiến cho biểu tình của Long Thiên Tứ trở nên không kiên nhẫn, chợt trực tiếp gầm lên một tiếng giận dữ, khí thế kinh khủng quanh quẩn ở tầng thứ mười, cũng đè xuống tất cả các thanh âm, khiến cho không ít trưởng lão Mặc Môn lộ ra biểu tình bất mãn, nhưng Long Thiên Tứ lại không thèm để ý một chút nào, chỉ là nhìn chằm chặp vào lối vào Cơ Quan Thành.
Chỉ chốc lát sau…
Ầm một tiếng, cửa chính chậm rãi mở ra, một đạo thân ảnh không tính là khôi ngô chậm rãi xuất hiện ở trước mặt của mọi người.
Mà thẳng đến khi tận mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch hoàn hảo không hao tổn, Long Thiên Tứ mới xem như là lộ ra một nụ cười sau đó biến mất, tiếp đó ở trên khuôn mặt mo nhất thời lộ ra biểu lộ "lúc đầu ta ném ngươi đi vào quả nhiên là quyết đoán anh minh ".
"Không sai, Khuynh Địch a, ngươi quả nhiên là không cô phụ sự ký thác của lão phu đối với ngươi."
"Lão già chết bầm! Xem quyền!"
Long Thiên Tứ: "? ??"
Long Thiên Tứ cảm thấy rất ấm ức.
Mặc dù hành vi trước đó hắn ném Trần Khuynh Địch vào bên trong trận pháp là tương đối quá phận, nhưng đây cuối cùng vẫn xuất phát từ sự hi vọng khẩn thiết của Thái Thượng trưởng lão đối với mầm non của tông môn trong tương lai a! Điểm khởi đầu là tốt a! Ở trong nội tâm cũng tuyệt đối không có một chút xíu suy nghĩ nhìn Trần Khuynh Địch gặp xui xẻo nào!
Ở bên trên cái cơ sở này! Sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch trở về an toàn, Long Thiên Tứ thậm chí còn có một chút đắc chí.
Nhìn thử đi! Ánh mắt của lão phu là tốt cỡ nào a! Nếu không phải là lúc trước lão phu ném ngươi vào trong trận pháp, ngươi sẽ có thể có ngày hôm nay sao? Không những không lấy bảo vật đạt được ở trong trận pháp ra chia sẻ cho Long đại trưởng lão, còn đấm một quyền về phía lão phu?
"Làm càn!" Long Thiên Tứ nhất thời chính là gầm lên một tiếng!
Thấy lão phu hiền liền ngồi ở trên đầu của lão phu, hôm nay không cho ngươi biết ở trong Thuần Dương Cung ngoại trừ Ninh Thiên Cơ, ai mới là lão đại, một con thỏ nhỏ như ngươi còn muốn lật trời hay sao? !
Ý niệm tới đây, xương sống đại long của Long Thiên Tứ lay động, đấm ra một quyền!
Tiếng xương cốt kêu lách cách như tiếng rồng ngâm! Long Thiên Tứ tu luyện Thương Long Thất Túc Kinh, chính là võ công hắn tự nghĩ ra vào lúc tuổi còn trẻ, rất tương tự cùng với Trần Khuynh Địch, bởi

vậy bây giờ đấm ra một quyền, giống như là Giao Long giơ vuốt, mặc dù không hóa thân thành Hắc Long giống như Thái Tử Hoành Xương, nhưng ở trong lúc giơ tay nhấc chân, lại mang theo một cỗ long ý viễn siêu Thái Tử Hoành Xương. Dựa theo sự đoán chừng của Long Thiên Tứ, một quyền này đủ để dạy cho Trần Khuynh Địch một bài học. Nhưng mà khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là...
"Ha ha!" Đối mặt với một quyền này của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch nhếch miệng cười một tiếng, năm ngón tay nắm lại, thi triển ra Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh, Nhật Luân Thiên, Nguyệt Luân Thiên, Thái Bạch Thiên, Huỳnh Hoặc Thiên, Thần Tinh Thiên, năm Thiên hợp nhất, đấm ra một quyền, lại phảng phất như đập ra một vùng tinh không vũ trụ, mang theo quyền ý cực kỳ bá đạo, nếu như Trần Tiêm Tiêm cùng với Huyền Lưu Ly có ở chỗ này mà nói thì tất nhiên sẽ giật nảy cả mình.
Bởi vì một quyền này của Trần Khuynh Địch, mặc dù hoàn toàn khác biệt về bản chất, nhưng căn cơ của quyền ý lại rất có vài phần tương đồng với Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng ở bên trong Đại Thiên Thế Giới Ấn.
Song quyền va chạm! Sóng không khí mà mắt trần có thể thấy lấy hai người làm trung tâm, trực tiếp nhấc lên thủy triều thiên địa nguyên khí ở chung quanh, chỉ chốc lát sau, cả người của Trần Khuynh Địch liền bay ngược mà ra, lật vài vòng trên không trung, cuối cùng rơi ở trên mặt đất liên tục lùi lại vài chục bước mới ngưng lại được xu hướng suy tàn, mà ở phía đối diện, thân hình của Long Thiên Tứ thì là lung lay.
Nhưng mà…
"Ha ha ha!" Cuối cùng lại là tiếng cười đắc ý của Trần Khuynh Địch.
Nguyên nhân rất đơn giản.
"Lão già chết bầm! Một quyền này của ngươi không được mạnh lắm a! Chưa ăn no hay sao?"
Long Thiên Tứ: "! !!"
"Tên tiểu tử thúi ngươi đúng là ăn gan hổ a!" Vừa dứt lời, khí thế quanh người của Long Thiên Tứ lập tức bắt đầu điên cuồng tăng vọt, một đầu hư ảnh Thương Long như ẩn như hiện ở sau lưng của hắn, mái tóc hoa râm hơi hơi phiêu động, khí tức Hỏa Luyện Kim Đan lan tràn ra, phảng phất như là Thái Cổ Thần Sơn vậy, nặng nề áp lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Long Thiên Tứ nghiêm túc như vậy, Trần Khuynh Địch lập tức không thể chịu nổi.
Hỏa Luyện Kim Đan chung quy vẫn là Hỏa Luyện Kim Đan, vào thời điểm Trần Khuynh Địch đạt đến Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong liền có thể đối chiến với Võ Đạo Tông Sư, nhưng mà bây giờ ở tu vi Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, muốn đối chiến với Hỏa Luyện Kim Đan lại căn bản là chuyện không thể nào, cho dù hắn ở trong cảnh giới Võ Đạo

Tông Sư đã gần như là không có địch thủ.

Chương 574: Bản đồ Trung Nguyên

Dù sao thì song phương cũng khác nhau về căn bản a.
Đến Hỏa Luyện Kim Đan, võ đạo của bản thân võ giả đã trải qua sự rèn luyện của Tam Vị Chân Hỏa, đã triệt để thành hình, ngay tiếp đó nguyên thần, khí huyết, cương khí cũng thuế biến toàn bộ, vô luận là chất lượng hay là số lượng đều hơn Võ Đạo Tông Sư gấp mười lần, ở giữa song phương cơ hồ là không có một phương diện nào có thể so sánh.
Từ xưa đến nay, cho dù là kinh diễm như Thuần Dương Đạo Tôn, Thánh Thượng Đại Càn, Ninh Thiên Cơ, cũng đều chưa từng có ở cảnh giới Võ Đạo Tông Sư đối chiến được với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Cho nên Trần Khuynh Địch liền không ngần ngại mà hô to: "Dừng! Dừng lại! Thái Thượng trưởng lão!"
Long Thiên Tứ nhướn lông mày lên, nói: "Tên tiểu tử thúi, hiện tại mới gọi ta là Thái Thượng trưởng lão? Muộn rồi! Hôm nay Long Thiên Tứ ta nếu như không hung hăng giáo huấn ngươi một trận, ta từ nay về sau liền cùng họ với ngươi..."
"Ta cảnh cáo ngươi a! Lão già chết bầm!" Trần Khuynh Địch thấy không thể dùng lời nói để cầu xin tha thứ, lập tức đổi ngữ khí, lớn tiếng gầm thét: "Bây giờ khí thế của ta đã đến mức độ cao nhất, không thể ra tay toàn lực, nếu không sẽ dẫn tới Tam Vị Chân Hỏa ngay lập tức! Ngươi muốn ép ta đối mặt với thiên kiếp sớm, sau đó bị Tam Vị Chân Hỏa đốt thành tro bụi hay sao?"
Long Thiên Tứ: "? ??"
Tên tiểu tử thúi này mới vừa nói cái gì? Hắn muốn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan? ! Đây là trò đùa gì vậy! Lúc trước lão phu bế quan 10 năm, mới có thể đạp phá ba cửa võ đạo, độ Tam Vị Chân Hỏa, trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, mà tên tiểu tử thúi này mới đột phá được bao lâu a? Thế mà liền có thể trùng kích Hỏa Luyện Kim Đan? !
Trong nháy mắt, Long Thiên Tứ liền có một loại cảm giác bản thân bị đả kích, hận không thể xuất thủ nặng hơn một chút. Bất quá cuối cùng thì lý trí vẫn khiến cho hắn dừng tay lại.
"Ngươi nói thực?"
"Đương nhiên! Nghĩa phụ của ta thế nhưng đã chứng nhận qua!"
Thấy Long Thiên Tứ ngoan ngoãn dừng tay, Trần Khuynh Địch lập tức trở nên đắc ý, kinh lịch bi thảm lúc trước bị Long Thiên Tứ dùng một cước đạp vào trận pháp cho đến bây giờ vẫn còn là ấn tượng như mới.
"Ta thế nhưng trước đó đã nói cho ngươi, nếu như ta bị Tam Vị Chân Hỏa thiêu chết, như vậy nhất định là lỗi của ngươi!"

"Đến lúc đó ngươi chính là tội nhân của Thuần Dương Cung!"
"Nhân tiện nhắc tới, nghĩa phụ đã nói, chờ xong chuyện ở chỗ này, liền để cho ta kế nhiệm chưởng giáo!"
"Có tin là sau khi lão tử kế nhiệm chưởng giáo, sẽ lập tức phái ngươi đến Nam Cương trồng khoai tây hay không?"
Long Thiên Tứ: "..."
Cái tên tiểu tử thúi này!
Hít vào một hơi thật sâu, Long Thiên Tứ cuối cùng đã bình tĩnh trở lại, xoay chuyển lời nói: "Sắp đột phá rồi? Có lòng tin không? Xác xuất thành công là khoảng bao nhiêu? Ngươi còn trẻ, bây giờ tốt nhất mà nói là vẫn nên tích lũy một phen, Thuần Dương Cung tạm thời cũng không cần ngươi đứng ra cầm cờ, không cần phải miễn cưỡng bản thân."
"Ách." Thần sắc của Trần Khuynh Địch trở nên cứng đờ, dừng lại một chút, cũng thu hồi lại phần biểu lộ đắc ý kia, đáp lời: "Đã đến cực hạn, xác xuất thành công đại khái là ở 20%. Ta thật sự là rất có tự tin, cho dù có tích lũy nữa cũng vậy mà thôi."
Huống hồ nếu tiếp tục tích lũy, cả một đời của ta coi như sẽ cáo biệt với nữ nhân duyên!
"Phải không?'' Long Thiên Tứ dừng lại một chút, đột nhiên cắn răng một cái, nói: "Đám người Dương Xuân đã bị bản tọa phái đi ra ngoài lịch luyện, ngươi nếu đã đạt đến cái trạng thái này, ở trong thời gian tiếp theo liền hảo hảo điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị trùng kích cảnh giới, bản tọa sẽ tự mình hộ pháp cho ngươi, mặt khác bản tọa sẽ truyền cho ngươi mấy quyển bí pháp, là do tiền bối của Thuần Dương Cung chúng ta sáng lập ra, chuyên môn dùng để áp chế Tam Vị Chân Hỏa.
"Nếu như đột phá thất bại, liền dùng những bí pháp này tạm thời áp chế, chờ đến khi tông chủ trở về sẽ hỗ trợ giải quyết."
"Về phần địa điểm bế quan..." Long Thiên Tứ liếc mắt nhìn về phía phương hướng đám người Mặc Môn.
Chỉ chốc lát sau, Mặc Tử đương đại liền chủ động đứng ra, dùng ngữ khí ôn hòa nói: "Trần tiểu hữu có ơn đối với Mặc Môn chúng ta, đương nhiên là có thể bế quan ở Cơ Quan Thành, bản môn có thể bảo đảm sự an toàn..."
Long Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng: "Không cần, cái Cơ Quan Thành này cũng đã khôi phục lại sự vận chuyển a, bế quan ở trong này, bản tọa cũng không thấy có cảm giác an toàn."
Long Thiên Tứ vừa dứt lời, liền có người ở bên trong Mặc Môn hét lên: "Ngươi!"
"Ngươi cái gì mà ngươi? !" Long Thiên Tứ trợn mắt nói: "Làm sao? Cơ Quan Thành vừa mới được chữa trị liền dám lớn tiếng với bản tọa? Có tin là bản tọa gọi tông chủ nhà ta..."
"Đủ rồi!" Mặc Tử đương đại hít vào một hơi thật sâu, trực tiếp cắt

đứt sự giằng co ở giữa Long Thiên Tứ cùng với người Mặc Môn khác, chợt nói thẳng: "Nếu các hạ không nguyện ý bế quan ở trong Cơ Quan Thành, vậy thì cũng không sao, ở phụ cận quân cảng Đại Càn Đông Hải, có một tòa Trấn Hải Quan, bế quan ở trong đó hẳn là không có vấn đề chứ?"
"Dù sao thì Trần tiểu hữu cũng được coi là nửa vị quan viên Đại Càn, không phải sao? Mặc Môn chúng ta cũng có sản nghiệp ở trong đó, có thể cung cấp mật thất bế quan yên tĩnh, chỉ cần không phải là Đông Hải xâm lấn với quy mô lớn, tin rằng quá trình bế quan của Trần tiểu hữu sẽ tuyệt đối không có khả năng bị đánh gãy, như vậy hẳn là cũng được rồi chứ?"
Long Thiên Tứ dừng lại một chút, chợt gật đầu nói: "Vậy thì được!"
Ở quốc đô Ngạo Lai Quốc.
Ở bên trong Triều Thiên Điện xem như là tẩm cung tư nhân của quốc chủ, có một tấm bản đồ to lớn được treo ở trên vách tường, ở phía trên có thể thấy rõ ràng từng cái tên, sông núi, dòng sông, còn có sơn môn của rất nhiều tông phái, cơ hồ là không thiếu gì cả, nếu như quan sát tử tế mà nói liền sẽ phát hiện ra, đây rõ ràng là một tấm bản đồ Trung Nguyên gần như hoàn mỹ!
Bản đồ, ở trong cái nhìn của người bình thường có lẽ là không đáng kể một chút nào, nhưng trên thực tế ở trên phương diện quân sự lại là tài nguyên cực kỳ trọng yếu, Đại Càn đối với bản đồ Trung Nguyên là vẫn quản lý rất nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không cho phép dân gian có bất kỳ phần bản đồ Trung Nguyên hoàn chỉnh nào, ngay cả giới tông phái cũng là như thế.
Nhưng mà tấm bản đồ ở Ngạo Lai Quốc này lại khác biệt. Đây là do quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn lúc còn trẻ tự mình đi đến Trung Nguyên, trong khi lịch luyện tu hành đồng thời đo đạc từng bước một đi ra, cuối cùng được đích thân hắn vẽ ra, vào sau khi hắn đăng cơ xưng vương, tấm bản đồ này cũng được một mực bí mật treo ở trên vách tường Triều Thiên Điện, không tùy tiện bày ra ở trước mặt người khác bởi vì điều này đại biểu cho dã tâm của hắn.
Trung Nguyên mênh mông, đại địa rộng lớn, vô số trân bảo, vô số người dân, là viễn siêu sự tưởng tượng của Ngạo Lai Quốc, so sánh cùng với triều đình Đại Càn, Ngạo Lai Quốc căn bản chính là một cái tiểu quốc ở hải ngoại chật hẹp nhỏ bé.

Chương 575: Phù Tang Thụ

Chuyện này khiến cho quốc chủ Ngạo Lai Quốc lòng cao hơn trời làm sao có thể tiếp thụ được? ! Nhưng đáng tiếc là, công lao của Thánh Thượng Đại Càn bao trùm cả cổ kim, căn bản là không cho Tề Khôn một chút cơ hội triển lộ dã tâm nào. Cho nên hắn quả thực là cũng đã nhẫn nhịn trong hơn mấy trăm năm.
Cho tới hôm nay, ở phía trước tấm bản đồ, Tề Khôn mặc long bào trên người, chắp hai tay ở sau lưng, lẳng lặng đứng ở đó một hồi lâu, mặc dù kém xa khí thế tất cả thiên địa đều nằm ở trong lòng bàn tay của Thánh Thượng Đại Càn, nhưng lại có một phần bá đạo khác.
"Sắp, sắp rồi." Tề Khôn tự lẩm bẩm, mặc dù ở bề ngoài vẫn tỉnh táo như cũ, nhưng trên thực tế ở trong lòng thì lại cực kỳ kích động.
Bởi vì ngay mới vừa rồi, hắn đã chiếm được một phần tin tức rất quan trọng.
"Vương Đình Bắc Nhung, 36 Quốc Tây Vực, Man tộc Nam Cương, quả nhiên trước đó đã làm khó dễ Tây Vực, lần này nên đến phiên Đông Hải ta rồi."
Đối với sự tình Tiêu thành bị phá ngày xưa, Tây Vực thừa cơ xâm chiếm Trung Nguyên, Tề Khôn tự nhiên là cũng biết rõ, mà Tây Vực xâm lấn cho đến nay còn chưa bị Đại Càn dập tắt, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn, chính là do các đại biên cương Bắc Nhung, Nam Cương, còn có Đông Hải gia tăng áp lực đối với Đại Càn. Từ đó khiến cho triều đình Đại Càn không thể rút ra lực lượng dư thừa để đánh tan hoàn toàn Tây Vực. Nhưng mà vẻn vẹn chỉ như vậy là chưa đủ. Đối mặt với sự tiến công điên cuồng của Tây Vực, Đại Càn vẫn còn dư lực như cũ, mà nội tình của vị Thánh Thượng Đại Càn kia cuối cùng cũng không bị thăm dò ra được, điều này cũng làm cho các đại Biên Hoang ít nhiều cũng có một chút chột dạ.
Cho nên lần này đến phiên Đông Hải.
"Nếu như Ngạo Lai Quốc ta cũng có thể đánh tan quân cảng Đông Hải, triệt để kéo Đại Càn vào bên trong vũng bùn chiến tranh, mà nếu Đại Càn vẫn không có biện pháp ứng đối mà nói, vậy thì Bắc Nhung cùng với Nam Cương cũng sẽ lập tức gia nhập vào chiến trường, đồng thời phát động tiến công đối với bốn cái biên cảnh của Đại Càn, đánh tan hoàn toàn Đại Càn!"
"Đến lúc đó, chính là loạn thế quần hùng tranh giành, tranh đoạt quyền thống trị Trung Nguyên!"
Theo quốc lực Đại Càn suy yếu, bốn đại Biên Hoang kỳ thật vẫn luôn tiến hành đàm luận cùng với mưu đồ dạng này, nhưng vấn đề duy nhất là, chính là lúc này vẫn còn một vị Thánh Thượng Đại Càn ở trong thâm cung. Vào thời khắc mấu chốt nếu như vị Thánh Thượng

Đại Càn này xuất thủ, vậy thì sẽ biến thành công cốc.
Bất quá...
Ở phía Bắc Nhung chiếm được tin tức, ba ngày trước đó, trong thư phòng của Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên truyền ra mùi máu tanh cực kỳ nồng nặc, sau đó Đại nội tổng quản Phùng Nguyên Nhất đã đi vào quan sát, không có ai biết là ở bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng ba ngày sau, Thánh Thượng Đại Càn liền tuyên bố ra bên ngoài là tiến hành bế quan, Tể tướng Lý Đồng Thần sẽ tạm thời quản lý triều chính.
"Ha ha!"
Cái tin tức này, mới là nguyên nhân chân chính khiến cho Tề Khôn hạ quyết tâm, lựa chọn làm người dẫn đầu.
Phải biết rằng xem như là thế lực Biên Hoang thứ hai tiến công Trung Nguyên sau Tây Vực, là vô cùng có khả năng bị Đại Càn coi là đối tượng trọng điểm, nhưng lúc này Thánh Thượng Đại Càn lại truyền ra một cái tin tức như vậy, nếu như hắn lại không quyết đoán làm ra quyết định, đến lúc đó chỉ sợ chỉ là sẽ bỏ qua một cơ hội mở rộng quốc thổ cực lớn, cho nên Tề Khôn đã chuẩn bị đánh cược một lần!
Huống hồ Thánh Thượng Đại Càn nếu như thật sự bị thương, coi như đến lúc đó cưỡng ép xuất thủ đối với Đông Hải ta, Thiên Khả Hãn Vương Đình Bắc Nhung cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, Thiên Khả Hãn không đánh lại Thánh Thượng Đại Càn vào thời kỳ toàn thịnh, chẳng lẽ còn không đánh lại Thánh Thượng Đại Càn đã bị thương hay sao? Còn tranh bá cái gì nữa, trở về chăn heo là được rồi!
Sắc mặt của Tề Khôn biến ảo chập chờn, cuối cùng rốt cục cũng hồi phục lại sự bình tĩnh, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm.
Mà đúng vào lúc này...
"Tề Khôn, đã chuẩn bị sao rồi?" Một giọng nói vang lên ở trong Triều Thiên Điện, tới theo đó là hơi nóng cuồn cuộn, nhiệt độ của toàn bộ cung điện trong nháy mắt liền đề thăng lên không ít, bất quá rất nhanh liền bị Tề Khôn trấn áp lại.
"Xích Ô, ngươi không phải là đang vội vàng thu nạp các thế lực lớn nhỏ Đông Hải hay sao, đã làm xong rồi?"
"Đương nhiên!"
Một lát sau, thân ảnh chủ nhân của Thang Cốc xuất hiện ở cửa ra vào Triều Thiên Điện, chắp hai tay ở sau lưng, khí tức trên người không bị khống chế dào dạt mà ra, hơn nữa còn mạnh hơn thêm một cái cấp độ so với thời điểm gặp Tề Khôn trước đó.
Nếu như nói khi đó chủ nhân của Thang Cốc chỉ là người yếu nhất ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan, vậy thì bây giờ chênh lệch giữa hắn và võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan bình thường đã không còn bao lớn.
"Tu vi có chỗ đột phá?"

"Làm sao có thể." Chủ nhân của Thang Cốc lắc đầu nói: "Thiếu hụt bẩm sinh há lại được bù đắp dễ dàng như vậy, bất quá để bảo đảm chiến lực, ta đã mang theo Phù Tang Thụ ra ngoài mà thôi."
"Ồ?" Nghe đến đây, Tề Khôn thật sự ngạc nhiên.
Phù Tang Thụ, đây chính là Thần Binh trấn cốc của Thang Cốc nhất mạch, cho tới nay đều cắm rễ ở bên trong Thang Cốc, có thể xưng là thần hộ mệnh Thang Cốc, căn bản sẽ không được vận dụng một cách tuỳ tiện, nhưng mà lần này chủ nhân của Thang Cốc thế mà đưa nó ra bên ngoài, có thể thấy được lần tiến công Trung Nguyên này, đối phương tuyệt đối là rất nghiêm túc.
Đây là một cái tin tức tốt.
"Chỉ là Thang Cốc không có Phù Tang Thụ, sợ rằng sẽ làm lòng người dao động, cốc chủ như ngươi cũng không an ổn a?"
"Ha ha." Chủ nhân của Thang Cốc cũng không tranh luận, chỉ cười lạnh.
Lòng người dao động? Nhất Kinh Tiêu hắn sẽ để ý đến những vật này sao? Lúc trước vì trị liệu thiếu hụt của bản thân, hắn đã đặc biệt làm ra một phần cơm trứng chiên Hoàng Kim, nhưng nguyên vật liệu của cơm trứng chiên Hoàng Kim thế nhưng lại là trứng Kim Ô, phóng nhãn ra toàn thiên hạ, cũng chỉ Thang Cốc của hắn có, hơn nữa còn có thân phận cực kỳ đặc thù, kết quả thì sao đây? Còn không phải là bị hắn không một chút do dự cầm đi để nấu cơm.
Đối với chủ nhân của Thang Cốc mà nói, người nào dám dao động, cứ giết hết là sẽ không còn dao động nữa.
Ý niệm tới đây, trong mắt chủ nhân của Thang Cốc không khỏi hiện lên một vòng hàn quang, trong lòng càng là hiện lên suy nghĩ: "Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao thì cơm trứng chiên Hoàng Kim cũng đã biến mất, bây giờ muốn triệt để tu bổ thiếu hụt của bản thân, cũng chỉ có dựa theo sự phân phó của giọng nói kia, đi giải cứu đối phương.''
Cái giọng nói kia, chính là một trong những bí mật của chủ nhân của Thang Cốc.
Đối phương dường như là đã bị Mặc Môn trấn áp ở trong Cơ Quan Thành, vào một lần hắn ngẫu nhiên đi ngang qua Cơ Quan Thành đối phương đã đột nhiên xuất hiện, muốn giao dịch cùng với hắn, đối phương nói sẽ giúp hắn chữa trị thiếu hụt, mà hắn thì sẽ trợ giúp đối phương giải trừ phong ấn, nhưng vào lúc đó hắn vừa mới lấy được phối phương cơm trứng chiên Hoàng Kim, tự nhiên là đã cự tuyệt.
Chỉ là hiện tại cơm trứng chiên Hoàng Kim đã mất tích một cách thần kỳ, chủ nhân của Thang Cốc tự nhiên chỉ có thể ký thác hi vọng ở trên người của vị tồn tại thần bí kia.
Nghe nói vị tồn tại thần bí kia chính là Tà Thần thiên ngoại, thậm chí đã từng so đấu qua cùng với Thuần Dương Đạo Tôn, sau khi về nhà ta đã tra xét cổ tịch, năm đó dường như xác thực là có một người

như vậy, tự xưng là Áo Mễ Gia, nhưng mà đã bị Thuần Dương Đạo Tôn tiêu diệt, ở trong cổ tịch cũng chỉ lưu lại một câu nói như vậy.
Hiện tại xem ra, vị Tà Thần tên là Áo Mễ Gia kia, cũng chưa chết a.
Ta có thể chữa trị thiếu hụt hay không, chính là nhờ vào Áo Mễ Gia đại nhân!
Ta đến cứu đại nhân đây!

Chương 576: Ân cần

Cơn bão nguyên khí đang hoành hành dần dần ngừng lại.
Bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên đứng ở bốn phương, bốn đạo dị tượng Kim Đan tiến hành bình định phong thủy địa hỏa, trấn áp toàn bộ cơn bão khủng bố cùng với sóng biển ngập trời mà Khương Hằng tạo ra, không để cho bọn chúng lan đến bến cảng ven biển, từ đó gây ra lũ lụt quy mô lớn.
"Kỳ quái, tên khoác lác kia đâu rồi?"
"Không rõ ràng."
"Đột nhiên lại biến mất."
Dừng lại một chút, bốn nữ có một chút tò mò nhìn địa phương mà Khương Hằng đứng yên trước kia.
Không thể không thừa nhận thực lực của Khương Hằng là rất khủng bố, bằng vào tu vi Võ Đạo Tông Sư đủ để áp chế mỗi một người, nếu như không phải bốn nữ liên thủ với nhau, chỉ sợ là sẽ thật sự đánh không lại hắn, mà cho dù là ở dưới tình huống liên thủ, cũng vẫn bị Khương Hằng chế trụ.
Nhất là một chiêu cuối cùng mà Khương Hằng thi triển ra kia.
"Ta còn tưởng rằng phải cưỡng ép đột phá Võ Đạo Tông Sư mới có thể ngăn chặn hắn."
"Đúng vậy a."
Cưỡng ép đột phá, cái hành động này ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói là không thể thực hiện, có rất ít người có thể làm được, mà coi như làm được, hậu quả của chiến đấu vẫn sẽ cản trở võ đạo của võ giả, từ đó khiến cho võ giả bẩm sinh yếu đi một bậc, cho nên tuyệt đại đa số võ giả sẽ không nguyện ý đột phá trong khi chiến đấu.
Đương nhiên cũng không phải là không có ngoại lệ.
Nói thí dụ như một vị Đạo Tử chân truyền họ Trần nào đó.
Ngày xưa Trần Khuynh Địch đi trên con đường nhục thân Kim Đan, chính là coi quấy nhiễu ở ngoại giới xem như là củi lửa trui luyện, có thể nói là cầu phú quý trong nguy hiểm, tự nhiên là không lo lắng về việc đột phá trong chiến đấu, mà bốn nữ mặc dù cũng không phải là không thể đột phá trong chiến đấu, sau đó cũng sẽ có biện pháp bù đắp thiếu sót. Nhưng nếu không cần làm, vậy thì tốt nhất là không cần làm.
Giống như là bây giờ, trạng thái của bốn nữ không thể nghi ngờ là đều đã đạt đến điểm tới hạn Hợp Đạo Tôn Giả chân chính, chỉ cần một cái ý niệm ở trong đầu là liền có thể lập ra võ đạo, chân chính đột phá, nhưng vì có thể đạt tới trạng thái tốt nhất vào sau khi đột phá, bốn nữ đều áp chế cảnh giới, mà không lựa chọn lập tức đột phá.

"Được rồi, biến mất thì biến mất a, dù sao thì coi như là chúng ta đã đánh thắng."
"Tiếp theo các ngươi định tính toán như thế nào? Nói trước, cho dù là ai cũng không được trở về Cơ Quan Thành."
"Ách!"
Sắc mặt của ba người khác lập tức trở nên cứng đờ, hiển nhiên là đã bị Trần Tiêm Tiêm nói trúng tâm sự, nhất là Dương Xuân, trên gương mặt còn lộ ra vẻ không phục: "Ta cảm thấy Cơ Quan Thành là an toàn nhất, là một địa phương tốt để bế quan!"
Doanh Phượng Tiên tiếp lời: "Ta cũng cảm thấy như vậy!"
Cuối cùng mới là Lạc Tương Tư nói một cách bình thản: "Nếu các ngươi đều muốn đi mà nói, vậy thì ta sẽ miễn cưỡng đi theo."
"Không được!" Lời nói nghiêm túc của Trần Tiêm Tiêm đánh gãy ý định của ba nữ, lộ ra biểu lộ ta muốn tốt cho mọi người: "Chuyện cho tới bây giờ, Phượng Tiên sư tỷ, Xuân sư muội, chẳng lẽ các ngươi không muốn vào sau khi đột phá, cho sư huynh một sự kinh hỉ hay sao? Nếu như đột phá ở Cơ Quan Thành, chẳng phải là sẽ không có một chút cảm giác kinh hỉ nào hay sao?"
Doanh Phượng Tiên cùng với Dương Xuân: "! !!"
"Ngẫm lại mà xem, sau khi sư huynh thật khó khăn mới vượt qua trận pháp, vừa ra bên ngoài, liền thấy chúng ta đột phá đến Võ Đạo Tông Sư…"
"Không biết là sư huynh sẽ cao hứng đến cỡ nào a!"
"Có đạo lý!"
"Không sai!"
Lời nói của Trần Tiêm Tiêm lập tức đưa tới sự đồng tình của Dương Xuân cùng với Doanh Phượng Tiên, mà Lạc Tương Tư ở bên cạnh cũng hiếm khi gật đầu, lộ ra bộ dáng công nhận.
"Cho nên ta cảm thấy tất cả mọi người đừng nên trở về Cơ Quan Thành, chuyện này cũng là vì sự công bằng."
"Mọi người đều biết, Trần Tiêm Tiêm ta là người coi trọng sự công bằng nhất..."
Sau khi nghe thấy lời này, Dương Xuân cùng với Doanh Phượng Tiên lập tức quăng ánh mắt khinh bỉ về phía Trần Tiêm Tiêm.
Người coi trọng sự công bằng nhất?
Dương Xuân thế nhưng còn chưa quên, lúc trước Trần Tiêm Tiêm chính là người đầu tiên muốn đánh vỡ quy tắc, vụng trộm mang theo sư huynh bỏ trốn! Mà Doanh Phượng Tiên sẽ càng không quên sự tình bản thân ngoan ngoãn chờ đợi trong mấy tháng, vào thời điểm nghĩ đến việc có thể ở cùng một chỗ với sư huynh, lại đột nhiên biết được ngoại trừ mình ra thì những người khác đều đã phá vỡ quy định, có thể biết được sự phẫn nộ cùng với biệt khuất trong cái nháy mắt đó.
Nói tóm lại…

"Ngươi nhất định phải bế quan cùng với chúng ta mới được!"
"Ách!" Sắc mặt của Trần Tiêm Tiêm trở nên cứng đờ.
Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ ta đã bị tất cả mọi người nhìn thấu, kế hoạch bản thân vụng trộm chạy về Cơ Quan Thành gặp sư huynh đã bị bại lộ, hỏng bét!
Cuối cùng, Trần Tiêm Tiêm ở dưới sự liên thủ khống chế của Doanh Phượng Tiên cùng với Dương Xuân vẫn bỏ qua tính toán ở trong nội tâm, đi theo đám người cùng nhau rời khỏi Đông Hải, dự định tiến về trong thành thị ven biển để bế quan, chuẩn bị điều chỉnh trạng thái, sau đó nhất cử đột phá Võ Đạo Tông Sư, cho sư huynh một niềm kinh hỉ to lớn.
Cùng lúc đó…
"Khuynh Địch a, ngươi hãy bế quan ở chỗ này đi."
Ở Trấn Hải Quan trong Phủ Thành Chủ, Long Thiên Tứ tự mình đưa Trần Khuynh Địch vào bên trong một căn mật thất hoàn toàn khép kín, nói một cách thấm thía: "Hỏa Luyện Kim Đan cũng không phải là dễ đột phá như vậy, sự chuẩn bị trước là rất quan trọng, đầu tiên là trạng thái cá nhân, tiếp theo là sự viên mãn của tâm trí và ý chí. Nhớ kỹ, một khi xảy ra vấn đề, liền trực tiếp dùng bí pháp để trấn áp Tam Vị Chân Hỏa, có tông chủ, ngươi sẽ không chết được!"
"Đã hiểu." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nhìn bộ dáng quan tâm của Long Thiên Tứ, hắn đột nhiên cảm thấy cái bộ dáng này là không phù hợp với phong cách của Đại trưởng lão, sau khi trầm tư trong chốc lát, hắn đột nhiên cười một tiếng, nói: "Thái Thượng trưởng lão."
"Nhắc đến, năm nay ta chỉ mới khoảng chừng hai mươi tuổi, thế mà đã bắt đầu đột phá Hỏa Luyện Kim Đan rồi a, hồi tưởng lại một chút, đây thật sự là một đoạn hồi ức làm cho người ta khó quên a, nhớ ngày đó, Thái Thượng trưởng lão hắn cũng là vào thời điểm bảy, tám mươi tuổi già cả mới đột phá Hỏa Luyện Kim Đan a? Thật sự là khiến cho người ta thổn thức, không ngờ được ta đã sắp đạt đến tu vi cảnh giới giống như Thái Thượng trưởng lão rồi a."
Khóe mắt Long Thiên Tứ hơi giật một cái, nụ cười ân cần trên khuôn mặt cũng trở nên cứng đờ.
"Đúng rồi Thái Thượng trưởng lão, ngươi cũng đã biết, ta ở bên trong đồng cấp vẫn luôn được xem như là nhóm người tương đối lợi hại kia, vào thời điểm là Hợp Đạo Tôn Giả cũng đã rất lợi hại, có thể chống lại Võ Đạo Tông Sư, mà khi trở thành Võ Đạo Tông Sư, càng là lấy một địch nhiều, hơn nữa qua không bao lâu liền đạp phá Sinh Tử Quan."
"Tiểu tử thúi, ngươi muốn nói cái gì?"

Chương 577: Đại Đô Hộ Bắc Nhung

"Ngươi cảm thấy, bằng vào sức chiến đấu của ta, vào sau khi đột phá trở thành Hỏa Luyện Kim Đan có thể đánh thắng ngươi hay không?"
"Tranh thủ thời gian cút đi bế quan cho bản tọa!" Long Thiên Tứ giận đến mức dựng râu tóc lên, quay người chính là đá ra một cước, đạp Trần Khuynh Địch vào bên trong mật thất.
"Tên tiểu tử thúi!"
"Ngay cả một chút phẩm đức cao thượng kính già yêu trẻ cũng đều không có, không phải chỉ là lúc trước đá hắn vào trận pháp một lần thôi hay sao, lại còn dám phàn nàn lão phu, nếu như hắn thực sự đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, còn không phải là sẽ bay lên trời, thực sự là ấu trĩ, ngay cả một chút tự biết mình cũng không có..."
"Lão phu là kỳ tài ngút trời, tự sáng tạo ra võ công, là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, sẽ đánh thua một kẻ hậu bối hay sao? !"
"Coi như có đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, cũng phải thành thành thật thật cho ta! Nói thế nào lão phu cũng là người có cùng bối phận với tông chủ, sẽ là người tầm thường hay sao, hừ!"
Vừa lẩm bẩm, Long Thiên Tứ vừa rời khỏi cửa mật thất bế quan của Trần Khuynh Địch, cuối cùng trực tiếp lấy ra một cái ghế, trực tiếp ngồi xuống ở nơi đó.
Một lát sau, cái biểu lộ nguyên bản ghét bỏ kia đột nhiên tiêu tán không còn, thay vào đó, thì là gương mặt vui mừng cùng với đắc ý, ở trong đôi mắt già nua càng là có một chút ướt át.
"Có người kế tục rồi a."
"Sư phụ, Thuần Dương Cung chúng ta đã có người kế nghiệp a..."
"Người đâu! Mang đến cho lão phu một bầu rượu! Là loại mãnh liệt nhất kia!"
Tại Vương Đình Bắc Nhung.
Có một căn lều lớn dựng ở phía trên thảo nguyên vô tận, mà ở bốn phía lều lớn, có vô số quân trướng tầng tầng lớp lớp, tụ tập lại cùng một chỗ, từng đạo từng đạo khí huyết bay lên như diều gặp gió, gió thổi không tan, ở trên không trung quân trận to lớn, khí huyết hội tụ hóa thành một vị Quỷ Thần năm đầu tám tay hư ảo.
"Truyền lệnh toàn quân!"
"Xuất trận!"
Theo một tiếng quát to rõ, toàn bộ đại quân trên thảo nguyên đều gầm lên, tiếng hoan hô ngất trời cùng với tiếng rống giận dữ cơ hồ là khiến cho toàn bộ thảo nguyên rung chuyển, tiếng gầm kinh khủng phảng phất như là long trời lở đất vậy, nặng nề đánh vào đại quân ở bên trên tường thành cao chót vót ở phía đối diện.

Tường thành cao chót vót là Bất Phá Thiên Quan! Là một toà cứ điểm đáng tự hào nhất của Đại Càn ở bên trong bốn đại Biên Hoang, bản thể chính là một tòa Thái Cổ Thần Sơn nối liền với bầu trời và mặt đất, vượt ngang qua chỗ giao giới giữa thảo nguyên cùng với Trung Nguyên, ngăn cản toàn bộ thiết kỵ Bắc Nhung hung mãnh ở bên ngoài Trung Nguyên, khiến cho bách tính Trung Nguyên không phải chịu nỗi khổ chiến loạn.
Nhưng mà bây giờ ở phía dưới tiếng rống giận dữ của gần trăm vạn thiết kỵ thảo nguyên, cho dù là toà cứ điểm được xưng là Bất Phá Thiên Quan (cửa trời không thể phá) này, cũng đều run lên nhè nhẹ, nhưng các binh sĩ đứng ở trên tường thành càng là lộ ra thần sắc rung động, bất quá rất nhanh, theo một bóng người xuất hiện, bọn họ cũng bình tĩnh trở lại.
"Tất cả mọi người hãy chuẩn bị tác chiến!"
"Bắc Nhung xâm lấn!"
Đó là một đạo thân ảnh nóng rực như lửa.
Đại Đô Hộ Bắc Nhung!
Đại Càn tọa trấn Trung Nguyên, ở bốn đại Biên Hoang thì có bốn vị Đại Đô Hộ trấn áp, thống lĩnh tất cả quyền hành, mà phân chia thực lực của bốn vị Đại Đô Hộ, cũng là lấy thực lực của bốn đại Biên Hoang để quyết định, xem như là Đại Đô Hộ đối mặt với Bắc Nhung mạnh nhất bên trong bốn đại Biên Hoang, tu vi của Đại Đô Hộ Bắc Nhung tự nhiên là cũng viễn siêu ba vị Đại Đô Hộ khác - Hỏa Luyện Kim Đan!
Xem như là một vị Hỏa Luyện Kim Đan duy nhất ở trong các thế lực bên ngoài và bên trong Thành Thượng Kinh Đại Càn, uy thế của Đại Đô Hộ Bắc Nhung ở trong Bất Phá Thiên Quan cơ hồ là không thể lay động, chỉ là nhìn thân ảnh của hắn, liền có thể khiến cho cả đám quân lính tỉnh táo trở lại, cho dù là đối mặt với uy thế của trăm vạn đại quân thảo nguyên, cũng không thể lay chuyển được.
"Uy vũ!"
Phảng phất như là không cam lòng yếu thế vậy, chỉ chốc lát sau, các quân lính ở bên trên Bất Phá Thiên Quan cũng phát ra tiếng rống giận dữ, hơn nữa còn cấp tốc lan tràn ra toàn quân, ngay sau đó ở phía trên Bất Phá Thiên Quan, vô số quân binh đúng là đồng thời rống to lên, tiếng gầm mặc dù không bằng đại quân Bắc Nhung, nhưng mà lại có thanh thế kinh người.
Mà vào thời điểm quân binh song phương đang khiêu khích lẫn nhau, Đại Đô Hộ Bắc Nhung đứng ở trên đầu tường Bất Phá Thiên Quan, ánh mắt lướt qua không gian vô tận và rơi thẳng vào trong căn lều quân sự lớn màu trắng ở giữa đại quân thảo nguyên, trên khuôn mặt cứng rắn tràn đầy chiến ý.
Mà gần như đồng thời, tấm màn của căn lều quân sự lớn chậm rãi được xốc lên, một người đàn ông trung niên mặc áo giáp nhung bằng

da bước ra, bên hông mang theo một thanh loan đao thon dài, dùng đôi mắt màu xanh thẳm nghênh đón ánh mắt của Đại Đô Hộ Bắc Nhung.
"Ồ, đã lâu không gặp, Trương Tắc."
"A Sử Na Lam."
Trương Tắc tự nhiên là bản danh của Đại Đô Hộ Bắc Nhung, mà A Sử Na Lam, lại là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trên thảo nguyên.
Chỉ là cái tên cũng đã cực kỳ đặc thù, A Sử Na là tên của quý tộc trên thảo nguyên, ý nghĩa của nó là sói cao quý, ở trên thảo nguyên thậm chí được xem như là đồ đằng để thờ phụng, mà Lam, nhìn như đơn giản, trên thực tế lại có hàm nghĩa khác, chính là Thần Linh cao nhất trên thảo nguyên.
Một người đàn ông có tên như vậy làm sao có thể là kẻ yếu?
Đệ Nhất Chiến Tướng ở dưới quyền của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, tung hoành thảo nguyên vô địch thủ, danh xưng là người mạnh nhất ở phía dưới Kích Toái Mệnh Tinh, chính là vị A Sử Na Lam này.
Cho dù là Trương Tắc, cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của Bất Phá Thiên Quan mới có thể đối kháng cùng với đối phương. Mà vào lúc này, vị A Sử Na Lam này thế mà tự mình mang theo đại quân đi tới phía dưới Bất Phá Thiên Quan, làm ra bộ dáng muốn đánh, thật sự là khiến cho Trương Tắc cảm thấy sầu lo ở trong nội tâm.
"Lần trước xuất hiện loại tình huống này, chính là phát sinh chiến sự ở Tây Vực, lần này hẳn không phải cũng là như vậy đó chứ?"

Ầm ầm! Tại Thiên Thành Nam Cương Đạo.
"Ha ha ha! Long Hành Vân, ngươi giống như là không được khoẻ a? !"
Ở bên trong vô số Man tộc, một đạo thân hình khôi ngô cầm trường mâu trong tay, vừa cười to, vừa không ngừng bộc phát ra khí thế của bản thân, phản chiếu ra một đạo hư ảnh Man Thần khôi ngô phi phàm ở trên không trung, hai chân dậm trái dậm phải, hung hăng giẫm đạp ở phía trên Thiên Thành Nam Cương Đạo.
Đây là Man Vương!
Khác biệt cùng với ba đại Biên Hoang khác, thế lực ở Nam Cương là yếu đuối nhất, cho dù là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, cũng chỉ có một mình Man Vương mà thôi, còn lại đều là Võ Đạo Tông Sư, mà ở dưới sự bức bách của Đại Càn, vị Man Vương ẩn cư ở bên trong rừng sâu núi thẳm này vẫn một mực đều không có cơ hội xuất thủ.
Nhưng mà bây giờ hắn vừa ra tay, nhất thời liền thể hiện ra thần lực vô tận.

Chương 578: Thiên Công

Mà ở trên đầu tường Thiên Thành, áo giáp của Đại Đô Hộ Nam Cương - Long Hành Vân nhuốm máu, cầm lợi kiếm trong tay, mặc dù trông rất uể oải, nhưng lại rất kiên cường, không có một chút ý tứ nhận thua nào.
Mà ở dưới chân của Long Hành Vân, một toà trận pháp huyền ảo phức tạp chồng chéo xen kẽ, liên thông với chín thành Nam Cương Đạo, dẫn dắt toàn bộ lực lượng của chính thành Nam Cương Đạo lên trên người của hắn, hóa thành một đầu Thần Long màu vàng mà mắt thường có thể thấy được quấn quanh người hắn, mạnh mẽ chống đỡ lực lượng của Man Vương.
"Ở bên trong bốn đại Biên Hoang, Nam Cương là kém cỏi nhất, bản tọa năm đó ở bên trong quân đội chính là người vô dụng nhất, lúc này mới được phái đến Nam Cương, ngươi chỉ là một tên Man tộc, cũng chỉ xứng giao thủ cùng với bản tọa, huống hồ ngươi cũng không thể đánh bại bản toạ a, nghe nói truyền thừa của Nam Cương thiếu thốn, hiện tại xem ra quả nhiên là thực a."
"Chờ đến khi bổn vương đánh tan Thiên Thành, liền dùng đầu của ngươi để tế cờ!"
"Ha ha ha ha ha!" Long Hành Vân cười như điên một tiếng, mặc dù là Võ Đạo Tông Sư, nhưng hắn lại không uý kị Man Vương Hỏa Luyện Kim Đan một tí nào, hắn có được lực lượng chín thành Nam Cương Đạo nếu như ngay cả Man Vương cũng không chống đỡ nổi, vậy thì Đại Càn cũng sẽ không để cho hắn làm Đại Đô Hộ Nam Cương.
"Đến thử xem!"
Chuyện giống vậy, tự nhiên cũng phát sinh ở trong Tây Vực.
Tây Vực vốn dĩ bởi vì chiến sự trong mấy tháng gần đây mà hơi hoang tàn, kèm theo 36 Quốc Tây Vực trưng binh lần thứ hai, một lần nữa dấy lên chiến hỏa ngập trời, nếu không phải Tây Vực Đại Đô Hộ tử chiến đẫm máu, tăng thêm viện quân mà Trung Nguyên cung cấp, chỉ sợ là Tây Vực đã sớm triệt để hỏng mất.
Mà một loạt chiến báo này, tự nhiên cũng được truyền tới Thành Thượng Kinh, còn có quân cảng hải quân Đông Hải ở phía xa.
"Thái Tử điện hạ."
"Đây là chiến báo có quan hệ đến Tây Vực, Bắc Nhung, còn có Nam Cương, Tể tướng bảo ta đưa cho ngài đọc..."
Thái Tử yên lặng gõ vào tay vịn trên ghế, dường như đang nghĩ đến sự tình gì đó, qua chốc lát sau mới phản ứng lại, khá là mờ mịt nhìn thoáng qua quan viên đang bưng hồ sơ trước mặt, sau đó khá là không thú vị khoát tay áo nói: "Đi xuống đi."
"Bản cung không có hứng thú với phần hồ sơ này, hãy đưa nó đến

cho những người trong quân đội kia mới đúng."
"Hả?"
Bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên của quan viên, Thái Tử tiếp tục rơi vào trong trạng thái mờ mịt, mà ánh mắt của hắn, thì đều thủy chung hướng về phía phương hướng Vị Ương Cung, nơi đó là tẩm cung của phụ hoàng hắn.
"Không có đạo lý a." Thái Tử xuất phát từ nội tâm mà tự hỏi: "Vì sao phụ hoàng lại ngã bệnh đây?"
Vừa nghĩ tới Thánh Thượng Đại Càn mà bản thân sợ cả đời vào giờ khắc này thế mà lại ngã bệnh, Thái Tử liền cảm thấy tất cả mọi việc đều trở nên tẻ nhạt vô vị, ngay cả động lực tạo phản cũng đều giảm đi không ít.
Tại quân cảng Đông Hải, xem như là một phương có quy mô chiến sự nhỏ nhất ở bên trong bốn đại Biên Hoang, tinh, khí, thần của nó đều có chỗ khác biệt cùng với ba đại Biên Hoang khác. Phải biết rằng ở bên trong ba đại Biên Hoang khác, Nam Cương Đạo tự nhiên là không cần phải nói, có thể nói là chiến hỏa không ngớt, động một chút thì là Nam Cương xâm lấn đại quy mô, Tây Vực trước đây ít năm cũng coi như là ổn định, từ sau khi Tiêu Thành bị phá, Vạn Lý Liên Doanh liền rơi vào thế yếu tuyệt đối, bây giờ càng là tử chiến không ngớt. Cho dù là Bắc Nhung Bất Phá Thiên Quan, mặc dù số lần phát sinh chiến sự là ít nhất, nhưng mỗi một lần khai chiến, cũng đều là chiến tranh siêu đại quy mô, cùng so sánh với ba đại Biên Hoang này, Đông Hải mặc dù cũng có không ít chiến sự, nhưng đều là do một số thế lực Đông Hải lớn nhỏ đến làm tiền, căn bản là không tạo thành uy hiếp gì. Dần dà, bầu không khí của quân đội trong quân cảng Đông Hải cũng thay đổi. Có lẽ là biến hóa rất nhỏ, nhưng quả thật là có chút lười biếng.
Nhưng dù vậy, nội tình của Đại Càn vẫn còn tại đó như cũ, ở ven bờ quân cảng Đông Hải, có hàng trăm chiến hạm thủy sư đậu song song cùng một chỗ, phảng phất như một tòa đại lục trôi nổi trên mặt biển vậy, trên boong thuyền chiến hạm được khắc phù văn bài xích hỏa khí, giữ cho bọn chúng an toàn khỏi lửa.
Mà ở trung tâm của hạm đội, thì là một chiếc tàu bằng thép to lớn. Vẻn vẹn chỉ là chiếc tàu bằng thép này, liền dừng sát ở giáp ranh bờ biển, đầu đuôi trước sau dài khoảng chừng gần vạn trượng, độ cao cũng có hơn nghìn trượng, trôi nổi ở trên mặt biển, quả thực giống như là một tòa thành phố hàng thật giá thật ở trên biển, vô luận là ai, vào thời điểm nhìn thấy chiếc cự hạm này đều sẽ sinh ra cảm giác kính sợ.
Đây chính là kỳ hạm của hạm đội Đông Hải: Thiên Công Hào.
Là chiến hạm mạnh nhất do triều đình tập hợp công bộ toàn lực chế tạo ra, bản thân nó chính là một kiện Đạo Binh có thể xưng là kinh khủng, hơn nữa là không chỉ có thể rong ruổi trên mặt biển, giống

như là Phù Không Chiến Hạm, cũng có năng lực phi hành, phù văn được minh khắc ở phía trên càng là khiến cho nó kiên cố đến cực hạn.
Coi như là một tảng băng, ở trước mặt của chiếc Thiên Công này, cũng sẽ bị đâm đến vỡ nát. Vào giờ khắc này, ở chỗ sâu nhất của chiếc tàu "thành phố trên biển" này, một người trung niên nam tử đang tiếp kiến quan viên đến từ Cẩm Y Vệ.
"Ngươi đang nói là, Đông Hải có khả năng tiến công đại quy mô?"
"Vâng đại nhân."
Quan viên Cẩm Y Vệ mặc áo đen gật đầu một cái, dùng sắc mặt nghiêm túc nói: "Đây là tin tức do Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ truyền đến, rất đáng tin, hơn nữa chúng ta cũng đã vận dụng tai mắt ở Đông Hải, trên cơ bản có thể xác nhận cái tin tức này là thật, đây là tư liệu có liên quan đến động tĩnh của rất nhiều thế lực còn có sự phân tích, mời đại nhân xem qua."
Trung niên nam tử lộ ra sắc mặt nghiêm túc nhận lấy hồ sơ mà quan viên Cẩm Y Vệ đưa tới, lập tức bắt đầu lật ra xem. Thật lâu sau, hắn mới vuốt vuốt lông mày.
"Xác thực, như vậy xem ra Đông Hải hẳn là đang dự định xâm lấn với quy mô lớn, thật sự không ngờ được, chẳng lẽ là Đào Hoa Đảo lại mặc kệ sao?"
"Liên quan tới điểm này, chúng ta cũng đang hoài nghi." Quan viên Cẩm Y Vệ lộ ra vẻ khó xử nói: "Chỉ là Đào Hoa Đảo quá thần bí, cho nên chúng ta cũng không có đầu mối gì..."
Trung niên nam tử lắc đầu, nói một cách chân thành: "Ta hiểu rồi, ta sẽ lập tức thông tri cho Đại Đô Hộ, trình tin tức của ngươi lên, nhân tiện nhắc tới, ở bên Cẩm Y Vệ có an bài gì hay không?"
"Bẩm đại nhân." Quan viên Cẩm Y Vệ cung kính nói ra: "Có quan hệ đến sự tình Cẩm Y Vệ, chúng ta cũng sẽ phái nhân thủ đến các đại thành trì ven biển, mặc dù không nhiều, nhưng mà đều là tinh anh Lục Phiến Môn ngày xưa, hẳn là có thể cung cấp một phần lực lượng cho lần chiến tranh này, bất quá phương diện cụ thể vẫn là do Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ an bài."

Chương 579: Kim Tam Nguyên

"Vậy à." Trung niên nam tử gật đầu một cái, chợt đứng dậy, nói: "Được rồi, ngươi đi xuống trước đi, ta sẽ đi gặp Đại Đô Hộ."
"Vâng! Nhìn quan viên Cẩm Y Vệ rời đi, trung niên nam tử dừng lại một chút, chợt cầm hồ sơ lên, đồng thời lại lấy ra một phần hồ sơ khác, ở phía trên là một bản kế hoạch.
Tiêu đề thì là: [kế hoạch diễn luyện thực chiến của hạm đội Đông Hải], nội dung ở bên trong rất đơn giản, chính di chuyển hạm đội ra bên ngoài quân càng, trong khi đi dạo ở Đông Hải, biểu diễn võ lực của Đại Càn, vào trước kia quân cảng Đông Hải cũng đã từng làm loại chuyện này.
Một lát sau, trung niên nam tử rời khỏi phòng làm việc của mình, đi vào một căn thư phòng khác, mà đang an tọa ở bên trong thư phòng, thì là một vị nam tử tráng niên đang ngắm chim nhỏ trong lồng.
"Xin chào Đại Đô Hộ."
"Ồ, đây không phải là Lưu Tân sao, tất cả mọi người đều là đồng sự, cũng không phải là cấp trên cấp dưới, cứ tùy tiện là được rồi."
Khác biệt cùng với dáng người trung niên nam tử khôi ngô của Lưu Tân, Đại Đô Hộ Đông Hải hiển nhiên là phát tướng, có thể thấy rõ ràng cái bụng to, mặt cũng tròn tròn, nhìn qua khá là hiền lành, không có một chút thiết huyết quân nhân nào, ở bên trong Đại Đô Hộ bốn phương, vị Đại Đô Hộ Đông Hải này cũng là một kẻ đặc thù nhất.
"Đại Đô Hộ, tại hạ đến đây lần này là có việc muốn bẩm báo."
Lưu Tân không để ý đến lời khách khí của Đại Đô Hộ Đông Hải, vẫn cung cung kính kính nói ra như cũ, mặc dù đối phương nói rất dễ nghe, nhưng đối phương là Đại Đô Hộ, mà bản thân hắn chỉ là phó Đô Hộ mà thôi, thuộc về phụ tá, nên vẫn phải có lễ nghi.
"Ừm?" Đại Đô Hộ Đông Hải dừng lại một chút, mở miệng nói: "Chuyện gì?"
"Có quan hệ đến sự tình hạm đội Đông Hải diễn luyện gần đây, tin tức mà Cẩm Y Vệ mới truyền đến, ở bên Đông Hải dường như có dị động, cho nên thuộc hạ đề nghị Đại Đô Hộ hãy tự mình thống soái hạm đội, tiến vào Đông Hải biểu diễn võ lực, khiến cho những thế lực lớn nhỏ kia trở nên an phận."
"Ồ?" Nghe được cái gọi là dị động Đông Hải, Đại Đô Hộ Đông Hải ngay cả một chút ý tứ kinh ngạc cũng đều không có, trái lại còn lộ ra vẻ khá là không thèm để ý.
"Cũng được, đã như vậy, vậy cứ xử lý dựa theo lời ngươi nói a, đúng rồi, nếu như Đại Đô Hộ ta cũng phải đi, vậy thì phó Đô Hộ Lưu Tân ngươi cũng sẽ không vắng mặt chứ?"

"Đương nhiên." Lưu Tân cung kính nói: "Có Đại Đô Hộ tự mình tọa trấn, tin rằng rất nhiều thế lực ở Đông Hải tất nhiên sẽ nghe ngóng rồi chuồn, sẽ không dám chống lại thiên quân của triều đình."
"Ha ha ha." Đại Đô Hộ Đông Hải cười ha ha nói: "Lưu Tân a Lưu Tân, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là lại ưa thích vuốt mông ngựa, điểm này cũng không tốt, về sau ngươi nếu người trở về đất liền, cũng không thể làm như vậy."
Mặc dù ở ngoài miệng là răn dạy, nhưng Đại Đô Hộ Đông Hải hiển nhiên là rất hưởng thụ lời vuốt mông ngựa của Lưu Tân.
"Ừm? Lưu Tân, hồ sơ ở trong tay của ngươi là cái gì?"
"Cái này?" Lưu Tân giơ hồ sơ trong tay lên, đây là hồ sơ quan viên Cẩm Y Vệ đưa tới trước đó, có quan hệ đến tin tức Đông Hải dị động, vốn là tình báo hết sức khẩn cấp, Lưu Tân lại lộ ra thần sắc vô cùng tự nhiên, nói: "Chính là tin tức mà ta đã nói qua trước đó, là hồ sơ quan viên Cẩm Y Vệ đưa tới, cũng chính là bởi vì những tin tức này, ta mới chế định kế hoạch hạm đội diễn luyện."
"Đại nhân có muốn đọc hay không?"
"Không cần." Thấy Lưu Tân phản ứng bình thản như vậy, Đại Đô Hộ Đông Hải dừng lại một chút, chợt khoát tay chặn lại, nói: "Ta cũng không muốn đọc những tin tức này, Lưu Tân ngươi cứ phụ trách xử lý là được rồi, đêm nay ta còn muốn tham gia yến hội của Vương gia Đông Hải, sự tình có quan hệ đến diễn luyện hạm đội cũng đều giao cho ngươi, không có vấn đề gì chứ?"
"Cứ giao cho ta, đại nhân."
"Rất tốt." Đại Đô Hộ Đông Hải hài lòng gật gật đầu nói: "Ở bên trong tất cả các thuộc hạ, ngươi vẫn là người đắc lực nhất a."
"Đại nhân quá khen." Lưu Tân cúi thấp đầu thật sâu, cung kính nói ra.
Ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Đại Đô Hộ Đông Hải - Kim Tam Nguyên là người tốt. Vị Đại Đô Hộ này ở trong quân đội Đại Càn cũng được coi là một đóa kỳ hoa, nguyên nhân rất đơn giản, khác biệt cùng với tuyệt đại đa số người ở bên trong quân đội, Kim Tam Nguyên xuất thân từ gia đình thương nhân giàu có, trên lý luận là sẽ không có khả năng gia nhập vào quân bộ, chớ đừng nói chi là trở thành nhân vật quân đội thực quyền có tiếng tăm lừng lẫy như Đại Đô Hộ Đông Hải.
Cuộc đời của hắn khá là truyền kỳ, nghe nói Kim Tam Nguyên từ nhỏ đã đặc biệt yêu thích võ đạo, bởi vì nguyên nhân ở trong nhà có tiền, lại có thiên phú không tệ, cho nên một thân tu vi đã tăng lên rất nhanh, qua tuổi 40 liền trở thành Võ Đạo Tông Sư, không tính là thiên tài, nhưng cũng không phải là tầm thường.
Về phần gia nhập quân bộ, kỳ thật cũng là xuất phát từ mạng lưới quan hệ của cha hắn. Đương nhiên là ít nhiều cũng có một số mối quan hệ, ý nghĩ của cha Kim Tam Nguyên cũng rất đơn giản, thương nhân giàu có chung quy vẫn là bình dân, ở dưới tình huống tài phú bị

phơi bày, muốn bảo trụ phần gia nghiệp này, cũng chỉ có tìm một cái chỗ dựa to lớn ở trong triều đình, nhưng loại vật chỗ dựa này cuối cùng cũng không đáng tin cậy, một khi có lợi ích lớn hơn, nói không chừng sẽ bị bán đi.
Cho nên cha của Kim Tam Nguyên suy đi nghĩ lại, rốt cuộc đã dốc hết tiền vốn, dự định nâng đỡ con trai của mình, may mà Kim Tam Nguyên cũng không chịu thua kém, ở dưới thế công tiền tài của cha hắn, người mặc Thần Binh, mang theo một đống ngoại vật, cuối cùng đã mạnh mẽ dựa vào một đống tiền tài đánh bại rất nhiều người cạnh tranh.
Cuối cùng đoạt được vị trí Đại Đô Hộ Đông Hải.
Đương nhiên là loại thủ đoạn gần như ăn gian này vốn dĩ hẳn là sẽ không được quân đội công nhận, nhưng ở bên Đại Càn đã có sự cân nhắc, một mặt tự nhiên là gia thế của Kim Tam Nguyên, không nghi ngờ gì, nếu như Kim Tam Nguyên có thể trở thành Đại Đô Hộ Đông Hải, vậy thì cái gia tộc kia cũng sẽ chuyển đến Đông Hải.
Rất có lợi đối với sự phát triển kinh tế của khu vực Đông Hải.
Một mặt khác, Đông Hải ở trong bốn đại Biên Hoang xem như là thoải mái nhất, mặc dù không ngừng xảy ra chiến sự quy mô nhỏ, nhưng ở dưới sự áp chế của Đào Hoa Đảo, chiến sự quy mô lớn là không nhiều, yêu cầu về năng lực quân sự đối với Đại Đô Hộ Đông Hải là không cao, cho dù là dạng người nửa mùa như Kim Tam Nguyên, cũng có thể dễ dàng đảm nhiệm.
Còn có một điểm quan trọng nhất..năng lực thực chiến của Kim Tam Nguyên kỳ thật là mạnh ngoài ý liệu.
Tối thiểu so với Đại Đô Hộ Nam Cương - Long Hành Vân còn phải mạnh hơn một chút, liên quan tới điểm này có rất nhiều người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, dù sao thì Long Hành Vân cũng là thiết huyết tướng quân có tiếng, phái Long Hành Vân tiến về Nam Cương, cũng là do nhìn trúng năng lực quân sự xuất sắc của hắn, có thể vững vàng trấn áp Nam Cương.

Chương 580: Thói quen kỳ quặc

Nhưng trên thực tế, không nói đến năng lực quân sự, vẻn vẹn chỉ đàm luận về thực lực mà nói. Kim Tam Nguyên chính là mạnh hơn so với Long Hành Vân. Mà nguyên nhân tạo thành tất cả những thứ này trên căn bản kỳ thật chỉ có một cái: hắn có tiền a!
Kim Tam Nguyên mặc một thân Thần Binh Thượng Phẩm, từ áo giáp, mũ giáp, lại đến giày chiến, bao cổ tay, còn có kính hộ tâm, cùng với một thanh Kim Đao đồng bộ, đây là một bộ áo giáp Thần Binh rất thưa thớt, có thể sinh ra cộng minh lực lượng, kết hợp với nhau thậm chí có thể bộc phát ra uy năng tiếp cận với Đạo Binh.
Ngoài ra Kim Tam Nguyên còn có đủ loại át chủ bài mua được bằng tiền.
Ở dưới một loạt gia trì này, thực lực của Kim Tam Nguyên ở bên trong bốn Đại Đô Hộ là chỉ yếu hơn Đại Đô Hộ Bắc Nhung cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, hai vị còn lại nếu thật sự chém giết, thật đúng là không nhất định có thể đánh thắng được hắn.
Mà cha của Kim Tam Nguyên dùng một tay đưa con mình vào quân đội, còn khiến cho hắn trở thành Đại Đô Hộ Đông Hải, từ đó mở mang công việc kinh doanh ra toàn bộ Đại Càn, cũng đã trở thành giới đầu tư ở Đại Càn, mà một loạt thao tác này, cũng được rất nhiều thương gia coi là một lần đầu tư thành công nhất trong 500 năm gần đây...
Bất quá cũng chính là bởi vì như thế, thanh danh của Kim Tam Nguyên ở quân đội cũng biến thành rất không tốt.
Mặc dù bởi vì nguyên nhân ở trong nhà có tiền, hắn cũng không tham ô, cũng không quấy nhiễu bách tính, nhưng sau khi hắn nhậm chức, đối với Kim gia lại là toàn lực nâng đỡ, bao che khuyết điểm đến cực hạn, chuyện này khiến cho rất nhiều tướng quân luôn luôn tôn trọng "tất cả vì việc công" cảm thấy rất là bất mãn, hơn nữa hắn so với sự tình xử lý công vụ, càng ưa thích hưởng thụ xa hoa hơn.
Thêm vào thân phận người nửa mùa của hắn, không được quân đội ưa thích cũng là chuyện đương nhiên.
Nhưng ngoài những thứ đó ra, Kim Tam Nguyên kỳ thật là không làm việc gì xấu, ở trong quan trường Đại Càn cũng được coi là quan liêm khiết, không tham ô của công, không nhận hối lộ, cũng không an bài cái gì là thư ký văn phòng, muốn hỏi vì sao ư, là vì hắn có tiền a.
Hơn nữa vị Đại Đô Hộ này còn có một cái thói quen phi thường kỳ quặc, đó là thưởng cho tướng sĩ.
Một ví dụ đơn cử đơn giản nhất, chính là thường xuyên phát tiền cho tướng sĩ mà không có lý do gì, giống như là thế này:
"Lưu Tân a, hôm nay vào thời điểm ta rời giường phát hiện ra mặt

trời tròn hơn so với hôm qua, phát mấy khối linh thạch cho các tướng sĩ là được rồi."
"Lưu Tân a, hôm nay vào thời điểm đại tiện có cảm giác phi thường thông suốt, hãy phát mấy khối linh thạch cho các tướng sĩ."
"Lưu Tân a, hôm nay tu vi của ta tiến nhanh, cảm giác khí tức mạnh hơn so với hôm qua một chút, hãy phát cho các tướng sĩ ít tiền."
"Lưu Tân, phát tiền."
Căn cứ vào cái thói quen kỳ quặc này, uy vọng của Kim Tam Nguyên ở trong quân đội Đông Hải kỳ thật là cao ngoài ý liệu, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn có thể ổn thỏa ở vị trí Đại Đô Hộ, qua nhiều năm như vậy cũng đều không bị điều chuyển.
Nhưng mà, người dị thường khó chịu đối với loại hành vi này của Kim Tam Nguyên, thậm chí là âm thầm ghen ghét cũng không phải là không có.
Ầm ầm! Kèm theo tiếng nổ rung trời, ở bên trong quân cảng Đông Hải, từng chiếc từng chiếc chiến hạm chậm rãi lái ra, mà ở trung ương, thì là Thiên Công Hào có kích thước to lớn nhất, Đại Đô Hộ Đông Hải Kim Tam Nguyên đứng ngạo nghễ ở trên đầu thuyền, lộ ra vẻ hăng hái, ngay cả dáng người mập mạp cũng đều lộ ra vẻ rất đẹp trai.
"Hạm đội Đông Hải, toàn quân xuất kích!"
"Các tướng sĩ, chờ sau khi diễn luyện trở về, bản cung sẽ phát tiền cho các ngươi!"
"Hoan hô!" Tiếng hoan hô rung trời vang tới tận mây xanh, mà ở bên trong đám đông này, phó Đô Hộ Đông Hải - Lưu Tân lại lẳng lặng đợi ở bên trong thân tàu Thiên Công Hào.
Đối với những tiếng reo hò ở phía bên ngoài kia, trên mặt của Lưu Tân lộ ra ác ý không che giấu một chút nào.
"Thân là quân nhân, lại bị một kẻ thương nhân trên người đầy hơi tiền như vậy thu mua, phế vật, thực sự là một đám phế vật!"
"Đây quả thực là sỉ nhục của Đông Hải!"
Lưu Tân, phó Đô Hộ Đông Hải, nói một cách dễ nghe, ở Đông Hải chính là dưới một người trên vạn người, hơn nữa Đại Đô Hộ Đông Hải Kim Tam Nguyên trên cơ bản là không quản lý sự vụ, rất nhiều sự vụ đều là trực tiếp giao cho Lưu Tân làm, nghiêm ngặt mà nói hắn kỳ thật có thể tự xưng là người đứng đầu Đông Hải.
Nhưng có một chuyện Lưu Tân không thể nào tiếp thu được chính là: dù hắn có cố gắng làm việc như thế nào, cho dù hắn gây dựng uy vọng của bản thân như thế nào, kết quả là ở Đông Hải, Kim Tam Nguyên lại giống như một tòa núi lớn, một mực đứng sừng sững ở đó, ngăn chặn con đường tiến tới của hắn.
Dù là hắn muốn rời khỏi Đông Hải, cũng sẽ bị Đại Đô Hộ Đông Hải lấy lý do "không thể không có ngươi hỗ trợ" để bác bỏ.
Nói đến cùng...

Chỉ cần có Kim Tam Nguyên ở đó, bản thân hắn sẽ vĩnh viễn chỉ có thể làm phó Đô Hộ!
Cho dù là có quyền lợi thì như thế nào? Lưu Tân ta cũng không muốn trở thành một quan chức ở Đông Hải, ta trẻ tuổi như vậy, mới 30 tuổi đã trở thành Hợp Đạo Tôn Giả, Võ Đạo Tông Sư cũng không phải là không có hi vọng, hơn nữa lại cần cù chịu khó, ở bên ngoài cũng duy trì bộ dáng quân nhân điển hình, sao có thể dừng bước ở đây? Mục tiêu của ta thế nhưng là trở thành đại lão quân đội chân chính! Tiến vào Thành Thượng Kinh, trở thành người cầm quyền chân chính! Không ngừng tiến thủ, không ngừng hướng lên trên, truy cầu quyền lợi cao hơn.
Đây chính là mộng tưởng của Lưu Tân, nhưng kết quả, giấc mộng này lại bị Kim Tam Nguyên chặn lại! Kim Tam Nguyên không chết, bản thân hắn sẽ vĩnh viễn không có cách nào tiến thêm một bước!
"Cho nên...ngươi cũng đừng trách ta a..." Ở bên trong thân thuyền, Lưu Tân lầm bầm lầu bầu với thanh âm lạnh như băng.
Đông Hải rất to lớn, có thể coi là rộng lớn vô biên vô hạn.
Ở bên trong bốn đại Biên Hoang, Trung Nguyên đại địa mặc dù là địa linh nhân kiệt, chính là trung tâm của Trung Thổ, là địa phương long mạch chập trùng, nhưng trừ bỏ Trung Nguyên, bốn đại Biên Hoang khác cũng là mỗi người mỗi vẻ.
Địa thế ở Tây Vực hiểm ác, 36 Quốc san sát, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một mảnh sa mạc vô biên vô tận, nghe nói là nếu như có thể xuyên qua sa mạc, liền có thể tiến vào một mảnh thế giới hoàn toàn mới.
Mà Nam Cương tuy là rừng thiêng nước độc, nhưng có tin đồn rằng đó là khu vực mà Yêu tộc xuất hiện lần cuối trước khi tịch diệt, Man tộc cũng thường xuyên cung phụng một số tượng thần Yêu Tộc, thậm chí là có một chút võ giả yêu thích mạo hiểm, đã từng thấy qua cảnh tượng Yêu Tộc Thượng Cổ rong ruổi ở chỗ sâu trong Nam Cương.
Nhưng ở bên trong bốn đại Biên Hoang, đặc thù nhất không thể nghi ngờ chính là Bắc Nhung cùng với Đông Hải. Một nơi là thảo nguyên mênh mông, một nơi là biển rộng vô bờ, đặc điểm của hai nơi đều chỉ có một cái, đó chính là rất lớn.

Chương 581: Phục kích

Đừng nói là Trung Nguyên, coi như là người của Đông Hải cùng với Bắc Nhung, cũng đều đã từng phái qua nhân thủ, muốn tìm kiếm ra điểm cuối cùng của Đông Hải cùng với Bắc Nhung, nhưng toàn bộ đều là một đi không trở lại, cho đến nay cũng không có tin tức, nếu như không phải hai cái Biên Hoang này thật sự là quá mức khuyết thiếu tài nguyên, Trung Nguyên chỉ sợ cũng không phải là đối thủ.
Ầm ầm! Thiên địa rung chuyển, pháo vang rung trời nổ tung ở bên trên mặt biển xanh biếc, nhấc lên từng vòng gợn sóng, mà theo gợn sóng khuếch tán, một vệt bóng đen ở đường chân trời lan tràn ra, sau đó chỉ thấy từng chiếc từng chiếc chiếc hạm bổ sóng trảm biển, phảng phất như từng chuôi thần kiếm khai thiên mau chóng lao về phía phương hướng Đông Hải.
Mà ở bên trên những chiến hạm này, từng họng pháo lộ ra khỏi thân thuyền, ánh lửa không ngừng phun ra từ bên trong họng pháo, giống như từng khỏa thiên thạch xẹt qua chân trời, rơi trên mặt biển và nổ tung, một tiếng lại một tiếng như sấm sét nổ mạnh, phảng phất như Thái Cổ Cự Nhân hành tẩu ở trên mặt biển vậy, không thể ngăn cản.
Mà trên rất nhiều đảo nhỏ ven đường mà hạm đội đi qua, theo tiếng pháo nổ của hạm đội Đông Hải, khí tức của từng vị võ giả cũng hiển lộ ra.
Bất quá đối mặt với âm thanh pháo nổ rung động thiên địa của hạm đội Đông Hải, những võ giả hải ngoại cao nhất bất quá chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, ngay cả Hợp Đạo Tôn Giả cũng không có này, cũng chỉ có thể tràn đầy sợ hãi mà nằm ngã co quắp trên mặt đất, chỉ cảm thấy nguyên thần ở bên trong nhục thân cũng đều đang khuấy động kịch liệt, hồn phi phách tán, không dám động đậy.
Mà sau khi chú ý tới một màn này, rất nhiều quan binh ở bên trong hạm đội Đông Hải cũng nhao nhao nở nụ cười."
"Ha ha ha ha ha."
"Ta biết ngay đám thổ dân Đông Hải này chính là thích ăn đòn, không cảnh cáo bọn hắn một lần, thật đúng là cho chúng ta là hổ giấy."
"Nếu như không phải là vì cam đoan hòa bình, ta đã sớm bắn nổ những hòn đảo này."
"Đúng thế, đúng thế."
Hạm đội Đông Hải vừa bắn pháp, vừa không ngừng tiến lên, nhưng theo thời gian trôi qua...
"Ồ!" Đứng ở phía trước nhất kỳ hạm Thiên Công Hào, Đại Đô Hộ Đông Hải Kim Tam Nguyên đang nhìn ra biển khơi đột nhiên nhướng mày, khá là ngạc nhiên mà nhìn về phía bốn phía hạm đội.
"Sương lên?"

Từng đạo từng đạo khói trắng chậm rãi phiêu khởi trên mặt biển, phảng phất như phù vân trên trời, hóa thành từng vòng từng vòng vách tường vô hình màu trắng, tiến dần về phía phương hướng hạm đội Đông Hải, nghiễm nhiên là muốn bao phủ hạm đội.
Oanh! Oanh! Oanh! Từng tiếng pháo nổ vang, ánh lửa vạch phá sương trắng, sau đó nổ tung, một số quan binh hạm đội dự định trực tiếp bắn tan sương trắng, nhưng mà đạn pháo sau khi rơi vào trong sương mù trắng, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa phát ra sau khi nổ tung, dấu hiệu sương trắng tản ra không ngừng lại một chút nào, trái lại còn càng trở nên nồng đậm.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Đây không phải là hiện tượng tự nhiên, mà là tác dụng của trận pháp!"
"Có người muốn tập kích chúng ta?"
Vào giờ khắc này, binh tướng ở bên trong hạm đội Đông Hải đều ngẩn ra, xem như là phòng tuyến phía đông của Đại Càn, bọn họ đã hoành hành ở Đông Hải không biết bao nhiêu lần, các cuộc tiến công to to nhỏ nhỏ của Đông Hải không biết đã bị bọn họ đánh lùi bao nhiêu lần, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ thấy có người dám chủ động phục kích bọn họ...
Thế là đám du côn này liền bạo phát.
"Ăn gan hùm tim báo! Đám thổ dân Đông Hải này lại dám phục kích chúng ta? !"
"Đáng giận! Nã pháo! Lập tức nã pháo cho ta!"
Bất quá khác biệt cùng với các binh tướng cuồng nộ, Kim Tam Nguyên lại chau mày, vô thức cảm thấy có một chút không đúng, mặc dù hắn là một kẻ xuất gia nửa đường, nhưng cũng làm Đại Đô Hộ Đông Hải đã nhiều năm như vậy, hắn rất nhanh liền phát hiện ra địa phương kỳ quặc.
"Nơi này chính là khu vực hải ngoại Đông Hải, tại sao lại có người bố trí loại trận pháp quy mô lớn này để phục kích chúng ta?"
"Không có đạo lý..."
Trong lúc nhất thời, một câu mà Lưu Tân nói qua trước đó, cái gọi là "dị động Đông Hải" hiện lên ở trong đầu của Kim Tam Nguyên, khiến cho tâm thần của hắn bị một tầng bóng ma bịt kín.
"Không thể nào..."
Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, trong sương mù trắng liền có một ánh lửa sáng lên, sau đó xông phá sương trắng, vạch ra một đạo ấn ký đỏ tươi trên mặt biển, sau đó đập ầm ầm lên bên trên một chiếc chiến hạm của hạm đội Đông Hải, mặc dù bị lớp vỏ cứng rắn ở bên ngoài ngăn lại, nhưng mà cũng đã đánh cho cả chiếc chiến hạm lung lay sắp đổ.
"Đã xảy ra chuyện gì? !"
"Đám thổ dân kia lại còn dám đánh? !"

"Không có khả năng! Năng lực đánh trả của bọn hắn là tới từ đâu? Vừa mới rồi tuyệt đối là quỹ đạo của Thần Võ Pháo!"
Đòn đánh trả đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người đều ngẩn ra, mà khiến cho sắc mặt của rất nhiều binh tướng đại biến, thì là thân ảnh của từng chiếc từng chiếc chiến hạm dần dần xuất hiện ở trong sương mù trắng, 10 chiếc, 100 chiếc, 200 chiếc, chỉ trong chốc lát, một lượng lớn chiến hạm có số lượng khủng bố gấp đôi hạm đội Đông Hải liền xuất hiện!"
"Không thể nào!"
Nhìn đến đây, coi như có là người ngu đi nữa cũng đã phản ứng được. Đây căn bản cũng không phải là cái gọi là thổ dân phục kích không tự lượng sức, mà là một lần hành động được sắp đặt tỉ mỉ! Một lần hành động chuyên môn nhằm vào hạm đội Đông Hải! Nói một cách khác...chính là xâm lấn quy mô lớn!
Sau khi hiểu rõ tất cả, biểu lộ ở trên mặt của Kim Tam Nguyên lập tức trở nên nghiêm túc, Thiên Công Hào ở dưới chân vào thời khắc này phảng phất như cự thú tiền sử vậy, bắt đầu thức tỉnh, thân hạm sắt thép khổng lồ lúc này lại phảng phất như là có sinh mệnh, trên dưới thân hạm không ngừng chập trùng, giống như là đang hít thở phun ra nuốt vào.
Mà theo việc Thiên Công Hào thức tỉnh, khí tức của Kim Tam Nguyên cũng bắt đầu dần dần dâng cao, một bộ áo giáp Thần Binh đầy đủ cũng bắt đầu bám vào trên người hắn, không ngừng thúc đẩy khí tức của hắn lên cao, sau khi xông vào Võ Đạo Tông Sư vẫn tiến lên rất mạnh mẽ, liên tục xông phá Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, cuối cùng ngừng lại ở trước Sinh Tử Quan. Cái cảnh giới này, đã được xưng tụng là Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong! Mà khí tức huy hoàng sáng tỏ như mặt trời của Kim Tam Nguyên cũng khiến cho rất nhiều các binh tướng đang bối rối tỉnh táo trở lại, trận hình hạm đội nguyên bản hỗn loạn cũng ổn định lại một lần nữa.
"Toàn quân nghe lệnh!"
"Kết thành trận hình vòng tròn, hướng họng pháo ra ngoài, khai hỏa!"
"Không biết tự lượng sức mình." Ở trong hạm đội bao vây hạm đội Đông Hải, một chiếc kỳ hạm nhỏ hơn một chút so với Thiên Công Hào giống như hạc giữa bầy gà, mà ở đầu thuyền, quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn cười lạnh nói.
Không sai, lần phục kích hạm đội Đông Hải này, chính là hạm đội do Ngạo Lai Quốc vận dụng lực lượng cả nước xây dựng ra! Nếu như phục kích thất bại, chỉ sợ là Ngạo Lai Quốc, thậm chí là toàn bộ Đông Hải sẽ trực tiếp đánh mất năng lực xâm lược Trung Nguyên, mà bản thân Ngạo Lai Quốc càng là sẽ không gượng dậy nổi từ đó.

Chương 582: Bàn Long Côn

"Truyền lệnh ra toàn quân."
Chiến đấu vào lúc ban đầu đã ở trong trạng thái gay cấn.
Hạm đội Ngạo Lai Quốc hoàn toàn không áp dụng chiến thuật gì cả, hoặc có lẽ là, chiến thuật của bọn hắn chính là sau khi bao vây hạm đội Đông Hải liền kết thúc, tiếp theo chuyện cần phải làm chính là lấy số lượng cùng với lực lượng tuyệt đối nghiền ép đối thủ.
Ầm ầm! So sánh cùng với hạm đội Đông Hải, chế tác ở bên trên chiến hạm của hạm đội Ngạo Lai Quốc không thể nghi ngờ là kém hơn không ít, nhưng số lượng của bọn hắn lại nhiều hơn đối phương gấp đôi, uy lực của hỏa lực mặc dù yếu, nhưng cũng không đến nổi là không thể bắn thủng boong thuyền của hạm đội Đông Hải, cho nên hạm đội hai bên trải qua một lần giao thủ, hạm đội Đông Hải liền lập tức rơi vào bên trong thế yếu, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.
"Không cần để ý đến hỏa lực của địch nhân!"
"Bắn pháo cho ta! Tất cả Thần Uy Pháo hướng về phía quân địch, chiến hạm ở gần như vậy, không cần nhắm bắn cũng có thể bắn trúng!"
"Nếu chiến thắng bản quan sẽ phát tiền cho mọi người!"
Đại Đô Hộ Đông Hải Kim Tam Nguyên đứng ngạo nghễ ở phía trước nhất Thiên Công Hào, mà lấy hắn làm trung tâm, toàn bộ hạm đội Đông Hải chính là chỉ đâu đánh đó, hoàn toàn bỏ mặc hỏa lực của hạm đội Ngạo Lai Quốc, trực tiếp nhắm vào ngay chiến hạm của đối phương mà triển khai công kích, lộ ra bộ dáng không thèm để ý đến thương vong.
Điểm này Kim Tam Nguyên chính là vô cùng rõ ràng.
Nhắc đến cùng Ngạo Lai Quốc sở dĩ tiến hành phục kích hạm đội Đông Hải ở chỗ này, bất kể nghĩ như thế nào, đều sẽ chỉ có một cái nguyên nhân, chính là Đông Hải dự định xâm lấn Trung Nguyên với quy mô lớn, mà Đông Hải nếu như muốn xâm lấn Trung Nguyên, một chi hạm đội đủ mạnh là vô cùng trọng yếu, bằng không thì cũng sẽ không có biện pháp cam đoan vận chuyển trên biển.
Cho nên sách lược của Kim Tam Nguyên cũng vô cùng đơn giản. Không để ý đến thương vong, tiến hành đả kích hạm đội Ngạo Lai Quốc với mức độ lớn nhất! Chỉ cần có thể làm cho hạm đội của đối phương tổn thất hai phần ba, vậy thì năng lực xâm lấn của Ngạo Lai Quốc cũng sẽ bị suy yếu đến cực hạn, cái Kim Tam Nguyên đánh cược chính là Ngạo Lai Quốc không dám liều với hắn! Chỉ cần có thể nắm lấy cơ hội, Kim Tam Nguyên có lòng tin mang theo hạm đội Đông Hải phá vây.
Nhưng mà...chiến tranh ở cái thế giới này cũng không phải là chỉ lấy

quân đội để thủ thắng. Cường giả võ đạo mới là lực lượng đủ để thay đổi tất cả, có thể bình định càn khôn.
"Không biết tự lượng sức mình!"
Một vệt sáng bộc phát ra ở trên tàu chiến chỉ huy của hạm đội Ngạo Lai Quốc, chia tách sóng biển vô tận, một bóng người trôi nổi ở trên mặt biển, ở trong tay cầm một thanh Bàn Long Côn, trên người mặc kim giáp, đầu đội vương miện, trong nháy mắt lộ diện, ngay cả hỏa lực rung trời cũng đều ảm đạm phai mờ, chỉ còn lại một bóng người.
"Quốc chủ Ngạo Lai Quốc? !"
Ánh mắt của Kim Tam Nguyên rơi vào trên người của quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn, sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi.
"Đáng chết, thật sự là dốc hết lực lượng cả nước a, ngay cả quốc chủ cũng đều tự mình đi đến chiến trường." Hít vào một hơi thật sâu, áp lực ở trong lòng của Kim Tam Nguyên mặc dù tăng lên gấp bội, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo như cũ, Thiên Công Hào ở dưới bàn chân lập tức bắt đầu tản ra quang mang.
Đại Càn vì bảo đảm bốn Đại Đô Hộ có thể trấn áp được bốn đại Biên Hoang, hơn nữa còn không phải là trấn áp ở trên danh nghĩa, đối với bốn đại Biên Hoang cũng đều có an bài rất hoàn thiện, nhất là tăng cường thực lực cho bốn Đại Đô Hộ.
Đại Đô Hộ Bắc Nhung thì không cần phải nói, vốn chính là võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, ở trên thảo nguyên phương Bắc cũng đều là uy danh hiển hách, mà Đại Đô Hộ Nam Cương thì dựa vào chín thành Nam Cương Đạo, tiếp nhận lực lượng địa mạch Nam Cương Đạo, thậm chí là có thể lấy tu vi Võ Đạo Tông Sư ngăn cản Man Vương cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Mà Đại Đô Hộ Tây Vực thì dựa vào Vạn Lý Liên Doanh, đồng dạng cũng có thể ngăn trở võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Đương nhiên, loại thủ đoạn vượt cấp khiêu chiến này đều có tính hạn chế về vị trí, mặc dù có thể giữ được tính mạng ở dưới tay của võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí là bảo vệ quân đội dưới quyền, nhưng thủ thì có dư mà công lại không đủ, muốn đánh bại võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan chính là chuyện căn bản không thể nào xảy ra.
Mà Kim Tam Nguyên thân làm Đại Đô Hộ Đông Hải, tự nhiên là cũng có thủ đoạn như vậy.
Thứ hắn ỷ vào chính là Thiên Công Hào ở dưới chân, chiếc kỳ hạm này liên thông với toàn bộ hạm đội Đông Hải, nhận lực lượng gia trì của hạm đội, mang theo lực lượng va chạm giống như là núi đổ.
"Lên!"
Kim Tam Nguyên thôi động Thiên Công Hào, cơ hồ là cả người cả thuyền đều biến mất ngay tại chỗ, một giây sau, Thiên Công Hào to lớn liền xuất hiện ở trước mặt của quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn, một đường bổ sóng trảm biển, đầu rồng trên đầu tàu phảng phất như

một chiếc cự phủ Khai Thiên, hung hăng húc về phía Tề Khôn.
"Hừ!" Tề Khôn cười lạnh một tiếng, Bàn Long Côn trong tay phảng phất như là sống lại vậy, theo một lần đưa tay này của Tề Khôn, côn ảnh to lớn giống như trụ chống trời, vắt ngang qua Đông Hải, đứng thẳng tắp ở trước mặt của Thiên Công Hào, sau đó giống như núi đổ, trực tiếp đập lên bên trên đầu tàu Thiên Công Hào.
Ầm ầm! Nước biển chung quanh Thiên Công Hào nổi sóng, thân hạm chấn động, thế mà mạnh mẽ bị Tề Khôn đập cho không ngừng lui về phía sau, mà bản thân Tề Khôn thì cầm Bàn Long Côn trong tay, đứng ngạo nghễ ở trên mặt biển, cho dù là nửa bước cũng không lùi.
Nhưng mà khác biệt cùng với bề ngoài uy phong lẫm lẫm, ở trong nội tâm của Tề Khôn lại hiện lên vẻ kinh sợ. Phải biết rằng một chiêu mới vừa rồi của hắn kia thế nhưng cũng không nương tay! Để bảo đảm hạm đội sẽ không bị tổn thất quá lớn, hắn tự nhiên là dự định tốc chiến tốc thắng, vì thế còn đặc biệt lấy ra Thần Binh trấn quốc của Ngạo Lai Quốc - Bàn Long Côn, mặc dù hắn còn rất nhiều thủ đoạn chưa thi triển ra, nhưng tính trên phương diện lực lượng đơn thuần mà nói, hắn đã ứng phó toàn lực.
Kết quả là chiếc Thiên Công Hào thế mà chỉ bị đánh lui?
Triều đình Đại Càn Đáng chết!
Vừa nghĩ tới chiến hạm mạnh mẽ như vậy thế mà không phải là đồ vật của mình, Tề Khôn đã cảm thấy rất biệt khuất, hận không thể lập tức đặt một chiếc chiến hạm hùng vĩ như vậy vào trong sự khống chế. Thậm chí quay đầu nhìn lại, chiếc kỳ hạm mà bản thân hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo trước kia, đều thua kém hơn không ít.
Ý niệm tới đây, khí tức ở trên người của Tề Khôn lập tức tăng vọt lên trên phạm vi lớn, Bàn Long Côn ở trong tay càng là bạo phát ra khí tức Đạo Binh, hướng về phía Thiên Công Hào chính là liên tục ra côn, trong nháy mắt, vô số côn ảnh liền bao phủ toàn bộ Thiên Công Hào, đánh cho thân hạm không ngừng rung động.

Chương 583: Sỉ nhục

Nhưng đối mặt với thế công của Tề Khôn, Kim Tam Nguyên lại lộ ra vẻ mặt đã tính trước.
"Ngươi cho rằng Thiên Công Hào chỉ có như vậy thôi hay sao!"
"Đây chính là thần khí trấn hải mà công bộ Đại Càn đã hao phí rất nhiều tiền mới có thể chế tạo ra, người đâu, húc tới cho ta! Húc trúng sẽ được phát tiền!"
"A a a a a!"
Ngay vào thời điểm Kim Tam Nguyên tràn đầy lòng tin, cảm thấy bản thân tối thiểu có thể cuốn lấy Tề Khôn, sau đó lấy lực lượng của hạm đội Đông Hải không ngừng tiêu hao hạm đội Ngạo Lai Quốc.
"Dừng lại ở đây là được rồi."
"Ấy?"
Một thanh âm đột nhiên truyền ra từ bên trong khoang thuyền Thiên Công Hào, kèm theo đạo thanh âm này, thân ảnh của phó Đô Hộ Đông Hải Lưu Tân cũng xuất hiện ở trên boong thuyền, nhìn về phía Kim Tam Nguyên đứng sừng sững ở bên trên đầu tàu.
"Lưu Tân? Vừa rồi ngươi đã đi đâu, nhanh, mau hỗ trợ ta thôi động Thiên Công Hào..."
"Ngươi nhìn ra rồi đúng không?" Không để ý đến sự thúc giục của Kim Tam Nguyên, Lưu Tân gằn từng chữ nói ra: "Trong nháy mắt ta lộ diện, ngươi hẳn là đã kịp phản ứng a, đến nước này, còn dự định lừa mình dối người, khiến cho ta trợ giúp ngươi hay sao?"
Dừng lại một lát, trên mặt của Kim Tam Nguyên rốt cục cũng lộ ra vẻ khổ sở, nói: "Ta đang cho ngươi cơ hội."
"Ở trong bốn đại Đô Hộ Phủ Biên Hoang Đại Càn, bất luận là Nam Cương, Bắc Nhung, Tây Vực, hay là Đông Hải, đừng nói là làm phản đầu hàng địch, coi như là võ tướng lâm trận bỏ chạy cùng với từ bỏ đầu hàng, cho tới bây giờ cũng đều chưa từng xuất hiện."
"Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không?"
"Ta đương nhiên là biết rõ." Thần sắc của Lưu Tân không có một chút biến hóa nào: "Ta đang diệt trừ chướng ngại duy nhất trên đường thăng chức."
"Yên tâm đi, lần Đông Hải xâm lấn này sẽ không thành công, ta sẽ thay thế ngươi đánh đuổi toàn bộ bọn hắn trở về, mà ngươi sẽ coi như là mất chức Đại Đô Hộ, biến thành trò cười của tất cả mọi người."
"Để ngươi đánh đuổi?" Kim Tam Nguyên quả thực là đã bị lời nói của Lưu Tân làm cho tức cười: "Ngươi dựa vào cái gì?"
"Kỳ thật cũng không phải là quá khó khăn." Lưu Tân cũng mỉm cười nói: "Ở trên cái thế giới này là không có đối tượng không thể giao

dịch, ta đã bàn xong điều kiện với Ngạo Lai Quốc, đơn giản chính là bỏ ra một chút tính mệnh dân chúng cùng với một chút tài nguyên, liền có thể nhẹ nhõm khiến cho bọn hắn rút lui."
"Một chút này, là bao nhiêu?"
"Đại khái là khoảng một triệu người a, còn tài nguyên mà nói, vào sau khi ta đảm nhiệm chức vị Đại Đô Hộ Đông Hải, tự nhiên sẽ bí mật vận chuyển cho Ngạo Lai Quốc, Đại Càn chúng ta đất rộng của nhiều, cũng không thiếu những vật kia, chờ đến khi ta được điều nhiệm đến Thành Thượng Kinh, vừa vặn có thể dùng cái nhược điểm này để thiết lập ván cục, đặt Đại Đô Hộ Đông Hải kế nhiệm vào trong sự khống chế."
"Đủ rồi!" Kim Tam Nguyên gầm lên một tiếng, trực tiếp cắt đứt lời nói của Lưu Tân.
"Ha ha!" Lưu Tân cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không đặt lửa giận của Kim Tam Nguyên vào mắt, chỉ là hơi hơi giậm chân một cái, chỉ thấy Thiên Công Hào nguyên bản đang toàn lực thôi động, thậm chí có thể chặn lại Tề Khôn, thế mà lập tức mất đi động lực, boong thuyền tràn ngập trận văn cũng ảm đạm theo đó, cỗ sức mạnh bàng bạc kia càng là tiêu tán không còn.
"Ngươi cho rằng ta làm phó Đô Hộ lâu như vậy, là để làm cho vui hay sao?"
"Ngươi!"
"Ha ha ha ha!" Ở bên ngoài chiến hạm, Tề Khôn bỗng nhiên bạo phát ra một tràng tiếng cười điên cuồng.
Thấy một màn như vậy là hắn đã biết...đại cục đã định!
Sau khi nhìn thấy Thiên Công Hào mất đi quang mang, Kim Tam Nguyên liền biết lần này hắn đã triệt để thất bại. Mà hắn cũng sẽ thành tội nhân của toàn bộ Đại Càn!
"Chết!" Dừng lại trong chốc lát, Kim Tam Nguyên liền trực tiếp xuất thủ về phía Lưu Tân, một chuôi Kim Đao rơi vào trong tay của hắn, Kim Đao vạch phá trời cao, mắt thấy là đã sắp chém chết Lưu Tân ngay tại chỗ.
Nhưng vào một khắc cuối cùng, quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn lại xuất hiện ở trước mặt của Lưu Tân, cong ngón tay búng ra, liền đánh nát ánh đao màu vàng óng mà Kim Tam Nguyên chém ra toàn lực, hắn thân làm võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, một khi không có sự ngăn cản của Thiên Công Hào, muốn đối phó Kim Tam Nguyên cơ hồ là chuyện dễ như trở bàn tay.
"Ta cũng không thể để cho ngươi giết chết công thần của bổn vương."
"Lưu Tân, nếu như ta giết chết Kim Tam Nguyên, ngươi mới có thể thao túng Thiên Công Hào, đúng chứ?"
"Đương nhiên!" Lưu Tân cung kính cúi người thật sâu về phía quốc chủ Ngạo Lai Quốc, nói: "Mời bệ hạ xuất thủ."

Lưu Tân vừa dứt lời, vô luận là Tề Khôn, hay là Kim Tam Nguyên, thần sắc đều trở nên sững sờ, biểu tình chợt trở nên biến hóa, Tề Khôn thì cười ha ha như điên, mà Kim Tam Nguyên thì là cực kì tức giận, hai mắt trở nên đỏ như máu.
Phải biết rằng, đây còn là lần đầu tiên! Quan viên Đại Càn lại có người gọi quốc vương man di của bốn đại Biên Hoang là bệ hạ! Phóng nhãn ra ngàn năm lịch sử của Đại Càn, từ khi kiến quốc cho đến nay vẫn một mực trấn áp bốn đại Biên Hoang, quan viên Đại Càn đối với người của bốn đại Biên Hoang, không có ai là không ngông ngênh kiên cường, đừng nói là gọi bệ hạ, coi như là những quốc vương man di này, gọi một câu "quốc vương man di" cũng đã là cấp cho mặt mũi.
Kết quả Lưu Tân thế mà ở ban ngày ban mặt, ở trước mắt vô số binh tướng trên Thiên Công Hào, gọi một tiếng bệ hạ đối với quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn? ! Đây quả thực là vô cùng nhục nhã! Mặt mũi đều bị ném đi hết! Quốc chủ của một nơi chật hẹp nhỏ bé như Ngạo Lai Quốc, cũng xứng được gọi là bệ hạ? Trong cái chớp nhoáng này, không chỉ là Kim Tam Nguyên, ngay tiếp đó toàn bộ binh tướng trên Thiên Công Hào đều là dâng lên lửa giận ngút trời, trong ánh mắt nhìn Lưu Tân càng là tràn đầy sát ý.
Nhưng mà Lưu Tân lại tỏ ra mắt điếc tai ngơ đối với chuyện này. Nói đùa, hắn đã sớm hiểu đạo lý kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, bây giờ bị người khác thóa mạ thì như thế nào? Chờ đến khi hắn giao dịch thành công cùng với Ngạo Lai Quốc, "xua đuổi" Đông Hải ra khỏi Trung Nguyên, hắn vẫn là đại anh hùng Đông Hải như thường, là Đại Đô Hộ Đông Hải đã định trước trong tương lai.
Về sau coi như là Binh Bộ thượng thư, thậm chí là Tể tướng, cũng không phải là không có hi vọng tranh một chuyến! Cần phải để ý đến một chút thóa mạ này hay sao? Dù sao thì Lưu Tân cũng chính là nghĩ như vậy.
Về phần khả năng giao dịch thất bại...Lưu Tân có lòng tin, chỉ cần hắn ở trong mắt của Tề Khôn thủy chung thuộc về người có giá trị, tin rằng đối phương sẽ chủ động duy trì phần giao dịch này, huống chi hắn đã kiềm chế nhiều năm như vậy, vì tiền đồ, đánh cược một phen thì cũng đâu có ghê gớm gì?
"Ngươi cũng nghe thấy rồi đấy." Tề Khôn quơ quơ Bàn Long Côn nặng như Thái Sơn, cười như không cười nhìn Kim Tam Nguyên nói: "Ngươi dự định tự sát, hay là đợi trẫm tự mình động thủ?"

Chương 584: Vì sao?

Có lẽ là vì nguyên nhân Lưu Tân nói một tiếng bệ hạ, Tề Khôn cũng cải biến danh xưng, từ bổn vương biến thành trẫm, nghiễm nhiên có mấy phần ý tứ tự xưng vương, chuyện cho tới bây giờ hắn cũng không có ý định che giấu dã tâm của mình, chờ sau khi giết Kim Tam Nguyên, đặt chiếc Thiên Công Hào này vào trong sự khống chế, sau khi xâm lược Trung Nguyên thành công, hắn sẽ là Đông Hải Chi Vương danh xứng với thực!
"Ha ha."
Đối mặt với áp lực Hỏa Luyện Kim Đan khủng bố, Kim Tam Nguyên bảo trì sự trầm mặc.
Mà toàn bộ hạm đội Đông Hải vào thời khắc này, cũng đều rơi vào trong sự yên tĩnh, vô số tướng sĩ trong hạm đội Đông Hải đều nhìn về phương hướng Thiên Công Hào, tập trung ánh mắt vào trên người của Kim Tam Nguyên, ở trong những ánh mắt này có sự khác nhau. Có ánh mắt tràn ngập bất khuất, hiển nhiên là dự định tử chiến đến cùng, có ánh mắt lại tràn ngập thoái ý, dường như là hi vọng Kim Tam Nguyên lựa chọn chạy trốn, mà có ánh mắt, càng là tràn đầy nhát gan, rõ ràng là hy vọng Kim Tam Nguyên đầu hàng.
Tình cảm ẩn chứa ở trong những ánh mắt này, Kim Tam Nguyên tự nhiên là cũng có thể cảm thụ được, mà Tề Khôn cũng lộ ra sự hứng thú nhìn Kim Tam Nguyên, lộ ra bộ dáng rất là thảnh thơi.
Từ một khắc Lưu Tân làm phản kia trở đi, thế cục đã nằm ở trong lòng bàn tay của hắn, cho nên hắn cũng không nóng nảy.
Nhưng Kim Tam Nguyên thì lại đổ mồ hôi đầy trán, cả người đều rơi vào trong sự lựa chọn khó khăn.
Thân làm Đại Đô Hộ Đông Hải, hắn tất nhiên phải phụ trách sinh mệnh của binh tướng toàn quân, phải biết rằng hạm đội Đông Hải ngoại trừ những chiến hạm này ra, còn có khoảng chừng mấy chục vạn tướng sĩ, chỉ là chiếc Thiên Công Hào rộng rãi này, thì đã có gần năm chục ngàn thuyền viên, nếu như toàn bộ bọn họ táng thân ở chỗ này. Máu tươi thậm chí đủ để nhuộm đỏ vùng biển này, qua nhiều năm cũng không tiêu tan.
Cho nên...ta nên tự sát, để Tề Khôn tha cho thuộc hạ của ta một mạng hay sao? Kể từ đó, chí ít sau này Đại Càn còn có thể hy vọng thông qua thủ đoạn ngoại giao để đưa những tướng sĩ này trở lại Trung Nguyên, nhà của bọn họ còn có già trẻ cần chiếu cố, nếu như chết ở chỗ này...
Ta nên làm cái gì?
Thần sắc của Kim Tam Nguyên trở nên âm tình bất định, biến hóa khó lường, mà Tề Khôn thì là càng nhìn càng cảm thấy thư thái, loại

cảm giác đùa bỡn Đại Đô Hộ một phương Đại Càn trong lòng bàn tay này, khiến cho hắn rất vừa lòng.
"Thế nào?"
"Còn chưa quyết định được sao? Trẫm có thể hứa hẹn, nếu như ngươi tự sát, trẫm có thể tha cho những người khác một mạng."
Kim Tam Nguyên dừng lại một chút, nhìn Tề Khôn không thể rung chuyển ở trước mắt, suy nghĩ lại lập tức trôi đi xa, phảng phất như xuyên qua thời không, về tới thời điểm bản thân hắn vừa mới đảm nhiệm chức vị Đại Đô Hộ.
Một người xuất thân từ gia đình thương gia giàu có như hắn, có thể trở thành Đại Đô Hộ Đông Hải, không chỉ là nhờ sự ủng hộ của gia tộc, trọng yếu hơn chính là, lúc kia có một vị đại lão đã lựa chọn nâng đỡ hắn, làm ra tác dụng mang tính chất quyết định, này mới khiến hắn đánh bại tất cả đối thủ đoạt được chức vị Đại Đô Hộ, mà vị đại lão kia chính là Tể Tướng Đại Càn, Lý Đồng Thần.
Bản thân hắn vào thời điểm đi tới tiếp nhận Đông Hải, Lý Đồng Thần cũng đã mời hắn đến gặp mặt, lúc kia đối phương đã nói như thế này:
"Kim Tam Nguyên, kỳ thật nghiêm ngặt mà nói, tính cách của ngươi cũng không thích hợp làm một vị quân nhân."
"Bản quan sở dĩ cho ngươi cái cơ hội này, kỳ thật là rất đơn giản, gia tộc của ngươi có thể đưa đến tác dụng rất lớn cho sự phát triển của Đông Hải, nhưng mà về sau, ngươi sẽ trở thành Đại Đô Hộ Đông Hải, yêu cầu cùng với kỳ vọng của ta đối với ngươi cũng không cao, nhưng ta hi vọng ngươi chí ít có thể kiên trì tại ranh giới cuối cùng của quân nhân Đại Càn."
"Ngươi cũng biết, bản quan là Nho Gia xuất thân từ Tắc Hạ Học Cung, mà Nho Gia thì tôn trọng Thánh Nhân Chi Đạo, tư tưởng lấy nhân làm gốc, chủ trương áp dụng đối với bốn đại Biên Hoang là phương thức lôi kéo cùng với giáo hóa, từ đó khiến cho bốn đại Biên Hoang phục tùng, nhưng bản quan từ trước đến nay lại không đồng ý với loại quan niệm này, lúc này mới thoát ly khỏi Tắc Hạ Học Cung."
"Cái thiên hạ này là thế cục tranh chấp, làm gì có thời gian cho sự hòa bình, thiên hạ là của chung, sẽ luôn có người không an phận, mà chúng ta thân làm quan viên Đại Càn, đương nhiên phải gánh vác con dân của mình, đây là trách nhiệm của chúng ta, ngươi thân là Đại Đô Hộ Đông Hải, càng là phải làm như vậy."
"Đây là trách nhiệm của ngươi và tất cả các tướng sĩ ở Đông Hải phải gánh vác."
"Đi đi thôi."
Nghĩ lại, ánh mắt mơ hồ của Kim Tam Nguyên dần dần trở nên rõ ràng, cuối cùng rơi vào trên người của Tề Khôn, sau đó lại quay người, nhìn về phía các binh tướng Đông Hải kia, sau đó khóe miệng kéo một cái, lộ ra một nụ cười cay đắng.

"Xin lỗi."
"Toàn quân Đông Hải nghe lệnh!"
Kim Tam Nguyên nói ra từng chữ, khiến cho thanh âm của mình truyền ra khắp toàn bộ chiến trường: "Tử chiến đến cùng!"
Vừa dứt lời, thần sắc của Tề Khôn chính là biến đổi.
Mà biểu lộ của các binh tướng Đông Hải vào thời khắc này cũng là cực kỳ phức tạp, đối với vị Đại Đô Hộ ưa thích phát tiền, không có một chút khí tức thiết huyết nào này, bọn hắn mặc dù đều rất ủng hộ ở trên phương diện tiền tài, nhưng ở trong lòng, chưa chắc là đã không có ý nghĩ "tên gia hỏa này là một kẻ mềm yếu". Nhưng đến thời khắc mấu chốt, vị Đại Đô Hộ mềm yếu này, lại nói ra một câu "tử chiến đến cùng" như vậy.
Chuyện này khiến cho các binh sĩ nghĩ đến chạy trốn cùng với đầu hàng trước đó xấu hổ đến mức cơ hồ là mặt đỏ rần, những loại người này ở trong nội tâm ít nhiều cũng đều đã từng nghĩ xấu về Kim Tam Nguyên, nhưng mà bây giờ, Kim Tam Nguyên thế mà lại làm ra sự tình mà bọn hắn căn bản không dám làm, đây quả thực là...
"Đáng giận!"
"Con m* nó! Chỉ là một tên mập! Lại dám xem thường chúng ta!"
"Qua nhiều năm như vậy, chỉ là tiền do tên mập chết bầm này phát cho liền có thể khiến cho một nhà của ta áo cơm không lo, chết thì chết a!"
"Vậy liền tử chiến đến cùng!"
"Coi như là tên mập đã dùng tiền mua mạng của chúng ta, hôm nay sẽ trả mạng cho hắn!"
"A a a a!"
Vượt qua sự đoán trước của Tề Khôn, cũng vượt quá dự liệu của Kim Tam Nguyên, càng vượt quá sự tưởng tượng của Lưu Tân, toàn bộ hạm đội Đông Hải, ở dưới tiếng rống giận dữ của Kim Tam Nguyên, toàn bộ đều phát cuồng.
Nhất là Lưu Tân, càng là không thể nào hiểu được.
"Vì sao? !"
Hắn ngơ ngác mà nhìn các binh sĩ hạm đội Đông Hải ở chung quanh, hắn không thể nào hiểu được, Kim Tam Nguyên chỉ là một tên mập chết bầm, dựa vào phát tiền mới làm cho tất cả mọi người nói gì nghe nấy đối với hắn, phế vật như vậy, vì sao có thể khiến cho toàn bộ binh sĩ hạm đội Đông Hải quên mình phục vụ vì hắn vào thời khắc này? ! Vì sao?

Chương 585: Quan Thiên Nghi

Khác biệt cùng với Lưu Tân khiếp sợ còn có Tề Khôn lộ ra sắc mặt khó coi, thần sắc của Kim Tam Nguyên lại là cười đến phảng phất như muốn khóc lên vậy.
"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha..."
"Không uổng công lão tử phát tiền cho các ngươi!"
"Đại Càn lập quốc trong ngàn năm, bốn Đại Đô Hộ không có một ai là có kết thúc yên lành, 300 năm này ở dưới thần uy của Thánh Thượng, lúc này mới khiến cho tình huống chuyển biến thành tốt đẹp, chỉ là rất đáng tiếc, hôm nay ta chỉ sợ là sẽ phải làm Đại Đô Hộ thứ nhất chiến tử trong vòng 300 năm qua!"
"Tên Trương Tắc ở Bắc Nhung kia không làm được, tên phế vật Long Hành Vân ở Nam Cương kia cũng không làm nổi, Trương Tử Văn ở Tây Vực vẫn luôn luôn mắng lão tử, tự cho là có thể chết trước lão tử...hắn đã suy nghĩ nhiều rồi!"
"Hôm nay lão tử chiến tử ở Đông Hải, trên sử sách nhất định sẽ có một cái tên của ta!"
Kim Tam Nguyên vừa gầm thét, khí tức trên người vừa tăng vọt, nghiễm nhiên đã bắt đầu thiêu đốt tinh huyết, mà đến một bước này, hắn còn cố ý suy nghĩ lung tung: "Lúc này có phải hay không nên rống vài câu khí thế, phơi bày một ít sự uy vũ không khuất phục của lão tử, phú quý không thể làm phai mờ khí chất?"
Dừng lại một chút, Kim Tam Nguyên bất lực cười cười. Bản thân hắn chết rồi, Ngạo Lai Quốc tất nhiên sẽ xâm lấn, Đông Hải sẽ đứng trước một trận đại nạn, hắn đã bất lực, triều đình cũng không thể đến giúp kịp thời.
Chỉ hy vọng là những tông phái và thế gia bình thường luôn luôn không quan tâm việc bên ngoài kia, có thể đứng ra vào thời khắc này, kể từ đó, tối thiểu là mấy ngàn vạn dân chúng bình thường Đông Hải còn có con đường sống.
Làm gì có lời kịch khí thế, lời đến khóe miệng, đơn giản chính là gầm thét hai câu không cam tâm.
"Quốc gia không còn!"
"Chính đạo ở đâu? !"

"Ngươi nói cái gì? !"
Ở bên trong Cơ Quan Thành, Quỷ Ảnh lô ra vẻ mặt kinh sợ mà nhìn quan viên Cẩm Y Vệ truyền tin tức tới, nói ra: "Hạm đội Đông Hải đột nhiên xuất cảng, hơn nữa đã mất đi bóng dáng ở khu vực hải ngoại Đông Hải? !"
"Đáng giận!"

"Lúc trước chẳng lẽ các ngươi không truyền tin tức cho quân cảng Đông Hải hay sao?"
"Đại nhân! Chúng ta đã báo lên."
Quỷ Ảnh đương nhiên biết rõ quan viên Cẩm Y Vệ không có khả năng không làm theo mệnh lệnh của nàng, như vậy xem ra, cũng chỉ có hai loại khả năng, một cái là Đại Đô Hộ Đông Hải căn bản cũng không đặt lời nói của nàng ở trong lòng, một cái khác, chính là tin tức mà nàng đưa qua, chỉ sợ căn bản cũng không có rơi vào trong tay của Đại Đô Hộ Đông Hải, mà cá nhân Quỷ Ảnh thì càng có khuynh hướng với khả năng thứ hai.
"Hừm...! Quả nhiên là đã chuẩn bị nhiều năm, thế mà đều có thể trà trộn vào Đô Hộ Phủ Đông Hải sao?"
"Người đâu!"
"Lập tức đi đến Trấn Hải Quan, thông tri cho Long trưởng lão Thuần Dương Cung, Trấn Hải Quan đã không còn an toàn, mặt khác, thông tri cho thành chủ của tất cả các thành thị ven biển, để cho Cẩm Y Vệ đi đến đóng giữ từng toà thành thị, tiếp theo sợ rằng là sẽ xảy ra một trận đại chiến."
Sau khi phái ra tất cả các quan viên dưới tay, Quỷ Ảnh mới xem như là nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở trên ghế.
"Ta cũng xem như là đã hết tình hết nghĩa."
Bình tĩnh mà xem xét, Quỷ Ảnh đối với cái gọi là Đông Hải xâm lấn kỳ thật cũng không phải là quá để ý, dù sao nàng trước kia cũng là người của dư nghiệt Đại Chu, vốn chính là lấy xâm lấn Đại Càn làm nhiệm vụ của mình, hơn nữa tính tình của Quỷ Ảnh vốn dĩ là rất lạnh lùng, cho nên đối với sinh linh đồ thán gì đó cũng không có bao nhiêu cảm xúc.
Nhưng nàng sẽ phỏng đoán tâm lý của cấp trên.
Thân làm thuộc hạ trung thành của Trần Khuynh Địch, nàng tự cho là cũng có hiểu biết đối với Trần Khuynh Địch, tối thiểu là ở dưới cái nhìn của nàng, Trần Khuynh Địch tuyệt đối là loại người sẽ để ý đến người thường kia, điểm này vào thời điểm ở Tiêu Thành nàng đã nhìn thấy rất rõ ràng.
Cho nên Quỷ Ảnh mới coi bản thân là một người coi trọng người thường. Tiến hành nịnh nọt cấp trên, mới là biện pháp sinh tồn của một người làm cấp dưới như nàng.
Sau khi cảm khái trong chốc lát, Quỷ Ảnh cũng sẽ không nhàn rỗi, sau khi lấy ra một viên đan dược nuốt vào, liền bắt đầu tu luyện để luyện hóa dược lực, thân làm một "người bình thường", xa xa không sánh bằng các thiên tài, nàng cũng chỉ có thể dựa vào sự chăm chỉ của bản thân để đền bù chênh lệch ở giữa hai bên.
Nhưng mà đúng vào lúc này…
"Quỷ Ảnh?"
Trong nháy mắt nghe được cái thanh âm này, Quỷ Ảnh chính là sợ

hãi cả kinh, làm gì còn dám tiếp tục tu luyện:
"Ai? !"
Ngoài ý liệu là, người tới lại đi ra vô cùng sảng khoái, rõ ràng là lão nhân Mặc Môn toàn thân áo đen, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa, sau khi thấy người tới lại là lão nhân Mặc Môn có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, Quỷ Ảnh lập tức trở nên buông lỏng, dù sao thì thực lực sai biệt giữa song phương là quá lớn, căn bản cũng không cần thiết phải cảnh giác, nàng hỏi: "Không biết trưởng lão ngài tới gặp tại hạ là có chuyện gì, nếu như có lời nói muốn chuyển cáo cho Thái Thượng trưởng lão, tại hạ cũng có thể hỗ trợ."
"Ta chính là tới tìm ngươi." Mặc Môn trưởng lão mỉm cười nói ra: "Tin rằng tiểu hữu thay thế Trần tiểu hữu nắm giữ Cẩm Y Vệ, hẳn là cũng đã nhận được tin tức về hạm đội Đông Hải của Đại Càn a."
"Trưởng lão có ý tứ gì."
"Đương nhiên, ngươi hẳn là không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì a, trên thực tế, hạm đội Đông Hải hiện tại hẳn là đã bị tiêu diệt hoàn toàn, hạm đội Ngạo Lai Quốc đã dốc toàn bộ lực lượng, quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn càng là tự mình xuất thủ, dĩ nhiên là không còn đường sống, đây là kết quả mà chúng ta dùng Quan Thiên Nghi nhìn thấy.
"Quan Thiên Nghi..." Quỷ Ảnh sau khi trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên biến sắc: "Ý của ngài là, Mặc Môn đã sớm biết về sự tình hạm đội Đông Hải?"
Lão nhân Mặc Môn kiêu ngạo mà nói ra: "Quan Thiên Nghi chính là do mấy đời môn chủ Mặc Môn chúng ta tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo mà thành, ở các khu vực ven biển Đông Hải, chỉ cần Mặc Môn chúng ta muốn, liền không có địa phương không nhìn thấy được."
Nói như vậy, vào thời điểm hạm đội Đông Hải rơi vào nguy cục, Mặc Môn thật ra là có thể kịp thời tiếp viện?
Nói thật, mặc dù Quỷ Ảnh cũng không phải là quá để ý đến hạm đội Đông Hải Đại Càn, nhưng ở trong lòng cũng sinh ra một tia phẫn nộ khó có được, bất quá lý trí đã khiến cho thần sắc ở ngoài mặt của nàng không đổi một chút nào.
"Đã như vậy, trưởng lão đến đây là để thông báo tin tức? Để ta truyền tin tức về cho Đại Càn?"
"Không sai." Lão nhân Mặc Môn gật đầu một cái, đồng thời còn nói ra: "Mặt khác cũng mời tiểu hữu cùng với người của Cẩm Y Vệ, ở trong vòng một ngày hãy rời khỏi Cơ Quan Thành, lần Đông Hải xâm lấn này, hoàn toàn là rắc rối của triều đình Đại Càn, Mặc Môn chúng ta cũng không muốn liên lụy vào bên trong, cũng không có ý định tiêm nhiễm bất luận một nhân quả nào."

Chương 586: Không có quan hệ?

Nói thật, cái lý do thoái thác này gần như đã làm cho khuôn mặt lạnh của Quỷ Ảnh sụp đổ.
Không có quan hệ cùng với Mặc Môn?
Hoàn toàn là rắc rối của triều đình Đại Càn?
Nói thật hay!
Mặc Môn đứng sừng sững ở Đông Lai Đạo nhiều năm như vậy, điều gì đã làm cho thương nghiệp lưu thông hơn phân nửa phía Đông, cam đoan sẽ không bị Đông Hải quấy rối? Còn không phải là công lao của hạm đội Đông Hải Đại Càn! Lần Đông Hải xâm lấn này, rõ ràng là muốn tiến vào Trung Nguyên, Mặc Môn thân làm một phần tử của Trung Nguyên...lại còn nói là không có quan hệ cùng với bọn hắn? ??
Vào thời điểm trước kia, Mặc Môn còn có mấy phần hợp tác cùng với triều đình, thường xuyên bán ra đủ loại trang thiết bị cho Đại Càn, Mặc Môn ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo xem như là một bộ phận có quan hệ tương đối khá với triều đình, kết quả là vừa đến loại thời khắc mấu chốt này, Mặc Môn thế mà ngay cả một chút ý tứ xuất lực cũng đều không có? !
Thậm chí bọn họ có khả năng còn đang suy nghĩ, từ đó đến giờ quan hệ giữa bọn họ và Đại Càn chính là một loại giao dịch, Đại Càn cam đoan Mặc Môn giao thông thuận tiện, còn Mặc Môn thì cung cấp trang thiết bị cho Đại Càn, ai cũng không nợ ai, cho nên bây giờ Đại Càn gặp nạn, bọn họ vì sao phải tiêu hao lực lượng để giúp đỡ Đại Càn đối kháng với Đông Hải?
Dù sao thì Mặc Môn thân làm thánh địa võ đạo, tin rằng Đông Hải cũng sẽ không có khả năng chủ động làm khó làm dễ, sẽ đột nhiên toát ra thêm một địch nhân, cho nên Đông Hải sẽ không gây hấn với Mặc Môn a!
Nhìn biểu lộ của lão nhân Mặc Môn, bản thân của Quỷ Ảnh liền tự suy diễn ra ý nghĩ của đám người Mặc Môn. Mặc dù không trúng, nhưng cũng không lệch quá xa.
"Ta biết rồi, không cần một ngày, trong vòng nửa ngày ta sẽ mang theo Cẩm Y Vệ rời đi."
"Rất tốt." Lão nhân Mặc Môn rất là hài lòng đối với sự thức thời của Quỷ Ảnh, ở trong biểu lộ hoàn toàn không có bất kỳ ý tứ miễn cưỡng nào, hiển nhiên là vào sau khi Cơ Quan Thành được chữa trị hoàn toàn, tâm tư của toàn bộ Mặc Môn liền biến đổi.
"Tốt! Ta muốn đột phá!"
Ngồi ngay ngắn ở trong mật thất tại Trấn Hải Quan, Khuynh Địch ngồi xếp bằng, trạng thái toàn thân đều kéo cao đến cực hạn.
Không còn khí huyết lộ ra ngoài, cũng không có cương khí hiển hóa,

càng không có dị tượng nguyên thần, chỉ giống như là một người bình thường đang ngồi ngay ngắn, nhưng lại phảng phất như là một vầng mặt trời, không ngừng tỏa ra nhiệt độ ấm áp ra bốn phía, làm cho tâm thần người ta thư sướng, đó là sinh mệnh lực nhiều đến mức khủng bố cơ hồ muốn tràn ra.
Trần Khuynh Địch ở trong cái trạng thái này, nhất định chính là một khỏa Đan Vương hình người, nếu như bắt hắn để luyện thành nhân đan, nói không chừng thực sự có thể phát huy ra mấy phần hiệu quả kéo dài tuổi thọ của Đan Vương.
Mà ở dưới cỗ sinh mệnh lực kinh khủng này, lại phảng phất như đang dựng dục một khỏa mặt trời, lúc nào cũng có thể bộc phát.
"Không thành công thì cũng có kinh nghiệm!"
Hoàn toàn không biết gì cả đối với tin tức hạm đội Đông Hải bị hủy diệt, Trấn Hải Quan rơi vào trong nguy cơ sớm tối, bốn nữ Dương Xuân sắp đột phá, tâm trí của Trần Khuynh Địch lúc này là hoàn toàn trống rỗng.
Sau đó hắn bắt đầu dung nhập tâm thần vào trong hư không, bắt đầu dẫn dắt một tia kiếp số ở trong cõi u minh kia. Chỉ chốc lát sau, một túm lửa lặng yên không một tiếng động sáng lên ở trong đan điền của hắn.
Tam Vị Chân Hỏa xuất hiện!
Đây là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch chân chính cảm nhận được sự đáng sợ của Tam Vị Chân Hỏa.
Đương nhiên là vào trước kia cũng không phải là hắn chưa từng thấy qua, ban đầu vào thời điểm ở Ung Châu Đạo, hội chủ Minh Vô Nhai của Tam Anh Hội đã từng cho hắn nhìn thấy sự đáng sợ của Tam Vị Chân Hỏa, bất quá chung quy cũng chỉ là hiệu quả thị giác, bây giờ tự mình thể nghiệm, hắn mới hiểu được vì sao lúc đó Minh Vô Nhai lại sợ hãi Tam Vị Chân Hỏa như vậy.
Dùng một cách nói đơn giản nhất chính là: Tam Vị Chân Hỏa giống như là một loại virus, xâm nhập vào trong cơ thể, đuổi không đi, diệt không dứt, trừ phi là cơ thể có thể chịu đựng sự tra tấn của Tam Vị Chân Hỏa, diễn sinh ra kháng thể, bằng không thì coi như là Võ Đạo Tông Sư có lợi hại hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ bị Tam Vị Chân Hỏa đốt thành tro bụi.
"Thì ra nó là như thế này..."
Trần Khuynh Địch cắn răng, cảm thụ một túm Tam Vị Chân Hỏa ở trong đan điền kia đang dần dần tách ra thành các dòng lửa, lan tràn ra toàn thân từ trên xuống dưới. Kinh mạch, xương cốt, mạch máu, cơ bắp, thậm chí là lục phủ ngũ tạng, vào thời khắc này tất cả đều bị Tam Vị Chân Hỏa thiêu đốt, phảng phất như là một cái lò lửa vậy.
Tới theo đó là sự đau đớn khủng khiếp, bất quá đau đớn trái lại là còn có thể nhẫn nhịn, Trần Khuynh Địch đã tu thành Võ Đạo Tông Sư, còn không đến mức không có một chút nghị lực đó.

Nhưng điều kinh khủng thật sự là, hắn hoàn toàn không biết nên như thế nào để tiếp tục đột phá.
Tam Vị Chân Hỏa đang thiêu đốt thân thể của hắn, sinh mệnh lực khổng lồ đang không ngừng bị tiêu hao, Trần Khuynh Địch ở trong loại trạng thái này còn không bằng so với một người bình thường, chớ đừng nói chi là chiến đấu, mà quan trọng nhất là, Tam Vị Chân Hỏa chính là khảo nghiệm của bản thân, nhưng Trần Khuynh Địch lại hoàn toàn không có biện pháp chống cự.
Dựa theo lẽ thường để suy nghĩ, Hỏa Luyện Kim Đan sở dĩ là Hỏa Luyện Kim Đan, là vì có thể chịu đựng được khảo nghiệm của Tam Vị Chân Hỏa, lúc này mới có thể đột phá, trước đó Trần Khuynh Địch còn tràn đầy lòng tin, dù sao thì lượng sinh mệnh lực của hắn so với những võ giả Hỏa Luyện Kim Đan vào trước khi đột phá kia còn mạnh hơn.
Chỉ có nội tình như vậy, bọn họ cũng đều có thể đột phá thành công, hi vọng của hắn hẳn là phải không nhỏ mới đúng chứ? Nhưng sự thật đã hung hăng cho hắn một bạt tai.
Không có tác dụng gì cả! Sinh mệnh lực căn bản là vô dụng, tối đa là chỉ có thể trì hoãn thời gian Trần Khuynh Địch bị đốt chết, giống như là củi đốt, người bình thường chỉ có một bó củi để đốt, mà Trần Khuynh Địch thì có đến hai bó, thậm chí là ba bó, nhưng mặc kệ hắn có bao nhiêu bó củi, cuối cùng vẫn sẽ bị lửa thiêu đốt sạch.
Muốn không bị thiêu chết, cũng chỉ có thể biến củi trở thành thép tinh thiên chuy bách luyện! Nhưng mà…
"Phải làm như thế nào? !"
Hắn căn bản là không tìm thấy biện pháp! Ngoại trừ trơ mắt nhìn sinh mệnh lực của bản thân không ngừng bị tiêu hao, căn bản là ngay cả một chút biện pháp cũng đều không có! Vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch thậm chí còn sinh ra một tia ý nghĩ vận dụng bí pháp để áp chế Tam Vị Chân Hỏa, sau đó tranh thủ thời gian trở về Thuần Dương Cung tìm lão đại giúp một tay, bất quá rất nhanh hắn liền ném những ý niệm này ra ngoài chín tầng mây, con đường võ đạo không tiến ắt lùi, điểm đạo lý này hắn vẫn rất rõ ràng.

Chương 587: Chấp niệm

"Hư không, thiên địa, đúng rồi..." Trần Khuynh Địch cắn răng, vừa chịu đựng đau nhức kịch liệt, vừa tận lực bảo vệ tâm thần của mình, trước đó hắn vì tiếp dẫn Tam Vị Chân Hỏa đã dung nhập tâm thần vào trong hư không, cảm ngộ Thiên Đạo, vốn dĩ Võ Đạo Tông Sư căn bản sẽ không có năng lực cảm ngộ Thiên Đạo, nhưng mà ở dưới sự trợ giúp của Tam Vị Chân Hỏa lại có thể làm được. Đây là kiếp nạn, đồng thời cũng là một cây cầu kết nối với thiên địa. Chỉ dựa vào bản thân là không có cách nào đối kháng với Tam Vị Chân Hỏa, muốn đối kháng với nó, nhất định phải cầu trợ thiên địa.

"Tóm lại là phải thử một phen!" Nhắm hai mắt lại, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy linh hồn của bản thân phảng phất như xuất khiếu vậy, suy nghĩ càng bay càng cao, bay ra khỏi mật thất bế quan, thẳng vào bầu trời, phảng phất như muốn dung nhập vào bên trong thế giới. Mà gần như đồng thời...

Long Thiên Tứ ngồi ở cửa mật thất bỗng nhiên quay đầu, sau đó mỉm cười nói: "Tốt xấu gì cũng coi như là đã tìm đúng đường, rất tốt rất tốt."

Võ giả đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, luôn cảm thấy chỉ cần chịu đựng lực lượng của Tam Vị Chân Hỏa là được, nhưng bọn hắn cũng không thử nghĩ một chút, Tam Vị Chân Hỏa thế nhưng là kiếp số thiên địa, hơn nữa còn là loại vô cùng vô tận kia, nếu như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh thì cũng thôi đi, chỉ là một vị Võ Đạo Tông Sư thì lấy cái gì để tiếp nhận? Cho nên từ lúc ban đầu, võ giả muốn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, thì không thể đặt lực chú ý ở bên trên Tam Vị Chân Hỏa.

Phiến thiên địa này mới là cơ sở.

"Nếu như sớm nói cho ngươi, thì sẽ không đạt được hiệu quả thuế biến, bất quá cuối cùng ngươi vẫn không cô phụ hi vọng của tông chủ và lão phu, kể từ đó, xác xuất thành công tối thiểu có thể gia tăng thành 30%."

"Chỉ cần có thể vào trước khi nhục thân bị thiêu chết, linh hồn quay lại, lập ra đại đạo, hẳn là sẽ có thể thành công đột phá."

"Không nên để cho lão phu thất vọng!"

Long Thiên Tứ dùng hai mắt nóng bỏng nhìn vào mật thất bế quan, tự lẩm bẩm.

Vậy mà vào lúc này, trên gương mặt của Trần Khuynh Địch lại lộ ra sự chấn kinh. Hắn quả thật là đã dung nhập tâm thần vào trong hư không, xâm nhập vào bên trong Thiên Đạo, vốn cho rằng cứ như vậy, là hắn sẽ có thể cảm ngộ Thiên Đạo, hiểu rõ bản chất của Tam Vị Chân Hỏa, từ đó lý giải cách làm sao để đối kháng với nó, nhưng kết

quả là không đợi hắn lấy lại tinh thần, một cỗ cảm giác giống như rơi từ trên mây xuống trong nháy mắt liền tác dụng lên trên người của hắn.
Một giây sau...
"Hả?" Đập vào mắt của Trần Khuynh Địch, không phải là thiên địa hư vô, mà là một tòa đại sảnh có phần quen thuộc.
"Nơi này là?"
Trần Khuynh Địch ngây cả người, đột nhiên, ở phía sau của hắn truyền đến một giọng nói già nua: "Đây là ước hẹn cơ duyên trước đó, lúc trước tiên tổ Tiêu gia chúng ta chính là dựa vào môn kỳ thuật này để bước vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, ta có thể đột phá cũng là bởi vì nó, bây giờ ta sẽ đưa nó cho Trần tiểu hữu, xem như báo đáp ân tình ngươi cứu ta khỏi bí cảnh Hạo Nhiên, mời tiểu hữu tuyệt đối không nên cự tuyệt."
Trần Khuynh Địch cứng đờ xoay người, chỉ thấy một lão nhân đầu tóc bạc trắng, nhìn qua vô cùng tiều tụy, chính là đang đưa một quyển sách ố vàng cho hắn.
"Lão tiền bối..." Trần Khuynh Địch không nói nên lời, trên thực tế là hắn vẫn còn đang ở trong sự khiếp sợ, căn bản là không nói được, nhưng thân thể của hắn lại tự tác chủ trương hành động, giống như là trước kia, nói ra miệng một câu lão tiền bối, sau đó liền im bặt mà dừng, không nói thêm gì nữa, nhưng sau đó chỉ thấy đối phương lên tiếng một lần nữa: "Mặt khác, còn có một chuyện, ta hy vọng có thể nhờ tiểu hữu, ngươi có thể đáp ứng ta không?"
Trần Khuynh Địch biết cái cảnh tượng này.
Không sai, lúc trước vào thời điểm Tiêu gia trở nên hỗn loạn, Tây Vực xâm lấn với quy mô lớn, Tiêu Thành rơi vào nguy cơ sớm tối, lão nhân trước mắt, lão tổ Tiêu gia chính là đã nói như vậy, để cho hắn chiếu cố tốt Tiêu Lạc Thủy còn có một đám Tiêu gia đệ tử trẻ tuổi, cùng nhau rời khỏi Tiêu Thành chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.
Nhưng mà ta cự tuyệt! Sự tình mà Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất, chính là nói không đối với loại người tự cho là ta sẽ đi!
Huống hồ lão tử thế nhưng là Võ Đạo Tông Sư! Hơn nữa còn là loại phi thường lợi hại kia! Lần này nếu ta lưu lại mà nói, cho dù là có thiên quân vạn mã ta cũng sẽ cản lại cho ngươi xem!
Trần Khuynh Địch rất muốn nói như vậy, nhưng thân thể lại căn bản không nghe sai khiến, trọng yếu hơn chính là. Hắn phát hiện ra lực lượng đạt tới Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong trước kia, lúc này lại biến trở về Hợp Đạo Tôn Giả, lại biến thành một người vô lực như trước kia.
Đến tận đây, Trần Khuynh Địch rốt cuộc đã hiểu rõ.
Cái này chính là chấp niệm của ta sao?
Một giây sau, lực lượng trói buộc thân thể biến mất, Trần Khuynh Địch vô thức lùi lại một bước, trong hai mắt không có sợ hãi cho tới

bây giờ vậy mà nhiều hơn mấy phần sợ hãi, không dám tiếp nhận quyển sách ố vàng ở trong tay của lão tổ Tiêu gia.
Cho tới nay, Trần Khuynh Địch đều cho là mình đã buông xuống sự tình ở Tiêu Thành.
Dù sao thì lần đầu tiên hắn liều mạng cũng chính là ở Tiêu Thành, vì Tiêu Thành, bản thân hắn đã liều chết với một vị Võ Đạo Tông Sư, không biết đã hóa giải bao nhiêu áp lực cho Tiêu Thành, nhắc đến cùng Tiêu gia cũng không có ân tình gì với hắn, bản thân hắn làm đến bước này cũng coi là xứng đáng với Tiêu gia.
Cho nên Trần Khuynh Địch vẫn luôn không suy nghĩ đến sự tình Tiêu gia. Ngay cả vào thời điểm trước đó hệ thống đề cập đến chấp niệm, Trần Khuynh Địch cũng đã bỏ qua sự tình Tiêu gia. Nhưng trên thực tế, phần chấp niệm này ở trong lòng của Trần Khuynh Địch lại còn muốn sâu hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.
Chậm rãi đi ra đại sảnh Tiêu gia, Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời âm trầm, hơn phân nửa Tiêu Thành lúc này đều đang chạy nạn, có vô số người hoảng hốt chạy bừa khắp nơi.
Từng binh sĩ của quân đội triều đình trong Tiêu Thành đang duy trì trật tự, đệ tử Tiêu gia cũng tiến hành hỗ trợ, nhìn một màn này, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy có một chút đau buồn ở trong lòng.
Ngay mới vừa rồi, giống như đã từng như thế, lão tổ Tiêu gia hi vọng bản thân hắn lập tức mang theo thế hệ tuổi trẻ của Tiêu gia rời đi, giữ lại hạt giống cuối cùng cho Tiêu gia, nhưng Trần Khuynh Địch lại rất rõ ràng, lão tổ Tiêu gia đây là đang hạ bậc thang cho hắn, để cho hắn có một cái lý do hợp lý để chạy trốn, mà vào trước đó hắn chính là đã làm như thế.
Hắn đã chạy trốn.
"Đây cũng là chuyện không có cách nào khác a...Hơn nữa sau đó không phải là ta đã giết trở về hay sao, còn giết một vị Võ Đạo Tông Sư..."
"Như thế vẫn chưa đủ hay sao, đáng chết!"

Chương 588: Không thẹn với lương tâm!

Trần Khuynh Địch dùng sức giẫm chân, hận không thể khiến cho tu vi Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong lập tức trở về, sau đó giết ra Tiêu Thành, giết tới Tây Vực, giết cho máu chảy thành sông, nhưng sự thật là tu vi của hắn vẫn giống như trước kia, chỉ có Hợp Đạo Tôn Giả, đừng nói là giết tới Tây Vực. Ngay cả giết ra Tiêu Thành cũng đều không có khả năng. Sau khi lý giải tất cả những thứ này, Trần Khuynh Địch đột nhiên dùng một bàn tay tát vào mặt của mình.
"Phế vật!"
"Con m* nó thực sự là phế vật!"
Sau khi tát bản thân một cái, Trần Khuynh Địch đột nhiên giống như là thể hồ quán đỉnh vậy, hắn hiểu được, đây chính là sự tiếc nuối của hắn.
Nhắc đến cùng, lúc kia hắn mặc dù đã giết một vị Võ Đạo Tông Sư, nhưng trên bản chất vẫn không thể thay đổi thảm kịch phát sinh ở Tiêu Thành, lão tổ Tiêu gia, Trấn Cương Sứ Tiêu Thành, quân đội triều đình Tiêu Thành, còn có người Tiêu gia thế hệ trước, tất cả cũng đều chiến tử ở nơi đó.
Mà bản thân hắn thì cũng không làm được gì!
Giết một vị Võ Đạo Tông Sư? Đó tất nhiên là một sự tình đáng giá để kiêu ngạo, nhưng nếu một mực treo chuyện này ở trong đầu, cuối cùng chỉ là một loại thủ đoạn để Trần Khuynh Địch tự lừa dối chính mình mà thôi.
"Cho nên cái huyễn cảnh này rốt cuộc là muốn ta làm cái gì?"
Hít vào một hơi thật sâu, sau khi Trần Khuynh Địch rõ ràng tất cả, liền tự lẩm bẩm.
Mặc dù nói là huyễn cảnh, nhưng dường như lại có một chút không giống với huyễn cảnh, tối thiểu thì huyễn cảnh tầm thường, ở trong loại tình huống này tất nhiên sẽ che đậy thần trí của hắn, chỉ cần hắn có thể xem thấu tất cả, tự nhiên là sẽ không bị huyễn cảnh làm cho mê hoặc, nhưng lúc này thần trí của hắn căn bản cũng không bị che đậy.
Hắn biết rõ là sự tình Tiêu Thành đã trôi qua. Mặc kệ hắn có làm cái gì, chuyện đã trôi qua đều là quá khứ, không có cách nào sửa đổi. Đã như vậy, hắn rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể rời khỏi cái huyễn cảnh này? Không giống như quá khứ, lựa chọn lưu tại Tiêu Thành tử thủ đến cùng, sau đó chiến tử sa trường?
"Không, không thể làm như vậy." Trần Khuynh Địch lắc đầu, có trời mới biết bản thân nếu như chết ở bên trong cái huyễn cảnh này, có phải hay không là sẽ thật sự chết, hắn không thể đánh cược.
"Cho nên rốt cuộc là muốn ta làm thế nào?"

Làm giống như trước kia, rời khỏi Tiêu Thành, sau đó lại đi liều mạng cùng với tên gia hỏa Bái Hỏa Ma Giáo kia? Trần Khuynh Địch không cảm thấy làm như vậy thì có thể thoát ly khỏi huyễn cảnh.
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch suy nghĩ, hoàn cảnh chung quanh vào thời khắc này lại không ngừng biến hóa, rõ ràng là Trần Khuynh Địch ngay cả một bước cũng không bước ra, thời gian lại phảng phất như là đang gia tốc vậy, từng đạo từng đạo bóng người hiện lên ở xung quanh hắn, chỉ trong chốc lát, Tiêu Thành nguyên bản phồn hoa chỉ còn lại một đống đổ nát.
"Ách?"
Biến hóa đột nhiên xuất hiện khiến cho Trần Khuynh Địch ngây ngẩn lần thứ hai.
"Ha ha ha! Tiêu Phái, chỉ bằng vào một tên phế vật như ngươi lại còn dám ngăn trở ta? ! Người đâu, phóng ngựa đồ thành, tìm ra tất cả cá lọt lưới ở Tiêu Thành cho ta! Bản tướng quân muốn treo đầu của toàn bộ bọn hắn lên trên đầu thành Tiêu Thành! Còn những người khác, đi theo bản tướng quân tiến quân về phía Trung Nguyên!"
Thiết kỵ màu đen giống như một cơn lũ, tàn phá bừa bãi trong khắp Tiêu Thành, đầu của hết người này đến người khác bị treo ở trên đầu thành.
Sau đó thời gian gia tốc lần thứ hai, một giây sau, Trần Khuynh Địch liền đi tới thời gian điểm sau khi Tiêu Thành bị phá, lúc này, Đại Đô Hộ Tây Vực Trương Tử Văn suất lĩnh đại quân chém giết với Tây Vực, Trần Khuynh Địch đứng trên chiến trường giữa song phương, máu và lửa hỗn hợp, mùi vị làm cho người nôn mửa tràn ngập ở trong miệng mũi.
Vào giờ khắc này, một cái ý niệm như ma xui quỷ khiến vậy xuất hiện ở trong lòng của Trần Khuynh Địch.
Đều là do ngươi sai.
Ngươi không thể cứu vớt Tiêu Thành, nhưng ngươi rõ ràng là có thể làm ra càng nhiều chuyện hơn, nhưng ngươi lại không làm một cái gì cả, cuối cùng Tiêu Thành đã mất vào tay giặc, Tiêu gia chiến tử, sinh linh đồ thán, đây đều là tội lỗi của ngươi!
Cái ý nghĩ này giống như là đĩa bám vậy vung đi không được, nhưng Trần Khuynh Địch chỉ sững sờ trong chốc lát, liền lộ ra thần sắc kiên định.
"Nếu như là ta vào lúc đó, có lẽ sẽ nghĩ như vậy, nhưng mà bây giờ ta đã không giống như lúc đó!"
Hít vào một hơi thật sâu, quyền ý quán thông toàn thân, một cỗ đại ý chí tự nhiên sinh ra, Trần Khuynh Địch giống như là tự hỏi tự trả lời vậy, gằn từng chữ nói ra: "Ta vào lúc đó, bất quá chỉ có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, đại quân Tây Vực xâm lấn, thái sơn áp đỉnh, căn bản là không thể chống cự, ta đã làm rất tốt rồi!"
"Liều mạng giết Võ Đạo Tông Sư, mặc dù không thể vãn hồi được đại

cục, nhưng chung quy cũng là do ta không có đủ thực lực, nếu như vào lúc đó ta có tu vi Võ Đạo Tông Sư, tất nhiên là sẽ không để cho thảm kịch phát sinh, người có thực lực như thế nào, sẽ gánh chịu dạng trách nhiệm như vậy, cho nên sự tình Tiêu Thành..."
"Ta không thẹn với lương tâm!"
Thanh âm của Trần Khuynh Địch quanh quẩn ở hơn phân nửa Tiêu Thành, phảng phất như là đang trả lời một người vô hình nào đó vậy.
"Ngươi thực sự không thẹn với lương tâm hay sao?"
Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch nổi lên thanh âm như vậy lần thứ hai, nhưng vào lần trở lại này hắn đã hiểu được, đây không phải là ý nghĩ của hắn, mà là một ý chí nào đó mượn nhờ thân thể của hắn để nói chuyện.
Sau khi trầm tư chỉ trong chốc lát, Trần Khuynh Địch gật đầu một cái lần thứ hai.
"Không sai!"
"Ta không thẹn với lương tâm!"
Sau khi khẳng định lần thứ hai, toàn bộ không gian lập tức xuất hiện biến hóa, bất quá cũng không phải là sụp đổ, mà là xuất hiện biến hóa, thời gian dần trôi qua, đất đai dưới chân dần dần chuyển biến thành một mảnh biển cả vô biên vô tận, bốn phía tràn ngập sương trắng, ở trong sương mù trắng thì là từng chiếc từng chiếc chiến hạm.
"Nơi này là nơi nào?"
Nhìn một màn trước mắt này, Trần Khuynh Địch có một chút ngoài ý muốn, trong trí nhớ của bản thân hắn là chưa từng đi tới biển cả a, vì sao lại hiện ra dạng cảnh tượng này?
Sau đó, một đoạn ký ức giống như là một đoạn phim vậy, xẹt qua ở trong đầu óc của Trần Khuynh Địch, có quan hệ đến sự tình Đô Hộ Phủ Đông Hải, tin tức Cẩm Y Vệ, Lưu Tân phản bội...
"Cái này..." Trần Khuynh Địch vốn cho rằng đây cũng là huyễn cảnh. Nhưng hắn lại có cảm ứng từ nơi sâu xa, đây không phải là giả. Đây chính xác là những chuyện đã xảy ra.
Hơn nữa Cẩm Y Vệ...
"Ngươi là Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, nhưng cơ hồ là hoàn toàn không làm gì, tin tức mà Cẩm Y Vệ lấy được ngươi cũng hoàn toàn không biết gì cả, mà bởi vì sự chủ quan của ngươi, hạm đội mà Đại Càn bố trí ở Đông Hải, đã bị hạm đội của Ngạo Lai Quốc bao vây, bây giờ đang rơi vào trong nguy cơ sớm tối, mà ngươi lại còn tiến hành bế quan tu luyện.
"Cái gì..."
Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch chỉ dùng mấy giây liền phản ứng lại với kết quả hạm đội Đông Hải bị tiêu diệt.

Chương 589: Địch tấn công

"Bọn họ đang ở nơi đó!"
"Gặp quỷ, nơi đó là ở nơi nào!"
"Ta phải đi cứu viện! Bằng không thảm kịch ở Tiêu Thành tất nhiên sẽ phát sinh một lần nữa, Đông Hải sẽ biến thành Tây Vực thứ hai!"
Thanh âm ở trong cõi u minh đáp lại Trần Khuynh Địch: "Không có ích lợi gì, đây là chuyện đã phát sinh qua, ngươi đã không thể ngăn cản được chuyện này, bây giờ hạm đội Ngạo Lai Quốc đang xuất phát đến các khu vực ven biển Đông Hải không có một chút phòng bị nào, ở trong tương lai không xa, toàn bộ phía đông Đại Càn cũng sẽ rơi vào chiến hỏa giống như Tây vực."
"Bốn đại Biên Hoang sẽ triệt để liên thủ với nhau, buông xuống sự kiêng kị đối với Đại Càn, biến Trung Nguyên thành một nơi sinh linh đồ thán, thi cốt khắp nơi."
"Mà hết thảy những chuyện này.."
"Ngươi dám nói không phải là do lỗi của ngươi sao?"
"Ngươi."
"Thực sự không thẹn với lương tâm hay sao?"
Lần này, đối mặt với thanh âm chất vấn từ trong cõi u minh, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng nói không ra lời.
Ta không biết a! Ta căn bản là không biết những chuyện này, những chuyện này không có quan hệ gì với ta a!
Trần Khuynh Địch muốn nói như vậy, nhưng vào trước khi nói ra lại ngậm miệng lại.
Lần này ta thực sự không thẹn với lương tâm hay sao?

Vào đêm, gió biển thổi tới từ phương hướng Đông Hải.
Có một tòa tháp cao đứng ở trên bờ biển, tản ra ánh đèn sáng ngời chiếu sáng bầu trời mờ tối, giống như đôi mắt của thần linh nhìn xuống vùng biển mà nó quản lý, tháp quan sát giống như vậy ở Đại Càn có khoảng chừng mấy trăm tòa, sứ mạng của bọn nó chính là dò xét các vùng ven biển Đông Hải, ngăn chặn mọi nguy cơ có thể xảy ra.
Ở bên trên mỗi một tòa tháp quan sát, đều có một vị binh sĩ có sức quan sát bén nhọn đang dùng trận pháp quan sát các chuyển động của vùng ven biển, nhưng mà đúng vào lúc này, cơ hồ tất cả các binh sĩ đều phát hiện một hàng chấm đen ở phía bên kia đường chân trời, kết bè kết lũ, giống như là sóng thần ập tới.
"Có biến!"
"Là hạm đội Đông Hải đi ra ngoài diễn luyện hay sao?"
"Không phải! Đối phương căn bản là không trả lời lại tín hiệu của

chúng ta, là hạm đội không biết!"
Chỉ chốc lát sau.
Một hạm có đội kích thước khổng lồ liền triệt để bại lộ ở trong tầm mắt của tháp quan sát, trong hạm đội có các chiến hạm bị thương, phảng phất như vừa mới trải qua một trận chiến đấu quy mô lớn vậy, mà ở trung ương hạm đội, Thiên Công Hào mà tất cả các binh sĩ quen thuộc đến cực điểm chính là đang đứng sừng sững ở trên mặt biển.
"Thiên Công Hào? Là Đại Đô Hộ sao?"
"Không đúng, những chiến hạm kia đều không phải là thuyền của Đại Càn chúng ta..."
"Nói như vậy..."
"Không có khả năng!"
Dù thực tế có khó tin đến đâu, chờ tới gần, tất cả mọi người đều thấy được tình huống ở bên trong hạm đội.
Quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn hăm hở đứng ở trên đầu tàu Thiên Công Hào, mà ở phía sau hắn, thì là vô số binh sĩ Ngạo Lai Quốc mặc áo giáp sắc nhọn, ở bên trên các chiến hạm chung quanh cũng chở một lượng lớn binh sĩ, đây là tất cả vốn liếng mà Ngạo Lai Quốc tích lũy trong nhiều năm, trọn vẹn 50 vạn quân!
Đại quân 50 vạn người nối thành một mảnh, chỉ là tiếng hít thở đã phảng phất như là sấm sét, dây xích sắt nối các chiến hạm, hạm đội kinh khủng chồng lên nhau, tạo thành một tòa đại lục mênh mông, ở dưới sự dẫn đường của Thiên Công Hào đánh thẳng về phía đường bờ biển Đông Hải, hoàn toàn không có ý tứ dừng lại.
Chuyện cho tới bây giờ tất cả mọi người đều đã nhìn ra.
"Địch tấn công!"
"Lập tức thông báo cho cấp trên! Đông Hải xâm lấn! M* nó, cầm đầu lại là Thiên Công Hào, tình huống xấu nhất là hạm đội Đông Hải có khả năng cao là đã bị phá hủy! Lập tức nói cho các thành chủ thành trì ven bờ, hướng về phía triều đình thỉnh cầu trợ giúp!"
Lão binh phụ trách tọa trấn tháp quan sát vừa rống giận, vừa thúc giục tân binh nhanh chóng gửi tin tức ra bên ngoài, chờ sau khi làm xong tất cả, hắn mới giơ cánh tay run rẩy lên, cầm vũ khí ở bên cạnh lên, mặc vào áo giáp đã lâu không sử dụng, sải bước đi ra ngoài tháp quan sát.
"Lão tử còn tưởng rằng sau khi về hưu có thể ở bên trên tháp quan sát hưởng phúc đây."
"Thực sự là quá xúi quẩy."
Sau khi mắng xong, vị lão binh này cứ như thế đứng ở phía trước tháp quan sát, yên lặng nhìn hạm đội Ngạo Lai Quốc càng ngày càng tiến đến gần, thần sắc lạnh lùng như băng, không có một chút biến hóa nào.
Chuyện giống như vậy cũng phát sinh ở bên trên mỗi một tòa tháp

quan sát trên đường bờ biển.
May mắn mà có những lão binh xuất ngũ quyết đoán này, sáu tòa đại thành có khoảng cách gần đường bờ biển nhất rất nhanh liền nhận được tin tức.
Thanh Hải Thành, Định Hải Thành, Châu Hải Thành, Quang Hải Thành, Lạc Hải Thành, còn có Trấn Hải Quan.
Thành chủ của sáu tòa đại thành ven biển, cơ hồ là đều bị đám thuộc hạ lo lắng lôi xuống từ trên giường, sau đó mới biết được tin tức có quan hệ đến việc Đông Hải xâm lấn với quy mô lớn.
"Cái gì? !"
"Đông Hải xâm lấn với quy mô lớn, hạm đội Đông Hải vô cùng có khả năng đã bị hủy diệt, ngay cả Đại Đô Hộ cũng đều dữ nhiều lành ít, ngươi đang nói đùa với ta hay sao? Điều này làm sao có thể!"
"Thiên Công Hào vô cùng có khả năng đã rơi vào tay địch...?!"
"Nói năng bậy bạ!"
Bốn Đại Đô Hộ Đại Càn, đặt ở bên trong mắt của cao tầng Đại Càn có lẽ là không có gì khác với người bình thường, nhưng đặt ở trong mắt của từng quan viên địa phương, từng Đại Đô Hộ đều là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, là niềm tự hào trấn áp bốn đại Biên Hoang của Đại Càn, Đại Đô Hộ Đông Hải cho dù có như thế nào, hắn cũng là trụ cột của Đông Hải! Chớ đừng nhắc tới vũ khí trấn quốc như Thiên Công Hào.
Mà bây giờ, Đại Đô Hộ Đông Hải có khả năng lớn đã chết trận, Thiên Công Hào rơi vào tay địch?
Các thành chủ đều vô thức không tin tưởng loại chuyện này. Nhưng cũng may bọn họ đều xem như là thành chủ thành trì ven biển, đều không thiếu khuyết năng lực cùng với kinh nghiệm, cho dù không tin như thế nào, bọn họ vẫn nhanh chóng làm ra ứng đối. Tiếng chuông to rõ vang lên, sáu đại thành gần như đồng thời tiến hành tổng động viên.
Dân binh bình thường làm ruộng ở nông thôn bắt đầu lo lắng, lão binh đã về hưu cũng sắp xếp đội ngũ một lần nữa, còn có vô số người triều đình mang tin tức tiến về từng cái gia tộc và tông phái lớn nhỏ trong Đông Hải, lấy danh nghĩa triều đình hi vọng bọn họ có thể đứng ra vào cái thời điểm này, thủ vệ Đông Hải.
Đồng thời tin tức có quan hệ đến cầu viện cũng được mang đến Thành Thượng Kinh với tốc độ nhanh nhất.
Cùng lúc đó...
Long Thiên Tứ thân làm võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, tự nhiên cũng đã nhận được thỉnh cầu của thành chủ Trấn Hải Quan.
"Đại nhân!"
"Hạm đội Đông Hải đã bị hủy diệt, bờ biển Đông Hải đang gặp nguy hiểm, nhất là Trấn Hải Quan chúng ta, nếu như Trấn Hải Quan bị phá, chỉ sợ mấy ngàn vạn dân chúng Đông Lai Đạo sẽ bại lộ ở dưới

móng vuốt của ác tặc Đông Hải, đến lúc đó sinh linh đồ thán, thi cốt khắp nơi...mời đại nhân hãy xuất thủ."

Chương 590: Không biết sống chết

"Ta từ Mặc Môn bên kia cũng đã biết qua, đại nhân là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, có thực lực và tu vi rất mạnh mẽ, xin hãy cứu chúng ta!"
Thành chủ Trấn Hải Quan, đặt ở Đại Càn cũng được coi là quan viên một phương, nhưng bây giờ thì gần như muốn quỳ gối ở trước mặt của Long Thiên Tứ, khẩn cầu Long Thiên Tứ xuất thủ, không yêu cầu đánh lui quân địch Đông Hải, chỉ cầu Long Thiên Tứ làm chiến lực cao cấp, khiến cho Trấn Hải Quan không đến mức bị đối phương đánh tan một cách dễ dàng.
Bộ dáng hèn mọn như thế, khiến cho người ta nhìn cũng đều có một chút đau buồn trong lòng.
Đối mặt với sự khẩn cầu của thành chủ Trấn Hải Quan, Long Thiên Tứ mặt không đổi sắc, nói: "Mặc Môn bên kia nói thế nào?"
"Ách." Sắc mặt của thành chủ Trấn Hải Quan trở nên trì trệ, bên trên khuôn mặt chữ quốc nhất thời lộ ra mấy phần lửa giận cơ hồ khó có thể đè nén, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại sự tỉnh táo, nói: "Mặc Môn dự định không nhúng tay."
"Vậy sao?" Long Thiên Tứ sờ lên chòm râu của mình, trong ánh mắt nhìn thành chủ Trấn Hải Quan lộ ra vẻ rất vô tình, phảng phất như hoàn toàn không đặt mấy ngàn vạn dân chúng Đông Lai Đạo để vào mắt: "Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng lão phu sẽ xuất thủ tương trợ? Nói thật, coi như Đông Lai Đạo rơi vào tay giặc, những kẻ man di kia cũng sẽ không dám làm gì người của Thuần Dương Cung chúng ta."
"Cái này..."
Sắc mặt của thành chủ Trấn Hải Quan trở nên cứng ngắc, đây không phải là lần đầu tiên hắn nghe được loại lời này, trên thực tế trước đó Mặc Môn chính là trả lời hắn như vậy, mà những tông phái cùng với thế gia khác, những thế lực nhỏ yếu thì coi như là phối hợp, thế nhưng mấy thế lực lớn có Võ Đạo Tông Sư trấn giữ, thì lại lộ ra thái độ chuyện này không có liên quan đến mình, hoàn toàn không có ý tứ giúp một tay. Mà lý do bọn họ nói là giống như đúc với Long Thiên Tứ.
Dù sao thì Đông Hải xâm lấn, cũng sẽ không có khả năng giết từ đầu đến đuôi, mục đích căn bản của bọn hắn vẫn là cướp đoạt tài nguyên cùng với chiếm cứ thổ địa, mà đối với những thế lực lớn kia mà nói, đơn giản chính là chủ nhân đất đai từ Đại Càn đổi thành Đông Hải mà thôi, không có gì lớn, chỉ cần Đông Hải không gây ra bạo loạn quy mô lớn, thì sẽ không có khả năng gây rắc rối cho các thế lực có Võ Đạo Tông Sư trấn giữ, đây cũng là một loại ăn ý ngầm.

Trước kia vào thời điểm bốn đại Biên Hoang xâm lấn, cũng không phải là không có thời điểm thành công ngắn ngủi, nhưng ở trong lúc đó, bốn đại Biên Hoang cũng rất lịch sự đối với những tông phái cùng với thế gia tự do ở bên ngoài Đại Càn này, dù sao thì một cái Đại Càn cũng đã đủ cho bọn hắn rồi, không thể tạo ra những kẻ thù khác.
Cũng chính vì như thế...những tông phái cùng với thế gia này căn bản chính là được một tấc lại muốn tiến một thước!
Ý niệm tới đây, thành chủ Trấn Hải Quan cắn răng, đành phải ngẩng đầu nói: "Nếu đại nhân không nguyện ý trợ giúp, vậy thì tại hạ đã quấy rầy rồi..."
"Chậm đã."
"Hả?"
Long Thiên Tứ chậm rãi đứng dậy, sắc mặt vẫn lạnh lẽo cứng rắn như cũ, hoàn toàn không đặt thành chủ Trấn Hải Quan vào mắt.
"Chưởng giáo tương lai của Thuần Dương Cung chúng ta đang bế quan ở nơi này, chuyện này quan hệ đến sự phát triển trong tương lai của Thuần Dương Cung chúng ta, có quan hệ trọng đại, chỉ là mấy tên thổ dân Đông Hải, cũng dám đến quấy rầy..."
"Quả thực là không biết sống chết!"
"Bản tọa không có hứng thú đối với cái gọi là sinh tử tồn vong của dân chúng Đông Lai Đạo, nhưng vì để tránh để cho Khuynh Địch bị người khác quấy rầy, liền bất đắc dĩ giúp ngươi ngăn cản một lần."
Thành chủ Trấn Hải Quan sau khi kinh ngạc một hồi, cuối cùng mới kịp phản ứng, trở nên rất vui mừng!
"Đa tạ đại nhân!"
Ở trên bờ biển Đông Hải, dây xích sắt nối liền các chiến hạm với nhau, hạm đội Ngạo Lai Quốc trực tiếp va chạm vào đường bờ biển, đụng vỡ nát quân cảng Đông Hải trước kia, Thiên Công Hào to lớn càng là dừng sát ở bên bờ.
Quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn cầm Bàn Long Côn trong tay, không bay lên, mà là cứ như vậy đi từng bước một lên trên đại địa Trung Nguyên, hít thở giống như say mê, hai tay càng là giơ về phía trước nắm lại, phảng phất như muốn giữ hết mọi thứ ở phía trước trong lòng bàn tay, ở trong hai mắt càng là tràn ngập dã tâm.
"Rốt cục, rốt cục cũng đi đến được một bước này! Từ hôm nay trở đi, Đông Hải sẽ chính thức xâm lấn Trung Nguyên! Kế hoạch của ta, mưu lược bá nghiệp vĩ đại rốt cuộc cũng đã đi vào quỹ đạo chính thức!"
Thân làm chủ nhân một nước, cái Tề Khôn tu luyện tự nhiên là hoàng đạo, chỉ cần có thể khiến cho Ngạo Lai Quốc khai cương khoách thổ, lấy được thắng lợi ở bên trên đối ngoại và chiến tranh, khiến cho dân tâm hội tụ, ngưng tụ khí vận, tu vi của hắn cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, tâm cảnh của hắn cũng sẽ không ngừng tăng lên theo đó,

bản thân quốc chủ chính là một con đường luyện tâm.
"Chúc mừng bệ hạ."
"Ừm?"
Thanh âm truyền tới từ bên cạnh khiến cho Tề Khôn nhướng mày, bất quá rất nhanh hắn liền lộ ra một nụ cười xán lạn: "Lưu ái khanh a, không biết tiếp theo ngươi có tính toán gì hay không? Dứt khoát gia nhập vào Ngạo Lai Quốc của ta thì như thế nào?"
"Xin bệ hạ nâng đỡ." Lưu Tân cúi đầu thật sâu, cung kính giống như là đối mặt với Đại Đô Hộ Đông Hải Kim Tam Nguyên ngày xưa vậy.
"Dựa theo kế hoạch lúc trước, chuyện tiếp theo xin mời quốc chủ cứ tự tiện, vô luận là cướp bóc hay đốt giết đều không có bất cứ vấn đề gì, bất quá kỳ hạn chỉ có ba tháng, sau ba tháng, còn mời quốc chủ hãy lui binh, đương nhiên là về sau, nếu như ta làm tới Đại Đô Hộ Đông Hải, tự nhiên mỗi năm sẽ vận chuyển tài nguyên cho quốc chủ."
Tề Khôn nhắm hai mắt lại, nói thật hắn cũng không ưa thích tên gia hỏa hai mặt này lắm.
Nhưng thân làm quốc chủ, không thể chỉ ở gần hiền thần được, có lúc tiểu nhân cũng sẽ có chỗ hữu dụng, mà đối với dã tâm của đối phương, Tề Khôn cũng biết một chút, đối với chuyện này hắn cũng chẳng thèm ngó tới.
Một võ giả Hợp Đạo Tôn Giả thế mà lại có dã tâm lớn như vậy, thật sự không biết là đầu óc có bệnh, hay là đi ra ngoài bị đá rơi trúng đầu. Đương nhiên, có một kẻ ngớ ngẩn phục cho mình, cũng là chuyện tốt. Lúc này thì đối phương vẫn còn chỗ hữu dụng, dù sao thì Thiên Công Hào nhất định cũng phải là quan viên Đại Càn mới có thể tiến hành thao túng.
Bất quá sau này thì sẽ khác.
Lưu Tân sở dĩ dám to gan bán nước như vậy, âm thầm ám hại Kim Tam Nguyên, nguyên nhân xâu xa là do hắn có lòng tin với Đại Càn, hắn tin rằng Đại Càn coi như có tổn thất một lượng lớn tài nguyên, coi như có tổn thất một lượng lớn con dân, đối với triều đình lớn như vậy mà nói là cũng không có gì lớn.
Trung Nguyên lớn như vậy, chỉ là một cái Ngạo Lai Quốc thì có thể làm được gì?
Xuất phát từ nội tâm, Lưu Tân cảm thấy Ngạo Lai Quốc cuối cùng vẫn sẽ thối lui, lúc này hắn mới dám bàn điều kiện với Ngạo Lai Quốc, trên thực tế nếu như đổi thành trước kia mà nói, Tề Khôn thật đúng là sẽ dựa theo điều kiện của hắn mà làm.

Chương 591: Lính tôm tướng cua

Nhưng giờ thì khác.
Đại Càn hiện tại, cũng không chỉ có một mình ta có ý tưởng...Bắc Nhung, Tây Vực, Nam Cương, còn có Đông Hải của ta, bốn đại Biên Hoang cùng tiến lên, đến lúc đó Ngạo Lai Quốc của ta nói không chừng sẽ thật sự có thể đứng vững gót chân ở phía đông Trung Nguyên, đến lúc đó...
Làm gì còn cần Đại Đô Hộ Đông Hải.
Ý niệm tới đây, nụ cười xán lạn ở trên mặt của Tề Khôn càng trở nên chân thành: "Lưu ái khanh a, trẫm rất xem trọng ngươi."
"Liền làm theo những gì mà ngươi nói a."
"Cám ơn bệ hạ." Lưu Tân hài lòng gật gật đầu, tự cho là đắc kế, sau đó liền biết điều nói: "Vậy tại hạ sẽ trở về Thiên Công Hào, chúc bệ hạ mã đáo thành công."
Sau khi thấy Lưu Tân rời đi, Tề Khôn mới chậm rãi thu nụ cười lại.
Một lát sau, hắn đột nhiên nhìn về phía một khối địa bàn không có một bóng người ở bên phải, ngưng thần nói: "Nếu đã tới, còn trốn tránh làm gì?"
"Ha ha ha."
Trong hư không lộ ra từng tầng gợn sóng, thân ảnh chủ nhân của Thang Cốc chậm rãi hiện lên, nhiệt khí nóng rực cuồn cuộn mà đến.
"Chủ nhân một nước chính là có chỗ tốt như vậy, khí vận liên thông một thể cùng với quốc gia, một khi khí vận của quốc gia không ngừng phát triển, tu vi của quốc chủ cũng sẽ tăng lên theo đó, bản tọa hiện tại chỉ sợ cũng đều không phải là đối thủ của Tề Khôn ngươi."
"Ừm?" Nhìn chủ nhân của Thang Cốc nở nụ cười, Tề Khôn chau mày.
Thân làm người cầm quyền của một trong ba đại thế lực Chí Tôn tại Đông Hải, Tề Khôn tự nhiên là không xa lạ gì đối với chủ nhân của Thang Cốc, trên thực tế ở dưới tình huống đảo chủ Đào Hoa Đảo không quản lý sự tình, người hắn liên hệ nhiều nhất chính là vị chủ nhân của Thang Cốc này, nhưng vấn đề là, khác biệt cùng với chủ nhân của Thang Cốc trước kia, đối phương lúc này...so sánh cùng với chủ nhân của Thang Cốc ở trong trí nhớ của hắn càng có thêm mấy phần tà tính, rất là quái dị.
Lắc đầu, Tề Khôn ném cỗ nghi hoặc này ra khỏi đầu óc, đối với hắn mà nói chủ nhân của Thang Cốc như thế nào cũng đều được, không có quan hệ với bản thân.
"So với những chuyện này, Xích Ô, ngươi đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta, lần này Ngạo Lai Quốc chúng ta sẽ là bên tấn công chính, thành lập căn cứ để đổ bộ, bây giờ chính là thời điểm mà Thang Cốc

xuất lực, các thế lực lớn nhỏ trên các hòn đảo Đông Hải ngươi hẳn là đều đã liên hệ hết rồi chứ? Bọn họ có đi theo hay không?"
"Yên tâm đi." Chủ nhân của Thang Cốc gật đầu một cái, nói: "Kế hoạch trước đó vẫn chưa hề bị tiết lộ."
"Những bố trí của Đại Càn ở chung quanh đường bờ biển, chỉ còn lại có sáu tòa đại thành, chỉ cần xông phá phong tỏa của bọn hắm, liền có thể chân chính tiến vào Trung Nguyên, vào trước đó, chúng ta sẽ phân chia một chút, ở trong sáu tòa đại thành này, Tề Khôn ngươi dự định tiến đánh mấy tòa? Hay là ngươi muốn nuốt hết?"
Tề Khôn cười lạnh một tiếng, nuốt hết? Nuốt hết cái đầu của ngươi! Quân đội mà Ngạo Lai Quốc xuất động lần này tổng cộng chỉ có 50 vạn người, trong đó hậu cần cùng với đội dự bị liền chiếm cứ 20 vạn, chân chính có thể ra trận chỉ sợ chỉ có khoảng chừng 30 vạn, nếu như chia ra đồng thời tiến đánh sáu tòa đại thành, mỗi một tòa đại thành cũng chỉ có thể phân phối chừng năm vạn người...đó chẳng phải sẽ biến thành đưa đồ ăn hay sao?
Dừng lại một chút, Tề Khôn nói thẳng: "Trấn Hải Quan là trọng yếu nhất, bản tọa sẽ tự mình suất lĩnh 10 vạn quân tiến đánh."
"Tề Vân, Thương Lạc."
Vừa dứt lời, trong đại quân Ngạo Lai Quốc, có hai vị võ tướng đi ra, khí huyết quanh người cường thịnh, giống như ánh sáng mặt trời ở trên trời, rõ ràng là hai vị Võ Đạo Tông Sư.
Ngạo Lai Quốc thân làm một trong ba đại thế lực Chí Tôn ở Đông Hải, tự nhiên là không có khả năng không có Võ Đạo Tông Sư, đương nhiên là số lượng cũng không có nhiều, còn có một bộ phận trấn giữ ở trong nước, hơn nữa lần này Tề Khôn tự mình xuất thủ, cho nên Võ Đạo Tông Sư đi theo, cũng chỉ có một vị Thân Vương hoàng thất Ngạo Lai Quốc cùng với đại tướng quân quân đội.
"Mỗi người các ngươi hãy lĩnh 10 vạn quân, tiến công Định Hải Thành cùng với Thanh Hải Thành."
"Về phần còn dư lại, liền giao cho Xích Ô ngươi."
"Được." Thấy Tề Khôn chọn ba tòa đại thành, chủ nhân của Thang Cốc hài lòng gật gật đầu, chợt nói ra: "Yên tâm đi, ở bên ta cũng có mang đến hai vị tộc nhân Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa ta cũng tự mình dẫn đội, Châu Hải Thành, Quang Hải Thành, Lạc Hải Thành còn dư lại cứ giao cho ta."
"Rất tốt."
"À đúng rồi, lần này còn có một sự bất ngờ lớn."
"Có ý tứ gì?"
Trong mắt của chủ nhân của Thang Cốc nhấp nháy quang mang, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài thông tin giao cho Tề Khôn, mở miệng nói: "Lần này vào thời điểm ta liên hệ với các đại thế lực Đông Hải, ở chỗ sâu nhất trong Đông Hải phát hiện ra một vị đồng đạo, sau khi đưa ra chỗ lợi lớn hắn cũng đã hứa hẹn, có thể xuất thủ vào thời

khắc mấu chốt."
"Đừng quên, Mặc Môn - một trong mười đại thánh địa võ đạo Trung Nguyên đang ở Đông Lai Đạo, nếu như gặp phải Mặc Môn, liền vận dụng lệnh bài đưa tin, hắn sẽ đến trợ trận."
Vào giờ khắc này, Tề Khôn rốt cục cũng dùng một loại biểu lộ chia tay ba ngày phải lau mắt mà nhìn nhìn về phía chủ nhân của Thang Cốc.
Tên gia hỏa này không phải đã gặp vận cứt chó gì đó chứ? Sao lại có một chút cao thâm mạt trắc như vậy?
"Được!" Dừng lại một chút, Tề Khôn cũng lười so đo những thứ này, trực tiếp gật đầu đồng ý.
"Đến!"
Mặt đất chấn động, ở cuối đường chân trời, một làn sóng đen trùng trùng điệp điệp, mang theo tiếng hoan hô rung trời cuồn cuộn mà đến, rõ ràng là đại quân Ngạo Lai Quốc, quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn càng là cưỡi một thớt Long Mã, giống như hạc giữa bầy gà đứng ở phía trước nhất đại quân, khí thế Hỏa Luyện Kim Đan xông thẳng vào mây xanh.
Không nói đến lực áp bách không thể ngăn trở của cường giả đỉnh cao kia, chỉ là uy thế của đại quân mười vạn người, cũng đủ khiến cho tóc của thành chủ Trấn Hải Quan biến thành màu trắng, bình thường Đông Hải xâm lấn hầu hết đều là quy mô nhỏ, tối đa cũng không hơn vạn người, hơn nữa tất cả đều bị hạm đội Đông Hải của Kim Tam Nguyên giải quyết hết, nhưng lúc này lại có đại quân mười vạn người tiến công, làm sao có thể không khiến cho người ta cảm thấy tâm hoảng ý loạn.
Cơ hồ là theo bản năng, thành chủ Trấn Hải Quan liền nhìn về phía Long Thiên Tứ ở bên cạnh, đối phương thế nhưng là cọng cỏ cứu mạng duy nhất hiện tại của hắn, nếu như đối phương cũng không quản Trấn Hải Quan, vậy thì hắn cũng chỉ có thể chiến tử ở nơi đây.
Gặp quỷ! Hôm qua lão tử mới vừa mới nạp 12 tiểu thiếp, còn chưa muốn chết a!
"Đại nhân, ngài hãy nhìn..."
"Hửm? Nhìn cái gì?"
Bị thành chủ Trấn Hải Quan nhắc nhở một câu như vậy, Long Thiên Tứ mới phảng phất như là lấy lại tinh thần, dùng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía đối phương, sau đó mới nhìn về phía đại quân mười vạn người ở bên ngoài Trấn Hải Quan.
"À, ngươi đang muốn ta nhìn những đám lính tôm tướng cua này sao?"
Thành chủ Trấn Hải Quan: "..."
Ai da, vị đại lão này cường hãn như vậy sao, là thật hay giả a.

Chương 592: Xéo đi

Mặc dù ở trong lòng có một chút hoài nghi, nhưng thành chủ Trấn Hải Quan vẫn cung cung kính kính gật đầu nói: "Vâng đại nhân, mời đại nhân hãy ngăn cản cường giả đỉnh cao của đối phương, về phần đại quân ở dưới quyền của hắn."
Thành chủ Trấn Hải Quan cắn răng một cái, mặc dù có một chút chột dạ, nhưng vẫn kiên định nói: "Về phần đại quân kia, liền do tại hạ và quân đội Trấn Hải Quan đối kháng là được rồi!"
"Do ngươi?" Long Thiên Tứ liếc nhìn thành chủ Trấn Hải Quan một cái, khinh thường nói: "Bằng vào một tên phế vật như ngươi?"
"Hãy đợi ở phía sau cho bản toạ."
"Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung chúng ta đang tu luyện ở ngay trong thành, nếu để cho đám lính tôm tướng cua này đánh tới, tạo ra âm thanh quá to làm ảnh hưởng đến Khuynh Địch thì làm sao bây giờ? Nếu như Khuynh Địch đột phá thất bại, cho dù có giết ngươi một vạn lần cũng đều không đủ để giải mối hận trong lòng của bản tọa."
"Nhìn cho thật kỹ."
Vừa dứt lời, Long Thiên Tứ liền trực tiếp bước ra một bước đến đầu tường Trấn Hải Quan, bộc phát khí tức ở trên người!
Ầm ầm!
Đất rung núi chuyển, một tiếng rồng ngâm to rõ vang lên ở trong thiên địa, chỉ thấy trên mi tâm của Long Thiên Tứ tản mát ra một vòng quang mang hình rồng, sau đó tản ra ở sau lưng của hắn, hóa thành một chùm ánh sáng huyền bí xông thẳng tới chân trời, cao khoảng chừng mấy vạn trượng, chùm ánh sáng xuyên qua bầu trời, ở xung quanh có Thương Long vờn quanh.
"Một đám hề, cút cho ta!"
Ngay cả hứng thú nói chuyện cũng đều không có, Long Thiên Tứ trực tiếp đưa tay đấm ra một quyền.
Ánh sáng huyền bí ở sau lưng chấn động, Thương Long thét dài, một cái trảo rồng che trời chậm rãi nhô ra, to lớn như một ngọn núi, nặng nề mà đập về phía đại quân Ngạo Lai Quốc đang đi đến, trảo rồng còn chưa rơi xuống, cơ hồ đã vồ nát không khí trong phương viên gần ngàn trượng dưới trảo.
Âm thanh trong không khí bùng nổ như sấm sét, mắt thấy gần vạn binh sĩ của đại quân Ngạo Lai Quốc đều rơi vào phạm vi của một trảo này, sắp bị một trảo này đánh thành thịt nát, Tề Khôn rốt cục cũng phản ứng lại, gầm lên một tiếng, Bàn Long Côn trong tay vung lên trên trời, thiên địa nhất thời tràn ngập một cơn sóng xanh biếc.
Cơn sóng xanh biếc trực tiếp va chạm vào phía trên trảo rồng, song

phương đồng thời run lên, sau đó trảo rồng hóa thành hư ảnh một lần nữa, cơn sóng xanh biếc thì nổ tung tại chỗ, hóa thành thiên địa nguyên khí trở về thiên địa.
Tuy nhiên, ngay cả khi Tề Khôn đã xuất thủ để tránh gây ra thiệt hại lớn cho quân đội, dư chấn va chạm giữa hai người vẫn làm vỡ mặt đất, ngay tiếp đó có không ít binh sĩ ở chung quanh đều bị dư chấn đánh bay, áo giáp trên người vỡ vụn, chiến mã ngã xuống chết thảm, có một chút binh sĩ có thực lực yếu thậm chí là trực tiếp bị thiên địa nguyên khí vặn thành thịt vụn.
"Chết tiệt!" Tề Khôn trợn mắt, trực tiếp mắng to.
Mới vừa rồi hắn còn rất hăng hái, muốn dùng tu vi Hỏa Luyện Kim Đan thi triển một chiêu đánh vỡ cửa thành Trấn Hải Quan, sau đó tiến quân một cách thần tốc, chiếm lấy phía đông Trung Nguyên... Kết quả là còn chưa kịp đến gần Trấn Hải Quan, đã ăn phải một đòn phủ đầu! Ngay cả đại quân mười vạn người cũng đều xém chút nữa tổn thất trực tiếp gần một phần mười!
"Là ai? !"
Không để ý đến lửa giận của Tề Khôn, Long Thiên Tứ cứ như vậy đứng ở giữa Trấn Hải Quan cùng với đại quân Ngạo Lai Quốc, chắp tay ở sau lưng, mái tóc trắng bay bồng bềnh, lộ ra phong phạm cao nhân một phái.
Trên thực tế thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, ý nghĩ của Long Thiên Tứ là rất đơn giản.
Ngạo Lai Quốc Đông Hải? Đây là cọng rễ hành đến từ nơi nào? Thế mà cũng dám sờ râu hùm của Thuần Dương Cung chúng ta?
Ta thế nhưng cũng không có loại tâm lý sợ phiền phức như Mặc Môn kia, nói đùa, chưởng giáo nhà ta thế nhưng chính là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh!
Sợ phiền phức? Không tồn tại, hắn là phiền phức phải sợ ta mới đúng!
Mà đối với lần Đông Hải xâm lấn này, sự lý giải của Long Thiên Tứ cũng rất đơn giản.
Thuần Dương Cung có chưởng giáo nhà mình - Thái Hoa Tiên Nhân, là tồn tại đỉnh phong trong thế gian, có võ giả Kích Toái Mệnh Tinh như Ninh Thiên Cơ toạ trấn, cho nên thế lực mà Thuần Dương Cung cần để ý cũng chỉ có thế lực đồng dạng có cường giả Kích Toái Mệnh Tinh trấn giữ, ví dụ như ba mạch Đạo, Phật, Ma, còn có triều đình Đại Càn, lại ví dụ như Vương Đình Bắc Nhung - một trong bốn đại Biên Hoang.
Như vậy vấn đề đã đến.
Ở Đông Hải có cường giả như vậy hay sao? Không có!
Vậy thì sợ cái gì?
Đừng nói là chỉ là một cái Ngạo Lai Quốc, coi như là toàn bộ Đông Hải đều tới đây, Long Thiên Tứ hắn cũng đều là ngông ngênh kiên

cường, nói xem thường chính là xem thường, ngay cả con mắt cũng sẽ không nháy một cái.
Đương nhiên, Long Thiên Tứ chung quy vẫn là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, lại là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, lúc này tông chủ không có ở đây, Trần Khuynh Địch đang bế quan, vậy thì hắn chính là mặt mũi của Thuần Dương Cung ở bên ngoài, cho nên nhất định phải biểu hiện ra sự hàm dưỡng phù hợp với địa vị thánh địa võ đạo, báo ra tên tuổi vẫn là một chuyện cần thiết.
Thế là Long Thiên Tứ liền mở miệng nói: "Bản tọa là Long Thiên Tứ, các ngươi đã có thể xéo đi."
Tề Khôn: "? ??"
Nhìn thấy biểu lộ như gặp quỷ của Tề Khôn, hoàn toàn không có ý tứ cút đi, Long Thiên Tứ không khỏi nhíu mày.
Tên thổ dân Đông Hải này sẽ không phải là nghe không hiểu tiếng Trung Nguyên đó chứ?
Điều này thật rắc rối.
"Ngươi nói là ta hãy xéo đi?"
"Ồ!" Long Thiên Tứ ngẩn ngơ, đối phương hiểu được sao?
Không để ý đến Long Thiên Tứ đang ngạc nhiên, Tề Khôn chỉ cảm thấy một cơn giận dâng lên ở trong lòng, có một loại cảm giác bị người xem thường, nhưng hắn vẫn đè nén lửa giận, gằn từng chữ nói ra: "Vừa nãy ngươi vừa mới nói, bảo ta, quốc chủ Ngạo Lai Quốc, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, xéo đi?"
"Đúng thế."
Bởi vì đối phương trả lời quá mức sảng khoái, Tề Khôn mất nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần, cuối cùng sau khi làm rõ tất cả, hắn trực tiếp cười nói: "Tốt tốt tốt, xem ra ngươi.."
"Bất quá."
Tề Khôn còn chưa nói xong, Long Thiên Tứ liền vượt lên trước một bước cắt đứt lời nói của Tề Khôn, trái lại còn bộc lộ ra biểu cảm tức giận: "Vừa rồi ngươi hiểu được lời nói của bản toạ?"
"Hả? Đương nhiên, ta từ thuở nhỏ đã đọc thuộc lòng cổ tịch Trung Nguyên và tất cả ngôn ngữ."
Long Thiên Tứ nghe vậy liền giận tím mặt!
"Ngươi nghe hiểu được vậy mà còn không cút ngay lập tức, còn làm bộ nghe không hiểu làm lãng phí thời gian của bản tọa? !"
"Thật là đáng chết!"
Vừa dứt lời, Long Thiên Tứ chính là lộ ra bộ dáng bất bình, trực tiếp lao về phía Tề Khôn tiến hành xuất thủ!
Tề Khôn: "? ??"
Vào giờ khắc này Tề Khôn chỉ cảm thấy tôn nghiêm chủ nhân một nước của bản thân bị vũ nhục.
Đây quả thực là khinh người quá đáng!

Chương 593: Quân Thần Đạo

Một tiếng rồng ngâm như sét đánh trong trời trong, như sấm sét nổ ở trong núi, nổ vang ở phía trên bầu trời Trấn Hải Quan, ở trong đó ẩn chứa chân lý võ đạo của bản thân Long Thiên Tứ, nếu như võ giả tầm thường nghe phải, cho dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng sẽ miệng phun máu tươi tại chỗ, thậm chí là Võ Đạo Tông Sư cũng sẽ cảm thấy khí huyết bất ổn, hoa mắt chóng mặt.
Nếu không phải quốc chủ Ngạo Lai Quốc - Tề Khôn vào lúc đầu đã kịp phản ứng, lấy Bàn Long Côn làm chùy, lấy cương khí của bản thân làm trống, đánh ra một tiếng trống, lấy tiếng trống hùng hậu ngăn cản tiếng rồng ngâm, bằng không thì cỗ sóng âm vô hình này sẽ lập tức phế bỏ hơn vạn tinh binh của Ngạo Lai Quốc.
"Chết tiệt!" Tề Khôn cắn chặt hàm răng, cơn tức giận tăng vọt.
Tầm quan trọng của một vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan chính là được thể hiện ở chỗ này, phải biết rằng trong khi hai đội quân giao chiến, khí huyết và tinh thần của đại quân mấy chục vạn người tụ lại cùng một chỗ, vọt thẳng lên tận trời cao, võ giả tầm thường ở trên dạng chiến trường này căn bản chính là giọt nước trong biển cả, không có cách nào đưa đến tác dụng quyết định chiến cuộc.
Cho dù là Võ Đạo Tông Sư, ảnh hưởng đến cục diện chiến đấu cũng là có hạn. Chiến trường từ vạn người trở lên, một vị Võ Đạo Tông Sư là đủ để quyết định thắng bại, nhưng nếu như mở rộng từ 10 vạn người trở lên, một vị Võ Đạo Tông Sư mặc dù vẫn có tác dụng to lớn như cũ, nhưng mà không phải là mang tính quyết định, thậm chí sẽ còn xảy ra chuyện loạn quyền đánh chết tông sư, đây cũng không phải là thổi phồng, mà là đã từng xảy ra.
Không nói đến cường giả ở bên trong Võ Đạo Tông Sư, nhưng ở trong lịch sử không thiếu kẻ yếu ở bên trong Võ Đạo Tông Sư, bởi vì quá mức khinh thường, cuối cùng đã bị khí huyết và tinh thần của đại quân hơn mười vạn người xông lên, đánh cho não chấn động, từ một vị Võ Đạo Tông Sư biến thành một kẻ bệnh tâm thần.
Vị Võ Đạo Tông Sư kia cũng đã trở thành trò cười trong nhiều thế kỷ.
Nhưng lực lượng của quân đội đến cái cảnh giới Võ Đạo Tông Sư này đã chính là cực hạn.
Một khi đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, liền chân chính trở thành tồn tại siêu phàm thoát tục, đừng nói là đại quân mười vạn người, coi như là đại quân trăm vạn người cũng không có khả năng chôn vùi võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, chỉ là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan phải mất hơi nhiều thời gian để giết hết đại quân, tất nhiên, quân đội được đề cập đến ở đây chỉ là quân đội theo nghĩa thông thường.
Ở thời đại Thượng Cổ, đã từng có đại năng Binh Gia sáng lập ra

Quân Thần Đạo, dùng võ công đặc thù để huấn luyện cho võ giả, biên chế bọn hắn thành quân đội, sau khi đạt tới tu vi nhất định, lại dùng trận pháp đồng bộ tiến hành cường hóa, có thể hội tụ lực lượng của mỗi một binh sĩ đến cực hạn, thậm chí là dẫn phát thuế biến.
Thời đại mà Binh Gia huy hoàng nhất kia, chính là Thượng Cổ Tiên Tần, khi đó Đại Tần có trăm vạn Huyền Giáp, sau khi lập ra trận pháp thậm chí có thể lấy lực lượng quân đội chống lại võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, đương nhiên là Quân Thần Đạo vào sau khi Đại Tần vong quốc, vũ khí tịch diệt, liền thất truyền từ đó, cho đến nay cũng chưa từng xuất hiện.
Bất quá cho dù vậy, truyền thừa Binh Gia vẫn nằm rải rác ở khắp nơi, hậu nhân vẫn có thể bắt chước một chút, ví dụ như ba đại quân đoàn cấm vệ Đại Càn, còn có cấm vệ Kiêu Quả bảo vệ hoàng cung, đều là quân đội thuộc về binh chủng đặc thù, cũng là trấn quốc chi binh chân chính của Đại Càn, sẽ không được vận dụng một cách tuỳ tiện.
Như vậy vấn đề đã đến, Đông Hải có dạng quân đội như vậy hay sao?
Đương nhiên là sẽ không có a!
Từ bên trên một điểm này, Long Thiên Tứ khinh bỉ đám thổ dân Đông Hải này cũng không phải là không có lý do, cho dù là Ngạo Lai Quốc - một trong những thế lực Chí Tôn Đông Hải, cũng chỉ mới kiến quốc được mấy trăm năm, làm sao có được nội tình gì, Tề Khôn có thể đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan cũng đã là đại thành tựu của Ngạo Lai Quốc trong mấy trăm năm này.
Cho nên đối với một chút vốn liếng như thế, Tề Khôn có thể nói là không cảm thấy đủ.
Bằng không hắn đường đường là chủ nhân một nước, há có thể không biết đạo lý Thiên Kim Chi Tử Tọa Bất Thùy Đường (tấm thân nghìn vàng không ngồi trong căn nhà sắp đổ), bản thân đợi ở trong nhà uống rượu ăn thịt, để cho tướng quân binh sĩ ra tiền tuyến chém giết, đây mới là sự tình mà chủ nhân một nước nên làm a...
Tề Khôn càng ngày càng tức giận, càng nghĩ càng cảm thấy lão đầu Long Thiên Tứ này không vừa mắt, cuối cùng cắn răng một cái.
"Tốt!"
Vốn dĩ hắn còn còn hoài nghi Trấn Hải Quan tại sao sẽ đột nhiên xuất hiện một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, dự định thăm dò lai lịch của đối phương, nhưng chuyện cho tới bây giờ đối phương rõ ràng là muốn gây khó dễ cho hắn, vậy thì đối phương có lai lịch như thế nào cũng không trọng yếu! Cứ đánh chết liền xong việc!
Ta hôm nay sẽ chẳng cần biết ngươi là ai, không có ai có thể ngăn cản đại nghiệp của Ngạo Lai Quốc ta!
Ý niệm tới đây, Tề Khôn liền quả quyết làm ra quyết định.

Bàn Long Côn trực tiếp bị Tề Khôn ném ra, đón gió căng phồng lên, hóa thành một cây cột chống trời đập vào đỉnh đầu của Long Thiên Tứ.
Càn Khôn Nhất Trịch!
Trong chớp mắt Long Thiên Tứ chỉ cảm thấy bầu trời xung quanh bị treo ngược, thiên địa xoay chuyển, Bàn Long Côn trên đỉnh đầu càng là tản ra khí tức hủy diệt, phảng phất như là thiên địa kiếp số vậy, mặc kệ bản thân có làm cái gì cũng đều không thể thoát khỏi.
"Điêu trùng tiểu kỹ!" Long Thiên Tứ mặt không đổi sắc, trái lại còn cảm thấy tức giận hơn: "Ngươi thế mà lại không biết bản tọa là ai? !"
Thuần Dương Cung chúng ta đại danh đỉnh đỉnh, đặt ở giang hồ cũng là mọi người đều biết, bản thân ta thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, nắm giữ tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, nếu là người bình thường không biết thì còn chưa tính, nhưng đồng dạng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, người nào sẽ không biết ta?
Đây rõ ràng chính là không đặt ta vào trong mắt, không đặt ta vào trong mắt, chính là không đặt Thuần Dương Cung vào mắt, không đặt Thuần Dương Cung vào mắt, chính là không đặt chưởng giáo Ninh Thiên Cơ nhà ta vào mắt, không đặt Ninh Thiên Cơ vào mắt...ngươi con m* nó chính là chán sống a! Chính là muốn chết!
Long Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng, cũng không né tránh, trực tiếp oanh ra một quyền cứng đối cứng về phía Bàn Long Côn trên đỉnh đầu.
Quyền ra như thương! Một quyền đấm ra, thiên địa lực lượng bốn phía đều hô ứng theo, hóa thành một đầu Thương Long uốn lượn dọc theo quyền ảnh, vảy rồng dựng thẳng, đầu rồng hướng về phía trước, đúng là hóa thành một cán thương phá trận vô song, lấp lóe một chút hàn mang, trực tiếp điểm lên phía trên Bàn Long Côn.
Ầm ầm! Thanh thế thiên địa treo ngược phá toái, Bàn Long Côn lật lại, kém chút nữa là bay trở về nện vào đầu của Tề Khôn, bất quá vào thời khắc sống còn Tề Khôn đã đưa tay bắt được Bàn Long Côn, tiến hành ổn định nó, nhưng dù vậy, lực phản chấn kinh khủng vẫn khiến cho lòng bàn tay của hắn nứt ra, cánh tay run rẩy, khó có thể giữ vững.

Chương 594: Bắc Hải

Mà Long Thiên Tứ thì bị đánh từ giữa không trung bay về trên đầu thành Trấn Hải Quan, hai chân trực tiếp giẫm sâu vào trong tường thành, mắt cá chân chui vào gạch đá chung quanh.
Chỉ chốc lát sau Long Thiên Tứ liền thở dài một tiếng.
Haizzz, quá mất thể diện a, chỉ là một tên thổ dân thế mà không thể dùng một quyền đánh chết đối phương, thật sự là mất thể diện a...
Mà ở phía đối diện.
Tề Khôn thì kém chút trừng rớt mắt ra ngoài.
Làm ơn! Đây là Bàn Long Côn của lão tử a! Là một kiện Đạo Binh hàng thật giá thật! Mặc dù không phải loại Đạo Binh chân chính kia, nhưng cũng xem như là bước vào ngưỡng cửa Đạo Binh, kết quả thế mà bị đối phương dùng tay không tấc sắt mạnh mẽ đánh bật trở về? !
Nhất là sau khi nhìn thấy vết lõm nhỏ ở trên Bàn Long Côn, Tề Khôn càng là đau lòng đến mức muốn thổ huyết.
Lão gia hỏa này thật là mạnh a!
Ở dưới một chiêu này Tề Khôn liền nắm được tình huống của đối phương, bản thân hắn rất có thể sẽ không phải là đối thủ của lão gia hỏa này!
Sau khi nhận định rõ điểm này, Tề Khôn lập tức buông bỏ sự kiêu ngạo thân làm võ giả Hỏa Luyện Kim Đan còn có chủ nhân một nước, đây cũng là một trong những ưu điểm của hắn.
"Hi vọng là tên Xích Ô kia không gạt ta."
Dừng lại một chút, Tề Khôn lấy ra lệnh bài truyền tin mà chủ nhân của Thang Cốc giao cho hắn trước đó, trực tiếp khởi động nó.
Chỉ chốc lát sau…
"Bản tọa chỉ có thể xuất thủ một lần."
Sóng xanh biếc lật trời, quét sạch trời cao, tạo ra cầu vồng bảy màu, từ chỗ sâu trong Đông Hải trực tiếp rơi vào trên chiến trường Trấn Hải Quan, mà ở phía bên kia cầu vồng, một đạo thân ảnh cơ hồ muốn bao dung chân trời chậm rãi hiện lên, Tề Khôn thấy vậy liền trợn mắt hốc mồm, cho dù là Long Thiên Tứ cũng đều hơi sững sờ.
Đây là...
"Côn? !"
Bắc Minh có cá, kỳ danh là Côn.
Đây là một câu mà ở Trung Nguyên ai cũng thích, nghe nói chính là một vị võ giả đã từng vân du đến Đông Hải năm đó, lập chí muốn tìm kiếm biên giới thế giới để lại, câu nói này cũng có một thời được các nhà khảo cổ học Trung Nguyên coi là chứng minh Yêu tộc vẫn tồn tại ở thế gian, cũng khiến cho không ít người đi tìm.
Ý tứ cũng rất đơn giản, ở cực bắc Đông Hải, có một con yêu ngư tên

là Côn, bất quá rất đáng tiếc.
Trong trăm năm thời gian ròng rã, ngoại trừ vị võ giả kia, liền không còn ai ở Đông Hải phát hiện ra cái gọi là Côn, đừng nói là Yêu tộc, ngay cả một sợi lông yêu cũng đều chưa từng nhìn thấy, loại kết quả này đã làm cho người ta tiếc nuối, tự nhiên cũng khiến cho lời đồn Yêu tộc phục hưng ở Đông Hải tự sụp đổ.
Nhưng mà bây giờ.
Một đầu Côn chân chính thế mà thực sự xuất hiện ở nơi cực sâu trong Đông Hải, hơn nữa thân ảnh so với cái gọi là cá voi còn muốn khổng lồ hơn không biết bao nhiêu lần, cái thân ảnh kia cơ hồ là che phủ hơn phân nửa chân trời, chỉ là nhìn thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy áp bách vô tận, có thể thấy được chỗ kinh khủng của đầu Côn này.
Nhất là Long Thiên Tứ.
"Đậu xanh rau má, loại hình thể này cũng quá kinh khủng đi!"
Ở bên trong võ giả đồng cảnh giới, Yêu tộc thật ra là mạnh hơn so với Nhân tộc. Dù sao thì tư chất bẩm sinh của song phương cũng bất đồng, Nhân tộc dù nói như thế nào, nếu như không tu luyện thì chỉ là sinh mệnh phổ thông, nhưng Yêu tộc cho dù không tu luyện, như vậy thì thể phách cường kiện vẫn tồn tại như cũ, mà sau khi tu luyện, loại chênh lệch bẩm sinh này cũng ảnh hưởng đến thực lực của cường giả song phương.
Ở bên trong Nhân tộc, muốn trở thành người mạnh nhất trong đồng cảnh giới, không thể nghi ngờ là cần phải có công pháp, võ kỹ, ý cảnh, còn có đủ loại thủ đoạn đặc thù, nhưng mà ở bên trong Yêu tộc, đầu thai mới là chỉ tiêu trọng yếu nhất, cái ngươi cần làm chính là đầu thai vào trong bụng của Thần Thú, như vậy thì vừa xuất thế ngươi chính là người mạnh nhất trong cùng cảnh giới.
Ở bên trên cái cơ sở này, liền có thể tưởng tượng được sự đáng sợ của Côn.
Yên lặng tại cực bắc Đông Hải, Côn ở bên trong tràng tìm kiếm lớn kia chỉ bị một người phát hiện ra, tuyệt đối không phải là bởi vì nó rất giỏi về tránh né, mà là bởi vì thân thể của nó quá lớn.
Bởi vì thân hình quá to lớn, trong một năm 365 ngày đã có đến 360 ngày đi ngủ, mà trong lúc nó ngủ, thân thể to lớn căn bản liền không giống như là sinh mệnh, mà hoàn toàn chính là một khối đại lục, dần dà, trên lưng của nó thậm chí còn diễn sinh ra sinh mệnh, bắt đầu có người định cư ở bên trên.
Mà chủ nhân của Thang Cốc, cũng là ở dưới cơ duyên xảo hợp mới thấy được Côn, hơn nữa còn hứa hẹn chỗ tốt lớn, lúc này mới chiếm được sự trợ giúp của nó. Mà hình thể to lớn chính là ưu thế của Côn.
Không nói đến những cái khác, ở bên trong thân thể bao dung hơn phân nửa chân trời có thể ẩn chứa một lượng khí huyết nhiều đến mức nào? Lại có thể có được cương khí khổng lồ cỡ nào? Mà muốn

điều khiển dạng thân thể này, lại cần nguyên thần cường đại dường nào? Ba yếu tố này đã tạo thành một tồn tại mạnh mẽ và khủng khiếp.
Ít nhất là Long Thiên Tứ đã có một chút bị giật mình.
"Loại lực áp bách này."
Lấy thực lực của Long Thiên Tứ tự nhiên là có thể phát giác ra rõ ràng lực lượng, cũng may đây cũng không phải là chân thân của Côn giáng lâm, mà là mở ra thông đạo không gian truyền sức mạnh của bản thân tới, nhưng cho dù là ở trong hoàn cảnh lực lượng bị suy yếu, khí tức của Côn vẫn áp đảo ở phía trên quốc chủ Ngạo Lai Quốc - Tề Khôn.
Nói một cách khác, đây chính là cường giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan mạnh nhất mà Long Thiên Tứ từng thấy! Chỉ sợ coi như là Ninh Thiên Cơ cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan năm đó, nếu như giao chiến cùng với chân thân của Côn mà nói, chỉ sợ cũng chỉ là cục diện 5 - 5, liếc nhìn Trấn Hải Quan ở sau lưng, Long Thiên Tứ cắn răng một cái, ngẩng đầu lên lần thứ hai.
"Côn, ngươi cũng muốn đối đầu cùng với Thuần Dương Cung chúng ta hay sao?"
"Thuần Dương Cung?" Côn dừng lại một chút, dường như không phản ứng kịp, bất quá vẫn nói ra: "Bản tọa tên là Bắc Hải, Xích Ô đã đáp ứng dùng tính mệnh của 13 đầu Túc Hỏa Nha ở Thang Cốc, tinh luyện thành Kim Ô Chi Huyết đưa đến cho bản tọa thôn phệ, xem như là trao đổi, bản tọa sẽ thay hắn xuất thủ, trợ giúp người cầm lệnh bài trong tay tiến công Trung Nguyên..."
"Chính là ta!" Tề Khôn trực tiếp giơ lệnh bài lên lớn tiếng nói.
"Tốt." Không để ý đến sự uy hiếp của Long Thiên Tứ, Bắc Hải trực tiếp gật đầu, cương khí và khí huyết kinh khủng liền bay lượn mà ra từ bên trong thông đạo không gian, diễn hóa ra biển xanh vô tận, nhấc lên biển động lật trời, bao phủ mà tới về phía Long Thiên Tứ, muốn trực tiếp chôn vùi đối phương ở trong biển xanh.
Đối với sự coi thường của Bắc Hải, Long Thiên Tứ đỏ ngầu cả mắt.

Chương 595: Thiên địa tự vấn

Đương nhiên là hắn có thể lý giải, dù sao thì loại sinh vật không biết đã sống bao nhiêu năm này, không biết Ninh Thiên Cơ mới quật khởi trong mấy thập niên gần đây cũng là chuyện bình thường.
Nhưng mà, lý giải thì lý giải, có thông cảm hay không chính là một chuyện khác! Dùng ý nghĩ của Long Thiên Tứ mà nói, thì chính là: "Thuần Dương Cung chúng ta cường đại như vậy! Ngươi thế mà không biết? !"
"Vậy lão phu liền đánh để cho ngươi biết rõ!"
Hét dài một tiếng, khí thế của Long Thiên Tứ vào thời khắc này cũng là nước lên thì thuyền lên, hoàn toàn không có ý tứ yếu thế, mặc dù thực lực của Côn áp đảo ở phía trên Long Thiên Tứ, nhưng dù sao cũng là xuyên thấu không gian đưa lực lượng đến, ở dưới sự tiêu hao to lớn kết quả là còn hơi yếu hơn Long Thiên Tứ một chút.
Nhưng lúc này còn phải tính thêm một vị Tề Khôn.
"Ha ha ha!"
"Lão thất phu ngươi cứ khoác lác nữa đi? Để mạng lại cho ta!"
Long Thiên Tứ trừng mắt nói: "Ngươi có bản lãnh thì đứng ra, chúng ta một chọi một!"
"Hừ!" Tề Khôn ngay cả lông mày cũng đều không động một cái.
Một chọi một? Lão tử nhìn qua giống như là loại đồ đần thiếu dây thần kinh kia hay sao, lúc này chính là phải đánh hội đồng mới đúng chứ!
Trong lúc nhất thời, ở trên không Trấn Hải Quan, Long Thiên Tứ cùng với Tề Khôn còn có Bắc Hải đánh nhau thành một đoàn.
Mà cùng lúc đó...
Trần Khuynh Địch lại rơi vào sự khổ não thật sâu.
"Tất cả những chuyện này đều là sai lầm của ta sao?"
"Không có ở đó hay là không biết chuyện, trái lại cũng giống như nhau, bất luận ngươi có nguyện ý hay không, ngươi cũng đều là Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, có lẽ ngươi bởi vì chuyện này không đúng với ý muốn của ngươi nên ngươi mới không chú ý Cẩm Y Vệ, nhưng cũng là bởi vì sự tùy hứng đó của ngươi, đã khiến cho mấy chục vạn người hạm đội Đông Hải bị tiêu diệt toàn quân."
"Hãy nghe tiếng gầm thét của bọn họ một chút đi."
Cảnh tượng ở trước mắt biến hóa, cảnh tượng hạm đội Đông Hải tử chiến ngày xưa rốt cuộc cũng từ từ hiện lên, Đại Đô Hộ Đông Hải - Kim Tam Nguyên giết ra bên ngoài Thiên Công Hào, bộ dáng ngửa mặt lên trời gầm thét càng là khiến cho trong lòng của Trần Khuynh Địch phát run.
"Quốc gia không còn!"

"Chính đạo ở đâu? !"
Từng tiếng gào thét không cam lòng kia, phảng phất như là trực tiếp vang lên ở trong lòng của Trần Khuynh Địch vậy, khiến cho tâm thần của hắn kém chút nữa là thất thủ, mà giọng nói ở trong cõi u minh kia thì lại càng thêm rõ ràng.
"Thấy một màn như vậy, ngươi còn có thể nói là bản thân không thẹn với lương tâm hay sao?"
"Ngươi có năng lực đủ để cứu vớt bọn họ, cũng có cơ hội cứu vớt bọn họ, nhưng ngươi lại từ bỏ, cuối cùng chỉ có thể ở nơi này nhìn hạm đội Đông Hải rơi vào tay giặc."
"Có lẽ là ngươi còn không biết, hiện tại đại quân Đông Hải đã chính thức đổ bộ vào Trung Nguyên, chuyện diễn ra ở Tiêu thành ngày xưa đã tái diễn, mà ngươi thì ngay cả cái gì cũng không làm."
"Ngươi nói một chút xem, ngươi tu luyện nhiều năm như vậy, rốt cuộc là có tác dụng gì?"
"Không...có tác dụng?" Trần Khuynh Địch quỳ một chân trên đất, thấp giọng lẩm bẩm nói, trực giác nói cho hắn biết là có chỗ nào đó không đúng, nhưng giọng nói ở trong cõi u minh lại khiến cho hắn càng ngày càng trở nên trầm luân, không thể thoát khỏi.
"Khụ khụ." Đúng lúc này, đột nhiên, một đạo thanh âm hơi có vẻ kiêu ngạo vang lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch.
"Quả nhiên."
"Kí chủ không có ta liền không xong."
"Hệ thống..." Xuất phát từ một loại chấp niệm sâu đậm nào đó, dù là ở dưới tình cảnh sắp trầm luân vĩnh viễn như bây giờ, Trần Khuynh Địch vẫn phản ứng lại như cũ, thấp giọng lẩm bẩm nói, ý thức nguyên bản dần dần rơi vào hỗn độn mông lung càng là bởi vậy mà bừng tỉnh, thế mà mạnh mẽ bị thanh âm của hệ thống gọi trở về.
Bởi vì duyên cớ đột phá, Trần Khuynh Địch ít nhiều cũng có mấy phần lý giải đối với tình cảnh bây giờ của bản thân, nhất là sau khi bị thanh âm của hệ thống gọi trở về hiện thực, hắn càng là đã hiểu rõ ra, vị trí huyễn cảnh của bản thân bây giờ, hắn là thiên địa tự vấn trong quá trình đột phá Hỏa Luyện Kim Đan.
"Chúc kí chủ một buổi sáng tốt lành."
Không giống với quá trình đột phá Hỏa Luyện Kim Đan khẩn trương, không biết vì sao ở trong thanh âm hệ thống lại có một chút vui sướng.
"Căn cứ theo sự tính toán chuẩn xác của bổn hệ thống, nhục thân của ngài không qua nửa giờ nữa sẽ hoàn toàn bị đốt thành tro bụi, mà ý thức của ngài sau năm phút nữa sẽ trầm luân một lần nữa, tiếp đó thân thể sẽ hôi phi yên diệt mà triệt để tịch diệt, chết không có chỗ chôn."
"Không cần ngươi phải nhắc nhở!" Trần Khuynh Địch cắn răng nói ra, không cần hệ thống nói, hắn cũng có thể minh bạch tình cảnh của

mình rốt cuộc là hỏng bét cỡ nào, trên thực tế cho dù là hiện tại hắn đang nói chuyện với hệ thống, giọng nói trước đó khiến cho hắn không ngừng trầm luân cũng vẫn giống như ma âm rót vào trong đầu của hắn.
Ngăn cũng ngăn không nổi. Hơn nữa quan trọng nhất là...
"Tất cả những chuyện này đều là lỗi của ngươi! Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy áy náy hay sao?"
"Ta không biết!"
"Tất cả những chuyện này đều là lỗi của ngươi! Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy áy náy hay sao?"
"Nhưng mà trước đó ta không biết chuyện này a! Mặc dù đúng là cũng có áy náy, nhưng lỗi của ta cũng không lớn như vậy a!"
"Tất cả những chuyện này đều là lỗi của ngươi..."
"Đủ rồi!"
Không sai, cái bẫy thiên địa tự vấn này kỳ thật trên bản chất là rất đơn giản, chính là truyền thâu tin tức rác rưởi. Thiên địa rất là bá đạo, cái ảo cảnh chân tướng này khác biệt cùng với huyễn cảnh tầm thường, dạng huyễn cảnh bình thường giống như là vấn tâm này, chỉ cần người trúng thuật có thể kiên định với niềm tin của bản thân, thì sẽ có xác suất cực lớn có thể thoát khốn mà ra, cho dù là lúc trước ngươi bởi vậy mà trầm luân, vào lúc cuối cùng tỉnh ngộ lại thì cũng không muộn.
Nhưng mà thiên địa tự vấn thì lại không giống, cái đồ chơi này giống như là thi đại học vậy, chỉ có một lần cơ hội! Nói một cách khác, ở bên trong cái huyễn cảnh này chỉ cần là ở trong nháy mắt, người trúng thuật ở dưới câu hỏi bắt đầu hoài nghi bản thân, cho dù là sau đó ngươi minh ngộ bản tính như thế nào, cũng sẽ không có tác dụng, chỉ có thể cứng chọi cứng với lực lượng thiên địa tự vấn, hoàn toàn không có cách nào nhờ vào đó mà thoát ly khỏi huyễn cảnh.
Bẫy rập a! Đây là một cái bẫy trần trụi!
Trần Khuynh Địch cắn răng, hắn thừa nhận mình thân làm Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ xác thực là không có trách nhiệm tương ứng, nhưng mà trước đó hắn xác thực là không biết a, huống hồ Cẩm Y Vệ cũng không phải là không có người quản lý, theo lý thuyết coi như là không có hắn, chức năng nên có vẫn sẽ tiến hành vận chuyển a, hạm đội Đông Hải bị hủy diệt tuyệt đối là không thể chỉ trích hắn! Hơn nữa trọng yếu hơn chính là...
"Ta vẫn còn có thời gian!"

Chương 596: Kết nối trong định mệnh

Vào trước khi hắn bế quan, căn bản là cũng không nhận được tin tức hạm đội Đông Hải bị tiêu diệt, cho nên sự tình hạm đội Đông Hải bị hủy diệt hẳn là diễn ra sau khi hắn bế quan, mà thời gian hắn bế quan tuyệt đối là không dài, trong khoảng thời gian này, bất kể nghĩ như thế nào, Đông Hải cũng sẽ không có khả năng trực tiếp xông phá từng tòa đại thành ven biển, giết vào Trung Nguyên.
"Cho nên chuyện này là còn có thể cứu vãn được!"
"So với cái thiên địa tự vấn lừa đảo này, ta hẳn là nên lập tức trở về mới đúng!"
"Kí chủ nói rất đúng." Hệ thống đáp lại vô cùng đúng lúc.
Như vậy vấn đề đã đến.
"Làm sao để trở về? Hệ thống ngươi có biện pháp gì hay không?"
"Không có." Hệ thống trả lời tương đối dứt khoát, ngay cả một chút do dự cũng không có.
"Kí chủ coi bổn hệ thống là toàn năng hay sao, mặc dù bổn hệ thống xác thực rất tài giỏi, nhưng mà cũng không phải là không gì không làm được, không bằng nói là ở trong không gian đột phá còn có thể nói chuyện cùng với kí chủ, đã có thể chứng minh là bổn hệ thống rất lợi hại, nhưng muốn trực tiếp giúp kí chủ thông qua cái cửa ải này là không thể nào."
"Huống chi..."
"Kí chủ sẽ không thực sự hi vọng ta giúp kí chủ vượt qua, đúng không?"
Trần Khuynh Địch khoanh tay lại, cười lạnh một tiếng: "Đương nhiên là không cần! Ngươi cho rằng ta là ai, chỉ là một cái kiếp nạn Hỏa Luyện Kim Đan, ta có thể tùy tiện đột phá!"
"Ha ha."
"Này! Ngươi không tin đúng không? Có phải là không tin hay không?"
Đối mặt với Trần Khuynh Địch cậy mạnh, hệ thống chỉ là cười mà không nói gì, mà từ bên trong tiếng cười của nàng, Trần Khuynh Địch chỉ có thể nghe được sự khinh bỉ, phảng phất như đang nói "điều này thật là dễ thương" vậy.
"Mặc dù không có khả năng trực tiếp trợ giúp kí chủ, nhưng bổn hệ thống còn có thể cung cấp một chút tin tức cơ bản."
"Bản thân của thiên địa tự vấn kỳ thật chính là một loại gây khó dễ đối với võ giả của Thiên Đạo, dù sao thì võ giả Hỏa Luyện Kim Đan trên cơ bản cũng đã thoát ly khỏi sự khống chế của thiên địa, thậm chí là có thể phi hành cách mặt đất, loại hành vi này ở dưới cái nhìn của Thiên Đạo, giống như đứa con ở trong thời kỳ nổi loạn bỏ nhà ra đi vậy."

"Ách." Trần Khuynh Địch không biết nói như thế nào, cái thí dụ này...
"Cho nên thiên địa đối với người đột phá Hỏa Luyện Kim Đan là rất không hữu hảo, vì có thể làm cho người đột phá rơi vào trong sự hoài nghi đối với bản thân, thiên địa tự vấn sẽ hoàn toàn không tuân thủ cái gọi là nguyên tắc công bằng, chỉ có thể buông lỏng một ít tư liệu có lợi cho người đột phá, đương nhiên những tư liệu này đều là thật."
"Tư liệu chân thật có lẽ chính là công bình duy nhất, tối thiểu là Thiên Đạo sẽ không tùy ý sửa đổi ký ức."
"Mà có lúc, chân tướng bị giấu giếm thường thường mới là trọng yếu nhất, những cái chân tướng này đối với người đột phá mà nói sẽ tạo thành niềm tin kiên định với bản thân, là vũ khí mạnh nhất để chống cự thiên địa, mà Thiên Đạo vì ngăn chặn điểm này, cuối cùng sẽ phong ấn những chân tướng này, không cho người đột phá biết rõ."
"Thì ra là thế..." Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm: "Nói như vậy, sự tình hạm đội Đông Hải bị hủy diệt, cùng với sự tình Đông Hải xâm lấn kia...còn có sự tình mà ta không biết?"
"Mặc dù bổn hệ thống không thể trực tiếp nói ra những chân tướng này cho kí chủ, nhưng có thể để cho kí chủ tự mình đi trải nghiệm một phen, thông qua sự kết nối trong định mệnh."
"Thông qua sự kết nối trong định mệnh?"
"Không sai!" Thanh âm hệ thống đột nhiên kéo cao lên, nói: "Nói một cách khác, chính là đám hồ ly...đám nhân vật chính kia."
"Hả?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, đám nhân vật chính kia, là chỉ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, còn có Doanh Phượng Tiên sao.
"Cũng chỉ có các nàng, kí chủ mới có thể thông qua sự kết nối trong định mệnh nối liền với đôi mắt của các nàng, từ đó nhìn thấy được sự tình phát sinh ở ngoại giới mà Thiên Đạo đã che giấu."
"Về phần làm như vậy có thể khiến cho kí chủ đột phá hay không, vậy thì phải dựa vào bản thân của kí chủ."
"Là vậy sao?" Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, đột nhiên cảm khái một câu: "Ngươi thế mà cũng có lúc hữu dụng."
Hệ thống: "..."
"Được, cứ xử lý dựa theo lời ngươi nói, cám ơn."
"Không cần phải khách khí."
"Lần kết nối này cần 100 vạn Hệ thống tệ, sau này kí chủ có thể dùng một kiện Đạo Binh, hoặc là 5 kiện Thần Binh cực phẩm để hối đoái, kỳ hạn trả hết nợ trong một tháng, nếu quá thời hạn thì mỗi một ngày gia tăng khoản nợ thêm 10 vạn Hệ thống tệ."
"Nhân tiện nhắc tới, vào thời điểm khoản nợ đạt tới 1000 vạn, bổn hệ thống sẽ đạt được quyền hạn tạm thời."
"Trừng phạt kí chủ."
Trần Khuynh Địch: "! !! !"

Cái đồ chơi này vào thời khắc mấu chốt còn chơi một chiêu này a!
Một giây sau, một cỗ sức mạnh kỳ diệu liền lan tràn ra từ sâu trong linh hồn của Trần Khuynh Địch, mang theo thị giác của hắn nhìn về phía trong không gian thiên địa.
Tại Định Hải Thành.
Xem như là một trong sáu tòa đại thành ven bờ, Định Hải Thành cũng đã từng là một tòa trung tâm thương mại trên biển, người đến người đi, ngựa xe như nước, hết sức phồn hoa, hơn nữa xem như là thành trì thiết lập nương theo quân cảng Đông Hải, Định Hải Thành cũng có lịch sử ngàn năm, thời gian đã để lại những vết lốm đốm ở phía trên tường thành.
Nhưng bây giờ, toà thành thị có lịch sử lâu đời này lại bị khói đen bao phủ, ánh lửa nóng rực thiêu đốt ở trong thành từ trên xuống dưới, nguyên một đám võ giả Đông Hải ăn mặc khác nhau, vừa hưng phấn cười như điên, vừa không ngừng đuổi giết dân chúng trong thành trì, tàn sát binh sĩ còn sót lại.
Mà ở trên không thành trì.
"Đã giải quyết được một tòa."
Chủ nhân của Thang Cốc chắp hay tay ở sau lưng, lộ ra bộ dáng rất là thảnh thơi, hoàn toàn không có gian nan như Tề Khôn ở một bên khác.
Dù sao thì Long Thiên Tứ cũng chỉ có một người, Định Hải Thành mặc dù cũng chiêu mộ cường giả khắp nơi, nhưng cuối cùng cũng không có khả năng tìm ra một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí là ngay cả Võ Đạo Tông Sư cũng đều không có một người nào, đối mặt với liên quân đông đảo tạo thành từ các thế lực lớn nhỏ ở Đông Hải do chủ nhân của Thang Cốc suất lĩnh, tự nhiên là không có năng lực phản kháng một chút nào, thậm chí là liên quân của những thế lực này còn không có một chút tổn thất nào.
Chủ nhân của Thang Cốc chỉ là vào lúc khai chiến đi lên phía trước nhất đội ngũ, sau đó trực tiếp thôi động Thần Thông, dùng một quyền đánh sụp tường thành Định Hải Thành cổ xưa, sau đó thi triển Pháp Tượng Thiên Địa, diễn hóa ra một cỗ pháp thân cao tới trăm mét, đá ra một cước liền giết chết vô số quân coi giữ, cứ như vậy giết vào.
"Đại nhân, đã mang tới mấy vị thủ lĩnh Trung Nguyên còn sót lại."
"Rơi vào trên đầu thành, chủ nhân của Thang Cốc nhìn về phía ba người Trung Nguyên được các đảo chủ Đông Hải mang tới, một người thân mặc áo giáp, rõ ràng là thống lĩnh quân coi giữ, một người khác bụng phệ, rõ ràng là đã bị tửu sắc ăn mòn qua nhiều năm, mặc dù là võ giả, nhưng cơ hồ không có sức chiến đấu gì, người cuối cùng thì là một vị trung niên thanh lịch."

Chương 597: Minh Châu

"Thật thú vị." Chủ nhân của Thang Cốc nhìn ba người, đột nhiên mở miệng nói: "Thành chủ Định Hải Thành - Lâm Hình, ta biết ngươi, ngươi cũng đã từng tới Đông Hải chúng ta để buôn lậu, còn có thống lĩnh quân coi giữ Định Hải Thành, là Lâm Thanh đệ đệ của ngươi a, bởi vì thân phận của các ngươi đặc thù, ta mới đặc biệt lưu lại một mạng cho các ngươi, về phần vị này..."
Thấy ánh mắt của chủ nhân của Thang Cốc nhìn đến, vị trung niên nam tử thanh lịch kia mỉm cười: "Tại hạ là Ôn Chí Vân, gia chủ của Ôn gia Định Hải Thành, ở trong mắt của đại nhân, chỉ là tiểu bối không đáng nhắc tới mà thôi."
"Thế gia?" Lúc này chủ nhân của Thang Cốc mới thật sự có một chút ngoài ý muốn.
Hắn ta không thể rõ hơn đối với loại tập thể đặc thù như thế gia này, dù sao thì ở Đông Hải cũng có không ít thế gia, loại thế lực này hoàn toàn lấy lợi ích của gia tộc làm hạch tâm.
Cho nên hắn mới cảm thấy ngoài ý muốn đối với việc Ôn Chí Vân xuất hiện.
"Không ngờ được người ở bên trong thế gia thế mà lại tham dự vào trong chiến tranh giữa Đại Càn cùng với Đông Hải."
"Tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? Ôn gia khác biệt cùng với các đại gia tộc khác, chỉ là một gia tộc nhỏ mà thôi, nếu như không giữ vững Định Hải Thành, vậy thì Ôn gia tự nhiên cũng sẽ biến mất, huống hồ ta vốn chính là người Đại Càn, tiến hành tham dự vào cũng không có gì là kỳ quái a."
"Nói cũng đúng."
"Chỉ là cuối cùng vẫn thất bại." Ôn Chí Vân mặt không đổi sắc nói: "Cuối cùng không ngờ được đại nhân sẽ đích thân xuất thủ."
"Ha ha!" Chủ nhân của Thang Cốc cười cười, chợt vung tay lên, nói: "Dẫn đi, chặt đầu toàn bộ."
Vốn dĩ hắn còn dự định lưu lại cho những người này một mạng, để bọn hắn giúp đỡ tiến công Trung Nguyên, nhưng sau khi nhìn thấy ba người này, hắn biết rằng điều đó là không thể.
Bởi vì vô luận là Lâm Hình bụng phệ, hay là tướng lĩnh quân coi giữ Lâm Thanh, từ đầu tới đuôi ngay cả một câu cũng không nói, chỉ là nhắm mắt lại lộ ra bộ dáng chờ chết, chủ nhân của Thang Cốc là Hỏa Luyện Kim Đan, cho nên hắn có thể dễ dàng phát giác ra được tâm tình ẩn núp ở dưới sự trầm mặc của hai người này - chỉ cầu cái chết.
Mà một người duy nhất đồng ý mở miệng nói chuyện - Ôn Chí Vân, lại là từ đầu tới đuôi đều không lộ ra ý tứ đầu hàng, thân làm người ở bên trong thế gia lại xuất ra loại thái độ này, cũng chỉ có thể nói rõ

là hắn căn bản không có ý nghĩ còn sống rời đi.
Đại Càn thực sự là đáng sợ a.
Bất quá còn may, có Tề Khôn cùng với Ngạo Lai Quốc ở phía trước, ta chỉ cần cứu Áo Mễ Già đại nhân ra là được.
"Bất quá bây giờ hắn giống như là đang rơi vào khổ chiến a."
Chủ nhân của Thang Cốc hướng ánh mắt nhìn về phương xa, lấy tu vi của chủ nhân của Thang Cốc, bằng vào khoảng cách giữa sáu tòa đại thành là hắn vẫn có thể nhìn rõ, không có bí mật gì có thể giấu, tùy ý nhìn một cái liền có thể dễ dàng nhìn thấy trận đại chiến phát sinh ở phía trước Trấn Hải Quan lúc này.
Sau khi nhìn thấy cơn bão thiên địa nguyên khí hỗn loạn, hắn liền trợn tròn mắt.
"Cái đệch...người giao chiến cùng với Tề Khôn còn có Bắc Hải là ai, tại sao lại dữ dội như vậy."
Ở trong ánh mắt chủ nhân của Thang Cốc, lúc này ở trước cửa thành Trấn Hải Quan, một đầu Thương Long cao tới trăm trượng giết vào bên trong sóng biếc đầy trời, cơ thể rồng đong đưa, trảo rồng vung vẩy, giơ tay nhấc chân đều có thể hô phong hoán vũ, mỗi một chiêu mỗi một thức đánh ra đều gây ra hiệu quả rung động thiên địa.
Tiếp đó thông đạo không gian mà Bắc Hải mở ra cũng đều có một chút bất ổn, mà Tề Khôn cầm Bàn Long Côn trong tay càng là giết tới phát cuồng, toàn thân nhuốm máu, có máu của bản thân, cũng có máu của đầu Thương Long kia, nhưng đối mặt với Tề Khôn phát cuồng, đầu Thương Long kia lại không sợ một chút nào, hoàn toàn chính là đấu pháp ta còn hung hãn hơn ngươi.
"May mà ta không đến đó, bằng vào thực lực của ta tăng thêm Phù Tang Thụ chỉ sợ cũng không thể đánh lại đối phương."
"Tốt nhất là khi dễ kẻ yếu là được rồi, bất quá Trấn Hải Quan cuối cùng cũng chỉ là một tòa quan khẩu, chỉ là một hạt cát trong sa mạc, xem ra bốn tòa thành trì khác lúc này hắn là cũng đã bị công phá..."
Nghĩ như thế, chủ nhân của Thang Cốc lại hướng ánh mắt nhìn về phía bốn tòa đại thành khác.
Một giây sau.
"Ta có một khỏa Minh Châu, bị bụi bặm bao phủ lâu nay."
"Bây giờ bụi bay, tỏa sáng, chiếu rọi sơn hà!"
Ở bốn tòa thành trì, bốn phương tám hướng, bốn chùm sáng thông thiên chiếu rọi trời cao, ánh sáng xông thẳng vào mây xanh, mang theo bốn tiếng thét dài.
Huy hoàng sáng tỏ, đường đường chính chính, thoải mái đầm đìa!
Tại Quang Hải Thành, Trần Tiêm Tiêm dùng tay chống trời, quang mang vô lượng ở phía sau chiếu rọi chân trời, một cỗ pháp tướng Kim Thân Phật Đà ngồi xếp bằng trong hư không.
Tại Thanh Hải Thành, Lạc Tương Tư giang hai tay ra, đại thiên thế giới trồi lên trên đỉnh đầu, tử khí lượn lờ quanh người giống như là

diệt thế.
Tại Châu Hải Thành, Dương Xuân cầm Đông Hoàng Đao trong tay, Tạo Hóa Viêm cháy hừng hực, không khí nổ lốp bốp giống như đại yêu xuất thế.
Tại Lạc Hải Thành, Doanh Phượng Tiên chỉ tay lên trời mà vẽ, trên ngực treo một khỏa Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch, trên đỉnh đầu có ánh sáng trắng đen rất huyền ảo.
Võ Đạo Tông Sư!
Bốn vị Võ Đạo Tông Sư, bốn loại khí tức Đạo, Phật, Ma, Yêu thông thiên, cho dù là cách xa vạn dặm lại có thể liên kết cùng một chỗ, mặc dù đối với chủ nhân của Thang Cốc mà nói thì không tính là mạnh, nhưng cảm ứng ở trong cõi u minh lại làm cho khóe mắt của hắn run rẩy, một cỗ sát ý kịch liệt đến tột đỉnh chậm rãi dâng lên ở trong lòng của hắn.
Trực giác nói cho hắn biết: bốn người này phải chết! Phải giết chết bốn người này!
Hơn nữa khiến cho trong lòng chủ nhân của Thang Cốc khiếp sợ là, bốn vị Võ Đạo Tông Sư mà hắn và Tề Khôn phái đi đến bốn tòa đại thành trước đó, thế mà lúc này tất cả khí tức đều đã tiêu tán.
Rất rõ ràng…bọn hắn đã vẫn lạc!
Dừng lại một chút, chủ nhân của Thang Cốc bước ra một bước, dự định đi gạt bỏ bốn cỗ dị số này, lấy tu vi của hắn, một bước này chính là có thể vượt qua nghìn vạn dặm, nhưng sau khi bước ra một bước, cuối cùng lại thật sự chỉ là bước ra một bước, hắn không hề rời đi, cũng không có đánh vỡ hư không, vẫn đứng ở tại chỗ như cũ.
Hắn đã bị người cản lại!
Chậm rãi quay người, chủ nhân của Thang Cốc mặt không thay đổi nhìn về phía hai bóng người đột nhiên xuất hiện ở trên tường thành đã ngăn cản hắn, là một thanh niên cùng với một lão nhân.
"Xin lỗi."
"Thánh Nữ nhà ta vừa mới đột phá không được bao lâu, có thể đừng đi quấy rầy nhã hứng của Thánh Nữ điện được hay không, thổ dân."
Sau khi đánh lui Khương Hằng, bốn nữ liền tạm thời tách ra, dự định tiến hành đột phá.

Chương 598: Chấp niệm của bốn nữ

Không giống như Hỏa Luyện Kim Đan, trọng điểm của quá trình đột phá Võ Đạo Tông Sư là ở chỗ khiến cho võ đạo Kim Đan thuế biến, lập ra võ đạo chân chính, cho nên một khi tích lũy đầy đủ, có đầy đủ thiên phú và ý chí, thì đột phá chính là chuyện đã rồi, mà cái ba cái yếu tố này bốn nữ cơ hồ đều đã đạt tới đỉnh phong.
Bất quá dù vậy, các nàng vẫn gặp phải phiền toái như cũ.
"Đông Hải xâm lấn? !"
"Thực sao!"
"Đại ca ca có biết chuyện này hay không?"
"Mặc Môn thế mà dự định không nhúng tay vào chuyện này..."
Phân biệt ở Châu Hải Thành, Quang Hải Thành, Lạc Hải Thành, Thanh Hải Thành, nơi mà bốn nữ đặt chân, còn chưa bắt đầu bế quan, liền nhận được tin tức của Quỷ Ảnh vừa mới bị Mặc Môn đuổi ra khỏi Cơ Quan Thành, nguyên một đám liền cảm thấy kinh hãi không hiểu, hiển nhiên là không ngờ được Đông Hải thế mà lại xâm lấn vào cái thời điểm mấu chốt này.
"Không chỉ có như thế." Quỷ Ảnh thông qua lệnh bài đưa tin nghiêm túc nói ra: "Căn cứ theo tin tức của Cẩm Y Vệ ở các nơi khác, Bắc Nhung, Nam Cương, còn có Tây Vực lúc này đều rơi vào bên trong chiến hoả, giống như là trận chiến ở Tiêu Thành lúc trước, lần này bốn đại Biên Hoang dường như đã liên thủ lần thứ hai, phảng phất như đã bàn bạc kỹ rồi mới phát động tiến công."
"Tiêu Thành..."
Quỷ Ảnh chưa dứt lời, ở phía bên kia lệnh bài đưa tin, vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, hay là Doanh Phượng Tiên đều không tự chủ được mà trầm mặc, thần sắc trở nên ảm đạm.
Mặc dù xuất thân của bốn nữ đều có chênh lệch, kinh lịch cũng có chỗ khác biệt, nhưng cũng có chỗ tương đồng, đó chính là từ lúc các nàng thoát khỏi bóng tối của quá khứ, chân chính đi lên trên con đường quật khởi nghịch thiên cho tới nay, các nàng cơ hồ là không có một lần nào bị khó khăn và bất lực đánh bại.
Cho dù khó khăn có lớn hơn nữa thì các nàng cũng đều có thể vượt qua, có khó hiểm trở hơn nữa cũng đều có thể vượt qua, cho dù địch nhân có đáng sợ cỡ nào cũng không thể gây ra được uy hiếp.
Vốn phải là như vậy, nhưng "cơ hồ" chung quy vẫn là "cơ hồ", mà không phải là "không có".
Ở bên trong quá trình kinh lịch của bốn nữ, quả thật là có một lần như vậy, vô luận là bốn nữ đã vắt hết óc, nghĩ hết tất cả mọi biện pháp, thậm chí là cầm ra tất cả các con át chủ bài, cũng đều không thể chống lại, cuối cùng bị ép phải đào tẩu.

Đó chính là Tiêu Thành.
Tòa thành thị này không hề chỉ là chấp niệm của Trần Khuynh Địch, đồng thời cũng là chấp niệm của bốn người Dương Xuân, chỉ là những thứ này đều núp ở phía sau Trần Khuynh Địch, ngay cả bản thân Trần Khuynh Địch cũng đều không có phát giác, chỉ có bốn người các nàng, mới có hiểu biết đúng về phần không cam lòng cùng với lửa giận kia ở trong lòng của mình.
Nguyên nhân rất đơn giản, phải biết rằng, cho dù là Trần Khuynh Địch đã liều chết với một vị Võ Đạo Tông Sư, gián tiếp trì hoãn thời gian Tiêu Thành rơi vào tay giặc, cũng đều một mực bị khốn nhiễu vì kết quả của trận chiến ở Tiêu Thành, mà vào thời điểm đó, bốn nữ gần như là không thể làm gì, cuối cùng chỉ có thể chạy trốn cùng nhau, vậy thì bốn nữ sẽ có cảm giác như thế nào?
Trần Khuynh Địch tốt xấu gì thì còn có thể liều mạng để chiến đấu, nhưng lúc đó bốn nữ cho dù là đánh cược tính mệnh, liều hết tất cả, cũng không thể làm được cái gì, đừng nói là liều chết với Võ Đạo Tông Sư, có thể liều chết với Hợp Đạo Tôn Giả cũng đã là may mắn, mà mấy võ giả Hợp Đạo Tôn Giả, ở trước mặt đại thế Tây Vực xâm lấn căn bản là không có ý nghĩa.
Không cam tâm.
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, không có một người nào cam tâm.
Sinh linh đồ thán, máu chảy ngàn dặm, kinh lịch đối mặt với đại thế ngập trời mà lại không có một chút lực lượng chống lại nào, kỳ thật vẫn luôn giấu ở trong lòng của các nàng, đã từng khiến cho các nàng cảm thấy hối hận mấy lần.
Cho nên vào thời điểm nghe được hai chữ Tiêu Thành này từ trong miệng của Quỷ Ảnh, các nàng mới đồng thời trầm mặc.
"Sự tình ở Tiêu Thành, sẽ tái diễn?"
"Thực sao?"
"Đương nhiên!" Quỷ Ảnh dừng lại một chút, lần Tiêu Thành phát sinh sự kiện kia nàng cũng ở đó, cho nên nàng rất nhanh liền hiểu được ý nghĩ của bốn nữ, nhưng nàng vẫn kết luận: "Dựa theo sự phát triển của thế cục, thảm án ở Tiêu Thành tất nhiên sẽ tái diễn! Hơn nữa lần này quy mô sẽ lớn hơn vô số lần! Căn cứ theo tin tức mà Cẩm Y Vệ do ta bố trí ở đường ven biển trước đó truyền về, hiện tại đại quân Đông Hải đã đánh tan quân cảng, chính thức đổ bộ, hơn nữa chia thành sáu đường."
"Hướng về sáu tòa đại thành ven biển!"
"Sáu tòa đại thành?"
Bốn nữ đồng thời ngẩn người, sau đó trăm miệng một lời hỏi:
"Có Châu Hải Thành không? !"
"Có Quang Hải Thành không? !"
"Có Lạc Hải Thành không? !"

"Có Thanh Hải Thành không? !"
Bốn giọng nói háo hức, bốn giọng nói mang theo hi vọng, đồng thời truyền ra từ bên trong lệnh bài đưa tin, cho dù là Quỷ Ảnh cũng cảm thấy ngẩn ngơ, chợt phản ứng lại: "Các ngươi đang ở ngay trong sáu tòa thành lớn? ! Gặp quỷ, các ngươi làm sao lại đi đến đó! Hãy tranh thủ thời gian lui về!"
Mặc dù Quỷ Ảnh cũng đã an bài thế lực Cẩm Y Vệ trợ giúp thủ thành, nhưng Cẩm Y Vệ là Cẩm Y Vệ, nhắc đến cùng cũng không phải là thế lực do nhà mình bồi dưỡng, mà là người của triều đình, nhưng bốn nữ Dương Xuân thì lại không giống, nàng thế nhưng lại biết được, bốn người này đều là tiểu bảo bối của Trần Khuynh Địch. Nếu như có ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có trời mới biết tên biến thái Trần Khuynh Địch kia có thể nổi điên hay không? Huống chi từ tư tâm cá nhân của Quỷ Ảnh mà nói, nàng cũng không hy vọng bốn nữ Dương Xuân xảy ra chuyện ngoài ý muốn.
Nhưng mà đối mặt với lời khuyên can của Quỷ Ảnh, bốn nữ lại đồng thời cười một tiếng.
Cũng chỉ có vào cái thời điểm này, bốn người vốn dĩ luôn cạnh tranh với nhau mới có thể thể hiện ra tỉ lệ đồng bộ đáng kinh ngạc.
"Không có chuyện gì, ta rất lợi hại!"
"Đúng thế, ngay cả nha đầu Dương Xuân này đều được, ta sẽ không có lý do không được."
"Sự tình ở Tiêu Thành, tuyệt không cho phép phát sinh lần thứ hai."
"Ta sẽ tận một chút sức mọn."
Ánh sáng trên lệnh bài đưa tin biến thành ảm đạm, Quỷ Ảnh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bốn đường dây gần như đồng thời cúp máy, sắc mặt trở nên âm tình bất định, cuối cùng trực tiếp ném lệnh bài xuống đất.
"Đám gia hoả này!"
"Chẳng lẽ không thể xem xét thời thế một lần hay sao! Bốn vị Võ Đạo Tông Sư thì có tác dụng gì, ta còn chưa nói xong tình báo đây, lần này thế nhưng lại có đến ròng rã hai vị võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan a!"
"Chết tiệt!"
Dừng lại một chút, Quỷ Ảnh cuối cùng cũng cắn răng một cái, nhìn về phía phương hướng Cơ Quan Thành mà Mặc Môn đuổi nàng ra ngoài cửa trước đó, con ngươi đảo một vòng, bộ não đã từng bày ra mưu kế, tính toán âm hiểm ở bên trong dư nghiệt Đại Chu ngày xưa vận chuyển với tốc độ cao vào thời khắc này, từng kế hoạch tàn nhẫn độc ác hiện lên ở trong lòng của nàng.

Chương 599: Bụng dạ hẹp hòi

Lúc này quan trọng nhất là làm dịu áp lực do Đông Hải xâm lấn mang tới.
Mà đúng vào lúc này…
"Đại nhân! Tin tức truyền đến từ đại thành ven biển."
"Hả?"
"Là tin tức đến từ phương hướng Trấn Hải Quan, Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung Long Thiên Tứ đã xuất thủ, lúc này đang giao chiến cùng với quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn còn có một con yêu Côn.
Quỷ Ảnh kinh ngạc, hai mắt lấp loé quan mang: "Yêu Côn!"
Trong nháy mắt, Quỷ Ảnh phảng phất như thể hồ quán đỉnh vậy, linh quang lóe lên, một cái kế độc hình thành ở trong lòng của nàng.
"Ha ha, dưới gầm trời này làm sao lại có chuyện tốt như vậy, nói không tham chiến liền không tham chiến, vào thời điểm hòa bình làm cao nhân, vào thời điểm chiến loạn làm chuột nhắt..."
"Hơn nữa lại còn dám đuổi ta đi, hiện tại ta làm sao mà nói cũng là tiểu đệ của Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, đuổi ta ra ngoài, đó chính là không cho Trần Khuynh Địch mặt mũi, không cho Trần Khuynh Địch mặt mũi, chính là gây khó dễ cùng với Thuần Dương Cung, gây khó dễ cùng với Thuần Dương Cung, chính là đánh mặt của Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, mà chỉ là một cái Mặc Môn lại dám đánh mặt của Ninh Thiên Cơ, ta có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!"
"Ta sẽ khiến cho các ngươi trông thật đẹp mắt!"
Quỷ Ảnh, kỳ thật chính là một người có bụng dạ hẹp hòi ngoài ý liệu.
Châu Hải Thành, Quang Hải Thành, Lạc Hải Thành, Thanh Hải Thành.
Là bốn toà đại thành ở trong sáu toà đại thành ven biển, vốn hẳn từ hai vị Võ Đạo Tông Sư của Ngạo Lai Quốc, hai vị Võ Đạo Tông Sư của Thang Cốc suất lĩnh đại quân công phá, lẽ ra là sẽ vô cùng chắn ăn, coi như không công phá được, cũng có thể bao vây, chờ chủ nhân của Thang Cốc cùng với Tề Khôn đến xuất thủ giải quyết.
Nói thật, kế hoạch lần này mà Tề Khôn cùng với chủ nhân của Thang Cốc chế định là rất hoàn thiện.
Phó Đô Hộ Đông Hải Lưu Tân phản bội càng là thần lai chi bút (* bút tích như thần), trực tiếp hủy diệt hạm đội mà Đại Càn bố trí ở Đông Hải, thậm chí còn bắt loại cự hạm cấp sử thi như Thiên Công Hào làm tù binh, cân nhắc một cách bình thường, ở dưới loại tình huống có hai vị Hỏa Luyện Kim Đan dẫn đội này, bất kể như thế nào thì

Đông Hải cũng đều sẽ thắng không thể nghi ngờ.
Bất quá, đôi khi mọi người phải thực sự nhìn vào vận khí.
Mà rất rõ ràng, vận khí của Tề Khôn cùng với chủ nhân của Thang Cốc là tương đối không tốt, vừa vặn gặp phải Long Thiên Tứ không nói, coi như là đã bại lộ vị Hỏa Luyện Kim Đan thứ ba - yêu Côn Bắc Hải, Tề Khôn vẫn bị ngăn cản, mà bốn lộ đại quân phái ra ngoài thì lại gặp phải bốn nữ Dương Xuân, bốn nữ Dương Xuân mặc dù là chỉ vừa mới đột phá, nhưng nội tình vào trước khi đột phá lại rất thâm hậu, một khi đột phá, bốn nữ đều không ngoại lệ, toàn bộ đều xông phá Nguyên Khí Quan - một trong ba cửa võ đạo, mặc dù không đạt tới Nguyên Thần Quan, nhưng muốn đối phó với bốn vị Võ Đạo Tông Sư của Ngạo Lai Quốc cùng với Thang Cốc cũng đã dư xài.
Bởi vì như vậy, sáu lộ đại quân Đông Hải xâm lấn lần này, cuối cùng thế mà chỉ còn lại có nhánh đại quân do chủ nhân của Thang Cốc suất lĩnh là chân chính thành công, còn tất cả những nhánh khác đều bị ngăn lại, thậm chí nghiêm túc mà nói, ngoại trừ Trấn Hải Quan, đại quân ở bốn tòa thành trì khác đều có thể nói là đã thất bại hoàn toàn.
Võ Đạo Tông Sư phụ trách suất lĩnh đại quân bị giết chết, mà ở bên trong bốn đại thành cũng không phải là không có quân đội, chiến cuộc ở dưới tình huống cường giả cao cấp chiếm ưu thế tuyệt đối, ở phe Đông Hải căn bản là cũng vô pháp phản kháng.
Người duy nhất có thể xoay chuyển tình thế, chính là chủ nhân của Thang Cốc còn chưa xuất thủ.
Nhưng mà vấn đề đã đến…
"Các ngươi rốt cuộc là ai?"
Chủ nhân của Thang Cốc nhìn thanh niên cùng với lão giả đứng ở trước mặt mình vào giờ khắc này, có thể thấy rõ ràng sát ý ở trong mắt, hắn có thể thấy được tu vi của người thanh niên kia, cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong mà thôi, có lẽ là nắm giữ chiến lực bất phàm, nhưng cuối cùng cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư, hắn muốn đánh bại đối phương chỉ cần ba chiêu.
Nhưng vấn đề là lão nhân kia, rất kỳ quái, nếu nói về khí tức, hắn cũng là Võ Đạo Tông Sư, thậm chí còn yếu hơn thanh niên kia một bậc, nhưng ở dưới bề ngoài gầy yếu của lão nhân, chủ nhân của Thang Cốc lại cảm nhận được sự uy hiếp, phảng phất như đối phương có thủ đoạn gì đó có thể giao chiến với hắn, trước đó cản hắn lại cũng chính là đối phương...
Mà ở phía đối diện, thanh niên cùng với lão nhân cũng mở miệng nói.
"Tại hạ là đệ nhất Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo, Tư Lạp Cách."
"Tại hạ là Đại tế ti của Bái Hỏa Ma Giáo."
"Bái Hỏa Ma Giáo..." Chủ nhân của Thang Cốc nhướng mày, qua chốc lát mới phản ứng được, đây dường như là tông môn mạnh nhất ở Tây Vực trước đó, bất quá gần đây giống như đã di chuyển vào

Trung Nguyên...
Không đúng! Bái Hỏa Ma Giáo chính là đến từ Tây Vực!
"Vừa rồi các ngươi gọi bản tọa là cái gì? Thổ dân?"
Nói thật, loại chuyện người Trung Nguyên xưng hô người của bốn đại Biên Hoang là thổ dân này cũng coi như là nghe mãi quen tai, cho nên vào thời điểm đối phương gọi hắn là thổ dân, chủ nhân của Thang Cốc xem ở trên phương diện đối phương có thực lực khó lường, vì vậy mới không truy cứu, nhưng bây giờ nghĩ lại, tất cả mọi người con m* nó đều là người Biên Hoang.
Các ngươi không phải cũng là thổ dân hay sao?
Đối với câu hỏi này của chủ nhân Thang Cốc, vô luận là Tư Lạp Cách hay là Đại tế ti, cũng chỉ cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không có ý tứ trả lời.
Vì sao lại gọi ngươi là thổ dân? Làm ơn! Có biết cái gì gọi là khích bác hay không, không thấy được chúng ta ở đây rõ ràng là để gây phiền phức cho ngươi hay sao, dùng lời nói để áp đảo địch nhân thì có gì không đúng?
Chủ nhân của Thang Cốc hít vào một hơi thật sâu, lấy ra một chút kiên nhẫn sau cùng của bản thân, nói: "Bản tọa không muốn gây khó dễ với người của Bái Hỏa Ma Giáo, mau lui ra."
"Ha ha!"
Tư Lạp Cách còn muốn trào phúng thêm hai câu, Đại tế ti ở bên cạnh lại vung tay lên, chủ động mở miệng nói: "Không cần phải nói nhiều."
"Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta bây giờ cũng được coi là một trong các tông môn ở Trung Nguyên, vả lại còn nhận được sự nâng đỡ của triều đình Đại Càn, hơn nữa Thánh Nữ điện hạ cũng đang ở đây, không cho phép các hạ tùy ý hành động."
"Mặc dù có một chút không biết tự lượng sức mình, nhưng vẫn mời các hạ nghỉ ngơi ở chỗ này một hồi với lão hủ a."
Ầm ầm!
Vừa dứt lời, Tư Lạp Cách liền lập tức lựa chọn lui lại, mà khí tức ở trên người của Đại tế ti vào thời khắc này lại giống như là núi lửa bộc phát vậy, điên cuồng tăng vọt, sau mấy giây liền miễn cưỡng đột phá trói buộc Võ Đạo Tông Sư, khó khăn lắm cuối cùng cũng đạt đến ranh giới cuối cùng nhất của Hỏa Luyện Kim Đan.

Chương 600: Ứng phó toàn lực

Nhưng khiến cho chủ nhân của Thang Cốc trợn mắt hốc mồm là, theo tu vi của Đại tế ti tăng lên, quanh người của hắn thế mà cũng dần dần dấy lên một đoàn lửa màu trắng lóa, gió thổi cũng không tắt, mang theo một cỗ ý cảnh đại khủng bố, đại tuyệt diệt, đại tiêu vong lan tràn ra, kêu gọi lẫn nhau cùng với thiên địa bốn phía.
"Tam Vị Chân Hỏa? !" Chủ nhân của Thang Cốc bị doạ đến mức rút lui mấy chục bước, lập tức kéo dài khoảng cách cùng với Đại tế ti.
Nói thật, chủ nhân của Thang Cốc cả đời này cũng không muốn nhìn thấy thứ này lần thứ hai, vốn cho rằng bản thân đã không còn phải đối mặt với nó, kết quả không ngờ được lần này thế mà lại thấy được! Mà khiến cho hắn càng thêm khiếp sợ thì là vị Đại tế ti này.
"Ngươi vẫn còn chưa bị thiêu chết? !"
Đây quả thực là kỳ tích! Phải biết rằng hắn năm đó đột phá cũng đã đủ truyền kỳ, vừa vặn bắt được thời điểm thiên địa bị giật kinh phong, cuối cùng bị hắn đánh bậy đánh bạ xông qua ngưỡng cửa Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng mà vị Đại tế ti này thì càng lạ lùng hơn, hắn thế mà một mực mắc kẹt ở bên trên cửa ải đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, cho đến nay vẫn còn chưa bị thiêu chết! Đây quả thật là Nhân tộc hay sao?
"Chỉ là một chút cơ duyên mà thôi, mặc dù có thực lực vượt qua Võ Đạo Tông Sư, nhưng vẫn còn kém Hỏa Luyện Kim Đan rất xa, chỉ có thể cố hết sức đánh liều mấy chiêu mà thôi." Đại tế ti khiêm tốn khoát tay áo, nói.
Trên thực tế, đó là sự thật.
Nếu coi sức chiến đấu của Võ Đạo Tông Sư là một, như vậy sức chiến đấu của Hỏa Luyện Kim Đan bình thường chính là 100, chủ nhân của Thang Cốc nếu như không sử dụng Phù Tang Thụ, vậy thì cũng chỉ có 80, mà Đại tế ti thì thảm hại hơn, hắn chỉ sợ chỉ có 70, thậm chí là 60 sức chiến đấu, kém xa Hỏa Luyện Kim Đan bình thường. Nhưng dù vậy, cũng không phải là Võ Đạo Tông Sư có thể so sánh được, mà đối mặt với chủ nhân của Thang Cốc cũng không quá mạnh, dựa vào một thân Tam Vị Chân Hỏa này hắn cũng có thể giao thủ.
Năm đó Đại tế ti đột phá Hỏa Luyện Kim Đan thất bại, vốn là sẽ bị đốt chết, là do khi đó giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo lấy ra từ trong bảo khố một đóa Hoàn Dương Hoa cực kỳ trân quý, để cho hắn dùng bí thuật giả chết khiến cho thân thể tịch diệt, dùng thủ đoạn qua mặt thiên địa phối hợp với Thánh Hỏa Lệnh của Bái Hỏa Ma Giáo khiến cho kiếp số đình trệ.
Nhưng dù như vậy, hắn hoặc nhiều hoặc ít cũng chiếm được một

chút năng lực của Hỏa Luyện Kim Đan, ví dụ như phi hành cách mặt đất, nhưng mà đồng dạng cũng có tai hoạ ngầm.
Qua nhiều năm như vậy hắn cơ hồ là chưa bao giờ xuất thủ, chính là để tránh cho thân thể hồi phục, từ đó Tam Vị Chân Hỏa cũng thức tỉnh theo, khởi động lại kiếp số, căn cứ theo suy đoán của giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo, trong đời này hắn tối đa chỉ có thể lại ra tay thêm ba lần, hơn nữa mỗi một lần ra tay cũng không thể vượt qua 15 phút đồng hồ.
Bằng không thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng lúc này vì đối kháng với chủ nhân của Thang Cốc, hắn cũng không quản được nhiều như vậy.
Trước đó vào thời điểm Tư Lạp Cách phát tin tức tới, nói Thánh Nữ điện hạ đã sắp đột phá, hắn liền bí mật chạy tới, vốn nghĩ làm hộ pháp cho Thánh Nữ điện hạ, không ngờ được lại gặp phải loại chuyện này.
Bất quá khác biệt cùng với ý nghĩ của Mặc Môn, Đại tế ti lại cảm thấy lần Đông Hải xâm lấn này là một cơ hội.
Một cơ hội để tạo mối quan hệ tốt với triều đình Đại Càn!
Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta không có đủ nội tình, muốn phát triển lớn mạnh, ngoại trừ việc đời sau không chịu thu kém, ủng hộ đến từ ngoại lực cũng là ắt không thể thiếu, lần này nếu như ta ra tay trợ giúp Đại Càn, đến lúc đó Đại Càn tất nhiên sẽ nợ ân tình của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta, nếu như vận dụng tốt phần ân tình này, như vậy phần ân tình này sẽ trở thành điểm xuất phát trọng yếu đến sự phục hưng của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta.
Cho nên Đại tế ti cuối cùng vẫn đã xuất thủ, mà vừa ra tay...
Chính là ứng phó toàn lực!
Tại Trấn Hải Quan.
Sóng xanh biếc vô tận cơ hồ đã thay thế hơn phân nửa bầu trời, thiên địa nguyên khí bạo loạn càng là tàn phá bừa bãi một cách điên cuồng, mà ở bên trong sóng xanh biếc, một đạo thân hình thông thiên triệt địa cầm trong tay một cán trường côn màu vàng, mỗi một chiêu mỗi một thức đều mang theo sự rống giận rung trời, mỗi một côn đánh xuống đều là phiên giang đảo hải.
Cùng giao chiến thì là một đầu Thương Long còn muốn hung hăng hơn, hơn nữa đầu Thương Long này còn cực kỳ phách lối.
"Ha ha ha ha!"
"Ta liền biết Long Thiên Tứ ta chính là kỳ tài cái thế, ở trong thiên hạ ngoại trừ chưởng giáo nhà ta, người nào có thể là đối thủ của ta? Chỉ là một con yêu thú cùng với một tên thổ dân, thật sự cho rằng liên thủ với nhau là liền có thể đánh thắng ta? !"
"Bản tọa còn chưa có già đâu!"
Thương Long mở cái miệng to như chậu máu ra, tiếng cười cuồng ngạo của Long Thiên Tứ quanh quẩn ở bên trong biển xanh, nhấc lên

sóng lớn vạn trượng, Thương Long mà hắn hoá thành càng là dựng thẳng vảy rồng, khí thế trùng thiên, mảy may không sợ Tề Khôn cuồng bạo một chút nào, đối phương đánh ra một côn, hắn cũng sẽ không khách khí mà dùng trảo rồng trảo một cái.
Sau khi song phương đối đầu mấy trăm chiêu, trái lại là do Long Thiên Tứ chiếm thượng phong.
Về phần Yêu Côn Bắc Hải, dù sao cũng là xuất thủ vượt qua không gian, mặc dù dùng đại thần thông ngưng tụ ra một mảnh lĩnh vực biển xanh.
Mặc dù chiến đấu ở trong lĩnh vực, giơ tay nhấc chân đều có áp lực lớn lao, vận chuyển cương khí và nguyên thần đều chậm hơn không ít so với bình thường, thực lực cơ hồ là bị giảm đi ba thành. Nhưng Long Thiên Tứ chính là vẫn cứng chọi cứng đánh nhau cùng với Tề Khôn ở trong biển xanh…còn chiếm thế thượng phong!
Yêu Côn Bắc Hải ở bên kia thông đạo không gian thấy một màn như vậy cũng không biết nói gì, chỉ cảm thấy vị quốc chủ Ngạo Lai Quốc này giống như là không có mạnh như ở trong tưởng tượng a.
"A a a a a!" Tề Khôn rốt cuộc cũng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, có linh thức nhạy cảm, ý nghĩ của Yêu Côn Bắc Hải đương nhiên là không gạt được hắn, trên thực tế hắn cũng cảm thấy mình thật sự là quá mất thể diện.
Nhưng chuyện này cũng không có biện pháp, dù sao thì Long Thiên Tứ theo một ý nghĩa nào đó, là khắc chế Tề Khôn toàn diện, hai người đều đi trên con đường khuynh hướng về cận chiến, nhưng Long Thiên Tứ chính là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, chất lượng của một thân cương khí, nguyên thần, khí huyết không biết mạnh hơn bao nhiêu so với Tề Khôn xuất thân từ thổ dân. Hơn nữa nội tình võ công ở giữa hai bên lại có khoảng cách.
Bởi vậy mới tạo thành loại kết quả Tề Khôn càng đánh càng biệt khuất này.
"Chết tiệt!"
"Ta không tin loại chuyện ma quỷ này!"
Tề Khôn hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên lấy ra một tấm lệnh bài và bóp chặt.

Chương 601: Chưa thấy qua việc đời!

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy không gian bốn phía chấn động, thiên địa đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh như sấm nổ, sau đó có một cỗ khí tức mặc dù không bằng võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng lại cực kỳ to lớn trực tiếp xông vào.
Xoạt xoạt! Không gian vỡ vụn giống như là một tấm gương vậy, lộ ra một cái cửa động đen nhánh, biển xanh đầy trời sụp đổ về phía cửa động, phảng phất như cây cầu tiếp dẫn, sau đó chỉ thấy một chiếc chiến hạm đầu đuôi trước sau dài gần vạn trượng, cao gần ngàn trượng, có thể dung nạp trọn vẹn hơn mười vạn người, phảng phất như thần quốc trên trời chậm rãi lái ra vậy.
Đây là Thiên Công Hào! Là thần khí trấn cương Đông Hải, có thể so với Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực, Bất Phá Thiên Quan Bắc Nhung, trận pháp liên hợp chín thành Nam Cương Đạo!
Xem như là kỳ hạm của hạm đội Đông Hải, Thiên Công Hào tự nhiên là không thể không có năng lực bay trên không, bây giờ đã trực tiếp đánh nát hư không, ở dưới sự tiếp dẫn của biển xanh vô tận vọt vào chiến trường, chỉ là sóng gió trong khi tiến lên, liền cuốn lên sóng biển vô tận, đầu tàu sắt thép càng là đụng thẳng về phía Long Thiên Tứ!
Phương thức chiến đấu của Thiên Công Hào cực kỳ đơn giản, chính là một chữ: Đụng.
Mặc kệ ngươi có dạng Thần Thông gì, đều không thể đả thương được người ở bên trong chiến hạm, mà chiến hạm chỉ cần nghiền ép về phía trước là xong việc, dạng thần khí này cũng chỉ có ở bên trong nội bộ mới có thể công phá chân chính, muốn mạnh mẽ đánh tan ở phía ngoài, chỉ sợ là ngay cả võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều khó mà làm được. Bằng không cũng sẽ không được Đại Càn lấy ra để trấn áp Biên Hoang.
Đương nhiên, chỉ là không có cách nào phá hư mà thôi, nếu thật sự đánh mà nói, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan sẽ có 100 loại phương pháp chơi đùa với Thiên Công Hào, cho nên nó cũng chỉ là phòng thủ có thừa, nhưng công kích lại không đủ.
Bởi vậy Long Thiên Tứ không nói hai lời…
"Hừ!" Sau khi hừ lạnh một tiếng, Long Thiên Tứ trực tiếp tung người một cái, lập tức giống như Chân Long biến hóa, lớn nhỏ như ý, trong chớp mắt liền từ Thương Long uy vũ thô bạo, biến thành từng con lươn nho nhỏ như chiếc đũa, trực tiếp chui vào dưới đáy biển xanh, sau đó bay tán loạn như mũi tên, trong chốc lát liền chạy ra khỏi phạm vi va chạm của Thiên Công Hào.
Về phần làm như vậy sẽ rất mất mặt...nói đùa, loại đồ vật này Long

Thiên Tứ ở trong những năm Thuần Dương Cung sa sút kia đã sớm ném đến mức không còn một chút nào.
Sau khi thoát ly khỏi phạm vi va chạm, Long Thiên Tứ hóa thành hình người một lần nữa, không muốn liều mạng cùng với Thiên Công Hào, chỉ là duỗi hai tay ra, chỉ lên trời, không gian bốn phía lập tức bắt đầu xao động, nghiễm nhiên là muốn trực tiếp trục xuất Thiên Công Hào vừa mới tiến vào chiến trường ra bên ngoài!
"Đừng mơ tưởng!" Tề Khôn gầm thét một tiếng, vừa nhiễu loạn không gian, ngăn cản hành vi của Long Thiên Tứ, vừa truyền lệnh đối với Thiên Công Hào: "Không cho phép lui! Theo ta tiến lên tiêu hao lực lượng của hắn, giết chết hắn!"
Ở bên trong Thiên Công Hào, Lưu Tân phụ trách thao túng lại lộ ra sắc mặt khó coi, hận không thể chửi ầm lên, ở bên trong kế hoạch của hắn, Thiên Công Hào vốn là không nên xuất hiện phách lối như vậy, bởi vì Thiên Công Hào trên lý luận mà nói là chỉ có quan viên Đại Càn mới có thể thao túng, hơn nữa nhất định phải là cái chủng loại có địa vị nhất định kia. Dạng gióng trống khua chiêng gia nhập vào chiến trường như thế này, nếu như bị người có tâm dò xét mà nói, sớm muộn cũng sẽ tra ra được lên trên người của Lưu Tân hắn.
"Phế vật!"
"Thực sự con m* nó là phế vật!"
Vừa mắng Tề Khôn, Lưu Tân vừa vận chuyển Thiên Cương Hào.
Không có cách nào, lúc này hắn cũng không có khả năng lại phản bội, bằng không thì sẽ biến thành đắc tội cả hai bên, con đường sau này sẽ càng ngày càng tăm tối, cùng lắm thì về sau sẽ nghĩ biện pháp làm ra một con dê thế tội...
Lưu Tân vừa tính toán ở trong lòng như thế, vừa tiếp tục thôi động Thiên Công Hào.
Nhưng mà đúng vào lúc này…
Lưu Tân: "! !!"
Một cỗ cảm giác nguy cơ kịch liệt dâng lên ở trong lòng của hắn, phảng phất như ở trong cõi u minh có một đạo ánh mắt rơi vào trên người của hắn, mà nơi phát ra ánh mắt chính là Long Thiên Tứ ở ngay phía trước Thiên Công Hào!
Mà hai mắt của Long Thiên Tứ lúc này lại hiện ra màu vàng đỏ giống như dung nham, một đôi đồng tử thẳng đứng mở ra, ánh mắt xuyên phá không gian, vậy mà trực tiếp thấy Lưu Tân ở bên trong Thiên Công Hào!
Mà sau khi nhìn thấy đối phương, Long Thiên Tứ cũng thực sự lộ ra mấy phần kinh ngạc phát ra từ trong nội tâm.
"Yếu như vậy à?"
Trước đó nhìn thấy Thiên Công Hào có uy lực lớn như thế, nhưng góc độ công kích còn có khống chế lực lượng lại cực kỳ thô ráp, vốn cho rằng người sử dụng là một tên phế vật, không ngờ được...người

sử dụng lại thật sự chính là phế vật a!
"Chỉ là một tên Hợp Đạo Tôn Giả, ai đã cho ngươi lá gan thao túng loại Đạo Binh cấp bậc này? Coi như là Xích Tiêu Kiếm mà Khuynh Địch mang đi lúc trước, cũng là bản không hoàn chỉnh khí linh ngủ say, mà trạng thái của kiện Đạo Binh này cơ hồ là hoàn mỹ, hơn nữa lại còn có uy lực lớn như thế, chẳng lẽ ngươi không sợ thân thể bị hút khô hay sao?"
Thanh âm của Long Thiên Tứ không lớn, nhưng xác thực đã truyền vào trong lỗ tai của Lưu Tân.
"Hút khô?" Lưu Tân hấp háy mắt.
Hút khô cái gì? Ở bên trong Thiên Công Hào có bố trí năng lượng nguyên, dùng đến cũng không phải là năng lượng của mình, mắc mớ gì tới mình? Cái bản thân phải làm chỉ là thao túng mà thôi.
"Thì ra là thế." Long Thiên Tứ gật đầu một cái, phảng phất như hiểu được cái gì đó.
"Thổ dân rốt cuộc vẫn là thổ dân, chung quy là chưa thấy qua việc đời."
"Hôm nay lão phu sẽ dạy cho ngươi biết, loại vật Đạo Binh này a, không đến Võ Đạo Tông Sư, dùng Kim Đan để câu thông với thiên địa mà nói, là căn bản không có cách nào thao túng hoàn chỉnh, trừ phi là loại Đạo Binh ở trong trạng thái không hoàn chỉnh kia, mà nếu như cưỡng ép thao túng mà nói, chỉ có thể tiêu hao sinh mệnh lực của người thao túng."
"Căn cứ vào uy lực mà vừa rồi món đồ chơi này bộc phát ra mà nói, thổ dân, ngươi hẳn là còn có thể sống được thêm ba ~ bốn giây a."
Lưu Tân: "? ??"
Hắn còn muốn nói cái gì đó, nhưng vào lúc này, một cỗ cảm giác suy yếu kịch liệt lại bỗng nhiên lan tràn ra từ trên người của Lưu Tân, cả người nhoáng một cái, thế mà trực tiếp té ở trên mặt đất, tầm mắt ở phía trước cũng trở nên hoàn toàn mơ hồ, loáng thoáng ở giữa, Lưu Tân phảng phất như thấy được Kim Tam Nguyên bị bản thân hắn tự tay giết chết.
Cái tên mập chết bầm đó trước khi chết còn đang mở miệng ra sau đó đóng lại, im lặng nói cái gì đó.
Hiện tại xem ra, lúc đó hắn rõ ràng là đang nói: "Ngu ngốc!"
Tâm tình của Tề Khôn bây giờ chính là chửi má nó.
Nói thật, nếu có thể hắn kỳ thật cũng không muốn vận dụng Thiên Công, dù sao thì loại vật át chủ bài này có thể lưu lại làm thủ đoạn liền lưu lại làm thủ đoạn, nhưng lúc này thật sự là không có cách nào, nếu như không giải quyết được Long Thiên Tứ, hắn căn bản sẽ không thể nào triển khai đại nghiệp, cho nên hắn đành phải để cho Lưu Tân điều khiển Thiên Công Hào đi ra.

Chương 602: Cửu Thiên Thanh Khí

Nhưng mà hắn như thế nào cũng không ngờ được chính là…
Lưu Tân thế mà lại rác rưởi như vậy! Tên gia hỏa này lúc trước cam đoan với hắn thật tốt, nói rằng tuyệt đối có thể thao túng Thiên Công Hào, mà hắn cũng xác thực đã nhìn thấy đối phương thao túng thành công, cho nên cũng không hoài nghi.
Nhưng không ngờ được tên phế vật này lại là nam nhân ba giây! Lúc này mới đi ra được bao lâu a! Mới tùy tiện đụng mấy lần thế mà đã không xong!
Quang mang trên toàn bộ Thiên Công Hào trở nên ảm đạm, nghiễm nhiên là không còn người điều khiển, mà mất đi sự viện trợ của Thiên Công Hào, Tề Khôn tự nhiên cũng không gánh được thủ đoạn của Long Thiên Tứ.
Yêu Côn Bắc Hải thì là nước xa không cứu được lửa gần, xuất thủ cách một thông đạo không gian, lực lượng có thể bộc phát ra cuối cùng là vẫn có hạn.
Mà Thiên Công Hào to lớn thì lại bị Long Thiên Tứ đưa vào bên trong không gian loạn lưu, trong chớp mắt liền biến mất ở bên trong hư không.
"Má nó!" Tề Khôn chửi bậy.
Thật sự là lừa đảo!
Liên quan tới điểm này, thì không thể không đề cập tới kiến thức của Tề Khôn, hắn mặc dù là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng vẫn như cũ không thể cải biến được xuất thân từ Đông Hải - một trong bốn đại Biên Hoang, cho nên hơn nửa đời người hắn kỳ thật đều sinh sống ở Đông Hải, Đạo Binh tiếp xúc qua cũng chỉ có một kiện Bàn Long Côn.
Mà năm đó vào thời điểm hắn tiếp nhận Bàn Long Côn, thì cha của hắn đã qua đời, vào lúc lên ngôi tu vi của hắn đã sớm đạt đến Võ Đạo Tông Sư, cho nên căn bản là cũng không có phát hiện ra sử dụng Đạo Binh thì có gì không ổn, mà vào thời điểm hắn còn là Hợp Đạo Tôn Giả, căn bản là cũng không đụng tới Bàn Long Côn.
Bởi vậy mới tạo thành một cái vấn đề rất lúng túng, Tề Khôn cũng không biết là Hợp Đạo Tôn Giả không thể sử dụng Đạo Binh trạng thái hoàn chỉnh.
Thế là bi kịch liền xảy ra.
Điểm mấu chốt ở trong này, Long Thiên Tứ đảo con ngươi một vòng, tự nhiên là liền có thể nhìn ra, lại nhìn Tề Khôn lộ ra vẻ bi phẫn muốn chết, không khỏi cảm khái lắc đầu nói: "Cho nên Thuần Dương Cung chúng ta mới nói tri thức chính là lực lượng a, những thổ dân như các ngươi, cái gì cũng đều không hiểu."

"Lại còn dám đối đầu cùng với Thuần Dương Cung chúng ta?"
"Thực sự là không biết sống chết!"
Ầm ầm! Thiên Công Hào bị trục xuất, con át chủ bài to lớn nhất của Tề Khôn mất đi tác dụng, Long Thiên Tứ tự nhiên là nước lên thì thuyền lên, cả người đều lộ ra một cỗ khí phách.
"Hôm nay bản tọa sẽ mua một tặng một, đánh chết một vị Hỏa Luyện Kim Đan, thuận tiện đưa tiễn một vị, không cần phải khách khí cùng với bản tọa!"
"Hôm nay trẫm sẽ không chết không thôi với ngươi! !!"
Tề Khôn cắn răng một cái, thân thể hợp nhất với Đạo Binh, chém giết cùng với Long Thiên Tứ lần thứ hai, mà Yêu Côn Bắc Hải thì không nhanh không chậm xuất thủ cách một cái thông đạo không gian, mặc dù cũng là ứng phó toàn lực, nhưng uy lực biểu hiện ra lại chỉ là tạm được, giống như là tản ra khí thế cổ vũ cho Long Thiên Tứ.
Nhưng mà đúng vào lúc này…
"Lão già điên! Đi chết đi!"
Trên bầu trời chấn động, ánh lửa trắng xóa xẹt qua chân trời, phía sau thì là một chùm sáng màu vàng óng đang đuổi theo, vậy mà xuyên qua từng tầng không gian, rơi vào trong biển xanh.
"Xích Ô? !"
Không giống với Long Thiên Tứ kinh ngạc, Tề Khôn thì ngạc nhiên kêu to, hắn chưa từng có một khắc nào cảm thấy chủ nhân của Thang Cốc đáng yêu như bây giờ!
Nhìn thấy bản thân ta rơi vào trong nguy cục, thế mà không để ý nguy hiểm tính mạng cũng phải đến giúp đỡ ta, quả nhiên là hảo huynh đệ của ta a! Ta đã không nhìn lầm ngươi!
"Ách?" Chủ nhân của Thang Cốc tê cả da đầu, lúc này mới phản ứng được, bản thân thế mà lại đuổi tới Trấn Hải Quan, gặp quỷ, đuổi lố rồi.
Mà theo sát chủ nhân của Thang Cốc, ánh lửa trắng xoá cũng chậm rãi tản ra, rơi vào bên cạnh Long Thiên Tứ, rõ ràng là Đại tế ti Bái Hỏa Ma Giáo mặc áo bào đen.
Bất quá dáng vẻ của Đại tế ti lúc này lại là hơi chật vật, vốn là bề ngoài hơn sáu mươi tuổi, bây giờ càng là lăng không già hơn 10 tuổi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên người mang theo hơi nóng hừng hực, phảng phất như ở trong cơ thể đang có một đám lửa đang thiêu đốt vậy.
Long Thiên Tứ khá là kinh ngạc mà liếc nhìn Đại tế ti Bái Hỏa Ma Giáo: "Không ngờ được tên phế vật ngươi cũng có một chút đảm lượng a!"
Đại tế ti: "..."
Năm đó hắn cũng đã được nghe nói đến đại danh của Long Thiên Tứ, nghe nói tên gia hỏa này là không biết xấu hổ nhất, đối với người mạnh hơn sẽ gọi một tiếng đại nhân, đối với người yếu hơn thì sẽ

mở miệng gọi một tiếng phế vật, năm đó bản thân hắn còn không tin, cảm thấy Long Thiên Tứ dù sao cũng là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, lão luyện thành thục, có cao phong phạm nhân. Hiện tại xem ra lúc trước mắt của hắn thực sự đã bị mù.
"Được rồi, nếu không còn khí lực thì hãy lùi về phía sau, nhìn lão phu ta đại triển thần uy."
"Hôm nay lão phu muốn một chọi ba!"
Long Thiên Tứ ngẩng đầu một cái ưỡn ngực một cái, sau khi thuận tay đẩy Đại tế ti Bái Hỏa Ma Giáo đến đầu tường Trấn Hải Quan, liền bước ra một bước, khí thế xông thẳng tới chân trời!
"Xích Ô!" Tề Khôn hưng phấn mà nói ra: "Ngươi đến rất đúng lúc, nhanh, cùng xuất thủ với ta, tăng thêm Bắc Hải đạo huynh, chúng ta hãy cùng nhau tiêu diệt lão gia hỏa này!"
Chủ nhân của Thang Cốc: "..."
Làm ơn, ta tới chỉ là để cứu Áo Mễ Gia đại nhân, thuận tiện trị liệu ám thương của bản thân, vì sao lại biến thành như thế này.
Nói thật, chuyện cho tới bây giờ, tình huống đã hoàn toàn khác biệt so với dự đoán lúc trước của chủ nhân Thang Cốc, ở trong suy nghĩ của hắn lúc trước, sau khi hạm đội Đông Hải bị hủy diệt, toàn bộ thế lực ở phía Đông còn không phải mặc cho bọn hắn đồ sát, bản thân hắn chỉ cần để cho Tề Khôn đi hấp dẫn cừu hận, sau đó âm thầm làm việc là tốt rồi.
Kết quả hiện tại lại để cho ta đi liều mạng...lão già kia nhìn qua rất mạnh a!
Bất quá đạn đã lên nòng không phát không được, cho nên chủ nhân của Thang Cốc vẫn đắng chát gật gật đầu, nói: "Được rồi, vậy ta..."
Ầm ầm! Chủ nhân của Thang Cốc còn chưa dứt lời, ở phía sau Trấn Hải Quan, một đạo tinh khí giống như thực chất xông lên thiên không, thẳng vào mây xanh, cuối cùng đúng là trực tiếp đâm thủng bầu trời, có vô tận thanh khí rơi xuống từ trên bầu trời, cuối cùng rơi vào trong một mảnh khu vực, toả sáng rực rỡ.
Không đợi đám người kịp phản ứng…
"Cửu Thiên Thanh Khí? !"
Ở bên trong thông đạo không gian, thanh âm của Yêu Côn Bắc Hải bỗng nhiên vang lên, đầu Yêu Côn trước kia một mực không coi trận chiến đấu này ra gì, chỉ là xuất thủ cách một cái thông đạo không gian, lần đầu tiên để lộ ra tình cảm chấn động kịch liệt.
Ầm ầm!
Một giây sau, biển xanh vô lượng quét sạch trời cao, dưới sự thao túng của bản thể Yêu Côn Bắc Hải ở bên kia thông đạo không gian, vậy mà trực tiếp bỏ qua hai người Tề Khôn cùng với chủ nhân của Thang Cốc, bỏ mặc Long Thiên Tứ như lâm đại địch, cơ hồ là không có chút do dự liền chạy như bay về phía địa phương thanh khí rơi xuống!

Ở phía trên chiến trường, Long Thiên Tứ cùng với Tề Khôn còn có chủ nhân của Thang Cốc cứ như vậy mà mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời thế mà không có ai xuất thủ, bầu không khí trở nên có vẻ hơi xấu hổ.
"Ách." Long Thiên Tứ hấp háy mắt, hỏi: "Nó còn trở về sao?"
Chủ nhân của Thang Cốc: "Nếu không thì ta sẽ rời đi trước?"
Tề Khôn: "? ??"

Chương 603: Trời cao chiếu cố

Các đại lão Mặc Môn gần đây có tâm tình rất tốt.
Vấn đề Cơ Quan Thành khốn nhiễu bọn hắn rất lâu đã bị đám ngớ ngẩn Thuần Dương Cung kia giải quyết, mặc dù phải trả không ít thù lao, bất quá bây giờ Cơ Quan Thành đã khôi phục, bọn hắn tự nhiên là lại trở thành đại gia, có thể vui vẻ nghiên cứu cơ quan thuật ở bên trong Cơ Quan Thành.
Có lẽ là vì trời cao cũng nhìn thấy Mặc Môn bọn hắn nơm nớp lo sợ nhiều năm như vậy, cảm thấy quá đáng thương, đã đặc biệt chiếu cố bọn hắn, bầu trời ở vị trí khu vực Cơ Quan Thành đột nhiên lộ ra khe hở, có Cửu Thiên Thanh Khí giáng xuống từ trên trời, giống như là không khí trong lành rơi xuống từ trên bầu trời, cứ thế mà đổ từ trên xuống dưới Cơ Quan Thành.
Phải biết rằng đây chính là Cửu Thiên Thanh Khí a, là lực lượng trong truyền thuyết chỉ có cảnh giới võ giả Kích Toái Mệnh Tinh mới có thể hái, ở chỗ cao trên chín tầng trời, trừ phi là thiên địa biến động, bằng không tuyệt đối sẽ không rơi xuống phàm trần, nếu dùng để chế thuốc mà nói, cơ hồ là nhất định sẽ thành Đan Vương, nếu dùng để luyện khí mà nói, muốn luyện ra Thần Binh cơ hồ là dễ như trở bàn tay, thậm chí là nếu dùng để bày trận mà nói, còn có thể khiến cho uy lực của trận pháp lăng không mạnh hơn ba phần. Món đồ chơi này quả thực giống như là dầu bơi trơn cho tu luyện, cho dù là dùng ở chỗ nào cũng đều có kỳ hiệu.
Nghe nói ở thời kỳ Thượng Cổ còn có tông môn chuyên môn nghiên cứu biện pháp thu thập Cửu Thiên Thanh Khí để tu luyện, đã từng cực thịnh một thời, bởi vậy có thể thấy được tác dụng của Cửu Thiên Thanh Khí đối với võ giả rốt cuộc là to lớn cỡ nào.
Nhưng bây giờ, Cửu Thiên Thanh Khí đầy trời lại rơi vào trong Cơ Quan Thành. Chuyện này ngoại trừ được ông trời chiếu cố, thì còn có kiểu giải thích nào khác?
"Ha ha ha ha!"
"Ông trời quả nhiên là chiếu cố Mặc Môn chúng ta a!"
"Ai cũng không được phép tranh đoạt với lão phu! Lão phu vừa vặn có một cỗ khôi lỗi đang ở bên trong quá trình chuẩn bị, nếu như dùng Cửu Thiên Thanh Khí để rèn luyện, tất nhiên lại có thể tạo thêm cho Mặc Môn chúng ta một cỗ Ngũ Hành Giáp cấp Thiên Binh!"
"Nói nhảm!"
Lúc này ở bên trong Cơ Quan Thành, nghiễm nhiên là có vô số người ở bên trong Mặc Môn xông ra, mừng rỡ như điên tiến hành tranh đoạt Cửu Thiên Thanh Khí, ngay cả Mặc Tử đương đại cũng đều hiện thân.

Mà ở bên cạnh hắn là lão nhân Mặc Môn ngày xưa, còn có một vị trung niên nam tử khác phân biệt đứng ở trái phải, mà Lỗ Diệu tham gia kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ ngày xưa thì xem như là thủ tịch đệ tử trong thế hệ tuổi trẻ Mặc Môn, đang cung kính đi theo sau lưng Mặc Tử đương đại.
"Môn chủ, đây quả thật là do trời cao chiếu cố Mặc Môn chúng ta?"
Đối mặt với nghi vấn của lão nhân Mặc Môn, sắc mặt của Mặc Tử đương đại cũng có một chút xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào, muốn nói là không phải, nhưng Cửu Thiên Thanh Khí rơi xuống Cơ Quan Thành lại là sự thật, hắn cũng đã nhìn qua cái gọi là Cửu Thiên Thanh Khí này, tuyệt đối là Cửu Thiên Thanh Khí hàng thật giá thật, không phải là đồ vật giả tạo.
Ở trong này chẳng lẽ còn có vấn đề gì?
"Không cần phải suy nghĩ nhiều." Trung niên nam tử ở bên cạnh lạnh giọng nói ra, vị này là Đại trưởng lão của Trưởng Lão Hội Mặc Môn, cũng là kẻ thù chính trị lớn nhất của Mặc Tử đương đại ở bên trong Mặc Môn, ngày xưa còn đã từng tranh đoạt vị trí môn chủ với Mặc Tử đương đại.
Trung niên nam tử, còn có lão nhân Mặc Môn phe trung lập, tăng thêm bản thân Mặc Tử đương đại, trọn vẹn là ba vị Hỏa Luyện Kim Đan, chính là nội tình của Mặc Môn - một trong mười đại thánh địa võ đạo.
"Mặc Môn chúng ta sừng sững ở Đông Hải nhiều năm như vậy, bây giờ Cơ Quan Thành đã khôi phục lại nguyên dạng, coi như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh giáng lâm cũng không thể làm gì được chúng ta, bất kể có phải là tính toán hay không, Cửu Thiên Thanh Khí vẫn là sự thật, chúng ta đến thu thập cũng không phải là sai, về phần những kẻ thích chơi âm mưu quỷ kế kia..."
"Mặc Môn chúng ta cần gì phải sợ?"
Lời còn chưa dứt…
Ầm ầm!
Một tiếng nổ rung trời đột nhiên truyền đến từ bên ngoài Cơ Quan Thành, trận pháp mà Mặc Môn bố trí ở ngoài thành theo tiếng nổ mạnh này trực tiếp vỡ vụn, thậm chí là ngay cả một cái hô hấp cũng đều không thể kiên trì, màn trời to lớn trực tiếp bị một cỗ cự lực đụng cho vỡ nát, phảng phất như trời sập vậy.
"Đã xảy ra chuyện gì? !"
"Đã xảy ra chuyện gì? !"
Mặc Tử đương đại cùng với lão nhân Mặc Môn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, lại không chú ý tới biểu lộ biệt khuất giống như ăn phải cứt của Đại trưởng lão.
Chỉ thấy ở trên đỉnh đầu của bọn hắn, biển xanh vô tận mãnh liệt ập tới, quét sạch phong vân đầy trời, một cái cửa động đen nhánh phảng phất như mặt trăng lưỡi liềm chìm nổi ở trong biển xanh, mang theo

sức hút giống như vực thẳm vậy, nó trông giống như là cảnh trăng sáng trên biển quỷ dị, tản ra khí tức kinh khủng bao phủ toàn bộ ngoại thành Cơ Quan Thành.
"Hỏa Luyện Kim Đan? !"
"Làm càn!"
Đối mặt với Yêu Côn Bắc Hải, ngoại trừ lão nhân Mặc Môn, Mặc Tử đương đại cùng với Đại trưởng lão cơ hồ đều là đồng thời gầm thét.
"Mặc Môn chúng ta không tham dự trận chiến tranh của Đông Hải các ngươi, ngươi lại còn dám đánh tới cửa? !"
"Không để Mặc Môn chúng ta vào mắt hay sao?"
"Mau cút trở về!"
Yêu Côn Bắc Hải không nói gì, thời gian mà nó ngủ say là quá lâu, gần đây mới vừa vặn thức tỉnh, suy nghĩ vận chuyển không như ý, cho nên ý nghĩ của nó cũng là vô cùng trực tiếp, không có bất kỳ uốn khúc quanh co nào, tâm thần khẽ động, liền bỏ qua đám người Mặc Môn, bắt đầu thu thập Cửu Thiên Thanh Khí tán lạc ở khắp nơi trong Cơ Quan Thành. Nhưng lần cử động này của nó, lại khiến cho Mặc Tử đương đại còn có Đại trưởng lão đều là cực kì giận dữ.
"Muốn chết!"
Hai đạo hào quang Ngũ Hành Giáp cấp Thần Tướng lấp lóe, trực tiếp xông lên trời cao, cắt đứt cử động Yêu Côn Bắc Hải đang thu thập Cửu Thiên Thanh Khí.
Yêu Côn Bắc Hải: "? ??"
Dừng lại một chút, suy nghĩ của Yêu Côn Bắc Hải hóa thành thanh âm truyền ra: "Cửu Thiên Thanh Khí, tiến hóa, ta cần..."
Mọi người đều biết, nó là Côn, cho dù là ở bên trong Yêu tộc cũng là một chủng tộc đặc thù nhất, trời sinh đã có thân thể khổng lồ, sau khi đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan cũng có thực lực viễn siêu Hỏa Luyện Kim Đan tầm thường, ở trong cùng cảnh giới cơ hồ là tồn tại vô địch, nhưng dù vậy thì nó vẫn có thiếu sót.
Đó chính là Kích Toái Mệnh Tinh.
Thiên phú trời sinh khiến cho Côn có vốn liếng xưng bá ở trong biển, vô địch trong cùng cảnh giới càng là khiến cho vô số người e ngại, nhưng tương tự, thân thể của Côn đến cuối cùng cũng đã trở thành trở ngại Kích Toái Mệnh Tinh của nó, muốn Kích Toái Mệnh Tinh, nhất định phải hoàn thành tiến hóa sinh mệnh trên bản chất.

Chương 604: Bò tới

Muốn làm được điểm này, Côn nhất định phải thôn phệ đầy đủ Cửu Thiên Thanh Khí, lúc này mới có hi vọng đột phá gông cùm xiềng xích, trước đó Côn một mực ngủ say ở nơi cực sâu trong Đông Hải, chính là thông qua phương thức ngủ say, dùng bí pháp của Côn Bằng nhất tộc để thu thập Cửu Thiên Thanh Khí, nhưng hiệu suất là quá thấp, vì vậy cho đến nay nó cũng chưa thể đột phá.
Nhưng mà bây giờ! Một cái cơ hội tốt ngàn năm một thuở đang ở trước mắt! Trong khắp Cơ Quan Thành đều là Cửu Thiên Thanh Khí!"
"Cho ta!"
"Ha ha!" Mặc Tử đương đại cùng với Đại trưởng lão liếc nhìn nhau một cái, sau đó bỗng nhiên đồng thời cười một tiếng.
Bọn hắn biết là Côn có nhu cầu tiến hóa, nhưng ở trong mắt của bọn hắn, Cửu Thiên Thanh Khí rơi vào trong Cơ Quan Thành, cho dù chỉ là ngoại thành, đó cũng là của Mặc Môn bọn hắn, cho ngươi?
"Nghĩ hay lắm!"
"Chỉ là một con yêu thú, bản môn mặc kệ sự tình các ngươi xâm lấn, ngươi còn cho là mình rất mạnh?"
"Đơn giản chỉ là thổ dân mà thôi."
Yêu Côn Bắc Hải: "..."
Xem ra thương lượng là không hữu dụng. Sau khi lý giải điểm này, Bắc Hải liền thu liễm khí tức, trừ khử biển xanh đầy trời.
Nhìn thấy một màn này, mấy người Mặc Tử đương đại cũng nở một nụ cười, quả nhiên là những thổ dân này không dám giao chiến cùng với bọn hắn, dù sao thì bọn hắn cũng là một trong mười đại thánh địa võ đạo, bây giờ lại có Cơ Quan Thành ở đây...
Thông đạo không gian bỗng nhiên mở rộng, chỉ trong nháy mắt, liền bao phủ toàn bộ Cơ Quan Thành, thanh âm của Yêu Côn Bắc Hải vào thời khắc này cũng vang vọng ở giữa thiên địa, sóng chấn động kinh khủng khuếch tán ra, chỉ là tiếng gầm đập lên trên tường thành, liền khiến cho ngoại thành Cơ Quan Thành được chế tạo từ hắc kim lung lay sắp đổ.
"Nếu các ngươi không cho ta…"
"Vậy thì ta sẽ tự tới lấy."
Ở trong cửa động màu đen, một đạo thân ảnh khổng lồ chậm rãi hiện ra.
Yêu Côn Bắc Hải giáng lâm chân thân!
Đám người Mặc Môn: "? ??"
Nếu thật sự giảng đạo lý.
Yêu Côn Bắc Hải đột nhiên giáng lâm là chuyện mà ai cũng không ngờ được.

Chiến đấu trước đó ở Trấn Hải Quan, Mặc Môn mặc dù không tham dự, nhưng vẫn có chú ý, đối với đầu đại yêu xuất hiện lần đầu tiên từ sau thời đại Thượng Cổ - Yêu Côn Bắc Hải này, đám người Mặc Môn tự nhiên là cũng rất để ý, nhưng dù sao bọn hắn cũng không đích thân tới hiện trường, cho nên cũng không hiểu nhiều lắm đối với thực lực của nó.
Nhưng giờ bọn hắn đã hiểu.
"Cửu Thiên Thanh Khí, lấy ra, nếu không, chết."
Bầu trời nứt ra!
Toàn bộ hư không ở phía trên Cơ Quan Thành đều ầm ầm nổ tung, vô tận khí lưu hỗn loạn gào thét mà ra, mắt thấy là đã sắp triệt để phá hủy ngoại thành Cơ Quan Thành, vào thời khắc mấu chốt, Cơ Quan Thành kịch liệt rung động, mặt đất xoay chuyển, bầu trời treo ngược, toàn bộ ngoại thành Cơ Quan Thành thế mà sụp xuống đất.
Thay vào đó thì là 18 tầng tháp rộng lớn dâng lên từ mặt đất, mỗi một tầng đều là một tòa thành thị, một tầng so một tầng đều muốn rộng rãi hoa lệ hơn, một tầng so một tầng đều khí vũ hiên ngang hơn, thanh âm do vô số cơ quan vận chuyển vang lên vào thời khắc này, phảng phất như tiếng sấm dày đặc trong trời mưa như thác đổ.
Ầm ầm!
Đây là nội thành Cơ Quan Thành! Cơ Quan Thành được chế tạo từ sắt thép vào lúc này lại phảng phất như một sinh mạng thể chân chính vậy, kết cấu ở bên ngoài không ngừng chập trùng, phảng phất như đang hít thở phun ra nuốt vào vậy, thiên địa nguyên khí ở chung quanh tức thì bị nó hút khô toàn bộ, hóa thành nguyên động lực cho Cơ Quan Thành, tạo nên một màn ánh sáng màu trắng óng ánh.
Ở phía dưới màn sáng, Cơ Quan Thành ngạo nghễ sừng sững ở bên trong hư không loạn lưu, không có một chút nguy cơ khuynh đảo nào. Bất quá theo hư không loạn lưu xuất hiện, trong không gian vỡ nát, một đạo thân ảnh to lớn chậm rãi đi ra từng chút một, giống như là đang bò ra vậy, lấy nhãn lực của đám người Mặc Tử đương đại, cũng không thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của đối phương, chỉ có thể nhìn thấy thân hình màu đen kinh khủng.
Lớn!
Vô cùng lớn!
Quả thực là không có cách nào tưởng tượng cỗ thân thể này rốt cuộc lớn bao nhiêu! Nếu như tính toán nghiêm túc, cỗ thân thể này thậm chí là đủ để sánh ngang với diện tích của toàn bộ Đông Lai Đạo.
Mà sinh vật có được loại hình thể này, thế mà lại đường hoàng chính đại xuất hiện ở bên trong hư không, đang rơi xuống về phía Cơ Quan Thành! Đồng thời nguyên thần chấn động thuộc về Yêu Côn Bắc Hải càng là vang vọng từ trên xuống dưới Cơ Quan Thành, chỉ là nguyên thần chấn động kinh khủng cũng đủ khiến cho cường giả cảnh giới Võ Đạo Tông Sư cảm thấy đầu óc choáng váng, võ giả cảnh giới Tiên

Thiên càng là có khả năng trực tiếp thổ huyết té xỉu, quả thực phảng phất như là tinh thần lực ngưng tụ thành vòng xoáy vậy! Ý niệm ở trong đó càng là có thể nhìn thấy rõ ràng, hiển nhiên là tối hậu thư mà Yêu Côn Bắc Hải phát ra đối với Mặc Môn!
Hàm ý là: "Hây, hây, hây!"
Đám người Mặc Tử đương đại: "? ??"
"Có thứ gì đó đang bò tới."
Thứ gì đó đang bò tới? Trong nháy mắt nghe được câu nói này, đám người Mặc Tử đương đại đang ngây người rất nhanh liền hiểu được ý tứ của Yêu Côn Bắc Hải.
Nó thực sự là đang bò tới! Có lẽ là bởi vì hình thể thật sự là quá khổng lồ, Yêu Côn Bắc Hải thậm chí là không có năng lực phi hành, cũng vô pháp sinh tồn ở mặt đất, chỉ có thể sinh tồn quanh năm ở bên trong hải dương vô tận, cũng chỉ có bầu trời rộng lớn như hải dương, mới có thể chứa đựng cỗ thân thể cực lớn có kích thước sánh ngang với Đông Lai Đạo kia.
Cho nên nó muốn giáng lâm, nhất định phải di chuyển bằng thân thể, đó chẳng phải là bò hay sao?
Mà bây giờ, nó cuối cùng cũng đã bò vào bên trong thông đạo không gian mà nó mở ra, giáng lâm chân thân đến Cơ Quan Thành.
Kết quả của việc này là gì?
Sử dụng một phép ẩn dụ sống động, chính là toàn bộ Đông Lai Đạo vào thời khắc này đang đập vào đỉnh đầu của Cơ Quan Thành.
Yêu Côn Bắc Hải cũng không dùng võ công kinh thiên động địa gì đó, cũng không diễn hóa ra cái gì là biển xanh vô tận, đó là thủ đoạn mà nó chỉ dùng khi truyền thâu lực lượng, mà một khi nó giáng lâm chân thân, việc cần phải làm kỳ thật cũng chỉ còn lại có một cái: nhắm vào mục tiêu lao tới là được, trọng lượng khủng khiếp chính là thủ đoạn công kích mạnh nhất của nó.
Đám người Mặc Tử đương đại: "! !!"
Thân thể Yêu Côn Bắc Hải che khuất bầu trời, ở dưới sự thao túng của nó, dùng thủ đoạn không gian ngưng tụ ở trên không Cơ Quan Thành, cũng không bao trùm toàn bộ Đông Lai Đạo, vì thế, lực phá hoại khủng bố mang đến từ trọng lượng khủng khiếp cũng hoàn toàn ngưng tụ ở phía trên Cơ Quan Thành.
KÉT KÉTTTTT!
Cơ Quan Thành to lớn lúc này ở dưới lực lượng như thái sơn áp đỉnh của Yêu Côn Bắc Hải, cũng đều không ngừng phát ra tiếng vang không chịu nổi gánh nặng, vô số cơ quan điên cuồng vận hành vào thời khắc này, như vậy mới miễn cưỡng chống đỡ công kích như thái sơn áp đỉnh của Yêu Côn Bắc Hải.

Chương 605: Đè chết các ngươi

Mà sắc mặt của đám người Mặc Tử đương đại càng là khó chịu giống như ăn phải cứt.
Nguyên nhân rất đơn giản: tên gia hỏa này không tiến vào bên trong a!
Cơ Quan Thành sở dĩ khủng bố, là do vô số cơ quan ở bên trong Cơ Quan Thành, bất luận là cường giả gì, cho dù là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, một khi tiến vào Cơ Quan Thành, cũng sẽ bị mê cung và cơ quan vô cùng vô tận ở trong đó vờn quanh, vị chí cường giả Kiếm Tông kia ngày xưa chính là một ví dụ điển hình, nhưng mà Yêu Côn Bắc Hải lại không giống. Tên gia hỏa này căn bản là không thể tiến vào Cơ Quan Thành, chỉ đứng ở phía trên Cơ Quan Thành, dùng thân thể khổng lồ của mình đè ép Cơ Quan Thành, còn thỉnh thoảng xoay người, ngáp một cái, nhưng mà áp lực khủng bố do nó tạo ra lại áp chế hoàn toàn Cơ Quan Thành mà Mặc Môn vẫn lấy làm kiêu ngạo.
Cơ quan ở bên trong Cơ Quan Thành đúng là rất huyền bí, cho dù là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng đều không nhất định có thể chạy thoát được, mặc dù không giết chết được đối phương, nhưng mà có thể vây khốn, nhưng vạn sự vạn vật có lợi thì cũng có hại, có mạnh thì cũng có yếu, ở bên trong Cơ Quan Thành thì cường đại, nhưng ở bên ngoài thoạt nhìn cũng không có cường đại như vậy.
Mặc dù không đến mức chân chính sụp đổ, nhưng ở dưới sự áp chế của Yêu Côn Bắc Hải, đám người Mặc Tử đương đại nhất định phải ứng phó toàn lực, mới có thể ngăn cản được lực lượng của đối phương.
"Nhanh! Cửu Thiên Thanh Khí, lập tức đưa ra cho ta!"
"Bằng không thì ta sẽ đè chết các ngươi!"
Đám người Mặc Môn: "..."
Một màn diễn ra ở Cơ Quan Thành này, tự nhiên cũng bị Tề Khôn, chủ nhân của Thang Cốc, còn có Long Thiên Tứ nhìn thấy được, Yêu Côn Bắc Hải thể hiện ra lực lượng khủng bố như vậy, cho dù là Long Thiên Tứ có thực lực mạnh nhất trong ba người cũng đều đổ mồ hôi lạnh, âm thầm nói ở trong lòng vừa nãy phải chăng bản thân đã có một chút quá kiêu ngạo.
Mà ở một nơi cách Cơ Quan Thành không xa, Quỷ Ảnh nhìn Cơ Quan Thành chật vật ở dưới sự áp chế của Yêu Côn Bắc Hải, đôi mắt cong lên giống như là trăng lưỡi liềm, trên mặt mang theo ý cười nồng đậm.
"Dám đuổi ta ra ngoài?"
"Ha ha! Quả nhiên, tin tức mà mình đọc được ở trong một quyển cổ tịch là thật, Cửu Thiên Thanh Khí đối với loại sinh vật Côn này là cực

kỳ trọng yếu, lần này quả nhiên đã dẫn dụ Yêu Côn Bắc Hải đi đến Mặc Môn, chỉ đáng tiếc là trước khi rời khỏi Thuần Dương Cung, Thái Hoa Tiên Nhân chỉ giao cho mình một tấm kiếm phù."
"Đại cục lần này hẳn là đã định."
Liếc nhìn tin tức do Cẩm Y Vệ truyền đến, Quỷ Ảnh thấp giọng lẩm bẩm nói, vào thời điểm nhìn thấy Định Hải Thành sụp đổ, toàn thành bị đồ sát, thần sắc của nàng cũng hơi hơi ảm đạm, bất quá sau khi nhìn thấy bốn toà thành khác đều bình yên vô sự, nàng vẫn nhẹ nhàng thở ra một hơi.
"Tóm lại là không có tổn thương quá lớn...ách?" Đột nhiên, Quỷ Ảnh sững sờ: "Không phải ta đã yêu cầu các ngươi tập trung vào tin tức của các nàng Dương Xuân hay sao, các nàng đâu?"
"Ai cơ?" Người phụ trách truyền tin của Cẩm Y Vệ ngẩn người.
Ầm ầm!
Một giây sau, Trấn Hải Quan nguyên bản đã dần dần trở nên bình ổn, lại truyền đến tiếng nổ rung trời một lần nữa.
Ở ven bờ Đông Hải.
Một vị lão nhân mặc áo vải lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trên bờ biển, đạp nước mà đi, hành vi vốn nên rất có bộ dáng tiên phong đạo cốt này, nhưng rơi vào trên người của vị lão nhân này, lại có vẻ hết sức bình thường.
"Đông Hải xâm lấn sao?" Lão nhân liếc nhìn về phương hướng Trấn Hải Quan, lắc đầu nói: "Có phần thời gian rỗi này, tiến hành bế quan tu luyện để đột phá cảnh giới cao hơn thì không tốt hơn hay sao?"
"Thực sự là nhiều chuyện."
Phất bàn tay một cái, một đạo linh quang liền xuất hiện ở trên người của ông lão, chỉ chốc lát sau, một đạo thanh âm tràn ngập oán hận liền truyền ra từ bên trong linh quang: "Lão tặc!"
"Ngươi lại dám giam cầm bản hầu, quả nhiên là không biết sống chết!"
"Bản hầu sẽ không chết, mặc dù bị ngươi tính toán, nhưng bản hầu hồng phúc tề thiên, bậc trở ngại này chẳng qua chỉ là một khối chướng ngại trên con đường đi đến vô địch của bản hầu mà thôi, bản hầu sớm muộn cũng có thể đá văng nó!"
"Ha ha!" Lão nhân, hoặc nói một cách khác là đảo chủ Đào Hoa Đảo, đối với sự tức giận và bất tài của Khương Hằng, cũng chỉ mỉm cười, sau đó hắn liền xua đuổi nguyên thần của Khương Hằng.
"Không đủ khí vận."
"Lão hủ đã sắp chết, bắt buộc phải mạo hiểm trùng kích đến cảnh giới cao hơn, vì gia tăng phần thắng lúc này mới mưu đoạt khí vận, chỉ là nhiều năm như vậy, khí vận góp nhặt được còn chưa đủ dùng."
"Nếu cứ đột phá như vậy, phần thắng của lão hủ là không đủ ba thành."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo vừa lầm bầm lầu bầu, vừa bước chân, đất đai

dưới chân theo bước chân của hắn mà tự động co vào, bước ra một bước chính là hơn nghìn dặm, trong lúc giơ tay nhấc chân thể hiện ra thần thông Súc Địa Thành Thốn, mặc dù không có bá đạo như Yêu Côn Bắc Hải, nhưng lại lộ ra mấy phần ý cảnh huyền diệu. Mà ánh mắt của hắn càng là một mực khóa chặt vào bốn hướng.
Ở trong cảm giác của đảo chủ Đào Hoa Đảo, bốn đạo khí tức ở nơi đó lúc này đã dần dần tụ tập vào cùng với nhau, bốn cỗ khí vận không kém cỏi một chút nào so với Khương Hằng, thậm chí còn cao hơn không ít vào thời khắc này đang dung hợp lại cùng với nhau, giống như lửa cháy trên dầu, làm cho người ta không tự chủ được mà trầm mê ở bên trong.
"Nếu như có thể thu nạp bốn cỗ khí vận này cho bản thân sử dụng..."
"Phần thắng của lão hủ ít nhất có thể tăng lên ba thành! Lấy tích lũy trong nhiều năm của lão hủ, chỉ cần phần thắng đạt đến hơn năm thành là liền có thể khiêu chiến!"
Về phần thân phận của bốn người kia, nói thật, đảo chủ Đào Hoa Đảo căn bản là cũng không để ý.
Ngay cả Khương Hằng có thân phận Hầu Gia triều đình hắn cũng nói tính toán là liền tính toán, cho tới bây giờ hắn cũng đã sắp chết, nếu không đột phá thì sẽ biến thành một dúm đất vàng, làm sao còn có thể để ý thân phận của đối phương, coi như là con riêng của ông trời, hắn vì sống tiếp cũng sẽ tiêu diệt và xử lý.
"Ta vừa mới đột phá đến Võ Đạo Tông Sư này, Tiêm Tiêm tỷ."
"Ta cũng vậy, Xuân sư muội."
"Nhắc đến, tiểu Yêu mới vừa nói với ta, ta đột phá sớm hơn ba giây so với Tiêm Tiêm tỷ, là thật sao?"
"Ha ha ha, đương nhiên là giả, ngươi làm sao có thể đột phá sớm hơn ta đây, thật ra là ta đột phá nhanh hơn Xuân sư muội hai giây a, dù sao thì ta cũng là sư tỷ nha."
"Làm sao có thể chứ, thiên phú của Tiêm Tiêm tỷ cũng không bằng ta, ha ha ha!"
"Ngươi thật đúng là dám nói a, ha ha ha!"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đụng trán vào nhau, nở nụ cười nói móc lẫn nhau.
Mà ở một bên khác, Doanh Phượng Tiên thì lộ ra biểu lộ ôn nhu:
"Tương Tư sư muội, thiên phú của ngươi cũng thật là tốt, thế mà lại có thể đột phá nhanh như vậy."

Chương 606: Thâu Thiên Hoán Nhật

"Đâu có, không thể sánh bằng Phượng Tiên sư tỷ."
"Nhắc đến, Tương Tư sư muội là xuất thân từ Thành Thanh Đế, bây giờ cũng đã là Võ Đạo Tông Sư, chẳng lẽ không có ý tứ tạm thời rời khỏi sư huynh để trở về thăm Thành Thanh Đế hay sao?"
"Ha ha ha, Phượng Tiên sư tỷ nói đùa rồi, loại chuyện này cần phải có quyết định của tông môn mới được..."
"Ta hiện tại dù sao cũng là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, nếu như ta mở miệng mà nói, hẳn là cũng không có vấn đề."
Hai mắt của Doanh Phượng Tiên như điện, nhìn chằm chặp Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt mất tự nhiên, khắp khuôn mặt đều là vẻ hoài nghi. Mặc dù trước đó Lạc Tương Tư đã tiến hành giải thích, nhưng Doanh Phượng Tiên vẫn tin tưởng vào trực giác của mình, đối phương khẳng định là có lòng làm loạn! Nhất định là thèm nhỏ dãi sắc đẹp của sư huynh!
"Khụ khụ!" Ho khan một cái, Lạc Tương Tư chủ động nói sang chuyện khác: "So với những chuyện nhỏ nhặt này...bên Trấn Hải Quan còn đang ở bên trong kịch chiến, chúng ta không cần phải đi qua hay sao?"
"Chuyện này…"
Ba nữ đầu tiên là sững sờ, lộ ra ý động, nhưng cùng lúc lại mang theo vài phần do dự: "Ở Trấn Hải Quan bên kia đều là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, Thái Thượng trưởng lão bây giờ càng là lấy một địch nhiều, chúng ta vẫn không nên gây ra thêm phiền phức cho trưởng lão thì tốt hơn!"
Bốn nữ đều tự biết mình, mặc dù bây giờ các nàng đều đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, có thể thi triển được nhiều loại thủ đoạn khác, nhưng Võ Đạo Tông Sư chung quy vẫn là Võ Đạo Tông Sư, chênh lệch so với Hỏa Luyện Kim Đan thực sự là quá to lớn, ngay cả khi các nàng liên thủ đối địch, chỉ sợ cũng không đánh lại một vị Hỏa Luyện Kim Đan.
"So với trợ giúp Trấn Hải Quan, không bằng chúng ta hãy đi đối phó với những binh lính Đông Hải tán loạn kia."
"Có đạo lý..."
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, đột nhiên, bầu trời trên đỉnh đầu của bốn nữ lại bỗng nhiên sụp đổ! Một bàn tay to lớn do thiên địa nguyên khí ngưng tụ mlà thành giáng xuống từ trên trời, không có một chút che giấu nào vỗ xuống về vị trí của bốn nữ! Loại thanh thế kinh thiên kia, hiển nhiên là muốn bắt toàn bộ các nàng!
"Bốn vị tiểu hữu, lão hủ thấy các ngươi hữu duyên với Đào Hoa Đảo,

không bằng hãy tới Đào Hoa Đảo của ta làm khách, lưu lại truyền thừa, lão phu có thể thay các ngươi truyền thừa xuống, từ nay về sau, các ngươi chính là bạn bè chí cốt của lão hủ!"
Bốn nữ: "..."
Tình huống đột nhiên xuất hiện, nhưng bốn người Dương Xuân lại gần như đồng thời phản ứng lại, Lạc Tương Tư càng là người xuất thủ đầu tiên.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa - Thâu Thiên Hoán Nhật!"
Một tay nhô ra, trong lòng bàn tay có một vòng Húc Nhật đằng không mà lên, sóng nhiệt vô tận cuồn cuộn mà tới, gần như đồng thời, Dương Xuân cũng há mồm phun ra một đóa Tạo Hóa Viêm, rơi vào phía trên Húc Nhật mà Lạc Tương Tư đánh ra, hai thủ đoạn chồng lên nhau, nhiệt độ kinh khủng nhất thời tăng lên điên cuồng theo cấp số nhân, đập vào phía trên bàn tay nguyên khí.
Ở trong bốn nữ, lực bộc phát của Lạc Tương Tư là mạnh nhất, lại có Dương Xuân phụ trợ, đảo chủ Đào Hoa Đảo lại là cách không xuất thủ, lúc này mới chế tạo ra cơ hội, đánh ra một lỗ hổng ở phía trên bàn tay nguyên khí.
"Lên!" Gần như đồng thời, Trần Tiêm Tiêm bước ra một bước, tay trái chỉ trời tay phải chỉ đất, một cỗ hư ảnh Như Lai kiên quyết mà lên, trực tiếp chống đỡ lỗ hổng ở phía trên bàn tay nguyên khí, ngăn cản nó khép lại.
Mà Doanh Phượng Tiên thì là người xuất thủ cuối cùng, huyền quang trắng đen bao phủ tất cả mọi người ở đây, sau đó loé lên một cái liền thoát ly ra từ bên trong phạm vi bao phủ của bàn tay nguyên khí.
Cách đó không xa, thần sắc của đảo chủ Đào Hoa Đảo liền đọng lại.
Hắn ngược lại là không ngờ được, bốn "con mồi" thế mà ở trong nháy mắt liền phản ứng lại, hơn nữa còn phân công rất rõ ràng, dùng loại thủ đoạn này trốn ra khỏi sự phong tỏa của hắn...
"Trách không được luôn cảm thấy khí vận của các nàng tương liên, ngược lại khá là huyền bí..."
"Bất quá không sao!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo hít vào một hơi thật sâu, bước chân lần thứ hai, đuổi về phương hướng bốn nữ.
Mà vào giờ này khắc này, ở trong không gian độ kiếp.
"Ta chưa bao giờ thấy qua lão tặc vô liêm sỉ như thế!"
Nối liền ánh mắt với bốn nữ, Trần Khuynh Địch một mực nhìn thấy chiến cuộc ở Đông Hải bây giờ bỗng nhiên vỗ bàn đứng dậy.
"Khốn kiếp!"
Nói thật, trước đó Trần Khuynh Địch xem rất thoải mái.
Từ lúc ban đầu, tận mắt thấy sáu lộ đại quân Đông Hải tiếp cận, bờ biển Đông Hải rơi vào trong nguy cơ sớm tối, mắt thấy sự tình Tiêu Thành ngày xưa sắp tái diễn lần thứ hai, trong lòng của hắn có cảm giác nóng như lửa đốt.

Về sau nhìn thấy bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên cơ hồ là lập tức lựa chọn ở lại phòng thủ thành trì, càng là đại triển thần uy, đánh bại bốn vị Võ Đạo Tông Sư, đánh lui bốn lộ đại quân, trong cái nháy mắt đó, Trần Khuynh Địch thậm chí đã quên đi sự rung động khi bốn nữ đột phá Võ Đạo Tông Sư.
Sau đó hắn đã thấy được không ít thứ thông qua tầm mắt của bốn nữ.
Một mảnh đổ nát ở Đinh Hải Thành, oan hồn và sát khí ngất trời ở đó khiến cho tinh thần của hắn chán nản, còn có trận tử chiến ở Trấn Hải Quan, thực lực của Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ khiến cho hắn kinh hỉ.
Nhất là sau khi nhìn thấy cảnh tượng Long Thiên Tứ lấy một chọi hai, liên tiếp đối kháng với Tề Khôn, Yêu Côn Bắc Hải, Thiên Công Hào, hắn cũng không tự chủ được mà cảm thấy lo lắng, đồng thời càng là nhiệt huyết sôi trào, hận không thể giết ra khỏi không gian độ kiếp, kề vai chiến đấu cùng với Long Thiên Tứ.
Lại sau đó, hắn thấy được chủ nhân của Thang Cốc đến, trong cái nháy mắt đó hắn đã thực tình cảm thấy lo lắng cho Long Thiên Tứ, chỉ là không ngờ được ở phía Mặc Môn thế mà đột nhiên xảy ra chuyện, hấp dẫn Yêu Côn Bắc Hải rời đi.
Kể từ đó, Long Thiên Tứ lại trở thành lấy một chọi hai, đối phó đồng thời với chủ nhân của Thang Cốc và Tề Khôn, mặc dù không nhất định có thể thắng, nhưng tối thiểu là sẽ không thua được.
Mà ngoại trừ Trấn Hải Quan, ,mấy lộ đại quân Đông Hải khác đã bị đám người Dương Xuân đánh tan, chỉ có Định Hải Thành bị công phá mà nói, đại quân Đông Hải vẫn không thể chân chính giết vào Trung Nguyên, kể từ đó, chỉ cần chiến sự có thể duy trì ở cái trạng thái này, đợi đến khi viện quân của triều đình đến, vậy thì sẽ không có vấn đề, ngay vào lúc này, hắn thấy được bốn nữ bị tập kích, đảo chủ Đào Hoa Đảo xuất hiện.
Đương nhiên Trần là Khuynh Địch cũng không nhận ra được đó là đảo chủ Đào Hoa Đảo, nhưng mà chuyện này cũng không làm trở ngại được việc hắn nhìn ra được mục đích của đối phương, rõ ràng là tới để nhằm vào các nàng Dương Xuân.
"Cẩu tặc!"

Chương 607: Hiệp nghĩa vẫn còn

Ngay vào thời điểm hắn muốn tiếp tục xem tiếp, đột nhiên, loại cảm giác huyền diệu nối liền ánh mắt với bốn nữ, phảng phất như là cúp điện vậy đột nhiên biến mất, ở dưới trạng thái trời đất quay cuồng, ý thức của hắn thế mà một lần nữa trở về trong không gian độ kiếp, cái thanh âm Thiên Đạo gặp quỷ kia cũng vang lên lần thứ hai.
"Ngươi sai, ngươi sai, ngươi sai..."
"Sai cái đầu của ngươi a!"
Trần Khuynh Địch đứng dậy chính là mắng một trận, tinh, khí, thần cả người vào thời khắc này tăng lên trên mọi phương diện, hai mắt càng là tản ra hào quang rừng rực một lần nữa.
"Lần này không giống như ở Tiêu Thành a, khốn kiếp!"
Một cỗ tâm tình kỳ diệu quanh quẩn ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, hắn không biết làm sao để miêu tả, chỉ có thể dùng phương thức gầm thét mắng to về phía không gian độ kiếp không có một bóng người.
Lần ở Tiêu Thành, hắn thống hận sự bất lực của bản thân, bởi vì hắn lẻ loi một mình, căn bản là không có biện pháp ngăn cản đại thế Tây Vực xâm lấn, cuối cùng chỉ có thể ảm đạm rời đi, dù đã liều mạng giết chết một vị Võ Đạo Tông Sư, cũng không cải biến được sự thật hắn trên thực tế là đã chạy trối chết, cho nên đã biến thành chấp niệm của hắn.
"Nhưng mà bây giờ không giống a!"
Vào thời điểm ở Tiêu Thành, ở trong Tiêu Thành không có một thế lực nào nguyện ý đứng ra, cuối cùng chỉ có Tiêu gia cùng với quân đội triều đình, còn có lục đục nội bộ trong Tiêu gia đã tiêu hao thực lực của Tiêu gia trên phạm vi lớn, lúc này mới dẫn phát một loạt bi kịch.
Nhưng mà lần này thì sao? Không thể không thừa nhận quả thật là có Mặc Môn lựa chọn không nhúng tay, nhưng mà có Ôn gia ở trong Định Hải Thành đã lựa chọn đứng ra vào cái thời khắc này, dù là chiến tử sa trường cũng sẽ không tiếc, còn có Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ của Thuần Dương Cung, còn có bốn vị nhân vật chính, lần này có thể giống hay sao? !
Cộng hưởng tầm mắt với bốn nữ, có quan hệ với ý nghĩ của bốn nữ trong lúc đột phá Võ Đạo Tông Sư, Trần Khuynh Địch quả thật là cũng đã có một chút khiếp sợ, không ngờ được cảm thấy hối hận đối với sự tình Tiêu Thành, không chỉ là bản thân, mà ngay cả các nhân vật chính, cũng đều có hối hận đồng dạng...
Cảnh tượng bốn vị nhân vật chính đạp phá tâm chướng và bước về phía trước, càng là khiến cho Trần Khuynh Địch có cảm giác cùng

cảnh ngộ. Cho nên vào thời điểm nhìn thấy bốn người Dương Xuân bị đảo chủ Đào Hoa Đảo đuổi giết, hắn mới cảm thấy tức giận như vậy.
Khốn kiếp! Cái lão già chết bầm kia, lại dám làm ra loại chuyện này...
Mặc dù không biết thân phận của đối phương, nhưng Trần Khuynh Địch cũng có thể đoán ra được một, hai, lão gia hỏa kia vào lúc sớm nhất không có gia nhập vào chiến tranh, xem ra trận chiến tranh này vốn là không có quan hệ với đối phương, về phần đối phương nhằm vào bốn nữ Dương Xuân, Trần Khuynh Địch dùng cái mông nghĩ cũng biết là xuất phát từ lợi ích bản thân của lão gia hỏa kia.
Muốn hỏi vì sao ư...
Làm ơn, bốn vị nhân vật chính, lão già này bị thu hút bởi lợi ích không phải là sự tình đương nhiên hay sao?
Nói một cách khác.
Chính là như thế này, lão già này vì lợi ích của bản thân thế mà dự định phá hư kết cục tốt đẹp mà các nàng Dương Xuân, còn có Thái Thượng trưởng lão thật vất vả mới tạo nên.
"Ngươi sai, ngươi sai, ngươi sai, ngươi sai..."
"Ngươi câm miệng cho ta!"
Trần Khuynh Địch trực tiếp giận dữ hét về phía âm thanh Thiên Đạo, trong lúc nhất thời, không gian độ kiếp lớn như vậy, ma âm liên tục không ngừng rót vào não thế mà thực sự dừng lại trong chốc lát.
Dừng lại một chút, lúc này Trần Khuynh Địch mới hít vào một hơi thật sâu. Ở trong cái nháy mắt này, từng lời nói xuất hiện ở trong đầu của hắn, văng vẳng ở bên tai.
"Tiểu hữu, Tiêu gia ta bây giờ đã sắp bị diệt tới nơi, ta chỉ là một lão già, chết ở chỗ này xem như là chết có ý nghĩa, nhưng ngươi lại khác, ngươi còn trẻ, cũng không phải là người Tiêu Thành, không nên chết ở chỗ này, cho nên ta hi vọng, ngươi có thể mang theo hạt giống của Tiêu gia ta rời đi khỏi nơi này."
"Ta đã không thấy rõ hiệp nghĩa của Tiêu gia."
"Nếu như ngày sau đám thanh niên Tiêu gia ta bởi vì chuyện lần này mà từ bỏ hiệp nghĩa, vậy thì cũng không sao, có lẽ bản thân của phần hiệp nghĩa này chính là sai cũng khó nói."
"Tóm lại, tất cả đều nhờ vào tiểu hữu."
Lão tổ Tiêu gia ngày xưa chính là vừa nắm tay của hắn, vừa chân thành nói với hắn như thế. Sau đó hắn quả thật là đã thực hiện hứa hẹn, mang theo hạt giống của Tiêu gia rời đi, nhưng mà hiệp nghĩa của Tiêu gia đâu? Hắn cũng mang theo cùng một chỗ hay sao?
"Ta không biết."
Nhưng Trần Khuynh Địch đã biết tiếp theo mình nên làm cái gì.
Nhắm mắt lại, ma âm Thiên Đạo lọt vào tai, Trần Khuynh Địch không tiếp tục phản kháng, mà là mở rộng tâm thần của mình, lựa chọn chủ động tiếp nhận sự tẩy não của ma âm, nhưng mà lần này, tinh

thần của hắn lại không mê muội theo thanh âm trầm luân xuống dưới, ở chỗ sâu nhất của nguyên thần, một chút ánh sáng màu trắng hơi hơi lấp lóe.
Theo ý thức của Trần Khuynh Địch trở nên trống rỗng, tất cả ma âm vào thời khắc này dần dần nhạt đi, tạp niệm của bản thân Trần Khuynh Địch cũng dần dần tan rã, cuối cùng hội tụ thành một cái ý chí thống nhất: "Rời đi khỏi nơi này!"
"Đột phá!"
Đông Hải rơi vào trong nguy cơ sớm tối, mấy ngàn vạn dân chúng sắp trôi dạt khắp nơi, vào thời điểm này, Long Thiên Tứ đứng ra, Dương Xuân đứng ra, Trần Tiêm Tiêm đứng ra, Lạc Tương Tư đứng ra, bây giờ Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo - Doanh Phượng Tiên cũng đứng ra, ngay tiếp theo người của Bái Hỏa Ma Giáo cũng đứng ra.
Vậy ta thì sao? Ta thế nhưng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung? Nếu như lúc này ta không đứng ra, vậy thì sẽ được tính là cái gì? ! Ai cũng đừng hòng bỏ lại lão tử!
Ầm ầm! Mở hai mắt ra, không gian độ kiếp nổ tung.
Trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch liền sáp nhập vào bên trong nhục thân của mình, Tam Vị Chân Hỏa cháy hừng hực ở trong cơ thể vào thời khắc này bỗng nhiên bộc phát, nhưng lại không phải là sức mạnh mang tính hủy diệt, mà là một cỗ sinh cơ nồng đậm, thôi động sinh mệnh lực của Trần Khuynh Địch, không ngừng chiết xuất, không ngừng thăng hoa.
Cuối cùng cũng thuế biến về chất!
"Lên!"
Hét dài một tiếng, Trần Khuynh Địch nhấc nóc nhà của mật thất bế quan lên, khí huyết như rồng, thúc đẩy thân ảnh của Trần Khuynh Địch xông lên trời xanh xanh biếc, chiếu rọi ra một toà bảo tháp hoàng kim khoảng chừng 24 tầng, chồng chất tầng tầng, giống như chư thiên luân hồi, phảng phất như Húc Nhật treo trên trời cao, vĩnh viễn toả ra ánh sáng!
Trong bảo tháp hoàng kim, giọng nói của Trần Khuynh Địch vang vọng bát phương.
"Ta là một chàng trai trẻ quyết tâm đạt được mục tiêu của mình!"
"Tam Vị Chân Hỏa, thành công hay thất bại đều là do ta."
"Nhớ lại quá khứ, có xác chết ở khắp mọi nơi."
"Tại Thành Thanh Đế, ngăn địch ở ngoài thành, Tiêu Thành đẫm máu, anh hùng chôn xương."
"Mặt trời và mặt trăng bị nhuộm đỏ."
"Cứu người trong nước lửa, bình định tai ương."
"Hiệp nghĩa vẫn còn tồn tại."
"Chính đạo còn tồn tại!"

Chương 608: Một thành rưỡi

Bây giờ Trần Khuynh Địch cảm thấy rất xấu hổ.
Khi vừa mới xuất quan, Trần Khuynh Địch đã thật sự biểu lộ cảm xúc, hơn nữa thật vất vả mới có thể đột phá, ở phía dưới sự hăng hái, lấy ra khí thế của Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung, ngẫu hứng rống vài tiếng, kết quả là vừa ra tới, tất cả mọi người đều yên lặng nhìn hắn chằm chằm.
"Hỏa Luyện Kim Đan, làm sao có thể là Hỏa Luyện Kim Đan!"
Tề Khôn nhìn về phía Trần Khuynh Địch, thần sắc ở trên mặt điên cuồng biến hóa, kém một chút liền thất thố rống lớn.
Thật vất vả mới đánh tới mức độ này, kết quả lại đột nhiên xuất hiện một vị Hỏa Luyện Kim Đan!
Chẳng lẽ Trấn Hải Quan chính là phong thủy bảo địa hay sao? Làm sao lại hết lần này đến lần khác đều có người nhảy ra ngăn trở ta! Ta không phục!
Mà ở một nơi khác, ở trong lòng của chủ nhân Thang Cốc lại nổi lên còi báo động! Bởi vì vào giờ phút này, ở trong cơ thể của hắn, một tia ý niệm thuộc về Áo Mễ Gia đại nhân đột nhiên xao động kịch liệt, mặc dù không có ý nghĩ rõ ràng, nhưng vẫn không ngừng kích thích chủ nhân của Thang Cốc, phảng phất như vị cường giả vừa mới đột phá Hỏa Luyện Kim Đan trước mắt này có quan hệ rất sâu với Áo Mễ Gia đại nhân vậy.
Đã xảy ra chuyện gì?
Áo Mễ Gia đại nhân hẳn là đang bị trấn áp ở trong Cơ Quan Thành mới đúng, trước đó vào thời điểm nhìn thấy Yêu Côn Bắc Hải đi đến đối phó Mặc Môn, ta còn mừng thầm ở trong lòng, cảm thấy có hi vọng đục nước béo cò, kết quả là ở bên này liền nhảy ra một tên gia hỏa rõ ràng có quan hệ rất sâu với Áo Mễ Gia đại nhân.
Ừm? !
Đợi một chút, nói như vậy…
Từ khi ta đi qua Cơ Quan Thành, bắt đầu chiếm được một tia tàn niệm của Áo Mễ Gia đại nhân, cho đến bây giờ cũng đã qua rất nhiều năm, dù sao thì khi đó ta cũng gửi gắm hi vọng ở cơm trứng chiên Hoàng Kim, không để ý đến Áo Mễ Gia đại nhân, bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ Áo Mễ Gia đại nhân kỳ thật đã âm thầm thoát khốn.
Người có quan hệ rất sâu với Áo Mễ Gia đại nhân này sẽ không phải là loại hình phân thân mà Áo Mễ Gia đại nhân đang bồi dưỡng bí mật đó chứ?
Không! Không nhất định là như vậy, còn phải nghĩ thêm về chuyện này…
Nghĩ tới đây, chủ nhân của Thang Cốc đột nhiên có một chút hưng

phấn!
Trần Khuynh Địch không rõ ràng ý nghĩ của Tề Khôn cùng với chủ nhân của Thang Cốc, chỉ cảm thấy có một chút hoảng hốt, sau đó dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp đưa ý thức vào trong cơ thể của mình, bắt đầu cảm ngộ lực lượng Hỏa Luyện Kim Đan.
Cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan hoàn toàn khác biệt so với bất kỳ một cái cảnh giới nào trước kia.
Cảnh giới trước kia, cảnh giới Hậu Thiên là ôn dưỡng bản thân, cảnh giới Tiên Thiên là bắt đầu câu thông với thiên địa, đến Võ Đạo Tông Sư, chính là lập ra võ đạo của bản thân, định ra cơ sở một đời.
Mà sau khi tới được Hỏa Luyện Kim Đan, trải qua sự tẩy lễ toàn diện của Tam Vị Chân Hỏa, đại đạo của võ giả ở trong cái cảnh giới này cơ bản đã thành thục, lực lượng cũng đã đạt đến một cái cấp độ cực hạn, trừ phi là tiến thêm một bước khám phá cảnh giới, đạt tới cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, nếu không thì sẽ không có khả năng tăng trưởng.
Cho nên đến cái cảnh giới này, chính là trình độ khống chế lực lượng.
Lực lượng Hỏa Luyện Kim Đan tối thiểu phải cường đại hơn Võ Đạo Tông Sư gấp trăm lần, mà đây chỉ là lực lượng hời hợt ở bên ngoài, ở trong đó còn có tiềm năng khổng lồ có thể đào móc, loại lực lượng này tuyệt đối không phải là vừa đột phá liền có thể nắm giữ hoàn toàn, cho nên trình độ khống chế cũng đã trở thành tiêu chuẩn trọng yếu để phân chia Hỏa Luyện Kim Đan. Điểm này thuộc về căn bản kiến thức, Trần Khuynh Địch vào trước khi bế quan cũng đã tìm hiểu thông qua Long Thiên Tứ.
Độ khống chế ở giữa ba thành, xem như là mới vào Hỏa Luyện Kim Đan. Độ khống chế ở giữa bốn thành đến tám thành, chính là cường giả ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan. Độ khống chế đạt tới mười thành, đã là đỉnh cao ở bên trong võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Đương nhiên là ở phía trên mười thành, còn có một cái cấp độ phi thường đặc thù, cũng là cảnh giới cuối cùng ở phía trước Kích Toái Mệnh Tinh, bất quá có lẽ là bởi vì duyên cớ bản thân Long Thiên Tứ cũng không đạt tới, vào thời điểm Trần Khuynh Địch hỏi thăm, lão già kia đã dùng một cước đá hắn vào cửa mật thất bế quan, căn bản là không có trả lời.
Thật sự là già mà không biết xấu hổ.
Mà bây giờ Trần Khuynh Địch rót ý thức vào trong cơ thể, lập tức bắt đầu điều động lực lượng trong cơ thể. Khác biệt cùng với Hỏa Luyện Kim Đan tầm thường, con đường mà Trần Khuynh Địch đi là nhục thân Kim Đan, Tam Vị Chân Hỏa rèn luyện ra cũng là nguyên một cỗ nhục thân, hơn nữa Trần Khuynh Địch trước khi đột phá có nội tình rất thâm hậu, lực lượng ẩn chứa ở trong cơ thể của hắn so với tiêu chuẩn bình thường còn muốn cao hơn ít nhất hai bậc, giống như là

biển cả vậy!
Ngược lại, độ khống chế lực lượng của Trần Khuynh Địch cũng yếu đi không ít.
Nếu thật sự tính toán...chỉ có một thành rưỡi.
Khuôn mặt của Trần Khuynh Địch liền trở nên tối tăm trong nháy mắt!
Ông trời ơi! Chuyện này không thể trách hắn a! Dù sao thì vào thời điểm hắn chiến đấu lúc trước cũng rất bá đạo, thấy ai khó chịu liền đấm tới, một quyền đấm ra chính là mọi thứ như một, nào có để ý đến cái gì là độ khống chế lực lượng, cho nên sau khi đột phá, độ khống chế chỉ có một thành rưỡi cũng là chuyện rất bình thường a! Đáng chết, tuyệt đối không thể nói cái độ khống chế này ra ngoài. Nếu để cho lão già chết bầm Long Thiên Tứ kia biết, có trời mới biết hắn sẽ cười nhạo mình như thế nào, bản thân mình thế nhưng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, làm sao có thể cùi bắp như vậy...
Nghĩ đến đây, Trần Khuynh Địch liếc nhìn sang Long Thiên Tứ ở bên cạnh, lập tức có một loại xúc động muốn lập tức rời đi.
Mà gần như đồng thời, ở cách đó không xa, bốn đạo lưu quang liên thông thành một, đang dùng một tốc độ thật nhanh chạy đến phương hướng Trấn Hải Quan, mà ở phía sau của bốn đạo lưu quang, thì là một bàn tay nguyên khí, những nơi đi qua thiên địa đi theo, phảng phất như một cái lỗ đen đáng sợ muốn thôn phệ toàn bộ bốn đạo lưu quang kia.
Trần Khuynh Địch thấy vậy hai mắt liền tỏa sáng!
Mà ở bên cạnh, Long Thiên Tứ sờ bộ râu của mình, chỉ cảm thấy tuổi già an lòng: "Khuynh Địch không hổ là đại thiên kiêu chi tử mới sinh của Thuần Dương Cung chúng ta, không ngờ được lần này thế mà lại có thể thật sự đột phá, không tệ, thật sự là không tệ!"
"Không uổng công lão phu tự mình hộ pháp cho hắn lần này, hiện tại hắn đã đột phá, lão phu cũng đã có thể thở phào!"
"Cũng không biết là cháu trai của ta hiện tại thế nào, chưởng giáo chỉ nói là hắn không có chuyện gì, cũng không nói cho lão phu biết tình huống cụ thể, bất quá hắn là cũng không thể sánh bằng Khuynh Địch, không, phóng nhãn ra toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, ai có thể ở cái tuổi này như Khuynh Địch liền đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan?"

Chương 609: Mạnh ngoài ý liệu

"Không có! Một người cũng đều không có!"
"Quả nhiên Thuần Dương Cung chúng ta mới là cường hãn nhất!"
Ý niệm tới đây, nhìn khí thế quanh người của Trần Khuynh Địch đột nhiên bùng nổ, Long Thiên Tứ cho rằng Trần Khuynh Địch là vì nhìn bản thân hắn lấy một chọi hai, khá là vất vả, cho nên định tới trợ giúp bản thân, lập tức lộ ra một nụ cười, nói: "Khuynh Địch! Đến rất tốt, ngươi hãy giúp lão phu cản một người, lão phu sẽ giải quyết một người khác..."
"Bốn vị sư muội chớ hoảng sợ! Ta sẽ tới cứu các muội!"
Long Thiên Tứ: "? ??"
Nhìn Trần Khuynh Địch ở trong chớp mắt liền biến mất ngay tại chỗ, phóng về phương hướng bốn nữ Dương Xuân cách đó không xa, ở trong nháy mắt Long Thiên Tứ liền tức giận đến mức râu ria dựng đứng!
Tên tiểu tử thúi này! Đức tính tốt kính già yêu trẻ không biết đã bị hắn ném đi nơi nào! Trở về phải nói chưởng giáo tẩy não, không đúng, là giáo dục một chút!
Đáng buồn! Thật không ngờ được ở trong cái nhìn của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ mạnh mẽ như vậy, dễ dàng lấy một chọi hai, căn bản cũng không cần bản thân hắn cứu viện a, tương phản là các nhân vật chính ở bên kia đang gặp nguy cơ, hắn vào cái thời điểm này nếu không từ trên trời rơi xuống, cứu người trong lúc nguy nan, vậy thì đơn giản là có lỗi đối với lương tâm...
Về phần hoàn toàn không để ý tới Long Thiên Tứ, nói đùa, chuyện này rất giống với việc có người hỏi ngươi: "Huấn luyện viên bơi lội cùng với bạn gái của ngươi đồng thời rơi vào trong nước, ngươi sẽ cứu ai trước?"
Hoàn toàn không cần phải lựa chọn a!
Ở hơn nghìn dặm bên ngoài Trấn Hải Quan.
Bốn nữ Dương Xuân cơ hồ là thúc giục toàn bộ thực lực đều, chống cự lại lực lượng vồ bắt truyền tới từ đằng sau, từ khi các nàng gia nhập vào Thuần Dương Cung cho đến nay, đây là lần đầu tiên các nàng bị người đuổi giết thành bộ dáng như thế này.
Vốn dĩ các nàng còn không muốn đi đến Trấn Hải Quan, nhưng lúc này đã không có đường sống vẹn toàn, chỉ có thể phi tốc chạy về phương hướng Trấn Hải Quan, tìm kiếm sự trợ giúp của Long Thiên Tứ.
"Bốn vị tiểu hữu, cần gì phải hốt hoảng chạy trốn như thế đây."
"Lão hủ luôn luôn là người hiếu khách, cũng rất yêu thích kết giao với một chút thiên tài trẻ tuổi, bốn người các ngươi đều là người

nắm giữ đại khí vận hiếm có trên thế gian, nếu như vào Đào Hoa Đảo của ta, lão hủ tất nhiên là sẽ không tư tàng, sẽ thay các ngươi phát huy cỗ đại khí vận này đến cực hạn, há không phải tốt thay?"
Coi như là người có hàm dưỡng, lúc này cũng sẽ mắng thành tiếng. Cái lão biến thái ở phía sau này thật sự là vô sỉ, rõ ràng là muốn bắt các nàng đi, kết quả lại còn bày ra bộ dáng hiền lành.
"Ta không thể chịu đựng được!"
"Ta cũng thế..."
"Ta muốn đấm cho hắn một quyền."
"Một mực trốn tránh cũng không có tác dụng gì!"
Bốn nữ ai mà không phải là thiên kiêu chi nữ, ai mà không phải là võ giả có ý chí kiên định, bị một người như thế truy sát, sau khi cân nhắc hơn thiệt, tự hỏi có tiếp tục trốn tránh cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, thế là bốn nữ liền dừng chân, quay người nhìn về phía bàn tay nguyên khí ở sau lưng, khí tức ở trên người bỗng nhiên tăng vọt.
So với một mực đào vong, còn không bằng nghĩ biện pháp lợi dụng sự kiêu ngạo cùng với chủ quan của đối phương để kích thương đối phương, sau đó lại tìm cơ hội.
Nghĩ đến đây, bốn nữ lập tức ngưng thần tĩnh khí.
Tiểu Yêu trực tiếp đứng ở bên trên bờ vai của Dương Xuân, xù lông về phía bàn tay nguyên khí, mà hai mắt của Trần Tiêm Tiêm thì lấp lóe phật quang, mơ hồ có một tòa Phù Đồ Tháp chìm nổi, quanh người của Lạc Tương Tư thì lượn lờ tử khí, khí tức Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa ngày càng bùng nổ, Doanh Phượng Tiên thì nắm chặt Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch ở trong tay,
Mắt thấy song phương đã ở trên bờ vực đánh nhau…
"Này! Lão già kia! Đừng vội càn rỡ!"
"Bốn vị sư muội chớ hoảng sợ, ta cứu các muội rồi!"
Ầm ầm!
Một bóng người chạy nhanh đến từ phương hướng Trấn Hải Quan, trực tiếp vượt qua vận tốc âm thanh, những nơi đi qua nhấc lên từng tầng sóng âm, rung chuyển mặt đất, trong chớp mắt liền lướt qua bốn nữ, xuất hiện ở ngay phía trước bàn tay nguyên khí, cũng không dùng võ công gì, chính là dùng hai bàn tay trần đụng vào.
Ầm!
Đất rung núi chuyển! Ánh vàng nổ tung! Thân ảnh nhìn như nhỏ bé va chạm với bàn tay nguyên khí vô cùng to lớn, lại phát ra tiếng nổ vang phảng phất như hai ngọn núi đụng vào nhau, hơn nữa không kiên trì được vài giây, vậy mà khiến cho bàn tay nguyên khí mà bốn nữ thậm chí phải vận hết toàn lực mới có hi vọng đánh vỡ liền ầm ầm vỡ vụn!"
"Ủa? !"
"Ách?"

Không chỉ là đảo chủ Đào Hoa Đảo theo sát mà đến, ngay cả Trần Khuynh Địch đánh nát bàn tay nguyên khí cũng đều sửng sốt sững sờ.
Thứ này giòn như vậy sao?
Không đúng, không phải là bàn tay nguyên khí giòn, mà là bản thân ta mạnh ngoài ý liệu!
Trần Khuynh Địch nhìn về phía hai bàn tay của mình, mở ra nắm lại mấy lần, cảm thụ được lực lượng mênh mông ở trong cơ thể, trên mặt cũng lộ ra nụ cười từ trong thâm tâm.
Quả nhiên là dự liệu của mình không sai, mặc dù độ khống chế lực lượng chỉ có một thành rưỡi, nhưng lực lượng của mình có nội tình quá thâm hậu, hơn nữa toàn bộ cương khí, nguyên thần, khí huyết đã ngưng kết thành một thể, tạo thành sinh mệnh lực bản chất nhất, thật sự muốn tính toán, một thành rưỡi hẳn là bù đắp được ba thành của người khác.
Như vậy xem ra mình cũng không phải là rất yếu a! Ba thành đã coi như là bình thường trong Hỏa Luyện Kim Đan!
Ở phía sau, bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, ngước đầu nhìn lên bầu trời, nhìn Trần Khuynh Địch hăm hở đứng ngạo nghễ ở bên trên đám mây, trên mặt nhao nhao lộ ra thần sắc mừng rỡ.
"Là đại ca ca!"
"Là sư huynh!"
"Sư huynh đã đột phá! Nhất định là đã đột phá!"
"Lại đột phá..."
Trải qua sự kinh hỉ ngắn ngủi, thần sắc của bốn nữ lại là cứng đờ.
Đúng rồi.
Lại đột phá.
Nhớ ngày đó, vào thời điểm sư huynh đạt tới cảnh giới Tiên Thiên các nàng vẫn là cảnh giới Hậu Thiên, đợi đến thời điểm các nàng bước vào cảnh giới Tiên Thiên, sư huynh đã trở thành Võ Đạo Tông Sư, kết quả hiện tại các nàng thật vất vả mới đạt đến Võ Đạo Tông Sư, trở thành người nổi bật trong thế hệ trẻ đại thế giới Trung Thổ, sư huynh chỉ ở trong chớp mắt, thế mà đã là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Sau khi hơi đưa đám trong chốc lát, bốn nữ liền lên dây cót tinh thần.
"Không, không có việc gì! Có áp lực mới có động lực! Ta nhất định cũng sẽ trở thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan!"
"Không sai!"
"Hỏa Luyện Kim Đan!"
"Không thể rớt lại ở phía sau a..."
Ở trên không trung, sau khi đột phá tai thính mắt tinh, thanh âm trong phương viên trăm dặm cũng có thể thu hết ở trong tai, khóe mắt của Trần Khuynh Địch co lại một cái.

Gặp quỷ!
Con đường tu luyện vẫn là gánh nặng đường xa a...
Lắc đầu, ném tạp niệm ra khỏi đầu óc, Trần Khuynh Địch nhìn về phía đảo chủ Đào Hoa Đảo đang chậm rãi đạp không mà đến cách đó không xa, mà đối phương thì lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn.

Chương 610: Ngươi không xứng!

Làm gì thế? Trước đó hắn đã nhìn thấy, lão gia hỏa này một mực đuổi theo bốn vị sư muội nhà mình, hơn nữa còn rất kiên nhẫn, lộ ra thái độ không truy được các nàng sẽ quyết không bỏ qua, xem ra chính là loại biến thái thèm nhỏ dãi sắc đẹp của các nàng kia, thuộc về loại hình bị người ta xem thường nhất, cũng bị chết thê thảm nhất ở bên trong các nhân vật phản diện.
Thân làm đại phản diện tương lai, Trần Khuynh Địch ta xấu hổ làm bạn cùng với ngươi!
"? ??"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo hấp háy mắt, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy người trẻ tuổi đối diện này đang dùng một loại ánh mắt rất khinh bỉ nhìn bản thân hắn...
Bất quá quên nó đi! So với những thứ này, người trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trước mắt này...là không tồi a!
Lấy ánh mắt của đảo chủ Đào Hoa Đảo, niên kỷ của người trẻ tuổi này tuyệt đối không cao hơn 50 tuổi, sinh mệnh lực ở trên người không chỉ có khổng lồ, hơn nữa còn tràn đầy sức sống giống như ánh sáng mặt trời, không phải là một lão già như hắn có thể so sánh, trọng yếu hơn chính là, ở cái tuổi này đối phương thế mà đã đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan…
Có thể xưng là tuyệt thế thiên tài trong mấy trăm năm qua!
Nhất là khí vận khủng khiếp ở sau lưng của đối phương, sáng rực đến mức hắn cũng có một chút mở mắt không ra.
Suy nghĩ kỹ một chút, sinh mệnh lực khổng lồ mà tràn ngập sức sống, tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, cộng thêm cỗ khí vận ngập trời kia, nếu như mình có thể cướp đi toàn bộ khí vận ở trên người của hắn, sau đó lại dùng hắn luyện thành một viên đan lớn hình người...
Đến lúc đó sinh mệnh lực của mình nhất định có thể thoát thai hoán cốt, hơn nữa còn có khí vận ngập trời, tỷ lệ đột phá Kích Toái Mệnh Tinh tuyệt đối có thể lăng không cộng thêm hai thành!
Ý niệm tới đây, ở trong ánh mắt mà đảo chủ Đào Hoa Đảo nhìn Trần Khuynh Địch lập tức trở nên càng thêm nóng rực!
Mà loại ánh mắt này, tự nhiên cũng bị Trần Khuynh Địch chú ý tới.
Lão biến thái già nua này đã xảy ra chuyện gì? Cũng không nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm vào ta…A!
Trong nháy mắt, ở trong não của Trần Khuynh Địch đột nhiên loé lên một câu "nam nữ ăn sạch, không kiêng thứ gì", nhất thời chính là nổi da gà!
"Tiểu hữu a…" Đảo chủ Đào Hoa Đảo hít vào một hơi thật sâu, lấy ra nụ cười xán lạn nhất của bản thân, ôn nhu nói ra: "Chúc mừng tiểu

hữu đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, chọn ngày không bằng đụng ngày, không bằng từ hôm nay chúng ta liền kết bái làm huynh đệ, tiểu hữu hãy tới Đào Hoa Đảo của ta làm khách, sau này ngươi sẽ chính là bạn bè chí cốt của lão hủ!"
Nghe vậy, Trần Khuynh Địch cũng lộ ra nụ cười xán lạn nhất bình sinh của bản thân.
"Lão biến thái."
"Bằng vào ngươi cũng xứng coi ta là bạn bè chí cốt?"
"Lão hủ không xứng? !"
Trong cái chớp nhoáng này, đảo chủ Đào Hoa Đảo thiếu chút nữa liền nổi khùng tại chỗ!
Láo toét! Từ khi hắn chiếm cứ Đào Hoa Đảo cho đến nay, tung hoành Đông Hải cơ hồ là đánh đâu thắng đó, muốn làm huynh đệ cùng với ai, người đó sẽ chính là huynh đệ của hắn, từ xưa tới nay chưa từng có ai nói là hắn không xứng!
Ngươi nếu như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh đỉnh cao của hai mạch Đạo, Phật, vậy thì cũng thôi đi, nhưng ngươi cũng không phải! Dựa vào cái gì lại nói là lão tử không xứng?
"Tốt tốt tốt! Đã như vậy, vậy lão hủ sẽ cho ngươi nhìn một chút!"
"Xem quyền!" Trần Khuynh Địch làm sao sẽ cho đảo chủ Đào Hoa Đảo cơ hội bùng nổ, không bằng nói hiện tại người bùng nổ là hắn mới đúng, thế là hắn toàn lực thôi động sức mạnh của bản thân, toàn thân lượn lờ ánh vàng, đấm ra một quyền, quyền ý vặn vẹo trong hư không, phản chiếu ra một toà tháp vàng 24 tầng ở giữa trời!
"Cuồng vọng!" Đảo chủ Đào Hoa Đảo hít vào một hơi thật sâu, mặc dù ở ngoài miệng nói rất cường ngạnh, nhưng sau khi nhìn thấy sinh mệnh lực khổng lồ giống như biển của Trần Khuynh Địch, khoé mắt vẫn co lại một chút.
Có một câu nói rất hay, quyền sợ trẻ trung, nếu như đổi thành những người khác, hắn vì hiển lộ rõ ràng ra thực lực càng già càng dẻo dai của bản thân, nói không chừng cũng sẽ đánh tới một quyền, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại là Trần Khuynh Địch, nếu như thật sự dùng quyền đối quyền, cỗ sinh mệnh lực kinh khủng kia đủ để rung chuyển lực lượng sinh mệnh trong cơ thể của hắn.
Không phải là đánh không lại, mà là không thể đánh. Nếu thật sự muốn đánh, liền trở thành tiêu hao tuổi thọ của bản thân.
Cho nên đảo chủ Đào Hoa Đảo dừng lại một chút, sau đó lật tay lấy ra một cây trượng, hướng đầu trượng về phía thiết quyền của Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng điểm một cái, không có thanh thế ngập trời như Trần Khuynh Địch, nhưng lực lượng vô tận lại quả thực là ngưng tụ ở bên trong điểm này, trực tiếp xuyên thủng thiết quyền của Trần Khuynh Địch!
Toà tháp vàng 24 tầng nhìn qua vô cùng bá đạo kia, ở dưới một điểm này của đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng trực tiếp vỡ vụn!

Độ khống chế lực lượng đạt đến mười thành!
Võ giả tầm thường, chỉ cần xuất thủ tất nhiên là sẽ xuất hiện dị tượng, ánh vàng lượn quanh giống như Trần Khuynh Địch càng là nhiều vô số kể, nhưng một chiêu này của đảo chủ Đào Hoa Đảo lại không có một chút dị tượng nào, nhìn như phổ thông, nhưng trên thực tế lại ngưng tụ toàn bộ lực lượng vào trong, bộc phát ra trong nháy mắt tiếp xúc…đây là kết quả của khống chế hoàn toàn lực lượng!
"Ách!"
Toàn thân run lên, Trần Khuynh Địch nhất thời lui ra phía sau. Bất quá đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng run rẩy toàn thân, khá là ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch.
Tên gia hỏa này, lực lượng thật là mạnh ngoài ý liệu!
Độ khống chế khoảng ba thành? Đây chính là đỉnh phong của Hỏa Luyện Kim Đan mới tấn thăng, coi như là Tề Khôn, độ khống chế cũng chỉ có năm thành mà thôi, về phần tên phế vật Thang Cốc kia, dựa vào may mắn bước vào Hỏa Luyện Kim Đan, độ khống chế nhiều nhất chỉ sợ cũng chỉ có một thành rưỡi, tên tiểu tử này cư nhiên đã có ba thành?
Không hổ là thiên tài!
Ánh mắt của đảo chủ Đào Hoa Đảo càng trở nên nóng bỏng, hắn đương nhiên không rõ ràng nội tình hùng hậu của bản thân Trần Khuynh Địch, một thành rưỡi có thể sánh ngang với ba thành của người khác, nhưng chuyện này cũng không trở ngại hắn làm ra lựa chọn.
"Như thế nào? Bây giờ đã thấy thực lực của lão phu rồi chứ? Tiểu hữu, tốt nhất là ngoan ngoãn trở về Đào Hoa Đảo với lão phu..."
"Hở?" Trần Khuynh Địch lui lại mở mắt liếc nhìn đảo chủ Đào Hoa Đảo, sau đó vung tay, trong chớp mắt sinh mệnh lực kinh khủng ập tới vết thương, tái sinh máu thịt, tái tạo kinh mạch, trước sau chỉ ở trong một cái nháy mắt, lỗ máu vừa mới bị đảo chủ Đào Hoa Đảo xuyên thủng liền lập tức biến mất, giống như là chưa từng bị thương!
"Vừa rồi ngươi nói cái gì?"
"Chỉ bằng vào loại công phu mèo quào này của ngươi?"
Trần Khuynh Địch kéo khóe miệng một cái, nói không có một chút nể mặt nào, đồng thời trong lòng của hắn cũng là mừng thầm.

Chương 611: Lão già rác rưởi

Đầu tiên có một chút không thể không thừa nhận, đó chính là cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này xác thực là không giống với Võ Đạo Tông Sư, hắn vừa mới đột phá, muốn giống như Võ Đạo Tông Sư, vừa đột phá liền đánh đâu thắng đó thật sự là rất không có khả năng, cái cảnh giới này chỉ có thể dùng thời gian để mài dũa, chậm rãi khống chế lực lượng của bản thân.
Nhưng ở một phương diện khác, hắn cũng có ưu thế viễn siêu võ giả Hỏa Luyện Kim Đan bình thường.
Đó chính là sự cứng rắn!
Phải biết rằng hắn cũng không giống với những người khác, là trực tiếp lấy nhục thân làm Kim Đan để rèn luyện! Nhục thể của hắn thậm chí đã trải qua sự tẩy lễ và tái tạo của Tam Vị Chân Hỏa, cứng rắn đến nỗi làm cho người ta giận sôi! Vừa mới rồi đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng không nương tay, xuất thủ với ý muốn đánh trọng thương Trần Khuynh Địch.
Kết quả thì sao? Cũng chỉ là đâm ra một cái lỗ máu, hơn nữa ở trong nháy mắt liền bị Trần Khuynh Địch dùng sinh mệnh lực kinh khủng khôi phục lại.
Phải biết rằng đây chính là đảo chủ Đào Hoa Đảo a, một thân tu vi ở Đông Hải cơ hồ là không có ai địch nổi, độ khống chế lực lượng tối thiểu nhất cũng đạt đến tám thành, thậm chí coi như là mười thành cũng không ngoa, bàn về thực lực thì Trần Khuynh Địch tuyệt đối sẽ không đánh lại, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại chỉ có thể đâm ra một cái lỗ ở trên người của hắn...
Coi như là đảo chủ Đào Hoa Đảo chưa thi triển võ công gì, nhưng Trần Khuynh Địch cũng có át chủ bài chưa thi triển ra a.
Nói một cách khác…
"Ngươi thật giống như là không thể đánh chết ta?"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "..."
Trần Khuynh Địch lập tức bạo phát.
"Ngươi không thể đánh chết ta còn khoác lác cái gì? !"
"Xem quyền!"
Trần Khuynh Địch bước ra một bước, toà tháp vàng 24 tầng lại hiện ra, bất quá lần này không phải là tiến công, mà là che chắn ở trước người, sau đó trực tiếp vọt tới trước mặt của đảo chủ Đào Hoa Đảo, một cỗ pháp tướng Gatling Gun Bồ Tát lại hiện ra ở phía sau, trong nháy mắt chính là ba vạn quyền ảnh đánh vào trên người của đảo chủ Đào Hoa Đảo.
Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch!
Giống như súng máy bắn phá vậy, ba vạn quyền ảnh bộc phát ra sóng

không khí hết lớp này đến lớp khác, phảng phất như sóng thần ngập trời kinh thiên động địa vậy, trực tiếp che phủ thân ảnh của đảo chủ Đào Hoa Đảo, loại quyền pháp khủng bố vận dụng cơ thể đến mức tận cùng này căn bản cũng không phải là đảo chủ Đào Hoa Đảo có thể theo kịp.
Dù sao thì nếu đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng chơi như vậy mà nói, như vậy cỗ thân thể mục nát sẽ lập tức hỏng mất. Nhưng đảo chủ Đào Hoa Đảo chung quy vẫn là cường giả đỉnh cao ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan.
"Đủ rồi!"
Ở bên trong ba vạn quyền ảnh, đảo chủ Đào Hoa Đảo rốt cục cũng nhịn không được, hít vào một ngụm thật sâu, thiên địa nguyên khí trong phương viên trăm trượng trong phút chốc bị hắn rút sạch, sau đó chỉ thấy hắn vỗ ra một chưởng, bốn ngón tay sắc bén như đao, xếp thành một hàng, nhìn như vỗ ra, trên thực tế lại phảng phất như một chuôi tuyệt thế thần kiếm xuất vỏ! Bàn tay phá vỡ hư không, dùng một chiêu chống đỡ vạn quyền, trực tiếp đánh vỡ ba vạn quyền ảnh của Trần Khuynh Địch, rơi ầm ầm lên phía trên đan điền của Trần Khuynh Địch, vô tận lực lượng đổ xuống, đánh cho Trần Khuynh Địch bay lên không trung, miệng phun máu tươi, toàn thân càng là không ngừng phát sinh tiếng nổ vang như sấm nổ.
Chậm rãi thu tay lại, trên mặt của đảo chủ Đào Hoa Đảo hiện lên một vòng hồng nhuận phơn phớt không bình thường, sau chốc lát mới có thể đè nén khí tức sinh mệnh xao động ở trong cơ thể, chợt cười lạnh nói: "Hiện tại đã biết rõ sự lợi hại của lão hủ rồi chứ? Thật sự cho rằng lão hủ không thể chế trụ được ngươi? Tốt nhất là ngoan ngoãn cùng lão hủ..."
"Hừ!"
Lời còn chưa dứt, Trần Khuynh Địch bị đánh bay chính là bỗng nhiên hét lớn một tiếng. một giây sau, sinh mệnh lực hết sức cuồng bạo liền từ trong cơ thể của hắn như tuôn ra như một trận lở đất và sóng thần, sau đó chảy ngược vào cơ thể của hắn, Trần Khuynh Địch vốn dĩ ngồi ở trên mặt đất thế mà bật dậy một cái, mạnh mẽ đứng lên!
"Cái đệch, một chưởng thật là lợi hại, thế mà có thể đánh gãy xương của ta..."
"Lợi hại!"
Trần Khuynh Địch đứng vững xoa xoa phần bụng, giơ ngón tay cái đối với đảo chủ Đào Hoa Đảo, nhìn qua phảng phất như là đang thực sự tán thưởng đối phương vậy, chỉ là nụ cười này ở dưới cái nhìn của đảo chủ Đào Hoa Đảo lại giống như là trào phúng, phảng phất như là đối phương đang nói: "Lão già rác rưởi này làm sao lại vô dụng như vậy?"
Trên thực tế thì sao?
Trần Khuynh Địch thật đúng là có ý nghĩ như vậy.

Chiêu vừa rồi của đảo chủ Đào Hoa Đảo tuyệt đối là võ công cao thâm, một chưởng đánh ra không chỉ có phá Gatling Gun Phục Ma Quyền của Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn phá phòng ngự bên ngoài của hắn, trực tiếp đánh vào trong cơ thể của hắn, chấn động lục phủ ngũ tạng của hắn, dung nhập vào bên trong gân cốt của hắn, một chiêu muốn chế phục hắn kết quả cũng chỉ khiến cho hắn nôn một ngụm máu, gãy xương một lần. Sinh mệnh lực quét qua một cái, còn không phải là không có chuyện gì? Lục phủ ngũ tạng ngay cả một cái cũng không nổ, xương cốt mặc dù gãy, nhưng cũng chỉ là nứt vỡ mà thôi, thậm chí là chỉ còn lại một chút khe hở, không thể tính là thực sự gãy.
Muốn thực sự trọng thương bản thân hắn, một chiêu vừa mới kia tối thiểu phải thi triển hơn chục lần, hơn nữa khoảng cách giữa các lần thi triển còn không thể quá dài, bằng không đợi chưởng tiếp theo vỗ tới, Trần Khuynh Địch cũng đã phục hồi lại như cũ, huống chi Trần Khuynh Địch có tám thành nắm chắc, một chưởng vừa rồi kia tuyệt đối không thể đánh ra dễ dàng như vậy!
Nếu đã như vậy...
"Ha ha ha ha ha ha ha!"
Phiền muộn ở trong lòng của Trần Khuynh Địch bởi vì độ khống chế lực lượng chỉ có một thành rưỡi lập tức biến mất sạch sành sanh, thay vào đó thì là cảm giác hưng phấn nồng đậm.
"Ta là vô địch!"
"Đáng giận!" Đảo chủ Đào Hoa Đảo đánh bay Trần Khuynh Địch một lần nữa, xúc cảm phản hồi tới lại khiến cho sắc mặt của hắn trở nên khó coi, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, thực lực của tên tiểu tử phách lối ở phía đối diện kia, giống như là mạnh hơn so với ban đầu…
Trên thực tế….
Đúng là như thế!
Sau khi bò dậy lần thứ hai, Trần Khuynh Địch mừng rỡ cảm thụ lực lượng ở trong cơ thể, giống như là phong trào thể dục thể thao làm nóng người ở kiếp trước vậy, lúc trước Trần Khuynh Địch vừa mới đột phá, còn chưa hoàn toàn thích ứng với sức mạnh của bản thân, sau khi giao thủ vài chiêu với đảo chủ Đào Hoa Đảo như, hắn ngược lại còn trở nên mạnh hơn.
Nếu như nói độ khống chế lực lượng ban đầu chỉ có một thành rưỡi mà nói, hiện tại phải có độ khống chế lực lượng tiếp cận hai thành!
Phóng lên trên người của Hỏa Luyện Kim Đan bình thường, chính là độ khống chế lực lượng khoảng bốn thành, đã chính thức thoát ly khỏi cái giai đoạn mới vào!

Chương 612: Khai Thiên Phủ Quang!

Đương nhiên, hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*) đến nước này đã chính là cực hạn, Trần Khuynh Địch có dự cảm, tiếp theo coi như là có tiếp tục đánh, chỉ sợ cũng sẽ không có cái gì tăng lên.
Đã như vậy...
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, lập tức thả ra đại chiêu của bản thân.
"Thái Thượng trưởng lão! Thay người! Ta tới đánh hai người kia, ngươi hãy đối phó với lão biến thái này!"
Long Thiên Tứ: "..."
Tên tiểu tử thúi! Lúc này mới biết gọi Thái Thượng trưởng lão à? Trước đó không phải là gọi lão già chết bầm rất thuận miệng hay sao!
Dùng một quyền đánh bay Tề Khôn biệt khuất, Long Thiên Tứ mặc dù vừa thầm mắng ở trong lòng, nhưng vẫn thi triển bộ pháp, trực tiếp đi tới bên cạnh Trần Khuynh Địch.
Sau khi đánh giá Trần Khuynh Địch có một chút chật vật, nhưng tinh, khí, thần hiển nhiên vẫn còn đang ở trong trạng thái đỉnh phong, Long Thiên Tứ mới xem như hài lòng gật gật đầu, nói: "Không tệ, sau khi trở về cũng coi như là có vốn liếng tiếp nhận truyền thừa chưởng giáo, đến lúc đó hẳn là còn sẽ có lần tiến bộ tăng vọt, cũng không khiến cho lão phu thất vọng!"
"Truyền thừa chưởng giáo? !" Hai mắt của Trần Khuynh Địch chính là lập tức tỏa sáng!
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ kiêu ngạo mà nói ra, thuận tay đánh bay đảo chủ Đào Hoa Đảo muốn thừa cơ tấn công, sau đó tiếp tục nói: "Ngươi cho rằng Thuần Dương Cung chúng ta thân làm một trong mười đại thánh địa võ đạo, là những thổ dân Biên Hoang này có thể so hay sao? Kích Toái Mệnh Tinh thì cũng thôi đi, Thuần Dương Cung chúng ta thế nhưng cũng sinh ra không ít Hỏa Luyện Kim Đan."
"Tâm đắc và trải nghiệm đối với khống chế lực lượng mà những võ giả kia để lại, toàn bộ đều được bảo tồn ở trong tông môn, có thể cấp tốc trợ giúp võ giả Thuần Dương Cung chúng ta tăng độ khống chế lực lượng lên tới một cái trình độ khả quan, điểm này ở bên trong bất kỳ một cái thánh địa võ đạo nào cũng đều giống nhau."
"Nói như vậy..." Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch lập tức bày ra biểu lộ giống nhau như đúc với Long Thiên Tứ, liếc qua Tề Khôn ở cách đó không xa, chủ nhân của Thang Cốc, thậm chí còn có đảo chủ Đào Hoa Đảo, nói: "Chờ đến sau khi ta tiếp nhận truyền thừa, đám thổ dân này sẽ không phải là đối thủ của ta?"

"Chí ít thì hai tên phế vật kia sẽ không phải là đối thủ." Long Thiên Tứ liếc mắt nhìn Tề Khôn cùng với chủ nhân của Thang Cốc, gật đầu một cái, nói: "Về phần lão già rác rưởi này, dù sao thì cũng hơi khó giải quyết, bất quá thổ dân cho dù có lợi hại cỡ nào thì vẫn là thổ dân, không thể Kích Toái Mệnh Tinh, cuối cùng cũng không sánh bằng nội tình của Trung Nguyên chúng ta, có chênh lệch thực lực bẩm sinh."
"Ngươi cũng đừng coi bọn hắn giống như các cường giả của các thánh địa võ đạo khác, ở bên trong các thánh địa võ đạo khác, phàm là Hỏa Luyện Kim Đan, trên cơ bản đều có độ khống chế lực lượng mười thành, thậm chí là còn mạnh hơn. Không phải đám thổ dân Đông Hải này có thể so sánh được, rõ chưa?"
"Rõ, dù sao thổ dân cũng chỉ là thổ dân mà thôi."
"Không sai."
"Hai người các ngươi nói đủ chưa?"
Tề Khôn, đảo chủ Đào Hoa Đảo, thậm chí là ngay cả chủ nhân của Thang Cốc không có cốt khí nhất, lúc này cũng đều giận dữ quát lên. Đây quả thực là khinh người quá đáng! Không chỉ có nói chuyện như ở chốn không người, hơn nữa còn hở miệng ra là một tiếng thổ dân ở trước mặt của bọn hắn, thực sự không coi bọn hắn là con người hay sao?
"Ngươi hét cái gì?" Khí thế của Long Thiên Tứ không hề yếu, trái lại còn nói độc ác hơn: "Chẳng lẽ lão phu nói sai? Phóng nhãn ra bốn đại Biên Hoang, cũng chỉ có Bắc Nhung là có truyền thừa hoàn chỉnh, xem như là một đối thủ thực sự, hơn nữa đời đời cường giả không dứt, về phần mấy Biên Hoang khác, Biên Hoang nào không phải là quật khởi nhờ vào vận khí?"
"Ngươi!"
"Từ xưa đến nay, không phải đều là do Bắc Nhung dẫn đầu tiến công Trung Nguyên, ba Biên Hoang khác phụ trợ hay sao, lần này cũng là như thế, nếu như không phải Bắc Nhung thay các ngươi hấp dẫn lực chú ý của Đại Càn, ngươi nghĩ xem đám thổ dân các ngươi sẽ thật sự có thể giết tới Trung Nguyên hay sao? Chỉ sợ là vừa mới đổ bộ, liền bị Đại Càn chặn lại."
Võ giả Hỏa Luyện Kim Đan của Đại Càn, tuyệt đại bộ phận đều trú đóng ở phương Bắc, bây giờ ở dưới tình huống đại quân Bắc Nhung ép vào không thể dễ dàng rời đi, lúc này mới tạo ra cơ hội cho Đông Hải, Nam Cương, Tây Vực, nếu như không có Bắc Nhung, ba Biên Hoang khác đã sớm bị Đại Càn đánh cho co đầu rút cổ.
Mà đối với sự thật như vậy, đám người Tề Khôn đương nhiên là không thể thừa nhận! Chết cũng không thể thừa nhận!
"Tốt tốt tốt!"
"Liền để cho các ngươi nhìn, Đông Hải chúng ta đến cùng có phải là một đám thổ dân hay không?"

Tề Khôn cùng với chủ nhân của Thang Cốc gần như đồng thời giết tới về phía Trần Khuynh Địch, mà đảo chủ Đào Hoa Đảo thì cầm cây trượng trong tay đánh về phía Long Thiên Tứ.
"Tiểu tử thúi, ngươi hãy lấy một chọi hai đi, dù sao thì ngươi cũng da dày thịt béo, không chết được! Chờ sau khi lão phu tiêu diệt lão phế vật ở phía đối diện kia xong sẽ đến giúp ngươi!"
"Hay là chờ ta tiêu diệt hai tên phế vật ở phía đối diện sau đó sẽ đến giúp trưởng lão!"
Oanh!
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ trực tiếp tách ra, hướng về phía đối thủ của mình giết tới.
Độ khống chế lực lượng của Long Thiên Tứ rõ ràng cũng đạt tới mười thành, giơ tay nhấc chân đều có uy thế long trời lở đất, hơn nữa đừng nhìn thấy hắn già cả, mở miệng là một câu lão phu, nhưng trên thực tế hắn thế nhưng lại là người cùng một thời đại với Ninh Thiên Cơ, thật sự muốn bàn về tuổi tác, hắn vẫn còn trẻ!
Ở một bên khác, Trần Khuynh Địch siết chặt hai bàn tay, hai tay hiện lên uy thế chia tách, thiên địa nguyên khí ở trước mặt chấn động theo, sau đó âm dương phân liệt, ở trên là âm, ở dưới là dương, ở trung tâm diễn sinh ra một lưỡi búa ánh sáng khai thiên tích địa, bổ về phía đỉnh đầu của Tề Khôn.
Đây là Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết!
Đến cái cảnh giới hiện tại như Trần Khuynh Địch, ở trong 10 môn võ công trước kia có chín môn võ công là không thể dùng, căn bản là không có uy lực gì, nhưng so sánh, cũng có một vài môn tuyệt thế võ công hoặc là bí pháp được nâng cao uy lực, bởi vì bọn chúng vốn chính là được sáng tạo ra vì cái tầng thứ này!
Khai Thiên Phủ Quang!
Theo thần thoại Thượng Cổ, có đại thần Tiên Thiên cầm cự phủ bổ ra âm dương, diễn hóa ra âm dương nhị khí phân chia thiên địa, bây giờ Trần Khuynh Địch thôi động Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết, chính là lại thể hiện ra Khai Thiên Phủ ngày xưa!
Một búa này, mang theo sức mạnh và sắc bén cùng cực, muốn chém Tề Khôn thành hai khúc!
"Làm càn! !" Hai mắt của Tề Khôn muốn nứt, uy lực một chiêu này của Trần Khuynh Địch khiến cho hắn ghen tị điên cuồng.
Đây là tuyệt thế võ công a! Toàn bộ Ngạo Lai Quốc, thậm chí là toàn bộ Đông Hải, cũng đều không có một quyển tuyệt thế võ công nào truyền thừa xuống, nếu như hắn cũng có được một môn võ công như vậy mà nói, bây giờ làm sao lại phải biệt khuất như thế, hắn càng nghĩ càng giận, càng giận càng điên cuồng...

Chương 613: Đứng im!

Bàn Long Côn hoành không, kiện Đạo Binh này dĩ nhiên được Tề Khôn thôi động đến cực hạn, côn hạ xuống bầu trời đảo ngược, biển cả lật đổ, một côn đập ra, lập tức đánh bể Khai Thiên Phủ Quang của Trần Khuynh Địch.
"Xem chiêu!" Thừa dịp song phương đối đầu, trong nháy mắt vận chuyển lực lượng không thuận, chủ nhân của Thang Cốc đột nhiên hoá thân thành lưu quang, xuất hiện ở phía sau Trần Khuynh Địch! Phù Tang Thụ lăng không chợt hiện, ở giữa lá cây lay động, ánh vàng đập vào trên lưng của Trần Khuynh Địch.
"Làm tốt lắm!" Tề Khôn quát to một tiếng, kết quả là vừa nói xong, chính là im bặt mà dừng.
Bởi vì ở bên trong ánh vàng đầy trời, Trần Khuynh Địch ưỡn thẳng lưng, ánh vàng rơi lên trên người của hắn, chỉ ở lưu lại nguyên một đám dấu vết nám đen ở trên da thịt màu vàng.
Tề Khôn: "? ??"
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch cười như điên một tiếng, liếc nhìn chủ nhân của Thang Cốc ở sau lưng, nói: "Lão già, công kích của ngươi rất hữu ích!"
Tâm tình của chủ nhân Thang Cốc lúc này là rất bi phẫn.
Hắn thừa nhận, hắn đúng là hơi yếu một chút, độ khống chế lực lượng chỉ có một thành rưỡi, hơn nữa bởi vì năm đó là đột phá Hỏa Luyện Kim Đan nhờ vào vận may, cho nên qua nhiều năm như vậy hắn cơ hồ là không có một chút tiến bộ nào.
Nhưng dù nói như thế nào! Đó cũng là Hỏa Luyện Kim Đan, chết tiệt! Coi như là Tề Khôn, cũng không có khả năng đón nhận một đòn của ta mà không có một chút tổn hao nào, huống chi ta còn vận dụng Phù Tang Thụ, phải biết rằng đây chính là trấn cốc chi bảo của Thang Cốc, mặc dù không phải là Đạo Binh, nhưng lại hơn hẳn Đạo Binh, hơn nữa cương khí thúc giục từ nó, ẩn chứa hỏa độc cực kỳ kịch liệt! Loại hỏa độc này nếu có thể được nhắc tới, đã nói rằng là nó cũng có ảnh hưởng đến cường giả Hỏa Luyện Kim Đan! Không chỉ có như thế, điểm thần kỳ nhất của Phù Tang Thụ, chính có thể tăng phúc lực lượng cho người sử dụng, cũng ví dụ như hắn, mặc dù độ khống chế lực lượng chỉ có một thành rưỡi, nhưng được Phù Tang Thụ tăng phúc gấp đôi, đủ khiến cho hắn sánh ngang với cường giả nắm giữ độ khống chế ba thành, ở trong Hỏa Luyện Kim Đan cũng được coi là bình thường!
Kết quả là ở dưới một kích toàn lực của hắn, thế mà chỉ có thể đốt một chút da của Trần Khuynh Địch? !
Hắn có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

"Ngươi đến tột cùng đã làm như thế nào!" Chủ nhân của Thang Cốc vừa gầm thét, vừa thối lui rất thức thời, hắn hiện tại càng ngày càng hoài nghi quan hệ giữa tên gia hỏa này cùng với Áo Mễ Gia đại nhân, lúc này đối phương chỉ vừa mới đột phá Hỏa Luyện Kim Đan a, thế mà lại nghịch thiên như vậy, trừ bỏ Áo Mễ Gia đại nhân thần bí đáng sợ, ai có thể nuôi dưỡng ra được dạng thiên tài này.
"Đã làm như thế nào?" Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, nhục thân của hắn là Kim Đan, toàn thân được Tam Vị Chân Hỏa rèn luyện, đương nhiên là rất cứng rắn, ngay cả đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng đều chỉ có thể làm cho hắn gãy xương, chủ nhân của Thang Cốc có thể đốt một chút da của hắn cũng đã rất giỏi rồi a.
Hít vào một hơi thật sâu, chủ nhân của Thang Cốc rất nhanh liền bình tĩnh lại từ trong sự khiếp sợ.
Mà ở một chỗ khác, Tề Khôn cũng khôi phục lại tinh thần, nhìn Trần Khuynh Địch cười lạnh không dứt: "Ngu muội, ngươi cho rằng chặn lại công kích của Xích Ô là tốt rồi sao? Đây chính là kết quả do ngươi khinh thị Đông Hải chúng ta, ở bên trong Phù Tang Thụ ẩn chứa hỏa độc vô cùng kịch liệt, đủ khiến cho ngươi đau đến mức không muốn sống. Coi như không giết được ngươi, cũng có thể khiến cho chiến lực của ngươi giảm nhiều, lại có hai người chúng ta, ngươi đã không còn đường nào để trốn!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Hỏa độc? À, trách không được cảm thấy thân thể có một chút ấm áp…
"Haizzz!" Thở dài, Trần Khuynh Địch dùng ánh mắt thương hại nhìn Tề Khôn cùng với chủ nhân của Thang Cốc: "Chuyện kia a, các ngươi có khả năng không biết, thể chất của ta là Thuần Dương Chi Thể."
Tề Khôn: "? ??"
Chủ nhân của Thang Cốc: "? ??"
Thuần Dương Chi Thể? Đó là cái quái gì?
Thấy hai người lộ ra vẻ mặt không hiểu, Trần Khuynh Địch không khỏi lộ ra biểu lộ không thú vị, giống như là học sinh giỏi thảo luận với học sinh trung bình vậy, căn bản chính là ông nói gà bà nói vịt.
"Vẫn nên sớm giải quyết các ngươi thì tốt hơn."
Hiện tại Trần Khuynh Địch xem như đã hiểu được Long Thiên Tứ vì sao lại không nhìn nổi người Đông Hải.
Quả thật chính là một đám thổ dân a! Cho dù là một chút cảm giác thành tựu cũng đều không có!
Một giây sau, quanh người của Trần Khuynh Địch lập tức nổi lên từng điểm ánh vàng, từ suy đến thịnh, từ tối đến sáng, từ yếu đến mạnh, trong chớp mắt liền lan tràn ra trong không gian trăm trượng chung quanh, hóa thành một đạo cột sáng thông thiên, đứng ở giữa thiên địa, phun trào vô số phù văn huyền ảo màu vàng.
Đây là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!

Môn công pháp này ngày xưa Trần Khuynh Địch vì lý do xem không hiểu mà phế bỏ đi, nhưng bây giờ Trần Khuynh Địch đã nắm giữ Thuần Dương Chi Thể hàng thật giá thật, cũng không cần lĩnh ngộ lại một lần nữa, chỉ cần nhớ lại ký ức thấy qua trước kia, liền có thể thi triển ra môn công pháp này một cách tuỳ ý.
Không thể không thừa nhận, môn công pháp này quả thật chính là chuyên môn chế tạo cho Thuần Dương Chi Thể. Hoàn toàn chính là khai phá lực lượng của Thuần Dương Chi Thể, hơn nữa còn có tốc độ rất nhanh!
Đắm chìm ở bên trong quang trụ màu vàng, Trần Khuynh Địch mở hai tay ra, ba đạo thiên luân mở ra ở sau lưng của hắn.
Triều Dương! Chính Dương! Tịch Dương!
Đây là ba loại hình thái biểu tượng cho mặt trời, khuếch tán ra ý cảnh Thuần Dương, mặt trời mọc lên ở phương đông lặn về phía tây, cảnh tượng thiên địa biến đổi hiện ra ở bên trong huyền quang, cuối cùng vậy mà diễn sinh ra một cỗ ý cảnh hoàn toàn mới.
Thời gian!
Mặt trời mọc lên ở phương đông lặn về phía tây, chính là pháp tắc thời gian lưu động, ngày xưa Thuần Dương Đạo Tôn mở ra lối riêng, lấy ý cảnh Thuần Dương thôi diễn nghịch hướng thành thời gian biến hóa, cuối cùng dung nhập vào bên trong Đại Thuần Dương Công! Ý tứ thật sự ở trong này ngay cả Ninh Thiên Cơ năm đó cũng đều đã tham khảo qua, lúc này mới sáng chế ra ba kiếm chém người kinh thiên động địa kia. Bây giờ được Trần Khuynh Địch thi triển ra thì càng có uy lực tuyệt luân.
"Đứng im cho ta! !!"
Trần Khuynh Địch chặp hai tay lại, ba trọng vòng sáng ở phía sau hợp nhất trong nháy mắt.
Nếu như Triều Dương không thăng, Chính Dương không rơi, Tịch Dương không chìm, pháp tắc thiên địa phải làm như thế nào?
Đứng im!
Thần quang Tam Hoàng Khai Thái bao phủ trong không gian, một cỗ lực lượng cầm cố giáng lâm, khóa lại chủ nhân của Thang Cốc đang chạy trốn, khóa lại Tề Khôn đang vận sức chờ phát động, khóa lại Bàn Long Côn đang rung động không ngớt, phảng phất như tất cả mọi chuyện mọi sự vật đều vĩnh viễn dừng lại ở bên trong một cái nháy mắt này, không còn mảy may biến hóa.

Chương 614: Trào phúng

Quang huy Thuần Dương lấy nắm đấm của Trần Khuynh Địch làm trung tâm bắt đầu sụp đổ, vô tận quang mang áp súc thành một điểm, quang mang vốn nên vô hình vào thời khắc này lại sinh ra một khối hữu hình, ở điểm trung tâm, trên nắm tay của Trần Khuynh Địch càng là diễn sinh ra hấp lực vô tận, dẫn dắt mọi thứ ở xung quanh.
Sau đó nổ tung! Tạo ra ánh sáng càng thêm nóng bỏng! Trần Khuynh Địch đấm ra một quyền, quang mang Thuần Dương thôn thiên phệ địa, phảng phất như mặt trời thực sự giáng lâm đến trần thế, nếu như không phải đang ở trong không trung mà nói, chỉ sợ là mặt đất ở dưới chân của hai người Tề Khôn sẽ trực tiếp bị đào ra một cái hố cực to.
Ngay cả như vậy, binh sĩ Trấn Hải Quan cùng với đám binh sĩ Đông Hải ở nơi xa cũng không dám nhìn thẳng vào hào quang giống như mặt trời kia.
Ầm ầm! Quang mang kéo dài trong trọn vẹn ba giây, lúc này mới rốt cục trở nên phai nhạt.
Mà cỗ ý cảnh đáng sợ giam cầm tất cả kia cũng tiêu tán theo, thay vào đó thì là Trần Khuynh Địch sắc mặt hơi có vẻ trắng bệch, hiển nhiên là một chiêu vừa rồi đối với hắn mà nói cũng là một lần tiêu hao to lớn, có một chút không chịu được.
Bất quá chiến quả lại có hiệu quả rất tốt.
Ở giữa không trung, thân ảnh của Tề Khôn vô lực rơi xuống mặt đất, toàn thân mang theo mùi vị giống như đồ nướng vậy, cuối cùng rơi lên trên mặt đất, khí tức cả người càng là uể oải đến cực hạn, ho ra máu mấy lần liên tục, phảng phất như khạc ra dung nham vậy, rơi trên mặt đất thậm chí còn đốt ra mấy cái hố cạn không nhỏ.
Trong lúc hít thở, càng là có khói trắng lượn lờ.
Mà ở một bên khác...Chủ nhân của Thang Cốc hóa thành một vệt ánh vàng tiêu tán ngay tại chỗ.
Chạy trốn!
Nói thật, mục tiêu Trần Khuynh Địch nhắm chính xác thật ra là hai người chủ nhân của Thang Cốc cùng với Tề Khôn, nhưng chủ nhân của Thang Cốc vào thời khắc mấu chốt cũng không biết là đã bạo phát ra thủ đoạn gì, thế mà mạnh mẽ tránh thoát khỏi phong tỏa của Trần Khuynh Địch, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai trốn ra khỏi phạm vi bao phủ của quang mang Thuần Dương.
Chuyện này tạo thành một cái tình huống rất lúng túng, toàn bộ uy lực đều bị Tề Khôn đón nhận hết.
Nếu không Tề Khôn cũng sẽ không bị một chiêu này đánh thành thảm như vậy, dựa theo suy nghĩ của Tề Khôn, hắn và chủ nhân của Thang

Cốc cũng nhau đón nhận một chiêu kia, mặc dù cũng sẽ nhận phải tổn thương, nhưng tối thiểu là vẫn có thể đào tẩu, ở trong tương lai còn có hi vọng đông sơn tái khởi, kết quả hiện tại đừng nói là chạy trốn, hắn ngay cả khí lực cũng mất hết.
Phế vật! Đồng đội heo!
Tề Khôn vừa hít sâu, vừa mắng chủ nhân của Thang Cốc nhất định chính là đồng đội heo ở trong lòng, hơn nữa còn không có một chút cốt khí nào, một nam nhi Đông Hải chân chính, đối mặt với cường địch sao có thể lâm trận bỏ chạy, quan trọng nhất là coi như chạy xong, lại còn không mang bản thân hắn chạy theo, thực sự là sỉ nhục của Đông Hải.
Ngẩng đầu, chỉ thấy Trần Khuynh Địch chậm rãi rơi xuống đất, đi từng bước một về phía bản thân, Tề Khôn nghĩ nghĩ, sau đó giơ hai tay lên.
"Ta đầu hàng." Tề Khôn phát thệ, đây chính là một câu chân thành nhất mà đời này hắn mở miệng nói ra.
Ầm ầm!
Đảo chủ Đào Hoa Đảo dùng hai tay tiếp dẫn, cây trượng trực tiếp hóa thành một cái bóng mờ dung nhập vào trong cơ thể của hắn, làn da nguyên bản khô héo trực tiếp biến sắc, phảng phất như vỏ cây già héo rũ vậy, nhưng lại mơ hồ để lộ ra một cỗ ý cảnh bất hủ bất phôi, che phủ toàn thân của đảo chủ Đào Hoa Đảo.
"Là do ngươi bức lão hủ!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo hiển nhiên là đã bị Long Thiên Tứ bức cho đến cực hạn, mà khác biệt với Trần Khuynh Địch, một thân độ khống chế lực lượng của Long Thiên Tứ đã sớm đạt đến mười thành, không hề yếu hơn so với đảo chủ Đào Hoa Đảo, khí huyết mặc dù không có sức sống giống như Trần Khuynh Địch, nhưng cũng là hết sức dồi dào, ẩn chứa uy lực bất phàm.
Ở dưới loại áp bách này đảo chủ Đào Hoa Đảo chung quy là cũng không dễ thở.
Cây trượng dung nhập vào trong cơ thể, sau khi khoá chặt không để cho sinh cơ tiết ra bên ngoài, đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng bạo phát ra toàn bộ lực lượng của mình, hai tay khô héo sắc bén như kiếm, mỗi một chiêu mỗi một thức đều phảng phất như thần kiếm ra khỏi vỏ, đúng là thi triển ra một bộ chưởng pháp tinh diệu tuyệt luân đối đầu với Long Thiên Tứ.
"Ha ha ha ha ha!"
Long Thiên Tứ không sợ một chút nào, mặc dù trước đó vừa mới đấu qua nhiều trận liên tục, hơi có một chút mỏi mệt, nhưng tinh, khí, thần của vị Thái Thượng trưởng lão này lại là càng đánh càng tốt.
Trên thực tế chuyện này cũng đúng là như thế. Phải biết rằng Long Thiên Tứ hắn năm đó cũng coi như là thiên kiêu trẻ tuổi của Thuần Dương Cung, là nhân vật có cùng bối phận với Ninh Thiên Cơ, việc

thích làm nhất chính là tìm người đánh nhau và luận bàn.
Nhưng từ sau khi Thuần Dương Cung vượt qua đại kiếp, hắn cũng không còn xuất thủ nữa, bình thường nếu không phải là dốc lòng tu luyện, thì chính là đọ da mặt cùng với người của những tông môn khác, hoặc là quản lý sự vật trong tông môn, sống một cuộc sống như vậy quá lâu, ngay cả chính hắn cũng đều kém chút nữa cảm thấy bản thân chính là một người làm công việc văn phòng.
Cho nên hắn đã rất lâu rồi không có đánh qua một trận vui sướng như vậy.
"Tuyệt!" Mà một khi Long Thiên Tứ cao hứng trở lại, chính là thích trào phúng người khác: "Lão gia hỏa. không ngờ được ngươi còn có một chút thủ đoạn như vậy a, cái chiêu thức lão ô quy này vẫn rất hữu dụng, chính là thi triển ra một đống vỏ cây chết vậy, không có gì đáng xem cả, làm sao giống với võ công của ta, nhìn đầu Thương Long ở sau lưng ta này một chút đi, cái vảy rồng này, cái móng vuốt này, cái đuôi này đẹp đẽ bao nhiêu a!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo mặt không đổi sắc, hắn đã sống qua nhiều năm như vậy, làm sao có thể dễ bị chọc giận như vậy, coi như là ở bên ngoài bị chọc giận, ở trong nội tâm của hắn vẫn rất bình tĩnh, rất lãnh tĩnh.
"À đúng rồi, lão gia hỏa ngươi còn muốn phong tỏa sinh cơ ở bên trong cơ thể, sẽ không phải là sắp chết rồi đó chứ."
Khóe mắt của đảo chủ Đào Hoa Đảo có một chút co lại.
Không có việc gì, ta không tức giận, tâm như nước hồ, lúc này cần phải tỉnh táo chiến đấu, chậm rãi tìm kiếm sơ hở của đối phương, tìm kiếm cơ hội.
"Nhân tiện nhắc tới, ta mặc dù nhìn qua rất già, nhưng kỳ thật cũng chỉ mới có 100 tuổi, còn có thể sống thêm mấy trăm năm a, ha ha, nếu thực lực của lão gia hỏa ngươi thật sự không tệ mà nói, chờ đến 500 ~ 600 năm sau ta cũng già, nhất định sẽ ngồi trên xe lăn hoài niệm lại thời điểm ngươi chết đi."
"Không, không tức giận, ta thế nhưng là cường giả đỉnh cao ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan, một chút hàm dưỡng ấy là vẫn có!"
"À, nhắc đến mới nhớ, ngươi có biết hay không?"
"Hai ngày trước ta vừa vặn ăn một viên đan lớn kéo dài tuổi thọ, đoán chừng có thể sống đến khoảng chừng 1000 tuổi a, như vậy xem ra, thời gian hoài niệm ngươi có khả năng phải kéo dài ra..."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "! !!"

Chương 615: Thái Hoa Phi Tiên Kinh

Câu nói sau cùng, giống như là một giọt nước làm tràn ly, trong nháy mắt liền phá vỡ tâm cảnh bĩnh tĩnh như nước hồ của đảo chủ Đào Hoa Đảo, chỉ thấy hắn dùng hai mắt đỏ như máu mà nhìn chằm chằm vào Long Thiên Tứ, sau đó quét qua bốn nữ Dương Xuân đã trốn vào bên trong Trấn Hải Quan, cuối cùng rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch ở cách đó không xa.
"Tốt!"
"Lão hủ cũng không tin, lão hủ xưng bá ở Đông Hải trong mấy trăm năm, chẳng lẽ còn không làm gì được đám tiểu bối các ngươi hay sao? !"
"Giết!"
Vừa dứt lời, ở trên người của đảo chủ Đào Hoa Đảo rốt cục cũng nổi lên một vệt sáng, sau đó chỉ thấy một khỏa Kim Đan bay vọt mà ra từ trên đỉnh đầu hắn, một đạo huyền quang lan tràn ra từ trên kim đan, phảng phất như vô cùng vô tận vậy, xông thẳng lên trời, phá mở tầng mây, chui vào tinh không.
"Đại Đạo Huyền Quang? !" Nhìn thấy một màn này, Long Thiên Tứ rốt cục cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.
Cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, chủ yếu là khống chế sức mạnh của bản thân, độ khống chế mười thành chính là đỉnh phong, có vốn liếng để đột phá cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng mười thành cũng không phải là cực hạn, nếu vẻn vẹn chỉ có độ khống chế mười thành, là sẽ rất khó Kích Toái Mệnh Tinh, chỉ có độ khống chế vượt qua mười thành mới được.
Đó chính là cái gọi là Đại Đạo Huyền Quang.
Võ đạo thuế biến cực hạn, thậm chí là đạt đến mức độ vi mô, phân tích sâu hơn về sức mạnh của bản thân, từ đó đào móc ra tiềm năng ẩn chứa ở sâu bên trong.
Chỉ có như vậy mới có thể đột phá cực hạn khống chế mười thành, có được lực lượng mạnh hơn. Mà lúc này, đảo chủ Đào Hoa Đảo không thể nghi ngờ là đã đạt đến cái cấp độ này! Hoặc có lẽ là, trước kia hắn đã đi đến cái cấp độ này, chỉ là bởi vì vấn đề tuổi tác cho nên chưa vận dụng mà thôi, bây giờ sau khi thi triển ra, khí tức lập tức trở nên mạnh hơn Long Ngạo Thiên một mảng lớn!
Đại Đạo Huyền Quang cao vạn trượng, độ khống chế lực lượng đạt đến 11 thành! Đừng thấy chỉ tăng thêm một thành, trên thực tế lại là cải biến về chất, chênh lệch ở giữa lớn hơn nhiều so với một thành, tối thiểu là đảo chủ Đào Hoa Đảo vừa thi triển ra loại lực lượng cấp bậc này, Long Thiên Tứ liền rơi vào thế hạ phong, nếu dùng các thủ đoạn như trước là sẽ rất khó ngăn cản.

"Hít hà!" Long Thiên Tứ hít vào một hơi thật sâu, hư ảnh Thương Long ở phía sau biến mất, hắn chỉnh sửa quần áo một chút, sửa sang mái tóc, hai mắt nghiêm túc một chút, lập tức liền từ một lão vô lại biến thành một vị lão thần tiên tiên phong đạo cốt, khí tức quanh người yên tĩnh mà cao quý, bình thản mà không thể nắm lấy.
Đây là Thái Hoa Phi Tiên Kinh!
Thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, Long Thiên Tứ làm sao sẽ không có tuyệt thế võ công! Mặc dù không có thể chất dương tính, không có cách nào tu luyện Kim Ô Bái Nhật Quyết cùng với Đại Thuần Dương Công, nhưng Thái Hoa Phi Tiên Kinh thì lại không có vấn đề, đây cũng là một trong những con át chủ bài lớn nhất của Long Thiên Tứ, bình thường hắn dùng võ công tự sáng tạo là không có vấn đề, nhưng đến thời khắc mấu chốt, có thể tăng cường thực lực bản thân đến một trình độ lớn nhất...tự nhiên vẫn là tuyệt thế võ công của nhà mình a!
Huống chi ở trong nhà còn có một vị chưởng giáo tu luyện Thái Hoa Phi Tiên Kinh, khống chế của Long Thiên Tứ đối với môn tuyệt thế võ công này kỳ thật còn muốn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của tất cả mọi người.
"Đại La Thần Tiên Tam Khấu Thủ!"
Thân hình của Long Thiên Tứ không thay đổi, ở phía sau lại có một đạo thân ảnh cao lớn bước ra từ bên trong hư không, quanh người tràn ngập tiên khí nồng đậm đến cực điểm, phảng phất như một giây sau sẽ phi thăng lên trời vậy, nhưng chính là một đạo hư ảnh Tiên Nhân như vậy, lại trực tiếp quỳ xuống về phía phương hướng đảo chủ Đào Hoa Đảo.
Đông! Đông! Đông!
Đầu đụng vào hư không, ba cái dập đầu kiên định mà vững vàng! Nhưng chỉ là một kẻ phàm nhân làm sao có thể chịu nổi ba lần dập đầu của thần tiên? !
Lần dập đầu thứ nhất, khí tức của đảo chủ Đào Hoa Đảo bỗng nhiên trở nên suy yếu, Đại Đạo Huyền Quang trực tiếp phai nhạt. Lần dập đầu thứ hai, cây trượng trong cơ thể của đảo chủ Đào Hoa Đảo trực tiếp bắn ra, mất đi năng lực phong tỏa sinh cơ, lần dập đầu thứ ba, đảo chủ Đào Hoa Đảo hét thảm một tiếng, thất khiếu chảy máu, té bay ra ngoài.
Sắc mặt của đảo chủ Đào Hoa Đảo trở nên kinh khủng, hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, sinh cơ mà bản thân hắn dốc hết toàn lực để phong tỏa, trải qua vài lần giao thủ thế mà bắt đầu tiêu tán!
"Ha ha ha!" Hư ảnh Tiên Nhân tiêu tán, khí thế của Long Thiên Tứ cũng trở nên suy yếu, nhưng ở trên mặt lại tràn đầy vẻ hưng phấn.
"Thổ dân chung quy vẫn là thổ dân, cho dù là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh phong, nhưng ngay cả một môn Tuyệt Thế Thần Công cũng đều không có, vậy cũng đòi chống đối với ta? Cảnh giới là cảnh giới, sức

chiến đấu là sức chiến đấu, hai cái yếu tố này cũng không phải là một, ha ha ha ha, từ hôm nay Long Thiên Tứ ta sẽ dương danh giang hồ!"
Lúc này Đảo chủ Đào Hoa Đảo chính là sợ thật sự! Hắn như thế nào cũng không ngờ được Long Thiên Tứ thế mà lại lợi hại như vậy! Xưng bá ở Đông Hải trong mấy trăm năm, chung quy là đã ăn mòn ý thức của hắn, khiến cho hắn không nhìn thấy được sự đáng sợ của Trung Nguyên, bây giờ nghĩ lại thì đã không còn kịp!
Vậy bây giờ nên làm như thế nào?
"Ta, ta đầu hàng! Đừng có giết ta! Ta còn..."
"Nhưng mà, ta cự tuyệt!"
"Một trong những sự tình mà Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất, chính là nói không đối với những tên ngớ ngẩn tự cho rằng cầu xin tha thứ là có thể giữ mạng sống!"
Ở cách đó không xa, thanh âm nghiêm túc của Trần Khuynh Địch đột nhiên truyền đến.
"Aaaaa!"
Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng gầm thét thê lương đến cực hạn, đảo chủ Đào Hoa Đảo liền trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tề Khôn chẳng biết vào lúc nào đã bị đánh bại, bị Trần Khuynh Địch dùng một đao chặt đầu xuống...
Trong chớp mắt, Đại Đạo Huyền Quang liền nổ tung, mưa máu rơi xuống từ trên trời!
Mưa máu rơi xuống từ trên trời, dị tượng bao phủ hơn phân nửa Đông Lai Đạo, đây vẫn chỉ là dị tượng mà mắt trần có thể thấy, coi như là phàm nhân không tu võ cũng có thể nhìn thấy, nhưng ở trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, phàm là cường giả có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, cơ hồ là đều cảm ứng được biến hóa ở Đông Lai Đạo lúc này.
"Ồ? Có người chết?" Ở phía dưới Bất Phá Thiên Quan Bắc Nhung, A Sử Na Lam - Đệ nhất Chiến Tướng của Vương Đình Bắc Nhung khá là ngạc nhiên mà nhìn về phía đông, ở trong đôi mắt xanh thẳm toát ra mấy phần kinh ngạc hiếm thấy.
"Đông Hải rác rưởi đến như vậy sao?"
"Không chỉ không xâm lấn thành công, trái lại còn chết người?"
"Ha ha ha!" Gần như đồng thời, ở phía trên Bất Phá Thiên Quan, Trương Tắc - Đại Đô Hộ Bắc Nhung thì cười như điên một tiếng, ngay tiếp theo khí tức cũng đều mơ hồ tăng lên một đoạn, hiển nhiên cũng phát giác ra được biến hóa ở Đông Hải.

Chương 616: Đám phế vật Đông Hải

"A Sử Na Lam, xem ra lần liên hợp này của các ngươi lại thất bại a, tốt nhất là nên ngoan ngoãn lui binh!"
"Trung Nguyên không phải là nơi mà các ngươi có thể dòm ngó!"
"Ha ha!" Đối với sự trào phúng của Trương Tắc, A Sử Na Lam không để ý chút một chút nào cười nhạo một tiếng, chợt trực tiếp phất phất tay, nói: "Truyền lệnh xuống, tạm thời lui binh, đám phế vật Đông Hải kia quá vô dụng, lần này đã thất bại."
Mệnh lệnh quá mức trực tiếp, đến mức mà phó tướng ở bên cạnh hắn cũng đều lộ ra vẻ do dự.
"Ấy? Thế nhưng mà đại nhân.."
"Ta nói, lui binh."
"Vâng!" Ở dưới ánh nhìn chăm chú của A Sử Na Lam, phó tướng đổ mồ hôi lạnh gật đầu đáp lời.
Mà chuyện giống như vậy cũng phát sinh ở bên trong Nam Cương cùng với Tây Vực."
"Cái gì? !" Tại Nam Cương Đạo, thật vất vả mới đè ép Đại Đô Hộ Nam Cương Long Hành Vân, Man Vương đang hăm hở lúc này lại lộ ra biểu lộ giống như ăn phải cứt nhìn về phía đông.
"Phế vật!"
"Lão tử đánh ở Nam Cương lâu như vậy cũng còn chưa chết, Đông Hải mưu đồ đã lâu, lại còn có người chết? ! Hơn nữa người chết còn là võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan!
"Đúng là phế vật!"
"Thua thiệt cho bản thân ta trước kia còn tưởng rằng ở bên trong bốn đại Biên Hoang Nam Cương là yếu nhất, hiện tại xem ra Đông Hải cũng không tốt lắm a!"
Sau khi đập bể mấy kiện đồ sứ trân quý, Man Vương mới xem như là bình tĩnh trở lại, sau đó cắn răng phân phó xuống dưới: "Truyền quân lệnh của bổn vương, rút lui!"
"Đám phế vật Đông Hải kia đã thất bại!"
Tại 36 Quốc Tây Vực, ở trong Âm Đô bên trong lòng đất Xa Trì Quốc, Thái Tử Hoành Xương nhìn phụ hoàng lộ ra vẻ mặt thất thố, đang điên cuồng mắng to, có vẻ hơi không rõ ràng cho lắm, hỏi: "Phụ hoàng, đã xảy ra chuyện gì?"
"Đám phế vật Đông Hải kia đã thất bại!"
Người cầm quyền Đại Chu của Cơ gia thế hệ này, dĩ nhiên chính là phụ thân của Thái Tử Hoành Xương, bất quá xuất phát từ sự kiêng kị đối với Đại Càn, cái gì là phụ hoàng a, bệ hạ a, cũng chỉ dám âm thầm gọi một tiếng mà thôi, tối thiểu là hắn cũng không có đảm lượng tự xưng là Thánh Thượng Đại Chu, cuối cùng đành phải đổi

thành một cái danh hào khác - Chu Võ Đế.
Đây là quy củ sau khi Đại Chu bị Đại Càn đánh bại, bị ép đào vong lập ra, hai chữ Võ Đế, tượng trưng cho dã tâm còn chưa cháy hết của Cơ gia, các đời gia chủ Cơ gia đều tự xưng là Chu Võ Đế, chính là vì hi vọng ở trong tương lai có một ngày có thể suất lĩnh Cơ gia phản công Đại Càn, đoạt lại giang sơn.
Bất quá rất đáng tiếc là...
Lý tưởng rất đầy đủ, nhưng hiện thực rất tàn khốc, sự thật chính là từ khi một đời Cơ gia kia bắt đầu đào vong, mãi cho đến thế hệ cha của Thái Tử Hoành Xương, cũng không có một ai đáng tin.
Đừng nói là phục quốc, toàn bộ Cơ gia đều kém một chút nữa đã biến thành thế lực phụ thuộc của 36 Quốc Tây Vực, nếu như không phải là cha của Thái Tử Hoành Xương, tu vi của Chu Võ Đế thế hệ này coi như là cao thâm, may mắn đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, chỉ sợ là Cơ gia còn chưa kịp phản công, đã trực tiếp còn lại danh nghĩa.
Mà vì có thể tạo thành phiền phức cho Đại Càn, Cơ gia có thể nói là đã dốc hết tâm huyết, không biết đã phế bao nhiêu khí lực, ngay cả ở trong mấy lần bốn đại Biên Hoang liên hợp, cũng đều có Cơ gia giật dây ở trong đó, bằng không thì cũng sẽ không dễ dàng như vậy, mà lần Đông Hải xâm lấn này, cũng có thân ảnh của Cơ gia.
Chu Võ Đế cho rằng lần này tất nhiên sẽ có thể nhất cử kiến công, coi như không thể phục quốc, cũng có thể đả kích Đại Chu một phen...kết quả không ngờ được Đông Hải lại rác rưởi đến như vậy!
"Không chỉ có không thành công, ngược lại còn có một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan chết đi!"
"Chết tiệt!"
Nhìn phụ hoàng rống giận, Thái Tử Hoành Xương lại nhíu mày, hắn tự nhiên là hiểu rõ vô cùng đối với phụ hoàng của mình, mà phụ hoàng bình thường một mực lộ ra trí tuệ vững vàng, bây giờ thế mà lại thất thố như vậy, giải thích lần thất bại này đã chân chính khiến cho phụ hoàng hắn cảm nhận được cảm giác bị thất bại nồng đậm.
Bất quá chuyện này cũng bình thường.
Dù sao đây cũng chính là Hỏa Luyện Kim Đan a, một vị Hỏa Luyện Kim Đan Đông Hải thế mà cứ chết như vậy, có thể thấy được ở sau lưng Đại Càn rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu lực lượng, làm sao có thể khiến cho người ta không cảm thấy cảm giác thất bại đây.
"Chỉ là không biết, chiến cuộc ở Đông Hải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại làm cho một vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan chết mất!"
"Điện hạ?" Một vị lão thái giám chậm rãi đi vào bên trong cung điện, đưa lên hai phần hồ sơ.
"Đây là tin tức đến từ Đông Hải, cùng với một tin tức mà chúng ta lấy được ngoài ý muốn, còn chưa trải qua xác nhận..."
Thái Tử Hoành Xương nhíu lông mày lại, trước đó hắn đã phân phó,

phải ưu tiên đưa tin tức của Đông Hải tới, kết quả là thủ hạ lại còn đưa tới thêm một tin tức ngoài định mức, chuyện này ở bên trong Đại Chu có quy củ nghiêm ngặt không thể nghi ngờ là đại thất trách, nhưng người ở phía dưới không có lý do không biết điểm này mới đúng.
Nói một cách khác…
"Cái tin tức thứ hai này rất trọng yếu hay sao?"
"Theo thuộc hạ cảm thấy, tin tức thứ hai là rất mấu chốt, cũng có quan hệ với điện hạ."
"Có quan hệ cùng với ta?"
Lúc này Thái Tử Hoành Xương là thật sự cảm thấy nghi ngờ, xuất phát từ sự hiếu kỳ, hắn cũng không thăm dò tin tức Đông Hải, mà là mở tin tức thứ hai ra.
"Chết rồi?"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo lộ ra vẻ mặt rung động nhìn đầu của Tề Khôn rơi xuống đất, hắn tuyệt đối không xa lạ gì đối với vị quốc chủ Ngạo Lai Quốc dã tâm bừng bừng này, nhưng lúc này chính là một vị cường giả như vậy, thế mà đã chết?
"Ngươi thế mà, ngươi thế mà…" Sắc mặt của đảo chủ Đào Hoa Đảo biến hóa kịch liệt vào cái thời khắc này, nói cà lăm.
Rốt cục! Một loại cảm giác sợ hãi trước đó chưa từng có phảng phất như kim châm đâm vào lồng ngực của hắn, khiến cho hắn cơ hồ không thở nổi!
Đã bao lâu rồi? Không biết đã bao lâu rồi hắn không có cảm nhận được loại cảm giác sinh mệnh rơi vào trong nguy cơ sớm tối này! Phảng phất như là vào giây tiếp theo, hắn cũng sẽ đầu rời khỏi cổ giống như Tề Khôn!
Đại Đạo Huyền Quang nguyên bản xông thẳng vào mây xanh bây giờ đã sớm vỡ nát, ở trong trạng thái sinh cơ tán loạn như bây giờ, đảo chủ Đào Hoa Đảo nếu như lại duy trì Đại Đạo Huyền Quang mà nói, chính là không muốn sống nữa, nhìn Trần Khuynh Địch quay đầu nhìn về phía hắn, suy nghĩ của đảo chủ Đào Hoa Đảo phi tốc vận chuyển vào cái thời khắc này.
"Ta chưa từng giết một người Trung Nguyên nào!"
"Trước đó thuần túy là bị quỷ ám!"
"Ta có thể bỏ ra bất cứ giá nào!"
"Chỉ cầu ngươi đừng lấy tính mạng của ta!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo chung quy vẫn là lão giang hồ, sau khi cảm nhận được cảm giác làm kẻ yếu lúc trước, hắn liền nhanh chóng làm rõ tình huống, hơn nữa còn lập tức nói ra bốn câu đầu hàng, không mang theo một chút mập mờ nào, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ nghe vậy cũng đều hơi sững sờ, có một chút không phản ứng kịp.

Chương 617: Thành giao

Đảo chủ Đào Hoa Đảo nhìn chằm chặp vào Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, đồng thời áp súc lực lượng trong cơ thể của mình đến cực hạn, chuẩn bị sau khi đối phương nói một câu "ta cự tuyệt", liền xông lên liều mạng.
Bất quá cuối cùng, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ liếc nhìn nhau, chủ động thu liễm khí tức.
"Cũng được."
"Tha cho ngươi một mạng cũng không sao."
"Thực sự?" Đảo chủ Đào Hoa Đảo lộ ra biểu tình kinh hỉ, nhưng hai bàn tay cũng không hề lười biếng, vẫn cẩn thận đến cực hạn như cũ.
Mà Trần Khuynh Địch thì lộ ra biểu lộ thành khẩn đến cực hạn:
"Đương nhiên, Trần Khuynh Địch ta thành thật đáng tin làm sao sẽ gạt ngươi chứ, bất quá có một cái điều kiện nho nhỏ."
"Điều kiện gì?"
"Kỳ thật cũng rất đơn giản, kho tàng của Đào Hoa Đảo, xuất ra chín thành chín đưa đến Thuần Dương Cung, sau đó bản thân ngươi đến làm thủ vệ ở Thuần Dương Cung 100 năm là được."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "..."
Cái điều kiện chó chết này là rất đơn giản? Lão tử cũng không nhất định có thể sống được 100 năm nữa! Ngươi đây là đang nhục nhã tự tôn của một võ giả Hỏa Luyện Kim Đan! Bản thân ta xưng bá Đông Hải gần 800 năm, sẽ đứng gác cửa cho các ngươi? Đảo chủ Đào Hoa Đảo ta cho dù có chết, cho dù có liều mạng cùng với các ngươi, cũng tuyệt đối sẽ không…
"À đúng rồi, ta nhớ được ở bên trong Thuần Dương Cung chúng ta còn có một khỏa thập toàn đại bổ đan kéo dài tuổi thọ, nếu như ngươi đáp ứng, chúng ta liền cho ngươi một khỏa, đại khái có thể khiến cho ngươi sống thêm 100 ~ 200 năm..."
"Thành giao!" Đảo chủ Đào Hoa Đảo gầm lên một tiếng quang minh lẫm liệt.
Tại Cơ Quan Thành của Mặc Môn.
"Hây! Hây! Hây!"
Yêu Côn Bắc Hải ở ngay phía trên Cơ Quan Thành, thỉnh thoảng lật người sang bên trái một cái, thỉnh thoảng lật người sang bên phải một cái, còn thỉnh thoảng nhảy lên nhảy xuống hai lần, mà mỗi một lần động đậy, đều sẽ khiến cho toàn bộ Cơ Quan Thành rung chuyển, phảng phất như long trời lở đất, hư không nổ tung, tiếng cơ quan kêu ken két không dứt bên tai.
"Ra, mau đi ra!"
"Cửu Thiên Thanh Khí, giao, mau giao ra!"

Yêu Côn Bắc Hải vừa phát ra thanh âm đứt quãng, vừa không ngừng lăn qua lăn lại, liều mạng giày xéo Cơ Quan Thành, bất quá Cơ Quan Thành rốt cuộc vẫn là do Thuần Dương Đạo Tôn tự tay tham dự chế tạo qua năm đó, ở dưới sự vận chuyển của cơ quan, thế mà có thể mạnh mẽ chống đỡ được, không bị Yêu Côn Bắc Hải đè nát.
Bất quá chuyện này cũng nằm ở trong dự liệu.
Dù sao thì bây giờ Cơ Quan Thành cũng đã khôi phục lại, Yêu Côn Bắc Hải cho dù có mạnh mẽ như thế nào, cuối cùng vẫn không phải là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, muốn triệt để đánh tan Cơ Quan Thành vẫn là rất không có khả năng, nhưng dù vậy, cỗ lực lượng long trời lở đất kinh khủng kia vẫn khiến cho đám người Mặc Môn lộ ra vẻ mặt u sầu.
"Cái thứ súc sinh đáng chết này..."
"Tại sao nó lại mạnh đến như vậy?"
"Không có đạo lý a!"
Mặc Tử đương đại nghe đám thủ hạ phàn nàn, cũng không nhịn được mà co giật khóe miệng một cái, xác thực, thực lực chân chính của Yêu Côn Bắc Hải đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của mọi người, cho dù là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, nhìn thấy cái hình thể khủng bố đủ để sánh ngang với Đông Lai Đạo kia, chỉ sợ cũng không thể không nhượng bộ mấy phần.
Hơn nữa bậc thiên tư này cũng thực sự làm cho người ta hâm mộ.
"Vào thời điểm thứ súc sinh này xuất thủ long trời lở đất, hư không nổ tung, nhìn qua có uy thế vô song, nhưng trên thực tế độ khống chế lực lượng căn bản cũng không có bao nhiêu, nhưng hết lần này tới lần khác nó vẫn cứ mạnh như vậy, toàn bộ đều là ỷ vào cái hình thể đáng sợ này, trách không được ở thời đại Thượng Cổ Yêu tộc lại tung hoành thiên hạ, tóm lại là vẫn có lý do..."
"Được trời ưu ái a..."
Mặc Tử đương đại có một chút hâm mộ thấp giọng lẩm bẩm nói.
Trên thực tế cũng đúng là như thế.
Đừng nhìn thấy Yêu Côn Bắc Hải cường hãn như vậy, cơ hồ là lấy sức một mình áp chế toàn bộ Mặc Môn, nhưng trên thực tế độ khống chế lực lượng của nó cũng tuyệt đối không cao, nếu không thì khi xuất thủ sẽ phải giống như Long Thiên Tứ còn có đảo chủ Đào Hoa Đảo, ngoại trừ phóng đại chiêu, bình thường đều là yên lặng đến cực điểm, có khả năng không sai biệt lắm với Trần Khuynh Địch.
Nhưng do nó quá lớn a! Ngủ say trong vô số năm, hình thể khủng bố góp nhặt trong vô số tuế nguyệt, đã chú định rằng nội tình của Yêu Côn Bắc Hải cũng không phải là Trần Khuynh Địch có thể sánh ngang, hơn nữa Trần Khuynh Địch còn trải qua rất nhiều trắc trở mới có phần nội tình này, còn Yêu Côn Bắc Hải hoàn toàn chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cho nên độ khống chế lực lượng tự nhiên là sẽ không cao.

Thế nhưng cho dù độ khống chế lực lượng chỉ có một thành, ở dưới cái nền tảng khổng lồ này, cũng đều viễn siêu võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, coi như là Hỏa Luyện Kim Đan đạt tới Đại Đạo Huyền Quang đỉnh cao nhất, chỉ sợ về mặt sức mạnh cũng không nhất định có thể mạnh hơn Yêu Côn Bắc Hải.
Chuyện này cũng tạo thành một sự tình rất lúng túng.
"Đáng giận!"
Mặc Môn từ đó chính là không ra được.
Ở trên đỉnh đầu chính là có Yêu Côn Bắc Hải, người nào dám bước ra khỏi Cơ Quan Thành một bước, đó chính là cơ hồ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, sẽ bị Yêu Côn Bắc Hải đè chết ngay tại chỗ, nếu trốn ở trong Cơ Quan Thành, ở dưới sự duy trì của ba người Mặc Tử đương đại, lão nhân Mặc Môn, Đại trưởng lão, Cơ Quan Thành còn có thể vận chuyển, còn có thể chèo chống.
Nếu như đặt ở trước kia mà nói, Mặc Môn cũng sẽ thản nhiên tiếp nhận, cùng lắm thì nghiên cứu cơ quan thuật ở trong nhà không đi ra, dù sao thì trước kia Mặc Môn cũng chính là làm như vậy. Nhưng coi như là ru rú trong nhà cũng không có khả năng không ăn cơm a! Hơn nữa nghiên cứu cơ quan thuật cần tiêu hao một lượng lớn vật liệu, ở dưới tình huống Yêu Côn Bắc Hải ngăn cửa, làm sao có biện pháp giải quyết, còn có đủ loại vật liệu sinh hoạt, ví dụ như đồ ăn a, vải vóc a, cho dù có tồn kho, cuối cùng cũng có một ngày tiêu hao sạch, đến lúc đó Mặc Môn chỉ có thể là miệng ăn núi lở.
Trừ phi Mặc Môn nhận thua, giao ra Cửu Thiên Thanh Khí.
Nhưng mà...bọn hắn không nỡ a!
Mặc Tử đương đại nhìn thoáng qua đệ tử Mặc Môn ở chung quanh, thậm chí còn có lão nhân Mặc Môn cùng với Đại trưởng lão, cho dù là ở trước mặt uy thế to lớn của Yêu Côn Bắc Hải, vẫn không có ai nói là "giao Cửu Thiên Thanh Khí ra", trái lại còn nhao nhao chửi mắng.
Dù sao thì lúc này Mặc Môn còn chưa tới trình độ sơn cùng thủy tận, Cơ Quan Thành càng là một mực ngăn Yêu Côn Bắc Hải ở bên ngoài, mà trước khi nhìn thấy nguy cơ chân chính, thì bọn hắn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, chớ đừng nói chi là đối với người Mặc Môn mà nói, Cửu Thiên Thanh Khí cũng có chỗ tốt cực lớn.
"Haizzzz." Thở dài, Mặc Tử đương đại đột nhiên có một chút mê mang.

Chương 618: Thừa nước đục thả câu

Nhưng mà đúng vào lúc này…
Ầm ầm!
Ngay ở một bên khác Cơ Quan Thành, hai đạo khí thế ngất trời đột nhiên bộc phát ra, rõ ràng là hai đạo khí tức Hỏa Luyện Kim Đan cường thịnh, sau đó chỉ thấy thân ảnh của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ xuất hiện ở trên đường chân trời, chỉ trong chốc lát liền vượt qua hư không, rơi vào chiến trường bên ngoài Cơ Quan Thành.
"Ồ? !"
Đại trưởng lão Mặc Môn tự nhiên là người đầu tiên nhìn thấy hai người Trần Khuynh Địch.
"Là người Thuần Dương Cung!"
Đại trưởng lão nguyên bản còn chau mày nhất thời lộ ra nụ cười, sau đó trực tiếp thôi động cương khí, xuyên thấu qua Cơ Quan Thành truyền thanh âm ra ngoài: "Các vị đạo hữu Thuần Dương Cung, đầu Yêu Côn Bắc Hải nghiệt súc này mưu toan nguy hại Trung Nguyên, bị Mặc Môn chúng ta ngăn cản, các vị hãy mau tới hiệp trợ bản môn."
"Diệt sát đầu nghiệt súc này!"
"Bản môn hứa hẹn, huyết nhục của đầu nghiệt súc này sau khi chết, Thuần Dương Cung có thể lấy đi năm thành!"
Nghe Đại trưởng lão thốt ra lời này, rất nhiều người ở bên trong Mặc Môn tự nhiên cũng nhìn thấy thân ảnh của Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch, lập tức cũng nhao nhao lộ ra thần sắc mừng rỡ, vừa nắm Cửu Thiên Thanh Khí mới lấy được thật chặt, không lộ ra sơ hở, vừa lớn tiếng hò hét, hướng về phía Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ yêu cầu giúp đỡ.
Mà ở một chỗ khác...
"Ta nói này tiểu tử thúi, ngươi đi tới Mặc Môn để làm gì?" Long Thiên Tứ chau mày, nói thật hiện tại hắn rất không ưa người Mặc Môn, lúc trước vào thời điểm hắn kịch chiến ở Trấn Hải Quan, đám vong ân phụ nghĩa này thế mà không có một ai chạy ra giúp một tay, nếu không phải là do Trần Khuynh Địch yêu cầu, hắn thậm chí là sẽ vui vẻ đứng nhìn Mặc Môn chém giết với Yêu Côn Bắc Hải.
"Thái Thượng trưởng lão sao có thể nói như vậy!" Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt nghiêm túc, nói một cách hùng hồn: "Mặc Môn cũng là một thành viên của giới tông phái chúng ta, bây giờ đang ở trong nguy cơ sớm tối, trưởng lão làm sao lại có thể mặc kệ!"
"Như vậy người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào về Thuần Dương Cung chúng ta?"
"Thật sự là hơi quá đáng!"

Long Thiên Tứ: "? ??"
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch chính là xoay chuyển lời nói: "Phải biết rằng, Mặc Môn vào thời điểm cho chúng ta Ngũ Hành Giáp trước đó có thể nói là rất hào phóng, hơn nữa ở trong bảo khố Mặc Môn còn có rất nhiều đồ tốt, Thần Binh hay Bảo Binh gì đó chính là vô số kể, còn có đủ loại đan dược, bí tịch..."
"Mặc Môn có nhiều đồ tốt như vậy, kết quả là vẫn đưa ra Ngũ Hành Giáp trân quý nhất, hơn nữa là ngay cả lông mày cũng không nhăn một cái, có thể thấy được ở bên trong bảo khố của Mặc Môn tối thiểu còn có số lượng Ngũ Hành Giáp nhiều hơn năm lần, dê béo như thế...không đúng, hào phóng như thế, chúng ta sao có thể thấy chết mà không cứu?"
"Cứu viện là gánh nặng đường xa, là cần phải tiêu tốn thời gian cùng với tinh lực, cho nên để cho Mặc Môn đền bù một chút tổn thất cho chúng ta, cũng là chuyện có thể lý giải đúng không?"
Long Thiên Tứ: "..."
Chỉ chốc lát sau, vị Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung này liền vuốt vuốt chòm râu, lộ ra thần sắc trẻ nhỏ dễ dạy.
"Tốt!"
Không hổ là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung chúng ta! Một thân vô sỉ này, không đúng, một thân phong phạm chính trực này, trái lại là đã học được không ít từ trên người của lão phu! Nhất định là nguyên nhân do lão phu tự thân dạy dỗ!
"Ngươi nói cái gì? !"
Sau khi Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ bàn bạc kết thúc, đương nhiên sẽ không khách khí cùng với Mặc Môn, trực tiếp đưa ra điều kiện, sau đó trên dưới Mặc Môn chính là biến thành một mảnh xôn xao.
"Si tâm vọng tưởng!"
"Ăn cướp giữa ban ngày ban mặt, quả thực là ăn cướp giữa ban ngày ban mặt a! Lại muốn bảo khố của Mặc Môn chúng ta? !"
"Liên thủ giết chết đầu súc sinh Đông Hải này, chúng ta nguyện ý đưa ra năm phần huyết nhục cũng đã là sự hi sinh lớn lao, bọn hắn lại còn muốn Mặc Môn chúng ta trả thêm thù lao? !"
"Không có khả năng!"
Phóng nhãn ra toàn bộ Mặc Môn chính là không có một người nào đồng ý. Đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì Cơ Quan Thành bây giờ cũng khác biệt so với lúc trước, Cơ Quan Thành lúc trước bị trấn áp, việc có quan hệ đến truyền thừa của Mặc Môn, tự nhiên là mặc kệ có bao nhiêu oan khuất, cho dù bị đánh nát răng cũng phải nuốt vào trong bụng, nhưng bây giờ thì cũng không giống, Mặc Môn vẫn có đường sống rất lớn.
Trọng yếu hơn chính là...
Nhận thức của đám người Mặc Môn đối với Thuần Dương Cung cũng

không được tốt lắm, nhất là lão vô lại Long Thiên Tứ kia, trước đó đã mạnh mẽ bắt chẹt một nhóm lớn tài nguyên, hiện tại lại còn muốn tống tiền? Ở dưới cái nhìn của đám người Mặc Môn, đây chính là một loại hành vi thừa nước đục thả câu trần trụi.
Thật sự cho rằng Mặc Môn chúng ta đã cùng đường mạt lộ rồi hay sao? !
Ngay cả Mặc Tử đương đại lúc này cũng nghĩ như vậy, bởi vì ngay mới vừa rồi, hắn mới hồi tưởng lại, Cơ Quan Thành nhà mình thật ra là cũng không e ngại Yêu Côn Bắc Hải ngăn cửa, dù sao thì trước đó cũng không phải là không xảy ra chuyện này, nhưng Mặc Môn vẫn một mực sống sót, không có gì đáng ngại.
Vì sao? Chính là vì sự thần diệu của Cơ Quan Thành.
Bây giờ Yêu Côn Bắc Hải ngăn cửa, phiền phức duy nhất đối với Mặc Môn mà nói, chính là mất đi con đường thu hoạch tài nguyên ở ngoại giới, đệ tử Mặc Môn không có cách nào rời khỏi Cơ Quan Thành, nhưng bây giờ Cơ Quan Thành đã hoàn toàn giải phóng, đủ loại công năng cũng đã được khôi phục, cũng không phải là không có cách nào giải quyết phần vấn đề này.
"Đại trưởng lão, ngài có chắc không?"
"Chắc chắn!" Đại trưởng lão Mặc Môn tràn đầy lòng tin nói: "Lão phu tọa trấn ở bên trong Cơ Quan Thành nhiều năm như vậy, sao có thể tính sai? Chỉ cần cải tạo trận pháp ở phần đáy thêm một chút, là hoàn toàn có thể lách qua sự trấn áp của Yêu Côn Bắc Hải, dùng trận pháp không gian phái một số đệ tử có tu vi không cao ra ngoài."
"Kể từ đó, muốn mua sắm đủ loại tài nguyên còn không phải là rất dễ dàng?"
"Đầu súc sinh kia ngăn ở cửa ra vào của Mặc Môn chúng ta, kết quả cuối cùng cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi!"
Mặc Tử đương đại sau khi trầm tư trong chốc lát, liền làm ra quyết định: kiên quyết không thoả hiệp với những người khác! Bất kể là Thuần Dương Cung hay là Yêu Côn Bắc Hải! Bằng không thì mặt mũi của thánh địa võ đạo phải để vào đâu?
Có sự đồng ý của môn chủ, niềm tin của đám người Mặc Môn lập tức tràn đầy, đối với loại hành vi thừa dịp cháy nhà hôi của của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ càng là vô cùng phẫn nộ, thậm chí là còn mở miệng trào phúng.
Mà đối với sự chất vấn tràn đầy tức giận của đám người Mặc Môn, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ có phản ứng như thế nào?
"Sao có thể nói như vậy đây!"
"Thuần Dương Cung chúng ta chính là một trong mười đại thánh địa võ đạo, Trần Khuynh Địch ta càng là một trong mười đại thanh niên kiệt xuất đương thời, một thân chính khí, sao có thể làm ra loại chuyện thừa nước đục thả câu này đây? !"

Chương 619: Gõ Mặc Môn

"Vu khống! Tuyệt đối là vu khống trắng trợn!"
"Lão phu thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, thanh danh cả đời làm sao có thể dễ dàng bị chửi bới như vậy? !"
"Tất cả đều là giả!"
Một con cáo già và một con cáo trẻ, cho dù là ai cũng không chịu thừa nhận.
Ở một bên khác, sau khi hết sức chăm chú nghiêm túc "chứng minh sự thanh bạch" của bản thân, Trần Khuynh Địch lập tức bắt đầu thảo luận cùng với Long Thiên Tứ.
"Chậc, Thái Thượng trưởng lão, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là một biện pháp hay a?"
"Về phần đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng không thể kéo dài, bằng không đợi đến khi hắn khôi phục hoàn toàn, chỉ sợ sẽ rất khó khống chế."
"Ừm..." Long Thiên Tứ sờ lên bộ râu, biết rõ là Trần Khuynh Địch nói rất có đạo lý, nhưng thật vất vả mới bắt được điểm yếu của Mặc Môn, nếu như lúc này không hung hăng tống tiền một khoản, lần sau cũng không tìm được dê béo lớn như vậy, Thuần Dương Cung cũng chỉ vừa mới khôi phục được mấy chục năm, vẫn còn thiếu rất nhiều tài nguyên.
Chớ đừng nói chi là trước đó còn bị Trần Khuynh Địch phá một đống của vào thời điểm đột phá...
Ý niệm tới đây, Long Thiên Tứ lập tức trừng Trần Khuynh Địch một cái, hừ lạnh một tiếng.
Trần Khuynh Địch: "? ??
Dừng lại một chút, không để ý đến vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ tiếp tục nói: "Tên tiểu tử ngươi có biện pháp nào không?"
Trần Khuynh Địch mỉm cười, không biết vì sao, hắn rất có động lực làm loại sự tình lừa đảo này, có cảm giác đầu óc xoay chuyển đều nhanh hơn không ít so với bình thường, rất có vài phần cảm giác sau khi ăn quả Trí Tuệ năm đó...
"Kỳ thật cũng rất đơn giản, Mặc Môn hiện tại mạnh miệng như vậy, xem ra là còn có át chủ bài, có thể bỏ qua sự trấn áp của Yêu Côn Bắc Hải, nhưng nói cho cùng, Mặc Môn bây giờ đã bị trấn áp, đồ ăn a, tài nguyên a, bọn họ sẽ lấy từ nơi nào? Sớm muộn gì cũng phải cúi đầu ở trước chúng ta."
"Cho nên không cần phải gấp gáp."
Long Thiên Tứ trầm ngâm chốc lát, lắc đầu nói: "Không nên quá coi thường Mặc Môn, bọn hắn dù sao cũng là một trong mười đại thánh địa võ đạo, ở trong nội bộ hẳn là sẽ có bố trí trận pháp không gian

rất cường đại, đủ để bỏ qua sự trấn áp của Yêu Côn Bắc Hải, mặc dù người có tu vi cao sẽ không có cách nào rời đi, nhưng người có tu vi thấp sẽ có biện pháp hành động."
Trần Khuynh Địch ngây cả người, hỏi ngược lại: "Hành động là làm cái gì?"
"Đương nhiên là giống như trước đây, mua sắm đủ loại tài nguyên, còn có đồ ăn, vải vóc..."
"Đi chỗ nào?"
"Đương nhiên là Đông Lai Đạo."
Nhắc đến đây, Long Thiên Tứ phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, thanh âm im bặt mà dừng, mà Trần Khuynh Địch thì thậm chí còn cười khẩy trông rất lố bịch.
"Mặc Môn thật sự cho rằng là hiện tại sẽ giống như trước đây hay sao?"
"Vào trước đây không lâu Đông Hải tiến hành xâm lấn, Định Hải Thành bị đồ sát, vô số dân chúng trôi dạt khắp nơi, cái trách nhiệm to lớn này đều do các thành chủ ở Đông Lai Đạo gánh vác, mà nguyên nhân cuối cùng, chính là do Mặc Môn lựa chọn chỉ lo cho bản thân mình, ở trong lần Đông Hải xâm lấn này tuyệt đối chiếm cứ một bộ phận nhân tố rất lớn."
"Trước kia Đại Càn cùng với Mặc Môn ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt, giờ đây cũng không giống nhau."
"Ta dám cam đoan, năm vị thành chủ còn lại ở các toà đại thành ven bờ, tuyệt đối đã ghi hận Mặc Môn ở trong lòng."
"Nếu như Mặc Môn có thể phái ra đệ tử tu vi cao thì còn chưa tính, mà nếu chỉ là đệ tử tu vi thấp..."
"Ta có thể cam đoan đừng nói là tài nguyên, coi như chỉ là một chiếc bánh bao, một bộ y phục, bọn hắn cũng không mua được!"
Nói xong lời cuối cùng, hai mắt của Trần Khuynh Địch trở nên lạnh lùng, khí thế quanh người lưu chuyển, mơ hồ để lộ ra mấy phần cảm xúc chân thực ở trong nội tâm, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại bộ dáng cười đùa tí tửng: "Cho nên nói a, chỉ cần thời gian trôi đi, Mặc Môn sớm muộn cũng phải chịu thua!"
"Đến lúc đó chúng ta sẽ hung hăng tống tiền!"
Long Thiên Tứ: "..."
Thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, Long Thiên Tứ gần nhất mới phát hiện ra.
Tên tiểu tử Khuynh Địch này là một cái quỷ tài a!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì yên lặng nhìn giao diện hệ thống ở trong đầu.
"Tích! Tuyên bố nhiệm vụ phụ!"
"Tên nhiệm vụ: Gõ Mặc Môn."
"Nội dung nhiệm vụ: Mặc Môn nhìn như cường ngạnh, kì thực lại trống rỗng, hành động của bọn hắn ở phía đông Đại Càn đã sớm làm

mất đi dân tâm, các phương thành chủ Đại Càn càng là mất đi sự kính sợ đối với bọn hắn, đây chính là cơ hội thật tốt để Thuần Dương Cung mở rộng lực ảnh hưởng đến Đông Hải, gõ Mặc Môn, nghiền ép tài nguyên của Mặc Môn! Kí chủ thân làm đại phản diện tương lai, làm ơn đừng nên bỏ qua!"
"Ban thưởng nhiệm vụ: thôi diễn đại đạo một lần."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Không."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói thật, đối phó với một cái thánh địa võ đạo, chính là rất phù hợp với thân phận đại phản diện trong tương lai, mà nếu như dựa theo thói quen trước kia của Trần Khuynh Địch, là tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như vậy.
Bất quá bây giờ…
"Lần này là ngoại lệ." Trần Khuynh Địch ít khi cảm thấy rất hài lòng đối với loại nhiệm vụ của nhân vật phản diện này.
Lúc này ở bờ biển phía đông hoàn toàn có thể dùng bốn chữ khí thế ngất trời để hình dung.
Quốc chủ Ngạo Lai Quốc Tề Khôn chiến tử, chủ nhân của Thang Cốc Xích Ô chạy trốn, đảo chủ Đào Hoa Đảo càng là thất thủ bị bắt, ba vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan tiếng tăm lừng lẫy ở Đông Hải thế mà chỉ có một người có thể chạy thoát, cái tin tức này tạo thành đả kích tinh thần to lớn cho quân đội cùng với các thế lực còn lưu trú ở bờ biển Đông Hải.
"Cái gì? !"
"Quốc chủ đã chết? ! Không có khả năng!"
"Chủ nhân của Thang Cốc thế mà không đánh mà chạy...đảo chủ Đào Hoa Đảo thì sao? Bị tóm!"
"Điều này làm sao có thể! Đảo chủ Đào Hoa Đảo vào trước khi ông cố của ông nội ta ra đời đã hùng bá Đông Hải, làm sao có thể bị người Trung Nguyên bắt sống? !"
"Mẹ ơi! Trung Nguyên quá đáng sợ! Ta muốn về nhà!"
Dạng thảo luận như vậy liên tiếp vang lên ở bên trong quân đội cùng với thế gia Đông Hải, cũng trực tiếp đưa đến sự kiện một số lớn binh lính đào ngũ cùng với toàn bộ thế lực Đông Hải sụp đổ, cơ hồ là người người đều muốn trốn về Đông Hải, dù sao thì lão đại cũng đều đã xong đời, chuyện như vậy là chưa bao giờ xảy ra.
Thậm chí là có những người tràn đầy tham vọng, đã bắt đầu nghĩ đến việc dựng cờ lên sau khi trở về Đông Hải, lật đổ sự thống trị của Ngạo Lai Quốc.
Mà về phần Đại Càn, năm vị thành chủ may mắn còn sống sót ở bên trong sáu toà đại thành ven biển thì lại đắc chí quên mình.
"Có ai không! Mau đến đánh ta đi!"
"Cái gì mà Đông Hải xâm lấn, lão tử chính là muốn đánh Đông Hải xâm lấn!"

"Tôn tặc! Có bản lĩnh thì đừng có chạy!"
Có hai vị đại lão Thuần Dương Cung làm chỗ dựa, các lão đại ở các đại thành trì phía đông có thể nói là rất hăng hái, ngay tiếp theo quân đội dưới quyền bọn họ cũng là sĩ khí tăng vọt, hơn nữa ở phía Đông Hải cũng là không chiến tự tan, chiến tranh giữa song phương tự nhiên là cũng ở trong tình huống thiên về một phía.

Chương 620: Ta rất tà ác sao?

Mà cùng lúc đó…
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ lại rời khỏi Cơ Quan Thành, ngồi trên một chiếc thuyền lớn rời khỏi bờ biển phía đông, đi về phía Đào Hoa Đảo.
Đi theo còn có một vị.
"Đảo chủ tiền bối, ngài cũng không cần phải khẩn trương như vậy nha, chúng ta sẽ không đối xử tệ đối với ngài."
"Đúng thế, lão phu một thân chính khí, tuyệt đối sẽ không cố ý khiến cho ngươi buông lỏng cảnh giác, sau đó dùng một bàn tay chụp chết ngươi ở sau lưng, ngươi có thể yên tâm."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "..."
Nhìn nụ cười ấm áp của một già một trẻ cẩu tặc vô sỉ ở trước mắt, đảo chủ Đào Hoa Đảo hận không thể vùng lên đấm cho mỗi người một quyền, bất quá sau khi suy nghĩ đến chênh lệch thực lực giữa hai bên, còn có cái gọi là thập toàn đại bổ đan kéo dài tuổi thọ kia, hắn vẫn lựa chọn nuốt xuống ngụm khẩu khí này.
"Đúng vậy, đúng vậy, lão hủ đương nhiên là tín nhiệm hai người các ngươi."
"Như vậy cũng tốt, ha ha ha..." Trần Khuynh Địch cười muốn vỗ vào bả vai của đảo chủ Đào Hoa Đảo.
Tay vừa mới động đậy, chỉ thấy đảo chủ Đào Hoa Đảo bật dậy một cái, quả thực là dùng thân thể bị thương kéo dài khoảng cách với Trần Khuynh Địch, khí thế cả người càng là ngưng tụ tới cực hạn.
"A, Trần tiểu hữu, bằng hữu quý trọng ở chỗ thổ lộ tâm tình, cũng không cần phải tiếp xúc thân thể, ha ha ha..."
Trần Khuynh Địch: "..."
Ta đáng sợ như vậy sao?"
"Đảo chủ tiền bối, đã nói là ngài không cần phải khẩn trương, cũng không cần hoài nghi thành ý của ta, Trần Khuynh Địch ta được người giang hồ công nhận là thành thật đáng tin, một thân chính khí, không có khả năng đối xử tệ đối với ngài."
"Ha ha!"" Đảo chủ Đào Hoa Đảo cười ngượng nghịu, nói: "Có quan hệ đến cái phương diện thành thật đáng tin một thân chính khí này, lão hủ trái lại là không nghe thấy, bất quá theo lời đồn, Trần tiểu hữu ở Trung Nguyên giống như là có một cái xưng hào Sát Nhân Cuồng Ma!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ai? ! Là tên cẩu tặc nào đã bôi đen ở sau lưng của ta như vậy? Không có đạo lý a! Đảo chủ Đào Hoa Đảo làm sao lại biết được loại tin tức này, các nàng Dương Xuân hiện tại đang tiến hành bế quan ổn định

cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, sẽ không có thời gian nói cho hắn biết, mà lấy con đường tin tức của đảo chủ Đào Hoa Đảo, trừ mình ra, cũng chỉ có...
A! Trần Khuynh Địch bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Long Thiên Tứ ở bên cạnh không biết vì sao lại lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú đường vân trên vách tường trong khoang thuyền.
"Thái Thượng trưởng lão?"
"Nói đến, chiếc thuyền này đã có lịch sử rất lâu đời a, lão phu nhìn đường vân trên vách tường trong khoang thuyền này, rất có vài phần tang thương, cảm nhận được lịch sử di sản và văn hoá, hiện tại dự định đi bế quan một phen, tiểu tử, chờ sau khi đi đến Đào Hoa Đảo hãy gọi ta, ta đi trước cảm ngộ một chút."
"Lão già chết bầm!" Trần Khuynh Địch gầm lên một tiếng, nếu như không phải hiện tại hắn không đánh lại lão tặc vô sỉ này, hắn đã sớm động thủ.
Mà ở bên cạnh, Long Thiên Tứ dường như cũng ý thức được bản thân đuối lý, xoay người một cái liền không còn thân ảnh. Đương nhiên, nếu như đổi thành trước kia, ai sẽ quản Trần Khuynh Địch có để ý tới hay không, nếu dám gọi hắn là lão già chết bầm, hắn nói không chừng sẽ trực tiếp tát cho một cái, trước tiên giáo huấn một chút rồi lại nói, bất quá bây giờ thì lại không được, tên tiểu tử thúi này đã đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, dùng một bàn tay có khả năng là không thể chế trụ được...
Cho nên chỉ có thể chạy ra.
"Ta đây không phải chỉ là vì hiển lộ rõ ràng một chút uy danh của tiểu tử ngươi sao, tên tiểu tử thúi có mắt không biết lòng tốt, quả nhiên là đạo đức thoái hoá, giới trẻ ngày nay a, ngay cả một chút phẩm đức kính già yêu trẻ cũng không có, sau khi trở về ta nhất định phải làm cho tông chủ giáo dục ngươi một phen thật tốt..."
Long Thiên Tứ ý thức được là không thể chiến thắng được Trần Khuynh Địch trong một thời gian ngắn, cho nên đã chuồn mất, mà Trần Khuynh Địch cũng tự cho là không đánh lại lão tặc này, cho nên sau khi mắng hai câu cũng đành phải thôi.
"Khụ khụ." Quay người, Trần Khuynh Địch lại nhìn về phía đảo chủ Đào Hoa Đảo, khắp khuôn mặt đều là nụ cười ấm áp.
"Đảo chủ tiền bối, ngài cũng đã nhìn thấy, đó là do lão già chết bầm nói xấu trần trụi đối với bản Chân Truyền, ta chính là người rất hiền lành dễ thân cận, cùng với cái gì Sát Nhân Cuồng Ma ngay cả một chút quan hệ cũng đều không có, xin tiền bối hàng vạn hàng nghìn lần không nên hiểu lầm, càng không nên tùy tiện tuyên truyền khắp nơi..."
"Ực!" Đảo chủ Đào Hoa Đảo nuốt một ngụm nước bọt.
"À đúng rồi, đây là tiểu Duyên Thọ Đan mà Thuần Dương Cung chúng ta đặc chế, ăn vào đại khái có thể tăng duyên thọ lên 10 năm, đối với

ta mà nói cũng vô dụng, không bằng liền cho tiền bối."
"Yên tâm! Lão hủ căn bản không biết cái gì là Sát Nhân Cuồng Ma!"
"Trần tiểu hữu không hổ là giang hồ giúp đỡ kịp thời, một đời thiếu hiệp thích làm việc thiện, một thân chính khí a!"
"Đúng thế!" Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu.
"Tích, hệ thống nhắc nhở." Vô thức, thanh âm hệ thống đột nhiên vang lên ở trong óc của Trần Khuynh Địch, vậy mà cũng mang theo vài phần ngữ khí hài lòng.
"Kí chủ không hổ là đại phản diện trời sinh, loại thủ đoạn uy bức lợi dụ này chính là làm rất tốt nha, bổn hệ thống phi thường hài lòng, cho nên đặc biệt khen ngợi kí chủ, thưởng cho một đóa hoa hồng nhỏ, hi vọng kí chủ hãy không ngừng cố gắng, an tâm tiến lên từng bước một về phía con đường đại phản diện, không nên làm cho bổn hệ thống thất vọng."
Trần Khuynh Địch: "..."
Một phen cử động vừa rồi của ta rất giống nhân vật phản diện sao? Không thể nào?
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức nhìn về phía đảo chủ Đào Hoa Đảo thật vất vả mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Chuyện kia, đảo chủ tiền bối, hành vi mới vừa rồi của ta rất tà ác sao?"
Vừa nói, Trần Khuynh Địch vừa lấy ra tiểu Duyên Thọ Đan.
Con mắt của đảo chủ Đào Hoa Đảo đảo một vòng.
"Nói năng bậy bạ!"
"Trước đó đám người Tề Khôn, Xích Ô ngoan cố không thay đổi, xâm lấn Trung Nguyên, nếu như không phải tiểu hữu đứng ra vào thời khắc mấu chốt, ngăn cơn sóng dữ, làm sao có thể bình định càn khôn? Bây giờ càng là lấy ra tiểu Duyên Thọ Đan cho lão phu, có thể nói là cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp!"
"Dạng người như vậy làm sao có thể là tà ác?"
"Rõ ràng là giang hồ thiếu hiệp một thân chính khí, tiểu hữu không cần phải nói như vậy nữa, nếu không lão hủ sẽ thực sự tức giận!"
"Đây là vũ nhục! Vũ nhục trần trụi!"
Thấy đảo chủ Đào Hoa Đảo lòng đầy căm phẫn như thế, Trần Khuynh Địch cũng gật đầu một cái, nói: "Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy, ta thế nhưng chính là thiếu hiệp chính đạo, làm sao có thể sẽ tà ác đây."
"À đúng rồi, đây là tiểu Duyên Thọ Đan của đảo chủ tiền bối."
"Đa tạ thiếu hiệp!" Vội vã không thể kiên nhẫn tiếp nhận tiểu Duyên Thọ Đan, sau khi dùng một ngụm nuốt nó xuống, cảm thụ được dược lực tan ra ở trong cơ thể, còn có lực lượng sinh mệnh tăng trở lại ở trong cơ thể, đảo chủ Đào Hoa Đảo mới xem như là thực sự thả lỏng.
Mà đổi thành một bên...
"Tích, hệ thống nhắc nhở!"
"Kí chủ quả nhiên là thiên tư dị bẩm, lại ban thưởng cho một đoá hoa

hồng nhỏ."
Trần Khuynh Địch: "…"
Ta thấy rằng hệ thống ngươi rõ ràng là đang gây khó dễ với thiếu hiệp chính đạo Trần Khuynh Địch ta!

Chương 621: Hải Nhãn

Đào Hoa Đảo Đông Hải, thân làm một trong những thế lực Chí Tôn thần bí nhất Đông Hải, bản thân Đào Hoa Đảo là rất kỳ dị, không chỉ có bản thân hòn đảo sẽ căn cứ vào biến hóa thời tiết bốn mùa mà di động, hơn nữa ở chung quanh hòn đảo còn quanh năm tràn ngập đào hoa chướng huyễn diệu, người bình thường căn bản là không có biện pháp phá mở mê chướng để tiến vào đảo.
Đương nhiên, cái người bình thường này, cũng không bao quát võ giả Hỏa Luyện Kim Đan. Vào giờ này khắc này, ở bên ngoài Đào Hoa Đảo, có một bóng người đạp trên ánh lửa bay lượn mà đến, là chủ nhân của Thang Cốc!
"Ha ha ha ha, may mà ta chạy nhanh, tên Tề Khôn ngớ ngẩn kia, cuối cùng vẫn bị ta gài bẫy a!"
Chắp tay đứng ở trong không trung bên ngoài Đào Hoa Đảo, thần sắc của chủ nhân Thang Cốc tốt ngoài ý liệu, khí tức quanh người vậy mà đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong vào trước khi giao thủ với Trần Khuynh Địch.
"Nhắc đến cùng, chỉ có người sống đến sau cùng mới có thể cười."
"Chết rồi thì chẳng còn cái gì!"
Chủ nhân của Thang Cốc cảm thấy hăng hái, mà ở trong đầu của hắn, một giọng nói cũng đồng thời vang lên: "Không sai, ngươi nói rất đúng!"
"Ngày xưa bản thần bị lão già Thuần Dương kia trấn áp, nhìn qua chật vật không thôi, kết quả thì sao? Cái lão bất tử Thuần Dương kia đã sớm tịch diệt, mà bản thần lại vẫn còn sống sót như cũ, không nên so đo thành bại nhất thời, miễn là ngươi có thể sống sót, hơn nữa có thể một mực sống sót, vậy thì ngươi mới chính là kẻ mạnh nhất."
Nếu như Trần Khuynh Địch có thể nghe được giọng nói này mà nói, nhất định sẽ không khỏi cảm thấy kinh hãi.
Bởi vì giọng nói này...bất ngờ chính là Áo Mễ Gia vốn hắn nên triệt để chết đi!
"Áo Mễ Gia đại nhân, nơi này chính là Đào Hoa Đảo Đông Hải."
Lúc này Áo Mễ Gia cũng không có cường đại không ai bì nổi như lúc ở trong phong ấn tại Cơ Quan Thành, không bằng nói lúc này hắn đã không phải là Áo Mễ Gia hoàn chỉnh, mà là một sợi thần niệm mà Áo Mễ Gia vì đào thoát khỏi Cơ Quan Thành năm đó để lại.
Áo Mễ Gia thân làm một đời Tà Nhãn Chi Vương, tự nhiên sẽ không có khả năng ký thác tất cả hi vọng thoát khốn ở trên người của truyền nhân Thuần Dương Cung, hắn có đầy đủ nghị lực cùng với tâm trí, tự nhiên cũng đã từng cân nhắc qua việc từ bỏ tất cả, chỉ dùng thần niệm thoát ly khỏi phong ấn, sau đó lại nghĩ biện pháp

đông sơn tái khởi.
Chỉ là cái kế hoạch này có quá nhiều biến số, mà Áo Mễ Gia hắn ở trong phong ấn còn chưa đi tới trình độ sơn cùng thủy tận, cho nên cái kế hoạch này từ khi được bố trí ra cho tới bây giờ, vẫn không được chân chính khởi động, mà là ở trong trạng thái chờ đợi, mà bị Áo Mễ Gia chọn trúng, người chiếm được một sợi thần niệm này, chính là chủ nhân của Thang Cốc.
Vốn dĩ nếu như kế hoạch của Áo Mễ Gia được tiến hành một cách thuận lợi, hắn căn bản sẽ không cần đến sợi thần niệm này, nhưng ai ngờ được đến cuối cùng kế hoạch của hắn lại thất bại, bị Trần Khuynh Địch lôi vào hư không loạn lưu, thiếu chút nữa thì chết mất, nếu như không phải vào thời khắc mấu chốt hắn khởi động cái kế hoạch dự bị này, chuyển dời tất cả thần trí vào bên trong sợi thần niệm này mà nói... Hắn nói không chừng đã chết thật. Mà cho dù là như vậy, hắn vẫn bị trọng thương, thẳng đến gần đây mới khôi phục lại sự thanh tỉnh.
"Bất quá Áo Mễ Gia đại nhân, ngài bảo ta đi tới Đào Hoa Đảo để làm cái gì a, mặc dù bây giờ đảo chủ Đào Hoa Đảo vẫn còn ở Trung Nguyên, nhưng hắn dù sao cũng là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao..."
"Bớt nói nhảm." Áo Mễ Gia hừ lạnh một tiếng, nói: "Đào Hoa Đảo cũng không phải là đơn giản như vậy."
"Bản thần năm đó bị lão bất tử Thuần Dương kia trấn áp, mặc dù đau đến mức không muốn sống, nhưng cũng đã đi theo hắn đến rất nhiều nơi, tự nhiên biết rõ rất nhiều thứ mà hắn bố trí."
"Một cái ở trong đó, chính là toà Đào Hoa Đảo này!"
"Nếu như bản thần không nhớ lầm, ở phía dưới toà Đào Hoa Đảo này, hắn là vị trí Hải Nhãn (mắt biển) của toàn bộ Đông Hải, ở trong đó hội tụ lực lượng Đông Hải dồi dào."
"Tu luyện ở trong Hải Nhãn là rất có lợi cho ngươi nắm vững lực lượng của bản thân."
"Đây chính là cơ duyên để bù đắp bản thân!"
"Thực sao? !" Hai mắt của chủ nhân Thang Cốc sáng ngời, bản thân hắn trái một câu Áo Mễ Gia đại nhân, phải một câu Áo Mễ Gia đại nhân, nịnh nọt như thế, còn không phải là vì bù đắp thiếu hụt của bản thân.
Áo Mễ Gia thấy chủ nhân của Thang Cốc còn có một chút ý tứ nửa tin nửa ngờ, lập tức chính là hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên rất là bất mãn nói: "Bản thần có thân phận bực nào, làm sao sẽ lừa gạt ngươi? Hơn nữa toà Hải Nhãn này chính là do Lão bất tử Thuần Dương kia tự tay trấn áp lúc trước, nếu như bản thần không xuất thủ, ngươi căn bản sẽ không vào được, chờ đến khi đi vào Đào Hoa Đảo, tận mắt nhìn thấy, ngươi sẽ không còn hoài nghi."
"Thì ra là như vậy!" Chủ nhân của Thang Cốc đảo con ngươi một

vòng, lập tức hướng về phía sợi thần thức Áo Mễ Gia ở trong đầu cung kính nói ra: "Đa ta đại nhân, đa tạ đại nhân a! Nếu như ta có thể bù đắp tu vi, từ đó nhất phi trùng thiên, tất nhiên sẽ hồi báo đại ân đại đức của đại nhân, trợ giúp đại nhân tái tạo nhục thân, quân lâm Trung Nguyên."
Sau khi nói xong, ở trong lòng của chủ nhân Thang Cốc chính là không ngừng hiện lên suy nghĩ. Nếu như bản thân có thể thực sự đền bù thiếu hụt, vậy thì "Áo Mễ Gia đại nhân" sẽ không là gì a!
Tà Thần Thượng cổ sống cho đến bây giờ, có trời mới biết hắn có lưu lại bảo tàng quật khởi một lần nữa ở nơi nào đó hay không, coi như không có, đối phương nói như thế nào cũng là cường giả đã từng vượt qua Hỏa Luyện Kim Đan, nếu như mình có thể luyện hóa thần niệm của đối phương, nói không chừng cũng có thể tìm được thời cơ đột phá...
Chủ nhân của Thang Cốc càng nghĩ càng trở nên kích động.
Quả nhiên! Lần này Xích Ô ta hẳn là sẽ nhất phi trùng thiên, trở thành một đời bá chủ Đông Hải mới!
Mà ở một chỗ khác…
"Hừ!" Đối với sự hàng phục của chủ nhân Thang Cốc, Áo Mễ Gia ở bên ngoài là vui mừng lên tiếng, nhưng ở trong lòng lại khinh thường mà hừ lạnh.
Dựa vào ngươi? Đừng nói giỡn! Ta thế nhưng là Tà Thần nhất định sẽ thống nhất toàn bộ đại thế giới Trung thổ, Tà Nhãn Chi Vương vĩ đại, bây giờ nghèo túng đến mức phải giả vờ hợp tác với một vị Hỏa Luyện Kim Đan như ngươi, đã là sự tình không biết là mất mặt đến cỡ nào, chờ đến khi ta khôi phục, chuyện thứ nhất cần làm chính là tiêu diệt ngươi! Huống hồ ta làm sao có thể tin tưởng Nhân tộc!
Áo Mễ Gia tính toán ở trong lòng.
Hải Nhãn Đông Hải quả thật là có kỳ hiệu trợ giúp võ giả chưởng khống lực lượng, còn có thể mài giũa lực lượng cho võ giả, chờ đợi trong thời gian càng lâu càng có nhiều chỗ tốt, nhưng cùng lúc, Hải Nhãn Đông Hải cũng là một chỗ không gian yếu kém, chỉ cần tác động lực đủ mạnh, thì sẽ có hi vọng mở ra thông đạo không gian.

Chương 622: Đào Hoa Đạo Trường

Ta mặc dù chỉ còn lại một sợi thần niệm, nhưng chỉ cần có thể ở trong lúc chủ nhân của Thang Cốc tu luyện, mượn dùng lực lượng mà hắn tiêu tán ra, mở ra thông đạo không gian, lại lấy thân phận Tà Nhãn Chi Vương của bản thân triệu hoán ra thuộc hạ trung thành của bản thân ngày xưa, tự nhiên là sẽ có hy vọng khôi phục đến đỉnh phong một lần nữa.
Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng trước đó Áo Mễ Gia không thực hiện cái kế hoạch này, là vì chỗ thiếu hụt của cái kế hoạch này cũng rất lớn. Là bởi vì hắn không có cách nào xác định, thuộc hạ trung thành của hắn lúc trước, bây giờ rốt cuộc có còn trung thành với hắn hay không.
Chỉ là hiện tại Áo Mễ Gia cũng không còn biện pháp nào, so với tín nhiệm chủ nhân của Thang Cốc, còn không bằng đánh cược một lần, nếu như có thể trở lại đỉnh phong...
Bản thần nhất định sẽ đi đến giày xéo Thuần Dương Cung, nhảy disco trước mộ phần của lão bất tử Thuần Dương, còn phải bắt tên tiểu súc sinh Trần Khuynh Địch kia lại, dùng roi da, nến hung hăng quật...
Lần này, Áo Mễ Gia ta sẽ nhất phi trùng thiên!
Mà vào thời điểm chủ nhân của Thang Cốc cùng với Áo Mễ Gia đều có mục đích riêng phải đạt được, tâm tư vận chuyển liên tục. Ở cách đó không xa có một chiếc thuyền lớn chậm rãi đi tới Đào Hoa Đảo.
"Đây chính là Đào Hoa Đảo à?"
"Thật nhanh a."
Trần Khuynh Địch đứng ở đầu thuyền, trong lòng nóng hừng hực, dù sao thì sau khi thu thập bảo bối trên Đào Hoa Đảo, Mặc Môn ở bên kia hắn là cũng đã không chịu nổi, thuận tay gõ lại tống tiền Mặc Môn một chút, sau đó liền mang theo một đống lớn bảo tàng, còn có danh xưng người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ tu vi Hỏa Luyện Kim Đan đương thời nở mày nở mặt trở về Thuần Dương Cung?
Khà khà khà khà...lần này Trần Khuynh Địch ta sẽ nhất phi trùng thiên!
Tại Đào Hoa Đảo.
Ánh lửa ở đầy trời tùy ý xuyên toa ở bên trong Đào Hoa Chướng, cuối cùng bỗng nhiên nổ tung, phảng phất như pháo hoa bắn ra tung tóe vậy, hơi nóng cuồn cuộn mạnh mẽ tách ra từng mảng lớn chướng khí, lúc này mới rơi vào phía trên hòn đảo.
"Kết giới thật là lợi hại."
"Trước kia vào thời điểm tới nơi này, có đảo chủ Đào Hoa Đảo tọa trấn, Đào Hoa Chướng căn bản sẽ không ngăn cản, kết quả bây giờ

dùng man lực đánh tan lại hao tốn nhiều khí lực của ta như vậy..."
Chủ nhân của Thang Cốc dạo bước ở trên Đào Hoa Đảo, khá là cảm khái nói ra.
Một giây sau, Áo Mễ Gia ở trong đầu chính là hừ lạnh một tiếng.
"Nói nhảm!"
"Ngươi vốn đã yếu như vậy, nếu như yếu hơn một chút nữa, chỉ sợ là ngay cả Đào Hoa Chướng cũng không thể vượt qua được!"
Chủ nhân của Thang Cốc: "..."
Làm ơn, ta dù sao cũng là Hỏa Luyện Kim Đan, cũng cần phải có mặt mũi a.
Mặc dù bất mãn ở trong lòng, nhưng xét thấy Hải Nhãn Đông Hải đã gần trong gang tấc, chủ nhân của Thang Cốc vẫn là vô cùng thức thời lộ ra bộ dáng nịnh nọt: "Đúng, Áo Mễ Gia Đại nhân nói rất đúng, vẫn là do ta quá vô dụng, nếu không cũng sẽ không làm phiền đại nhân trợ giúp ta mở ra Hải Nhãn lần này..."
Trong lúc nịnh nọt cũng không thể quên yêu cầu chỗ tốt.
"Hừ!" Áo Mễ Gia hừ lạnh một tiếng, cũng không kéo dài thời gian, trực tiếp nói ra: "Lập tức đi đến trung ương Đào Hoa Đảo, lúc trước lão bất tử Thuần Dương kia nhất định đã bố trí trận pháp hạch tâm ở nơi đó, trước đó đảo chủ Đào Hoa Đảo ở trong miệng của ngươi, hẳn là đã chiếm cứ trận pháp hạch tâm mới có thể thao túng Đào Hoa Chướng."
"Chỉ có đi đến trận pháp hạch tâm, bản thần mới có biện pháp mở Hải Nhãn ra."
"Tốt!" Trong lòng của chủ nhân Thang Cốc mặc dù còn hơi nghi hoặc một chút, bất quá chuyện cho tới bây giờ hắn cũng không có khả năng đổi ý, tự nhiên chỉ có thể đi đến cuối con đường, cho nên liền lập tức chạy như bay về hướng trung tâm Đào Hoa Đảo.
Chỉ chốc lát sau, liền thấy được một tòa đạo tràng thật to đứng sừng sững ở trên vùng đất trung ương Đào Hoa Đảo.
"Đào Hoa Đạo Trường!"
Nhìn vào tòa kiến trúc đã từng khiến cho bản thân ngưỡng vọng, trong mắt của chủ nhân Thang Cốc lóe lên một vòng phức tạp, trước đó hắn chạy trốn sớm, không biết đảo chủ Đào Hoa Đảo đã bị bắt làm tù binh, cho nên còn đang lo lắng nếu như sau này đảo chủ Đào Hoa Đảo trở về, phát hiện ra nơi ở của mình đã bị hắn đào móc, không biết là hắn sẽ có bao nhiêu thê thảm...
Bỗng nhiên lắc đầu, chủ nhân của Thang Cốc rất nhanh liền lộ ra niềm tin kiên định.
Thảm cái gì mà thảm, bản thân bây giờ đã đoạn tuyệt đại đạo, nếu như lại không nghĩ biện pháp tăng lên, sợ là cả đời này cũng đều khó có khả năng tiến thêm một bước, còn phải sợ bị người khác trả thù hay sao. Trước tiên qua cửa này rồi lại nói!
Sau khi hạ quyết tâm, chủ nhân của Thang Cốc liền trực tiếp vỗ ra

một chưởng, muốn phá hủy tòa đạo tràng này, bất quá hắn vừa mới động thủ, toàn bộ đạo tràng liền chấn động ầm ầm, từng đạo từng đạo quang văn lan tràn ra, hóa thành một tòa trận pháp to lớn bao phủ và thủ hộ toàn bộ đạo tràng.
"Trận pháp? !"
"Hoảng cái gì."
Giọng nói của Áo Mễ Gia vang lên đúng lúc, mang theo vài phần khinh thường: "Cũng coi như là có suy nghĩ khác người, kết hợp trận pháp thiên nhiên ở Đào Hoa Đảo cùng với bản thân đạo tràng, nhưng tiếc là thủ pháp kết hợp quá thô sơ giản lược, chỉ có bề ngoài, không có thần, cũng chỉ có loại phế vật như ngươi mới không mở được."
Chủ nhân của Thang Cốc: "..."
Chờ ta bù đắp thiếu hụt của bản thân, nhất định sẽ chém lão gia hỏa ngươi tế cờ!
Vừa mắng điên cuồng ở trong lòng, chủ nhân của Thang Cốc vừa lộ ra nụ cười nịnh bợ: "Còn xin Áo Mễ Gia đại nhân chỉ điểm."
"Chỉ điểm cái gì? Mau tránh ra!" Áo Mễ Gia quát nhẹ một tiếng, trực tiếp thúc giục thần niệm ở trong đầu của chủ nhân Thang Cốc, hơn nữa còn không giữ lại một chút nào, trực tiếp thiêu đốt bản nguyên thần niệm, trong lúc nhất thời, một cỗ uy áp đáng sợ có nguồn gốc từ sinh linh tầng thứ cao hơn phảng phất như hồng thủy đổ xuống mà ra, tràn đầy ở trong không gian phương viên trăm trượng.
Lần này Áo Mễ Gia đã thật sự liều mạng.
Dù sao thì bây giờ hắn cũng không còn thân thể, thực lực đại tổn, thần niệm càng là chỉ còn lại có một sợi, lúc này nếu lại không liều mạng phá cục, hắn cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn, cuối cùng sẽ chết ở một địa phương không có tiếng tăm gì, Áo Mễ Gia cao ngạo làm sao có thể tiếp nhận loại chuyện này?
Cho nên hắn nhất định phải liều! Thiêu đốt thần niệm, dẫn động vĩ lực thiên địa, trực tiếp hóa thành một đôi mắt màu vàng sậm xuất hiện ở phía trên Đào Hoa Đạo Trường, đôi mắt mở ra và đóng lại, trận pháp lớn như vậy đúng là thực sự bị phá vỡ, sau đó toàn bộ trung tâm Đào Hoa Đạo Trường cũng bắt đầu sụp đổ, một cỗ lực lượng khổng lồ bộc phát ra từ trung tâm.
"Thành công!" Thần niệm của Áo Mễ Gia trở nên hết sức suy yếu, lần thiêu đốt này thiếu chút nữa đã lấy đi cái mạng già của hắn.
"Thời gian là có hạn, hãy lập tức đi vào! Trận pháp của lão tặc Thuần Dương này có công năng tự chữa trị, ta chỉ có thể đánh ra một cái khe hở mà thôi, không qua bao lâu trận pháp sẽ phục hồi lại như cũ!"

Chương 623: Đồ con lợn

"Vào trước khi phục hồi lại như cũ, ngươi nhất định phải tiến vào Hải Nhãn!"
"Nhanh đi!"
Áo Mễ Gia tiến hành thúc giục, chủ nhân của Thang Cốc sau khi do dự một chút, vẫn cảm thấy là tu vi quan trọng hơn, cho nên vào sau khi xác nhận sự an toàn còn có hiệu quả chân thực của Hải Nhãn, hắn liền tạm thời không để ý đến Áo Mễ Gia hư nhược, tung người một cái liền tiến vào trong Hải Nhãn, ngay trong nháy mắt thân ảnh của hắn biến mất ở trong Hải Nhãn...
"Ha ha ha!"
"Đồ con lợn! Chung quy vẫn là sinh vật bản thổ vô tri, Hải Nhãn do bản thần tự tay mở ra, làm sao có thể dễ dàng để cho ngươi lấy chỗ tốt như vậy?"
"Bản nguyên thần niệm tiếp tục thiêu đốt cho bản thần!"
"Cấu trúc lại tế đàn thiên địa! Bản thần muốn triệu hoán đồng tộc giáng lâm đến đây!"
Ở trong tiếng rống giận dữ của Áo Mễ Gia, thần niệm bàng bạc không ngừng hóa thành ngọn lửa màu bạc, vây quanh Hải Nhãn Đông Hải, dần dần hình thành nên một tòa tế đàn to lớn.
Mà cùng lúc đó...
"Trần tiểu hữu, nơi này chính là Đào Hoa Đảo."
"Yên tâm! Mặc dù lão hủ bây giờ không có biện pháp mở Đào Hoa Chướng ra, bất quá lão hủ đã mở ra đạo tràng ở trên đảo mấy trăm năm, đã sớm âm thầm tạo ra một con đường thuận tiện, không qua bao lâu, liền có thể nhẹ nhõm tiến vào trong đảo, bảo khố Đào Hoa Đảo thì được đặt ở trung tâm đảo."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo vừa tha thiết nói, vừa chỉ đường cho Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ.
Không thể không thừa nhận, tiểu Duyên Thọ Đan mà Trần Khuynh Địch lấy ra quả thật là có hiệu quả, 10 năm lực lượng sinh mệnh rót vào, lập tức liền khiến cho vị đảo chủ Đào Hoa Đảo vốn dĩ thiếu chút nữa thì dầu hết đèn tắt này lập tức bừng bừng sức sống, trên khuôn mặt tràn đầy ánh sáng, cảm thấy trên dưới toàn thân đều không dùng hết khí lực.
Đương nhiên là bản thân đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng rõ ràng, đây chỉ là một loại ảo giác khi sinh mệnh lực tăng vọt mà thôi, 10 năm dĩ nhiên là nhiều, nhưng đối với hắn mà nói cuối cùng cũng chỉ là như thế, loại trạng thái tinh, khí, thần tột cùng này, đoán chừng chỉ qua mấy ngày liền tiêu tán, sau đó bản thân lại biến trở về bộ dáng sắp chết lúc trước.

Bất quá...nếu như mình có thể lấy được thập toàn đại bổ đan kéo dài tuổi thọ ở trong miệng của Trần Khuynh Địch mà nói...
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của đảo chủ Đào Hoa Đảo lập tức càng trở nên chân thành tha thiết: "Trần tiểu hữu, mời đi tới bên này!"
"Tích lũy trong mấy trăm năm nay của ta, đủ loại thiên tài địa bảo ở Đào Hoa Đảo, đều được đặt ở trong đảo, hơn nữa ta còn bày ra đại trận, người bình thường tuyệt đối sẽ không phá được..."
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, một cột sáng ngất trời liền bay lên từ trung ương Đào Hoa Đảo, đánh bể Đào Hoa Đạo Trường, đánh xuyên Đào Hoa Chướng trên cùng, xông thẳng vào vạn dặm trong trời cao, tản ra khí thế rộng rãi hùng vĩ.
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "? ??"
Bảo khố của taaaaa? !
Mọi người đều biết.
Trên đoạn đường này đảo chủ Đào Hoa Đảo không chỉ nói qua một lần, tích lũy mấy trăm năm của hắn, bảo khố Đào Hoa Đảo có vô số trân tàng, được đặt ở bên trong Đào Hoa Đạo Trường tại trung ương Đào Hoa Đảo.
Vì khiến cho Trần Khuynh Địch coi trọng bảo khố nhà mình, cũng vì thập toàn đại bổ đan kéo dài tuổi thọ, đảo chủ Đào Hoa Đảo có thể nói là đã thổi phồng bảo khố của mình lên trên trời, Thần Binh tùy tiện chính là mấy trăm kiện, Đạo Binh cũng có 70 đến 80 kiện, đan dược ngoại trừ Duyên Thọ Đan thì không thiếu gì cả.
Đương nhiên Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ đều biết phần lớn là nói khoác. Nhưng bất kể nói như thế nào, cũng đều là tích lũy trong mấy trăm năm của một vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh tiêm a! Hơn nữa so với dạng người tông môn như Long Thiên Tứ, bản thân đảo chủ Đào Hoa Đảo chính là đảo chủ của Đào Hoa Đảo, toàn bộ đạo tràng chỉ có một mình hắn, mà dạng người tông môn như Long Thiên Tứ, một bộ phận rất lớn cất giữ kỳ thật là phải tính ở bên trong tài sản của tông môn, làm sao có thể so sánh với đảo chủ Đào Hoa Đảo.
Cho nên Trần Khuynh Địch đối với cái gọi là bảo khố Đào Hoa thế nhưng là rất chờ mong! Kết quả thì sao? Toàn bộ Đào Hoa Đạo Trường đều bị nổ tung rồi! Đừng nói là bảo khố, coi như là ở trong toàn bộ đạo trường cũng đều xuất hiện sụp đổ không gian thật lớn, giống như là Thiên Công Hào trước đây vậy, mặc kệ bảo khố lớn bao nhiêu, ở dưới loại quy mô sụp đổ không gian này, cơ hồ là sẽ 100% rơi vào bên trong không gian loạn lưu, bởi vậy bảo khố đã không có quan hệ gì với Trần Khuynh Địch...
Ai mà chịu nổi đây!
"Cẩu tặc!" Không đợi đảo chủ Đào Hoa Đảo kịp phản ứng, đôi mắt

của Trần Khuynh Địch liền đỏ bừng: "Lại dám phá hư bảo khố Đào Hoa! Chẳng lẽ không biết Đào Hoa Đảo từ xưa đến nay chính là tài sản quan trọng và không thể tách rời của Thuần Dương Cung chúng ta hay sao?"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "..."
Không bận tâm đến đảo chủ Đào Hoa Đảo im lặng, thân hình của Trần Khuynh Địch vọt tới, trực tiếp hướng về trung ương Đào Hoa Đảo, mau chóng vọt tới phương hướng Hải Nhãn Đông Hải.
Mà cùng lúc đó...
"Làm càn!"
Long Thiên Tứ cơ hồ là lộ ra biểu lộ giống nhau như đúc với Trần Khuynh Địch, mang theo thâm cừu đại hận giết tới Hải Nhãn Đông Hải.
Mà cùng lúc đó...
"Ha ha ha!"
"Thành công rồi! Bản thần quả nhiên là không có tính sai, mặc dù làm như vậy thần niệm của bản thần sẽ tiêu hao trên phạm vi lớn, nhưng thông đạo không gian đã được mở ra, tin rằng qua không bao lâu, thuộc hạ của bản thần sẽ cảm ứng được tin tức mà bản thần gửi đi, đến lúc đó bản thần sẽ có hy vọng đông sơn tái khởi..."
Tâm tình của Áo Mễ Gia lúc này là rất kích động.
Bởi vì hắn tốn sức trăm cay nghìn đắng, cơ hồ muốn thiêu đốt hết sạch bản nguyên thần niệm, rốt cục mới có thể dựng ra tế đàn vị diện, càng là mở ra thông đạo không gian, cho dù thời gian duy trì của cái thông đạo không gian này là không dài, nhưng đã đầy đủ cho một vị Tà Thần giáng lâm, chỉ cần hắn có thể kiên trì...
Ầm ầm!
"Tôn tặc! Người cũng dám phá hư tài sản của Thuần Dương Cung chúng ta!"
Áo Mễ Gia: "? ??"
Nhìn lại, không đợi Áo Mễ Gia kịp phản ứng, một đạo hào quang rừng rực liền trực tiếp giáng lâm, sau đó bộc phát ra uy thế ngập trời ở giữa không trung, rõ ràng là một đạo thân ảnh hết sức quen thuộc.
Trần Khuynh Địch? !
Trong nháy mắt, lửa giận ở trong lòng của Áo Mễ Gia nhất thời bộc phát ra!
Không sai! Tuyệt đối là thứ sâu mọt kia! Lừa một đống lớn bản nguyên của ta, cuối cùng còn lợi dụng thủ đoạn mà lão bất tử Thuần Dương kia để lại triệt để hủy diệt thân thể của ta, khốn kiếp!
Cả đời này Áo Mễ Gia cũng sẽ không quên thời điểm lúc trước tên hỗn đản này nhô đầu ra từ trong con rối hình người khổng lồ, dương dương đắc ý nói ra "không nghĩ tới a, kỳ thật không phải là Thuần Dương, mà là Trần Khuynh Địch ta", khiến cho hắn hận không thể đấm vào giữa cái bản mặt đang cười toe toét đó...

Chương 624: Tam Túc Kim Ô

"Trần Khuynh Địch! !!"
Áo Mễ Gia lên tiếng gầm thét, ba động thần niệm kinh khủng quanh quẩn ở trong hư không. Nhưng rất nhanh hắn liền kịp phản ứng. Hắn bây giờ cũng không phải là Tà Nhãn Chi Vương cường đại lúc trước!
Bây giờ hắn chỉ là thần niệm yếu ớt, đã tiêu hao hơn phân nửa bản nguyên, hiện tại hắn quả thực là nhỏ yếu đến cực hạn!
Áo Mễ Gia thân làm Tà Nhãn Chi Vương trời sinh, vừa sinh ra chính là Hỏa Luyện Kim Đan, cả đời này chưa từng có thời điểm nào nhỏ yếu như vậy!
Ở giữa không trung, Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nhưng bàn tay lại không dừng lại một chút nào.
Quang mang trắng đen hiện lên trên hai bàn tay, hóa thành một phương Thái Cực Đồ trắng đen, trực tiếp tụ tập âm dương nhị khí ở bốn phía thiên địa, sau đó âm dương đối lập, một vòng Khai Thiên Phủ Quang ở trung ương Thái Cực Đồ chợt hiện, mang theo phong mang sắc bén chém về phía tế đàn vị diện ở sau lưng Áo Mễ Gia.
Đương nhiên, Trần Khuynh Địch cũng không biết đó là món đồ chơi gì.
Nhưng điều đó cũng không ngăn hắn xuất thủ.
Dù sao thì bảo khố Đào Hoa cũng đã bị thứ này làm hỏng, có một câu nói rất hay: trong trường hợp không xác định được, trước tiên thi triển đại chiêu, nếu đánh chết, tính là ngươi xúi quẩy, nếu đánh không chết, vậy tính là ngươi tốt số.
Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết thân làm tuyệt thế võ công do Âm Dương Ma Đế khai sáng ngày xưa, tự nhiên là có uy lực bất phàm, mục tiêu của Trần Khuynh Địch mặc dù là tế đàn vị diện, nhưng Khai Thiên Phủ Quang phô thiên cái địa, tự nhiên là sẽ thuận tiện cuốn Áo Mễ Gia ở phía trước tế đàn vị diện vào.
Áo Mễ Gia: "? ??"
Không! !!
Trong nháy mắt, trong lòng của Áo Mễ Gia quanh đi quẩn lại, không biết hiện lên bao nhiêu suy nghĩ, cuối cùng cũng cắn răng, quả thực là nghiền ép bản nguyên, cuối cùng phân ra một vòng hào quang rơi vào bên trong Đào Hoa Đảo.
Một giây sau, một lượng lớn thần niệm lưu lại liền bị Khai Thiên Phủ Quang quét sạch sành sanh, tiếp đó toàn bộ tế đàn vị diện cũng đều lay động một hồi, Hải Nhãn Đông Hải càng là sắp bùng nổ, nguyên khí chấn động kịch liệt khuếch tán ra, thông đạo không gian vừa mới mở ra càng là rung động kịch liệt, phảng phất như một giây sau liền

muốn vỡ nát vậy.
Nhưng mà đúng vào lúc này...
Ở bên trong thông đạo không gian đen nhánh, một đôi bàn tay to lớn đột nhiên duỗi ra.
Oanh! Đôi bàn tay to lớn chảy xuôi quang mang hỗn độn, thông đạo không gian sắp hỏng ở dưới sự chống đỡ của đôi bàn tay to lớn thế mà mạnh mẽ không bị sụp đổ, trái lại còn dần dần có xu thế ổn định trở lại.
Mà sau khi bổ ra một chiêu Khai Thiên Phủ Quang, Trần Khuynh Địch dường như cũng cảm thấy có một chút không đúng.
"Vừa rồi giống như có người gọi ta?"
"Giọng nói có vẻ rất quen tai."
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, ở trung ương tế đàn vị diện, ở trong Hải Nhãn Đông Hải, một tiếng rống giận dữ liền bỗng nhiên vang lên, mang theo ánh lửa ngập trời, vậy mà diễn hóa ra một con chim ba chân khổng lồ toàn thân được chế tạo từ vàng ròng tại trung ương Hải Nhãn.
Mà ở bên cạnh Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ vừa mới chạy đến thì lộ ra biểu tình kinh ngạc.
"Tam Túc Kim Ô?"
"Kim Ô?" Nghe được hai chữ Kim Ô này, phản ứng đầu tiên ở trong lòng của Trần Khuynh Địch chính là ở trong Túi Trữ Vật của hắn còn thừa lại nửa phần cơm trứng chiên Hoàng Kim.
"Không sai, đây chính là Tam Túc Kim Ô trong truyền thuyết, Kim Ô Bái Nhật Quyết ở bên trong tông môn, chính là có thể diễn hóa ra dạng pháp tướng Kim Ô này, bất quá cái bộ dáng này, khí huyết chấn động kịch liệt như thế, giống như không phải là pháp tướng đơn thuần, trái lại càng giống như là một đầu Tam Túc Kim Ô sống sờ sờ..."
"Ha ha ha ha ha ha!"
Không đợi Long Thiên Tứ nói xong, đầu Tam Túc Kim Ô to lớn liền bỗng nhiên mở cái miệng to như chậu máu ra, phát ra một tràng tiếng cười quen thuộc.
"Thành công rồi!"
"Rốt cục cũng đã triệt để kích hoạt huyết mạch của ta! Không nghĩ tới tòa Hải Nhãn này thế mà không chỉ có thể tăng cường độ khống chế lực lượng của ta lên, càng có thể chiết xuất huyết mạch trong cơ thể của ta."
"Ha ha ha ha ha!"
Theo tiếng cuồng tiếu của Tam Túc Kim Ô, khí tức quanh người của nó vào thời khắc này cũng tăng lên điên cuồng, bất quá trong chốc lát, liền vượt qua cường độ khí tức của Trần Khuynh Địch, đạt đến tiêu chuẩn của Tề Khôn ngày xưa, xem ra phải có chừng năm thành độ khống chế lực lượng, hơn nữa khỏa thái dương cháy hừng hực

kia...
Thấy một màn như vậy, hai mắt của Trần Khuynh Địch liền sáng lên!
"Cái kia, Thái Thượng trưởng lão, ngài có cảm thấy..."
"Thuần Dương Cung chúng ta thiếu một đầu Thần Thú Hộ Tông hay không?"
Vừa dứt lời, hai mắt của Long Thiên Tứ lập tức sáng lên!
Không biết vì sao, chủ nhân của Thang Cốc chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh. Nên nói như thế nào đây, giống như là đột nhiên bị người ta coi bản thân là một con gà rừng.
Nói thật là từ khi chủ nhân của Thang Cốc xuất thế cho đến nay, ngoại trừ thời kì quật khởi gian nan nhất, cũng không hề có loại cảm giác quỷ dị này, dù sao thì hắn cũng là dị chủng Kim Ô trời sinh.
Đối với chủng tộc của mình, chủ nhân của Thang Cốc vẫn luôn rất kiêng kỵ, dù sao thì Yêu tộc, nhất là loại chủng tộc Tam Túc Kim Ô cường đại ở bên trong Yêu tộc này, ở trong thế giới Nhân tộc làm chủ bây giờ là rất khó sống sót, trừ phi giống như là Yêu Côn Bắc Hải hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi ăn mà thực lực vẫn trở nên mạnh hơn, đó là một trường hợp ngoại lệ cực kì thưa thớt.
Nói tóm lại, chủ nhân của Thang Cốc quật khởi là dựa vào huyết mạch Kim Ô của chính mình, mà hắn sở dĩ điệu thấp, một mặt là bởi vì không có đủ thực lực, một mặt khác cũng là bởi vì huyết mạch Kim Ô của chính mình.
Thật giống như là vào thời điểm hắn làm cơm trứng chiên Hoàng Kim vậy, trứng Kim Ô là do hắn dựa vào huyết mạch bản thân để cảm ứng truy tìm, Kim Ô còn chưa xuất thế đã chết thảm như vậy, còn hắn đã xuất thế, có thực lực cũng không tệ, xem như là Yêu tộc triệt để thành thục, vẫn còn có khả năng bị chộp tới làm chuột bạch...
Cho nên chủ nhân của Thang Cốc vẫn luôn rất là cẩn thận.
Mà vào sau khi hắn đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, nguy cơ trước kia đã không còn uy hiếp được hắn, mới khiến cho hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng buông lỏng không ít, nhưng không ngờ được vào ngày hôm nay, hắn lại cảm nhận được loại cảm giác nguy cơ toàn thân lạnh cả người kia, hơn nữa còn là ở vào thời điểm hắn hăm hở.
Nhưng mà...
"Ai? !"
"Tên điêu dân nào muốn làm hại bổn cốc chủ? !"
Có một câu nói rất hay: một người bị chỉ trích cả đời, nếu như vào một ngày nào đó trở nên mạnh miệng hơn, vậy cũng chỉ có hai cái khả năng: một cái là hắn có vốn liếng để tự tin, còn có một cái...chính là do thói quen của hắn.
Chủ nhân của Thang Cốc không thể nghi ngờ là thuộc về loại thứ hai.
Hơi nóng cuồn cuộn theo tiếng hét phẫn nộ của chủ nhân Thang Cốc

khuếch tán ra, Thái Dương Chi Hỏa cháy hừng hực, khiến cho hóa thân Kim Ô của chủ nhân Thang Cốc phảng phất như là một khỏa mặt trời chân chính, ngay cả Hải Nhãn Đông Hải ở chung quanh đều là không ngừng vặn vẹo, phảng phất như sau một khắc là sẽ phát sinh biến động.

Chương 625: Thần Thú hộ tông

Mà thấy một màn như vậy, hai mắt của Long Thiên Tứ càng là tỏa sáng.
"Quả nhiên, Thái Dương Chi Hỏa, mặc dù không phải là Thái Dương Chân Hỏa, nhưng cũng là một loại ý cảnh hỏa diễm cực kỳ cường đại, quan trọng nhất là rất xứng đôi cùng với Kim Ô Bái Nhật Quyết ở bên trong tông môn, cũng có thể phụ trợ tu luyện Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, thậm chí là yêu thú loài chim, nói không chừng cũng có thể phụ trợ tu luyện Thái Hoa Phi Tiên Kinh...
"Diệu a!" Long Thiên Tứ kích động nói ra: "Khuynh Địch ngươi nói đúng! Thuần Dương Cung chúng ta xác thực là thiếu một đầu Thần Thú hộ tông a!"
"Vậy sao!" Trần Khuynh Địch cũng nở nụ cười.
Mà ở phía đối diện, chủ nhân của Thang Cốc kinh ngạc mà nhìn một già một trẻ đột nhiên xuất hiện, giống như đi vào chốn không người, một lát sau mới bỗng nhiên phản ứng lại.
Đây không phải là hai tên gia hỏa Thuần Dương Cung vô cùng hung tàn kia hay sao? Làm sao lại chạy tới nơi này? !
Năng lực cầu sinh nhiều năm khiến cho chủ nhân của Thang Cốc vô thức liền muốn chạy trốn...sau đó hắn liền dừng lại bộ pháp của bản thân, bắt đầu nghiêm túc suy tư: Không đúng? Ta vì sao lại phải chạy? Ta vừa mới nhất phi trùng thiên, tu vi tiến nhanh, hơn nữa đã triệt để luyện ra chân thân Kim Ô.
Mặc dù chỉ có năm thành độ khống chế lực lượng, nhưng tăng phúc do Thái Dương Chân Hỏa cùng với chân thân Kim Ô mang tới, đủ để cho bản thân ta sánh ngang với cường giả khoảng bảy thành độ khống chế lực lượng, cơ hồ là đồng đẳng với một môn tuyệt thế võ công, ở bên trên cái cơ sở này, chẳng lẽ vừa nhìn thấy bọn họ liền xoay người chạy trốn sao? Có lẽ nên giao thủ hai chiêu sau đó mới suy nghĩ có nên chạy trốn hay không chạy trốn?
Chủ nhân của Thang Cốc suy tư hết sức chăm chú trong hai giây, sau đó hắn liền quyết định thăm dò một lần.
"Đây không phải là hai vị đại nhân Thuần Dương Cung hay sao?"
"Không biết hai vị đại nhân vì sao lại đi đến Đào Hoa Đảo của bản tôn?"
Nghe thấy lời nói của chủ nhân Thang Cốc, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ liếc nhìn nhau, lộ ra sắc mặt cổ quái hỏi: "Đào Hoa Đảo của ngươi?"
"Đương nhiên!" Chủ nhân của Thang Cốc mặt không đỏ tim không đập nói: "Trước đó Đào Hoa Đảo cũng không phải là của bản tôn, nhưng bây giờ không có đảo chủ ở đây, tự nhiên do bản tôn tạm thời

nhập chủ... cái đệch? !"
Lời còn chưa nói hết, chủ nhân của Thang Cốc liền thấy đảo chủ Đào Hoa Đảo mặt mày đen thui, chậm rãi bay tới...
Cái tình cảnh này đúng là rất xấu hổ.
Đối mặt với đảo chủ Đào Hoa Đảo, chủ nhân của Thang Cốc vô thức rụt cổ một cái, bất quá sau khi phát giác ra khí tức của đối phương yếu nhược, rõ ràng là đã bị trọng thương, hắn lại lập tức trở nên cứng rắn.
"Khụ khụ! Đương nhiên, coi như là đảo chủ trở về, bây giờ bản tôn mới là người mạnh nhất Đông Hải, tòa Đào Hoa Đảo này..."
"Tự nhiên cũng là của bản tôn!"
Vừa dứt lời, gương mặt già nua của đảo chủ Đào Hoa Đảo lập tức lại trở nên khó coi hơn mấy phần, sau đó hắn liền chắp tay với Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, nói: "Hai vị đại nhân, lão hủ cảm thấy ý nghĩ lúc trước của các vị thật sự là một cái quyết định rất anh minh, bất quá nếu muốn Thần Thú hộ tông, vẫn còn có một chút thiếu cân nhắc."
"Dù sao thì ai cũng không có cách nào cam đoan sự trung thành của Thần Thú hộ tông."
"Bất quá không có quan hệ! Lão hủ vào 300 năm trước vừa vặn có một vị bạn bè chí cốt! Chính là Ngự Thú Tông chính thống, mà vị bạn bè chí cốt kia đã giao một thân sở học cho lão hủ, nếu như giao đầu Kim Ô này cho lão hủ, lão hủ có lòng tin trong vòng một tháng liền khiến cho nó nói gì nghe nấy đối với hai vị đại nhân.
"Đương nhiên, quá trình có thể sẽ có một chút thô bạo..."
"Bất quá lão hủ cảm thấy hẳn là không có vấn đề."
Nói xong, đảo chủ Đào Hoa Đảo còn đặc biệt hòa ái mà liếc nhìn chủ nhân Thang Cốc đang lộ ra vẻ mặt phát mộng.
Ủa? Chủ nhân của Thang Cốc trừng mắt nhìn, chuyện gì đang xảy ra, người này đang nói cái gì thế? Thần Thú hộ tông? Đó là món đồ chơi gì?
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch ho khan một tiếng, gọi chủ nhân của Thang Cốc trở về, sau đó nở một nụ cười hiền hòa nói ra: "Xích Ô...ừm, phải gọi là chủ nhân của Thang Cốc."
"Hiện tại Bản Chân Truyền chính thức thông tri cho ngươi."
"Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ chính là Thần Thú hộ tông của Thuần Dương Cung chúng ta!"
"Để tưởng thưởng...ừm, mặc dù có một chút không nỡ, bất quá miễn là ngươi ngoan ngoãn nghe lời, xem như là thành ý, ta có thể cho ngươi cái này, hẳn là sẽ rất hữu dụng đối với ngươi."
Trần Khuynh Địch vừa nói, vừa lấy ra một phần cơm trứng chiên từ trong Túi Trữ Vật... từng hạt cơm màu vàng đầy đặn và tròn trịa, tản ra mùi thơm mê hồn, trọng yếu hơn chính là, mỗi một hạt cơm đều mang theo một cỗ khí tức cực kỳ nóng rực, phảng phất như thiên địa

chí dương vậy, chủ nhân của Thang Cốc cho dù là chỉ ngửi một cái, liền cảm thấy huyết mạch Kim Ô trong cơ thể của bản thân đang không ngừng xao động...
Kỳ quái, món đồ chơi này nhìn rất quen mắt a. chủ nhân của Thang Cốc hấp háy mắt, luôn cảm thấy bản thân giống như đã nhìn thấy cơm trứng chiên mà Trần Khuynh Địch lấy ra ở nơi nào đó.
"Đúng rồi."
"Thứ này tên là cơm trứng chiên Hoàng Kim."
"Về phần lai lịch...ừm, xem như là ta ngẫu nhiên lấy được vào thời điểm đi du lịch."
"Ách? Ngươi?"
"Ta thế nhưng là rất có thành ý, cảm thấy thế nào? Ngươi là Tam Túc Kim Ô, thứ này chính là rất hữu duyên với ngươi..."
Chủ nhân của Thang Cốc đỏ ngầu cả mắt.
"Ha ha!"
"Ấy?" Trần Khuynh Địch khá là kinh ngạc mà nhìn chủ nhân của Thang Cốc không biết vì sao toàn thân đều đang run rẩy.
Hắn sao thế? Chẳng lẽ thành ý của mình còn chưa đủ hay sao? Phải biết rằng phần cơm trứng chiên Hoàng Kim này bản thân vốn dĩ dự định để phần cho các nàng Dương Xuân, lần này xem ở trên phân thượng thu được Thần Thú hộ tông, mới đặc biệt lấy ra, hơn nữa còn không phải là toàn bộ, mà là một bộ phận, còn dư lại vẫn phải để cho các nàng Dương Xuân...
Chẳng lẽ hắn còn muốn toàn bộ hay sao?
"Nguyên lai là ngươi..."
"Ngươi nói cái gì?"
"Nguyên lai là ngươi! Ta nói tại sao lại đột nhiên không thấy...quả nhiên là ngươi đã ăn cắp cơm trứng chiên Hoàng Kim của bản tôn!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Chủ nhân của Thang Cốc đang giận dữ nơi nào còn có ý tứ nói lý với Trần Khuynh Địch, hơn nữa hắn vốn là thực lực đại tăng, cả người đều ở vào một loại trạng thái "lên mây", cực kỳ tự tin đối với thực lực của mình, tự nhiên là không có một chút do dự, trực tiếp phát động tiến công về phía Trần Khuynh Địch.
Ầm ầm! Tam Túc Kim Ô vỗ hai cánh, chỉ trong nháy mắt liền xông phá vận tốc âm thanh, sóng âm nổ tung nhấc lên triều dâng ngập trời, theo thân ảnh chủ nhân của Thang Cốc vọt tới trước mặt Trần Khuynh Địch, phảng phất như một khỏa thiên thạch bốc lửa, trực tiếp đụng bay Trần Khuynh Địch, ngã xuống mặt đất tạo ra một cái hố.
"Ách!" Mà đến tận giờ phút này, cảm giác đau đớn trên người mới khiến cho Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần. Nên nói như thế nào đây, giống như là cảm giác đau đớn khi còn bé bị người dùng đá ném vào đầu.

Chương 626: Điêu dân

Sau đó Trần Khuynh Địch đương nhiên cũng nổi khùng.
"Cái thứ điêu dân này! Quả nhiên là thèm nhỏ dãi cơm trứng chiên Hoàng Kim của ta!"
Hơn nữa còn cực kỳ vô sỉ! Cơm trứng chiên Hoàng Kim rõ ràng là đồ vật của ta, từ lúc nào lại trở thành của ngươi? Căn bản chính là nói lời bịa đặt, Trần Khuynh Địch ta bình sinh xem thường nhất, chính là loại cẩu tặc vô sỉ nhìn thấy đồ tốt liền muốn cướp đi, thậm chí còn không tiếc ném đi mặt mũi!
Ừm? Ta không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng những lời này nghe có vẻ nặng nề!
Lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ lộn xộn ở trong lòng, Trần Khuynh Địch tung người một cái bay ra khỏi hố sâu, khí tức cả người vào thời khắc này cũng tăng lên tới cực hạn, hoàn toàn không có quy tắc, chính là trực tiếp lao về phía chủ nhân của Thang Cốc.
Giống như đúc đòn công kích vừa rồi của chủ nhân Thang Cốc.
Kèm theo một tiếng nổ mạnh như lôi đình, hai người Trần Khuynh Địch cùng với chủ nhân của Thang Cốc bất ngờ không kịp đề phòng đồng thời vọt vào bên trong cột sáng do Hải Nhãn Đông Hải hình thành.
Chủ nhân của Thang Cốc tức giận nói: "Ngươi đây là đang tự tìm đường chết! Ta đã sớm thoát thai hoán cốt ở trong Hải Nhãn Đông Hải, chiến đấu ở trong này chính là như cá gặp nước, ngươi không phải là đối thủ của ta!"
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, không e sợ một chút nào, nhưng không thể không thừa nhận chính là, sức lôi kéo cùng với lực áp bách to lớn của Hải Nhãn Đông Hải xác thực là đã cản trở hắn phát huy thực lực, nhưng hắn rất cứng rắn a!
Ánh vàng lượn lờ quanh người Trần Khuynh Địch, cơ hồ giống như là đang bốc cháy.
Mỗi một chiêu của chủ nhân Thang Cốc đều là đại khí bàng bạc, chân thân Kim Ô cùng với Thái Dương Chi Hỏa cơ hồ đã được hắn phát huy đến cực hạn, ở trong trạng thái đỉnh cao như thế này hắn thậm chí là có lòng tin chiến thắng Trần Khuynh Địch.
Bất quá gặp quỷ…
"Mẹ kiếp, ngươi rốt cuộc có phải là người hay không? !"
Lại là một trảo nặng nề, Thái Dương Chi Hỏa nóng rực rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, theo lý thuyết thì bất kể là ai, nếu bị một chiêu này đánh trúng, miệng cũng sẽ phun máu tươi, nhận phải trọng thương...
Nhưng mà…

"Ọc!" Trần Khuynh Địch nôn ra một ngụm máu, sau đó lại đứng lên tiếp tục chiến đấu.
Tên gia hoả này căn bản là đánh không chết!
Chủ nhân của Thang Cốc nhìn Trần Khuynh Địch lại bò dậy, cả người đều tức đến phát điên.
Bây giờ Trần Khuynh Địch đang bị Hải Nhãn Đông Hải kiềm chế, một thân thực lực chỉ có thể phát huy ra được bảy thành, mà tuyệt thế võ công cũng bởi vì hoàn cảnh ở trong Hải Nhãn mà không thi triển ra được, vốn dĩ sẽ có thể chiến thắng dễ như trở bàn tay…
Nhưng tên gia hỏa này căn bản là không hề để ý đến công kích, chỉ là cỗ nhục thân kia đã cứng đến nỗi khiến cho người giận sôi, chủ nhân của Thang Cốc càng là hận muốn phát cuồng.
"Ngươi là Yêu tộc? Không có khả năng! Cho dù là Long Tộc đồng cảnh giới, cũng đều khó có khả năng có được loại nhục thân này! Ngươi là Cự Nhân tộc? Nhưng hình thể của ngươi quá nhỏ.. Kim Thân? Truyền thừa Đại Lôi Âm Tự? Người trong Phật Môn…không đúng, coi như là người trong Phật Môn chuyên môn tu luyện kim thân La Hán, cũng không có được loại cường độ nhục thân này!"
"Trừ phi là Đại Nhật Như Lai Kim Thân trong truyền thuyết…"
"Nhưng gặp quỷ, trên toàn thân cao thấp của ngươi đều không có một chút ý cảnh cao tăng Phật Môn nào, làm sao có thể tu thành Đại Nhật Như Lai Kim Thân."
"Không có đạo lý!"
Thân làm Tam Túc Kim Ô, truyền thừa ở trong huyết mạch của chủ nhân Thang Cốc là rất toàn diện, nhưng khiến cho hắn cảm thấy hoang mang chính là. Cho dù hắn tìm tòi mỗi một cái góc trong ký ức, cũng đều không thể tìm ra được phương pháp khiến cho thân thể của Trần Khuynh Địch đạt tới loại cấp bậc này. Cho nên hắn chính là càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận càng điên cuồng, hơn nữa càng làm cho hắn sợ hãi là, Trần Khuynh Địch vốn dĩ bị bản thân hắn một mực đánh đập, theo thời gian trôi qua, khí tức trên người của đối phương thế mà bắt đầu cường thịnh lên từng chút một, mỗi một chiêu mỗi một thức cũng dần dần bắt đầu thích ứng với hoàn cảnh trong Hải Nhãn, áp lực tạo ra cho hắn cũng tăng lên từng chút một.
Chủ nhân của Thang Cốc xem như đã tự thể nghiệm chỗ tốt của Hải Nhãn, tự nhiên là không thể không rõ ràng loại biến hóa này.
Đáng chết! Cứ tiếp tục như vậy, nếu như không đánh chết được đối phương, đối phương sẽ mượn nhờ Hải Nhãn tăng độ khống chế lực lượng lên, sau đó giết ngược!
Đảo mắt một vòng, chủ nhân của Thang Cốc liền lập tức nghĩ tới việc chạy trốn, bất quá không đợi hắn bắt đầu hành động, Trần Khuynh Địch bị hắn đánh cho ngã sấp mặt bỗng nhiên vùng lên, cũng chính là ở trong cái khoảnh khắc đó, Trần Khuynh Địch phảng phất như rốt cục đã thích ứng với hoàn cảnh trong Hải Nhãn, khí tức lập

tức tăng vọt.
Đó cũng không phải là cải thiện về thực lực, mà là một sự gia tăng mạnh mẽ nào đó, hay nói một cách khác là Tuyệt Thế Thần Công!
"Thời gian, đình chỉ!"
Ở phía dưới chủ nhân của Thang Cốc, Trần Khuynh Địch mở hai tay ra, tam trọng vòng sáng chồng chất ở phía sau, lĩnh vực màu vàng to lớn lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra trong nháy mắt, bao phủ toàn bộ Hải Nhãn vào bên trong, Hải Nhãn nguyên bản bùng nổ kịch liệt mặc dù không đình trệ, nhưng tốc độ lưu động cũng giảm xuống mấy bậc.
Về phần chủ nhân của Thang Cốc, càng là hoảng sợ phát hiện ra: không thể động đậy! Bản thân đã bị giam lại! Cái quái gì thế này? !
"Ha ha!" Ở bên trong lĩnh vực màu vàng, Trần Khuynh Địch chậm rãi bay tới, dùng biểu tình cười lạnh nhìn chủ nhân của Thang Cốc.
"Xem ra thương lượng hòa bình là không được."
"Vậy trước tiên phải đánh cho ngươi chịu phục, sau đó lại thảo luận về sự tình Thần Thú hộ tông a."
Vừa dứt lời, ở phía sau Trần Khuynh Địch liền dâng lên một cỗ pháp tướng Phật Môn cao lớn, một giây sau, ba vạn quyền ảnh không gián đoạn liên tục đánh lên phía trên chân thân Kim Ô mà chủ nhân của Thang Cốc diễn hóa ra, chân thân Kim Ô vô cùng kiên cố vào thời khắc này vậy mà bắn ra máu tươi tung toé.
Gatling Gun Phục Ma Quyền! !
"Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch!"
Ầm ầm! Ba vạn quyền ảnh ở trong nháy mắt hiệu quả giam cầm của Đại Thuần Dương Công biến mất, liền đánh xong toàn bộ, mà thân thể của chủ nhân Thang Cốc thì bị đánh bay ngược lên không trung, đúng là trực tiếp bay ra khỏi Hải Nhãn Đông Hải.
"Ồ?"
"Ha ha ha ha ha!"
Trần Khuynh Địch vừa mới phát ra âm thanh kinh ngạc, chủ nhân của Thang Cốc bị đánh bay lại bỗng nhiên bạo phát ra một tràng tiếng cười to, nói: "Ngươi mắc lừa rồi! Trần Khuynh Địch!"
"Đây mới là mục đích thực sự của ta a!"
"Muốn giết ta, bàn về đấu trí, ngươi vẫn không thể nào qua ta a!"
Chủ nhân của Thang Cốc bị đánh bay, trực tiếp nện lên trên thông đạo không gian ở phía trên Hải Nhãn.
—-

Chương 627: Ngươi mắc lừa rồi

Có lẽ có rất nhiều người đều quên, nhưng Gia Lỗ Lỗ vẫn thuỷ chung đều không quên.
Đây đã là lần thứ ba hắn xâm lấn cái thế giới đáng chết này.
Trong lần đầu tiên, hắn vừa mới đưa phân thân tiến vào cái thế giới này dự định tìm tòi hư thực. Sau đó phân thân liền bị Tam Vị Chân Hỏa thiêu thành tro tàn.
Lần thứ hai hắn bố trí ra đại trận, hao tổn rất nhiều tâm cơ mới có thể mở ra một cái thông đạo không gian, sau đó cũng đưa phân thân tới, còn gặp được một người trẻ tuổi tương đối thú vị, kết quả là phân thân bị giết, ngay vào thời điểm hắn muốn đưa bản thể tiến vào, mang đến cho người trẻ tuổi kia một sự ngạc nhiên nhỏ.
Bỗng nhiên có một đạo kiếm quang chém tới, kém chút nữa đã chém chết hắn tại chỗ.
Nhưng Gia Lỗ Lỗ hắn thân làm một vị Tà Thần có ước mơ, có theo đuổi, sẽ là loại người bỏ dở nửa chừng kia hay sao? Không! Hắn không phải! Cho dù là kém chút nữa đã bị người đánh chết, hắn vẫn không từ bỏ, mà là tiếp tục bắt đầu chuẩn bị, hắn không tin vị cường giả đáng sợ kia còn có thể canh chừng hàng rào 24 trên 24 giờ, cho nên hắn mỗi ngày đều lang thang ở bên ngoài hàng rào của cái thế này, muốn tìm ra sơ hở.
May mà trời xanh không phụ lòng người.
Ngay vào thời điểm hắn khẽ cắn môi, dự định hao phí tất cả tài sản của bản thân mở ra một cái lối đi khác, thì ở bên ngoài hàng rào của cái thế giới này, lại có thông đạo không gian tự động mở ra! Hơn nữa ở bên trong còn truyền ra ba động triệu hoán cực kỳ kịch liệt.
Loại ba động này, không thể nghi ngờ là một loại phương thức mà thượng vị Tà Thần dùng để triệu hoán hạ vị Tà Thần, dù là đối với Gia Lỗ Lỗ cũng có lực ước thúc rất lớn, bất quá Gia Lỗ Lỗ thế nhưng lại là Tà Thần tự do, cho nên rất nhanh liền thoát khỏi loại ảnh hưởng này.
Mặc kệ đó là ai!
Mặc dù không phải là đang triệu hoán bản thân, nhưng Gia Lỗ Lỗ vẫn hấp tấp chạy tới, kết quả là vừa định đưa phân thân vào dò đường, toàn bộ thông đạo không gian chính là rung động một trận kịch liệt, thông đạo vốn vừa mới được mở ra không phải là rất ổn định, dường như có dấu hiệu vỡ nát.
Như vậy sao được? ! Chờ mãi mới có một cái thông đạo được mở ra! Gia Lỗ Lỗ cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, lập tức dùng chân thân lao về phía trước, trực tiếp chống đỡ toàn bộ thông đạo không gian.
Âm ầm! Không đợi hắn kiên trì được bao lâu, ở phía bên kia thông

đạo liền truyền đến khí tức chấn động mãnh liệt, mặc dù không bằng bản thân hắn, nhưng tuyệt đối là cường giả cùng một cảnh giới.
Kỳ quái, chẳng lẽ có người đang chiến đấu ở phía bên kia thông đạo không gian?
"Ngươi mắc lừa rồi! Trần Khuynh Địch!"
"Đây mới là mục đích thực sự của ta a!"
Gia Lỗ Lỗ: "? ??"
Không đợi Gia Lỗ Lỗ kịp phản ứng, thông đạo không gian mà hắn thật vất vả mới chống đỡ được, rất nhanh sẽ có thể ổn định lại, liền bị một đạo thân ảnh to lớn rơi xuống đụng vào.
"Ha ha ha!" Toàn bộ chân thân Kim Ô do chủ nhân của Thang Cốc diễn hoá ra rơi vào thông đạo, không gian loạn lưu giống như một lưỡi đao sắc bén chém lên trên người của hắn, một cỗ đau đớn kịch liệt làn tràn ra toàn thân, bất quá chủ nhân của Thang Cốc vẫn tràn đầy lòng tin, thậm chí là còn nhìn Trần Khuynh Địch cười như điên.
Dù sao thì hắn cũng đã đào tẩu thành công a!
"Muốn giết ta sao, đợi một trăm năm nữa đi! Ta cũng không dễ dàng chết như vậy!"
Mặc dù không biết vì sao ở phía trên Hải Nhãn Đông Hải lại có một cái thông đạo không gian, bất quá chủ nhân của Thang Cốc dùng đại não thông tuệ của hắn hơi suy nghĩ một chút liền hiểu được: Nhất định là bởi vì sự bùng phát của Hải Nhãn đưa đến!
Mặc dù không biết cái thông đạo này nối đến nơi nào, hơn nữa giống như còn có một chút cổ quái, nhưng bất kể nói như thế nào. Dù sao thì vẫn đáng tin cậy hơn với việc ngồi yên chờ chết! Trước tiên đi vào thông đạo không gian, sau đó lại nghĩ biện pháp là được rồi!
Chủ nhân của Thang Cốc ôm cái ý nghĩ này mới khiến cho thân thể rơi vào bên trong thông đạo không gian.
Kết quả chính là…
"Chống đỡ cho bản thần!"
Toàn thân của Gia Lỗ Lỗ run rẩy, Thái Dương Chi Hỏa ở trên chân thân Kim Ô cháy hừng hực ở trên mặt của hắn, bất quá hắn vẫn ngoan cường mà chống đỡ như cũ!
Lại có người công kích ta, khẳng định chỉ có một cái nguyên nhân... chính là muốn liều mình ngăn cản ta mở ra thông đạo, xâm lấn thế giới của bọn hắn! Ta sẽ không để cho các ngươi được như ý!
"Mở!"
Ầm ầm!
Gia Lỗ Lỗ chậm rãi ngẩng đầu, sau đó bỗng nhiên cụng đầu về phía trước, mạnh mẽ đụng vào trên người của chủ nhân Thang Cốc, khiến cho chủ nhân của Thang Cốc vừa mới xông vào thông đạo không gian, còn chưa kịp xem xét tình huống đã bị hất bay trở về.
Đối với chủ nhân của Thang Cốc mà nói, chỉ cảm thấy ở phía sau lưng có một cỗ cự lực truyền đến, kết quả là hắn thật vất vả mới

chạy thoát, chỉ trong chớp mắt, lại bị người ta đánh bay trở về...
Chủ nhân của Thang Cốc: "? ??"
Có mai phục? ! Chẳng lẽ đường chạy trốn của ta đã sớm bị phát hiện? ! Làm sao có thể!
Chật vật rơi trên mặt đất, chủ nhân của Thang Cốc kinh hãi vạn phần nhìn về phía Trần Khuynh Địch đang lộ ra vẻ mặt bình tĩnh nhìn bản thân, chân thân Kim Ô biến hóa, rốt cục cũng không chịu nổi đả kích liên tục, sau khi biến hoá một trận liền tiêu tán.
Trần Khuynh Địch: "..."
Áp lực kinh khủng rơi vào trên người của bản thân, chủ nhân của Thang Cốc cắn răng một cái, giậm chân một cái, chuyện cho tới bây giờ đại trượng phu co được dãn được, tạm thời ứng phó mới là chuyện quan trọng...
"Ta đầu hàng!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Ngay vào thời điểm trong lòng của chủ nhân Thang Cốc suy nghĩ trăm điều, Trần Khuynh Địch lại đang suy tư đến một cái vấn đề rất trọng yếu.
Tên gia hỏa này, mục đích thực sự của hắn là cái gì? Mới vừa rồi đột nhiên bay về phía cái thông đạo kia, sau đó chỉ trong chớp mắt lại bay trở về, chuỗi hành động này có ẩn chứa hàm nghĩa gì sao?
Ầm ầm! Ngay vào thời điểm chủ nhân của Thang Cốc cùng với Trần Khuynh Địch đang suy nghĩ, ở bên trong thông đạo không gian mà chủ nhân của Thang Cốc va chạm trước đó, tà khí kinh khủng giống như hồng thủy vỡ đê đổ xuống mà ra, theo đó là một tràng tiếng cười càn rỡ.
"Ha ha ha! Bản thần há lại có thể là kẻ mà những phàm nhân như các ngươi có thể tính kế, muốn ngăn cản bản thần sao?"
"Không có khả năng!"
Nhìn thân ảnh tràn ngập tà khí trước mặt, Trần Khuynh Địch cùng với chủ nhân của Thang Cốc chỉ nhìn thoáng qua một cái, liền đột nhiên thốt lên.
"Thiên Ngoại Tà Ma? !"
"Tà Thần? !"
"Ủa!"
Sau khi chủ nhân của Thang Cốc cùng với Trần Khuynh Địch phản ứng liền lập tức quay đầu nhìn lẫn nhau, mà Gia Lỗ Lỗ vừa mới đột phá, xông vào đại thế giới Trung Thổ thì nhanh chóng nhìn thấy chủ nhân của Thang Cốc đã công kích hắn lúc nãy, mà xoay chuyển ánh mắt, thế mà còn có một đạo thân ảnh mà bản thân hắn hết sức quen thuộc.

Chương 628: Hư Vô Lũ Sa Tiên Nhân

Trong nháy mắt, Gia Lỗ Lỗ, chủ nhân của Thang Cốc, Trần Khuynh Địch, tất cả đều giống như là thể hồ quán đỉnh vậy.
"Ta hiểu rồi! Trần Khuynh Địch! Ngươi thân là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, thế mà âm thầm liên hệ cùng với Thiên Ngoại Tà Ma? ! Ta nói ngươi làm sao có thể vào sau khi phát hiện ra được ý nghĩ của ta liền làm ra phản ứng nhanh như vậy...nguyên lai là có Thiên Ngoại Tà Ma ở trong bóng tối giúp ngươi! Ngươi có thể đột phá nhanh như vậy cũng là do nguyên nhân Tà Ma a!"
"Chủ nhân của Thang Cốc! Ta nói vì sao ngươi lại đi đến Đào Hoa Đảo, hơn nữa thực lực còn đột nhiên tăng nhiều, thì ra là bán linh hồn cho Tà Thần sao? Trách không được ngươi lại không nguyện ý làm Thần Thú hộ tông cho Thuần Dương Cung chúng ta, nguyên lai chuyện là như thế a! Chẳng qua hiện nay có bản Chân Truyền ở đây, âm mưu của các ngươi là sẽ không thể nào thành công!"
"Nhân tộc! Quả nhiên giống như trước đó cũng là do ngươi phát hiện ra bản thần xâm lấn sao? ! Không nghĩ tới ngươi thế mà đã đột phá đến cái cảnh giới này, còn có một đồng bọn đồng cảnh giới giúp đỡ, bất quá mọi thứ đều chỉ là phí công! Cho dù các ngươi có phí hết tâm tư, bản thần vẫn có thể giết tới cái thế giới này! Không nghĩ tới a!"
Chủ nhân của Thang Cốc: "? ??"
Gia Lỗ Lỗ: "? ??"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Mặc dù không biết chuyện là như thế nào…
Nhưng Trần Khuynh Địch vẫn là người đầu tiên làm ra quyết định, hơn nữa đều muốn nhanh hơn so với chủ nhân của Thang Cốc còn có Gia Lỗ Lỗ.
"Xem quyền!"
Tam trọng vòng sáng hiện lên ở sau lưng của Trần Khuynh Địch lần thứ hai, mặc dù ở trong một thời gian ngắn không ngừng thôi động loại đại chiêu cấp bậc này đối với Trần Khuynh Địch mà nói là có tiêu hao rất lớn, nhưng ở dưới sự áp bách cùng với tiêu hao kịch liệt của Hải Nhãn Đông Hải, Trần Khuynh Địch đối với độ khống chế lực lượng của bản thân cũng đã nhận được trình độ tăng lên tương đối. Nếu như nói trước kia chỉ là tiếp cận hai thành mà nói, hiện tại đã tiếp cận hai thành rưỡi. Mà đổi thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan thông thường, đó chính là năm thành độ khống chế lực lượng, đã thoát ly sơ bộ khỏi cảnh giới khống chế.
Triều Dương, Chính Dương, Tịch Dương, tam trọng vòng sáng lấy Trần Khuynh Địch làm trung tâm khuếch tán ra, cấp tốc rơi vào trên người của Gia Lỗ Lỗ cùng với chủ nhân của Thang Cốc, nhưng hiệu

quả lần này lại xa xa không có hiệu quả tốt như trước đó, dù sao thì Trần Khuynh Địch bây giờ cũng không phải là ở trong trạng thái đỉnh phong như lúc mới bắt dầu.
"Đừng mơ tưởng!" Chủ nhân của Thang Cốc cắn răng, nói: "Ngươi cho rằng bản tôn sẽ thất bại hai lần ở dưới một chiêu thức giống như vậy hay sao?"
Mặc dù ý cảnh thời gian xác thực rất đáng gờm, vốn lấy thực lực của Trần Khuynh Địch còn xa xa không có cách nào chân chính ảnh hưởng đến thời gian trôi qua, cho nên loại thủ đoạn này trên thực tế chỉ là một loại thủ đoạn giam cầm tiếp cận thời gian ngừng lại mà thôi, mà chủ nhân của Thang Cốc đã nếm qua một lần thua thiệt tự nhiên cũng không phải là bó tay hết cách.
"Phá!" Lúc này chủ nhân của Thang Cốc đã biến trở lại thành hình người, nhưng ở trên đỉnh đầu của hắn, lại có một cỗ hư ảnh Tam Túc Kim Ô trông rất sống động, lửa mạnh hừng hực thiêu đốt ở trong lục phủ ngũ tạng của hắn, trong lút hít thở phun ra nuốt vào, thất khiếu ứa ra khói trắng, phảng phất như một lò lửa, khói lửa vọt lên, sóng nhiệt ngập trời.
Đây là một loại thủ đoạn rất giống với Trần Khuynh Địch vận chuyển khí huyết, quát to một tiếng xông phá vạn pháp trước đó, bây giờ chủ nhân của Thang Cốc cơ hồ là thiêu đốt tinh huyết, ở dưới sự thôi động mãnh liệt, khí huyết dương cương nồng đậm đổ xuống mà ra, phảng phất như một vòng mặt trời chân chính, trong chớp mắt liền xé rách sự trói buộc của Trần Khuynh Địch.
Mà ở phía đối diện, Gia Lỗ Lỗ cũng không kém bao nhiêu. So sánh với chủ nhân của Thang Cốc, phương pháp phá giải của hắn còn đơn giản hơn nhiều.
"Ý cảnh mặc dù cao xa, nhưng lực lượng lại quá yếu!"
Bộc phát tà khí toàn thân, Gia Lỗ Lỗ hoàn toàn không hề thiêu đốt tinh huyết giống như chủ nhân của Thang Cốc, chỉ là thôi động hoàn toàn lực lượng vốn có của bản thân, một đạo huyền quang đen nhánh trên đỉnh đầu hiện ra, trực tiếp đồng hóa lĩnh vực màu vàng ở quanh người, sau đó bước ra một bước liền thoát khỏi sự trói buộc của Trần Khuynh Địch.
Đại Đạo Huyền Quang!
Cảnh giới của Gia Lỗ Lỗ bất ngờ cũng đạt tới loại cấp độ này!
Võ giả mở ra Đại Đạo Huyền Quang, có thể đào móc tiềm năng cấp độ càng sâu ở trong nhân thể trên một trình độ cực lớn, mà không chỉ có khống chế sức mạnh của bản thân, mà trạng thái cùng với cảnh giới của Gia Lỗ Lỗ, không thể nghi ngờ còn muốn vượt qua đảo chủ Đào Hoa Đảo, khí thế hắn tản ra, tự nhiên cũng không phải là đảo chủ Đào Hoa Đảo có thể sánh ngang.
Độ khống chế lực lượng mười lăm thành, từ mười thành trở lên, mỗi khi vượt qua một thành, đều mang ý nghĩa lực lượng của bản thân

trở nên ngưng thực, còn có tăng lên trên cảnh giới, cùng với cường độ bộc phát mỗi khi tăng lên một thành đều có thể xưng là biến hóa về chất, nếu như không phải đảo chủ Đào Hoa Đảo đã quá già rồi, không còn dũng khí như năm đó, cho dù Long Thiên Tứ có thi triển tuyệt thế võ công, thật đúng là cũng không nhất định có thể chế trụ được. Trần Khuynh Địch thì càng không cần phải nói.
"Chết!" Gia Lỗ Lỗ hấp thụ giáo huấn lần trước, vào thời điểm ở Tây Cương Đạo, hắn đúng là đã quá mức khinh địch, muốn đùa bỡn Trần Khuynh Địch, lúc này mới để cho Trần Khuynh Địch kéo dài thời gian, kết quả là thất bại trong gang tấc.
Cho nên lần này hắn muốn tốc chiến tốc thắng! Sự thật đã chứng minh ở trong cái thế giới này đúng là có tồn tại cường giả mà hắn không có cách nào địch nổi, cho nên trọng yếu nhất không phải là ngốc nghếch thống trị thế giới, mà là nghĩ biện pháp tìm hiểu cái thế giới này…
Không sai! Gia Lỗ Lỗ ta thế nhưng là Tà Thần lấy trí tuệ xưng danh!
Một kích toàn lực của Gia Lỗ Lỗ mang theo thanh thế to lớn, mắt thấy là sẽ trực tiếp đánh vào trên người của Trần Khuynh Địch, nhìn thấy cỗ khí thế huỷ diệt kia Trần Khuynh Địch cũng tê cả da đầu, trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết, nếu như trúng một chiêu này, chỉ sợ là sẽ có khả năng đánh cho bản thân trọng thương...
Bất quá cũng may là hắn không đi đến đây một mình.
"Lui lại!"
Lời còn chưa dứt, thân ảnh của Long Thiên Tứ liền xuất hiện ở bên cạnh Trần Khuynh Địch, ở phía sau hiện ra một cỗ pháp tướng Hư Vô Lũ Sa Tiên Nhân đỉnh thiên lập địa, đưa tay va chạm với Gia Lỗ Lỗ.
Ầm ầm! Thiên địa nguyên khí cuốn ngược lên trời, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ gần như đồng thời thối lui, mà Gia Lỗ Lỗ thì rút lui lại mấy bước, Đại Đạo Huyền Quang trên đỉnh đầu hơi chấn động một chút, liền hóa giải tất cả lực phản chấn.
Mà đổi thành một bên...chủ nhân của Thang Cốc sợ ngây người!
Cái đệch, vị Tà Thần thiên ngoại này giống như là rất mạnh a...

Chương 629: Thương Long Du Không Thuật

Chuyện cho tới bây giờ chủ nhân của Thang Cốc cũng đã nhìn ra, bản thân hắn trước đó có thể là hiểu lầm cái gì đó, vị Tà Thần thiên ngoại này cùng với Trần Khuynh Địch hẳn không phải là cùng một nhóm…
Nhưng mà gặp quỷ! Vị Tà Thần thiên ngoại này cùng với mình cũng không phải là một nhóm a!
Truyền thừa trong huyết mạch nói cho chủ nhân của Thang Cốc biết, loại vật Tà Thần thiên ngoại này rất hung ác tàn nhẫn, ác độc vô tình, giết người ngay cả mắt cũng không nháy một cái, hơn nữa mỗi một kẻ đều là sinh ra ở trong hư không, nắm giữ thực lực cường đại, người giống như hắn, nếu gặp được tốt nhất là chạy được xa bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.
Nghĩ như vậy, chủ nhân của Thang Cốc lập tức có một loại dục vọng muốn vụng trộm chạy trốn…mà vào thời điểm hắn vừa mới diễn sinh ra cái ý nghĩ này.
"Cáo từ!" Long Thiên Tứ đã bắt lấy Trần Khuynh Địch, không có một chút do dự nào mà chạy trốn ra bên ngoài Đào Hoa Đảo.
Đương nhiên, đó cũng không phải là ý tứ của Trần Khuynh Địch, mặc dù nếu như đến thời khắc mấu chốt, Trần Khuynh Địch cũng sẽ lựa chọn chạy trốn, nhưng hiện tại hắn vẫn muốn phản kháng một lần, dù sao thì thân thể của hắn cũng rất cứng rắn, hơn nữa tính cách của hắn cũng là như thế, nhưng Long Thiên Tứ thì lại không giống. Lão đầu tử này còn có loại cảnh tượng hoành tráng nào là chưa từng thấy qua? Năm đó vào thời điểm Thuần Dương Cung gặp đại kiếp, hắn chính là dựa vào chạy trốn để làm giàu, tự nghĩ ra Thương Long Thất Túc Kinh, một chiêu sở trường nhất chính là Thương Long Du Không Thuật, dùng để chạy trốn phảng phất như là long đằng Cửu Thiên, trong chớp mắt chạy được vạn dặm cũng không phải là nói chơi, bằng không thì hắn làm sao có thể sống ở trong đại kiếp Thuần Dương Cung năm đó! Thật sự cho rằng người người đều là Ninh Thiên Cơ hay sao? Hơn nữa Long Thiên Tứ không chỉ có chạy nhanh, mà năng lực phán đoán thế cục cũng cực cao, chỉ vừa mới giao thủ một lần, là hắn đã biết mình không phải là đối thủ của Gia Lỗ Lỗ, nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ được 100 chiêu, cuối cùng sẽ bị đánh bại, thậm chí là có khả năng bị đánh chết tại chỗ...
Vậy thì còn phải do dự cái gì? Đổi thành những lão tiền bối khác sẽ còn cân nhắc đến vấn đề mặt mũi, nhưng Long Thiên Tứ chính là mắt cũng không nháy một cái.
Chẳng được bao lâu, không đợi Gia Lỗ Lỗ kịp phản ứng, Long Thiên Tứ đã mang theo Trần Khuynh Địch chạy ra khỏi Đào Hoa Đảo, mà

đảo chủ Đào Hoa Đảo tự nhiên là cũng không cam lòng rớt lại ở phía sau, nhanh chóng đuổi theo Long Thiên Tứ.
Cho nên nói hai vị này có thể sống được lâu như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân. Mà đợi đến lúc mọi người kịp phản ứng.
"Giống như là chỉ còn thừa lại ngươi." Gia Lỗ Lỗ yên lặng nhìn về phía chủ nhân của Thang Cốc vừa mới tránh thoát khỏi trói buộc của Trần Khuynh Địch.
Đậu xanh rau má, bây giờ nên làm cái gì? Sớm biết thế liền đáp ứng Trần Khuynh Địch, đi làm Thần Thú hộ tông cho Thuần Dương Cung...vậy thì tối thiểu đối phương sẽ còn mang theo ta chạy trốn.
Mà vào thời điểm chủ nhân của Thang Cốc cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, hối hận vạn phần, hận không thể tát cho mình một cái.
Ở Thành Thượng Kinh Đại Càn.
Vị Ương Cung vào mấy tháng trước đã tuyên bố phong bế, không cho phép tất cả quan viên tiến vào, bao gồm cả Thái Tử, Nhị Hoàng Tử, còn có Tể tướng Lý Đồng Thần lại lặng yên mở ra.
Không có ai biết được cửa chính của Vị Ương Cung đã lặng yên mở ra, hoàng cung lớn như vậy, lúc này lại rơi vào trong sự yên tĩnh quỷ dị, không có khí thế ngập trời, cũng không có uy áp hít thở không thông, chỉ có tiếng bước chân ầm ập liên tiếp, duy nhất phát giác ra được phần biến hóa này, phóng nhãn ra toàn bộ hoàng cung cũng vẻn vẹn chỉ có một người.
"Cung nghênh Thánh thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Ti Lễ Giám đại tổng quản Phùng Nguyên Nhất lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở bên cạnh cửa cung Vị Ương Cung, thấp giọng nói ra.
"Đứng lên đi." Thánh Thượng Đại Càn nhẹ nhàng nói.
Lúc này Thánh Thượng Đại Càn hoàn toàn khác biệt so với mấy tháng trước đó, khuôn mặt nguyên bản đỏ thắm lúc này lại trắng bệch giống như bị bệnh, khí thế chỉ vẻn vẹn đứng ở đó, liền phảng phất như đứng ở phía trên chúng sinh, cao không thể chạm hiện tại cũng không thấy tăm hơi, giống như là một người bình thường vậy.
"Chiến sự ở các Biên Hoang như thế nào?"
"Bẩm Thánh Thượng, ở phương Bắc, có Trương Đại Đô Hộ tọa trấn ở Bất Phá Thiên Quan, cơ hồ là không gì phá nổi, căn cứ theo tin tức mới nhất truyền đến, ở phía Bắc Nhung hẳn là đã lui binh."
"Ở phương Nam mặc dù còn chưa có tin tức truyền đến, bất quá Nam Cương ở bên trong bốn đại Biên Hoang là yếu nhất, tin rằng cũng sẽ thối lui rất nhanh, chỉ là chiến hỏa ở Tây Vực cho đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu kết thúc, quân bộ đã định ra kế hoạch, rút binh của chín Phủ Võ Hầu ra tiến về Tây Vực, bổ khuyết khoảng trống bên trên binh lực.
"Về phần Đông Hải..." Nhắc đến đây, biểu lộ của Phùng Nguyên Nhất

lại có vẻ hơi quái dị.
"Chiến sự ở Đông Hải là đặc thù nhất, trước đó quân bộ ở bên đó cũng không ngờ được, hạm đội Đông Hải cho đến nay cũng không có trả lời, nhưng căn cứ theo tin tức mà tiền tuyến truyền tới, lúc này nguy cơ ở Đông Hải đã được giải trừ, hơn nữa xuất thủ đối kháng với Đông Hải xâm lấn, ngăn cơn sóng dữ, dường như là người giới tông phái..."
"Tông phái?" Vừa dứt lời, Thánh Thượng Đại Càn liền xoay người nhìn về phía Phùng Nguyên Nhất.
Rất hiển nhiên, cái tin tức này đã khiến cho người tôn quý nhất Đại Càn cũng có một chút ngoài ý muốn: "Giới tông phái gặp được loại chuyện này từ trước đến nay đều là không đếm xỉa đến, lần này thế mà lại xuất thủ? Không phải là đám người Đông Hải chủ động trêu chọc bọn hắn đó chứ?"
"Cũng không phải là như thế." Phùng Nguyên Nhất lắc đầu nói: "Tông phái xuất thủ là Thuần Dương Cung."
"Thuần Dương Cung?" Thánh Thượng Đại Càn suy tư trong chốc lát, sau đó bật cười lớn: "Cũng đúng, trẫm nhớ kỹ, Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ hắn là đang ở phụ cận Đông Hải a, xem ra là công lao của hắn."
Phùng Nguyên Nhất cung kính cúi đầu nói: "Thần cũng nghĩ như vậy, Thánh thượng có mắt nhìn người, thần bội phục."
"Ha ha ha." Thánh Thượng Đại Càn cười cười, nói: "Bất quá nếu cứ như vậy, tình cảnh của Thuần Dương Cung cũng sẽ không tốt, hơn nữa ở phía Đông Hải, hàng rào thế giới có dấu hiệu giãn ra, phiền phức càng ngày càng nhiều..."
Thanh âm im bặt mà dừng.
Một giây sau, Thánh Thượng Đại Càn trợn hai mắt lên, mày kiếm nhíu lại, khí thế quanh người lập tức bắt đầu biến hóa.
Sắc mặt tái nhợt cấp tốc trở nên hồng nhuận phơn phớt, khí tức uy nghiêm đứng sừng sững ở phía trên chúng sinh cũng hiện lên một lần nữa, lấy Thánh Thượng Đại Càn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bất quá chỉ trong chớp mắt, liền bao trùm toàn bộ hoàng cung, hơn nữa còn cấp tốc lan tràn ra mọi ngóc ngách trong Thành Thượng Kinh.
Ầm ầm! Thiên địa nổ vang, phảng phất như đang hô ứng với ý chí của Thánh Thượng Đại Càn, vô số thế gia, võ giả từ Tiên Thiên trở lên ở trong kinh thành, toàn bộ đều cảm nhận được cỗ khí thế phảng phất như thái sơn áp đỉnh kia.

Chương 630: Không đánh lại liền chạy

"Là Thánh thượng!"
Ở bên trong các thế gia, nhóm võ giả Võ Đạo Tông Sư nhao nhao ngẩng đầu, kinh hãi nhìn lên trên bầu trời.
"Thánh thượng đã xuất quan?"
"Khí tức mạnh mẽ như thế! Thánh thượng hẳn là không có chuyện gì!"
"Tốt!"
Ở trong quân doanh Phi Hùng, quân doanh cấm vệ Kiêu Quả, tổng bộ Lục Phiến Môn, ở bên trong Phủ Tể Tướng, các cao tầng tượng trưng cho võ lực đỉnh điểm của Đại Càn nhao nhao lộ ra thần sắc buông lỏng.
Chiến sự ở bốn đại Biên Hoang trong mấy tháng nay cơ hồ đã khến cho những người này sứt đầu mẻ trán, quân bộ càng là nghiên cứu thảo luận chiến lược các phe trắng đêm, Phủ Tể Tướng của Lý Đồng Thần càng là đèn đuốc trắng đêm không tắt, Phi Hùng Quân cơ hồ đã làm xong chuẩn bị tùy thời xuất chiến, cấm vệ Kiêu Quả càng là phong tỏa hoàng cung toàn diện, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.
Tất cả mọi thứ đều là bởi vì Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên bế quan.
Đủ loại dị trạng mà vị trụ cột Đại Càn này thể hiện ra vào trước khi bế quan, đã khiến cho rất nhiều người sinh ra hoài nghi, một số lời đồn vốn dĩ đã chìm xuống khôi phục lần thứ hai, có không ít người đều đang nói Thánh Thượng Đại Càn tẩu hỏa nhập ma, không còn sống được bao lâu nữa, lòng người ở trong kinh thành càng là xao động...
Nhưng mà bây giờ, tất cả những lời đồn kia ở trước mặt uy áp bao phủ toàn bộ Thành Thượng Kinh, toàn bộ đều tự sụp đổ. Không có cái gì so với cái này khiến cho người ta yên tâm hơn.
Đứng ở phía trước Vị Ương Cung, Thánh Thượng Đại Càn chậm rãi mở miệng, thanh âm xuyên qua hơn phân nửa hoàng cung, trực tiếp rơi vào trong Đông Cung Thái Tử: "Đến Vị Ương Cung gặp trẫm."
Thái Tử chán chường mấy tháng bỗng nhiên nhảy dựng lên từ trên giường.
Gặp quỷ! Phụ hoàng đã xuất quan? Khôi phục? Không có chuyện gì cả?
Dừng lại một chút, Thái Tử vừa mới rồi còn có một chút ngạc nhiên lập tức biến sắc, nghe sự phân phó của Thánh Thượng Đại Càn, lộ ra sự kháng cự nồng đậm.
"Hừ! Ta tại sao phải nghe lời ngươi? Trước kia còn chưa tính, hiện tại ngươi cũng đã bị thương, không bế quan dưỡng thương cho thật

tốt, còn đi ra ngoài để làm gì? Ngươi cho rằng ngươi muốn ta đi gặp ngươi, ta liền sẽ đi gặp ngươi hay sao?"
Thái Tử vừa khinh thường nói, vừa nhanh chóng rời giường mặc quần áo, còn chỉnh sửa kiểu tóc một chút.
Đừng hiểu lầm! Bản thân ta tuyệt đối không phải bởi vì một câu của phụ hoàng liền khuất phục! Chỉ là bởi vì Thánh Thượng Đại Càn vừa mới xuất quan, vì đại nghiệp tạo phản của bản thân, cho nên mới đi đến quan sát trạng thái của phụ hoàng một chút, làm rõ ràng xem phụ hoàng đến tột cùng là thực sự bị thương hay là giả bị thương, đây mới là ý nghĩ chân chính của bản thân ta...tuyệt đối không có nguyên nhân khác!
Mà cùng lúc đó...
Tâm tình của Trần Khuynh Địch chính là chửi má nó.
Bởi vì hiện tại hắn mới phát hiện ra lão đầu tử Long Thiên Tứ này chạy trốn quá là nhanh! Phảng phất như hóa thân thành Du Long, loé lên một cái chính là hơn vạn dặm, loại tốc độ này đối với hắn mà nói căn bản chính là thúc ngựa cũng đều không đuổi kịp, không thể không để cho Long Thiên Tứ bắt lấy bản thân hắn mà chạy, mà làm cho người ta không nói được lời nào chính là, không chỉ là Long Thiên Tứ, ngay cả tốc độ bỏ chạy của đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng là vượt quá bình thường.
Mặc dù không bằng Long Thiên Tứ, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng theo kịp.
"Thái Thượng trưởng lão, chúng ta thật sự phải chạy sao? Hơn nữa còn nhanh như vậy.."
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ tức giận mắng một tiếng: "Tiểu tử thúi, hôm nay bản trưởng lão liền dạy cho ngươi, có một câu nói rất hay, không đánh lại liền chạy, tu vi hiện tại của ngươi còn kém xa lắm, chưa tiếp nhận truyền thừa quán đỉnh của Thuần Dương Cung, độ khống chế lực lượng vẫn còn quá yếu, ngươi thật sự cho rằng mình là chưởng giáo hay sao?"
"Ách..."
"Huống hồ bộ pháp quyết Thương Long này lão phu bình thường cũng không dạy cho ai, đến nay cũng chỉ dạy cho một mình Ngạo Thiên, ngươi có muốn học hay không?"
"Ấy..." Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, không thể không thừa nhận, hắn quả thật là có một chút động tâm.
Bất quá nói đi cũng phải nói lại.
"Để lại Tà Thần cùng với chủ nhân của Thang Cốc ở cái địa phương kia thì có vấn đề gì hay không? Vị Tà Thần kia dường như là đến từ thiên ngoại, cứ để đó như vậy mà nói là rất phiền phức a?"
"Rất phiền phức?" Long Thiên Tứ cười lạnh một tiếng: "Tiểu tử, ngươi chỉ mới vừa vặn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, cái thế giới này rất là lớn, có rất nhiều bí mật ngươi còn chưa biết, thật sự cho rằng

là vị Tà Thần kia có thể nhấc lên được sóng gió gì sao? Cuối cùng cũng chỉ là một kẻ cô đơn mà thôi."
"Ách?"
"Chờ xem, không qua bao lâu, vị ở Thành Thượng Kinh kia hẳn là có thể kịp phản ứng, tên tiểu tử ngươi cũng được coi là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, đây là thời điểm để cho ngươi kiến thức một chút..." Long Thiên Tứ còn chưa dứt lời...
"Lớn mật!"
Trên Đông Hải, tiếng hét phẫn nộ như lôi đình vang vọng trong mấy chục vạn dặm hải vực, nhấc lên sóng lớn thao thiên, phảng phất như thần linh đang khiển trách ở trên trời vậy.
Thông đạo không gian mà Gia Lỗ Lỗ vừa mới mở ra liền rung động một trận, Hải Nhãn bùng nổ càng là trực tiếp bị trấn áp.
Càng đáng sợ hơn chính là, ngay ở phía trên Đông Hải, xuất hiện một cái vết nứt không gian còn muốn lớn hơn vô số lần so với thông đạo không gian mà Gia Lỗ Lỗ mở ra, vắt ngang từ bờ biển vào sâu trong Đông Hải, vết nứt không gian hoành khóa hơn phân nửa Đông Hải chậm rãi mở ra, vô tận long khí vàng óng từ trong vết nứt không gian gào thét mà ra, hội tụ thành một đám mây màu vàng.
Mây dày cuồn cuộn, cuối cùng là một tiếng sét đùng đoàng nổ vang, đám mây che trời kia bỗng nhiên tách ra hai bên, xuất hiện ở trong mây, thì là một đôi tròng mắt băng lãnh vô tình màu vàng óng, lan tràn ra từ vết nứt không gian, phảng phất như có thể thu toàn bộ Đông Hải vào đáy mắt.
Vô luận là ai, nhìn thấy đôi mắt này, ở trong lòng đều sẽ chỉ có một cái ý nghĩ.
Thiên!
"Cái đệch!" Trong nháy mắt nhìn thấy đôi mắt ở trên bầu trời kia, Trần Khuynh Địch liền mắng thành tiếng.
Đó là cái cái quái gì? ! Chẳng lẽ lão thiên gia đã thực sự hiển linh, chuyện này cũng quá kinh khủng đi?
Đến cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này, Trần Khuynh Địch tự hỏi cho dù là phóng nhãn ra toàn thế giới, cũng được coi như là cường giả, hơn nữa một thân tuyệt thế võ công còn có lực phòng ngự xuất sắc này của hắn, khả năng bị đánh chết đã là rất nhỏ, coi như không đánh lại, liều mạng chạy trốn cũng không thành vấn đề.
Cũng chính vì như thế, hắn cũng có hiểu biết đối với thực lực của võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Từ trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, đối với cường giả Hỏa Luyện Kim Đan mà nói, dời núi lấp biển đó là dư xài, nhưng đó cũng là chuyện có phân chia lớn nhỏ, một con sông thông thường, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan rất dễ dàng liền có thể lấp, nhưng nếu đổi thành Đông Hải thì sao? Vậy thì cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Chương 631: Phụ tải

Ở trước mặt vĩ lực thiên nhiên vô tận, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng sẽ vô lực, thậm chí là ngay cả võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, đối mặt với lực lượng của cả Đông Hải, cũng sẽ không có ý nghĩa, cho dù ngươi có thể Kích Toái Mệnh Tinh, ngươi cũng không có khả năng đánh nát Đông Hải vô tận.
Nhưng mà vấn đề đã đến.
Lúc này con mắt bao trùm cơ hồ hai phần ba Đông Hải là chuyện gì a! Thật sự là có võ giả có thể đạt tới loại quy mô này? ! Chuyện này không khoa học a! Không phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng...chuyện này từ lúc ban đầu đã không phù hợp, nhưng bất kể nói như thế nào, loại cường độ này cũng quá khoa trương!
Tối thiểu là Trần Khuynh Địch cảm thấy nghĩa phụ nhà mình khẳng định là không thể làm được đến một bước này. Như vậy có thể làm được điểm này...
"Là Thánh Thượng Đại Càn sao?"
"Xem ra tiểu tử ngươi còn không tính là quá ngu." Long Thiên Tứ tức giận nói một tiếng, lộ ra biểu lộ "lão phu có kiến thức rộng rãi, cho dù là một chút cũng không hoảng hốt, nhìn tiểu tử ngươi đi, mới nhìn thấy tràng diện như thế này liền kinh ngạc như vậy, thật sự là không có tiền đồ".
"Thấy được chưa, đây mới thực sự là lực lượng đáng sợ, cũng là nguyên nhân chủ yếu vì cái gì mà giới tông phái, cho dù là thánh địa võ đạo, đối với hoàng triều Đại Càn cũng đều rất kiêng kỵ, loại lực lượng này thật sự là rất đáng sợ, đừng nói là Tà Thần, coi như là chưởng giáo, cũng đều không để gánh được..."
"Đây là?" Đối mặt với sự cảm khái của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhìn chằm chặp vào tròng mắt màu vàng óng trên đỉnh đầu, không biết vì sao, đôi tròng mắt màu vàng óng còn có mây vàng ở chung quanh, đều mang đến cho hắn một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc, phảng phất như bản thân hắn đã từng nhìn thấy qua ở một nơi nào đó...
"Đừng nhìn, đó chính là long khí."
"Long khí...!" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng bừng, không sai, vào thời điểm ở Thành Thượng Kinh hắn cũng đã tiếp xúc qua với cái từ này, bất quá khi đó tu vi của hắn còn chưa đủ, chỉ thấy long khí ở Thành Thượng Kinh rất hiền lành, làm gì có bộc phát ra uy thế đáng sợ như thế này, nhất định chính là không thể ngăn cản.
"Hoàng Đế khai quốc Đại Càn quả nhiên là kỳ tài ngút trời, cho dù là so với Thánh Thượng Đại Càn bây giờ cũng không thua bao nhiêu, thế mà có thể tìm tới mạch Tổ Long của Trung Nguyên, hơn nữa còn

xây thành trì ở bên trên Tổ Long đứng đầu, từ đó đặt long khí Trung Nguyên vào sự khống chế, dùng long khí trấn áp giang sơn Đại Càn..."
"Có thể xưng là tác phẩm thuật phong thủy đỉnh cao nhất!"
"Cái tiểu tử ngươi thấy được bây giờ, không chỉ có riêng là Thánh Thượng Đại Càn, mà là long mạch Trung Nguyên do Thánh Thượng Đại Càn điều động hội tụ mà thành, có thể nói, cặp mắt kia, chính là toàn bộ Trung Nguyên! Là lực lượng đáng sợ tượng trưng cho vô số dân chúng, ngàn vạn cường giả, hàng tỷ dặm núi sông Trung Nguyên!"
"Ở dưới sự bao phủ của loại lực lượng này, cái gì mà Tà Thần hay không phải là Tà Thần, đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"
"Nếu như đối phương có thể còn sống sót, Long Thiên Tứ ta liền ăn hết bảng hiệu của Thuần Dương Cung!"
Mà vào thời điểm Long Thiên Tứ thề thốt, Trần Khuynh Địch lại cảm thấy rung động không rõ.
Còn Gia Lỗ Lỗ thì bắt đầu mắng chửi.
"Có cần phải khoa trương như vậy hay không?"
"Lại là ngươi? !"
Gia Lỗ Lỗ tự nhiên cũng nhìn thấy cặp mắt đáng sợ ở trên trời kia, hơn nữa hắn còn nhận ra khí tức của đối phương, thình lình lại là cường giả đã chém hắn một kiếm trước đó.
Nhưng mà không thể nghi ngờ, vị cường giả này rất đáng sợ! Căn bản là không ngăn được! Không có khả năng chiến thắng! Nếu như mạnh mẽ chống đỡ mà nói thì chắn chắn phải chết!
Sau khi lý giải điểm này, Gia Lỗ Lỗ cơ hồ là muốn lập tức chạy trốn, không còn để ý đến chủ nhân của Thang Cốc, kết quả là sau khi chạy trốn hắn mới lúng túng phát hiện ra, cặp mắt ở trong không trung quá lớn, bất kể trốn thế nào, hắn cũng đều không thoát khỏi ánh mắt của đối phương. Phảng phất như là kiến vậy.
Dừng lại một chút, Gia Lỗ Lỗ cơ hồ là lập tức chạy như bay về phía thông đạo không gian mà lúc trước hắn mở ra, chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể trốn vào trong thông đạo không gian!
Thân hình của Gia Lỗ Lỗ nhanh như thiểm điện, nhưng ngay vào thời điểm hắn sắp xông vào thông đạo, trên không trung lại có một sợi kim quang nhấp nháy, bất quá chỉ trong chớp mắt, cái thông đạo không gian to lớn kia liền biến mất, thân hình của Gia Lỗ Lỗ thì trực tiếp xuyên qua hư không, nện đầu vào một ngọn núi trên Đào Hoa Đảo.
Gia Lỗ Lỗ: "..."
"Hãy đi một chuyến với trẫm."
Cặp mắt bao trùm hơn phân nửa Đông Hải hơi hơi lấp lóe, đám mây màu vàng chung quanh di chuyển theo, cuối cùng hóa thành hai bàn tay che trời rủ xuống, một bàn tay đè lại Hải Nhãn Đông Hải, hóa thành phong ấn to lớn trấn áp Hải Nhãn, một bàn tay khác thì nhấc

toàn bộ Đào Hoa Đảo lên. Chủ nhân của Thang Cốc, Tà Thần Gia Lỗ Lỗ, toàn bộ đều rơi vào trong lòng bàn tay.
Bàn tay to lớn kéo theo Đào Hoa Đảo chậm rãi thu hồi, tròng mắt màu vàng óng nhắm lại, Đào Hoa Đảo lớn như vậy cứ như thế trực tiếp được thu vào bên trong vết nứt không gian, cuối cùng chậm rãi biến mất.
Sau khi làm xong tất cả những thứ này.
Ở phía trước Vị Ương Cung, Thánh Thượng Đại Càn hai mắt trống rỗng giật mình một cái, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.
Khóe miệng hiện lên một vòng đỏ tươi, bất quá trong chớp mắt liền bị bốc hơi hầu như không còn bởi long khí phun trào, Thánh Thượng Đại Càn vẫn là Thánh Thượng Đại Càn, vẫn hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân.
Hít vào một hơi thật sâu, Thánh Thượng Đại Càn đưa mắt nhìn, đầu tiên là nhìn về phía Bắc Nhung một cái, sau đó thay đổi ánh mắt theo thứ tự, phân biệt nhìn về phía Tây Vực cùng với Nam Cương, ngay sau đó rơi vào phương hướng Đông Hải, cuối cùng mới dừng lại ở trên người của Mặc Môn đang bị Yêu Côn Bắc Hải lấn ép.
"Chậc..."
Thánh Thượng Đại Càn khẽ nhúc nhích ngón trỏ, dường như dự định xuất thủ, bất quá chỉ trong chốc lát liền dừng động tác lại, sau đó cười cười tràn ngập ác ý, trực tiếp thu hồi ánh mắt. Vung tay áo một cái, Thánh Thượng Đại Càn ở dưới ánh mắt kính sợ của Phùng Nguyên Nhất nhanh chân đi về phía Vị Ương Cung.
Ầm ầm! Cửa chính đóng lại, Thánh Thượng Đại Càn ngồi ngay ngắn ở bên trong Vị Ương Cung, nhìn qua rất uy vũ bá khí.
Sau đó vào giây tiếp theo, Thánh Thượng Đại Càn cứ như vậy phun ra một ngụm máu tươi.
"M* nó, phụ tải điều khiển thứ Tổ Long Trung Nguyên này cũng quá lớn a..."
"Suýt chút nữa thì muốn cái mạng già của ta..."
"Như thế này sẽ làm ảnh hưởng đến việc tu luyện trong tương lai a..."
Thánh Thượng Đại Càn vừa mới xuất quan, muốn thể hiện sức mạnh để dập tắt các lời đồn, nói cho tất cả mọi người biết hắn vẫn là người mạnh nhất, cho nên mới mạo hiểm một chút, quả thực là bỏ ra cái giá nhận sự cắn trả, thôi động Tổ Long Trung Nguyên thực hiện một cú đánh lớn, kết quả không ngờ được là trang bức quá mức, thiếu chút nữa thì chơi đùa hỏng cả thân thể.

Chương 632: Đến phiên ngươi

"Bất quá sau đó, hẳn là còn có thể lại chống đỡ thêm một hồi a?"
"Thái Tử điện hạ đã đến!"
Đúng lúc này, cửa chính Vị Ương Cung mở ra lần thứ hai, Thái Tử mạnh mẽ bước đến.
"Xin chào phụ hoàng!"
"Phụ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"
Vừa dứt lời, Thánh Thượng Đại Càn không đè nén được cắn trả lại phun ra một ngụm máu lớn...
Thái Tử: "? ??"
Nói thật, trong óc của Thái Tử lóe lên vô số suy nghĩ vào cái chớp nhoáng này, ví dụ như uỷ thác của phụ hoàng khi lâm chung, lại ví dụ như phụ hoàng muốn nhường ngôi hoàng vị, còn có dự định tiêu diệt bản thân của phụ hoàng...
Bất quá đến cuối cùng Thái Tử vẫn thu liễm tất cả tâm tư.
"Phụ hoàng, ngài không có việc gì chứ?"
Hắn ngẩng đầu, khá là phức tạp nhìn Thánh Thượng Đại Càn miệng phun máu tươi.
Chuyện cho tới bây giờ hắn cũng đã nhìn ra, mặc dù phụ hoàng đã xuất quan, tản ra khí tức bao trùm cả tòa Thành Thượng Kinh, cũng dập tắt ý định không tốt của những kẻ rắp tâm, nhưng rất rõ ràng, trạng thái của phụ hoàng cũng không có tốt như những gì mà phụ hoàng biểu hiện ra, không bằng nói là thậm chí càng kém hơn so với trước đó.
"Khụ khụ." Ho khan một cái, Thánh Thượng Đại Càn nhếch nhếch miệng, vừa mắng to ở trong lòng, vừa lẳng lặng nhìn chăm chú Thái Tử.
Ở trong Vị Ương Cung yên tĩnh, tất cả cấm vệ Kiêu Quả đều đã rút lui, ngay cả Phùng Nguyên Nhất cũng đều không có tiến vào bên trong toà cung điện này, ở bên trong cung điện sâu thẳm chỉ có hai người Thái Tử cùng với Thánh Thượng Đại Càn, không có bất kỳ uy áp nào, nhưng Thái Tử lại không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ở phía sau.
Chỉ có vào cái thời điểm này mới có thể nhìn ra ảnh hưởng do Thánh Thượng Đại Càn xây dựng rốt cuộc có bao nhiêu sâu nặng, cho dù là hắn không hiển lộ một chút khí tức nào, dù là lúc trước hắn còn ói ra máu tươi, dù là bản thân hắn đã bị trọng thương, nhưng khi chân chính đứng ở trước mặt của hắn, lấy tu vi Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong của Thái Tử, vẫn là không dám vượt qua, đúng là thiên uy khó dò.
"Còn nhớ rõ lời trẫm nói trước đó không?" Thánh Thượng Đại Càn

ung dung mở miệng nói: "Đại Càn đương thời, đúng là có không ít con thứ và Thân Vương hoàng thất, nhưng nếu như luận đến dòng chính hoàng thất, huynh đệ tỷ muội của trẫm ngày xưa, bây giờ có một ai còn sống sao?"
"Hiện tại đến phiên ngươi."
Thái Tử: "! !!"
Trong lúc nhất thời, một cỗ hàn ý sâm nhiên phun lên ở trong lòng của Thái tử: lời này của phụ hoàng là có ý gì? Huynh đệ tỷ muội lúc trước của phụ hoàng, bây giờ đến phiên mình, chẳng lẽ là phụ hoàng muốn bản thân mình bắt chước phụ hoàng năm đó...?
Thái Tử nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Hài nhi không hiểu."
"Không, ngươi hiểu được." Thánh Thượng Đại Càn cười như không cười nhìn Thái Tử, gằn từng chữ nói ra: "Qua nhiều năm như thế, kỳ thật ngươi đã làm được rất không tệ, vào thời điểm tạo phản phi thường quyết đoán, hơn nữa còn là được ăn cả ngã về không, hiển nhiên không phải là loại người không quả quyết kia, khuyết điểm duy nhất chính là thực lực và tầm mắt quá kém.
"Đương nhiên nguyên nhân tạo thành tất cả những thứ này..."
"Là bởi vì ngươi căn bản không có mời chào người tông phái và thế gia."
Nhắc đến đây, thần sắc của Thánh Thượng Đại Càn mặc dù bình thản, nhưng ở trong lòng lại là rất hài lòng.
Tông phái cùng với thế gia, đối với mỗi một cái hoàng triều thế tục mà nói đều là họa lớn ở trong lòng, mỗi một vị hoàng đế đều sẽ không hi vọng thần tử của bản thân cấu kết với thế gia cùng với tông phái, nhưng trớ trêu là, mỗi một người muốn leo lên ngôi vị Hoàng Đế, vì dã tâm của mình, đều sẽ chủ động đi cấu kết với thế gia cùng với tông phái...ngoại trừ Thái Tử đương thời.
Không thể không thừa nhận, Thái Tử chính là một trường hợp ngoại lệ. Cũng không phải là không có người đề nghị Thái Tử đi liên hệ cùng với người thế gia và tông phái, từ đó chiêu mộ thêm nhiều cao thủ, thậm chí là an bài những cao thủ này vào trong triều đình, trợ giúp Thái Tử nắm nhiều quyền nói chuyện ở trong triều đình hơn...sau đó những người đó liền bị Thái Tử ném đến Nam Cương trồng khoai tây.
"Bản cung sẽ tạo phản bằng vào bản sự, nếu như cấu kết với thế gia tông phái, mượn dùng ngoại lực, sao có thể biểu hiện ra sự anh minh thần võ của bản cung? !"
Đương nhiên, đây là thuyết pháp của Thái Tử đối với ngoại giới.
Về phần ý tưởng chân thật của hắn...kỳ thật rất đơn giản.
Phải biết rằnd thứ bản thân hắn làm là sự tình tạo phản, nhưng chớ quên, hắn nói như thế nào cũng là nhi tử của phụ hoàng, mặc dù tạo phản là tạo phản, nhưng luôn luôn có đường xoay sở, nhưng nếu như cấu kết với thế gia tông phái, dùng lực lượng của bọn họ để tạo

phản, có trời mới biết nếu như thất bại phụ hoàng sẽ thu thập hắn như thế nào...
Bởi vậy có thể thấy được sau khi Thái Tử tạo phản vẫn có thể ổn thỏa ở Đông Cung như cũ, không phải là không có nguyên nhân.
Mà so sánh cùng với nhau...
"Tiểu nhị hắn còn kém không ít ở cái phương diện này."
Tiểu nhị ở trong miệng của Thánh Thượng Đại Càn, tự nhiên là đối thủ tại triều đình của Thái Tử Võ Chiêu Không, Nhị Hoàng Tử Võ Chiêu Minh.
Bất quá khác biệt cùng với Thái Tử tạo phản là toàn bộ dựa vào tự lực cánh sinh, Nhị Hoàng Tử lại đi trên con đường chính thống, đều có liên hệ cùng với rất nhiều thế gia tông phái, trong khi hợp tác cũng nhờ vào đó khống chế nhiều quyền lợi hơn, đồng thời cũng đều giữ vững quan hệ tốt đẹp với rất nhiều văn thần võ tướng triều đình, có danh vọng không kém cỏi Thái Tử. Nhìn qua phi thường phong quang.
Nhưng Nhị Hoàng Tử rõ ràng là không thể nhìn thấu như Thái Tử.
Liên hệ nhiều với thế gia tông phái? Có quan hệ tốt với văn thần võ tướng? Có thực lực rất mạnh ở trong triều đình? Có danh vọng cơ hồ sánh ngang với Thái Tử? Nhưng lại làm cho phụ hoàng không thích, vậy thì có tác dụng quái gì?
Thái Tử cũng đã từng âm thầm cảm khái qua: "Tên tiểu tử Chiêu Minh kia chính là chưa ăn qua thua thiệt, lão tử làm Thái Tử 300 năm, đã sớm nhìn thấu, cấu kết với thế gia tông phái, đào căn cơ của triều đình, cứ như vậy còn muốn thay thế ta? Ta không tính toán với hắn thì thôi, trong lòng lại còn không hiểu rõ..."
Cho nên bây giờ nghe Thánh Thượng Đại Càn biểu đạt ra sự bất mãn rõ ràng đối với Nhị Hoàng Tử, Thái Tử cũng không cảm thấy một chút ngoài ý muốn nào.
Nhưng vấn đề là...
Ý tứ mà phụ hoàng nói như vậy, chẳng lẽ là muốn ta giết chết Chiêu Minh hay sao?
Trước đó cũng đã nói, Thái Tử trên bản chất kỳ thật cũng không phải là rất hung tàn, đối với Nhị Hoàng Tử tranh địa vị cùng mình, trong mắt của hắn đơn giản chỉ là một đệ đệ nghịch ngợm phá phách, hắn căn bản cũng không để ý, cho nên từ lúc ban đầu, hắn liền không có nghĩ tới việc tiêu diệt vị đệ đệ này.
Nhưng bây giờ phụ hoàng lại muốn ta giết chết Chiêu Minh...
"Ồ?" Dường như là phát giác ra sự dao động trong lòng của Thái Tử, Thánh Thượng Đại Càn liếc nhìn hắn, hơi nghi hoặc một chút, hỏi: "Sao thế?"

Chương 633: Cố tình

"Thái Tử hít vào một hơi thật sâu, cẩn thận từng li từng tí nói ra: "Phụ hoàng, ngài nhắc đến Chiêu Minh, chẳng lẽ là thực sự dự định để cho nhi thần..."
"Không sai!" Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp nói ra: "Nếu trẫm đã quyết ý truyền hoàng vị cho ngươi, vậy dĩ nhiên sẽ không thể để cho tiểu nhị lại ôm lấy tâm lý may mắn trong lòng, huống chi động tác của tiểu nhị gần đây càng lúc càng lớn, ở trong kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ phía trước, thế mà trực tiếp mời chào người trong Phật Môn..."
Lời còn chưa dứt, Thái Tử liền hiểu, phụ hoàng là thật sự rất bất mãn với Nhị Hoàng Tử.
Thế nhưng mà muốn bản thân mình giết chết Chiêu Minh...
Trong lòng của Thái Tử giãy giụa kịch liệt, hắn luôn luôn quyết đoán, nhưng ở trong loại sự tình này cũng không khỏi chần chừ một lúc, giết hay không, từng suy nghĩ xen lẫn với nhau, cuối cùng hắn hít vào một hơi thật sâu, cắn răng một cái, giậm chân một cái, vẫn làm ra quyết định...
"Cho nên, ngươi chuẩn bị đột phá à?"
"Phụ hoàng, nhi thần, ấy?" Sắc mặt của Thái Tử cứng đờ, chớp chớp con mắt, có một chút không phản ứng kịp.
Mà ở phía đối diện, Thánh Thượng Đại Càn thì tiếp tục nói giống như thường ngày: "Năm đó trẫm có tu vi cao nhất ở bên trong các huynh đệ tỷ muội, cũng sống được lâu nhất, đám phế vật kia mạnh nhất bất quá cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư, tự nhiên là không có ai sống qua được trẫm, cho nên bây giờ toàn bộ đương nhiên là đều đã chết sạch."
"Trẫm đã chuẩn bị xong cho ngươi, đủ để bù đắp di chứng thương thế của ngươi vào 200 năm trước, đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, đến lúc đó tin rằng là tiểu nhị sẽ không còn ý nghĩ tranh đoạt cùng với ngươi, thọ nguyên của ngươi cũng sẽ tăng lên trên diện rộng, ban đầu là trẫm đột phá, hiện tại cũng nên đến phiên ngươi."
Thái Tử: "? ??"
Phụ hoàng đây là có ý gì? Không phải là muốn bản thân mình tiêu diệt Chiêu Minh hay sao? Đột phá?
Thấy sắc mặt của Thái Tử trở nên âm tình bất định, Thánh Thượng Đại Càn lộ ra vẻ mặt khá là xấu xa.
Không sai, hắn chính là cố ý nói như vậy!
Nói đùa, hắn trông giống như là loại biến thái sẽ giết sạch huynh đệ tỷ muội hay sao, chủ yếu là do hắn có tu vi quá cao, sống được quá lâu, huynh đệ tỷ muội không có ai có thể sống lâu hơn hắn, lúc này

mới dẫn đến dòng dõi hoàng thất tàn lụi, về phần trước đó vì sao cố ý khiến cho Thái Tử hiểu lầm…
Cũng không có hàm nghĩa sâu sắc gì cả, đơn thuần chỉ là do Thánh Thượng Đại Càn rảnh đến mức nhàm chán mà thôi.
Bất quá quyết định của Thái Tử cũng khiến cho Thánh Thượng Đại Càn cảm thấy rất là vui mừng, hắn nhìn ra được, vào trước khi bị hắn cắt ngang, đứa nhỏ này thật ra là muốn cự tuyệt hắn.
Nói một cách khác, trong lòng của Thái Tử vẫn là nhớ đến thân tình, không muốn động thủ cùng với tiểu nhị, mặc dù như vậy là không quá thích hợp để làm Hoàng Đế, nhưng vậy thì như thế nào? So với cái gọi là Hoàng gia không tình thân, Thánh Thượng Đại Càn càng ưa thích cả nhà đều hoà thuận hơn.
Thánh Thượng Đại Càn nhìn vẻ mặt phát mộng của Thái Tử, ngón tay khẽ nhúc nhích, đột nhiên muốn xoa mặt Thái Tử một chút: con của ta thật đáng yêu!
Gần như đồng thời, Thái Tử hít vào một ngụm khí lạnh, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.
Là tên điêu dân nào muốn hại bản cung? !
Nhắc lại một lần nữa, Thái Tử Đại Càn điện hạ rất là thảm.
Thiên phú võ đạo của hắn chắn chắn là không yếu, cũng có được ý chí kiên định, hơn nữa bằng vào thân phận Thái Tử, lượng tài nguyên mà hắn có thể thu thập là thường nhân không có cách nào tưởng tượng, trên cơ sở như vậy, hắn cơ hồ là nhất định sẽ trở thành cường giả ở trong cái thế giới này, tối thiểu thì Hỏa Luyện Kim Đan đối với hắn mà nói hắn là không khó.
Nhưng hắn chính là không thể đột phá.
Nguyên nhân của mọi thứ là vào hơn hai trăm năm trước, khi đó Thái Tử vừa mới đột phá Võ Đạo Tông Sư, giống như là Nhị Hoàng Tử bây giờ, rất hăng hái, nhưng một trận ám sát siêu quy mô lại phát sinh ở trên người của vị Thái Tử này, hơn nữa còn trực tiếp khiến cho Thái Tử phi rơi vào trạng thái hấp hối.
Mà bản thân Thái Tử cũng nhận phải vết thương không thể xóa nhòa.
Phần thương tích này xâm nhập vào trong tận xương tủy, vào lúc đó cho dù là Thánh Thượng Đại Càn cũng không có cách nào, vết thương này cần phải phẫu thuật mới có thể chữa trị, mà Thánh Thượng Đại Càn cũng không phải là toàn năng, mà Thái Tử phi thì còn muốn thảm hại hơn, trực tiếp trở thành người thực vật, hơn nữa tuổi thọ còn giảm bớt trên phạm vi lớn, linh đan duyên thọ tầm thường đều không có tác dụng.
Kết quả cuối cùng là Thái Tử phi qua đời, Thái Tử ngừng bước ở Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong, ở trong vòng 200 năm tiếp theo không có một chút tiến bộ nào, mà lửa giận của Thánh Thượng Đại Càn vào lúc đó cũng làm ảnh hưởng đến toàn bộ triều đình, toàn bộ quan viên phàm là có liên quan tới vụ án đều bị chém đầu cả nhà, kéo theo giới

tông phái cùng với thế gia cũng đều nhận phải đả kích cực lớn.
Vô Sinh Đạo đã từng là một trong mười đại thánh địa võ đạo, chính là ở cái thời điểm đó đã bị Thánh Thượng Đại Càn tiêu diệt hết.
Bất quá dù vậy, Thái Tử vẫn không hề từ bỏ ý nghĩ đột phá, mỗi một ngày ở trong hơn 200 năm cơ hồ đều không ngừng tích góp lực lượng, hi vọng vào một ngày có thể hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*), chống đỡ sự cắn trả do bị thương, nhất cử đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, đồng thời kéo dài tuổi thọ đại nạn của bản thân.
Nhưng hiện thực là rất tàn khốc, mỗi ngày Thái Tử đều tiến hành thử nghiệm, nhưng mỗi ngày cũng đều có thể cảm ứng được rõ ràng, nếu như hắn thực sự đi độ kiếp, chỉ sợ căn bản là sẽ không kiên trì được đến lúc thiên địa tự vấn, liền sẽ bị Tam Vị Chân Hỏa đốt thành tro bụi vì thương thế bộc phát.
Cho nên sau khi nghe Thánh Thượng Đại Càn nói "đến phiên ngươi đột phá", Thái Tử mới có thể lộ ra vẻ rất ngạc nhiên.
"Không cần phải lo lắng quá nhiều." Thánh Thượng Đại Càn trừng mắt nhìn, không để ý đến sự nghi hoặc của Thái Tử, tiếp tục nói: "Trẫm đã tìm được phương pháp vãn hồi thương thế của ngươi, ngươi hãy đột phá ở ngay bên trong Vị Ương Cung đi."
Kỳ thật qua nhiều năm như vậy, Thái Tử ít nhiều cũng có thể nghĩ ra được ý nghĩ của đám người ám sát hắn là gì.
Nói đến cùng, việc kéo dài một cái đế quốc không chỉ phụ thuộc vào Hoàng Đế có anh minh thần võ hay không, mà còn phải nhìn đời sau có đủ tư chất hay không, bằng không nếu đế quốc không có người kế tục, đó chẳng phải là sẽ rất khó xử.

Chương 634: Khảo nghiệm long khí

Mà Đại Càn lúc đó thực sự là đang ở trong một cái tình huống khó xử như vậy, Thánh Thượng Đại Càn đúng là anh minh thần võ, dựa vào một thân võ công tối thiểu còn có thể sống thêm 2000 năm, nhưng ở trong toàn bộ hoàng thất Đại Càn, trừ bỏ Thánh Thượng Đại Càn, thế mà không có một dòng dõi đáng tin cậy nào có thể lên được mặt bàn, ngay cả một vị Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều không có.
Vạn nhất Thánh Thượng Đại Càn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, vậy thì toàn bộ triều đình không thể nghi ngờ sẽ rơi vào trong sự hỗn loạn, mà Thái Tử nhắc đến cùng, tu vi Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong đặt ở bên ngoài là rất lợi hại, nhưng đặt ở trong triều đình cao thủ nhiều như mây, còn chưa đủ để áp đảo những thần tử quyền cao chức trọng kia. Nói một cách khác chính là: nền tảng lập quốc bất ổn.
Như vậy vấn đề đã đến, loại người nào sẽ không ngần ngại ám sát Thái Tử với một cái giá đắt, nhưng cũng hi vọng nền tảng lập quốc của Đại Càn bất ổn đây?
Chính là tông phái cùng với thế gia.
Uy thế của Thánh Thượng Đại Càn quá thịnh, bọn hắn không thể đối phó được với Thánh Thượng Đại Càn, cho nên liền dời mục tiêu lên trên người của Thái Tử cùng với hoàng triều Đại Càn, đây là chuyện đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Thái Tử ở trong hơn 300 năm, toàn bộ đều nhờ vào tự lực cánh sinh để tạo phản, trên cơ bản là không có bất cứ liên hệ gì cùng với thế gia còn có tông phái.
Có trời mới biết lúc trước ở trong đám cẩu tặc ám sát bản thân ta lúc trước có những thế lực này hay không?
Cũng chính là bởi vì như thế, nếu như Thái Tử vốn dĩ không có cách nào tiến bộ, có thể ở vào thời điểm Đại Càn đang mơ hồ dao động này, đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan mà nói, không thể nghi ngờ sẽ là một cú đánh mạnh mẽ vào nhân tâm của tất cả các thần tử Đại Càn, nói cho bọn hắn biết, bác gái của ngươi có khả năng không phải là bác gái của ngươi, nhưng ông nội của ngươi sẽ vĩnh viễn là ông nội của ngươi.
Ý niệm tới đây, Thái Tử cũng không còn do dự nữa.
Ầm ầm!
Cơ hồ chỉ là khẽ động suy nghĩ, ý chí thiên địa kinh khủng chính là giáng xuống từ trên trời, một dúm Tam Vị Chân Hỏa đã lặng yên không một tiếng động dấy lên ở trong cơ thể của Thái Tử.
Hơn ba trăm năm, Thái Tử đã sớm tích lũy cảnh giới Võ Đạo Tông Sư đến một cái trình độ đáng sợ, cơ hồ chỉ là một cái ý niệm ở trong đầu liền có thể dẫn phát Tam Vị Chân Hỏa, bình thường toàn bộ đều nhờ vào bí pháp hoàng thất để áp chế, nhờ vào loại bí pháp này, tu vi của

Thái Tử mặc dù vẫn dừng lại ở Võ Đạo Tông Sư, nhưng độ khống chế lực lượng lại đạt đến một cấp độ cực cao.
Chỉ cần có thể độ kiếp thành công, Thái Tử không cần bất luận truyền thừa gì, liền có thể nhanh chóng tăng lên tới một cái cấp độ cực cao!
Tam Vị Chân Hỏa bùng cháy, nhanh chóng lan ra toàn bộ cơ thể của Thái Tử.
Bất quá biểu lộ của Thái Tử lúc này lại là vô cùng bình tĩnh, mặc dù ám thương ở trong cơ thể đã có xu thế bùng nổ, bản thân hắn vào một giây sau liền có khả năng bị đốt thành tro bụi.
Nhưng mà Võ Chiêu Không ta cho dù là một chút cũng không hoảng hốt! Nói đùa!
"Phụ hoàng mau cứu ta!"
Vừa dứt lời, Thánh Thượng Đại Càn liền vừa cười vừa đưa tay trái ra. Sau đó hắn liền dựng thẳng chưởng thành đao, trực tiếp chém vào trên cánh tay phải của bản thân, trong phút chốc, một dòng máu màu vàng óng phun ra ngoài, phảng phất như dung nham nhỏ xuống ở trên mặt đất Vị Ương Cung, hơn nữa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, phảng phất như là Du Long đổ vào phía trên Tam Vị Chân Hỏa ở trên người của Thái Tử.
"Gàoooooo!"
Một tiếng rồng ngâm trong trẻo truyền đến từ trong lòng đất Vị Ương Cung, sau đó long khí vàng óng phun ra một hơi giống như núi lửa bộc phát vậy, tới theo đó là một cỗ lực ý chí kinh khủng, giống như là ý chí thiên địa vậy, to lớn, lộng lẫy, không thể suy đoán, không thể so bì, uy nghiêm mà tôn quý.
Đây là Tổ Long Trung Nguyên!
Là trấn quốc chi bảo chân chính của Đại Càn, địa mạch đứng đầu ở Trung Nguyên, nếu như nói Thành Thượng Kinh tọa lạc ở trên đầu rồng của địa mạch Tổ Long Trung Nguyên, vậy thì Vị Ương Cung chính là ở Nê Hoàn Cung (*) bên trên đầu rồng, ở bên trong toà cung điện này, hội tụ vô số ý chí của người dân Trung Nguyên, đại biểu cho sông núi nhật nguyệt Trung Nguyên.
Nê Hoàn Cung (*): Từ giữa 2 chân mày đi vào 3 thốn là Đan Điền Cung, cũng gọi là Nê Hoàn Cung.
"Phù!" Thở ra thật sâu, Thánh Thượng Đại Càn mở hai tay ra, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc tới cực điểm. Mà theo động tác của hắn, cỗ long khí bùng nổ kia cũng bắt đầu dần dần hội tụ, cuối cùng ngưng tụ ra hình thể, hóa thành một tòa đại đỉnh, một chuôi thần đao ung dung xoay tròn quanh người Thái Tử.
"Từ khi Thượng cổ Tiên Tần tịch diệt cho đến nay, Tổ Long Trung Nguyên không thấy tăm hơi, các triều đại không còn tồn tại, sau thời Thượng cổ, chỉ có Đại Càn ta chấp chưởng Tổ Long, bình định càn khôn, trẫm nắm giữ Thiên Tử Kiếm, lấy thiên hạ làm thân kiếm, vạn

dân làm chuôi kiếm, thề phải trấn áp thiên hạ, xua đuổi dị tộc, nhi tử của trẫm, tự nhiên cũng sẽ giống như vậy!"
"Nhưng bây giờ, ở bên ngoài có dị tộc bốn đại Biên Hoang, ở bên trong có tông phái thế gia, loạn trong giặc ngoài, Đại Càn nhìn như an ổn, kì thực lại bấp bênh."
"Võ Chiêu Không, trẫm hi vọng, ngươi có thể giống như mặt trời mọc trên bầu trời, kế thừa trẫm, chống đỡ toàn bộ Đại Càn!"
"Hôm nay trẫm dùng lòng người thay mặt thiên ý, nói cho trẫm biết, ngươi có làm được hay không?"
"Được!"
Ầm ầm!
Thái Tử vừa dứt lời, ý chí thiên địa bốn phía tán đi trong nháy mắt, thay vào đó thì là ý niệm do vô tận long khí hội tụ thành, khuôn mặt của Thái Tử vặn vẹo, thần du thiên ngoại, dường như là đang tiếp nhận khảo nghiệm long khí, long khí ngập trời duy trì trong trọn vẹn nửa canh giờ mới dần dần tán đi.
Mà ở trong nháy mắt long khí tản đi.
Tam Vị Chân Hỏa quét sạch toàn thân, triệt để bảo trùm thân thể của Thái Tử, bất quá chỉ trong chốc lát, liền thúc đẩy cảnh giới của hắn từ Võ Đạo Tông Sư tiến tới cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Ở dưới sự thôi thúc của Thánh Thượng Đại Càn, Thái Tử thế mà dùng khảo nghiệm long khí thay thế cho thiên địa tự vấn, trực tiếp vượt qua kiếp số!
"Dùng vạn dặm giang sơn làm đỉnh, lấy xã tắc lâu năm làm kiếm."
"Không cầu được mất của một người, nhưng cầu thiên địa ban phước cho Đại Càn."
"Tồn tại vạn năm!"
Ngày hôm đó.
Đại Càn Thái Tử Võ Chiêu Không đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, dẫn động long khí Trung Nguyên chấn động, chiếu rọi Thành Thượng Kinh.

Chương 635: Quá ngọt ngào

Kết luận lại mà nói, vào thời điểm Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, còn có đảo chủ Đào Hoa Đảo trở lại ven bờ Đông Hải là khá chật vật. Trong đó đảo chủ Đào Hoa Đảo là thảm nhất.
"Gặp quỷ! Đó là vật gì a? ! Toàn bộ Đào Hoa Đảo đều bị nhổ đi a! Còn có cái Hải Nhãn kia, bộc phát ra lực lượng kinh khủng như vậy, thế mà lại mạnh mẽ bị trấn áp, hơn nữa người ra tay còn không phải là chính chủ."
"Tề Khôn hẳn là điên rồi? Hắn vì sao lại dám mang theo một đám phế vật đi khiêu chiến Đại Càn a? !"
Từ sau khi tận mắt chứng kiến thần uy của Thánh Thượng Đại Càn, đảo chủ Đào Hoa Đảo đã lẩm bẩm trong suốt đoạn đường đi.
Thậm chí là không chỉ có Tề Khôn, ngay cả ba đại Biên Hoang khác, Bắc Nhung, Nam Cương, Tây Vực, đều bị đảo chủ Đào Hoa Đảo liệt vào hàng ngũ ngu ngốc.
Vì sao lại có người dám khiêu chiến loại quái vật kia a?
Từ góc nhìn của đảo chủ Đào Hoa Đảo mà nói, Thánh Thượng Đại Càn quả thực không phải là người, sự cường đại của con quái vật kia đã hoàn toàn vượt qua phạm vi mà võ giả Hỏa Luyện Kim Đan có thể lý giải, chuyện này đối với đảo chủ Đào Hoa Đảo đã sống trong mấy trăm năm mà nói vẫn là lần đầu tiên, nhất là sau khi hắn biết được Thánh Thượng Đại Càn có khả năng còn trẻ tuổi hơn hắn.
"Già rồi a..."
"Xem ra sau này cần phải quan tâm kỹ càng đến đại sự ở Trung Nguyên..."
Mà so sánh với đảo chủ Đào Hoa Đảo, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ thì lại lộ thần sắc vô cùng bình tĩnh.
"Thái Thượng trưởng lão, giới tông phái cho đến nay còn chưa bị tiêu diệt, thật ra là do Thánh Thượng Đại Càn hạ thủ lưu tình có đúng không?" Trần Khuynh Địch đặc biệt chân thành tha thiết mà nhìn Long Thiên Tứ, hỏi ra.
Đáng chết! Loại vĩ lực khủng bố kia, căn bản là không có cách nào chống lại, coi như là mười đại thánh địa võ đạo, dù là ba mạch Đạo, Phật, Ma cường thịnh nhất, Trần Khuynh Địch cũng không tin tưởng là bọn họ có thể đối phó với loại lực lượng đáng sợ kia.
"Ngươi cũng đừng quá coi thường thánh địa võ đạo, nhất là ba mạch Đạo, Phật, Ma, ba cái đạo thống này có thể lưu truyền từ thời kỳ Thượng cổ đến hiện tại, cũng không có e ngại đối với Tổ Long Trung Nguyên như vậy."
"Dù sao thì Tổ Long Trung Nguyên mặc dù cường đại, nhưng cũng không phải là không gì không làm được."

"Ồ?" Đối với câu đáp lời của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch có một chút không rõ ràng cho lắm.
Món đồ kia còn không phải là vô địch? Nói đùa ư?
"Tổ Long Trung Nguyên, nhắc đến cùng chính là long mạch chi tổ Trung Nguyên, hội tụ toàn bộ khí vận của Trung Nguyên, còn có ý chí của mỗi một người Trung Nguyên, muốn thao túng loại lực lượng này, cũng không có đơn giản như vậy, bằng không thì đúng như lời ngươi nói, hoàng triều Đại Càn đã sớm thống nhất thiên hạ, trấn áp bốn đại Biên Hoang."
"Đối với những võ giả thông thường mà nói, tối đa cũng chỉ có thể dùng long khí để bảo hộ bản thân, hơn nữa còn giới hạn tại Thành Thượng Kinh, căn bản là không có khả năng sử dụng để chiến đấu, cũng chính là do Thánh Thượng Đại Càn thế hệ này có tu vi thông thiên, mới có thể chân chính sử dụng phần lực lượng này để chiến đấu."
"Bất quá ở trong đó nhất định là có hạn chế."
Long Thiên Tứ nói một cách chắc chắn, mà Trần Khuynh Địch thì nhíu mày.
"Thật sự là có hạn chế sao?"
"Vì sao lại có thể khẳng định như vậy?"
"Nói nhảm." Long Thiên Tứ nói mà không có biểu cảm gì: "Năm đó chưởng giáo đã từng đi một chuyến đến Vị Ương Cung, khiêu chiến Thánh Thượng Đại Càn, hơn nữa còn có thái độ cực kỳ bá đạo, trực tiếp phá hủy cửa chính Vị Ương Cung, nếu như lực lượng Tổ Long có thể tùy tiện vận dụng mà nói, chưởng giáo đã sớm bị một bàn tay đập chết."
Trần Khuynh Địch: "..."
Đây thật đúng là một chuyện lớn a.
"Nhân tiện nhắc tới." Nhắc đến đây, khuôn mặt mo của Long Thiên Tứ đột nhiên trở nên rón rén, lộ ra vẻ rất là hèn mọn: "Sau khi chưởng giáo khiêu chiến xong Thánh Thượng Đại Càn và trở về, khuôn mặt trở nên đần thối, quả thực là đặc sắc tới cực điểm, đáng tiếc là tiểu tử ngươi khi đó còn nhỏ, không thể nhìn thấy biểu lộ của chưởng giáo lúc đó..."
"Ách."
Lão đầu tử này thật sự là nhiều chuyện ngoài ý liệu a.
Lời nói của Long Thiên Tứ cũng khiến cho Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng thở ra, dù sao thì uy thế mà Thánh Thượng Đại Càn cho thấy ở Đông Hải thật sự là quá mức ăn gian, đối với Trần Khuynh Địch mà nói thì tương đương với tận mắt nhìn thấy đạn hạt nhân nổ tung ở khoảng cách gần vậy, cỗ lực lượng đáng sợ cơ hồ vượt lên trên thiên địa kia thật sự là khiến cho người ta khắc sâu ấn tượng.
Bất quá lại nói trở về, người xuyên việt đều mạnh mẽ như vậy hay sao? Làm sao lại có cảm giác nếu so sánh với Thánh Thượng Đại Càn,

ta kém hơn không ít a...
Ảo giác! Nhất định là ảo giác! Nhất định là bởi vì vai diễn của ta không giống với Thánh Thượng Đại Càn, người ta là Hoàng Đế của hoàng triều Đại Càn, là Nhân Hoàng Trung Nguyên chính thống nhất, vừa nghe liền biết chính là loại nhân vật chính phái siêu cường thế kia.
Bất quá ta cũng không kém! Chớ quên, ở bên cạnh ta còn có bốn vị nhân vật chính! Không sai! Chỉ cần ôm chặt đùi của bốn vị nhân vật chính, sau này ta nhất định cũng sẽ mạnh mẽ như vậy!
Ôm ý nghĩ như vậy, nhóm người Trần Khuynh Địch rất nhanh cũng rời khỏi ven bờ Đông Hải, đi tới phụ cận Cơ Quan Thành.
"Trải qua mấy ngày này, tin rằng Mặc Môn cũng đã phát hiện ra mức độ nghiêm trọng của sự việc rồi a, lúc này hẳn là sẽ ngoan ngoãn bị chúng ta tống tiền, không đúng, là tiếp nhận sự trợ giúp của chúng ta rồi a."
"Ha ha ha."
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ cứ như vậy không để ý đến ánh mắt giống như nhìn kẻ cướp của đảo chủ Đào Hoa Đảo, khoái trá trò chuyện phải làm như thế nào để "cứu vớt" Mặc Môn.
Nhưng mà sau khi đi đến Cơ Quan Thành, toàn bộ ba người đều kinh hãi. Bởi vì ở ngay phía trên Cơ Quan Thành, ở bên cạnh thân hình khổng lồ của Yêu Côn Bắc Hải…có bốn đạo thân ảnh mà Trần Khuynh Địch không thể quen thuộc hơn được đang đứng: Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, mà bốn nữ lúc này thì đang nói chuyện với nhau.
"Vào thời điểm vui vẻ liền nhảy hai cái a, yên tâm, Cơ Quan Thành ở phía dưới nhất định là có thể chịu đựng được."
"Đây là cá tuyết ta đặc biệt mua sắm tới từ Đông Hải, có hợp khẩu vị của ngươi hay không, có muốn ăn thêm hai con hay không?"
"Há miệng, măm măm."
"Truyền lệnh xuống, thổi lửa nấu cơm cho ta, để cho mùi thơm bay vào bên trong Cơ Quan Thành đi."
Mà đối với Nhân tộc không ngừng đút đồ ăn cho bản thân, Yêu Côn Bắc Hải nắm giữ tu vi Hỏa Luyện Kim Đan cực hạn lại có thái độ như thế nào?
"Nhoàm nhoàm!"
"Thật ngon!"
Nó cảm thấy bốn người này thực sự là không tồi, biết mình không thể di chuyển vào thời điểm đè ép những người xấu ở phía dưới kia, dạ dày sẽ trở nên rất đói, cho nên mới đặc biệt chạy tới đưa đồ ăn cho mình, thực sự là quá ngọt ngào.
Bất quá đối với đám người Mặc Môn đang bị trấn áp, chính là một tình huống hoàn toàn khác biệt.

Chương 636: Cá tuyết

"Đáng giận!"
"Thế mà lại cấu kết với Yêu tộc! Còn dùng loại thủ đoạn đê hèn này để đối phó với chúng ta, nhất định chính là sỉ nhục của thánh địa võ đạo!"
"Thật sự là quá đáng!"
Lời nói trước đó của Trần Khuynh Địch đã ứng nghiệm hoàn mỹ, mặc dù Mặc Môn có biện pháp phái nhân thủ đi ra ngoài mua đủ loại tài nguyên, nhưng ở Đông Lai Đạo bây giờ, căn bản là không có ai để ý tới mấy đệ tử Mặc Môn có tu vi không cao, đi dạo một vòng, qua nhiều ngày như vậy, Mặc Môn thế mà quả thực là không mua được cái gì.
Mà tài nguyên tồn kho cũng đã không còn nhiều lắm. Ở trong khoảng thời gian này Mặc Môn thậm chí đã bắt đầu tiến hành phân phối tài nguyên.
Bởi vậy có thể thấy được sự quẫn bách bây giờ của Mặc Môn.
Mà đám người Mặc Môn nguyên bản kiên định, lúc này rốt cục cũng bắt đầu cảm thấy hối hận, trong hàng trưởng lão và đệ tử cũng xuất hiện ý kiến như "nếu không thì giao trả Cửu Thiên Thanh Khí cho Yêu Côn Bắc Hải".
Bất quá bây giờ đã không phải là vấn đề có trả Cửu Thiên Thanh Khí hay không, không bằng nói là vào sớm trước đó, Mặc Môn đã vụng trộm nhận thua, muốn dùng một lượng lớn Cửu Thiên Thanh Khí để khiến cho Yêu Côn Bắc Hải rời đi, thoát khỏi quẫn cảnh. Nhưng cái kế hoạch này lại bị bốn nữ Dương Xuân sau khi xuất quan làm hỏng bằng một cách rất đơn giản.
Yêu Côn Bắc Hải đã bị mua chuộc.
Bốn nữ dùng trọn vẹn 20 vạn xe cá tuyết lấy được ở một nơi cực sâu trong đáy biển Đông Hải, những con cá tuyết này đã trải qua sự xác nhận của Quỷ Ảnh, đồng dạng cũng có thể đưa đến hiệu quả tiến hóa đối với Yêu Côn Bắc Hải, mặc dù hiệu quả kém xa tít tắp Cửu Thiên Thanh Khí, chỉ có thể đưa đến hiệu quả phụ trợ, nhưng về số lượng thì lại có rất nhiều.
Mà Yêu Côn Bắc Hải tâm tư đơn giản thì tự nhiên là rất khoái trá tiếp nhận sự mua chuộc của bốn nữ, dù sao thì đối với nó mà nói, bất quá chỉ là đổi một địa phương khác để nằm mà thôi, còn có thể đổi được một đống lớn đồ ăn, không bằng nói là sự mua chộc của bốn nữ ngược lại còn khiến cho Yêu Côn Bắc Hải cảm thấy rất hài lòng.
Nhưng mà đối với việc bốn người Dương Xuân vô sỉ cấu kết với Yêu tộc như thế, nhờ vào đó bắt chẹt và ức hiếp đồng bào Nhân tộc, bắt chẹt Mặc Môn cùng là một trong mười đại thánh địa võ đạo, thậm

chí còn quang minh chính đại không che giấu hành vi, Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung cùng với Thái Thượng trưởng lão đều biểu đạt ra sự oán giận cùng với bất mãn cực độ.
"Thật là quá đáng!"
"Chi phí của 20 vạn xe cá tuyết kia, Mặc Môn phải gánh chịu!"
"Thuần Dương Cung chúng ta sẽ tuyệt đối không nhận nợ!"
"Khinh người quá đáng! Đây quả thực là khinh người quá đáng!"
Toàn thân của Đại trưởng lão Mặc Môn run rẩy, dùng hai mắt đỏ như máu mà nhìn nhóm người Thuần Dương Cung đang diễu võ giương oai, chuyện trò vui vẻ cùng với Yêu Côn Bắc Hải ở bên ngoài Cơ Quan Thành. Nếu như hắn có thể đánh thắng được Yêu Côn Bắc Hải mà nói, đoán chừng đã sớm lao ra ngoài liều mạng chém giết với nhóm người vô sỉ kia.
"Đại trưởng lão."
Đại trưởng lão chậm rãi quay người, mà ở phía sau hắn, Mặc Tử đương đại mặt không thay đổi đang nhìn hắn, cái thái độ lạnh lùng kia khiến cho hắn có một loại dự cảm bất thường.
"Ngươi dự định phụ trách chuyện này như thế nào?"
Đại trưởng lão: "? ??"
"Lần này Mặc Môn chúng ta rơi vào quẫn cảnh như thế, nhắc đến cùng còn không phải là do duyên cớ Đại trưởng lão hay sao, bất kể là sự tình khoanh tay đứng nhìn trước đó, hay là thu nạp Cửu Thiên Thanh Khí, trêu chọc Yêu Côn Bắc Hải, đều là chủ trương của Đại trưởng lão, bây giờ tự nhiên cũng phải do Đại trưởng lão phụ trách những chuyện này."
"Ngươi nói cái gì? !"
"Làm sao? Chẳng lẽ không phải sao?"
So với Đại trưởng lão có một chút kinh hoảng, Mặc Tử đương đại chính là bình tĩnh hơn rất nhiều. Trên thực tế hắn cũng không hề nói dối. Lúc trước vào thời điểm Quan Thiên Nghi của Mặc Môn kiểm trắc ra nguy cơ ở Đông Hải, toàn bộ Mặc Môn đều đồng ý không đếm xỉa đến, về điểm này ý kiến của Mặc Tử đương đại cùng với Đại trưởng lão đều là nhất trí, nhưng so sánh cùng với Đại trưởng lão lập trường rõ ràng, Mặc Tử đương đại lại khéo đưa khéo đẩy nhiều hơn, hắn cũng không có nói là hoàn toàn không đếm xỉa đến. Mà là đề nghị phái ra mấy vị trưởng lão Võ Đạo Tông Sư đến đó đánh đấm giả bộ. Bất quá cái đề nghị này cuối cùng đã bị Đại trưởng lão dốc sức bác bỏ.
Sau đó Mặc Tử đương đại cũng không kiên trì, cho nên cuối cùng Mặc Môn tự nhiên là phong tỏa hoàn toàn Cơ Quan Thành, thậm chí vì thế còn đuổi đi Quỷ Ảnh vốn dĩ đang đợi ở trong Cơ Quan Thành. Đây rõ ràng là hành vi đắc tội với Thuần Dương Cung, nhưng Mặc Tử đương đại cũng không để ý đến.
Đồng dạng, vào trước đây không lâu, vấn đề có quan hệ đến quyền

sở hữu Cửu Thiên Thanh Khí, thái độ của Mặc Tử đương đại cũng rất mập mờ. Mặc dù cũng có nói qua nghi vấn đối với lai lịch của Cửu Thiên Thanh Khí, nhưng cũng không có kiên trì, chỉ là sau khi nói hai câu tượng trưng liền chủ động từ bỏ, sau đó càng là hoàn toàn để cho Đại trưởng lão chủ trương phân phó Mặc Môn hành động, phảng phất như Mặc Tử đương đại hắn căn bản là không tồn tại vậy.
Ngay cả Đại trưởng lão cũng nghĩ như thế này:
"Môn chủ hắn quá cẩn thận, phải biết rằng chúng ta thế nhưng là một trong mười đại thánh địa võ đạo, căn bản không cần phải kiêng kị nhiều như vậy, quả nhiên môn chủ đã không thích hợp ngồi ở trên cái vị trí này rồi."
Bây giờ nghĩ lại, khi đó mình thực sự là quá ngu xuẩn! Môn chủ! Ngươi tính toán ta à!
Đại trưởng lão khá là hốt hoảng nhìn chung quanh, khiến cho tâm tình của hắn trở nên nguội lạnh chính là, lúc này các trưởng lão cùng với đệ tử Mặc Môn khác, thế mà đều quăng ánh mắt chất vấn về phía hắn.
Có một câu nói rất hay, trèo càng cao ngã càng đau, trước đó Đại trưởng lão hăng hái đối nghịch cùng với Mặc Tử đương đại, nhìn qua có vẻ rất phong quang, nhưng Mặc Môn bây giờ bởi vì quyết sách của hắn mà rơi vào quẫn cảnh như thế, trước đó các trưởng lão và đệ tử có bao nhiêu sự ủng hộ, hiện tại thì có bấy nhiêu nghi vấn hắn.
Mà so sánh với hắn, Mặc Tử đương đại thì muốn ung dung hơn nhiều, vào thời điểm này hắn đương nhiên sẽ đứng ra để nhận lấy uy vọng của Đại trưởng lão, vô cùng tự nhiên nói ra: "Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể tiếp nhận yêu cầu của Thuần Dương Cung."
"Bởi vì quyết sách sai lầm của Đại trưởng lão, Mặc Môn chúng ta gặp phải một lần đả kích cực lớn, ta thân là môn chủ không thể đổ trách nhiệm cho người khác, cho nên các loại tài nguyên mà Thuần Dương Cung yêu cầu lần này, ta sẽ lấy thân phận cá nhân bổ khuyết một bộ phận, xem như là trừng phạt đối với việc ta thân làm môn chủ nhưng lại không làm hết trách nhiệm, về phần Đại trưởng lão..."
"Ách!" Nhìn Mặc Tử đương đại quăng tầm mắt tới, Đại trưởng lão vô thức lùi lại một bước.

Chương 637: Thổ phỉ

"Sự thật chứng minh, Đại trưởng lão đã không còn thích hợp chưởng quản Trưởng Lão Hội, tiếp theo xin mời Đại trưởng lão hãy tập trung tu luyện, cũng mời chuyển giao quyền lợi Trưởng Lão Hội ra ngoài, mặt khác, tổn thất trong tông môn lần này, Đại trưởng lão cũng sẽ giống như bổn môn chủ, cũng cần dùng tài sản cá nhân để tiến hành bổ khuyết..."
"Có dị nghị gì không?"
Sắc mặt của Đại trưởng lão trở nên tái nhợt sau khi nghe xong lời nói của Mặc Tử đương đại, hắn có lòng muốn phản bác, nhưng cảm thụ được khí tức ẩn mà không phát đáng sợ ở trên người của Mặc Tử đương đại, hắn liền nói không ra lời.
Có thể tưởng tượng, nếu như mình kiên trì phản bác, cái tên tiểu nhân âm hiểm này tuyệt đối sẽ không để ý mà trấn áp bản thân tại chỗ...
Nhắc đến cùng, ở trong Cơ Quan Thành, người có được quyền hạn to lớn nhất vẫn là Mặc Tử đương đại.
Khốn nạn!
"Không có dị nghị."
"Rất tốt." Nhìn thấy kẻ thù chính trị khốn nhiễu bản thân lâu như vậy đã bị mình đánh bại dễ dàng, thậm chí còn bị ép giao quyền lợi ở trong tay ra, Mặc Tử đương đại mỉm cười, mặc dù không có biểu hiện ra ngoài mặt, nhưng ở trong lòng lại rất đắc ý.
Đã biết rõ sự lợi hại của bổn môn chủ chưa?
Về phần Mặc Môn bởi vì lần tính toán này của mình mà tổn thất tài nguyên, vậy thì làm sao? Đơn giản chỉ là một chút tài nguyên mà thôi, đối với Mặc Tử đương đại mà nói căn bản là không quan trọng. Mặc Môn tích lũy nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng bị tiêu hao hết như thế!
Ôm ý nghĩ như vậy, trong lòng của Mặc Tử đương đại hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác bị thất bại nào.
Mà ở dưới sự phân phó của hắn, chẳng được bao lâu, một lượng lớn Cửu Thiên Thanh Khí liền bị thu thập lại, đồng thời còn bao gồm một lượng lớn Ngũ Hành Giáp, Thần Binh, ám khí mà Mặc Môn chế tạo, thậm chí còn có một phần nhỏ đan dược trân quý, cùng với một lượng linh thạch tương đối, được Mặc Tử đương đại đưa ra ngoài Cơ Quan Thành.
"Ầm ầm!"
Thua người không thua trận, mặc dù đã quyết định nhận thua, nhưng Mặc Tử đương đại vẫn triển lộ ra khí tức của bản thân, lộ ra vẻ rất là khoa trương, tối thiểu là không thua kém về khí thế.

Mà đối với sự bướng bỉnh của Mặc Tử đương đại...
"Ngươi trừng cái gì? !" Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ sẽ tuyệt đối không có khả năng nuông chiều.
Hai đại vô lại một già một trẻ, cơ hồ là không có một chút do dự mà đồng thời xuất thủ, vỗ ra một chưởng về phía Mặc Tử đương đại, thấy vậy Mặc Tử đương đại liền hoàn toàn thay đổi sắc mặt.
"Trừng ngươi đó, thì làm sao?" Loại lời này đương nhiên là hắn không thể nào nói ra khỏi miệng.
"Đầu hàng!"
"Mặc Môn chúng ta nhận thua! Chúng ta đều đáp ứng yêu cầu của Thuần Dương Cung cùng với Yêu Côn Bắc Hải!"
"Không nên động thủ!"
Vừa nói, Mặc Tử đương đại còn vừa để lộ ra một lượng lớn tài nguyên cùng với Cửu Thiên Thanh Khí mà bản thân mang tới, thân làm Mặc Tử đương đại, hắn khác biệt so với Đại trưởng lão một mực đợi ở bên trong tông môn, tuyệt đối là sẽ không thể không tự biết mình, đối mặt với đội hình Yêu Côn Bắc Hải, Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch, thậm chí là còn có đảo chủ Đào Hoa Đảo...
"Hừ! Như vậy thì còn tạm được."
"Khụ khụ!"
Thấy Mặc Tử đương đại thức thời như vậy, sắc mặt của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ cơ hồ là đồng thời liền giãn ra.
"Không nghĩ tới Mặc Tử đương đại lại hiểu rõ đại nghĩa như thế, vì báo đáp ân cứu mạng, thế mà cam nguyện bỏ ra nhiều tài nguyên như vậy, thật sự là khiến cho lão phu bội phục vạn phần a!"
"Không tệ không tệ, nhiều Thần Binh, ám khí như vậy, thậm chí còn có Ngũ Hành Giáp trân quý nhất Mặc Môn, ngay cả đan dược cũng đều có, Thuần Dương Cung chúng ta thực sự là ngại nhận lấy a."
Mặc Tử đương đại: "..."
Ngại nhận lấy cái đầu của ngươi a! Cẩu tặc!
"À đúng rồi." Nói đến một nửa, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Mặc dù có sự điều hòa của Thuần Dương Cung chúng ta, nhưng ở trong khoảng thời gian này tiền ăn của Yêu Côn Bắc Hải cũng rất đắt, khoảng chừng 20 vạn xe cá tuyết biển sâu, phần chi tiêu này, tin rằng môn chủ hiểu rõ đại nghĩa cũng sẽ thanh toán a?"
Mặc Tử đương đại: "? ??"
Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch: "Thế nào?"
"Thanh toán!"
"Đương nhiên là sẽ thanh toán!"
Mặc Tử đương đại cơ hồ là cắn răng nói ra mấy chữ này, cho dù là dùng của công, hơi tính nhẩm một chút cũng đủ khiến cho tâm can hắn đau nhức, tâm tình tốt đánh bại Đại trưởng lão trước đó càng là biến mất không còn tăm tích.

Thấy Mặc Tử đương đại thức thời như vậy, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ gần như đồng thời lộ ra một nụ cười toe toét. Đây là người tốt a!
Trần Khuynh Địch: "Khó có được môn chủ trách nhiệm như thế!"
Long Thiên Tứ: "Từ hôm nay trở đi, môn chủ sẽ chính là bạn bè chí cốt của lão phu!"
Mặc Tử đương đại: "$%#@&!"
Ở dưới sự lãnh đạo của Mặc Tử đương đại, Mặc Môn cũng vô cùng dứt khoát, cũng rất trực tiếp, cơ hồ là thỏa mãn tất cả các yêu cầu của hai tên thổ phỉ một già một trẻ Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ. Sau đó bọn họ liền tuyên bố phong bế Cơ Quan Thành đối với bên ngoài. Đương nhiên cũng không phải là hoàn toàn phong bế, mà là phong bế nội thành ở dưới tình huống bảo trì mậu dịch bình thường tại ngoại thành.
Mặc Môn sau khi được dạy một bài học, cũng đã bắt đầu tự tay chuẩn bị nhu yếu phẩm hằng ngày, Mặc Môn dự định bắt đầu trồng nhiều loại nhu yếu phẩm hàng ngày ở trong nội bộ Cơ Quan Thành, bao gồm đồ ăn, vải vóc, bảo đảm lần sau nếu gặp phải loại tình huống tương tự như vậy, các trưởng lão và đệ tử Mặc Môn sẽ không bị chết đói.
Hơn nữa ở trong này còn có một cái nguyên nhân rất mấu chốt. Dùng lời nói của Mặc Tử đương đại thì chính là: "Nếu như hai tên thổ phỉ kia biết rõ bản môn hoàn toàn không hấp thụ giáo huấn mà nói, có trời mới biết bọn hắn có thể cấu kết với đầu Yêu Côn Bắc Hải đáng chết kia đến cướp đoạt một lần nữa hay không?"
Không sai, ở trong lòng của Mặc Tử đương đại, Thuần Dương Cung cùng với hai tên thổ phỉ kia đã không có gì khác nhau, mà Thái Hoa Sơn của Thuần Dương Cung cũng hoàn toàn bị hắn coi là ổ thổ phỉ.
Mà ở một chỗ khác...
"Của lão phu! Tất cả đều là của lão phu!"
"Thần Binh, ám khí, Ngũ Hành Giáp, còn có những đan dược và linh thạch này, đối với Thuần Dương Cung chúng ta mà nói đều là tài nguyên vô cùng trọng yếu, nhất định phải cắt cử một người đáng giá tín nhiệm, đức cao vọng trọng, vả lại còn có thực lực không tầm thường đến phụ trách! Mà lão phu thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, vừa vặn có thể đảm nhiệm..."
"Nói nhảm!" Tiếng rống giận của Trần Khuynh Địch trực tiếp cắt đứt lời nói mèo khen mèo dài đuôi không biết xấu hổ của Long Thiên Tứ: "Ta vẫn là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, kiêm người hành tẩu trong thiên hạ mà tông chủ bổ nhiệm đây, dựa theo quy củ của Thuần Dương Cung chúng ta, ở bên ngoài tông, thân làm người hành tẩu trong thiên hạ ta mới có tư cách xử trí những tài nguyên này nhất a?"

Chương 638: Rất khó xử

"Nói năng bậy bạ!" Long Thiên Tứ lập tức tức giận đến mức dựng râu trừng mắt: "Lão phu thế nhưng là Thái Thượng trưởng lão! Ở dưới chưởng giáo ta là lớn nhất!"
"Ta chính là chưởng giáo tương lai đấy? !"
"Ngươi cũng biết ngươi là chưởng giáo tương lai a, bây giờ còn chưa phải là chưởng giáo đâu, xéo đi cho ta!"
Hai người trông rất bất hòa.
Đương nhiên nguyên nhân bất hòa căn bản cũng không phải là những tài nguyên này, dù sao thì những tài nguyên mà Mặc Môn đưa ra này, chân chính hữu dụng đối với hai vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan bọn hắn là rất ít, có thể nói là phượng mao lân giác, tuyệt đại bộ phận đều là hữu dụng cho Võ Đạo Tông Sư, thậm chí là hữu dụng cho võ giả cảnh giới Tiên Thiên Hậu Thiên. Chờ sau khi đưa những tài nguyên này về Thuần Dương Cung, phần lớn cũng đều để cho trưởng lão và các đệ tử Thuần Dương Cung dùng. Tầm quan trọng của những tài nguyên này cũng không phải là bản thân bọn chúng, mà là thứ mà bọn chúng đại biểu.
Nghĩ thử xem, nếu như Đạo Tử chân truyền hoặc Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung có thể mang theo một đống lớn tài nguyên tạo phúc cho Thuần Dương Cung trở về, lại cẩn thận tuyên truyền một chút sự anh minh thần võ của bản thân, đến lúc đó sự bội phục của các trưởng lão a, sự kính ngưỡng của các đệ tử a, còn không phải là như nước sông cuồn cuộn mà đến?
"Sư huynh thật là lợi hại! Thế mà có thể lấy được nhiều tài nguyên từ trong tay của Mặc Môn như vậy! Ta muốn sinh con cho huynh!"
"Thái Thượng trưởng lão uy vũ! Không hổ là nam nhân giống như chưởng giáo, là trụ cột chống đỡ Thuần Dương Cung a!"
"Ha ha ha ha ha ha ha!"
Chỉ là tưởng tượng một chút hình ảnh như vậy, liền khiến cho Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ cười toe toét.
Như vậy vấn đề đã đến.
Loại vật công lao này giống như là một chiếc bánh trộn trái cây tinh xảo vậy, càng nhiều người ăn, lại càng có nhiều người không hài lòng, điểm này vô luận là Trần Khuynh Địch, hay là Long Thiên Tứ, tất cả đều dự liệu được.
Cho nên hai người mới có thể bộc phát ra một loạt tranh luận, một người cậy già, một người cậy thân phận, hoàn toàn không biết xấu hổ. Thẳng đến khi bốn nữ Dương Xuân đến.
"Sư huynh? Huynh và Thái Thượng trưởng lão đang làm gì thế?"
"Ách?"

Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên nói cái gì, dù sao thì hắn vẫn còn bận tâm về thân phận Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, bình thường vào thời điểm đối mặt với địch nhân không biết xấu hổ còn chưa tính, đối mặt với đồng môn, còn là bốn vị nhân vật chính, lại không biết xấu hổ nữa mà nói thì cũng quá mất mặt.
Tin rằng Thái Thượng trưởng lão nhất định cũng sẽ cảm thấy như vậy...
"Mấy người các cô tới rất vừa vặn! Mau tới phân xử đi! Tên tiểu tử Khuynh Địch này hiện tại mọc đủ lông đủ cánh, muốn bay lượn một mình, ngay cả Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung như lão phu cũng đều muốn khi dễ, rõ ràng là thấy lão già ta già yếu, tiếp tục như vậy sớm muộn cũng sẽ có một ngày tên tiểu tử này muốn tạo phản..."
Rút lời mở đầu về! Lão già chết bầm này hoàn toàn không có ý tứ thu liễm a!
"Được rồi, được rồi! Tặng cho trưởng lão! Trưởng lão hãy mang những vật này về đi!"
"Khuynh Địch a, lão phu quả nhiên là không có nhìn lầm ngươi, chưởng giáo tuyển ngươi làm người thừa kế tương lai, thực sự là tuệ nhãn a!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn Long Thiên Tứ nở nụ cười, Trần Khuynh Địch cảm nhận được thật sâu bản thân còn chưa tu hành đủ.
Bản thân mình sau khi bắt chẹt Mặc Môn hai ngày trước, còn đang coi lại bản thân, cảm thấy bản thân gần đây đã trở nên không biết xấu hổ, nhưng mà bây giờ xem ra bản thân mình vẫn còn một thân thân chính khí a!
"Tranh thủ thời gian cầm những vật này xéo ngay cho ta!" Lắc đầu, Trần Khuynh Địch trực tiếp phất tay nói, chịu đựng sự đau lòng không nhìn tới một đống lớn tài nguyên kia, sợ bản thân hối hận.
"Ha ha ha." Long Thiên Tứ cũng không để ý đến thái độ của Trần Khuynh Địch, trái lại còn khá là ám muội liếc nhìn qua Trần Khuynh Địch cùng với bốn nữ Dương Xuân, cười cười đặc biệt hèn mọn, chợt chắp hai tay ở sau lưng, khẽ hát và rời đi.
Mà cùng lúc đó...
"Các muội có chuyện gì sao?" Đưa ánh mắt nhìn về phía bốn nữ Dương Xuân, Trần Khuynh Địch hơi có một chút lúng túng nói ra.
Trước đó bởi vì vừa mới đột phá, lại muốn bắt chẹt Mặc Môn, lại muốn bắt chẹt Đào Hoa Đảo, còn có chiến đấu cùng với chủ nhân của Thang Cốc và Tà Thần, cho nên hắn vẫn một mực không phản ứng kịp.
Vì thế cho tới bây giờ hắn mới phát hiện ra...
Gặp quỷ!

"Các muội đều đã đột phá rồi?"
Không sai, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, bốn vị nhân vật chính thế mà không có một ngoại lệ nào, tất cả đều đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư!
Các ngươi tu luyện trên tên lửa sao!
"Vâng!"
"Yên tâm đi đại ca ca, ta rất nhanh liền sẽ đuổi kịp ca ca!"
"Ta cũng sẽ cố gắng đuổi theo sư huynh!"
"Ta cũng vậy!"
"Ách! Kỳ thật cũng không cần phải cố gắng như vậy đâu? !"
Không bằng nói là nếu các ngươi quá cố gắng, ta sẽ rất khó xử.
Cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan còn sâu hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, Trần Khuynh Địch cho đến bây giờ vẫn còn đang cố gắng khống chế sức mạnh của bản thân, hơn nữa còn liên tục gặp khó khăn, chớ đừng nói chi là tăng lực lượng lên thêm một bước, tối thiểu đối với cái gọi là Đại Đạo Huyền Quang, Trần Khuynh Địch cũng không có đầu mối.
Nhưng mà Trần Khuynh Địch ta một chút cũng không hoảng a! Ta đã biết rõ rồi! Hệ thống đã nói qua với ta, ta đã không còn nguy cơ bị nhân vật chính giết chết! Hơn nữa quan hệ giữa ta và các nhân vật chính cũng không tệ a! Ngay cả Trần Tiêm Tiêm cũng đã hóa thù hận thành tình bạn! Như vậy ta đã không có gì phải sợ!
Nghĩ như vậy, Trần Khuynh Địch liền lấy dũng khí nhìn về phía bốn nữ Dương Xuân.
"À đúng rồi sư huynh."
"Mặc dù nói như thế này là có thể có một chút không biết tự lượng sức mình."
"Nhưng mà đại ca."
"Có thể đánh một trận cùng với bốn người chúng ta hay không?"
Bốn nữ Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, Lạc Tương Tư đột nhiên mở miệng, mỗi người nói một câu, cuối cùng thanh âm của bốn nữ càng là trùng điệp với nhau.
"Chúng ta muốn biết rốt cuộc còn kém bao nhiêu so với sư huynh!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ta đã không còn phải sợ cái gì...ơ?

Chương 639: Vấn đề sống còn

Quỷ Ảnh chính là đang làm việc công.
"Tất cả mọi người đều là như vậy, nguyên một đám cả ngày chỉ muốn tu luyện, không hề quan tâm đến ta một lần nào."
"Rõ ràng là có một đống lớn sự tình, sự tình Cẩm Y Vệ, giao lưu với các thành ven bờ Đông Hải, còn có phong tỏa tài nguyên đối với Mặc Môn, cùng với tập hợp tình báo ở Thành Thượng Kinh, thậm chí còn có hợp tác cùng với Lục Phiến Môn, nhiều chuyện như vậy, thế mà đều ném toàn bộ cho một mình ta..."
"Thật sự là quá đáng."
"Ta nói thế nào cũng là một thiếu nữ mảnh mai a."
"A, có chút đau bụng..."
Quỷ Ảnh vừa trách móc, vừa thuần thục xử lý một lượng lớn công vụ, mặc dù tự xưng là thiếu nữ mảnh mai, nhưng cái chân tướng này ở dưới sự giấu diếm xảo diệu của Quỷ Ảnh cho đến nay còn chưa bại lộ, bộ dáng sau khi dịch dung cũng là đại thúc thành thục tiêu chuẩn, thậm chí còn được một số thiếu nữ ưa thích.
"So với ta..."
"Tên gia hoả Trần Khuynh Địch kia trái lại là rất khoái hoạt a, có Dương Xuân, còn có Trần Tiêm Tiêm, thêm vào Doanh Phượng Tiên và Lạc Tương Tư, khẳng định là đã trải qua sinh hoạt vui vẻ đến mức quên trời quên đất a!"
Quỷ Ảnh hít vào một hơi thật sâu, đứng dậy vuốt vuốt mi tâm, rốt cục cũng có một chút không chịu nổi. Mà vào thời điểm nàng đang dự định nghỉ ngơi một chút.
"Quỷ Ảnh!"
"Có ở đó không? ! Ta có chuyện rất trọng yếu muốn nói với ngươi!"
Cửa phòng làm việc bị một vị Đạo Tử chân truyền nào đó đẩy ra không khách khí một chút nào, nghe được âm thanh quen thuộc kia Quỷ Ảnh liền nghiến răng nghiến lợi một trận, hận không thể đưa tay ném một đống tư liệu ở trên bàn vào mặt Trần Khuynh Địch, sau đó dùng thiết quyền hung hăng chà đạp hắn một trận.
"Có chuyện gì sao, đại nhân."
"À ờ!" Trần Khuynh Địch lúng túng gãi đầu một cái: "Kỳ thật cũng không có gì..."
Không có gì cũng không cần tới quấy rầy ta a!
"Nhưng cũng là có một chút chuyện!" Trần Khuynh Địch cũng không để ý tới sự vô lễ của Quỷ Ảnh, không bằng nói là hắn vốn cũng không phải là người sẽ để ý chuyện này, chớ đừng nói chi là lúc này hắn còn muốn cầu cạnh người: "Chuyện kia, Quỷ Ảnh ngươi hãy qua đây, ta cho ngươi xem một kiện bảo bối lớn!"

Quỷ Ảnh: "? ??"
"Nhìn này! Trần Khuynh Địch lấy từ trong túi trữ vật ra một viên đan dược hiện ra quang mang vàng óng, sau đó lại lấy ra một muỗng cơm, hiện ra hào quang màu vàng óng.
"Đây là đan dược ta đoạt được từ Mặc Môn, không đúng, là do Mặc Môn chủ động đưa tới, có thể giúp Hợp Đạo Tôn Giả ngưng thực sức mạnh của bản thân, có trợ giúp đối với ngưng tụ Kim Đan, tấn thăng thành Võ Đạo Tông Sư, mặc dù không có khả năng khiến cho ngươi trực tiếp đột phá, nhưng ít nhiều cũng có thể tiết kiệm một chút công sức."
"Còn có cái này là cơm trứng chiên Hoàng Kim, ta cũng không có nhiều, hơn nữa tu vi của ngươi cũng không cao, một muỗng cơm cũng đã đủ rồi, ăn nhiều trái lại sẽ có khả năng quá bổ không tiêu nổi, bất quá chỉ một muỗng như vậy, cũng có thể cải biến chất lượng cương khí, chất lượng khí huyết, thậm chí là chất lượng nguyên thần cũng đều tăng lên không ít...
"Thấy thế nào?"
"Ta có tốt với ngươi không Quỷ Ảnh!"
Nhìn Trần Khuynh Địch nở nụ cười, Quỷ Ảnh chẳng những không cảm thấy cao hứng, ngược lại còn lùi lại một bước.
Không có chuyện mà ân cần, không phải lừa đảo thì tức là đạo chích! Tên gia hỏa này muốn làm cái gì?
"Đại nhân, ngài đây là có ý gì?"
"Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm." Trần Khuynh Địch vội vàng phất tay: "Ta chính là vì nhìn thấy ngươi khổ cực, cho nên mới đặc biệt an ủi ngươi một chút, dù sao thì ngươi cũng phải xử lý nhiều công vụ như vậy, thực sự là vất vả cho ngươi."
"Ấy?" Quỷ Ảnh kinh ngạc, nhìn Trần Khuynh Địch, đột nhiên có một chút cảm động, chẳng lẽ tên gia hỏa này thật sự là đến an ủi mình? Hắn lại còn có thể nghĩ đến bản thân mình? Hơn nữa không phải bởi vì mình là nữ tính, mà là bởi vì duyên cớ mình là thuộc hạ? Không nghĩ tới tên này vẫn rất...
"À đương nhiên, cũng có một chút chuyện nhỏ muốn nhờ ngươi một lần..."
Quỷ Ảnh: "..."
Rút lời mở đầu về! Quỷ Ảnh xoa bụng, lại cảm thấy bắt đầu đau bụng: "Vậy đại nhân, cái gọi là việc nhỏ là gì thế?"
"Ha ha ha, kỳ thật cũng không có gì..."
"Nhanh nói cho ta!" Quỷ Ảnh đã tương đối không kiên nhẫn được nữa.
"..."
Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Trần Khuynh Địch nghiêng đầu, cuối cùng cũng mở miệng nói: "Giải thích trước."
"Đây là sự tình của bằng hữu ta."

"Vâng, ta hiểu đại nhân." Quỷ Ảnh gật đầu một cái, đây là sự tình của chính tên gia hỏa này a.
"Vậy ta liền nói, kỳ thật a, ta, vị bằng hữu kia của ta, hiện tại chính là đứng ở trước một cái tình huống rất lúng túng."
"Cái gì?"
"Sau nửa canh giờ nữa, hắn sẽ phải quyết đấu với bốn người rất lợi hại, mặc dù bốn người đó thấp hơn so với bằng hữu của ta một cái đại cảnh giới, nhưng sức chiến đấu ở trong cùng cảnh giới lại được tính là số một số hai, hơn nữa còn đều rất không chịu thua, cho nên bằng hữu của ta hiện tại cảm thấy vô cùng khốn nhiễu."
Quỷ Ảnh: "..."
Hai chữ "bốn người" ở trong miệng của Trần Khuynh Địch khiến cho thần kinh của Quỷ Ảnh đau nhói.
Tên gia hỏa này, sẽ không phải là thừa dịp bản thân vừa mới xử lý xong công vụ dự định nghỉ ngơi, đến tìm mình để khoe mẽ đó chứ?
"Chuyện này có địa phương gì đáng khốn nhiễu hay sao?"
"Đương nhiên là có a!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: "Mấu chốt là ta, không đúng, bằng hữu của ta không thể thắng a! Nếu như thắng mà nói, bốn người kia nhất định sẽ không chịu thua mà khiêu chiến một lần nữa, sau đó tuần hoàn qua lại, thẳng đến ngày đánh bại ta, nhưng nếu thật sự bị bốn người đó đánh bại, ta...không đúng, bằng hữu của ta cũng sẽ rất phiền phức!"
"Vậy thì đừng thắng, làm bộ nhận thua thì sao?"
"Không được!" Trần Khuynh Địch trực tiếp phủ định: "Về sau thì tạm thời không nói, nhưng từ tình huống hiện tại mà nói, bằng hữu của ta là không thể nào thua, nếu như làm bộ nhận thua mà bị bốn người đó nhìn thấu, đến lúc đó cũng sẽ rất phiền phức!"
"Vậy vị bằng hữu kia của đại nhân định làm như thế nào?"
"Đó chính là điểm mấu chốt!" Trần Khuynh Địch tha thiết mà nhìn Quỷ Ảnh nói ra: "Ta nghe nói rồi Quỷ Ảnh, trước đó người đào hố chôn Mặc Môn một lần chính là ngươi a, ngươi thông minh như vậy, khẳng định là có thể giúp ta...không, giúp bằng hữu của ta!"
"Có biện pháp gì hay không, có thể vừa đánh thắng đối phương, lại không khiến cho các nàng tiếp tục dây dưa?"
Nói thật, Quỷ Ảnh hiện tại đã bắt đầu cảm thấy tên Trần Khuynh Địch này rất phiền phức.
"Xin lỗi, bốn vị địch nhân mà vị bằng hữu kia của đại nhân phải đối mặt, sẽ không phải đều là nữ tính đó chứ?"
"Đúng thế." Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói ra: "Có vấn đề gì sao?"
"Có trọn vẹn bốn vị nữ tính dây dưa ở bên cạnh mình, chẳng lẽ không phải là một chuyện rất hạnh phúc sao?"
"Hở?" Quỷ Ảnh vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch sửng sốt, phảng phất như cho đến giờ phút này mới nhận thức được điểm này, nhưng sau

khi sửng sốt chỉ trong chốc lát hắn lại quyết đoán lắc đầu: "Không không không, ngươi sai lầm rồi a, đó làm sao có thể là chuyện hạnh phúc được? Rất rõ ràng là vấn đề sống còn a."
Quỷ Ảnh: "? ??"

Chương 640: Xin chỉ giáo

Nhìn Trần Khuynh Địch nghiêm mặt, Quỷ Ảnh rốt cuộc cũng minh bạch được.
Thì ra là thế, các nàng Dương Xuân cũng rất đáng thương đây. Người nam nhân này dường như hoàn toàn không coi các nàng là đối tượng để yêu đương a...
Vào giờ khắc này, sau khi hiểu rõ được người nam nhân trước mắt này là không có thuốc chữa bực nào, trong lòng của Quỷ Ảnh rốt cục cũng dấy lên một ngọn lửa nóng bỏng.
Chuyện này là không thể được. Rõ ràng là tình huống hạnh phúc như vậy, thân ở trong hạnh phúc nhưng không biết hạnh phúc thật ra không phải là một chuyện tốt.
"Chuyện này cứ giao cho ta đi, đại nhân." Quỷ Ảnh giơ ngón tay cái lên, lộ ra vẻ mặt tự tin nói: "Đừng nhìn ta thô kệch như vậy, nhưng ta thật ra là chuyên gia tình yêu đó!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Chuyên gia tình yêu cùng với tình cảnh của ta hiện tại có liên quan gì hay sao?! Thôi Mặc kệ! Dù sao cứ giao chuyện này cho người thông minh làm là được rồi!
"Tốt!"
"Quỷ Ảnh ngươi thực sự là đáng tin a!"
Tại Đông Hải.
Trên một hòn đảo nhỏ tại khu vực ven bờ.
"Các muội dự định thực sự đánh một trận với ta hay sao?"
Trần Khuynh Địch lộ ra gương mặt bất đắc dĩ, nhìn bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm ở ngay phía trước, trầm giọng nói ra, mà bốn nữ ở bên kia thì lại không dao động một chút nào.
"Chúng ta muốn biết."
"Chênh lệch với đại ca ca rốt cuộc còn có bao nhiêu."
"Cho nên mời sư huynh thành toàn cho chúng ta!"
"Làm ơn!"
Bốn nữ một người một câu, nói đến mức khiến cho Trần Khuynh Địch run rẩy khóe mắt, trong lòng cảm thấy buồn bực không thôi.
Cuối cùng vẫn đi đến một bước này a...không còn cách nào.
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, trong đầu lóe lên lời dạy bảo của chuyên gia Quỷ Ảnh vào nửa canh giờ trước.
"Nhớ kỹ! Nếu như muốn quyết đấu, vậy thì tuyệt đối không thể ra tay toàn lực! Lấy thực lực của đại nhân, không đúng, lấy thực lực của vị bằng hữu của đại nhân kia, hẳn là rất nhẹ nhõm liền có thể đánh bại bốn vị nữ hài tử a? Xin nhớ kỹ, tuyệt đối không nên làm

như vậy! Nếu không tuyệt đối sẽ bị dây dưa!"
"Cho nên vị bằng hữu của đại nhân kia, việc đầu tiên cần phải làm là nhường, đương nhiên không phải là loại cố ý chịu thua kia, mà phải tạo cho các nàng một ấn tượng mạnh mẽ, cứ như vậy, mới có thể lưu lại ấn tượng khắc sâu ở trong lòng của các nàng, làm nền tảng giao tiếp sau này..."
"Là như thế sao?"
"Đương nhiên!"
"Nói tóm lại, cần phải đảm bảo chiến thắng một cách dễ dàng!"
Mặc dù không rõ ràng chiến thắng dễ dàng cùng với thoát khỏi sự dây dưa của bốn nữ Dương Xuân có liên hệ gì với nhau, bất quá Trần Khuynh Địch vẫn rất tự biết mình.
Hắn một mực không phải là loại người rất am hiểu loại sự tình cần phải suy nghĩ cẩn thận này. Cho nên giao cho người có thể tin được là tốt rồi! Chuyên gia Quỷ Ảnh! Ta tin tưởng ngươi!
Lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch nhìn về phía bốn nữ Dương Xuân, nhếch khóe miệng một cái, lộ ra một "nụ cười thành thạo" mà hắn đã tập ở trước gương hơn mười lần.
"Không cần phải khách khí, ra tay đi."
Khác biệt với Trần Khuynh Địch tâm tư phức tạp, ý nghĩ của bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm trái lại là rất đơn thuần—— khiêu chiến sư huynh.
Đối với bốn nữ mà nói, Trần Khuynh Địch giống như là một ngọn núi lớn vĩnh viễn không có cách nào vượt qua, vẫn luôn đứng sừng sững ở trước mặt của các nàng, khiến cho các nàng tràn đầy động lực tu luyện, mà sau khi đạt đến Võ Đạo Tông Sư, nội tình của bốn nữ vào thời khắc này đã hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*), thực lực có sự tiến bộ rất rõ ràng.
Nhưng dù vậy thì vẫn chưa đủ.
Giống như là lúc ban đầu vậy, bốn nữ vẫn không có cách nào giúp đỡ Trần Khuynh Địch.
Bất cứ người nào ở trong bốn nữ, cho dù là Lạc Tương Tư có lực bộc phát mạnh nhất, cho dù có phát huy thực lực đến cực hạn chỉ sợ cũng không có cách nào so sánh cùng với Hỏa Luyện Kim Đan a, mà Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm cũng vô pháp vượt cấp chiến đấu cùng với Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng nếu như bốn người liên thủ với nhau, liệu sẽ có sự thay đổi nào hay không? Lần khiêu chiến này chính là để xác minh điểm này.
Không nhất định phải chiến thắng sư huynh, nhưng ít nhất cũng phải thấy được còn có bao nhiêu chênh lệch.
Áp lực thật lớn do Trần Khuynh Địch mang đến, rốt cục đã khiến cho bốn nữ buông xuống sự kiêu ngạo của bản thân ở một trình độ nhất định, lựa chọn liên thủ tác chiến.
"Sư huynh?"

"Đã đến lúc ra tay!"
"Đại ca ca hãy cẩn thận!"
"Xin chỉ giáo!"
Bốn nữ vừa dứt lời, mỗi người liền phóng khí tức của bản thân ra, bốn đạo dị tượng Kim Đan cho dù là tại thời Thượng Cổ cũng cực kỳ thưa thớt, chỉ có võ giả kinh tài tuyệt diễm mới có thể ngưng tụ ra kiên quyết bay lên, khí tức mà dị tượng Kim Đan khuếch tán ra, thậm chí còn khiến cho cả hòn đảo khẽ run, sóng biển cuồn cuộn.
Yêu Thần Sơn, Trấn Ngục Phật Đà, Đại Thiên Thế Giới, Hắc Bạch Huyền Quang.
Ở một nơi cách hòn đảo không xa, Long Thiên Tứ nhìn bốn đạo dị tượng ở phía trên hòn đảo, lộ ra một nụ cười hài lòng.
"Lần này Thuần Dương Cung chúng ta hẳn là sẽ nhất phi trùng thiên a!"
"Nhiều trẻ tuổi tuấn kiệt như vậy, quả nhiên là vận may rớt trúng đầu!"
"Ha ha ha."
Ở bên cạnh Long Thiên Tứ, biểu lộ của đảo chủ Đào Hoa Đảo thì có vẻ hơi xấu hổ, dù sao thì trước đây không lâu hắn đã đánh chủ ý đối với bốn nữ Dương Xuân, đương nhiên là hiện tại hắn đã không còn cái ý nghĩ này.
Nhắc đến cùng hắn sở dĩ muốn vội vã đột phá, thậm chí không tiếc mạo hiểm, đơn giản chính là do không có đủ tuổi thọ.
Nhưng nếu như có thể ôm đùi Thuần Dương Cung, tăng duyên thọ lên thêm 100 năm mà nói, hắn liền có đầy đủ thời gian để tiến hành thể ngộ cảnh giới, không cần phải gấp gáp đột phá như vậy. Cho nên bây giờ hắn rất là thành thật.
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch tự nhiên cũng chính thức giao thủ cùng với các nhân vật chính.
Nghiêm ngặt mà nói, cho đến nay hắn còn chưa đánh qua với nhân vật chính, trước kia là do sợ, về sau thì là không cần thiết, cho nên đối với hắn mà nói, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn của bốn nữ Dương Xuân, huống chi sau khi tỉnh táo lại và suy nghĩ một phen, Trần Khuynh Địch phát hiện ra lần quyết đấu này cũng có trợ giúp đối với bản thân.
Đây chính là một cơ hội tốt để nghiệm chứng bản thân và nhân vật chính ở trong cùng một cảnh giới có bao nhiêu chênh lệch.
"Lên!" Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch cũng trực tiếp thả ra dị tượng Kim Đan của bản thân.
Ánh vàng lượn lờ quanh người, từng đạo phù văn chảy ra từ trong da thịt của Trần Khuynh Địch, sau đó tổ hợp ở giữa không trung, ngàn vạn phù văn liên kết cùng một chỗ hình thành một tòa Hoàng Kim Bảo Tháp cao 24 tầng, lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, liên tục xoay tròn, đồng thời chiếu ra vô số quang hoa.

Ầm ầm!
Hoàng Kim Bảo Tháp 33 tầng, đây là căn cơ của Tam Thập Tam Trọng Vô Lượng Quang Minh Quyết mà lúc trước Trần Khuynh Địch đột phá Hợp Đạo Tôn Giả sáng lập ra, bất quá khi đó thực lực của hắn thấp, ở trong 33 tầng bảo tháp chỉ có thể thắp sáng chín tầng, mà cho tới bây giờ, hắn đã có thể thắp sáng 24 tầng.

Chương 641: Không hổ là sư huynh

Đây là võ công do Trần Khuynh Địch tự sáng tạo ra ở dưới sự trợ giúp của hệ thống, mặc dù không có cao thâm mạt trắc như tuyệt thế võ công Đại Thuần Dương Công cùng với Âm Dương Hồng Lô Quyết, nhưng lại thích hợp nhất với Trần Khuynh Địch, bây giờ Hoàng Kim Bảo Tháp lay động, 24 tầng bảo tháp nở rộ thần quang, phảng phất như ngăn cách một phiến thiên địa.
"Trảm!" Dương Xuân gầm thét, hoàn toàn không có ý tứ nương tay, Yêu Thần Sơn to lớn dâng lên cao, Tạo Hóa Viêm màu tím cháy hừng hực theo dị tượng, tiểu nha đầu này thật đúng xem trọn vẹn tòa Yêu Thần Sơn như là một chuôi thần đao, vận chuyển lên bổ xuống về phía Hoàng Kim Bảo Tháp mà Trần Khuynh Địch diễn hóa ra.
"Đốt!" Trần Tiêm Tiêm cũng không cam lòng rớt lại ở phía sau, Trấn Ngục Phật Đà bay lên cao trong nháy mắt, mặc dù kích thước của bản thể không thay đổi, nhưng trong cái chớp nhoáng này lại khiến cho người cảm thấy một cỗ ý cảnh đứng trên mây quan sát chúng sinh, quan sát hồng trần, phật quang tản ra đánh tan mây đen trăm dặm, vỗ ra một chưởng, chưởng lực ép về phía chu vi xung quanh Trần Khuynh Địch.
Mặc dù hai nữ thường cạnh tranh với nhau, nhưng vào thời điểm xuất thủ cùng nhau, sự phối hợp của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm lại tuyệt vời đến đỉnh điểm, một trước một sau cơ hồ là không có một chút khe hở nào.
Ầm! Một tiếng nổ vang trầm muộn vang lên, Hoàng Kim Bảo Tháp 24 tầng nguy nga bất động, đứng ở trong hư không, chỉnh lý Địa Thủy Phong Hỏa, tái tạo âm dương Huyền Hoàng, vậy mà giống như là Trượng Lục Kim Thân của Trần Tiêm Tiêm, lộ ra mấy phần ý cảnh không thể lay chuyển, bất hủ bất phôi, mạnh mẽ chống được công kích của hai nữ.
Trần Khuynh Địch lộ ra nụ cười, ở trong lần đối đầu này, hắn chỉ lấy ra thực lực Võ Đạo Tông Sư còn chưa đột phá Sinh Tử Quan của bản thân, chỉ cao hơn một chút so với cảnh giới của Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm bây giờ, kết quả là ở trong lần đối đầu này, hắn vững vàng chặn đứng công kích của hai nữ, uy lực vừa vặn đạt đến điểm tới hạn.
Điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ chênh lệch của Trần Khuynh Địch ta cùng với nhân vật chính đồng cảnh giới...kỳ thật cũng không có lớn như trong tưởng tượng!
Sau đó Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên liền xuất thủ.
"Không hổ là sư huynh!"
"Vậy thì chúng ta cũng sẽ ra tay!"

Trần Khuynh Địch nghe vậy liền lập tức sầm mặt.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa - Thâu Thiên Hoán Nhật!" Lạc Tương Tư vừa động thủ chính là đại chiêu.
Trong bốn nữ nếu chiến đấu lâu dài nàng có lẽ không phải là mạnh nhất, nhưng lực bộc phát trong nháy mắt nàng tuyệt đối là đệ nhất, dù sao thì ở trong bốn nữ, chỉ có Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa của nàng là tuyệt thế võ công có tính công kích thuần túy nhất, tất cả tâm pháp và chiêu thức đều chỉ phục vụ cho lực phá hoại thuần tuý. Mà ở trong đó Thâu Thiên Hoán Nhật lại là chiêu thức thích hợp với Lạc Tương Tư nhất.
Dù sao thì thể chất của Lạc Tương Tư thế nhưng chính là Thuần Dương chi thể, Thâu Thiên Hoán Nhật diễn hóa ra Húc Nhật, ở một trình độ nhất định đã tiếp dẫn lực lượng thuần dương ở trong cơ thể của nàng, khiến cho uy lực cái của nghịch thứ nhất này còn muốn viễn siêu trước kia, phảng phất như thật sự là mặt trời trên trời rơi xuống nhân gian vậy, đập ầm ầm vào phía trên Hoàng Kim Bảo Tháp!
Mà lần này Hoàng Kim Bảo Tháp ở trên đỉnh đầu của Khuynh Địch rốt cục cũng bắt đầu rung động kịch liệt, lực phá hoại của một kích này còn muốn vượt qua dự đoán của Trần Khuynh Địch, cơ hồ là ngay lập tức, Trần Khuynh Địch liền đề cao lực lượng đến cấp độ Sinh Tử Quan lúc trước, lúc này mới có thể ổn định phòng ngự của Hoàng Kim Bảo Tháp một lần nữa.
Bất quá không đợi hắn thở phào, huyền quang trắng đen của Doanh Phượng Tiên liền rơi xuống đầu, Bảo Điển của Bái Hỏa Ma Giáo - Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần cùng với Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu, đều là diễn hóa âm dương lưỡng cực, huyền quang trắng đen của Doanh Phượng Tiên bàn về lực phá hoại trực quan có lẽ không bằng ba nữ khác, nhưng lại thắng ở tính ăn mòn.
Ở dưới sự bao phủ của huyền quang, ngay cả cỗ ý cảnh bất hủ bất phôi của Hoàng Kim Bảo Tháp cũng đều phảng phất như bị ăn mòn.
"..."
Nhìn thấy một màn này, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng thở dài.
Một giây sau, Hoàng Kim Bảo Tháp giải thể, một lần nữa hóa thành từng đạo từng đạo phù văn màu vàng tản ra, sau đó Trần Khuynh Địch trực tiếp giơ hai tay lên, làm ra tư thế nắm hờ, vậy mà cũng tạo ra huyền quang màu trắng đen, bất quá cũng không phải là đối lập, mà là dần dần dung hợp, cuối cùng hiện ra một vòng ánh sáng hỗn độn và lộng lẫy!
Trần Khuynh Địch co rúm hai tay, đúng là trực tiếp rút ra một thanh chiến phủ từ bên trong vòng ánh sáng hỗn độn!
Bên trên lưỡi búa lấp lóe ánh sáng hỗn độn, nhìn như yếu ớt, kì thực lại sắc bén đến cực hạn!
Khai Thiên Phủ Quang!

Lúc trước Trần Khuynh Địch chỉ diễn hóa ra một vòng ánh búa, nhưng mà bây giờ Trần Khuynh Địch lại có thể diễn hoá ra trọn vẹn một thanh Khai Thiên Phủ, đương nhiên đây cũng không phải là Thần Khí chân chính trong truyền thuyết, chỉ là do hắn dung hợp âm dương tạo hóa ngưng tụ ra, thế nhưng cỗ ý cảnh khai thiên lập địa, tái tạo càn khôn lại là hàng thật giá thật.
"Mở cho ta!" Trần Khuynh Địch nâng Khai Thiên Phủ lên cao khỏi đầu, sau đó trực tiếp bổ về phía huyền quang trắng đen của Doanh Phượng Tiên.
Oanh!
Trong phút chốc huyền quang trắng đen liền trực tiếp bị xé nứt, ý cảnh âm dương đối lập bị tách rời triệt để, sau khi bổ ra huyền quang, Khai Thiên Phủ càng là trở nên căng phồng, trong chớp mắt liền hóa thành một thanh cự phủ cao mấy chục trượng, chém thẳng về phía dị tượng Kim Đan ở trên đầu của ba nữ Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Dương Xuân.
Cảng!
Một tiếng nổ vang như sắt thép va chạm vang lên, Khai Thiên Phủ trực tiếp nổ tung, một lần nữa hóa thành lực lượng âm dương mênh mông tản ra, thế nhưng phong mang sắc bén lại trực tiếp đánh bay bốn nữ lên, bốn đạo dị tượng Kim Đan đỉnh thiên lập địa bị một búa này trực tiếp đánh cho vỡ nát.
Không đợi bốn nữ kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch chính là trực tiếp nhún người nhảy lên.
"Tạo Hóa Hồng Lô!"
Trần Khuynh Địch thôi động cái trước của Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết, lấy âm dương thiên địa diễn hóa ra Khai Thiên Phủ Quang, sắc bén đến mức thậm chí trực tiếp đánh tan dị tượng Kim Đan của bốn nữ Dương Xuân, bây giờ hắn thôi động cái sau, thì diễn hóa ra một kiện Tạo Hóa Hồng Lô, lấy âm dương làm lửa, bao phủ bốn nữ ở bên trong.
Tạo Hóa Hồng Lô cùng với Khai Thiên Phủ đều hiện ra ánh sáng hỗn độn, trong lò có Âm Dương Hỏa cháy hừng hực, bản thân Trần Khuynh Địch càng là rơi lên bên trên nắp lò, Hoàng Kim Bảo Tháp 24 tầng lại hiện ra, tiến hành ổn định nắp lò cùng với hắn, một mực phong tỏa bốn người Dương Xuân ở trong lò, muốn trực tiếp trấn áp các nàng.

Chương 642: Đánh thật

Bất quá không đợi Trần Khuynh Địch đắc ý.
"Lên!"
"Đừng mơ tưởng!"
"Liên thủ.. !"
"Ta phải đánh thật!"
Bốn nữ gần như đồng thời hét lớn, khí thế vào thời khắc này rốt cục cũng nối liền thành một, không còn là xuất thủ riêng phần mình, mà chính là ở trong cái nháy mắt này, phảng phất như lửa cháy trong dầu vậy, khí tức của bốn nữ nguyên bản phân ra bốn phương vào thời khắc này bỗng nhiên tăng vọt, đúng là hóa thành một đạo thần quang ngút trời đụng vào bên trên nắp lò Tạo Hóa Hồng Lô.
Ầm ầm! Thân thể của Trần Khuynh Địch chao đảo, kém chút nữa thì ngã xuống từ trên nắp lò, Hoàng Kim Bảo Tháp cũng lay động một trận kịch liệt.
Gặp quỷ!
"Hây a!"
Dương Xuân hét lớn một tiếng, bộc phát ra yêu khí trùng thiên, hai mắt hiện ra màu vàng óng, vậy mà cũng thi triển ra một môn tuyệt thế võ công không biết tên, mặc dù không hóa thành yêu hình, nhưng cũng hiển lộ ra mấy phần đặc thù của Yêu tộc, ở trên đỉnh đầu có một đôi sừng rồng sắc bén, ở sau lưng mở ra một đôi cánh. Ở phía sau càng là mọc ra một cái đuôi dài, phản phất như là bán long nhân vậy...
"Mời bảo bối hiện thân!"
Trần Tiêm Tiêm thấy Dương Xuân bộc phát, tự nhiên cũng không cam lòng rớt lại ở phía sau, nhẹ nhàng điểm vào mi tâm một cái, Thông Thiên Phù Đồ hiển lộ thân hình, ở trên đỉnh tháp lấp lóe một chút ánh vàng, nhìn qua bất quá chỉ là một vệt ánh sáng, kì thực lại nội uẩn càn khôn, phảng phất như có ngàn vạn Thần Phật đang ngâm xướng, nhưng lại không thấy rõ đội hình.
"Lớn lên! Lớn lên! Lớn lên!"
Theo khẩu quyết của Trần Tiêm Tiêm, Phù Đồ bảo tháp kiên quyết dâng lên, tản ra phật quang ngút trời, không ngừng biến lớn, đúng là muốn trực tiếp lấy lực phá khéo léo, phá vỡ toàn bộ Tạo Hóa Hồng Lô.
"Lục Hợp Nhất!"
Ấn quyết trên hai tay của Lạc Tương Tư biến hoá, ấn pháp Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa hiện lên liên tiếp, Hô Phong Hoán Vũ, Bàn Sơn Cản Nhạc, Dời Sông Lấp Biển, Nhiếp Hồn Đoạt Phách, Trích Tinh Nã Nguyệt, Thâu Thiên Hoán Nhật, trọn vẹn sáu loại ấn pháp

tuyệt thế vào thời khắc này được Lạc Tương Tư phát huy ra đồng thời.
Tiêu hao to lớn khiến cho sắc mặt của Lạc Tương Tư bỗng nhiên trở nên trắng bệch, ngay cả hai tay kết ấn cũng hơi hơi run rẩy, cương khí trong cơ thể bị đốt sạch sẽ trong nháy mắt, nhưng cùng lúc đó, 6 đại ấn pháp lại vây quanh nàng chầm chậm chuyển động, sau đó vậy mà nối thành một mảnh, tổ hợp lại cùng với nhau!
"Đi!"
Lạc Tương Tư đẩy hai tay ra, 6 đại ấn pháp hợp nhất, hóa thành một phương ấn tỉ, cũng trực tiếp đập về phía nắp lò Tạo Hóa Hồng Lô.
"Haizzz!" Thấy những người khác dữ dội như vậy, Doanh Phượng Tiên cũng thở dài. Sau đó một vầng sáng màu đen chợt lóe lên ở trên người của nàng, sau đó đúng là trực tiếp tách ra, Doanh Phượng Tiên một thân áo bào đỏ trước kia vào khắc này vậy mà một phân thành hai, mặc trang phục một đen một trắng, có khuôn mặt hoàn toàn tương tự với nhau, khí thế ở trên người lại giống như là âm dương đối lập.
Doanh Phượng Tiên áo trắng thân làm chủ thể khẽ cười nói: "Nhờ ngươi."
"Hừ!" Doanh Phượng Tiên áo đen hừ lạnh một tiếng, lộ ra thần sắc lạnh lùng, nhưng vẫn gật đầu.
Hai vị Doanh Phượng Tiên tương giao hai tay, lòng bàn tay áp vào nhau, huyền quang trắng đen gia trì ở trên người của hai người, vậy mà cũng giống như Tạo Hóa Hồng Lô vậy, hiển lộ ra mấy phần ánh sáng hỗn độn. Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần, lấy hai nguyên tố âm dương đối lập, diễn sinh ra hỗn nguyên nhất khí!
"Phá!"
Doanh Phượng Tiên đen trắng đồng thời xuất thủ, có chiêu số giống nhau, uy lực vào thời khắc này lại trực tiếp tăng lên mấy lần, hiệu quả mà hai người liên thủ xa xa không phải là đơn giản như một cộng một bằng hai, hơn nữa còn là công kích kéo dài, mặc dù bộc phát đơn thể không bằng ba nữ khác, nhưng nếu công kích liên tục, lại không hề yếu.
Vào giờ khắc này! Bốn nữ cơ hồ đều cho thấy nội tình cùng với thực lực của nhân vật chính.
Trần Khuynh Địch nhìn đến mức ngây ngẩn.
Đậu xanh rau má, đây là cái quái gì thế? ! Dương Xuân vào lúc nào lại có huyết mạch Long Tộc? Cái biến thân này là đã xảy ra chuyện gì a?
Món bảo vật trên mi tâm của Trần Tiêm Tiêm kia là cái gì? Làm sao có cảm giác còn muốn lợi hại hơn một chút so với Xích Tiêu Kiếm của ta, đều không kém cạnh với Đô Thiên Tọa, bất quá giống như là có cái gì hạn chế không thể phát huy ra toàn lực..
Còn có công kích của Tương Tư sư muội, loại bộc phát kia cũng quá

khoa trương đi?
Phượng Tiên sư muội lại có đến hai người? !
Quả nhiên là không đánh không biết, vừa giao thủ liền giật mình a, mỗi một người đều không phải là đèn cạn dầu a…không chỉ là bốn người liên thủ, khí thế còn kết nối và ảnh hưởng lẫn nhau, sức mạnh bộc phát ra cơ hồ là tăng vọt, mặc dù vẫn hơi kém một chút..
Nhưng không thể không thừa nhận, các nàng đã đã chạm tới ranh giới Hỏa Luyện Kim Đan, nói cho đúng, là đại khái tương đương với một kích toàn lực mà Đại trưởng lão Bái Hỏa Ma Giáo bộc phát ra trước đó.
Mà loại uy lực này, cho dù là Trần Khuynh Địch đã vượt qua Sinh Tử Quan lúc trước, cũng đều làm không được.
Nói một cách khác, một, hai người mà nói hắn còn có thể chịu đựng được, nhưng nếu bốn người liên thủ, ở trong đồng cảnh giới căn bản chính là vô địch…
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, Tạo Hóa Hồng Lô ở dưới một đòn liên thủ của bốn nữ trực tiếp nổ tung, hơn nữa còn bay về phía hắn với uy lực không giảm một chút nào, chuyện cho tới bây giờ, lực lượng cấp độ Võ Đạo Tông Sư đã không đủ để cho Trần Khuynh Địch chiến thắng một cách dễ dàng.
"Haizzz." Trần Khuynh Địch bất đắc dĩ giơ nắm đấm lên.
Từ lúc xuất đạo đến nay.
Trần Khuynh Địch cũng không dùng qua binh khí, toàn bộ đều nhờ vào một đôi thiết quyền để chiến đấu, mặc dù ở trong đó không thiếu nguyên nhân hắn thiên về khuynh hướng luyện thể, nhưng một phương diện khác, cũng có duyên cớ hắn ưa thích dùng tay không tấc sắt.
Vũ khí rốt cuộc cũng chỉ là ngoại vật, nếu như ném đi vậy liền không còn cái gì nữa, nhưng nắm đấm sẽ không mất đi. Nếu như ngay cả đôi nắm đấm cũng mất đi, vậy cũng nói rõ là bản thân cách cái chết không xa.
Điều này đặc biệt đúng với nắm đấm và vũ khí.
Cho nên dùng quyền, tất cả những gì ngươi cần là một cỗ tinh thần phấn chấn không sợ mạnh, không sợ chết, không sợ thua, một quyền đấm ra cho dù là có thiên sơn vạn thủy ngăn cản ở phía trước, cũng phải đánh ra một con đường.
Một quyền phá vạn pháp!
Đối mặt với một đòn liên thủ của bốn nữ Dương Xuân, tinh, khí, thần của Trần Khuynh Địch nhanh chóng cất cao vào thời khắc này, cấp tốc xông vào cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, đương nhiên hắn cũng không xuất toàn lực, mà là vận dụng một thành lực lượng, dù sao thì lực lượng tối đa mà hắn có thể khống chế cũng chỉ có ba thành mà thôi.
Nhưng một thành lực lượng của Trần Khuynh Địch, đặt ở bên trong

Hỏa Luyện Kim Đan bình thường, đủ để sánh ngang với hai thành của đối phương. Đây đã là lực lượng của chủ nhân Thang Cốc trước khi thuế biến.

Chương 643: Thiên Hạ Vô Địch Quyền

Khí tức Hỏa Luyện Kim Đan hàng thật giá thật lấy Trần Khuynh Địch làm trung tâm bạo phát ra, khí tức kinh khủng khuấy động thiên địa trong phương viên trăm dặm, đúng là trực tiếp tạo nên một đạo vòi rồng chảy ngược lên trời cao, ngay tiếp theo nước biển chung quanh hòn đảo đều bị kéo tới, nối liền đất trời, thể hiện ra khí thế rộng lớn.
Nhắc đến cùng Trần Khuynh Địch cũng đã là Hỏa Luyện Kim Đan.
Ở dưới tình huống bình thường, võ giả cảnh giới này đã có thể khai tông lập phái, sáng tạo ra võ công truyền thế đủ để trấn áp một phương, mặc dù không bằng võ công cái thế cùng với tuyệt thế võ công, nhưng tên như ý nghĩa, võ công truyền thế, là võ công cường đại đủ để lưu truyền cho đời sau, có uy lực tuyệt đối không tính là yếu.
Huống chi Trần Khuynh Địch có thân phận gì? Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, nghĩa tử của Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, một thân tuyệt thế võ công có đến hai môn, Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết và Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, võ công cái thế càng là không biết có bao nhiêu, bởi vậy tầm mắt của hắn cũng cao hơn so với mọi người.
Cho nên võ công mà hắn sáng lập ra kỳ thật cũng không yếu. Thật giống như là Gatling Gun Phục Ma Quyền lúc trước, mặc dù nghe có vẻ buồn cười, nhưng kỳ thật trên bản chất lại là một môn võ công tương đối lợi hại, bộc phát ba vạn quyền trong chớp mắt, nghe thì đơn giản nhưng trên thực tế thì xa xa cũng không làm được dễ dàng như vậy, mà đó cũng chỉ là một mánh khóe mà Trần Khuynh Địch sáng tạo, nhưng một chiêu này lại không giống.
Trần Khuynh Địch quan sát thần lực thao thiên đang quay trở lại, mở năm ngón tay phải sau đó nắm lại thành thiết quyền, theo động tác này của hắn, toàn bộ thiên địa đều phảng phất như bị hắn giữ chặt, một cỗ ý chí mãnh liệt vô hình nổ tung ở trong hư không, bao phủ ý chí của vùng thiên địa này, phảng phất như có một tòa Linh Lung Tháp màu vàng mọc lên từ mặt đất, 33 tầng tháp dâng lên, mỗi một tầng đều phảng phất như một thế giới, tinh, khí, thần toàn thân của Trần Khuynh Địch bện thành một sợi dây thừng, phảng phất như một đạo hào quang, xem như trụ cột của Linh Lung Tháp, đứng ở bên trong hư không.
"Linh Lung Tháp, lên!"
"Tháp cao 33 tầng, tứ tượng (bốn voi) ở trên đỉnh tháp, sông và núi ở thân tháp, gánh chịu vũ trụ hồng hoang, âm dương ở trong tháp, mở ra thiên địa Huyền Hoàng."
"Là vì một quyền phá vạn pháp."

"Lúc này lấy một tháp trấn thiên hạ!"
Một quyền này chính là kết tinh võ đạo của Trần Khuynh Địch.
Về phần danh tự sao...
Trần Khuynh Địch quyết định dùng một cái danh tự bá đạo mà không mất đi thanh lịch, cao cấp nhưng lại không mất đi ý nghĩa.
"Thiên Hạ Vô Địch Quyền!"
Quyền ý diễn hóa thành Hoàng Kim Linh Lung Tháp vô hình vô chất, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch còn chưa có cách nào diễn hóa ra thực chất, coi như diễn hóa ra bộ dáng, cũng chỉ có hình dáng mà không có thần, cho nên hắn liền dứt khoát không diễn hóa, chỉ thôi động quyền ý, sau đó giơ nắm đấm lên đấm xuống phía dưới.
Ầm ầm! Ở dưới một quyền này, toàn bộ hòn đảo đều chìm xuống mặt biển, mặt biển bình tĩnh vào thời khắc này nhấc lên sóng lớn thao thiên, một đợt sóng lại một đợt sóng quét sạch bốn phương tám hướng, một hòn đảo đắm chìm trong sóng biển giống như là núi lửa bộc phát vậy, nếu như đặt ở Trung Nguyên, một quyền này đủ để hủy diệt một tòa đại thành.
"Ách!" Đối mặt với một quyền ẩn chứa chân ý võ đạo của Trần Khuynh Địch, bốn nữ ngoại trừ không thiêu đốt tinh huyết, cơ hồ là đã phát huy sức mạnh của bản thân đến cực hạn, nhưng vẫn không ngừng chìm xuống theo hòn đảo như cũ, mặc dù không bị bại bởi đòn này, nhưng cũng đều liên tục bại lui, không có một chút lực phản kháng nào.
Oanh! Cuối cùng sau một tiếng nổ vang như lôi đình, cả hòn đảo triệt để chìm vào mặt nước, mà bốn nữ cũng rơi vào trong nước theo đó, thiên địa nguyên khí bạo loạn bị quyền ý của Trần Khuynh Địch trấn áp không thể nhấc lên gợn sóng, thậm chí là sóng thần vốn nên ảnh hưởng đến bờ biển cũng mạnh mẽ bị hắn trấn áp xuống.
"Phù..." Phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, sắc mặt của Trần Khuynh Địch có vẻ hơi trắng bệch.
Cũng không phải là phụ tải của một quyền này đối với hắn rất lớn, trên thực tế chiêu Thiên Hạ Vô Địch Quyền mà hắn tự nghĩ ra này, xem như là hắn lấy quyền ý dung hợp với võ đạo của bản thân, ở trên bản chất kỳ thật chính là dùng quyền ý trút tất cả lực lượng ra ngoài, kỳ thật là rất đơn giản, hắn là sẽ không có phụ tải gì lớn.
Nhưng vấn đề lần này lại không phải là quyết đấu sinh tử...
Đến cuối cùng hắn còn phải thu lực lại.
Quyền pháp vốn nên trút lực lượng ra không giữ lại một chút nào, cuối cùng lại bị Trần Khuynh Địch mạnh mẽ thu lại lực lượng, ở dưới lực phản chấn tự nhiên khiến cho hắn có một chút khó chịu.
Đương nhiên là loại vết thương này trên cơ bản cũng không có gì khác biệt cùng với trầy da.
Không ảnh hưởng đến toàn cục.
Bất quá cứ như vậy nên tính là ta thắng chứ?

"Ầm!"
Mặt biển nổ tung, bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, khá là chật vật mang theo nước biển vọt ra, quần áo ướt đẫm dán chặt lấy da thịt trắng noãn, lộ ra mấy phần đỏ thẫm, hình dáng ở phía dưới quần áo càng là như ẩn như hiện, đáng tiếc là Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có tâm tình để ý đến chuyện này.
So với những thứ kia, ý chí chiến đấu sục sôi cùng với ánh mắt quật cường không chịu thua của bốn nữ càng hấp dẫn Trần Khuynh Địch hơn.
Cứ tiếp tục như vậy...sau đó nhất định sẽ bị dây dưa quyết đấu!
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch suy nghĩ trăm điều, cuối cùng nghĩ đến phó thác của chuyên gia Quỷ Ảnh trước khi rời đi.
Không sai! Sau lưng của ta cũng có người bày mưu tính kế! Tuyệt đối sẽ không biến khéo thành vụng, tin rằng ở dưới sự trợ giúp của chuyên gia Quỷ Ảnh, ta nhất định có thể thoát khỏi quẫn cảnh! Chỉ cần làm theo lời nói của chuyên gia Quỷ Ảnh là được...
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, sau đó xoa xoa tóc dài trên trán, nhếch môi một cái, lộ ra một nụ cười, nói: "Xin lỗi a, ta xuất thủ hơi nặng quá."
"Không, như vậy là vừa vặn!"
"Đại ca ca quả nhiên là rất lợi hại!"
"Một lần kinh nghiệm rất khá."
"Dù sao cũng hơi thể ngộ được một chút..."
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan một cái, cắt đứt lời phát biểu của bốn nữ: "Bất quá chư vị sư muội kỳ thật cũng đều rất lợi hại, nếu như có thể mà nói, ta cũng hi vọng về sau có thể giao thủ với các muội nhiều hơn, như vậy đối với tu hành cũng đều có sự trợ giúp, về phần địa điểm huấn luyện, ở ngay dưới Chân Truyền Phong thì như thế nào?"
Trần Khuynh Địch vừa nói như thế, ở trong đầu vừa lóe lên nhắc nhở của chuyên gia Quỷ Ảnh: "Đại nhân, nữ sinh nhắc đến cùng cũng đều có tôn nghiêm, giao lưu giữa các nàng, cần chính là uyển chuyển mà không phải là hành vi quá mức trực tiếp, đây mới thật sự là bí quyết a!"
"Ấy? Thế nhưng mà..."
"Không có thế nhưng gì hết!"

Chương 644: Quá tốt rồi!

"Cho nên đại nhân, vị bằng hữu kia của ngài nếu như muốn các nàng không dây dưa với mình, nhất định phải đi ngược lại con đường cũ!"
"Nói một cách khác, phải chủ động làm cho các nàng đến dây dưa với bản thân? !"
"Không sai!"
"Thế nhưng mà cái này..."
"Đã nói là không có nhưng gì hết! Đại nhân suy nghĩ một chút đi, một nam nhân chủ động khiến cho nữ sinh đến dây dưa bản thân, còn bảo nữ sinh đến nhà của mình, sẽ có nữ sinh thực sự muốn đi dây dưa với hắn hay sao? Không thể nào đúng không! Nếu như đại nhân là nữ sinh mà nói, sẽ thích dạng nam nhân như vậy hay sao?
"Ồ!"
Nghe vào giống như rất có đạo lý a!
Lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch lộ ra nụ cười đã có dự tính ở trong lòng.
Tới đi! Hãy cự tuyệt ta một cách thẳng thắn đi!
"Thực sao? !"
"Quả nhiên là sư huynh cũng nghĩ như vậy!"
"Mới vừa rồi ta còn muốn nói, thế mà đã bị sư huynh nói trước!"
"Quá tốt rồi!"
Trần Khuynh Địch: "? ??
Cái kịch bản này có phải là không giống với trong tưởng tượng của ta lắm hay không - chuyên gia Quỷ Ảnh? !
Ở trong văn phòng hoàn toàn như trước đây, Quỷ Ảnh đang tiếp thụ sự chất vấn của Trần Khuynh Địch.
"Xin đại nhân cứ yên tâm!"
"Đây chỉ là hiện tượng bề ngoài, là một loại phương thức cự tuyệt uyển chuyển vô cùng đơn giản, ngài đã quên lời ta nói trước đó? Nữ hài tử đều là không thẳng thắn, cần phải đối đãi ngược lại với lời nói của các nàng, cho nên nhìn qua là các nàng đáp ứng ngài, nhưng trên thực tế thật ra là đang cự tuyệt ngài!"
"Thực sao?" Đối mặt với lời thề son sắt của Quỷ Ảnh, Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt hoài nghi nói ra.
"Đại nhân!"
Biểu tình của Quỷ Ảnh trở nên nghiêm túc, bề ngoài nam nhân thành thục sau khi dịch dung vào thời khắc này đưa đến cho Trần Khuynh Địch một loại cảm giác thân kinh bách chiến, khiến cho hắn cảm thấy tín nhiệm không tự chủ được.
"Trước kia ta cũng đã nói qua, ta thế nhưng là chuyên gia tình yêu, ngài không nên nghi ngờ chuyên gia tình yêu của mình!"

"Cho nên nói, ta hiện tại...không, bằng hữu của ta hiện tại kỳ thật đã không còn phải lo lắng?"
"Không sai!"
"Mặc dù ở bề ngoài là bị dây dưa, nhưng trên thực tế là đã triệt để thoát khỏi loại rắc rối này?"
"Ngài có thể ngừng lo lắng về những điều như vậy không?"
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch vui sướng nhảy dựng lên, trong lúc cao hứng, liền chuyển tay lấy ra từ trong túi trữ vật một viên đan được bỏ vào trong tay của Quỷ Ảnh, chân thành tha thiết nói ra: "Cám ơn ngươi Quỷ Ảnh! Ta, không đúng, bằng hữu của ta hiện tại là vô cùng cảm tạ ngươi! Ngươi hãy giữ lại viên đan dược này đi!"
"Ách!" Thần sắc của Quỷ Ảnh đọng lại, nhìn vẻ mặt chân thành của Trần Khuynh Địch, liên tưởng đến những lời nói vừa rồi của bản thân, một cỗ cảm giác áy náy vì lừa gạt Trần Khuynh Địch tự nhiên sinh ra ở trong lòng...
Áy náy mới lạ! Lương tâm của Quỷ Ảnh ta không chỉ không áy náy, thậm chí còn nhảy nhót tưng bừng! Nói đùa, đem một lượng lớn công tác của Cẩm Y Vệ ném cho ta toàn bộ, sau đó bản thân thì đi ăn chơi bung lụa, còn đặc biệt chạy đến trước mặt của ta để khoe khoang tình cảm, Quỷ Ảnh ta hôm nay nếu như không bẫy ngươi một lần, tâm niệm sớm muộn cũng sẽ không thông suốt, ngươi hãy thỏa thích giãy dụa ở trong Tu La Tràng đi a.
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Quỷ Ảnh càng thêm nồng đậm, nói: "Đa ta đại nhân! Đại nhân không cần phải khách khí với ta, đây là việc mà ta phải làm!"
"Đâu có, đâu có, thực sự là nhờ có ngươi a, ha ha ha."
"Không nên khách khí, không nên khách khí, ha ha ha ha."
Trong văn phòng, tiếng cười vui sướng của hai người vang lên không dứt.
Mà cùng lúc đó...
Tại Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung, ở bốn phía Vạn Thọ Cung, cung điện san sát, xem như là đại điện mà Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ bế quan thường ngày, có thể biết được tầm quan trọng của Vạn Thọ Cung, là chỗ ở của các đời chưởng giáo Thuần Dương Cung, tọa lạc ở trung tâm địa mạch Thái Hoa Sơn, mà vây quanh Vạn Thọ Cung, còn có bảy bảy bốn mươi chín tòa cung điện, ở bên trong những cung điện này, tuyệt đại đa số đều là võ giả Thuần Dương Cung thế hệ trước, trong đó có hơn phân nữa là Hợp Đạo Tôn Giả, người sở hữu bốn tòa đại điện lớn nhất, càng là trưởng lão cảnh giới Võ Đạo Tông Sư lâu năm.
Đương nhiên, Thuần Dương Cung thế hệ trước cũng chỉ còn lại bốn vị võ giả này. Qua nhiều năm như vậy số lượng cường giả có tu vi từ Võ Đạo Tông Sư trở lên của Thuần Dương Cung vẫn luôn là một chỗ thiếu hụt, hơn nữa tất cả đều là võ giả thế hệ trước, sức chiến đấu

đã sớm suy yếu, nếu như không phải còn có hai vị chưởng giáo Ninh Thiên Cơ và Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ chống đỡ mà nói, Thuần Dương Cung đã đóng cửa từ lâu.
Bất quá vào sau khi Trần Khuynh Địch đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, bốn nữ Dương Xuân trở thành Võ Đạo Tông Sư, loại tình trạng quẫn bách này liền không còn tồn tại nữa. Không bằng nói Thuần Dương Cung hiện tại đang bùng nổ.
Không chỉ có tốc độ phát triển của võ giả thế hệ trẻ tuổi ra ngoài ý định, hơn nữa nguyên một đám còn đạt được chân truyền của các trưởng lão, thậm chí là ngay cả Mặc Môn cũng đều dám đánh cướp, phải biết rằng cái thánh địa võ đạo ở Đông Hải cả ngày dựa vào bán đồ liền có thể kiếm nhiều tiền kia, bọn họ đã sớm thèm nhỏ dãi từ lâu...
Quả nhiên là trò giỏi hơn thầy a!
Về phần Thuần Dương Cung bởi vậy mà đắc tội với Mặc Môn...một chút chuyện nhỏ như vậy, các trưởng lão ở đây cơ hồ là mỗi một người đều khịt mũi coi thường, chỉ thiếu một chút nữa là chỉ vào mặt mắng to: Thuần Dương Cung chúng ta sẽ sợ Mặc Môn hay sao? Bọn hắn có võ giả Kích Toái Mệnh Tinh hay sao? Bọn hắn đánh thắng được chúng ta hay sao? Ngươi vừa nói cái gì? Không đánh lại? Vậy thì quản cọng lông a!
Cho nên sau khi Thái Thượng trưởng lão nói những tin tức này cho Thuần Dương Cung, các trưởng lão thế hệ trước này đã không kiềm được sự vui mừng, thậm chí còn cử hành một tràng đại hội đồ nướng ở bên trong Trưởng Lão Điện, kết quả là dùng sức quá mạnh, kém chút nữa đã nướng toàn bộ Trưởng Lão Điện, còn rước lấy sự can thiệp của Chấp Pháp Điện tông môn.
Kết quả là đệ tử chấp pháp đi đến đó liền lúng túng phát hiện ra, trưởng lão chấp chưởng Chấp Pháp Điện nhà mình, thế mà đang lộ ra vẻ mặt xấu hổ đứng ở bên trong đám người "tùy ý phóng hỏa" kia...
Sau khi phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn lần đó, sự hưng phấn của các trưởng lão cũng coi như là lắng xuống, nhóm trưởng lão ở bốn phía Vạn Thọ Cung cũng coi như là bình tĩnh lại một lần nữa, nhưng ngay vào hôm nay, tại Vạn Thọ Cung ở vào trung tâm địa mạch Thái Hoa Sơn, lại đột nhiên rung động kịch liệt, bạo phát ra một trận ánh sáng chói mắt.
Ầm ầm! Vạn Thọ Cung là nơi trọng yếu cỡ nào, cơ hồ là trong nháy mắt, bốn mươi chín tòa Trưởng Lão Điện ở bốn phía liền bạo phát ra khí tức cùng lúc, từng vị trưởng lão nhao nhao bay vọt mà ra từ bên trong Trưởng Lão Điện của bản thân, lộ ra biểu tình kinh hãi nhìn về phía phương hướng Vạn Thọ Cung, nhất là bốn vị trưởng lão Võ Đạo Tông Sư cầm đầu.

Chương 645: Bỏ mình ngoài ý muốn

"Đây là có chuyện gì?"
"Vạn Thọ Cung chấn động...chẳng lẽ chưởng giáo đã xảy ra chuyện gì?"
"Không có khả năng!"
Đối với Ninh Thiên Cơ, bốn vị trưởng lão ở đây là tuyệt đối tín nhiệm, người không có trải qua cái thời đại kia vĩnh viễn sẽ không có cách nào lý giải, Ninh Thiên Cơ đến tột cùng là lấy tư thái hoành không xuất thế như thế nào, ngăn cơn sóng dữ, mạnh mẽ kéo Thuần Dương Cung trở về từ trong sự sụp đổ, trọng chấn danh tiếng thánh địa võ đạo. Dần dà, ở trong lòng của bốn vị trưởng lão, Ninh Thiên Cơ căn bản chính là vô địch. Trên thực tế cũng xác thực là như thế. Tối thiểu là từ lúc Ninh Thiên Cơ xuất đạo cho đến nay phàm là đánh nhau ở ngoài sáng, chính là không có thua một trận nào, về phần những cái ví dụ kia như loại hình khiêu chiến Thánh Thượng Đại Càn và bị đánh bại trong bóng tối...
Nói đùa! Loại sự tình làm ảnh hưởng đến uy vọng của Ninh đại chưởng giáo nhà ta này, làm sao có thể để cho người ngoài biết? !
Ngay vào thời điểm rất nhiều trưởng lão lộ ra biểu tình nghi hoặc, bốn vị trưởng lão Võ Đạo Tông Sư cầm đầu thậm chí là đang suy nghĩ có nên đi đến Vạn Thọ Cung cầu kiến Ninh Thiên Cơ, hỏi thăm một chút tình huống hay không...
"Các vị tiền bối."
"Đến Vạn Thọ Cung gặp ta."
Khóe mặt của bốn vị trưởng lão cầm đầu giật một cái, thanh âm của Ninh Thiên Cơ lại có thể lặng yên vang lên ở bên tai của bọn hắn.
Mặc dù bàn về tu vi Ninh Thiên Cơ không biết vượt qua bọn họ bao nhiêu, nhưng mà bàn về bối phận bọn họ thật đúng là lớn hơn so với Ninh Thiên Cơ, bất quá bọn họ cũng không có khả năng tự cao tự đại ở trước mặt của Ninh Thiên Cơ, một tiếng kêu tiền bối, càng nhiều cũng là xuất phát từ sự tôn trọng của Ninh Thiên Cơ đối với những võ giả Thuần Dương Cung thế hệ trước này.
Bốn vị trưởng lão lập tức tung người bay đi về phương hướng Vạn Thọ Cung.
Mà cột sáng bao phủ Vạn Thọ Cung, sau khi duy trì trọn vẹn ba ngày, mới dần dần tán đi.
Ngày kế tiếp, tin tức chưởng giáo Ninh Thiên Cơ Thuần Dương Cung bỏ mình ngoài ý muốn, được truyền ra khắp toàn bộ thiên hạ.
Tại Tu Di Sơn Phật Môn, ở bảo điện Đại Hùng.
"Đại sư huynh!" Một vị lão hòa thượng khoác áo cà sa, lông mi trắng tóc trắng trực tiếp đẩy cửa chính bảo điện Đại Hùng ra, lộ ra vẻ mặt

mừng rỡ nói ra: "Chưởng giáo Thuần Dương Cung đã chết!"
Ở trung ương bảo điện Đại Hùng, Phương Trượng Phật Môn đương đại, thánh tăng Ngô Không khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn ngay phía trước Tam Thế Phật Tổ, ở bốn phía thì là Thần Phật Chư Thiên, pho tượng Bồ Tát La Hán, có tướng mạo thường thường, không lộ khí tức, thậm chí còn có một chút già cả ngồi ở bên trong Thần Phật, lộ ra vẻ không hòa hợp.
Nhưng theo lão hòa thượng lông mi trắng tiến vào, Ngô Không nhướn lông mày lên, mở hai mắt ra, ngay trong cái sát na này, vị tăng nhân nguyên bản phổ thông này liền tản ra khí thế quét sạch toàn bộ bảo điện Đại Hùng trong nháy mắt, pho tượng thần phật đầy trời đều bị hắn thu hết hào quang.
Các pho tượng vàng tráng lệ vào lúc này phảng phất như bùn nặn vậy, ngược lại là Ngô Không tướng mạo thường thường, vào lúc này lại giống như là chân thân Phật Tổ, chỉ là ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, liền hấp dẫn phong thái thiên địa, làm cho không có ai có thể dời ánh mắt khỏi hắn, một cỗ ý cảnh nắm vững quá khứ, xưng bá hiện tại, chúa tể tương lai tự nhiên sinh ra.
Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!
Đây là ý cảnh Phật Môn luôn ủng hộ cho tới nay, mà Ngô Không thân làm Phương Trượng Phật Môn bây giờ, phật pháp và võ đạo đều đã đạt đến một cái cấp độ sâu đậm, tu vi cũng đạt tới Kích Toái Mệnh Tinh, càng là khiến cho hắn có thể chân chính lĩnh ngộ phật ý duy ngã độc tôn đến mức cực hạn, khiến cho người ta tán thưởng không thôi.
"Chưởng giáo Thuần Dương Cung.."
"Ninh Tam Kiếm đã chết?"
Bờ môi của Ngô Không khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng nói, giọng nói có vẻ hơi khàn khàn.
"Không sai!"
"Hơn nữa đây là tin tức lưu truyền tới từ bên trong Thuần Dương Cung, nghe nói tựa như là hồn bài của Ninh Thiên Cơ đặt ở bên trong Vạn Thọ Cung đột nhiên vỡ vụn, phải biết rằng đó chính là hồn bài ẩn chứa một chút chân linh a, nếu như quả thật vỡ vụn, vậy thì vị Thái Hoa Tiên Nhân kia hẳn là đã thật sự chết rồi!" Lão hòa thượng lông mi trắng hưng phấn mà nói ra. Ngô Không thân làm thánh tăng Phật Môn, lại là Phương Trượng đương đại, càng là một trong những biểu tượng để Phật Môn chấn nhiếp chư hùng, tự nhiên không có khả năng để bụng đối với mọi chuyện trong Phật Môn, cho nên nhiều khi những chuyện này đều là do hắn, thủ tọa Đạt Ma Viện - Đàm Hoa đến phụ trách xử lý.
Phật Môn dù sao cũng là một trong mười đại thánh địa võ đạo, giống như là Thuần Dương Cung có rất nhiều núi và cung điện vậy, Phật Môn ở trên Tu Di Sơn cũng có tám tòa đường viện, theo thứ tự là La

Hán đường, Bàn Nhược Đường, Bồ Đề Viện, Chứng Đạo Viện, Giới Luật Viện, Đạt Ma Viện, Tàng Kinh Các, Cực Khốc Lâu, tám đại đường viện đều có người quản lí và chức năng của riêng mình.
Mà Đạt Ma Viện, thì là hội tụ tám vị cao tăng võ công cao nhất dưới Phương Trượng Phật Môn, có thể trổ hết tài năng ở trong đó, có thể thấy được tu vi của Đàm Hoa tuyệt đối không yếu, bản thân hắn càng là đệ tử Phật Môn cùng một thời kỳ với Ngô Không, nếu không cũng sẽ không gọi Ngô Không là "Đại sư huynh".
Bất quá đối với Ngô Không mà nói, hắn vẫn luôn có chỗ bất mãn đối với Đàm Hoa.
"Sư đệ."
"Ừm? Sao thế sư huynh?"
Đàm Hoa thấy Ngô Không cắt đứt lời nói của bản thân, hơi nghi hoặc một chút, mà Ngô Không thì là run rẩy duỗi ngón tay ra, chỉ chỉ vào bản thân, gằn từng chữ nói ra: "Ngươi nhìn sư huynh ta giống như là kẻ đần hay sao?"
Đàm Hoa: "? ??"
"Sư huynh, ngươi nói như vậy là có ý gì?"
"Nói nhảm!" Ngô Không bùng nổ một cái, không có một chút hình tượng thánh tăng ngoại giới nào gõ một phát vào cái đầu trụi lủi của Đàm Hoa.
"Ninh Tam Kiếm chết?"
"Chỉ có đồ ngu mới có thể tin tưởng loại lời đồn đãi này! Vì loại chuyện không thể nào xảy ra này mà đến quấy rầy sư huynh ta bế quan, tiểu tử ngươi đang rắp tâm chuyện gì? Có phải hay không là muốn tạo phản? !"
"Ớ! Sư huynh oan uổng ta rồi! Đây là sự thực a!"
"Thực cái đầu của ngươi!"
Ngô Không thấy Đàm Hoa thế mà không có ý tứ nhận sai, lập tức gõ vào cái đầu trụi lủi của Đàm Hoa một cái, sau đó mới tức giận nói ra: "Sư đệ a, ngươi vẫn không thể Kích Toái Mệnh Tinh, đối với cái cảnh giới này còn có chỗ không biết, cho nên sư huynh ta sẽ không trách ngươi."
"Thế nhưng mà sư huynh đã đánh ta hai phát..."
"Im miệng! Nghe cho ta!" Ngô Không lại tiện tay gõ vào đầu của Đàm Hoa một phát, tiếp tục nói: "Cái cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh này, trên bản chất là hoàn toàn khác biệt với Hỏa Luyện Kim Đan, nếu như nói Hỏa Luyện Kim Đan là tiếp nhận khảo nghiệm thiên địa, từ đó thuế biến bản thân mà nói, như vậy Kích Toái Mệnh Tinh chính là chân chính siêu thoát."

Chương 646: Ân oán

"Lấy Đại Đạo Huyền Quang làm cầu nối, xâm nhập vào bên trong hư không, cảm ứng ngôi sao mà bản thân ký thác vận mệnh, sau đó dùng đại thần thông đánh nát nó, từ đó khiến cho nguyên thần ký thác ở trong hư không, dùng ý chí nắm chắc vận mệnh, cũng chỉ có làm đến một bước này, mới thật sự là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh."
"Ồ!" Đàm Hoa gãi gãi đầu, hỏi: "Cho nên?"
"Trẻ con không dạy được!" Ngô Không tức hổn hển nói: "Cho nên! Tất cả mọi người đều ký thác nguyên thần ở trong hư không, nếu như Ninh Thiên Cơ đã thật sự chết rồi, ta khẳng định sẽ sớm biết trước các ngươi! Bây giờ ở bên trong cảm ứng của ta, cái tên ác tặc Ninh Thiên Cơ kia vẫn còn đang nhảy nhót tưng bừng, rất vui vẻ đó ngươi nói xem hắn có thể chết hay sao?"
"Cái gì? !" Đàm Hoa hấp háy mắt, lúc này mới bất lực thở dài: "Nói như vậy, là Thuần Dương Cung đưa ra tin tức giả?"
"Không hẳn." Ngô Không xoay chuyển lời nói, thế mà hủy bỏ thuyết pháp của Đàm Hoa, nói: "Mặc dù tên Ninh Thiên Cơ kia khẳng định không chết, nhưng mà chưa hẳn là còn có thể che chở cho Thuần Dương Cung."
"Ý của sư huynh là?"
"Đần! Bất quá chỉ là loại vật hồn bài này mà thôi, nếu như Ninh Thiên Cơ đang ở trong một cái bí cảnh nào đó trong hư không, hoặc là dứt khoát tiến sâu vào bên trong hư không, như vậy hồn bài cũng sẽ vỡ nát, vật kia chỉ cần có khoảng cách xa một chút, cuối cùng sẽ không chống đỡ được bao lâu mà vỡ nát."
"Nói một cách khác, mặc dù Ninh Thiên Cơ không chết, nhưng chỉ sợ ở trong một thời gian ngắn thật đúng là không có cách nào bảo vệ Thuần Dương Cung."
"Thì ra là thế..." Đàm Hoa thấp giọng lẩm bẩm một câu, đột nhiên vô thức nói ra: "Đây không phải là cơ hội tốt ngàn năm một thuở hay sao?"
Chuyện này là liên lụy đến ân oán vào 30 năm trước.
Khi đó Thuần Dương Cung vừa mới vượt qua đại kiếp, Ninh Thiên Cơ hoành không xuất thế, rất hăng hái, nhưng Thuần Dương Cung lại có rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, thiếu thốn đủ loại tài nguyên, mà vì ứng phó với loại tình huống đó, Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ đã thảo luận một chút, cuối cùng bắt đầu càn quét Trung Nguyên với quy mô lớn.
Đầu tiên là trung, tiểu thế lực, cơ hồ là tất cả các thế lực bỏ đá xuống giếng trước đó, tất cả đều bị Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ cướp đoạt qua một lần, đương nhiên Ninh Thiên Cơ vẫn

muốn mặt mũi, cho nên thủ đoạn của hai người cũng rất đơn giản: Ninh Thiên Cơ đi đến trước đại môn của các thế lực, đưa thư khiêu chiến, sau đó Long Thiên Tứ sẽ tới cửa đàm phán, hoặc là đưa tiền, hoặc là tiếp nhận khiêu chiến.
Ở dưới loại thủ đoạn vô lại này Thuần Dương Cung cuối cùng cũng thở phào.
Nhưng tài nguyên vẫn không đủ như cũ, dù sao thì đó cũng chỉ là một đám trung, tiểu thế lực, vẫn hơi kém so với sự tiêu hao của thánh địa võ đạo như Thuần Dương Cung, muốn chân chính khiến cho Thuần Dương Cung ổn định lại, tài nguyên yêu cầu chí ít cũng phải là cấp bậc thánh địa võ đạo, hơn nữa còn phải là loại thánh địa võ đạo có nội tình lịch sử văn hóa lâu đời kia...
Bởi vậy hai tên thổ phỉ kia đã chọn trúng Phật Môn.
Ông trời ơi! Đàm Hoa ta làm thủ tọa Đạt Ma Viện nhiều năm như vậy, còn là lần đầu tiên nghe được những lời như "ta thấy bảo bối này hữu duyên cùng với Thuần Dương Cung chúng ta".
Loại hữu duyên này mặt ngoài kì thực là hành vi ăn cướp trắng trợn, Phật Môn chúng ta cũng đã qua rất nhiều năm rồi không có làm a! Thực sự là vô sỉ!
Nhưng mà hết lần này tới lần khác khi đó Ninh Thiên Cơ có danh tiếng quá thịnh, uy danh hiển hách, hơn nữa vì Thuần Dương Cung, hắn và Long Thiên Tứ cơ hồ là cướp đoạt đỏ mắt, Phật Môn sau khi trải qua sự cân nhắc, vẫn quyết định không đắc tội với hai tên thổ phỉ này, thế là đã lấy ra một chút tài nguyên trân quý, coi như là bố thí cho đồng đạo.
Nhưng đây chỉ là thuyết pháp tô son trát phấn. Bởi vì nhắc đến cùng! Phật Môn vẫn đã bị người ta cướp đoạt! Có lẽ là Ngô Không sẽ không thèm để ý đến những cái này, Phật Môn cũng không có thương gân động cốt, võ giả thế hệ trẻ tuổi có khả năng đều không biết là có chuyện này, nhưng thân làm thủ tọa Đạt Ma Viện, Đàm Hoa thế nhưng vẫn luôn để chuyện này ở trong lòng! Cho nên sau khi biết được Ninh Thiên Cơ vô cùng có khả năng không bảo hộ được Thuần Dương Cung, Đàm Hoa lập tức sinh ra một chút ý nghĩ.
Đốt trụi Thuần Dương Cung khẳng định là không được. Nhưng cướp đoạt một chút tài nguyên, thuận tiện dạy dỗ lão tặc vô sỉ Long Thiên Tứ kia một chút có lẽ là sẽ không có vấn đề nhỉ?
Tin tức truyền đi bay đầy trời trong giang hồ. Ngay cả Phật Môn đều biết, một đoàn người Thuần Dương Cung còn đang ở Đông Hải tự nhiên cũng là biết được tin tức có quan hệ đến việc Ninh Thiên Cơ bỏ mình ngoài ý muốn.
Mà đối với tin tức nặng ký giống như là sấm sét giữa trời quang này, ngoài ý liệu là, vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Long Thiên Tứ, đều bày ra biểu lộ khinh thường.
"Ngươi nói cái gì?"

"Nghĩa phụ ta đã chết?"
"Nói nhảm! Cho dù ngươi chết nghĩa phụ của ta cũng đều sẽ không chết!"
Khác biệt cùng với thánh tăng Ngô Không có lý giải rất sâu đối với cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, Trần Khuynh Địch cũng không biết rõ ràng cái tin tức này là thật hay giả, vào thời điểm ban đầu nghe được cái tin tức này hắn có một chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh hắn liền phản ứng lại, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tìm được đối sách tương ứng.
Đó chính là gặp chuyện không rõ ràng liền hỏi hệ thống.
"Hệ thống a hệ thống, nghĩa phụ của ta đã chết rồi sao?"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Nếu như kí chủ nguyện ý trả Đạo Binh thiếu nợ trước đó, sau đó là nạp thêm một kiện Đạo Binh ngoài định mức, như vậy bản hệ thống cũng không phải là không thể đại phát từ bi trả lời ngài."
Trần Khuynh Địch: "..."
Sờ lên túi trữ vật, cuối cùng Trần Khuynh Địch chỉ có thể lấy ra Bàn Long Côn mà Tề Khôn dùng trước đó, có một chút xấu hổ nói: "À, ta trả trước một kiện Đạo Binh, còn lại có thể ghi sổ hay không?"
"Đương nhiên là có thể." Không đợi Trần Khuynh Địch nói xong, Bàn Long Côn ở trong tay của Trần Khuynh Địch liền giống như là bị một cái miệng lớn vô hình nuốt mất vậy, trong nháy mắt liền không thấy tăm hơi, mà chỉ chốc lát sau, thanh âm hệ thống cũng vang lên lần thứ hai: "Xin kí chủ yên tâm, Ninh Thiên Cơ vẫn còn sống."
"Phải không?" Nghe lời này xong Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy yên tâm: "Còn sống liền tốt..."
"Bất quá." Hệ thống dừng lại một chút, xoay chuyển lời nói: "Lúc này Ninh Thiên Cơ chỉ sợ là sẽ không thể để ý tới Thuần Dương Cung, có khả năng rất lớn đã bị nhốt ở thiên ngoại, tạm thời không có cách nào trở về Trung Nguyên."
"Ấy?" Nghe hệ thống miêu tả xong, Trần Khuynh Địch lập tức nhướng mày.
Bị nhốt ở thiên ngoại...? Không có cách nào trở về...? Ta giống như đã từng thấy loại nội dung cốt truyện này, không phải rõ ràng là để cho Trần Khuynh Địch ta đứng ra ngăn cơn sóng dữ vào cái thời điểm này hay sao?

Chương 647: Lập tức trở về Thuần Dương Cung

"Tiểu tử thúi!"
"Ngươi đâu rồi? Ra ngoài cho lão phu!"
Không đợi Trần Khuynh Địch suy nghĩ xong, cửa chính gian phòng liền bị Long Thiên Tứ dùng một cước đá văng, hai mắt của lão đầu tử này vào lúc này đỏ như máu, nổi giận đùng đùng, lộ ra bộ dáng như có đại thù mười tám đời: "Tên tiểu tử ngươi cũng đã nghe được lời đồn rồi a? Gặp quỷ! 30 năm không đi ra khỏi núi, đám cháu chắt kia lại bắt đầu coi thường chúng ta!"
"Thái Thượng trưởng lão? !" Trần Khuynh Địch ngoài ý muốn nhìn Long Thiên Tứ, thấy hắn mặc dù đang nổi giận đùng đùng, nhưng lại không có ý tứ kinh hoàng gì, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, hắn trái lại còn thấy được mấy phần vẻ hưng phấn từ trong mắt của lão đầu tử này, bày ra dáng vẻ giống như là đang nói "ta chờ một ngày này đã rất lâu rồi!"
Ý niệm tới đây, Khuynh Địch liền vô thức mở miệng hỏi: "Ngài biết rõ nội tình gì sao?"
"Ồ?" Long Thiên Tứ khá là kinh ngạc mà liếc nhìn Trần Khuynh Địch, sau đó gật đầu nói: "Trước đó luôn luôn nghe người ta nói, Khuynh Địch ngươi trí kế vô song, ta còn tưởng rằng là sai lầm, nhưng bây giờ có vẻ như, tối thiểu ngươi vẫn rất nhạy bén."
"Ách..."
"Yên tâm đi!" Long Thiên Tứ vung tay lên, trông rất tự tin, nói: "Chưởng giáo làm sao có thể chết được, ngươi cũng không phải là không biết tu vi của chưởng giáo, hắn thế nhưng là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, cường giả như vậy coi như là không đánh lại, muốn đào tẩu cũng là dư xài, căn bản là không có khả năng bị người giết chết."
"Bất quá vì đề phòng vạn nhất, huống hồ các trưởng lão ở bên trong tông môn cũng truyền tới tin tức, bây giờ chúng ta liền phải rời khỏi Đông Hải, dùng truyền tống trận lập tức trở về, hơn nữa nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định là sẽ có những kẻ tin vào lời đồn đãi này, sau đó sẽ gây khó dễ cho Thuần Dương Cung chúng ta."
"Ấy? Vì sao?" Trần Khuynh Địch có một chút nghi ngờ nói: "Năm đó nghĩa phụ không phải là đã đại phát thần uy, giết xuyên qua Trung Nguyên hay sao, có dạng uy danh này tồn tại cho dù là có người tin vào lời đồn đại, ở trong một thời gian ngắn hẳn là cũng sẽ không động thủ đối với chúng ta mới đúng chứ? Huống hồ Thái Thượng trưởng lão không phải vẫn còn ở đó hay sao?"
"Ha ha ha.." Đối với sự nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ tự nhiên là biết rõ câu trả lời.
Đúng thế! Đám gia hỏa tin vào lời đồn kia đương nhiên sẽ không gây

khó dễ đối với Thuần Dương Cung, nhưng mà gặp quỷ! Bọn hắn sẽ rất có thể gây khó dễ cùng với Long Thiên Tứ ta a!
Không phải là Long Thiên Tứ khoe khoang, đám trung, tiểu thế lực kia, năm đó hắn thế nhưng cũng đã từng doạ dẫm và bắt chẹt qua, hắn cũng tự biết mình, biết rõ ở trong đáy lòng của đám người kia đối với mình tuyệt đối là hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu như không phải có uy danh của Ninh Thiên Cơ, hắn chỉ sợ đã sớm bị phiền phức tìm tới cửa. Dù vậy hắn vẫn bế quan nhiều năm như vậy ở trong Thuần Dương Cung, chính là vì tránh đầu sóng ngọn gió, để cho thanh danh "lão tặc Long Thiên Tứ vô sỉ " bay hơi theo thời gian, nếu không thì lấy tu vi Hỏa Luyện Kim Đan của hắn, qua nhiều năm ở Trung Nguyên như thế cũng sẽ không đến mức không có một chút danh khí nào.
Cho nên chỉ có Long Thiên Tứ mới biết được. Phiền phức của hắn là rất lớn! Đối với những trung, tiểu thế lực kia, thậm chí là thánh địa võ đạo mà nói, Long Thiên Tứ hắn tuyệt đối được xem như là một khối đá thử vàng, đám cẩu tặc kia tuyệt đối sẽ không từ bỏ việc gây phiền toái cho hắn, một phương diện là hung hăng giáo huấn bản thân hắn một lần, một phương diện khác là thuận tiện thăm dò xem Ninh Thiên Cơ có phải là thật sự không thể bảo hộ được Thuần Dương Cung hay không, nói một cách khác...
"Phải tranh thủ thời gian!"
"Ở trong nội bộ Thuần Dương Cung bây giờ là trống rỗng, chỉ có Võ Đạo Tông Sư tọa trấn, ngay cả một vị Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều không có, lão phu thân làm Thái Thượng trưởng lão, trong lòng rất là lo lắng a!"
Trần Khuynh Địch trừng mắt, nói: "Thế nhưng ở bên trên Thái Hoa Sơn không phải là có đại trận mà nghĩa phụ bày ra hay sao?"
"Không cần phải nói nhiều!"
"Lão phu không thể chối từ chuyện này! Chúng ta phải lập tức trở về Thuần Dương Cung!" Long Thiên Tứ nói một cách ngang nhiên lẫm liệt.
Nói đùa! Cũng là bởi vì ở Thuần Dương Cung có đại trận hộ sơn, là nơi an toàn nhất, cho nên mới cần phải lập tức trở về a!
"Hơn nữa Khuynh Địch ngươi còn chưa tiếp nhận truyền thừa chưởng giáo, mặc dù ngươi có thiên phú dị bẩm, vẻn vẹn chỉ bằng vào ba thành độ khống chế lực lượng liền có thể sánh ngang với sáu thành độ khống chế lực lượng của người khác, nhưng loại thực lực này cũng chỉ có thể xưng hùng tại Đông Hải, nếu như đặt ở Trung Nguyên, loại thực lực này liền không đáng được chú ý."
"Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, Hỏa Luyện Kim Đan ở thánh địa võ đạo Trung Nguyên, có truyền thừa trợ giúp, chỉ cần thời gian tu luyện vượt qua 50 năm trở lên, trên cơ bản đều có khoảng mười thành độ khống chế lực lượng, người có thể mở ra Đại Đạo Huyền

Quang cũng không ít, tuyệt đối không phải là thổ dân Đông Hải có thể sánh ngang."
"Cho nên nhanh chóng trở về Thuần Dương Cung, đối với ngươi mà nói cũng là một chuyện rất tất yếu!"
"Ồ!" Nghe lời nói của Long Thiên Tứ, trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên hơi động.
Nhắc đến, nếu võ giả Hỏa Luyện Kim Đan ở Trung Nguyên đều mạnh mẽ như vậy mà nói, vậy tại sao Long Thiên Tứ cho đến bây giờ vẫn chỉ là mười thành độ khống chế lực lượng, không thể mở ra Đại Đạo Huyền Quang?
Chuyện này dính đến một cái điểm mù.
Đó chính là bối phận của Long Thiên Tứ. Phải biết rằng Long Thiên Tứ thế nhưng là người cùng một thời đại với Ninh Thiên Cơ, nói một cách khác, từ khi hắn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan cho đến bây giờ, kỳ thật cũng chỉ mới hơn ba mươi năm, hơn nữa hắn vốn không được tính là loại ưu tú nắm giữ thiên tư đặc biệt, cho nên ở trong 30 năm thời gian, còn chưa đủ để cho hắn mở ra Đại Đạo Huyền Quang.
Về phần tại sao hắn lại đảm nhiệm Thái Thượng trưởng lão, nguyên nhân căn bản kỳ thật vẫn là bởi vì thực lực của hắn tương đối mạnh.
Thật sự muốn luận tư lịch bối phận, bây giờ đám người Thuần Dương Cung ở Trưởng Lão Điện kia mới thật sự là lão nhân, chỉ là không có đủ tu vi mà thôi. Năm đó Thuần Dương Cung gặp đại kiếp, người chân chính có được thực lực và khả năng đã sớm không còn.
"Rõ chưa?"
"Vâng!"
"Rất tốt, sau nửa canh giờ trận pháp sẽ được bố trí xong, hãy thông tri cho các nàng Dương Xuân, chúng ta chuẩn bị trở về!"
Ngẩng đầu ưỡn ngực, sau khi mạnh mẽ bước ra khỏi gian phòng của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ liếc nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, đột nhiên thở dài một câu: "Gặp quỷ, tên Ninh Thiên Cơ kia, sẽ không thật sự chết rồi đó chứ?"
Long Thiên Tứ rốt cuộc cũng chỉ là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, không có rõ ràng đối với ảo diệu ở bên trong Kích Toái Mệnh Tinh giống như Ngô Không, lại không có mật báo đến từ hệ thống như Trần Khuynh Địch.
Cho nên hiện tại hắn kỳ thật vẫn có một chút hoảng hốt!

Chương 648: Thăm dò

Nhưng hắn là Thái Thượng trưởng lão! Là người Thuần Dương Cung có tu vi cao nhất bây giờ! Cho nên hắn không thể hoảng hốt! Không chỉ có không thể hoảng hốt, còn cần phải bảo trì thái độ lúc đầu, đủ loại hành vi trước đó, nhắc đến cùng cũng là do hắn tận lực biểu hiện ra, chính là vì tạo ra cho người ta một loại cảm giác "Thái Thượng trưởng lão vẫn là như cũ a".
Loại cảm giác gánh nặng ngàn cân rơi vào trên vai này, đối với Long Thiên Tứ luôn ưa thích chạy trốn mà nói kỳ thật là rất mới lạ. Nếu dùng một câu để ví von mà nói, ừm, hắn là: Cảm giác như bản thân đang nhảy trái nhảy phải ở trên bờ vực nguy hiểm vậy.
Lúc này ở đại địa Trung Nguyên, bầu không khí đã thay đổi hoàn toàn.
Tất cả đệ tử mà Bách Hiểu Sinh bố trí ở Thanh Châu Đạo đều bị đệ tử do Thuần Dương Cung phái ra cưỡng chế đuổi trở về, ngoại trừ người Lục Phiến Môn triều đình còn để lại một bộ phận, toàn bộ Thanh Châu Đạo đều rơi vào trạng thái khẩn trương cao độ, nhưng dù vậy, đám người vọt tới từ các phương vẫn nối liền không dứt.
Mà đệ tử Bách Hiểu Sinh bị đuổi về, cơ hồ cũng đều không ngoại lệ, toàn bộ đều được từng cái thế lực thần bí mời đến nhà mình uống trà, chính là vì tìm hiểu tình huống của Thuần Dương Cung bây giờ, muốn biết tin tức "Ninh Thiên Cơ bỏ mình" được đồn đãi trên giang hồ bây giờ rốt cuộc là thật là giả.
Trên giang hồ cũng không có đồ đần chân chính, cho nên tuyệt đại đa số người mặc dù không có tu vi cao thâm giống như Ngô Không, nhưng chỉ dựa vào suy luận cũng có thể phát giác ra tin tức Ninh Thiên Cơ bỏ mình lần này có chỗ không đúng.
Nguyên nhân rất đơn giản: nếu như Ninh Thiên Cơ đã thật sự chết rồi, vậy thì cái tin tức này hẳn là đã sớm bị Thuần Dương Cung phong tỏa mới đúng, vì sao lại ở trong một thời gian ngắn như vậy liền truyền ra khắp toàn bộ giang hồ?
Tạo thành tình huống như vậy chỉ có hai cái khả năng, một cái tự nhiên là Thuần Dương Cung cố ý giả tạo ra cái tin tức gọi là bỏ mình này, câu dẫn một đám đồ đần đi đến tiến công Thuần Dương Cung, sau đó đầu lĩnh của ổ thổ phỉ lại chạy ra vào thời khắc mấu chốt, cướp bóc một lần toàn bộ đám người tiến công Thuần Dương Cung, loại chuyện này Ninh Thiên Cơ thế nhưng đã có tiền án.
Cái khả năng thứ hai là có người tính toán Thuần Dương Cung.
Có lẽ là Thuần Dương Cung vốn cũng dự định phong toả tin tức, nhưng bởi vì âm mưu của người nào đó, cái tin tức này đã bị lưu truyền ra bên ngoài ngoài ý muốn, hơn nữa ở dưới sự bày bố của

người rắp tâm, lúc này mới cấp tốc truyền ra khắp giang hồ, đồng thời cũng có thể chứng minh tin tức Ninh Thiên Cơ bỏ mình là chân thật.
Như vậy ở trong hai cái khả năng này, rốt cuộc là cái nào thì có khả năng xảy ra cao hơn? Bình tĩnh mà xem xét, không có ai tin tưởng vị Thái Hoa Tiên Nhân tung hoành bất bại vào 30 năm trước kia đã thật sự chết rồi. Phải biết rằng cái thời đại của Ninh Thiên Cơ kia cũng không phải là rất xa, cũng chỉ không quá ba mươi năm trước mà thôi, thế hệ tuổi trẻ trên giang hồ có thể là không có ấn tượng gì, nhưng phàm là chưởng môn của những trung, tiểu thế lực kia, thậm chí là cao tầng của thánh địa võ đạo, cơ hồ không ngoại lệ đều nhớ đến uy thế lúc trước của Ninh Thiên Cơ.
Thẳng thắn mà nói, vào thời điểm đó Ninh Thiên Cơ thật sự là có một loại khí chất vô địch thiên hạ.
Vì Thuần Dương Cung mà không tiếc tất cả, xách một thanh kiếm dài ba thước liền dám tranh phong cùng với thiên hạ, ổn định vững chắc cục diện cho Thuần Dương Cung, loại chuyện cơ hồ giống như là kỳ tích này, đã khiến cho uy danh thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung không ngã trong ba mươi năm qua, thậm chí ở trong lòng của người giang hồ còn có xu thế nâng cao một bước, phải biết rằng ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, Thuần Dương Cung là đặc thù nhất.
Ba mạch Đạo, Phật, Ma đều là đạo thống tiếp tục kéo dài từ thời kỳ Thượng Cổ, có nội tình thâm hậu và lịch sử lâu đời, Vô Sinh Đạo thì vào trước khi bị Thánh Thượng Đại Càn diệt môn thì cũng có bối cảnh Đạo Môn, xem như là phú nhị đại, Tắc Hạ Học Cung thì xuất thân từ Nho Gia, đời đời đều tựa lưng vào hoàng triều thế tục, có lực ảnh hưởng rất lớn ở Trung Nguyên.
Mặc Môn mặc dù kém hơn một chút, nhưng dựa vào một thân cơ quan thuật, cũng rất nổi tiếng ở Trung Nguyên, Thần Binh ám khí bán ra không chỉ nhận được sự yêu thích của tán tu, còn thường xuyên lấy được sự chiếu cố cùng với ủng hộ của hoàng triều thế tục, Cơ Quan Thành càng là khiến cho toà thánh địa võ đạo này đứng sừng sững ở Đông Hải, coi như nói là chúa tể một phương cũng không quá đáng một chút nào.
Đao Kiếm nhị tông mặc dù là tử địch, nhưng ở một phương diện khác, người trên giang hồ nào sẽ không dùng kiếm? Người trên giang hồ nào sẽ không dùng đao? So với các loại binh khí thương, côn, kích, kiếm và đao không thể nghi ngờ là chủ lưu trên giang hồ, mà Kiếm Tông cùng với Đao Tông xem như là thế lực đứng đầu trong con đường này, bẩm sinh đã có nền tảng rất cao.
Còn có Tiên Cung thần bí nhất.
Tiên Cung mặc dù thần bí, nhưng cũng không phải là hoàn toàn bàng quan, trong quá khứ cũng không phải là không có truyền nhân Tiên

Cung xuất hiện qua trên giang hồ, bí mật cùng với nội tình của Tiên Cung đã sớm được giang hồ nhận ra từ lâu, đã từng có lúc, bản thân của sự thần bí liền mang ý nghĩa của một loại cường đại, không biết càng là một loại khủng bố lớn nhất.
Cùng so sánh với những thế lực này...
Thuần Dương Cung trông rất đặc biệt.
Bởi vì Thuần Dương Cung trên bản chất chính là dựa vào cướp bóc mà làm giàu, không đúng, nói như vậy là có một chút bất công, nhưng trên thực tế lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn khai sáng Thuần Dương Cung, là muốn đặt tên cho tông môn nhà mình là Thuần Dương sơn trại, về sau đi ra ngoài hắn liền nói mình là thủ lĩnh của Thuần Dương sơn trại tại Thái Hoa Sơn...
Bất quá cái suy nghĩ tưng tửng này cuối cùng đã bị lão bà của Thuần Dương Đạo Tôn tiến hành phủ quyết. Lúc này mới có tên tuổi Thuần Dương Cung.
Cùng so sánh với các thánh địa võ đạo khác, Thuần Dương Cung không có nội tình thâm hậu và lịch sử lâu đời, cũng không có chỗ dựa, càng không đủ thần bí, nguyên nhân làm giàu căn bản chính là một vị cường giả thiên hạ đệ nhất, loại thánh địa võ đạo nhà giàu mới nổi này, vào sau khi Thuần Dương Đạo Tôn biến mất, tự nhiên là nhận phải sự bài xích của rất nhiều thánh địa võ đạo.
Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà vào thời điểm Thuần Dương Cung tao ngộ đại kiếp, Thuần Dương Cung mới lộ ra tình cảnh tứ cố vô thân.
Mà ở phía dưới loại tình huống này, Ninh Thiên Cơ thế mà lại có thể ngăn cơn sóng dữ, kéo Thuần Dương Cung lung lay sắp đổ trở lại, cái chiến tích như kỳ tích này, đối với rất nhiều chưởng môn các thế lực trải qua cái thời đại kia mà nói, Ninh Thiên Cơ chính là uy hiếp lớn nhất, là nguyên nhân khiến cho đến nay bọn hắn cũng chỉ tiến hành thăm dò, căn bản là không dám hành động chân chính.

Chương 649: 36 vị tổ sư

Mà vào thời điểm ngoại giới đang điên cuồng thăm dò. Một đoàn người Trần Khuynh Địch đã thông qua truyền tống trận ở bên trong Thái Hoa Sơn trực tiếp trở lại Thuần Dương Cung.
"Xin chào Thái Thượng trưởng lão!"
"Đứng lên đi."
Đối mặt với tất cả các trưởng lão tới đón tiếp ở trước mặt, Long Thiên Tứ ưỡn ngực một cái, ngẩng đầu một cái, lộ ra vẻ rất là kiêu ngạo, còn thuận tiện liếc nhìn Trần Khuynh Địch có một chút hâm mộ một cái.
Có thấy được không? Đây chính là uy thế của Thái Thượng trưởng lão!
So với Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch mặc dù cũng có thân phận người hành tẩu trong thiên hạ cùng với Đạo Tử chân truyền, nhưng chung quy cũng chỉ là đệ tử, là truyền nhân, dù là vượt qua xa xa chư vị trưởng lão trên thực lực, về mặt thân phận cũng là không thể nào để cho những trưởng lão này cúi đầu, trừ phi là thực sự trở thành chưởng giáo Chí Tôn.
Bất quá còn sớm lắm! Thừa dịp hiện tại không khi dễ tên tiểu tử này một chút, chờ đến khi hắn trở thành chưởng giáo, Long Thiên Tứ ta còn có quả ngon để ăn?
"Chư vị trưởng lão, tình huống hiện tại là rất khẩn cấp, ta cũng không muốn nói nhiều, chỉ có một câu thôi, các ngươi đã xác nhận qua tình huống của chưởng giáo sao?"
Bốn vị trưởng lão cảnh giới Võ Đạo Tông Sư cầm đầu cùng nhìn nhau một cái, sau đó cười khổ một tiếng rồi nói ra: "Thái Thượng trưởng lão, có quan hệ đến chuyện này, chưởng giáo đã sớm có chỗ phân phó, cho nên xin ngài cùng với Khuynh Địch hãy cùng đi đến Vạn Thọ Cung một chuyến a, chưởng giáo đã sắp xếp xong xuôi ở trong đó...''
Nói đến, ánh mắt của các trưởng lão cũng đặt ở trên người của Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm.
Còn Doanh Phượng Tiên thì cũng không có trở về.
"Đây chính là mấy vị đệ tử đột phá Võ Đạo Tông Sư sao?"
"Quả nhiên là chúng ta đã già a."
"Nghe nói còn có một vị đã đi đến Bái Hỏa Ma Giáo."
"Hơn nữa đều là nữ đệ tử..."
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy đám trưởng lão đồng thời chuyển động tròng mắt, đặc biệt nhìn bản thân quỷ dị một cái.
Chuyện gì đang xảy ra?
"Khụ khụ!" Thấy bầu không khí dần dần trở nên ám muội, Long

Thiên Tứ nhất thời ho khan một cái, nghiêm túc nói: "Được rồi, trước tiên truyền tin tức xuống, để cho các đệ tử cũng biết tình huống, sau đó mở ra trận pháp Thuần Dương Cung, lúc này cần phải làm nhất là ổn định hiện trạng, không thể để cho người khác nhìn ra nội tình của Thuần Dương Cung chúng ta.
"Khuynh Địch."
"Đi đến Vạn Thọ Cung cùng với ta."
"Vâng."
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, mặc dù thông qua hệ thống hắn biết được nghĩa phụ nhà mình sẽ không có chuyện gì, nhưng bất kể như thế nào, không được tận mắt nhìn thấy trong lòng vẫn sẽ có lo lắng, cho nên hắn cũng muốn mau chóng biết rõ tình huống của Ninh Thiên Cơ.
Tại Vạn Thọ Cung.
Trần Khuynh Địch cũng không phải là lần đầu tiên đi đến nơi này, bất quá khác biệt cùng với trước kia, vào thời điểm đi đến lần này, uy áp của kiếm ý luôn luôn tồn tại ở bên trong Vạn Thọ Cung đã tiêu tán, phảng phất như đang nói cho tất cả mọi người biết, toà trung tâm quyền lực của Thuần Dương Cung này, đã mất đi chủ nhân của nó.
Xuyên qua tầng tầng cửa cung, đẩy ra đại môn thanh đồng ở chỗ sâu nhất, cuối cùng hai người Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch mới đi vào địa phương mà bình thường Ninh Thiên Cơ bế quan.
Đó là một tòa điện đường sâu thẳm, cũng khác nhau với bảo điện Đại Hùng huy hoàng tráng lệ, Vị Ương Cung tôn quý uy nghiêm, ở khắp nơi lộ ra khí tức phản phác quy chân, cũng không có trang trí hoa lệ gì, ở bên trong toàn bộ đại điện, cũng chỉ có 18 bức tượng ở mỗi hai hàng bên trái và bên phải, còn có một pho tượng ở ngay phía trước. Ngoài ra, cũng chỉ có một cái bồ đoàn đơn giản mà thôi.
Nhìn thấy một màn này, Trần Khuynh Địch liền cảm khái một tiếng từ trong thâm tâm: "Chỉ có thể nói thật không hổ là nghĩa phụ hay sao?"
Mọi người đều biết, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ gửi gắm tình cảm trong kiếm, tu vi kiếm đạo là vô song trên đời, làm người càng là giản dị tự nhiên, nhưng ở trên đời có bao nhiêu người không giống với bề ngoài mà bọn họ biểu hiện? Bây giờ xem xét ở bên trong Vạn Thọ Cung, mới có thể nhìn ra được, bộ dáng chân thực ở sau lưng của Ninh Thiên Cơ.
Quả nhiên là trước sau như một.
"Sao thế?" Long Thiên Tứ dường như là phát giác ra được nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, xoay người hỏi.
"Chỉ là phát hiện ra toà đại điện này thế mà lại mộc mạc như vậy, cảm thấy có một chút kỳ quái mà thôi, dù sao cũng là chỗ ở của chưởng giáo Chí Tôn Thuần Dương Cung chúng ta a."

"Là chuyện này sao?" Long Thiên Tứ cũng gật gật đầu khá là lúng túng.
"Đúng vậy a, nhớ ngày đó ở bên trong toà Vạn Thọ Cung thế nhưng là huy hoàng tráng lệ, khắp nơi bày đầy kỳ trân dị bảo, chung quanh pho tượng của tổ sư cũng là nạm vàng mạ bạc, không biết xa hoa đến cỡ nào, đáng tiếc là vật đổi sao dời, đại kiếp lần trước qua đi, vì điền vào chỗ trống, ngay cả Vạn Thọ Cung cũng kém chút nữa đã bị phá huỷ."
"Cũng khổ cho chưởng giáo."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Trả lại phần cảm động vừa rồi lại cho lão tử!
Sau khi ho khan kịch liệt hai tiếng che giấu sự xấu hổ, lúc này Trần Khuynh Địch mới bắt đầu dò xét bốn phía đại điện, vào thời điểm hắn đến đây lần trước, cơ hồ tất cả lực chú ý đều bị Ninh Thiên Cơ hấp dẫn, cho nên căn bản không có chú ý tình huống ở trong đại điện, bây giờ xem ra hai hàng pho tượng trái phải rất có ý tứ.
"Đây đều là tổ sư của Thuần Dương Cung chúng ta hay sao?"
"À." Long Thiên Tứ liếc nhìn 18 pho tượng ở mỗi hai hàng bên trái và bên phải, tổng cộng là 36 pho tượng, trên mặt không khỏi lộ ra biểu lộ phức tạp: "Không sai, đây đều là tổ sư của Thuần Dương Cung chúng ta, hơn nữa còn là người cùng một thời đại với Thuần Dương Đạo Tôn, là thành viên nòng cốt đời thứ nhất của Thuần Dương Cung chúng ta."
"Vốn dĩ bọn họ đều có truyền thừa lưu truyền xuống, là trụ cột của Thuần Dương Cung chúng ta, nhưng tiếc là sau đại kiếp, tuyệt đại bộ phận truyền nhân của bọn họ đã chiến tử, chỉ còn lại có võ công truyền thừa cùng với ý chí, đặt ở bên trong cái Vạn Thọ Cung trống rỗng này, lại không có người kế thừa..."
"36 vị tổ sư..." Trong lòng của Trần Khuynh Địch xuất hiện cảm xúc kính nể lần thứ hai. Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, người có thể ở cùng một thời đại với vị Thuần Dương Đạo Tôn kia, còn trở thành thành viên nòng cốt Thuần Dương Cung đời thứ nhất, tuyệt đối không phải là người yếu gì, thiên tài sẽ không thể nào kết giao bằng hữu cùng với kẻ yếu, sự hữu nghị của cường giả sẽ chỉ dành cho cường giả, có thể tưởng tượng được 36 vị tổ sư này, không ngoại lệ, khẳng định đều là thiên kiêu nhân kiệt ở cái thời đại kia.
"Thái Thượng trưởng lão, có thể giới thiệu cho ta mấy vị tổ sư này một chút không, bọn họ hẳn là đều có danh hào a?"
"Ách!" Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, biểu lộ của Long Thiên Tứ liền lập tức trở nên quái dị, miệng há ra lại khép lại, ở trên mặt thế mà lộ ra vẻ do dự.

Chương 650: Ẩn tình

Có ẩn tình gì sao? Chẳng lẽ là kết cục sau cùng của 36 vị tổ sư dính đến lịch sử đen tối của Thuần Dương Cung hay sao? Nói thí dụ như là loại hình ân oán báo thù, huynh đệ bất hoà gì đó.
"Kỳ thật cũng không có gì." Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch mở rộng suy nghĩ, Long Thiên Tứ cuối cùng cũng mở miệng nói: "Chỉ là có một chút khó có thể mở miệng a."
Khó có thể mở miệng? Quả nhiên thật sự là lịch sử đen tối sao?
"Năm đó có tổng cộng 36 vị tổ sư, ở dưới sự suất lĩnh của Thuần Dương Đạo Tôn, mở ra tông môn ở Thái Hoa Sơn, mà sư môn vì có thể có một cái danh tự bá khí mà không mất đi sự thanh lịch, khiêm tốn mà có ý nghĩa, đã tranh luận với nhau trong trọn vẹn ba ngày ba đêm, cuối cùng mới quyết định ra danh hào của từng người."
"Ái chà?" Trần Khuynh Địch cảm thấy khá là hâm mộ.
Thứ danh hào này thì tương đương với thẻ căn cước, nếu như có một cái danh hào vang dội, thả ở trên giang hồ thế nhưng là rất có mặt mũi, nhưng Trần Khuynh Địch lại một mực không có duyên phận gì với món đồ chơi này, dù sao thì vào thời điểm hắn xuất đạo, liền đã có một cái danh hào đầy đủ vang dội: Sát Nhân Cuồng Ma.
Gặp quỷ! Loại danh hào này ta cho dù là một chút cũng không muốn! So với các tổ sư hắn là kém hơn nhiều lắm, có thể có được danh hào dễ nghe.
"Năm đó Thuần Dương Đạo Tôn đã dùng lực lượng áp chế nghị luận, định ra danh hào cho 36 vị tổ sư, tự xưng là Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu…"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
WHAT? Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu? Cái này con m* nó là thổ phỉ a? !
"Khụ khụ!" Không đợi Khuynh Địch kịp phản ứng, Long Thiên Tứ liền ho khan một tiếng, cắt đứt suy nghĩ hỗn loạn của hắn, sau đó dẫn Trần Khuynh Địch nhanh chân đi đến giữa đại điện.
Mà cùng lúc đó…
"Cuối cùng cũng đợi được đến lúc các ngươi tới."
Một chút u quang lấp lóe ở trên bồ đoàn duy nhất trong đại điện, sau đó cấp tốc mở rộng ra, rất nhanh liền phản chiếu ra một đạo bóng người hư ảo, rõ ràng là khuôn mặt của Ninh Thiên Cơ.
"Chưởng giáo!"
"Nghĩa phụ!"
Sau khi nhìn thấy bộ dáng của Ninh Thiên Cơ, Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là đều nhẹ nhàng thở ra, tâm tình nguyên bản căng cứng cũng buông lỏng không ít.

"Chưởng giáo, ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Gặp phải phiền toái gì ở Thiên Ngoại Thiên hay sao? Ta nghe nói hồn bài chân linh của ngươi đã bể nát!"
"Không sao." Ninh Thiên Cơ vừa cười vừa nói: "Mặc dù quả thật là có một chút phiền phức, nhưng cũng không phải là rất lớn, ta có thể ứng phó được, mà so với ta, tình cảnh hiện tại của Thuần Dương Cung hẳn không phải là rất tốt."
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ tức giận nói ra: "Đâu chỉ là không tốt, nhất định chính là không tốt tới cực điểm, nếu như không có uy danh của Long Thiên Tứ ta, bây giờ nói không chừng Thái Hoa Sơn đã bị công phá!"
"Ha ha." Ninh Thiên Cơ cười cười, cũng không có để ý đến lời nói của Long Thiên Tứ. Sau đó hắn nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Khuynh Địch a, xem ra ngươi đã đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, vừa vặn, cứ như vậy ta cũng có thể cho ngươi sự kinh hỉ mà ta đã chuẩn bị."
"Kinh hỉ?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, kinh hỉ có phải là truyền thừa có thể tăng cường độ khống chế lực lượng của bản thân hay không?
"Vạn Thọ Cung là cùng loại với Tàng Kinh Điện, là nơi truyền thừa của Thuần Dương Cung chúng ta, nhưng bàn về tầm quan trọng thậm chí càng ở trên Tàng Kinh Điện, dù sao thì nơi này cũng dính tới 36 vị tổ sư."
"Truyền thừa của Thuần Dương Đạo Tôn chính là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, ngoài ra không có vật khác, cho nên pho tượng của Thuần Dương Đạo Tôn ở chỗ này chính là vật bài trí mà thôi, nhưng 36 vị tổ sư còn lại thì lại không phải như thế, thứ bọn họ lưu lại không phải là võ công, mà là tinh thần võ đạo thuộc về bản thân của bọn họ."
"Còn những thứ khác thì ngươi có thể tự đi trải nghiệm."
"Đừng để cho ta thất vọng."
Ninh Thiên Cơ vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch đã cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh tượng trước mắt biến hóa, cuối cùng trực tiếp biến mất ở trong Vạn Thọ Cung.
Mà ở bên cạnh, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch biến mất, Long Thiên Tứ nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, vẻ mặt nguyên bản nhẹ nhõm trở nên ngưng trọng lên trong nháy mắt, nhìn hư ảnh Ninh Thiên Cơ gằn từng chữ nói ra: "Thực sự không có sao chứ?"
"Yên tâm." Ninh Thiên Cơ gật đầu một cái, nói: "Thực sự không có việc gì, bất quá ở trong một thời gian ngắn chỉ sợ là thực sự không có cách nào trở về, bất quá cứ yên tâm, ta cũng đã có bố trí và chuẩn bị ở phía sau, tối thiểu có thể bảo chứng Thuần Dương Cung chúng ta không bị tiêu diệt, bất quá xác thực, đây sẽ là một lần kiếp số cuối cùng của Thuần Dương Cung chúng ta trước khi dục hỏa trùng sinh."

"Chịu đựng được thì tự nhiên là sẽ biến thành biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay."
"Nếu không chịu đựng được vậy thì chỉ sợ phải rời khỏi danh sách thánh địa võ đạo, từ đó phong sơn thẳng đến khi ta trở về."
"Thì ra là thế..." Long Thiên Tứ dừng lại một chút mới nói: "Ta kỳ thật rất có lòng tin đối với tên tiểu tử Khuynh Địch kia."
"Ta cũng thế!"
Ta bị Ninh Thiên Cơ gài bẫy.
Đây là ý nghĩ duy nhất ở trong lòng vào thời điểm Trần Khuynh Địch rơi vào bên trong cái không gian trống không này.
Kinh hỉ cái gì chứ? Rõ ràng là sợ hãi a, khốn kiếp!
"Này này này? Có ai ở trong này hay không?"
"Tổ sư?"
"Thuần Dương lão tặc?"
Trần Khuynh Địch sờ soạng một cái, luôn luôn cảm thấy đứng yên tại chỗ cũng không phải là biện pháp, cho nên hắn vẫn là bước chân, bắt đầu tiến lên ở trong cái không màu trắng gian này, bản thân không gian không có phân chia trên dưới trái phải, không khí bốn phía mơ hồ không rõ, phảng phất như ở vào trong một cái trạng thái giống thật mà là giả.
Hơn nữa ở trong lòng của Trần Khuynh Địch còn có một loại cảm giác kỳ diệu và rất quen thuộc.
"Có điểm giống như là huyễn cảnh Thiên Đạo a..."
Vào thời điểm đột phá Hỏa Luyện Kim Đan lúc trước rơi vào trong huyễn cảnh Thiên Đạo thiên địa tự vấn quả thực đã tạo ra cho Trần Khuynh Địch không ít phiền phức, nhất là món đồ lô- gic cường đạo kia, cả ngày chỉ có thể kêu to giống như một cái máy, quả thực là vô sỉ tới cực điểm, ở trong tình huống trước mắt cũng có một chút cùng loại.
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch vừa động tâm niệm, không gian màu trắng lớn như vậy đột nhiên bắt đầu trở nên biến hóa, chấn động so với trước đó còn muốn lớn hơn vô số lần, không gian trước kia không có phân chia lớn nhỏ vào thời khắc này đã diễn hóa chân thực, thế mà hóa thành một tòa dinh thự, mà Trần Khuynh Địch chính là đang ở bên trong dinh thự.
"Nơi này là vườn hoa?"
"Không đúng, không chỉ là vườn hoa, hơn nữa ta giống như là đã từng đi tới nơi này..."
Lấy tu vi hiện tại của Trần Khuynh Địch, năng lực đã gặp qua là không quên được chỉ là chuyện bình thường, tự nhiên là rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề, ở trong một cái nháy mắt liền nghĩ ra toà dinh thự này đến tột cùng là cái gì.

Chương 651: Tràng diện chưa từng thấy

"Nơi này là Lạc Viêm Thành! Dinh thự của Dương gia!"
"Là địa phương ta gặp gỡ Dương Xuân!"
Đúng lúc này, ở một góc vườn hoa, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn đột nhiên đẩy cây cỏ ra, nhút nhát đi tới trước mặt của Trần Khuynh Địch.
"Đại ca ca..."
"Ách!" Trần Khuynh Địch vô thức lùi lại một bước.
Huyễn cảnh!
Không sai, cái này quả thật là huyễn cảnh, nhưng vấn đề là hắn cũng không bị che đậy ký ức, cũng giữ vững lý trí, ở bên trên cái cơ sở này bản thân hắn hoàn toàn có thể nhận thức được sự tồn tại của ảo cảnh.
Đã như vậy cái huyễn cảnh này còn có chỗ lợi gì?
Không để ý đến sự dao động của Trần Khuynh Địch, Dương Xuân cứ như vậy vừa cúi đầu, vừa nắm góc áo, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Trần Khuynh Địch một cái, lúc này mới lên tiếng nói: "Đại ca ca, ta kỳ thật không có lợi hại như trong tưởng tượng của ca ca, không có tiểu Yêu hỗ trợ ta căn bản chẳng phải là cái gì."
"Ta dạng này thực sự chính là nhân vật chính ở trong miệng của ca ca hay sao?"
Trần Khuynh Địch yên lặng nhìn Dương Xuân, mà đối phương thì càng lộ ra sự ngượng ngùng cùng với lo lắng, thậm chí là không dám nhìn hắn.
Chuyện này thật đúng là…
"Là tràng diện cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy."
Ở trong ấn tượng của Trần Khuynh Địch, Dương Xuân vẫn luôn lộ ra vẻ hồn nhiên ngây thơ, còn luôn luôn giả ngây thơ, nhưng hắn biết được, có thể trưởng thành cho đến mức độ bây giờ, con nhóc kia làm sao có thể thực sự chỉ có thể giả ngây thơ đây. Giấu ở phía dưới sự hồn nhiên ngây thơ là một vị thiên kiêu chi nữ tự tin và kiêu ngạo.
Tối thiểu là Trần Khuynh Địch cho đến nay còn chưa từng nhìn thấy Dương Xuân sẽ bị khó khăn đánh sụp qua.
Nhưng Dương Xuân lúc này thì lại bất đồng, bởi vì đây là Dương Xuân còn chưa gặp được tiểu Yêu, là Dương Xuân còn chưa chân chính đi trên con đường nhân vật chính, lúc này nàng quả thật chính là một cô bé nhỏ, yếu ớt, dễ dàng bị khó khăn đánh bại, tâm chí cũng không đủ kiên định, như vậy vấn đề đã đến. Nếu như Dương Xuân không thể gặp được tiểu Yêu mà nói.
Dương Xuân có thể trở thành nhân vật chính hay không đây? Nếu nói Trần Khuynh Địch không có nghi vấn như vậy thì đó là gạt người.

Nhưng như vậy thì thế nào? Mọi thứ ở nơi này đều là huyễn cảnh, hắn cũng biết rõ đây là huyễn cảnh, cho nên ít nhiều cũng có thể triển lộ một chút ý tưởng chân thật…
À? Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch vừa cười vừa nói: "Vậy thì thế nào?"
"Không có người nào trời sinh chính là vô địch, nếu ta không có một nghĩa phụ tốt, thì đã sớm bị người ta đánh chết, chớ đừng nói chi là trưởng thành đến một bước này như hôm nay, đây đều là cơ duyên của chúng ta."
"Nhưng cơ duyên là cơ duyên, nhưng có thể trở thành cường giả hay không, dựa vào không phải là cơ duyên, mà là dựa vào mình."
"Gặp được tiểu Yêu xác thực là thành tựu của muội, nhưng tiểu Yêu cũng không phải là toàn năng, nàng chỉ có thể hộ đạo cho muội vào thời điểm muội yếu ớt, giúp muội đạt được công pháp và cơ duyên tốt hơn, nhưng ở trên cảnh giới thuần túy nhất, muội chính là đi lên từng bước một, thậm chí là đều đã đi đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.‘’
"Tất cả đều là thực lực của chính muội."
"Huống chi có lúc vận khí cũng là một bộ phận của thực lực."
Nói tới đây, Trần Khuynh Địch đột nhiên dâng lên một loại tâm tư đùa cợt quái đản, tiến lên sờ sờ vào cái đầu nhỏ của Dương Xuân: "Đừng quá xem thường mình, ta thế nhưng là rất tin tưởng muội, dù sao muội cũng là "Nhân vật chính"."
"Đại ca ca…"
Dừng lại một chút, thân hình của Dương Xuân dần dần tán đi, thay vào đó thì là thân ảnh của Trần Tiêm Tiêm. Khác biệt cùng với Dương Xuân rụt rè, biểu lộ lúc này của Trần Tiêm Tiêm có vẻ hơi khẩn trương, cũng hơi bối rối.
"Sư huynh, không, ca ca."
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch cười có một chút xấu hổ, đối với Trần Tiêm Tiêm hắn kỳ thật vẫn luôn rất thẳng thắn, dù sao ở trong bốn nữ duy nhất có thù cùng với hắn đúng là Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư, nhưng Lạc Tương Tư dù sao cũng là chuyện của kiếp trước, hắn căn bản không hề có bất luận cảm giác thực nào, cho nên cũng không để ý.
Nhưng Trần Tiêm Tiêm thì không giống. Lúc trước Trần Khuynh Địch thế nhưng đã từng tin rằng mình và Trần Tiêm Tiêm là không chết không thôi!
Mà ở dưới ánh nhìn chăm chú của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm dừng lại một chút, dường như cuối cùng cũng đã lấy được dũng khí, mở miệng nói ra: "Ca ca, kỳ thật ở trong lòng của ta rất là hoài nghi."
"Hả?"
"Mặc dù lúc trước Thạch trưởng lão đã phân tích qua, ca ca hẳn là

cũng không có ác ý đối với ta, thậm chí thật ra còn là một mực ôm lấy kỳ vọng rất lớn đối với ta, nhưng trải qua một thời gian dài, ta cũng cảm thấy hoài nghi đối với ý nghĩ ban đầu, sau khi cẩn thận cân nhắc, có lẽ ca ca sau khi rời khỏi Trần gia về sau là không có ác ý. Nhưng vào trước khi ta ly khai, vào trước khi lấy được Phù Đồ Tháp, ca ca đúng là đang chèn ép ta"
"Ta đã từng nghĩ như vậy."
"Có phải là như vậy không?"
Câu hỏi của Trần Tiêm Tiêm khiến cho cái trán của Trần Khuynh Địch ứa ra mồ hôi lạnh.
Nói nhảm! Lúc kia ta còn chưa xuyên việt tới, Trần Khuynh Địch lúc đầu đương nhiên là sẽ nhằm vào ngươi rồi…
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch nhìn vào hai mắt của Trần Tiêm Tiêm, gằn từng chữ nói ra: "Chuyện cho tới bây giờ, những thứ này còn trọng yếu hay sao?"
"Muội hẳn là nhớ được a, vào thời điểm chúng ta gặp mặt lần thứ nhất lúc trước, ta đã từng ra tay với muội."
"Đúng thế."
"Muội sẽ không thực sự cho rằng khi đó ta không giết được muội đó chứ?"
"Ta có thể cam đoan với muội, từ lúc ban đầu ta liền không có ác ý đối với muội a, đây chính là thành ý lớn nhất của ta…"
"Ha ha ha, bất quá muội cũng chỉ nghe được ở bên trong huyễn cảnh, nhưng trong thực tế muội cũng không nghe thấy a."
"Là như vậy sao?" Trần Tiêm Tiêm cúi đầu tự lẩm bẩm, sau đó thân hình cũng dần dần nhạt đi. Tiếp theo mà đến theo thứ tự là Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên.
Nghi vấn của Lạc Tương Tư là nàng cho đến nay còn không có cách nào quên được sự hung tàn cùng với lãnh khốc của Trần Khuynh Địch trước khi trùng sinh, cho nên ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của nàng, kỳ thật vẫn luôn ôm lấy hoài nghi đối với Trần Khuynh Địch, nhưng biểu hiện bây giờ của Trần Khuynh Địch lại làm cho nàng cảm thấy mâu thuẫn, khiến cho cho nàng tự trách bản thân làm như vậy có phải là hơi quá đáng hay không?
Còn nghi vấn của Doanh Phượng Tiên là bản thân nàng rốt cuộc có tài đức gì, lại có thể làm cho Trần Khuynh Địch không ngừng trợ giúp bản thân nàng vào thời điểm nàng sa sút lúc trước, khiến cho nàng thuận lợi trưởng thành, thậm chí Trần Khuynh Địch còn không tiếc vì thế mà tranh phong cùng với tỷ tỷ Tần Kiền Hoàng, nàng cảm thấy mình không xứng với sự trợ giúp của sư huynh.

Chương 652: Thị Huyết Thiên Ma

Đối với chuyện này Trần Khuynh Địch cũng coi như là nói ra lời thật lòng.
"Nói thật, cái gì sống lại hay không sống lại ta cũng đều không có cảm giác gì, ta cũng không biết khi đó bản thân đến cũng rốt cuộc đã làm cái gì, cũng không hy vọng là biết rõ, cho nên muội cũng không cần phải xoắn xuýt, cứ làm việc dựa theo bình thường, cái gì đến cũng sẽ đến, về phần quá đáng hay không…cũng không có quan hệ gì tới ta, ta cũng không ngại."
"Không xứng cái gì chứ, đây là đầu tư đó! Có biết hay không cái gì gọi là đầu tư? Chính là ta trợ giúp muội trước, chờ đến khi muội trưởng thành cũng sẽ trợ giúp ta, là một loại đôi bên cùng có lợi, nếu như thật sự cảm thấy không tốt lắm mà nói, chờ đến khi muội trưởng thành, sau khi trở nên lợi hại hơn ta, phải nhớ kỹ bảo bọc ta là được rồi, nào có nhiều phiền não như vậy."
"Các muội đều là nhân vật chính do hệ thống nhận định."
"Tự tin lên một chút đi có được không?"
Cuối cùng, thiên địa biến đổi rốt cục cũng khôi phục lại nguyên dạng.
"Ách, huyễn cảnh đã kết thúc? Chỉ như vậy thôi sao?"
Không đợi Trần Khuynh Địch nghi hoặc xong, không gian thế mà biến hóa lần thứ hai, lần này không chỉ có một người, mà là thân ảnh của bốn người Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên đồng thời xuất hiện.
Còn có vấn đề gì sao?
Ngay trong nháy mắt trong lòng của Trần Khuynh Địch sinh ra cái ý niệm này. Bốn nữ liền đồng thời tiến về phía trước một bước, lộ ra sắc mặt đỏ bừng, trăm miệng một lời nói:
"Sư huynh."
"Đại ca ca."
"Ca ca."
"Sư huynh…"
Thanh âm của bốn người trùng điệp chồng lên nhau, quanh quẩn ở trong không gian màu trắng: "Ta thích huynh."
Ta thích huynh...lúc này ở trong đầu của Trần Khuynh Địch cũng chỉ còn lại một cái ý niệm như vậy.
"Thích ta?"
Chẳng lẽ là do không khí chấn động dẫn đến việc ta nghe nhầm?
"Vâng!"
Nhưng mà câu trả lời kiên định của bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên lại khiến cho Trần Khuynh

Địch không thể không trợn to hai mắt, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn các nàng, mất nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần.
"Đùa à?"
"Đây là chuyện căn bản không có đạo lý a…không, không đúng, thích ta? Vậy, vậy ta.."
"Không cần thiết phải trả lời chúng ta vào ngay bây giờ."
Không để ý đến Trần Khuynh Địch bối rối vạn phần, thanh âm của bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm vào thời khắc này cơ hồ là trùng điệp cùng với nhau, quanh quẩn ở trong không gian màu trắng lớn như vậy, lộ ra một cỗ lực hấp dẫn kỳ diệu, khiến cho người ta không tự chủ được mà chìm đắm ở trong đó.
"Nếu có thể, càng hy vọng huynh có thể trả lời chúng ta ở trong thế giới hiện thực."
"Ấy? Thế nhưng mà…"
Không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng, toàn bộ không gian màu trắng đột nhiên rung chuyển, thân ảnh của bốn nữ bỗng nhiên trở nên hư ảo, sau đó thế mà lập tức trở nên yên lặng, biến mất ở trước mặt của Trần Khuynh Địch.
"A?"
Trần Khuynh Địch kinh ngạc mà liếc nhìn bốn phía, tiếp đó không gian màu trắng cũng đều biến mất.
"Người đâu?"
"Ảo cảnh?"
Trần Khuynh Địch giống như là đang thôi miên bản thân vậy, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Đây cũng là một bộ phận của ảo cảnh a! Gặp quỷ, một loạt lời trò chuyện trước đó đều là để làm nền, dùng để mê hoặc ta, cái ảo cảnh cuối cùng này mới là sát chiêu, nếu như ta thực sự tin tưởng lời nói của các nàng, nói không chừng sẽ thực sự rơi vào bên trong huyễn cảnh, vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại..."
Ảo cảnh thật là đáng sợ!
Trần Khuynh Địch hung hăng cảm khái sự đáng sợ của huyễn cảnh, lúc này cũng không phát giác ra được. Trên khuôn mặt của hắn đã đỏ lên giống như lửa đốt. Đồng thời ở trong lòng của hắn cũng không thể ức chế hiện lên một cái suy nghĩ khác: Nếu như không phải là ảo cảnh thì sao? Gặp quỷ!
Mà đang ở trong lúc Trần Khuynh Địch hung hăng lẩm bẩm, vận hết toàn lực mới khiến cho bản thân tỉnh táo lại.
Ầm ầm!
Không gian màu trắng xuất hiện, thiên địa rung chuyển, ở trong một cái nháy mắt, Trần Khuynh Địch phát hiện ra mình lại thay đổi vị trí một lần nữa, lần này thì là rơi vào trong một cái sân đấu to lớn, bốn phía là vô số đạo nhân ảnh cùng với tiếng hoan hô rung trời, còn bản thân hắn thì đang đứng ở chính giữa sân đấu.

Mà bản thân sân thi đấu là lộ thiên, dường như là đang ở vào ban đêm, ngẩng đầu nhìn lên, liền có thể nhìn thấy tinh không đầy trời cùng với dải ngân hà, cái cảnh tượng mỹ lệ đến mức tận cùng kia, cơ hồ là muốn hút một nửa tâm thần của Trần Khuynh Địch vào trong đó, mang theo một cỗ mị lực ma tính.
"Nhìn đủ chưa?"
"Ách!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lấy lại tinh thần, hỏi: "Ai? !"
Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công tự động vận chuyển, trọn vẹn tam trọng vòng sáng nở rộ ở phía sau lưng của Trần Khuynh Địch, cơ hồ là chuẩn bị cho Trần Khuynh Địch thi triển đại chiêu, không thể không thừa nhận ở bên trong tất cả các võ công của hắn, dùng một chiêu này đối phó với đánh lén là đáng tin nhất và hữu dụng nhất.
"Xuỵt xuỵt, là Đại Thuần Dương Công của lão đại."
"Xem ra đi vào lần này là truyền nhân cách đời đúng nghĩa của lão đại."
Ánh mắt lưu chuyển, Trần Khuynh Địch chỉ thấy được một người trung niên đại hán đang phất tay với hắn, phần thân trên gần như trần trụi, ở phía trên vẽ đủ loại hình xăm hình thù kỳ quái, có phảng phất như ác quỷ, có phảng phất như thần linh, có phảng phất như yêu thú, tạo thành một khung cảnh lớn.
Mà ở trên tay của đại hán trung niên thì là cầm một thanh Lang Nha Bổng, gai nhọn ở phía trên còn chảy xuôi máu tươi màu đỏ sậm, phảng phất như vừa mới đập chết qua một sinh vật nào đó vậy, bản thân đại hán càng là quỷ dị, rõ ràng là mặt nở nụ cười, lại khiến cho người ta cảm thấy một loại dị cảm đứng ở bên trong núi thây biển máu. Nhất là cái xưng hô "Lão đại" kia. Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch đã có suy đoán đối với thân phận của vị đại hán trung niên này, bất quá vì đề phòng vạn nhất, hắn vẫn mở miệng hỏi:
"Ngươi là..."
"Hỏi rất hay!" Phảng phất như đã sớm chờ mong Trần Khuynh Địch hỏi thăm, đại hán trung niên lập tức giơ Lang Nha Bổng chảy máu lên, rất nhiều hình xăm ở nửa người trên theo động tác của hắn phảng phất như sống lại vậy, nguyên một đám giương nanh múa vuốt, cái bộ dáng chân thực kia, cơ hồ là muốn nhảy từ bên trong hình xăm ra ngoài vậy.
"Lão tử chính là một trong Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu!"
"Là Viên Tại Thiên xếp hạng thứ chín trong Thị Huyết Thiên Ma!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói thật hắn đã bắt đầu hối hận vì đã hỏi cái vấn đề này.
Năm đó Thuần Dương Cung chúng ta thật không phải là đại phái Ma đạo đệ nhất hay sao, cái Thị Huyết Thiên Ma này là cái quỷ gì thế! Còn có làm ơn! Không cần phải nói cái gì là Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu! Thuần Dương Cung chúng ta đời đời thuần lương, từ

chưởng môn đến trưởng lão, cho tới đệ tử Chân Truyền, đều là người tốt một thân chính khí.
"Ta là Trần Khuynh Địch."
"Là Đạo Tử chân truyền Thuần Dương Cung đương đại."

Chương 653: Nam tử đeo mặt nạ

"Ồ?" Đại hán trung niên Viên Tại Thiên kinh ngạc: "Thuần Dương Cung? À, đúng, đúng, đúng, thật xin lỗi a, lúc trước chúng ta một mực tự xưng là Thuần Dương sơn trại, cho nên sẽ có lúc không phản ứng kịp."
"Ách." Khóe mắt của Trần Khuynh Địch run rẩy nói: "Ta có thể hiểu được."
"Có thể hiểu được là tốt rồi, ha ha ha, tiểu tử, ta xem xét khí chất của ngươi liền biết, ngươi tuyệt đối là kế thừa một thân chính khí của Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu chúng ta, có đức độ và khí độ, không hổ là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung thế hệ này!"
Im ngay! Loại chuyện này Trần Khuynh Địch ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận!
"Chuyện kia, Thị Huyết Thiên Ma tiền bối, nơi này là địa phương nào thế?"
Viên Tại Thiên ngây cả người: "Người đưa ngươi tiến vào không nói cho ngươi biết hay sao, nơi này là không gian truyền thừa mà 36 người chúng ta và đại ca cùng nhau chế tạo ngày xưa."
"Không gian truyền thừa..."
"Không sai!" Nhắc đến đây thần sắc của Viên Tại Thiên lập tức trở nên xán lạn, lộ ra biểu lộ rất là kiêu ngạo: "Dù sao thì Thuần Dương sơn trại...không đúng, Thuần Dương Cung cũng là do chúng ta khai sáng, chúng ta cũng hi vọng ngày sau nó có thể có được thực lực sánh ngang với thánh địa võ đạo, không làm mất mặt mũi của Tam Thập Lục cự khấu Thái Hoa Sơn chúng ta."
"Lúc này mới có vùng không gian truyền thừa này."
"Không gian này hội tụ chân linh của 36 huynh đệ chúng ta năm đó, do lão đại xuất thủ chế tạo, lợi dụng trận pháp địa mạch Thái Hoa Sơn, trực tiếp nối liền với Vận Mệnh Tinh Không, cũng chính là vùng tinh không trên đỉnh đầu của ngươi kia, thế nào? Có phải là rất mê người, giống như một cô gái chỉ mặc một chiếc váy ngắn hay không?"
"Vận Mệnh Tinh Không..." Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhìn vùng hư không ở phía trên, trong lòng không tự chủ được hình thành mấy phần ý vị nhỏ bé.
Đây có phải là cảnh giới chỉ có thể đạt được khi Kích Toái Mệnh Tinh.
"Bất quá Vận Mệnh Tinh Không vẫn còn quá xa so với cảnh giới của tiểu tử ngươi bây giờ."
"Cho nên lần này địa điểm truyền thừa chủ yếu của ngươi là sân thi đấu này."

Nhắc đến đây, trên mặt của Viên Tại Thiên không khỏi hiện lên vẻ hung tàn, Lang Nha Bổng trong tay càng là trực tiếp được hắn vác ở trên vai, cỗ huyết sát chi khí nồng nặc kia cũng theo đó mà trở nên cường thịnh : "Mặc dù chúng ta chỉ có một chút chân linh, nhưng ở dưới sự trợ giúp của trận pháp, vẫn có thể mô phỏng ra một chút lực lượng cùng cảnh giới với ngươi."
"Lần truyền thừa này của ngươi cũng rất đơn giản."
"Hãy chiến đấu với chúng ta."
"Lão đại đã từng nói qua, cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này, một bước trọng yếu nhất chính là Đại Đạo Huyền Quang, vào trước đó đơn giản chỉ là chưởng khống lực lượng mà thôi, muốn làm được cũng không khó, khác nhau chỉ là cần mất bao nhiêu lâu mà thôi, nhưng mà cũng không phải là không có phương pháp nhanh chóng chưởng khống lực lượng."
"Đó là chiến đấu."
"Chiến đấu cùng với cường địch, bất kể là chiến đấu hay quyết đấu sinh tử, không ngừng rèn luyện ý chí và kỹ xảo ở trong chiến đấu, đây mới là phương thức chưởng khống lực lượng nhanh nhất, mà không gian này chính là chuẩn bị cho người thừa kế, coi như nhận phải vết thương trí mạng ngươi cũng sẽ không chết, cho nên không cần phải khách khí, cứ thỏa thích mà chiến đấu."
"Ồ!" Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra.
Mà ở phía đối diện, Viên Tại Thiên sau khi nói xong lời cuối cùng cũng vuốt vuốt mặt, rốt cục cũng lộ ra vẻ dữ tợn: "Hắc hắc hắc, qua nhiều lần như vậy rốt cục cũng đến phiên lão tử, tiểu tử không cần phải khách khí, ta sẽ xuất ra thực lực và cảnh giới giống như ngươi, chúng ta hãy đến với một cuộc chiến sinh tử thực sự. "
"Nếu như ngươi có thể đánh thắng ta, độ khống chế lực lượng của ngươi chí ít cũng sẽ đạt đến tám thành."
"Tới đi!"

Bách Hiểu Sinh.
Xem như tổ chức săn tin đỉnh phong trên giang hồ, thế lực của Bách Hiểu Sinh giống như là mạng nhện trải rộng ra toàn bộ giang hồ, thậm chí còn muốn kinh khủng hơn so với dạng thánh địa võ đạo như ba mạch Đạo, Phật, Ma, nhưng dù vậy, Bách Hiểu Sinh vẫn không có triển lộ ra bao nhiêu thanh thế như thánh địa võ đạo. Thậm chí là Bách Hiểu Sinh còn được tính là điệu thấp.
Ngoại trừ bố trí Bách Hiểu Lâu ở các nơi trong Trung Nguyên, tổng bộ của Bách Hiểu Sinh tọa lạc ở bên trong Giang Nam Đạo tại Trung Nguyên, thì vốn không hề có một chút che giấu nào, mọi thứ đều được bày ra ở bên ngoài, hơn nữa đã nhiều năm như vậy, cũng không có nghe nói ở bên trong Bách Hiểu Sinh sinh ra cao thủ võ đạo nào. Đây cũng là một loại phương thức sinh tồn của Bách Hiểu Sinh.

Thân làm tổ chức săn tin, thủ đoạn mà Bách Hiểu Sinh dựa vào để sinh tồn cũng không phải là võ lực, mà là tình báo, trong đó bao gồm đủ loại tình báo phát sinh mỗi ngày trong giang hồ, cũng bao quát tình báo bí ẩn của các đại tông môn, thánh địa võ đạo, thế gia và triều đình, nếu như ở bên trên cái cơ sở này, Bách Hiểu Sinh vẫn có được võ lực cường đại mà nói...như vậy Bách Hiểu Sinh ắt sẽ trở thành một con quái vật khổng lồ mà cả thiên hạ đều kiêng kỵ, mà kết quả cuối cùng cũng chỉ có một, chính là cực thịnh rồi suy, về sau sẽ bị người trong thiên hạ tiêu diệt, dù sao thì cũng không có ai hi vọng có một cái thế lực cường đại biết rõ bí ẩn của bọn họ tồn tại ở trên cái thế giới này.
Mà Bách Hiểu Sinh thì lại không giống, đông đảo thế lực sở dĩ cho phép nó tồn tại, một mặt là xác thực cần một cái con đường tin tức như vậy, thế lực cùng với các thế lực có thể kiềm chế lẫn nhau, một mặt khác là do sự khôn ngoan của Bách Hiểu Sinh, Bách Hiểu Sinh không có một chút võ lực cường đại nào, đối với các đại thế lực mà nói đều không có uy hiếp gì. Hơn nữa uy tín của Bách Hiểu Sinh qua nhiều năm như vậy ở trên giang hồ có thể xưng là đệ nhất, cái chiêu bài này cũng đầy đủ cứng, có thể khiến cho rất nhiều thế lực yên tâm, đặt ở bên trên cái cơ sở này mới có sự tồn tại của Bách Hiểu Sinh, còn nếu như có một cái thế lực mới muốn thay thế toàn bộ Bách Hiểu Sinh, chỉ sợ ngược lại sẽ lọt vào sự chèn ép của rất nhiều thế lực, đây cũng là nguyên do chủ yếu vì cái gì phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, cũng chỉ có một cái tổ chức săn tin như Bách Hiểu Sinh được giang hồ tin dùng.
Mà lúc này…
Bách Hiểu Lâu - tổng bộ của Bách Hiểu Sinh ở trong Giang Nam Đạo đang nghênh đón một vị khách không mời mà đến.
Đó là một vị nam tử mặc áo đen, trên mặt mang theo một tấm mặt nạ đồng xanh, không lộ ra chân dung, nhưng khí tức quanh người lại lạnh lẽo tới cực hạn.
"Xin chào đại nhân." Một vị nữ tử ăn mặc trang điểm lộng lẫy, mặt nở nụ cười, lộ ra nét mặt tươi cười như hoa đi đến trước mặt nam tử đeo mặt nạ, hỏi: "Không biết đại nhân tới Bách Hiểu Lâu chúng ta là có chuyện gì?"
Nam tử đeo mặt nạ liếc nhìn nữ tử, trầm giọng nói ra: "Ta muốn gặp Thông Thiên Toán."
Vừa dứt lời, biểu lộ của nữ tử chính là cứng ngắc.

Chương 654: Độc Cô Cầu Đạo

Chỉ riêng từ cái tên này liền có thể nhìn ra được đây là một vị đại nhân vật, trên thực tế xác thực cũng là như thế, bởi vì Thông Thiên Toán chính là hai Đại Tông Sư xem bói duy nhất ở bên trong Bách Hiểu Sinh, ở bên trên xem bói chi đạo đã đạt đến một cái cảnh giới thông thiên triệt địa, được thiên hạ xưng tụng là không gì không thể tính, cho nên tự xưng là Thông Thiên Toán, về phần tên thật thì ngược lại không có người biết.
Bất quá xem bói chi đạo mặc dù là quỷ thần khó lường, nhưng cùng lúc cũng là hoạt động tiết lộ thiên cơ, cho nên trong những năm gần đây, Thông Thiên Toán đã rất ít khi bói toán cho người khác, kết quả là vị nam tử đeo mặt nạ này vừa đến đã nói là muốn gặp Thông Thiên Toán, thể hiện ra thái độ bá đạo cùng với giọng điệu cường thế như vậy, hiển nhiên chuyện này chính là tình thế bắt buộc.
"Vị đại nhân này, không bằng hãy đi lên lầu trước, bổn lâu sẽ chiêu đãi một phen thì như thế nào? Về phần đại nhân muốn gặp Thông Thiên Toán đại nhân, bổn lâu cũng sẽ tiến hành liên hệ..."
Nam tử đeo mặt nạ trầm giọng nói ra: "Nếu như thật sự là Thông Thiên Toán mà không tính toán được hôm nay ta tới đây, vậy chỉ sợ cũng chỉ là phường mua danh chuộc tiếng, đối với ta mà nói là không dùng được."
"Cho nên không cần phải thông báo, ta sẽ chờ hắn ở chỗ này, nếu như hắn đến, mới được tính là có bản lĩnh."
"Chuyện này..."
Ngay vào thời điểm nụ cười của nữ tử trở nên cứng ngắc, không biết phải làm như thế nào, dự định báo cáo cho cao tầng, đột nhiên, một giọng già nua xuyên qua tầng tầng không gian, trực tiếp rơi vào trong đầu óc của nam tử đeo mặt nạ, không cao không thấp, không kiêu ngạo không tự ti, lộ ra sự nặng nề tích lũy trong thời gian dài.
"Đại nhân cần gì phải gây khó xử cho những hậu bối này."
"Lão phu ở gian chữ Thiên số một, nếu như đại nhân nguyện ý nể nang mặt mũi, lão phu sẽ chờ đợi ở trong nhã gian."
Thanh âm già nua trừ bỏ nam tử đeo mặt nạ thì không có ai nghe được, mà nam tử đeo mặt nạ sau khi nghe được thanh âm này trong nháy mắt hai mắt liền toả sáng, khí tức bàng bạc bởi vì duyên cớ tâm tình kích động vừa thu vừa phóng, chỉ một thoáng liền phảng phất như là thái sơn áp đỉnh vậy, trực tiếp tàn phá bừa bãi ở trong Bách Hiểu Lâu.
Bất quá phần uy áp kinh khủng này lại không thể chân chính làm bị thương những người khác ở bên trong Bách Hiểu Sinh, bởi vì vào trước đó, một đạo thần thức liền bỗng nhiên khuếch tán mà ra, trực

tiếp làm dịu uy áp do nam tử đeo mặt nạ bộc phát ra, đối với nữ tử phụ trách chiêu đãi, còn có những người khác mà nói, phảng phất như là gió nhẹ ùa vào mặt vậy.
"Mang ta lên đi, gian chữ Thiên số một."
Nữ tử kinh ngạc, không biết vì sao vị đại lão này lại đột nhiên buông tay, bất quá vẫn vội vàng gật đầu nói: "Đại nhân, mời đi tới bên này."
"Ừm."
Ở dưới sự hướng dẫn của nữ tử, nam tử đeo mặt nạ rất nhanh liền đi đến tầng cao nhất của tổng bộ Bách Hiểu Sinh, cũng chính là cái gọi là gian chữ Thiên số một, sau khi mở cửa chính ra, chỉ thấy một lão nhân người mặc áo vải, râu tóc bạc trắng đang ngồi ngay ngắn ở trước một chiếc bàn gỗ sam, lẳng lặng pha trà.
"Vị đại nhân này, đều đã tới đây, cũng không có người nhìn thấy, không bằng tháo mặt nạ xuống thì như thế nào?"
"Thông Thiên Toán?" Nam tử đeo mặt nạ cười cười, dùng ánh mắt như đao mà nhìn vị lão nhân này, gằn từng chữ nói ra: "Nếu như ngươi là chính chủ, vậy liền thử tính toán thân phận của ta xem? Nếu như ngươi tính ra, ta liền tháo mặt nạ xuống, hơn nữa còn cho ngươi một phần làm ăn lớn, nhưng nếu như ngươi tính không ra..."
"Ngươi cần gì phải uy hiếp ta chứ?" Thông Thiên Toán bỗng nhiên cười một tiếng, cắt đứt lời nói của nam tử đeo mặt nạ: "Độc Cô đại nhân."
Họ Độc Cô cũng không nằm ở bên trong thế gia thiên hạ, nhưng cái họ này lại là như sấm bên tai ở trong giang hồ, bởi vì cái danh tự này luôn luôn liên quan cùng với một trong mười đại thánh địa võ đạo, mà người sở hữu cái họ này, càng là có thể xưng là một trong những nhóm người nhỏ có quyền thế nhất ở phía trên đại địa Trung Nguyên.
Cho nên có thể gọi ra cái họ này, liền chứng minh Thông Thiên Toán xác thực đã xem thấu thân phận của hắn.
"Không tầm thường."
Dừng lại một chút, nam tử đeo mặt nạ chậm rãi tháo mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt vô cùng chính khí, mày kiếm mắt sáng, vẻn vẹn chỉ là đứng ở nơi đó liền hiển lộ ra rõ ràng một cỗ kiếm ý sắc bén đến mức tận cùng, khiến cho người ta khó có thể quên, có loại khí chất đặc thù này, cũng khó trách hắn muốn đeo mặt nạ.
Tông chủ Kiếm Tông đương thời - Độc Cô Cầu Đạo.
"Nếu ngươi đã biết tất cả mọi thứ, vậy có phải là sẽ tính ra được lần này vì sao bản tông đến chứ?"
"Ha ha ha..." Trên mặt của Thông Thiên Toán lộ ra nét cười khổ sở: "Độc Cô đại nhân nói đùa rồi, bói toán chi đạo chính là nghịch thiên mà đi, lão phu cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể bói toán ra mọi chuyện, bất quá nghĩ đến việc này cũng không cần phải bói toán, Độc Cô đại nhân hẳn là muốn biết rõ trạng thái lúc này của Thái Hoa

Tiên Nhân?"
"Không sai!" Độc Cô Cầu Đạo cũng không che giấu, trực tiếp thừa nhận.
"Bản tông biết rõ muốn bói toán một vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh cần phải bỏ ra cái giá khổng lồ, vốn lấy năng lực của ngươi có lẽ là vẫn chịu nổi, về phần thù lao, bản tông đã chuẩn bị một viên thập toàn đại bổ đan kéo dài tuổi thọ, đủ để bù đắp 100 năm tuổi thọ cho ngươi, ngoài ra còn có hậu lễ ở phía sau.
"Nếu như lão phu cự tuyệt thì sao?"
"Ngươi sẽ không!" Độc Cô Cầu Đạo cười cười vô cùng tự nhiên.
"Ta hiểu được." Thông Thiên Toán cười khổ một tiếng nói ra, ý tứ của đối phương đã rất rõ ràng, lần này chỉ sợ là không có đường sống nếu bản thân cự tuyệt.
Ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, Kiếm Tông ở trong cái thời đại trước mắt này có thể nói là một nhóm rất thảm kia, đương nhiên đó cũng không phải là thảm ở bên trên thực lực và tình cảnh, mà là thảm ở trong một loại ý nghĩa khác.
Thật sự muốn giải thích chính là có tình cảnh không sai biệt lắm với Thái Tử Đại Càn. Mà lý do thật sự thì nằm ở trên người của một người.
Ninh Thiên Cơ.
Dù sao thì mọi người đều biết, Kiếm Tông chính là thánh địa võ đạo của võ giả sử dụng kiếm trong thiên hạ, trong Kiếm Các có vô số võ công kiếm pháp, trong đó thậm chí còn có Tuyệt Thế Kiếm Pháp trong truyền thuyết, mà kiếm tu ở bên trong võ giả đồng cảnh giới cũng là mang tiếng có sức chiến đấu mạnh, điều này cũng làm cho Kiếm Tông có danh tiếng cực lớn ở trên giang hồ, nhưng đây chẳng qua chỉ là ở dưới tình huống bình thường.
Có một vài thời điểm cũng sẽ phát sinh một chút tình huống lúng túng, mà Kiếm Tông thế hệ này chính là rất bất hạnh, vừa vặn gặp được loại sự tình vận đen tám đời này.
Đó chính là…
Kiếm tu đệ nhất thiên hạ.

Chương 655: Thông Thiên Toán

Từ xa xưa đến nay, Kiếm Tông nương tựa theo kiếm pháp cao thâm, còn có thiên phú trác tuyệt và truyền thừa ở bên trong kiếm tông nhất mạch, vẫn luôn vững vàng chiếm đoạt danh hào kiếm tu đệ nhất thiên hạ, Kiếm Tông cũng bởi vậy mà ổn thỏa ở trên vị trí thánh địa võ đạo của kiếm tu, qua nhiều năm như vậy người có tư cách khiêu chiến cái vị trí này chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay. Nhưng mà rất đáng tiếc…
Ninh Thiên Cơ chính là một người ở trong đó.
Rõ ràng Kiếm Tông mới là thánh địa võ đạo Kiếm Đạo đệ nhất thiên hạ, rõ ràng là ở bên trong Kiếm Tông có vô số công pháp kiếm tu, rõ ràng Kiếm Tông đã đản sinh ra vô số võ giả tiền bối nghiên cứu kiếm đạo, rõ ràng là Kiếm Tông cường hãn như vậy...
Vì sao kiếm tu đệ nhất thiên hạ hết lần này tới lần khác lại đến phiên tên cẩu tặc Ninh Thiên Cơ kia? ! Hơn nữa còn không phải là chênh lệch đơn thuần ở bên trên tu vi.
Cái gọi là kiếm tu đệ nhất thiên hạ cũng không phải là chỉ dựa vào tu vi, nếu không thì cái danh xưng kiếm tu đệ nhất thiên hạ này liền không đáng giá, cái danh xưng này yêu cầu không phải là tu vi, mà là tạo nghệ chân chính ở trên kiếm đạo, chỉ có ở trên kiếm đạo có năng lực áp đảo cùng thế hệ, mới có thể được xưng là kiếm tu đệ nhất thiên hạ.
Kiếm Tông từ xưa đến nay cũng không phải là không bị võ giả sử dụng kiếm có tu vi cao khiêu chiến qua, nhưng cuối cùng đối phương có lẽ có thể ép Kiếm Tông ở bên trên tu vi, nhưng ở trên kiếm đạo, Kiếm Tông lại chưa từng bị thua qua, mà loại tỷ thí này, ngược lại còn có thể nâng cao danh tiếng cho Kiếm Tông ở một mức độ nào đó.
Nhưng vấn đề là, Ninh Thiên Cơ không chỉ có tu vi đủ để áp chế Kiếm Tông, mà ở bên trên kiếm đạo cũng là không có người nào trong Kiếm Tông có thể địch nổi. Căn cứ theo ghi chép bí mật của tông môn, ở trong ba mươi năm qua Kiếm Tông đã có không ít người bí mật luận bàn qua kiếm đạo cùng với Ninh Thiên Cơ, nhưng ở trong đó không ngoại lệ toàn bộ đều thua.
Hơn nữa còn là chênh lệch khiến cho người ta tuyệt vọng.
Ở trong đó, tự nhiên cũng bao gồm tông chủ Kiếm Tông Độc Cô Cầu Đạo bây giờ.
Thân làm gia chủ thế gia kiếm đạo - Độc Cô gia thế hệ này, tâm khí của Độc Cô Cầu Đạo là vô cùng cao, điểm này từ trên cái tên của hắn liền có thể nhìn ra được, lúc trước tổ sư mở ra Độc Cô gia cùng với Kiếm Tông tên là Độc Cô Cầu Bại, mà Độc Cô Cầu Đạo chính là lấy cho mình một cái tên như vậy.

Có thể thấy được chí hướng cùng với khát vọng của hắn. Nhưng mà hắn như vậy, ở dưới tình huống đồng cảnh giới lại bị Ninh Thiên Cơ dùng ba kiếm đánh cho mình mẩy bầm dập.
Ai mà chịu nổi chuyện này chứ!
Bởi vậy ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, có ấn tượng xấu nhất, ác ý cao nhất đối với Thuần Dương Cung, chỉ sợ không phải là Kiếm Tông thì không còn ai, điểm này không chỉ bao quát cao tầng, thậm chí còn bao gồm cả đệ tử Kiếm Tông phổ thông.
Cái phương diện này là phải quy công cho kẻ thù truyền kiếp của Kiếm Tông, Đao Tông - một trong mười đại thánh địa võ đạo.
Ở dưới tình huống là kẻ thù truyền kiếp của nhau, đệ tử của Kiếm Tông cùng với Đao Tông tự nhiên là thường xuyên sẽ giao thủ với nhau, thắng thua ở trên thực lực chia năm năm, nhưng ở bên trên miệng lưỡi, Kiếm Tông chính là chưa bao giờ thắng nổi.
Nguyên nhân cũng rất đơn giản...
"Ha ha ha! Chỉ là Đao Tông làm sao có thể là đối thủ của Kiếm Tông chúng ta? !"
"Ta nhớ được kiếm tu đệ nhất thiên hạ là Ninh Thiên Cơ cơ mà?"
"Kiếm Tông chúng ta có lịch sử lâu đời, nổi tiếng trên giang hồ, có vô số tuyệt học kiếm pháp!"
"Nhưng vì sao không đánh lại Ninh Thiên Cơ chứ?"
"Sớm muộn cũng có một ngày Kiếm Tông chúng ta có thể đoạt lại danh hiệu kiếm tu đệ nhất thiên hạ!"
"Ta biết, đại khái cứ chờ Ninh Thiên Cơ chết đi là được rồi."
Ở dưới một trận cãi nhau này, đệ tử Đao Tông câu câu không rời khỏi ba chữ "Ninh Thiên Cơ" này, quả thực là vô sỉ tới cực điểm, hết lần này tới lần khác đây cũng là sự thật không thể lay động, cuối cùng cũng chỉ có thể là đệ tử Kiếm Tông chủ động bại lui, dần dà, trong lòng của đệ tử Kiếm Tông tự nhiên là tràn đầy oán giận.
Đao Tông là kẻ thù truyền kiếp, giá trị cừu hận vốn chính là tràn đầy, lại hận như thế nào cũng không làm nên chuyện gì, cho nên cái tâm tình oán giận này, ở dưới sự thay đổi một cách vô tri vô giác liền chuyển lên trên người của Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, thậm chí là ở trên người của Thuần Dương Cung, đương nhiên cái phương diện này cũng có nguyên nhân cao tầng Kiếm Tông cố ý bỏ mặc, cho nên sau khi biết Ninh Thiên Cơ bỏ mình, dù là ở trong lòng cũng không cho rằng tin tức này là thực, nhưng Độc Cô Cầu Đạo thân làm tông chủ Kiếm Tông vẫn đi tới đây.
Không tiếc gióng trống khua chiêng mà đi đến Bách Hiểu Sinh, còn nguyện ý bỏ ra một viên thập toàn đại bổ đan kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn có rất nhiều lễ vật vừa dầy vừa nặng khác, chính là vì muốn từ trong miệng của Thông Thiên Toán, biết được tình huống của Ninh Thiên Cơ bây giờ rốt cuộc là như thế nào, có phải là đã chết thật như trong lời đồn hay không.

Dù sao thì sau khi tu vi đạt đến Kích Toái Mệnh Tinh, có rất nhiều dị tượng trừ phi là cố ý biểu hiện ra, nếu không sẽ chỉ hiện ra ở trong Vận Mệnh Tinh Không, không giống như là Hỏa Luyện Kim Đan có thể bị nhẹ nhõm bị phát giác ra, nói một cách khác, nếu không đạt đến cái cảnh giới kia, cuối cùng cũng không có cách nào chân chính lý giải ảo diệu của cái cảnh giới kia.
"Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang, Nhật Nguyệt Doanh Trắc, Thần Lại Liệt Trương..."
Vừa thấp giọng lầm bầm, Thông Thiên Toán vừa đếm những đốt tay, ngón tay mỗi khi co rúm một lần, thân thể của hắn đều sẽ run rẩy một lần, thần sắc càng là vô cùng dữ tợn.
Làm sao có thể dễ bói toán võ giả Kích Toái Mệnh Tinh như vậy? Võ giả ở trong cái cảnh giới này đã nắm chắc Thiên Mệnh, toàn bộ mọi thứ đều quy về bản thân, cũng chỉ có Đại Tông Sư bói toán như Thông Thiên Toán, mới có năng lực cưỡng ép dẫn dắt lực lượng Vận Mệnh Tinh Thần, mượn nhờ trạng thái nhân quả bói toán của hắn, hơn nữa tối đa chỉ có thể tính ra "hiện tại", không có cách nào tính ra "tương lai".
Dù vậy thì Thông Thiên Toán vẫn phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt trở nên xám trắng, tinh, khí, thần uể oải đến cực hạn.
"Như thế nào? !" Độc Cô Cầu Đạo tiến lên một bước, cực kỳ ân cần nhìn Thông Thiên Toán, nói ra.
"Khụ khụ.." Thông Thiên Toán ho khan nặng nề mấy lần, phảng phất như muốn ho cả nội tạng ra vậy, sau đó thấp giọng nói ra: "May mắn không làm nhục mệnh, Thái Hoa Tiên Nhân đến nay vẫn khoẻ mạnh như cũ."
Vừa dứt lời, sắc mặt của Độc Cô Cầu Đạo chính là biến đổi, hiển nhiên đây không phải là đáp án mà hắn muốn nghe được.

Chương 656: Thị Huyết Thiên Ma Bổng

Mà Thông Thiên Toán thì là hơi đảo tròng mắt, xoay chuyển lời nói: "Bất quá Thái Hoa Tiên Nhân dường như là đã đi lạc ở bên trong hư không vô biên, không thể thoát khỏi khốn cảnh, cho nên mặc dù không có chân chính bỏ mình, nhưng ở trong một thời gian ngắn hẳn là sẽ không có biện pháp bảo hộ Thuần Dương Cung."
"Ồ?" Thần sắc hơi sững sờ của Độc Cô Cầu Đạo trở nên vi diệu lần thứ hai.
Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, hắn chắp tay về phía Thông Thiên Toán, nói: "Làm phiền đạo hữu rồi, đây là thập toàn đại bổ đan kéo dài tuổi thọ đền bù tổn thất cho đạo hữu, còn có rất nhiều thù lao khác, ở trong vòng ba ngày sẽ được đưa đến Bách Hiểu Lâu, bất quá.."
Độc Cô Cầu Đạo không nói hết lời, nhưng Thông Thiên Toán vẫn hiểu được ý tứ của hắn, chợt gật đầu nói: "Xin đại nhân cứ yên tâm, về sau ta sẽ bế quan, sẽ không tiếp nhận thỉnh cầu bói toán của những người khác, nhất là Thuần Dương Cung."
"Như vậy có ổn không?"
"Không có vấn đề."
Độc Cô Cầu Đạo hài lòng gật gật đầu, sau đó đeo mặt nạ lên và rời khỏi gian chữ "Thiên" số một.
Tâm tình của Viên Tại Thiên vào lúc này đã hỏng mất.
"Vù!"
Hai tay của Trần Khuynh Địch biến hóa, cũng không hô lên tên chiêu thức hoa lệ gì, chỉ là không ngừng ra quyền, đánh ra từng quyền vào trên thân hình khôi ngô của Viên Tại Thiên, mỗi khi đấm ra một quyền, quyền ý ngập trời liền ngưng tụ ra một toà Linh Lung Tháp màu vàng vô hình ở giữa không trung, trấn áp hư không.
Mà ở sau lưng của Trần Khuynh Địch, càng là nổi lên một đạo hư ảnh màu đen giống như đúc với bản thân hắn, phảng phất như là một cỗ phân thân pháp tướng vậy, theo thiết quyền của Trần Khuynh Địch oanh ra, cũng đều ra quyền giống như là thiểm điện vậy, quyền ảnh song phương hợp hai làm một, phảng phất như hồng thủy vỡ đê ập lên trên người của Viên Tại Thiên.
"Vút!"
Đối mặt với công kích cuồng bạo đến mức tận cùng này, Lang Nha Bổng ở trong tay của Viên Tại Thiên cũng liên tục vung vẩy.
Khác biệt cùng với sinh mệnh lực tăng lên toàn diện của Trần Khuynh Địch sau khi hợp nhất tinh, khí, thần, Viên Tại Thiên cũng không thể hiện ra tinh thần lực, cũng không thể hiện ra cương khí, chỉ có khí huyết thuần túy đến mức tận cùng.

Phảng phất như cửu thiên ngân hà treo ngược trên trời cao vậy, dòng sông khí huyết ngập trời gào thét mà ra từ trên đỉnh đầu của Viên Tại Thiên, phảng phất như đang kêu gọi lẫn nhau với Vận Mệnh Tinh Không ở trên đỉnh đầu vậy, mỗi một bổng vung ra, uy lực ẩn chứa ở trong đó đều sẽ tăng lên một chút, tích luỹ đến cuối cùng, mỗi một bổng đều mang theo thần uy tê thiên liệt địa.
Ầm ầm!
Hai chân cắm sâu vào mặt đất, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên dừng lại công kích cuồng bạo, đè thấp thân hình, sinh mệnh lực toàn thân chợt hiện ra ánh sáng chói mắt ở trên tay phải của hắn, mà gần như đồng thời, Trần Khuynh Địch cũng triển khai thủ thế, từ chân mắt cá chân kéo theo phần eo, sau đó thôi động cánh tay phải, đấm ra một quyền về phía trước. Động tác đơn giản, kéo theo lại không phải chỉ là thân thể, mà phảng phất như ngay cả thiên địa chung quanh Trần Khuynh Địch cũng đều chuyển động theo.
"Thiên Hạ Vô Địch Quyền!"
"Thị Huyết Thiên Ma Bổng!"
Viên Tại Thiên dùng hai mắt đỏ như máu mà nhìn Trần Khuynh Địch ở ngay phía trước.
Nhưng nói đúng ra, hắn hiện tại đã không nhìn thấy thân ảnh của Trần Khuynh Địch, nơi mà ánh mắt đến, chỉ có một cái thiết quyền dần dần trở nên lớn, xuyên thấu qua thiết quyền, mơ hồ có thể nhìn thấy một vòng hào quang vàng óng, trong đó có một tòa Linh Lung Tháp màu vàng đang xoay tròn, mang theo ý cảnh trấn áp thiên hạ.
Trải qua hiểu rõ chân ý võ đạo, sau khi Trần Khuynh Địch đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan liền ngưng tụ ra quyền ý Linh Lung Tháp màu vàng, cũng không phải là quyền ý ở trong thời điểm tu vi không cao kia, mà là cảnh giới quyền ý thăng hoa tiến thêm một bước, không hiển hóa ở bên ngoài, mà là Đại Tượng (voi lớn) vô hình, trừ phi là cũng chạm đến cái cảnh giới này, nếu không căn bản là không có cách nào nhìn thấy. Nhưng nếu như có thể thấy…thì đó chính là một loại đại khủng bố!
Vừa mắng to, Viên Tại Thiên vừa giơ Lang Nha Bổng trong tay lên cao cao, dòng sông khí huyết trên đỉnh đầu vào thời khắc này chảy ngược mà xuống, đúng là nhấc lên một cơn lốc xoáy bão táp màu máu, quán chú toàn bộ vào Lang Nha Bổng ở trong tay của hắn, mà theo khí huyết rót vào, ở phía sau Viên Tại Thiên cũng có một cái bóng mờ dâng lên.
Đó là Thị Huyết Thiên Ma!
Một cỗ hư ảnh Ma Thần Như vậy chính là chân ý võ đạo của Viên Tại Thiên, chính là do ngày xưa Viên Tại Thiên cùng với Thuần Dương Đạo Tôn vào thời điểm tranh giành quyền thế trước sau đã đánh giết vô số cường giả, lấy huyết cốt của bọn hắn rèn đúc mà thành chân ý, cỗ khí huyết và sát ý vô cùng vô tận kia, thậm chí còn

phát huy ra hiệu quả công kích nguyên thần.
Oanh!
Lang Nha Bổng màu máu va chạm với thiết quyền của Trần Khuynh Địch, Linh Lung Tháp màu vàng cùng với Thị Huyết Thiên Ma cũng va chạm vào nhau ở bên trong hư không vô hình, trong lúc nhất thời thanh âm ở giữa thiên địa phảng phất như đều biến mất, một hạt tro bụi, một sợi gió nhẹ, một chút nguyên khí, vào thời khắc này cũng đều trở nên yên tĩnh.
Sau đó liền bộc phát!
Thiên địa đứng im trong nháy mắt vào giây tiếp theo liền lấy Trần Khuynh Địch cùng với Viên Tại Thiên làm trung tâm điên cuồng nổ bể ra, lực phản chấn đồng thời đánh bay hai người ra ngoài.
Đánh ngang tay nhau, nhưng tận đến giờ phút này ưu khuyết giữa song phương mới hiển lộ ra, đó chính là...
Trần Khuynh Địch rất cứng rắn!
Đồng dạng đều là bị đánh bay ra ngoài, Thị Huyết Thiên Ma lại nổ tung tại chỗ, toàn thân của Viên Tại Thiên càng là rạn nứt, máu tươi giống như thuỷ ngân không ngừng chảy xuôi mà ra từ vết thương, mặc dù nương tựa theo khí huyết cường thịnh không ngừng khôi phục, nhưng thương thế va chạm vẫn còn ở nơi đó, khiến cho Viên Tại Thiên vừa lui lại vừa khôi khục, mà Trần Khuynh Địch thì lại không giống. Linh Lung Tháp màu vàng trấn áp thiên địa nguyên khí, thân tháp mặc dù vô hình, nhưng lại kiên cố đến cực hạn, sau khi bị đánh bay cũng chỉ là hơi hơi rạn nứt mà thôi, về phần bản thân Trần Khuynh Địch, có 33 tầng Vô Lượng Quang Minh Tháp thủ hộ bản thân, toàn thân ứa ra ánh vàng, lực trùng kích kinh khủng cũng chỉ khiến cho hắn nôn ra một ngụm máu.
Một người là kim thân bất hoại, một người là khí huyết như biển. Sự thật chứng minh vẫn là Trần Khuynh Địch vững vàng hơn một chút. Đây là lý do tại sao biểu lộ của Viên Tại Thiên vào lúc này lại lộ ra sự biệt khuất.
"Ngươi rốt cuộc đã rèn luyện nhục thân như thế nào? Năm đó lão tử đánh nhau với cao tăng Phật Môn đồng cảnh giới cũng không có khổ cực như vậy!"
"Cỗ thân thể này cũng quá cứng rắn rồi!"
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch ho khan một cái, không có trả lời, mà tốc độ khôi phục của hắn vậy mà cũng nhanh vô cùng, cũng không lâu lắm sắc mặt liền lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên hồng nhuận.

Chương 657: Gian lận

Dù sao thì Viên Tại Thiên cũng chỉ là khí huyết như biển, Trần Khuynh Địch mặc dù không có khoa trương như đối phương, nhưng bản thân hắn đã hợp nhất tinh, khí, thần, tốc độ khôi phục mặc dù không bằng Viên Tại Thiên, nhưng mà cũng tuyệt đối không yếu, hơn nữa hắn vốn dĩ bị thương rất nhẹ, tính toán như vậy, trái lại còn có trạng thái tốt hơn Viên Tại Thiên.
Mà ở địa phương Trần Khuynh Địch không phát hiện ra được, ở trong đầu óc của Viên Tại Thiên, thanh âm loạn thất bát tao liên tiếp vang lên.
"Ha ha ha ha!"
"Tại Thiên ngươi không phải là rất giỏi sao?"
"Đồng dạng là ba thành độ khống chế lực lượng, ngươi làm sao lại không chống nổi đối phương thế, rõ ràng là ở trên kinh nghiệm cùng với trên cảnh giới đều cao hơn so với đối phương."
"Thật sự là phế vật!"
"Các ngươi thì biết cái gì!"
Viên Tại Thiên cũng mắng to không một chút lưu tình ở trong lòng: "Các ngươi thì biết cái gì! Tên tiểu tử này rất kỳ quái! Rõ ràng chỉ có ba thành độ khống chế lực lượng, lực lượng phát huy ra lại không thua sáu thành, tăng cường ròng rã gấp hai, ta đang hoài nghi là cái suy nghĩ nhục thân Kim Đan kia của lão đại đã bị hắn hoàn thành."
"Bớt nói nhảm!"
"Lấy cớ! Đều là mượn cớ!"
"Không được thì thay người đi, ta sẽ cho ngươi xem một chút cái gì gọi là vô địch đồng giai chân chính, ngươi còn kém xa lắm."
Tiếng giễu cợt ở trong đầu một câu nối tiếp một câu, khiến cho Viên Tại Thiên tức giận đến mức mặt đều tái xanh, nhìn Trần Khuynh Địch đã khôi phục được không sai biệt lắm, sau khi ổn định thân thể liền đi tới về phía hắn một lần nữa, tròng mắt của vị đại hán thô cuồng này đột nhiên nhất chuyển, suy nghĩ chợt động đậy, sau đó lực lượng ở trong cơ thể...thoáng một cái tăng lên một cái cấp bậc.
Nếu như nói nguyên bản chỉ có ba thành độ khống chế lực lượng mà nói, hiện tại Viên Tại Thiên đã tăng độ khống chế lực lượng lên năm thành, hơn nữa Viên Tại Thiên vốn đã có cảnh giới võ đạo cùng với kinh nghiệm cực cao, phối hợp với đủ loại bí pháp, năm thành lực lượng này, đủ khiến cho thực lực của Viên Tại Thiên trực tiếp tăng lên gấp đôi.
Mà không ra ngoài dự liệu, cách làm vô sỉ lần này đã đưa tới thanh âm khinh bỉ nhất trí ở trong đầu của Viên Tại Thiên.
"@#$%! Ta chưa bao giờ thấy qua kẻ nào vô sỉ như thế!"

"Thật sự là buồn nôn! Thế mà lại âm thầm tăng lực lượng lên, nếu như bị biết được, mặt mũi của Tam Thập Lục cự khấu Thái Hoa Sơn chúng ta đều bị ngươi ném đi hết."
"Khi dễ hậu bối như vậy, lương tâm của ngươi không cắn rứt hay sao?"
"Tất cả đều câm miệng cho lão tử!"
Trong lúc Viên Tại Thiên điên cuồng mắng to ở trong lòng, khí huyết toàn thân cũng gia tốc phun trào, sau khi tăng độ khống chế lực lượng lên tới năm thành, tốc độ khôi phục của hắn cũng nhất thời leo lên một cái giai đoạn mới, lúc này mới có thể đuổi kịp tốc độ của Trần Khuynh Địch, hai người gần như đồng thời khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.
"Loại chuyện gian lận này..."
"Chỉ cần không bị phát hiện thì cũng không phải là gian lận rồi!"
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch còn đang đại chiến cùng với Viên Tại Thiên ở trong không gian truyền thừa.
Một tin tức lại đột nhiên xuất hiện ở trong giang hồ, hơn nữa giống như là cá diếc sang sông vậy, lấy một tốc độ cực nhanh truyền ra khắp toàn bộ Trung Nguyên: một trong hai vị Đại Tông Sư bói toán của Bách Hiểu Sinh, Thông Thiên Toán đã tự mình xuất thủ, xác nhận Thuần Dương Cung Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ đã mất tích. Cái mất tích này không phải là mất tích trên ý nghĩa bình thường.
Phàm là võ giả có một chút kiến thức cùng với truyền thừa đều rất rõ ràng, dạng võ giả giống như Ninh Thiên Cơ, gần như là không có khả năng rơi vào quẫn cảnh mất tích ở cái thế giới này, mà có thể làm được đến điểm này, không thể nghi ngờ...
"Là Vực Ngoại Hư Không."
"Chỉ có ở bên trong Vực Ngoại Hư Không, mới có thể khiến cho một vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh không có cách nào trở về."
"Như thế xem ra, Thuần Dương Cung hiện tại xác thực là đã mất đi sự che chở của Thái Hoa Tiên Nhân!"
Thông Thiên Toán thân làm một trong hai vị Đại Tông Sư bói toán của Bách Hiểu Sinh, mặc dù ở trong mắt của tuyệt đại đa số võ giả giang hồ là không có danh tiếng gì, nhưng ở trong mắt của các cường giả chân chính, lại là một vị lão nhân đáng giá để tôn kính cùng với tín nhiệm, cũng sẽ không có ai khinh thị một vị Đại Tông Sư có thể bói toán tương lai.
Dù sao thì nói không chừng bản thân vào ngày nào đó còn muốn nhờ cậy Thông Thiên Toán đây. Huống chi Bách Hiểu Sinh vào lúc này, kỳ thật chính là do Thông Thiên Toán toàn quyền nắm giữ, về phần một vị Đại Tông Sư bói toán Bách Hiểu Sinh khác, được xưng là "Tam Bất Hiểu", trên trời dưới đất, từ xưa đến nay, chỉ có ba chuyện hắn không biết, vào giờ khắc này cũng không có tọa trấn ở trong Bách

Hiểu Sinh. Nghe nói là bởi vì nuốt sống biển chữ vàng ở cửa ra vào Bách Hiểu Lâu nhà mình, từ đó đưa đến viêm dạ dày và ruột cấp tính...
Nói tóm lại, một câu của Thông Thiên Toán, liền phảng phất như ném một hòn đá vào trong hồ, trong nháy mắt liền dẫn nổ toàn bộ giang hồ, đại địa Trung Nguyên gió nổi mây phun, các thế lực vốn dĩ ở phía dưới uy thế của Ninh Thiên Cơ không thể không lựa chọn thần phục, căn bản không có can đảm đối nghịch với Thuần Dương Cung, nhao nhao nổi lên tâm tư.
Nhưng dù vậy, hổ chết vẫn còn uy, bây giờ Thuần Dương Cung cho dù đang ở phía trên nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có thế lực nào dám đánh vỡ loại cân bằng quỷ dị này, ai cũng muốn đến thăm dò Thuần Dương Cung, nhưng ai cũng không muốn làm người dẫn đầu, dù sao thì cảnh tượng Ninh Thiên Cơ quét ngang thiên hạ ngày xưa vẫn còn rõ mồn một ở trước mắt.
Lạc Thủy Tần thị là thế gia đứng đầu thiên hạ, có lịch sử lâu đời cùng với nội tình từ thời kỳ Thượng Cổ, cho dù là ở thời kỳ bây giờ Tần gia cũng nắm giữ một bộ phận thế lực Đại Càn, lúc này tự nhiên cũng đã nhận được tin tức có quan hệ đến Thuần Dương Cung, mà cái tin tức này cũng nhấc lên sóng gió to lớn ở bên trong trưởng lão đường tại Tần gia.
"Ninh Thiên Cơ đã đi lạc trong hư không? !"
"Tốt!"
"Quả nhiên là thiên đạo luân hồi, không ai có thể nói trước được điều gì!"
"Lần trước chính là do người của Thuần Dương Cung xuất thủ, dẫn đến kế hoạch tranh đoạt Cẩm Y Vệ của chúng ta thất bại, ngay cả Kiền Hoàng cho đến bây giờ vẫn còn bế quan ở tổ miếu, lần này chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở!"
Xem như là thế gia đứng đầu thiên hạ, địa vị của Lạc Thủy Tần thị ở bên trong thế gia giống như là địa vị của ba mạch Đạo, Phật, Ma ở giới tông phái vậy, mà ở dưới địa vị giống nhau, Lạc Thủy Tần thị mặc dù không cường đại như ba mạch Đạo, Phật, Ma, nhưng nội tình thâm hậu cũng khiến cho bọn họ có rất nhiều lực lượng.
Tối thiểu chỉ là một vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh thì bọn họ cũng không sợ.

Chương 658: Thái Miếu

Mặc dù vị Thái Hoa Tiên Nhân kia rất lợi hại, nhưng Lạc Thủy Tần thị cũng không phải là không có thủ đoạn ngăn cản, có lẽ sẽ phải trả một cái giá thật là lớn, nhưng chung quy là vẫn có thể chống đỡ được, mà Thuần Dương Cung thân làm một phương thánh địa võ đạo, nếu như có thể chia cắt nó, không thể nghi ngờ là sẽ bù đắp được tổn thất của Lạc Thủy Tần thị ở trên phương diện này. Bởi vậy mới có rất nhiều trưởng lão đề nghị nhằm vào Thuần Dương Cung. Bất quá…
"Đủ rồi."
Gia chủ Tần gia hiện tại, Tần Võ Dương chậm rãi đứng lên, vẻn vẹn chỉ là một câu, liền đè ép thanh âm của tất cả các trưởng lão, hắn cũng không phải là Mặc Tử đương đại, Lạc Thủy Tần thị cũng không phải là Cơ Quan Thành, ở bên trong Tần gia, Tần Võ Dương thân làm gia chủ chính là thổ Hoàng Đế.
Hơn nữa bằng vào công tích trác tuyệt của hắn, đã khiến cho hắn ở trong lòng của tất cả tộc nhân Tần thị đều có uy vọng cực cao. Sau đó hắn mở miệng nói: "Chuyện lần này Lạc Thủy Tần thị sẽ không tham dự."
"Ớ!"
"Thế nhưng mà chuyện này..."
"Thật là đáng tiếc…"
Ở phía dưới nhao nhao có trưởng lão lẩm bẩm nói, nhưng tối đa cũng chỉ là phàn nàn, cũng không có chân chính phản đối ý tứ của Tần Võ Dương, bất quá ngay vào thời điểm Tần Võ Dương quyết định giải tán lần hội nghị này...
"Phụ thân."
Cửa chính phòng họp lặng lẽ mở ra, một đạo thanh âm trong suốt vang lên theo, mang theo một cỗ uy áp làm cho người ta hít thở không thông tràn vào trong phòng họp lớn như vậy, đây cũng không phải là áp lực ở bên trên tu vi, mà là một loại uy áp đáng sợ càng thêm khắc sâu, có nguồn gốc từ cốt tủy, xuất phát từ huyết mạch bẩm sinh. Lạc Thủy Tần thị chính là hậu duệ huyền điểu, có thể khiến cho các trưởng lão ở đây cảm thấy áp lực, phóng nhãn ra toàn bộ Tần thị cũng chỉ có một người.
"Kiền Hoàng."
Tần Võ Dương chậm rãi quay người, ở bên trong mọi người tại đây chỉ có hắn là có sắc mặt như thường, nhìn về phía Tần Kiền Hoàng đi vào phòng họp, nàng mặc võ phục màu trắng, mái tóc dài được buộc đơn giản ở phía sau, trên mi tấm có một chấm đỏ, trong hai mắt lấp lóe hào quang đầy màu sắc phảng phất như mã não vậy.

"Phụ thân, lần này con muốn đi một chuyến."
Tần Kiền Hoàng không kiêu ngạo không tự ti mà nói với Tần Võ Dương, đã không có thân cận ở giữa cha con, cũng không có cảm giác ở giữa cấp dưới cùng với cấp trên, có chỉ là sự bình tĩnh.
"Ngươi muốn đi đâu?"
"Đi đến Thuần Dương Cung."
"Ngươi muốn giúp Thuần Dương Cung hóa giải cửa ải khó khăn?"
Ở dưới ánh nhìn lăng lệ của Tần Võ Dương, Tần Kiền Hoàng chậm rãi lắc đầu, nhìn phụ thân của mình một cái thật sâu, sau đó đột nhiên mở miệng nói: "Phụ thân hẳn là cũng đã nhận được tin tức, vào thời điểm con vừa xuất quan liền biết, Phượng Tiên dường như đã đột phá Võ Đạo Tông Sư tại Đông Hải."
Vừa dứt lời, Tần Võ Dương nguyên bản bình tĩnh lập tức nhướng mày, một cỗ khí tức kinh khủng gào thét mà ra từ trên người của hắn, phảng phất như núi lửa bộc phát vậy, áp lực nặng nề tràn đầy ở trong phòng họp lớn như vậy, khiến cho tất cả các trưởng lão đều không tự chủ được mà ngừng hít thở, khẩn trương nhìn đôi cha con này.
"Vậy thì như thế nào?"
"Con muốn đi tìm nàng."
"Ta không cho phép."
Không để ý đến lời cự tuyệt của Tần Võ Chiêu Dương, Tần Kiền Hoàng lạnh nhạt nói: "Từ sau khi trở về từ Thành Thượng Kinh con liền tiến hành bế quan, đã triệt để dung hội quán thông Ngũ Phương Ngũ Hành Kinh, dung nhập vào bên trong Ngũ Đức Thần Quang, lực lượng huyết mạch cũng đã được khống chế hoàn toàn, nhưng mà con lại bị kẹt ở trên phương diện cảnh giới."
Nhắc đến đây, Tần Kiền Hoàng ngẩng đầu, yên lặng nhìn Tần Võ Dương, gằn từng chữ nói ra: "Con không có cách nào đạp phá Sinh Tử Quan."
Lời nói của Tần Kiền Hoàng khiến cho Tần Võ Dương rơi vào trong trầm mặc thật lâu, hắn đương nhiên biết rõ đây là có chuyện gì, Sinh Tử Quan xem như là một bước cuối cùng của Võ Đạo Tông Sư, nhất định phải khám phá sinh tử, cái cảnh giới này phi thường huyền ảo, mỗi một võ giả đều có cơ duyên thuộc về bản thân, cơ duyên không đến, cho dù làm thế nào cũng không có biện pháp.
"Ý của ngươi là, cơ duyên của ngươi, ở ngay trên người của Phượng Tiên?"
"Không sai."
Lần này thời gian mà Tần Võ Dương trầm mặc còn muốn vượt qua trước đó, bầu không khí ở bên trong phòng họp cũng càng ngày càng trở nên khẩn trương, phảng phất như vào giây tiếp theo liền sẽ triệt để nổ tung vậy. Rốt cục, Tần Võ Dương cũng mở miệng.
"Chỉ giới hạn một mình ngươi."

"Đồng dạng là Võ Đạo Tông Sư, mọi thứ đều do bản thân ngươi quyết định, nhưng tất cả những thứ này đều chỉ là hành động cá nhân của ngươi, không có quan hệ cùng với Lạc Thủy Tần thị, coi như ngươi bởi vì vậy mà mất mạng, ta cũng sẽ không cứu ngươi."
Nhìn Tần Võ Dương bình tĩnh như thường, Tần Kiền Hoàng dừng lại một chút, chợt bật cười lớn: "Như ý nguyện của phụ thân."
Tắc Hạ Học Cung, thân làm một trong mười đại thánh địa võ đạo, Tắc Hạ Học Cung rất giống với Mặc Môn, đều xây dựng sơn môn nhà mình ở trong thế tục, bất quá Mặc Môn là bởi vì nguyên nhân Cơ Quan Thành, mà Tắc Hạ Học Cung, đơn thuần chính là do nguyên nhân của bản thân, hạn chế của đạo thống khiến cho bọn hắn không có khả năng lựa chọn thoát ly khỏi thế tục, dù sao thì danh tự Tắc Hạ Học Cung cũng đã thể hiện ra tính đặc thù, hai chữ học cung tượng trưng cho tác phong làm việc của cái tông môn này, trên cơ bản chính là hướng về thế tục, lấy giáo hóa chúng sinh làm mục đích căn bản, bản thân của Tắc Hạ Học Cung càng là ở vào bên ngoài ngoại ô Thủ Phủ Thành Lỗ Nam Đạo, ở bên trong một rừng cây.
Vừa bước vào trong rừng cây, liền có thể nghe được tiếng đọc sách quanh quẩn ở trong rừng cây, gió mát nhè nhẹ, cành lá xào xạc đầy trời, khiến cho người ta không tự chủ được mà trở nên trầm tĩnh, đắm chìm ở bên trong tiếng xào xạc kia, ở giữa thiên địa càng là tràn đầy một cỗ chí khí chí dương chí cương, chính trực to lớn thuần khiết.
Đậy là Hạo Nhiên Chính Khí!
Cũng không phải là Hạo Nhiên Chính Khí diễn sinh ra từ đủ loại ý niệm, cũng không phải là biến chủng của cương khí, mà là lực lượng chân chính hội tụ mà thành từ ý niệm của người đọc sách, chỉ có lý giải đọc sách, cuối cùng đại triệt đại ngộ, mới có thể cảm ngộ thiên địa, từ đó ngưng tụ ra lực lượng, mà nho giả có thể đạt đến cái cảnh giới này.
Đã có thể được xưng là đại nho đương thời.
Đồng dạng, loại Hạo Nhiên Chính Khí này đối với rất nhiều tà đạo mà nói, cơ hồ là có tính chất huỷ diệt, thậm chí là không chỉ có tà đạo, cho dù là người có tâm tư không đủ thuần chính đi tới nơi này, sợ rằng cũng sẽ bị Hạo Nhiên Chính Khí áp chế đến cực hạn, nếu như là võ giả mà nói, một thân tu vi càng là sẽ mười không còn một.
Đây cũng là một trong những nội tình mà Tắc Hạ Học Cung sừng sững cho đến nay.
Mà vào giờ khắc này, ở sâu trong tòa Tắc Hạ Học Cung tràn đầy Hạo Nhiên Chính Khí này, trong trung ương của vô số kiến trúc học cung, vị trí Thái Miếu là trọng địa hạch tâm của Tắc Hạ Học Cung, mà cái gọi là Thái Miếu, thì là nơi Tắc Hạ Học Cung dùng để tế tự thiên địa, giống như địa phương của tổ tiên Bách gia ở thời đại Thượng Cổ lúc trước.

Chương 659: Cực Khổ Lâu

Bởi vậy Thái Miếu cũng là trụ cột của Hạo Nhiên Chính Khí, vô số các đại nho của Tắc Hạ Học Cung chính là giao lưu tư tưởng ở nơi đây, ý niệm của bọn hắn dần dà, trải qua năm này tháng nọ, liền hội tụ thành cỗ Hạo Nhiên Chính Khí hộ vệ học cung kia, mà đại tế thiên địa mỗi 100 năm một lần, càng là việc trọng đại của Tắc Hạ Học Cung.

Chỉ là ở bên trong Thái Miếu bây giờ.

Một đạo thân ảnh trẻ tuổi chính là đang ngồi ngay ngắn ở trong điện phủ trong miếu, dùng Hạo Nhiên Chính Khí trắng xóa tắm rửa, khí tức quanh người chợt cao chợt thấp, cuối cùng bỗng nhiên xông ra từ bên trong đỉnh đầu, phảng phất như đột phá một loại hạn chế nào đó ở trong cõi u minh vậy, xông lên thiên không, dung nhập vào bên trong Hạo Nhiên Chính Khí đầy trời.

"Phá!"

Thân ảnh trẻ tuổi chậm rãi đứng lên, rõ ràng là người đã từng xuất hiện qua ở Thành Thượng Kinh ngày xưa, người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ Tắc Hạ Học Cung thế hệ này, Nho Sĩ Tử Hạ, bất quá ở dưới mắt, thành công khiến cho Hạo Nhiên Chính Khí hoà vào trong học cung, sau khi xông phá Võ Đạo Tông Sư, hắn có thể tự xưng là đại nho Tử Hạ.

"Làm không tệ."

Nhìn thấy tu vi của Tử Hạ tiến nhanh, ở bên trong Thái Miếu, một vị nho sinh trung niên râu tóc đen như mực, thoạt nhìn bất quá chỉ ba, bốn mươi tuổi mỉm cười, lộ ra thần sắc hài lòng: "Có thể ở cái tuổi này lĩnh ngộ chân lý của Hạo Nhiên Chính Khí, ở trong tương lai coi như là Hóa Luyện Kim Đan ngươi cũng có hi vọng trùng kích một lần.

"Tế Tửu đại nhân quá khen rồi..." Tử Hạ cung kính lễ phép mà nói với nho sinh trung niên, sau đó nhướng mày nói: "Mặt khác, lần này trải qua sự tẩy lễ của Hạo Nhiên Chính Khí, tại hạ đối với sự tình phát sinh tại Thành Thượng Kinh ngày xưa, đã có một chút nhớ lại."

Hai mắt của nho sinh trung niên sáng lên. Thủ đoạn của Thánh Thượng Đại Càn tự nhiên là huyền ảo vô song, có thể mạnh mẽ xóa đi ký ức bên trong nguyên thần của một người, nhưng Thánh Thượng Đại Càn cuối cùng cũng không phải là chuyên gia trên phương diện này, mà ở bên trong Tắc Hạ Học Cung, Hạo Nhiên Chính Khí của Nho Gia lại chú trọng nguyên thần, dạng bí pháp như vậy càng là nhiều vô số kể.

Bởi vậy mà Hạo Nhiên Chính Khí ngưng tụ thành có tác dụng cực lớn đối với nguyên thần, ở trong đó tự nhiên cũng bao gồm hiệu quả

khôi phục. Hơn nữa lần này Tử Hạ đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, tâm thần cũng đều sinh ra giao cảm cùng với toàn bộ Hạo Nhiên Chính Khí trong Tắc Hạ Học Cung, lúc này mới có thể khôi phục lại ký ức bị Thánh Thượng Đại Càn xóa đi ngày xưa, cho dù không thể nhớ lại toàn bộ mọi chuyện, nhưng một chút hình ảnh đơn giản hắn là cũng có thể nhớ lại.
Bất quá rất đáng tiếc là...
"Ách!"
Tử Hạ kỳ thật không có quá nhiều đồ vật để nhớ lại. Bởi vì hắn sau khi tiến vào bí cảnh dùng để tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, không đến một canh giờ liền bị người ta xử lý. Mà người tiêu diệt hắn thì là...
"Tà Ma!" Tử Hạ bỗng nhiên mở hai mắt ra, mặt lộ vẻ kinh hãi nói: "Là Tà Ma! Tế Tửu đại nhân, lúc trước ta ở bên trong kỳ tuyển chọn thấy được một vị Tà Ma!"
Đối với lời phát biểu của Tử Hạ, nho sinh trung niên cũng không quá tin tưởng, nhưng cũng không phủ nhận, mà là dừng lại một chút, mở miệng nói: "Ngươi đang nói là Thiên Ngoại Tà Ma chân chính, hay chỉ vẻn vẹn là chỉ có tà khí!"
"Ách..." Tử Hạ lộ ra thần sắc kinh ngạc, suy nghĩ một lát sau mới mở miệng nói: "Không phải là Tà Ma chân chính."
"Thế nhưng người đó tuyệt đối là chiếm được truyền thừa Tà Ma!"
"Ở trong trí nhớ rời rạc của ta chỉ có khí tức tử vong thuần túy nhất, người kia, người kia, là đệ tử Thuần Dương Cung! Là một vị nữ đệ tử."
"Thuần Dương Cung!"
Tử Hạ vừa dứt lời, thần sắc của nho sinh trung niên chính là bỗng nhiên biến đổi, tỉ mỉ nhìn Tử Hạ một cái, kém chút nữa là vuột miệng nói ra lời ở trong lòng: Tiểu tử, ngươi không phải là muốn bẫy lão tử đó chứ? Mọi người đều biết hiện tại toàn bộ Thuần Dương Cung đang ở vào trung tâm bão táp, có trời mới biết sẽ phát sinh ra đại sự gì, loại chuyện này Tắc Hạ Học Cung chúng ta có thể không tham dự thì tốt nhất chính là không tham dự, kết quả là ngươi đột nhiên bốc lên một câu ở bên trong Thuần Dương Cung giấu nữ đệ tử kế thừa truyền thừa Thiên Ngoại Tà Ma...
Chuyện này cũng quá trùng hợp a?
Dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Tử Hạ một hồi, nho sinh trung niên vẫn lựa chọn tin tưởng vị đệ tử này của mình, nếu như quả thật là người kế thừa lực lượng Thiên Ngoại Tà Ma, như vậy Tắc Hạ Học Cung sẽ tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý đến, nhưng sự tình Thuần Dương Cung lại quá mức phức tạp, không thích hợp chân chính tham dự vào.
Như vậy mà nói...
"Tử Hạ." Sau khi nho sinh trung niên trầm ngâm trong chốc lát, liền

chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi hãy đi một chuyến đến Thuần Dương Cung đi."
"Tế Tửu đại nhân!"
"Ta sẽ không bố trí nhiệm vụ cho ngươi, lần này toàn bộ là dựa vào ngươi để quyết định, nếu ngươi cảm thấy ở bên trong Thuần Dương Cung có Thiên Ngoại Tà Ma, vậy ngươi hãy tìm ra nàng, nếu như có thể tìm tới thì chính là đại nghĩa, vậy chuyện kế tiếp liền giao cho ta, nhưng nếu như không tìm thấy, vậy thì chuyện này tất cả đều là chủ chương của ngươi, ngươi đã hiểu chưa?"
Chiêu đục nước béo cò này nho sinh trung niên đã chơi đến mức lô hỏa thuần thanh, thân làm Đại Tế Tửu của Tắc Hạ Học Cung, cũng là người chấp chưởng, hắn mặc dù cũng tinh thông Hạo Nhiên Chính Khí, nhưng thứ đọc sách này, cũng không thể đọc mình thành kẻ ngu, nhắc đến cùng, Tắc Hạ Học Cung cũng chỉ là một cái thế lực trong giang hồ mà thôi.
Ở trên đời này làm sao có cái gì là tông phái băng thanh ngọc khiết chân chính.
Đơn giản chính là làm công phu ở bên ngoài không tốt mà thôi. Đạo lý này Tử Hạ thân làm đệ tử của Tế Tửu, tự nhiên là không có khả năng không hiểu, cho nên hắn chỉ sững sờ trong chốc lát, liền phản ứng lại.
"Đệ tử hiểu rồi."
"Đệ tử cam đoan sẽ nhất định tìm ra chứng cớ! Khuôn mặt của vị nữ đệ tử kia, đệ tử tuyệt đối sẽ không quên!"
Tại Tu Di Sơn Phật Môn.
Xem như là một trong ba cự đầu của giới tông phái, nội tình và truyền thừa còn có thực lực của Phật Tông đều muốn vượt qua xa xa tưởng tượng của rất nhiều người, Phật Môn có Bát đại đường viện, mỗi một tòa đường viện nếu như đặt ở ngoại giới, cơ hồ đều có thể đánh đồng cùng với một phương đại thế lực, có thể nói là cường giả như mây. Mà ở bên trong Bát đại đường viện, cường đại nhất là Giới Luật viện, Đạt Ma Viện, Tàng Kinh Các, còn có Bồ Đề Viện, không ngoại lệ toàn bộ đều có võ giả Hỏa Luyện Kim Đan tọa trấn, dù không tính Phương Trượng Phật Môn Ngô Không, phần nội tình này cũng đã đầy đủ sánh ngang với rất nhiều thánh địa võ đạo khác, thậm chí là còn vượt qua.
Nhưng ở bên trong Bát đại đường viện, đặc thù nhất lại là Cực Khổ Lâu.

Chương 660: Bản sự không biết xấu hổ

Cực Khổ Lâu xếp hạng cuối cùng, bất đồng cùng với các đường viện khác chính là, Cực Khổ Lâu cũng không phải là chuẩn bị cho tăng nhân Phật Môn, mà là chuẩn bị cho người bên ngoài Phật Môn, những người này cơ hồ đều là ma đầu tà đạo làm nhiều việc ác trên giang hồ, người tu vi thấp thì chưa tới Tiên Thiên, mà cường giả thì thậm chí có cả Võ Đạo Tông Sư.
Đây cũng là một loại thủ đoạn nổi tiếng giang hồ của Phật Môn.
Nói một cách khác, chính là thích xen vào chuyện bao đồng.
Mọi người đều biết, giới tông phái đều có quy củ của riêng phần mình, chính đạo và ma đạo mỗi người mỗi vẻ, trừ phi là dính đến lợi ích, bằng không thì bọn hắn cả ngày sẽ hô hào trừ ma vệ đạo, sau đó đi gây khó dễ cho Ma đạo, coi như là triều đình Đại Càn, miễn là ngươi không vi phạm luật pháp, cũng sẽ không bao giờ xen vào việc của người khác.
Nhưng mà Phật Môn thì lại không giống.
Thân làm tông môn tôn trọng lòng dạ từ bi, sự tình Phật Môn thích làm nhất chính là điều động đệ tử nhà mình xuống núi, sau đó truyền kinh giảng đạo khắp nơi, đồng thời lại thuận tiện bắt một chút võ giả tu luyện ma công tà pháp, dù là không có tranh chấp lợi ích, bọn họ cũng sẽ cố ý tìm lý do xuất thủ.
Thậm chí còn không chỉ như vậy, bao quát một số thế gia và tông phái trong giang hồ, phàm là làm chuyện ác mà bị đệ tử Phật Môn thấy được, đệ tử Phật Môn cơ hồ không ngoại lệ đều sẽ quản một chút, nghiêm trọng thì cơ hồ sẽ xử lý như Ma đạo tà pháp, bắt lại toàn bộ, sau đó giam cầm tu vi mang tới Tu Di Sơn.
Vậy những người này cuối cùng đi nơi nào?
Chính là Cực Khổ Lâu.
Trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói Cực Khổ Lâu ở Phật Môn, thì tương đương với thiên lao của triều đình Đại Càn, chuyên môn dùng để giam cầm những võ giả làm nhiều việc ác để bọn hắn hối cải làm người mới, sau đó mỗi ngày sẽ có một đám võ giả Phật Môn giảng kinh niệm đạo ở trong Cực Khổ Lâu cho bọn hắn, để cho bọn hắn bỏ xuống đồ đao quy y ngã Phật...
Căn cứ vào thống kê tình báo đáng tin, căn cứ vào hành động của Phật Môn, số lượng người bệnh tâm thần ở bên trong Cực Khổ Lâu là viễn siêu thiên lao, thậm chí là đạt đến loại con số 80% làm cho người giận sôi kia.
Cách làm này của Phật Môn đương nhiên không thể nói là sai, nhưng không thể không thừa nhận, giống như là Tiêu gia Tiêu Thành ngày xưa vậy, đây là một loại hành vi phi thường đắc tội người, nhưng

Tiêu gia làm sao có thể có ưu thế sánh ngang với Phật Môn, đó chính là đám hòa thượng đầu trọc này…rất mạnh!
Nắm đấm lớn mới là đạo lí quyết định!
Làm sao? Ta chính là ưa thích trừ ma vệ đạo, ta chính là ưa thích bảo vệ chính nghĩa, ngươi có ý kiến gì? Có ý kiến sao, có tin ta cũng ném ngươi vào Cực Khổ Lâu để nói một chút đạo lý hay không?
Cái chiêu vô sỉ này giống như là ngày xưa "ta thấy bảo vật này hữu duyên cùng với Phật" vậy. Làm cho thế lực khắp nơi quả thực là tức mà không làm gì được.
Bất quá tác dụng của Cực Khổ Lâu còn xa xa không chỉ là như thế, đối với những đệ tử trẻ tuổi kia mà nói, Cực Khổ Lâu giam cầm vô số cường giả Ma đạo tà đạo, cũng chính là một địa phương thí luyện tuyệt vời.
Giống như là vào giờ khắc này vậy…
"Ầm ầm!"
Cực Khổ Lâu lớn như vậy chấn động kịch liệt, khí tức kinh khủng chảy xuôi mà ra, sau đó cửa chính Cực Khổ Lâu chậm rãi mở ra, một đạo thân ảnh thon dài bước ra ngoài.
"Sảng khoái!"
Khác biệt cùng với rất nhiều Phật Tăng, trên người của bóng hình xinh đẹp mặc dù vẫn chảy xuôi phật quang như cũ, nhưng màu sắc của phật quang lại hoàn toàn khác biệt cùng với Phật Môn chính thống, cũng không phải là màu vàng thuần khiết, trái lại thì có màu đỏ giống như máu vậy, phảng phất như là máu tươi sền sệt, lộ ra huyết sát chi khí nồng nặc.
Đây là Huyền Lưu Ly!
Khác biệt cùng với thời điểm ở Thành Thượng Kinh trước đó, lúc này Huyền Lưu Ly đã hoàn toàn bỏ đi bộ dáng hòa ái trước kia, triệt để hiển lộ bản tính cuồng chiến đấu, không nói đến những cái khác, chỉ là cỗ huyết sát chi khí tràn ngập toàn thân trên dưới kia, đừng nói là Phật Môn, coi như nói nàng là đệ tử ma đạo chỉ sợ là cũng sẽ có người tin.
"Làm tốt lắm."
Ở cửa ra vào Cực Khổ Lâu, nhìn Huyền Lưu Ly chậm rãi đi ra, thủ tọa Đạt Ma Viện Đàm Hoa chẳng những không có cảm thấy bất mãn với cỗ huyết sát chi khí ngập trời kia, ngược lại còn lộ ra biểu tình mỉm cười, nói: "Xem ra ngươi đã dung hội quán thông chân ý Phá Giới Đao."
"Có rất nhiều ma đầu ở trong Cực Khổ Lâu để cho ngươi thí luyện, khí chất và tu vi của Lưu Ly ngươi bây giờ cũng đều có khác biệt lớn."
Huyền Lưu Ly chắp tay ở trước ngực, mặc dù huyết sát chi khí ở quanh người như lửa, nhưng đắm chìm ở trong bên trong huyết sát, cũng lộ ra một nụ cười lòng dạ từ bi, lộ ra dáng vẻ vô cùng không hài

hòa.
"May mắn mà có sư thúc an bài, bây giờ ta đã đạp phá Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, chỉ còn sót lại Sinh Tử Quan."
Đàm Hoa gật đầu một cái, nói: "Sinh Tử Quan càng nhiều hơn chính là dựa vào cơ duyên, cũng không phải là dễ dàng liền có thể nhìn thấu như vậy, bất quá ta có một chuyện cần ngươi đi làm."
"Chuyện gì?"
"Ta nhớ lần trước vào thời điểm ngươi trở về, đã từng đề cập qua là Phật tử của Phật Môn chúng ta xuất thế ở Thuần Dương Cung, Phương Trượng thậm chí đã giao cả Ngũ Trí Quan cho ngươi, để cho ngươi mang đến cho vị Phật tử kia."
"Đúng là như thế."
"Lần này Thuần Dương Cung xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vô cùng có khả năng lọt vào sự vây công của địch nhân, Phật tử ở trong Thuần Dương Cung đã không còn an toàn nữa, cho nên ta hi vọng ngươi có thể đi một chuyến đến Thuần Dương Cung, tạm thời mang Phật tử trở về, để cho Phật Môn chúng ta an trí, tin rằng là Thuần Dương Cung cũng sẽ thông tình đạt lý mà đáp ứng."
"Đương nhiên." Nhắc đến đây, Đàm Hoa thờ ơ nói thêm một câu: "Nếu như Thuần Dương Cung không đáp ứng, ngã Phật bất đắc dĩ, hơi vận dụng một chút võ lực…đó cũng là chuyện không có cách nào khác."
"Ngươi hiểu rồi chứ?"
Huyền Lưu Ly: "..."
Sư thúc không hổ là sư thúc, cái bản sự không biết xấu hổ này ta vẫn còn kém xa!
"Đúng rồi, vị Phật tử kia hiện tại nghe nói là cũng đã đột phá, trở thành Võ Đạo Tông Sư, mà Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung thì đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, ngươi cần phải chú ý điểm này."
"Cái gì!"
Vừa dứt lời, sắc mặt của Huyền Lưu Ly chính là bỗng nhiên biến đổi: Trần Khuynh Địch đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan? Không chỉ có đạp phá Sinh Tử Quan, hơn nữa còn lấy tốc độ cực nhanh đột phá Hỏa Luyện Kim Đan? !
Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Huyền Lưu Ly mới chậm rãi ngẩng đầu, nghiêm túc nói ra: "Ta hiểu được."
"Ta sẽ đi một chuyến đến Thuần Dương Cung."
Sau khi thấy Huyền Lưu Ly đáp ứng, Đàm Hoa cũng hài lòng gật gật đầu, đồng thời dặn dò: "Ngươi cũng không cần lo lắng người của Thuần Dương Cung sẽ ra tay ngăn cản ngươi, lần này sư thúc ta cũng sẽ xuất thủ, dù sao thì Phật tử cũng là sự tình trọng đại, còn có Ngũ Trí Quan, vẫn nên đặt ở bên trong Phật Môn chúng ta là tốt nhất."

Chương 661: Thật đáng tiếc

Sau khi đưa mắt nhìn Huyền Lưu Ly rời đi, Đàm Hoa sờ lên chòm râu bạc trắng, trong đầu cũng lóe lên một bóng người.
"Long Thiên Tứ!"
Nói ra từng chữ, Đàm Hoa cơ hồ là cắn răng nghiến lợi mà nói ra ba chữ này.
Thiên Đạo là có luân hồi, ai có thể bỏ qua cho ai?
Lão tặc vô sỉ, lần này đến phiên Đàm Hoa ta tới thừa nước đục thả câu rồi!
Ngay vào thời điểm đại địa Trung Nguyên gió nổi mây phun, ở trong nội bộ của Thuần Dương Cung cũng không nhàn rỗi. Thân làm một trong những kẻ cầm đầu ngày xưa đi theo Ninh Thiên Cơ cướp sạch khắp nơi, Long Thiên Tứ rất là tự biết mình, hắn rõ ràng các thế lực khắp nơi nhất định là sẽ không đánh chiếm Thuần Dương Cung, dù sao thì Ninh Thiên Cơ cũng không phải là thực sự tử vong, cho nên muốn tiêu diệt Thuần Dương Cung chiếm cứ Thái Hoa Sơn là chuyện không thể nào.
Nhưng mà gặp quỷ! Long Thiên Tứ ta sẽ rất có thể gặp xúi quẩy! Đám người kia không thể gây phiền phức cho Ninh Thiên Cơ, nhưng rất có thể sẽ tìm ta gây phiền phức! Huống hồ coi như không tiêu diệt được Thuần Dương Cung, cướp đoạt tài nguyên tu luyện, võ công bảo điển, thậm chí là đệ tử có thiên phú trác tuyệt của Thuần Dương Cung, cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.
Đáng chết! Hơn ba mươi năm trước đều là do Thuần Dương Cung chúng ta cướp đoạt người khác, lúc nào đã đến phiên người khác cướp đoạt Thuần Dương Cung chúng ta? ! Không biết Thuần Dương Cung chúng ta chính là dựa vào cướp bóc để làm giàu hay sao?
Vào giờ khắc này, ở bên trong Trưởng Lão Điện, tất cả các trưởng lão của Thuần Dương Cung đang tụ tập ở một chỗ, cầm đầu thì là Long Thiên Tứ thân làm Thái Thượng trưởng lão.
"Mọi người hẳn là đều đã biết tình huống."
"Tin tức hẳn là cũng đã truyền vào trong tai của các đệ tử rồi."
"Đều đã làm tốt rồi." Trưởng lão phụ trách Chấp Pháp Điện tùy tiện nói, lộ ra vẻ rất là không quan tâm: "Yên tâm đi lão thất phu, Thuần Dương Cung chúng ta có dạng sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua, hơn ba mươi năm trước vừa mới gặp đại kiếp một lần, chớ đừng nói chi là lần xui xẻo này sẽ không có khả năng so sánh với ba mươi năm trước."
Long Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng, trưởng lão phụ trách Chấp Pháp Điện Đinh Vân Tòng, trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói là còn có bối phận lớn hơn so với Long Thiên Tứ hắn, có tu vi Võ Đạo Tông Sư, là

một trong bốn vị Võ Đạo Tông Sư của Thuần Dương Cung ngoại trừ Long Thiên Tứ và Ninh Thiên Cơ lúc trước, đương nhiên là sau khi Trần Khuynh Địch cùng với bốn nữ Dương Xuân quật khởi, thì chính là một chuyện khác.
Hết lần này tới lần khác loại lão nhân có bối phận như vậy...lại gọi hắn là lão thất phu, hắn còn không có cách nào cãi lại.
"Nói tóm lại."
"Không thể coi thường chuyện lần này, từ giờ trở đi, ta đề nghị kích hoạt đại trận hộ sơn trên Thái Hoa Sơn, lúc này chưởng giáo không có ở đây, Khuynh Địch mặc dù đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng độ khống chế lực lượng quá thấp, hiện tại đang tiếp thụ truyền thừa chưởng giáo, cho nên chuyện chúng ta cần làm cũng rất đơn giản."
"Chống đỡ cho đến khi Khuynh Địch xuất quan."
Đại trận hộ sơn nguyên bản của Thuần Dương Cung đã sớm triệt để tan vỡ ở bên trong trận đại kiếp ngày xưa, hơn nữa còn là cái chủng loại tan vỡ phi thường triệt để kia, ngay cả cơ bàn cũng đều đã hư hao, mà đại trận ở bên trên Thái Hoa Sơn bây giờ, là do Ninh Thiên Cơ bố trí sau này bằng cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh.
Đương nhiên bản thân Ninh Thiên Cơ cũng không thông hiểu trận đạo. Trên thực tế thì đại trận hộ sơn mới được xem như là một loại rất đặc thù. Bản chất của nó chính là kiếm ý vô thượng của bản thân Ninh Thiên Cơ ngày xưa, lấy địa mạch Thái Hoa Sơn thai nghén ra bốn loại canh kim thiên sinh, dùng địa hỏa tiến hành dung luyện, cuối cùng rèn đúc ra bốn thanh thần kiếm, ở bên trong thần kiếm ẩn chứa kiếm ý của Ninh Thiên Cơ, chỉ cần có sức mạnh thôi phát, liền có thể diễn xuất ra kiếm khí của Ninh Thiên Cơ.
Kiếm khí liên kết thành một thể với địa mạch Thái Hoa Sơn, hai bên tăng cường lẫn nhau, thậm chí có thể phóng xuất ra khoảng bảy phần mười thực lực của Ninh Thiên Cơ, cho dù là có rất nhiều hạn chế về thời gian cùng với địa điểm, nhưng cũng đã được xem là đại trận hộ sơn rất hợp cách, cũng không kém hơn bao nhiêu so với đại trận hộ sơn Thuần Dương Cung lúc đầu. Khuyết điểm duy nhất chính là nằm ở trên người của Ninh Thiên Cơ. Nếu như Ninh Thiên Cơ thân làm ngọn nguồn của kiếm ý đã thật sự chết rồi, như vậy thì đại trận hộ sơn cũng sẽ tự động sụp đổ.
Bất quá cũng may là lần này cũng không có xảy ra rắc rối như vậy.
"Hơn nữa chúng ta đã chiếm được cơ duyên lớn lao ở Đông Hải, Khuynh Địch có Xích Tiêu Kiếm ở trong tay, lại lấy được kiện chí bảo thứ hai tổ sư lưu lại ngày xưa, chỉ cần độ khống chế lực lượng của hắn có thể đạt tới mười thành, liền có thể phát huy ra hoàn toàn lực lượng của chúng nó, lại phối hợp thêm đại trận hộ sơn của Thuần Dương Cung chúng ta..."
Long Thiên Tứ nhắc đến đây liền chủ động ngậm miệng lại.

Sau đó, tất cả các trưởng lão ở đây đều nhếch nhếch miệng, phát ra một trận tiếng cười lớn: "Ha ha ha ha..."
"Đại ca ca!"
Dương Xuân bỗng nhiên mở hai mắt ra, thức tỉnh từ trạng thái bế quan, hai mắt trở nên mông lung, khí thế Võ Đạo Tông Sư trút ra không thể ức chế. Mà loại tình huống không có cách nào chưởng khống lực lượng này, đối với dạng thiên kiêu chi nữ như Dương Xuân mà nói xem như là cực kỳ hiếm thấy, dù sao thì chỉ có đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan, lực lượng tăng vọt mới có thể làm cho không có ai có thể lập tức nắm vững lực lượng của bản thân, bằng không thì dạng thiên tài giống như là Dương Xuân, là không thể nào không có cách nào nắm vững lực lượng của bản thân.
Bởi vậy có thể thấy được tác động mà Dương Xuân nhận phải có bao nhiêu lớn.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế.
"Ôi!" Dương Xuân nghĩ đến chuyện lúc trước, gương mặt bỗng nhiên đỏ lên.
"Thế mà lại là loại giấc mơ này..."
Đúng thế!
Mặc dù là rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng vào thời điểm bế quan Dương Xuân đã nằm mơ, vốn dĩ nàng đang chuẩn bị ứng phó đối với nguy cơ của Thuần Dương Cung, dự định bế quan thật tốt để nắm vững sức mạnh của bản thân, kết quả không nghĩ tới là vừa nhắm mắt, tinh thần lại phảng phất như chìm vào một loại mộng cảnh kỳ quái nào đó.
Ý thức là mơ hồ, trí nhớ cũng mơ hồ, nhưng có một chuyện Dương Xuân lại nhớ rất rõ ràng.
Nàng đã thổ lộ với đại ca ca.
"Ôi chao!" Xấu hổ khó có thể mở miệng làm cho Dương Xuân trực tiếp lăn qua lăn lại trên bồ đoàn, khiến cho toàn bộ mật thất bế quan cũng đều hơi hơi rung động.
"Thật đáng tiếc!" Vừa cảm thấy xấu hổ vì bản thân mơ như vậy, Dương Xuân lại vừa cảm thấy rất đáng tiếc.
"Vì sao giấc mơ này không thể kéo dài thêm một chút nữa...rõ ràng là chính mình cũng đã thổ lộ! Còn kém một bước nữa liền có thể nghe đại ca ca đáp lại! Coi như không phải thật, tối thiểu cũng có một giấc mơ đẹp! Kết quả là lại tỉnh lại vào ngay lúc này! Thật là quá đáng!"

Chương 662: Đại trận hộ sơn

Hơn nữa khiến cho trong lòng của Dương Xuân thoáng có một chút khó chịu là, luôn cảm thấy vào thời điểm chính mình thổ lộ, giống như còn có ba kẻ không thấy rõ khuôn mặt đứng ở bên cạnh, hết lần này tới lần khác bản thân còn không nghe được mấy người đó nói cái gì...
Nhưng khẳng định không phải là lời tốt đẹp gì! Nguy cơ vô hình làm cho Dương Xuân xoắn xuýt rất lâu, lúc này mới tỉnh táo trở lại, tự an ủi mình: "Không có quan hệ!"
"Không phải chỉ là thổ lộ thôi sao? Ở trong hiện thực chính ta cũng có thể làm được!"
"Chờ đến khi đại ca ca xuất quan."
"Ta lại đi biểu hiện bản thân...A a a a! !!"
Dương Xuân lại tiếp tục lăn qua lăn lại ở trên bồ đoàn.
Mà chuyện giống vậy, tự nhiên cũng phát sinh ở bên trong mật thất bế quan của Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Chỉ là sau khi tất cả mọi người tỉnh táo trở lại, lại là không hẹn mà cùng lấy lệnh bài truyền tin ra, đồng thời liên lạc với đối phương.
"Tiêm Tiêm tỷ!"
"Tương Tư tỷ!"
"Làm sao thế, xú nha đầu!"
Ba nữ mang theo tâm sự riêng, trong lúc nhất thời thế mà rơi vào bên trong sự xấu hổ ngắn ngủi, thẳng đến một lát sau, Lạc Tương Tư mới là người đầu tiên mở miệng phá vỡ phần xấu hổ này.
"Phượng Tiên tỷ đã trở về Bái Hỏa Ma Giáo, nghe nói là vì muốn chuyển viện quân cho chúng ta."
"Đại ca ca cũng đã bế quan."
"Thái Thượng trưởng lão đã đi đến Trưởng Lão Điện để nghị sự."
Lại là một đoạn thời gian trầm mặc. Cuối cùng, ba nữ gần như đồng thời mở miệng nói: "Trước đó sư huynh vẫn luôn luôn che gió che mưa cho chúng ta, tông môn luôn luôn bảo hộ cho chúng ta."
"Lần này sẽ đến phiên chúng ta."
Thái Hoa Sơn ở vào vùng đất trung ương Thanh Châu Đạo, mặc dù không đáng sợ bằng loại tổ địa long mạch Trung Nguyên ở Thành Thượng Kinh kia, nhưng cũng hội tụ một đạo địa mạch phong thủy hạch tâm, ở dưới sự phát triển nhiều năm của Thuần Dương Cung, nghiễm nhiên đã thoát khỏi quẫn bách ổ thổ phỉ Thái Hoa Sơn năm đó, chân chính gọi là sơn môn của thánh địa võ đạo.
Mà vào giờ khắc này, mây mù tràn ngập ở dưới chân Thái Hoa Sơn, hư không vỡ ra, từng đạo từng đạo đường vân truyền tống lan tràn ra, kiến tạo ra một chiếc cầu nối tràn ngập quang mang màu vàng,

trực tiếp xuất hiện ở dưới chân Thái Hoa Sơn, theo tới thì là mấy chục đạo bóng người có cường độ khí tức khác nhau.
Theo việc bọn họ hiện thân, Thái Hoa Sơn phảng phất như cũng cảm ứng được cái gì vậy, sương mù trên khắp sườn núi quay cuồng, mơ hồ có kiếm ý hung lệ chợt hiện.
"Thuần Dương Cung."
"A Di Đà Phật."
"Thiện tai thiện tai."
Có năng lực hành động nhanh nhất vẫn là Phật Môn.
Một loạt đầu trọc ở dưới ánh mặt trời phản chiếu ra một mảnh quang ảnh, tăng nhân lông mi trắng cầm đầu bất ngờ chính là thủ tọa Đạt Ma Viện Phật Môn - Đàm Hoa. Mà ở sau lưng của Đàm Hoa, cách hắn gần nhất thì là Huyền Lưu Ly cầm một chuôi Giới Đao ở trong tay, mà ở sau lưng của Huyền Lưu Ly, mới là rất nhiều tăng nhân Phật Môn khác.
Trong đó có La Hán Đường, có Đạt Ma Viện, có Bàn Nhược Đường, còn có Bồ Đề Viện, trong đó không ngoại lệ, yếu nhất đều có tu vi Hợp Đạo Tôn Giả, mạnh nhất thậm chí là giống như Huyền Lưu Ly, cũng có cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, chỉ là ở bên trên khí tức rõ ràng là không bằng người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ Phật Môn này.
Nhưng dù vậy, có thể xuất ra loại đội hình này cũng đã thể hiện rõ nội tình của Phật Môn.
Mà đây còn không phải là thực lực chân chính của Phật Môn, dù sao thì hành động nhằm vào Thuần Dương Cung lần này, theo một ý nghĩa nào đó mà nói là thủ tọa Đạt Ma Viện Đàm Hoa độc đoán, mà cũng không phải là ý chí của Phương Trượng Ngô Không hay là toàn bộ Phật Môn.
"Thuần Dương Cung dường như cũng đã chuẩn bị sẵn sàng."
Đàm Hoa nhíu chặt hai mắt, yên lặng nhìn Thái Hoa Sơn ở ngay phía trước, trong ánh mắt lộ ra sự phức tạp.
Hơn hai mươi năm trước, hắn không chỉ tưởng tượng qua một lần có thể tiến công lên trên ngọn Thần Sơn này, kéo Long Thiên Tứ ở bên trong ra ngoài, đè xuống đất hung hăng chà đạp.
Hôm nay rốt cuộc cũng đã đạt được ước muốn!
"Nghe nói đại trận hộ sơn mới của Thuần Dương Cung, là do Thái Hoa Tiên Nhân tự mình bố trí ra, có tổng cộng bốn tòa trận môn, phân biệt trấn thủ bốn cái đường núi Đông, Tây, Nam, Bắc, chỉ cần có một tòa trận môn không bị công phá, kiếm ý ở trong đó sẽ tuần hoàn qua lại, trường cửu bất suy, thủy chung vẫn có thể bảo vệ cả tòa Thái Hoa Sơn.
"Bất quá nghe nói tòa trận pháp này có quan hệ đến sinh tử của Ninh Thiên Cơ..."
"Như thế xem ra, nếu tòa đại trận này vẫn còn, Thái Hoa Tiên Nhân xác thực là vẫn còn sống..."

Nhắc đến đây, trong mắt của rất nhiều tăng nhân Phật Môn không khỏi hiện lên một vòng kiêng dè nồng đậm, bao quát cả Đàm Hoa cũng là như thế, dù sao thì một vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng không phải là đùa giỡn, nếu không phải Phật Môn bọn họ cũng có một vị, chỉ sợ là cũng sẽ không dám làm người dẫn đầu thứ nhất này.
Mà đang ở trong thời điểm chúng tăng Phật Môn đang đàm luận về Thuần Dương Cung, ở dưới chân Thái Hoa Sơn, hư không vừa mới bị Phật Môn dùng trận pháp truyền tống mở ra lại nứt ra, bất quá lần này lộ ra từ trong đó không phải là Phật Môn kim kiều, mà là một đạo kiếm quang của Kiếm Tông sắc bén đến cực điểm, phảng phất như có thể bổ ra thiên địa vạn vật vậy! Giống như chúng tăng Phật Môn, đội hình mà Kiếm Tông phái đến cũng không kém, tu vi thấp nhất cũng là Hợp Đạo Tôn Giả, cường giả thì đạt đến tu vi Võ Đạo Tông Sư, mà cầm đầu, rõ ràng là tông chủ Kiếm Tông đương thời, Độc Cô Cầu Đạo.
Đứng ở sau lưng Độc Cô Cầu Đạo, thì là người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ Kiếm Tông - Lý Trường Không, sau khi trở về từ Thành Thượng Kinh, hắn đã đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.
"Xin chào Đàm Hoa thủ tọa."
Độc Cô Cầu Đạo mặc một thân võ bào màu trắng, bên hông mang theo một thanh trường kiếm, chỉ là đứng ở nơi đó, liền phảng phất như một chuôi Thần Kiếm vô song đỉnh thiên lập địa, có thể trảm phá tất cả trở ngại.
"Độc Cô tông chủ..." Đàm Hoa liếc mắt nhìn đội hình Kiếm Tông ở sau lưng của Độc Cô Cầu Đạo, lông mi trắng hơi nhíu, có vẻ hơi ngoài ý muốn. Phải biết rằng Kiếm Tông mặc dù cũng là thánh địa võ đạo, nhưng so với Phật Môn vẫn yếu hơn không ít, nhưng cho dù là như thế, Kiếm Tông vẫn lấy ra đội hình không kém hơn Phật Môn, bởi vậy có thể thấy được khác biệt cùng với Phật Môn chỉ xuất động một bộ phận lực lượng, Kiếm Tông dường như là đã lấy ra một chút bản lĩnh thật sự! Hơn nữa ngay cả Độc Cô Cầu Đạo thân là tông chủ cũng đều tự mình đến đây.
"Tông chủ thân làm Đại Tông Sư kiếm đạo, hẳn là cũng có hiểu biết đối với trận pháp ở bên trên Thái Hoa Sơn chứ?"
Đối mặt với câu hỏi của Đàm Hoa, Độc Cô Cầu Đạo trầm ngâm trong chốc lát, chợt mở miệng nói: "Bốn tòa trận môn, bốn thanh thần kiếm, muốn phá tòa đại trận này mà nói, tối thiểu cần bốn vị võ giả có tu vi giống người chủ trì đại trận mới có thể chống lại, sau đó ở bên trên cái cơ sở này nghĩ biện pháp phá hủy trận môn.

Chương 663: Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài

Nhắc đến đây, khóe miệng của Độc Cô Cầu Đạo không khỏi câu lên một tia đường cong tự giễu: "Hoặc là có tu vi giống như Ninh Thiên Cơ vậy, trực tiếp dùng man lực đánh tan là được rồi."
"Ví dụ như Phương Trượng Ngô Không của quý tông tự mình xuất thủ."
Độc Cô Cầu Đạo vừa dứt lời, Đàm Hoa chính là lườm một cái.
Để cho Phương Trượng nhà mình tự mình xuất thủ?
Xuất thủ cái đầu của ngươi! Bây giờ mặc dù Phật Môn đã đưa binh đến Thái Hoa Sơn, nhưng cuối cùng cũng chỉ hạn chế xung đột ở trong phạm vi nhất định, nhưng nếu như Ngô Không xuất thủ, vậy liền triệt để phá vỡ quy củ, mang ý nghĩa là Phật Môn sẽ không chết không thôi cùng với vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh Ninh Thiên Cơ kia, vậy thì cũng không phải là đùa giỡn.
Cho nên bất kể như thế nào thì Ngô Không cũng đều không có khả năng xuất thủ. Trừ phi là Ninh Thiên Cơ chết.
Độc Cô Cầu Đạo dường như cũng biết để cho Ngô Không xuất thủ chỉ là lời nói vô căn cứ, cho nên cũng chỉ thuận miệng cà khịa một câu, sau đó hắn liền xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một chỗ không gian không người.
Mà gần như đồng thời, không gian thật vất vả mới bình phục lại tách ra lần thứ hai, từng đạo từng đạo bóng người chậm rãi đi ra từ trong hư không tối tăm, triển lộ khí thế, đúng là một thế lực không kém Phật Môn cùng với Kiếm Tông một chút nào, mà thân phận của người cầm đầu, càng là khiến cho Độc Cô Cầu Đạo còn có Đàm Hoa đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.
"Thật là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn."
"Minh đạo hữu lại vẫn còn sống sót..."
Đối với dạng võ giả như Độc Cô Cầu Đạo cùng với Đàm Hoa mà nói, thân phận của người đến cũng không được tính là gì, chân chính khiến cho bọn hắn cảm thấy ngoài ý muốn, là người này lại vẫn còn có thể xuất hiện.
"Ha ha ha, xem ra là các ngươi đều cảm thấy rất ngoài ý muốn."
Người cầm đầu chính là một vị trung niên nam tử mặc áo bào màu vàng, ở bên trên gương mặt vốn dĩ khá là anh tuấn, lại có một đạo vết sẹo cực kỳ dữ tợn, da thịt mọc ra ngoài dọc theo vết thương, lộ ra vẻ hết sức đáng sợ, nhưng dù vậy, khí tức trên người của hắn lại không kém một chút nào so với Độc Cô Cầu Đạo cùng với Đàm Hoa.
Minh Tôn - chưởng giáo Nhật Nguyệt Kiếm Tông vào 30 năm trước, cũng đã từng thèm nhỏ dãi vị trí thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung, năm đó sau khi Thuần Dương Cung gặp đại kiếp, hắn là kẻ đầu

tiên bỏ đá xuống giếng.
Sau đó hắn liền bị Ninh Thiên Cơ đột phá chém cho một kiếm. Theo đạo lý mà nói, lấy tu vi của Ninh Thiên Cơ lúc ấy là không có khả năng chém không chết Minh Tôn, cho nên dù là lúc kia hắn đã đào tẩu, tất cả mọi người cũng đều cho là hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, kết quả không nghĩ tới hắn thế mà có thể mạnh mẽ chống đỡ cho tới bây giờ, không những không chết, ngược lại còn có xu thế tiến thêm một bước.
Hơn nữa những người đi cùng với hắn lần này...
"Thì ra là thế." Độc Cô Cầu Đạo tựa như hài lòng gật gật đầu, nói: "Ngươi đã hợp lại toàn bộ những trung, tiểu thế lực kia sao?"
"Thế lực có thù với Thuần Dương Cung kỳ thật là nhiều ngoài ý muốn."
Vừa nói, Minh Tôn vừa uốn lượn khóe miệng, nụ cười ở dưới sự phụ trợ của vết sẹo càng lộ ra thêm sự dữ tợn.
"Ta chỉ là vừa lúc gặp được mà thôi."
"Thế nào? Chúng ta có tư cách gia nhập với các ngươi hay không?"
Độc Cô Cầu Đạo cùng với Đàm Hoa liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu một cái.
"Tốt!"
Cho đến hiện tại, giang hồ rung chuyển rốt cục đã đạt đến đỉnh điểm nhất. Phật Môn, Kiếm Tông, liên minh trung, tiểu thế lực có ân oán vào 30 vào năm trước. Toàn bộ đều hội tụ ở dưới Thái Hoa Sơn!
Ở phía dưới Thái Hoa Sơn, Đàm Hoa, Độc Cô Cầu Đạo, Minh Tôn, ba người tính cả bộ hạ của mình đứng thành một hàng.
"Xem ra là không còn ai đến!"
"Rõ ràng là đã có chúng ta làm chim đầu đàn, cuối cùng thế mà chỉ có ba phương thế lực đến đây, như vậy thì muốn đối phó với đại trận hộ sơn của Thuần Dương Cung chỉ sợ vẫn là hữu tâm vô lực."
Đối với lời nói của Minh Tôn cùng với Độc Cô Cầu Đạo, Đàm Hoa chỉ cười lạnh một tiếng, đám người này nói thật là hay, người dẫn đầu chân chính cũng không phải là Kiếm Tông cùng với những trung, tiểu thế lực kia, mà là Phật Môn hắn! Nếu không phải nhìn thấy Phật Môn là phe đầu tiên xuất hiện ở Phía dưới Thái Hoa Sơn, chỉ sợ coi như là Kiếm Tông, cũng sẽ cẩn thận cân nhắc một chút tình huống, dò xét một phen mới chân chính xuất thủ.
Bất quá lúc này Đàm Hoa cũng không có tâm tình để ý đến những thứ này.
"Đại trận hộ sơn của Thuần Dương Cung cần phải có bốn vị cường giả có cảnh giới giống như Long Thiên Tứ thậm chí là mạnh hơn đồng thời xuất thủ, sau khi trấn áp toàn bộ đại trận, lại để cho những người khác xuất thủ, phá mở bốn tòa trận môn, lúc này mới có thể chân chính ngăn chặn kiếm khí ngập trời trong đại trận, chúng ta mặc dù chỉ có ba người, nhưng chư vị hẳn là cũng đã có sự chuẩn

bị!"
Vừa dứt lời, ở trên đỉnh đầu của Đàm Hoa liền lấp lóe phật quang, ở trong hư không mơ hồ, phật quang xông lên tận trời, nhưng khác biệt cùng với phật quang bình thường, không phải là màu vàng thuần khiết, mà lộ ra chín màu, chia hư không thành cửu trọng, mỗi một trọng đều có vô số lá sen nở rộ từ trung tâm.
Đây là Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài!
Phật Môn truyền thừa từ thời đại Thượng Cổ, có nội tình thâm hậu, tự nhiên không thiếu Đạo Binh trấn tông, ngoại trừ Như Lai Hàng Ma Xử mà mọi người đều biết, kiện Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài này cũng là có uy danh hiển hách, tương truyền chính là đồ vật mà Phật Tổ tĩnh toạ ngày xưa, có vô lượng công đức gia thân, là chí bảo tăng phúc nhất đẳng.
Ngày xưa Phật Tổ ngồi trên cửu phẩm liên thai, công đức vô lượng, phật quang chiếu rọi ba vạn dặm, Đàm Hoa mặc dù không có bậc tu vi đó, nhưng có Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài gia trì Đại Đạo Huyền Quang, lại có Phật Pháp gia trì, đủ làm cho Đại Đạo Huyền Quang của hắn kéo cao lên tới cửu trọng, tăng phúc tiếp cận gấp đôi.
Mà sau khi nhìn thấy Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, Độc Cô Cầu Đạo mặt không đổi sắc, một đạo vết kiếm chợt hiện trên mi tâm, trong nháy mắt liền có một cỗ kiếm ý cực kỳ bá đạo bộc phát ra từ trên người của hắn, bao phủ bốn phương, trực tiếp bài xích phật quang mà Đàm Hoa cố ý tản mát ra, không hề rơi vào thế hạ phong.
"Kiếm tốt!"
Đàm Hoa nhướn lông mày lên, nội tình của Kiếm Tông không bằng Phật Môn, nhưng mà tuyệt đối không phải là kẻ yếu, lúc này Độc Cô Cầu Đạo có thể xuất ra Đạo Binh đối kháng với Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, như vậy chắc hẳn cũng là Đạo Binh bước vào cấp độ thượng phẩm, phóng nhãn ra toàn bộ Kiếm Tông, chỉ sợ cũng chỉ có Duy Ngã Kiếm nổi tiếng thiên hạ của Kiếm Tông.
Duy Ngã Kiếm, nghe cái tên này liền biết thanh kiếm này rất bá đạo, theo truyền thuyết chính là do tiên tổ khai sáng Kiếm Tông ngày đó, lấy một chuôi Thiên Tử Kiếm của Nhân Hoàng thời đại Thượng Cổ làm kiếm phôi, dung hợp với kiếm ý của bản thân, lấy Thiên Hỏa đúc lại mà thành, cho nên kiếm ý ẩn chứa ở bên trong Duy Ngã Kiếm là đường hoàng chính đại, duy ngã độc tôn, có khí tượng của Thiên Tử Kiếm.

Chương 664: Đạo Binh thượng phẩm

Đối với sự tán thưởng của Đàm Hoa, Độc Cô Cầu Đạo cũng không phản bác, chỉ xoay chuyển ánh mắt, cùng với Đàm Hoa nhìn về phía Minh Tôn yếu nhất ở trong ba thế lực.
Minh Tôn chính là chưởng giáo của Nhật Nguyệt Kiếm Tông ngày xưa, mà Nhật Nguyệt Kiếm Tông lúc trước dám là thế lực thứ nhất khiêu khích Thuần Dương Cung, tự nhiên là cũng có mấy phần nội tình, Đạo Binh trấn áp tông phái mặc dù cũng không phải là thượng phẩm, nhưng mà cũng đứng hàng trung phẩm, chính là một đôi Kim Ngân Tử Mẫu Kiếm, sau khi song kiếm hợp bích, thậm chí có thể chống lại Đạo Binh thượng phẩm trong một thời gian ngắn.
Bất quá rất đáng tiếc, đôi Kim Ngân Tử Mẫu Kiếm này cuối cùng đã bị ba kiếm của Ninh Thiên Cơ đánh thành hai nửa, đã sớm hóa thành bụi ở trong sự xói mòn của hư không. Bởi vậy vào lúc này Độc Cô Cầu Đạo cùng với Đàm Hoa mới đặt ánh mắt ở trên người của Minh Tôn, nhìn thử xem hắn rốt cuộc có thể xuất ra Đạo Binh sánh ngang với hai người bọn hắn hay không.
Kết quả của chuyện này sẽ trực tiếp quyết định thái độ về sau của hai người.
Phải biết rằng bọn họ cũng không phải là nhàn rỗi không có chuyện gì mà đứng lề mề lâu như vậy ở dưới Thái Hoa Sơn, dù sao thì lúc này ba phương bọn hắn cũng là liên minh, mà cầu nối ở trong cái liên minh này, trọng yếu nhất không phải là uy tín cùng với quy củ giang hồ, mà là lợi ích thuần túy nhất, nói một cách khác chính là phân chia tài nguyên sau cuộc chiến.
Nếu như thực lực và nội tình của Minh Tôn yếu hơn bọn hắn, vào sau khi công phá Thuần Dương Cung, ở bên trên phương diện phân phối chiến lợi phẩm, Minh Tôn chỉ sợ sẽ được chia rất ít, thậm chí là nếu Phật Môn cùng với Kiếm Tông trở mặt, Minh Tôn cho dù là cái gì cũng không lấy được, đây mới là ý tứ chân chính mà hai người triển lộ nội tình.
Mà đối mặt với sự thăm dò của hai người, Minh Tôn cũng nhe răng cười một tiếng.
Ầm ầm!
Một giây sau, quang ảnh lấp lóe, ở bên trong hư không có một đoàn khí đen không thấy rõ hình dạng hiện lên, mặc dù không có cách nào phân rõ chân thân, thế nhưng lại có thể hiện rõ ra khí thế không kém gì so với Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài cùng với Duy Ngã Kiếm.
"Ồ? !"
"Không phải là Kim Ngân Tử Mẫu Kiếm ngày xưa hay sao?"
Đàm Hoa cùng với Độc Cô Cầu Đạo giống như có điều suy nghĩ nhìn

Minh Tôn một cái, rất hiển nhiên, Đạo Binh mà Minh Tôn lấy ra lúc này tuyệt đối không phải là Kim Ngân Tử Mẫu Kiếm mà Nhật Nguyệt Kiếm Tông cất giữ ngày xưa.
Như vậy vấn đề liền xuất hiện...
Hắn đã lấy được kiện Đạo Binh thượng phẩm này từ chỗ nào? Phải biết rằng Đạo Binh thượng phẩm cũng không phải là rau cải trắng bán ở ngoài chợ, nếu bàn về Đạo Binh, hạ phẩm mặc dù thưa thớt, nhưng mà cũng không phải là không có, trung phẩm thì càng ít, nhưng tương tự cũng có một số lượng nhất định, nhưng Đạo Binh chân chính đạt đến thượng phẩm đã đủ để trấn áp một phương thánh địa võ đạo, chỉ có số lượng tính trên hai bàn tay.
Vậy thì Minh Tôn đã lấy được kiện Đạo Binh này từ chỗ nào? Hay là có thế lực không lộ diện nào đó đưa cho hắn?
Nhắc đến cùng, Minh Tôn năm đó thế mà có thể ở phía dưới tình huống bị Ninh Thiên Cơ chém một kiếm sống cho đến bây giờ, hơn nữa còn sống được tốt như vậy, bản thân của chuyện này cũng đã rất là kì quái.
Không để ý đến ánh mắt của Đàm Hoa cùng với Độc Cô Cầu Đạo, Minh Tôn lộ ra vẻ mặt bình thản ung dung, phảng phất như là chuyện gì cũng đều không phát giác ra vậy, bất quá một sợi thần niệm của hắn lại bay vào trận doanh sau lưng nhà mình, rơi vào trong đầu óc của một người trẻ tuổi mặt không biểu tình, có hình dáng phổ thông.
"Thái Tử điện hạ."
"Lần phá đại trận hộ sơn này, còn cần điện hạ hỗ trợ."
"Ta hiểu được."
Cho dù khuôn mặt dịch dung đã khác biệt hoàn toàn so với trước kia, nhưng nếu như Long Ngạo Thiên cùng với Trần Khuynh Địch nghe được thanh âm của người trẻ tuổi này, thì nhất định có thể nhận ra được.
Đó là Thái Tử Hoành Xương!
Không sai, phe thế lực thứ ba này, mặc dù ở bên ngoài là do Minh Tôn suất lĩnh, nhưng trên thực tế ở sau lưng lại là thế lực do dư nghiệt Đại Chu tụ tập lại! Minh Tôn có thể sống được cho tới bây giờ, cũng là do duyên cớ Đại Chu âm thầm trợ giúp, Đạo Binh thượng phẩm ở trong tay của hắn lúc này, cũng là Đạo Binh của Đại Chu, dù sao thì Đại Chu lúc trước cũng là hoàng triều thế tục ở Trung Nguyên, dù đã vong quốc, ít nhiều vẫn có thể giữ lại mấy phần nội tình.
"Bất quá coi như chúng ta có thể áp chế đại trận hộ sơn, nhưng ứng cử viên phá vỡ trận môn, chư vị quyết định như thế nào?"
"Nếu như chúng ta đoán không sai, chỉ sợ người trấn thủ bốn tòa trận môn này, hẳn là mấy vị đệ tử Thuần Dương Cung vừa mới tấn thăng Võ Đạo Tông Sư ở Đông Hải."

Vừa dứt lời, ở trong trận doanh của Phật Môn cùng với Kiếm Tông, Huyền Lưu Ly còn có Lý Trường Không liền bước ra một bước, khí thế Võ Đạo Tông Sư chảy xuôi mà ra, bất quá nếu so sánh hai người với nhau, có thể thấy được Lý Trường Không vẫn yếu hơn một bậc.
Mà ở trong trận doanh của Minh Tôn, sau khi Thái Tử Hoành Xương trầm ngâm trong chốc lát, cũng chủ động đi ra, đồng dạng cũng là tu vi Võ Đạo Tông Sư, đồng dạng là khuôn mặt trẻ tuổi, khiến cho Đàm Hoa cùng với Độc Cô Cầu Đạo đều cảm thấy kinh ngạc không thôi.
"Minh đạo hữu thật là làm cho bần tăng cảm thấy ngoài ý muốn."
"Không chỉ là có tu vi cao hơn trước kia, thậm chí ngay cả đệ tử thế hệ tuổi trẻ cũng đều có bậc tuấn kiệt này!"
"Ha ha ha, hai vị quá khen rồi."
"Đã như vậy, ba tòa trận môn trong đó liền giao cho Lưu Ly, Lý tiểu hữu, còn có vị tiểu hữu này, ba người phân biệt dẫn đầu một nhóm người đến phụ trách, mà tòa thứ tư còn dư lại kia, sẽ do ba phương thế lực liên thủ để ứng phó, có được hay không?"
Vì ngăn chặn đại trận hộ sơn của Thái Hoa Sơn, ba người Đàm Hoa, Độc Cô Cầu Đạo, Minh Tôn cơ hồ là hành động cùng một lúc, bước ra một bước tiến vào phạm vi Thái Hoa Sơn.
Mà gần như đồng thời…
"Ầm ầm!"
Thiên địa nổ vang, Thái Hoa Sơn chấn động, kiếm khí ngập trời đột nhiên xuất hiện, lấy Thái Hoa Sơn làm trung tâm nổ bể ra.
Mà lấy tu vi của đám người Đàm Hoa, thị lực hai mắt tự nhiên là có thể nhìn xuyên mây mù trên Thái Hoa Sơn, nheo nhõm nhìn thấy vị trí đỉnh núi Thái Hoa Sơn, ở bên trong Thuần Dương Cung, có một tòa đài cao đứng sừng sững ở chỗ đó, ở trên đài thì là một vị lão nhân thân mang võ bào, râu tóc bạc trắng, nhưng lại tản ra khí thế ngất trời.
Long Thiên Tứ!
Chỉ thấy lão già họm hẹm bình thường không có quy củ này, lúc này lại lộ ra thần sắc trang nghiêm, thi triển pháp quyết, ở dưới trướng của hắn, đỉnh núi Thái Hoa Sơn run rẩy, cả tòa địa mạch cũng bắt đầu khôi phục, xua tan mây mù đầy trời, thanh quang vạn trượng nở rộ, cuối cùng hiển lộ ra hình dạng chân thật. Rõ ràng là bốn chuôi cổ kiếm thanh đồng!

Chương 665: Duy Ngã Kiếm

Bốn thanh thần kiếm cũng không có chênh lệch quá lớn, có lẽ là có tính chất khác biệt, nhưng hiển hiện ở bên ngoài lại là nhất trí, điểm bất đồng duy nhất là hoa văn ở trên thân kiếm, là do Ninh Thiên Cơ lưu lại lạc ấn kiếm ý của bản thân trong khi rèn đúc bốn thanh thần kiếm này, cuối cùng đã hình thành ra phù văn kiếm ý hàng thật giá thật.
Nếu như là kiếm khách tầm thường, chỉ sợ là chỉ cần nhìn bốn cái phù văn kiếm ý này, cũng đủ để ngộ ra một bộ kiếm pháp nhất lưu, nếu như có thể thông hiểu toàn bộ huyền bí ở trong đó, liền có thể xưng là truyền nhân của Ninh Thiên Cơ, bốn chữ đơn giản, chính là tổng kết một đời tu kiếm của Ninh Thiên Cơ.
Xưng hào của Ninh Thiên Cơ là Thái Hoa Tiên Nhân, kiếm của hắn là siêu phàm kiếm, là tiên nhân kiếm. Mà bốn cái phù văn kiếm ý được khắc trên bốn thanh thần kiếm này là chân ý kiếm đạo của hắn: Thái Hạo, Thái Ất, Thái Thanh, Thái Thủy.
Bốn thanh tiên kiếm, chia thanh quang vạn trượng thành bốn phần, kiếm quang chảy xuôi ở trên thân kiếm, cuối cùng phi ra từ phía trên đài cao, ở dưới sự thao túng của Long Thiên Tứ treo thật cao ở trên bốn phương tám hướng Thái Hoa Sơn, kiếm khí vô tận cấu trúc thành bốn tòa trận môn có khí thế rộng rãi, sừng sững ở bên trong hư không.
Đây là Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận!
Lọt vào công kích đầu tiên chính là Đàm Hoa, chỉ thấy Long Thiên Tứ chỉ tay về phía Đông, sau đó Thái Hạo tiên kiếm ở phía Đông chính là chấn động mạnh một cái, vô tận kiếm quang chợt hiện, hướng về phía đỉnh đầu của Đàm Hoa chính là chém tới một kiếm, theo đó còn có thanh âm của Long Thiên Tứ truyền đến thông qua trận pháp.
"Ha ha ha ha ha!"
"Đàm Hoa lão thất phu! Ta biết ngay là nếu Phật Môn tới, tuyệt đối sẽ là do ngươi dẫn đội!"
"Tiếp một kiếm của ta!"
"Long Thiên Tứ! !!" Đối với tiếng cười to phách lối của Long Thiên Tứ, Đàm Hoa lộ ra vẻ mặt giận dữ, là người đầu tiên gầm thét lên, hắn thân làm thủ tọa Đạt Ma Viện, cho tới nay đều là người thứ nhất dưới Phật Môn Ngô Không, đối với hắn mà nói, Phật Môn giống như là nhà của mình vậy, là nơi hắn dành toàn bộ tinh lực cùng với tình cảm cả đời.
Nhưng vào 30 năm trước, tên cẩu tặc Long Thiên Tứ này đã mạnh mẽ mang ra một đống lớn tài nguyên từ trong bảo khố của Phật Môn! Đây không thể nghi ngờ là chẳng khác nào đào thịt ở trên người của

Đàm Hoa.
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Đàm Hoa hít vào một hơi thật sâu, chắp tay ở trước ngực, Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài nhất thời nở rộ, tiếng tụng kinh ung dung vang lên, cửu trọng lá sen tản ra đầy trời, phảng phất như một tấm chắn vòng tròn được Đàm Hoa đội ở trên đầu, trực tiếp nghênh đón kiếm quang sáng chói đang chém tới.
Oanh!
Cửu Trọng Công Đức Liên Đài phảng phất như đã ngăn trở thành công, kiếm quang do Thái Hạo tiên kiếm bổ ra mặc dù có uy thế kinh thiên, nhưng sau khi chui vào cửu trọng lá sen, đánh tan thất trọng cuối cùng vẫn hao hết sạch lực lượng, cuối cùng cơ hồ là vừa chạm vào bát trọng liền tán đi, không thể gây thương tổn cho Đàm Hoa.
Chí bảo phòng ngự của Phật Môn quả thật là không tầm thường!
Thấy một đòn của mình không thành công, Long Thiên Tứ mặt không đổi sắc, trái lại còn cười lạnh một tiếng: "Rùa già! Có bản lĩnh thì tháo cái mai rùa ở trên đầu ra để quyết thắng bại!"
Đàm Hoa: "..."
Nhất quyết thắng bại?
&%$$#! Ngươi có bản lãnh thì đi ra khỏi đại trận đi, có tin là ta sẽ đánh ngươi đến mức cha mẹ cũng không thể nhận ra hay không? !
Không để ý đến Đàm Hoa tức giận mặt đỏ rần, Long Thiên Tứ xoay đầu, nhìn về Độc Cô Cầu Đạo ở một hướng khác, sau đó chính là hai mắt sáng lên, nói: "Ta thấy được ai thế này, đây không phải là Độc Cô Cầu Đạo hay sao, lúc trước không phải là đã bị ba kiếm của chưởng giáo nhà ta đánh cho mình mẩy bầm dập hay sao, ngươi sẽ không phải là vẫn còn ngồi ở bên trên vị trí tông chủ Kiếm Tông đó chứ?"
"Trách không được Kiếm Tông bây giờ một đời không bằng một đời."
Độc Cô Cầu Đạo: "..."
Thật sự là khinh người quá đáng!
Độc Cô Cầu Đạo hiện tại xem như đã hiểu được vì sao Đàm Hoa lại không ưa Long Thiên Tứ như vậy, không nói đến những cái khác, chỉ bằng vào cái miệng thối này cũng đã làm cho người ta hận không thể xé nát nó ra, hơn nữa Long Thiên Tứ nói chuyện cũng không hề che giấu, thanh âm truyền khắp bát phương, tin rằng là qua hôm nay, toàn bộ thiên hạ cũng đều sẽ biết rõ Độc Cô Cầu Đạo hắn bị ba kiếm của Ninh Thiên Cơ đánh cho mình mẩy bầm dập!
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
"Chờ bản tông phá vỡ toà kiếm trận này, nhất định sẽ khiến cho ngươi cảm thấy hối hận!"
"Duy Ngã Kiếm!"
Độc Cô Cầu Đạo quát to một tiếng, vết kiếm trên mi tâm vào thời khắc này bỗng nhiên nở rộ, phản chiếu ra một đạo kiếm ảnh hư ảo, sau đó Độc Cô Cầu Đạo đúng là đưa tay cầm lấy kiếm ảnh, sau đó

bỗng nhiên co lại!
Trong phút chốc kiếm khí như hồng thủy vỡ đê đổ xuống mà ra, một thanh trường kiếm cứ như vậy bị rút ra.
Duy Ngã Kiếm!
Thanh Đạo Khí trấn tông của Kiếm Tông này có hình dạng quái dị, giống như là một cây thước, lộ ra một cỗ ý cảnh to lớn đường hoàng chính đại, chỉ là nhìn nó, liền có thể cảm nhận được một cỗ uy áp cùng với trầm trọng nồng nặc, phảng phất như ở trên thân kiếm gánh chịu trọng lượng của một phương xã tắc.
Độc Cô Cầu Đạo cầm Duy Ngã Kiếm trong tay, chính là xông về phía Long Thiên Tứ ở trên đỉnh Thái Hoa Sơn, một đạo kiếm khí duy ngã độc tôn, vô cùng bá đạo, dài trọn vẹn mấy chục dặm, rộng hơn mười dặm, đột nhiên bổ về phía Long Thiên Tứ đứng ở trên đài cao, phảng phất như muốn chẻ đôi Thái Hoa Sơn ra vậy.
Nhưng mà Long Thiên Tứ lại vẫn cười lạnh khinh thường như cũ: "Điêu trùng tiểu kỹ."
Lật tay vỗ một cái, Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận vận chuyển lần thứ hai, lần này là Thái Thanh tiên kiếm ở phía Tây xuất động, chỗ kiếm quang đến, vậy mà giống như là Duy Ngã Kiếm vậy, hiệu lệnh thiên địa nguyên khí, song phương giống như là hai chưởng khống giả, đang tranh đoạt quyền chưởng khống thiên địa nguyên khí, kiếm quang xen vào nhau.
"Cái gì mà Duy Ngã Kiếm chứ, cũng chỉ đến như thế!"
"Ha ha ha!"
Long Thiên Tứ vừa cười to, vừa chuyển động ánh mắt lần thứ hai, nhìn về phía người cuối cùng. Sau đó hắn liền thấy được thân ảnh của Minh Tôn. Lúc này hắn thực sự là cảm thấy ngoài ý muốn, đôi mắt già nua trợn trừng lên, phảng phất như thấy được một chuyện bất khả tư nghị gì, vô thức nói ra: "Cái đệch!"
"Tên quỷ xui xẻo Minh Tôn ngươi thế mà còn chưa chết sao?"
Minh Tôn: "? ?!"
Không đợi Minh Tôn nổi giận, Long Thiên Tứ phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, lại cười một trận điên cuồng: "Ha ha ha ha! Chờ sau khi chưởng giáo nhà ta trở về, ta nhất định sẽ nói cho chưởng giáo biết, chuyện này thế nhưng là rất thú vị, Minh Tôn ngươi năm đó ăn một kiếm của chưởng giáo nhà ta, lại còn không chết!"

Chương 666: Phách lối

"Quá tốt rồi!"
"Xem ra lần này là đến phiên Long Thiên Tứ ta ngăn cơn sóng dữ, Minh Tôn ngươi năm đó không bị chưởng giáo chém chết, có lẽ chính là sống tới ngày nay để bị Long Thiên Tứ ta dùng một kiếm chém chết a!"
"Tốt!"
"Vậy hôm nay bản Thái Thượng Trưởng Lão sẽ thành toàn cho ngươi!"
Minh Tôn: "..."
Con m* nó đây là bản lãnh của ngươi hay sao, còn không phải là dựa vào kiếm trận mà Ninh Thiên Cơ lưu lại, nếu như ngươi đi ra đơn đấu cùng với ta, còn chưa biết được ai sẽ chém chết ai đâu! Quả nhiên ở trong toàn bộ Thuần Dương Cung tên gia hoả này là đáng hận nhất!
Phách lối đến mức không có biên giới! !!
"Lão già chết bầm! Thật sự cho rằng chúng ta không làm gì được ngươi sao?"
Minh Tôn hét lớn một tiếng, khói đen trên đỉnh đầu chấn động kịch liệt, mặc dù vẫn không hiển lộ thân hình, nhưng thần uy ngập trời thuộc về Đạo Binh thượng phẩm lại triển lộ ra không sót một chút nào.
Mà trọng yếu hơn chính là...
Ở trên đỉnh đầu của Minh Tôn, một đạo huyền quang màu vàng và bạc chậm rãi dâng lên, phảng phất như mặt trời đang mọc, mặt trăng lui xuống, lộ ra ý cảnh huyền ảo nhật nguyệt biến hóa, mùa vụ luân chuyển, trùng điệp thành một thể với khói đen ở trên đầu, không ngừng khiến cho khí thế của Minh Tôn cất cao, cấp tốc tăng lên tới một cái cực hạn.
Đại Đạo Huyền Quang!
Ba mươi năm trôi qua, Minh Tôn ở dưới sự trợ giúp của Đại Chu, nghiễm nhiên đã bước vào cấp độ Đại Đạo Huyền Quang! Mà tới được cái cấp độ này, dùng Đại Đạo Huyền Quang thôi động Đạo Binh thượng phẩm, mới xem như là chân chính có thể đào móc tiềm lực vô tận của Đại Đạo Huyền Quang, thi triển lực lượng của Đạo Binh thượng phẩm đến cực hạn.
"Lấy khói đen làm trung tâm, nhật nguyệt huyền quang của Minh Tôn ung dung luân chuyển, nhật nguyệt vờn quanh khói đen, phảng phất như một cái lỗ đen không ngừng cắn nuốt kiếm khí bốn phía, cho dù là kiếm khí lăng lệ do Thái Sơ kiếm trận ở phía Đông diễn sinh ra, lúc này cũng đều bị lỗ đen nuốt vào toàn bộ. Loại lực lượng thôn phệ

phá hư thăng bằng này, không thể nghi ngờ là đã khiến cho cả tòa đại trận chấn động.
Đối mặt với Minh Tôn đột nhiên bùng nổ, Long Thiên Tứ mặt không đổi sắc, dùng hai tay vỗ về phía trước, kiếm trận trong trận môn ở phía Nam, Thái Ất tiên kiếm chấn động kịch liệt vào thời khắc này, bổ ra một đạo kiếm khí chảy xuôi ánh sáng hỗn độn, huyền diệu khó giải thích về phía Minh Tôn.
"Ầm!"
Kiếm khí Thái Ất trực tiếp va chạm với lỗ đen ở trên đỉnh đầu của Minh Tôn, vậy mà hoàn toàn không có chống cự, chủ động vọt vào trong lỗ đen, nhưng lỗ đen sau khi thôn phệ kiếm khí lại quay cuồng giống như lốc xoáy, kiếm quang như ẩn như hiện ở trong đó, lại có xu thế đến cực hạn. Đạo kiếm khí Thái Ất này đã phong bế Đạo Binh thượng phẩm của Minh Tôn! Bất quá kiếm khí Thái Ất cũng cần Thái Ất tiên kiếm ở phía Nam không ngừng rót lực lượng vào, cho nên kết quả cuối cùng, hẳn là Long Thiên Tứ dùng Thái Ất tiên kiếm ở phía Nam ngăn chặn Đạo Binh thần bí của Minh Tôn.
Nhưng mà như vậy là còn xa xa chưa đủ.
"Còn chưa xuất thủ? !" Minh Tôn bị áp chế quát to một tiếng.
"A Di Đà Phật!"
Gần như đồng thời, Đàm Hoa cùng với Độc Cô Cầu Đạo nguyên bản còn bị ngăn chặn gần như đồng thời bộc phát, từ trên đỉnh đầu của hai người, hai đạo Đại Đạo Huyền Quang rộng rãi nguy nga bay lên. Cùng so sánh với Minh Tôn chưa có đủ nội tình, khí thế của hai vị này còn muốn mạnh hơn không ít. Không nói đến những cái khác, chỉ là độ cao Đại Đạo Huyền Quang cơ hồ đã chui vào tinh không kia, cũng đã đủ để chứng minh hết thảy.
Ở dưới huyền quang màu vàng, Đàm Hoa chắp tay ở trước ngực, sắc mặt tường hòa, nhưng ở phía sau lại có vô tận lửa giận đang thiêu đốt hừng hực, phảng phất như một vị Phẫn Nộ Minh Vương đang đứng sừng sững ở trong ngọn lửa.
Phật Môn thủ trọng giới luật, coi tham sân si là ba thứ độc hại, phàm là tăng nhân Phật Môn, mục đích căn bản của tụng kinh lễ phật, chính là khứ trừ ba thứ độc hại này, đạt tới cảnh giới đại viên mãn, đại giải thoát, đại tự do. Nhưng trên thực tế, cho đến nay chỉ sợ là ngoại trừ Phật Tổ, căn bản là không có ai chân chính đạt tới cái cảnh giới này.
Nếu như Phật Môn không tham, làm sao lại có bảo điện Đại Hùng rộng rãi nguy nga như thế, bảo khố Phật Môn rực rỡ muôn màu đến từ nơi nào? Nếu như Phật Môn không sân (nóng giận), làm sao lại hãm sâu vào hồng trần, làm việc ác giống như rất nhiều thế lực trong giang hồ, Phật Môn lúc trước cũng không phải là chưa làm qua loại hình như diệt môn.
Nếu như Phật Môn không si (Si là từ dùng để ám chỉ sự si mê quá đà,

không làm chủ được bản thân), làm sao lại bài xích Đạo Môn, giảng kinh truyền đạo bốn phía, tuyên dương phật pháp, thậm chí là cưỡng ép độ hóa người khác? Cái gọi là tam độc tham sân si, nếu như thật sự loại bỏ, như vậy chỉ sợ sẽ thực sự siêu thoát hồng trần, trở thành Phật Tổ.

Bất quá Phật Môn đã làm một số chuyện rất tốt.

Đó chính là bọn họ rất rõ ràng bản thân không có khả năng thực sự loại bỏ tam độc tham sân si, vô cùng rõ ràng sự đáng sợ của tam độc, cho nên bọn họ rất tự biết mình. Liền lấy lần tiến công Thuần Dương Cung này làm thí dụ, không thể nghi ngờ chính là phạm vào tham ở bên trong tam độc, nhưng trong lúc phạm giới, Phật Môn cũng biết cách khắc chế bản thân, thu nhỏ quy mô ở bên trong một cái phạm vi có thể khắc chế, không chân chính bị sự tham lam mê hoặc tâm thần, hơn nữa công phu mặt mũi cũng làm rất tốt.

Đừng xem nhẹ cái công phu mặt mũi này. Có lúc người ở bên trong giang hồ cũng chính là coi trọng mặt mũi nhất. Phật Môn không thể chân chính từ bỏ ý nghĩ xằng bậy tham sân si, nhưng lại mượn nhờ thanh quy giới luật khống chế ba thứ độc hại này ở một trình độ nhất định, thậm chí bọn họ còn vì thế mà chuyên môn mở ra võ công bí pháp tương ứng, chuyển hóa những ý nghĩ xằng bậy này thành lực lượng thủ vệ Phật Môn, đây đều là chuyện mà rất nhiều người khó có thể làm được.

Dù sao thì nhắc đến cùng, Phật Môn cũng không phải là Phật Tổ, bọn họ là một cái thánh địa võ đạo, là một cái tông môn, là một cái đạo thống.

Suy tính trước hết của bọn họ không phải là phật pháp, mà là kéo dài đạo thống, các cao tăng từ xưa đến nay vào trước khi viên tịch cũng không lựa chọn rời đi như Phật Tổ, mà là hóa thành Xá Lợi Tử tọa trấn vĩnh viễn ở Phật Môn, từ điểm này cũng có thể thấy sự khác biệt giữa hai bên, mà một điểm này, ở bên trong bất luận một thánh địa võ đạo nào cũng đều giống nhau.

Mà cái Đàm Hoa cho thấy lúc này, chính là sự phẫn nộ của Phật Môn!

Phẫn Nộ Bất Động Minh Vương chân kinh!

Đại Đạo Huyền Quang của Đàm Hoa chính là căn cứ vào cỗ pháp tướng Phẫn Nộ Minh Vương này! Bây giờ hiển hóa ở bên ngoài, xếp bằng ở phía trên cửu phẩm liên thai, trên đỉnh có bảy búi tóc, tử pháp buông xuống vai trái, mắt trái hơi nhắm, tay phải cầm lợi kiếm, tay trái cầm dây thừng, gánh vác đại hỏa, chặt đứt phong thái phiền não, lộ ra tướng mạo phẫn nộ.

Chương 667: Không có thiên lý

"Phá!" Đàm Hoa niệm một tiếng phật hiệu, Phẫn Nộ Minh Vương chấn động ầm ầm, ở dưới sự gia trì của Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, trong nháy mắt thân hình liền trở nên vô cùng lớn, phảng phất như đỉnh đầu ở trong tinh không, chân đạp đất vậy, lợi kiếm trong tay bổ về phía Thái Hạo tiên kiếm ở phía Đông, lợi kiếm của Phẫn Nộ Minh Vương va chạm cùng với kiếm khí Thái Hạo, lần này đến phiên Thái Hạo tiên kiếm bị áp chế!
"Độc Cô thí chủ!"
"Lên!"
Thấy Đàm Hoa cùng với Minh Tôn lần lượt bộc phát, Độc Cô Cầu Đạo tự nhiên cũng không cam lòng rớt lại ở phía sau.
Khác biệt cùng với hai người Đàm Hoa, Đại Đạo Huyền Quang ở sau lưng của Độc Cô Cầu Đạo cũng không phải là một đạo quang trụ, mà hiện ra hình kiếm, giống như là muốn đâm rách trời cao vậy, vào giờ phút này kết hợp lại cùng với Đạo Binh thượng phẩm Duy Ngã Kiếm, đúng là lộ ra một cỗ ý cảnh đại viên mãn, phảng phất như là song phương đều được bù đắp một loại thiếu hụt nào đó vậy.
Bản thân của Độc Cô Cầu Đạo càng là trực tiếp ẩn giấu thân hình. Thay vào đó, chỉ có một chuôi Duy Ngã Kiếm khai thiên lập địa! Kiếm khí quét ngang trời cao, lực khống chế đối với thiên địa nguyên khí bốn phía nhất thời tăng mạnh, trong nháy mắt liền vượt qua Thái Thanh tiên kiếm ở phía Tây, miễn cưỡng áp chế sự cứng rắn của nó.
Ở phía trên đài cao Thái Hoa Sơn, Long Thiên Tứ giận mắng một tiếng.
Đám cẩu tặc này thật sự là khi dễ người! Lão tử nếu như cũng luyện được Đại Đạo Huyền Quang, lại dùng Đại Đạo Huyền Quang để thao túng Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận, tuyệt đối sẽ không đến mức bị ba người bọn hắn áp chế đến trình độ này! !!
Dựa theo cường độ nguyên bản của Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận, nếu như có Đại Đạo Huyền Quang cùng kết hợp, tăng cường uy lực mà nói, không có bốn vị võ giả đồng cảnh giới, phối hợp thêm với Đạo Binh tương ứng, là căn bản sẽ không có khả năng bị công phá, chỉ là lúc này Long Thiên Tứ lại chỉ có mười thành khống chế, không có Đại Đạo Huyền Quang. Lúc này mới khiến cho kiếm trận bị áp chế. Thậm chí là toàn bộ kiếm trận vào lúc này đều có xu thế bị phá hủy.
Dừng lại một chút, Long Thiên Tứ lại vỗ ra một chưởng, lần chấn động này, là Thái Thủy tiên kiếm ở phía Bắc.
Ở bên trong bốn thanh tiên kiếm, chỉ có chuôi tiên kiếm này là chưa được sử dụng, nhưng thực lực mà ba người Đàm Hoa liên thủ lúc

này rõ ràng đã vượt qua cực hạn chịu đựng của ba thanh tiên kiếm khác, Long Thiên Tứ cũng chỉ có thể thôi động Thái Thủy tiên kiếm, chia sẻ áp lực với những phương hướng khác, lúc này mới có thể ổn định Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận.
Nhưng đại giới thì là cả tòa kiếm trận cùng với ba người Đàm Hoa rơi vào trạng thái giằng co. Cho dù là ai cũng không thể làm gì được ai.
Mà chuyện này cũng nằm trong dự đoán của ba người Đàm Hoa!
"Lưu Ly phụ trách Thái Hạo trận môn phía Đông!"
"Trường Không phụ trách Thái Thanh trận môn phía Tây!"
"Điện hạ phụ trách Thái Ất trận môn phía Nam!"
"Các trưởng lão của các thế lực còn lại, phụ trách Thái Thủy trận môn phía Bắc!"
Thanh âm của ba người quanh quẩn ở bên trong Thái Hoa Sơn, phảng phất như tiếng sấm nổ vang: "Hôm nay chúng ta sẽ công phá Thuần Dương Cung!"
Đối mặt với bậc thế cục này, Long Thiên Tứ không nói hai lời, liền mở miệng mắng: "Một đám phế vật ở chung một chỗ, vẫn là một đám phế vật, chỉ bằng vào các ngươi cũng muốn công phá Thuần Dương Cung chúng ta?"
Ở bên ngoài Thái Hoa Sơn.
Ở dưới sự liên thủ của ba người Đàm Hoa, Độc Cô Cầu Đạo, Minh Tôn, hơn nữa còn thi triển Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, Duy Ngã Kiếm, Đạo Binh thần bí, lúc này mới có thể chế trụ Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận, đám người đi theo đến đây mới rốt cục đứng dậy, phân biệt bao vây bốn phía Thái Hoa Sơn.
"Chư vị thí chủ."
"Bần ni đi trước một bước."
Huyền Lưu Ly là người đầu tiên bước đi, cũng không có ý tứ nói chuyện cùng với đám người Lý Trường Không, trực tiếp bước vào bên trong Thái Hạo trận môn ở phía Đông.
Thấy thái độ của Huyền Lưu Ly như thế, Kiếm Tông Lý Trường Không khá là bất mãn tặc lưỡi, nhưng cũng không có nhiều lời. Hắn cũng tự biết mình.
Mặc dù lúc này hắn và Huyền Lưu Ly cũng đều đã trở thành Võ Đạo Tông Sư, nhưng hắn chỉ mới vừa vặn bước vào cái cảnh giới này, ở trong ba cửa Võ Đạo còn chưa sờ được đến cửa nào, mà Huyền Lưu Ly rất rõ ràng là đã bước vào bên trong ba cửa Võ Đạo, thậm chí có khả năng còn đã đi rất xa, tạm thời không phải là hắn có thể địch nổi.
"Thôi được rồi." Sau khi hít vào một hơi thật sâu, Lý Trường Không nhanh chân đi vào Thái Thanh trận môn ở phía Tây.
"Ha ha!" Sau khi tận mắt nhìn thấy Huyền Lưu Ly cùng với Lý Trường Không lần lượt biến mất ở trong trận môn, Thái Tử Hoành

Xương mới đứng dậy, lộ ra sắc mặt phức tạp mà liếc nhìn về phương hướng Thái Hoa Sơn.
Kỳ thật theo đạo lý mà nói, hắn hẳn là sẽ đi tỷ thí với Trần Khuynh Địch. Nhưng lúc này mới qua bao lâu chứ…tên gia hoả kia cư nhiên đã đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan!
"Thật sự là không có thiên lý." Thái Tử Hoành Xương hít vào một hơi thật sâu, đè lại sự ghen tỵ và không cam lòng ở trong lòng, sau đó lộ ra thần sắc kiên định một lần nữa: "Ngay cả Dương Xuân cũng đều đã đột phá Võ Đạo Tông Sư, lần này phụ hoàng bảo ta tới mang nàng trở về, đồng thời liên hợp với Phật Môn cùng với Kiếm Tông, hạ độc thủ đối với Thuần Dương Cung..."
Mặc dù rất nhiều người có lẽ đều không có phát giác.
Nhưng giá trị cừu hận của dư nghiệt Đại Chu đối với Thuần Dương Cung kỳ thật lại rất cao.
Cẩn thận suy tính một chút liền sẽ phát hiện ra, lúc trước Tiêu Thành bị Đại Chu gây sóng gió trong bóng tối, kết quả đã bị Trần Khuynh Địch "khám phá" âm mưu, kết quả là cũng ăn thua thiệt, chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.
Còn có người mạnh nhất thế hệ trẻ nhà mình, Thái Tử Hoành Xương vẫn luôn bị Trần Khuynh Địch áp chế.
Vào thời điểm Đông Hải xâm lấn, bốn đại Biên Hoang đều rối rít hưởng ứng, ở trong đó cũng có hình bóng của tàn dư Đại Chu, nhưng Đông Hải xâm lấn vốn dĩ nắm chắc phần thắng cuối cùng vẫn bị Thuần Dương Cung hóa giải. Tất cả các kế hoạch của Đại Chu trong mấy năm qua đụng phải Thuần Dương Cung đều không hề thành công! Chuyện này đối với phụ thân của Thái Tử Hoành Xương - người cầm quyền Đại Chu bây giờ mà nói không thể nghi ngờ là không thể dễ dàng tha thứ! Cũng chính vì như thế, lần này Thuần Dương Cung gặp rủi ro, Đại Chu mới có thể quyết đoán xuất thủ, để cho Minh Tôn mang theo Thái Tử Hoành Xương đến bỏ đá xuống giếng, thậm chí còn lấy ra Đạo Binh thượng phẩm của Đại Chu nhất mạch, có thể nói là thù mới hận cũ đều thả cùng với nhau.
Bất quá đối với Thái Tử Hoành Xương mà nói.
Vấn đề kỳ thật cũng rất đơn giản.
Đối với chuyện bỏ đá xuống giếng ở Thuần Dương Cung, phụ hoàng đều giao cho Minh Tôn phụ trách, tu vi của hắn bây giờ vẫn là ở cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, sở dĩ hắn tới nơi này, vẫn là do hắn chủ động xin đi giết giặc, mà mục đích của hắn cũng rất đơn giản: mang Dương Xuân trở về, cho người dì đáng thương của hắn gặp mặt một lần.

Chương 668: Huyết La Hán

Thu hồi tâm tư, Thái Tử Hoành Xương đi vào bên trong Thái Ất trận môn phía Nam.
Mà sau khi ba vị thiên kiêu đương thời biến mất ở trong trận môn, Phật Môn, Kiếm Tông, thậm chí là tất cả trưởng lão của liên minh trung, tiểu thế lực cũng tụ tập cùng với nhau.
Người cầm đầu tự nhiên là người Phật Môn và Kiếm Tông.
"A Di Đà Phật."
"Chư vị thí chủ, tình huống lúc này rất đặc thù, một tòa trận môn cuối cùng cần chúng ta đồng tâm hiệp lực mới có thể phá được, không bằng hãy để cho lão tăng phụ trách liên hợp chư vị, có được không?"
Phật Môn ngoại trừ Đàm Hoa cùng với Huyền Lưu Ly, người phụ trách dẫn đầu là một tăng nhân có bộ dáng trung niên nam tử, lộ ra mặt mũi hiền lành.
"Lão tăng là Không Kiến của La Hán Đường, xin chào các vị thí chủ."
Vừa dứt lời, rất nhiều võ giả ở bên trong thế lực của Minh Tôn chính là biến sắc, từ xưa đến nay, đệ tử Phật Môn hành tẩu ở bên trong giang hồ có số lượng nhiều nhất, chính là La Hán Đường, cho nên gặp được người La Hán Đường, mọi người ở đây kỳ thật cũng không có lạ lẫm như vậy, thậm chí còn khá là quen thuộc.
Bởi vì vị võ tăng La Hán Đường này, giống như Đàm Hoa đều là dùng Phẫn Nộ Minh Vương chân kinh làm công pháp.
Bất quá khác biệt cùng với Đàm Hoa đã có thể khống chế thuần thục Phẫn Nộ Minh Vương, lực ý chí của Không Kiến vẫn kém hơn rất nhiều, ở trong trận chiến mà hắn xuất đạo, chính là sau khi phạm vào giới sân (nóng giận), giết vào Thuần Dương Đạo Tông ở Lỗ Nam Đạo đến mức chó gà không tha, máu chảy thành sông, lúc này mới chân chính thành danh.
Người giang hồ gọi hắn là Huyết La Hán...
Bởi vậy có thể thấy được vị võ tăng mặt mũi hiền lành này trên bản chất cũng không phải là hiền lành như vậy.
Không bằng nói hình tượng võ tăng ở bên ngoài của Phật Môn, kỳ thật cũng đều không có khí chất lòng dạ từ bi gì, mặc dù Phật Môn cũng có rất nhiều tăng nhân có lòng dạ từ bi chân chính, nhưng những tăng nhân này ở dưới tình huống bình thường đều là mai danh ẩn tích ở trên giang hồ, tăng nhân chân chính xuất ra danh hào Phật Môn hành tẩu ở trong giang hồ, hoặc nhiều hoặc ít đều chỉ có một cái mục đích. Đó chính là phát dương quang đại uy danh của Phật Môn, mà dùng biện pháp gì để dễ dàng lập uy nhất? Không thể nghi ngờ chính là giết người. Sự bạo động do Không Kiến đưa tới lúc

này đã có thể chứng minh được rõ ràng điểm này, đương nhiên, cũng không phải là không có người chịu nể mặt mũi.
"Giao cho ngươi? Dựa vào cái gì?" Ở trong trận doanh Kiếm Tông, một vị thanh niên nam tử thân mang áo trắng, cầm trong tay một chuôi Thanh Cương Kiếm bước ra một bước, cười lạnh nói: "La Hán Đường đúng là không tầm thường! Nhưng ta là phong chủ của Thiên Kiếm Phong Kiếm Tông đây, ngươi thấy ta có kiêu ngạo hay không?"
"Huyết La Hán thì oai phong lắm sao?"
"Tên của ta chính là Phá Không Kiếm đây."
Phá Không Kiếm - Lâm Dị Nghiệp, là phong chủ Thiên Kiếm Phong bên trong 13 phong của Kiếm Tông, có tu vi Võ Đạo Tông Sư, đồng dạng cũng rất có uy danh ở trong giang hồ, xem như là một trong những chiêu bài của Kiếm Tông trên giang hồ, hơn nữa hắn còn là đệ tử Chân Truyền của Kiếm Vương Đàm Thu - người đã đánh mặt Thành Thượng Kinh lúc trước.
Đối mặt với sự cố ý khiêu khích của Lâm Dị Nghiệp, Không Kiến mỉm cười, hoàn toàn không có sự bá đạo của Huyết La Hán trong truyền thuyết, ngược lại còn lộ ra mặt mũi hiền lành mỉm cười nói: "Nếu như Lâm thí chủ muốn liên hợp chư vị thí chủ, vậy thì bần tăng tự nhiên là sẽ không ngại, dù sao thì đối thủ của bần tăng lần này cũng là Thuần Dương Cung. So với những thứ này, còn không bằng xác nhận sớm một chút, sau đó chúng ta sẽ nhanh chóng vào trận thì như thế nào?"
"Chư vị đại nhân áp chế trận pháp cũng khá là vất vả."
Nhìn thấy loại thái độ này của Không Kiến, Lâm Dị Nghiệp dường như cũng cảm thấy có một chút không thú vị, tùy ý phất phất tay nói: "Được rồi, nào có nhiều đồ vật phải phụ trách như vậy, chúng ta hãy đi vào chung, đi thẳng về phía trước là được rồi, Thuần Dương Cung không có Ninh Thiên Cơ, Long Thiên Tứ lại bị mấy người tông chủ ngăn chặn."
"Còn dư lại còn có thể có cao thủ gì?"
Không Kiến gật gật đầu đồng ý.
Về phần thế lực của Minh Tôn, chung quy cũng là liên minh trung, tiểu thế lực, cũng không dám tranh đoạt quyền lãnh đạo với dạng thánh địa võ đạo như Phật Môn còn có Kiếm Tông.
Cho nên ở dưới sự suất lĩnh của hai người Lâm Dị Nghiệp cùng với Không Kiến, một đám cường giả cũng nhao nhao tràn vào bên trong Thái Thủy trận môn ở phía Bắc.
Mà gần như đồng thời, mười ba tiếng rống vang vọng giống như sấm nổ cũng truyền đến từ chỗ sâu trong Thái Thủy trận môn ở phía Bắc:
"A! !!"
"Bọn chuột nhắt vô danh cũng dám xâm phạm Thuần Dương Cung chúng ta? !"
"Chẳng lẽ không biết uy danh của Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo

chúng ta, không đúng, là uy danh của Thái Hoa Sơn Thập Tam trưởng lão chúng ta sao?"
Ở Trưởng Lão Điện Thuần Dương Cung.
Sau đại kiếp Thuần Dương Cung 30 năm trước, Ninh Thiên Cơ ngăn cơn sóng dữ, dắt tay Long Thiên Tứ cùng nhau quét ngang Trung Nguyên, tranh đoạt một số lớn tài nguyên cho Thuần Dương Cung.
Nhưng một cái tông phái là không có cách nào chỉ dựa vào hai người là có thể chống đỡ. Dù sao thì Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ cũng không có khả năng ngày ngày ở bên trong Thuần Dương Cung dạy bảo đệ tử, còn có rất nhiều sự vật trong một cái tông môn cũng không có khả năng giao tất cả cho hai người làm.
Lúc này mới có sự tồn tại của Trưởng Lão Điện. Trưởng lão ở bên trong Trưởng Lão Điện, trên cơ bản đều là người sống sót qua đại kiếp Thuần Dương Cung lúc trước, tu vi của đại đa số bọn họ đều là từ cảnh giới Võ Đạo Tông Sư trở xuống, lúc này mới có thể may mắn còn sống sót, nhưng sau đại kiếp, chính là nhờ có
Mà ở giữa 30 năm này.
Ở bên trong những trưởng lão này cũng không phải là không có ai đột phá.
Trưởng lão còn không tính quá già ở trong 30 năm cũng lục tục đột phá, có trưởng lão thậm chí còn đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, đây là ở dưới tình huống bọn họ cũng không đòi hỏi quá nhiều tài nguyên.
Trưởng Lão Điện của Thuần Dương Cung theo một ý nghĩa nào đó chính là kính dâng vô tư ở trong 30 năm này, tài nguyên mà Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ chiếm đoạt mang trở về, cơ hồ là đều được bọn họ dùng để trùng kiến Thuần Dương Cung, bồi dưỡng đệ tử, còn có dùng để duy trì rất nhiều bí cảnh và trận pháp, hết lần này tới lần khác những lão nhân như bọn họ lại không đụng đến một phân tiền nào.
Dùng lời của bọn họ mà nói: chúng ta vốn chính là lão nhân, năm đó không đưa đến tác dụng gì ở trong đại kiếp, hiện tại sau khi trải qua đại kiếp, còn để cho những lão nhân chúng ta sử dụng nhiều tài nguyên như vậy mà nói, liền rất có lỗi vơi hậu bối đệ tử, bọn hắn mới là tương lai chân chính của Thuần Dương Cung. Chuyện chúng ta cần phải làm là bảo hộ và dạy dỗ bọn hắn mà thôi.
Mà lúc này...chính là lúc những trưởng lão bọn họ đứng ra!

Chương 669: Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo

Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận có tổng cộng bốn tòa trận môn, Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, ba vị Võ Đạo Tông Sư phân biệt trấn thủ ba tòa trận môn ở trong đó, mà một tòa trận môn cuối cùng, tự nhiên là giao cho Trưởng Lão Điện.
Để bảo đảm an toàn, Trưởng Lão Điện đã tuyển chọn rất tỉ mỉ, lúc này mới phái ra mười ba vị trưởng lão có thực lực tu vi mạnh nhất, trong đó bao gồm bốn vị trưởng lão Võ Đạo Tông Sư, còn có chín vị trưởng lão kẹt tại Hợp Đạo Tôn Giả đỉnh phong vả lại khí huyết còn chưa suy bại, do mười ba người liên thủ phụ trách một tòa trận môn cuối cùng.
Lúc này mới có cái gọi là: Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo, không đúng, là Thái Hoa Sơn Thập Tam trưởng lão.
"Hậu bối đệ tử đều đã trưởng thành, chúng ta thân làm thế hệ trước cũng không thể quá mất mặt, hôm nay toà Thái Thủy trận môn này, cho dù chúng ta có chết sạch cũng phải giữ vững!"
"Rõ chưa!"
"Rõ! !"
Vừa nói, 13 vị trưởng lão vừa xếp thành một hàng, hoặc là đưa tay che nửa mắt, hoặc là khoanh hai tay, hoặc là dùng một tay chống nạnh, bày ra đủ loại tư thế, dường như là muốn lớn tiếng doạ người, dựa trên khí thế ngăn chặn cường địch.
Sau đó Không Kiến liền trực tiếp xuất thủ.
Mặc dù về số lượng Võ Đạo Tông Sư, ở bên Thuần Dương Cung có trọn vẹn bốn vị, nhưng mạnh yếu ở giữa hai bên vẫn sáng tỏ như cũ, bốn vị Võ Đạo Tông Sư của Thuần Dương Cung đều là lão nhân tiêu chuẩn, khí huyết mặc dù còn chưa suy bại, nhưng mà đã trưởng thành đến cực hạn, ngay cả ba cửa Võ Đạo cũng đều không đến.
Mà đổi thành phe bên kia thì hoàn toàn khác biệt. Không nói đến hai vị Võ Đạo Tông Sư Lâm Dị Nghiệp cùng với Không Kiến đều là người xuất sắc ở trong tông môn, trừ hai vị này, trong liên minh trung, tiểu thế lực cũng có hai vị Võ Đạo Tông Sư, mà Phật Môn cùng với Kiếm Tông cũng không phải là chỉ có hai người Không Kiến cùng Lâm Dị Nghiệp, vẫn như cũ đều có hai vị Võ Đạo Tông Sư, gộp chung vào một chỗ chính là tám vị Võ Đạo Tông Sư.
Gấp hai lần số lượng Võ Đạo Tông Sư của Thuần Dương Cung! Mà bất kể là số lượng hay là chất lượng đều là bên Phật Môn và Kiếm Tông chiếm ưu thế.
Vậy thì còn phải kiêng kị cái gì? Không Kiến mặc dù ở bề ngoài có mặt mũi hiền lành, nhưng vừa ra tay, thế công lại là bá liệt nhất, một chưởng vỗ ra, một cỗ pháp tướng Phật Đà màu máu hiện lên bên

trong hư không, trong lòng bàn tay có linh sơn kiên quyết mà lên, ập về phía Thái Thủy trận môn, vỗ tới 13 vị trưởng lão đang bày biện đủ loại tư thế.
Vi Đà Chưởng! Là một trong những chưởng pháp mạnh nhất của Bàn Nhược Đường, bây giờ được Không Kiến thi triển ra, trực tiếp chính là một thức sau cùng "Linh Sơn Lễ Phật", hơn nữa ở dưới sự gia trì một thân huyết sát chi khí của Không Kiến, pháp tướng Phật Đà hiện ra thậm chí còn hiện ra quang mang màu máu, hết lần này tới lần khác lại là Phật Đà có mặt mũi hiền lành, nhìn qua khá là tà dị.
Một vị Thuần Dương Cung trưởng lão trực tiếp chửi ầm lên: "Đã sớm nói đám lừa trọc các ngươi mặt ngoài là tương phản với bên trong, võ công rèn luyện một kẻ cực đoan hơn so với một kẻ, nhất là cái Phẫn Nộ Minh Vương chân kinh này, cùng với tâm ma đại pháp nguyên thủy của Ma đạo khác nhau ở chỗ nào? Cái gì mà sân niệm, không phải chính là một loại thuyết pháp khác của tâm ma hay sao?"
"Làm càn!" Không Kiến gầm lên một tiếng, hắn làm sao có thể cho phép đối phương vũ nhục Phật Môn như vậy...
Mặc dù điều mà đối phương nói là sự thật!
Vi Đà Chưởng giống như thái sơn áp đỉnh đập xuống, bất quá 13 vị trưởng lão Thuần Dương Cung lại là mặt không đổi sắc, ngược lại còn tách ra đứng thẳng, dùng một loại bộ pháp huyền ảo liên tục đi lại, khí thế quanh người hòa hợp thành một thể, vậy mà trao đổi với Thái Thủy tiên kiếm trên đỉnh đầu, rủ xuống một sợi kiếm quang mông lung.
Xẹt! Kiếm quang lóe lên, Phật Đà màu máu nhất thời nổ tung, Không Kiến càng là biến đổi sắc mặt.
"Thế mà có thể vận dụng lực lượng của trận pháp?"
"Nói nhảm!"
"Đại trận hộ sơn của Thuần Dương Cung chúng ta há lại là đám lừa trọc các ngươi có thể lý giải."
"Hiện tại đã biết rõ sự lợi hại của Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo chúng ta chưa?"
Không Kiến: "..."
Sau khi xuất thủ không thành công, Không Kiến nhất thời nhìn về phía Lâm Dị Nghiệp lộ ra bộ dáng xem kịch vừa rồi, đối phương thì nhún vai, chợt rút trường kiếm ở bên hông ra.
"Đồng loạt ra tay!"
"Cho dù có lực lượng trận pháp gia trì thì lại như thế nào, trực tiếp nghiền ép tới!"
Một giây sau, thanh thế của tám vị Võ Đạo Tông Sư liền tràn đầy ở trong trận môn, đụng vào khí thế của 13 vị trưởng lão Thuần Dương Cung.
Mà cùng lúc đó...
Ở bên trong Thái Hạo trận môn phía Đông.

"Bần ni là Huyền Lưu Ly, xin chào Phật tử, gần đây có khỏe không?"
Lúc này Huyền Lưu Ly mặc một thân tăng bào màu đỏ máu, đai lưng đeo Giới Đao, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười ấm áp.
Khác biệt cùng với loại tăng nhân mặt ngoài ôn hòa, ở bên trong hung lệ như Không Kiến, nụ cười của Huyền Lưu Ly là một loại ấm áp phát ra từ trong nội tâm, hơn nữa dung mạo xinh đẹp của nàng cùng với tăng bào màu đỏ máu trên người, chẳng những không có tăng thêm sự tà dị, trái lại còn khiến cho Huyền Lưu Ly nhìn qua khá là chói sáng, có một loại mỹ cảm kỳ lạ.
Ở dưới Thái Hạo tiên kiếm, Trần Tiêm Tiêm chậm rãi mở hai mắt ra, trong ánh mắt nhìn Huyền Lưu Ly hơi có một chút phức tạp.
Ban đầu vào thời điểm ở Tây Cương Đạo, nếu không phải là Huyền Lưu Ly liều chết cứu giúp, nàng chỉ sợ còn chưa nhất định có thể còn sống sót ở dưới sự đuổi giết của đám người Thái Tử Hoành Xương.
Mà về sau Huyền Lưu Ly lại tự tay đưa Ngũ Trí Quan tới, ở trên một trình độ nhất định đã tăng cường thực lực cho nàng, huống hồ đối với nàng trước đây mà nói, tu vi Võ Đạo Tông Sư của Huyền Lưu Ly liền phảng phất như một tòa núi lớn vậy, chỉ là lúc này, nàng bây giờ cũng có thể đánh đồng cùng với tòa núi lớn ngày xưa.
"Nếu như ngươi trở về, ta sẽ xem như nhìn không thấy."
"Thật đáng tiếc." Huyền Lưu Ly dường như cũng minh bạch ý nghĩ của Trần Tiêm Tiêm, chỉ là cười lắc đầu nói: "Phật tử không cần phải để ý, đây chỉ là lập trường khác biệt mà thôi, bần ni muốn mời Phật tử đi đến Phật Môn du lịch, mà Phật tử nếu không thích bần ni đi đến Thái Hoa Sơn, đã như vậy, cứ dùng thực lực để quyết định là được."
"Đối với võ giả chúng ta mà nói, trong vạn sự vạn vật, thực lực mới là căn bản nhất."
"Ở giữa tông môn cùng với tông môn cũng là như thế, giữa người và người cũng là như thế, thực lực mới là thứ quyết định tất cả."
"Đây chính là do ngươi nói."
Nhắc đến đây, khóe miệng của Huyền Lưu Ly hơi kéo lên, nụ cười ấm áp nguyên bản, vẻn vẹn bởi vì một lần động tác mỉm cười này, liền dần dần trở nên dữ tợn.
Một giây sau, Huyền Lưu Ly cùng với Trần Tiêm Tiêm đồng thời xông về phía đối phương.

Chương 670: Nhiếp Hồn Đoạt Phách

Tại Thái Thanh trận môn phía Tây.
Lạc Tương Tư mặc một thân võ bào đệ tử Thuần Dương Cung, chắp tay ở sau lưng, yên lặng đứng ở phía dưới Thái Thanh tiên kiếm, mà ở đối diện với nàng, thì là Lý Trường Không tay cầm trường kiếm, sải bước đi vào.
"Ngươi là...Lạc Tương Tư sao?"
Lý Trường Không nhìn thân ảnh của Lạc Tương Tư, dùng thần sắc nghiêm túc nói ra, cũng không có ý tứ khinh địch.
Lý Trường Không đã từng thảm bại ở trong kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y vệ tại Thành Thượng Kinh, ít nhiều cũng đã suy nghĩ đến lý do bản thân thảm bại, hơn nữa tin tức ba người Lạc Tương Tư cùng nhau đột phá đến Võ Đạo Tông Sư vào thời điểm Đông Hải xâm lấn đã sớm được truyền ra giang hồ.
Đối phương lại còn là đệ tử Thuần Dương Cung, Lý Trường Không tự nhiên là không có khả năng lại khịt mũi coi thường đối thủ.
Tông chủ nhà mình vẫn còn đang chém giết ở trong Thái Sơ kiếm trận, Lý Trường Không cũng không có ý tứ kéo dài thời gian, trực tiếp rút Tiêu Diêu Kiếm ở bên hông ra tốc chiến tốc thắng! Tiêu Diêu Kiếm được Lý Trường Không trực tiếp ném lên thiên không, sau đó chỉ thấy hai tay của Lý Trường Không đánh ra pháp quyết, Tiêu Diêu Kiếm ở trên đỉnh đầu chấn động ầm ầm, phun ra vô tận kiếm khí, xen lẫn quấn quanh ở giữa không trung, hóa thành kiếm trận đáng sợ cơ hồ bao phủ một phương thiên địa, bao trùm về phía phương hướng Lạc Tương Tư.
Thân hình của Lạc Tương Tư bất động, thi triển ra Kim Ô Bái Nhật Quyết, hóa thành một đầu Tam Túc Kim Ô giương cánh bay cao ở trên đỉnh đầu của nàng, một đôi tay ngọc thon thon duỗi ra, liệt diễm cháy hừng hực ở trong lòng bàn tay, sau đó hóa thành một vòng ánh sáng nóng bỏng, bao phủ không gian trận pháp ở chung quanh Lạc Tương Tư.
Tiêu Diêu Kiếm Trận bao trùm mà xuống, vô số đạo kiếm khí không ngừng rơi vào chung quanh Lạc Tương Tư, nhưng không có một đạo kiếm khí nào có thể chân chính chạm đến thân thể của nàng, kiếm khí có thể chém vàng cắt ngọc vừa tới gần Lạc Tương Tư, liền bị nhiệt độ cao nóng rực hòa tan, hóa thành một cơn gió bình thản thổi qua.
Lạc Tương Tư lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo cô quạnh mà nhìn Lý Trường Không, cũng không nói chuyện.
Khác biệt cùng với Trần Tiêm Tiêm, nàng cũng không nhận biết Lý Trường Không, ở giữa hai bên cũng không có bất kỳ quan hệ nhân

quả nào, ở dưới cái nhìn của Lạc Tương Tư, Lý Trường Không chính là một trong những ác tặc tiến công Thuần Dương Cung, tự nhiên là không cần phải lộ ra sắc mặt tốt, chớ đừng nói chi là trao đổi, giao lưu cùng địch với nhân căn bản chính là không có một chút ý nghĩa nào.
Mà ở phía đối diện, Lý Trường Không cũng có một chút khó chịu.
Có một câu nói rất hay, từ xưa tài tử đã ưa thích giai nhân, mặc dù Lý Trường Không cũng không có tâm tư đặc thù gì đối với Lạc Tương Tư, nhưng đối phương dù sao cũng là một vị mỹ nữ, lại có tu vi Võ Đạo Tông Sư cùng với thiên phú tuyệt cao, bị dạng giai nhân này dùng mắt lạnh lùng đối đãi, Lý Trường Không tự nhận là kinh tài tuyệt diễm tự nhiên là có một chút bất mãn.
Ấn quyết ở trong tay của Lý Trường Không biến đổi, Tiêu Diêu Kiếm quay tít một vòng trên không trung, kiếm khí đầy trời hội tụ lại toàn bộ vào thời khắc này, sau đó hóa thành một chuôi kiếm quang sáng chói cao mấy chục mét, quét ngang về phía đầu Tam Túc Kim Ô mà Lạc Tương Tư diễn hóa ra, muốn chém Tam Túc Kim Ô ra làm hai.
Đây là Vạn Kiếm Quy Tông!
Khác biệt cùng với Lý Trường Không vẫn còn có ý định giao tiếp, Lạc Tương Tư từ đầu tới đuôi chính là không có ý tứ nói chuyện.
Ánh lửa sáng chói trong tay nhất chuyển, liệt diễm biến hóa, diễn hóa ra một tòa núi cao nguy nga ở trong lòng bàn tay của nàng, trên núi có vô tận liệt hỏa cháy hừng hực, Bái Nhật Quyết hóa ra Tam Túc Kim Ô càng là trực tiếp in vào trên núi, kéo cao uy thế tiến thêm một bước, tự nhiên sinh ra một cỗ ý cảnh thời đại Tuyên Cổ không thể lay chuyển.
Đây là Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa • Bàn Sơn Cản Nhạc, ngày xưa vào thời điểm tu vi của Lạc Tương Tư còn thấp đã từng thi triển qua một chiêu này, bây giờ nàng đã là Võ Đạo Tông Sư, hiểu rõ võ đạo của bản thân, uy lực sau khi thi triển ra một chiêu này tự nhiên xa xa không phải là ngày xưa có thể so sánh, chớ đừng nói chi là còn có Kim Ô Bái Nhật gia trì, một chưởng vỗ ra, giống như là núi đổ, tản ra khí thế tráng lệ!
Ầm! Tiêu Diêu kiếm khí chém xuống từ trên trời đụng vào Hỏa Diễm Sơn do Lạc Tương Tư đánh ra, kiếm khí trực tiếp nổ tung giữa trời, Hỏa Diễm Sơn thì lay động kịch liệt, núi đá sụp đổ, nhưng vẫn duy trì trạng thái lung lay sắp đổ, đập về phía Lý Trường Không đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.
Vẫy tay, Tiêu Diêu Kiếm ở trên không trung nhất thời quay lại, rơi vào trong tay của Lý Trường Không.
Kiếm khí đầy trời tụ lại lần thứ hai, kiếm khí sáng chói vốn dĩ cao vài chục mét vào thời khắc này vậy mà co vào lần thứ hai, thu liễm quang mang ở trên người, cuối cùng kiếm khí chìm xuống, rơi vào bên trong Tiêu Diêu Kiếm ở trong tay của Lý Trường Không, ở phía

trên trường kiếm cũ kỹ lấp lóe một chút ánh sáng nhạt trong suốt. Khác biệt cùng với khí tượng tráng lệ lúc trước, Tiêu Diêu Kiếm lúc này không có một chút sáng chói nào, nhìn qua hết sức bình thường. Nhưng ánh sáng nhạt ở trên mũi kiếm lại có vẻ hết sức chói mắt, vẻn vẹn chỉ nhìn qua cũng làm cho người ta có một loại cảm giác nguyên thần đau nhói.
Đây là Đại Tự Tại Thần Kiếm!
Võ công trấn tông của Kiếm Tông tên là Đại Tự Tại Thần Kiếm, chính là một quyển tuyệt thế võ công thuần túy đến mức tận cùng, không ngừng chồng chất một thân kiếm khí cho người sở hữu, không ngừng tinh luyện, cuối cùng ngưng tụ ra một đạo kiếm khí sắc bén nhất, ký thác vào bên trong kiếm, mang theo uy lực không có gì là chém không đứt.
Cầm Tiêu Diêu Kiếm trong tay, Lý Trường Không nhìn Lạc Tương Tư mặt không đổi sắc, đột nhiên mở miệng nói: "Nếu như cô lui về phía sau mà nói, ta có thể tha cho cô một mạng."
Đáp lại hắn vẫn là sự lạnh lùng, thậm chí còn mang theo vài phần miệt thị.
Gần như đồng thời, Lạc Tương Tư biến hóa ấn pháp lần thứ hai, Hô Phong Hoán Vũ cùng với Dời Sông Lấp Biển, hai thức Pháp Ấn ở bên trong Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa phát ra liên tiếp, nhưng lần này Lý Trường Không chỉ vung kiếm chém thường, liền có thể xé nát hai chiêu này, bước tiến không chịu ảnh hưởng một chút nào.
Mặt đối mặt với một màn này, ánh lửa trong mắt của Lạc Tương Tư nở rộ, rốt cục cũng chậm rãi há miệng.
"Đốt!"
Âm thanh trong trẻo, mặc dù lộ ra sự ôn nhu của phái nữ, nhưng sát khí lạnh lùng ở bên trong thanh âm lại rét lạnh đến cực hạn.
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa • Nhiếp Hồn Đoạt Phách!
Theo một tiếng khẽ quát này, nguyên thần chấn động kinh khủng lặng yên khuếch tán ra không một tiếng động, căn bản là không có gì để Lý Trường Không chém, trực tiếp nặng nề đánh vào trong đầu óc của Lý Trường Không, khiến cho hắn nguyên bản đánh đâu thắng đó sắc mặt trở nên trắng nhợt, sau đó càng là lùi lại một bước, kiếm khí ở trong Tiêu Diêu Kiếm cũng trở nên tán loạn.

Chương 671: Mối hoạ cực lớn

"Bí pháp nguyên thần? !"
Trong mắt của Lý Trường Không lấp loé một vệt kiếm quang, sau đó có một đạo nguyên khí nguyên thần xẹt qua đỉnh đầu, miễn cưỡng cắt đứt sự chấn động quỷ dị của Nhiếp Hồn Đoạt Phách, tiếp tục bước về trước.
Lý Trường Không mím môi, có vẻ hơi chán nản và nhức đầu.
Lạc Tương Tư ở một trình độ nào đó rất giống với Trần Khuynh Địch.
Nàng không có nhược điểm!
Nhưng mà khác biệt cùng với sự đặc thù của Trần Khuynh Địch, sự hoàn mỹ của Lạc Tương Tư là thành lập ở trên Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, bởi vì môn tuyệt thế võ công loại công kích này, mỗi một chiêu mỗi một thức, đều có thể ứng đối với cơ hồ tất cả các loại chiến cuộc, nguyên thần, khí huyết, cương khí, không có bất kỳ thiếu sót nào, đây mới là chỗ đáng sợ của Lạc Tương Tư. Cũng là nguyên nhân vì sao Lý Trường Không lại cảm thấy nhức đầu, điều này nói rõ rằng...
"Chỉ có một mình ta, chỉ sợ là không thể đánh thắng."
Lý Trường Không không cảm thấy bản thân thất bại, nhưng thực lực mà Lạc Tương Tư bày ra bây giờ, lại làm cho hắn không có lòng tin đánh thắng.
Nhưng mà đúng vào lúc này…
"Tìm được rồi!"
Ở bên trong Thái Thanh trận môn đột nhiên vang lên giọng nói thuộc về người thứ ba, theo tới, còn có một đạo Hạo Nhiên Chính Khí đường hoàng chính đại thuần một màu trắng.
"Quả nhiên là ngươi! Tà Ma!" Tử Hạ trợn tròn mắt, khắp khuôn mặt đều là thần sắc giật mình hiểu ra, hiển nhiên là nhận ra khuôn mặt của Lạc Tương Tư, ở trong ánh mắt nhìn Lạc Tương Tư càng là tràn đầy địch ý.
Mà ở phía đối diện, sau khi nhìn thấy Tử Hạ, Lạc Tương Tư cũng lộ ra một vòng ngạc nhiên, sau khi trầm tư chỉ trong chốc lát.
"Ta nhớ ra rồi." Lạc Tương Tư nhìn Tử Hạ, biểu lộ trở nên ngưng trọng, gằn từng chữ nói ra: "Ngươi là người đã bị ta dùng một bàn tay đập chết trước kia."
Tử Hạ: "? ??"
Tâm tình lúc này của Lý Trường Không cùng với Tử Hạ đều là phát mộng.
Nguyên nhân rất đơn giản…
Nguyên nhân Tử Hạ phát mộng là, ta chỉ nhớ kỹ vị nữ tử kia là Tà

Ma, không nghĩ tới chính mình lúc trước còn bị đối phương dùng một tay đập chết, đây cũng là sự tình quá mất mặt...
Mà nguyên nhân Lý Trường Không phát mộng thì là: Cái đệch? ! Ngay cả Tử Hạ cũng đều bị cô ta dùng một chưởng vỗ chết qua? !
Thân làm thiên kiêu Kiếm Tông, Lý Trường Không không thiếu sự kiêu ngạo và tự tin, đối với những võ giả không phải là đệ tử của thánh địa võ đạo từ trước đến nay đều là mang theo thái độ cao cao tại thượng, ngay cả Thuần Dương Cung ở phía trước, hắn cũng đã từng không để vào mắt, nhưng đối với Tử Hạ - người mạnh nhất Tắc Hạ Học Cung thế hệ này thì lại không giống.
Tối thiểu là lúc trước Lý Trường Không còn từng giao thủ qua cùng với Tử Hạ ở trong tình huống đồng cảnh giới, cuối cùng bản thân hắn mặc dù mạnh hơn một chút, nhưng cũng là bởi vì đạo thống của bản thân Kiếm Tông cùng với Tắc Hạ Học Cung là mỗi người mỗi vẻ, hơn nữa cũng vì duyên cớ không có chân chính liều mạng, đối với Tử Hạ, hắn vẫn ôm sự tôn trọng nhất định.
Nhưng chính là như vậy, Tử Hạ...vậy mà đã từng bị cô gái tên là Lạc Tương Tư này dùng một bàn tay chụp chết qua?
Lại nói một cách khác...
Mới vừa rồi vào thời điểm giao thủ cùng với bản thân mình, Lạc Tương Tư chẳng lẽ còn chưa thi triển ra toàn lực hay sao?
Trong khi kinh ngạc, một cỗ cảm giác phẫn nộ khó có thể dùng lời để diễn tả được cũng tự nhiên sinh ra ở trong lòng của Lý Trường Không, hắn đã xem Lạc Tương Tư như là cường địch khó gặp, kết quả là đối phương lại không để bản thân hắn vào mắt, loại kinh nghiệm này đối với Lý Trường Không mà nói vẫn còn là lần đầu tiên, càng khiến cho lửa giận của hắn tăng thêm.
"Rất tốt!" Lý Trường Không nhìn chằm chằm về phía Lạc Tương Tư, phẫn nộ sẽ không khiến cho hắn đánh mất lý trí, trái lại còn khiến cho hắn càng thêm tỉnh táo, hỏi: "Tử Hạ huynh, ngươi nói người này là Tà Ma, điều đó có nghĩa là gì?"
"À, ờ!" Thần sắc của Tử Hạ đọng lại, sau đó tiếp tục nói: "Ta dám khẳng định, nữ tử này tuyệt đối là đã tiếp thụ qua truyền thừa của Thiên Ngoại Tà Ma, có thể thi triển ra tử khí thuần túy đến cực điểm, loại ý cảnh vạn vật tuyệt diệt kia, nếu như không bị trấn áp mà nói, chắc chắn sẽ làm tổn thương mọi người và làm tổn thương chính mình, tạo thành mối hoạ cực lớn!"
"Có phải là như thế không?" Lý Trường Không quay đầu liếc nhìn Lạc Tương Tư một cái, cười giống như không cười nói ra.
Mà ở phía đối diện, Lạc Tương Tư thì lại khịt mũi coi thường đối với chuyện này.
Sau đó nàng chính là không nói lời nào.
Sự im lặng này lập tức khiến cho cơ mặt của Lý Trường Không run rẩy, kém một chút nữa là không ngăn chặn được sự phẫn nộ ở trong

lòng.
"Tử Hạ huynh, nếu đối phương là Tà Ma, vậy ta và ngươi hãy liên thủ, trấn áp đối phương ngay tại chỗ thì như thế nào?"
Tử Hạ hoàn toàn không do dự, đặt hoàn toàn lực chú ý ở trên người của Lạc Tương Tư. Thân làm đệ tử Tắc Hạ Học Cung, từ bé hắn đã đọc thuộc lòng trăm kinh, ôn dưỡng ý niệm của bản thân, lúc này mới luyện ra được Hạo Nhiên Chính Khí có thể so với một đời đại nho, cũng chính vì như thế, hắn mới hiểu được tử khí thuần túy ở trên người của Lạc Tương Tư rốt cuộc đáng sợ đến cỡ nào, là một loại tồn tại tuyệt đối không thể bỏ mặc không quan tâm.
Đối mặt với loại tình huống này, Tử Hạ đương nhiên sẽ không câu nệ đến việc nhiều chọi một.
Mà Lạc Tương Tư tự nhiên là cho dù một chút cũng không thèm để ý.
Vào thời điểm được Long Thiên Tứ phái tới tọa trấn Thái Thanh trận môn, nàng đã chuẩn bị tâm lý lấy một địch nhiều.
Cho nên Lạc Tương Tư giơ tay lên rất bình tĩnh, lật bàn tay một cái, ngoắc ngón tay về phía Lý Trường Không cùng với Tử Hạ.
"Đến đây!"
Ở bên trong Thái Ất trận môn phía Nam, Thái Tử Hoành Xương chắp hai tay ở sau lưng, dĩ nhiên đã khôi phục lại diện mạo lúc đầu, tinh khí trên đỉnh đầu phá mở Nê Hoàn Cung, hóa thành một đầu Chân Long màu đen trông rất sống động, lượn quanh người của Thái Tử Hoành Xương, bài xích toàn bộ Thái Ất kiếm khí ở bên trong Thái Ất trận môn ra ngoài.
Mà đối diện với hắn, ở phía dưới Thái Ất tiên kiếm, thì là một đạo thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi thẳng - Dương Xuân.
Thái Tử Hoành Xương trừng mắt nhìn, khí thế Võ Đạo Tông Sư trên người bành trướng mà ra, nghiễm nhiên là đã đột phá Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, khoảng cách so với Sinh Tử Quan cũng chỉ có một bước.
Mà gần như đồng thời, Dương Xuân dường như cũng phát giác ra được sự tồn tại của hắn, thân ảnh khẽ run lên, mở hai mắt ra: "Là ngươi? !"
Trong nháy mắt nhìn thấy Thái Tử Hoành Xương, sắc mặt của Dương Xuân chính là biến đổi. Đối với Thái Tử Hoành Xương, Dương Xuân là tuyệt đối không xa lạ gì, dù sao thì lúc trước nàng thế nhưng đã bị tên gia hỏa này đuổi giết từ đầu đến đuôi, làm hại bản thân nàng phải chạy trốn thục mạng.
Hơn nữa từ đó về sau, mỗi lần vào thời điểm gặp được Thái Tử Hoành Xương, tu vi của bản thân nàng đều không đủ, cho nên chỉ có thể nhìn đại ca ca chiến đấu cùng với đối phương, còn bản thân nàng thì chỉ có thể đứng nhìn.
Bất quá bây giờ...nàng cũng là Võ Đạo Tông Sư!

Chương 672: Chó Dữ Chụp Mồi Quyền

"Ha ha!" Dương Xuân nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Không nghĩ tới là có thể gặp lại ngươi ở chỗ này đấy!"
Tâm tình của Thái Tử Hoành Xương cũng khá là phức tạp, yên lặng nhìn Dương Xuân mặc dù có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, tuổi tác không cao, nhưng một thân tu vi dĩ nhiên đã đạt tới cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.
Đối với vị biểu muội tiện nghi này, thái độ của Thái Tử Hoành Xương thật ra là có hai chiều.
Ban đầu hắn căn bản là không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn mang Dương Xuân về, một mặt là không để cho huyết mạch Đại Chu dẫn ra ngoài, một mặt là cũng có thể để cho Dương Xuân bầu bạn với dì của mình, về phần Dương Xuân có suy nghĩ như thế nào, vậy thì cũng không có nằm ở bên trong phạm vi lo nghĩ của hắn, hắn thậm chí là ngay cả ý tứ giải thích cũng đều không có.
Dù sao thì ở trong lòng của hắn, Dương Xuân ra đời vốn chính là một chuyện ngoài ý muốn, là một sai lầm, dì của hắn sau khi bị phụ hoàng nhốt lại cũng là cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, chuyện này khiến cho cảm nhận của Thái Tử Hoành Xương đối với Dương Xuân từ ban đầu là đã rất kém, hơn nữa chênh lệch thực lực ở giữa hai bên cũng rất lớn.
Điều này khiến cho thái độ của Thái Tử Hoành Xương đối với Dương Xuân thậm chí là càng tồi tệ hơn.
Thẳng đến khi đi tới Thành Thượng Kinh, sau khi trao đổi phần ý nghĩ này với Long Ngạo Thiên.
Thái Tử Hoành Xương mới bắt đầu hơi tỉnh lại.
"Ngay cả giải thích cũng đều không muốn giải thích một chút, loại hành vi này của ngươi căn bản chính là đang chủ động kéo cừu hận cho chính mình, ta đề nghị ngươi vẫn nên trò chuyện cùng với vị biểu muội kia của ngươi một lần, cởi bỏ hiểu lầm, nói không chừng nàng sẽ chủ động đi gặp dì của ngươi với ngươi?" Long Ngạo Thiên chính là nói như vậy.
"Là như vậy sao?"
Xét thấy bản thân trước đó không thể mang Dương Xuân về, hơn nữa theo việc tu vi của Dương Xuân càng ngày càng cao, độ khó mang về cũng biến thành càng ngày càng cao, Thái Tử Hoành Xương cảm thấy nghe theo đề nghị của Long Ngạo Thiên một chút cũng không phải là không thể được.
"Dương Xuân."
"Hả?" Dương Xuân chậm rãi đứng lên, dị tượng Yêu Thần Sơn chậm rãi hiện lên ở sau lưng của nàng, phảng phất như một lưỡi kiếm

khổng lồ, hiển nhiên là đã làm xong chuẩn bị chiến đấu cùng với Thái Tử Hoành Xương.
Sau đó chỉ thấy Thái Tử Hoành Xương lộ ra sắc mặt nghiêm túc, gằn từng chữ nói ra: "Kỳ thật ta là biểu ca của ngươi."
Dương Xuân: "? ??"
Không đợi Thái Tử Hoành Xương lại mở miệng nói cái gì, Dương Xuân chính là đã tiên hạ thủ vi cường, Yêu Thần Sơn ở sau lưng kiên quyết mà lên, dị tượng của vô số yêu thú hiện lên, bao gồm cả sơn ảnh to lớn, hợp hai làm một cùng với Đông Hoàng Đao ở trong tay của nàng, hướng về phía Thái Tử Hoành Xương chính là bổ thẳng vào đầu.
Vừa bổ, Dương Xuân còn vừa lộ ra nụ cười.
Bản thân ta đã chờ giờ khắc này thật lâu rồi! Lúc trước truy sát và đuổi giết ta vui vẻ như vậy, hiện tại chỉ trong chớp mắt liền biến thành biểu ca của ta? Ngươi cho rằng một người thông minh như ta sẽ tin tưởng ngươi sao? !
"Muốn chiếm tiện nghi của ta à? Ta chính là bà cố của ngươi đây!"
Thái Tử Hoành Xương: "? ??"
Quả nhiên! Vẫn nên trực tiếp mang con nhóc này trở về rồi tính sau!

Tâm tình của Trần Khuynh Địch vào lúc này đã hỏng mất.
Ở dưới tinh không, trong sân đấu lớn như vậy, lúc này hắn đang bị hành hung.
"Xem chiêu!"
"Thị Huyết Thiên Ma Bổng!"
"Chó Dữ Chụp Mồi Quyền!"
"Cực Trảm Đao!"
Vây quanh Trần Khuynh Địch tản ra ánh vàng lóng lánh, có trọn vẹn 36 đạo thân ảnh vừa phát ra tiếng thét kỳ lạ sắc bén, vừa không ngừng tiến hành chào hỏi Trần Khuynh Địch, hơn nữa chiêu chiêu đều là có thanh thế kinh người, nghiễm nhiên là không có một chút ý tứ nương tay nào, đánh cho Trần Khuynh Địch chỉ có thể liều mạng ôm đầu ngồi xổm.
"Tiền bối? !"
"Hạng thí luyện cuối cùng thực sự là như thế này sao?"
"Đồng thời giao thủ cùng với 36 vị tổ sư cũng quá khoa trương đi? !"
Đối với câu hỏi mang theo sự phiền muộn của Trần Khuynh Địch, 36 đạo thân ảnh vây quanh hắn đồng thời phát ra tiếng quát nghiêm túc:
"Nói nhảm!"
"Thân làm đệ tử Chân Truyền của Thuần Dương Cung chúng ta, truyền nhân của lão đại, ngươi làm sao có thể thấy khó mà lui đây? Điều ngươi nên làm bây giờ là phải cố gắng vượt qua khó khăn!
"Chúng ta thế nhưng là tổ sư của ngươi, chúng ta sẽ lừa ngươi hay sao?"

"Hãy tin tưởng chúng ta!"
"Không sai!"
36 đạo thân ảnh vừa lừa gạt Trần Khuynh Địch, vừa bí mật dùng thần niệm giao lưu với nhau, mỗi người đều lộ ra nét mặt kinh hãi khó nén nói: "Gặp quỷ!"
"Nhục thân của tên tiểu tử này là cứng rắn nhất mà ta đã từng thấy qua! Quá kinh khủng! Nhục thân Kim Đan trong tưởng tượng của lão đại lúc trước tuyệt đối là đã bị hắn hoàn thành, bằng không thì sẽ không có khả năng cứng như vậy."
"Đó là nó!"
"Cỗ thân thể này quả thật là quá phạm quy."
Trên thực tế…
Cái gọi là thí luyện truyền thừa vốn hắn là đã sớm kết thúc. Dù sao thì từ lúc Thị Huyết Thiên Ma Viên Tại Thiên bắt đầu, Trần Khuynh Địch đã dựa vào nhục thân mạnh mẽ cùng với sức khôi phục nhanh chóng, một đường càng đánh càng mạnh, độ khống chế lực lượng cũng càng ngày càng cao, theo thời gian trôi qua, càng ngày có càng nhiều người bị đánh bại, Trần Khuynh Địch cứ như vậy đánh bại toàn bộ Tam Thập Lục cự khấu từ dưới lên trên. Phải biết rằng đệ tử Thuần Dương Cung lúc trước đến tiếp nhận thí luyện truyền thừa, ngoại trừ Ninh Thiên Cơ, người nào không phải là đều bị bọn họ hung hăng đánh cho một trận bầm dập... coi như là Ninh Thiên Cơ cũng không có khả năng thông qua toàn bộ cửa ải, vào sau khi độ khống chế lực lượng đạt tới mười thành liền chủ động rời khỏi. Nhưng mà gặp quỷ! Cái tên Trần Khuynh Địch này lại không biết tốt xấu! Rõ ràng là đã đánh bại tất cả mọi người, độ khống chế lực lượng cũng đã đạt tới tám thành, kết quả lại còn ngu ngơ hỏi: "Không còn thí luyện nữa hay sao? Nếu không lại đến thêm mấy người? Ta còn chưa đạt tới mười thành khống chế đây…"
Đáng giận! Nếu như thật sự để cho hắn thông qua thí luyện một cách phách lối như vậy, mặt mũi của Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu chúng ta phải để vào đâu? !
Cho nên sau khi mọi người thảo luận một chút, nếu một người không giải quyết được, vậy thì cả đám đều lên!
Đương nhiên…
Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu chúng ta là tuyệt đối sẽ không ỷ lớn hiếp nhỏ, cho nên cảnh giới của tất cả mọi người đều giống nhau, cũng chỉ có tám thành độ khống chế lực lượng, không dùng Đại Đạo Huyền Quang!
Đây chính là nguyên nhân diễn ra cái cục diện như lúc này.
Bất quá 36 vị tổ sư Thuần Dương Cung này vẫn rất đáng tin cậy, cho dù vẫn một mực hành hung Trần Khuynh Địch, nhưng ra tay đều rất có chừng mực, không phải chỉ là đánh cho hả giận, mà là trong lúc đánh cho hả giận, còn thông qua đòn đánh triển lộ ra kinh nghiệm

của bản thân, trợ giúp Trần Khuynh Địch tiến thêm một bước khống chế lực lượng của bản thân.
Dù sao thì khác biệt cùng với tuyệt đại đa số người. Sức mạnh và nội tình của bản thân Trần Khuynh Địch cơ hồ là gấp hai lần võ giả Hỏa Luyện Kim Đan phổ thông, nói một cách khác, mười thành lực lượng của hắn, ở trong mắt của người khác chính là 20 thành.
Đây cũng không phải là nói đùa.

Chương 673: Đánh cho ta!

Lực lượng càng cường đại, muốn khống chế ở trong tay sẽ càng khó, cho dù là 36 vị tổ sư cũng không thể không thừa nhận, nếu như bọn họ không xông lên cùng lúc, sẽ không có cách nào tạo thành đầy đủ áp lực cho Trần Khuynh Địch...
Đương nhiên! Loại chuyện mất mặt này là tuyệt đối không thể nói cho Trần Khuynh Địch biết!
"Bất quá đáng tiếc."
"Nếu như chúng ta có thể sử dụng Đại Đạo Huyền Quang mà nói, cũng không cần đánh mệt mỏi như vậy."
"Đúng vậy, nếu có Đại Đạo Huyền Quang mà nói, một người hắn là đủ rồi."
"Đúng thế, ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan, có hay không có Đại Đạo Huyền Quang là rất trọng yếu. Ở dưới tình huống có lực lượng giống nhau, có Đại Đạo Huyền Quang hay không, sẽ trực tiếp quyết định lực lượng phát huy là mạnh hay yếu, mà lấy tu vi của Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục cự khấu chúng ta, một khi thôi phát Đại Đạo Huyền Quang, cất bước đều là 10 vạn dặm, không chỉ có độ khống chế lực lượng có thể đạt tới 20 thành, hơn nữa uy lực bộc phát ra cũng là viễn siêu bình thường.
Đáng tiếc chính là, bọn hắn lại không có! Vừa nghĩ đến đây, tâm tình của 36 vị tổ sư môn lập tức trở nên không tốt.
"Khuynh Địch!"
"Hãy chống đỡ! Chúng ta sẽ ra tay nặng hơn!"
"Yên tâm! Chỉ cần chống đỡ tiếp một vòng này, ngươi nhất định cũng có thể đạt tới mười thành khống chế!"
"Cố lên! Chúng ta coi trọng ngươi!"
"Tổ sư sẽ không lừa gạt ngươi!"
"Các huynh đệ!"
"Đánh cho ta!"
"Ô oa a a a a a!" Trần Khuynh Địch tiếp tục vừa ôm đầu vừa kêu thảm, vừa toàn lực thích ứng với lực lượng trong cơ thể.
Mà cùng lúc đó, chiến đấu ở Thái Hoa Sơn đã rơi vào trong tầm mắt của tất cả mọi người ở đại địa Trung Nguyên, phàm là người có tư cách, hoặc là ở ngoài sáng hoặc là ở trong tối, đều tận mắt nhìn thấy một trận chiến này. Trong đó tự nhiên cũng bao quát một số kẻ rắp tâm mang ý đồ xấu.
Ở Cơ Quan Thành Đông Hải.
"Ha ha ha ha ha ha ha!"
"Quả nhiên là làm việc ác nhiều sẽ bị báo ứng, không uổng công Mặc Môn chúng ta chịu nhục trước đó, Thuần Dương Cung cũng đã tao

ngộ kiếp nạn rồi!"
"Không sai!"
Tất cả các trưởng lão Mặc Môn lúc này đều cực kỳ hưng phấn, không biết là cao hứng cỡ nào, người biết thì còn không nói, người không biết còn tưởng rằng Mặc Môn đã trở thành thánh địa võ đạo đệ nhất thiên hạ.
"Tông chủ!"
"Đây chính là cơ hội tốt khó gặp!"
"Nếu xuất thủ vào thời điểm này, công phá Thuần Dương Cung mà nói, không nói đến việc có thể cầm về rất nhiều tài nguyên lúc trước đã bỏ ra, còn có thể nhất cử cướp bóc toàn bộ bảo khố của Thuần Dương Cung!"
Mặc Môn có được Cơ Quan Thành vẫn rất là phấn khích ở phương diện này.
Chỉ cần không phải gặp được loại tồn tại khắc chế như Yêu Côn Bắc Hải, bọn họ kỳ thật cũng không phải là rất e ngại võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, tối đa là chỉ có một chút rụt rè mà thôi.
Mặc Tử đương đại nhìn đám người đang hưng phấn, sau khi trầm mặc một lát cũng gật đầu một cái.
"Nếu chư vị đều nghĩ như vậy."
"Như vậy bản môn chủ sẽ tự mình đi một chuyến đến Thái Hoa Sơn..."
"Lần này Mặc Môn chúng ta sẽ nhất phi trùng thiên!"
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, toàn bộ Cơ Quan Thành chính là rung động một trận kịch liệt, ngay sau đó có một cỗ cảm giác áp bách mà đám người Mặc Môn hết sức quen thuộc, nhưng cũng hết sức thống hận giáng xuống từ trên trời.
Rất hiển nhiên, đây là thanh âm Cơ Quan Thành bị thứ gì đó ngăn chặn...
"Nghiệt súc! !! !"
Mặc Tử đương đại rốt cục cũng phản ứng lại gầm lên một tiếng, trực tiếp vọt ra ngoại thành Cơ Quan Thành, hai mắt đỏ như máu, không thể tin được mà nhìn thân ảnh che khuất bầu trời kia.
Yêu Côn Bắc Hải!
"Hây hây!"
Ở phía trên Cơ Quan Thành, Yêu Côn Bắc Hải vừa nhai cá tuyết mà bốn nữ Dương Xuân để lại cho nó trước khi đi, vừa vui vẻ lăn qua lăn lại ở phía trên Cơ Quan Thành.
Trước đó mấy vị Nhân tộc đáng yêu kia đã nói qua, chỉ cần nó nhảy nhót ở chỗ này, chờ bọn hắn trở về liền có càng nhiều cá tuyết để ăn!
"Hây hây hây..." Thế là Yêu Côn Bắc Hải tiếp tục vui vẻ lăn qua lăn lại.
Ở trong cái thiên hạ này vĩnh viễn không thiếu người ưa thích đầu

cơ.
Giống như là đại kiếp Thuần Dương Cung năm đó, có nhiều hơn một nửa thế lực bỏ đá xuống giếng đều ngồi yên theo dõi, vào thời điểm cảm thấy có cơ hội thừa nước đục thả câu mới ra tay.
Những người này là sẽ giết không bao giờ hết, dù là Ninh Thiên Cơ vào 30 năm trước đã ra tay độc ác giết một nhóm, 30 năm sau lại có thêm một nhóm người giống như măng mọc sau mưa vậy xông ra một lần nữa, hơn nữa ở trong đó còn có không ít tồn tại có thực lực mạnh mẽ, thậm chí là dính đến các thánh địa võ đạo khác.
Bất quá thì lần này tốt hơn một chút, Thuần Dương Cung chính là có đồng minh.
Ngay ở bên ngoài Thanh Châu Đạo, các thế lực không có cách nào trực tiếp phá toái hư không tiến vào Thanh Châu Đạo, lúc này chính là đang lộ ra vẻ mặt lúng túng nhìn 12 cỗ khí thế trùng thiên xếp thành một hàng ở bên ngoài Thanh Châu Đạo.
Có thể trực tiếp phá toái hư không tiến vào Thanh Châu Đạo, liền mang ý nghĩa là thế lực đó có đủ nội tình, mà những thế lực không làm được, tự nhiên chỉ là một chút trung, tiểu thế lực muốn thừa dịp cháy nhà cướp của, ở dưới tay có Võ Đạo Tông Sư thì cũng đã rất đáng gờm rồi, về phần Hỏa Luyện Kim Đan căn bản là không có khả năng.
Thậm chí là bản thân những thế lực này cũng không phải là tới để đối phó với Thuần Dương Cung, mà là muốn cướp đoạt Thanh Châu Đạo, thừa nước đục thả câu, thực lực vốn cũng không phải là rất mạnh, các trung, tiểu thế lực chân chính có nội tình và thực lực, có thù oán cùng với Thuần Dương Cung, đã sớm được Minh Tôn lôi kéo vào trong liên minh.
Bất quá ở dưới tình huống trước mắt, Thuần Dương Cung cơ hồ đã thu hẹp toàn bộ thế lực tiến vào Thái Hoa Sơn, căn bản là không thể phái người đóng giữ Thanh Châu Đạo, nếu như thật sự để cho những người này giết vào Thanh Châu Đạo, chỉ sợ thật đúng là sẽ không làm gì được bọn hắn, đây cũng là duyên cớ những trung, tiểu thế lực này có dũng khí triệu tập nhân mã tới nơi này để thừa dịp cháy nhà hôi của.
Nhưng vào giờ phút này, tất cả những người này lại đều bị ngăn cản.
Nguyên nhân thì là do một nhóm lớn nhân mã tụ tập ở bên ngoài Thanh Châu Đạo, còn có 12 đạo thân ảnh cầm đầu.
"Ngừng bước."
"Phụng lệnh Thánh Nữ, người không có phận sự toàn bộ hãy lui ra, không được tiến vào Thanh Châu Đạo!"
"Người vi phạm, giết!"
Đây là mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo! Bái Hỏa Ma Giáo xem như là đại giáo đệ nhất Tây Vực ngày xưa, bản chất của nó tương đương với thánh địa võ đạo ở Tây Vực, mặc dù không

bằng Trung Nguyên, nhưng nội tình và truyền thừa cũng không hề thiếu, thực lực mặc dù hơi yếu một chút, nhưng cũng chỉ là yếu ở bên trên phương diện Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng đặt ở cảnh giới Võ Đạo Tông Sư thì lại không kém nhiều.

Chương 674: Quá thất sách!

Trọng yếu hơn chính là, đám người trước mắt này cũng không phải là người thánh địa võ đạo, chỉ là một đám trung, tiểu thế lực, còn là chủng loại hơi yếu kia, người ở trong bốn đại Biên Hoang không sánh bằng người của thánh địa võ đạo, nhưng cũng không phải là đám tán tu này có thể chống lại.
"Ồ!"
"Là Bái Hỏa Ma Giáo Tây Vực...khinh người quá đáng!"
"Dựa vào cái gì mà ngăn cản chúng ta? !"
"Đáng chết!"
Không để ý đến sự phẫn nộ của các trung, tiểu thế lực, mười hai vị Hộ Pháp Thần Tôn của Bái Hỏa Ma Giáo lộ ra thần sắc nghiêm túc, 12 đạo huyết khí ngất trời giống như khói đen bốc lên cuồn cuộn, liên kết cùng một chỗ, hóa thành một phương đại trận che khuất bầu trời, phối hợp cùng với các môn nhân Bái Hỏa Ma Giáo ngăn cản tất cả đám người ở ngoài cửa. Đây cũng là chuyện duy nhất mà bọn họ có thể làm.
Mặc dù bọn họ cũng có thể tiến vào Thái Hoa Sơn để tham gia chiến đấu, nhưng ở dưới đại thế mà Kiếm Tông cùng với Phật Môn liên thủ sáng lập ra, thêm sự gia nhập của bọn họ cũng không thể thay đổi được điều gì, hơn nữa sẽ vô cùng có khả năng tạo thành thương vong to lớn, cho nên đối với việc chiến đấu, tự nhiên cần giao cho người mạnh hơn tới làm. Điều bọn họ cần phải làm là tận lực giảm bớt áp lực cho Thuần Dương Cung.
Mà cùng lúc đó...
Ở một chỗ khác trong Thanh Châu Đạo.
Một chiếc Chiến Hạm bay nhanh ở trong tầng mây, phảng phất như một đầu Phượng Hoàng bay lượn Cửu Thiên, những nơi đi qua mang theo một mảnh ráng đỏ nóng rực, phảng phất như một mảnh biển lửa cuồn cuộn, mà ở phía trước nhất Chiến Hạm, Tần Kiền Hoàng chắp hai tay ở sau lưng, dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Thái Hoa Sơn ở phía xa. Bất quá rất nhanh nàng liền thu hồi ánh mắt.
Bởi vì ở ngay trên phương hướng Chiến Hạm tiến lên, có một vòng ánh sáng màu trắng đen bay lên không, vòng ánh sáng màu trắng đen ung dung xoay tròn, phảng phất như âm dương giao thế, nhật nguyệt luân chuyển, lộ ra một cỗ ý cảnh huyền ảo lưỡng cực đối lập, tương sinh tương khắc, ở bên trong vòng ánh sáng càng là truyền ra một tiếng cười khẽ: "Tỷ tỷ tới hơi muộn rồi."
"Hơn nữa chỉ có một mình tỷ tỷ thôi hay sao?"
"Ta còn tưởng rằng phụ thân cũng tới chứ!"
Ở bên trong vòng sáng trắng đen, đồng dạng cũng có một chiếc Chiến

Hạm nguy nga sừng sững, mà ở phía trước nhất chiếc chiến hạm này, Doanh Phượng Tiên cũng đang chắp hai tay ở sau lưng, nhìn về phương hướng Tần Kiền Hoàng.
Tỷ muội hai người có động tác nhất trí ngoài ý liệu.
Chỉ là hoàn toàn khác biệt với mấy lần gặp mặt trước kia chính là, lúc này khí thế của hai người đối lập lẫn nhau, không chịu nhường nhau một chút nào, dĩ nhiên không phải là một mạnh một yếu, mà là cân sức ngang tài. Sau khi nhận thức được điểm này, ánh mắt của Tần Kiền Hoàng hơi hơi biến hóa.
"Ngươi đã mạnh lên rồi."
"Xem ra quyết định ngày xưa của ta là chính xác.‘‘
"Ồ?" Sau khi nghe được lời nói của Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên đầu tiên là sững sờ, sau đó mới phản ứng lại: "Vì sao lại nói như vậy?"
Tần Kiền Hoàng mặt không đổi sắc, nói: "Ngươi có thể trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, giải thích rằng là ngươi cũng đã thông qua thí luyện Ao Thánh Hỏa rồi, huyết mạch Phượng Hoàng ở trong cơ thể hẳn là cũng đã thức tỉnh? Kể từ đó, có thể đột phá ở trong một thời gian ngắn ngủi như thế, cũng là chuyện đương nhiên, không khiến cho ta thất vọng."
"..."
Doanh Phượng Tiên dùng sắc mặt cổ quái nhìn Tần Kiền Hoàng, đột nhiên che miệng lại, cười: "Ha ha."
Tần Kiền Hoàng: "? ??"
"Ha ha, ta biết rồi, thể tinh thần là không có cách nào cộng hưởng ký ức sao, cho nên ngươi cũng không biết chuyện?"
"Có ý tứ gì?"
Thấy biểu hiện của Doanh Phượng Tiên hoàn toàn không phù hợp với dự đoán của mình, ánh mắt của Tần Kiền Hoàng cũng hơi hơi biến hóa, chỉ cảm thấy giống như có chỗ nào nằm ngoài dự đoán của bản thân.
Xác thực, lúc trước sau khi nàng đưa Doanh Phượng Tiên vào Ao Thánh Hỏa, đã lưu lại một sợi tinh thần, chính là để đốc xúc Doanh Phượng Tiên, để cho Doanh Phượng Tiên tiếp nhận huyết mạch Phượng Hoàng, bây giờ Doanh Phượng Tiên đã trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, đó đương nhiên là đã thức tỉnh huyết mạch Phượng Hoàng, thông qua được thí luyện Ao Thánh Hỏa mới đúng...chẳng lẽ có chỗ nào xảy ra sai sót?
Huyết mạch Phượng Hoàng còn chưa thức tỉnh? Vậy thì nàng sẽ không có khả năng thông qua thánh hỏa thí luyện mới đúng, chớ đừng nói chi là có thể trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo.
Đáng tiếc là không thể cộng hưởng ký ức với thể tinh thần, bản thân mình ở trong khoảng thời gian này lại tiến hành bế quan, vừa xuất quan liền chạy tới đây, cho nên cũng không biết nhiều tin tức về

nàng.
Quá thất sách!
"Không sao."
"Nếu tỷ tỷ không biết mà nói." Không để ý đến sự kinh ngạc và không hiểu của Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên vươn tay, phảng phất như đang mời tỷ tỷ thân yêu khiêu vũ một bài vậy, hiền hoà và tự nhiên nói ra: "Không bằng hãy thực chiến để trải nghiệm một chút."
"Thế nào?"
"Tỷ tỷ thân yêu?"
Con nhóc này thế mà cũng dám chủ động khiêu khích mình.
Hơn nữa tốc độ trưởng thành cũng rất nhanh, nhớ rõ vào thời điểm một năm trước mình đưa nàng vào Ao Thánh Hỏa, nàng vẫn còn kém xa tít tắp bản thân mình, lúc này chỉ mới qua một năm, cư nhiên đã đuổi kịp cước bộ của mình, thậm chí còn không thua bao nhiêu, quả nhiên người chân chính thích hợp với huyết mạch Phượng Hoàng không phải là mình sao?
Tần Kiền Hoàng dừng lại một chút, lộ ra một nụ cười khó hiểu, rốt cục cũng mở miệng nói: "Được."
"Vậy liền chơi đùa với ngươi một chút."
Ở Bát Cảnh Cung Đạo Môn.
Có một bóng người khom lưng, cúi đầu, cẩn thận từng li từng tí, đi từng bước từng bước ra bên ngoài sơn môn, vòng qua rất nhiều hộ pháp, lại vòng qua trận pháp hộ sơn, hao hết trăm cay nghìn đắng, cuối cùng cũng đi ra bên ngoài sơn môn Bát Cảnh Cung, lúc này mới xem như nhẹ nhàng thở ra.
"Ngươi muốn đi chỗ nào?"
Trương Chính Nhất bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy ở bên ngoài sơn môn, có một đạo thân ảnh hắn vô cùng quen thuộc đứng yên lặng ở nơi đó, quanh người chảy xuôi đạo uẩn huyền ảo, Trương Chính Nhất chưa từng thấy Thái Hoa Tiên Nhân ở trong truyền thuyết, không biết đó là uy thế cỡ nào, nhưng ở trong mắt của hắn, vị sư tôn của bản thân này chính là tiên nhân chân chính.
Thiên Tôn Thái Bình!
"Đây không phải là sư tôn sao..." Trương Chính Nhất xoa xoa đôi bàn tay, có vẻ hơi xấu hổ nói: "Đệ tử không có chuyện gì, chỉ muốn ra ngoài đi dạo."
"Ngươi muốn đi đến Thái Hoa Sơn?"
"Ách!" Sắc mặt của Trương Chính Nhất cứng đờ, hiển nhiên là đã bị Thiên Tôn Thái Bình nói trúng, lắp bắp: "Không, không phải, đệ tử nghe nói Tần cô nương cũng đi, cho nên định đi quan sát một chút, cũng không muốn làm gì..."
Thiên Tôn Thái Bình xoay người, yên lặng nhìn Trương Chính Nhất.
"Sư tôn?"
Trương Chính Nhất có một chút bất an, bởi vì Thiên Tôn Thái Bình

lúc này hoàn toàn khác biệt với bình thường, Thiên Tôn Thái Bình bình thường luôn luôn đắm chìm ở bên trong thế giới của mình, cho nên vẫn luôn ngẩn người, dùng lời nói dễ nghe, gọi là ánh mắt mông lung, nếu dùng lời khó nghe, đó chính là ngốc trệ.
Nhưng mà bây giờ lại không giống. Thiên Tôn Thái Bình đứng ở trước mặt hắn lúc này, hai mắt lại sáng tỏ giống như sao trời.

Chương 675: Thiên Tôn Thái Bình tỉnh táo

Hỏng bét!
Trong lòng của Trương Chính Nhất hoảng hốt, thân làm đệ tử Chân Truyền duy nhất của Thiên Tôn Thái Bình, hắn cũng rất ít khi nhìn thấy dạng Thiên Tôn Thái Bình này, bởi vì Thiên Tôn Thái Bình ở trong trạng thái này, liền mang ý nghĩa là sư tôn của hắn đã tránh thoát ra từ bên trong suy nghĩ không ngừng, ở vào một loại trạng thái cực kỳ nghiêm túc.
Ở dưới tình huống bình thường mà xuất hiện dạng Thiên Tôn Thái Bình này, chỉ có hai loại khả năng.
Thứ nhất: Có một kiện đồ vật khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hứng thú xuất hiện, khiến cho hắn không thể không dừng lại suy nghĩ về nhân sinh, thả toàn bộ lực chú ý vào thế giới hiện thực.
Thứ hai: Hắn đột nhiên cảm thấy nhàm chán.
Nhớ đến lần trước Thiên Tôn Thái Bình thể hiện ra dạng trạng thái này, chính là lần Trương Chính Nhất đi theo hắn du lịch giang hồ, nhìn thấy ở ven đường có một con heo nái đang leo cây.
Có thể thấy đó là loại tình huống hiếm thấy cỡ nào!
Mà tình huống ở trước mắt hiển nhiên cũng không phải là loại khả năng thứ hai, sư tôn cố ý nhắc tới Thái Hoa Sơn, nói một cách khác...
"Sự tình ở Thuần Dương Cung có chỗ nào khả nghi sao, sư tôn?"
"Hừ." Thiên Tôn Thái Bình liếc nhìn Trương Chính Nhất, nói: "Ngươi trái lại là rất nhạy bén."
Thiên Tôn Thái Bình mặc dù phản ứng chậm, nhưng như vậy cũng không có nghĩa hắn là đồ đần, trên thực tế có rất nhiều chuyện hắn đều để ý ở trong lòng, chỉ là bởi vì tâm tính của hắn là như thế, cho dù biết được đối với rất nhiều chuyện, cũng không để ở trong lòng, hơn nữa hắn còn có thực lực cường đại như vậy, sự tình có thể khiến cho hắn nghiêm túc quả thực là không có nhiều.
Bất quá là ngoại trừ chuyện này...
"Đi thôi!"
"Ấy?"
"Ta nói là nếu ngươi muốn đi đến Thái Hoa Sơn mà nói, vậy thì hãy đi đi."
"Sư tôn đồng ý? !" Trương Chính Nhất khiếp sợ nhìn Thiên Tôn Thái Bình, kém chút nữa cho rằng đây là sư tôn giả.
"Đương nhiên." Thiên Tôn Thái Bình gật đầu một cái, nói: "Ta có thể nói cho ngươi biết, bây giờ Tần Kiền Hoàng đang bị người Bái Hỏa Ma Giáo chặn đường, hắn là sẽ không đến được Thái Hoa Sơn, đương nhiên nàng hắn là cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, bất quá nếu như ngươi đi, nàng nhờ ngươi giúp nàng tiến về Thái

Hoa Sơn, ngươi định làm gì?"
"Ách." Trương Chính Nhất có một chút thấp thỏm nói: "Giúp nàng..."
"Cũng tốt." Thiên Tôn Thái Bình khá là cổ quái liếc mắt nhìn Trương Chính Nhất, đột nhiên mở miệng nói: "Đi đi thôi."
Thiên Tôn Thái Bình thu tầm mắt lại, trực tiếp biến mất ở trước mặt của Trương Chính Nhất.
Kỳ thật Trương Chính Nhất đã có một chút nghĩ sai rồi, đó chính là Thiên Tôn Thái Bình xuất quan lần này, kỳ thật cũng không phải là bởi vì Thuần Dương Cung, mà là thuần túy bởi vì bản thân của Trương Chính Nhất, nguyên nhân cũng rất đơn giản: hắn cảm thấy rất ngạc nhiên, Tần Kiền Hoàng rõ ràng là không để ý tới Trương Chính Nhất, Trương Chính Nhất vì sao còn chấp nhất như thế đây? Đây là một cái vấn đề mới tinh, Thiên Tôn Thái Bình rất có hứng thú đối với cái vấn đề này.
Mà căn cứ vào cuộc nói chuyện vừa rồi hắn cũng đã nhận được kết luận, sau khi thỏa mãn lòng hiếu kỳ ngắn ngủi, hắn tự nhiên là không có hứng thú xen vào chuyện tào lao này.
Nói một cách khác, hành vi lần này của Trương Chính Nhất, cùng với lần trước Thiên Tôn Thái Bình nhìn thấy heo nái leo cây, cơ bản là không có gì khác nhau.
Về phần mặc kệ cho Trương Chính Nhất đi trợ giúp Tần Kiền Hoàng, thậm chí bởi vậy mà sẽ có khả năng gây ra xích mích với Thuần Dương Cung, Thiên Tôn Thái Bình cũng đã sớm dự liệu được cái phương diện này. Dù sao thì ở dưới góc nhìn của Thiên Tôn Thái Bình. Trương Chính Nhất căn bản là sẽ không đi đến được Thái Hoa Sơn, cũng không thể gặp được Tần Kiền Hoàng.
Về phần nguyên nhân thì là...
"Ngừng bước."
Mới vừa rời khỏi Bát Cảnh Cung không lâu, Trương Chính Nhất liền bị người cản lại. Người tới mặc áo đen, cầm trong tay một chuôi trường đao màu đen, lộ ra thần sắc băng lãnh đến cực hạn.
Trương Chính Nhất dừng thân hình, khá là ngạc nhiên mà nhìn đối phương, hơi suy tư một chút, mới tìm được ký ức có quan hệ với đối phương ở trong đầu.
"Ngươi là người ở bên trong kỳ tuyển chọn Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ trước đó? Đệ tử Minh Giáo Ma đạo."
"Ha ha!" Long Ngạo Thiên cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không có ý tứ tự giới thiệu bản thân, chỉ là chậm rãi rút trường đao ở bên hông ra.
Thiên Khốc Huyết Vũ lại hiện ra, đao ý thê lương tràn đầy giữa thiên địa, trực tiếp cắt đứt ý nghĩ muốn thừa cơ chuồn mất của Trương Chính Nhất, vững vàng chặn đối phương lại ngay tại chỗ.
"Ngươi muốn làm cái gì? Ta và ngươi có thù oán gì sao?"
"Không có." Long Ngạo Thiên lộ ra vẻ đương nhiên nói ra: "Bất quá

ngươi hẳn là muốn đi đến Thái Hoa Sơn, đúng không?"
"Thì sao?"
"Ngươi không cần phải đi." Long Ngạo Thiên nói một cách chắc chắn, ở trong giọng nói không có một chút thương lượng nào: "Phụng lệnh của sư tôn, ta đặc biệt đến đây khiêu chiến thế hệ tuổi trẻ của Đạo Môn, ngươi cũng đừng để cho ta thất vọng."
Vừa dứt lời, ma khí tinh khiết đến cực điểm liền bay lên từ trong cơ thể của Long Ngạo Thiên. Chỉ là vừa nâng đao lên, sắc mặt của Long Ngạo Thiên lại có vẻ hơi tiếc nuối cùng với bất mãn. Rất hiển nhiên, nếu như có thể mà nói, hắn chính là muốn gấp rút đi đến Thái Hoa Sơn để tiếp viện Thuần Dương Cung.
Nhưng rất đáng tiếc, ở trong tình huống trước mắt căn bản không cho phép hắn đi đến Thái Hoa Sơn, có thể xuất hiện ở chỗ này, vẫn là do hắn tận lực năn nỉ "Sư tôn", lúc này mới tranh thủ được cơ hội.
"Ta chỉ có thể làm đến một bước này."
"Bất quá ngươi cũng không nên làm cho ta thất vọng, ta thế nhưng cũng đã tặng vị trí chưởng giáo cho ngươi..."
"Trần Khuynh Địch!"
"Hãy để cho ta thấy năng lực của ngươi!"
Hít vào một hơi thật sâu, tốc độ xuất đao của Long Ngạo Thiên càng nhanh thêm mấy phần, mà sắc mặt của Trương Chính Nhất thì trở nên tái xanh, pháp tướng dòng sông màu bạc hiển hiện trên đỉnh đầu lần thứ hai.
"Người Minh Giáo, tới trùng hợp như vậy, ta đang vội vàng đi tìm Tần cô nương đây, mau tránh ra cho ta!"
Dòng sông màu bạc quét sạch trời cao, va chạm với dị tượng Thiên Khốc Huyết Vũ, khí tức bao phủ phương viên trăm dặm.
Mà cùng lúc đó...
Thiên Tôn Thái Bình chắp hai tay ở sau lưng, yên lặng đứng ở trước cửa sơn môn Bát Cảnh Cung, ánh mắt phảng phất như có thể nhìn xuyên qua không gian, nhìn thấy Long Ngạo Thiên đang giao chiến với Trương Chính Nhất.
Chỉ chốc lát sau, Thiên Tôn Thái Bình liền bất đắc dĩ thở dài một tiếng.
‘’Đúng là mặt dày, người ta đã không thích còn cố bám.’’
Tại Thái Hoa Sơn.
Bốn tòa trận môn đang ở trong trạng thái giằng co, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Thái Hoa Sơn Thập Tam trưởng lão, mặc cho đám người Huyền Lưu Ly thi triển thủ đoạn như thế nào, cũng chính là đánh mãi không xong.
Mà loại chiến cuộc này không thể nghi ngờ là khiến cho ba người Độc Cô Cầu Đạo, Đàm Hoa, Minh Tôn ở trong đại trận rơi vào tình huống khó xử.
Gặp quỷ!

Ban đầu theo kế hoạch phá đại trận của ba người, ba người đều có lòng tin với cường giả cảnh giới Võ Đạo Tông Sư nhà mình, thậm chí là đã phái ra người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ của nhà mình, coi như đây là một lần ma luyện của bọn hắn, kết quả đúng là đã được ma luyện, nhưng lại không phá được trận môn!

Chương 676: Khoa trương

Địa phương chiếm ưu thế duy nhất là ở trận môn của Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo, còn ba tòa trận môn khác, vô luận là Huyền Lưu Ly hay là Thái Tử Hoành Xương, đều đánh ngang tay cùng với Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm, muốn phân ra thắng bại, tối thiểu cần phải qua hơn trăm chiêu nữa mới được.
Mà làm cho người ta không nói được lời nào nhất chính là ở phía Thái Thanh trận môn.
Làm ơn! Hai người Kiếm Tông Lý Trường Không cùng với Tắc Hạ Học Cung Tử Hạ liên thủ, kết quả lại chỉ có thể đánh ngang tay với người trẻ tuổi tên là Lạc Tương Tư kia? Có cần phải khoa trương như vậy hay không?
Ở trong bốn nữ, lực bộc phát của Lạc Tương Tư là mạnh nhất.
Dù sao thì nàng cũng có Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa cấp bậc Tuyệt Thế Thần Công, có lực bộc phát mạnh nhất là chuyện tất nhiên, hơn nữa trọng yếu hơn chính là Thất Đại Nghịch bao dung rất nhiều lĩnh vực, khiến cho Lạc Tương Tư gần như không có bất kỳ nhược điểm nào, mà nhược điểm duy nhất chỉ sợ cũng chỉ có là tiêu hao quá lớn.
Dù sao thì Thất Đại Nghịch cũng là Tuyệt Thế Thần Công, cho dù Lạc Tương Tư có bí pháp nội công như Kim Ô Bái Nhật Quyết, cũng không chống đỡ nổi khi không ngừng thi triển Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa, nhưng trong lúc này có một chuyện rất lúng túng, đó chính là vấn đề vị trí hoàn cảnh của Lạc Tương Tư lúc này - Thái Thanh trận môn!
Mà người toạ trấn sẽ được Thái Thanh trận môn bổ sung năng lượng. Năng lượng chính là thiên địa nguyên khí bổn nguyên nhất, ở dưới sự trợ giúp của Thái Thanh tiên kiếm, cương khí của Lạc Tương Tư cơ hồ là vừa tiêu hao liền được bổ sung, trừ phi là trận môn bị phá, bằng không thì gần như không có khả năng bị đoạn tuyệt, nhưng hết lần này tới lần khác bởi vì có nàng bảo vệ, trận môn sẽ không bị phá, chuyện này tạo thành một cái vòng lặp vô hạn.
Lạc Tương Tư vừa mới bắt đầu đúng là giống như lâm đại địch, thậm chí là còn không nói một lời nào, chỉ là hết sức chăm chú giao chiến cùng với Lý Trường Không còn có Tử Hạ, nhưng càng về sau, Lạc Tương Tư càng đánh càng hăng, đến cuối cùng nàng ngay cả võ công phổ thông cũng đều chẳng muốn thi triển, vừa động thủ chính là một chiêu Thất Đại Nghịch.
Hơn nữa còn là Thất Đại Nghịch không gián đoạn.
Ai mà chịu nổi chuyện này chứ!
Ở dưới sự tấn công điên cuồng của Lạc Tương Tư, muốn đánh thắng

chỉ có một loại khả năng, đó chính là dựa vào lực bộc phát viễn siêu Lạc Tương Tư, dùng một đòn miểu sát nàng, nhưng rất rõ ràng, Lý Trường Không cùng với Tử Hạ cho dù có liên thủ với nhau cũng làm không được, trừ phi là hai người thiêu đốt tinh huyết và nguyên thần để bắt đầu liều mạng cùng với Lạc Tương Tư.
Nhưng mà ông trời ơi, một người là thiên kiêu Kiếm Tông đương đại, một người là đại nho trẻ tuổi nhất Tắc Hạ Học Cung, làm sao có thể liều mạng chứ?
Nhất là Tử Hạ, mặc dù một mực không bắt được Lạc Tương Tư, nhưng thần sắc của hắn vẫn bình tĩnh như thường, nhìn Lạc Tương Tư không ngừng bộc phát, nói một cách chắc chắn: "Lạc cô nương, truyền thừa Tà Ma ở trên người của cô có quan hệ trọng đại, không chỉ là vấn đề của một mình cô, cho nên cô vẫn nên đi cùng với ta một chuyến đến Tắc Hạ Học Cung, để cho các trưởng lão huỷ bỏ tử khí cùng với truyền thừa Tà Ma ở trên người của cô, kể từ đó thì còn có thể cứu vãn được, bằng không đến lúc cảm thấy hối hận thì đã muộn."
"Ha ha." Lạc Tương Tư cười lạnh một tiếng: "Ngươi dự định làm như thế nào để huỷ bỏ tử khí?"
"À ờ." Tử Hạ dừng lại một chút, có một chút xấu hổ, bất quá vẫn ngẩng đầu, kiên định nói: "Truyền thừa Tà Ma cắm rễ vào tâm, chỉ có huỷ bỏ toàn bộ võ công, mới có hi vọng giải quyết chân chính, Lạc cô nương có thiên tư thông minh, có thể ở trong một thời gian ngắn ngủi như thế đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, tin rằng muốn trùng tu trở về cũng không mất bao lâu."
"Xéo đi!" Lạc Tương Tư mở miệng chính là mắng to một câu, sau đó đập cho Tử Hạ một phát "Bàn Sơn Cản Nhạc".
"Ách!" Tử Hạ thôi động Hạo Nhiên Chính Khí hóa thành một thanh trường kiếm chém về phía trước, gian nan bổ ra núi cao nguy nga do Bàn Sơn Cản Nhạc hóa thân, sau đó tiếp tục nói: "Nếu như Lạc cô nương bất mãn, ta có thể cùng huỷ bỏ võ công với Lạc cô nương, không biết Lạc cô nương cảm thấy thế nào?"
Lúc này Lạc Tương Tư ngay cả hứng thú mắng người cũng đều không có.
Huỷ bỏ võ công? Muốn phế bỏ thì ngươi hãy tự phế bỏ! Lão nương mới không thèm chơi với tên bệnh tâm thần như ngươi!
Thấy thái độ kiên quyết, không có một chút ý tứ thoả hiệp nào của Lạc Tương Tư, trên mặt của Tử Hạ rốt cục cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, sau đó lắc đầu nói ra: "Đã như vậy, vậy ta cũng chỉ có thể mời trưởng bối sư môn tới làm chủ."
Ầm! Một tiếng nổ nhỏ, Tử Hạ trực tiếp lấy ra một tấm lệnh bài sau đó bóp nát.
"Đây là lệnh bài truyền tin sư môn giao cho ta trước khi đi, không qua bao lâu, Đại Tế Tửu Nho Gia chúng ta sẽ tự mình giáng lâm, chờ

đến khi phá mở tòa trận pháp này, lại mang cô nương trở về, sự tình Tà Ma rất là trọng đại, tin rằng cho dù là Ninh chưởng giáo trở về, sau khi biết được nội tình cũng sẽ ủng hộ bọn ta."
Sau đó Tử Hạ liền trực tiếp kéo dài khoảng cách cùng với Lạc Tương Tư, Lý Trường Không cũng đi theo sát phía sau.
Lý Trường Không nhíu mày hỏi: "Ý của ngươi là, Đại Tế Tửu Nho Gia sẽ đến?"
"Không sai." Tử Hạ gật đầu một cái, nói: "Đại trận hộ sơn của Thuần Dương Cung xác thực rất lợi hại, nhưng có thể chống đối đến bây giờ đã là cực hạn, nếu như Tế Tửu đại nhân tự mình đến đây, vậy thì toà đại trận này vô luận có huyền diệu như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ bị công phá."
"Thì ra là thế, trái lại là có một chút đáng tiếc." Lý Trường Không liếc mắt nhìn Lạc Tương Tư, khá là tiếc nuối nói ra.
Mà cùng lúc đó…
Ở bên trong Tắc Hạ Học Cung, có một vị nho sinh trung niên thân mang áo bào xanh ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn bên trong Thái Miếu, yên lặng lấy ra một tấm lệnh bài truyền tin, ở phía trên dày đặc vết rách. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây chính là tin tức của Tử Hạ, xem ra sự tình truyền thừa Tà Ma là thật, hơn nữa lấy năng lực của Tử Hạ chỉ sợ là cũng không thể giải quyết được, theo đạo lý mà nói, lúc này hắn hẳn là nên xuất thủ, tiến về Thuần Dương Cung, mang kẻ kế thừa truyền thừa Tà Ma trở về...
Nhưng vấn đề là…
Đại Tế Tửu Nho Gia yên lặng ngẩng đầu, nhìn về phía thanh niên đang ngồi ở trước mặt của mình, đối phương mặc một thân kim bào Giao Long, đầu đội mũ miện, eo buộc trường kiếm, hai chân khoanh lại, cứ như vậy yên lặng ngồi ở chỗ đó, khí tức quanh người lại phảng phất như là mạng nhện khuếch tán mà ra, một mực phong tỏa lại lối ra duy nhất của Thái Miếu.
Lấy thực lực của Đại Tế Tửu Nho Gia, muốn đột phá ngăn cản của đối phương cũng không khó.
Nhưng mà…lại không thể làm thế đối với người ở trước mặt.
Nguyên nhân rất đơn giản…
"Thái Tử điện hạ, ngài rốt cuộc muốn ngồi ở chỗ này cho đến khi nào?" Đại Tế Tửu Nho Gia bất đắc dĩ nói ra.

Chương 677: Khai trí

Mà ở đối diện với hắn, ở trên mặt mũi của Thái Tử Đại Càn Võ Chiêu Không treo một nụ cười ấm áp.
Cùng so sánh với trước đây, sau khi đột phá Hỏa Luyện Kim Đan hắn đã hoàn toàn khác biệt, cả người đều mang theo một cỗ khí chất hướng lên, phảng phất như về tới ngày vừa mới ngồi lên vị trí Thái Tử vào 300 năm trước, rất hăng hái, phảng phất như là ở trên đời này không có chuyện gì là có thể ngăn được hắn.
"Bản cung cảm thấy rất hứng thú đối với học vấn Nho Gia."
"Cho nên đặc biệt tới đây cầu kiến Đại Tế Tửu, hi vọng Đại Tế Tửu có thể đích thân giảng kinh luận đạo với ta."
"Sao thế?"
"Đại Tế Tửu không nguyện ý?"
Võ Chiêu Không liếc nhìn Đại Tế Tửu Nho Gia, âm dương quái khí nói ra, vừa nói, vừa lấy ấn tỉ Thái Tử của mình ra thả trên mặt đất, ấn tỉ lóng lánh áng vàng, giống như hận không thể để cho người trong khắp thiên hạ đều biết vậy.
Cái ý tứ này rất đơn giản…
Có thấy được không? Ta là Thái Tử Đại Càn! Có biết rõ cha ta là ai hay không? Là Thánh Thượng Đại Càn! Thiện hạ đệ nhất nhân! Ngươi có bản lĩnh thì hãy rời đi cho ta xem, nếu như ngươi dám rời đi, vậy thì chính là không nể mặt ta, không nể mặt ta, vậy chính là không cho Thánh Thượng Đại Càn mặt mũi, mà không cho Thánh Thượng Đại Càn mặt mũi. Có tin hay không ngày mai ta liền dẫn người đến kê biên tài sản toàn bộ Tắc Hạ Học Cung? !
Đại Tế Tửu không nói gì, chỉ là khí thế ở quanh người mơ hồ có xu thế giương lên.
Mà nhìn thấy một màn này, Võ Chiêu Không không những kinh sợ mà còn lấy làm mừng.
Làm sao? Không phục? Ngươi có bản lãnh thì cũng kiếm một người cha tốt đi! !!
Ở bên trong Thái Miếu.
Đại Tế Tửu Nho Gia run rẩy khóe mắt, yên lặng mà nhìn Thái Tử Đại Càn Võ Chiêu Không ở trước mắt.
"Chẳng lẽ lần này triều đình muốn can thiệp sự tình của giới tông phái?"
"Nói gì thế." Võ Chiêu Không cười ha ha, nói: "Tắc Hạ Học Cung đời đời đều có tài tử xuất thế, vào triều đình ta làm quan, kinh nghĩa Nho Gia càng là khiến cho bản cung bội phục không thôi, lúc này bản cung mới đặc biệt xin phụ hoàng, cho phép bản cung tới nơi này tiếp nhận văn hóa khai trí của Nho Gia, làm sao lại biến thành can thiệp

sự tình của giới tông phái?"
"Hay là nói..." Trong mắt của Võ Chiêu Không lóe lên lãnh quang: "Đại Tế Tửu không nguyện ý khai trí cho bản cung?"
"Bản cung thế nhưng là rất có thành ý!"
Đại Tế Tửu Nho Gia: "..."
Thành ý cái đầu của ngươi!
Đại Tế Tửu Nho Gia nhếch nhếch khóe miệng, bất đắc dĩ nhìn Võ Chiêu Không rõ ràng đang bày ra bộ dáng vô lại.
Nói thật, người khó đắc tội nhất ở trong toàn thiên hạ đúng là vị đại gia này.
Con trưởng của thiên hạ đệ nhất nhân! Kẻ kế tục triều đình Đại Càn! Vô luận là loại thân phận nào, đều đủ khiến cho Võ Chiêu Không xông pha ở bên trên đại địa Trung Nguyên, nhất là ở loại địa phương có liên lạc rất sâu cùng với triều đình như Tắc Hạ Học Cung, thật đúng là đánh cũng đánh không được, mắng chửi cũng mắng không được, lấy thân phận của Đại Tế Tửu cũng chỉ có thể ở chỗ này nói chuyện phiếm với hắn để kéo dài thời gian.
Có lẽ đối với rất nhiều người mà nói, cái thân phận Thái Tử Đại Càn của Võ Chiêu Không kỳ thật cũng không có gì, làm Thái Tử 300 năm, còn từng trải qua một lần tạo phản, một số tên gia hỏa có ánh mắt thiển cận chỉ sợ đúng là sẽ cho rằng có thể tùy tiện khi dễ vị Thái Tử này.
Nhưng mà Đại Tế Tửu Nho Gia cũng không phải là đám ngu xuẩn không có đầu óc kia.
Mà hắn còn rất rõ ràng.
Không sai, Thái Tử đúng là đã tạo phản, hắn đã làm Thái Tử 300 năm, mà tu vi của hắn xác thực cũng không cao.
Nhưng mà vậy thì sao? Hắn vẫn ngồi ở trên cái vị trí Thái Tử này nhiều năm như vậy! Ngay cả loại sự tình tạo phản cũng không thể đánh cho hắn rớt xuống! Chớ đừng nói chi là gần đây vị đại gia này lại còn đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan? !
Gặp quỷ! Hắn làm sao có thể đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan! Tin tức Thái Tử Đại Càn Võ Chiêu Không năm đó lọt vào ám sát, nhận phải ám thương, đời này vô vọng trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, ở giới tông phái tuyệt đối là một sự tình mà người người đều biết, nhưng mà bây giờ thì sao? Vị đại gia này đi một chuyến đến Vị Ương Cung, sau đó không hiểu ra sao liền đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, điều này nói rõ cái gì? Rõ ràng là Thánh Thượng Đại Càn đã xuất thủ! Nói một cách khác, vị Thái Tử điện hạ này chỉ sợ vẫn là người thừa kế mà Thánh Thượng Đại Càn khâm định, là chủ nhân tương lai của đại địa Trung Nguyên, thân phận của hắn so với chưởng môn của rất nhiều thánh địa võ đạo cũng không hề kém một chút nào. Vị đại gia này mới là phú nhị đại số một! Mà một vị phú nhị đại như vậy mà muốn bày ra bộ dáng vô lại, vậy thì đúng là thật sự có thể

người cản giết người, phật cản giết phật, dù sao thì Đại Tế Tửu Nho Gia đúng là ngay cả một chút biện pháp cũng đều không có, chỉ có thể ngồi ở chỗ này đàm kinh luận đạo cùng với Võ Chiêu Không.
"Haizzz." Thở dài, Đại Tế Tửu Nho Gia đành phải thu hồi khí tức của bản thân, thậm chí ngay cả con mắt cũng đều nhắm lại.
Mà ở phía đối diện, Võ Chiêu Không lại là không thèm để ý một chút nào.
Hừ hừ... Nói thật, trong hơn ba trăm năm này, trong khoảng thời gian gần đây hắn mới sống tương đối thư thái.
Không chỉ là do sự tán thành của Thánh Thượng Đại Càn, trọng yếu hơn chính là việc tu vi của hắn đột phá, thương thế ngày xưa biến mất, cũng khiến cho vị Thái Tử Đại Càn này tìm về tự tin một lần nữa.
Mà người a, một khi có tự tin, tiềm năng cũng sẽ rất dễ dàng được kích hoạt. Bản thân Võ Chiêu Không cũng không phải là đồ đần. Cho nên hắn vừa biết rõ sự tình Thuần Dương Cung bị người vây công lần này, liền lập tức làm ra lựa chọn chính xác nhất: viện trợ Thuần Dương Cung.
Lý do rất đơn giản…
Trần Khuynh Địch vẫn là Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ của Đại Càn, hơn nữa Thuần Dương Cung ở trong những năm này vẫn ở bên trong Thanh Châu Đạo nhỏ bé, luôn luôn duy trì thái độ siêu nhiên, cũng không can thiệp thế tục, cũng không có xung đột gì quá lớn với triều đình Đại Càn, là một đối tượng liên minh rất lý tưởng.
Nhìn thử đám người vây công Thuần Dương Cung đi…
Phật Môn? Hàng ngày tuyên dương cái gì là Phật Tổ, tuyên dương đến cuối cùng bách tính sẽ tin Phật hết, còn cần triều đình để làm gì? Nhất định phải kiên quyết chống lại! Căn bản chính là mâu thuẫn không thể điều hòa.
Kiếm Tông? Nguyên một đám đều vểnh mũi lên trời, lộ ra bộ dáng trời là lão đại, địa là lão nhị, còn ta là lão tam! Cả ngày chỉ biết cầm kiếm hung hăng hiếu chiến, nhìn chung ở trong các địa vực của Trung Nguyên, mâu thuẫn do đệ tử Kiếm Tông đưa tới là nhiều nhất, động một chút là lại ưa thích rút kiếm ra chém người.. Không văn minh! Tẩy chay!
Liên minh trung, tiểu thế lực, nói đùa! Lúc trước vào thời điểm khai tông lập phái có báo cáo với triều đình hay không? Không có? Tà giáo! Nhất định phải kiên quyết thủ tiêu! Không có một chút bản lãnh cũng dám tùy tiện khai tông lập phái, thật sự cho rằng ngươi cũng là thánh địa võ đạo sao?

Chương 678: Như Lai Hàng Ma Xử

Như vậy xem ra, đám người vây công Thuần Dương Cung cũng không phải là vật gì tốt! Vậy thì còn có cái gì mà phải do dự? Trước tiên giúp đỡ Thuần Dương Cung rồi lại nói, vừa vặn Thuần Dương Cung gần đây vừa mới giải quyết nguy cơ Đông Hải xâm lấn, bản thân ta làm như vậy cũng coi như là có qua có lại một phen, cớ sao mà lại không làm đây?
Cho nên tâm tình của Võ Chiêu Không bây giờ là rất thích ý. Dù sao thì hắn cũng chỉ tiện tay làm một chút, không cần phí bao nhiêu khí lực, lại có thể kết xuống một phần thiện duyên.
Mà cùng lúc đó…
Ở bên trong Thái Thanh trận môn tại Thái Hoa Sơn.
Sau khi trầm mặc một thời gian dài, Lý Trường Không rốt cục cũng nhịn không được, hỏi: "Tử Hạ huynh, trưởng bối sư môn của ngươi vẫn chưa đến sao?"
Tử Hạ: "…"
Trong lòng của Tử Hạ cũng rất là phiền muộn!
Chuyện này là không có đạo lý, trưởng bối nhà mình sẽ không có khả năng tư lợi bội ước, dù sao thì cũng đã nói là sẽ đến, theo đạo lý mà nói thì đã sớm tới mới đúng, ở bên trong Tắc Hạ Học Cung cũng có trận pháp xuyên toa hư không, ở trong vòng một khắc đồng hồ coi như muốn đi quanh toàn bộ Trung Nguyên cũng đều không thành vấn đề.
Làm sao có thể đến muộn đây? Chẳng lẽ là có chuyện gì đã kéo Tế Tửu đại nhân lại?
"Khụ khụ."
"Có thể là Tế Tửu đại nhân bận việc?"
Lý Trường Không: "..."
Sao lại có thể không đáng tin cậy như vậy?
Ngay vào lúc Lý Trường Không cùng với Tử Hạ cảm thấy buồn bực, ở bên trong Tiên Thiên Nhất Thi Thái Sơ Kiếm Trận, trận kịch chiến của ba người Đàm Hoa cùng với Long Thiên Tứ đã đến tầm cao mới.
"Ha ha ha ha ha ha ha! Ta biết ngay các ngươi chỉ là phế vật!"
"Không phải là muốn phá kiếm trận của ta sao? Sao thế? Nhìn qua giống như cũng không quá mạnh nhỉ!"
"Hãy ngoan ngoãn đứng yên cho lão phu chém đi!"
Tiếng cười to của Long Thiên Tứ không ngừng quanh quẩn ở trong kiếm trận, vang lên tận mây xanh.
Mà ở phía đối diện, sắc mặt của ba người Đàm Hoa, Độc Cô Cầu Đạo, Minh Tôn lại là hết sức tái nhợt. Chiến đấu cho đến bây giờ, ba người kỳ thật vẫn luôn là ở vào thế áp đảo, nhưng không thể không

thừa nhận, Thái Sơ kiếm trận mà Ninh Thiên Cơ bày ra ngày xưa xác thực là phi thường huyền ảo, bốn loại kiếm khí xâu chuỗi lẫn nhau, tương sinh tương khắc, vậy mà quả thực là đã diễn hóa ra một phương trận pháp không gian bền chắc không thể phá được.
Có thể áp chế, có thể chiếm thượng phong, nhưng chính là không thể đánh tan được. Không có chuyện gì so với chuyện này có thể biệt khuất hơn. Mắt thấy bực tràng cảnh này, Đàm Hoa chắp tay ở trước ngực, thở dài thật sâu.
"Thôi được rồi."
"Cũng chỉ có thể làm như thế."
Ngón tay tràn đầy nhăn nheo nhẹ nhàng điểm một cái, rơi vào phía trên mi tâm của Đàm Hoa, chỉ một thoáng, ở bên trong hư không lại vang lên một tràng tiếng tụng kinh lần thứ hai, mang theo phật quang đầy trời, bất quá lần này cũng không phải là phật quang tinh khiết do Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài diễn hóa ra, mà là từng đạo từng đạo kim mang bá đạo như lửa.
Như Lai! Như Lai! Như Lai!
Ở bên trong hư không, một tòa sơn phong cao tới thiên khung, vô biên vô tận đứng sừng sững, phản chiếu ra ngàn vạn phật quang, diễn hóa ra Chư Thiên Thần Phật, mà ở trên đỉnh núi, một cỗ Như Lai kim thân mênh mông vô tận, phảng phất như nhét đầy hư không vũ trụ đang ngồi xếp bằng, to lớn hùng vĩ, ngay cả một toà sơn phong lớn như thế phảng phất như cũng chỉ là bồ đoàn để đối phương ngồi xuống.
Đây cũng không phải là hiển hoá chân thực, mà là một cỗ ý cảnh khủng bố khó có thể dùng lời diễn tả được trực tiếp chiếu cảnh tượng vào trong lòng của mọi người, nếu như tin, vậy thì sẽ không có bất luận sự phản kháng nào.
Như Lai Hàng Ma Xử! Đệ nhất Thần Binh Phật Môn! Một trong ba đại Đạo Binh cực phẩm trong thiên hạ!
"A Di Đà Phật!"
Theo một tiếng phật hiệu của Đàm Hoa, toà Thần Sơn ngồi ngay ngắn trong hư không sụp đổ ầm ầm, giống như cột chống trời đổ vỡ, phật quang đầy trời nổ tung, hai người Độc Cô Cầu Đạo, Minh Tôn trợn to hai mắt, dùng hết thần niệm, mới nhìn thấy một vệt thân ảnh hư ảo từ bên trong phật quang hừng hực.
Ầm ầm!
Núi lớn rơi xuống, toàn bộ Thái Sơ kiếm trận vào thời khắc này bỗng nhiên vang lên một tràng tiếng rạn nứt chói tai.
Ba đại Đạo Binh cực phẩm trong thiên hạ.
Nếu như nói Đạo Binh thượng phẩm đã đủ để tọa trấn một phương thánh địa võ đạo mà nói, là vẫn còn được tính là có dấu vết để lần theo, như vậy Đạo Binh cực phẩm chính là chí bảo truyền kỳ chân chính có thể đếm được ở trên đầu ngón tay.

Mỗi một kiện Đạo Binh cực phẩm, đều là kinh lịch qua khảo nghiệm trong vô tận tuế nguyệt, trải qua đời đời tế luyện, tiếp nhận hương hỏa trong thiên hạ, đạo uẩn của bản thân càng là kết hợp lại cùng với thiên địa, lúc này mới có thể ở dưới cơ duyên xảo hợp, may mắn thành công, cho dù là đối với võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, Đạo Binh cực phẩm cũng đều có chỗ tốt cực lớn.
Mà phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, có thể làm đến một bước này, cũng chỉ có ba mạch Đạo, Phật, Ma.
Mà Như Lai Hàng Ma Xử, dĩ nhiên chính là Đạo Binh cực phẩm của Phật Môn. Nghe nói đây là vào thời khắc Phật Tổ Như Lai siêu thoát ngày xưa, lột ra Lưu Ly Kim Cốt của bản thân, dùng cái này để chế tạo thành Đạo Binh, từ khi Phật Môn sáng lập cho đến nay, trải qua hương hỏa do tín đồ Phật Môn cung phụng vô số năm, lại có các đời đệ tử Phật Môn tế luyện, cuối cùng mới đạt tới cấp độ cực phẩm.
Mà ở dưới phần lớn tình huống, kiện Đạo Binh cực phẩm này đều được đặt ở bên trong Chứng Đạo Viện tại Phật Môn. Theo lý mà nói là chỉ có Phương Trượng Ngô Không mới có thể mang nó ra từ bên trong Phật Môn, nhưng mà gặp quỷ, vì sao Đàm Hoa thân làm thủ tọa Đạt Ma Viện cũng có thể mang nó ra? ! Mà nếu như Đàm Hoa cầm kiện Thần Binh này ở trong tay...tình huống thăng bằng nguyên bản giữa ba phương Kiếm Tông, Phật Môn, liên minh trung, tiểu thế lực cũng sẽ bị đánh vỡ, loại tình huống này đối với Độc Cô Cầu Đạo cùng với Minh Tôn mà nói cũng không quá hữu hảo.
Bất quá rất nhanh Độc Cô Cầu Đạo liền biến sắc.
"Không đúng!"
"Đây không phải Như Lai Hàng Ma Xử!"
"Ồ? !" Nghe thấy lời này, Minh Tôn cũng ngạc nhiên mà nhìn Độc Cô Cầu Đạo một cái, sau đó tập trung tinh thần nhìn về phía Như Lai Hàng Ma Xử đang cứng chọi cứng cùng với Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận, nhìn thoáng qua giống như là không có gì khác biệt, nhưng sau khi xem xét tỉ mỉ, Minh Tôn rất nhanh cũng phát hiện ra chỗ không thích hợp.
"Quả nhiên là có vấn đề!"
"Cũng không phải là bản thân Hàng Ma Xử, mà là lấy lực lượng của Hàng Ma Xử, dung hợp đủ loại tài liệu quý giá chế tạo ra hàng giả, thì ra là thế, đây là vật phẩm mô phỏng dùng một lần duy nhất!"
"Đúng!"
Trên thực tế loại tình huống này cũng không hiếm thấy.
Dù sao thì Đạo Binh thượng phẩm thậm chí là Đạo Binh cực phẩm cũng đều là tồn tại vô cùng thưa thớt, hết lần này tới lần khác đều được xem như là thần khí trấn tông, nhiều khi vào thời điểm cần dùng vũ lực, tự nhiên là cũng có nhu cầu sử dụng Đạo Binh, mà ở dưới tình huống Đạo Binh nhà mình không thể phân thân, liền cần sử dụng một chút vật thay thế đơn sơ.

Chương 679: Hù chết lão phu

Loại vật thay thế này phần lớn chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng một khi kích hoạt, tối thiểu là có thể phát huy ra tám thành uy lực của bản thể Đạo Binh.
"Không nghĩ tới Đàm Hoa còn có loại vật này..."
"Thủ tọa Đạt Ma Viện đúng là không hề tầm thường."
"Thì ra là thế, mặc dù mang không ra bản thể Hàng Ma Xử, nhưng vốn lấy thân phận của thủ tọa Đạt Ma Viện, lấy từ trong bảo khố ra một vật thay thế trái lại là dư xài.''
Độc Cô Cầu Đạo cùng với Minh Tôn ngươi một lời ta một câu, trực tiếp bóc trần thân phận của "Như Lai Hàng Ma Xử".
Mà ở bên cạnh…
"A Di Đà Phật." Đàm Hoa chắp tay ở trước ngực, lộ ra biểu tình đau lòng, nói thật là hắn cũng không muốn dùng, dù sao thì vật thay thế thế nhưng cũng rất đắt, nhưng vấn đề là nếu như không sử dụng mà nói, cuối cùng thì mọi thứ sẽ biến thành công dã tràng, lần tiến công Thuần Dương Cung này sẽ biến thành không có một chút ý nghĩa nào.
Hắn cuối cùng cũng không phải là người không quả quyết, tự nhiên là rất nhanh liền làm ra quyết định.
"Chư vị thí chủ."
"Toà đại trận này dĩ nhiên đã bị ngăn chặn, chúng ta hãy tiến lên thôi."
"Mất đi sự gia trì của đại trận, căn bản không cần phải kiêng kị lão già chết bầm kia."
"Đúng thế!"
Ba người thảo luận một chút, lập tức vọt tới về phương hướng Thái Hoa Sơn.
Mà Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận thì rung động kịch liệt, dường như vẫn còn muốn ngăn cản ba người, nhưng vật thay thế Như Lai Hàng Ma Xử giống như mặt trời vậy, tản ra ánh vàng vạn trượng, nặng nề đến cực hạn, quả thực là đã vững vàng áp chế đại trận, cho dù chỉ có tám thành uy lực, nhưng vẫn cực kì đáng sợ.
Ở một bên khác, Long Thiên Tứ cắn chặt hàm răng, nhìn ba người dự định xông vào Thái Hoa Sơn, ánh mắt lấp lóe, mơ hồ có tơ máu hiện lên, hai tay càng là rục rịch.
Hắn còn có một chiêu.
Nếu như hắn tự bạo Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận mà nói, tuyệt đối có thể đánh cho đối phương một đòn trở tay không kịp, mặc dù đại trận hộ sơn từ đó sẽ vỡ nát, nhưng tối thiểu là còn có thể trọng thương ba người Đàm Hoa, cứ như vậy bản thân hắn sẽ còn có

sức mà liều mạng, mà nếu như mặc kệ ba người này mà nói, Thuần Dương Cung sẽ thật sự bị cướp sạch.
Khốn kiếp!
Long Thiên Tứ nhìn chằm chặp ba người Đàm Hoa càng ngày càng tới gần, trong lòng yên lặng tính toán.
Gần nữa đi, gần thêm một chút nữa...
Theo ba người Đàm Hoa càng ngày càng tới gần, hai tay của Long Thiên Tứ cũng bắt đầu run nhè nhẹ, tự mình dẫn nổ đại trận hộ sơn nhà mình, làm ra loại quyết định này đối với hắn mà nói cũng là gánh vác to lớn. Phải biết rằng loại trận pháp Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận có cấp bậc này, cũng không phải là có thể được bố trí ra dễ dàng, bản thân trận pháp kết nối với cả tòa địa mạch Thái Hoa Sơn, nếu như dẫn nổ, có thể sẽ trực tiếp rung chuyển địa mạch Thái Hoa Sơn, coi như lần này có chiến thắng, sau này Thái Hoa Sơn cũng sẽ mất đi linh khí.
Sẽ rất khó có thể bố trí ra loại trận pháp này một lần nữa!
Nhưng mà…
Mặc kệ!
Nếu như hiện tại không ngăn được đám phế vật này, Thuần Dương Cung chúng ta sẽ còn cái gì nữa.
Lúc này nếu nhận thua sẽ thực sự xong đời!
Càng gần!
Cái vị trí này...đã vừa vặn!
Ở ngay phía trên Thái Hoa Sơn, khoảng cách của ba người Đàm Hoa với vị trí đài cao của Long Thiên Tứ cũng không xa hơn trăm mét, mà cho đến giờ phút này, sắc mặt nguyên bản trầm tĩnh của ba người lại bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, ở trong lòng không ngừng vang lên tiếng cảnh báo, ở trong ánh mắt nhìn Long Thiên Tứ càng là tràn đầy ý tứ cảnh giác.
Đều đã đến cái tình trạng này, lão thất phu Long Thiên Tứ này lại còn muốn làm cái gì?
"Long lão thất phu..." Đàm Hoa chậm rãi mở miệng, muốn dùng lời nói để ổn định Long Thiên Tứ, dù sao thì hai mắt của đối phương cũng đỏ như máu, bộ dáng muốn đồng vu quy tận thực sự là có một chút dọa người, hơn nữa cảnh báo ở trong lòng cũng không phải là đùa giỡn, đến cái cảnh giới này, bọn hắn đối với linh cảm cảm ứng chợt có của bản thân, tự nhiên là hết sức tín nhiệm.
"Đi chết đi!" Không đợi Đàm Hoa nói xong, Long Thiên Tứ chính là bỗng nhiên gầm lên giận dữ, muốn dẫn nổ Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận...
Hơn nữa tuyệt đối còn không thể yếu thế! Nhất định phải xuất ra khí thế uy vũ không khuất phục của Long thái Thượng trưởng lão ta!
Thua người chứ không thể thua trận!
"Một đám phế vật cũng muốn bàn điều kiện cùng với lão phu? !"

"Vọng tưởng!"
"Sinh là người Thuần Dương Cung! Chết là quỷ Thuần Dương Cung!"
"Long Thiên Tứ ta hôm nay…"
Ầm ầm!
Không đợi Long Thiên Tứ gào xong lời nói oanh liệt, ở chỗ sâu trong Thái Hoa Sơn, một tiếng nổ rung trời đột nhiên truyền đến, mang theo một cỗ khí tức khổng lồ bay lên không, còn có một tiếng cười to thoải mái: "Ha ha ha ha!"
"Ta thành công rồi!"
"Bọn chuột nhắt từ đâu lại dám chạy đến Thuần Dương Cung chúng ta để giương oai? Không biết uy danh của Trần Khuynh Địch ta hay sao? !"
Tiếng gầm lên giận dữ này, trực tiếp khiến cho Long Thiên Tứ đang gào rống tịt ngòi.
Dừng lại một chút, Long Thiên Tứ mới cười mắng một tiếng: "Tên tiểu tử này thực sự là không hiểu được cách nhìn bầu không khí, vừa rồi rõ ràng là cơ hội tốt để lão phu ta đại triển thần uy, tiêu diệt địch nhân, thế mà lại đoạt danh tiếng của lão phu..."
Vừa nói, hai tay của Long Thiên Tứ vừa run, dùng thanh âm run rẩy cậy mạnh nói: "Con m* nó, kém chút nữa run tay một cái liền thực sự dẫn nổ toàn bộ kiếm trận..."
"Thực sự là đáng giận!"
"Hù chết lão phu rồi!"
Ầm ầm!
Ở chỗ sâu trong Thuần Dương Cung, ở trung ương Trưởng Lão Điện, có vô số đạo ánh mắt nhìn phía phương hướng Vạn Thọ Cung.
Mà vào giờ khắc này, toà đại điện tượng trưng cho chưởng giáo Thuần Dương Cung này, đại môn thanh đồng chậm rãi mở ra, mang theo tiếng nổ mạnh hữu lực, mà theo đại môn mở ra, quang mang hoàng kim ngập trời như hồng thủy vỡ đê đổ xuống mà ra, có một bóng người đạp trên kim quang, khoan thai đi ra.
Người tới mặc võ bào, tóc dài rủ xuống vai, hai tay chắp ở sau lưng, không nói gì cả, chính là cứ đứng ở nơi đó, liền có một cỗ cảm giác lực lượng rõ ràng khó có thể dùng lời để diễn tả được, phảng phất như cây cột chống trời, có thể chống lên thiên địa vậy, mỗi khi bước ra một bước, ngay cả thiên địa nguyên khí ở bốn phía cũng đều nổ vang.
Cơ hồ là ở trong nháy mắt hắn đi ra khỏi Vạn Thọ Cung.
Một cỗ khí tức trầm trọng phảng phất như núi cao rơi lên trên người của mọi người ở đây, ở trong nháy mắt liền quét ngang Thái Hoa Sơn, khiến cho thiên địa nguyên khí chấn động, cỗ lực lượng khổng lồ này, thậm chí còn hóa thành một đạo khí trụ vô hình ở trên đỉnh đầu của hắn, bay lên như diều gặp gió, chui vào tinh khung.
Mà theo việc hắn hít thở.

Thiên địa ở bốn phía Thái Hoa Sơn thậm chí là mây mù đầy trời, vào thời khắc này đều đang không ngừng quay cuồng, sau đó mây mù tán ra, ánh vàng chiếu rọi, lực lượng phóng xạ ra, ở bên trong hư không phảng phất như có vô tận quang minh đổ xuống mà ra, một tòa Linh Lung Tháp màu vàng cao 24 tầng ngồi xếp bằng ở trên chín tầng trời, tản ra ánh sáng ngập trời.

Chương 680: Rốt cuộc cũng hết khổ

Linh Lung Tháp màu vàng đứng sừng sững, nhưng lại ẩn ở trong hư không, chỉ có cường giả đã lĩnh ngộ chân lý võ đạo mới có thể thấy được, mà phàm là có thể nhìn thấy, đều cảm thấy rung động vì cỗ ý cảnh trấn áp hết tất cả kia, mà ở phía dưới Hoàng Kim Bảo Tháp, ánh mắt của đạo thân ảnh kia càng là như liệt hỏa.
Thân ảnh này chính là Trần Khuynh Địch!
Cơ hồ là lập tức, ánh mắt của ba người Đàm Hoa, Minh Tôn, Độc Cô Cầu Đạo, liền rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, ở trong ánh mắt của mỗi người đều mang theo kinh hãi khó tả. Lấy ánh mắt của bọn hắn tự nhiên có thể nhìn ra được, Trần Khuynh Địch lúc này cũng chưa có lĩnh ngộ Đại Đạo Huyền Quang.
Nhưng mà gặp quỷ! Loại sức mạnh hùng hậu này là đã xảy ra chuyện gì? 20 thành! Trọn vẹn 20 thành lực lượng! So với bất cứ người nào ở trong bọn hắn đều không hề yếu, thậm chí là còn vượt qua Minh Tôn có nội tình yếu.
Phải biết rằng ba người ở đây là ai? Một người là tông chủ Kiếm Tông, một người khác là thủ tọa Đạt Ma Viện Phật Môn, đặt ở Trung Nguyên cũng đều là nhân vật nổi tiếng, không nói đến tính cách, nhưng thực lực đều là quá rõ ràng, Đại Đạo Huyền Quang 10 vạn dặm trở lên, độ khống chế lực lượng cũng đã sớm đột phá cực hạn, đạt đến khoảng chừng 20 thành. Bằng vào loại thực lực này đã có thể quét ngang Đông Hải. Ở bên trong bốn đại Biên Hoang, cũng chỉ có Bắc Nhung mới sẽ không kiêng kị thực lực như vậy, còn ba đại Biên Hoang còn lại nếu đối mặt với Độc Cô Cầu Đạo và Đàm Hoa, chỉ sợ còn chưa đánh đã bị dọa cho mất đi ba phần lực lượng, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì cái gì mà thánh địa võ đạo chẳng thèm ngó tới đối với việc bốn đại Biên Hoang xâm lấn, thậm chí là còn không phái người hiệp trợ.
Dù sao thì tông phái cũng không phải là hoàng triều, bọn hắn cũng không có nhiều con dân cần phải bảo hộ như vậy, mà đối với thánh địa võ đạo mà nói, cường giả ở trong tông môn đã đủ để bảo vệ đệ tử của bọn hắn.
Nhưng mà đáng giận! Vị Trần Khuynh Địch này là đã xảy ra chuyện gì?
Độc Cô Cầu Đạo cùng với Đàm Hoa đều là phải tu luyện trong mấy trăm năm mới có được tu vi như bây giờ, nhưng Trần Khuynh Địch thì dựa vào cái gì? Hắn cũng chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi, hơn nữa nghe nói là chỉ vừa mới đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, vừa mới đột phá liền có thể mở ra Đại Đạo Huyền Quang, hơn nữa vừa mở ra chính là trọn vẹn 10 vạn dặm? Đây là trò đùa quốc tế gì thế!

"Không có khả năng."
"Không dựa vào Đại Đạo Huyền Quang, chỉ bằng vào cường độ lực lượng cũng đủ để sánh ngang với chúng ta?"
"Tại sao lại có thể như vậy..."
Ba người Đàm Hoa đến cùng vẫn có nhãn lực rất cao, rất nhanh liền nhìn ra tình huống của Trần Khuynh Địch.
Đơn giản mà nói...chính là chênh lệch ở bên trên dung lượng.
Trần Khuynh Địch ở bên trên dung lượng lực lượng, bẩm sinh đã chính là gấp hai lần võ giả phổ thông! Cho nên mười thành lực lượng của hắn, đối với những người khác mà nói thì là tương đương với 20 thành! Mà đây vẻn vẹn chỉ là lực lượng ở bề ngoài, không dùng Đại Đạo Huyền Quang để đào móc tiềm năng của bản thân, thế mà đã đạt tới loại trình độ khủng bố này!
Đương nhiên, loại lực lượng này cuối cùng cũng không thể so sánh cùng với 20 thành lực lượng của ba người Đàm Hoa, dù sao thì bọn hắn cũng dùng Đại Đạo Huyền Quang để đào móc tiềm năng của bản thân, lực lượng toàn thân nối liền thành một khối, so sánh cùng với Trần Khuynh Địch mặc dù có lực lượng khổng lồ nhưng lại không thống nhất, về phương diện này là bọn hắn chiếm cứ ưu thế.
Nhưng bất kể nói như thế nào...
Độ khống chế lực lượng của Trần Khuynh Địch cũng đã là 20 thành! Chí ít bây giờ cũng là cường giả cùng cấp độ với bọn hắn!
Một chút tinh quang lóe lên ở trong mắt, Trần Khuynh Địch quét mắt bốn phía, cuối cùng tập trung ánh mắt lên trên người của ba người Đàm Hoa, rất là hài lòng gật gật đầu.
Bản thân vừa rồi ra trận thật là đẹp trai! Không uổng công ta bị đánh hội đồng ở Vạn Thọ Cung...không đúng, là thí luyện một hồi lâu như vậy. Đúng là công phu không phụ lòng người! Bất quá luôn cảm thấy giống như thiếu một chút gì đó...
Mà đúng vào lúc này...
Long Thiên Tứ đứng ở phía trên đài cao dường như cũng đã phản ứng lại, sau khi vùng vẫy trong chốc lát, liền thay đổi thần sắc không phục.
Một giây sau...
"Thuần Dương Cung chúng ta bây giờ lại sinh ra võ giả Hỏa Luyện Kim Đan!"
"Tuân lệnh của chưởng giáo, nay Trần Khuynh Địch đã bước vào Hỏa Luyện Kim Đan, mở ra đại đạo, uy chấn thiên hạ, trở thành chưởng giáo đời sau của Thuần Dương Cung chúng ta!"
"Bái kiến chưởng giáo!"
Vừa dứt tiếng, vô số đệ tử Thuần Dương Cung, tất cả các trưởng lão tận mắt chứng kiến Trần Khuynh Địch xuất quan, tự mình cảm thụ uy thế giống như núi kia cũng nhao nhao phản ứng lại, bất quá khác biệt với Long Thiên Tứ xoắn xuýt, bọn họ là thật sự vui mừng,

nguyên một đám giống như là cắn thuốc lắc vậy, gầm thét lên tiếng.
"Bái kiến chưởng giáo!"
"Cung nghênh chưởng giáo xuất quan!"
"Chúc mừng!"
Ở trong đám người, ánh mắt của ba nữ Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cũng nhấp nháy, mang theo vài phần sùng bái và mấy phần hi vọng mà nhìn về phương hướng Trần Khuynh Địch.
Ở bên ngoài Thanh Châu Đạo, Doanh Phượng Tiên cùng với Tần Kiền Hoàng sau khi giao thủ thêm một chiêu liền đồng thời thối lui, cũng đồng thời dừng tay, bản thân Doanh Phượng Tiên càng là bỗng nhiên quay đầu, trong ánh mắt kinh ngạc còn mang theo vài phần vui sướng, từ khí thế đáng sợ truyền đến từ bên trên Thái Hoa Sơn, ở trong cảm giác của Doanh Phượng Tiên xem ra quả thực là không thể quen thuộc hơn nữa.
Mà gần như đồng thời, Tần Kiền Hoàng cũng nhận ra chủ nhân của cỗ khí thế kia.
"Là sư huynh!"
"Trần Khuynh Địch!"
Khác biệt cùng với Doanh Phượng Tiên mừng rỡ, sắc mặt của Tần Kiền Hoàng có vẻ hơi quỷ dị, đối với nàng mà nói, Trần Khuynh Địch kỳ thật cũng là một tồn tại khó có thể dùng lời để diễn tả được, tốc độ tiến bộ của hắn là viễn siêu sự tưởng tượng của nàng, đột phá Hỏa Luyện Kim Đan thì cũng thôi đi, lúc này mới đột phá được bao lâu chứ, coi như có thể mở ra Đại Đạo Huyền Quang...
Cũng không có khả năng lập tức trở nên mạnh như vậy!
Dường như là phát giác ra được ý nghĩ của Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên quay đầu liếc nhìn Tần Kiền Hoàng một cái, không biết vì sao, nàng đột nhiên sinh ra một cỗ kiêu ngạo cùng với cảm giác tự hào, lập tức chính là hơi ngửa đầu, ưỡn ngực một cái.
Gần như đồng thời, Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm cũng không tự chủ được mà mở miệng, bốn nữ mặc dù ở các nơi khác nhau, nhưng lại trăm miệng một lời nói: "Không hổ là sư huynh!"
Mà vào giờ khắc này đứng ở phía trước Vạn Thọ Cung, Trần Khuynh Địch đắm chìm ở trong tiếng gầm ngập trời, nghe thấy rất nhiều âm thanh chúc mừng ở bên tai, khóe miệng cũng không nhịn được mà hơi hơi câu lên.
Không sai! Ta thiếu chính là cái này! Người ra sân cuối cùng làm sao lại không có tiếng hoan hô?
Chịu đựng lâu như vậy, Trần Khuynh Địch ta hôm nay rốt cục hết khổ rồi!

Chương 681: Ghen ghét

"Tốt tốt tốt..." Trong ba người ở phía trên Thái Hoa Sơn, Độc Cô Cầu Đạo là người đầu tiên kịp phản ứng.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Ghen ghét.
Độc Cô Cầu Đạo chính là biết đến Trần Khuynh Địch, nhưng đối với hắn mà nói, Trần Khuynh Địch chẳng qua chỉ là một hậu bối mới quật khởi ở Thuần Dương Cung, khoảng chừng vào một năm trước mới đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, kết quả thì sao?
Một năm thời gian, đối với dạng võ giả như Độc Cô Cầu Đạo mà nói, bất quá chỉ là khép hai mắt lại sau đó mở ra mà thôi...
Sau đó một kẻ hậu bối cũng trở nên giống như mình?
Nhìn cỗ khí thế rung chuyển thiên địa này, nghiễm nhiên đã có thể sánh ngang với mình!
Nếu chỉ là như thế, lấy kiếm tâm của Độc Cô Cầu Đạo, vẫn có thể ổn định tâm thần như cũ, đơn giản chính là có thêm một đối thủ mà thôi, không có gì ghê gớm lắm.
Nhưng vấn đề là nếu không so sánh thì sẽ không có tổn thương. Nhìn người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ nhà mình, ở trong đoạn thời gian trước vừa mới đột phá Võ Đạo Tông Sư, mặc dù có tích lũy hùng hồn, những vẫn chưa thể đạp phá ba cửa Võ Đạo, tuy nhiên đặt ở trong các đời đệ tử Kiếm Tông, cũng đã được coi là rất không tệ.
Vốn dĩ thì Độc Cô Cầu Đạo cũng rất là hài lòng đối với vị đệ tử thân truyền này của mình.
Nhưng mà bây giờ nhìn Trần Khuynh Địch...
Độc Cô Cầu Đạo hung tợn trừng Lý Trường Không một cái, lúc này Lý Trường Không vẫn còn đang giằng co cùng với Lạc Tương Tư ở trong Thái Thanh trận môn, đều người trẻ tuổi, tại sao còn chưa đột phá Hỏa Luyện Kim Đan?
Phế vật!
Nhất là vừa nghĩ tới Trần Khuynh Địch là người của Thuần Dương Cung, còn là nghĩa tử của Ninh Thiên Cơ, Độc Cô Cầu Đạo càng cảm thấy khó chịu.
Chính hắn đánh không lại Ninh Thiên Cơ còn chưa tính...ngay cả đệ tử của mình cũng không đánh lại đệ tử của Ninh Thiên Cơ? ?
Thực sự là đáng giận! Độc Cô Cầu Đạo càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, càng nghĩ càng cảm thấy phẫn nộ, vốn là đã một mực bị Ninh Thiên Cơ áp chế, bây giờ ngay cả đệ tử của mình cũng kém xa tít tắp nghĩa tử của Ninh Thiên Cơ, dù là lấy tâm chí của hắn, lúc này cũng sinh ra một cỗ ngọn lửa vô danh, cho nên ở trong ba người hắn là người đầu tiên phản ứng lại.

"Để ta nhìn xem nghĩa tử của Ninh Thiên Cơ rốt cuộc có bản sự gì!"
Độc Cô Cầu Đạo khẽ động suy nghĩ, Duy Ngã Kiếm ở trên đỉnh đầu của hắn nhất thời tách ra vô tận kiếm quang, hợp lại thành một với bản thân của hắn, biến mất thân hình, chỉ còn lại một chuôi Duy Ngã Kiếm sừng sững ở trong hư không, bổ xuống một kiếm về phía Trần Khuynh Địch đang đứng ở vị trí Vạn Thọ Cung, mà đối mặt với một kích này của Độc Cô Cầu Đạo, Trần Khuynh Địch không những kinh sợ mà còn lấy làm mừng.
Đã sớm chờ ngươi! Ta ở trong không gian truyền thừa bị 36 vị tổ sư đánh hội đồng từ đầu đến cuối...không đúng, là thí luyện nhiều lần như vậy, không phải là vì lúc này hay sao?
Trần Khuynh Địch cũng không nói gì, giơ tay phải qua cao khỏi đầu, năm ngón tay nắm lại, mà theo cái động tác này của hắn, Linh Lung Tháp màu vàng vô hình ở bên trong hư không cũng hiện lên lần thứ hai, theo thân hình của Trần Khuynh Địch kiên quyết bay lên, hóa thành một chùm sáng vàng óng, phảng phất như trụ trời huy hoàng, không thể ngăn cản.
Oanh! Nắm đấm của Trần Khuynh Địch trực tiếp va chạm cùng với Duy Ngã Kiếm, phát ra âm thanh sắt thép va chạm nổ mạnh, khác biệt với thời điểm ở Đông Hải, bây giờ độ khống chế lực lượng của Trần Khuynh Địch đã đạt tới mười thành, một thân vĩ lực quy về bản thân, lực phòng ngự của nhục thân Kim Đan cũng đều viễn siêu trước kia, thế mà thật sự có thể ngạnh kháng với Duy Ngã Kiếm.
Bất quá Đạo Binh thượng phẩm chung quy vẫn là Đạo Binh thượng phẩm.
Duy Ngã Kiếm xé rách nhục thân Kim Đan, ở dưới sự thao túng của Độc Cô Cầu Đạo hung hăng chém vào nắm đấm của Trần Khuynh Địch, trực tiếp xé rách máu thịt ở trên tay của hắn, lộ ra xương cốt vàng óng ở bên trong.
Nhưng mà cho dù là ở dưới loại đau nhức bực này, Trần Khuynh Địch vẫn mặt không đổi sắc,0 ở trong hai mắt tràn ngập ánh vàng nồng đậm.
"Thật là lợi hại."
Rút tay ra lùi về phía sau, Trần Khuynh Địch thối lui một bước, đồng thời vẩy vẩy tay, khiến cho người ta biến sắc là, theo loại động tác này của hắn, bàn tay nguyên bản nứt ra thế mà lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu khôi phục, trước sau bất quá chỉ trong chớp mắt, bàn tay vốn dĩ thảm không nỡ nhìn cư nhiên đã khôi phục lại nguyên dạng.
Độc Cô Cầu Đạo: "? ??"
Chuyện gì đang xảy ra? Ta vừa mới dùng một kiếm chặt hắn mà? Vết thương đâu?
Không để ý đến sự kinh ngạc của Độc Cô Cầu Đạo, Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, Linh Lung Tháp màu vàng trên đỉnh đầu

quay tít một vòng, sau đó trực tiếp chui vào bên trong mi tâm của hắn, đồng thời Trần Khuynh Địch cũng dùng hai tay kết ấn, Âm Dương nhị khí dung hợp thành một thể, hóa thành một phương Thái Cực Đồ trắng đen, sau đó bỗng nhiên nổ tung.
Mà ở trung tâm vụ nổ, một vòng Khai Thiên Phủ Quang sắc bén đến cực hạn ầm ầm bộc phát!
Đây là Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết!
Ánh búa bổ từ trên xuống dưới, mang theo cự lực đập về phía Duy Ngã Kiếm do Độc Cô Cầu Đạo hóa thành, mà gần như đồng thời, Độc Cô Cầu Đạo liền phản ứng lại.
Duy Ngã Kiếm trở nên hư ảo trong nháy mắt, thân ảnh của Độc Cô Cầu Đạo hiển hiện mà ra, ở trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch tràn đầy vẻ ngoài ý muốn, nhưng sau đó lại chậm rãi đưa tay, dùng ngón trỏ hướng về phía ánh búa bổ tới của Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng điểm một cái, một vòng kiếm quang càng thêm thuần túy chợt hiện, trong nháy mắt nhuộm bốn phía thiên địa thành ban ngày.
Đây là Đại Tự Tại Thần Kiếm!
Độc Cô Cầu Đạo có tâm chí kiên định, đối mặt với Trần Khuynh Địch hoàn toàn không lơ là sơ suất một chút nào, sau khi thanh tỉnh lại liền thi triển Tuyệt Thế Thần Công của Kiếm Tông.
Mà đồng dạng là Đại Tự Tại Thần Kiếm, kiếm khí mà Độc Cô Cầu Đạo thi triển ra lại hoàn toàn khác biệt cùng với Lý Trường Không, hắn hoàn toàn không cần phải mượn nhờ bất luận kiếm khí gì, trong lúc giơ tay nhấc chân liền ngưng tụ ra từng đạo từng đạo kiếm khí, sau đó lại dung hợp vô số đạo kiếm khí thành một thể, hóa thành một vòng kiếm quang kinh thế!
Keng! Ánh búa sắc bén đến cực hạn, cùng với kiếm quang sắc bén đến cực hạn, song phương đụng vào nhau ở trên không trung.
Mà kết quả thì đi ra trong nháy mắt. Khai Thiên Phủ Quang mà Trần Khuynh Địch đánh ra giữ vững không đến một giây liền trực tiếp bị chém đứt.
Nhưng gần như đồng thời...
"Thiên Địa Hồng Lô!"
Khai Thiên Phủ Quang tán loạn, một lần nữa hóa thành Âm Dương nhị khí, biến hóa theo ấn pháp ở trong tay của Trần Khuynh Địch, vậy mà tụ tập lại lần thứ hai, lúc này thì hóa thành một tòa hồng lô to lớn màu trắng đen, bao phủ Độc Cô Cầu Đạo cùng với Duy Ngã Kiếm ở bên trong, âm dương hỏa cháy hừng hực, muốn triệt để luyện hóa đối phương.

Chương 682: Thiên hạ đệ nhất kiếm

Mà Độc Cô Cầu Đạo thì mặt không đổi sắc, Duy Ngã Kiếm kết hợp cùng với Đại Tự Tại kiếm quang ở trên đỉnh đầu, sau đó chỉ thấy vị tông chủ Kiếm Tông này cắn nát ngón tay, đầu ngón tay mang theo máu tươi điểm nhẹ vào mi tâm, miệng tụng chân ngôn: "Mời bảo bối phá địch."

Ô...ô...n...g —— Dường như là đang hưởng ứng lời tụng niệm của Độc Cô Cầu Đạo, Duy Ngã Kiếm chấn động mạnh một cái, sau đó hơi hơi nhất chuyển ở trên đỉnh đầu, cũng không thấy có dị tượng gì, nhưng thiên địa Hồng Lô do Trần Khuynh Địch diễn hóa ra lại sụp đổ trong nháy mắt, toàn bộ thân lò đều bị chặt đứt, sau đó hóa thành thiên địa nguyên khí trở về một lần nữa.

Trần Khuynh Địch động niệm, lại phát hiện ra những thiên địa nguyên khí tán loạn này thế mà lại không có cách nào tụ tập lại? ! Đây cũng không phải là chặt đứt đơn thuần, mà là "chém giết" cả thiên địa nguyên khí.

Sừng sững ở trên không trung, Trần Khuynh Địch chau mày, đối phó với một kẻ tu kiếm đã phiền toái như vậy, chớ đừng nói chi là ở bên cạnh còn có hai tên gia hỏa không biết đang nhìn chằm chằm.

Thậm chí Trần Khuynh Địch còn có dự cảm, nếu như thật sự bị Duy Ngã Kiếm chém trúng mà nói, làm không tốt thì sẽ không có cách nào khôi phục nhanh chóng.

Không còn cách nào.

Trần Khuynh Địch lật bàn tay một cái, một chuôi trường kiếm đỏ tươi như máu liền xuất hiện ở trong tay của hắn.

"Đã sớm nghe nói Duy Ngã Kiếm của Kiếm Tông là thiên hạ đệ nhất kiếm, bất quá Thuần Dương Cung chúng ta cũng có một thanh thần kiếm, cũng không biết là bên nào sẽ mạnh hơn."

"Ồ?" Độc Cô Cầu Đạo dùng ánh mắt sáng quắc mà nhìn Xích Tiêu Kiếm ở trong tay của Trần Khuynh Địch, rất có vài phần cảm giác nóng lòng muốn thử, dù sao thì kiếm tu đệ nhất thiên hạ cũng đã làm mất, vậy thì cái danh hào thiên hạ đệ nhất kiếm này chẳng lẽ Kiếm Tông còn không gánh nổi? Vậy thì còn tu kiếm cái gì, về nhà chăn heo cho rồi.

"Có ý tứ, đây là Đạo Binh thượng phẩm của Thuần Dương Cung? Ninh Thiên Cơ để lại nó cho ngươi?"

"Không sai!" Trần Khuynh Địch cao giọng nói ra: "Đây chính là Xích Tiêu Kiếm! Xem kiếm!"

Theo một tiếng hét to của Trần Khuynh Địch, Xích Tiêu Kiếm nhất thời biến hóa thân hình, chuôi kiếm biến thành đầu rồng, thân kiếm biến thành thân rồng, mũi kiếm hóa thành đuôi rồng, đúng là hóa

thành một đầu Xích Sắc Cự Long, vờn quanh toàn thân của Trần Khuynh Địch, bám vào trên người, chỉ chốc lát sau, liền trực tiếp hóa thành một bộ Xích Long Giáp dữ tợn bao trùm Trần Khuynh Địch.
Độc Cô Cầu Đạo: "? ??"
Xích Tiêu Kiếm? Bộ áo giáp này là đã xảy ra chuyện gì? ? Chúng ta chẳng lẽ không phải đang so xem ai mới là thiên hạ đệ nhất kiếm sao? ??
"Cái gì thế?"
"Đây là áo giáp của ngươi à?"
"À." Trần Khuynh Địch giống như không có việc gì nói ra: "Ngươi không biết rằng Xích Tiêu Kiếm có năng lực này sao?"
Độc Cô Cầu Đạo: "..."
Nói nhảm! Bảo kiếm biến thành áo giáp, đây rõ ràng là áo giáp có hình dạng như một thanh kiếm.
Đây căn bản không phải là thần kiếm!
"Phóng ngựa tới đây!"
"Khốn kiếp!" Hai mắt của Độc Cô Cầu Đạo trở nên rét lạnh, không tiếp tục lưu thủ, Duy Ngã Kiếm ở trên đỉnh đầu trùng điệp chồng lên nhau cùng với Đại Tự Tại Thần kiếm quang, ung dung chuyển động trên không trung, trong chớp mắt, một cỗ ý cảnh "chém giết" kinh khủng liền rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, va chạm với bộ áo giáp do Xích Tiêu Kiếm hóa thành.
Vào thời khắc này Độc Cô Cầu Đạo mới xem như là chân chính phát huy ra uy thế của Đạo Binh thượng phẩm, dù sao thì trước đó mặc dù ba người liên thủ, nhưng cuối cùng cũng không phải là đồng lòng, vô luận là Độc Cô Cầu Đạo, Đàm Hoa, hay là Minh Tôn, ít nhiều cũng giữ lại vài phần át chủ bài, Như Lai Hàng Ma Xử hàng nhái của Đàm Hoa tự nhiên là cũng nằm trong số đó.
Mà lúc này Độc Cô Cầu Đạo đã thúc giục lực lượng Duy Ngã Kiếm chân chính.
Cùng so sánh với Duy Ngã Kiếm, Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài thuộc về chí bảo phòng ngự, Đạo Binh thần bí của Minh Tôn không thể hiển lộ chân hình, uy lực có thể phát huy ra cuối cùng là vẫn có hạn, cho nên ở bên trên lực công kích, Duy Ngã Kiếm mới là mạnh nhất trong ba kiện Đạo Binh, chỉ là do trước đó Độc Cô Cầu Đạo cố ý giấu dốt cho nên mới không triển lộ, nhưng mà lúc này thì lại khác.
Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận tính cả Long Thiên Tứ đã bị Như Lai Hàng Ma Xử hàng nhái cuốn lấy, mà Thái Hoa Sơn đã ở ngay dưới chân, chỉ cần có thể đánh bại Trần Khuynh Địch, là liền có thể giết vào bên trong Thuần Dương Cung, tự nhiên cũng không cần phải giấu nghề.
"Mời bảo bối trảm địch!" Độc Cô Cầu Đạo tụng chân ngôn ở trong miệng, đứng ở giữa không trung, ống tay áo bồng bềnh, phảng phất như người trong chốn thần tiên.

Nhưng ở dưới ý niệm thôi động của hắn, Duy Ngã Kiếm lại tản ra sát khí đầy trời, nhất là ở trên mũi kiếm, cỗ ý cảnh chém giết tất cả kia, trong lúc lan tràn ra, ngay cả thiên địa nguyên khí bốn phía cũng đều bị chém giết, tạo nên một vùng hư không, quả thực là bá liệt cường thế đến cực hạn.
Duy Ngã Kiếm chính là một chuôi Thiên Tử Kiếm hàng thật giá thật. Ở dưới nhiều năm tế luyện của Kiếm Tông, tự nhiên cũng có phương pháp vận hành thuận nghịch, thuận chính là giống như quân vương thống ngự chư thiên, mũi kiếm chỉ tới đâu, thiên địa nguyên khí vũ động tùy theo đó, nghịch giống như là quân vương đảo hành nghịch thi*(đi ngược lại), mũi kiếm chỉ tới đâu, không có gì không thể giết.
Dựa vào ý cảnh Đại Tự Tại Thần Kiếm sắc bén, uy lực bộc phát ra cho dù là Đàm Hoa cùng với Minh Tôn ở cách đó không xa cũng đều là hơi kinh ngạc.
Mà đối mặt với một kiếm này.
Trần Khuynh Địch cũng như là lúc đầu vậy, giơ một tay chỉ lên trời, năm ngón tay nắm lại thành quyền, bất quá lần này, Xích Tiêu Kiếm đã hóa thành áo giáp bám vào ở trên người của hắn, ở bên trên thiết quyền nắm chặt phủ đầy long lân, phảng phất như một chuôi thiết chùy thiên chuy bách luyện, trực tiếp đánh về phía Duy Ngã Kiếm đang bổ tới.
Oanh! Duy Ngã Kiếm rút lui mà quay về, bản thân Trần Khuynh Địch cũng lùi lại liên tục mấy bước, nhưng khiến cho sắc mặt của Độc Cô Cầu Đạo trở nên khó coi là, sắc mặt của Trần Khuynh Địch vẫn như thường, nắm đấm vừa rồi va chạm với Duy Ngã Kiếm cũng không có một chút tổn hao nào.
Bộ áo giáp do Xích Tiêu Kiếm hóa thành kia, thế mà thực sự có thể chống đỡ một kiếm của ta? Nói đùa cái gì!
Độc Cô Cầu Đạo hít vào một hơi thật sâu, trong nháy mắt liền khôi phục lại sự tỉnh táo.
Suy nghĩ kỹ một chút kỳ thật cũng là chuyện đương nhiên.
Dù sao thì Xích Tiêu Kiếm ở trong tay của Trần Khuynh Địch cũng là Đạo Binh thượng phẩm, được Trần Khuynh Địch lấy tu vi bây giờ thôi động, tạm không nhắc đến đó là áo giáp hay là thần kiếm, nhưng tối thiểu ở bên trên độ cứng là có bảo đảm, sẽ không có khả năng bị một kiếm của ta bổ ra, nếu không thì cũng quá lởm.
Nói một cách khác...cái gọi là thiên hạ đệ nhất kiếm, lần này hẳn là khó có thể phân biệt. Đều là Thượng Phẩm Thần Binh, làm sao có thể dễ dàng phân ra thắng bại như thế, đã như vậy...

Chương 683: Vỡ nát thần quyền

"Chư vị còn không định xuất thủ sao?" Độc Cô Cầu Đạo lạnh giọng nói ra: "Long lão thất phu cùng với kiếm trận bây giờ vẫn đang bị Hàng Ma Xử của Đàm Hoa thủ tọa ngăn cản, Thuần Dương Cung lớn như vậy bất quá cũng chỉ còn lại có một người này, vậy thì còn phải chờ cái gì?"
Thần sắc của Đàm Hoa cùng với Minh Tôn biến hóa mấy lần, sau đó khí thế ở trên người đồng thời tăng vọt.
"A Di Đà Phật!"
"Hắc hắc, lúc trước Thuần Dương Cung diệt Nhật Nguyệt Kiếm Tông chúng ta, hôm nay chính là lúc ta trả thù!"
Thấy Đàm Hoa cùng với Minh Tôn cũng có xu thế xuất thủ, Trần Khuynh Địch chính là một chút cũng không hoảng hốt, không có đủ át chủ bài và sát chiêu hắn làm sao có thể đi ra trang bức vào cái thời điểm này?
Hít vào một hơi thật sâu, lực lượng toàn thân của Trần Khuynh Địch ở dưới sự kiềm chế của Xích Tiêu Kiếm dần dần thống nhất, hóa thành một vệt thanh quang đâm thẳng vào sâu trong hư không, đây cũng là tác dụng của Xích Tiêu Kiếm, có thể khiến cho lực lượng phân tán của hắn thống nhất lại, chân chính sánh ngang cùng với đám người Độc Cô Cầu Đạo.
"Hai tay của ta sẽ bắt lấy tương lai!"
Trần Khuynh Địch vung tay lên, bày ra một cái tư thế khiến cho người khác cảm thấy khó hiểu, hướng một tay lên trời.
"Liền để cho các ngươi nhìn thấy thần linh một lần!"
"Giáng lâm a! Obelisk...không đúng, Đô Thiên Tọa!"
Ầm ầm!
Phảng phất như là đang hưởng ứng lời kêu gọi của Trần Khuynh Địch, ngay ở trên không Thái Hoa Sơn, hư không phá toái, vô tận hắc ám tràn ra phảng phất như vực thẳm vậy, nhưng tiếp theo sau đó, là một điểm sáng xua tan bóng tối, điểm sáng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc phóng to, cuối cùng nhét đầy ở bên trong toàn bộ hư không.
"Hãy nếm thử thần thiết chùy!"
Ở bên trong hư không vô tận, một bóng người to lớn màu xanh trắng chậm rãi phóng ra từ bên trong điểm sáng, giống như Như Lai Hàng Ma Xử hiện ra hư ảnh Như Lai trước đó vậy, cao ngất đâm thẳng vào mây xanh, tứ chi phảng phất như có thể chống ra thiên địa vậy, ở bốn phía có chín vầng ánh sáng lấp lóe, giống như thần linh.
Đó là cái cái quái gì? !
Ba người Độc Cô Cầu Đạo, Đàm Hoa, Minh Tôn vạn phần kinh hãi

nhìn Đô Thiên Tọa đánh nát hư không đột nhiên xuất hiện.
Viện quân của Thuần Dương Cung? ? Nhưng mà cũng không có hơi thở sự sống, hơn nữa loại cảm giác này...là Đạo Binh? Đạo Binh cực phẩm? ! Không, không đúng, không phải là Đạo Binh cực phẩm, hẳn là Đạo Binh thượng phẩm, nhưng mà gặp quỷ! Nơi nào sẽ có một kiện Đạo Binh thượng phẩm lớn như thế chứ!
Kích thước lớn nhỏ của Đạo Binh không thể quyết định sự mạnh yếu của Đạo Binh, chuyện này là đương nhiên, nhưng khi chênh lệch kích thước đạt tới một mức độ nhất định, thực lực giữa song phương cũng sẽ xuất hiện một cái tình huống lượng biến dẫn đến chất biến, điều này ở trong Hỏa Luyện Kim Đan cũng là sự tình rất bình thường. Một ví dụ điển hình chính là Yêu Côn Bắc Hải.
Cỗ thân thể đáng sợ sánh ngang với một khối đại lục kia, mang đến cho Yêu Côn Bắc Hải cơ hồ là lực lượng vô địch. Đô Thiên Tọa cũng là như thế. Đồng dạng là Đạo Binh thượng phẩm, kích thước của Đô Thiên Tọa chính là gấp Duy Ngã Kiếm từ 300 lần trở lên...
Vậy thì ai mà chịu nổi chứ!
"Xem chiêu! Vỡ nát thần quyền! !!"
"Wryyyyyyyyyyyyyy! !!"
Vừa phát ra tiếng kêu không giải thích được, Đô Thiên Tọa vừa giơ cao tay phải kim thiết lên, Thái Hạo Cửu Trọng Thiên hóa thân thành chín vòng sáng nhất thời vận chuyển, gia trì ở trên tay phải, theo một quyền này của Đô Thiên Tọa, nhấc lên thủy triều nguyên khí ngập trời, trực tiếp bao phủ ba người Độc Cô Cầu Đạo.
"A Di Đà Phật!"
Trong ba người, Đàm Hoa chắp tay ở trước ngực, Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài ở trên đỉnh đầu vào thời khắc này bỗng nhiên nở rộ ra, trực tiếp nghênh đón thiết quyền của Đô Thiên Tọa, bao phủ toàn bộ ba người ở trong đó, nhưng mà cho dù đã chặn lại được thiết quyền, ba người Đàm Hoa vẫn như cũ không có cách nào ngăn cản động tác ra quyền của Đô Thiên Tọa.
Thiết quyền giáng xuống từ trên trời, ba người Đàm Hoa trực tiếp từ bị đánh bay ra khỏi Thái Hoa Sơn từ trên không trung, ở dưới sự thao túng của Trần Khuynh, Đô Thiên Tọa phi ra ngoài Thái Hoa Sơn, cuối cùng nện vào phía trên một chỗ hoang nguyên ở phụ cận Thái Hoa Sơn, lực trùng kích kinh khủng chấn vỡ mặt đất, thậm chí còn dẫn phát địa chấn với quy mô lớn.
"Ha ha ha ha ha!"
Trần Khuynh Địch tung người một cái, trực tiếp vọt vào khoang điều khiển trên ngực của Đô Thiên Tọa.
"Tới tới tới!"
"Hôm nay thần công của bản Chân Truyền đại thành, vừa vặn bắt các ngươi để thử đao!"
Oanh! Mặt đất nứt ra, ba người Đàm Hoa bị Đô Thiên Tọa đập lún

vào trong đất bay vọt ra, vừa rồi mặc dù nhìn qua chật vật, nhưng ở dưới sự phụ trợ của Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, khí tức của ba người chỉ hơi có vẻ sa sút, không chân chính bị trọng thương, nhưng bất kể nói như thế nào, bị một quyền đập bay từ trên trời lún vào mặt đất... Cuối cùng cũng bị mất hết mặt mũi!
"Tốt tốt tốt."
"Thuần Dương Cung ngược lại là có vận mệnh tốt, không nghĩ tới lại có một kiện Đạo Binh như vậy tồn tại."
Ở trên không trung.
Trần Khuynh Địch ngồi ngay ngắn ở trong Đô Thiên Tọa, dùng ý thức bản thân kết hợp hoàn toàn với Đô Thiên Tọa, đứng ở bên trên biển mây, ngồi xem gió cuốn mây bay, mây trắng dưới chân quay cuồng chảy xiết, diễn hóa ra rất nhiều dị tượng, cỗ quyền ý bá liệt như lửa, trấn áp thiên hạ kia thông qua Đô Thiên Tọa được phóng đại lên mấy lần.
Ầm ầm!
Ở bên trong biển mây đầy trời bỗng nhiên xuất hiện ba cái vòng xoáy, sau đó thân ảnh của ba người Đàm Hoa, Độc Cô Cầu Đạo, Minh Tôn xông phá sự trói buộc của biển mây rơi vào phía trước Đô Thiên Tọa, chuyện cho tới bây giờ cũng không còn chỗ giải thích nào, ba người trực tiếp xuất thủ, hóa thành ba đạo nguyên khí xé rách tấm lụa trường không.
"A Di Đà Phật!"
Đàm Hoa xuất thủ vẫn là phật quang xán lạn, Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài trên đỉnh đầu ung dung nhất chuyển, vô tận phật quang rủ xuống biển mây, diễn hóa ra vô số Phật Đà, La Hán, Bồ Tát, nhuộm biển mây trắng phau thành một mảnh mây vàng, tiến hành phong tỏa thân hình của Đô Thiên Tọa, đồng thời còn dẫn động vô số ý niệm nguyên thần.
Những ý niệm nguyên thần này mang theo ý cảnh huyền ảo, vậy mà bỏ qua cơ thể của Đô Thiên Tọa, rót vào bên trong Đô Thiên Tọa, muốn trực tiếp độ hóa và thao túng Trần Khuynh Địch ở trong Đô Thiên Tọa, để cho bản thân Trần Khuynh Địch từ bỏ chiến đấu.
Mà loại thủ đoạn ở bên ngoài gọi là độ hóa này, kì thực là thủ đoạn tẩy não, vừa nhìn liền biết là thủ đoạn của Phật Môn.
"Ha ha!" Ở bên trong Đô Thiên Tọa, Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng.
Nguyên thần trong não hải cũng đằng không nhất chuyển, hóa thành một tòa Linh Lung Tháp màu vàng, có một tòa Linh Lung Tháp màu vàng như vậy tọa trấn nguyên thần, cơ hồ là vạn pháp bất xâm, cự tuyệt thủ đoạn của Đàm Hoa ở ngoài cửa.
"Ầm!"
Đô Thiên Tọa đạp một cái, ở bên trong Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Quyết, vầng sáng đại biểu cho Trấn Tinh Thiên ung dung nhất

chuyển, trong phút chốc quang hoa đại phóng, rơi vào dưới chân của Đô Thiên Tọa, theo một đạp này, trực tiếp làm vỡ nát phật quốc trong biển mây vàng, vô số Bồ Tát, La Hán, Phật Đà, toàn bộ đều bị một cước này giẫm nát.

Chương 684: Không có cửa

"Tiếp một kiếm của ta!"
Không đợi Đô Thiên Tọa thu chiêu, Độc Cô Cầu Đạo chính là thôi động Duy Ngã Kiếm ở trên đỉnh đầu, khiếu huyệt trên toàn thân đồng thời chấn động, phun ra vô tận Đại Tự Tại kiếm khí, không qua bao lâu, thân hình của hắn liền trực tiếp biến mất, hóa thành một chuôi kiếm quang sáng ngời, sau khi hợp nhất cùng với Duy Ngã Kiếm, chém về phía Đô Thiên Tọa ở giữa trời.
"Ta sợ ngươi chắc?"
Trần Khuynh Địch không có một chút hoang mang nào, Đô Thiên Tọa mở rộng cánh tay phải, vầng sáng Thái Bạch Thiên bỗng nhiên sáng lên, nắm tay phải được rút vào, hiện ra một chuôi trường kiếm màu trắng, chém về phía Duy Ngã Kiếm.
Bất quá không thể không thừa nhận, Duy Ngã Kiếm đúng là có uy lực tuyệt luân, Thái Bạch pháp kiếm chỉ giữ vững được trong chốc lát.
Xoạt! Thái Bạch pháp kiếm của Đô Thiên Tọa liền bị Duy Ngã Kiếm chặt đứt, bất quá sau khi làm xong tất cả những thứ này, Độc Cô Cầu Đạo cũng hao hết khí lực, không có dư lực đối mặt với một quyền đánh ra sau đó của Đô Thiên Tọa, bị ép phải lùi về sau, một lần nữa kéo dài khoảng cách với Đô Thiên Tọa.
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy hơi, Minh Tôn chính là bay theo sát ở phía sau Độc Cô Cầu Đạo, trên tay phải ngón trỏ hợp lại với ngón giữa, ngón trỏ hiển hóa ra Liệt Dương kiếm khí nóng hừng hực, ngón giữa diễn hóa ra Hàn Nguyệt kiếm khí âm nhu lạnh lẽo, nhật nguyệt kết hợp lại, giống như âm dương giao hội, đúng là sinh trưởng ra một vòng nhật nguyệt kiếm khí sắc bén đến cực hạn.
Nhật nguyệt kiếm khí có một chút cùng loại với Khai Thiên Phủ Quang của Trần Khuynh Địch. Song phương đều là võ công do lưỡng cực đối lập thôi diễn ra, trăm sông đổ về một biển nhưng lại hoàn toàn khác biệt.
Nhưng không thể không thừa nhận, uy lực của nó là rất mạnh mẽ, mặc dù không có nhiều biến hoá như Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết, nhưng cũng được tính là một môn võ công tuyệt cường, cũng không trách được năm đó Minh Tôn lại dám đối phó với Thuần Dương Cung, thậm chí còn tiến hành tranh đoạt vị trí thánh địa võ đạo.
Trước đòn đánh này, Trần Khuynh Địch rất điềm tĩnh.
"Thần Tinh Thiên – tên lửa tổ ong!"
"Nhật Luân Thiên - pháo Positron!"
"Khai hoả!"
Đô Thiên Tọa chấn động, vầng sáng biểu tượng cho Nhật Luân Thiên

cùng với Thần Tinh Thiên đồng thời bộc phát, sau đó chỉ thấy vô số chùm sáng như sao rơi bắn ra từ vai của Đô Thiên Tọa, theo sát phía sau còn có một chùm sáng màu vàng óng sáng tỏ đến mức tận cùng, trong nháy mắt liền va chạm cùng với nhật nguyệt kiếm khí của Minh Tôn.
Đồng dạng là nhật nguyệt lưỡng cực.
Nhưng lưỡng cực ở bên trong Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Quyết cũng không có đối lập, mà là phân biệt đi tới cực hạn, nhưng mà lực lượng diễn sinh ra lại không hề yếu, ở dưới sự va chạm, cũng đánh vỡ nát nhật nguyệt kiếm khí của Minh Tôn, nếu không phải có Đạo Binh thần bí bảo vệ, chỉ sợ là sẽ đạt được chiến quả lớn hơn.
"Có một chút khó giải quyết!"
"Kiện Đạo Binh này hiện ra hình người, có phương thức chiến đấu cũng hoàn toàn khác biệt với phần lớn Đạo Binh, ý cảnh cũng biến hóa rất nhiều, quả thực giống như là một vị võ giả chân chính, Đạo Binh cùng với võ giả, cuối cùng ai mới là chúa tể.‘’
Trừ phi là loại Đạo Binh cực phẩm giống như Như Lai Hàng Ma Xử kia, nếu không thì xem như là Đạo Binh thượng phẩm, cũng cần phải có người thao túng mới có thể phát huy ra uy năng chân chính, hơn nữa căn cứ theo hình thể của Đạo Binh, cũng sẽ có phân chia ưu khuyết, ví dụ như Duy Ngã Kiếm chính là chuyên môn công kích, mà Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài chính là chuyên môn phòng ngự.
Nhưng Đô Thiên Tọa lại không giống.
Xem như là Đạo Binh hình người, Đô Thiên Tọa giống như là một vị võ giả chân chính, cơ hồ là toàn diện, cộng thêm Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Quyết, khiến cho nó không có bất kỳ nhược điểm rõ ràng nào.
Mà muốn đối phó với loại tồn tại này, lực lượng cấp bậc nghiền ép mới là mấu chốt nhất.
Như vậy vấn đề đã đến…
"Có thể thu Như Lai Hàng Ma Xử hàng nhái trở về không?"
"Chuyện này…"
Đối mặt với nghi vấn của Độc Cô Cầu Đạo, Đàm Hoa giật khóe mặt một cái, liếc mắt nhìn về phía phương hướng Thái Hoa Sơn, mà ở nơi đó, Như Lai Hàng Ma Xử hàng nhái vẫn đang đối cứng cùng với Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận như cũ, một cỗ pháp tướng Như Lai kim thân bao dung chư thiên lao sang trái và phải, đồng thời giao thủ cùng với bốn thanh tiên kiếm mà không rơi vào thế hạ phong.
Nhưng mà cũng chỉ đến thế mà thôi…
"Lão tăng cũng muốn gọi nó trở về."
"Nhưng mà..."
Đàm Hoa bất đắc dĩ chỉ tay một cái, Độc Cô Cầu Đạo cùng với Minh Tôn nhất thời thấy được cảnh tượng ở bên trong Thái Sơ kiếm trận lúc này.

Theo đó là tiếng cười to phách lối khiến cho ba người chán ngán đến cực điểm.
"Ha ha ha ha ha!"
"Muốn đi? !"
"Long Thiên Tứ ta không lên tiếng, một kiện hàng nhái như ngươi cũng muốn đi? Nếu như là chính phẩm thì còn chưa tính, hàng nhái cũng dám trang bức ở chỗ này cùng với ta? Không có cửa đâu!"
"Hai vị thí chủ cũng đã nhìn thấy, có Long lão thất phu dây dưa, lão tăng cũng rất khó triệu hồi Hàng Ma Xử trở về, hơn nữa theo thời gian trôi qua, lực lượng chính phẩm ẩn chứa trong đó đã hao mòn rất nhiều, đoán chừng qua thêm nửa canh giờ nữa, kiện hàng nhái này liền sẽ sụp đổ, triệt để mất đi uy năng."
Thần sắc của Độc Cô Cầu Đạo cùng với Minh Tôn biến hóa. Chuyện cho tới bây giờ muốn thối lui là không thể nào, nhưng không thể không thừa nhận, ba người đều không ngờ được Thuần Dương Cung lại còn có loại át chủ bài như Đô Thiên Tọa, hơn nữa vị Trần Khuynh Địch đột nhiên nhảy ra này, cũng có thực lực vượt ra khỏi sự dự đoán của ba người, cả hai chồng chất lên nhau, mới đưa đến quẫn cảnh như bây giờ.
Bất quá dù vậy ba người vẫn không hề từ bỏ, điều khiển Đạo Binh thượng phẩm là có tiêu hao rất lớn, bọn họ có ba người, mà Trần Khuynh Địch chỉ có một người, nhưng phải đồng thời khu động hai kiện Đạo Binh thượng phẩm Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Tọa, trong đó còn có một kiện Đạo Binh vô cùng to lớn, mức tiêu thụ nguyên khí khẳng định còn muốn viễn siêu ba người bọn họ.
"Chỉ cần kiên trì, hắn nhất định sẽ không chống đỡ được."
"Kéo dài thời gian là được."
"Không sai..."
Ba người định ra kế hoạch, liền làm chậm lại thế công, dự định biến chiến thuật từ lôi đình nhất kích thành chậm rãi tiêu hao, chờ đến khi Trần Khuynh Địch tiêu hao hầu như không còn nguyên khí thì tự nhiên sẽ chiến thắng. Vì thế ba người còn khu động Đạo Binh trong tay phong cấm thiên địa bốn phía, không cho Trần Khuynh Địch có cơ hội thôn nạp nguyên khí ở ngoại giới để khôi phục.
Mà đối mặt với chuyện này, biểu lộ của Trần Khuynh Địch là rất bình tĩnh.
"Ngây thơ."
"Thật sự là quá ngây thơ rồi!"
"Các ngươi cho rằng làm như vậy thì sẽ hữu dụng hay sao? !"
"Hừ!" Đối mặt với loại khiêu khích thấp kém này của Trần Khuynh Địch, ba người Đàm Hoa vào lúc ban đầu còn lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh, bất quá rất nhanh, Độc Cô Cầu Đạo liền không thể bình tĩnh được nữa.

Chương 685: Đồ đần!

Bởi vì đúng vào lúc này, lệnh bài truyền tin ở trong người đột nhiên chấn động, sau đó từng tiếng kinh hô của các trưởng lão Kiếm Tông truyền ra từ lệnh bài truyền tin, vang lên kịch liệt ở trong đầu của Độc Cô Cầu Đạo.
"Tông chủ!"
"Không tốt!"
"Có người đánh tới cửa rồi!"
Độc Cô Cầu Đạo bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía vị trí Trần Khuynh Địch ở bên trong Đô Thiên Tọa. Mà Trần Khuynh Địch thì bỗng nhiên nở một nụ cười xán lạn.
Đã sớm biết có người sẽ đến tấn công sơn môn, thật sự cho rằng Thuần Dương Cung chúng ta chỉ biết đợi ở trong núi chờ các ngươi đánh tới cửa hay sao? Không biết tiến công mới là biện pháp phòng ngự tốt nhất hay sao? Ngươi đã bị đánh tới nhà rồi! Đồ đần!
Ở trong thiên hạ có mười đại thánh địa võ đạo, mỗi một thánh địa võ dạo đều có nội tình thâm hậu, nắm giữ thực lực cường đại, cũng chính là bởi vì mạnh mẽ, mới được giang hồ tôn xưng là thánh địa võ đạo, nhưng ở giữa các thánh địa võ đạo cũng có tồn tại mâu thuẫn. Ví dụ như Đạo Môn cùng với Phật Môn vẫn không hợp nhau.
Mà Đạo Môn cùng với Phật Môn thì lại liên thủ chống lại Ma Đạo.
Những mâu thuẫn này đều dựa trên xung đột lợi ích, vì vậy chúng cũng có thể được giải quyết bằng lợi ích, ở trong tình huống khẩn cấp, hai mạch Đạo, Phật cũng sẽ liên thủ với nhau, thậm chí là không ngại thân phận Ma Đạo, cái gọi là trừ ma vệ đạo, kỳ thật xa xa cũng không có cực đoan như trong tưởng tượng của rất nhiều người giang hồ.
Nhưng ở trong đó cũng có chuyện ngoài ý muốn.
Kiếm Tông cùng với Đao Tông, mâu thuẫn ở giữa hai đại thánh địa võ đạo này xa xa không phải là lợi ích có thể giải quyết, thật sự mà nói, đó chính là mối thù truyền kiếp. Mối thù truyền kiếp này bắt nguồn từ người sáng lập hai đại thánh địa võ đạo này. Nghe nói người sáng lập Kiếm Tông cùng với người sáng lập Đao Tông năm đó vốn là hai vị tán tu giang hồ, bởi vì vào thời điểm hành tẩu ở trên giang hồ, họ đã cãi nhau vì một cái bánh bao, sau đó ở dưới số phận nghiệt ngã, bọn họ bị vướng vào nhau, từ đó hành hung lẫn nhau...mà hết lần này tới lần khác tài năng của hai vị này lại là vô song.
Ở dưới tình huống đều là thiên tài, có một đối thủ mà bản thân cảm thấy ngứa mắt, song phương đã thúc đẩy lẫn nhau, tạo thành một vòng tuần hoàn phi thường hoàn mỹ, nhưng ngược lại, quan hệ của

hai người sáng lập này cũng theo đó trở nên càng ngày càng kém, cơ hồ là mỗi ngày đều tiến hành một trận chiến sinh tử.
Mà đến cuối cùng…
Tu vi của hai người sáng lập đều đạt đến một cái cấp độ cực cao, sau đó phân biệt khai sáng ra Kiếm Tông cùng với Đao Tông, nhưng sự khó chịu giữa hai người cũng lan đến tông môn của họ.
Điểm này từ Đạo Binh thượng phẩm mà hai đại thánh địa võ đạo này truyền thừa xuống là cũng có thể nhìn ra.
Đạo Binh thượng phẩm của Kiếm Tông tên là: "Duy Ngã Kiếm".
Đạo Binh thượng phẩm của Đao Tông tên là: "Độc Tôn Đao".
Nói một cách khác chính là đối lập với nhau.
Mà vào giờ khắc này…
Ngay ở bên ngoài sơn môn của Kiếm Tông, có một nhóm lớn nhân mã đã tụ tập đến, hơn nữa mỗi người đều cầm trường đao ở trong tay, Đao ý ngất trời xông thẳng lên trời cao, thậm chí còn bổ ra đám mây ở trên không trung, mà ở phía trước đám nhân mã này, thì là một đạo thân hình khôi ngô đứng ở giữa trời.
Đối với Kiếm Tông mà nói, đạo thân ảnh kia không thể nghi ngờ là để một trong những tồn tại khiến cho bọn hắn cảm thấy chán ghét nhất - tông chủ Đao Tông Nhiếp Cầu Tiên. Nghe nói vị tông chủ này ban đầu không phải là có tên như thế này, chỉ là vào sau khi nghe được Độc Cô Cầu Đạo đổi tên thành Cầu Đạo, mới đổi thành cái tên Cầu Tiên này...
"Chư vị trưởng lão! Chư vị đệ tử! Thời khắc mấu chốt đã đến!"
"Nói cho ta biết!"
"Mục tiêu của các ngươi là cái gì? !"
Theo tiếng hò hét của Nhiếp Cầu Tiên, rất nhiều trưởng lão và đệ tử Đao Tông nhao nhao gầm thét: "Phàm là chuyện mà Kiếm Tông muốn làm..."
"Chúng ta đều muốn phá hỏng!"
"Phàm là chuyện Kiếm Tông không muốn làm..."
"Chúng ta đều sẽ ủng hộ!"
Kèm theo tiếng hò hét ngất trời, Nhiếp Cầu Tiên đưa tay vỗ lên trên túi trữ vật, sau đó chỉ thấy một chuôi trường đao màu trắng tinh bị hắn rút ra, mà trong nháy mắt chuôi đao này xuất hiện, một cỗ uy áp cực kỳ khủng bố lập tức khuếch tán ra, thiên địa nguyên khí phảng phất như đều rơi vào trong trạng thái đình trệ.
Đây là Độc Tôn Đao! Thuộc về Đạo Binh thượng phẩm của Đao Tông, chính là binh khí do tổ sư Đao Tông dùng Tuyệt Thế Thần Công của Đao Tông - Đại Tuyệt Diệt Thần Lực làm hạch tâm rèn đúc ra.
Mà có quan hệ đến kiện Đạo Binh này, còn có một đoạn cố sự khá là thú vị. Nghe nói lúc trước tổ sư Đao Tông nghe nói tổ sư Kiếm Tông không biết lấy được vận khí cứt chó từ nơi nào, thu được một chuôi Thiên Tử Kiếm, sau đó rèn đúc nó thành Duy Ngã Kiếm, tổ sư Đao

Tông hâm mộ đến mức đỏ mắt, nhưng ở trên đời chỉ có Thiên Tử Kiếm, chứ làm gì có Thiên Tử Đao, cho nên hắn đành phải nghĩ biện pháp khác.
Về sau mới có cái gọi là Độc Tôn Đao.
Chuôi đao này là do tổ sư Đao Tông hao phí rất nhiều khí lực, thông qua ý cảnh tuyệt diệt nhân dục, thiên đạo vô tình của Đại Tuyệt Diệt Thần Đao, cuối cùng mới rèn ra được.
"Việc này không thể chậm trễ, chúng ta hãy lập tức tiến công Kiếm Tông!"
"Đại đao của ta đang rất đói và khát!"
"Khụ khụ." Ở bên cạnh Nhiếp Cầu Tiên, một vị lão nhân ho khan một cái, bất đắc dĩ nói ra: "Nếu Nhiếp tông chủ đã có hứng thú, vậy thì cứ việc xuất thủ, bất quá lão hủ đã già và suy yếu, chỉ có thể đứng đây cổ vũ..."
"Không sao!" Nhiếp Cầu Tiên cười sảng khoái một tiếng: "Nếu Kiếm Tông muốn tiến công Thuần Dương Cung, vậy Đao Tông ta dĩ nhiên chính là minh hữu của Thuần Dương Cung, đảo chủ cứ đứng ở bên cạnh nhìn là được rồi!"
"Hắc hắc hắc, Kiếm Tông chính là thánh địa võ đạo a, nếu như thật sự có thể công phá, ta nhất định sẽ trở thành tông chủ Đao Tông thành công nhất trong lịch sử!"
"Vậy lão hủ xin chúc mừng Nhiếp tông chủ..." Đảo chủ Đào Hoa Đảo vừa ho khan, vừa cười nói ra, sau đó lui về phía sau.
Tiếp đó hắn liếc nhìn về phía phương hướng Thái Hoa Sơn.
"Lão hủ đã làm xong những gì được phân phó, lần này hắn là sẽ không xảy ra chuyện gì!"
Không sai, đây là sự tình mà rất nhiều người đều không nghĩ tới. Đó chính là đảo chủ Đào Hoa Đảo thế mà kiên định đứng về phía Thuần Dương Cung.
Trên thực tế cũng không phải là không có người biết rõ đảo chủ Đào Hoa Đảo đã bị Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch chiêu mộ, nhưng tuyệt đại đa số người đều cho rằng loại mời chào này là căn cứ vào lợi ích, cũng không đáng tin, chỉ cần có người có thể cấp cho đảo chủ Đào Hoa Đảo lợi ích lớn hơn nữa, tự nhiên sẽ có thể nhẹ nhõm khiến cho vị đảo chủ Đào Hoa Đảo này làm phản.
Trước đó đã có người bí mật liên hệ với đảo chủ Đào Hoa Đảo, thậm chí còn chủ động đưa tới một viên Duyên Thọ Đan, muốn mua chuộc hắn.
Dựa theo ý nghĩ của bọn hắn, đảo chủ Đào Hoa Đảo khẳng định là sẽ lựa chọn làm phản rồi.

Chương 686: Bo bo giữ mình

Nhưng trên thực tế, đảo chủ Đào Hoa Đảo là người thông minh. Thật giống như vào thời điểm ở Đông Hải hắn đã quyết đoán lựa chọn đầu hàng, sau đó cũng rất phối hợp với Long Thiên Tứ và Trần Khuynh Địch vậy, hắn mặc dù không có đủ thực lực, nhưng sống lâu như vậy, đạo lý đối nhân xử thế còn có bản sự bo bo giữ mình lại là rất cao, năng lực nắm bắt thế cục cũng tuyệt đối không kém.
Cho nên hắn rất nhanh liền nhìn ra hạch tâm của vấn đề.
Đó chính là...hắn không có một cái chỗ dựa nào. Suy nghĩ kỹ một chút, những thế lực tiến công Thuần Dương Cung lần này, cái nào không phải là thánh địa võ đạo? Cái nào không phải là có núi lớn để làm chỗ dựa? Coi như là Minh Tôn, ở phía sau cũng có tàn dư Đại Chu làm chỗ dựa, mà Đại Chu có thể ẩn núp nhiều năm ở dưới sự điều tra của Đại Càn như vậy, tuyệt đối là có mấy phần bản lãnh, cũng được tính là một cái chỗ dựa. Nhưng đảo chủ Đào Hoa Đảo hắn thì lại không giống.
Nghiêm ngặt mà nói thì hắn chỉ là tán tu! Cái gì? Còn có Đào Hoa Đảo? Dẹp đi! Đào Hoa Đảo cũng đã bị người ta nhổ đi rồi, còn có cái rắm Đào Hoa Đảo.
Mà Thuần Dương Cung lần này cũng không thực sự bị diệt vong, nếu như hắn phản bội, mặc dù có một chút sảng khoái, nhưng nếu như chờ vị Thái Hoa Tiên Nhân kia trở về, nhìn thấy Thuần Dương Cung bị người ta cướp bóc, ở dưới lửa giận ngút trời muốn tìm người để chém cho hả giận, lúc đó sẽ tìm ai?
Dù sao thì theo ý nghĩ của đảo chủ Đào Hoa Đảo, quả hồng mềm nhất định sẽ bị chọn bóp trước, ở trong một thời gian ngắn là không giải quyết được thánh địa võ đạo, như vậy trước tiên sẽ lựa chọn một kẻ phản bội lại không có chỗ dựa để khai đao không phải là chuyện đương nhiên sao?
Về phần những thánh địa võ đạo kia nhắc đến cái gì là có thể che chở ta.
Chuyện ma quỷ như vậy đảo chủ Đào Hoa Đảo ta sẽ tin tưởng? Đến thời điểm đó Thái Hoa Tiên Nhân đánh đến tận cửa, chỉ cần giao bản thân ta ra liền có thể tránh khỏi tai kiếp, nói không chừng sau khi cướp bóc xong sẽ ném ta vào trong bao tải đưa đến Thuần Dương Cung.
Đến lúc đó lão hủ sẽ phải khóc với ai? Hơn nữa dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, lúc này chính là thời điểm ta phải đứng đúng trận doanh, đây là một cơ hội tốt để nhất phi trùng thiên a! Huống chi bản thân ta còn đã rời đi khỏi Thái Hoa Sơn nguy hiểm nhất.

Không cần giao thủ cùng với rất nhiều thánh địa võ đạo, chỉ cần dùng ba tấc lưỡi khiến cho Đao Tông đi tiến công Kiếm Tông liền xong việc, cuối cùng chỉ đắc tội với một cái Kiếm Tông, hoàn mỹ tránh đi Phật Tông phiền toái nhất, nhưng chỉ cần ta ôm chặt đùi của Thuần Dương Cung…thì còn phải sợ Kiếm Tông?
Ý niệm tới đây, đảo chủ Đào Hoa Đảo lập tức kiên định với tư tưởng ôm chặt đùi của Thuần Dương.
"Nhiếp tông chủ."
"Ồ? Sao thế đảo chủ?"
"Lão hủ cảm thấy để cho Đao Tông lao lên phía trước vẫn là hơi quá đáng, lão hủ mặc dù không có đủ thực lực, nhưng mà biết rõ có ơn tất báo, lần này Đao Tông viện trợ Thuần Dương Cung chúng ta, Thuần Dương Cung chúng ta làm sao có thể không xuất thủ đây?"
"Chuyện này..."
"Không cần nói nhiều!"
"Lần này lão hủ sẽ xuất thủ cùng với Nhiếp tông chủ!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo nói một cách nghiêm túc.
Dù sao thì cũng đã đắc tội, thừa cơ tiêu giảm thực lực của Kiếm Tông, giảm sự uy hiếp cho bản thân, cớ sao mà lại không làm đây?
Sự thật đã chứng minh.
Đảo chủ Đào Hoa Đảo có thể an an ổn ổn sống trên hơn tám trăm năm, không phải là không có nguyên nhân.
Gừng càng già càng cay chính là để hình dung loại người này.
"Khốn nạn!" Ở bên trong Thanh Châu Đạo, Độc Cô Cầu Đạo lộ ra sắc mặt khó coi, ở trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch càng là tràn đầy hiểm ác: "Là do ngươi cùng với Long Thiên Tứ làm ra?"
"Là do Thái Thượng trưởng lão làm." Trần Khuynh Địch nói láo không chớp mắt.
Dù sao hắn cũng là chưởng giáo Thuần Dương Cung tương lai, thậm chí căn cứ vào tình huống trước mắt sẽ có khả năng rất cao trở thành chưởng giáo chính thức, mà thân làm chưởng giáo Thuần Dương Cung, hắn đương nhiên là người quang minh chính đại, một thân chính khí, được vạn chúng kính ngưỡng, làm sao có thể làm ra loại hành vi vô sỉ đánh lén nhà người khác đây? Cho nên tuyệt đối đúng là do Long Thiên Tứ làm!
Trần Khuynh Địch hiện tại xem như đã hiểu vì cái gì năm đó rõ ràng là do Ninh Thiên Cơ cùng với Long Thiên Tứ tiến hành cướp bóc với nhau, kết quả bị người ghen ghét nhất lại là Long Thiên Tứ.
Trong đó có lẽ là bởi vì Ninh Thiên Cơ quá cường đại, còn có cái miệng thối của Long Thiên Tứ, rất nhiều nguyên nhân khác, nhưng nguyên nhân lớn nhất, chỉ sợ là do Ninh Thiên Cơ đã cố ý đùn đẩy hết tội lỗi cho Long Thiên Tứ. Nhưng mà không thể không thừa nhận, loại cảm giác để cho Long Thiên Tứ cõng nồi này... thật sự là sảng khoái ngoài ý liệu!

Độc Cô Cầu Đạo hừ lạnh một tiếng, không để ý đến lời nói của Trần Khuynh Địch. Hắn còn có thể không biết tính tình của người Thuần Dương Cung hay sao? Năm đó Ninh Thiên Cơ cũng là như vậy!
Các đời chưởng giáo Thuần Dương Cung đều rất xấu xa!
Bất quá bất kể là chủ ý của người nào, lúc này Kiếm Tông đang bị người ta tịch thu hang ổ là vẫn không thể cải biến được, mà khiến cho Độc Cô Cầu Đạo cảm thấy lo lắng nhất chính là, xâm chiếm hang ổ nhà mình lại là đám não tàn Đao Tông, hơn nữa giống như là ngay cả Độc Tôn Đao cũng đều được mang tới, thật sự là không thể không làm cho hắn cảm thấy lo lắng.
Theo đạo lý mà nói, lần này có thể phái binh xâm lấn Thuần Dương Cung, Độc Cô Cầu Đạo tự nhiên là đã làm xong dự phòng để phòng ngừa Đao Tông.
Bây giờ ở bên trong sơn môn Kiếm Tông, vẫn còn có Duy Ngã Kiếm hàng nhái, đủ để giữ gìn đại trận hộ sơn, cam đoan sẽ không bị đám não tàn Đao Tông kia công phá, mà quan trọng nhất là, trước đó hắn cũng đã sắp xếp xong xuôi, nhờ Tắc Hạ Học Cung hỗ trợ ngăn cản Đao Tông, Đại Tế Tửu Nho Gia cũng đã đáp ứng...
Vì sao Đao Tông vẫn có thể đánh đến tận cửa? Đáng chết!
Lắc đầu, Độc Cô Cầu Đạo cuối cùng vẫn là người có tâm tính kiên nghị, rất nhanh liền bỏ qua những ý nghĩ không quan trọng này, trực tiếp nhìn về phía Đàm Hoa cùng với Minh Tôn ở bên cạnh.
Ý tứ của hắn rất đơn giản.
"Không biết Phật Môn lúc này có thể xuất thủ cứu viện hay không? Hoặc là thế lực sau lưng của Minh đạo hữu có xuất thủ cứu viện hay không?"
"A Di Đà Phật."
Minh Tôn trầm mặc không nói, Đàm Hoa thì niệm một tiếng phật hiệu, chợt lắc đầu.
Vì Kiếm Tông mà xuất thủ ngăn cản Đao Tông? Chỉ có đồ đần mới đi làm đây!
"Vậy thì mời hai vị đạo hữu bảo vệ đệ tử mà Kiếm Tông chúng ta phái đến đây lần này."
"Sau đó bản tông nhất định sẽ có hậu báo."
Độc Cô Cầu Đạo cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trực tiếp xoay người muốn rời khỏi chiến trường, lúc này dự định xâm lấn Thuần Dương Cung đã thất bại, cho dù có không cam lòng thì cũng không có cách nào, rút lui trở về bảo hộ tông môn mới là quyết định đúng đắn, về phần bảo vệ cho đám người Lý Trường Không rút lui, tin rằng Đàm Hoa cùng với Minh Tôn sẽ còn không đến mức không cho một chút mặt mũi này.

Chương 687: Thái Dương Kim Thuyền

Bước ra một bước, lấy tu vi của Độc Cô Cầu Đạo, một bước này chí ít cũng có thể vượt qua ngàn dặm, nếu đạp nát hư không mà nói, vượt qua vạn dặm cũng là chuyện đương nhiên.
Nhưng kết quả là hắn ngay cả một mét cũng thể vượt qua.
Bởi vì vào trước đó, Trần Khuynh Địch đã thao túng Đô Thiên Tọa tản khí tức của bản thân ra, vầng sáng Trấn Tinh Thiên lấp lóe, hư không bốn phía bị trấn áp trong nháy mắt, khiến cho Độc Cô Cầu Đạo không thể rời đi.
"Ai cho ngươi rời đi?" Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng.
Phe mình thật vất vả mới có thể đánh úp nhà của ngươi, để cho ngươi trở về tiếp viện? Nói đùa gì thế!
Mà đối với sự ngăn cản của Trần Khuynh Địch, Đàm Hoa cùng với Minh Tôn đều không có biểu thị gì, chỉ có Độc Cô Cầu Đạo là tức giận đến mức toàn thân phát run, hắn cũng rõ rõ ràng ràng ý tứ của hai người này, Kiếm Tông cho dù có xảy ra chuyện gì bọn hắn cũng không quan tâm, không bằng nói Trần Khuynh Địch chủ động giữ hắn ở lại nơi này, ngược lại còn có lợi cho hai người bọn hắn.
Độc Cô Cầu Đạo hít vào một hơi thật sâu, dung hợp với Duy Ngã Kiếm ở trên đỉnh đầu lần thứ hai, hóa thành một đạo kiếm quang thông thiên triệt địa, muốn xé rách phong tỏa của Đô Thiên Tọa trực tiếp giết ra ngoài.
"Trở về cho ta!"
"Wryyyyyyy!"
Đô Thiên Tọa phát ra một tràng âm thanh khó hiểu lần thứ hai, chậm rãi mở hai tay ra, ở phía sau thân thể khổng lồ, tam trọng vòng sáng chậm rãi hiện lên, rõ ràng là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công.
Ầm ầm! Bất quá lần này khác biệt cùng với mấy lần trước đó.
Mấy lần Trần Khuynh Địch thi triển Đại Thuần Dương Công trước đó, mặc dù có thể đình trệ thời gian bốn phía, nhìn qua phảng phất như là khiến cho thời gian đình chỉ, nhưng trên thực tế cũng không phải là đình chỉ thời gian đúng nghĩa, mà là dùng ý cảnh đình chỉ thời gian để giam cầm không gian, mặc dù cường đại, nhưng chung quy là vẫn có sơ hở.
Nhưng mà bây giờ lại không giống.
Bây giờ lực lượng đầu ra đã tăng lên trên diện rộng, lại có sự tăng phúc của Đô Thiên Tọa, mặc dù thời gian có thể giam cầm là hết sức ngắn ngủi, nhưng mà vẻn vẹn ở trong khoảnh khắc đó, Trần Khuynh Địch quả thật là đã chạm đến, khiến cho thời gian đình chỉ, phảng phất như bánh răng vận chuyển thế giới bị kẹt lại vậy.

"Thời gian!"
"Đình chỉ!"
Ầm! Kiếm quang do Độc Cô Cầu Đạo hóa thành đình trệ ở trong hư không, khí tức của hai người Đàm Hoa, Minh Tôn hóa thành ánh lửa mà mắt trần có thể thấy, nhưng lại không hiện ra trạng thái thiêu đốt, biển mây, tro bụi, ánh nắng bốn phía, ngay cả đám người ở phía dưới, đều rơi vào trong trạng thái đứng im. Mà ở bên trong cái không gian đứng im này, Trần Khuynh Địch điều khiển Đô Thiên Tọa chậm rãi bay về phía trước, ở bên trong chín đại vầng sáng, Tả Toàn Thiên sáng chói nhất đang chậm rãi chuyển động, phảng phất như một cái động đen sâu không thấy đáy.
Chỉ sợ là chỉ có khoảng chừng 0.5 giây, nhưng mà đối với cường giả Hỏa Luyện Kim Đan mà nói, 0.5 giây hoàn toàn là đủ rồi.
"Chết đi!"
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, vầng sáng Tả Toàn Thiên chuyển động, theo thiết quyền của Đô Thiên Tọa, phảng phất như một chuôi thiết chùy lóa mắt đập ầm ầm ở phía trên kiếm quang do Độc Cô Cầu Đạo hóa thành, mắt thấy Độc Cô Cầu Đạo đã sắp bị một quyền này đập trúng, vào thời khắc mấu chốt, Duy Ngã Kiếm lại run lên bần bật.
Oanh! Cơ hồ là cùng một thời gian, hai mắt của Độc Cô Cầu Đạo nguyên bản đình trệ bỗng nhiên nở rộ thần quang.
Duy Ngã Kiếm rung động kịch liệt, kiếm quang nổi giận chém vỡ nát bánh răng thời gian đình trệ ở trong cõi u minh, Độc Cô Cầu Đạo phản ứng lại vào thời khắc mấu chốt, không thực sự bị đánh trúng, mà là vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc dùng Duy Ngã Kiếm ngăn cản ở trước ngực, chặn lại vầng sáng Tả Toàn Thiên của Đô Thiên Tọa.
Liên tục lùi lại mấy bước ở trong hư không, Độc Cô Cầu Đạo lộ ra vẻ mặt kinh hãi nhìn Đô Thiên Tọa, mà hai người Đàm Hoa cùng với Minh Tôn cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, mặc dù thân thể rơi vào bên trong thời gian ngừng lại, nhưng bởi vì mang theo Đạo Binh thượng phẩm cho nên bọn hắn đã phát giác ra được chỗ không đúng, nguyên nhân chính là như thế cho nên bọn hắn mới cảm thấy kinh hãi.
Thời gian đình chỉ!
Thuần Dương Cung còn có loại võ công này? !
"Đáng chết!"
Ho ra một ngụm tinh huyết, Độc Cô Cầu Đạo hít vào một hơi thật sâu. Một giây sau, kiếm ý ngất trời bộc phát ra từ trên người của hắn, nhắm thẳng vào Trần Khuynh Địch! Chuyện cho tới bây giờ hắn cũng đã minh bạch, Trần Khuynh Địch sẽ không có khả năng thả cho hắn rời đi, cho dù có cố chấp trở về cũng sẽ tiếp tục bị Trần Khuynh Địch ngăn cản.
Đã như vậy thì…

"Chư vị!"
"Xuất thủ!"
Độc Cô Cầu Đạo dù sao cũng là người có ý chí kiên định, lập tức chém đứt mọi suy nghĩ ôm may mắn ở trong lòng.
Không cho ta trở về? Vậy ta liền giết ngươi!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch cũng nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra vẻ vô cùng tự tin.
"Các ngươi không mệt mỏi khi vây công ta mãi sao, ta sẽ cho các ngươi xem một chút trò mới."
"Đô Thiên Tọa!"
"Biến hình!"
Không thể không thừa nhận.
Vào thời điểm Thuần Dương Đạo Tôn chế tạo ra toà Đô Thiên Tọa này, tuyệt đối là đã rất chăm chỉ. Năng lực hành động của dân kỹ thuật cũng không phải là đùa giỡn.
Toàn bộ Đô Thiên Tọa không chỉ có hình thái người máy, đồng thời còn có năng lực biến hình, hơn nữa cân nhắc đến loại hình Đô Thiên Tọa tương đối có khuynh hướng đón đánh chính diện, Đô Thiên Tọa sau khi biến hình, trên bản chất thì là chuyển hóa thành một kiện Đạo Binh thượng phẩm xê dịch hư không vô cùng cao cấp.
Ầm ầm! Vầng sáng lấp lóe chung quanh người máy to lớn, vô số cơ quan luân chuyển, áo giáp biến hóa, cuối cùng người máy ngồi xuống, thu đầu lại, tứ chi kết hợp với nhau, cuối cùng đúng là hóa thành một chiếc chiến hạm to lớn lập lòe ánh vàng, hai bên thân thuyền mở ra, lộ ra bốn họng pháo, buồm trên thuyền đón gió tung bay.
Đây là Thái Dương Kim Thuyền!
Nếu như Đô Thiên Tọa là binh khí loại công kích tiêu chuẩn, như vậy Thái Dương Kim Thuyền sau khi biến hình, thì là binh khí bỏ đi phần lớn tính công kích, phát huy hai loại đặc tính kiên cố cùng với xuyên toa đến cực hạn, Trần Khuynh Địch đứng ở phía trước nhất Thái Dương Kim Thuyền, mặc một thân Xích Tiêu Giáp, lộ ra bộ dáng rất hăng hái.
"Ha ha ha!"
"Phóng ngựa đến đây đi!"
"Hôm nay bản Chân Truyền, không đúng, bản Chưởng Giáo sẽ trấn áp toàn bộ các ngươi!"
Thái Dương Kim Thuyền chấn động! Không có thôi động pháo Positron cùng với đạn đạo tổ ong giống trước đó, Thái Dương Kim Thuyền chính là đứng sừng sững ở trong hư không, vầng sáng Thái Hạo Cửu Trọng Thiên vây quanh toàn bộ thân thuyền, phảng phất như chín tầng áo giáp kiên cố một mực bao phủ lại, sau đó toàn bộ Thái Dương Kim Thuyền cứ như vậy lao về phía Độc Cô Cầu Đạo.
Đâm chết ngươi!

Hơn nữa còn không chỉ là đâm đơn thuần, tăng thêm tính năng xuyên toa, Thái Dương Kim Thuyền có tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng, chỉ cần vừa động liền trực tiếp phá toái hư không.

Chương 688: Kiếm quang xé rách trời!

Căn bản là không cho Độc Cô Cầu Đạo không gian để trốn tránh, chỉ có thể giơ Duy Ngã Kiếm lên, dùng phương thức cứng chọi cứng đối kháng với Thái Dương Kim Thuyền!
Nói một cách khác, hắn cho dù có chạy cũng không thoát!
"Đáng chết!"
"Loại Đạo Binh vô sỉ đến tột cùng này là do tên cẩu tặc nào tạo ra..."
"Hít hà!" Đang mắng lớn ở trong lòng, Độc Cô Cầu Đạo không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy ở phía sau lưng mát lạnh, trái lại còn hít vào một ngụm khí lạnh, nói: "Chư vị! mau xuất thủ!"
"A Di Đà Phật!"
"Được!"
Đàm Hoa cùng với Minh Tôn tự nhiên là không có khả năng ngồi nhìn Độc Cô Cầu Đạo bị người ta đánh đập, nếu như hắn muốn rời đi thì còn chưa tính, nhưng nếu hắn đã quyết định ở lại chém giết cùng với Trần Khuynh Địch, như vậy chính là bằng hữu, cho nên hai người rất nhanh liền xuất thủ, Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài cùng với Đạo Binh thần bí nhao nhao bắn vọt về phía trước.
Ầm ầm! Ở giữa không trung, Duy Ngã Kiếm, Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, Đạo Binh thần bí, cấu kết thành một màn sáng che trời, mạnh mẽ va chạm cùng với Thái Dương Kim Thuyền, chỉ trong nháy mắt, ở phía trên Thái Dương Kim Thuyền nở rộ hào quang, từng đạo từng đạo ánh vàng phảng phất như từng thanh lợi kiếm, không ngừng chém vào màn sáng.
"Ách!" Ở phía trên Thái Dương Kim Thuyền, Trần Khuynh Địch im lặng.
Rốt cuộc cũng là ba kiện Đạo Binh thượng phẩm, Thái Dương Kim Thuyền cho dù đâm đến rất mạnh mẽ, nhưng vẫn bị đối phương chặn lại. Bất quá cho dù vậy, Trần Khuynh Địch lại không hề ngừng vận chuyển lực lượng, một cỗ sinh mệnh lực mênh mông bộc phát từ dưới chân của hắn, dung nhập vào bên trong Thái Dương Kim Thuyền, thôi động toàn bộ chiếc thuyền vàng đến cực hạn, phảng phất giống như một vầng mặt trời chân chính, đánh thẳng vào phòng tuyến do ba kiện Đạo Binh xây dựng.
"Ngăn chặn hắn!"
"Hắn sẽ không chèo chống được bao lâu!"
Ba người Độc Cô Cầu Đạo cũng không tiến công, mà chỉ chuyên chú phòng thủ, cũng không phải là bọn họ không có năng lực phản kích, mà là sau khi cân nhắc, bọn hắn cảm thấy phòng ngự mới là lựa chọn tốt nhất, dù sao bọn hắn cũng có ba người, thật sự muốn bàn về tiêu hao, nguyên khí mà Trần Khuynh Địch cần phải bỏ ra để thôi

động Đô Thiên Tọa tuyệt đối là viễn siêu bọn họ.
Nhưng khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý chính là. Trần Khuynh Địch thế mà cũng không hoảng hốt, trái lại còn giống như là muốn cạnh tranh với bọn hắn, tiêu hao lẫn nhau. Mặc dù nhìn qua Thái Dương Kim Thuyền có khí thế to lớn, mà ba người Độc Cô Cầu Đạo thì ở thế yếu, nhưng trên thực tế ở thế yếu lại là Trần Khuynh Địch.
"Chung quy là vẫn quá trẻ tuổi."
"Người trẻ tuổi rất hăng hái, lại có tu vi như thế, cũng là chuyện rất bình thường."
"Giết hắn!" Một câu nói của Minh Tôn, phảng phất như đánh thức hai người còn lại, ở trong mắt của Độc Cô Cầu Đạo cùng với Đàm Hoa đều lóe lên lãnh quang.
Không sai, Long Thiên Tứ thì cũng thôi đi, nhưng thiên phú và thực lực mà Trần Khuynh Địch biểu hiện ra hôm nay, lại làm cho hai người không thể không cân nhắc tính trưởng thành của đối phương ở trong tương lai, không thể không thừa nhận, bọn hắn đã loáng thoáng thấy được mấy phần hình bóng của Ninh Thiên Cơ lúc trước, giống như là thủy triều xoay ngược dòng.
Nhưng mà, Thuần Dương Cung không thể có Ninh Thiên Cơ thứ hai! Nếu như có thể giết, vậy tốt nhất là giết đi! Nếu như không thể giết, vậy cũng phải ngăn chặn con đường trưởng thành của đối phương!
Ý niệm tới đây, ba người Độc Cô Cầu Đạo lập tức tăng thêm mấy phần lực đạo, trong lúc phòng ngự cũng bắt đầu phản kích, ba người, ba kiện Đạo Binh thượng phẩm, trên số lượng cuối cùng vẫn chiếm cứ ưu thế, lượng biến gây nên chất biến, theo thời gian trôi qua, quang mang bên trên Thái Dương Kim Thuyền cũng dần dần trở nên ảm đạm.
Ở bên trên Thái Dương Kim Thuyền, hai mắt của Trần Khuynh Địch lấp lóe quang mang, trầm mặc không nói.
"Ha ha." Sau đó hắn nhếch miệng cười một tiếng.
Gần như đồng thời...
"Ủa?"
Trong ba người, Đàm Hoa nhướng mày, ở trong cảm ứng của hắn, Như Lai Hàng Ma Xử hàng nhái vốn đang có thể kiên trì thêm một lát nữa thế mà lập tức trở nên suy yếu, mắt thấy là đã sắp mất đi uy năng.
Đúng là rất đáng tiếc, bất quá không sao, nơi đây đã là ở bên ngoài Thái Hoa Sơn, không có ở trong đại trận hộ sơn.
Không đợi Đàm Hoa lấy lại tinh thần, ở phía trên Thái Dương Kim Thuyền, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên giang hai tay ra, tam trọng vòng sáng do Đại Thuần Dương Công hóa thành phảng phất như ba đạo thiên luân chậm rãi hiện lên, trong phút chốc liền chồng lên nhau, ánh vàng mênh mông mang theo vĩ lực đình trệ thời gian tràn đầy giữa thiên địa, trong nháy mắt liền phong tỏa tất cả.

"Trở về!"
Sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, nhưng Trần Khuynh Địch lại không để ý một chút nào về việc tiêu hao một lượng lớn nguyên khí, trái lại còn tiến thêm một bước thôi động Thái Dương Kim Thuyền, thuyền vàng chấn động kịch liệt, thân thuyền đụng nát hư không, phảng phất như một tòa vực thẳm bao trùm thiên địa bốn phía, bao phủ toàn bộ ba người Độc Cô Cầu Đạo vào bên trong.
Một giây sau...
Thái Dương Kim Thuyền mang theo ba người Độc Cô Cầu Đạo, cứ như vậy trốn vào hư không, ở trong một cái nháy mắt thế mà xuyên trở về trên không Thái Hoa Sơn!
Mà vào giờ khắc này, ba người Độc Cô Cầu Đạo mới tránh thoát ra từ bên trong thời gian đình chỉ, Độc Cô Cầu Đạo cùng với Minh Tôn còn có một chút không rõ Trần Khuynh Địch vì sao lại đột nhiên làm như thế, nhưng Đàm Hoa lại là người đầu tiên phản ứng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt, bỗng nhiên phát ra một tiếng rống to: "Là kiếm trận! Hàng Ma Xử hàng nhái đã mất hiệu lực!"
"Ha ha ha!"
Không đợi Đàm Hoa nói xong, Trần Khuynh Địch chính là cười một tiếng như điên, cho dù khí thế đã trở nên suy yếu, thần sắc càng là lộ ra mấy phần trắng bệch, hiển nhiên là đã tiêu hao gần hết lực lượng, nhưng ở trên mặt lại tràn đầy nụ cười đắc chí vừa lòng.
Một giây sau...
Ở bên trong Thái Hoa Sơn, một đạo kiếm quang phảng phất như một vệt quang mang đầu tiên mà thiên địa sinh ra, đốt sáng lên cả phiến thiên địa!
Là Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận!
Không chỉ có như thế, ở trong kiếm trận, một chuôi trường kiếm màu đỏ tươi giống như Du Long đang uốn éo, chính là Xích Tiêu Kiếm!
Trần Khuynh Địch không biết từ lúc nào đã đưa Xích Tiêu Kiếm trở về!
Mà vào giờ khắc này, chuôi Xích Tiêu Kiếm này đang được Long Thiên Tứ dùng để mà thôi động Thái Sơ kiếm trận, ở bốn phía xung quanh hắn, Thái Thủy, Thái Ất, Thái Thanh, Thái Hạo, bốn thanh tiên kiếm dần dần hư ảo, hóa thành bốn đạo kiếm quang, trực tiếp chồng chất lên Xích Tiêu Kiếm, ở trong nháy mắt liền hóa thành một đạo kiếm quang màu đỏ thông thiên triệt địa.
"Lần này lão phu ta sẽ nhất phi trùng thiên!"
"Đàm Hoa lão thất phu! Ngoan ngoãn đứng yên đó! Ăn một kiếm của lão phu ta!"
"Giết! !!"
Kiếm quang xé rách trời!
Ở trong kiếm trận, Long Thiên Tứ rất hăng hái, lộ ra bộ dáng của một chàng trai trẻ trong hình dáng lão già.

Chương 689: Duy Ngã Kiếm hư hại

Vào giờ khắc này hắn thậm chí còn trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, dùng máu tế kiếm, dùng máu tế trận, thúc đẩy uy lực của toàn bộ kiếm trận cùng với Xích Tiêu Kiếm lên đến cực hạn, nguyên khí ở xung quanh đồng thời chấn động, Thái Hoa Sơn càng là chấn động kịch kiệt, trong lúc mơ hồ, phảng phất như có thể nhìn thấy 36 đạo thân ảnh như ẩn như hiện.
Xuất kiếm! Kiếm quang màu đỏ tới trong chớp mắt, nặng nề đánh vào trên người của Duy Ngã Kiếm hợp nhất với Độc Cô Cầu Đạo, mà Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài còn có Đạo Binh thần bí có ý đồ cứu viện, thì lại bị Trần Khuynh Địch thao túng Thái Dương Kim Thuyền ngăn cản.
Độc Cô Cầu Đạo lộ ra sắc mặt tái xanh.
Cái đệch! Ngươi vừa mới hô là Đàm Hoa lão thất phu cơ mà? Làm sao lại nhắm vào ta! Đồ lão tặc vô sỉ Long Thiên Tứ!
Mà khiến cho Độc Cô Cầu Đạo có một chút hoảng sợ là, ở bên trong vệt kiếm quang màu đỏ kia, hắn cảm nhận được nguy cơ kịch liệt! Thậm chí là nguy cơ sinh tử!
Không nói một tiếng nào, Độc Cô Cầu Đạo trực tiếp đâm thủng trái tim của bản thân, kéo ra một giọt tâm huyết (máu tươi trong tim) lập lòe ánh vàng rơi vào bên trên Duy Ngã Kiếm.
Đây là thuật tế kiếm!
Khác biệt cùng với Long Thiên Tứ dùng máu tươi tế kiếm, Kiếm Tông đối với Duy Ngã Kiếm là chuyên môn có thuật tế kiếm, ở trong nháy mắt liền có thể bộc phát ra lực lượng vượt qua cực hạn!
Keng! Kiếm quang màu đỏ của Xích Tiêu Kiếm va chạm với ánh kiếm màu trắng của Duy Ngã Kiếm. Quang mang xé rách hư không, chiếu sáng thiên địa, trong lúc nhất thời liền khiến cho kẻ có tu vi yếu trực tiếp đổ máu trên hai mắt, thậm chí là còn té xỉu tại chỗ trên mặt đất, mà cho dù là Đàm Hoa cùng với Minh Tôn, vào giờ phút này ở trong hai mắt đều là một mảnh nóng sáng, chỗ ánh mắt đến ngoại trừ kiếm quang thì vẫn là kiếm quang, cho dù là cái gì cũng đều không nhìn thấy.
Kiếm quang duy trì trong trọn vẹn ba giây. Nhưng ảnh hưởng do kiếm quang mang tới lại là không thể tránh khỏi, cho dù là người có tu vi cao như Đàm Hoa cùng với Minh Tôn bậc, cũng chỉ có thể khôi lại sau khi kiếm quang biến mất.
Mà sau khi khôi phục lại bọn hắn liền vạn phần rung động...
"Không có khả năng!"
Ở bên trong ánh kiếm màu trắng, tiếng kinh hô của Độc Cô Cầu Đạo bỗng nhiên vang lên, chấn động trời cao, người bình thường có lẽ

không nhìn thấy, nhưng vốn lấy nhãn lực của hai người Đàm Hoa cùng với Minh Tôn, tự nhiên là có thể nhìn thấy, chuôi Duy Ngã Kiếm này trải qua mấy chục năm cũng đều một mực được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm, ở trên mũi kiếm sắc bén tới cực hạn kia, bất ngờ xuất hiện một lỗ hổng.
Duy Ngã Kiếm bị chém đứt! Mặc dù không đứt gãy, hơn nữa lỗ hổng còn rất nhỏ, bất quá chỉ khoảng chừng hạt đậu, nhưng quả thật, Duy Ngã Kiếm đã bị chém đứt!
Ý cảnh kiếm đạo viên mãn không để lọt trước đó, ở trong nháy mắt lỗ hổng xuất hiện liền lập tức trở nên suy yếu, lúc này vẫn còn ở trong trạng thái tế kiếm thì chưa có gì, nhưng chờ sau khi loại trạng thái này rút đi, lực lượng của Duy Ngã Kiếm không thể nghi ngờ sẽ giảm xuống với một mức độ lớn, thậm chí là khiến cho ý cảnh bản thân của Duy Ngã Kiếm bị tổn thương! Phải biết rằng đây chính là Đạo Binh thượng phẩm! Đạo Binh đến cái cảnh giới này, trọng yếu nhất chính là ý cảnh viên mãn của bản thân, mà kiên cố nhất cũng là ý cảnh viên mãn của nó, dùng bốn chữ vạn kiếp bất phôi để hình dung loại Đạo Binh này cũng là chuyện đương nhiên, nhưng hết lần này tới lần khác, Duy Ngã Kiếm vào giờ khắc này lại bị người ta chém ra cái lỗ hổng ở trên mũi kiếm! Nếu không phải là có nội tình thâm hậu, Duy Ngã Kiếm sẽ có khả năng rớt cấp ngay tại chỗ! Chuyện này làm sao có thể không khiến cho Độc Cô Cầu Đạo cảm thấy đau lòng?
"Đáng chết! !! !"
"Thuần Dương Cung! !! !"
"Long Thiên Tứ! Cẩu tặc! Kiếm Tông chúng ta sẽ không chết không thôi cùng với các ngươi! !!"
Tiếng rống tức giận sôi sục của Độc Cô Cầu Đạo không ngừng quanh quẩn ở trên dưới toàn bộ Thái Hoa Sơn, mà kiếm quang của Duy Ngã Kiếm ở dưới trạng thái tế kiếm cũng bỗng nhiên tăng vọt, mắt thấy là nhất định vào trước khi trạng thái tế kiếm biến mất, Độc Cô Cầu Đạo sẽ liều mạng chết sống cùng với Trần Khuynh Địch và Long Thiên Tứ, thấy vậy có không ít người liền hoàn toàn biến sắc. Nhất là Đàm Hoa cùng với Minh Tôn.
Mặc dù hai người đều biết là do Long Thiên Tứ kết hợp toàn bộ lực lượng của địa mạch Thái Hoa Sơn, lấy Xích Tiêu Kiếm làm vật trung gian, tăng thêm thôi động toàn lực Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận, cuối cùng mới có thể bổ ra một kiếm kinh hãi kia, nhưng bất kể nói như thế nào...
Đến cùng cũng không phải là bổ vào bọn hắn! Hơn nữa một kiếm vừa rồi kia tuyệt đối không phải là dễ đón đỡ như vậy!
Nói một cách khác…đạo hữu chết nhưng bần đạo không chết a! Nếu như Độc Cô Cầu Đạo thực sự giết đỏ cả mắt, muốn đánh nhau chết sống cùng với Thuần Dương Cung, như vậy bọn hắn vừa vặn có thể

ngồi làm ngư ông đắc lợi, ý niệm tới đây, hai người thậm chí không tự chủ được mà thu liễm mấy phần lực lượng, không tiến hành ngăn cản Trần Khuynh Địch, dự định ngồi đợi Độc Cô Cầu Đạo xông vào Thái Hoa Sơn.
Sau đó…
Phốc phốc! Độc Cô Cầu Đạo vừa gầm thét, vừa ở dưới ánh mắt cảnh giác của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, chuyển tay bổ ra một đạo kiếm quang, trong nháy mắt xuyên thủng không gian, sau đó liền mang theo Duy Ngã Kiếm biến mất ở trên không Thái Hoa Sơn.
Chạy!
Độc Cô Cầu Đạo không nói hai lời liền bỏ chạy!
Độc Cô Cầu Đạo chung quy cũng là tông chủ Kiếm Tông, mặc dù Duy Ngã Kiếm bị trọng thương khiến cho hắn đau lòng không thôi, nhưng vào thời khắc mấu chốt hắn vẫn giữ tỉnh táo đầy đủ như cũ, qua nhiều năm như thế, Duy Ngã Kiếm cũng không phải là chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này, ở bên trong Kiếm Tông cũng không phải là không có biện pháp chữa trị Duy Ngã Kiếm.
Nhưng nếu như đánh nhau chết sống ở chỗ này cùng với Thuần Dương Cung, không chỉ có thể bị người ta chiếm tiện nghi, hơn nữa còn có khả năng làm tổn hại đến bản nguyên của Duy Ngã Kiếm, làm ảnh hưởng đến quá trình chữa trị trong tương lai, nếu như phát sinh ra loại chuyện như vậy mà nói, như vậy Độc Cô Cầu Đạo hắn liền thực sự trở thành tội nhân của Kiếm Tông.
Cho nên…Độc Cô Cầu Đạo đã bỏ chạy! Thậm chí là còn mặc kệ rất nhiều đệ tử và trưởng lão Kiếm Tông đang ở trong Thái Hoa Sơn! So với bọn hắn, Duy Ngã Kiếm không thể nghi ngờ là trọng yếu hơn gấp trăm lần, nhất định phải mau chóng trở về sơn môn, chữa trị Duy Ngã Kiếm mới là quyết định đúng đắn.
Về phần Đàm Hoa cùng với Minh Tôn, m* nó! Lúc trước còn không muốn trợ giúp lão tử, bây giờ còn muốn để cho lão tử đi cá chết lưới rách cùng với người khác? Dù sao thì ta cũng sẽ đi! Các ngươi hãy ở lại mà chơi đùa với Thuần Dương Cung!
Mà nhìn Độc Cô Cầu Đạo đột nhiên lâm trận bỏ chạy, sắc mặt của hai người Đàm Hoa cùng với Minh Tôn cũng lập tức trở nên tái nhợt, kém chút nữa là đã bỏ chạy theo, bất quá rất nhanh, sau khi phát hiện ra trạng thái của Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch, hai người lại đồng thời hít vào một hơi thật sâu, xem như ổn định tâm thần.

Chương 690: Thối lui

Lúc này Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ cũng tuyệt đối không thể nói là tốt.
Vừa mới thiêu đốt tinh huyết, lại tế kiếm và tế trận, khí tức của Long Thiên Tứ đã sớm uể oải đến cực hạn, cả người ở bên trong Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận, không ngăn được tiếng thở mạnh, nhưng ở trên mặt lại lộ ra vẻ mặt tươi cười, ở dưới góc nhìn của Đàm Hoa cùng với Minh Tôn thậm chí còn mang theo vài phần dữ tợn.
Mà Trần Khuynh Địch thì cũng không khá hơn một chút nào.
Thôi động Thái Dương Kim Thuyền vốn đã là tiêu hao rất lớn, Trần Khuynh Địch trong lúc kéo dài thời gian lại đồng thời thi triển Đại Thuần Dương Công, lại còn dùng một hơi na di tất cả mọi người, nguyên khí phải tiêu hao cho dù là lấy nội tình của hắn cũng đều chống đỡ không nổi, lực lượng gần như đã tiêu hao hết, may mà nơi này là Thái Hoa Sơn, có kiếm trận bảo vệ, cho nên hiện tại không thể nghi ngờ là thời điểm Thuần Dương Cung suy yếu nhất.
Nhưng mà...
Đàm Hoa cùng với Minh Tôn làm sao lại không phải là như thế? Thôi động Đạo Binh thượng phẩm cũng không phải là chỉ có một mình Trần Khuynh Địch! Đàm Hoa cùng với Minh Tôn cũng đã thôi động Đạo Binh thượng phẩm lâu như vậy, trạng thái bây giờ xa xa không thể sánh bằng thời kỳ đỉnh phong, hơn nữa một kiếm mà Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ liên thủ thi triển ra vừa rồi kia, quả thực là có một chút dọa sợ hai người bọn hắn, bọn hắn cũng không có tự tin nắm chắc cơ hội đánh bại hai tên điên Thuần Dương Cung một lớn một nhỏ này. Trọng yếu hơn chính là, theo thời gian trôi qua, Long Thiên Tứ còn có Trần Khuynh Địch có sự ủng hộ của Thái Hoa Sơn cùng với kiếm trận, chung quy là vẫn sẽ khôi phục lại như cũ!
Tác chiến ở sân nhà chính là có ưu thế như thế.
Song phương cứ giằng co với nhau như vậy, cũng không có ai nói chuyện, nhưng khí tức giương cung bạt kiếm nguyên bản ở giữa hai bên lại dần dần trở nên bình hòa, một hồi lâu sau, Đàm Hoa mới chậm rãi mở miệng nói: "Lần này là chúng ta bại."
"Nhưng trưởng lão và đệ tử của Phật Môn chúng ta, lão nạp sẽ mang đi."
"Đừng mơ tưởng!"
"Ta cự tuyệt!"
Không đợi Đàm Hoa nói xong, Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch liền trực tiếp mở miệng cắt lời của Đàm Hoa, hai người Trần

Khuynh Địch đều biết là Đàm Hoa có ý tứ gì, đơn giản chính là muốn bảo vệ tất cả đệ tử và trưởng lão Phật Môn tham gia tiến công lần này.
Nhưng mà nói đùa? Chúng ta sẽ đáp ứng ngươi sao? Một lần cơ hội bắt chẹt tốt như vậy! Thuần Dương Cung chúng ta làm sao có thể sẽ bỏ qua?
Đàm Hoa nhìn sắc mặt kiên định của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, hận không thể tiếp tục lao lên đánh nhau, nhưng khi hắn liếc mắt nhìn Minh Tôn ở bên cạnh, lại thấy đối phương giống như là Độc Cô Cầu Đạo vậy, dường như đã không còn chiến ý.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế, mặc dù Minh Tôn cũng rất không cam tâm, nhưng theo chiều hướng phát triển, sau khi Độc Cô Cầu Đạo rời đi, trừ phi lại có một vị Hỏa Luyện Kim Đan cầm trong tay Đạo Binh hoặc là có thêm mấy vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan tới, nếu không căn bản sẽ không có biện pháp tiếp tục uy hiếp Thuần Dương Cung, chỉ có thể lựa chọn tạm thời từ bỏ.
"A Di Đà Phật."
Đàm Hoa cũng biết điểm này, chỉ có thể lộ ra biểu tình đắng chát, phát ra một tiếng phật hiệu.
"Đã như vậy."
"Vậy thì chúng ta lại thương nghị một phen."
Nói thì nói như thế, nhưng đối với hai người Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ mà nói. Đây không thể nghi ngờ là Phật Môn nhận sợ! Tối thiểu là Đàm Hoa cũng nhận sợ! Hai tên thổ phỉ một già một trẻ này liếc nhìn nhau, đều thấy được hào quang sáng tỏ ở trong mắt lẫn nhau.
"Ba ngày sau!"
"Tại Thanh Châu Đạo, ở phía dưới Thái Hoa Sơn, chúng ta sẽ chờ đợi mấy vị!"
"Hừ!"
Sau một tiếng hừ lạnh, hai người Đàm Hoa, Minh Tôn liền thối lui, chiến đấu ở bên trong Thái Hoa Sơn tự nhiên cũng đình chỉ theo đó, ở trong bốn tòa trận môn nối liền với nhau, ngoại trừ Thái Tử Hoành Xương ở bên trong Thái Ất trận môn đột nhiên lấy ra một kiện bí bảo, xuyên toa không gian đào tẩu, Lý Trường Không, Huyền Lưu Ly, Tử Hạ, còn có tám vị Võ Đạo Tông Sư đến từ Phật Môn, Kiếm Tông, liên minh trung, tiểu thế lực, toàn bộ đều lưu lại.
Mà cùng lúc đó...
Ở bên ngoài Thanh Châu Đạo.
"Lần này dường như là chúng ta thắng đấy, tỷ tỷ."
Doanh Phượng Tiên lui về phía sau một bước, Thái Cực Đồ trắng đen ở sau lưng ung dung xoay tròn, ổn định lại thiên địa nguyên khí ở bốn phía, ở trên mặt mang theo ý cười ung dung.
Mà ở phía đối diện với nàng, Tần Kiền Hoàng thì lộ ra thần sắc lạnh

lùng.
Ở sau lưng của nàng, Ngũ Sắc thần quang xanh vàng đỏ trắng đen lấp lóe, chiếu rọi trời cao, không kém một chút nào so với Doanh Phượng Tiên.
"Không sao." Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Tần Kiền Hoàng mới mở miệng nói: "Ta vốn cũng không phải đến để nhằm vào Thuần Dương Cung, không bằng nói, mà đến là để nhắm vào ngươi."
"Ngươi cũng đã đột phá đến Võ Đạo Tông Sư." Tần Kiền Hoàng nhìn Doanh Phượng Tiên lộ ra vẻ nghi ngờ, đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, tràn đầy ý vị khiêu khích: "Sau chuyện lần này, hãy đi đến Lạc Thủy Tần thị một chuyến."
Từ cái danh tự này liền có thể biết được, Lạc Thủy chính là vị trí tổ địa của Tần thị nhất tộc. Mà bây giờ Tần Kiền Hoàng thế mà mời Doanh Phượng Tiên đi đến đó...
"Có ý tứ gì?"
"Đều đã đến nước này, ngươi chẳng lẽ sẽ không có một chút oán hận nào đối với ta?"
"Ta sẽ cho ngươi cơ hội, đi đến Lạc Thủy, ngươi và ta quyết đấu một trận sinh tử, vừa vặn ngươi hẳn là cũng có rất nhiều nghi hoặc, đến khi đó ta đều sẽ trả lời cho ngươi."
Dường như là do lời nói của Tần Kiền Hoàng quá mức đột nhiên, Doanh Phượng Tiên không khỏi trừng lớn hai mắt, lộ ra vẻ khá là kinh hãi, nhất là sau khi nghe được quyết đấu một trận sinh tử ở trong miệng của Tần Kiền Hoàng, nàng càng là có vẻ hơi bối rối, nhưng Tần Kiền Hoàng lại không hề để ý, trực tiếp thu liễm Ngũ Sắc thần quang sau đó xoay người rời đi.
Kết quả của trận chiến tại Thái Hoa Sơn rất nhanh liền được truyền đi khắp toàn bộ giang hồ.
Dù sao thì trận chiến này cũng dính đến tuyệt đại đa số thánh địa võ đạo, có thể xưng là một trận đại chiến quét sạch giang hồ sau đại kiếp Thuần Dương Cung gần ba mươi năm nay, ở bên trong trận chiến tại Thái Hoa Sơn này, cơ hồ là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan có mặt mũi ở trên giang hồ đều đang yên lặng quan sát chiến cuộc.
Mà kết quả cuối cùng cũng khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.
Trong đó khiến cho người ta rung động nhất là Trần Khuynh Địch đã ra sân rồi.
"Thực sự là giang sơn đời nào cũng sinh ra tài tử."
"Lão già ta đã sắp lớp trẻ xô ngã rồi."
"Không tầm thường!"
Đây là đánh giá của rất nhiều võ giả thế hệ trước đối với Trần Khuynh Địch. Trong đó bao quát mấy vị triều đình, còn có một số thánh địa võ đạo không có ân oán gì với Thuần Dương Cung, như là Đao Tông, Vô Sinh Đạo, Minh Giáo, Đạo Môn.

Chương 691: Đàm Duyên

Nhưng cũng có một số thánh địa võ đạo thì lại có cảm giác không tốt lắm.
Một ví dụ đơn cử đơn giản nhất: Mặc Môn.
Cơ hồ là sau khi biết được tin tức về Thái Hoa Sơn, Mặc Môn liền lập tức trở thành chuột nhắt, ngoan ngoãn ngồi yên không nhúc nhích ở dưới sự trấn áp của Yêu Côn Bắc Hải, phảng phất như đang nói:
"Mặc Môn chúng ta đời đời thuần lương, cho tới bây giờ cũng chưa từng làm qua sự tình bỏ đá xuống giếng, các ngươi cũng đừng có tới tìm chúng ta gây phiền phức."
Nhưng mà không phải là ai cũng an phận giống như Mặc Môn.
Tại Đại Càn, ở bên trong Vị Ương Cung.
"Trẫm biết rồi."
Thả quyển trục ở trong tay xuống, Thánh Thượng Đại Càn vuốt vuốt mi tâm, mà ở bên cạnh hắn, Phùng Nguyên Nhất vô cùng thân mật đưa lên một bát thuốc tản ra mùi vị kỳ dị.
"Thánh thượng..."
"Không cần làm như vậy, trẫm còn chưa dễ dàng sụp đổ như vậy."
Thánh Thượng Đại Càn cười cười, sau khi uống xong bát thuốc liền tiếp tục nói: "Nhìn như vậy, lần này Thuần Dương Cung xem như đã ổn định sơ bộ thế cục, nhưng vấn đề bây giờ là ở chỗ đám đệ tử chư tông bị bọn họ bắt giữ, Tắc Hạ Học Cung Tử Hạ, Kiếm Tông Lý Trường Không, Phật Môn Huyền Lưu Ly."
"Ba người này đều là người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ của tất cả các thánh địa võ đạo."
"Chư tông sẽ không thể buông tha."
"Mà nếu ba nhà này liên thủ, đối với Thuần Dương Cung vẫn có ưu thế tuyệt đối như cũ, Thái Tử xuất thủ ngăn cản Tắc Hạ Học Cung một lần là đã hết lòng rồi, lần này Tử Hạ bị người bắt đi, nếu ngăn cản nữa, chỉ sợ trái lại sẽ khiến cho Tắc Hạ Học Cung trở mặt, mà triều đình thì lại không thích hợp ra mặt."
"Bất quá nói một cách khác."
"Thế cục hiện tại ở Thuần Dương Cung đã được ổn định, sau khi đạt được một trận thắng lợi Thuần Dương Cung đã có đầy đủ vốn liếng để bàn điều kiện cùng với Phật Môn, Tắc Hạ Học Cung, Kiếm Tông, thậm chí còn có thể chiếm cứ ưu thế nhất định, tối thiểu là Kiếm Tông hẳn là sẽ không tiếp tục gây hấn, vấn đề duy nhất chính là..."
Nhắc đến đây, Thánh Thượng Đại Càn cũng khẽ chau mày, nói: "Thái độ của Phật Môn."
"Tắc Hạ Học Cung mặc dù nhằm vào Thuần Dương Cung là vì cái gọi là truyền thừa Tà Ma, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thế đơn lực cô, ở

dưới tình huống Kiếm Tông không còn tâm tình tiếp tục tranh đấu, sẽ không lật nổi sóng gió gì, nhưng nếu như Phật Môn dự định phái ra thêm nhân thủ mà nói, Tắc Hạ Học Cung nói không chừng cũng sẽ xuất thủ.
"Tất cả đều nằm ở Phật Môn."
"Nếu như Phật Môn không nguyện ý thỏa hiệp, vẫn cứ cường thế như cũ mà nói, như vậy Tắc Hạ Học Cung cũng sẽ thuận thế mà làm, nếu như Phật Môn thỏa hiệp, vậy thì Tắc Hạ Học Cung cho dù có không cam tâm, cũng sẽ tạm thời thỏa hiệp, tìm phương pháp khác..."
"Phật Môn!" Thánh Thượng Đại Càn vừa thấp giọng thì thào, vừa đập mặt bàn.
Thấy Thánh Thượng Đại Càn buồn rầu, Phùng Nguyên Nhất ở bên cạnh không khỏi hơi nghi hoặc một chút, nói thật, ở dưới tình huống trước mắt, triều đình ngồi xem Thuần Dương Cung tranh phong cùng với rất nhiều thánh địa võ đạo mới là đúng đắn, dù sao đều là tông phái, chó cắn chó chính là tình huống triều đình thích nhất, nhưng Thánh Thượng Đại Càn lại giống như đặc biệt quan tâm đến Thuần Dương Cung.
Dường như là phát giác ra được nghi hoặc của Phùng Nguyên Nhất, Thánh Thượng Đại Càn liếc nhìn hắn một cái.
"Là Thái Tử, không phải là trẫm."
Sau đó Thánh Thượng Đại Càn liền nói ra một câu mang theo ý vị thâm trường.
Đúng thế, Đại Càn có hắn, vậy dĩ nhiên là có thể bao trùm ở phía trên mười đại thánh địa võ đạo, ngồi xem tông phái tranh chấp là chuyện đương nhiên, nhưng nếu như không có hắn thì sao? Nếu đổi thành Thái Tử Võ Chiêu Không mà nói, triều đình sẽ còn có thể thành thơi như vậy sao?
Có lúc, thỏa hiệp với tông phái thế gia là một điều cần thiết!
Về phần tình huống cụ thể, bản thân của Thánh Thượng Đại Càn còn có thể không biết hay sao, thời gian còn lại của hắn cũng không dài, có lẽ là lại thêm mấy năm nữa, hắn không sai biệt sẽ đạt đến cực hạn. Vào trước đó, bản thân hắn nếu như lại kéo một đống lớn cừu hận cho triều đình mà nói, vậy coi như là sẽ thực sự xong đời. Bất kể nói như thế nào, hắn đều phải trải tốt con đường cho Võ Chiêu Không, trải tốt con đường cho triều đình, dù là không thể nhất thống Trung Nguyên, cũng phải cam đoan triều đình có thể kéo dài tiếp, vì thế, lôi kéo một, hai cái thánh địa võ đạo, buộc lợi ích của bọn hắn chung một chỗ với triều đình cũng là chuyện đương nhiên.
Mà Thuần Dương Cung chính là một trong những lựa chọn của Thánh Thượng Đại Càn.
Dù sao thì so với các thánh địa võ đạo khác, Thánh Thượng Đại Càn vẫn thấy Thuần Dương Cung nhìn thuận mắt hơn, chớ đừng nói chi là còn có Trần Khuynh Địch ở đó, mọi người nói như thế nào cũng

đều là đồng hương, đều là người xuyên việt.
"Truyền khẩu dụ của trẫm." Dừng lại một chút, Thánh Thượng Đại Càn mở miệng nói: "Mời Phương Trượng Phật Môn Ngô Không đến Thành Thượng Kinh, giảng một chút phật kinh cho trẫm, không cho phép hắn cự tuyệt, trong vòng ba ngày nhất định phải đến."
"Vâng!"
Vào giờ khắc này, ở bên ngoài Thanh Châu Đạo, Đàm Hoa lộ ra thần sắc ảm đạm, chắp tay ở trước ngực, yên lặng đứng thẳng ở trong một tòa thành nhỏ tại vùng ngoại ô.
Mà chỉ chốc lát sau, hư không vỡ ra, có một vị lão tăng lông mi trắng đi ra từ đó, trong phút chốc phật quang liền phong tỏa thiên địa, khí tức không kém cỏi một chút nào so với Đàm Hoa dào dạt mà ra, nhưng lại bị trói buộc ở chung quanh hơn tầm mười mét, cũng không có kinh thiên động địa chấn nhiếp càn khôn như lần đại chiến trước đây.
Người tới khá là phức tạp mà liếc nhìn Đàm Hoa, chắp tay ở trước ngực cúi người hành lễ: "Xin chào sư huynh."
"Không cần phải như thế." Đàm Hoa lắc đầu bất đắc dĩ, lộ ra biểu tình đắng chát nói: "Sau khi hoàn tất việc này, lão nạp sẽ tự rút khỏi vị trí thủ tọa Đạt Ma Viện, tiến vào Cực Khổ Lâu tham thiền phật pháp, phổ độ ma đầu, dùng chuyện này để hối lỗi."
"Là Phương Trượng sư huynh bảo ngươi tới thay thế lão nạp thương lượng cùng với Thuần Dương Cung sao?"
"Không sai." Người tới gật đầu một cái.
Khác biệt cùng với thủ tọa Đạt Ma Viện Đàm Hoa, người tới là thủ tọa Bồ Đề Viện, pháp danh là Đàm Duyên, mà đúng như là chức vị của hắn vậy, hắn thân làm thủ tọa Bồ Đề Viện, có tính cách hoàn toàn khác biệt so với Đàm Hoa thân làm thủ tọa Đạt Ma Viện, có khuynh hướng nhu hòa, đây cũng là vị trí thích hợp để đàm phán trên cơ sở yếu thế.
"Thì ra là thế, nếu như là ngươi tới mà nói..." Đàm Hoa nhếch nhếch miệng nói: "Phương Trượng sư huynh lần này là dự định nhường nhịn Thuần Dương Cung?"
Đây cũng là chuyện đương nhiên.
Dù sao thì người tới cũng là thủ tọa Bồ Đề Viện Đàm Duyên, mà không phải là thủ tọa Bàn Nhược Đường hoặc là La Hán Đường, so sánh với những người này, về tính cách Đàm Duyên càng lộ ra vẻ hiền hoà, thái độ đối ngoại cũng không cường ngạnh, nếu Phương Trượng để cho hắn đến đây, đã nói rằng Phương Trượng không có ý nghĩ tiếp tục gây xích mích cùng với Thuần Dương Cung...
Nhưng mà Đàm Hoa không cam tâm!

Chương 692: Di Lặc Ma Kha Bồ Tát

Quả thật lần này hắn đã bị Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ đánh lui, nhưng có nguyên nhân rất lớn là bởi vì Phật Môn căn bản không có vận dụng lực lượng chân chính, tới cũng chỉ có một vị Hỏa Luyện Kim Đan là hắn, nếu như Bàn Nhược Đường cùng với La Hán Đường cũng đến ra tay cùng với hắn, hơn nữa nếu mang Như Lai Hàng Ma Xử chân chính tới, Thuần Dương Cung căn bản không thể nào là đối thủ!

"Sư huynh."

Đàm Duyên thở dài, tụng một tiếng phật hiệu, ở sau lưng của hắn, một đạo hư ảnh Bồ Tát mở miệng cười, cười với mọi người trong thiên hạ, bụng lớn có thể chứa mọi sự tình trong thiên hạ chậm rãi hiện lên, trong lúc nhất thời, tiếng đàn hát của Di Lặc Ma Kha Bồ Tát ung dung vang lên, sen vàng bay khắp nơi.

Mà theo tiếng đàn hát này, mặt mũi của Đàm Hoa nguyên bản mơ hồ có vẻ dữ tợn cũng bình tĩnh trở lại, một cỗ pháp tướng Phẫn Nộ Minh Vương Bất Động cũng hiện lên ở phía sau, từng luồng từng luồng khói đen từ bay ra từ pháp tướng, cuối cùng hoà vào bên trong phật quang, sau đó pháp tướng Phẫn Nộ Minh Vương Bất Động cũng tiêu tán.

"Đa tạ sư đệ." Đàm Hoa hít vào một hơi thật sâu.

Võ công hắn tu luyện là tuyệt học cái thế của Phật Môn - Phẫn Nộ Minh Vương chân kinh, lấy sân niệm ở bên trong tam độc tham sân si làm chất dinh dưỡng, chuyển hoá tam độc thành lực lượng, đến cảnh giới như Đàm Hoa, tự nhiên là có thể khống chế hoàn mỹ môn võ công này, nhưng sau khi đại bại ở Thuần Dương Cung, vẫn khiến cho tâm trí của hắn không tự chủ được mà bị ảnh hưởng.

Nếu như bởi vậy mà sinh ra chấp niệm không cần thiết, sợ rằng trái lại sẽ ảnh hưởng đến việc tu hành Phẫn Nộ Minh Vương chân kinh, cho nên Đàm Hoa mới nói lời cảm tạ đối với Đàm Duyên, mà cũng chỉ có thủ toạ Bồ Đề Viện Đàm Duyên mới có thể mượn nhờ công pháp của bản thân, hóa giải một điểm chấp niệm diễn hoá ra từ lửa giận của Đàm Hoa kia.

"Xem ra chuyện này cũng nằm ở trong dự liệu của Phương Trượng sư huynh."

"Phương Trượng..." Đàm Duyên dừng lại một chút, dường như có một chút do dự, bất quá vẫn nói ra: "Phương Trượng nhận được thánh chỉ của Thánh Thượng Đại Càn, hôm nay đã lên đường tiến về Thành Thượng Kinh, nghe nói là muốn giảng kinh cho Thánh Thượng Đại Càn..."

Đàm Hoa: "? ??"

Giảng kinh? Đó là món đồ chơi gì? Thánh Thượng Đại Càn còn muốn nghe Phương Trượng sư huynh giảng kinh? Đó căn bản là không cần thiết một chút nào...
Thần sắc của Đàm Hoa đọng lại, rất nhanh liền phản ứng lại: "Thì ra là thế, triều đình chính là đứng ở phía Thuần Dương Cung sao? Đúng, Trần Khuynh Địch cũng là quan viên triều đình, xem ra triều đình là muốn lôi kéo Thuần Dương Cung? Kể từ đó, cũng khó trách Phương Trượng sư huynh lại làm ra chọn lựa như vậy."
"Lão nạp đã minh bạch." Đàm Hoa rốt cục cũng buông lỏng thân thể, khí tức toàn thân nguyên bản sắp bùng nổ cũng bình tĩnh trở lại theo đó, nói: "Vậy thì sự tình có quan hệ đến đệ tử vẫn còn ở trên Thái Hoa Sơn, liền giao cho sư đệ."
"Sư huynh cứ yên tâm." Đàm Duyên mỉm cười nói: "Việc này cũng không khó, chỉ là lại sẽ bị Thuần Dương Cung bắt chẹt một khoản, tin rằng Thuần Dương Cung cho dù là muốn doạ dẫm chúng ta, cũng sẽ không làm tổn thương Lưu Ly cùng với các sư đệ khác."
"Điều này cũng đúng." Đàm Hoa cười khổ một tiếng.
Mà ở trong lúc phe Phật Môn đang lập kế hoạch.
Minh Tôn cùng với Thái Tử Hoành Xương cũng đang gặp mặt ở trong một khu rừng rậm nào đó tại phụ cận Thanh Châu Đạo.
"Đã khiến cho điện hạ sợ hãi."
"Không sao."
Thái Tử Hoành Xương chắp tay, ngăn cản động tác thi lễ của Minh Tôn, hắn dù sao cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư, cũng không đảm đương nổi sự thi lễ của Minh Tôn, đổi thành phụ hoàng của hắn thì còn được.
"Lần này ta cũng không gặp phải phiền phức gì, kiện bí bảo thoát thân mà phụ hoàng giao cho ta trước đó cũng được tính là có tác dụng, so với chuyện này, người của những trung, tiểu thế lực kia, Minh Tôn ngươi định tính như thế nào? Muốn cứu bọn hắn ra hay không? Hay là sẽ trực tiếp từ bỏ? Phụ hoàng có chỉ thị gì không?"
"Ừm!" Minh Tôn dừng lại một chút, chợt mở miệng nói:" Bệ hạ cũng không đưa ra chỉ thị, bất quá những trung, tiểu thế lực tham gia tấn công lần này, phần lớn cũng chỉ là do thần mới mời chào trong những năm này, bây giờ tích lũy của chúng ta cũng không sâu dày, không cần thiết phải tiêu phí quá nhiều tài nguyên để cứu viện bọn hắn, cho nên ý tứ của thần chính là dứt khoát từ bỏ."
"Ra là vậy!" Thái Tử Hoành Xương trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: "Hãy cứu bọn hắn."
"Ồ?"
"Mặc dù bọn hắn là do Minh Tôn ngài chiêu mộ, nhưng ở dưới cái nhìn của Đại Chu, bọn hắn cũng là người Đại Chu, nếu như cứ trực tiếp vứt bỏ như vậy mà nói, sẽ rất dễ dàng ảnh hưởng đến việc chúng ta chiêu mộ các thế lực khác, nhất là ở dưới tình huống trước

mắt, càng cần phải ổn định tâm tình của bọn hắn thì tốt hơn."
"Chuyện này…"
"Chuyện này sau khi trở về ta sẽ giải thích cho phụ hoàng, làm phiền Minh Tôn ngài đi thêm một chuyến nữa đến Thuần Dương Cung, mang những trung, tiểu thế lực kia trở về, làm như vậy cũng có thể khiến cho bọn hắn càng thêm trung thành, nếu Đại Chu ta thật sự muốn nhập chủ Trung Nguyên, bọn hắn cũng sẽ rất có tác dụng, không thể bởi vì nhỏ mà mất lớn."
"Vâng." Minh Tôn cung kính nói ra.
Mà Thái Tử Hoành Xương thì quay lưng đi, thẳng đến khi rời xa Minh Tôn, biểu lộ ở trên mặt mới biến đổi, có vẻ hơi uể oải.
"Gặp quỷ! Con nhóc Dương Xuân kia cư nhiên đã có thể đánh ngang tay với ta! Đã xảy ra chuyện gì! Lúc này mới được mấy năm chứ, đây là loại tốc độ phát triển gì?"
"Đáng giận!"
"Ta còn muốn tìm Trần Khuynh Địch để rửa sạch nhục nhã đây! Làm sao có thể dây dưa với Dương Xuân lâu như vậy!"
Nghiêm ngặt mà nói, Thái Tử Hoành Xương vẫn có lòng tin đánh bại Dương Xuân, nhưng một mặt là hắn không muốn quyết đấu sinh tử, một mặt khác cũng không thể không thừa nhận là Dương Xuân rất mạnh, nếu đánh thật mặc dù hắn có phần thắng, nhưng độ khó lại cực cao, thậm chí nếu như hắn chủ quan, nói không chừng còn có thể lật thuyền trong mương, hắn làm sao có thể cho phép xảy ra loại chuyện này!
"Sau khi trở về phải đi tìm phụ hoàng, nghĩ biện pháp mau chóng vượt qua Sinh Tử Quan."
Thái Tử Hoành Xương rất nhanh liền tiến hành bế quan tu luyện.
Còn việc hắn yêu cầu Minh Tôn cứu viện các trung, tiểu thế lực vốn nên bị vứt bỏ…chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi. Nếu đủ khả năng, cứu cũng không sao...
Không nên hiểu lầm! Cơ Hoành Xương ta thế nhưng là có lòng dạ rất độc ác!
Tại Thái Hoa Sơn.
"Mọi người!"
"Vì cung cấp phục vụ chuyên nghiệp nhất cho các vị bằng hữu đến du lịch danh lam thắng cảnh Thái Hoa Sơn lần này, chúng ta đã đặc biệt chuẩn bị ẩm thực rất phù hợp với thân phận trước mắt của mọi người."
"Tuyệt đối không nên khách khí!"
Ở bên trong nhà giam dưới lòng đất của Thái Hoa Sơn, từng vị đệ tử Thuần Dương Cung phi thường nhiệt tình chiêu đãi các trưởng lão cùng với đệ tử chư tông đã bị phong ấn tu vi.

Chương 693: Lễ phép

"Đây là thức ăn hôm nay của các ngươi!"
Một bàn ăn chứa thức ăn cho chó được đặt ở cửa ra vào phòng giam.
"Muốn ăn đòn đúng không! Sĩ khả sát bất khả nhục! Thật là quá đáng!"
"Hôm nay ta sẽ liều mạng với bầy thổ phỉ các ngươi!"
Đối mặt với sự kích động của rất nhiều tù binh, những đệ tử Thuần Dương Cung phụ trách trông coi này... cũng trực tiếp nổi khùng.
"Ngươi nói cái gì? !"
"Không có đám gia hỏa ăn no rửng mỡ các ngươi xuất hiện, lão tử hiện tại đang ước hẹn với tiểu sư muội thanh thuần mới vào tông! Kết quả là bởi vì nguyên nhân đám cẩu tặc các ngươi, khiến cho lão tử không thể không đến nhà tù hầu hạ các ngươi, có ăn là đã không tệ rồi lại còn dám phàn nàn."
"Có tin là ngày mai ta sẽ đổi thành một đống xương cho các ngươi hay không? !"
"Cái gì? !"
Nhìn nhà giam huyên náo ở dưới lòng đất, Long Thiên Tứ chợt có linh cảm tiến hành dò xét lộ ra bộ dáng vô cùng im lặng, mà ở bên cạnh hắn, trưởng lão phụ trách nhà tù cũng là xoa xoa tay, có vẻ hơi xấu hổ.
"Chuyện này, Thái Thượng trưởng lão..."
"Không cần nói." Long Thiên Tứ khoát tay áo, cắt đứt lời nói của trưởng lão phụ trách nhà tù.
"Ngươi thực sự là làm cho ta quá thất vọng! Ngươi chẳng lẽ không biết hay sao, những người đang ngồi tù này, toàn bộ đều là cường giả đến từ Phật Môn, Kiếm Tông, còn có thật nhiều trung, tiểu thế lực, yếu nhất cũng là Hợp Đạo Tôn Giả, đồng dạng đều là võ giả, chúng ta nhất định phải cấp cho bọn hắn đầy đủ sự tôn trọng mới được."
"Ấy? !"
Trưởng lão phụ trách nhà tù, thậm chí là rất nhiều đệ tử vốn đang ồn ào cùng với đám tù binh nhao nhao ngạc nhiên nhìn về phía Long Thiên Tứ. Ngay cả đám tù binh kia cũng đều là ngạc nhiên nhìn về phía Long Thiên Tứ.
Mà Long Thiên Tứ thì làm như không thấy ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, tiếp tục nghiêm trang nói ra: "Phải biết rằng, Thuần Dương Cung chúng ta thế nhưng là thánh địa võ đạo được hoàng triều Đại Càn đánh giá ưu tú nhiều năm, nếu như loại sự tình ngược đãi tù binh này bị truyền ra ngoài, sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự của chúng ta, còn có tình hữu nghị cùng với các đại thánh địa võ

đạo."
"Làm như vậy là không tốt!"
Long Thiên Tứ tiến lên một bước, đi tới cửa ra vào phòng giam, nhìn một chút chư vị tù binh mặc dù bị phong ấn tu vi, nhưng vẫn mặc y phục hoa lệ như cũ ở trong phòng, đau lòng nhức óc mà nhìn đệ tử Thuần Dương Cung nói ra: "Mấy tên gia hoả các ngươi! Xem ra là bản trưởng lão đã răn dạy các ngươi quá ít."
"Còn không mau động thủ? Cởi quần áo của những tù binh này ra, thay đổi y phục mà Thuần Dương Cung chúng ta chuyên môn chuẩn bị cho bọn họ, quần áo vải thô thân cận với thiên nhiên, tràn đầy hàm ý thiên địa! Nhớ kỹ, túi trữ vật, nhẫn trữ vật, còn có cái gì Thần Binh Bảo Binh, thu hết lại cho ta!"
Đám người: "? ??"
Đông đảo đệ tử liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới phản ứng lại, nguyên một đám lập tức hưng phấn mà gào lên một tiếng, ngay sau đó giống như lang như hổ vọt vào nhà tù, quan tâm tỉ mỉ chu đáo đối với đám trưởng lão cùng với đệ tử chư tông bị phong ấn tu vi kia, còn có ân cần thăm hỏi phi thường thân thiết.
Đương nhiên, đám tù binh còn chưa rõ ràng tình huống đã tiến hành phản kháng. Nhưng rất đáng tiếc, đám người bị phong ấn tu vi này lập tức bị đám đệ tử Thuần Dương Cung đánh cho bán thân bất toại. Cái tràng diện này là cực kỳ máu me, không thể miêu tả một cách cụ thể.
Nhìn thấy đệ tử ở dưới sự dạy dỗ của bản thân thế mà làm ra hành vi không chịu được như thế, thân làm Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ tức giận đến mức toàn thân đều đang phát run, cảm nhận được thật sâu đệ tử Thuần Dương Cung còn chưa được giáo dục đủ, còn có năng lực khiếm khuyết của bản thân, nhất thời chính là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà gầm thét: "Đánh cho ta!"
"Hung hăng đánh mạnh vào cho ta!"
"Để cho đám cẩu tặc này biết rõ xâm lấn Thuần Dương Cung chúng ta rốt cuộc sẽ có kết quả gì? Tên kia! Sáng nay ngươi chưa ăn cơm hay sao? Nhắm chuẩn cái bụng mà đánh cho ta! Không đánh cho hắn ói hết cơm ra, hôm nay ngươi sẽ không có cơm ăn! Có nghe rõ hay không! Đừng làm mất mặt mũi của lão phu!"
"Ồ á á á á á á!"
Tạm không nói đến cảnh tượng thê thảm ở bên trong lòng đất dưới nhà giam vào lúc này, ở trung tâm Trưởng Lão Điện Thuần Dương Cung, bên trong Vạn Thọ Cung, Trần Khuynh Địch cũng đang chiêu đãi một đám tù binh.
Huyền Lưu Ly, Lý Trường Không, Tử Hạ.
Ba vị này dù sao cũng là người mạnh nhất thế hệ tuổi trẻ của Phật Môn, Kiếm Tông, Tắc Hạ Học Cung, theo một ý nghĩa nào đó mà nói chính là mặt mũi trên giang hồ của các thánh địa võ đạo này, không

giống với những người tu luyện quanh năm vùi đầu ở trong thánh địa võ đạo, thái độ đối đãi tự nhiên cũng không thể hung tàn giống như Long Thiên Tứ.
Cho nên Trần Khuynh Địch rất là lễ phép.
"Thật xin lỗi." Buông chén trà trong tay xuống, trên mặt của Trần Khuynh Địch mang theo nụ cười xán lạn nói: "Các ngươi có thể lấy túi trữ vật ra đặt ở trên bàn trà hay không, dù sao đó cũng là chiến lợi phẩm của chúng ta."
Không sai.
Trần Khuynh Địch rất là lễ phép.
"Ha ha ha."
Huyền Lưu Ly là người đầu tiên cười ra tiếng, lộ ra vẻ mặt rất là tiêu sái, trực tiếp ném túi trữ vật ở bên hông lên trên bàn trà, lần này nàng đến chính là để đánh nhau, căn bản cũng không mang theo thứ gì.
Bất quá so sánh cùng với nàng, Lý Trường Không cùng với Tử Hạ thì cũng không có dứt khoát như vậy.
Dù sao thì hai vị này căn bản cũng không nghĩ tới việc bản thân sẽ thất bại và bị bắt, tự nhiên là không có khả năng thu dọn túi trữ vật vào trước đó, vào giờ khắc này cất giữ ở trong túi trữ vật, đều là một chút trân tàng của bọn hắn…
"Khụ khụ." Thấy Lý Trường Không cùng với Tử Hạ có một chút do dự, Trần Khuynh Địch ho khan một cái, tiếp tục duy trì nụ cười ấm áp, nói: "Có thể lấy ra không?"
"Bằng không, ta có khả năng phải đánh đấy."
"Chuyện này…"
"Ta…"
"Bớt nói nhảm! Giao toàn bộ túi trữ vật ra đây! Còn có ngươi nữa! Cũng mau giao ra đây cho ta! Bằng không thì hiện tại ta sẽ ném ngươi từ bên trên Thái Hoa Sơn xuống! Còn là ở trong trạng thái tu vi bị phong ấn!"
Lý Trường Không cùng với Tử Hạ đành phải ngoan ngoãn giao túi trữ vật ra.
"Hừ, có ai không, hãy dẫn hai vị này đến phòng khách, cung cấp ăn ngon uống sướng, không được tra tấn bọn họ, không nên để cho Thái Thượng trưởng lão nhìn thấy bọn họ, chúng ta còn phải dựa vào bọn họ để doạ dẫm.. Không đúng, là thành lập hữu nghị thâm hậu với thánh địa võ đạo Kiếm Tông còn có Tắc Hạ Học Cung."
Sau khi dẫn Lý Trường Không cùng với Tử Hạ đi, Trần Khuynh Địch mới nhìn về phía Huyền Lưu Ly.
Huyền Lưu Ly rất bình tĩnh, lộ ra vẻ rất là không quan trọng, mà Trần Khuynh Địch thì ngậm miệng, không thể không thừa nhận, người này là kẻ khó xử lý nhất ở trong ba người, dù sao thì song phương cũng không phải là không có giao tình, không bằng nói là

Huyền Lưu Ly còn có ân đối với Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch đối mặt với nàng thật sự là rất khó xuất ra thái độ như vừa rồi.

Chương 694: Phá Giới Đao

"Hãy chờ đợi trong ba ngày, không qua bao lâu Phật Môn sẽ đến chuộc cô."
"Hiểu rồi, hiểu rồi." Huyền Lưu Ly không biết vì sao lại cười rất vui vẻ, nói: "So với những chuyện kia, chúng ta hãy đánh một trận thì thế nào?"
"?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, không hiểu rõ vị cô nương ở phía đối diện này rốt cuộc muốn làm cái gì.
"Cô thực sự muốn đánh với ta?"
"Đương nhiên là không phải đánh nghiêm túc rồi." Huyền Lưu Ly cười cười: "Dù sao thì ngươi bây giờ cũng đã là Hỏa Luyện Kim Đan, ta còn đang là Võ Đạo Tông Sư khẳng định sẽ không phải là đối thủ của ngươi, cho nên vẫn nên thủ hạ lưu tình một chút, tốt nhất là có thể khống chế ở trình độ khiến cho ta đánh tận hứng, lại không đánh cho ta quá thảm, thế nào?"
Cô nương này ngược lại là cũng không già mồm một chút nào.
Lần này ở bên trong ba vị thiên tài chư tông, Lý Trường Không cùng với Tử Hạ cũng không có thức thời như Huyền Lưu Ly, đối mặt với Trần Khuynh Địch đã trở thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, bọn hắn mặc dù nhận sợ, biết rằng cho dù liên thủ cũng không thể chống lại Trần Khuynh Địch. Nhưng ở ngoài miệng bọn hắn chính là không thừa nhận.
Có lẽ là sự kiêu ngạo của thân làm thiên tài, có lẽ là tôn nghiêm của thân làm võ giả, nói tóm lại cho dù bọn hắn yếu thế như thế nào, ở ngoài miệng cũng sẽ không nguyện ý thừa nhận bản thân mình nhỏ yếu, đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì bọn hắn cũng xuất thân từ thánh địa võ đạo, thừa nhận nhỏ yếu đối với bọn hắn mà nói chính là sự tình không có khả năng giống như nằm mơ giữa ban ngày, nhưng Huyền Lưu Ly trái lại là cho dù một chút cũng không để ý. Thậm chí còn vin vào đó quang minh chính đại yêu cầu Trần Khuynh Địch hạ thủ lưu tình một chút...
"Quá mệt mỏi."
Trần Khuynh Địch thở dài, chợt áp chế khí tức của bản thân đến cực hạn, rất nhanh liền rớt khỏi cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí là rớt khỏi cấp độ Sinh Tử Quan, cuối cùng dừng lại ở tu vi cảnh giới giống với Huyền Lưu Ly.
Mặc dù oán trách ở ngoài miệng, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn lựa chọn tiếp nhận lời đề nghị của Huyền Lưu Ly.
Dù sao thì nếu không làm như vậy, vị cô nương này dường như là sẽ hoàn toàn không có ý rời đi, mà dựa trên quan hệ giữa song phương, Trần Khuynh Địch cũng không muốn quá miễn cưỡng nàng, một mặt

là thái độ của Huyền Lưu Ly cùng với Thuần Dương Cung cũng không quá khẩn trương, một mặt cũng là do Phật Môn gia đại nghiệp đại, cuối cùng cũng không thể đắc tội...chỉ là một yêu cầu đơn giản, vậy liền thoả mãn nàng là được rồi. Dù sao thì hắn ở trong hai ngày này cũng không có chuyện gì làm.
"Đánh xong cô hãy ngoan ngoãn trở về."
"Không được."
"Trừ phi là ta thắng, nếu không ta sẽ không quay về."
Huyền Lưu Ly nói ra không có một chút do dự nào, mà theo thanh âm của nàng rơi xuống, từng đạo từng đạo đường vân màu máu dần dần hiện lên ở bên trên gò má trắng noãn của nàng, mái tóc đen cũng theo đó biến thành màu đỏ, ý cảnh Phật Môn nguyên bản thanh tĩnh vô vi, vào thời khắc này đúng là dính vào mấy phần sát lục chi khí máu tanh.
"Trước tiên hãy định ra quy tắc."
"Quy tắc? ??" Trần Khuynh Địch trợn to hai mắt, chiến đấu còn có quy tắc?
"Đương nhiên!" Huyền Lưu Ly nói ra vô cùng tự nhiên: "Mặc dù ta rất chờ mong quyết chiến sinh tử, nhưng cảnh giới chân thực của ngươi cao hơn ta nhiều như vậy, quyết chiến sinh tử là không thể đánh được, cho nên tự nhiên cần phải định ra quy tắc, nhớ kỹ, ai dựa vào thực lực chế phục đối phương trước, người đó chính là người thắng."
"Ấy, chờ một chút..."
"Bắt đầu!" Không để ý đến Trần Khuynh Địch, Huyền Lưu Ly trực tiếp động thủ.
Mặc dù Trần Khuynh Địch vào lần đầu gặp mặt đã cảm thấy như vậy, bất quá vị thiên kiêu chi nữ Phật Môn này, theo một ý nghĩa nào đó thật đúng là coi bản thân là trung tâm vũ trụ.
Oanh!
Thấy Trần Khuynh Địch đã áp chế lực lượng, Huyền Lưu Ly đúng là xuất thủ không lưu tình một chút nào, Giới Đao trong tay bỗng nhiên bổ ra, rõ ràng là người trong Phật Môn, một đao bổ ra lại mang theo sát khí ngập trời, hung hãn tới cực hạn, chỗ đao quang đến, phảng phất như đều muốn phá mở thiên địa vạn vật.
Đây là Phá Giới Đao!
Ở bên trong Phật Môn có hàng ngàn môn đao pháp, nhưng chân chính được xưng tụng là cái thế, bất quá cũng chỉ có bốn loại đao pháp tuyệt học được vinh dự nằm ở trong truyền thừa của Phật Môn, đủ để sánh ngang với bất luận môn đao pháp nào ở Đao Tông ngoại trừ Đại Tuyệt Diệt Thần Đao, thậm chí nếu diễn hóa đến cực hạn, coi như là cũng có thể liều mạng với Đại Tuyệt Diệt Thần Đao.
Phá Giới Đao, Từ Bi Đao, Bồ Đề Đao, Nhiên Mộc Đao. Bốn loại đao pháp mỗi người mỗi vẻ, cũng đều có ý cảnh, nhưng ở trong đó nếu

như bàn đến lực sát thương, Phá Giới Đao không thể nghi ngờ chính là mạnh nhất.
Tên như ý nghĩa, Phá Giới Đao chính là đại khai sát giới đao, lấy một chữ "Phá" cùng với một chữ "Giới", đao ý chẳng những không hề có ý tứ từ bi của Phật Môn, thậm chí còn tràn đầy tác phong của Ma Đạo, hơn nữa còn phát huy ý tứ sắc bén và phá hết vạn pháp đến cực hạn, võ tăng tầm thường căn bản là không có cách nào tu luyện môn đao pháp này. Theo tục truyền, cảnh giới tối cao của Phá Giới Đao, chính là lấy sát nhập đạo, lấy ý tứ phá giới lĩnh ngộ giới luật chi cảnh, từ đó đại triệt đại ngộ, buông xuống đồ đao, lập địa thành phật.
Đương nhiên, Huyền Lưu Ly Trước mắt còn chưa đạt tới loại trình độ kia.
Cho nên Phá Giới Đao hiện tại mà nàng thi triển, hoàn toàn chính là một môn đao pháp sát ý ngất trời, phối hợp với pháp tướng A Tu La của nàng, phảng phất như một nữ tu la đi ra từ biển máu, muốn giết chóc chúng sinh vậy, cỗ chiến ý cuồng nhiệt cùng với ánh sáng màu đỏ tươi kia, khiến cho Trần Khuynh Địch cũng phải trợn mắt hốc mồm.
Cái đệch! Phật Môn đến tột cùng là đã bồi dưỡng Huyền Lưu Ly như thế nào, vì sao lại bồi dưỡng thành dạng này.. .
Tặc lưỡi một cái, Trần Khuynh Địch vẫn phản ứng rất nhanh, hai tay vỗ một cái, sau đó chỉ lên trời cao, Âm Dương nhị khí lưu chuyển viên mãn, một vòng Khai Thiên Phủ Quang hiện lên, đón lấy Phá Giới Đao của Huyền Lưu Ly, ngược lại là không có một chút ý tứ yếu thế nào.
Oanh! Khai Thiên Phủ Quang cùng với Phá Giới Đao đụng vào nhau, huyết quang cùng với Âm Dương nhị khí tán loạn về bốn phương tám hướng, lập tức dẫn phát ra một tràng thanh âm đổ vỡ kịch liệt, cũng may là đang ở trong Vạn Thọ Cung, nếu như ở ngoại giới, mặt đất bốn phía đã sớm bị dư ba giao thủ của hai người đánh cho vỡ nát.
"Ha ha ha ha!"
"Thật là lợi hại!"
Huyền Lưu Ly rút lui về sau mấy bước, cánh tay cầm Giới Đao cũng đều đang hơi hơi run rẩy, nhưng biểu lộ ở trên mặt lại không có một chút nhụt chí nào, không bằng nói là nàng trái lại còn hưng phấn hơn.
"Khục." Lùi lại một bước, Trần Khuynh Địch vỗ mạnh vào mồm.
Vào giờ phút này hắn đã thu liễm lực lượng, hoàn toàn lấy đồng cảnh giới mà giao thủ, không còn lực lượng cấp bậc nghiền ép, hắn mặc dù vẫn chiếm thế thượng phong, nhưng cuối cùng cũng không phải là ưu thế áp đảo. Hơn nữa quy tắc thắng lợi lần này cũng không phải là đánh giết cũng không phải là đánh bại, mà là chế phục, thì càng khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy khó làm.

Chương 695: Úm ma ni bá mễ hồng

"Không có cách nào."
Trần Khuynh Địch thu hồi Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô, thi triển ra Vô Lượng Quang Minh Quyết do bản thân tự sáng tạo, một cỗ huyền quang vàng óng nở rộ từ trên đỉnh đầu, phảng phất như là áo giáp bao phủ trên dưới quanh người của hắn, trong vô hình, Huyền Lưu Ly phảng phất như có thể nhìn thấy một tòa Vô Lượng Quang Minh Tháp 24 tầng đang xoay tròn trong hư không.
"Ha ha ha ha ha ha!"
"Tới tới tới!"
Huyền Lưu Ly giơ Giới Đao lên một lần nữa, cảm giác được cảnh giới buông lỏng ở trong cơ thể.
Sinh Tử Quan! Quả nhiên ta cần phải tìm Trần Khuynh Địch làm đối thủ mới được! Chiến đấu cùng với hắn mới có thể xúc động thật sâu đến linh hồn của bản thân, loại chiến đấu này đủ khiến cho ta nhớ lại cảm giác sinh tử đã quên mất từ lâu kia...
Cảm giác như thế này cũng không giống như ta trước kia.
Ý niệm tới đây, Huyền Lưu Ly cảm thấy nhất định phải biểu đạt phần tâm tình này ra ngoài, coi đó là sự tôn trọng của bản thân đối với thực lực của Trần Khuynh Địch.
"Trần Khuynh Địch."
"Ngươi thực sự là quá tuyệt vời, khiến cho ta có cảm giác mình sẽ không còn tiếp tục là mình."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Ha ha ha ha!"
"Ngươi thực sự là lợi hại!"
"Quả nhiên là ta không có nhìn lầm ngươi!"
Ở bên trong Vạn Thọ Cung, kèm theo tiếng cười vui mừng, hai đạo nhân ảnh không ngừng va chạm với nhau, khiến cho toàn bộ Vạn Thọ Cung chấn động.
Một bên là một đoàn huyết quang nóng rực, một bên thì là một đạo kim quang chói mắt, thân hình của Trần Khuynh Địch ở dưới sự phụ trợ của ánh vàng lộ ra dáng vẻ trang nghiêm, mỗi khi đấm ra một quyền, đều trực tiếp đánh nát không khí ở trước người, nhấc lên khí lãng cuồn cuộn, đồng thời cũng mang theo âm thanh nổ vang vô cùng chói tai.
"Rôm rốp!" Xương cốt và cơ bắp toàn thân chấn động, Trần Khuynh Địch thi triển ra thủ đoạn sử dụng ở bên trong kỳ tuyển chọn, tiếng gào vừa ra, phảng phất như Phật Môn sư tử hống vậy, trong nháy mắt liền xé rách ánh đao màu đỏ ngòm quay quanh người hắn, còn Trần Khuynh Địch thì đạp vào khí lãng, vọt đến trước mặt của Huyền

Lưu Ly.
Kết quả là nhìn thấy Huyền Lưu Ly ở trước mặt mỉm cười.
"Phù!"
Môi son khẽ nhếch, trong chớp mắt liền có một cỗ sóng âm gầm thét không kém cỏi một chút nào so với Trần Khuynh Địch ầm ầm nổ tung, hơn nữa còn mang theo một cỗ bí lực cực kỳ quỷ dị, rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, vậy mà chấn động Kim Quang Hộ Thể do Vô Lượng Quang Minh Quyết ngưng tụ ra đến mức lung lay sắp đổ, cơ hồ là bay tán loạn ra.
Đây là Phật Môn Sư Tử Hống chính tông! Tiếng gầm còn chưa rơi xuống, Huyền Lưu Ly liền giơ Giới Đao trong tay lên, thi triển ra Phá Giới Đao, sát khí màu đỏ tươi bay lên lần thứ hai, hóa thành từng đạo từng đạo đao quang sắc bén rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, lưu lại từng đạo vết đao nhức mắt cùng với tiếng sắt thép va chạm ở trên Hộ Thể Kim Quang.
Bất quá Trần Khuynh Địch lại không để ý một chút nào tới những đạo đao quang này.
"Thiên Hạ Vô Địch Quyền!"
Triển khai quyền thế, khí thế của Trần Khuynh Địch điên cuồng cất cao trong nháy mắt, nhưng cũng không phải là tăng cường lực lượng, mà là chân lý võ đạo của hắn chiếu rọi và hiển hóa ra cảnh tượng chân thực, giống như là ý cảnh của Như Lai Hàng Ma Xử vậy, trực tiếp chiếu ý cảnh vào bên trong bộ não của địch nhân, trực tiếp áp chế nguyên thần.
Loại thủ đoạn này nhìn giống như là công kích nguyên thần thông thường.
Trên thực tế lại là hoàn toàn khác biệt.
Công kích nguyên thần nhắc đến cùng là dùng nguyên thần làm hạch tâm để thi triển ra, chỉ cần nguyên thần cường đại, hoặc là khí huyết cường đại, lại hoặc là có bí pháp đặc thù, đều có thể chống cự loại công kích này ở một trình độ nhất định, nhưng Trần Khuynh Địch thi triển ra chân lý võ đạo, lại là một loại tiến công cấp bậc khác. Loại công kích này, chỉ có chân lý võ đạo đồng dạng mới có thể đối kháng. Nếu không nguyên thần sẽ hoàn toàn bị cảnh tượng do chân lý võ đạo diễn hóa ra chấn nhiếp, ngay tiếp đó lực lượng của bản thân cũng đều không thể phát huy, từ đó biến giả thành thật, chân chính ảnh hưởng đến kết quả chiến đấu.
"Ách!"
Rất rõ ràng, Huyền Lưu Ly bây giờ đã bị ảnh hưởng.
Cho dù Trần Khuynh Địch cũng là vào sau khi trở thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan mới chính thức hiểu thấu chân lý võ đạo, diễn hóa ra Lưu Ly Tháp màu vàng thuộc về bản thân. Mà Huyền Lưu Ly bằng vào cảnh giới bây giờ, mặc dù đã có chân lý võ đạo hình thức ban đầu, nhưng hình thức ban đầu rốt cuộc vẫn chỉ là hình thức ban đầu,

vẫn kém hơn không ít so với thành phẩm.
Nhưng ở trước mắt song phương dù sao cũng có cùng cảnh giới. Lui lại nửa bước, Huyền Lưu Ly đúng là lộ ra vẻ mặt ngoan cường, bỗng nhiên khẽ cắn vào đầu lưỡi, đau đớn kịch liệt khiến cho nàng tạm thời tránh thoát mà ra từ trong mê mang.
"Úm ma ni bá mễ hồng!"
Đây là Phật Môn Lục Tự Đại Minh Chú!
Trong truyền thuyết môn bí pháp này chính là do Phật Tổ truyền xuống, hội tụ vô số ý niệm của đại đức cao tăng Phật Môn, sau đó hình thành nên bí pháp, bản thân của nó cùng loại với Hạo Nhiên Chính Khí của Tắc Hạ Học Cung, một khi niệm tụng, liền có thể tiếp dẫn đại trí tuệ, đại năng lực, đại từ bi của vô số đại đức cao tăng ngày xưa giáng lâm.
Dùng Lục Tự Đại Minh Chú để bảo vệ bản thân, giống như có vô số cao tăng tự mình gia trì phật pháp, có thể xưng là bí pháp nguyên thần mạnh nhất của Phật Môn, ngay cả chân lý võ đạo cũng đều có thể chống cự, có thể thấy được nội tình mạnh mẽ của Phật Môn, bây giờ được Huyền Lưu Ly thi triển ra, đúng là đã thực sự gạt ra áp chế chân lý võ đạo của Trần Khuynh Địch.
"Hả?"
"Xem chiêu!"
Ngay cả bản thân của Trần Khuynh Địch cũng không ngờ tới Huyền Lưu Ly lại có thể gạt ra áp chế chân lý võ đạo của bản thân, mà Huyền Lưu Ly tự nhiên là không có khả năng buông tha cho cái cơ hội quý giá này, thừa dịp còn có pháp chú gia trì, cả người thế mà trực tiếp vứt đao tiến lên, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Khuynh Địch trực tiếp nhào vào trong ngực của hắn.
"? !? !"
"Hây a!"
Ở trong ngực của Trần Khuynh Địch, hai tay của Huyền Lưu Ly hóa thành huyễn ảnh, liên tục gõ vào phía trên các nơi quan khiếu trên nhục thân Kim Đan của Trần Khuynh Địch, phát ra từng đợt nổ vang giống như lôi đình, cuối cùng đúng là bắt lấy một cánh tay của Trần Khuynh Địch, giơ qua đỉnh đầu, thi triển một đòn ném qua vai tiêu chuẩn.
Oanh! Thân thể trầm trọng của Trần Khuynh Địch nặng nề rơi xuống đất, nện đến mức khiến cho toàn bộ Vạn Thọ Cung cũng đều lay động một hồi, bất quá cho dù vậy, bốn phía Trần Khuynh Địch vẫn nhấp nháy ánh vàng, Vô Lượng Quang Minh Quyết vẫn an ổn như cũ, Kim Quang Hộ Thể cũng không chân chính bị Huyền Lưu Ly phá vỡ, cho nên vẫn không có một chút tổn hao nào.
Nhưng đó cũng không phải là Huyền Lưu Ly không phá được phòng ngự.

Chương 696: Không nên hiểu lầm!

Mà nàng căn bản chính là không phải công kích để phá phòng ngự, mỗi một kích của Huyền Lưu Ly cũng đều không dùng lực lượng rất mạnh, dường như là thủ pháp cận thân cầm nã, từng đạo từng đạo cương khí theo hai tay của nàng lan tràn ra toàn thân của Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn ở trong một thời gian ngắn không có cách nào hành động, lúc này mới bị Huyền Lưu Ly ném văng ra ngoài, chứ thực ra cũng không có lực sát thương gì.
Nếu như dùng Phá Giới Đao mà nói, bắt lấy cơ hội này nói không chừng còn có thể phá vỡ phòng ngự của Trần Khuynh Địch, mặc dù không nhất định có thể đánh bại Trần Khuynh Địch, nhưng ít ra cũng có thể phá phòng ngự khiến cho hắn bị thương một chút...
"Làm gì thế?"
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, thân ảnh của Huyền Lưu Ly chợt lóe lên ở trên đỉnh đầu của hắn, cuối cùng vững vàng ngồi ở ngang hông của hắn, thân trên phủ phục xuống, tay phải kẹp ở trên cổ của Trần Khuynh Địch, tay trái thì dính vào lồng ngực của hắn, gò má trắng noãn chỉ cách một chút với Trần Khuynh Địch...
"Ta thắng!"
"Hả?"
Trần Khuynh Địch sau khi ngốc trệ ba giây mới phản ứng được.
Đúng thế, điều kiện thắng lợi của lần "tỷ thí" này, cũng không phải là kích thương hoặc là đánh bại, mà là chế phục.
"Đây chẳng lẽ là đã sớm có mưu đồ."
"Không có cách nào." Huyền Lưu Ly mỉm cười, trên mặt rõ ràng còn mang theo đường vân màu đỏ máu, cũng không lộ ra một chút xấu xí nào, trái lại còn mang theo một cỗ mị lực kỳ dị: "Dù sao thì ta cũng không đánh lại ngươi, nhưng ta lại nhận định ngươi là đối thủ của ta, nếu không đánh thắng ngươi một lần mà nói, tu vi chỉ sợ sẽ rất khó có thể tiếp tục tiến bộ."
"Ngươi cứ coi đây là một chút tuỳ hứng nhỏ của ta."
"Thì ra là thế." Thần sắc của Trần Khuynh Địch nghiêm lại.
Hắn còn tưởng rằng Huyền Lưu Ly chỉ là đơn thuần muốn chiến đấu cùng với hắn, không nghĩ tới còn có lý do nghiêm túc như vậy ở bên trong, không sai, vì võ đạo của mình, không có lý do gì so với cái này có sức thuyết phục hơn.
Một võ giả chân chính không có khả năng cho phép con đường võ đạo của bản thân bị ngăn cản, cho nên để có thể tiến thêm một bước, thoáng dùng một chút thủ đoạn cũng là chuyện đương nhiên, Trần Khuynh Địch cũng có thể cảm giác được, khí tức của Huyền Lưu Ly lúc này đã tăng vọt, dường như là thật sự có xu thế tiến thêm một

bước.
"Ta hiểu được."
"Lần sau không thể làm như vậy nữa."
"Ha ha ha." Huyền Lưu Ly cười vui vẻ, muốn đứng dậy...
"Cạch!"
Cửa ra vào Vạn Thọ Cung truyền đến thanh âm khiến cho da đầu của Trần Khuynh Địch tê dại.
"Đại ca ca, đã xảy ra chuyện gì, Vạn Thọ Cung đột nhiên lại chấn động kịch liệt..."
"Sư huynh không sao đó chứ? Không phải là tù binh đã tạo phản..."
"Sư huynh hãy cẩn thận."
"Dù sao cũng là người của thánh địa võ đạo, nhất là vị Huyền Lưu Ly kia..."
Thanh âm của bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên im bặt mà dừng.
Bốn nữ: "? ??"
Về sau Trần Khuynh Địch đã dùng một canh giờ ròng rã để ngăn trở bốn nữ Dương Xuân không biết vì sao lại rất vui vẻ muốn đại chiến với Huyền Lưu Ly một trận, hơn nữa lại dùng thêm một canh giờ để khiến cho bốn nữ tin tưởng động tác vừa rồi của hai người là rất thuần khiết, là giao lưu võ đạo vô cùng bình thường.
Tại sao tư tưởng của mọi người lại không thuần khiết như vậy!
Ba ngày sau, ở phía dưới Thái Hoa Sơn.
Từng nhánh nhân mã nhao nhao hội tụ ở trong một tòa thành nhỏ dưới chân núi, phủ Thành Chủ đã được dọn dẹp sạch sẽ cho đám lão đại này vào ở, người tới tự nhiên là bao gồm cả Phật Môn, Kiếm Tông, Tắc Hạ Học Cung, cùng với rất nhiều võ giả của trung, tiểu thế lực, mà ở bên Thuần Dương Cung, thì là do đoàn người Trần Khuynh Địch ra mặt.
Đương nhiên là không chỉ có Trần Khuynh Địch, Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ, mà còn có Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo, không đúng, là Thập Tam trưởng lão.
Dù sao thì vô luận là Trần Khuynh Địch hay là Long Thiên Tứ, cũng đều là võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, không có khả năng chân chính đi chiêu đãi người của những trung, tiểu thế lực kia, cho nên tự nhiên là giao những người này cho Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo phụ trách, luận thân phận, luận tư lịch, luận thực lực bọn họ đều có cái quyền lợi này.
Mà thân làm một trong mười đại thánh địa võ đạo, các trưởng lão Thuần Dương Cung tự nhiên cũng lấy ra phong phạm rất phong độ, nguyên một đám mặc áo bào trắng, mặt nở nụ cười, phảng phất như quý tộc vậy, vừa thấy mặt đã đi về phía đám người trung, tiểu thế lực, thân thiết nắm tay của bọn hắn, mở miệng hỏi: "Ồ, các ngươi còn chưa chết sao?"

"Khụ khụ khụ!"
"Ha ha ha ha, nhìn cái vẻ mặt này ta liền biết ngươi gần đây sống rất thư thái a, có phải hay không nhìn thấy chưởng giáo nhà mình bị bắt cho nên dự định soán vị? Đây là chuyện tốt! Cứ nói với ta sau đó đút lót một chút mà nói, ta có thể cân nhắc âm thầm tiêu diệt chưởng giáo nhà ngươi, giúp ngươi một chút sức lực!"
"Ta tuyệt đối không có cái ý nghĩ kia! Ngươi cũng chớ có nói lung tung!"
"Nói gì vậy, chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta, từ hôm nay trở đi ngươi chính là bạn bè chí cốt của ta!"
"..."
Dạng nói chuyện như vậy không ngừng phát sinh ở giữa Thập Tam trưởng lão cùng với đám người trung, tiểu thế lực.
Đương nhiên, những cái này chỉ là thủ đoạn mà các trưởng lão đã bày mưu đặt kế trước đó, dùng để tăng giá lên mà thôi, Thuần Dương Cung chúng ta thân làm thánh địa võ đạo ba tốt đương đại, làm sao có thể sẽ làm ra loại sự tình bỏ đá xuống giếng, đổi trắng thay đen, không biết xấu hổ như vậy đây, đó đều là hiểu lầm cùng với nói xấu của ngoại giới đối với Thuần Dương Cung.
Mà vào giờ khắc này ở bên trong phủ Thành Chủ...
"Tại hạ là Trần Khuynh Địch."
"Thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung bây giờ, xin chào các vị tiền bối."
Trần Khuynh Địch rất lễ phép ngồi ở chủ vị đại sảnh, nhìn bốn đạo nhân ảnh phân biệt ngồi ở hai bên.
Người đại diện cho Phật Môn tự nhiên là thủ tọa Bồ Đề Viện Đàm Duyên, lúc này hắn chính là đang vân vê một viên niệm châu ở trong tay, nhìn qua khá là bình tĩnh.
Người đại diện cho Kiếm Tông cũng không phải là Độc Cô Cầu Đạo, mà là một vị Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa từ đầu tới đuôi đều rất là điệu thấp.
Người đại diện cho Tắc Hạ Học Cung thì là một vị nho sinh mặc áo bào xanh.
Thấy thái độ của Trần Khuynh Địch như thế, thái độ của ba người cũng không tự chủ được mà trở nên mềm mỏng hơn, nhất là Tắc Hạ Học Cung, sau khi nhìn thấy Phật Môn chỉ có một mình Đàm Duyên tới, thái độ của hắn lập tức chính là chuyển biến một trăm tám mươi độ, ở trên mặt cũng mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân.
Sau đó chỉ thấy ba người trăm miệng một lời nói: "Xin chào chưởng giáo Thuần Dương Cung."
Khách khí! Khách khí rồi! Trần Khuynh Địch ta tài hèn học ít không chịu nổi chức trách lớn, sao có thể nói là chưởng giáo Thuần Dương Cung đây, không phải vừa rồi ta đã nói là thay mặt chưởng giáo hay sao, chỉ là thay mặt chưởng giáo mà thôi! Không nên hiểu lầm!

Chương 697: Oan uổng

"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch vừa liều mạng phủ nhận ở trong lòng, vừa mỉm cười nói: "Tại hạ chỉ là thay mặt cho chưởng giáo mà thôi, bất quá là nếu ba vị tiền bối đều nói như vậy, vì thuận tiện trao đổi về sau, tại hạ liền mặt dày tự nhận là chưởng giáo, kỳ thật ta cũng không muốn, chủ yếu là do nghĩa phụ không có ở đây..."
Ở phía sau Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ nhếch miệng cười lạnh. Khoa trương tiếp đi! Ngươi hãy khoa trương tiếp đi cho ta! Đôi mắt già nua này của Long Thiên Tứ không biết đã nhìn qua bao nhiêu người trẻ tuổi, tâm tư của tiểu tử ngươi còn có thể giấu diếm được lão phu? Xem ra chính là đắc ý bay lên tận trời rồi.
Thực là khiến cho người ta hâm mộ!
"Ồ, đúng rồi, vị này là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung chúng ta, chư vị hẳn là cũng nhận biết chứ?"
Khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch đóng vai chính diện, Long Thiên Tứ phụ trách vai phản diện thì lại sặc mùi thuốc súng, trong ánh mắt nhìn ba người vô cùng lạnh lùng, nhất là sau khi nhìn về phía phía Đàm Duyên, hắn nhướn lông mày lên, chợt có linh cảm, đột nhiên mở miệng hỏi: "Đàm Duyên lão thất phu, lần này tại sao ngươi lại đến, tên Đàm Hoa xui xẻo kia đâu?"
"Không phải là đã tẩu hỏa nhập ma mà chết rồi đó chứ?"
Đàm Duyên khẽ giật khóe mắt.
"A Di Đà Phật, Long thí chủ quá lo lắng rồi, sư huynh hiện vẫn còn rất tốt."
"Phải không?" Long Thiên Tứ giống như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, nói: "Vậy hắn hẳn là rất nhanh liền không còn tốt nổi nữa."
Đàm Duyên: "..."
Hôm nay xem như là không có cách nào trò chuyện tiếp!
Thấy vai phản diện ra mặt đủ rồi, Trần Khuynh Địch liền vội vàng đi ra hoà giải, vừa cười vừa nói: "Tốt rồi tốt rồi, so với những việc nhỏ vụn vặt này, tin rằng chư vị đã vội vã không nhịn nổi muốn nhìn thấy đệ tử nhà mình rồi đúng không? Yên tâm đi, ta đã đặc biệt phân phó, chúng ta sẽ không làm khó đệ tử chư tông, tất cả mọi người đều được chiếu cố rất tốt, tuyệt đối không có bất luận ngược đãi gì..."
Sau đó Trần Khuynh Địch liền trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đệ tử Phật Môn cùng với Kiếm Tông đi ra từ hậu viện. Nguyên một đám ăn mặc quần áo vải thô, người gầy mặt vàng, xem ra chính là thức trắng đêm không ngủ cộng thêm chế độ dinh dưỡng không đầy đủ...
Đối mặt với ánh mắt mà Trần Khuynh Địch quăng tới, Long Thiên Tứ chủ động đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác, ngâm một điệu hát dân gian, lộ ra bộ dáng chuyện này không có liên quan một chút nào đến

lão phu.
Mà ở phía đối diện, mặt mũi của Đàm Duyên cùng với vị võ giả đến từ Kiếm Tông kia đã tái xanh.
"Trần thí chủ, chuyện này..."
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch quay đầu lại, trên mặt hiện lên nụ cười ấm áp dào dạt lần thứ hai: "Mời vị cao tăng Phật Môn này không nên hiểu lầm, đây tuyệt đối không phải là Thuần Dương Cung chúng ta ngược đãi bọn hắn, chỉ là ngươi cũng biết, Thuần Dương Cung chúng ta vừa mới bị đánh tới cửa một lần, đã tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, thật sự là không có tiền nuôi tù binh..."
Đàm Duyên: "? ??"
"So, so với chuyện này!" Trần Khuynh Địch đánh trống lảng sang chuyện khác: "Vẫn là mời Trường Không, Tử Hạ huynh, còn có Lưu Ly sư muội đi ra đi, ta cam đoan bọn hắn tuyệt đối là rất tốt..."
Đàm Duyên nhướng mày, nghe "Lưu Ly sư muội" ở trong miệng của Trần Khuynh Địch, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.
Bất quá rất nhanh, ở trong hậu viện, ba người Lý Trường Không, Tử Hạ, Huyền Lưu Ly liền lần lượt đi ra, sắc mặt khí tượng so với những người khác đều muốn tốt hơn nhiều, lúc này mới khiến cho sắc mặt của ba người Đàm Duyên dễ nhìn hơn một chút, bất quá sau khi nhìn thấy túi trữ vật ở trên người của ba người Lý Trường Không biến mất liền biến đổi sắc mặt.
Dừng lại một chút, võ giả tới từ Kiếm Tông mới hơi cẩn thận mở miệng nói: "Chuyện này..."
"Ta cự tuyệt!" Trần Khuynh Địch vung tay lên, trực tiếp ngắt lời của đối phương.
"Ách."
Võ giả tới từ Kiếm Tông khép miệng lại, cũng không thấy người Tắc Hạ Học Cung cùng với Phật Môn mở miệng, xem ra muốn thu hồi lại túi trữ vật là chuyện không thể.
Bất quá so với những thứ ngoại vật kia, người vẫn là trọng yếu nhất, ba người Huyền Lưu Ly lập tức tiến lên, mà ba người Đàm Duyên thì phân biệt tiếp nhận đệ tử kiệt xuất nhất của tông môn nhà mình, thấp giọng hỏi thăm kinh lịch của bọn họ ở trong khoảng thời gian này, loại hành vi này khiến cho Trần Khuynh Địch khịt mũi, chỉ cảm thấy rất là coi thường.
Nói đùa, Thuần Dương Cung chúng ta sẽ làm gì với tù binh chứ?
"Lưu Ly, ngươi ở Thuần Dương Cung ngoại trừ túi trữ vật, hắn là không lọt vào đối đãi đặc thù nào khác chứ?"
"Làm sao lại thế chứ sư thúc."
"Bất quá Trần Khuynh Địch quả nhiên là không có vượt quá dự liệu của ta, hôm qua chiến đấu giữa chúng ta thật sự là quá kịch liệt, ta khao khát hắn như thế, hắn cũng toàn lực đáp lại ta, nhưng cuối cùng vẫn là do ta áp đảo hắn, hắn thực sự đã khiến cho ta thỏa mãn,

cho đến hôm nay vẫn còn dư vị..."
Đàm Duyên: "..."
"Này! Cô đừng có nói lung tung!"
"Đây chẳng qua chỉ là luận bàn bình thường! Là giao lưu võ đạo mà thôi!"
Đàm Duyên: "..."
Ngươi cho rằng ta thân làm cao tăng Phật Môn sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi sao!
"A Di Đà Phật."
"Lưu Ly ngươi hãy đứng lui về phía sau một chút, hôm nay sư thúc ta sẽ liều mạng cùng với đám cẩu tặc Thuần Dương Cung này!"
Huyền Lưu Ly: "? ??"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ông trời ơi! Oan uổng a!
Đối mặt với Đàm Duyên nổi giận đùng đùng, Trần Khuynh Địch luôn luôn không sợ trời không sợ đất, đối mặt với Đàm Hoa cũng là đánh tới một quyền, nhưng hiện tại lại hiếm thấy lui về sau một bước, có vẻ hơi bối rối.
Gặp quỷ, mặc dù mình đã dự liệu được là có thể sẽ phát sinh xung đột, nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến lại là loại xung đột này a!
Mà ở phía đối diện, người của Kiếm Tông cùng với Tắc Hạ Học Cung cũng lộ ra sắc mặt cổ quái liếc nhìn nhau một cái.
Sau đó khiến cho Trần Khuynh Địch kém một chút nữa bùng nổ là, hai người này thế mà quay đầu nhìn về phía Lý Trường Không cùng với Tử Hạ, thấp giọng nói ra: "Ừm, Trần Khuynh Địch hẳn là không động thủ đối với Trường Không ngươi đó chứ?"
"Trần Khuynh Địch sẽ không không động thủ đối với Tử Hạ ngươi đó chứ?"
"Khốn kiếp!"
Trần Khuynh Địch gầm thét một tiếng, khí tức kinh khủng quét sạch mà ra trong nháy mắt, lực lượng tương đương với 20 thành khống chế của võ giả Hỏa Luyện Kim Đan bình thường bành trướng ở trong cơ thể của hắn phảng phất như đang không ngừng bộc phát ra, trong lúc mơ hồ, phảng phất như có một đầu cuồng long vô hình xông ra từ trên đỉnh đầu của hắn.
Các ngươi có thể vũ nhục Thái Thượng trưởng lão ở bên cạnh ta, nhưng mà không thể vũ nhục nhân cách của ta! Thật quá đáng!
"Khụ khụ!" Lúc này, Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ đáng tin đứng dậy, nói: "Khuynh Địch ngươi hãy tỉnh táo một chút, Đàm Duyên nói cũng phải, chuyện này khẳng định là tồn tại hiểu lầm gì đó, không cần phải liều sống liều chết..."
"Ồ?"
"Hở?"

Trần Khuynh Địch cùng với Đàm Duyên nhao nhao kinh ngạc, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Long Thiên Tứ, không tự chủ được mà thu liễm khí tức ở trên người, định nghe thử vị Thái Thượng trưởng lão một thân chính khí này dự định nói cái gì...

Chương 698: Hiểu lầm

"Dù sao cũng đều là gạo đã nấu thành cơm, không bằng Thuần Dương Cung chúng ta cùng với Phật Môn liền dứt khoát..."
"Phật Môn chúng ta sẽ không chết không thôi cùng với các ngươi!"
"Hãy chờ một chút cho ta!"
Lão thất phu Long Thiên Tứ này quả nhiên là không sợ làm lớn chuyện! Trách không được tên gia hỏa này ở trên giang hồ có thanh danh ác liệt như vậy, ngay cả loại người một nhà như Trần Khuynh Địch cũng bắt đầu dùng ba chữ lão thất phu này để gọi hắn.
"Hiểu lầm!"
"Thật sự là hiểu lầm! Trước đó Huyền Lưu Ly đã chủ động tìm ta luận bàn võ đạo mà thôi, hai người chúng ta tỷ thí với nhau một phen, nàng chỉ là chợt có tâm đắc mà thôi, không tin thì ngươi hãy hỏi nàng đi! Tạo nghệ võ đạo của nàng tuyệt đối đã tăng lên, coi như là Sinh Tử Quan, hẳn là cũng đã có hi vọng đột phá."
"Là như thế sao, Lưu Ly?" Đàm Duyên chậm rãi quay đầu, dùng một loại ngữ khí an ủi "thiếu nữ sa ngã ngoài ý muốn" ôn tồn nói ra: "Yên tâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ngươi cứ nói cho sư thúc ta, nếu như thật sự đã xảy ra chuyện gì...sư thúc ta nhất định sẽ lấy lại công đạo cho ngươi! Ngươi không cần phải lo lắng, không sao cả!"
Cái giọng điệu này hoàn toàn là nhận định "đã xảy ra chuyện" a! Nhưng ta thực sự chính là trong sạch a! Đáng chết!
Đối mặt với lời hỏi thăm của Đàm Duyên, Huyền Lưu Ly có một chút mê mang trừng mắt nhìn, sau đó mở miệng nói: "Đâu có phát sinh chuyện gì chứ? Ta chính là yêu cầu Trần Khuynh Địch áp chế tu vi đánh một lần với ta, sau đó ta dùng một chút thủ đoạn nhỏ để đánh thắng, hiện tại ta đã phá cửa ải tinh thần, sau khi trở về ta hẳn là có thể đột phá Sinh Tử Quan."
Nghe vậy Trần Khuynh Địch liền phun ra một ngụm trọc khí.
Đậu xanh rau má! Hắn thật sự đúng là sợ vị cô nương này ném cho hắn một câu ví dụ như "kỳ thật ta và Trần Khuynh Địch đã chiến đấu kịch liệt cực kỳ lâu, năng lực của hắn đã thoả mãn ta thật sâu.". Vậy coi như có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng đều không tẩy sạch. Thật là quá mệt mỏi!
Kỳ quái, rõ ràng là Thuần Dương Cung chúng ta đến đây để bắt chẹt Phật Môn, làm sao hiện tại có cảm giác trái lại là bản thân rơi vào quẫn cảnh. Không được! Ta thế nhưng là đến đây để bắt chẹt, không, đến để giao lưu tình cảm cùng với Phật Môn a!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức lên dây cót tinh thần, lớn tiếng nói: "Được rồi! Nếu đệ tử chư tông chúng ta cũng đã trả lại cho các ngươi, xem ra chư vị cũng đã mang theo thành ý đến chứ?"

"Hừ!" Long Thiên Tứ một mực đắm chìm ở trong xem kịch vui giật mình một cái, cũng phản ứng lại: "Khuynh Địch nói rất đúng! Tiền đâu! Tranh thủ thời gian giao ra cho lão tử!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Vị Thái Thượng trưởng lão này thực tình là làm ảnh hưởng đến hình tượng chính đạo của Thuần Dương Cung chúng ta.
Thấy sự tình cuối cùng cũng đã trở lại quỹ đạo, ba người Đàm Duyên cũng lấy lại tinh thần, bất quá khác biệt cùng với lúc đầu, thái độ của Đàm Duyên rõ ràng đã trở nên ác liệt hơn không ít, hắn cười lạnh một tiếng, trực tiếp ném tới một cái túi đựng đồ, mà sau khi xảy ra sự tình vừa rồi, Trần Khuynh Địch cũng không kiểm tra mà cười cười nhận lấy.
Trái lại cũng không cần phải kiểm tra.
Phật Môn dù sao cũng là một phương thánh địa võ đạo, đương nhiên sẽ không tận lực giở trò đối với chuyện này. Mà ở bên Kiếm Tông cũng rất là thẳng thắn.
Dù sao thì nhìn người tới liền biết, lần này Kiếm Tông nói rõ là dự định nhận thua, đảo chủ Đào Hoa Đảo ở bên kia vào hai ngày trước còn truyền đến tin tức, nói Đao Tông Nhiếp Cầu Tiên đang triển khai nhân mã ở cửa sơn môn Kiếm Tông chửi đổng cùng với Độc Cô Cầu Đạo, hai vị đại lão mắng người đến mức gọi là kinh thiên động địa thanh thế rộng rãi.
Nhân tiện nhắc tới.
Nội tình của Kiếm Tông vẫn là rất thâm hậu, vào thời điểm Độc Cô Cầu Đạo đi trên đường trở về Kiếm Tông mặc dù bị Đao Tông đánh lén, nhưng cuối cùng vẫn an toàn về tới bên trong sơn môn Kiếm Tông, sau đó liền dùng một kiện Duy Ngã Kiếm hàng nhái ổn định thế cục, tiếp đó ở trong vòng ba ngày ngắn ngủi liền khôi phục Duy Ngã Kiếm đến nguyên trạng.
Một kiếm kia của Long Thiên Tứ tất nhiên là đã khiến cho Duy Ngã Kiếm bị thương, nhưng bị giới hạn bởi tu vi và cảnh giới, cuối cùng chỉ là một vết thương nhỏ, hơn nữa Độc Cô Cầu Đạo đã quyết định chạy thật nhanh, cho nên cũng không chân chính để cho Duy Ngã Kiếm bị thương gân động cốt, tổn thất to lớn duy nhất, chính là danh vọng trên giang hồ của Kiếm Tông.
Nhưng bất kể nói như thế nào.
Lúc này Kiếm Tông cũng đều không có tâm tư và thực lực khiêu chiến với Thuần Dương Cung, lần này phái người tới thương lượng cũng là một vị Võ Đạo Tông Sư, rõ ràng chính là đã nhận thua, cho nên cũng có thái độ giống như Đàm Duyên, trực tiếp ném một cái túi đựng đồ tới, được Long Thiên Tứ cầm ở trong tay kiểm tra và cẩn thận xem xét.
Long Thiên Tứ cũng không có thoải mái như Trần Khuynh Địch.
"Vẫn được, miễn miễn cưỡng cưỡng a, lão già Độc Cô Cầu Đạo xem

ra đã thực sự sợ rồi."
Lý Trường Không: "..."
Kiếm Tông người tới: "..."
Mà cuối cùng, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người của Tử Hạ cùng với nho sinh mặc áo bào xanh tới từ Tắc Hạ Học Cung kia.
"Tại hạ là Tử Việt, xin chào Trần chưởng giáo."
Độ thiện cảm của Trần Khuynh Địch đối với Tắc Hạ Học Cung tăng lên 10%.
Cái xưng hô này của ngươi rất hợp lý!
"Đây là lễ vật nhận lỗi của Tắc Hạ Học Cung mà Đại Tế Tửu phân phó."
Sau khi đưa lên một phần túi trữ vật, nho sinh mặc áo bào xanh đột nhiên xoay chuyển lời nói: "Bất quá không biết tại hạ có thể chậm trễ một chút thời gian của Trần chưởng giáo cùng với các vị đang ngồi ở đây hay không?"
"Có quan hệ đến đệ tử Lạc Tương Tư của quý tông."
"Tại hạ có một chuyện rất trọng yếu hi vọng là các vị có thể biết."
Thần sắc của Trần Khuynh Địch đọng lại: "Tương Tư sư muội?"
Trong cái chớp nhoáng này, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch hiện lên vô số mối quan hệ giữa Lạc Tương Tư cùng với Tắc Hạ Học Cung, Tử Hạ sau khi tìm lại được ký ức đã phát hiện ra bản thân đã từng gặp gỡ Lạc Tương Tư, hơn nữa còn là chiến đấu, đã như vậy, sự tình của Tắc Hạ Học Cung chỉ có khả năng có quan hệ với Tử Hạ...
Tương Tư sư muội, Tử Hạ, một nam một nữ! Tắc Hạ Học Cung đang muốn làm cái gì?
Có lẽ là do vừa mới xảy ra sự tình Huyền Lưu Ly, tư duy của Trần Khuynh Địch cũng cố ý hướng về đó một lần. Sau đó sắc mặt của hắn liền trở nên tái xanh, hơn nữa độ thiện cảm đối với Tắc Hạ Học Cung cũng giảm xuống một ngàn phần trăm.
"Có chuyện gì?" Khuôn mặt của Trần Khuynh Địch trầm xuống, cố nén dục vọng đánh cho nho sinh mặc áo bào xanh ở phía đối diện kia một trận tơi bời, gằn từng chữ nói ra.
Mà đối phương thì là khá là ngạc nhiên mà nhìn hắn một cái.
Chuyện gì đang xảy ra?
Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tử Việt vẫn hít vào một hơi thật sâu, mở miệng nói: "Đây là tư liệu Thượng Cổ Tế Tửu đại nhân lấy ra từ bên trong tàng thư khố của học cung, có quan hệ trọng đại, cho nên tại hạ cảm thấy các vị nên đọc cho kỹ."

Chương 699: Sinh vật kỳ quái

Chỉ thấy Tử Việt lấy ra một phần quyển trục rồi trải rộng ra, ở nơi đây đều là đại lão, vận chuyển thần niệm một cái, nhất thời liền đọc hết một lần nội dung ở bên trong quyển trục.
"Đây là...Thiên Ngoại Tà Ma?"
Trần Khuynh Địch thấp giọng thì thào một câu, sau đó đặc biệt quỷ dị nhìn về phía Long Thiên Tứ ở bên cạnh, mà gần như đồng thời, Long Thiên Tứ cũng đặc biệt quỷ dị nhìn hắn một cái...
"Không sai!" Không phát giác ra được ánh nhìn quỷ dị của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, Tử Việt nghiêm trang nói: "Căn cứ qua nhiều năm điều tra cùng và tìm tòi của học cung đối với rất nhiều tư liệu Thượng Cổ, trên cơ bản đã có thể kết luận, cái thế giới này cũng không chỉ có chúng ta, ở trong thiên ngoại vẫn tồn tại các thế giới cùng với sinh mệnh khác, hơn nữa những sinh mệnh này ở thời đại Thượng Cổ cũng đã từng giáng lâm qua một lần!"
"Ồ?"
"Liên quan tới chuyện này, có một cái chứng cứ rất đơn giản." Tử Việt gằn từng chữ nói ra: "Tin rằng là cao tăng Đàm Duyên hẳn là cũng rõ ràng lai lịch của Phật Môn, Phật Tổ khai sáng đạo thống Phật Môn ngày xưa, lưu lại kim thân sau đó lại lựa chọn rời đi, hắn đã đi nơi nào? Ở trong điển tịch của Phật Môn không có khả năng không có ghi chép, bao quát cả Đạo Tổ của Đạo Môn, Ma Tổ của Minh Giáo.‘’
"Thậm chí không chỉ là thủy tổ của ba đại đạo thống."
"Những người khác không rõ ràng, nhưng chư vị đều là cao tầng của thánh địa võ đạo, còn có thể không biết hay sao?"
"Ở phía trên Kích Toái Mệnh Tinh là vẫn có cảnh giới khác!"
"Chí Tôn! Chí Tôn nhân gian chân chính! Mà một vị Chí Tôn nhân gian ở trong thế gian gần đây nhất, chính là Thuần Dương Đạo Tôn - tổ sư khai phái của Thuần Dương Cung lúc trước!"
"Hắn đã đi nơi nào?"
"Võ giả Kích Toái Mệnh Tinh chí ít cũng có mấy ngàn năm tuổi thọ, mà Chí Tôn nhân gian ở dưới sự suy đoán của Tắc Hạ Học Cung chúng ta, ít nhất cũng có khoảng chừng vạn năm tuổi thọ, nhưng truyền thuyết của Thuần Dương Đạo Tôn lại chỉ kéo dài trong một quãng thời gian rất ngắn, xa xa cũng không có dài đến vạn năm, mà các đời Chí Tôn nhân gian từ trước cho đến nay cũng đều là như thế."
"Vậy bọn họ đã đi đến nơi nào?"
"Đáp án chỉ có một cái!"
"Thiên ngoại..."

Tử Việt càng nói càng hăng say, thanh âm cũng càng thêm hữu lực, nhưng ngay vào một giây sau, ngữ khí của hắn bỗng nhiên trầm xuống: "Nhưng rất đáng tiếc, cho đến nay nghiên cứu của Tắc Hạ Học Cung chúng ta đối với thiên ngoại vẫn còn phi thường có hạn, nhưng có thể khẳng định, Thiên Ngoại Tà Ma tuyệt đối là có tồn tại!"
"Chờ một chút..." Nhắc đến đây, Đàm Duyên đột nhiên mở miệng nói: "Tử Việt thí chủ, có quan hệ đến miêu tả thiên ngoại, ở bên trong Phật Môn chúng ta xác thực cũng có điển tịch tương quan, nhưng Thiên Ngoại Tà Ma...các ngươi đã kết luận như thế nào? Vì sao người của thiên ngoại, đối với chúng ta mà nói thì nhất định là Tà Ma? Huống chi..."
"Chúng ta có chứng cứ!" Tử Việt trực tiếp cắt đứt lời nói của Đàm Duyên, nghiêm túc nói ra: "Ngay tại hơn ba ngàn năm trước, Tế Tửu đại nhân thế hệ đó đã bắt được một đầu sinh vật thiên ngoại hàng thật giá thật ở thiên ngoại!"
"Nói rõ chi tiết ra đi." Vẫn là Đàm Duyên mở miệng.
Dù sao thì ở dưới tình huống Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ không nói lời nào, thân phận của người Kiếm Tông không đủ, cũng chỉ có hắn là có tư cách lên tiếng nhất.
"Đó là một sinh vật vô cùng kỳ quái." Nhắc đến đây, biểu lộ của Tử Việt cũng có vẻ hơi quỷ dị, thậm chí còn mang theo vài phần xoắn xuýt: "Chỉ bàn về thực lực mà nói đã đủ để sánh ngang với Tế Tửu đại nhân thế hệ kia, có tu vi Kích Toái Mệnh Tinh! Nhưng phương thức tồn tại lại phi thường quỷ dị, dường như cũng không phải là dựa vào nhục thân, mà là lấy nguyên thần làm chủ thể."
"Trọng yếu hơn chính là!"
"Tuổi thọ của nó lại lâu đời vượt quá tưởng tượng!"
Tuổi thọ!
Nhắc đến tuổi thọ, cơ mặt của tất cả mọi người đều giật nhẹ một cái, chuyện này là đương nhiên, bởi vì bản thân của tuổi thọ chính là một trong những truy cầu của võ giả, người truy cầu võ đạo thuần khiết chân chính kỳ thật cũng không nhiều, tuyệt đại đa số võ giả bước vào con đường võ đạo, càng nhiều là vì có tuổi thọ dài hơn. Mà ý tứ ở bên trong lời nói lúc này của Tử Việt...
"Trọn vẹn 3000 năm! Vị Tà Ma kia vẫn bị trấn áp ở bên trong Thái Miếu của học cung như cũ, phảng phất như hoàn toàn không có vấn đề về tuổi thọ, hắn thậm chí đã mài chết Tế Tửu đại nhân vào ba ngàn năm trước mà bản thân căn bản không có bất luận suy yếu gì, năng lực sinh tồn cùng với trình độ quỷ dị của hắn quả thực là hiếm thấy đến cực hạn!"
"Cái gì...3000 năm!‘’
Phải biết rằng cơ sở tuổi thọ của Hỏa Luyện Kim Đan cũng bất quá chỉ là 800 năm, cho dù có Duyên Thọ Đan, tối đa cũng chỉ có thể kéo dài đến khoảng chừng 1000 năm liền không thể tiếp tục được nữa,

mà võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, 3000 năm tuổi thọ tuyệt đối là cực hạn, mà ở trong trọn vẹn 3000 năm thế mà còn chưa chết...
Mà ai cũng không phát giác ra được, Trần Khuynh Địch ngồi ở chủ vị lần thứ hai giật khóe mặt một cái, nhếch nhếch miệng.
"Tuổi thọ đã lâu, thêm phương thức tồn tại quỷ dị như thế, còn có phương thức tu luyện kỳ quái, xác thực, nếu bọn hắn đến từ thiên ngoại, vì sao là gọi là Tà Ma."
"Chuyện này..." Tử Việt trừng mắt nhìn, đột nhiên có một chút xấu hổ nói: "Bởi vì vị Tà Ma kia cơ hồ cách mỗi hai ngày sẽ hô lớn mấy câu [chờ lão tử đi ra sẽ giết hết các ngươi] [ta nhất định phải triệt để hủy diệt đi cái thế giới này!] [ai cũng không ngăn cản được ta!"], hơn nữa còn hô trong trọn vẹn 3000 năm..."
Đàm Duyên: "..."
"Không có chỗ trống để hòa giải?"
"Chúng ta cũng đã từng thử qua."
"Không có!"
"Hắn căn là không thèm nghe chúng ta nói..."
Chuyện này đúng là cực kỳ khó xử.
Đàm Duyên cũng xoa chòm râu bạc của mình, lộ ra thần sắc quái dị, nói: "Kể từ đó, hẳn là vị Thiên Ngoại Tà Ma kia có đầu óc không được bình thường!"
"Nói tóm lại!" Tử Việt lắc đầu, rất nhanh liền ném một tia xấu hổ kia ra khỏi đầu óc, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, hết sức nghiêm túc nói ra: "Căn cứ theo điều tra của chúng ta, Tà Ma có khả năng cũng đã xuất hiện qua tại thời đại Thượng Cổ, hơn nữa còn lưu lại truyền thừa, trên thực tế học cung qua nhiều năm như vậy cũng đã từng ngăn chặn truyền thừa Tà Ma ba lần."
"Bây giờ chúng ta hoài nghi, Lạc Tương Tư của quý tông, có khả năng đã đạt được truyền thừa Tà Ma!"
"Học cung ở trong những năm này vẫn đang một mực phòng ngừa Tà Ma xâm lấn Trung Nguyên, nếu như đệ tử quý tông phát dương quang đại truyền thừa Tà Ma, vậy sẽ vô cùng có khả năng dẫn tới càng nhiều Thiên Ngoại Tà Ma, mà lấy sự đáng sợ cùng với quỷ dị của loại Tà Ma này, không thể nghi ngờ sẽ tạo thành rung chuyển cùng với phá hư quy mô lớn, cho nên toàn bộ học cung, bao quát cả Tế Tửu đại nhân, đều hy vọng Thuần Dương Cung có thể lấy đại cục làm trọng."

Chương 700: Huyết Ma Lão Tổ

"Liên quan tới điểm này, rất xin lỗi." Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, có một chút chột dạ giơ tay lên nói: "Kỳ thật trước đó vào thời điểm chúng ta đi một chuyến đến Đông Hải, ở Hải Nhãn Đông Hải đã đụng phải Thiên Ngoại Tà Ma như lời ngươi nói.‘’
"Cho nên có khả năng truyền thừa Tà Ma gì đó cũng không phải là rất quan trọng."
"Thiên Ngoại Tà Ma ở trong miệng của ngươi, kỳ thật cũng đã sớm tiến vào Trung Nguyên, hơn nữa có khả năng còn không chỉ có một kẻ..."
"Cho nên các ngươi phòng ngừa trong mấy ngàn năm này, kỳ thật cũng không có tác dụng gì cả."
"Thật xin lỗi."
Tử Việt: "? ??"
Thiên Ngoại Tà Ma đã xâm lấn Trung Nguyên? Cái quái gì thế? !
Tử Việt đầu tiên là chớp mắt, kém chút nữa là đã trực tiếp ngất xỉu, sau một hồi lâu mới vừa thở mạnh vừa lấy lại tinh thần, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Khuynh Địch có một chút chột dạ.
"Đây là sự tình phát sinh vào thời điểm Đông Hải xâm lấn?"
"Đúng thế."
"Ở Hải Nhãn Đông Hải?"
"Không sai."
"Ngươi xác định là Thiên Ngoại Tà Ma?"
"Nếu như tin tức mà ngươi nói không sai, hẳn là như vậy, hơn nữa còn có hai vị Tà Ma, đương nhiên một vị ở trong đó hẳn là đã chết, bất quá cân nhắc đến năng lực sinh tồn cường đại mà ngươi mới nói, cũng có khả năng là may mắn còn sống sót..."
Tử Việt ngã ngửa.
"Tử Việt thí chủ? !"
Đàm Duyên đưa tay vỗ một cái, phật quang ấm áp lan tràn ra, trực tiếp rơi vào trên người của Tử Việt, thật vất vả mới kéo lại Tử Việt kém chút nữa đã bất tỉnh, cùng so sánh với Đàm Hoa, vị Đàm Duyên này lộ ra đại đức còn có phong phạm cao tăng, cách đối nhân xử thế cũng càng thêm dịu dàng hơn một chút.
"Khụ khụ! Khụ khụ! Đa, đa tạ đại sư, ta không sao."
Tử Việt đứng vững thân hình, hít vào một hơi thật sâu, thật vất vả mới xem như là ổn định tâm thần kích động.
Gặp quỷ! Tắc Hạ Học Cung từ sau khi Đại Tế Tửu đời trước trấn áp một vị Thiên Ngoại Tà Ma, vẫn luôn tận sức chống lại Tà Ma, trong lúc nghiên cứu sự tồn tại của Thiên Ngoại Tà Ma, đồng thời cũng không ngừng âm thầm tiêu diệt đủ loại truyền thừa Tà Ma để lại từ

thời kỳ Thượng Cổ, có thể nói là đã hao hết tâm tư vì sự tình Thiên Ngoại Tà Ma xâm lấn…kết quả ngươi nói với ta là Thiên Ngoại Tà Ma đã xâm lấn? Còn không chỉ một kẻ? Ta &*%$#%...
Thấy sắc mặt của Tử Việt một hồi xanh một hồi trắng, Trần Khuynh Địch lập tức có một chút xấu hổ, tiếp tục nói: "Kỳ thật các ngươi cũng không cần phải lo lắng như vậy."
"Tà Ma xuất hiện ở Đông Hải cũng đã bị Thánh Thượng Đại Càn trấn áp."
"Cho nên thay vì để ý đến cái gì là truyền thừa Tà Ma, ta cảm thấy không bằng các ngươi hãy đi tìm Thánh Thượng Đại Càn, trình bày cho hắn một lần sự tình có quan hệ đến Thiên Ngoại Tà Ma, sẽ càng đáng tin hơn một chút."
Tử Việt: "..."
Thiên Ngoại Tà Ma đã rơi vào trong tay của Thánh Thượng Đại Càn?
Hai mắt của Tử Việt lập tức tối sầm lại.
Nói thật, Tắc Hạ Học Cung biết rất rõ ràng sự tình về Thiên Ngoại Tà Ma qua nhiều năm như vậy, vì sao lại không nguyện ý thông báo chuyện này cho triều đình Đại Càn?
Nguyên nhân rất đơn giản…
Đó là tuổi thọ.
Thiên Ngoại Tà Ma có tuổi thọ mà võ giả xa xa không có cách nào sánh bằng, mà chuyện này đối với Nhân Hoàng hoàng triều thế tục mà nói không thể nghi ngờ là một kiện sự tình phi thường có đầy đủ sức dụ dỗ, đối với những Nhân Hoàng nổi điên vì tuổi thọ kia, thật sự sẽ không tiếc mọi thứ mà tăng cao tuổi thọ.
Điểm này ở tiền triều Đại Chu cũng đã từng có tiền lệ.
Lúc kia Đại Tế Tửu Nho Gia đời trước đang đứng ở tuổi già, mà Đại Càn còn chưa có sáng lập, Đại Chu cũng còn chưa ngã, nhưng cũng không biết là Đại Chu lấy được tin tức về Thiên Ngoại Tà Ma từ nơi nào, mà tuổi thọ của Nhân Hoàng Đại Chu lúc đó đã sắp hết, tự nhiên là muốn nghiên cứu Thiên Ngoại Tà Ma để giành lấy cuộc sống mới, lịch sử đã nói rõ kết quả cuối cùng. Quốc vận sau cùng của Đại Chu đã bị vị Nhân Hoàng kia tiêu hao triệt để hầu như không còn, đến mức không qua mấy trăm năm liền bị Đại Càn chiếm lấy, mà Đại Tế Tửu đời kia của Tắc Hạ Học Cung cũng triệt để chết già, Tắc Hạ Học Cung nguyên bản bởi vì sinh ra một vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh mà có xu thế quật khởi… lại trở nên im lìm.
Bởi vậy ở trong cái giờ phút quan trọng này, nếu như Tắc Hạ Học Cung không hy vọng ai biết về sự tình Thiên Ngoại Tà Ma nhất, thì ở trong đó có một người chính là Thánh Thượng Đại Càn đương thời.
Nhất là lúc này ở ngoại giới đang có lời đồn là Thánh Thượng Đại Càn đã không còn nhiều thời gian... Đương nhiên, bọn hắn kỳ thật cũng không biết là Thánh Thượng Đại Càn đã sớm biết về sự tình có quan hệ đến Tà Ma...

Tối thiểu là vào thời điểm ban đầu ở Thủ Phủ Thành Tây Cương Đạo, Trần Khuynh Địch đã nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên xuất hiện phong ấn thông đạo thiên ngoại, bây giờ hồi tưởng lại, đối phương hẳn là đã sớm biết về sự tình Tà Ma, chỉ là do bản thân Tắc Hạ Học Cung cho rằng bản thân đã che giấu kỹ, kỳ thật căn bản là không giấu được.
Chuyện này cũng quá lúng túng.
Ý niệm tới đây, ánh mắt của Trần Khuynh Địch nhìn về phía Tử Việt lập tức nhiều hơn mấy phần thương hại.
Mà ở phía đối diện, Tử Việt cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, sự tình có quan hệ đến việc Đông Hải xuất hiện Tà Ma nhất định phải nhanh trở về nói cho Tế Tửu đại nhân biết, về phần Thuần Dương Cung...
"Xin lỗi." Tử Việt ngẩng đầu, trầm giọng nói ra: "Sự tình mà Trần chưởng giáo nói tới, ở phía Học Cung tự nhiên sẽ tiến hành điều tra, nhưng sự tình có quan hệ đến đệ tử Lạc Tương Tư của quý tông, vẫn hi vọng quý tông hãy suy nghĩ một phen thật kỹ."
"Căn cứ vào kinh nghiệm của Học Cung."
"Truyền thừa Tà Ma không chỉ có có thể dẫn tới thêm càng nhiều Tà Ma, đồng thời còn sẽ tạo thành ăn mòn cùng với tổn hại cực lớn đối với nguyên thần và suy nghĩ của người sử dụng, thậm chí có khả năng khiến cho người sử dụng rơi vào điên cuồng, 150 năm trước, trên giang hồ đã từng xuất hiện một vị Huyết Ma Lão Tổ, chính là ví dụ điển hình..."
"Vị Huyết Ma Lão Tổ kia kỳ thật cũng không phải là xuất thân từ Ma Đạo, mà là tán tu chính đạo, nhưng lại tu luyện truyền thừa Tà Ma, theo thời gian trôi qua hắn đã dần dần bị ăn mòn, cuối cùng mới trở nên hết sức hung lệ, mạng người trên tay vượt qua trăm vạn, hơn nữa còn không có một chút nào nhân tính nào, so với Ma Đạo còn muốn Ma Đạo hơn..."
"Đệ tử Ma Đạo giết người phần lớn là xuất phát từ lợi ích, hoặc là luyện công, hoặc là luyện bảo, còn có ranh giới cuối cùng của bản thân, sẽ có rất ít loại đại ma đầu không có điểm mấu chốt kia, mà đối mặt với loại đại ma đầu kia, ngay cả bản thân Ma Đạo cũng đều không thừa nhận, thậm chí là sẽ chủ động điều động đệ tử đi tiêu diệt loại đại ma đầu kia..."
"Có thể thấy được sự đáng sợ cùng với tà dị của truyền thừa Tà Ma."

Chương 701: Họ hàng

"Cho nên vẫn hi vọng Trần chưởng giáo hãy suy tư một phen thật kỹ, nếu như đệ tử của quý tông bị Tà Ma ăn mòn, thậm chí là sẽ có khả năng ảnh hưởng đến toàn bộ Thuần Dương Cung."
"Đủ rồi!" Lời còn chưa dứt, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp mở miệng cắt đứt lời nói của Tử Việt.
Khuynh Địch đứng lên, trầm giọng nói ra: "Tương Tư sư muội là đệ tử của Thuần Dương Cung chúng ta, không phải là của Tắc Hạ Học Cung."
Tử Việt: "? ??"
Có ý gì?
Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn hắn, ngươi còn không hiểu ta có ý gì?
"Sự tình của Thuần Dương Cung, không cần Tắc Hạ Học Cung phải quản, ở nơi nào hãy chạy về chỗ đó."
"Thế nhưng mà đệ tử của quý tông tu luyện truyền thừa Tà Ma..."
"Ta quản nàng tu cái gì chứ?"
Trần Khuynh Địch khịt mũi coi thường, cười ha hả.
Chẳng lẽ nhập Ma Đạo, thành Tà Ma, tu công pháp của những tông môn khác? Liền không coi mình là đệ tử Thuần Dương Cung? Ta xem ai dám! Không phải chỉ là tu luyện võ công có một chút cổ quái kỳ lạ thôi hay sao, có gì ghê gớm đâu, nếu như là đệ tử của Thuần Dương Cung chúng ta, mặc kệ tu luyện công pháp bí tịch gì, vậy đều biến thành võ công của Thuần Dương Cung chúng ta! Mà nếu đã trở thành võ công của Thuần Dương Cung chúng ta, vậy thì cần gì phải kiêng kỵ.
"Người đâu, tiễn khách." Trần Khuynh Địch vung tay lên, trực tiếp kết thúc cuộc gặp mặt.
Sau đó hắn liếc nhìn về phía Long Thiên Tứ ở bên cạnh, cho hắn một cái ánh mắt "thế nào, mới vừa rồi ta thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung có phải là rất đẹp trai hay không?".
Long Thiên Tứ cười khinh thường một tiếng.
Sau đó ném cho Trần Khuynh Địch một cái ánh mắt "bình thường thôi, cũng chỉ có không sai biệt lắm chừng phân nửa phong phạm của Long Đại Thái Thượng Trưởng Lão ta lúc còn trẻ tuổi, mấu chốt là lúc nói chuyện còn thiếu mấy phần ngạo cốt cùng với khí thế rộng rãi quyết không thỏa hiệp với thế lực tà ác của Thuần Dương Cung".
Có trời mới biết bọn họ đã làm như thế nào để trao đổi thông qua ánh mắt.
Sau khi đưa tiễn đám người Đàm Duyên, lúc này Trần Khuynh Địch mới nghênh đón nhóm khách nhân thứ hai.

Vừa nhìn thấy người tới, ở bên trên tấm mặt mo của Long Thiên Tứ lập tức lộ ra một nụ cười cực kỳ xán lạn, phảng phất như thấy được bằng hữu tốt nào đó thật lâu chưa gặp vậy: "Đây không phải là Minh Tôn, lúc trước bị tông chủ nhà ta dùng ba kiếm chặt cho nửa chết nửa sống hay sao? Sao rồi, Nhật Nguyệt Kiếm Tông đã mở cửa chưa? Ta còn tưởng rằng ngươi nhất định sẽ chết cơ đấy!"
Minh Tôn có một chút co khóe mắt lại, khóe miệng kéo một cái, miễn cưỡng nói ra: "Yên tâm đi Long lão thất phu, ta không chỉ có sống rất tốt, hơn nữa còn có thể càng sống càng tốt."
"Đúng thế, sau đó lại bị lão tử đánh cho thành chó chết..."
"Bằng vào ngươi thì có khả năng đó hay sao?"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan một cái, cắt đứt cuộc ôn chuyện cũ thân thiết giữa Long Thiên Tứ cùng với Minh Tôn, sau đó lộ ra biểu lộ nhìn thấy dê béo, không đúng, biểu lộ nhìn thấy bạn bè chí cốt, khẽ cười nói: "Minh tiền bối, nếu ngươi đã đến, hẳn là cũng đã mang tiền chuộc tới chứ?"
"Đương nhiên!" Minh Tôn hừ lạnh một tiếng, giống như đám người Đàm Duyên vậy, lấy ra một cái túi trữ vật ném cho Long Thiên Tứ. Mà Long Thiên Tứ tự nhiên là ôm lấy thái độ không tín nhiệm tiến hành kiểm tra qua một lần.
"Cũng được."
"Không phải là quá keo kiệt, xem ra lúc trước còn chưa cướp sạch Nhật Nguyệt Kiếm Tông a!"
Sắc mặt của Minh Tôn trở nên tái xanh, hiển nhiên là đã có một chút không chịu được cái miệng thối của Long Thiên Tứ, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Trần Khuynh Địch, trong ánh mắt có vẻ hơi phức tạp và cảm giác bị thất bại.
Dù sao thì lúc trước hắn cũng là một kẻ hùng tài đại lược, là nhất tông chi chủ dám tranh vị trí thánh địa võ đạo cùng với Thuần Dương Cung, cho dù đó là Thuần Dương Cung suy nhược vì tao ngộ đại kiếp, nhưng cuối cũng hắn đã thất bại, hơn nữa theo thời gian trôi qua, Thuần Dương Cung đã chậm rãi bắt đầu khôi phục lại nguyên khí ngày xưa.
Lúc này Trần Khuynh Địch chính là chứng minh tốt nhất. Không thể không thừa nhận, Minh Tôn từ trên người của đối phương thấy được hình bóng vô địch trong cùng thế hệ, đánh đâu thắng đó, hăng hái, tiến bộ thần tốc của Ninh Thiên Cơ lúc trước, thật sự là khiến cho người ta ghen ghét.
Đè nén xuống những suy nghĩ ở trong lòng kia, Minh Tôn trầm giọng nói ra: "Có quan hệ đến thế lực ủng hộ ta ở phía sau, lấy năng lực của ngươi hẳn là sẽ không thể không đoán ra được đúng không?"
"Dù sao thì trước đó điện hạ cũng chỉ ẩn giấu thân phận một cách đơn giản."
"Ngươi hẳn là đã nhìn ra rồi chứ?"

Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ồ? Thân phận? Không phải là Nhật Nguyệt Kiếm Tông xui xẻo vào 30 năm trước hay sao? Điện hạ? Đó là món đồ chơi gì?
Mặc dù ở trong nội tâm rất là nghi hoặc, nhưng lịch luyện trong nhiều năm đã khiến cho Trần Khuynh Địch dưỡng thành kỹ năng đặc biệt mặt không biểu tình vào thời khắc mấu chốt, cho nên nhìn ở bề ngoài hắn vẫn bất động như sơn, uy nghiêm túc mục, ở bên trong đôi mắt to sáng ngời lấp lóe ánh sáng trí tuệ, phảng phất như tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay của hắn.
"Quả nhiên." Minh Tôn thở dài, thấy cái bộ dáng này của Trần Khuynh Địch, trong lòng của hắn lại khó chịu một trận.
Vì sao Nhật Nguyệt Kiếm Tông năm đó lại không có dạng thiên kiêu chi tử văn võ song toàn như thế này? Coi như là ở bên trên tu vi không sánh bằng hắn, tối thiểu ở bên trên phương diện trí tuệ cùng với sức quan sát cũng phải có mấy phần tiêu chuẩn chứ, bằng không năm đó Nhật Nguyệt Kiếm Tông cũng sẽ không nhìn sai tình thế, kết quả là bước sai một bước liền tiến tới diệt vong.
Thực sự là tạo hóa trêu ngươi!
"Điện hạ sau khi rời đi đã để lại cho ngươi một câu nói."
"Điện hạ hi vọng ngươi có thể nói cho tiểu nha đầu tên là Dương Xuân kia."
"Điện hạ thật sự là biểu ca của nàng."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Biểu ca? Là họ hàng của Dương Xuân? Ta làm sao lại không biết...Ồ! Đây là yếu tố phát giác!
Vẫn là câu nói kia, qua nhiều năm lịch luyện, Trần Khuynh Địch đã rất quen thuộc đối với loại tình huống này, cho nên vào sau khi đại não thông tuệ của hắn bắt đầu vận chuyển, rất nhanh liền bắt được tin tức mấu chốt: họ hàng của Dương Xuân.
Mà nếu như Trần Khuynh Địch nhớ không lầm, lúc trước gặp phải cái gì Thái Tử xuất thân từ Đại Chu kia, giống như chính là họ hàng của Dương Xuân. Bản thân hắn còn có một dạo coi đối phương là nhân vật phản diện trên con đường trưởng thành của Dương Xuân, nhất định sẽ chết bất đắc kỳ tử kia.
Hiện tại xem ra, âm mưu của đối phương đã sắp bắt đầu rồi hay sao? !
Vừa chuyển động ý nghĩ, trong lòng của Trần Khuynh Địch đột nhiên sinh ra hứng thú trước đó chưa từng có.
Dù sao thì đây cũng chính là nhân vật phản diện hàng thật giá thật a! Hơn nữa còn là cái chủng loại hắn phải chết không thể nghi ngờ trên lý luận kia, rất giống với tình cảnh của mình lúc trước a! Bất quá bản thân mình có hệ thống, trên lý luận là cũng đã được nghịch thiên cải mệnh...nhưng suy nghĩ kỹ một chút, nếu như mình không có hệ thống thì sẽ như thế nào? Cũng có thể nghịch thiên cải mệnh hay

sao?

Chương 702: Khúc mắc

Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch ho khan một cái, tiếp tục dùng giọng điệu trang trọng nói ra: "Ta đã biết, ta sẽ nói điều này cho Xuân nhi sư muội, ta cũng sẽ dẫn sư muội đến gặp một lần, bất quá địa điểm cụ thể..."
Thấy Trần Khuynh Địch đáp lại, Minh Tôn cũng gật đầu một cái, nói: "Tại Hoài Nam Đạo, nếu như ngươi cùng với tiểu nha đầu kia đến mà nói, chúng ta tự nhiên sẽ biết rõ."
"Tốt."
Sau khi đưa tiễn Minh Tôn, Long Thiên Tứ một mực trầm mặc ở bên cạnh mới đột nhiên mở miệng nói: "Chuyện mà các ngươi vừa mới nói là cái gì?"
"Ngươi không hiểu à?"
Trần Khuynh Địch khá là ngoài ý muốn nhìn về phía Long Thiên Tứ. Phải biết rằng vị đại gia này vừa rồi thế nhưng đã ở bên cạnh vừa im lặng nghe hắn và Minh Tôn nói chuyện, vừa gật đầu, còn thỉnh thoảng lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra, khiến cho Trần Khuynh Địch còn tưởng rằng đối phương cũng đã sớm biết thân phận của Dương Xuân, cũng biết rõ thế lực ở phía sau Minh Tôn chính là dư nghiệt Đại Chu.
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ khinh thường mà cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu như ta hiểu thì còn hỏi ngươi để làm gì, vừa mới rồi không phải là có người ngoài ở đây hay sao, vì duy trì mặt mũi của Thuần Dương Cung cho nên ta mới bất đắc dĩ phải nguỵ trang giả vờ giả vịt, dù nói thế nào thì ta cũng là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung...vậy thì, ở phía sau lão bất tử Minh Tôn kia còn có người khác?"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau lưng của hắn hẳn là người Đại Chu."
"Thì ra là thế." Long Thiên Tứ gật đầu một cái, sau đó nói: "Chuyện này giao cho ngươi."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Giao cho ta? Vì sao lại giao cho ta, ngươi không quan tâm hay sao?
Dường như là phát giác ra được sự ngạc nhiên của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ tức giận nói ra: "Lão phu thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm, lần này vừa mới đánh một trận, chấn thương còn chưa tốt, hơn nữa còn có một chút lĩnh ngộ, ta chuẩn bị tiến hành mở ra Đại Đạo Huyền Quang."
Trần Khuynh Địch lập tức lý giải, gật gật đầu.
Khó trách mình cảm thấy kỳ lạ, nếu không phải là loại chuyện đột

phá tu vi này, cái tên Long Thiên Tứ già mà không biết xấu hổ này làm sao sẽ có thể buông tha cơ hội trang bức thật tốt này, trái lại còn giao hết cho bản thân mình.
Dù sao thì thật vất vả mới đánh thắng được các phương vây quét, tiếp theo không mở đại hội chúc mừng thắng lợi thì sẽ rất có lỗi với thân phận của chính mình, đến lúc đó bản thân thân làm người thay mặt chưởng giáo cứu vớt Thuần Dương Cung lại đi lên phát biểu một chút cảm nghĩ, ở phía dưới lại có một trận vỗ tay reo hò, tiếp đó lại thuận lý thành chương tiếp nhận tuyệt học cái thế trở thành chưởng giáo mới, quá hoàn mỹ!
Sau khi nhìn thấy Long Thiên Tứ rời đi để bế quan đột phá, Trần Khuynh Địch mới thả lỏng thân thể, nửa nằm nửa ngồi ở ngay trên chủ vị của phủ Thành Chủ, có một chút nhức đầu vuốt vuốt mi tâm.
"Kế tiếp còn có chuyện gì phải làm không, còn có nhà ai chưa đến giao lưu tình cảm?"
"À đúng rồi."
"Còn có ở bên nghĩa phụ rốt cuộc có xảy ra vấn đề gì hay không?"
Đúng lúc này...
"Sư huynh?" Một giọng nói thanh thúy vang lên.
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, lộ ra một tia ngạc nhiên.
"Là Phượng Tiên sư muội sao?"
"Sư huynh." Doanh Phượng Tiên quan sát phủ Thành Chủ lớn như vậy một chút, kết quả là không nhìn thấy thân ảnh của Long Thiên Tứ cùng với người của các tông môn khác, ở trên mặt chợt lóe lên thần sắc ngạc nhiên, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại như bình thường.
"Có việc gì thế Phượng Tiên sư muội?"
"Là như thế này."
Doanh Phượng Tiên cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra cuộc gặp gỡ giữa bản thân cùng với Tần Kiền Hoàng cho Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn nói rõ ước định một trận chiến giữa đối phương cùng với bản thân ở Lạc Thủy Tần thị, sau khi nói xong, Doanh Phượng Tiên liền có một chút khẩn trương nhìn Trần Khuynh Địch, dường như đang mong đợi cái gì đó.
"Thì ra là thế!" Trần Khuynh Địch vuốt vuốt mi tâm, nói: "Tùy muội."
"Hả?" Doanh Phượng Tiên trừng lớn mắt nhìn Trần Khuynh Địch, rõ ràng không ngờ được đối phương sẽ cho ra một câu trả lời như vậy: "Ách, sư huynh, thực sự không có vấn đề sao?"
"Vấn đề gì?" Trần Khuynh Địch hỏi ngược lại: "Đây là sự tình của Phượng Tiên sư muội cùng với vị Tần Kiền Hoàng kia a, các muội hãy giải quyết với nhau đi, ta cũng không tiện nhúng tay vào loại chuyện này, hơn nữa mặc dù là tỷ muội, nhưng quan hệ giữa các muội thật sự là quá phức tạp đi, vẫn phải do bản thân muội tự quyết định mới được, như vậy muội mới có thể chân chính trưởng thành."

Mặc dù nói là nói như vậy, kỳ thật Trần Khuynh Địch ta đã nhìn thấy được kết cục!
Phải biết rằng bây giờ Doanh Phượng Tiên đã coi như là nhân vật chính đường đường chính chính, Tần Kiền Hoàng cũng đã từ nửa cái nhân vật chính lột xác thành chướng ngại vật trên đường của nhân vật chính, giống như là Thái Tử cái gì đó đối với Dương Xuân vậy, trên căn bản là nhất định sẽ bị Doanh Phượng Tiên thân làm nhân vật chính đá một cái bay ra ngoài.
Nói một cách khác…chuyện này còn có gì phải lo lắng hay sao? Dù sao thì Doanh Phượng Tiên cũng không thua được, không bằng nói là thân làm nhân vật chính, nàng hẳn là có thể thu hoạch toàn thắng, coi như là Lạc Thủy Tần thị ở sau lưng Tần Kiền Hoàng cũng không thể...
Ở trên đầu của Trần Khuynh Địch xuất hiện một cái bóng đèn nhỏ.
Ta nhớ ra rồi! Không sai! Loại kịch bản này nhắc đến cùng, đơn giản chính là Doanh Phượng Tiên đánh bại Tần Kiền Hoàng, sau đó thế lực sau lưng của Tần Kiền Hoàng sẽ không nhận thua, vì bảo trụ Tần Kiền Hoàng mà đứng ra, truy sát Doanh Phượng Tiên, sau đó Doanh Phượng Tiên sẽ bị đuổi giết đến mức độ lên trời không đường xuống đất không cửa, cuối cùng trải qua cửu tử nhất sinh mới có thể trốn thoát.
Nhưng mà Doanh Phượng Tiên bây giờ cũng không đơn độc.
Tạm thời không đề cập tới Bái Hỏa Ma Giáo, mình cũng là hộ thuẫn kiên cường của Doanh Phượng Tiên, nếu như Lạc Thủy Tần thị trở mặt, chính mình nói không chừng cũng có thể ra tay theo đó, cứ như vậy, liền có thể dùng lời lẽ chính đáng mà cướp sạch Lạc Thủy Tần thị, không đúng, là lấy lại công đạo cho Doanh Phượng Tiên, duy trì chính nghĩa!
Đây thật là một cái chủ ý hoàn mỹ!
Ý niệm tới đây, biểu lộ của Trần Khuynh Địch càng trở nên thêm nghiêm túc: "Phượng Tiên sư muội không cần phải lo lắng, cứ việc đi đến Lạc Thủy Tần thị, ân oán của muội và Tần Kiền Hoàng sớm muộn cũng phải giải quyết, xem ra đây hẳn cũng là thời điểm để hai người các muội giải quyết khúc mắc, nếu như không giải quyết, sẽ rất khó đột phá Sinh Tử Quan."
Thần sắc của Doanh Phượng Tiên có vẻ hơi ảm đạm.
Xác thực.
Trên thực tế không cần Trần Khuynh Địch nói, tự bản thân Doanh Phượng Tiên cũng phát giác ra được điểm này, mặc dù nàng chỉ mới đột phá Nguyên Khí Quan, còn chưa đạt đến Nguyên Thần Quan, nhưng căn cứ vào tích lũy cùng với nội tình thâm hậu trước đây, nàng đã có thể mơ hồ cảm giác được bình cảnh Sinh Tử Quan, cũng biết vị trí khúc mắc của bản thân.

Chương 703: Kế hoạch của Tần thị

Đúng như là Trần Khuynh Địch nói vậy, nếu như nàng không tự tay đoạn ân oán hơn mười năm trước, chỉ sợ là nàng thực sự sẽ ngừng bước ở phía trước Sinh Tử Quan.
Nhưng mà…
"Ta còn chưa nghĩ ra." Doanh Phượng Tiên lắc đầu, từ sau khi trở thành Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, trên gương mặt tinh xảo của nàng vẫn một mực bảo trì sự kiên nghị, hiện tại lại lộ ra một tia vẻ mờ mịt hiếm có: "Kỳ thật đối với tỷ tỷ, ta cũng không có oán hận như trong tưởng tượng vậy, nhưng nếu nói là không có một chút oán hận nào, vậy thì cũng không thể nào."
"Nhưng tỷ tỷ lại nói, nàng muốn chiến đấu sinh tử cùng với ta."
"Nói một cách khác, hoặc là ta giết nàng, hoặc là nàng sẽ giết ta..."
"Ta không hiểu."
Đúng thế, Doanh Phượng Tiên chính là không hiểu được, nàng không hiểu được vì sao sự tình lại đi đến nước này, rõ ràng là tỷ muội, vì sao lại nhất định phải đối mặt sinh tử, Phượng Hoàng Chi Huyết thật sự trọng yếu đến như vậy sao?
Mà càng khiến cho người ta nghi ngờ là…
Tần Kiền Hoàng muốn lấy tính mạng của nàng căn bản là không cần phải phức tạp như vậy, vào hơn mười năm trước lúc lấy đi Phượng Hoàng Chi Huyết của bản thân nàng không phải là liền có thể giết chết nàng hay sao, mà nếu không nói đến lúc kia, vào thời điểm ở Tây Cương Đạo Tần Kiền Hoàng cũng có thể nhẹ nhõm giết nàng, rõ ràng là có nhiều cơ hội như vậy, vì sao lại không làm? Hết lần này tới lần khác phải đợi đến lúc này mới muốn chiến đấu sinh tử với nàng, nàng đúng là không thể nào hiểu được.
Suy nghĩ lung tung quá nhiều, khiến cho Doanh Phượng Tiên trở nên mê mang trước đó chưa từng có, lúc này mới vô thức đi tìm Trần Khuynh Địch, hi vọng sư huynh đáng tin có thể cho nàng một chút nhắc nhở.
Mà Trần Khuynh Địch thân làm sư huynh đáng tin cũng không có manh mối.
Ta thế nhưng cũng không muốn nhúng tay vào loại quan hệ gia đình phức tạp này...
Nhưng mà…
Trần Khuynh Địch cúi đầu xuống, nhìn Doanh Phượng Tiên lộ ra sắc mặt xoắn xuýt, liều mạng tìm kiếm những từ ngữ đáng tin ở trong lòng, dù sao thì Doanh Phượng Tiên cũng thật sự là quá nghiêm túc, Trần Khuynh Địch luôn cảm thấy không quen mắt với Doanh Phượng Tiên dạng này, nói như thế nào cũng phải nói ra một cái gì đó có vẻ

đáng tin cậy mới được...
Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch nói: "Không thành vấn đề."
"Hả?"
"Vô luận là lựa chọn giết chết Tần Kiền Hoàng, hay là lựa chọn tha cho nàng một lần, đối với muội mà nói là cũng không đáng kể đúng không? Chớ quên, muội là nhân…muội là đệ tử Thuần Dương Cung, ở trong tương lai chính là một trong những trụ cột của Thuần Dương Cung chúng ta, miễn là muội đủ cường đại, loại chuyện này chung quy cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi.
"Chỉ là việc nhỏ thôi sao?"
"Đúng thế." Trần Khuynh Địch vừa liều mạng động não, vừa bình tĩnh nói: "Không cần thiết phải xoắn xuýt, làm thế nào để xử lý mối quan hệ này, làm thế nào để biết được chân tướng năm đó, toàn bộ cũng đều không đáng kể, cái thế giới này đều là do người thắng quyết định, mà muội đã được định sẵn là người chiến thắng."
Câu nói người thắng quyết định này rõ ràng là luật rừng kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, nhưng được nói ra từ trong miệng của Trần Khuynh Địch, không biết vì sao lại làm cho Doanh Phượng Tiên có cảm giác vô cùng đáng tin.
"Nhưng mà vạn nhất thua thì sao?"
"Ha ha?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn Doanh Phượng Tiên. Ngươi thua? Làm sao có khả năng! Ngươi thế nhưng chính là nhân vật chính! Huống chi…
"Đừng quên." Trần Khuynh Địch nhếch miệng nói: "Muội cũng được tính là nửa cái đệ tử Thuần Dương Cung, lại là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, thua thì thế nào? Đến lúc đó ta sẽ quét ngang Lạc Thủy Tần thị, ai sẽ biết rõ là muội thua? Hơn nữa muội khẳng định sẽ không thua được, tin tưởng ta, nếu muội thua ta sẽ đi đầu xuống đất!"
Phượng Tiên: "? ??"
Có đôi khi sư huynh nói chuyện cũng quá mức thâm ảo.
Bất quá cũng cảm ơn sư huynh.
Bản thân ta nhiều ít cũng có một chút lực lượng.
"Ta hiểu rồi." Doanh Phượng Tiên hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu lộ ra một nụ cười đối với Khuynh Địch: "Ta sẽ cố gắng hết sức."
"Còn có…" Nói đến đây, Doanh Phượng Tiên đột nhiên có một chút nhăn nhó: "Mặc dù ta biết sư huynh là đang động viên ta, nhưng nói thế nào thì Lạc Thủy Tần thị cũng là thế gia đệ nhất thiên hạ, sẽ không có khả năng bị quét ngang một cách dễ dàng, nhưng mà…thật sự cảm ơn sư huynh! Ta sẽ đi chiến đấu chống lại tỷ tỷ và làm mọi thứ trong khả năng của ta để không phải hối tiếc!"
"Hả?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, có một chút không rõ ràng cho lắm mà nhìn Doanh Phượng Tiên đang kích động.
Ai nói đùa với ngươi chứ? Ta rất nghiêm túc đó!

Tại Lạc Thủy Tần thị.
Ở bên trong tông miếu, gia chủ Tần gia Tần Võ Dương tiếp kiến Tần Kiền Hoàng vừa mới trở về, nhìn vị thiên kiêu chi nữ của Tần thị nhất tộc này, Tần Võ Dương lộ ra vẻ rất là lạnh lùng.
"Đã trở về?"
"Đúng." Tần Kiền Hoàng cũng trả lời rất lãnh đạm, phảng phất như hai người không phải là cha con, mà là cấp trên cùng với thuộc hạ.
"Hãy nói xem, Phượng Tiên hiện tại như thế nào?"
Tần Võ Dương bình tĩnh nói ra, nhưng nếu như nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, trong hai mắt của vị gia chủ Tần gia này lại tràn ngập quang mang cực kỳ lăng lệ, hiển nhiên là ở trong nội tâm của hắn tuyệt đối không có tỉnh táo như giọng điệu ở bên ngoài, mà Tần Kiền Hoàng đã sớm biết được chân tướng càng là tập mãi thành thói quen đối với chuyện này.
"Rất lợi hại." Tần Kiền Hoàng mỉm cười nói: "Đã là Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa còn đạp phá Nguyên Khí Quan, khoảng cách so với Nguyên Thần Quan hẳn là cũng không xa, coi như là ta bây giờ, nếu như không ứng phó toàn lực, thậm chí là cũng có thể bị đánh bại, xem như đã hoàn toàn đạt tới yêu cầu của ngươi rồi."
"Thì ra là thế..." Trong mắt của Tần Võ Dương lấp loé quang mang: "Có thể ở trong một thời gian ngắn như vậy đạt đến cái cảnh giới này, xem ra huyết mạch trong cơ thể của nàng cũng đã hoàn toàn thức tỉnh, chỉ sợ là so với ngươi bây giờ cũng không thua kém bao nhiêu, lúc trước đưa nàng đến Bái Hỏa Ma Giáo quả nhiên là một cái lựa chọn chính xác."
"Đúng thế." Tần Kiền Hoàng cúi đầu xuống, không để cho Tần Võ Dương nhìn thấy sắc mặt của nàng.
"Ha ha." Tần Võ Dương xoa cằm một cái, đột nhiên mở miệng nói: "Ngươi làm tốt lắm."
"Mặc dù vẫn có một chút bỏ sót, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là tốt, ta rất hài lòng đối với ngươi, ngươi hẳn là cũng đã mời Phượng Tiên đến Lạc Thủy rồi chứ?"
"Đã mời." Tần Kiền Hoàng ngẩng đầu, gằn từng chữ nói ra: "Quyết chiến sinh tử."
"Rất tốt!" Tần Võ Dương đứng dậy, nhưng ở bên trong giọng điệu nguyên bản bình tĩnh lại có một chút chấn động, dường như là đang cưỡng ép đè nén sự vui sướng cùng với hưng phấn ở trong lòng, có vẻ hơi quái dị.
"Ta tin rằng ngươi sẽ không khiến cho ta thất vọng, giết chết nàng, ngươi liền sẽ trở thành nhân tuyển duy nhất trong kế hoạch."
Kế hoạch của Tần thị, đây là vào sau khi Lạc Thủy Tần thị chiếm được Phượng Hoàng Chi Huyết, liền bắt đầu được lập ra, hơn nữa còn là kế hoạch được một mực mưu đồ cho đến nay, do tự tay Tần Võ Dương chế định, cho dù là Tần Kiền Hoàng hiện tại coi như là đã

tiến vào cao tầng Tần thị, đối với cái kế hoạch hùng vĩ này cũng chỉ là biết rõ một bộ phận mà thôi.

Chương 704: Thế giới của cường giả

Mà cơ sở của kế hoạch, chính là một vị võ giả nắm vững Phượng Hoàng Chi Huyết chân chính.
Không phải là loại gà mờ Tần Kiền Hoàng phía trước, cũng không phải là loại sản phẩm thiếu hụt như Phượng Tiên lúc đầu kia, mà là huyết mạch Phượng Hoàng chân chính hoàn mỹ không có một chút tì vết.
Mà muốn làm đến một bước kia, trận quyết chiến giữa Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên sau đó không lâu chính là kíp nổ.
Nói đến đây, Tần Võ Dương liền xoay chuyển lời nói: "Coi như ngươi thất bại cũng không sao, đơn giản là thay một nhân tuyển khác mà thôi, chỉ là qua nhiều năm như thế chúng ta đã hợp tác rất vui sướng, nếu như có thể tiếp tục phần hợp tác này ta cũng sẽ rất cao hứng, hi vọng ngươi sẽ không để cho phần hợp tác này chết yểu nửa đường."
"Ta sẽ tận lực." Thanh âm của Tần Kiền Hoàng càng trở nên lạnh lẽo: "Nhưng có một điểm ta phải nói trước..."
"Nếu như thật sự đến một bước đó, Phượng Hoàng Chi Huyết cực hạn đủ để thiêu cháy tất cả các cấm chế, đồng thời tu vi của ta cũng sẽ đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan, đến lúc đó ngươi cũng sẽ không còn thủ đoạn để hạn chế ta."
Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, Phượng Hoàng Chi Hỏa đủ để đốt sạch bất luận tà ác gì, bất luận là nguyền rủa cùng với cấm chế như thế nào, ở trong nháy mắt Phượng Hoàng Chi Huyết chính thức thức tỉnh cũng đều sẽ bị tịnh hóa, thậm chí là bản thân của Phượng Hoàng Chi Hỏa liền có thể thay thế Tam Vị Chân Hỏa, khiến cho người sở hữu nhẹ nhõm vượt qua bình cảnh Hỏa Luyện Kim Đan.
Có thể thấy được lốm đốm sự đáng sợ của loại huyết mạch này.
Nhưng mà...
"Không sao." Tần Võ Dương cười cười, đối mặt với sự khiêu khích rõ ràng đến cực điểm của Tần Kiền Hoàng, hắn lộ ra dáng vẻ rất là bình tĩnh, nhưng cũng không phải là không để lời nói của Tần Kiền Hoàng vào mắt, mà là bản thân hắn cũng không để ý đến cái là hạn chế, cũng không để ý đến sự uy hiếp của Tần Kiền Hoàng, thậm chí là hắn còn không thèm để ý đến sinh tử của mình, nói: "Có thể giết được ta là bản lãnh của ngươi, bất quá vào trước khi giết ta, trước tiên ngươi cần phải giết chết Phượng Tiên thì mới được."
"Ha ha." Tần Kiền Hoàng nhìn thoáng qua Tần Võ Dương, nói ra không có một chút do dự: "Không cần ngươi nói ta cũng sẽ làm như vậy."
"Thực sao?" Tần Võ Dương liếc nhìn Tần Kiền Hoàng, nụ cười ở trên mặt đột nhiên trở nên có một chút nghiền ngẫm: "Khi đó ngươi đã

thấy được mưu đồ của ta, cho nên mới nghĩ đến việc chiếm đoạt huyết mạch của Phượng Tiên, thay thế địa vị của nàng, khiến cho ta không thể không dùng ngươi làm hạch tâm kế hoạch, trước đó ta còn cảm thấy ngươi có dã tâm rất lớn, nhưng bây giờ có vẻ như lúc trước ngươi sẽ không phải là muốn cứu Phượng Tiên ra từ trong vũng bùn đó chứ?"
"Ngươi như vậy sẽ thật sự có thể giết Phượng Tiên hay sao?"
"Tự gọi mình là vũng bùn, thật đúng là..." Tần Kiền Hoàng cũng không cãi lại Tần Võ Dương, cũng không có tranh luận, mà trực tiếp nói ra: "Vậy thì như thế nào?"
"Hả?"
"Ta sẽ không phán xét quá khứ, thị phi sai lầm cũng không phải là do ta, mà đều là dựa theo ý nghĩ của Phượng Tiên, hơn nữa nếu quyết chiến một trận sinh tử, vậy dĩ nhiên là tất cả ân oán sẽ đều nằm ở bên trong thắng bại, người thắng sẽ đưa ra kết luận cho mọi thứ, đã như vậy thì cần gì phải xoắn xuýt so đo."
"Ồ?"
"Huống chi là mọi người đều sẽ thay đổi." Tần Kiền Hoàng cứ như vậy nhìn về phía Tần Võ Dương, gằn từng chữ nói ra: "Cái thế giới này là do người thắng viết, chỉ có cường giả mới có thể quyết định tất cả các quy tắc, đây không phải là những thứ mà ngươi nói cho ta biết hay sao, đã như vậy, Phượng Tiên thân làm người yếu năm đó bị ta đào thải cũng là chuyện đương nhiên."
"Phải không?" Tần Võ Dương cười cười nói: "Nhưng hiện tại nàng có khả năng còn mạnh hơn ngươi đó? Tối thiểu ở trên thiên phú là như thế, ở trong trận quyết chiến sinh tử kia ngươi cũng không phải là có 100% thắng lợi, đúng không?"
"Ta đã nói từ trước rồi." Tần Kiền Hoàng không có một chút dao động nào, nói: "Nếu như ta trở thành kẻ yếu, bị Phượng Tiên đánh bại..."
"Vậy dĩ nhiên là chết chưa hết tội."
"Chẳng qua là nếu như ta thành công, trở thành cường giả ở trên ngươi, ngươi có có biết chuyện thứ nhất ta muốn làm là gì hay không?"
"Chuyện gì?"
"Ta sẽ vặn đầu của ngươi xuống để làm bóng đá."
"Ha ha ha ha ha." Tần Võ Dương đột nhiên bộc phát ra một tràng tiếng cười điên cuồng, chẳng những không có phẫn nộ, trái lại còn lộ ra vẻ hết sức cao hứng.
Rõ ràng là cha con, cuộc trò chuyện này lại đủ khiến cho những người khác trong Tần thị nhất tộc sau khi nghe xong liền cảm thấy run rẩy trong lòng, loại đối thoại lăng lệ đến mức tận cùng này hai người vẫn chưa hề thể hiện ra ở ngoại giới.
Cũng chỉ có vào thời điểm hai người ở riêng với nhau này, hai người mới có thể đối đầu với nhau như vậy.

Mà hết lần này tới lần khác cả hai người đã quen với dạng đối thoại như vậy!
"Ngươi nói không sai."
"Đây là một cái thế giới của cường giả." Tần Võ Dương hơi vểnh khóe miệng, nói: "Ta là cường giả, cho nên ta có thể quyết định vận mệnh của ngươi, có thể quyết định vận mệnh của Phượng Tiên, hiện tại xem ra ngươi xác thực đã kế thừa ý nghĩ của ta, muốn chém đầu của ta xuống, vậy thì hãy chứng minh ngươi là cường giả đi, dùng một trận thắng lợi để chứng minh sự cường đại của ngươi."
"Chỉ có người thắng, mới có tư cách tự xưng là cường giả."
"Hừ!" Đứng dậy, Tần Kiền Hoàng cũng không còn xoắn xuýt, đi thẳng đến tông miếu.
Tại Thái Hoa Sơn.
Vào giờ khắc này ở trên Thái Hoa Sơn có vẻ rất là trống trải, Long Thiên Tứ đang tiến hành bế quan, muốn lĩnh ngộ ra Đại Đạo Huyền Quang, bốn nữ Dương Xuân thì cũng trở về bế quan thể ngộ biến động tu vi vừa mới kinh lịch sau một trận chiến đấu, trong đó Doanh Phượng Tiên càng là muốn chuẩn bị sẵn sàng cho hành trình đến Lạc Thủy không lâu sau đó.
Về phần Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo, thì nóng lòng loay hoay ở bên trong tàng bảo khố vừa mới thêm ra một đống lớn thiên tài địa bảo, linh đan diệu dược, còn có Thần Binh lợi khí kia, hơn nữa còn đang quyết định sẽ phân chia những vật này như thế nào, sự tình mà những lão gia hỏa này thích làm nhất chính là không ngại tính toán, bọn hắn phảng phất như là có thể ngủ luôn ở bên trong tàng bảo khố vậy. Trần Khuynh Địch dám khẳng định nếu như có người dám ở vào giờ phút quan trọng này đi đến tàng bảo khố lấy đồ, đám lão gia này tuyệt đối sẽ đỏ mắt, xắn tay áo chộp lấy đao đánh nhau chết sống cùng với người kia, dù sao thì ở trong mắt của bọn họ, đây đều là tài nguyên quan trọng để Thuần Dương Cung quật khởi sau này.
Mà Trần Khuynh Địch cũng có chuyện cần phải làm.
Thân làm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, lúc này Trần Khuynh Địch đã sớm đổi thành một thân áo bào màu trắng, mái tóc dài được buộc ra phía sau bởi một dải ruy băng vàng, rủ xuống ở bên hông, nhìn qua rất có vài phần khí độ tông sư núi cao sừng sững, không thể không thừa nhận thật sự là người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào mạ vàng...
Ở trong bộ trang phục này, người không biết thật sự còn cho rằng hắn là chưởng giáo Thuần Dương Cung.

Chương 705: Trưng cầu ý kiến

Mà ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, hai quả cầu ánh sáng xanh đỏ đang treo lơ lửng ở trong không trung, xuyên thấu qua quả cầu ánh sáng có thể nhìn thấy chân thân, rõ ràng là một chuôi trường kiếm màu đỏ thẫm, còn có một con rối hình người màu xanh trắng, bản thể của nó hẳn là còn muốn lớn hơn, nhưng bây giờ lại bị rút nhỏ ngang bằng Xích Tiêu Kiếm – chính là Đô Thiên Tọa.
Đây là hai kiện Đạo Binh thượng phẩm lúc này của Thuần Dương Cung, không thể không thừa nhận có hậu trường đúng là rất tốt, Thuần Dương Đạo Tôn lúc trước mặc dù không thể làm ra Đạo Binh cực phẩm, nhưng vẫn lưu lại hai kiện Đạo Binh thượng phẩm, bây giờ đã trở thành át chủ bài lớn nhất của Thuần Dương Cung, mà hiện tại cũng đã nổi tiếng giang hồ.
"Hít hà!"
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch sau khi ổn định tâm thần, liền hướng về phía quả cầu màu đỏ, cũng chính là Xích Tiêu Kiếm nhẹ nhàng gõ một cái.
"Tỉnh lại đi!"
Cơ hồ là cùng một thời gian, cả chuôi Xích Tiêu Kiếm chấn động ầm ầm, một tiếng kiếm reo vang vọng khắp Vạn Thọ Cung, nếu không phải là Vạn Thọ Cung có trận pháp che đậy, chỉ sợ là toàn bộ Thái Hoa Sơn đều có thể nghe được tiếng kiếm reo này, ở trong tiếng nổ vang thậm chí còn kèm theo mấy phần long ngâm uy nghiêm...
Những nơi sóng âm đi qua, toàn bộ không gian đều hiện ra một loại dị tượng nhăn nheo, phảng phất như không gian vào thời khắc này đang bị bóp méo, có dấu hiệu bị phân mảnh, khoảng trống màu đen hiện ra lờ mờ, nếu như là võ giả từ Võ Đạo Tông Sư trở xuống, nếu đụng phải những thứ này sẽ bị trọng thương mà chết.
Tiếng kiếm reo càng lúc càng lớn, tiếng long ngâm xen lẫn ở trong đó cũng càng ngày càng rõ ràng, một cỗ ý niệm khổng lồ gào thét mà ra từ đó, phảng phất như hùng sư rốt cục cũng thức tỉnh từ trong giấc mộng, rốt cục, chủ nhân của cỗ ý niệm này - Xích Tiêu Kiếm, hăm hở nói ra câu nói đầu tiên sau khi hắn thức tỉnh: "Con m* đứa nào dám đánh lão tử? !"
Trần Khuynh Địch: "..."
Quang mang lấp loé, kiếm quang ở bên trên Xích Tiêu Kiếm không ngừng vặn vẹo, cuối cùng khẽ run lên, ở trên chuôi kiếm phản chiếu ra một bóng người, rõ ràng là một vị thiếu niên mặc long bào màu vàng óng, đầu đội mũ miện Thiên Tử, có hình dạng bất quá chỉ mười bảy mười tám tuổi, bất quá lúc này hình tượng của vị thiếu niên này cũng không phải là rất lịch sự.

"Không biết năm đó Thuần Dương là do ta bảo bọc hay sao?"
"Gặp quỷ! Đã nhiều năm như vậy! Năm đó ngoại trừ Thuần Dương thì còn có ai dám đánh ta? !"
"Thật quá đáng!"
Thiếu niên tức hổn hển giẫm chân, giương nanh múa vuốt giống như là muốn quyết tử chiến cùng với Trần Khuynh Địch...sau đó hắn liền nhận ra Trần Khuynh Địch.
"Ồ?" thiếu niên mặc long bào trừng mắt nhìn, lộ ra vẻ cân nhắc, xoa cằm một cái, cuối cùng vỗ tay một cái, nói: "Ngươi là tên Nhân tộc rất yếu trước đó!"
Trần Khuynh Địch bắt đầu hối hận khi đánh thức đối phương.
"Khà khà!" Không để ý đến Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt cổ quái, thiếu niên mặc long bào đặc biệt hưng phấn mà nói ra: "Ta nhớ được ngươi! Lúc trước ngươi đã đáp ứng với ta, chờ đến khi ta tỉnh lại sẽ vẽ truyện tranh cho ta! Hơn nữa cái tu vi này của ngươi, cư nhiên đã là Hỏa Luyện Kim Đan? Bây giờ đã qua bao nhiêu năm rồi, 300 - 400 năm?"
"Haizzz!" Không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng, thiếu niên liền lộ ra bộ dáng tang thương: "Cũng phải, năm đó ngươi là thiếu niên a, mặc dù diện mạo không có thay đổi, nhưng mà ta nhìn ra được linh hồn của ngươi đã già, không nghĩ tới cho dù là như vậy ngươi còn có thể nhớ kỹ ước định trong quá khứ xa xôi."
"Kỳ thật, ta đã sống qua nhiều năm như vậy, những chuyện tương tự ta cũng đã gặp không biết bao nhiêu lần, sinh lão bệnh tử, luân hồi không ngừng, cái thế giới này chính là như vậy, ôn nhu mà tàn khốc, ngủ một giấc, khép hai mắt lại rồi mở ra, tất cả những người quen lúc trước đều đã rời ta mà đi..."
"Thậm chí ngay cả Thuần Dương cũng đều là như vậy, ta đã không còn cảm giác được khí tức của hắn, haizz, thực sự là thương hải tang điền trong nháy mắt..."
Trần Khuynh Địch hung hăng dùng một bàn tay đập vào bên trên Xích Tiêu Kiếm: "Có thể chờ ta nói xong hay không?"
"Ồ!" Dường như là vừa mới tỉnh lại, hơn nữa nhìn thấy tu vi của Trần Khuynh Địch có tiến bộ rõ ràng, thiếu niên mặc long bào có vẻ hơi hưng phấn, cũng không để ý đến cử động vô lễ rõ ràng của Khuynh Địch, chỉ gật đầu một cái, nói: "Ta biết là ngươi có rất nhiều sự tình muốn nói, mấy trăm năm qua ngươi đã cực khổ rồi..."
"Kỳ thật cũng chỉ mới qua khoảng chừng một, hai năm mà thôi."
Thiếu niên mặc long bào: "? ??"
Sự trầm mặc quỷ dị chi phối toàn bộ bầu không khí trong Vạn Thọ Cung, yên tĩnh mà bối rối.
"Ngươi nói cái gì?"
"Ta nói là khoảng cách gặp mặt lần trước hắn là cũng chỉ khoảng chừng một, hai năm, có khả năng còn chưa đến hai năm? Tốc độ đột

phá của ta là quá nhanh, cho nên vẫn một mực không chú ý đến thời gian cụ thể."
"Cái quái gì vậy?" Thiếu niên mặc long bào hít vào một hơi thật sâu, phảng phất như đang ổn định tâm thần, một hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Ý của ngươi là, ngươi dùng khoảng chừng một, hai năm thời gian liền từ cảnh giới Tiên Thiên đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan?"
"Đúng thế."
"Khục khục!" Không biết vì sao, thiếu niên mặc long bào đột nhiên phát ra một tràng tiếng ho kịch liệt.
"Tốt, rất tốt, cũng đúng, ngươi giống như Thuần Dương, đều là người xuyên việt, ta có thể lý giải, không có gì lớn, không phải chỉ là Hỏa Luyện Kim Đan thôi sao, ta cho dù là một chút cũng không để ý, loại tu vi này vào thời điểm ta toàn thịnh năm đó chỉ cần phun một ngụm nước miếng là đủ để chết đuối, ta làm sao sẽ để ý đây!"
Thấy thiếu niên đang đắm chìm ở trong thế giới của mình, Trần Khuynh Địch có một chút cẩn thận mở miệng hỏi thăm: "Tiền bối?"
"Ấy? Đúng đúng đúng, nói đi, có chuyện gì?" Thiếu niên mặc long bào phất phất tay nói: "Mặc dù ngươi đạt đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan khiến cho ta rất kinh ngạc, bất quá bây giờ ngươi vẫn còn chưa thể vẽ ra được truyện tranh đi, sau khi đạt tới Kích Toái Mệnh Tinh thì mới có hi vọng, cho nên ta cũng không nóng nảy, bất quá nếu như ngươi cố ý đánh thức ta, hẳn là có chuyện muốn nói a?"
"Xác thực là có một chuyện."
Trần Khuynh Địch liếc nhìn Đô Thiên Tọa ở bên cạnh, khác biệt cùng với Xích Tiêu Kiếm, Đô Thiên Tọa cũng không có khí linh gì, là Đạo Binh loại hình thao túng đơn thuần.
Bất quá nó hẳn là nên được nói như vậy.
Dù sao thì sau đó không lâu, nếu như Doanh Phượng Tiên đi đến Lạc Thủy mà nói, vậy thì Trần Khuynh Địch cũng không thể nhàn rỗi, Lạc Thủy Tần thị nói như thế nào cũng là thế gia đệ nhất thiên hạ, hắn phải làm tốt chuẩn bị vạn toàn mới được, tu vi ở trong lúc nhất thời là không có cách nào đột phá, cho nên tự nhiên chỉ có thể ra tay từ phương diện khác...
"Ta muốn trưng cầu ý kiến của tiền bối một chút, có quan hệ đến bí mật Đạo Binh."

Chương 706: Mau cút!

10 ngày sau.
Ở Phi Tiên Nhai trên Thái Hoa Sơn, Trần Khuynh Địch vẫn mặc một thân trang phục màu trắng khá là anh tuấn, đứng ở trên đỉnh núi, ống tay áo bồng bềnh, ánh nắng rơi xuống từ trên đỉnh đầu, thổi phồng bóng lưng của hắn phảng phất như dát lên một tầng kim quang, Long Thiên Tứ tạm thời xuất quan ở bên cạnh thấy vậy ngăn không được mà lẩm bẩm.
"Giả trang cái gì chứ..."
"Năm đó chính là do lão phu phát hiện ra đứng ở trên Phi Tiên Nhai sẽ có vẻ rất đẹp trai..."
"Chưởng giáo thật đúng là không tầm thường..."
Trần Khuynh Địch đương nhiên là nghe được những lời nói thầm này, bất quá một người khoan dung đại độ như hắn quyết định chỉ coi đối phương là "lão gia hỏa ghen tị ước ao đối với bản thân" mà thôi.
Chưởng giáo thật đúng là khó lường! Huống chi Long lão thất phu nghĩ như thế nào căn bản là không quan trọng! Trọng điểm là các đệ tử trẻ tuổi Thuần Dương Cung nghĩ như thế nào! Một cái cơ hội trang bức thật tốt như vậy, không thể hiện ra phong thái của Trần Đại chưởng giáo, không đúng, phong thái của người thay mặt chưởng giáo, vậy thì sẽ rất có lỗi với bản thân!
Mà sự thật đã chứng minh, hành động lần này của Trần Khuynh Địch xem như đã có hiệu quả rõ rệt.
"Ồ! Đó chính là đại sư huynh sao, thời gian trôi qua thật nhanh, không nghĩ tới nhanh như vậy đại sư huynh cũng đã trở thành chưởng giáo rồi!"
"Này! Nói bậy gì đấy, đó là thay mặt chưởng giáo."
"Đúng thế, chỉ là do chưởng giáo tạm thời mất tích, Đại sư huynh mới có thể thay mặt chưởng giáo."
"Thì ra là thế!"
Nghe tiếng nghị luận của các đệ tử trẻ tuổi, Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, hắn chính là thích nghe những lời này! Thay mặt chưởng giáo thì làm sao? Thay mặt chưởng giáo thì đó cũng là chưởng giáo! Huống hồ cái gì là thay mặt chưởng giáo? Giải thích rằng là chưởng giáo không có ở đây, vậy ta chính là chưởng giáo!
Trong lúc Trần Khuynh Địch đang tự sướng, ở một bên khác, có bốn bóng người bay lượn mà đến, rất nhanh liền đáp xuống bên trên Phi Tiên Nhai, rõ ràng là bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, mà ở phía sau của các nàng, thì là Thuần Dương Cung Thập Tam Thái Bảo, khí thế đông đảo quấn quanh thành

một thể, hóa thành một đạo khí trụ vô hình lên như diều gặp gió. Ở cuối chân trời phía Tây, mặt trời dần dần chìm vào đường chân trời, chỉ còn lại một chút ánh sáng nhạt.
"Cung tiễn chưởng giáo!"
"Cung tiễn chưởng giáo!"
"Cung tiễn chưởng giáo!"
Đột nhiên, một tràng tiếng hoan hô vang lên từ trên xuống dưới Thái Hoa Sơn, phảng phất như sét đánh nổ vang, thật lâu cũng không dứt, mà ở trong nháy mắt mặt trời triệt để xuống núi, Trần Khuynh Địch vẫy tay, Đô Thiên Tọa hóa thân thành Thái Dương Kim Thuyền trực tiếp phá toái hư không, mang theo ánh vàng vạn trượng hạ cánh ở phía trước Phi Tiên Nhai.
Ánh vàng chiếu rọi đất bằng mười vạn trượng! Màu xanh và màu trắng rút đi, thay vào đó là ánh vàng xán lạn phảng phất như vàng ròng, cánh buồm căng phồng phảng phất như một vầng mặt trời hoàn toàn mới đong đưa ở trên không trung, quang mang vàng óng mãnh liệt lại không chói mắt, rơi lên trên người của đám người, những đệ tử có tu vi thấp thậm chí còn cảm nhận được sự ấm áp.
"Thuần Dương Cung! !! !"
"Thuần Dương Cung! !! !"
"Thuần Dương Cung! !! !"
Tiếng hò hét thứ nhất vang lên, theo đó là tiếng hoan hô liên tiếp, khó có thể kiềm chế. Bầu không khí hăng hái này thậm chí còn lan tràn đến các trưởng lão thế hệ trước, mấy vị trưởng lão hơi có vẻ trẻ tuổi thậm chí còn hô theo vài câu.
Đúng vậy! Đây chính là Thuần Dương Cung! Thuần Dương Cung của chúng ta!
"Xuất phát!"
"Lạc Thủy Tần thị!"
Từng đạo từng đạo bóng người bay vọt lên, trực tiếp rơi vào bên trong Thái Dương Kim Thuyền, Chấp Pháp trưởng lão cùng với Tàng Kinh trưởng lão đi ra từ bên trong Thập Tam Thái Bảo, đều có tu vi Võ Đạo Tông Sư, bốn nữ Dương Xuân cũng trực tiếp đi ra, mà những người còn lại, bao gồm cả Long Thiên Tứ thì là lựa chọn đứng tại chỗ.
"Nhiệm vụ thủ sơn liền giao cho Thái Thượng trưởng lão rồi!"
"Ta đi đây!"
"Mau cút!" Đối mặt với lời truyền âm đắc ý của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ dùng vẻ mặt ghét bỏ khua tay nói: "Mau xéo nhanh lên, lão phu đã sắp lĩnh ngộ ra Đại Đạo Huyền Quang, chờ ngươi xéo đi lão phu liền tiến hành bế quan, nói không chừng chờ đến khi ngươi trở về, lão phu đã mở ra đại đạo trăm vạn dặm, từ đó trở thành vô địch thiên hạ."
"Ha ha ha." Cũng không quan tâm đến Long Thiên Tứ đang chém gió,

Trần Khuynh Địch cười cười, trực tiếp khu động Thái Dương Kim Thuyền đánh vỡ hư không rời đi.
Mà ở một chỗ khác, sau khi tận mắt nhìn thấy nhóm người Trần Khuynh Địch rời đi...
Khuôn mặt mo của Long Thiên Tứ nhất thời trở nên vui vẻ.
Ha ha! Tên tiểu tử thúi kia rốt cục cũng đã đi khuất mắt!
"Người đâu!" Long Thiên Tứ vung tay lên: "Hãy mang tất cả mọi sự vụ đến Vạn Thọ Cung cho bản Thái Thượng trưởng lão! Hiện tại chưởng giáo cùng với người thay mặt chưởng giáo đều không có ở đây, vì ổn định quân tâm của Thuần Dương Cung chúng ta, bản Thái Thượng trưởng lão quyết định xả thân vì đại nghĩa, tự mình đi đến Vạn Thọ Cung tọa trấn, đây là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của bản Thái Thượng trưởng lão!"
Nhìn thấy chư vị trưởng lão không có ai động đậy, Long Thiên Tứ giật khóe mặt một cái, nói: "Làm sao? Lời nói của lão phu không có tác dụng? Đều chỉ nghĩ đến tên tiểu tử thúi kia?"
"Không không không! Làm sao có thể chứ!"
"Nếu Thái Thượng trưởng lão đã lên tiếng! Vậy dĩ nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh!"
"Đúng thế!"
"Chúng ta sẽ lập tức đi làm!"
"Hừ!" Long Thiên Tứ kiêu ngạo mà ưỡn ngực một cái, ngẩng đầu một cái, nói: "Như vậy còn tạm được! Còn không mau đi!"
Tên tiểu tử thúi kia đã rời đi, thừa dịp hắn còn chưa có trở lại, cũng nên đến phiên Long Thiên Tứ ta hưởng phúc.
Cái gì? Bế quan? Không tồn tại!
Không biết một chút nào đối với hành động của Long Thiên Tứ ở Thuần Dương Cung, Thái Dương Kim Thuyền nương theo ánh vàng, trực tiếp xé rách hư không, di chuyển ở trong hư không tăm tối tĩnh mịch, phảng phất như một vầng mặt trời cháy hừng hực, khuếch tán uy quang thuộc về nó ra bốn phương tám hướng, tản ra khí thế rộng lớn đến cực hạn.
Ầm ầm!
Kèm theo tiếng sấm rền vang, hư không vỡ ra một lần nữa, Thái Dương Kim Thuyền xông ra từ bóng tối, một lần nữa tiến vào trong Trung Nguyên, chỉ là vào giờ khắc này ở trong tầm mắt của đám người, lại không còn là Thái Hoa Sơn quen thuộc, mà là một con sông màu trắng không ngừng tuôn trào, không thấy được điểm cuối, cực kì hùng vĩ.
Đây là Lạc Thủy! Thượng Cổ trường hà, trong truyền thuyết chính là Chân Long trên trời rơi vào nhân gian, đầu và đuôi chui vào hai địa phương không biết, liên miên bất tuyệt, thân rồng thì hóa thành Lạc Thủy bây giờ, không ngừng tuôn trào, nếu như có người có thể làm chân linh trong nước tỉnh lại, liền có thể hoá Lạc Thuỷ thành Chân

Long một lần nữa.
Để có một truyền thuyết như vậy, có thể thấy được Tần thị chiếm cứ toà phúc địa này rốt cuộc có nội tình như thế nào, trên thực tế Tần thị có thể đứng ở trong vị trí thế gia đệ nhất thiên hạ, nơi hiểm yếu Lạc Thủy này cũng có một phần nguyên nhân rất lớn.

Chương 707: Cung chủ Vạn Thọ Cung

Theo tục truyền Lạc Thủy cũng là một bộ phận đại trận hộ tộc của Tần thị. Chỉ là cho đến nay, vẫn chưa có người nào có thể bức ra đại trận hộ tộc của Tần thị, cho nên vẫn một mực chưa có ai chứng minh được điểm này. Nhưng bất kể như thế nào, sự khổng lồ của Lạc Thủy Tần thị tuyệt đối là quá rõ ràng.
Mà vào giờ khắc này, ngay ở bên bờ Lạc Thủy, theo Thái Dương Kim Thuyền đến, hai bóng người kèm theo khí thế cường thịnh từ bên trong Tần thị xông ra, hai đạo Đại Đạo Huyền Quang thông thiên triệt địa hiện lên ở trong hư không, hiện lộ ra rõ ràng sự cường đại của người tới, khiến cho thiên địa nguyên khí cũng đều hô ứng theo.
Người cầm đầu tự nhiên là tộc trưởng của Tần thị nhất tộc - Tần Võ Dương, mà ở bên cạnh Tần Võ Dương, thì là một vị lão giả rủ mí mắt xuống, khá là khiêm tốn, hẳn là một trong các trưởng lão Tần thị, tổng cộng là hai vị Hỏa Luyện Kim Đan.
Tu vi của Tần Võ Dương không có chênh lệch gì so với đám người Độc Cô Cầu Đạo, Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm tượng trưng cho 20 thành độ khống chế lực lượng, mà lão nhân ở bên cạnh thì hơi yếu hơn một chút, Đại Đạo Huyền Quang khoảng bảy vạn dặm, nhưng khoảng chừng 17 thành độ khống chế lực lượng cũng đã đầy đủ mạnh.
"Xin chào Cung chủ Vạn Thọ Cung."
"Không nghĩ tới sự tình của tiểu nữ thế mà có thể khiến cho cung chủ động thánh giá, chúng ta không thể đón tiếp từ xa, còn xin thứ lỗi."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Cái gì cơ? Cung chủ Vạn Thọ Cung? Là cái tên chết bầm nào đã đặt cho ta cái danh hiệu này? !
"Xin lỗi."
"Cho ta hỏi một chút, cái danh hiệu Cung chủ Vạn Thọ Cung này là gọi ta hay sao?"
Đối với câu hỏi của Trần Khuynh Địch, Tần Võ Dương ngẩn người nói: "Đây là xưng hô mà Thái Thượng trưởng lão của quý tông đặc biệt gửi thư nói cho chúng ta biết trước đó, nói cung chủ mặc dù là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, nhưng dù sao thì Thái Hoa Tiên Nhân cũng chỉ là mất tích, người thay mặt chưởng giáo chung quy cũng chỉ là thay mặt chưởng giáo, không thể gọi là chưởng giáo, cho nên mới để cho chúng ta dùng xưng hô Cung chủ Vạn Thọ Cung để gọi...có gì không ổn sao?"
"Đương nhiên là không có gì."
Long lão thất phu! Chờ sau khi ta trở về nhất định sẽ cho ngươi đi quét nhà cầu!

Vừa mắng to ở trong lòng, Trần Khuynh Địch vừa lộ ra nụ cười.
Mà ở phía đối diện, Tần Võ Dương thì tiếp tục nói với Trần Khuynh Địch: "Ở trong tộc đã bố trí xong thịnh yến, nếu cung chủ đã tới, vậy thì mời cung chủ cùng với mấy vị cao đồ Thuần Dương Cung vào dự yến."
"Đương nhiên."
Nói đến đây, ánh mắt của Tần Võ Dương liền vô cùng tự nhiên rơi vào trên người của Doanh Phượng Tiên.
Trong phút chốc, Doanh Phượng Tiên chỉ cảm thấy một cỗ tinh thần lực cực kỳ to lớn theo ánh mắt của Tần Võ Dương, phảng phất như hồng thuỷ vỡ đê cuốn tới, trình độ khổng lồ của cỗ tinh thần lực này cho dù còn chưa rơi vào trên người của nàng, liền khiến cho nàng có một loại ảo giác phảng phất như toàn thân cao thấp đều bị nhìn thấu...
"Khụ khụ."
Giải thoát Doanh Phượng Tiên từ bên trong sự áp chế của luồng tinh thần lực này, là một bóng người không tính là cao lớn.
Trần Khuynh Địch hơi hơi tiến lên phía trước một bước, vô cùng tự nhiên đứng ở trước mặt của Doanh Phượng Tiên, thân hình không tính là cao lớn lại phảng phất như hàng rào kiên cố không phá vỡ nổi, một mực ngăn cản tinh thần lực kinh khủng ở trước người, lưu lại cho Doanh Phượng Tiên, chỉ còn lại một cơn gió nhẹ lướt qua mặt.
"Ngươi có ý gì?"
Yên lặng nhìn Trần Khuynh Địch cười ngây ngô, Tần Võ Dương thu hồi ánh mắt, dừng lại một chút, trên mặt lần thứ hai hiện lên nụ cười rực rỡ hữu hảo: "Không có gì, chỉ là tại hạ thật lâu rồi chưa nhìn thấy Phượng Tiên, hơi có một chút tưởng niệm, nói thế nào thì Phượng Tiên cùng với Kiền Hoàng cũng đều là con gái của tại hạ."
"Ý của tại hạ là Phượng Tiên cũng có thể đi theo cùng một chỗ."
"Xin mời mấy vị!"
"Cũng không cần phải phiền phức như vậy." Trên mặt của Trần Khuynh Địch cũng tràn đầy nụ cười xán lạn: "Chỉ một mình ta dự tiệc là đủ rồi, về phần những người khác, nếu như Tần tộc trưởng cho phép, có thể để cho bọn họ tùy tiện đi dạo ở bên trong Tần thị hay không? Tần thị lớn như vậy, Tần tộc trưởng hẳn là sẽ không để ý một chút người như vậy chứ?"
"Đương nhiên là sẽ không."
"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Trần Khuynh Địch quay người nhìn về phía đám người Doanh Phượng Tiên nói: "Vậy thì các ngươi hãy tự do hoạt động ở nơi này một phen là được rồi, Tần thị là hảo bằng hữu của Thuần Dương Cung chúng ta, Tần tộc trưởng càng là bạn bè chí cốt của ta, cho nên các ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng đến vấn đề an toàn, nhất là Phượng Tiên sư muội."

"À đúng rồi."
"Nếu như gặp phải phiền toái gì mà nói, liền bóp nát lệnh bài truyền tống mà ta đã cấp cho các ngươi, sau đó Thái Dương Kim Thuyền ở bên ngoài sẽ nã pháo đối với nơi này…À, Tần tộc trưởng không cần phải để ý, đây chỉ là một chút bảo vệ của người thay mặt chưởng giáo ta đối với đệ tử tông môn mà thôi, tuyệt đối không phải là cảnh giác các ngươi a."
Tần Võ Dương hơi co khoé mắt lại.
"Cung chủ nói đùa rồi."
"Làm sao lại như thế, tại hạ từ trước đến nay cũng không nói đùa."
Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn Tần Võ Dương, sau đó nhìn về phía đám người Doanh Phượng Tiên lần thứ hai.
Doanh Phượng Tiên trầm tư trong chốc lát, chợt ngẩng đầu cười một tiếng, nói: "Yên tâm đi sư huynh, ta hiểu được."
"Yên tâm đi đại ca ca!"
"Chúng ta sẽ trông chừng Phượng Tiên sư tỷ."
"Cứ giao cho chúng ta."
Thấy Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư cũng nhao nhao đáp lời, Trần Khuynh Địch dường như là vẫn có một chút không yên lòng, nhìn về phía Chấp Pháp trưởng lão cùng với Tàng Kinh trưởng lão lần thứ hai, hai vị này đều là lão nhân ở Trưởng Lão Điện, là hai trong bốn vị trưởng lão Võ Đạo Tông Sư, ở trong Thuần Dương Cung có địa vị cực cao.
Nhân tiện nhắc tới, lúc trước hỏa thiêu Trưởng Lão Điện thì có một phần công lao của Chấp Pháp trưởng lão.
"Xin nhờ hai vị tiền bối tọa trấn Thái Dương Kim Thuyền."
"Nhớ kỹ, nếu như có người muốn lén lút tiến vào bên trong Thái Dương Kim Thuyền, không cần phải khách khí, lập tức hướng về phía Tần thị khai hỏa…À, Tần tộc trưởng không nên hiểu lầm, đây chỉ là một điểm biện pháp dự phòng mà thôi, tuyệt đối không phải là đang cố ý nhằm vào Tần thị, xin hãy tin tưởng tình hữu nghị của Thuần Dương Cung chúng ta đối với Tần thị."
Biểu lộ của Tần Võ Dương bắt đầu trở nên méo mó.
"Cung chủ đã giao phó xong chưa? Ở trong tộc đã có không ít người chờ đã lâu."
"Ha ha ha ha, đã giao phó xong, đã giao phó xong."
"Vậy thì mời cung chủ đi theo ta?"
"Tốt tốt tốt."
Trần Khuynh Địch mỉm cười, tiến hành đáp lời, nhưng hai chân lại đứng im mà cười ngây ngô, thẳng đến khi Tần Võ Dương lắc đầu, chủ động tiến hành dẫn đường, thậm chí là vị trưởng lão Hỏa Luyện Kim Đan Tần thị cũng đi theo ở phía sau, Trần Khuynh Địch mới cất bước đi theo.
Mà thẳng đến khi nhóm người Thuần Dương Cung chân chính tiến

vào Tần thị.
"Thực sự tiến vào?"
"Đúng vậy!"

Chương 708: Chân tướng

"Vị Cung chủ Vạn Thọ Cung thật đúng là trẻ tuổi nóng tính, đây chính là hang ổ của Tần thị, có đại trận hộ tộc, không phải là phân bộ ở Thành Thượng Kinh, thế mà hắn cũng có dũng khí đi vào, nếu như Tần thị hạ quyết tâm, nói không chừng liền có thể dìm tất cả bọn hắn vào đáy sông Lạc Thủy!"
"Nào có đơn giản như vậy, Thuần Dương Cung có thể bình yên vô sự ở dưới sự vây quét của Kiếm Tông cùng với Phật Môn, tuyệt đối không thể đánh giá thấp thực lực của bọn hắn, làm sao có thể dễ dàng thất bại như vậy được, ta thậm chí còn hoài nghi vị Cung chủ Vạn Thọ Cung kia chính là đang dục cầm cố túng (muốn bắt phải thả), nói không chừng là còn muốn nhằm vào Tần thị."
"Điều này cũng đúng."
Những suy nghĩ đan xen với nhau, đám người này không tiến vào Lạc Thủy, mà là tiến hành trao đổi với nhau ở bên ngoài Lạc Thủy, hiển nhiên là ở dưới sự thôi thúc của người hữu tâm, trận ước chiến lần này giữa Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên đã sớm không phải là bí mật, hơn nữa lại dính đến Thuần Dương Cung vừa mới đại thắng Phật Môn cùng với Kiếm Tông, tự nhiên là hấp dẫn ánh mắt của vô số người.
Mà cùng lúc đó…
Ở trong một căn nhà tại một toà thành nhỏ ở phụ cận Lạc Thủy Tần thị, có một nhóm nhân mã đang tụ tập cùng nhau.
"Thánh Nữ cùng với Thuần Dương Cung đã cùng nhau tiến vào Tần thị."
"Phải không?"
Đây là đám người Bái Hỏa Ma Giáo, ước chiến giữa Thánh Nữ nhà mình cùng với thiên kiêu chi nữ của Tần thị nhất tộc, chuyện lớn như vậy Bái Hỏa Ma Giáo làm sao có thể không có một chút phản ứng nào, chỉ là lúc này Thuần Dương Cung đã chia sẻ một phần lớn áp lực, cho nên Bái Hỏa Ma Giáo mới lộ ra bộ dáng khiêm tốn, nhưng vậy cũng không có nghĩa là bọn họ không có hành động.
"Sự tình đã được thông báo cho giáo chủ rồi đúng không?"
"Tất cả đều đã được thông báo, giáo chủ cũng đã trả lời."
"Đã trả lời? !"
Đệ nhất Hộ Pháp Thần Tôn - Tư Lạp Cách lập tức kích động đứng lên, nhìn về phía Đại tế ti nhà mình, mà đối phương thì hướng về phía hắn mỉm cười, sau đó gật đầu một cái.
"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, giáo chủ cũng đã sắp đột phá!"
"Tốt!" Tư Lạp Cách vỗ tay một cái, trên mặt lập tức lộ ra mấy phần dữ tợn: "M* nó, Tần thị nhất tộc không tầm thường sao, thế gia đệ

nhất thiên hạ sao, giáo chủ đã sắp đột phá, vậy thì chúng ta cũng không cần phải kiêng kỵ, những gì Trần Khuynh Địch đã nói với chúng ta trước đó, cũng có thể nói cho giáo chủ biết."
"Người ta hiện tại thế nhưng là Cung chủ Vạn Thọ Cung."
"Hừ!"
Tư Lạp Cách hừ lạnh một tiếng, mặc dù biết hiện tại Trần Khuynh Địch đã vượt hắn rất xa, nhưng nghĩ đến Thánh Nữ nhà mình chính là đang dan díu với tên tiểu tử kia, ở trong lòng của hắn liền nổi giận, làm gì có chuyện đồng ý chịu thua, kinh khủng nhất là giáo chủ nhà mình gần đây còn lui tới mật thiết với Thái Hoa Tiên Nhân… Khốn kiếp!
Tóm lại người của Thuần Dương Cung cũng đều không phải là vật gì tốt!
"Bất luận như thế nào."
"Lần này liền lấy Tần thị để khai đao!"
"Đã qua nhiều năm như vậy, mười đại thánh địa võ đạo Trung Nguyên, cũng nên nhiều thêm một cái Bái Hỏa Ma Giáo!"
Đưa mắt nhìn Trần Khuynh Địch biến mất ở sâu bên trong Tần thị.
"Ở phía sư huynh sẽ không có vấn đề gì chứ?"
"Đại ca ca khẳng định sẽ không có vấn đề!"
"Không sai!"
"Đúng!"
Trong bốn nữ, chỉ có Doanh Phượng Tiên là khá lo lắng, nàng đương nhiên cũng có lòng tin đối với Trần Khuynh Địch, nhưng chuyện lần này là do nàng đưa tới, vốn dĩ là sư huynh cùng với các nàng Dương Xuân đều không cần tới, kết quả lại trở thành dạng này, cho nên cho dù là nàng đã tự tin trở lại, cũng không tự chủ được mà cảm thấy lo lắng.
"Được rồi, được rồi, cứ yên tâm."
"Không có vấn đề gì!"
"Cứ giao cho đại ca ca là được rồi!"
Ba người Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Dương Xuân theo thứ tự tiến lên vỗ vỗ vào bả vai của Doanh Phượng Tiên, nụ cười nhẹ nhõm trên mặt của ba nữ khiến cho Doanh Phượng Tiên cũng mỉm cười.
Mà đúng vào lúc này…
"Nhìn qua dường như có vẻ rất hạnh phúc."
Một giọng nói không tính là lạ lẫm đối với bốn nữ cũng đột nhiên vang lên, lập tức khiến cho ánh mắt của bốn người tập trung tới, mà đối mặt với ánh mắt của bốn nữ, người tới cũng vững vàng đón nhận, cũng không cố ý dời ánh mắt đi, cứ như vậy mà yên lặng nhìn bốn người, sau đó mở miệng nói một lần nữa: "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không đến sớm như thế."
Là Tần Kiền Hoàng.
"Ngươi cho rằng lúc nào ta sẽ đến?" Doanh Phượng Tiên tiến lên một

bước, ngăn cản Dương Xuân muốn mở miệng, nhìn chằm chằm vào Tần Kiền Hoàng, gằn từng chữ nói ra.
"Tối thiểu cũng phải mấy tháng, dù sao thì quyết một trận sinh tử cũng không phải là việc nhỏ."
"Ồ?" Doanh Phượng Tiên cho dù là nửa bước cũng không lùi, trái lại còn mỉm cười, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi còn chưa chuẩn bị xong?"
Vừa dứt lời, Tần Kiền Hoàng dường như là thực sự cảm nhận được sự kinh ngạc vậy, phượng mi vẩy một cái, nhìn thoáng qua Doanh Phượng Tiên, nói: "Xem ra ta trái lại là đã xem thường ngươi."
"Vậy cũng tốt."
"So với những chuyện kia..." Doanh Phượng Tiên hít vào một hơi thật sâu, nhìn chòng chọc vào Tần Kiền Hoàng, nói: "Ngươi không có cái gì muốn nói với ta hay sao? Trước đó ngươi cũng đã nói, chỉ cần ta tới, liền sẽ nói cho ta biết tất cả chân tướng."
"Chân tướng?" Tần Kiền Hoàng liếc mắt nhìn ba nữ Dương Xuân, hỏi: "Ngươi xác định muốn nói ở chỗ này?"
"Xác định!" Doanh Phượng Tiên nói ra không có một chút do dự, đồng thời đưa tay ngăn cản ba nữ Dương Xuân muốn tạm thời tránh đi: "Các nàng đều là sư muội của ta, không có gì cần phải tị hiềm."
"Phải không?"
Tần Kiền Hoàng mặt không đổi sắc, cẩn thận quan sát Doanh Phượng Tiên lúc này một chút, không thể không thừa nhận, cùng so sánh với trong trí nhớ của nàng, biến hóa của Doanh Phượng Tiên là phi thường lớn, bất quá chuyện này cũng bình thường, dù sao thì cũng đều đã qua nhiều năm như vậy, trí nhớ của nàng cũng đã sớm trở nên vô cùng mơ hồ, huống chi…
Mọi người rồi cũng sẽ thay đổi.
Tần Kiền Hoàng đột nhiên cười cười không hiểu, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Kỳ thật cũng không phải là vấn đề gì lớn."
"Rất đơn giản."
"Loại sinh vật Phượng Hoàng này, trên thực tế căn bản là không tồn tại, có chỉ là hai loại sinh vật Phượng và Hoàng hoàn toàn bất đồng, điều này được phản ánh ở trong các đặc tính của Phượng Hoàng Chi Huyết, cái gì mà Phượng Hoàng Chi Huyết, cái gì mà huyết mạch Phượng Hoàng, từ lúc ban đầu, cái huyết mạch này chính là dành cho hai người."
Nói xong, Tần Kiền Hoàng liền nhìn chằm chằm vào Doanh Phượng Tiên, dường như muốn thấy được vẻ mờ mịt ở trên mặt của nàng.
Nhưng mà…
"Thứ ta muốn nghe không phải là điều này." Doanh Phượng Tiên hoàn toàn không hề dao động, đáp lại ánh mắt của Tần Kiền Hoàng, nói một cách kiên định.
"Ngươi muốn nghe cái gì?"
"Lúc trước tỷ tỷ cướp đi huyết mạch Phượng Hoàng của ta, là vì bảo

hộ ta? Hay là vì để cho bản thân mình trở nên mạnh hơn? Nếu như là vế sau, vì sao lại không trực tiếp giết ta để xóa bỏ hậu hoạn? Nếu như là vế trước, vì sao lại không nói cho ta? Ta không có hứng thú đối với chân tướng của huyết mạch Phượng Hoàng, không cần phải nói chuyện đó với ta!"

Chương 709: Nhưng ta cần!

Lời nói của Doanh Phượng Tiên rốt cục cũng khiến cho Tần Kiền Hoàng trầm mặc.
Sau một hồi lâu...
"Không có hứng thú?" Tần Kiền Hoàng cười cười có một chút trào phúng: "So với huyết mạch Phượng Hoàng ngươi càng muốn nghe điều kia hơn? Được thôi!"
"Lúc đó vì xúc động nên ta mới làm như vậy, dự tính ban đầu cũng đúng là vì bảo hộ ngươi, còn nguyên nhân không nói cho ngươi cũng rất đơn giản, bởi vì coi như có nói cho ngươi cũng vô dụng, vào thời điểm đó ngươi chỉ có thể tìm ta để khóc nhè, nói cho ngươi thì có ích gì? Căn bản là không có một chút ý nghĩa nào...đã hài lòng chưa?"
"Không hài lòng!" Đối mặt với Tần Kiền Hoàng hùng hổ dọa người, Doanh Phượng Tiên cắn chặt môi nói: "Nếu ban đầu là vì tốt cho ta, vậy giữa chúng ta tại sao lại phải có một trận quyết đấu sinh tử? Là có người đang bức bách tỷ tỷ hay sao? Nếu như tỷ tỷ vẫn còn đang cảm thấy áy náy vì chuyện lúc trước, ta có thể nói cho tỷ tỷ, ta..."
"Haizzz!" Khác biệt cùng với Doanh Phượng Tiên cảm xúc hơi có vẻ hơi dâng trào, Tần Kiền Hoàng đột nhiên thở dài, nói: "Thật là phiền phức!"
Tần Kiền Hoàng nhếch môi, sau đó mới mở miệng nói: "Cũng không có phức tạp như người nghĩ, ta chính là căn cứ vào ý nguyện bản thân để quyết một trận sinh tử với ngươi, về phần người kia, ban đầu có lẽ là bức bách, bất quá đến về sau liền biến thành vui vẻ hợp tác, ngoài ra ta cũng không cảm thấy áy náy vì chuyện lúc trước."
"Này, ngươi muốn ăn đòn có phải không?" Không đợi Doanh Phượng Tiên mở miệng, Dương Xuân chính là người thứ nhất không nhẫn nhịn được mà nhảy ra ngoài, quơ quơ cánh tay nhỏ của bản thân hướng về phía Tần Kiền Hoàng, nói: "Ta chưa bao giờ nhìn thấy qua loại người nào vô liêm sỉ như ngươi! Làm ra loại sự tình này lại còn không cảm thấy áy náy, nhìn nắm đấm lớn của ta đi, ngươi có gan thì nói lại một lần nữa xem?"
Tần Kiền Hoàng: "..."
Doanh Phượng Tiên: "..."
Bầu không khí lúng túng chi phối không gian nhỏ của năm người, chỉ chốc lát sau Tần Kiền Hoàng mới mở miệng.
"Tạm không nói đến Hoàng Huyết, bản thân của Phượng Huyết cũng không phải là đồ vật dễ dàng thừa nhận như vậy, cách mỗi một tháng sẽ xuất hiện một lần bài xích quy mô lớn, hỏa diễm tiềm ẩn ở trong huyết dịch sẽ thiêu đốt thân thể của người sử dụng, trong lúc cải tạo cũng sẽ mang đến thống khổ to lớn, kéo dài trong ròng rã một

ngày."
"Trước đó ta đã nói rồi phải không?"
"Phượng Hoàng Chi Huyết được chia thành Phượng Huyết cùng với Hoàng Huyết, hơn nữa từ lúc ban đầu cũng không phải là một mình ngươi, ta có được Phượng Huyết, ngươi có được Hoàng Huyết, kết quả của tất cả mọi thứ này, đều là do tên gia hoả kia đã sớm mưu đồ, ngươi và ta đều là con rối ở trong tay của hắn, qua nhiều năm như thế, nói thật là ta đã chịu đủ rồi."
"Ấy?!"
"Ngươi và ta đều là vật thí nghiệm của người kia, Phượng Hoàng Chi Huyết từ lúc ban đầu chính là cơ sở thí nghiệm, về sau ta chiếm lấy huyết mạch của ngươi, đơn giản chính là chiếm lấy Phượng Huyết, Hoàng Huyết vẫn còn ở trong cơ thể của ngươi như cũ, hơn nữa thẳng đến sau khi ngươi tiến vào Ao Thánh Hoả của Bái Hỏa Ma Giáo mới thức tỉnh một lần nữa..."
Nói đến đây Tần Kiền Hoàng đột nhiên dùng sức giẫm mạnh lên mặt đất, nói: "Đây cũng là sự tình mà vào sau khi ta đưa ngươi vào Ao Thánh Hỏa mới biết được."
"Khốn nạn!"
"Tên khốn kia, lại dám lường gạt ta như thế, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn! Mặc kệ là bỏ ra cái giá như thế nào, ta nhất định cũng phải vặn đầu của hắn xuống để làm bóng đá!"
"Đợi, đợi đã!" Doanh Phượng Tiên đột nhiên mở miệng hỏi: "Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? ! Phượng Huyết... Hoàng Huyết…tỷ tỷ? !"
"Ta đã nói rồi!" Giọng điệu của Tần Kiền Hoàng bắt đầu trở nên nóng nảy một cách rõ ràng, lộ ra vẻ rất là không kiên nhẫn: "Từ lúc ban đầu vận mệnh của ngươi và ta đều bị người kia thao túng, ta chiếm lấy huyết mạch của ngươi, là bởi vì ta thấy được kế hoạch của người kia, nhưng cho đến nay ta vẫn còn hoài nghi là lúc đó hắn đã cố ý cho ta xem…‘’
"Kết quả cuối cùng, ta chỉ lấy được Phượng Huyết, còn ngươi vẫn kế thừa Hoàng Huyết như cũ, hơn nữa còn thức tỉnh ở trong Ao Thánh Hỏa, đạt đến cái cảnh giới này như bây giờ, lúc này người nắm giữ Hoàng Huyết cùng với Phượng Huyết đều đã đạt đến Võ Đạo Tông Sư, hoạt tính cùng với cường độ huyết mạch cũng bởi vậy mà đạt đến điểm bùng phát."
"Đó là lý do tại sao."
"Chúng ta mới cần một trận quyết chiến sinh tử."
"Phượng Hoàng Chi Huyết hoàn chỉnh không phải là một đứa bé có thể thừa nhận, chỉ có tách ra thì mới được."
"Phượng cùng với Hoàng, kẻ thắng làm vua, người thắng liền có thể trở thành Phượng Hoàng chân chính."
"Đã rõ chưa?"

"Vậy thì cũng không cần thiết phải quyết một trận sinh tử! Ta căn bản cũng không cần cái gì là Phượng Hoàng Chi Huyết..."
"Nhưng ta cần!" Tần Kiền Hoàng đột nhiên quát to một tiếng, cắt đứt lời nói của Doanh Phượng Tiên. Dừng lại một lát, Tần Kiền Hoàng nhìn Doanh Phượng Tiên, phớt lờ thần sắc run rẩy rõ ràng của đối phương, gằn từng chữ nói ra: "Ta cần Phượng Hoàng Chi Huyết."
Một câu nói đơn giản, đã triệt để chia cắt quan hệ tỷ muội ở giữa hai người.
Ở đại điện tiếp khách sâu bên trong Tần thị nhất tộc.
Bàn về quy cách mà nói, Tần Võ Dương xem như là đã chọn một toà đại điện có tiêu chuẩn khá cao, cả tòa đại điện được bố trí tương đối xa hoa, ở trong đại điện thậm chí còn có trận pháp chuyên môn tụ linh, cái gọi là tiệc rượu, món ăn mang lên kém nhất cũng là cấp bậc thiên tài địa bảo, coi như là cho vị Cung chủ Vạn Thọ Cung Trần Khuynh Địch này đủ mặt mũi.
Thấy vậy Trần Khuynh Địch liền đỏ ngầu cả mắt.
Quả Thiên Linh, súp Kim Miết Ngao, Bách Thúy Hoa, cơm Ngọc Tinh, thịt đùi Á Long...
Gặp quỷ!
Vì sao Thuần Dương Cung chúng ta lại không có những thứ này? !
"Khụ khụ." Không phát giác ra được dị dạng của Trần Khuynh Địch, Tần Võ Dương ho khan một cái, nâng chén hướng về phía Trần Khuynh Địch nói: "Trần cung chủ cùng với Thái Thượng trưởng lão của quý tông đánh bại Phật Môn cùng với Kiếm Tông vào hơn mười ngày trước, uy chấn Trung Nguyên, bây giờ càng là tự mình đi đến Tần thị nhất tộc chúng ta, thật sự là khách quý đến nhà, một chén này xin kính cung chủ!"
"Ấy?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng nâng chén nói: "Ồ! Đa tạ, đa tạ..."
Tần Võ Dương: "..."
"Chỉ là không nghĩ tới, vào thời khắc quý tông bị vây nhốt, tiểu nữ Kiền Hoàng tự tác chủ trương tiến về quý tông, bị Phượng Tiên hiểu lầm là hiệp trợ Phật Môn cùng với Kiếm Tông mà ngăn lại, mặc dù Trần cung chủ chưa hẳn là đã để ý, nhưng tộc ta lại không thể không có một chút biểu thị nào, nếu như Trần cung chủ có gì cần, nếu tộc ta có thể thỏa mãn, tất nhiên sẽ không cự tuyệt."
"Ồ?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức sáng lên.
"Tuy nhiên..." Tần Võ Dương xoay chuyển lời nói: "Tin rằng Trần cung chủ hẳn là cũng có hiểu biết, vô luận là Kiền Hoàng hay là Phượng Tiên, kỳ thật đều là con gái của tại hạ, lần ước chiến này của các nàng, hi vọng Trần cung chủ không nên nhúng tay quá nhiều, huống chi lúc này Phượng Tiên hẳn cũng không phải là đệ tử của Thuần Dương Cung đúng không?"

Chương 710: Khó đối phó

"Nếu như Trần cung chủ nhúng tay quá nhiều mà nói."
"Tộc ta cũng sẽ rất khó khăn."
Ở trong lời nói của Tần Võ Dương vừa có bông vừa có kim, dùng hai mắt nhìn chằm chằm vào Trần Khuynh Địch, phảng phất như muốn xem thấu tất cả ý nghĩ của hắn vậy.
"Nhắc đến cùng, Phượng Tiên bây giờ chính là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, Bái Hỏa Ma Giáo cũng đều không có đến, Thuần Dương Cung cũng không cần thiết phải ra mặt cho một để tử đã phản tông chứ?"
"So với những chuyện này..." Trần Khuynh Địch cũng không đáp lại lời nói của Tần Võ Dương, mà đột nhiên nói sang chuyện khác: "Có quan hệ đến cái gọi là huyết mạch Phượng Hoàng, ta vẫn luôn rất có hứng thú, không biết Tần tộc trưởng có thể tiết lộ một chút hay không? Mọi người đều nói Phượng Hoàng Chi Huyết ở trên đời là rất hiếm thấy, ta cũng đã từng bí mật nghiên cứu qua."
"Theo ta thấy thì chúng ta đều là Nhân tộc, làm sao lại có thể xuất hiện huyết mạch Phượng Hoàng?"
"Chẳng lẽ ở trong đời tổ tiên thứ ba của Tần thị nhất tộc, có người dan díu với Phượng Hoàng?"
"Tộc trưởng có thể giải mối nghi hoặc này không?"
"..."
Tần Võ Dương yên lặng mà nhìn Trần Khuynh Địch, đột nhiên cười một tiếng, nói: "Đương nhiên là không sao, đây cũng không phải là bí mật gì, kỳ thật là các thế gia đã tham dự qua lúc trước đều biết, ngay cả Trần gia cũng đều có phần, Phượng Hoàng Chi Huyết chính là do tộc ta đạt được từ bên trong một tòa di tích Thượng Cổ, được kế thừa bởi Phượng Tiên cùng với Kiền Hoàng..."
"Phượng Tiên sư muội..."
"Cùng với Tần Kiền Hoàng?"
Trần Khuynh Địch gằn từng chữ nói ra, huyết mạch Phượng Hoàng chỉ có một cái, vì sao lại được hai người kế thừa?
"Không sai, dù sao thì huyết mạch Phượng Hoàng cũng cực kì mạnh mẽ, lại chỉ có thể ký sinh ở trên người của trẻ nhỏ, nếu như không chia thành hai phần mà nói, căn bản là không có ai có thể tiếp nhận, Phượng Tiên thì kế thừa Hoàng Huyết, Kiền Hoàng thì kế thừa Phượng Huyết, hai người hợp nhất lại thì chính là Phượng Hoàng Chi Huyết chân chính, đây cũng là nguyên nhân Kiền Hoàng ước chiến."
"Vậy sao?"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, lộ ra biểu lộ không thể lay

chuyển, khóe miệng hơi vểnh, trong mắt lấp lóe ánh sáng trí tuệ.
Suy nghĩ lại một chút!
Còn thiếu gì đó! Chết tiệt! Đau não quá!
Đối với sự tình của Doanh Phượng Tiên, mặc dù nhìn qua Trần Khuynh Địch đều giao cho nàng làm, làm một ông chủ vô tư lự, nhưng trên thực tế hắn vẫn rất để ý, ở trong đoạn đường này hắn kỳ thật vẫn một mực suy tư về sự tình có quan hệ đến huyết mạch Phượng Hoàng, một loạt câu hỏi trước đó cũng là do hắn đã sớm suy nghĩ xong.
Sau đó vấn đề đã đến.
Tần Võ Dương trả lời vô cùng sảng khoái!
Vốn dĩ cho rằng lão tặc này sẽ ấp úng, nhìn trái nhìn phải mà thoái thác, cho nên hắn đã đặc biệt nghĩ ra rất nhiều phương thức ứng đối, nhất định phải biết được toàn bộ tin tức về huyết mạch Phượng Hoàng từ trong miệng của đối phương, kết quả không ngờ được đối phương lại nói thẳng ra miệng, điều này đã khiến cho Trần Khuynh Địch rơi vào trong một cái tình huống rất lúng túng.
Hắn đã bị kẹt.
Không còn gì để hỏi! Rõ ràng là cảm thấy giống như còn có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng chính là lại không nghĩ ra được!
Thì ra là thế! Đối phướng sở dĩ trả lời sảng khoái như vậy chính là vì muốn dùng loại phương thức này để xáo trộn tiết tấu của bản thân, sau đó che giấu mục đích thực sự! Tên Tần Võ Dương này thực sự là âm hiểm!
Đậu xanh rau má!
Trong lúc Trần Khuynh Địch giận mắng ở trong lòng, đồng thời cũng không thể không thừa nhận đối phương rất thông minh.
Mà ở phía đối diện.
Tần Võ Dương cũng nhíu mày, ở trong lòng có một chút không chắc: mọi người đều nói vị Trần Khuynh Địch này túc trí đa mưu, trí kế vô song, những thứ mà mình tiết lộ chỉ là những tin tức mà Kiền Hoàng biết đến, bí ẩn chân chính cũng không có hiển lộ, nhưng hắn vì sao lại đột nhiên không nói? Hơn nữa còn lộ ra bộ dáng suy nghĩ...
Sẽ không phải hắn đã đoán ra được gì rồi đó chứ?
Không không không, điều đó là không có khả năng, ở dưới tình huống khuyết thiếu tin tức cho dù là người thông minh cỡ nào cũng sẽ không có khả năng biết rõ kế hoạch ở bên trong tộc mới đúng, huống chi người ở trong tộc biết rõ kế hoạch bất quá cũng chỉ có rải rác mấy người, mà toàn bộ đều là trưởng lão có thể tín nhiệm hoàn toàn, trên lý luận là không tồn tại bất luận khả năng bị nhìn thấu nào...
Thì ra là thế! Sở dĩ cố ý giữ yên lặng, là định dùng phương thức tâm lý chiến để khiến cho mình nghi thần nghi quỷ, sau đó quan sát phản ứng của mình để phỏng đoán thêm một bước tiến tới chân tướng hay

sao? Tên Trần Khuynh Địch này thực sự là âm hiểm!
Sự cảnh giác ở trong lòng của Tần Võ Dương đối với Trần Khuynh Địch kéo cao đến cực hạn, sau khi cẩn thận châm chước nhiều lần, mới khá là cẩn thận mở miệng nói: "Như thế nào? Tại hạ đã nói ra sự tình có quan hệ đến huyết mạch Phượng Hoàng, vậy thì Trần cung chủ, sự tình giữa Phượng Tiên cùng với Kiền Hoàng, cung chủ dự định làm như thế nào?"
"Dự định làm như thế nào?" Trần Khuynh Địch chậm rãi ngẩng đầu.
Hừ! Đặt câu hỏi nhanh như vậy chính là không có ý định cho mình thời gian để suy tính sao? Không ngờ được thế mà lại tính toán đến trình độ này, đã như vậy lúc này bản thân nên thể hiện ra thái độ tương ứng, nếu để cho vị Tần Võ Dương này xem nhẹ mình quá mức, vậy coi như là sẽ rất mất mặt.
Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói ra: "Không có dự định gì cả."
"Nếu như Phượng Tiên sư muội ước chiến cùng với Tần Kiền Hoàng, ta sẽ không tham dự, nhưng nếu như có những người khác tham dự vào trận ước chiến này mà nói, ta cũng sẽ không ngồi yên mặc kệ, cho nên thay vì hỏi ta, không bằng Tần tộc trưởng hãy trở về hỏi tộc nhân nhà mình, xem thử bọn hắn có muốn tham dự trận ước chiến này hay không thì tốt hơn."
Tần Võ Dương biến sắc, người này có ý tứ gì?
Chẳng lẽ là đã thật sự có manh mối? !
"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, Tần Võ Dương chậm rãi mở miệng nói: "Kiền Hoàng dù sao cũng là người trong tộc ta, mà Phượng Tiên lại không phải là đệ tử Thuần Dương Cung..."
Trần Khuynh Địch trực tiếp cắt đứt lời nói của Tần Võ Dương: "Không cần nói nhiều."
Tần Võ Dương: "..."
Thái độ cứng rắn ngoài ý liệu của Trần Khuynh Địch khiến cho mặt mũi của Tần Võ Dương trầm như nước, nguyên bản hắn chỉ là có một chút hoài nghi, nhưng hiện tại hắn thực sự có một chút bận tâm đến việc đối phương có phải hay không là đã nhìn ra cái gì, bằng không thì sẽ không có loại thái độ này mới đúng, ngay cả ý tứ trao đổi cũng đều không có!
Tên gia hỏa này...thật là khó đối phó!
Ở bên trong đại điện.
Bầu không khí bỗng chốc lộ ra vẻ vô cùng khẩn trương.
Trần Khuynh Địch và Tần Võ Dương cùng nhìn nhau, không có ai nói chuyện, chỉ có khí thế ở giữa hai bên đang va chạm với nhau.
Hư không ở phía sau Tần Võ Dương vỡ ra, một đạo Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm như ẩn như hiện, nối liền với đất trời, phảng phất như có thể xông thẳng vào tinh không vậy, trong lúc mơ hồ phảng phất như có thể nhìn thấy một đạo hư ảnh rồng quấn quanh

huyền quang, uy áp bàng bạc khuấy động ở trong hư không, phảng phất như lúc nào cũng có thể sẽ phá vỡ hư không!

Chương 711: 30 vạn dặm

Có quan hệ đến tri thức về Đại Đạo Huyền Quang, Trần Khuynh Địch ở sau trận chiến Thái Hoa Sơn cũng đã đi tìm Long Thiên Tứ bù đắp một phen. Bây giờ cũng coi như là biết sơ lược.
Đại Đạo Huyền Quang, tên như ý nghĩa chính là diễn sinh từ võ đạo bản thân của cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, từ cảnh giới Tiên Thiên trở đi, võ giả cảnh giới Võ Đạo Tông Sư là minh ngộ võ đạo của bản thân, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan thì là dùng võ đạo tiếp nhận khảo nghiệm thiên địa, càng tiến thêm một bước, chính là cái gọi là Đại Đạo Huyền Quang.
Mà Đại Đạo Huyền Quang cũng là đường tắt Kích Toái Mệnh Tinh duy nhất.
Mệnh Tinh, biểu tượng cho vận mệnh của một người tại phiến thiên địa này, ở trong Vận Mệnh Tinh Không trên đỉnh bầu trời, chỉ có thể nhìn thấy mà thèm, huyền diệu không thể tả, bằng vào lực lượng đơn thuần là không có cách nào đạt tới cái lĩnh vực kia, chỉ có Đại Đạo Huyền Quang, mới có thể xem như là cầu nối dẫn lực lượng của võ giả đến Mệnh Tinh.
Mà Đại Đạo Huyền Quang được chia thành tổng cộng ba cái giai đoạn.
Mười vạn dặm, từ điểm xuất phát, mỗi một vạn dặm cũng có thể làm cho võ giả đột phá thêm một thành độ khống chế lực lượng, võ giả nắm giữ Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, độ khống chế lực lượng cũng có thể đạt tới 20 thành, cũng chính là Phật Môn Đàm Hoa, Kiếm Tông Độc Cô Cầu Đạo ngày xưa, thậm chí là thực lực của Trần Khuynh Địch bây giờ.
Mà cái cấp độ này cũng là thực lực của tuyệt đại đa số các chưởng giáo thánh địa võ đạo.
Hai mươi vạn dặm, từ Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm trở lên, chính là một cái cảnh giới hoàn toàn khác, đến trình độ này, mỗi một vạn dặm đều là một cái quá trình áp súc lực lượng, nếu như nói lực lượng của mười vạn dặm là một chậu nước, vậy lực lượng của hai mươi vạn dặm, chính là một khối băng vạn năm.
Mà võ giả trước mắt có cái cảnh giới này quả thực là có thể đếm được ở trên đầu ngón tay.
Cấp bậc cuối cùng cũng là khó đạt tới nhất, chính là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm. Cái cảnh giới này không còn là truy cầu lực lượng, mà là truy cầu cảm ứng đối với Mệnh Tinh, từ hai mươi vạn dặm trở lên, mỗi khi mở ra một vạn dặm, đều có thể cảm ứng nhiều hơn một phần đối với vận mệnh, võ giả cũng có được năng lực tìm hên tránh xui, người đạt đến cái cảnh giới này trừ phi là hao hết tuổi

thọ, nếu không sẽ rất khó chết bởi vì chuyện ngoài ý muốn.
Mà võ giả trước mắt đạt đến cảnh giới này, ở ngoại giới chỉ có hai vị phân biệt ở Bắc Nhung Vương Đình cùng với ở bên trong triều đình Đại Càn, có lẽ là giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo cũng được tính là một vị.
Về phần 30 vạn dặm trở lên, đó chính là lĩnh vực Vận Mệnh Tinh Không, đến cái trình độ này toàn bộ cầu nối đại đạo trên cơ bản đã được xây dựng thành công, việc cần làm chính là súc tích lực lượng, sau đó thử nghiệm Kích Toái Mệnh Tinh, đột phá đến cảnh giới càng cao hơn, nói một cách khác, 30 vạn dặm chính là cực hạn. Bởi vậy có thể thấy được. Tần Võ Dương có thể đạt tới cấp độ mười vạn dặm, thực lực cũng đã tuyệt đối không tính là yếu.
Bây giờ ở dưới hành động có chủ ý của hắn, toàn bộ đại điện tiếp khách đều là hơi hơi rung động, phảng phất như đang hô ứng với hắn vậy, một cỗ lực lượng bí ẩn rơi ở trên người của hắn, tăng cường tu vi vốn đã cường hãn của hắn lên thêm một bước, mắt thấy là đã sắp triệt để bộc phát ra, giống như lôi đình vạn quân đánh lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Ở trong giây tiếp theo.
Đối mặt với Tần Võ Dương, ở trên mi tâm của Trần Khuynh Địch lấp lóe một vòng ánh đỏ, theo tới chính là một cỗ khí tức càng kinh khủng hơn, sắc bén đến cực hạn, hung hãn đến cực hạn, phảng phất như một lưỡi kiếm khổng lồ, lập tức chém đứt uy áp do Tần Võ Dương tạo ra, chém đứt sự trói buộc ở trong toàn bộ đại điện.
Thậm chí là Tần Võ Dương còn có thể cảm giác được, ngay ở bên ngoài địa bàn nhà mình, chiếc thuyền vàng làm cho người ta kiêng kỵ kia đang hơi hơi rung động, dường như là đang khóa chặt toà đại điện tiếp khách này, chỉ cần hắn lại có hành động, đối phương sẽ khai hỏa không có một chút do dự, biến nơi này thành một đống đổ nát.
Xích Tiêu Kiếm.
Đô Thiên Tọa.
Hai kiện Đạo Binh thượng phẩm của Thuần Dương Cung này đã sớm uy chấn giang hồ sau một trận chiến tại Thái Hoa Sơn, Tần Võ Dương đương nhiên là sẽ không thể không biết, bất quá hắn không ngờ được Trần Khuynh Địch thế mà lại mang cả hai kiện Đạo Binh này ra ngoài, cũng không để lại một kiện đặt ở Thái Hoa Sơn tọa trấn Thuần Dương Cung, thực sự là gan lớn đến cực hạn.
Không, có lẽ là hắn đã dự liệu đến một điểm này. Thái Hoa Sơn vừa mới trải qua một trận đại chiến, Thuần Dương Cung lộ rõ ra uy danh hiển hách, vào trước khi cái thanh thế này chìm xuống, tin rằng sẽ có không người nào dám tìm Thuần Dương Cung gây phiền phức, huống chi là Thuần Dương Cung cũng không phải là không có một chút đề phòng nào, Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận cũng không phải là ăn chay, nhưng nếu như thanh thế chìm xuống, vậy thì cũng khó

nói.
Trần Khuynh Địch chính là bắt lấy khoảng thời gian chênh lệch này! Không phải là gan lớn đơn thuần, mà là có đầy đủ tự tin...khá lắm!
Nhìn thanh niên mặt trầm như nước, khí tức lại tàn nhẫn đến mức tận cùng ở trước mắt, trong lòng của Tần Võ Dương càng cảm thây khó giải quyết, Phượng Tiên trái lại là có vận mệnh tốt, gặp được một vị sư huynh túc trí đa mưu, can đảm cẩn trọng như vậy, hơn nữa dường như là còn vô cùng chiếu cố đối với nàng, thực sự là phiền phức ngoài ý liệu.
"Được rồi." Tần Võ Dương liếc mắt nhìn chằm chằm vào Trần Khuynh Địch, đột nhiên thu liễm khí tức toàn thân, phảng phất như mới vừa rồi cũng đều chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, ở trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn một lần nữa: "Tại hạ sẽ căn dặn tộc nhân thật kỹ, không được gây chuyện thị phi, cũng hi vọng Trần cung chủ có thể ước thúc đệ tử nhà mình."
"Ta sẽ tận lực." Trần Khuynh Địch cũng không có cam đoan gì.
Trên thực tế là vừa rồi hắn đã vô cùng gấp gáp.
Gặp quỷ! Lão gia hỏa này muốn động thủ! Còn may bản thân ta đã mang theo Xích Tiêu Kiếm còn có Đô Thiên Tọa, bằng không thì thật sự có khả năng lật thuyền trong mương...Nhưng mà ta cho dù là một chút cũng không hoảng hốt! Bất quá để đề phòng vạn nhất, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đại điện tiếp khách thì tốt hơn, quân tử không đứng ở dưới tường đổ, bị người khác chiếm cứ địa lợi cũng không phải là chuyện tốt...
Nghĩ tới đây Trần Khuynh Địch lập tức đứng dậy.
"Đa tạ Tạ Tần tộc trưởng khoản đãi, bất quá ta lo lắng cho mấy vị sư muội, xin cáo từ trước."
Sắc mặt của Tần Võ Dương trở nên khó coi.
Rời đi? Không tiếp tục hỏi thăm sự tình về Phượng Tiên cùng với Kiền Hoàng, thế mà chủ động lựa chọn rời đi? Đáng chết! Nhất định là đã bị hắn phát hiện ra cái gì! Bản thân ta rõ ràng đã để ý như vậy, thế mà còn bị hắn nhìn ra sao! Là duyên cớ vừa rồi ta giằng co quá vội vàng với hắn, bị hắn đoán được? Hay là nói lúc trước hắn đã có suy đoán, vừa mới rồi đã dùng thủ đoạn nào đó để nghiệm chứng suy đoán...
Bất luận như thế nào, lần giao phong này là ta thua!

Chương 712: Đơn giản mà thô bạo

Tần Võ Dương hít vào một hơi thật sâu, ổn định tâm thần nói: "Đã như vậy, tại hạ sẽ không tiễn."
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, quay người chuẩn bị rời đi, bất quá giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người nhìn về phía Tần Võ Dương, nói: "À đúng rồi, bản tọa rất hài lòng với lần thịnh yến này, thịt Á Long này ăn rất ngon, quả Thiên Linh cũng không tệ, cơm Ngọc Tinh cũng rất thơm, Bách Thúy Hoa cũng rất hợp với cơm..."
Nhắc đến đây, thần sắc của Trần Khuynh Địch trở nên nghiêm túc chưa từng có. Chỉ thấy hắn nói ra từng chữ, trầm giọng nói ra: "Có thể đóng gói lại không?"
Tần Võ Dương: "? ??"
"Được, nếu như Trần cung chủ không ngại thì cứ việc cầm đi.
"Tạ ơn!"
Trần Khuynh Địch cuốn tay áo một cái, trực tiếp lấy đi một đống lớn đồ ăn cao cấp ở trên bàn, chỉ còn lại có một cái mặt bàn trắng tinh, phản chiếu ra khuôn mặt đờ đẫn của Tần Võ Dương cùng với trưởng lão Tần tộc một mực trầm mặc ở bên cạnh, sau đó liền vững vàng bước ra khỏi đại điện tiếp khách.
Mà thẳng đến khi Trần Khuynh Địch rời đi, Tần Võ Dương mới xoa cằm một cái, kinh nghi bất định suy nghĩ: đây chẳng lẽ cũng là thủ đoạn thăm dò của Trần Khuynh Địch? Ta đã trúng kế? !
Tần thị nhất tộc tuyệt đối là có vấn đề.
Sau khi đi ra từ đại điện tiếp khách, Trần Khuynh Địch nói một cách chắc chắn ở trong lòng.
Cái gì? Vì sao ta lại chắc chắn như vậy? Ha ha! Đương nhiên là dựa vào trí tuệ trác tuyệt của Trần Khuynh Địch ta, thông qua suy luận nghiêm mật cẩn thận cuối cùng mới cho ra được cái kết luận này.
Mà trên thực tế, lần này thật đúng là như vậy.
Dù sao cũng là sự tình liên quan đến Phượng Tiên sư muội, trước đó Trần Khuynh Địch thực sự đã vận dụng rất nhiều tế bào não để suy nghĩ, mà lần này cái gọi là ước chiến ở giữa Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên, từ lúc ban đầu đã lộ ra vẻ hết sức kỳ quái, nhất là quyết chiến sinh tử, chỉ bàn từ góc độ lợi ích đi lên căn bản chính là được không bù mất.
Cho dù là lùi lại mười bước cũng không thể.
Tần Kiền Hoàng muốn giải quyết ân oán với Doanh Phượng Tiên, nhưng xem như là chỗ dựa sau lưng của Tần Kiền Hoàng, Tần thị nhất tộc sẽ không có lý do gì mà cho phép thiên kiêu tuổi trẻ nhà mình quyết một trận chiến sinh tử đối với người khác, nếu như đối

phương không có chỗ dựa mà nói thì còn chưa tính, nhưng ở dưới tình huống có sự hiện diện của Trần Khuynh Địch cùng với Thuần Dương Cung, phản ứng của Tần thị nhất tộc hiện tại là rất kỳ quái. Đương nhiên, Trần Khuynh Địch cũng chỉ suy nghĩ được đến đây mà thôi.
Nói tóm lại khẳng định là có vấn đề! Chỉ là ta còn chưa biết rốt cuộc ở chỗ nào có vấn đề mà thôi! Đương nhiên, ngươi có kế Trương Lương, ta có thang leo tường.
Mặc dù không có quả Trí Tuệ, nhưng Trần Khuynh Địch liều mạng suy nghĩ vẫn nghĩ ra được một cái phương pháp đơn giản mà thô bạo.
Dạo bước ở bên trong Tần thị nhất tộc, Trần Khuynh Địch rẽ trái một vòng rẽ phải một vòng, cuối cùng trực tiếp quẹo vào trong một địa phương nhỏ không người, sau đó thu liễm khí tức, bố trí ra bình chướng cương khí, sau khi xác nhận là không có ai phát hiện ra, mới lấy một khối nguyên thạch màu trắng đen ra từ trong túi trữ vật.
Món đồ chơi này đối với rất nhiều người mà nói tuyệt đối không được tính là lạ lẫm. Nhưng mà tuyệt đối không phải là đồ vật bình thường - Tử Mẫu Nguyên Thai.
Đây là một trong những thiên tài địa bảo mà Minh Tôn dùng để chuộc người của những trung, tiểu thế lực kia, trên thực tế loại vật này chỉ sợ cũng chỉ có Đại Chu còn có Bái Hỏa Ma Giáo là còn hàng tồn kho. Đại Chu thì có Thái Tử Hoành Xương, vào thời điểm tu luyện trước đó hắn chính là dùng món đồ chơi này. Mà Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần của Bái Hỏa Ma Giáo cũng cần Tử Mẫu Nguyên Thai để cân bằng Âm Dương nhị khí.
Thứ này chỉ có một loại tác dụng - chế tạo phân thân.
Hơn nữa căn cứ theo phương pháp sử dụng khác biệt, có thể chế tạo ra thân ngoại hóa thân tiêu chuẩn, còn có phân thân mang tính hạn chế, hai thứ này cũng có khác biệt.
Thân ngoại hóa thân tiêu chuẩn, chú trọng vào tính trưởng thành, thực lực vào lúc ban đầu cũng không phải là rất mạnh, cần người sử dụng chậm rãi bồi dưỡng, đương nhiên là sẽ có tốc độ phát triển rất nhanh. Mà phân thân mang tính hạn chế, chính là bỏ qua tính trưởng thành, nhanh chóng thúc đẩy chiến lực đơn thuần, cho nên chỉ cần rót vào lực lượng đủ lớn, liền có thể diễn sinh ra phân thân đủ mạnh, khuyết điểm là nếu làm như thế sẽ mang đến tổn thương to lớn cho Tử Mẫu Nguyên Thai, đoán chừng không dùng được mấy lần sẽ triệt để báo hỏng.
Tuy nhiên, Trần Khuynh Địch nhất định là sẽ không đau lòng.
Cầm Tử Mẫu Nguyên Thai, Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có ý tứ nương tay, trực tiếp dùng khoảng chừng một nửa lực lượng toàn thân, năng lượng kinh khủng tiếp cận với mười thành khống chế của Hỏa Luyện Kim Đan bình thường rót vào bên trong Tử Mẫu Nguyên

Thai, nếu không phải là trước đó hắn đã che đậy khí tức, cỗ năng lượng chấn động này tuyệt đối sẽ dẫn tới sự chú ý của một đám người.
Theo năng lượng rót vào, Tử Mẫu Nguyên Thai hơi hơi rung động, bên trên nguyên thạch màu trắng đen không ngừng xuất hiện vết rạn, chỉ chốc lát sau liền trở nên đầy rẫy vết rách, bất quá ngay ở trong nháy mắt nó đạt đến điểm giới hạn, Trần Khuynh Địch đã ném nguyên thạch ở trong tay ra phía ngoài, quang mang màu trắng đen chợt hiện, nguyên thạch nhất thời biến hóa. Hai tay hai chân, đầu và cổ, cả khối nguyên thạch trực tiếp hóa thành bộ dáng Trần Khuynh Địch chính chủ, không mặc quần áo.
Trần Khuynh Địch vỗ túi trữ vật, lấy ra một bộ quần áo bó màu đen đã chuẩn bị trước, sau đó thao túng phân thân mặc vào, tiếp đó lại hung ác nắn bóp khuôn mặt của phân thân, biến khuôn mặt nguyên bản thành một khuôn mặt khác, sau khi xác nhận không nhìn ra được hình bóng của bản thân, lúc này mới hài lòng gật gật đầu.
"Xuất phát!"
"Trần Khuynh Địch số hai!"
"Tuân lệnh!"
Đương nhiên, trên thực tế đều là do Trần Khuynh Địch thao túng, sở dĩ có một đoạn nói chuyện như vậy chỉ là do Trần Khuynh Địch nổi hứng đùa nghịch mà thôi.
Sau khi làm xong tất cả những thứ này.
Trần Khuynh Địch liền bước ra trên đường cái của Tần thị nhất tộc, vừa dạo bước, vừa phân ra tâm thần thao túng phân thân tiềm hành về phía một phương hướng khác.
Cùng lúc đó...
"Hắn tuyệt đối là đã phát hiện ra được cái gì đó!" Tần Võ Dương tức hổn hển đứng dậy, nói.
Mà trưởng lão Tần tộc ở phía sau hắn thì khá là kỳ lạ mà nhìn Tộc trưởng nhà mình: "Phát hiện ra cái gì? Không thể nào đâu Tộc trưởng, kế hoạch của chúng ta phi thường bí ẩn, coi như là cao tầng trong tộc, cũng chỉ biết rõ một bộ phận, còn lại đều không có tiết lộ bất kỳ tin tức nào..."
Tần Võ Dương cười lạnh một tiếng: "Vĩnh viễn không nên xem thường bất luận một kẻ nào, nhất là xem thường vị Trần Khuynh Địch này."
"Ngươi hãy tự suy nghĩ một chút đi."

Chương 713: Đầu nguồn

"Người này vào trước khi đột phá Võ Đạo Tông Sư, liền đánh ra danh hào ở trên giang hồ, hơn nữa những cái danh hào đó phần lớn đều lấy túc trí đa mưu, trí kế vô song làm chủ, nhưng người này rõ ràng lại có thực lực siêu tuyệt, thiên phú tài hoa đều là nhân tuyển tốt nhất, một võ giả có thực lực cường đại, mà mọi người lại biết đến hắn với danh hào trí kế vô song..."
"Như thế vẫn chưa đủ đáng sợ hay sao?"
"Có thể thấy được người này so với động dụng vũ lực, am hiểu hơn, cũng càng ưa thích hơn chính là dùng trí tuệ để giải quyết vấn đề!"
"Đây mới là loại người khó giải quyết nhất!"
Nghe được Tộc trưởng nhà mình phân tích như thế, trưởng lão Tần tộc lập tức hít vào một ngụm khí lạnh!
"Thật sự là như thế? !"
"Không sai."
Tần Võ Dương lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Chính là khủng bố như thế."
"Hơn nữa trước khi đi, người này còn để lại cho ta một cái nan đề thật lớn."
"Nan đề?"
"Đúng vậy." Tần Võ Dương xoa cằm một cái, lộ ra sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Nhất cử nhất động của hắn ở trên tiệc rượu trước đó, bây giờ nếu suy nghĩ lại cẩn thận sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái, rõ ràng còn có rất nhiều chỗ để thăm dò, kết quả hắn lại đột nhiên lựa chọn rời đi, nếu như ta đoán không lầm, đây là một loại tâm lý chiến. Hắn khẳng định đã đoán ra điều gì đó, nhưng lại không có khả năng nhìn thấu hoàn toàn kế hoạch của chúng ta, cho nên mới định dùng tâm lý chiến, muốn dùng loại thủ đoạn này để khiến cho chúng ta tự loạn trận cước, nói thí dụ như, làm cho ta cho rằng là kế hoạch xảy ra vấn đề, sau đó âm thầm theo dõi ta, mượn cơ hội khám phá ra bộ mặt thật của kế hoạch..."
"Đúng là âm hiểm đến cực điểm!"
"Không, điều khủng khiếp nhất là còn có một cái khả năng khác, đó chính là hắn dùng một loại thủ đoạn khác và đã phát hiện ra bộ mặt thật của kế hoạch, hiện tại đang dự định tiến hành phá hư! Hơn nữa tất cả những hành động ở phía trước đều là đánh lạc hướng, trì hoãn thời gian! Như vậy thì ta liền không thể không lập tức tiến hành điều tra tình huống..."
"Nhưng nếu như ta điều tra tình huống, nếu như là khả năng thứ nhất, trái lại sẽ rơi vào tròng của đối phương!"
"Đây là liên hoàn kế!"
"Hít hà!" trưởng lão Tần tộc sau khi nghe Tần Võ Dương phân tích

xong liền ngẩn người, không tự chủ được mà hít vào một ngụm khí lạnh.
Trời đất! Thời buổi này các tiểu bối đều lợi hại như vậy sao? !
"Tộc trưởng, bây giờ chúng ta phải làm gì?"
"Hừ!" Tần Võ Dương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên buông lỏng nói: "Không cần phải lo lắng, nếu như tầng liên hoàn kế này đã bị ta xem thấu, vậy dĩ nhiên là không cần phải lo lắng, ta sẽ an bài thật tốt, bất luận là loại khả năng nào, chỉ cần hắn dám lẻn vào là ta đều có thể tính toán, bố trí thủ đoạn, khiến cho hắn không công mà lui!"
"Ồ!" Trưởng lão Tần tộc phát ra một tiếng khẽ hô kính nể.
Không hổ là Tộc trưởng!
Ở sâu bên trong Tần Thị nhất tộc.
Ở đầu nguồn Lạc Thủy.
Mặc dù ở trong suy nghĩ của người bên ngoài, đầu đuôi của Lạc Thủy là chui vào hư không, là không có sự tồn tại của cái gọi là đầu nguồn, nhưng mà đối với Tần Võ Dương – tộc trưởng của Tần thị mà nói, Lạc Thủy thật ra là có đầu nguồn, mà đầu nguồn thì được đặt tại tông miếu - chỗ sâu nhất của Tần thị, ở bên trong một toà bí cảnh không gian.
Lạc Thủy chảy ra từ đầu nguồn, chui vào hư không, vờn quanh Tần thị, sau đó trở về đầu nguồn, tạo thành một vòng tuần hoàn cơ hồ là hoàn mỹ, thiên địa linh khí ở trong nơi này cũng là không ngừng tuần hoàn, xây dựng thành một toà động thiên phúc địa có thể xưng là tuyệt phẩm, cung cấp tài nguyên tu luyện cho Tần Thị nhất tộc từ trên xuống dưới.
Mà vào giờ khắc này.
Hai người Tần Võ Dương chính là đang di chuyển ở bên trong khu cung điện ở chỗ sâu nhất của Tần Thị nhất tộc.
Một tầng bình chướng cương khí rơi vào trước người của Tần Võ Dương cùng với trưởng lão Tần tộc, phảng phất như một màn sương mù mờ, ngăn cách tất cả tầm mắt và thanh âm, không cho ngoại nhân phát giác ra được tình trạng của bọn họ.
"Đây là để tránh cho Trần Khuynh Địch nghe được cuộc nói chuyện giữa hai ta, hoặc là thông qua môi ngữ nhìn ra nội dung mà hai ta nói chuyện với nhau, tránh những sai lầm nhỏ mới có thể triệt để tiêu diệt sai lầm lớn."
"Tộc trưởng anh minh."
"Bất quá Tộc trưởng, vừa rồi có người truyền âm tới, nói có người đã chính mắt trông thấy Trần Khuynh Địch..."
"Nhất định là giả!"
"Thì ra là thế!"
Trưởng lão Tần tộc kính nể nói, mà Tần Võ Dương thì là mặt không đổi sắc, ở trong lòng vẫn cảnh giác vạn phần như cũ.
"Vào giờ khắc này ta còn không phát hiện ra được là Trần Khuynh

Địch có bám theo hay không, nếu như hắn thực sự theo dõi ta ở trong bóng tối, vậy thì thủ đoạn ẩn nấp của hắn tuyệt đối là rất bất phàm, cho tới bây giờ cũng không lộ tung tích, khiến cho ở trong lòng của ta cảm thấy áp lực to lớn, thực sự là đã rất lâu rồi không gặp được đối thủ như vậy."
Nói đến đây, Tần Võ Dương chẳng những không có buồn rầu, trái lại còn lộ ra vẻ hào hứng.
"Bất quá cũng không sao."
"Nơi đây chung quy cũng là của Tần thị ta, không phải là có thể đối phó dễ dàng như vậy."
"Chuyện kia.." Nói đến đây, trưởng lão Tần tộc có một chút do dự nói ra: "Tộc trưởng, chúng ta thật sự muốn trực tiếp tiến về tông miếu hay sao? Không cần phải đi vòng mấy lần, tiến hành đánh lạc hướng? Cứ trực tiếp tiến về Lạc Thủy Điện như vậy, nếu như Trần Khuynh Địch đang thực sự theo dõi chúng ta, đi vào theo cùng một chỗ, chẳng phải là..."
"Không cần phải lo lắng!" Tần Võ Dương tràn đầy lòng tin nói: "Trận pháp của Lạc Thủy Điện cũng không có đơn giản như ngươi tưởng tượng."
"Ồ?"
"Chuyện này cho dù là phóng nhãn ra
"Cái gì?" Lúc này cho dù là trưởng lão Tần tộc cũng đều cảm thấy kinh hãi.
"Lạc Thủy mặc dù vô cùng bí ẩn, nhưng sự tình đầu nguồn ngươi cho rằng sẽ thật sự có thể giấu diếm được những người khác hay sao? Không nói đến những cái khác, Lục Phiến Môn của triều đình Đại Càn còn có Ảnh Vệ hoàng thất cũng đều đã từng đến Tần thị ta âm thầm điều tra qua, muốn tìm ra đầu nguồn của Lạc Thủy, kết quả là tất cả bọn hắn đều không công mà lui."
"Bởi vì đã sớm ngờ tới điểm này, ta đã bố trí xong mọi thứ!"
"Kỳ thật đầu nguồn của Lạc Thủy...chính là ở ngay bên trong Lạc Thủy! Hơn nữa còn là ở giữa dòng Lạc Thủy, mà không phải là ở dưới đáy Lạc Thủy!"
Khoé miệng của Tần Võ Dương hơi cười, trong mắt tràn đầy ánh sáng trí tuệ: "Đây chính là đứng ở sau đèn thì tối, cũng là diệu dụng huyền ảo của thủ đoạn không gian, mặc dù cửa vào là ở tông miếu, nhưng bản thể chân chính thì lại là ở bên trong Lạc Thủy, mà lối vào thì lại là một cái bẫy được bố trí tỉ mỉ!"

Chương 714: Lạc Thủy Điện

"Nếu như Trần Khuynh Địch nhìn thấy chúng ta tiến vào Lạc Thủy Điện từ cửa vào, liền hồ đồ đi theo sau mà nói, hắn tất nhiên sẽ rơi vào bẫy rập của ta! Từ đó sẽ bị ta trấn áp ở phía dưới tông miếu, vĩnh viễn cũng không thoát thân được! Còn nếu như hắn không đi theo chúng ta...như vậy kế sách của hắn tự nhiên cũng sẽ thất bại!"
"Mặt khác, ta còn âm thầm thông báo cho tộc nhân giám thị trọng địa mật thiết, đề phòng vạn nhất!"
"Thì ra là thế!" Trưởng lão Tần tộc rốt cục cũng lộ ra thân sắc bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói.
Không qua bao lâu, Tần Võ Dương cùng với trưởng lão Tần tộc đã đi tới tông miếu ở sâu bên trong Tần Thị nhất tộc, đến nơi này, Tần Võ Dương dứt khoát giải trừ bình chướng, hai mắt đảo qua hư không bốn phía như điện, thậm chí còn cẩn thận quan sát hai vị đệ tử Tần thị đang phụ trách thủ vệ ở phía trước tông miếu một chút.
Sau khi nhìn thấy không có gì khả nghi.
Khá lắm! Còn rất biết ẩn giấu a! Trần Khuynh Địch! Bất quá kế hoạch của ngươi đã bị ta xem thấu hoàn toàn! Không ngờ được chứ gì? Hiện tại chỉ sợ là ngươi đang do dự đến cùng có nên hay không nên tiến vào bên trong tông miếu cùng với ta, đúng không?
Do dự đi! Giãy dụa đi! Lựa chọn đi! Mặc kệ ngươi làm như thế nào, trận tranh phong này cũng đều là do ta thắng! Trước đó ở trong trận tâm lý chiến ở trên yến hội mặc dù là ta thua một nước, nhưng bây giờ đã là một đều, ta rất chờ mong về sau lại tiếp tục đấu trí với ngươi!
Mang theo vài phần kiêu ngạo và sảng khoái của người thắng, Tần Võ Dương nhanh chân đi vào bên trong tông miếu, thậm chí còn phân phó đệ tử thủ vệ không được đóng cửa chính tông miếu, cứ mở rộng ra như vậy, ở dưới cái nhìn của Tần Võ Dương, đây chính là dụ hoặc lớn nhất, cũng là bẫy rập lớn nhất.
Ngươi có cảm thấy buồn rầu không Trần Khuynh Địch? Mặc cho ngươi nghĩ đến nát óc, cũng không có khả năng tìm tới vị trí của Lạc Thủy Điện chân chính!
Mà cùng lúc đó...
Phân thân mà Trần Khuynh Địch dùng Tử Mẫu Nguyên Thai để làm ra...đã chạy ra bên ngoài Tần thị.
"Ở trên đoạn đường đi ra ngoài này thế mà không bị ai kiểm tra, vậy cũng quá tùy tiện a?"
Quả thực giống như là Tần Thị nhất tộc đã điều động toàn bộ nhân thủ vào trong nội bộ vậy.
Nói đùa, Trần Khuynh Địch ta giống như là loại ngớ ngẩn kia hay

sao? Trọng địa của Tần Tộc sẽ dễ lẻn vào như vậy hay sao, chớ đừng nói chi là ở ngay bên ngoài Tần Tộc chẳng phải là còn có một cái đối tượng rất có giá trị nghiên cứu hay sao?
Nếu suy nghĩ cẩn thận, Tần Thị nhất tộc nếu đã có âm mưu, như vậy tám, chín phần mười là đồ vật rất thần bí, mà đồ vật thần bí nhất của Tần Thị tộc nhất đơn giản chính là dòng Lạc Thủy này...
Mặc kệ như thế nào! Đi đến Lạc Thủy điều tra một lần chắc là sẽ không sai!
Dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng không nghĩ đến việc điều tra ra chân tướng vào lúc ban đầu, nếu không thì hắn sẽ xuất động chân thân mà không phải là vận dụng hóa thân.
Đột nhiên, Trần Khuynh Địch dừng bước chân lại!
"Không đúng, quá thuận lợi, thế mà lại thuận lợi như vậy...?"
Không sai.
Bất kể nghĩ như thế nào, Tần Thị nhất tộc đều biết mình đến là có chuẩn bị, theo đạo lý mà nói hẳn là sẽ giám sát mình một cách gắt gao mới đúng, nhưng vị Tần Võ Dương kia thế mà lại không làm như vậy, trái lại còn để cho mình nhẹ nhàng phái phân thân ra ngoài như vậy, thậm chí là lúc này đã sắp đi vào bên trong Lạc Thủy...đây sẽ không phải là... bẫy rập đó chứ?
Nghĩ đến đây, Trần Khuynh Địch lập tức trở nên cảnh giác.
Không sai! Ta bây giờ đã không phải là ta quá khứ! Trần Khuynh Địch ta bây giờ là siêu cấp Trần Khuynh Địch có IQ 180! Sẽ không bị người ta ám hại một cách dễ dàng!
"Không được, ta phải sớm chuẩn bị sẵn sàng, không thể để cho phân thân rơi vào bẫy, ở dưới đáy Lạc Thủy quá nguy hiểm, một khi Lạc Thủy bị người ta thôi động, ở dưới áp lực vạn cân nước, lấy thực lực của cỗ phân thân này, lại không có Xích Tiêu Kiếm ở trong tay, Thái Dương Kim Thuyền cũng không tiện trực tiếp hỗ trợ, vậy thì căn bản là không trốn thoát được!"
"Cho nên không thể đi xuống dưới đáy!"
"Nếu phải đi mà nói..." Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, làm ra quyết định: "Kiểm tra một lần ở giữa dòng Lạc Thủy một phen, nếu như là ở giữa dòng Lạc Thủy mà nói, cho dù có bẫy rập ta cũng có lòng tin đào tẩu vào thời khắc mấu chốt, so với điều tra ra chân tướng, an toàn vẫn là trọng yếu nhất, nếu không thì sẽ được không bù mất."
"Ồ?"
Đột nhiên, Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, vô thức ẩn giấu thân hình. Mà ở chỗ mà ánh mắt của hắn nhìn đến, ở giữa dòng Lạc Thủy, ánh sáng đột nhiên hiện lên...
Đó là món đồ chơi gì?
Ở giữa dòng Lạc Thủy.
Trần Khuynh Địch trợn tròn hai mắt, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn

điểm sáng màu trắng đột nhiên xuất hiện, lấy năng lực của hắn, cho dù là phân thân cũng đã đầy đủ xem thấu cảnh tượng ở bên trong điểm sáng, tựa hồ là một tòa điện đường có ngoại hình tương đối trang nghiêm, hơn nữa phong cách còn có chỗ tương tự cùng với đại điện tiếp khách của Tần Thị nhất tộc...
Đậu xanh rau má? ! Chẳng lẽ lần này đã nhặt được bảo? Ở phía dưới Lạc Thủy thật đúng là có gì đó cổ quái? ! Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, vô thức thu liễm toàn bộ khí tức đến cực hạn, lặng lẽ bơi tới, hướng về phía điểm sáng.
Mà cùng lúc đó…
"Tốt rồi!"
Sau khi tiến vào Lạc Thủy Điện, Tần Võ Dương mới xem như là chân chính nhẹ nhàng thở ra, lộ ra nụ cười đã có dự tính ở trong lòng.
"Như thế xem ra, Trần Khuynh Địch coi như đã hoàn toàn bị chúng ta bỏ lại ở đằng sau, chỉ sợ là bây giờ hắn vẫn còn đang do dự ở cửa ra vào tông miếu có nên đi vào hay không đấy, ha ha ha."
"Tộc trưởng anh minh!"
"Không cần nịnh nọt, lập tức đi kiểm tra biến hóa của Lạc Thủy Nghi, ta muốn xem xét tình huống hiện tại của Lạc Thủy."
"Vâng!" Trưởng lão Tần tộc lên tiếng, sau đó lập tức đi về phía một thiết bị to lớn ở trung ương Lạc Thủy Điện, đó là một quả cầu khổng lồ, có từng dải ánh sáng màu trắng bao quanh quả cầu, hơn nữa còn trực tiếp chui vào hư không, những cái này chính là Lạc Thủy hình thức ban đầu, tập hợp lại với nhau mới tạo ra được Lạc Thuỷ hùng vĩ như bây giờ.
Mà quan trọng nhất là, đây cũng là nền tảng trong kế hoạch của Tần Thị nhất tộc.
Theo thủ ấn của trưởng lão Tần tộc, toàn bộ Lạc Thủy Nghi cũng đều rung lắc dữ dội, từng dải ánh sáng bị hắn đánh ra, ở trong đó phản chiếu ra từng ngọn núi, từng dòng sông, nếu như là người có tâm ở nơi này, liền có thể phát hiện ra những cảnh tượng này là ở chung quanh Tần Thị nhất tộc.
Nhưng mà khác biệt cùng với núi non và sông ngòi tầm thường.
Ở bên trong cảnh tượng hiện ra, phàm là ngọn núi đều lộ ra mấy phần không cân đối vi diệu, không phù hợp với hoàn cảnh ở chung quanh, mà đặc điểm của dòng sông thì càng thêm rõ rệt, ở Trung Nguyên, sông lớn không ngừng tuôn trào, chảy vào Đông Hải, vốn là chuyện đương nhiên.

Chương 715: Gần đèn thì sáng

Nhưng mà ở bên trong những cảnh tượng này, những dòng sông này lại chảy về phía Tây, có một loại lực lượng đáng sợ nào đó tác động đến những dòng sông này, mạnh mẽ thay đổi đại thế của thiên địa tự nhiên, không phải là thay đổi hướng chảy trong một thời gian ngắn, mà là cải biến trên bản chất, quả thực là khoa trương đến cực hạn.
Nếu người bình thường thấy một màn như vậy có lẽ là không có cảm giác gì. Dù sao thì sông lớn chảy về phía Đông hay là chảy về phía Tây đối với bọn hắn mà nói kỳ thật cũng không đáng kể, núi non có hình dạng như thế nào kỳ thật cũng không có liên quan đến bọn hắn, nhưng đối với một ít người mà nói thì cũng không phải là như thế. Bởi vì chuyện này dính đến một cái nhân tố rất mấu chốt.
Tổ Long Trung Nguyên!
Thần khí trấn quốc của Đại Càn, Tổ Long Trung Nguyên trên bản chất kỳ thật chính là do Trung Nguyên biến hóa trong hàng tỷ năm, cuối cùng ngưng tụ ra vô tận ý niệm của người Trung Nguyên, được dẫn dắt bởi núi non và sông ngòi, cuối cùng hội tụ mà thành một toà long mạch, tượng trưng cho đại thế nhân đạo cuồn cuộn, không ngừng vươn lên, vĩnh viễn không đình trệ.
Như vậy vấn đề đã đến.
Nếu như một trong những yếu tố mấu chốt xây dựng toà long mạch này, bản thân của núi non và sông ngòi bị cải biến trên quy mô lớn, vậy thì sẽ như thế nào?
Chính là to gan lớn mật! Quả thực là vô pháp vô thiên đến cực hạn!
Tần Thị nhất tộc dùng lực lượng Lạc Thủy sửa đổi núi non và sông ngòi, thay đổi đại thế nhân đạo, chuyển âm thành dương, hóa dương thành âm, muốn mạnh mẽ dời long mạch ra khỏi Thành Thượng Kinh, rơi vào bên trong Tần thị Lạc Thủy, dùng Lạc Thủy trấn áp địa mạch, từ đó cải thiên hoán địa, nhất cử nắm vững kiện Thần Khí Trung Nguyên này!
Đáng sợ hơn là kế hoạch Phượng Hoàng Chi Huyết của Tần thị. Phải biết rằng Tổ Long Trung Nguyên mặc dù được gọi là long mạch, cũng không phải là có quan hệ cùng với Long Tộc, mà là bản thân hình dáng chân long chính là một trong những đồ đằng Thiên Đạo, bằng không thì lúc trước Yêu tộc cũng sẽ không coi Long Tộc làm chủ, nhưng phải biết rằng, đồ đằng Thiên Đạo cũng không chỉ có Long Tộc, còn có Phượng Hoàng nhất tộc! Nếu như dùng Phượng Hoàng Chi Huyết tẩy luyện Tổ Long Trung Nguyên, sửa đổi đại thế, thậm chí có khả năng biến long mạch thành tổ mạch Phượng Hoàng, từ nay về sau cũng chỉ có người Tần Thị nhất tộc kế thừa huyết mạch Phượng Hoàng mới có thể nắm vững tổ mạch Phượng Hoàng, giang

sơn của Tần Thị nhất tộc từ đó sẽ trường tồn bất hủ!
Đây chính là hành vi to gan lớn mật! Vô pháp vô thiên! Đại nghịch bất đạo!
Nếu như Thánh Thượng Đại Càn biết được chuyện này, chỉ sợ là sẽ lập tức mang theo Thiên Tử Kiếm giết tới cửa, hắn sẽ bất kể cái gì là thế gia đệ nhất thiên hạ, hắn sẽ bất kể cái gì là nguyên nhân hậu quả, trực tiếp huỷ diệt Tần gia, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Tần gia qua nhiều năm như vậy căn bản cũng không dám tiết lộ tin tức. Huống chi, cải thiên hoán địa nào có dễ dàng như vậy.
Thánh Thượng Đại Càn nắm giữ Tổ Long Trung Nguyên, đối với năng lực cảm ứng Tổ Long là thiên hạ vô song, cho nên Tần thị căn bản là không dám trắng trợn cải biến núi non và sông ngòi, chỉ có thể động tay động chân ở phía trên địa bàn của nhà mình, chỉ là như vậy mà trước đó còn phải liều mạng giấu diếm, tránh cho Thánh Thượng Đại Càn phát hiện ra điểm không hợp lý. Đây không thể nghi ngờ là cưỡi trên lưng cọp. Cho nên kế hoạch của Tần thị đến trước mắt là vẫn chỉ mới được bắt đầu.
Bất quá Tần Võ Dương cũng rất có kiên nhẫn, trạng thái của Thánh Thượng Đại Càn bây giờ là không tốt, hắn chính là đang đánh cược, cược Thánh Thượng Đại Càn không kiên trì được bao lâu, chờ Thánh Thượng Đại Càn vừa ra đi, Tần thị liền có thể quyết đoán bắt đầu cải thiên hoán địa, mà các thánh địa võ đạo khác không hiểu rõ đối với long mạch, căn bản là không biết những động tác nhỏ của Tần thị. Mà đợi đến khi bọn hắn kịp phản ứng, vậy thì đã trễ!
Cho nên, Tần thị bây giờ chính là đang tiến hành đồng thời hai sự việc, vừa muốn nhờ Tần Thiên Hoàng hội tụ Phượng Hoàng Chi Huyết hoàn chỉnh và cường đại, vừa muốn tiếp tục kế hoạch sửa đổi núi non sông ngòi, lo lắng của Tần Võ Dương trước đó, chính là Trần Khuynh Địch phát hiện ra sự biến hóa của núi non sông ngòi, từ đó nghĩ biện pháp phá hư toàn bộ kế hoạch. Phải biết rằng toàn bộ trách nhiệm sửa đổi đại thế núi non sông ngòi đều rơi vào trên người của Lạc Thủy.
Ở trong thời gian này cần phải ổn định tuyệt đối, không thể tuỳ tiện vận dụng Lạc Thủy chi nguyên ở bên trong Lạc Thủy Điện, càng không thể bị dao động, nếu không thì sẽ dẫn phát rung chuyển quy mô lớn, thậm chí là có thể đưa tới sự chú ý của Thánh Thượng Đại Càn, đây là điểm trí mạng nhất, cũng là điều mà Tần Thị nhất tộc sợ nhất lúc này.
"Tộc trưởng, không có vấn đề."
"Các dòng sông, các tòa sơn mạch, cũng không hề có biến hóa, cũng không phát hiện ra dấu hiệu có người quấy rối."
"Trước đó có lẽ chỉ là tâm lý chiến của Trần Khuynh Địch."
"Hít hà..." Tần Võ Dương hít sâu vào một hơi, trên khóe miệng cũng phác hoạ lên vẻ tươi cười.

"Rất tốt!"
Mà cùng lúc đó…
"Đây là một tòa điện đường, lại còn đóng cửa, sẽ không phải là thứ ở bên trong thật sự có quan hệ đến sự tình của Phượng Tiên sư muội đó chứ, hẳn là nên vào xem một chút..."
Trần Khuynh Địch do dự nhìn Lạc Thủy Điện ở trước mắt, cũng không có tự tiện hành động. Dù sao thì bây giờ tới đây cũng không phải là chân thân, không thể sử dụng phong cách dùng một quyền phá vạn pháp như trước kia.
Tuy nhiên…
Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là yên lặng rời đi, bơi lên phía trên Lạc Thủy, ngay sau đó liền lập tức che giấu khí tức bay trở về Tần Thị nhất tộc.
"Trở về chuẩn bị một lần."
"Chỉ cần nhìn qua liền biết toà điện đường kia không thích hợp, bất kể là như thế nào, nghĩ biện pháp phá huỷ hẳn là sẽ không sai, bất quá hành động vào lúc này là không tốt cho lắm, bản thân không có chứng cớ vắng mặt, tốt nhất là vẫn phải đợi đến thời điểm chân thân của mình ở chung với Tần tộc trưởng, lại vụng trộm dùng phân thân phá huỷ thì tốt hơn..."
Không thể không thừa nhận.
Ở lâu cùng với lão thất phu Long Thiên Tứ kia, gần đây hành vi của Trần Khuynh Địch cũng đã trở nên rất xấu xa.
Đây chính là cái gọi là gần đèn thì sáng chăng?
Trần Khuynh Địch và nhóm người đi theo tuyệt đối sẽ không có khả năng ở lại Tần thị.
Cho nên sau khi làm bộ tham quan Tần thị xong, Trần Khuynh Địch cùng với bốn nữ Dương Xuân liền trở về Thái Dương Kim Thuyền do Đô Thiên Tọa hóa thành, không thể không thừa nhận lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn chế tạo ra món đồ chơi này, trong khi hình dung ra các loại tình huống, lại còn có cả loại đồ vật như khoang thuyền này.
Nằm ngã xuống giường, Trần Khuynh Địch lăn lộn, sau đó lại lăn lộn.
Quá kỳ quái.
Lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn đến tột cùng là làm sao lại đặt chăn nhung thoải mái như vậy ở trong khoang Thái Dương Kim Thuyền, trên đủ loại ý nghĩa mà nói là đều rất ám muội...

Chương 716: Liên tưởng

Sau khi lăn lộn đã đời Trần Khuynh Địch mới đứng lên, vì để tránh để cho ý nghĩ tà ác của giường lớn làm dao động tâm chí kiên định của bản thân, hắn quyết định trực tiếp ngồi xuống tu luyện ngay trên sàn khoang thuyền, đây cũng là thói quen tốt hắn dưỡng thành từ khi xuyên việt cho đến nay, trên cơ bản đều là dùng tu luyện để thay thế giấc ngủ.
Ban đầu là do lo lắng bị nhân vật chính tiêu diệt.
Nhưng theo thời gian trôi qua, nó dần dần trở thành thói quen, thực lực của Trần Khuynh Địch có thể tăng nhanh ở trong một thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn nhanh chóng làm chủ phần sức mạnh này, kỳ ngộ cùng với sự trợ giúp của hệ thống tự nhiên là không cần phải nói, nhưng cũng không thể coi thường sự tích lũy qua từng giờ từng phút trong mỗi ngày này.
Không sai, nói đúng ra là ý chí của Trần Khuynh Địch mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của rất nhiều người, cho dù là vào đêm khuya hắn cũng vẫn đắm chìm ở trong tu luyện như cũ, trừ phi là có người đánh tới cửa, bằng không hắn sẽ không có khả năng chủ động buông bỏ tu luyện, đây cũng là thái độ sinh hoạt tỉnh táo, kiên định, gặp chuyện không hoảng hốt của một người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung vốn có, đây đều là phẩm chất ưu tú của Trần Khuynh Địch...
"Thùng thùng."
"Sư huynh có ở đó không?"
Cửa ra vào truyền tới thanh âm của Doanh Phượng Tiên.
"Có, ta ở đây!!!"
Phẩm chất ưu tú nghênh đón sự sụp đổ, giọng nói của Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà kéo cao lên, âm điệu hơi ngắt quãng, khuôn mặt của hắn run rẩy, kém chút nữa là trực tiếp nhảy dựng lên từ dưới đất.
Gặp quỷ! Vào đêm hôm khuya khoắt Phượng Tiên sư muội thế mà đến tìm mình? !
Không thể không thừa nhận, cho dù là Trần Khuynh Địch vào giờ khắc này cũng đều sinh ra một chút liên tưởng, dù sao thì hắn cũng là nam nhân a, bất quá rất nhanh hắn liền lắc lắc đầu, xua đuổi những ý tưởng loạn thất bát tao này ra khỏi đầu.
Không được, ta thế nhưng là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, làm sao có thể chật vật như vậy?
"Khụ!" Ho khan một cái, Trần Khuynh Địch trầm giọng hỏi: "Có việc gì thế?"
"Sư huynh, ta có thể tiến vào hay không?"

Tới rồi! Thời kỳ đào hoa của Trần Khuynh Địch ta.
Không đúng, không đúng, không đúng! Tỉnh táo!
Trần Khuynh Địch chỉ hưng phấn trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, bởi vì hắn rất nhanh liền nghĩ ra, hiện tại thế nhưng là đang ở bên trong Tần thị, mà dựa theo ước định, ngày mai Doanh Phượng Tiên sẽ quyết chiến cùng với chị ruột của mình một trận sinh tử, thấy như thế nào cũng đều khó có khả năng là có loại ý tứ kia.
"Vào đi." Trần Khuynh Địch thở dài, mở miệng nói.
Cửa phòng mở ra theo đó, mà đúng như là dự đoán của Trần Khuynh Địch, Doanh Phượng Tiên chậm rãi đi đến, trên mặt mang theo nụ cười hư ảo, cho dù là loại người như Trần Khuynh Địch cũng đều có thể nhìn ra hiện tại nàng có tâm tình không tốt.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Ấy? Không, ta chỉ là..."
"Ngồi xuống rồi nói."
Trần Khuynh Địch chỉ chỉ vào sàn nhà, dù sao thì ở nơi này cũng không có bàn, vừa nói, hắn vừa vỗ vỗ túi trữ vật như không có việc gì, lấy ra đồ vật cướp đoạt từ đại điện tiếp khách, không đúng, là một đống lớn đồ ăn được đóng gói, bày biện từng món ở trên mặt đất, mùi thơm nức mũi nhất thời lan toả ra.
Sắc mặt của Doanh Phượng Tiên hơi hơi biến hóa, cuối cùng có một chút câu nệ ngồi ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, nhìn Trần Khuynh Địch đang loay hoay bày biện món ăn, không biết vì sao lại đột nhiên mỉm cười, khí chất nguyên bản hư ảo nhất thời tiêu tán đi một chút.
"Sư huynh."
"Ờ? À, thịt Á Long này ăn rất ngon, hãy ăn nhiều một chút.."
"Lần này tỷ tỷ dường như là thực sự muốn giết ta."
"Phải không, ta đã đóng gói cơm Ngọc Tinh xong cho muội, nhất định phải ăn cho hết..."
"Ta nên làm thế nào?"
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, liếc nhìn Doanh Phượng Tiên: "Không phải chỉ cần đánh thắng nàng là được hay sao?"
"Hả?"
Doanh Phượng Tiên nghiêng đầu một chút, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, mà Trần Khuynh Địch thì thở dài thật sâu, ở dưới cái nhìn của hắn, Doanh Phượng Tiên căn bản không cần phải lo lắng đến chuyện này, bất quá có khả năng cũng là bởi vì loại sự tình này không phát sinh ở trên người của hắn, cho nên hắn đã nói một cách rất thông cảm: "Mặc kệ Tần Thiên Hoàng muốn làm cái gì, muội chỉ cần quan tâm đến một điều."
"Đánh thắng nàng."
"Đôi khi, mọi người chỉ có thể thực sự hiểu nhau trong chiến đấu, mà ta vẫn cho rằng, mặc kệ là vấn đề gì, cũng đều có thể dùng nắm đấm

để giải quyết, không giải quyết được thì có thể đấm thêm vài lần nữa."
Doanh Phượng Tiên che miệng.
Ý tưởng này thật sự buồn cười sao? !
"Nói tóm lại, miễn là muội có thể đánh ngã Tần Thiên Hoàng, vậy muội liền có thể chậm rãi hỏi nàng, vì sao nàng lại muốn giết muội, ý tưởng của nàng là gì, giữa các muội rốt cuộc có thể hoà giải hay không, miễn là muội thắng, không phải là liền có thể giải quyết những điều này hay sao?"
"Thế nhưng mà…"
"Nhưng nếu như muội thua..." Trần Khuynh Địch cắt đứt lời nói của Doanh Phượng Tiên, xoay chuyển lời nói: "Vậy thì muội sẽ không biết được điều gì cả, thậm chí là sẽ có khả năng bị Tần Kiền Hoàng giết chết, giữa các muội cũng sẽ không bao giờ hoà giải được, hơn nữa các nàng Tương Tư sư muội cũng sẽ rất buồn, hay là muội cảm thấy như vậy cũng không sao?"
"Cho nên cứ đánh thắng là được rồi!" Trần Khuynh Địch vung tay lên, thoải mái mà nói ra: "À đúng rồi, nếu ăn Bách Thúy Hoa với cơm, sẽ có chỗ tốt đối với tinh thần lực, ăn xong muội hãy trở về luyện hóa thật tốt, ngày mai nói không chừng sẽ có thể tiến thêm một bước ở trong chiến đấu, những thứ này đều là thiên tài địa bảo tiêu chuẩn.‘’
"Vâng!" Doanh Phượng Tiên dường như là cũng bị ảnh hưởng bởi sự tự tin của Trần Khuynh Địch, vậy mà cũng cầm chén đũa lên bắt đầu ăn, bất quá vừa mới ăn được vài miếng, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch đang ăn say sưa ngon lành, mở miệng hỏi: "Vậy sư huynh thì sao?"
"Hả?"
"Sư huynh thì sao, nếu ta thua, sư huynh có buồn hay không?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Con bé này, không đúng, Phượng Tiên sư muội có ý tứ gì? Ta có buồn hay không? Đây sẽ không phải là ám chỉ điều gì đó chứ…không không không, không có đạo lý a...?
Trần Khuynh Địch nhất thời rơi vào trong một mớ hỗn loạn lớn, sự trinh trắng của kiếp trước đã chi phối suy nghĩ của hắn ta: hai loại ý nghĩ "nàng có ý tứ với ta" cùng với "đây thật ra là ảo giác" xen kẽ với nhau, khiến cho hắn ngây ngốc ngay tại chỗ, mà Doanh Phượng Tiên thì là nhìn Trần Khuynh Địch ngây ngốc, bụm miệng lại lần thứ hai.
"À, ta sẽ không buồn, dù sao thì muội cũng không thể thua." Sau một lúc thì Trần Khuynh Địch cũng phản ứng lại.
"Ấy?" Doanh Phượng Tiên phồng má trợn mắt, có vẻ hơi không hài lòng với câu trả lời này, nhưng Trần Khuynh Địch lại cố tình đảo mắt đi và không nhìn thấy loại dáng vẻ này của Doanh Phượng Tiên.
"Hãy tin ta, muội sẽ không bao giờ thua, huống hồ còn có ta ở đây, trước đó không phải ta đã nói rồi hay sao, coi như hiện tại muội

không thể chiến thắng, ta sẽ quét ngang Tần thị, ai có thể biết được?"

Chương 717: Tối nay ta có thể ngủ ở đây hay không?

"Hì hì." Doanh Phượng Tiên đột nhiên cười một tiếng, gọi: "Sư huynh."
"Ờ?" Giọng nói của Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà kéo cao hơn.
"Tối nay ta có thể ngủ ở đây hay không?"
Ta!
Trần Khuynh Địch!
Bây giờ đang đứng ở trước những lựa chọn trọng đại đủ để quyết định hướng đi của cuộc sống!
Không nên hiểu lầm.
Một chính nhân quân tử như Trần Khuynh Địch ta làm sao có thể sẽ làm ra sự tình lợi dụng trong lúc người ta đang gặp khó khăn chứ!
Không sai!
"Haizz!" Đứng ở trước cửa phòng, Trần Khuynh Địch thở dài, ngay cả hắn cũng cảm thấy cảm động vì định lực của mình, huống hồ Doanh Phượng Tiên cũng thực sự đến là để ngủ, sau khi nói xong liền trực tiếp nằm ở trên giường của hắn, sau đó liền vùi cả người vào trong chăn.
Bất kể nhìn như thế nào.
Hắn là cũng không có ý đồ gì đặc biệt nhỉ? Chỉ là hành vi được làm ra do cảm thấy tín nhiệm với lời khuyên giải của sư huynh? Là nghỉ ngơi dưỡng sức vì trận quyết đấu ngày mai?
Được rồi, vô luận là vì cái gì, Trần Khuynh Địch cũng đều cảm thấy giận dữ.
"Đáng giận! Nếu như có lần sau nữa mà nói, ta tuyệt đối sẽ trực tiếp động thủ, quản ngươi có ý nghĩ như thế nào..."
Vừa lẩm bẩm, Trần Khuynh Địch vừa đi thẳng ra khỏi khoang thuyền, chuẩn bị đi theo hành lang lên boong thuyền Thái Dương Kim Thuyền, dù sao cũng đều là tu luyện, tu luyện ở nơi nào căn bản cũng không có vấn đề, nếu tu luyện ở trên boong thuyền mà nói, nếu như xảy ra chuyện cũng có thể phản ứng nhanh hơn một chút.
Sau đó, hắn liền thấy ở góc rẽ hành lang có ba cái đầu nhỏ nhô ra.
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư.
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch vô thức nuốt một ngụm nước bọt, ở phía sau lưng mơ hồ cảm thấy lạnh lẽo.
"Là sư huynh!"
"Ta đã nói là sư huynh sẽ không đợi ở bên trong!"
Bị bắt quả tang rồi, chết tiệt!
Sau khi ổn định tâm thần, Trần Khuynh Địch duy trì sự uy nghiêm

của người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, trầm giọng nói ra: "Chuyện gì đã xảy ra? Đã trễ thế này còn không đi tu luyện hoặc là nghỉ ngơi sao?"
Sắc mặt của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân cứng đờ, mà sắc mặt của Lạc Tương Tư cũng là biến đổi rất nhỏ không thể thấy, bất quá rất nhanh nàng liền phản ứng lại, sờ lấy cái ót, cười sảng khoái một tiếng: "Ha ha ha, kỳ thật cũng không có gì, ta nhìn thấy Xuân sư muội cùng với Tiêm Tiêm sư muội ở chỗ này, cho nên có một chút hiếu kỳ..."
"Hai vị sư muội, đã phát sinh chuyện gì?"
"Ách!"
Biểu lộ của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm biến hóa, cuối cùng vẫn là Dương Xuân nhỏ giọng thầm thì nói: "Vừa rồi ta nhìn thấy Phượng Tiên sư tỷ đi vào gian phòng của đại ca ca, sau đó một mực không đi ra..."
"Ta, ta nhìn thấy Dương Xuân ở chỗ này cho nên mới đến xem một chút!"
Quả nhiên là như vậy! Trần Khuynh Địch cố nén sự xao động ở trong lòng, dùng một loại ngữ khí tùy ý nói ra: "Không có gì, ngày mai Phượng Tiên sư muội sẽ phải đi ứng chiến, có một số việc không hiểu rõ, cho nên ta mới khuyên bảo nàng một lần, vừa vặn dành thời gian để cho nàng nghỉ ngơi, chuẩn bị kỹ càng để ngày mai ước chiến cùng với Tần Kiền Hoàng.‘’
"Ồ!"
"Chúng ta cũng biết là Phượng Tiên sư tỷ gần đây có áp lực rất lớn..."
Ba người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Lạc Tương Tư đều thở dài, xem như là người chứng kiến đoạn đối thoại giữa Doanh Phượng Tiên cùng với Tần Kiền Hoàng hôm nay, ba người các nàng rất rõ ràng là Doanh Phượng Tiên bị đả kích như thế nào. Nếu không thì đổi thành lúc bình thường, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm làm sao có thể ngoan ngoãn đứng ở chỗ ngoặt hành lang mà nhìn, đã sớm cầm theo đao kiếm giết vào.
Mà Lạc Tương Tư thì cũng giống như vậy.
Kỳ thật hôm nay nàng vốn là dự định đi đến phòng của Doanh Phượng Tiên, đối với loại tình huống của Doanh Phượng Tiên, nàng đã từng trải qua thống khổ ở kiếp trước tự cho rằng mình cũng có một chút quyền lên tiếng, hoặc nhiều hoặc ít cũng muốn tâm sự cùng với đối phương, có thể làm cho đối phương thư thái một chút, nhưng còn chưa đi đến nơi, nàng liền thấy Doanh Phượng Tiên đi ra khỏi phòng.
Một đường đi về phía căn phòng của Trần Khuynh Địch...Lạc Tương Tư đúng là cũng một mực bám theo ở phía sau, sau đó lấy lực ý chí cường đại đè nén ý nghĩ muốn ngăn cản Doanh Phượng Tiên của bản thân.

Mà kết quả chính là nàng và Dương Xuân còn có Trần Tiêm Tiêm cùng nhau đứng ở chỗ ngoặt.
"Vậy, Phượng Tiên tỷ có ổn hay không?"
"Đại ca ca có lẽ là không biết, vị Tần Kiền Hoàng kia rất quá phận..."
Ba nữ Dương Xuân ta một lời ngươi một câu, rất nhanh liền thuật lại cuộc đối thoại giữa Tần Thiên Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên một lần, sau khi nghe xong Trần Khuynh Địch cũng là xoa cằm một cái.
"Phượng Huyết cùng với Hoàng Huyết cũng giống như những gì mà ta biết, nhưng cái phương diện này thật đúng là phức tạp..."
"Bất quá cũng không thành vấn đề." Trần Khuynh Địch vung tay lên, lộ ra vẻ rất là bình tĩnh, nói: "Cứ yên tâm giao cho cho sư huynh ta đi, ta có thể dễ dàng giải quyết những vấn đề nhỏ như vậy..."
Cảm thụ được ánh mắt sùng kính mà ba nữ Dương Xuân quăng tới, lòng hư vinh của Trần Khuynh Địch lập tức chiếm được sự thỏa mãn cực lớn.
Đương nhiên.
Hắn cũng không có nói sai.
Lần này Trần Khuynh Địch thật sự là có kế hoạch, dù sao thì việc này cũng có quan hệ đến Doanh Phượng Tiên, còn có cái gọi là Phượng Hoàng Chi Huyết, hắn nói như thế nào cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ, mà kế hoạch của hắn kỳ thật cũng rất đơn giản, mục tiêu chủ yếu vẫn là toà điện đường thần bí phát hiện ra ngoài ý muốn ở giữa dòng Lạc Thuỷ hôm nay.
Trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết! Món đồ kia khẳng định là có vấn đề!
Về phần đối đãi với món đồ của loại thế lực đối địch Tần thị này như thế nào? Trần Khuynh Địch đã sớm suy nghĩ xong! Để cho phân thân mang theo Xích Tiêu kiếm, sau đó lặng lẽ chui vào, chờ đến khi điện đường thần bí xuất hiện! Sẽ chém ra một kiếm toàn lực về phía điện đường thần bí! Quản nó là cái gì cũng đều phá huỷ, đến lúc đó căn cứ theo phản ứng của Tần thị hắn sẽ tùy cơ ứng biến...
Ta thực sự là quá thông minh!
Nếu chọn đúng thời cơ mà nói, nếu như Doanh Phượng Tiên thực sự đánh không thắng, còn có thể dùng chiêu này để cưỡng ép cắt ngang quyết đấu, sau đó quang minh chính đại trực tiếp hất bàn, mà nếu như Doanh Phượng Tiên đánh thắng, vậy thì càng tốt! Vẫn có thể dùng chiêu này để ngăn cản Tần thị nhúng tay vào quyết đấu, sau đó lại quang minh chính đại hất bàn, thực sự là một cái kế hoạch càng nghĩ càng hoàn mỹ a!
Bất quá nói đi cũng phải nói lại, vào thời khắc mấu chốt ở phía bên mình cũng cần phải có người giúp đánh yểm trợ mới được.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức nhìn về phía ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, đột nhiên mở miệng

nói: "Sư huynh có một cái nhiệm vụ tương đối nguy hiểm, mấy vị sư muội…có thể nhờ các muội không?"
Ba người ở đây đều là nhân vật chính, nếu để cho bọn họ làm không công mà nói là sẽ bị trời phạt, cho nên Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Đương nhiên, sư huynh ta cũng sẽ cung cấp thù lao, đồ vật mà trước đó ta cướp đoạt được từ Tần thị, không, một chút đồ tốt đóng gói, về sau sư huynh ta có thể…"

Chương 718: Cung điện trên mây

"Đại ca ca cứ nói!"
"Không thể chối từ!"
"Không cần khách khí với ta!"
Trả lời sảng khoái ngoài ý liệu, kỳ quái, ta còn chưa nói rốt cuộc là có đồ tốt gì mà, tại sao lại đáp ứng thoải mái như vậy, ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có? Nhân vật chính bình thường đều là loại hình nhiệt tình vì lợi ích chung như vậy sao? Không đúng sao? Chẳng lẽ...các nàng có lòng trung thành to lớn đối với Thuần Dương Cung! Thậm chí là nguyện ý vì Thuần Dương Cung, vì Phượng Tiên sư muội, hoàn toàn không so đo, cũng phải đảm nhiệm nhiệm vụ nguy hiểm…
Trần Khuynh Địch cảm thấy cảm động.
Thực sự nên để cho lão thất phu Long Thiên Tứ kia nhìn một chút mà học hỏi, cả ngày chỉ muốn giật đồ cùng với ta, ngay cả loại chuyện trang bức kia cũng đều vô liêm sỉ tranh đoạt cùng với một vãn bối như ta, một chút lòng xấu hổ thân làm trưởng bối cũng đều không có, thực sự là già mà không biết xấu hổ a…bi ai! Thực sự cảm thấy bi ai thay cho lão tặc kia!
"Hắt xì!"
Vào giờ khắc này.
Ở trong Vạn Thọ Cung, có một lão nhân ở trên ghế, vừa ăn bồ đào, vừa uống một ít rượu, Long Thiên Tứ sinh hoạt cực kỳ hài lòng bỗng nhiên hắt hơi một cái.
"Là kẻ nào nguyền rủa lão phu, không phải là tên tiểu tử thúi Ngạo Thiên kia đó chứ, mất tích lâu như vậy cũng không trở lại, cũng không biết là đã đi nơi nào…chờ hắn trở về xem thử lão phu có thu thập hắn hay không?"
Ở bên trong một khu vực thần bí tại Trung Nguyên.
Một vị thanh niên mặc đồ đen đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.
Long Ngạo Thiên: "? ??"

Vào ngày thứ hai sau khi làm xong tất cả, ở dưới sự trợ giúp của mẫu thân, Phượng Tiên bị đưa ra khỏi tộc, do mẫu thân hiệp trợ đưa đến Thuần Dương Cung, xem như là thánh địa võ đạo trung lập không phải là chính đạo cũng không phải Ma Đạo, lại có vị Thái Hoa Tiên Nhân kia tọa trấn, hẳn là không thành vấn đề.
Thế là vào ngày thứ hai, ta bị tên khốn kia triệu kiến.
Tên khốn kia sau khi biết được huyết mạch Phượng Hoàng đã chuyển từ trên người của Phượng Tiên lên người của ta, cũng không có phản ứng đặc biệt gì, vào thời điểm triệu kiến ta ở trên mặt cũng tràn đầy

ý cười, không có một chút tức giận nào khi kế hoạch bị phá hư, loại cảm giác quyền đánh vào trên bông này khiến cho ta cảm thấy rất khó chịu.
"Thì ra là thế."
"Đã như vậy, sau này ngươi liền đi theo ta, ta sẽ dạy bảo ngươi thật tốt."
Bây giờ hồi tưởng lại.
Vào thời điểm đó nếu như bản thân trực tiếp tự sát mà nói, có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất a, đáng tiếc là, khi đó bản thân căn bản cũng không có đảm lượng tự sát.
Vào thời điểm ban đầu mình cũng đã thử nghiệm phản kháng qua. Hoặc là đào tẩu, hoặc là không tu luyện, hoặc là xin ngoại lực giúp đỡ. Kết quả là mượn nhờ ngoại lực, trái lại còn bị hắn nhờ vào đó mà bài trừ người đối lập. Nếu không tu luyện, ở dưới sự sắp xếp của hắn bản thân chỉ có thể nhìn bạn bè ở bên trong tộc bị giết.
Đào tẩu, ngược lại là sẽ làm liên luỵ đến mẫu thân, đến cuối cùng, tất cả đều nằm ở trong tính toán của hắn, mọi thứ chỉ đều là phí công. Sau đó hắn đã nói như thế này: "Đây chính là sự bi ai của người yếu, nếu muốn phản kháng, vậy thì hãy trở nên mạnh hơn, chỉ có cường giả mới có thể khống chế nhân sinh của mình."
Căn bản là không thể nào phản bác.
Hiện thực tàn khốc nói với ta rằng những gì hắn nói là chính xác, có lẽ là từ một khắc kia trở đi, bản thân ta liền bị đồng hóa, quá chú tâm vùi đầu vào trong tu luyện, đã sớm quên sạch sành sanh về sự tình Phượng Tiên, còn dư lại chỉ có sự không cam lòng nồng đậm, lửa giận báo thù, còn có khát vọng khống chế cuộc sống. Vô luận là bản thân, hay là người khác.
Không sai.
Nghiêm ngặt mà nói. Kỳ thật Tần Kiền Hoàng chính là người thừa kế ưu tú nhất của Tần Võ Dương, cũng không phải là thực lực, mà là tư tưởng.
Chỉ bất quá một người là vì sự huy hoàng của Tần thị.
Một người khác là vì tự tay chém đầu của đối phương xuống.
Tại Lạc Thủy Tần thị.
Địa điểm ước chiến là ở một bãi đất trống bên bờ Lạc Thủy, đây cũng là yêu cầu mãnh liệt của Trần Khuynh Địch, nếu như đặt ở bên trong Tần Thị nhất tộc, tính nguy hiểm cũng là quá lớn, cho nên đặt ở bên bờ Lạc Thủy thì sẽ tương đối đáng tin cậy hơn, Thái Dương Kim Thuyền nhà mình ở ngay bên cạnh, hơn nữa cứ như vậy...
Muốn động tay động chân đối với Lạc Thủy cũng dễ dàng hơn nhiều.
Mà vào sáng sớm, Tần Kiền Hoàng đã yên lặng xuất hiện ở giữa bãi đất trống, mặc một thân áo bào đen hơi có vẻ âm trầm, cứ như vậy nhắm hai mắt tiến hành tu luyện, trên thực tế là nàng đã duy trì cái tư thái này trọn vẹn cả đêm, cả một buổi tối nàng đều tu luyện ở chỗ

này!
Người trình diện đầu tiên chính là người của Tần Thị nhất tộc.
Từ sâu bên trong Tần thị, có hai bóng người một trước một sau, nhanh chóng đáp xuống bên trên bãi đất trống, hai đạo Đại Đạo Huyền Quang mang theo khí thế ngập trời, dẫn động phong vân bốn phía, hóa thành một phương cung điện, mông lung hư ảo, nhưng lại mang theo vài phần huyền diệu, vững vàng đứng ở giữa không trung.
Người cầm đầu tự nhiên là Tần Võ Dương, thủ đoạn của vị Tộc trưởng Tần Thị nhất tộc này xác thực là rất bất phàm, chỉ là cái hành vi hời hợt tạo nên một tòa cung điện ở trên mây này, liền có thể nhìn ra được thực lực của hắn, mà so với hắn, trưởng lão Tần tộc liền lộ ra vẻ khiêm tốn hơn rất nhiều, chỉ là yên lặng đi theo sau lưng Tần Võ Dương, không nói một lời.
Mà ở giữa bãi đất trống, dường như là phát giác ra được Tần Võ Dương đến, Tần Kiền Hoàng mở hai mắt ra, liếc nhìn qua đối phương.
Cung điện cao cao tại thượng ở trên mây.
Khí thế ngút trời không thể nào phản kháng, tu vi Hỏa Luyện Kim Đan cường đại.
"Khục." Khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Tần Kiền Hoàng trở nên hơi méo mó, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại sự bình tĩnh.
Mà gần như đồng thời.
Ngay ở phía trên Lạc Thủy, dường như là bất mãn với phong cách ra sân của Tần Võ Dương, Thái Dương Kim Thuyền nguyên bản một mực không có tiếng tăm gì đột nhiên chấn động, cánh buồm tráng lệ đón gió mở ra, một cỗ khí tức viễn siêu Tần Võ Dương tự nhiên sinh ra, giống như hồng thủy quét sạch phương viên trăm dặm trong nháy mắt.
Ngay sau đó.
Ầm! Thái Dương Kim Thuyền nổ súng.
Đương nhiên, cũng không có nã pháo hướng về phía Tần thị, cũng không có nã pháo hướng về phía Tần Võ Dương, mà là hướng về phía cung điện trên mây, bên trái, bên phải, phía dưới, liên tiếp nã bốn pháo, bốn ánh lửa màu vàng cuốn lấy nguyên khí đầy trời, dẫn tới toàn bộ cung điện trên mây đều là hơi hơi lắc lư.
Tần Võ Dương: "..."
Một lát sau, ở bên trong Thái Dương Kim Thuyền truyền đến thanh âm thờ ơ của Trần Khuynh Địch.
"Thật xin lỗi, vừa mới tỉnh ngủ, đầu có một chút chưa tỉnh ngủ, vừa rồi lỡ đụng vào chốt an toàn của hạm pháo."
Tần Võ Dương: "? ??"
Tạm không nói đến sắc mặt nhăn nhó của Tần Võ Dương, theo Thái Dương Kim Thuyền chấn động, Tần Kiền Hoàng cũng thay đổi ánh mắt, dùng thần sắc phức tạp nhìn về phía vị trí Thái Dương Kim

Thuyền.

Chương 719: Thổi phồng

Kỳ thật, nói đúng ra, nàng rất hâm mộ.
Rất hâm mộ đối với tên gia hỏa tên là Trần Khuynh Địch kia, bởi vì ở độ tuổi tương tự, bản thân nàng còn đang giãy dụa, còn đang ở trong sự khống chế của tên khốn kia, mà Trần Khuynh Địch đã trở thành cường giả có thể giằng co cùng với tên khốn kia, ở dưới cái nhìn của Tần Kiền Hoàng, Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ chính là cường giả "có thể nắm vững nhân sinh".
Mà Phượng Tiên ở dưới sự che chở của Trần Khuynh Địch...
Tần Kiền Hoàng bỗng nhiên lắc đầu, cắt đứt tạp niệm ở trong lòng, cả hai bên đều là địch nhân, thực lực của bản thân lại không đủ, cho nên sự tình về Trần Khuynh Địch cứ giao cho tên khốn kia là được.
Chỉ là bản thân nàng lúc này còn cần dựa vào sự trợ giúp của tên khốn kia, khiến cho Tần Kiền Hoàng cảm thấy hết sức không cam lòng.
Cùng lúc đó.
Theo việc Trần Khuynh Địch hiện thân, thân ảnh của Doanh Phượng Tiên cũng chậm rãi xuất hiện, từ trên Thái Dương Kim Thuyền nhảy xuống bãi đất trống.
"Xin lỗi tỷ tỷ." Cùng so sánh với thời điểm rời đi hôm qua, tinh thần và phong thái của Doanh Phượng Tiên đã có sự cải biến trước đó chưa từng có, ở trên mặt mang theo nụ cười ấm áp, hoàn toàn không có sự uể oải vào ngày hôm qua: "Hơi có chút ngủ quên mất."
Tần Kiền Hoàng: "..."
Quan hệ giữa ta và ngươi cũng không có tốt đến mức có thể tùy ý nói chuyện như thế này.
"Lập tức bắt đầu đi."
"Thì ra là thế."
Mặc dù thái độ của Tần Kiền Hoàng vẫn ác liệt như cũ, nhưng Doanh Phượng Tiên lại mỉm cười, đột nhiên đưa ngón trỏ ra chỉ về phía Tần Kiền Hoàng, thanh âm truyền ra khắp bốn phía.
"Tỷ tỷ!"
"Ta không quản bây giờ ngươi có ý tưởng gì, cũng không quản trước kia ngươi có ý tưởng gì."
"Ta quyết định!"
"Về chủ đề ngày hôm qua, chờ sau khi ta đánh cho ngươi nằm rạp trên mặt đất và cầu xin tha thứ, sẽ chậm rãi nói chuyện phiếm!"
Tần Kiền Hoàng giật khóe mắt một cái.
Cái thái độ này...giống như là muốn dạy dỗ mình...
"Hít hà!" Tần Kiền Hoàng hít sâu vào một hơi.
Mặt đất nổ tung, Tần Kiền Hoàng kéo theo Ngũ Đức Thần Quang,

trong chớp mắt liền lao về phía Doanh Phượng Tiên, Ngũ Đức Thần Quang tụ tập thiên địa nguyên khí, không khí trong vòng ba trượng xung quanh Tần Kiền Hoàng vặn vẹo, ánh sáng trở nên mơ hồ, chỉ có thể phảng phất như nhìn thấy một con chim đang bay cao, tản ra khí thế khiếp người.
Mà ở phía đối diện, Doanh Phượng Tiên dùng hai tay vỗ vào nhau, một chùm Huyền Quang màu trắng đen bay lên trên đỉnh đầu, quang ảnh biến ảo, hư không vặn vẹo, đúng là nhảy ra một con quái vật đầu rồng thân người, tay trái cầm thuẫn tay phải cầm búa đứng ở giữa không trung, lộ ra một cỗ khí tức bá liệt như lửa, ngọc đá cùng vỡ.
Oanh! Hai bóng người giống như núi đổ va chạm vào nhau.
Một vòng một vòng lại một vòng khí lãng nổ tung khuếch tán ra, hai bóng người ở trung ương khí lãng vờn quanh lẫn nhau, va chạm liên tiếp, rõ ràng là hai vị nữ tử, giờ phút này lại động thủ phảng phất như hai đầu cự thú tiền sử đang chém giết lẫn nhau, cả hai không ngừng trao đổi qua hơn mười chiêu, cuối cùng một người trong đó bị đánh bay lên trên không.
"Rống!" Huyền Quang màu trắng đen quấn quanh ở trên người của quái vật đầu rồng thân người, Doanh Phượng Tiên huy quyền, quái vật liền giơ cự thuẫn trong tay lên, cả hai hợp nhất lại giống như trọng chùy vạn cân, Doanh Phượng Tiên đánh ra một chưởng, quái thần liền giơ cây búa trong tay lên, bổ về phía trước, quang mang sắc bén trực tiếp phá vỡ da thịt của Tần Kiền Hoàng.
Lùi về phía sau một bước lần thứ hai, Tần Kiền Hoàng kéo dãn khoảng cách cùng với Doanh Phượng Tiên, hư ảnh phi cầm ở sau lưng mở hai cánh ra, Ngũ Đức Thần Quang xen kẽ lấp lóe, một tia vết thương trên mặt kia khép lại trong nháy mắt, liệt hỏa nóng rực khuếch tán ra ở trên cánh tay của nàng, thông qua va chạm quyền cước làn tràn về phía thân thể của Doanh Phượng Tiên.
Oanh! Doanh Phượng Tiên mặt không đổi sắc, hư ảnh quái vật sau lưng nhất thời chìm xuống, dung nhập vào bên trong huyền quang trắng đen của nàng, dị tượng Kim Đan bảo vệ toàn thân của nàng, không bị ảnh hưởng bởi sự quấy nhiễu của hỏa diễm, sau đó dùng sức lắc hai tay một cái, đánh bay Tần Kiền Hoàng, đồng thời cũng dập tắt hỏa diễm năm màu ở trên người.
Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Doanh Phượng Tiên mới thả hai tay xuống, vững vàng đứng yên tại chỗ. Mái tóc đen dài phất phới theo gió, vậy mà lộ ra mấy phần khí độ Tông sư hàng thật giá thật.
Mà ở phía đối diện, Tần Kiền Hoàng mặt không đổi sắc, hơi hơi chuyển động cổ tay một chút, ngọn lửa trên người trái lại còn thiêu đốt bản thân, toàn thân cao thấp đều phát ra một tràng âm thanh nứt vỡ, trước đó trong lúc va chạm, Doanh Phượng Tiên đã lưu lại một

chút ám kình ở trong cơ thể của nàng, sau khi bị hỏa diễm thiêu đốt liền lập tức trở nên tán loạn.
Nhưng không thể không thừa nhận chính là, sức mạnh thân thể của Doanh Phượng Tiên mạnh ngoài ý liệu! Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, Tần Kiền Hoàng vào trước khi ước chiến cũng đã điều tra qua vị muội muội của bản thân này, nhưng ở trong tư liệu mà nàng lấy được, Doanh Phượng Tiên sẽ không có dạng nhục thân mạnh mẽ như thế này mới đúng, nếu như đổi thành Trần Tiêm Tiêm mà nói, có năng lực như vậy cũng coi như là bình thường...
Nhưng Doanh Phượng Tiên là đã xảy ra chuyện gì? Là vì nguyên nhân Ao Thánh Hỏa ở Bái Hỏa Ma Giáo hay sao? Vốn dĩ dự định dựa vào tác dụng cường hóa cùng với khôi phục của Phượng Huyết đối với thân thể, dùng phương thức cận chiến đánh cho đối phương trở tay không kịp, kết quả hiện tại xem ra ứng phó không kịp ngược lại là bản thân mình.
Thấy một màn như vậy, không chỉ có Tần Kiền Hoàng cảm thấy ngoài ý muốn, ngay cả ở bên Thuần Dương Cung, mấy người Trần Khuynh Địch cũng cảm thấy kinh ngạc vạn phần.
"Phượng Tiên tỷ có nhục thân mạnh đến vậy sao?"
"Vừa rồi là loại võ công gì?"
"Vẫn còn ẩn giấu thực lực sao!"
Kinh ngạc xong, chính là bội phục đối với Doanh Phượng Tiên, còn có lòng tin càng lớn hơn.
Mà ở giữa bãi đất trống, Doanh Phượng Tiên hít vào một hơi thật sâu, đè xuống suy nghĩ kích động ở trong lòng, nhìn đạo thân ảnh cao không thể chạm lúc trước ở ngay phía trước, lúc này cũng đều bị bản thân nàng áp chế, đột nhiên mở miệng nói: "Ta đã trưởng thành."
"Ta hiện tại đã mạnh hơn so với tỷ tỷ."
"Thổi phồng bản thân hơi sớm rồi." Tần Kiền Hoàng cười lạnh một tiếng nói: "Chỉ là loại trình độ này, còn xa xa chưa thể lấy được mạng của ta."
Ngũ Đức Thần Quang chiếu rọi trời cao, sát khí ác liệt quét ngang toàn trường, Doanh Phượng Tiên đối diện với cỗ sát khí này càng là hết sức rõ ràng, đây mới thật sự là sát khí, không chứa mảy may một chút giả bộ nào, hoàn toàn khác biệt cùng với thời điểm ban đầu ở Tây Cương, vị tỷ tỷ của bản thân nàng này, là thật sự muốn giết nàng!
Tuy nhiên...
"Ta đã nói là bây giờ tỷ tỷ không phải là đối thủ của ta."
"Ta sẽ khiến cho tỷ tỷ biết rõ cái sự thật này!"
Phượng Tiên bước ra một bước, không tiếp tục thi triển võ công vừa rồi, đó là bí thuật tế thần của Bái Hỏa Ma Giáo, có thể chuyển hóa cương khí thành khí huyết để sử dụng, mặc dù lợi hại, nhưng thủ đoạn của nàng cuối cùng không phải là ở bên trên nhục thân khí

huyết, mà là vận dụng đối với cương khí cùng với sự huyền ảo của tinh thần lực!

Chương 720: Quá buồn cười

"Lên!" Huyền Quang màu trắng đen nổ tung ầm ầm, hóa thành một đạo chùm sáng thuần trắng cùng với một đạo chùm sáng đen nhánh. Mà theo huyền quang phân liệt, bản thân Doanh Phượng Tiên thế mà cũng một phân thành hai, một người mặc áo trắng, một người mặc áo đen, một người ôn nhu nhu hòa, một người lãnh khốc vô tình, xuất hiện ở trên chiến trường.

Tần Kiền Hoàng không do dự một chút nào, Ngũ Đức Thần Quang ngưng tụ thành một thể, trong đó bốn loại ánh sáng xanh đỏ trắng đen trở nên ảm đạm, mà màu vàng ở giữa - Thổ Thần Quang bỗng nhiên nở rộ, bộc phát ra quang huy mãnh liệt đến cực hạn, trong ánh sáng càng là có một vị trung niên nam tử người mặc long bào, đầu đội bình thiên miện, uy nghiêm túc mục đi ra.

Ngũ Phương Tinh Túc Kinh! Hoàng Đế Thổ Thành thần quang!

Một quyền Tần Kiền Hoàng đấm ra lần này, lập tức dẫn động sự cộng minh kịch liệt của đại địa ở dưới chân, đại địa vỡ ra, vô tận địa khí phá đất mà lên, gào thét mà tới, hội tụ ở trong tay của Tần Kiền Hoàng, theo quyền ấn của nàng, đúng là ngưng tụ ra hư ảnh của một ngọn núi, đập ầm ầm về phía Doanh Phượng Tiên.

Giơ tay ném núi! Một chiêu này cùng với Bàn Sơn Cản Nhạc của Lạc Tương Tư có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu, chỉ khác ở chỗ bản thân của Ngũ Phương Tinh Túc Kinh chỉ là võ công cấp bậc cái thế, chỉ là do Tần Kiền Hoàng có Ngũ Đức Thần Quang gia trì, có thể thông qua suy yếu bốn loại thần quang màu sắc khác, trong nháy mắt tăng cường thần quang màu vàng biểu tượng cho Hoàng Đế Thổ Thành.

Lúc này mới có thể phát huy ra uy lực sánh ngang với Bàn Sơn Cản Nhạc. Mà chiêu này cũng chỉ có Tần Kiền Hoàng mới có thể sử dụng như thế, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tần Kiền Hoàng lại vứt bỏ thần công truyền thừa của Tần Thị nhất tộc, trái lại còn lựa chọn Ngũ Phương Tinh Túc Kinh xem như là công pháp chủ tu, có đôi khi không phải mạnh nhất sẽ chính là tốt nhất, mà thích hợp với mình nhất mới là lựa chọn sáng suốt.

Đối mặt với công kích càng thêm dữ dằn hơn trước đó, lần này Doanh Phượng Tiên cũng không tiếp tục cứng đối cứng, Doanh Phượng Tiên màu đen lùi lại một bước, Doanh Phượng Tiên màu trắng tiến lên một bước, hai người trực tiếp chậm rãi đi lại tại nguyên chỗ, chân đạp bước, thân tùy ý động, lĩnh vực huyền quang trắng đen giống như một phương bàn quay ung dung xoay tròn.

Ầm ầm! Vô tận địa khí hóa thành núi đá nện lên trên lĩnh vực huyền quang trắng đen, trực tiếp bị hóa giải, phân giải thành địa khí một

lần nữa khuếch tán ra bốn phương tám hướng, mà Doanh Phượng Tiên ở trong lĩnh vực thì vẫn an ổn như cũ, thậm chí là còn không hề động thủ, vẫn chắp hai tay ở sau lưng như cũ, tràn đầy vẻ xuất trần giống như người trong chốn thần tiên.
Thấy một màn như vậy, Tần Kiền Hoàng chau mày, cũng không phải là bởi vì Doanh Phượng Tiên lấy ra một môn võ công lĩnh vực kỳ quái như vậy, cũng không phải là bởi vì thực lực của Doanh Phượng Tiên, mà là một điểm khác.
"Hoàng Huyết của ngươi đâu?"
Đây mới thực sự là chỗ khiến cho Tần Kiền Hoàng không hiểu. Trước đó nàng và Doanh Phượng Tiên cũng không có giao thủ, mà nếu như cố tình che giấu mà nói, ở dưới tình huống không giao thủ khiến cho nàng không cảm ứng được Hoàng Huyết cũng là chuyện rất bình thường, nhưng mà bây giờ…
Đều đã động thủ đến nước này, vì sao vẫn không thể cảm ứng được sự tồn tại của Hoàng Huyết?
"Hoàng Huyết?"
Sau khi nghe được hai chữ này, trên mặt của Doanh Phượng Tiên lập tức lộ ra nụ cười xán lạn, phảng phất như đã sớm chờ mong Tần Kiền Hoàng hỏi ra cái vấn đề này vậy, khóe miệng nhếch lên, đúng là lộ ra mấy phần ý cười đùa nghịch hiếm thấy vậy, phảng phất như là trở về thời điểm ấu thơ vậy.
"Ta đã phế bỏ rồi."
"Vào lúc ban đầu ở Bái Hỏa Ma Giáo, ta đã phế bỏ Hoàng Huyết."
"Cho nên tỷ tỷ, nếu như ngươi thực sự cần Phượng Hoàng Chi Huyết mà nói, chỉ sợ là cả đời này cũng đều không có hy vọng gì a."
Tần Kiền Hoàng: "? ??"
"Không có khả năng!"
Không đợi Tần Kiền Hoàng làm ra phản ứng.
Ở bên trong cung điện trên mây, Tần Võ Dương là người đầu tiên đứng lên, trợn hai mắt lên, lộ ra thần sắc rất là chấn kinh, biểu lộ tất cả mọi thứ nằm trong lòng bàn tay trước kia càng là tiêu tán không còn, cũng chính là do có rất nhiều đệ tử Tần thị không có quan chiến ở đây, nếu không phen cử động này của Tần Võ Dương tuyệt đối sẽ dẫn tới sự chấn động của không ít người.
Mà sau đó…Tần Kiền Hoàng mới hấp háy mắt.
"Phế bỏ?"
"Đúng thế."
Khiến cho Doanh Phượng Tiên cảm thấy ngoài ý muốn là, Tần Kiền Hoàng cũng không lộ ra thần sắc rung động, mà là xoa cằm một cái, nhìn qua vẫn trầm ổn như cũ, chỉ có hai tay khẽ run mới nói rõ tâm tình chân thực của nàng tuyệt đối không bình tĩnh giống như mặt ngoài, một hồi lâu sau nàng mới chậm rãi mở miệng nói: "Không có khả năng."

"Ấy?"
"Ngươi đã phế bỏ Hoàng Huyết? Lúc nào? Không có Hoàng Huyết làm sao ngươi có thể gia nhập vào Bái Hỏa Ma Giáo? Không có Hoàng Huyết, ngay cả Ao Thánh Hỏa ngươi cũng đều khó có khả năng...A!"
Giọng nói của Tần Kiền Hoàng im bặt mà dừng.
"Ngươi tự mình vượt qua? Không dựa vào Hoàng Huyết, mà là dựa vào chính mình để thông qua thí luyện Thánh Hỏa? !"
"Ha ha!"
Doanh Phượng Tiên cười sảng khoái một tiếng, còn cố ý duỗi nắm tay nhỏ ra gãi đầu, lộ ra bộ dáng rất là đáng yêu, mà Tần Kiền Hoàng sau khi nghe Doanh Phượng Tiên cười, lại hít vào một hơi thật sâu, trong lúc hít thở, khí tức ở trên người của nàng chấn động kịch liệt, tâm tình kiềm chế bao lâu nay rốt cục cũng bộc phát ra.
"Cái này thật đúng là."
"Ha ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha ha."
Tần Kiền Hoàng đột nhiên che mặt, phát ra tiếng cười the thé.
Mà gần như đồng thời, ở bên trong cung điện trên mây, giọng nói của Tần Võ Dương cũng ung dung truyền đến, mang theo sát khí lạnh lùng, hiển nhiên là tâm tình của vị Tần tộc trưởng này bây giờ tuyệt đối không phải là rất tốt.
"Động thủ!"
"Bức Hoàng Huyết của nàng ra!"
Hiển nhiên vị Tần tộc trưởng này cũng không tin tưởng là Doanh Phượng Tiên đã phế bỏ Hoàng Huyết.
Hắn rất rõ ràng đối với tình huống của Doanh Phượng Tiên. Lần đi đến Ao Thánh Hỏa trước đó chính là do hắn âm thầm an bài, Tần Võ Dương tự cho là nếu đổi thành bản thân hắn, hắn sẽ tuyệt đối không có khả năng buông tha cho một cái phương pháp nhất định có thể trở nên mạnh mẽ, suy bụng ta ra bụng người, hắn không tin, cũng không nguyện ý tin tưởng, Doanh Phượng Tiên sẽ chủ động lựa chọn từ bỏ lực lượng Hoàng Huyết.
"Im miệng! Không cần ngươi nói!" Tần Kiền Hoàng mặt không đổi sắc, hét lên.
"Chứng minh cho ta xem đi."
"Hả?"
Không để ý đến Doanh Phượng Tiên, Tần Kiền Hoàng trực tiếp nhắm hai mắt lại, sau khi mở mắt ra, khí tức trên người nàng cũng vươn cao theo đó.
"Ta vì Phượng Huyết đã liều cả cuộc đời."
"Ta cũng đã từng nghĩ tới, nếu như không có cái Phượng Huyết này, lúc trước cái gì cũng không biết, cuối cùng sẽ có kết quả gì, nhưng cái thế giới này không có nếu như! Sẽ không có cách nào cải biến sự tình đã làm, không có cách nào thay đổi sự tình đã phát sinh, cuối cùng ta cho rằng bất luận là ngươi hay ta, đều là con rối của tên

khốn kia, con rối phải có giác ngộ của con rối, vì giết chết tên khốn kia, ta đã làm xong tất cả chuẩn bị, kết quả ngươi nói với ta là ngươi đã phế bỏ Hoàng Huyết..."
"Quá buồn cười!"
Nói như vậy thì cuộc đời của ta cũng quá buồn cười.

Chương 721: Lặp lại một lần nữa

"Ngươi đã phế bỏ Hoàng Huyết? Ngươi đã không phải là con rối?"
"Hãy chứng minh cho ta xem!"
"Doanh Phượng Tiên!"
Tần Kiền Hoàng gầm lên một tiếng, Ngũ Đức Thần Quang lấp lóe ở phía sau, bốn màu xanh vàng trắng đen trở nên ảm đạm, thay vào đó thì là thần quang màu đỏ bỗng nhiên cất cao, ở bên trong thần quang, một thân ảnh đồ sộ mặc áo bào màu đỏ, mày đỏ, môi đỏ, mặt nở nụ cười chậm rãi hiện lên.
Ngũ Phương Tinh Túc Kinh! Nam Phương Xích Đế Bính Hỏa thần quang!
Ở bên trong ngũ phương tinh tú, Tần Kiền Hoàng tu luyện tinh thâm nhất chính là Xích Đế Bính Hoả, môn võ công này lấy Hỏa Thần Quang bên trong Ngũ Đức Thần Quang làm hạch tâm, mượn nhờ Phượng Huyết có thể tăng cường uy lực lên trên diện rộng, bây giờ được Tần Kiền Hoàng thi triển ra, sóng nhiệt bành trướng cuồn cuộn mà tới, phảng phất như núi lửa bộc phát. Thần quang quét ngang mà xuống! Phảng phất như một chuôi kiếm sắc bén vừa mới ra lò, ánh lửa trên thân kiếm còn chưa tắt, mang theo sóng nhiệt màu đỏ bổ về phía Doanh Phượng Tiên, rơi vào bên trên lĩnh vực huyền quang trắng đen của Doanh Phượng Tiên, phát ra từng trận nổ vang chói tai, lần này ngay cả huyền quang trắng đen cũng đều không có cách nào đẩy lùi Xích Đế Thần Quang.
Bất quá Doanh Phượng Tiên cũng vẫn bình tĩnh như cũ.
"Được."
"Vậy ta sẽ chứng minh cho tỷ tỷ thấy."
"Không cần cái gì là Phượng Hoàng Chi Huyết, ta cũng có thể trở nên mạnh mẽ!"
Doanh Phượng Tiên màu trắng không động đậy, Doanh Phượng Tiên màu đen lại bước ra một bước, lộ ra thần sắc lạnh lùng, đúng là trực tiếp nổ tung, hóa thành một luồng khói đen, giết thẳng về phía Tần Kiền Hoàng, những nơi đi qua hư không mơ hồ, quang ảnh biến ảo, tinh thần lực kinh khủng khiến cho mọi thứ vặn vẹo.
Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần! Môn thần công trấn giáo của Bái Hỏa Ma Giáo này phân thành hai phương diện, một phương diện tu khí huyết, một phương diện tu tinh thần, cả hai hợp nhất lại là tu cương khí, mà tới cái cấp độ này như Doanh Phượng Tiên thì đã có một chút thành tựu, phân hóa ra Doanh Phượng Tiên trắng đen, Doanh Phượng Tiên màu đen biểu tượng cho tinh thần, Doanh Phượng Tiên màu trắng biểu tượng cho khí huyết.
Bây giờ Doanh Phượng Tiên màu đen trực tiếp tự bạo, đổi lấy là công

kích tinh thần khủng bố đến mức tận cùng, hoàn toàn bỏ qua phòng ngự, trực tiếp đánh thẳng về phía Tần Kiền Hoàng, công kích còn chưa tới, tinh thần lực kinh khủng liền chiếu rọi não hải của Tần Kiền Hoàng, hình thành ngàn vạn huyễn tượng.
"Lui ra!" Tần Kiền Hoàng hít vào một hơi thật sâu, Xích Đế Thần Quang cuốn ngược, rơi vào trên người của nàng và bảo vệ cho nàng.
Xích Đế Thần Quang nóng rực hơi hơi lắc một cái, bản chất của lực lượng biến hóa, hơi nóng cuồn cuộn trực tiếp biến mất ở trong hiện thực, nhưng ở trong thế giới tinh thần của Tần Kiền Hoàng, đạo Xích Đế Thần Quang kia lại bỗng nhiên tăng vọt, phảng phất như hóa thành một lò lửa lớn, khiến cho cỗ tinh thần lực mà Doanh Phượng Tiên đánh ra trực tiếp bốc hơi.
Tinh thần lực sở dĩ không phải là chủ lưu của võ giả bây giờ, cũng là bởi vì tính hạn chế của nó. Lực lượng chí dương chí cương chính là khắc tinh lớn nhất của nó, tinh thần lực vô hình vô chất mặc dù đáng sợ, nhưng cuối cùng cũng không phải là vô địch. Ở dưới sự bảo vệ của Xích Đế Thần Quang, Tần Kiền Hoàng không tổn hao một chút nào, nhưng sau khi thu hồi Xích Đế Thần Quang, Tần Kiền Hoàng cũng không có cách nào lại phát động công kích đối với Doanh Phượng Tiên.
Tuy nhiên…
"Dạng tự bạo phân thân này chính là thủ đoạn của ngươi?"
Tần Kiền Hoàng lộ ra vẻ mặt lãnh khốc, mặc dù lần công kích này không có hiệu quả, nhưng Doanh Phượng Tiên lại tổn thất một cỗ phân thân, bất kể thấy thế nào thì lần này nàng cũng chiếm thế thượng phong...
Âm dương diễn hóa, huyền quang trắng đen ung dung xoay tròn.
Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Kiền Hoàng, trong lĩnh vực huyền quang trắng đen, trên người của Doanh Phượng Tiên màu trắng nở rộ hào quang, vô tận ánh sáng trắng rót vào bên trong bàn quay trên đỉnh đầu, sau đó ánh sáng trắng biến thành đen, ánh sáng đen tách rời mà ra, đúng là hóa thành một Doanh Phượng Tiên áo đen lạnh lùng vô tình đi ra một lần nữa.
"Đây mới là thủ đoạn của ta."
Doanh Phượng Tiên áo đen cùng với Doanh Phượng Tiên màu trắng đồng thời kết ấn, hai bóng người trùng điệp lẫn nhau vào thời khắc này, huyền quang trắng đen dần dần thu liễm, cuối cùng tất cả dị tượng tiêu tán toàn bộ.
Thay vào đó thì là một Doanh Phượng Tiên hoàn chỉnh. Khí tức tăng vọt, nguyên khí khuấy động, nguyên thần bùng nổ, cảnh giới nguyên bản đình trệ bỗng nhiên tăng vọt đến Nguyên Thần Quan!
Ở trong ba cửa Võ Đạo Nguyên Khí Quan, Nguyên Thần Quan, Sinh Tử Quan, Doanh Phượng Tiên bỗng nhiên đạt tới Nguyên Thần Quan!
Mà Tần Kiền Hoàng vào lúc này bất quá cũng chỉ mới đạt đến cái cấp

độ này mà thôi, hiện tại song phương chính là có cùng cảnh giới!
"Mặc dù ta đã nói qua hai lần, nhưng ta cũng không để ý mà lặp lại một lần nữa."
"Tỷ tỷ."
"Ngươi bây giờ đã không phải là đối thủ của ta!"
Doanh Phượng Tiên mở hai tay ra, khí tức trên người vào thời khắc này chính thức vượt qua Tần Kiền Hoàng.
Khuôn mặt của Tần Kiền Hoàng trầm xuống trong nháy mắt.
Đến giờ phút này nàng mới kịp phản ứng, ngoại trừ lúc ban đầu dùng quyền cước đánh nhau, Doanh Phượng Tiên căn bản là không có thi triển ra sát chiêu lợi hại, chỉ là lấy lĩnh vực huyền quang trắng đen phòng ngự một cách thụ động, nàng vốn cho rằng phòng ngự mạnh mẽ như vậy chính là một trong những con át chủ bài của đối phương, bây giờ nghĩ lại, sở dĩ đối phương làm như vậy, hẳn là muốn kéo dài thời gian! Mà lúc này thì đã đủ thời gian rồi!
Xông phá Nguyên Thần Quan, khí tức cả người của Doanh Phượng Tiên đều có cải biến hoàn toàn khác biệt, Doanh Phượng Tiên lúc trước phân hoá thành Doanh Phượng Tiên trắng đen, mặc dù bởi vậy mà hình thành nên lĩnh vực huyền quang trắng đen rất là bất phàm, nhưng nói cho cùng, nền tảng của nàng cũng không cân bằng.
Không cân bằng.
Đúng vậy, nguyên nhân căn bản nhất thật ra là bởi vì lực lượng bản thân của Doanh Phượng Tiên không cân bằng.
Bên trong ba cửa Võ Đạo, Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan là cực kỳ trọng yếu, dính đến bản nguyên của võ giả, mà Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần của Bái Hỏa Ma Giáo chú trọng nhất chính là tính cân bằng, khí huyết cân bằng cùng với tinh thần, tạo ra cương khí mạnh nhất, kết quả Doanh Phượng Tiên vẻn vẹn chỉ đột phá Nguyên Khí Quan, nguyên thần có một chút theo không kịp. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì cái gì trước đó Doanh Phượng Tiên lại dùng nguyên thần ngưng tụ ra phân thân màu đen cứng chọi cứng cùng với Tần Kiền Hoàng, cho dù phân thân chết đi, nàng cũng có thể ngưng tụ ra phân thân một lần nữa, nhưng mà bây giờ, theo việc đột phá Nguyên Thần Quan, tình huống rốt cục cũng cải biến. Tinh thần và khí huyết cân bằng, điều này khiến cho Doanh Phượng Tiên không cần phải tách nguyên thần và khí huyết thành hoá thân nữa, mà là trực tiếp dung hợp cả hai với nhau, khiến cho tu vi của nàng tiến thêm một bước.

Chương 722: Thổ Thần Quang

Kết quả chính là Doanh Phượng Tiên viên mãn đứng ở trong bãi đất trống, không còn hiển lộ dị tượng huyền quang, cũng không có hiển hóa huyết khí, nhưng vẫn đứng an ổn như thường ở trong thiên địa nguyên khí loạn lưu, phảng phất như một gốc đại thụ đứng sừng sững ở đó, ống tay áo bồng bềnh, lộ ra bộ dáng xuất trần như tiên, không giống như người bên trong thế gian.
Mà đối ứng với Doanh Phượng Tiên, Ngũ Đức Thần Quang phấp phới ở phía sau Tần Kiền Hoàng, khí thế như rồng, dẫn động thiên địa nguyên khí, nhưng lại không làm gì được Doanh Phượng Tiên mảy may, nhìn qua chiếm thế thượng phong, nhưng ở trong mắt của người tinh mắt, lại rõ ràng là yếu hơn một bậc, mà một điểm này, bản thân của Tần Kiền Hoàng tự nhiên cũng ý thức được.
Hít thở thật sâu, trong lòng của Tần Kiền Hoàng dao động kịch liệt, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại sự tỉnh táo.
"Đơn giản chỉ là có cùng một cảnh giới với ta mà thôi." Phun ra một ngụm trọc khí, Tần Kiền Hoàng vậy mà cũng thu liễm Ngũ Đức Thần Quang, thả lỏng hai cánh tay, lạnh lùng nhìn Doanh Phượng Tiên, nói: "Điều này còn xa xa chưa được tính là chứng minh."
"Nếu có năng lực mà nói..."
"Hãy đánh bại ta!"
Oanh!
Tần Kiền Hoàng vừa dứt lời, Doanh Phượng Tiên liền biến mất ngay tại chỗ, mà con ngươi của Tần Kiền Hoàng thì thu nhỏ trong nháy mắt, Ngũ Sắc Thần Quang lấp loé, vào giây tiếp theo, Doanh Phượng Tiên đã xuất hiện ở trước mặt của Tần Kiền Hoàng, dựng thẳng chưởng thành đao, không ngần ngại mà chém vào cổ của Tần Kiền Hoàng.
Nhưng cơ hồ là chỉ trong chớp mắt.
Tần Kiền Hoàng liền giơ tay lên, đồng dạng cũng là dựng thẳng chưởng thành đao, ánh lửa quấn quanh trên đó, trong cái chớp nhoáng này cánh tay của nàng phảng phất như hóa thành cánh Phượng Hoàng, uốn lượn với một góc độ kỳ diệu, bàn tay thì hóa thành lưỡi đao sắc bén, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy một chuôi Phượng Sí Bát Trảm Đao hiển hiện.
"Ầm ầm!"
Rõ ràng là hai cánh tay trần, sau khi va chạm vào nhau lại phát ra tiếng nổ như kim loại va chạm, sóng xung kích dùng mắt trần cũng có thể thấy quét ngang bốn phía, sinh ra một cơn bão cường độ cao, thậm chí là ngay cả Lạc Thủy cách đó không xa cũng đều không ngừng quay cuồng, phảng phất như đang hô ứng theo hai người vậy.

Hơn nữa còn không chỉ có một lần va chạm, lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư...
Doanh Phượng Tiên đã tu luyện Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần đến một cái cấp độ không thấp, hai nguyên tố lưu chuyển trong thể nội không ngừng sinh sôi, một chiêu nối tiếp một chiêu căn bản là không có bất luận sự ngừng lại nào, thế công giống như là cuồng phong mưa rào vậy, phảng phất như đang phát tiết lửa giận, muốn bao phủ Tần Kiền Hoàng hoàn toàn.
Mà đối ứng với đó là sự phản kích của Tần Kiền Hoàng. Ngũ Phương Tinh Túc Kinh không có hiệu quả như Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần, dù sao thì một cái chỉ là tuyệt học cái thế, mà một cái khác chính là tuyệt thế võ công, nhưng Tần Kiền Hoàng dựa vào lực lượng Phượng Huyết, cũng quả thực là đã ngăn chặn được thế công của Doanh Phượng Tiên, thậm chí là nhìn từ bề ngoài cũng không rơi vào thế hạ phong.
Nhưng sau tất cả, cũng chỉ là nhìn từ bề ngoài mà thôi.
Nhắc đến cùng, một bên là công kích, một bên là phòng ngự, làm người phòng ngự thì sẽ không có cách nào phòng ngự hoàn mỹ thế công của địch nhân, cần phải bỏ ra hi sinh nhất định mới có thể đổi lấy sự cân bằng của trận chiến, mà bây giờ Tần Kiền Hoàng rất rõ ràng là đang rơi vào cái tình huống này.
"Phá!"
Rốt cục, sự cân bằng cũng sụp đổ.
Doanh Phượng Tiên giơ hai tay qua khỏi đầu, dựng thẳng chưởng như đao, huyền quang màu trắng đen lại hiện ra, âm dương xen lẫn, từ trung tâm âm dương diễn sinh ra một vòng quang mang hỗn độn, theo một đao này của nàng nặng nề đánh xuống, trong lúc nhất thời, đao quang bao trùm tất cả tầm mắt của Tần Kiền Hoàng, ở trên trời dưới đất, không có chỗ nào có thể trốn.
Đối mặt với một kích này, Tần Kiền Hoàng cũng không tiếp tục cứng đối cứng, mà là trực tiếp bộc phát cương khí, Ngũ Đức Thần Quang lại hiện ra, ánh sáng xanh vàng đỏ trắng đen xen kẽ và quấn quanh với nhau, cuối cùng bốn màu xanh đỏ trắng đen tán đi, Hoàng Đế Thành Thổ lại hiện ra ở trung ương Thổ Thần Quang, bất quá cũng không phải là công kích, mà là dùng để bảo vệ bản thân.
Thần quang màu vàng biểu tượng cho đại địa, hoàn toàn là do nguyên tố thổ cấu trúc mà thành, dùng để công kích thì không kém hơn Bàn Sơn Cản Nhạc của Lạc Tương Tư, dùng để phòng ngự thì càng là đỉnh cấp, lúc này Tần Kiền Hoàng dùng hai chân đạp vào đất, thần quang câu thông với địa khí, phảng phất như một ngọn núi khổng lồ nguy nga tiếp nhận đao quang của Doanh Phượng Tiên...
Ầm ầm! Thần quang nổ tung! Nếu như nói Thổ Thần Quang của Tần Kiền Hoàng có thể so với núi đá nguy nga, vậy thì đao quang của Doanh Phượng Tiên giống như là búa lớn bổ trời, xé rách sự bảo vệ

của Thổ Thần Quang, cuối cùng chém lên trên người của Tần Kiền Hoàng, trực tiếp đánh bay nàng ra ngoài, nặng nề rơi trên mặt đất, kéo ra một cái rãnh thật dài.
Trước sau bất quá chỉ có một giây, còn không đợi các nàng Dương Xuân ở trên Thái Dương Kim Thuyền lộ ra nét mặt tươi cười, trong cái hố do Tần Kiền Hoàng đập ra bỗng nhiên dâng lên một chùm ánh sáng xanh, sau đó vạn vật khôi phục, sinh cơ khắp nơi, bãi đất trống nguyên bản hơi có vẻ hoang vu nhất thời mọc ra không ít cỏ dại.
Đông Phương Thanh Đế Ất Mộc thần quang! Điều khiển thần quang trị liệu phối hợp với năng lực tự lành của Phượng Huyết, Tần Kiền Hoàng bước ra khỏi cái hố, thương thế trên người lấy một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc khôi phục, đồng thời khôi phục thậm chí còn có cương khí mà nàng tiêu hao vừa rồi, chỉ chốc lát sau, một Tần Kiền Hoàng trạng thái trọn vẹn lại xuất hiện một lần nữa.
"Còn chưa đủ."
"Loại trình độ này còn xa xa chưa thể lấy mạng của ta."
"Ta cũng không chỉ có loại trình độ này!" Doanh Phượng Tiên lộ ra nụ cười hoà ái, nhưng lời nói ra lại không nể mặt mũi một chút nào:
"Trái lại là tỷ tỷ, hiện tại người rơi vào thế hạ phong là ngươi a, mặc dù có sức khôi phục rất mạnh, nhưng cũng không thể không trả giá, cứ tiếp tục như vậy thì ngươi sẽ thua."
Ở trên cái thế giới này không thể có bí pháp khôi phục vô hạn. Mọi thứ đều là căn cứ vào nội tình của bản thân mà hình thành, cho nên sức khôi phục mạnh cũng không được tính là gì. Mạnh mẽ chân chính, là loại gia hỏa không chỉ có lực phòng ngự mạnh, hơn nữa còn có sức khôi phục mạnh, giống như là rùa đen vậy, hơn nữa còn là rùa đen có thể tái sinh cấp tốc.
Không sai, tên gia hoả đang được nói đến chính là Trần Khuynh Địch.
Nói tóm lại, Tần Kiền Hoàng mặc dù thể hiện ra sức khôi phục không tầm thường, nhưng giống như lời nói của Doanh Phượng Tiên, nếu không có lực lượng cường đại chèo chống, vẻn vẹn chỉ có sức khôi phục mạnh, cũng chỉ có thể trì hoãn thời gian thất bại mà thôi, nhất là ở dưới tình huống Doanh Phượng Tiên cũng có thủ đoạn khôi phục.

Chương 723: Âm dương tương sinh tương khắc

Hai nguyên tố lưu chuyển, theo một lần hít thở của Doanh Phượng Tiên, cương khí tiêu hao trước đó cũng đang cấp tốc khôi phục.
Mà thấy một màn như vậy, Tần Kiền Hoàng cũng khẽ gật đầu.
"Ngươi nói đúng."
"Kéo dài thắng bại mà nói là không có một chút ý nghĩa nào."
"Hãy quyết thắng bại đi."
Vừa dứt lời.
Tần Kiền Hoàng liền hành động.
Vẫn là Ngũ Đức Thần Quang, không bằng nói nội tình lớn nhất của Tần Kiền Hoàng chính là Ngũ Đức Thần Quang, phần lực lượng có nguồn gốc từ Phượng Huyết này chính là toàn bộ nội tình của nàng, bây giờ ở dưới sự thao túng của nàng, Ngũ Sắc Thần Quang xanh vàng đỏ trắng đen được triển khai lần thứ hai, bất quá lần này không còn là suy yếu bốn cái khác để tăng cường một cái. Ngũ Sắc Thần Quang phảng phất như rắn quấn quanh lẫn nhau.
Phía Đông là Thanh Đế Ất Mộc thần quang, Phía Nam là Xích Đế Bính Hỏa thần quang, ở trung ương là Hoàng Đế Thành Thổ thần quang, ở phía bắc là Hắc Đế Quỳ Thủy thần quang.
Thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim.
Xanh vàng đỏ đen, bốn đạo thần quang không ngừng chuyển hóa, cuối cùng xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Tần Kiền Hoàng, một tia chớp lóe màu trắng tinh xé rách hư không, chậm rãi nhô ra từ bên trong bóng tối, mới đầu bất quá chỉ là một chút, nhưng một giây sau liền trực tiếp rút năng lượng ra từ bên trong hư không.
Vô tận năng lượng không ngừng áp súc, không ngừng rót vào, không ngừng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một đạo thần quang màu trắng tinh.
Đạo thần quang này chui vào bên trong hư không, phảng phất như vô cùng vô tận vậy, rõ ràng là hình trụ, nhưng lại để lộ ra một cỗ ý cảnh diệt tuyệt với sắc bén đến mức tận cùng, phảng phất như muốn đánh đổ thiên địa vạn vật vậy, nhìn như sạch sẽ thuần trắng, kì thực lại là cực âm sinh dương, hung lệ huyết sát đến cực hạn.
Ngũ Phương Tinh Túc Kinh là công pháp chủ tu của Tần Kiền Hoàng, cũng không phải là võ công sát phạt đơn thuần, mà là võ công cùng loại với một quyển tuyệt học cái thế mượn nhờ ngũ phương ngũ hành, xu hướng hướng tới chính là tính toàn diện mà không phải là tính công kích, mà trên thực tế phần lớn võ công cũng đều là như thế, giống như Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa của Lạc Tương Tư là thuộc về ngoại lệ trong ngoại lệ.
Nhưng đây cũng không có nghĩa là Ngũ Phương Tinh Túc Kinh sẽ

không có sát chiêu.
Thanh Đế chú trọng khôi phục, Hoàng Đế chú trọng phòng ngự, Xích Đế khắc chế tinh thần lực và lấy hỏa vi tôn, Hắc Đế thì là không ngừng sinh sôi, có thể diễn hóa ra triều tịch nguyên khí. Bất quá bởi vì đặc tính của Phượng Huyết, Tần Kiền Hoàng thể ngộ sâu nhất đối với Xích Đế, mà Hắc Đế lại rất khó lĩnh ngộ, cho nên quá trình tu luyện của nàng kỳ thật cũng không trọn vẹn, nếu như là Phượng Hoàng Chi Huyết hoàn chỉnh thì cũng thôi đi, nhưng chỉ có biểu tượng Phượng Huyết dương tính, Tần Kiền Hoàng sẽ rất khó lĩnh ngộ được tinh túy Hắc Đế chân chính.
Nhưng dù vậy nàng vẫn tìm được phương pháp. Không trực tiếp lĩnh ngộ Hắc Đế, mà là coi nó như cầu nối thúc đẩy sinh trưởng bốn loại thuộc tính khác. Dẫn dắt lực lượng của các thần quang khác lên trên người của Bạch Đế chủ sát phạt! Bạch Đế Canh Kim thần quang ở phía Tây!
Ở bên trong bãi đất trống, khí thế của Tần Kiền Hoàng đã cất cao đến cực hạn, trước sau bất quá chỉ trong chớp mắt, cũng không có cái gọi là quá trình tụ lực, trên thực tế sát chiêu nói chung đều là như thế. Võ công cần tụ lực không phải là võ công tốt. Sẽ không có ai chậm rãi chờ ngươi tích súc nguyên khí. Mà đối mặt với đạo thần quang trắng tinh ở trên đỉnh đầu của Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên rất bình tĩnh, nhưng hai tay lại không dừng lại một chút nào, thôi động Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần lần thứ hai.
"Tỷ tỷ." Không vội vã tăng cao khí thế, Doanh Phượng Tiên chầm chậm mở miệng nói: "Chờ sau khi ngươi tỉnh lại."
"Chúng ta hãy nói chuyện thật kỹ càng."
Vừa dứt lời, Doanh Phượng Tiên liền giang hai tay ra, tay trái lượn lờ ánh đen, tay phải lấp lóe ánh trắng, cả hai hợp nhất trong nháy mắt, hóa thành một bộ Thái Cực Đồ huyền ảo rơi xuống ở trước mặt của nàng, ung dung xoay tròn phảng phất như bàn quay vậy, giống như là Doanh Phượng Tiên lúc trước vậy, khí tức ban đầu của nó là rất yếu ớt.
Nhưng tin rằng qua một cái chớp mắt nữa, cỗ khí tức này sẽ tăng vọt đến một cái trình độ khó có thể tưởng tượng. Muốn vượt qua Tần Kiền Hoàng cũng không phải là không thể.
Nhưng mà chính là ở trong cái nháy mắt này, Tần Kiền Hoàng ngang nhiên xuất thủ.
Sát chiêu là không có thời gian tụ lực dài, trước sau bất quá chỉ ở trong một cái chớp mắt, ở dưới tình huống thi triển lần thứ nhất cơ hồ là không có ai có thể tóm được, nhưng mà Tần Kiền Hoàng lại bắt lấy cái nháy mắt này, vượt lên trước một bước tiến hành động thủ.
Nàng giơ cao tay phải qua đầu, bỗng nhiên đánh về phía Tần Kiền Hoàng!
Vừa đúng vào điểm mấu chốt Thái Cực Đồ tăng lên! Bạch Đế thần

quang giống như núi đổ, trong khoảnh khắc liền đánh xuống đỉnh đầu của Doanh Phượng Tiên!
Mà đối mặt với một kích này, Doanh Phượng Tiên lại mỉm cười.
"Nhị Nguyên Đấu Chuyển, tương sinh tương khắc."
"Mặc dù hơi đau một chút, nhưng nó có thể giúp cho tỷ tỷ tỉnh lại!"
Ầm ầm! Ở bên trong Thái Cực Đồ, Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch thu được ở trong tay của Khương Hằng ngày xưa đột nhiên xuất hiện, trở thành hạch tâm tương giao âm dương ở bên trong Thái Cực Đồ, đối mặt với Bạch Đế thần quang của Tần Kiền Hoàng, Thái Cực Đồ trắng đen trực tiếp nghênh đón, quả thực là đã chống đỡ được lực lượng trùng kích mạnh mẽ đến cực điểm của Bạch Đế thần quang.
Âm dương tương sinh tương khắc.
Đây chính là lý niệm hạch tâm của Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần, nói xác thực là không chỉ là âm dương, mà là tất cả lý niệm tương sinh tương khắc đều ẩn chứa ở trong đó, Doanh Phượng Tiên thi triển ra Thái Cực Đồ cũng không phải là không có sơ hở, nhưng bản thân của sơ hở chính là một cái bẫy rập trí mạng!
Cũng không phải là không tăng lực lượng lên, mà là cố ý đợi công kích của đối thủ đến!
Theo Bạch Đế thần quang rơi xuống, Thái Cực Đồ chẳng những không sụp đổ, ngược lại còn bắt đầu không ngừng cất cao khí tức, vậy mà tạo thành một cái cục diện tương sinh tương khắc cùng với Bạch Đế thần quang, Doanh Phượng Tiên chỉ cần xuất ra một chút lực lượng, liền có thể khiến cho bản thân của Thái Cực Đồ không ngừng bộc phát ra sóng chấn động lực lượng mạnh mẽ.
Hai bên giống như là đang phân cao thấp với nhau vậy, Tần Kiền Hoàng nghiền ép tinh thần, thiêu đốt khí huyết, hao hết cương khí, không ngừng tăng cường lực lượng cho Bạch Đế thần quang, mang theo ý cảnh diệt tuyệt vạn vật, bá liệt vô song, mà Thái Cực Đồ của Doanh Phượng Tiên lại phảng phất như là đá ngầm trong biển, mặc cho ngươi sóng to gió lớn, ta vẫn sừng sững bất động.
Ầm ầm! Vị trí giữa hai người hoàn toàn trở thành trung tâm bão táp, toàn bộ bãi đất trống đều bị cuốn vào trong đó, vô số đất đá rơi vào bên trong, sau đó bị nghiền nát thành bụi bặm, hơn nữa quy mô ảnh hưởng còn đang không ngừng mở rộng, vào thời khắc mấu chốt vẫn là do Trần Khuynh Địch cùng với Tần Võ Dương xuất thủ.

Chương 724: Không cam tâm

Lúc này mới ngăn cản lại xu thế phá hư.
Mà ở trong cơn bão táp.
Tần Kiền Hoàng kinh ngạc trừng lớn hai mắt.
Bị chặn lại rồi?
Một đòn mà nàng vận hết toàn lực, không giữ lại một chút nào lại bị Doanh Phượng Tiên chặn lại, mặc dù ít nhiều cũng đã có một chút chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi nhìn thấy một màn này, nàng vẫn không tự chủ được mà lộ ra thần sắc kinh ngạc, mà ở dưới ánh mắt ngạc nhiên của nàng, Doanh Phượng Tiên lại lộ ra nụ cười trong lòng đã có dự tính.
"Kết thúc thôi tỷ tỷ."
"Đây là lần thứ tư ta nói như vậy."
"Hãy đối mặt với hiện thực, ngươi đã không còn là đối thủ của ta!"
Lực lượng của Bạch Đế thần quang rốt cục cũng tiêu tán, cương khí trên toàn thân của Tần Kiền Hoàng đều bị ép khô, ngay tiếp đó thể lực cũng hao hết, hai chân vô lực té quỵ dưới đất, mặc dù Âm Dương Thái Cực Đồ cũng tiêu tán theo, kỳ thật mà nói là cũng không phân thắng bại, nhưng trạng thái của Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên lại là hoàn toàn khác biệt.
Một người mặc dù sắc mặt hơi có vẻ trắng bệch, nhưng vẫn có lực đánh thêm một trận. Mà một người khác thì đã tiêu hao hết lực lượng, ngày cả năng lực thôi động Ngũ Đức Thần Quang để khôi phục cũng không có.
Ở dưới dư ba va chạm, Doanh Phượng Tiên còn có dư lực dựng lên vòng bảo hộ cương khí, thậm chí còn có Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch bảo hộ, mỗi một lần nàng hít thở, sức mạnh của bản thân cũng đều đang nhanh chóng hồi phục.
Nhưng Tần Kiền Hoàng thì đã không còn sức lực để chống cự.
Ầm! Không khí nổ tung giống như một chiếc chùy sắt đập ầm ầm ở trên người của Tần Kiền Hoàng, đánh bay cả người của nàng ra ngoài, Tần Kiền Hoàng hao hết tất cả sức lực so với bên trong tưởng tượng của nàng còn muốn bất lực hơn, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều đang nổ vang kịch liệt, không biết đã gãy bao nhiêu cái xương.
Chỉ qua một lần hít thở, ý thức của Tần Kiền Hoàng liền rơi vào vực sâu thăm thẳm không thấy đáy.
Cuộc sống thực sự là buồn cười, lần đầu tiên hành sự lỗ mãng, vốn cho rằng là làm chuyện tốt, kết quả là bị người mưu hại. Muốn tiến hành phản kháng, cho dù là một chút cũng muốn khống chế cuộc sống của mình, kết quả lại bị người lợi dụng. Cuối cùng của cuối

cùng, đây chẳng phải là cũng chẳng làm nên trò trống gì hay sao?
Ý thức phảng phất như chìm vào bên trong đáy nước, Tần Kiền Hoàng cũng không khỏi bật cười thành tiếng, thật sự là quá buồn cười, Phượng Hoàng Chi Huyết mà bản thân nàng truy tìm nửa đời người, lại bị muội muội của mình phế bỏ không có một chút do dự, kết quả đến cuối cùng, trận quyết chiến sinh tử mà bản thân liều mạng để đánh cược này, lại giống như là một trò đùa vậy.
Mà ở một chỗ khác, tại một địa phương mà chính mình không biết, muội muội nguyên bản không có tác dụng gì, đã trưởng thành đến trình độ mà chính mình cũng không đánh lại, hơn nữa còn không phải là dựa vào Hoàng Huyết, mà là dựa vào lực lượng của bản thân nàng, bước đi từng bước một đuổi kịp bản thân đã dẫn trước nhiều năm như vậy.
Không cam tâm.
Đương nhiên, cái suy nghĩ đầu tiên dâng lên ở trong lòng của Tần Kiền Hoàng là không cam tâm.
Nhưng cũng không phải là không cam tâm đối với cuộc sống buồn cười của bản thân, cũng không phải là không cam tâm đối với việc bị muội muội của mình vượt qua, mà là một loại tình cảm mặt trái càng thêm âm u, càng thêm kịch liệt, càng thêm ác ý khác.
"Ta còn chưa lấy được đầu của tên khốn kia..."
Không cam tâm vì không thể giết tên khốn đã biến cuộc sống của nàng trở nên buồn cười.
Không phải là tình cảm tỷ muội, không phải là sợ hãi đối với sinh tử, mà là cừu hận thuần túy nhất.
Vào giờ khắc này Tần Kiền Hoàng đang phát ra sự không cam tâm từ trong đáy lòng.
Rõ ràng là đều đã làm ra quyết định, ở trong trận quyết chiến sinh tử này cho dù là thực sự giết Phượng Tiên cũng phải lấy được Hoàng Huyết hoàn chỉnh, cũng phải bổ túc Phượng Hoàng Chi Huyết chân chính, sau đó trở về vặn đầu tên khốn kia xuống để làm bóng đá, nhưng kết quả là, tất cả những thứ này đều trở thành trò cười.
Điều duy nhất khiến cho trong lòng cảm thấy được trấn an, chính là Hoàng Huyết đã mất đi, khiến cho bản thân Phượng Hoàng Chi Huyết bị thất truyền, tám, chín phần mười là kế hoạch của tên khốn kia cũng sẽ bị áp chế a?
Nghĩ tới đây, trái lại còn khiến cho tâm tình kích động ở trong lòng của Tần Kiền Hoàng hơi hóa giải một chút, nhưng vẫn không thể bình phục lại.
Bản thân mình chết rồi nhất định là sẽ xuống địa ngục a. Đối với Phượng Tiên mà nói bản thân mình hẳn là vẫn thuộc về loại người ác độc kia.
Tần Kiền Hoàng chính là có ý nghĩ như vậy, từ nhỏ đến lớn nàng đều là do tên khốn kia nuôi dưỡng, Tần Kiền Hoàng rất rõ ràng, bản thân

đã sớm điên.
Nói đúng ra, cho dù là bản thân nàng không thừa nhận như thế nào, bản thân nàng kỳ thật cũng đều là người thừa kế ưu tú nhất của tên khốn kia, bởi vì nàng kế thừa tư tưởng của hắn.
Người thắng thì sẽ sống sót, kẻ bại sẽ bị đào thải.
Chỉ có cường giả mới có thể khống chế tất cả.
Chỉ có người thắng, mới có thể tuyên bố là cường giả.
Phần tư tưởng này cho dù là Tần Kiền Hoàng cảm thấy chán ghét như thế nào, ở trong đáy lòng của nàng kỳ thật đều là tán đồng, nàng đã sớm bị đồng hóa, kinh nghiệm của nàng càng là nói rõ sự chính xác của phần tư tưởng này, nguyên nhân chính là vì như thế, cho nên tên khốn kia mới có thể yên tâm với nàng như thế, bởi vì nàng và hắn kỳ thật rất tương tự.
Chèo chống bản thân mình đi đến hôm nay, là cừu hận đối với tên khốn kia. Mà chèo chống tên khốn kia đi đến hôm nay, thì là cái gọi là sự huy hoàng của Tần thị. Cũng đều giống như nhau.
Muội muội của mình, đối với Phượng Tiên mà nói, coi như không có Hoàng Huyết nàng cũng thể đi tới trình độ như hôm nay, vậy mình thì sao? Nếu không có Phượng Huyết, chính mình phải chăng cũng có thể mạnh lên?
Đừng nói giỡn, mặc dù lúc kia Tần Kiền Hoàng không có trả lời, nhưng nàng là biết được, nếu không có Phượng Huyết mà nói, nàng chẳng phải là cái gì.
Nàng không phải là Phượng Tiên, cho dù không có Phượng Huyết, cũng có được lực lĩnh ngộ cùng với thiên phú kinh người, ở bên trong tất cả các thiên kiêu đương thời, thật muốn bàn về thiên phú, cho dù là nàng sợ rằng cũng không thể sánh bằng, Phượng Huyết chính là toàn bộ nội tình mà nàng dựa vào, là lựa chọn duy nhất để nàng có thể trở thành cường giả.
Nhưng hiện thực lại xa xa không có tốt đẹp như trong tưởng tượng vậy.
Mọi người thường nói tu luyện võ đạo là dựa vào nghị lực cùng với tâm tính, mà không phải cái gọi là thiên phú, nhưng đây chỉ là một loại an ủi mà thôi.
Không có thiên phú? Không có thiên phú còn luyện võ cái gì? ! Quả thật, ở trên cái thế giới này quả thật có loại cường giả thiên phú thường thường, gia thế thường thường nhưng lại nghịch thiên quật khởi, nhưng cường giả như vậy, người nào không phải là hạng người có khí vận kinh người? Nếu như không có cái gì, chỉ dựa vào nghị lực cùng với tâm tính, ở trong mười thành võ giả chỉ sợ là có tới mười thành võ giả chẳng khác gì người thường.

Chương 725: Nhàm chán!

Đúng vậy...
Không giống với Phượng Tiên! Nếu như không có một thân huyết mạch này, bản thân ta chẳng phải là cái gì! Ta biết a! Ta rất rõ ràng a! Nguyên nhân chính là vì như thế cho nên ta mới nhất định phải bắt lấy nó! Nếu không ta sẽ không có cách nào tiếp tục mạnh lên! Còn nếu như không thể tiếp tục trở nên mạnh mẽ mà nói, vậy thì cái cuộc sống buồn cười này của ta...
Sẽ còn có ý nghĩa gì? Còn có thể có ý nghĩa gì? Không bằng nói, ở bên trong cuộc sống của ta, sẽ có cái gì là thuộc về chính ta? Tư tưởng là của tên khốn kia, Phượng Huyết là lấy ra từ trên người của muội muội, công pháp và địa vị đều là của Tần thị, còn có cái gì là thuộc về ta? Thuộc về Tần Kiền Hoàng này? Nếu có cũng chỉ còn lại cừu hận.
A a, a a a a, a a a a a a a a a!
Chỉ còn lại có cừu hận!
Không cam tâm!
Ta không cam tâm!
Tần Kiền Hoàng liều mạng giãy dụa trong bóng đêm.
Đúng thế.
Cho dù là bản thân như vậy, cũng có ý nghĩ thuộc về mình, cho dù là cừu hận xấu xí nhất, nhưng chỉ là thuộc về một mình Tần Kiền Hoàng, nàng không thể bị đánh bại ở chỗ này! Nàng còn chưa trở nên đủ mạnh, nàng còn chưa vặn được đầu của tên khốn kia xuống, nàng còn chưa có thua.
Thua liền mang ý nghĩa là chết! Kẻ ác thì như thế nào? Xuống địa ngục thì thế nào? Ta không quan tâm!
Đúng vậy, cái thế giới này chính là như vậy, kẻ chiến thắng mới là cường giả, mà cường giả sẽ quyết định tất cả, kẻ yếu chỉ là con rối của cường giả, chỉ có cường giả mới có thể khống chế cuộc sống của mình, cho nên ta mới muốn trở thành cường giả! Trở thành cường giả không có ai có thể trói buộc, chỉ có làm như vậy thì mới có thể báo thù! Dù chỉ là cừu hận, đó cũng là thứ thuộc về chính mình! Bản thân nhất định phải một mực chiến thắng!
Báo thù! Thắng lợi! Mạnh lên! Nếu không thắng lợi, sẽ sống không bằng chết!
Ầm ầm! Tầm nhìn được chiếu sáng phá vỡ mọi thứ, bức màn tối được vén lên, đối diện là một thân ảnh quen thuộc, Doanh Phượng Tiên chính là đang đứng ở nơi đó, lộ ra bộ dáng của người chiến thắng, giống như là bản thân nàng đã từng đứng ở trước mặt của đối phương vậy, khiến cho Tần Kiền Hoàng càng cảm nhận thêm sâu sắc

về sự thật bản thân bị đánh bại.
"Ngươi trưởng thành rồi..."
"Ngươi cho rằng ta sẽ nói như vậy hay sao? Đừng nói giỡn!"
"Chết không nhận, thua cũng tốt, chật vật không chịu nổi cũng được, xấu xí cũng không sao."
"Ta đã thề! Ta tuyệt đối sẽ không bị người khác thao túng cuộc sống nữa, tuyệt đối sẽ không lại trở thành kẻ yếu chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt, tuyệt đối phải vặn đầu của tên khốn kia xuống để làm bóng đá, tuyệt đối phải trở thành cường giả, cho nên ta tuyệt đối không thể thua! Tuyệt đối sẽ không thua! Cũng tuyệt đối không thể thua!"
"Chỉ là dục hỏa trùng sinh mà thôi, cũng không phải là dựa vào ý chí là có thể làm được, đến đây! May mắn thắng ta được một chiêu liền lớn lối?"
"Hãy chuẩn bị tiếp tục hiệp hai!"
"Coi như có giết ngươi ta cũng sẽ không có bất cứ một chút do dự nào! Người thắng sẽ quyết định tất cả!"
"Một chiêu cuối cùng!"
Tần Kiền Hoàng đứng ở nơi đó, quanh người thiêu đốt phượng hoàng chi hỏa dục hỏa trùng sinh, lại không được nàng dùng để trị liệu bản thân, mà là vận dụng toàn bộ, hóa thành lực lượng thuần túy nhất, chèn ép tất cả, cuối cùng tụ tập ở trên tay của nàng, hóa thành một đạo ánh lửa màu xanh thẳm trùng thiên.
Cực Đạo Thanh Phong!
Nhìn tỷ tỷ hai mắt như lửa trước mắt, giống như là dã thú gầm thét, hoàn toàn khác biệt so với bộ dáng cao ngạo ở trong trí nhớ kia, Doanh Phượng Tiên nhíu mày ngoài ý muốn, lại đột nhiên cười.
"Được! Đừng nói là một chiêu, bao nhiêu chiêu ta cũng sẽ phụng bồi tới cùng!"
Tần Kiền Hoàng hoàn toàn không lưu lại cho bản thân bất luận một chỗ trống nào.
Cái chỗ trống này không phải chỉ là nghiền ép sức mạnh cùng với thể lực của bản thân, mà trên thực tế những thứ này đã sớm bị Tần Kiền Hoàng dùng hết trong hiệp một, mà thứ nàng sử dụng vào giờ khắc này, là lực lượng Phượng Huyết.
Nói đúng ra thì Tần Kiền Hoàng cũng không có thiên phú gì.
Thiên phú võ đạo của nàng cũng không cao, không phải chỉ là thiên phú tu luyện, bao quát cả năng lực lĩnh ngộ đối với võ đạo, nàng cũng không có gì đặc biệt, điểm này rất giống với Trần Khuynh Địch, nhưng nói đến cùng Trần Khuynh Địch kỳ thật chỉ là đọc không hiểu một số công pháp quá cao thâm huyền ảo, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không có thiên phú võ đạo.
Cứ nhìn vào Vô Lượng Quang Minh Quyết mà hắn tự sáng tạo ra là biết.

Nhưng Tần Kiền Hoàng thì lại khác biệt.
Nàng là thật sự không có thiên phú gì, tất cả thực lực của nàng đều là căn cứ vào Phượng Huyết, cùng với Ngũ Đức Thần Quang do Phượng Huyết mang tới, nhưng cũng chính là vì như thế, nghiên cứu của nàng đối với Phượng Huyết cơ hồ đã đến cực hạn, nàng đã vắt óc suy nghĩ làm như thế nào để khai quật ra lực lượng mạnh hơn, sử dụng Phượng Huyết như thế nào để khiến cho bản thân mạnh hơn.
Mà kết quả của điều này.
Chính là tràng diện lúc này.
Thiêu đốt Phượng Huyết mang tới ngọn lửa sinh mệnh không có gì sánh kịp phun ra từ trong tay nàng, hóa thành một cột lửa màu xanh xuyên qua trời cao, tiếp cận độ cao chừng bốn trăm mét, hoàn toàn đưa Doanh Phượng Tiên vào bên trong phạm vi tấn công, quang huy nóng rực không ngừng bộc phát ra từ trong cơ thể của Tần Kiền Hoàng.
Hơi nóng cuồn cuộn cuốn tới, lấy Tần Kiền Hoàng làm trung tâm, cảnh tượng ở mười mét chung quanh cũng dần dần trở nên mơ hồ, không khí, gạch ngói vụn, cát bụi, vô số vật chất nhỏ bé phảng phất như bị hấp dẫn vậy, tự động tụ về phương hướng của Tần Kiền Hoàng, sau đó chớp lóe giống như tia chớp sáng chói.
Khi ngọn lửa sinh mệnh gần như cạn kiệt, trong nháy mắt Phượng Hoàng niết bàn mới có thể diễn sinh ra hỏa diễm cường đại đến nước này, đã là cực hạn mà Tần Kiền Hoàng có thể làm được.
Đại giới thì chính là ép khô tất cả sinh mệnh lực còn lại của Tần Kiền Hoàng.
Tần Kiền Hoàng dùng hai mắt trống rỗng nhìn Doanh Phượng Tiên ở cách đó không xa, trên thực tế là ở bên trong tầm của nàng, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, ngay cả thân ảnh của Doanh Phượng Tiên cũng đều không thấy rõ.
Nhưng nàng đã không quản được nhiều như vậy.
Nàng nhìn thấy…hàng rào Sinh Tử Quan.
Vốn cho rằng cần phải chờ đến sau khi hợp nhất Phượng Hoàng Chi Huyết mới có hi vọng đột phá Sinh Tử Quan, nhưng vào thời khắc này, đại môn Sinh Tử Quan lại mở rộng ra đối với Tần Kiền Hoàng, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng, đây chính là thời cơ của nàng, nếu như sau khi bổ ra một đao kia nàng có thể đạt được thắng lợi, nàng liền có thể đột phá Sinh Tử Quan.
Đến lúc đó sinh cơ mới sẽ xuất hiện, lực lượng bùng nổ có thể bổ sung tất cả những tiêu hao của nàng, nàng sẽ thoát thai hoán cốt giống như là Phượng Hoàng chân chính, coi như là không có sự trợ giúp của Phượng Hoàng Chi Huyết, nàng cũng đều có hi vọng đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan...
Thì ra là thế.
Đây chính là "dựa vào chính mình" mà Phượng Tiên nói tới sao.

Nhàm chán!

Chương 726: Niết Bàn Chi Hỏa

Tần Kiền Hoàng nhanh chóng thoát ra khỏi những suy nghĩ của mình, nàng thậm chí còn trực tiếp nhắm mắt lại, nương tựa theo tinh thần lực khóa chặt phương hướng của Doanh Phượng Tiên, sau đó liều mạng vung ra một kích cuối cùng.
Kết quả chỉ có hai cái.
Hoặc là nàng chiến thắng, đột phá Sinh Tử Quan, từ đó thu hoạch được lực lượng để báo thù.
Hoặc là nàng thất bại, chết chưa hết tội, bụi về với bụi, đất về với đất.
"Ta sẽ không thỏa hiệp, tất cả cũng là vì báo thù!"
"Dù như thế nào đi nữa ta cũng sẽ không để ý!"
"Ta phải thắng!"
Nếu như là Tần Kiền Hoàng trước đây, ở trong lòng vẫn có một chút quan tâm đối với Doanh Phượng Tiên, thì Tần Kiền Hoàng hiện tại đã vứt bỏ toàn bộ những tình cảm này.
Bởi vì những tình cảm đó không cần thiết.
Mặc dù ở ngoài miệng cậy mạnh, nhưng nàng rất rõ ràng bản thân.
Nàng đã bị vượt qua, quan hệ mạnh yếu đã bị nghịch chuyển, nàng bây giờ, ở trước mặt của Phượng Tiên chính là một kẻ yếu từ đầu đến đuôi, thậm chí là cần phải liều mạng, mới có hi vọng bắt lấy một tia ánh rạng đông thắng lợi ở trong tay của đối phương.
Mà kẻ yếu thì sẽ không có tư cách được cường giả chú ý.
Cho nên đã không còn quan trọng.
Nàng sẽ không đưa chính mình vào địa vị được Doanh Phượng Tiên quan tâm, bởi vì đó là đặc quyền của kẻ yếu.
Mục tiêu của nàng chỉ có một cái…
Báo thù!
Từ đầu tới đuôi nàng đều là một người mâu thuẫn mà vặn vẹo như thế.
Có lẽ là sớm vào mười năm trước nàng đã trở thành như vậy, nàng cũng không phải là người có ý chí kiên định, miễn cưỡng bản thân tới cuối cùng chính là loại bộ dáng thê thảm này, nàng thậm chí có thể không làm điều đó ngay từ đầu, nhưng nếu đã làm, nàng sẽ không bao giờ nhìn lại và hối tiếc.
Không biết về tình hình thật sự của Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên toàn lực thôi động Âm Dương Thái Cực Đồ, trên mặt còn mang theo nụ cười xán lạn, nàng có thể cảm nhận được, phần lực lượng này còn muốn viễn siêu trước đó, không ngờ được tỷ tỷ lại còn giữ lại dạng át chủ bài này, nhưng nó không thành vấn đề, mình nhất định sẽ thắng!

Doanh Phượng Tiên cũng không phải là không có lòng cầu thắng.
Nàng đã sớm quyết định về lần ước chiến này, nàng nhất định phải đánh thắng tỷ tỷ! Sau đó mang theo tỷ tỷ đã bị đánh ngất xỉu trở về, lại tiếp tục chủ đề lần trước còn chưa nói xong.
Niết Bàn Chi Hỏa, cháy hừng hực.
Nhị Nguyên Đấu Chuyển, tương sinh tương khắc.
Ầm ầm! Ở bên trong bãi đất trống, xuất hiện một lần va chạm còn hơn xa trước đó, cột lửa cao hơn bốn trăm mét rơi xuống từ trên bầu trời, Âm Dương Thái Cực Đồ đón gió căng phồng lên, trực tiếp va chạm vào cột lửa, hai nguyên tố luân chuyển, khí thế song phương đều không ngừng tăng lên, cuốn mọi thứ ở bốn phía vào trong đó.
Thậm chí là Tần Võ Dương cùng với Trần Khuynh Địch cũng đều không thể không hơi tăng lên mấy phần lực lượng để duy trì bình chướng, từ đó tránh cho dư ba chiến đấu lan đến những địa phương khác.
Song phương đấu sức đến cuối cùng.
Vẫn là Doanh Phượng Tiên chiếm cứ ưu thế.
Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần xem như là Tuyệt Thế Thần Công của Bái Hỏa Ma Giáo, quả thật là có vô tận ảo diệu, giống như là áo nghĩa đình trệ thời gian của Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công vậy, môn Tuyệt Thế Thần Công này cũng có được đặc tính cực cao, Nhị Nguyên Đấu Chuyển, tương sinh tương khắc chính là áo nghĩa của nó.
Địch nhân càng mạnh, ta sẽ càng mạnh.
Bản thân của Âm Dương Thái Cực Đồ cũng không cường đại, nhưng vào thời điểm tranh phong với địch nhân, lại mượn nhờ ý cảnh tương sinh tương khắc tự động không ngừng tăng lực lượng lên, đương nhiên, phần tăng lên này là có cực hạn, Doanh Phượng Tiên cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, sẽ không có khả năng thực sự nhờ vào đó mà đánh bại cường giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Nhưng bất kể như thế nào.
Phần lực lượng này trừ phi là lấy ý cảnh võ đạo ẩn chứa ở bên trong Tuyệt Thế Thần Công giống như vậy để tiến hành khắc chế, bằng không cơ hồ sẽ là thủ đoạn phản kích và phòng thủ hoàn mỹ, nhưng hết lần này tới lần khác đây chính là nhược điểm của Tần Kiền Hoàng.
Tần Kiền Hoàng không tu luyện Tuyệt Thế Thần Công.
Nhưng cho dù là như thế, Tần Kiền Hoàng vẫn nương tựa theo lực lượng tuyệt đối, khiến cho Âm Dương Thái Cực Đồ tăng lên đến điểm cực hạn, nếu như nàng có thể tiến thêm một bước mà nói, thắng lợi có lẽ là sẽ thuộc về nàng.
Nhưng rất đáng tiếc!
Cái thế giới này không có hai chữ nếu như!
"Haizzz!" Sau khi phát giác ra bản thân sẽ bại trận, Tần Kiền Hoàng

dứt khoát thở dài, trên mặt toát ra sự không cam lòng và tức giận đối với bản thân rõ ràng đến cực điểm, nàng muốn tiếp tục nghiền ép lực lượng, nhưng đã không còn lực lượng để cho nàng nghiền ép, ngay cả sinh cơ cũng đang dần dần rời bỏ nàng.
Nếu như không dùng Niết Bàn Chi Hỏa để tiến công, mà là dùng để khôi phục bản thân mà nói, có lẽ cũng sẽ không đến mức như thế này.
Nhưng từ lúc ban đầu Tần Kiền Hoàng đã không lựa chọn như vậy.
Nàng rất rõ ràng.
Sau khi mất đi hi vọng hợp nhất Phượng Hoàng Chi Huyết, nàng hoặc là đột phá Sinh Tử Quan sau khi chiến thắng, từ đó có một con đường suôn sẻ, hoặc chính là sẽ dứt khoát chết sau khi thất bại, nếu may mắn còn sống sót, cũng chỉ có thể ngồi nhìn cảnh giới của bản thân bị mắc kẹt, không có cách nào tăng lên, vĩnh viễn biến thành kẻ yếu đáng thương...
Điều đó còn đáng sợ hơn cả cái chết.
Tần Kiền Hoàng vừa tiếp tục liều mạng nghiền ép lực lượng, vừa nghênh đón cái chết sắp đến.
Cuối cùng.
Ý thức của nàng hoàn toàn biến mất.
Ánh lửa tiêu tán, đốm lửa phiêu tán theo gió, Tần Kiền Hoàng quần áo rách rưới đứng thẳng tắp ở nơi đó, hai mắt trợn lên, ở dưới quần áo, cái cổ trắng nõn mang theo một khối phỉ thúy giống như ngọc bội, ở phía trên khắc một chữ triện "đạo", ở trong nháy mắt sinh cơ tiêu tán bỗng nhiên lóe lên.
Mà ở phía đối diện Tần Kiền Hoàng, Doanh Phượng Tiên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tỷ tỷ đột nhiên mất đi sinh cơ.
Ở bên trong cung điện trên mây, theo trận giao phong giữa Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên kết thúc.
Tần Võ Dương lặng lẽ đặt lòng bàn tay xuống, nhìn Tần Kiền Hoàng đã tán đi tất cả sinh cơ, trong mắt tràn đầy sự lạnh lùng vô tình, phảng phất như thi thể ở trên mặt đất kia không phải là con gái của mình, không phải là thiên kiêu chi nữ mà mình nuôi dưỡng hơn mười năm, mà là một món đạo cụ vô dụng.
Hắn cũng không xuất thủ cứu giúp.
Trên thực tế, lấy thực lực của Tần Võ Dương, nếu như hắn thực sự muốn cứu Tần Kiền Hoàng mà nói, nhất định là sẽ có năng lực và có tư cách xuất thủ, cho dù là Trần Khuynh Địch sẽ có thể xuất thủ ngăn cản, nhưng bất kể nói như thế nào, nơi này cũng là tổ địa của Tần Thị nhất tộc, nếu hắn muốn cố ý ngăn cản lần quyết đấu này cũng không phải là không có khả năng. Nhưng hắn cũng không làm như vậy.
"Phế vật!"
Không chỉ là Tần Kiền Hoàng, trong ánh mắt Tần Võ Dương nhìn về

phía Doanh Phượng Tiên cũng biến thành cực kỳ lạnh lùng, cũng không phải là sát ý, mà là coi nàng thành người không cần phải để ý, căn bản là không thèm để ý nữa, bởi vì hắn đã nhìn ra, ở trên người của Doanh Phượng Tiên chỉ sợ là thật sự không có sự tồn tại của Hoàng Huyết.

Chương 727: Có gì đó nổ

"Kế hoạch xuất hiện sai lệch sao?"
"Có vẻ như lần sau phải chú ý đến cái khía cạnh này."
"Khống chế đối với Hoàng Huyết là quá yếu, đến mức đã thoát ly khỏi quỹ đạo định ra trước đó..."
"Lãng phí hơn mười năm của ta."
Tần Võ Dương vừa tự lẩm bẩm ở trong lòng, vừa cẩn thận suy nghĩ về những sai lầm của chính mình.
Nhưng còn may, thất bại lần này cũng không phải là không thể tiếp nhận.
Nói đến cùng, muốn thành tựu "đại nghiệp", bản thân của nó chính là một con đường gập ghềnh, tất cả các loại ngoài ý muốn cũng đều có thể xảy ra, không vượt qua những thử thách này thì làm sao có thể thành công?
So với tức giận, còn không bằng chế định ra thêm một cái kế hoạch 10 năm nữa.
Phượng Hoàng Chi Huyết lấy được từ trong di tích lúc trước cũng chưa sử dụng hết toàn bộ, mặc dù đó là máu chết đã mất đi sức sống, nhưng chỉ cần lựa chọn một đôi tỷ muội thích hợp, bơm máu chết vào trong đó, xem bọn họ như vật thí nghiệm nuôi dưỡng một lần nữa, liền có thể khiến cho nó tỏa ra sinh cơ vốn có một lần nữa.
Mình vẫn còn đầy đủ thời gian.
Bản thân của Phượng Hoàng Chi Huyết là rất đặc biệt.
Càng là người cường đại sẽ càng không có cách nào dung hợp nó, hơn nữa xem như là máu trong tim của Phượng Hoàng, nó biểu hiện ra tính hai mặt của sự sống và cái chết, chỉ khi được Nhân tộc kế thừa, lấy sinh mệnh lực của Nhân tộc thai nghén, mới có thể khiến cho máu chết trở thành máu sống, cũng chỉ có máu sống, mới có thể khiến cho huyết mạch phản tổ trở thành huyết mạch Phượng Hoàng.
Cho nên chỉ có thể bồi dưỡng từ khi còn bé.
Cảm xúc càng kịch liệt càng có thể xúc tiến hoạt tính của Phượng Hoàng Chi Huyết, sống và chết, cừu hận và tình thân, Nhân tộc chính là tế phẩm tốt nhất hiến cho Phượng Hoàng Chi Huyết.
Kết quả là vẫn thất bại.
Rốt cuộc, vẫn có rất nhiều thứ nằm ngoài tầm kiểm soát.
"Sau khi trở về phải tính toán kỹ càng."
Tần Võ Dương đứng dậy, mà ở phía sau hắn, trưởng lão Tần tộc thì có vẻ hơi hoang mang, lúc trước hắn dự định xuất thủ, nhưng Tần Võ Dương lại ngăn cản hắn.
"Tộc trưởng!"
"Không cần phải để ý!" Tần Võ Dương lắc đầu, mặc dù kế hoạch của

hắn rất lãnh khốc, nhưng thân làm Tộc trưởng, hắn không thể biểu hiện ra phần lãnh khốc này đối với phụ tá đắc lực của mình, nói:
"Lúc này chúng ta chính là thế không bằng người, hơn nữa đây còn là ước chiến, nếu như ngươi xuất thủ, Trần Khuynh Địch nhất định cũng sẽ xuất thủ, đến lúc đó chỉ có thể dẫn phát một trận đại chiến."
"Chuyện này..."
"Hay là ngươi cảm thấy chúng ta có thể đánh thắng Thuần Dương Cung?" Tần Võ Dương cố ý lộ ra vẻ đau thương cùng với biệt khuất:
"Đây chính là sự bi ai của kẻ nhỏ yếu, cho nên chúng ta nhất định phải trở nên cường đại, đây cũng là sự tình không thể làm gì, có quan hệ đến Phượng Hoàng Chi Huyết, chúng ta sẽ định ra kế hoạch một lần nữa, tin rằng ở trong tộc sẽ có người có thể kế thừa ý chí mà Kiền Hoàng để lại."
"Vâng!"
Thấy đã ổn định được cảm xúc của trưởng lão, Tần Võ Dương rất tự nhiên thu liễm nụ cười, khôi phục lại biểu hiện bĩnh tĩnh mang theo vài phần lạnh lùng nguyên bản, sau đó hắn đứng dậy, ánh mắt xuyên qua trời cao, rất nhanh liền rơi vào ngay phía trên Lạc Thủy ở cách đó không xa, ở bên trên chiếc thuyền vàng tỏa ra ánh vàng như mặt trời kia, mà ở phía trước nhất trên boong thuyền Thái Dương Kim Thuyền, có một vị thanh niên cũng đang chắp hai tay ở sau lưng, cũng đang hướng ánh mắt nhìn về phương hướng của hắn - Trần Khuynh Địch.
Từ khi Tần Kiền Hoàng bắt đầu giao chiến cùng với Doanh Phượng Tiên, mình vẫn luôn giằng co với tên gia hỏa này, tầm mắt của đối phương thủy chung vẫn mang đến áp lực cực lớn cho mình.
Mà liên tưởng đến tuổi tác của đối phương, thật sự là khiến cho người ta không khỏi cảm thấy thổn thức vạn phần.
Nếu như ở trong tộc của mình cũng có một võ giả nắm giữ thiên tư cao tuyệt như vậy, mình cũng không cần phải hao phí nhiều tâm tư như vậy...không, cũng không hẳn là như vậy!
Tần Thị nhất tộc nhất định sẽ trở nên huy hoàng. Đây là chấp niệm cho tới nay của Tần Võ Dương, nhưng cái chấp niệm này kỳ thật còn thiếu mấy chữ, đó chính là: Tần Thị nhất tộc nhất định sẽ trở nên huy hoàng "ở dưới sự lãnh đạo của ta".
Nếu khiến cho Tần Thị nhất tộc huy hoàng không phải là Tần Võ Dương ta mà nói, như vậy liền không có một chút ý nghĩa nào.
Điểm này Tần Võ Dương vẫn tự nhận thức được, sự độ lượng của hắn chỉ giới hạn đối với những kẻ yếu hơn mình, mà đối với cường giả, nhất là cường giả sẽ uy hiếp đến địa vị trong tương lai của hắn, hắn nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp ép khô giá trị của đối phương, sau đó sẽ diệt trừ đối phương không có một chút lưu tình.
Nhắc đến đây, lúc trước không tập trung chú ý vào Trần Khuynh Địch, thật sự là một sai lầm lớn.

"Việc này sẽ dừng lại ở đây."
Hơi hơi há miệng, thanh âm của Tần Võ Dương xẹt qua trời cao, trực tiếp truyền vào bên trong Thái Dương Kim Thuyền, mà đối ứng với đó, Trần Khuynh Địch thì dùng thần sắc cổ quái trừng mắt nhìn.
"Dừng ở đây?"
"Không sai." Tần Võ Dương cố ý đè thấp giọng nói, làm ra một cái bộ dáng rất biệt khuất: "Việc đã đến nước này, chẳng lẽ Thuần Dương Cung còn dự định ép sát hay sao? Chớ quên, Thái Hoa Tiên Nhân của quý tông vẫn chưa trở lại! Nếu cứ làm như vậy, Thuần Dương Cung sớm muộn cũng sẽ có một ngày sẽ bị mọi người vây công."
"Ha ha?" Trần Khuynh Địch chớp mắt, trợn mắt nói: "Ngươi đang uy hiếp ta?"
"Chỉ là một lời khuyên."
"Ngươi đang đe dọa ta?"
"Chỉ là lời khuyên..."
"Ngươi lại dám đe dọa ta một lần nữa? !"
Tần Võ Dương: "..."
Mặc dù Trần Khuynh Địch là một người khôn ngoan khiến cho mình bội phục, nhưng có đôi khi lại cảm thấy không dễ giao tiếp với đối phương.
"Đủ rồi!" Tần Võ Dương quyết định kết thúc chủ đề: "Tần Thị nhất tộc không chào đón chư vị, xin vui lòng rời đi."
Nói xong Tần Võ Dương liền định rời đi, hắn muốn trở về chế định ra kế hoạch bồi dưỡng người thừa kế Phượng Hoàng Chi Huyết một lần nữa, mặc dù lần này đã thất bại, nhưng vẫn còn có chỗ trống để cứu vãn, nhắc đến cùng căn cơ của "đại nghiệp" cũng không hoàn toàn dựa vào Tần Kiền Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên, mà ở dưới tình huống Phượng Hoàng Chi Huyết vẫn còn chưa hao hết, bản thân hắn vẫn có hi vọng làm lại.
Thậm chí là chỉ cần Lạc Thủy vẫn còn, như vậy thì căn cơ của cái kế hoạch này cũng sẽ không sụp đổ, so với Phượng Hoàng Chi Huyết, Lạc Thủy còn muốn càng trọng yếu hơn, Phượng Hoàng Chi Huyết cũng không phải là không có vật thay thế.
Không sai!
Chỉ cần Lạc Thủy hoàn hảo...
Ầm ầm! Tiếng nổ vang kịch liệt đột nhiên xuất hiện ở phiến thiên địa gần đó, Lạc Thủy nguyên bản vây quanh tổ địa Tần thị không ngừng tuôn trào, vào thời khắc này đột nhiên điên cuồng trở nên dâng trào, phảng phất như sóng thần cực kì hiếm thấy ở giữa đại dương vậy, nếu như so sánh Lạc Thủy với một sinh vật sống...
Như vậy thì lúc này nó đang thống khổ giãy dụa.
Tần Võ Dương: "? ??"
Có vẻ giống như là có vật gì đó nổ vậy...

Chương 728: Cổ quái

Hãy kéo thời gian đến nửa giờ trước.
Trần Khuynh Địch mặc một thân áo trắng, tay cầm quạt lông, buộc khăn trên đầu, ngọc thụ lâm phong, cứ như vậy đứng công khai ở phía trước nhất Thái Dương Kim Thuyền, nhìn thẳng vào Tần Võ Dương ở bên trong cung điện trên mây, lộ ra thái độ "ta chính là đang nhìn chằm chằm vào ngươi, ngươi dám động một cái ta liền không chết không thôi cùng với ngươi".
Sau đó hắn liền đi trộm nhà.
Không thể không thừa nhận Tử Mẫu Nguyên Thai thật đúng là đồ tốt. Phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ đây cũng là bí bảo khó gặp, nhất là đặc tính có thể tạo ra phân thân, càng là khiến cho nhiều người yêu thích, bất quá bởi vì nhu cầu to lớn của tiền triều Đại Chu cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, loại thiên tài địa bảo này ở bên trong các thế lực khác thật đúng là không nhất định có.
Tối thiểu là Tần Thị nhất tộc sẽ không có. Bằng không lấy cá tính của Tần Võ Dương, khẳng định phải làm ra một cỗ phân thân để tọa trấn ở trong Lạc Thủy Điện. Bất quá rất đáng tiếc, cái thế giới này là không có hai chữ nếu như, cho nên Trần Khuynh Địch đã rất thuận lợi để cho phân thân của mình tiềm nhập vào bên trong Lạc Thủy, bởi vì nguyên nhân Thái Dương Kim Thuyền đậu lại ở ngay phía trên Lạc Thủy, cho nên Trần Khuynh Địch đã che giấu hành động của phân thân một cách hoàn mỹ, hoàn toàn không gây nên sự chú ý của Tần Võ Dương.
"Khụ khụ."
"Tòa điện đường kia là tới từ nơi nào?"
"Có một chút hơi khó tìm.‘’
Trần Khuynh Địch cứ như vậy ở trong thời điểm Phượng Tiên kịch chiến cùng với Tần Kiền Hoàng, không ngừng tìm kiếm Lạc Thủy Điện, sau khi xác định một phạm vi nhất định, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch muốn tìm ra Lạc Thủy Điện cũng không khó, rất nhanh hắn liền phát hiện ra sự tồn tại của Lạc Thủy Điện, bất quá khiến cho hắn cảm thấy có một chút khó giải quyết chính là trận pháp ở bên ngoài Lạc Thủy Điện.
"Không vào được a."
Vốn còn muốn nhìn ở bên trong có đồ vật gì hay không?
Nói không chừng chính là tàng bảo khố của Tần Thị nhất tộc đây.
Sau khi thở dài một hơi.
Trần Khuynh Địch móc Xích Tiêu Kiếm ra không có một chút do dự, đương nhiên là không thể quang minh chính đại sử dụng món binh khí này, nếu không thì toàn thiên hạ sẽ đều biết là Thuần Dương

Cung động thủ, bất quá cũng không thành vấn đề, liên quan tới chuyện này hắn cũng đã sớm hỏi thăm qua khí linh của Xích Tiêu Kiếm, cho nên tự nhiên là có biện pháp mưu lợi.
Tin rằng rất nhiều người đều đã quên, bản thân của Xích Tiêu Kiếm thật ra là một đầu Thiên Ngoại Xích Long chân chính.
Dùng lời của khí linh Xích Tiêu Kiếm mà nói, hắn lúc kia thế nhưng chính là tồn tại quát tháo phong vân không đâu địch nổi, đánh khắp hư không vô địch thủ, ngày đó hắn chính là mang theo tiểu đệ dự định tùy tiện tìm một thế giới mới để vùng vẫy, sau đó đầu gối của hắn liền trúng phải một tiễn...
Bị Thuần Dương Đạo Tôn bắt giữ và dấn thân vào con đường không thể trở về.
Cho nên chỉ cần dùng thủ pháp đặc thù, là có thể che lấp khí tức Thuần Dương Cung của Xích Tiêu Kiếm, chuyển hóa thành khí tức cực kỳ tương tự với Thiên Ngoại Tà Ma.
"Để xem một chút...khí linh đã ngủ say lần thứ hai, cho nên chỉ có thể do ta tự mình động thủ."
Sau khi mò mẫm mấy lần, xác định đã không thành vấn đề, Trần Khuynh Địch mới hài lòng gật gật đầu. Sau đó hắn liền giơ Xích Tiêu Kiếm trong tay lên cao cao.
Thiêu đốt phân thân!
Phân thân nguyên bản còn hoàn hảo vào thời khắc này trực tiếp nổ tung, không có máu thịt, mà là từng đạo từng đạo hào quang rừng rực, nguyên khí khủng bố ẩn chứa ở bên trong Tử Mẫu Nguyên Thai bộc phát ra toàn bộ vào thời khắc này, sau đó bị Xích Tiêu Kiếm thu nạp toàn bộ vào trong thân kiếm, diễn hóa ra một đạo thân ảnh tràn ngập hắc vụ.
Tế Kiếm Thuật! Đây là bí thuật mà Trần Khuynh Địch đặc biệt đi tìm Long Thiên Tứ để học tập, bây giờ dùng phân thân thi triển ra, lấy Xích Tiêu Kiếm làm vật trung gian tạo ra một đạo thân ảnh tràn ngập hắc vụ như vậy.
"Xem chiêu!"
Trần Khuynh Địch xuất thủ!
Nếu không phá nổi trận pháp của Lạc Thủy Điện, vậy liền chém cả trận pháp lẫn Lạc Thủy Điện!
Kiếm khí màu đen kinh khủng gào thét mà tới, trong nháy mắt liền rơi vào phía trên Lạc Thủy Điện, trận pháp giữ vững được một hơi thở liền sụp đổ ầm ầm, còn kiến trúc Lạc Thủy Điện rộng lớn thì nổ tung sau ba hơi thở, mà theo kiếm khí chui vào bên trong Lạc Thủy Điện, toàn bộ Lạc Thủy vào thời khắc này đều rung chuyển kịch liệt.
"Ồ? !"
Gần như đồng thời, Tần Võ Dương cũng cảm ứng được sự biến hóa của Lạc Thủy.
Có thứ gì nổ...?

A!
Tần Võ Dương dù sao cũng không phải là đồ đần, sau khi ngây ngẩn không đến một giây liền phản ứng lại, biểu tình vốn đang lạnh lùng trở nên vặn vẹo trong nháy mắt, thay vào đó là sự tức giận cực độ, ở trong nháy mắt ánh mắt của hắn liền rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch.
Là do ngươi giở trò quỷ? !
Sau đó hắn lại nhìn thấy được biểu lộ kinh sợ cùng với ngoài ý muốn cơ hồ không kém hắn ở trên mặt của Khuynh Địch. Hơn nữa sắc mặt còn biến đổi ba lần trong một giây, đầu tiên là ngoài ý muốn, sau đó là kinh ngạc, tiếp đó là minh ngộ, tiếp theo nữa là phẫn nộ, cuối cùng chuyển hóa thành nhiều loại biểu hiện hỗn hợp của những cảm xúc lẫn lộn, ngay cả Tần Võ Dương cũng đều có một chút ngoài ý muốn, không biết tên gia hỏa này đang làm thứ gì, nét mặt của mình giống như cũng không có khuếch đại giống như hắn.
Tần Võ Dương: "? ??"
Không phải là do hắn giở trò quỷ? Làm sao có thể! Lạc Thủy xảy ra vấn đề, bất kể nghĩ như thế nào...
Oanh! Một giây sau, Lạc Thủy quay cuồng lần thứ hai, một đạo thân ảnh màu đen đột nhiên thổi tung những làn nước trắng xóa, mang theo tà khí màu đen ngập trời nối liền trời cao, theo tới còn có một tràng tiếng cười cực kỳ phách lối, phảng phất như một kẻ đại phản diện rốt cục đã hoàn thành kế hoạch sắp đặt đã lâu.
"Ha ha ha ha ha!"
"Bản thần biết ngay là ở đây có sự cổ quái!"
Khốn kiếp!
Tần Võ Dương là người đầu tiên kịp phản ứng, đưa tay vỗ một cái, đánh về phía thân ảnh màu đen, nhưng thực lực của đối phương thế mà lại không yếu, hơn nữa còn có khí tức cực kỳ quỷ dị, căn bản là không nhìn thấy gì, không phù hợp với bất luận một loại ấn tượng nào của Tần Võ Dương đối với võ giả Trung Nguyên, tràn đầy thần bí cùng với quỷ dị.
"Điêu trùng tiểu kỹ!" Thân ảnh màu đen đấm ra một quyền, đánh nát một đòn vung ra của Tần Võ Dương.
"Nhân tộc nhỏ bé!"
"Hãy chuẩn bị tiếp nhận sự thống trị của Tà Thần vĩ đại!"
"Tà Thần? !"
Sắc mặt của Tần Võ Dương cuồng biến, thân làm thế gia lưu truyền từ thời Thượng Cổ, có nhiều vô số kể điển tịch ở trong Tần thị, đối với cái gọi là Thiên Ngoại Tà Ma hắn cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là cho tới bây giờ chưa thấy qua Tà Ma còn sống, thế nhưng bây giờ, cái gọi là Thiên Ngoại Tà Ma ở trong điển tịch thế mà thật sự tồn tại?
Hơn nữa trọng yếu hơn chính là.

Hắn dường như còn nhìn trúng Lạc Thủy nhà mình?

Chương 729: Tưởng tượng

Sau khi Tần Võ Dương cẩn thận cảm ứng trạng thái của Lạc Thủy, sắc mặt càng biến hóa kịch liệt hơn, bởi vì hắn phát hiện ra, Lạc Thủy Điện đã bị công phá!
Toàn bộ Lạc Thủy cũng bắt đầu bạo động, loại ba động này chẳng mấy chốc sẽ dẫn phát núi non sông ngòi bị Tần thị sửa đổi qua trước đó, từ đó lan đến gần Tổ Long Trung Nguyên.
Xong đời rồi!
Tuyệt đối không thể để cho loại chuyện này phát sinh! Nhất định phải nhanh chóng ổn định Lạc Thủy, bằng không thì hậu quả sẽ là không thể tưởng tượng nổi!
Vừa nghĩ tới vị Thánh Thượng Đại Càn tọa trấn ở Thành Thượng Kinh kia nếu như thật sự thông qua Tổ Long Trung Nguyên phát hiện ra cử động của Tần Thị nhất tộc, hắn dám khẳng định là vị Thánh Thượng Đại Càn kia tuyệt đối sẽ không còn cố kỵ cái gì là thế gia đệ nhất thiên hạ, trực tiếp tự tay xuất thủ san bằng toàn bộ Tần thị cũng không phải là chuyện không thể.
Đáng chết!
Ở trong cái chớp nhoáng này Tần Võ Dương suy nghĩ trăm điều, trực tiếp nhìn về phía phương hướng của Trần Khuynh Địch.
"Cung chủ Vạn Thọ Cung, đối phương chính là Thiên Ngoại Tà Ma, là tồn tại mà chính đạo Trung Nguyên không thể chứa chấp, còn xin cung chủ hãy liên thủ với ta trấn áp đối phương!"
"Ha ha ha ha!"
"Chỉ bằng vào các ngươi? !"
Không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng, thân ảnh màu đen liền cười điên cuồng.
"Cũng không sợ nói cho các ngươi biết! Không sai! Bản thần chính là đại phản diện đã làm vô số việc ác."
"Tà Thần Gia Lỗ Lỗ chính là ta!"
"Tùy thời hoan nghênh các ngươi tới tìm bản thần để báo thù!"
"Những kẻ vô tri!"
"Ha ha ha ha ha ha ha ha!"
Tà Thần Gia Lỗ Lỗ!
Vào giờ khắc này, Tần Võ Dương nhớ kỹ cái tên này thật sâu.
Hắn phát thệ! Hắn nhất định phải róc thị hủy xương tên Tà Thần đã làm hỏng đại nghiệp của Tần Thị nhất tộc này!
Nhưng mặc kệ hiện tại Tần Võ Dương phẫn nộ như thế nào, chuyện trọng yếu nhất cần làm lúc này chính là ổn định thế cục, hắn không thể hoảng hốt, nhất định phải mau chóng xua đuổi hoặc là tiêu diệt tên Tà Thần này, sau đó lại nghĩ biện pháp ổn định toàn bộ sự bạo

động của Lạc Thủy, nếu không thì hậu quả đưa đến căn bản không phải là Tần Thị nhất tộc có thể chịu được.
Vấn đề là...
Trần Khuynh Địch thực sự sẽ ra tay trợ giúp hay sao?
Lúc này Lạc Thủy đang bạo động, nếu như thôi động đại trận Lạc Thủy mà nói, có khả năng sẽ khiến cho tình huống chuyển biến xấu thêm một bước, cho nên Trần Khuynh Địch xuất thủ cùng với mình là biện pháp tốt nhất, nhất là đối phương còn có hai kiện Đạo Binh thượng phẩm, nếu như phát huy tốt, tuyệt đối có thể tạo được tác dụng rất mấu chốt...
Nhưng mà, hắn sẽ thực sự có lòng tốt như vậy? Nếu như hắn bỏ đá xuống giếng...
Không đợi Tần Võ Dương cân nhắc xong, ở bên trong Thái Dương Kim Thuyền, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp bước ra một bước, khí tức trên người cùng với Thái Dương Kim Thuyền kêu gọi lẫn nhau, bộc phát ra ánh sáng tráng lệ chói mắt thuộc về người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung.
Thanh âm của Cung chủ Vạn Thọ Cung vang vọng ở trong thiện địa.
"Không cần phải nói!"
"Chống cự ngoại tộc là trách nhiệm của mọi người, Tần Thị nhất tộc mặc dù có mâu thuẫn nhất định đối với Thuần Dương Cung, nhưng ta thân là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, tự nhiên sẽ không có khả năng vào thời điểm đối mặt với ngoại địch lại còn lựa chọn nội đấu, lúc trước Trần Khuynh Địch ta đứng ra vào thời điểm Đông Hải gặp nạn, bây giờ tự nhiên cũng sẽ là như thế.‘’
"Ầm ầm!" Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền đấm ra một quyền, trực tiếp chiến đấu cùng với "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ".
Vừa đánh, Trần Khuynh Địch còn vừa tràn đầy căm phẫn gầm thét: "Tà Thần vô sỉ! Hôm nay không phải ngươi chết! Chính là ta vong!"
"Đời này của bản chưởng giáo hận nhất chính là Tà Thần!"
"Giết!"
Nói thật.
Tần Võ Dương thật sự đã bị hành động lần này của Trần Khuynh Địch làm cho cảm động.
Đây là hành động cao thượng vĩ đại cỡ nào a!
Suy nghĩ kỹ một chút, đánh giá đối với vị Cung chủ Vạn Thọ Cung này trên giang hồ đều là khen chê không đồng nhất, có gọi hắn là đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma Trung Nguyên, có gọi hắn là thiếu hiệp chính đạo khó gặp, bây giờ xem ra, cái gì là Sát Nhân Cuồng Ma, đều là lời bịa đặt của những người ghen ghét hắn!
Kẻ thích xen vào chuyện bao đồng đứng ra vào thời điểm mấu chốt này, không đúng, nhân sĩ hào hiệp. Không phải chính là đại hiệp chính đạo mà Tần Võ Dương ta thích nhất hay sao?
Quá tuyệt vời! Tần Võ Dương lập tức hưng phấn hô lên: "Tốt! Trần

đại hiệp quả nhiên là hào khí ngất trời! Không cần nói nhiều! Hôm nay Tần mỗ ta liền liều mình bồi quân tử! Cùng nhau giết tên Thiên Ngoại Tà Ma này!"
Tần Võ Dương đương nhiên là biết rõ cách đối phó với loại người này.
Đơn giản chính là những người bị ý nghĩ chính đạo giang hồ tẩy não, muốn có được hảo cảm của bọn họ, phương pháp đơn giản nhất chính là biểu hiện ra sự phóng khoáng và sảng khoái, lấy thêm ra mấy phần lòng hiệp nghĩa, sẽ rất dễ dàng liền có thể hoà mình cùng với bọn họ.
Lúc trước đã có mấy vị đại hiệp bị Tần Võ Dương hố chết, bỏ mình ngoài ý muốn, cơ hồ đều là sử dụng thủ đoạn như thế.
Tần Võ Dương vừa cấp tốc suy nghĩ, vừa ra tay giết về hướng "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ".
Vừa ra tay trong nháy mắt, hắn cũng đã nghĩ ra ba loại bày bố, 12 loại phương pháp, 24 loại thái độ để tiếp xúc với vị Trần Khuynh Địch mặc dù hữu dũng hữu mưu, nhưng lại tràn đầy lòng hiệp nghĩa này, nghĩ cách làm như thế nào để lợi dụng Thuần Dương Cung, sau đó lại nghĩ biện pháp để cho bọn hắn gánh chịu oan ức...
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch lại đột nhiên cười lớn một tiếng.
"Tần tộc trưởng! Tên Thiên Ngoại Tà Thần này có một chút cổ quái!"
Lời nói của Trần Khuynh Địch khiến cho Tần Võ Dương thoát ra từ bên trong sự suy tính, vốn dĩ hắn đã tưởng tượng đến cảnh tượng Thuần Dương Cung bị hắn làm cho tan cửa nát nhà, trước khi chết Trần Khuynh Địch đã để lại tất cả truyền thừa cho hắn, sau đó bản thân hắn lại lệ rơi đầy mặt bịn rịn chia tay cùng với đối phương, bất quá lời nói của Trần Khuynh Địch đã đưa hắn trở về hiện thực.
"Chuyện gì đã xảy ra? !"
"Mau nhìn đi!"
"Ha ha ha ha ha!"
Lời còn chưa dứt "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" lại phát ra thêm một tràng tiếng cười to.
"Ngây thơ!"
"Thật sự là quá ngây thơ rồi!"
"Những kẻ Nhân tộc ngu xuẩn các ngươi! Thực cho là Tà Thần chúng ta chỉ có một mình thôi sao! Kỳ thật chúng ta cũng đã sớm tiềm phục tại Trung Nguyên vô số năm, không qua bao lâu nữa, toàn bộ thiên hạ đều sẽ rơi vào trong tay của bọn ta! Chỉ bằng vào một cái Tần thị nho nhỏ của ngươi, cũng muốn ngăn cản bản thần?"
"Đổi thành tên gia hỏa ngọc thụ lâm phong vô cùng đẹp trai ở bên cạnh kia thì còn tạm được!"
Tần Võ Dương: "? ??
Ta mới vừa nghe được cái gì?
"Khụ khụ!"

"Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" ho khan một cái, xoay chuyển lời nói, nhìn về phía Trần Khuynh Địch nói: "Sau một thời gian dài chờ đợi ở Trung Nguyên, bản thần tự nhiên là cũng nhận ra không ít cường giả thế hệ trẻ, trong số đố, đại hiệp chính đạo có tiếng tăm lừng lẫy ở Trung Nguyên, chưởng giáo Thuần Dương Cung bây giờ, ngươi chính là Trần Khuynh Địch đúng không?"

Chương 730: Cá lớn

"Không sai!"
Trần Khuynh Địch hét lớn một tiếng, trên mặt tràn đầy niềm tin cùng với tinh thần vĩnh viễn không thỏa hiệp đối với tà ác, bộc lộ ra một thân chính khí!
"Ha ha ha ha ha!"
"Tốt! Trần Khuynh Địch! Bản thần sẽ nhớ kỹ ngươi!"
"Bất quá lần này ngươi thế nhưng đã giúp nhầm người, nói đúng ra, bản thần thế nhưng đã giúp ngươi một tay a, dòng Lạc Thủy này cũng không phải là đồ gì tốt, ở bên trong có rất nhiều thủ đoạn!"
Vừa dứt lời, sắc mặt của Tần Võ Dương lập tức biến hóa: "Trần cung chủ, đừng nghe tên Tà Thần này nói, chúng ta hãy cùng nhau xuất thủ!"
"Ồ?"
Trần Khuynh Địch khẽ liếc mắt nhìn Tần Võ Dương một cái.
Cái phản ứng này...rất vi diệu a! Ta chỉ là muốn tận dụng tối đa, dùng "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" để hung hăng giội một chậu nước bẩn lên trên người của Tần Thị nhất tộc, mặc kệ Lạc Thủy có tác dụng gì, tóm lại cứ nói không phải là đồ gì tốt là được, nhưng bây giờ nhìn sắc mặt biến hóa của Tần Võ Dương, sẽ không phải là dòng Lạc Thủy này thật đúng là có vấn đề gì đó chứ?
Ồ? ! Chẳng lẽ Trần Khuynh Địch ta hồng phúc tề thiên, vừa vặn bắt được cá lớn? !
Nghĩ đến đây, Trần Khuynh Địch lập tức trở nên phấn khích, muốn tiếp tục thao túng "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" nói thêm một đợt nữa, mở rộng tác dụng của Lạc Thủy từ thống nhất thiên hạ đến hủy diệt thế giới, có thể bôi đen đến đâu thì bôi đen đến đó, bất quá không đợi hắn hành động, lúc này đến phiên sắc mặt của hắn biến hóa.
Hỏng bét!
Lực lượng thiêu đốt phân thân đã sắp tiêu hao hết! Nếu để cho nó dừng lại vào thời điểm này, Xích Tiêu Kiếm coi như sẽ bị bại lộ, đến lúc đó toàn bộ thiên hạ đều sẽ biết rõ Trần Khuynh Địch hắn đã quang minh chính đại coi Tần thị như là khỉ để đùa nghịch, còn nói một đợt mèo khen mèo dài đuôi, quả thực có thể gọi là lão tặc vô sỉ điển hình, trong nháy mắt liền biến thành loại người giống như Long Thiên Tứ...
Không được! Phải mau đi!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức thao túng "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" hành động.
"Ha ha ha ha!"
"Ta chỉ nhắc đến thế thôi, chính các ngươi hãy tự cân nhắc a!"

"Lạc Thủy chính là một vấn đề rất lớn!"
"Bản thần cáo từ!"
Oanh!
Vừa dứt lời, "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" trực tiếp đánh nát không gian, ở trong một cái nháy mắt liền biến mất ngay tại chỗ. Căn bản là không thể nào ngăn cản.
Bởi vì "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" chính là vọt thẳng vào bên trong hư không, loại lĩnh vực kia chỉ có võ giả Kích Toái Mệnh Tinh mới có thể tùy ý ngao du, Hỏa Luyện Kim Đan là cũng có thể tiến vào, nhưng căn bản là không thể ở lại nơi đó trong thời gian dài, cho nên vô luận là Tần Võ Dương, hay là Trần Khuynh Địch đều không tiến hành truy đuổi.
Đương nhiên.
Đối với Trần Khuynh Địch mà nói thì cũng không cần phải truy đuổi, dù sao thì hắn và Xích Tiêu Kiếm cũng có khế ước, đến lúc đó muốn gọi nó trở về cũng là một sự tình dễ dàng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hiện tại hắn lại không có một chút hoang mang nào.
Mà đối với Tần Võ Dương mà nói, nếu đã đuổi được "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ" đi, vậy chuyện trọng yếu hơn lúc này không phải là truy sát, mà là nghĩ biện pháp để cho đám người Thuần Dương Cung cũng nhanh xéo đi, như vậy hắn mới có thể mau chóng áp chế Lạc Thủy, bằng không hậu quả mang đến sau đó là sẽ không thể tưởng tượng nổi...
Nhưng không đợi sắc mặt của Tần Võ Dương trở nên tốt hơn, ở ngay bên ngoài Tần thị, lại có một thanh âm chậm rãi truyền đến.
"Lạc Thủy có vấn đề?"
"Chuyện này cũng không thể mặc kệ a."
"Tần tộc trưởng?"
Người của Bái Hỏa Ma Giáo đều rất gian xảo. Dù sao thì giáo chủ nhà mình cũng chưa tới, vì đề phòng vạn nhất, bọn hắn đều có ý nghĩ giống như tuyệt đại đa số người đến xem vậy, đều tụ tập ở bên ngoài Lạc Thủy, yên lặng quan sát tình huống phát triển.
Cho tới bây giờ.
Tối thiểu là Tư Lạp Cách cùng với Đại tế ti Bái Hỏa Ma Giáo cảm thấy cái thời cơ này là rất tốt.
Một mặt là có Trần Khuynh Địch ở đây, một mặt khác là Lạc Thủy rất rõ ràng là đã xảy ra vấn đề gì đó, tình cảnh hiện tại của Tần Thị nhất tộc rõ ràng không phải là rất tốt, lúc này không bỏ đá xuống giếng, vậy thì sẽ bỏ đá xuống giếng vào lúc nào?
Về phần Lạc Thủy rốt cuộc có nội tình gì...
Có liên quan cái rắm gì đến sự tình của chúng ta? Cứ giội nước bẩn lên bọn hắn là xong việc! Dù sao thì lần này Bái Hỏa Ma Giáo đến đây cũng chính là để gây phiền toái cho Tần Thị nhất tộc, coi như không có lý do, cũng phải cố tìm cho ra lý do, nếu không thì làm thế nào để lập uy?

Mà một điểm này, Tần Võ Dương tự nhiên cũng đã nhìn ra.
Sau đó cả người hắn đều run rẩy dữ dội như cái sàng, rõ ràng là rất tức giận.
"Bái Hỏa Ma Giáo."
Chỉ là một cái Bái Hỏa Ma Giáo? ! Từ lúc nào mà ngay cả thổ dân Tây Vực cũng đều có thể quang minh chính đại đến gây phiền toái cho Tần Thị nhất tộc? ! Khốn kiếp!
Trong lúc nhất thời, dù là lấy tâm tính của Tần Võ Dương cũng đều cảm thấy giận dữ, lửa giận càng ngày càng tăng, hắn nhướng mày, bạo phát ra khí tức kinh khủng trong nháy mắt, Đại Đạo Huyền Quang xông lên tận trời, mang theo vô tận lực áp bách phảng phất như thái sơn áp đỉnh vậy, đánh về phía đám người Bái Hỏa Ma Giáo.
Mà đối mặt với cái tình cảnh này, Tư Lạp Cách không có một chút hoang mang nào.
Đại tế ti Bái Hỏa Ma Giáo cũng rất bĩnh tĩnh.
"Trần Khuynh Địch!"
"Trần cung chủ!"
Bái Hỏa Ma Giáo chết tiệt! Thế mà không biết gọi một tiếng Chưởng Giáo!
Trần Khuynh Địch vừa cảm khái thói đời nóng lạnh, vừa không có một chút do dự mà đưa tay vỗ về phía Tần Võ Dương, trong chốc lát hư không phá toái, bàn tay xé rách mấy tầng hư không trong nháy mắt, vết nứt không gian màu đen lan tràn ra dọc theo phương hướng Trần Khuynh Địch xuất thủ, lập tức xuất hiện ở trước mặt của Tần Võ Dương.
Tần Võ Dương cũng vung tay ra, ngăn cản bàn tay của Trần Khuynh Địch, nhưng đối ứng với đó, hắn cũng không làm gì được đám người Bái Hỏa Ma Giáo.
"Trần cung chủ, ngươi muốn ngăn cản Tần thị ta?"
"Tại sao lại nói như vậy chứ." Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt tươi cười nói: "Bái Hỏa Ma Giáo đã giao hảo cùng với Thuần Dương Cung chúng ta qua nhiều thế hệ, bảo vệ bằng hữu là chuyện nên làm. Ta ngày xưa thân làm Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, bây giờ xem như là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, đối với vị Thiên Ngoại Tà Thần vừa rồi mà nói, ta cũng rất có hứng thú."
Tần Võ Dương nhướng mày.
Đây là sự tình mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.
Càng trọng yếu hơn chính là, lúc này Lạc Thủy vẫn còn đang tiếp tục bạo động, hắn cũng không có thời gian để dây dưa. Nhưng không thể nghi ngờ, vô luận là Bái Hỏa Ma Giáo hay là Trần Khuynh Địch, chỉ sợ là cũng sẽ không chịu rời đi như vậy, nhất là Bái Hỏa Ma Giáo, cái bộ dáng này rõ ràng chính là đến để gây phiền toái.
Đáng giận!
Tần Võ Dương hít vào một hơi thật sâu, hắn chung quy cũng là người

quyết đoán, việc đã đến nước này, lo trước lo sau chỉ khiến cho tình thế chuyển biến xấu thêm, bây giờ chỉ có thể cưỡng ép thôi động Lạc Thủy.

Chương 731: Thiều Hoa

"Lạc Thủy Điện bị phá hư, lực lượng Lạc Thủy bị mất khống chế, nhưng Tần Võ Dương luôn luôn tính toán cả tình huống xấu nhất cũng không phải là không dự liệu được loại tình huống này, cho nên hắn cũng có phương án dự bị, lõi dự phòng cũng không phải là không có, nhưng cuối cùng thì cũng không phải là chính phẩm, tối đa chỉ có thể khiến cho Lạc Thủy khôi phục trong một đoạn thời gian mà thôi.
Nhưng bây giờ đã không quản được nhiều như vậy!
Tần Võ Dương khẽ động suy nghĩ, Lạc Thủy nguyên bản không ngừng bạo động nhất thời bình phục trở lại, sau đó chảy ngược lên trời, hóa thành 9 đầu Thủy Long vờn quanh ở quanh người của Tần Võ Dương, đồng thời khiến cho khí tức của hắn dâng cao.
"Không cần phải nói nhiều."
"Thiên Ngoại Tà Ma xâm lấn tộc ta, rất khó tưởng tượng được lúc này ở trong tộc ta còn có chỗ nào bị xâm lấn hay không, cho nên xin mời các vị rời đi thì sẽ thỏa đáng hơn."
Tần Võ Dương vừa dứt lời, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch liền nảy một cái.
Đậu xanh rau má? Chẳng lẽ kế hoạch ta ở bên ngoài giội nước bẩn để hấp dẫn lực chú ý, sau lưng để cho các nàng Dương Xuân đi trộm nhà, nhìn thử xem ở trong Tần Thị nhất tộc có tàng bảo khố gì không...đã bị phát hiện? Sẽ không trùng hợp như thế chứ?
Ý niệm tới đây, biểu lộ ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lại càng trở nên đại nghĩa lẫm nhiên, nói: "Tần tộc trưởng không cần phải nói nhiều, trước đó tên Thiên Ngoại Tà Ma kia xông ra từ bên trong Lạc Thủy, xem ra tất nhiên là Lạc Thủy đã xảy ra vấn đề, chúng ta nếu như đã ở đây, như vậy tất nhiên sẽ không ngồi yên không để ý đến, tại hạ nguyện xuất ra một chút sức lực."
Tần Võ Dương: "..."
"Đây chuyện nội bộ của tộc ta."
"Không cần các vị nhúng tay, hay là Thuần Dương Cung vừa mới đánh bại đời sau của Kiếm Tông cùng với Phật Môn, đã thật sự coi chính mình là thánh địa võ đạo đệ nhất thiên hạ, có thể tùy ý nhằm vào Tần thị ta hay sao?"
Tần Võ Dương hoàn toàn không có che giấu, thanh âm thậm chí còn truyền ra bên ngoài tổ địa Lạc Thủy Tần thị, rơi vào trong tai của rất nhiều thế lực đang xem náo nhiệt ở bốn phía.
Lần này tuyệt đối có không ít thế lực tới xem náo nhiệt.
Phật Môn, Kiếm Tông, Đao Tông, các đại thế gia, còn có Bái Hỏa Ma Giáo đã xuất thủ. Ngoại trừ Tiên Cung vốn đã thần bí, Đạo Môn và

Minh giáo không có quan hệ gì tới việc này, Tắc Hạ Học Cung đang thương lượng với triều đình, cùng với Vô Sinh Đạo không có dư lực, những thế lực phàm là có năng lực xem náo nhiệt, phần lớn đều phái tai mắt của mình đến khu vực bên ngoài Lạc Thủy.
Mà lời nói của Tần Võ Dương rõ ràng cũng đã kích thích thần kinh của bọn hắn.
Rất hiển nhiên.
Thuần Dương Cung sau trận chiến kia đúng là danh tiếng đại thịnh, thậm chí còn có một chút đè ép thanh thế ba mạch Đạo, Phật, Ma, có lẽ ba mạch Đạo, Phật, Ma còn chưa để ý, nhưng các thánh địa võ đạo khác, còn có rất nhiều thế gia yếu hơn một bậc, đối với Thuần Dương Cung đột nhiên lộ ra răng nanh của bản thân vẫn là vô cùng kiêng kỵ.
Sẽ không có ai hi vọng lại nhìn thấy một thế lực quật khởi hùng bá giang hồ.
Bởi vậy.
Tần Võ Dương vừa dứt lời, ở bốn phía Lạc Thủy, có không ít khí tức đều rối rít có dấu hiệu lộ ra, hư không ẩn ẩn muốn vỡ ra, có xu thế xuất hiện trận pháp truyền tống.
Nhưng mà đúng vào lúc này.
"Tên Ninh Thiên Cơ kia giao Thuần Dương Cung cho ngươi, cũng không phải là để cho ngươi ở đây giảng đạo lý cùng với lão phế vật này."
"Chỉ tổ làm lãng phí thời gian!"
Vừa dứt lời, hư không trên đỉnh đầu của Tần Thị nhất tộc nổ tung ầm ầm, lần này không chỉ còn là một đạo khe hở, mà là một mảnh vết nứt hư không rộng lớn, bóng tối trong hư vô phản chiếu ra ngàn vạn ngôi sao, trong đó một ngôi sao khổng lồ sáng rực chói mắt, phảng phất như một viên ngọc, từ trong đó tách ra huyền quang trắng đen vô tận.
Huyền quang chiếu rọi từ trên xuống dưới, kéo dài 30 vạn dặm!
Đây là Vận Mệnh Tinh Thần! Phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên, không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện cường giả như vậy, triệt để đả thông cầu nối với tinh không, Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, chỉ kém một bước cuối cùng liền có thể Kích Toái Mệnh Tinh, trở thành cường giả chứng đạo hư không, bây giờ thế mà lại hiện thân ở phía trên Tần thị, hơn nữa thân phận của người tới càng là khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc.
"Dám can đảm có ý định mưu hại Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta."
"Ai dám nhúng tay, sẽ chính là địch với Bái Hỏa Ma Giáo chúng ta!"
Là giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo! Cho dù là ai cũng không ngờ được, vị chưởng giáo thế lực thổ dân Tây Vực một mực không được rất nhiều thánh địa võ đạo Trung Nguyên để ở trong mắt này vậy mà đã âm

thầm đạt đến cảnh giới cỡ này!
Ngay cả Trần Khuynh Địch cũng đều cảm thấy kinh ngạc một hồi, dùng hết toàn lực mới nuốt một ngụm nước bọt, không có bật thốt ra hai chữ "nghĩa mẫu", nếu không có trời mới biết vị giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo nhìn qua có vẻ dữ dội ở phía trên đỉnh đầu này, có thể xoay người lại cho hắn một cái bạt tai hay không, đây cũng không phải là chuyện đùa...
Nhưng mà...
Đến rất tốt a! Vốn dĩ phát giác ra được xu thế có rất nhiều thế lực muốn ra mặt, Trần Khuynh Địch đang dự định rút lui một cách chiến lược, cùng lắm thì chờ sau khi đám người Doanh Phượng Tiên trưởng thành lại nghĩ biện pháp lấy lại danh dự một lần nữa, bất quá bây giờ đột nhiên có một vị giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo dữ dội nhảy ra, thế cục coi như đã trở nên hoàn toàn khác.
Tối thiểu là chiến quả lần này còn có thể tăng lên mấy lần.
Toàn thân của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên hưng phấn!
"Bái Hỏa Ma Giáo!"
Hai mắt của Tần Võ Dương muốn nứt, nhìn chằm chặp vết nứt hư không ở trên đỉnh đầu, ở trong đó có một ngôi sao khổng lồ như mặt trời loá mắt, huyền quang màu trắng đen hạ xuống từ trên trời, mang theo thanh thế ngập trời to lớn vô ngần.
Khốn kiếp! Vốn dĩ thế lực bốn phía đều đã có ý động, chỉ cần mình xuất ra khí thế thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, tin rằng Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo đều sẽ thức thời thối lui, đến lúc đó bản thân liền có thể bình ổn Lạc Thủy một lần nữa, kết quả là lại bị vị giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo đột nhiên nhô ra này làm hỏng!
"Thiều Hoa!"
"Ngươi cũng dám gọi thẳng tên của bản tọa."
Huyền quang trắng đen quét ngang hư không, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với huyền quang của Doanh Phượng Tiên trước đó, những nơi đi qua nhị nguyên đấu chuyển, âm dương phân liệt, vạn vật trực tiếp bị cắt đứt ra, cuối cùng giống như một cây trụ chống trời, đập ầm ầm về phía đỉnh đầu của Tần Võ Dương, không có một chút nể mặt nào.
Oanh! Ở quanh người Tần Võ Dương, 9 đầu Thủy Long quay cuồng, quả thực là đã ngăn chặn một đòn này của giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng gần như đồng thời, hư không nứt ra lần thứ hai, một bàn tay trắng trẻo nhô ra từ đó, giống như xuất quỷ nhập thần vậy, vậy mà xuyên qua sự phong tỏa của Lạc Thủy, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của Tần Võ Dương.

Chương 732: Thiều Hoa

Bốp! Âm thanh giòn dã vang dội hơn phân nửa Tần thị, bản thân Tần Võ Dương càng là bất ngờ không kịp đề phòng, cả người trực tiếp rơi xuống từ trên không trung, nện vào bên trong phòng ốc của Tần Thị nhất tộc, trong lúc nhất thời, toàn bộ Tần Thị nhất tộc, thậm chí là rất nhiều thế lực ở bên ngoài Lạc Thủy đang nhìn chằm chằm đều trầm mặc một cách quỷ dị.
Mà hai mắt của Trần Khuynh Địch càng là sáng rõ.
Ai ya! Không hổ là nghĩa mẫu, không đúng, không hổ là giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo a!
Ầm ầm! Gạch ngói vỡ vụn, cát bụi tán ra bốn phía, thân hình của Tần Võ Dương cấp tốc bay lên trên trời, khắp khuôn mặt nguyên bản một mực tỉnh táo tràn đầy sự xấu hổ và giận dữ đến mức tận cùng, hắn vừa rồi cũng không thật sự bị đánh vào mặt, thuần túy chỉ là bị thủ đoạn quỷ dị của giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo đột phá phong tỏa Thuỷ Long đánh một cách bất ngờ. Mà vào thời khắc mấu chốt hắn đã đưa tay ngăn lại cái tát kia.
Nhưng mà gặp quỷ!
Cho dù là hai bàn tay va vào nhau cũng phát ra âm thanh! Cái âm thanh giòn dã kia, mặc kệ hắn giải thích như thế nào, tin rằng ngày sau toàn bộ người giang hồ đều sẽ biết Tần Võ Dương hắn bị giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo cho một bạt tai ở trước mặt của mọi người! Về phần một tát này rốt cuộc có hữu dụng hay không...
Ai sẽ quan tâm chứ! Dù sao thì mọi người cũng đã nghe được tiếng vang, rất giòn dã!
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
"Thiều Hoa!"
"Ngươi muốn chết!"
Nguyên danh của giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo là Thiều Hoa, cùng với Tần Võ Dương miễn cưỡng xem như là người cùng một thời đại, năm đó cũng đã từng quen biết, chỉ là không ngờ được bà điên này qua nhiều năm như thế, vừa xuất hiện liền cho hắn một "bất ngờ" lớn như vậy, nếu như không rửa sạch sỉ nhục, cái chức tộc trưởng này của hắn cũng không thể ngồi vững!
"Lên!"
Khẽ động suy nghĩ, Tần Võ Dương nhất thời không còn hô hào các thế lực khác nhúng tay.
Bởi vì hắn biết rõ lấy thái độ của giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo, là tuyệt đối sẽ không có khả năng còn đường xoay sở, đã như vậy cũng không cần phải thoả hiệp, trực tiếp đánh liền xong việc.
Hoặc là hắn đánh đuổi giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo cùng với Trần

Khuynh Địch, sau đó ổn định Lạc Thủy.
Hoặc là Lạc Thủy triệt để nổi khùng, Tần thị vạn kiếp bất phục.
Từng đầu Thủy Long xông ra từ bên trong Lạc Thủy, mỗi một giọt nước đều nặng tựa vạn cân, hội tụ vào một chỗ hình thành nên Thủy Long, quả thực là có thể so với trọng lượng của một dãy núi, Thủy Long gào thét mà ra, đánh thẳng về phía đám người Bái Hỏa Ma Giáo, hơn nữa số lượng Thủy Long còn đang không ngừng tăng lên.
"Tần Võ Dương, lúc trước võ giả trẻ tuổi mà bản tọa coi thường nhất chính là ngươi, thân là võ giả lại chỉ biết tính kế, thật không ngờ được con đường võ đạo cho tới bây giờ đều là bất khả chiến bại, sau khi trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, mở ra Đại Đạo Huyền Quang, ngươi thế mà vẫn không có nửa điểm thay đổi, vẫn cứ rác rưởi như vậy!"
"Giết!"
Tần Võ Dương hét lên một tiếng, Thủy Long liên tiếp xông ra, cuối cùng vậy mà có tới 81 đầu, phảng phất như dây xích xen lẫn vào nhau xông vào bên trong hư không, vậy mà kéo dài gần 30 vạn dặm, trực tiếp đánh về phía vị trí Mệnh Tinh của giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo, muốn quấn quanh Mệnh Tinh và phong tỏa.
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch thấy vậy liền cảm thấy hâm mộ.
Gặp quỷ! Vốn dĩ ta còn cho là mình đã rất cường hãn.
Hiện tại xem ra vẫn là gánh nặng đường xa a! Nhìn những đại tiền bối này đi, một người so với một người còn hung tàn hơn, một người so với một người còn bá đạo hơn, thực sự là tấm gương của chúng ta, nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch giật mình một cái.
Không đúng! Ta lúc này cũng không thể đứng làm cảnh! Đây chính là cơ hội tốt đánh chó mù đường ngàn năm khó gặp a!
Sau khi kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch nhất thời hét lớn một tiếng, trực tiếp xông ra khỏi Thái Dương Kim Thuyền, hắn cũng không có sử dụng kiện Đạo Binh này, mà là sử dụng hào quang tản ra trên cánh buồm, bao phủ hai vị trưởng lão Thuần Dương Cung, còn có Doanh Phượng Tiên lúc này còn đang đứng ngây người như phỗng ở bên trên bãi đất trống.
Sau khi các nàng Dương Xuân ăn trộm, không đúng, sau khi chấp hành nhiệm vụ xong còn phải dựa vào Thái Dương Kim Thuyền. Hiện tại chỉ cần một mình ta là đủ rồi!
Toàn thân chấn động, nguyên khí chảy xuôi ở trong người nhất thời gào thét mà ra giống như núi lửa bộc phát vậy, cũng không phải là Đại Đạo Huyền Quang, thế nhưng nguyên khí nồng đậm đến cực điểm thế mà quả thực là đã ngưng tụ ra một cột khí khoảng mười vạn dặm, cột khí bay lên như diều gặp gió, xuyên qua trời cao, có thanh thế không kém một chút nào.
Chuyện cho tới bây giờ Trần Khuynh Địch cũng lười che giấu bản

thân.
Ta chính là muốn đánh ngươi đó thì sao? ! Ám toán Phượng Tiên sư muội của ta, hiện tại còn khiến cho nàng đứng ngơ ngác ở nơi đó, hôm nay nếu không đánh cho ngươi bị tàn tật cả đời, sau khi trở về ta làm sao có thể bàn giao với Phượng Tiên sư muội? Trần Khuynh Địch ta làm sao còn có thể thành lập hình tượng chưởng giáo sâu không lường được ở Thuần Dương Cung? 81 đầu Thần Long dĩ nhiên là rất cường hãn, tuyệt đối không thua Đạo Binh thượng phẩm, nhưng lúc này tuyệt đại bộ phận lực lượng lại được dùng để đối kháng với giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo, mà Trần Khuynh Địch dựa vào xác rùa đen - một thân ánh vàng lóng lánh, trực tiếp đánh tan áp lực của Thủy Long, giết thẳng một đường tới của trước mặt Tần Võ Dương.
"Xem quyền!"
Tần Võ Dương biến sắc.
Suy nghĩ khẽ động, Lạc Thủy quay cuồng lần thứ hai, lại có 27 con Thuỷ Long gào thét mà ra, quấn quýt cùng với Trần Khuynh Địch, không để cho Trần Khuynh Địch tiếp tục tiến về phía trước.
Trong lúc nhất thời, Tần Võ Dương triển lộ ra thanh thế kinh người, thế mà quả thực là dựa vào lực lượng của Lạc Thủy, lấy một chọi hai, ngăn cản Trần Khuynh Địch cùng với giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo! Sau đó hắn liền bắt đầu ở chửi má nó ở trong lòng.
Ngày hôm nay thật xui xẻo!
Lạc Thủy vốn dĩ cũng đã bắt đầu bạo động, Lạc Thủy Điện lại bị trọng thương, miễn cưỡng dùng lõi dự phòng khống chế được Lạc Thủy, nhưng lại bị ép bức điều động lực lượng khổng lồ như vậy… đã sắp không thể đè ép được!
Tần Võ Dương đã có thể cảm giác được, lực lượng Lạc Thủy đã bắt đầu không bị khống chế tiết ra ngoài, lan tràn ra về phía núi non sông ngòi đã bị Tần Tộc sửa đổi qua trước đó.
Mà cùng lúc đó, ở trong Vị Ương Cung tại Thành Thượng Kinh, Thánh Thượng Đại Càn nguyên bản đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở hai mắt ra.
"Ủa?" Xoa cằm một cái, Thánh Thượng Đại Càn khá là kỳ quái lẩm bẩm nói: "Kỳ quái, đầu ngón chân hơi ngứa một chút, bị muỗi cắn? Không thể nào, không thể nào, tu vi của ta đã đến mức này, nói như vậy là có đồ vật gì bị xúc động? Hơn nữa hẳn là thứ gì đó có cùng một nhịp thở với ta...Tổ Long Trung Nguyên?"
"Để nhìn một chút xem..."
Một hồi lâu sau.
Ở trong Vị Ương Cung xưa nay nghiêm cấm ồn ào náo động, đột nhiên truyền ra một tiếng chửi vang tận mây xanh "Cái đệch!", mang theo ảnh hưởng vô cùng ác liệt.
Nhưng chẳng biết tại sao, mọi người mất một lúc lâu cũng không

biết là ai hô.

Chương 733: Điên rồi sao?

Vào giờ khắc này.
Ngay ở bên ngoài Lạc Thủy, một vị trung niên nam tử thân mang áo bào màu vàng óng chắp hai tay ở sau lưng, yên lặng nhìn về phương hướng Lạc Thủy, Lạc Thủy nhộn nhạo phát động 108 đầu Thuỷ Long to lớn, trong đó có 81 đầu xông thẳng tới chân trời, chui vào bên trong hư không tranh đấu cùng với một khỏa ngôi sao sáng chói.
Còn dư lại 27 đầu Thuỷ Long thì là không ngừng lao tới cắn xé một thân ảnh cả người toả ra ánh vàng.
Nhìn qua có thanh thế rất kinh người.
"Ha ha!" Trung niên nam tử nhe răng cười một tiếng: "Tần thị lần này hẳn sẽ ăn thua thiệt lớn!"
"Lạc Thủy không biết làm sao thế mà bắt đầu bạo động, Tần Võ Dương mặc dù đã sử dụng thủ đoạn cưỡng chế đè ép, nhưng không qua bao lâu nữa sẽ không chịu nổi, đến lúc đó Lạc Thủy nổi khùng, Tần Thị nhất tộc bị phản phệ, nếu như Thánh Thượng biết được loại tin tức tốt này, sợ rằng là sẽ nhảy dựng lên ở trên ghế rồng.‘’
"Khụ khụ!"
"Đại Nhân!"
"Ách!"
Ở sau lưng trung niên nam tử, một vị võ sĩ mặc giáp nhìn qua giống như là hộ vệ ho khan một cái nhắc nhở, lúc này trung niên nam tử mới phản ứng được, xoay chuyển lời nói: "À, đương nhiên, lấy uy danh hiển hách của Thánh Thượng, tự nhiên là sẽ không thể nào làm ra loại chuyện như vậy, mới vừa rồi chỉ là do bản hầu hồ ngôn loạn ngữ."
Gặp quỷ! Có trời mới biết vừa rồi Thánh Thượng có nhìn đến nơi này hay không?
"Bất quá đại nhân, chúng ta thực sự không xuất thủ sao, đây chính là một cái cơ hội tốt ngàn năm một thuở a."
Trung niên nam tử liếc mắt nhìn qua võ sĩ mặc giáp, đối phương có một chút sợ rụt cổ một cái, bất quá vẫn căn cứ vào chức trách của bản thân tiếp tục mở miệng nói: "Bây giờ Thuần Dương Cung chèn ép Tần thị, lại có Bái Hỏa Ma Giáo đột nhiên nhúng tay, nếu như triều đình chúng ta lại xuất thủ, chẳng phải là có thể chân chính hủy diệt Tần thị. Phải biết rằng Tần Thị nhất tộc xem như là thế gia đứng đầu thiên hạ, Thánh Thượng vẫn luôn thấy ngứa mắt…"
Thanh âm của võ sĩ mặc giáp im bặt mà dừng, giống như là kịp phản ứng, ngay cả âm thanh cũng nhỏ đi không ít: "Là bởi vì vị ở trong hoàng cung kia?"
Có lẽ rất nhiều người đã quên. Tần Thị nhất tộc có thể trở thành thế

gia đệ nhất thiên hạ, cũng không phải là chỉ dựa vào võ lực của bản thân, trọng yếu hơn chính là, Tần Thị nhất tộc đã từng để cho nữ tử nhà mình thành công gả vào hoàng cung, chính là Hoàng quý phi trước mắt, đây cũng không phải là chuyện đùa, có trời mới biết vị Hoàng quý phi kia đối với Tần thị...
"Bàn luận về cung đình thế nhưng là trọng tội." Trung niên nam tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Bất quá cũng không có gì."
"Yên tâm đi, vấn đề không phải là xuất hiện ở trên người của Hoàng quý phi, lấy tính cách âm hiểm của Tần Võ Dương, ngươi cho rằng Hoàng quý phi sẽ có thể có tình cảm gì đối với Tần thị hay sao, huống chi Hoàng quý phi thì lại thế nào? Chúng ta là con dân của bệ hạ, không phải là của Hoàng quý phi, lần này bản hầu mặc kệ, nhưng lần sau sẽ không thể chiếu theo lệ này nữa."
Thấy võ sĩ mặc giáp tràn đầy xấu hổ mà gật đầu đáp ứng, trung niên nam tử mới xoay người tiếp tục nhìn về phương hướng Lạc Thủy, đột nhiên xoa cằm một cái, nói: "Kỳ thật nguyên nhân ta không ra tay cũng rất đơn giản."
"Ngươi xem một chút những thế lực vây công Tần thị hiện tại có thực lực gì?"
"Bái Hỏa Ma Giáo lúc trước chính là do Thánh Thượng chính miệng sắc phong, hơn nữa ở dưới sự hiệp trợ của Thuần Dương Cung, lúc này mới đặt vững chân ở Trung Nguyên, mà vị Cung chủ Vạn Thọ Cung này đến bây giờ vẫn là Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, nói đúng ra, hai phe thế lực này đều có thể xem như là người của triều đình."
"Mà hiện tại hai cái thế lực triều đình thế mà dự định tiêu diệt Tần thị...có lẽ bây giờ còn chưa có ai cảm thấy như vậy, nhưng nếu như chúng ta cũng xuất thủ, tất cả mọi người đều sẽ liên tưởng đến điểm này, đến lúc đó toàn bộ Trung Nguyên đều sẽ dẫn phát một trận động đất, còn muốn vượt qua trận đại chiến Thuần Dương Cung lúc trước."
"Động đất..."
"Nói nhảm." Trung niên nam tử trừng võ sĩ mặc giáp một cái, nói: "Chuyện này sẽ trở thành một cái tín hiệu."
"Một cái tín hiệu muốn xuất thủ đối với thế gia tông phái của triều đình, Thánh Thượng thân làm thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt vốn đã khiến cho vô số người kiêng kị, bây giờ lại xảy ra một chuyện như vậy, rất nhiều người có thể sẽ không chờ nổi, nếu sơ ý một chút, chỉ sợ là cả thiên hạ sẽ làm phản, ai cũng sẽ không đảm đương nổi phần trách nhiệm này."
"Thì ra là thế...như vậy chẳng lẽ, hết lần này tới lần khác sẽ không diệt được thế gia tông phái..."
"Có thể, nhưng rất khó." Nói đến đây, trung niên nam tử bất đắc dĩ thở dài: "Trừ phi là Tần thị chủ động đưa nhược điểm vào trong tay của triều đình, nếu không thì triều đình sẽ không thể nào xuất thủ

quang minh chính đại, lúc trước Thánh Thượng tiến hành tiêu diệt Vô Sinh Đạo, vì sao không có ai ngăn cản? Cũng là bởi vì Thánh Thượng dựa vào chính nghĩa và đại nghĩa, nhìn như không quan trọng, trên thực tế lại rất trọng yếu."
Võ sĩ mặc giáp cắn chặt hàm răng, thân làm một người trong quân đội Đại Càn, có thể nói chuyện tuỳ ý ở bên cạnh vị trung niên nam tử này, hắn tự nhiên cũng không phải là tiểu nhân vật, nguyên nhân chính là như thế hắn mới căm thù đến tận xương tuỷ đối với những thế gia cùng với tông phái không biết làm việc, chỉ biết đòi hỏi kia, bởi vì chính là như thế hắn mới cảm thấy không cam lòng.
"Chẳng lẽ là thực sự không có biện pháp hay sao, đại nhân?"
"Không có!" Trung niên nam tử nói chắc như đinh đóng cột.
"Trách nhiệm gây ra đại loạn Trung Nguyên cho dù là ta hay ngươi cũng đều không đảm đương nổi, cho nên lần này chúng ta tuyệt đối không thể xuất thủ, mà nếu chúng ta không xuất thủ, những tông phái cùng với thế gia đương nhiên sẽ không ngồi nhìn Tần thị bị tiêu diệt, tin rằng vào thời điểm Tần thị rơi vào tuyệt lộ, bọn họ vẫn sẽ lựa chọn ra tay."
"Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo hẳn là có thể lấy được không ít chỗ tốt từ đó, nhưng mà cũng chỉ đến thế mà thôi."
"Tần thị không thể bị diệt được!"
"Bằng không thì ta sẽ ăn...ồ?"
Thanh âm của nam tử trung niên im bặt mà dừng giống như võ sĩ mặc giáp lúc trước.
Phảng phất như là chết máy vậy, hai mắt của trung niên nam tử cứ như vậy trở nên trống rỗng, ngơ ngác nhìn về phía trước, sau một hồi lâu mới bỗng nhiên kịp phản ứng, cả người chính là khẽ run rẩy.
"Đại nhân? !"
"Không, ta không sao."
Trung niên nam tử hung hăng lắc đầu, ở bên trong biểu lộ cổ quái còn mang theo vài phần may mắn: "Ây cha, may mà ta chưa nói xong a, gặp quỷ, Tần Thị nhất tộc chẳng lẽ đã điên rồi sao?"
"Đại nhân?"
Lúc này thanh âm của võ sĩ mặc giáp liền có vẻ hơi nghi ngờ, ban đầu thấy trung niên nam tử đột nhiên đứng hình, còn tưởng rằng bệnh giật kinh phong của đại nhân phát tác, nhưng bây giờ xem ra giống như cũng không phải là như vậy?
"Hít hà, hãy chuẩn bị một chút a." Trung niên nam tử hít vào một hơi thật sâu, trực tiếp phân phó: "Lấy Phi Hùng Ấn ra, không cần thiết phải đợi thêm nữa."

Chương 734: Kham Loạn Quyết

Nhìn võ sĩ mặc giáp lộ ra vẻ mặt không rõ ràng cho lắm, trung niên nam tử mỉm cười, ưỡn ngực ngẩng đầu, theo cái động tác này của hắn, một cỗ khí tức mênh mông gào thét mà ra từ trong cơ thể của hắn phảng phất như núi lửa bộc phát vậy, trong chớp mắt liền phá toái hư không, chiếu rọi thiên địa, hóa thành một cây trụ Đại Đạo Huyền Quang bay lên như diều gặp gió.
"Tuân theo khẩu dụ của Thánh Thượng!"
"Phi Hùng Quân điều động toàn quân, tiêu diệt Tần thị, mặc kệ sống hay chết!"
"Chấp hành ngay lập tức!"
Âm ầm! Trong cái chớp nhoáng này, trung niên nam tử, hoặc có lẽ là Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân, Thần Võ Hầu đương triều, cả người đều có một loại cảm giác hăng hái, hãnh diện và hồ hởi.
Nói chuyện quá nhiều với võ sĩ mặc giáp về việc không thể làm chuyện này, chẳng lẽ hắn sẽ cam tâm hay sao?
Làm ơn! Hắn là quân nhân! Ngay cả xét nhà cũng không thể xét, vậy thì có gì khác so với một kẻ vô tích sự? !
Vào giờ khắc này, ở trong đầu của hắn chỉ còn quanh quẩn đoạn hình ảnh mà trước đó Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp lợi dụng Tổ Long Trung Nguyên, xuyên thấu qua khí vận truyền vào trong đầu của hắn.
Ở trong Vị Ương Cung rộng lớn.
Thánh Thượng Đại Càn nổi trận lôi đình ở trên ghế rồng, thanh âm to lớn giống như lôi đình nổ vang ở bên tai hắn.
"%$#@%!"
"Đám Tần thị láo toét ăn gan hùm mật báo kia! Nam Thần Võ! Lập tức tiến công Tần thị cho lão tử!"
"Không thể đánh cái con m* nó, bây giờ hãy hung hăng đánh bọn hắn cho ta!"
"Dám sửa đổi Tổ Long Trung Nguyên, đây là hành vi đại nghịch bất đạo to gan lớn mật, bất cứ ai dám ngăn trở liền ném lời này vào mặt của đối phương! Còn nếu có kẻ đui mù nào nghe xong lời này còn dám can thiệp..."
"Vậy liền chém luôn cả hắn cho lão tử!"
"Còn có..."
"Cướp cho lão tử...không đúng, mang Lạc Thủy về cho trẫm, đừng để cho tên họ Trần Thuần Dương Cung kia cướp đi, tên tiểu tử kia rất có phong phạm lúc còn trẻ của trẫm..."
"Một canh giờ!"
"Trẫm cho ngươi một canh giờ, sau một canh giờ trẫm muốn nhìn

thấy tin tức Tần Thị nhất tộc bị tiêu diệt đưa đến thư phòng của trẫm, hoặc là ngươi san bằng toàn bộ Tần Thị nhất tộc! Hoặc là ngươi hãy đến Nam Cương trồng khoai tây!"
Lúc này Trần Khuynh Địch đang cảm thấy rất vui sướng.
Hoặc có lẽ là, hắn hiện tại đang đứng ở trong một loại trạng thái chiến đấu khó có được, bởi vì đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn làm chủ sức mạnh của mình và tự mình chiến đấu.
Trước đó vào thời điểm ở Thuần Dương Cung, hắn chính là dựa vào Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Tọa mới có thể ngăn chặn đám người Kiếm Tông cùng với Phật Môn, nếu như không có hai kiện Đạo Binh thượng phẩm này mà nói, chỉ sợ sẽ rất khó nói về kết quả của trận chiến kia, về sau vì thể hiện ra thực lực của người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, hắn cũng một mực làm như thế.
Điều này đã dẫn đến một cái vấn đề rất xấu hổ…hắn không có nhận thức rõ đối với thực lực của mình.
Đạo Binh thượng phẩm là Đạo Binh thượng phẩm, thực lực của võ giả là thực lực của bản thân, hai cái yếu tố này tuyệt đối không thể nhập vào làm một, nếu như thật sự trầm mê ở bên trong lực lượng của Đạo Binh thượng phẩm, người võ giả kia cuối cùng chỉ có thể trì trệ không tiến, đây là lời dặn dò của lão thất phu Long Thiên Tứ kia đối với hắn trước khi rời đi.
Mặc dù Trần Khuynh Địch có một chút hoài nghi đây chỉ là cái cớ để lão thất phu kia mượn Đô Thiên Tọa chơi đùa, nhưng bất luận như thế nào, Trần Khuynh Địch khuyết thiếu một trận chiến đấu chân chính không mượn nhờ ngoại vật là sự thật.
Mà lúc này Tần Võ Dương đang cho hắn một cái cơ hội tuyệt hảo, đại bộ phận lực lượng của Lạc Thủy đều bị nghĩa mẫu…không đúng, đều bị giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo kiềm chế, bản thân Tần Võ Dương mặc dù có thực lực không tầm thường, nhưng còn chưa tới cấp độ mà Trần Khuynh Địch không đánh lại, đây không phải là một tấm bia ngắm lý tưởng nhất hay sao?
Cho nên Trần Khuynh Địch đã xuất thủ không ngần ngại.
"Xem chiêu!"
"Thiên Hạ Vô Địch Quyền thức thứ nhất!"
"Hắc Hổ Đào Tâm!"
Toàn thân lấp loé ánh vàng, cả người của Trần Khuynh Địch đều giống như một vầng mặt trời xông vào bên trong 27 đầu Thuỷ Long ngăn cản bản thân, những nơi đi qua ngay cả Lạc Thủy nặng tựa vạn cân cũng đều trực tiếp bốc hơi, Trần Khuynh Địch nhanh chóng vọt tới trước mặt của Tần Võ Dương, dùng tay phải trực tiếp chộp vào lồng ngực của hắn.
"Ách!" Tần Võ Dương biến sắc, cắn răng, vừa ném cho trưởng lão Tần tộc ở bên cạnh một quả cầu ánh sáng, vừa xuất thủ chống đỡ chiêu Hắc Hổ Đào Tâm của Trần Khuynh Địch.

"Trưởng lão! Ngươi hãy thôi động Lạc Thủy cuốn lấy giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo!"
"Thông báo cho toàn tộc!"
"Ngăn cản người Bái Hỏa Ma Giáo cùng với Thuần Dương Cung!"
Vừa dứt lời, khí tức của Tần Võ Dương lập tức tăng vọt, đánh thẳng về phía Trần Khuynh Địch.
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch lùi lại một bước, mà đối diện với hắn, Tần Võ Dương lộ ra thần sắc lạnh lùng, một bộ áo giáp đen thui chẳng biết vào lúc nào đã được hắn mặc lên người, cầm trong tay một thanh Phương Thiên Họa Kích màu đỏ thẫm, trong lúc hít thở, vậy mà cũng khuấy động mưa gió đầy trời, có một chút giống với Trần Khuynh Địch.
"Thể Tu?"
Tần Võ Dương cũng không trả lời nghi vấn của Trần Khuynh Địch, mà là trực tiếp xuất thủ, Phương Thiên Họa Kích là một kiện Đạo Binh hạ phẩm, bây giờ sau khi được vung ra trực tiếp mang theo một trận cuồng phong, phảng phất như thái sơn áp đỉnh vậy đập về phía đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, không có chiêu thức sặc sỡ gì, chỉ có lực lượng thuần túy.
Đây là Kham Loạn Quyết! Là Tuyệt Thế Thần Công của Tần Thị nhất tộc, cũng là một trong những nội tình của thế gia đệ nhất thiên hạ, đáng tiếc là Tần Kiền Hoàng không có thiên phú, bằng không nếu tu luyện môn võ công này, phối hợp với Ngũ Đức Thần Quang và Ngũ Phương Tinh Túc Kinh, thực lực tuyệt đối có thể tăng lên thêm một cái cấp bậc, chân chính không phân cao thấp cùng với Doanh Phượng Tiên.
Môn võ công này rất đơn giản, chính là võ công tu luyện lực lượng thuần túy, không phải là Thể Tu, bởi vì nó không tăng cường thể phách toàn phương vị giống như Trần Khuynh Địch, cũng không phải là Khí Tu, bởi vì nó không tăng cường cương khí, khi thi triển ra không có bất kỳ dị tượng nào, công hiệu của môn võ công này chỉ có một cái: tăng phúc khí lực.
Đối với khí lực, hắn là có rất nhiều võ giả đều chưa quen thuộc. Nhưng thứ này kỳ thật cũng là một loại lực lượng, diễn sinh ra từ thể phách, thật giống như là Trần Khuynh Địch, khí lực của hắn hoàn toàn có thể khiến cho hắn nhổ một tòa núi lớn lên, sau đó nâng núi lên đầu chơi nhảy xa, mà tuyệt đại đa số võ giả ở trong đồng cảnh giới, cho dù là có cương khí gia trì lên thân thể cũng không làm được.
Nhưng Kham Loạn Quyết thì có thể.
Ở bên trong phân chia của Kham Loạn Quyết, khí lực được chia thành ba cái cấp độ đơn giản: Ngưu, Long, Đạo.

Chương 735: Hầu Tử Thâu Đào

Lực lượng một Ngưu, thì tương đương với khí lực của một đầu trâu rừng Man Hoang tại thời kỳ Thượng Cổ, mà mười vạn Ngưu hội tụ thành một, chính là khí lực của một đầu Chân Long tại thời kỳ Thượng Cổ, mà nếu chín đầu Chân Long hội tụ thành một…thì chính là Đạo Chi Lực chân chính.
Đương nhiên.
Nếu như đạt đến cái cảnh giới kia, Tần Võ Dương sẽ không chỉ có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, mà là chân chính có thể lấy khí lực chứng đạo, trở thành võ giả Kích Toái Mệnh Tinh.
Lúc này hắn thôi động Kham Loạn Quyết nhiều nhất cũng không thể vượt quá ba mươi vạn Ngưu Chi Lực. nói một cách khác chính là ba Long Chi Lực.
Nhưng dù vậy thì cũng đã quá kinh khủng...nếu như không gặp phải Trần Khuynh Địch.
Đấm ra một quyền, Trần Khuynh Địch cũng không thi triển chiêu thức gì, nhưng dựa vào một thân nhục thân cứng rắn quả thật là đã chống đỡ được một đòn Phương Thiên Họa Kích bạo lực của Tần Võ Dương, thậm chí là còn nửa bước không lùi, trái lại còn hung hăng lao tới, hai người cứ như vậy đánh nhau ở giữa không trung giống như võ giả bình thường, cận chiến và chém giết lẫn nhau, quyền quyền thấy máu.
Đồng thời trực giác bén nhạy của người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung đã nói cho Trần Khuynh Địch biết...
Môn võ công này...rất thú vị! Là một môn võ công bạo phát lực lượng thuần túy, nếu như phối hợp với thân thể có thể phát huy phần lực lượng này tốt hơn, lực lượng có thể phát huy ra tuyệt đối không chỉ là đơn giản như một cộng một, hơn nữa trọng yếu hơn chính là…từ bên trong môn võ công này, Trần Khuynh Địch thấy được hi vọng tiến bộ!
Lấy lực chứng đạo! Không cần lĩnh ngộ võ đạo gì cả, không cần mở ra cái gì là Đại Đạo Huyền Quang, chỉ cần không ngừng tăng cường lực lượng, cuối cùng liền có thể đột phá như một chuyện đương nhiên...
Đây há chẳng phải là võ công thích hợp với Trần mỗ ta nhất?
Diệu! Quá diệu!
Ý niệm tới đây, trong lòng của Trần Khuynh Địch lập tức dâng lên lửa nóng, tâm hồn giống như được ban phước, phảng phất như là đốn ngộ vậy, có một phen lý giải hoàn toàn mới đối với võ đạo, thế là hắn đột nhiên gầm lên một tiếng: "Thiên Hạ Vô Địch Quyền thức thứ hai!"

"Hầu Tử Thâu Đào!" (Bóp dái)
Chiêu này có thể xưng là võ kỹ âm hiểm đến cực điểm, nhưng ở bên trong cận chiến chém giết, một chiêu này lại là bách phát bách trúng, mọi việc đều thuận lợi, có thể xưng là sát khí tối cao, trước đó Trần Khuynh Địch bị cản trở bởi mặt mũi của người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, bài xích một chiêu này theo tiềm thức, cho nên vẫn chưa từng thi triển...
Nhưng mà bây giờ hắn đã nghĩ thông suốt! Trong thời buổi này mặt mũi là vật không đáng tiền nhất. Cho nên hắn liền xuất thủ không có một chút do dự!
Sau đó Tần Võ Dương liền trúng chiêu.
Ông trời ơi! Cả đời này Tần Võ Dương không biết đã giao thủ qua với bao nhiêu võ giả, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú bực nào, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp được loại võ giả thế mà lại làm ra hành vi như vậy! Âm thanh đau đớn rung động đến tâm can vang vọng ra toàn bộ trên không Tần thị, cũng khiến cho các thế lực ở bên ngoài Lạc Thủy giật nảy cả mình.
"Cái đệch?"
"Thanh âm này…là của Tần Võ Dương? Hắn không phải đang chiến đấu cùng với Trần Khuynh Địch hay sao, lúc này còn chưa qua được mấy hiệp, làm sao lại đột nhiên phát ra tiếng hét thảm như vậy.
"Không biết vì sao ta lại cảm thấy có một chút ớn lạnh..."
"Trần Khuynh Địch thực sự lợi hại đến như vậy? Không biết Thuần Dương Cung đời trước đã tích bao nhiêu khí vận, mới có thể liên tiếp sinh ra dạng thiên kiêu chi tử như Ninh Thiên Cơ và Trần Khuynh Địch..."
"Vậy chúng ta có cần xuất thủ hay không?"
"Tiếng thét này của Tần Võ Dương tuyệt đối không phải là già vờ, chúng ta hãy nhanh chóng ra tay đi, nếu tiếp tục quan chiến, nếu như thật sự để cho Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo tiêu diệt Tần thị, vậy trái lại là được không bù mất."
"Được."
Ầm ầm! Cuộc giao lưu thần niệm ở bên ngoài Lạc Thủy còn chưa kết thúc, một cỗ tinh thần lực kinh khủng liền gào thét mà tới, trực tiếp cắt đứt giao lưu ở giữa tất cả mọi người, đồng thời mang theo một tràng tiếng cười điên cuồng, quanh quẩn ở bên tai của rất nhiều thế lực đang quan sát cuộc chiến.
"Muốn xuất thủ?"
"Hôm nay không có sự cho phép của bản hầu, bản hầu xem ai dám xuất thủ!"
"Tuân theo khẩu dụ của Thánh Thượng! Tru diệt Tần thị!"
"Chó gà cũng không tha!"
"Ai dám xuất thủ, bản hầu liền tống hắn đến Nam Cương trồng khoai tây!"

Nam Thần Võ xuất hiện làm cho tất cả mọi người đều hoảng hốt. Rất nhiều thế lực tụ tập ở bên ngoài Lạc Thủy tự nhiên không thể nào là kẻ yếu, trong đó ngoại trừ Kiếm Tông, Đao Tông, Phật Môn cùng với một số siêu thế lực nhất lưu, còn bao gồm rất nhiều thế gia. Nhưng vào giờ phút này vô luận là ai, nhìn Nam Thần Võ đột nhiên bộc phát khí tức, phách lối tùy ý, căn bản không có một chút cố kỵ nào, đều lộ ra bộ dáng kinh hãi.

Nam Thần Võ - Thần Võ Hầu Đại Càn, Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân, một trong các đại tướng trụ quốc, trụ cột nước nhà chân chính. Thực lực của hắn thậm chí còn có thể đè ép không ít chưởng giáo của thánh địa võ đạo, Đại Đạo Huyền Quang mở ra trọn vẹn hơn hai mươi vạn dặm, mặc dù không có Đạo Binh thượng phẩm hộ thân, nhưng có Phi Hùng Quân, sau khi kết thành trận pháp vẫn có uy lực vô tận, coi như không bằng Đạo Binh thượng phẩm, cũng sẽ tuyệt đối không yếu hơn bao nhiêu.

Thân làm hoàng triều ngàn năm.

Đại Càn không giống như Phật Môn, vừa ra tay chính là một kiện Đạo Binh thượng phẩm, nhưng nếu có thể trấn áp Trung Nguyên, Đại Càn tự nhiên là có bản sự, Phi Hùng Quân xem như là đứng đầu trong ba đại cấm quân ở Thành Thượng Kinh, tự nhiên là có sự bất phàm của mình, phối hợp với thực lực cường đại của Nam Thần Võ, tất nhiên là gắn thêm cánh cho hổ.

Mà quan trọng nhất là…

Vì sao Nam Thần Võ lại đột nhiên xuất thủ? ! Lần này Thuần Dương Cung nghênh ngang đến gây chuyện với Tần Thị nhất tộc, mặc dù nhìn bề ngoài là không có gì, hơn nữa còn là do Tần Thị nhất tộc chủ động tìm phiền phức, nhưng phong ba ở bên trong tuyệt đối không nhỏ hơn so với lần đại chiến Thuần Dương Cung lúc trước, có không ít thế lực đều đang chú ý đến nơi này, thế cục hiện tại có thể nói là hết sức căng thẳng.

Nếu như không phải bên gây sự trước là Tần Thị nhất tộc, mà là do Thuần Dương Cung gây sự trước, những người này đã sớm tiến hành can thiệp, không cho phép Thuần Dương Cung tiếp tục phách lối như vậy.

Thậm chí cũng không phải là không có người liên tưởng đến khả năng đây là âm mưu của triều đình, cũng có người phát giác ra được có người của triều đình đang quan sát tình huống ở ngay bên ngoài Lạc Thủy, nhưng bất kể nói như thế nào, sự tình Tần Thị nhất tộc chủ động kiếm chuyện, điểm này là vẫn không có cách nào tránh đi, cho nên có rất nhiều người cũng chỉ là nửa tin nửa ngờ.

Nhưng mà bây giờ! Triều đình đã thực sự xuất thủ!

Triều đình không xuất thủ cùng với triều đình xuất thủ là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn, không ra tay, đại đa số người cũng chỉ là hoài nghi về khả năng đây là âm mưu của triều đình, mà nếu ra tay,

coi như không phải là âm mưu, cũng sẽ biến thành âm mưu! Bởi vì cứ như vậy, Tần thị liền trực tiếp biến thành điểm nhạy cảm!

Chương 736: Đồng bạn của chính nghĩa

"Thần Võ Hầu dự định nhúng tay vào trận chiến này?"
"Triều đình muốn động thủ đối với chúng ta?"
"Hầu Gia hãy suy nghĩ cho kỹ!"
Từng đạo từng đạo ý niệm tinh thần khuấy động mà ra, có giọng nói ôn hòa, có giọng nói hàm ẩn uy hiếp, nhưng bất kể như thế nào thì cũng triển lộ ra hàm ý ở bên trong một cách rõ ràng: Triều đình thật sự muốn xuất thủ? Một khi xuất thủ. Vấn đề coi như sẽ không còn giới hạn tại Tần thị, giới hạn tại thế gia đệ nhất thiên hạ, bởi vì Tần Thị chính là chuẩn mực, là chiếc ô bảo vệ của các thế gia, cũng là ranh giới cuối cùng của rất nhiều thế gia và tông phái, bọn hắn sẽ tuyệt đối không cho phép có người phá hư.
Cho dù là Thánh Thượng Đại Càn cũng không được!
Nhưng mà đối mặt với nghi vấn của mọi người, Nam Thần Võ chỉ cười lớn một tiếng.
"Ha ha ha ha!"
"Suy nghĩ cái đầu của các ngươi!"
"Nếu không ra tay lão tử sẽ bị tống cổ đến Nam Cương trồng khoai tây, các ngươi sẽ đi theo ta sao?"
"Phi Hùng Quân nghe lệnh!"
Ầm ầm!
Nam Thần Võ vừa dứt lời, một khối đại ấn màu vàng óng bay vút mà ra, đón gió căng phồng lên, trong chớp mắt đã trở nên to lớn hơn vô số lần, bao trùm một phương thiên địa, chiếu ra hai chữ triện cổ lão lấp loé ánh vàng: Thần Võ!
Đây là Thần Võ Ấn! Là đồ vật tượng trưng cho thân phận của Thần Võ Hầu, còn là biểu tượng cho quân quyền của Phi Hùng Quân Đại Càn, theo một ấn này rơi xuống, hư không nổ tung, kéo ra một đường vết nứt thật dài ở bên ngoài Lạc Thủy, mà khiến cho vô số người hoảng sợ là, ở trong cái khe vậy mà cũng không phải là hư không, mà là từng hàng binh lính đứng san sát.
Phảng phất như có hàng ngàn vạn người đang gào thét, nhấc lên một làn sóng lớn mà mắt trần có thể thấy, mang theo khí huyết khủng bố giống như lò lửa nhuộm đỏ nửa bầu trời, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, ở bên trong cái khe kia, có từng dãy võ sĩ thân mang áo giáp, cầm chiến thương trong tay đang cất bước đi tới.
Đó là Phi Hùng Quân!
Bản thân của Thần Võ Ấn chính là một tiểu thế giới, đủ để dung nạp cả toàn bộ Phi Hùng Quân! Hơn nữa còn được Thần Võ Hầu mang ra ngoài trong một lần! Mười vạn Phi Hùng Quân nối liền thành một thể, cỗ lực trùng kích kinh khủng kia thậm chí còn không kém cỏi

một chút nào so với bản thân Nam Thần Võ, khí huyết ngất trời sau khi kết thành trận pháp vậy mà cùng loại với Trần Khuynh Địch, mặc dù không phải là Đại Đạo Huyền Quang, nhưng lại hơn hẳn Đại Đạo Huyền Quang, khuấy động mưa gió đầy trời, chấn nhiếp cường giả các phương.
"Làm sao có thể!"
"Ngay cả Phi Hùng Quân cũng đều mang ra ngoài, đã có dự tính trước? !"
"Thật sự là âm mưu của triều đình!"
"Đáng giận!"
Cảm thụ được đủ loại ý niệm kinh hoàng du đãng trong không trung, Nam Thần Võ cong khóe miệng, lập tức cảm thấy tâm thần thư sướng, ngày sau đó lại cười như điên nói: "Làm sao? Không phục?"
"Trở về nói cho chưởng giáo của các ngươi, theo khẩu dụ của Thánh Thượng, Tần Thị nhất tộc mưu toan sửa đổi Tổ Long Trung Nguyên, đây là hành vi to gan lớn mật, đại nghịch bất đạo, là tội ác không thể tha thứ, cho nên lần này triều đình chúng ta chính là người thực thi công lý! Là vì bảo trụ sự chính thống của Nhân tộc Trung Nguyên chúng ta, tuyệt đối không phải là xuất phát từ sự ham muốn ích kỷ của bản thân!"
Vừa dứt lời, Nam Thần Võ chính là vung tay lên.
"Truyền quân lệnh của ta! Phi Hùng Quân tiến công Lạc Thủy! San bằng mọi thứ trong vòng một canh giờ, ngoại trừ Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo, gặp được người trên 15 tuổi liền giết, chó gà không tha!"
Nam Thần Võ cũng không đích thân xuất thủ, mà là tiến hành thôi động Thần Võ Ấn trấn áp hư không, Đại Đạo Huyền Quang hơn hai mươi vạn dặm phối hợp với Đạo Binh hạ phẩm - Thần Võ Ấn, hư không liền trực tiếp bị trấn áp, muốn xông phá tầng phong toả này, tối thiểu phải có thực lực cao hơn hắn, hoặc là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh đích thân động thủ mới được. Nhưng rất rõ ràng, ở trong một thời gian ngắn là sẽ không có dạng người này.
Mặt khác, Phi Hùng Quân ra trận cũng đã đền bù nhược điểm cuối cùng của Thuần Dương Cung cùng với Bái Hỏa Ma Giáo: không đủ nhân thủ.
Thuần Dương Cung cũng chỉ có một chút người đến đây, hơn nữa còn không có chỗ trống để xuất thủ, còn Bái Hỏa Ma Giáo mặc dù phái đến không ít người, nhưng so sánh với Tần thị thì còn chênh lệch rất xa.
Nhưng Phi Hùng Quân vừa vào sân, tình huống liền trở nên hoàn toàn khác.
"Công!"
Các tướng sĩ Phi Hùng Quân đồng thời giơ chiến thương trong tay lên, sau đó đánh tới chỉnh tề như một! Ngàn vạn cỗ khí huyết vạch

phá trời cao, trong nháy mắt liền bao phủ không ít đệ tử của Tần Thị, trong chớp mắt có từng vòi máu phun lên trời, có không ít đệ tử Tần thị còn muốn phản kháng, nhưng sau khi bị gần trăm vị binh sĩ Phi Hùng Quân đâm trúng, hơn nữa còn là một đòn liên thủ, căn bản là cũng không cho bọn hắn cơ hội phản kháng.
"Thủ!"
Các tướng sĩ Phi Hùng Quân đồng thời nâng thuẫn, hướng về phía trước, có một số ít đệ tử Tần thị có tu vi cao muốn xông vào trong trận hình, kết quả liền bị cỗ khí huyết nóng bỏng kia chặn lại tại chỗ, không chỉ có không thể xông vào, ngược lại còn bị lực phản chấn đánh cho phun máu lui lại, ở trong đó thậm chí còn có một vị võ đạo Tông Sư.
Các tướng sĩ Phi Hùng Quân dừng bộ pháp lại, sắp xếp lại trận hình hơi có vẻ hỗn loạn sau đợt tấn công vừa rồi. Sau đó lại gầm thét một tiếng "Tiến", nhánh đại quân thiết huyết này liền tiến tới, phảng phất như một cỗ máy chiến tranh không có tình cảm nghiền ép về phương hướng Tần Thị nhất tộc, ba loại mệnh lệnh này của Phi Hùng Quân nhìn như đơn giản, nhưng lại rất khó phá giải.
Không có cách nào để chống trả! Ở trước mặt của quân đội chính thức, hơn nữa còn là cấm quân đứng đầu mà Đại Càn vẫn lấy làm kiêu ngạo, từng cao thủ của Tần Thị nhất tộc chiến đấu đơn độc, căn bản là không thể ngăn cản!
"Ha ha ha ha ha ha ha!"
Ở giữa không trung, Nam Thần Võ ưỡn ngực ngẩng đầu, không ngừng cười như điên.
Bao lâu rồi! Đã bao lâu rồi không có xuất binh giống như vậy! Từ khi Đại Càn đạt thành hiệp nghị cùng với thế gia và tông phái vào 100 năm trước cho đến nay, bản thân hắn liền bị cấm cửa, ngay cả cửa Thành Thượng Kinh cũng đều không thể đi ra, gần như cho rằng đao của bản thân đã rỉ sét, bản thân hắn cũng không phải là quân đội biên cương, thân làm cấm quân hoàng thành, bản thân hắn căn bản cũng không có biện pháp xuất thủ một cách tùy ý.
Nhưng bây giờ xem ra, bảo đao của hắn vẫn chưa già a! Hơn nữa… Dùng thân phận đại nghĩa để chém người thật sự là quá sảng khoái! Tần Thị nhất tộc mưu toan sửa đổi khí vận Nhân tộc, đây là hành vi đại nghịch bất đạo, không chỉ là vấn đề của Đại Càn, mà còn là vấn đề của Trung Nguyên, cho nên lão tử đây là đang chém người vì chính nghĩa, trước kia khi chém người cả đám đều nói là lão tử máu lạnh hiếu sát, nhưng hiện tại cũng không giống!
Không sai! Bây giờ ta không thể nghi ngờ chính là...đồng bạn của chính nghĩa a!

Chương 737: Ai cho ngươi đi!

Tâm tình lúc này của Tần Võ Dương đã hỏng mất. Không chỉ bị dính một kích trí mạng của Trần Khuynh Địch, trọng yếu hơn chính là…
"Phi Hùng Quân..."
Cắn răng nghiến lợi nhìn thoáng qua đệ tử Tần Thị nhất tộc đang gian nan chống đối Phi Hùng Quân ở phía dưới, Tần Võ Dương chợt ngẩng đầu hung hăng trừng Trần Khuynh Địch ở trước mặt một cái.
"Đây là do ngươi đã sớm mưu đồ, đúng không?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Bởi vì sự tình Phượng Tiên, từ lúc ban đầu ngươi liền dự định xuất thủ đối với Tần thị chúng ta, còn đặc biệt tìm kiếm sự giúp đỡ, Bái Hỏa Ma Giáo còn chưa tính, ngay cả triều đình cũng đều sẽ giúp ngươi, trên lý luận hẳn là chuyện không thể mới đúng, trừ phi là ngươi đã biết được bí mật về Lạc Thủy…không sai! Nhất định là như vậy!"
"Đủ loại hành vi trước đó đều là để đánh lạc hướng ta, trên thực tế là ngươi đã sớm biết được bí mật của Lạc Thủy! Ai đã nói cho ngươi biết? Kiền Hoàng? Hay là người nào khác? Đáng chết! Ta vậy mà lại không thể phát hiện ra sớm, kết quả là bị ngươi xem như một kẻ đần dắt mũi đi khắp nơi, còn bị tính toán..."
"Trần Khuynh Địch!"
"Ngươi thật độc!"
Nhìn Tần Võ Dương nổi điên, bộc phát ra nộ khí trùng thiên, Trần Khuynh Địch do dự một chút, sau đó gật đầu một cái, nói: "Có vẻ như ngươi cũng không quá ngu, cuối cùng vẫn đã bị ngươi nhìn ra!"
"Không sai!"
"Tất cả những thứ này đều là âm mưu của ta!"
Tần Võ Dương: "! !!"
Quả nhiên là thế! Sắc mặt của Tần Võ Dương biến hóa ngàn vạn trong nháy mắt, phảng phất như đã nghĩ thông suốt tất cả vậy, đột nhiên nháy mắt một cái, mở miệng hỏi: "Tên Thiên Ngoại Tà Ma vừa mới rồi kia cũng là người của ngươi? !"
"Làm sao có thể." Lần này Trần Khuynh Địch ngay cả do dự cũng đều không do dự, nói thẳng.
Mà Tần Võ Dương thì chỉ suy tư trong chốc lát liền cười cười.
"Cũng đúng."
"Lạc Thủy có tác dụng lớn cỡ nào, nếu như ngươi thực sự biết được bí mật, xem ra sẽ không có khả năng buông tha...ha ha ha ha! Trần Khuynh Địch! Ngươi và ta là một loại người! Bất quá thật đáng tiếc, tên Thiên Ngoại Tà Ma kia đã phá hủy Lạc Thủy, thất bại rồi! Đại nghiệp của Tần Thị nhất tộc đã thất bại!"

"A A A A A!"
Tần Võ Dương vừa gầm thét, vừa bỗng nhiên bạo phát ra lực lượng của mình. Phương Thiên Họa Kích nặng như Thái Sơn ở trong tay, lực lượng kinh khủng bị áp súc ở bên trên một cán Phương Thiên Họa Kích, lực phá hoại mang tới còn muốn vượt qua lực lượng của một tòa núi lớn, được Tần Võ Dương thôi động đến cực hạn, sau khi đập ra một đòn, cho dù là Trần Khuynh Địch cũng đều bị cỗ đại lực tràn trề này đánh bay ra ngoài.
Nhưng mà vẻn vẹn chỉ là đánh bay mà thôi, dù sao thì một thân Kim Quang Hộ Thể của Trần Khuynh Địch cũng thật sự là quá gian lận.
"Khốn kiếp!"
Tần Võ Dương lùi lại một bước, lực phản chấn đánh cho lòng bàn tay của hắn nứt ra, cổ tay run lên, Kham Loạn Quyết đối với tăng phúc lực lượng có thể xưng là vô song, nhưng lại không thể tăng cường thể phách, mặc dù Tần Võ Dương đã rất cố gắng luyện thể, nhưng so sánh cùng với Trần Khuynh Địch thì vẫn kém hơn không ít, không thể so sánh.
"Tộc trưởng!"
Tần Võ Dương nhìn lại theo tiếng gọi, chỉ thấy trưởng lão một mực đi theo bản thân hắn lúc này lộ ra sắc mặt trắng bệch, mà ở phía trên Lạc Thủy, giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo ở bên trong vết nứt không gian tản ra quang mang vạn trượng, từng đầu Thủy Long bắt đầu bị xé nứt, hiển nhiên là nàng đã bắt đầu chiếm thế thượng phong. Không thể không thừa nhận, Bái Hỏa Ma Giáo thế hệ này thật sự là có xu thế cất cánh, mặc dù không có Đạo Binh thượng phẩm tọa trấn, nhưng bản thân của giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo liền có tu vi Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, đủ để triệt tiêu ưu thế của Đạo Binh thượng phẩm, so với chưởng giáo của các đại thánh địa võ đạo có thể nói là không kém một chút nào, thậm chí còn mạnh hơn một chút. Hơn nữa còn có triều đình tham chiến...
Tần thị đã không thế cứu nổi, chỉ có thể chờ chết...
"Không! Vẫn chưa hết!"
Hai mắt của Tần Võ Dương trở nên đỏ như máu, thấp giọng tự lẩm bẩm, triều đình tham chiến là điều tối kỵ, cho dù là có danh phận đại nghĩa, các đại thế gia tông phái ở Trung Nguyên cũng sẽ cảm thấy lo âu và khẩn trương, nhất là thế gia, bọn hắn sẽ tuyệt đối không cho phép triều đình tiếp tục phách lối như vậy, tất nhiên là sẽ tiến hành chèn ép...
Mà giới tông phái cũng sẽ tuyệt đối thuận thế theo đó mà hành động…
Đại loạn sắp xảy ra! Cho dù là triều đình ỷ vào danh phận đại nghĩa cùng với uy thế của Thánh Thượng Đại Càn có thể tạm thời trấn áp sự rung chuyển của giang hồ, nhưng cơn bão ở trong Trung Nguyên tuyệt đối sẽ trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, mãi cho đến một

ngày mà ngay cả Thánh Thượng Đại Càn cũng đều không thể đè ép được, lúc đó sẽ như núi lửa bộc phát vậy, thổi một hơi quét sạch toàn bộ Trung Nguyên.
Mà lúc đó, chính là cơ hội của Tần Thị nhất tộc!
Giữ được núi xanh không sợ không có củi đốt! Tạm thời dùng Lạc Thủy bảo hộ tộc nhân rút lui, cho dù là từ bỏ tổ địa, dẫn nổ trận pháp cũng không cần phải để ý, chỉ cần có thể tiến hành ẩn nấp, sau đó thực hiện kế hoạch lôi kéo và liên hợp, Tần Thị nhất tộc vẫn sẽ còn có cơ hội đứng sừng sững trên giang hồ một lần nữa! Nhưng nếu như tiếp tục gắng gượng chống đỡ, Tần thị tất sẽ bị huỷ diệt không thể nghi ngờ.
Phải biết rằng Lạc Thủy hiện tại vẫn còn đang ở trong trạng thái bạo động! Có trời mới biết lúc nào dự lõi dự phòng lại đột nhiên hư hỏng, mà nếu như thực sự đến một bước đó, Lạc Thủy không còn, Tần thị so với diệt vong cũng không có gì khác biệt.
Nghĩ tới đây, Tần Võ Dương liền trực tiếp làm ra quyết định.
"Lên!"
Gầm lên một tiếng, dòng chảy của Lạc Thủy đảo ngược, thừa dịp lõi dự phòng còn chưa hư hỏng, Tần Võ Dương trực tiếp thao túng Lạc Thủy xông tới Tần Thị nhất tộc, từng đầu từng đầu Thủy Long gào thét mà ra, cuốn lấy một số ít đệ tử tinh anh ở bên trong Tần Thị nhất tộc, còn có mấy vị tâm phúc của hắn, cùng với một bộ phận kiến trúc trọng yếu...
"Tộc trưởng? !"
"Tộc trưởng đại nhân!"
"Làm sao có thể!"
Ầm ầm! Tần Võ Dương nhấc tay một cái, mấy trăm vị đệ tử Tần Tộc trực tiếp bị Lạc Thủy cuốn lấy, còn có ba tòa đại điện bay vọt lên, sau đó Lạc Thủy cùng với Tần Võ Dương hợp hai thành một, muốn đánh vỡ hư không xông ra khỏi tổ địa Tần thị.
Nhưng Tần Thị nhất tộc đâu chỉ có mấy trăm người? Đệ tử bị Tần Võ Dương từ bỏ có đến hơn vạn người! Trong đó có trưởng lão, có đệ tử, có nô bộc, nhưng Tần Võ Dương ngay cả một chút do dự cũng đều không có, lập tức từ bỏ toàn bộ bọn họ!
"Không! !!"
Làm ngơ với tiếng kêu thảm cùng với khẩn cầu ở phía dưới, Tần Võ Dương tiếp tục thôi động Lạc Thủy.
Nhưng đúng vào lúc này…
"Tần tặc!"
"Ai cho ngươi đi!"
Trần Khuynh Địch đột nhiên gầm lên một tiếng, Thái Dương Kim Thuyền nguyên bản một mực không có hành động vào thời khắc này đột nhiên nở rộ hào quang, sau đó bắt đầu biến hình toàn bộ, cánh buồm thu lại, boong thuyền biến hóa, họng pháo khép lại, bất quá

chỉ trong chớp mắt, liền từ một chiếc cự hạm, biến thành một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa.
Đó là Đô Thiên Tọa!

Chương 738: Không thể trêu vào

"Ở lại đó cho ta!"
Trần Khuynh Địch nhảy vào bên trong Đô Thiên Tọa, huy động hai tay, vầng sáng Thái Hạo Cửu Trọng Thiên luân phiên lấp lóe, quả thực là quấn lấy hai toà kiến trúc ở trong Lạc Thủy.
Là Tàng Bảo Điện cùng với Tàng Kinh Điện! Trước đó Trần Khuynh Địch cũng đã dò xét qua, hai toà kiến trúc này đều là nơi hắn để cho các nàng Dương Xuân lẻn vào, lúc này các nàng vẫn còn chưa có trở lại, hắn làm sao có thể cho phép Tần Võ Dương mang đi? !
Sắc mặt của Tần Võ Dương trở nên tái xanh.
Nếu như là kiến trúc bình thường thì hắn đã sớm từ bỏ, nhưng Tàng Bảo điện cùng với Tàng Kinh Điện lại hết sức trọng yếu, liên quan đến truyền thừa của Tần Thị nhất tộc, thậm chí bao gồm cả Tuyệt Thế Thần Công, làm sao có thể từ bỏ? ! Nhưng nếu như không buông bỏ...
"Cái đệch? !" Không đợi Tần Võ Dương làm ra quyết định, Nam Thần Võ nguyên bản không xuất thủ đột nhiên kinh hô một tiếng, gầm thét thành tiếng: "Tần Võ Dương! Tên cẩu tặc ngươi mau dừng lại! Để lại Lạc Thủy của triều đình chúng ta!"
Đám cường đạo này! Tần Võ Dương hết sức biệt khuất, cho dù nghĩ như thế nào cũng không ngờ được tính toán vốn dĩ thật tốt cuối cùng lại biến thành bộ dáng này, bí mật của Lạc Thủy không biết vì sao lại bị bại lộ, Tà Thần đột nhiên giáng lâm, triều đình thì tiến hành vây công, tất cả giống như là kế hoạch đã được chế định từ sớm, nhằm vào trên người của Tần Thị nhất tộc...
Đều là do tên Trần Khuynh Địch kia!
"Ha ha ha!"
"Trần Khuynh Địch!"
"Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"
Nhưng mà đúng vào lúc này…
Ầm ầm! Hư không nổ tung! Một cỗ khí tức viễn siêu tất cả mọi người chảy xuôi mà ra từ bên trong vết nứt không gian, những thứ nhìn thấy xuyên thấu qua vết nứt cũng không phải là hư không, mà là một mảnh thắng cảnh nhân gian chim hót hoa nở, là một vách núi có phong cảnh xinh đẹp, mà ở trên đỉnh núi, có một bóng người chắp tay ở sau lưng, trên khuôn mặt không có cảm xúc.
Đạo bào xen kẽ trắng đen, Tiên Hạc vờn quanh, cầm phất trần trong tay, lông mi trắng tóc trắng nhưng lại lộ ra tư thái của thiếu niên, đạo thân ảnh kia cứ yên lặng nhìn mọi người ở đây như vậy, ánh mắt ung dung đảo qua, kết quả lại chỉ dừng lại ở trên người của Trần Khuynh Địch trong chốc lát, sau đó liền chếch sang chỗ khác.

Trong lúc nhất thời, chiến trường nguyên bản ồn ào náo động đều trở nên yên tĩnh trở lại.
Thiên Tôn Thái Bình của Đạo Môn - vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh đầu tiên nhúng tay vào trận chiến này!
Thiên Tôn Thái Bình là lãnh tụ của Đạo Môn, là cự đầu chân chính ở trong đại địa Trung Nguyên, thậm chí là toàn bộ thế giới, cho dù là ở trong cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, hắn cũng là tồn tại số một, số hai.
Thiên Tôn Thái Bình sinh ra ở một ngôi làng miền núi nhỏ ở dưới sự quản lý của Đạo Môn, sau khi bái sư Thiên Tôn đời trước liền trở thành ngôi sao mới quật khởi của Đạo Môn, ở trong 100 năm ngắn ngủi liền mở ra Đại Đạo Huyền Quang, lại qua thêm 100 năm liền xông phá Kích Toái Mệnh Tinh, vào thời điểm hắn lên đỉnh, Phật Môn vẫn còn ở trong giai đoạn không có người kế tục, thẳng đến khi Ngô Không xuất thế.
Tính truyền kỳ của hắn không kém cỏi một chút nào so với Ninh Thiên Cơ.
Mà lúc này, một vị võ giả truyền kỳ giống như thần linh này cứ như vậy cách một vùng hư không, xuất hiện ở ngay phía trên Lạc Thủy Tần thị, quan sát toàn trường!
"Thiên Tôn!"
"Đậu xanh rau má"
"Đạo Môn thế mà lại xuất thủ? !"
"Ách!"
Hiển nhiên là sự xuất hiện của Thiên Tôn Thái Bình không nằm ở bên trong dự liệu của tất cả mọi người, không chỉ là rất nhiều thế lực ở bên ngoài Lạc Thủy, bao quát cả Nam Thần Võ cũng là trợn mắt hốc mồm, Trần Khuynh Địch cũng khá là kinh hãi ngẩng đầu ngước mắt nhìn lên không trung, người duy nhất ở giữa sân có thể bảo trì trấn tĩnh, chỉ sợ là chỉ có giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo.
Ầm ầm! Thiên Tôn Thái Bình cũng không có động tác dư thừa, nhưng theo nhất niệm của hắn sinh ra, hư không nứt ra trên phạm vi lớn lần thứ hai, ngàn vạn ngôi sao do giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo mở ra liền khuếch trương mấy lần trong nháy mắt, nhưng thứ sáng chói nhất ở trong đó lại không còn là ngôi sao đại biểu cho giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo, mà là một mảnh tinh vân khác.
Không sai, là tinh vân! Là mảnh hư không mà võ giả Kích Toái Mệnh Tinh ký thác nguyên thần, do mảnh vỡ Mệnh Tinh diễn sinh ra, sau khi dung hợp cùng với nguyên thần, biến thành tinh vân rộng lớn như bây giờ, hùng vĩ, mỹ lệ, cường đại, thần bí, cho dù dùng bao nhiêu từ để ca ngợi nó cũng đều không đủ, bởi vì đó chính là truy cầu của vô số võ giả. Mà một vị võ giả đủ để đánh vỡ tất cả thăng bằng dạng này xuất hiện, không thể nghi ngờ đều khiến cho suy nghĩ trong lòng của tất cả mọi người biến hoá, nhất là Trần Khuynh Địch

cùng với giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo, thậm chí là cả Nam Thần Võ lúc này cũng đều cảm thấy có một chút không ổn, đều đã đến nước này, không biết vì sao Thiên Tôn Thái Bình lại muốn nhúng tay…
Mà người duy nhất mừng rỡ như điên cũng chỉ có Tần Võ Dương.
"Ha ha ha, ha ha ha ha!"
Tiếng cười to chói tai bộc phát ra từ trong miệng của Tần Võ Dương, loại cảm giác sợ hãi lên lên xuống xuống này khiến cho hắn có một loại cười như điên để phát tiết xúc động.
Ông trời ơi! Ta biết ngay là ông trời sẽ không tuyệt Tần thị ta! Thế gia tông phái ở trong thiên hạ tuyệt đối sẽ không có khả năng ngồi nhìn Tần thị ta bị tiêu diệt như vậy, một cái Tần thị có căn cơ vững chắc mới là truy cầu của các thế gia cùng với tông phái, ngươi nhìn đi, đây không phải là đã có người đến rồi hay sao, hơn nữa còn là Thiên Tôn Thái Bình của Đạo Môn, có hắn xuất thủ, cũng không cần phải sợ hãi áp lực của Đại Càn ở bên cạnh…
Tốt! Rất tốt!
"Cảm ơn Thiên Tôn!"
Ý niệm tới đây, Tần Võ Dương trực tiếp rống to lên.
Lúc này là tuyệt đối không thể chọc giận Thiên Tôn Thái Bình, nhất định phải tăng cường thẻ đánh bạc, khiến cho hắn cảm thấy Tần thị hữu dụng đối với Đạo Môn, như vậy mới có thể khiến cho hắn vì Tần thị đi liều chết với Đại Càn, thế cục thiên hạ cũng sẽ bởi vậy mà trở nên hỗn loạn không chịu nổi, tạo cơ hội cho mình và Tần thị thừa nước đục thả câu…
"Lần viện thủ này của Thiên Tôn, Tần thị ta vô cùng cảm kích!"
"Tại hạ nguyện ý dâng tặng Kham Loạn Quyết của Tần thị ta! Chính là ở trong Tàng Kinh Điện! Còn có Tàng Bảo Điện của Tần thị ta, cũng tùy ý cho Thiên Tôn lấy đi mười kiện, không, 20 kiện trân bảo!"
"Tại hạ còn có một cái bí mật lớn bằng trời!"
"Là việc có quan hệ đến quốc vận Đại Càn!"
"Chỉ cầu Thiên Tôn xuất thủ, diệt sát những kẻ ác tặc này!"
Bắt được cọng cỏ cứu mạng, Tần Võ Dương cứ phải gọi là trở nên điên cuồng, từng thẻ đánh bạc cái sau lớn hơn cái trước được ném ra, nghe vậy có rất nhiều thế lực ở bên ngoài Lạc Thủy đều cảm thấy ngứa ngáy ở trong lòng, nhưng nhìn thấy vị cường giả đang ngồi ngay ngắn ở trên Bát Cảnh Cung trong hư không phía đối diện kia, vừa ra tay liền trực tiếp vượt qua nửa Trung Nguyên đi tới Lạc Thủy, bọn hắn liền rụt người lại.
Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Chương 739: Ra bài không theo lẽ thường

Mà sau khi Tần Võ Dương vừa dứt lời, giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo liền triệt để thu hồi Mệnh Tinh của bản thân, hóa thành một vị nữ tử tóc đỏ mặc áo đỏ rơi vào bên trên bả vai của Đô Thiên Tọa, lộ ra sắc mặt lạnh lùng, mà Trần Khuynh Địch ở bên trong Đô Thiên Tọa thì lộ ra sắc mặt cứng ngắc mang theo vài phần quyết tuyệt.
Đậu xanh rau má...
Các nàng Dương Xuân nói không chừng còn đang ở bên trong Tàng Bảo Điện đây! Lúc này đừng nói là Thiên Tôn Thái Bình, coi như là thiên vương lão tử đến ta cũng tuyệt đối không thể để cho Tần Võ Dương cứ rời đi như thế!
Nhưng mà làm cho tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn là...Thiên Tôn Thái Bình cũng không nói một lời nào, hai mắt của hắn hoàn toàn trống rỗng.
Lúc này ở trong ánh mắt của Thiên Tôn Thái Bình là hoàn toàn mông lung, sau khi nghe được thanh âm của Tần Võ Dương liền liếc mắt nhìn đối phương một cái, còn hơi nghiêng đầu một chút, phảng phất như không nhận ra đối phương là ai, sau đó liền rất tự nhiên dời ánh mắt đi, cuối cùng rơi vào bên trên một đạo thân ảnh đã tiêu tán sinh cơ - Tần Kiền Hoàng!
Thiên Tôn Thái Bình xuất thủ!
Đây là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch nhìn thấy võ giả Kích Toái Mệnh Tinh xuất thủ cách một vùng hư không đúng nghĩa. Không phải là hóa thân, mà là bản thể chân chính xuất thủ!
Ầm ầm! Vận Mệnh Tinh Không chấn động ầm ầm, phiến tinh vân thuộc về Thiên Tôn Thái Bình kia nở rộ hào quang trong phút chốc, bàn tay trắng nõn như ngọc của Thiên Tôn Thái Bình, cứ như vậy xuyên qua hư không, chân chính hiển hóa ở phía trên Tần thị, trong lúc nhất thời phong vân cuốn lên, nguyên khí tụ lại, toàn bộ thiên địa nguyên khí trong Tần thị đều bị hút hết! Không có lưu lại một tia nào! Tất cả thiên địa nguyên khí bị Thiên Tôn Thái Bình thu nạp toàn bộ, hóa thành một bàn tay màu trắng nhẹ nhàng nhấn xuống một cái, thân thể mất đi sức sống của Tần Kiền Hoàng lập tức bay lên, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, sau đó năm ngón tay khép lại, Thiên Tôn Thái Bình cứ như vậy trực tiếp mang thi thể của Tần Kiền Hoàng rời đi.
Tràng diện trở nên hoàn toàn yên tĩnh.
Mà sau khi làm xong tất cả những thứ này, khuôn mặt của Thiên Tôn Thái Bình vẫn không có biểu tình gì, hai mắt vẫn trống rỗng, sau đó trực tiếp quay người, hư không bị phá vỡ cứ dần dần khép lại như vậy, trực tiếp mất đi hình bóng.

Chỉ để lại một mình Tần Võ Dương vừa mới rống to xong, đang đứng ngơ ngác ở giữa không trung.
Từ đầu tới đuôi, Thiên Tôn Thái Bình cũng đều không nói với hắn dù chỉ là một câu, phảng phất như là hắn không tồn tại vậy.
Mà thẳng đến khi uy áp của Thiên Tôn Thái Bình triệt để tán đi, mọi người ở đây mới rốt cục phản ứng lại, mà phản ứng kịch liệt nhất thì thuộc về Nam Thần Võ.
"Lão tử còn tưởng rằng Thiên Tôn Thái Bình muốn ra tay cơ chứ, Tần Võ Dương ngươi chảnh chó cái gì chứ, m* nó! Muốn khoe khang với bản hầu? Cũng không nhìn thử bản thân mình là mặt hàng gì, Thiên Tôn sẽ giúp đỡ ngươi hay sao, trong lòng ngươi ngay cả một chút tự biết thân biết phận cũng không có hay sao? Làm lão tử sợ muốn chết!"
"Phi Hùng Quân nghe lệnh! Tiếp tục tiến quân!"
"Nạp mạng đi!"
Mà ở một chỗ khác, Trần Khuynh Địch cũng thở ra một hơi nặng nề, sau đó cũng quát to một tiếng: "Lão tử mới là thật sự bị giật mình, có trời mới biết lão già kia có xuất thủ hay không?"
"Khụ khụ! Tần Võ Dương! Ngay cả Thiên Tôn cũng không nguyện ý cứu ngươi, có thể thấy được ngươi rốt cuộc đã phạm phải bao nhiêu sai lầm!"
"Trần Khuynh Địch ta hôm nay sẽ thay trời hành đạo! Ở lại cho ta!"
Ầm ầm!
Nam Thần Võ cùng với Trần Khuynh Địch xuất thủ theo thứ tự, một người bắt lấy Tàng Bảo Điện, một người bắt lấy Tàng Kinh Điện, hai người đồng thời dùng sức, quả thực là đã ngăn chặn được Tần Võ Dương, mà giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo cũng xuất thủ rất quyết đoán, trực tiếp đánh tới Tần Võ Dương ở giữa không trung.
Mà Tần Võ Dương ngay mới vừa rồi còn hăm hở thì lộ ra sắc mặt trắng bệch, dùng vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn về phía hư không sau khi Thiên Tôn Thái Bình rời đi.
"Điều đó là không có khả năng!" "
"Vì sao lại cứ đi như thế? ! Mang Tần Kiền Hoàng đi? Mang một kẻ phế vật đi? ! Vì sao!"
"Chuyện này không có đạo lý!"
"Không! !!"
Đây là lần đầu tiên Tần Võ Dương cảm nhận được nhức cả trứng từ trong thâm tâm. Không chỉ là ở trong lòng, ở trên phương diện vật lý cũng là như thế.
Cảm thấy nhức trứng đối với hành vi của Thiên Tôn Thái Bình, tuyệt đối không chỉ có một mình Tần Võ Dương, trên thực tế...
"A di đà...má nó!"
Ở bên trên Tu Si Sơn Phật Môn, ở bên trong bảo điện Đại Hùng, lúc này Phương Trượng Ngô Không đang lộ ra vẻ mặt vặn vẹo mà nhìn

về phương hướng Lạc Thủy Tần thị, trong hai mắt hiện lên ánh vàng, phảng phất như có thể nhìn xuyên hư không, khám phá tất cả trở ngại, mặc dù không tự mình ra trận, nhưng trên thực tế hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tần thị.
Nhưng thế cục bây giờ lại rất xấu hổ.
Vốn dĩ mà nói, có Thiên Tôn Thái Bình xuất thủ trước, rất nhiều thế lực ở Trung Nguyên sẽ có lý do để mà hưởng ứng, đến lúc đó bản thân lại ra tay, tin rằng vị Minh Giáo kia cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, mà vị ở phía Bắc kia, nói không chừng cũng sẽ tới tham gia náo nhiệt, đến lúc đó ở dưới tình huống các cường giả hội tụ...
Liền có thể chân chính xác minh một việc, Thánh Thượng Đại Càn - vị cường giả trấn áp Trung Nguyên 300 năm, không có người nào dám tranh phong cùng với hắn này, hiện tại đến tột cùng là có tình huống như thế nào.
Có rất nhiều người đều cảm thấy hiếu kỳ đối với điều này, nhưng có rất nhiều người cũng không dám xuất thủ thăm dò, chỉ có ở dưới tình huống tường đổ mọi người đẩy, thuận theo đại thế, mới có thể tập trung lực lượng của các cường giả, mà lúc này chính là một cái cơ hội ngàn năm một thuở, vốn dĩ Ngô Không cũng đều đã chuẩn bị xuất hiện vào sau khi Thiên Tôn Thái Bình xuất thủ.
Đây chính là tác dụng duy nhất của Tần thị đối với nhóm chí cường giả này. Chỉ cần Thánh Thượng Đại Càn dám hiện thân, hắn liền dám đi tới, kết quả là Ngô Không làm như thế nào cũng không nghĩ đến...Thiên Tôn Thái Bình lại rời đi như vậy!
Sau khi mang theo một cỗ thi thể liền rời đi không giải thích được! Đây được coi là cái gì?
Tình thế trong thiên hạ, sự hưng suy của Đạo Môn, sự cân bằng giữa tông phái thế gia cùng với triều đình...
Tên gia hỏa này đều không quan tâm hay sao? !
Trương Thái Bình! Ngô Không vừa giận mắng ở trong lòng, vừa liều mạng tụng niệm A Di Đà Phật, đến cái cảnh giới này, cũng chỉ có võ giả ở trong cùng một cảnh giới mới có thể khiến cho hắn phát điên như thế, mà Thiên Tôn Thái Bình cũng được tính là một vị số một, số hai, thậm chí còn khó đoán vượt qua Ninh Tam Kiếm Thuần Dương Cung.

Chương 740: Có chút lạc đề!

Nguyên nhân rất đơn giản, vị Thiên Tôn Thái Bình kia chính là ra bài không theo lẽ thường. Có trời mới biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì vào mỗi ngày, so với Ninh Tam Kiếm còn khó suy đoán hơn, giống như hiện tại, ở trước mặt một cái cơ hội tốt như vậy mà hắn chỉ xuất thủ bắt lấy một cỗ thi thể, sau đó liền xoay người rời đi.
Ta ngay cả tâm lý cũng đều đã chuẩn bị xong mà ngươi lại cho ta xem cảnh này? Đây còn không nói rõ là đang đùa giỡn ta hay sao?
"Hít hà..." Ngô Không hít vào một hơi thật sâu.
Không có cách nào!
Có một câu nói rất hay, súng bắn chim đầu đàn, nếu như không có người dẫn đầu, thật đúng là sẽ không nhất định có người dám lên, vốn dĩ ở bên trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, Minh Giáo thích trốn trốn tránh tránh nhất, có trời mới biết bọn hắn có xuất thủ hay không, vốn dĩ Ngô Không còn trông cậy vào Đạo Môn có thể làm làm người dẫn đầu...
Bất quá ở trong cái tình thế này, cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân.
Thở dài, Ngô Không tụng niệm một tiếng phật hiệu lần thứ hai, sau đó đưa tay phải ra, khác biệt cùng với bề ngoài nhìn qua có vẻ hơi già nua của hắn, bàn tay của Ngô Không trắng nõn như ngọc, cùng loại với Thiên Tôn Thái Bình, hơn nữa còn tràn đầy sinh cơ, hoàn toàn không giống như là bộ dáng của một lão già đã có tuổi.
Bất quá chuyện này cũng bình thường.
Dù sao thì đây cũng là Phật Môn, Phật Môn coi trọng bối phận, năm đó Ngô Không cũng là một vị mỹ nam tử mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, kết quả sau khi làm Phương Trượng, vì thành lập hình tượng cao thâm mạt trắc của Phương Trượng Phật Môn, lúc này mới bị bức ép dần dần già đi, cuối cùng trở thành bộ dáng đức cao vọng trọng này, Ngô Không hắn cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.
"Khụ khụ!"
Có chút lạc đề!
"A Di Đà Phật!"
Oanh! Cùng một kịch bản, cũng một khuôn mẫu, Ngô Không trực tiếp xé rách hư không, chỉ một thoáng ở phía trên toàn bộ Lạc Thủy, không gian còn chưa ổn định nứt toác ra lần thứ hai, bất quá lần này không còn là cảnh tượng nhân gian thắng cảnh, mà là một mảnh ánh vàng vạn trượng, phật âm và tiếng tụng kinh liên tiếp truyền đến.
Là bảo điện Đại Hùng!
Ngô Không ngồi ngay ngắn ở trên bảo điện Đại Hùng, phóng lực lượng lên phía trên Lạc Thủy, diễn hóa ra phật quốc và chúng sinh, ý

niệm tinh thần kinh khủng càn quét tới, khiến cho người ta không tự chủ được mà bắt đầu sinh ra ý nghĩ kính sợ, quy y, bái phục, ngay cả ánh mắt của Trần Khuynh Địch cùng với Nam Thần Võ cũng đều trở nên hoảng hốt trong chốc lát, sau đó lộ ra vẻ kinh hãi.
"Con m* nó!"
"Lại tới nữa? !"
"Ủa? ??" Tần Võ Dương vốn đang vô cùng tuyệt vọng lập tức giật mình một cái, lại trở nên phấn chấn.
Không sai! Còn xa xa chưa có đến trình độ sơn cùng thủy tận! Trời không diệt Tần thị nhất tộc ta, không phải là còn có Phật Môn hay sao?
Ta cũng biết là Thiên Tôn Thái Bình của Đạo Môn có suy nghĩ không bình thường, cho dù hắn mặc kệ, Phật Môn cũng sẽ không có khả năng không để ý a.
Thế là Tần Võ Dương lại lập tức rống to một tiếng, ở trong thanh âm vô cùng thê lương: "Phương Trượng Ngô Không!"
"Còn xin giúp đỡ Tần thị ta một chút sức lực a!"
"Tần thị ta..."
Ầm!
Không đợi Tần Võ Dương nói xong, vết nứt không gian Ngô Không vừa mới mở ra chính là chấn động mạnh một cái, sau đó thế mà trực tiếp khép lại, phật quốc rộng lớn chứa ngàn vạn chúng sinh vừa mới xuất hiện cũng biến mất không thấy.
Tần Võ Dương: "? ??"
Thanh âm im bặt mà dừng, Tần Võ Dương trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hư không đột nhiên khôi phục lại như bình thường, trong lòng trở nên hỗn loạn.
Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại đột nhiên không nhìn thấy cái gì nữa? Phương Trượng Ngô Không đâu? Cái quái gì thế? !
Thậm chí ngay cả Trần Khuynh Địch ở phía đối diện cũng lộ ra vẻ mặt cổ quái, vị Phương Trượng Phật Môn này đang chơi cái trò gì vậy, có vẻ giống như là đầu voi đuôi chuột vậy, so với Thiên Tôn Thái Bình còn không bằng...
Mà ở một chỗ khác, Ngô Không thì dùng khóe mắt run rẩy mà nhìn bóng người ở trước mặt, cũng là bởi vì người này đột nhiên xuất hiện, lúc này hắn mới trực tiếp cắt đứt lực lượng của mình, mạnh mẽ đóng lại vết nứt không gian, còn dọa cho hắn tay run một cái, kém một chút nữa là không thu hồi về được, có thể thấy được sự kinh khủng của người tới.
"A Di Đà Phật."
"Tần Thị nhất tộc chết chưa hết tội."
Ánh vàng ở trong đôi mắt của Ngô Không càng thêm chói mắt, nhìn chằm chặp bóng người ở trước mắt, phảng phất như muốn xem thấu đối phương vậy, nhưng đối phương lại lộ ra bộ dáng thờ ơ, không

hiển lộ một tia khí tức nào, chỉ là yên lặng đứng ở nơi đó, liền ngăn cản tất cả các động tác của Ngô Không.
Bất quá nếu như vị này đã xuất hiện, Ngô Không cũng không còn hứng thú gì đối với Lạc Thủy ở bên kia.
Tần thị? Đó là đồ chơi gì nhỉ?
Hít vào một hơi thật sâu, Ngô Không tập trung lực chú ý vào trên người của bóng người trước mắt, gằn từng chữ mở miệng nói:
"Thánh Thượng đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội."
Thánh Thượng Đại Càn gật đầu một cái, nói: "Vậy thì trẫm sẽ uống một ly trà rồi đi, đúng rồi, trẫm muốn uống trà ngâm lá bồ đề, nhớ kỹ là loại lá bồ đề mới hái, đắt tiền nhất kia."
Ngô Không: "..."
Thấy loại thái độ quỷ dị này của Thánh Thượng Đại Càn, Ngô Không vừa chột dạ lại vừa có một chút hoài nghi, trước kia vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn xuất hiện, lần nào không phải là khí thế rộng rãi, khí tức bao dung thiên hạ, phảng phất như có thể trấn áp thần châu bát hoang, không thể địch nổi, kết quả vào lần này xuất hiện lại giống như phản phác quy chân vậy.
Đây là do có chỗ tiến bộ? Hay là đã không còn lực lượng? Ngô Không lóe lên các ý tưởng, tiến hành suy đoán, nhưng lại không có chứng cứ, muốn xuất thủ thăm dò, nhưng mà gặp quỷ, chỉ có một mình luôn cảm thấy có chút hoảng hốt a...
Nhưng mà đúng vào lúc này...
"Con lừa trọc chính là con lừa trọc."
"Nhìn trước nhìn sau mãi thì có thể làm được cái gì."
"Trước tiên chém tới một đao rồi lại nói!"
Hư không nứt ra, một cỗ ma khí màu đen sôi trào mãnh liệt như hồng thủy vỡ đê bộc phát ra từ trong hư không, ma ý hung lệ đến cực điểm cuồn cuộn ở bên trong bảo điện Đại Hùng, trực tiếp kích hoạt lên rất nhiều tượng Phật ở bốn phía, trong lúc nhất thời toàn bộ bảo điện Đại Hùng đều xuất hiện dị tượng, làm cho người ta hoa mắt.
Xẹt! Ma khí tụ thành đao, hóa thành một vệt đao quang màu đỏ thẫm, bổ vào đỉnh đầu của Thánh Thượng Đại Càn.
Mà một đao này phảng phất như là kèn lệnh khai chiến vậy.
Ở bên trong bảo điện Đại Hùng, từng đạo từng đạo vết nứt không gian mở ra ầm ầm, trước trước sau sau lại có ba đạo thanh âm từ truyền ra bên trong không gian, mang theo khí thế Kích Toái Mệnh Tinh thông thiên.
"Ha ha ha! Càn võ, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay!"
"Chết!‘’
’’Giết!’’

Chương 741: Chuyện thương tâm

Có lẽ là tất cả mọi người đều đang chờ đợi một cái thời cơ như vậy.
Chờ đợi có một người dẫn đầu, chờ đợi có một người xuất thủ, tất cả mọi người đều bị Thánh Thượng Đại Càn trấn áp trong 300 năm, cho dù bọn hắn là chí cường giả, là Kích Toái Mệnh Tinh trong truyền thuyết, bọn hắn cũng bị đánh cho sợ, dù cho biết là có vấn đề, bọn hắn cũng không dám xuất thủ, bởi vì bọn hắn sợ hãi.
Nhưng ở trên cái thế giới này, luôn luôn có kẻ không có đầu óc, mà rất rõ ràng, giáo chủ Minh Giáo được coi như là một kẻ không có đầu óc, đương nhiên đây cũng không có nghĩa là hắn thật sự không có đầu óc.
Trên thực tế ở bên trong rất nhiều chí cường giả tại đây, chỉ sợ chỉ có giáo chủ Minh Giáo là có kiêng kị nhỏ nhất đối với Đại Càn, về phần nguyên nhân kỳ thật cũng rất đơn giản…
Đã đến lúc Ma Đạo hồi sinh.
Cái gì là Ma?
Kỳ thật ở trong mắt của rất nhiều người, Ma Đạo chính là hiếu sát, khát máu, dùng máu thịt làm tế phẩm, làm ra đủ loại đồ chơi quỷ dị tà ác, nhưng trên thực tế thì sao?
Trên thực tế là cũng không sai!
Kết luận lại mà nói chính là như thế, Ma Đạo nhất mạch tuyệt đại đa số đều là như thế, nhưng đó cũng không phải là dự tính ban đầu của Ma Đạo, trên thực tế là Ma Đạo vào lúc ban đầu, cũng chỉ là một loại phương thức diễn sinh võ đạo mà thôi, chỉ bất quá là tu Ma Đạo, tốc độ tiến bộ vào giai đoạn đầu sẽ càng nhanh hơn so với người khác.
Mà cái ưu thế này, chính là được xây dựng ở bên trên những món đồ chơi quỷ dị tà ác kia.
Như vậy vấn đề đã đến…
Ma Đạo ghét nhất cái gì?
Chính là một cái thế giới thống nhất ổn định hài hòa.
Giống như là Đại Càn trước mắt này vậy, bình định thiên hạ, cho dù là bốn đại Biên Hoang không ngừng chiến loạn, ở đại địa Trung Nguyên lại vẫn an ổn như cũ, Đại Càn trấn áp bốn phương, căn bản không có chỗ trống cho Ma Đạo hoạt động, đồ sát một cái thôn chính là tội lớn tru di cửu tộc, giết người liền sẽ bị nhốt vào trong nha môn tiến hành lao động cải tạo.
Đương nhiên đây cũng chỉ là nhằm vào phàm nhân.
Đối với võ giả mà nói là cũng không có nhiều hạn chế như vậy, nhưng vấn đề là võ giả ở bên trong vòng tròn Ma Đạo lại không cảm thấy hài lòng, Trung Nguyên ổn định, thiên hạ hòa bình, những thế lực chính đạo kia ngoại trừ nhàn rỗi thì chính là nhàn rỗi, cả ngày

chỉ nghĩ đến việc trừ ma vệ đạo, làm sao sẽ cho Ma Đạo cơ hội thừa nước đục thả câu.
Không nhìn thấy đám lừa trọc Phật Môn kia cứ cách một đoạn thời gian lại xuống núi để hàng ma hay sao? Ngay cả Đạo Binh cực phẩm của người ta cũng đều được gọi là Như Lai Hàng Ma Xử...
Ai mà chịu nổi chuyện này chứ!
Cho nên đối với Ma Đạo, thậm chí là đối với Minh Giáo mà nói, một cái Trung Nguyên thống nhất tuyệt đối không phải là hy vọng của bọn hắn, không bằng nói là thế đạo quần hùng nổi dậy, hỗn loạn không chịu nổi, tất cả mọi người đánh đánh giết giết, mới là thiên đường của bọn hắn, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Minh Giáo trong những năm này làm người rất khiêm tốn...
Cũng chính vì như thế, giáo chủ Minh Giáo mới là người đầu tiên xuất thủ.
Việc có quan hệ đến đại thế Ma Đạo, hắn không thể không ra tay, đương nhiên có một điểm càng quan trọng hơn là Minh Giáo không có sơn môn cố định, sẽ không dễ dàng bị triều đình vây quét, đã qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một lần, bị kẻ lỗ mãng Ninh Thiên Cơ kia đánh tới cửa, nói thật đừng nhìn thấy chuyện này dữ dội như vậy, trên thực tế đó chỉ là một lần trùng hợp.
Bản thân của tổng đàn Minh Giáo chính là trôi lơ lửng ở trong hư không, không có chỗ ở cố định, mà năm đó Ninh Thiên Cơ ở Trung Nguyên mang kiếm theo chính là giết một trận lung tung, vừa vặn khi đó tổng đàn Minh Giáo nhô ra từ bên trong hư không, bị Ninh Thiên Cơ đâm đầu tiến vào, giết cho máu chảy thành sông, hơn nữa trong khi chém giết hắn còn đột phá Kích Toái Mệnh Tinh...
Ngay cả giáo chủ Minh Giáo xuất thủ cũng đều không thể ngăn lại.
Bản thân Minh Giáo còn cảm thấy ủy khuất vì chuyện năm đó, đó là chuyện thương tâm, không nên đề cập nữa.
Nói tóm lại, đã qua nhiều năm như vậy, giáo chủ Minh Giáo rốt cục cũng không thể ngồi yên, ỷ vào chuyện hang ổ nhà mình không dễ tìm cho lắm, hắn đã lựa chọn làm người dẫn đầu kia, một mặt khác cũng là không nhìn nổi lão lừa trọc đã bị Thánh Thượng Đại Càn đánh cho lưu lại bóng ma tâm lý, sống chết cũng không chịu động thủ, luống ca luống cuống này.
Mà lần động thủ này của giáo chủ Minh Giáo đã làm oanh động toàn bộ Trung Nguyên, thậm chí là làm oanh động toàn bộ thiên hạ.
Người hưởng ứng đầu tiên đúng là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, vị đại lão này có thể nói là đối đầu với Đại Càn cả một đời, sự tình thích làm nhất bình thường chính là ở dưới ánh mắt khổ sở của đại thần tài chính nhà mình, vung tay lớn tiếng nói: "Người đâu, điều động mấy cái bộ lạc, chúng ta đi dạo vài vòng ở phía dưới Bất Phá Thiên Quan."
Cho nên hắn làm sao sẽ không nhúng tay vào loại chuyện tốt này.

"Ha ha ha! Càn Võ! Ngươi cũng có hôm nay sao!"
Kèm theo tiếng cười vui sướng của Thiên Khả Hãn, một chuôi cự phủ màu đen trực tiếp đánh ra từ bên trong hư không, giống như Ma Đao của giáo chủ Minh Giáo chính là bổ vào đỉnh đầu của Thánh Thượng Đại Càn đầu.
Mà theo sát phía sau.
Là người Tiên Cung.
Không có thêm lời thừa thãi, chính là một chữ "Chết", ở bên trong hư không phá toái, một đôi bàn tay trắng trẻo chậm rãi nhô ra, bấm tay bắt ấn, nhẹ nhàng vỗ về phía Thánh Thượng Đại Càn.
Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh, Thập Nhị Lâu Ngũ Thành.
Tiên Nhân Phủ Ngã Đỉnh, Kết Phát Thụ Trưởng Sinh!
Một chưởng này, vỗ ra một cái tiên cảnh trường sinh bất tử ở trên trời! Trong đó có thần nữ nhảy múa uyển chuyển, Tiên Nhân thăm bạn bốn phía, Thiên Đế nắm giữ tam giới, bất hủ bất diệt, tự nhiên tự tại, khiến cho người ta không tự chủ được mà trầm mê ở trong đó, không nhịn được mà muốn "Bạch nhật phi thăng", hóa thành một thành viên ở trong đó.
Mà người xuất thủ cuối cùng.
Cũng giống như là cường giả Tiên Cung xuất thủ vậy, người này rất ít nói, cũng chỉ hô một chữ "Giết", từ trong vết nứt không gian mà hắn mở ra tràn ra cũng là ma khí tương tự như giáo chủ Minh Giáo, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, lộ ra một cỗ ý vị tử vong nồng đậm, không phù hợp với thiên địa bốn phía.
Phảng phất như là bị phiến thiên địa này bài xích vậy.
Mà một đòn hắn đánh ra cũng là hóa thành một cái lợi trảo che trời, đánh về phía Thánh Thượng Đại Càn.
Có hết thảy bốn vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh ra tay! Nếu không phải nơi đây là bảo điện Đại Hùng, là Tu Di Sơn, lúc này chỉ sợ toàn bộ thiên địa cũng đều sẽ rung chuyển, dị tượng to lớn sẽ kinh động tất cả mọi người trong nháy mắt. Tinh vân thuộc về bốn vị cường giả Kích Toái Mệnh Tinh sẽ hiển hóa đầy trời, nhưng bây giờ, lại không có ai phát giác ra được sóng sức mạnh ở nơi này.
Hoặc có lẽ là...
Đã có người tận lực che giấu nó.

Chương 742: Ngu xuẩn mất khôn

"A Di Đà Phật!" Ngô Không thấp giọng tụng một tiếng phật hiệu, cũng không có xuất thủ, nhưng bảo điện Đại Hùng lại có thể tự chủ khôi phục, trực tiếp ngăn cách thiên địa, không để cho khí tức ở nơi này toát ra ngoài, lại cố ý thả cho lực lượng của bốn vị chí cường giả tiến đến, thậm chí là ngay cả bản thân hắn cũng đều nhìn chằm chằm vào Thánh Thượng Đại Càn, toàn thân khí tức trở nên hết sức căng thẳng. Chỉ cần Thánh Thượng Đại Càn có một chút vấn đề, hắn cũng sẽ không có một chút do dự mà xuất thủ!
Trong cái chớp nhoáng này! Thời gian phảng phất như cũng đều dừng lại…
Ở dưới sự vây công của bốn vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh: Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cung chủ Tiên Cung, cường giả bí ẩn, giáo chủ Minh Giáo, Thánh Thượng Đại Càn cứ đứng mỉm cười như vậy tại chỗ, hoàn toàn không có ý tứ né tránh, nhưng theo công kích của bốn người càng ngày càng gần, sắc mặt của hắn cũng dần dần bắt đầu biến hóa.
"Ngu xuẩn mất khôn." Thánh Thượng Đại Càn nhíu mày nói: "Làm càn!"
Ầm ầm! ! Thánh Thượng Đại Càn vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ, nhưng vào ngay một khắc này, toàn bộ đại địa Trung Nguyên chấn động một cái rất nhỏ, từ Bất Phá Thiên Quan, đến chín thành Nam Cương, từ bắc đến nam, gió nổi mây phun, phảng phất như là Thần Long vừa mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ mê.
Mà gần như đồng thời, vô tận long khí vàng óng xuyên qua hư không, giống như từng từng dòng sông chui vào trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn, trùng trùng điệp điệp, huy hoàng sáng tỏ, phảng phất như lực lượng không thể rung chuyển nhất trong thiên địa, trực tiếp phá vỡ đòn vây công của bốn chí cường giả, xông vào Vận Mệnh Tinh Không.
"Rất tốt!"
"Đại loạn đã sắp nổi, chung quy là vẫn không thể đè ép được."
Thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn vang vọng trong hư không, mà theo thanh âm của hắn, long khí vàng óng khuấy động ở trong Vận Mệnh Tinh Không, tinh không mờ tối vào thời khắc này phảng phất như được thắp sáng bởi một ngọn đuốc, một đạo hư ảnh rồng nở rộ hào quang ở giữa tinh vân, càn quét quần tinh, quang mang tản ra cơ hồ bao phủ hơn phân nửa tinh không!
"Một đám hề thích nhảy nhót."
"Đã như vậy."
"Trẫm liền dứt khoát trấn áp toàn bộ các ngươi!"

Tại Lạc Thủy Tần thị.
Tần Võ Dương có cảm giác bản thân sẽ không tin vào tình yêu nữa.
"Khốn kiếp!"
Quả nhiên! Kẻ yếu là không có quyền con người! Đem sự hưng suy của gia tộc ký thác vào trên người của Đạo Môn và Phật Môn chính là một loại sai lầm.
Tần Võ Dương hít vào một hơi thật sâu, cấp tốc đè nén sự bực bội cùng với phẫn nộ ở trong lòng, lần thứ hai liếc nhìn Nam Thần Võ còn có Trần Khuynh Địch đã bắt lấy Tàng Kinh Điện và Tàng Bảo Điện không buông tay, lại hướng mắt nhìn về phía giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo đánh đánh tới...
Trợn hai mắt lên, Tần Võ Dương bỗng nhiên nhìn về phía trưởng lão Tần tộc ở bên cạnh mình, đối phương là lão nhân nhìn hắn lớn lên từ bé, vào thời điểm bản thân hắn còn chưa quật khởi, đối phương là trụ cột của gia tộc, mà vào sau khi bản thân hắn quật khởi, đối phương vẫn ẩn cư ở phía sau màn, yên lặng phụ trợ bản thân hắn.
Oanh! Trong cái chớp nhoáng này, Tần Võ Dương thôi động Lạc Thủy, trộn lẫn toàn bộ đệ tử Tần Thị nhất tộc mà hắn giải cứu, sau đó trực tiếp vỗ ra một chưởng, hung hăng rơi vào trên người của trưởng lão Tần tộc, chỉ trong một cái nháy mắt, vị trưởng lão Tần tộc một mực tận tâm tận lực phụ tá bản thân hắn này liền bị hắn đánh một chưởng xuyên qua ngực.
Trong cái chớp nhoáng này, trưởng lão Tần tộc căn bản là không thể nào kịp phản ứng, chỉ có thể trừng lớn hai mắt, không thể tin mà nhìn Tần Võ Dương.
Tần Võ Dương lộ ra sắc mặt lãnh khốc, đổi thành lúc bình thường hắn sẽ không tiến hành giải thích, giống như là cách đối đãi của hắn với Tần Kiền Hoàng vậy, nhưng mà lúc này hắn lại không tự chủ được mà nói: "Gia tộc cần ta."
"Ta không thể hi sinh."
"Cho nên chỉ có thể uỷ khuất ngươi."
"Ta sẽ báo thù cho ngươi."
Vừa nói, Tần Võ Dương vừa trực tiếp khuấy động khí huyết của trưởng lão Tần tộc, dùng huyết mạch đích hệ của Tần thị để cúng tế Lạc Thủy, tăng cường thêm một bước uy năng cho Lạc Thủy đã bắt đầu dần dần mất khống chế, không còn đè ép được này, muốn làm đến một bước này, nhất định phải là có máu thịt của dòng chính Tần thị.
Hoặc là hắn, hoặc là trưởng lão, mà lựa chọn như thế nào thì Tần Võ Dương căn bản là không hề do dự.
Mà dường như là phát giác ra được tình huống, sắc mặt của trưởng lão Tần tộc dần dần biến hóa, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, ở bên trong ánh mắt lộ ra sự lý giải mang theo một chút không cam lòng.
Một đạo Đại Đạo Huyền Quang bảy vạn dặm đột nhiên xuất hiện,

sau đó hóa thành một đạo hào quang chui vào trong cơ thể của Tần Võ Dương, sau đó cả người của trưởng lão Tần tộc nổ tung ầm ầm, triệt để dung nhập máu thịt vào bên trong Lạc Thủy, Lạc Thủy được cúng tế ở trong nháy mắt này cũng là nở rộ hào quang, xé rách hư không.
Nhìn thấy một màn này, Tần Võ Dương mặt không đổi sắc, quay người nhìn về phía ba người Trần Khuynh Địch cùng với Nam Thần Võ, còn có giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo, nói: "Lần này là các ngươi thắng."
"Rất tốt!"
"Trần Khuynh Địch, Nam Thần Võ, các ngươi cho rằng sự tình sẽ kết thúc như vậy hay sao, Phương Trượng Ngô Không bị người nào đó ngăn lại, không có cách nào giáng lâm, người kia tất nhiên là Thánh Thượng Đại Càn!"
Tần Võ Dương khôi phục tỉnh táo lại một lần nữa rất nhanh liền làm rõ manh mối.
"Mà Thánh Thượng Đại Càn xuất thủ vì các ngươi, kết thù với Phương Trượng Ngô Không, tất nhiên sẽ khiến cho rất nhiều chí cường giả Trung Nguyên chú ý, tình huống này là hết sức căng thẳng, các ngươi thật sự cho rằng Thánh Thượng Đại Càn sẽ chịu đựng được hay sao, ở dưới cái gầm trời này cũng không chỉ có năm vị chí cường giả, các ngươi chính là thủ phạm hại chết Thánh Thượng Đại Càn!"
"Ha ha!""
"Nói nhảm!"
Trần Khuynh Địch cùng với Nam Thần Võ không hề bị lay động một chút nào, một người tin tưởng vững chắc là đồng hương nhà mình sẽ không vô dụng như vậy, một người khác chính là có 100% lòng tin đối với Thánh Thượng Đại Càn, cho nên hai người vẫn xuất thủ hết sức lăng lệ, Trần Khuynh Địch bắt lấy Tàng Bảo Điện, Nam Thần Võ bắt lấy Tàng Kinh Điện, chính là không buông tay.
Thấy không thể dùng ngôn ngữ để dao động hai người, Tần Võ Dương lại nhìn về phía giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo còn đang không ngừng công kích Lạc Thủy, khóe mắt hơi co lại.
"Thiêu Hoa, Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi thân làm thế lực Tây Vực, vốn nên thuộc về giới tông phái, nhưng lại dấn thân vào triều đình giống như Thuần Dương Cung, ngày sau chờ đến khi Thánh Thượng Đại Càn bại vong, Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi tất nhiên cũng sẽ bị rất nhiều thế lực thanh toán, dã vọng tiến vào chiếm giữ Trung Nguyên của Bái Hỏa Ma Giáo, sợ rằng sẽ biến thành công dã tràng!"
Giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo ngay cả đáp lời cũng đều chẳng muốn đáp lại, công kích dưới tay càng thêm kịch liệt, huyền quang trắng đen diễn hóa ra Âm Dương Thái Cực Đồ, không ngừng bào mòn lực lượng Lạc Thủy.

Chương 743: Trung Ương Thế Giới Ấn

Bất quá Tần Võ Dương cũng không cho rằng những lời nói này liền có thể khiến cho những người vây công Tần thị này sinh ra lòng kiêng kỵ sau đó rút lui, phàm là đến cái cảnh giới này, mặc kệ có tâm tính như thế nào, cũng đều có ý chí cực kỳ kiên định, sẽ không có khả năng cải biến bởi vì một chút lời nói, thế nhưng hắn cũng không quá để ý.
Không cần phải cải biến, chỉ cần có thể gieo vào trong lòng của bọn họ một khỏa hạt giống, đợi sau này chậm rãi nảy mầm là được.
Sau này còn có có rất nhiều thời gian!
"Tần thị ta sẽ không chết không thôi cùng với các ngươi!"
"Các ngươi."
"Cuối cùng sẽ phải hối hận!"
Oanh! Lạc Thủy cuốn ngược, Tần Võ Dương không còn xoắn xuýt, trực tiếp biến thành thằn lằn tự đứt đuôi cầu sinh, từ bỏ Tàng Bảo Điện cùng với Tàng Kinh Điện, ngược lại còn rút lên hai tòa kiến trúc khác, ở bên trong hai toà kiến trúc này cũng cất giữ trân bảo cùng với thư tịch của Tần thị, chỉ là không bằng Tàng Bảo Điện cùng với Tàng Kinh Điện, thuộc về dạng tàng bảo khố dự phòng. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, không mang theo được tàng bảo khố chân chính, tự nhiên là chỉ có thể mang theo tàng bảo khố dự phòng để giảm thiểu tổn thất.
"Lên!" Lần này Tần Võ Dương xuất thủ cực nhanh, lại có sự hiến tế của trưởng lão Tần tộc trước đó, uy năng của Lạc Thủy tăng thêm một bước trong một khoảng thời gian ngắn, đám người Trần Khuynh Địch căn bản là không kịp ngăn trở, sau đó liền bị Tần Võ Dương thu hồi thành công, đưa tất cả vào bên trong Lạc Thủy, xé rách hư không, mang theo Tần Võ Dương trực tiếp xông vào.
"Ách? !"
Thấy Tần Võ Dương đột nhiên lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mang theo một số nhỏ tinh anh Tần Tộc tiến hành chạy trốn, Trần Khuynh Địch cùng với Nam Thần Võ đầu tiên là sững sờ, bất quá gần như đồng thời, hai người chính là biến sắc.
"Của ta!"
"Của ta!"
Nam Thần Võ cầm Tàng Kinh Điện trực tiếp chộp tới Tàng Bảo Điện, mà Trần Khuynh Địch cầm Tàng Bảo Điện thì là chộp tới Tàng Kinh Điện.
Cái đệch? !
Bàn tay của hai người đụng vào nhau ở giữa không trung, đồng thời thối lui, ở trong ánh mắt hai người nhìn lẫn nhau càng là tràn đầy

thần sắc kinh ngạc và bội phục.
"Phản ứng rất nhanh nhỉ."
"Nói nhảm! Vào thời điểm lão tử tịch biên gia sản năm đó, cha ngươi còn chưa có ra đời đâu."
Sau khi hơn thua hai câu, Trần Khuynh Địch cùng với Nam Thần Võ liền đồng thời thu tay lại, Nam Thần Võ trực tiếp vung tay lên, hạ lệnh cho Phi Hùng Quân ở phía dưới, không tiếp tục đồ sát đệ tử Tần thị bị Tần Võ Dương từ bỏ nữa, mà là bắt lấy toàn bộ bọn hắn, phế bỏ võ công, xếp thành một hàng.
"Đại nhân...?"
Võ sĩ mặc giáp đi theo Nam Thần Võ trước đó có một chút hiếu kỳ mà tiến lên nói: "Mệnh lệnh của Thánh Thượng không phải là chó gà không tha hay sao? Sao lại không tiếp tục?"
Không đợi Nam Thần Võ trả lời, Trần Khuynh Địch ở bên cạnh liền mở miệng nói: "Ngớ ngẩn, như thế còn không hiểu? Một nhóm lao động miễn phí lớn như thế làm sao có thể tùy tiện giết, sau này đưa đến mỏ đá để khai thác quặng, tiến hành cải tạo lao động, mới là cách làm hợp lý nhất..."
"Dựa vào cái gì!" Nam Thần Võ dùng một bàn tay đập vào trên mũ giáp của võ sĩ mặc giáp, tức giận nói ra: "Nhìn người ta đi! Đều có ngộ tính hơn so với ngươi! Thánh Thượng nói chó gà không tha là lời tức giận, nếu như ngươi thật sự muốn chó gà không tha, Thánh Thượng ngược lại sẽ không vui! Nếu không phải ngươi là nhi tử của dì lớn, ta đã sớm đưa ngươi đến Bắc Nhung làm quân cảm tử."
Võ sĩ mặc giáp: "..."
Trong khoảng thời gian này sống cũng không quá tốt.
Ở bên trong hư không.
Có một toà cung điện tráng lệ giống như một rạn san hô trong sóng biển, mặc cho biển hư không cọ rửa như thế nào, vẫn tản ra ánh vàng vạn trượng như cũ, phật quang hóa thành từng đạo từng đạo thân ảnh Phật Đà, chắp tay ở trước ngực, ung dung đàn hát, rõ ràng là bảo điện Đại Hùng!
Vậy mà vào lúc này, ở ngay phía trên bảo điện Đại Hùng tản ra phật quang vạn trượng, lại có một bóng người khoác long bào vàng óng đang đứng vững vàng.
Thánh Thượng Đại Càn đứng ngạo nghễ ở trên đỉnh bảo điện Đại Hùng, long bào bay phần phật, chắp hai tay ở sau lưng, nhưng khí tức của hắn vào thời khắc này lại to lớn đến cực hạn, vô tận long khí từ Tổ Long Trung Nguyên được hắn dẫn dắt tới, từ trên đỉnh đầu của hắn vọt lên tận trời, phản chiếu ra một mảnh tinh vân Thần Long trong hư không.
Đây là Mệnh Vận Tinh Vân!
Sau khi Kích Toái Mệnh Tinh, nguyên thần sẽ ký thác ở trong Vận Mệnh Tinh Không, dung hợp với mảnh vỡ Mệnh Tinh đã bị phá vỡ, sẽ

hóa thành một mảnh tinh vân rộng lớn, mỗi một phiến tinh vân đều có ấn ký đặc thù, cũng là chứng minh thân phận của chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, mà ở bên trong các chí cường giả trên thế gian hiện nay, chỉ có Thánh Thượng Đại Càn là không giống như bình thường! Tinh vân của hắn là một đầu Thần Long!
Tinh vân bình thường là không có quy luật, chính là một mảnh phân tán, nhưng Thánh Thượng Đại Càn lại khác biệt, hắn lấy Tổ Long Trung Nguyên làm khuôn mẫu, lấy vô tận long khí làm nền tảng, quả thực là đã kết hợp Mệnh Vận Tinh Vân của bản thân thành một thể với long khí hoàng triều, hóa thành một mảnh tinh vân Thần Long này, tản ra quang mang bao phủ hơn phân nửa tinh không!
"Ha ha ha!"
"Muốn thăm dò thân thủ của trẫm?"
"Phóng ngựa tới đây!"
Thân hình của Thánh Thượng Đại Càn bất động, cự long ở tinh không trên đỉnh đầu lại bỗng nhiên phát ra tiếng gầm giận dữ, sóng âm phát ra mặc dù vô hình, nhưng lại khiến cho một mảng lớn ngôi sao chấn động, tùy ý càn quét ở trong Vận Mệnh Tinh Không.
Ầm ầm! Cự long vặn vẹo cơ thể, đuôi rồng quét ngang thiên hạ, hung hăng va chạm với một búa mà Thiên Khả Hãn Bắc Nhung bổ ra, mà hai cái trảo rồng thì là một trái một phải, một cái đụng vào đao quang của giáo chủ Minh Giáo, một cái khác thì là dây dưa cùng với lợi trảo che trời của cường giả bí ẩn. Còn đầu rồng thì ngẩng lên trời, va vào bên trong Tiên Quốc trên trời của cung chủ Tiên Cung, đụng cho Tiên Quốc vỡ nát.
"Còn chờ cái gì? !" Bắc Thiên Khả Hãn quát to một tiếng: "Ngô Không! Xuất thủ đi!"
Ở phía trên bảo điện Đại Hùng, thần sắc của Ngô Không biến hóa, cuối cùng vẫn là thở dài, chậm rãi đưa tay.
Mà sau khi khẽ vươn tay, cảnh tượng trong toàn bộ hư không liền biến đổi, bảo điện Đại Hùng vẫn rộng lớn hoa lệ như cũ, khí thế của Thánh Thượng Đại Càn vẫn hùng vĩ như cũ, bốn đại chí cường giả vẫn còn đang tiến hành vây công Thánh Thượng Đại Càn, nhưng vào giờ khắc này, thiên địa phảng phất như dựng lên năm cây cột chống trời, thiên địa đảo ngược, nhật nguyệt thay phiên, mọi thứ đều thay đổi!
Ở bên ngoài bảo điện Đại Hùng, bốn đại chí cường giả và Thánh Thượng Đại Càn đều nhìn thấy được một khuôn mặt lộ ra biểu tình khổ sở, là mặt của Ngô Không.
Năm cây cột chống trời chính là năm ngón tay! Trong cái chớp nhoáng này, tất cả mọi người đều rơi vào trong lòng bàn tay của hắn!
Như Lai Thần Chưởng thức thứ mười! Trung Ương Thế Giới Ấn!

Chương 744: Giai thoại khoáng thế

Bí pháp Chưởng Trung Phật Quốc chính là thoát thai từ Trung Ương Thế Giới Ấn, mặc dù chỉ có trong nháy mắt, nhưng chính là ở trong một cái chớp mắt này, năm ngón tay của Ngô Không uốn lượn, giống như là năm cây cột chống đỡ thiên địa lần lượt sụp đổ, mang theo uy thế thiên phạt đánh về phía Thánh Thượng Đại Càn, giống như là muốn bóp nát một con côn trùng ở trong tay.
Ở trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, hai mạch Đạo, Phật là hưng thịnh nhất, có nội tình thâm hậu nhất, bây giờ Ngô Không vừa ra tay chính là sát chiêu, thanh thế tự nhiên còn muốn vượt qua bốn vị chí cường giả khác.
Nhưng mà…
"Lớn mật!"
Từng tiếng khiển trách vang lên trong hư không, Thánh Thượng Đại Càn hơi nhíu lông mày, lộ ra sắc mặt giận dữ.
Ầm ầm! Mà cho đến giờ phút này, Thánh Thượng Đại Càn mới rốt cục chuyển động, tay phải nhô ra, nhẹ nhàng bóp về phía cự long trong tinh không trên đỉnh đầu, trong phút chốc vô tận tinh quang cùng với long khí hội tụ ở trên tay của hắn, đầu cự long vắt ngang qua Vận Mệnh Tinh Không kia vào thời khắc này bỗng nhiên biến mất.
Thay vào đó, thì là một chuôi trường kiếm bị Thánh Thượng Đại Càn nắm ở trong tay.
Thân kiếm phân thành hai mặt, ở mặt trước viết nhân đạo giáo hóa, có cảnh tượng cửu châu sơn hà, tiên dân Thượng Cổ khai khẩn làm nông, vì Nhân tộc đánh ra một mảnh cương thổ mênh mông từ đại hoang, xua đuổi Thát Lỗ, huyết chiến với Yêu tộc.
Mặt sau miêu tả nhật nguyệt tinh thần, có khí tượng tinh không vô ngần, Nhật Nguyệt treo trên trời cao, nhưng vào sau khi được nhân đạo giáo hóa, nó đã bị cửu châu sơn hà trấn áp, có hàm ý là trời cao không tính là cao, lòng người còn cao hơn trời.
Đây là Thiên Tử Kiếm! Thiên Tử Kiếm của Đại Càn!
Hoàng triều Đại Càn lập quốc ngàn năm, không có đủ nội tình, mặc dù vào lúc khai quốc đã quét ngang thiên hạ, tụ tập tài nguyên trong thiên hạ, nhưng lại không thể chế tạo ra dù chỉ là một chuôi Đạo Binh thượng phẩm, cho nên thủy tổ Đại Càn có suy nghĩ khác người đã lấy Tổ Long Trung Nguyên làm chuôi, khí vận hoàng triều làm mũi, lúc này mới tạo ra được một chuôi Thiên Tử Kiếm như vậy.
Nếu Đại Càn không ngã, chuôi Thiên Tử Kiếm này sẽ chính là Đạo Binh đệ nhất thiên hạ, cho dù là Đạo Binh cực phẩm cũng đều kém hơn!

Mà ở trong nháy mắt Thiên Tử Kiếm xuất hiện, giáo chủ Minh Giáo, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cung chủ Tiên Cung, Ngô Không, cường giả bí ẩn, năm người cũng gần như đồng thời bộc phát ra khí tức càng hơn một bậc so với trước đó.
Giáo chủ Minh Giáo không nói một tiếng nào, hội tụ vô tận ma khí, mây đen cuồn cuộn xông vào hư không, vô số mặt người hiện lên ở trong mây đen, lộ ra mặt mũi dữ tợn, không ngừng gầm thét, khuếch tán ra sóng âm vô hình, đúng là đã làm rung chuyển nguyên thần của Thánh Thượng Đại Càn, sau đó rất nhiều oán hồn và ác quỷ hội tụ thành một thể, hóa thành một chuôi tà đao màu đỏ thẫm.
"Trảm!" Tà đao vô hình vô chất, hư ảo không thể nắm lấy, trực tiếp bổ về phía nguyên thần của Thánh Thượng Đại Càn.
"Tiếp một phủ của ta!" Bắc Thiên Khả Hãn vẫy tay, vẫn là cách hư không, nhưng khí thế vẫn vô cùng bá liệt, vậy mà có một chút tương tự cùng với long khí Trung Nguyên, đây là do khí vận Bắc Nhung biến thành, tên là Trường Sinh Thiên, là Thiên Thần Chí Cao mà vô số con dân Bắc Nhung cùng nhau thờ phụng, bây giờ được Bắc Thiên Khả Hãn thôi động, hóa thành một cây búa to chẻ dọc mà xuống.
Cung chủ Tiên Cung cũng không nói một tiếng nào, nhưng hai tay lại không chậm một chút nào, bàn tay trắng trẻo khép lại ở trên không trung, duỗi ngón trỏ ra, trước sau chỉ vẽ một nét, thế mà thả ra một chữ "Tiên" như ngọn lửa cháy hừng hực, bộc phát ra quang mang vạn trượng, đè ép về phía Thánh Thượng Đại Càn.
Tiên Nhân cao cao tại thượng, trường sinh bất hủ.
Ở phía dưới Tiên Nhân, đều là phàm tục!
Tiên quang rơi xuống, muốn đánh rớt cảnh giới của Thánh Thượng Đại Càn, biến hắn từ chí cường giả cao cao tại thượng thành phàm nhân vô lực!
"Ha ha!" Tiếp theo đó là cường giả bí ẩn, vô tận tử khí gào thét mà ra, vậy mà hóa thành một cán bút lông tiêm nhiễm mực đậm màu đen, mực nước văng khắp nơi, mũi nhọn giống như lợi kiếm sắc bén nhất, điểm về phía Thánh Thượng Đại Càn, những nơi bút lông đi qua, yên lặng như tờ, lộ ra một cỗ ý cảnh khủng bố thiên địa vạn vật cũng đều diệt vong.
"A Di Đà Phật!"
Xuất thủ cuối cùng thì là Như Lai Hàng Ma Xử treo ở trên bầu trời.
Đây là Đạo Binh cực phẩm thuộc về Phật môn, xem như là chính phẩm được Ngô Không thôi động, có thanh thế cao hơn không biết bao nhiêu lần so với Đàm Hoa thôi động hàng nhái, quả thực là phảng phất như Phật Tổ tự mình xuất thủ ngày xưa, tản ra vô tận phật quang hết sức bá đạo, muốn coi Thánh Thượng Đại Càn như hạng người tà ma tiến hành trấn áp triệt để.
Năm vị chí cường giả cùng xuất thủ! Cũng không phải là một đòn thăm dò vào lúc vừa mới bắt đầu, mà là ra tay toàn lực chân chính!

Hoặc là sử dụng thần binh, hoặc là thi triển thần công, hoặc là dùng ngoại vật gia trì, nhưng bất kể như thế nào, đây cũng đều là chí cường giả!
Mà ở đại địa Trung Nguyên, năm vị chí cường giả liên thủ đối phó với một người, có thể gọi là giai thoại khoáng thế.
Lần trước xuất hiện cảnh này, vẫn là ở niên đại Thuần Dương Đạo Tôn hoành không xuất thế.
Mà lúc này, một màn truyền kỳ này lại tái hiện!
"Dám xuất thủ đối với trẫm."
"Không biết tự lượng sức mình!"
Ầm ầm! Thánh Thượng Đại Càn không hề sợ hãi, giơ Thiên Tử Kiếm lên cao khỏi đầu, vuông góc với cánh tay, sau đó nặng nề chém xuống.
Kiếm Khí tung hoành trăm vạn dặm! Trấn áp giang hồ 300 năm!
Vào giờ khắc này, khí tức của Thánh Thượng Đại Càn tăng vọt lần thứ hai, phảng phất như lại trở về 300 năm trước, trở thành Thiên Tử cao cao tại thượng, không thể địch nổi, phảng phất như thái dương trên trời giáng lâm đến phàm trần, trấn áp Cửu Châu Trung Nguyên, Tứ Cực Bát Hoang!
Vào giờ khắc này, Thánh Thượng Đại Càn chính là trời!
Chính là trời của mảnh đại địa Trung Nguyên này!
Xẹt! Kiếm khí khẽ quét mà qua.
Đi theo cùng chính là năm tiếng gầm thét giận dữ, sau đó phảng phất như mọi thứ đều không tồn tại vậy, bảo điện Đại Hùng tính cả Ngô Không thoát ly khỏi hư không trong nháy mắt, giáo chủ Minh Giáo, Bắc Thiên Khả Hãn, cung chủ Tiên Cung, cường giả bí ẩn, toàn bộ đều đi theo sát ở phía sau, mà tà đao oan hồn, chữ tiên cổ phù, tử bút mực khí, Trường Sinh Thiên Phủ...
Toàn bộ đều tán loạn!
Về phần Thánh Thượng Đại Càn thì là đứng ngạo nghễ ở trong hư không.
Nhìn trái một cái, nhìn phải một cái.
"Phốc!" Sau đó sảng khoái phun ra một ngụm máu tươi.
Nói thật.
Cái gì mà trấn áp vĩnh viễn, đó đương nhiên là đang hù dọa người a!
Nói đùa, Thánh Thượng Đại Càn vẫn rất là tự biết mình, dựa vào Thiên Tử Kiếm Đại Càn hắn đúng là có thực lực số một trong thiên hạ, là đệ nhất nhân không thể tranh cãi, nhưng lúc này hắn đã không thể dùng lực lượng Tổ Long Trung Nguyên trong thời gian quá dài, địch nhân lại quá nhiều, hơn nữa hắn còn không phải là Chí Tôn nhân gian chân chính.
Làm sao có thể đánh thắng được nhiều chí cường giả như vậy.

Chương 745: Phát tài

Nhưng mà có một câu nói rất hay: thua người không thua trận, bất kể như thế nào thì về khí thế cũng không thể thua, trước tiên cứ hù cho đối phương sợ, sau đó lại nói.
Mà thực tế đã chứng minh câu nói này đúng là cực kỳ hợp lý, tối thiểu là một kiếm mà Thánh Thượng Đại Càn vừa mới chém ra vừa rồi, mặc kệ là Ngô Không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cung chủ Tiên Cung, cường giả bí ẩn, hay là giáo chủ Minh Giáo, toàn bộ đều vắt chân lên cổ mà chạy trốn, không có một ai dám ở lại ăn thua đủ với hắn.
Lau máu tươi trên khóe miệng, Thánh Thượng Đại Càn đến cái cảnh giới này, máu của hắn cũng đã không phải là máu thuần tuý, trong chất lỏng đỏ tươi chảy xuôi ánh sáng màu vàng lộng lẫy, đây là biểu hiện của long khí, đối với Thánh Thượng Đại Càn mà nói, long khí của hoàng triều Đại Càn cũng sớm đã không phân khác biệt cùng với hắn.
"Hừ!"
"Một đám thỏ đế, còn tưởng rằng các ngươi cường hãn lắm chứ!"
"Còn không phải là đã bị lão tử đánh cho chạy trối chết..."
Vào thời điểm ở một mình, Thánh Thượng Đại Càn cũng lười nhác dùng "Trẫm" để tự xưng, cái tự xưng này mặc dù nghe rất đẹp trai, nhưng dùng lâu cũng thấy chán.
"Qua lần này, có lẽ là sẽ an ổn thêm một thời gian."
Thở dài, Thánh Thượng Đại Càn vẫn có nhận thức đối với thế cục hôm nay.
Hắn không phải là Chí Tôn nhân gian, cũng không phải là Thuần Dương Đạo Tôn đánh khắp thiên hạ vô địch thủ lúc trước, dựa vào một mình hắn là không thể nào đối kháng cùng với tất cả các cường giả trong thiên hạ, bất quá dù sao thì hắn vẫn nắm giữ Tổ Long Trung Nguyên ở trong tay, mặc dù không có thực lực đánh thắng, nhưng tiền vốn để đồng quy vu tận thì hắn vẫn phải có.
Hơn nữa ở dưới tình huống đơn đả độc đấu, hắn quả thật là đệ nhất thiên hạ.
Hơn nữa bản thân của Đại Càn cũng có thực lực nhất định, sự chấn nhiếp khi Thánh Thượng Đại Càn tiêu diệt hang ổ của Vô Sinh Đạo lúc trước vẫn còn, lúc này mới duy trì sự an ổn trong trọn vẹn 300 năm, nhưng theo thời gian trôi qua, phần an ổn này cũng càng ngày càng khó có thể duy trì. Ma, quỷ, rắn, chuột, vân vân, tất cả đều xuất hiện, ở trong đó không chỉ có mỗi tông phái và thế gia.
"Thiên Ngoại Tà Ma."
Thánh Thượng Đại Càn thu hồi Thiên Tử Kiếm, xoa cằm một cái, nhớ

lại năm vị chí cường giả vừa mới vây công bản thân vừa rồi, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung một mực không ưa hắn, Ngô Không cùng với giáo chủ Minh Giáo xuất phát từ lập trường của bản thân mà ra tay với hắn, mà còn dư lại, dĩ nhiên chính là cung chủ Tiên Cung cùng với một cường giả bí ẩn khác.
Bản thân Tiên Cung là rất thần bí.
Thánh Thượng Đại Càn cũng không hiểu nhiều đối với đám người Tiên Cung, ngay cả hang ổ của bọn hắn ở nơi nào cũng đều không biết, so với Minh Giáo cùng với Đại Chu còn muốn lén lút hơn, nhưng nếu cái thế lực này cũng ra tay xuất thủ, vậy thì tất nhiên là có địch ý đối với Đại Càn, nếu đã có địch ý, vậy thì cũng phải tìm cơ hội để thăm dò bọn hắn.
Nhưng vấn đề lại nằm ở một chỗ khác, ở bên trong năm vị chí cường giả có một người duy nhất là không lộ rõ thân phận.
"Tử khí diệt tuyệt vạn vật, phần lớn mọi người đều là chưa nhìn thấy, nhưng lão tử còn có thể không biết hay sao?"
Thiên Ngoại Tà Ma! Tuyệt đối là Thiên Ngoại Tà Ma!
"Vào thời kỳ Thượng Cổ đã xuất hiện qua, ở niên đại của Thuần Dương Đạo Tôn cũng đã xuất hiện qua, hiện tại thế mà lại xuất hiện, gặp quỷ, nguyên lý xuất hiện của bọn hắn đến tột cùng là cái gì..."
Thánh Thượng Đại Càn vừa lầm bầm lầu bầu, vừa đứng sừng sững thật lâu ở trong hư không, cuối cùng hắn mới bật cười lớn.
"Ha ha ha!"
"Sau trận chiến này, tin rằng các thế lực trong thiên hạ cũng đều sẽ rung chuyển, nhất là mấy người Ngô Không, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp chặt đứt long mạch, để cho Tổ Long Trung Nguyên thoát ly khỏi sự khống chế của ta, chỉ sợ là cũng chỉ có thể làm như thế, bọn hắn mới lại dám ra tay với ta, thừa dịp khoảng thời gian an ổn này, còn có không ít sự tình cần phải làm."
Mà ở trong lúc Thánh Thượng Đại Càn đại phát thần uy ở bên này. Thế cục ở Lạc Thủy cũng đã được định đoạt.
Đô Thiên Tọa biến hóa hình thái một lần nữa, hóa thành Thái Dương Kim Thuyền bay lơ lửng ở trên không trung, mà ở trên boong thuyền của Thái Dương Kim Thuyền, Trần Khuynh Địch trực tiếp ném Tàng Bảo Điện lên.
Ầm! Một tiếng nổ mạnh trầm muộn, cửa chính Tàng Bảo Điện liền bị Trần Khuynh Địch dùng bạo lực phá huỷ, ngay sau đó, ở trong cửa chính bị phá huỷ lộ ra ba cái đầu nhỏ, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, ba người nhìn trái nhìn phải ở cửa chính, thẳng đến khi thấy được thân ảnh của Trần Khuynh Địch mới lộ ra nụ cười.
"Đại ca ca!"
"Ca ca!"
"Sư huynh!"
Không đợi ba nữ đi tới, Trần Khuynh Địch liền chủ động đưa tay đặt

ở trên môi, bày ra cử chỉ chớ có lên tiếng: "Xuỵt!"
Sau đó hắn liền chuyển ánh mắt, liếc mắt nhìn Doanh Phượng Tiên cũng ở trên Thái Dương Kim Thuyền, nhưng lại trầm mặc ít nói, ánh mắt hư ảo, lộ ra sự sa sút trước đó chưa từng có, mà ba nữ cũng là bừng tỉnh đại ngộ, lập tức thu liễm thần sắc hưng phấn, sau đó chạy về phía Doanh Phượng Tiên theo ý tứ của Trần Khuynh Địch.
"Phù!"
Nhìn thấy một màn này, Trần Khuynh Địch cũng thở ra một hơi nhẹ nhàng.
Các nhân vật chính hắn là sẽ có chủ đề chung a, còn mình thì thật sự là không quá thích hợp nói chuyện với Doanh Phượng Tiên, dù sao thì mình vốn là có thể kịp phản ứng, có thể ngăn cản Tần Kiền Hoàng chết trận, nhưng mình lại không phát hiện ra, kết quả biến một trận ước chiến thật tốt trở thành dạng này...
Trần Khuynh Địch sở dĩ ra sức đối phó với Tần Võ Dương như vậy, cũng có một phần nguyên nhân của vấn đề trên, nếu không làm như vậy, hắn luôn cảm thấy bản thân có chỗ nào thiếu nợ Doanh Phượng Tiên, mặc dù hắn căn bản không nói ra được rốt cuộc là thiếu nợ nàng chỗ nào, đây cũng là lý do vì sao Trần Khuynh Địch cảm thấy lúng túng.
Bất giác lắc đầu...không suy nghĩ nữa! Trần Khuynh Địch phục hồi tinh thần, vẫy vẫy tay đối với hai vị trưởng lão Thuần Dương Cung có tu vi Võ Đạo Tông Sư ở bên cạnh, sau đó liền mang theo bọn họ nhanh chân đi vào bên trong Tàng Bảo Điện.
Tàng Bảo Điện của Tần Thị nhất tộc, địa phương cất giữ thiên tài địa bảo của thế gia đệ nhất thiên hạ, phải biết rằng đây cũng không phải là Thuần Dương Cung, mà là Tần Thị nhất tộc được truyền thừa từ thời Thượng Cổ đến nay chưa từng có sự đứt đoạn, trân tàng ở trong tàng bảo khố của Tần thị, dù là đã trải qua rất nhiều tiêu hao, thì vẫn là một con số khổng lồ, vậy cụ thể sẽ có bao nhiêu đây?
Sử dụng một phép ẩn dụ sinh động để mô tả nó: đó chính là đủ để cho hai vị trưởng lão Thuần Dương Cung ở bên cạnh Trần Khuynh Địch trực tiếp nhào tới, sau đó bị số lượng trân bảo ở bên trong chôn vùi không ra được.
"Phát tài rồi!"
"Lần này Thuần Dương Cung chúng ta sẽ nhất phi trùng thiên a!"
"Đậu xanh rau má!"
"Nhiều bảo bối như vậy, trở về lại có thể khiến cho đệ tử bên trong tông môn tăng lên mấy phần thực lực, còn có phương diện đệ tử chân truyền, những tài nguyên này đủ để gia tăng tu vi cho các đệ tử chân truyền, Thuần Dương Cung chúng ta cũng đã không còn thiếu tiền..."

Chương 746: Hù dọa

Nhìn hai vị trưởng lão Thuần Dương Cung khoa trương ôm nguyên một đám đủ loại trân bảo, hoàn toàn không để ý tới hình tượng bề ngoài của bản thân, hận không thể chôn bản thân ở bên trong, Trần Khuynh Địch không khỏi cười cười mà nói: "Được rồi, được rồi."
"Hai vị trưởng lão cứ yên tâm, những vật này từ hôm nay chính là của Thuần Dương Cung chúng ta, hơn nữa sau này sẽ còn có nhiều hơn."
"Ách!"
"Khụ khụ!"
Phát giác ra được hình tượng của bản thân có một chút không đúng, hai vị trưởng lão lập tức có một chút lúng túng ho khan hai tiếng, vội vàng đứng dậy từ bên trong bảo bối đầy đất, chỉnh sửa quần áo cùng với kiểu tóc một chút.
Mà nhìn thấy một màn này, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy thâm tâm trở nên nhẹ nhõm.
Tại Tu Si Sơn Phật Môn.
Ầm ầm! Hư không nứt ra, bảo điện Đại Hùng xông ra từ bên trong hư không vô ngần, cuối cùng đập ầm ầm vào trên đỉnh núi Tu Di Sơn, trong phút chốc cả tòa Tu Di Sơn phảng phất như đều đang hơi hơi rung động, vô tận phật quang bộc phát ra từ trên xuống dưới Tu Di Sơn, mang theo từng đạo từng đạo kim thân Phật Đà đón gió đứng sừng sững.
Nhìn qua rất rộng lớn bát ngát, phảng phất như Phật Tổ hiển thánh. Nhưng trên thực tế lại là hậu quả do bảo điện Đại Hùng nhận phải dư ba trùng kích to lớn.
"A Di Đà Phật..."
Ở bên trong bảo điện Đại Hùng, Phương Trượng Phật Môn đương đại, thánh tăng Ngô Không phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, trên tay trôi nổi một quả cầu ánh sáng màu vàng, ở trong quả cầu ánh sáng thì là một chuôi Kim Cương Xử, Kim Cương Xử hô ứng cùng với bảo điện Đại Hùng, liên kết phật quang, từng đạo từng đạo chui vào trong cơ thể của Ngô Không.
Chỉ chốc lát sau.
Máu nóng sôi trào như lửa ở trong cơ thể của Ngô Không mới dần dần trở nên bình ổn, ngay cả tinh thần lực tiêu hao rất lớn cũng bắt đầu dần dần khôi phục, nếu như không có Như Lai Hàng Ma Xử cùng với bảo điện Đại Hùng mà nói, Ngô Không nếu chỉ dựa vào tu vi của bản thân, chỉ sợ cũng cần phải bế quan tu dưỡng ít nhất hơn mười ngày mới có thể khôi phục.
"Thực sự là đáng sợ."

Qua một hồi lâu, Ngô Không mới mở hai mắt ra và tự lẩm bẩm. Nhất là khi ánh mắt của hắn rơi lên bên trên Như Lai Hàng Ma Xử ở trong tay.
Xem như là Đạo Binh cực phẩm của Phật Môn, tiếp nhận tín ngưỡng lực của ngàn vạn tín đồ Phật Môn, trải qua không biết bao nhiêu lần mài giũa từ thời Thượng Cổ cho tới bây giờ, Như Lai Hàng Ma Xử vốn nên là vạn kiếp bất hủ, tính bất diệt của nó thậm chí còn vượt qua những ngôi sao treo trên bầu trời, nhưng vào giờ phút này.
Kiện Đạo Binh cực phẩm đỉnh cao nhất này, lại lưu lại một cái lỗ hổng nhỏ bằng hạt gạo, đó là kết quả do Như Lai Kim Cương Xử mạnh mẽ chống đỡ Thiên Tử Kiếm Đại Càn, cơ hồ là chỉ trong nháy mắt, Thiên Tử Kiếm Đại Càn chợt lóe lên, kiếm khí liền lưu lại một lỗ thủng ở trên Như Lai Hàng Ma Xử.
Lỗ thủng này là không lớn, có sự ủng hộ cùng với hương hỏa nguyện lực của bảo điện Đại Hùng, cộng thêm năng lực tự hồi phục của bản thân Như Lai Hàng Ma Xử, không cần mấy ngày là liền có thể trở về hình dáng như ban đầu, cũng không cần Phật Môn tiêu hao thêm thiên tài địa bảo gì ngoài định mức, nhưng vẫn như cũ không thể phủ nhận, Như Lai Hàng Ma Xử bị thương là sự thật.
Mà nếu như không có Như Lai Hàng Ma Xử, thương thế của Ngô Không chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn mấy lần.
"Quả nhiên, chỉ cần có Tổ Long Trung Nguyên ở trong tay, Thánh Thượng Đại Càn căn bản là không thể địch lại..."
"Nhưng mà cũng không phải là không có thu hoạch."
Ngô Không cẩn thận suy ngẫm về trận giao thủ ngắn ngủi cùng với Thánh Thượng Đại Càn trước đó, quang mang ở trong mắt càng ngày càng thịnh, sáng đến mức đáng sợ, phảng phất như nhìn ra cái gì vậy.
"Hắn đang hù ta!"
Vì sao Thánh Thượng Đại Càn lại không truy đuổi? Ở trong lời nói trước đó là hết sức bá khí, kết quả là vào thời điểm bản thân mình cùng với những người khác chạy trốn, hắn lại căn bản không có đuổi theo, rõ ràng là lấy uy lực của một kiếm kia, coi như là Chí Tôn nhân gian thì chỉ sợ cũng chỉ đến như thế, nhưng hết lần này tới lần khác hắn cũng không có đuổi theo, mà là ngồi nhìn bản thân mình cùng với những người khác rời đi…
Không sai! Chân tướng chỉ có một cái!
"Hắn vô cùng có khả năng chỉ có lực lượng một kiếm...không, lực lượng vài kiếm!"
"Tuyệt đối là không nhiều!"
"Hắn quả thật là đã xảy ra vấn đề!"
Sau khi làm rõ suy nghĩ, Ngô Không lập tức kích động đứng lên, bất quá rất nhanh hắn lại hít vào một hơi thật sâu, khôi phục lại tỉnh táo một lần nữa: "Không được, cho dù là như thế, chỉ sợ là vẫn không có

người dám vây công hắn, lực lượng của vài kiếm, cũng đã đủ để chém giết võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, còn cần phải suy tính kỹ hơn."
Không có ai nguyện ý hi sinh chính mình! Điều kiện tiên quyết vây công Thánh Thượng Đại Càn là bản thân sẽ không bị Thánh Thượng Đại Càn tiêu diệt, đây là nhận thức chung của tất cả các chí cường giả, đến cái tu vi này như bọn hắn, sinh tử của bọn hắn đã sớm không thuộc về chính bọn hắn, mà là thuộc về đạo thống và thế lực ở sau lưng bọn hắn, tuyệt đối không có khả năng tùy tiện mạo hiểm mạng sống.
Cho dù là Ngô Không đã nhìn ra vấn đề của Thánh Thượng Đại Càn lúc này, nhưng vẫn không dám liều mạng với đối phương như cũ, mà cho dù có triệu tập những người khác, chỉ sợ cũng sẽ không có mấy người hưởng ứng, bởi vì ai cũng đều không hy vọng sẽ trở thành kẻ xui xẻo bị Thánh Thượng Đại Càn đồng vu quy tận kia, ai cũng muốn làm kẻ sống đến cuối cùng để ngư ông đắc lợi kia.
"Thì ra là thế…"
"Đây mới là mục đích của hắn a, mặc dù khác biệt cùng với thủ đoạn vào 300 năm trước, nhưng mà cũng được xem như là một loại trấn áp..."
300 năm trước.
Thánh Thượng Đại Càn chính là tồn tại trấn áp toàn bộ giang hồ chân chân chính chính, vào thời kỳ đỉnh phong hắn có thể thao túng Tổ Long Trung Nguyên trong một khoảng thời gian rất lâu, hắn đã từng dựa vào chiêu này để tiêu diệt Vô Sinh Đạo, ở trong trận chiến kia kỳ thật Vô Sinh Đạo cũng không phải là không có viện thủ, cũng có võ giả Kích Toái Mệnh Tinh xuất thủ ngăn cản…
Nhưng quả thực là đã bị Thánh Thượng Đại Càn đánh lui! Không chỉ có như thế, võ giả Kích Toái Mệnh Tinh của Vô Sinh Đạo đời kia cũng bị Thánh Thượng Đại Càn làm thịt! Cho nên giang hồ mới có 300 năm bình ổn này.
Nhưng bây giờ lại khác biệt.
Thánh Thượng Đại Càn hiện tại không còn dựa vào thực lực vô địch để trấn áp giang hồ, mà là một loại cân bằng vi diệu mà yếu ớt, loại cân bằng này rất dễ dàng bị phá vỡ.
"Khống chế của hắn đối với Tổ Long Trung Nguyên rõ ràng đã bắt đầu giảm xuống, đây chính là cơ hội..."
Chỉ cần có thể chặt đứt long mạch Đại Càn, để cho Tổ Long Trung Nguyên thoát ly khỏi sự khống chế của Thánh Thượng Đại Càn, đối mặt với Thánh Thượng Đại Càn thực lực đại giảm, các chí cường giả ở trong thiên hạ tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý đến…
Mà đến lúc đó, chính là thời điểm vương triều thay đổi, tái tạo càn khôn!

Chương 747: Kí chủ vất vả rồi

"Phù..."
Ngô Không thở ra một hơi thật sâu, sắc mặt biến đổi bất định, hắn cố ý tính toán, nhưng lại lo lắng Thánh Thượng Đại Càn trở mặt cùng với hắn, cho nên chỉ có thể suy tính thật kỹ.
Nhưng bất luận như thế nào...cuối cùng thì cũng đã có chỗ để đột phá.
Trong thảo nguyên vô biên vô tận, ở dưới trời xanh, có một căn lều cao mấy chục mét đứng sừng sững, ở bốn phía có vô số lều vải san sát, mà vào giờ khắc này, ở bên trong căn lều lớn, hư không vỡ tan, thân ảnh khôi ngô chảy máu của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đi ra từ bên trong hư không, nhưng lại lộ thần sắc hưng phấn dị thường.
"Ha ha ha!"
"Càn Võ không có đuổi theo!"
"Ta biết ngay là hắn đã xảy ra vấn đề!"
"Người đâu?"
Theo tiếng rống to của Thiên Khả Hãn, một vị nam tử tai to mặt lớn lập tức xốc lều vải lên bước vào bên trong, ở trên mặt mang theo mấy phần đắng chát.
"Khả Hãn..."
"Có chuyện gì thế?"
"Ồ! Đây không phải là đại thần tài chính của ta sao! Nhanh nhanh nhanh, đi tìm A Sử Na Lam, bảo hắn mang theo hai cái bộ lạc, đi dạo hai vòng ở dưới Bất Phá Thiên Quan! Mặt khác, toàn bộ thảo nguyên đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, ta muốn đóng quân ở dưới Bất Phá Thiên Quan, Đại Càn đã không còn chống đỡ được bao lâu nữa!"
"Thế nhưng mà Khả Hãn..."
"Tiền của chúng ta đã không còn nhiều lắm."
Đại thần tài chính vừa lau mồ hôi lạnh trên mặt, vừa run run rẩy rẩy nói, khắp khuôn mặt đều là vẻ bất đắc dĩ, mà sau khi nghe hắn nói, Thiên Khả Hãn lập tức nhướn lông mày lên, phảng phất như một con sư tử nhắm trúng con mồi vậy.
"Không có tiền? ??"
"Vâng!"
"Ta không quan tâm!"
Thiên Khả Hãn trực tiếp bày ra thái độ vô lại nói: "Ngươi hãy nghĩ biện pháp cho ta! Ta không quản ngươi cướp đoạt, lừa gạt, hay là thủ đoạn gì khác, ở trong vòng nửa năm, ta muốn đóng quân ở dưới Bất Phá Thiên Quan! Hơn nữa ta nhớ được Tát Mãn Giáo ở bên kia không phải là có rất nhiều kẻ có tiền hay sao?"

Nghe vậy đại thần tài chính lập tức đổ một thân mồ hôi lạnh.
Tát Mãn Giáo? Đó là đệ nhất giáo phái trên thảo nguyên! Địa vị của nó trên cơ bản tương đương với địa vị của hai mạch Đạo, Phật ở Trung Nguyên, thế lực của nó to lớn đến mức thậm chí ẩn ẩn có ý tứ uy hiếp vương quyền Bắc Nhung, rất nhiều quý tộc đều là tín đồ của Tát Mãn Giáo, mà nhìn ý tứ của Thiên Khả Hãn, tỏ rõ là muốn lấy Tát Mãn Giáo để khai đao.
"Ực..." Đại thần tài chính nuốt một ngụm nước bọt.
Thiên Khả Hãn làm như thế, xem ra là Trung Nguyên lại sắp có một trận đại loạn, nhưng tạm thời không đề cập tới việc Trung Nguyên sẽ xảy ra đại loạn vào lúc nào, tối thiểu là hắn biết rõ ở phía Bắc Nhung khẳng định sẽ có một trận đại loạn.
Thời buổi thật là rối loạn a!
Sau khi an bài tốt tất cả mọi chuyện, Trần Khuynh Địch trực tiếp đi vào gian phòng của hắn ở bên trong Thái Dương Kim Thuyền.
Mà thẳng đến sau khi vào phòng, Trần Khuynh Địch mới xem như là phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, nụ cười một mực treo trên mặt cũng dần dần nhạt đi, thay vào đó thì là một cỗ mỏi mệt nồng đậm. Nói một cách sinh động là tâm mệt mỏi.
Kể từ trận đại chiến ở Thuần Dương Cung cuộc sống của hắn liền tiến vào giai đoạn siêu mở rộng, vốn dĩ hắn còn đang trải qua sinh hoạt ở phía trên có lão cha chống đỡ, ở phía dưới bản thân đánh khắp thế hệ tuổi trẻ không có địch thủ, đang nghĩ ngợi về khung cảnh tuyệt đẹp trong bảy hoặc tám năm, hoàn thành mục tiêu lớn đạt đến đỉnh cao của cuộc sống.
Kết quả rất bất ngờ, chỗ dựa lớn nhất của bản thân hắn, nghĩa phụ tiện nghi vô trách nhiệm đã dứt áo ra đi.
Mà lão thất phu Long Thiên Tứ kia vừa vô sỉ lại không có đủ thực lực, Thuần Dương Cung không có Ninh Thiên Cơ lập tức giống như bị đánh trở về nguyên hình, hơn nữa còn bị rất nhiều thánh địa võ đạo vây công, chỗ dựa lớn nhất vốn dĩ của bản thân, chỉ ở trong chớp mắt liền biến thành nơi phát ra nguy cơ to lớn nhất của bản thân.
Đổi thành Trần Khuynh Địch vừa mới chuyển kiếp tới...nói không chừng sẽ chạy trốn ngay lập tức. Nhưng Trần Khuynh Địch vẫn kiên trì nổi. Trở về Thuần Dương Cung tiếp nhận thí luyện của tổ sư, trước trước sau sau bị hành hung không biết bao nhiêu lần, có đến vài lần trực tiếp bất tỉnh đi, vắt hết óc nghĩ biện pháp để nắm vững sức mạnh của bản thân, mà sự thật đã chứng minh tiềm năng của con người đúng là vô hạn, cuối cùng rốt cuộc thì hắn cũng làm được.
Ở trong trận chiến Thuần Dương Cung, hắn hoành không xuất thế ngăn cơn sóng dữ, trước sau lần lượt chiến đấu với Phật Môn, Kiếm Tông, còn có rất nhiều trung, tiểu thế lực, ổn định lại địa vị của Thuần Dương Cung một lần nữa, dựa vào không phải là lôi kéo và

liên hợp, mà là dựa vào sức mạnh cứng rắn, tất cả đều là do Trần Khuynh Địch dùng một quyền một cước đánh ra.
Nhưng mà như thế là vẫn còn chưa đủ.
Cho nên hắn lại mượn sự tình của Phượng Tiên sư muội để tiếp cận Tần gia, hắn đối phó với Tần gia không phải chỉ là bởi vì Phượng Tiên sư muội, một mặt khác cũng là vì tiến thêm một bước dựng nên uy danh Thuần Dương Cung.
Năm đó sau khi Ninh Thiên Cơ tiêu diệt các thế lực tiến công Thuần Dương Cung, ở dưới cơn nóng giận, đã rút kiếm tung hoành trong Trung Nguyên, vừa đi vừa về giết thêm 7, 8 cái thế lực trong Trung Nguyên, Trần Khuynh Địch hắn không có bản lãnh lớn như vậy, nghĩ hết biện pháp cũng chỉ có thể đối phó với một cái Tần gia, thậm chí nếu như triều đình cùng với người Bái Hỏa Ma Giáo không xuất hiện, hắn còn không thể giải quyết được Tần gia.
Nhìn qua hắn giống như một cơn sóng ào ạt, đi đến chỗ nào cướp đoạt đến chỗ đó, xuôi gió xuôi nước không gặp phải trở ngại, nhưng kỳ thật mỗi một bước đều là đang đi xiếc trên dây, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn kiên trì đi làm, cho dù kết quả cuối cùng là gặp chuyện kinh sợ nhưng không nguy hiểm, uy danh của Thuần Dương Cung cũng đã được thành lập một lần nữa. Nhưng áp lực tâm lý sau lưng chuyện này là tuyệt đối không nhỏ.
Cho nên Trần Khuynh Địch thực sự rất mệt mỏi.
Nhưng mà hết lần này tới lần khác loại mỏi mệt này là không thể biểu hiện ra, Trần Khuynh Địch không thể mệt mỏi, hắn nhất định phải vĩnh viễn là tuyệt thế thiên kiêu, người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, Cung chủ Vạn Thọ Cung hăm hở kia, coi như là đối với các nàng Dương Xuân, hắn tự cho rằng là cũng phải xuất ra tư thái vốn có của một sư huynh mới được.
Ta thế nhưng là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung a!
"Haizzz..." Thở dài, Trần Khuynh Địch trực tiếp nằm ở trên giường.
"Vất vả cho kí chủ rồi."
"Ồ!" Trần Khuynh Địch trừng mắt mà nhìn, qua nửa ngày mới phản ứng được đây là thanh âm của hệ thống, bởi vì quá lâu không nghe được, hắn đã kinh ngạc một hồi.
"Gần đây ngươi đang bận rộn gì à? Đã rất lâu rồi không thấy ngươi xuất hiện."
"Tích, không thể trả lời."
Thanh âm hệ thống vẫn là bình thản như vậy, phảng phất như không có đại sự gì có thể làm cho nàng kinh ngạc vậy, bất quá không thể không thừa nhận, sự bình thản ở trong thanh âm của nàng, khiến cho thần kinh cẳng thẳng của Trần Khuynh Địch cũng hơi hoà hoãn một chút, đúng vậy, không có gì lớn, đi xiếc trên dây không phải là ta cũng đã đi tới nơi hay sao?

Chương 748: Thanh Tâm Đan

Đúng rồi, nếu hệ thống không xuất hiện bản thân ta còn có khả năng không nhớ ra, bất quá nếu ta nhớ không lầm...
"Ta thế nhưng dã đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan rồi a."
"Phần thưởng của ta đâu? Một lần cơ hội thôi diễn đại đạo đâu?"
Hệ thống: "..."
"Tích."
"Chúc mừng kí chủ."
"Bản hệ thống đang ở trong trạng thái thăng cấp, tạm thời không có cách nào cung cấp thôi diễn đại đạo, xin hãy chờ thêm một đoạn thời gian."
"Ồ?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên: "Ban thưởng còn có thể thiếu nợ? Ta muốn tiền lãi a! Vượt qua một tháng phải trả cho ta thêm một lần thôi diễn đại đạo!"
"Tích, cảnh cáo kí chủ, đừng nên doạ dẫm bản hệ thống."
Trần Khuynh Địch vùi thân thể vào trong chăn, trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói: "Đám người Bái Hỏa Ma Giáo hiện tại đã rời đi, giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo dường như muốn xung kích cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, cho nên cũng không nói thêm gì với ta, vốn dĩ ta còn tưởng rằng có thể từ trong miệng của nàng biết được tin tức của nghĩa phụ tiện nghi."
"Nhắc đến nghĩa phụ tiện nghi, hắn thật đúng là, nói không làm liền không làm, ngay cả một chút dấu hiệu cũng đều không có, chờ đến khi ta đạt đến Kích Toái Mệnh Tinh nhất định phải đè hắn xuống đất hung hắn đánh đập..."
"Kỳ thật Tần Võ Dương nói cũng không sai, trước đó Phật Môn ở bên kia giống như muốn xuất thủ, nhưng lại bị người khác cản lại, ta xem chừng có khả năng cao thật sự là Thánh Thượng Đại Càn, thế cục thiên hạ về sau cũng không biết sẽ lại biến thành cái dạng gì, còn có võ công Tần thị, hắn là phải cầm Quỳ Hoa Bảo Điển đến để trao đổi..."
Trần Khuynh Địch vừa trùm chăn, vừa nói một cách khô khan, phảng phất như muốn phun ra sạch ý nghĩ ở trong đầu của mình, mà hệ thống thì cứ trầm mặc nghe như vậy.
Sau một hồi lâu.
"Tích."
"Kí chủ thực sự đã suy nghĩ rất nhiều, đối với kí chủ mà nói là rất không dễ dàng, khổ cực rồi."
"Chà, ta cũng có thể nói hai chữ khổ cực." Trần Khuynh Địch bĩu môi nói: "Nói thật ta vẫn cảm thấy ngươi hẳn là có thực thể, có thể bẫy người như vậy, sẽ không phải là lão yêu quái bất tử vạn năm nào đó

chứ, hơn nữa theo sự phân tích của ta, Thuần Dương Đạo Tôn có khả năng là cũng có một cái hệ thống..."
"Tích."
Thanh âm của hệ thống vang lên, không biết có phải là ảo giác của Trần Khuynh Địch hay không, thanh âm của nàng dường như mang theo vài phần bất mãn.
"Kí chủ là kí chủ đầu tiên của bản hệ thống."
"Bản hệ thống còn rất trẻ."
"Mời kí chủ không nên suy đoán lung tung!"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan một cái, nói sang chuyện khác: "Tốt tốt tốt, là do ta suy nghĩ nhiều, bất quá cũng phải nói lại, loại ban thưởng thôi diễn đại đạo nhìn qua rất cao cấp này nếu không phát ra được, vậy thì cho ta một chút ban thưởng nhỏ cũng được chứ? Cái gì là thần đan tấn cấp a, Tuyệt Thế Thần Công a, không cần phải khách khí với ta."
Lúc Trần Khuynh Địch nói lời này kỳ thật chính là nói đại một lần, căn bản là không suy nghĩ. Nhưng khiến cho người ta làm như thế nào cũng không nghĩ đến chính là.
"Tích, chúc mừng kí chủ, kích hoạt ban thưởng ẩn tàng: một viên Thanh Tâm Đan."
Hệ thống đã thật sự cấp cho! Cảm giác được ở trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một viên dược hoàn, Trần Khuynh Địch ngây cả người, mở miệng nói: "Thanh Tâm Đan? Đó là món đồ chơi gì?"
"Đây là Thượng Cổ đan dược, dùng quả đào của cây đào vạn năm làm nguyên liệu, tăng thêm nhiều loại thiên tài địa bảo để tiến hành luyện chế, cuối cùng mới có thể hình thành một viên đan dược đặc thù, ở trong truyền thuyết xác xuất luyện chế thành công loại đan dược này là cực thấp, chỉ có một đến hai phần trăm."
"Cao cấp đến như vậy?" Trần Khuynh Địch lập tức đại hỉ.
Có cảm giác hệ thống từ sau khi bản thân mình đột phá trở thành Võ Đạo Tông Sư, liền càng ngày càng tốt đối với mình, quả nhiên là làm người vẫn nên làm việc tốt a.
"Có hiệu quả như thế nào?"
"Không nên thoa viên đan này ở ngoài da, cần uống kèm theo nước sạch, sau khi phục dụng, có thể.."
"Có thể làm gì?"
"Có thể nhuận tràng."
Trần Khuynh Địch: "? ?? ?"
Nói thật, trước đó bản thân cảm thấy hệ thống đã sửa đổi tính tình thật sự là quá ngây thơ rồi.
Vừa nằm ở trên giường, Trần Khuynh Địch vừa kiểm điểm sâu sắc về ý nghĩ chủ quan vừa nãy của bản thân.
Gặp quỷ, mặc dù bây giờ hệ thống sẽ không lại gạt bỏ mình, nhưng hệ thống lại bắt đầu đổi một cái phương thức bẫy người khác, trên

đủ loại ý nghĩa đều sẽ khiến cho ngươi cảm thấy không thoải mái.
"Haizzz!" Trần Khuynh Địch thở dài thật sâu, sau khi cất Thanh Tâm Đan, Trần Khuynh Địch tiếp tục bắt đầu suy nghĩ về những sự tình đang suy nghĩ trước đó.
Như hệ thống đã nói, ở trong địa phương mà người khác không nhìn thấy, Trần Khuynh Địch kỳ thật là thực sự suy nghĩ rất nhiều, đối với một người không quá thông minh như hắn, có thể làm đến bước này đã là rất không dễ dàng, mà lúc này sau khi hắn châm chước một cách cẩn thận, vẫn đã cho ra quyết định trọng yếu nhất.
Kham Loạn Quyết là Tuyệt Thế Thần Công của Tần Thị nhất tộc, là công pháp lực đạo truyền thừa từ Thượng Cổ, Trần Khuynh Địch vừa nhìn thấy môn công pháp này liền cảm thấy vừa ý, nhưng lúc này Tàng Kinh Điện lại bị vị Nam Thần Võ Đại Càn kia lấy đi, muốn lấy được Kham Loạn Quyết mà nói, tám, chín phần mười phải bỏ ra một cái giá không nhỏ.
Nhất là vị Nam Thần Võ kia...có thể ngưu tầm ngưu, mã tầm mã cùng với bản thân…không đúng, phải nói là cùng chung chí hướng, vậy khẳng định là sẽ không dễ dàng bị lừa dối.
Vốn dĩ theo ý nghĩ lúc đầu của Trần Khuynh Địch, là dùng Quỳ Hoa Bảo Điển rút ra được lúc trước kia để trao đổi, nhưng ngay mới vừa rồi hắn đã phát hiện một chuyện vô cùng khó xử.
"Quỳ Hoa Bảo Điển của ta đâu? ??"
"Nói đến mới nhớ, lúc trước ta đã ném Quỳ Hoa Bảo Điển ở chỗ nào? ! Bởi vì nó thật sự là quá mức vô dụng, ta đã sớm quên mất!"
"À, nếu như không có Quỳ Hoa Bảo Điển mà nói, vậy thì chỉ có thể dùng Âm Dương Hồng Lô Quyết để trao đổi..."
Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công là tuyệt học trấn phái của Thuần Dương Cung, tuyệt đối sẽ không có khả năng lấy ra để trao đổi, mà Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết xem như là tài sản cá nhân của Trần Khuynh Địch, sao chép ra một phần, đổi một bản Kham Loạn Quyết từ trong tay của Nam Thần Võ vốn không phải là vấn đề.
"Ngày mai sau khi ngủ dậy phải tìm kiếm Quỳ Hoa Bảo Điển một chút."
"Mệt mỏi quá."
"Ồ, hệ thống ngươi vẫn còn ở đây sao?"
"Tích, xin kí chủ cứ yên tâm, bản hệ thống vẫn đều một mực ở đây."
"Không sao."
Hệ thống: "..."
Sau khi Trần Khuynh Địch trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên trở mình nói: "Chúc ngủ ngon."
"Tích, chúc kí chủ ngủ ngon, mơ đẹp."
Sau khi đạt được câu trả lời của hệ thống, Trần Khuynh Địch hơi hơi khẽ nhếch khóe miệng, sau đó nhắm hai mắt lại, dự định tiến vào

mộng đẹp.
Lạch cạch!
Ở cửa phòng truyền đến thanh âm quỷ dị, tựa như là cửa bị mở ra...
"Sư huynh?"
Bỗng nhiên mở hai mắt ra, cảm giác buồn ngủ vừa mới nảy sinh biến mất trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch trực tiếp mang theo cả chăn ngồi dậy, kinh hãi vạn phần nhìn về phía cửa ra vào.

Chương 749: Bình tĩnh!

Mà vào giờ khắc này, Doanh Phượng Tiên đang có một chút nhút nhát dựa vào cửa, nhìn về phía phương hướng của Trần Khuynh Địch.
"Phượng Tiên sư muội?"
"Sư huynh còn chưa đi ngủ sao? Đã rất muộn rồi đó."
"Ách, vừa, vừa mới chuẩn bị đi ngủ."
"Phải không?"
Doanh Phượng Tiên vừa nói, vừa đi thẳng tới giường ngủ, sau đó ngồi lên trên giường theo thói quen, hai chân rời khỏi mặt đất, dựa vào thành giường, tóc dài màu đen như là thác nước rủ xuống, liếc mắt nhìn Trần Khuynh Địch.
"Ực!" Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp: "Phượng, Phượng Tiên sư muội...?"
"Sư huynh."
Ngoài ý liệu, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền bình tĩnh lại, bởi vì vào giờ phút này, Doanh Phượng Tiên đang ôm hai chân ngồi ở bên cạnh hắn, ở trong mắt lại lấp lóe nước mắt trong suốt, thậm chí nếu nhìn kỹ, thậm chí có thể phát hiện ra thân thể của nàng đang run nhè nhẹ, phảng phất như một con vật nhỏ đang sợ hãi.
Đây là chuyện gì thế?
Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, mở miệng hỏi: "Sao thế?"
Trong nháy mắt, ở trong mắt của Doanh Phượng Tiên phảng phất như có quang mang sáng lên, sau đó nàng cứ nhìn Trần Khuynh Địch như vậy, mang theo thanh âm run rẩy nhẹ nhàng nói: "Ta đã giết tỷ tỷ."
"Ta, ta không muốn giết nàng, ta chỉ muốn đánh bại nàng, chứng minh thực lực của ta, khiến cho tỷ tỷ thừa nhận thực lực của ta, sau đó lại tâm sự một lần nữa cùng với tỷ tỷ...ta thực sự không muốn giết nàng, nhưng mà vì cái gì, vì sao tỷ tỷ lại chết? Ta không hiểu được, thậm chí là tỷ tỷ căn bản..."
"Bình tĩnh!"
Trần Khuynh Địch vận chuyển nguyên thần, dung nhập tinh thần lực vào trong lời nói, khiến cho Doanh Phượng Tiên đang dâng trào cảm xúc bình tĩnh trở lại, nhưng bình tĩnh thì chỉ có tinh thần, sự xoắn xuýt cùng với sợ hãi không tên ẩn tàng ở trong lòng lại không có cách nào tiêu trừ, trầm mặc trong chốc lát, Doanh Phượng Tiên mới lên tiếng một lần nữa:
"Ta nên làm cái gì đây, sư huynh."
Xong đời rồi! Ta vào lúc nào đã trở thành người cố vấn để người khác trưng cầu ý kiến về một chủ đề nặng nề như vậy?

Trần Khuynh Địch đổ mồ hôi và lúng túng nhìn Doanh Phượng Tiên, còn đối phương thì mang theo vài phần rụt rè cùng với không biết làm sao mà nhìn hắn, mà nhìn Doanh Phượng Tiên dạng này...
Thật sự là không thể tin được!
Không suy nghĩ về những chuyện loạn thất bát tao kia, hoặc là do căn bản không phản ứng kịp, nhưng nói tóm lại, vào thời điểm tỉnh lại hắn đã bắt đầu nói chuyện.
"Chậc, vào thời điểm Thiên Tôn Thái Bình xuất hiện trước đó, không phải là đã mang Tần Kiền Hoàng theo hay sao, ta nghe nói nàng và Đạo Môn cũng có mấy phần quan hệ, nói không chừng là cũng không có chuyện gì đâu? Có lẽ là còn có thể cứu được, coi như không cứu được, ta cảm thấy…ách, người có thất thủ ngựa có vấp ngã, chuyện kia..."
Ngôn ngữ rối tung không chịu nổi, lô- gic hỗn loạn.
Hắn không biết mình đang nói cái gì, chỉ cảm thấy bản thân rất kém.
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, bỗng nhiên dừng lời nói, sau đó nhìn Doanh Phượng Tiên, cắn răng, gằn từng chữ mở miệng nói ra: "Hãy mạnh lên."
Bởi vì hắn cũng không biết những cách an ủi khác.
Doanh Phượng Tiên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trần Khuynh Địch, mà thừa nhận dạng ánh mắt này, Trần Khuynh Địch tiếp tục nói: "Con người a, chỉ cần muốn làm, là không có cái gì là không thể làm được, võ đạo thần kỳ như vậy, có thể làm cho một người bay lên không trung, khai sơn phá thạch, dời sông lấp biển, ai có thể tưởng tượng được những người tu luyện võ đạo như chúng ta, vào lúc ban đầu kỳ thật chẳng qua cũng chỉ là một người thường trói gà không chặt chứ?"
"Cho nên, hãy trở nên mạnh mẽ hơn."
"Miễn là muội đủ mạnh, muốn cứu Tần Kiền Hoàng trở về hẳn là cũng sẽ không thành vấn đề, hơn nữa…muội nhìn đi, Tần Kiền Hoàng giống như vẫn chấp nhất về việc trở nên mạnh hơn, muội là em gái của nàng, coi như là vì nàng, muội cũng vẫn phải tiếp tục cố gắng, không phải, ta muốn nói là, muội không nên quá có áp lực tâm lý...vạn sự là đều có khả năng..."
Đáng giận!
Đây lần đầu tiên Trần Khuynh Địch cảm thấy mình không quá biết nói chuyện.
Nhưng mà chính là như vậy, Doanh Phượng Tiên một mực nghe Trần Khuynh Địch nói chuyện đột nhiên nín khóc và mỉm cười, hai vai run nhè nhẹ, tiếng cười đè nén truyền ra ở trong mái tóc đen rủ xuống.
"Sư huynh, nguyên lai sư huynh cũng sẽ có loại thời điểm này a, hoàn toàn không giống với sư huynh vào buổi sáng."
"Ách!"
Hình tượng cao thâm mạt trắc mà ta thật vất vả mới tạo dựng được

ở Thuần Dương Cung!
"Bất quá..." Doanh Phượng Tiên chớp chớp cặp mắt mông lung nói: "Thật cảm ơn sư huynh, kỳ thật ta chỉ muốn tìm người để phát tiết một chút, yên tâm đi, ta có thể tự mình điều tiết...hơn nữa sư huynh cũng đã nói, không phải là hoàn toàn không thể cứu được a, cho dù tỷ tỷ muốn chết một mình, cũng phải xem ta có đồng ý hay không mới được..."
"Chờ sau khi ta trở thành thiên hạ vô địch, nhất định phải khiến cho nàng sống lại sau đó xin lỗi ta."
"Ha ha ha, đến lúc đó còn phải nhờ Phượng Tiên sư muội chiếu cố nhiều hơn..."
"Không có vấn đề, đến lúc đó ta sẽ chiếu cố sư huynh thật tốt."
Bầu không khí dần dần thư giãn, không còn sự xấu hổ cùng với khẩn trương phía trước, Trần Khuynh Địch cũng không tự chủ được mà buông lỏng xuống.
Ngay vào lúc này...
"Sư huynh." Doanh Phượng Tiên nói ra lời nói mang tính quyết định: "Đêm nay ta có thể ngủ chung với sư huynh hay không? Giống như là trước đó."
Vì sao? Vì sao lại trở thành như vậy chứ? Rõ ràng là đã giải quyết được đại phiền toái Tần thị rồi, rõ ràng đã trở thành người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, hai loại hạnh phúc bất đồng chồng chất lên nhau, vốn hẳn là nên càng thêm hạnh phúc mới đúng, nhưng mà vì cái gì?
Vì sao lại trở thành như vậy chứ?
Đầu óc của Trần Khuynh Địch trở nên nóng bỏng, trong đầu chợt lóe lên ngàn vạn suy nghĩ, chuyện cho tới bây giờ hắn cũng không thể không nói lời xin lỗi đối với những nhân vật chính mở hậu cung sau khi xuyên việt mà hắn khinh bỉ trước đó, xác thực, giống như loại nhân vật ngây thơ như hắn, gặp gỡ phải loại chuyện này căn bản là không biết làm sao a!
Tỉnh táo! Tỉnh táo lại đi Trần Khuynh Địch!
Lần trước ta không phải là đã hạ lời thề hay sao? Nếu như lại xuất hiện loại tình huống này, liền mặc kệ mọi việc, trực tiếp xông lên động thủ...
Hiện tại không phải chính là thời cơ tốt nhất hay sao! Không sai! Động thủ đi!
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch điên cuồng rống to ở trong đầu, bảo bản thân động thủ, nhưng thân thể ở trong hiện thực lại trở nên cứng ngắc, động cũng không dám động một cái, khuôn mặt của Doanh Phượng Tiên đã đỏ lên, trực tiếp vén chăn của Trần Khuynh Địch lên, sau đó chui vào bên trong, cứ như vậy nằm xuống.
Ấy, đùa gì vậy, đây cũng không phải là trò đùa.
Ở bên cạnh truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, chỉ là ý thức được ở

trong chăn, ở bên cạnh còn có một người nằm cũng đủ khiến cho tư tưởng của Trần Khuynh Địch trở nên cứng ngắc, nhất là cái khoảng cách này, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng, hơi nóng Doanh Phượng Tiên thở ra phả vào trên cánh tay của hắn, khiến cho hắn nổi da gà.
"Phượng, Phượng Tiên sư muội! Mặc dù không biết làm sao, nhưng muội tại sao phải ngủ ở nơi này? Hay là tranh thủ thời gian trở về gian phòng của mình thì sẽ tốt hơn a? ! Sư huynh ta buổi tối còn cần phải tu luyện, đúng! Ta còn phải tu luyện a, muội làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện của ta."

Chương 750: Mời suy nghĩ thật kỹ

"Ta không muốn trở về..." Doanh Phượng Tiên cự tuyệt một cách hồn nhiên.
Sau đó Doanh Phượng Tiên ở trong chăn lại đột nhiên áp sát tới, đưa hai tay ra ôm chặt eo của Trần Khuynh Địch.
Xong đời, tiếp tục như vậy tuyệt đối sẽ xong đời!
Phải tranh thủ thời gian lao ra khỏi phòng giống như lần trước, mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Trần Khuynh Địch lại ngay cả một bước cũng đều không động, cứ như vậy ngơ ngác nằm ngửa ở trên giường.
Đáng giận! Hãy có nghị lực lên thân thể của ta! Hãy tranh thủ thời gian mà hành động! Chẳng lẽ ngươi chính là loại gia hỏa nhìn thấy mỹ nữ liền không dời nổi bước chân kia hay sao? Chớ quên, nếu như không khống chế không nổi bản thân ở cái địa phương này, sau đó làm ra sự tình không thể miêu tả được mà nói, như vậy chỉ sợ liền thực sự sẽ...
Trong đầu của Trần Khuynh Địch chợt hiện linh quang!
Nếu như thật sự làm ra chuyện gì ở chỗ này, sẽ có hậu quả gì sao?
Hoàn toàn không có bất kỳ hậu quả gì a? !
Ngươi nhìn đi, Phượng Tiên sư muội mặc dù cũng là nhân vật chính, nhưng mà không có bất kỳ quan hệ cừu hận cùng với bản thân, không bằng nói ta hiện tại vốn đã thoát khỏi vận mệnh bị nhân vật chính giết chết mới đúng chứ? Hơn nữa chuyện này cũng không phải là do ta chủ động, là do Phượng Tiên sư muội tự đưa bản thân tới, nghĩ như thế nào cũng đều không phải là lỗi của ta a?
Cho nên coi như tiếp theo làm ra một chút sự tình ngượng ngùng, cũng sẽ không có quan hệ a?
Không sai! Càng nghĩ càng cảm thấy rất có đạo lý!
Tốt! Hôm nay ta liền muốn đạp vào nấc thang trưởng thành! Hành động đi thân thể của ta! Hiện tại chính là thời điểm ngươi thể hiện ra thú tính.
Vừa điên cuồng vận chuyển đại não, Trần Khuynh Địch vừa tiếp tục bảo trì tư thế nằm ngửa, không nhúc nhích.
Đáng chết! Thân thể của ta! Ta tân tân khổ khổ trui luyện ngươi nhiều như vậy lần, ngay cả công kích của Đạo Binh thượng phẩm cũng đều có thể chặn được, vì sao vào thời điểm này lại nằm im!
Nhanh động thủ a! Cái tên gia hỏa không có nghị lực nhà ngươi!
Trần Khuynh Địch vừa điên cuồng chửi rủi bản thân, vừa cảm thụ nhiệt độ cơ thể càng ngày càng nóng truyền tới từ bên cạnh, vận hết toàn lực mới hé miệng ra được, dùng âm thanh run rẩy nói: "Ta, ta nói này! Phượng Tiên sư muội, chúng ta là sư huynh muội a? Muội bây giờ, chuyện kia...ta..."

"Sư huynh."
"Hả? !" Thanh âm của Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà kéo cao lên.
"Muội thích huynh!"
Nói thật.
Đây không phải là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch nghe được câu này, nhưng vào lần trước nghe được câu này, là ở bên trong không gian truyền thừa của Thuần Dương Cung, hơn nữa còn là loại huyễn cảnh kia, lấy trái tim lớn của Trần Khuynh Địch, hơn nữa còn có một đống lớn sự tình sau này, rất nhanh liền quên mất chuyện kia, nhưng mà bây giờ...
Lời nói của Doanh Phượng Tiên đã khiến cho hắn hồi tưởng lại lần thứ hai, sự dao động vào ngay lúc đó...
"Muội, muội, muội, muội vừa mới nói cái gì? !"
"Muội thích huynh!"
Doanh Phượng Tiên gằn từng chữ nói ra, ở trong chăn đen kịt một màu, nhưng lấy thị lực của Trần Khuynh Địch lại có thể nhìn thấy không có một chút trở ngại nào, Doanh Phượng Tiên chính là đang ngẩng đầu, dùng hai mắt ướt át nhìn hắn, con ngươi màu đen thâm thúy phảng phất như vực thẳm vậy, khiến cho người ta không tự chủ được mà đắm chìm ở trong đó.
A a a a a a! Có chuyên gia tình yêu ở đây hay không, hãy đến nói cho ta biết hiện tại phải làm gì a? !
Quất? Không không không, chuyện này không đúng? Đây là thổ lộ cơ mà? Làm gì có đạo lý vừa mới thổ lộ liền quất chứ, Trần Khuynh Địch ta là loại cầm thú kia sao?
Đáp án dĩ nhiên là NO! Vậy ta nên làm cái gì, trả lời là ta cũng thích Phượng Tiên sư muội sao?
Ai biết được chứ, đáng chết!
Đến bây giờ Trần Khuynh Địch không thể không thừa nhận, bản thân hắn căn bản cũng không nghĩ đến chuyện yêu đương. Từ thời điểm vừa mới chuyển kiếp tới, hắn vẫn thừa nhận áp lực bản thân có khả năng bị nhân vật chính giết chết, sau khi thật vất vả mới thoát khỏi loại áp lực này thì nghĩa phụ tiện nghi lại đột nhiên mất tích, Trần Khuynh Địch bị ép cầm đại kỳ của Thuần Dương Cung, ở trong khoảng thời gian này nào có thời gian để nói chuyện yêu đương.
Đáng giận! Không cần mượn cớ đâu tên khốn! Có một mỹ nữ thổ lộ đối với ngươi còn có cái gì phải bất mãn sao? !
Lúc này đáp án chỉ có một cái! YES!
Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy mình cả người đều đang phát sốt, huyết dịch đang sôi trào, đại não biến thành một mảnh nóng bỏng, ngay cả tiếng tim đập của bản thân hắn cũng có thể nghe được.
Tốt! Ta muốn lên tiếng! Lúc này nhất định phải nói chuyện! Nếu không thì sẽ là nam nhân vô dụng a! Ta muốn nói ra khỏi miệng!

Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, duỗi hai tay ra run rẩy đặt ở bên trên bờ vai của Doanh Phượng Tiên, cũng nhìn thẳng vào con mắt của nàng, dùng thanh âm khàn khàn nói ra:
"Ta cũng..."
"Tích!"
"Cảnh cáo kí chủ: Mời suy nghĩ thật kỹ."
Khốn kiếp! Hệ thống ngươi lại muốn lừa ta đúng không? Ngươi cho rằng ta sẽ dừng tay vào thời điểm này hay sao? Ngươi sẽ không ngăn cản được ta!
"Cảnh cáo kí chủ: Thật đáng tiếc."
Ầm ầm! !! Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, cửa phòng vừa mới bị Doanh Phượng Tiên mở ra một lần lập tức phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, sau đó nổ tung toàn bộ.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa! Bàn Sơn Đảo Hải!"
"Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng!"
"Tạo Hóa Viêm!"
Gần như đồng thời, Doanh Phượng Tiên bị Trần Khuynh Địch đè lên bả vai trong nháy mắt lộ ra một cái biểu lộ tiếc nuối "thất bại trong gang tấc", sau đó bỗng nhiên vén chăn lên, nhảy ra khỏi giường.
"Công nhiên tự tiện xông vào gian phòng của sư huynh, các ngươi cũng quá không biết điều rồi."
"Chỉ có một mình ngươi là không có tư cách nói như vậy! !!"
Tiếng mắng chửi của ba nữ cuốn tới.
"Hơn nữa ta còn đã dán phù chú cường hóa và phòng ngự ở trên cửa, vốn sẽ không thể mở ra được..."
"Nguyên lai là do ngươi làm a! !!"
Tiếng gầm thét cuốn tới liên tiếp.
Mà vào giờ khắc này.
Trần Khuynh Địch nhìn tràng diện hỗn loạn, lộ ra ánh mắt đờ đẫn, nhiệt độ trong đại não cuối cùng đã đột phá giá trị giới hạn, hơn nữa nguyên bản là đã rất mỏi mệt, rốt cục cũng khiến cho nam nhân này chết máy.
Trần Khuynh Địch chớp mắt, ngất xỉu.
Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm cái gì?
Mở hai mắt ra, nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư thật sâu, ký ức lờ mờ không rõ, luôn cảm thấy tối hôm qua giống như đã xảy ra sự tình gì đó làm cho tim người ta đập nhanh hơn, hơn nữa không biết vì sao miệng lại có một chút tê dại, kỳ quái, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì...
A! Trần Khuynh Địch giật mình một cái, trong nháy mắt liền nhớ lại! Không sai! Đêm qua ta được tỏ tình!
Dù nói như thế nào thì Trần Khuynh Địch cũng sẽ không quên loại tình tiết quan trọng này, hắn nhớ rất rõ ràng, tối hôm qua ở trong chăn của mình có một cô nàng, truyền tới nhiệt độ nóng bỏng, hai

mắt ướt át, thanh âm khàn khàn, tỏ tình với tình cảm hừng hực, còn có sự xoắn xuýt cùng với quyết ý của bản thân nàng, không sai, nàng chính là...
Là ai? Cái đệch! Đêm qua là ai đã tỏ tình? !

Chương 751: Xử tội

Hắn nhớ rõ ràng là tối hôm qua có người tỏ tình cùng với mình, nhưng ngay cả danh tự cũng không nhớ rõ, loại tình huống này đối với Trần Khuynh Địch mà nói còn là lần đầu tiên, gặp quỷ, coi như là hắn, đối mặt với loại tình huống này, ở trong đầu cũng không nhịn được mà lóe lên ý nghĩ "đây có phải là mơ mộng hão huyền hay không?".
Đáng chết! Tuyệt đối không phải là nằm mơ! Ta nhớ rất rõ ràng! Hôm qua tuyệt đối có người tỏ tình với ta!
Trần Khuynh Địch nằm ở trên giường, bắt đầu cố chấp vắt óc nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, nhớ được đó là vào thời điểm bản thân rất mệt mỏi, sau đó có người nào đó đột nhiên đi đến, trực tiếp chui vào chăn mền của mình, sau đó có một cuộc trò chuyện khiến trái tim hắn đập mạnh, tiếp đó chính là tỏ tình kịch liệt...
A! Không sai! Phượng Tiên sư muội! Là Phượng Tiên sư muội! Ta được Phượng Tiên sư muội tỏ tình!
A a a a a a a a!
Cơ hồ là theo bản năng, Trần Khuynh Địch bắt đầu tìm tòi trên dưới toàn thân của mình, quần áo hoàn hoàn chỉnh chỉnh, và miệng có một chút tê dại, không thể nào? Không đúng! Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ! Không phải là tỏ tình sao! Ta đã quất Phượng Tiên sư muội? Không không không, không thể nào a, Trần Khuynh Địch ta há lại loại cầm thú kia?
"Hệ thống!"
"Tích, bản hệ thống không rảnh."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Đừng đùa! Nhanh, ngươi hắn là sẽ biết đêm qua đã phát sinh chuyện gì a! Mau nói cho ta biết!"
"Tích, bản hệ thống không biết."
Trần Khuynh Địch lắc đầu một cách dữ dội, cả người ngồi co quắp ở trên giường, đột nhiên rơi vào bên trong sự trầm tư thật sâu.
Nếu như ta nhớ không lầm, Phượng Tiên sư muội hắn là đã tỏ tình đối với ta a? Vậy thì chuyện tiếp theo là như thế nào? Ta đã đáp ứng rồi sao? Ta hắn là đã đáp ứng rồi a? Vậy quan hệ bây giờ ở giữa chúng ta là như thế nào?
Trần Khuynh Địch nằm ngừa ra, ngơ ngác nhìn trần nhà.
Đây là lần đầu tiên hắn lãng phí cả một ngày, hoàn toàn không có tu luyện.
Mà cùng lúc đó…
Ở bên trong một gian phòng bí mật nào đó tại Thái Dương Kim Thuyền, Phượng Tiên đang đối mặt với một phiên toà ba bên.

Đông! Tiếng búa nhỏ đập vào bàn dẫn đến tiếng vang trong phòng, cho thấy sự trang nghiêm của toà án, cùng với tâm tình nặng nề của những người ở đây.
Mà vào giờ khắc này, có hai cái bàn lớn cùng với một cái bàn nhỏ, chính là đang vây quanh Doanh Phượng Tiên nửa ngồi nửa quỳ ở dưới đất, ba người Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Lạc Tương Tư đều dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào nàng, cuối cùng Dương Xuân đang cầm chiếc búa nhỏ trên tay nhẹ nhàng ho khan một cái, là người đầu tiên mở miệng nói: "Bị cáo Doanh Phượng Tiên."
"Gọi bị cáo cũng hơi quá mức a, hơn nữa gọi như vậy cũng không ổn, lại nói từ lúc nào đã biến thành như vậy?"
"Im miệng!"
Mặc dù Doanh Phượng Tiên đưa ra ý kiến phản đối, nhưng ba nữ Dương Xuân lại nhất trí không để ý đến nàng.
"Bị cáo Doanh Phượng Tiên! Vào tối hôm qua, thừa dịp trời tối và gió lớn, là thời cơ tốt để giết người và phóng hỏa, vụng trộm chạy vào gian phòng của sư huynh một mình, hơn nữa còn thực hiện một vụ ám sát kiểu tỏ tình! Nếu không phải là chúng ta kịp thời xuất hiện, sư huynh nói không chừng đã bị ngươi bắt đi."
"Ngươi có điều gì khác để nói không?"
"Không có."
"Trọng tội!"
"Không do dự một chút nào! !!"
"Bớt nói nhảm! Đêm hôm khuya khoắt vụng trộm chạy vào gian phòng của sư huynh, chúng ta còn tưởng rằng ngươi bởi sự tình vì tỷ tỷ mà bị đả kích lớn, muốn đi đến để an ủi ngươi một chút, kết quả ngươi thế mà phản bội sự tín nhiệm của chúng ta! Nếu không phải là chúng ta kịp thời chạy đến mà nói, ngươi đã được như ý!"
Doanh Phượng Tiên quay đầu, hiển nhiên là sự thất bại vào tối hôm qua đối với nàng mà nói là rất không cam tâm.
"Rõ ràng là nếu như các ngươi không tới, làm sao sẽ phát sinh dạng sự tình phán tội này!"
"Ồ! Ngươi biết chắc rằng sư huynh chỉ cần được tỏ tình thì nhất định sẽ tiếp nhận!"
"Đáng giận!"
Đúng vậy, trên thực tế bốn nữ ở đây sau khi ở chung trong một thời gian dài với Trần Khuynh Địch, hoặc nhiều hoặc ít đều phát giác được tính cách chân chính của Trần Khuynh Địch, ở trong lòng bọn họ nếu như sư huynh "ôn nhu" thật sự bị các nàng tỏ tình mà nói, tám, chín phần mười là sẽ lựa chọn tiếp nhận a.
Nhưng làm như vậy là không được! Loại tỏ tình này là không có linh hồn! Các nàng không thể chủ động tỏ tình, mà hẳn là sư huynh chủ động tỏ tình mới đúng, như vậy mới thật sự là tỏ tình! Hơn nữa quan trọng nhất là...

"Ta còn chưa kịp đi tỏ tình a! Lại bị ngươi giành trước!"
"Đúng thế!"
"Các ngươi cũng không tốt hơn ta một chút nào a!"
"Nói tóm lại!"
Đông đông đông! Dương Xuân vừa gõ búa nhỏ, vừa lớn tiếng nói: "Căn cứ theo quyết định của tất cả chúng ta, bị cáo Doanh Phượng Tiên, sẽ bị trừng phạt bằng cách cù lét địa ngục!"
"? ??"
"Sau đó lập tức đuổi về Bái Hỏa Ma Giáo!"
"Ta từ chối!" Doanh Phượng Tiên nói ra không có một chút do dự: "Đừng có vọng tưởng, ở phía Bái Hỏa Ma Giáo ta cũng đã sớm thương lượng qua cùng với giáo chủ, trong ba tháng tiếp theo ta đều sẽ ở lại Thuần Dương Cung…"
"Từ chối là không hợp lệ!"
"Không sai!"
Đối mặt với Dương Xuân một cây chẳng làm nên non, Trần Tiêm Tiêm rốt cục cũng vươn tay tiến hành viện trợ, vào thời khắc này, hai vị sư tỷ muội một mực nước lửa không dung này rốt cục cũng đứng ở trên một chiến tuyến.
"Chúng ta đã giúp Phượng Tiên tỷ thu thập xong hành lý!"
"Phượng Tiên tỷ đi rồi, chúng ta sẽ tưởng niệm ngươi!"
"Cáo từ!"
"Ta đã nói là từ chối rồi!" Doanh Phượng Tiên dựa vào lí lẽ để nói, nhưng đối mặt với sự áp bách của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân vẫn còn có một chút bất lực, lập tức chính là đảo con ngươi một vòng, nhìn về phía Lạc Tương Tư ở bên cạnh, nói: "Nhắc đến, đây là sự tình có liên quan đến sư huynh a, vì sao Tương Tư sư muội cũng tới? Có thể nói cho chúng ta biết đây là vì sao hay không?"
"Ồ? !"
"Nói đến mới nhớ..."
Dương Xuân sững sờ, vô thức xoa cằm một cái, mà Trần Tiêm Tiêm cũng là như thế.
"Hành vi trước đó của Tương Tư tỷ cũng rất kỳ quái, luôn cảm thấy…"
"Ha ha ha!" Lạc Tương Tư vội vàng cười to, đồng thời kéo cao âm điệu, cắt đứt suy nghĩ của hai nàng: "Ta chỉ tới là để bảo đảm các ngươi sẽ không bởi vì mâu thuẫn mà đánh nhau thôi! Không sai! Chỉ là như vậy thôi, Xuân nhi sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, so với những thứ này, sự tình của Phượng Tiên sư tỷ là quan trọng hơn a."
"Đúng thế!"
"Không sai!"
"Khục!" Nhìn Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đã phản ứng lại, Doanh Phượng Tiên ho khan một cái.
"Nói nhiều để làm gì!"

"Tiếp chiêu a! Trước tiên chấp hành hình phạt cù lét địa ngục!"
Vừa dứt lời, ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư liền vỗ bàn đứng dậy, trực tiếp đánh về phía Doanh Phượng Tiên, Doanh Phượng Tiên thì là quá sợ hãi, muốn động thủ nhưng lại không dám động thủ, chỉ có thể bị ba nữ dùng ưu thế số lượng đè lên trên người, ngay sau đó là liên tiếp thanh âm làm cho người ta tưởng tượng lung tung.
"Xem chiêu!"
"Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng! Cù lét địa ngục ấn!"
"Đừng mơ tưởng đào tẩu!"
"Ha ha ha ha ha ha ha ha đủ ha ha ha, không muốn, ha ha ha ha ha, các ngươi, ha ha ha ha..."
Từ trên đủ loại giá trị mà nói, căn phòng bí mật này cũng không thể bị người ta phát hiện ra.

Chương 752: Tình kiếp

Tại Bát Cảnh Cung Đạo Môn.
Lúc này hai mắt của Thiên Tôn Thái Bình đã không còn mơ hồ nữa, trái lại còn rõ ràng một cách đáng sợ, lộ ra ánh mắt phảng phất như có thể xuyên thấu không gian, nhìn thấy mọi thứ ở bên trong hư không, trận đại chiến thế kỷ vừa mới phát sinh trước đây không lâu, cả tòa đại địa Trung Nguyên run rẩy trong khoảnh khắc đó, đều bị hắn thu hết vào mắt.
"Tổ Long Trung Nguyên..."
Đối với cái gọi là khí vận nhân đạo, Tổ Long Trung Nguyên, Thiên Tôn Thái Bình kỳ thật là cũng rất có hứng thú, thậm chí còn đã từng chuyên môn nghiên cứu qua một đoạn thời gian, bất quá xuất phát từ nguyên nhân nào đó, cuối cùng hắn vẫn bỏ qua, mà trận chiến vừa mới phát sinh ở trong hư không kia, kết quả cũng đã sớm nằm ở trong dự đoán của hắn.
Không giống với Phật Môn, Thiên Tôn Thái Bình thậm chí là toàn bộ Đạo Môn, từ trước đến nay luôn luôn tôn trọng cái gọi là thiên đạo, thuận thiên mà đi.
Mà ở bên trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, kỳ thật là có lòng ham muốn công danh lợi lộc lớn nhất, tính toán nhiều nhất, cũng không phải là Ma Đạo nhất mạch bị người người kêu đánh, mà là Phật Môn tứ đại giai không.
Đương nhiên.
Có tiền nhất cũng là Phật Môn, hương hỏa của Phật Môn ở Trung Nguyên cũng là thịnh vượng nhất, trên cơ bản chỉ cần là đại thành có một chút danh tiếng, đều sẽ có Phật tự hưởng ứng, mà ở bên trong mỗi một tòa phật tự, tuyệt đối không thể thiếu Phật đường và tượng Phật bằng vàng ròng, nếu so sánh cùng với Phật Môn, hương hỏa của Đạo Môn liền muốn kém hơn không ít.
Đương nhiên đây cũng là phương châm của Đạo Môn. Hương hỏa của Đạo Môn chỉ cần tốt chứ không cần nhiều, hơn nữa Đạo Môn còn bao dung tất cả mọi thứ, ở trong bát đại thịnh cảnh Bát Cảnh Cung, cơ hồ là có thể dung nạp tất cả đạo thống tương quan cùng với Đạo Môn, cũng là hoàn toàn khác biệt cùng với Phật Môn cực độ bài ngoại, cái gọi là 3000 tả đạo, 800 bàng môn, tuyệt đối cũng không phải là nói chơi.
Trong đó một ví dụ điển hình nhất, kỳ thật chính là Vô Sinh Đạo. Xem như là một trong những Ma Đạo đương thời, Vô Sinh Đạo thoát thai từ Đạo Môn, nhìn như quyết liệt, nhưng trên thực tế vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn hủy diệt Vô Sinh Đạo, Đạo Môn kỳ thật là cũng có xuất thủ, hai phe thế lực này kỳ thật vẫn luôn có liên hệ

trong bóng tối, đây cũng là chênh lệch bên trên chất lượng của hai mạch Đạo, Phật.
Phật Môn có nhiều đạo thống như vậy, hương hỏa dồi dào như vậy, kết quả ở trong ngàn vạn Phật tự, cho dù là một cái đại thế lực cũng đều không thể sinh ra. Mà một cái thế lực tách ra từ Đạo Môn, thế mà trực tiếp trèo lên đỉnh, trở thành một trong mười đại thánh địa võ đạo, thậm chí còn có thể cạnh tranh với Phật Môn.
Lựa chọn khác nhau.
Quyết định một con đường khác.
Mà lúc này cũng là như thế.
Đối với cuộc phân tranh ở Trung Nguyên, Thiên Tôn Thái Bình căn bản là không có ý tứ nhúng tay, thậm chí trước đó Ngô Không còn đặc biệt đến tìm hắn, nhưng vẫn bị hắn cự tuyệt ở ngoài cửa bởi vì lý do đang quan sát heo nái leo cây, ở dưới cái nhìn của Thiên Tôn Thái Bình, cuộc phân tranh này vô luận là người nào thắng, đối với Đạo Môn mà nói là cũng không đáng kể.
So với những thứ đó, củng cố bản thân mới là trọng yếu nhất.
Ý niệm tới đây, Thiên Tôn Thái Bình quay đầu, nhìn về phía Tần Kiền Hoàng nằm ở dưới đất, ngửa mặt lên trời, mà Tần Kiền Hoàng lúc này, ngọc bội chữ 'Đạo" trên cổ vẫn lấp lóe quang huy như cũ, nhưng ở trên người lại không còn một tia sinh cơ nào, hoàn toàn đã trở thành thi thể.
Ngọc bội chữ 'Đạo" này…
Kỳ thật không có quan hệ cùng với Trương Chính Nhất, mà là do Thiên Tôn Thái Bình cho nàng, cũng không có tác dụng tính thực chất nào, đơn giản là chỉ có tác dụng thu nạp một tia sinh cơ vào thời điểm Tần Kiền Hoàng tử vong đồng thời khiến cho Thiên Tôn Thái Bình cảm ứng được.
Nhưng mà vẻn vẹn chỉ là một tia sinh cơ mà thôi. Dựa vào một tia sinh cơ này, coi như là Thiên Tôn Thái Bình cũng không có khả năng phục sinh Tần Kiền Hoàng, huống hồ một tia sinh cơ này vốn cũng không phải là Thiên Tôn Thái Bình lưu lại cho Tần Kiền Hoàng.
Đúng lúc này...
"Sư tôn, đã xảy ra chuyện gì, sao lại đột nhiên gọi ta..."
Ở cách đó không xa, thân ảnh của một thanh niên ăn mặc đạo bào trắng đen cầm theo hồ lô rượu đi từng bước một lên núi.
"Tự xem đi." Thiên Tôn Thái Bình mặt không đổi sắc, chép miệng nói.
Lời còn chưa dứt, thanh niên nguyên bản còn lộ ra bộ dáng thoải mái, tiêu dao tự tại liền lập tức ngây dại, kinh ngạc mà nhìn Tần Kiền Hoàng nằm ngửa trên đất hoàn toàn không có khí tức, mất nửa ngày cũng không thể lấy lại được tinh thần.
"Nàng đã chết?"
Thiên Tôn Thái Bình cũng lười nhác giải thích, trực tiếp lấy ngọc bội trên cổ của Tần Kiền Hoàng ném cho Trương Chính Nhất, nói:

"Chuyện đã xảy ra đều có ở trong đó, còn thi thể thì giao cho ngươi."
Tiếp nhận ngọc bội, Trương Chính Nhất cứ như vậy lộ ra mặt mũi ngốc trệ, lẳng lặng nắm lấy ngọc bội, bắt đầu xem xét tin tức ở bên trong.
Nửa canh giờ.
Ở trong ròng rã nửa canh giờ, Trương Chính Nhất cứ như vậy đứng tại chỗ không nói một lời, mà Thiên Tôn Thái Bình cũng không nóng nảy, chỉ lộ ra ánh mắt sáng như tuyết, yên lặng nhìn hắn.
Thật lâu sau…
"Ta hiểu rồi."
"Rất tốt."
Nhắm mắt, mở mắt, chỉ là một cái động tác đơn giản, khí tức trên cả người của Trương Chính Nhất liền có một cái biến hóa cực lớn, vào trước khi nhắm mắt, ở bên trong cặp mắt của hắn lấp lóe cảm xúc cực kỳ phức tạp, phẫn hận, không hiểu, tức giận, hối hận, thương tiếc, khó chịu, không cam lòng, chán ghét bản thân. Nhưng vào sau khi hắn mở hai mắt ra, tất cả cảm xúc đều biến mất, thay vào đó là một cỗ bình tĩnh khiếp người.
Ầm! Phảng phất như thuỷ tinh vỡ nát vậy, nhưng lại khẽ truyền ra từ trong cơ thể của Trương Chính Nhất, sau đó Trương Chính Nhất nguyên bản vẫn còn đang giáp ranh Sinh Tử Quan, vậy mà trực tiếp xông phá trở ngại Sinh Tử Quan, rõ ràng đứng ở tại chỗ, thân hình lại là hơi có vẻ hư ảo, phảng phất như không có ở trong phương thiên địa này vậy.
Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong! Thiên kiêu đương thời, là võ giả đầu tiên đột phá Sinh Tử Quan sau Trần Khuynh Địch!
Nhìn thấy một màn này, Thiên Tôn Thái Bình gật đầu nhẹ một cái, đây mới là nguyên nhân hắn đưa cho Tần Kiền Hoàng ngọc bội, sau đó mang thi thể của nàng đến đây.
Lúc trước hắn lựa chọn Trương Chính Nhất làm đệ tử duy nhất của bản thân, tự nhiên là có lý do, mà Trương Chính Nhất có thể ở bên trong bát cảnh Đạo Môn lấy được một loại truyền thừa ở trong số đó, có thể thấy được thiên tư của hắn, nhưng trên thực tế, từ khi đột phá Võ Đạo Tông Sư đến nay, tốc độ tu luyện của Trương Chính Nhất liền giảm xuống trên phạm vi lớn.
Vì sao? Bởi vì Tần Kiền Hoàng, dùng lời thông tục mà nói, chính là tình kiếp, Trương Chính Nhất biết rõ cá tính của Tần Kiền Hoàng, vì nghênh hợp nàng, đã vô thức thả chậm tiến độ tu luyện của mình, nhưng cho dù là như thế, hắn vẫn như cũ đạt đến giáp ranh Sinh Tử Quan, ở bên trong thiên kiêu đương thời ngoại trừ Trần Khuynh Địch thì vẫn là số một, số hai như cũ.

Chương 753: Vớ vẩn

Nhưng mà cái tình kiếp này, chính là Sinh Tử Quan của Trương Chính Nhất, không qua tình kiếp, Sinh Tử Quan sẽ trở thành chướng ngại của Trương Chính Nhất, từ đó tu vi nhất định sẽ ngừng bước không tiến.
Cho nên đừng tưởng rằng Trương Thái Bình ta chỉ biết nhìn heo nái leo cây! Nhiều ít thì vẫn sẽ biết quan tâm đến đệ tử!
"Sư phụ."
"Sư phụ có thể đưa thi thể của Tần cô nương về Thuần Dương Cung hay không, so với ta, hẳn là em gái của Tần cô nương sẽ càng muốn nhìn thấy nàng hơn!"
"Ồ?" Thiên Tôn Thái Bình nhíu mày hỏi: "Ngươi không có ý định giữ nàng lại sao?"
"Không thể!" Trương Chính Nhất lắc đầu nói: "Ta cũng không phải là thân nhân của Tần cô nương, cũng không có quan hệ thân mật, tu vi lại yếu đuối, giữ lại thì có ích lợi gì, ta chỉ cần giữ lại khối ngọc bội này để tưởng niệm là được rồi."
"Vậy sao!"
Thiên Tôn Thái Bình gật đầu một cái, sau đó vung tay một cái, thi thể của Tần Kiền Hoàng nhất thời biến mất, mà theo thi thể biến mất, một vệt tình cảm cuối cùng ở trong mắt của Trương Chính Nhất cũng triệt để tán đi, thay vào đó thì là sự tỉnh táo, lý trí tuyệt đối, phảng phất như có thể nhìn thấu thế gian.
Thân thể dung hợp với Thiên Đạo.
Loại trạng thái này rất là cùng loại cùng với trạng thái "ngẩn người" bình thường của Thiên Tôn Thái Bình, đều là một trong những phương thức lĩnh hội Thiên Đạo của Thiên Tôn nhất mạch, đối với Thiên Tôn Thái Bình mà nói, có thể khiến cho hắn thoát ly khỏi loại trạng thái này, chính là một loại "chuyện thú vị" nào đó, mà đối với Trương Chính Nhất mà nói, có thể khiến cho hắn thoát ly khỏi loại trạng thái này...
Chỉ sợ là chỉ có khối ngọc bội chữ 'Đạo" ở trên tay của hắn.
"Trở về bế quan đi."
"Vâng!" Trương Chính Nhất gật đầu một cái, nói: "Lần này đệ tử sẽ thử nghiệm đột phá Hỏa Luyện Kim Đan."
"Đi đi thôi!"
Ở Xa Trì Quốc tại Tây Vực.
Đối với hoàng triều Đại Càn, Bắc Nhung Vương Đình mà nói, Tây Vực không thể nghi ngờ là một nơi hỗn loạn, liên minh 36 Quốc không tính là nhỏ yếu, nhưng một cái liên minh, vô luận là thành viên liên minh có tinh thần tự giác như thế nào, lại đồng sinh cộng tử

như thế nào, lại tin tưởng lẫn nhau như thế nào, cuối cùng so ra vẫn kém hơn một cái quốc gia thống nhất.
Mà đối với liên minh 36 Quốc mà nói. Xa Trì Quốc là thuộc về loại hình không trên không dưới kia. Nhưng trên thực tế, ngay ở trong lòng đất Xa Trì Quốc, lại ẩn giấu một thế lực khổng lồ - Đại Chu.
Trong quá khứ, sau khi bị Thái Tổ Đại Càn xua đuổi ra khỏi Trung Nguyên, trải qua ngàn năm tiềm ẩn cùng với chạy trốn, lúc này rốt cục mới trốn thoát khỏi sự truy sát của Đại Càn, ở trong mấy năm gần đây mới xem như khôi phục lại nguyên khí của vương triều cũ, cho đến nay vẫn còn ở bên trong Âm Đô dưới lòng đất Xa Trì Quốc, thời thời khắc khắc suy nghĩ làm như thế nào để phục hồi vương triều.
Mà cùng lúc đó, xem như là người cầm quyền tương lai của Đại Chu, người mạnh nhất thế hệ trẻ Cơ gia, Cơ Hoành Xương tự nhiên là cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, đang cẩn thận lập mưu phục hồi vương triều.
Quả nhiên, ở bên trong Thái Tử Điện, Thái Tử Hoành Xương gật đầu một cái, lộ ra sắc mặt nghiêm túc.
"Phục hồi vương triều..."
"Căn bản chính là đang nói vớ vẩn!"
Bày ở trên bàn dài của hắn là một đống lớn hồ sơ có quan hệ với đại sự trên giang hồ gần đây, mà vào trước khi những tin tức này được đưa vào trong tay của phụ hoàng, cần phải được hắn phê duyệt trước, kết quả là không phê duyệt thì không biết, sau khi phê duyệt đống hồ sơ này, Thái Tử Hoành Xương lập tức bị tin tức ở bên trong làm cho giật nảy cả mình.
Lạc Thủy Tần thị phát sinh đại chiến, Thuần Dương Cung, Bái Hỏa Ma Giáo, triều đình Đại Càn, ba phương liên thủ với nhau hủy diệt Tần thị - thế gia đệ nhất thiên hạ, trong lúc đó Thiên Tôn Thái Bình, thánh tăng Ngô Không xuất hiện ở trên bầu trời, hai vị cường giả Kích Toái Mệnh Tinh xuất thủ, lại không thể ngăn cản được Tần thị diệt vong, cuối cùng Tần Võ Dương chỉ có thể chật vật chạy trốn.
Trọng yếu hơn chính là, nhìn cường giả xuất hiện trong cuộc chiến này đi.
Trần Khuynh Địch thì cũng không cần nói, Thái Tử Hoành Xương hiện tại đã triệt để từ bỏ ý nghĩ so tài cùng với tên biến thái kia, trên tay cầm hai kiện Đạo Binh thượng phẩm của Thuần Dương Cung, thực lực của bản thân hắn mặc dù chưa bằng các chưởng giáo của thánh địa võ đạo, nhưng bằng vào tu vi sánh ngang với Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, căn bản đã vượt qua phạm vi của thiên kiêu tuổi trẻ.
Nghiêm ngặt mà nói thì có một từ khác để hình dung loại người này... cự kình giang hồ.
Mặc dù vẫn còn chênh lệch so với võ giả Kích Toái Mệnh Tinh,

nhưng cho dù là ai cũng không có cách nào phủ nhận, lúc này Trần Khuynh Địch đã chân chính có vốn liếng để tung hoành thiên hạ, coi như là các thánh địa võ đạo, chỉ sợ cũng sẽ không muốn tuỳ tiện đắc tội hắn, có hắn ở đó, còn có sự ủng hộ của triều đình và Bái Hỏa Ma Giáo, Thuần Dương Cung sẽ vững như bàn thạch.
Mà đổi thành một vị cường giả khác...giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo, Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, có trời mới biết nàng sẽ Kích Toái Mệnh Tinh vào lúc nào, hơn nữa mấu chốt nhất là Bái Hỏa Ma Giáo lại đứng chung một chỗ cùng với Thuần Dương Cung! Thuần Dương Cung thì đứng chung một chỗ cùng với triều đình! Nói một cách khác, Bái Hỏa Ma Giáo cũng đứng chung một chỗ cùng với triều đình! Như vậy thì còn làm cọng lông!
Cuối cùng…ở bên triều đình xuất thủ là Thần Võ Hầu - Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân.
Mà phần tin tức này mới khiến cho Thái Tử Hoành Xương cảm thấy da đầu tê dại, một mặt là sự tinh nhuệ cùng với khủng bố của Phi Hùng Quân, Tần Thị nhất tộc tuyệt đối không được tính là yếu, đệ tử tinh anh của Tần thị cũng có tu vi và thực lực, nhưng cho dù là như vậy, vẫn bị Phi Hùng Quân nghiền ép như cũ.
Một mặt khác thì là Thần Võ Hầu - Nam Thần Võ.
Đậu xanh rau má! Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm!
Mặc dù ngoại nhân không biết, nhưng Thái Tử Hoành Xương còn có thể không biết hay sao, cha của hắn, Hoàng Đế Đại Chu đương thời, tu vi bất quá cũng chỉ là Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm. Nếu đánh cùng với Nam Thần Võ, thắng bại chỉ sợ là vẫn sẽ chia năm năm.
Nhưng làm ơn! Nam Thần Võ chỉ là một vị Vương Hầu Đại Càn, mà phụ hoàng nhà mình lại là chiến lực mạnh nhất mà Đại Chu hiện có!
Tổng hợp lại những thứ này, Thái Tử Hoành Xương rơi vào bên trong nghi hoặc thật sâu: "Phụ hoàng rốt cuộc là dựa vào cái gì mà cảm thấy chúng ta có thể phục hồi vương triều..."
Trước kia hắn có tu vi không cao, có rất nhiều chuyện hắn không rõ ràng, chỉ cảm thấy phụ hoàng nhà mình ở trong Hỏa Luyện Kim Đan cũng là cường giả, ở dưới kế hoạch lôi kéo và liên hợp là cũng có hi vọng phục hồi vương triều, nhưng bây giờ xem ra, phục hồi bằng niềm tin sao?
Thực lực của Đại Chu và Đại Càn hoàn toàn không ở bên trên một cái cấp độ, phục hồi vương triều? Thật là một trò đùa!
"Không được, cứ tiếp tục như vậy sẽ tuyệt đối không xong..."

Chương 754: Hướng dẫn cách yêu đương

Thái Tử Hoành Xương vừa tiếp tục xem tư liệu ở bên trên hồ sơ, vừa tự lẩm bẩm, ở trong này tuyệt đối có chỗ nào không thích hợp, phụ hoàng không phải là người ngu, sẽ không có khả năng nhìn không ra chênh lệch to lớn ở giữa Đại Chu cùng với Đại Càn, lúc này muốn phục hồi vương triều căn bản là chuyện không thực tế.
Cho dù là có sự ủng hộ của thế gia và tông phái cũng không được.
Phải biết rằng thế gia và tông phái dựa vào cái gì để ủng hộ ngươi?
Nếu ủng hộ ngươi, vậy đến lúc đó ngươi tất nhiên sẽ phải làm người dẫn đầu đi khuấy động phong vân ở Trung Nguyên, vốn lấy thực lực của Đại Chu, làm như vậy không khác gì là lấy hạt dẻ trong lò lửa, chỉ cần sơ ý một chút, liền có khả năng trực tiếp dẫn tới hoạ lớn ngập trời!
Dù sao thì cũng có một câu nói rất hay, đánh kẻ dẫn đầu trước!
Ở trong giang hồ loạn thế, bị chết sớm nhất thường thường đều là những người ra mặt sớm nhất, bởi vì ra mặt sớm nhất, cho nên cũng dễ dàng trở thành mục tiêu công kích nhất, cũng dễ dàng bị người giết chết nhất, mà lấy thực lực của Đại Chu, cũng không cần trở thành mục tiêu công kích, chỉ cần một mình Đại Càn cũng đủ để hủy diệt Đại Chu.
Võ Đạo Tông Sư? Hỏa Luyện Kim Đan? Vô dụng! Nếu như thiên hạ an khang, vậy Võ Đạo Tông Sư cũng đủ để xưng hùng một phương, Hỏa Luyện Kim Đan cũng đủ để quét ngang giang hồ, nhưng lúc này giang hồ đã sắp trở nên hỗn loạn, không có chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh tọa trấn, chỉ sợ là căn bản không được gọi là vững như bàn thạch, nếu sơ ý một chút, nói không chừng sẽ chính là một trận tai hoạ ngập đầu.
Ngươi nhìn Tần thị có cường hãn hay không? Thế gia đệ nhất thiên hạ! Lạc Thủy có thể so với Đạo Binh thượng phẩm, tu vi của Tần Võ Dương sánh ngang với các chưởng giáo thánh địa võ đạo, Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, còn có một vị trưởng lão Hỏa Luyện Kim Đan khác tọa trấn, ở trong tộc vui vẻ phồn vinh, Võ Đạo Tông Sư cũng đều có không ít, đặt ở trong 200 năm trước chính là một thế lực cực kỳ to lớn.
Kết quả thì sao? Còn không phải là bị người tiêu diệt! Nghe nói đám đệ tử Tần thị bị Tần Võ Dương vứt bỏ, hiện tại toàn bộ bọn hắn đã bị áp giải về Thành Thượng Kinh, đưa vào bên trong quặng mỏ ở phụ cận Thành Thượng Kinh, tiến hành cải tạo lao động trong 80 năm, mà nguyên nhân cuối cùng, còn không phải là do Tần thị ra mặt đầu tiên hay sao?
Trận chiến ở Thuần Dương Cung vừa mới kết thúc, liền chủ động

đứng ra trêu chọc Thuần Dương Cung, còn âm mưu tính toán Đại Càn một cách rõ ràng…
Ngươi nhìn đi? Còn không phải là đã xong đời rồi hay sao? Đây chính là kết quả của người dẫn đầu!
"Ta phải cần phải đi khuyên nhủ phụ hoàng!"
"Việc nên làm hiện tại tuyệt đối không phải là lôi kéo và liên hợp, dẫn động giang hồ loạn thế! Mà là tiến hành ẩn nấp, thậm chí là chủ động đầu nhập vào ba mạch Đạo, Phật, Ma, hạ thấp thân phận, giả bộ yếu đuối để mê hoặc đối phương mới đúng!"
Vẫn là câu nói kia.
Đại Chu quá yếu.
Đặt ở trăm năm trước, thậm chí là đặt ở mười năm trước, vào ba năm trước đây, Đại Chu cũng đều có tư cách khuấy động phong vân, bởi vì giang hồ lúc kia vẫn còn có xu hướng ổn định, cường giả không hiện thân, nhưng lúc này đã sắp loạn thế, Đại Chu nếu như lại làm như vậy, có trời mới biết vào một ngày nào đó liền bị người ta làm tài liệu giảng dạy mặt trái mà tiễu trừ!
Ý niệm tới đây, Thái Tử Hoành Xương làm sao còn ngồi vững được, trực tiếp ôm lấy hồ sơ ở trên bàn, vội vã đi về phía hoàng cung của phụ hoàng nhà mình, muốn nói ra sự lo lắng và dự định của bản thân cho phụ hoàng, tranh thủ khiến cho phụ hoàng cải biến phương châm trong tương lai.
Nhưng mà...đã bắn cung làm sao có thể quay đầu tiễn?
Hiện tại Trần Khuynh Địch rất buồn rầu.
Nhưng trong lúc buồn rầu đồng thời lại có mấy phần đắc chí.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Trần mỗ ta được tỏ tình a! Hơn nữa còn là được sư muội của mình tỏ tình, điều này nói rõ cái gì? Giải thích rằng ta đã không phải là kẻ độc thân kia! Thân làm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, có tiền có nhà, có địa vị cực cao, thực lực cũng không tệ lại còn có bạn gái. Đây cũng được coi như là đỉnh cao của cuộc sống rồi chứ?
"Hắc hắc hắc!"
Vừa phát ra tiếng cười quái dị nếu để cho người khác nghe được tuyệt đối sẽ cảm thấy chán ghét, Trần Khuynh Địch vừa lăn qua lăn lại trên giường lớn ở trong gian phòng của mình, nói thật là trong hai ngày này hắn cũng đều không có tu luyện, chuyện này đối với một người xuyên việt từ trước đến nay vẫn luôn cố gắng phấn đấu như hắn mà nói, cũng chính là lười biếng xưa nay chưa từng thấy.
"Ách!"
Không thể lại như vậy! Không sai, Trần Khuynh Địch ta nói như thế nào cũng đều là nam nhân, mặc dù không biết vì sao đêm hôm đó bản thân lại ngất đi không giải thích được, nhưng dù nói như thế nào là cũng đã được tỏ tình, vào thời điểm này nên chủ động bước ra

một bước kia, sau đó lại làm như này như này...
Ấy! Như thế có gấp quá hay không? Vừa mới được tỏ tình mà làm như vậy không khỏi cũng quá nhanh, tối thiểu cũng phải chờ thêm mấy tháng mới đúng chứ...
Là như vậy sao?
A a a!
"Hệ thống, ngươi có loại hình thư tịch như [hướng dẫn cách yêu đương] hay không?"
"Tích, báo cáo kí chủ: Không có."
"Thật vô dụng."
"Tích, báo cáo kí chủ: Hừ!"
Không biết vì sao, luôn cảm thấy tâm tình của hệ thống không phải là rất tốt… hẳn là ảo giác!
"Khà khà khà khà..."
Trần Khuynh Địch tiếp tục lăn qua lăn lại ở trên giường.
Vốn dĩ ít nhiều hắn còn có một chút chờ mong, chờ mong Phượng Tiên sư muội nói không chừng sẽ còn tới lần thứ hai...
Bất quá khiến cho hắn có một chút thất vọng là, mãi cho đến khi Thái Dương Kim Thuyền trở lại Thuần Dương Cung, Phượng Tiên sư muội cũng đều không có đến lần thứ hai, không bằng nói là bao gồm cả ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư...
Bốn nữ cũng đều không có xuất hiện.
"Thái Thượng trưởng lão! Thái Thượng trưởng lão!"
"Hả?"
Nhìn một vị trưởng lão Thuần Dương Cung mặt nở nụ cười nhanh chân chạy vào Vạn Thọ Cung, Long Thiên Tứ nằm ở trên ghế lão gia, thảnh thơi phơi nắng, thưởng thức linh trà, vừa rồi còn ăn hai trái dưa hấu nhíu nhíu mày, lộ ra thần sắc bất mãn.
"Tiểu Trương à!"
"Chớ quên thân phận của ngươi, ngươi bây giờ là trưởng lão Thuần Dương Cung, mà Thuần Dương Cung chúng ta nói như thế nào cũng là một trong mười đại thánh địa võ đạo Trung Nguyên, coi như ở nơi này không có người ngoài, chúng ta cũng phải bảo trì phong độ của thánh địa võ đạo, gặp chuyện không sợ hãi, giống như là lão phu vậy, đã biết chưa?"
"Không phải, Thái Thượng trưởng lão! Là đại hỉ sự a!"
"Cái gì là đại hỉ sự?" Long Thiên Tứ nhếch miệng, tiếp tục giảng giải: "So với tin tức tốt, ta càng ưa thích nghe được tin tức xấu, bởi vì chỉ có nghe đến tin tức xấu, ta mới biết được là ta rốt cuộc đã làm sai chỗ nào, cũng có cơ hội kịp thời sửa lại, mà thân làm trưởng lão Thuần Dương Cung, đây cũng hẳn là tố chất cơ bản mà các ngươi nên có..."
"Người thay mặt chưởng giáo đã trở về!"

Chương 755: Khó xử

"Ồ?" Long Thiên Tứ không hề hay biết, tiếp tục nói: "Người thay mặt chưởng giáo? Cái gì mà người thay mặt chưởng giáo, Thuần Dương Cung chúng ta cho tới bây giờ chỉ có chưởng giáo, đáng tiếc là không biết chưởng giáo đã đi đến nơi nào, đành phải để cho tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia...cái đệch? ! Tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia đã trở về? ! Tới đâu rồi! ?"
"Đã đến Phi Tiên Nhai trong môn!"
"Đậu xanh rau má!" Long Thiên Tứ giật mình một cái, trực tiếp từ nhảy dựng từ trên ghế lão gia, hét to: "Vì sao ngươi không nói sớm? !"
Trưởng lão: "..."
"Nhanh nhanh, mau đi ngăn chặn tên tiểu tử thúi kia cho ta, lão phu muốn thu thập một chút..."
"À, ờ..."
Sau khi dạng đối thoại như vậy trôi qua.
Vào thời điểm Trần Khuynh Địch tràn đầy vui vẻ trở lại Thuần Dương Cung, liền thấy được Long Thiên Tứ mặt mũi tràn đầy trang nghiêm ở trong Vạn Thọ Cung.
Chỉ thấy Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ đang ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn Vạn Thọ Cung, ở trên mặt đất viết bốn chữ lớn "hăng hái cố gắng", ở bên trên vách tường chung quanh cũng khắc mấy hàng chữ lớn như:
"Không đột phá không ra khỏi cửa!"
"Hôm nay thề phải mở ra đại đạo!"
"Tuyệt đối không thể cô phụ kỳ vọng của tông môn đối với mình!"
Mà ở trong Vạn Thọ Cung, cho dù là một chút xíu đồ vật hưởng lạc cũng đều không có, Long Thiên Tứ ngồi ngay ngắn ở trong đó, phảng phất như là một vị tu sĩ khổ tu vậy, thấy vậy Trần Khuynh Địch cũng hơi ngẩn người một chút.
Cái đệch? Đây chính là Long Thiên Tứ lão thất phu?
"Ha ha!"
Không đợi Trần Khuynh Địch tỉnh táo lại, Long Thiên Tứ vốn đang nhắm nghiền hai mắt đột nhiên mở hai mắt ra, toàn thân khí tức bộc phát ầm ầm, mặc dù vẫn bảo trì hình người như cũ, nhưng ở trong mắt của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ lại phảng phất như hóa thành một đầu Thần Long, vọt thẳng vào Vận Mệnh Tinh Không.
"Long Thiên Tứ ta bế quan đến ngày hôm nay! Rốt cục cũng đã đột phá cảnh giới, sáng tạo ra Thương Long Thất Túc Kinh, lưu giữ ở bên trong Tàng Kinh Điện của tông môn, mở đường cho hậu nhân, bây giờ đã công thành viên mãn..."

"Mở!"
Ầm ầm! Hư không nứt ra! Vô tận tinh quang triển khai ở sau lưng Long Thiên Tứ, chỉ thấy một đầu Thần Long hiện ra từ trên đỉnh đầu của Long Thiên Tứ, phần đuôi rơi vào trong Nê Hoàn Cung của hắn, thân rồng hùng vĩ đâm thẳng vào tinh không, đầu rồng ngẩng lên trời gầm thét, mà ở trong Vận Mệnh Tinh Không, một khỏa đại tinh sáng chói cũng lấp lánh theo đó.
Đó là Vận Mệnh Tinh Thần của Long Thiên Tứ! Từng vị võ giả đều có vận mệnh thuộc về mình, Kích Toái Mệnh Tinh, không chỉ là đột phá cảnh giới, càng là một bước thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh, chỉ có như vậy, mới có thời cơ siêu thoát, mà Long Thiên Tứ bây giờ, xem như đã chân chính bước ra một bước ở trên con đường siêu thoát này.
"Rống!"
Thần Long bay ngang qua hư không, xuyên qua trời cao, trực tiếp quét sạch vạn dặm tinh không, cho dù vậy thanh thế vẫn không giảm như cũ, sau khi đột phá vạn dặm liền tiếp tục tiến tới, những nơi đi qua đánh vỡ nát vô số thiên thạch, cuối cùng kéo dài đến khoảng bốn vạn dặm mới xem như là kiệt lực, chậm rãi ngừng lại.
Thần Long dừng lại vặn vẹo thân thể, thân rồng, đầu rồng, trảo rồng, toàn bộ đều hóa thành một đoàn ánh sáng chói mắt, cuối cùng ngưng tụ thành một, hóa thành một đạo Đại Đạo Huyền Quang bốn vạn dặm lấp lánh ở trên đỉnh đầu của Long Thiên Tứ, mà khí tức của Long Thiên Tứ vào thời khắc này cũng bắt đầu tăng lên điên cuồng.
Đại Đạo Huyền Quang bốn vạn dặm! Độ khống chế lực lượng 14 thành!
"Phù...không uổng công lão phu bế quan một mực cho đến bây giờ! Ồ? Tên tiểu tử thúi ngươi đã trở về?"
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch ho khan một cái, không có phản bác ngoài ý liệu, mà là dùng vẻ mặt ôn hòa nói ra: "Từ thời điểm ta rời đi Thái Thượng trưởng lão vẫn bế quan tại Vạn Thọ Cung à?"
"Không sai!" Long Thiên Tứ nói một cách chính đáng: "Lão phu thân làm đệ nhị cao thủ của Thuần Dương Cung, sao có thể lười biếng? Tên tiểu tử thúi ngươi rời đi, ta chính là trụ cột của Thuần Dương Cung, cho nên ta đương nhiên phải cố gắng tu luyện, đáng tiếc là cho đến bây giờ lão phu mới có thể mở ra Đại Đạo Huyền Quang."
Đây đương nhiên là đang lừa dối.
Trên thực tế là sau trận đại chiến Thuần Dương Cung Long Thiên Tứ đã thể ngộ được rất nhiều, vào ngày thứ năm Trần Khuynh Địch rời đi hắn ắt có niềm tin đột phá, nhưng hắn đã cứng rắn đè ép không đột phá…
Không phải là vì để ứng phó với loại tình huống đột ngột này hay sao?
"Thì ra là thế!" Trần Khuynh Địch đặc biệt kính nể gật gật đầu nói:

"Không ngờ được Thái Thượng trưởng lão lại quan tâm Thuần Dương Cung như thế, trong lòng của ta cảm thấy rất an ủi a."
"Đâu có, đâu có..."
"Không không không, Thái Thượng trưởng lão thực sự là tấm gương mẫu mực của chúng ta, ta hẳn là nên học tập ngươi a!"
"Ha ha ha ha." Long Thiên Tứ cười to, đồng thời ở trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, xem ra rốt cuộc đã lừa dối thành công.
"À đúng rồi." Trần Khuynh Địch vừa mới còn rồi tán dương Long Thiên Tứ xoay chuyển lời nói: "Ghế dựa lão gia của Thái Thượng trưởng lão đâu?"
"Ồ." Long Thiên Tứ vừa mới thở phào nhẹ nhõm nói ra một cách sảng khoái: "Đã bị ta thu lại."
"Thì ra là thế!"
"Chính là như vậy!"
"Ha ha ha ha ha ha..."
"Ha ha ha ha ha ha..."
Bầu không khí bỗng chốc lộ ra vẻ hết sức khó xử.
Tại hoàng cung Âm Đô trong lòng đất.
Ở bên trong đại điện hoàng cung vĩ đại, mặc dù toàn bộ màu sắc đều là tông màu tối, nhưng đồ vật nên có thì một cái cũng không thiếu, từ quy mô kiến trúc của Hoàng Tộc, lại đến trang trí sang trọng của Hoàng Tộc, còn có đủ loại thiết bị của Hoàng Tộc, cùng với nhân số cấm vệ bốn phía, mọi thứ đều nghiêm cẩn đến cực hạn.
Nếu có một vị thần tử Đại Chu ở ngàn năm trước sống lại, sau đó dạo bước ở bên trong tòa đại điện hoàng cung này mà nói, nhất định là sẽ vô cùng sợ hãi và thán phục phát hiện ra, cả tòa hoàng cung hoàn toàn giữ lại bộ dáng của Đại Chu vào thời điểm còn chưa diệt vong, mọi thứ đều rất chân thật, cơ hồ là giống 100%.
Thật giống như...giống như Đại Chu vẫn còn tồn tại như trước kia vậy.
Vào mỗi lần đi tới tòa đại điện hoàng cung này, tâm tình của Thái Tử Hoành Xương đều là ngẩng cao đầu, bởi vì tòa đại điện này rộng lớn như vậy, vẫn có khí thế như vậy, vào thời điểm mỗi lần nhìn thấy nó, Thái Tử Hoành Xương phảng phất như đều có thể nhìn thấy bộ dáng khí thôn sơn hà, hùng bá Trung Nguyên của Đại Chu vào ngàn năm trước...
Nhưng mà bây giờ, sau khi thấy toà đại điện này, ở trong lòng của Thái Tử Hoành Xương không biết vì sao, chỉ cảm thấy có một chút lạnh lẽo.
Bởi vì từ phía sau toà đại điện này, hắn thấy được một cỗ chấp niệm thật sâu giống như vong linh - phục hồi vương triều.
Từ ngàn năm trước sau khi bị Đại Càn đuổi ra khỏi hoàng vị đến nay, ở trong ngàn năm ròng rã, dòng dõi Đại Chu đều theo đuổi dã vọng phục hồi vương triều, tuổi thọ của võ giả là rất dài, ngàn năm nhìn

như rất dài, nhưng trên thực tế cũng bất quá chỉ mới trải qua hai, ba thế hệ mà thôi, loại trình độ này xa xa còn chưa đủ để xoá bỏ cừu hận, chuyện này khiến cho ở trong lòng của Thái Tử Hoành Xương càng thêm trầm trọng.

Chương 756: Năm thành

"Hoành Xương, ngươi tới đây để làm gì?"
"Ách!"
Âm thanh lớn quanh quẩn ở bên trong đại điện hoàng cung, Thái Tử Hoành Xương giật mình một cái, lúc này mới phản ứng được, bản thân đã đi tới chỗ sâu nhất trong đại điện hoàng cung, ở bên trong đại điện, từng tầng từng tầng màn che rủ xuống, che đậy cảnh tượng ở chỗ cao nhất, nhưng xuyên thấu qua từng tầng màn che kia, vẫn có thể nhìn thấy như cũ, một bóng người cao lớn chính là đang đứng sừng sững ở chỗ đó.
Ấy? Thái Tử Hoành Xương khẽ chau mày.
Thân làm "Thái Tử" Đại Chu, hắn vô cùng lý giải đối với phụ hoàng của mình, màn che dày đặc ở chỗ sâu nhất trong hoàng cung này, kỳ thật chính là một trong những thủ đoạn của Đại Chu, dùng để tạo nên một loại hình tượng thần bí và cường đại, như vậy mới có thể tăng thêm sự e ngại cùng với lòng tin đối với tương lai của thuộc hạ đối với hoàng thất.
Nhưng vấn đề là, làm ơn, ta là con của ngươi a, tất cả mọi người đều biết rõ gốc tích, cần gì phải dùng màn che để che chắn ánh mắt? Trước đó phụ hoàng cũng chưa từng có tị hiềm qua bản thân ta, nhưng mà lần này hắn thế mà lại làm như vậy...
Chuyện gì đã xảy ra?
Dường như là phát giác được sự nghi hoặc của Thái Tử Hoành Xương, Hoành Võ Đế Đại Chu ở phía sau màn chậm rãi mở miệng nói: "Không cần phải lo lắng, vi phụ chỉ là đang tu luyện một môn công pháp mà thôi, sau ít ngày nữa liền có thể công thành viên mãn."
"Vậy sao..." Thái Tử Hoành Xương lắc đầu, cũng không xoắn xuýt, trực tiếp lấy ra một đống lớn hồ sơ ở trong ngực, lớn tiếng nói: "Phụ hoàng, lần này nhi thần tới là để đưa đến những tin tức này..."
"Thì ra là thế."
"Vi phụ đã biết rồi, ngươi đi xuống đi!"
"Phụ hoàng!" Thái Tử Hoành Xương không nghe lệnh, mà tiếp tục đứng tại chỗ, gằn từng chữ nói ra: "Những tin tức này, nhi thần hi vọng phụ hoàng có thể xem cẩn thận, có quan hệ đến tương lai của Đại Chu chúng ta!"
Sự trầm mặc bao phủ nới này.
Toàn bộ đại điện hoàng cung cũng rơi vào sự trầm mặc trong nháy mắt, một hồi lâu sau Hoành Võ Đế Đại Chu mới chậm rãi mở miệng nói: "Vậy thì vi phụ sẽ xem một chút..."
Một cỗ cương khí bay ra từ trong màn che, cuốn lấy hồ sơ ở trên tay của Thái Tử Hoành Xương đưa vào bên trong màn che, sau đó lại là

một đoạn thời gian dài im lặng, mà Thái Tử Hoành Xương cũng không nóng nảy, chỉ là đứng yên lặng chờ đợi tại chỗ, cứ như vậy trọn vẹn qua nửa canh giờ, thanh âm mới vang lên lần thứ hai.
"Tốt!"
Khiến cho Thái Tử Hoành Xương ngoài ý muốn là...
Tin tức vốn sẽ trực tiếp phá huỷ kế hoạch bây giờ của Đại Chu, chẳng những không khiến cho ý chí chiến đấu của phụ hoàng nhà mình biến mất, trái lại còn tăng cao lên.
"Phụ hoàng..."
"Hoành Xương ngươi làm tốt lắm! Quả nhiên, Đại Càn bây giờ đây là đang tự tìm đường chết! Lúc này chính là thời cơ tốt để Đại Chu chúng ta hành động!"
"..."
Sắc mặt của Thái Tử Hoành Xương lập tức đại biến.
"Phụ hoàng! Nhi thần cho rằng, lúc này không những không phải là thời cơ tốt, mà trái lại, Đại Chu chúng ta hẳn là nên lập tức ẩn nấp, yên lặng chờ thời cơ mới đúng a!"
Ở dưới trạng thái tâm thần dao động hắn cũng không có để ý đến cấp bậc lễ nghĩa, trực tiếp cắt đứt lời nói của Hoành Võ Đế.
Mà vừa dứt lời.
Toàn bộ bầu không khí trong đại điện hoàng cung trầm xuống lần thứ hai, thanh âm vừa mới rồi còn hăng hái của Hoành Võ Đế lập tức chìm xuống dưới, chỉ chốc lát sau mới vang lên lần thứ hai: "Vì sao?"
"Mời phụ hoàng hãy nghe một lời của nhi thần..."
Thái Tử Hoành Xương cũng không có phát giác ra được thái độ biến hóa của Hoành Võ Đế, trực tiếp nói ra những phân tích trước đó của hắn, Hoành Võ Đế cũng không cắt ngang, mà là lẳng lặng nghe.
Thật lâu về sau.
"Vi phụ đã hiểu được." Thanh âm của Hoành Võ Đế vang lên lần thứ hai, nhưng thái độ cũng không có cải biến: "Ban đầu vi phụ còn tưởng rằng Hoành Xương ngươi đã mất đi hùng tâm tranh hùng thiên hạ, nhưng hiện tại xem ra, ngươi đúng là có ý nghĩ của mình, điều này rất tốt, mặc dù hơi có vẻ lộ ra một chút bảo thủ, nhưng điều này cũng chứng minh là ngươi đã tự mình suy tư."
"Hả?"
Thái Tử Hoành Xương hoàn toàn không cảm thấy kiêu ngạo bởi vì lời tán dương của Hoành Võ Đế, không bằng nói hắn còn cảm thấy một chút nhân tố bất an từ trong những lời này.
"Nhưng mà…"
"Quả nhiên là thế, giống như lời nói của vi phụ trước đó, cái ý nghĩ này vẫn là quá bảo thủ rồi, Đại Chu chúng ta xa xa cũng không có yếu như ngươi tưởng tượng, bây giờ Đại Càn gây thù hằn bốn phía, không thể nghi ngờ là đang tự tìm đường chết, mà trước đây không lâu, vi phụ đã tìm được một nhóm minh hữu đáng tin, bây giờ chính

là cơ hội của Đại Chu chúng ta."
"Xin hỏi phụ hoàng, đến tột cùng là cơ hội gì?"
"Đương nhiên là cơ hội đẩy Đại Càn vào hố lửa thêm một bước!" Nói đến đây, thanh âm của Hoành Võ Đế không tự chủ được cất cao lên: "Tin tức ở trong đống hồ sơ này là vẫn không được đầy đủ, Hoành Xương, vi phụ sẽ nói cho ngươi biết, ngay vào thời điểm triều đình liên thủ cùng với Thuần Dương Cung và Bái Hỏa Ma Giáo, trong lúc hủy diệt Tần thị, Thánh Thượng Đại Càn cũng đã giao thủ với rất nhiều chí cường giả ở Trung Nguyên."
"Hả..."
"Người thắng là Thánh Thượng Đại Càn, nhưng các chí cường giả cũng tìm ra nhược điểm của Thánh Thượng Đại Càn, hắn hôm nay đã không còn là hắn 300 năm trước! Năng lực chưởng khống của hắn đối với Tổ Long Trung Nguyên đã giảm xuống trên phạm vi lớn, điều này cũng cho chúng ta cơ hội, chỉ cần có thể tách Tổ Long Trung Nguyên và hắn ra..."
"Đại Càn sẽ diệt vong không thể nghi ngờ!"
"Mà phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, có lẽ là có không ít thế gia và tông phái, nhưng sau khi Tần thị diệt vong, có thể so sánh cùng với Đại Chu chúng ta, có năng lực thành lập một nước lại là lác đác không có mấy, về phần những thánh địa võ đạo kia, không những sẽ không tranh phong cùng với chúng ta, trái lại còn sẽ giúp đỡ chúng ta, đối kháng với uy hiếp có khả năng đến từ bốn đại Biên Hoang."
"Cho nên chỉ cần Đại Càn diệt vong."
"Đại Chu chúng ta sẽ thuận thiên mà đi, phần thắng phục quốc chí ít là có đến năm thành!"
Thái Tử Hoành Xương không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt, nghe được con số 5 thành này, hắn liền hiểu, phụ hoàng của hắn cũng không bị thế cục làm cho choáng váng đầu óc, không bằng nói phụ hoàng trái lại là rất thanh tỉnh, phụ hoàng là đã cẩn thận tính toán qua, mưu đồ
Năm thành đã đầy đủ để cho phụ hoàng hắn mạo hiểm.
Nhưng mà gặp quỷ.
"Phụ hoàng, coi như muốn hành động như vậy, chúng ta cũng tuyệt đối không thể làm người dẫn đầu, tốt nhất là chờ đến thời điểm có người xuất thủ chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên trước, chúng ta lại ra tay hưởng ứng..."
"Không được!" Hoành Võ Đế lập tức bác bỏ đề nghị của Thái Tử Hoành Xương: "Người dẫn đầu mặc dù có rủi ro rất lớn, nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, không trải qua đầy đủ mưa gió, làm sao có thể nhìn thấy cầu vồng? Chỉ có làm người xuất thủ đầu tiên, Đại Chu chúng ta mới được các phe ủng hộ, cũng chỉ có làm như vậy, mới có hi vọng phục quốc!"
"Thế nhưng mà..."

"Đủ rồi."
Hoành Võ Đế vung tay lên, áp lực nặng nề giáng xuống từ trên trời, trực tiếp khiến cho Thái Tử Hoành Xương ngậm miệng lại.
"Ngươi đã làm rất tốt rồi!"
"Lui ra đi."

Chương 757: Giá trị tham khảo

Trở lại Thuần Dương Cung cũng đã được hai, ba ngày, lão thất phu Long Thiên Tứ đã bị Trần Khuynh Địch đuổi về Trưởng Lão Điện, sau đó hắn lại bắt đầu bế quan hai ngày một đêm.
Mà ở trong hai ngày một đêm hắn đều đang suy tư về một cái vấn đề.
Không thể bỏ mặc sự tình tỏ tình trước đó a!
Bất kể nói như thế nào thì chính mình cũng đã được Phượng Tiên sư muội tỏ tình, mà về tình về lý nếu như bản thân giả bộ không biết, cứ để người ta phơi ở nơi đó mà nói, cũng quá không phải là nam nhân, nhưng không thể không thừa nhận.
Trần Khuynh Địch không có một chút kinh nghiệm nào đối với chuyện này.
Làm như thế nào để đối mặt với một cô gái đã tỏ tình với mình? Có lẽ sẽ có người nói rất dễ dàng: "Dứt khoát nhận lời đi!"
"Có một người bạn gái xinh đẹp như thế ngươi còn có gì bất mãn hay sao?"
Nhưng người nói như vậy phần lớn đều là xử nam.
Còn ở trong thực tế thì không dám tiếp nhận.
Trong này cần phải nói đến một điểm rất mấu chốt, đó chính là người chưa từng yêu đương qua, cùng với người muốn yêu đương nhưng lại chưa dám nói, đây là hai loại hình hoàn toàn khác biệt, người trước khi lọt vào thời điểm bị tỏ tình sẽ không biết phải làm sao, phản ứng đầu tiên thật ra là không dám tiếp nhận, mà người sau thì sẽ là mừng rỡ như điên.
Nếu như Trần Khuynh Địch là người sau thì sẽ hoàn toàn không cần phải xoắn xuýt.
Nhưng rất đáng tiếc…
Trần Khuynh Địch thân làm người trước, lúc này là hoàn toàn mê mang, hắn không ghét Doanh Phượng Tiên, đây là một điểm không thể nghi ngờ, nhưng đây rốt cuộc có phải tình yêu hay không? Trọng yếu hơn chính là, đối với những người chưa từng yêu đương mà nói, bản thân của yêu đương là rất thần thánh, theo một ý nghĩa nào đó đối với loại người chưa từng bị đả kích này, cái nhìn đối với yêu đương trên cơ bản là ngang hàng với kết hôn, tin rằng ai cũng đã từng có cái thời kỳ này, muốn có một lần yêu đương không ly biệt.
Cho nên ý nghĩ lúc này của Trần Khuynh Địch chính là như thế này: nếu như tiến hành yêu đương, vậy sẽ phải kết hôn, nếu như kết hôn, vậy sẽ phải sinh con, nhưng mà hắn có thể gánh vác được trách nhiệm cùng với gánh nặng của một gia đình hay sao? Hắn có phần năng lực kia hay sao? Thuần Dương Cung bây giờ sẽ cho phép hắn làm như vậy sao? Nếu như muốn yêu mà nói, chuyện lần trước xảy

ra là ngoài ý muốn, lần này có phải là nên đến phiên mình tỏ tình? Chính là phức tạp như vậy.
"Nếu không thì hãy tìm một người có kinh nghiệm a?"
Trần Khuynh Địch bắt đầu suy tư nghiêm túc.
Đầu tiên là trưởng bối.
Nhắc đến yêu đương, người bình thường đều sẽ tìm trưởng bối có kinh nghiệm để trưng cầu ý kiến về cái phương diện này, điều này là đương nhiên, nhưng mà ở Thuần Dương Cung lại có chỗ khác biệt...
Muốn hỏi vì sao ư?
"Nghĩa phụ tiện nghi căn bản chính là một xử nam, lão thất phu Long Thiên Tứ kia lớn tới mức này rồi cũng không có ai thèm, trưởng lão ở bên trong Trưởng Lão Điện có vợ cũng đều là có thể đếm được ở trên đầu ngón tay..."
"Một chút giá trị tham khảo cũng đều không có!"
Đây chính là sự khác biệt của tông môn cùng với thế gia.
Thứ thế gia xem trọng là huyết thống, vì kéo dài huyết thống, trên cơ bản kết hôn sinh con và yêu đương là một chuyện rất bình thường, mặc dù ở trong này có khả năng không được yêu đương tự do, nhưng ít nhiều là vẫn có giá trị tham khảo.
Nhưng tông môn thì lại không giống.
Tông môn thì xem trọng truyền thừa, so với yêu đương, càng coi trọng tu vi cùng với tiến bộ của đệ tử tông môn, hơn nữa dột từ trên nóc dột xuống, đám người ở Trưởng Lão Điện kia không có vợ, liền tuyên truyền cái tư tưởng này cho quần thể đệ tử ở bên trong Thuần Dương Cung, lần trước Trần Khuynh Địch còn chứng kiến qua dạng quảng cáo này: "Có lẽ tư chất của ngươi không tốt, nhưng ngươi có thể thừa dịp thời điểm người khác nói yêu thương mà tiến hành tu luyện!"
"Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, chỉ cần thật sự cố gắng, ngươi cũng có thể trở thành trưởng lão tông môn!"
Bẫy người là đây chứ đâu? Trừ phi ở bên trong tông môn xuất hiện đệ tử đặc biệt có thiên phú, đáng giá cho tông môn coi trọng, dùng hôn nhân nối liền hắn với tông môn thành một thể, nếu không thì ở dưới tình huống bình thường thì tông môn sẽ không khuyến khích đệ tự yêu đương, cho nên ý nghĩ đến hỏi thăm các trưởng lão đã bị Trần Khuynh Địch từ bỏ trong vòng hai giây.
Đã như vậy.
Vậy cũng chỉ có thể đi tìm các đệ tử để thương lượng.
Khác biệt cùng với các trưởng lão đã không còn hy vọng gì, đệ tử Thuần Dương Cung nói như thế nào cũng là tài tuấn trẻ tuổi, dù là ở bên trong tông môn không nói lời yêu đương, nhưng vào thời điểm chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, nói không chừng là gặp được đối tượng vừa mắt, đệ tử đã yêu đương qua kỳ thật cũng không hề ít, rất có giá trị tham khảo.

"Nhưng vấn đề là..."
"Ta thế nhưng lại là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung a!"
Thân phận của Trần Khuynh Địch chính là Cung chủ Vạn Thọ Cung uy danh hiển hách trên giang hồ, người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, nếu như Trần Khuynh Địch hạ mình đi tìm đệ tử tông môn để trưng cầu ý kiến yêu đương mà nói...
Hình tượng cao thâm mạc trắc mà bản thân ta thật vất vả mới tạo dựng lên được coi như sẽ biến thành nước chảy về biển đông! Cho nên cái phương án này là cũng không được!
Không sai! Không thể tới tìm những đệ tử bình thường kia, thậm chí là đệ tử chân truyền cũng không được, nhất định phải là loại người hiểu rất rõ ở giữa hai bên, cho dù trưng cầu ý kiến yêu đương cũng sẽ không phá hư hình tượng của Trần Khuynh Địch ta, hơn nữa còn phải có đầy đủ sự tín nhiệm mới được.
Nói thí dụ như...
Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, nếu như là các nàng thì nhất định sẽ lý giải sự phiền não của ta, hơn nữa còn sẽ cho ra đề nghị hợp lý!
Mặc dù nói là nói như vậy…
Nhưng Phượng Tiên sư muội rất quen thuộc với các nàng, hơn nữa luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, cho nên cái này thuộc về phương án cần cân nhắc.
Còn có người nào khác hay không?
Trần Khuynh Địch ta anh minh một đời, chẳng lẽ là liền không có một người bằng hữu nào có thể tín nhiệm, không chỉ không lắm miệng, hơn nữa còn có kinh nghiệm yêu đương phong phú, nhìn qua còn đặc biệt đáng tin sao! ?
À?
Trong cái chớp nhoáng này, trong đầu của Trần Khuynh Địch lóe lên linh quang.
Đúng vậy! Không phải là còn có một người hay sao?
Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Trần Khuynh Địch liền lập tức lựa chọn xuất quan, sau đó…
"Cho nên nói, đại nhân bởi vì được Phượng Tiên tiểu thư tỏ tình, kết quả không biết nên làm sao để đáp lại, nghĩ tới nghĩ lui phát hiện ra chỉ có ta là có thể tin tưởng, cho nên liền tới chỗ của ta đúng không?"
"Đúng thế!"
Khóe mắt của Quỷ Ảnh run rẩy, nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Trần Khuynh Địch, luôn cảm thấy có một cỗ tà hỏa bốc lên ở trong lòng, nếu như không phải hiện tại tu dưỡng của nàng vô cùng tốt, nói không chừng sẽ trực tiếp giậm chân giận dữ lao tới đấm vào cái bản mặt của người đàn ông này!

Chương 758: Bất lực

Ông trời ơi! Ở trong khoảng thời gian này nàng cơ hồ là không có giờ khắc nào là không đang làm việc, đầu tiên là Đông Hải, vì một lần nữa chỉnh hợp Cẩm Y Vệ Đông Hải nàng đã điên cuồng làm thêm giờ, tiếp theo là trận đại chiến Thuần Dương Cung, một lần kia nếu như không phải là có nàng xuất lực, Bái Hỏa Ma Giáo làm sao có thể kịp thời nắm chắc thời cơ xuất hiện ở Thái Hoa Sơn? Tiếp theo là trận chiến ở Lạc Thủy vào trước đây không lâu, nếu không phải là nàng để cho Cẩm Y Vệ truyền tin tức qua lại, ở phía triều đình có Nam Thần Võ hiện thân thì cũng thôi đi, nhưng làm như thế nào lại mang theo nguyên một đội Phi Hùng Quân?
Mặc dù Quỷ Ảnh một mực không lộ diện, nhưng Trần Khuynh Địch có thể một mực thuận lợi như vậy, ở phía sau tuyệt đối là có một phần công lao của Quỷ Ảnh.
Thật vất vả mới hoàn thành mọi việc, bản thân Quỷ Ảnh cũng muốn thả lỏng bản thân một chút, sau khi an bài tốt sự vật của Cẩm Y Vệ, nàng dự định trở về Thái Hoa Sơn chuẩn bị nghỉ ngơi một, hai tuần thật tốt, thuận tiện tu luyện một phen, nhìn xem có thể khiêu chiến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư hay không?
Mọi thứ đều là hoàn mỹ như vậy, nhưng kết quả thì sao? Tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này! Thế mà lại chạy đến khoe khoang với mình chuyện này! !!
"Quỷ Ảnh ngươi nhìn qua cũng không nhỏ tuổi, lại không giống như đám người Trưởng Lão Điện kia, xem ra nhất định là đã từng yêu đương qua a, hãy cho ta một lời đề nghị có được không?"
Cái gì gọi là nhìn qua cũng không nhỏ tuổi! Ta đây là ngụy trang! Ngụy trang đó có biết hay không? Từ góc độ võ giả mà nói thì ta còn rất trẻ đấy!
"Nhận lời thì không được sao?"
"Ách!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ khó xử nói: "Ta chính là muốn trưng cầu ý kiến về điểm này a, nếu nhận lời mà nói, ngươi cảm thấy ta phải nói như thế nào với Phượng Tiên sư muội a? Chẳng lẽ là trực tiếp đi qua nói ta cũng thích muội hay sao? Như vậy có phải là quá qua loa hay không?"
"À, gần đây Phượng Tiên sư muội cũng không tới tìm ta, có phải là nàng đã tưởng rằng ta từ chối nàng?"
A a a a a a a! Quỷ Ảnh ý thức được lần thứ hai, người nam nhân Trần Khuynh Địch này, thực sự là siêu phiền toái.
"Nói một cách khác, Phượng Tiên tiểu thư tỏ tình đối với ngài, mà bởi vì nguyên nhân đại nhân quá mức bất lực, ngất đi tại chỗ vào đêm hôm đó, sau khi hai mắt khép lại và mở ra, lại phát hiện ra

Phượng Tiên tiểu thư đã rời đi, hơn nữa về sau không biết vì sao lại một mực đều không có tới tìm ngài đúng không?"
"Không cần nói tới hai chữ bất lực!"
"Muốn ta cho lời khuyên sao..." Quỷ Ảnh chậc lưỡi, tùy ý nói ra: "Chỉ cần chạy qua và nói với Phượng Tiên tiểu thư là ta thích muội là được rồi!"
Nói thật.
Quỷ Ảnh hiện tại cùng với lúc sớm nhất đã không đồng dạng, sinh sống ở Thuần Dương Cung trong một thời gian dài, hiểu rõ nhiều đối với Trần Khuynh Địch, nói thật thì ở trong loại chuyện này nàng lại càng khó bảo trì kính ý đối với Trần Khuynh Địch, theo thời gian trôi qua, bây giờ nàng ở trước mặt Trần Khuynh Địch đã phi thường tùy ý.
Nếu không thì nàng cũng sẽ không nói ra những lời như "bất lực". Cho dù đây là sự thật.
"Điều này làm sao có thể!"
Nhìn đi, đó là sự thật a?
Quỷ Ảnh hít vào một hơi thật sâu, đè xuống tà hỏa ở trong lòng, khẽ cười nói: "Vì sao lại không thể đây?"
"Vì sao! ?" Cả người của Trần Khuynh Địch đều có một chút hốt hoảng khoát tay áo nói: "Vậy, chuyện kia, ngươi nghĩ đi, loại chuyện tỏ tình này là rất nghiêm túc, cần phải hết sức chăm chú, mà ta lại chưa chuẩn bị một chút nào, các loại hình lựa chọn thời điểm, bầu không khí cũng rất trọng yếu, nếu tùy tiện tỏ tình mà nói chẳng phải là rất không có thành ý!"
"Nói đến cùng cũng chính là bất lực a!"
"Không nên nói hai chữ kia nữa!"
"Thôi được rồi!" Quỷ Ảnh đặt hai tay lên bàn, khuỷu tay đè lên mặt bàn, hai tay khoanh lại, dựa cái cằm vào trên mu bàn tay, gằn từng chữ nói ra: "Để ta truyền đạt thay cho ngài thì như thế nào?"
"???!"
"Nếu ngài không muốn, thì để cho ta giúp ngài truyền đạt thì như thế nào, nói rằng ngài cũng thích Phượng Tiên tiểu thư."
"Ồ!" Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy thế giới quan bị trùng kích. Để cho Quỷ Ảnh giúp bản thân mình truyền đạt lời tỏ tình? Điều này có ý tứ như thế nào? Phải biết rằng cứ như vậy bản thân mình cũng không cần phải đích thân đi tỏ tình, không cần lo lắng vào thời khắc mấu chốt bị cự tuyệt...
Vậy thì? Đây không phải là lời đề nghị tương đối có tác dụng hay sao?
"Bất quá phải nói trước." Quỷ Ảnh mỉm cười, xoay chuyển lời nói: "Nếu như là do ta thay ngài truyền đạt mà nói, có thể sẽ bị Phượng Tiên tiểu thư coi là không có thành ý a, cứ như vậy nói không chừng sẽ bị nói như thế này: "vì sao lại không tự mình đến tỏ tình đây? Lại

nhờ người khác tới tỏ tình! Nếu là ta thì ta cũng sẽ không tiếp nhận!"."
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Đúng thế! Nếu như xảy ra tình huống như vậy thì độ thiện cảm sẽ rớt xuống không phanh a!
"A! Không được! Không thể làm như vậy!"
"Đúng là không thể làm như vậy…" Quỷ Ảnh cười cười, tiếp tục đề nghị: "Vậy không bằng viết thư thì như thế nào? Chuẩn bị một phần công pháp có tác dụng lớn đối với Phượng Tiên tiểu thư, sau đó ở trang cuối cùng của công pháp, viết lên tin tức tỏ tình cùng với tâm tình của mình, vào thời điểm Phượng Tiên tiểu thư xem hết công pháp, sẽ nhìn thấy lời tỏ tình của ngài."
"Suy nghĩ kỹ một chút, đây là lễ vật do ngài tỉ mỉ chuẩn bị vì Phượng Tiên tiểu thư, cuối cùng ở trong lễ vật còn mang theo lời tỏ tình mà nói, từ góc độ phái nữ mà nói hẳn là sẽ khiến cho nội tâm rất xúc động a."
"À!"
Nói thật đây kỳ thật cũng không phải là biện pháp vô cùng cao minh gì.
Nhưng mà đối với Trần Khuynh Địch hai đời xử nam mà nói, cái biện pháp này đã đủ để cho hắn kinh động như gặp người trời.
"Ngươi là thiên tài sao! ?"
"Ta đã sớm nói ta là chuyên gia tình yêu a!"
"Được!"
Liền quyết định như vậy!
Nói đến đây, Quỷ Ảnh lại đột nhiên hỏi: "Bất quá nói đến, ngài có công pháp có thể làm lễ vật sao?"
"Hả?"
Trong cái chớp nhoáng này ở trong đầu của Trần Khuynh Địch hiện lên vô số suy nghĩ.
Doanh Phượng Tiên, Thánh Nữ Bái Hỏa Ma Giáo, tu luyện Tuyệt Thế Thần Công Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần, mà Tuyệt Thế Thần Công ở trên người của mình chỉ có hai loại, một cái là Đại Thuần Dương Công, không có khả năng đưa ra ngoài, một cái khác là Âm Dương Hồng Lô Quyết, ý cảnh ở bên trên trùng lặp cùng với Bảo Điển Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần, không có một chút ý nghĩa nào...nói một cách khác là không có!
Lạch cạch, chân của Trần Khuynh Địch mềm nhũn, kém một chút nữa là trực tiếp quỳ ngồi ở dưới đất.
"Xem ra là cái phương án này cũng không được."
"Giống như là thế..."
"Ha ha!""
Quỷ Ảnh mỉm cười, phảng phất như là đang nhìn con mồi dần dần rơi vào bẫy rập của thợ săn vậy, tiếp tục nói: "Đương nhiên là còn có

rất nhiều phương án hay, nhưng tha thứ cho ta nói thẳng, đại nhân ngài hẳn là không thể giải quyết được."
Trần Khuynh Địch đã bị chiếu tướng!
"Cho nên ta cảm thấy đại nhân vẫn nên trực tiếp tỏ tình thì tốt hơn."

Chương 759: Phơi bày

Chân tướng đã được phơi bày!
Không sai! Nói đến cùng Quỷ Ảnh căn bản là không có nghĩ tới việc để cho Trần Khuynh Địch đi tỏ tình quanh co lòng vòng! Dù sao thì nàng cũng đã khắc sâu nhận thức về trình độ phiền phức của người đàn ông này, nếu như vòng vo mà nói, có trời mới biết hắn có thể lại tới quấy rầy ngày nghỉ mỹ hảo của bản thân hay không, cho nên nàng muốn dùng một hơi giải quyết cái phiền toái này!
Dùng cách tỏ tình trực tiếp nhất!
Hơn nữa lấy sự hiểu rõ của Quỷ Ảnh, chỉ cần Trần Khuynh Địch tỏ tình, khả năng thất bại gần như là bằng không!
"Đại nhân!" Vì tăng cường lực áp bách, Quỷ Ảnh trực tiếp dựa vào cái bàn đứng dậy, nghiêm túc nói: "Phải biết rằng, tỏ tình là nghĩa vụ của nam nhân a! Nếu như dùng một chút thủ đoạn nhỏ, sẽ chỉ làm cho nữ giới cảm thấy không có thành ý, lúc này, chỉ cần nói một câu tỏ tình trực tiếp và đơn giản nhất!"
"Đối với nữ giới mà nói, đây mới là lãng mạn thật sự!"
"Ách..."
"Là, là như vậy sao?"
Lực áp bách từ lời nói của Quỷ Ảnh là có hiệu quả rất rõ! Rõ ràng chênh lệch ở bên trên tu vi là ngày đêm khác biệt, thân phận và địa vị cũng là hết sức cách xa, nhưng Trần Khuynh Địch lại bị khí thế của Quỷ Ảnh áp đảo hoàn toàn, nhìn hai mắt của Quỷ Ảnh, ở trong đầu của hắn chỉ còn lại có: quả nhiên là không nên sợ hãi như vậy, chủ động tỏ tình mới là cách làm đúng...
Nghĩ như vậy, hắn thậm chí là quên mất sự xoắn xuýt lúc ban đầu, bản thân rốt cuộc có thích Doanh Phượng Tiên hay không?
"Thế nhưng mà..."
"Không có thế nhưng gì cả!" Quỷ Ảnh trực tiếp cắt đứt sự giãy dụa sau cùng của Trần Khuynh Địch, vì ngày nghỉ mỹ hảo, mặc dù ở trong lòng hơi có một chút khó chịu, nhưng nàng vẫn quả quyết nói ra: "Ngay mới vừa rồi ta đã phát tin tức cho Phượng Tiên sư muội, lời kế tiếp, liền từ đại nhân ngài đích thân nói với Phượng Tiên tiểu thư đi!"
Trần Khuynh Địch: "!!!!"
Không không không, ta còn chưa có làm tốt chuẩn bị tâm lý a! Loại thời điểm này hắn là...
Đông đông đông!
Lời còn chưa dứt, cửa gian phòng của Quỷ Ảnh liền truyền đến âm thanh gõ cửa nhẹ nhàng, nương theo mà đến còn có giọng nữ mà Trần Khuynh Địch quen thuộc đến cực điểm.

"Quỷ Ảnh tiên sinh?"
"Ngươi nói là có chuyện rất trọng yếu muốn báo cáo, là chuyện gì? Có quan hệ cùng với Bái Hỏa Ma Giáo sao?"
"Ta tiến vào được chứ?"
Lạch cạch!
Cửa gian phòng mở ra ầm ầm, Trần Khuynh Địch muốn chạy trốn, nhưng vào giờ phút này hắn cho dù là cái gì cũng không làm được nữa.
Hắn đã bị ép vào tuyệt lộ! Đã không còn đường có thể trốn!
"Ha ha." Nhìn thấy một màn này, tính toán tốt thời gian, Quỷ Ảnh nắm tất cả mọi thứ ở trong lòng bàn tay ưu nhã cầm lấy cốc linh trà ở bên cạnh, khẽ nhấm nhẹ một hớp, bắt đầu thảnh thơi suy nghĩ đến kế hoạch ngày nghỉ trong tương lai của mình.
Mà cùng lúc đó...
"Sư huynh?"
"Ca ca."
Không đợi Trần Khuynh Địch nói cái gì, ngay ở phía sau Doanh Phượng Tiên, đột nhiên toát ra ba cái đầu nhỏ…
"..."
"Phốc!" Quỷ Ảnh trực tiếp phun linh trà ra ngoài.
Thiên ý khó vi phạm! Quả nhiên là người tính không bằng trời tính! Ở trong cái chớp nhoáng này, trong lòng của Quỷ Ảnh chỉ còn lại một cái ý niệm này ở trong đầu, nàng đoán chắc được phản ứng của Trần Khuynh Địch, đoán chắc được Doanh Phượng Tiên sẽ đến, ngàn tính vạn tính, kết quả quả thực là không để ý đến một điểm mấu chốt nhất!
Gặp quỷ! Ta đã sớm nên đoán được! Nếu Doanh Phượng Tiên đã tỏ tình với tên Trần Khuynh Địch kia, trên lý luận là liền căn bản không có khả năng thất bại mới đúng, kết quả là vẫn cứ thất bại, như vậy không thể nghi ngờ, tất nhiên là có người nào đó cản trở...
Như vậy thì người nào sẽ làm như vậy? Còn phải nói sao! Nhất định là các nàng rồi!
Mà Trần Khuynh Địch nguyên bản đã lộ ra loại ánh mắt tràn đầy quyết ý "quả nhiên tỏ tình là điều nam nhân nên làm" này, khi nhìn thấy ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư ở sau lưng của Doanh Phượng Tiên, liền giống như bị giội một thùng nước đá trong ngày hè vậy, thanh tỉnh lại trong nháy mắt.
Con m* nó!
Trần Khuynh Địch tỉnh hồn lại lập tức đưa mắt nhìn về phía Quỷ Ảnh ở sau lưng, mà Quỷ Ảnh lúc này chính khá là chật vật lướt qua linh trà vừa mới phun ra trên mặt bàn, sau đó quăng cho Trần Khuynh Địch một cái ánh mắt vô tội, Trần Khuynh Địch thì là tức giận trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, chỉ cảm thấy một trận buồn bực ở trong lòng.

M* nó, bây giờ nên làm gì!
Đúng lúc này, thanh âm của Quỷ Ảnh mượn nhờ bí pháp truyền âm ung dung rơi vào trong tai của Trần Khuynh Địch.
"Chuyện cho tới bây giờ…chỉ có thể không đếm xỉa đến!"
"Trực tiếp tỏ tình ở nơi này a! Không cần để ý đến các nàng Dương Xuân!"
"Ta cự tuyệt!" Trần Khuynh Địch không có một chút do dự mà phủ nhận đề nghị của Quỷ Ảnh.
Ta tin ngươi mới lạ! Cái tên xấu xa này, rõ ràng là đã lừa gạt ta, ta cũng sẽ không gọi ngươi là chuyên gia Quỷ Ảnh nữa!
Mà đang ở trong thời điểm Trần Khuynh Địch giao phong ánh mắt kịch liệt cùng với Quỷ Ảnh, thần sắc của Doanh Phượng Tiên cũng dần dần trở nên quái dị, đồng thời biến đổi thần sắc còn có ba nữ Dương Xuân, dù sao thì cũng không có ai là đồ đần.
Kỳ thật ở trong khoảng thời gian này Doanh Phượng Tiên vẫn luôn muốn vụng trộm đến tìm Trần Khuynh Địch, nhưng dù sao thì hành vi trộm đi phía trước đã bị ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư phản đối kịch liệt, cho nên ở trong khoảng thời gian này, ba kẻ cản trở này cơ hồ là tất cả ăn uống vui đùa cùng với tu hành đều là ở nhà của nàng.
Ngay cả hiện tại cũng là như vậy!
Rõ ràng là Quỷ Ảnh gọi bản thân nàng tới, kết quả là lại thấy được sư huynh ở chỗ này, hơn nữa nhìn bầu không khí quỷ dị này, hiển nhiên cũng không phải là ngẫu nhiên, nói một cách khác, chuyện này nói không chừng là mưu đồ trong bóng tối của sư huynh, mà liên tưởng đến điểm này, lại liên tưởng đến trước đó, quả nhiên là sư huynh dự định...
Doanh Phượng Tiên bừng tỉnh đại ngộ lập tức đưa mắt về phía ba nữ Dương Xuân ở sau lưng, trong mắt lộ ra mấy phần vẻ ảo não lần thứ hai, mà ba người ở phía sau thì lại lộ ra thần sắc may mắn.
"Còn may, còn may..."
"Ta biết ngay là nàng lại muốn trộm đi!"
"Phượng Tiên tỷ…là đại địch!"
"Ủa?"
Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đột nhiên kinh ngạc, lại nhìn về phía Lạc Tương Tư, nói: "Nói đến, Tương Tư tỷ vì sao cũng đi theo..."
"Khụ khụ!" Lạc Tương Tư lúng túng ho khan một cái, xoay chuyển lời nói: "Ta là có chuyện trọng yếu muốn nói cùng với sư huynh…"
Ông trời ơi! Lúc này nàng là thực sự không nói xạo! Mặc dù trước đó ở trong ba nữ cùng ăn cùng ở với Doanh Phượng Tiên cũng có nàng, nhưng lần này Lạc Tương Tư cùng với hai người còn lại có chỗ khác biệt, nàng cũng không phải là đi theo Doanh Phượng Tiên tới đây, mà là vì một chuyện nào đó, mới đặc biệt tìm đến Quỷ Ảnh, kết quả là

ngoài ý muốn thấy được Doanh Phượng Tiên, lúc này mới đuổi theo...
"Chuyện gì thế?"
"À, ờ?"
Dương Xuân ngây thơ tự nhiên là không có một chút hoài nghi nào, mà Trần Tiêm Tiêm thì là xoa cằm một cái, lộ ra mấy phần vẻ hoài nghi.

Chương 760: Hiên ngang

"Chuyện này..." Lạc Tương Tư nhìn về phía Doanh Phượng Tiên, trong ánh mắt lộ ra mấy phần do dự, bất quá nghĩ đến bầu không khí quỷ dị bây giờ, còn có tính đặc thù của sự kiện kia, nàng vẫn là trầm giọng mở miệng nói: "Xin lỗi đã quấy rầy rồi, bất quá sư huynh, ta có chuyện..."
"Không cần khách khí! Nói đi!"
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên quay người, dùng ánh mắt sáng như đuốc nhìn về phía Lạc Tương Tư!
Khá lắm! Ta quả nhiên là không có nhìn lầm ngươi a, Tương Tư sư muội! Vào thời khắc mấu chốt thì chỉ có ngươi tiến hành giải vây cho ta!
Theo lời nói này của Lạc Tương Tư, bầu không khí nguyên bản siêu cấp ngột ngạt bị phá vỡ trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch cùng với Quỷ Ảnh đều lấy ra thái độ giải quyết việc chung, Doanh Phượng Tiên mặc dù còn có một chút ảo não, nhưng vẫn lộ ra thần sắc lắng nghe, về phần Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, tự nhiên càng là vui mừng khi thấy như vậy.
"Là như thế này..." Nói đến đây, Lạc Tương Tư liếc mắt nhìn qua Doanh Phượng Tiên, gằn từng chữ nói ra: "Thi thể của Tần Kiền Hoàng đã được Đạo Môn trả lại."
Sau khi yên lặng ngắn ngủi.
Thần sắc của toàn bộ mọi người tại đây phát sinh biến hóa, nhất là Doanh Phượng Tiên, mặc dù nét mặt của nàng không hề bị lay động, nhưng tay ngọc thon thon rủ xuống ở bên người lại là bỗng nhiên nắm chặt.
"Chuyện gì đã xảy ra?" Dừng lại chốc lát, Trần Khuynh Địch chậm rãi mở miệng.
Theo lần mở miệng này của hắn, bầu không khí trong cả căn phòng cũng thay đổi, Lạc Tương Tư cũng càng trở nên nghiêm túc.
"Thi thể hoàn hảo không có một chút tổn hại, bị cất giữ ở trong một cái quan tài băng, nhưng không có một chút sinh cơ nào, kết luận sơ bộ, người của Đạo Môn hẳn là cũng không có làm trò gì!"
Trần Khuynh Địch khẽ liếc nhìn Doanh Phượng Tiên một cái, bây giờ hắn vẫn còn nhớ kỹ, lúc trước vào thời điểm bản thân hắn an ủi Doanh Phượng Tiên, còn nói qua thi thể của Tần Kiền Hoàng bị Thiên Tôn Thái Bình mang đi, nói không chừng còn có hy vọng cứu sống, nhưng mà qua không bao lâu, Đạo Môn thế mà lại trả thi thể của Tần Kiền Hoàng về...
"Ta đã biết." Doanh Phượng Tiên khẽ nhếch môi son, thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh lộ ra nụ cười áy náy: "Xin lỗi sư

huynh, ta có khả năng phải phải rời đi trước một hồi."
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Đi đi thôi!"
"Vâng." Doanh Phượng Tiên đáp lời, đột nhiên nhếch mép một cái, lộ ra một chút miễn cưỡng, nhưng vẫn nở một nụ cười xán lạn: "Sư huynh yên tâm, ta không sao, có thể điều chỉnh được, cho nên lần này nếu sư huynh có lời nào muốn nói với ta, chờ lần sau chúng ta hẹn gặp lại nói sau!"
"Ách!"
"A!"
Không chỉ có là Trần Khuynh Địch, ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư cũng đều biến sắc.
Chỉ có Doanh Phượng Tiên là thoái mái nhất, trực tiếp quay người, hồng y bồng bềnh, cứ như vậy rời đi rất tiêu sái, trước khi đi còn ném cho ba nữ Dương Xuân một cái ánh mắt hiên ngang.
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch không biết vì sao, lông tơ ở sau lưng đột nhiên dựng thẳng, luôn cảm thấy bầu không khí trên người của ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư ở trước mặt xuất hiện tính biến hóa quyết định gì đó...
"A!"
Trước đó cũng đã nói.
Trần Khuynh Địch thuộc về loại người hoàn toàn chưa có yêu đương qua lần nào kia, mà đối mặt với loại bầu không khí biến hóa, mặc dù không hiểu rõ nhưng lại làm cho người ta bất an này, một tên gia hỏa chưa từng yêu đương qua, lại dễ dàng suy nghĩ nhiều, bị Quỷ Ảnh đánh giá là "vô cùng phiền phức", tự nhiên là chỉ có thể làm ra một loại lựa chọn.
"Ta và Quỷ Ảnh cũng đã trao đổi kết thúc, như vậy thì Dương Xuân sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, Tương Tư sư muội."
"Sư huynh ta muốn đi bế quan tu luyện rồi!"
Mặc dù không biết chuyện ra sao.
Nhưng dù sao thì rút lui một cách chiến lược là cũng không sai! Cáo từ là điều nên làm lúc này!
Chỉ là...
Có một câu nói rất hay: thoát được hòa thượng không thoát được miếu.
Ở di tích Đào Hoa Đảo Đông Hải.
Đào Hoa Đảo ban đầu vào lúc này tự nhiên là không có ở đây, mà vết nứt không gian được sử dụng vào thời điểm Gia Lỗ Lỗ tiến vào đại thế giới Trung Thổ ngày xưa, lúc này cũng bị một đạo phong ấn vàng óng phong ấn hoàn toàn, hóa thành một đầu cự long màu vàng dài mấy trăm trượng, lẳng lặng phủ phục ở trong Hải Nhãn Đông Hải.
Bản thân của Đào Hoa Đảo Đông Hải chính là phong ấn trấn áp Hải Nhãn Đông Hải, mà Thánh Thượng Đại Càn ngày xưa sau khi nhổ tận gốc Đào Hoa Đảo, đã trực tiếp điều động lực lượng Tổ Long Trung

Nguyên, sửa đổi đại thế sơn thủy chung quanh Hải Nhãn, lúc này mới trực tiếp bình định Hải Nhãn, tạo thành đạo phong ấn kiên cố không phá vỡ nổi này.
Cũng chớ xem thường đạo phong ấn này.
Nghiêm ngặt mà nói, một khối này kỳ thật đã không phải là Đông Hải, lực lượng Tổ Long Trung Nguyên xuyên qua hư không, kéo dài đến bên trong vùng biển này, mặc dù bất quá cũng chỉ có mấy trăm trượng, nhưng vẫn là chi nhánh của Tổ Long Trung Nguyên, chỉ cần Tổ Long Trung Nguyên không có gì bất ngờ xảy ra, phong ấn liền tuyệt đối sẽ không dao động.
Mà vào giờ khắc này…
Ngay ở bên ngoài phong ấn, một vết nứt không gian đen nhánh ầm ầm mở ra, sau đó chỉ thấy một đạo thân ảnh thon dài phóng ra từ đó, mặc một thân trường bào đen nhánh, sắc mặt mơ hồ, phảng phất như có một tầng sương mù bao phủ, khiến cho người ta không nhìn thấy hình dáng của hắn, nhưng sóng sức mạnh ở trên người của hắn lại là hàng thật giá thật.
"Quả nhiên là bị phong ấn sao."
"Giang sơn đời nào cũng có sinh ra tài tử, lời này quả nhiên là không giả, hơn vạn năm trước sinh ra một Thuần Dương Đạo Tôn, hiện tại lại sinh ra một Thánh Thượng Đại Càn, những thiên hạ đệ nhất nhân này, đều là như thế sao?"
Thiên hạ đệ nhất nhân!
Đây là một cái xưng hào khiến cho vô số võ giả truy tìm một đời, lại cơ hồ là không có hi vọng đạt tới, phân lượng ở trong này còn muốn nặng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của mọi người.
Cũng không phải là loại người đơn đấu vô địch kia liền có thể được xưng là thiên hạ đệ nhất nhân, Trung Thổ lớn như vậy, Trung Nguyên, bốn đại Biên Hoang, võ giả có thực lực cá nhân cực mạnh qua mỗi mấy ngàn năm, kiểu gì cũng sẽ sinh ra một, hai người như vậy, thật giống như là Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ ngày xưa, cũng chính là loại hình này.
Nhưng Ninh Thiên Cơ là thiên hạ đệ nhất nhân hay sao? Có thực lực cá nhân mạnh thì có tác dụng gì? Một người không đánh lại ngươi, chẳng lẽ còn không biết đánh hội đồng hay sao? Cái danh xưng thiên hạ đệ nhất nhân này, cũng không phải là một đối một không có đối thủ là liền có thể đạt được, mà là chân chính có thể lấy lực lượng một người đối kháng với toàn bộ cường giả trong thiên hạ, bất luận bị bao nhiêu người vây công, cũng đều có thể chiến thắng, thậm chí là đạt tới trình độ không có ai dám vây công, đây mới thật sự là thiên hạ đệ nhất nhân.
Mà đại thế giới Trung Thổ từ thời Thượng Cổ cho đến nay, cường giả đạt được xưng hào thiên hạ đệ nhất nhân, có thể nói là chỉ đếm được ở trên đầu ngón tay.

Chương 761: Kham Loạn Quyết tới tay

Thuần Dương Đạo Tôn vào vạn năm trước cũng được tính là một người, bây giờ Thánh Thượng Đại Càn ở dưới cái nhìn của người thần bí, chỉ có thể được coi là nửa cái thiên hạ đệ nhất nhân.
"Thực lực của Càn Võ, ở bên trên đơn đấu căn bản là vô địch, nhưng chân chính đặt hắn ở địa vị thiên hạ đệ nhất nhân, là ở dưới tình huống hắn khống chế Tổ Long Trung Nguyên, mặc dù đáng sợ, nhưng nói một cách khác, nếu như không còn Tổ Long Trung Nguyên, nói đến cùng hắn vẫn chỉ là Kích Toái Mệnh Tinh, cũng không phải là không có cách nào đánh bại."
Người thần bí dạo bước ở trên mặt biển Đông Hải, hai mắt giống như đuốc, quét mắt nhìn phong ấn ở bên ngoài Hải Nhãn.
"Tổ Long Trung Nguyên…Thái Tổ Đại Càn, quả thực là một đời thiên kiêu." Người thần bí lắc đầu nói.
Điểm này có lẽ rất nhiều người đều không biết, đó chính là Thái Tổ Đại Càn đánh bại hoàng triều Đại Chu, bình định thiên hạ lúc trước, kỳ thật chỉ là một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Mặc dù Thái Tổ Đại Càn đã mở ra Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, nhưng cuối cùng vẫn không thể Kích Toái Mệnh Tinh, mà hắn như vậy, lại có thể trổ hết tài năng ở trong thiên hạ loạn thế, dựa vào chính là Tổ Long Trung Nguyên, không có ai biết là hắn đã làm thế nào để nắm vững Tổ Long bằng một chút thực lực đó, nhưng hắn chính là đã làm được.
Có lẽ hắn có tu vi không cao, nhưng hắn vẫn đã đặt xuống căn cơ cho Đại Càn.
Còn nếu như đặt ở trước kia, có Tổ Long Trung Nguyên trấn giữ hoàng triều, Đại Càn cũng có thể kéo dài vài vạn năm, nhưng tiếc là…
"Thành cũng bởi Càn Võ."
"Bại cũng bởi Càn Võ."
Bởi vì Thánh Thượng Đại Càn xuất hiện, uy thế của hoàng triều Đại Càn đạt đến đỉnh phong nhất từ thời Thượng Cổ cho đến nay, hiệu lệnh thiên hạ không dám không theo, nhưng đồng dạng cũng là bởi vì Thánh Thượng Đại Càn, thế gia tông phái trong thiên hạ, không có một thế lực nào là không phi thường kiêng kị đối với Đại Càn, mâu thuẫn vốn nên bùng nổ ở mấy vạn năm sau...
Đã trực tiếp bạo phát trước thời gian.
"Nhưng mà chính là phải như vậy mới đúng!"
"Như vậy, mới là cơ hội của bọn ta!"
Người thần bí vào giờ khắc này bỗng nhiên bộc phát ra khí thế của bản thân, bất ngờ là giống như đúc với Gia Lỗ Lỗ, tản ra tử khí diệt

tuyệt vạn vật, mơ hồ bị thế giới bài xích, nếu như Thánh Thượng Đại Càn có ở đây, tất nhiên sẽ có thể nhận ra, đối phương chính là một trong năm vị chí cường giả vây công hắn lúc trước! Mà lúc này, người thần bí này trực tiếp nâng tay phải lên, hướng về phía phong ấn Tổ Long ở phía dưới đập xuống ầm ầm!
Tử khí kinh khủng gào thét mà tới, muốn xé rách phong ấn!
Nhưng gần như đồng thời…
"Rống!"
Thần Long màu vàng trước kia đang nhắm mắt ngủ say bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt như điện, bỗng nhiên phát ra một tiếng long ngâm to rõ, sóng âm vàng óng xé rách tử khí trong nháy mắt, mà gần như đồng thời, toàn bộ không gian ở Hải Nhãn Đông Hải dao động, sắc mặt của người thần bí cũng biến hóa, có thể cảm thụ được…
Ở phương hướng Trung Nguyên, có một đạo ánh mắt đang nhìn về hướng này!
"Vẫn còn quá sớm sao?"
"Cái Tổ Long Trung Nguyên này, nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết..."
"Hơn nữa..."
Người thần bí nhếch nhếch miệng, thân hình trở về hư không một lần nữa, ẩn giấu thân hình.
Lần này sở dĩ hắn tới đây…
Kỳ thật cũng có mục đích rất đơn giản, bởi vì hắn muốn biết có phải là có Thiên Ngoại Tà Thần mới mượn nhờ khe hở không gian này giáng lâm đến đại thế giới Trung Thổ hay không?
Vì sao ư?
Nghĩ tới đây người thần bí chính là cảm thấy ngột ngạt khó thở một trận...
Trời đất! Không biết là tên Tà Thần chó đẻ nào, thế mà đi tham dự trận chiến ở Lạc Thủy, còn dùng một hơi ám toán Tần thị, đáng giận nhất chính là, hắn thế mà nói thẳng ra những lời như thế này:
"Những kẻ Nhân tộc ngu xuẩn các ngươi!"
"Thực cho là Tà Thần chúng ta chỉ có một mình thôi sao!"
"Kỳ thật chúng ta cũng đã sớm tiềm phục tại Trung Nguyên vô số năm, không qua bao lâu nữa, toàn bộ thiên hạ đều sẽ rơi vào trong tay của bọn ta!"
...
Gặp quỷ! Không biết đây là cơ mật tối cao hay sao? Thiên Ngoại Tà Thần chúng ta ẩn núp ở Trung Thổ nhiều năm như vậy, mọi cử động đều là cẩn thận từng li từng tí, kết quả là lại bị một kẻ ngu ngốc để lộ ra tin tức mấu chốt như vậy ra ngoài!
Không sai! Chính là cái tên gọi là Tà Thần Gia Lỗ Lỗ kia! Khốn nạn!
Vào thời điểm người thần bí biết được cái tin tức này kém chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi, hắn biết rõ ở phe mình không có

một ai tên là Tà Thần Gia Lỗ Lỗ, đã như vậy, cũng chỉ có thể là Thiên Ngoại Tà Thần vừa vặn phủ xuống từ ngoại giới, nhưng nói thật, trong lòng của người thần bí kỳ thật vẫn còn hơi nghi hoặc một chút. Cái tên gọi là Gia Lỗ Lỗ kia sẽ thực sự ngu xuẩn như vậy hay sao? Xuất hiện một cách quang minh chính đại, thực lực không mạnh lại vô cùng khoác lác, có phải là do người khác giả trang hay không? Ôm cái ý nghĩ này, người thần bí mới đi đến Đông Hải, dự định quan sát cái khe hở không gian này, một mặt là thử xem có thể giải trừ phong ấn hay không, một mặt khác cũng là vì dò xét khí tức của đối phương...
Mà sự thật đã chứng minh…
"Không nói tới những cái khác, cái khe hở không gian này tuyệt đối là đã có Thiên Ngoại Tà Thần xuất hiện qua!"
"Như thế mà nói..."
"Cái tên Gia Lỗ Lỗ kia thế mà có thể là thực! ?"
"Đáng chết! Đừng để cho lão tử bắt được tên ngu ngốc kia! Thứ ngu ngốc này coi như thả ở trong Thiên Ngoại Tà Thần cũng là thuộc về loại bại não tàn tật, vì tránh để cho hắn lại tiết lộ nhiều tin tức hơn, còn không bằng ta tự tay tiêu diệt hắn!"
Vừa mới trở lại Vạn Thọ Cung, Trần Khuynh Địch lại có một vị khách nhân đến gặp.
"Xin chào Cung chủ Vạn Thọ Cung."
Người đến là võ sĩ mặc giáp một mực đi theo bên người Thần Võ Hầu Đại Càn trước đó, chính là tên xui xẻo đã từng kém một chút nữa bị Thần Võ Hầu tống tới Bắc Nhung làm quân cảm tử, con của dì lớn Nam Thần Võ, mà hắn đến, cũng mang đến một cái tin tức tương đối tốt đối với Trần Khuynh Địch.
"Đây là ước hẹn giữa Hầu gia nhà ta cùng với đại nhân trước đó."
Võ sĩ mặc giáp vừa hành lễ, vừa lấy ra từ trong túi trữ vật một phần ngọc giản hiện ra quang mang màu đen, ngọc giản chỉ có kích thước bằng một bàn tay, quang mang màu đen ở phía trên cũng chỉ có mấy sợi, nhưng chính là ngần ấy, ở trong đó lại lộ ra một cỗ chân lý võ đạo nặng như núi, làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.
Trần Khuynh Địch chính là sáng mắt lên tại chỗ.
Kham Loạn Quyết!
Không sai! Đây chính là thần công trấn tộc của Tần Thị nhất tộc, Tuyệt Thế Thần Công lực đạo nhất mạch - Kham Loạn Quyết!
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bản Tuyệt Thế Thần Công này ban đầu là được để ở trong Tàng Kinh Điện, bất quá Tàng Kinh Điện lại bị Nam Thần Võ đoạt đi, sau đó Trần Khuynh Địch cũng đã trao đổi qua cùng với hắn, định dùng phương thức trao đổi để đổi lấy môn võ công này, không cần bản chính, chỉ cần một bản sao chép là được.

Chương 762: Nhìn lầm

Mà đối ứng, Trần Khuynh Địch cũng sẽ bỏ ra một quyển Tuyệt Thế Thần Công.
Vốn dĩ Trần Khuynh Địch định dùng Quỳ Hoa Bảo Điển không có tác dụng gì để trao đổi, nhưng mà gặp quỷ, hắn đã lật tung những địa phương có khả năng xuất hiện, ngay cả dưới giường, dưới gối, phía sau cửa, còn có mật thất bế quan...
Nói tóm lại...những nơi có thể tìm hắn đều đã tìm, nhưng chính là không tìm thấy Quỳ Hoa Bảo Điển.
Rơi vào đường cùng, hắn đành phải dùng Thiên Địa Tạo Hóa Âm Dương Hồng Lô Quyết để trao đổi, nhưng bất kể nói như thế nào, uy tín của triều đình vẫn là vô cùng tốt.
Tối thiểu là sau khi thu đồ vật sẽ làm việc.
Ở trên cái thế giới này khiến cho người ta chán ghét không phải loại người giúp ngươi làm việc còn muốn lấy tiền hối lộ kia, mà là loại người không chỉ có muốn thu hối lộ, cuối cùng còn không làm việc cho ngươi, người trước chỉ cần có thể bỏ ra đầy đủ lợi ích, kỳ thật là còn muốn dễ nói chuyện ngoài ý liệu, còn người sau chính là thích ăn đòn.
"Rất tốt." Trần Khuynh Địch vung bàn tay lên, trực tiếp thu Kham Loạn Quyết vào, sau đó hoà ái nói: "Vị tướng quân này, Thuần Dương Cung chúng ta địa linh nhân kiệt phong thuỷ tốt, hơn nữa còn hết sức hiếu khách, nếu cũng đã đến rồi, có muốn uống ly trà rồi hãy đi không?"
"Ách!" Võ sĩ mặc giáp kinh ngạc, ở trong lòng lập tức dâng lên một dòng nước ấm, ở trên giang hồ đều nói Cung chủ Vạn Thọ Cung từ thời đại còn là Đạo Tử chân truyền đã bắt đầu làm người âm hiểm xảo trá, hơn nữa còn cực yêu thích giết người, nhưng bây giờ xem ra, rõ ràng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, lại hoà ái đối với mình như thế, có thể thấy được lời đồn trên giang hồ là không thể tin a!
Tối thiểu thì nếu so sánh Nam Thần Võ với Trần Khuynh Địch thì còn muốn thô bạo hơn nhiều.
Bất quá mình nói như thế nào cũng là người trong triều đình, nói thế nào cũng phải xuất ra một chút thái độ căng thẳng, tối thiểu cũng phải trước tiên cự tuyệt mấy lần, sau đó ở dưới thịnh tình không thể chối từ của đối phương lại miễn cưỡng đáp ứng thì mới được.
Cho nên võ sĩ mặc giáp vẫn là hết sức khiêm tốn khoát tay áo, khách khí nói ra: "Không cần, tại hạ còn mang theo quân vụ, không tiện ở lại..."
"Ồ! ?" Trần Khuynh Địch lập tức mừng lớn nói: "Vậy thì tiễn khách! Chúc tướng quân thuận buồm xuôi gió a!"

Võ sĩ mặc giáp: "..."
Sau khi tiễn võ sĩ mặc giáp lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, Trần Khuynh Địch lập tức hưng phấn mà trở về Vạn Thọ Cung, lấy ngọc giản Kham Loạn Quyết ra sau đó bắt đầu quan sát.
Dù sao thì thứ này cũng có quan hệ đến việc bản thân liệu có thể tiến thêm một bước hay không, Trần Khuynh Địch cũng không kiềm được sự hưng phấn.
Trên thực tế.
Vào sau khi nắm vững hoàn toàn lực lượng của bản thân, Trần Khuynh Địch liền phát hiện ra trạng thái của mình bất đồng cùng với võ giả Hoả Luyện Kim Đan tầm thường, mặc dù so với võ giả Hoả Luyện Kim Đan tầm thường, mười thành lực lượng của hắn tương đương với 20 thành của những người khác, vẻn vẹn chỉ là nắm vững lực lượng của bản thân, liền có thể sánh ngang với cường giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm.
Nhưng địa phương phiền toái là...
Trần Khuynh Địch không cảm giác được Mệnh Tinh của chính mình.
Bình thường mà nói, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan một khi hoàn toàn nắm giữ lực lượng của bản thân, liền sẽ cảm thấy vị trí Mệnh Tinh của chính mình ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không một cách đương nhiên, cũng chỉ có dạng này, bọn họ mới có thể khai mở Đại Đạo Huyền Quang, dùng cái này để dựng lên cầu nối ở giữa Mệnh Tinh cùng với bản thân.
Như vậy vấn đề đã đến…
Trần Khuynh Địch không cảm ứng được Mệnh Tinh của bản thân thì nên làm cái gì? Không có biện pháp nào! Bản chất của Đại Đạo Huyền Quang chính là cầu nối, kết quả là Trần Khuynh Địch chỉ có điểm xuất phát của cầu nối, không có điểm cuối cùng, dạng cầu nối này căn bản là không thể dựng được, muốn mở ra Đại Đạo Huyền Quang ở trên căn bản cũng biến thành không có khả năng.
Chuyện này con m* nó cũng rất lúng túng a!
Mà theo sự phân tích của Trần Khuynh Địch, đây rất có thể là bởi vì nguyên nhân bản thân hắn là người xuyên việt, cho nên mới không có Mệnh Tinh tồn tại ở cái thế giới này, liên quan tới điểm này, hệ thống cũng không có cách nào.
Cái gì? Ngươi hỏi vì sao hệ thống vạn năng cũng không có biện pháp? Đáp án rất đơn giản a…
Bởi vì tuyến đường nguyên bản cố định của Trần Khuynh Địch là nhân vật phản diện a, điểm cuối nhân sinh của hắn cũng chính là thời điểm ở cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan quyết một trận tử chiến cùng với nhân vật chính, sau đó trở thành đá đặt chân để cho nhân vật chính tiến thêm một bước...
M* nó!
"Nghe vào có cảm thấy quá bẫy người hay không! ?"

"Tích, cho nên mời kí chủ hãy tự mình cố gắng, tìm kiếm phương pháp đột phá."
"Một chút đề nghị cũng đều không có sao! ?"
"Đương nhiên là có."
"Tích, hệ thống đề nghị: Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền."
"Cố lên!"
Hệ thống: ㄟ (̄, ̄) ㄏ
Trần Khuynh Địch: (‘口’) !! !
Sau khi trải qua đoạn hội thoại này, Trần Khuynh Địch xem như đã triệt để từ bỏ cái phương diện dùng bàn tay vàng để giải quyết vấn đề này, còn ban thưởng thôi diễn đại đạo mà vốn dĩ hắn ký thác kỳ vọng, căn cứ theo sự giải thích của hệ thống, đối với việc mở ra Đại Đạo Huyền Quang cũng không có trợ giúp gì, bởi vì đây là vấn đề càng thêm bản chất.
Trần Khuynh Địch không có Mệnh Tinh.
Cho nên nếu tiếp tục dựa theo con đường võ đạo của cái thế giới này, là nhất định sẽ không có tiền đồ.
Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Trần Khuynh Địch coi trọng Kham Loạn Quyết như thế, thậm chí là không tiếc dùng Âm Dương Hồng Lô Quyết để trao đổi.
Lực đạo nhất mạch…lực lượng thuần túy, nhưng bản chất của lực lượng chung quy vẫn là nhục thân, Kham Loạn Quyết nhìn như không có cực hạn, nhưng nếu như nhục thân quá mức yếu đuối, lực lượng cuối cùng vẫn sẽ gặp phải bình cảnh, nếu không thì Tần Võ Dương đã sớm trở thành vô địch thiên hạ, làm sao lại có thể sẽ bị Trần Khuynh Địch đánh cho chạy trối chết đây.
Như vậy làm như thế nào để cho lực lượng có thể tăng lên bất tận đây?
Nhìn đến đây, Trần Khuynh Địch lập tức liền trở nên kích động!
Không sai! Đây chính là nội dung mà ta muốn xem a! Không cần Đại Đạo Huyền Quang, có thể dùng thủ đoạn khác để tăng thực lực lên...
Trần Khuynh Địch lập tức vạn phần kích động lật trang kế tiếp ra, ở bên trên viết lời nói hùng hồn của người sáng lập Kham Loạn Quyết, chữ chữ nặng tựa ngàn cân, trầm ổn hữu lực, mang theo tự tin và kiêu ngạo không có gì sánh kịp.
"Lực lượng là có cuối cùng!"
"Nhưng đại đạo lại là vô cùng tận! Cho nên bản tọa đã dốc hết tâm huyết, sáng tạo ra Kham Loạn Quyết để chứng đạo, có thể tách rời việc tăng lực lượng lên ra ngoài sự hạn chế của thân thể, chuyển nó vào trong Đại Đạo Huyền Quang, Đại Đạo càng dài, lực lượng sẽ càng mạnh, thậm chí là có thể nhờ vào đó để Kích Toái Mệnh Tinh, ký thác nguyên thần, chứng đạo hư không!"
Trần Khuynh Địch: "???"

"Đây không phải một quyển công pháp cần Đại Đạo Huyền Quang mới có thể phát huy ra uy lực hay sao, khốn kiếp!"
Ta đã nhìn lầm ngươi rồi! Thiệt thòi lớn rồi!
Trần Khuynh Địch lập tức đau lòng đến mức mắt sắp chảy ra máu.

Chương 763: Không có chuyện gì!

Tại Thuần Dương Cung.
Ở bên trong một chỗ đại điện chuyên môn tiếp đãi khách khứa, Doanh Phượng Tiên chính là đứng yên lặng ở đó.
Nơi này chính là chỗ ở trước mắt của Doanh Phượng Tiên, mặc dù ở phía Thuần Dương Cung kỳ thật đã an bài cho nàng địa phương càng thân cận hơn, nhưng vô luận nói như thế nào, lúc này Doanh Phượng Tiên đã là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, cân nhắc đến Bái Hỏa Ma Giáo, Doanh Phượng Tiên cảm thấy vẫn nên có một số thái độ.
Đương nhiên.
Còn có một nguyên nhân khác.
"Tỷ tỷ."
Ở giữa đại điện, có một tòa quan tài băng nằm ở trung ương, xuyên thấu qua nắp quan tài cơ hồ trong suốt có thể nhìn thấy thân ảnh ở trong đó, rõ ràng là Tần Kiền Hoàng đã mất đi sức sống.
Quan tài băng hiển nhiên không phải là đồ vật bình thường, chỉ là nằm ở đó, liền có thể cảm nhận được một tia hàn khí thấu xương, sâu tận xương tủy, toàn thân trên dưới đều là dùng hàn ngọc để chế tạo, không nói đến những cái khác, tối thiểu ở trên phương diện bảo vệ thi thể là có hiệu quả rất tốt, nhục thân ở trong đó có thể vạn năm bất hủ.
Ngay cả thần thái lúc còn sống cũng đều hoàn mỹ không có một chút tì vết.
Chỉ là biểu lộ lúc còn sống của Tần Kiền Hoàng thực sự không được gọi là đẹp mắt, Doanh Phượng Tiên đứng ở chỗ này, xuyên thấu qua nắp quan tài, đều có thể nhìn thấy sự không cam tâm, giãy dụa, còn có lửa giận cùng với hận ý cho đến chết cũng không thôi ở trên mặt của đối phương, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt này, phảng phất như đều có thể cảm nhận được cuộc sống mà nàng đã trải qua.
Bất luận như thế nào.
Doanh Phượng Tiên đều cảm thấy hận ý của đối phương mà nàng cảm nhận được không phải là đối với mình, mà là đối với một người khác - Tần Võ Dương.
Nói thật, Doanh Phượng Tiên đối với vị phụ thân này của mình, ấn tượng kỳ thật đã không sâu, dù sao thì lúc còn nhỏ, người ở bên cạnh nàng, ở dưới tuyệt đại đa số tình huống đều là Tần Kiền Hoàng cùng với mẫu thân Doanh Nhược Thủy, mà Tần Võ Dương thân là cha, lại luôn giống như là Thần Long thấy đầu không thấy đuôi.
Huống hồ trọng yếu hơn chính là...mẫu thân đã chết.
Sau đó Doanh Phượng Tiên đã điều tra qua, mẹ của nàng - Doanh Nhược Thủy vào lúc nàng còn nhỏ đã đưa nàng ra khỏi Tần thị, sau

ba năm nàng gia nhập vào Thuần Dương Cung, liền chết vì đột phát bệnh nặng.
Đây quả thực là một trò đùa lớn, Tần thị lớn như vậy, thế mà lại ngồi nhìn mẹ của ta trúng bệnh nặng mà bỏ mình? Không nói đến những cái khác, mẹ của ta chẳng lẽ sẽ không có tu vi hay sao? Mà một vị võ giả, cho dù là chỉ có tu vi Tiên Thiên, ở trong thế tục lại có bệnh gì nặng có thể làm cho nàng đột nhiên bỏ mình, thậm chí là ngay cả thời gian hòa hoãn cũng đều không có?
Coi ta là đồ đần sao?
Thậm chí mưu đồ có liên quan đến Phượng Hoàng Chi Huyết cùng với Tần thị, Doanh Phượng Tiên vào thời điểm Thuần Dương Cung cùng với triều đình thu thập chiến lợi phẩm lúc ấy, cũng đã tìm được ghi chép ở bên trong Tần thị, hơn nữa nội dung có quan hệ đến Phượng Huyết cùng với Hoàng Huyết mà tỷ tỷ và bản thân nàng nói tới trước đó, càng là khiến cho trái tim của Doanh Phượng Tiên cảm thấy băng giá.
Doanh Phượng Tiên nắm chặt hai tay, ở bên trên khuôn mặt rất giống nhau cùng với Tần Kiền Hoàng, cũng lộ ra mấy phần thần sắc rất giống với Tần Kiền Hoàng ở bên trong quan tài băng đối diện - tức giận cùng với phẫn hận.
Từ trong đáy lòng, nàng không tin người đứng sau lưng mưu đồ này là Tần Võ Dương.
Nhưng nhìn từ góc độ lý trí...
Doanh Phượng Tiên cũng không thể không thừa nhận, cái khả năng này là rất lớn, bây giờ nàng cũng chỉ có thể cảm thấy may mắn vì Tần Võ Dương không có chết ở bên trong trận chiến Lạc Thủy không lâu trước kia, nếu không chân tướng chỉ sợ là sẽ thật sự triệt để bị mai một, mặc dù hắn đã thành công đào tẩu, nhưng không bằng nói dạng này trái lại là tốt hơn.
Nếu như thật sự không có quan hệ gì với hắn, vậy thì từ nay nhất đao lưỡng đoạn, trở thành người qua đường.
Nhưng nếu như thật sự có liên quan...
Doanh Phượng Tiên phát thệ, nàng sẽ đích thân trấn áp hắn, khiến cho hắn quỳ gối trước mộ để tạ tội với mẫu thân cùng với tỷ tỷ.
Liền từ hôm nay trở đi…
"Hít hà..." Hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra, Doanh Phượng Tiên vung tay lên, thu quan tài băng lớn như vậy vào trong túi trữ vật, suy nghĩ ở trong mắt quay đi quay lại trăm ngàn lần, cuối cùng quay về sự bình thản.
Sau khi sửa sang lại tâm tình trong chốc lát, nàng mới chậm rãi mở hai mắt ra, đột nhiên nhe răng cười một tiếng, nhìn về phía cửa vào đại điện: "Được rồi, các ngươi vẫn còn đi theo ta à."
"Ách!"
"Ấy!"

"Khục!"
Ba đạo thanh âm có chút mất tự nhiên vang lên liên tiếp, sau đó chỉ thấy ba nữ Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân nhẹ nhàng bước ra từ cửa chính cung điện, biểu lộ ở trên mặt có vẻ hơi xấu hổ.
"Không, không nên hiểu lầm! Ta chỉ là lo lắng Phượng Tiên tỷ lại đi tìm sư huynh, cho nên mới giám thị ở chỗ này mà thôi!"
"Đúng, đúng thế!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân kẻ xướng người hoạ, nói.
Mà Lạc Tương Tư thì là liếc mắt nhìn Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, bất đắc dĩ thở dài, hai người này chính là có loại thói hư tật xấu này, chẳng lẽ không thể thẳng thắn một chút hay sao.
Bất quá còn may, may mà các nàng có cái thói hư tật xấu này, nếu như đều ngay thẳng giống như Phượng Tiên sư tỷ, vậy mình còn chơi cái gì nữa.
Lắc đầu, Lạc Tương Tư trực tiếp nói ra: "Phượng Tiên tỷ, không có việc gì đó chứ? Chúng ta rất lo lắng cho ngươi."
Doanh Phượng Tiên cũng không có trả lời, mà là lẳng lặng nhìn ba nữ Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, mà Lạc Tương Tư thì là thản nhiên nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm mặc dù vẫn quay đầu như cũ, nhưng lỗ tai nhỏ ở bên mặt lại là run nhè nhẹ, hiển nhiên là cũng rất quan tâm đến câu trả lời của Doanh Phượng Tiên.
"Ha ha!" Doanh Phượng Tiên không nhịn được mà cười lên: "Yên tâm đi, không có chuyện gì!"
"Phù..."
Vừa dứt lời, ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư liền nhao nhao nhẹ nhàng thở ra, mà Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm cũng là lộ ra nụ cười xán lạn, Lạc Tương Tư cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, mỉm cười, sau đó ba nữ đồng thời hướng về phía trước, định ôm Doanh Phượng Tiên một cái…
"À đúng rồi."
"Tiếp theo ta phải đi tìm sư huynh nói chuyện riêng rồi."
Ba nữ: "..."
Một giây sau, nụ cười ở trên mặt của tất cả mọi người đều trở nên càng thêm xán lạn.
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa!"
"Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng!"
"Tạo Hóa Viêm!"
"Nhị Nguyên Nhất Chân Thần Bảo Điển!"
Xuất thủ!
Bốn người mới vừa rồi còn nở nụ cười trong nháy mắt này liền xuất thủ hoàn toàn không do dự!
Ầm ầm! Đại điện dùng để tiếp khách bị dư ba bốn nữ giao thủ chấn động kịch liệt, mà chỉ chốc lát sau, toàn thân của Doanh Phượng Tiên

bao phủ trong huyền quang màu trắng đen, cứ như vậy nương theo dư ba trực tiếp vọt ra từ trong đại điện, sau đó hướng về Thái Hoa Sơn ở chỗ sâu, mau chóng lao về phương hướng Vạn Thọ Cung.

Chương 764: Nam nhân của ta

"Ha ha ha ha!"
"Chớ quên, sư tỷ ta hiện tại là có tu vi cao hơn các ngươi, các ngươi vẫn còn đang ở Nguyên Khí Quan a, ta thế nhưng là đã đột phá đến Nguyên Thần Quan, không chỉ có là yêu đương, ở bên trên tu vi các ngươi cũng kém xa ta đấy!"
"Nói năng bậy bạ!"
"Không qua một tháng nữa, ta cũng nhất định có thể đột phá Nguyên Thần Quan!"
"Đừng có xem thường ta!"
"Đứng lại cho ta! !!"
Doanh Phượng Tiên cùng với ba nữ Dương Xuân, một bên đuổi một bên chạy, lại gây ra thêm một trận rối loạn ở trong Thuần Dương Cung, mà ở ven đường, thấy một màn như vậy rất nhiều đệ tử Thuần Dương Cung cũng lộ ra thần sắc cảm khái.
"Hôm nay các sư tỷ rất là có tinh thần a."
"Lúc này lại là Phượng Tiên sư tỷ đang chạy, mấy vị khác đang đuổi a."
"Ta cược hai khối linh thạch, hôm nay Phượng Tiên sư tỷ nhất định có thể chạy thắng mấy vị khác..."
"Ta thêm ba khối linh thạch, mấy người Dương Xuân sư tỷ sẽ thắng, ta cảm thấy hôm nay các nàng có ưu thế rất lớn..."
Ở một trình độ nào đó mọi người đều quen thuộc với bốn nữ ba đuổi một chạy này, có lẽ mỗi một người trong bốn nữ cũng không có phát giác, nhưng ở trên mặt của các nàng, cũng đều mang theo nụ cười, ngay cả khuôn mặt nguyên bản âm u của Doanh Phượng Tiên bây giờ cũng đang dần dần tán đi.
"Haizzz!" Sau khi đi ra từ mật thất bế quan nhà mình, Trần Khuynh Địch thở dài thật sâu.
Vốn dĩ ký thác hy vọng rất lớn vào Kham Loạn Quyết, cuối cùng vẫn khiến cho Trần Khuynh Địch thất vọng rồi, người sáng tạo bản Tuyệt Thế Thần Công này, cuối cùng là vẫn không có thoát ly khỏi cơ sở võ đạo của cái thế giới này.
Cũng không có gì lạ, nếu như thật sự mở ra một con đường mới, vị tiên tổ Tần thị kia chỉ sợ là cũng có thể đánh đồng với Thuần Dương Đạo Tôn, nói cho cùng vẫn là do bản thân ta quá ngây thơ rồi.
Bất quá không sao...
"Còn có hi vọng..."
Lúc này Thuần Dương Cung còn xa mới được xưng là vững như bàn thạch, cho nên Trần Khuynh Địch sẽ tuyệt đối không cho phép bản thân ngừng bước không tiến lên.

Mà khiến cho hắn vẫn bảo trì hy vọng như cũ.
Chính là hệ thống - bàn tay vàng của hắn, mặc dù tên gia hỏa này vào thời khắc mấu chốt luôn yêu thích bẫy người, nhưng có một chút có thể bảo đảm, đó chính là ban thưởng của hệ thống tuyệt đối là hàng thật giá thật.
Thôi diễn đại đạo, căn cứ theo lời nói của hệ thống, đây là ban thưởng rất tương tự cùng với thủ pháp thôi diễn và sáng tạo Vô Lượng Quang Minh Quyết lúc trước, bất quá công hiệu chỉ sợ còn phải mạnh hơn mấy trăm lần, mặc dù không có khả năng khiến cho Trần Khuynh Địch nhờ vào đó tu luyện ra Đại Đạo Huyền Quang, nhưng dù nói như thế nào, mở rộng ở trên cơ sở đã có là vẫn không có vấn đề.
Mà trên thực tế...Trần Khuynh Địch đã có kế hoạch đối với con đường trong tương lai.
Nhưng bị giới hạn bởi vấn đề năng lực, đây chỉ là một cái kế hoạch, thật giống như là lúc trước võ đạo cất bước vậy, từ cảnh giới Hậu Thiên đến Kích Toái Mệnh Tinh, là cảnh giới do nhiều đời thiên kiêu chi tử không ngừng hoàn thiện, không ngừng bổ túc, cuối cùng mới cho ra hệ thống tu luyện như bây giờ, võ đạo ban đầu bất quá cũng chỉ là một cái kế hoạch.
Nếu như không có hệ thống, Trần Khuynh Địch chỉ sợ đến chết cũng chỉ có thể có một cái kế hoạch a.
Nhưng có hệ thống...vậy thì tất cả cũng không giống nhau!
"Muốn tăng cường lực lượng là không có vấn đề!"
"Hiện tại chỉ cần chờ hệ thống thăng cấp xong là được!"
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nói.
Luôn chờ đợi ở trong mật thất bế quan, có cảm giác thân thể đều rỉ sét, không sai, ngẩng đầu nhìn trời, cảm thụ được ánh nắng ấm áp, thế giới tốt đẹp như thế, sinh hoạt tuyệt vời như vậy, bản thân ta làm sao có thể bị một chút tình cảm mặt trái đó khống chế đây? Cần phải lạc quan mà đối mặt với nhân sinh mới đúng...
"Phù!" Ý niệm tới đây, tâm tình của Trần Khuynh Địch lập tức tốt hơn nhiều.
Thậm chí còn có một loại xúc động hát vang một khúc!
Đứng ở cửa ra vào Vạn Thọ Cung, chuyển ánh mắt nhìn bốn phương, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, không biết vì sao, ở nơi xa đột nhiên xuất hiện mấy cái điểm đen, hơn nữa còn đang lấy một tốc độ thật nhanh vọt về phía phương hướng này...
Ầm ầm! Trận pháp chung quanh Vạn Thọ Cung tự động vận chuyển, tia sáng xen lẫn, hóa thành một màn ánh sáng một mực bao phủ hắn, mà thân ảnh vọt tới thì là một trước một sau, liên tiếp đụng vào màn sáng, đâm đến mức toàn bộ màn sáng đều đang khẽ run, phảng phất như đã dẫn phát một trận động đất nhỏ vậy.
"Sư huynh!"

"Ách!"
"Phượng Tiên sư muội?"
Màn sáng tán đi, bốn bóng người vọt tới mới hiện ra bộ dáng, dẫn đầu rõ ràng là Doanh Phượng Tiên, mà theo sát phía sau thì là ba người Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư.
Chuyện gì đang xảy ra? Phát sinh ra cái gì?
Dường như là nhìn ra nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Doanh Phượng Tiên cong mắt nhìn ba nữ ở sau lưng, bỗng nhiên cười một tiếng nói: "Không có gì đâu sư huynh, chỉ là ta có việc muốn nói với huynh."
"Ấy! ?" Toàn thân của Trần Khuynh Địch chấn động!
"Ách!" Mà ba nữ Dương Xuân cũng chấn động thân thể.
Mà Doanh Phượng Tiên tiếp nhận ánh mắt của mọi người lại giống như không có chuyện gì vậy, ở trên mặt vẫn cười xán lạn như cũ, gằn từng chữ nói ra: "Ta dự định trở về Bái Hỏa Ma Giáo."
"Ta, ta cũng...hả?"
"Kiên quyết không thể...hả?"
Trần Khuynh Địch cùng với ba nữ Dương Xuân vừa định mở miệng nhao nhao ngây ngẩn cả người.
"Phốc phốc." Doanh Phượng Tiên che miệng cười khẽ, rất là vui vẻ khoát tay áo, vừa cười vừa nói: "Ta vẫn còn quá yếu, mà công pháp của ta bây giờ đều bắt nguồn từ Bái Hỏa Ma Giáo, chỉ có trở về mới có thể tiến bộ với tốc độ nhanh nhất, hơn nữa nếu lại không quay về, ở phía Bái Hỏa Ma Giáo chỉ sợ cũng sẽ bất mãn a."
"Trọng yếu hơn chính là..."
"Ta hi vọng sư huynh cũng có thể suy nghĩ một lần thật kỹ."
"Ách!"
Nhìn Doanh Phượng Tiên mặc dù mặt nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại như lửa nóng, phảng phất như mang theo một loại nhiệt độ kỳ lạ nào đó, Trần Khuynh Địch cơ hồ là vô thức lùi lại một bước, cũng không phải là sợ hãi, cũng không phải là lùi bước, chỉ là đơn thuần cảm giác được sự chênh lệch giác ngộ ở giữa hai bên, cử động theo bản năng.
"Nếu như bị ép quá chặt mà nói, nói không chừng sẽ hoàn toàn phản tác dụng, cho nên ta dự định hơi buông lỏng một chút, sư huynh cũng nên suy nghĩ cho thật kỹ a."
"Ta rất chờ mong, có một ngày sư huynh sẽ chính miệng nói thích ta."
"Ặc...!!"
Chuyện này, chuyện này tính là cái gì a...quá giảo hoạt rồi a! Xong đời, người trước mắt này thật sự là Phượng Tiên sư muội sao?
Nếu cứ tiếp tục như vậy thì ta...
Cả người của Trần Khuynh Địch đều cảm thấy chóng mặt, cảm nhận được cảm giác khắc sâu vào buổi tối ở Thái Dương Kim Thuyền trước đó, loại cảm giác tê dại khi bị một loại tình cảm nồng đậm nào

đó bao vây, lan tràn ra từ trong đầu.
"À còn có." Doanh Phượng Tiên quay đầu nhìn về phía ba nữ Dương Xuân, khóe miệng phác hoạ lên một đường cong ác liệt, sau đó dùng thanh âm mà Trần Khuynh Địch không nghe được nhẹ nhàng nói ra: "Coi như không có ta ở đây, cũng không được câu dẫn nam nhân của ta."

Chương 765: Muốn gặp ta?

"Ngươi, nam nhân của ngươi! ?"
"Ách...!"
"Ngươi cho rằng ngươi đã thắng sao!"
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư phát ra tiếng hừ lạnh.
"Hắc hắc hắc." Doanh Phượng Tiên vừa lộ ra nụ cười thành thạo, vừa tiếp tục nói: "Không bằng nói các ngươi cũng cần phải mau chóng nói cho rõ ràng? Nếu trì hoãn tiếp nữa, ta cũng sẽ không còn coi các ngươi là đối thủ nữa a, hãy hành động nhanh lên, như vậy ta cũng có thể giải quyết triệt để các ngươi!"
Doanh Phượng Tiên cáo biệt xong liền hiên ngang rời đi, mà ba nữ Dương Xuân thì là không biết làm sao, nguyên một đám cũng nhanh chóng rời đi.
Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình Trần Khuynh Địch đứng ở trong gió. Thẳng cho đến khi Long Thiên Tứ xuất hiện.
"Khục."
"Này tiểu tử thúi, ngươi dự định ngẩn người cho tới khi nào?"
Trần Khuynh Địch giật mình một cái, lấy lại tinh thần từ trong trạng thái ngẩn người, sau đó hấp háy mắt, có một chút thất vọng nhìn về phía Long Thiên Tứ, nói: "Hả? Đang nói ta sao Thái Thượng trưởng lão."
"..."
Long Thiên Tứ khẽ co khóe mắt lại, tên tiểu tử này từ khi đột phá bên trong trận chiến Thuần Dương Cung, hơn nữa sau khi phát hiện ra đã có thể đánh thắng bản thân ta, có cảm giác thái độ của hắn giống như trở nên càng ngày càng tùy ý a, cho dù là một chút kính già yêu trẻ cũng không hiểu được, quả nhiên là xã hội ngày càng bại hoại, ngày một xấu đi...
Long Thiên Tứ nhếch miệng, chợt tức giận nói ra: "Có người đưa tin đến cho ngươi."
"Có muốn đọc không?"
"Đưa tin? Ai?" Trần Khuynh Địch giật mình một cái, hung hăng lắc lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm, khôi phục lại trạng thái làm việc chăm chỉ.
"Nói đến cũng rất thú vị, đối phương cũng không có giấu diếm thân phận." Long Thiên Tứ trừng mắt nhìn, lộ ra nụ cười rất là trào phúng: "Là người suất lĩnh các trung, tiểu thế lực vây công Thái Hoa Sơn trước đó, ngươi cũng biết, là cái tên tông chủ Nhật Nguyệt Kiếm Tông xui xẻo kia, là người Đại Chu mà ngươi nói trước đó!"
Trần Khuynh Địch dùng năm giây mới tìm ra sự tồn tại của người này từ trong trí nhớ.
"Xác thực là như thế, hắn đưa tin đến?"

"Đúng vậy, theo như hắn nói, Thái Tử Hoành Xương Đại Chu...không đúng, một cái Hoàng Tộc nghèo túng ngàn năm, lại còn dám tự xưng là Thái Tử, thực sự là to gan lớn mật, bất quá, ừm, hắn nói cái gì là Thái Tử Hoành Xương kia muốn gặp ngươi một lần, thế nào? Có hứng thú đi gặp một chút không?"
"Muốn gặp ta?" Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái.
Muốn gặp ta? Hay là muốn gặp Dương Xuân?
Cuối cùng Trần Khuynh Địch cũng không có đọc thư, mà là trực tiếp lựa chọn tiếp kiến tên gia hỏa đưa tin - Minh Tôn ở trong Vạn Thọ Cung.
"Ha ha ha! Đây không phải là Minh Tôn đạo hữu sao, lần này ngươi đến đây có chuyện gì quan trọng?"
Nhìn Trần Khuynh Địch dị thường hiếu khách, Minh Tôn giật khóe miệng một cái, vô thức muốn rời đi, bất quá lại nghĩ đến mục tiêu của bản thân lần này, hắn vẫn cưỡng chế sự khó chịu ở trong lòng, cũng lộ ra nụ cười rực rỡ nói: "Cũng không có gì, Long Thái Thượng trưởng lão hẳn là đã nói cho ngài rồi chứ?"
"Lần này là Thái Tử Triều ta muốn gặp mặt ngài một lần."
"Thái Tử!" Trần Khuynh Địch liếc nhìn Minh Tôn một cách quỷ dị. Cái từ Thái Tử này ngươi muốn dùng thì dùng sao? Trách không được Đại Chu ở trong ngàn năm qua lại bị Đại Càn chèn ép thành dạng này, ông trời ơi, nghe cái tự xưng này liền biết, Đại Chu từ đầu tới đuôi cũng đều không hề từ bỏ qua nguyện vọng phục quốc, nói dễ nghe một chút thì là kiên nhẫn, nói khó nghe thì chính là không biết sống chết, may mà bọn họ còn có thể kiên trì cho tới hôm nay a!
Bất quá như vậy thì có liên quan gì tới ta?
Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, nụ cười ở trên mặt càng trở nên xán lạn: "Thái Tử sao, Thái Tử cái gì đó, đúng, vì sao lại muốn gặp ta?"
"Thái Tử Triều ta tên là Cơ Hoành Xương!"
"À đúng rồi, là Thái Tử Hoành Xương, nói đi, vì sao lại muốn gặp ta?"
Thần sắc của Trần Khuynh Địch bỗng nhiên nghiêm túc hơn một chút, thái độ dối trá cà lơ phất phơ nguyên bản biến mất trong nháy mắt, thay vào đó thì là một cỗ khí thế ngất trời, bắt đầu từ trận chiến Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch liên tục chiến đấu với Kiếm Tông Phật Môn, về sau lại hủy diệt Tần thị, ở trong đoạn đường này đã chinh chiến mấy lần cùng với cường giả đỉnh cao.
Không cần phải nhiều lời, chỉ là cỗ khí thế này ở trên người hắn, cũng đủ khiến cho võ giả thông thường cảm thấy run sợ ở trong lòng. Ngay cả Minh Tôn cũng đều cảm thấy hít thở khó khăn.
"Minh Tôn đạo hữu cũng đã biết, con đường võ đạo cường giả vi tôn, ta hiện tại nói như thế nào cũng là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, càng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, nếu như Đại Chu..ừm, Hoàng Đế Đại Chu thì cũng thôi đi, nhưng chỉ là Thái Tử

Đại Chu liền muốn tùy ý mời ta gặp mặt, có phải là hơi có một chút qua loa?"
Minh Tôn bất đắc dĩ gật gật đầu.
Xác thực.
Con đường võ đạo cường giả vi tôn, đây chỉ là lời dễ nghe, thay một lời nói khác, kỳ thật chính là con đường võ đạo mạnh được yếu thua, cường giả đương nhiên sẽ được người yếu tôn kính, mà Thái Tử Đại Chu cũng không phải là Thái Tử Đại Càn, một người là Võ Đạo Tông Sư, một người là Hỏa Luyện Kim Đan.
Đổi thành Thái Tử Đại Càn tới, Trần Khuynh Địch sẽ còn đáp ứng lời mời tiến đến gặp mặt một lần.
Nhưng đổi thành Thái Tử nhà mình, vậy thì lại không giống.
Huống chi Thái Tử nhà mình còn có ân oán cùng với vị Cung chủ Vạn Thọ Cung này.
Dùng lời nói thông tục kỳ thật chính là: Trần Khuynh Địch không muốn cho mặt mũi!
"Đương nhiên." Minh Tôn xoay chuyển lời nói: "Mặc dù là hi vọng gặp mặt một lần, nhưng nếu có thể, Thái Tử Điện hạ càng muốn gặp một người khác hơn, chính là đệ tử Dương Xuân của quý tông."
"Ngài hẳn là cũng biết chứ?"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái ở trong lòng, quả nhiên là dạng này.
Đối tượng chân chính mà Thái Tử Đại Chu muốn gặp kỳ thật căn bản không phải là ta, mà là Dương Xuân, chuyện này cũng rất phù hợp với phong cách của hắn a, từ bên trên tính chất cũng không có gì khác biệt so với Tần thị lúc trước.
Bất quá...Thuần Dương Cung gần đây có một chút quá kiêu căng.
Nói thật, nếu có thể thì Trần Khuynh Địch dự định yên lặng một đoạn thời gian, tối thiểu là tới khi hệ thống nhà mình thăng cấp hoàn tất, sau khi sử dụng hết thôi diễn đại đạo, thực lực tăng thêm một bước lại đi gây chuyện, bằng không thì nếu một mực làm chuyện xấu khắp nơi, chỉ sợ sẽ gặp phải phiền toái...
Bất quá dù sao đây cũng là việc có quan hệ đến Dương Xuân.
"Ta sẽ trưng cầu ý kiến của sư muội, nếu như nàng không có ý kiến, ta sẽ đáp ứng lời mời."
"Tốt." Minh Tôn gật đầu một cái, chợt đứng dậy nói: "Nếu như đáp ứng, xin mời cung chủ mang theo Dương Xuân tiến về Hoài Nam Đạo, chỉ cần các ngươi đến, chúng ta sẽ biết."
"Được."
Sau khi lấy được câu trả lời của Trần Khuynh Địch, Minh Tôn lập tức rời khỏi Thái Hoa Sơn, trực tiếp chui vào bên trong hư không vô ngần, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài, ở phía trên tỏa ra hào quang, một đạo quang kéo dài ra mang theo lệnh bài, chui vào một chỗ trong hư không, phảng phất như đèn chỉ đường vậy.

Đây là một loại thủ đoạn tránh cho bị theo dõi.

Chương 766: Tầm Long Sĩ nhất tộc

Lực lượng hư không là đủ để xóa bỏ tất cả các dấu vết, chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm sẽ không có người đi theo lộ tuyến của mình, tìm hiểu ra nguồn gốc sau đó tìm tới vị trí của Đại Chu.
Hư không vỡ ra một lần nữa, Minh Tôn đi ra từ trong cái khe, dĩ nhiên là đi vào trong Âm Đô dưới mặt đất, chỉ là chờ đợi hắn cũng không phải là Thái Tử Hoành Xương, mà là một đạo thân ảnh có bộ dáng tương tự, nhưng khí tức lại khác nhau một trời một vực, chính là đang ngồi ngay ngắn ở trong đại điện, ở phía sau từng tầng màn che, Hoành Võ Đế Đại Chu - phụ thân của Thái Tử Hoành Xương.
"Xin chào bệ hạ." Minh Tôn trực tiếp quỳ một chân trên đất, cung kính nói ra.
Trước đó Trần Khuynh Địch nói cũng không sai, con đường võ đạo cường giả vi tôn, cho nên đương nhiên, Minh Tôn thân làm cường giả Hỏa Luyện Kim Đan làm sao có thể làm chân chạy cho Thái Tử Hoành Xương đây? Cho dù là Thái Tử Đại Chu thì cũng không được. Có thể khiến cho hắn làm chân chạy, ở trong toàn bộ Đại Chu cũng chỉ có một vị Hoành Võ Đế.
"Bình thân." Thanh âm của Hoành Võ Đế truyền ra từ bên trong từng tầng màn che: "Đã đưa tin tức đến Thuần Dương Cung rồi chứ?"
"Đã đưa tới."
"Rất tốt." Trong giọng nói của Hoành Võ Đế lộ ra mấy phần hài lòng: "Đi xuống đi, trẫm biết rõ ngươi có nhiều bất mãn đối với Thuần Dương Cung, sau ít ngày nữa chính là cơ hội để cho ngươi rửa sạch nhục nhã."
"Vâng."
Minh Tôn lui về phía sau, toàn bộ đại điện cũng chỉ còn lại một mình Hoành Võ Đế, sau khi trầm mặc một hồi lâu, Hoành Võ Đế mới quay về phía hư không không có một bóng người, đột nhiên mở miệng hỏi: "Ngươi xác định, Hoài Nam Đạo là địa phương mấu chốt?"
Ngoài ý liệu là, ở địa phương không có một bóng người lại truyền ra thanh âm.
Đối phương ẩn tàng ở bên trong hư không, cách hư không truyền thanh âm tới.
"Đương nhiên."
"Bất kể là nhân vật nào, dù mạnh mẽ đến đâu, cũng đều có nhược điểm, đồ vật hoàn mỹ ở trên cái thế giới này cho dù là ở bất kỳ địa phương nào cũng đều không tồn tại, Tổ Long Trung Nguyên cũng là như thế, ta gọi những thứ đó là tiết điểm long mạch, chỉ cần có thể phá hư những cái tiết điểm long mạch này, Tổ Long Trung Nguyên tất nhiên sẽ rơi vào trạng thái ngủ say."

"Làm như thế nào để phá hỏng?"
"Không cho lực lượng long mạch lưu thông là được."
Thanh âm ung dung truyền ra từ trong hư không, mang theo tự tin tràn đầy: "Tầm Long Sĩ nhất mạch chúng ta tự nhiên là nắm giữ bí pháp có thể chặt đứt lực lượng long mạch, khiến cho lực lượng long mạch không thể lưu thông."
"Ta có thể đưa cho ngươi một phần tư liệu, ngươi có thể tự nghiệm chứng."
"Tốt." Hoành Võ Đế phát ra thanh âm trầm ổn hữu lực: "Chỉ cần chặt đứt long mạch thôi hay sao? Chớ quên Thánh Thượng Đại Càn nếu vẫn còn sống, chỉ cần hắn muốn, tùy thời đều có thể khiến cho long mạch khôi phục lại nguyên dạng."
"Nào có dễ dàng như vậy." Nói đến đây, thanh âm ở trong hư không lộ ra mấy phần trào phúng: "Một khi long mạch bị phong ấn, nếu như cưỡng ép phá phong ấn, lực lượng phản chấn sẽ tác động đến toàn bộ long mạch, điểm này Thánh Thượng Đại Càn cũng rất rõ ràng, mà hoàng thất tuyệt đối là không có bí pháp giải phong ấn, cho nên chuyện duy nhất hắn có thể làm cũng chỉ là giương mắt nhìn."
"Thì ra là thế." Hoành Võ Đế mỉm cười, ở phía sau màn che, hắn lộ ra nụ cười từ trong thâm tâm.
"Không hổ là..."
"Tầm Long Sĩ nhất tộc trợ giúp Thái Tổ Đại Càn nắm vững Tổ Long Trung Nguyên ngày xưa."
"Hừ!"
Hư không ba động kịch liệt, phảng phất như có người nào đó ở trong hư không đối diện đang phát tiết lửa giận vậy, cách một vùng không gian, Hoành Võ Đế cũng đều có thể cảm nhận được lửa giận bành trướng của người ở phía đối diện kia.
"Yêu cầu của ta chỉ có một cái."
"Để cho Đại Càn bỏ ra đại giới vốn có."
"Ha ha ha." Hoành Võ Đế thoải mái cười to: "Đương nhiên! Trẫm cam đoan với ngươi!"

Vào giờ khắc này.
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân đang đề ra nghi vấn với một người ngoài ý liệu.
"Tương Tư tỷ."
"Có thể giải thích một chút không?"
"Giải thích cái gì chứ?"
"Đừng có giảo biện!" Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm đồng thời đưa tay chỉ vào Lạc Tương Tư, trên mặt lấp lóe ánh sáng chính nghĩa: "Mặc dù vào lúc mới bắt đầu không phản ứng kịp, nhưng vào thời điểm Phượng Tiên tỷ nói với chúng ta vừa rồi, ngươi cũng đáp lại đúng không? Vì sao ngươi lại đáp lại chứ! Điều này rất kỳ quái

không phải sao?"
Trần Tiêm Tiêm lộ ra ánh mắt ngưng trọng: "Nói đến trước đó ta đã có chỗ hoài nghi, mỗi lần xuất hiện sự tình có liên quan cùng với sư huynh, Tương Tư tỷ kiểu gì cũng sẽ ở hiện trường, mặc dù có thời điểm là ngoài ý muốn, nhưng có lúc Tương Tư tỷ lấy cớ kỳ thật là tràn đầy vụng về, chỉ là trước đó chúng ta không chú ý mà thôi!"
Nghe vậy, Lạc Tương Tư lập tức bắt đầu cười ngây ngô.
"Ha ha ha..."
"Không cho phép giả ngu!"
"Tranh thủ thời gian giải thích rõ ràng cho ta!"
"Hít hà!"
Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, cũng phải, khác biệt cùng với Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, còn có Doanh Phượng Tiên đã cho thấy thái độ rõ ràng, bản thân nàng kỳ thật vẫn đều một mực giấu diếm.
Phần cảm tình ở trong lòng này rốt cuộc là thật hay giả? Tất cả mọi thứ ở kiếp trước phải chăng đã quên hết? Những thứ này hoặc nhiều hoặc ít cũng làm nhiễu loạn sự phán đoán của Lạc Tương Tư...
Bây giờ vừa vặn có thể công khai chuyện này a, nếu không nếu cứ tiếp tục như vậy, vậy thì ngay cả tư cách cạnh tranh cũng đều không có.
Ôm dạng quyết tâm này, Lạc Tương Tư nghiêm túc nhìn về phía Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm.
"Đúng thế."
"Ta thích sư huynh."
Dương Xuân: ("A°:) &gt: !
Trần Tiêm Tiêm: W ("A") W!
Hai người này có quan hệ cực kỳ tốt a!
Sau khi ngây ngẩn trong trọn vẹn mấy giây đồng hồ, Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm mới giật mình một cái, cuối cùng mới lấy lại tinh thần từ trong sự khiếp sợ, tiếp đó liền nổ tung không ngoài dự liệu.
"Làm sao có thể!"
"Tương Tư tỷ làm như vậy là hơi quá đáng!"
"Ấy?" Lạc Tương Tư hấp háy mắt: "Quá đáng ở chỗ nào? Chúng ta là cạnh tranh công bình!"
"Im ngay!"
Thanh âm của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân xen lẫn vào nhau, Dương Xuân còn đặc biệt lau lau nước mắt trên khóe mắt: "Rõ ràng là đã có bạn trai ở Thành Thanh Đế, lại còn làm ra loại chuyện này!"
"Bội tình bạc nghĩa là không được!"
"Thật quá phận!"
Lạc Tương Tư: "? ??"

"Này! Không thể nói bừa chứ! Vào rất sớm trước đó ta đã cảm thấy kì quái, vì sao các ngươi lại nhận định là ta đã có bạn trai chứ?"
"Bởi vì, bởi vì..."
Đó xem như là chuyện rất sớm lúc trước, là vào thời điểm Trần Khuynh Địch còn có tu vi rất yếu, đảm nhiệm chức vụ Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế Nam Cương, ở bên trong lễ diễu hành của Thành Thanh Đế, hai nàng đã tận mắt nhìn thấy Lạc Tương Tư ôm nhau thắm thiết với một vị thanh niên lạ lẫm ở trong phủ Thành Chủ, tràng diện lúc đó là rất nóng bỏng.

Chương 767: Thời gian là sinh mạng

Vừa dứt lời...sau khi nghe xong lời nói của Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư đầu tiên là lộ ra vẻ mặt ngây ngốc không hiểu, sau đó lộ ra thần sắc hồi tưởng, ngay sau đó lỗ tai cơ hồ là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên đỏ bừng, hơn nữa còn cấp tốc lan tràn đến gương mặt, ngay cả giọng nói cũng trở nên nhỏ hơn.
"Chuyện kia..."
"Xem đi! Là chột dạ a!"
"Tương Tư tỷ thật quá đáng!"
Lạc Tương Tư vội vàng phất tay nói: "Không, chuyện kia...kỳ thật là các ngươi đã hiểu lầm."
"Làm sao có thể!"
"Ta và con nhóc này thế nhưng đã tận mắt nhìn thấy, Tương Tư tỷ và thanh niên lạ lẫm kia..."
"Các ngươi nhìn thấy mặt của hắn không?"
"Hả?"
Thanh âm của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân im bặt mà dừng, mặc dù các nàng muốn nói là thấy được, nhưng sau khi cẩn thận nhớ lại, kết quả lại làm cho các nàng bất đắc dĩ thu hồi hai chữ này.
"Đúng, coi như không thấy, đó cũng là rất quá đáng..."
"Đúng thế! Nói tóm lại đó đều là hành vi không đúng..."
"Người kia chính là sư huynh."
Thanh âm của Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân im bặt mà dừng, kinh hãi vạn phần nhìn Lạc Tương Tư lộ ra vẻ ngượng ngùng, cùng với khuôn mặt đỏ bừng.
Ta vừa mới nghe được cái gì?
Nàng mới vừa nói cái gì?
Đối mặt với nghi vấn im ắng của hai người, Lạc Tương Tư nghiêm túc gật gật đầu.
Không sai!
"Cái ôm đầu tiên của sư huynh là của ta!"
"À, cái ôm đầu tiên của ta cũng là của sư huynh rồi."
Sau sự yên lặng ngắn ngủi, nghênh đón chính là cuồng loạn bộc phát.
"A A A A! !! !!"
Địch nhân ẩn núp đã xuất hiện! Vốn dĩ cho rằng Phượng Tiên tỷ chủ động tỏ tình với sư huynh đã là hành vi trộm đi có độ uy hiếp cực cao, cần liên thủ với nhau mới có thể chống lại, kết quả không ngờ được ở phía bên mình thế mà ra một tên gia hỏa hành động sớm hơn, kịch liệt hơn, độ uy hiếp cũng cao hơn! Hơn nữa còn giả trang ra

dáng vẻ hiền lành! Ở trong chúng ta lại sinh ra một phản đồ a!
"Tương Tư tỷ lại là người như vậy sao! ?"
"Cái ôm đầu tiên? !"
"Là giả sao!"
Tiến kinh hô liên tiếp, đến cuối cùng liền biến thành hành động trực tiếp nhất.
"Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng! Đánh chết mèo ăn vụng ấn!"
"Tạo Hóa Viêm!"
"Ô a a a a a!"
Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân cơ hồ là vọt về phía Lạc Tương Tư, đem nàng đè ngã xuống đất.
Nhưng mà đúng vào lúc này...
Có một bóng người giáng xuống từ trên trời.
"Xuân sư muội? Ta nghe có đệ tử nói Xuân sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, còn có Tương Tư sư muội đều đến..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhìn tràng diện trước mắt, Trần Khuynh Địch rơi vào trong sự trầm tư thật sâu.
Dương Xuân đè ép nửa bên trái Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm đè ép nửa bên phải Lạc Tương Tư, chân của hai người phân biệt cuốn lấy hai cái chân của Lạc Tương Tư, hai tay liên tục hoạt động, quần áo không chỉnh tề, thở hồng hộc, trên đủ loại ý nghĩa đều...
"Thật xin lỗi!"
"Ta sẽ chờ một lúc lại tới!"
"Sư huynh! !!"
Về sau dùng trọn vẹn nửa giờ, ba nữ Dương Xuân mới khiến cho Trần Khuynh Địch hiểu được đây chỉ là một lần ngoài ý muốn, các nàng thuần túy là đang tiến hành chiến đấu huấn luyện thông thường.
"Khụ khụ!"
Sau khi sửa sang lại một phen, ba nữ liền phân biệt nhìn về phía Trần Khuynh Địch, mặc dù Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân sẽ thường xuyên dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía Lạc Tương Tư, bất quá Lạc Tương Tư lại làm như không thấy.
"Chuyện kia, sư huynh, xin hỏi là có chuyện gì sao?"
"Ấy!" Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch hung hăng lắc đầu, vứt bỏ cảm giác dị dạng do hình ảnh mang tính trùng kích vừa mới nhìn thấy, bởi vì có nguyên nhân không yên lòng, ngay cả ngữ khí cũng đều trầm xuống không ít: "Thật ra là vấn đề có quan hệ đến Xuân sư muội."
"Mặc dù chỉ là đề nghị của ta, bất quá muội có hứng thú chạy về Lạc Viêm Thành hay không?"
Ý nghĩ của Trần Khuynh Địch rất đơn giản.
Quan hệ có liên quan ở giữa Dương Xuân cùng với Đại Chu, hắn hy

vọng có thể để cho bản thân của Dương Xuân phát hiện ra, mà không phải là do từ hắn nói ra, dù sao nói thế nào đây cũng là một bộ phận trên con đường trưởng thành của nhân vật chính, nếu có thể, Trần Khuynh Địch cũng không hy vọng do hành vi chủ quan của bản thân mà làm nhiễu loạn tới ý nghĩ cùng với phán đoán của Dương Xuân.
Cho nên chỉ có thể gõ đánh ở bên hông, đi đường vòng để cứu quốc.
"Trở về Lạc Viêm Thành?" Dương Xuân chớp chớp mắt to đặc biệt khờ dại: "Sư huynh đi cùng với ta sao?"
"Ấy?" Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, chợt gật đầu nói: "Đương nhiên"
Dù sao thì nếu không đi cùng, cũng không dễ nói lời mời có quan hệ đến Dương Xuân của Thái Tử Hoành Xương.
"Ta biết là muội vừa mới đột phá Võ Đạo Tông Sư, so với đi ra ngoài, tu luyện ở bên trong tông môn sẽ tốt hơn, hơn nữa tông môn gần đây cũng có thể cung cấp đủ loại tài nguyên, nhưng mà..."
"Không cần nói!"
"Ấy?"
Không đợi Trần Khuynh Địch thuyết phục xong, Dương Xuân liền cầm lấy tay của Trần Khuynh Địch, hai mắt tỏa sáng.
"Bây giờ chúng ta liền xuất phát a!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Phối hợp như vậy sao?
Dương Xuân quả nhiên là một đứa bé ngoan!
Dương Xuân tự nhiên là đáp ứng không có một chút do dự nào.
Nói đùa! Đây quả thực là cơ hội tốt ngàn năm một thuở! Vốn dĩ Doanh Phượng Tiên đột nhiên xuất kích cùng với thế công mãnh liệt đã khiến trong lòng của người ta đại loạn, mà vốn dĩ cho rằng Lạc Tương Tư là một người hiền lành, thế mà lại bại lộ ra bí mật khó lường, một lần này, ngược lại là thế cục của mình và Trần Tiêm Tiêm không ổn a!
Có một câu nói rất hay.
Làm người bình thường vào thời điểm gặp phải một con gấu đang kiếm ăn ở trong rừng cây, trọng yếu nhất không phải là chạy nhanh hơn gấu, mà là chạy nhanh hơn tên xui xẻo ở bên cạnh mình.
Nói một cách khác.
Điều đầu tiên bản thân cần làm là vượt qua Trần Tiêm Tiêm! Không sai! Ta cũng muốn trộm đi rồi!
"Sư huynh! Việc này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta liền xuất phát a!"
"Ấy? Có thể là quá sớm hay không?
"Thời gian chính là sinh mạng a sư huynh!"
"Ồ!"
Trần Khuynh Địch cứ như vậy bị Dương Xuân túm lấy và mạnh mẽ mang đi, mà trước khi đi, Dương Xuân còn vừa ôm lấy cánh tay của

Trần Khuynh Địch, vừa liếc mắt, nhìn Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm một cái...
Dương Xuân: ㄟ(▔, ▔)ㄏ! !
Đối mặt với dạng khiêu khích này.
Ở trong lòng của Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư chỉ có một cái suy nghĩ: Thật quá đáng!

Tại Âm Đô.
Thái Tử Hoành Xương phát hiện sự tình có một chút bất thường.
"Tránh ra."
"Xin lỗi điện hạ, bệ hạ có lệnh, mời điện hạ tĩnh tâm bế quan, tranh thủ đột phá Sinh Tử Quan."
"Chính là vì muốn đột phá Sinh Tử Quan, ta mới cần đi ra ngoài du lịch, cắt đứt chấp niệm, bằng không nếu cảm xúc bị khốn tại chỗ, nhất định sẽ không có cách nào đột phá."
"Mời điện hạ tĩnh tâm bế quan."
"Hừ!"
Thái Tử Hoành Xương nhướng mày, hai mắt bỗng nhiên trở nên vàng óng, một cỗ khí tức kinh khủng gào thét mà ra từ trong cơ thể của hắn, dĩ nhiên là đã đột phá Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, nhất là lấy cương khí nồng đậm của hắn, sau khi đột phá Nguyên Khí Quan, cường độ cương khí chấn động cơ hồ đã được nâng cao một bước.

Chương 768: Bị giam lỏng

Chỉ là khuếch tán khí tức, liền hình thành một cơn bão mà mắt trần có thể thấy, nguyên khí rối loạn bốn phía liền dần dần trở nên trầm ổn, đặt mình vào trong đó, liền phảng phất như rơi vào vũng bùn, dẫn tới cả tòa cung điện đều đang hơi hơi rung động, một đầu hư ảnh Hắc Long càng là chậm rãi hiện lên ở phía sau Thái Tử Hoành Xương.

"Các ngươi dự định giam lỏng ta?"

"Hai vị võ sĩ giáp đen phụ trách hộ vệ Thái Tử Điện không nói gì, chỉ là yên lặng đứng tại chỗ, lấy tu vi của bọn hắn kỳ thật cũng không phải là đối thủ của Thái Tử Hoành Xương, nhưng bọn hắn là thân vệ của phụ hoàng, nếu như động thủ cùng với bọn hắn, theo một ý nghĩa nào đó mà nói chính là bất kính đối với phụ hoàng.

Đây mới là nguyên nhân Thái Tử Hoành Xương bị vây ở nơi này.

Mà muốn đẩy hai người này ra, lấy tu vi của Thái Tử Hoành Xương cũng hơi có vẻ không đủ, chuyện này lộ ra tình huống rất là xấu hổ.

"Đáng giận!"

Bị giam lỏng! Không biết vì sao, phụ hoàng thế mà lại giam lỏng bản thân ta! Đây vốn phải là sự tình không có khả năng phát sinh mới đúng! Phụ hoàng cần gì phải giam lỏng bản thân ta? Bởi vì ta đã đề nghị để Đại Chu tạm thời ẩn nấp? Không có đạo lý, đại bộ phận quyền lợi của Đại Chu đều nằm ở trong tay của phụ hoàng, nếu hắn không đồng ý với đề nghị của ta, bản thân ta căn bản là không có cách nào chống lại.

Huống hồ phụ hoàng cũng sẽ không có khả năng không hiểu rõ bản thân ta.

Chỉ cần hắn làm ra quyết định, bản thân ta là không thể nào đối nghịch với hắn, mà ta cũng không có cái năng lực kia.

Không sai.

Chỉ có khả năng là do phụ hoàng cảm thấy việc hắn muốn làm, sẽ khiến cho bản thân ta liều mạng phản đối, cho dù có chênh lệch về thực lực cũng sẽ không buông tha, chỉ có loại tình huống này, mới có thể khiến cho hắn lựa chọn giam lỏng bản thân ta.

Như vậy vấn đề đã đến...

Rốt cuộc là chuyện gì? Thái Tử Hoành Xương cứ đứng ở cửa ra vào Thái Tử Điện như vậy, khí tức ở trên người càng thêm bá liệt, vững vàng đặt ở trên người của hai vị võ sĩ giáp đen, mà hai võ sĩ giáp đen mặc dù chống cự rất gian nan, nhưng vẫn như cũ nửa bước không lùi, cho dù là một câu cũng đều không nói, cứ như vậy ngăn ở trước mặt của Thái Tử Hoành Xương.

Thẳng đến mấy phút sau...

"Ta muốn đi gặp dì của ta."
"! !!"
"Làm sao?"
Trong hai mắt của Thái Tử Hoành Xương lấp lóe quang mang, đe dọa nhìn hai vị võ sĩ giáp đen: "Chẳng lẽ ta muốn gặp người nhà của mình cũng đều không được cho phép hay sao? Phụ hoàng thật sự mệnh lệnh cho các ngươi làm như vậy hay sao? Hay là nói, các ngươi cũng đều cảm thấy ta đã không còn tư cách làm như vậy?"
Ầm ầm! Dường như là hưởng ứng lửa giận ở trong lòng của Thái Tử Hoành Xương, hư ảnh Hắc Long ở sau lưng của hắn càng thêm chân thực, rơi vào trong mắt của hai vị võ sĩ giáp đen, cơ hồ khiến cho hai người quỳ rạp xuống đất tại chỗ, bọn họ cũng là Võ Đạo Tông Sư, nhưng cùng so sánh với Thái Tử Hoành Xương đã đột phá Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, là vẫn còn kém quá xa.
"Các ngươi muốn phạm thượng! ?"
"Làm càn!"
Thái Tử Hoành Xương đi một bước nói một câu, mắt thấy là đã sắp khiến cho hai vị võ sĩ giáp đen khuất phục, nhanh chân đi ra khỏi Thái Tử Điện.
"Đủ rồi."
Giống như thủy triều lên xuống, theo một thanh âm vang lên, cương khí khủng bố nguyên bản quét sạch toàn bộ lắng xuống trong nháy mắt, tiếp theo đó, thì là một đạo thân ảnh chậm rãi đi vào Thái Tử Điện.
"Minh Tôn?"
"Xin chào Thái Tử Điện hạ."
Minh Tôn mặc một thân áo bào đen bái chào Thái Tử Hoành Xương, sau đó tiếp tục nói: "Xin lỗi, đây là mệnh lệnh của bệ hạ, ở trong đoạn thời gian này, còn xin điện hạ bế quan ở trong Thái Tử Điện."
"Hỗn láo!" Thái Tử Hoành Xương gầm thét một tiếng.
Bế quan! Mọi người đều biết, Sinh Tử Quan là một cái cửa ải huyền diệu nhất ở bên trong Võ Đạo Tông Sư, muốn đột phá đến cái cảnh giới này trọng yếu nhất không phải là bế quan, mà là du lịch, tăng thêm kinh lịch, đối với sinh tử nhân sinh, đối với chấp niệm, đối với nguyên thần, đều phải có lý giải đặc biệt thuộc về bản thân...
Mới có khả năng đột phá!
Bế quan? Bế quan có thể làm được thứ gì! Toàn bộ đều là mượn cớ! Chính là không muốn bản thân ta rời khỏi Thái Tử Điện! Ở trong chuyện này tuyệt đối có vấn đề!
Thái Tử Hoành Xương lạnh lùng nhìn Minh Tôn, đối phương là nhân vật có thực lực gần với phụ hoàng ở bên trong Đại Chu, nhưng vào giờ phút này khi Thái Tử Hoành Xương nhìn thẳng vào hắn, khí thế lại không rơi vào thế hạ phong.
"Là do dì của ta đúng không?"

"Phụ hoàng dự định dùng dì của ta làm mồi nhử đúng không, phụ hoàng dự định ra tay đối với Thuần Dương Cung?"
"Mời Thái Tử điện hạ hãy tiến hành bế quan."
"Trả lời ta!"
Thái Tử Hoành Xương cao giọng nói ra, trực tiếp cắt đứt lời nói của Minh Tôn, thậm chí còn muốn tiến lên một bước chất vấn, nhưng không đợi hắn phóng ra một bước này, một cỗ áp lực kinh khủng liền giáng xuống từ trên trời, phảng phất như xiềng xích vậy khóa cứng hắn ngay tại chỗ, toàn thân xương cốt cùng với cơ bắp đều phát ra tiếng vang không chịu nổi gánh nặng.
"Ngươi!"
"Thái Tử Điện hạ, mời tiến hành bế quan!" Minh Tôn dùng vẻ mặt bình tĩnh nói ra, ánh mắt hơi hơi chấn động, dường như là có một chút không đành lòng, sau đó vẫn mở miệng nói:" Thái Tử Điện hạ, đây là sự tình mà bệ hạ đã quyết định."
"Nói năng bậy bạ!"
"Phụ hoàng sẽ không có khả năng làm ra loại chuyện này!"
"Xin điện hạ hãy yên tâm." Minh Tôn gằn từng chữ nói ra: "Không có việc gì."
"Hơn nữa không qua bao lâu nữa, bệ hạ hẳn là sẽ để cho điện hạ xuất quan."
Vừa dứt lời, Minh Tôn liền thu liễm khí tức của bản thân, cũng cởi ra áp lực trói buộc Thái Tử Hoành Xương.
Thái Tử Hoành Xương lấy được tự do nhìn chằm chặp vào Minh Tôn, phảng phất như muốn dựa vào nét mặt của đối phương để nhìn ra cái gì đó, nhưng Minh Tôn lại không nhúc nhích một chút nào, lộ ra thần sắc rất là bình tĩnh, Thái Tử Hoành Xương không thu hoạch được gì thấy vậy cũng chỉ có thể ngậm miệng, cuối cùng vung tay áo, một lần nữa đi vào Thái Tử Điện.
"Ta đã biết rồi, về sau ta sẽ đích thân hỏi thăm phụ hoàng."
"Cung tiễn điện hạ."
Hư không ở trong một tòa bí cảnh tại Trung Nguyên vỡ ra, một đạo thân ảnh tràn ngập khói đen phóng ra từ đó, những nơi đi qua, từng giọt máu tươi nóng bỏng rơi lên trên mặt đất, thiêu đốt ra nguyên một đám hố đen.
"Khục!"
"Cái tên điên Càn Võ kia."
"Mặc dù đã sớm tránh lui, nhưng tên gia hỏa Càn Võ kia thế mà mạnh mẽ xé rách hư không đuổi theo, bản thân bởi vậy mà bị ép đánh một trận cùng với hắn, vừa đánh vừa chạy, lúc này mới xem như trốn thoát."
"Đại nhân!"
Một đạo tử khí lan tràn mà đến, sau đó có một bóng người xuất hiện ở bên cạnh thân ảnh thần bí, sau khi tử khí tán đi, lộ ra một khuôn

mặt trung niên bình thường không có gì lạ.
Thân ảnh thần bí gật đầu một cái, dần dần thu liễm một thân khí tức, sau đó nhìn về phía trung niên nam tử, hỏi: "Ở phía Đại Chu cũng đã đáp ứng hợp tác rồi chứ?"

Chương 769: Sao lại không nói?

"Đã đáp ứng." Nói đến đây, ở trong mắt của nam tử trung niên lóe lên một tia hưng phấn: "Ở phía Đại Chu đã bắt đầu hành động, lần này có khả năng còn cần đại nhân xuất thủ, ngăn chặn tất cả những chuyện ngoài ý muốn."
"Rất tốt!" Ở bên trong thanh âm của thân ảnh thần bí cũng mang theo vài phần ý cười: "Ta rất chờ mong, bí pháp của Tầm Long Sĩ nhất tộc."
"Tất nhiên là sẽ không khiến cho đại nhân thất vọng!" Trung niên nam tử nói một cách chắc chắn, hơn ngàn năm trước, Thái Tổ Đại Càn lập ra triều đại mới, nắm vững Tổ Long Trung Nguyên, ở trong đó là có sự trợ giúp của Tầm Long Sĩ nhất tộc, nhưng sau đó Đại Càn lại bội bạc, vì vĩnh viễn khống chế long mạch, bắt đầu tàn sát Tầm Long Sĩ nhất tộc, nếu không phải là có vị đại nhân trước mắt này xuất thủ.
Tầm Long Sĩ nhất tộc đã sớm diệt chủng.
Mà truyền nhân dòng chính duy nhất là hắn, lại bị thương nặng trong lúc chạy trốn, mất đi năng lực sinh sản, bỏ ra vô tận đại giới mới có thể kéo dài hơi tàn cho đến bây giờ...
Nói một cách khác…Tầm Long Sĩ nhất tộc đã chỉ còn lại trên danh nghĩa!
Nguyên nhân chính là như thế…không khiến cho Đại Càn bỏ ra đại giới giống như thế, làm sao có thể trừ khử được phần cừu hận này!
Tâm tình của Quỷ Ảnh lúc này chính là phát mộng. Từ sau khi đưa tiễn Trần Khuynh Địch còn có bốn nữ Dương Xuân, nàng vốn cho rằng sự tình đã kết thúc, có thể nhẹ nhõm hưởng thụ ngày nghỉ của mình, thế là hào hứng dạt dào lên kế hoạch hành động cho tuần tới, rót cho chính mình một chén linh trà cao cấp nhất, sau đó đi ngủ và mơ một giấc mộng đẹp. Nhưng mà…
Vì sao? Vì sao lại trở thành như vậy chứ?
Ở bên trên Phi Tiên Nhai, Quỷ Ảnh dùng khóe mắt run rẩy mà nhìn hai đạo nhân ảnh một lớn một nhỏ đang lộ ra vẻ mặt cười ngây ngô ở trước mặt.
"Chuyện kia…đại nhân?"
"Ồ? Sao thế Quỷ Ảnh?"
"Vì sao lại muốn ta đi theo cùng với ngài chứ? Nếu muốn đi đến Lạc Viêm Thành mà nói, căn bản cũng không cần ta chứ?" Nói đến đây Quỷ Ảnh đột nhiên lộ ra một cái biểu lộ quỷ dị: "Đừng nói cho ta là, bởi vì các ngài rất ít đi ra ngoài, cho nên không biết làm cách nào để đi tới Lạc Viêm Thành đó chứ? Ở khắp nơi trên Phi Tiên Nhai đều có linh hạc để di chuyển a, hi vọng đại nhân có thể cho ta một cái lý do

hợp lý."
"À!" Trần Khuynh Địch lộ ra một cái biểu tình ngượng ngùng: "Kỳ thật là như thế này, ngươi cũng đã biết, Thuần Dương Cung chúng ta gần đây có một chút náo động, có rất nhiều người kỳ thật đều đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, nhất là ta và Dương Xuân..."
"Ừm." Quỷ Ảnh hiểu được, gật gật đầu.
Xác thực.
Đúng là như Trần Khuynh Địch nói vậy, ở trong mấy tháng gần đây, thế cục ở trên giang hồ giống như là ăn phải chất xúc tác, bắt đầu điên cuồng gia tốc, từ khi Ninh Thiên Cơ biến mất, đến trận đại chiến ở Thuần Dương Cung, lại đến trận chiến ở Lạc Thủy, giang hồ nguyên bản còn duy trì bình tĩnh giống như là hồ nước bị khuấy động, lập tức trở nên hỗn loạn.
Mà xem như là một trong những nguyên nhân chủ yếu dẫn phát loại biến hóa này, Thuần Dương Cung tự nhiên là bị vô số người giám thị, chính Quỷ Ảnh cũng rõ ràng, lúc này Thái Hoa Sơn tuyệt đối là có không ít thám tử do các thế lực khác phái tới, thánh địa võ đạo, thế gia, thậm chí là ngay cả người của triều đình cũng có khả năng trà trộn ở bên trong.
Những thám tử này cũng là đuổi đi không hết, bắt mãi không dứt. Cho dù là Quỷ Ảnh cũng đều không có một chút xíu biện pháp để bắt hết bọn hắn, cho nên chỉ có thể bỏ mặc không quan tâm.
"Đã như vậy, vậy liền dứt khoát không ra khỏi cửa thì không được hay sao?"
"Chuyện này là không được."
Trần Khuynh Địch liếc nhìn về phía Dương Xuân ở bên cạnh, còn đang đắm chìm trong sự vui sướng khi được ra ngoài cùng với sư huynh, đột nhiên đưa tay nắm lấy bả vai của Quỷ Ảnh.
Quỷ Ảnh: Щ (□□˚) Щ!
Mặc dù vào giờ khắc này đang ở trong trạng thái nguỵ trang, nhưng Quỷ Ảnh vẫn là tương đối uốn éo người không thích ứng, nhưng lại không thể tránh thoát, đành phải buông xuôi bỏ mặc đối với Trần Khuynh Địch.
Mà Trần Khuynh Địch thì là mảy may không có phát giác ra được khó chịu của Quỷ Ảnh, còn cố ý hạ giọng nói: "Kỳ thật là như thế này..."
"Trước đó người Đại Chu tới tìm ta..."
Sau khi Trần Khuynh Địch dùng mấy câu kể lại nội dung mà Minh Tôn nói tới cho Quỷ Ảnh, Quỷ Ảnh lập tức nhíu mày hỏi: "Cho nên đại nhân là dự định dựa dẫm vào ta để biết được tình báo có quan hệ đến Đại Chu hay sao?"
"Ấy?" Trần Khuynh Địch lập tức mừng lớn nói: "Ngươi nguyện ý nói cho ta biết! ?"
Quỷ Ảnh: "? ??"
Không phải muốn tìm ta để thăm dò tình báo hay sao?

Dường như là phát giác ra được thần tình cổ quái của Quỷ Ảnh, Trần Khuynh Địch ngây cả người, chợt phản ứng lại: "Ha ha ha, ta sẽ không bắt buộc ngươi, dù sao thì Đại Chu cũng là ông chủ cũ của ngươi, chỉ là ngươi bây giờ không phải là đang hỗ trợ sự tình Cẩm Y Vệ hay sao, ta hi vọng ngươi có thể sử dụng nó để hỗ trợ che lấp hành tung của chúng ta."
"Bất quá nếu như muốn che lấp hành tung, ngươi liền biết được hành tung của chúng ta không phải sao?"
"Cho nên ta liền kéo ngươi đi theo cùng."
"Đây không phải là càng thuận tiện hơn hay sao."
"Yên tâm đi." Trần Khuynh Địch dùng nắm đấm nện một cái vào ngực của Quỷ Ảnh, lộ ra biểu lộ "lão tử nghĩa bạc vân thiên" nói ra: "Ta sẽ không khiến cho ngươi khó xử, đến lúc đó ngươi giúp chúng ta chuyển dời ánh mắt của người khác, tiến vào Hoài Nam Đạo một cách khiêm tốn, sau đó liền có thể trở về."
Quỷ Ảnh: "? ??"
"Sao lại không nói?"
"Không, không có việc gì."
Quỷ Ảnh hít vào một hơi thật sâu, đè xuống suy nghĩ muốn hung hăng đấm một quyền vào bản mặt của Trần Khuynh Địch.
Cái tên khốn này! Lại dám vỗ ngực của bà! Điên nhất là bà hết lần này đến lần khác lại không có biện pháp!
"Ta hiểu rồi đại nhân, nếu như muốn che giấu hành tung mà nói, cũng không cần dùng linh hạc của Thuần Dương Cung, sẽ do tại hạ tiến hành an bài, thông qua lối đi bí mật của Cẩm Y Vệ để rời đi!"
"Ồ!" Trần Khuynh Địch vui sướng cười cười, sau đó lại nện vào ngực của Quỷ Ảnh một cái: "Ta biết ngay ngươi là người tương đối đáng tin."
Quỷ Ảnh: "..."
Tên gia hỏa này lại còn dám vỗ lần thứ hai! ? Có tin là bà sẽ đánh ngươi hay không?
Ngay vào thời điểm Quỷ Ảnh vừa mặt không đổi sắc, vừa tưởng tượng tràng diện điên cuồng hành hung Trần Khuynh Địch ở trong đầu, Dương Xuân ở bên cạnh rốt cuộc cũng lên tiếng.
"Sư huynh, sư huynh."
"Lúc nào chúng ta sẽ xuất phát?"
Nói đến đây, Dương Xuân đột nhiên bụm mặt lộ ra thần sắc xấu hổ: "Ta còn dự định để cho phụ thân gặp sư huynh một chút đây."
"À." Trần Khuynh Địch cười cười nói: "Sắp rồi, chờ sau khi Quỷ Ảnh an bài tốt, chúng ta liền xuất phát cùng với hắn."
"À...ờ?" Dương Xuân đầu tiên là gật đầu một cái, sau đó lại kinh ngạc hỏi: "Quỷ Ảnh...ngươi cũng đi cùng với chúng ta sao?"
"Vâng Dương Xuân đại nhân."
"Khục." Dương Xuân nhếch nhếch miệng.

Còn tưởng rằng là được đi một mình với sư huynh đây…được rồi, dù sao thì cũng không phải là Tiêm Tiêm tỷ cùng với Tương Tư tỷ, không có vấn đề!

Chương 770: Cuộc sống thoải mái

Tại Lạc Viêm Thành.
Lão đầu Dương Chiến ở Dương gia gần đây có tâm tình rất không tệ. Khuê nữ nhà mình có tiền đồ a! Gia nhập vào Thuần Dương Cung một trong mười đại thánh địa võ đạo không nói, hơn nữa tu vi còn tiến triển cực nhanh, mấy ngày trước ở trong thư gửi về nhà cũng đã nói rồi, nàng đã là Võ Đạo Tông Sư!
Đậu xanh rau má! Dương gia ta lại còn sinh ra một Võ Đạo Tông Sư! ?
Vừa nghĩ tới đó, Dương lão đầu vào mỗi ngày đi ngủ đều là cười toe toét, nhất là sau khi nhận được tin tức, sự tình hắn thích làm nhất mỗi ngày chính là mang theo tẩu thuốc, đi dạo hai vòng ở cửa ra vào của ba đại thế gia Lạc Viêm Thành khác, không chỉ có như thế, còn vừa đi vừa hô mấy câu: "Haizzz!"
"Lại nói nữ tử của lão phu kia a, là Dương Xuân đó các ngươi có biết không? Chính là phế vật mà các ngươi hay nói trước đây, gần nhất không biết làm sao, tu vi lại tiến bộ trở nên chậm như vậy, lúc này cũng đã hơn một năm, làm sao chỉ mới vừa vặn đột phá Võ Đạo Tông Sư đây, haizzz! Thật sự là khiến cho lão phu thất vọng a!"
"Ồ, đây không phải là Lâm lão đầu sao! Nhanh nhanh nhanh, hãy đọc một chút thư mà khuê nữ ta gửi về nhà, nhìn thư pháp ở bên trên đi, ngươi nói có giống như là do Võ Đạo Tông Sư viết hay không? Này! Ngươi đừng đi a! Tới nhà của ta! Lão phu mời ngươi uống trà! Khuê nữ bảo bối nhà ta đã gửi linh trà từ Thuần Dương Cung trở về đấy!"
"Ai cha! Đây không phải là La hiền chất sao! Đến! Đây là quà tặng mà lão phu thân làm trưởng bối tặng cho ngươi, chữ ký của khuê nữ nhà ta, đây chính là chữ ký của Võ Đạo Tông Sư! Sau khi về nhà treo trên tường là có thể tịch tà trấn tai họa, cái gì? Ngươi không tin? Dừng lại! Không cho phép đi! Lão phu nói cho ngươi liền cho ngươi!"
Bởi vì dạng hành vi ác liệt như vậy.
Dương lão đầu hiện tại trên cơ bản đã trở thành một phương bá chủ ở trong toàn bộ Lạc Viêm Thành, tu vi thấp hơn so với hắn, hắn liền so quyền với người ta, tu vi cao hơn hắn, hắn liền so sánh con gái, gặp người liền hỏi một câu: "ngươi thấy nữ nhi của ta thế nào", quả thực là khiến cho người ta phiền chán, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có cách nào.
Bất quá …Dương lão đầu ở trong mắt của dân chúng Lạc Viêm Thành lại là một hình ảnh đẹp, nguyên nhân cũng rất đơn giản, Dương lão đầu chỉ có thể đi tìm những đại gia tộc Lạc Viêm Thành kia để gây phiền phức, khiến cho bọn hắn cảm thấy mặc cảm, mà đối với người bình thường cùng với tán tu, hắn vẫn rất khẳng khái, thỉnh thoảng

làm ra một loại hành động nhỏ như ném tiền xu.
Nói tóm lại.
Cuộc sống của Dương lão đầu gần đây là rất thoải mái a! Đương nhiên khiến cho hắn cảm thấy thoải mái nhất, vẫn là tiến bộ tu vi của Dương Xuân.
"Võ Đạo Tông Sư a."
Sau khi đi dạo một vòng ở cửa ra vào của ba đại gia tộc khác và trở về, hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày hôm nay, Dương lão đầu liền trở về Dương gia, lên tiếng chào hỏi cùng với những người trẻ tuổi nhà mình, sau đó liền tiến vào nội viện, giống như là thường ngày vậy, đi xuyên qua một vườn hoa nhỏ, đi tới một gian nhà trệt.
Ở bên trong căn phòng được bố trí rất đơn giản.
Một cái giường, một cái tủ sách, một cái bình hoa, ở phía trên còn cắm mấy cành hoa màu trắng.
Rất mộc mạc.
Từ sau khi Dương Xuân rời đi, Dương lão đầu liền thoái vị khỏi chức vị gia chủ Dương gia, xem như lão gia chủ chuyển tới gian phòng này, cho dù là tu vi của hắn ở dưới sự trợ giúp của Dương Xuân, cũng đã trở thành võ giả Luyện Khí Hóa Thần cảnh giới Tiên Thiên, hắn vẫn ưa thích tự tay quét dọn gian phòng vào mỗi ngày như cũ, sau đó trồng trọt ở bên ngoài phòng.
Giống như là trước đây vậy.
"Vân nhi, Xuân nhi có đã có tiền đồ rồi a!"
"Võ Đạo Tông Sư, đây chính là Võ Đạo Tông Sư a, lúc trước người mang nàng đi, bất quá cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư, hiện tại nữ nhi của chúng ta cũng đã đạt đến cái cảnh giới này, hơn nữa nghe nói còn vô địch trong đồng giai, nếu như năm đó ta có cái tu vi này, chỉ sợ là người kia sẽ không có cách nào mang nàng đi được."
Dương lão đầu thở dài.
Thiên phú võ đạo của hắn không cao, qua nhiều năm như vậy, mặc dù vẫn duy trì bộ dáng trung niên nhân như cũ, nhưng đã sinh ra tóc trắng, tin rằng qua mấy năm nữa hắn liền trở thành người già.
Bất quá không có quan hệ.
"Chờ một chút, sắp, cũng sắp rồi." Dương lão đầu lấy một quyển nhật ký từ trên giá sách, khẽ vuốt vuốt trang bìa nhật ký, tự lầm bầm đồng thời lại mang theo vài phần hưng phấn: "Xuân nhi đã trở thành Võ Đạo Tông Sư, chỉ cần Xuân nhi tiến thêm một bước, đến Hỏa Luyện Kim Đan, ta liền nói sự tình cho Xuân nhi, đến lúc đó..."
"Sẽ có hy vọng đoàn tụ."
Mà cùng lúc đó…
Ở bên trong Lạc Viêm Thành lại nghênh đón một vị khách nhân quỷ dị.
Người tới hoàn toàn không có che giấu diện mạo của bản thân, ở bề ngoài nhìn qua là một vị thanh niên hơn 20 tuổi, nhưng ở trên mặt

lại phủ đầy hoa văn màu đỏ thẫm, hết sức tà dị, nhưng bộ dáng nổi bật như thế, vào thời điểm đi vào Lạc Viêm Thành lại không có gây nên sự chú ý của bất luận người nào, thậm chí là còn không có người nào phát hiện ra hắn.
Hắn cứ như vậy ngênh ngang đi vào bên trong Lạc Viêm Thành.
"Nếu như ghi chép không sai."
"Nơi đây vốn nên là địa phương mà Thủy Đế của Thượng Cổ Tiên Tần dùng Tạo Hóa Viêm để luyện chế Bất Tử Dược, chỉ là bởi vì vật đổi sao dời, bây giờ bí cảnh cũng đã sớm ẩn giấu đi, một đám phàm nhân còn xây thành trì ở nơi này, thực sự là có được bảo sơn mà không biết, đây chính là tạo hóa chi hỏa trong truyền thuyết a."
Luyện chế Bất Tử Dược, đây là động thái nghịch thiên mà đi hạng gì, cho dù là thất bại, thành quả của nó cũng là không thể xóa bỏ.
Mà một chỗ bảo địa dạng này, thế mà lại trở nên long đong, bị phàm nhân ở trong một toà thành nhỏ của một cái nước nhỏ bé chật hẹp chiếm cứ, hết lần này tới lần khác bọn hắn còn hoàn toàn không biết lợi dụng. Nếu không phải mình ở bên trong tư liệu lịch sử ngoài ý muốn phát hiện ra được manh mối, hơn nữa còn thẩm tra nhiều mặt, không ngừng chứng thực, cuối cùng tìm được vị trí của chỗ bảo địa này, có trời mới biết Tạo Hóa Viêm ở trong truyền thuyết kia còn muốn yên lặng bao lâu, loại gặp gỡ kỳ diệu này khiến cho thanh niên có một loại cảm giác được vận mệnh chiếu cố.
"Tạo Hóa Viêm sẽ là của ta! "
"Phàm nhân căn bản không xứng có được thiên địa kỳ hỏa bậc này."
"Chỉ cần có nó, ta nói không chừng là cũng có hi vọng trở thành Hỏa Luyện Kim Đan."
"Ha ha ha!"
Nghĩ đến đây, thanh niên không khỏi cười như điên, mà cho dù là như thế, mọi người xung quanh ở dưới một loại tác dụng của bí lực kỳ diệu nào đó vẫn không thể phát giác ra sự tồn tại của hắn.
Đây cũng là chuyện đương nhiên.
Dù sao hắn...
Thế nhưng cũng là cường giả Võ Đạo Tông Sư a!

Chương 771: Đừng hốt hoảng

Đặt ở trước kia, cường giả Võ Đạo Tông Sư cũng đều có thể xông pha ở trong toàn bộ Trung Nguyên, đương nhiên, thanh niên cũng tự biết mình, hắn hiện tại thật đúng là không thể tùy ý đi lại ở Trung Nguyên, bằng không nếu như gây ra phiền toái gì đó, vậy thì cũng không phải là giỡn chơi, tu vi của bản thân hắn vẫn là quá yếu.
Nhưng mà làm ơn! Đặt ở bên trong Đại Càn cùng với rất nhiều thánh địa võ đạo và thế gia, một chút tu vi này của bản thân tự nhiên là còn không được tính là gì, nhưng mà nơi này chính là Lạc Viêm Thành - một tòa thành nhỏ của phàm nhân tại một khu vực vắng vẻ ở Trung Nguyên! Cũng không phải là Thái Hoa Sơn của Thuần Dương Cung, vậy thì phải sợ cái gì chứ?
Đừng nói là Lạc Viêm Thành! Coi như là toàn bộ Viêm Hán Quốc, hắn chỉ cần dùng một bàn tay cũng liền có thể chụp chết.
Một đám phàm nhân yếu đuối còn có thể lật trời hay sao?
Đương nhiên, thanh niên vẫn rất cẩn thận, hắn đặc biệt thu liễm khí tức, lặng lẽ chạy vào Lạc Viêm Thành, chính là vì để dò xét toàn bộ tình huống trong Lạc Viêm Thành.
Dù sao thì ai cũng không thể cam đoan không có người thứ hai cạnh tranh với bản thân.
Nhưng mà...
Quả nhiên là trời cũng giúp ta! Ở trong toàn bộ Lạc Viêm Thành không có một tồn tại nào có thể uy hiếp được bản thân ta!
Căn bản là không có cường giả ẩn thế trong truyền thuyết gì, chỉ cần ta nguyện ý, dùng một bàn tay vỗ xuống, là liền có thể hủy diệt toàn bộ Lạc Viêm Thành!
Bất quá nếu làm như vậy động tĩnh gây ra cũng là quá lớn, dễ dàng dẫn phát sự chú ý của Đại Càn, cho nên bản thân ta sẽ không làm như vậy. Nhưng bất kể như thế nào...
Vào giờ này ngày này! Ta, Cửu Anh Yêu Vương vĩ đại, đã sắp bước ra một bước quật khởi rồi!
Sự thật đã chứng minh...
Năng lực của Quỷ Ảnh vẫn rất là xuất sắc, ở dưới sự sắp xếp của nàng, đoàn người Trần Khuynh Địch đã thông qua đường dây bí mật của Cẩm Y Vệ, rời khỏi Thái Hoa Sơn rất thuận lợi, sau đó đi theo một nhánh thương đội, chỉ cần ba ngày là sẽ đi tới Lạc Viêm Thành, ở trên đường đi cũng không có dẫn tới bất luận sự chú ý gì.
Nhưng mới đi được nửa đường, một phần tin tức lại đột ngột thông qua Cẩm Y Vệ truyền tới.
Vào hai ngày trước, ở phương hướng Lạc Viêm Thành Viêm Hán Quốc đột nhiên bạo phát ra một luồng khí tức kinh khủng, quét sạch

hơn phân nửa Viêm Hán Quốc, sau đó mật thám của Cẩm Y Vệ đã tiến đến xem xét tình huống, lại phát hiện ra cả tòa Lạc Viêm Thành cơ hồ đã bị phá hủy một nửa, mà tứ đại gia tộc ở Lạc Viêm Thành đều không ngoại lệ, toàn bộ đều bị người thần bí san bằng.
Nói một cách khác...
"Dương gia đã bị tiêu diệt."
"Ngươi nói cái gì..."
Quỷ Ảnh vừa dứt lời, ở bên cạnh Trần Khuynh Địch, hai mắt của Dương Xuân bỗng nhiên trở nên đỏ như máu, khí tức Võ Đạo Tông Sư xao động kịch liệt, bất quá vào trước khi triệt để hiển lộ, Trần Khuynh Địch ở bên cạnh đã nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bả vai của Dương Xuân, tiến hành áp chế cỗ khí tức kia, không để cho nó chân chính bộc phát.
"Tỉnh táo."
"Đừng hốt hoảng."
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt bày mưu nghĩ kế, bộ dáng trí kế vô song, nói một cách chắc chắn: "Yên tâm đi, không có việc gì!"
"Đại ca ca?"
"Suy nghĩ kỹ một chút đi, trước kia muội đã đưa cho Dương bá phụ một khỏa hạt giống Tạo Hóa Viêm đúng không? Muội hãy dốc sức cảm ứng một phen đi, tối thiểu là thông qua hạt giống Tạo Hóa Viêm hẳn là có thể cảm nhận được sinh tử của Dương bá phụ."
"Ồ!"
Dương Xuân lập tức bừng tỉnh đại ngộ, tin tức đột nhiên xuất hiện mới vừa rồi đã cho làm cho nàng mất lý trí, sau khi tỉnh táo lại, Dương Xuân cũng lập tức nhớ lại chuyện này, sau khi ném cho Trần Khuynh Địch một cái ánh mắt kính nể, Dương Xuân liền lập tức nhắm hai mắt lại, bắt đầu cảm ứng sinh tử của cha mình...
Chỉ chốc lát sau, mở hai mắt ra lần thứ hai, vẻ mặt nghiêm trọng của Dương Xuân cuối cùng cũng buông lỏng một chút.
"Còn sống!"
"Ta đã nói rồi mà." Trần Khuynh Địch mỉm cười, phảng phất như tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay...
Đây là chuyện đương nhiên! Nói đùa! Loại kịch bản này Trần Khuynh Địch ta đã sớm ngờ tới rồi! Nhân vật chính tu luyện thật vất vả mới có được thành tựu, vốn dĩ đã công thành danh toại, vào thời điểm đã không cần lại tiếp tục tiến bộ, thân nhân mà bản thân nhân vật chính xem trọng đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, từ đó kích phát dục vọng cùng với động lực tiến lên cho nhân vật chính lần thứ hai, nói một cách khác...
Không chơi như thế còn làm thế nào để mở rộng nội dung cốt truyện!? Đương nhiên, nguyên nhân khiến cho Trần Khuynh Địch tự tin như vậy còn có một cái.
"Tích, hệ thống nhắc nhở!"

"Chúc mừng kí chủ, thành công kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến!"
"Nhiệm vụ tên: tranh đoạt Tổ Long."
"Nội dung nhiệm vụ: Dương Chiến bị thế lực thần bí bắt đi, Đại Chu, Tần gia, thế lực thần bí một, thế lực thần bí hai, mưu đồ nhiều mặt, muốn khiến cho Đại Càn diệt vong, chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên trong truyền thuyết, mời kí chủ hãy gia nhập vào trận tranh đoạt đại thế này, tranh thủ được nhiều chỗ tốt nhất cho bản hệ thống."
"Ban thưởng nhiệm vụ: thưởng lớn thần bí."
"Trừng phạt nhiệm vụ: ngài sẽ mất đi bản hệ thống khả ái."
Tạm thời không nói đến trừng phạt nhiệm vụ.
Trần Khuynh Địch lại đọc qua nội dung nhiệm vụ thêm một lần, ở trong lòng gật đầu một cái, hệ thống đều đã nói rồi, Dương Chiến là bị người bắt, mà không phải là bị người giết chết, cho nên khẳng định là không có nguy hiểm tính mạng.
Về phần kẻ đứng sau màn...thông minh như bản Cung chủ tự nhiên là đã sớm nhìn ra! Ngươi nhìn xem không phải hệ thống đã nói rồi hay sao, Đại Chu, Tần gia, thế lực thần bí một, thế lực thần bí hai, bởi vì là thế lực thần bí cho nên sẽ bị loại trừ, mà thế lực có quan hệ cùng với Dương Xuân còn dư lại duy nhất, chỉ có một cái Đại Chu... Đúng thế!
"Đây tất nhiên là do Đại Chu động tay động chân!"
Trần Khuynh Địch khẽ cười một tiếng, rất thuần thục bày ra biểu tình cao thâm khó lường "ta biết tất cả mọi chuyện", mà Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh ở bên cạnh thì là trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hắn.
Dương Xuân thì vẫn còn tốt, sau khi ngốc trệ trong chốc lát liền lộ ra thần sắc mừng rỡ.
"Thực sao đại ca ca! ?"
"Đương nhiên!"
"Trần Khuynh Địch ta lúc nào đã nói sai…"
"Không không không!" Quỷ Ảnh đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời nói của Trần Khuynh Địch, hơi nghi hoặc một chút mà nhìn Trần Khuynh Địch nói: "Chuyện này không đúng, mật thám của Cẩm Y Vệ cùng với Lục Phiến Môn chỉ miêu tả tràng diện, mà người chứng kiến ở Lạc Viêm Thành cũng hoàn toàn không có bất kỳ phát hiện nào, dựa vào cái gì mà ngài lại nhận định là người Đại Chu làm?"
Trần Khuynh Địch: "Khụ khụ!"
Tỉnh táo! Đừng hốt hoảng!
Trần Khuynh Địch tiếp tục duy trì nụ cười cao thâm mạt trắc, nhìn Quỷ Ảnh gằn từng chữ nói ra: "Kỳ thật rất đơn giản, ngươi kỳ thật cũng đã biết, hãy suy nghĩ kỹ một chút."
Quỷ Ảnh lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó nói: "Không nghĩ ra được."
Trần Khuynh Địch: "..."

Chương 772: Mang đồ ăn trở về

M* nó! Người này tại sao lại không ra bài theo lẽ thường chứ, lúc này ngươi hẳn nên nói là: "Ồ, thì ra là như vậy" mới đúng chứ! Ngươi nói như vậy ta làm sao có thể lừa dối được! ? Đổi thành Trần Tiêm Tiêm mà nói là rất nhẹ nhàng liền có thể hù dọa!
Nhìn thần sắc của Quỷ Ảnh càng ngày càng lộ ra sự cổ quái, Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt.
"Hụ khụ khụ khụ!" Trần Khuynh Địch lại liên tục ho khan mấy tiếng, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, nói: "Nếu như chuyện gì cũng cần ta nói cho ngươi mà nói, ngươi sẽ không có cách nào trưởng thành! Hãy trở về đọc báo cáo của Cẩm Y Vệ cùng với Lục Phiến Môn thật kỹ, suy nghĩ thật nghiêm túc, như vậy ngươi cũng sẽ đạt được kết luận giống như ta."
"Thế nhưng mà..."
"Không có nhưng cái gì hết!" Trần Khuynh Địch nói một cách nghiêm túc: "Sự thật sẽ chứng minh tất cả, vào trước đó, chúng ta sẽ lập tức chuyển hướng, đi đến Hoài Nam Đạo."
"Ách..." Dường như là ở trong lòng vẫn còn xoắn xuýt, cuối cùng Quỷ Ảnh vừa lẩm bẩm 'đến tột cùng là lý do gì', vừa rời đi.
Mà Trần Khuynh Địch thì quyết định về sau cũng sẽ không lừa dối Quỷ Ảnh nữa.
Bởi vì duyên cớ mất đi Đào Hoa Đảo, môi trường sinh thái ở toàn bộ Đông Hải cũng bắt đầu trở nên ác liệt hơn, mà ở sâu trong vùng biển này, còn có một hòn đảo có quy mô viễn siêu Đào Hoa Đảo, có thể so với kích thước của một Đạo ở Trung Nguyên, thiên địa nguyên khí ở trên đảo đậm đặc đến mức thậm chí khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.
Mà ở một nơi trên hòn đảo, thanh niên thoáng hiện ở Lạc Viêm Thành trước đó, tự xưng là Cửu Anh Yêu Vương đang lộ ra bộ dáng giận dữ đứng ở nơi đó.
"Khốn kiếp!"
"Bí cảnh Tạo Hóa Viêm đã bị người ta mở ra! Hơn nữa chính là ở trong những người này! Ta có thể ngửi được, ở trong số này tuyệt đối có người đã tiếp xúc qua với Tạo Hóa Viêm, loại mùi mỹ diệu tạo hóa vạn vật kia, tuyệt đối chỉ có loại thiên địa kỳ hỏa như Tạo Hóa Viêm mới có thể có được, nhưng mà đến tột cùng là ai! ?"
Cửu Anh lộ ra sắc mặt âm trầm, nhìn một loạt "phàm nhân" ngất đi ở trước mặt, ở trong mắt lộ hung quang, mặc dù ngửi thấy mùi vị, nhưng không biết vì sao ở trên người của mỗi người đều có, xen lẫn với nhau, căn bản là không thể phân biệt được.
Mà ở trong đám phàm nhân kia...

Phụ thân của Dương Xuân bất ngờ cũng có ở bên trong.
"Ta nói này Cửu Anh, ngươi đặc biệt mạo hiểm đi một chuyến đến Trung Nguyên, chỉ là để mang đám đồ ăn này trở về?"
Cửu Anh bỗng nhiên quay đầu, mà ở sau lưng của hắn, một vị nam tử cũng có hoa văn quỷ dị ở trên mặt, nhưng lại có một thân cơ bắp, nhìn qua vô cùng dã man chính là đang dùng hai tay ôm ngực, dùng vẻ mặt cười đểu nhìn Cửu Anh.
"Làm sao?"
"Lộ ra bộ dáng hung ác như thế, chẳng lẽ ngươi còn muốn đấu một trận với ta?"
"Hừ!" Cửu Anh cười lạnh một tiếng: "Chuyện của ta còn chưa tới phiên ngươi để ý, nếu ngươi muốn đánh nhau, hiện tại ta liền có thể phụng bồi."
"Quên nó đi." Nam tử dã man nhún vai nói: "Ta tới chỉ là để truyền đạt ý tứ của phụ vương, ngươi đi một chuyến đến Trung Nguyên, hẳn là cũng biết rõ tình huống của Trung Nguyên bây giờ là như thế nào a, đại kiếp Thượng Cổ đã qua, phụ vương, còn có phụ thân của ngươi, cùng với các chư vương khác đã nhất trí quyết định, muốn xuất thế một lần nữa."
"Phải không?"
"Không sai, hơn nữa sau ít ngày nữa, vì thăm dò Nhân tộc bây giờ, chúng ta cũng phải đi theo chư vương mà xuất chiến."
"Khục!" Cửu Anh liếc nhìn đông đảo "đồ ăn" ở sau lưng, nhếch nhếch miệng, không có cách nào, nếu phải xuất chiến, vậy cũng chỉ có thể mang theo những người này đi theo cùng một chỗ, sau đó chậm rãi nghĩ biện pháp tìm ra cái tên gia hỏa đã tiếp xúc qua với Tạo Hóa Viêm kia.
Không sao, thời gian của ta vẫn còn rất dư dả.
Ở khu vực ven bờ Đông Hải, Mặc Môn hiện tại trên dưới toàn tông đều ở vào trong nước sôi lửa bỏng.
"Môn chủ, hôm nay đầu Côn ở bên ngoài kia lại lật ba lần, lăn bốn lần, ăn bảy xe cá tuyết biển sâu, nói thật, bề ngoài của tên gia hỏa này kỳ thật nhìn khá đẹp..."
"Đủ rồi!" Mặc Tử đương đại dùng khóe mắt run rẩy mà nhìn trưởng lão Mặc Môn báo cáo tin tức, kém chút nữa là nhảy dựng lên đấm cho đối phương một cú: "Đầu súc sinh kia rốt cuộc còn muốn đợi bao lâu ở trên Cơ Quan Thành chúng ta! Ta muốn ngươi đi câu thông cùng với nó, là muốn ngươi hỏi nó những nội dung này, không phải là để cho ngươi đi nhìn bề ngoài của nó!"
"Ách!" Trưởng lão báo tin nói có một chút ủy khuất: "Thế nhưng mà đầu Côn kia căn bản không có ý tứ trao đổi cùng với chúng ta, chúng ta cũng đều không có một chút biện pháp nào làm gì được đó, cho dù là ám khí gì cũng đều đã thử qua, hơn nữa chúng ta hoài nghi đầu Côn kia có khả năng đã thành thói quen với việc ở trên Cơ Quan

Thành, vào lúc ban đầu sẽ còn bay nhảy hai lần, hiện tại căn bản là không có ý tứ rời đi, hơn nữa gần đây đệ tử của chúng ta còn nhìn thấy nó đang dùng một số tảng đá sáng bóng đặt cạnh Cơ Quan Thành, dường như là muốn xây một cái ổ..."
"Khốn nạn!" Mặc Tử đương đại bất lực che khuôn mặt của mình.
Nói thật.
Mặc Môn hiện tại đã bó tay hết cách với việc Yêu Côn Bắc Hải đè ép ở trên Cơ Quan Thành, trên dưới Cơ Quan Thành lớn như vậy căn bản là không có một chút biện pháp nào.
Phải biết rằng Mặc Môn mặc dù thân làm thánh địa võ đạo, nhưng căn cơ của cái thánh địa võ đạo này cũng không nằm ở trên thực lực của võ giả Mặc Môn, mà là ở mối quan hệ của võ giả Mặc Môn, còn có ám khí, cùng với ở trên người tòa Cơ Quan Thành không thể phá vỡ này, so sánh với nhau, thực lực của võ giả Mặc Môn ngược lại là chẳng có gì ghê gớm.
Thậm chí là tuyệt đại đa số truyền thừa ở bên trong Mặc Môn, cũng đều là truyền thừa cơ quan thuật, còn truyền thừa võ đạo thì ít đến thương cảm.
Bằng không thì Mặc Tử đương đại còn có hai vị Mặc Môn Hỏa Luyện Kim Đan khác cũng sẽ không đến mức cho đến bây giờ cũng đều chưa mở ra Đại Đạo Huyền Quang.
Trọng yếu hơn chính là... hoàng triều Đại Càn xem như là có giao thiệp ổn thỏa nhất với Mặc Môn, bởi vì sự tình Đông Hải xâm lấn cho nên đã không còn quan tâm đến Mặc Môn!
Mà ám khí, mặc dù ám khí của Mặc Môn rất lợi hại, nhưng Yêu Côn Bắc Hải thật sự là quá lớn, ám khí nhỏ như vậy đánh vào bên trên cơ thể to lớn có thể so với một Đạo, ngay cả máu cũng đều không thấy được, dùng ám khí mạnh nhất, cũng chỉ khiến cho toàn thân của Yêu Côn Bắc Hải run rẩy một lần, sau đó cảm thấy làn da hơi ngứa một chút.
Cho nên Cơ Quan Thành cuối cùng đã bị Yêu Côn Bắc Hải khắc chế đến sít sao.
Ai mà chịu nổi chuyện này chứ! ?
Đương nhiên, Mặc Môn bây giờ đã tốt hơn so với trước kia một chút, mặc dù là Đại Càn đã không còn quan tâm đến Mặc Môn, nhưng cũng không bài xích Mặc Môn lợi dụng trận pháp truyền tống đi ra ngoài mua sắm đủ loại đồ dùng hàng ngày, chỉ là đám gian thương này, hễ là nhìn thấy đệ tử Mặc Môn, cả đám liền bắt đầu tăng giá cả vật dụng hàng ngày lên điên cuồng.

Chương 773: Có cá khô không?

Gặp quỷ! Có trời mới biết vì sao một bó rau cải trắng Mặc Môn phải dùng Phá Liên Nỗ tinh chế để trao đổi.
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Không thể nhịn vậy thì cũng phải nhẫn!
Nói tóm lại, cho dù là lấy tài phú Mặc Môn tích lũy qua nhiều năm như thế, cũng không chịu đựng nổi loại phong tỏa cấp bậc lũng đoạn này của Yêu Côn Bắc Hải a, cho dù là trước mắt Mặc Môn vẫn còn có thể kiên trì, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, Mặc Môn sớm muộn cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, huống hồ là còn bị một đầu yêu thú trấn áp...
Nếu chuyện này bị truyền đi, đối với địa vị thánh địa võ đạo của Mặc Môn cũng nhận phải đả kích cực lớn.
"Haizzz, lại đi câu thông tiếp đi."
"Vâng, môn chủ!"
Ở trong thời điểm Mặc Môn vì thế mà phát sầu, Mặc Tử đương đại càng là rơi mấy sợi tóc bạc, ở phía Yêu Côn Bắc Hải lại là nghênh đón một vị khách mới.
Đó là một vị thanh niên nam tử mặc chiến giáp màu đen, thanh niên có dung mạo rất anh tuấn, ở trong mắt lại lấp lóe ánh đen sâu thẳm, chiến giáp ở trên người chạm khắc Cửu Đầu Xà, mỗi một cái đầu rắn đều phảng phất như là tồn tại chân thực vậy, vừa phun lưỡi, vừa phát ra tiếng kêu tê tê.
"Tại hạ là Anh Cưu, xin chào Yêu Côn Bắc Hải."
Khí tức ở trên người của thanh niên sâu như biển, nhưng lại lộ ra thái độ cung kính khác thường.
"Ồ?"
Gần như đồng thời, thân thể trấn áp ở phía trên Cơ Quan Thành, nhìn như không lớn, trên thực tế lại chìm ở trong hư không, hình thể có thể bao dung trọn vẹn một Đạo, có thể so với một phương đại lục chính là hơi chấn động một chút, ngay sau đó, Anh Cưu có thể cảm nhận được rõ ràng, một ánh mắt rơi vào trên người của hắn.
Anh Cưu hoạt động tay chân một chút, xua tán đi áp lực do ánh mắt mang tới, nhưng ở trong lòng lại không khỏi cảm khái.
Không hổ là Côn Bằng! Huyết mạch của Hoàng Tộc Yêu tộc ngày xưa, dù chỉ là ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, vẫn như cũ có được lực lượng đáng sợ như vậy, căn bản không phải là mình có thể chống lại.
"Yêu Thánh", đúng là hai chữ danh bất hư truyền.
"Ngươi là..?" Yêu Côn Bắc Hải tò mò nhìn Anh Cưu trước mắt, không biết vì sao, ở trên người của đối phương có mùi vị mà nó quen thuộc, mặc dù không phải là rất ưa thích, nhưng mà cũng không ghét.

"Tại hạ là một trong những Yêu Vương Yêu tộc đương thời, đặc biệt đến đây mời Yêu Thánh đi đến Huyền Vũ Đảo du lịch, lần này nếu Yêu Thánh đã thức tỉnh, thậm chí là còn xuất thủ trấn áp thánh địa võ đạo của Nhân tộc, xem ra cũng là bậc hùng tài đại lược, dự định ra một phần sức lực vì phục hưng Yêu tộc chúng ta a, vừa vặn chúng ta cũng có bậc ý nghĩ này...
Anh Cưu thao thao bất tuyệt nói ra, từ đại kiếp Thượng Cổ, cho đến Yêu tộc hưng suy, sau đó lại từ Yêu tộc hưng suy, giảng cho đến Yêu tộc nghèo túng bây giờ, ngay sau đó giảng đến Nhân tộc nội loạn, kết hợp với phân tích tinh chuẩn của khả năng cùng với xác xuất thành công khi Yêu tộc xuất thế lần thứ hai, cuối cùng hắn còn hung hăng phất phất tay nói: "Cho nên Anh Cưu cảm thấy, lúc này hẳn là nên đứng ra, phấn đấu vì sự quật khởi của Yêu tộc!"
"Còn xin Yêu Thánh giúp chúng ta một chút sức lực."
Yêu Côn Bắc Hải: "? ??"
Trừng mắt nhìn, Yêu Côn Bắc Hải rất nhanh liền hiểu rõ ra, ung dung mở miệng: "Ngươi chính là muốn ta hỗ trợ sao?"
Anh Cưu nhếch nhếch miệng, vị Yêu Thánh này thật đúng là ngay thẳng, bất quá vì có thể khiến cho Yêu tộc bây giờ tăng thêm một phần lực lượng cấp bậc Yêu Thánh, hắn vẫn gật đầu nói: "Không sai!"
"Mời Yêu Thánh cứ yên tâm! Nếu như Yêu Thánh có thể xuất thủ, chúng ta tất sẽ có hậu báo!"
"Như vậy thì có cá khô không?"
Anh Cưu: "? ??"
Đây là thiên tài địa bảo trân quý gì thế? Anh Cưu ta sống lâu như vậy cũng đều chưa từng nghe nói qua? !
"Không có sao? Vậy thì ngươi hãy rời đi thôi!" Yêu Côn Bắc Hải thở dài, nói.
Vốn dĩ cảm thấy trên người của đối phương có mùi quen thuộc, còn tưởng rằng đối phương có thể mang đến cho mình cá khô được chế biến từ cá tuyết biển sâu, kết quả là ngay cả một điểm tác dụng cũng đều không có, ngay cả ăn cũng không có, còn muốn ta làm việc cho ngươi? Xéo đi xéo đi, bản đại Côn rất bận rộn!
"Ấy? Không, chờ đã! Yêu Thánh yên tâm! Không phải chỉ là cá khô thôi hay sao, ngài hãy miêu tả cho ta một phen, Yêu tộc chúng ta tất nhiên sẽ mang một phần tới cho ngài!"
Anh Cưu không dám hứa hẹn quá vẹn toàn, dù sao thì hắn cũng ngủ say ở Huyền Vũ Đảo rất lâu rồi, lúc này mới vừa xuất thế không được bao lâu, vạn nhất cá khô gì đó là trân bảo hiếm thấy, bản thân lại không lấy ra được, như vậy chẳng phải là sẽ xong đời hay sao, cho nên bất luận làm cái gì, đều cần phải giữ lại cho bản thân con đường lui mới được...
"Một phần cá khô?" Yêu Côn Bắc Hải ngẩn người, chợt giận tím mặt! Ngươi coi ta là cái gì! ? Một phần cá khô? Bản đại Côn hiện tại ăn cá

khô đều là trên dưới mấy trăm kg mỗi phút đồng hồ, sẽ thiếu một phần cá khô của ngươi hay sao? Đi! Ngươi cút đi cho ta!
"Rống! !!"
Yêu Côn Bắc Hải gầm lên giận dữ, không có dùng lực lượng đặc biệt gì, thế nhưng ở trong thân thể giống như đại lục lại là phát động một phương hư không trong nháy mắt, phảng phất như thiên địa rơi đập vậy, khí lãng kinh khủng cuốn tới, nhất thời liền đánh bay Anh Cưu đi ra ngoài, khiến cho Anh Cưu lộ ra vẻ mặt phát mộng.
Đây là chuyện gì đang xảy ra?
Anh Cưu mời chào bất thành hạ quyết tâm sau khi trở về thì phải tìm kiếm tin tức có quan hệ đến cá khô thật kỹ.
Cũng không biết...
Đó đến tột cùng là bực thiên tài địa bảo nào.
Ở bên ngoài Hoài Nam Đạo.
Thương đội và đoàn người Trần Khuynh Địch đã đi đến bên ngoài một tòa thành nhỏ ở biên giới Hoài Nam Đạo, mà Quỷ Ảnh thì dùng sắc mặt nghiêm túc nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân.
"Đại nhân, ngài khẳng định muốn đi đến nơi hẹn sao?"
"Mặc dù ta cho đến nay đều không hiểu rõ, nhưng đại nhân nếu đã nhận định Dương gia là bị Đại Chu tiêu diệt, vậy thì tại sao còn muốn đi gặp mặt cùng với người Đại Chu? Ở trong này khẳng định có bẫy rập không phải sao?"
"Còn xin ngài hãy nghĩ lại."
Nói thật.
Quỷ Ảnh thật sự là lo lắng cho Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân xuất phát từ nội tâm, đối với Đại Chu, tâm tình của nàng thật ra là rất phức tạp, một mặt là do Đại Chu nuôi dưỡng nàng, ban đầu nếu không phải đám người Trần Khuynh Địch ép buộc, nàng cũng sẽ không hiệu lực cho Thuần Dương Cung, nhưng mà theo thời gian trôi qua, không thể không thừa nhận. Phúc lợi khi làm việc ở Thuần Dương Cung tốt hơn nhiều so với Đại Chu, vốn dĩ ở Đại Chu, mục tiêu lớn nhất của bản thân nàng chính là trở thành võ giả cảnh giới Hợp Đạo Tôn Giả, nhưng mà bây giờ ở Thuần Dương Cung, không nói đến những cái khác, nàng hiện tại coi như trực tiếp đi trùng kích Võ Đạo Tông Sư cũng đều có khoảng chừng bốn thành nắm chắc.

Chương 774: Hành vi ngu xuẩn

Huống hồ là ở Đại Chu, những gì mà nàng làm đều là một số công việc bẩn thỉu và cực nhọc, nhưng ở Thuần Dương Cung, nắm giữ Cẩm Y Vệ, ngoại trừ làm việc có chút mệt mỏi, cần thường xuyên tăng ca, thực tình là không có gánh nặng gì, tối thiểu là không cần giống như trước đây động một chút lại phải liều mạng, hệ số an toàn là vô cùng cao.
Loại làm việc an toàn cao, phúc lợi tốt, đãi ngộ ưu tú này...ai lại không thích chứ! ? Cho nên đối với việc bản thân đổi nơi công tác đến Thuần Dương Cung, Quỷ Ảnh không hề cảm thấy có cái gì là không đúng, nhưng Đại Chu dù sao cũng đã nuôi dưỡng nàng, cho nên nàng mới tận lực không đi nhằm vào Đại Chu, cũng không muốn gây khó xử cho Đại Chu, nhưng thật sự phải so sánh, so với Đại Chu, nàng vẫn quan tâm hơn đối với Trần Khuynh Địch - chỗ dựa bây giờ của mình.
Bất quá rất đáng tiếc...Trần Khuynh Địch dường như cũng không phải là rất cảm kích.
"Ta hiểu được sự lo lắng của ngươi, nhưng bây giờ Đại Chu là manh mối duy nhất, chúng ta nhất định phải nắm lấy cơ hội mới đúng."
"Thế nhưng mà!"
"Yên tâm đi, không có vấn đề gì!" Trần Khuynh Địch phất tay ngăn trở Quỷ Ảnh nói tiếp: "Lần này ta có mang theo Đô Thiên Tọa, có một kiện Đạo Binh thượng phẩm trong người, nếu thật sự xảy ra vấn đề gì, nếu không đánh lại, muốn chạy tối thiểu là không thành vấn đề."
Quỷ Ảnh nhìn thoáng qua Dương Xuân ở bên cạnh Trần Khuynh Địch, Dương Xuân lúc này cũng lộ ra vẻ mặt khó xử, một mặt là nàng rất lo lắng cho tình cảnh của phụ thân mình, nhưng một mặt khác, nếu như bởi vì vậy mà khiến cho đại ca ca cũng rơi vào hiểm cảnh mà nói, như vậy thì cũng không khỏi...
"Đại ca ca, không bằng để một mình ta..."
"Nói nhảm." Trần Khuynh Địch cắt đứt lời nói của Dương Xuân không có một chút do dự: "Cứ quyết định như vậy, Quỷ Ảnh ngươi hãy tạm thời chờ thời ở bên ngoài Hoài Nam Đạo, chờ chúng ta..."
Quỷ ảnh cắt ngang lời của Trần Khuynh Địch: "Ta sẽ vào chung với ngài."
"Hả?"
"Đại Chu bị Đại Càn truy đuổi nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không có khả năng bố trí quy mô lớn ở trong nội địa Trung Nguyên như Hoài Nam Đạo, có thể tưởng tượng, nếu như Đại Chu thật sự có mưu đồ mà nói, nhất định là mưu đồ ở trong bóng tối, đã như vậy, chúng ta cũng không nhất định phải làm lộ ra lá bài tẩy của mình."

"Tin rằng là đại nhân cũng đang muốn tạm thời chui vào Hoài Nam Đạo, sau đó ẩn trốn, yên lặng chờ đợi cử động của Đại Chu đúng không?"
"Dù sao thì nghênh ngang đi vào Hoài Nam Đạo, sau đó triển lộ khí tức để cho người Đại Chu đi ra gặp mặt, người bình thường cũng sẽ khó có khả năng làm ra loại hành vi ngu xuẩn này."
"Đã như vậy, ta sẽ đi vào chung với ngài, dựa vào lực lượng Cẩm Y Vệ ở Hoài Nam Đạo, không phải là có thể ẩn tàng tốt hơn hay sao?"
Đối mặt với đề nghị hợp lý của Quỷ Ảnh, Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt.
Nguyên lai là không thể vừa đi vào liền triển lộ khí tức để cho người ta đi ra gặp mặt hay sao? Đậu xanh rau má?
Không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng, Dương Xuân ở bên cạnh liền khờ dại trừng mắt nhìn, đặc biệt mê mang nói: "Ồ? Chẳng lẽ không phải vừa đi vào liền triển lộ khí tức hay sao? Hơn nữa nếu ta nhớ không lầm, người Đại Chu không phải đã nói, chỉ cần chúng ta tiến vào Hoài Nam Đạo, liền có thể tuỳ tiện phát hiện ra chúng ta hay sao?"
Thực sự là một câu hỏi tốt a Xuân sư muội! Trần Khuynh Địch vừa tán dương ở trong lòng, vừa sờ lên cái đầu nhỏ của Dương Xuân, hoà ái nói: "Cũng không có đơn giản như muội nghĩ đâu Xuân sư muội."
"Không sai." Quỷ Ảnh cũng mỉm cười, hiển nhiên là đối với Dương Xuân có tuổi tác nhỏ hơn hỏi ra loại vấn đề này, ở dưới cái nhìn của nàng là không có gì lớn: "Dương Xuân đại nhân phải nhớ kỹ, lời nói của nam nhân đều là gạt người...không đúng, nói tóm lại, không thể tùy tiện tin lời của địch nhân, cần phải thường xuyên duy trì cảnh giác."
"Hắn nói là có thể tùy thời tìm tới chúng ta, chẳng lẽ là nhất định sẽ có thể?"
"Không thử một chút thì làm sao biết? Ta không cảm thấy bọn hắn có thể tìm tới, nhưng nếu như thật sự có thể tìm tới chúng ta, vừa vặn, Cẩm Y Vệ cũng sẽ không có khả năng không có một chút phát giác nào, như vậy chúng ta ngược lại sẽ có thể lần theo manh mối để điều tra bọn hắn, vào thời khắc mấu chốt, nhờ vào đó tìm kiếm sự trợ giúp của triều đình cũng không phải là không được..."
"Đây chính là chiến thuật."
"Điểm này, cần phải học hỏi Khuynh Địch đại nhân nhiều hơn."
"Ồ!"
Khuynh Địch: "..."
Đừng nhìn ta, Xuân sư muội đừng nên nhìn ta! Nhìn cặp mắt to tràn ngập kính nể của ngươi, khiến cho áp lực của ta rất là lớn!
"Khụ khụ, vậy thì Quỷ Ảnh, ngươi hãy đi cùng với ta đi."
"Vâng!"
Sau khi làm ra quyết định, thương đội lập tức đi về phương hướng

thành nhỏ, mà ở cửa thành, một vị binh sĩ khoác thiết giáp sau khi nhìn thấy thương đội, lập tức chạy tới.
Ồ! Thấy một màn như vậy, Trần Khuynh Địch đột nhiên trở nên kích động không giải thích được, chẳng lẽ đây chính là sự kiện vào thời điểm ở cùng với nhân vật chính nhất định sẽ gặp phải tình huống đánh mặt, xem ra nhất định là người lính này nhìn thương đội nhà mình giống như là dê béo, cho nên muốn đi lên doạ dẫm một phen thật tốt...
Nhưng mà vượt quá dự liệu của Trần Khuynh Địch là, người lính này trực tiếp đứng lại ở trước mặt thương đội, gõ chiến thương ở trong tay lên trên mặt đất, sau đó mở miệng nói: "Chào các vị."
"Xin hỏi các vị vào thành để làm cái gì?"
Quỷ Ảnh bước ra phía trước một bước, khẽ cười nói: "Chúng ta là thương hội Hoa Vân, lần này đến Hoài Nam Đạo để buôn bán, đây là văn thư của chúng ta..."
Binh sĩ hết sức chăm chú lật nhìn văn thư do Quỷ Ảnh đưa tới một lần, cuối cùng trả văn thư trở về, sau đó lại dùng chiến thương gõ gõ mặt đất, đây dường như là lễ nghi đặc thù gì đó a, sau đó hắn mới quay về phía đám người Quỷ Ảnh cùng với Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Các vị hãy đi vào đi."
Nói đến đây, binh sĩ phảng phất như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói thêm một câu: "Mặt khác, gần đây Hoài Nam Đạo có một chút không an toàn, không biết vì sao, thường xuyên xuất hiện vụ án có người mất tích bí ẩn, nếu có thể, vào thời điểm mấy vị xuất hành vẫn nên đi với nhau thì tốt hơn, nếu gặp nguy hiểm thì hãy la lớn."
"Mời không cần lo lắng."
"Chúng ta sẽ lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới."
Quỷ Ảnh gật đầu một cái, vừa cười vừa nói: "Chúng ta đã biết."
Binh sĩ gật đầu một cái, liền muốn quay người trở lại cửa thành làm nhiệm vụ của mình.
"Chờ một chút."
Trần Khuynh Địch vẫn một mực giữ yên lặng lúc này đột nhiên mở miệng, ở trên mặt lộ ra biểu lộ khó có thể nắm bắt, mà binh sĩ thì là quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt không rõ ràng cho lắm mà nhìn hắn.
Chỉ chốc lát sau, Trần Khuynh Địch cười cười, đột nhiên lấy ra Thanh Tâm Đan từ trong túi trữ vật mà hệ thống cấp cho trước đó, đưa cho binh sĩ, nói: "Ngài vất vả rồi."
"Chuyện này...xin lỗi, chúng ta..."

Chương 775: Mất mặt

"Không có việc gì, không có việc gì, đan dược này không có tác dụng gì, chỉ là có thể điều hòa và khiến cho thân thể thông thuận, là một trong những sản phẩm chính của thương đội chúng ta, ở phía trên cũng không có linh khí gì, cho nên cũng không phải là rất quý giá, coi như là hàng quảng cáo, nếu như ngài không thu, chúng ta sẽ cảm thấy rất bối rối."
"Mời ngài nhận lấy."
Nhìn thần sắc có chút khó coi của binh sĩ, Trần Khuynh Địch vung tay lên, liền trực tiếp trở về bên trong xe ngựa, mà binh sĩ thì là sau khi do dự một chút, liền thu hồi đan dược, chợt đứng thẳng, hướng về phía đoàn xe của thương hội, dùng chiến thương trong tay gõ lên trên mặt đất một cái, nhìn thương đội đi xa.
Ở trong xe ngựa, Trần Khuynh Địch đột nhiên thở dài.
Vừa mới rồi ta đã làm gì vậy?
Thực sự là mất mặt.
Tại Hoài Nam Đạo.
Ở trong một rừng cây nào đó nào đó xa rời thành trì thế tục, một đám người mặc đồ đen chính là đang tụ tập cùng một chỗ, dọn ra một bãi đất trống.
Mà ở bên trong bãi đất trống, có không ít người mặc đồ đen đều cầm thùng gỗ, dùng bút chấm máu tươi, viết và vẽ trên mặt đất, để lại những ký hiệu màu đỏ rậm rạp chằng chịt, những ký hiệu này hợp lại với nhau hình thành một cái vòng tròn, ở trong vòng tròn là một cái vòng tròn khác, co lại về phía trung ương bãi đất trống.
Ở trung ương bãi đất trống.
Trung niên nam tử xuất thân từ Tầm Long Sĩ nhất tộc gặp mặt cùng với thân ảnh thần bí trước đó, chính là đang đứng yên lặng ở nơi đó, hai mắt nhắm nghiền, ở dưới chân thì là một cái phù văn màu máu to lớn nhìn qua vô cùng quỷ dị.
Chỉ chốc lát sau...
Hư không nứt ra, một đạo thân ảnh người mặc long bào màu đen sải bước đi ra, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người của nam tử trung niên, lướt nhẹ như mây nhưng lại rất oai vệ, rõ ràng là Hoành Võ Đế Đại Chu.
"Chuẩn bị sao rồi?"
"Còn cần thêm thời gian." Trung niên nam tử trầm giọng nói ra, nụ cười lộ ra ở phía dưới mũ trùm màu đen khá là quỷ dị.
"Ta còn cần thêm máu của nhiều người, muốn chặt đứt long mạch, đầu tiên là phải khiến cho long mạch hiện hình mới được, đây cũng không phải là địa mạch bình thường trên ý nghĩa, chỉ dựa vào đào hố

là không có cách nào phát hiện ra, đó là tập hợp ý niệm của vô số người ở Trung Nguyên, cho nên chỉ có dùng máu người mới có thể triệu hoán nó đi ra."
"Triệu hoán?"
"Không sai." Khóe miệng của nam tử trung niên nứt ra, cười càng thêm càn rỡ: "Người chết càng nhiều, long mạch sẽ càng phẫn nộ, càng phẫn nộ, lại càng dễ dàng bị phát hiện, mà chỉ cần có thể phát hiện ra nó, liền có thể chặt đứt nó, nếu muốn tăng nhanh tốc độ, ngươi hãy dứt khoát đi đồ sát một phen thì sao?"
"Không có khả năng!" Hoành Võ Đế hừ lạnh một tiếng, trực tiếp nói.
Hắn và Tầm Long Sĩ nhất tộc cũng không giống nhau, Tầm Long Sĩ nhất tộc chỉ muốn Đại Càn diệt vong, nhưng hắn là đại biểu cho Đại Chu, điều phải làm là chiếm lấy thiên hạ sau khi Đại Càn diệt vong, đã như vậy, loại chuyện đồ thành này là tuyệt đối không thể đi làm, chớ đừng nói chi là nếu như chuyện lớn như đồ thành thật sự xảy ra...
Không thể nghi ngờ sẽ dẫn tới sự phản ứng kịch liệt của Đại Càn.
Mặc dù phản bác đề nghị của Thái Tử Hoành Xương, nhưng đối với nhi tử của mình, Hoành Võ Đế vẫn là rất hài lòng, đối với ý nghĩ của hắn, Hoành Võ Đế cũng không phải là hoàn toàn không đồng ý, tối thiểu là ngôn luận liên quan tới người dẫn đầu kia, hắn cũng hiểu rõ, cho nên hắn mới cự tuyệt lời đề nghị của Tầm Long Sĩ.
Đồ thành? Nói đùa, như vậy Đại Càn sẽ thật sự muốn tiêu diệt Đại Chu trước.
Muốn làm cũng phải là do người khác đi làm.
"Tầm Long Sĩ nhất tộc kéo dài hơi tàn đến hiện tại, cũng không có khả năng chỉ có một minh hữu như Đại Chu chúng ta a, để bọn hắn đi làm là được rồi."
"Ha ha!""
Tầm Long Sĩ cũng không phản bác, chỉ là thu hồi ánh mắt, tiếp tục đắm chìm ở bên trong phù văn màu máu ở dưới chân, mà cùng lúc đó, ở ngay bên ngoài Hoài Nam Đạo, có một đám nhân mã khác đang tụ tập tới, hơn nữa không ngoại lệ, toàn bộ đều là nam nữ mang theo hoa văn kỳ dị ở trên mặt.
Mà dẫn đầu bất ngờ chính là Anh Cưu bị Yêu Côn Bắc Hải đuổi đi.
Ở phía sau Anh Cưu, thì là Cửu Anh lộ ra vẻ mặt cung kính, trên thực tế Cửu Anh thân làm người mạnh nhất thế hệ trẻ Yêu tộc, Cửu Anh chính là nhi tử của Anh Cưu, kế thừa chính là huyết mạch thuần chính nhất của Cửu Anh nhất tộc.
Đây cũng là một trong những truyền thống của Yêu tộc.
Ở Yêu tộc, hoàn toàn lấy huyết mạch để luận thành bại, Yêu tộc tầm thường trừ phi nhận được sự ban ân của thượng vị giả, bằng không thì sẽ không có tên, chỉ có người mạnh nhất kế thừa huyết mạch thuần chính nhất, mới có tư cách có được danh tự biểu tượng cho

huyết mạch đó, mà chỉ có trở thành Yêu Vương chân chính, cũng chính là cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mới có tư cách tự chọn cho bản thân một cái tên, danh tự ở Yêu tộc chính là tượng trưng cho thực lực cùng với địa vị.
"Cửu Anh." Anh Cưu ngắm nhìn thành trì Hoài Nam Đạo ở phía xa xa, trầm giọng hỏi: "Ngươi mang tới một đám Nhân tộc, thế mà không có ý định đưa đến phía Tầm Long Sĩ xem như là tế phẩm, đã xảy ra chuyện gì?"
"Bẩm phụ vương, đám Nhân tộc kia còn có chỗ hữu dụng đối với ta."
"Chỗ hữu dụng?"
Anh Cưu nhìn thoáng qua Cửu Anh, Nhân tộc đối với Yêu tộc mà nói, kỳ thật là cũng không có tác dụng gì, thực sự muốn nói, chính là thịt của Nhân tộc ăn tương đối ngon, tuyệt đại đa số Yêu tộc đều thích ăn, nhưng đó cũng không phải nói là thịt của Nhân tộc là nhu cầu thiết yếu của Yêu tộc, chỉ là đơn thuần ăn ngon mà thôi.
Nói một cách khác…Nhân tộc đối với Yêu tộc mà nói là không dùng được, nhưng cho dù là như thế, Cửu Anh thế mà còn muốn bảo trụ đám Nhân tộc kia...
Hẳn là có kỳ ngộ gì đó!
Anh Cưu mỉm cười ở trong lòng, hắn thân làm người chấp chưởng Cửu Anh nhất mạch, đương nhiên sẽ không thèm muốn kỳ ngộ của con trai mình, không bằng nói là Cửu Anh càng mạnh càng tốt, cho nên hắn chỉ hỏi sơ lược, không tiếp tục tiếp tục truy cứu hành vi của Cửu Anh, so với những chuyện này, còn có chuyện trọng yếu hơn.
"Giao cho ngươi một chuyện."
"Mời phụ vương phân phó."
"Đi tìm tin tức về một loại thiên tài địa bảo, nếu ta nhớ không lầm, thứ đó gọi là cá khô."
Cửu Anh: "? ??"
Sau khi kinh ngạc một hồi, Cửu Anh mới xem như là phản ứng lại, cá khô? Khác biệt cùng với Anh Cưu, trước đó Cửu Anh đã đặc biệt đi du lịch ở Trung Nguyên qua một lần, không nói đến những cái khác, ban đầu ở Lạc Viêm Thành, hắn đã không chỉ một lần nghe được ở trên đường cái có người ở rao hàng cá khô cùng với mứt quả, mang theo vài phần tâm tình quỷ dị, Cửu Anh liền nói những gì mình biết cho Anh Cưu.
Sau đó quả nhiên!
"Nói nhảm!" Anh Cưu tức giận mắng.
"Ta muốn không phải loại vật thế tục kia, là thiên tài địa bảo! Đó là đồ vật mà Yêu Côn Bắc Hải mong muốn, làm sao có thể lại là do Nhân tộc làm ra, tất nhiên là thiên sinh địa dưỡng, về phần danh tự, đơn giản chỉ là cùng tên mà thôi, Cửu Anh a, ngươi thân là kẻ kế tục tộc ta, sao lại có thể bị danh tự làm cho mê hoặc chứ?"

Chương 776: Sinh hoạt

‘’Thật giống như là hoa hướng dương vậy, đặt ở thế tục, đơn giản là một loại phàm phẩm, nhưng trên thực tế, hoa hướng dương xem như là thiên tài địa bảo lại ẩn chứa Thái Dương Chi Hỏa, hai thứ này có thể giống nhau hay sao?"
"Cá khô cũng giống như vậy!"
"Ta cần chính là cá khô thiên tài địa bảo!"
"Rõ chưa! ?"
"Rõ!"
Ở dưới sự dạy dỗ của Anh Cưu, Cửu Anh lập tức hiểu được sai lầm của mình, không sai, Yêu Côn Bắc Hải có thể lấy sức một mình trấn áp Mặc Môn làm sao sẽ có thể muốn ăn loại cá khô ở thế tục kia? Tất nhiên là thiên tài địa bảo! Hơn nữa còn là loại cao cấp nhất kia, về phần tại sao bản thân không biết, đây tuyệt đối là do bản thân cô văn lậu quả! Phải biết rằng đây chính là Yêu Côn Bắc Hải a! Yêu Thánh sống qua nhiều năm như vậy, nó làm sao sẽ sai đây? Cho nên nhất định là bản thân sai! Tỉnh lại! Nhất định phải tỉnh lại a!
Thấy Cửu Anh xác thực đã nhận thức được sự sai lầm của mình, Anh Cưu hài lòng gật gật đầu, trẻ nhỏ rất dễ dạy!
"Được rồi."
"Trước đó Tầm Long Sĩ phát tin tức tới, muốn chúng ta đồ sát Nhân tộc, thu thập đầy đủ máu người, trước đó ta một mực để cho người hành động trong bóng tối, nếu ngươi đã đến, vậy liền giao chuyện này cho ngươi, nhớ kỹ, không nên hành động quá mức, lãnh địa Nhân tộc lớn như vậy, thu thập một chút ở mỗi một tòa thành trì là được, tốt nhất là bắt đầu trước từ biên giới."
Anh Cưu thân làm Yêu Vương, đương nhiên sẽ có nhãn lực không kém, sẽ không có khả năng làm ra loại sự tình đồ thành khiến cho người người oán trách kia.
Nếu mở rộng quy mô ra toàn bộ Hoài Nam Đạo, tự nhiên là sẽ không thành vấn đề.
Mà trên thực tế lúc trước hắn cũng chính là làm như thế.
"Vâng." Cửu Anh gật đầu một cái.
Ở bên trong Hoài Thủy Thành tại biên giới Hoài Nam Đạo.
Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân đã rời khỏi thương hội, đi dạo quanh thành, mà Quỷ Ảnh thì là tiến hành liên lạc với nằm vùng do Cẩm Y Vệ bố trí ở Hoài Thủy Thành.
Cũng chớ xem thường Cẩm Y Vệ.
Cái tổ chức này mặc dù mới được xây dựng không bao lâu, nhưng lại do Thánh Thượng Đại Càn đích thân hạ lệnh, trực tiếp tách ra từ bên trong Lục Phiến Môn, cơ hồ là kế thừa tất cả các đặc tính của Lục

Phiến Môn, điểm trọng yếu nhất ở trong đó chính là: không quan tâm lớn nhỏ, trên cơ bản là ở trong toàn bộ Trung Nguyên đều có Cẩm Y Vệ nằm vùng.
Đương nhiên là đối với những chuyện này, Trần Khuynh Địch thân làm ông chủ tự do tự tại là hoàn toàn không biết, tự nhiên là giao tất cả cho Quỷ Ảnh.
Thuận tiện nhắc tới, Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân vào trước khi ra ngoài đã được Quỷ Ảnh dùng Dịch Dung Thuật cẩn thận sửa đổi một phen, tối thiểu là nhìn từ bề ngoài, bọn họ đã không còn là khuôn mặt lúc đầu, Dương Xuân thì lộ ra vẻ thành thục hơn một chút, Trần Khuynh Địch thì là càng thêm trẻ tuổi, mà còn khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy kinh hãi hơn là...
"Còn có thể làm ra được loại chuyện như vậy sao."
Đi trên đường, Trần Khuynh Địch khẽ liếc nhìn qua phần ngực của Dương Xuân, trong ấn tượng của hắn đây vốn là vùng đất bằng phẳng, nhưng bây giờ cư nhiên đã có chỗ tăng lên.
Không phải là đệm ngực! Quả thực giống như là chân chính trổ mã vậy, không nói đến những cái khác, tối thiểu là Dương Xuân đã thỉnh thoảng bóp hai lần, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, đương nhiên vào mỗi lần đều là vào thời điểm mình chuyển ánh mắt đi, nàng hẳn còn cho rằng là mình không phát hiện ra, ừm, vì không để cho bầu không khí trở nên xấu hổ, bản thân mình vẫn không nên chọc thủng chuyện này thì tốt hơn.
"Đại ca."
"Ừm?"
"Chúng ta đi mua một chút đồ vật nhé?"
Nhìn theo ngón tay của Dương Xuân, rõ ràng là một mảnh náo nhiệt, ở trong đó có không ít cửa hàng bề ngoài hoa lệ, nhìn qua giống như là dành cho người giàu, bán quần áo, mở quán rượu, bán dược phẩm, cơ hồ là không thiếu gì cả, hơn nữa người đi lại ở mảnh náo nhiệt này phần lớn đều là người bình thường.
Dùng lời của rất nhiều võ giả mà nói, đó chính là: khu phàm nhân.
Bởi vì võ giả ở cái thế giới này có sức mạnh rất to lớn, đủ để dời sông lấp biển, cơ hồ ở trong mỗi một tòa thành trì ở Trung Nguyên đều có phân chia tương tự, khu náo nhiệt dành cho võ giả, khu náo nhiệt dành cho phàm nhân, cảnh tượng, phối trí còn có hàng hoá ở hai khu, toàn bộ đều là hoàn toàn khác biệt.
Trần Khuynh Địch thì tạm thời không nói, còn Dương Xuân thì không muốn đi đến khu náo nhiệt dành cho võ giả.
Ở nơi đó, mỗi một võ giả đều là trầm mặc ít nói, lo lắng đến việc bảo vật mình lấy được sẽ bị người khác phát hiện, còn thường xuyên có người bởi vậy mà bộc phát xung đột đẫm máu, hơn nữa sau đó cũng có người theo đuôi một số dê béo nhìn qua có tu vi yếu, ở loại địa phương kia là chỉ có thể cảm nhận được sự kiềm chế cùng với khẩn

trương.
Nhưng mà nơi này thì lại hoàn toàn khác biệt.
Các phàm nhân kết bạn mà đi, trên đường Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân đi tới, đám người gặp được sẽ còn mỉm cười đối với bọn hắn, quán rượu hai bên đường luôn có tiểu nhị đứng ở cửa chào đón khách, bán quần áo, bán dược phẩm, thậm chí còn có cả mở thanh lâu, tiếng người huyên náo, tràn đầy một loại khí tức "sinh hoạt".
Ngay cả Trần Khuynh Địch đi đến nơi như thế này, cũng đều có một loại cảm giác bản thân lại trở về cái thế giới ở kiếp trước kia.
Hòa bình, an khang, không có nguy hiểm.
Chỉ nhìn một màn trước mắt này, sẽ rất khó tưởng tượng được lúc này Trung Nguyên kỳ thật đang đứng ở trong nguy cơ tứ phía, ngoại địch thăm dò, hơn nữa vô cùng có khả năng bộc phát một trận đại loạn.
Trần Khuynh Địch đột nhiên liên tưởng đến vị binh lính bình thường gác ở cửa ra vào thành trì kia.
Nghĩ tới hạm đội Đông Hải bị diệt toàn quân ngày xưa, nghĩ tới Tây Vực cho đến nay vẫn còn đang thiêu đốt chiến hỏa, nghĩ tới Tiêu Thành bị tiêu diệt.
Nếu như không có những người đó, Trung Nguyên còn có thể bảo trì cái bộ dáng này hay sao?
Nếu không phải là Đại Càn chúa tể Trung Nguyên, nếu như Đại Càn diệt vong, sẽ còn có cảnh tượng như vậy hay sao?
"Đại ca ca?"
"Ách!"
Thanh âm của Dương Xuân khiến cho Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, thế là hắn liền nhếch mép một cái, lộ ra một nụ cười ấm áp nói: "Được, Xuân sư muội muốn đi đâu cũng được."
Bị Dương Xuân lôi kéo tay tiến về phía trước, Trần Khuynh Địch cũng không nhịn được mà lộ ra một nụ cười.
Không nói đến những thứ khác, loại sinh hoạt thường ngày này, thực sự khiến cho hắn có một chút trầm mê ở trong đó.
Tiến vào khu náo nhiệt, rất nhanh hai người liền đi vào trong một tiệm trang phục, một vị nhân viên cửa hàng mặc sườn xám đi tới, mỉm cười nói: "Xin hỏi ta có thể giúp hai vị chuyện gì?"
"Tỷ tỷ, tỷ tỷ!"
Dương Xuân vui vẻ chỉ một vào một chiếc váy màu vàng, cái bộ dáng này khiến cho Trần Khuynh Địch không khỏi cười một tiếng.
Cái này thật đúng là…
Rất ít khi nhìn thấy Xuân sư muội có loại bộ dáng này.

Chương 777: Mua hết

Đúng rồi, cho tới nay chính mình cũng đều coi các nàng Dương Xuân là nhân vật chính, mà cái gì là nhân vật chính? Nghịch thiên mà đi, tu vi cao siêu, đánh như thế nào cũng sẽ không chết, là tồn tại vô địch thiên hạ, nhưng như vậy thì như thế nào? Coi như là nhân vật chính, cũng sẽ có những mặt khác mà người khác không biết.
Không sai, cho dù là Dương Xuân, kỳ thật nói đến cùng, cũng chỉ là một thiếu nữ mới vừa mới mười lăm ~ mười sáu tuổi a? Ở cái tuổi này ưa thích quần áo đẹp là cũng không có gì đáng trách.
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái ở trong lòng, quyết định chờ đến lúc Dương Xuân nhìn trúng chiếc áo liền váy này liền mua tặng cho nàng...
"Ngoại trừ cái này! Ta đều muốn tất cả những chiếc váy khác!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Nhân viên cửa hàng: "? ??"
Để ta suy nghĩ lại một chút!
"Khụ khụ!" Nhân viên cửa hàng có một chút lúng túng ho khan một cái, khá là mê mang nhìn về phía Trần Khuynh Địch, kết quả là Trần Khuynh Địch lại bỏ qua ánh mắt của nàng, nàng đành phải lại nhìn về phía Dương Xuân, hỏi: "Vậy, vậy thì, vị tiểu thư này, tiểu thư thực dự định mua tất cả quần áo hay sao? Rất đắt đó!"
"Đương nhiên! À, ta không muốn chiếc váy màu vàng này."
"Ách, chuyện này..."
Thấy nhân viên cửa hàng thực sự xấu hổ, Trần Khuynh Địch rốt cuộc cũng không giữ được sự trầm mặc nữa, đành phải mở miệng nói: "Như vậy, trừ bỏ chiếc váy này, tổng cộng những chiếc váy khác thì cần bao nhiêu tiền?"
"Chuyện này, trừ bỏ chiếc váy này, tổng cộng những chiếc váy khác...đại khái cần...tổng cộng 124.700 lượng bạch ngân."
Không thể không thừa nhận.
Tố dưỡng nghề nghiệp của nhân viên cửa hàng bán đồ xa xỉ phẩm chính là rất cao, mặc dù bị lời nói của Dương Xuân làm cho có một chút phát mộng, nhưng nàng vẫn thực sự tính ra giá cả của tất cả quần áo, hơn nữa Trần Khuynh Địch còn có thể cảm giác được, vào thời điểm tính toán ở trên người của nhân viên phục vụ này còn có ba động tinh thần lực nho nhỏ, dường như là một môn võ công tinh thần thông thường, có khả năng chính là chuyên môn dùng để tính toán...
Đậu xanh rau má! Trần Khuynh Địch vừa cảm khái, vừa lấy từ trong túi trữ vật ra một tấm thẻ từ đưa cho nhân viên cửa hàng, nghe nói là chỉ cần có cái đồ chơi này, liền có thể lấy ra đủ số lượng tiền tài

từ bên trong tiền trang hoàng gia, không sai, hôm qua Trần Khuynh Địch đã kiểm tra rất kỹ, cái đồ chơi này không phải chính là thẻ tín dụng ở kiếp trước hay sao?
"À đúng rồi." Nhân viên cửa hàng đột nhiên vỗ tay một cái, nói: "Bản điếm gần đây đang có chương trình giảm giá, mấy vị có muốn làm thẻ hội viên hay không, có thể giảm giá a, đây là thủ đoạn mới nhất mà ông chủ cửa hàng chúng ta học được ở tổng bộ Thượng Kinh, nghe nói còn là do từ trong cung truyền ra, rất là ưu đãi."
Trần Khuynh Địch: "…"
Đây là cũng quá thức thời rồi a, con m* nó, Thánh Thượng Đại Càn xuyên việt sớm hơn mình nhiều năm như vậy, thật đúng là cũng không nhàn rỗi a!
"Ách, vậy liền làm một tấm thẻ hội viên là được."
"Tốt, xin khách nhân hãy chờ một chút."
Nhìn nhân viên cửa hàng rời đi, Trần Khuynh Địch cảm nhận được sự khác biệt giữa người bình thường cùng với võ giả một lần nữa, nguyên lai ở trong bất tri bất giác, cuộc sống của người bình thường cũng đều muôn màu muôn vẻ như vậy sao.
Mà cùng lúc đó…
"Đại ca ca, ta muốn đi thử quần áo."
"Ồ, đi đi thôi."
"Hắc hắc hắc." Thuận tay cầm lên một bộ quần áo, Dương Xuân lộ ra một nụ cười quyết tâm.
Thử quần áo? Đừng nói giỡn! Lần này thật vất vả mới được đi ra ngoài cùng với đại ca ca, Tiêm Tiêm tỷ không có ở đây, Tương Tư tỷ không có ở đây, Phượng Tiên tỷ cũng không có ở đây, ngay cả Quỷ Ảnh cũng đều không đi theo.
Đây không phải cơ hội tốt ngàn năm một thuở hay sao! Không sai! Ta muốn thừa cơ công chiếm đại ca ca!
Liền kết luận lại mà nói.
Cửa hàng này tại khu náo nhiệt xem như là cửa hàng xa xỉ phẩm nhất đẳng, quần áo đủ loại hình có thể nói là không thiếu gì cả, coi như là Dương Xuân không cần chiếc váy màu vàng kia, kỳ thật là cũng khá đắt đỏ.
Đương nhiên, sở dĩ không muốn chiếc váy kia, là bởi vì Dương Xuân đã thấy Trần Tiêm Tiêm mặc qua.
Loại nàng cần chính là loại mà đại ca ca chưa từng thấy kia!
Không sai!
Ánh mắt của Dương Xuân không ngừng quét qua rất nhiều quần áo, có váy xoè lễ phục xinh đẹp, có váy ngắn nhẹ nhõm hiên ngang, cũng có trang phục rất bạo dạn, mà Dương Xuân liếc mắt nhìn một vòng, cuối cùng khóa chặt ở bên trên một bộ y phục, nên nói như thế nào đây, loại phong cách này...
Rất tốt!

Liền vui vẻ quyết định như vậy!
Mà cùng lúc đó…
Trần Khuynh Địch sau khi cầm lại thẻ tín dụng cùng với cái gọi là thẻ khách quý từ nhân viên cửa hàng, liền bắt đầu đi dạo chẳng có mục đích ở trong cửa hàng, cái cửa hàng này là chuyên môn bán trang phục, không chỉ có là trang phục nữ tính, mà trang phục nam tính cũng có, hiện tại hắn đang suy nghĩ là bản thân có cần mua một chút hay không.
Nhưng mà…
"Hoan nghênh quang lâm."
Một vị khách nhân mới chậm rãi đi đến, sau khi nói chuyện vài câu cùng với nhân viên cửa hàng tiến lên nghênh tiếp, cũng đi lại bốn phía ở trong cửa hàng, Trần Khuynh Địch hé mắt nhìn tới, không biết vì sao, luôn cảm thấy mặt mũi của đối phương nhìn rất quen mắt, giống như là đã thấy qua ở một nơi nào đó vậy...
À! Đang đi về phía mình!
Cần phải lạnh lùng, tỉnh táo!
Ngươi là loại gia hỏa chưa thấy qua việc đời kia hay sao Trần Khuynh Địch? Chớ quên! Ngươi đã là nam nhân được tỏ tình qua! Là một nam tử hán thành thục!
Trần Khuynh Địch quay người, quang minh chính đại nhìn về phía đối phương, đứng trước mặt chính là một cô gái rõ ràng lớn hơn so với Trần Khuynh Địch mấy tuổi, hẳn là khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, mái tóc dài màu đen rủ xuống thắt lưng, toàn thân cao thấp nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp ôn nhu.
Sự thật đã chứng minh.
Một vị xử nam đã được tỏ tình qua, từ trên đủ loại ý nghĩa mà nói là đều sẽ bành trướng, ví dụ như là Trần Khuynh Địch bây giờ.
Cô gái tóc đen này trực tiếp đi về phía bản thân, sẽ không phải là muốn bắt chuyện cùng với ta đó chứ?
Ý nghĩ như vậy đã mọc rễ nảy mầm ở trong lòng của người đàn ông này.
Sau đó…đối phương cứ như vậy đi thẳng qua...
Trần Khuynh Địch: "…"
Mà đổi thành một bên.
"Ách!"
"Sẽ không phải là đã phát hiện thân phận của ta đó chứ? Cứ nhìn chằm chằm ta như vậy..."
Quỷ Ảnh dùng khóe mắt liếc qua Trần Khuynh Địch không biết vì sao lại đột nhiên bưng kín mặt, lỗ tai cũng đều đỏ ửng, ở trong lòng có một chút bồn chồn.
Nói thật.
Lần này nàng giải trừ nguỵ trang đi theo Trần Khuynh Địch cùng với

Dương Xuân tới, thuần túy là vì lý do giữ bí mật, tuyệt đối là không có bất luận những yếu tố khác gì ở trong đó, dù sao thì trước đó nàng đều một mực dùng khuôn mặt phái nam xem như là người cầm quyền Cẩm Y Vệ để xuất hiện, nàng lo lắng là nếu như cứ tiếp tục lấy cái khuôn mặt này để xuất hiện.

Chương 778: Kabedon

Có khả năng sẽ khiến cho người Đại Chu phát hiện ra, ngược lại sẽ đánh rắn động cỏ.
Đương nhiên, nàng kỳ thật cũng có thể đổi thành muốn khuôn mặt phái nam khác để sử dụng, nhưng nên nói như thế nào đây, đã quá lâu không có lộ ra chân dung, nàng có một chút nóng lòng muốn thử...
Cho nên ở trong bất tri bất giác liền làm như vậy.
Vốn dĩ cho rằng hình dáng của mình cơ hồ là chưa từng xuất hiện ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, cơ hồ là không chê vào đâu được, kết quả không biết vì sao tên gia hỏa này từ khi bản thân vừa tiến đến, liền dùng một loại biểu lộ quỷ dị nhìn mình, khiến cho Quỷ Ảnh không tự chủ được hoài nghi bản thân có phải là đã bại lộ hay không.
Bất quá bây giờ xem ra hẳn là ảo giác a.
"Hừ!" Nghĩ đi nghĩ lại, Quỷ Ảnh lại đột nhiên có một chút bất mãn, mặc dù chân dung của mình cơ hồ chưa từng xuất hiện, nhưng trước đó vào thời điểm ngẫu nhiên xuất hiện một lần, Trần Khuynh Địch thế nhưng mà còn tỏ tình đối với mình đây, kết quả hiện tại xem ra Trần Khuynh Địch thế mà không có một chút ấn tượng nào, quả nhiên là nam nhân đều là kẻ gạt người...
Xuất phát từ một chút lo lắng này.
Trước khi đi, nàng đã cố tình không cẩn thận giẫm một cước vào chân của Trần Khuynh Địch, sau đó để lại một mình Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt phát mộng, cũng không quay đầu lại mà rời đi.
Dù sao thì nàng cũng rất là bận rộn, đi theo Trần Khuynh Địch chỉ là do chợt có linh cảm, nàng còn muốn đi liên hệ với nằm vùng Cẩm Y Vệ ở bên trong Hoài Thủy Thành, mau sớm nắm vững toàn bộ tình hình của Hoài Nam Đạo gần đây, làm sao có thể giống như ông chủ Trần Khuynh Địch tự do tự tại này, thế mà mang theo Dương Xuân đi đến cửa hàng quần áo...
Hừm...
Nghĩ tới đây, Quỷ Ảnh lại muốn trở về tiếp tục giẫm vào chân của Trần Khuynh Địch.
"Hắt xì!"
Ở bên trong phòng thay đồ, Dương Xuân vừa mới thay quần áo xong không biết vì sao, lại đột nhiên hắt hơi một cái.
"Chuyện gì đang xảy ra?"
"Nhất định là các nàng Tiêm Tiêm tỷ đang ghen tỵ với ta! Ừm! Nhất định là như vậy!"
"Tốt! Vạn sự đã sẵn sàng!"

Dương Xuân ngắm nhìn mình trong gương, lúc này nàng đang ăn mặc trang phục tương đối làm cho người ta ngoài ý muốn, đương nhiên, cũng không phải là loại trang phục xấu hổ như là loại hình thỏ ngọc kia.
Ở thân trên là một bộ áo choàng thêu lên đường viền.
Dưới người thì là quần ngắn phối hợp cùng với trường ngoa.
Nếu dùng hai chữ để hình dung...thì chính là cường thế.
Thay đổi loại phong cách thiên chân khả ái bình thường của Dương Xuân kia, mặc bộ trang phục này vào Dương Xuân thế mà thật sự có loại cảm giác đại nhân, mặt mày mang theo khí thế bén nhọn, sau khi cẩn thận soi gương, Dương Xuân hài lòng gật gật đầu, sau đó lập tức rời khỏi phòng thay đồ đi về phía phương hướng Trần Khuynh Địch.
Mà Trần Khuynh Địch thì tự nhiên cũng phát hiện Dương Xuân đi ra.
"Ấy?"
"Sư huynh!"
Ngay cả ba chữ đại ca ca cũng đều không gọi, mà gọi là sư huynh, loại cải biến dị thường này khiến cho Trần Khuynh Địch nhướn lông mày lên, trực giác nói cho hắn biết có chuyện gì sắp phát sinh.
"Đã xảy ra chuyện gì sao?"
Dương Xuân cũng không dừng bước chân! Đi một đường hướng về phía trước!
Nói đến cùng nàng và Trần Tiêm Tiêm còn có Lạc Tương Tư đều đã học được một bài học, sau khi bị Phượng Tiên tỷ tỏ tình trước với sư huynh, các nàng không thể nghi ngờ đều rơi vào bên trong quẫn cảnh, muốn đánh vỡ tình cảnh lúng túng, nhất định phải giống như Phượng Tiên sư tỷ, ví dụ như xuất ra thái độ cường ngạnh cùng với quyết tâm kiên định mới được!
Không sai!
Theo sát bước chân của Phượng Tiên tỷ, Dương Xuân ta cũng phải tỏ tình rồi!
Hơn nữa ta còn muốn dùng tới tuyệt chiêu mà bản thân vừa mới học được gần đây, danh xưng là tất sát kỹ thổ lộ có xác xuất thành công cao tới 77%, dùng một hơi trở thành người thắng cuộc!
"Ách, chuyện gì đang xảy ra..."
"..."
Trần Khuynh Địch bị khí thế trầm mặc không nói của Dương Xuân chấn nhiếp, không tự chủ được mà lui về phía sau mấy bước, vừa vặn tựa vào bên tường, mà Dương Xuân thì là hai mắt sáng lên, đây chính là cơ hội! Nàng bước nhanh hơn, tiếp cận Trần Khuynh Địch đồng thời đưa tay phải ra, định dùng tay phải chống vào trên tường sau lưng Trần Khuynh Địch.
Đúng thế!
Đây là chiêu thức tất sát tên là Kabedon (*)!
Kabedon(*): Xoay người đối phương, áp sát và đấm vào tường…

nghe thì có vẻ hơi mạnh bạo nhưng những chiêu thức nhanh gọn của "kabe-don" dễ dàng khiến trái tim các cô gái rung rinh bất chợt.
Chỉ cần thi triển ra một chiêu này, dùng cánh tay cùng với thân thể hình thành không gian làm cho đối phương không chỗ có thể trốn, rút ngắn khoảng cách khiến cho một phương bị thổ lộ cảm thấy ngượng ngùng, từ đó đề cao tỷ lệ thổ lộ thành công!
Xem chiêu!
Kế hoạch của Dương Xuân là rất hoàn mỹ, nàng rất thuận lợi dùng tay phải gõ ra một tiếng "đông" trên bức tường sau lưng của Trần Khuynh Địch, sau đó cái đầu nhỏ của Dương Xuân cứ như vậy một mạch đụng vào trên bụng của Trần Khuynh Địch, phát ra tiếng ầm ầm, cả khuôn mặt càng là trực tiếp vùi vào trong quần áo của Trần Khuynh Địch.
Dương Xuân: "..."
Trần Khuynh Địch: "..."
Chủ quan rồi! Không ngờ được còn có loại bẫy rập này tồn tại.
Trên đường trở về, Dương Xuân đã thay lại bộ đồ cũ, ở trên đường đi cả khuôn mặt nhỏ đều là vặn vẹo, mà Trần Khuynh Địch thì là vừa sờ lên cằm, vừa suy nghĩ.
Ngươi nói xem...Xuân sư muội vừa mới làm trò gì thế? Húc cả người vào trên người của mình, quả thực giống như là đang làm nũng vậy.
A! Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, lập tức tỉnh ngộ lại: Đúng rồi!
Lúc này Dương Xuân thế nhưng đang ở vào trạng thái phụ thân bị thế lực thần bí bắt đi a, coi như là nhân vật chính, ở trong lòng ít nhiều vẫn sẽ có một chút bất an, mà ở phía dưới tình huống bất an, làm nũng một chút đối với sư huynh đáng tin cậy mà nói…
Cũng là chuyện đương nhiên a? Thì ra là thế!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra nụ cười cưng chiều, đột nhiên đưa tay, vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Dương Xuân ở bên cạnh, Dương Xuân thì là lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn cùng với mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía hắn.
"Không có chuyện gì rồi."
"Yên tâm đi, ta sẽ giải quyết lần phiền toái này."
"? ??"
Nhìn Trần Khuynh Địch không biết vì sao lộ ra vẻ mặt tươi cười, Dương Xuân nghiêng đầu một chút, trừng mắt nhìn, có một chút không rõ ràng cho lắm.
Đây là sư huynh đã bị ta công hãm rồi sao? Luôn cảm thấy giống như có chỗ nào đó không thích hợp.
Bất quá lại nói trở về.
"Hôm nay ở trên đường giống như không có người nào a."
Trần Khuynh Địch nhìn đường phố bốn phía, trước đó lúc ra ngoài cửa hàng quần áo vẫn là người ta tấp nập, kết quả là ở bên trong khu náo nhiệt còn chưa quá rõ ràng, nhưng sau khi đi một đoạn ra khỏi

khu náo nhiệt, cả con đường đều không nhìn thấy được mấy người đi đường, sắc trời còn không phải là quá tối a, đám người này biến động có phải là có một chút quá nhanh hay không?
"Bình thường cũng là như vậy sao?"
"Không rõ ràng." Dương Xuân cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Chương 779: Rốt cục cũng đi ra

Tâm trạng của Cửu Anh lúc này là rất xấu.
"Than ôi! Tốc độ bắt người ở từng thành trì là quá chậm! Hơn nữa còn nhất định phải bắt đầu bắt người từ thành trì ở biên giới, cần phải e sợ đến loại trình độ kia sao."
Đối với phụ vương của mình, Cửu Anh kỳ thật cũng không phải là không có một chút bất mãn nào.
Thân làm thế hệ Yêu tộc mới, hắn đối với sự cẩn thận đến mức thậm chí có thể coi như là hành vi thần kinh của Anh Cưu kia, vẫn luôn là rất không hiểu, nếu như chỉ vẻn vẹn là sợ hãi Đại Càn thì còn chưa tính, nhưng trời cao hoàng đế xa, đối tượng của Yêu tộc lại là người bình thường, Đại Càn chẳng lẽ còn sẽ quản lý hay sao? Không thể nào hiểu được.
Nếu như đối tượng mình muốn bắt là võ giả vậy thì cũng thôi đi, dù sao thì võ giả cũng là căn bản của các thế lực, nhưng mình bắt lấy bất quá chỉ là một chút phàm nhân tay trói gà không chặt, cho dù giết cũng không cần để ý mà thôi, mà cho dù là loại chuyện nhỏ nhặt này, còn phải cẩn thận làm, sợ bị Đại Càn phát hiện ra.
Điều này cũng quá khó chịu.
Nhưng dù sao thì cũng là mệnh lệnh của phụ vương, cho dù ở trong lòng của Cửu Anh lại bất mãn như thế nào, thì cũng vẫn phải hoàn thành, cho nên hắn dã dựa theo lời phân phó của Anh Cưu đi tới biên giới Hoài Nam Đạo, vốn dĩ mà nói, ở biên giới Hoài Nam Đạo có ba tòa thành nhỏ để lựa chọn, mà Cửu Anh mắt sáng như đuốc, liếc mắt liền chọn trúng toà Hoài Thủy Thành này!
Không sai! Trực giác nói cho Cửu Anh biết, chỉ cần đi vào toà Hoài Thủy Thành này, liền sẽ có chuyện tốt phát sinh!
Sau khi phái thủ hạ đi bắt phàm nhân, hắn vẫn du đãng ở trong Hoài Thủy Thành, thân làm đại yêu cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, Hoài Thủy Thành căn bản là không có người nào có thể chống lại hắn, giống như là lúc trước hắn đi đến Lạc Viêm Thành vậy, cho nên hắn vô cùng thảnh thơi, thậm chí còn ôm một loại tâm thái đi dạo chơi.
Mà có một câu nói rất hay.
Có tâm tình tốt liền muốn ăn gì đó.
"Dứt khoát tìm một, hai Nhân tộc để ăn."
Cửu Anh bắt đầu sinh ra ý nghĩ như vậy, mà sau khi có kinh lịch ở Lạc Viêm Thành, hắn đối với những phàm nhân ở thành nhỏ cũng đã không còn bất luận tâm tư cảnh giác gì, cho nên hắn quyết định thay đổi cách thức hành động.
Rất nhanh, Cửu Anh đã tìm được mục tiêu.
Đó là hai phàm nhân đi ở trên đường, hắn không quá ưa thích người

có dáng dấp thật cao kia, là nam, rất cao, thịt Nhân tộc nam tính là không thể ăn, có chút chát chát, nhưng kẻ thấp bé nhỏ con ở bên cạnh thì lại không giống, không chỉ có là Nhân tộc nữ tính, hơn nữa tuổi tác cũng không phải là rất lớn.
Loại Nhân tộc này là có thịt mềm nhất, ăn ngon nhất.
Vừa vặn.
Một mực đợi ở loại địa phương Huyền Vũ Đảo kia, đã quá lâu không có mài răng, hôm nay liền để cho bổn đại nhân hưởng thụ một phen thật tốt, trước tiên sẽ dùng một bàn tay chụp chết nam nhân kia, sau đó lại ăn hết nữ tử kia, bắt đầu ăn từ phần đầu thì sẽ tốt hơn, bởi vì tiếng kêu thảm thiết sẽ dẫn tới không ít người, mặc dù mình không sợ, nhưng sẽ rất phiền phức.
Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Cửu Anh lập tức xuất thủ.
"Hừ!"
Sau khi hạ quyết tâm, Cửu Anh lập tức tiềm hành theo phương hướng hai Nhân tộc kia, nghiêm ngặt mà nói thủ đoạn tiềm hành của hắn kỳ thật cũng không tính là cao cấp, nhưng mà không thành vấn đề, ở trên người của hắn mang theo phù chú trân quý mà phụ vương đặc biệt giao cho hắn trước khi đi, có thể che dấu yêu khí của bản thân.
Kết hợp hai thứ này lại, đủ để giấu diếm ở trước mặt của đại đa số người.
Khuyết điểm là một khi động thủ, sẽ lập tức bị người phát hiện, đối với cường giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao mà nói, bằng vào một chút thời gian đó đã đầy đủ để cho bọn hắn làm tốt chuẩn bị chiến đấu, không có đủ tác dụng tập kích bất ngờ, nếu không thì phụ vương cũng sẽ không giao loại phù chú này cho hắn, mà là sẽ mang theo người.
Đương nhiên.
Lúc này Cửu Anh cũng không chờ mong điểm này, hắn chỉ là xuất phát từ hứng thú tà ác của cá nhân để hành động mà thôi, vốn dĩ muốn dùng một bàn tay chụp chết tên nam nhân Nhân tộc kia, nhưng thịt của nữ tử Nhân tộc khi tuyệt vọng sẽ ăn càng ngon hơn, cho nên liền dứt khoát cắn đứt đôi tên nam nhân Nhân tộc kia, khiến cho nữ tử Nhân tộc rơi vào trong khủng hoảng.
Cửu Anh nhếch nhếch miệng, lộ ra cái miệng đầy răng sắc bén.
Run rẩy đi! Phàm nhân!
"Chết đi!"
Cửu Anh bay vọt tới, mở to miệng ra đối với nam nhân Nhân tộc, mặc dù vẫn bảo trì hình người như cũ, nhưng cái miệng lại mở rộng một cách vặn vẹo, miệng to như chậu máu danh xứng với thực bao trùm mà xuống về phía nam nhân Nhân tộc, mắt thấy là sẽ cắn đứt nửa người của nam nhân Nhân tộc...
"Cái đệch?"

Không thể không thừa nhận.
Trần Khuynh Địch xác thực là đã bị giật mình, ở trong cái chớp mắt này hắn đã tự hỏi đó là món đồ chơi gì?
Nhìn qua thật sự là quá xấu...
"Cút ngay!"
Mặc dù bị giật mình, nhưng Khuynh Địch lại phản ứng rất nhanh, sau khi hô một tiếng, vì để cho thứ xấu xí đột nhiên nhô ra này cút ra xa một chút, hắn cơ hồ là không có một chút do dự gì, liền hướng về phía cái miệng to như chậu máu đang mở ra đối với bản thân, trực tiếp đấm tới một quyền.
Ầm ầm! Không có bất kỳ chiêu thức nào, chính là lực lượng và tốc độ trực tiếp nhất, nắm đấm của Trần Khuynh Địch trong nháy mắt liền xông phá vận tốc âm thanh, khí lãng bắn nổ hóa thành từng vòng từng vòng vầng sáng màu trắng lấy nắm đấm của Trần Khuynh Địch làm trung tâm khuếch tán ra, nhấc lên sóng xung kích như vòi rồng, toàn bộ đường cái đều hơi hơi rung động trong cái nháy mắt này.
Cái miệng to như chậu máu do Cửu Anh vừa mới biến hóa ra trực tiếp bị dư ba quyền đánh ra chấn nứt, mắt thấy là sắp đánh vào trên người của Cửu Anh, lúc này Trần Khuynh Địch mới ý thức được là bản thân có một chút quá mức, vô thức thu liễm chín thành lực đạo, nhờ vậy mới không có đánh cho Cửu Anh vỡ vụn thành từng khối ngay tại chỗ.
Nhưng dù vậy, Cửu Anh bị đấm trúng vẫn bay lên không trung, bay vọt từ con đường này sang con đường khác, cuối cùng rơi lên trên mặt đất, đập ra một cái hố không lớn không nhỏ, còn phun ra một đống máu tươi nóng bỏng như dung nham.
Cửu Anh: "? ??"
Trong nháy mắt đánh bay Cửu Anh.
Dương Xuân ở bên cạnh Trần Khuynh Địch liền thay đổi thái độ.
Đôi mắt to hơi hơi uốn lượn, lông mày nhướn lên, chỉ là một chút biến hóa như vậy, hình tượng thiên chân khả ái nguyên bản liền tiêu tán trong nháy mắt, thay vào đó thì là sát khí ác liệt.
"Rốt cục cũng đi ra a."
Nói thật.
Ở trong lòng của Dương Xuân kỳ thật vẫn một mực chờ mong giờ khắc này, mặc dù trước đó Quỷ Ảnh đã nói là người Đại Chu sẽ không có cách nào tìm được nàng, nhưng Dương Xuân vẫn ôm lấy hi vọng đối với Đại Chu, hoặc có lẽ là, nàng hi vọng người Đại Chu có thể tìm tới, như vậy nàng mới có biện pháp thông qua người Đại Chu để biết được tung tích của phụ thân.

Chương 780: Đá phải thiết bản

Nguyên nhân chính là như thế nàng mới quấy rầy đòi hỏi để sư huynh mang bản thân nàng đi ra ngoài đi dạo.
Không sai! Tuyệt đối không phải là vì thừa cơ công hãm sư huynh đâu! Đây chẳng qua chỉ là nhân tiện mà thôi, mục đích chủ yếu vẫn là câu dẫn người Đại Chu! Không nên hiểu lầm!
Mà sự thật đã chứng minh, sự chờ mong của nàng thế mà đã thành sự thật.
Thực sự có một người đột nhiên xuất hiện tìm tới mình và đại ca nhìn qua bình thường không có gì lạ, hơn nữa ở trong nháy mắt bùng nổ còn có tu vi tương đối mạnh, như vậy xem ra, khẳng định chính là người Đại Chu! Không sai, tất cả đều nằm ở bên trong kế hoạch của mình!
Muốn nói tính toán nhầm duy nhất, đó chính là ngay cả chính Dương Xuân cũng không ngờ được, người Đại Chu này thế mà lại không có đầu óc như vậy, ở trong nháy mắt xuất hiện liền phát động tiến công đối với nàng và đại ca ca.
Thật đúng là không sợ chết a!
Thời buổi này, người không sợ chết giống như vậy là thật sự hiếm thấy, xem ra là tử trung với Đại Chu a! Bội phục bội phục!
"Đại ca ca, có thể hỗ trợ phong tỏa chung quanh hay không?"
"Ấy?"
"Ta muốn trao đổi cùng với người Đại Chu này một chút."
Người Đại Chu đưa tin tới? Trần Khuynh Địch khẽ chau mày, hắn cũng không phải là chưa từng qua lại cùng với người Đại Chu, cái gì là Thái Tử kia hắn cũng đã từng giao thủ qua, nhưng đồ vật vừa mới đột nhiên nhô ra, có một chút không giống với người Đại Chu.
Bất quá! Nếu Dương Xuân thân làm nhân vật chính cũng đều đã nói như vậy.
Vậy khẳng định là sẽ không sai!
Sau khi không hiểu gì chỉ biết gật đầu, Trần Khuynh Địch lập tức xuất thủ, một đạo ánh vàng mà mắt trần có thể thấy lan tràn ra từ dưới chân của hắn, cấp tốc ngăn cách cả con đường, ngay tiếp theo cả mặt đất dưới chân cũng đều bị ánh vàng bao phủ, cho dù là công trình kiến trúc bình thường nhất, lúc này trừ phi là cũng có võ giả nắm giữ tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, nếu không thì sẽ không thể đánh nát.
Mà đổi thành một bên, Cửu Anh đã giãy dụa bò lên từ bên trong đống đổ nát, đầu còn có chút choáng, nhưng hắn chung quy cũng là Cửu Anh - người có huyết mạch mạnh nhất bên trong thế hệ tuổi trẻ Yêu tộc, tố dưỡng cơ bản là rất cao, chỉ là một lần hít thở, hắn liền

lập tức phán đoán ra chính xác ra tình cảnh của bản thân: Không thể nghi ngờ là đã đá trúng thiết bản! Không nên đắc ý quên mình!
Vừa suy nghĩ ở trong lòng, Cửu Anh vừa cấp tốc phác hoạ ra con đường chạy trốn.
Có thể nhẹ nhàng đánh bại chính mình như vậy, còn có lực lượng đáng sợ mà bản thân cảm nhận được vào thời điểm đối phương ra quyền, không thể nghi ngờ, đó là cường giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan! Cứ như vậy chạy trốn từ trên không trung là không có khả năng, mà chạy trốn ở trên mặt đất cũng là hi vọng xa vời.
Đã như vậy, vậy chỉ có chạy trốn từ dưới lòng đất!
Cửu Anh cũng không có quên, nơi này nói như thế nào cũng là thành thị Nhân tộc, chỉ cần chui vào lòng đất, lại nhấc lên rối loạn quy mô lớn, ít nhất là có thể lợi dụng những người thường vô dụng kia để kéo chậm bước chân của vị cường giả đáng sợ kia, cứ như vậy mặc dù hi vọng là cũng không cao, nhưng ít ra là vẫn sẽ có khả năng đào tẩu...
Cửu Anh hít vào một hơi thật sâu, lập tức nghĩ ra hành động kế tiếp: Đầu tiên, dùng hết toàn lực đánh nổ tung đống đổ nát ở xung quanh, sau đó thừa dịp cơ hội bụi mù tản ra, không nói hai lời liền chui xuống dưới lòng đất, hơn nữa sau khi chui xuống lòng đất, sẽ vận toàn lực gây ra một trận động đất nhỏ.
Rất tốt! Liền quyết định như vậy!
Nghĩ đến liền làm, Cửu Anh lập tức bạo phát ra tiếng gầm giận dữ!
"Giết! !!"
Tiếng giết mang theo thanh thế kinh thiên, những hòn đá và mảnh vỡ ở trong đống đổ nát bị hắn đánh bay, trong lúc bay lên không trung đồng thời cũng nhấc lên một lượng lớn bụi mù, mà liền thừa dịp chớp nhoáng này, Cửu Anh trực tiếp hiển hóa chân thân, hướng cái đầu chui vào trong lòng đất.
Ầm! Cái đầu của Cửu Anh vững vàng đụng vào mặt đất hiện ra ánh vàng, giống như là lấy trứng chọi đá vậy, Cửu Anh liền đụng một phát đầu rơi máu chảy ngay tại chỗ, mà hai tay nguyên bản định đào hang, va vào trên mặt đất, kết quả là quả thực là đã cào ra một đống hoa lửa, ngay cả một chút đất cũng đều móc không ra.
Cái đồ chơi này quá cứng!
"Ách!"
Lại còn có loại bẫy rập này tồn tại!
Cửu Anh vạn phần hoảng sợ ôm lấy cái đầu chảy máu, chỉ cảm thấy da đầu tê dại một hồi, đồng thời ở trong lòng cũng đã xác định, đây là bẫy rập nhằm vào mình! Bằng không sẽ không có khả năng có chuẩn bị hoàn thiện như vậy, thậm chí là ngay cả mặt đất cũng đều được gia trì, chính là vì ngăn cản mình chạy trốn!
Đáng chết! Chủ quan rồi!
Cửu Anh vừa vụng trộm lấy ra một tấm lệnh bài và bóp nát, vừa hít

vào một hơi thật sâu, hết sức chăm chú mà nhìn bụi mù chậm rãi tản đi, mà ở một bên khác bụi mù đang nhanh chân đi tới, thì là nữ tử Nhân tộc mà trước đó được bản thân hắn cho rằng là ăn rất ngon, nhưng khí chất ở trên người của đối phương đã hoàn toàn khác biệt. Nếu dùng hai chữ để hình dung, đó chính là: khắc nghiệt.
Chỉ là nhìn thẳng vào đối phương cũng đã làm cho người ta cảm thấy thân thể rét run, đối phương tuyệt đối là cường địch của bản thân, Cửu Anh vào ngay lúc ban đầu đã hiểu được điểm này, đồng thời còn không ngừng hối hận trước đó vì sao không nhìn ra điểm không thích hợp, chỉ có thể nói là đối phương đã bố trí trăm phương ngàn kế, hơn nữa còn mưu đồ từ sớm, lúc này mới khiến cho bản thân trúng chiêu.
"Hừ!" Cửu Anh hừ lạnh một tiếng, lại đợi một chút, sau khi phát hiện ra vị nam nhân Nhân tộc kia vẫn còn đứng tại chỗ, không có đi tới, ở trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Còn may, xem ra vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan kia dường như là dự định để cho nữ tử Nhân tộc này lịch luyện a, xem ra đây chính là cường giả ẩn thế trong Nhân tộc a? Nói tóm lại, nếu như muốn lấy chính mình để làm đối tượng lịch luyện, vậy mình liền còn có cơ hội, vừa rồi mình đã truyền tin tức cho phụ vương.
Chỉ cần có thể kiên trì tới lúc phụ vương đến thì bản thân sẽ được cứu!
Ở trong một hơi thở, ý niệm ở trong lòng của Cửu Anh liền quanh đi quẩn lại, nghĩ thông suốt tất cả.
Đương nhiên.
Hắn cũng không phải là không ngờ được, đối phương nếu như không có lập tức giết mình, rất có thể là muốn mượn bản thân mình dẫn xuất phụ vương, thậm chí là thế lực Yêu tộc tới đây hôm nay...
Nhưng mà gặp quỷ!
Chuyện đó thì có liên quan cái rắm với ta! ? Lão tử đều đã sắp chết, phụ vương nếu như không đến tiếp viện, bản thân ta liền thực xong đời, mà ta tuyệt đối sẽ không thể chết ở chỗ này, cho nên coi như đây có thể là một tầng bẫy rập, ta cũng nhất định phải cầu viện, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là dương mưu của đối phương a? Để cho ta dù là biết rõ đây có thể là bẫy rập, cũng không có cách nào bỏ mặc.

Chương 781: Tuyệt đối sẽ không cúi đầu

Trọng yếu hơn chính là, bản thân ta thế nhưng là cường giả Yêu tộc có huyết mạch tinh khiết nhất trong Cửu Anh nhất mạch đời này, lại là con trai của phụ vương, phụ vương sẽ không có khả năng không đến trợ giúp bản thân...
Nói đến đây, nếu đối phương đã đặc biệt thiết hạ loại bẫy rập này, xem ra loại tình báo trình độ này cũng đã bị bọn họ nắm giữ a? Bằng không thì sẽ không có khả năng mai phục bản thân ta tinh chuẩn như thế.
Nói một cách khác, mọi thứ đều đã bị đối phương tính toán hết! ?
Nhân tộc...thật là khủng khiếp!
Vào giờ khắc này, Cửu Anh quả thật là đã lý giải được, vì sao phụ vương sẽ kiêng kị đối với Nhân tộc như vậy!
Trước đó bản thân ta còn lơ đễnh, hiện tại xem ra bản thân vẫn là quá trẻ tuổi...
Cha ơi, ta sai rồi!
Mặc dù ở trong lòng cảm thấy hối hận, nhưng Cửu Anh nhất tộc tuyệt đối sẽ không cúi đầu đối với Nhân tộc! Mang theo phần giác ngộ này, Cửu Anh nhìn Dương Xuân tản ra khí thế kinh người chậm rãi đi tới, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt.
"Nói đi." Dương Xuân mở miệng hỏi: "Ngươi bắt phụ thân của ta để làm cái gì?"
Cửu Anh: "? ??"
Mặc dù không biết đối phương nói như vậy là có ý gì, nhưng Cửu Anh nhất tộc tuyệt đối sẽ không cúi đầu đối với Nhân tộc.
Ý niệm tới đây, Cửu Anh hừ lạnh một tiếng, căn bản là không có ý tứ trả lời, mà đối với với sự chống cự trong im lặng của Cửu Anh, Dương Xuân nhất thời lộ ra nét cười ngây thơ đáng yêu.
"Tin tưởng ta."
"Ngươi sẽ nói."
Một giây sau, Dương Xuân liền dựng thẳng chưởng thành đao, trực tiếp bổ xuống về phía Cửu Anh.
Đao quang rơi xuống, nguyên khí thiên địa bốn phía phảng phất như cũng đều không chịu nổi cỗ đao ý sắc bén đến cực hạn kia, sụp đổ về mọi hướng, ở trong một cái nháy mắt liền rơi xuống trước mặt của Cửu Anh, những nơi đao quang đi qua, ngay cả ánh vàng ở bên trên mặt đất dưới chân và kiến trúc chung quanh đều là hơi hơi chấn động.
Cửu Anh lập tức giật cơ mặt một cái.
Ầm ầm! Trong cái chớp nhoáng này, yêu huyết ở trong cơ thể của Cửu Anh chấn động, một tràng âm thanh xương cốt nổ vang truyền

ra từ trong cơ thể của hắn, sau đó một đoàn cương khí màu đen được Cửu Anh đẩy ra bên ngoài cơ thể, diễn sinh và biến hóa, hóa thành một con rắn lớn chín đầu, thân rắn giống như xiềng xích vàng đen, theo một quyền của Cửu Anh đập về phía đao quang của Dương Xuân.
Đao quang va chạm với trọng quyền.
Trong cùng một thời gian, đao ý của Dương Xuân hóa thành một chuôi đao đầu rồng, mà rắn lớn chín đầu do cương khí của Cửu Anh biến thành thì theo sát ở phía sau, thân rắn quấn quanh ở phía trên thân đao, phát ra âm thanh kim loại ma sát chói tai, hai người cứ đấu sức với nhau như vậy, cuối cùng đồng thời vỡ nát ra. Rắn lớn chín đầu tán loạn, đao đầu rồng dần dần trở nên ảm đạm. Sóng xung kích dùng mắt trần có thể thấy lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra, nếu không phải là cả con đường tính cả mặt đất đều đã bị Trần Khuynh Địch ngăn cách mà nói, chỉ là dư ba do hai người giao thủ cũng đủ để phá hủy hơn phân nửa con phố.
"Khục." Cửu Anh lùi lại một bước, lớn tiếng nói: "Ta không biết tung tích của cha ngươi!"
Có một câu nói rất hay, thành thật là đức tính tốt của mỗi một vị Yêu tộc, không biết thì sẽ nói là không biết.
Chứ tuyệt đối không phải là do ta sợ đâu!
"Không biết?" Dương Xuân cười lạnh một tiếng nói: "Vậy thì Đại Chu các ngươi đến nơi này để làm gì?"
Lời còn chưa dứt, Dương Xuân chính là lại ra tay một lần nữa, lần này nàng trực tiếp lấy Đông Hoàng Đao ra, đồng thời dị tượng một toà Yêu Thần Sơn cũng trồi lên ở phía sau, trấn áp mà xuống về phía phương hướng của Cửu Anh, yêu khí kinh khủng tản ra, lập tức khiến cho toàn thân của Cửu Anh run lên, khí tức giảm xuống không ít trong nháy mắt.
"Đây là dị tượng gì! ?" Trong ánh mắt của Cửu Anh lộ ra một tia kinh hãi.
Trời ạ, thế mà có thể sinh ra hiệu quả khắc chế đối với huyết mạch của mình, chẳng lẽ là Luyện Yêu Sĩ nhất mạch ở trong tin đồn?
Không có khả năng, ở trong tộc đã từng có ghi chép, loại võ giả chuyên môn lấy Yêu tộc làm mục tiêu kia, đã sớm bị diệt tuyệt tại thời kỳ Thượng Cổ mới đúng!
Yêu Thần Sơn có hình dáng như đao, cùng với Đông Hoàng Đao ở trong tay của Dương Xuân, một lớn một nhỏ, hướng về phía Cửu Anh đánh tới một lần nữa, Yêu Thần Sơn chú trọng trấn áp, Đông Hoàng Đao chú trọng giết chóc, một trước một sau, trong nháy mắt liền khiến cho Cửu Anh rơi vào thế hạ phong.
Cửu Anh cắn răng, yêu huyết sôi trào thêm một bước, sau đó bỗng nhiên há miệng: "Rống!"
Một tiếng rống to không giống như Nhân tộc vang lên, toàn thân của

Cửu Anh nhất thời biến hóa, cương khí màu đen vô tận phun ra từ lỗ chân lông trên toàn thân cao thấp của hắn, khí huyết vượt qua điểm sôi trào, thúc đẩy toàn bộ nhục thân bắt đầu biến hóa, trong nháy mắt liền mất đi hình người, từ nhỏ biến thành lớn.
Đây là chân thân của Cửu Anh!
Yêu tộc sở dĩ được xưng là Yêu tộc, chính là do cơ thể mạnh mẽ và quái lạ, có dáng dấp bất đồng với Nhân tộc, lúc này Cửu Anh đã trực tiếp hóa thành một con hung thú cao hơn mười mét khủng khiếp, vảy rắn màu đen giống như là áo giáp, thân bò đuôi rồng, mọc ra chín đầu, tròng mắt vàng óng, giống như xà quái.
Chín cái đầu rắn vặn vẹo trên không trung, phun ra nuốt vào nước và lửa, khói độc lan tràn trong khi hít thở, phát ra tiếng gào thét giống như trẻ sơ sinh khóc lóc, ở bên trong sự quỷ dị lại xen lẫn mấy phần hung lệ.
Sau khi Cửu Anh lộ ra chân thân Yêu tộc, khí tức của hắn liền lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tăng lên điên cuồng, trực tiếp tránh thoát khỏi sự áp chế của Yêu Thần Sơn, cương khí màu đen giống như thuỷ triều, bỗng nhiên ập về phía Đông Hoàng Đao ở trong tay của Dương Xuân, đánh bật Đông Hoàng Đao ra ngoài.
Sau khi Cửu Anh đánh bật Đông Hoàng Đao ra, liền tiếp tục rống to:
"Ta không có quan hệ với Đại Chu ở trong miệng của ngươi!"
Vẫn là câu nói kia.
Thành thật là đức tính tốt của Yêu tộc, mặc dù ta vừa mới trả lời câu hỏi của Nhân tộc.
Nhưng Cửu Anh nhất tộc tuyệt đối sẽ không cúi đầu đối với Nhân tộc!
"Ha ha."
Hai lần công kích bị ngăn lại, Dương Xuân cũng đã thăm dò ra đại khái tu vi của đối phương, còn chưa đột phá Sinh Tử Quan, có tu vi cao hơn nàng một chút, hẳn là cảnh giới Nguyên Thần Quan, nhưng mà sau khi biến hóa hình thái, khí tức thế mà đã xảy ra thuế biến, so với võ giả Nguyên Thần Quan tầm thường còn mạnh hơn rất nhiều.
Nhưng bất kể như thế nào…
"Ngươi và Đại Chu không có quan hệ? Vậy ngươi tới đây để làm cái gì?"
Vừa dứt lời, khí tức của Dương Xuân lại tăng vọt, hiển nhiên là nếu Cửu Anh không trả lời sẽ lập tức xuất thủ.
Đừng nói giỡn, Cửu Anh nhất tộc tuyệt đối sẽ không cúi đầu đối với Nhân tộc!
"Ta là phụng mệnh lệnh của phụ vương đến đây săn giết Nhân tộc, cung cấp cho Tầm Long Sĩ nhất tộc!"
"À, ồ?" Dương Xuân nhướn lông mày lên, hỏi: "Tầm Long Sĩ nhất tộc là cái gì?"

Chương 782: Làm sao có thể?

Dường như là nghe được tin tức thú vị, cường giả Hỏa Luyện Kim Đan ở một chỗ khác khiến cho Cửu Anh lo lắng đột nhiên tăng cao khí tức.
Nhưng mà ngươi cho rằng như vậy thì có thể dọa được ta sao?
"Là do phụ vương nói!"
"Bọn hắn muốn động thủ đối với Tổ Long Trung Nguyên!"
"Động thủ vào lúc nào?"
Cửu Anh gấp rút nói ra: "Ta không biết!"
"Trả lời sai lầm."
Oanh! Dương Xuân không nói hai lời, nâng Đông Hoàng Đao lên lại là mãnh liệt chém ra, Dương Xuân có được Tạo Hóa Viêm ở trong cơ thể bất luận là nguyên thần, khí huyết, hay là cương khí, toàn bộ đều được rèn luyện cùng với tăng lên đến một trình độ tương đối, ngay cả đao ý của nàng cũng đều thời thời khắc khắc ở bên trong sự tôi luyện của Tạo Hóa Viêm.
Cho nên nàng vừa xuất thủ, cho dù không phải là Tuyệt Thế Thần Công, cũng không có sử dụng bản thể Tạo Hóa Viêm, một đao bổ ra, uy lực vẫn khiến cho Cửu Anh kinh hãi như cũ, trọng yếu hơn chính là, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan ở phía xa xa kia, khí tức dường như còn đang không ngừng tăng lên, phảng phất như là sau một giây nữa sẽ lập tức xuất thủ vậy...
Khốn kiếp! Cửu Anh nhất tộc tuyệt đối sẽ không cúi đầu đối với Nhân tộc!
"Ta đã thông tri phụ vương đến, mặc dù ta không biết, nhưng phụ vương nhất định sẽ biết rõ!"
"Cái gì?"
"Nếu người giết ta mà nói, phụ vương nhất định sẽ phát hiện ra chỗ không đúng, bẫy rập của các ngươi liền sẽ không có hiệu quả! Huống hồ là ta cũng thực sự không biết, coi như có rút hồn luyện phách cũng vô ích!"
"Ấy?"
Cửu Anh thôi động chân thân, chín đầu rắn mở ra cùng một lúc, nước và lửa hoà hợp với nhau, không khí lạnh và không khí nóng phồng lên ngay lập tức, hóa thành sóng xung kích mà mắt trần có thể thấy va chạm ầm ầm cùng với Đông Hoàng Đao mà Dương Xuân vung ra, chín cái đầu rắn trực tiếp bị chém rụng ba cái, máu tươi màu đỏ thẫm nhuộm đỏ mặt đất.
"Hít hà!" Hít vào một ngụm khí lạnh, Cửu Anh khuấy động yêu huyết, ba cái đầu rắn bị chém rụng cấp tốc mọc lại.
Cửu Anh ở trong Yêu tộc mặc dù có thể đứng ở trong hàng ngũ

vương tộc Yêu tộc, tiếp cận với Hoàng Tộc Thần Thú, tự nhiên là có chỗ cường đại, tối thiểu là về phương diện sức khôi phục chính là số một ở bên trong Yêu tộc, chỉ cần còn thừa lại một cái đầu, Cửu Anh liền có thể cấp tốc khôi phục, cho nên ở trong cùng một cảnh giới sẽ có rất ít người có thể thực sự giết chết được Cửu Anh.
Nhưng cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan thì lại hoàn toàn khác biệt.
Đúng lúc này…
Oanh! Một cỗ khí tức kinh khủng giáng xuống từ trên trời, trước tiên liền khóa chặt Cửu Anh, Dương Xuân, còn có Trần Khuynh Địch ở cách đó không xa, ba người đầu tiên là sững sờ, sau đó Cửu Anh là người đầu tiên lộ ra biểu lộ mừng như điên.
"Phụ vương!"
"Cứu ta!"
Mặc dù để ổn định địch nhân, mình hoặc nhiều hoặc ít đã tiết lộ một chút xíu tình báo không quan trọng, nhưng đây chỉ là một loại thủ đoạn nhỏ để giữ mạng sống mà thôi, điểm mấu chốt là mình sẽ không bao giờ cúi đầu, sau khi chờ phụ vương giải quyết hết hai kẻ Nhân tộc không biết trời cao đất rộng này, mình sẽ đích thân báo thù.
Không sai! Cửu Anh nhất tộc tuyệt đối sẽ không cúi đầu đối với Nhân tộc!
Ý nghĩ của Cửu Anh rất đơn giản, ai cũng có thể chết, nhưng duy chỉ có hắn là không thể chết.
"Gặp quỷ! Lão tử thế nhưng là tương lai của Cửu Anh nhất tộc, làm sao có thể chết ở chỗ này?"
Vì sống sót, chịu nhục đối với Cửu Anh mà nói là cũng không thành vấn đề.
Bởi vậy, ngay lúc này, sau khi nhìn thấy hi vọng sống sót, Cửu Anh cơ hồ là lập tức rống to lên, mà ở trên bầu trời, khói đen cuồn cuộn trộn lẫn ở trong mây, nhấc lên một trận thủy triều che khuất bầu trời, phảng phất như thái sơn áp đỉnh đập xuống về phía toàn bộ Hoài Thủy Thành.
Cỗ khí tức tựa như là hủy diệt kia cơ hồ lập tức đưa đến sự cảnh giác của toàn bộ quân lính đóng quân ở trong Hoài Thủy Thành, còi báo động chói tai vang lên liên tiếp, có không ít dân chúng nhao nhao hét lên kinh hoàng, thanh âm thê thảm lần lượt vang lên, rơi vào trong tai của Cửu Anh lại vô cùng êm tai.
"Ha ha ha ha!"
"Không ngờ được đúng không? Bàn về trí tuệ thì đám Nhân tộc ngu xuẩn các ngươi vẫn thua ta a! Đây chính là kế hoãn binh, bây giờ sẽ đến phiên các ngươi tuyệt vọng!"
Mang theo nụ cười của người chiến thắng, Cửu Anh nhìn về Dương Xuân ở phía đối diện, chờ mong nhìn thấy biểu lộ sợ hãi và tuyệt vọng từ trên mặt của kẻ vừa mới rồi còn vênh váo hung hăng.
Sau đó...

"Ha ha!"
Đối phương nhếch mép một cái, có ý tứ gì! ?
"Đáng giận! Chỉ là Nhân tộc lại còn dám lớn lối như vậy, thật sự cho rằng võ giả Hỏa Luyện Kim Đan liền có thể bảo trụ ngươi hay sao? Không sợ nói cho ngươi biết, coi như là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, là cũng có chênh lệch, mà phụ vương ta, Yêu Vương Yêu tộc đương đại, ở trong Hỏa Luyện Kim Đan cũng là số một, số hai…cái đệch? !"
Thanh âm của Cửu Anh im bặt mà dừng.
"Cút về!"
Khói đen thủy triều tràn ngập, muốn trực tiếp phá hủy toàn bộ Hoài Thủy Thành, ngay vào trước đó, một chùm ánh vàng chói lọi bay lên từ bên trong Hoài Thủy Thành, phẳng phất như mặt trời mọc lên ở phía đông, một cỗ khí tức bá liệt như lửa bao phủ toàn bộ Hoài Thủy Thành trong nháy mắt, ngăn chặn tất cả khói đen ở bên ngoài...
Bị chặn lại?
"Làm sao có thể?"
Mười tám con mắt lớn như chuông đồng của Cửu Anh nhất thời liền trợn tròn, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, hắn sẽ tuyệt đối không chịu tin tưởng một màn trước mắt này.
Phải biết rằng đây chính là phụ vương đích thân ra tay! Một đời Yêu Vương! Coi như là đặt ở thời kỳ Thượng Cổ cũng được coi là cự kình một phương, hơn nữa ở trên người còn mang huyết mạch Cửu Anh, chính là huyết mạch Yêu Vương hàng thật giá thật, còn muốn viễn siêu võ giả Hỏa Luyện Kim Đan tầm thường.
Đối với Yêu tộc mà nói, phân chia thực lực thuần túy là dựa vào huyết mạch.
Nắm giữ dạng huyết mạch gì, cảnh giới mà cả đời có thể đạt tới cũng sẽ bị khóa cứng, nắm giữ huyết mạch vương tộc nhất định sẽ trở thành Yêu Vương, nắm giữ huyết mạch Hoàng Tộc nhất định sẽ trở thành Yêu Thánh, nắm giữ huyết mạch Đại Yêu thì chỉ có thể trở thành Đại Yêu, mà ở Yêu tộc, cũng không có phân chia thành nhiều cảnh giới võ đạo phức tạp như Nhân tộc.
Chỉ là đơn giản như thế này mà thôi: thực lực của Yêu Vương có thể so với Hỏa Luyện Kim Đan mở ra Đại Đạo Huyền Quang, thực lực của Đại Yêu có thể so với Võ Đạo Tông Sư, mà một đời Yêu Thánh, đó chính là chỉ có tồn tại Kích Toái Mệnh Tinh mới có thể cùng tranh chấp, đặt ở thời kỳ Thượng Cổ cường giả xuất hiện lớp lớp, thực lực của Yêu Thánh cũng đã đầy đủ để tung hoành thiên hạ.
Cho nên Cửu Anh mới vô cùng có lòng tin đối với phụ vương của mình.
Nhưng hiện tại xem ra…phần lòng tin này hơi có một chút dao động.
Mà đồng dạng có một chút ngoài ý muốn thì là Anh Cưu ở trên không trung, hắn là vào sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu của Cửu Anh, mới vội vội vàng vàng chạy tới, vốn dĩ cho rằng là Cửu Anh đã bị

Nhân tộc phát hiện, đang gặp phải vây công, nhưng hiện tại xem ra, dường như là có cường giả Hỏa Luyện Kim Đan xuất thủ?

Chương 783: Thật kỳ quái!

Ở nơi này lại có loại cường giả này? Anh Cưu nhướng mày, phát hiện ra sự tình có một chút bất thường.
Nhưng đã chậm…
"Xoạt!" Trần Khuynh Địch tung người một cái, nhảy lên trên trời đồng thời dùng sức trảo về phía bầu trời một cái, trực tiếp xé rách mây đen đầy trời, sau đó bước đi theo ý muốn, dùng mấy bước liền xuất hiện ở trước mặt của Anh Cưu, dùng đôi mắt sáng rực nhìn đối phương, Anh Cưu nhìn thấy ánh mắt tha thiết như vậy chỉ cảm thấy toàn thân cũng không được tự nhiên.
Không đợi Anh Cưu mở miệng, Trần Khuynh Địch liền chỉ vào Anh Cưu nói một cách chắc chắn: "Ngươi là Yêu tộc!"
"Sau khi thấy không còn chỗ nào để phủ nhận, Anh Cưu cũng dứt khoát ngả bài, nói: "Không sai, ngươi là người nào?"
Một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan vậy mà lại xuất hiện ở chỗ này, liên tưởng đến ước định trước đó ở giữa bản thân cùng với Tầm Long Sĩ, trực giác nói cho Anh Cưu biết có chỗ nào đó không đúng.
Tầm Long Sĩ tuyệt đối là có tin tức nào đó không nói cho mình!
Nhưng mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch lại là hoàn toàn không để ý đến sự cảnh giác của Anh Cưu, không bằng nói là cả người hắn hiện tại đều ở vào một loại trạng thái cực kì phấn khích.
"Yêu tộc!"
Nguyên nhân chính là nằm ở trên người của vị Yêu tộc có tu vi tuyệt đối là Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí là có thể địch nổi võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đã mở ra Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm này.
"Rõ ràng là có thực lực mạnh như vậy, kết quả thế mà lại không có Đại Đạo Huyền Quang giống như ta..."
Đúng thế! Đối phương thế mà không có Đại Đạo Huyền Quang! Thay vào đó thì là một cỗ yêu khí nồng nặc ở trên người, còn có cỗ khí huyết khủng bố đủ để lay động đất trời kia, Trần Khuynh Địch cơ hồ là có thể khẳng định, năng lượng sinh mệnh của đối phương còn muốn vượt qua xa xa Hỏa Luyện Kim Đan thông thường, mà tuổi thọ tất nhiên là cũng sẽ vượt qua rất xa.
Có phải là rất giống với trạng thái của mình! ?
Hãy thử xem!
Nghĩ đến liền làm, Trần Khuynh Địch vận sức, hướng về phía Anh Cưu chính là đấm ra một quyền!
Anh Cưu: "..."
Tên Nhân tộc này là một kẻ thần kinh! Người bình thường chẳng lẽ không phải là sẽ giao lưu một phen thật tốt, nói không hợp mới động thủ hay sao?

Nhưng mà thời gian cũng không cho phép Anh Cưu thong dong, Trần Khuynh Địch vừa động thủ chính là ứng phó toàn lực, Đại Thuần Dương Công được thôi động, một tầng ánh sáng màu vàng tản ra theo một quyền này của hắn, phong tỏa không gian, trong lúc nhất thời, ở trong phương viên trăm dặm, đám mây, cát bụi, ánh nắng, tất cả phảng phất như đều dừng lại vậy.
Ầm ầm! Anh Cưu đột nhiên trừng lớn hai mắt, hoàn toàn không tránh kịp, bị một quyền này của Trần Khuynh Địch đánh trúng đầu, toàn bộ thân thể nổ tung, nhưng hắn cũng không có chết, thân thể nổ tung bắn ra huyết quang vô tận, sau đó gây dựng lại ở trên không trung, cuối cùng đúng là hóa thành một đầu hung thú Cửu Anh cao mấy trăm thước.
Chỉ nhìn bộ dáng, so với chân thân do Cửu Anh diễn hóa ra còn phải mạnh hơn mấy chục lần. Đồng dạng có huyết mạch Cửu Anh, lại có tu vi Yêu Vương, tự nhiên là sẽ không có khả năng chết một cách dễ dàng như vậy.
Bất quá Anh Cưu sau khi gây dựng lại chân thân cũng không có lập tức phát động phản kích, mà là cảnh giác vạn phần nhìn về phía Trần Khuynh Địch đang nhíu mày nhìn chằm chằm vào nắm đấm của mình.
Tên gia hỏa này rất mạnh! Bản thân coi như là đã nhất thời chủ quan rồi, loại tốc độ cùng với lực lượng kia, đều không phải là võ giả tầm thường có thể có được, đối phương nắm giữ thực lực có thể đánh đồng cùng với mình! Kinh khủng nhất là, năng lượng sinh mệnh ở trên người của đối phương còn tràn đầy sức sống, nghiễm nhiên là một người trẻ tuổi...
Mà ở trong lúc Anh Cưu dò xét Trần Khuynh Địch, Trần Khuynh Địch cũng có một chút kỳ quái, mới vừa rồi hắn xác thực là đã đánh trúng đối phương, ở trên lý luận là lấy quyền ý của hắn, nếu bị hắn đánh trúng đầu, cho dù có thủ đoạn gì hắn là cũng không có cách nào khôi phục, nhưng đối phương lại giống như là người bình thường không có chuyện gì vậy, khôi phục lại ngay tại chỗ.
Thật kỳ quái!
Nhưng mà như vậy thì càng tốt!
"Nếu như không có loại trình độ này mà nói ta trái lại sẽ cảm thấy thất vọng."
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, hướng về phía Anh Cưu lộ ra một nụ cười đặc biệt rạng rỡ.
Mình thật là đần a, ở phía Nhân tộc không tìm thấy con đường ở bên ngoài Đại Đạo Huyền Quang, vì sao lại không cân nhắc một thoáng đến tồn tại ở bên ngoài Nhân tộc đây? Hơn nữa đúng lúc này lại có một vật thí nghiệm tốt như vậy…
Nếu không lợi dụng một phen thật tốt mà nói.
Lương tâm thế nhưng sẽ đau nhức!

"Vèo!"
Ở trên bầu trời, ở dưới hành động cố ý của Trần Khuynh Địch, chiến trường giữa hắn và Anh Cưu nhanh chóng dời lên trên cao, vọt thẳng vào bên trên biển mây, kể từ đó dư ba chiến đấu sẽ không làm ảnh hưởng đến Hoài Thủy Thành ở phía dưới.
Sau đó cả người của Trần Khuynh Địch thả lỏng tay và chân, ánh vàng vờn quanh toàn thân, nhìn qua giống như là một cái bóng đèn hình người, lại phảng phất như một vầng mặt trời, năm ngón tay nắm chặt, mỗi khi đấm ra một quyền, đều phảng phất như một cây búa cực nặng đập xuống từ trên trời, đánh cho lân giáp quanh người của Anh Cưu nổ tung.
"Rống! !!" Thân làm một đời Yêu Vương, Anh Cưu sao có thể chịu đựng sự biệt khuất này, chân thân Anh Cưu ngửa mặt lên trời gào thét, chín cái đầu đồng thời trở nên bạo động, há mồm phun ra một đoàn độc hỏa màu đen, mặc dù là hỏa diễm, nhưng lại lộ ra hàn khí lạnh lẽo, cỗ ý cảnh đông kết tất cả kia thậm chí càng vượt qua huyền băng vạn năm.
Nhưng mặc dù là như thế, Trần Khuynh Địch cũng không hề né tránh, hắn thậm chí là còn cố ý đụng vào độc hỏa do Anh Cưu phun ra, trong nháy mắt liền phảng phất như hổ phách bị ngọn lửa màu đen giam cầm, nhưng một giây sau, Trần Khuynh Địch đấm ra một quyền, ánh vàng bá liệt liền đánh vỡ nát xác ngoài của hổ phách, xua tan độc hỏa rét lạnh, bước ra bên ngoài.
Về phần độc tính trí mạng ở bên trong hỏa diễm, thậm chí là ngay cả tác dụng khiến cho Trần Khuynh Địch ngừng bước cũng đều không có.
Nhưng mà gần như đồng thời, chín cái đầu rắn do Anh Cưu hóa thân liền nghịch chuyển âm dương, phun ra nuốt vào ở trong miệng không còn là độc hỏa lạnh lẽo, mà là từng đoàn từng đoàn độc thủy cực mạnh, phảng phất như Cửu Thiên thác nước rủ xuống, trực tiếp đổ vào trên người của Trần Khuynh Địch, nước và lửa hoà hợp với nhau, bao phủ Trần Khuynh Địch lần thứ hai.
Mà lần này, ánh vàng quanh người của Trần Khuynh Địch rõ ràng đã trở nên phai nhạt.
"Xèo xèo!" Ở trong thác nước độc thủy, độc hỏa còn sót lại trước đó bắt đầu phục sinh, kết hợp với độc thủy, phảng phất như từng con rắn nhỏ ác độc liều mạng chui vào lỗ chân lông trên toàn thân của Trần Khuynh Địch, muốn tiêm chất độc mãnh liệt vào trong cơ thể của hắn, cho dù không thể lấy mạng của hắn, chí ít cũng phải bóc đi một lớp da của hắn.

Chương 784: Quỳ rạp

"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch thậm chí còn không kiêng kị sự ăn mòn của độc thủy cùng với độc hỏa, ngược lại còn cố ý hút bọn chúng vào trong cơ thể, mà ánh vàng trên toàn thân của hắn lúc này đã sụp đổ đến cực hạn, phảng phất như ngọc lưu ly vậy, có thể nhìn thấy ở phần bụng của Trần Khuynh Địch, có một toà tháp vàng 24 tầng đang xoay tròn.
Sau khi kết thúc lần hít vào này, ngực của Trần Khuynh Địch phồng lên, sau đó bạo hống ra tiếng!
Ánh vàng bị kiềm chế thật lâu nổ tung trong nháy mắt, Vô Lượng Quang Minh Tháp trong bụng tăng vọt trong nháy mắt, bài xích hơn phân nửa độc tố ở trong cơ thể ra ngoài, khí thế của Trần Khuynh Địch tăng lên tới đỉnh phong trong nháy mắt, sau đó mang theo áp lực dời non lấp bể, đấm ra một quyền về phía Anh Cưu lần thứ hai.
Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!
Thiên Địa Âm Dương Tạo Hóa Hồng Lô Quyết!
Kham Loạn Quyết!
Ba môn Tuyệt Thế Thần Công ở trong nháy mắt này được Trần Khuynh Địch vận dụng cùng một lúc, Đại Thuần Dương Công giam cầm hư không, Tạo Hóa Hồng Lô Quyết phân chia âm dương, Kham Loạn Quyết tăng cường lực lượng, ba cái hợp nhất, những nơi thiết quyền của Trần Khuynh Địch đi qua, âm dương chia cắt, hư không nứt toác, mang theo uy thế không thể ngăn cản cùng với không thể tránh né!
Oanh! Trọn vẹn bảy cái đầu! Bảy cái đầu của Anh Cưu nổ tung tại chỗ, hơn nữa còn không chỉ là đầu, ngay cả đầu cùng với thân rắn đều nổ tung cùng một chỗ, huyết quang vung vãi, cơ hồ là nhuộm đỏ hơn phân nửa bầu trời, phảng phất như là thời điểm hoàng hôn mặt trời lặn vậy, tản ra ráng hồng rực rỡ.
"Rống ------!" Hai cái đầu còn lại của Anh Cưu trực tiếp phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, ở miệng vết thương, phần máu thịt còn sót lại bắt đầu cấp tốc nhúc nhích, dường như là lại muốn khôi phục, nhưng từng tia hào quang màu vàng quấn quanh ở phía trên máu thịt đã hạn chế tốc độ khôi phục trên phạm vi lớn.
Mặc dù lần đầu tiên không cảm thấy gì, nhưng sau khi có kinh nghiệm, lần ra quyền này Trần Khuynh Địch đã chuẩn xác quán thâu quyền ý của mình vào thân thể của Anh Cưu, mặc dù không thể đoạn tuyệt năng lực khôi phục của Anh Cưu, nhưng muốn kéo dài thời gian hắn khôi phục là vẫn làm được, mà một màn này càng là khiến cho Cửu Anh ở phía dưới sợ ngây người.
Bại rồi!

Cho dù là Cửu Anh, lúc này cũng đều có thể nhìn ra được, phụ thân của hắn đã bại! Mặc dù ở một chỗ khác Trần Khuynh Địch vừa mới tụ lực bùng nổ một đòn cũng lộ ra sắc mặt tái xanh, hiển nhiên là ở trong cơ thể vẫn còn dư lại yêu độc của Anh Cưu, nhưng không thể phủ nhận là, đối phương tuyệt đối còn có lực lượng đánh một trận.
Mà ở một bên khác, Anh Cưu mặc dù cũng còn lực lượng đánh một trận, nhưng chỉ còn sót lại hai cái đầu! Nếu như hai cái đầu còn lại này cũng bị đánh bể...vậy thì Anh Cưu sẽ có khả năng chết thật!
Nương tựa theo sức khôi phục bẩm sinh, Cửu Anh nhất tộc từ trước đến nay không e ngại đối đầu sinh tử cùng với người khác, nhưng chỉ giới hạn ở dưới tình huống sai biệt thực lực không quá nhiều, mà dưới tình huống trước mắt, đối mặt với nguy cơ sinh tử chân chính, ở trong mắt của Anh Cưu hóa thân thành Cửu Đầu Xà lại là lộ ra sự sợ hãi từ trong thâm tâm.
Không thể liều!
Nói đúng ra là còn có thể đánh, nhưng Anh Cưu đã không còn dám tiếp tục đánh! Hắn sợ chết!
Cái ý nghĩ này vừa nổi lên, vốn là còn mấy phần hi vọng thắng lợi, qua lần này xem như triệt để không thấy.
Cơ hồ là ngay lập tức, Anh Cưu trực tiếp khuấy động mưa gió đầy trời, coi như là lúc nãy hắn đến đây rất nhanh, bây giờ cũng trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn, ngay cả Cửu Anh vốn nên được cứu cũng không có để ý.
Nhi tử sao? Mặc dù huyết mạch là rất trân quý, Yêu tộc sinh sản cũng tương đối khó khăn, nhưng tuổi thọ của mình còn rất sài, muốn sinh thêm vài đứa là không thành vấn đề.
Ngươi hãy tự cầu phúc đi!
Khác biệt cùng với câu chuyện ở trong miệng của những người kể chuyện, ở bên trong Yêu tộc mặc dù không có tranh quyền đoạt lợi cùng với hành vi đấu tranh nội bộ nhiều như Nhân tộc, nhưng mạnh được yếu thua lại là bản năng của Yêu tộc, ở dưới tuyệt đại đa số tình huống, loại mạnh được yếu thua này có đôi khi sẽ càng thêm trực tiếp, cũng sẽ càng tàn khốc hơn.
Ở một chỗ khác, Trần Khuynh Địch cũng không đuổi theo Anh Cưu, một mặt là ở trong cơ thể hắn xác thực còn có độc tố dư lại, nếu như cứ mặc kệ mà nói chỉ sợ là sẽ xảy ra vấn đề lớn, mặt khác cũng là bởi vì hắn đã chiếm được thứ hắn mong muốn.
"Máu..." Trần Khuynh Địch nhìn vào hai nắm đấm đẫm máu của mình, hai mắt sáng lên và tự lẩm bẩm.
Suy đoán cuối cùng cũng không bằng việc bản thân trực tiếp động thủ, sau khi trải qua một phen giao chiến, Trần Khuynh Địch đã có thể xác định 100%, máu của Yêu tộc rất có ý tứ! Ở bên trong yêu huyết ẩn chứa một loại vật chất kỳ diệu nào đó, có thể khiến cho bọn hắn đột phá hạn chế lực lượng, đạt tới hiệu quả tương tự như Đại

Đạo Huyền Quang, nhưng cũng không phải là tăng thêm một bước ở trên cơ sở vốn có, mà là trực tiếp nâng cao cơ sở, máu của Yêu tộc càng mạnh, thì sẽ có càng nhiều loại vật chất kỳ diệu này, cơ sở lại càng mạnh! Loại máu này mới là căn bản để bọn hắn tăng thực lực lên!
Như vậy vấn đề đã đến…
Nếu như mình cũng có thể khiến cho máu của mình cũng có được loại đặc tính kỳ diệu này mà nói, có phải hay không là mình cũng có thể tăng lên như vậy? Phải biết rằng mình bây giờ, 10 thành độ khống chế lực lượng đã có thể sánh ngang với 20 thành của người khác, đây cũng là bởi vì cơ sở của chính mình viễn siêu những người khác, nhưng nếu như cơ sở lực lượng của mình lại tăng lên nữa, mười thành tương đương với 30 thành của người khác, 40 thành, 50 thành, 100 thành...
Sẽ còn ai là đối thủ của mình! ?
Đương nhiên, Trần Khuynh Địch cũng biết ở trong này là có thành phần ý nghĩ hão huyền, thiên đạo rất công bằng, sẽ không có khả năng cho phép loại tồn tại không có một chút hạn chế nào này xuất hiện, cho nên biên độ tăng lên cuối cùng nhất định là có hạn, nhưng bất kể nói như thế nào, đây chung quy cũng là một cái con đường để trở nên mạnh mẽ, không phải sao? Hơn nữa còn tuyệt đối là một con đường tương đối có tính khả thi!
Lúc này điều mình cần làm bây giờ, chính là một vật thí nghiệm có thể nghiệm chứng cho ý tưởng của bản thân.
Nói một cách khác…
Trần Khuynh Địch hạ xuống từ trên không, thay đổi ánh mắt, rơi vào trên người của Cửu Anh đã khôi phục lại hình người.
"Ha ha!" Cửu Anh cười một tiếng khinh thường ở trong lòng.
Bịch! Sau đó hắn liền không nói hai lời mà quỳ rạp xuống đất tại chỗ, mở miệng phát ra thanh âm như sấm: "Chúc mừng đại nhân đã đánh lui Yêu tộc, tại hạ đã bất mãn với Yêu tộc lâu rồi, bây giờ có đại nhân xuất thủ tương trợ, giúp tại hạ thoát ly khỏi biển khổ, làm người một lần nữa, tại hạ vô cùng cảm kích, đại nhân vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Dương Xuân: "..."

Chương 785: Luồn cúi

Đừng nói là Trần Khuynh Địch, ngay cả Dương Xuân cũng đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Cửu Anh cúi rạp đầu xuống đất, như thế nào cũng không ngờ được tên gia hỏa này thế mà lại làm ra loại hành vi này.
Nói thật.
Nhìn đối phương như vậy, Trần Khuynh Địch cũng đều có một chút xấu hổ khi coi đối phương là vật thí nghiệm...
Mà sau khi phát hiện ra ánh mắt của hai người, Cửu Anh trong khi cúi rạp đầu xuống đất lại nở một nụ cười, hắn biết là tình huống sẽ phát triển trở thành dạng này.
Trên thực tế, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn dùng chiêu này.
Cạnh tranh ở bên trong Yêu tộc thế nhưng lại đáng sợ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của tất cả mọi người, khác biệt cùng với Nhân tộc, bởi vì nguyên nhân giới hạn trong chế độ xã hội, Nhân tộc mặc dù lục đục với nhau rất nhiều, nhưng ở trong một trình độ nhất định là sẽ tuân theo thủ quy tắc để hành động, nhưng cạnh tranh ở bên trong Yêu tộc lại là chém giết trần trụi.
Mạnh được yếu thua đã là bản năng của Yêu tộc, Cửu Anh nhất tộc lại càng là người nổi bật ở trong đó, hơn nữa bởi vì Cửu Anh nhất tộc rất khó bị giết chết, cho nên chém giết lại càng thêm kịch liệt, mà có thể trổ hết tài năng ở bên trong loại tranh đấu kia, thực lực của Cửu Anh là một mặt, một mặt khác, cũng là bởi vì hắn đủ không biết xấu hổ, lật mặt còn nhanh hơn chớp mắt.
Điểm này ngay cả rất nhiều người ở trong Yêu tộc cũng đều không biết.
Cửu Anh là con nhỏ nhất của Anh Cưu, vào thời điểm hắn ra đời, mặc dù độ tinh khiết của huyết mạch là rất cao, nhưng lúc đó đã có rất nhiều ca ca có thực lực mạnh mẽ hơn hắn, vốn dĩ mà nói, Yêu tộc còn nhỏ đối mặt với Yêu tộc lớn tuổi, căn bản là không có sức phản kháng, hơn nữa bằng vào thiên phú của Cửu Anh, bị nhằm vào cũng là chuyện đương nhiên.
Nhưng vì sao Cửu Anh lại có thể đánh bại tất cả người cạnh tranh?
Bởi vì hắn biết luồn cúi, vào thời điểm thực lực còn yếu, hắn chính là cúi rạp đầu xuống đất hành đại lễ, tiến hành đầu hàng đối với đối thủ của mình, sau đó đối phương nói cái gì thì sẽ làm cái đó, mà ở trong tuyệt đại đa số đối thủ, sau khi nhìn thấy bộ dạng không có một chút tôn nghiêm nào này của hắn, lòng cảnh giác đối với hắn đều sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, hơn nữa hắn còn chỗ hữu dụng, cho nên sẽ không đối phó hắn. Về phần một chút tinh thần khuất

nhục...Cửu Anh căn bản là không thèm để ý.
Ha ha! Một chiêu này sau khi thi triển quả nhiên là trăm phát trăm trúng! Ở Yêu tộc còn như vậy, ở Nhân tộc thì lại càng có hiệu quả hơn!
Ở trong lòng của Cửu Anh loé lên vô số suy nghĩ, hắn đã nghĩ kỹ, hiện tại sẽ tạm thời khuất phục, sau đó chờ đến thời khắc mấu chốt bắt lấy cơ hội bẫy tên Nhân tộc trước mắt này một cái, trước đó, bất kể là khuất nhục gì, hắn đều nhất định phải mỉm cười mà tiếp nhận mới được, coi như là liếm giày hắn cũng không thể cự tuyệt...
Đúng thế! Cần phải khiến cho tên Nhân tộc này thật sự coi thường bản thân mình!
Ý niệm tới đây, Cửu Anh lập tức ngẩng đầu, rất thuần thục bày ra nụ cười đặc biệt cung kính: "Hôm nay đại nhân cứu ta từ bên trong ma chưởng của Yêu tộc, có thể nói là đại ân cứu mạng! Tại hạ cho dù là lên núi đao! Xuống biển lửa! Cũng phải báo đáp ân tình của đại nhân! Mời đại nhân cứ phân phó một cách tùy ý!"
Đây chính là một chiêu phân thắng thua!
Mặc dù nói là cái gì cũng biết làm, nhưng Nhân tộc có thể yêu cầu mình làm cái gì? Làm kẻ sai vặt? Nhìn nữ tử vóc dáng nhỏ nhắn này liền biết, tên Nhân tộc này căn bản sẽ không thiếu kẻ sai vặt.
Tình báo? Như thế là không có khả năng, nhưng vì mạng nhỏ của mình, Cửu Anh căn bản là không để ý đến cái gì là tình báo.
Trở mặt thành thù với Yêu tộc? Cái này thì càng dễ giải quyết, chỉ cần vào thời khắc mấu chốt lại bẫy Nhân tộc một cái, sau đó hướng về phía Yêu tộc biểu thị "bản thân nhưng thật ra là xem như nằm vùng chui vào Nhân tộc, chịu nhục chính là vì lần trở mặt này" là được, những sự tình giống như vậy Cửu Anh cũng không phải là làm lần đầu tiên.
Ngoài những thứ này ra còn có thể làm gì khác chứ?
Cửu Anh chính là đã tính toán như vậy, sau đó...
Hai mắt của Trần Khuynh Địch liền sáng lên trong nháy mắt.
"Cái gì cũng đều làm?"
"Hả? À đúng, cái gì cũng sẽ làm..."
"Rất tốt!" Trần Khuynh Địch vỗ một cái nặng nề vào bả vai của Cửu Anh, ở trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn: "Tiểu tử ngươi rất thức thời đó, không tệ không tệ, Thuần Dương Cung chúng ta chính là thích dạng Yêu tộc có giác ngộ như ngươi, yên tâm, cũng không phải là chuyện ghê gớm gì, chỉ cần ngươi phối hợp đơn giản một chút."
Cửu Anh: "? ??"
"Yên tâm, sẽ không đau nhức, cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, hắn là..."
"Ấy? Chờ, chờ đã..."
"À đúng rồi, tin tức có quan hệ đến Yêu tộc, chờ một lúc nữa ta sẽ phái người chuyên nghiệp tới hỏi ngươi."

"Đừng để cho ta thất vọng."
"Không..."
Không đợi Cửu Anh kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch liền chuyển tay dùng một quyền đánh cho hắn ngất xỉu, sau đó phong ấn thu vào trong túi trữ vật.
Mà cùng lúc đó…
Anh Cưu đang chạy trốn như điên, thẳng đến khi phát hiện ra Trần Khuynh Địch không có đuổi theo mới xem như nhẹ nhàng thở ra, nhưng cùng với đó là sự khuất nhục cùng với phẫn nộ nồng nặc, dù sao thì nhân vật giống như Cửu Anh ở bên trong Yêu tộc cũng thuộc về dạng cá biệt, thân làm Yêu Vương, Anh Cưu tự nhiên sẽ không có khả năng không biết xấu hổ như vậy.
"Khốn kiếp!"
"Vì cái gì Nhân tộc sẽ có cường giả cấp độ kia xuất hiện ở chỗ này!"
Anh Cưu rất rõ ràng đối với nhận thức của mình, hắn tuyệt đối không yếu, nhưng không thể không thừa nhận chính là, Trần Khuynh Địch ở một trình độ nào đó là đối thủ có tính khắc chế đối với Cửu Anh nhất tộc.
Phương thức chiến đấu của Cửu Anh nhất tộc, trên cơ bản đều là dựa vào sự mãnh liệt của yêu độc cùng với năng lực khôi phục siêu cường, nhưng nhục thân của Trần Khuynh Địch thật sự là quá phạm quy, có kháng tính cực cao đối với độc tố, đánh như thế nào cũng không sao cả, hơn nữa còn có lực công kích cực mạnh, sức khôi phục cũng không yếu, cơ hồ là hoàn khắc chế Cửu Anh nhất tộc.
Nhưng bất kể nói như thế nào, bằng vào loại thực lực đó ở Nhân tộc cũng sẽ tuyệt đối không thể không có tiếng tăm gì, nhưng kiểu người như vậy thế mà lại xuất hiện ở Hoài Nam Đạo, điều này khiến cho ở trong lòng của Anh Cưu có một chút bất an.
Sau khi trầm ngâm trong một lúc ngắn ngủi, Anh Cưu lập tức quay người lại, bay vút về phía một khu rừng ở Hoài Nam Đạo, cuối cùng đáp xuống trên một ngọn đồi nhỏ, cũng không lâu lắm, một đạo thân ảnh màu đen cũng xuất hiện ở nơi đó, nhìn khuôn mặt ở phía dưới mũ trùm, rõ ràng là Tầm Long Sĩ vốn hẳn nên đang tìm kiếm long mạch.
"Yêu Vương đại nhân đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa."
"Hừ!" Anh Cưu hừ lạnh một tiếng, ở trong ánh mắt nhìn Tầm Long Sĩ khá là bất thiện.

Chương 786: Sai lầm nghiêm trọng

Lúc trước chính là do người này tìm tới Yêu tộc vẫn một mực ẩn cư ở Đông Hải từ thời kỳ Thượng Cổ, trình bày tình thế của Trung Nguyên bây giờ, cuối cùng thuyết phục hắn còn có mấy vị Yêu Vương khác tiến về Trung Nguyên tìm tòi hư thực của Nhân tộc, kết quả là còn chưa kịp làm gì, bản thân hắn trái lại đã bị Nhân tộc đả thương.
Sau khi nói toàn bộ sự tình có quan hệ đến Trần Khuynh Địch cho Tầm Long Sĩ, Anh Cưu liền lạnh lẽo mà nhìn Tầm Long Sĩ.
"Ngươi giải thích như thế nào! ?"
"Thì ra là thế..." Tầm Long Sĩ gật đầu một cái, nói: "Đã tới rồi sao, so với trong tưởng tượng còn nhanh hơn, như vậy là vừa vặn."
"Ngươi có ý tứ gì?"
"Xin đại nhân yên tâm!" Nói đến đây, ở trên mặt của Tầm Long Sĩ lộ ra nụ cười: "Kỳ thật lần này tại hạ không chỉ có tìm một phương đại nhân, ngoài ra ta còn có hai vị minh hữu khác, đều là địch nhân của tên Nhân tộc mà đại nhân gặp phải kia, mà mục đích lần này, chính là xem tên Nhân tộc kia như là tế phẩm để huyết tế."
"Tế phẩm?"
"Không sai, đại nhân hẳn là cũng biết Tổ Long Trung Nguyên chứ? Nếu như không hóa giải lực lượng của Tổ Long, Yêu tộc sẽ nhất định không có cách nào trở lại Trung Nguyên, mà dùng một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan để làm tế phẩm, chính là phương pháp chặt đứt Tổ Long ở khu vực này tốt nhất, chỉ cần đại nhân và mấy vị Yêu Vương khác đồng tâm hiệp lực cùng với chúng ta, đối phương hẳn là sẽ phải chết không thể nghi ngờ!"
"Ồ?" Hai mắt của Anh Cưu lập tức nảy một cái.
"Hừ!" Anh Cưu cười lạnh một tiếng.
Xác thực, vây giết vị cường giả Nhân tộc đứng đầu kia, là vừa có thể suy yếu thế lực của Nhân tộc, lại có thể tạo mối quan hệ cùng với minh hữu của Tầm Long Sĩ, đồng thời chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên, có thể cung cấp sự thuận lợi cho Yêu tộc chính thức xuất thế, mà thứ bản thân hắn cần phải bỏ ra vẻn vẹn chỉ là làm tay đấm. Nhất định chính là một cục đá hạ ba con chim.
"Nhưng mà ta cự tuyệt!"

"Các ngươi có còn gì muốn nói không?"
"Không có..."
"Thật xin lỗi..."
Ở trong xe ngựa thương hội, Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân cúi đầu, hoàn toàn không có bộ dáng hăm hở như trước đó,

ngược lại còn lộ ra vẻ khá là chột dạ, ánh mắt của hai người liếc nhìn chung quanh, hoàn toàn không dám nhìn tới Quỷ Ảnh ở ngay phía trước, mà hai mắt của Quỷ Ảnh thì là rất sắc bén, nhìn chằm chặp vào hai người một lớn một nhỏ này.
"Hừ!"
"Ta chỉ là rời đi ngắn ngủi một lần, các ngươi liền lập tức gây ra bạo động lớn như vậy, không chỉ có dính líu quan hệ cùng với Võ Đạo Tông Sư của Yêu tộc, kết quả còn rước lấy Yêu tộc cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mà nguyên nhân thế mà chỉ là bởi vì các ngươi dự định đi ra ngoài đi dạo, thật là, các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu phiền phức chứ?"
"Ta sai rồi..."
"Nói miệng thì ai cũng nói được!"
Quỷ Ảnh hét lớn một tiếng, dọa cho Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân rùng mình một cái.
Dương Xuân còn cố gắng tranh luận: "Nhưng, thế nhưng mà chúng ta đã đánh bại vị Yêu tộc Hỏa Luyện Kim Đan kia a, Yêu tộc Võ Đạo Tông Sư cũng đã bị chúng ta bắt lại, hoàn toàn có thể tiến hành thẩm vấn hắn, nói không chừng liền có thể biết được Đại Chu muốn làm cái quỷ gì, cho nên kỳ thật cũng không phải là rất thua thiệt..."
"Im ngay ~!"
"Vâng!" Dương Xuân ngoan ngoãn cúi đầu.
Mà Quỷ Ảnh vẫn còn tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Bắt sống cái gì căn bản là không trọng yếu, nói đến cùng thì lần ứng đối này của các ngươi vẫn có vấn đề!"
Lúc này đến phiên Trần Khuynh Địch nói nhỏ: "Có vấn đề gì chứ.."
"Sao cơ?"
"Không có gì!" Trần Khuynh Địch ngoan ngoãn cúi đầu.
Quỷ Ảnh hừ lạnh một tiếng, lúc này mới tiếp tục nói: "Yêu tộc Võ Đạo Tông Sư tìm được các ngươi đơn thuần là chuyện ngoài ý muốn, điểm ấy là không có gì đáng trách, nhưng các ngươi tại sao phải cho đối phương thời gian cầu viện? Trực tiếp đánh hắn ngất xỉu, sau đó mang về trước, nghĩ biện pháp cô lập thông tin sau đó mới thẩm vấn không phải là tốt hơn hay sao?"
Dương Xuân lập tức vỗ tay một cái, lộ ra vẻ bừng tỉnh: "Đúng thế!"
Quỷ Ảnh: "..."
"Còn có một điểm, điểm này là sai lầm nghiêm trọng nhất! Tiếp theo chính là thái độ đối với vị Yêu tộc Hỏa Luyện Kim Đan kia, rõ ràng là có con tin ở trong tay, tại sao lại phải động thủ? Dùng phương thức đàm phán để giải quyết vấn đề không phải là sẽ thoải mái hơn hay sao? Hơn nữa còn càng dễ dàng biết được âm mưu của bọn hắn."
Sau khi cảm giác được ánh mắt mà Quỷ Ảnh quăng tới, Trần Khuynh Địch liền nhìn đi chỗ khác.
Không có cách nào, khi đó bản thân mình thật vất vả mới nhìn thấy

ánh rạng đông đột phá, hơi có một chút hưng phấn, cho nên mới không ngờ được…
Quỷ Ảnh cứ thuyết giáo như vậy trong trọn vẹn nửa canh giờ, lúc này rốt cục mới dừng lại, uống một hớp linh trà.
"Nói tóm lại!"
"Các ngươi cần phải thận trọng hơn một chút! Vốn dĩ chúng ta còn đang ở vào chỗ tối, kết quả là hiện tại đã biến thành ở ngoài sáng, coi như người Đại Chu lại ngu xuẩn hơn khẳng định cũng sẽ biết rõ chúng ta đã tới, đây là một sai lầm lớn!"
"Hãy gói gém đồ đạc đi, bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi Hoài Nam Đạo!''
"!?"
Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân kinh ngạc, liền vội vàng ngẩng đầu lên, ngạc nhiên mà nhìn Quỷ Ảnh, hỏi: "Vì sao?"
"Bởi vì đây là bẫy rập! Ta dám chắc 100%!" Quỷ Ảnh nói một cách chắc chắn, chợt mang ra một đống lớn văn bản và tài liệu từ dưới bàn, nói: "Đây là tình báo có quan hệ đến tất cả các hiện tượng dị thường ở Hoài Nam Đạo gần đây, có hơn 80% vụ việc trở lên đều là dân số bị mất tích, hơn nữa còn không phải là võ giả, mà toàn bộ đều là bách tính phổ thông ở Hoài Nam Đạo."
"Hả?"
"Mà địa điểm bọn họ mất tích, Cẩm Y Vệ ở bên này đã hợp tác cùng với Lục Phiến Môn nơi đó, tiến hành điều tra, không chỉ là ở trong từng toà thành trì tại Hoài Nam Đạo, mà ngay cả ở bên trong rừng sâu núi thẳm cũng đã tiến hành điều tra, nhưng những mật thám tiến vào bên trong rừng sâu núi thẳm, cho dù là một người cũng đều không có trở về."
"Cho nên có thể kết luận, người Đại Chu hẳn là đang trốn ở bên trong rừng sâu núi thẳm Hoài Nam Đạo, thậm chí là không chỉ có Đại Chu, còn có Yêu tộc mà đại nhân gặp phải vừa rồi, cũng có khả năng ở nơi đó, mà trọng yếu nhất là ở bên ngoài Hoài Nam Đạo, tin tức do Lục Phiến Môn ở đó truyền đến."
"Tin tức gì?"
"Có người đã từng ở một nơi trong Đông Nam Đạo gần Hoài Nam Đạo, thấy được dấu vết Lạc Thủy xuất hiện."
"! !!"
Nghe được hai chữ Lạc Thủy, Trần Khuynh Địch cùng với Dương Xuân gần như đồng thời nhíu mày, hai chữ này tượng trưng cho đào phạm trọng tội bị Đại Càn truy nã ở trong toàn bộ Trung Nguyên trước mắt - Tần Võ Dương đã từng là Tộc trưởng Tần thị, hắn và Lạc Thủy cơ hồ là liên kết chặt chẽ không thể tách rời, nếu Lạc Thủy xuất hiện, như vậy Tần Võ Dương cũng rất có thể...

Chương 787: Ợ

"Tần Võ Dương xuất hiện ở một nơi gần Hoài Nam Đạo, Đại Chu cũng xuất hiện, Yêu tộc cũng xuất hiện, suy nghĩ kỹ một chút, Đại Chu cùng với Tần thị đều là có quan hệ không tốt với đại nhân đúng không?"
"Ừ!" Trần Khuynh Địch bĩu môi.
Nói thật, ngoại trừ Bái Hỏa Ma Giáo, ở bên trong giới tông phái cùng với thế gia, mình và ai cũng có quan hệ không tốt...
"Cho nên ngươi cho rằng đây là bẫy rập?"
"Chí ít là có cái khả năng này!" Quỷ Ảnh nói một cách nghiêm túc: "Đại nhân, ngài bây giờ là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, càng là trụ cột của Thuần Dương Cung, dù là chỉ có 10% khả năng, ngài cũng không được coi nhẹ, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì chưởng giáo của một phương thánh địa võ đạo tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời khỏi thánh địa võ đạo."
"Nếu như ngài ngã gục, nguy cơ lần thứ ba của Thuần Dương Cung sẽ tới."
"Cho dù là như vậy..."
Trần Khuynh Địch có một chút trầm mặc, nói thật thì hắn cũng không cảm thấy quan trọng, coi như hiện tại tiến hành chạy trốn hắn cũng sẽ không có áp lực tâm lý gì, nhưng vấn đề không phải là nằm ở chỗ của hắn.
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch liếc nhìn Dương Xuân ở bên cạnh.
Đúng thế! Vấn đề là Dương Xuân, nàng còn chưa tìm được phụ thân của mình, hơn nữa còn rất có thể đã bị người Đại Chu mang đi, mặc dù bây giờ còn chưa có nguy hiểm tính mạng, nhưng có trời mới biết được bọn hắn sẽ đột nhiên giết con tin vào một ngày nào đó, nếu thật sự là như vậy, lựa chọn rút lui vào lúc này, không thể nghi ngờ không phải là một cái chủ ý tốt.
Mà Dương Xuân thì rõ ràng cũng đã nghĩ tới điểm này, cúi cái đầu nhỏ xuống thật thấp, bờ môi khẽ nhúc nhích, muốn nói lại thôi.
"Được rồi! Ta đã quyết định!" Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, lộ ra nụ cười xán lạn một lần nữa.
"Đại nhân!" Sớm phát giác ra ý tưởng của Trần Khuynh Địch, Quỷ Ảnh lập tức quăng tới ánh mắt sắc bén.
Nhưng Trần Khuynh Địch lại sảng khoái coi như không thấy, nếu như lúc này ngồi nhìn mặc kệ, thậm chí là chạy trối chết mà nói, như vậy sẽ không có cách nào tự xưng là sư huynh đáng tin cùng với người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung.
"Mặc dù cũng có khả năng đây là bẫy rập, nhưng nếu như cứ rời đi thẳng thừng như thế mà nói, phiền phức cũng sẽ không biến mất, trở

thành người bị người khác tính toán cũng không phải là phong cách của ta, huống hồ bằng vào thực lực của ta cộng thêm Đô Thiên Tọa, cũng không cần phải quá mức e ngại, thực sự không được thì sẽ bảo Long lão thất phu tới trợ giúp."
"Ngài không hiểu được lời mà ta vừa mới nói sao? Dù chỉ là một tia rủi ro, ngài cũng không thể mạo hiểm!" Vừa nói, Quỷ Ảnh còn vừa liếc Dương Xuân một cái.
Dường như là cảm nhận được ánh mắt của Quỷ Ảnh, Dương Xuân đột nhiên nâng cái đầu nhỏ lên nói: "Sư huynh, nếu không thì chúng ta hãy..."
"Sẽ không có nguy hiểm." Trần Khuynh Địch trực tiếp gõ gõ vào đầu của Dương Xuân, sau đó cố ý dùng sức vò rối mái tóc của nàng.
"Đại ca! ?"
"Không cần nói nhiều."
"Muội cho rằng ta là ai?"
"Một trong những sự tình Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất, chính là quang minh chính đại đi vào bẫy rập của người khác, sau đó liền đánh vỡ nát cả người lẫn bẫy rập cùng một chỗ!"
Trần Khuynh Địch dĩ nhiên không phải là nói khoác lác một cách tùy tiện.
Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng nếu như thật sự không có một chút chuẩn bị nào liền bước vào bẫy rập của người khác, đó là cũng quá ngu xuẩn, cho nên Trần Khuynh Địch là cũng có kế hoạch.
Không sai! Kế hoạch của hắn chính là...
"Hệ thống, hệ thống!"
"Âm mưu có quan hệ đến Hoài Nam Đạo, ngươi biết thứ gì? Đại Chu, Tần thị, thế lực thần bí một, thế lực thần bí hai, ở trong hai cái thế lực thần bí kia có một cái là Yêu tộc, một cái khác là ai? Còn có, tranh thủ nhiều chỗ tốt nhất cho ngươi là có ý gì? Ngươi cũng không thể bắt ta làm việc mà không trả tiền chứ?"
"Còn có! Thôi diễn đại đạo của ta vào lúc nào thì mới có!"
"Tích!"
"Hệ thống thông báo: thôi diễn đại đạo còn cần thêm ba tháng thời gian mới có thể chuẩn bị kỹ càng, đề nghị kí chủ tranh thủ nhiều chỗ tốt nhất cho bản hệ thống trước, nếu như có thể hấp thu được thật nhiều lực lượng long mạch, thời gian chuẩn bị thôi diễn đại đạo sẽ rút ngắn trên phạm vi lớn, về phần câu nói sau cùng của kí chủ."
"Hệ thống rất tức giận: còn chưa làm cái gì đã đòi tiền! ?"
"Xéo đi!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Đệch, không biết có phải là ảo giác của mình hay không, cái hệ thống này càng ngày càng nhân tính hóa, trọng yếu hơn chính là vào lúc sớm nhất còn rất tuân thủ quy tắc của hệ thống, nhưng theo thời gian trôi qua, hệ thống dường như càng ngày càng tùy ý, ban thưởng

cùng với trừng phạt nhiệm vụ cũng đều rất tùy ý...
Kỳ quái!
"Nhưng bất kể nói như thế nào, lần này ta sẽ rất có thể bị người ta vây công a, lần này không giống như ở Thuần Dương Cung, một mình ta cho dù có Đô Thiên Tọa, cũng sẽ rất nguy hiểm a."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Mời dùng niềm tin kiên định đánh tới."
"Ta không quan tâm! Ngươi hãy nghĩ biện pháp cho ta, nếu không ta sẽ không làm!"
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Trừng phạt nhiệm vụ, ngài sẽ mất đi bản hệ thống khả ái, như vậy cũng không thành vấn đề sao?"
Dám uy hiếp ta! Tên gia hỏa này lại dám uy hiếp Trần Khuynh Địch ta! ?
"Ha ha, ta nạp tiền đã được chưa? Nói cho ta biết tin tức về Hoài Nam Đạo, Đại Chu a, Tần thị a, kế hoạch của những người kia."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: sớm nói như vậy không phải là tốt sao?"
"Hừ!" Trần Khuynh Địch có một chút bất mãn hừ lạnh, đổi thành trước kia hắn cũng đã nạp tiền không ít lần, nhưng bây giờ lại không giống nhau, đồ vật ở trong túi đều là do hắn tự mình đánh cướp, không, kiếm được, điều này khác với của công, cảm giác tiêu xài tự nhiên là cũng hoàn toàn khác biệt.
Bất quá...
Nên tiêu tiền thì vẫn phải tiêu, cũng may là trước đó đánh cướp được rất nhiều, Trần Khuynh Địch lần lượt ném ra một đống lớn tài nguyên cho hệ thống, thậm chí còn cắn răng, ném ra một kiện Đạo Binh hạ phẩm tịch thu được từ Tần thị, sau đó hệ thống mới phát ra thanh âm một lần nữa.
"Ợ!"
Là ảo giác sao, tên gia hỏa này ợ một cái?
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Xét thấy tâm tình của bản hệ thống hôm nay không tệ, sẽ giảm giá cho ngài 1%, không sai biệt lắm là vừa đủ."
Rất tốt!
Vào một ngày nào đó ta muốn đánh đập tên gia hỏa này một trận.
"Tích, hệ thống đang xác nhận tình báo."
"Hệ thống nhắc nhở: thế lực xuất hiện ở Hoài Nam Đạo lần này có tổng cộng bốn cái, Đại Chu, Tần thị, Yêu tộc, Tầm Long Sĩ, cường giả có thể đánh đồng cùng với kí chủ có tổng cộng năm vị, Hoành Võ Đế Đại Chu, Tần Võ Dương Tần thị, ba vị Yêu Vương Yêu tộc, Tầm Long Sĩ là người phụ trách chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên."
"Hả?"
Tổ Long Trung Nguyên? Trần Khuynh Địch nhướn lông mày lên, phát hiện ra sự tình có một chút bất thường.
"Đúng vậy, nhưng muốn chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên cần phải có đầy đủ tế phẩm, không chỉ cần một lượng lớn máu người dùng để tế tự khiến cho Tổ Long hiển hiện, trọng yếu hơn chính là, ít nhất cần

phải có võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan làm tế phẩm, mới có thể chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên, mà kí chủ chính là mục tiêu mà bọn họ chọn trúng."

Chương 788: Giải phẫu

"Hắc hắc..." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: "Còn có gì nữa không?"
"Bọn họ bố trí bẫy rập ở nơi nào? Nội dung bẫy rập? Nhân thủ bố trí bẫy rập? Nếu có thể, ta hy vọng có thể biết rõ nhiều thông tin cụ thể hơn..."
"Tích, không thể trả lời."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, cái đồ chơi này vừa mới nói cái gì? Không thể trả lời?
"Chuyện kia, hệ thống? Ta vừa rồi thế nhưng đã dùng một kiện Đạo Binh hạ phẩm để nạp tiền, còn có thật nhiều thiên tài địa bảo trân quý, bao gồm cả dược liệu luyện chế thần đan, kim loại luyện chế Đạo Binh, trận bàn có thể khắc họa ra trận pháp cao cấp, ngươi có biết cộng những vật này lại rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền không?"
"Tích, biết rõ."
"Vậy tình báo mà ngươi nói trước đó đâu?"
"Đã nói xong."
"Chỉ có vài câu như vậy?"
"Không sai."
A A A A A!
Trần Khuynh Địch trở nên hung bạo hơn bao giờ hết!
Khốn kiếp! Lão tử đã tiêu nhiều tiền như vậy mà ngươi chỉ nói cho ta những lời vô nghĩa này, chỉ giải thích nguyên nhân lão tử bị mai phục, nhưng lại không có một chút nội dung cụ thể nào! Loại hành vi này đặt ở trong trò chơi nạp tiền chính là lừa gạt trần trụi...
"Tích, hệ thống nhắc nhở."
"Thuận tiện nhắc tới."
"Có quan hệ đến ban thưởng thôi diễn đại đạo mặc dù còn chưa thể cung cấp, nhưng thôi diễn với quy mô nhỏ là vẫn có thể làm được, nói thí dụ như trợ giúp kí chủ thôi diễn phương pháp đột phá sau Hỏa Luyện Kim Đan, ý nghĩ của kí chủ là rất không tệ, bản hệ thống có thể giúp ngài một chút sức lực, đương nhiên, điều này cũng cần phải nạp tiền."
Trần Khuynh Địch: "..."
Lấy một ví dụ sinh động.
Điều này giống như sử dụng trò chơi miễn phí để thu hút người chơi. Kết quả là, ở trong rất nhiều vật phẩm phải trả tiền không ép buộc ngươi dùng, nhưng nếu không dùng thì sẽ không thể trở nên mạnh mẽ, từ đó khiến cho ngươi vì tôn nghiêm và mặt mũi không thể không lựa chọn nạp tiền, loại hành vi đánh một gậy lại cho táo ngọt trần trụi này...ta tiếp nhận!

"Nói! Muốn bao nhiêu tiền?"
Sau một hồi lâu.
"Đại nhân!"
"Ồ!"
Thanh âm truyền tới từ bên cạnh khiến cho Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lấy lại tinh thần từ trong không gian hệ thống, nhìn về phía Quỷ Ảnh ở bên cạnh, mà lúc này Quỷ Ảnh đang lộ ra thần sắc rất là nghiêm trọng.
"Đại nhân, cuộc thẩm vấn có quan hệ đến tên Võ Đạo Tông Sư Yêu tộc kia đã hoàn thành."
"Hắn nói cái gì?"
"Ầy..." Quỷ Ảnh buồn rầu nói: "Nói thật, hắn thật sự là quá phối hợp, hơn nữa có cảm giác nói ra cũng đều là lời nói thật, trái lại khiến cho ta có một chút không dám..."
"Nhưng bất kể như thế nào."
"Căn cứ theo thuyết pháp của hắn, người gọi là Tầm Long Sĩ kia, dường như là dự định chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên!"
Trần Khuynh Địch lạnh lùng gật gật đầu.
Quỷ Ảnh: "? ??"
Vào thời điểm nàng nghe được cái tin tức này còn rất là kinh hãi đây, không ngờ được Trần Khuynh Địch thế mà không thay đổi một chút nào...
Đây chính là sự tỉnh táo cùng với khí độ của người bề trên sao? !
"Còn có tình báo gì khác không?"
"Không có."
"Thì ra là thế." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, hỏi: "Nếu như vậy, có thể tạm thời giao tên kia cho ta chứ?"
"Ấy? À, không thành vấn đề..."
"Vậy là tốt rồi."
Ở trong phòng thẩm vấn, Cửu Anh sau khi nhìn thấy Quỷ Ảnh rời đi, nở một nụ cười rất tốt.
Quả nhiên nói đến cùng cũng chỉ là muốn tình báo, bản thân phối hợp như vậy, xem ra đám Nhân tộc này cũng sẽ buông lỏng cảnh giác đối với mình a, chỉ cần có thể thể hiện ra mình còn có tác dụng rất lớn, hơn nữa còn rất dễ dàng bị khống chế, tin rằng bọn hắn sẽ không hạ sát thủ đối với mình, trái lại là còn sẽ lợi dụng bản thân mình...
Khi đó sẽ chính là thời cơ mình trả đũa! Hừ hừ hừ, Nhân tộc ngu xuẩn! Bản tính không trảm thảo trừ căn và mềm yếu chính là thiếu hụt của các ngươi!
Cửu Anh đang nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa xoạt xoạt truyền đến từ cửa ra vào, lập tức điều chỉnh tốt sắc mặt, bày ra biểu lộ trong sự sự sợ hãi mang theo vài phần nịnh nọt, ở bên trong nịnh nọt mang theo vài phần cung kính, ở bên trong cung kính thậm

chí còn có mấy phần ngưỡng mộ, nhìn về phía cửa phòng.
Là vị Hỏa Luyện Kim Đan Nhân tộc kia!
Đối phương cũng là đến thẩm vấn bản thân sao? Xem ra đối phương vẫn là không yên lòng a...
"Yên tâm đi, sẽ không đau nhức."
Cửu Anh: "? ??"
Tên gia hỏa này không phải là muốn dụng hình đó chứ! ?
"Ồ, nguyên lai là như thế."
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, vừa rút máu Cửu Anh nằm ở trên giường, vừa hưng phấn nhìn dòng máu màu đen trong chén, loại máu này rất thú vị, có được tính ăn mòn cực cao, nếu như hắn không dùng cương khí để bảo vệ mà nói, chỉ sợ là toàn bộ cái chén cũng sẽ bị hòa tan hết trong nháy mắt.
"Ách!"
"Ồ? Rất đau sao?"
"Không, không đau! Đại nhân không cần phải khách khí với ta..."
Thấy Cửu Anh cắn răng nói không đau, Trần Khuynh Địch lập tức hài lòng gật gật đầu, độ thiện cảm đối với người này tăng lên một chút, trong thời buổi này cũng không có nhiều người thức thời giống như vậy, so với đảo chủ Đào Hoa Đảo trước đó còn muốn phối hợp hơn.
Ừm, Trần Khuynh Địch ta chính là thích kiểu người này!
"Hãy cẩn thận, ta muốn tiếp tục động thủ."
"Ách!"
Trần Khuynh Địch tự nhiên là sẽ không có khả năng thỏa mãn với việc rút máu.
Trên thực tế hiện tại hắn đã bắt đầu liên hệ với hệ thống, bắt đầu nạp tiền, mượn nhờ lực lượng của hệ thống để thôi diễn máu tươi của Cửu Anh, chỉ là thôi diễn mà hệ thống cung cấp bây giờ dù sao cũng không phải là thôi diễn đại đạo, mà là cần Trần Khuynh Địch không ngừng nạp tiền mới có thể tăng cường thôi diễn phổ thông, có tính hạn chế rất cao.
Cho nên điều Trần Khuynh Địch cần phải làm là tận lực cung cấp cho hệ thống nhiều hàng mẫu.
Như vậy vấn đề đã đến...
Làm sao để lấy hàng mẫu? Giải phẫu!
Dù sao thì mình cũng đã kiến thức qua năng lực tái sinh của Cửu Anh, không cần phải lo lắng nghịch chết, không đúng, là không cần phải lo lắng Cửu Anh chết ngoài ý muốn, cho nên có thể thí nghiệm thỏa thích.
Đầu tiên là nội tạng, Trần Khuynh Địch sảng khoái rạch khoang bụng của Cửu Anh ra, sau đó bắt đầu dùng hệ thống quét hình, trong hai mắt nhấp nháy từng đạo từng đạo ánh vàng, mà Cửu Anh bị mổ khoang bụng lập tức run rẩy, trên mặt toát ra một tia thống khổ, không kìm lòng được mà phát ra một tiếng rên rỉ.

Đương nhiên, trên thực tế là cũng không có đau nhức.
Dù sao Cửu Anh nói thế nào cũng là Võ Đạo Tông Sư, lại là Yêu tộc, số lần giết chóc từ nhỏ đến lớn cũng không thấp, mà năng lực khôi phục của Cửu Anh vẫn còn ở đó, khoang bụng bị mở đối với hắn mà nói kỳ thật cũng không tính là gì, sở dĩ phát ra tiếng rên rỉ, chủ yếu vẫn là để tranh thủ sự đồng tình của Trần Khuynh Địch.
Dù sao thì Cửu Anh bây giờ cũng đã triệt để không biết xấu hổ.
Mặt khác, Cửu Anh cũng hơi sợ hãi cái bộ dạng này của Trần Khuynh Địch.
Gặp quỷ, tên gia hỏa này sẽ không thực sự nghịch chết mình đó chứ, mặc dù ở trong miệng lúc nào cũng nói là làm thí nghiệm sẽ không chết, sẽ không có vấn đề, nhưng Cửu Anh nhìn như thế nào cũng đều cảm thấy đây là lừa gạt bán hàng đa cấp trần trụi...

Chương 789: Mơ ước

"Đau hả?"
"Không, không đau!"
Mặc dù thực sự không đau, nhưng Cửu Anh vẫn nghiến răng, cố ý dùng thanh âm run rẩy nói ra, muốn biểu đạt ra một loại thái độ mặc dù rất đau, nhưng vẫn trung can nghĩa đảm hiệp nghĩa song toàn uy vũ bất khuất, vì Trần Khuynh Địch đại nhân vĩ đại, vẫn nói là không đau.
"Vậy à?"
Trần Khuynh Địch tiếp tục gật gật đầu hài lòng, sau đó đưa tay vào khoang bụng của Cửu Anh một cách vô tình.
"Vậy ta sẽ tăng thêm cường độ!"
Rắc!
Nhổ ra! Xương cốt của Cửu Anh bị nhổ ra! Thật sự là nhổ ra một cây xương sườn không thương tiếc, hơn nữa còn giơ tay chém xuống với tốc độ rất nhanh.
Vào thời điểm tỉnh lại, Cửu Anh đã không át được nỗi đau đớn kịch liệt.
"Ục! !!"
Một tiếng kêu như bị người ta bịt miệng phát ra.
Cửu Anh khóc không ra hơi!
Lúc này tuyệt đối không thể hét lên đau đớn! Bằng không thì nếu không phối hợp với quá trình thí nghiệm ma quỷ của tên Nhân tộc này, đến lúc đó có trời mới biết còn có chuyện đáng sợ nào đợi bản thân.
Nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn cho ta!
Mà ở bên cạnh, Trần Khuynh Địch đang đung đưa cây sươn xường ở trước mắt, đủ loại tài nguyên trân quý trong túi đựng đồ bắt đầu phi tốc giảm bớt, nhưng so sánh với đó, ở trong mắt hắn, cây sươn xường này càng trở nên thuận mắt, thanh âm của hệ thống cũng vang lên liên tiếp.
"Tích, hệ thống nhắc nhở."
"Phát hiện tài liệu trọng yếu, tạm thời đặt tên là: xương hung thú, ở trong đó ẩn chứa năng lượng sinh mệnh biến dị tương đối mãnh liệt, có chỗ tương tự cùng với máu tươi trong cơ thể của đối tượng thí nghiệm, tiến thêm một bước phân tích sâu hơn."
"Ồ!"
Có manh mối rồi! Nụ cười ở trên mặt của Trần Khuynh Địch càng trở nên xán lạn, ánh mắt nhìn về phía Cửu Anh cũng càng trở nên hòa ái, còn thân thiết lấy ra một viên thần đan khôi phục...ừm, lấy ra một viên dược hoàn chữa thương đơn giản, đưa vào trong miệng của Cửu

Anh.
"Há miệng, nuốt vào."
"Ực."
Cửu Anh hoàn toàn không kịp phản ứng, liền trực tiếp nuốt dược hoàn vào, sau đó cả người đều trở nên kinh hoàng,.
Đáng chết! Tên Nhân tộc tà ác này cho ta ăn cái gì! ?
Trong nháy mắt, Khống Thú Đan của Luyện Dược Sư Thượng Cổ, Thất Nhật Tất Tử Hoàn, Hàm Tiếu Bán Bộ Điên, Tam Nhật Tang Mệnh Tán, các loại hình danh từ kinh khủng chợt lóe lên ở trong đầu của Cửu Anh.
Nhưng mà còn chưa đợi hắn suy nghĩ xong.
"Ừm."
"Không sai biệt lắm đã tới bước cuối cùng, ráng nhịn!"
"Ấy?"
Trần Khuynh Địch trực tiếp xuất thủ, bắt lấy trái tim của Cửu Anh, sau đó bỗng nhiên rút ra!
"A A A----- !"
Lúc này Cửu Anh xem như đã triệt để không nhịn được, mặc dù đối với Cửu Anh nhất tộc mà nói, loại vật trái tim này không được tính là chỗ yếu hại, nhất là sau khi hóa thành hình người, đầu mới là nhược điểm trí mạng của hắn.
Nhưng bất kể nói như thế nào, trái tim phụ trách vận chuyển yêu huyết cũng là một cơ quan quan trọng a, khốn nạn.
Mà ở bên cạnh, Trần Khuynh Địch cũng đã nhận được báo cáo khả quan.
"Tích, chúc mừng kí chủ."
"Thành công lấy được tài liệu trọng yếu, tạm thời đặt tên là: trái tim Man Thần, tư liệu đã được thu thập hoàn tất."
"Thuận tiện nhắc tới, không đủ tiền."
"Mời kí chủ lại nạp thêm một kiện Đạo Binh hạ phẩm, bản hệ thống sẽ bắt đầu quá trình thôi diễn cuối cùng.‘’
"Đang xử lý dữ liệu..."
Rút lời mở đầu về! Cái hệ thống này căn bản chính là kẻ tham tiền!
Chẳng lẽ không thể học được một ít liêm khiết thanh bạch đức độ của Trần Đại cung chủ sao! ?
Hơn nữa không biết vì sao...
Nghe được những cái tên mà hệ thống đặt tên cho xương cốt và trái tim này, Trần Khuynh Địch luôn cảm thấy có một chút đau gan vi diệu, mặc dù rất không cam tâm, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn rất thành thật tiếp tục nạp tiền.
Mà ở phía đối diện, Cửu Anh thì là không thể nhẫn nại mà không ngừng rên rỉ, lộ ra bộ dáng rất là thống khổ, nhìn cái bộ dáng này của đối phương, nghĩ đến đối phương nói như thế nào cũng đã làm ra cống hiến lớn như vậy vì nghiên cứu của mình.

Trần Khuynh Địch hiếm khi cảm thấy mềm lòng.
"Ngươi làm tốt lắm."
"Đại nhân!" Ở trong mắt của Cửu Anh hiện ra mấy giọt nước mắt.
Thành công! Lão tử rốt cục đã dựa vào sự thê thảm lấy được sự tín nhiệm của Nhân tộc! Mặc dù phần tín nhiệm này còn không phải là rất nhiều, nhưng chỉ cần mình bồi dưỡng lòng tin, cuối cùng nhất định có thể dần dần biến lớn, đến lúc đó bản thân lại nghĩ biện pháp bẫy tên Nhân tộc ác độc này một cái vào thời khắc mấu chốt...rửa sạch nhục nhã!
Dấu diếm ý niệm tà ác ở trong lòng, ánh mắt của Cửu Anh càng trở nên thuần lương.
"Đại nhân, tại hạ nguyên bản thân làm Yêu tộc, vẫn luôn cảm thấy xấu hổ vì dòng máu ở trong cơ thể, vẫn luôn nghĩ đến có một ngày có thể đi tới Nhân tộc, tiếp nhận văn hóa tẩy lễ của Nhân tộc, ai có thể ngờ được, một chút tâm nguyện nho nhỏ đó của bản thân, thế mà thực sự được thực hiện bởi đại nhân...trước kia ta không có lựa chọn khác, nhưng mà bây giờ, ta muốn làm một Nhân tộc."
"Cửu Anh!"
"Đại Nhân!"
Thì ra là thế...
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái ở trong lòng, không ngờ được vị Yêu tộc này lại có giác ngộ như thế, vẫn luôn vì dòng máu của mình mà cảm thấy bị sỉ nhục, muốn trở thành một Nhân tộc a, nhưng mà đáng tiếc, Yêu tộc chính là Yêu tộc, hắn chung quy là sẽ không có cách nào biến thành Nhân tộc, cho dù là hắn có cố gắng như thế nào cũng không được.
Vừa nghĩ tới cố gắng của Cửu Anh không có hồi báo.
Trần Khuynh Địch liền càng cảm thấy khó chịu.
"Ta hiểu được."
"Hả?"
"Đã như vậy! Hãy để ta thực hiện mong muốn của ngươi!" Trần Khuynh Địch nói với một chút buồn bã: "Hãy tha thứ cho ta, ta cũng không có cách nào khiến cho ngươi biến thành Nhân tộc, nhưng mà ít nhất, ta có thể khiến cho ngươi thoát khỏi sự trói buộc của Yêu tộc."
"Không sai!"
"Hãy để cho ta tiễn ngươi một đoạn đường a!"
"Mặc dù kiếp này là yêu, nhưng kiếp sau, hi vọng ngươi có thể làm một người tốt!"
Cửu Anh: "?! ?"
"Không, không, không, đại nhân! ? Ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được!"
Gặp quỷ! Cái tên Nhân tộc ác độc này tuyệt đối là muốn thừa cơ giết ta, chấm dứt hậu hoạn!
"Ấy? Ngươi không muốn chết sao?"

Ai nói với ngươi là ta muốn chết chứ, thằng điên!
Cửu Anh vừa điên cuồng chửi ầm lên ở trong lòng, vừa ăn nói khép nép: "Hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm của đại nhân a, thân ta ở Yêu tộc nhưng tâm là người, điểm mấu chốt là tâm tính a, ta không thể chết như vậy!"
"Thế nhưng mà ngươi nói ngươi muốn làm Nhân tộc?"
"Không!"
Trong cái chớp nhoáng này, bản năng cầu sinh khiến cho suy nghĩ trong đại não của Cửu Anh gia tốc, vô tận linh cảm xuất phát mà ra!
"Đại nhân! Kỳ thật ta có một cái mơ ước!"
Cửu Anh cơ hồ là khóc lóc mà nói, sợ Trần Khuynh Địch run tay một cái, cái nắm đấm to lớn kia sẽ nện xuống vào đầu của mình.
"Ta có một cái mơ ước, vào một ngày nào đó, Nhân tộc cùng với Yêu tộc có thể đứng sóng vai chung một chỗ, chơi đùa ở phía dưới một mảnh trời xanh!"
"Ta có một cái mơ ước, vào một ngày nào đó, Nhân tộc cùng với Yêu tộc có thể đến trường cùng một chỗ, tan học cùng một chỗ, mà không cần lại đánh đánh giết giết."

Chương 790: Luyện Thể đạo

"Ta có một cái mơ ước, vào một ngày nào đó, Nhân tộc cùng với Yêu tộc..."
"Vì thực hiện giấc mộng của ta!"
"Đại nhân, ta không thể chết a."
Hiện tại Cửu Anh động não thật đúng là rất có phong phạm như Anh Cưu cha của hắn, tối thiểu là đầu óc cũng xoay chuyển rất nhanh, ngay cả Trần Khuynh Địch cũng đều bị phen phát biểu này của hắn làm cho khiếp sợ.
Vị Yêu tộc này lại còn có loại giác ngộ này! Đây rõ ràng chính là diễn thuyết gia bình đẳng chủng tộc ở dị thế giới a!
Thấy Cửu Anh có tinh thần hy sinh như thế, Trần Khuynh Địch lập tức nghiêm túc gật gật đầu nói: "Ta hiểu được, ta sẽ lựa chọn tôn trọng ý nghĩ của ngươi."
"Phù..."
Ông trời ơi! Lão tử cuối cùng cũng còn sống ở trong tay tên ác ma này!
Sau đó Trần Khuynh Địch liền chuyển tay sờ đến xương cột sống của Cửu Anh.
Cửu Anh: "Đại nhân?"
"Ngươi yên tâm." Trần Khuynh Địch rất quan tâm vỗ vỗ vào đầu của Cửu Anh: "Về sau thí nghiệm ta sẽ cẩn thận, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi chết, ngươi còn có mộng tưởng vĩ đại, không phải sao?"
Nếu có thể, không nên tra tấn ta thì tốt hơn...
Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn nghiên cứu xương cột sống của Trần Khuynh Địch, Cửu Anh rất thức thời mà nuốt lời nói xuống, trực giác nói cho hắn biết nếu như nói lời này ra miệng, tên ác ma biến thái này nói không chừng sẽ trở mặt...
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch đúng là vô cùng hưng phấn.
"Tích, chúc mừng kí chủ."
"Quá trình thôi diễn hoàn tất!"
"Tính khả thi đã được xác minh, vì nguyên nhân nạp tiền còn chưa đủ nhiều, kí chủ còn chưa đủ mạnh, cho nên khả năng Kích Toái Mệnh Tinh đoán chừng là không đủ, nhưng thực lực của kí chủ sẽ đề cao thêm một bước trên cơ sở vốn có, căn cứ theo phép thử của hệ thống, đây là một con đường hợp cách hoàn toàn mới."
"Mời kí chủ đặt tên cho nó."
Trần Khuynh Địch vung tay lên nói: "Khuynh Địch đạo!"
"Tích, thật khó nghe, mời đổi một cái tên khác."
"Ớ!"

"Tích, hệ thống sẽ lấy tên ngẫu nhiên, tạm đặt tên là: Luyện Thể đạo."
Trần Khuynh Địch bĩu môi, lộ ra vẻ rất là bất mãn, luôn cảm thấy cái tên này cho dù là một chút cũng không bá khí.
Bất quá sự tình có nặng nhẹ, so với danh tự, Trần Khuynh Địch chú trọng nội dung hơn, cho nên hắn cấp tốc hỏi ở trong lòng: "Cái Luyện Thể đạo này làm sao để mạnh lên? Nói thật là bây giờ ta đã rèn luyện nhục thân đến một cái cực hạn, cho dù tiếp tục rèn luyện nữa cũng đều không có cảm giác tiến bộ..."
"Tích, hệ thống nhắc nhở."
"Đây là ảo giác của kí chủ, đến cực hạn chỉ là máu thịt của kí chủ mà thôi."
"Cực hạn của thân thể con người căn cứ theo bộ phận khác biệt, cực hạn cũng sẽ hoàn toàn khác biệt, thật giống như sự khác nhau giữa máu thịt, ngũ tạng, gân cốt, đại não, ở bên trong phân chia của bản hệ thống, máu thịt lúc này của kí chủ xác thực đã đạt đến cực hạn, đã không thể tăng lên, nhưng gân cốt lại không phải là như thế."
"Ấy?"
"Xương cốt là cơ sở hoạt động của Nhân tộc, chất lượng của đầu khớp xương cũng đều viễn siêu máu thịt, cho nên ở dưới sự cường hóa ngang nhau, cực hạn của máu thịt cũng không phải là cực hạn của gân cốt, mà căn cứ theo sự thôi diễn của bản hệ thống, mục đích tiếp theo của kí chủ đúng là rèn luyện gân cốt, chế tạo ra một bộ khung xương càng mạnh hơn."
"Hơn nữa xương cốt, hoặc có lẽ là cốt tủy, cũng là bộ máy tạo máu trong cơ thể con người, sau khi thông qua giám định máu thịt cùng với xương cốt của đối tượng thí nghiệm, bản hệ thống đã có kết luận cơ bản, chỉ cần kí chủ có thể làm cho gân cốt tăng thêm một bước, đạt tới một cái trình độ thuế biến, vậy máu tươi cũng sẽ phát sinh thuế biến theo đó."
"Căn cứ theo sự thôi diễn của bản hệ thống, đến lúc đó cơ sở của kí chủ sẽ tiến thêm một bước, lúc này mười thành lực lượng của kí chủ tương đương với 20 thành của người khác, đã có thể so sánh với Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, mà nếu tiến thêm một bước, nếu như có thể rèn luyện ra một bộ khung xương hoàn chỉnh đến cực hạn."
"Như vậy hẳn là có thể có được cường độ khoảng chừng 30 thành."
"Còn có thể mạnh hơn hay không?"
"Chuyện này dính đến một bước rèn luyện càng sâu hơn, chính là hộp sọ, bộ phận này tiếp cận nhất với đại não, nếu như có thể hoàn thành rèn luyện, hẳn là có thể có được lực lượng cùng loại với Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, cảm ứng Thiên Mệnh, đạt được năng lực đặc dị tránh xui tìm hên, còn có tỷ lệ tăng thêm một bước nhất định."

"Lực lượng cực hạn theo phỏng đoán: 40 thành! !!"
Nghe được âm thanh kết luận của hệ thống, cả người của Trần Khuynh Địch đều có cảm giác như nhiệt huyết thiêu đốt vậy, phảng phất như lại trở về cảm giác kích động đột phá cảnh giới lúc trước vậy, toàn thân đều nóng ran, hận không thể lập tức tìm người đánh nhau một trận.
"Vậy ngươi cảm thấy ta phải làm sao để tăng cường gân cốt?"
"Căn cứ theo sự thôi diễn của bản hệ thống, điều hiện tại kí chủ phải làm, kỳ thật chính là khiến cho thân thể của mình hoàn thành tiến hóa, mà kế hoạch sinh mạng là cần thời gian rất dài, Nhân tộc tiến hóa từ loài linh trưởng đến tình trạng lúc này, liền mất trọn vẹn mấy ngàn vạn năm, từ một điểm này mà nói..."
"Võ đạo thật ra là rất không khoa học."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói nhảm! Võ đạo nếu như khoa học, lão tử đã sớm trở thành vô địch thiên hạ!
"Nói vào điểm chính đi!"
"May mắn là võ đạo không có khoa học, cương khí, khí huyết, tinh thần lực, những lực lượng này đều là tồn tại thần bí, kí chủ mới có hi vọng rút ngắn mấy ngàn vạn năm thời gian, nhưng bất luận như thế nào, sinh mạng muốn tiến hóa vẫn luôn luôn kèm theo máu tươi, cần bỏ ra hi sinh không nhỏ mới có thể đạt tới."
"Cho nên?"
"Cho nên kí chủ hãy đi chịu đòn a."
Không biết vì sao, ở bên trong thanh âm hệ thống xuất hiện một chút nghiền ngẫm: "Không bị đánh làm sao có thể mạnh lên? Cứ để cho người ta đánh nát máu thịt của ngài, làm vỡ nát gân cốt của ngài, sau đó lợi dụng bí pháp mà bản hệ thống thôi diễn ra, ở phía dưới nguy cơ sinh tử vô tận cưỡng ép thúc đẩy thân thể bắt đầu tiến hóa."
"Chỉ có nguy cơ sinh tử mới có thể khiến cho thân thể tiến hóa, tiềm năng của con người là vô tận, nhưng cũng rất khó có thể kích phát, nếu không có nguy cơ sinh tử làm chất xúc tác mà nói, căn bản là cũng không có biện pháp kích hoạt, đây cũng là kết quả mà hệ thống thôi diễn ra, huống hồ kí chủ có sinh mệnh lực mạnh mẽ như vậy cũng sẽ không dễ dàng chết như thế."
"Thực sao?"
"Thực, mời kí chủ hãy nhìn đôi mắt chân thành của bản hệ thống."
Ngươi con m* nó không có con mắt!
Quên đi! Trần Khuynh Địch đứng dậy, hai mắt nở rộ quang mang, như thế xem ra, đơn giản chính là giống như trước đó, cần phải đánh một trận huyết chiến hàng thật giá thật?
Không sao! Trần Khuynh Địch ta lúc nào đã sợ qua? Thân làm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, Cung chủ Vạn Thọ Cung, nam nhân khoe khoang khoác lác ở trước mặt Xuân sư muội, chỉ là

một chút cửa ải khó khăn như vậy căn bản là không có cách ngăn cản ta!

Chương 791: Trào phúng đối thủ

Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch cảm nhận được chân tâm của bản thân, hắn kỳ thật là cũng rất ưa thích võ đạo.
Ta cũng rất là có hứng thú với võ đạo đỉnh phong!
Dòng máu chiến đấu ở trong cơ thể của ta vẫn nóng hổi như cũ!
"À đúng rồi."
"Căn cứ theo sự thôi diễn của hệ thống, tỷ lệ tử vong lần này của kí chủ là 77,7%."
"Chúc ngài may mắn."
Trần Khuynh Địch: rất tốt.
Cái tỷ lệ này rất đẹp!
Ở sâu trong núi tại Hoài Nam Đạo.
Ở trung ương bãi đất trống trong một rừng cây, mấy chục đạo thân ảnh áo đen tụ tập lại cùng một chỗ, mà ở dưới chân của bọn hắn, từng đạo từng đạo phù văn dùng máu người vẽ ra đã cơ bản thành hình, những phù văn này tụ tập lại cùng một chỗ, tạo thành một tòa trận pháp bao trùm toàn bộ bãi đất trống, mà ở trung ương trận pháp.
Chính là Tầm Long Sĩ.
Chỉ là sắc mặt của Tầm Long Sĩ lúc này cũng không quá tốt.
"Chết tiệt!"
Kế hoạch cho tới bây giờ cũng rất thuận lợi, kế hoạch hấp dẫn Tổ Long ở Hoài Nam Đạo hiện thân trên cơ bản cũng đã hoàn thành, chỉ cần có thể tiếp tục thi hành, mượn nhờ vị trí đặc biệt của Hoài Nam Đạo, tối thiểu là có thể chặt đứt và khiến cho một phần ba Tổ Long Trung Nguyên rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng bây giờ vấn đề nghiêm trọng nhất là không có đủ thực lực. Vốn dĩ mà nói, dựa theo ý nghĩ của Tầm Long Sĩ, mượn nhờ lực lượng Yêu tộc, thêm vào minh hữu của hắn, là hoàn toàn có thể hình thành một cái bẫy rập tuyệt sát, nhưng mà hết lần này tới lần khác, vị Yêu Vương Anh Cưu kia thế mà cự tuyệt hắn, hơn nữa còn hoàn toàn không có chỗ trống để thương lượng.
Không thể hiểu được!
Các điều kiện mà Tầm Long Sĩ đưa ra xem như là rất tốt, lấy tình huống đối địch bẩm sinh giữa Yêu tộc cùng với Nhân tộc, Anh Cưu sẽ không có đạo lý không đáp ứng mới đúng, mà ở phía Yêu tộc, theo sự hiểu biết của Tầm Long Sĩ, ít nhất cũng có ba vị Yêu Vương, đây chính là lực lượng mà Yêu tộc tích lũy được qua nhiều năm.
Khác biệt với Nhân tộc, Yêu tộc có tuổi thọ rất dài, điều này cũng khiến cho cường giả của bọn hắn sẽ rất khó thay đổi nhiều đời theo thời gian trôi qua như Nhân tộc, tối thiểu là Tầm Long Sĩ có thể

khẳng định, nếu bàn về tuổi tác của Yêu Vương Anh Cưu, chỉ sợ là còn lớn hơn chí cường giả ở Trung Nguyên.
Nhưng mà gặp quỷ!
Xem ra là trải qua tuế nguyệt lâu như thế cũng không khiến cho đầu óc của Yêu tộc phát triển hơn một chút.
Tầm Long Sĩ vừa oán thầm Yêu tộc ở trong lòng, vừa truyền ý thức của mình vào bên trong hư không, mà vào giờ khắc này, ở bên trong hư không, các minh hữu mà hắn mời tới cũng đang giằng co.
"Hoành Võ, xem ra ngươi gần đây người sống cũng không tệ nhỉ?"
"Tần Võ Dương, không ngờ được ngươi vẫn còn sống sót."
Một dòng sông dài trùng trùng điệp điệp, vắt ngang qua hư không, cơ hồ không nhìn thấy điểm cuối cùng, mà ở đối diện Lạc Thủy, thì là một mặt kính tròn toàn thân được chế tạo bằng vàng đen, mặt kính giống như huyền băng vạn năm, phản chiếu hư không vô ngần, lực lượng Lạc Thủy rơi vào chung quanh kính tròn, toàn bộ đều biến mất không giải thích được.
Chỉ chốc lát sau, sóng lớn chập trùng ở phía trên Lạc Thủy, thân ảnh của Tần Võ Dương chậm rãi hiện lên, cũng không nhiều lời, nước rơi xuống dưới chân nhất thời dâng lên, vô tận sóng biếc hóa thành thiên quân vạn mã, giống như dời núi lấp bể giết về phía kính tròn màu đen, tiếng la giết chấn động hư không, rất có vài phần xu thế trời đất sụp đổ.
Tương ứng với đó, kính tròn màu đen khẽ run lên, tiết ra một sợi ánh kính, trong lúc nhất thời, bầu trời tỏa sáng, mây lui trăng sáng, hư không vô ngần đều đang hô ứng vào thời khắc này, thiên quân vạn mã do Lạc Thủy diễn hóa ra phảng phất như bị một chuôi trường đao vô hình bổ ra vậy, trong nháy mắt liền phân liệt tán loạn ra hai bên.
"Hừ!"
"Khục."
Song phương giằng co chỉ trong chốc lát, Tần Võ Dương cùng với Hoành Võ Đế đồng thời thu tay lại, không tiếp tục tiếp tục giao chiến.
Dù sao thì lấy tình huống của hai người, cho dù có tái chiến tiếp cũng sẽ không có kết quả, bởi vì song phương giao chiến căn bản không phải là hai người bọn họ, mà là Lạc Thủy - chí bảo Tần thị đang quyết đấu cùng với Âm Dương Kính - chí bảo Đại Chu, mà hai kiện Đạo Binh thượng phẩm này ở phía dưới phần lớn tình huống, trên căn bản là không thể phân ra thắng bại.
Quan hệ giữa Tần thị cùng với Đại Chu tuyệt đối không được gọi là tốt.
Ngươi hỏi vì sao ư?
Chuyện này còn phải nói sao, bởi vì Tần thị là kẻ khốn kiếp a! Thân là thế gia đệ nhất thiên hạ, Tần thị cũng không phải là mới làm giàu ở thời kì Đại Càn, mà là từ thời đại Thượng Cổ kéo dài đến nay,

hoàng triều không ngừng thay đổi, Tần thị thế nhưng vẫn thủy chung sừng sững, là dựa vào cái gì? Không phải chính là dựa vào loại hành vi khốn kiếp vô sỉ kia hay sao, lúc trước Đại Chu bị hủy diệt tuyệt đối là có phần của Tần thị.
Cho nên sau khi Hoành Võ Đế nghe được tin tức Tần Võ Dương bỏ của chạy lấy người, toàn bộ Tần thị bị hủy diệt hơn phân nửa, cơ hồ chỉ còn lại trên danh nghĩa, ngay cả bản thân Tần Võ Dương cũng bị Đại Càn truy nã, không thể không ẩn núp bốn phía...
Nói thật.
Hắn cảm thấy rất sảng khoái.
Nhưng hắn thân làm người cầm quyền Đại Chu, có thân phận cao quý, không đến lúc vạn bất đắc dĩ là tuyệt đối sẽ không trào phúng đối thủ.
"Đây không phải Tộc trưởng Tần thị đại nhân sao? Ha ha ha ha..."
Trừ phi nhịn không được.
Tần Võ Dương hơi hơi run rẩy khóe mắt, trong lòng cuồng nộ không thôi, nhưng hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, lúc này hắn thật đúng là không thể trở mặt cùng với Hoành Võ Đế, cho nên đành phải bỏ gần nói xa, quét ánh mắt qua, liền phát giác ra được một sợi ý thức mà Tầm Long Sĩ đưa vào trong hư không, chậm rãi mở miệng nói: "Tầm Long Sĩ."
"Trước đó ngươi đã nói là sẽ giúp Tần thị ta báo thù Thuần Dương Cung, bây giờ tên tiểu tặc Trần Khuynh Địch kia đã đi tới Hoài Nam Đạo, ngươi nói xem kế hoạch ở nơi nào? Hay là nói ngươi dự định chỉ dựa vào mấy người chúng ta để đi đối phó với Trần Khuynh Địch hay sao? Nếu thật sự là như thế, vậy thì bản tọa sợ là chỉ có thể cáo từ."
Tần Võ Dương là cực kỳ thống hận đối với Thuần Dương Cung.
Nhưng lý trí nói cho hắn biết, lúc này nếu như không có nắm chắc tuyệt đối, là không thể xuất thủ nữa.
Hoành Võ Đế Đại Chu cũng không tiếp tục trào phúng Tần Võ Dương, mà là cũng dời ánh mắt, yên lặng nhìn về phía Tầm Long Sĩ, hiển nhiên là có cùng ý tứ với Tần Võ Dương.
"Hai vị đại nhân xin cứ yên tâm."
"Kế hoạch sẽ được tiến hành như thường lệ, Trần Khuynh Địch sẽ tuyệt đối không sống nổi." Tầm Long Sĩ tự tin nói.
Nhưng rất đáng tiếc, cái xã hội này là rất thực tế, chỉ có tự tin là không đủ dùng.
"Ngươi dựa vào cái gì?"
"Có cái gì để dựa vào?"
Tần Võ Dương cùng với Hoành Võ Đế nói ra gần như đồng thời, Lạc Thủy cùng với Âm Dương Kính gần như đồng thời chấn động, Đạo Binh thượng phẩm cơ hồ là tượng trưng cho sức chiến đấu cao nhất ở trong cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này, được hai người bọn

hắn thôi động, đủ để chống lại cường giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm không có Đạo Binh thượng phẩm trong tay.

Chương 792: Có kỳ phụ tất có kỳ tử

Nhưng mà tương đối với đó.
Trần Khuynh Địch tự nhiên cũng là như thế.
Đô Thiên Tọa thậm chí còn là do Thuần Dương Đạo Tôn tự tay chế tạo năm đó, ở bên trên cơ sở còn muốn vượt qua Lạc Thủy cùng với Âm Dương Kính, Trần Khuynh Địch có nó ở trong tay coi như đối mặt với sự vây công của Hoành Võ Đế cùng với Tần Võ Dương, đánh không thắng là khẳng định, nhưng chạy trốn là tuyệt đối rất dễ dàng, căn bản là không có cách nào giết chết được hắn.
Cho nên hai người Tần Võ Dương mới đưa ra nghi vấn Tầm Long Sĩ lấy tự tin từ đâu mà có thể tất sát Trần Khuynh Địch?
Đối với chuyện này, Tầm Long Sĩ đã đưa ra câu trả lời.
Ầm ầm! Hư không chấn động!
Trong cái chớp nhoáng này Tần Võ Dương cùng với Hoành Võ Đế gần như đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt theo Đại Đạo Huyền Quang của riêng phần mình, trực tiếp chui vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không tối tăm không lường được kia.
Tinh không lay động! Nhìn như không có một chút biến hóa nào, nhưng ở trong nháy mắt đó, vô luận là Tần Võ Dương hay là Hoành Võ Đế đều phát giác ra được, một cỗ ý chí kinh khủng từ phía bên kia tinh không quét ngang mà qua, nhìn một chút ở bên trên Mệnh Tinh của hai người, sau đó nhảy lên mà qua, nhìn như vô ý, nhưng lại khiến cho người ta căn bản là không có cách nào coi nhẹ.
Kích Toái Mệnh Tinh!
Chỉ có võ giả Kích Toái Mệnh Tinh mới có thể để cho ý thức của mình tùy ý du đãng ở trong Vận Mệnh Tinh Không giống như vậy, mà một vị chí cường giả dạng này sẽ tuyệt đối không có khả năng tìm tới vị trí của bọn hắn tinh chuẩn như thế, hơn nữa còn đưa ánh mắt rơi vào phía trên Mệnh Tinh của bọn hắn trùng hợp như vậy, như thế mà nói...
Tần Võ Dương cùng với Hoành Võ Đế gần như đồng thời thu liễm khí tức của bản thân, sau đó chửi ầm lên ở trong lòng.
@#$%! !!
Trước đó nhìn thấy cái tên Tầm Long Sĩ mắt to mày rậm này lộ ra bộ dáng dễ bị khi dễ, vì thế hai người bọn hắn mới lộ ra thái độ hơi kiêu ngạo một chút, kết quả không ngờ được ở đằng sau đối phương còn có một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh! Đây rõ ràng chính là giả heo ăn thịt hổ, không đúng, là giả heo ăn voi a!
Vô sỉ! Quả thực là vô sỉ đến cực điểm!
Ở bên ngoài Hoài Nam Đạo, ngay vào thời điểm đám người Tầm Long Sĩ đang mưu đồ, Yêu tộc tự nhiên cũng không có nhàn rỗi, sau

khi tách khỏi Tầm Long Sĩ, Anh Cưu liền nhanh chóng quay trở về trong trận doanh Yêu tộc, mà nghênh đón hắn, thì là hai đạo thân ảnh một nam một nữ có khí tức giống với hắn.
"Anh Cưu?"
"Ngươi không phải là đi cứu viện con của ngươi hay sao, sao thế? Không cứu được?"
"Hừ!"
Anh Cưu lạnh lùng liếc nhìn nam tử dã man mở miệng giễu cợt, đối phương là Yêu Vương Yêu tộc Kỳ Cung, cùng loại với Cửu Anh nhất tộc, có năng lực sinh tồn hơn người, nếu không phải như thế thì cũng không có khả năng trốn qua đại kiếp Thượng Cổ, nhưng cũng chính là vì như thế, hai tộc Cửu Anh nhất tộc cùng với Cùng Kỳ nhất tộc từ trước đến nay đều là không hợp nhau.
Dù sao thì Huyền Vũ Đảo mà Yêu tộc ẩn tàng cũng không lớn.
Ở dưới tình huống không có đủ tài nguyên, tranh đoạt với nhau là chuyện đương nhiên, chớ đừng nói chi bản thân Yêu tộc chính là ăn thịt, hơn nữa đám gia hỏa mạnh được yếu thua này cũng không ngại ăn thịt đồng tộc, nếu không phải là có người đè ép, chỉ sợ là Cửu Anh nhất tộc cùng với Cùng Kỳ nhất tộc đã sớm đánh nhau bể đầu chảy máu vì tài nguyên.
"Kỳ Cung, so với ta, ngươi vẫn nên quan tâm đến bản thân mình thì tốt hơn."
"Được rồi, được rồi."
Thấy Anh Cưu cùng với Kỳ Cung có xu thế đánh nhau, nữ tính Yêu Vương nguyên bản một mực khoanh tay đứng nhìn rốt cục cũng mở miệng hoà giải, nói: "So với những thứ này, Anh Cưu, ở phía bên ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng ta phát hiện ra khí tức của ngươi và người đánh nhau với ngươi, nhưng nhìn cái bộ dáng này của ngươi…"
"Còn phải nói sao." Kỳ Cung cười lạnh một tiếng, nói: "Nhìn cái dáng vẻ chật vật này của hắn, nhất định là không đánh thắng được, ta cũng đã sớm nói Cửu Anh nhất tộc đều là rác rưởi, chỉ cần là không sợ cái yêu độc chán ghét kia của bọn hắn, coi như là Võ Đạo Tông Sư cũng đều có thể đè bọn hắn xuống đất mà đánh, đánh thua cũng là chuyện đương nhiên."
"Vậy thì tới thử xem, nhìn xem ngươi có thể đè bổn vương xuống đất đánh hay không! ?"
"Thử thì thử!"
"Đủ rồi!"
Nữ tính Yêu Vương gầm thét một tiếng, cắt đứt lời nói của Anh Cưu cùng với Kỳ Cung lần thứ hai, khí tức ở trên người chợt lóe lên, thế mà ẩn ẩn vượt qua hai vị nam tính Yêu Vương.
Mà ở phía sau lưng của nàng, một đạo hư ảnh phi cầm chợt lóe lên, giống như Cửu Anh vậy cũng có chín cái đầu, nhưng mà khí tức lại

không tà dị giống như Cửu Anh nhất tộc, trái lại còn tràn đầy cảm giác thiêng liêng thần thánh, thậm chí là ở trong lúc mơ hồ, còn có một loại lực khắc chế kỳ diệu đối với Cửu Anh nhất tộc, khiến cho toàn thân của Anh Cưu run lên.
"Khục!"
Quả nhiên, thấy nữ tính Yêu Vương nổi giận, Anh Cưu nhếch nhếch miệng, trở nên trầm mặc, mà Kỳ Cung mặc dù còn có ý tứ không phục, nhưng sau khi bị nữ tính Yêu Vương nhìn chăm chú mấy giây, vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Yêu tộc chính là thực tế như vậy, ngực ngươi lớn ngươi sẽ có quyền nói chuyện, không đúng, ngươi mạnh ngươi sẽ có quyền nói chuyện.
Sau khi áp chế hai Yêu Vương, nữ tính Yêu Vương tiếp tục nhìn về phía Anh Cưu.
"Anh Cưu, ngươi nói tiếp đi, chẳng lẽ lần này Nhân tộc đã ám toán chúng ta sao?"
"Ở Hoài Nam Đạo đến tột cùng là có tình huống như thế nào?"
Anh Cưu trầm ngâm trong chốc lát, mới mở miệng nói: "Nơi đó đúng là bẫy rập của Nhân tộc, bất quá cũng không phải là nhằm vào chúng ta, dường như là bẫy rập mà bản thân Nhân tộc nội đấu, không có quan hệ cùng với chúng ta, bố trí ra bẫy rập, chính là tên Tầm Long Sĩ đi đến Huyền Vũ Đảo trước đó, mà mục tiêu..."
"Thì là đối tượng mà ta giao thủ vừa rồi!"
Anh Cưu tận lực che giấu tin tức có quan hệ đến việc Tầm Long Sĩ muốn kết minh với Yêu tộc.
Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản.
Thương thế của hắn vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn.
Trước đó cự tuyệt yêu cầu của Tầm Long Sĩ cũng là vì nguyên nhân này, lúc này ở bên trong ba đại Yêu Vương hắn là người có tình trạng kém cỏi nhất, nếu như thật sự đáp ứng yêu cầu của Tầm Long Sĩ, như vậy khẳng định là chỗ tốt lấy được sẽ không tới phiên bản thân hắn, mà hắn cũng phải ra sức lực, bất kể nhìn như thế nào đối với hắn mà nói là đều không có chỗ tốt.
Cái gì? Có chỗ tốt đối với Yêu tộc? Như vậy thì liên quan gì tới lão tử!
Anh Cưu sở dĩ cổ động Yêu tộc đi ra ngoài, nhưng cũng không phải là cái gì đại nghĩa Yêu tộc, muốn đánh ngươi chết ta sống cùng với Nhân tộc, mà mục đích căn bản hoàn toàn cũng là bởi vì tài nguyên ở Huyền Vũ Đảo không đủ, vì để cho bản thân tiến thêm một bước, lúc này mới rời khỏi Huyền Vũ Đảo, đi đến Trung Nguyên tranh đoạt tài nguyên.
Có một câu nói rất hay.
Có kỳ phụ tất có kỳ tử (cha kỳ lạ tất nhiên sẽ có con kỳ lạ), cổ nhân thật sự là nói không sai!

Chương 793: Bản thần là Gia Lỗ Lỗ

"Chờ đã." Anh Cưu còn muốn nói tiếp, Kỳ Cung đột nhiên mở miệng cắt lời hắn: "Tầm Long Sĩ nếu muốn mai phục một kẻ Nhân tộc, vậy chúng ta cũng có thể giúp hắn một chút sức lực, không phải sao?"
Anh Cưu: "..."
"Không được." Không đợi Anh Cưu nghĩ ra cớ phản bác, nữ tính Yêu Vương thế mà mở miệng trước hắn một bước, đánh bật đề nghị của Kỳ Cung trở về: "Chớ quên, chúng ta không phải là đến để khai chiến với Nhân tộc, lúc này Nhân tộc đang rơi vào trong nội loạn, điều chúng ta cần làm là đục nước béo cò, chứ không phải là hấp dẫn cừu hận."
"Nếu khiến cho Nhân tộc dùng toàn bộ lực chú ý thả lên trên người của chúng ta, không phải tộc ta chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm, đến lúc đó vạn nhất bọn hắn bỏ qua hiềm khích lúc trước liên hợp lại đối phó với chúng ta, vậy liền xong đời."
"Nhất là loại nội đấu này."
"Chúng ta tuyệt đối không thể tham dự."
"Nhân tộc là chủng tộc rất ác độc giảo hoạt, nếu như chúng ta tham dự, đến lúc đó bọn hắn chụp mũ lên trên người của chúng ta, nói kẻ chủ mưu mai phục sau màn thật ra là Yêu tộc chúng ta, sau đó xoay người lại cho chúng ta một đao thì làm sao bây giờ? Đám gia hỏa thay đổi thất thường kia, có thể làm ra chuyện như vậy cũng không kỳ quái một chút nào."
"Không sai!" Anh Cưu liền vội vàng gật đầu, xác thực, loại chuyện tốt đánh người còn có thể chụp mũ này, đổi lại thành ta, ta cũng sẽ làm.
"..."
Kỳ Cung dường như cũng biết lời nói của nữ tính Yêu Vương là rất có đạo lý, cho nên cũng không phản bác, chỉ là giang tay ra nói: "Vậy chúng ta nên làm như thế nào? Đi ra cũng đều đã đi ra, cũng không thể cứ trở về như vậy chứ?"
"Đương nhiên là không thể." Nữ tính Yêu Vương gật đầu một cái, nói: "Hấp dẫn cừu hận là không được, nhưng muốn đục nước béo cò thì cũng không khó, chờ đến khi bản thân Nhân tộc nội đấu, chúng ta thúc đẩy thủ hạ Yêu tộc tiến công Hoài Nam Đạo, bắt đầu từ biên cảnh, xâm lấn từng cái thành trì Nhân tộc, sau đó cướp đoạt hết tất cả tài nguyên mang trở về."
"Nếu vạn nhất ở bên trong Nhân tộc còn có cường giả, chúng ta sẽ xuất thủ tiêu diệt, nhưng không nên hiển lộ thân phận chân thật, nếu như địch nhân quá mạnh mà nói thì liền mặc kệ, giữ bí mật làm chủ, chúng ta đã quá lâu không có xuất thế, tuyệt đại đa số Nhân tộc chỉ sợ là đều coi chúng ta là tồn tại thần thoại trong truyền thuyết,

không tận mắt nhìn thấy, là sẽ không tin tưởng Yêu tộc còn tồn tại."
"Cho nên đến lúc đó liền nghĩ biện pháp chụp mũ đám Nhân tộc kia là được."
"Xuất hiện ở Hoài Nam Đạo đều là cường giả Nhân tộc, làm sao có thể liên quan đến Yêu tộc chúng ta?"
Thấy nữ tính Yêu Vương đưa ra bậc chủ ý này, Anh Cưu cùng với Kỳ Cung nhao nhao giơ ngón tay cái lên, tán thán nói: "Ngài thật đúng là quá âm hiểm."
"Đa tạ, đa tạ."
Thuận tiện nhắc đến, ở bên trong Yêu tộc, âm hiểm là lời ca ngợi.
Cứ như vậy, sau khi ba vị Yêu Vương cẩn thận chế định kế hoạch, liền phân công nhiệm vụ xuống dưới, nhưng cuối cùng, nữ tính Yêu Vương trầm ngâm trong chốc lát, vẫn mở miệng nói: "Đúng rồi."
"Đem chuyện ở nơi đây truyền về Huyền Vũ Đảo, mọi thứ đều cần phải đề phòng vạn nhất, nếu như sự tình phát triển đến tình huống xấu nhất mà nói, chúng ta cần Huyền Vũ Đảo tiếp ứng."
"Được."
Anh Cưu cùng với Kỳ Cung nhao nhao gật đầu một cái, nhưng mà đúng vào lúc này…
Ầm ầm! Ngay ở phía trên ba vị Yêu Vương, hư không ầm ầm phá toái, một đạo thân ảnh toàn thân quanh quẩn khói đen giết ra từ đó, không nói hai lời chính là đấm một quyền xuống dưới, lực quyền bao trùm ba đại Yêu Vương, nghiễm nhiên chính là lộ ra bộ dáng bá khí vô biên, lấy một địch ba, không ai bì nổi.
"Các ngươi hãy nhận lấy cái chết!"
Ba vị Yêu Vương lập tức kinh hãi, cơ hồ là vô thức mở miệng gầm thét: "Ngươi là ai! ?"
Ngoài ý liệu là, người tới thế mà thực sự phách lối đến trình độ tự báo ra danh hiệu của bản thân: "Bản thần là Gia Lỗ Lỗ!"
Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết. Nếu biết Yêu tộc, Đại Chu, Tần thị, Tầm Long Sĩ, bốn phương thế lực đều muốn bố trí ra bẫy rập để tiêu diệt bản thân hắn, vậy thì đương nhiên là phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế.
Như vậy vấn đề đã đến.
Ở bên trong bốn cái thế lực này thì thế lực nào dễ bị tìm nhất? Đại Chu thì không nói, làm chuột đất 1000 năm, ẩn giấu đến mức ngay cả cái bóng đều không thấy được, lão tặc Tần Võ Dương kia nhìn qua mắt to mày rậm, trên thực tế khi chạy trốn cũng gọi là rất nhanh, cũng không tiện tìm, còn Tầm Long Sĩ thì Trần Khuynh Địch trước đó căn bản cũng không biết, chớ đừng nói chi là tìm người.
Nhưng mà Yêu tộc thì lại không giống!
Bởi vì ở phía Trần Khuynh Địch thế nhưng cũng có một vị Yêu tộc!
"Cho nên đây chính là nguyên nhân ngươi đánh thức ta hay sao?"
Tiểu Yêu ở bên trên bờ vai của Dương Xuân, qua một đoạn thời gian

không gặp thân hình của con mèo này đã trực tiếp béo mập hơn một vòng, xem ra chính là thời gian sống trong nhung lụa đã quá lâu, cả con mèo từ trên xuống dưới đều tràn đầy khí tức chán chường, dùng đôi mắt màu xanh lam lẳng lặng nhìn chăm chú vào Trần Khuynh Địch.
"Không sai!"
"Ngươi hẳn là cũng có thể cảm ứng được khí tức Yêu tộc a, dù sao thì các ngươi cũng đều là Yêu tộc, à, ngươi cứ yên tâm, ta cũng không phải là đi giết bọn hắn."
"Được rồi."
Tiểu Yêu trừng Trần Khuynh Địch một cái, từ bề ngoài có thể thấy được, cuộc sống tạm bợ gần đây của nàng trôi qua dễ chịu cỡ nào là khỏi phải nói, sau khi chữa trị nhục thân, nàng vẫn sống nhờ ở trên người của Dương Xuân, chậm rãi khôi phục tu vi, hết lần này tới lần khác tốc độ tiến bộ của Dương Xuân lại nhanh vượt quá tưởng tượng.
Dẫn đến tiểu Yêu cơ hồ là cái gì cũng đều không cần làm, mỗi ngày chính là ngủ ngon cũng đều có thể không ngừng khôi phục thực lực, cho đến bây giờ cũng đã khôi phục đến tu vi Võ Đạo Tông Sư giống như Dương Xuân, khoảng cách so với cảnh giới đỉnh cao của nàng cũng không xa, thậm chí còn có một bộ phận lớn tu vi nàng vẫn còn chưa tiêu hóa xong đây.
Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì tiểu Yêu nhìn qua lớn hơn một vòng.
Cho nên lần này bị Trần Khuynh Địch gọi ra, tiểu Yêu còn mang theo vài phần lười biếng khi rời giường, tâm tình rất kém.
"Cảm ứng được rồi, rất lợi hại đấy, là một nhóm lớn Yêu tộc, hơn nữa cầm đầu còn là ba vị Yêu Vương, may là ta ký thác ở trên người của Xuân nhi, bằng không thì cũng sẽ bị phát hiện."
Trần Khuynh Địch nhíu mày hỏi: "Bị phát hiện sẽ có phiền phức gì sao?"
"Đương nhiên là có." Tiểu Yêu dùng vẻ mặt đương nhiên nói ra: "Ta thế nhưng là Cửu Mệnh Miêu Yêu tộc, thuộc về Hoàng Tộc Yêu tộc, nếu như bị những Yêu Vương này phát hiện, lại không có năng lực tự vệ, nếu chỗ dựa cũng không phải rất cứng, có trời mới biết bọn chúng có thể nổi điên hay không, xông đến tiêu diệt ta để tăng cường huyết mạch của bản thân bọn chúng."

Chương 794: Nhìn thấu âm mưu

"..."
Nói như vậy, máu của tiểu Yêu có thể trợ giúp tăng cường huyết mạch?
"Ấy?"
Dường như là phát giác ra được ánh mắt quỷ dị của Trần Khuynh Địch, tiểu Yêu vốn đang lộ ra vẻ mặt lười biếng lập tức nhảy dựng lên, bộ lông trên toàn thân dựng thẳng lên, phảng phất như bị cái gì kích thích vậy.
"Ngươi muốn làm cái gì! ?"
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch vội vàng phất tay: "Không có gì, không có gì, thực sự không có gì, ngươi hãy tin tưởng ta...
"Meo!" Tiểu Yêu phát ra tiếng rống giận dữ.
Nhưng rất đáng tiếc, cuối cùng Trần Khuynh Địch vẫn được như ý, mà sau đó Trần Khuynh Địch dựa theo chỉ dẫn của tiểu Yêu, rất nhanh liền phát hiện ra địa phương trú đóng tạm thời của một nhóm Yêu tộc.
Ban đầu hắn vốn là dự định xuất hiện một cách quang minh chính đại, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, gần đây hắn thân làm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, số lần nổi tiếng thật sự là nhiều lắm.
Thế là hắn khoác lên một lớp vỏ bọc.
Dùng Đô Thiên Tọa mô phỏng ra tà khí của Tà Thần, sau đó gắn vào cơ thể, chuyện này đối với một người đã từng tự mình giao thủ qua cùng với Gia Lỗ Lỗ như Trần Khuynh Địch mà nói cũng không phải là rất khó, hơn nữa độ khó thao tác cũng không cao lắm, sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp đánh nát hư không, lao về phía ba vị Yêu Vương.
"Bản thần là Gia Lỗ Lỗ!"
Cái tên này dùng thật là tốt!
Mà sự xuất hiện của Trần Khuynh Địch cũng thực sự đã hù dọa ba vị Yêu Vương, bọn hắn vừa mới chế định ra kế hoạch làm như thế nào để đánh lừa và chụp mũ cho đám Nhân tộc kia, Trần Khuynh Địch lại đột nhiên giết ra, ba vị Yêu Vương liền ngây cả người, nhưng sau khi phản ứng, ở trong lòng liền sinh ra sát ý vô tận.
Không thể để cho người này rời khỏi!
"Động thủ!"
Nữ tính Yêu Vương quát lên một tiếng chói tai, yêu lực mênh mông lấy nàng làm trung tâm khuếch tán ra, phong tỏa hư không, ngăn cách khí tức, mà gần như đồng thời, Cửu Anh cùng với Kỳ Cung liền xuất thủ về phía Trần Khuynh Địch đang giáng xuống từ trên trời!

"Ha ha ha, đến rất tốt!" Trần Khuynh Địch cười lớn một tiếng, trực tiếp nghênh đón.
Ầm ầm! Ở dưới sự che giấu của tà khí, Trần Khuynh Địch dùng nhục thân ngạnh kháng một đòn liên thủ của hai vị Yêu Vương, trong nháy mắt, trên toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch đều bị cự lực dồi dào tàn phá, tứ chi, thân người, gương mặt anh tuấn, toàn bộ đều bị chấn động kịch liệt, ngay cả đại não cũng đều run rẩy, lực trùng kích đánh xuyên qua lục phủ ngũ tạng.
Nhưng mà cũng chỉ đến thế mà thôi!
Trần Khuynh Địch cũng không có tận lực phản kháng, thực sự đúng là đã chống đỡ một cách cứng rắn, kết quả là cũng chỉ có tầng da thịt ở bên ngoài bị ảnh hưởng, còn khung xương thì vẫn vững chắc như thường, nếu không phải là có sự che lấp của tà khí mô phỏng ra, chỉ sợ là khung xương lóe sáng lúc này đã sớm làm bại lộ thân phận của Trần Khuynh Địch.
"E hèm!" Trần Khuynh Địch bình ổn lại tâm tình, tiếp tục giận dữ hét lên: "Yêu tộc! Sau đại kiếp Thượng Cổ lại còn dám xuất hiện, không ngờ được còn có đến trọn vẹn ba vị Yêu Vương!"
"Bất quá rất vừa vặn!"
"Bây giờ Thiên Ngoại Tà Thần chúng ta giáng lâm đến phương thế giới này, liền dùng Yêu tộc để tế cờ!"
Ba vị Yêu Vương đưa mắt nhìn nhau, chỉ chốc lát sau liền phảng phất như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi.
"Thiên Ngoại Tà Thần! ?"
"Không có khả năng! Các ngươi tiến vào bằng cách nào?"
"Tuyệt đối là giả!"
Chẳng biết tại sao, phản ứng của ba vị Yêu Vương đều rất dữ dội, trong khi sắc mặt biến hóa, thậm chí còn có mấy phần vẻ sợ hãi chợt lóe lên, khiến cho Trần Khuynh Địch cũng đều cảm thấy thất kinh.
Cái đệch? Cái danh hào này có lực uy hiếp lớn đến như vậy?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức xoay chuyển lời nói: "Ha ha ha! Sợ rồi sao! Không qua bao lâu nữa, Tà Thần Vương của Thiên Ngoại Tà Thần chúng ta sẽ giáng lâm, đến lúc đó, toàn bộ các ngươi đều sẽ chết!"
"Các ngươi có bản lĩnh thì đừng chạy!"
Vừa nói, Trần Khuynh Địch vừa tiếp tục xuất thủ đối với ba vị Yêu Vương, nhưng hắn vừa xuất thủ, hai mắt của nữ tính Yêu Vương cầm đầu lại sáng lên.
"Không đúng!"
"Tên Tà Thần này đang hù dọa chúng ta! Coi như là Thiên Ngoại Tà Thần, bằng vào bậc tu vi này cũng không lý do gì lại tiến hành khiêu khích chúng ta, có lẽ là hắn chỉ có một mình, đại quân Thiên Ngoại Tà Thần còn chưa có đến!"
"Hắn hẳn là đang kéo dài thời gian!"

Lời này vừa ra, ánh mắt của Kỳ Cung cùng với Cửu Anh nguyên bản sinh lòng thoái ý lập tức trở nên linh hoạt.
"Mọi người hãy cùng xuất thủ!"
"Giết hắn, nếu không thì chúng ta sẽ bị Thiên Ngoại Tà Thần phát hiện!"
Vừa dứt lời, thiên địa tan vỡ, lúc này không chỉ là Kỳ Cung cùng với Cửu Anh, ngay cả nữ tính Yêu Vương cũng đều xuất thủ, một mảng lớn hư không nổ tung, bao trùm về phía Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch không những kinh sợ mà còn lấy làm mừng!
Vị Yêu Vương này là người tốt a! Ta đang nghĩ cách làm sao để kéo cừu hận đây, nàng liền làm giúp ta.
Đến rất tốt!
"Hừ! Một đám Yêu tộc ngây thơ!" Trần Khuynh Địch ăn nói lung tung, mở miệng nói một cách tuỳ tiện: "Thiên Ngoại Tà Thần chúng ta đã sớm bày ra thiên la địa võng! Thiên quân vạn mã! Thập diện mai phục! Các ngươi đã không thể chạy được! Lần này các ngươi cùng với Nhân tộc ở đây, toàn bộ đều phải chết ở chỗ này!"
"Gia Lỗ Lỗ!"
Thấy đối phương nói nghiêm trọng như vậy, sát cơ ở trong mắt của ba vị Yêu Vương càng trở nên nồng đậm.
Như vậy xem ra…
Lần này không chỉ là Nhân tộc nội đấu, ở trong đó còn có hình bóng của Thiên Ngoại Tà Thần a! Hơn nữa rất có thể Yêu tộc cũng đã bị đưa vào, nếu là như thế mà nói…
Tầm Long Sĩ dẫn Yêu tộc ra bên ngoài...
Kỳ thật là có liên quan cùng với Thiên Ngoại Tà Thần?
Không sai! Không ngờ được tên gia hỏa mắt to mày rậm nhìn qua giống như dễ bị khi dễ kia, nguyên lai lại âm hiểm như vậy!
"Chết tiệt!"
"Lại dám lừa gạt chúng ta!"
"Còn may là đã bị chúng ta nhìn thấu!"
Cửu Anh, Kỳ Cung, nữ tính Yêu Vương nhao nhao cắn răng nghiến lợi mà gầm thét, tức giận đến cực điểm, bọn hắn làm như thế nào cũng không ngờ được, Tầm Long Sĩ lại là gian tế của Thiên Ngoại Tà Thần!
Chỉ cần suy đoán một chút, liền biết được đây tuyệt đối là một cái âm mưu!
Âm mưu của Tầm Long Sĩ cùng với Thiên Ngoại Tà Thần từ trước đến nay nhất định là như thế này, trước tiên ngụy trang thành Nhân tộc, dẫn phát Nhân tộc nội đấu, nhưng đây chỉ là lớp màn che của âm mưu lần này, mà tình huống thật sự, là mượn nhờ cơ hội lần này hấp dẫn Yêu tộc tới, sau đó làm thịt sạch sẽ!
Thậm chí là sau khi mượn cái cơ hội này dùng một hơi tiêu diệt Nhân tộc cùng với Yêu tộc, Thiên Ngoại Tà Thần còn có thể ngụy trang

hiện trường, bố trí ra tràng diện Yêu tộc đại chiến cùng với Nhân tộc, từ đó dẫn phát tranh đấu ở giữa Yêu tộc cùng với Nhân tộc, Thiên Ngoại Tà Thần liền có thể ngồi nhìn trai cò tranh nhau, từ đó làm ngư ông đắc lợi!
Đúng rồi! Còn có cái Tổ Long Trung Nguyên kia, Thiên Ngoại Tà Thần cũng có thể thuận tay chặt đứt.
Một cục đá hạ ba con chim!

Chương 795: Cần áp lực lớn hơn

"Hít hà!"
Đây là âm mưu đáng sợ đến bực nào! May mà ba đại Yêu Vương chúng ta mắt sáng như đuốc, lúc này mới khám phá ra sự tính toán đáng sợ ở dưới sương mù dày đặc!
Bất quá cái tên "Gia Lỗ Lỗ" ở trước mắt này lại dám trắng trợn xuất hiện, giải thích rằng bố trí của Thiên Ngoại Tà Thần rất có thể đã thành công! Hắn đây là đang kéo dài thời gian! Chờ giải quyết Nhân tộc bên kia xong, đoán chừng kẻ tiếp theo sẽ chính là Yêu tộc chúng ta! Nếu không thì một tên Tà Thần dựa vào cái gì mà quang minh chính đại chạy tới khiêu chiến chúng ta? Vội vàng chạy đến để ăn đòn sao? Làm sao có thể!
"Thời gian rất eo hẹp! Không thể tiếp tục như vậy!"
Nữ tính Yêu Vương quát lên một tiếng chói tai, vừa cố gắng hết sức phát động tấn công đối với Trần Khuynh Địch, vừa cấp tốc cho truyền âm cho Cửu Anh cùng với Kỳ Cung ở bên cạnh: "Chuyện cho tới bây giờ, lập tức truyền tin cho Huyền Vũ Đảo, dùng cảnh báo cấp bậc cao nhất, chúng ta cần trợ giúp, mặt khác, ngăn cản trận nội đấu giữa Nhân tộc!"
"Cái gì?"
"Thỏ khôn chết thì chó săn cũng bị làm thịt, các ngươi còn không hiểu đạo lý môi hở răng lạnh hay sao, Thiên Ngoại Tà Thần thế mà lại giáng lâm đến cái thế giới này lần thứ hai, sau này thì tạm thời không nói, nhưng tối thiểu vào lúc này chúng ta phải giữ được tính mạng, nếu không muốn bị Tà Thần tiêu diệt từng bộ phận, chúng ta nhất định phải trợ giúp Nhân tộc, huống hồ chớ quên, cái tên tiểu nhân Tầm Long Sĩ âm hiểm kia..."
"Không sai!"
Nói tới đây, sắc mặt của Kỳ Cung cùng với Cửu Anh cũng trở nên dữ tợn.
"Tên tiểu nhân Tầm Long Sĩ kia lại dám lừa phỉnh chúng ta!"
"Không thể tha thứ!"
Ầm ầm! Nghĩ tới đây, ba vị Yêu Vương xuất thủ càng thêm mạnh mẽ, đánh cho "Gia Lỗ Lỗ" lui lại từng bước, nhưng mà khiến cho người ta nghi ngờ là, cho dù đánh tên Thiên Ngoại Tà Thần này như thế nào... cũng chính là đánh không chết!
"Mọi người đều nói Thiên Ngoại Tà Thần có sinh mệnh lực rất ngoan cường, bây giờ xem ra quả nhiên là danh bất hư truyền."
"Coi như là Cửu Anh nhất tộc chúng ta, ở dưới bực công kích này, chỉ sợ là cũng không nhất định có thể còn sống sót..."
"Thực sự là đáng sợ!"

Ba vị Yêu Vương càng nghĩ càng thấy đau đầu, càng nghĩ càng sợ, cuối cùng rốt cục cũng không nhịn được, gần như đồng thời hiển hóa chân thân Yêu tộc, yêu khí cuốn lên trời cao, giống như một cây trụ thông thiên chui từ dưới đất mà lên, khiến cho hư không rung chuyển.
Cửu Anh chân thân!
Cùng Kỳ chân thân!
Khác biệt với hóa thân Cửu Đầu Xà chín đầu, Cùng Kỳ chân thân chính là một đầu hung thú có hai cánh, giống như mãnh hổ, ở trên đỉnh đầu mọc ra một cặp sừng rồng.
Mà ở ngay phía trên Cửu Anh chân thân cùng với Cùng Kỳ chân thân, một tiếng gáy lanh lảnh xuyên kim liệt thạch, vang tới tận mây xanh. Cánh chim giang rộng bao phủ chân trời, kích thước của chân thân cơ hồ bằng với Cửu Anh cùng với Cùng Kỳ gộp lại, đây là một con chim khổng lồ, có một chút tương tự với Phượng Hoàng, lại mọc ra chín cái đầu giống như Cửu Anh, tuy là yêu thú, nhưng trên dưới toàn thân lại tràn ngập một cỗ khí tức điềm lành thần thánh, ở trong nước bùn mà không bị nhiễm.
Thần Thú Cửu Phượng! Yêu tộc nhất mạch, 72 địa sát, 36 thiên cương, cả hai đều có huyết mạch Hoàng Tộc, mà Cửu Phượng nhất tộc, chính là một trong những huyết mạch tiếp cận nhất với Thần thú Hoàng tộc, theo tục truyền chính là chi nhánh hậu duệ của Thần Thú Phượng Hoàng, thậm chí là có đầy đủ tính bất tử của Phượng Hoàng, điểm trọng yếu nhất là...Cửu Phượng nhất tộc thích ăn Cửu Anh.
Cửu Phượng nhất tộc tựa lưng vào Thần Thú Phượng Hoàng, chính là con ông cháu cha tiêu chuẩn, mà Cửu Anh lại không có một cái chỗ dựa nào có thể so sánh với Thần Thú Phượng Hoàng, xem như là con nhà nghèo, con ông cháu cha đánh con nhà nghèo, cứ phải gọi là chuyện đương nhiên, hơn nữa vừa vặn tất cả mọi người đều có chín cái đầu, cũng rất thuận tiện để ăn...
Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì mà Anh Cưu nhìn thấy nữ tính Yêu Vương liền nhận sợ.
Mà nữ tính Yêu Vương sau khi hiển hóa ra Cửu Phượng chân thân, khí tức trực tiếp vượt qua Cùng Kỳ chân thân cùng với Cửu Anh chân thân, vỗ cánh một cái, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đụng vào bên trong một tòa núi lớn, cắt đứt núi lớn chặn ngang, cỗ cự lực khủng bố này, nghiễm nhiên đã có thể so với Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm!
"Phốc!" Trần Khuynh Địch mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lau khóe miệng.
Không sai biệt lắm!
Nếu muốn đánh, chính là đánh một trận lớn, ba vị Yêu Vương rất là lợi hại, nhất là đầu Cửu Phượng kia, nếu như không dùng Đô Thiên Tọa mà nói, hắn căn bản không phải là đối thủ, nhưng loại trình độ

này…
Còn chưa thể đánh chết được hắn!
Đừng nhìn Trần Khuynh Địch hiện tại rất chật vật, nhưng chủ yếu vẫn là do hắn không hoàn thủ một chút nào, cũng không thôi động cương khí trong thể nội để khôi phục nhanh chóng, mặc dù bị đánh rất thảm, nhưng khoảng cách bị đánh chết, khoảng cách tan xương nát thịt mà hệ thống cần có, vẫn còn cách một đoạn, hơn nữa còn là một cự ly không nhỏ.
Như vậy làm sao được! ? Bản thân ta còn cần áp lực càng lớn hơn mới có thể!
Ở bên này đã kéo thù hận thành công, xem ra Đại Chu cùng với Tần thị ở bên kia hẳn là cũng đã kịp phản ứng a?
Để đề phòng vạn nhất, Trần Khuynh Địch đứng dậy, đấm ra một quyền, hư không phá toái, khí tức cơ hồ là bạo phát đi ra không có một chút che giấu nào, đương nhiên, đây là Đô Thiên Tọa đã được khí tức Tà Thần che đậy, Đạo Binh thượng phẩm chính là có hiệu quả rất tốt, nhìn qua cơ hồ là không chê vào đâu được, ba kẻ đần ở phía đối diện kia thế mà thực sự tin tưởng...
Mà phen cử động này của Trần Khuynh Địch...
"Hỏng bét!"
Thần sắc của Cửu Phượng đại biến!
"Tên gia hỏa này muốn gọi viện quân! Mau giết hắn!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Viện quân? Con chim chín đầu này nói cái gì thế? Lão tử đang gọi mọi người và các ngươi cùng nhau đến đánh ta cơ mà?
Mà cùng lúc đó…
Tầm Long Sĩ ở bên trong Huyết Tế Đại Trận, thật vất vả mới bàn xong kế hoạch hợp tác, chuẩn bị mai phục kỹ càng, Hoành Võ Đế còn có Tần Võ Dương đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài Hoài Nam Đạo.
"Đây là?"
"Có người giao thủ ở bên ngoài Hoài Nam Đạo, tản ra thanh thế cực kỳ to lớn."
"Đến tột cùng là người nào?"
Ngay cả Tầm Long Sĩ cũng đều nhìn thoáng qua hướng kia, ở trong mắt lóe lên một tia quái lạ.
Cái đệch? Đây không phải là tà khí sao? Chẳng lẽ là đại nhân phái người tới trợ giúp ta? Kết quả là bị phát hiện, hiện tại đang rơi vào bên trong khổ chiến?
Trước đó đại nhân cũng chưa từng nói qua mà?
Tầm Long Sĩ lúc trước vì trốn tránh sự truy sát của Thái Tổ Đại Càn, cũng vì kéo dài tính mạng cho bản thân, lúc này mới lựa chọn gia nhập vào phe Thiên Ngoại Tà Thần, mà lần này, đại nhân vật ở bên trong phe Thiên Ngoại Tà Thần cũng đã đáp ứng xuất thủ, trợ giúp

bản thân hắn chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên, nhưng mà như thế nào cũng không nghĩ đến…
Vị đại nhân kia thế mà lại coi trọng ta như vậy? !

Chương 796: Hèn nhát

Không chỉ có muốn đích thân xuất thủ, còn rút ra nhân thủ quý báu đến giúp đỡ bản thân ta? Đã như vậy, vậy ta quyết không thể ngồi nhìn vị cường giả mà đại nhân phái ra bị người khác xử lý! Phải đến trợ giúp hắn!
"Chư vị, trận đại chiến ở bên ngoài Hoài Nam Đạo kia, có thể sẽ ảnh hưởng đến sự vận chuyển của toàn bộ đại trận, để đề phòng vạn nhất, không bằng chúng ta hãy đi nhìn một chút thì như thế nào?" Tầm Long Sĩ trầm tư trong chốc lát rồi mở miệng nói.
Yên tâm đi! Huynh đệ! Ta tới cứu ngươi đây!
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này là rất kích động.
Hắn sở dĩ ngụy trang thành Gia Lỗ Lỗ, tuyệt đối không chỉ là vì để làm vỏ bọc giấu diếm thân phận, trọng yếu hơn chính là thân phận của vị Tà Thần này tương đối đặc thù.
Chính là công địch! Mọi người đều biết hai chữ Tà Thần này không phải là vật gì tốt, Trần Khuynh Địch cho dù dùng cái mông nghĩ cũng đều biết nếu báo ra cái danh hiệu này mà nói, tám, chín phần mười là sẽ bị vây công, nhưng cũng chính là vì như thế, hắn mới cố ý dùng cái thân phận này để xuất hiện, chính là vì làm cho tất cả mọi người đều chạy tới chà đạp bản thân hắn.
Nếu không thì làm sao ta có thể tiến bộ?
Cho nên Trần Khuynh Địch bây giờ là càng chơi càng hăng.
"Đám Yêu tộc các ngươi cho rằng làm như vậy thì có thể giết được bản thần hay sao? Không quá một canh giờ, đại quân chúng ta liền sẽ giáng lâm, đến lúc đó các ngươi coi như là có chắp cánh cũng khó thoát, nếu thức thời thì hãy mau đánh bản thần, bằng không đợi viện quân của bản thần đến, sẽ lột da tróc thịt cả đám các ngươi!"
"Đến đánh ta đi! Lũ Yêu Yộc yếu ớt!"
Hiệu quả giễu cợt là rất tốt, Trần Khuynh Địch có thể cảm giác được rõ ràng ba vị Yêu Vương cơ hồ là đều lấy ra hết khí lực bú sữa mẹ, đánh cho Trần Khuynh Địch toàn thân rạn nứt, máu chảy như suối, máu thịt nguyên bản cứng rắn không thể phá, vào giờ khắc này cũng đều lan tràn ra từng vết nứt.
Nhưng dù vậy…
Xuyên thấu qua máu thịt vẫn có thể nhìn thấy xương cốt của Trần Khuynh Địch hiện ra ánh vàng nồng đậm, so với máu thịt thê thảm, xương cốt của Trần Khuynh Địch thủy chung vẫn cứng chắc, nhiều lắm là quang mang ảm đạm đi một chút, nhưng cho dù là một chút sự tình cũng đều không có, thấy vậy Trần Khuynh Địch liền mắng điên cuồng ba đại Yêu Vương đều là phế vật ở trong lòng.
"Chết tiệt!"

"Ngay cả bản thần cũng đều không thể đánh chết, cần các ngươi để làm gì! ?"
Ba đại Yêu Vương: "..."
Vũ nhục! Đây là vũ nhục trần trụi! Nhất định phải ngồi ỉa ở trên đầu của ngươi, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Ầm ầm! Vốn dĩ Cửu Phượng còn phân ra một phần lực lượng để củng cố hư không, bây giờ chính là hoàn toàn không cố kỵ một chút nào, hét dài một tiếng, mang theo Anh Cưu cùng với Kỳ Cung giết về phía Trần Khuynh Địch, ở dưới loại áp lực trình độ này, Trần Khuynh Địch mới bắt đầu cảm giác được sự lỏng lẽo của xương cốt trong cơ thể.
Có hi vọng!
Sinh mệnh lực trong cơ thể kịch liệt phun trào, không phải là phóng ra ngoài, mà là hội tụ ở trong cơ thể, Trần Khuynh Địch tập trung tinh thần, muốn ép sinh mệnh lực hùng hậu vào bên trong xương cốt, mượn ngoại lực không ngừng rèn giũa, giống như là rèn sắt vậy, công kích của ba đại Yêu Vương chính là từng búa nặng nề, không ngừng tôi luyện.
Mà sinh mệnh lực của Trần Khuynh Địch chính là ngọn lửa bùng cháy.
Đến cuối cùng…
Tất nhiên là có thể rèn đúc ra một bộ khung xương viễn siêu trước kia!
Vào thời điểm Trần Khuynh Địch đang suy nghĩ về tương lai, vốn dĩ quá trình rèn đúc đang thuận lợi đột nhiên dừng lại một chút, gần như bị gián đoạn, lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch mở hai mắt ra.
Kết quả kém chút nữa đã làm cho hắn tức chết.
Ba vị Yêu Vương này thế mà lại chậm lại, không có tiếp tục tăng cường thế công!
Các ngươi như vậy cũng xứng làm Yêu Vương! ?
"Hèn nhát!"
Ba đại Yêu Vương: "? ??"
Tên Thiên Ngoại Tà Thần này quả thực là phách lối không có biên giới!
Mà đúng lúc này, từ bên trong Hoài Nam Đạo, ba đạo khí tức lại là bỗng nhiên bay lên, hai đạo ở trong đó càng là như mặt trời ban trưa, còn muốn vượt qua ba đại Yêu Vương.
Hoành Võ Đế Đại Chu!
Tần Võ Dương Tần thị!
Tu vi của hai vị này có lẽ cũng không sai biệt lắm với ba đại Yêu Vương, nhưng vào thời điểm hai người liên thủ, khí tức và thanh thế lại là lập tức đè ép ba đại Yêu Vương.
Nguyên nhân rất đơn giản…

Chính là do Đạo Binh thượng phẩm!
Âm Dương Kính của Đại Chu cùng với Lạc Thủy của Tần thị, đều là tồn tại có thể so với Đạo Binh thượng phẩm, mà Đạo Binh thượng phẩm, liền mang ý nghĩa là cực hạn của Hỏa Luyện Kim Đan, ở trong trận chiến Tần thị lúc trước cũng chính là như thế, cho dù là giáo chủ Bái Hoả Ma Giáo nắm giữ Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, cũng chỉ có thể đánh năm năm cùng với Tần Võ Dương khống chế Lạc Thủy.
Mà lúc này hai người đột nhiên xuất hiện, cơ hồ liền mang ý nghĩa là có hai vị cường giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm xuất hiện!
Áp lực kinh khủng tác động lên trên người của Trần Khuynh Địch, nhất thời khiến cho quá trình rèn đúc nguyên bản đình trệ bắt đầu vận chuyển lần thứ hai, thấy vậy Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra nụ cười.
Rất tốt!
Hai vị lão ca này đúng là người tốt!
Nhưng mà ở một bên khác, tâm tình của ba đại Yêu Vương chính là kém xa sự vui vẻ của Trần Khuynh Địch.
Yêu tộc cùng với Nhân tộc dù sao cũng là hai cái tộc đàn bất đồng, vả lại còn mang theo nhiều ân oán từ thời kỳ Thượng Cổ, Cửu Anh cùng với Cùng Kỳ lại là hung thú Địa Sát tiêu chuẩn, đối với Nhân tộc cho dù là một chút hảo cảm cũng đều không có, lúc này nhìn thấy một đám Nhân tộc nghiền ép chính mình xuất hiện, phản ứng đầu tiên là kiêng kị cùng với khó chịu.
Trong lúc nhất thời vậy mà quên nói chuyện.
"Chư vị!" Cuối cùng vẫn là Cửu Phượng phản ứng đầu tiên, mở miệng nói ra: "Người này tên là Gia Lỗ Lỗ, chính là Thiên Ngoại Tà Thần! Lần này chư vị còn có chúng ta xuất hiện ở Hoài Nam Đạo, chính là mưu đồ của những Tà Thần này!"
"Thiên Ngoại Tà Thần?"
Hoành Võ Đế nhíu mày, thân làm người thống trị Đại Chu bây giờ, Hoành Võ Đế có được tất cả các điển tịch của Đại Chu, mà Đại Chu xem như là hoàng triều Trung Nguyên trước đây, đương nhiên sẽ không thiếu khuyết ghi chép có quan hệ đến Thiên Ngoại Tà Thần, cho dù không nhiều, nhưng cũng đủ để cho Hoành Võ Đế lý giải được sự đáng sợ của Tà Thần.
Bất quá xuất phát từ bản năng của người nắm quyền, Hoành Võ Đế vẫn quyết định ngư ông đắc lợi trước rồi lại nói, dù sao thì ở phía đối diện hiện tại một phương là Yêu tộc, một phương là Tà Thần, cả hai đều không phải là vật gì tốt, hắn tiến hành quan sát cũng không sai...
Đáng tiếc là, một người khác ở bên cạnh hắn cũng không phải là nghĩ như vậy.
"Gia Lỗ Lỗ! ?" Tần Võ Dương cơ hồ là gầm thét lên trước tiên.

Ông trời ơi! Ở trong cuộc đời dài dằng dặc của Tần Võ Dương, hắn đã được chứng kiến rất nhiều cảnh tượng hoành tráng, cũng có rất nhiều bằng hữu, rất nhiều địch nhân, ở trong đó tuyệt đại đa số địch nhân đều đã bị hắn bẫy chết, mà tuyệt đại đa số bằng hữu…cũng đã bị hắn chơi chết, coi như là niềm tin của hắn vậy, cuộc sống của hắn là người chiến thắng.

Chương 797: Lừa phỉnh

Cho nên Tần Võ Dương vẫn luôn rất là lạnh nhạt, thật giống như đối với Tần Kiền Hoàng lúc trước vậy, nhìn như bàng quan, trên thực tế thì tất cả đều nắm ở trong tay, ngoại trừ những chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh kia, không có cái gì là có thể khiến cho hắn động dung, thậm chí coi như là Kích Toái Mệnh Tinh, hắn cũng không phải là không có một chút ý nghĩ nào. Thẳng cho đến một ngày kia mới thôi.

Không sai, chính là trận chiến Lạc Thủy ngày đó.

Tần Võ Dương phát thệ bản thân chưa bao giờ phẫn nộ như vậy, mưu đồ của Tần Thị nhất tộc trong nhiều năm, ý tưởng vĩ đại nhất của bản thân hắn, lại bị phá sản ở trong tay của một tên Thiên Ngoại Tà Thần không biết nhô ra từ đâu trong nháy mắt, thậm chí còn trực tiếp khiến cho toàn bộ Tần thị hủy diệt, đây quả thực là tai bay vạ gió.

Nếu như nói thù hận của Tần Võ Dương đối với Trần Khuynh Địch ở vào trình độ "giết chết cho thống khoái" mà nói.

Như vậy đối với tên Tà Thần gọi là Gia Lỗ Lỗ kia, Tần Võ Dương chính là hận không thể lột da tróc thịt hắn, sau đó tra tấn nguyên thần của hắn trong 100 vạn năm, lại thuận tiện nhảy disco ở bên trên mộ phần của hắn trong ba ngày ba đêm.

Chính là oán hận như vậy.

Nhưng đáng tiếc chính là, từ sau trận chiến Lạc Thủy, Tần Võ Dương vừa đào vong, vừa tìm kiếm tin tức có quan hệ đến Tà Thần Gia Lỗ Lỗ, nhưng kết quả lại không thu được gì.

Nhưng mà có một câu nói rất hay! Người khổ tâm trời không phụ! Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công! Rốt cục cũng đã bị lão tử bắt được!

"Đi chết đi! !! !!"

Tần Võ Dương hoàn toàn không có một chút do dự gì, trực tiếp thôi động Lạc Thủy lao về phía Trần Khuynh Địch.

Trong tiếng gào thét mang theo vài phần thê lương cùng với oán hận, nghe thấy vậy ba đại Yêu Vương còn có Hoành Võ Đế đều là toàn thân run lên, ở trong ánh mắt nhìn về phía Tần Võ Dương nhiều hơn mấy phần quỷ dị.

Ngay cả thần sắc của Trần Khuynh Địch cũng đều là đại biến.

Khá lắm!

"Ha ha ha ha! Đây không phải tên quỷ xui xẻo Tần thị sao?"

Trần Khuynh Địch vừa cất tiếng cười to, vừa yên lặng khen ngợi Tần Võ Dương ở trong lòng.

Bản Cung Chủ đang cần một người đến đánh ta, không ngờ được

ngươi liền xuất hiện.
Thật sự là quá phối hợp.
Từ hôm nay trở đi ngươi chính là bạn bè chí cốt của Trần Khuynh Địch ta!
"Cẩu tặc nạp mạng đi!"
Tần Võ Dương ở dưới sự cuồng nộ đương nhiên sẽ không nương tay, Lạc Thủy trực tiếp chảy ngược lên hư không, sóng biếc vô tận diễn hóa ra thiên quân vạn mã, mang theo hư không chấn động hò hét giết về phía Trần Khuynh Địch, thế công còn chưa đến, cỗ khí thế kinh khủng kia liền ép tới, phảng phất như như lưỡi đao xé rách máu thịt của hắn.
Phải ứng phó toàn lực! Trần Khuynh Địch không nghi ngờ một chút nào, nếu như cứ dựa vào thân thể mạnh mẽ để chống đỡ một chiêu này như trước đó mà nói là sẽ bị tiêu diệt!
Trần Khuynh Địch tặc lưỡi, khói đen trên người điên cuồng tăng vọt trong nháy mắt, mà ở bên trong hư không, Đô Thiên Tọa vào thời khắc này cũng chấn động kịch liệt.
Sau đó Đô Thiên Tọa liền biến mất ngay tại chỗ trong một cái nháy mắt, một giây sau liền rút nhỏ vô số lần, trực tiếp rơi vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, thay thế nguyên thần của Trần Khuynh Địch, tọa trấn ở bên trong nhục thân, vô tận thần lực gào thét mà ra từ bên trong Đô Thiên Tọa, giống như hồng thủy như vỡ đê tràn vào trong toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch.
Ầm ầm! Chân thân của Đô Thiên Tọa nhập thể, đây cũng là sau khi Trần Khuynh Địch lấy được Đô Thiên Tọa, suy nghĩ thật lâu mới có thể nghĩ ra cách dùng, bàn về uy lực khẳng định sẽ không bằng trực tiếp triệu hoán Đô Thiên Tọa ra bên ngoài, nhưng lại thắng ở chỗ có thể che lấp chân thân của Trần Khuynh Địch, sẽ rất khó bị người phát hiện.
Đương nhiên quan trọng nhất lúc này là.
Có Đô Thiên Tọa ở đây, Trần Khuynh Địch tối thiểu sẽ không bị một chiêu của Tần Võ Dương đánh chết, đương nhiên, vì để lịch luyện tốt hơn, Trần Khuynh Địch sẽ không hoàn toàn chống cự, mà là dùng Đô Thiên Tọa suy yếu công kích của Tần Võ Dương, khiến cho uy lực hạn chế ở trình độ có thể đánh cho hắn tàn phế, nhưng không thể đánh chết hắn.
Như vậy mới có thể khiến cho hắn rèn luyện xương cốt tiến thêm một bước.
Ầm! Sau một tiếng nổ mạnh trầm muộn, cả người của Trần Khuynh Địch đằng không mà lên, khói đen không tiêu tan, nhưng lại phun ra một vòi máu tươi, nghiễm nhiên là lộ ra bộ dáng trọng thương, nhưng chính là không chết.
Không bằng nói bởi vì duyên cớ đau đớn, hắn trái lại còn có tinh thần hơn.

"Ách!"
"Tần thị tiểu nhi! Ngươi cho rằng làm như vậy thì có thể khiến cho bản thần khuất phục sao? ! Lần này bản thần liên hiệp với chí cường giả Thiên Ngoại Tà Thần, ngay cả Đạo Binh thượng phẩm bản thần cũng có! Lần này Thiên Ngoại Tà Thần chúng ta nội ứng ngoại hợp, nắm chắc thắng lợi ở trong tay! Vật Lạc Thủy này, đến cuối cùng tất nhiên là sẽ rơi vào trong tay của Thiên Ngoại Tà Thần chúng ta!"
"Đến lúc đó ta nhất định phải đi tiểu ở bên trong Lạc Thủy, nhìn xem ngươi còn dám lớn lối như vậy hay không?"
"Ngươi có bản lĩnh thì hãy ra tay với ta."
"Ngươi có bản lãnh thì đánh chết ta đi! !"
Tần Võ Dương: "! !!"
Không thể không thừa nhận, sự trào phúng của Trần Khuynh Địch rất có hiệu quả, cộng thêm đại thù trận chiến Lạc Thủy trước đó, cả người của Tần Võ Dương đều là nổi giận đùng đùng, triệt để trở nên cuồng bạo, Lạc Thủy không ngừng nhấc lên sóng lớn thao thiên, vô số binh mã được Lạc Thủy diễn hóa mà ra, tầng tầng lớp lớp thiên biến vạn hóa.
Ở trong đó thậm chí còn có hung thú Yêu tộc, có tổ tiên Tần thị, một người nối tiếp một người, khí tức liên hợp lại cùng với nhau, trực tiếp dọa sợ ba đại Yêu Vương ở bên cạnh.
Anh Cưu là người thứ nhất lui lại, lộ ra vẻ mặt kiêng kỵ nhìn Tần Võ Dương nổi điên.
Mà Kỳ Cung cùng với Cửu Phượng thì là theo sát ở phía sau, vô thức kéo dài khoảng cách cùng với Trần Khuynh Địch còn có Tần Võ Dương.
"Ta biết ngay là Tầm Long Sĩ đã lừa phỉnh chúng ta, nói cái gì mà Nhân tộc nội đấu, nhìn như cường thịnh, kì thực yếu đuối, làm ơn, coi như là Yêu tộc chúng ta cũng không điên như vậy!"
"Đúng thế, nếu như Nhân tộc đều là loại tên điên này, ta cảm thấy vẫn nên quan sát thì tốt hơn, nhìn cái điệu bộ này, giống như là đã bắt đầu thiêu đốt máu tươi, đây là ân oán đại thù lớn cỡ nào chứ?"
"Nhân tộc...thật đáng sợ!"
Mà ở một bên khác, Tầm Long Sĩ thì là chuyển động tròng mắt, trong lòng cực kỳ sốt ruột, hắn thấy vị "Gia Lỗ Lỗ" này lại còn mang theo Đạo Binh thượng phẩm, có thể chống lại cùng với Tần Võ Dương phát điên, còn có tà khí rõ ràng như vậy, xem ra chính là tinh anh trong Thiên Ngoại Tà Thần nhất tộc a! Không ngờ được đại nhân thế mà phái nhân vật như vậy tới...tuyệt đối không thể ngồi nhìn mặc kệ!"
Hơn nữa lời nói của "Gia Lỗ Lỗ" cũng khiến cho trái tim của Tầm Long Sĩ đập thình thịch, thiên la địa võng? Thiên quân vạn mã? Thập diện mai phục?
Thiên Ngoại Tà Thần nguyên lai lại quan tâm đến Tầm Long Sĩ ta như

vậy?

Chương 798: Cẩu tặc

Suy nghĩ lại...lại còn cảm thấy rất có đạo lý! Đúng thế! Dù sao thì lần này đại nhân cũng đã quyết định muốn xuất thủ, không bằng dứt khoát liền hốt gọn cả Nhân tộc cùng với Yêu tộc trong một lần, sau đó nhờ vào đó nhấc lên đại chiến ở giữa Nhân tộc cùng với Yêu tộc, quan trọng nhất là, cứ như vậy Đại Càn tuyệt đối sẽ rất khó chịu, địch nhân của bọn hắn sẽ thêm ra một cái Yêu tộc cường đại.
Về phần nhu cầu chặt đứt long mạch...vậy thì có gì khó chứ, chỉ cần có thể giết sạch đám người ở trước mắt này, không phải là sẽ dễ dàng có được tế phẩm cần có sao? Một cục đá hạ ba con chim! Quả thực là hoàn mỹ! Đại nhân không hổ là đại nhân! Có thể làm được sự tình mà ta không làm được một cách dễ dàng!
Ý niệm tới đây, hai mắt của Tầm Long Sĩ nhất thời xoay chuyển, trong lòng sinh ra vô số âm mưu quỷ kế.
Nhưng mà đúng vào lúc này, ba đại Yêu Vương đã thối lui khỏi chiến trường lại đưa ánh mắt nhìn qua, sau khi nhìn thấy Tầm Long Sĩ, ba đôi con mắt đồng thời đỏ lên, sau đó phẫn nộ quát lớn: "Tầm Long Sĩ!"
"Cẩu tặc!"
"Nhân tộc! Trước đó chính là do Tầm Long Sĩ kêu chúng ta tới, hắn là gian tế của Thiên Ngoại Tà Thần!"
Tầm Long Sĩ: "? ??"
Cái đệch, ta đã bị bại lộ! ?
Cơ hồ là trước tiên, trong nháy mắt Hoành Võ Đế đưa ánh mắt nhìn về phía hắn, Tầm Long Sĩ liền lộ ra thần sắc quyết tuyệt.
Ở trong thời gian một phần ngàn giây ngắn ngủi này, Tầm Long Sĩ nghĩ rất nhiều, thân phận của hắn là không thể kiểm tra ra được, nguyên nhân rất đơn giản, hắn có thể sống từ niên đại Thái Tổ Đại Càn đến bây giờ, tiếp cận hơn một nghìn năm, dựa vào cũng không phải là tu vi của hắn, mà là dựa vào Thiên Ngoại Tà Thần.
Bởi vì một ít nguyên nhân, ở trong cơ thể của hắn đã sớm tràn đầy tà khí, những thứ này cầm giữ tu vi của hắn, nhưng cũng kéo dài tuổi thọ của hắn, bình thường là nhìn không ra, nhưng vốn lấy tu vi Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm của Hoành Võ Đế, nếu như rót cảm giác vào trong cơ thể để dò xét mà nói, sẽ rất dễ dàng có thể phát hiện ra. Nói một cách khác....
Sẽ không có cách nào lại tiếp tục ẩn giấu!
Tầm Long Sĩ cắn răng một cái, vào thời điểm đang định bộc phát khí tức, nghĩ biện pháp trợ giúp "Gia Lỗ Lỗ"...
Hắn mới vừa vặn làm ra động tác bộc phát, Hoành Võ Đế ở bên cạnh một mực không xuất thủ lại là đột nhiên vung tay lên, Âm Dương

Kính khẽ run lên, kính quang nhất thời rơi vào trên người của Tầm Long Sĩ, trực tiếp chế trụ hắn từ đầu đến chân, hoàn toàn không cho Tầm Long Sĩ cơ hội thôi động bất kỳ thủ đoạn nào.
"! !!"
"Phế vật." Hoành Võ Đế lộ ra sắc mặt lãnh đạm, chỉ là trong khi nói lại là lộ ra mấy phần tiếc nuối: "Vốn dĩ thấy ngươi có thể giấu diếm được Tần Võ Dương, trẫm còn ký thác kỳ vọng cao đối với ngươi, không ngờ được ngươi thế mà lại có lòng tham không đáy, còn muốn triệt để giết chết chúng ta? Thậm chí còn có Yêu tộc...tiến hành hợp tác thật tốt với ta thì không tốt hơn hay sao?"
Ngữ khí của Hoành Võ Đế khiến cho Tầm Long Sĩ thầm nghĩ không ổn ở trong lòng, trọng yếu nhất là tin tức ẩn ẩn để lộ ra ở bên trong những lời này.
"Ngươi biết thân phận của ta! ?"
"Nói nhảm." Hoành Võ Đế cười lạnh một tiếng: "Chiếu phá hư ảo, vốn là một trong những công năng của Âm Dương Kính, mặc dù thủ đoạn che giấu của ngươi rất cao minh, nhưng mà ở trước mặt Âm Dương Kính, ngươi căn bản không có chỗ che thân, coi như là không thâm nhập vào trong cơ thể của ngươi tra xét rõ ràng, cũng có thể nhẹ nhõm phát hiện ra tà khí ở bên trong cơ thể của ngươi."
"Ách...vậy ngươi...?" Tầm Long Sĩ lúc này là thật sự có một chút kinh ngạc.
Nói thật, lúc trước hắn kỳ thật cũng không hề để mắt đến Tần Võ Dương còn có Hoành Võ Đế, cho dù tất cả mọi người đều là bại tướng dưới tay của Đại Càn, là chó nhà có tang, nhưng Tầm Long Sĩ hắn nói thế nào thì cũng có núi lớn để dựa, há lại là một cái Đại Chu nửa tàn phế cùng với một cái Tần thị đã bị tiêu diệt có thể so sánh? Kết quả là như thế nào cũng không ngờ được...
Hoành Võ Đế thế mà đã sớm biết?
"Hừ!"
Thấy Tầm Long Sĩ kinh ngạc, Hoành Võ Đế còn có vẻ hơi khó chịu, dù sao hắn vốn định hợp tác với Tầm Long Sĩ để chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên, triệt để khiến cho Trung Nguyên bạo loạn, sau đó khiến cho Đại Càn rơi vào cục diện là địch với toàn thiên hạ, về phần phiền phức có khả năng dẫn tới do chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên...
Làm ơn! Chặt đứt Tổ Long rõ ràng là Tầm Long Sĩ, có quan hệ gì cùng với Đại Chu chúng ta?
Hoành Võ Đế cũng đã nghĩ kỹ, đến lúc đó trực tiếp chụp mũ lên đầu của Tầm Long Sĩ, lại vạch trần sự thật đối phương thân làm gian tế của Thiên Ngoại Tà Thần, ở dưới một loạt nước bẩn như vậy, còn cần phải nói cái gì? Chỉ cần suy đoán một chút, liền biết được đây nhất định là âm mưu của Thiên Ngoại Tà Thần a! Kể từ đó Đại Chu tự nhiên là có thể thối lui sau khi xong việc.
"Nhưng mà ngươi lại không lựa chọn như vậy!"

Hoành Võ Đế không ngừng thở dài mà nói, kế hoạch hoàn mỹ của bản thân như vậy, thế mà cứ như vậy bị phá hư.
Đáng tiếc!
Sau khi giam cầm Tầm Long Sĩ tại chỗ, trong mắt của Hoành Võ Đế chớp động quang mang.
Chuyện cho tới bây giờ.
Kế hoạch của Tầm Long Sĩ là không còn cần thiết nữa, vốn dĩ mình và hắn sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt một vị Hỏa Luyện Kim Đan, liền có thể dễ dàng gom góp tế phẩm cần có để chặt đứt long mạch, đến lúc đó bản thân mình lại chụp mũ lên trên đầu của Tầm Long Sĩ, sau đó rút lui một cách tự nhiên.
Nhưng mà bây giờ lại không được.
Bất quá cũng may là ở đây chỉ có ba đại Yêu Vương cùng với Tần Võ Dương, Tần Võ Dương mặc dù không hợp nhau cùng với mình, nhưng mà ở bên trên phương hướng thì lại nhất trí với mình, về phần ba đại Yêu Vương...làm ơn, ai mà tin được lời nói Yêu tộc chứ, mà Thiên Ngoại Tà Thần thì cũng không cần phải lo lắng, đã như vậy...
"Ha ha ha!"
Hoành Võ Đế cười một tiếng, cười đến mức khiến cho Tầm Long Sĩ cảm thấy không ổn, hắn muốn triệu hoán đại nhân nhà mình, nhưng mà gặp quỷ, Hoành Võ Đế đã cân nhắc rất chu toàn, nhất là sau khi tận mắt nhìn thấy vị chí cường giả kia, Hoành Võ Đế cơ hồ là đã phong tỏa toàn thân trên dưới của hắn, ngay cả tinh thần lực cũng đều không thể truyền ra.
Ở bên trên cái cơ sở này, coi như hắn có ý nghĩ triệu hoán đại nhân, cũng không có cách nào thực hiện, chỉ có thể ngồi nhìn ba đại Yêu Vương còn có Tần Võ Dương cùng nhau vây công "Gia Lỗ Lỗ", huống hồ vào lúc này, mọi cử động của Hoành Võ Đế đều khiến cho hắn cảm thấy khá là bất an, có một loại dự cảm bất thường.
Rất nhanh, Tầm Long Sĩ liền biết Hoành Võ Đế dự định làm gì.
Ầm ầm! Ở dưới thao tác của Hoành Võ Đế, kính quang của Âm Dương Kính xoay chuyển kịch liệt vào thời khắc này, làm lệch vị trí sinh tử, điên đảo âm dương, Tầm Long Sĩ có thể cảm giác được rõ ràng tà khí ở trong cơ thể hắn, sinh mệnh lực, cương khí, khí huyết, thậm chí nguyên thần bị tà khí phong tỏa, vào thời khắc này đều bắt đầu cháy rừng rực.

Chương 799: Mãng phu

Cảm giác này hắn đương nhiên sẽ không lạ lẫm.
"Hiến tế! ? Ngươi muốn hiến tế ta cho Huyết Tế Đại Trận?"
"Nói nhảm."
Hoành Võ Đế cười lạnh một tiếng, đây vốn chính là một trong những dự định của hắn, tu vi của Tầm Long Sĩ đối với hắn mà nói là mặc dù hơi yếu, nhưng cũng có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, chỉ bất quá là vì duyên cớ trong người mang tà khí hơn nữa vốn sinh ra đã kém cỏi, chỉ sợ cũng chỉ mạnh hơn một chút so với Võ Đạo Tông Sư đỉnh phong.
Nhưng bất kể như thế nào, bản chất của võ giả là sẽ không thay đổi. Mà thứ Huyết Tế Đại Trận cần là chất mà không phải là lượng, chỉ cần là Hỏa Luyện Kim Đan, mạnh hay không mạnh căn bản là không quan trọng.
"Thì ra là thế."
Nhìn thấy sinh mệnh của bản thân đang không ngừng thiêu đốt, Tầm Long Sĩ trái lại còn trở nên tỉnh táo, thậm chí hắn còn mơ hồ có một chút may mắn, may mắn là Hoành Võ Đế cuối cùng vẫn lựa chọn chặt đứt long mạch, nếu không lần này ngay cả mục tiêu cơ bản nhất cũng đều không có cách nào đạt đến, về phần bản thân sắp hy sinh, hắn ngược lại là không thèm để ý.
Sống lâu như vậy hắn cũng không phải là không có một chút chuẩn bị nào ở phía sau.
Mặc dù Hoành Võ Đế vượt quá dự liệu của hắn, nhưng hắn cũng dự liệu được tình huống chặt đứt long mạch thất bại, kết quả còn bỏ mình lần mày, cho nên trước đó hắn đã bày ra chuẩn bị ở phía sau.
Chỉ đáng tiếc là, nếu như mình bỏ mình, vị "Gia Lỗ Lỗ" bị ba đại Yêu Vương cùng với Tần Võ Dương vây công đoán chừng là hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, đây chính là tinh anh Thiên Ngoại Tà Thần a, lại bởi vì chính mình nhất thời sơ sẩy, lúc này đã sắp thân tử đạo tiêu, điều này khiến cho trong lòng của Tầm Long Sĩ sinh ra một tia áy náy.
Huynh đệ! Ta có lỗi với ngươi!
Tầm Long Sĩ lắc đầu, rất nhanh liền bỏ rơi một tia áy náy này: Yên tâm đi huynh đệ! Nếu như ngươi chết, hàng năm ta đều sẽ đến thắp hương cho ngươi, thuận tiện nói đại nhân cho ngươi một cái danh phận anh dũng hy sinh, đến lúc đó tin rằng là ngươi có chết cũng sẽ nhắm mắt, nếu như ngươi còn có gia đình mà nói...
Không sao! Ta sẽ nuôi dưỡng vợ con của ngươi!
Nghĩ tới đây Tầm Long Sĩ dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy kết cục thê thảm của "Gia Lỗ Lỗ", chờ đợi Hoành Võ Đế hiến tế

chính mình cho Huyết Tế Đại Trận.
Ai có thể ngờ được một màn này lại bị Trần Khuynh Địch thấy được!
Kỳ thật, trước đó Trần Khuynh Địch đội lốt Tà Thần, mà ngay cả hắn cũng đều không ngờ được, hắn chỉ là ăn nói lung tung tùy tiện mà thôi, thế mà lại thành sự thật, vị Tầm Long Sĩ nhìn qua mắt to mày rậm một thân chính khí kia, không ngờ được thế mà thật sự chính là gian tế của Thiên Ngoại Tà Thần, chuyện này cũng quá trùng hợp.
Bất quá nhìn Hoành Võ Đế chế trụ Tầm Long Sĩ, còn bản thân thì đang ở trong quá trình rèn luyện, Trần Khuynh Địch chỉ là thoáng cảm khái một chút rồi cũng không để ý.
Thành thật mà nói, Trần Khuynh Địch bây giờ là rất sảng khoái, có Đô Thiên Tọa tọa trấn ở trong cơ thể, hắn không chỉ có che giấu thân phận của mình một cách hoàn mỹ, đồng thời suy yếu công kích của Tần Võ Dương đến cấp độ mà nhục thân của hắn vừa vặn có thể thừa nhận, kể từ đó là hắn có thể không ngừng rèn luyện xương cốt của bản thân.
Nhưng rất nhanh.
Trần Khuynh Địch liền phát hiện ra điểm không đúng, tốc độ rèn luyện là quá chậm, chiếu theo cái tiến độ này, hắn ít nhất phải bị đánh cả ngày, mới có thể hoàn thành rèn luyện xương cốt toàn thân, nhưng mà gặp quỷ, bằng vào tu vi của Tần Võ Dương, tiến hành thôi động Lạc Thủy nhiều nhất chỉ có thể kiên trì một canh giờ, sẽ không có khả năng đánh tới một ngày.
Sau đó Trần Khuynh Địch liền đốn ngộ.
Loại trình độ này vẫn còn không được tính là cửa ải sinh tử khó khăn, ở dưới sự trợ giúp của Đô Thiên Tọa, tất cả đều nằm ở trong sự khống chế của hắn, bị tổn thương cũng ở vào một cái trình độ an toàn, như thế này là không đủ để Trần Khuynh Địch dục hỏa trùng sinh ở trong thời gian ngắn nhất, hắn cần hoàn cảnh càng gian nan hơn.
Như vậy vấn đề đã đến… nên làm cái gì?
Hoành Võ Đế đang đứng ở chỗ kia chẳng phải là một người tốt như vậy sao?
Trong cái chớp nhoáng này Trần Khuynh Địch vận chuyển suy nghĩ với tốc độ nhanh, một cái ý nghĩ to gan chợt sinh ra ở trong lòng của hắn, mà nghĩ đến liền làm chính là khẩu hiệu của Trần Khuynh Địch từ trước đến nay, thế là hắn lập tức bộc phát khí tức, quả thực là ngạnh kháng công kích của Lạc Thủy, giết về phương hướng Hoành Võ Đế!
"Dừng tay!"
"Làm càn! Đám Nhân tộc vô tri các ngươi, đừng hòng làm hại Tầm Long Sĩ! Lũ hèn nhát, có gan thì hãy ra tay với ta, Gia Lỗ Lỗ ta nếu như nhíu một cái lông mày, liền coi như ta thua! Đừng có lấy lớn hiếp nhỏ, bản thần cảm thấy xấu hổ thay cho các ngươi! Tầm Long

Sĩ chớ có hoảng sợ! Ta tới cứu ngươi đây!"
"! !!"
Trong cái chớp nhoáng này, đừng nói là Hoành Võ Đế, ba đại Yêu Vương cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, ngay cả Tần Võ Dương rơi vào trong điên cuồng cũng đều có một chút quỷ dị.
Không ngờ được ở bên trong Thiên Ngoại Tà Thần lại còn có hạng người trung can nghĩa đảm như thế! Ngay cả Tầm Long Sĩ cũng đều là đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt mang theo nước mắt, không thể tin được mà nhìn Gia Lỗ Lỗ, hắn lăn lộn ở trong Thiên Ngoại Tà Thần đã nhiều năm như vậy, tự nhiên rõ ràng Thiên Ngoại Tà Thần có bản tính như thế nào, nếu không phải là ở phía trên có chí cường giả đè ép, Thiên Ngoại Tà Thần đã sớm giết chết hắn.
Như thế xem ra, vị Gia Lỗ Lỗ này ở trong Thiên Ngoại Tà Thần nhất định chính là một trường hợp cá biệt a! Trách không được đại nhân lại phái hắn đến trợ giúp bản thân mình, người này nghĩa bạc vân thiên, trung can nghĩa đảm như thế, thế mà ở dưới tình thế chắc chắn phải chết này còn liều mạng giết tới về phía bản thân mình, muốn cứu viện bản thân mình, mà bản thân mình lại muốn để mặc cho hắn hi sinh, so với hắn, bản thân mình thật sự là quá bẩn thỉu!
"Không ------!"
"Ngươi không được qua đây! Gia Lỗ Lỗ đại nhân, ngươi hãy trước đi! Ta không sao!"
Tầm Long Sĩ lần đầu tiên nghẹn ngào hô to lên!
Đối với một người mặc dù chưa bao giờ gặp mặt nhưng lại không tiếc xả thân cứu viện mình, Tầm Long Sĩ đã có một chút thất thố.
Mà tiếng hô của hắn cũng khiến cho Trần Khuynh Địch kinh ngạc.
Để cho ta đi?
"Tuyệt đối không thể!"
"Tầm Long Sĩ ngươi không cần phải nói nhiều! Lũ Nhân tộc hèn nhát! Có bản lĩnh liền xuất thủ đối với ta đây này! Trừ phi là các ngươi đánh chết ta, nếu không các ngươi liền đừng mơ tưởng động đến một cọng tóc gáy của Tầm Long Sĩ!"
Nói thật.
Chính Trần Khuynh Địch cũng có một chút bị cảm động.
Ở bên trong Hoài Thủy Thành tại Hoài Nam Đạo.
Tâm tình của Quỷ Ảnh lúc này là rất tức giận.
"Chết tiệt!"
"Mãng phu! Rõ ràng là mãng phu! Rõ ràng là có cách làm đơn giản hơn và thông minh hơn, vì sao nhất định phải trực tiếp xông lên tử chiến cùng với người khác như vậy, quả thực là không thể nói lý! Ngu xuẩn! Uổng phí một thân thực lực kia, ngay cả một chút cũng không có sự tự giác của đại nhân vật..."

Chương 800: Thú triều

Trần Khuynh Địch đã chạy tới quyết một trận tử chiến cùng với những người mai phục hắn.
Thậm chí ở trong đó còn bao gồm cả Yêu tộc, không nói đến những cái khác, vào giờ khắc này khí tức bạo động ở bên ngoài Hoài Nam Đạo, đã nói rõ tất cả, mặc dù căn bản là không có cách tiếp cận chiến trường, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Quỷ Ảnh không cần nghĩ cũng biết, tình cảnh hiện tại của Trần Khuynh Địch cũng không phải là rất tốt.
Đây cũng là chuyện đương nhiên.
Ở nơi nào có kẻ điên biết ở trên núi có hổ, lại xông thẳng lên núi chứ? Điều này cùng với muốn chết khác nhau ở chỗ nào?
"Đại nhân!"
"Nói!"
Mật thám Cẩm Y Vệ đột nhiên xông vào bị Quỷ Ảnh quát như vậy, cả người nhất thời rụt lại một cái, thấy vị lão đại này nhà mình còn có tinh thần như thế, vốn là còn có một chút bối rối, vào lúc này chẳng biết tại sao thế mà bình tĩnh trở lại: "Là như thế này thưa đại nhân, có người ở bên ngoài Hoài Thủy Thành phát hiện ra hung thú!"
"Hung thú?"
"Đúng!" Nói đến đây, thần sắc mật thám Cẩm Y Vệ cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc: "Đúng vậy, là do một vị mật thám chúng ta điều động vào rừng núi Hoài Nam Đạo, mặc dù không có phát hiện ra vết chân người, nhưng lại phát hiện ra một số lớn hung thú, dường như đang hội tụ ở bên ngoài rừng núi, toàn bộ đều là chủng loại có tính công kích cực mạnh, có số lượng cực kỳ kinh người."
"Căn cứ theo phán đoán của chúng ta, đó có thể là thú triều quy mô lớn ghi chép ở trong tư liệu..."
"Nói bậy!" Quỷ Ảnh không cần suy nghĩ liền lớn tiếng bác bỏ.
Thú triều? Ngươi còn tưởng rằng đây là ở thời kỳ Thượng Cổ hay sao? Từ thời kỳ Thượng Cổ đến nay, nhân đạo thành lập hoàng triều, Nhân tộc đã trở thành bá chủ vĩnh hằng tại đại địa Trung Nguyên, hung thú đã sớm biến thành hạng hai, nếu như đặt ở tiền triều Đại Chu, có lẽ ngẫu nhiên còn sẽ có thú triều quy mô nhỏ xuất hiện, nhưng đặt ở trên người Đại Càn bây giờ? Nhất định chính là nói mơ giữa ban ngày!
Đại Càn lập triều ngàn năm, lấy trấn áp Trung Nguyên làm nhiệm vụ của mình, chưởng khống Tổ Long Trung Nguyên, cự Bắc Nhung, bình Nam Cương, trấn Tây Vực, kháng Đông Hải, nhất thống Thần Châu, nhất là đến Thánh Thượng Đại Càn thế hệ này, thái độ đối ngoại đối nội đều là vô cùng cường ngạnh, điểm này ở bên trong lịch sử đã có

ghi chép.
Ngày xưa Thánh Thượng Đại Càn đăng cơ 100 năm, đại thế sơ thành, thấy Trung Nguyên bị hung thú làm loạn, hình thành thú triều, khiến dân chúng địa phương lầm than, giống như thiên tai, liền hạ lệnh, ở dưới sự cầm đầu của chín đại Võ Hầu, ba đại cấm quân cùng nhau rời kinh, tàn sát hung thú trên quy mô lớn ở trong toàn bộ Trung Nguyên.
Thậm chí là Thánh Thượng Đại Càn còn đích thân hạ thánh chỉ: "Sau khi kiến quốc không cho phép thành tinh".
Cũng chớ xem thường phần thánh chỉ này, khi đó lực khống chế của Thánh Thượng Đại Càn đối với Tổ Long Trung Nguyên là cao nhất trong lịch sử, thánh chỉ viết ra thì tương đương với ý chí của Tổ Long Trung Nguyên, miệng vàng lời ngọc, chỉ cần trong lòng nghĩ đến liền có thể trở thành hiện thực, thánh chỉ sau khi được phát ra, ở bên trong toàn bộ Trung Nguyên, tỷ lệ hung thú đản sinh cũng đều bị giảm xuống thấp nhất.
Mà phát triển đến hiện nay.
Hung thú hoàn toàn đã trở thành thức ăn của Nhân tộc, hầu như không tồn tại tính chất uy hiếp.
Ở bên trên cái cơ sở này, ngươi nói với ta có thú triều xuất hiện, hơn nữa còn là quy mô lớn?
Vớ vẩn!
"Đó là sự thật, thưa ngài!"
Quỷ Ảnh còn muốn bác bỏ, nhưng nhìn biểu lộ lo lắng của mật thám Cẩm Y Vệ, ở trong lòng cũng cảm thấy có một chút không ổn, chợt cắn răng, bắt đầu ra lệnh: "Thông tri cho quân coi giữ Hoài Thủy Thành, còn có các thành khác ở biên giới Hoài Nam Đạo, lập tức điều động Thành Vệ Quân, cầu viện sự giúp đỡ của trung ương Hoài Nam Đạo."
"Mặt khác hãy truyền tin tức đi, dùng kênh khẩn cấp của Cẩm Y Vệ trực tiếp đệ trình tin tức lên Binh Bộ, giải thích rõ ràng tình huống, đồng thời mở ra trận pháp truyền tống của Cẩm Y Vệ, thông báo cho tất cả Cẩm Y Vệ ở khu vực chung quanh, nếu không có nhiệm vụ lập tức tập trung về Hoài Nam Đạo."
"Tuân lệnh!"
"Nếu như thông tin được xác nhận, ta đảm bảo ngươi sẽ thăng quan ba cấp!"
"! !!"
Quỷ Ảnh u ám mà liếc nhìn mật thám có một chút kích động, xoay chuyển lời nói: "Nhưng nếu như cuối cùng đây chỉ là tin tức sai lầm mà nói, ngươi biết hậu quả sẽ là gì chứ?"
"Ực!" Mật thám nuốt một ngụm nước bọt.
"Yên tâm, cũng sẽ không có gì lớn, ta nghe nói ở phía Tây Vực đang triệu tập đội cảm tử, ta thấy ngươi anh dũng bất phàm, nhất định là

trụ cột tương lai của quốc gia, ta cảm thấy ngươi cũng rất phù hợp với cái nhiệm vụ gian khổ nhưng vinh quang này."
Mật thám nghe xong mặt mũi liền trở nên trắng bệch.
Thấy đe dọa đã không sai biệt lắm, Quỷ Ảnh mới phất phất tay nói: "Đi đi thôi!"
"Vâng!"
Mà cùng lúc đó.
Ở bên trong rừng núi ở bên ngoài Hoài Nam Đạo, Cùng Kỳ đang chau mày mà nhìn về phương hướng ở bên ngoài Hoài Nam Đạo.
Thân làm người mạnh nhất thế hệ trẻ của Cùng Kỳ nhất tộc, con của Kỳ Cung, Cùng Kỳ cùng với Cửu Anh vẫn luôn không hợp nhau, chỉ là trước đó sau khi Cửu Anh chui vào Nhân tộc vẫn chưa có trở về, khiến cho hắn cảm thấy có một chút kỳ quái, hơn nữa ở phía Hoài Nam Đạo, đám người phụ vương dường như cũng đang đánh nhau với người khác...
Nhiệm vụ của Cùng Kỳ là triệu tập Yêu tộc, dùng bí pháp mà phụ vương đưa cho, ở trong một thời gian ngắn thúc đẩy hung thú trong rừng núi Hoài Nam Đạo sinh trưởng trên phạm vi lớn, sau đó nhờ vào đó hình thành thú triều quy mô lớn, thực hiện một đợt đột kích tiến hành cướp bóc, sau khi cướp đoạt đầy đủ tài nguyên, lại chụp mũ lên trên người của đám Nhân tộc nội đấu. Trước đó Cùng Kỳ cũng đã chuẩn bị không sai biệt lắm, nhưng ở trong kế hoạch Cửu Anh hẳn là cũng sẽ xuất hiện ở nơi này, hiện tại không biết vì sao, trước đó dường như là do Cửu Anh xảy ra vấn đề, lúc này mới khiến cho đám người phụ vương đổi chủ ý, chỉ là sau khi hắn mới rời đi không lâu, đám người phụ vương liền không có tin tức.
Thay vào đó thì là chấn động chiến đấu quy mô lớn.
"Thôi được rồi." Cùng Kỳ nghĩ nửa ngày cũng không thể nghĩ ra, chợt cười cười.
Bản thân mình đang suy nghĩ gì đấy, lần này ở phe mình có đến ba vị Yêu Vương, nắm giữ thực lực như thế còn cần phải lo lắng? Huống chi bằng vào thực lực Võ Đạo Tông Sư của mình căn bản cũng không giúp được gì.
"Đại nhân." Một vị thống lĩnh Yêu tộc bước nhanh mà đến, sau khi nhìn thấy Cùng Kỳ lập tức lộ ra nụ cười nói: "Hung thú đã được tụ tập hoàn tất, bất quá dựa theo kế hoạch, ở biên giới Hoài Nam Đạo có tổng cộng ba tòa thành trì, cũng không tính là mạnh, không biết đại nhân quyết định chủ công tòa thành trì nào?"
"Ừm?"
Cùng Kỳ tiếp nhận bản đồ mà thống lĩnh Yêu tộc đưa tới, nhìn một chút nội dung đánh dấu ở phía trên, cơ hồ là lần đầu tiên, ánh mắt của hắn liền bị ba cái chữ lớn "Hoài Thủy Thành" này hấp dẫn, ba chữ này phảng phất như có được ma lực gì vậy, thậm chí còn khiến cho trái tim của hắn đập bình bịch.

Hỏng bét? Đây chẳng lẽ chính là cảm giác động tâm?

Chương 801: Kỵ huý

"Chọn nơi này!" Cùng Kỳ vung tay lên, đưa tay đập vào bên trên Hoài Thủy Thành.
"Đại nhân anh minh!"
"Ha ha ha."
Cùng Kỳ cười to một cách hào sảng, tràn đầy chờ mong đối với cuộc tiến công tàn phá Nhân tộc lần này, từ lúc hắn ra đời cho đến nay còn chưa có ăn qua thịt người, chỉ có thể từ trong miệng của một chút lão tiền bối trong tộc biết được thịt người rốt cuộc là ăn ngon đến cỡ nào, bất quá bây giờ xem ra, ngày hôm nay cuối cùng cũng đã có thể thỏa mãn tâm nguyện.
Trực giác nói cho hắn biết! Chỉ cần đi đến Hoài Thủy Thành, nhất định sẽ phát sinh chuyện tốt!
Tại cửa thành Hoài Thủy Thành.
"Này, ngươi đã nghe nói gì chưa?"
"Chuyện gì?"
"Ở trong thành có một thương đội, vào thời điểm đi qua rừng rậm ở ngoài thành đã bị hung thú vây công, toàn bộ thương phẩm trong thương đội đều tổn thất hơn phân nửa, các hộ vệ cũng bị thương."
"Không thể nào?"
"Thực sự, ta lừa ngươi để làm gì, ngươi nói xem đây có phải có phải là điềm không may hay không?"
"Nói vớ vẩn!"
"Đúng thế, có cái cái rắm mà điềm không may, không phải chỉ là hung thú thôi sao, lão đầu tử nhà ta hàng năm đều sẽ lên núi săn một, hai con hung thú về nhà để ăn tết, cho dù tụ tập lại thì có thể làm gì? Theo ta thấy, hẳn là ông chủ của thương đội kia muốn nhờ vào đó tranh thủ sự đồng tình, nâng giá hàng lên."
"Cũng có đạo lý!"
Ngay trong lúc đám người đang chuyện trò ầm ĩ, cửa thành Hoài Thủy Thành đột nhiên phát ra một trận tiếng vang, một cánh cổng sắt nặng nề ở dưới sự thao túng của binh lính rơi xuống đất, đóng chặt hoàn toàn cửa thành Hoài Thủy Thành, cổng sắt rơi xuống đất thậm chí còn đưa tới sóng địa chấn quy mô lớn.
"Ách!"
"Ấy!"
Không ít người đi đường đang nghị luận ở trên đường đều bị trận chấn động kịch liệt này làm cho ngã trái ngã phải, nhao nhao nhìn về phía mấy thủ vệ rất quen thuộc ở phía trên cửa thành, có mấy người to gan thậm chí còn hô hai câu: "Này! Nhị Oa Tử! Đã phát sinh chuyện gì! ?"

Nhị Oa Tử(*): một cái tên xấu, được đặt theo phong trào tên xấu dễ nuôi!
Vị thủ vệ gọi là "Nhị Oa Tử" ở trên cửa thành kia lập tức lộ ra biểu lộ có vẻ hơi xấu hổ, hắn chính là xuất thân từ Hoài Thủy Thành, bình thường nhận được sự tôn kính cùng với kính yêu của đồng hương là không tệ, nhưng không thể không thừa nhận, một ít trưởng bối đột nhiên toát ra câu Nhị Oa Tử này, vẫn có một chút khiến cho người ta không chịu được.
Ta cũng không muốn bị mất mặt a?
Dừng lại một chút, bị trở ngại bởi quy củ quân đội, thủ vệ cũng không có trả lời đồng hương của mình.
Bất quá cũng không cần hắn phải trả lời.
Bởi vì chỉ chốc lát sau, một tiếng hét đã phá vỡ tiếng ồn của đám đông.
"Tất cả mọi người hãy lui lại! Lập tức rời khỏi cửa thành, để cho Thành Vệ Quân đi qua! Tất cả mọi người hãy lui lại! Lập tức rời khỏi cửa thành, để cho Thành Vệ Quân đi qua! Lặp lại một lần nữa, tất cả mọi người hãy lui lại."
Từng tiếng hò hét vang lên ở phía sau lưng của đoàn người.
Theo tới, là từng tiếng dậm chân như sấm, giống như trống trận vậy chỉnh tề như một, ngay sau đó, liền thấy một nhánh đội ngũ tạo thành từ những người trẻ tuổi mặc áo giáp, cầm chiến thương trong tay, uy vũ hùng tráng xếp thành hàng đi tới.
Thành Vệ Quân! Từ góc nhìn của cao thủ chân chính, nhánh quân đội này tự nhiên là không có tác dụng gì, người mạnh nhất bất quá cũng chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, tu vi Luyện Tinh Hóa Khí, kẻ yếu càng là chỉ có cảnh giới Hậu Thiên, nhưng dù vậy, theo nhánh quân đội này xuất hiện, dân chúng ở bốn phía lại tự động hoan hô.
"Ồ!"
"Đây không phải là rất đẹp trai sao! Nhìn đi, ở phía bên trái đội ngũ là tiểu tử nhà ta!"
"Nhi tử nhà ta đang ở bên trong!"
"Vạn tuế! !"
Tắm rửa trong tiếng hoan hô, đám người trẻ tuổi này liền ưỡn ngực ngẩng đầu, nhịp bước dưới chân càng thêm chỉnh tề, cho dù khí tức của bản thân vẫn yếu đuối như cũ, nhưng mà ở trong lúc mơ hồ, từng tia tinh khí bay lên từ trên đỉnh đầu của bọn hắn, đúng là hội tụ thành hình, diễn hóa ra một đạo khí trụ chân thực bốc thẳng lên - mọi người đồng tâm hiệp lực!
"Tất cả mọi người hãy nghe mệnh lệnh của ta!"
"Tiến vào chiếm giữ tường thành, đội công trình, tiến hành lắp đặt toàn bộ trọng nỏ cùng với khí giới thủ thành, đảm bảo đá và dầu đầy đủ, đội trinh sát lập tức tụ họp lại, đi ra bên ngoài thành theo hướng 10 giờ, tên tiểu tử nào dám rời khỏi vị trí, ta sẽ treo hắn ở cửa thành

thị chúng ba ngày!"
"Vâng!"
Mà trong lúc Thành Vệ Quân bố trí phòng tuyến ở cửa thành Hoài Thủy Thành, hai tòa thành nhỏ còn lại ở biên cương Hoài Nam Đạo, cơ hồ cũng đều tiến vào trạng thái cảnh giới cao nhất, nhưng đây vẫn chỉ là bề ngoài mà thôi, ở trong nội bộ Hoài Nam Đạo, sau khi nhận được tin tức cũng lập tức vận hành.
Một lượng lớn quân đội tiếp viện đi đến biên giới, các con đường lớn bị trưng dụng toàn bộ, cam đoan quân đội có thể hành quân với tốc độ nhanh nhất, còn có đội xe của thương hội cũng được thuê tạm thời, phụ trách vận chuyển một số lớn tài nguyên quân dụng, bắt đầu phong tỏa toàn bộ biên giới Hoài Nam Đạo, cũng điều tra rõ khu vực rừng núi.
Mà cùng lúc đó…
Ở Binh Bộ Đại Càn tại Thành Thượng Kinh.
"Yêu tộc! ?"
Binh Bộ thượng thư trợn hai mắt lên, nhìn tin tức do cấp dưới báo cáo, khí tức toàn thân như gió lốc vậy, tàn phá toàn bộ thư phòng.
"Ở nơi nào?"
"Hoài Nam Đạo."
"Lập tức ký lệnh quân sự, đây là việc gấp cần phải tuỳ cơ ứng biến, ngươi hãy mang theo thủ lệnh của bản quan, trực tiếp đi đến phủ Thần Võ Hầu, yêu cầu Phi Hùng Quân lập tức tiến về Hoài Nam Đạo, đồng thời nói cho lão gia hỏa Nam Thần Võ, nếu như Hoài Nam Đạo xảy ra một chút xíu vấn đề nào, ngày mai lão tử sẽ đi đến ngự tiền vạch tội lão già rác rưởi hắn!"
Binh Bộ thượng thư quyết định nhanh chóng, thủ đoạn mạnh mẽ và cứng rắn của hắn rất nổi tiếng ở trong triều đình. Cho nên mệnh lệnh của hắn lúc này cũng là cực kỳ trực tiếp.
"Mặt khác, điều động quân lực trong các Đạo ở bốn phía Hoài Nam Đạo, nhanh chóng tiến đến gần Hoài Nam Đạo, còn có, Võ Hầu có khoảng cách gần Hoài Nam Đạo nhất là Liệt Võ Hầu đúng không? Bảo hắn mang theo Võ Hầu Quân đi qua đó, trong vòng một ngày nhất định phải đến nơi...đúng rồi, cái tin tức này là do ai truyền lên?"
"Bẩm đại nhân, là Cẩm Y Vệ."
"Làm rất tốt!" Binh Bộ thượng thư trực tiếp đứng dậy nói: "Đúng rồi, còn có Cẩm Y Vệ cùng với Lục Phiến Môn, hãy để cho tất cả bọn họ hành động, lúc này bọn họ cũng được xem như là một phần chiến lực."
Yêu tộc...
Binh Bộ thượng thư cũng không lạ lẫm đối với hai từ này, nhưng kỳ thật hắn cũng không hiểu nhiều, bất quá Binh Bộ thượng thư vẫn có một chút biết đến, đó chính là Yêu tộc thích ăn thịt người. Binh Bộ thượng thư cảm thấy mình chỉ cần biết điểm này là được.

"Thế nhưng mà đại nhân..."
Đúng lúc này, thư ký ở bên cạnh Binh Bộ thượng thư lại tỏ ra vẻ rất bối rối: "Điều động quân lực theo cách này mà không báo cáo trước, có phải là có một chút...phạm vào kỵ húy?"

Chương 802: Binh Bộ thượng thư

Mọi người đều biết.
Binh quyền đều là trọng yếu nhất đối với mỗi một triều đại, các triều đại khác biệt cùng với các tông môn, cũng không phải là chỉ cần có tu vi cao là được, nhất là ở Đại Càn đương đại, sau khi Binh Gia trận pháp được áp dụng ở trong quân đội, lượng biến đủ để dẫn phát chất biến, tác dụng của quân đội trở nên càng trọng yếu hơn.
Mà ở bên trên cái cơ sở này, cho dù là Binh Bộ thượng thư, ở dưới tình huống chưa đưa ra bất kỳ báo cáo nào, cũng không có bất kỳ thông báo nào, trực tiếp điều động một lượng lớn quân đội, thậm chí còn bao gồm cả Phi Hùng Quân - cấm quân tinh nhuệ nhất trong hoàng thành, cùng với một vị Võ Hầu bên trong chín đại Võ Hầu, không thể nghi ngờ là có một chút vượt quyền.
Sau này nếu như có người bởi vì vậy mà vạch tội, vậy thì Binh Bộ...
"Hừ!" Binh Bộ thượng thư hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn thư ký của bản thân: "Tiểu tử, bản quan nhớ kỹ, vào thời điểm bản quan mới đảm nhiệm đã đưa ngươi từ địa phương tới đây, đúng không?"
"Ách, đúng thế!"
"Nói thật, ta cũng sắp xếp xong xuôi tương lai của ngươi, ta rất coi trọng ngươi, sau ít ngày nữa ngươi hẳn là sẽ nhậm chức ở bên trong Binh Bộ, sau khi lịch luyện mấy năm, liền có thể chân chính làm phụ tá cho ta, vào trước đó, ta sẽ dạy cho ngươi một mánh lới có thể như cá gặp nước ở trên quan trường Đại Càn."
"Ấy! ?" Thư ký có một chút thụ sủng nhược kinh mà nhìn Binh Bộ thượng thư.
Binh Bộ thượng thư cũng không chớp mắt một cái nào, tiếp tục nói: "Làm quan ở Đại Càn, nhất là làm quan quân, trọng yếu nhất không phải là ngươi tham bao nhiêu tiền, cũng không phải là ngươi mưu đồ bao nhiêu, cũng không phải là phạm vào kỵ húy gì, trọng yếu nhất, là nắm bắt ý nghĩ của Thánh Thượng, ngươi hiểu chưa?"
"Chỉ cần có thể nắm bắt ý nghĩ ở trong lòng của Thánh Thượng, Thánh Thượng cao hứng, thăng chức tăng lương đều là chuyện chắc như đinh đóng cột."
"Đã như vậy..."
Thư ký càng thêm nghi ngờ, nếu muốn lấy lòng Thánh Thượng, vậy thì loại sự tình phạm vào kỵ húy này cũng không nên làm mới đúng...
"Ngươi vẫn không hiểu." Binh Bộ thượng thư lắc đầu nói: "Đặt ở tiền triều, gặp được loại chuyện này, ta đương nhiên là sẽ dựa theo quy củ, trước tiên sẽ tiến hành báo cáo, sau đó xin chỉ thị của Thánh Thượng, sau khi chế định ra kế hoạch sẽ đi tiếp viện Hoài Nam Đạo, nhưng ở đương triều, ngươi biết Thánh Thượng bình thường hay nói

điều gì nhiều nhất với những quan quân chúng ta hay không?"
Nói đến đây, thần sắc của Binh Bộ thượng thư bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, hắn gằn từng chữ nói ra: "Đối với một quốc gia mà nói, sự ổn định của xã hội sẽ vĩnh viễn được đặt ở vị trí thứ nhất."
"Mà đối với quân nhân mà nói, sự an toàn của nhân dân là nhất định phải được đặt ở vị trí thứ nhất."
"Mọi thứ khác đều chỉ là thứ hai."
"Không có ngoại lệ."
Chỉ chốc lát sau khi Binh Bộ thượng thư dứt lời.
"Cho nên ngươi còn đứng ở chỗ này để làm gì?"
"Mau đi truyền đạt quân lệnh cho lão tử!"
Tiếng rống giận dữ của Binh Bộ thượng thư quanh quẩn ở trong toàn bộ Binh Bộ.
"Hung thú đã tụ tập lại?"
"Vâng đại nhân!"
"Rất tốt."
Cùng Kỳ đi ra từ chỗ ẩn thân tạm thời, đứng ở một chỗ trên vách núi, nhìn xuống phía dưới, mà ở nơi đó, một nhóm lớn hung thú đang không ngừng tụ tập lại, hơn nữa nguyên một đám đều lộ ra hai mắt đỏ như máu, trên người tản ra sát khí bức người, coi như là thấy được bản thân hắn, cũng đều phảng phất như lúc nào cũng có thể sẽ lao lên cắn xé vậy.
Trên thực tế nếu như không phải Yêu tộc có bí pháp chuyên môn có thể áp chế những hung thú này, chỉ sợ là cũng không thể làm gì được bọn chúng, mặc dù có thể giết sạch bọn chúng, nhưng nếu muốn cho bọn chúng nghe lời, chính là so với lên trời còn khó hơn, cho dù là Yêu tộc lúc này, tối đa cũng chỉ có thể thao túng bọn chúng trong một đoạn thời gian.
Hung thú, nói đúng ra là một biến chủng hoàn toàn khác biệt với Yêu tộc, thuộc về sát khí thiên địa bị dã thú hút vào trong cơ thể, hình thành một loại quái thú một cách tự nhiên, mà Yêu tộc lại là hấp thu thiên địa nguyên khí hóa hình mà thành, cho dù có sự phân biệt giữa hai loại năng lượng này, nhưng bất kể như thế nào, đó đều là năng lượng thiên địa.
Cho nên đối với những hung thú này, Cùng Kỳ rất coi thường, nếu như không phải lúc này cần dùng đến bọn chúng, Cùng Kỳ căn bản sẽ không phí đại khí lực để thúc đẩy những hung thú này sinh trưởng, thậm chí là tụ tập bọn chúng lại xem như là quân đội để sử dụng, điều này đối với Cùng Kỳ Yêu tộc cao quý mà nói cơ hồ chính là vũ nhục.
"Quên nó đi, lúc này là thời kỳ không bình thường, không cần phải so đo nhiều như vậy."
"Truyền lệnh xuống, không cần thao túng những hung thú này, chỉ cần không ngừng thúc đẩy cho bọn chúng sinh trưởng ra thêm, sau

đó đuổi chúng nó ra khỏi rừng cây, lao về phía ba tòa thành nhỏ ở biên giới Hoài Nam Đạo là được, nhớ kỹ, đặt mục tiêu chủ yếu ở trên người của Hoài Thủy Thành, ngoài ra bảo tất cả các tộc nhân khác hãy chuẩn bị sẵn sàng."
"Đến lúc đó hãy nghe mệnh lệnh của ta, xen lẫn ở bên trong hung thú, chuẩn bị thừa nước đục thả câu."
"Vâng, đại nhân!"
Mà cùng lúc đó, ở phía trên cửa thành Hoài Nam Đạo.
Lý Hoa Anh đang lau sạch bảo kiếm của hắn, mà ở bên cạnh hắn, thì đặt một phong thư nhà, là trưởng bối vừa mới gọi hắn là Nhị Oa Tử sai người đưa lên, nghe nói đây là phụ mẫu ở trong thôn nhờ vị trưởng bối kia vào thời điểm tiến vào thành đưa cho hắn, nội dung ở bên trong rất chân thực, thúc hắn về thôn kết hôn.
Nghe nói là đã chọn trúng cho hắn con gái của Dương gia ở sát vách, cái mông lớn dễ sinh con.
"Thật là!" Lý Hoa Anh vừa lau sạch bảo kiếm, vừa bất đắc dĩ cười cười.
Phong thư nhà này là do phụ mẫu mời tiên sinh trong thôn viết, dù sao thì bọn họ cũng không biết chữ, chỉ là vào thời điểm bọn họ mời tiên sinh viết thư chẳng lẽ đã quên sao? Mình cũng chưa từng đi học a…
Ngay cả Lý Hoa Anh cũng bị thao tác của phụ mẫu nhà mình làm cho tức cười.
Nhưng sau khi cười cười, hắn lại trở nên trầm mặc, dừng lại một chút, hắn tiếp tục lau bảo kiếm yêu dấu, thanh bảo kiếm này cũng không bình thường, là vào thời điểm đại nhân trấn thủ Hoài Nam Đạo tới Hoài Thủy Thành dò xét lúc trước, nhìn thấy bản thân hắn tuổi trẻ tài cao còn tài giỏi, lúc này mới ban thưởng cho thanh bảo kiếm này.
Ban đầu, thanh kiếm này đã khiến cho không biết bao nhiêu người ghen tỵ, sau khi phụ mẫu biết rõ, nói thẳng là Lý gia sinh ra một ngôi sao võ thuật, muốn mang bảo kiếm về cúng ở trong nhà, phù hộ Lý gia ngày sau sẽ có nhiều dòng dõi hơn, mỗi người đều có thể thành tài, cuối cùng bản thân hắn đã dựa vào lí lẽ biện luận, mới có thể mang bảo kiếm trở về.
Từ trên xuống dưới, từ trái đến phải, sau khi tỉ mỉ lau xong bảo kiếm, Lý Hoa Anh lại phảng phất như đột nhiên nghĩ tới cái gì, sờ lên túi nhỏ của chính mình, cuối cùng lấy ra một viên đan dược hiện ra ánh sáng xanh ở bên trong, nếu hắn nhớ không lầm, danh tự của thứ này dường như là Thanh Tâm Đan.

Chương 803: Tuyên ngôn

Là do một thương nhân đưa cho hắn khi vào thành vào trước đây không lâu.
Mặc dù hắn không hiểu nhiều lắm, nhưng có thể dùng "Đan" để gọi tên, khẳng định là đều rất trân quý, hơn nữa nhìn ánh sáng tản ra, nhìn cái bề ngoài mượt mà này, xem ra chính là hàng cao cấp.
Vốn dĩ Lý Hoa Anh còn muốn chờ bản thân sau khi kết hôn, lại giữ lại viên đan dược này cho nhi tử hoặc là nữ nhi nhà mình, nói không chừng là cũng có thể tẩy kinh phạt tủy gì đó, hoặc là dứt khoát chờ đến khi hắn xuất ngũ, thờ cúng viên đan dược và thanh bảo kiếm này cùng một chỗ ở trong nhà, cứ như vậy truyền thừa đời đời.
Bất quá bây giờ xem ra giống như là đã không thể chờ đến lúc đó.
"Tập hợp!"
"Đội trinh sát đã trở về! Xác thực là đã phát hiện ra dấu vết của hung thú! Bọn tiểu tử mau mặc áo giáp vào cho ta, cầm vũ khí lên! Chuẩn bị đánh giặc!"
"Vâng!"
Lý Hoa Anh đáp lại lời hò hét của đội trưởng nhà mình, thu bảo kiếm vào vỏ kiếm, cầm lấy chiến thương, nghĩ nghĩ, chợt nuốt Thanh Tâm Đan vào trong bụng, đi theo các chiến hữu của mình đến tường thành, nhìn về phương xa, mà ở một bên đường chân trời khác, ở bên trong rừng rậm, từng con chim tước sợ hãi mà bay lên.
Theo tới còn có bụi mù dần dần dâng lên.
"Đến rồi!"
Không biết là ai thấp giọng nói một câu như vậy, trong lúc nhất thời, dù là trước đó đã sớm biết được tình huống, một cỗ trầm mặc khác thường cùng với cảm giác đè nén vẫn lan tràn ra trong quân đội.
"Rống! !!"
Hung thú xuất hiện!
Một con, hai con, mười con, trăm con, ngàn con…đủ loại màu sắc và hình dạng, hoặc là hình thể to lớn khoác lân giáp trên người, hoặc là nhẹ nhàng linh hoạt với móng vuốt sắc bén, thậm chí còn có mấy chục con phi cầm có hình thái khác nhau, nhưng điểm giống nhau duy nhất, đó chính là từng đôi mắt đỏ như máu cùng với sát khí ngất trời.
Hoài Nam Đạo đã rất nhiều năm không có trải qua chiến sự, mặc dù Thành Vệ Quân sẽ luôn luôn thao luyện, cũng có thay phiên, nhưng không thể không thừa nhận chính là, lão binh trải qua chém giết chân chính ở trong đó vẫn là số ít, đại đa số đều là dạng binh lính xuất thân từ chung quanh Hoài Thủy Thành giống như Lý Hoa Anh.
Bởi vậy ở trong cái chớp nhoáng này, ở dưới ánh mắt nhìn chằm

chằm của vô số đôi mắt đỏ như máu, bao gồm cả Lý Hoa Anh ở bên trong, hơn tám thành Thành Vệ Quân đều là tay chân lạnh buốt, tâm thần chấn động, trong lúc nhất thời vậy mà không phân biệt được đông nam tây bắc, thẳng đến khi tiếng hò hét của rất nhiều lão binh vang lên, mới nhao nhao lấy lại tinh thần.
"Hít hà!"
"Cái đệch!"
"Không thể nào..."
Thanh âm ớn lạnh, chửi mắng và không thể tin được liên tiếp vang lên, Lý Hoa Anh vô thức xoa xoa mồ hôi trên trán, lúc này mới phát hiện ra cánh tay bản thân nắm chiến thương đều đang hơi hơi run rẩy, bất tri bất giác vậy mà cũng toát mồ hôi.
Thật đáng sợ!
Vì sao lại có nhiều hung thú như vậy chứ? Đây cũng quá là nhiều a! Toàn bộ Thành Vệ Quân cũng chỉ mới có hơn 2000 người, nhưng hung thú giống như đã vượt qua 5000, sẽ không phải là có một vạn đó chứ? Quá đáng sợ...
Để ổn định tâm thần, Lý Hoa Anh cơ hồ đã vô thức nắm chặt chuôi bảo kiếm do trấn thủ đại nhân tự tay tặng ở bên hông, lúc trước huấn luyện viên của hắn đã nói qua, vào thời điểm sợ hãi thì hãy nghĩ đến những chuyện khác, chuyển dời lực chú ý.
Ý niệm tới đây, hắn lập tức móc một trang giấy từ trong ngực ra. Đây là một đoạn lời nói duy nhất hắn học được vào thời điểm đầu quân năm đó.
Nghe nói là vào thời điểm Thánh Thượng vĩ đại lên ngôi, đã nói đối với các binh sĩ trong cả nước, về sau cũng trở thành tuyên ngôn của mỗi một binh sĩ.
Đây cũng là mấy dòng chữ duy nhất mà Lý Hoa Anh đọc hiểu.
"Chúng ta là một nhánh quân đội vinh quang, bởi vì ở phía sau chúng ta chính là phụ lão hương thân."
"Chúng ta là một nhánh quân đội anh hùng, bởi vì chúng ta không sợ hi sinh và vĩnh viễn tiến lên."
"Chúng ta là một nhánh quân đội cường đại, bởi vì chúng ta đều là binh sĩ mà tổ quốc tự hào."
Thanh Tâm Đan ăn vào trước đó, vào thời khắc này lại giống như một đám lửa, từ bụng dưới của Lý Hoa Anh lan tràn ra tứ chi, sưởi ấm tay chân lạnh như băng của hắn, trong bất tri bất giác, run rẩy cũng ngừng lại, thay vào đó, thì là một cỗ lực lượng cường đại, khiến cho Lý Hoa Anh phấn chấn một lần nữa.
Hắn nhìn ra chung quanh.
Các lão binh vẫn còn đang la hét, có không ít người cũng đã phấn chấn một lần nữa, nhưng so sánh cùng với cảm giác đồng tâm hiệp lực ban đầu của mọi người, vẫn có vẻ hơi tán loạn.
Lý Hoa Anh cảm thấy mình nên đứng ra.

Ta cũng không phải là binh sĩ thông thường! Ta thế nhưng là tinh anh được trấn thủ đại nhân điểm danh qua!
Xẹt! Lý Hoa Anh bỗng nhiên rút chuôi bảo kiếm do trấn thủ đại nhân tự tay tặng ra, sau đó là người đầu tiên bước ra, chỉ mũi kiếm về phía đàn hung thú đang nhanh chóng vọt tới cửa thành.
Hắn muốn hô một chút lời nói có thể đề tỉnh khí thế, ví dụ như Đại Càn vạn tuế, chúng ta bất khả chiến bại, theo ta xông lên, bất quá bởi vì trình độ văn hoá bị giới hạn, cuối cùng hắn chỉ có thể dùng một bầu nhiệt huyết, còn có tình cảm nóng rực, cuối cùng hội tụ thành một chữ đơn giản, trực tiếp, lại rất dứt khoát.
"Giết!"
...
Ở trong mấy giây thời gian yên tĩnh dùng để bày biện tư thế khiến cho Lý Hoa Anh có một chút xấu hổ, nhưng ở trong chớp mắt tiếp theo, tiếng rống giận dữ đinh tai nhức óc giống như là núi lửa bộc phát vậy, không có dấu hiệu nào bộc phát ra ở trong đám người.
Vẫn như cũ chỉ có một chữ.
"Giết! !! !! !! !"
Tâm tình của Cùng Kỳ bây giờ là thật sự không tốt.
Ngắm nhìn Hoài Thủy Thành ở phía xa xa, Cùng Kỳ chau mày, ánh mắt hướng về một chỗ ở phía trên tường thành, tiếng hét hò trùng thiên kèm theo một đạo khí trụ hơi có vẻ hư ảo bay lên, đó là tiếng gầm thét do mấy ngàn người liên thủ phát ra, ở dưới sự trùng kích của tiếng gầm này, thú triều nguyên bản khí thế bừng bừng thế mà dừng lại trong chốc lát.
"Phế vật!"
Tâm tình của Cùng Kỳ càng thêm không tốt, đây không phải là kịch bản mà hắn đã nghĩ.
Ở dưới kịch bản bình thường, hung thú phía bên mình phát động công kích, hơn vạn con hung thú tạo thành thú triều, giống như là loại thành nhỏ như Hoài Thủy Thành căn bản chính là không được đặt vào mắt, căn cứ theo ghi chép trong tộc, nếu như là ở thời kỳ Thượng Cổ, lúc này Nhân tộc hẳn là đã sớm bắt đầu phát ra tiếng kêu gào tuyệt vọng mới đúng.
Vì sao? Vì sao đám gia hỏa yếu đuối này không có chạy trốn?
"Lên đi!"
Trong lòng hơi nôn nóng làm cho Cùng Kỳ trực tiếp hạ mệnh lệnh, lần này hắn vì hoàn thành nhiệm vụ do phụ vương giao cho mình, cơ hồ là đã tụ tập toàn bộ tất cả hung thú cùng với dã thú ở bốn phía Hoài Nam Đạo, hơn nữa còn tiến hành thúc đẩy sinh trưởng, lúc này hơn vạn con hung thú vẫn chỉ là món ăn khai vị mà thôi.
Vốn dĩ mà nói, Cùng Kỳ còn muốn dùng tâm tính hài hước nhìn Hoài Thủy Thành luân hãm, nhưng mà bây giờ, hắn đã mất đi sự kiên nhẫn.

Chương 804: Phá Trọng Nỗ

"Rống!"
Nhưng hung thú cũng không quản nhiều như vậy, mặc dù ban đầu bị tiếng rống giận dữ của quân coi giữ Hoài Thủy Thành làm cho giật nảy cả mình, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bản tính hung tàn, bắt đầu liều chết xung phong hướng về tường thành không cao không thấp của Hoài Thủy Thành, mà đổi thành một bên, quân phòng thủ Hoài Thủy Thành rốt cục cũng hành động.
"Làm rất tốt!" Đội trưởng thuộc tiểu đội của Lý Hoa Anh đi nhanh tới, vỗ vỗ vào bả vai của Lý Hoa Anh, sau đó nói một cách nghiêm túc: "Nhưng mà bây giờ, ngươi hãy đi thao túng trọng nỏ cho ta! Đợt hung thú này là không có đầu óc, còn lâu mới có được sự đáng sợ như các ngươi tưởng tượng, đơn giản chỉ là một đám dã thú được cường hóa mà thôi!"
Nói đến đây, thanh âm của đội trưởng bỗng nhiên phóng đại.
"Chúng ta có Phá Trọng Nỗ do triều đình phân phát! Có vũ khí khắc minh văn, có đầy đủ quân dụng để chèo chống mấy ngày, tất cả đám tiểu tử thúi các ngươi hãy ngẩng đầu ưỡn ngực cho ta, bộ dạng khiếp nhược vừa rồi ta coi như là không thấy, hiện tại, hãy dùng hành động để chứng minh các ngươi không phải là phế vật không có gan!"
"Thời đại Thượng Cổ run lẩy bẩy ở trước mặt hung thú đã sớm qua đi!"
"Hãy để cho chúng nó mở mang một chút kiến thức về sự lợi hại của văn minh Nhân tộc!"
"Vâng!"
Ở dưới sự cổ động của lão binh kinh nghiệm phong phú, sĩ khí của Thành Vệ Quân lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được không ngừng tăng lên, mà cùng lúc đó, thú triều chạy ra từ bên trong núi rừng rốt cục cũng đã tiếp cận tầm bắn của Phá Trọng Nỗ, nhưng vào giờ phút quan trọng này, vẫn không có ai động thủ.
"Nghe mệnh lệnh của ta!"
"Nhất định phải tối đa hoá uy lực, chờ bọn chúng rút ngắn khoảng cách! Phá Trọng Nỗ có thể bắn xa nhất là vạn bước, chờ bọn chúng đến phạm vi 5000, hãy đồng loạt bắn! Chuẩn bị..."
Qua một lát, thú triều điên cuồng liền vọt vào bên trong phạm vi 5000 bước.
"Bắn! !!"
Ầm! Hoài Thủy Thành cũng không phải là đại thành gì, Phá Trọng Nỗ tồn kho cũng chỉ có 30 cỗ, được lắp đặt toàn bộ ở trên tường thành, mũi tên xé rách hư không cùng với thanh âm dây cung chấn động vào

thời khắc này lộ ra sự chỉnh tề như một, hoàn toàn không có tạp âm, ba mươi mũi tên khắc minh văn sắc bén cứ như vậy bay vút mà ra.
Ầm ầm! Mũi tên rơi vào trong bầy thú, minh văn trên thân mũi tên hơi hơi lấp lóe, một giây sau liền nở rộ ánh lửa, nhấc lên một vụ nổ như một đám mây hình nấm, quét sạch tất cả hung thú ở bốn phía, một số hung thú không có lân giáp hộ thể liền bị nổ tan xác tại chỗ, hung thú có lân giáp cũng bị nổ cho tàn phế.
Nhưng dù vậy, sự đáng sợ của thú triều vẫn hiển lộ không thể nghi ngờ vào thời khắc này, không có một con hung thú nào để ý đến đồng bạn bỏ mình, hung thú ở phía trước vừa mới bị nổ chết, trên người mang theo nhiệt độ cao còn sót lại, hung thú ở phía sau liền đạp lên trên thi thể của đồng bạn, vừa gầm thét vừa tiếp tục phát động công kích về phía Hoài Thủy Thành.
"Cung tiễn thủ chuẩn bị!"
Lại là một tiếng hiệu lệnh, bao quát cả Lý Hoa Anh ở bên trong, nhóm Thành Vệ Quân đã học bắn cung lấy xuống trường cung được phân phát trước đó, sau đó giương cung cài tên, trực tiếp nhắm ngay vào hung thú ở ngoài thành, một nhóm người khác thì phụ trách bắt đầu lắp tên cho Phá Trọng Nỗ, chuẩn bị cho lượt bắn kế tiếp.
"Bắn!"
Ầm! Đồng dạng là âm thanh trầm muộn chỉnh tề như một, điều này thể hiện quân chế hoàn mỹ cùng với tố dưỡng binh lính của Đại Càn, mặc dù đại đa số đều là tân binh chưa từng ra chiến trường, nhưng mà huấn luyện thường ngày đã khắc thật sâu vào trong xương của bọn họ, chỉ cần tỉnh táo lại, mồ hôi thường ngày sẽ hóa thành huyết lệ của địch nhân.
"Rống! !!"
Hung thú không ngừng gầm thét, nhưng một loạt mũi tên do mấy trăm vị cung tiễn thủ bắn tập thể vào thời khắc này, rơi vào bên trong thú triều cũng gây ra vụ nổ quy mô nhỏ, những mũi tên này xem như là Phá Trọng Nỗ phiên bản yếu hơn, không có uy lực lớn như vậy, nhưng lực phá hoại cũng đã đầy đủ tạo thành không ít thương vong cho thú triều.
"Làm rất tốt!" Các lão binh tiếp tục truyền đạt mệnh lệnh: "Tiếp tục bắn! Không nên keo kiệt mũi tên trong tay!"
"Thánh Thượng vĩ đại vào thời điểm cải cách mũi tên lúc trước cũng đã nói, ở trên cái thế giới này không có vấn đề gì là một lần nổ tung không giải quyết được, nếu có thì cho nổ tung thêm mấy lần!"
"Vạn tuế! !"
"Đại Càn vạn tuế! !!"
Rầm rầm rầm! Ở dưới tiếng hò hét có chủ ý của lão binh, rất nhiều tân binh cũng tự động hô lên, trong lúc nhất thời, tiếng hò hét ngất trời vang lên lần thứ hai, chỉ là lần này, không còn là tiếng hò hét trống rỗng, kèm theo tiếng la giết, còn có vô số ánh lửa nở rộ cùng

với thi thể hung thú tung tóe.
Giống như là có thể thắng!
Thấy một màn như vậy, vô luận là binh sĩ Thành Vệ Quân nào, cũng đều triệt để từ bỏ sự e ngại đối với hung thú.
Đám gia hoả này cũng chẳng có gì ghê gớm! Nhìn qua có vẻ cường hãn, không phải là cũng bị chúng ta đánh cho thành thịt nát?
Ở dưới khí thế như rồng, đạo khí trụ vô hình ở phía trên Thành Vệ Quân càng thêm tráng kiện, cũng càng thêm nồng đậm, mà cùng lúc đó, đám hung thú đạp trên vô số thi thể rốt cuộc cũng đã tới phía dưới tường thành Hoài Thủy Thành, chỉ là so với lúc mới bắt đầu có hơn vạn con, lúc này chỉ sợ là chỉ còn lại khoảng 3000 ~ 4000 con.
Thú triều nhìn qua thưa thớt đi không ít.
"Toàn quân nghe lệnh!"
"Xuất trận!"
"Vâng!"
Cung tiễn thủ tạm thời lui ra điều chỉnh, giương cung cài tên trong thời gian dài gây ra gánh nặng đối với cánh tay, bọn họ cần tạm thời nghỉ ngơi một chút, mà thay thế bọn họ thì là nguyên một đám chiến sĩ mặc trọng giáp, cầm chiến thương trong tay, ngay cả mặt mũi cũng đều bị mũ giáp bao trùm.
"Bộ áo giáp này thực nặng!"
"Ngươi hẳn là đang cười toe toét ở trong lòng đi, đây chính là trân tàng của thành chủ lão gia, bình thường cũng không cho dùng, ngày hôm nay có thể mặc lên một lần, thế nhưng là phúc khí tám đời."
"Ha ha ha."
"Cũng đúng!"
Sau vài câu giễu cợt lẫn nhau, nhìn đám hung thú khảm móng vuốt thật sâu vào trong tường thành, lấy tốc độ thật nhanh bò lên trên, rất nhiều chiến sĩ Thành Vệ Quân đồng thời gầm thét, cũng vẫn chỉ có một chữ.
"Giết! !!"
Thú triều cùng với biển người cứ đụng vào nhau như vậy.
Mà cùng lúc đó...
"Hít hà!"
Thần sắc ở trên mặt của Cùng Kỳ càng trở nên khó coi, hình ảnh lúc này cũng không phải là thứ hắn muốn thấy, hơn vạn con hung thú, qua một lần công kích vốn là hẳn có thể phá tan tường thành Hoài Thủy Thành mới đúng, thả chuyện này ở thời đại Thượng Cổ căn bản chính là chân lý không cần hoài nghi, nhưng mà bây giờ đã phát sinh thứ gì?
Vì sao trái lại là hung thú bị tổn thất nặng nề? Vì sao bức tường thành nhìn qua không cao không thấp, không có cái gì kia lại không bị đụng sập?
Kỳ Cung không biết, cho nên hắn chỉ có thể gán cho một cái lý do:

hung thú quá phế vật.

Chương 805: Lịch sử đen tối

"Truyền lệnh xuống."
"Để cho người Bạch Tượng tộc động thủ, đi theo thú triều đụng sập bức tường kia!"
Nói đến đây, ở trong lòng của Cùng Kỳ chẳng biết tại sao, lửa giận lại càng trở nên lớn hơn, có một loại cảm giác ở giữa bất tri bất giác bị thứ gì đó bỏ lại ở phía sau, điều này làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.
Thậm chí hắn còn có dự định đích thân xuất thủ, thân làm Võ Đạo Tông Sư, một đòn tiện tay của hắn liền có thể phá hủy Hoài Thủy Thành một cách nhẹ nhõm...
"À há!"
Đột nhiên, một thanh âm vang lên ở trên đỉnh đầu của Cùng Kỳ.
"Tìm được ngươi rồi."

"A A A!"
Ở bên ngoài Hoài Nam Đạo, ở trên không trung vạn trượng, lúc này Trần Khuynh Địch đang đại phát thần uy.
Ba đại Yêu Vương, Hoành Võ Đế, Tần Võ Dương, toàn bộ năm vị cường giả có thể so với Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm bị hắn cuốn vào chiến trường, chớ đừng nói chi là còn có sự gia trì của Lạc Thủy cùng với Âm Dương Kính, sức chiến đấu của Tần Võ Dương cùng với Hoành Võ Đế có thể so với Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, đây cũng không phải là chuyện đùa.
Nếu như đổi thành một vị võ giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan khác ở chỗ này, chỉ sợ đã sớm bị đánh thành tro bụi, cũng chỉ có Trần Khuynh Địch, dựa vào Đô Thiên Tọa còn có nhục thân Kim Đan của bản thân, trước trước sau sau phát động tiến công 27 lần đối với Hoành Võ Đế, lại còn mạnh mẽ chèo chống cho tới bây giờ, vẫn chưa có bị đám người đánh chết.
"Tầm Long Sĩ!"
"Ngươi đừng sợ! Ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ngươi!"
"Có ta ở đây, bọn hắn sẽ không thể hiến tế ngươi!"
Trần Khuynh Địch vừa rống to, vừa tiếp tục thôi động thân thể tàn tạ phát động lần tiến công thứ 28 đối với Hoành Võ Đế.
Nói thật, tình huống hiện tại của hắn kỳ thật là rất không tốt.
Nhục thân không thể phá vỡ từ khi đột phá Hỏa Luyện Kim Đan cho tới nay, hiện tại đã chân chính trở nên tàn tạ, hơn phân nửa máu thịt màu vàng đều bị đánh cho hôi phi yên diệt, phần còn lại treo ở bên trên khung xương, trông cực kỳ đáng sợ, mà xuyên thấu qua khung xương, thậm chí là đều có thể có thể nhìn thấy lục phủ ngũ tạng của

Trần Khuynh Địch.
Những cơ quan nội tạng này được một mực bảo vệ bởi ánh vàng do khung xương phát ra, tuyệt đại đa số tổn thương đều bị máu thịt ở bên ngoài gánh chịu, nhưng ngay cả như vậy, khung xương hiện ra ánh vàng lúc này cũng tràn đầy vết rạn, coi như qua một giây nữa liền tan ra thành từng mảnh cũng chẳng có gì lạ, mà có thể chống đỡ Trần Khuynh Địch cho đến bây giờ...
Là nhờ vào trái tim đập thùng thùng ở trong lồng ngực, đó là hạch tâm một thân tu vi của Trần Khuynh Địch, giống như là võ đạo Kim Đan của cường giả Hỏa Luyện Kim Đan vậy, sau khi Trần Khuynh Địch luyện thành nhục thân Kim Đan, khoả trái tim này chính là võ đạo Kim Đan của hắn, sinh mệnh lực vô tận hội tụ toàn bộ ở trong đó, theo mỗi một lần nảy lên, liền đưa lực lượng ra toàn thân cao thấp.
Mà vào giờ khắc này, ở dưới tác động của ngoại lực, khoả trái tim này đang nảy lên với tốc độ kịch liệt trước đó chưa từng có, phảng phất như đang nổi trống vậy, mỗi một tiếng đập đều là như sấm nổ.
"A a a..."
Có hiệu quả!
Trần Khuynh Địch có thể cảm giác được! Ở sâu trong khung xương rạn nứt, có đồ vật gì đó đang thay đổi, ở phía dưới nguy cơ sinh tử, tiềm năng của bản thân đang bị bức bách mà ra, cường ngạnh rót vào sâu trong xương cốt, dựa theo những gì mà hệ thống thôi diễn, bắt đầu cải tạo cùng với cường hóa thân thể của hắn.
Rất tốt!
"Nhân tộc hèn nhát! Yêu tộc yếu đuối! Đánh lâu như vậy còn không thể đánh chết lão tử, các ngươi ăn thứ gì để lớn lên thế, cái gì mà Đạo Binh thượng phẩm, tất cả đều chỉ là hư danh!"
"Chỉ biết làm một thứ đó là áp chế Tầm Long Sĩ, nếu như không có Tầm Long Sĩ ở chỗ này, chỉ cần một mình bản thần liền có thể giết chết toàn bộ các ngươi!"
"Có gan thì hãy thả Tầm Long Sĩ ra, chúng ta quyết một trận tử chiến!"
Đám người: "..."
Nói thật.
Vị "Gia Lỗ Lỗ" này thế mà có thể sống đến bây giờ, ngay cả Tầm Long Sĩ cũng đều có một chút bị giật mình. Cái năng lực chịu đòn này cũng quá trâu bò rồi? Thậm chí là sau khi nghe xong lời nói của "Gia Lỗ Lỗ", ngay cả Tầm Long Sĩ cũng cảm thấy nếu như bản thân hắn không bị Hoành Võ Đế chế trụ mà nói, nói không chừng là Gia Lỗ Lỗ sẽ thật sự có thể mài chết ba đại Yêu Vương còn có Hoành Võ Đế cùng với Tần Võ Dương, điều này không nói là "Gia Lỗ Lỗ" có sức chiến đấu rất mạnh, nhưng sinh mệnh lực ngoan cường của "Gia Lỗ Lỗ" tuyệt đối không phải là nói chơi.

Mà ba đại Yêu Vương thì nghĩ như thế nào?
Bọn hắn tin!
Người đầu tiên nói chuyện chính là Cửu Phượng, nàng nói: "Tên Thiên Ngoại Tà Thần này phải chết!"
Có dạng sinh mệnh lực này, xem ra chính là tinh anh của Thiên Ngoại Tà Thần, anh hùng của địch nhân chính là kẻ thù của chính mình, lúc này tuyệt đối không thể có một chút nương tay nào!
"Không sai!"
"Phải giết chết hắn!"
Hoành Võ Đế cùng với Tần Võ Dương cũng nhao nhao hưởng ứng, ngay cả Hoành Võ Đế, vì đối phó với Trần Khuynh Địch cũng đều tạm hoãn cử động hiến tế Tầm Long Sĩ, trái lại còn vận chuyển lực lượng Âm Dương Kính lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Ầm ầm! Năm người lại ra tay một lần nữa!
"Phốc! !!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược về phía sau.
Cái đệch! Uy lực đã lớn vượt quá sự tưởng tượng của lão tử!
Vào giờ khắc này, vô luận là ba đại Yêu Vương hay là Hoành Võ Đế, hoặc là Tần Võ Dương, đều là thực sự thúc giục thủ đoạn mạnh nhất của mình, hai kiện Đạo Binh thượng phẩm cơ hồ là khắc chế Đô Thiên Tọa một cách hoàn mỹ, còn dư lại chính là một đòn do năm vị cường giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm liên thủ đánh lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Xương cốt vốn đã giăng đầy vết rạn, lúc này đã thực sự bị đánh nát. Toàn bộ xương cốt vỡ ra! Xương cốt hai tay tiếp nhận công kích trực tiếp vỡ tan, chấn động kéo theo xương cốt của những bộ vị khác, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy toàn thân đều run rẩy, tầm mắt ở trước mắt lắc lư một trận, kém chút nữa là trực tiếp bất tỉnh, cặp mắt đã sớm nổ tung, thay vào đó thì là hai đoàn lửa cháy hừng hực.
Nói thật.
Bộ dáng của Trần Khuynh Địch bây giờ đã có một chút không giống người.
"Đây chính là lịch sử đen tối a, sau này cũng không thể để cho các nàng Dương Xuân biết rõ!"
"Hệ thống!"
"Tích, bản hệ thống không có rảnh!"
"Ta cảm thấy giống như đã không thể chịu nổi rồi! Xương cánh tay của lão tử đã không còn! Không phải nói là rèn luyện hay sao, không còn tay thì làm sao có thể rèn luyện, con m* nó!"
"Mọc ra một cái khác là được."
"Ngươi nói thật hay!"
Trần Khuynh Địch vừa chửi ầm lên, vừa tiếp tục cổ động thân thể, trái tim nảy lên kịch liệt, sinh mệnh lực hùng hậu chảy xuôi mà ra, bắt đầu nhanh chóng khôi phục, xương cốt cánh tay bị đánh nát cũng

bắt đầu sinh trưởng một lần nữa, nhưng khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ngoài ý muốn là, tốc độ sinh trưởng lần này lại chậm ngoài ý liệu.

Chương 806: Chiến thuật mồi nhử

Không đợi hắn khôi phục…
Ầm ầm! Lần công kích thứ hai đã đánh tới, lúc này Trần Khuynh Địch không còn dám ngạnh kháng, mà là đánh nát hư không, dẫn một phần lực lượng công kích vào bên trong hư không, sau đó dùng Đô Thiên Tọa suy yếu một bộ phận, cuối cùng mới dùng nhục thân kháng trụ phần còn dư lại, nhưng cho dù là như thế, vẫn như cũ khiến cho xương ngực của hắn vỡ vụn mấy khối.
"Khục!"
"Ngươi có đáng tin cậy hay không vậy hệ thống, lão tử giống như là sẽ chết thật! Giống như có một chút chơi đùa quá trớn rồi!"
"Xin kí chủ cứ yên tâm."
Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên: "Yên tâm? Ngươi muốn nói ta bây giờ kỳ thực là bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm?"
"Nếu như ngài chết, bản hệ thống cũng sẽ chết theo cùng một lúc."
"$#@#$!"
Vậy thì có tác dụng chó gì! Thứ lão tử muốn chính là sống sót, ta còn chưa có quát tháo phong vân, cũng còn chưa có vung tay đánh cho nghĩa phụ tiện nghi một trận đây, làm sao có thể chết ở chỗ này?
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy bản thân lại trở về quá khứ.
Lựa chọn Sinh tử!
Hắn phảng phất như trở về tới cái không gian Thiên Đạo đột phá Hỏa Luyện Kim Đan kia, lại phảng phất như trở về tới Tiêu Thành thật lâu trước kia, về tới toà thành duy nhất khiến cho bản thân hắn chạy trối chết kia.
Bỗng nhiên ở trong lòng của hắn sinh ra một cái ý nghĩ to gan.
"Thất bại sẽ chết đi."
"Đúng thế."
"77.7% tỉ lệ tử vong?"
"Không sai."
"Thực sự?"
"Bản hệ thống xưa nay sẽ không nói dối!"
"Vậy ngươi cảm thấy lần này ta còn có thể còn sống sót hay không?"
Lời nói của Trần Khuynh Địch khiến cho hệ thống rơi vào bên trong yên lặng ngắn ngủi, sinh tử trong nháy mắt, lại phảng phất như ngàn năm dài lâu, rốt cục, thanh âm hệ thống vang lên lần thứ hai: "Ngài có thể."
"Ồ? Ngươi thực cảm thấy như vậy?"
"Đương nhiên, bản hệ thống xưa nay sẽ không nói dối!"
"Rất tốt!"

Trần Khuynh Địch cười như điên một tiếng, thật sự muốn dựa theo sự thôi diễn của hệ thống, bản thân đi đến từng bước một, có lẽ là có thể rèn luyện thành công, nhưng áp lực quá lớn lúc này trái lại đã biến khéo thành vụng.
Bất quá cũng không thành vấn đề! Trần Khuynh Địch ta chuẩn bị hành động! Tất cả đều cút ra cho ta!
"Nhìn ta biểu diễn một đợt!"
Ầm ầm! Đồng dạng đều là lựa chọn sinh tử, Trần Khuynh Địch cũng không do dự nữa, cũng không còn xoắn xuýt, cũng không trông trước trông sau nữa, hắn đã không còn là hắn vừa mới chuyển kiếp tới, mà bây giờ hắn là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, là cự kình giang hồ danh xứng với thực, Cung chủ Vạn Thọ Cung, càng là Đại sư huynh đáng tin của vô số sư đệ sư muội Thuần Dương Cung.
Thêm vào giả thiết của người xuyên việt.
Thuần Dương Đạo Tôn cùng với Thánh Thượng Đại Càn cũng đều có thể lăn lộn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.
Trần Khuynh Địch ta nếu như chết ở chỗ này, đó nhất định chính là đang làm mất mặt của người xuyên việt.
"Hệ thống!"
"Có bản hệ thống!"
"Có chết cũng đừng trách ta!"
"Hừ!"
Dù sao thì cũng đã kinh lịch qua nhiều lần sinh tử.
Trần Khuynh Địch cho dù là kẻ đần, trải qua nhiều lần như vậy ít nhất cũng đã học được một chút, cũng biết được một điều, không thể chỉ biết giơ nắm đấm lên và lao về phía trước.
Hắn thế nhưng cũng không có quên mục đích của bản thân lần này, không chỉ là vì tìm kiếm con đường đột phá, càng quan trọng hơn, là phải nghĩ biện pháp tìm ra vị trí phụ thân của Dương Xuân.
Không sai! Trần Khuynh Địch ta cũng là người biết động đầu óc! Trước khi ta tới thế nhưng đã bày ra hai tầng kế hoạch! Đầu tiên là tập kích Yêu tộc, sau đó hấp dẫn lực chú ý của Đại Chu, khiến cho bọn hắn chiến đấu với bản thân, từ đó mượn nhờ lực lượng của bọn hắn để đề thăng bản thân, tìm kiếm thời cơ đột phá cảnh giới, nhưng đây chỉ là kế hoạch mặt ngoài mà thôi! Ở phía dưới còn có một tầng kế hoạch kinh khủng hơn! Đó chính là chiến thuật mồi nhử!
Nói đến cùng mặc dù Trần Khuynh Địch có thể mượn nhờ lực lượng của tiểu Yêu để tìm tới Yêu tộc, nhưng mà đối với phía Đại Chu, Trần Khuynh Địch lại không có manh mối, chớ đừng nói chi là tìm tới phụ thân của Dương Xuân, đã như vậy, vậy thì cũng chỉ có thể dẫn xà xuất động, khiến cho người Đại Chu chủ động xuất hiện.
Mặc dù sự xuất hiện của Tầm Long Sĩ cùng với Tần Võ Dương là chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà...

Ngươi nhìn đi! Kế hoạch không phải là đã thành công rồi hay sao! ? Có phải hay không cảm thấy Trần Khuynh Địch ta đã thoát thai hoán cốt? Bị kế hoạch giống như ác ma của ta dọa sợ rồi chứ gì? Ha ha ha ha!
Chuyện cho tới bây giờ cũng không tiện thừa nhận kỳ thật đây là kế hoạch do Quỷ Ảnh đề cử, nói tóm lại!
Vào thời điểm bản thể của Khuynh Địch chém giết cùng với ba đại Yêu Vương, Hoành Võ Đế, còn có Tần Võ Dương, Trần Khuynh Địch đã bắt chước như lần ở trong tổ địa Tần thị trước đó, dùng Tử Mẫu Nguyên Thai chế tạo ra một bộ phân thân, lần theo khí tức của người Đại Chu để lại trước đó, vụng trộm chạy vào bên trong Hoài Nam Đạo. Chỉ là khiến cho hắn thất vọng chính là…
"Không có?"
Đập vào mi mắt chỉ có một mảnh phù văn màu máu, ở chung quanh trận pháp tràn ngập nguyên khí chấn động khổng lồ, nhưng lại không có một bóng người, nghĩ đến cũng đúng, chuyện tốt giống như đặt con tin ở trong đại bản doanh chờ người khác tới cứu viện giống như trong điện ảnh và tiểu thuyết quả nhiên là không dễ dàng phát sinh như vậy a.
"Ây cha!" Phân thân Khuynh Địch buồn rầu gãi đầu một cái.
Lần này sẽ không thể bàn giao với Xuân sư muội, rõ ràng là cũng đã khoe khoang khoác lác, kết quả lại không thể cứu phụ thân của Dương Xuân trở về cũng thật sự là mất thể diện.
Sẽ làm ảnh hưởng đến hình tượng Cung chủ Vạn Thọ Cung vĩ đại a!
"Không bằng trước tiên phá huỷ trận pháp là được rồi, dù sao thì cũng không có chuyện gì làm!"
Trần Khuynh Địch chính là một người nghĩ đến liền làm, mặc dù ở phía bản thể truyền đến tin tức rất không ổn, nhưng bản thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có quan hệ gì với phân thân ta?
Động thủ!
Trần Khuynh Địch dùng một quyền đập vào phía trên Huyết Tế Đại Trận.
Ầm ầm! Trong phút chốc, toàn bộ Huyết Tế Đại Trận rung động kịch liệt, một làn ánh sáng màu đỏ lấy trận pháp làm trung tâm khuếch tán ra, đánh bay phân thân Trần Khuynh Địch ra ngoài.
Hỏng bét! Vì để hoàn thành thuế biến, lực lượng trút vào cỗ phân thân này là có hạn! Không thể làm gì được trận pháp!
"Ách!"
Gần như đồng thời, Hoành Võ Đế nguyên bản còn đang không ngừng vận dụng lực lượng đánh về phía Trần Khuynh Địch đột nhiên biến sắc, ánh mắt nhất chuyển, nhìn về phía phương hướng Huyết Tế Đại Trận.
Tiếp đó hắn lại liếc nhìn Tầm Long Sĩ, sau đó hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Gặp quỷ!
Vì sao ta lại phải vây công Tà Thần ở chỗ này?
Tần Võ Dương là có thâm cừu đại hận cùng với Gia Lỗ Lỗ, ba đại Yêu Vương dường như cũng có thù hận với đối phương, nhưng mà làm ơn, Hoành Võ Đế ta cùng với Gia Lỗ Lỗ là không thù không oán, tại sao còn phải dây dưa với đối phương ở cái địa phương này? Sớm hiến tế Tầm Long Sĩ, sau đó phá hư long mạch, tiếp đó cao chạy xa bay chẳng phải là sẽ xong việc sao?

Chương 807: Nguy cơ lớn

Về phần vị Gia Lỗ Lỗ này...để cho Tần Võ Dương cùng với ba tên Yêu tộc xui xẻo này đối phó là được, không bằng nói vừa rồi bản thân ta chính là bởi vì dây dưa với Gia Lỗ Lỗ mà không thể không dừng lại quá trình hiến tế, bây giờ cũng đã không còn loại áp lực kia? Gia Lỗ Lỗ cũng đã bị đánh cho gần chết, nếu như trì hoãn tiếp nữa, vạn nhất vị chí cường giả ở sau lưng Tầm Long Sĩ xuất hiện thì làm sao bây giờ? Vẫn nên giải quyết sớm thì tốt hơn!
Không sai!
Ý niệm tới đây, Hoành Võ Đế cơ hồ là vô thức thu liễm lực đạo, đặt lực lượng Âm Dương Kính lên trên người của Tầm Long Sĩ một lần nữa, tiếp tục hiến tế Tầm Long Sĩ, dẫn về phía phương hướng Huyết Tế Đại Trận, bởi thế lực lượng tấn công về phía Trần Khuynh Địch đã giảm bớt đi không ít.
Mà một điểm này...chính là sinh cơ của Trần Khuynh Địch!
Đối diện với sự vây công của đám người, Trần Khuynh Địch đã trọng thương sắp chết, vốn định lấy ra tuyệt chiêu bí tàng, ở dưới sự công kích của năm vị cường giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, công thêm hai kiện Đạo Binh thượng phẩm, tỉ lệ sống sót tối đa bất quá cũng chỉ có 20-30%, Trần Khuynh Địch thuần túy là đang liều mạng.
Nhưng chính là nhờ cử động phân thân của hắn đánh một quyền vào Huyết Tế Đại Trận...đã lập tức khiến cho Hoành Võ Đế cải biến suy nghĩ, ở trong năm người, chỉ có Hoành Võ Đế là có mục tiêu rõ ràng, đồng thời lại có Đạo Binh thượng phẩm, Hoành Võ Đế vừa thu lại tay, tỉ lệ sống sót nguyên bản chỉ có 20-30%, lập tức tăng lên đến hơn 50%.
"! !!"
Trần Khuynh Địch trợn hai mắt lên.
Cái đệch? Đây quả thực là trời cũng giúp ta!
Lực lượng dời non lấp bể vẫn mãnh liệt mà đến như cũ, nhưng khí thế của Trần Khuynh Địch lại tăng vọt lên một hơi, Đô Thiên Tọa trong cơ thể vào thời khắc này cũng cấp tốc khuếch tán ra.
Ở trong cái chớp nhoáng này, tay chân của Đô Thiên Tọa thay thế tay chân của Trần Khuynh Địch, khoang ngực của Đô Thiên Tọa thay thế xương ngực của Trần Khuynh Địch, một mực bảo vệ nội tạng của hắn, lò động lực thay thế vị trí trái tim, ngay cả hộp sọ cũng đều được phủ một lớp giáp, đồng thời cố định xương cốt đã nát bấy.
Trần Khuynh Địch chính là nghĩ như vậy.
Xương cốt vốn nên được rèn luyện dần dần, nhưng dựa vào bạo lực đánh nát xương cốt để rèn luyện, rất có thể sẽ phản tác dụng, giống

như là vừa rồi vậy, xương cốt triệt để vỡ nát sẽ không còn cách nào rèn luyện, nhưng mà nếu như có biện pháp cố định xương cốt bể nát tại nguyên chỗ như cũ mà nói...
Có phải hay không là vẫn còn có thể tiếp tục rèn luyện thêm một lần!
Nhưng mà mọi người đều biết.
Nếu như xương cốt vỡ nát, cho dù có cố định tại nguyên chỗ cũng vô dụng, cả người sẽ mất đi giá đỡ, cuối cùng khẳng định sẽ sụp đổ, nhưng còn may, lần này Trần Khuynh Địch chính là mang theo Đô Thiên Tọa đi ra ngoài, mà không phải là mang theo Xích Tiêu Kiếm, muốn hỏi vì sao ư, tự nhiên là bởi vì Đô Thiên Tọa...
Có hình người!
Nếu xương cốt tạm thời không rèn luyện nổi, vậy thì sẽ dùng Đô Thiên Tọa để thay thế khung xương...nói không chừng sẽ còn có hiệu quả tốt hơn!
Mà sự đã thật chứng minh, thao tác của Trần Khuynh Địch đã thành công! Đương nhiên, phần thành công này là vô cùng miễn cưỡng, sức mạnh hùng hậu không ngừng đánh thẳng vào lục phủ ngũ tạng của Trần Khuynh Địch, trái tim phảng phất như muốn triệt để nổ tung vậy, xương cốt nát bấy ngược lại là vẫn được cố định ở trong cơ thể, duy trì nguyên trạng, được Đô Thiên Tọa bao phủ, nhưng mà thay vào đó...thân thể đã sắp nổ tung!
Cưỡng ép nhét Đô Thiên Tọa vào trong cơ thể, không phải là sử dụng đơn thuần, thậm chí còn dùng nó để thay thế bộ phận thân thể, còn là ở dưới tình huống trọng thương, Trần Khuynh Địch có thể khẳng định, không qua bao lâu nữa, toàn bộ cơ thể của hắn sẽ nổ tung, đến lúc đó sẽ trở thành pháo hoa sáng nhất trong bầu trời đêm kia.
Bất quá vạn hạnh chính là...dựa vào sự kiên cố của Đô Thiên Tọa, Trần Khuynh Địch vẫn còn sống! Cả người thuận theo hư không phá toái, thành công trốn ra khỏi sự bao vây của đám người Tần Võ Dương, thuận thế vọt ra bên ngoài!
Chứ nếu tiếp tục chịu đánh sẽ thật sự xong đời.
"Hệ thống!"
"Tích, bản hệ thống đang ở đây."
"Đợt thao tác này của ta có lợi hại không? Đầu tiên là dùng phân thân hấp dẫn sự chú ý của người khác, từ đó suy yếu công kích của đối phương trên phạm vi lớn, tìm ra một tia sinh cơ ở trong đó và chạy thoát, thế nào?"
"Tích, kí chủ thật giỏi."
"Còn phải nói!"
"Tích, như vậy thì kí chủ, tiếp theo nên làm cái gì? Ngài đã sắp nổ rồi."
"Hừ!" Trần Khuynh Địch hừ lạnh một tiếng.
Ta đương nhiên là phải có biện pháp! Trần Khuynh Địch ta trí kế vô song, lúc nào không phải đều là tính trước làm sau, làm sao có thể sẽ

không hề nghĩ ngợi liền giơ nắm đấm lên xông về phía trước đây? Vào thời điểm trước khi thao tác, Trần Khuynh Địch đã nghĩ kỹ bước tiếp theo cần phải làm thế nào!
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu.
Sau đó móc ra một tấm quyển trục màu vàng óng, đây là thánh chỉ vào thời điểm hắn được sắc phong Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ lúc trước, được Thánh Thượng Đại Càn đích thân viết, giống như thời điểm ở Tây Cương Đạo trước đó, nếu như Trần Khuynh Địch nhớ không lầm, loại vật này hẳn là có thể dẫn dắt ý thức của Thánh Thượng Đại Càn. Cho nên...
"Cứu mạng! !!" Trần Khuynh Địch vận hết sức bú sữa mẹ mà gào thét.
Hiện tại Lý Hoa Anh đang rơi vào bên trong nguy cơ lớn nhất trong cuộc đời.
Hỏng bét! Cái bụng có một chút đau nhức!
Nguyên nhân rất đơn giản, thú triều công kích rất mãnh liệt, nhưng may mắn mà Thành Vệ Quân bên này đã chuẩn bị vật tư và quân bị tương đối hoàn thiện, đợt thứ nhất có hơn vạn con hung thú trùng kích, cuối cùng vẫn đã bị Thành Vệ Quân anh dũng ngăn lại, thú triều cũng tạm thời lui về.
Mà ở trong trận chiến đấu này, lực lượng phát huy ra đã viễn siêu phía trước, thậm chí là Lý Hoa Anh không thuộc về những lão binh kia, tự nhiên là cũng trở nên buông lỏng, kết quả là không buông lỏng thì thôi, vừa buông lỏng, cơ bắp toàn thân nới lỏng một cách tự nhiên, bao gồm cả cơ đít cường tráng...
Nói một cách ngắn gọn, đã sắp không nhịn được nữa!
Nhưng mà gặp quỷ! Nơi này chính là chiến trường! Một giây sau nói không chừng thú triều sẽ giết tới, lúc này bản thân mình làm sao có thể đi xuống tường thành, vạn nhất bị coi là đào binh lâm trận bỏ chạy, như vậy sẽ rất mất mặt, về phần nói với đội trưởng là muốn đi nhà xí...vậy liền càng không được.
Bởi vì bây giờ tu vi của Lý Hoa Anh đã đột phá.
Nguyên bản hắn chỉ có tu vi cảnh giới Hậu Thiên - Xuất Thần Nhập Hóa, hiện tại đã đến cảnh giới Hậu Thiên - Đăng Phong Tạo Cực, cũng chính là tu vi Hậu Thiên đỉnh phong, mà võ giả ở trong cái cảnh giới này, trên giá trị nghiêm ngặt mà nói, đã không thể nào còn cần đi nhà vệ sinh.
Nếu như lại đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, trên cơ bản đã thoát khỏi khốn nhiễu đi nhà cầu.
Cho nên hiện tại nếu như mình nói với đội trưởng muốn đi nhà xí...như vậy sẽ bị xem như là lấy cớ! Làm sao bây giờ! Trực tiếp ỉa ở trong quần, không được! Tuyệt đối không được!
Nguy cơ quá lớn!
Trên trán của Lý Hoa Anh ứa ra một giọt mồ hôi lạnh, vừa đè nén sự

thống khổ ở trong bụng, cảm thụ được cơ đít nhúc nhích, vừa hít vào một hơi thật sâu, xuất ra nghị lực quân nhân của bản thân cưỡng ép nhẫn nại.

Chương 808: Tình nguyện

Nhất định phải nghĩ biện pháp tìm một chỗ vụng trộm giải quyết mới được! Nhưng nơi này chính là tường thành a! Có chỗ nào mà không bị người ta phát hiện, hơn nữa còn rất bình thường, sẽ không bị bất luận kẻ nào hoài nghi, giải quyết lần nguy cơ lớn nhất trong đời này đây?
Đúng lúc này...
"Tất cả tiểu tử tu vi ở cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, đều tới đây!"
"À, tiểu tử Hoa Anh ngươi cũng tới đây, vừa rồi mọi người cũng đều thấy được, không ngờ được ngươi bình thường lại ẩn giấu sâu đến như vậy, lại còn đột phá đến cảnh giới Đăng Phong Tạo Cực, xem ra là có hi vọng đột phá Tiên Thiên rất lớn a, ngươi cũng đi tới đây đi, Thống lĩnh đại nhân đang triệu tập chúng ta đấy."
Khóe mắt của Lý Hoa Anh run rẩy: "Vâng!"
"Thế nào? Biểu lộ sao lại vặn vẹo như vậy, không muốn sao?"
"Không, không phải nguyên nhân này! Đội trưởng không cần phải để ý! Ta chỉ là có một chút không thoải mái!"
"Ồ, bị thương sao."
"Ách!"
"Xin lỗi, sự chuẩn bị của chúng ta vẫn quá gấp gáp, còn chưa có quân y, thành chủ lão gia đã phát ra mệnh lệnh thu thập vật dụng có thể trị liệu, vào trước đó hãy nhẫn nại một chút đi, ở chỗ ta có đan dược chữa thương, mặc dù không cao lắm cấp, nhưng hẳn là cũng chỗ hữu dụng..."
"Vô, vô dụng!"
Nghe xong hai chữ đan dược này Lý Hoa Anh liền có một chút phát lo.
Hắn hiện tại cũng đã lấy lại tinh thần, cái dấu hiệu đau bụng này, giống như trước đó là đã có người nói với hắn, không sai, đó chính là thương nhân đã đưa Thanh Tâm Đan cho hắn!
Mà viên Thanh Tâm Đan kia...chính là có thể thanh lọc!
Thần sắc của Lý Hoa Anh càng thêm méo mó, mặc dù dựa vào Thanh Tâm Đan, hắn mới mới có thể tiến thêm một bước ở trên chiến trường, đạt đến cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, nhưng tác dụng phụ của việc thanh lọc này thật sự là...
"Chuyện kia, đội trưởng, đây là tác dụng phụ của đan dược, không cần phải lãng phí thuốc chữa thương..."
"Đan dược? Ồ, vậy sao?"
Đội trưởng liếc nhìn Lý Hoa Anh, dường như nghĩ tới điều gì, biểu lộ cũng lập tức trở nên ảm đạm, cũng đúng, tên tiểu tử Lý Hoa Anh này vẫn một mực bình thường, làm sao có được thiên phú lâm trận đột

phá, xem ra là đã ăn cấm đan để phá hủy thiên phú võ đạo, nhờ vào đó đổi lấy tu vi? Đây là hi sinh to lớn cỡ nào! Lý Hoa Anh đồng chí!
"Đừng lo lắng, loại thuốc này là cũng có biện pháp giải quyết, sau này ta sẽ giúp ngươi hỏi Thống lĩnh đại nhân một chút."
Lý Hoa Anh: "! !!"
Tiêu chảy mà thôi! Tìm một chỗ cởi quần một cái liền xong việc, cần gì phải đặc biệt hỏi Thống lĩnh đại nhân chứ! ?
Xốc quân trướng lên, một đám đội trưởng còn có một số binh sĩ tinh anh Thành Vệ Quân đều tụ tập ở nơi này, trên cơ bản có thể làm được đội trưởng, đều có tu vi cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, mà một vài vị thì là có cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ - Luyện Tinh Hóa Khí, ở bên trong quân trướng, thì là thống lĩnh Thành Vệ Quân - có tu vi Luyện Tinh Hóa Khí đỉnh phong.
Ở bên trong mọi người ở đây, hắn tự nhiên là có tu vi cao nhất.
Ở Đại Càn, để bảo đảm lực khống chế của quan quân đối với quân đội, trên cơ bản muốn tấn thăng thành quan quân, yêu cầu không chỉ là quân công, mà tu vi tương ứng cũng là rất trọng yếu, không có phần tu vi kia, cho dù ngươi có quân công lớn bằng trời, muốn tấn thăng cũng cơ hồ là chuyện không thể nào.
"Chư vị." Thống lĩnh Thành Vệ Quân lộ ra thần sắc rất là ngưng trọng, hoàn toàn không có sự vui sướng vừa mới đánh lui thú triều: "Trận chiến thủ thành lần này chúng ta chết trọn vẹn 123 vị huynh đệ, hơn 500 người thụ thương, nhưng mà ở phía hung thú, mặc dù còn chưa rõ ràng tình huống cụ thể lắm, nhưng rất có thể là còn chưa có tán đi."
"..."
Đám đội trưởng nhao nhao nín thở, Lý Hoa Anh cũng là toàn thân run rẩy, dốc hết toàn lực áp chế bản năng của bản thân.
Hỏng bét!
Có một chút giống như đánh rắm...
Mà sự khác thường của hắn tự nhiên cũng bị đội trưởng ở bên cạnh thấy được, đội trưởng đầu tiên là kinh ngạc, thấy Lý Hoa Anh nắm chặt song quyền, cúi đầu thật sâu, phảng phất như đang thút thít vậy, lập tức bị xúc động mạnh.
Một tên tiểu tử tốt bao nhiêu a! Vì nhà vì nước, hảo nam nhi a!
Ở một bên khác, thống lĩnh vẫn còn tiếp tục nói ra: "Nếu như lại có một lần thú triều quy mô lớn nữa, tổn thất của chúng ta sẽ còn tăng thêm một bước, nếu như lại có thêm hai, ba lần, chúng ta sẽ không thể không làm tốt chuẩn bị rút lui, vào trước đó, ta cần xác nhận trạng thái của thú triều ở phía đối diện."
"Vì thế, ta cần một người tình nguyện."
Nói đến đây, ánh mắt của thống lĩnh Thành Vệ Quân càng trở nên ảm đạm, thần sắc cũng biến thành cực kỳ bi thương: "Ta cần có người rời khỏi tường thành, đi vào trong rừng rậm đối diện tìm kiếm tình

huống của hung thú, hơn nữa còn trở về hồi báo cho chúng ta, như vậy chúng ta mới có thể nhờ vào đó mà làm tốt chiến đấu và chuẩn bị rút lui."
"Đây là một hạng nhiệm vụ nặng nề, không giống với nhiệm vụ trinh sát lúc trước, hiện tại thú triều đang bộc phát, trinh sát lúc đầu bởi vì lần dò xét lúc trước đã tổn thất nặng nề, hơn nữa tu vi của bọn hắn cũng không đủ, tối thiểu nhất cũng phải có tu vi cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong, cho nên ta mới triệu tập chư vị."
"Ta biết, các vị đều là đội trưởng, có chức quan mang theo, không cần mạo hiểm như vậy, nhưng chuyện lần này quan hệ đến vô số dân chúng Hoài Thủy Thành cùng với sinh tử tồn vong của Thành Vệ Quân, đương nhiên, ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng, quân quyền cũng đã được giao ra, nếu như các vị không có ai dự định đi mà nói..."
"Ta sẽ tự mình đi."
"Không được!"
Thống lĩnh còn chưa dứt lời, có không ít người liền nhao nhao mở miệng lộn xộn: "Thống lĩnh phải chịu trách nhiệm tổng lĩnh toàn bộ Thành Vệ Quân, sao có thể tự mình đi mạo hiểm! Chuyện này tuyệt đối không được!"
"Đúng thế!"
"Vậy ngươi nói xem ai sẽ đi?"
"Ách..."
Lúc này, Lý Hoa Anh giơ tay lên nói: "Để ta đi!"
Trong lúc hít thở, Lý Hoa Anh đã có ý nghĩ như thế này: tiếp nhận nhiệm vụ, rời khỏi tường thành, tiến vào rừng rậm, tùy tiện tìm một chỗ coi như nhà vệ sinh, giải quyết vấn đề...
Không sai!
"Nhiệm vụ này ngoài ta ra còn có ai phù hợp hơn! Ta nhất định phải đi!"
Thái độ cực kỳ kiên định của Lý Hoa Anh làm cho không ít người đều thất kinh, có một số người khiếp đảm, mặc dù cũng muốn giơ tay, nhưng vẫn còn đang do dự nhao nhao lộ ra thần sắc xấu hổ.
Nhìn đi! Một binh lính cũng đều có giác ngộ như thế, những người làm đội trưởng như chúng ta làm sao có thể uất ức như thế! ?
"Đã như vậy, ta cũng muốn đi!"
"Ta cũng đi!"
"Ta nữa!"
Trong lúc nhất thời, có không ít người nhao nhao mở miệng nói.
"Tốt!" Thống lĩnh cũng lộ ra biểu lộ kinh ngạc mang theo vài phần vui mừng nhìn về phía Lý Hoa Anh.
Nhìn một chút cái biểu lộ thấy chết không sờn này đi, còn có cái giác ngộ không đạt được mục đích không bỏ qua này đi.
Hơn nữa còn có khí thế tráng sĩ một đi không trở lại.
"Ta thành toàn cho ngươi!"

"Chờ sau khi ngươi trở lại, sau này đột phá Tiên Thiên, ta sẽ đề cử ngươi cho thành chủ lão gia, bảo đảm ngươi sẽ thăng quan ba cấp!"
Lý Hoa Anh: "? ??"

Chương 809: Vợ nhỏ

Trần Khuynh Địch ung dung mở hai mắt ra, toàn thân không có cách nào động đậy, có thể nói là đau đến cực hạn, tầm mắt ở trước mắt cũng là một mảnh nóng sáng, căn bản không thấy rõ bất kỳ vật gì, ngoại trừ sự đau đớn, thị giác, khứu giác, xúc giác, cơ hồ đã biến mất toàn bộ, phảng phất như đưa thân vào trong vực sâu, không ngừng rơi xuống mãi mãi không có kết thúc.
Nhưng mà rất nhanh, loại tình huống này đã có sự cải thiện, Trần Khuynh Địch biết rõ đây là cái gì, bởi vì nhục thể của hắn cơ hồ đã vỡ vụn, dùng Đô Thiên Tọa để thay thế nhục thân, lại không có cách nào thay thế cảm giác của thân thể, bất quá không thành vấn đề, còn chưa chết là được rồi.
Trần Khuynh Địch nghĩ như thế, liền vận dụng nguyên thần của mình.
"Nhục thân không có cách nào cảm ứng, vậy thì chỉ có thể dùng nguyên thần để cảm ứng."
Rất nhanh thì trạng thái của Trần Khuynh Địch đã có chuyển biến tốt đẹp, đủ loại cảm giác dần dần trở về.
Đầu tiên là xúc giác trọng yếu nhất, hắn cảm thấy mình dường như đang nằm ở trên một chiếc giường lớn mềm nhũn, trên người phủ đầy những thứ giống như vải, mặc dù tay chân vẫn không có cách nào động đậy như cũ, đau đớn vẫn còn như cũ, nhưng ít ra, Trần Khuynh Địch có thể khẳng định bản thân hắn là đang ở trong trạng thái an toàn.
Tiếp theo là tầm nhìn, cảm giác nóng sáng dần dần tán đi, lúc này Trần Khuynh Địch mới phát hiện ra, khiến cho hắn có tầm nhìn như vậy, lại là một chiếc bóng đèn với ánh sáng trắng chói loà, quan trọng nhất là, hoàn cảnh chung quanh khiến cho Trần Khuynh Địch rất bất ngờ, bố trí đơn điệu, mùi thuốc cay nồng.
Còn có...
"Ngươi đã tỉnh?"
Có một bóng người đứng ở bên cạnh.
Đối phương mặc áo choàng phẫu thuật màu xanh lá cây, mang theo khẩu trang màu trắng, ở trên đầu đội mũ trùm đầu, chỉ lộ ra một cặp mắt, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch tỉnh lại, đối phương lộ ra tâm tình vui sướng từ trong thâm tâm, cho dù là cách khẩu trang, Trần Khuynh Địch cũng có thể nhìn ra được, đối phương dường như là đang mỉm cười.
Sau đó đối phương mở miệng.
"Xin chúc mừng."
"Cuộc phẫu thuật chuyển đổi giới tính của bạn đã rất thành công."

Trần Khuynh Địch: "? ??"
Giãy dụa! Giãy dụa kịch liệt!
Sự khiếp sợ vượt quá sự tưởng tượng khiến cho Trần Khuynh Địch lập tức thoát khỏi sự khó chịu của thân thể, bắt đầu vận toàn lực cảm ứng thân thể của mình, nhất là muốn cho hai tay của mình động một chút, mà quằn quại như vậy, thân thể nguyên bản còn có một chút không nghe sai khiến, lập tức bắt đầu hoạt động.
"A!"
Vẫn còn!
Sau khi xác nhận điểm này, Trần Khuynh Địch lập tức trở nên thư giãn, cả người ngã co quắp xuống giường, cảm thụ được cỗ thân thể lâm thời tạo thành từ Đô Thiên Tọa này, kinh ngạc hơn nửa ngày, lúc này mới xem như phản ứng lại, lộ ra một nụ cười khổ: "Ngươi làm cho ta sợ muốn chết."
"Ha ha ha ha."
Hoàn cảnh kỳ diệu ở chung quanh biến mất trong nháy mắt, bóng đèn nóng sáng, gian phòng đơn sắc, còn có bác sĩ mặc quần áo giải phẫu, tràng cảnh tràn ngập phong cách hiện đại dần dần tán đi, thay vào đó, thì là một tòa cung điện lộng lẫy, một nam tử mặc áo bào vàng chính là đang ôm bụng cười như điên ở đó.
"Ta đã sớm muốn thử như vậy một chút!"
"Ngươi không thể nhìn thấy nét mặt vừa nãy của ngươi, cứ phải gọi là vô cùng đặc sắc, ở trong ngượng ngùng mang theo vài phần tỉnh ngộ, ở bên trong tỉnh ngộ mang theo vài phần kinh hãi, ở trong kinh hãi mang theo vài phần sợ hãi, thậm chí ở trong sự sợ hãi còn mang theo vài phần suy nghĩ sâu xa đối với tương lai, ta nói này, vừa rồi rốt cuộc ngươi đã suy nghĩ cái gì thế?"
"Sẽ không phải là suy nghĩ sau khi chuyển giới nên làm cái gì đó chứ?"
"Nói năng bậy bạ!"
Trần Khuynh Địch tức hổn hển hét lên, bất quá trái lại, cả người của hắn cũng trở nên buông lỏng, cho dù người đứng ở trước mặt bây giờ là người mạnh nhất đại địa Trung Nguyên, loại kính sợ lúc đầu kia, bây giờ cũng đã sớm tan thành mây khói, kính sợ cái đầu của ngươi, lão đầu tử này rất hư!
Mà ở phía đối diện, ở trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn cũng tràn đầy vẻ tươi cười.
Hắn dĩ nhiên cũng không phải tuỳ tiện đùa giỡn Trần Khuynh Địch, trên thực tế thân thể của Trần Khuynh Địch bây giờ thực sự có tai hoạ ngầm rất lớn, Đô Thiên Tọa thay thế thân thể của hắn, mà thân thể ban đầu của hắn, máu thịt sớm đã không còn, chỉ còn lại có xương cốt làm căn cơ cùng với lục phủ ngũ tạng.
Lục phủ ngũ tạng ngược lại là hoàn hảo không có một chút tổn hại, không có vấn đề gì, nhưng xương cốt xem như giá đỡ đã vỡ nát toàn

bộ, nếu không có Đô Thiên Tọa cố định xương cốt, chỉ sợ là hắn đã sớm trở thành tro cốt phiêu tán theo gió, đây là rắc rối mà Trần Khuynh Địch phải đối mặt, mà trọng yếu hơn chính là, phản ứng bài xích Đô Thiên Tọa.
Thân thể làm sao có thể dễ thay thế như vậy, nhất là dùng loại Đạo Binh thượng phẩm như Đô Thiên Tọa, thao tác của Trần Khuynh Địch dĩ nhiên đã thành công, nhưng về sau nếu không phải là có Thánh Thượng Đại Càn xuất thủ, chỉ sợ là Đô Thiên Tọa còn muốn nổ tung sớm hơn so với trong dự liệu của Trần Khuynh Địch, trạng thái trước đó là vô cùng nguy hiểm.
Trần Khuynh Địch rơi vào hôn mê, nguyên thần suy yếu, không thể tiếp tục khống chế Đô Thiên Tọa, chỉ thiếu chút nữa, Trần Khuynh Địch sẽ thực sự nổ tung, còn may là Thánh Thượng Đại Càn thông minh hơn người, trí kế vô song, đã dùng một phương thức kích thích đặc thù, khiến cho Trần Khuynh Địch kiểm soát Đô Thiên Tọa lại một lần nữa.
Cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch nằm ở trên giường lại buông lỏng thân thể.
"Tình huống hiện tại là như thế nào? Nếu ngươi đã cứu ta trở về, như vậy ở phía Hoài Nam Đạo hẳn là không có vấn đề gì chứ?"
"Hmm?" Thánh Thượng Đại Càn trừng mắt nói: "Ta cũng không quản lý."
"Thì ra là thế." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái.
Mình biết ngay, vị đồng hương vô địch này, thiên hạ đệ nhất nhân Trung Nguyên, có hắn xuất mã, cái gì mà Yêu tộc, cái gì mà Đại Chu, đều không thể chịu nổi một kích...
Ủa?
"Ngươi không quản lý! ?"
"Đúng thế." Thánh Thượng Đại Càn gật đầu một cái, nói một cách đương nhiên: "Vì sao ta phải quản lý?"
"Bọn hắn nếu muốn chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên, vậy liền để cho bọn hắn chặt đứt, so với những thứ kia, hành động của Binh Bộ do ta tự tay chế tạo vẫn là rất nhanh, Hoài Nam Đạo cũng rất có ý chí chiến đấu, hơn nữa có vợ nhỏ của ngươi ở đó, xem ra dân chúng cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì."
"Khụ khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan mấy lần.
Cái gì mà vợ nhỏ, tại sao ngươi lại bôi đen thanh danh của ta...không, không, không!
"Đó là Tổ Long Trung Nguyên a! Ngươi không phải chính là dựa vào món đồ kia mới vô địch hay sao? Nếu như không có nó ngươi còn chơi cái gì chứ? Hơn nữa Đại Chu, Tần thị, Yêu tộc, tất cả đều là phần tử khủng bố, vừa vặn bắt lấy cơ hội này hốt gọn một mẻ. Ồ, chẳng lẽ ngươi bị người kéo lại?"

Chương 810: Không kém

"Nói năng bậy bạ!" Lúc này đến phiên Thánh Thượng Đại Càn nổi nóng: "Lão tử trấn áp Trung Nguyên 300 năm, lúc trước đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, chỉ hận không có sinh ra ở thời đại Thượng Cổ tranh phong cùng với quần hùng, có thể xưng là cao thủ tịch mịch, đứng trên núi cao cô đơn, ta sẽ bị người kéo lại? Vu khống! Ngươi đây là đang vu khống trần trụi!"
"Ha ha!"
"Ngươi cười thêm một lần nữa xem? Có tin là ngày mai ta sẽ tăng thuế thu nhập cá nhân và thuế giá trị gia tăng đối với Thuần Dương Cung hay không?"
Trần Khuynh Địch ngoan ngoãn thu liễm biểu lộ.
Ngươi trâu, không thể trêu vào!
"Thế nhưng mà ở bên đó thực sự không có vấn đề gì sao, ta thế nhưng đã nghe rất nhiều người nói qua, nếu như Tổ Long Trung Nguyên không còn, Đại Càn nói không chừng sẽ bị rất nhiều người vây công, ngươi chịu đựng được sao?"
"Hừ!" Thánh Thượng Đại Càn hừ lạnh một tiếng, xoay chuyển lời nói: "Ta thấy lần này ngươi liều mạng như vậy, xem ra là muốn đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh phong, lĩnh ngộ Đại Đạo Huyền Quang, đột phá cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh đúng không?"
"Ách, đúng thế…à?"
Nói đến đây, Trần Khuynh Địch đột nhiên kinh ngạc.
Đúng rồi! Mình và Thánh Thượng Đại Càn đều là người xuyên việt a?
"Nếu đều là người xuyên việt, như vậy vì sao Thánh Thượng Đại Càn không chỉ có Kích Toái Mệnh Tinh, còn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, còn lão tử thì phải liều sống liều chết vẫn không thể đột phá?
Con m* nó! Chuyện này cũng quá không công bằng a! ?
"Kích Toái Mệnh Tinh, không đúng!"
Trần Khuynh Địch trợn hai mắt lên, nếu không phải cơ thể không thể động đậy, hắn nói không chừng đã trực tiếp bật dậy, từ trên giường nhảy dựng lên xoay tròn ba vòng rưỡi trong không trung.
"Vì sao ngươi có thể đột phá đến cái cảnh giới này? !"
"Nếu ta đoán không lầm, loại người xuyên việt giống như chúng ta, cũng đều là không có Mệnh Tinh cơ mà, đừng nói là Kích Toái Mệnh Tinh, cho dù là Đại Đạo Huyền Quang cũng đều không mở ra được mới đúng chứ?"
"Ồ?" Thánh Thượng Đại Càn nghe xong, lập tức trở nên vui vẻ, lộ ra một bộ biểu tình cao thâm khó lường: "Võ Càn Võ ta có thiên tư bực nào, chỉ là một cái Kích Toái Mệnh Tinh, còn có thể làm khó ta hay sao?"

"Cái gì!"
Thánh Thượng Đại Càn vừa nói ra lời này, Trần Khuynh Địch lập tức kinh hãi!
"Võ Càn Võ, đây là cái tên quái đản gì thế?"
Sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn trở nên cứng đờ: "Ta cũng không có biện pháp, vào lúc xuyên qua đã mang cái tên này, vào thời điểm tỉnh hồn lại muốn thay đổi cũng không đổi được, bất quá ngươi nhìn xem ở trong cái thiên hạ này có ai dám gọi tên đầy đủ của ta? Võ Càn Võ nghe vào rất sượng, nhưng mà hai chữ Càn Võ này có phải hay không là đẹp trai hơn rất nhiều?"
"Hơn nữa ngươi cũng đâu có tốt hơn ta?" Thánh Thượng Đại Càn xoay chuyển lời nói: "Trần Khuynh Địch, vì sao ngươi không gọi là Trần Vô Địch đây?"
Hôm nay xem như không có cách nào nói chuyện tiếp!
Ở dưới sự xấu hổ, Trần Khuynh Địch đành phải cưỡng ép nói sang chuyện khác: "So với những thứ này, ngươi rốt cuộc làm sao để Kích Toái Mệnh Tinh? Hay là ngươi cũng luyện thể giống như ta?"
"Luyện thể?"
Ở trong mắt của Thánh Thượng Đại Càn lấp loé ánh vàng, trong lúc nhất thời Trần Khuynh Địch có một loại cảm giác bị tia X quang quét nhìn một vòng, một lát sau Thánh Thượng Đại Càn mới mở miệng cười: "Ta đã nói rồi, tất cả mọi người đều là người xuyên việt, ngươi cũng không thể kém hơn so với ta, dựa vào một chút tài nguyên ở Thuần Dương Cung, thế mà có thể nghĩ ra loại biện pháp này."
"Tốt cho một cái luyện thể, bất quá chỉ là quá nguy hiểm, nhưng sau khi thành công hẳn là cũng có hiệu quả không kém ta."
"Không kém..." Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn.
Con đường Luyện Thể của mình, nghiêm ngặt mà nói là vẫn chưa hoàn thiện, cũng không thể chân chính liên thông đến cái cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh kia, nhưng đủ để cho mình tiến thêm một bước ở cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mà thứ này thế nhưng là do mình điên cuồng nạp tiền, để cho hệ thống thôi diễn mới lấy được a!
Lại còn chỉ là không kém so với đối phương?
Nếu là như thế mà nói, chân tướng chỉ có một cái! Thánh Thượng Đại Càn khẳng định cũng có một cái hệ thống!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức cười cười nói: "Vậy ngươi đã dùng biện pháp gì để đột phá? Để ta xem thử có thể tham khảo một chút hay không?"
"Tham khảo?" Thánh Thượng Đại Càn cười cười thần bí, lộ ra vẻ rất là vô đạo đức: "Ngươi có thể tham khảo được sao, cái phương pháp kia của ta cửu tử nhất sinh không nói, hơn nữa còn có hậu hoạn cực lớn, lại hoàn toàn không dính dáng đến luyện thể, ngươi muốn tham khảo là chuyện không thể nào, đương nhiên nếu như ngươi thật sự muốn biết, ta cũng có thể nói cho ngươi."

"Ồ?"
"Phương pháp của ta kỳ thật rất đơn giản." Thánh Thượng Đại Càn tùy ý giang tay ra, nói: "Ta dùng Tổ Long Trung Nguyên để thay thế."
"Hả?"
"Ta thế nhưng đã chuyên môn nghiên cứu qua, vật Mệnh Tinh này, trên thực tế chính là vận mệnh của võ giả ở cái đại thế giới Trung Thổ này, mà chúng ta không phải là người của cái thế giới này, cho nên sẽ không có Mệnh Tinh, nhưng nói một cách khác, cái gọi là vận mệnh này, kỳ thật chỉ là một loại thủ tục máy móc giống như Thiên Đạo vậy."
"Hơn nữa căn cứ theo những thử nghiệm của ta, còn có rất nhiều BUG (lỗi)."
Đậu xanh rau má, lời này nghe vào làm sao lại giống như...
"Thật xin lỗi, cho ta hỏi một chút, trước khi ngươi xuyên việt là làm nghề gì?"
"Hả?" Thánh Thượng Đại Càn trừng mắt nhìn, chợt ưỡn ngực một cái, ngẩng đầu một cái, lộ ra thần sắc kiêu ngạo nói: "Không phải là ta thổi phồng, ta lúc đầu thế nhưng là kỹ sư phần mềm trưởng của một công ty, vào lúc nhàn rỗi không có chuyện gì làm sẽ thường tìm Bug ở trong các phần mềm của mình, bắt cái nào chuẩn cái đó, nghiên cứu suốt đêm..."
Quả nhiên là lập trình viên a! Đại lão! Nói đến người xuyên việt tốt nhất, Thuần Dương Đạo Tôn nhà mình dường như cũng là một học bá. (học bá: người thông minh lại chăm học)
"À đúng rồi, nếu nói đến trước khi xuyên việt, lúc trước ngươi làm gì?"
Trần Khuynh Địch: "Xong đời."
Nhìn ánh mắt mong chờ của Thánh Thượng Đại Càn, lúc này thật sự là không tiện nói cho đối phương mình là sinh viên năm ba của trường đại học hạng hai..
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch tiếp tục đánh trống lảng, nói sang chuyện khác: "Nói trở lại, ý của ngươi là, ngươi dùng Tổ Long Trung Nguyên để thay thế Mệnh Tinh, sau đó nhờ vào đó mà đột phá?"
"Ấy? À đúng, đúng là như vậy."
Thánh Thượng Đại Càn cũng không để ý, đã lâu không gặp mặt đồng hương, hắn hiển nhiên là rất vui vẻ, cũng không thèm để ý là đang nói chuyện gì.
"Nói tóm lại, Thiên Đạo của cái thế giới này có rất nhiều Bug, ta dùng Tổ Long Trung Nguyên làm chủ thể, dùng quốc vận Đại Càn để che dấu, dung hội quán thông ngụy tạo ra một khỏa Mệnh Tinh, dùng nó để đột phá cảnh giới, bây giờ tinh vân mà ta vận chuyển trong tinh không, kỳ thật chính là hóa thân của Tổ Long Trung Nguyên..."
"Trâu bò như vậy?"
Trần Khuynh Địch không khỏi tán thán, nhìn thủ bút của người ta đi,

đẹp trai cỡ nào chứ, làm sao đổi thành mình liền phải đánh sống đánh chết cùng với người khác, còn đánh cho xương cốt nát bấy...

Chương 811: Lập trình viên

"Chỉ là cũng có phiền phức, lúc trước không nghĩ sâu như vậy, mấy năm gần đây sau khi lấy lại tinh thần mới phát hiện ra, cuối cùng vẫn là ăn thua thiệt." Thánh Thượng Đại Càn thở dài, có vẻ hơi uể oải nói: "Ngươi biết vì sao Tổ Long Trung Nguyên mạnh mẽ như vậy hay không, khiến cho ta có thể nhờ vào đó đánh khắp thiên hạ vô địch thủ."
"Vì sao?"
"Bởi vì món đồ chơi này trên thực tế chính là khắc tinh của võ giả, viễn siêu võ đạo, mà thế tục hồng trần làm sao có thể cho phép loại lực lượng siêu phàm này tồn tại, Tổ Long Trung Nguyên lại là hóa thân của hồng trần Trung Nguyên, đối với võ giả mà nói giống như là kịch độc vậy, hút nhiều là sẽ chết bất đắc kỳ tử, kết quả ta thế mà đã nuốt hết toàn bộ.‘’
"Hiện tại ta thế nhưng chính là đâm lao thì phải theo lao, Tổ Long Trung Nguyên cùng với tu vi của bản thân ta bài xích lẫn nhau, cơ hồ là mỗi ngày đều phải tốn sức để áp chế loại phản phệ này, đương nhiên, điều này cũng làm cho ta rõ ràng, đối với những người khác, ta đều nói với bọn họ là mình nghịch thiên phá cảnh, kết quả ngược lại là bị trọng thương…"
"Thì ra là thế...cái Tổ Long Trung Nguyên kia..."
Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, ở trong đầu hiếm khi loé lên linh quang: nếu bây giờ Tổ Long Trung Nguyên cùng với Thánh Thượng Đại Càn bài xích lẫn nhau, đám người giang hồ kia chém rụng Tổ Long Trung Nguyên, liền có thể để khiến cho Thánh Thượng Đại Càn mất đi cánh tay, từ đó nhất cử nhờ vào đó lật đổ hoàng triều Đại Càn, cái thuyết pháp này há không phải chính là...
"Không sai."
Không đợi Trần Khuynh Địch hỏi ra lời, Thánh Thượng Đại Càn liền lộ ra vẻ mặt đắc ý gật gật đầu.
"Đó chính là do ta truyền đi!"
Cái đệch! Những chiến thuật gia này thật sự là bẩn thỉu!
Bất quá lại nói trở về.
"Muốn dùng Tổ Long Trung Nguyên hóa thành Mệnh Tinh của chính mình cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy? Ta nghe nói loại chuyện này muốn bắt tay vào làm, hơi một tí sẽ tốn rất nhiều thời gian, không có gì khác biệt so với việc mở ra một con đường võ đạo hoàn toàn mới, như vậy xem ra, hệ thống của ngươi đáng tin hơn nhiều so với ta a?"
"Hả?"
"Ừm?"

Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch đưa mắt nhìn nhau.
"Ấy?"
Sau một hồi lâu, Thánh Thượng Đại Càn mới bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, dùng vẻ mặt không rõ ràng cho lắm nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Hệ thống? Đó là thứ gì? Sau khi xuyên việt ta đã nghiên cứu qua món đồ chơi này, chính là một chuyện ngoài ý muốn, làm sao có thể sẽ có loại bàn tay vàng như hệ thống, thứ đó không phù hợp với định luật khoa học cơ bản..."
Thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn càng nói càng nhỏ, cuối cùng nhìn bộ dáng vô tội của Trần Khuynh Địch...
Hắn chậm rãi mở miệng hỏi: "Ngươi có hệ thống?"
"Ngươi không có sao?"
"%#$@$"
Căn cứ vào nhật ký tuổi già của một vị thống lĩnh cấm quân nào đó không nguyện ý tiết lộ tên họ, ở trong khoảng thời gian này thường xuyên có thể nghe được thanh âm chửi má nó truyền ra từ trong cung, cực kỳ khiếm nhã, có hại đến sự uy nghi của hoàng cung, cấm vệ ở trong cung đã từng cẩn thận điều tra, muốn biết đến tột cùng là ai vào đêm hôm khuya khoắt phun ra ngữ điệu thô bỉ.
Nhưng lại không thu hoạch được gì...
Là đệ nhất mê án trong đại nội.
Võ Càn Võ.
Thánh Thượng Đại Càn đương đại, trước khi xuyên việt chính là Software Engineering (kỹ sư phần mềm) của một công ty lớn, không giống nhau cùng với những người khác, hắn chính là thực sự yêu thích cái nghề này cho nên mới lựa chọn nó, mỗi ngày ngồi ở trước bàn máy vi tính thức đêm với một ly cà phê là phương thức thư giãn cao nhất của hắn, nhìn các loại code khác nhau sẽ khiến cho tâm thần của hắn thoải mái.
Nhưng mà.
Chỉ có yêu là không được.
Thân thể vẫn không thể chống đỡ được.
Cho nên cuối cùng, vào một đêm nào đó, Võ Càn Võ uống cốc cà phê thứ 21, sau khi xem xong code thứ 1113, phát hiện ra là vẫn không có cách nào vận hành, vào thời điểm chuẩn bị xem lại từ đầu lại để tìm ra Bug, hắn khép hai mắt rồi mở ra, đã xuyên việt.
Mà tao ngộ về sau của Võ Càn Võ thì là hoàn toàn phù hợp với tình cảnh của một người xuyên việt, mặc dù sinh ở hoàng thất, nhưng lại là con thứ không được coi trọng, mặc dù có thiên phú, nhưng lại lo lắng sau khi hiển lộ ra sẽ bị người ta coi như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, có thể nói phàm là thiết lập của nhân vật chính có, hắn đều có.
Không sai, thiếu hụt duy nhất chính là bàn tay vàng…

Lão gia gia trong nhẫn? Gặp quỷ, Võ Càn Võ đã lật tung tất cả gia sản của mình, đừng nói là chiếc nhẫn, vòng cổ, vòng chân, chế phẩm công nghệ, cho dù là cái gì cũng đều không có, tìm nửa ngày, cuối cùng lấy được vòng cổ của con chó hắn nuôi ở kiếp trước, cũng là chiếc vòng cổ mà Võ Càn Võ mang theo người từ trước đến nay.
Nói không chừng vào một ngày nào đó ở trong này sẽ có thể nhảy ra một lão gia gia đây...
Hệ thống? Đừng có nói tới thứ này, Võ Càn Võ cho đến nay vẫn còn nhớ rõ đoạn code trong trò chơi mà hắn đang nhìn lúc chưa xuyên việt, lúc đó hắn đang thiết kế và sửa chữa một trò chơi, kết quả là xuất hiện Bug, dựa theo thiết định bình thường mà nói thì phần mềm sửa chữa kia làm sao cũng phải xuyên qua cùng một chỗ để cho bản thân dùng a?
Nhưng không có! Cái gì cũng đều không có!
Nói tóm lại, Võ Càn Võ dùng ròng rã một năm thời gian để chứng minh một sự kiện: đó chính là xuyên việt chính là xuyên việt, là một chuyện vội vàng không kịp chuẩn bị giống như tai nạn xe cộ vậy, cái gì mà bàn tay vàng đều là giả, thế giới công bằng như vậy, có thể khiến cho ngươi xuyên việt đến một thế giới khác, đã chính là thiên đại phúc phận của ngươi, còn muốn bàn tay vàng? Không có khả năng! Tuyệt đối là không phải do ta ghen ghét!
Cuối cùng sau khi hết hy vọng đối với bàn tay vàng, Võ Càn Võ liền bắt đầu lên kế hoạch cho chính mình, có một chút không thể không thừa nhận chính là, thiên phú võ học của hắn đúng là rất cao, hơn nữa còn là thuộc về loại cao dị thường kia, giống như là tài năng được tuyển chọn vậy...
Nương tựa theo thiên phú xuất sắc, Võ Càn Võ đã quật khởi từ bé, vào thời điểm huynh đệ nhà mình tranh quyền đoạt lợi, hắn dứt khoát xuất cung, lựa chọn đi vào giang hồ, mai danh ẩn tích, làm một vị tán tu đi xông xáo thiên hạ, huynh đệ của hắn, thậm chí ngay cả người cha tiện nghi của hắn đều tưởng rằng hắn đã chết.
Kết quả đến cuối cùng ngược lại là hắn nắm giữ võ công có một không hai ở trong hoàng thất, vốn dĩ mà nói Võ Càn Võ là không có hứng thú gì đối với hoàng vị, chỉ là bởi vì một chuyện nào đó, cuối cùng hắn mới đặt xuống quyết tâm, đi tới Kinh thành tranh đoạt hoàng vị, vì thế còn ra tay đánh nhau ở bên trên buổi lễ chúc mừng hoàng đế.
Nhớ lại những ký ức đã qua, làm cho người thổn thức không ngớt a! Cho nên nói, là người, nhất định phải dựa vào chính mình, cái gì mà bàn tay vàng đều là giả, huống hồ có trời mới biết bàn tay vàng của ngươi đã sống được bao nhiêu lâu, cũng ví dụ như nói cái gì là hệ thống, nói không chừng đó chính là trang bị của người ngoài hành tinh dùng để bồi dưỡng Sát Nhân Cuồng Ma đây, nói không chừng sẽ còn bẫy kí chủ.

Chương 812: Ông trời bất công

Không sai! Võ Càn Võ ta bình sinh xem thường nhất, chính là bàn tay vàng...
Chết tiệt!
"Vì sao vào thời điểm ta chuyển kiếp tới cũng đều không có loại vật hệ thống này! ?"
"Thật đáng giận!"
Thật hâm mộ!
Thánh Thượng Đại Càn trong lúc nổi giận, vì phát tiết sự khó chịu ở trong lòng, thuận tiện chính là đập một bàn tay vào trên người của Trần Khuynh Địch, khiến cho Trần Khuynh Địch đau đến mức nhe răng nhếch miệng.
"Không thể nào, vì sao ngươi lại không có hệ thống chứ? Ngươi là người xuyên việt cơ mà?"
"Nói năng bậy bạ!" Thánh Thượng Đại Càn nhướng mày, hỏi: "Người xuyên việt thì sẽ có hệ thống? Đây là ngươi nghe ai nói?"
"Ấy!" Trần Khuynh Địch kinh ngạc, có một chút chần chờ, thanh âm cũng không tự chủ được mà thấp xuống: "Cái kia, tổ sư khai sơn của Thuần Dương Cung chúng ta, Thuần Dương Đạo Tôn, ngươi có biết không?"
"Biết rõ, là thiên hạ đệ nhất nhân ở phía trước ta, bất quá so với hắn, cái thiên hạ đệ nhất nhân này của ta có khả năng còn có một chút hữu danh vô thực, dù sao cũng là thanh danh dựa vào Tổ Long Trung Nguyên mới cầm tới được, mà vị Thuần Dương Đạo Tôn kia, ta hoài nghi hắn đã siêu thoát giống như Đạo Tổ, Phật Tổ, sao thế?"
"Kỳ thật người kia cũng là người xuyên việt." Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, nói: "Sau đó hắn giống như cũng có một cái hệ thống, cho nên ta mới cho rằng người xuyên việt đều có hệ thống!"
"Thánh Thượng Đại Càn: "..."
Ông trời bất công a! !!
"Ách." Trần Khuynh Địch thấy biểu lộ thiên biến vạn hóa ở trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn, cực kỳ đặc sắc, sợ hắn lửa giận công tâm lại cho mình một bàn tay, vội vàng an ủi: "Không có việc gì, ngươi nhìn xem, mặc dù ta có hệ thống, nhưng tu vi của ta không phải là còn không cao bằng ngươi sao, ngươi thế nhưng là thiên hạ đệ nhất nhân a..."
"À ờ..."
Trần Khuynh Địch vừa nói ra lời này, sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn mới thoáng dễ nhìn hơn một chút.
"Mặc dù vẫn kém hơn Thuần Dương Đạo Tôn một chút."
Thánh Thượng Đại Càn: "..."

Trần Khuynh Địch muốn cho mình một cái bạt tai.
Liếc nhìn Trần Khuynh Địch lúng túng, Thánh Thượng Đại Càn tức giận hừ một tiếng: "Không phải chỉ là hệ thống thôi sao, có gì đặc biệt hơn người? Ta…không đúng, trẫm sẽ sẽ thiếu một chút bàn tay vàng đó? Trẫm cho dù một chút cũng không hâm mộ!"
"Đúng thế, đúng thế." Trần Khuynh Địch vội vàng đáp lời: "Kỳ thật hệ thống cũng không có gì hay, nhất là hệ thống của ta, chuyên môn bẫy người..."
"Tích, hệ thống nhắc nhở: Hừ!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Ồ! ?"
Cơ hồ là trong nháy mắt thanh âm hệ thống vang lên, Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên nhướng mày, hai mắt rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, trong chớp mắt loại cảm giác toàn thân trên dưới bị X quang quét nhìn một vòng lại nổi lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch lần thứ hai, phen cử động này lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút chấn kinh.
"Ngươi có thể phát giác được hệ thống?"
"Hừ!" Thánh Thượng Đại Càn ưỡn ngực một cái, ngẩng đầu một cái, cái mũi phảng phất như đều muốn vểnh lên trời vậy: "Nói nhảm! Ta thân là thiên hạ đệ nhất nhân Trung Nguyên, có chuyện gì mà không làm được? Coi như là vị Thuần Dương Đạo Tôn kia, nếu như ở cùng một thời đại với ta, ta chỉ cần dùng hai bàn tay liền có thể đánh cho hắn hôi phi yên diệt!"
Vừa rồi ngươi cũng không phải là nói như vậy a...
Trần Khuynh Địch nhịn xuống lời trào phúng, bất quá rất nhanh liền lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thánh Thượng Đại Càn, hỏi: "Ở phía Hoài Nam Đạo, ngươi định làm như thế nào? Coi như Tổ Long Trung Nguyên bị chém đứt cũng không cần để ý, nhưng Yêu tộc cũng rất phiền phức a, hơn nữa ta nghe nói còn có Thiên Ngoại Tà Thần. Đúng rồi, ngươi có biết Tầm Long Sĩ không?"
"Tầm Long Sĩ?" Thánh Thượng Đại Càn hấp háy mắt: "Giống như đã thấy qua ở nơi nào, dường như là ở trong điển tịch hoàng thất, bất quá nói thật, những cuốn sách kia cũng không có ý nghĩa, còn không đẹp mắt bằng C + +, ta cũng không có hứng thú."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Bất quá nếu ngươi đã lên tiếng." Thánh Thượng Đại Càn xoay chuyển lời nói: "Vậy ta sẽ đi xem một chút."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch có một chút ngoài ý muốn: "Ngươi muốn đích thân đi đến Hoài Nam Đạo?"
"Làm sao lại như vậy!" Thánh Thượng Đại Càn lắc đầu, ra vẻ thờ ơ nói ra: "Lấy tu vi của ta, đứng ở cái trong Kim Loan Điện, ở trong thiên hạ có nơi nào không thể đi đến?"
Nói xong Thánh Thượng Đại Càn liền dùng một bước đi tới cửa ra

vào Kim Loan Điện.
Theo một bước này của hắn bước ra.
Một cỗ khí tức phảng phất như bao trùm trên trời đất tự nhiên sinh ra, Thánh Thượng Đại Càn mặc một thân long bào vàng óng, đôi giày xăm rồng ở dưới chân nhẹ nhàng bước ra một bước ở trên mặt đất Kim Loan Điện, chỉ một thoáng, phảng phất như thiên thạch rơi xuống vậy, cả vùng trời đều rung động, hư không nứt ra, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy một vệt ánh vàng lộ ra.
Theo tới, là một tiếng long ngâm vang vọng chân trời! Đắm chìm bên trong ánh vàng, Thánh Thượng Đại Càn tản ra thanh thế ngập trời, vô luận là ai, sau khi thấy một màn như vậy, đều sẽ không lại nghi vấn thân phận thiên hạ đệ nhất nhân của hắn.
Sau đó Thánh Thượng Đại Càn khẽ liếc mắt nhìn qua Trần Khuynh Địch.
"Wow!"
Quả nhiên! Vẻ mặt sợ hãi thán phục! Như vậy mới đúng a! Nếu không ta phí khí lực lớn như vậy phá mở hư không để làm gì, dùng truyền tống trận hoàng thất chẳng phải là càng nhanh hơn hay sao... Không phải là vì trang bức một cái hay sao?
Ở bên ngoài Hoài Thủy Thành, Lý Hoa Anh lén lén lút lút nhô ra cái đầu ở một chỗ trong rừng cây, nửa ngày qua đi, một trận mùi thối truyền ra, một thân biểu lộ cũng là từ khẩn trương chuyển thành buông lỏng, cuối cùng hóa thành thư giản, phảng phất như giải quyết một hạng đại sự trong cuộc sống vậy, trên mặt thậm chí còn mang theo vài phần nụ cười cực giống với đại đức cao tăng.
"Cuối cùng cũng đã giải quyết xong!"
"Xoạt!"
Kéo quần lên, Lý Hoa Anh đứng lên một lần nữa, vì để tránh cho mùi vị dẫn tới yêu thú, hắn vội vàng rời đi, lại tìm kiếm ở trong rừng cây mười lăm phút đồng hồ.
Thân làm người địa phương Hoài Nam Đạo, Lý Hoa Anh xuất thân nghèo khó, thường xuyên vào thời điểm ở trong nhà gặp khó khăn, sẽ lên núi đi săn, cho nên đối với sự tình ở trong rừng núi này, Lý Hoa Anh cũng không xa lạ gì, hơn nữa hiện tại còn mang theo tu vi, linh động mau lẹ phảng phất như vượn vậy.
Chỉ là khiến cho người ta ngoài ý muốn chính là…
"Hung thú đâu? Vì sao không có hung thú?"
Chẳng lẽ vạn con hung thú tiến công Hoài Thủy Thành trước đó chính là toàn bộ? Không có khả năng, sự tình làm sao có thể dễ dàng như vậy, ở trong này khẳng định có kỳ quặc.
Chỉ là lúc này mình xem như đã xâm nhập vào trong rừng rậm, nếu như lại đi vào, bị phát hiện, chỉ sợ là sẽ thực sự chết không có chỗ chôn, chỉ là sau khi Lý Hoa Anh suy tư một lát, nghĩ đến tình cảnh bây giờ của Hoài Thủy Thành, còn có một nhà của mình kia, cuối

cùng vẫn là cắn răng.
"Con m* nó!"
"Lão tử tung hoành trong rừng nhiều năm như vậy, còn có thể bị vài con hung thú đánh chết được sao?"

Chương 813: Mãnh hổ mọc cánh

Nếu như không thể làm rõ ràng tình huống, đến lúc đó khiến cho Hoài Thủy Thành liên lụy, như vậy không chỉ có riêng là mình, bao quát rất nhiều thôn trang chung quanh Hoài Thủy Thành, phụ mẫu nhà mình, tiểu đệ trong nhà, nha đầu nhà cách vách, còn có một đám trưởng bối thân nhân, chỉ sợ tất cả đều sẽ bị hung thú ăn sạch!
"Không cần phải sợ hãi!"
Mà vào thời điểm Lý Hoa Anh xuất ra dũng khí, dự định tiếp tục lẻn vào...
Ầm ầm! Đại địa chấn động! Phảng phất như động đất vậy, ở sâu trong rừng rậm, một cỗ sóng xung kích kinh khủng giống như sóng thần quét sạch rừng rậm bốn phía, trong nháy mắt liền khiến cho đất đá phóng lên tận trời, cỗ lực lượng chấn động khủng khiếp, dọa đến mức khiến cho Lý Hoa Anh lập tức ôm lấy một gốc đại thụ không dám động đậy.
Cùng lúc đó…
"Rống ----- !"
Sắc mặt của Lý Hoa Anh trở nên trắng bệch, trong lòng cực kỳ kinh hoàng, đây cũng không phải là do hắn nhát gan, mà là ở trong tiếng rống mang theo một cỗ uy thế tự nhiên, đối với kẻ yếu mà nói, cơ hồ là e ngại theo bản năng, mà lấy tu vi bé nhỏ của Lý Hoa Anh, tự nhiên là không thể nào chống lại.
Sau đó rừng núi nứt ra, Lý Hoa Anh nhất thời nhìn thấy, ở trong rừng núi, một con hổ mọc cánh phóng lên tận trời, không khí dữ dội dồn lên trời như một cơn lốc xoáy, hai cánh xoè ra ở trên lưng, giống như hai thanh tuyệt thế thần đao chém vàng cắt ngọc, hai cánh vung tới, chính là hai đạo đao quang lăng lệ chém ngang trời cao.
Đây con m* nó là hung thú! ?
Lý Hoa Anh làm sao biết cái gì là Yêu tộc hay không Yêu tộc, hắn chỉ biết là con hung thú này so với bất luận con hung thú nào mà hắn đã từng gặp đều muốn đáng sợ hơn vô số lần, cỗ khí thế hủy thiên diệt địa kia, chỉ sợ coi như là toàn bộ Hoài Thủy Thành, nó cũng chỉ cần phất tay liền có thể huỷ diệt, vì sao loại hung thú này sẽ xuất hiện ở chỗ này?
Không đợi Lý Hoa Anh nghĩ ra được lý do, liền nghe thấy ở trên không trung truyền đến tiếng cười thanh thúy, khác biệt cùng với mãnh hổ mọc cánh, tiếng cười êm tai như tiếng chuông, thậm chí còn mang theo vài ngây thơ của trẻ con, cực kỳ không hoà hợp cùng với tràng cảnh hủy thiên diệt địa lúc này, kém chút nữa khiến cho Lý Hoa Anh cho rằng đây là đứa nhóc nhà nào không nghe lời người lớn nói đi vào rừng núi dạo chơi.

Sau đó ở trong giây tiếp theo.
"Ha ha ha! Cút xuống cho ta!"
Oanh!
Một tiếng nổ rung trời! Đám mây trên trời tách ra, lốc xoáy do mãnh hổ mọc cánh nhấc lên tính cả mây trắng ở chung quanh cùng nhau bị xé nứt, sau đó cảnh tượng khiến cho Lý Hoa Anh suốt đời khó quên liền xuất hiện.
Một thanh đao!
Một ngọn núi!
Đó là một tòa núi lớn chống trời, trên núi có nhiều vô số kể vách đá thẳng đứng, dị thú tranh cãi với nhau, núi lớn có hình dáng giống như trường đao, trông rất kỳ lạ nhưng lại tráng lệ.
Trên dưới thanh trường đao này đều được tạo thành từ núi lớn!
Lưỡi đao là vạn vật ở phía trên, chuôi đao là cả thiên địa.
Nếu đã chém ra thì muốn tránh cũng không tránh được!
"Trảm!"
Một tiếng quát vang tới tận mây xanh, thần đao do núi lớn biến thành đột nhiên bổ về phía mãnh hổ mọc cánh ở phía dưới, lưỡi đao nhắm thẳng vào cái miệng to như chậu máu của mãnh hổ, thân đao đi đến đâu, áp lực khủng bố liền đi đến đó, cố định mãnh hổ mọc cánh ở tại chỗ, căn bản là không có cách nào động đậy.
"Càn rỡ!"
Mãnh hổ mọc cánh há miệng, đúng là phun ra một câu tiếng người, sau đó toàn thân bộc phát huyết quang, đúng là không sợ hãi một chút nào, va chạm với thần đao núi lớn, dị tượng như thế kém chút nữa đã khiến cho Lý Hoa Anh sợ hãi choáng váng.
Dư ba va chạm kinh khủng thổi bay Lý Hoa Anh tính cả gốc đại thụ mà hắn ôm ra ngoài, trong khi bay đi Lý Hoa Anh thậm chí còn có thể nhìn thấy không ít hung thú mà hắn đã từng gặp, chỉ là bọn chúng cũng không có may mắn như Lý Hoa Anh, trên cơ bản sau khi rơi xuống đều biến thành thịt nát.
Chỉ có Lý Hoa Anh là phúc lớn mạng lớn.
Gốc đại thụ mà hắn ôm trở thành một cái đệm, sau khi xoay vài vòng ở trên không trung liền rơi vào bên trong một rừng cây nhỏ, đại thụ bị đập vỡ nát, mà Lý Hoa Anh thì bị lực phản chấn đánh cho hoa mắt chóng mặt, cuối cùng cả người càng là bay lên cao, trực tiếp ngã vào trong một cái hang đen kịt.
Cùng lúc đó…
"A A A!"
Kiệt lực chống đỡ một đao mà Dương Xuân chém xuống từ trên trời, hai mắt của Cùng Kỳ đỏ như máu, hận không thể ngoạm con nhóc đột nhiên xuất hiện kia vào miệng hung hắn cắn 1800 lần, bởi vì con nhóc kia, kế hoạch vốn dĩ khiến cho thú triều tập hợp lại, đã triệt để không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hung thú không có lý trí cùng với hung thú hiểu được bài binh bố trận là có chênh lệch rất to lớn, tối thiểu là hung thú đang chạy trốn bốn phía lúc này, tuyệt đối sẽ không có uy hiếp lớn như thú triều lúc trước.
Mặc dù hắn đã kịp thời phái thủ hạ đi thu nạp hung thú, sau đó đích thân đuổi theo con nhóc đáng chết này, nhưng cũng chỉ là kế tạm thời, cuối cùng, kế hoạch vốn dĩ thật tốt, vẫn đã bị con nhóc đáng chết này phá hư hết!
Trọng yếu nhất là...ta giống như còn không đánh lại nàng, thật đáng giận!
"Ngươi đến tột cùng là người nào! ?"
"Ta?" Dương Xuân ở giữa không trung sững sờ, chợt hài hước nói ra: "Ta chính là đệ tử Thuần Dương Cung, nhìn ngươi mặt mày thanh tú, cốt cách tinh kỳ. Ta mới đặc biệt đến đây dẫn ngươi trở về bồi dưỡng một phen thật tốt, sau này nhất định sẽ có thành tựu không nhỏ, sao thế? Nhìn qua ngươi rất giống như là không phải rất nguyện ý?"
Kỳ Cung: "..."
Thành tựu cái đầu của ngươi! Nhân tộc thật quá đáng!
"Đáng chết! Ngươi đừng có nói nhảm!"
"Ngươi không đồng ý sao?" Dương Xuân cười càng vui vẻ hơn, Tạo Hóa Viêm ở trong tay xoay chuyển, rót vào bên trong Yêu Thần Sơn, nhấc trọn vẹn ngọn núi lên lần thứ hai đập về phía Cùng Kỳ.
Không sai!
Trải qua nhiều chuyện như vậy, có tu vi Võ Đạo Tông Sư, Dương Xuân nghiễm nhiên cũng đã tạo ra võ đạo thuộc về mình, mà không biết có phải là do Trần Khuynh Địch ảnh hưởng hay không, bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, mặc dù mỗi người mỗi vẻ, nhưng trên thực tế con đường võ đạo lại có cùng mục tiêu.
Lạc Tương Tư ưa thích dùng Thất Đại Nghịch nghiền ép đối thủ, Doanh Phượng Tiên cận chiến chém giết cũng không kém ai, Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng của Trần Tiêm Tiêm vốn chính là võ đạo rất giống với Trần Khuynh Địch, mà cuối cùng, Dương Xuân lấy dị tượng Kim Đan của bản thân làm cơ sở, diễn sinh ra được một bộ đao pháp đáng chú ý.
Chính là đập! Thuần túy là lấy lực áp người, suy nghĩ kỹ một chút, bốn nữ đều là như thế, hơn nữa bốn nữ còn có lực lượng và nội tình không giống như bình thường, khiến cho một chiêu đơn giản này lại có uy lực tuyệt luân, cũng ví dụ như Dương Xuân, có Tạo Hóa Viêm đặt cơ sở, một đao kia bổ xuống, thật giống như là Thiên Ngoại Vẫn Thạch rơi xuống vậy.
Một đao nối tiếp một đao!

Chương 814: Con tin

Bị Dương Xuân liên tục bổ nhiều đao như vậy, Cùng Kỳ mặc dù vẫn hung ác như cũ, nhưng ở trong nội tâm lại kêu khổ không ngừng, cuối cùng cũng không thể không lấy ra át chủ bài lớn nhất của mình:
"Dừng tay cho ta!"
"Nhân tộc! Ở trong tay của ta còn có mấy trăm đồng tộc của ngươi, bị ta giam giữ ở một địa phương bí mật, nếu như ngươi lại bức bách ta, ta sẽ giết toàn bộ bọn hắn!"
"Con tin?"
Cùng Kỳ vừa dứt lời, đại đao bốn trăm mét nguyên bản đã được Dương Xuân giơ cao lên nhất thời dừng lại, không tiếp tục bổ xuống.
"Không sai!" Cùng Kỳ thấy chiêu này thực sự hữu ích, vội vàng tiếp tục hét lớn: "Đây là tù binh Nhân tộc mà tộc ta tiến công Hoài Nam Đạo bắt được trước đó, toàn bộ đều bị ta giam giữ ở một địa phương bí mật, nếu như ngươi lại khiến cho ta khó xử, ta sẽ lập tức dẫn nổ trận pháp, khiến cho toàn bộ đám Nhân tộc kia chết không toàn thây!"
Nói thật, sự uy hiếp của Cùng Kỳ cũng không lớn.
Bởi vì một chiêu này đặt ở niên đại Thượng Cổ thế nhưng là cho dù một chút tác dụng cũng không có, những cường giả Nhân tộc làm sao sẽ để ý đến một đám sâu kiến, nhất là đến Võ Đạo Tông Sư, sau khi đạt đến cảnh giới siêu phàm chân chính, trừ dòng dõi và tộc nhân của mình, sẽ có rất ít người có thể khiến cho bọn hắn để ý.
Nhưng dù sao thì thời thế cũng đã thay đổi.
Huống hồ lúc này Cùng Kỳ cũng không có thẻ đánh bạc gì, tự nhiên chỉ có thể coi ngựa chết là ngựa sống, mặc kệ mọi việc trước tiên cứ uy hiếp một phen lại nói, vào giờ khắc này ở trong lòng của Cùng Kỳ rất cảm ơn tên Cửu Anh đã mất tích kia, còn may là tên kia không biết bắt được một nhóm Nhân tộc từ nơi nào.
Nhắc tới cũng rất trùng hợp, lúc trước sau khi Cửu Anh đi một chuyến tới Trung Nguyên, liền mang về một nhóm lớn Nhân tộc, Cùng Kỳ vốn dĩ cho rằng đây là khẩu phần lương thực mà Cửu Anh mang tới, còn muốn tới đòi một chút để ăn, kết quả không ngờ được Cửu Anh rất keo kiệt, căn bản là không nể mặt mũi, còn mang theo cả đám Nhân tộc kia đi đến đây.
Mà sau khi Cửu Anh mất tích một cách bí ẩn, Cùng Kỳ tự nhiên là không khách khí một chút nào liền chiếm đoạt đám Nhân Tộc kia, vốn dĩ chờ đến sau khi công phá Hoài Nam Đạo, sẽ dùng đám Nhân tộc này làm món ăn chính trong tiệc mừng, không ngờ được tình huống lại chuyển tiếp đột ngột, đám khẩu phần lương thực này trái lại đã biến thành cọng cỏ cứu mạng.

"Ở nơi nào?"
Dương Xuân kịp thời dừng tay, nhìn Cùng Kỳ, ở trong ánh mắt có một chút lạnh, mà Cùng Kỳ thì rất kiên trì, không có một chút ý tứ chịu thua nào, dù sao thì nếu biết con tin là hữu ích, hắn nguyên bản ở thế bất lợi tự nhiên là có thể lật lại, tự nhiên là muốn thừa dịp này trở nên kiên cường hơn.
"Trước tiên ngươi hãy dừng tay!"
"Đám con tin kia đã bị ta giấu đi rồi! Nếu ngươi xuất thủ là vì đám con tin kia, ta cũng có thể ước định cùng với ngươi, nếu như ngươi không dây dưa với ta nữa, ta cũng sẽ có thể bảo đám thủ hạ Yêu tộc rời đi, không còn tiến công Hoài Thủy Thành, sau khi chúng ta an toàn, lại nói ra vị trí của đám con tin cho ngươi."
"Ồ?" Dương Xuân nhíu lông mày lại, đại đao bốn trăm mét ở trong tay lại rục rịch ngóc đầu dậy lần thứ hai: "Ai biết được lời ngươi nói là thật hay giả, nói không chừng con tin mà ngươi nói chính là để đánh lừa ta..."
"Tuyệt đối không phải!"
Cùng Kỳ trở nên khẩn trương, hắn sở dĩ e sợ, tuyệt đối không phải là bởi vì không đánh lại Dương Xuân, mặt khác cũng là bởi vì ở nơi đây trừ hắn ra, còn có những Yêu tộc khác, mặc dù không bằng hắn, nhưng cũng đều là những hạt giống còn sót lại của Yêu tộc, hắn có nghĩa vụ đưa bọn hắn trở về an toàn, bằng không mà nói...hắn tuyệt đối sẽ bị những Yêu Vương ở Huyền Vũ Đảo kia lột da rút gân!
Bằng không thì Cùng Kỳ cũng đã sớm chạy trối chết, coi như không đánh lại, cũng sẽ không nhận sợ Dương Xuân.
"Nếu ta đã nói, như vậy tuyệt đối là nói thật, nếu như ngươi động thủ một lần nữa, tác động đến đám Yêu tộc dưới quyền của ta, ta sẽ thật sự dẫn nổ trận pháp!"
Thần sắc của Dương Xuân trở nên bất định, nói thật nếu cứ để Cùng Kỳ rời đi như vậy, nàng thực sự có một chút không cam tâm, sư huynh ở bên kia đang liều mạng vì nàng, ở phía nàng thế mà ngay cả một tên Yêu tộc cũng đều không bắt được, nếu như chuyện này bị các nàng Tiêm Tiêm tỷ biết được, như vậy coi như nàng sẽ không còn mặt mũi.
"Nhưng nếu như bỏ qua con tin..."
Không biết vì sao, ở trong lòng của Dương Xuân cảm thấy vô cùng bất an.
Mà ở phía đối diện, ở trong lòng của Cùng Kỳ cũng rất khẩn trương, vừa điên cuồng truyền âm cho đám Yêu tộc dưới quyền, bảo bọn hắn thúc đẩy hung thú bùng nổ tiến công Hoài Nam Đạo, đồng thời bảo Yêu tộc xen lẫn trong hung thú mau chóng chạy trốn, lúc này liều chính là thời gian, nếu như hắn có thể kéo dài đầy đủ thời gian, làm sao sẽ còn sợ Dương Xuân.
Không đánh lại thì vẫn có thể chạy cơ mà?

Ngay vào thời điểm song phương đang giằng co với nhau, Lý Hoa Anh tỉnh lại.
"Hít hà!" Xoa xoa cái đầu sưng phồng của mình, Lý Hoa Anh hít vào một hơi thật sâu, có vẻ hơi đau đầu, lần bị thổi bay kia thật sự đã khiến cho hắn có một chút không chịu đựng nổi, không chỉ có phần đầu, ngay cả gân cốt trên toàn thân cao thấp đều đang đau nhức, phảng phất như bị tảng đá nặng nề đập vào vậy.
Phải biết rằng hắn nói như thế nào cũng là võ giả Hậu Thiên đỉnh phong! Đặt ở Hoài Thủy Thành cũng là một vị tiểu đội trưởng vinh quang! Thế mà lại bị dư ba chiến đấu đánh cho biến thành dạng này, thậm chí là nếu không có vận khí tốt, hắn đã trực tiếp bị dư ba giết chết, có thể thấy được cuộc chiến đấu giữa song phương rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ...
"Đó sẽ không phải là Hợp Đạo Tôn Giả đó chứ?"
Lý Hoa Anh cũng đã được nghe nói, nghe nói là võ giả Tiên Thiên Cảnh đỉnh phong - Hợp Đạo Tôn Giả có thể sử dụng lực lượng thiên địa, mọi cử động đều có sức mạnh vô hạn.
Bây giờ xem ra quả nhiên danh bất hư truyền a! Chỉ là...
"Nơi này là nơi nào?"
Lý Hoa Anh trừng mắt nhìn, ở nơi này chỉ có một màu đen, hoàn toàn không có ánh sáng, Lý Hoa Anh chợt vận chuyển một tia cương khí, hóa thành một sợi quang mang lộ ra từ đầu ngón tay.
"Là ai? !"
Quang mang vừa ra, ở sâu trong bóng tối lập tức truyền ra một tiếng quát lạnh, kém chút nữa đã hù chết Lý Hoa Anh, nếu như không phải nghe ra tiếng quát này dường như là một lão nhân mà nói, Lý Hoa Anh nói không chừng đã trực tiếp chạy trốn bán sống bán chết, mà lúc này, hắn cắn răng, phát ra âm thanh run rẩy hỏi: "Ngươi là ai?"
"Ồ?"
Câu hỏi của Lý Hoa Anh hiển nhiên đã làm cho đối phương kinh ngạc, chỉ chốc lát sau, thanh âm hơi có vẻ già nua kia mới vang lên lần thứ hai, mang theo vài phần hưng phấn đè nén: "Ngươi là người! ?"
Lý Hoa Anh: "? ??"
Nói nhảm, ngươi mới không phải là người! ?
"Đúng thế!"
Ai ngờ lời này vừa ra, ở trong bóng tối lập tức vang lên nguyên một mảnh tiếng kinh hô, hơn nữa giống như lão nhân, đều không ngoại lệ, toàn bộ đều mang theo sự kinh hỉ cùng với hưng phấn.

Chương 815: Hù chết lão già ta!

"Thật sự là người!"
"Ha ha! Ta biết ngay đám Yêu tộc bắt chúng ta kia không có quả ngon để ăn!"
"Tiểu huynh đệ! Mau tới đây! Chúng ta cũng là người!"
"M* nó! Những ngày này đã hù chết lão tử!"
Lý Hoa Anh: "..."
Chuyện gì đang xảy ra? Thế mà có nhiều người như vậy ở trong một nơi tối đen như thế này, hơn nữa nhìn thấy mình lại giống như nhìn thấy cứu tinh vậy!
Trong nháy mắt Lý Hoa Anh liền phản ứng lại.
Cứu tinh?
"Các ngươi là bị bắt cóc tới đây?"
"Nói nhảm!"
"Ngươi không biết sao? Vậy ngươi đã làm thế nào để đi được tới nơi này? Gặp quỷ! Đám Yêu tộc đáng chết kia chẳng lẽ không phát hiện ra ngươi?"
"Yêu tộc? Là hung thú sao? Ở bên ngoài giống như có người đang đánh nhau với hung thú..."
"Cái gì! ?"
Lý Hoa Anh còn chưa nói hết lời, thanh âm già nua nói chuyện lúc ban đầu kia đột nhiên vang lên: "Thực sự? Uy thế chiến đấu là như thế nào? Có phải là hủy thiên diệt địa, nhìn qua đặc biệt lợi hại, hơn nữa người tới còn đánh cho đám Yêu tộc kia chạy vãi đái vãi cức, chạy trối chết hay không?"
"Ừm." Lý Hoa Anh ngẩn ngơ, vô thức nói ra: "Dù sao thì cũng rất lợi hại..."
"Ha ha ha!" Thanh âm già nua lập tức cười lớn một tiếng, dường như là đang khoe khoang với người ở bên cạnh: "Ngươi nghe đi!"
"Tuyệt đối là con của ta tới cứu ta! Ta biết ngay là tên gia hỏa Cửu Anh kia hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ, dám bắt cóc ta? ! Trước đó cũng không điều tra xem lão già ta có thân phận gì!"
"Mọi người không cần phải lo lắng!"
"Lát nữa lão phu sẽ mời mọi người ăn thịt Cửu Anh."
"Đại bổ!"
Trong thời gian gần đây Dương Chiến sống rất cay đắng.
Vốn dĩ hắn ở quê quán Lạc Viêm Thành cậy già lên mặt đang trang bức thật tốt, đột nhiên, một vị cường giả căn bản là không có cách chống cự lại đột nhiên xuất hiện ở Lạc Viêm Thành, bắt bốn đại gia tộc cùng với hắn đi.
Gặp quỷ! Dương Chiến ban đầu còn tưởng rằng là ở phía Đại Chu

thấy nữ nhi của mình quá mức ưu tú, dự định giết người diệt khẩu diệt trừ hậu hoạn.
Hù chết lão già ta!
Về sau Dương Chiến mới biết được nguyên lai là một vị Yêu tộc không biết nhô ra từ nơi nào, vì tìm kiếm Tạo Hóa Viêm cái gì đó mới bắt hắn còn có người của bốn đại gia tộc Lạc Viêm Thành, hơn nữa còn muốn thẩm vấn đoàn người để tìm ra manh mối có quan hệ đến Tạo Hóa Viêm.
Nói đùa!
Dương lão đầu ta đi ngang qua giang hồ nhiều năm như vậy, gặp được loại chuyện này ta lại còn không biết sao?
Dương Chiến đảo con ngươi một vòng, có một chút ý tưởng đối với Tạo Hóa Viêm ở trong miệng của Yêu tộc, suy nghĩ kỹ một chút, đồ vật có thể khiến cho vị Yêu tộc có tu vi đã là Võ Đạo Tông Sư kia cũng đều thèm thuồng, tuyệt đối là chí bảo trong truyền thuyết, mà bốn đại gia tộc Lạc Viêm Thành, bao quát cả Dương Chiến hắn, dùng lời công bằng mà nói...
Sẽ xứng với chí bảo sao?
Thật giống như một người bình thường cầm một kiện Đạo Binh, cũng chỉ có thể dùng nó để thái thịt, không có đủ tu vi, cho dù là bảo vật khá hơn nữa cũng đều không có một chút tác dụng gì.
Cho nên nếu như Lạc Viêm Thành thật sự có bảo vật, mà Yêu tộc lại không tìm được, tất nhiên là đã bị người khác lấy đi.
Như vậy vấn đề đã đến...ở Lạc Viêm Thành có ai có thể lấy đi bảo vật như vậy?
Nói nhảm! Ngoại trừ Xuân nhi nhà ta thì còn có thể là ai! ? Ba đại gia tộc phế vật khác làm sao có thể so sánh với khuê nữ bảo bối nhà ta.
Ý niệm tới đây, Dương Chiến nhất thời liền chuẩn bị sẵn sàng hết thảy: cho dù chết cũng không được mở miệng! Tuyệt đối không thể mở miệng! Nhất định phải giúp khuê nữ nhà mình bảo trụ cái bí mật này!
Tạo Hóa Viêm a, có một câu nói rất hay, thất phu vô tội hoài bích có tội, mà thứ đồ vật vừa nghe liền biết rất lợi hại này, khuê nữ coi như chiếm được cũng nhất định là miệng kín như bưng. Dương Chiến tự cho rằng khuê nữ bảo bối cũng đã trưởng thành, hắn cũng đã không thể che chở được cho nàng, làm cha như vậy đã đủ mất mặt, hiện tại nếu lại kéo Dương Xuân thụt lùi, vậy thì ngay cả cái mặt già cũng khó mà giữ được.
Bất quá Dương Chiến cũng biết được, Dương Xuân đã lưu lại tiêu ký ở trên người của hắn, cho nên Dương Xuân hắn là rất nhanh liền có thể biết được tin tức hắn mất tích.
Dương Chiến thế nhưng cũng không có quên.
Khuê nữ nhà ta thế nhưng là đệ tử Thuần Dương Cung! Hiện tại cũng là người có chỗ dựa! Chỉ là một tên Yêu tộc, chờ khuê nữ nhà ta

mang theo đại quân Thuần Dương Cung giết tới, còn không phải là dễ như trở bàn tay?
Cho nên vào trước đó, điều ta cần phải làm chính là tận lực bảo trì điệu thấp, mặc kệ sử dụng phương pháp gì cũng đều tốt, ít nhất phải sống tạm cho đến khi khuê nữ nhà ta tới cứu, mà nếu như tên Yêu tộc kia thẩm vấn ta, vậy ta sẽ thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, trực tiếp tự bạo, để khuê nữ báo thù cho ta.
Nói thật, đây chính là một loạt thao tác oanh liệt do Dương Chiến tự tưởng tượng ra!
Nhưng không ai ngờ được!
Cái người gọi là Cửu Anh kia, vào một ngày nào đó thế mà một đi không trở lại, có trời mới biết đã chạy đi chỗ nào, sau đó lại có một vị Yêu tộc khác chạy tới nhốt Dương Chiến và người của bốn đại gia tộc, bất quá nhìn bộ đáng của đối phương, dường như là khác biệt cùng với Cửu Anh, cũng không biết tin tức về Tạo Hóa Viêm.
Điều này thực sự đã khiến cho Dương Chiến nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Kể từ đó hắn cũng không cần phải nơm nớp lo sợ cả ngày, chỉ cần chờ khuê nữ nhà mình tới cứu người liền xong việc.
Mà công sức không phụ lòng người.
Rốt cuộc cũng đã đến!
Một chút quang mang thắp sáng hang động, sau đó chỉ thấy một thanh niên nam tử nhẹ nhàng đi đến từng bước, sau khi nhìn thấy rõ đám người Dương Chiến mới nhẹ nhàng thở ra.
"Phù!" Lý Hoa Anh vỗ ngực một cái, thật sự là người.
"Còn đứng ngây ở đó làm gì?" Dương Chiến vội vàng nói: "Đám Yêu tộc kia nói không chừng sẽ trở về, nhanh, cởi trói giúp chúng ta, nhanh chóng rời đi."
"Ồ!"
Nghe đến đây, khuôn mặt của Lý Hoa Anh nhất thời trở nên hết sức nghiêm túc, thân làm quân coi giữ Hoài Thủy Thành, Thống lĩnh đại nhân thường xuyên nói con dân là một thành viên của quân đội, Lý Hoa Anh vẫn rất có tư tưởng giác ngộ, lập tức buông bỏ tạp niệm, bắt đầu cởi trói giúp cho đám người Dương Chiến.
Vừa cởi trói, Lý Hoa Anh vẫn không quên an ủi một số người rõ ràng đã sợ hãi quá độ: "Ở bên ngoài còn đang đại chiến, đám hung thú đều đã chạy tứ tán, mọi người hãy đi theo ta, chúng ta hành động cấp tốc, nhìn xem có thể lách qua đám hung thú đã nổi điên kia hay không, mà chỉ cần đi đến Hoài Thủy Thành, tin tưởng ta, mọi người chẳng mấy chốc sẽ an toàn."
So với một số người bị doạ sợ, Dương Chiến ngược lại là sinh long hoạt hổ, càng già càng dẻo dai, phủi phủi quần áo liền đứng lên vững vàng, thuận tiện đạp một cước vào người trẻ tuổi còn có một chút bất an ở bên cạnh: "Thất thần làm gì? Đi mau!"

"Vâng, Vâng!"
Mà cùng lúc đó…
"Chết?"
"Chết rồi sao?"
"Ở dưới một đòn liên thủ của chúng ta, tên Tà Thần kia làm sao có thể không chết?"

Chương 816: Tổ Long Trung Nguyên bị chém đứt

Nói cũng phải...
Ba đại Yêu Vương cùng với Tần Võ Dương đưa mắt nhìn nhau, hư không bị phá vỡ dần dần phục hồi lại như cũ, mà thân hình của "Gia Lỗ Lỗ" lại là không thấy tung tích, mặc dù không nhìn thấy thi thể, nhưng bằng vào uy lực của một kích vừa rồi, đổi thành cường giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, cũng sẽ bị đánh thổ huyết mà chạy.
Mà tu vi của Gia Lỗ Lỗ tuyệt đối sẽ không có khoa trương đến Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, như vậy, Gia Lỗ Lỗ dưới một đòn vừa rồi hẳn là không thể nào còn sống.
Ý niệm tới đây, thần sắc của ba đại Yêu Vương dần dần trầm tĩnh trở lại, mà Tần Võ Dương cũng lộ ra biểu lộ thoải mái khi báo được đại thù.
Nhưng mà...
"A A A!"
Tầm Long Sĩ ở phía bên kia lại bỗng nhiên tuôn ra một tiếng kêu thảm.
Hoành Võ Đế sớm thu tay đã quán chú toàn bộ lực lượng Âm Dương Kính lên trên người của hắn, ngăn cách hư không, khiến cho Tầm Long Sĩ căn bản không có cách nào liên hệ cùng với đại nhân nhà mình, bởi vì một nguyên nhân nào đó, vị chí cường giả ở bên trong Tà Thần kia nếu không nhận được tin tức thì sẽ không giáng lâm, bởi vậy Tầm Long Sĩ chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.
"Đáng chết!" Tầm Long Sĩ cảm thấy rất đau lòng.
Gia Lỗ Lỗ! !! Tinh anh bên trong Tà Thần như thế, mẫu mực ở bên trong mẫu mực, chiến sĩ dũng cảm vì đại nghĩa không tiếc hi sinh chính mình, cuối cùng lại chết ở dưới sự liên thủ hèn hạ của những người trước mắt này! Yên tâm đi huynh đệ! Ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!
"Hừ!"
Hoành Võ Đế tự nhiên là nhìn ra tâm tư của Tầm Long Sĩ, bất quá hắn cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó gia tăng lực lượng Âm Dương Kính, thân thể của Tầm Long Sĩ triệt để thiêu đốt, sau đó hóa thành tro bụi, thay vào đó, thì là một chùm sáng màu máu, từ trên trời bay xuống dưới, trong nháy mắt liền xông vào bên trong Hoài Nam Đạo.
Ầm ầm!
Ở rừng rậm Hoài Nam Đạo! Huyết Tế Đại Trận trực tiếp nuốt hết chùm sáng do hiến tế Tầm Long Sĩ hóa thành, sau đó bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng chói mắt, ở bên trong hư không, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một đầu cự long vàng óng hiện lên, sau đó Huyết Tế Đại Trận

đằng không mà lên, huyết quang hóa thành kiếm, bỗng nhiên chém một cái về phía chân phải của cự long vàng óng.
"Rống------!"
Chân rồng bị chặt đứt! Toàn bộ đại địa Hoài Nam Đạo vào thời khắc này đều chấn động mãnh liệt! Trong lúc mơ hồ, tất cả Nhân tộc ở bên trong vạn dặm địa vực đều có thể nghe được một tiếng long ngâm phát ra từ sâu trong đáy lòng, mang theo vài phần thê lương, mà Hoành Võ Đế còn có Tần Võ Dương mắt thấy một màn này lại bỗng nhiên cười như điên.
"Thành công!"
Mà gần như đồng thời…
Ở trong Kim Loan Điện tại Thành Thượng Kinh, Thánh Thượng Đại Càn vừa mới phá mở hư không cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.
"Làm rất tốt!"
Tổ Long Trung Nguyên bị chém đứt!
Trong cái chớp nhoáng này, ở bên trên toàn bộ đại địa Trung Nguyên, phàm là Nhân tộc, toàn bộ đều cảm nhận được sự biến hóa của Tổ Long Trung Nguyên, mà sự biến hóa của Tổ Long Trung Nguyên cũng trực tiếp ảnh hưởng đến tất cả bách tính Trung Nguyên, nhưng so sánh với bi thương không hiểu ở trong lòng của người bình thường mà nói, một ít cường giả lại là vì thế mà cảm thấy vui mừng khôn xiết.
Tại Tu Di Sơn.
Ở bên trong bảo điện Đại Hùng, Phương Trượng Phật Môn - Ngô Không bỗng nhiên đứng dậy, ngạc nhiên nhìn về phía phương hướng Hoài Nam Đạo, sự biến hóa của Tổ Long Trung Nguyên tự nhiên là không gạt được hắn, nhưng khiến cho hắn khiếp sợ là, thế mà thật sự có người chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên? Hắn vẫn còn đang suy nghĩ đối sách mà còn chưa có biện pháp.
"Đến tột cùng là người nào?"
Trương Thái Bình Đạo Môn? Giáo chủ Minh Giáo? Thiên Khả Hãn Bắc Nhung?
Ngô Không chau mày, thân làm Phương Trượng Phật Môn, lại là một trong các chí cường giả ít có trong thiên hạ, hắn đối với những chí cường giả giống như mình hoặc nhiều hoặc ít cũng đều có hiểu biết, nhưng mà ở trong ký ức của hắn, vô luận là ai, hắn là đều không có thủ đoạn có thể chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên mới đúng chứ? Chẳng lẽ là có người giấu một tay?
Không đúng.
Thần sắc của Ngô Không biến hóa, lập tức liên tưởng đến tràng cảnh hắn và một đám chí cường giả vây công Thánh Thượng Đại Càn trước đó, lúc ấy có tổng cộng năm người xuất thủ, hắn, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, giáo chủ Minh Giáo, cung chủ Tiên Cung, còn có một người thần bí, bây giờ nghĩ lại, chỉ có thể là cung chủ Tiên Cung

cùng với người thần bí kia…
"Là một trong hai người bọn hắn hay sao?"
"Tiên Cung!"
Cái thánh địa võ đạo Tiên Cung này ở trong mười đại thánh địa võ đạo có thể nói là khiêm tốn nhất, thậm chí cũng không có ai biết là nó được tạo dựng lên vào lúc nào, hơn nữa người tu hành ở trong đó cũng hết sức đặc thù, đối với bên ngoài cũng không tuyên bố mình là võ giả, mà tự xưng là tu chân giả gì đó...
Nói tóm lại…
Ngô Không cũng không hiểu nhiều đối với Tiên Cung, nếu như quả thật là do bọn hắn chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên, như vậy thì về sau tất nhiên phải bảo trì cảnh giác đối với Tiên Cung, đương nhiên là còn có một loại khả năng khác, đó chính cường giả bí ẩn đồng loạt ra tay cùng với hắn lúc ấy, nhưng lại nhìn không ra thân phận.
Nói thật... trên thực tế ở trong lòng của Ngô Không chính là hoài nghi người thần bí kia là kẻ ra tay.
"Thôi được rồi!"
Dừng lại một chút, Ngô Không lại ngồi lên bồ đoàn trong bảo điện Đại Hùng, dùng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phương hướng Hoài Nam Đạo, nếu Tổ Long Trung Nguyên bị chặt đứt gây ra động tĩnh to lớn như thế, Thánh Thượng Đại Càn sẽ không có khả năng không cảm ứng được, kể từ đó, đối phương tất nhiên sẽ phải tiếp nhận lửa giận của Thánh Thượng Đại Càn.
Bất kể là ai, đối mặt với lửa giận của Thánh Thượng Đại Càn, tất nhiên đều phải hiển lộ chân thân.
Mà cùng lúc đó…
Ở bên trên đại địa Trung Nguyên, Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn, giáo chủ Minh Giáo, thậm chí là ngay cả Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đều đi ra bên ngoài, ánh mắt nhìn xuyên qua hư không, mang theo một dạng tâm tư giống như Ngô Không nhìn về phía phương hướng Hoài Nam Đạo, mà ở nơi đó, Tổ Long Trung Nguyên hiển hóa chân thực, hóa thành một con rồng vàng vắt ngang chân trời.
Như mong đợi…
"Lớn mật! !!"
Một tiếng hét phẫn nộ gào thét mà ra từ bên trong Tổ Long, trong chớp mắt liền quét sạch toàn bộ Hoài Nam Đạo, hóa thân Tổ Long nguyên bản còn đang không ngừng gào thảm, hai mắt hỗn loạn nhất thời trở nên thanh minh, mặc dù vẫn là hình thú, nhưng lại để lộ ra một cỗ bá đạo cùng với cường thế quân lâm thiên hạ.
Mắt rồng to như chuông đồng hơi hơi chuyển động, rất nhanh liền rơi vào trên người của Hoành Võ Đế Đại Chu, Tần Võ Dương Tần thị, còn có ba đại Yêu Vương Kỳ Cung, Anh Cưu, Cửu Phượng, vẻn vẹn chỉ là một ánh mắt, lại giống như là thái sơn áp đỉnh vậy, khiến cho năm vị Hỏa Luyện Kim Đan đều là lưng đổ mồ hôi lạnh.

Chương 817: Chí cường giả Yêu tộc

"Ối..."
"Ấy!"
"Ách!"
Không có giải thích, cũng không có chào hỏi, càng là không có ý tứ trao đổi, gần như đồng thời, Hoành Võ Đế thôi động Âm Dương Kính, hai mặt Âm Dương Kính chính phản thay phiên xoay chuyển, kính quang chiếu phá hư không, phảng phất như nhật nguyệt dâng lên, thiên địa bốn phía trở nên mơ hồ trong nháy mắt, dần dần che lấp thân ảnh của Hoành Võ Đế.
Ở một bên khác, Lạc Thủy nhấc lên sóng lớn thao thiên, hóa thành một bức tường thành màu trắng bạc uy vũ, bốn phía tường thành tạo thành một tòa thành trì rộng lớn, diễn hóa ra vô số binh sĩ, ở dưới sự thao túng của Tần Võ Dương, thành trì Lạc Thủy lấy uy thế lật trời, trực tiếp đập về phía hóa thân Tổ Long mà Thánh Thượng Đại Càn phụ thể.
Đạo Binh thượng phẩm chung quy vẫn là Đạo Binh thượng phẩm.
Có loại Thần Khí trấn áp khí vận này, Thánh Thượng Đại Càn mặc dù cũng không phải là giáng lâm chân thân, cho dù không có một chút tổn hao nào ở dưới một đòn liên thủ của Hoành Võ Đế cùng với Tần Võ Dương, nhưng lại không có cách nào ngăn cản hai người chạy trốn, một lát sau, hóa thân Tổ Long mới điều khiển thân rồng, tránh thoát ra từ bên trong thiên địa nguyên khí bạo loạn.
Sau khi mím môi tức giận, Thánh Thượng Đại Càn thay đổi ánh mắt lần thứ hai, nhìn về phía ba đại Yêu Vương.
"Hít hà! !!"
Ba đại Yêu Vương không ngoại lệ, toàn bộ đều hít vào một ngụm khí lạnh, cường giả giống như Thánh Thượng Đại Càn, đặt ở niên đại Thượng Cổ, đó chính là chí cường giả gần với Đạo Tổ cùng với Phật Tổ, mà giống như bọn hắn, dù là có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, có thân phận Yêu Vương, cũng vẫn không có ý nghĩa như cũ.
Nhất là Anh Cưu, không thể không thừa nhận hắn quả nhiên là cha của Cửu Anh, thấy ánh mắt ẩn hàm sát khí của Thánh Thượng Đại Càn, hai chân nhất thời chính là mềm nhũn, chuẩn bị trực tiếp quỳ rạp xuống đất, ngay cả động tác hắn cũng đều đã nghĩ kỹ, trước tiên quỳ đầu gối, đầu cúi rạp xuống đất, cuối cùng sẽ hô một tiếng Thánh Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...
Một loạt thao tác cơ hồ là giống như đúc với Cửu Anh lúc trước.
Đương nhiên, vận khí của Anh Cưu còn muốn tốt hơn không ít so với Cửu Anh, tối thiểu là còn có người cứu hắn.
Không đợi Anh Cưu áp dụng bộ thao tác ở trong lòng này, hư không

ở trên đỉnh đầu song phương bỗng nhiên vỡ ra, sau đó sóng biếc mãnh liệt, một giọng nói già nua truyền đến từ phía hư không đối diện: "Khụ khụ khụ..."
Thanh âm lộ ra vẻ rất suy yếu, nhưng lực lượng lộ ra ở trong đó cho dù là một chút hư nhược cũng không có, thậm chí là còn cường ngạnh bá đạo đến cực hạn, trực tiếp bảo vệ ba đại Yêu Vương.
"Ồ!" Hai chân vốn dĩ mềm nhũn không đứng nổi, trên mặt của Anh Cưu nhất thời toát ra biểu lộ kiên nghị không sợ sinh tử, hai chân trở nên thẳng băng, thuận tiện còn liếc nhìn Kỳ Cung đầu đầy mồ hôi ở bên cạnh, lộ ra bộ dáng sống sót sau tai nạn, cười lạnh một tiếng: "Hèn nhát, chúng ta chính là Yêu tộc kiêu ngạo, sao lại có thể chật vật như thế?"
"Nhìn cái bộ dạng này của ngươi, nếu như lại cho ngươi một chút thời gian, ngươi có phải hay không sẽ muốn quỳ xuống đầu hàng, hô vạn tuế?"
"Thực sự cảm thấy xấu hổ vì ngươi!"
Kỳ Cung: "..."
Mà đổi thành một bên, Thánh Thượng Đại Càn phụ thể vào hóa thân Tổ Long dùng ánh mắt nhìn xuyên thấu qua vết nứt không gian, trực tiếp nhìn về phía đối diện, chợt nhướn lông mày lên, mà cùng lúc đó, tại Tu Di Sơn, Bát Cảnh Cung, Bắc Nhung, còn có rất nhiều địa phương không biết tên, đều ném ánh mắt bén nhọn tới, nhắm thẳng vào người nào đó ở trong vết nứt không gian đối diện.
"Yêu tộc vẫn còn có Yêu Thánh còn sống?"
"Chí cường giả..."
"Thì ra là thế, lại là Yêu tộc?"
"Chí cường giả Yêu tộc đã trở về?"
"Không biết tự lượng sức mình!"
Rất nhiều suy nghĩ xen lẫn trong hư không, các chí cường giả Trung Nguyên mặc dù tính toán lẫn nhau, tranh phong lẫn nhau, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả mọi người đều là Nhân tộc, đối mặt với đối lập ở giữa Nhân tộc cùng với Yêu tộc, bọn họ đều kiên định đứng ở bên phía Nhân tộc, bởi vậy sau khi nhìn thấy chí cường giả Yêu tộc tự nhiên là sinh ra lòng kiêng kỵ.
"Khụ khụ."
"Chư vị hiểu lầm rồi, chỉ là Yêu tộc chúng ta rất lâu rồi không có đi vào Trung Nguyên, có một chút nhớ nhà, lúc này mới đến Trung Nguyên du lịch một phen, không ngờ được thế mà gặp phải việc này..."
Chư vị chí cường giả: "..."
Du lịch? Có quỷ mới tin ngươi! Lão đầu tử nhà ngươi rất hư.
Mặc dù lời nói ra là vô cùng hoang đường, bất quá chí cường giả Yêu tộc mở miệng lại không hề bị lay động, lộ ra bộ dáng không biết xấu hổ mặc kệ ngươi có tin hay không, dù sao thì ta cũng tin, nói: "Cho

nên còn xin giơ cao đánh khẽ, tại hạ sẽ mang mấy tiểu bối không nên thân này về giáo dục một phen."
Chí cường giả Yêu tộc vừa dứt lời, rất nhiều chí cường giả đều lộ ra biểu lộ có một chút hả hê.
Mang về? Bọn họ còn có thể không biết tính cách của Thánh Thượng Đại Càn hay sao, Tổ Long Trung Nguyên bị chặt đứt, thù hận lớn như vậy, hắn không rút gân lột da ba vị Yêu Vương kia đã là có tính tình tốt, sẽ còn để cho ngươi mang về? Ngươi hôm nay nếu có thể mang ba vị Yêu Vương kia về một cách an ổn, chúng ta sẽ ăn hết bảng hiệu nhà mình!
"Được." Thánh Thượng Đại Càn dùng khuôn mặt trầm như nước gật gật đầu.
Trong lòng thì là nở hoa đầy bụng.
Giết những Yêu Vương này? Nói đùa, bề tôi có công tân tân khổ khổ mới chặt đứt được long mạch như vậy, ta làm sao có thể giết bọn hắn? Hãy tiếp tục cố gắng! Tiếp tục phấn đấu! Trẫm coi trọng các ngươi!
Thái độ của Thánh Thượng Đại Càn làm cho tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt.
Cái đệch! ? Người ta nói giỡn ngươi cũng thật sự đồng ý? Uy nghiêm và mặt mũi của người thân là thiên hạ đệ nhất nhân đâu?
Ngay cả chí cường giả Yêu tộc ở trong hư không đối diện cũng đều là kinh ngạc nửa ngày, vốn dĩ hắn đã làm tốt chuẩn bị giao thủ một hai chiêu cùng với Thánh Thượng Đại Càn, nếu thực sự không được thì sẽ mang theo ba đại Yêu Vương chạy trốn, không ngờ được Thánh Thượng Đại Càn thế mà lại dễ nói chuyện như vậy, nói thả người liền thả người, trước đó còn nghe người khác nói Thánh Thượng Đại Càn bá đạo cường thế...
Hiện tại xem ra, hắn vẫn là rất hiền hòa nha!
"Khụ khụ!" Dừng lại một chút, chí cường giả Yêu tộc chợt mở miệng nói: "Đã như vậy, liền tạ ơn Thánh Thượng, tại hạ cam đoan sẽ quản giáo mấy tên tiểu bối này một phen thật tốt."
"Quản giáo?" Thánh Thượng Đại Càn nhướng mày.
Mình thật vất vả gặp được mấy người làm công này, thật sự muốn mang về toàn bộ vậy mình phải làm như thế nào? Tổ Long Trung Nguyên còn chưa có triệt để ngủ say đây, mình còn cần những người làm công này xuất thủ thêm vài lần nữa.
Ý niệm tới đây, trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn nhất thời lộ ra nụ cười ấm áp: "Ngươi nói là Yêu tộc ngày xưa vốn là một phần tử của Trung Nguyên, nếu như ngươi muốn mà nói, cũng rất hoan nghênh Yêu tộc đến Trung Nguyên du lịch."
Chí cường giả Yêu tộc: "? ??"
Đậu xanh rau má, Nhân Hoàng đương thời lại sáng suốt như vậy sao?

Chương 818: 100 loại phương pháp ăn chay

"Tuy nhiên, phải nói trước." Thánh Thượng Đại Càn xoay chuyển lời nói: "Nếu như Yêu tộc muốn đến Trung Nguyên mà nói, vậy nhất định phải tuân theo pháp lệnh của Đại Càn để làm việc, trẫm cũng có thể phân chia một khối khu vực chuyên môn cung cấp cho Yêu tộc, nhưng trẫm hi vọng, Yêu tộc sẽ không trở thành tai hoạ của Trung Nguyên."
"Nhất là trẫm đã từng nghe nói, Yêu tộc thích ăn thịt người...ngươi hiểu chưa?"
"! !!"
Lúc này chí cường giả Yêu tộc thật sự là có một chút không bình tĩnh. Bởi vì nghe lời này của Thánh Thượng Đại Càn, còn giống như là thực sự nghiêm túc và có thành ý!
Phải biết rằng từ thời đại Thượng Cổ cho đến nay, Yêu tộc đã triệt để trở nên xuống dốc, bằng không cũng sẽ không ẩn cư trên một hòn đảo ở hải ngoại, ngay cả nghỉ ngơi lấy lại sức cũng không được tính, miễn cưỡng chỉ có thể gọi là kéo dài hơi tàn, thiếu thốn tài nguyên cùng với thiên địa nguyên khí, khiến cho Yêu tộc qua nhiều năm như vậy căn bản không sinh ra cường giả gì.
Nếu không phải là Yêu tộc có tuổi thọ rất dài, hơn nữa ít nhiều còn có một chút ít nội tình mà nói, chỉ sợ là còn không cần chờ Nhân tộc xuất thủ, Yêu tộc sẽ tự động diệt tộc, về phần lịch sử huy hoàng bảy vị Yêu Thánh Yêu tộc hội tụ ở phía dưới Thiên Trụ Sơn ngày xưa, thành lập Yêu Đình, xưng bá Trung Nguyên, thậm chí là còn tranh phong cùng với hoàng triều Nhân tộc...đã sớm trở về với cát bụi.
Cuối cùng vẫn là Nhân tộc có tiềm lực lớn hơn đi đến cuối cùng.
Lúc này, đối với chí cường giả Yêu tộc mà nói, có thể có được cơ hội tiến vào Trung Nguyên, một lần nữa lấy được một số lớn tài nguyên cùng với thiên địa nguyên khí tiếp tế, cũng đã là chuyện tốt lớn bằng trời.
Nhưng mà chuyện này còn là do chính miệng Nhân Hoàng đương đại nhận lời! Lúc này Trung Nguyên lấy hoàng triều nhân đạo vi tôn, có miệng vàng lời ngọc của Nhân Hoàng, thiên địa nguyên khí ở Trung Nguyên cũng sẽ không bài xích Yêu tộc, có thể nói là cơ hội tốt ngàn năm một thuở!
Ý niệm tới đây, chí cường giả Yêu tộc lập tức mở miệng cười nói: "Ha ha ha!"
"Thánh Thượng nói đùa, ăn thịt người? Yêu tộc chúng ta ghét nhất chính là ăn thịt người!"
"Đó đều là tập tục xấu ở thời kỳ Thượng Cổ, từ sau khi Yêu tộc chúng ta ẩn cư ở Đông Hải, trình độ văn minh đã tăng lên trên diện

rộng, đừng nói là ăn thịt người, ngay cả thịt cá chúng ta cũng đều không ăn, có không ít Yêu tộc đã bắt đầu nghiên cứu 100 loại phương pháp ăn chay, cho nên sự lo lắng của Thánh Thượng là không cần thiết một chút nào!"
Ông trời ơi! Chí cường giả Yêu tộc thật đúng là không gạt người, Đông Hải chỉ là một hòn đảo nhỏ thì có thể có đồ vật gì, Yêu tộc bình thường thật đúng là rất ít khi ăn thịt, bởi vì trừ phi tự giết lẫn nhau, nếu không thì căn bản cũng không có thịt cho bọn hắn ăn, chỉ có thể ăn chút cỏ ăn chút đất, dù sao cũng là để lấp cái bao tử.
Điều duy nhất mà chí cường giả Yêu tộc giấu giếm đó là khát vọng của Yêu tộc đối với thịt người, mặc dù không có thịt người để ăn, nhưng có không ít Yêu tộc kỳ thật đều rất muốn ăn, cũng có một chút lão nhân một mực phổ cập cho thế hệ Yêu tộc tuổi trẻ thịt người rốt cuộc ăn ngon cỡ nào, khiến cho lệ khí của thế hệ tuổi trẻ hiện tại rất nặng...
Bất quá không thành vấn đề, dù sao thì Thánh Thượng Đại Càn cũng không biết a!
Hiện tại cứ đáp ứng trước, về sau cùng lắm thì mình sẽ trở về chỉnh đốn và cải cách một phen thật tốt là được.
Vì trở lại Trung Nguyên, phục hưng Yêu tộc, chí cường giả Yêu tộc cũng rất quyết tâm, đừng nói là thịt người, coi như là ăn gió uống sương hắn cũng nhận.
Huống hồ...chí cường giả Yêu tộc cũng không phải là chưa nghe nói qua, tình cảnh của bản thân Nhân Hoàng đương đại dường như cũng không được khá lắm a, hiện tại cứ đáp ứng trước, nói không chừng ngày sau Yêu tộc còn có cơ hội đây...
Cùng lúc đó…
Phật Môn, Bắc Nhung, Minh Giáo, chí cường giả của rất nhiều thế lực lại lộ ra sắc mặt rất ngưng trọng và nghiêm túc.
Ở bên trong bảo điện Đại Hùng, sắc mặt của Ngô Không càng là trở nên tái xanh: "Liên hợp Yêu tộc…hắn thế mà không để ý đến đại nghĩa nhân đạo, muốn liên minh với Yêu tộc để vãn hồi xu hướng suy tàn sao?"
"A Di Đà Phật!"
Ở dưới cái nhìn của Ngô Không cùng với một đám chí cường giả, chuyện này không thể nghi ngờ chính là mưu lược của Thánh Thượng Đại Càn!
Không thể nghi ngờ! Nếu có thể mời chào Yêu tộc, ở bên Đại Càn lại có một vị chí cường giả tham chiến, không thể nghi ngờ sẽ tạo thành biến hóa cực lớn đối với thế cục trong toàn bộ Trung Nguyên, chuyện này giống như tình huống Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào Trung Nguyên ngày xưa, khác nhau thì là thế lực cùng với uy hiếp của Yêu tộc, đều hoàn toàn không phải là Bái Hỏa Ma Giáo có thể so sánh.
Mà vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn đang giằng co với đám chí

cường giả.
Ở bên ngoài Hoài Thủy Thành.
Dương Xuân dần dần thu liễm cương khí toàn thân, không còn hiển hóa dị tượng Yêu Thần Sơn to lớn, mà Cùng Kỳ ở phía đối diện cũng thở dài một hơi, thu hồi chân thân Cùng Kỳ, bất quá so sánh với Dương Xuân quần áo sạch sẽ, chắp hai tay ở sau lưng, nhìn qua có bộ dáng vô cùng tiêu sái thì hắn muốn tàn tạ hơn rất nhiều.
Bất quá dù vậy, ở trên mặt của Cùng Kỳ vẫn lộ ra một nụ cười.
Bởi vì hắn đã thắng cuộc!
Vị Nhân tộc này quả nhiên đã từ bỏ chiến đấu cùng với mình!
"Khục, khụ khụ, rất tốt, ngươi hãy thả ta rời đi một trăm dặm, ta sẽ nói cho ngươi biết vị trí của con tin."
"Một trăm dặm..."
Dương Xuân nhíu lông mày lại, một trăm dặm đối Võ Đạo Tông Sư mà nói cũng không phải là rất xa, Cùng Kỳ đưa ra cái yêu cầu này, hiển nhiên là cũng tương đối có thành ý, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cho Dương Xuân dừng tay vẫn là bởi vì trực giác của Dương Xuân nói cho nàng biết, con tin ở trong miệng của Cùng Kỳ chỉ sợ cũng không phải là lời nói dối.
Mà lấy bản tâm của Dương Xuân, từ bỏ những con tin kia là chuyện không thể nào.
"Được, theo ý ngươi."
"Ha ha ha, hợp tác sảng khoái!"
Cùng Kỳ ra vẻ hào sảng cười lớn một tiếng, đồng thời thầm mắng ở trong lòng: "Ngu ngốc!"
Ngươi cho rằng chỉ rời đi một trăm dặm là ngươi có thể đuổi kịp ta? Ta con m* nó là Yêu tộc! Thân làm Cùng Kỳ Yêu tộc, biến ra chân thân, ở trên lưng của ta thế nhưng là có cánh dài! Ngươi cũng không phải là Hỏa Luyện Kim Đan, đến lúc đó ta bay lên trên trời, lại dẫn nổ trận pháp giết chết con tin, ngươi làm sao có thể bắt được ta bây giờ? Ngây thơ!
Hơn nữa những con tin kia ta cũng không có giấu cách đây quá xa, chỉ ở gần đây mà thôi, đến lúc đó ta lại dẫn nổ trận pháp, nói không chừng còn có thể thừa cơ bẫy vị Nhân tộc này một phát, đây chính là cái gọi là binh bất yếm trá! Đừng nhìn dung mạo của ta rất thô kệch, nhưng trên thực tế ta thế nhưng là phái có não ít có ở bên trong Yêu tộc!

Chương 819: Lá gan thật lớn

"Nhanh lên nhanh lên."
"Đám Yêu tộc kia nói không chừng rất nhanh sẽ trở lại, chúng ta hãy tranh thủ thời gian, mau chóng rời đi!"
"Nhanh lên một chút!"
Ở bên trong rừng rậm bên ngoài Hoài Thủy Thành, ở phía ngoài một hang động, có lần lượt từng bóng người chính là vội vã xuyên qua ở trong rừng cây, cầm đầu bất ngờ chính là Lý Hoa Anh cùng với Dương Chiến.
"Tiểu tử, lúc trước ngươi nói có người chiến đấu cùng với Yêu tộc, ở nơi nào?"
"Ngươi còn muốn trở về! ?"
Lý Hoa Anh dùng vẻ mặt rung động nhìn vị lão nhân trước mắt này, ở trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ tâm tình kính nể, phải biết rằng lúc trước sau khi hắn nhìn thấy cái khung cảnh chiến đấu như hủy thiên diệt địa kia, cho đến bây giờ ở trong lòng vẫn còn sợ hãi, căn bản là không có nghĩ tới việc lại trờ về, không ngờ được vị lão nhân này lại có lá gan lớn như vậy.
"Nói nhảm!"
Dương Chiến tức giận nhìn Lý Hoa Anh một cái, chiến đấu ở nơi đó nói không chừng là nữ nhi bảo bối nhà ta, hơn nữa nghe tiểu tử này miêu tả, khuê nữ nhà mình dường như còn chiếm ưu thế...vậy thì còn cần phải suy nghĩ gì nữa? Đây chẳng phải là một cái cơ hội đánh chó mù đường thật tốt sao! ?
"Thế nhưng mà..." Lý Hoa Anh chau mày, nhìn về phía những người khác, nói: "Ta còn phải đưa những người khác trở về Hoài Thủy Thành mới được, mà một mình ngươi đi lại quá nguy hiểm..."
"Ách!"
Dương Chiến nhếch nhếch miệng, xác thực, phải biết rằng những người khác cũng không có lá gan như Dương Chiến, sau khi bị Cửu Anh uy hiếp một lần, đã sớm bị dọa đến mức hồn phi phách tán, làm sao còn dám lưu lại nơi này, hiện tại điều bọn họ muốn làm nhất, chính là không ngừng chạy trốn về Hoài Thủy Thành, bảo đảm sự an toàn của mình.
Sau khi trầm tư trong chốc lát, Dương Chiến vẫn gật đầu.
"Được rồi, vẫn nên mang mọi người trở về trước, sau khi xong việc lại mang ta trở lại."
"Ách!"
Lão đầu tử này có lá gan thật lớn!
Nhưng vào đúng lúc này, Dương Xuân vốn dĩ bởi vì nguyên nhân con tin đã ngưng chiến cùng với Cùng Kỳ, đứng nhìn Cùng Kỳ rời đi lại

bỗng nhiên kinh ngạc, nhìn về phía phương hướng Lý Hoa Anh cùng với Dương Chiến.
"Phụ thân?"
Ở bên trong cảm ứng của Dương Xuân, hỏa chủng Tạo Hóa Viêm mà nàng đưa cho phụ thân nhà mình, vào lúc này lại có thể cảm ứng được! Hơn nữa còn đặc biệt gần, cơ hồ là gần trong gang tấc.
Không có một chút do dự gì, Dương Xuân trực tiếp vứt bỏ Cùng Kỳ, dựa theo cảm ứng đối với hỏa chủng Tạo Hóa Viêm chạy như bay về phương hướng Lý Hoa Anh cùng với Dương Chiến.
Mà cùng lúc đó... đám người thật vất vả mới thoát ly khỏi lao tù bỗng nhiên chấn động toàn thân, tất cả mọi người đều cảm giác được, ở sâu trong rừng núi, có một cỗ khí tức kinh khủng đang cuốn tới về phía bọn hắn!
Cỗ khí tức này rất cường đại, không kém cỏi một chút nào so với Cửu Anh, thậm chí là càng thêm cường đại!
Võ Đạo Tông Sư!
"A A A!"
"Yêu tộc! Nhất định là đám Yêu tộc kia lại trở về!"
"Chết tiệt!"
"Chỉ thiếu chút nữa là đã có thể đào tẩu..."
Biểu lộ của Lý Hoa Anh cùng với Dương Chiến cũng hết sức tái nhợt, mà ở phía sau bọn họ, tâm tính của không ít người cho rằng mình rốt cục đã thoát ly khỏi biển khổ trực tiếp vỡ vụn, ngồi dưới đất lộ ra hai mắt vô thần, nghiêm trọng một chút thậm chí còn khóc lớn, nhân sinh thay đổi quá nhanh cũng không phải là dễ dàng thừa nhận như vậy.
Đương nhiên cũng không phải là không có người nắm giữ tâm chí kiên nghị, trong đó liền bao gồm Lý Hoa Anh cùng với Dương Chiến, còn có mấy người nắm quyền ba đại gia tộc Lạc Viêm Thành trước đó.
"Đáng chết!"
"Tất cả mọi người hãy lui lại! Người có tu vi cao ở lại đoạn hậu."
"Chuẩn bị nghênh địch!"
"Thất thần làm gì? Mau chạy đi!"
Địch nhân càng ngày càng gần, cỗ khí thế kinh khủng kia lại càng tiếp cận, càng khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng, lực lượng kinh khủng giống như hủy thiên diệt địa quét sạch bốn phía, thổi bay cây cỏ trong rừng, cuối cùng, một bóng người xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người, sau khi nhìn thấy đám người, tốc độ của địch nhân rốt cuộc còn tăng nhanh hơn, chạy như bay về phương hướng của đám người!
"Mọi người!"
"Vì người trẻ tuổi chúng ta hãy tranh thủ thời gian!"
Ngay vào thời điểm những người cầm quyền lên tiếng gầm thét,

đồng thời làm tốt chuẩn bị hi sinh...
"Phụ thân!" Đạo thân ảnh kinh khủng kia vừa mừng rỡ kêu to, vừa dùng sức vung vẩy hai cánh tay nhỏ nhắn.
Đám người: "..."
Sau một khoảng thời gian cực kỳ lúng túng và yên tĩnh. Dương Chiến cảm thấy mình cũng không thể tiếp tục trầm mặc. Mà Dương Xuân cũng nhanh chóng vọt tới trước mặt hắn, rõ ràng là cũng không quá lâu, nhưng lần thứ hai nhìn thấy cha già nhà mình, vẫn khiến cho Dương Xuân lộ ra vẻ cực kỳ kích động: "Phụ thân, mọi người tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Nơi này là địa bàn Yêu tộc, mọi người không phải là bị Đại Chu bắt đi hay sao?"
Đám người: "? ??"
Chúng ta không phải là bị Yêu tộc bắt đi hay sao? Tại sao lại toát ra một cái Đại Chu, có cần phải khoa trương như vậy hay không?
"Khụ khụ, chuyện này, có lẽ con đã nhầm, chúng ta là bị một vị Yêu tộc bắt đi."
"Hả?"
Yêu tộc bắt đi? Hai mắt của Dương Xuân lấp lóe, kinh ngạc một hồi, chợt trở nên giận dữ.
Được lắm! Nguyên lai con tin mà tên Cùng Kỳ kia nói đến chính là đám người phụ thân a! Uổng cho ta còn thả cho hắn đi, sớm biết mà nói ban nãy cần phải ra tay mạnh hơn một chút!
"Hít hà!" Ở cách đó không xa, Cùng Kỳ thật vất vả mới chạy thoát bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.
Đã xảy ra chuyện gì? Thân làm Yêu tộc, Cùng Kỳ là rất có lòng tin đối với bản năng của mình, cho nên hắn sẽ không coi nhẹ loại cảm giác bất thường này, suy nghĩ kỹ một chút, sẽ không phải là vị Nhân tộc kia muốn lật lọng đó chứ, không được!
Ý niệm tới đây, Cùng Kỳ trực tiếp triển lộ chân thân Yêu tộc, mở hai cánh ra, bay thẳng vào trong bầu trời, mặc dù như vậy vẫn còn có thể bị người đánh xuống, nhưng lúc này vì thoát khỏi bẫy rập Cùng Kỳ cũng định liều mạng một lần, bằng không nếu vị Nhân tộc kia thật sự lật lọng, hắn sẽ gặp nguy hiểm.
Bất quá khiến cho Cùng Kỳ cảm thấy ngoài ý muốn là...
"Không đuổi kịp?"
Vị Nhân tộc khủng bố kia thế mà căn bản không có xuất hiện.
Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?
Cùng Kỳ luôn luôn tự nhận là phái có não ở bên trong Yêu tộc vào thời khắc này thúc đẩy đầu óc của mình, dùng trọn vẹn ba giây để suy nghĩ cái khả năng ở sau lưng chuyện này, sau đó đưa ra kết luận:
"Ha ha ha ha!"
"Vị Nhân tộc này nhất định là một kẻ đần!"
"Chờ sau khi ta thoát ly khỏi hiểm cảnh, sẽ lập tức dẫn nổ trận pháp! Hãy hối hận vì sự cuồng vọng cùng với ngu xuẩn của ngươi đi! Nhân

tộc!"
Ở bên trong Hoài Nam Đạo.
Một đạo huyết quang du tẩu ở trong núi rừng, nhìn qua bất quá chỉ bằng một sợi tơ, trên thực tế ở bên trong lại ẩn hàm càn khôn, một tia ý niệm bền bỉ chính là ẩn chứa ở trong đó.
Là ý niệm của Tầm Long Sĩ!
Không sai! Mặc dù khí huyết, cương khí, thậm chí là nguyên thần toàn thân đều đã bị hiến tế, nhưng Tầm Long Sĩ vẫn lưu lại một tia ý niệm như cũ!

Chương 820: Dẹp đi

"Hừ!"
"Chỉ bằng một chút thủ đoạn đó liền muốn giết ta, thực sự là ngây thơ, vào thời điểm ta bị Đại Càn đuổi giết ngày xưa, chiến trận cùng với sát chiêu trải qua còn kinh khủng hơn bây giờ nhiều."
Ngày xưa có thể sống sót từ bên trong sự đuổi giết của Đại Càn, thủ đoạn của Tầm Long Sĩ tự nhiên là rất bất phàm, trên thực tế vào sớm hơn ngàn năm trước, Tầm Long Sĩ đã thi triển một lần đại giải phẫu đối với bản thân, móc ý thức từ bên trong nguyên thần ra, từ đó thoát khỏi sự ràng buộc của nhục thân, nhờ vào đó kéo dài tuổi thọ.
Nguyên thần? Khí huyết? Cương khí? Những thứ này đều không trọng yếu, đối với Tầm Long Sĩ mà nói, thứ trọng yếu chân chính chỉ có ý thức, chỉ cần ý thức của hắn bất diệt, hắn liền có thể khôi phục một lần nữa, mà để bảo đảm ý thức bất diệt, hắn đã đưa hạt giống ý thức ký thác vào bên trong ngoại vật, loại thủ đoạn này khiến cho hắn trở thành một con quái vật rất khó bị giết chết.
Đương nhiên, thiếu hụt thì là ở trong cơ thể bị quán chú một lượng lớn tà khí, đồng thời tu vi cũng bởi vì vậy mà không có cách nào tiến bộ.
Nhưng lần này cũng may mắn mà có loại thủ đoạn này, Tầm Long Sĩ mới có thể sống tạm bợ ở dưới lực lượng và hiến tế của Âm Dương Kính.
"Muốn giết ta?"
"Còn sớm lắm! Ta đã sớm chuẩn bị sẵn sàng!"
Không thể không thừa nhận Tầm Long Sĩ đúng là một quỷ tài.
Thỏ khôn có ba hang, hắn không chỉ có phân hoá ý thức của mình, hơn nữa còn không chỉ có phân hóa ra một phần, mà là phân hoá thành rất nhiều phần, ký thác vào bên trong các đồ vật khác nhau, phân biệt chấp hành các nhiệm vụ bất đồng.
Mà ý thức ở Hoài Nam Đạo lần này, Tầm Long Sĩ đã ký thác ý thức vào trên một hòn đá thường thường không có gì lạ.
Sau đó Tầm Long Sĩ đã ném hòn đá kia vào rừng núi Hoài Nam Đạo.
Chỉ cần hòn đá kia không bị tìm ra và phá hủy, ý thức của Tầm Long Sĩ chính là bất tử!
"Các ngươi lấy cái gì mà đòi giết ta! ?"
Ha ha ha ha ha!
Ngay cả chính ta cũng không biết hòn đá đó ở đâu, đừng nói là loại thủ đoạn này căn bản không có người nào biết, coi như biết được, muốn đi tìm hòn đá đó cũng giống như là mò kim đáy biển.
Trừ phi là toàn bộ rừng núi Hoài Nam Đạo đều bị nổ tùn, nếu không thì ta chính là không cần phải lo lắng!

Vết nứt không gian dần dần thu nạp, sau khi đạt thành sự nhất trí, chí cường giả Yêu tộc liền chủ động thu nạp lực lượng, bất quá nếu muốn vào ở Trung Nguyên, nhất định phải biểu diễn lực lượng, cho nên cuối cùng hắn vẫn chủ động hiện ra chân thân.
Đó là một cái cự trảo che trời, khác biệt cùng với nanh vuốt của hung thú, cái cự trảo kia mặc dù lớn đến mức đủ để che đậy chân trời, nhưng năm ngón tay lại êm dịu, lộ ra vẻ nặng nề nhưng không hung ác, nhưng lực lượng ẩn chứa ở trong đó lại là hàng thật giá thật, ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, một mảnh tinh vân càng là toả ra hào quang rực rỡ theo đó, chiêu cáo thiên hạ rằng, lại có một vị chí cường giả nhập cuộc! Thiên hạ hôm nay nhìn như bình ổn, nhưng trên thực tế vô luận là Phật Môn, Đạo Môn, Ma Môn, giặc ngoại xâm, nội địch, toàn bộ đều nhắm ngay vào hoàng triều Đại Càn, lúc nào cũng có thể làm khó dễ, trong đó lại lấy chí cường giả cầm đầu, nhưng mà bây giờ, một vị chí cường giả hoàn toàn mới đã vào cuộc, không thể nghi ngờ là sẽ mang đến biến hóa mới.
"Hừ!"
"Không sao, bất quá chỉ là thay thế vị trí của Ninh Thiên Cơ mà thôi."
"Chí cường giả Yêu tộc."
Mấy đạo suy nghĩ xen lẫn ở bên trong hư không, mặc dù tỏ ra thái độ bất mãn với chí cường giả Yêu tộc, nhưng mà cũng không bối rối, giống như là bọn hắn nói vậy, chí cường giả Yêu tộc xuất hiện, đơn giản chỉ là thay thế vị trí của Ninh Thiên Cơ trước đó mà thôi, bởi vì theo bọn hắn nghĩ, Thuần Dương Cung đã đứng chung một chỗ cùng với Đại Càn.
"Nói đến Ninh Thiên Cơ...tên kia đã thực sự bị vây ở thiên ngoại?"
"Rất khó tưởng tượng."
"Việc này còn cần điều tra thêm."
Ngay vào thời điểm mấy vị chí cường giả còn muốn giao lưu thêm một phen, ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, một tiếng long ngâm to rõ bỗng nhiên vang lên, sau đó tinh không mờ tối được thắp sáng trong nháy mắt, thanh âm thuộc về Thánh Thượng Đại Càn truyền khắp bốn phương, mang theo vài phần bất mãn: "Ta cũng đã nói rồi, các ngươi đều coi ta là kẻ điếc hay sao?"
"Cút về!"
Ầm ầm! Tinh vân hình rồng gào thét mà tới, đuôi rồng vung vẩy, trực tiếp đánh gãy cuộc giao lưu giữa rất nhiều chí cường giả, không ít người bị nhắm trúng đều phát ra tiếng hừ lạnh bất mãn, chỉ là bây giờ tình thế bức người, Thánh Thượng Đại Càn lại vừa mới "bị thiệt lớn", cho nên mới không có người so đo, cũng thuận thế mà giải tán.
Mà sau khi đánh tan thần niệm của các chí cường giả, Thánh Thượng Đại Càn mới thu hồi lực lượng của mình, giải trừ hóa thân Tổ Long, hư không khép lại, một lần nữa trở về trong Kim Loan Điện, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, sau khi trấn an lực lượng dần dần

bùng nổ ở trong thể nội, mới quay người nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Thế nào?"
"Có nhìn thấy cảnh tượng ta chấn nhiếp quần hùng vừa rồi không?"
"Có đẹp trai hay không?"
Trần Khuynh Địch sảng khoái lườm một cái, nói: "Dẹp đi!"
"Nếu ngươi thật sự mạnh mẽ như vậy, như vậy đã sớm bình định thiên hạ, ta cũng có thể ngoan ngoãn làm nhị thế tổ ở Thuần Dương Cung..."
Thánh Thượng Đại Càn: "? ??"
"Cái chân rồng bị chém đứt trước đó đã bị ta thu về, đây chính là long khí tinh thuần của Tổ Long Trung Nguyên biến thành, sau khi trải qua sự điều chỉnh của ta hẳn là có tác dụng rất lớn đối với thương thế của ngươi, bất quá nhìn ngươi can đảm như vậy, ta cảm thấy vẫn nên đưa cái chân rồng này cho Thái Tử nhà ta..."
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan hai tiếng, cúi đầu xuống, ngẩng đầu lên, trên mặt đã tràn đầy nụ cười: "Ngươi nói cái gì thế, chúng ta thế nhưng là đồng hương, ngươi nhìn trạng thái hiện tại của ta đi, xương cốt cả người đều biến thành tro cốt, muốn đứng lên đi hai bước cũng không được, muốn khôi phục lại tối thiểu cũng phải mất đến mấy năm, ngươi nhẫn tâm sao?"
Thánh Thượng Đại Càn nghiêm túc gật gật đầu: "Ta nhẫn tâm!"
"Nhưng ta rất đáng thương!"
"Hừ." Thánh Thượng Đại Càn cười cười, đột nhiên mở miệng nói: "Đưa cái chân rồng này cho ngươi cũng không sao, bất quá sau này Thuần Dương Cung phải đứng ở phía Đại Càn."
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch tức giận nói ra: "Ta vốn dĩ không phải là đứng ở phía Đại Càn hay sao?"
"Ha ha ha." Thánh Thượng Đại Càn cười lớn một tiếng: "Nói cũng phải!"
Chợt hắn vỗ tay một cái, chân rồng vàng óng nhất thời hóa thành từng đoàn từng đoàn long khí trực tiếp tràn vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch, trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân đều đang tăng lên!
Nhưng cũng không có khôi phục lại!
"? ??
"Không phải nói là có thể khiến cho ta nhanh chóng khôi phục hay sao?"
"Đúng thế." Thánh Thượng Đại Càn gật đầu một cái, nói một cách đương nhiên: "Nguyên bản cần một, hai năm, hiện tại không sai biệt lắm chỉ cần ba tháng là liền có thể khôi phục, hơn nữa dựa theo biện pháp của ngươi, lần khôi phục này nghiêm ngặt mà nói chính là một lần rèn luyện, chờ sau khi ngươi hồi phục, thực lực hẳn là sẽ có một đợt tăng lên không nhỏ."

Chương 821: Qua loa

"Khục." Trần Khuynh Địch nghe xong mặc dù đã an lòng không ít, nhưng vẫn còn có một chút bất mãn: "Còn cần tới ba tháng sao?"
"Ba tháng còn không nhanh?" Khóe mắt của Thánh Thượng Đại Càn có một chút co lại: "Phải biết rằng đây cũng không phải là đột phá bình thường, căn cứ theo tính toán của ta, thực lực của ngươi trước đây bất quá chỉ là Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, sau khi khôi phục, hẳn là có thể đạt tới tiêu chuẩn Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm, nếu như có thể nghĩ biện pháp rèn luyện cả hộp sọ, như vậy sẽ là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm."
"Ngươi có biết người bình thường muốn đột phá mấy cái cảnh giới này phải mất bao lâu hay không?"
"Bao lâu?"
"Tư chất tốt thì cũng phải mất mấy chục năm, kém một chút thì chỉ sợ cả đời cũng đều không đạt được, đặt ở thời điểm giang hồ yên ổn, chí cường giả không dễ dàng xuất thế, võ giả ở trong cái cảnh giới này cũng đủ để gọi là cự kình giang hồ, cho dù là loại thiên tư tuyệt thế như ta, cũng phải dùng hơn mười năm mới có thể đạt tới!"
"Huống chi tu luyện làm sao có thể là chuyện đơn giản như vậy, giống như lúc ta vừa mới xuyên việt đến hoàn toàn là người bình thường, nếu như không phải là dựa vào trí tuệ cùng với nghị lực của ta, thêm vào mấy phần thiên phú, chỉ sợ là đã sớm chết ở bên trong cung đấu hung hiểm."
"Còn ngươi thì có hi vọng đạt đến đó trong vòng ba tháng, vậy mà còn chưa cảm thấy hài lòng?"
"Thì ra là thế..." Trần Khuynh Địch gật gật đầu nói: "Thật xin lỗi, là do ta quá qua loa."
"Ừm!" Thánh Thượng Đại Càn hài lòng gật gật đầu, trẻ nhỏ rất dễ dạy.
"Dù sao thì vào thời điểm ta xuyên việt đến cũng chính là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, sau đó lại có một cái hệ thống bức bách ta không ngừng cố gắng, kết quả là đi ra từng bước một, không qua mấy năm liền đạt đến cái cảnh giới hiện tại này, suy nghĩ kỹ một chút, ta từ Võ Đạo Tông Sư đến Hỏa Luyện Kim Đan..."
"Giống như cũng chỉ dùng có nửa năm mà thôi?"
"Haizz, thật sự là quá trình đột phá quá nhanh này đã che đậy cặp mắt của ta!"
"Thực sự là nghe vua nói một buổi, hơn hẳn đọc sách mười năm! Vốn dĩ ta còn đang suy nghĩ một tháng đột phá hai mươi vạn dặm, ba tháng đột phá 30 vạn dặm, nửa năm còn lại sẽ nghĩ biện pháp đột

phá Kích Toái Mệnh Tinh, trong vòng ba năm tranh thủ siêu thoát, bây giờ nghĩ lại vẫn là quá tự đại a!"
"Về sau ta sẽ dùng từng bước một đạp thực địa!"
"Ba tháng có thể so với hai mươi vạn dặm, nửa năm còn lại sẽ tranh thủ đạt tới 30 vạn dặm, nếu như có thể thì Kích Toái Mệnh Tinh trong vòng mười năm là được."
"Ngươi nhìn thấy cái mục tiêu này thế nào?"
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
"Đúng rồi, nói đến đây ta muốn hỏi một câu, lão ca ngươi khi đó dùng bao lâu để đột phá đến Kích Toái Mệnh Tinh? Dù sao thì ngươi cũng là người đi trước, ta muốn tham khảo một chút."
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
Nhìn Trần Khuynh Địch dùng biểu lộ vui vẻ nói ra những lời như xát muối vào tim, Thánh Thượng Đại Càn kém chút nữa đã ra tay động thủ.
Sau khi đám người Lý Hoa Anh cùng với Dương Chiến rời đi.
Ở phụ cận hang động giam giữ đám người, một vệt sáng xuyên qua trong rừng rậm, cuối cùng rơi vào dưới đáy một dòng sông nhỏ, sáp nhập vào một hòn đá nhỏ.
Đây là Tầm Long Sĩ!
Ngay cả chính hắn cũng đều không nghĩ đến hòn đá lúc trước ném vào rừng núi Hoài Nam Đạo thế mà lại rớt vào bên trong con sông nhỏ này, mặc dù có thể tìm được nó, thuần túy là bởi vì một sợi ý thức còn lại lúc này của Tầm Long Sĩ, tự nhiên sẽ bị vật ký thác hấp dẫn, lúc này mới đi thẳng một mạch đến đáy con sông nhỏ.
"Ha ha ha ha."
"Ngàn tính vạn tính đều không nghĩ đến a!"
"Liền ngay cả chính ta cũng đều kém chút không tìm được, một đám mãng phu thì làm như thế nào có thể giết ta! ?"
Ý thức của Tầm Long Sĩ cấp tốc dung nhập vào trong viên đá, rất nhiều tâm tư và suy nghĩ bắt đầu khôi phục, cảm giác đối với ngoại giới cũng bởi vì vậy mà tăng lên trên diện rộng, tràng cảnh Tổ Long Trung Nguyên bị chặt đứt một cái chân rồng cũng bị hắn đặt vào trong mắt, sự vui sướng khi kế hoạch thành công khiến cho Tầm Long Sĩ không nhịn được mà cười ha hả.
Bất quá phần vui sướng này chỉ kéo dài trong chốc lát.
Dừng lại một chút, Tầm Long Sĩ không tự chủ được mà thở dài:
"Đáng tiếc, lần này chung quy là kế hoạch vẫn không đuổi kịp biến hóa, nếu không phải có Gia Lỗ Lỗ xả thân vì đại nghĩa, chỉ sợ là sẽ còn có biến số sinh ra, lần này kế hoạch có thể thành công, Tổ Long Trung Nguyên bị thương nặng, Gia Lỗ Lỗ có công đầu!"
"Chỉ là...!"
"Đáng thương cho anh linh Gia Lỗ Lỗ, đúng là đã bị đám tiểu nhân kia hạ độc thủ..."

"Yên tâm đi huynh đệ!"
"Sau này ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!"
Nói thật...
Tầm Long Sĩ vào một ngàn năm trước sau khi gia tộc bị Đại Càn tiêu diệt, một thân một mình chạy ra khỏi tổ địa, kinh lịch nhiều năm ngươi lừa ta gạt, chém giết thảm liệt như vậy, có sóng to gió lớn gì là chưa nhìn thấy, nhưng vẫn còn là lần đầu tiên gặp được người nguyện ý hi sinh sinh mệnh của bản thân, không tiếc chiến tử cũng phải trợ giúp bản thân hắn!
Phải biết rằng đây chính là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan! Tầm Long Sĩ chưa quên, Gia Lỗ Lỗ thế nhưng đã bị vây công bởi Hoành Võ Đế, ba đại Yêu Vương, Tần Võ Dương, trọn vẹn năm vị cường giả, thêm vào hai kiện Đạo Binh thượng phẩm Lạc Thủy cùng với Âm Dương Kính, ở dưới đội hình vây công kinh khủng như vậy, nhưng vẫn kiên cường như cũ, thẳng đến một khắc cuối cùng mới kiệt lực mà chết.
Phần thực lực này khủng bố biết bao! ? Bình thường mà nói nếu như có thực lực như thế, vậy tất nhiên là sẽ cực kỳ tiếc mệnh, sẽ có rất ít người nguyện ý chịu chết, lấy Tần Võ Dương để làm ví dụ, thân làm Tần thị Tộc trưởng, nguyện vọng suốt đời của Tần Võ Dương chính là chấn hưng Tần Thị nhất tộc, nhưng khi Tần Thị nhất tộc sắp đến thời điểm diệt vong, hắn lại lựa chọn chạy trốn.
Đến cái cảnh giới kia như bọn hắn...
Sống sót mới là tất cả! Cái gì mà vương quyền bá nghiệp, cái gì mà tu vi cảnh giới, đều không có trọng yếu bằng sống sót!
Tầm Long Sĩ tự cho là đã sớm nhìn thấu những người này, cũng chính vì như thế, hắn vẫn luôn rất khinh thường đối với những võ giả cực kỳ tiếc mệnh kia, theo hắn thấy bọn hắn bất quá chỉ là một đám chết nhát, so với bọn hắn, hắn vì báo thù, vì để cho Đại Càn trả giá đắt, sẽ tuyệt đối không ngại ném tính mạng của mình.
Nhưng mà...
Tầm Long Sĩ đã phát hiện ra mình sai! Ở trong cái thiên hạ này lại còn có người trung nghĩa bậc này, không đúng, là Tà Thần trung nghĩa! Đây là phẩm chất cao thượng cỡ nào chứ!
Ở trước mặt của Gia Lỗ Lỗ, Tầm Long Sĩ thậm chí cảm nhận được một chút xấu hổ đã lâu không có, hắn cần lấy báo thù làm động lực, mới có thể không đặt sinh tử ở trong mắt, dù vậy, vì hoàn thành báo thù trước khi chết, hắn vẫn đã làm ra rất nhiều cử động điên cuồng, nhưng mà Gia Lỗ Lỗ lại không giống!

Chương 822: Bản thể của Tầm Long Sĩ

Gia Lỗ Lỗ đơn thuần chỉ là vì đại nghĩa ở trong lòng mình mà chết! Nghe lời nói trước khi chết của hắn đi... trước khi chiến tử hắn vẫn còn muốn giúp mình chạy trốn!
"Ôi!"
Mặc dù không có nhục thân, nhưng mà vào giờ khắc này Tầm Long Sĩ hồi tưởng lại, đều có một loại xúc động muốn khóc.
Chờ sau khi mình trở về, nhất định phải bẩm báo hành động hy sinh oanh liệt của Gia Lỗ Lỗ cho đại nhân, đến lúc đó lại xây một ngôi mộ cho hắn, chờ đến khi mình lấy đầu của Hoành Võ Đế, Tần Võ Dương, ba đại Yêu Vương, sẽ đặt ở trước mộ của Gia Lỗ Lỗ, cẩn thận tế bái một phen...
"Liền quyết định như vậy!"
Sau khi hạ quyết tâm, Tầm Long Sĩ lập tức bắt đầu câu thông vào vật ký thác, chuẩn bị nhờ vào đó liên hệ với bản thể, truyền thâu toàn bộ ký ức cùng với tình cảm ở trong sợi ý thức này trở về.
Đây cũng là một trong những thủ đoạn của Tầm Long Sĩ.
Hắn đã chia ý thức thành nhiều bộ phận, cất giữ ở bên trong nhiều vật ký thác, nhưng vẫn lưu một cái bản thể ở bên trong đại bản doanh Thiên Ngoại Tà Thần, đó là đầu mối then chốt của tất cả các bộ phận ý thức, cũng là chỗ cốt lõi trong nguyên thần của Tầm Long Sĩ, chỉ cần bản thể bất diệt, hắn sẽ bất tử.
Lúc này hắn chính là đang liên lạc với bản thể.
Nhưng mà đúng vào lúc này…
"Vù!"
Cùng Kỳ liều mạng phe phẩy cánh chim ở trên lưng, xuyên qua không trung, đồng thời tản ra cương khí che đậy thân hình, thật vất vả mới có thể bay ra ngoài Hoài Nam Đạo, sau khi tán đi chân thân Yêu tộc, ẩn núp ở một chỗ bí mật trong rừng cây nhỏ, một lát sau, nguyên một đám Yêu tộc cũng xuất hiện ở nơi này.
"Đại nhân!"
"Không ngờ được ta vẫn còn sống để gặp ngài..."
"Ô ô ô..."
Đúng thế!
Cùng Kỳ tự cho là phe có não ở trong Yêu tộc tự nhiên là không có khả năng không có chuẩn bị ở phía sau, có một câu nói rất hay, chưa lo thắng, đã nghĩ bại, Kỳ Cung đã sớm ước định xong cùng với bộ hạ, nếu như xảy ra tình huống không thể khống chế, liền lập tức chạy trốn tứ tán, cuối cùng tập hợp một lần nữa ở trong rừng cây nhỏ này.
Mà ở trong đó cũng có trận pháp truyền tống dùng một lần duy nhất mà Yêu tộc thiết lập trước đó, có thể khiến cho đám người Cùng Kỳ

an toàn trở lại Huyền Vũ Đảo, nếu không phải là như thế, ba đại Yêu Vương cũng sẽ không trực tiếp đi theo chí cường giả Yêu tộc trở về như vậy, nói như thế nào cũng phải mang theo thủ hạ của mình trở về đúng không?
"Được rồi, đừng khóc!" Cùng Kỳ lộ ra sắc mặt khó coi nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, lần này là do chúng ta xem thường Nhân tộc, lần sau sẽ không còn phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy nữa!"
"Hả? !"
"Còn có lần sau nữa sao?"
"Không thể nào!"
Cùng Kỳ: "..."
"Khụ khụ!" Ho khan hai tiếng, vì ủng hộ sĩ khí, Kỳ Cung quyết định lấy ra lá bài tẩy của mình: "Các ngươi cũng không cần phải quá chán ngán thất vọng, mặc dù lần này chúng ta thất bại, nhưng ta cũng không phải là không có chuẩn bị ở phía sau, các ngươi chẳng lẽ đã quên hang động mà ta cất giữ đám Nhân tộc lúc trước sao?"
"Ồ?"
"Ý tứ của đại nhân là..."
Cùng Kỳ dừng lại một chút, đột nhiên cười điên cuồng một trận: "Ha ha ha ha ha!"
Một tên Yêu tộc có nhãn lực độc đáo đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hấp tấp chạy tới, hỏi: "Vì sao đại nhân lại bật cười?"
Trẻ nhỏ rất dễ dạy!
Cùng Kỳ ném cho tên Yêu tộc hỏi chuyện một cái ánh mắt hài lòng, sau đó tiếp tục nói: "Không có gì khác, chỉ là ta đang cười tên Nhân tộc kia quá ngu ngốc, vì đám Nhân tộc vô dụng kia liền thả ta đi, nhưng lại không ngờ được ta đã sớm bày ra bẫy rập ở trong hang động, chỉ cần ta khởi động trận pháp ở bên trong..."
"Toàn bộ hang động tính cả bốn phía hết thảy đều sẽ nổ tung!"
"Tên Nhân tộc kia mặc dù lợi hại, nhưng hẳn là cũng phải chết không thể nghi ngờ!"
"Đại nhân phòng ngừa chu đáo, thật là cao thâm mạt trắc!"
"Vậy mà còn có chiêu này!"
Thấy tâm tình của mọi người đã trở nên tốt hơn, Cùng Kỳ gật đầu một cái, chợt lấy ra một khối trận thạch, chỉ cần bóp nát, liền có thể thôi động trận pháp ở trong hang động.
"Chư vị!" Cùng Kỳ liếc nhìn bốn phía, nói: "Ta muốn dẫn nổ trận pháp!"
Đông đảo Yêu tộc nhao nhao hưởng ứng: "Dẫn nổ trận pháp!"
"Chuẩn bị!"
"Bóp!"
Cùng Kỳ bóp nát trận thạch ở trong tay.

Cùng lúc đó, Tầm Long Sĩ vừa mới liên lạc với bản thể của mình, vào thời điểm đang chuẩn bị truyền qua toàn bộ kinh lịch cùng với ký ức lần này của mình...
Ầm!! !!
Ở Vực Ngoại Hư Không.
Giống như cái tên vậy, nơi này là hư không ở bên ngoài đại thế giới Trung Thổ, ở bên trong địa phương rộng lớn này, đại thế giới Trung Thổ giống như là một vòng mặt trời chói mắt, tản ra cảm giác tồn tại đối với hư không chung quanh, mà ở xung quanh, thì là quần tinh ảm đạm.
Những quần tinh kia cũng là thế giới.
Chỉ là so sánh cùng với đại thế giới Trung Thổ, những thế giới kia đã là nến tàn trong gió, nếu như hình dung đại thế giới Trung Thổ là người trẻ tuổi, như vậy thế giới ở bốn phía chính là lão nhân, chỉ có thể âm thầm chờ đợi kết thúc của mình ở trong hư không.
Mà vào giờ khắc này, ở bên trong một tiểu thế giới trong số đó, một đạo thân ảnh ngồi ở trên ghế bỗng nhiên mở cặp mắt ra, mũ trùm trên đỉnh đầu không gió mà bay, lộ ra khuôn mặt ở dưới bóng tối...
Tầm Long Sĩ! Hoặc nói cho đúng là bản thể của Tầm Long Sĩ!
Tầm Long Sĩ ở Hoài Nam Đạo, chỉ là ý thức do hắn chia cắt ra, cuối cùng hình thành một cỗ phân thân, mặc dù không yếu, nhưng cuối cùng vẫn có phân chia chủ thứ, mà lúc này, xem như là bản thể Tầm Long Sĩ, hắn đang đọc tin tức từ bên trong cỗ ý thức phân chia kia, lý giải sự kiện ở Hoài Nam Đạo từ đầu đến cuối.
Sau đó... cỗ ý thức phân chia liền nổ tung.
Tin tức cuối cùng truyền về bản thể, là một tiếng kêu thảm thiết rung động đến tâm can.
Tầm Long Sĩ: "? ??"
Đã phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ phân thân của mình đã bị người hại? Làm sao lại phát ra tiếng kêu thê thảm như vậy, quả thực là giống như bị cuốn vào trung tâm vụ nổ vậy...
Nhưng mà không có đạo lý, Tầm Long Sĩ rất có tự tin đối với thủ đoạn của chính mình, không nói đến những thứ khác, năng lực bảo mệnh tuyệt đối là nhất lưu, căn bản sẽ không có lý do sẽ bị người ta đánh thành như vậy mới đúng, bằng không thì vào một ngàn năm trước hắn đã sớm bị truy binh của Đại Càn xử lý, hơn nữa nghe tiếng kêu thê thảm mang theo vài bực bội này...
Thật mất mặt!
Lắc đầu, Tầm Long Sĩ rất nhanh liền hất ra ý thức phân chia bị diệt, mặc dù còn có một bộ phận tin tức chưa kịp đọc, nhưng hắn là cũng đã đủ rồi.
Để ta nhìn xem...
"Kế hoạch đã thành công?"
"Tổ Long Trung Nguyên đã bị chặt đứt một cái chân? !"

"Tốt!" Nhìn thấy hai hàng chữ này, Tầm Long Sĩ lập tức trở nên kích động.
Không nói đến những thứ khác, chỉ cần có thể chém rụng Tổ Long Trung Nguyên, cái giá phải trả là một cỗ phân thân thì làm sao? Ta không quan tâm!

Chương 823: Kế thừa nguyện vọng

"Còn có, Yêu tộc đã xuất thế, nhưng lại phát hiện ta đã đầu nhập vào Thiên Ngoại Tà Thần, kế hoạch đồng minh đã không thể tiếp tục áp dụng. Thôi được rồi, dù sao thì bị phát hiện cũng là chuyện sớm hay muộn! Còn có cái gì nữa? Viện quân của Thiên Ngoại Tà Thần?"
"Ấy?" Tầm Long Sĩ trừng mắt.
Viện quân? Ta không biết là đại nhân còn phái viện quân đến?
"Hi sinh oanh liệt, hi sinh anh dũng, vì hoàn thành kế hoạch đã không tiếc hi sinh bản thân, tử chiến đến cùng với năm vị cường giả Tần Võ Dương Tần thị, Hoành Võ Đế Đại Chu và ba đại Yêu Vương, thù này không đội trời chung, hi vọng bản thể có thể vì đó mà báo thù, phần chí khí trung can nghĩa đảm này không thể mai một như vậy?"
Tầm Long Sĩ ngây ngốc một lát.
Nhưng mà rất nhanh, tình cảm chân thực truyền đến từ phân thân liền che mất suy nghĩ của Tầm Long Sĩ, đây cũng là chỗ thiếu hụt của loại bí pháp này, đó chính là đối với tình cảm của phân thân, bản thể cũng sẽ có đồng cảnh ngộ, tối thiểu là vào lúc này, Tầm Long Sĩ chính là không giải thích được mà đắm chìm ở trong sự cảm động cùng với phẫn nộ.
Thật lâu sau...
"Phù--- !" Phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt của Tầm Long Sĩ lộ ra thần sắc kiên định: "Thì ra là thế, chỉ là rất đáng tiếc, phân thân đột nhiên tử vong, khiến cho ta không có cách nào biết được danh tự của vị Tà Thần thần bí kia, nhưng ta đã nhớ kỹ...còn có cái gì? Ghi chép cuối cùng của phân thân trước khi chết...ừm?"
Thanh âm của Tầm Long Sĩ im bặt mà dừng. Một giây phân thân truyền tới cuối cùng không chỉ có tiếng kêu thảm thiết, có còn có khí tức hủy diệt, Tầm Long Sĩ đương nhiên sẽ không lạ lẫm với cỗ khí tức này...
"Yêu tộc! ?"
Không sai! Hủy diệt phân thân là Yêu tộc!
Được lắm! Tầm Long Sĩ cắn răng nghiến lợi thấp giọng lẩm bẩm: "Các ngươi sẽ phải trả giá thật lớn!"
"Trả giá cái gì?"
"Ách!"
Tầm Long Sĩ bỗng nhiên đứng dậy, mà gần như đồng thời, một cỗ ý thức kinh khủng lan tràn mà ra từ trung tâm tiểu thế giới, trong nháy mắt liền rơi vào bên cạnh Tầm Long Sĩ, hóa thành một thân hình, rõ ràng là chí cường giả Thiên Ngoại Tà Thần ở Hải Nhãn Đông Hải trước đó.
Tầm Long Sĩ liền vội vàng đứng lên hành lễ nói: "Đại nhân!"

"Ở phía Hoài Nam Đạo ngươi đã làm tốt lắm, Tổ Long Trung Nguyên xác thực đã bị suy yếu, bất quá như vậy là còn thiếu rất nhiều, muốn Tổ Long Trung Nguyên rơi vào trạng thái ngủ say còn cần bao lâu?"
Tầm Long Sĩ tính nhẩm ở trong lòng một lát sau đó mới mở miệng nói: "Đại nhân, muốn khiến cho Tổ Long Trung Nguyên triệt để ngủ say, chỉ sợ còn cần ít nhất hai lần huyết tế nữa mới được."
"Giao cho ngươi làm, có nhu cầu gì thì trực tiếp nói với ta."
"Vâng!"
"Mặt khác, trả giá mà ngươi vừa nói là cái gì? Có quan hệ cùng với Yêu tộc sao?"
"Ách!"
Tầm Long Sĩ dừng lại một chút, nhưng vẫn nói ra tin tức có quan hệ đến phân thân còn có sự tình Yêu tộc cho chí cường giả Tà Thần, mà ngoài ý liệu là...
"Viện quân?"
Chí cường giả Tà Thần: "? ??"
Trước đó ta đã phái một vị cấp dưới trung can nghĩa đảm đi trợ giúp Tầm Long Sĩ...
Có chuyện này sao? Sao bây giờ ta mới biết...
"Đại nhân?"
"Khụ khụ!" Chí cường giả Tà Thần ho khan hai tiếng, nói: "Thì ra là thế, không ngờ được thuộc hạ tinh nhuệ do ta phái ra thế mà lại bởi vì loại chuyện này mà hi sinh ở Hoài Nam Đạo, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy thổn thức, bất quá Tầm Long Sĩ, chuyện cũ đã qua, ta hi vọng ngươi có thể kế thừa nguyện vọng của hắn, tiếp tục cố gắng vì đại nghiệp của bọn ta!"
"Vâng!"
Sau khi hài lòng mà liếc nhìn Tầm Long Sĩ, chí cường giả Tà Thần tiếp tục nói: "Rất tốt, chuyện tiếp theo có quan hệ đến Trung Nguyên ta liền giao cho ngươi, hai lần huyết tế tiếp đó, hi vọng ngươi đừng làm cho ta thất vọng."
Mặc dù không biết viện quân là chuyện ra sao, bất quá có thể khiến cho Tầm Long Sĩ càng thêm ra sức mà nói là cũng không tệ, chí cường giả Tà Thần gật đầu ở trong lòng một cái.
Bất quá lại nói trở về, không ngờ được Yêu tộc lại dám xuất thủ đối với thuộc hạ của mình, hơn nữa còn là một vị thuộc hạ trung can nghĩa đảm, coi như mình không nhớ rõ, thế nhưng dù sao cũng là thuộc hạ của mình, phải biết rằng bồi dưỡng ra một vị thuộc hạ có thực lực cường đại thế nhưng là vô cùng khó khăn.
Nhất là ở trên cơ sở có thực lực cường đại, lại còn có chí khí trung can nghĩa đảm nghĩa bạc vân thiên, vậy thì càng hiếm thấy. Mà tương phản hoàn toàn thì là tên Gia Lỗ Lỗ kia. Đáng giận! Nhớ tới liền tức giận! Nếu như cái tên Gia Lỗ Lỗ kia có thể có một nửa khí khái của vị thuộc hạ ở trong miệng của Tầm Long Sĩ kia, mình cũng

không cần phải phí khí lực lớn như vậy, vì ẩn tàng sự tồn tại của Tà Thần phải đặc biệt chuyển dời tổng bộ ra ngoài đại thế giới Trung Thổ, thậm chí là còn đưa vào bên trong tiểu thế giới tại Vực Ngoại Hư Không.
"Hừ!"
"Phần sổ sách này về sau lại tìm Yêu tộc tính toán!"
"Hắt xì!"
Ở Huyền Vũ Đảo, Cùng Kỳ vừa mới về nhà bỗng nhiên hắt xì hơi.
"Con m* nó, nhất định là vị Nhân tộc bị ta dùng trận pháp nổ tung kia đang mắng ta, chẳng lẽ là còn chưa nổ chết được nàng sao, thật là phiền phức, được rồi, dù sao thì trời sập cũng đã có phụ vương chống đỡ, hẳn là không chuyện gì."
"Hắt xì!" Ở một bên khác, Yêu Vương Kỳ Cung thật vất vả mới chạy thoát cũng hắt hơi một cái.
"? ??"
Loạn cục ở Hoài Nam Đạo rất nhanh liền lắng lại.
Thú triều do Yêu tộc đưa tới dĩ nhiên đáng sợ, hơn nữa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được lan tràn ra xung quanh, nhưng mà ở dưới sự áp chế của quân đội Đại Càn, tất cả hung thú đều bị tàn sát không còn, giết đến mức gọi là máu chảy thành sông, vạn dặm không có hung thú...
Mà xem như là công thần báo cáo tin tức trước tiên, khiến cho đại quân triều đình kịp thời phản ứng lại, Tổng chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ tạm thời - Quỷ Ảnh tự nhiên cũng là chiếm được sự ngợi khen đến từ Thành Thượng Kinh, nhưng lúc này so với lời ngợi khen kia, toàn bộ tâm tư của Quỷ Ảnh đều đặt ở bên trên một chuyện khác trọng yếu hơn.
Sự tình rất đơn giản.
Ở bên trong nha môn Cẩm Y Vệ lớn như vậy, Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân mắt lớn trừng mắt nhỏ, giằng co lẫn nhau.
Sau khi yên lặng một hồi lâu, cuối cùng vẫn là Quỷ Ảnh nhịn không được, chậm rãi mở miệng hỏi: "Đại nhân đâu rồi?"
"Đại ca ca không có trở về sao?"
Gặp quỷ! Tình hình bây giờ đang ở vào một cái quẫn cảnh cực kì lúng túng, lúc trước vào thời điểm Trần Khuynh Địch ra đi, thế nhưng đã khoe khoang khoác lác với Dương Xuân, nhất định sẽ mang theo phụ thân của Dương Xuân đồng thời trở về, hơn nữa còn bảo đảm đi bảo đảm lại, mặc kệ con đường phía trước sẽ có nguy hiểm lớn cỡ nào, hẳn cũng nhất định có thể gặp dữ hóa lành...
Kết quả thì sao? Dương Xuân chỉ là đi ra ngoài một chuyến liền mang phụ thân nhà mình trở về, hiện tại vị lão gia kia còn đang uống trà ở trong quán trà cách vách, không biết có bao nhiêu thư thái đây.
Mà Trần Khuynh Địch đi cứu Dương Chiến lúc trước...thì lại không thấy! Phảng phất như đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy!

Chương 824: Không cần khách khí

"Đại nhân tuyệt đối sẽ không có việc gì, bằng không hồn đăng của đại nhân ở Thuần Dương Cung đã sớm dập tắt, xem ra hẳn là bởi vì duyên cớ đại chiến, lực lượng phá toái hư không, đánh đại nhân vào bên trong một tòa bí cảnh không gian nào đó, lúc này mới tạm thời không có cách nào trở về, chỉ là đến tột cùng là tòa bí cảnh nào, chúng ta lại không có manh mối..."
"Là lỗi của ta."
Dương Xuân ngoan ngoãn cúi đầu, có vẻ hơi uể oải, mà Quỷ Ảnh thì khoát tay áo nói: "Chuyện này chờ đại nhân trở về, ngài lại nói với đại nhân đi."
"So với những thứ này, mau chóng tìm đại nhân về mới là chuyện trọng yếu nhất, đại nhân hiện tại thế nhưng là trụ chống trời của Thuần Dương Cung, nếu như tin tức đại nhân mất tích bị truyền đi, chỉ sợ là Thuần Dương Cung lại sẽ xảy ra vấn đề, Dương Xuân đại nhân, không bằng ngài hãy đi về Thái Hoa Sơn trước, nói tin tức cho Thái Thượng trưởng lão thì như thế nào?"
Dương Xuân nhất thời vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, nói: "Cứ giao cho ta!"
"Ừm." Quỷ Ảnh gật đầu một cái, nói: "Vậy ta ở bên này sẽ vận dụng Cẩm Y Vệ, tranh thủ nhanh chóng tìm ra vị trí của đại nhân."
"Được!"
Mà vào thời điểm Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân đang suy nghĩ cách tìm Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch đang làm cái gì? Hắn đang suy nghĩ.
"Ngươi nói xem ta có nên trở về hay không?"
Thánh Thượng Đại Càn: "? ??"
Giải thích cặn kẽ một chút, ở trong khoảng thời gian này Trần Khuynh Địch cứ phải gọi là sống rất thoải mái dễ chịu, mỗi ngày đều là cơm bưng nước rót tận miệng, hưởng thụ thiên tài địa bảo hoàng thất đồng thời còn mượn nhờ lực lượng của những thứ này để khôi phục nhanh hơn, quan trọng nhất là, những thứ này, Trần Khuynh Địch cho dù là một phân tiền cũng đều không tốn! Tất cả đều là do Thánh Thượng Đại Càn thanh toán! Đây là sự tình vui vẻ bực nào!
Cuộc sống trong nhung lụa này khiến cho Trần Khuynh Địch cũng đều có một chút vui đến quên cả trời đất, bất quá ở trong lúc sống thảnh thơi qua ngày, thái độ của Thánh Thượng Đại Càn cũng khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút kỳ quái.
Nên nói như thế nào đây…
Tất cả mọi người đều là người xuyên việt, hơn nữa đều là đồng hương, Trần Khuynh Địch tin tưởng là Thánh Thượng Đại Càn sẽ không hại hắn, nhưng mà có một câu nói rất hay, ở trên cái thế giới

này không có yêu vô duyên vô cớ, cũng không có hận vô duyên vô cớ, hắn ăn uống chùa ở hoàng cung đã mấy ngày, Thánh Thượng Đại Càn lại không để ý một chút nào...
Nếu giảng đạo lý.
Chính Trần Khuynh Địch cũng cảm thấy có chỗ nào đó bất thường.
Bất quá nếu Thánh Thượng Đại Càn không đưa ra yêu cầu gì, như vậy thì Trần Khuynh Địch cũng sẽ vui vẻ tiếp tục hưởng thụ, bất kể như thế nào, mau chóng chữa trị thương thế mới là chuyện trọng yếu nhất.
Xếp bằng trên một tấm bồ đoàn ở trong Kim Loan Điện, Trần Khuynh Địch nhắm hai mắt lại, toàn thân ý thức chìm vào trong cơ thể.
So sánh với trước đó, cảnh tượng ở trong cơ thể hắn dĩ nhiên đã có một cái biến hóa nghiêng trời lệch đất, ở trong đó rõ ràng nhất chính là khung xương.
Vào trước trận chiến Hoài Nam Đạo, hắn đã luyện ra nhục thân Kim Đan, toàn thân cao thấp bao quát cả xương cốt đều lấp lóe ánh vàng, nhưng mà bây giờ, mặc dù máu thịt vẫn bình thường như cũ, nhưng 206 khúc xương ở phía dưới máu thịt toàn thân, lại nhiễm các đường vân như tinh thể ngọc bích, phảng phất như từng đạo từng đạo ký tự kỳ dị.
Những ký tự này in vào bên trên xương cốt của Trần Khuynh Địch, nhìn như bình thường, lại cùng nhau cổ động với trái tim của hắn, chập trùng rất nhỏ phảng phất như có thể hô hấp vậy, mà mỗi một lần chập trùng, đều có thể kéo theo toàn thân nguyên khí của Trần Khuynh Địch gột rửa mà qua, khiến cho lực lượng của Trần Khuynh Địch nâng cao thêm một chút.
"21 thành!"
Mở hai mắt ra, trong ánh mắt của Trần Khuynh Địch lộ ra sự vui mừng đã lâu không thấy.
Thành công! Hệ thống thôi diễn quả nhiên là có hiệu quả, thật sự là có đột phá!
Mặc dù vẻn vẹn chỉ là một bước nhỏ, nhưng đối với Trần Khuynh Địch mà nói, có thể nhìn thấy hi vọng như vậy là đã đủ rồi, huống chi lúc này sau khi hệ thống hấp thu chân rồng mà Thánh Thượng Đại Càn đưa cho, lại rơi vào trạng thái ngủ say, chờ nó lại tỉnh lại lần thứ hai, Trần Khuynh Địch tin tưởng hệ thống nhất định có thể cấp cho hắn một sự bất ngờ lớn.
Tối thiểu là thôi diễn đại đạo sẽ không thể chạy thoát, đến lúc đó mình liền có thể tiến thêm một bước ở trên cơ sở vốn có, thôi diễn ra phương pháp có thể đột phá đến Kích Toái Mệnh Tinh, kỳ thật xem xét như vậy mà nói, tiền đồ của mình vẫn là rất sáng lạn a!
"Ha ha ha ha!" Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch không khỏi cười phá lên một cách thoải mái.
"Cười cái đầu của ngươi!"

"Ầm!" Từ sâu bên trong Kim Loan Điện có một chiếc giày vàng óng bay ra, đập ầm ầm ở trên đầu của Trần Khuynh Địch.
"Ách!"
Trần Khuynh Địch lắc đầu nhìn chằm chằm vào nơi chiếc giày bay ra, sau đó chỉ thấy Thánh Thượng Đại Càn vừa xoa huyệt thái dương, vừa đi ra từ phía sau từng bức màn nặng nề trong Kim Loan Điện:
"Tối hôm qua lão tử thức cả đêm, vừa định nghỉ ngơi một chút, ngươi lại làm ồn ở bên ngoài, có tin ngày mai ta sẽ ném ngươi ra bên ngoài hay không?"
"Vừa vặn, ta cũng đã nghỉ ngơi ở nơi này không xê xích gì nhiều, cũng không thể luôn luôn làm phiền ngươi..."
"Ấy? Khụ khụ!" Thánh Thượng Đại Càn ho khan hai tiếng, xoay chuyển lời nói: "Không phiền phức, làm sao sẽ phiền phức chứ? Chúng ta là huynh đệ, ngươi cũng không cần phải quá khách khí..."
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Trực giác nói cho hắn không nên ở lâu tại đây!
Con m* nó, bộ dáng của người trước mắt này giống nhau như đúc với lúc mình bẫy người...
"Không không không!"
"Ta cảm thấy trong khoảng thời gian này vẫn là quá làm phiền ngài, có một câu nói rất hay, nam nhi phải tự cường, ta cũng không có gì cần phải gói gém, hiện tại sẽ rời đi..."
"Đứng lại cho ta!"
Thánh Thượng Đại Càn quát to một tiếng, trực tiếp phong tỏa hư không, khiến cho Trần Khuynh Địch bị cưỡng ép đứng ngay tại chỗ.
"..."
"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, không nên ép ta dùng vũ lực, ngươi nói xem cần gì phải làm như vậy chứ? Cần gì chứ! ?"
Thánh Thượng Đại Càn vừa mắng, vừa đi đến trước mặt của Trần Khuynh Địch, đi sang trái sang phải hai vòng, sau khi đánh giá trong chốc lát mới vỗ vào vai của hắn một cái, nói: "Hảo huynh đệ!"
"Ở chỗ ta có một hạng nhiệm vụ gian khổ mà trọng đại phải giao cho ngươi!"
"Trên thực tế, trước đó ta đã bắt được một vị Thiên Ngoại Tà Thần, sau khi truy tìm ngược dòng, đã tìm được một toà bí cảnh không gian của Thiên Ngoại Tà Thần ở Trung Nguyên, ta dự định giao cái nhiệm vụ thăm dò toà bí cảnh này cho ngươi, tin rằng lấy cảm tình sâu đậm ở giữa ngươi và ta, ngươi hẳn là sẽ không cự tuyệt chứ?"
Trần Khuynh Địch: "..."

Chương 825: Hồn đăng kim tự tháp

Tại Thái Hoa Sơn, trong Thuần Dương Cung.
Cuộc sống tạm bợ gần đây của Long Thiên Tứ trôi qua rất thư thái, tên gia hoả Trần Khuynh Địch kia không có ở đây, Ninh Thiên Cơ cũng không thấy, ở trong toàn bộ Thuần Dương Cung hắn chính là lớn nhất, lần này xem như đã triệt để giải phóng cái tên già không biết xấu hổ này, Vạn Thọ Cung càng là đã biến thành viện dưỡng lão chuyên dụng của Long Thiên Tứ.
Vốn nên là như vậy…
"Ngươi nói cái gì! ?"
Ở bên trong Vạn Thọ Cung, Long Thiên Tứ ngã nhào xuống từ trên ghế lão gia, nhìn Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân ở trước mặt, lộ ra thần sắc vô cùng quái dị: "Tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch đã mất tích? Căn cứ theo điều tra, hắn đã tiến hành quyết đấu sinh tử cùng với năm vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan ở Hoài Nam Đạo?"
"Trước mắt nghi ngờ đã bị đánh vào bên trong một toà bí cảnh không gian nào đó?" Long Thiên Tứ chau mày, lộ ra vẻ rất là không thể tưởng tượng nổi: "Điều đó là không có khả năng!"
Ở bên trong năm vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, căn cứ vào tin tức mà Quỷ Ảnh cung cấp, một người là Tần Võ Dương Tần thị, một người là Hoành Võ Đế Đại Chu, còn dư lại tất cả đều là Yêu tộc, loại đội hình này, đổi thành mình mà nói thì đã sớm không nói hai lời liên chạy mất dép, tên tiểu tử Trần Khuynh Địch kia thế mà lựa chọn cứng đối cứng? Mãng phu! Bình thường sẽ không có ai làm như vậy! Đây không phải là đang tự tìm cái chết hay sao?
"Không, không đúng, nếu hồn đăng của hắn ở trong Vạn Thọ Cung chưa dập tắt, như vậy khẳng định là không chết, chỉ là không biết đang ở nơi nào mà thôi, ta đã biết rồi, các ngươi là muốn ta thôi động hồn đăng, dùng ấn ký nguyên thần ở bên trong hồn đăng nghĩ biện pháp tìm ra vị trí hiện tại của tên tiểu tử thúi kia đúng không?"
Quỷ Ảnh lập tức chắp tay nói: "Thái Thượng trưởng lão cao kiến."
Long Thiên Tứ nhíu mày, nói thật ban đầu hắn còn có một chút hoảng hốt, bất quá sau khi xác nhận trạng thái hồn đăng hắn lại bình tĩnh nằm trên ghế lão gia một lần nữa.
Đừng nhìn thấy tin tức nghe vào rất tồi tệ. Nhưng ta thấy ngọn lửa ở trên hồn đăng vẫn rất nồng đượm a, trạng thái của tên tiểu tử kia tuyệt đối còn tốt hơn không ít so với trong tưởng tượng, đã như vậy, vậy ta còn phải gấp cái gì?
"Lão phu cũng rất là bận rộn, vừa vặn tên tiểu tử kia gần đây một mực gây chuyện, ngẫu nhiên biến mất mấy tháng cũng rất tốt, hòa hoãn không khí khẩn trương ở bên trong tông môn một lần..."

"Thái Thượng trưởng lão!"
Thấy Long Thiên Tứ lại trở nên buông lỏng, Quỷ Ảnh lập tức lo lắng nói, Dương Xuân cũng chớp đôi mắt to, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Long Thiên Tứ.
Bị các nàng nhìn đến mức không chịu nổi, lúc này Long Thiên Tứ mới đứng lên một lần nữa.
"Được rồi, được rồi, ta đã biết."
"Thực sự là xã hội ngày càng bại hoại, ngày một xấu đi, cái thời buổi này a, cũng không biết tên tiểu tử thúi kia có mị lực gì, chẳng phải là chỉ mất tích tầm vài ngày hay sao, thế mà lại có nhiều người quan tâm đến hắn như vậy."
"Ớ!"
"Ách!"
Biểu lộ của Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân đồng thời trở nên cứng đờ.
Mà ở phía đối diện, Long Thiên Tứ cũng không tiếp tục từ chối, vung bàn tay lên, Vạn Thọ Cung lớn như vậy nhất thời nổ vang, Long Thiên Tứ đi ở phía trước, Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân thì theo sát ở phía sau.
Chỉ chốc lát sau, một tòa đại điện hơi có vẻ mờ tối liền rơi vào trong tầm mắt của ba người.
Ở trong bóng tối, chỉ có một loạt ngọn lửa màu xanh như những ngôi sao chập chờn ở ngay phía trước, mang theo vài phần quỷ dị, nhưng lại có mấy phần trang nghiêm, Long Thiên Tứ vung tay lên, toàn bộ đại điện lập tức được thắp sáng, quang mang chiếu rọi, cũng khiến cho Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân thấy rõ cảnh tượng chân thực trong điện.
"Nơi này là?"
"Địa phương cất giữ hồn đăng."
Long Thiên Tứ nói một câu đơn giản, biểu lộ ở trên mặt lại là hết sức nghiêm túc, không còn bộ dáng bại hoại lúc trước, mà Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân tinh mắt cũng đều có thể nhìn thấy.
"Hồn đăng ở trong này được sắp xếp từ tổ sư, chưởng giáo Thuần Dương Cung, trưởng lão, cùng với Đạo Tử chân truyền mỗi một thời đại đi lên, các ngươi cũng đã nhìn thấy, một đời chúng ta được bày ở chỗ này, hồn đăng ở phía dưới đều đã tắt, xem như là thế hệ trước, ở phía trên nhất thì là thế hệ các ngươi."
Nhìn tới theo ngón tay của Long Thiên Tứ, chỉ thấy ở phía trước đại điện, là một cái bàn dài dùng để tế tự, ở trên bàn thì là một dãy hồn đăng dày đặc được sắp xếp theo hình kim tự tháp, mà giống như là Long Thiên Tứ nói vậy, hồn đăng bày ở phía dưới cùng đều đã tắt, tượng trưng cho các đời tổ tiên và tiền bối Thuần Dương Cung.
Bày ở phía trên nhất chính là hồn đăng thế hệ của Trần Khuynh Địch cùng với đám người Dương Xuân, ở trong đó có một chiếc hồn đăng

sáng chói nhất, ngọn lửa lấp lóe quang mang bỏng mắt.
Không thể nghi ngờ, hồn đăng sáng nhất kia hẳn là Trần Khuynh Địch.
Thấy một màn như vậy, Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh gần như đồng thời thở ra một hơi, nhìn thấy hồn đăng có tinh thần như vậy, xem ra sư huynh hẳn là cũng không có nguy hiểm gì.
Nghĩ tới đây, hai nàng liền định thúc giục Long Thiên Tứ tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp định vị vị trí của Trần Khuynh Địch.
"Trưởng lão?"
Quỷ Ảnh mở miệng dò xét, nhưng khiến cho người ta ngoài ý muốn chính là, Long Thiên Tứ lại phảng phất như không nghe thấy vậy, vẫn yên lặng nhìn hồn đăng kim tự tháp thật cao như cũ.
Mà theo ánh mắt của hắn nhìn tới, Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh không tự chủ được mà nín thở.
Đại khái là ở giữa hồn đăng kim tự tháp, vừa vặn ở dưới hồn đăng của thế hệ Trần Khuynh Địch cùng với đám người Dương Xuân. Đó là hồn đăng của thế hệ Long Thiên Tứ cùng với Ninh Thiên Cơ, có khoảng chừng mấy chục chiếc hồn đăng.
Truyền thừa tông môn từ trước đến nay đều là chuyển tiếp, vốn nên giống như hồn đăng của Trần Khuynh Địch vậy, sáng chói giống như ngôi sao, vào giờ khắc này lại trở thành cá biệt nhất ở bên trong toàn bộ kim tự tháp.
Ở đó chỉ còn lại có một chiếc, là hồn đăng thuộc về Long Thiên Tứ, phảng phất như một viên mặt trời duy nhất trong vũ trụ lờ mờ, lẳng lặng tản ra ánh sáng thuộc về nó, lộ ra vẻ vô cùng chói sáng, nhưng lại rất tĩnh mịch.
Toàn bộ đã chết hết.
Mặc dù bây giờ ở Thuần Dương Cung vẫn có các trưởng lão tồn tại, nhưng đối với Long Thiên Tứ mà nói, lão bối Thuần Dương Cung chân chính ở cùng một thời đại với hắn, chỉ còn lại có một mình Ninh Thiên Cơ, mà tên tặc tử Ninh Thiên Cơ kia, ở trong khoảng thời gian trước không biết như thế nào, hồn đăng thế mà đã bị dập tắt...
"Chỉ còn lại có một mình lão phu!"
Ngay vào thời điểm Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh không biết nên nói cái gì, Long Thiên Tứ lại đột nhiên nhếch miệng, lấy lại tinh thần: "Hừ! Vừa vặn, không có các ngươi, lão phu bây giờ ở trong Thuần Dương Cung chính là lớn nhất, các ngươi chết sớm chính là thiệt thòi lớn, hãy hối hận ở bên trong luân hồi đi."
"Cũng nên đến phiên lão phu hưởng phúc."

Chương 826: Trùng hợp

Nói xong Long Thiên Tứ liền nhìn về hướng Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh, nói: "À, thật xin lỗi, hơi ngây người một chút, các ngươi hãy chờ một chút, ta sẽ chuẩn bị định vị tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia..."
"Ách." Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Dương Xuân có một chút lo âu mở miệng nói: "Thái...Thái Thượng trưởng lão, nếu không thì ta sẽ ra ngoài, ngài chờ một chút... kỳ thật không cần phải vội vã như vậy."
"Đúng thế..." Quỷ Ảnh vội vàng nói phụ họa.
"Hả?"
Long Thiên Tứ ngây cả người, nhìn ánh mắt của Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân có một chút xấu hổ, nhưng lại có một chút lo lắng, đột nhiên cười to, vuốt vuốt râu ria rất là không tim không phổi.
"Không sao!"
Lão đầu tử này vừa nói, còn vừa chỉ chỉ vào hồn đăng ở trên cùng kim tự tháp tượng trưng cho Trần Khuynh Địch, ánh lửa sáng chói như sao chiếu ở trên mặt của hắn, không nhìn thấy một tia âm u nào.
"Chiếc hồn đăng này không phải vẫn rất sáng sao?"
Tại Kim Loan Điện trong Thành Thượng Kinh.
"Ngươi thực sự không có ý định đi sao?"
"Không thể không thừa nhận, lời ngươi nói rất có lực hấp dẫn."
"Ngươi không phải là muốn nói..."
"Không có!"
"Đi theo ta."
Sau khi đi theo Thánh Thượng Đại Càn qua tầng tầng màn che trong Kim Loan Điện, đập vào mắt của Trần Khuynh Địch, là một gian phòng nhỏ hẹp, ở giữa phòng thì bày biện một chiếc giường lớn mềm nhũn không phù hợp với thời đại, ở trên trần nhà có đèn chân không bóng loáng, cả phòng hiện ra màu sắc đơn điệu.
Quan trọng nhất là, ở trên giường còn có một thân ảnh toàn thân khói đen mờ mịt, nhìn qua rất quen mắt...
"Nơi này là phòng thí nghiệm bí mật của ta, đã thấy được chưa, đó chính là Thiên Ngoại Tà Thần ta bắt được từ Đông Hải, ngươi hẳn là cũng rất quen thuộc, đúng không?"
"Ồ!" Trần Khuynh Địch chớp chớp đôi mắt to vô tội, có một chút chột dạ gật gật đầu, nói: "Ừm, rất quen, là Gia Lỗ Lỗ sao?"
"Ô ô ô!"
Dường như là cái tên Gia Lỗ Lỗ này sinh ra phản ứng, thân ảnh ở trên giường đột nhiên giãy giụa kịch liệt, khói đen quanh người giống như là sóng biển kịch liệt quay cuồng, nhưng cùng lúc đó,

chiếc giường lớn phát ra quang mang màu trắng, lại áp chế khói đen trở về.
"Ngươi đã làm gì đối với hắn?"
"Ta thế nhưng là rất nhân đạo." Thánh Thượng Đại Càn lộ ra vẻ mặt thờ ơ nói: "Cũng chỉ là ngẫu nhiên cắt vài khối thịt, lấy một chút khói đen và các phương pháp khác, thử nghiệm một chút sự khác biệt giữa hình dạng sinh học giữa Tà Thần và chúng ta mà thôi, yên tâm, tuyệt đối không có bất luận yếu tố không hài hoà nào!"
"Ta cảm thấy những phương pháp kia rất là đáng ngờ?"
"Ha ha ha ha..."
"Khụ khụ!" Thánh Thượng Đại Càn cứng rắn thay đổi chủ đề: "Nói tóm lại, nếu ta muốn ngươi giúp ta dò xét bí cảnh không gian Thiên Ngoại Tà Thần, làm sao lại không có một chút thủ đoạn nào chứ? Ta cũng sẽ không để cho ngươi đi chịu chết, ngươi cũng đã quá coi thường thủ đoạn của một nhân viên nghiên cứu khoa học như ta."
Trần Khuynh Địch giật khóe mắt một cái: "..."
"Sẽ không phải là..."
"Không sai!" Thánh Thượng Đại Càn vẩy ngón tay cái một cái, lộ ra một hàm răng trắng, nói: "Ta định dùng tà khí của vị Gia Lỗ Lỗ này, ngụy trang ngươi thành một vị Thiên Ngoại Tà Thần!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Chuyện này con m* nó cũng rất lúng túng a!
"Làm sao? Chẳng lẽ là có vấn đề gì sao?"
"Ách, ngươi hẳn là có chỗ không biết, kỳ thật là ta đã chơi qua cái trò này!"
Thánh Thượng Đại Càn: "? ??"
Sau khi trải qua một phen giải thích của Trần Khuynh Địch, biểu lộ của Thánh Thượng Đại Càn giống như là ăn tám cân thuốc đắng vậy, bất quá rất nhanh hắn lại khôi phục một lần nữa.
"Ha ha ha, ngươi cũng đã quá coi thường ta, không có việc gì, may mà ta có thủ đoạn dự bị."
"Ấy?"
Theo việc Thánh Thượng Đại Càn vung tay lên, ở bên cạnh Gia Lỗ Lỗ lại có một cái giường nhỏ dâng lên, bất quá lần này người nằm ở phía trên lại khiến cho Trần Khuynh Địch càng thêm kinh ngạc.
"Con m* nó! ?"
Trần Khuynh Địch tuyệt đối không xa lạ gì với mặt mũi của người này.
Nhớ kỹ dường như là người thường xuyên gây phiền phức cho chính mình cùng với các nàng Dương Xuân lúc trước, lại còn kiên nhẫn không bỏ, hơn nữa còn giống như có danh khí rất lớn, dường như gọi là An Quốc Hầu...
"Người này tên là gì?"
"Khương Hằng!"

"À, đúng đúng đúng, chính là cái danh tự này…ách!"
Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra, gặp quỷ, tên gia hỏa này là Vương Hầu Đại Càn, mà vị ở trước mặt mình này chính là Hoàng Đế Đại Càn, nếu như lúc này hắn thả ra một câu pháp luật không nói nhân tình, quân pháp bất vị thân mà nói, vậy mình chẳng phải là dê vào miệng cọp, tai kiếp khó thoát.
"Này này? Huynh đệ?"
"Ách!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hất đầu lên, lấy lại tinh thần, chợt liếc nhìn Thánh Thượng Đại Càn một cách quỷ dị: "Chuyện kia, trước đó không phải là ta trêu chọc vị An Quốc Hầu này, chủ yếu là do hắn một mực tìm ta..."
"Ấy?" Thánh Thượng Đại Càn đầu tiên là sững sờ, bất quá rất nhanh liền nghĩ tới điều gì, thần sắc lập tức trở nên nghiêm túc: "Tốt lắm! Nguyên lai ngươi là tên cẩu tặc kia, vào ban ngày ban mặt thế giới tươi sáng, lại dám giết An Quốc Hầu do ta thân phong! Nhất định chính là bất chấp vương pháp, ta, không đúng, trẫm muốn trị tội ngươi!"
"Không thể nào..."
"Buổi trưa ngày mai, chém đầu răn chúng!"
"! !!"
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch dự định dùng hết toàn lực chuẩn bị chạy trốn, Thánh Thượng Đại Càn lại xoay chuyển lời nói: "Đương nhiên, cũng không phải là không thể khai ân."
"Ồ?"
"Nếu như ngươi nguyện ý dựa theo sự phân phó của ta đi vào toà bí cảnh không gian kia để tìm kiếm mà nói thì sẽ không thành vấn đề."
Kết quả vẫn là cái yêu cầu này a, tên khốn!
"Không phải ta đã nói là đã từng giả danh Gia Lỗ Lỗ hay sao, hiện tại lại dùng mà nói là sẽ rất nguy hiểm…"
"Yên tâm, yên tâm, đây là phương án dự bị của ta, sẽ không có nguy hiểm, cái danh tự Gia Lỗ Lỗ nếu vô dụng, ta sẽ làm ra cho ngươi một cái mới là được."
"Làm ra một cái mới?"
"Ngươi cứ nhìn kỹ một chút liền hiểu."
Thánh Thượng Đại Càn chỉ chỉ vào An Quốc Hầu ở trên giường, Trần Khuynh Địch nhìn một chút, chợt khẽ chau mày, cuối cùng cũng nhìn ra mấy phần không đúng.
"Bị đoạt xá?"
"Không tính là như vậy, nhưng mà cũng không kém bao nhiêu, lúc trước tên gia hỏa này còn muốn giấu ở trong thi thể để tránh thoát sự dò xét của ta, ai nghĩ đến ta lại nhạy cảm như thế, cuối cùng cũng bị ta phát hiện, trải qua một lần tra khảo không thể nói ra, ta mới biết được, tên của hắn giống như gọi là Áo Mễ Gia..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"

Không thể nào!
Nhìn biểu lộ quỷ dị của Trần Khuynh Địch, thanh âm nguyên bản tràn đầy lòng tin của Thánh Thượng Đại Càn cũng dần dần trở nên thấp xuống: "Không phải là ngươi cũng nhận biết vị Tà Thần này đó chứ?"
"Trùng hợp."
"Hiện tại ta vô cùng hoài nghi ngươi chính là đồng đảng của Thiên Ngoại Tà Thần!"
"Thật sự là trùng hợp!"
Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch vội vàng hốt hoảng khua tay nói: "Hơn nữa ta cũng chưa giả danh vị Thiên Ngoại Tà Thần này, không giống với Gia Lỗ Lỗ, dùng để giả danh là không có vấn đề!"

Chương 827: Không có não

"Ồ?" Thánh Thượng Đại Càn mừng lớn nói: "Nói như vậy là ngươi đáp ứng?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ta đáp ứng cái gì?
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, Thánh Thượng Đại Càn liền vỗ vào vai của hắn một cái, thấm thía nói ra: "Ta biết ngay là ở dưới loại vấn đề phải trái rõ ràng này, chỉ có đồng hương ngươi là có thể dựa vào nhất, hảo huynh đệ! Vậy ta liền giao cái nhiệm vụ thần thánh mà gian khổ này cho ngươi!"
"Ấy? Không phải, chờ một chút.."
"Yên tâm." Thánh Thượng Đại Càn cười ha hả nói: "Ngươi cứ việc yên tâm với kỹ thuật mô phỏng của ta, ta đều đã cân nhắc kỹ càng các mặt, giống như Nhân tộc chúng ta, thẻ căn cước của Tà Thần kỳ thật cũng rất đơn giản, được chia thành hai loại đơn giản, một cái là nguyên thần, một cái là tà khí, hai điểm này ta đều có thể giải quyết."
"Hơi cải tạo tà khí của Gia Lỗ Lỗ một lần, sau đó lại dùng nguyên thần của Áo Mễ Gia trang trí lên, trộn lẫn hai kẻ này, trải qua sự điều khiển tinh vi của ta, liền có thể khiến cho ngươi ngụy trang hoàn mỹ thành một vị Thiên Ngoại Tà Thần, mặc dù vào thời điểm rót nguyên thần có tỷ lệ nhất định sẽ biến thành não tàn, nhưng mà không có vấn đề!"
"Ta vừa vặn giống nghe được cái gì mà biến thành não tàn."
"Được rồi!"
Thánh Thượng Đại Càn gầm thét một tiếng, cắt đứt lời nói của Trần Khuynh Địch.
"Thời gian cấp bách!"
"Chúng ta phải nhanh lên!"
"Ấy!"
Tại Nam Cương.
Làm nơi yếu nhất ở bên trong bốn đại Biên Hoang, Nam Cương không có văn hoá, thậm chí là ngay cả khái niệm quốc gia cũng không hề có.
Phải biết rằng tại ba Biên Hoang khác, Tây Vực có 36 Quốc tranh phong với nhau, Bắc Nhung là một vương triều đại nhất thống, Đông Hải cũng có dạng thế lực tông phái như Ngạo Lai Quốc, Thang cốc, Đào Hoa Đảo.
Nhưng mà Nam Cương thì sao? Rất xin lỗi, cho đến tận bây giờ, Nam Cương không có bất kỳ tông phái nào, có chỉ là bộ lạc do Man tộc tự phát xây dựng, mà người mạnh nhất trong những bộ lạc này, chính là Man Vương đương thời, dù vậy, quyền lợi của Man Vương cũng xa

xa không có lớn như người cầm quyền ba Biên Hoang khác.
Thẳng đến thế hệ này, Man Vương thế hệ này vượt qua các đời trước, thế mà lấy tài nguyên ở địa phương nghèo nàn như Nam Cương đạt đến tu vi cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, không chỉ có lập tức đưa đến áp lực cực lớn cho Đại Đô Hộ Nam Cương, còn dùng một hơi trấn áp hỗn loạn trong nội bộ Man tộc, chân chính thống nhất hoàn toàn. Ai cũng không biết là hắn đã làm như thế nào, nhưng hắn chính là đã thành công.
Mà thứ mang tới khi thống nhất nội bộ, chính là dục vọng khuếch trương đối với bên ngoài, bởi vậy Đại Đô Hộ Nam Cương thế hệ này vì chống đối sự xâm lược của Man tộc có thể nói là sầu đến mỗi ngày đều muốn rơi tận mấy sợi tóc, ở một bên khác, Man Vương vì đánh vào Trung Nguyên, cũng là trầm tư suy nghĩ cả ngày lẫn đêm.
Nguyên nhân chính là vì như thế, hiện này Nam Cương Đạo vẫn vô cùng náo nhiệt.
Ầm ầm! Chín thành Nam Cương Đạo chấn động, Thiên Thành cầm đầu càng là bạo phát ra từng đạo hào quang rừng rực, mà ở ngay phía trước Thiên Thành, một cỗ pháp tướng Ma Thần mười tám cánh tay đỉnh thiên lập địa, thân cao hơn trăm trượng, tay cầm mười tám loại binh khí đao thương kiếm côn kích…không ngừng đánh về phía Thiên Thành.
Mà đổi thành một bên, quang mang tụ đến từ chín thành Nam Cương Đạo thì là ở ngay phía trên Thiên Thành, hóa thành một vệt sáng xé rách hư không, bao phủ trọn vẹn tòa thành trì, những nơi quang mang đi qua vạn pháp bất xâm, mặc cho Ma Thần công kích như thế nào, quang mang vẫn không có một chút dấu hiệu bị công phá.
"Ầm ầm!"
Ma Thần đập liền tù tì 18 phát, mỗi một lần đều đổi một món binh khí, nhưng toàn bộ đều không có tác dụng, cuối cùng chỉ có thể dần dần trở nên ảm đạm, sau đó chỉ thấy một vị nam tử tráng niên mặc áo khoác da lông, đầu đội mũ lông thú xuất hiện ở tại chỗ, dùng hai tay ôm ngực, lộ ra vẻ mặt nổi giận đùng đùng nhìn về phía tường thành Thiên Thành.
"Long Hành Vân! Tên cẩu tặc kia, vùi ở bên trong xác rùa đen thì có gì tài ba!"
"Hừ!"
Thiên Thành Nam Cương Đạo rung động, quang mang dần dần tán đi, thay vào đó thì là một vị trung niên nam tử mặc áo giáp, cầm binh khí, nhìn qua oai hùng bất phàm, mặc dù chỉ có tu vi Võ Đạo Tông Sư, nhưng mà ở dưới sự gia trì của trận pháp Thiên Thành, lại tản ra khí thế không kém cỏi một chút nào với Man Vương đứng ngạo nghễ ở trên không trung.
"Bản tọa thân làm Đại Đô Hộ Nam Cương do triều đình thân phong, làm sao có thể quyết sinh tử cùng với một kẻ mãng phu như ngươi?"

"Ngây thơ!"
"Ngươi có bản lãnh thì đánh vào đây!"
"Láo toét!"
Man Vương tức hổn hển mà gầm thét, nếu như hắn có thể đánh vào, Long Hành Vân chỉ là một võ giả Võ Đạo Tông Sư sẽ còn có thể đắc chí ở trước mặt hắn? Đã sớm bị hắn đánh chết!
Không thể không thừa nhận tạo nghệ cao siêu của triều đình Đại Càn. Chín thành Nam Cương Đạop do công bộ xây dựng, nhìn như phổ thông, nhưng chín đại thành trì tính cả chín đại địa mạch Nam Cương Đạo, sau khi tụ hợp vào bên trong Thiên Thành, lực lượng bộc phát ra thậm chí có thể khiến cho Long Hành Vân vượt qua mấy cái đẳng cấp, đối đầu cùng với Man Vương Hỏa Luyện Kim Đan, loại tăng lên này cũng không phải là đùa giỡn.
Tối thiểu là Man Vương cũng không có cách đánh vào Thiên Thành.
"Ngươi hãy đi ra cho ta!"
"Ngươi ngon thì đi vào đây!"
"Tiểu nhân nhu nhược!"
"Thất phu vô sỉ!"
"Không có não!"
"Đầu em bé!"
"Ha ha ha!"
Ở dưới sự cuồng nộ, Man Vương triển khai pháp tướng Ma Thần lần thứ hai, giết về phía Thiên Thành, mà Long Hành Vân thì tiếp tục thôi động trận pháp Thiên Thành chống lại hắn.
Song phương cứ như vậy đánh một trận mắng một trận, tuần hoàn qua lại, cơ bản đã trở thành tiết mục cố định mà mỗi ngày cũng sẽ có ở Nam Cương Đạo.
Đặt vào lúc bình thường, Man Vương tự nhiên sẽ không dám phách lối xuất binh tiến công Trung Nguyên như vậy, nhưng Đại Càn lúc này đang bị rất nhiều tông phái còn có bốn đại Biên Hoang hợp lực ngăn chặn bước chân, Đông Hải vừa mới kinh lịch một trận đại chiến, mặc dù kẻ xâm nhập đã bị đánh tan, nhưng Đông Hải trên cơ bản cũng đã bị đánh cho tàn phế, không thể trợ giúp.
Tây Vực cho đến nay vẫn chiến hỏa liên thiên, còn cần đại địa Trung Nguyên triệu tập quân đội tiến về trợ giúp.
Bắc Nhung thì càng không cần phải nói, hơn một nửa quân đội Đại Càn chính là tụ tập ở dưới Bất Phá Thiên Quan, thời thời khắc khắc chuẩn bị ứng đối với sự tiến công của Bắc Nhung, quân đội bố trí ở nơi đó hoàn toàn không có khả năng bị điều đi.
Ở dưới loại thế cục này, Đại Càn trên thực tế là không có năng lực phản công Nam Cương.
Chính là vì nhìn ra điểm này, Man Vương mới không ngừng xuất binh tiến công, chém giết lẫn nhau cùng với Long Hành Vân, đáng tiếc là tính toán của Man Vương rất tốt, nhưng vẫn quên tính đến

bản sự của Long Hành Vân, kết quả là đại quân kẹt tại một khối Thiên Thành này, tiến hay thối đều không được, tiến công ngày đêm, nhưng ngay cả không khí Trung Nguyên cũng đều không thể hít tới.

Chương 828: Nam Cương thần bí

Như vậy há có thể không khiến cho Man Vương phẫn nộ? Ở dưới cơn nóng giận này, tự nhiên là tăng binh, ở dưới nghiêm lệnh của Man Vương, một số lớn bộ lạc Man tộc cũng bắt đầu di chuyển về phương hướng Nam Cương Đạo, sau đó gia nhập vào trong quân đội của Man Vương, tiến vào chiến trường, kể từ đó, ngược lại là trong nội bộ Nam Cương bắt đầu trở nên trống không. Đây là cơ hội cho người có lòng, ví dụ như...Lạc Tương Tư.

"Ta nhớ được toà bí cảnh lúc trước hẳn là ở nơi này?"

Hành tẩu ở trong rừng Nam Cương, Lạc Tương Tư vừa cẩn thận từng li từng tí ẩn giấu đi thân hình cùng với khí tức, vừa dựa theo ký ức tìm kiếm bí cảnh đầm lầy mà nàng lấy được Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa lúc trước.

Lúc trước còn trẻ, tu vi cũng không cao lắm, bây giờ nghĩ lại, kỳ thật toà bí cảnh đầm lầy kia có rất nhiều điểm đáng ngờ, một cái lớn nhất ở trong đó, chính là sự mạnh yếu của bí cảnh.

Phải biết rằng Lạc Tương Tư từ bên trong toà bí cảnh kia thế nhưng đã chiếm được một quyển Tuyệt Thế Thần Công!

Tuyệt Thế Thần Công, đó là trân bảo mà Võ Đạo Tông Sư cũng đều sẽ điên cuồng, Hỏa Luyện Kim Đan cũng không thể sao lãng, mà bí cảnh cất giữ loại trân bảo này, thế mà lúc ấy lại để cho Lạc Tương Tư chỉ có cảnh giới Hậu Thiên, ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng đều không có đạt đến lấy được truyền thừa, bây giờ nghĩ lại thật sự là quá kỳ quái.

Không có đạo lý...nhất là phương pháp lấy được truyền thừa.

"Nghịch mệnh chi đạo, rất sớm đã đoán được ta đến..."

"Đây không phải là nói dóc hay sao?"

"Thật sự là quá kỳ quái đúng không?"

Lúc ấy Lạc Tương Tư đắm chìm ở trong sự vui sướng nhặt được trân bảo, cũng không có suy nghĩ sâu sắc, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, quá trình ở trong đó nhìn như mạo hiểm, kì thực lại rất quỷ dị.

Cho nên Lạc Tương Tư mới rời khỏi Thái Hoa Sơn đi đến nơi này. Mục đích của nàng rất đơn giản, chính là muốn thăm dò toà bí cảnh kia một lần nữa. Chỉ đáng tiếc là...

"Nếu như sư huynh cũng đi theo cùng với mình thì tốt." Nghĩ tới đây, Lạc Tương Tư đột nhiên đỏ mặt, vỗ vỗ vào gương mặt: "Nghĩ gì thế, đều đã qua lâu như vậy, không thể chuyện gì cũng đều dựa vào sư huynh, mọi thứ vẫn là phải dựa vào chính mình!"

"Hơn nữa sư huynh cũng đã bị Dương Xuân bắt cóc..."

"Hừ!"

"Chờ ta trở về, nhất định phải là người thứ nhất đột phá Sinh Tử

Quan cho sư huynh nhìn..."
Hít vào một hơi thật sâu, Lạc Tương Tư tiếp tục mau chóng đi về phương hướng đầm lầy ngày xưa.
Mà cùng lúc đó…
Ầm ầm! Hư không phá toái, một đạo vết nứt màu đen mở ra ở chỗ sâu trong rừng cây Nam Cương, Trần Khuynh Địch lúc này đã thay hình đổi dạng trực tiếp sải bước đi ra từ bên trong hư không.
"Nam Cương?"
Trong rừng cây Nam Cương.
Trần Khuynh Địch vừa đến đã lập tức thu liễm khí tức, sau đó không nói hai lời liền đi tìm một cái hang động, vùi ở bên trong không xuất hiện, cứ như vậy qua trọn vẹn nửa canh giờ, hắn mới nghi ngờ xoa cằm một cái.
"Người đâu?"
Theo lý mà nói.
Loại địa phương Nam Cương này nói thế nào cũng là hang ổ của Man tộc, mình phá toái hư không tiến đến, chỉ cần là Võ Đạo Tông Sư hẳn là hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể cảm giác được, chớ đừng nói chi là Man Vương có cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mặc dù đối phương đối với Trần Khuynh Địch mà nói không phải là rất mạnh, nhưng cảnh giới vẫn còn ở đó.
Thế nhưng vì sao lại không có ai đến? Thua thiệt cho ta còn chờ đến khi người Man tộc đến, lại tiêu diệt toàn bộ bọn hắn, tiếp đó ngụy trang thành Man tộc chui vào, điều tra bí cảnh Tà Thần ở trong miệng của Thánh Thượng Đại Càn.
Không sai! Căn cứ theo lời nói của Thánh Thượng Đại Càn, toà bí cảnh đó có thể là căn cứ của Thiên Ngoại Tà Thần, ở sâu bên trong Nam Cương! Đây cũng không phải là chuyện đùa, nói bé chuyện đi, là Thiên Ngoại Tà Thần có âm mưu tà ác gì đó ở Nam Cương, nếu là như vậy thì còn tốt, nhưng nếu nói lớn chuyện ra, toàn bộ Nam Cương cũng có thể đã biến thành khôi lỗi của Thiên Ngoại Tà Thần! Như vậy thì sẽ không có cách nào thu thập.
Đừng xem thường Nam Cương, thân làm nơi yếu nhất bên trong bốn đại Biên Hoang, nếu như Nam Cương thực sự ngay cả một chút át chủ bài cũng đều không có, lúc trước đã sớm bị Thánh Thượng Đại Càn hủy diệt, trên thực tế nhìn chung trong bốn đại Biên Hoang, Nam Cương ngược lại là thần bí nhất, lịch sử của nó phi thường lâu đời, thực sự muốn so sánh mà nói, chỉ sợ cũng chỉ có Bắc Nhung là có thể cùng sánh vai.
Mọi người đều biết, Bắc Nhung chính là bộ tộc cưỡi ngựa, ban đầu là từ phương bắc, di chuyển mà đến từ một địa phương vô cùng xa xôi, cuối cùng định cư ở bên trên thảo nguyên Bắc Nhung, trở thành vương đình Bắc Nhung bây giờ. 36 Quốc Tây Vực từ xưa đến nay đều có, nhưng vẫn một mực ở vào trạng thái phân liệt, có thể nói là

khó thành châu báu.
Đông Hải thì càng không cần phải nói, bản thân chính là võ giả Trung Nguyên đi ra biển, sau khi sinh sôi đời đời hình thành nên cách cục, có thể nói là thế lực ở Trung Nguyên chia tách ra, nghiêm ngặt mà nói, nội tình ở Đông Hải ngược lại là yếu nhất ở bên trong bốn đại Biên Hoang, Đào Hoa Đảo mất đi, liền không còn thế lực gì đáng tin.
Như vậy vấn đề đã đến…Nam Cương có nội tình gì? Ngươi cũng đừng xem thường! Đừng nhìn người ta hiện tại đã phá sản, nhưng năm đó cũng đã từng có Man Thần.
Điểm này Trần Khuynh Địch thân làm Đạo Tử chân truyền của thánh địa võ đạo, trước khi đến còn chuyên môn điều tra tin tức Man tộc tự nhiên cũng rõ ràng là cái gì, tổ tiên của Man tộc thế nhưng đã đản sinh ra một vị đại lão! Nghe nói Man tộc chính là do vị đại lão kia khai sáng, hắn cũng bởi vậy mà được Man tộc cung phụng làm đồ đằng tộc đàn, ở trong sách sử ghi chép hắn là Man Thần, mà năm đó địa vị của vị Man Thần này, cùng với Thuần Dương Đạo Tôn thế nhưng cũng không kém nhiều, đều là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, thời gian còn là ở thời đại Thượng Cổ trước kia.
Cho dù lúc này Man tộc suy yếu, truyền thừa Man Thần cũng đã sớm thất lạc, nhưng có trời mới biết lúc trước Man Thần lưu lại cho Man tộc đồ vật bảo mệnh gì? Vạn nhất là đại sát khí siêu cấp nào đó, vì đối phó với một cái Man tộc nửa chết nửa sống mà tổn thất to lớn, đó chẳng phải là thua thiệt lớn? Sau khi cân nhắc trái phải một phen, tuyệt đại đa số thế lực đều sẽ chẳng muốn đi quản Man tộc.
Đối với những thế lực có nhãn lực kia mà nói, Man tộc không có mỡ để húp không nói, hết lần này tới lần khác còn là một khúc xương cứng, là đối tượng không có giá trị, thậm chí coi như để đó mặc kệ cũng không thành vấn đề, mà đối với những thế lực không có nhãn lực kia...
Vậy thì cũng không đánh lại Man tộc.
Dần dà, Nam Cương yếu nhất ở bên trong bốn đại Biên Hoang, ngược lại là ổn thoả nhất, Bắc Nhung bởi vì thực lực mạnh nhất, bị Đại Càn giám sát điên cuồng hai mươi bốn giờ, Tây Vực có tính xâm lược mạnh nhất, đồng dạng cũng bị Đại Càn ép tới gắt gao, Đông Hải thì cũng đừng nói, xâm lấn xong liền trực tiếp hao hết vốn liếng.

Chương 829: Giai đoạn thứ hai của kế hoạch

Cho nên theo đạo lý mà nói, Trần Khuynh Địch xé rách hư không giáng lâm đến Nam Cương, động tĩnh lớn như vậy, Nam Cương sẽ không có khả năng không có một chút phát giác nào, thậm chí là ngay cả Tà Thần cũng sẽ biết! Đương nhiên đây vốn chính là mục đích của Khuynh Địch, nếu như có thể nhờ vào đó tìm được Thiên Ngoại Tà Thần, sau đó trực tiếp chui vào, đó đương nhiên là còn muốn nhanh hơn nhiều so với trước tiên ngụy trang thành Man tộc rồi chậm rãi điều tra.
Nhưng vấn đề là…
"Sao lại không có người?"
Đã chờ một canh giờ cũng đều không có người đến! Vì sao lại không có người đến? Không có đạo lý sẽ không có người đến! Không thể lại không có người đến! Suy nghĩ kỹ một chút, thúc đẩy đầu óc đi Trần Khuynh Địch! Lần này cũng không giống với trước kia, mình tới đây là để nằm vùng, nhất định phải vận dụng trí tuệ của mình để giải quyết vấn đề!
"Đầu tiên, từ động tĩnh ta xé rách hư không, chỉ cần tiến vào Nam Cương, liền nhất định sẽ bị phát giác ra."
"Nói như vậy bọn hắn không đến điều tra, cũng chỉ có hai cái nguyên nhân, hoặc là bị chuyện gì ràng buộc, hoặc chính là vào thời điểm ta tới đã lộ ra sơ hở..."
"Nếu là khả năng thứ nhất, giải thích là Tà Thần thật sự có âm mưu ở Nam Cương, nguyên nhân án binh bất động là do không có binh để dùng, nhưng Nam Cương lớn như vậy, coi như cường giả không đi qua được, phái một chút pháo hôi tới là cũng không có vấn đề chứ? Kết quả là ngay cả pháo hôi cũng đều chẳng đến, khả năng thứ nhất ở trên lý luận hẳn là rất không có khả năng..."
"Đã như vậy."
"Tất nhiên là loại khả năng thứ hai!"
"Ta đã để lộ sơ hở ở nơi nào! Hơn nữa còn bị Tà Thần phát hiện ra! Bọn hắn đây là đang ôm cây đợi thỏ, ở mặt ngoài án binh bất động trên thực tế là vì ổn định ta, ở sau lưng nói không chừng đã bày ra thập diện mai phục, thiên la địa võng, thiên quân vạn mã, khiến cho ta không thể tránh thoát..."
Đây là âm mưu âm hiểm sắc bén cỡ nào!
"Không được!"
"Cứ chờ ở một chỗ là quá nguy hiểm, ta phải tranh thủ thời gian chuồn đi mới đúng...!"
Đáng chết! Kế hoạch thăm dò từ bước đầu tiên liền thất bại a! Ta biết ngày là tên Võ Càn Võ kia không đáng tin cậy, nói cái gì mà ngụy

trang không có một chút sơ hở nào, tuyệt đối sẽ không có ai có thể xem thấu, kết quả là lần này tới chẳng phải đã bị người ta phát hiện hay sao?
"Phải lập tức di chuyển, có chỗ nào cách nơi này tương đối gần, hơn nữa tương đối bí ẩn, không dễ dàng bị người phát hiện ra? Nếu như là bí cảnh không gian mà nói...à!"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức sáng lên.
Không sai! Không phải là có một nơi như vậy sao? Trước đó vào thời điểm mình ở Nam Cương Đạo, đã từng đi qua toà bí cảnh đầm lầy kia! Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm giống như chính là chiếm được cơ duyên ở chỗ đó a?
"Liền đi nơi đó!"
"Đại nhân, đã chuẩn bị xong giai đoạn thứ hai của kế hoạch!"
"À ồ?"
Ở bên trong hư không Vực Ngoại, Tầm Long Sĩ tràn đầy lòng tin nói, mà ở trước mặt của hắn, thì là chí cường giả Thiên Ngoại Tà Thần thần bí.
"Nói một chút nghe thử."
"Lần này chúng ta sẽ bắt tay vào làm việc ở Nam Cương!"
"Vì sao?"
Tầm Long Sĩ tự tin nói: "Bởi vì sự tình ở Hoài Nam Đạo, Thánh Thượng Đại Càn nhất định sẽ đề cao sự kiểm soát đối với Trung Nguyên, muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch, độ khó thật sự là vô cùng cao, phải bỏ ra đại giới viễn siêu lúc trước, vả lại còn không thể cam đoan xác xuất thành công, cho nên cần phải mở ra lối riêng!"
"Nếu là Nam Cương mà nói, không ở trong Trung Nguyên, lại là nơi yếu nhất trong bốn đại Biên Hoang, Thánh Thượng Đại Càn chắc chắn sẽ không chú ý nhiều, nếu như bắt tay làm việc từ chỗ đó mà nói, tin rằng kế hoạch tất nhiên sẽ có thể thực hiện thuận lợi, thuộc hạ có thể bảo đảm! Tuyệt đối sẽ không có người nào phát hiện ra giai đoạn thứ hai của kế hoạch!"
"Nói tiếp."
"Tổ Long Trung Nguyên sau khi trải qua kinh lịch ở Hoài Nam Đạo, long khí đã tổn hao nhiều, hiện tại điều cần phải làm, chính là điều động khí vận Nam Cương, lấy phương thức lưỡng bại câu thương va chạm với Tổ Long Trung Nguyên, ở dưới sự va chạm này, Nam Cương ra sao căn bản không quan trọng, trọng điểm là Tổ Long Trung Nguyên tất nhiên sẽ bị trọng thương lần thứ hai!"
"Thành quả của lần này tuyệt đối sẽ không kém hơn sự tình ở Hoài Nam Đạo."
"Rất tốt!"
"Cứ dựa theo kế hoạch của ngươi mà chấp hành! Bày bố đã lâu ở Nam Cương, toàn bộ đều giao cho ngươi sử dụng."
"Vâng!"

Tầm Long Sĩ ưỡn ngực ngẩng đầu, cười ngạo nghễ! Tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay!
Vào giờ khắc này…
Ba người Dương Xuân, Quỷ Ảnh, Long Thiên Tứ đã đi tới bên ngoài Nam Cương Đạo.
"Lại nói vì sao Trần đại nhân lại không đi cùng?"
Trần đại nhân ở trong miệng của Quỷ Ảnh tự nhiên không phải là chỉ Trần Khuynh Địch, mà là chỉ Trần Tiêm Tiêm vốn hẳn nên xuất hiện ở chỗ này, nhưng lại rời tông đi du lịch giống như Lạc Tương Tư.
"Tiêm Tiêm tỷ?" Dương Xuân nhếch miệng nói: "Dường như là đi tìm di tích."
"Di tích?"
"Đúng thế." Dương Xuân gật đầu nói: "Là di tích Đại Lôi Âm Tự Thượng Cổ, lúc trước Tiêm Tiêm tỷ chiếm được một kiện bí bảo có liên quan cùng với Đại Lôi Âm Tự, mượn nhờ nó sẽ rất dễ dãng tìm tới di tích Đại Lôi Âm Tự, Tiêm Tiêm tỷ muốn dựa vào truyền thừa Đại Lôi Âm Tự để tiến thêm một bước."
"Bất quá ta cũng sẽ không thua!"
Nói xong, ở trong mắt của Dương Xuân cũng hiện lên một tia ánh sáng kiên định.
Lúc này ở trong bốn nữ, Doanh Phượng Tiên vì đột phá Sinh Tử Quan mà lựa chọn trở về Bái Hỏa Ma Giáo bế quan, Lạc Tương Tư hẳn cũng là vì lý do đồng dạng mà rời đi, Trần Tiêm Tiêm cũng không nhàn rỗi, hi vọng bù đắp truyền thừa Đại Lôi Âm Tự, nhờ vào đó đột phá, lúc này chỉ có Dương Xuân là không có chỗ nào để trông cậy.
Khác biệt cùng với ba nữ, Dương Xuân là xuất thân từ bình dân chân chính. Tiểu Yêu mặc dù mang đến cho nàng sự trợ giúp rất lớn, nhưng cuối cùng cũng không có khả năng để cho Dương Xuân tu luyện võ công Yêu tộc, cho nên cho dù có được chí bảo Tạo Hóa Viêm, Dương Xuân vẫn còn gặp bình cảnh ở bên trên tu luyện.
Đương nhiên, lấy thiên phú của Dương Xuân, nàng có lòng tin tầng bình cảnh này sẽ không khốn nhiễu nàng quá lâu, nhưng sau khi nhìn thấy tiến bộ của ba người Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, trong lòng của Dương Xuân vẫn sinh ra cảm giác cấp bách, nàng không thể để cho tu vi nước chảy thành sông sau đó đột phá, nàng muốn đột phá nhanh hơn so với người khác!
Ta mới là lợi hại nhất!
Mà so sánh cùng với Dương Xuân, Quỷ Ảnh ở phía trên tu vi liền kém hơn nhiều.
"So với những chuyện kia."
"Đại nhân thực sự ở trong này sao?"
Đối mặt với Quỷ Ảnh, Long Thiên Tứ đi ở đằng trước nhất lộ ra mặt mo tối đen, rất là bất mãn nói: "Nói nhảm! Lão phu tự mình dẫn dắt lực lượng hồn đăng để định vị tên tiểu tử thúi kia, làm sao có thể tìm

nhầm? Tuyệt đối là ở chỗ này! Các ngươi cũng đã nhìn thấy chỉ dẫn của hồn đăng rồi mà? Chính là cái phương hướng này!"

Chương 830: Đừng đóng cửa!

"Thế nhưng mà.."
So sánh với Dương Xuân muốn nói lại thôi, Quỷ Ảnh chính là không cho Long Thiên Tứ một chút mặt mũi nào: "Thế nhưng mà đại nhân là mất tích ở Hoài Nam Đạo, khoảng cách so với Nam Cương Đạo chính là mười vạn tám ngàn dặm, coi như là thông qua xé rách không gian, cũng không có đạo lý vượt qua một khoảng cách xa như vậy chứ?"
Ý tứ giấu giếm ở trong lời nói của Quỷ Ảnh kỳ thật rất đơn giản, món đồ chơi này có phải đã hỏng rồi hay không? Thái Thượng trưởng lão có kiến thức rộng rãi, có thể giải thích một chút chứ?
Long Thiên Tứ: "..."
"Hừ!"
Ngươi hỏi lão phu, lão phu đi hỏi ai đây! ? Phương hướng hồn đăng chỉ dẫn chính là Nam Cương, tối hôm qua lão phu đã kiểm tra không dưới mười lần, làm sao có thể sai lầm! Nhưng mà nếu như lúc này đáp không được, sẽ ném đi mặt mũi của Thái Thượng trưởng lão.
Ý niệm tới đây, Long Thiên Tứ đảo con ngươi một vòng, nhất thời lộ ra biểu lộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nếu chuyện gì cũng đều muốn hỏi ta mà nói, các ngươi làm sao có thể trưởng thành? Hãy tự mình suy nghĩ cho ta! Suy nghĩ kỹ một chút xem, Trần Khuynh Địch đến tột cùng là dùng phương pháp gì để có thể xuyên qua khoảng cách xa như vậy?"
Thốt lời này ra khỏi miệng, Long Thiên Tứ đã làm xong chuẩn bị tâm lý.
Nếu như Quỷ Ảnh tự suy diễn ra một cái đáp án, vậy mình liền hùa theo đáp án của nàng, tranh thủ thời gian kết thúc cái đề tài này, mà nếu như Quỷ Ảnh không suy diễn ra được...vậy thì cứ để cho nàng chậm rãi suy nghĩ, qua thời gian lâu dài, cái đề tài này tự nhiên sẽ bị lãng quên.
Lão phu thật là quá thông minh!
Sau đó Quỷ Ảnh liền nghiêm túc lắc đầu nói: "Ta không biết."
"Còn xin trưởng lão dạy ta."
Long Thiên Tứ: "..."
Người này thật sự quá phiền phức!
"Không biết thì hãy tiếp tục suy nghĩ! Thẳng đến khi nghĩ ra được mới thôi! Trẻ con không dạy được!"
"Thế nhưng mà..."
"Ồ! Mau nhìn!"
Long Thiên Tứ đột nhiên hét lớn một tiếng cắt đứt lời nói của Quỷ Ảnh, đồng thời nâng hồn đăng trong tay phải lên, chỉ thấy ngọn lửa ở

bên trong lúc này đang tản ra ánh sáng sáng ngời viễn siêu trước đó.
"Xem đi!"
"Loại phản ứng này của hồn đăng, giải thích rằng Trần Khuynh Địch tuyệt đối đang ở gần đây! Có một câu nói rất hay, sự thật thắng hùng biện, không phải là chuyện gì cũng đều câu nệ ở lý luận, điều chúng ta phải làm, là thông qua sự thật để đẩy ngược lý luận, mà không phải là thông qua lý luận để quyết định sự thật, không nên lẫn lộn đầu đuôi!"
Toàn thân của Quỷ Ảnh chấn động, lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra.
"Tại hạ thụ giáo."
"Ừm!"
"Nhưng mà ta còn có một chuyện không rõ..."
"Không nhưng nhị gì cả!" Long Thiên Tứ lại hét lớn một tiếng, cắt đứt lời nói của Quỷ Ảnh.
Gặp quỷ, mình cũng không phải là đám lừa trọc Phật Môn ăn nói khéo léo kia, nếu như lại để cho tên gia hỏa này nói tiếp mà nói, coi như sẽ không còn đường lui.
"So với vấn đề của ngươi, sự tình của tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia mới càng thêm trọng yếu, không phải sao?"
"Lập tức xuất phát!"
Long Thiên Tứ nâng tay lên một chút, mang theo Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân trực tiếp bay vút mà lên, mau chóng bay về phía phương hướng Nam Cương.
Mà cùng lúc đó. Lạc Tương Tư đã đi tới vị trí bí cảnh đầm lầy, khác biệt cùng với thời điểm còn là cảnh giới Hậu Thiên lúc trước, lúc này Lạc Tương Tư đã có tu vi Võ Đạo Tông Sư, hơn nữa đã khám phá ra Nguyên Khí Quan cùng với Nguyên Thần Quan, rất nhiều bẫy rập đáng sợ ngày xưa, đối với nàng hiện tại mà nói là đều không coi vào đâu.
Nhưng mà sau khi tiến vào di tích, Lạc Tương Tư rất nhanh liền phát hiện ra chỗ không đúng. Ngày xưa Lạc Tương Tư vừa tiến vào di tích, liền trực tiếp được truyền tống đến chỗ sâu nhất trong di tích, vào thời điểm đi ra cũng là như thế, cho nên nàng cũng không biết bản thân di tích có gì, nhưng khi đó tiểu đội Man tộc có thể một đường xông tới, Lạc Tương Tư vốn cho rằng di tích hẳn là cũng không có gì đáng sợ...
Nhưng mà nàng đã sai...mới vừa tiến vào di tích, sau khi trời đất quay cuồng, Lạc Tương Tư liền rơi vào bên trong một cái hành lang đen nhánh, mà ở hai bên hành lang, thì là hai con hung thú bằng đá có hình dạng dữ tợn, lúc này ở dưới sự kích thích của Lạc Tương Tư trực tiếp sống lại, hai mắt lấp lóe ánh đỏ, đánh giết về phía nàng.
"Rống ----!"
"Ách!"
Thực lực của hai con hung thú bằng đá tuyệt đối không yếu, đều có

thực lực cảnh giới Tiên Thiên, cho dù đối với Lạc Tương Tư mà nói thì không tính là gì, nhưng kết hợp với lần kinh lịch trước...
Mọi thứ đều trở nên khả nghi!
Sau khi tiện tay đánh vỡ nát hai con hung thú bằng đá, sắc mặt của Lạc Tương Tư trở nên u ám bất định, đứng trầm mặc ở lối vào hành lang, không có mạo muội lựa chọn tiếp tục hướng về phía trước, mà là đi trở về, muốn tìm được phương pháp rời khỏi di tích, nhưng mà khiến cho thần sắc của nàng càng trở nên khó coi chính là...
"Không thấy cửa vào."
Bẫy rập!
Trong cái chớp nhoáng này ở trong đầu của Lạc Tương Tư liền lóe lên hai chữ này.
Nơi này quả nhiên là có vấn đề!
Mà ở địa phương Lạc Tương Tư không thấy được, di tích ngày xưa đã bị phát hiện ra một lần, lúc này thế mà rung động lần thứ hai, một chùm sáng mà mắt trần có thể thấy nhô ra từ trong di tích, nổ tung ở giữa không trung, hóa thành từng đạo từng đạo lưu quang bao lại toàn bộ di tích, mắt thấy là đã triệt để phong tỏa di tích.
"Con m* nó!"
"Đừng đóng cửa! Chờ ta một chút!"
Ầm ầm! Một tiếng nổ vang thật lớn, bên trên quang tráo vốn dĩ đã khóa được một nửa, đột nhiên xuất hiện một cái quyền ấn trông rất sống động, sau đó lưu quang nổ tung, một bóng người liền từ bên ngoài nhảy vào như thiểm điện, vào trước khi quang tráo triệt để khép lại, trước khi di tích bị phong tỏa, phi tốc vọt vào trong di tích.
May mà ta tới sớm!
Sau khi dùng bạo lực trì hoãn thời gian di tích phong bế, Trần Khuynh Địch liền xông vào bên trong di tích nhanh như chớp, sau khi nhìn thấy toàn bộ di tích đóng lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.
Trời đất, tòa di tích này thế mà còn biết đóng cửa! ?
Đối với tòa di tích này Trần Khuynh Địch kỳ thật cũng không phải là không quen thuộc, dù sao thì lúc trước hắn cũng đã tới, nhưng khi đó di tích cũng không có mơ hồ như hiện tại.
Không nói những thứ khác…
Chỉ là tầng màn sáng phong bế toàn bộ không gian di tích lúc này, đã khiến cho Trần Khuynh Địch đau cả đầu, loại trận pháp phong ấn cấp bậc này ở bên trên đẳng cấp tuyệt đối sẽ không kém hơn so với đại trận hộ sơn, thuộc về loại hình mặc dù bị quản chế bởi nhân tố địa lý, nhưng một khi triển khai, liền có uy lực vô cùng cường đại.
Như vậy vấn đề đã đến…
"Vì sao lần trước không có gặp được loại trận pháp này?"
Phải biết rằng khi đó mình cũng chỉ mới đạt tới cảnh giới Tiên Thiên - Luyện Thần Phản Hư, ngay cả Hợp Đạo Tôn Giả cũng đều không phải, khi đó mình nếu như gặp được loại trận pháp này, đừng nói là

tiến vào di tích, ngay cả nhìn cũng đều không nhất định nhìn thấy, chỉ qua một đoạn thời gian, di tích làm sao lại biến hóa lớn như vậy?

Chương 831: Bản thần là Áo Mễ Gia

Trong nháy mắt, phảng phất như linh quang chợt lóe lên! Ở trong đầu của Trần Khuynh Địch đột nhiên sinh ra một cái suy đoán to gan: tòa di tích này sẽ không phải…chính là trụ sở bí mật của Tà Thần đó chứ?
"Hít hà!"
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, dù sao thì tòa di tích này trước sau cũng biến hóa quá lớn, lấy IQ của Trần Khuynh Địch cũng đều có thể phát hiện ra điểm không hợp lý, đủ thấy được chỗ khả nghi của tòa di tích này, nếu nói một cách không khách khí, loại biến hóa này, coi như nói là do Tà Thần làm ra cũng không hề cảm thấy quái lạ.
Vừa nghĩ tới nơi này có khả năng ẩn chứa một nhóm lớn Tà Thần, Trần Khuynh Địch vô thức khom người một cái, rụt rụt đầu, sau đó phát ra tà khí còn có khí tức nguyên thần đã trải qua sự ngụy trang của Thánh Thượng Đại Càn trong thể nội, để đề phòng vạn nhất hắn còn bóp bóp khuôn mặt, lại đứng tại chỗ thay đổi biểu lộ, sau một hồi lâu hắn mới bước chân một lần nữa.
"Các huynh đệ!" Vừa hô to như thế, Trần Khuynh Địch vừa đi vào sâu bên trong di tích.
"Bản thần là Gia…không đúng, bản thần là Áo Mễ Gia! Trải qua vô số trắc trở và khổ sở, rốt cục đã vượt qua hư không, đi đến đại thế giới Trung Thổ, không nên động thủ! Ta tới là để trợ giúp các ngươi! Là người một nhà! Hú hú hú? Có người không? Bản thần là Áo Mễ Gia! Tất cả mọi người đều là Tà Thần a!"
Một mảnh yên lặng, hoàn toàn không có người đáp lại Trần Khuynh Địch, làm cho hắn cảm thấy rất lúng túng.
Chẳng lẽ mình đã đoán sai? Trần Khuynh Địch nghĩ nghĩ, chợt lắc đầu nói: "Nói tóm lại, an toàn vẫn là đệ nhất, thuyền cẩn thận có thể chạy được vạn năm, lúc này cũng không thể để xảy ra sai lầm..."
Dù sao thì lần này mình tới là để nằm vùng, đây chính là một hạng nghề nghiệp nguy hiểm, phải biết rằng từ xưa đến nay, phàm là làm nằm vùng, vào thời điểm chưa bại lộ thì còn tốt, mặc cho ngươi tiêu dao khoái hoạt cũng không có quan hệ, thậm chí là còn có thể ăn sạch hai bên, nhưng nếu như bại lộ, vậy thì coi như chỉ có con đường chết.
Nghĩ tới đây.
Trần Khuynh Địch lập tức hô càng hăng say.
"Bản thần là Áo Mễ Gia! Thủ lĩnh của Sổ Mã tộc trong Thiên Ngoại Tà Thần! Tà Thần nhất tộc xâm lấn đại thế giới Trung Thổ, qua một hồi lâu chưa từng truyền tin tức về, lúc này bản thần mới đặc biệt

giáng lâm, mục đích chủ yếu là để dò xét tình huống ở đại thế giới Trung Thổ, làm tiên phong cho viện quân, có đồng bào Tà Thần nhất tộc ở đó hay không?"
Trần Khuynh Địch vừa nói năng bậy bạ, vừa dùng hai mắt sắc bén đảo qua các nơi trong di tích.
Cuối cùng tập trung vào bên trên một khu kiến trúc ở trung ương.
Lúc trước Tương Tư sư muội giống như chính là đi ra từ bên trong khu kiến trúc này, sau đó nàng cũng đã đề cập qua một chút, dường như nàng cũng chính là đạt được truyền thừa từ bên trong khu kiến trúc này? Chẳng lẽ chính là truyền thừa Tà Thần gì đó mà Tắc Hạ Học Cung vẫn một mực bài xích?
Thì ra là thế!
"Con m* nó."
Trong đầu óc của Trần Khuynh Địch lấp lóe suy nghĩ, nhất thời hiểu được.
Nơi này và Tương Tư sư muội có quan hệ rất lớn a! Hơn nữa Thiên Ngoại Tà Thần gì đó, nghe xong liền biết đó chính là nhân vật phản diện, lại còn dính dáng quan hệ với nhân vật chính, dựa theo lô- gic bình thường...
Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy Thiên Ngoại Tà Thần cũng không có gì đáng sợ! Đây là một đám người nhất định sẽ sập tiệm a!
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, cả người đều giương lên khí thế hiên ngang, một loại tâm tính coi thường tự nhiên sinh ra: Đồng dạng đều là nhân vật phản diện, ta thế nhưng đã thành công đánh vào trong nội bộ nhân vật chính, thu được tín nhiệm của các nhân vật chính, hoàn mỹ tẩy trắng! Mà đám Thiên Ngoại Tà Thần các ngươi, sẽ nhất định biến thành đá đặt chân của nhân vật chính a!
Đã như vậy...tại sao lại không thuận tiện giẫm lên một cước?
Lá gan trở nên mập lên, Trần Khuynh Địch trực tiếp bỏ đi tác phong cẩn thận, đưa tay hướng về phía di tích chính là đấm ra một quyền.
Ầm! !!
Từ khi sau khi rời khỏi Hoài Nam Đạo, Trần Khuynh Địch rốt cục đã đột phá một tầng bình cảnh, lực lượng mỗi thời mỗi khắc đều đang không ngừng tăng lên, xương cốt ở trong cơ thể không ngừng hút thiên địa nguyên khí vào, hóa thành từng đạo từng đạo phù văn kỳ lạ in vào trong xương cốt, khiến cho trụ cột lực lượng của hắn không ngừng đột phá về phía cực hạn.
23 thành! Một quyền đấm ra này, trực tiếp vượt qua tiêu chuẩn vốn có của Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, cự lực khủng bố có thể so với 23 thành khống chế phảng phất như một chuôi trọng chùy phá núi đập xuống, đánh cho toàn bộ di tích cũng đều rung động kịch liệt, cỗ ba động này tự nhiên cũng ảnh hưởng đến Lạc Tương Tư đang đứng ở bên trong hành lang di tích lúc này.

"Ấy?"
Lạc Tương Tư ngẩng đầu nhìn trần nhà hành lang, ánh mắt phảng phất như có thể xuyên qua bức tường, nhìn thấy cảnh tượng ở bên ngoài di tích.
"Loại chấn động này, rất quen thuộc a."
Lực lượng trùng kích hóa thành sóng chấn động mà mắt trần có thể thấy từ ngoài lan vào trong, khuấy động xương cốt, khiến cho người ta có một loại cảm giác sảng khoái xuất phát từ nội tâm, loại cảm giác này Lạc Tương Tư cũng đã lãnh hội qua, bởi vì đây chính là vào thời điểm đứng ở bên cạnh sư huynh lúc trước, quan sát hắn chiến đấu, thường thường sẽ cảm nhận được dư ba trùng kích.
Chẳng lẽ sư huynh đã đến đây! ? Hai mắt của Lạc Tương Tư hơi hơi sáng lên, bất quá lại trở nên phai nhạt: "Làm sao lại thế, sư huynh cũng không biết ta đến Nam Cương Đạo, hơn nữa hiện tại sư huynh đang ở cùng một chỗ với Dương Xuân!"
"Tiếp tục đi tới!"
Lạc Tương Tư quệt quệt khóe môi, đè xuống một chút khó chịu ở trong lòng, bước chân lần thứ hai, xuyên qua trong hành lang.
Mỗi một bước đi ra, Lạc Tương Tư đều sẽ cảnh giác quan sát kỹ hoàn cảnh bốn phía, sau khi xác nhận không có bẫy rập, mới sẽ đi ra bước kế tiếp.
Vậy mà mặc dù là như thế, ở trong thời gian tiếp theo, thần sắc của Lạc Tương Tư lại đột nhiên đại biến.
Thanh âm cùng với sóng xung kích ở giữa bất tri bất giác đã biến mất.
Không chỉ có như thế, Lạc Tương Tư ngay cả tiếng bước chân của mình cũng đều không nghe thấy, hành lang lớn như vậy, phảng phất như rơi vào địa ngục im ắng vậy, lộ ra vẻ hết sức yên tĩnh. Thậm chí là đạt đến một cái trình độ quỷ dị.
Hay là có sai lầm! Có chỗ nào đó không đúng!
Cơ hồ là theo bản năng, Lạc Tương Tư liền muốn quay đầu, dựa theo đường cũ cấp tốc trở về, nhưng lần quay đầu này, hai mắt khép lại rồi mở ra, cảnh tượng ở trước mắt liền cải biến trong nháy mắt.
Hành lang đen nhánh sáng như ban ngày trong nháy mắt, không gian yên tĩnh trong phút chốc biến thành tiếng người huyên náo, hoàn cảnh bốn phía theo một cái quay người tiêu sái của Lạc Tương Tư cũng đều trở nên hoàn toàn khác biệt, không đợi Lạc Tương Tư kịp phản ứng, ánh sáng chói mắt liền trở nên phai nhạt, thay vào đó...là một cái địa phương vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Chương 832: Đội trưởng?

"Hả?"
Lạc Tương Tư đứng ngơ ngác ở trung ương phố lớn, chung quanh là nguyên một đám người đi đường chuyện trò vui vẻ, ở hai bên đường người mua người bán tấp nập, ngẫu nhiên có một đội binh lính tuần tra đi qua.
"Nơi này là..."
"Đội trưởng?"
Bỗng nhiên quay người! Hai mắt của Lạc Tương Tư giống như đao nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới, mà tại đó, một tiểu tử tuổi trẻ hiển nhiên là bị giật mình, lộ ra bộ dáng nhút nhát nhìn nàng.
"Ách, đội trưởng? Sao thế? Sao đột nhiên lại trở nên hung ác như thế..."
"Ngươi kêu ta là cái gì?"
"Đội trưởng?"
"! !!"
Lạc Tương Tư đã biết rõ nơi này là nơi nào.
Nhìn chung là từ trước đến nay, nàng đảm nhiệm qua loại chức vị như đội trưởng này, chỉ có một lần.
Đây là Thành Thanh Đế!
Nói thật là ở dưới tuyệt đại đa số tình huống, Lạc Tương Tư đều cố ý không để ý đến nơi này, chỉ có vào thời điểm đi gặp người thân mới tiến vào nơi này.
Những thời điểm khác nàng cơ hồ đều vô thức bài xích nơi này, bởi vì ở nơi này...có hồi ức thống khổ nhất của Lạc Tương Tư. Cho dù phần hồi ức đó đã không còn khốn nhiễu Lạc Tương Tư, nhưng hồi ức thống khổ chung quy vẫn là hồi ức thống khổ, nếu có thể Lạc Tương Tư vẫn không muốn hồi tưởng lại nó, thật giống như mỗi một vị đệ tử đều không hy vọng hồi tưởng lại thời điểm mình khảo thí thất bại vậy, mà Lạc Tương Tư cũng giống như vậy.
Như vậy vấn đề đã đến...
"Tại sao lại có loại cảnh tượng này?"
"Tại sao lại là Thành Thanh Đế?"
Không có bối rối, cũng không có dao động tâm thần, Lạc Tương Tư rất tỉnh táo mà quan sát cảnh tượng bốn phía.
Không sai, Thành Thanh Đế đúng là địa phương khiến cho Lạc Tương Tư thương tâm, bởi vì ở nơi này, vào trước khi "Trùng sinh", Lạc Tương Tư chính là đã bị giết chết ở nơi này, nhưng mà bây giờ, Lạc Tương Tư đã cởi ra cái tâm kết này, chỉ là loại trình độ này còn xa xa không có cách nào làm cho nàng cảm thấy dao động.

Nhiều nhất cũng chỉ là trình độ giấu bài thi đạt điểm trung bình bị mẹ phát hiện ra.
Mặc dù khó chịu, nhưng rất nhanh liền tỉnh lại.
"Hừ!" Lạc Tương Tư liếc nhìn bốn phía, cuối cùng liếc nhìn tên tiểu tử gọi mình là đội trưởng kia, mở miệng hỏi: "Hiện tại là lúc nào? Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế mới nhậm chức là ai?"
"Ấy?" Tiểu tử ngẩn người, sau đó mở miệng nói: "Đội trưởng có phải là ngủ đến mức hồ đồ rồi hay không, Trấn Cương Sứ đại nhân vừa mới đến vào hôm nay, bất quá nói đến Trấn Cương Sứ đại nhân, lần này chúng ta thật có phúc, nghe nói đây chính là một vị Đạo Tử chân truyền thánh địa võ đạo, có thực lực rất mạnh, tất cả mọi người đều rất chờ mong hắn đến đây."
"Đạo Tử chân truyền thánh địa võ đạo...." Lạc Tương Tư cười cười, quả là thế.
Hành lang trong di tích xem ra là đồ vật cùng loại với Vấn Tâm Kiếp a, muốn dùng loại huyễn cảnh này để khiến cho mình xoắn xuýt, rơi vào trong thống khổ, nhưng trên thực tế cũng chỉ là bình thường, không nói đến những thứ khác, ngay cả ký ức cũng đều không thể xuyên tạc, cuối cùng cũng chỉ là huyễn thuật nhỏ mà thôi, vẫn kém xa so với Phật Môn.
Thứ huyễn thuật này nghe có vẻ rất tà dị, nhưng trên thực tế phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên, huyễn thuật lợi hại nhất, kỳ thật chính là Phật Môn, tạo nghệ của đám lừa trọc kia ở phương diện này cực sâu, tu luyện có thành tựu liền có thể diễn hóa ra huyễn cảnh Cực Nhạc Tịnh Thổ, luyện đến cực hạn lại còn có thể tẩy não, có lực sát thương to lớn.
So sánh với đó thì loại huyễn thuật này lại đơn sơ nhiều.
Tâm thần của Lạc Tương Tư chìm vào trong cơ thể, bắt đầu cảm giác lực lượng ở trong cơ thể, phảng phất như trở về quá khứ vậy, cường độ của cỗ lực lượng này chỉ có cảnh giới Hậu Thiên, cùng với Võ Đạo Tông Sư chính là khác biệt ngày đêm, nếu như đổi thành Lạc Tương Tư trước kia, chỉ sợ là nhất định sẽ cảm thấy kinh khủng đối với loại biến hóa này. Nhưng mà Lạc Tương Tư bây giờ...thế nhưng là đệ tử của thánh địa võ đạo! Thân làm truyền nhân của thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung, thứ Lạc Tương Tư có không chỉ là thực lực và tu vi, trọng yếu hơn chính là kiến thức, đi theo Trần Khuynh Địch vào nam ra bắc lâu như vậy, kiến thức của nàng đã sớm không phải là tiểu binh biên cương trước kia có thể so sánh, cho nên đối mặt với loại tình huống này nàng vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ. Thậm chí còn có một chút muốn cười.
"Trò vặt."
"Đơn giản chỉ là ngăn cách cảm giác của ta mà thôi, để cho ta chỉ có thể cảm nhận được lực lượng Luyện Tinh Hóa Khí, có thể làm đến bước này, mặc dù là huyễn thuật đơn sơ, nhưng cũng đã làm rất tốt."

Lạc Tương Tư mở hai mắt ra, liếc nhìn tiểu tử ở bên cạnh, trong ánh mắt lộ ra một tia hoài niệm, người này lúc trước cũng là binh lính của mình a, bất quá rất lâu rồi không có trở về gặp bọn hắn, không biết hiện tại bọn hắn sống thế nào.
Vừa vặn cũng gần, chờ sau khi rời khỏi di tích liền đi một chuyến đến Thành Thanh Đế a.
"Mang ta đi đến đó."
"Ấy?"
"Không phải ngài nói là muốn nghênh đón Trấn Cương Sứ đại nhân mới nhậm chức sao?"
"Đúng thế!"
Vừa đi trên đường, Lạc Tương Tư vừa nghĩ ở trong lòng, nếu như là loại huyễn thuật Phật Môn cấp bậc Cực Nhạc Tịnh Thổ kia, lấy tiêu chuẩn của Lạc Tương Tư là không có biện pháp, nhưng nếu là loại huyễn thuật kém hơn một bậc này, vẫn sẽ có phương thức bài trừ, hơn nữa Lạc Tương Tư còn biết đến hai loại phương thức bài trừ.
Một loại tự nhiên là dựa vào lực lượng thuần túy, quản ngươi là huyễn cảnh gì, cứ dùng lực lượng nguyên thần cường đại nghiền ép tới, mọi thứ đều bể nát, sư huynh cũng rất thích hợp với cái phương thức này, nguyên thần, cương khí, khí huyết của sư huynh, ba yếu tố dung hợp thành một, nếu gặp phải huyễn cảnh cứ ra quyền là xong việc, Cực Nhạc Tịnh Thổ cũng không khốn trụ được hắn.
Một loại khác thì là tìm ra hạch tâm của huyễn cảnh. Cái hạch tâm này có thể là một khối đá, có thể là một gốc cây, cũng có khả năng là một người, nhưng không thể nghi ngờ, hạch tâm huyễn cảnh đối với huyễn cảnh mà nói, là không chân thực.
Cái này dính đến phương thức chế tác huyễn cảnh, mọi người đều biết, huyễn cảnh là tồn tại lừa gạt, vào thời điểm lúc đầu, võ giả huyễn thuật cố gắng đạt tới việc kiến tạo huyễn cảnh chân thật nhất, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể khiến cho địch nhân trầm luân, nhưng rất nhanh con đường này liền lộ ra vấn đề.
Vào thời điểm thi triển huyễn cảnh, người thi thuật cùng với người bị thi thuật, đều là rơi vào bên trong huyễn cảnh.
Mà lúng túng là…
Huyễn cảnh quá chân thực, kết quả là ngay cả người thi thuật cũng rơi vào trầm luân..
Dù sao thì ở bên trong huyễn cảnh, ngươi có thể làm ra bất cứ chuyện gì, hậu cung, vô địch, cái gì cũng đều được, coi như là thần linh thì cũng chỉ đến như thế, mà tuyệt đại đa số võ giả tu luyện đơn giản chính là vì những thứ này, cho nên có rất ít võ giả có thể ngăn cản được loại dụ hoặc giả tạo này.
Bởi vậy ở bên trong một đoạn thời gian rất dài, huyễn thuật đều bị mọi người coi như là gân gà, có rất ít người tu luyện.

Chương 833: Chơi chán

Thẳng đến khi có người sửa cũ thành mới, mới khiến cho cho mạch này phát dương quang đại.
Phương pháp rất đơn giản: huyễn cảnh không còn truy cầu hoàn mỹ, mà là chuyển đổi ý nghĩ, từ bỏ chân thực tuyệt đối, cố ý làm ra một chút kẽ hở ở bên trong huyễn cảnh, mà người thi thuật chính là giấu ở bên trong cái kẽ hở này, kể từ đó, mặc dù suy yếu uy lực huyễn cảnh, nhưng vẫn khiến cho một mạch huyễn thuật tỏa sáng.
"Đội trưởng?"
"Sao thế?"
"Ách, chúng ta đã đến nơi."
Ngẩng đầu, Lạc Tương Tư lấy lại tinh thần từ bên trong suy nghĩ, trước mắt thì là một tòa đại điện rộng lớn, ở bên trong đại điện, Lạc Tương Tư có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng đối với hiện tại nàng mà nói là vô cùng to lớn, cơ hồ không thể chống cự, mà loại cảm giác này, khiến cho trí nhớ ở trong đầu của Lạc Tương Tư hồi phục lần thứ hai.
Đúng thế, cái cảnh tượng này ở mấy năm trước cơ hồ là ác mộng ở trong lòng của Lạc Tương Tư.
Ầm ầm! Cửa chính đại điện ầm ầm mở ra, những người cầm quyền các gia tộc ở Thành Thanh Đế, còn có các Thống soái Thành Vệ Quân đi ra theo thứ tự, sau đó đứng thẳng ở hai bên cửa, phảng phất như đang nghênh đón người nào vậy.
"Đội trưởng? Đội trưởng!"
Tiểu tử ở bên cạnh khẩn trương dùng tay run rẩy lôi kéo ống tay áo của Lạc Tương Tư, muốn kéo nàng sang một bên, nhưng Lạc Tương Tư lại phảng phất như một tảng đá đứng nguyên tại chỗ, không có một chút ý tứ tránh lui nào, ánh mắt như đao, nhìn thẳng vào cửa đại điện, phảng phất như không muốn bỏ qua cái gì vậy.
Cộc cộc.
Cuối cùng, từ bên trong bóng tối sau cửa, một chiếc giày vàng nhanh chân bước ra, nặng nề giẫm trên mặt đất, trong lúc nhất thời toàn bộ Thành Thanh Đế đều phảng phất như đang run rẩy, lực lượng như thủy triều mãnh liệt mà đến, phảng phất như như núi cao đặt ở trên người của Lạc Tương Tư, ánh nắng chiếu xuống từ trên không trung, chiếu sáng thân ảnh đi ra từ cửa chính.
Mặt mũi quen thuộc, khác biệt hoàn toàn chính là biểu lộ.
Người kia ở trên mặt bình thường đều mang theo nụ cười ngây ngốc, vào thời điểm nghiêm túc có bộ dáng rất đẹp trai, vào thời điểm hung ác cũng rất dữ tợn, nhưng mà...tuyệt đối không phải là loại biểu lộ băng lãnh cao ngạo này.

"Tên khốn!" Lạc Tương Tư nghiến chặt hàm răng, dùng hai mắt như lửa mà nhìn bóng người trước mắt.
Trần Khuynh Địch! Ba chữ này có thể nói là một trong những người trọng yếu nhất của Lạc Tương Tư, là đối tượng đã từng hận thấu xương, và cũng là người mở ra khúc mắc.
Nguyên nhân chính là như thế Lạc Tương Tư mới không thể chịu đựng. Không thể chịu đựng cái tên gia hỏa mang theo nụ cười lạnh lùng xuất hiện trước mắt này.
Hắn căn bản không phải sư huynh! Nụ cười của sư huynh rõ ràng là ôn hoà ấm áp, căn bản không phải là loại cười lạnh này! Thái độ của sư huynh rõ ràng là bình dị gần gũi, căn bản không phải là loại cao ngạo này! Thực lực của sư huynh rõ ràng là Hỏa Luyện Kim Đan, căn bản không phải là Luyện Thần Phản Hư! Tên khốn này!
"Ủa?"
Thân hình vẫn không nhúc nhích của Lạc Tương Tư không thể nghi ngờ đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ngay cả Trần Khuynh Địch đi ra từ đại điện, ở trong ánh mắt không coi ai ra gì, đều lộ ra biểu tình nghi hoặc, bất quá rất nhanh, ở trong mắt của Trần Khuynh Địch liền hiện lên một tia căm ghét.
"Chuyện gì đã xảy ra?"
"Ngươi là ai?"
Trần Khuynh Địch nhíu mày nhìn Lạc Tương Tư, ánh mắt của đối phương khiến cho hắn rất là bất mãn, loại tức giận mang theo biểu lộ khinh bỉ kia, khiến cho Trần Khuynh Địch có một loại xúc động đánh chết nàng tại chỗ.
Mà lấy thói quen của Trần Khuynh Địch, tự nhiên là nghĩ đến liền làm.
"Đây chính là phương thức nghênh đón của Thành Thanh Đế sao?"
"Còn xin đại nhân thứ tội!"
Trần Khuynh Địch nhìn về phía Trương Hiền Trung ở bên cạnh, Lạc Tương Tư còn nhớ rõ, vị này chính là chỉ huy trưởng Thành Vệ Quân của Thành Thanh Đế, chỉ là vào lúc này, vị chỉ huy trưởng này lại lộ ra bộ dáng kinh sợ, khí tức cũng là hết sức yếu, dường như là đã bị người nào đả thương nặng vậy.
Cái tên khốn Trần Khuynh Địch này, Lạc Tương Tư bắt đầu cảm thấy có một chút khó chịu, sư huynh sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện này!
"Hừ!" Trần Khuynh Địch nhíu mày, thân làm "Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung", lần này hắn tới chính là để mạ vàng, nhưng dù vậy, thân làm Trấn Cương Sứ Thành Thanh Đế, hắn tự nhiên sẽ không cho phép có người chống lại mình, cho dù là chỉ có một chút manh mối, hắn cũng phải chụp chết cái manh mối này.
Cho nên vừa rồi hắn mới có thể vì lập uy mà đánh trọng thương Trương Hiền Trung, bây giờ xem ra, lập uy còn chưa đủ a? Bất quá ở

trước mắt không phải là có một đối tượng để lập uy hay sao?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch nhất thời vung tay lên, nói: "Người đâu, lôi kẻ nghịch tặc trong mắt không có Thượng Quan này mang xuống..."
"Ồ?"
Lạc Tương Tư nhướn lông mày lên, đột nhiên phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười, chợt cố ý phóng thích ra một tia khí tức, vốn dĩ lấy tạo nghệ võ đạo của Lạc Tương Tư, đã có thể khống chế không tiết lộ khí tức của bản thân, nhưng vào lúc này, nàng lại cố ý thả trói buộc ở trong cơ thể.
Giống như là trước khi trùng sinh, khí tức Thuần Dương chi thể thuộc về Lạc Tương Tư bộc phát ra từ trong cơ thể.
"Mang xuống...?" Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng, biểu tình cao ngạo lạnh nhạt nguyên bản sụp đổ trong nháy mắt, cặp mắt trực tiếp lồi ra, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Lạc Tương Tư.
Thuần Dương chi thể! Người này lại có Thuần Dương chi thể! ?
Chẳng lẽ hôm nay chính là thời cơ tốt để Trần Khuynh Địch ta nhất phi trùng thiên? Không được! Không thể giết người này!
Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, tiếp tục nói theo câu nói lúc nãy: "Mang xuống chiêu đãi một phen thật tốt."
Đám người: "? ??"
"Nhìn cái gì vậy!" Trần Khuynh Địch hừ lạnh một tiếng: "Thành Thanh Đế Ta có thể có dạng binh sĩ anh dũng đối mặt với cường quyền mà vẫn ngông ngênh kiên cường như cũ, không vì năm đấu gạo mà khom lưng, còn là một vị nữ tử, những nam nhân như các ngươi chẳng lẽ sẽ không cảm thấy xấu hổ hay sao? Người đâu, mang trà tốt nhất ở Thành Thanh Đế tới cho ta!"
Đám người: "..."
"Ha ha!"
Ngay cả Lạc Tương Tư cũng cười khúc khích, lộ ra bộ dáng rất là vui vẻ, thứ nhất là thấy được dáng vẻ chật vật của Trần Khuynh Địch, thứ hai thì là phát hiện ra tên Trần Khuynh Địch này thế mà khi vô sỉ rất giống sư huynh, bất quá bộ dáng vô sỉ của sư huynh còn đẹp trai hơn gấp trăm lần so với đối phương.
"Được rồi." Lạc Tương Tư lắc đầu nói: "Ta đã chơi chán."
Một giây sau.
Lạc Tương Tư liền vận chuyển nguyên thần, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy một tia kim mang nguyên thần lộ ra từ mi tâm trên trán của nàng, sau đó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên lớn mạnh, trong nháy mắt, liền hóa thành một mảnh ánh sáng màu vàng, ở bên trong màn sáng có một đạo bóng người tương tự với Lạc Tương Tư hiện lên, hai tay đánh ra ấn quyết.
Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa • Nhiếp Hồn Đoạt Phách!

Chương 834: 25 thành

Nhiếp Hồn Đoạt Phách là một chiêu chuyên tu nguyên thần ở bên trong Thất Đại Nghịch, mà Lạc Tương Tư lại chủ tu Thất Đại Nghịch, ở trong một thời gian dài như vậy, nàng cũng đã sớm luyện môn võ công này đến cảnh giới Xuất Thần Nhập Hóa, chuyển hóa công kích nguyên thần thành lực lượng khám phá huyễn cảnh, đối với Lạc Tương Tư mà nói cũng không phải là việc gì khó.
"Phá!"
Bóng người nhập thể, hai con ngươi của Lạc Tương Tư hóa thành vàng óng trong nháy mắt, trong lúc mơ hồ phảng phất như có một đôi mắt dọc chậm rãi mở ra ở bên trong, ánh mắt vô hình giống như lợi kiếm xuyên thủng thân thể của Trần Khuynh Địch, trong lúc nhất thời, ngay tiếp theo toàn bộ thế giới cũng bắt đầu méo mó.
Đây là hạch tâm huyễn cảnh.
Nói đến cùng hạch tâm huyễn cảnh chính là sự vật cùng với người nào đó không chân thực đối với người bị thi thuật, mà ở dưới cái nhìn của Lạc Tương Tư, toàn bộ huyễn cảnh không hợp lý nhất dĩ nhiên chính là Trần Khuynh Địch ở trước mắt, cho nên Lạc Tương Tư cơ hồ là không có một chút do dự gì, liền dùng lực lượng Nhiếp Hồn Đoạt Phách trút lên trên người của hắn.
"Để ta nhìn xem đến tột cùng là người nào tác quái!"
"Ha ha."
Đắm chìm trong ánh mắt của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch đột nhiên cười một tiếng.
Dưới nụ cười này, thế giới ở chung quanh biến thành một mảnh màu trắng trong nháy mắt, chỉ có một mình Trần Khuynh Địch bảo trì màu sắc rực rỡ, nhưng quan trọng nhất là, ở dưới đôi mắt vàng óng của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch thế mà lộ ra bộ dáng không lo ngại gì, căn bản là cũng không hề né tránh, ngược lại còn giang hai tay ra, lộ ra vẻ rất là tùy ý.
"! !!"
Huyễn cảnh không có bị phá! Vẫn ổn định như lúc ban đầu! Vì sao! ?
Dường như là nhìn ra sự kinh ngạc của Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch, hoặc giả nói là người nào đó thao túng Trần Khuynh Địch, lộ ra một nụ cười: "Người này rất thú vị."
"Ở bên trong thôi diễn của ta, người này căn bản cũng không phải là dạng này, quan hệ của ngươi với hắn cũng không phải là như vậy mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác lại trở thành như thế, một cái ngoài ý muốn nho nhỏ, lại làm cho ngươi bởi vậy mà thoát ly khỏi sự khống chế của ta, chuyện này khiến ta nhớ tới một chút kỷ niệm không tốt."

"Im miệng."
"Vốn dĩ mà nói, vẻn vẹn chỉ dựa vào lực lượng Thất Đại Nghịch, ngươi căn bản là sẽ không có cách nào chân chính quật khởi, ngươi cần nội công thích hợp, mà manh mối ta lưu lại sẽ chỉ dẫn ngươi trở về, dựa theo kế hoạch, ngươi sẽ từng bước một lấy được truyền thừa của ta, nhưng bởi vì người này, mọi thứ đều cải biến."
"Im miệng."
"Vốn dĩ ta đã cảm thấy tuyệt vọng, nhưng không ngờ được ngươi thế mà lại trở về nơi này."
"Quả nhiên, đây chính là ý trời."
"Ý trời đã chú định cho ta..."
"Đã nói là ngươi câm miệng cho ta!"
Lạc Tương Tư gầm thét một tiếng, vỗ hai tay một cái, cương khí ngập trời hóa thành một đạo sóng lớn cuốn lên, hướng thẳng đến phương hướng Trần Khuynh Địch bỗng nhiên đập tới.
Thiên Tuyệt Thất Đại Nghịch • Bài Sơn Đảo Hải!
Trần Khuynh Địch cũng không có chống đối.
Nhưng phảng phất như mọi thứ đều là hư ảo vậy, sóng lớn thao thiên mà Lạc Tương Tư nhấc lên trực tiếp vỡ vụn ở trước mặt hắn, hóa thành thiên địa nguyên khí một lần nữa chui vào trong thiên địa, không nhấc lên một tia gợn sóng nào.
"Ách!" Lạc Tương Tư kinh ngạc.
Mà ở một bên khác, Trần Khuynh Địch thì lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, lắc đầu nói: "Xem ra là ngươi không muốn nói chuyện phiếm với ta, rõ ràng là nói chuyện phiếm với nhân vật phản diện là sự tình nhân vật chính phái chính thích làm nhất, kết quả ngươi thế mà lại không nguyện ý."
"Ngươi nói cái gì?"
"Nghe không hiểu?"
Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, nụ cười ở trên mặt càng thêm xán lạn: "Được rồi."
"Rất nhanh ngươi sẽ hiểu."
"Hây a!"
Ở bên ngoài khu kiến trúc, Trần Khuynh Địch vừa ra quyền vừa hô to, bởi vì duyên cớ toàn bộ di tích đều bị phong tỏa, hắn cũng không lo lắng dư ba mình xuất thủ bị phát hiện, cho nên xuất thủ vô cùng sảng khoái, mỗi khi đấm ra một quyền, đều là dẫn động sơn hà chấn động, thiên địa nguyên khí hô ứng.
Đánh tới cuối cùng, Trần Khuynh Địch thậm chí còn trực tiếp coi khu kiến trúc này thành bao cát, mỗi khi đấm ra một quyền, hắn có thể cảm giác được xương cốt trong cơ thể đang hơi hơi rung động, tốc độ thuế biến trong lúc mơ hồ cũng có tăng lên, sau khi phát hiện ra điểm này, Trần Khuynh Địch tự nhiên là đánh quyền càng thêm vui sướng.

"Thiên hạ vô địch quyền!"
"Hắc Hổ Đào Tâm!"
"Hành hung đầu chó!"
"Kim kê độc lập!"
"Phi Long Tại Thiên!"
Đánh lấy đánh để, toàn thân của Trần Khuynh Địch đột nhiên chấn động, khí tức quanh người thế mà lại cao thêm một đoạn.
25 thành! Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy phảng phất như xông phá một tầng trói buộc nào đó vậy, số lượng bí văn bên trên xương cốt toàn thân bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được điên cuồng tăng trưởng, sau đó nối liền với nhau, nếu có người có thể nhìn thấy những bí văn ở trong người của Trần Khuynh Địch mà nói, liền sẽ phát hiện ra chỗ quái dị của bọn chúng.
Những bí văn này tạo thành những ký tự khác nhau! Phong, Hỏa, Sơn, Lâm, Thiên, Địa, Càn, Khôn...những ký tự này toàn bộ đều là tự nhiên hình thành, cũng không phải là do Trần Khuynh Địch cố tình làm ra, mà những ký tự này thì in vào bên trên xương cốt của Trần Khuynh Địch, trong khi lấp lóe quang huy sáng tỏ, cũng khiến cho trụ cột lực lượng của hắn không ngừng tăng cao về phía cực hạn.
Đột phá! Sau khi lực lượng khống chế đạt tới 25 thành, cảnh giới của Trần Khuynh Địch mặc dù không có biến hóa, nhưng lực lượng lại đột phá thêm một cái cấp độ, có thể so với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đã mở ra Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm! Phải biết từ sau mười vạn dặm, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan sẽ không thể lại tăng trưởng lực lượng, mà là từ ngoài vào trong, đào móc tiềm năng của bản thân, cũng sẽ không truy cầu nội tình lực lượng, mà là bắt đầu câu thông với mệnh tinh trên đỉnh đầu, nhờ vào đó khiến cho lực lượng của bản thân phát sinh thuế biến, giới hạn của sự thuế biến này...không sai biệt lắm ngay là ở 25 thành.
Mà sau khi Đại Đạo Huyền Quang tới được 30 vạn dặm, cầu nối ở giữa võ giả cùng với mệnh tinh đã triệt để đả thông, lực lượng còn sẽ có thêm một lần thuế biến, sẽ đạt tới cường độ 30 thành khống chế lực lượng, đồng thời võ giả cũng thu hoạch được linh cảm cực cao, có thể thấy rõ phúc họa cùng với thần thông thôi diễn Thiên Mệnh.
Cho nên cường giả Hỏa Luyện Kim Đan Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm tối đỉnh, ở thời kỳ Thượng Cổ cũng có xưng hào là Chuẩn Thánh, mà võ giả Kích Toái Mệnh Tinh không bị vận mệnh quản chế, lấy nhân lực nắm chắc Thiên Mệnh, thì được xưng là Thánh Nhân, giống như Yêu Thánh ở bên trong Yêu tộc, dùng hai chữ này để biểu thị sự tôn kính đối với cường giả chân chính.
Lúc này lực lượng khống chế của Trần Khuynh Địch đã đạt tới 25 thành, lực lượng toàn thân trong nháy mắt giống như lựu đạn dẫn nổ vậy, cuối cùng đánh ra một quyền về phía di tích.

Chương 835: A Nhĩ Pháp

"Phá!"
Ầm ầm! Lần này màn sáng ở bên ngoài khu kiến trúc rốt cục đã không còn cách nào chèo chống, bắt đầu đổ sụp toàn bộ, những nơi một quyền này của Trần Khuynh Địch đi qua, tầng tầng hư không nổ tung, nhấc lên khí lãng theo quyền kình đụng vào màn sáng, trực tiếp đánh vỡ nát màn sáng, cuối cùng triệt để tiêu tán ở trên không trung.
"Ha ha ha!"
"Thành công!"
Trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra nụ cười, hoàn toàn không có bộ dáng thận trọng như trước đó, đương nhiên, đó cũng không phải do Trần Khuynh Địch bành trướng, mà là bởi vì...
"Ta đều đã đánh lâu như vậy rồi, còn không có người đi ra ngăn cản ta."
"Giải thích rằng ở nơi này căn bản không có người!"
Lúc đầu Trần Khuynh Địch ra quyền oanh kích khu kiến trúc, thật ra là để thăm dò.
Khi đó hắn chỉ xuất ra ba phần lực, bảy phần còn lại thì đợi đến lúc thế cục không ổn sẽ xoay người chạy, bất quá sau khi đánh nhiều quyền như vậy, vẫn một mực không có người ngăn cản, Trần Khuynh Địch mới bừng tỉnh đại ngộ, gia tăng lực đạo từng bước, cuối cùng mới dốc hết toàn lực xuất thủ.
Nếu có người ở nhà mà nói thì cũng thôi đi...không có người mà nói thì phải sợ cái gì? Huống hồ nơi này nếu quả thật là trụ sở bí mật của Tà Thần mà nói, thừa dịp không có người, ta tranh thủ thời gian đi vào ăn trộm...không đúng, là đi vào tìm kiếm thiên tài địa bảo, hắn là không quá phận a? Dù sao cũng đều là Tà Thần, ta lấy đồ vật của các ngươi, đây chính là thay trời hành đạo, không ai có thể nói được gì!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức trở nên vui vẻ hơn. Bước chân, hắn dự định vọt thẳng vào khu kiến trúc, nhưng mà đúng vào lúc này...
"Ngừng bước!"
Toàn bộ khu kiến trúc vào thời khắc này đột nhiên rung động kịch liệt, ngay sau đó có một đạo quang ảnh hư ảo xuất hiện ở ngay phía trên khu kiến trúc, ngăn cản đường đi của Trần Khuynh Địch.
"Vị tiểu hữu này, nơi đây..."
"Cái đệch?"
Không đợi quang ảnh hư ảo nói xong, Trần Khuynh Địch liền giật nảy cả mình.
Sau đó liền dùng một quyền đánh qua.

Ầm! Quang ảnh hư ảo ầm ầm nổ tung!
Chuyện này cũng quá lúng túng.
"Ách, tên kia, ngươi còn sống chứ?"
"Khụ khụ!"
Lại là một tràng tiếng ho khan, sau đó quang ảnh hư ảo ngưng tụ ở ngay phía trên khu kiến trúc lần thứ hai, bất quá không biết có phải là ảo giác của Trần Khuynh Địch hay không, đạo quang ảnh này giống như ảm đạm hơn không ít so với ban đầu...
Nhất định là ảo giác.
"Vị tiểu hữu này..."
"Tiểu hữu?" Trần Khuynh Địch trừng hai mắt một cái, hắn cũng không có quên mình là tới là để nằm vùng, thân làm một vị nằm vùng hợp cách, làm sao có thể lấy tên thật ra để nói chuyện?
Cho nên hắn lập tức lộ ra biểu tình cao ngạo.
"Chỉ bằng vào một tên gia hỏa nửa chết nửa sống như ngươi cũng xứng gọi ta là tiểu hữu?"
"Bản thần vào thời điểm tung hoành hư không năm đó ngươi còn chưa ra đời đâu! Sinh vật cấp thấp ngu xuẩn!"
Quang ảnh hư ảo lại rung động một trận kịch liệt, dường như là đang biểu thị sự kinh ngạc.
"Bản thần là Áo Mễ Gia!" Trần Khuynh Địch lớn tiếng nói ra danh tự của mình.
Thật sự là quá sảng khoái!
"Áo Mễ Gia, bản thần." Quang ảnh hư ảo âm thầm suy tư ở trong lòng.
Không có đạo lý a, dựa theo ký ức của Lạc Tương Tư, khuôn mặt này rõ ràng chính là Trần Khuynh Địch - sư huynh của nàng a, làm sao lại là Áo Mễ Gia? Hơn nữa còn có cái xưng hô bản thần này...Thiên Ngoại Tà Thần?
Kiến thức của quang ảnh hư ảo tuyệt không phải là người bình thường có thể so sánh, nhưng có một câu nói rất hay, kiến thức rộng mang ý nghĩa đại não động, cho nên lúc này ở trong lòng của hắn hiện lên ngàn vạn suy nghĩ, lập tức nghĩ ra không ít lý do có thể giải thích cảnh tượng trước mắt này, mà một cái có khả năng nhất ở trong đó thì là...
Trần Khuynh Địch chân chính đã bị đoạt xá? Một số ít tồn tại hi hữu ở bên trong Thiên Ngoại Tà Thần, loại hình Tà Thần đoạt xá đã giáng lâm? Nhanh đến như vậy?
Mặc dù Trần Khuynh Địch có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng quang ảnh hư ảo rất rõ ràng, nếu như quả thật là loại hình Thiên Ngoại Tà Thần đoạt xá kia, một võ giả Hỏa Luyện Kim Đan cho dù có nghịch thiên hơn nữa cũng không có ích lợi gì, tuyệt đối sẽ không có cách nào chống cự, nhưng mà cũng không thể loại trừ khả năng đối phương là đang mê hoặc mình...

Quang ảnh hư ảo cẩn thận quan sát Trần Khuynh Địch một chút. Mà Trần Khuynh Địch sau khi cảm nhận được tầm mắt của đối phương, trong lòng lập tức hơi động, thôi động tà khí còn có ấn ký nguyên thần đã được Thánh Thượng Đại Càn cải tạo ở trong cơ thể.
Hai mắt của quang ảnh hư ảo lập tức tỏa sáng.
Ồ! Quả nhiên là Thiên Ngoại Tà Thần!
Ý niệm tới đây, quang ảnh hư ảo lập tức trở nên buông lỏng, chợt mở miệng nói: "Thì ra là thế."
"Không ngờ được lại là Thiên Ngoại Tà Thần các ngươi, nhưng trước đó chúng ta đã có ước định, nơi đây chính là địa bàn của bản tọa, Áo Mễ Gia ngươi đã vượt giới."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Nếu như hoài nghi bản tọa, như vậy thì không cần, bản tọa nếu đã đáp ứng trợ giúp các ngươi lợi dụng Man tộc để tụ tập khí vận Nam Cương, tự nhiên là sẽ không đổi ý, tin rằng Áo Mễ Gia ngươi đi đến đây lần này, hẳn là không có trải qua sự đồng ý của A Nhĩ Pháp đại nhân đúng không? Bản tọa khuyên ngươi vẫn nên nhanh trở về!"
"??!"
"Ngươi cũng không muốn bị A Nhĩ Pháp đại nhân trách tội đó chứ?"
Quang ảnh hư ảo nói lời uy hiếp, khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch, đối với Thiên Ngoại Tà Thần, hắn thế nhưng là nắm nhược điểm của đối phương ở trong tay, không cần phải quá mức kiêng kị, việc quan hệ đến kế hoạch của Thiên Ngoại Tà Thần, tin rằng vị Áo Mễ Gia này cho dù có như thế nào đi nữa, cũng sẽ không có khả năng ra tay với hắn.
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái ở trong lòng.
Á à! Bắt được một con cá lớn!
Mặc dù không biết làm sao, nhưng đạo quang ảnh hư ảo này tuyệt đối là có vấn đề! Hơn nữa còn là vấn đề lớn!
Ý niệm tới đây, ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức hiện lên nụ cười xán lạn: "A Nhĩ Pháp? Hừ! Ngươi cảm thấy bản thần sẽ sợ cái tên A Nhĩ Pháp hèn nhát kia sao?"
"! !!"
Trong lòng của quang ảnh hư ảo lập tức nảy một cái.
"Tha thứ cho ta nói thẳng, Áo Mễ Gia ngươi chỉ trích A Nhĩ Pháp đại nhân như thế, là lấy được dũng khí từ đâu? Theo ta được biết, Thiên Ngoại Tà Thần các ngươi từ trước đến nay đều có đẳng cấp sâm nghiêm, A Nhĩ Pháp đại nhân thân làm Tà Thần Kích Toái Mệnh Tinh, chính là Tà Thần tối thượng, về phần Áo Mễ Gia ngươi..."
Quang ảnh hư ảo vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền biết không đúng, con m* nó trang bức quá mức rồi.
Nhưng mà đã đâm lao thì phải theo lao! Cho nên Trần Khuynh Địch trái lại còn càng thêm cường thế, ở trong giọng nói thậm chí còn lộ ra mấy phần bất mãn nồng nặc, ở bên trong bất mãn còn mang theo

vài phần không cam lòng mơ hồ: "Chỉ trích A Nhĩ Pháp? Chẳng lẽ ta nói sai sao? Hoạt động ở đại thế giới Trung Thổ đã nhiều năm như vậy, kết quả vẫn chỉ là ẩn núp trong bóng tối chẳng làm nên trò trống gì..."

Chương 836: Man Thần

"Đây không phải là hèn nhát thì cái gì là hèn nhát?"
"Nếu như để cho ta phụ trách mà nói, một phương thế giới này đã sớm vào tay!"
"Làm sao vẫn còn chật vật như bây giờ!"
Ở trong lòng của quang ảnh hư ảo suy nghĩ trăm điều, nhanh chóng tự hỏi, thời gian mà vị Áo Mễ Gia này xuất hiện vô cùng kỳ quái, chính là sau khi Lạc Tương Tư tiến vào không bao lâu liền tiến vào, hơn nữa còn mang khuôn mặt của Trần Khuynh Địch, nói thật, một loạt "trùng hợp" này rất khó làm cho hắn không hoài nghi.
Nhưng vấn đề đã đến...
Ở trong trí nhớ mà mình lấy được từ Lạc Tương Tư, tên Trần Khuynh Địch kia hẳn là không biết Lạc Tương Tư tới nơi này mới đúng chứ?
Không bằng nói tên Trần Khuynh Địch kia hẳn là đang ở Hoài Nam Đạo...
A! Quang ảnh hư ảo lập tức tỉnh ngộ lại! Thân làm đối tượng hợp tác với Thiên Ngoại Tà Thần ở Nam Cương, hắn mặc dù không tham dự vào mưu đồ của Thiên Ngoại Tà Thần, nhưng có một chút tin tức và nội tình cũng phải biết, bây giờ hồi tưởng lại, trước đó Thiên Ngoại Tà Thần dường như là định có hành động ở Hoài Nam Đạo, còn từng đến mời mình hợp tác, kết quả là bị mình cự tuyệt.
Nghĩ như thế! Chẳng lẽ cái tên Trần Khuynh Địch này chính là mục tiêu ở Hoài Nam Đạo? Như vậy xem ra...có lẽ là vị Áo Mễ Gia này không có vấn đề gì?
Nghĩ tới đây, thái độ của quang ảnh hư ảo lập tức biến đổi, ở bên trong thanh âm mang theo mấy phần thiện ý một cách tự nhiên: "Thì ra là thế, bất quá Áo Mễ Gia, mặc kệ ngươi không cam lòng như thế nào, nhưng thực lực của A Nhĩ Pháp đại nhân vẫn còn ở đó, bây giờ ngươi căn bản là không thể nào chống lại hắn a?"
Rất tốt, hiện tại nên trả lời như thế nào?
Trần Khuynh Địch suy nghĩ không đến một giây liền mở miệng nói: "Cho nên ta mới tới tìm ngươi!"
"Ồ?"
"Ngươi nên biết, ta tìm ngươi vì cái gì."
"Ách! ?"
Quang ảnh hư ảo lập tức cảm thấy sợ hãi! Làm sao có thể! Đồ vật mình một mực mưu đồ ở trong bóng tối chẳng lẽ đã bị vị Áo Mễ Gia này phát hiện! Không, không đúng, điều đó là không có khả năng! Trung tâm kế hoạch của mình là Lạc Tương Tư, trên lý luận...
A! Ở trong lòng của quang ảnh hư ảo lấp lóe suy nghĩ, hắn lúc trước

ở bên trong huyễn cảnh đã thấy rõ phần lớn ký ức của Lạc Tương Tư, cho nên hắn biết được, vào thời điểm Lạc Tương Tư ở Tây Cương đạo, đã từng chiếm được truyền thừa Tà Thần, cho nên cũng không phải là không hề có quan hệ cùng với Tà Thần.
Mà quan trọng nhất là...
Trần Khuynh Địch! Nếu như Áo Mễ Gia thực sự đoạt xá Trần Khuynh Địch, mà suy đoán của chính mình lại không có sai lầm, Trần Khuynh Địch thật sự là người xuyên việt mà nói, khả năng Áo Mễ Gia nhờ vào đó tìm tới Lạc Tương Tư cũng sẽ gia tăng thật lớn! Đáng chết, Trần Khuynh Địch thế mà lại dễ dàng bị người đoạt xá như vậy...thực sự là ném đi mặt mũi của người xuyên việt!
Mà ở phía đối diện, thấy quang ảnh hư ảo trầm mặc đã lâu, huyễn ảnh bốn phía cũng đang không ngừng chấn động, Trần Khuynh Địch hung hăng quơ quơ quả đấm ở trong lòng.
Lừa phỉnh được rồi! Có trời mới biết ngươi có âm mưu gì! Nhưng sau khi bị ta lừa phỉnh ngươi lại tự mình suy diễn, nếu như đổi thành Quỷ Ảnh mà nói, nói không chừng hắn sẽ hỏi thẳng ta đó là cái gì.
Nhưng mà...ta chính là ưa thích loại người như ngươi!
"Xem ra ngươi cũng đã hiểu rồi a?"
"Ách!"
Thấy "Áo Mễ Gia" đã tính trước như thế, ở trong lòng của quang ảnh hư ảo lại chấn động một cơn, thậm chí còn có một loại xúc động muốn diệt khẩu Áo Mễ Gia tại chỗ, bất quá cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng xúc động, cũng may là quang ảnh hư ảo vẫn có tự tin đối với bí mật hạch tâm nhất của mình, không sợ bị người khác bắt được nhược điểm.
Ở trong lòng của quang ảnh hư ảo hít vào một hơi thật sâu.
Được rồi, hiện tại để cho ta sửa sang suy nghĩ một chút.
Đầu tiên là vị Áo Mễ Gia này, rõ ràng là cảm thấy bất mãn đối với A Nhĩ Pháp, nhưng A Nhĩ Pháp là Tà Thần Vương Kích Toái Mệnh Tinh, không phải là Áo Mễ Gia có thể chống lại, cho nên Áo Mễ Gia đã âm thầm tìm đến mình, khả năng lớn nhất chính là hi vọng dựa dẫm vào ta lấy được sự trợ giúp để đối kháng với A Nhĩ Pháp...
Đấu tranh quyền lực, nhất định là như vậy không sai! Đã như vậy...
"Ta hiểu được."
"Xem ra Áo Mễ Gia ngươi là muốn khí vận của Nam Cương? Muốn mượn nhờ khí vận của Nam Cương, hoặc là dứt khoát hiến tế Man tộc ở nơi này, dùng máu thịt của bọn hắn xem như là tế phẩm, thúc đẩy cảnh giới của ngươi vào Tà Thần Vương, cho nên ngươi mới âm thầm tìm đến bản tọa."
Quang ảnh hư ảo nói một cách chắc chắn.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Không, không sai! Chính là như thế!"

"Ha ha ha." Quang ảnh hư ảo cười to, lộ ra vẻ rất là tự đắc đối với suy luận của mình.
Bất quá ở trước mắt kế hoạch của mình chính đã được tiến hành đến thời khắc quan trọng nhất, không cho phép người khác quấy rầy.
Nói thật, vào thời điểm hắn vừa mới ra đã bị Áo Mễ Gia dùng một quyền đánh nát, quả thực là có một chút tổn thương, nếu không phải hắn tích lũy đầy đủ thâm hậu qua nhiều năm như thế, một quyền kia nói không chừng đã trực tiếp đánh cho hắn hồn phi phách tán.
"Hợp tác là có thể!"
"Nhưng Áo Mễ Gia, muốn để bản tọa hi sinh con dân Man tộc còn có khí vận Nam Cương, giúp ngươi đối kháng với A Nhĩ Pháp, ngươi sẽ cho bản tọa cái gì?"
Ồ? Trong lòng của Trần Khuynh Địch hơi động, rốt cục cũng đã bắt được tin tức hữu dụng! Con dân? Man tộc? Ở trong loại di tích này, xem ra lão quái vật này là chủng loại đã sống qua thật nhiều năm, nghĩ như thế, từ lẽ thường mà nói, hắn hẳn là lão tổ tông Man tộc a, ta nhớ được lão tổ tông Man tộc dường như được gọi là Man Thần?
Như vậy điểm mấu chốt đã đến.
Vị Man Thần này rốt cuộc đang bày cái trò gì? Có âm mưu gì?
Trần Khuynh Địch dùng đại não trí kế vô song của hắn suy tư một chút, từ lấy chứng cứ đến suy luận, lại từ suy luận đến nghiệm chứng, nhưng cho dù là cái gì cũng đều không nghĩ ra được.
Mặc kệ, quản hắn có âm mưu gì, nói tóm lại cứ phá hư là xong việc! Dù sao thì ta cũng đang đội lốt người khác, đến lúc đó lại đẩy mọi phiền phức lên trên người của Tà Thần, thuận tiện châm ngòi quan hệ giữa Tà Thần cùng với vị Man Thần này...
Há không phải tốt thay?
"Ngươi muốn chỗ tốt từ bản thần?"
Man Thần khẽ chau mày, có vẻ hơi bất mãn, chẳng lẽ vị Áo Mễ Gia này còn muốn tay không bắt cướp?
Không đợi hắn mở miệng, Trần Khuynh Địch hóa thân thành Áo Mễ Gia đột nhiên cười to: "Ha ha ha ha! Tốt tốt tốt! Nếu ngươi đã muốn chỗ tốt, vậy bản thần liền cho ngươi!"
"Ngươi muốn cái gì?"
"Ha ha." Man Thần mỉm cười, đây mới là câu trả lời mà hắn mong muốn.
"Yêu cầu của bản tọa rất đơn giản, ngươi là loại Tà Thần đoạt xá a, ta cần ngươi giúp ta đoạt xá một người, không có vấn đề chứ?"
"Không có vấn đề!" Con mắt thông minh của Trần Khuynh Địch hấp háy, trong đầu dâng lên một kế hoạch!
Kế hoạch của Trần Khuynh Địch kỳ thật rất đơn giản.
Đó chính là phá hư kế hoạch của Man Thần.

Chương 837: Man Thần Điện

Dù sao thì mặc kệ kế hoạch của đối phương là cái gì, nếu cấu kết cùng với Thiên Ngoại Tà Thần, khẳng định chính là gây bất lợi đối với hoàng triều Đại Càn, hơn nữa liên tưởng đến truyền thừa Tương Tư sư muội từng chiếm được ở nơi này trước đó, vị Man Thần này nói không chừng chính là mô hình nhân vật phản diện tiêu chuẩn, cạo chết hắn sẽ có ích cho việc tẩy trắng cho mình...
Nói tóm lại! Phá hư kế hoạch của hắn là sẽ không sai! Hơn nữa quan trọng nhất là, mình bây giờ thế nhưng là đang đội lốt người khác! Có cái thân phận Áo Mễ Gia này, xảy ra vấn đề gì thì đều sẽ rơi lên trên người của Thiên Ngoại Tà Thần, vừa có thể khích bác ly gián lại có thể ve sầu thoát xác, đây nhất định chính là một hòn đá ném hai chim, suy nghĩ một chút còn có một chút kích động nhỏ đây.
Đương nhiên, kinh lịch nhiều chuyện như vậy, Trần Khuynh Địch đã rất am hiểu khống chế nét mặt của mình. Cho nên ở trên mặt của hắn vẫn duy trì bộ dáng lạnh lẽo cô quạnh.
"Đoạt xá một người?"
"Ngươi muốn ta giúp ngươi đoạt xá ai? Nói trước, năng lực của ta là cũng có cực hạn, vẻn vẹn chỉ dùng ở trên người của ta thì còn tốt, nhưng nếu dùng ở trên thân thể của ngươi mà nói thì hiệu suất sẽ giảm bớt đi nhiều, đối với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan trở lên chỉ sợ là không thể làm được."
"Ha ha." Man Thần cười cười: "Đối phương bất quá chỉ là võ giả Võ Đạo Tông Sư mà thôi, không cần phải lo lắng."
"Võ Đạo Tông Sư...?" Trần Khuynh Địch khẽ chau mày, phát hiện ra sự tình có một chút bất thường.
Ở trong ấn tượng của hắn, Man Thần đã triệt để biến thành nhân vật phản diện đối đầu với Lạc Tương Tư, mà lúc này gã nhân vật phản diện này lại muốn đoạt xá một người, hơn nữa còn là Võ Đạo Tông Sư, nói đến, Tương Tư sư muội giống như chính là Võ Đạo Tông Sư a? Bất quá nàng hẳn là đang ở Thuần Dương Cung mới đúng...
Nói thật, Trần Khuynh Địch có một chút hoài nghi.
"Như vậy thì đối tượng ngươi muốn ta giúp đoạt xá ở nơi nào?"
"Tự nhiên là ở trong Man Thần Điện."
Man Thần mỉm cười, sau đó thân thể tránh ra một bên, bày ra thủ thế xin mời, ngay sau đó toàn bộ khu kiến trúc cũng rung chuyển theo đó, từng tòa kiến trúc bắt đầu di động, cuối cùng ở trung tâm khu kiến trúc, một tòa đại điện thanh đồng hiện ra ở bên ngoài.
Ầm! Kèm theo một tiếng vang thật lớn, cửa chính Man Thần Điện ầm ầm mở ra.
"Xin mời!"

Cửa chính Man Thần Điện mở ra hai bên, nhưng ở phía sau cửa lại là một vùng tăm tối, không nhìn thấy một tí cảnh tượng trong điện, phảng phất như là kết nối với vực thẳm vô tận vậy, khiến cho toàn bộ Man Thần Điện mang theo mấy phần âm trầm cùng với hiểm ác, phảng phất như một đầu hung thú thượng cổ mở cái miệng to như chậu máu ra.
Trần Khuynh Địch nhướn lông mày lên, muốn doạ ta?
"Ha ha ha!" Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch chợt cười lớn tiếng nói: "Áo Mễ Gia ta tung hoành trong hư không nhiều năm như vậy, ngươi cho rằng cố tình bày ra cảnh tượng như vậy bản thần sẽ sợ ngươi? Ngươi cũng quá coi thường bản thần, dùng một chút thủ đoạn nhỏ này, cũng không quá phù hợp với thân phận ngày xưa của ngươi a."
Man Thần cũng mỉm cười nói: "Các hạ hào sảng, tại hạ bội phục."
"Đó là đương nhiên!" Trần Khuynh Địch ngẩng đầu một cái, ưỡn ngực một cái, lộ ra vẻ rất là cao ngạo, nhanh chân đi đến cửa ra vào Man Thần Điện.
"Nói trước."
"Ta ở bên trong bản tộc cũng không phải là không có tâm phúc, trước khi đến ta cũng đã thông báo cho tâm phúc, nếu như ta không trở về, hắn sẽ lập tức thông tri cho A Nhĩ Pháp, mặc dù quan hệ giữa ta và A Nhĩ Pháp không tốt, nhưng lấy thân phận của ta, nếu như ta gặp nạn, A Nhĩ Pháp tuyệt đối sẽ tới cứu ta."
"Ngươi cũng đừng có làm loạn! Nếu như dám động thủ với ta, ngươi sẽ chết chắc!"
Man Thần: "…"
Đại khí hào sảng không sợ sinh tử vừa mới nói đâu?
Vừa cười khổ, Man Thần vừa tiến hành giải thích: "Các hạ cứ yên tâm, ta và các ngươi vốn chính là đôi bên cùng có lợi, ta làm sao lại ra tay hại ngươi chứ?"
"Thật sao?"
"Đương nhiên."
"Nhớ kỹ đó! Ta cũng có lá bài tẩy bảo mệnh, động thủ với ta chính là mất nhiều hơn được!"
"Vâng vâng!".
Man Thần vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng ở trong lòng cũng hài lòng gật gật đầu, nói thật cái bộ dáng hào sảng vừa rồi của Trần Khuynh Địch trái lại còn khiến cho hắn có một chút nghi ngờ, dù sao thì ở trong ký ức của hắn, Thiên Ngoại Tà Thần cơ hồ tất cả đều là mặt hàng bắt nạt kẻ yếu, xem thường những "thổ dân" như hắn. Đồng thời...còn rất sợ chết.
Bọn hắn dường như là cảm thấy sinh mệnh cao quý của mình vẫn lạc tại cái thế giới thổ dân này này là vô cùng không có lợi.
Cho nên ở trong hầu hết các trường hợp, bọn hắn sẽ không xâm nhập

vào hiểm cảnh, nếu nhìn qua chỉ tương đối nguy hiểm, bọn hắn cũng sẽ không dễ dàng bước vào, trừ phi là hoàn toàn nắm chắc.
Bởi vậy một tràng thao tác này của Trần Khuynh Địch, trái lại còn khiến cho trong lòng của Man Thần càng thêm ổn định.
Mà cùng lúc đó…Lạc Tương Tư lại có vẻ hơi mê hoặc.
"Nơi này là nơi nào?"
"Kỳ quái."
"Không phải là huyễn cảnh?"
Chuyện cho tới bây giờ Lạc Tương Tư cũng không thể không thừa nhận, bản thân nàng có một chút thiếu suy tính, lúc trước biết rõ ở trong di tích có khả năng có vấn đề, nhưng lại không chuẩn bị đầy đủ, kết quả đưa đến là quẫn cảnh lúc này.
Đương nhiên, nàng vẫn có mang theo át chủ bài, vào trước khi rời khỏi Thuần Dương Cung nàng ít nhiều cũng đã làm một chút chuẩn bị, chỉ là tình huống ở trước mắt thực sự quá quỷ dị, nàng không dám xác nhận đồ vật mà mình chuẩn bị là có tác dụng hay không.
"Xin lỗi."
"Theo ta thấy, đứa nhỏ này hẳn là đã phải chết không thể nghi ngờ."
"Trị không được, không cứu nổi, cáo từ!"
Lạc Tương Tư nhìn chung quanh, nàng đang đứng ở trong một căn phòng đơn sơ, mà ở giữa nhà là một chiếc giường lớn cũ nát, ở trên giường có một cậu bé vóc người gầy yếu đang nằm, ở bên cạnh cậu bé thì là một đôi nam nữ thút thít cùng với một vị trung niên nam tử mặc đồ trắng.
Người mặc đồ trắng hẳn là thầy thuốc a? Nam nữ thút thít thì là cha mẹ của cậu bé? Nơi này là nơi nào?
Rõ ràng là ở trong căn phòng, Lạc Tương Tư lại phảng phất như không tồn tại vậy, không có gây nên bất kỳ sự chú ý nào, nàng giống như là một người đứng xem, đang quan sát một màn trước mắt, mà quan trọng nhất là...
"Không phá nổi?"
Hai con ngươi của Lạc Tương Tư lấp lóe ánh vàng, thi triển ra Nhiếp Hồn Đoạt Phách, lại căn bản không có cách nào xé rách cảnh tượng trước mắt, thậm chí là còn không nhìn ra chỗ nào không đúng.
Như vậy chỉ có hai loại khả năng, một loại chính là chỗ này căn bản cũng không phải là huyễn cảnh, cho nên mình không phá nổi.
Một loại khác chính là chỗ huyễn cảnh này quá cao cấp, bởi vậy mình mới không thể nhìn thấu.
Nhưng trước đó chính là một cái huyễn cảnh đơn sơ, Lạc Tương Tư càng có khuynh hướng về khả năng thứ nhất, nhưng bất kể như thế nào, Lạc Tương Tư hiện tại đúng là đã bị tên Trần Khuynh Địch kia vây khốn.

Chương 838: A Không

"Hít hà!"
Hít vào một hơi thật sâu, Lạc Tương Tư bình tĩnh trở lại, tiếp tục quan sát cảnh tượng trước mắt, muốn tìm ra sơ hở ở trong đó.
Mà đúng vào lúc này, Lạc Tương Tư đột nhiên nhíu lông mày lại.
Ở dưới ánh mắt của nàng, cậu bé nằm ở trên giường kia, dường như là đang cảm thấy thống khổ vậy, mí mắt đóng chặt đột nhiên run lên, ẩn ẩn có dấu hiệu mở ra.
Nhưng đó cũng không phải là sự tình khiến cho Lạc Tương Tư kinh ngạc. Chân chính khiến cho Lạc Tương Tư khiếp sợ. Đó là những lời vang lên trong lòng của cậu bé lúc này…có lẽ đó là vấn đề về góc quan sát, Lạc Tương Tư rất nhanh liền hiểu được, những lời nói này là ở trong tràng cảnh trước mắt, ngoại trừ cậu bé cùng với nàng thì ai cũng không nghe thấy, đây là một loại thủ đoạn truyền âm trực tiếp tác dụng ở bên trên nguyên thần của cậu bé, mà nội dung của những lời nói này cũng khiến cho Lạc Tương Tư chau mày.
"Tích!"
"Thành công khóa lại hệ thống."
"Hệ thống đang ở bên trong kiểm trắc, bắt đầu khởi động lại…hoàn thành khởi động lại, mở rộng không gian hệ thống, triển khai mô phỏng hóa nhân cách..."
"Chúc mừng kí chủ!"
"Bản hệ thống sẽ phục vụ ngài hết lòng!"
"Hãy nghịch thiên! Nhất định sẽ là thiếu niên có tương lai tươi sáng!"
Lạc Tương Tư: "? ??"
Đó là món đồ chơi gì?
Hệ thống? Kí chủ? Nghịch thiên? Lạc Tương Tư bởi vì trước đó chưa từng nghe qua những thứ này cho nên cảm thấy hoang mang, nàng nhíu nhíu mày, trực giác nói cho nàng ở trong này có chỗ nào đó không đúng, nhưng nàng cũng không có mở miệng, mà là yên lặng theo dõi kỳ biến.
Hình ảnh bắt đầu biến hóa, tràng cảnh tiếp theo ngược lại cũng không có gì ly kỳ, đối với Lạc Tương Tư mà nói, càng giống như là đang giới thiệu một cái bối cảnh, nói cho nàng biết cậu bé rốt cuộc là dạng người gì.
Nếu như dùng lời nói của Lạc Tương Tư để hình dung - đại thiếu Kinh Thành.
Nói ngắn gọn chính là bốn chữ này đại biểu cho thân phận vô cùng cao thượng của cậu bé, chính là trưởng tử của Hộ Quốc Công tại Nam Chiếu Quốc, mặc dù gần 3 tuổi, nhưng lại sớm thông minh bẩm sinh, ở trong bộ dáng trẻ con, tâm trí đã không kém hơn người

trưởng thành, có tính cách ngang bướng, còn thường xuyên đùa bỡn những đứa nhỏ cùng lứa.
Vào giờ khắc này Lạc Tương Tư đang đứng ở trong một tòa đại viện. Trong đại viện thì là hai đứa nhỏ đang chơi đùa, một đứa tự nhiên là cậu bé kia, mặc dù trước đó sinh một trận bệnh nặng, nhưng bây giờ lại lộ ra bộ dáng tinh thần hăng hái, ngược lại là đứa bạn của nó, một cậu con trai khác, nhìn qua còn muốn gầy yếu hơn không ít, chạy được mấy bước liền thở hổn hển.
"Ha ha ha!"
"Ngươi làm sao lại đần như vậy A Không? Ngươi không phải rất giỏi hay sao?"
"Ngươi có thể đụng được ta liền coi như ta thua!"
"Đáng giận...!"
Cậu nhóc tên là A Không vừa mắng, vừa tiếp tục liều mạng đuổi theo cậu bé, muốn bắt cho được đối phương.
Nhưng bởi vì chênh lệch thể lực ở giữa hai bên, cuối cùng A Không vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi ở dưới đất, nhìn cậu bé dương dương đắc ý, thở dài bất lực.
A Không là con của Đại Tướng - bộ hạ của Hộ Quốc Công, đáng tiếc là cha của A Không đã hi sinh ở bên trong một trận chiến tranh, lúc này Hộ Quốc Công mới đưa A Không vào trong phủ để nuôi dưỡng, cũng chính vì như thế, A Không mới trở thành bạn chơi với cậu bé, mãi cho đến khi cậu bé trưởng thành đến sáu tuổi.
Vào năm 6 tuổi, địa vị cao thượng của Hộ Quốc Công đã thu hút các thế lực xấu nhằm vào dòng dõi của hắn, một lần hành động bắt cóc đã xảy ra ở trên người của cậu bé, nhưng cậu bé một mực chơi đùa, lại bên trong ở sự kiện lần này cho thấy thiên phú võ đạo không giống như bình thường, chỉ dựa vào bản thân liền giải quyết tất cả bọn cướp. Thuận tiện còn cứu A Không cũng bị bắt đi.
Mà một mực nhìn đến đây, Lạc Tương Tư mới ẩn ẩn có sự lĩnh ngộ.
"Là Man Thần sao?"
Nàng tự nhủ ở trong lòng, bởi vì nàng vừa mới nhớ tới, trước đó vào thời điểm lấy được truyền thừa, nàng đã từng đọc qua lời tự thuật của vị Man Thần lưu lại truyền thừa kia, vào thời điểm còn nhỏ đã trải qua một trận bệnh nặng, vốn dĩ hắn là phải chết, nhưng bởi vì chiếm được một món kỳ bảo nghịch thiên cho nên mới sống tiếp được.
Hơn nữa cố sự sau khi giết võ giả mà bước vào con đường tu luyện, cũng rất giống với lời tự thuật của hắn.
Nghĩ như thế...chẳng lẽ đây là cuộc đời của Man Thần? Tên Trần Khuynh Địch kia có lẽ chính là Man Thần? Cái huyễn cảnh này sở dĩ không phá được, bởi vì đây đều là chuyện chân thực đã phát sinh qua, đối phương chỉ là bày ký ức ra ở trước mặt của mình?
Có khả năng chính là như vậy! Về phần món kỳ bảo nghịch thiên kia,

rất có thể chính là thanh âm mà mình nghe lúc nãy, là đồ vật tự xưng là "Hệ thống" kia, chỉ là cụ thể mình còn chưa rõ ràng lắm...
Ngay vào thời điểm Lạc Tương Tư trầm ngâm, cảnh tượng trước mắt lại biến đổi, mà lần này, đập vào ánh mắt là từng đạo huyết quang ngất trời.
"Hộ Quốc Công âm mưu tạo phản! Thánh Thượng có lệnh, khám nhà diệt tộc! Nam nhân từ mười tuổi trở lên chém tất cả, phía dưới mười tuổi đày đến biên cương, toàn bộ nữ nhân biến thành nô tỳ, không được sai sót!"
"Ông trời bất công! Hộ Quốc Công một lòng vì nước, lại rơi vào kết quả như vậy!"
"Chúng ta không phục!"
"Còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại? Giết!"
"Người đâu! Mang A Không cùng với Man nhi đi! Những người khác ở lại đoạn hậu..."
"Phủ Quốc Công quyết không thể gãy huyết mạch."
"Thề sống chết!"
Đây là một đêm đẫm máu, cũng là một lần biến động triều đình, mà kết quả của nó, chính là cậu bé cùng với A Không được người Phủ Quốc Công mang theo trốn ra khỏi Nam Chiếu Quốc, chỉ qua thời gian một đêm, cậu bé trong nháy mắt liền từ đại thiếu Kinh Thành tôn quý nhất cả nước, trở thành tội phạm mà cả nước truy nã.
Từ đó về sau, tính tình của cậu bé đại biến, mà A Không đã trở thành nhân vật phụ tá hắn, hai thiếu niên cứ như vậy giúp đỡ lẫn nhau, đi trên con đường báo thù, ở trong đó, hệ thống của cậu bé cũng đã trở thành trợ lực lớn nhất của hắn, ở dưới sự trợ giúp của hệ thống, cậu bé chỉ dùng mấy năm đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan.
Sau đó cậu bé giết trở lại Nam Chiếu Quốc, cùng với A Không, huỷ diệt hoàng thất Nam Chiếu Quốc, dùng tro cốt của Hoàng Đế Nam Chiếu Quốc rắc lên bên trên mộ phần của phụ thân Hộ Quốc Công, sau đó hai người lại rời đi lần thứ hai, bước lên hành trình mới, hai người thường xuyên cãi nhau và hợp tác trên hành trình này.
Cuối cùng đi đến đỉnh phong.
A Không trở thành thần toán sư nổi tiếng thiên hạ, cậu bé thì trở thành Man Thần thiên hạ đệ nhất, mà sau khi trở thành Chí Tôn nhân gian, Man Thần mới trở về cố hương của mình, thi triển đại thần thông, truyền xuống đạo thống ở bên trên cựu thổ Nam Chiếu Quốc, người thừa kế sau đó đều tự xưng là Man tộc.
Đến đây, toàn bộ tràng cảnh liền kết thúc.
"Kỳ quái." Lạc Tương Tư sau khi xem hết tất cả cảnh tượng cũng không có lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra, ngược lại còn chau mày.
"Không thích hợp."

Chương 839: Đoạt xá

Có chỗ nào đó không đúng, món kỳ bảo gọi là hệ thống nghịch thiên đâu? Vì sao lại không có? Còn có tràng cảnh biến hóa này, ban đầu có quan hệ đến thời niên thiếu của Man Thần là còn vô cùng cặn kẽ, nhưng tràng cảnh càng về sau lại rất mơ hồ, phảng phất như không cần phải dài dòng vậy, chỉ là một cái nháy mắt, Chí Tôn nhân gian cùng với A Không đều công thành danh toại, thiếu khuyết quá trình tất yếu cùng với chi tiết.
Hơn nữa thân phận của A Không cũng rõ ràng, Lạc Tương Tư nhớ kỹ, lúc trước ở trong lời tự thuật của Man Thần, có một người bạn thân dùng thần toán chi đạo, thôi diễn ra nàng đến, lúc này mới lưu lại truyền thừa cho nàng, nghĩ như thế, người bạn thân kia, hẳn là A Không cùng nhau trưởng thành với Man Thần.
Thế nhưng mà...
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"
...
Loại cảm giác không tầm thường và không hài hòa này là cái gì? Là bởi vì ký ức không hoàn chỉnh? Hay là vì những nguyên nhân gì khác?
Còn có một điểm khác, tên Trần Khuynh Địch kia để cho mình xem phần ký ức này để làm cái gì? Nếu như toà di tích này có quan hệ cùng với hắn, vậy hắn có thể chính là Man Thần hay không? Mà mình chiếm được trí nhớ của hắn...
Lạc Tương Tư bỗng nhiên trợn to hai mắt, trước đó cũng đã nói, Lạc Tương Tư đã không phải là tiểu binh Biên Cương trước kia, nàng chăm chỉ hiếu học cho nên tuyệt đối có kiến thức không kém, chỉ cần một cơ hội, nàng rất nhanh liền có thể suy một ra ba, từ đó suy luận ra tin tức hữu dụng, mà lúc này cũng chính là như thế.
"Ký ức..ký ức!"
"Chẳng lẽ hắn là muốn đoạt xá ta! ?"
Lạc Tương Tư đã từng suy nghĩ qua.
Nếu như một người có ký ức hoàn chỉnh của một người khác, không có một tí bỏ sót nào mà nói, vậy người kia còn là chính hắn sao? Có thể hay không sẽ trở thành một người khác? Nguồn gốc của tình cảm là từ ký ức, tính cách cũng có thể thông qua ký ức để tạo ra, bản chất của một người là ở ngay bên trên ký ức...
Lạc Tương Tư nghĩ tới điểm này trước tiên, nếu như quán thâu phần ký ức này là khúc nhạc dạo đầu để đối phương đoạt xá mình mà nói...
Mình đang gặp nguy hiểm! Nhất định phải nghĩ biện pháp phá cục mới được!

"Chết tiệt!"
Hai mắt của Lạc Tương Tư trở nên vàng óng lần thứ hai, nàng cũng không phải là loại người sẽ ngồi chờ chết kia, nắm lấy cơ hội sau đó hành động quyết đoán mới là tác phong của Lạc Tương Tư.
Quyết định! Lạc Tương Tư bắt đầu áp súc lực lượng nguyên thần ở trong cơ thể, đồng thời toàn lực vận chuyển Nhiếp Hồn Đoạt Phách, hóa thành một chuôi lợi kiếm vàng óng ở trong đầu, bắt đầu chặt đứt ký ức có quan hệ đến Man Thần ở trong đầu, dù là làm như vậy sẽ tổn thương.
Nhưng trách ai được, điểm này Lạc Tương Tư kỳ thật cũng rất giống Trần Khuynh Địch.
Vào lúc cần thiết tuyệt đối phải quyết liệt.
Nhưng mà đúng vào lúc này, vào thời điểm chém ký ức, một địa phương bất thường lại rơi vào trong mắt của Lạc Tương Tư.
"Đây là?"
"! !!"
Ầm ầm! Cửa chính Man Thần Điện chậm rãi đóng lại kèm theo một tiếng nổ mạnh trầm muộn, trong đại điện đen nhánh sáng lên từng đạo từng đạo ánh lửa.
"Ha ha." Trần Khuynh Địch vừa cố ý cười một tiếng, vừa tính toán ở trong lòng.
Không sai! Trần Khuynh Địch có một kế hoạch! Kế hoạch này rất đơn giản, nếu vị Man Thần này muốn mình đoạt xá người nào đó, vậy mình cứ dựa theo kế hoạch của hắn mà làm, phải biết rằng vật đoạt xá này, thế nhưng là dính đến thao tác linh hồn tinh vi, độ khó khăn cơ bản là đồng đẳng với độ khó phẫu thuật não ở kiếp trước, nếu như nhất thời trượt tay...
Cũng là chuyện không có cách nào khác a!
Trần Khuynh Địch đã nghĩ kỹ, chỉ cần vị Man Thần này dám để cho nguyên thần bại lộ ở trước mặt của hắn, hắn không nói hai lời liền đấm một quyền về phía nguyên thần, không đánh nát được thì coi như đối phương xúi quẩy, hắn lại đấm thêm một quyền, nếu đánh nát thì coi như đối phương tốt số, mùa xuân năm sau hắn sẽ đi đến mộ phần của đối phương dâng hương.
"Khụ khụ!"
Đúng lúc này…
Man Thần đột nhiên nhìn về phía Trần Khuynh Địch, ở trong mắt mang theo vài phần quang mang khó lường: "Áo Mễ Gia, trước lúc này, có một số việc ta muốn nói rõ với ngươi."
"Ồ?"
"Ngươi cũng biết, đoạt xá là một chuyện vô cùng nguy hiểm, mặc dù ta tin tưởng tình hữu nghị giữa chúng ta, nhưng cũng nên có một chút phòng bị mới được, cho nên ở bên trong quá trình đoạt xá, ta sẽ mở tối đa trận pháp Man Thần Điện, nếu như ngươi ầm thầm động

tay động chân mà nói..."
"Ta coi như sẽ không thể bảo đảm an nguy của ngươi."
"Ách!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt kinh hãi: "Ngươi thế mà không tin Áo Mễ Gia ta! ?"
Man Thần: "..."
"Áo Mễ Gia ta tung hoành hư không nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh, sự tình đã hứa hẹn qua ta sẽ tuyệt đối không đổi ý, ngươi thế mà không tín nhiệm ta! ? Đây là vũ nhục to lớn đối với ta! Cái gì cũng đều không cần phải nói, nếu ngươi đã không tin ta, phần giao dịch này không làm cũng được!"
Man Thần: "? ??"
Con m* nó, tên gia hỏa này thế mà không ra bài theo lẽ thường a! Còn muốn đi đến mức nào?
Man Thần lập tức mở miệng nói: "Ách, Áo Mễ Gia, tại hạ chỉ là chú ý cẩn thận một phen mà thôi, ngươi cũng đừng quá để ở trong lòng, ta đương nhiên phải tin tưởng vào uy tín của ngươi, chỉ là luôn luôn phải có phòng bị a, đây cũng là cơ sở mà chúng ta hợp tác, không phải sao?"
"Khục!" Trần Khuynh Địch thầm mắng tên gia hỏa cẩn thận này ở trong lòng.
Ta cũng biết đạo lý muốn bắt là phải thả, đã như vậy...
Trần Khuynh Địch xoay chuyển lời nói: "Hừ! Ta có thể phát thệ đối với Tà Thần Tổ vĩ đại, dùng chuyện này để cam đoan uy tín của ta, về phần sự phòng bị của ngươi, chính là xâm phạm đến tôn nghiêm của ta! Ta cũng không yêu cầu ngươi triệt tiêu phòng bị, nhưng mà...khụ khụ! Ngươi phải biết, ta gần đây vừa mới giáng lâm đến đại thế giới Trung Thổ, ở có trong tay có một chút thiếu thốn..."
Man Thần bĩu môi.
Con m* nó, ta còn tưởng rằng ngươi muốn làm gì, nguyên lai là muốn nhân cơ hội đòi chỗ tốt! Tà Thần quả nhiên đều là thứ vô sỉ!
Mặc dù thầm mắng ở trong lòng, nhưng lúc này Man Thần vẫn còn phải nhờ vào vị "Áo Mễ Gia" này, cho nên vẫn gật đầu đáp ứng nói: "Ha ha ha, đúng thế, đúng thế, ở trong Man Thần Điện ta còn có một số cất giữ, nếu như Áo Mễ Gia ngươi không ngại, sau đó liền lấy những thứ đó đi thì như thế nào?
"Như vậy còn tạm được!" Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu ở mặt ngoài, thực tế đang chửi ầm lên ở trong lòng.
Không hiểu được đạo lý đưa tiền trước làm việc sau hay sao? Thật không ngờ được Man Thần cũng là một kẻ âm hiểm, vạn nhất làm xong việc ngươi không đưa tiền thì làm sao?
Sau khi biểu đạt một phen bất mãn, Trần Khuynh Địch mới kéo chủ đề về đúng quỹ đạo: "Ở bên trong này không có một ai, đối tượng ngươi muốn ta giúp ngươi đoạt xá ở nơi nào?"
"Không vội, không vội." Man Thần khẽ cười nói: "Đợi ta mở ra trận

pháp ở nơi này trước."
"Được!"

Chương 840: Khịt mũi coi thường

Man Thần gật đầu một cái, chợt mở trận pháp ra, chỉ thấy từng đạo từng đạo quang mang lượn lờ, dần dần lan tràn ra ở trong Man Thần Điện, hơn nữa rất nhanh liền phủ đầy cả tòa đại điện.
"Hoàn thành."
Man Thần hài lòng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch, khóe mắt hơi hơi nảy một cái, ngay sau đó tiếp tục mở miệng nói: "Đúng rồi Áo Mễ Gia, ngươi nếu đã đoạt xá tên Trần Khuynh Địch này, vậy xem ra cũng đã chiếm được ký ức của người này a? Có cảm thấy chỗ nào không đúng hay không?"
"??!"
Trần Khuynh Địch có một chút co khóe miệng lại, làm sao lại đột nhiên hỏi như vậy?
"Ngươi đây là có ý gì?"
"Kỳ thật rất đơn giản." Man Thần vừa cọ xát hai bàn tay vừa nói: "Ta cũng có hiểu biết về tên Trần Khuynh Địch kia, vô cùng tà môn, không chỉ có tốc độ tu luyện vô cùng nhanh, hơn nữa thường xuyên sẽ nói một chút lời kỳ quái, cho nên ta đang nghĩ, ở trên người của hắn có phải là mang theo một món kỳ bảo nghịch thiên có thể tăng trưởng tu vi nào đó hay không..."
"Cho nên?"
"Vừa vặn, ta cũng có hiểu biết đối với món kỳ bảo nghịch thiên này, không biết Áo Mễ Gia ngươi có rõ ràng hay không?"
"Cái đồ vật gọi là hệ thống kia!"
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Con m* nó! ? Đây là có chuyện gì! Vị Man Thần này rốt cuộc là ai! ? Vì sao hắn lại biết sự tồn tại của hệ thống?
Đây là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch từ khi xuyên việt đến nay cảm thấy khiếp sợ như vậy, đừng thấy hệ thống chuyên bẫy hắn, nhưng trên thực tế Trần Khuynh Địch cũng rất rõ ràng, hắn có thể đi được cho tới hôm nay, trở thành Cung chủ Vạn Thọ Cung nổi tiếng giang hồ, hệ thống tuyệt đối có hơn 80% công lao.
Mà lúc này đối phương thế mà biết rõ sự tồn tại của hệ thống...sẽ không phải là Tà Thần cũng biết đó chứ?
Không đúng, không đúng, điểm trọng yếu nhất là...
Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch không khỏi hiện lên một cái ý niệm ở trong đầu: tên gia hỏa này sẽ không phải là kí chủ tiền nhiệm của hệ thống đó chứ? Không có khả năng! Hệ thống cũng đã từng nói, mình là kí chủ đầu tiên của hệ thống.
Ở trong này khẳng định có gì đó không đúng!
Trải qua sóng to gió lớn như vậy, mặc dù ở trong lòng rung động đến

cực hạn, nhưng ở bên ngoài Trần Khuynh Địch vẫn duy trì biểu lộ bình tĩnh, chỉ là dừng lại chốc lát liền mở miệng nói: "Hệ thống?"
"Chưa từng nghe nói qua."
"Đó là loại chí bảo gì?"
"Ồ?" Man Thần hấp háy con mắt.
Chưa nghe nói qua? Không nên chứ, căn cứ theo ký ức của Lạc Tương Tư, mình cơ hồ có thể khẳng định, Trần Khuynh Địch nhất định là một người xuyên việt, bất quá cũng đúng, thứ hệ thống này cũng không nhất định sẽ rơi vào trên người của người xuyên việt, cũng sẽ có khả năng rơi vào trên người của người khác.
Như vậy...là do ta suy nghĩ nhiều rồi?
Man Thần vừa lẩm bẩm ở trong lòng, vừa bất động thanh sắc nói ra: "Đúng rồi Áo Mễ Gia, quan hệ giữa ngươi và A Nhĩ Pháp đại nhân thực sự không tốt lắm sao?"
Thấy Man Thần chủ động nói sang chuyện khác, Trần Khuynh Địch đương nhiên là cầu còn không được: "Đương nhiên!"
"Đã như vậy, xem ra A Nhĩ Pháp đại nhân cũng không có nói kế hoạch cho ngươi nhỉ?"
"Kế hoạch gì?"
"Vào trước đó." Thanh âm của Man Thần im bặt mà dừng, toàn bộ bầu không khí ở bên trong Man Thần Điện cũng lập tức trở nên ngưng trọng: "Áo Mễ Gia, nếu ngươi đã đến tìm ta, đã nói rằng ngươi cũng có hiểu biết đối với ta, đã như vậy, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề đơn giản không, yên tâm, thực sự rất đơn giản."
Trần Khuynh Địch nhướng mày, phát hiện ra sự tình có một chút bất thường.
"Danh tự của ta là gì?" Man Thần gằn từng chữ nói ra: "Danh tự của ta, hẳn là rất dễ dàng đúng không? Lúc trước ta đã nói cho A Nhĩ Pháp đại nhân."
"Tên của ngươi sao?" Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra: "Chuyện này có gì khó!"
Vừa nói, Trần Khuynh Địch vừa điên cuồng mặc niệm ở trong lòng: "Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương, Phùng Trần Vệ, Tương Trầm Hàn Dương, Chu Tần Vưu Hứa, Hà Lữ Thi Trương, Khổng Tào Hoa, Kim Ngụy Đào Khương..."
Người này tên là Man Thần.
Khẳng định không phải là danh tự gọi lung tung! Xem ra bên trong ở danh tự phải có một chữ Man!
"Áo Mễ Gia?"
Nhìn ánh mắt hoài nghi của Man Thần, còn có ba động trận pháp ở chung quanh, Trần Khuynh Địch cắn răng một cái, giậm chân một cái.
"Triệu!"
"Hả?"

"Triệu Man! Ngươi muốn ra tay với ta! ?"
Trần Khuynh Địch vừa nói ra một cái tên tùy tiện, vừa chuẩn bị kỹ càng, tùy thời khởi động đại sát khí của mình, nếu có chỗ không đúng lập tức lật bàn...
Mà ở phía đối diện, Man Thần sợ ngây người.
Không có đạo lý, lúc trước mình nói cho A Nhĩ Pháp rõ ràng là tên giả...
Vị Tà Thần này...
Tại sao có thể đọc ra tên thật của ta?
—-
Ở một nơi cực sâu trong Nam Cương. Man Vương đã suất lĩnh tuyệt đại đa số tinh nhuệ trong các bộ lạc xuất chinh, còn lưu lại, tự nhiên phần lớn đều là người già yếu tàn tật, hoặc là chính là cao tầng Man tộc có địa vị cao quý.
Mà trên thực tế, cũng xác thực chính là như thế.
Đối với tuyệt đại đa số Man tộc mà nói, sinh hoạt kỳ thật đều là vô cùng đơn giản, cơ bản có thể khái quát thành ba bộ phận, ăn cơm, đi ngủ, tạo ra dòng dõi, mà ngoại trừ thời gian ăn và ngủ, còn có thể mở rộng ra thêm ba bộ phận nhỏ, làm ruộng, đánh nhau, còn có đi săn.
Cảnh giới và lực lượng mà võ giả tầm thường theo đuổi, đối với Man tộc chưa khai hóa văn minh mà nói căn bản là không quan trọng, chỉ có những người được văn minh Trung Nguyên hun đúc, thức tỉnh ý thức chủng tộc, mới có thể phấn đấu vì sự quật khởi của Man tộc, ở trong đó tự nhiên là bao gồm đám người Man Vương.
Dù sao thì...ai cũng không muốn nhà mình kém hơn Trung Nguyên nhiều như vậy.
Ngày cả ra phố mua một xâu thịt nướng cũng không được, sau khi được hưởng thụ sự tiện lợi của văn minh, mặc kệ có phải là võ giả hay không, cũng sẽ rất khó trở về lại xã hội nguyên thuỷ ăn thịt sống.
Đây là đạo lý thiên kinh địa nghĩa.
Đương nhiên, thân làm một chủng tộc chưa khai hóa tiêu chuẩn, ở Man tộc vẫn tồn tại rất nhiều tổ chức tôn giáo nguyên thủy, mà bởi vì nguyên nhân trở ngại chế độ xã hội, những tổ chức này ở bên trong Man Tộc chiếm hữu tỉ lệ cực lớn, có thế lực to lớn, thậm chí là đủ để tạo thành uy hiếp đối với Man Vương.
Trước đó vào thời điểm Man Vương còn chưa có thực lực trấn áp Man tộc tuyệt đối, trên thực tế chính là những tổ chức tôn giáo nguyên thủy này phụ trách thống lĩnh từng cái bộ lạc Man tộc, đương nhiên, lúc này Man Vương đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, tự nhiên là lấy thực lực tuyệt đối thu những tổ chức này làm của riêng.
Nhưng mà, mâu thuẫn cũng không thể xóa đi dễ dàng như vậy.
Đối với đám người Man Vương không biết thời thế, không tuân thủ quy củ của "Thần linh", cải biến truyền thống vĩ đại do vô số tiên tổ

Man tộc tạo nên, rất nhiều lão nhân Man tộc phụng dưỡng thần linh ở mặt ngoài là phục tùng, nhưng cơ hồ ở trong lòng tất cả đều là thái độ khịt mũi coi thường.

Chương 841: Thần Sứ

Trong đó thì là lấy Man Thần giáo cung phụng Man Thần cầm đầu. Xem như là truyền thừa duy nhất của người sáng lập Man tộc, số người sùng bái Man Thần giáo ở trong Man tộc tự nhiên là có tỉ lệ cực cao, mà ở bên trong tất cả các tổ chức tôn giáo, Man Thần giáo đương nhiên là cũng có thế lực mạnh nhất cùng với địa vị cao nhất, ngay cả thần miếu cũng đều xây dựng ở chỗ sâu nhất trong rừng rậm Nam Cương.
Vậy mà vào giờ phút này...
Bầu không khí ở bên trong tòa thần miếu này lại có vẻ khá là ngưng trọng. Xung quanh chiếc bàn tròn chế tạo từ gỗ đen, có sáu thân ảnh mặc áo bào đen đang ngồi, khuôn mặt ở phía dưới mũ trùm đều là hết sức già cả, mang theo dáng vẻ già nua trầm trọng.
Những lão nhân này chính là tế tự có địa vị cao nhất lệ thuộc vào Man Thần giáo, nhưng đừng xem thường bọn họ, mặc dù bọn họ không giống như là võ giả có thể đánh có thể chịu đánh, nhưng vẫn có một chút bản lĩnh, sở trường của bọn họ cũng không ở chỗ chiến đấu chính diện cường ngạnh, mà là quỷ thuật tà môn ngoại đạo.
"Man Vương đại nhân vẫn còn đang tiêu hao ở Thiên Thành sao?"
"Đúng thế."
"Thật là..."
"Đây là đang lãng phí lực lượng Man tộc chúng ta! Tráng niên của từng bộ lạc đều bị chôn vùi ở trong dã tâm không có một chút ý nghĩa nào của hắn, chúng ta căn bản cũng không cần tiến vào Trung Nguyên!"
"Không thể hiểu được vì sao càng ngày có càng nhiều người trẻ tuổi đều muốn đi tới Trung Nguyên, rừng cây chẳng lẽ không tốt sao? Tự do, không có một chút trói buộc nào, hơn nữa còn có truyền thống tốt đẹp..."
"Không sai!"
Những lão nhân này vừa phê phán, vừa thuần thục lấy ra đạo cụ mà Trung Nguyên sản xuất, đưa cương khí vào, đạo cụ liền thổi ra gió mát, mang đến mấy phần sảng khoái cho thần miếu hơi có vẻ khô nóng...
Đúng là không có một chút sức thuyết phục nào!
"Nói tóm lại!"
"Đồ vật ở Trung Nguyên căn bản không có gì hay!"
"Man Vương đại nhân đã bị mê hoặc!"
"Khụ khụ!"
Rốt cục, một người ẩn núp trong bóng tối nào đó không nhìn nổi, trực tiếp đi ra từ trong bóng tối, hơi có vẻ im lặng mà nhìn các tế tự

Man tộc bịt tai mà đi trộm chuông này.
"Chư vị."
"Ách!"
"Thần Sứ đại nhân! ?"
"Qua nhiều năm như vậy ngài lại xuất quan một lần nữa sao!"
"Xin chào đại nhân!"
Các tế tự nguyên bản còn nhếch mặt lên nhao nhao quỳ một chân trên đất, ở bên trong sùng kính mang theo vài phần cuồng nhiệt nhìn người được gọi là Thần Sứ này, người này ở bên trong những lão nhân bọn hắn thế nhưng là có danh vọng không giống như bình thường, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì vào thời điểm bọn hắn vẫn còn nhỏ, Thần Sứ đã tồn tại!
Theo lời đồn, Thần Sứ chính là sứ giả của Man Thần, có vĩ lực bất tử bất diệt! Nếu như có thể nịnh nọt hắn, đám gia hỏa già đến mức xương cốt sắp tan ra thành từng mảnh này, nói không chừng cũng có thể trường sinh bất tử!
Đối với các tế tự bọn hắn mà nói, ngoại trừ truyền thống Man tộc, cũng chỉ còn lại truy cầu trường sinh bất tử, nguyên nhân chính là vì như thế bọn hắn mới có thể kính sợ Thần Sứ như thế.
Mà đối mặt với sự cung kính của các tế tự, Thần Sứ ở mặt ngoài lộ ra vẻ trang nghiêm túc mục, nhưng ở trong lòng thì không khỏi cười thầm.
"Một đám đần độn!"
"Cũng khó trách Man tộc là yếu nhất ở bên trong bốn đại Biên Hoang."
"Có đám lão già này cản trở, người lãnh đạo cho dù có lợi hại hơn nữa cũng vô dụng mà thôi."
Tầm Long Sĩ cảm khái từ trong thâm tâm.
Lúc này tới vẫn là một cỗ phân thân của Tầm Long Sĩ, bất quá cỗ phân thân này đã tiềm phục ở trong Nam Cương một đoạn thời gian rất dài, Tầm Long Sĩ nương tựa theo đủ loại thủ đoạn duyên thọ sống cho tới ngày nay, ngay cả chính hắn cũng đều không hiểu rõ, vì sao bản thân lại trở thành Thần Sứ Man tộc...
Nhưng bất kể như thế nào…
Cũng là chuyện tốt không phải sao? Như vậy sẽ có lợi cho mình hoàn thành kế hoạch của A Nhĩ Pháp đại nhân.
Ý niệm tới đây, Tầm Long Sĩ tiếp tục nói: "Khụ khụ, lần này bản thần sứ giáng lâm, chủ yếu là vì để truyền đạt ý chỉ của Man Thần bệ hạ cho đám phàm nhân các ngươi."
"Ách!"
"Nhanh! Mau đốt thần hương lên!"
"Nghênh đón thần chỉ, ta muốn đi đốt hương và tắm rửa một phen…"
"Ta tới trước!"
Tầm Long Sĩ: "."

Thấy mấy tên gia hỏa già sắp xuống lỗ còn muốn bày trò, Tầm Long Sĩ rốt cục cũng không nhịn được: "Đều ngừng tay! Ta con m* nó, không đúng, ta phụng ý chỉ của Man Thần, các ngươi đều là tín đồ thành tín, không cần làm một chút tục lễ phức tạp, trọng yếu là hoàn thành sứ mệnh mà Man Thần giao cho các ngươi."
"Sứ mệnh?"
"Không sai." Tầm Long Sĩ nhếch nhếch miệng nói: "Man Thần đã sắp khôi phục, cần một lượng lớn máu tươi cung phụng."
"Ách, khôi phục! ?"
"Không sai!" Tầm Long Sĩ lộ ra biểu lộ cuồng nhiệt rất thần côn: "Man Thần điện hạ vĩ đại sắp phục sinh, các ngươi đều là tín đồ trung thành, điều cần làm, chính là dâng lên một lượng lớn máu tươi, vào lúc cần thiết coi như dùng máu của mình cũng sẽ không tiếc, tất cả cũng là vì phục sinh Man Thần!"
"Nhưng, thế nhưng mà đại nhân, số lượng máu tươi..."
"Càng nhiều càng tốt!"
"Man Thần bệ hạ thật sự muốn phục sinh?"
"Đương nhiên!"
"Còn thời hạn..."
"Lập tức đi làm!" Tầm Long Sĩ dùng ngữ khí chém đinh chặt sắt ra lệnh cho các tế tự, đương nhiên, đạo lý đánh một gậy lại cho quả táo hắn vẫn biết, cho nên liền xoay chuyển lời nói: "Sau khi chuyện thành công, tất cả các ngươi đều sẽ lấy được ban ân của Man Thần, giống như ta, thu hoạch được quyền lợi trường sinh bất tử."
"Ồ!"
Lời này vừa ra, các tế tự mới vừa còn có một chút nhăn nhó nhao nhao đứng thẳng người lên.
"Cứ yên tâm giao cho chúng ta!"
"Thần Sứ đại nhân! Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!"
"Vì Man Thần vĩ đại!"
"Vì Man Thần! !!"
Nhìn sáu lão tế tự vạn phần kích động, Tầm Long Sĩ hài lòng gật gật đầu.
Dân tâm là vẫn có thể dùng a!
"Thái Thượng trưởng lão."
"Có chuyện gì?"
"Ngài xác định là không đi sai đường đó chứ?"
"Nói nhảm!"
"Thế nhưng chúng ta đã tìm hơn nửa ngày ở trong rừng Nam Cương, hồn đăng ở trong tay ngài trái lóe phải lóe, không có phương vị chính xác."
Long Thiên Tứ nhìn vẻ mặt hoài nghi của Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh, cảm nhận được thật sâu sự biến hóa của thời đại, những đệ tử trước kia không biết tôn kính mình cỡ nào, kết quả thì sao, lúc này

mới đi ra ngoài một chuyến, qua một thời gian ngắn như vậy, cả đám đều không chịu tin tưởng mình.
Chỉ quan tâm đến tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia! Đáng giận!
Ý niệm tới đây, Long Thiên Tứ càng trở nên phẫn nộ, gương mặt mo giận đến đỏ bừng, dựng râu trợn mắt nói ra: "Các ngươi đây là không tín nhiệm bản tọa sao! ? Loại vật Hồn đăng này các ngươi cũng không phải là không rõ ràng, tin tức mà nó biểu hiện chính là như vậy, chẳng lẽ có thể trách bản tọa hay sao? !"
"Vậy Thái Thượng trưởng lão cảm thấy vì sao lại dẫn đến loại tình huống này?"
"Trên thực tế chiếc hồn đăng này đã dẫn chúng ta đi vài vòng ở trong rừng Nam Cương..."

Chương 842: Tắt ngúm

Long Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng: "Có thể xảy ra loại tình huống này, đơn giản là tên tiểu tử kia đang ở bên trong một tòa bí cảnh không gian nào đó, hơn nữa còn là loại bí cảnh không gian có đẳng cấp vô cùng cao, dẫn đến hiệu quả định vị của hồn đăng lúc linh lúc mất linh, mà căn cứ vào kinh nghiệm cùng với trí tuệ nhiều năm của bản Thái Thượng trưởng lão..."
"Ta cảm thấy nếu không cứ chờ tiểu tử thúi kia đi ra khỏi bí cảnh rồi lại đi tìm."
Quỷ Ảnh lập tức lắc đầu.
Mà Dương Xuân cũng dùng một loại ánh mắt thất vọng nhìn Long Thiên Tứ.
"Thái Thượng trưởng lão...ừm, tiếp tục cố gắng."
Long Thiên Tứ: "..."
Bốn chữ tiếp tục cố gắng này đối với Long Thiên Tứ lúc này mà nói, trên cơ bản là có móc nối với "thật vô dụng", nhất là người nói còn là Dương Xuân thiên chân khả ái, thậm chí là con nhóc này còn vì chiếu cố đến tình cảm của mình, dù là ở trong lòng cảm thấy thất vọng, vẫn là mỉm mỉm cười đáp lại đối với mình...
Chết tiệt! Đây quả thực là vũ nhục đối với Long Thiên Tứ ta! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! !!
Trong lúc nhất thời biểu lộ của Long Thiên Tứ nhìn hồn đăng trong tay quả thực giống như là nhìn cừu nhân giết cha, không biết đã chửi Trần Khuynh Địch ở trong lòng bao nhiêu lần.
Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra nụ cười hòa ái nhìn về phía Dương Xuân.
"Ha ha ha, Dương Xuân ngươi không nên quá lo lắng, yên tâm đi, vừa rồi bản tọa chỉ đùa với các ngươi thôi, chỉ là một cái Trần Khuynh Địch, chẳng lẽ ta sẽ không nghĩ ra biện pháp?"
"Các ngươi cũng đã quá coi thường bản tọa."
Nói đến đây, Long Thiên Tứ cũng không do dự nữa, trực tiếp điểm đốt hồn đăng, đây là thủ pháp dùng một lần duy nhất, đốt một hơi cháy hết hồn chủng ở bên trong hồn đăng, từ đó tăng cường hiệu quả định vị, khuyết điểm là sau khi sử dụng hồn đăng sẽ triệt để báo hỏng, chỗ tốt thì là cơ hồ định vị chính xác đến 90%.
Đáng tiếc là chỉ có thể định vị một lần, nếu như sau đó Trần Khuynh Địch rời khỏi nơi đang đứng, vậy thì Long Thiên Tứ cũng sẽ không có biện pháp, thậm chí còn có thể bởi vì duyên cớ hồn đăng hỏng mà triệt để mất đi vị trí của Trần Khuynh Địch...
Sau khi Long Thiên Tứ cân nhắc lợi hại, cảm thấy một chút rủi ro này so với bảo trụ uy tín của Thái Thượng trưởng lão mình là quan

trọng hơn. Dù sao thì tên tiểu tử Trần Khuynh Địch kia cũng sẽ không xảy ra chuyện.
Bất quá đề phòng vạn nhất, hắn vẫn nói ra tính toán của mình cho Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân.
"Cứ theo đà này muốn tìm ra tên tiểu tử kia là rất khó, nếu như quả thật bị nhốt ở trong bí cảnh không gian mà nói, hắn là sẽ chạy không thoát ở trong thời gian ngắn."
"Cho nên cái phương pháp này là tốt nhất."
"Ồ..."
"Thì ra là vậy..."
Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân liếc nhìn nhau, chợt gật đầu nói: "Vậy liền giao cho Thái Thượng trưởng lão."
"Tốt!"
Thấy thái độ của hai người lại trở về hàm ẩn cung kính đối với mình như ban đầu, Long Thiên Tứ lập tức cảm thấy tuổi già an lòng, chợt giơ hồn đăng trong tay lên: "Các ngươi hãy lui về sau một chút, đốt hồn đăng sẽ hình thành trùng kích tinh thần quy mô lớn, lấy tu vi của các ngươi cũng không dễ dàng ngăn cản."
"Nhìn kỹ!"
"Chuẩn bị...!"
Long Thiên Tứ rót tinh thần lực vào bên trong hồn đăng, chuẩn bị dẫn nổ hồn chủng để định vị Trần Khuynh Địch.
Ngay ở trong cái nháy mắt này.
Xẹt!
Giống như là đốt sạch ngọn nến vậy, toàn bộ hồn đăng đột nhiên chập chờn một trận, sau đó hồn chủng ở bên trong sau khi lóe lên vài giây...liền tắt ngúm.
Long Thiên Tứ: "? ??"
Ta còn chưa thi triển bí pháp định vị a! ? Hồn hỏa đã tắt ngúm? Một đoàn hồn hỏa lớn như vậy? Làm sao lại không thấy! ?

Man Thần cảm thấy tình huống hiện tại là rất nguy cấp.
Xem như là siêu cấp lão ngoan đồng một mực sống từ thời đại viễn cổ cho đến bây giờ, hắn trải qua thời đại Thượng Cổ huy hoàng, thời đại Trung Cổ cô độc, thời đại Cận Cổ hồi sinh, còn có thời đại phồn thịnh trước mắt, dạng lão gia hỏa này, bí mật ở trên người có thể nói là nhiều đến mức không thể nhiều hơn nữa.
Mà danh tự của Man Thần chính là một trong những bí mật này.
Nói đùa! Đều đã qua nhiều năm như vậy! Ở trong lịch sử của Man tộc chỉ sợ đã không còn nhớ tên của Man Thần, huống chi...
Nói tóm lại! Tên thật của chính mình căn bản là không có lý do bại lộ mới đúng chứ? Chẳng lẽ vị Trần Khuynh Địch này, không đúng, vị Áo Mễ Gia này cũng là một lão ngoan đồng giống như mình? Làm sao có thể! Thời đại viễn cổ trừ mình ra, tuyệt đối sẽ không có khả năng có

người sống sót!
Chờ một chút...
Ta nhớ được là Tà Thần có tuổi thọ rất dài, nếu như là Tà Thần, thế thì cũng không phải là không có khả năng.
Man Thần càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch cũng bắt đầu từ tùy ý đến rung động, lại phát ra sự cảnh giác từ trong nội tâm, cơ hồ là thay đổi trong nháy mắt.
"Ngươi là người nào?"
"Hả?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn.
Không có động thủ?
"Vì sao ngươi lại biết danh tự của ta?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Con m* nó! Chẳng lẽ ta đã đoán đúng rồi? Gặp quỷ! Vào trước khi xuyên việt, nhàn rỗi nhàm chán mới đọc qua một lần 100 dòng họ thực sự là một trong những quyết định anh minh nhất trong cuộc đời của ta a! Lúc này không trang bức thì còn chờ đến khi nào?
Đảo con ngươi một vòng, Trần Khuynh Địch nhất thời lấy ra một bộ biểu lộ uy nghiêm: "Ngươi không cần biết chuyện này, Triệu Man, ta không có hứng thú dư thừa đối với ngươi, nhanh đi, sau khi giúp ngươi làm xong sự tình, ngươi cũng nhất định phải thực hiện ước định, nếu không...ngươi nhất định sẽ phải hối hận."
"Lộc cộc..." Man Thần yên lặng nuốt một ngụm nước bọt ở trong lòng.
Nếu như là lúc trước mà nói hắn còn sẽ không coi uy hiếp của Trần Khuynh Địch ra gì, nhưng bây giờ, đối mặt với một người có thể nói ra tên thật của hắn, lão gia hỏa thần bí khó lường, hắn liền không thể không cảnh giác.
Nói đến cùng, thần bí mới là thứ đáng sợ nhất, đồ vật nhìn không thấu mới vĩnh viễn là kinh khủng nhất.
Theo lý mà nói, ở dưới một trận lừa phỉnh này của Trần Khuynh Địch, bất kể là ai đều sẽ hết sức kiêng kị đối với hắn, sau đó dựa theo kinh nghiệm lâu nay của Trần Khuynh Địch, tùy tiện làm một chút chuyện, đối phương liền sẽ không giải thích được bắt đầu tự động suy diễn và tưởng tượng...sau đó sẽ thán phục và sợ hãi hắn.
Vốn nên là như vậy...nhưng mà Man Thần lại không giống.
Sau khi làm rõ tất cả, hắn liền làm ra quyết định.
"Hừ!"
"Không cần biết ngươi là lão ngoan đồng gì, nếu đã biết danh tự của ta, đại biểu rằng ngươi cũng rất hiểu đối với quá khứ của ta?"
"Đã như vậy..."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch nhướng mày, phát hiện ra sự tình có một chút bất thường.
Mà cùng lúc đó...

Thân ảnh của Man Thần bỗng nhiên biến mất ở trong Man Thần Điện, thay vào đó, thì là trận pháp dày đặc ở bốn phương tám hướng Man Thần Điện bắt đầu lóe lên kịch liệt.
"Làm thịt ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Đậu xanh rau má! Tên gia hỏa này không ra bài theo lẽ thường a!

Chương 843: Trí thông minh bị vũ nhục

Vì sao hỏa chủng ở bên trong hồn đăng lại đột nhiên dập tắt?
Long Thiên Tứ lộ ra sắc mặt nghiêm túc, toát mồ hôi lạnh, ngơ ngác nhìn hồn đăng ở trong tay, đại não bắt đầu phi tốc vận chuyển.
Đầu tiên, hồn đăng cũng không phải là không thể dập tắt, muốn khiến cho hồn đăng mất đi cảm ứng, kỳ thật là cũng có phương pháp, trong đó có hiệu quả tốt nhất chỉ có hai loại.
Một loại tự nhiên là khoảng cách đủ xa.
Ví dụ như là tên gia hỏa Ninh Thiên Cơ không chịu trách nhiệm kia, chạy đến Vực Ngoại Hư Không, kết quả bị nhốt ở trong hư không, không về được, khoảng cách ở trong hư không vô tận là không có cách nào đo đạc, đủ để ngăn cách sự cảm ứng của hồn đăng, có vết xe đổ phía trước, tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia nói không chừng cũng đã rơi vào Vực Ngoại Hư Không.
Một loại khác thì là bí cảnh đẳng cấp cao nhất.
Bí cảnh từ một trình độ nào đó mà nói chính là bám vào đủ loại không gian ở đại thế giới Trung Thổ, mà bí cảnh đẳng cấp thấp nhất, kỳ thật đã sớm thông dụng ở trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, chính là túi trữ vật mà cơ hồ tất cả võ giả đều mang theo, mỗi một túi trữ vật, kỳ thật đều là một tòa bí cảnh cấp thấp nhất.
Mà bí cảnh đẳng cấp cao nhất, được gọi là tiểu thế giới.
Là một không gian tuần hoàn nguyên khí hoàn chỉnh không thiếu sót, ngoại trừ có cơ sở quá yếu, không có cách nào phát triển trở thành thế giới lớn như Trung Thổ, cơ hồ là không có bất luận thiếu hụt gì, qua một thời gian dài, nếu như không có ngoại địch xâm lấn cùng với quấy nhiễu mà nói, thậm chí là có thể thực sự trở thành loại siêu cấp đại thế giới như Trung Thổ.
Đương nhiên, có thể trổ hết tài năng từ bên trong vô số tiểu thế giới, trở thành đại thế giới, cơ hồ là trăm triệu không có một.
Nhưng đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia, đến tột cùng là bị trục xuất đến Vực Ngoại Hư Không, hay là đang bị vây ở bên trong tiểu bí cảnh?
Long Thiên Tứ trầm tư suy nghĩ ở trong lòng, đương nhiên, kỳ thật là còn có loại khả năng thứ ba, cũng là khả năng phổ biến nhất, người như lửa đèn, người chết như đèn diệt, cũng có thể là Trần Khuynh Địch đã chết...
"! !!"
Không, không, không, không, không, không có khả năng. Tuyệt đối là không có khả năng! Nhất định là Vực Ngoại Hư Không hoặc là bí cảnh tiểu thế giới!
Có một câu nói rất hay, kẻ xấu sống ngàn năm, tên tiểu tử kia còn

xấu tính hơn so với ta, tất nhiên là sẽ sống lâu trăm tuổi, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy.
Huống chi còn có một thân kim cương bất hoại thể kia, chỉ sợ là đến khi lão phu chết hắn vẫn còn sống rất tốt, thậm chí là còn có thể nhảy disco ở bên trên mộ phần của lão phu...
Chết tiệt!
"Thái Thượng trưởng lão?"
"Đã tìm được vị trí của sư huynh chưa?"
"Ừm!" Khuôn mặt của Long Thiên Tứ không thay đổi, liếc nhìn vẻ mặt mong đợi của Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh, chợt mỉm cười, lộ ra một bộ biểu lộ ở trong lòng đã có dự tính.
"Đương nhiên!"
"Lão phu thế nhưng là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, làm sao lại có thể không biết tên tiểu tử kia đi đến nơi nào?"
Vẫn không nên nói ra sự thật!
"Đi theo lão phu đi!"
Mà ở trong nháy mắt hồn đăng dập tắt, Trần Khuynh Địch cũng chính thức rơi vào bên trong sự vây khốn của trận pháp Man Thần Điện, nhìn qua từng đạo từng đạo quang văn trận pháp có vẻ rất lợi hại kia, khóe mắt của Trần Khuynh Địch run rẩy, bất quá ở ngoài miệng lại không có một chút khách khí nào, ngược lại càng thêm khoa trương: "Triệu Man!"
"Ngươi dự định động thủ với ta sao? ! Ngươi không sợ sao! ?"
"Nói nhảm!" Ở bên trong Man Thần Điện, thanh âm của Man Thần quanh quẩn ở bên trong toàn bộ đại điện: "Bản tọa cũng không phải là cần ngươi hỗ trợ, coi như không có ngươi, đơn giản chỉ là tỉ lệ thất bại đoạt xá cao hơn một chút mà thôi, căn bản không ảnh hưởng đến toàn cục, so với những thứ này, để cho một kẻ biết rõ lai lịch của bản tọa sống tiếp mới khiến cho bản tọa lo lắng!"
Giống như là trang bức đã xảy ra vấn đề! Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, trên mặt nhất thời lộ ra một nụ cười vô hại: "Ha ha ha, ta nói đùa với ngươi đó, Man Thần đại nhân ngươi thật đúng là, không có một chút hài hước nào!"
"Yên tâm." Thanh âm của Man Thần cũng vô cùng bình tĩnh: "Chờ sau khi ta đánh chết ngươi, rất nhanh ngươi sẽ không còn cảm thấy như vậy."
Này này! Trần Khuynh Địch khoát tay, rống to: "Chờ một chút!"
Vốn dĩ Trần Khuynh Địch đã làm tốt chuẩn bị trở mặt, không ngờ được lời này vừa ra, rất nhiều trận pháp nguyên bản đã vận sức chờ phát động lại thực sự ngừng lại, một lát sau, thanh âm của Man Thần mới ung dung truyền ra lần thứ hai: "Làm sao, ngươi còn có cái gì muốn nói với ta hay sao?"
Có hi vọng? !
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch lập tức ho khan hai tiếng, sau đó nói

một cách nghiêm túc: "Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không thể không tiết lộ một cái bí mật ẩn tàng cực sâu."
"Rất tốt."
Man Thần ẩn núp trong bóng tối hài lòng gật gật đầu, hắn biết, vị Áo Mễ Gia có thể đoạt xá Trần Khuynh Địch này, làm sao sẽ có thể không đạt được ký ức của Trần Khuynh Địch, nghĩ như thế, Trần Khuynh Địch rất có thể cũng là người xuyên việt, hắn chính là muốn biết phần bí mật này...
"Kỳ thật." Trần Khuynh Địch hất mái tóc dài lên, nói: "Ta căn bản không phải là Áo Mễ Gia! Kỳ thật ta là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, lần này thuần túy là phụng mệnh lẻn vào Nam Cương để nằm vùng, ngươi đã nhận lầm người, à còn có, bảo ta đi tới đây là thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt, ngươi hẳn là cũng biết thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt là Thánh Thượng Đại Càn, nếu như ngươi ra tay với ta mà nói, Thánh Thượng Đại Càn sẽ rất tức giận."
"Kết cục cuối cùng của ngươi sẽ rất thê thảm."
"Hừ." Man Thần hừ lạnh một tiếng.
Còn tưởng rằng tên này muốn nói cái gì, chẳng lẽ hắn cho rằng Triệu Man ta là kẻ ngớ ngẩn hay sao! Trần Khuynh Địch? Đừng nói giỡn! Vào thời điểm lão tử quát tháo phong vân ở thời đại viễn cổ, tên Trần Khuynh Địch kia còn chưa có xuyên tới đây, hắn có thể biết được tên thật của ta? Đừng nói giỡn!
"Áo Mễ Gia!"
"Ngươi cho rằng nói như vậy thì có thể lừa phỉnh ta hay sao?"
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Thật mà! Điều ta nói chính là sự thật!
"Hừ!" Ở trong tiếng cười của Man Thần dần dần nhiều hơn mấy phần sát khí: "Ý của ngươi là, một võ giả đương thời, thế mà có thể biết được tên thật của ta? Dựa vào cái gì? Hiện nay ở trong ghi chép tuyệt đối không có bất luận tin tức nào có quan hệ đến tên của ta, Trần Khuynh Địch làm sao lại biết rõ?"
"Chẳng lẽ còn có thể dựa vào suy đoán?"
Nghe lời này, Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Kỳ thật là do ta đoán được."
Man Thần cảm thấy trí thông minh của mình bị vũ nhục.
"Đủ rồi!"
"Ta muốn biết chính là tin tức có quan hệ đến Trần Khuynh Địch! Ngươi hẳn là đã biết! Trần Khuynh Địch là một người xuyên việt! Hắn và Thiên Ngoại Tà Thần các ngươi là giống nhau, là chuyển kiếp tới từ một cái thế giới sặc sỡ màu sắc! Xuất trí nhớ của hắn ra, như vậy ngươi mới có thể giữ mạng sống!"

Chương 844: Hâm mộ đã lâu

"Gặp quỷ!" Trần Khuynh Địch tức hổn hển nói: "Rút ký ức ra cần tu vi rất cao, ta còn chưa làm được!"
"Nói năng bậy bạ!" Man Thần cũng vô cùng phẫn nộ, cảm thấy Áo Mễ Gia cho đến bây giờ còn muốn gạt hắn: "Ngươi là Tà Thần loại đoạt xá! Thao tác ký ức đối với ngươi mà nói chính là đơn giản như ăn cơm uống nước! Lão tử đã sống qua nhiều năm như vậy, ngươi cho rằng ta thực sự không biết một chút nào đối với Tà Thần các ngươi hay sao? Áo Mễ Gia!"
"Không phải." Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt biệt khuất, hận không thể trực tiếp lật bàn trở mặt, nhưng cân nhắc đến các nhân tố khác, hắn vẫn cưỡng ép nhịn xuống, tiến hành giải thích: "Ta thật sự không phải là Tà Thần!"
"Tên khốn!" Man Thần rốt cục đã không nhịn được, ở dưới sự kích động, hắn cơ hồ là vô thức giận dữ hét lên: "Ngươi nghĩ rằng cảnh sát nhân dân chúng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi sao?"
"Hả?" Trần Khuynh Địch phát hiện ra sự tình dường như có một chút không đúng lắm.
Hiện tại Trần Khuynh Địch mới phát hiện ra một cái sự thật rất mấu chốt.
Vì sao Man Thần lại biết rõ các loại sự tình có quan hệ đến người xuyên việt, thậm chí là ngay cả hệ thống đều biết.
Vào lúc sớm nhất, Trần Khuynh Địch tưởng rằng vị đại lão này đã từng bắt qua một người xuyên việt xui xẻo, thậm chí là chiếm được hệ thống từ trên người của hắn, dù sao thì vị đại lão này khi còn sống thế nhưng là rất mạnh mẽ, chỉ sợ cũng cũng không sai biệt lắm cùng với Thánh Thượng Đại Càn, loại đại lão cấp bậc này...
Coi như làm ra loại chuyện này, Trần Khuynh Địch cũng sẽ tuyệt đối không cảm thấy ngoài ý muốn.
Nhưng mà bây giờ, Trần Khuynh Địch lại cảm thấy sự tình có một chút bất thường.
Có khả năng cũng không phải là giống như trong tưởng tượng của mình, cẩn thận suy nghĩ mà nói, ở trong những thiên hạ đệ nhất nhân mà mình biết, một người là Thuần Dương Đạo Tôn, một người khác là Thánh Thượng Đại Càn, không ngoại lệ toàn bộ đều là người xuyên việt, mà ba đại Chí Tôn: Phật Tổ, Đạo Tổ còn có Ma Tổ ở bên trong ghi chép...
Cũng không có chứng cứ nói rằng bọn họ không phải là người xuyên việt a?
Nghĩ như vậy, đại lão mạnh nhất ở trong cái thế giới này giống như đều là người xuyên việt a! Vậy Man Thần thì sao? Hắn có thể cũng là

người xuyên việt hay không?
Trần Khuynh Địch liếc nhìn Man Thần mặt mũi hung ác, lén lút tự nhủ ở trong lòng, tạm không nói đối phương rốt cuộc có phải là người xuyên việt hay không, chủ yếu là cái bộ dáng và khí chất này... Cũng không giống như là một người tốt a!
Nhìn Thánh Thượng Đại Càn hiền hòa, sau đó nhìn vị Man Thần này, rõ ràng là có vấn đề a, Trần Khuynh Địch cũng đã sớm không phải là tên ngốc lúc đầu kia, hắn rất rõ ràng, người xuyên việt ở cái thế giới này cũng không phải đều là người tốt, ở bên trong ba đại Chí Tôn còn có một Ma Tổ đấy.
Cho nên Trần Khuynh Địch vẫn luôn cảm thấy rất may mắn.
Còn may Thánh Thượng Đại Càn nhà mình là một tên gia hỏa không tệ, nếu như biến thành người khác, phát hiện ra bản thân không có hệ thống mà người xuyên việt khác có, nói không chừng sẽ nổi khùng ngay tại chỗ, tháo hắn thành tám khối.
Cũng chính vì như thế, Trần Khuynh Địch mới chịu đáp ứng yêu cầu của Thánh Thượng Đại Càn, tự mình mạo hiểm tới đây làm nằm vùng.
Bằng không mà nói, con m* nó lão tử hiện tại nói như thế nào cũng là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, Cung chủ Vạn Thọ Cung nổi tiếng giang hồ, phí xuất thủ thế nhưng là rất cao, làm sao có thể tùy tiện đáp ứng người khác.
Nhưng rất hiển nhiên, vị Man Thần trước mắt này không giống Thánh Thượng Đại Càn lắm.
Đảo con ngươi một vòng, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch dâng lên thêm một cái kế hoạch: "Ta hiểu được, ngươi muốn biết, đơn giản chính là món chí bảo hệ thống kia đúng không?"
"Ngươi biết...?" Man Thần cơ hồ là kêu lên sợ hãi tại chỗ.
Đây quả thực là niềm vui ngoài ý muốn! Vốn dĩ Ma Thần từ đầu là không ôm hy vọng gì, dù sao thì người xuyên việt cũng không phải là đều mang hệ thống, mà ở bên trong sự thôi diễn của hắn, hệ thống ở dưới phần lớn tình huống chỉ lựa chọn nhân vật chính mang theo khí vận thế giới làm kí chủ, mà cực ít có người xuyên việt có thể có được bậc vận khí tốt này...
Nhưng nếu như "Áo Mễ Gia" biết rõ vật hệ thống này, giải thích rằng hắn chí ít đã thấy qua vật này ở trong trí nhớ của Trần Khuynh Địch!
"Hắn đã lấy được hệ thống? !" Một đạo suy nghĩ hiện lên ở trong lòng của Man Thần, sát cơ trong mắt nhất thời tăng vọt! Hắn thế nhưng là đi tới từ cái niên đại đó, sẽ không có khả năng không biết sự lợi hại của hệ thống, có hệ thống, nhân sinh liền giống như mở máy gian lận vậy, mặc kệ là dạng hiểm cảnh gì, sẽ luôn có hi vọng biến nguy thành an, vào thời khắc mấu chốt luôn có thể móc ra át chủ bài, sau đó dễ dàng ngăn cơn sóng dữ...
Hắn thế nhưng đã hâm mộ thật lâu rồi!

Vốn nghĩ trùng sinh trước, sau đó lại nghĩ biện pháp tìm kiếm hệ thống, kết quả không ngờ được lần này không chỉ có là nhân vật chính mang theo khí vận, ngay cả hệ thống cũng đều tự mình tìm tới cửa! Quả nhiên! Đây là ý trời a! Ngay cả ông trời cũng đều đang giúp mình!
"Ha ha ha ha ha ha ha!"
"Rất tốt!"
Nhìn Man Thần đột nhiên cười to như phát điên, Trần Khuynh Địch hơi nghi hoặc một chút.
"Ấy?"
Như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là được mình đánh động, cho nên quyết định nói chuyện thật tốt rồi?
Chỉ thấy quang ảnh Man Thần xuất hiện ở trong Man Thần Điện lần thứ hai, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch tràn đầy nóng bỏng:
"Rất tốt! Nếu như đã biết cái từ hệ thống này, giải thích rằng ngươi quả thật là đã chiếm được tin tức hệ thống từ trên người của Trần Khuynh Địch, đã như vậy, ngươi rất có thể đã đạt được hệ thống!"
"Không phải, đã nói là ta chính là Trần Khuynh Địch..."
"Kỳ thật mà nói, ta chỉ là muốn uy hiếp ngươi xuất ra ký ức của Trần Khuynh Địch, sau đó dùng trận pháp xóa đi bộ phận trí nhớ có liên quan tới ta, dù sao nếu gây ra xích mích cùng với Tà Thần bây giờ mà nói là sẽ rất phiền phức, cho nên dự định lưu cho ngươi một mạng, nhưng mà bây giờ xem ra không thể lưu lại ngươi được!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
WHAT! ?
"Hệ thống ở bên trong cơ thể của ngươi là thuộc về ta! Loại Thiên Ngoại Tà Thần như ngươi cũng không xứng với loại chí bảo kia!"
"Đi chết đi!"
Lời còn chưa dứt, Man Thần liền xuất thủ, thân làm một lão ngoan đồng, Man Thần cho tới bây giờ cũng không phải loại người ưa thích nhiều lời kia, nhất là thân làm một người xuyên việt, hắn đối với đạo lý nhân vật phản diện chết bởi nói nhiều cũng là rất rõ ràng, trước đó cố ý cho Trần Khuynh Địch cơ hội nói chuyện, kỳ thật chính là vì muốn lấy ký ức của một người xuyên việt khác từ trong tay của đối phương.
Nhưng mà bây giờ đã không cần phải làm như vậy!
Từng đạo từng đạo trận văn xen lẫn quấn quanh, điên cuồng bộc phát ra khí tức kinh khủng, trong lúc nhất thời, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy cả người đều phảng phất như nhỏ đi gấp vạn lần, kiến trúc ở bốn phía thì là phóng đại vô số lần, phảng phất như trên trời dưới đất cũng không có chỗ cho hắn dung thân, tất cả thiên hạ đều là địch!

Chương 845: Ngươi không nên ép ta!

Áp lực vô hình rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, ép cho xương cốt toàn thân của hắn phát ra tiếng rôm rốp.
"Ngươi không nên ép ta!"
"Ha ha ha!"
Man Thần vừa cười như điên, vừa tiếp tục tăng cường áp lực, đây cũng không phải là chuyện đùa, toà di tích không gian này nhìn qua bình thường không có gì lạ, nhưng trên thực tế lại là do Man Thần chế tạo ở thời kỳ đỉnh phong, mặc dù trải qua sự mài mòn của thời gian, uy lực đã đại giảm, nhưng ở trong cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này, Man Thần tự cho là vẫn có thể trấn áp tất cả!
"Từ bỏ đi Áo Mễ Gia!"
"Ngày hôm nay ngươi sẽ trở thành đá đặt chân trên con đường quật khởi của ta!"
Một nhân vật chính mang theo khí vận, còn có một cái hệ thống đưa tới cửa, lại có ngàn vạn Man tộc để huyết tế, thực lực của ta sẽ tăng lên tới đỉnh phong trong một thời gian ngắn nhất!
"Đến lúc đó..."
"Ta sẽ là hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân!"
Thật sự là quá mức khích động, Man Thần chính là không nhịn được mà phát tiết tình cảm ra bên ngoài, nhưng phát tiết thì phát tiết, hai tay của hắn cũng không buông lỏng một chút nào.
Chỉ là cái lời nói này...lại làm cho Trần Khuynh Địch hơi nghi hoặc một chút.
Thiên hạ đệ nhất nhân?
"Chẳng lẽ trước kia ngươi còn chưa trở thành thiên hạ đệ nhất nhân hay sao?"
"Hơn nữa nói trở lại."
"Có thể sống đến lúc này, ngươi hẳn không phải là đã Kích Toái Mệnh Tinh rồi hay sao, hay là Chí Tôn nhân gian? Nếu như là cái cảnh giới kia mà nói, chẳng lẽ ngươi không phải đã siêu thoát rồi sao?"
"Hừ!" Man Thần liếc mắt nhìn Trần Khuynh Địch, ở trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Xem ra coi như là Tà Thần loại đoạt xá, nếu không có đủ tu vi thì vẫn sẽ không biết rõ, ngươi cho rằng là chỉ cần trở thành Chí Tôn nhân gian là có thể siêu thoát hay sao? Tu vi Chí Tôn nhân gian chỉ là điều kiện cơ bản để siêu thoát mà thôi."
"Bằng không thì Man Thần ta năm đó đã siêu thoát."
"Nghịch thiên, nghịch đến cuối cùng vẫn là rơi vào tình trạng thất bại thảm hại."
"Bất quá không sao!"

"Lần này ta sẽ không thất bại nữa!"
Kỳ quái!
Trần Khuynh Địch hấp háy con mắt, mặc dù không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu, nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.
Bất quá so với những thứ này.
"Dừng tay!" Trần Khuynh Địch nhìn Man Thần, mặc dù áp lực kinh khủng vẫn tác động ở trên người của hắn, nhưng hắn lại làm như không thấy, nói: "Không nên ép ta."
"Hửm?" Nghe thấy lời này Man Thần lập tức nhíu mày, nói: "Tiểu tử, ngươi có vẻ rất can đảm nhỉ?"
Ở trong hành trình xuyên việt ngắn ngủi.
Trần Khuynh Địch đã học được một sự kiện, đó chính là vào thời điểm đối mặt với khó khăn, ngươi càng lui lại, càng nhường nhịn, thì sẽ càng bị người ta xem thường, càng sẽ phát hiện ra nhượng bộ là có cực hạn.
Trừ phi là không còn nhượng bộ, cho nên…
"Ta sẽ không nương tay nữa!"
Ầm ầm!
Trần Khuynh Địch không có một chút do dự mà bóp vỡ nát một tấm lệnh bài ở trong ngực, đó là một tấm lệnh bài được chế tạo từ vàng tím với một con rồng vàng cuộn ở bên trên, mặt trước khắc nhật nguyệt tinh thần, mặt sau miêu tả sơn hà, mà ở bên trong tinh thần, ở phía trên sơn hà, thì là một chữ "Cứu" rồng bay phượng múa, nhấp nháy màu vàng tím.
Đây là kim bài miễn tử!
Trước đó Trần Khuynh Địch cũng không phải là chưa thấy qua bảo vật tương tự, lúc trước Thái Tử Hoành Xương vào thời điểm ở Viêm Hán Quốc đã từng dùng qua, bất quá đó là kim bài miễn tử của Đại Chu, mà tấm kim bài miễn tử này của Trần Khuynh Địch, thế nhưng là do Thánh Thượng Đại Càn đích thân chế tạo, ở trong thiên hạ cũng chỉ có một tấm kim bài miễn tử như vậy ở trong ngực của hắn.
Cũng chính vì như thế, ở bên trong tấm kim bài miễn tử này ẩn chứa chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn, cho dù là đặt ở bên trong thánh địa võ đạo, cũng được coi là chí bảo.
Mà bây giờ Trần Khuynh Địch lại bóp vỡ nát kim bài miễn tử, ý cảnh võ đạo kinh khủng ở trong đó xông vào bên trong tinh thần của hắn trong nháy mắt, không tăng cường lực lượng, cũng không tăng cường tu vi cho hắn, nhưng ở trong nháy mắt này…
Cảnh giới của Trần Khuynh Địch lại dâng cao, tầm mắt phảng phất như phóng đại ra vô số lần vậy, giống như linh hồn xuất khiếu, tầm nhìn bay từ dưới lên trên, bay lên bầu trời, rời khỏi đại địa, chui vào bên trong tinh không vô tận, loại cảm giác này, thậm chí có thể đánh đồng với thời điểm hệ thống thôi diễn, hơn nữa về hiệu quả còn muốn cao hơn một bậc!

Thời gian ở bốn phía phảng phất như đều dừng lại, chỉ còn lại có một mình Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhìn tinh không, ở trong tinh không, một đầu Thần Long vắt ngang qua thiên địa buông cái đầu rồng xuống, đôi mắt rồng như chuông đồng nhìn hắn chăm chú, trong khi đối mắt với nhau, Trần Khuynh Địch phảng phất như thấy được từng đạo từng đạo bóng người, hoặc là ra quyền, hoặc là ra cước, hoặc là luyện công...
Diễn võ trong tinh không! Thánh Thượng Đại Càn đây là đang dùng cảnh giới của hắn để diễn võ cho Trần Khuynh Địch! Mọi người đều biết, cảnh giới đối với võ giả mà nói là có tác dụng cực kỳ trọng yếu, cũng ví dụ như Trần Khuynh Địch, đến cảnh giới như hắn, coi như là một chiêu Hắc Hổ Đào Tâm, cũng có thể khiến cho hắn thi triển ra uy lực long trời lở đất, mà vào lúc này, Thánh Thượng Đại Càn đang dùng cảnh giới của mình để chỉ đường cho Trần Khuynh Địch.
Chỉ rõ phương hướng con đường ở phía trước! Cũng không phải là phương hướng tiến bộ tu vi, mà là phương hướng chân lý võ đạo.
"Nhìn kỹ!"
"Quyền cần phải đánh như thế này!"
"Ồ!"
Trần Khuynh Địch trợn to hai mắt, ở trong tinh không, bóng người in trong mắt rồng ở trong nháy mắt liền đánh ra mấy chục vạn quyền, quỹ tích mỗi một quyền đều rơi vào trong mắt của Trần Khuynh Địch, khắc thật sâu ở trong óc của hắn, mà theo thời gian trôi qua, tầm mắt của hắn cũng dần dần bắt đầu rơi xuống phía dưới.
Cảm giác giống như siêu thoát ban đầu bắt đầu biến mất, phảng phất như khoác lên gông xiềng một lần nữa vậy, một loại trầm trọng kỳ quái làm cho cả người của Trần Khuynh Địch vừa mới thể nghiệm siêu thoát xong cũng đều cảm thấy không tốt, giống như là gà mái vừa mới chạy ra khỏi lồng gà liền phát hiện ra mình nhảy vào trong nồi vậy.
Bực mình, chịu không được, không thể chịu đựng được.
Như vậy thì phải làm như thế nào?
Suy nghĩ trong 0,1 giây, Trần Khuynh Địch liền ra quyền.
"Hây a!"
Không có hư không phá toái, cũng không có bộc lộ lực lượng, nhưng ngay trong nháy mắt Khuynh Địch nâng quả đấm lên, thân thể trải qua thiên chuy bách luyện của hắn lại bỗng nhiên phồng lên, gân xanh lộ ra, làn da ở bên ngoài nổ tung, máu tươi trầm trọng như thủy ngân bắn ra tung tóe trong nháy mắt.
Phảng phất như thân thể của hắn không chịu được vậy! Không nhịn được cái động tác nhấc quyền này! Mỗi khi nâng cánh tay lên một chút, trên người của Trần Khuynh Địch liền bắn ra một chút máu tươi, năm ngón tay mỗi khi nắm chặt một chút, ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch liền phát ra âm thanh xương cốt ma sát, lúc này

hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, ở trên người của hắn có từng sợi xích sắt, những sợi xích sắt này trói hắn lại, khóa hắn lại.

Chương 846: Đại địch

Đột phá nó!
Quyền ý hiển lộ ra một cách tự nhiên.
Phương pháp dung hợp quyền ý của Trần Khuynh Địch ngày xưa, đúng là có thể phá hết vạn pháp, nhưng sau khi đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan, quyền ý của Trần Khuynh Địch cũng không còn quá mạnh, hơn nữa bởi vì nguyên nhân không đủ thời gian, ở trong nhiều tình huống hắn đều là dốc hết toàn lực, sẽ rất ít khi dùng loại kỹ xảo quyền ý này để chiến đấu.
Nhưng mà lúc này, đối mặt với Man Thần mượn nhờ Man Thần Điện chiếm hết địa lợi, Trần Khuynh Địch đã sử dụng loại sức mạnh này một lần nữa.
Hiệu quả kim bài miễn tử của Thánh Thượng Đại Càn rất đơn giản, tăng cường trên mọi phương diện và năng lực cho Trần Khuynh Địch, vô luận là khí huyết, nguyên thần, cương khí, cảnh giới, hay là tu vi, đều có thể tăng lên, là tác phẩm mà Thánh Thượng Đại Càn dốc hết tâm huyết tạo ra, mà Trần Khuynh Địch lại dùng nó để đề thăng cảnh giới của mình.
Cho nên nghiêm ngặt mà nói, lúc này thứ mà Man Thần đối mặt là...Trần Khuynh Địch có được cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh đỉnh cao! Lấy ánh mắt giống như siêu thoát đánh ra một quyền chí cường, quyền ý cơ hồ là không còn điểm yếu lúc đầu của Trần Khuynh Địch, nhìn chung thì quyền ý của Trần Khuynh Địch ban đầu bất quá chỉ là hợp nhất tinh, khí, thần, dùng kỹ xảo đề thăng lực lượng, sau khi tăng lên cũng là mượn nhờ sát khí trong chiến trường, lại hướng lên thì là lợi dụng ý cảnh để phá ý cảnh...
Ở dưới sự trợ giúp của hệ thống, quyền ý đương nhiên sẽ không kém.
Nhưng hoặc nhiều hoặc ít, cũng đều có vẻ hơi đầu cơ trục lợi.
Phải biết rằng nắm đấm không thể so với các binh khí khác, nó không thể làm mất, không có đao không có kiếm vẫn không có gì quan trọng, nhưng nếu như không có quyền, võ giả coi như là phế, muốn điều khiển binh khí như thế, cần chính là dũng khí bá đạo và tác phong cường ngạnh chưa từng có từ trước đến nay, là không cho phép đầu cơ trục lợi.
Ở trong cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, Trần Khuynh Địch hiểu điểm này, sau đó đánh ra một quyền.
Một quyền này, duy ngã độc tôn!
Vào giờ khắc này, rõ ràng không có bị đánh trúng, Man Thần vẫn thấy được một nắm đấm như cũ! Đúng vậy, không cần đánh trúng, bởi vì nắm đấm này trực tiếp xuất hiện ở trong óc của Man Thần!

"Ầm!"
Toàn bộ Man Thần Điện vào thời khắc này đều đang rung động!
Quyền ý kinh khủng giống như một cơn lốc quét sạch bốn phía, vô số quang văn trận pháp bị tiêu diệt, cũng không phải là bị lực lượng làm hao mòn, mà là linh tính của bản thân trận pháp bị quyền ý của Trần Khuynh Địch tách ra, mà Man Thần càng là toàn thân chảy ngược, khí huyết hỗn loạn, nguyên thần rạn nứt, trọng thương tại chỗ!
Không phải là nắm đấm chân thực, mà là quyền ý! Man Thần bị quyền ý đánh trúng, hắn không thể thoát khỏi phần quyền ý này, thân thể không nhận thao túng bắt đầu hư hại, trực tiếp bị trọng quyền đánh cho trọng thương.
Con m* nó!
Một màn này khiến cho người ra quyền như Trần Khuynh Địch cũng đều líu lưỡi.
Con m* nó! Ai nói là quyền ý không có nắm đấm thì không thể đánh chết người? Đây chẳng phải là đã đánh gần chết rồi hay sao?
"Ngươi! !!"
Quang ảnh Man Thần trực tiếp nổ tung, chỉ thấy một bóng người phi ra từ đó, cuối cùng đập ầm ầm ở trên vách tường Man Thần Điện, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.
"Phốc!"
Ra ngoài ý định, tên gia hỏa mà Trần Khuynh Địch vẫn cho rằng là Man Thần, cũng không phải là tráng hán cao lớn thô kệch ở trong tưởng tượng, trái lại nhìn qua còn khá là gầy, toàn thân cao thấp cũng không có loại cảm giác lực lượng có thể xưng là "Man" kia, thậm chí là ria mép ở hai bên môi kia còn có vẻ hơi hèn mọn...
Nhìn đến đây Trần Khuynh Địch liền nhếch nhếch miệng.
"Vì sao?"
"Tại sao lại phải bức ta đây?"
"Vốn là cùng một nguồn gốc, nên sống chung với nhau a."
Đồng thời ở trong lòng của Trần Khuynh Địch còn nghĩ như thế này:
M* nó.
Một quyền vừa rồi tại sao còn chưa thể đánh chết đối phương.
Ngược lại là bản thân ta bị quyền ý cắn trả.
Xem ra đây là thời điểm chạy trốn.
Vấn đề hiện tại là vô cùng nghiêm trọng, tình cảnh hiện tại của Trần Khuynh Địch có thể nói là vô cùng không ổn, mặc dù uy lực một quyền vừa rồi rất khả quan, nhưng tác dụng phụ cũng rất không khả quan, cảnh giới cùng với tu vi cực đoan không tương xứng thậm chí là đã đả thương nặng thân thể trải qua thiên chuy bách luyện của Trần Khuynh Địch, ngay cả xương cốt đã diễn sinh phù văn cũng bắt đầu rạn nứt từng khúc, căn bản là không chịu nổi loại cắn trả này.
Kết quả là rất lúng túng.
Một quyền vừa rồi kia thế mà không thể trực tiếp đánh chết Man

Thần.
Có một câu nói rất hay, đánh hổ không chết trái lại còn bị thương, lúc này Trần Khuynh Địch chính là ở trong cái trạng thái đó.
Phải tìm cách chạy trốn.
Mà ở phía đối diện, tâm tình của Man Thần cũng tuyệt đối không thể tốt hơn so với Trần Khuynh Địch.
"Chết tiệt!"
"Vì sao! ?"
Đối với Man Thần mà nói đây là chuyện căn bản không có cách nào lý giải, hắn cũng không phải là không có ngờ tới "Áo Mễ Gia" có át chủ bài, nhưng hắn rất có lòng tin đối với toà Man Thần Điện này, bởi vì đây chính là đại điện do Man Thần tự tay chế tạo ngày xưa, cho dù ở dưới sự cọ rửa của năm tháng vô tận đã kém hơn xa xa so với thời kỳ toàn thịnh.
Nhưng vẫn còn có hiệu quả rất tốt, cho dù không gánh được công kích của võ giả Kích Toái Mệnh Tinh trong thời gian dài, nhưng nếu giới hạn ở vài lần công kích, Man Thần Điện muốn chống đỡ tuyệt đối là dư xài.
Thế nhưng mà gặp quỷ! Có trời mới biết Trần Khuynh Địch thế mà lại xuất ra loại công kích này!
Quyền ý!
Man Thần vốn dĩ rất có lòng tin, vô luận là cương khí, khí huyết, nguyên thần, đánh vào bên trong Man Thần Điện cũng đều vô dụng, nhưng hết lần này tới lần khác quyền ý lại thuộc về một loại công kích cấp bậc khác, cùng loại với công kích nguyên thần, nhưng tính chất lại càng gần gũi với huyễn thuật hơn, hết lần này tới lần khác lại có thể tác động đến thế giới chân thật.
Kết quả là Man Thần bất ngờ không đề phòng liền bị thương nặng tại chỗ, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên.
Cũng đừng quên, vào lúc sớm nhất Man Thần đi ra gặp Trần Khuynh Địch, cũng đã bị một quyền đột nhiên của Trần Khuynh Địch đánh bể, hiện tại lại bị đánh bể thêm một lần, mặc dù còn không chết nhưng nhục thân, bao quát nguyên thần trân quý nhất mà Man Thần có thể tồn tại đến nay, đều bị đả thương nặng.
Con m* nó!
Nói thật vào giờ khắc này sự tình mà Man Thần đang suy tư rất giống với Trần Khuynh Địch.
Phải chạy trốn.
Nhưng mà…Trần Khuynh Địch cùng với Man Thần gần như đồng thời ngẩng đầu, nhìn lẫn nhau, cảm thụ được sát khí ác liệt ở trong mắt của đối phương, lập tức đều cảm thấy run rẩy ở trong lòng!
Người này là đại địch! Phải nghĩ biện pháp dẫn dắt sự chú ý của hắn, bằng không sẽ không chạy được!
Nhất là Man Thần, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua Man Thần Điện,

cho nên phương hướng hắn chạy trốn, càng có khuynh hướng đuổi "Áo Mễ Gia" ra khỏi Man Thần Điện, mà chỉ cần có thể đuổi tên gia hỏa này ra khỏi Man Thần Điện, hắn lại toàn lực phong tỏa Man Thần Điện, đủ khiến cho đối phương không có cách nào lại xúc phạm tới hắn.

Chương 847: Ngươi bị lừa rồi

Nhưng mà làm như thế nào mới có thể đuổi đối phương ra ngoài?
Cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch cũng suy nghĩ: phải nghĩ biện pháp phá mở phong tỏa của Man Thần Điện.
Chiến đấu ở trong sân nhà của đối phương đối với mình mà nói là đại bất lợi, nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi cái khốn cảnh này, bằng không cuối cùng mình khẳng định sẽ xong đời, nhưng có vị Man Thần này ở đây, chỉ sợ là căn bản cũng không có biện pháp thoát khỏi...
Đến cùng phải làm thế nào mới có thể chạy đi?
Hai người đồng thời nghĩ thầm...
Nhất định phải nghĩ biện pháp!
Rất tốt! Liền quyết định như vậy!
Man Thần hít vào một hơi thật sâu, thân làm lão ngoan đồng sống từ thời đại viễn cổ đến bây giờ, hắn tuyệt đối là không thiếu hụt khí chất quyết đoán, bề ngoài hèn mọn cũng không đại biểu cho tâm tính nhát gan, cho nên chỉ dùng vài giây đồng hồ, sau khi cân nhắc xong lợi và hại, hắn liền lập tức làm ra quyết định.
Mà Trần Khuynh Địch ở phía đối diện cũng gần như đồng thời hạ quyết tâm, bất quá bất đồng cùng với Man Thần chính là, hắn dùng mấy giây thời gian để động não, vốn dĩ muốn làm ra một cái phương án dự bị, nhưng kết quả lại là không thu hoạch được gì, cuối cùng phát hiện ra chỉ có một cái phương án có thể dùng.
Đã như vậy, vậy liền dùng a?
Ầm ầm! Gần như đồng thời, Trần Khuynh Địch cùng với Man Thần động thủ!
Man Thần nổi giận gầm lên một tiếng, toàn bộ Man Thần Điện bắt đầu chấn động lần thứ hai, từng đạo từng đạo trận văn bắt đầu lấp lóe, trong lúc đường vân biến đổi, lực lượng và đặc điểm của trận pháp cũng bắt đầu biến hóa, tiếp đó trần nhà khổng lồ của Man Thần Điện, vào thời khắc này thế mà cũng vang lên thanh âm cơ quan vận chuyển.
Răng rắc!
Tách ra! Toàn bộ trần nhà Man Thần Điện vậy mà tách ra về hai bên trái phải, tạo thành một vết nứt hẹp dài, ánh nắng xuyên thấu qua vết nứt chiếu vào Man Thần Điện mờ tối, mà vị trí của vết nứt lại vừa vặn ở ngay phía trên Khuynh Địch, mà cùng lúc đó, trận pháp cũng bộc phát một hơi! Cũng không phải là công kích, mà là đẩy lên phía trên! Giống như là tên lửa vậy, tất cả lực lượng của trận pháp đều đẩy từ phía dưới đất lên phía trên, tạo ra lực đẩy to lớn quả thực là không gì sánh kịp, trong đó tự nhiên cũng bao gồm cả Trần

Khuynh Địch.
Đây chính là kế hoạch của Man Thần! Xuất kỳ bất ý đánh bay Trần Khuynh Địch ra khỏi Man Thần Điện!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch cũng bạo phát ra sức mạnh của bản thân.
Ý nghĩ của hắn cũng rất đơn giản, muốn rời khỏi Man Thần Điện, trọng yếu nhất chính là thời gian cùng với khoảng cách, dùng thời gian ngắn nhất và góc độ xảo trá nhất đột phá khoảng cách ngắn nhất mới là phương pháp rời đi tốt nhất, mà có một câu nói rất hay, đường thẳng là ngắn nhất, khi xông lên sẽ khiến cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị.
Không sai! Trần Khuynh Địch ở trong nháy mắt Man Thần Điện có hành động, liền vận hết toàn lực nhảy dựng lên trần nhà Man Thần Điện, về phần trần nhà của Man Thần Điện, hắn cũng không phải là không có át chủ bài, chỉ cần có thể khiến cho Man Thần không phản ứng kịp, không kịp phong tỏa trần nhà, Trần Khuynh Địch tự cho là vẫn có hi vọng!
Đây chính là cách làm của Trần Khuynh Địch! Xuất kỳ bất ý nhảy lên xông ra khỏi tòa Man Thần Điện này!
Trần Khuynh Địch: "Ngay vào lúc này!"
Man Thần: "Nắm lấy cơ hội này!"
Ầm ầm! Kế hoạch của hai người rất thành công.
Man Thần xuất kỳ bất ý chủ động mở Man Thần Điện ra, cung cấp lực đẩy từ mặt đất, mà Trần Khuynh Địch thì bắt lấy trong nháy mắt Man Thần hành động, xuất kỳ bất ý nhảy vọt lên phía trên...
Kết quả là,Trần Khuynh Địch không có một chút trở ngại nào, thậm chí là còn lấy tốc độ như bay chạy ra khỏi Man Thần Điện.
Còn Man Thần thì ngồi nhìn đối phương rời xa.
Sau đó hai người đồng thời lộ ra nụ cười.
"Ha ha ha ha!"
"Man Thần, ngươi bị lừa rồi! Đây chính là lộ tuyến chạy trốn của ta!"
"Ha ha ha ha!"
"Áo Mễ Gia, ngươi bị lừa rồi! Ngươi không ngờ được đúng không? !"
"Man Thần, ngươi không cần phải mạnh miệng, rõ ràng là đã bị ta lừa, ngươi không ngờ được ta có thể thừa cơ trốn ra khỏi Man Thần Điện, ngươi đã bỏ lỡ cơ hội tiêu diệt ta!"
"Áo Mễ Gia, đây là lời mà ta nói mới đúng, rõ ràng là ngươi đã bị ta gạt, bị ta bắt lấy cơ hội trục xuất khỏi Man Thần Điện, ngươi mới là người bỏ lỡ cơ hột tiêu diệt ta!"
"Hồ ngôn loạn ngữ, sau một quyền ban nãy ta đã bị quyền ý phản phệ, mà ngươi lại không bị ta đánh chết, đổi lại là ta, tất nhiên là sẽ nắm lấy cơ hội tiêu diệt đối thủ, kết quả ngươi thế nhưng lại ngồi nhìn mặc kệ, ngược lại để cho ta tìm được cơ hội, Man Thần, ngươi còn không chịu thừa nhận mình thất sách!"

"Nói năng bậy bạ, sau một quyền vừa rồi ta đã không có một chút chiến lực nào, chỉ cần một võ giả tầm thường cũng có thể tiêu diệt ta, kết quả là ngươi lại không có tiếp tục xuất thủ, ngược lại còn bị ta bắt được cơ hội đuổi ra ngoài Man Thần Điện, hiện tại ngươi ở bên ngoài Man Thần Điện, đã không còn khả năng giết chết ta!"
Ấy? Sự tình có phải là có chỗ nào không đúng hay không?
Chẳng lẽ không phải là ta đã thuận lợi chạy trốn sao?
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Man Thần: "? ??"
Hiện tại Long Thiên Tứ cảm thấy rất đau đầu.
"Thái
"Đương nhiên!"
"Không biết có phải là cảm giác của ta sai lầm hay không, ta luôn cảm thấy giống như đã đi qua nơi này..."
"Đó là ảo giác của ngươi!"
"Thế nhưng ở nơi này có dấu vết mà ta khắc xuống trước đó..."
"Ngươi đã nhìn sai."
"Nhưng..."
"Không nhưng nhị gì cả!"
Long Thiên Tứ đã lừa phỉnh Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh như thế này trong một đoạn thời gian tương đối dài, nhưng cho dù là đồ đần bị lừa phỉnh nhiều lần như vậy cũng sẽ nhận ra chỗ không thích hợp, cho nên lúc này Long Thiên Tứ đã có thể cảm nhận được rõ ràng, áp lực cực lớn mang đến trong hai đạo ánh mắt nghi ngờ ở phía sau.
Dường như là không thể tiếp tục lừa phỉnh!
Rốt cục, Quỷ Ảnh là người đầu tiên mở miệng: "Thái Thượng trưởng lão."
"Ngài không cần phải tị hiềm chúng ta, nếu như quả thật là tin tức xấu, chúng ta có thể chịu đựng được."
Nàng cũng không có hoài nghi động cơ của Long Thiên Tứ.
Mặc dù Long Thiên Tứ thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, nhưng lại là một tên gia hỏa già không biết xấu hổ, thậm chí còn có một chút lưu manh, vào thời khắc mấu chốt còn luôn luôn không biết xấu hổ, nhưng nếu dính đến đại sự của Trần Khuynh Địch, vô luận là Quỷ Ảnh hay là Dương Xuân, đều tin tưởng Long Thiên Tứ sẽ không phải là loại người thích đùa kia.
Như vậy vấn đề đã đến...có lý do gì khiến cho Long Thiên Tứ không thể không giấu giếm.
Liên tưởng đến nguyên nhân ba người tới đây, Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân đều không tự chủ được bắt đầu sinh ra một tia dự cảm bất thường, đương nhiên, nếu như là ngay cả Long Thiên Tứ cũng không dám nói cho các nàng, chỉ có thể dùng loại phương thức lừa phỉnh kém chất lượng này, vậy chỉ có thể là sự tình về Trần Khuynh Địch.

Chương 848: Rất biết dọa người

Các nàng thế nhưng cũng không có quên, chiếc hồn đăng thuộc về Trần Khuynh Địch kia...đã tắt ngúm.
"Đúng thế." Dương Xuân cũng mở miệng nói: "Thái Thượng trưởng lão, đại ca ca rốt cuộc sao rồi? Ta tin tưởng ngài sẽ không phải là loại người vì mặt mũi mà giấu diếm tin tức."
"Ta cũng vậy." Quỷ Ảnh cũng lộ ra một tia bi thống khó tả: "Chúng ta đều rõ ràng, Thái Thượng trưởng lão ở bên trên đại sự cho tới bây giờ cũng sẽ không đùa giỡn, nhưng nếu ngài làm như vậy, đã giải thích rằng chiếc hồn đăng của đại nhân, không phải là do Thái Thượng trưởng lão kích hoạt bí pháp mới tắt đi đúng không, là do tự nó tắt đi?"
Đều đã bị nói đến nước này, Long Thiên Tứ biết rõ đã không có biện pháp giấu giếm nữa.
Trọng yếu hơn chính là, Long Thiên Tứ đánh giá tinh tế Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh, Dương Xuân thì không nói, từ đầu tới đuôi cũng không có ngẩng đầu, thân thể nhỏ nhắn vẫn một mực đang khẽ run, tiếng nói cũng lộ ra hết sức trầm thấp, mà Quỷ Ảnh thì tốt hơn một chút, nhưng cái sắc mặt khó coi kia cũng không khá hơn chút nào. Cho nên lúc đầu hắn mới muốn giấu diếm a.
Long Thiên Tứ hắn cũng không phải là người không chịu được đả kích, cho nên rất nhanh, Long Thiên Tứ liền hít vào một hơi thật sâu, nghiêm túc nhìn về phía Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân, nói: "Các ngươi nói không sai."
"Lão phu cũng không phải là loại người vì mặt mũi mà làm chậm trễ đại sự, xác thực, hồn hỏa của tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia đã chính thức dập tắt trước đây không lâu."
"Lão phu cũng không muốn thừa nhận là hắn đã chết rồi, nhưng có thể cách trở liên hệ giữa hồn hỏa cùng với chủ nhân, hoặc là có khoảng cách cực xa, hoặc chính là ở trong tiểu thế giới đẳng cấp cao nhất, nhưng tha thứ cho lão phu nói thẳng, ở loại địa phương như Nam Cương sẽ rất không có khả năng có tiểu thế giới tồn tại, khoảng cách thì càng không phù hợp."
"Coi như là Ninh chưởng giáo, cũng là bởi vì xâm nhập vào vực ngoại hư không, lấy hư không làm đơn vị, lúc này mới khiến cho hồn hỏa mất đi cảm ứng, nhưng tên tiểu tử kia sẽ rất không có khả năng làm được. Cho nên mặc dù lão phu cũng không muốn thừa nhận, nhưng tên tiểu tử thúi kia, Trần Khuynh Địch lúc này xác thực rất có thể đã..."
Nói đến đây Long Thiên Tứ dừng lại một chút, một chữ đơn giản, lại phảng phất như có sức nặng vạn cân.

"Chết."
"Không có khả năng! !!"
Người thứ nhất làm ra phản ứng chính là Dương Xuân.
Cương khí đáng sợ bỗng nhiên bộc phát ra từ trên người của thiếu nữ có vóc dáng nhỏ nhắn này, tiếng kêu phát ra từ nội tâm càng là mang theo thê lương khó tả: "Đại ca ca tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết như vậy!"
"Dương Xuân.."
"Tuyệt đối không có khả năng!" Dương Xuân ngẩng đầu, hai mắt mang theo một chút tơ máu: "Đại ca ca không phải là người chết dễ dàng như vậy."
"Bớt đau thương." Long Thiên Tứ bất đắc dĩ thở dài, hắn biết là sẽ xảy ra chuyện như vậy.
Hắn lại làm sao sẽ tin tưởng Trần Khuynh Địch đã chết? Tên tiểu tử kia sẽ không có đạo lý chết.
Nhưng mà...
Ngay sau khi hồn đăng dập tắt, ở trong một đoạn thời gian dài như thế, Long Thiên Tứ cơ hồ là đã dùng hết tất cả biện pháp mà hắn biết đến để cảm ứng vị trí của Trần Khuynh Địch, thậm chí là không tiếc thiêu đốt một phần tâm huyết, dùng để kích thích hồn đăng cháy lên lại, nhưng không ngoài dự tính, toàn bộ đều không thu hoạch được gì.
Chuyện này làm sao có thể khiến cho Long Thiên Tứ kiên định với ý nghĩ của mình?
Huống chi, nếu như Trần Khuynh Địch đã thật sự chết rồi, vậy lúc này Long Thiên Tứ hắn liền trở thành trụ cột của Thuần Dương Cung, về sau Thuần Dương Cung còn có khả năng đứng ở trước một lần nguy cơ to lớn, hắn thì càng không thể đắm chìm ở bên trong bi thống, nhất định phải lấy tốc độ nhanh nhất điều chỉnh tốt, sau đó tỉnh táo lại một lần nữa.
Dù sao thì đây cũng không phải là lần đầu tiên Long Thiên Tứ kinh lịch loại chia ly này.
Năm đó hắn đã nhìn qua nhiều lắm.
Nhưng mà..
"Chết tiệt!" Long Thiên Tứ giẫm một cước lên trên mặt đất, lực lượng kinh khủng đánh xuống lòng đất, triển lộ ra ý nghĩ không bình tĩnh ở trong lòng của hắn.
Mà ở bên cạnh, Quỷ Ảnh thì vẫn ôm mấy phần hi vọng mà nhìn Long Thiên Tứ, nhẹ nhàng nói: "Thật không có một chút khả năng nào sao Thái Thượng trưởng lão?"
"Khả năng cực thấp."
"Thực sao?"
"Đương nhiên!" Long Thiên Tứ có một chút điên cuồng mà hét lên: "Lão phu còn có thể không biết sao! ? Sự hiểu rõ của lão phu đối với

hồn đăng so với các ngươi còn muốn nhiều hơn nhiều lắm! Trừ phi là ở trong Nam Cương có một tòa tiểu thế giới, bằng không thì tên tiểu tử thúi kia đã thật sự chết rồi! Mà loại địa phương nhỏ như Nam Cương, làm sao có thể sẽ có tiểu thế giới."
"Thế nhưng mà..."
"Đã nói là khả năng rất thấp!"
"Hay là các ngươi cảm thấy lão phu chỉ là vì một chút mặt mũi, liền lừa gạt các ngươi! ?"
"Các ngươi đây là đang nghi vấn..."
Ầm ầm! Long Thiên Tứ còn chưa dứt lời.
Ngay ở một phía khác trong rừng rậm Nam Cương, một chùm sáng ngất trời kèm theo tiếng cười xé rách hư không, xuyên thủng tầng mây, xáo trộn vạn dặm, mang theo sóng sức mạnh hùng hậu khuếch tán ra, mà khí tức ẩn chứa ở trong đó, đối với ba người ở đây mà nói cơ hồ là không thể quen thuộc hơn nữa.
"Ha ha ha ha!"
"Man Thần, ngươi bị lừa rồi! Đây chính là lộ tuyến chạy trốn của ta!"
Thanh âm này đối với ba người mà nói là cũng cực kỳ quen thuộc, đối với Long Thiên Tứ là lưu manh, đối với Dương Xuân là phách lối, đối với Quỷ Ảnh là bá đạo, nhưng bất luận nhìn như thế nào, chủ nhân của thanh âm này đều là vô cùng sống động, ba người sẽ không có khả năng nhận không ra Trần Khuynh Địch.
Long Thiên Tứ: "..."
Quỷ Ảnh: "..."
Dương Xuân: "..."
Tràng diện bỗng chốc lộ ra vẻ hết sức khó xử.
Khóe miệng của Long Thiên Tứ run rẩy kịch liệt vào thời khắc này, đôi mắt già nua không tự chủ được mà nhìn về phía Quỷ Ảnh cùng với Dương Xuân, mà gần như đồng thời, Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh cũng nhìn về phía hắn...
Không nên, đừng dùng loại ánh mắt nhìn một kẻ vì mặt mũi mà không để ý đến đại cục để nhìn bản Thái Thượng Trưởng Lão a! !!
Khốn kiếp! Cái tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia! Lão phu sẽ đi liều mạng với hắn!
Sau khi ba người trố mắt nhìn nhau mấy giây.
"Ha ha!"
Long Thiên Tứ, Quỷ Ảnh, Dương Xuân lại không tự chủ được mà bật cười.
Con m* nó.
Tên khốn kia rất biết dọa người a.
Tâm tình của Trần Khuynh Địch bây giờ rất phức tạp.
Ngươi nói xem bây giờ ta đã thành công đào thoát, hay là bỏ lỡ cơ hội?
Không, không, không! Cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn! Cẩn

thận là trọng yếu nhất! Huống hồ không phải chỉ là một tên Man Thần thôi hay sao, hắn cho đến bây giờ vẫn còn tin chắc ta là Tà Thần Áo Mễ Gia đây, ở một trình độ nào đó không phải là cũng đã phá hủy quan hệ giữa đối phương cùng với Thiên Ngoại Tà Thần sao?
Về phần kế hoạch, mặc dù có một chút khó giải quyết, nhưng Trần Khuynh Địch cũng không có ý định tiếp tục dây dưa cùng với đối phương, trực tiếp lật bàn là được rồi.

Chương 849: Học được chân truyền

Suy nghĩ kỹ một chút, nhiệm vụ ta thân làm nằm vùng kỳ thật đã hoàn thành rồi a, bí cảnh ta cũng đã tiến vào, manh mối ta cũng đã phát hiện, đơn giản chính là Man Thần có âm mưu gì đó, ta thêm mắm thêm muối nói cho Thánh Thượng Đại Càn, chẳng phải là có thể thỉnh cầu chi viện một cách quang minh chính đại hay sao? Làm ơn! Bây giờ ta thế nhưng là người có chỗ dựa! Ngươi cứ thỏa thích loay hoay với kế hoạch của ngươi đi thôi, chờ thiên quân vạn mã của ta đến, sẽ xử lý toàn bộ các ngươi!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch e sợ thiên hạ không loạn lập tức trở nên kích động. Vốn muốn tìm một chỗ để chuẩn bị liên hệ với Thánh Thượng Đại Càn.
Nhưng mà...
"Tiểu tử thúi!"
"Ăn một quyền của lão phu!"
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch vừa mới rơi xuống từ trên không, chân cũng đều chưa đứng vững, liền có một bóng người xuất hiện ở bên cạnh Trần Khuynh Địch giống như quỷ mị, rõ ràng nói là quyền, nhưng vào thời điểm xuất thủ lại là một chiêu Liêu Âm thối, quả nhiên là âm hiểm đến cực điểm, thấy vậy Trần Khuynh Địch chính là hơi nheo khóe mắt.
"Long lão thất phu! ?"
Có thể làm ra loại hành vi này chỉ có lão già không biết xấu hổ kia!
Nhưng mà...
Vẫn quá ngây thơ rồi! Thật sự cho rằng ta vẫn là kẻ đần lúc đầu sao?
Trần Khuynh Địch cười lạnh, cũng không né tránh, ngược lại bỗng nhiên rống to một tiếng: "Nhìn chân!"
Sau đó Trần Khuynh Địch liền giơ hai tay như trảo lên, trở tay bắt về phía lồng ngực của Long Thiên Tứ, cái khí thế kia, trảo chưa đến, Long Thiên Tứ liền cảm thấy ngực đau nhói một trận.
Con m* nó, tên tiểu tử thúi này xem như đã học được chân truyền của lão phu.
Mà hai lưu manh một lớn một nhỏ đánh nhau, ai có thể thắng? Đương nhiên là người có thực lực cao thắng.
Cho nên Long Thiên Tứ nhất thời chính là thu hồi Liêu Âm thối, liều lĩnh nhảy lên, lúc này mới ở trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc né tránh hai trảo của Trần Khuynh Địch, chợt toét miệng hét lên: "Dừng tay!"
"Tên tiểu tử thúi ngươi còn dám khi sư diệt tổ! ?"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan một cái, cũng thu hồi một thân khí tức, trong vui mừng mang theo vài phần bất đắc dĩ nhìn

Long Thiên Tứ, nói: "Rõ ràng người ra tay trước là ngươi cơ mà, Long lão thất phu."
"Hừ!" Long Thiên Tứ lập tức chính là hừ lạnh một tiếng, nói một cách bất mãn: "Thật đúng là thói đời nóng lạnh, lúc trước thế nhưng mỗi lần mở miệng đều là một tiếng Thái Thượng trưởng lão, hiện tại có bản lãnh, liền bắt đầu gọi là Long lão thất phu! ?"
"Tốt tốt tốt, gọi là Long Thái Thượng trưởng lão còn không được sao?"
Trần Khuynh Địch lắc đầu bất đắc dĩ, bất quá sau khi nhìn thấy Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh vừa mới chạy đến từ một phía khác, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.
"Sư muội? Quỷ Ảnh? Các ngươi không có việc gì chứ?"
"Đại ca ca!" Dương Xuân phản ứng nhanh chóng nhất.
Mặt đất ở dưới chân lập tức bị nàng dẫm đến vỡ nát, thiếu nữ nhỏ nhắn lúc này phảng phất như một khỏa đạn pháo ra khỏi nòng trực tiếp nện vào trong ngực của Trần Khuynh Địch, nếu như biến thành người khác đứng ở chỗ này, làm không tốt sẽ trực tiếp bị cái đầu nhỏ của Dương Xuân đụng thành phấn vụn, gãy xương tính thêm nội tạng xuất huyết.
Dù là bằng vào tu vi của Trần Khuynh Địch, cũng không tự chủ được mà ho khan hai lần.
"Khụ khụ!"
Khí lực của con nhóc này thật to lớn!
"Đại nhân."
Mà so với Dương Xuân kích động, Quỷ Ảnh thì tỉnh táo hơn nhiều, nàng trực tiếp tiến lên, đầu tiên là hành lễ đối với Trần Khuynh Địch, sau đó không nhanh không chậm nói một lần từ đầu đến cuối sự kiện ở Hoài Nam Đạo, bao gồm cả chuyện phát hiện ra phụ thân của Dương Xuân, còn có hành tung cuối cùng của ba đại Yêu Vương, Hoành Võ Đế Đại Chu, Tần Võ Dương Tần thị.
"Thì ra là vậy." Sau khi nghe Quỷ Ảnh báo cáo xong, Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, lộ ra một chút xấu hổ: "Có thể cứu về là tốt rồi, nói đến ta cũng rất mất mặt, cuối cùng cái gì cũng không làm được..."
"Làm sao lại như vậy!" Dương Xuân còn đang vùi đầu ở trong ngực của Trần Khuynh Địch dùng sức ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt thành thật nói ra: "Nếu như không phải có đại ca ca hấp dẫn lực chú ý của những người kia, lấy tu vi của ta, căn bản là không có biện pháp cứu phụ thân ra."
Vừa nói, ở trong mắt của Dương Xuân cũng lóe lên một tia âm u.
Đúng thế, cuối cùng vẫn là vì thực lực.
Không chú ý tới tiểu tâm tư của Dương Xuân, Trần Khuynh Địch đột nhiên vỗ tay một cái.
"Tốt rồi, tốt rồi!"
"Nếu mọi người đều ở đây, vậy thì dứt khoát đi cùng nhau!"

"Đi cùng nhau?" Tạm không nói đến Dương Xuân cùng với Quỷ Ảnh, Long Thiên Tứ vừa mới rồi còn đứng ở một bên ghen ghét, không ngừng lẩm bẩm "cả đám đều không quan tâm lão già ta", tinh thần nhất thời liền trở nên tỉnh táo.
"Ngươi muốn gây chuyện? !" Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng biểu lộ của Long Thiên Tứ lại là tràn đầy khẳng định.
Ý tứ rất đơn giản, không thể phủ nhận là tên tiểu tử thúi ngươi lại muốn gây chuyện!
"Nói! Ngươi muốn làm gì?"
"Là như vầy..."
Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ không giấu diếm sự tình có quan hệ đến Man Thần, rất nhanh liền nói cho mấy người Long Thiên Tứ biết, bất quá sau khi biết Man Thần chính là chủ nhân của bí cảnh mà đám người tranh đoạt cơ duyên ngày xưa, hơn nữa còn dự định đoạt xá một vị Võ Đạo Tông Sư, ba người Long Thiên Tứ lại nhíu mày.
"Sao thế?"
"Tiểu tử thúi, nếu ta nhớ không lầm, lúc trước Lạc Tương Tư hẳn là lấy được cơ duyên ở trong tòa bí cảnh kia a?"
"Đúng thế." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói một cách đương nhiên: "Bất quá Tương Tư sư muội đang ở trong Thuần Dương Cung, Man Thần cho dù có thần thông quảng đại như thế nào cũng sẽ không có khả năng đoạt xá nàng a, so với những thứ này, mọi người hãy nghe ta nói, ta dự định trực tiếp liên hệ với Thánh Thượng Đại Càn, nhìn xem có thể kéo tới một, hai trăm vạn đại quân hay không..."
"Chờ một chút." Quỷ Ảnh cắt đứt sự hưng phấn của Trần Khuynh Địch.
"Hả?"
"Chuyện này..." Dương Xuân có một chút do dự, bất quá vẫn mở miệng nói: "Đại ca ca, trên thực tế Tương Tư tỷ vào đoạn thời gian trước dường như đã rời khỏi Thuần Dương Cung, cho đến nay còn chưa có trở lại."
Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng.
Sau một hồi lâu.
"Vậy sao?" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, lộ ra cảm xúc cực kỳ bình tĩnh vượt quá dự kiến của ba người Long Thiên Tứ, cũng không có một chút chấn động nào.
"Đại ca ca?"
"Đại Nhân"
"Tiểu tử thúi."
"Yên tâm." Trần Khuynh Địch cười cười: "Đây không phải là đã biết Man Thần rốt cuộc muốn đoạt xá ai sao, yên tâm đi, không có vấn đề, hơn nữa vị Man Thần kia đã bị ta đánh trọng thương, hơn nữa còn

tổn thương đến nguyên thần, coi như muốn đoạt xá, ở trong một thời gian ngắn cũng là hữu tâm vô lực, thời gian dành cho chúng ta vẫn còn rất sung túc."
"À đúng rồi." Trần Khuynh Địch nhìn Long Thiên Tứ một cái: "Mọi người cũng giúp ta một chút đi, ta đã dùng hết kim bài miễn tử, cho nên cần phải xây dựng một tòa trận pháp để liên hệ với Thánh Thượng Đại Càn, thật là phiền toái."
"Còn có." Trần Khuynh Địch cúi đầu nói: "Sư muội? Nên trèo xuống khỏi người ta đi chứ?"

Chương 850: Cứu mạng

"Ách!" Thấy Trần Khuynh Địch bình tĩnh như vậy, Dương Xuân vẫn còn có một chút nuối tiếc, chậm rãi trèo xuống từ trên người của Trần Khuynh Địch, còn khá là lo âu giật giật góc áo của Trần Khuynh Địch.
"Ha ha."
Đối với chuyện này Trần Khuynh Địch chỉ là bật cười lớn.
"Thực sự không có việc gì rồi."
"Chờ một chút." Khóe miệng của Trần Khuynh Địch vỡ ra, trong nháy mắt lộ ra vẻ hết sức dữ tợn cùng với hung tàn.
"Chờ một lúc nữa ta sẽ kéo đến trăm vạn đại quân."
"San bằng Nam Cương!"
Đừng nghe thấy Trần Khuynh Địch nói rất bá khí.
Cuối cùng hắn vẫn đẩy ba người Long Thiên Tứ ra, nói rằng là giúp hắn hộ pháp, nhưng trên thực tế...
Tự nhiên là Trần Khuynh Địch có nguyên nhân đặc biệt của mình.
"Lên!"
Quang văn trận pháp dần dần tản ra, ngăn cách toàn bộ hoàn cảnh ở bốn phía Trần Khuynh Địch với ngoại giới, đây cũng là vì lý do giữ bí mật, cùng loại với hệ thống mã hóa điện báo, bằng không thì Trần Khuynh Địch cũng sẽ không dám to gan như vậy, sử dụng trận pháp ở trong loại hang ổ như Nam Cương này để liên hệ với Thánh Thượng Đại Càn.
Theo trận pháp vận chuyển.
Một tầng màn sáng nhàn nhạt dần dần triển khai ở trước mặt của Trần Khuynh Địch giống như khổng tước xòe đuôi, ban đầu màn sáng còn không có gì, nhưng theo từng đạo từng đạo đường vân nhộn nhạo, ở bên trong màn sáng cũng dần dần hiện ra cảnh tượng, rõ ràng là Kim Loan Điện mà Trần Khuynh Địch đã hết sức quen thuộc.
Mà ở bên trong Kim Loan Điện, Thánh Thượng Đại Càn đang đặt hai tay ở trên tay vịn ghế rồng, ngồi nghiêm chỉnh, lộ ra bộ dáng rất là nghiêm túc.
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch cũng lộ ra thần sắc cực kỳ ngưng trọng.
Sau khi trầm mặc trong chốc lát, hai người mang theo bầu không khí trầm trọng chậm rãi mở miệng nói:
"Lão đệ!"
"Lão huynh cứu mạng!"
Bầu không khí trầm trọng liền vỡ nát trong nháy mắt. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Trần Khuynh Địch muốn đẩy ba người Long Thiên Tứ ra, dù sao thì loại hành vi mở miệng nói cứu mạng này thật

sự là có hại đến hình tượng của hắn ở Thuần Dương Cung.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Thánh Thượng Đại Càn khá là ngoài ý muốn nhìn Trần Khuynh Địch, trước đó vào thời điểm Trần Khuynh Địch thôi động kim bài miễn tử, hắn ở bên này tự nhiên cũng cảm ứng được, bất quá bây giờ nhìn thấy Trần Khuynh Địch vẫn còn sống rất tốt, hắn còn tưởng rằng đã không sao, bất quá bây giờ xem ra, chẳng lẽ còn chưa thoát ly khỏi hiểm cảnh?
"Ở bên này ta có quân tình rất trọng yếu!" Trần Khuynh Địch ho khan một cái, nói một cách nghiêm túc: "Ta đã điều tra qua bí cảnh, nơi này dường như là địa bàn của Man Thần - người mà Man tộc sùng bái, lão gia hỏa kia không biết đã sống bao nhiêu năm, bây giờ đang hợp tác với Thiên Ngoại Tà Thần, dự định nhờ vào đó đoạt xá phục sinh, có nguy cơ rất lớn!"
"Vậy sao?" Thánh Thượng Đại Càn trừng mắt nhìn.
Nguy cơ rất lớn sao? Nói thật là hắn không để ý một chút nào đến chuyện Man Thần phục sinh, thân làm cường giả tiếp cận với Chí Tôn nhân gian nhất ở trong cái thế giới này, Thánh Thượng Đại Càn vẫn là rất rõ ràng đối với cái cảnh giới kia, hắn có thể khẳng định, coi như Man Thần thực sự phục sinh thành công, cũng không có khả năng khôi phục lại cảnh giới Chí Tôn nhân gian.
Mà nếu không có cảnh giới kia...Càn Võ ta chỉ cần một tay cũng có thể đánh bại ngươi, có tin hay không?
Ý niệm tới đây, Thánh Thượng Đại Càn lập tức lộ ra nụ cười: "Ha ha ha, lão đệ đừng quá khẩn trương, yên tâm đi, cái gì mà Man Thần căn bản là không quan trọng."
"Nếu so sánh thì Tà Thần vẫn quan trọng hơn..."
"Sao có thể không quan trọng đây!" Thánh Thượng Đại Càn chưa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền cắt đứt lời của hắn: "Lão huynh, xem ra ngươi còn chưa ý thức được sự uy hiếp của Man Thần."
Thánh Thượng Đại Càn khẽ chau mày, ta không ý thức được?
"Ngươi hãy suy nghĩ kỹ một chút!" Trần Khuynh Địch phân tích một cách nghiêm túc: "Man Thần thế nhưng là cường giả cổ xưa sống từ thời đại Thượng Cổ, khai sáng Man tộc, mà đây vẫn chỉ là Nam Cương mà thôi, nếu phỏng đoán cẩn thận, vạn nhất bốn đại Biên Hoang khác đều có tồn tại tương tự thì sao? Coi như không khôi phục đến đỉnh phong, lấy tư lịch của bọn họ, ta cảm thấy đạt đến Kích Toái Mệnh Tinh vẫn là không có vấn đề."
"Ách!" Sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn lập tức biến đổi.
"Mà thân làm người của bốn đại Biên Hoang, ta tuyệt đối sẽ không hoài nghi, bọn họ sẽ muốn tấn công Trung Nguyên..."
"Không cần nói nhiều!"
"Tuyệt đối không cho phép vị Man Thần kia phục sinh!"
"Nói hay lắm!" Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra nụ cười: "Lão huynh,

hãy tranh thủ thời gian điều động cho ta một, hai trăm vạn đại quân đến, chúng ta sẽ trực tiếp tiêu diệt Nam Cương! Tiêu diệt Man Thần, thuận tiện san bằng Thiên Ngoại Tà Thần ở nơi này, ngươi cũng không cần phải nhiều lời, trong trận chiến này ta sẽ đánh tiên phong!"
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
Tên gia hỏa này có phải là quá tích cực hay không?
Dừng lại một chút, Thánh Thượng Đại Càn mở miệng dò xét: "Vị Man Thần này chọc tới ngươi?"
"Bốp!" Nhìn biểu lộ im lặng của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn sảng khoái vỗ tay một cái.
"Ta biết ngay, người như ngươi làm sao sẽ có thể tích cực nghĩ kế cho ta như vậy, quả nhiên vẫn là đang lừa dối ta."
"Ách!"
"Bất quá..." Thánh Thượng Đại Càn sảng khoái phất phất tay: "Ngươi thiếu nợ ta một cái nhân tình."
"Hả?"
"Ngươi hãy chuẩn bị đi."
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, Thánh Thượng Đại Càn ở bên kia liền chủ động dập máy thông tin, qua một hồi lâu, Trần Khuynh Địch mới sờ soạng một cái, trên khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.
Nói thật.
"Ta thật là may mắn."
Ngay cả Trần Khuynh Địch cũng đều cảm thấy mình có vận khí tốt.
Hắn cũng không phải là không biết đạo lý lòng người hiểm ác, nguyên nhân chính là như thế, thái độ của Thánh Thượng Đại Càn đối đãi với hắn cho tới nay mà nói đều là tốt không thể tưởng tượng nổi.
Nghiêm ngặt mà nói, ngoại trừ cái thân phận người xuyên việt này, ở trong mắt của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch kỳ thật so với sâu kiến cũng không có gì khác biệt, nhưng trên thực tế Thánh Thượng Đại Càn lại hoàn toàn không có để ý đến những thứ này, ngược lại còn thích nói chuyện phiếm với Trần Khuynh Địch, trào phúng lẫn nhau, không có một chút cao cao tại thượng nào.
Ngay cả vào lúc này, vốn nên là sự tình đủ để ảnh hưởng đến Đại Càn thậm chí là thế cục ở bên trong Trung Nguyên, lại bị Thánh Thượng Đại Càn nói một cách tùy ý nhẹ nhàng như vậy.
Lần này...coi như là thật sự thiếu nhân tình, luôn cảm thấy tên kia sẽ dùng nhân tình lần này để bẫy lão tử.
Bất quá...nếu hắn đã đáp ứng, vậy liền không thành vấn đề, bất quá để đề phòng vạn nhất, mình cũng không thể ngơ ngác ở chỗ này chờ viện quân tới, vẫn nên đi kiểm tra một chút.
Cũng không biết bây giờ vị Man Thần kia đang làm cái gì? Còn có...

Tương Tư sư muội sẽ không thực sự bị bắt đó chứ?
Hẳn là sẽ không có chuyện gì...
Trần Khuynh Địch tự lẩm bẩm ở trong lòng.
Vào trước đó chẳng phải là đã suy đoán qua sao, vị Man Thần kia tám, chín phần mười chính là đá đặt chân của Tương Tư sư muội, đã được chú định là tồn tại sẽ trở thành bàn đạp của nhân vật chính, nhân vật chính làm sao có thể bị nhân vật phản diện giết chết đây, cho nên nàng hiện tại nhất định là đang bình yên vô sự...

Chương 851: Ngu muội

Nhưng mà gặp quỷ, nên lo lắng thì vẫn sẽ lo lắng a.
Mình thật vất vả mới dành được hảo cảm của các nhân vật chính, nếu như nhân vật chính xảy ra vấn đề, mình chẳng phải là sẽ làm không công hay sao? Khó mà làm được!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch nhất thời đứng lên, hô to: "Thái Thượng trưởng lão!"
"Gọi lớn tiếng như vậy để làm gì?" Long Thiên Tứ lộ ra vẻ mặt tức giận đi tới, mà Trần Khuynh Địch thì lườm hắn một cái: "Ta dự định đi một chuyến vào sâu trong Nam Cương, ngươi và Xuân nhi sư muội hãy mở đại trận hộ sơn ra, bây giờ chúng ta cũng đã rất có tiền, không cần phải tiết kiệm nữa, tiến hành trợ giúp ta vào thời điểm mấu chốt."
"Ồ?" Ở trên mặt của Long Thiên Tứ lộ ra vẻ bất mãn rõ ràng: "Đại trận hộ sơn? Ngươi có biết kích hoạt bốn thanh tiên kiếm cần tiêu hao bao nhiêu tài nguyên hay không, lão phu dựa vào cái gì..."
"Nói cho ngươi biết một chút, lần này ta đã xin trợ giúp từ phía Đại Càn, tranh thủ càn quét một đợt ở chỗ sâu trong Nam Cương..."
"Cứ giao cho ta a!" Long Thiên Tứ lộ ra vẻ mặt nghĩa bạc vân thiên gật đầu một cái.
"Bảo hộ người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, vốn là sự tình thuộc bổn phận của lão phu!"
"..."
Bộ dáng vô sỉ của lão gia hỏa này thật là đẹp trai.
Ở chỗ sâu trong Nam Cương, ở bên trong thần điện cung phụng Man Thần, rất nhiều tế ti thuộc về thần điện đã đứng chung một chỗ song song với nhau, mà ở trước mặt bọn họ, thì là Tầm Long Sĩ.
"Đã chuẩn bị như thế nào?"
"Báo cáo đại nhân, chúng ta đã phát ra mệnh lệnh, vì lý do để bảo đảm an toàn, triệu tập phần lớn người già yếu và tàn tật trong các bộ lạc đến phụ cận thần điện, Huyết Tế Đại Trận mà đại nhân phân phó cũng đã được bố trí xong, nó được đặt ở bên dưới mặt đất nơi tập trung người già yếu và bệnh tật..."
"Có gây ra bạo động hay không?"
"Xin đại nhân cứ yên tâm!"
"Phần lớn thanh niên trai tráng ở trong tộc đều đã đi theo Man Vương tiến công Đại Càn, những người còn lại không đủ để đối kháng với quyền uy của chúng ta, cho nên mọi thứ đều được tiến hành rất thuận lợi, một số ít người tử trung với Man Vương đều đã bị chúng ta giết chết một cách bí mật, tin tức cũng đã tạm thời bị phong tỏa, ở phía Man Vương hẳn là sẽ không thể biết được quá

nhanh."
"Rất tốt." Tầm Long Sĩ hài lòng gật gật đầu.
Nói thật coi như Man Vương biết rõ thì Tầm Long Sĩ cũng cảm thấy không có vấn đề gì.
Mà những tế ti Man tộc này đã làm rất tốt, rõ ràng là sự tình bán đứng Man tộc, huyết tế thân nhân, những người này còn làm thuần thục hơn so với chính Tầm Long Sĩ, không thể không thừa nhận chủng tộc chưa khai hóa chính là chưa khai hóa, đối với những tế ti Man tộc này mà nói, chỉ sợ là còn chưa có một người nào rõ ràng quan niệm về quốc gia a.
Có chỉ là sự khác nhau ở giữa bộ lạc và bộ tộc.
Ngu muội!
Ngoại trừ hai chữ này Tầm Long Sĩ cũng không tìm được từ nào khác để hình dung.
Phế vật như vậy căn bản sẽ không có khả năng uy hiếp được Đại Càn, cho dù là vị Man Vương kia cũng không có khả năng, thay vì để cho bọn hắn lãng phí nội tình của mình, không bằng để cho mình thao túng, lợi dụng đám phế vật này một phen thật tốt.
"??!"
Đột nhiên, lông mày của Tầm Long Sĩ hơi hơi nảy một cái, nhìn về phía không gian không có vật gì ở bên cạnh, dừng lại một chút, chợt phất phất tay về phía các tế ti Man tộc ở bốn phía: "Các ngươi hãy lùi xuống trước đi."
"Vâng!"
Thẳng đến sau khi các tế ti Man tộc rời đi, không gian ở bên cạnh Tầm Long Sĩ rốt cục mới xuất hiện gợn sóng nhộn nhạo, sau đó chỉ thấy một đạo quang ảnh hư ảo bước ra ngoài từ đó, bất ngờ chính là Man Thần.
"Tầm Long Sĩ!"
"Sao thế Man Thần đại nhân?"
Mặc dù ở trong miệng gọi là đại nhân, nhưng thái độ của Tầm Long Sĩ lại có vẻ khá là tùy ý, cũng không có sự kính sợ đối với Chí Tôn viễn cổ, trái lại còn mang theo vài phần thờ ơ.
"Hừ!" Man Thần cũng không để ý đến thái độ của Tầm Long Sĩ, mà là bày ra bộ dáng hưng sư vấn tội: "Trước tiên ngươi hãy giải thích rõ ràng cho ta, vì sao một vị Thiên Ngoại Tà Thần lại đột nhiên giáng lâm, không chỉ kém chút nữa đã phá hỏng kế hoạch của ta, hơn nữa còn quang minh chính đại ra tay với ta!"
Tầm Long Sĩ: "? ??"
Thiên Ngoại Tà Thần đột nhiên giáng lâm? Ra tay với ngươi?
Nghe nói như thế, ý niệm đầu tiên ở trong lòng của Tầm Long Sĩ là: Chẳng lẽ A Nhĩ Pháp đại nhân lại phái đến cho ta một vị thủ hạ đắc lực? Chuyện này cũng quá tốt đối với ta rồi?
Tầm Long Sĩ đột nhiên có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Bất quá rất nhanh hắn liền phản ứng lại, A Nhĩ Pháp đại nhân làm sao có thể tốt với mình như vậy chứ!
Tầm Long Sĩ vẫn là rất tự biết mình, hắn rất được Thiên Ngoại Tà Thần coi trọng, nhưng đó cuối cùng cũng chỉ là coi trọng mà không phải là tín nhiệm, A Nhĩ Pháp đại nhân sẽ tuyệt đối không có khả năng tốt đối với mình như vậy. Chớ đừng nói chi là lần ở Hoài Nam Đạo kia mình còn để cho tâm phúc tín nhiệm của A Nhĩ Pháp đại nhân chết trận...
Kể từ đó...
"Đại nhân nói đùa." Tầm Long Sĩ nói một cách chắc chắn: "Lần này A Nhĩ Pháp đại nhân chỉ phái một mình ta tới đây, sẽ không có khả năng có vị Thiên Ngoại Tà Thần thứ hai."
"Hừ!" Man Thần hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi thì tính là cái gì? Thiên Ngoại Tà Thần lừa gạt ngươi cũng là một chuyện rất bình thường, hơn nữa đó chính là một vị Tà Thần đoạt xá!"
Tầm Long Sĩ có một chút kinh nghi bất định nhìn Man Thần.
Tà Thần đoạt xá? Hắn chẳng lẽ còn không biết sao, địa vị của loại hình Tà Thần này ở trong Thiên Ngoại Tà Thần cũng không phải là cao bình thường, ví dụ điển hình nhất ở trong đó chính là A Nhĩ Pháp, bởi vì A Nhĩ Pháp đại nhân chính là một vị Tà Thần đoạt xá!
Mà hiện tại lại có thêm một vị Tà Thần đoạt xá?
Không, không, không, tuyệt đối không thể nào là A Nhĩ Pháp đại nhân, bằng không thì Man Thần đã sớm chết.
"Hắn tên là gì?"
"Áo Mễ Gia!"
Tầm Long Sĩ: "? ??"
Đây là người nào? Ta cũng không biết a? Tại sao ta lại chưa từng nghe nói tới?
"Khụ khụ, Man Thần đại nhân xác định là không sai? Tà Thần đoạt xá là Áo Mễ Gia?"
"Đương nhiên!" Man Thần nói một cách chắc chắn: "Ngươi cho rằng ta sẽ nói sai về loại sự tình này sao, hơn nữa ta có thể nói cho ngươi biết, người mà Áo Mễ Gia đoạt xá, chính là Trần Khuynh Địch của Thuần Dương Cung!"
"Cái gì! ?"
Danh tự của Trần Khuynh Địch coi như là Tầm Long Sĩ cũng đều khó có khả năng chưa từng nghe qua. Mặc dù hắn không có quá chú ý đến Trần Khuynh Địch, nhưng thanh danh của Trần Khuynh Địch ở trên giang hồ còn cao hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hắn. Thanh danh có tốt có xấu, tốt ví dụ như là thiếu hiệp giang hồ, xấu ví dụ như là Sát Nhân Cuồng Ma, nhưng những cái thanh danh này cũng chỉ là được tuyên truyền ở tầng dưới chót giang hồ, lan truyền chân chính ở trong những nhân sĩ cao tầng kia là thiên phú của Trần Khuynh Địch, không đến năm năm liền đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan,

có thể so với chưởng giáo của thánh địa võ đạo!

Chương 852: Mộng tưởng hùng vĩ

Đây quả thực là kỳ tích! Năm đó ngay cả Thánh Thượng Đại Càn cũng đều không có khoa trương như vậy! Quá trình thăng cấp giống như là cưỡi tên lửa vậy, căn bản là không tuân theo định lý tu luyện cơ bản.
Nhưng mà...
"Hắn nguyên lai là đã bị Tà Thần đoạt xá tiến hành đoạt xá! ?"
Phản ứng đầu tiên của Tầm Long Sĩ chính là không thể nào.
Sau đó hắn liền bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về cái khả năng này...
M* nó! Cũng không phải là không thể a!
Không nói đến những thứ khác, lúc trước Tầm Long Sĩ đã đặc biệt điều tra qua cuộc đời của Trần Khuynh Địch, vào mấy năm trước thiên phú của hắn mặc dù cũng rất cao, nhưng vẫn còn ở trong phạm trù bình thường, nhưng ngay vào mấy năm trước, hắn giống như là uống thuốc gì vậy, tu vi không ngừng phi tốc tăng lên với một tốc độ cực nhanh.
Loại trải nghiệm này...
Xác thực rất giống như là bị đoạt xá a!
Tối thiểu so với khả năng Trần Khuynh Địch là một thiên tài nhưng thành đạt muộn, Tầm Long Sĩ càng có khuynh hướng là hắn bị đoạt xá, dù sao thì thành tích ở trong mấy năm đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan này đích thực là cũng quá đáng sợ, không nói đến việc sau này sẽ không có ai làm được, nhưng tối thiểu cũng là xưa nay chưa từng có, ngay cả Tam Tổ Đạo Phật Ma cũng đều không có khoa trương như vậy a.
Thì ra là như vậy!
Tin tức mà Man Thần cung cấp là rất trọng yếu!
Xác thực! Vị Trần Khuynh Địch kia tất nhiên là đã bị đoạt xá, bằng không thì sẽ không có khả năng có bậc thiên phú này! Như vậy xem ra, Ninh Thiên Cơ biến mất nói không chừng cũng là có quan hệ cùng với Tà Thần, kỳ thật căn bản không phải là đi lạc ở trong hư không, mà là vô cùng có khả năng bị Thiên Ngoại Tà Thần vây giết ở bên trong hư không!
Tầm Long Sĩ càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý!
Mình có khả năng đã tóm được bí mật động trời! Không sai! Ngoại trừ bọn họ còn có tổ chức Tà Thần thứ hai! A Nhĩ Pháp đại nhân không phải là tổ chức Tà Thần duy nhất!
Ha ha! Lão tử lần này đã lập đại công a! Cũng chớ xem thường cái tin tức này, cho tới nay ở trong Trung Nguyên cũng đều chỉ có một cái tổ chức Tà Thần, đó chính là A Nhĩ Pháp đại nhân, mà A Nhĩ Pháp đại nhân vì thành lập được tổ chức như bây giờ, không biết đã hao tổn

bao nhiêu tâm tư, hao tốn bao nhiêu thời gian, nhờ vậy mới không bị bất luận kẻ nào phát hiện.
Vì sao A Nhĩ Pháp đại nhân lại phải cẩn thận như vậy? Còn không phải là vì đặt cái thế giới này vào trong lòng bàn tay của mình.
Mà nếu như có một cái tổ chức Tà Thần khác...
Nghiêm ngặt mà nói bọn hắn cũng không nhất định là đồng bọn! Có thể là địch nhân! Hơn nữa còn là loại địch nhân tiềm ẩn vô số năm, âm hiểm sắc bén kia! Kết quả là bọn hắn ẩn tàng lại bị mình khám phá, nếu như nói cái tin tức này cho A Nhĩ Pháp đại nhân mà nói, mình tuyệt đối sẽ lấy được thêm một bước coi trọng, phần đại công này, đủ để cho mình chân chính được chuyển hóa thành Tà Thần, từ đó thoát khỏi trạng thái không sống không chết như lúc này.
Tầm Long Sĩ lập tức cảm thấy hai tay của mình phảng phất như bắt được tương lai!
Gần đây tâm tình của A Nhĩ Pháp cũng không tệ lắm. Kế hoạch phá hư long mạch Đại Càn ở Hoài Nam Đạo đã được thực hiện một cách hoàn mỹ, mặc dù ở giữa có một chút khó khăn trắc trở, cũng có một chút ngoài ý muốn, nhưng A Nhĩ Pháp hắn từ trước đến nay cũng không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có kết quả tốt là được.
Mà suy nghĩ kỹ một chút.
"Thời điểm ta trở thành Đại Ma Vương đã rất gần!"
Từ nhỏ A Nhĩ Pháp đã có một cái ước mơ, hắn muốn trở thành Đại Ma Vương phía sau màn, không phải là Đại Ma Vương đơn giản, mà là Đại Ma Vương phía sau màn, phải biết rằng Đại Ma Vương thông thường đơn giản chính là dựa vào thực lực của mình tàn phá bừa bãi khắp nơi, một khi thực lực không bằng đối phương thì sẽ bị đánh thành đệ đệ, chẳng những không có mỹ cảm, hơn nữa còn không có hàm lượng kỹ thuật. Nhưng Đại Ma Vương phía sau màn lại không giống! Giấu ở phía sau bóng tối, dựa vào trí tuệ của mình để thao túng thế cục thế giới, thống trị thế giới ở phía dưới tình huống tất cả mọi người cũng không biết, sau đó lại cố ý bại lộ sơ hở, để cho người ta phát hiện ra, cuối cùng sau khi dũng sĩ hao hết trăm cay nghìn đắng mới tìm được hắn, hắn lại biểu hiện ra thực lực vô địch làm cho đối phương tuyệt vọng.
Hoàn mỹ! Thật sự là quá hoàn mỹ!
Mà muốn làm đến điểm này cũng không phải là dễ dàng như vậy, may mắn là A Nhĩ Pháp có thân phận Tà Thần đoạt xá, điều này khiến cho hắn lại càng dễ hoàn thành kế hoạch trở thành Đại Ma Vương phía sau màn của mình.
Sinh hoạt của A Nhĩ Pháp thật đúng là đã thuận buồm xuôi gió...cho tới hôm nay.
"Đại nhân."
"Hả?"
"Ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo!"

A Nhĩ Pháp nhíu mày cẩn thận suy nghĩ, mới nhớ tên của đối phương, hắn là người còn sót lại cuối cùng của Tầm Long Sĩ nhất tộc.
Ta lúc trước vì hoàn thành kế hoạch trở thành Đại Ma Vương phía sau màn mà cứu đối phương, kế hoạch ở Hoài Nam Đạo cũng là do đối phương hoàn thành, bất quá gần đây không phải là ta đã phái đối phương đi làm nhiệm vụ rồi sao? Cái gì? Ngươi hỏi vì sao A Nhĩ Pháp ta không đích thân động thủ? Nói nhảm! Ta thế nhưng là Đại Ma Vương phía sau màn! Nơi nào có chuyện Đại Ma Vương phía sau màn phải đích thân làm việc, đều là để cho thuộc hạ đi làm mới đúng chứ!
"Có chuyện gì quan trọng?"
"Kỳ thật thuộc hạ đã phát hiện ra một vị Tà Thần."
"Ồ?"
Không phải chỉ là một vị Tà Thần hay sao, có gì ghê gớm đâu?
"Là một vị Tà Thần không thuộc về dưới quyền của đại nhân, hơn nữa cũng là Tà Thần đoạt xá! Vô cùng có khả năng thuộc về thế lực khác! Ngoại trừ chúng ta ở bên ngoài còn có tổ chức Tà Thần thứ hai!"
"! !!"
Sau khi trầm mặc trong chốc lát, A Nhĩ Pháp trực tiếp kinh hô thành tiếng: "Điều đó là không có khả năng!"
Nói đùa gì thế! Tổ chức Tà Thần thứ hai? Mình phát triển ở Trung Nguyên nhiều năm như vậy, có Tà Thần hay không mình còn có thể không biết hay sao, cường độ của đại thế giới Trung Thổ viễn siêu sự tưởng tượng của rất nhiều người, không phải là tuỳ tiện một vị Tà Thần nào cũng đều có thể đi vào, hơn nữa muốn tìm kiếm toạ độ cũng rất khó, làm sao có thể đột ngột toát ra một cái tổ chức Tà Thần?
"Đại nhân!" Thấy A Nhĩ Pháp kinh ngạc như thế, Tầm Long Sĩ lập tức mở miệng nói: "Xin ngài tuyệt đối không nên bị những sự vật khác làm cho mê hoặc, nếu đại nhân có thể thành lập một cái tổ chức Tà Thần, vì sao lại không thể có cái thứ hai?"
"Nói nhảm!" A Nhĩ Pháp cười lạnh một tiếng.
Ngươi cho rằng sẽ dễ kiến tạo tổ chức Tà Thần như vậy?
Thân làm một vị Tà Thần hợp cách, hắn là người trong nhà cho nên sẽ biết rõ chuyện nhà mình, làm sao sẽ không rõ ràng ý nghĩ của Tà Thần, đám không có đầu óc bọn hắn làm sao có thể sẽ phí hết tâm tư mà thành lập tổ chức, thực lực cá nhân mới là truy cầu của bọn hắn, thật sự cho rằng mỗi một Tà Thần cũng đều có mộng tưởng hùng vĩ giống như hắn sao?

Chương 853: Thần Điện

À! Đúng rồi! Vạn nhất đối phương cũng muốn trở thành Đại Ma Vương phía sau màn giống như mình thì sao! ?
"Ngươi nói rất có đạo lý!"
A Nhĩ Pháp lập tức trở nên nghiêm túc! Chuyện này là vô cùng nghiêm trọng! Không thể bỏ mặc! Nhưng kế hoạch ở phía bên mình cũng rất trọng yếu, không thể tùy tiện buông tay, còn cần thêm một khoảng thời gian.
"Tầm Long Sĩ, ngươi hãy tiếp tục chấp hành kế hoạch, ta còn có một số việc phải làm và sẽ đến gặp ngươi sau đó."
"Vâng đại nhân!"
Sau khi kết thúc truyền tin, ở trên mặt của Tầm Long Sĩ lập tức lộ ra nụ cười đã có dự tính trong lòng.
Rất tốt! Có đại nhân nâng đỡ ở sau lưng, mình cũng có thể tự tin hơn.
"Man Thần đại nhân?"
"Xoạt!"
Hư không chấn động, quang ảnh hư ảo của Man Thần xuất hiện lần thứ hai, bất quá so với cái thái độ hưng sư vấn tội lúc ban đầu, thái độ hiện tại của hắn tốt hơn nhiều lắm.
"Huyết tế đã chuẩn bị sao rồi?"
"Đã không sai biệt lắm, trận pháp có thể khởi động vào bất cứ lúc nào, bất quá vì cam đoan tế phẩm sẽ không bạo động cắt ngang toàn bộ nghi thức cúng tế, cho nên còn cần một chút thời gian để phong tỏa bốn phía.‘’
Man Thần khẽ chau mày, Tầm Long Sĩ xác thực là có tác dụng rất lớn, có tế phẩm nguyên thần, hắn sẽ có thể cấp tốc khôi phục nguyên thần đến đỉnh phong, sau đó đoạt xá Lạc Tương Tư, lại dùng khí huyết huyết tế, tăng cao tu vi thêm một bước, từ đó triệt để phục sinh.
Bất quá kế hoạch mặc dù rất tốt, Man Thần cũng không quên một người có khả năng phá hư kế hoạch của mình.
"Áo Mễ Gia..."
"Tên gia hoả kia đã bị ta đuổi ra khỏi Man Thần Điện, tuyệt đối sẽ không có khả năng cứ như vậy từ bỏ ý đồ, hơn nữa hắn rất có thể cũng đã biết mình bị bại lộ."
"Ách!" Sắc mặt của Tầm Long Sĩ có một chút khó coi.
Đối phương là Thiên Ngoại Tà Thần, hơn nữa còn đoạt xá Trần Khuynh Địch, nói không chừng toàn bộ Thuần Dương Cung hiện tại cũng đã trở thành căn cứ của Thiên Ngoại Tà Thần, mà coi như cùng là Tà Thần, ở trên cơ sở là đối thủ, đối phương coi như có ra tay với

mình cũng không phải là không có khả năng…
Phải cẩn thận!
Ý niệm tới đây, Tầm Long Sĩ lặng lẽ liếc nhìn Man Thần.
Không sai.
Coi như không tìm mình để gây phiền phức, vị Tà Thần kia cũng có khả năng tìm vị Man Thần này để gây phiền phức a.
Nghĩ như thế.
"Man Thần đại nhân cảm thấy vị Áo Mễ Gia kia sẽ quấy nhiễu chúng ta như thế nào?"
"Tên kia quỷ kế đa đoan, nhưng trước khi làm việc là hẳn là sẽ mưu đồ trước, sẽ không có khả năng động thủ một cách tùy tiện, đó là hành vi mà chỉ có mãng phu mới làm, cho nên theo dự đoán của ta, hắn rất có thể sẽ trà trộn vào bên trong Man tộc, trước tiên sẽ làm rõ ràng kế hoạch huyết tế của chúng ta, sau đó mới nghĩ biện pháp phá hư."
"Trà trộn vào Man tộc?"
Tầm Long Sĩ gật đầu một cái, sau đó đẩy cửa chính Thần Điện ra, sải bước đi ra, đập vào trong mắt, chính là từng nhóm từng nhóm bộ lạc Man tộc đang tập trung về nơi này.
Áo Mễ Gia chính là đang ở trong những người này?
"Có đạo lý!"
Ứng cử viên tham gia huyết tế, ngoại trừ các tế ti Thần Điện, cũng chỉ có những tế phẩm kia, mà ở phía tế ti hắn vẫn luôn âm thầm giám thị, tuyệt đối sẽ không có khả năng bị người thay thế trong bóng tối, kể từ đó, vậy cũng chỉ có thể là tế phẩm, những tế phẩm kia có số lượng nhiều, trà trộn vào được cũng là một chuyện rất bình thường.
Nghĩ như thế.
Áo Mễ Gia tất nhiên là ở trong những người này!
"Không sai!"
Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ liếc nhìn nhau, lộ ra nụ cười mang theo mấy phần ý vị sâu xa.
Mà cùng lúc đó...
Con m* nó!
Ở bên trong bộ lạc Man tộc, Trần Khuynh Địch đeo mặt nạ da người, tự cho là ngụy trang vô cùng thích hợp đang mắng to ở trong lòng, lấy tu vi của hắn, lại có ưu thế chuyên tu thể chất, tự nhiên là không có khả năng không nghe được cuộc nói chuyện của Tầm Long Sĩ cùng với Man Thần, huống chi bọn hắn cũng không có tận lực che giấu.
Mà đối với chuyện này Trần Khuynh Địch chỉ có một cái ý nghĩ.
Vu hãm! Đây là vu hãm trần trụi! Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta ở trong Man tộc bộ lạc? Ngươi có chứng cứ sao? Không có? Không có chứng cứ tại sao ngươi lại bôi đen ta như vậy! ?
Hiện tại Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút hoảng hốt.

Kế hoạch lẻn vào hoàn mỹ của ta giống như đã bị đối phương phát hiện ra, phải làm sao bây giờ? Bằng không thì dứt khoát hiện ra chân thân sau đó tiêu diệt toàn bộ bọn hắn?
Không, không, không.
Ta hiện tại đã không phải là Trần Khuynh Địch chỉ biết động dụng vũ lực, lúc này cần phải dùng trí tuệ để giải quyết mới đúng, quan trọng nhất là ta còn chưa biết người mà vị Man Thần kia muốn đoạt xá rốt cuộc có phải là Tương Tư sư muội hay không?
Phải nhẫn nại!
Có một câu nói rất hay, một điều nhịn chín điều lành...Trần Khuynh Địch tự nhủ ở trong lòng như thế, đương nhiên khiến cho hắn tiếp tục lựa chọn nhẫn nại là do một nguyên nhân khác, là do sự trợ giúp của Thánh Thượng Đại Càn còn chưa tới, dựa vào một mình hắn chỉ sợ còn chưa đủ để lật bàn, hơn nữa Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ còn không phải là đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn hay sao.
"Nhẫn nhịn!"
"Ta tới là để ẩn núp, ta không phải là mãng phu..."
Vừa lẩm bẩm nói, Trần Khuynh Địch vừa nhìn chung quanh, không cần vận dụng cương khí, kỳ thật mà nói hắn hiện tại đã không được tính là loài người tiêu chuẩn, luyện thể đến cực hạn, bổ sung theo đó là ngũ giác, thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác cực hạn, tất cả đều nằm ở trong sự khống chế.
Những nơi ánh mắt đi qua được thu hết vào trong mắt.
Ở trong một khu vực nhất định lấy hắn làm trung tâm, không cần dựa vào bất kỳ lực lượng nào, chỉ dựa vào tố chất thân thể là hắn có thể đạt tới lĩnh vực tiếp cận toàn trí toàn năng.
Đây cũng là niềm tự hào của Trần Khuynh Địch.
Nhờ vậy, hắn có thể dò xét được rất nhiều thứ ở trên cơ sở không có bất kỳ người nào phát hiện, bởi vì đối với tuyệt đại đa số võ giả mà nói, dò xét đều là phải dựa vào tinh thần lực và nguyên thần để hoàn thành, đây cũng là nguyên nhân Man Thần còn có Tầm Long Sĩ lúc này đang tập trung chú ý, nhưng Trần Khuynh Địch lại không cần những thứ này.
Cho nên hắn sẽ không bị phát hiện, chỉ là khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là…
"Không có?"
Quảng trường rộng lớn không có cách nào ngăn cản sự dò xét của Trần Khuynh Địch, nhưng Trần Khuynh Địch lại không tìm ra được manh mối hữu dụng nào.
Quả nhiên.
"Vẫn phải tiến vào bên trong Thần Điện sao?"
Trần Khuynh Địch phóng tầm mắt nhìn tới, ngay tại trung ương quảng trường mà vô số bộ lạc tụ tập, có một tòa Thần Điện thật to đứng sừng sững ở trên mặt đất, mà Tầm Long Sĩ cùng với Man Thần

chính là đang đứng sóng vai ở cửa ra vào Thần Điện, nghĩ như thế, nếu như muốn đoạt xá mà nói, đối tượng bị đoạt xá hẳn là đang ở ngay bên trong Thần Điện.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức đi về phương hướng Thần Điện, ở trong đoạn đường này hắn cũng đã làm rõ ràng tình huống, Man tộc ở nơi này dường như cũng đều là người tín ngưỡng Man Thần.

Chương 854: Bạo động

Cho nên hắn đã nghĩ kỹ lời kịch, sau khi đi vào Thần Điện, hắn sẽ lập tức ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thô cuồng do Quỷ Ảnh hỗ trợ dịch dung, bày ra biểu lộ cuồng tín đồ tiêu chuẩn và hét lớn: "Man Thần vĩ đại!"
"Ồ?"
Sau khi nghe được thanh âm của Trần Khuynh Địch, vệ sĩ ở bốn phía Thần Điện lập tức chầm chậm đi tới, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, gõ chiến thương ở trong tay lên mặt đất một cái, nói: "Lui ra!"
Bất quá ở trên mặt của bọn hắn cũng không lộ ra vẻ ngạc nhiên.
Dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng không phải là người đầu tiên, ở trong các tín đồ của Man Thần thường có loại người này, cứ đuổi đi là xong việc.
Bất quá Trần Khuynh Địch làm sao có thể ngoan ngoãn rời đi, hắn lập tức bắt lấy cánh tay của vệ sĩ, biểu lộ ở trên mặt càng thêm cuồng nhiệt: "Là Thần Điện đại nhân sao!"
"Ách!" Ở trên mặt của vệ sĩ Thần Điện lộ ra thần sắc kinh tởm danh xứng với thực.
Cũng đừng quá xem trọng những vệ sĩ này, xem như là tôn giáo nguyên thủy, quan niệm của những vệ sĩ Thần Điện kỳ thật rất lạc hậu, hoàn toàn không có loại suy nghĩ yêu quý chúng sinh kia, ở trong lòng của bọn hắn, chỉ có mấy người bọn hắn mới là tín đồ chân chính, những người khác là bẩn thỉu và sâu kiến.
Huống chi, thân làm vệ sĩ phụ trách phong tỏa Thần Điện, bọn hắn tự nhiên là biết rõ kế hoạch huyết tế, những Man tộc này ở trong mắt của bọn hắn đã sớm trở thành người chết, hơn nữa còn là người chết có thể vì Man Thần phục sinh mà tận một phần sức lực, mà ý nghĩ quan tâm đến người chết hiển nhiên là ngu xuẩn.
"Xéo đi!"
"Nơi này là địa phương mà chỉ có tế ti Thần Điện mới có thể đi vào, loại tín đồ thấp kém như ngươi là không cho phép xuất hiện ở nơi này! Hãy lập tức rời đi!"
Nói xong vệ sĩ Thần Điện liền đẩy Trần Khuynh Địch một cái...
Cơ hội! Trần Khuynh Địch lập tức chính là toàn thân chấn động! Sau đó cả người nhất thời phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếp đó bay ra đằng sau, miệng phun máu tươi, bay ngược mấy chục mét sau đó ngã trên mặt đất.
"Bịch!"
Ngẹo đầu, chết.
Mọi người ở đây: "? ??"
Vệ sĩ Thần Điện: "? ??"

Ở trong cái chớp nhoáng này, rất nhiều Man tộc tận mắt trông thấy một màn này đều phát ra tiếng kinh hô, nhất là một số người vốn đã cảm thấy bất an ở trong lòng, càng là lộ ra vẻ sợ hãi.
Coi như là Man tộc, cũng sẽ không có khả năng tất cả đều tín ngưỡng Man Thần, cũng sẽ không có khả năng tất cả đều là đồ đần, sẽ luôn có người thông minh, phát hiện ra cử động vệ sĩ phong tỏa Thần Điện, chỉ là e ngại uy nghiêm và thực lực của vệ sĩ, cho nên vẫn một mực không có biện pháp làm ra phản ứng, chỉ có thể ngồi nhìn bọn hắn hành động. Nhưng mà bây giờ lại không giống.
Có người chết! Cái tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm, hơn nữa vào thời điểm Trần Khuynh Địch "chết" còn oanh liệt như vậy, có rất nhiều người thấy được, bất quá chỉ trong mấy phút đồng hồ, vô số Man tộc giữa quảng trường đều biết được một sự kiện: vệ sĩ Thần Điện giết người! Hơn nữa người chết còn là một vị tín đồ trung thành! Tại sao phải giết người? Vì sao người chết lại là tín đồ? Đã xảy ra chuyện gì? Thần Điện muốn làm cái gì? Lúc này nhân số Man Tộc ở giữa quảng trường đã có hơn mấy chục vạn, vốn dĩ đã lộ ra vẻ tương đối hỗn loạn, lòng người cũng tương đối phức tạp, hiện tại Trần Khuynh Địch càng là phảng phất như lựu đạn dẫn nổ, trong nháy mắt liền đốt lên sự bất an của tất cả mọi người, tiếng ồn ào, tiếng rống giận dữ, tiếng kinh hô, chỉ một thoáng liền vang lên liên tiếp.
Mà vệ sĩ Thần Điện thì ngây ngốc nhìn tay của mình.
Con m* nó, chẳng lẽ thần công của ta đã đại thành? Vừa rồi rõ ràng không dùng bao nhiêu khí lực cơ mà? Làm sao có thể chết được chứ?
Tạm không nói đến vị vệ sĩ mê mang này, theo đám đông bạo động, rất nhiều vệ sĩ khác nhao nhao đứng dậy, muốn duy trì trật tự, nhưng so với mấy chục vạn Man tộc, vệ sĩ chỉ có số lượng hơn ngàn vẫn là quá mức bất lực, mắt thấy tràng diện sẽ rời vào cục diện không có cách nào vãn hồi...
"Yên lặng! !!" Một giọng nói trầm ổn truyền ra từ trong Thần Điện, ở trong chớp mắt liền truyền ra khắp toàn bộ quảng trường.
Giọng nói này to lớn, phảng phất như lôi đình nổ vang trên trời, trực tiếp dập tắt tiếng gào của tất cả Man tộc, sóng âm vang vọng thậm chí còn khiến cho không ít người cảm thấy đầu đau muốn nứt, bị ép ngồi chồm hổm trên mặt đất tại chỗ, cục diện nguyên bản hỗn loạn cũng lập tức trở nên yên tĩnh trở lại, khôi phục ổn định một lần nữa.
Tầm Long Sĩ chậm rãi bước ra ngoài, đứng ở cửa ra vào Thần Điện, trên sắc mặt của hắn ẩn ẩn có một chút khó coi.
Đợt bạo động này không chỉ có ảnh hưởng đến Man tộc trên quảng trường, đồng thời còn ảnh hưởng đến bên ngoài quảng trường, Man tộc đang di chuyển vào bên trong quảng trường.
Cục diện có một chút không dễ khống chế.
Ý niệm tới đây, Tầm Long Sĩ liếc nhìn Man Thần ở sau lưng: "Đại

nhân, số lượng nhiều như vậy đã đủ chưa?"
Thần sắc của Man Thần biến hóa bất định.
Nếu có thể thì hắn hy vọng có thể góp đủ số lượng trăm vạn, nhưng bây giờ đó là chuyện không thể nào, bất quá cho dù chỉ có một nửa số lượng cũng khá đủ rồi, cùng lắm thì về sau lại huyết tế thêm một lần là được.
"Cũng được!"
"Được!"
Sau khi lấy được sự đồng ý của Man Thần, Tầm Long Sĩ lập tức lộ ra nụ cười, tiếp đó hắn giơ tay phải lên, ở dưới hàng trăm ánh mắt vung lên mấy lần, đây là thủ thế hắn phân phó trước đó, ước định cẩn thận cùng với tế ti còn có đám vệ sĩ Thần Điện, ý tứ cũng rất đơn giản, đơn giản chính là hai chữ.
"Động thủ!"
"Rõ!"
Đám vệ sĩ Thần Điện gần như đồng thời ngẩng đầu, đáp lại Tầm Long Sĩ đang đứng ở phía trên cửa Thần Điện, mà các tế ti đã sớm chiếm cứ bốn phía Thần Điện vào thời khắc này cũng nhao nhao đứng dậy, sáu vị tế ti Thần Điện, cũng không có triển lộ ra tu vi, nhưng lại tản ra khí thế khiếp người.
"Xin hãy dẫn dắt hồn ma, tham dự sự sống và cái chết!"
Từng đạo từng đạo mật ngữ quanh quẩn ở giữa quảng trường, mỗi khi nói ra một câu, sáu vị tế ti sẽ đồng thời gõ cây trượng ở trong tay lên mặt đất, một lần nối tiếp một lần, càng về sau, ảnh hưởng của cây trượng gõ lên mặt đất lại càng lớn, đến cuối cùng, mỗi một lần gõ đều phảng phất như động đất vậy.
Xoẹt!
"Á!"
Đao quang chợt lóe lên! Ngay vào thời điểm có không ít người còn vì cử động của tế ti mà kinh ngạc đến không biết làm sao, một vị vệ sĩ đã giơ đồ đao trong tay lên, hướng về phía bình dân Man tộc trước mắt chính là vung đao chém tới, một vòi máu tươi phun lên tại chỗ. Trong chớp mắt gió lớn nổi lên, nhật nguyệt ảm đám, oán khí lan tràn.
Ngay trong nháy mắt thi thể ngã xuống đất, một luồng khói đen liền dâng lên từ trên người thi thể, trong khói đen diễn biến ra một khuôn mặt, phát ra tiếng gào thét khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt, tận lực giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn bị kéo đi, bay về phía phương hướng bầu trời.

Chương 855: Nhiều lời vô ích!

Mà vào thời điểm mọi người ở đây vì thấy một màn này mà im lặng như tờ.
"Giết!"
Một mệnh lệnh lãnh khốc vang lên, đám vệ sĩ Thần Điện nhao nhao hành động, nương tựa theo tu vi cao thâm, bọn hắn trực tiếp giết vào trong đám người, gặp người liền chém, không có một chút thương hại nào, mà một phen cử động này cũng trực tiếp dẫn phát khủng hoảng đại quy mô, vô số người muốn chạy ra khỏi quảng trường.
"Phong!"
Sáu vị tế ti giơ cây trượng lên gõ xuống đất thêm một lần nữa, ở bên trong quảng trường lập tức dâng lên từng đạo từng đạo màn sáng, ngăn cản tất cả mọi người.
"Tiếp tục giết! Một người cũng không để lại!"
"Vì phục sinh Man Thần!"
"Hãy dâng ra sinh mệnh!"
Một màn kế tiếp đủ khiến cho bất luận một người ở trong xã hội văn minh nào cũng cảm thấy buồn nôn.
Các vệ sĩ Thần Điện điên cuồng đồ sát đám người Man tộc không có một chút phản kháng nào, những người đáng thương này trái lại còn cảm thấy là mình làm trái với ý chí của Man Thần, quỳ xuống dưới đất tại chỗ, tụng niệm một cách thành kính, muốn nhờ vào đó lấy được sự khoan dung của Man Thần, sau đó đầu của bọn hắn liền bị chặt xuống.
Còn có người hiểu được cách làm của các tế ti, một số nhỏ cuồng tín đồ thậm chí còn xoay người lại trợ giúp đám vệ sĩ Thần Điện cùng nhau chém giết đồng bạn của mình, muốn nhờ vào đó để biểu đạt sự trung thành cùng với tín ngưỡng của mình đối với Man Thần, sau đó bọn hắn vừa quay đầu lại, liền bị các vệ sĩ đuổi tới chặt đầu xuống.
Cũng có người bối rối liều mạng chạy ra ngoài quảng trưởng, chỉ là dẫm đạp lên nhau đã khiến cho một lượng lớn người chết đi, nhưng sau khi bọn hắn chạy đến kết giới, mới phát hiện ra lấy tu vi của bọn hắn căn bản cũng không có bất kỳ hi vọng đột phá kết giới nào, chỉ có thể nhìn vệ sĩ Thần Điện xông lên chém chết bản thân.
Kinh tởm, thật sự là kinh tởm, thế mà không có ai đứng dậy phản kháng? Phải biết rằng hết thảy vệ sĩ Thần Điện cũng chỉ có hơn một ngàn người, mà ở bên trong quảng trường ít nhất phải có hơn 60 vạn người! Cho dù là 60 vạn con heo, dùng đầu heo va chạm cũng đều có thể đâm chết những vệ sĩ Thần Điện này, vệ sĩ Thần Điện cũng không phải là Võ Đạo Tông Sư, người mạnh nhất bất quá cũng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên - Luyện Thần Phản Hư mà thôi.

Phải biết rằng, võ đạo tuy mạnh, nhưng ở phía dưới Võ Đạo Tông Sư, võ giả cho dù có mạnh hơn nữa cũng không thể thoát khỏi bị vây công, mấy chục vạn người bình thường muốn tiêu diệt hơn 1000 võ giả cảnh giới Tiên Thiên tuyệt đối không phải chuyện khó, đổi thành bách tính Trung Nguyên, lúc này đã sớm cầm lấy dao phay nhà mình bắt đầu phản kích.
Mà đám Man tộc này...thế mà chỉ biết chạy trốn cùng với cầu xin tha thứ, thậm chí còn có người công kích đồng bạn! ?
Trần Khuynh Địch cảm thấy ngày hôm nay bản thân xem như có thêm kiến thức.
Mà cùng lúc đó…
Nhìn đại đồ sát ở phía dưới, Tầm Long Sĩ hài lòng gật gật đầu, hắn có thể cảm nhận được, bởi vì trận đồ sát này, khí vận trong toàn bộ Nam Cương cũng bắt đầu khởi động kịch liệt, oán khí ngút trời đã bắt đầu dung nhập vào bên trong khí vận Nam Cương, đến lúc đó dùng cỗ khí vận này để trùng kích Tổ Long Trung Nguyên…
Đủ để trọng thương Tổ Long Trung Nguyên lần thứ hai! Lực phá hoại tuyệt đối sẽ không kém hơn lần ở Hoài Nam Đạo kia! Ta thật đúng là một thiên tài!
Ý niệm tới đây, Tầm Long Sĩ nhìn về phía Man Thần: "Man Thần đại nhân, không sai biệt lắm cũng đã đến phiên đại nhân?"
"Đương nhiên!" Man Thần liếc nhìn đám người ở phía dưới, mặc dù "Áo Mễ Gia" đang ở ngay bên trong, nhưng thủ đoạn ẩn nấp của đối phương hiển nhiên là rất tốt, hắn căn bản là không có phát hiện được đối phương.
Nhưng mà không sao! Nếu như đối phương ngồi nhìn mình phát động huyết tế, vậy đã nói rõ là hắn đã thua! Một khi bắt đầu huyết tế, kế hoạch coi như là đã biến thành bánh xe lịch sử, đã không có cách nào thay đổi!
"Lên!"
Bay lên không trung cao cao, Man Thần trực tiếp đánh ra một quyền phá toái hư không, Man Thần Điện lớn như vậy giáng xuống từ trên trời! Trực tiếp tọa lạc ở ngay phía trên quảng trường, hấp thu và thôn nạp khí huyết của vô số Man tộc sau khi chết, sau đó, cửa chính Man Thần Điện ầm ầm mở ra, một bóng người chậm rãi đi ra từ đó.
Là Lạc Tương Tư! Vào lúc này hai mắt của Lạc Tương Tư ngốc trệ, hiển nhiên là không có thần trí.
Mà ở trong nháy mắt thấy điều này.
Hai mắt của Trần Khuynh Địch trở nên đỏ bừng.
Vốn dĩ mà nói, lần này hắn chui vào, một mặt là để xác nhận an nguy của Lạc Tương Tư, một mặt khác cũng là vì kiểm tra tình hình của địch nhân một chút, ban đầu hắn đã nghĩ kỹ, cần phải vững vàng, không nên hành động theo cảm tính, chờ viện quân của Thánh Thượng Đại Càn đến, lại nghiền ép đám cẩu tặc này. Hơn nữa hắn

tin rằng Lạc Tương Tư thân làm nhân vật chính cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.
Có một câu nói rất hay, một điều nhịn chín điều lành, về phần gây chuyện ở phía trước, kỳ thật là không có ý gì, thuần túy chính là muốn gây ra một chút phiền phức cho Tầm Long Sĩ cùng với Man Thần, thuận tiện trì hoãn thêm một ít thời gian.
Nhưng mà, bây giờ Trần Khuynh Địch lại cảm thấy hối hận.
"Đừng có hốt hoảng, không có gì lớn, trạng thái của Tương Tư sư muội hiện tại mặc dù không tốt lắm, nhưng đây chỉ là trình tự trước khi nhân vật chính nghịch chuyển lật bàn mà thôi, không có gì lớn, đúng, không có gì lớn, Man Thần muốn đoạt xá cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, ta cần phải nhẫn nhịn."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu.
Không sai.
Chờ sau khi hắn bắt đầu đoạt xá, ta lại ra tay, đó mới là thời cơ tốt nhất.
Hiện tại xuất thủ chỉ có thể bỏ lỡ cơ hội.
"Hơn nữa có một câu nói rất hay."
Trần Khuynh Địch chậm rãi bò dậy từ dưới đất, khẽ vuốt lớp nguỵ trang ở trên mặt.
"Một điều nhịn chín điều lành."
"Lùi một bước càng nghĩ càng giận a!"
Chết tiệt! Trần Khuynh Địch lột mặt nạ và ném xuống đất, mà gần như đồng thời, khí tức ở trên người của hắn giống như là lựu đạn nổ tung, bộc phát ra trong nháy mắt, dùng mắt trần có thể thấy khí huyết giống như trụ chống trời xuyên thủng hư không, phảng phất như hải đăng trong đêm tối hấp dẫn lực chú ý của mọi người.
"Quả nhiên đã xuất hiện!"
"Áo Mễ Gia! !!"
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch kéo khóe miệng một cái, cười một tiếng đối với Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ, sau đó lao vọt tới, đấm ra một quyền về phía hai người bọn hắn!
Nhiều lời vô ích! Tiếp một quyền của ta!
Lúc nên xuất thủ thì cần phải xuất thủ.
Trong nháy mắt Trần Khuynh Địch liền lựa chọn động thủ, bộc phát sức mạnh của bản thân đến cực hạn, xương cốt toàn thân chấn động, khuấy động khí huyết, cơ hồ là lấy man lực thuần túy đụng nát hư không, mang theo cơn lốc hư không hỗn loạn vọt tới trước mặt của Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ, sau đó đánh ra một quyền.
"Ách!"
Uy lực của một kích này trực tiếp khiến cho sắc mặt của Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ đại biến. Dù sao thì hai vị này hiện tại cũng không phải là nhân vật am hiểu chiến đấu, một người chỉ là phân thân, một người khác càng là lão ngoan đồng kéo dài hơi tàn cho tới

bây giờ.

Chương 856: Oán khí

Quan trọng nhất là, ai biết được tên gia hỏa này sẽ trực tiếp động thủ chứ? Bình thường mà nói không phải là nói vài câu trước, sau đó mới động thủ hay sao, kết quả là phía bên mình còn chưa kịp nói gì, tên gia hỏa này liền động thủ, loại cảm giác bị người khác phá vỡ tiết tấu khiến cho hai người đều có một loại biệt khuất cùng với khó chịu vi diệu.
"Hừ!"
Man Thần không có xuất thủ, trên thực tế bằng vào tình trạng lúc này của hắn cũng không thích hợp xuất thủ, mà Tầm Long Sĩ tự nhiên là cũng rõ ràng điểm này, chỉ thấy hắn bước ra phía trước một bước, khóe miệng hơi hơi câu lên, trong chớp mắt, âm phong trong thiên địa lấy hắn làm trung tâm mà tụ tập lại, vô tận khói đen hội tụ. Ở trong khói đen đầy trời, một cánh tay xương xẩu chậm rãi nhô ra, ở phía trên còn mang theo từng gương mặt thê lương đang gào thét, phát ra thanh âm giống như ma âm rót vào não, va chạm với thiết quyền của Trần Khuynh Địch, loại nguyên khí âm tà kinh khủng kia, chấn động đến mức khiến cho Trần Khuynh Địch cũng đều lùi lại một bước.
Mà cánh tay xương xẩu cũng vỡ tan theo đó.
Nhưng ở dưới sự bao phủ của khói đen, Tầm Long Sĩ cùng với Man Thần lại là không mất một sợi lông, mà khói đen vô tận giống như thác nước chảy ra cuồn cuộn từ trong không trung, thấy vậy Trần Khuynh Địch khẽ nhíu mày.
Món đồ chơi này...
Trần Khuynh Địch nhìn đám người Man tộc vẫn còn đang bị tàn sát ở phía dưới, nếu hắn đoán không lầm, những oán khí này hẳn là lấy đám người này làm trụ cột.
Hắn cũng không phải là chúa cứu thế, đối với đám người Man tộc bị tàn sát, hắn chỉ cảm thấy rất thương hại, nhưng cũng sẽ không bởi vì thương hại mà làm ra chuyện gì điên rồ, so với những thứ này, vẫn là Lạc Tương Tư khiến cho hắn cảm thấy lo lắng hơn, nhưng loại bí thuật tụ tập oán khí âm tà này thật sự là khiến cho người ta có một chút đau đầu.
"Thực sự là tàn nhẫn." Không thể thành công với một đòn, ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra nụ cười xán lạn: "Dùng vô số mạng người để làm ra thứ này, lương tâm của các ngươi sẽ không cắn rứt sao?"
Biểu lộ của Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ lúc này chính là hết sức phức tạp.
Lúc này bọn hắn đã hoàn toàn coi Trần Khuynh Địch là "Áo Mễ Gia"-

Tà Thần đoạt xá, cho nên ở trong mắt của bọn hắn, chính là một vị Thiên Ngoại Tà Thần đang hỏi lương tâm có cắn rứt hay không ở trước mặt của bọn hắn, chuyện này giống như là một vị Sát Nhân Cuồng Ma nói rằng kỳ thật sự tình ta ghét nhất chính là giết người ở trước mặt người khác vậy.
"Ngươi quản nhiều như vậy để làm gì?" Cuối cùng vẫn là Man Thần mở miệng nói trước tiên: "Bí pháp có thể đưa đến tác dụng chính là bí pháp tốt, so với những thứ kia, mục đích của Áo Mễ Gia ngươi đến tột cùng là cái gì?"
Man Thần thật ra là cảm thấy rất kỳ quái.
Xung đột ở giữa hắn và "Áo Mễ Gia" thật ra là bắt nguồn từ hắn, là vì hắn muốn bảo vệ bí mật của mình, còn Áo Mễ Gia thì có ý tứ gì? Mượn dùng khí vận Man tộc?
Man Thần cảm thấy chuyện này là rất không có khả năng, nhưng hắn lại không biết ở địa phương Nam Cương cằn cỗi này còn có cái gì có thể thỏa mãn đối phương...
"Mục đích của ta?"
"Không sai! Ngăn cản kế hoạch của ta và A Nhĩ Pháp đại nhân, ngươi rốt cuộc sẽ đạt được chỗ tốt gì?"
Trần Khuynh Địch hấp háy mắt, mục đích của hắn đương nhiên là cứu Tương Tư sư muội trở về, bất quá bây giờ hắn đang đội lốt người khác, cho nên không thể nói như vậy.
"Chỗ tốt gì chứ? Ngươi không vui, chính là sự vui vẻ của ta."
Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ: "..."
Cái tên không có đầu óc này!
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch thấy không thể nói chuyện tiếp được, cũng dứt khoát không nói nữa, trực tiếp động thủ, khí huyết toàn thân triệt để cộng minh vào thời khắc này, vô tận khí huyết ở trong cơ thể của hắn chảy xiết như sông lớn vậy, không ngừng gây dựng lại, không ngừng bộc phát, tuôn ra lực lượng theo một quyền này của hắn.
Nếu có người có thể nhìn xuyên vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch mà nói, liền sẽ phát hiện ra, ở trong máu tươi của hắn lúc này ẩn ẩn lộ ra từng hạt ánh vàng, mà ở bên trong mỗi một hạt ánh vàng, đều có thể nhìn thấy một tòa bảo tháp hoàng kim 33 tầng, mặc dù bất quá chỉ có kích thước bằng hạt đậu, nhưng cũng có ý cảnh mênh mông.
Đây là chân lý võ đạo! Sau khi lợi dụng kim bài miễn tử trải nghiệm một lần diễn võ trong tinh không, Trần Khuynh Địch không chỉ có thể đánh ra một quyền trọng thương Man Thần, đồng thời cũng có đột phá và tiến triển ở trên chân lý võ đạo, mà lúc này hắn chính là đang thí nghiệm phần tiến triển này, theo thời gian trôi qua, nắm đấm của hắn càng trở nên trầm trọng.
Mà đối mặt với đòn tấn công mạnh của Trần Khuynh Địch.

Tầm Long Sĩ cùng với Man Thần cũng đều đưa mắt nhìn nhau, lộ ra thần sắc không phải là rất dễ nhìn.
Vu thuật của Man tộc cũng không phải là vô địch.
Khói đen ngăn cản đòn tấn công của Trần Khuynh Địch, trên thực tế chính là bình chướng dùng vu thuật Man tộc xây dựng lên, loại vu thuật này mạnh ở chỗ quỷ dị, mà không phải là ở chỗ lực lượng, thật giống như là sáu vị tế ti kia, thật sự muốn bàn về tu vi, có thể là ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng đều không có, nhưng nếu thi triển vu thuật, ngay cả Hợp Đạo Tôn Giả chỉ sợ là cũng đều có thể giết chết, đây chính là chỗ quỷ dị của vu thuật Man tộc.
Bình thường mà nói, tuyệt đại đa số võ giả đối với âm tà oán khí do Tầm Long Sĩ gọi tới đều là thúc thủ vô sách, một mực tiến hành tấn công cũng không có tác dụng gì.
Nhưng mà...
Con m* nó.
Trần Khuynh Địch lại không giống.
Mọi người đều biết, âm tà oán khí chính là vật chí âm, chỉ có vật chí dương mới có thể chống lại, mà võ giả có thể thúc giục vật chí dương trong thiên địa chỉ có ba loại, khí huyết nhân thể, lôi đình trên trời, liệt hỏa thuần dương, ba loại này vốn dĩ đều là vật trân quý vô cùng khó cầu.
Kết quả Trần Khuynh Địch thì sao? Một mình hắn liền có đến hai thứ! Khí huyết nhân thể thì không cần phải nói, xem như là Thể Tu thuần túy, khí huyết của Trần Khuynh Địch tuyệt đối phù hợp với tiêu chuẩn vật chí dương, âm tà oán khí tầm thường cũng không dám đến gần. Lôi đình trên trời mặc dù không có, nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, kinh tởm nhất chính là liệt hỏa thuần dương.
M* nó!
Trần Khuynh Địch chính là nắm giữ Thuần Dương chi thể! Một thân khí huyết Thuần Dương, kết hợp hai thứ lại, đối với âm tà oán khí từ đầu tới đuôi đều là nghiền ép, có hiệu suất sát thương cao đến mức hù chết người, trái lại là ở bên Tầm Long Sĩ có một chút không chịu nổi.
"Oán khí tiêu hao quá lớn!"
"Tiếp tục như vậy nhất định phải vận dụng khí huyết của tế phẩm..."
"Không được!" Man Thần lạnh lùng quát lên: "Vốn dĩ là đã không đủ số lượng, nếu như lại sử dụng khí huyết của tế phẩm mà nói, kế hoạch nhất định sẽ thất bại, các ngươi cũng sẽ không chiếm được lợi ích!"
"Vậy ngươi nói xem phải làm sao bây giờ?"

Chương 857: Trung niên khôi ngô

Man Thần nhìn thoáng qua các tế ti Thần Điện ở cách đó không xa, lập tức nghĩ ra kế hoạch: "Chúng ta hãy cố ý thôi động oán khí, hướng tới sáu vị tế ti kia, chế tạo ra một cái giả tượng là sáu vị tế ti cung cấp oán khí, câu dẫn Áo Mễ Già đi giết sáu vị tế ti!"
"Có hữu dụng không?"
"Đương nhiên là hữu dụng!" Man Thần nói một cách chắc chắn: "Mặc dù oán khí ở phía chúng ta tiêu hao rất nhanh, nhưng Áo Mễ Gia cũng không chịu nổi, hắn khẳng định sẽ hi vọng mau chóng đánh vỡ phòng ngự oán khí, nếu như có thể phát hiện ra sơ hở, hắn tuyệt đối sẽ dùng phương pháp tiết kiệm sức lực hơn để giải quyết chiến đấu, ngươi hẳn là cũng biết, Tà Thần chính là sinh vật như vậy."
Sau khi Tầm Long Sĩ trầm ngâm trong chốc lát liền gật đầu một cái.
"Nói rất đúng."
"Cứ làm như vậy!"
"Hiện tại quan trọng nhất là kéo dài thời gian, cho dù là chỉ có một giây cũng tốt!"
Nghĩ đến liền làm.
Ở dưới sự thao túng của Tầm Long Sĩ cùng với Man Thần, bình chướng oán khí ở dưới sự tấn công liên tục của Trần Khuynh Địch bắt đầu run rẩy, sau đó ở "trong lúc lơ đãng" để lộ ra phương hướng phát ra oán khí...
Rất tốt! Hãy nhanh đi giết chết sáu vị tế ti kia đi!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch sau khi thấy một màn như vậy ở trên mặt lập tức lộ ra vẻ đại hỉ!
Bình chướng oán khí bắt đầu run rẩy? Điều này nói rõ cái gì? Giải thích rằng ta đã sắp phá vỡ bình chướng! Lại thêm một ít sức mạnh!
"Hây a!" Trần Khuynh Địch vừa hét to, vừa ra sức đánh về phía bình chướng oán khí.
Man Thần: "? ??"
Tầm Long Sĩ: "? ??"
Tình huống hiện tại là vô cùng nguy cấp! Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ lộ ra sắc mặt khó coi, hiển nhiên đều rất rõ ràng tình huống của bản thân, nên nói không hổ là Tà Thần dám đối nghịch cùng với A Nhĩ Pháp đại nhân hay sao, trí tuệ tích lũy ở trong thời gian dài quả nhiên không phải là giả, rát dễ dàng liền nhìn thấu mưu kế, hoàn toàn không hề bị lay động.
Phảng phất như mọi thứ đều bị hắn xem thấu vậy...
"Tiếp tục như vậy là không được!"
"Man Thần, chẳng lẽ ngươi không có một chút biện pháp nào sao?"
Tầm Long Sĩ nhìn Man Thần, lộ ra sắc mặt rất là khó coi, ngay cả đại

nhân cũng chẳng thèm gọi nữa, hiển nhiên là cảm thấy hết sức bất mãn đối với hành vi hắn vẫn luôn xuất lực còn Man Thần thì đứng chơi, nhất là ở trong tình huống nguy cơ này, Man Thần thế mà vẫn không ý tứ xuất thủ.
Muốn coi lão tử là kẻ đần sao?
Man Thần mặt không đổi sắc, ở trong lòng lại thầm mắng, tên ngớ ngẩn này cuối cũng cũng đã kịp phản ứng.
Quả thật, Man Thần có thể sống từ thời đại viễn cổ cho đến bây giờ, thậm chí là còn bày bố ra kế hoạch phục sinh, tự nhiên không phải là không có một chút chuẩn bị nào, át chủ bài gì đó thì cũng có một, hai thứ, cũng không phải là chỉ có Man Thần Điện, nhưng đó đều là những thứ chỉ có thể được sử dụng vào thời khắc mấu chốt, huống chi còn có có một kẻ ngớ ngẩn ở phía trước gánh chịu.
Bất quá bây giờ xem ra, kẻ ngớ ngẩn dường như cuối cùng đã hiểu được.
Nếu như hiện tại lại không ra tay, nói không chừng sẽ phá hư quan hệ với Tầm Long Sĩ, mà lúc này phần quan hệ này đối với Man Thần mà nói là vẫn có tác dụng.
"Được rồi." Man Thần hít vào một hơi thật sâu.
Vì có thể an ổn phục sinh, át chủ bài to lớn nhất mà hắn chuẩn bị, chính là Man Thần Điện, bất quá rất đáng tiếc, ở bên trong Man Thần Điện có vô số bẫy rập, thế nhưng đã bị Trần Khuynh Địch phá hủy, bên ngoài Man Thần Điện cũng có lực phòng ngự rất mạnh, nhưng bởi vì nguyên nhân chủ trì huyết tế, bọn hắn không thể trốn vào bên trong Man Thần Điện.
Nhưng mà, Man Thần Điện kỳ thật còn có một cách dùng khác.
"Lui ra phía sau!"
"Lên!"
Ầm ầm! Man Thần dùng sức phóng ra một bước về phía trước, ngăn Tầm Long Sĩ ở sau lưng, một giây sau, Man Thần Điện hấp thu vô tận huyết khí Man tộc ở trên bầu trời bỗng nhiên bắt đầu chấn động, từng đạo từng đạo hào quang chảy xuôi mà ra, Man Thần Điện nguyên bản rộng lớn, vào thời khắc này lại phảng phất như hòa tan bắt đầu vỡ vụn vậy.
Man Thần Điện sau khi vỡ vụn dần dần biến hóa, hào quang bốn phía giống như từng chuôi trọng chùy, gõ lên bên trên Man Thần Điện, phảng phất như đang mài giũa rèn đúc một chuôi tuyệt thế thần kiếm, mỗi một đạo hào quang dung nhập ở trong đó, uy lực của Man Thần Điện liền tiến thêm một bước, hình dáng cũng không ngừng sinh ra biến hóa.
"Không thể nào..."
"Cái đệch!"
Không chỉ có Trần Khuynh Địch, ngay cả Tầm Long Sĩ cũng đều ngẩng đầu nhìn lên trời, lộ ra thần sắc kinh hãi.

Bởi vì Man Thần Điện sau khi vỡ vụn, ở dưới sự rèn đúc của hào quang, cuối cùng lại hiện ra một thân ảnh vạm vỡ! Đó là một người khổng lồ cao hai mét, phần thân trên trần trụi, cơ bắp như thép, vẽ đầy phù văn, thân dưới mặc một chiếc quần da rồng, dưới chân là một đôi chiến ngoa da rồng, hai vai mang theo trang sức điêu khắc từ sừng rồng.
Không có ai ở đây nhận ra hắn, nhưng lại có người đoán được.
"Man Thần! ?"
Trần Khuynh Địch là người đầu tiên lên tiếng kinh hô, cũng không phải bởi vì Man Thần đột nhiên xuất hiện, mà là bởi vì cái gương mặt này...
Trần Khuynh Địch cũng không có quên vào thời điểm ở Man Thần Điện trước đó, đối phương thế nhưng đã bị một quyền đánh tan ngụy trang, mà xuyên thấu qua quang ảnh hư ảo nhìn thấy Man Thần, rõ ràng chính là một lão đầu để ria mép hèn mọn, làm gì có tiêu sái bá khí như trung niên vạm vỡ ở trên không trung lúc này. Bất quá không thể không thừa nhận. So với lão đầu hèn mọn kia, trung niên vạm vỡ ở trước mắt này.
Càng xứng với xưng hô Man Thần hơn.
Trần Khuynh Địch nhìn quang ảnh hư ảo "Man Thần" vẫn đang đứng ở bên cạnh Tầm Long Sĩ như cũ, đột nhiên cười một tiếng, hắn cũng không cần lãng phí tế bào não để suy nghĩ.
Chỉ cần nhìn qua liền biết chuyện này khẳng định là có âm mưu!
Mà ở phía đối diện, quang ảnh hư ảo "Man Thần" lại có vẻ rất là bình tĩnh, theo hắn thấy Tầm Long Sĩ không biết rõ diện mục thật của hắn cho nên cũng không quan trọng, mà "Áo Mễ Gia" đã sớm biết bí mật của hắn, ngay cả tên thật cũng đều gọi ra được, vậy thì càng không quan trọng, đã như vậy...
Còn phải kiêng kị cái gì?
"Giết hắn!"
Man Thần ra lệnh một tiếng, trung niên vạm vỡ ở giữa không trung nhất thời biến mất ngay tại chỗ, một giây sau liền xuất hiện ở trước mặt của Trần Khuynh Địch thần sắc đại biến.
Ra quyền!
Trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch cơ hồ là vô thức nâng nắm đấm đánh về phía trung niên vạm vỡ, thiết quyền song phương đụng vào nhau...
Ầm! Cơ hồ là không có bất luận sự dừng lại nào, phảng phất như một phàm nhân không biết tự lượng sức va vào một ngọn núi, cả người của Trần Khuynh Địch liền bay ngược ra phía sau, bị một quyền của trung niên vạm vỡ đánh bay, xương cốt trên toàn thân cao thấp đều phát ra tiếng gào thét không chịu nổi gánh nặng, kích động khí huyết thậm chí là nổ tung da thịt.
Chỉ là một quyền! Trần Khuynh Địch liền biến thành một người máu,

lực phản chấn kinh khủng viễn siêu sự tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, đây là lần đầu tiên hắn bị đánh bại ở bên trên tác chiến nhục thân! Hơn nữa còn là không có một chút sức chống cự nào liền bị đánh bại!
Đây là thứ quỷ quái gì vậy?

Chương 858: Sơn cốc hình kiếm

"Ha ha." Nhìn thấy một màn này, khóe miệng của Man Thần lập tức phác hoạ ra một nụ cười.
"Xem ra ta vẫn đã đánh giá cao Áo Mễ Gia, không ngờ được hắn thế mà lại trực tiếp xuất thủ với nhục thân cũ của ta, bị phản chấn thành như vậy cũng là chuyện đương nhiên."
"Nhục thân cũ?"
"Không sai!" Ở trong mắt của Man Thần lóe lên một vệt cuồng nhiệt cực hạn, giang hai cánh tay, chỉ vào trung niên vạm vỡ trong không trung nói ra: "Ngươi cho rằng Man Thần Điện là dùng thứ gì để chế tạo? Ngày xưa ta rút nguyên thần ra, dùng nhục thân để chế tạo ra Man Thần Điện! Cho nên đó là nhục thân cũ do ta lột ra."
"Ngươi..." Tầm Long Sĩ tự lẩm bẩm, nếu như hắn nhớ không lầm ngày xưa Man Thần thế nhưng là Chí Tôn nhân gian! Nói một cách khác...
"Đó là nhục thân của một vị Chí Tôn? !"
"Ha ha!" Man Thần cười cười, cũng không nói gì.
Tầm Long Sĩ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn trung niên vạm vỡ ở trong không trung, trong ánh mắt lộ ra lửa nóng.
Lại là một đại công! Hắn thế nhưng cũng không quên, A Nhĩ Pháp đại nhân nhà mình thân làm Tà Thần đoạt xá, cho nên có thể đoạt xá nhục thân! Nếu như mình mang nhục thân của vị Man Thần này về cho A Nhĩ Pháp đại nhân...như vậy Tầm Long Sĩ ta lần này sẽ nhất phi trùng thiên a!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch cũng chậm rãi đứng lên, vết thương trên toàn thân lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu khôi phục, chờ sau khi hắn triệt để đứng vững, đã khôi phục lại hoàn toàn.
"Loại cấp bậc nhục thân này..."
Ở trong hai mắt của Trần Khuynh Địch lấp lóe quang mang của cường đạo! Bởi vì hắn thấy được hi vọng! Loại nhục thân cấp bậc này còn muốn mạnh hơn bất cứ thứ gì! Nếu mang về để nạp tiền vào hệ thống, tuyệt đối có thể đầy đủ để cho hệ thống thôi diễn ra pháp môn đột phá đến cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh!
"Ha ha!"
"Làm sao?" Man Thần liếc nhìn Trần Khuynh Địch đột nhiên phát ra tiếng cười, có vẻ hơi khinh thường.
Cười như vậy là có ý gì? Không phải là đã sợ rồi đó chứ? Nhưng bây giờ mới sợ thì đã muộn rồi!
"Áo Mễ Gia, ta biết là ngươi không thể tưởng tượng được, nhưng đây chính là sự thật, ngươi đã thất bại, không bằng nói ngươi từ lúc ban

đầu đã không có phần thắng, vì sao còn muốn lội vào vũng nước đục này? Tốt nhất là hãy ngoan ngoãn trở về đi, sau này chúng ta lại tranh đấu tiếp, bất quá đáng tiếc, bản tọa là người chưa bao giờ tiếp nhận đầu hàng!"
Trần Khuynh Địch không nói gì, sau khi trầm mặc trong chốc lát, mới ngẩng đầu lần thứ hai, mở miệng nói: "Vị thí chủ này, không đúng, vị đạo hữu này."
"Hả?"
"Ta thấy vật này hữu duyên với Thuần Dương Cung chúng ta."
Man Thần: "? ??"
Trần Khuynh Địch dĩ nhiên không phải là lẻn vào không có suy nghĩ, mà hắn đã sớm chuẩn bị hai loại phương thức ẩn núp.
Loại thứ nhất, ẩn núp hơi có thiếu sót, chính là trà trộn vào bên trong bộ lạc Man tộc, nghĩ biện pháp điều tra xem Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ rốt cuộc đang dự định làm cái gì, mà sự thật đã chứng minh, loại phương thức ẩn núp này quả nhiên là quá mức thô ráp, còn chưa ẩn núp được bao lâu, liền bị Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ phát hiện ra.
Cho nên bây giờ hắn định dùng loại phương thức thứ hai. So sánh với loại ẩn núp thứ nhất hơi có thiếu sót, loại thứ hai thì muốn hoàn mỹ hơn nhiều.
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch nhảy lên một cái, trực tiếp bóp vỡ nát lệnh bài truyền tống ở trong ngực.
Gần như đồng thời...
Ở Thanh Châu Đạo tại Trung Nguyên, trước đây không lâu mới trải qua một trận chiến, vô số đại lão chém giết ở chỗ này, lưu lại không ít dấu vết, cũng dẫn tới không ít nhân sĩ giang hồ thượng võ đến đây quan sát, chính là vì lĩnh ngộ chân lý võ đạo của cường giả từ bên trong dấu vết chiến đấu, khiến cho bản thân tiến thêm một bước.
Đây cũng chính là cái gọi là cơ duyên, cũng là một trong những phương thức tiến bộ của tán tu giang hồ. Ở nơi nào có cơ duyên, bọn họ liền chạy đến chỗ đó, tất cả cũng đều là vì mạnh hơn.
Mà vào giờ khắc này...
Ở trong một tòa sơn cốc tại Thái Hoa Sơn.
"Chính là chỗ này sao?"
"Đúng thế."
"Nghe nói lúc trước Cung chủ Vạn Thọ Cung chính là ở nơi này, kịch chiến cùng với thần tăng Phật Môn, tông chủ Kiếm Tông, còn có một vị cường giả bí ẩn, tòa sơn cốc này chính là do tông chủ Kiếm Tông thôi động Duy Ngã Kiếm, chém vào mặt đất tạo ra, kiếm ý ở bên trong đủ để duy trì hơn trăm năm."
"Lúc nào chúng ta mới có được loại tu vi kia..."
"Tỉnh đi, đừng có nằm mộng."
"Im miệng!"

Đám tán tu vừa tán gẫu, vừa thôi động cương khí của bản thân, chậm rãi đi vào trong sơn cốc, mà ở trong sơn cốc, từng đạo từng đạo kiếm khí lăng không xuất hiện, mang theo kiếm ý hùng hồn, khiến cho không ít tán tu đều lộ ra sắc mặt tái nhợt, nhưng vì tu luyện, mọi người vẫn xếp thành một hàng, cố gắng cảm ngộ chân lý võ đạo ở trong đó.
Đương nhiên, ở trong cái thiên hạ này cũng không phải là không có người có khả năng.
Ở bên trong tán tu, đồng dạng cũng có nhân sĩ kiệt xuất, một lát sau, có một số tán tu dừng bước ở bên ngoài sơn cốc, có một số tán tu dừng bước ở bên trong sơn cốc, nhưng đến cuối cùng, chỉ có ba người nắm giữ tu vi Luyện Thần Phản Hư, vả lại còn có chiến lực không yếu và ý chí kiên định đi vào sâu trong sơn cốc.
Đó là một tòa cô phong.
Nhìn xuống từ cô phong, liền có thể nhìn thấy hình dạng của cả tòa sơn cốc, rõ ràng là một chuôi trường kiếm sắc bén trông rất sống động, nếu như có người đã từng thấy qua Duy Ngã Kiếm mà nói thì sẽ phát hiện ra, tạo hình của tòa sơn cốc này, không kém bao nhiêu so với vẻ ngoài của Duy Ngã Kiếm, thậm chí có thể nói là giống như đúc! Chỉ là càng khiến cho người ta rung động, chính là chỗ sâu nhất ở trong sơn cốc, vừa vặn là vị trí mũi kiếm của sơn cốc - có một dấu chân!
Dấu chân đặt ở trên mũi kiếm sơn cốc, phảng phất như có người dẫm chân lên mũi kiếm, muốn chôn mũi kiếm vào trong vũng bùn, vừa nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này, ở trong lòng của mấy vị tán tu kiệt xuất này liền tự nhiên dâng lên hình ảnh như vậy.
"Ngày xưa Cung chủ Vạn Thọ Cung lấy một địch ba, tông chủ Kiếm Tông cầm Duy Ngã Kiếm trong tay vẫn như cũ không phải là đối thủ của hắn, thậm chí Duy Ngã Kiếm còn bị hắn đánh trọng thương, chật vật mà chạy."
"Trước kia tại hạ còn tưởng rằng đó bất quá chỉ là lời đồn chợ búa..."
"Chỉ là bây giờ vừa nhìn."
"Chỉ sợ là sự thực!"
"Quá đáng sợ!"
"Trong lời đồn Cung chủ Vạn Thọ Cung từ lúc xuất đạo cho đến nay bất quá chỉ có mấy năm mà đã có thành tựu như thế, bây giờ càng là uy danh ngập trời, trở thành một đời cự kình giang hồ."
"Hơn nữa còn là vào thời điểm tông chủ đời trước - Thái Hoa Tiên Nhân biến mất, lấy sức một mình vãn hồi nguy hiểm Thuần Dương Cung diệt vong, bậc sự tích này cùng với Thái Hoa Tiên Nhân ngày xưa rất tương tự, thánh địa võ đạo không hổ là thánh địa võ đạo, có nội tình sâu, xa xa không phải là những tán tu như chúng ta có thể so sánh được."
"Thuần Dương Cung đúng là có vận may nghịch thiên..."

Chương 859: Bôi nhọ

Có lẽ là bản thân Trần Khuynh Địch còn không có cảm giác gì. Nhưng ở dưới cái nhìn của những tán tu này, thanh danh của hắn kỳ thật đã không kém hơn Ninh Thiên Cơ, cường giả chân chính tự nhiên biết rõ Ninh Thiên Cơ không phải là Trần Khuynh Địch có thể sánh ngang, nhưng tán tu ở tầng dưới chót lại không biết. Mà đối với bọn hắn mà nói, Hỏa Luyện Kim Đan cùng với Kích Toái Mệnh Tinh khác nhau ở chỗ nào? Dù sao thì cũng đều có thể dùng một bàn tay chụp chết bọn hắn.
Hơn nữa tốc độ quật khởi của Trần Khuynh Địch là quá nhanh, rất trẻ tuổi, còn có thực lực mạnh, ở trong giang hồ có không ít người trẻ tuổi đều lấy hắn làm gương, còn người thế hệ trước thì cũng hi vọng nhà mình cũng có thể có một người trẻ tuổi như vậy, thậm chí là người muốn sinh con cho hắn cũng không ít.
Đương nhiên, loại người này bình thường đều sẽ bị bốn người không nguyện ý tiết lộ tên họ xử lý sạch.
Cho nên tạm thời không đề cập tới chuyện này.
Sau khi cảm khái một phen, mấy vị tán tu cũng bắt đầu an vị ở phía trên cô phong, bắt đầu cảm ứng chân lý võ đạo ở trong sơn cốc.
Nhưng mà đúng vào lúc này...
"Ầm ầm!"
Cả tòa sơn cốc đột nhiên chấn động vào thời khắc này! Không chỉ có là sơn cốc, mà là toàn bộ Thanh Châu Đạo cũng đều cộng hưởng theo!
"Đã xảy ra chuyện gì! ?"
"Động đất?"
"Không đúng!"
"Là ở phía Thuần Dương Cung!"
Có một ít người trải qua trận chiến Thuần Dương Cung đương nhiên sẽ không quên, đây rõ ràng là đại trận hộ sơn của Thuần Dương Cung, cảnh tượng Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận vận chuyển!
"Không thể nào..."
"Lên!"
Đám tán tu ở trong sơn cốc nhao nhao lên tiếng kinh hô, bởi vì vào giờ phút này, không chỉ có là kiếm trận, còn có cả tòa sơn cốc hình kiếm, nói xác thực, là dấu chân nằm ở chỗ sâu nhất trong sơn cốc, phảng phất như cảm nhận được chủ nhân vậy, chân lý võ đạo ở trong đó bạo động kịch liệt.
Mà vào giờ khắc này, ở bên trong Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung.
"Lão phu biết ngay là tên tiểu tử kia rất vô dụng!"

"Vào thời khắc mấu chốt còn không phải là phải dựa vào Bản Thái Thượng Trưởng Lão xuất thủ?"
Long Thiên Tứ đứng ở trên đỉnh núi Thái Hoa Sơn, Thái Ất, Thái Hạo, Thái Thanh, Thái Thủy, bốn thanh tiên kiếm đồng thời bay lên trên không, Kiếm Môn hư ảo ở bốn phía Thái Hoa Sơn bừng sáng, kiếm khí bén nhọn phá toái hư không trong nháy mắt, ở trong toàn bộ Thanh Châu Đạo, vào giờ khắc này đều có thể nhìn thấy cảnh tượng từng mảng lớn hư không nứt ra.
Phảng phất như một cái đường hầm vậy.
Đầu ở bên này đường hầm là Thuần Dương Cung, một đầu khác, lại là tiếng chém giết không ngừng, cảnh tượng máu nhuộm đỏ đại địa.
Là rừng cây Nam Cương!
Tán tu có kiến thức cơ hồ là lập tức nhìn ra cảnh tượng này là ở rừng cây Nam Cương, bất quá rất nhanh, ánh mắt của bọn hắn liền tập trung về một hướng.
Đó là một đạo thân ảnh chói mắt như mặt trời, khí huyết nồng đậm cháy hừng hực ở quanh người hắn như hỏa diễm, dù là cách cả tỉ dặm cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó, trọng yếu hơn chính là thân phận của hắn.
"Là Cung chủ Vạn Thọ Cung!"
"Trần Khuynh Địch!"
"Hắn đang chiến đấu cùng với người Nam Cương?"
"Vì sao! ?"
Vào giờ khắc này.
Vô số người ở Thanh Châu Đạo đều đang suy nghĩ, vì sao Trần Khuynh Địch vốn nên tọa trấn ở Thuần Dương Cung sẽ chạy đến Nam Cương, phải biết rằng đối với người Trung Nguyên mà nói, loại địa phương Nam Cương kia căn bản là móc nối cùng với "chưa khai hóa" còn có "cằn cỗi", từ xưa tới nay chưa từng có ai sẽ để mắt đến đám nhà quê kia.
Mà thân làm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, Cung chủ Vạn Thọ Cung Trần Khuynh Địch danh chấn thiên hạ, vì sao lại đi đến loại địa phương cằn cỗi kia? Dù như thế nào thì ở nơi đó cũng không có gì để cướp bóc?
Không, không, không, không phải là đi cướp bóc.
Dù sao thì đây chính là Thuần Dương Cung - một đời thánh địa võ đạo, làm sao sẽ cướp bóc chứ? Đó chẳng phải là hành vi của thổ phỉ.
Vô số tán tu dùng đầu óc suy tư.
Tiếng kêu thảm thiết khắp nơi, đại địa nhuộm đỏ máu, nhìn qua Man tộc đang bị tàn sát...
À! Trong nháy mắt! Vô số tán tu đều bừng tỉnh đại ngộ! Thì ra là vậy!
"Nếu ta nhớ không lầm, Cung chủ Vạn Thọ Cung trước đó cũng đã từng có xưng hào thiếu hiệp giang hồ, chẳng lẽ Cung chủ Vạn Thọ

Cung đây là đang hành hiệp trượng nghĩa?"
"Thực sao? Vì sao ta lại nhớ xưng hào của Cung chủ Vạn Thọ Cung trước kia là Sát Nhân Cuồng Ma..."
"Bôi nhọ!"
"Tuyệt đối là bôi nhọ trần trụi!"
"Nhất định là vào thời điểm Cung chủ Vạn Thọ Cung đi du lịch phát hiện đám nhà quê Nam Cương kia bị đồ sát, nổi lên lòng thương tiếc, thế là xuất thủ ngăn cản đối phương!"
"Không sai!"
"Lời ấy thật là có lý!"
Trần Khuynh Địch dám nói ra lời "vật này hữu duyên với Thuần Dương Cung chúng ta'', tự nhiên là đã chuẩn bị sẵn sàng.
Tiết lộ bí mật sự chuẩn bị này một chút.
Dù sao thì trước đó Trần Khuynh Địch vẫn luôn dùng Áo Mễ Gia để làm vỏ bọc, nhưng vào lúc này nếu như lại tiếp tục dùng cái vỏ bọc kia, chỉ sợ là sẽ không chống đỡ được sự liên thủ của Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ, nhất là vị trung niên vạm vỡ kia, vì cướp đoạt cỗ nhục thân kia, Trần Khuynh Địch cảm thấy có bại lộ thân phận cũng không sao.
Trần Khuynh Địch vẫn có thể phân rõ cái gì nhẹ cái gì nặng.
Huống chi, ở sau lưng ta cũng không phải là không có chỗ dựa! Thật sự xảy ra vấn đề, cùng lắm thì ta sẽ đi đến Kim Loan Điện nhờ Thánh Thượng Đại Càn ra tay giúp đỡ, về phần có thể sẽ ném đi mặt mũi...làm ơn, mặt mũi có thể khiến cho tu vi của ta tiến thêm một bước hay sao?
"Ách!" Vào giờ khắc này, Thánh Thượng Đại Càn ở trong Kim Loan Điện bỗng nhiên rùng mình một cái.
Con m* nó.
Là tên cẩu tặc nào đang nguyền rủa trẫm?
Ầm ầm! Hư không nổ tung, Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ nhao nhao ngẩng đầu, nhìn khe hở thật lớn ở trên không trung, cùng với cảnh tượng non xanh nước biếc ở trong khe hở.
"Thuần Dương Cung! ?"
"Khục!"
Sắc mặt của Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ lập tức trở nên hiểm ác.
Trước đó bọn hắn đã suy đoán, nếu Trần Khuynh Địch đã bị "Áo Mễ Gia" đoạt xá, vậy Thuần Dương Cung tám, chín phần mười là cũng đã biến thành một bộ phận của tổ chức Tà Thần, suy nghĩ kỹ một chút, trước đó Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ mất tích một cách bí ẩn, nói không chừng là chuyện này có bàn tay của Áo Mễ Gia. Phải biết rằng, chỉ vẻn vẹn một mình Trần Khuynh Địch bị đoạt xá và toàn bộ Thuần Dương Cung bị luân hãm là khác nhau rất lớn.
Nếu như là vế trước, chờ sau khi Thái Hoa Tiên Nhân trở về, bọn hắn

chỉ cần thoáng ám chỉ một phen, tự nhiên là có thể khiến cho Thái Hoa Tiên Nhân thanh lý môn hộ, từ đó nhẹ nhõm diệt trừ đi đối thủ này, trọng yếu hơn chính là, đối với Tầm Long Sĩ mà nói, điều này sẽ mang ý nghĩa là cái tổ chức Tà Thần không lệ thuộc vào A Nhĩ Pháp đại nhân...cũng không cường đại giống như trong tưởng tượng! Nói như vậy không thể nghi ngờ lại là một cái tin tức rất không tồi, nhưng nếu là vế sau thì lại không giống.

Chương 860: Mời bảo bối chém địch

Nếu như là vế sau, vậy liền mang ý nghĩa cái tổ chức Tà Thần thần bí kia đã cường đại đến mức đủ để ám toán Ninh Thiên Cơ, thậm chí là đồng hóa toàn bộ Thuần Dương Cung! Đó thế nhưng là một cái thánh địa võ đạo a! Điều này có ý vị gì? Mang ý nghĩa là thực lực của đối phương không chỉ có không kém hơn A Nhĩ Pháp đại nhân, thậm chí còn có khả năng vượt qua! Mà thân làm thuộc hạ trung thành của A Nhĩ Pháp, Tầm Long Sĩ mặc dù nghĩ tới cái khả năng này, nhưng ở trong lòng kỳ thật vẫn không nguyện ý tin tưởng, nhưng mà lúc này...
Thấy một màn như vậy thì không thể không tin tưởng! Nhìn đi! Thuần Dương Cung cũng đều đã ra tay trợ giúp "Áo Mễ Gia" ! Không, hiện tại không nên gọi là Thuần Dương Cung, hẳn là Thuần Dương Ma Quật! Thật là đáng sợ! Vừa nghĩ tới cái tổ chức Tà Thần thần bí vào thời điểm tất cả mọi người đều không có phát hiện ra, bí mật công hãm Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa võ đạo, lại nghĩ đến cái tổ chức ẩn tàng trong bóng tối thần bí này, lại nghĩ tới trong tổ chức nhà mình nói không chừng còn có địch nhân cùng với gian tế nằm vùng...
Trong ánh mắt Tầm Long Sĩ nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra sự kiêng kị trước đó chưa từng có!
Không thể tiếp tục như vậy nữa!
"Động thủ!" Tầm Long Sĩ giận dữ hét lên.
Nếu đối phương đã xuất thủ, vậy thì phía bên mình cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ, nhất định phải thăm dò ra sâu cạn của tổ chức thần bí mới được!
Vào giờ khắc này Tầm Long Sĩ cảm thấy vô cùng may mắn vì trước đó hắn đã báo cáo cho A Nhĩ Pháp đại nhân, lấy thân phận của Áo Mễ Gia, chờ sau khi A Nhĩ Pháp đại nhân đến, tin rằng chí cường giả của tổ chức thần bí khẳng định cũng sẽ hiện thân, đến lúc đó, liền có thể nhờ vào đó tra ra được tổ chức thần bí rốt cuộc mạnh cỡ nào.
Nhưng ở một bên khác, tâm tình của Man Thần cũng không được tốt như vậy.
Ông trời ơi! Hắn chỉ là muốn phục sinh một lần mà thôi! Mặc dù cũng có rất nhiều kế hoạch to lớn tà ác, nhưng mà còn chưa kịp áp dụng, làm sao đã bị kéo vào trong cuộc chiến của hai tổ chức Tà Thần?
Nhất là ở phía bên kia vết nứt không gian, cỗ kiếm khí khủng bố tê thiên liệt địa kia, khiến cho tâm thái của Man Thần lập tức đóng băng, nhưng thế cục lúc này chỉ cho phép vào không cho phép lui, căn bản là không có chỗ giảng hoà, Man Thần cũng chỉ có thể khẽ

cắn môi, vừa gấp rút tiến hành quá trình huyết tế, vừa thôi động trung niên vạm vỡ.
"Lên cho ta!"
Trung niên vạm vỡ nhận được mệnh lệnh lập tức chấn động toàn thân, chợt phát ra một tiếng gầm thét không giống như nhân loại, thân hình lóe lên, không có bộc phát cương khí, cũng không có khí huyết, càng không có nguyên thần, chỉ là hướng cánh tay về phía trước, hư không liền bể nát, xuất hiện ở trước mặt của Trần Khuynh Địch.
Bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của cỗ thân thể này.
Nhưng mà…
"Ha ha."
"Còn tưởng rằng ta sợ ngươi sao?" Trần Khuynh Địch cười cười.
Chỉ thấy hắn đưa tay phải ra, ngón tay nhập lại chỉ lên trời, đan điền dồn khí, hét lớn một tiếng: "Kiếm đến!"
Vút! Một tiếng kiếm reo phảng phất như long ngâm vang lên từ hư không đối diện, từ nhỏ đến lớn, từ thấp đến cao, bất quá chỉ trong chớp mắt, liền vang dội trong toàn bộ rừng rậm Nam Cương, theo tới, là một đạo chớp lóe màu đỏ thẫm, ở phía bên kia vết nứt không gian, ở bên trong Thuần Dương Cung có một vòng mặt trời đỏ dâng lên.
Mặt trời đỏ mang theo vĩ lực vô tận, sóng nhiệt bốn phía đều là kiếm khí của Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận, cứ như vậy xuyên qua vết nứt không gian, giáng lâm ở ngay phía trên Trần Khuynh Địch!
"Ách!"
"Đây là...!"
Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận, ngày xưa chính là dựa vào toà trận pháp tuyệt thế này, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ mới có thể chống đỡ sự vây công của ba phương Kiếm Tông, Phật Môn, Đại Chu, nhưng uy lực của kiếm trận lúc này còn muốn dâng cao hơn một bước so với trước đó.
Nguyên nhân là ở chỗ Long Thiên Tứ, lão gia hỏa này cũng đã mở ra Đại Đạo Huyền Quang! Mà ở dưới sự thúc giục toàn lực của hắn, toàn bộ trận pháp hoàn toàn không có bất kỳ giữ lại nào, rót toàn bộ uy lực vào bên trong Xích Tiêu Kiếm, hướng về phía hư không đối diện chính là chém ra một kiếm có uy lực lớn nhất!
"Đến rất tốt!"
Quần áo của Trần Khuynh Địch bay phần phật, cười to nói.
Ta biết ngay Long Thiên Tứ sẽ không làm cho ta thất vọng, không thể không thừa nhận, ý nghĩ của ta và hắn ở dưới nhiều tình huống chính là nhất trí chưa từng có.
Ý niệm tới đây, tay phải của Trần Khuynh Địch duy trì tư thế nhập ngón tay lại chỉ lên trời không thay đổi, tay trái thì là cũng nhập ngón

tay lại, nhẹ nhàng điểm vào mi tâm, lực lượng toàn thân vào thời khắc này cấp tốc chuyển biến.
Đã thật lâu rồi hắn không dùng một chiêu này.
Sau khi đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan, cương khí, khí huyết, nguyên thần của Trần Khuynh Địch, toàn bộ đều dung hợp hóa thành sinh mệnh lực thuần túy, loại lực lượng ba trong một này là có thể tự do chuyển đổi.
Mà lúc này, hắn đã chuyển hóa tất cả sinh mệnh lực thành lực lượng nguyên thần! Ánh sáng nguyên thần vàng óng nồng đậm đến cực hạn, thậm chí có thể lộ ra ở bên ngoài cơ thể, tạo thành một bóng người hư ảo tản ra ánh vàng rực rỡ ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch.
"Mời bảo bối chém địch!"
"Trảm!"
Xích Tiêu Kiếm ở dưới sự thao túng của Trần Khuynh Địch, cộng thêm sự quán chú toàn lực của Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận, cơ hồ là đã khai phá lực lượng Đạo Binh thượng phẩm đến cực hạn, loại uy lực tầng thứ này thậm chí đã tiếp cận rất gần với Kích Toái Mệnh Tinh, coi như là chí cường giả, nhất định cũng phải nghiêm túc đối đãi.
Mà đối mặt với một kiếm này, Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ cơ hồ là lập tức trở nên cảnh giác, nhất là Man Thần, trung niên vạm vỡ thế nhưng là át chủ bài mà hắn chuẩn bị kỹ càng để hộ đạo vào sau khi đoạt xá, làm sao có thể hao tổn ở chỗ này, hắn dùng hai mắt nhìn chòng chọc Xích Tiêu Kiếm, ở trong lòng càng là khẩn trương đến cực hạn.
Ngay sau đó, ở dưới ánh mắt của vô số người, Xích Tiêu Kiếm hoàn toàn không để ý đến trung niên vạm vỡ, cũng không để ý đến Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ, càng không có quản đám người Man tộc còn đang bị tàn sát ở phía dưới, mà là trực tiếp bổ một kiếm về phía trung tâm huyết tế.
Mà ở nơi đó, là Lạc Tương Tư vẫn còn đang ở bên trong trạng thái hôn mê.
M* nó, thật sự cho rằng lão tử thấy lợi tối mắt, không biết cái gì mới là trọng yếu nhất hay sao?
Tương Tư sư muội! Sư huynh tới cứu muội đây!
Trần Khuynh Địch là rất tự biết mình.
Mặc dù đã trải qua mưa gió to to nhỏ nhỏ, nhưng hắn biết rõ, trí thông minh của mình thuộc về tầng thứ người bình thường.
Thậm chí là còn có một chút khả năng chếch xuống dưới.
Nguyên nhân chính là như thế, ở dưới tuyệt đại đa số tình huống Trần Khuynh Địch đều dựa vào một đôi thiết quyền đánh vỡ khốn cục, đương nhiên hắn cũng phát hiện ra, có lúc hắn không hề làm gì, chỉ cần lộ ra một nụ cười nắm tất cả mọi thứ ở trong lòng bàn tay,

đối phương không biết vì sao sẽ tự động bắt đầu suy diễn và tưởng tượng, rất là thần kỳ.

Chương 861: 90 độ

Nhưng vô luận như thế nào.
Trần Khuynh Địch hồ đồ trong việc nhỏ, nhưng ở bên trên đại sự lại rất nghiêm túc. Ở trong vấn đề cần phân rõ phải trái, hắn từ trước đến nay đều có nguyên tắc của mình.
Thật giống như tình huống ở trước mắt này, một thứ có thể khiến cho nhục thân của hắn tiến thêm một bước đến Chí Tôn, còn có Tương Tư sư muội bị vây khốn, lúc này cần phải làm gì?
Đi chiếm lấy cỗ nhục thân Chí Tôn kia? Đừng nói giỡn!
Lúc này đương nhiên là đi cứu Tương Tư sư muội a!
Từ khi Trần Khuynh Địch hiện thân cho đến nay, hắn vẫn chỉ có cái mục tiêu này, cho dù là thấy được nhục thân Chí Tôn, Trần Khuynh Địch vẫn không có dao động.
Nói đùa, loại vật nhục thân Chí Tôn này nếu mà muốn thì lúc nào đều có thể lấy được, đừng quên là sau lưng mình còn có Đại Càn, nhưng nếu Tương Tư sư muội xảy ra vấn đề gì, vậy thì coi như không phải là chuyện đùa.
Không sai.
"Cho nên ta chính là mới lừa phỉnh ngươi đó!"
Sau khi nhìn thấy nhục thân Chí Tôn lộ ra ánh mắt khát vọng, lộ ra ý đồ cướp bóc, thậm chí là không tiếc triệu hoán Thuần Dương Cung ở ngoài ngàn dặm đến trợ giúp, tất cả mọi thứ, nhìn qua đều là ta muốn chiếm lấy nhục thân Chí Tôn, thấy lợi tối mắt, từ đó làm ra cử động được ăn cả ngã về không.
Nhưng mà trên thực tế đây chính là kế điệu hổ ly sơn! Khiến cho các ngươi đặt lực chú ý ở trên người của trung niên vạm vỡ, sau đó ta minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, nắm lấy cơ hội, trực đảo hoàng long, nhất cử trở thành người thắng cuộc!
Ta thế nhưng là quá thông minh!
"Trảm!"
Trần Khuynh Địch cũng không tự mình lên trận, mà là chuyển hóa toàn bộ sinh mệnh lực thành lực lượng nguyên thần, chính là vì để thao túng Xích Tiêu Kiếm đã bị thôi động tới đỉnh phong.
Đạo Binh thượng phẩm cũng không phải là đơn giản như vậy, nếu vào lúc bình thường mà nói, ở trong tay của võ giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, Đạo Binh thượng phẩm có thể phát huy ra uy lực sánh ngang với võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, nhưng đó cũng không phải là cực hạn của Đạo Binh thượng phẩm, mà là bởi vì võ giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, chỉ có thể thôi động Đạo Binh thượng phẩm đến loại trình độ kia.
Chênh lệch ở giữa võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cùng với

võ giả Kích Toái Mệnh Tinh là rất to lớn.
Mà phần chênh lệch này, chính là không gian tiến bộ của Đạo Binh thượng phẩm, thôi động Đạo Binh thượng phẩm đến mức tận cùng, coi như là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng nhất định phải nghiêm túc đối đãi.
Nhưng mà, lực lượng cường đại cần phải có người cường đại điều khiển, bằng không thì chỉ có thể trở thành nguồn gốc của bạo loạn, Xích Tiêu Kiếm được thôi động đến mức tận cùng xa xa không phải là dễ thao túng như vậy, yêu cầu lực lượng nguyên thần cực kỳ to lớn, bằng không thì chỉ có thể lãng phí lực lượng của Xích Tiêu Kiếm một cách không có ý nghĩa, sẽ không phát huy ra được uy lực mạnh bao nhiêu.
May mà Trần Khuynh Địch là một người đặc thù, chuyển hóa toàn bộ lực lượng toàn thân thành lực lượng nguyên thần, cường độ nguyên thần của hắn thậm chí còn phải mạnh hơn một chút so với võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm tầm thường, dù sao thì những võ giả kia cũng đều chủ tu cương khí và khí huyết, mà lúc này Trần Khuynh Địch chỉ còn lại lực lượng nguyên thần, đây chính là ưu thế sở trường.
Ầm ầm! Ở dưới sự thao túng của Trần Khuynh Địch, Xích Tiêu Kiếm khẽ run lên, sau đó hoàn toàn không cho người ta cơ hội phản ứng, giống như một đạo thiểm điện bổ về phía trung tâm Huyết Tế Đại Trận.
Phải biết rằng, vốn dĩ tọa trấn Huyết Tế Đại Trận là Man Thần Điện, nhưng vì chống đối Trần Khuynh Địch, Man Thần đã chuyển đổi Man Thần Điện thành trung niên vạm vỡ, bây giờ Huyết Tế Đại Trận chỉ có bản thân trận pháp đang vận chuyển, mặc dù vẫn có uy lực không tầm thường, nhưng tuyệt đối sẽ không thể đỡ nổi Xích Tiêu Kiếm đã được thôi động đến mức tận cùng.
"Đừng mơ tưởng! !!"
Man Thần là người có tốc độ phản ứng nhanh nhất. Cho dù không thể so sánh với tốc độ của Xích Tiêu Kiếm, nhưng Man Thần vẫn kịp phản ứng, vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, đã thôi động trung niên vạm vỡ chuyển động.
"A a a!"
Toàn thân của trung niên vạm vỡ chấn động, từng tia huyết khí phiêu tán mà ra từ trong lỗ chân lông, lực lượng trên người tăng lên điên cuồng trong nháy mắt, lần này hắn cũng không hề nhúc nhích, chỉ là khí tức của thân thể liền phá vỡ hư không, vì ngăn trở Xích Tiêu Kiếm, Man Thần đã trực tiếp để cho cỗ nhục thân Chí Tôn này thiêu đốt tinh huyết! Đây chính là tinh huyết của Chí Tôn! Ở trong nháy mắt huyết dịch thiêu đốt, trung niên vạm vỡ liền phảng phất như vượt qua thời gian, khoảng cách vốn dĩ tuyệt đối không thể đuổi kịp đã bị hắn vượt qua, ở trong một phần ngàn vạn cái nháy mắt, hắn

liền xuất hiện ở phía dưới Xích Tiêu Kiếm, ở phía trên Huyết Tế Đại Trận, sau đó hướng hai tay lên trời, bỗng nhiên đấm ra một quyền!
Ầm! Cường độ thân thể của Chí Tôn là không cần phải hoài nghi, coi như là Xích Tiêu Kiếm cũng không thể chém đứt được thân thể của hắn, trường kiếm sau khi hoá lớn, bị trung niên vạm vỡ dùng hai tay một trái một phải, trực tiếp ôm vào trong lòng, lực lượng kinh khủng bị hắn bài xích ra ngoài, không thể ảnh hưởng đến Huyết Tế Đại Trận.
Thấy một màn như vậy, Man Thần mới xem như nhẹ nhàng thở ra.
Con m* nó.
Hù chết lão tử. Bất quá cũng may là đã chặn lại.
Ý niệm tới đây, Man Thần lập tức nhếch mặt lên một lần nữa, ngẩng đầu ưỡn ngực, khinh thường mà nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch.
Có một câu nói rất hay, gừng càng già càng cay, Tà Thần thì thế nào? Điệu hổ ly sơn thì thế nào? Cho rằng làm như vậy thì có thể phá hỏng kế hoạch sống lại to lớn của ta sao? Ngây thơ!
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, tính toán khoảng cách giữa hai bên.
"Để cho ngươi mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của văn minh sắt thép."
Trần Khuynh Địch duy trì tư thế lấy tay trái điểm vào mi tâm, tay phải giơ cao hướng lên trời, hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục thôi động tinh thần lực, dùng sức vung tay phải xuống.
"Mời bảo bối."
"Quay người!"
Vừa dứt lời.
"Xích Tiêu Kiếm sau khi hoá lớn dài đến 40m rung động kịch liệt, mặc dù ở giữa thân kiếm vẫn bị trung niên vạm vỡ ôm chặt, căn bản là không có cách nào động đậy, nhưng mũi kiếm vào thời khắc này lại đột nhiên cong queo một cách quỷ dị, quả thực giống như là một người còn sống sờ sờ đang vặn vẹo thân thể.
Sau đó mũi kiếm cùng với thân kiếm tạo thành một cái góc 90 độ.
Tất cả mọi người đều nhìn thấy, Xích Tiêu Kiếm vốn là ở vào trạng thái đánh tới Huyết Tế Đại Trận, nhưng lại bị trung niên vạm vỡ cản lại vào thời khắc mấu chốt, dù vậy, Xích Tiêu Kiếm chỉ là bị chặn lại, cũng không có bị đánh bay, cho nên trên thực tế khoảng cách ở giữa Xích Tiêu Kiếm cùng với Huyết Tế Đại Trận là rất gần.
Mà mũi kiếm hướng xuống 90 độ, liền hoàn mỹ lấp đầy đoạn khoảng cách này.
Ầm! Mũi kiếm cứ như vậy từ trên xuống dưới đâm vào trên trận pháp huyết tế cũng như đâm vào trong lòng của Man Thần.

Chương 862: Dối lừa

Trận pháp đang vận chuyển một cách nghiêm cẩn, bị mũi kiếm của Xích Tiêu Kiếm xuyên qua, thật giống như chèn một khúc gỗ vào hệ thống bánh răng vậy, hoặc là khúc gỗ bị nghiền nát, hoặc là hệ thống bánh răng sụp đổ, mà rất hiển nhiên, bằng vào uy lực của Huyết Tế Đại Trận còn chưa đủ để nghiền nát mũi kiếm Xích Tiêu Kiếm, thế là kết quả cũng rất rõ ràng.
Ầm ầm! Huyết Tế Đại Trận nổ tung, tâm thái của Man Thần cũng nổ tung.
"A A A A A A!"
Vào giờ khắc này, từ sau khi Tầm Long Sĩ đi tới Nam Cương gặp gỡ Man Thần cho đến nay lần đầu tiên nghe được vị lão yêu quái viễn cổ này phát ra tiếng thét từ trong thâm tâm.
Có một câu nói rất hay, chiến tranh không ngại dối lừa.
Từ lúc ban đầu Trần Khuynh Địch cũng đã không trông cậy vào một kiếm xuất hiện đột ngột của mình sẽ đắc thủ, dù sao thì Man Thần nói thế nào cũng là lão quái vật sống lại từ thời đại viễn cổ, tập kích bất ngờ dĩ nhiên là hữu dụng, nhưng đối phương nhất định sẽ có thể phản ứng kịp, chỉ cần hắn kịp phản ứng, thì liền có biện pháp chống lại.
Nhưng mà, chỉ cần thay đổi phương thức liền tốt.
Sau khi vận hết toàn lực đỡ được một đòn vạn phần kinh hiểm, vô luận là ai, ở trong lòng đều sẽ không tự chủ được mà buông lỏng trong một cái nháy mắt, nhưng dù vậy, Trần Khuynh Địch tin rằng Man Thần vẫn sẽ hết sức cảnh giác như cũ, muốn bắt được sự buông lỏng trong nháy mắt này, nhất định phải dùng thủ pháp càng xảo diệu hơn, thủ pháp khiến cho người ta căn bản không ngờ được.
Không ngờ được chứ gì? Kiếm của ta còn biết quẹo!
Một đòn hoàn toàn vượt qua sự nhận biết đã đánh trúng mục tiêu một cách hoàn mỹ, toàn bộ Huyết Tế Đại Trận ở dưới sự trùng kích của Xích Tiêu Kiếm nổ tung ầm ầm, huyết quang bắn tung tóe phản chiếu lấy nụ cười rực rỡ của Trần Khuynh Địch.
Con m* nó.
Ta xem về sau ai còn dám nói ta không có đầu óc! Nhìn thấy chưa! Ta vào lúc mấu chốt không phải là rất đáng tin hay sao, một loạt thao tác vận dụng tâm lý học để tập kích bất ngờ xảo diệu này...
Những người xuyên việt khác sẽ làm được sao! ?
Ở trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy toàn thân đều phảng phất như thăng hoa vậy, tiếng kêu chói tai thê lương kia của Man Thần, ở trong tai của hắn lại cực kỳ êm ái.
"Hét lớn thêm một chút nữa!"

"Để cho ta nghe rõ thêm một chút!"
Đương nhiên.
Hưởng thụ thì hưởng thụ, Trần Khuynh Địch cũng không quên chính sự, thân hình loé lên một cái, liền ôm Lạc Tương Tư rơi ra ngoài từ bên trong Huyết Tế Đại Trận vào trong ngực.
"Con m* nó?"
Là ảo giác của ta sao, Tương Tư sư muội có phải đã phát dục hay không?
Khụ khụ! Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lắc lắc đầu, ném tà niệm ở trong lòng ra sau đầu, sau đó lập tức rút lui, kéo dài khoảng cách với trung niên vạm vỡ, đồng thời cũng hướng ánh mắt nhìn về phía phương hướng Man Thần cùng với Tầm Long Sĩ, Tầm Long Sĩ thì tạm thời không nói, trạng thái của Man Thần còn lâu mới được gọi là tốt.
"Làm sao có thể..."
"Bị đánh nát?"
"Huyết tế của ta, mục tiêu của ta, tương lai của ta..."
"Không có khả năng! !! !"
Ầm ầm! Tiếng thét chói tai của Man Thần dần dần biến thành tiếng gào thét hùng tráng, tiếng gầm quét sạch bốn phương, mang theo sự phẫn nộ như núi lửa bộc phát ẩn tàng một tia tuyệt vọng sâu đậm.
Ngay cả Tầm Long Sĩ vốn là ở cùng một phe với Man Thần, vào vào giờ khắc này cũng đều khẽ lùi về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với Man Thần, không có ai rõ ràng hơn hắn, một tên điên mất đi hy vọng sẽ đáng sợ cỡ nào, nhất là vào thời điểm thực lực của cái tên điên này còn không yếu.
Tiếng gầm gừ quanh quẩn ở trong thiên địa.
Trọn vẹn qua mấy giây, Man Thần mới ngậm miệng lại, hai mắt khép lại rồi mở ra, sự dữ tợn, phẫn nộ, tuyệt vọng ban đầu, lại phảng phất như không tồn tại mà biến mất vậy.
Thay vào đó là lạnh lùng thấu xương.
"Rất tốt." Man Thần chậm rãi mở miệng nói, thanh âm giống như hàn băng vạn năm.
"Làm tốt lắm." Ánh mắt của Man Thần trực tiếp nhắm vào Trần Khuynh Địch: "Áo Mễ Gia, ta và ngươi rốt cuộc có thù hận gì? Ngươi thế mà lại không tiếc làm đến nước này cũng phải phá hư kế hoạch của ta, thậm chí là đối đầu cùng với Tà Thần A Nhĩ Pháp, hiện tại ta đã bắt đầu hoài nghi, ngươi rốt cuộc có phải là Thiên Ngoại Tà Thần hay không?"
Trần Khuynh Địch nhíu lông mày lại: "Hả?"
"Nói thật, đây cũng là ý kiến của bản thân ta, ta không phục, cũng không tin thổ dân dị thế giới cũng có thể phá được kế hoạch tỉ mỉ do ta thiết kế, so với chuyện này, ta càng muốn tin tưởng ngươi cùng với ta là một loại người, mà không phải là cái gì Thiên Ngoại Tà Thần, ngươi nói sao, Trần Khuynh Địch?"

Nói đến đây, Man Thần không lên tiếng nữa, mà là dùng nguyên thần truyền âm hỏi: "Người xuyên việt?"
Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Trần Khuynh Địch cũng truyền âm: "Ngươi cũng thế?"
Man Thần ngẩn người, đột nhiên cười như điên: "Ha ha ha ha ha! Thì ra là thế, là như vậy sao, cũng phải, ta thực sự là phạm phải hồ đồ rồi, Thiên Ngoại Tà Thần? Thiên Ngoại Tà Thần! Ha ha ha ha, không sai, nói đến, ngươi cũng coi như là Thiên Ngoại Tà Thần a? Thật giống như ta? Ha ha ha ha ha!"
"Ách…" Nhìn Man Thần cười như điên, Trần Khuynh Địch đột nhiên cảm thấy có một chút phát lo.
Tên ga hỏa này không phải đã điên rồi chứ?
"Ta rất tốt." Phảng phất như có thể nghe được tiếng nói ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, Man Thần đột nhiên ngưng cười, ngẩng đầu nói ra.
"Tốt trước đó chưa từng có."
"Xem ra ta cuối cùng cũng không phải là nhân vật chính, nghịch thiên mà đi là vẫn quá khó khăn, bất quá Trần Khuynh Địch, đừng tưởng rằng ngươi đã thắng, ngươi còn kém xa lắm!"
Man Thần trực tiếp tản đi quang ảnh ở trên người, hiển lộ ra chân thân, giống như là Trần Khuynh Địch nhìn thấy trước đó vậy, là một lão đầu để ria mép hèn mọn, không nhìn thấy một chút bá khí nào, hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được vị đại gia này cùng với vị trung niên vạm vỡ ở trên trời kia là cùng một người.
"Tế thiện thi!" Chỉ thấy Man Thần dùng hai tay kết ấn, dồn khí đan điền, phát ra một tiếng quát nhẹ.
Vừa dứt lời, trung niên vạm vỡ ở giữa không trung chính là chấn động toàn thân, sau đó khí tức ở trên người bắt đầu tăng vọt lần thứ hai, đồng thời vọt tới về phía Man Thần.
Cùng lúc đó…
"Tế ác thi!"
Bản thân Man Thần cũng bắt đầu biến hóa kỳ diệu, thân thể nguyên bản ngưng thực vào thời khắc này thế mà bắt đầu hòa tan, bắt đầu trở nên hư ảo, phảng phất như một hình bóng.
Man Thần cùng với trung niên vạm vỡ, một hư một thực, cứ như vậy đụng thẳng vào nhau ở giữa không trung, trong chớp mắt, ánh sáng trắng nóng bỏng lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra, chờ sau khi quang mang tán đi, vô luận là trung niên vạm vỡ hay là lão đầu hèn mọn, toàn bộ đều biến mất, còn dư lại cuối cùng, chỉ có một vị thiếu niên mà Trần Khuynh Địch chưa bao giờ thấy qua. Mái tóc màu đen đón gió tung bay, cũng cởi trần, mang theo đủ loại hình xăm đồ đằng, khoác lên áo da thú, chân đạp chiến ngoa, tràn đầy phong cách ngỗ ngược, hai đầu lông mày càng là lộ ra một cỗ khí thế mà người trẻ tuổi mới có, khí chất quanh người thế mà có một chút tương tự

với Trần Khuynh Địch.

Chương 863: Thiếu niên Man Thần

"Phản lão hoàn đồng?"
"Mưu lợi mà thôi." Man Thần cười cười: "Kỳ thật trước đó người kia căn bản không phải là nhục thân Chí Tôn."
"Hả?"
"Nếu thật sự là thân thể Chí Tôn mà nói, ta làm sao có thể tùy tiện thúc đẩy, độ khó thôi động loại đồ vật này chỉ sợ còn cao hơn so với thôi động Đạo Binh cực phẩm, kỳ thật đây chẳng qua là một giọt máu mà Man Thần lưu lại ngày xưa mà thôi, được ta uẩn dưỡng trong nhiều năm như vậy, lúc này mới tạo thành một bộ nhục thân kim cương bất hoại."
"Đáng tiếc."
"Sau ngày hôm nay cỗ thân thể này liền hoàn toàn biến mất."
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền cảm thấy đau lòng.
Bậc chí bảo này nên nằm ở trong tay của người có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của nó mới đúng, mà phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, người có thể làm cho nó phát huy ra tác dụng lớn nhất...ngoài ta ra còn có ai? Kết quả ngươi thế mà cứ dùng hết như vậy? Thật là phí của trời!
"Đây là đồ của ta cơ mà, vì sao ngươi còn lộ ra bộ dáng đau lòng hơn cả ta?"
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, nhìn thiếu niên Man Thần, mở miệng nói: "Ngươi dự định làm thế nào? Đánh một chầu với ta hay sao? Ta có thể cảm giác được, thủ đoạn phản lão hoàn đồng kỳ quái này của ngươi, hẳn là cũng không đạt tới Kích Toái Mệnh Tinh a."
"Không sai." Thiếu niên Man Thần gật đầu một cái, nói: "Kích Toái Mệnh Tinh làm sao có thể dễ dàng đạt tới như vậy."
"Nhưng ít ra bây giờ ta ở phía dưới Kích Toái Mệnh Tinh hẳn là vô địch, ngươi không phải là đối thủ của ta."
"Thì ra là vậy."
"Đương nhiên."
Thiếu niên Man Thần lộ ra bộ dạng rất có tự tin, loại thủ đoạn cấm kỵ này cũng không phải dễ thi triển như vậy.
"Được rồi, nói nữa cũng chỉ làm lãng phí thời gian, hãy chuẩn bị trả giá cho những điều mà ngươi đã làm!"
Thẳng đến cái chớp nhoáng này, hai đầu lông mày của thiếu niên mới lộ ra một tia hận ý cực hạn.
Hiển nhiên, bình thản còn có lạnh lùng trước đó cũng chỉ là ngụy trang, lửa giận ở trong lòng của Man Thần đối với Trần với Khuynh Địch tuyệt đối không có bởi vì nguyên nhân tất cả mọi người là đồng

hương mà giảm đi một chút nào.
Mà đạo lý này, Trần Khuynh Địch tự nhiên là cũng hiểu được.
"Xem kiếm!"
"? ??"
Thiếu niên Man Thần còn chưa dứt lời! Trần Khuynh Địch liền trực tiếp cầm lấy Xích Tiêu Kiếm chém về phía đỉnh đầu của thiếu niên Man Thần.
Có một câu nói rất hay, ra tay trước mới chiếm được lợi thế.
Đánh nhau chính là phải dùng khí thế áp đảo địch nhân!
Sự thật đã chứng minh.
Tên gia hỏa Man Thần này nói mình vô địch ở phía dưới Kích Toái Mệnh Tinh cũng không phải là nói giỡn.
Ở dưới đòn đánh bất ngờ của Trần Khuynh Địch, Xích Tiêu Kiếm chém về phía đỉnh đầu của thiếu niên Man Thần, tản ra khí thế vô song, nhưng đối phương lại bình thản lắc lắc ngón tay.
Sau đó liền đánh bay Xích Tiêu Kiếm cùng với Trần Khuynh Địch ra bên ngoài.
Trong cái nháy mắt đó Trần Khuynh Địch liền chạy trốn!
Vừa cầm Xích Tiêu Kiếm, vừa ôm Lạc Tương Tư, Trần Khuynh Địch nương theo lực phản chấn chạy như điên, cho dù là một chút lưu luyến cũng đều không có.
Nói đùa, ai muốn cứng đối cứng với ngươi?
Đừng thấy Trần Khuynh Địch bình thường đều dựa vào một đôi thiết quyền đánh khắp thiên hạ, đánh thắng được thì đánh trước một quyền, không đánh lại thì lại đánh một quyền, nhưng trên thực tế hắn cũng rất cơ trí! Nếu thật sự gặp phải tồn tại làm sao cũng không đánh lại, ở phía dưới tình huống có đường lui, hắn tuyệt đối sẽ lựa chọn rút lui một cách chiến lược.
Cũng ví dụ như hiện tại.
"Ra đi!"
Toàn thân của Trần Khuynh Địch lấp loé ánh vàng, Đô Thiên Tọa trực tiếp hiện ra, đụng nát hư không, lấy bộ dáng Thái Dương Kim Thuyền hiển lộ ra chân thân, Trần Khuynh Địch loé lên một cái liền vọt vào bên trong Thái Dương Kim Thuyền.
"Phù, an toàn rồi!"
Sau khi đưa Lạc Tương Tư vào một căn phòng trong Thái Dương Kim Thuyền, Trần Khuynh Địch liền thao túng Thái Dương Kim Thuyền bay thẳng ra bên ngoài Nam Cương.
Mà vào lúc này đây…
"Muốn đi? Ở lại cho ta!" Tầm Long Sĩ đứng dậy.
Mặc dù từ khi Huyết Tế Đại Trận bị phá vỡ hắn vẫn ẩn thân, giảm đi cảm giác tồn tại, nhưng bây giờ Tầm Long Sĩ cảm thấy cơ hội biểu hiện của mình đã đến! Thân làm một mưu sĩ không có sở trường trên võ lực.

Phán đoán của Tầm Long Sĩ đối với tình huống trước mắt là vô cùng rõ ràng, kế hoạch của Man Thần rất rõ ràng là đã phá sản, thẹn quá hoá giận, tiến vào trạng thái điên cuồng cho dù có chết cũng phải kéo địch nhân theo, mà Trần Khuynh Địch rất rõ ràng là đã trở thành đối tượng mà Man Thần chọn trúng, cũng không phải là chọn hắn.
Mà rất rõ ràng một chiêu này của Man Thần tuyệt đối không phải là có thể sử dụng một cách tuỳ tiện, cho nên Tầm Long Sĩ suy đoán sau khi sử dụng hết một chiêu này đoán chừng Man Thần cũng sẽ xong đời, rõ ràng chính là muốn đồng quy vu tận với Trần Khuynh Địch, đừng nhìn thấy hiện tại Man Thần rất uy phong, nói không chừng sau một lúc nữa sẽ trực tiếp toi đời.
Như vậy vấn đề đã đến…
Man Thần hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, vậy mình cần phải làm gì? Nhân cơ hội này ngăn cản Trần Khuynh Địch, để cho Man Thần có cơ hội đồng quy vu tận cùng với Trần Khuynh Địch, còn mình thì làm ngư ông đắc lợi, chờ đến khi hai người bọn hắn liều mạng đến mức lưỡng bại câu thương, mình sẽ đi ra chiếm đoạt chiến lợi phẩm...
Một hòn đá ném hai con chim, há không phải tốt thay?
Mà sự thật đã chứng minh, cái quyết định này của hắn là tương đối chính xác.
Oán khí ở bốn phía cuốn tới, quấn quanh ở trên Thái Dương Kim Thuyền, mặc dù chỉ là ở trong nháy mắt liền bị lực lượng trên Thái Dương Kim Thuyền tản ra đốt không còn một mảnh, nhưng thứ Man Thần muốn đúng là cái nháy mắt này, bất quá chỉ trong chớp mắt, hắn liền chạy tới, xuất hiện ở ngay phía trước Trần Khuynh Địch.
"Khốn kiếp!"
"Thật sự cho rằng ta sợ ngươi! ?"
"Đụng vào!"
Thái Dương Kim Thuyền trùng trùng điệp điệp, thân thuyền nghiền nát hư không, trực tiếp xông về phía thiếu niên Man Thần, mà đối mặt với một đòn lao tới của một kiện Đạo Binh thượng phẩm, thiếu niên Man Thần không chỉ không lùi bước, ngược lại còn tiến về phía trước một bước, dùng bàn tay vỗ mạnh về phía Thái Dương Kim Thuyền.
Mà cùng lúc đó…
Ầm ầm! Khí huyết bộc phát!
Trung niên vạm vỡ trước đó mặc dù có uy lực bất phàm, nhưng cũng chỉ dừng bước tại nhục thân cường đại, không có khí huyết phụ trợ, không có cương khí bộc phát, cũng không có nguyên thần, chính là cỗ xác rỗng, mặc dù cường đại, nhưng có quá nhiều sơ hở, bằng không thì Trần Khuynh Địch cũng sẽ không bắt được sơ hở để đánh nát Huyết Tế Đại Trận.
Nhưng mà bây giờ thì khác.

Thiếu niên Man Thần sau khi dung hợp thế mà có thể bộc phát ra khí huyết! Đây cũng không phải là chuyện đùa! Lấy thể chất của thiếu niên Man Thần, sau khi bộc phát ra khí huyết, cho ra uy lực viễn siêu sự tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, không có Đạo Binh thượng phẩm, cũng không có Đại Đạo Huyền Quang, chính là bộc phát khí huyết đơn thuần, uy lực còn muốn vượt qua Trần Khuynh Địch thôi động Thái Dương Kim Thuyền, thấy vậy hai mắt của Trần Khuynh Địch liền trở nên nóng bỏng.

Chương 864: Dụ địch xâm nhập

Lực lượng thuần túy! Đây chính là lực lượng mà Trần Khuynh Địch tha thiết ước mơ! Đối với Trần Khuynh Địch không có cách nào mở ra Đại Đạo Huyền Quang mà nói, cỗ lực lượng này không thể nghi ngờ là đã chỉ rõ con đường đi tới cho hắn, cực kỳ trọng yếu đối với hắn, nói thật nếu như không phải là thực lực không cho phép, hắn chính là hận không thể đóng gói thiếu niên Man Thần mang trở về Thuần Dương Cung nghiên cứu một phen thật tốt.
Gặp quỷ! Thân hình lóe lên, Trần Khuynh Địch liền xuất hiện ở trên mũi tàu Thái Dương Kim Thuyền, cách bình chướng Thái Dương Kim Thuyền nhìn thiếu niên Man Thần.
Thiếu niên Man Thần hơi hơi nhíu lông mày, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy trong ánh mắt Trần Khuynh Địch nhìn bản thân hắn rất cổ quái, dường như là có ý đồ đối với hắn.
Quan trọng nhất là, không phải là có ý đồ đối với thực lực, bảo vật công pháp của hắn, mà là có ý đồ với thân thể của hắn...điều này cũng quá kỳ quái!
"Đi chết đi!"
Thiếu niên Man Thần giật khóe miệng một cái, công kích ở dưới tay càng trở nên cuồng bạo, sau khi bộc phát khí huyết, từng quyền từng cước của hắn đều mang theo cự lực kinh khủng, đánh cho toàn bộ Thái Dương Kim Thuyền chấn động kịch liệt, hơn nữa nhục thân ở dưới sự va chạm với Thái Dương Kim Thuyền, thế mà không có một chút dấu hiệu nứt vỡ nào.
Cũng khó trách thiếu niên Man Thần không cần Đạo Binh thượng phẩm liền có thể cường đại như thế. Bởi vì bộ thân thể này của hắn chính là Đạo Binh thượng phẩm!
Đúng vậy! Trong nháy mắt lĩnh ngộ được điểm này, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch lóe lên linh quang, đây cũng là một con đường a, phương án của hệ thống là rèn luyện xương cốt, cải biến khí huyết, nhưng nếu coi toàn thân như là một kiện pháp bảo để rèn luyện, khiến cho nhục thân có thể so với Đạo Binh thượng phẩm, không phải là cũng sẽ rất mạnh hay sao? Đạo Binh thượng phẩm chính là Hỏa Luyện Kim Đan, Đạo Binh cực phẩm chính là Kích Toái Mệnh Tinh. Có khả thi hay không?
Trong lòng của Trần Khuynh Địch lóe lên cái ý niệm này, nhưng ở dưới sự ép sát từng bước của thiếu niên Man Thần rất nhanh liền cắt đứt sự suy nghĩ của hắn, tầng phòng ngự bên ngoài Thái Dương Kim Thuyền rốt cục đã bắt đầu không chịu nổi sự tiến công của Man Thần.
Dù sao thì lấy tu vi của Trần Khuynh Địch để thôi động Thái Dương

Kim Thuyền, cũng không có cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực của nó.
Mà thân thể của Man Thần chính là Đạo Binh thượng phẩm, mỗi một chiêu đánh ra đều là toàn lực bộc phát, chênh lệch giữa hai bên là cực lớn.
Tiếp tục như vậy là không được.
"Ngươi không nên ép ta!" Trần Khuynh Địch cắn chặt hàm răng nói.
Thiếu niên Man Thần nhíu lông mày lại.
Lời này làm sao lại nghe quen tai như vậy? Luôn cảm thấy giống như đã nghe được từ nơi nào đó...
Ở Man Thần Điện! Trước đó tên khốn này chính là vừa nói như vậy, vừa móc ra một tấm lệnh bài, sau khi bóp nát bỗng nhiên bạo phát ra quyền ý đáng sợ đánh cho mình trọng thương...
Mặc dù bây giờ lực lượng của mình đã không phải là lúc trước có thể so sánh, nhưng không thể không thừa nhận, trước đó cỗ quyền ý kia tuyệt đối đã vượt qua cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, hơn nữa còn chuyên phá nguyên thần, hết lần này tới lần khác bây giờ nguyên thần của mình lại là yếu nhất, nếu như lại bị hắn trọng thương một lần nữa, kết quả của mình cũng không thể tốt hơn so với trước đó bao nhiêu.
Nhưng tên gia hỏa này sẽ thực sự còn có át chủ bài như vậy hay sao?
Ở trong lòng của thiếu niên Man Thần có một chút hoài nghi.
Loại quyền ý đó hẳn là không phải dễ dàng lấy ra như vậy mới đúng...
"Xẹt!"
Trần Khuynh Địch kéo áo khoác ra hai bên, lộ ra quần áo ở bên trong, từ trên xuống dưới, trước trước sau sau treo hơn 20 tấm lệnh bài lóng lánh ánh vàng...
"! !!"
Thiếu niên Man Thần không nói hai lời liền quay đầu bỏ chạy!
Đồ đần! Ngay trong nháy mắt thiếu niên Man Thần quay đầu chạy trốn, Trần Khuynh Địch cũng không nói hai lời mà quay đầu bỏ chạy.
Nói đùa, lão tử nếu như có hơn 20 tấm kim bài miễn tử, đã sớm đè người xuống đất mà đánh đập, làm sao còn có thể chạy trốn khắp nơi.
Như vậy mà cũng nhìn không ra, xem ra qua nhiều năm như vậy ngươi chính là đã sống uổng!
Đương nhiên, Trần Khuynh Địch cũng không phải là không có một tấm kim bài miễn tử nào, thứ kim bài miễn tử này mặc dù trân quý, nhưng lúc trước vào thời điểm Trần Khuynh Địch ra đi vẫn đã mặt dạn mày dày lấy được hai tấm kim bài miễn tử từ trong tay của Thánh Thượng Đại Càn, vừa mới rồi hắn chính là cố ý thả ra khí tức của tấm kim bài miễn tử còn lại, nếu không thì cũng không thể dọa được Man Thần.

Mà đổi thành một bên, Man Thần chân trước vừa mới chạy, chân sau liền kịp phản ứng.
M* nó! Tên khốn này nếu như có hơn 20 tấm kim bài miễn tử thì còn cần phải chạy? Đã sớm đè ta xuống mà đánh đập.
Đáng tiếc là do Man Thần có tu vi cao, mà tu vi cao liền mang ý nghĩa là có phản ứng nhanh, vào thời điểm đối mặt với nguy hiểm, trực giác thường thường còn càng thêm cấp tốc hơn so với suy nghĩ, cho nên không đợi hắn suy nghĩ, thân thể đã tiến hành chạy trốn, đợi đến khi hắn lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch đã bắt lấy cơ hội.
"Chết tiệt!" Man Thần tức giận đến mức mặt đỏ rần.
Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám lường gạt hắn như thế! Đều là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, lại còn làm ra loại cử động mà lưu manh chợ búa mới có thể làm ra này.
Một chút phong độ của cường giả cũng đều không có!
Quay người lại, nhìn thấy một nửa thân thuyền Thái Dương Kim Thuyền đã xâm nhập vào hư không, sự tức giận ở trong lòng của Man Thần càng ngày càng to lớn, thân hình trực tiếp biến lớn, bất quá chỉ trong chớp mắt, liền bành trướng đến cấp độ không xê xích bao nhiêu cùng với Thái Dương Kim Thuyền, dùng hai tay trực tiếp ôm lấy một nửa thân thuyền khác của Thái Dương Kim Thuyền.
"Đừng mơ tưởng chạy trốn…! ?"
Man Thần còn chưa nói hết lời, Trần Khuynh Địch lại đột nhiên chạy ra khỏi Thái Dương Kim Thuyền, xuất hiện ở trước mặt hắn.
Ở trên mặt còn mang theo nụ cười tràn ngập ác ý.
"Coi quyền!"
Tấm kim bài miễn tử thứ hai bị bóp nát!
Ngươi cho rằng Trần Khuynh Địch ta thực sự là sợ ngươi mới chạy trốn hay sao?
Ta đây là dụ địch xâm nhập! Giả bộ yếu đuối mê hoặc đối phương, sau đó ở dưới sự bất ngờ đánh cho đối phương ngã sấp mặt!
Hiện tại Man Thần đang bắt lấy Thái Dương Kim Thuyền, một thân thần lực bị Thái Dương Kim Thuyền dây dưa hơn phân nửa, mình kích hoạt kim bài miễn tử, tất nhiên là có thể dễ dàng đánh cho hắn bị thương!
"! !!" Trong cái chớp nhoáng này Man Thần cũng kịp phản ứng.
Vẫn là câu nói kia.
Tất cả biến đổi quá nhanh, Trần Khuynh Địch làm ra một loạt thao tác hư hư hư thật thật, mà ta nóng lòng ngăn cản Trần Khuynh Địch chạy trốn lại không nghĩ nhiều như vậy, lúc này mới bị Trần Khuynh Địch chế tạo ra một cái cơ hội hoàn mỹ như vậy, giống như là kế hoạch của Trần Khuynh Địch, nếu thật sự bị cỗ quyền ý kia đánh trúng một lần nữa…ta tuyệt đối sẽ xong đời!

Chương 865: Quyền ý đâu?

Kim bài miễn tử vỡ nát! Trần Khuynh Địch nhắm hai mắt lại, nâng tay phải lên, năm ngón tay nắm chắc thành quyền, chuẩn bị diễn võ trong tinh không một lần nữa, bộc phát ra quyền ý vô địch, mà ở trên mặt của Man Thần cũng lộ ra vẻ không cam lòng, phẫn nộ, đáng tiếc, rất nhiều thần sắc phức tạp, cuối cùng cũng nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón kết cục bi thảm...
...
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Man Thần: "? ??"
Quyền ý đâu? Chỉ thấy kim bài miễn tử vỡ nát hóa thành từng đạo từng đạo ánh vàng tản ra, sau đó phảng phất như xiềng xích vậy quấn quanh Trần Khuynh Địch, tạo thành một cái quang tráo ngăn cách ngoại giới... một mực bảo vệ hắn...
Bầu không khí bỗng chốc lộ ra vẻ hết sức khó xử.
Khuynh Địch tức giận đến mức mặt đều đen.
M* nó! Ta muốn báo cáo Thánh Thượng Đại Càn bán ra hàng giả kém chất lượng lừa gạt khách hàng!
Kỳ thật Trần Khuynh Địch cũng không phải là không hiểu được, hai tấm kim bài miễn tử, Thánh Thượng Đại Càn hẳn là đã làm thành hai loại hình, phân biệt phụ trách công kích và phòng ngự, công thủ cân bằng, có thể lấy ra bảo mệnh trong lúc nguy cấp, lại có thể lật bàn ở trong thời khắc mấu chốt, thiết kế như vậy là không có vấn đề.
Nhưng mà ngươi tối thiểu cũng phải nói cho ta một tiếng chứ! Ta đã sắp thắng rồi! Ngươi có biết ta dùng bao nhiêu tế bào não mới nghĩ ra được kế hoạch hoàn mỹ như vậy hay không! ? Tên khốn!
Mà ở phía đối diện, Man Thần thì là thở phào một hơi.
"Phù, con m* nó."
"Hù chết lão tử."
Dừng lại một chút, ở trên mặt của Man Thần lộ ra nụ cười xán lạn dào dạt một lần nữa.
Muốn ám toán ta? Cũng không nhìn xem một chút ta đã sống bao nhiêu năm, ta sẽ tùy tiện bị ngươi ám toán hay sao? Ngây thơ!
"Chờ màn sáng này tán đi, sẽ chính là tử kỳ của ngươi."
"Khục!" Lần này ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, Trần Khuynh Địch mặt không đổi sắc, nhưng ở trong lòng thì sốt ruột vạn phần, điều duy nhất khiến cho hắn vui mừng chính là Thái Dương Kim Thuyền đã thừa cơ trốn vào hư không, Tương Tư sư muội xem như đã thoát ly khỏi hiểm cảnh.
Hiện tại vấn đề chính là bản thân mình.
M* nó, Thánh Thượng Đại Càn làm sao lại lề mà lề mề như vậy.

Trăm vạn viện quân của ta đâu? Tại sao còn chưa thấy?
Mà vào thời điểm Man Thần cùng với Trần Khuynh Địch đang giằng co với nhau.
"Tham Lang, Phá Quân, Cự Môn, Văn Xương, Võ Khúc, Lộc Tồn, Liêm Trinh."
"Bắc Đẩu Thất Nguyên, Thần Hệ Thống Thiên, Thiên Đại Thánh, Uy Quang Ngàn Vạn, Lên Trời Xuống Đất, Đoạn Tuyệt Long Nguyên, Thừa Vân Mà Thăng, Đến Hàng Đàn Trước, Lấy Trị Ma, Trị Tinh, Trị Thủy, Trấn Ngũ Phương, Tế Pháp Giới."
"Thiên Địa Chính Thống!"
Tầm Long Sĩ đánh ra pháp quyết, âm hồn oán khí ở bốn phía tản vào trong thiên địa, nếu như có cao nhân hiểu được Vọng Khí Thuật ở đây mà nói, chỉ sợ là liền có thể nhìn thấy.
Lúc này ở phía trên Nam Cương.
Một đầu cự long vàng óng hội tụ từ khí vận đang gào thét, đang giãy dụa, vô số sợi xích màu đen không ngừng dung nhập vào bên trong cự long, xâm nhập vào thân rồng, hóa thành từng đạo từng đạo màu long văn đen nhánh, cự long vàng óng nguyên bản tản ra khí tức thần thánh cao khiết, thế mà càng ngày càng trở nên cuồng bạo cùng với âm tà.
"Ha ha ha!"
"Thành công rồi!"
Nói đến cùng, mục tiêu cuối cùng nhất của Tầm Long Sĩ cùng với Man Thần là hoàn toàn khác biệt, nhiều nhất là chỉ có phương thức không sai biệt lắm mà thôi.
Mặc dù Man Thần đã thất bại, nhưng Tầm Long Sĩ xem như đã đạt thành mục đích.
"Khí vận Nam Cương đã triệt để bị cải tạo, chỉ cần thao túng thêm một chút, liền có thể hướng nó bay vào Trung Nguyên, trọng thương Tổ Long Trung Nguyên lần thứ hai, về phần Nam Cương sẽ như thế nào...
Liên quan cái rắm đến ta?
"Làm tốt lắm!"
Hư không ở bên cạnh Tầm Long Sĩ nứt ra, một đạo thân ảnh toàn thân tràn ngập khói đen bước ra từ đó, phát ra tiếng than thở, mà Tầm Long Sĩ thì là cười cười rất khiêm tốn.
"Xin chào đại nhân."
"Miễn lễ."
Tà Thần A Nhĩ Pháp khoát tay áo, đảo ánh mắt qua toàn bộ Nam Cương, rất nhanh liền rơi vào trên người của Man Thần cùng với Trần Khuynh Địch, trong mắt lập tức lóe lên lãnh quang.
"Tà Thần đoạt xá mà ngươi nói là ai?"
"Bẩm đại nhân, là người đang ở trong màn sáng kia, mời đại nhân hãy cẩn thận, đối phương mặc dù có thực lực không bằng đại nhân,

nhưng tâm trí và mưu kế đều là sâu không lường được, tuyệt đối không thể xem thường, mà thuộc hạ hoài nghi, Thuần Dương Cung lúc này thậm chí là có khả năng đã triệt để trở thành đại bản doanh của tổ chức đối phương."
"Thái Hoa Tiên Nhân có khả năng đã bị hắn ám toán!"
"Ồ?" A Nhĩ Pháp có vẻ hơi ngoài ý muốn.
Hắn cũng đã nghe qua tên tuổi của Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, hắn cũng thừa nhận thực lực của đối phương, nhưng cái tổ chức Tà Thần đột nhiên nhô ra này thế mà có thể ám toán đối phương? Nói một cách khác…bọn hắn cũng có thực lực ám toán ta? Thật là như vậy sao?
A Nhĩ Pháp có một chút hoài nghi, không phải là hắn khoác lác, Thiên Ngoại Tà Thần muốn đứng vững gót chân ở Trung Nguyên cũng không phải là chuyện dễ dàng, vào trước kia cũng không phải là không có Thiên Ngoại Tà Thần giáng lâm, kết quả thì sao? Nguyên một đám đều không làm nên tích sự gì, cuối cùng chỉ có hắn là sống đến cuối cùng, đây cũng là thành tựu của A Nhĩ Pháp.
Nhưng mà bây giờ, đột nhiên xuất hiện một cái tổ chức thần bí, thế mà còn làm tốt hơn A Nhĩ Pháp hắn?
Nói đùa, A Nhĩ Pháp ta lại có thể mất thể diện như vậy sao?
Thế cục hiện tại là vô cùng nguy cấp.
Ở bên trong màn sáng, Trần Khuynh Địch đảo tròng mắt, có lẽ là bởi vì duyên cớ đứng trước nguy cơ, hắn phát hiện ra đầu óc của mình xoay chuyển nhanh chưa từng có.
Hiện tại muốn trốn ra ngoài đã là rất không có khả năng. Kim bài miễn tử hóa thành màn sáng mặc dù bảo vệ được Trần Khuynh Địch, nhưng lại hạn chế hành động của Trần Khuynh Địch, lực lượng của hắn cũng không có cách nào xuyên thấu qua màn sáng phát tán ra ngoài, muốn phá vỡ hư không chạy trốn cũng không làm được, ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức mắng Thánh Thượng Đại Càn không đáng tin cậy ở trong lòng.
Tên khốn kia!
Thế nhưng cũng không phải là không có chỗ tốt, mượn nhờ kim bài miễn tử, Trần Khuynh Địch đã thành công tranh thủ được đầy đủ thời gian, hắn cũng không tin là Man Thần có thể một mực giữ vững cái trạng thái biến thân này, nếu thật sự là như thế, đối phương đã sớm biến thân đánh chết hắn, ở trong này khẳng định là có hạn chế không nhỏ, hoặc là phải trả giá rất lớn.
Nói tóm lại, chỉ cần kiên trì thật lâu, người thắng lợi cuối cùng sẽ là mình.
Điều duy nhất khiến cho trong lòng của Trần Khuynh Địch bồn chồn, chính là tấm kim bài miễn tử này rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu.
"Dù sao thì thứ này cũng có cùng đẳng cấp với diễn võ trong tinh

không, nói như thế nào thì muốn chèo chống một, hai ngày là cũng không có vấn đề chứ?"
"Cũng đừng khiến cho ta thất vọng..."
"Hừ!" Ở bên ngoài màn sáng, bề ngoài của thiếu niên Man Thần sừng sững bất động, nhưng ở trong lòng thì đã bắt đầu chửi má nó.
Cái xác rùa đen này vì sao còn chưa tán đi?

Chương 866: Thằng nhãi ranh

Thân làm lão ngoan đồng sống sót từ thời đại viễn cổ, thiếu niên Man Thần chính là rất tự biết mình, hắn có thể thể hiện ra thực lực như thế cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, thứ này dính đến chỗ dựa lớn nhất mà hắn có thể sống từ thời đại viễn cổ cho đến bây giờ, chính là một môn Tuyệt Thế Thần Công do hắn tự nghĩ ra.
Xuất phát từ lý do là người xuyên việt, hắn đã đặt tên cho môn Tuyệt Thế Thần Công này là Trảm Tam Thi Minh Ngã Kinh.
Tên như ý nghĩa, chính là bí pháp Trảm Tam Thi, đương nhiên trên thực tế cũng không có quan hệ gì cùng với Đạo giáo tam thi kiếp trước, chỉ là do Man Thần tùy tiện đặt tên mà thôi, trên thực tế nó chính là một loại bí pháp, có thể khiến cho ba loại lực lượng của võ giả: khí huyết, cương khí, nguyên thần hóa thành phân thân.
Thiện Thi chính là phân thân khí huyết. Ác thi chính là phân thân cương khí. Tự Ngã Thi chính là phân thân nguyên thần.
Phân thân bình thường đều là tự mình tu luyện, có thể khiến cho hiệu suất cùng với thành quả tu luyện tăng lên gấp ba lần lúc đầu, hợp nhất ba cái chính là bản ngã, trong nháy mắt phân thân dung hợp có thể bộc phát ra lực lượng cực mạnh, thích hợp nhất để phá bình cảnh, lúc trước Man Thần chính là hi vọng dựa vào môn thần công này đột phá đến cảnh giới Chí Tôn nhân gian.
Mà hắn có thể sống cho đến bây giờ, phần lớn là cũng dựa vào môn bí pháp Trảm Tam Thi này.
Thậm chí là hiện tại có thể bộc phát ra chiến lực Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, cơ hồ là vô địch ở phía dưới Kích Toái Mệnh Tinh, chính là dựa vào dung hợp Thiện Thi cùng với Ác Thi, nhưng bởi vì khuyết thiếu Tự Ngã Thi, loại dung hợp này sẽ không duy trì được bao lâu thì sẽ dần dần sụp đổ, đây cũng là chỗ thiếu hụt của thiếu niên Man Thần bây giờ.
Đúng như là Trần Khuynh Địch dự liệu, thiếu niên Man Thần cũng không kiên trì nổi!
Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!
Thiếu niên Man Thần liên tiếp xuất thủ, Ác Thi cùng với Thiện Thi phân biệt tượng trưng cho khí huyết cùng với cương khí, được thiếu niên Man Thần thi triển đi ra với uy lực long trời lở đất, còn muốn viễn siêu trước đó, nhưng ở một bên khác, phòng ngự của kim bài miễn tử cũng ra sức đầy đủ, thế mà quả thực là đều ngăn tất cả công kích ở bên ngoài.
Vào lúc sớm nhất Trần Khuynh Địch còn có một chút hoảng hốt, nhưng theo thời gian đưa đẩy...
Trần Khuynh Địch nói khích: "Ngươi tới đây đi?"

"Tới giết ta đi?"
"Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao, Man Thần? Theo ta thấy ngươi cũng không còn sống được bao lâu nhỉ, còn tưởng rằng ngươi mạnh lắm sao, muốn hù ta? Ngây thơ! Ta thân là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, bằng vào loại công phu mèo quào này cũng muốn dọa ta?"
"Ha ha!"
Thiếu niên Man Thần: "%$#@$!"
Ban đầu Trần Khuynh Địch còn khắc chế một chút, nhưng thấy thiếu niên Man Thần càng ngày càng xuất thủ một cách nóng nảy, nhưng lại không có cách nào làm bị thương bản thân, lập tức buông lỏng.
Mà Trần Khuynh Địch càng trào phúng, thiếu niên Man Thần lại càng nổi nóng, xuất thủ lại càng nặng, nhưng chính là không thể đánh tan được tầng xác rùa đen kia, trái lại còn khiến cho Trần Khuynh Địch tiếp tục trào phúng càng thêm mãnh liệt...
Một vòng tuần hoàn ác tính!
"Khốn nạn!"
"Thằng nhãi ranh khinh người quá đáng!"
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Ngay vào thời điểm thiếu niên Man Thần dự định tiếp tục tấn công mạnh, ở phía sau lại đột nhiên mát lạnh, lửa giận mới dâng lên liền tắt ngúm, khá là kinh hãi quay người nhìn về phía hậu phương.
Kích Toái Mệnh Tinh! Là ai tới? !
Thiếu niên Man Thần vẫn là xoay chuyển đầu óc rất nhanh, hơn nữa khí tức của đối phương giống như đã từng quen biết, thế là chỉ trong chốc lát, hắn liền nhận ra thân phận của đối phương.
"Không ngờ được A Nhĩ Pháp đại nhân thế mà lại đích thân tới!"
"Rất thú vị."
Hư không nứt ra, thân ảnh của A Nhĩ Pháp được khói đen bao phủ, không thấy rõ chân dung, chắp tay ở sau lưng, đi bộ nhàn nhã ở giữa không trung, lộ ra một cỗ khí độ tông sư sừng sững như núi cao, hoàn toàn không có một chút bộ dáng vốn có nào của Thiên Ngoại Tà Thần, ngược lại còn giống như là một người biết nhiều hiểu rộng.
Đương nhiên, trên thực tế A Nhĩ Pháp đã luyện tập qua bộ tư thế này rất lâu.
Dù sao thì yêu cầu của một vị Đại Ma Vương phía sau màn hợp cách không chỉ là có thực lực cường đại, trọng yếu hơn chính là loại khí độ tao nhã thái sơn sập trước mắt mà mặt không đổi sắc kia.
Quá hoàn mỹ! Sau khi khen ngợi mình một câu ở trong lòng, A Nhĩ Pháp liền đặt lực chú ý lên trên người của thiếu niên Man Thần, trong mắt lóe lên một tia hiếu kỳ: "Tình trạng của ngươi là rất không tệ, nhưng không còn nhiều thời gian, bất quá nếu như ngươi muốn sống tiếp, ta có thể ban cho ngươi Tà Thần Chi Chủng."
Tà Thần Chi Chủng là chí bảo chỉ có Tà Thần đoạt xá mới có thể

ngưng tụ ra, có thể chuyển hoá những sinh mệnh khác thành Tà Thần, nhưng sẽ làm tổn hại đến tu vi của bản Thể Tà Thần, A Nhĩ Pháp ở Trung Nguyên nhiều năm như vậy, cũng chỉ có Tầm Long Sĩ là khiến cho hắn có mấy phần coi trọng, định ban cho Tà Thần Chi Chủng, mà thiếu niên Man Thần thì là người thứ hai.
Nhưng thiếu niên Man Thần lại lắc đầu.
"Không cần."
"So với tại hạ, A Nhĩ Pháp đại nhân hẳn là có hứng thú với vị này nhiều hơn a?"
"Nói cũng không sai."
Theo ánh mắt của Man Thần, A Nhĩ Pháp cũng nhìn về phía Trần Khuynh Địch đang lộ ra sắc mặt tái xanh ở bên trong màn sáng.
"Tà Thần đoạt xá?"
A Nhĩ Pháp khẽ chau mày, xuyên thấu qua màn sáng hình thành từ kim bài miễn tử, hắn không có cách nào cảm giác được chuẩn xác khí tức của Trần Khuynh Địch, chỉ có thể phát hiện một tia tà khí hơi yếu.
Thực sự cũng giống như mình? Đã như vậy...nhất định không thể lưu kẻ này!
Liếc nhìn bốn phía, A Nhĩ Pháp đột nhiên cười một tiếng, sau đó nhìn Trần Khuynh Địch nói ra: "Hãy gọi đại nhân nhà người ra đi."
"Chỉ là một võ giả Hỏa Luyện Kim Đan bản tọa còn không đặt vào trong mắt, chỗ dựa ở sau lưng ngươi là ai?"
A Nhĩ Pháp cũng không tận lực che giấu thanh âm của mình, ở trong giọng nói tràn đầy tự tin, cho dù là màn sáng hình thành từ kim bài miễn tử, ở trong mắt của hắn cũng không được tính là gì.
Các ngươi có khả năng không biết võ giả Kích Toái Mệnh Tinh đối phó với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đến tột cùng là khái niệm gì.
Nhưng bình thường chúng ta chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung loại tình huống này: ngược đãi!
Trước đó, Thánh Thượng Đại Càn có thể lấy một địch năm, đánh bại rất nhiều chí cường giả, ngày hôm nay! A Nhĩ Pháp ta đối phó với một kẻ chỉ có cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan là không thành vấn đề!
Cái gì? Ngươi nói ở phía sau đối phương có khả năng còn có viện quân? Thậm chí có thể sẽ có mấy vị chí cường giả?
Ha ha! Mấy vị chí cường giả? Ngươi cho rằng chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh đều là rau cải trắng hay sao? Hôm nay nếu ngươi có thể lấy ra mấy vị chí cường giả, ta sẽ ăn hết thiếu niên Man Thần ở bên cạnh này!

Chương 867: Khiêu chiến

Ý nghĩ của A Nhĩ Pháp rất đơn giản.
Chỉ là Trần Khuynh Địch thì còn chưa được hắn để vào mắt, Tà Thần đoạt xá thì như thế nào? Tu vi Hỏa Luyện Kim Đan đã chú định chênh lệch ở giữa hắn và Trần Khuynh Địch.
Chân chính khiến cho A Nhĩ Pháp để ý, là "Tổ chức Tà Thần thần bí" có khả năng tồn tại ở phía sau Trần Khuynh Địch.
Một vị Đại Ma Vương phía sau màn khác!
Chuyện này là không thể nhịn, nói đùa, phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên, cho tới bây giờ đều là A Nhĩ Pháp ta gây chuyện ở sau lưng, kết quả ngươi nói với ta còn có một người khác cũng đang gây chuyện ở trong bóng tối, thậm chí còn gây chuyện ở trên đầu của ta? Chuyện này cùng với đánh rắm ở trên đầu của ta khác nhau ở chỗ nào?
Nguyên nhân chính là vì như thế, A Nhĩ Pháp mới đích thân giáng lâm, chính là muốn xem tổ chức Tà Thần thần bí kia rốt cuộc có bản sự gì, ở phía sau lại rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, nếu như chỉ có mấy tên tiểu lâu la mà nói, vậy liền hợp nhất vào tổ chức của hắn, nhưng nếu như quả thật là có người trong đồng đạo mà nói, vậy thì phải bàn bạc kỹ hơn.
Mà trong lúc ở trong lòng của A Nhĩ Pháp hiện lên vô số suy nghĩ, Trần Khuynh Địch thì đang chửi rủa.
Tà Thần? Tà Thần cái đầu của ngươi! Đã nói bao nhiêu lần rồi, lão tử là Nhân tộc chính thống!
"Chỗ dựa sau lưng ta?"
"Ha ha ha!"
"Nói ra chỉ sợ sẽ hù chết ngươi!"
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu ưỡn ngực, cười ngạo nghễ: "Chỗ dựa sau lưng ta chính là Thánh Thượng Đại Càn trước mắt! Có biết hay không? Hắn chính là thiên hạ đệ nhất nhân! Muốn đánh ngươi cũng giống như đánh một con chó vậy, giống như là những Thiên Ngoại Tà Thần như các ngươi, năm đó Thánh Thượng Đại Càn không biết đã chém chết bao nhiêu kẻ!"
"Càn Võ?"
"Ngươi không phải là Tà Thần?"
A Nhĩ Pháp nhướng mày, khí tức kinh khủng lập tức lan tràn ra, ngay cả thiếu niên Man Thần đã hợp nhất hai thi cũng đều cảm thấy khó thở, mặc dù hắn hiện tại có thể xưng là Hỏa Luyện Kim Đan vô địch, cũng không có khả năng gánh vác được A Nhĩ Pháp Kích Toái Mệnh Tinh, cảnh giới của hai người là hoàn toàn khác biệt.
Bất quá rất đáng tiếc, lúc này Trần Khuynh Địch đang ở dưới màn

sáng bảo hộ hình thành từ kim bài miễn tử, tự nhiên là chẳng thèm ngó tới đối với khí tức của A Nhĩ Pháp, căn bản là cái gì cũng đều không cảm giác được. Huống chi lòng tin của Trần Khuynh Địch đối với Thánh Thượng Đại Càn là rất cao.
Vòng bảo hộ của kim bài miễn tử còn chưa biến mất đây, ngươi còn có thể làm gì được ta chứ?
"Dĩ nhiên là không phải!"
"Không phải là ta thổi phồng, Trần Khuynh Địch ta từ khi xuất đạo cho đến nay vẫn luôn coi việc giúp người là nhiệm vụ của mình, làm việc thiện là chức trách, chớ đừng nói chi là ta chính là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, một trong những lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ, thiếu hiệp Trần Khuynh Địch, ngươi nhìn ta giống như là Thiên Ngoại Tà Thần không chuyện ác nào không làm hay sao?"
"Ngây thơ!"
"Hừ!" Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, A Nhĩ Pháp liền không nhịn được mà hừ một tiếng tức giận.
Miệng của người này quá thối!
Chỉ thấy A Nhĩ Pháp đưa tay vỗ một cái, cũng không có thanh thế lớn như thiếu niên Man Thần trước đó, nhìn qua chính là một chưởng thông thường, nhưng chính là một chưởng như vậy, vòng bảo hộ kim bài miễn tử nguyên bản vẫn vững như bàn thạch ở dưới sự tấn công điên cuồng của thiếu niên Man Thần, thế mà quả thực là đã bị đánh ra từng vết nứt.
Thậm chí còn kèm theo tiếng vang lanh lảnh.
Chuyện cho tới bây giờ…
"Xem ra ta không thể không nói cho ngươi một cái bí mật mà ta đã ẩn tàng trong nhiều năm." Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc nghiêm túc nói: "Không sai! Ta kỳ thật chính là Thiên Ngoại Tà Thần Áo Mễ Gia! Qua nhiều năm như vậy vẫn một mực tận sức huỷ diệt Nhân tộc, tiến hành xưng bá Trung Nguyên, hơn nữa còn rất có thành tích, không tin thì ngươi cứ đi đến Trung Nguyên hỏi thăm một chút, danh hào đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma Trung Nguyên cũng không phải là do ta tuỳ tiện thổi phồng lên!"
"Thuận tiện nhắc tới, thiếu niên Man tộc ở bên cạnh ngươi kia chính là thợ săn Tà Thần đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ, tên gọi tắt là Man Thần, chính là đại địch của Tà Thần nhất tộc chúng ta, người này có bề ngoài hiền lành, trên thực tế lại có lòng dạ bất chính, thời thời khắc khắc đều dự định phá vỡ sự thống trị của Tà Thần nhất tộc chúng ta..."
"Huynh đệ! Hãy mau giết hắn!"
A Nhĩ Pháp: "..."
Thiếu niên Man Thần: "..."
Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Trần Khuynh Địch, cả khuôn mặt của

thiếu niên Man Thần đều giận đến mức hết sức đỏ bừng, biểu lộ của A Nhĩ Pháp cũng là vô cùng quái dị, vốn dĩ mình còn hơi nghi ngờ, nhưng hiện tại xem ra, chỉ là nhìn cái bộ dáng vô sỉ này, liền rất có phong phạm lúc còn trẻ của mình…
"Cũng được."
"Mặc kệ là thật là giả, trước tiên cứ bắt ngươi lại rồi nói!"
A Nhĩ Pháp cười lạnh một tiếng, cũng không tiến hành tranh luận với Trần Khuynh Địch, chính là dựa vào một thân thực lực mạnh mẽ ra tay một lần nữa, liên tục đập vào bên trên vòng bảo hộ, đánh cho toàn bộ vòng bảo hộ lung lay sắp đổ, hiện ra từng vết rạn.
Thấy vậy Trần Khuynh Địch lại chửi ầm lên ở trong lòng.
M* nó! Lúc trước vào trước khi đi Thánh Thượng Đại Càn còn nói là có kim bài miễn tử, sẽ cam đoan sự an toàn cho ta, kết quả thì sao? Tùy tiện xuất hiện một tên Tà Thần liền đánh cho kim bài miễn tử thành như thế này, thực sự là ném đi tên tuổi thiên hạ đệ nhất nhân của ngươi, lại nói ta đã mắng lâu như vậy ngươi còn chưa chịu xuất hiện cứu ta? ! Vậy ta còn cần ngươi để làm cái gì! ?
Kỳ thật, kim bài miễn tử của Thánh Thượng Đại Càn cũng không phải là vô dụng như Trần Khuynh Địch mắng, trên thực tế tấm kim bài miễn tử này hoàn toàn có thể duy trì vòng bảo hộ cả ngày, khiến cho Trần Khuynh Địch xông pha ở trong Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng Trần Khuynh Địch lại quá xúi quẩy, gặp phải một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh.
Mà vào ngay lúc này…
Đột nhiên! Thiên địa hư không rung chuyển một trận, A Nhĩ Pháp bỗng nhiên dừng động tác lại, ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thủng hư không, trực tiếp chui vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không mà chỉ có chí cường giả mới có thể đi đến, mà ở nơi đó, ẩn ẩn có một đạo tinh quang sáng chói đến từ nơi xa!
Là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh!
"Ha ha ha!" Dừng lại một chút, A Nhĩ Pháp không khỏi cười to, đây là một loại vui sướng khi gặp kỳ phùng địch thủ.
Vốn dĩ vào thời điểm nhìn thấy Trần Khuynh Địch thúc thủ vô sách đối với công kích của hắn, cũng không có ai ra tay giúp đối phương, trong lòng của A Nhĩ Pháp chính là có một chút tiếc nuối, thân làm Tà Thần có thành tựu cao nhất ở đại thế giới Trung Thổ, A Nhĩ Pháp vẫn luôn là vô cùng cô đơn ở chỗ cao, rất hi vọng có người có thể đứng ra khiêu chiến hắn.
Loại khiêu chiến này không phải là khiêu chiến trên thực lực, mà là khiêu chiến bên trên tâm kế và mưu đồ! Một loại khiêu chiến lý tưởng! Hắn muốn thấy được, còn có một vị Tà Thần khác cũng giống như mình, lấy việc trở thành Đại Ma Vương phía sau màn làm nhiệm vụ của mình, thậm chí còn muốn làm tốt hơn hắn ở bên trên cái phương diện này!

Chương 868: Ta không cô đơn!

Chỉ có cứ như vậy hắn mới có động lực tiến thêm một bước! Cũng chỉ có như vậy hắn mới có thể cảm khái xuất phát từ nội tâm: ta không cô đơn!
Cho nên hắn mới cười.
Quả nhiên!
"Xem ra ngươi chính là kẻ đứng sau màn?"
"Tốt tốt tốt!"
"Muốn trở thành Đại Ma Vương phía sau màn cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, trước hết hãy để cho bản tọa ước lượng một lần, ngươi rốt cuộc có bản sự gì mà dám tranh phong cùng với bản tọa?"
Ầm ầm! Thân hình của A Nhĩ Pháp bất động, nhưng ý niệm lại trực tiếp ở hiển hóa trong Vận Mệnh Tinh Không, một mảnh tinh vân thư quyển (cuộn giấy) chầm chậm trải rộng ra, từng điểm tinh quang đều là từng đạo ký tự, lấy tinh cầu làm bút, tinh quang làm mực, trực tiếp vẽ ra một dải ngân hà, hung hăng đánh về phía đối diện.
Ra tay trước thì chiếm được lợi thế!
Thử xem ngươi rốt cuộc có bản sự gì!
Sau đó…
"Làm càn!" Tiếng long ngâm vang vọng trong tinh không!
Tinh quang sáng chói hiển lộ chân thân, là một đầu cự long tinh vân, ở trong nháy mắt thanh âm vang lên, toàn bộ cự long tản ra ánh vàng vạn trượng, tôn quý vô song, nhắm về phía một kích của A Nhĩ Pháp, hoàn toàn không có nửa điểm lưu tình, trảo rồng xé toạc tinh vân thư quyển...
Xoạc!
"Phốc! !!" A Nhĩ Pháp hơi ngửa đầu, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.
Kỳ thật là Thánh Thượng Đại Càn đã sớm tới.
Nhưng vì lý do cẩn thận, đề phòng vạn nhất, tránh cho bị người ôm cây đợi thỏ mưu tính trong bóng tối, hắn vẫn không có chủ động hiện thân, mà là dự định yên lặng theo dõi kỳ biến, chờ Trần Khuynh Địch chân chính rơi vào nguy hiểm sau đó mới xuất hiện, đây cũng là kinh nghiệm của người thân làm lão tiền bối người xuyên việt.
Không sai! Tuyệt đối không phải là bởi vì ta muốn nhìn Trần Khuynh Địch bị người ta hành hung giẫm đạp, ngàn vạn lần không nên hiểu lầm! Hơn nữa sự thật đã chứng minh quyết sách ta không có chủ động hiện thân vẫn là rất chính xác, ngươi nhìn đi, bây giờ chẳng phải đã câu ra được một con cá lớn hay sao?
Hư không nứt ra, Thánh Thượng Đại Càn mặc một thân long bào

màu vàng, chậm rãi đi ra từ bên trong hư không vô ngần, cũng không thấy hắn có động tác gì, lực chú ý của mọi người liền không tự chủ được mà đặt ở trên người của hắn, phảng phất như hắn mới là trung tâm thiên địa vậy, vạn vật ở trước mặt hắn đều mất đi hào quang.
A Nhĩ Pháp ở một bên khác cũng là hít vào một ngụm khí lạnh.
"Càn Võ!"
"Thánh Thượng Đại Càn! ?"
Khóe mắt của thiếu niên Man Thần điên cuồng run rẩy, vị đại thần này làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Thân làm một lão ngoan đồng, thiếu niên Man Thần tuyệt đối là không có bảo thủ, hắn sẽ thường xuyên dò xét tin tức ở ngoại giới, cho nên đối với Thánh Thượng Đại Càn, mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng hắn cũng tuyệt đối không xa lạ gì, dù sao thì tên tuổi thiên hạ đệ nhất nhân thật sự là quá lớn, muốn không biết cũng rất khó.
Nhưng mà gặp quỷ, vì sao Thánh Thượng Đại Càn lại đến Nam Cương? Chẳng lẽ cũng là bị kế hoạch sống lại của ta hấp dẫn tới? Không thể nào!
Thiếu niên Man Thần bắt đầu hoài nghi đây là vì hắn không chọn ngày tốt để phục sinh, sớm biết như vậy liền lùi lại mấy năm, chuyện bây giờ cũng không nằm trong kế hoạch của hắn.
Phải biết rằng mưu đồ của thiếu niên Man Thần thế nhưng là rất bí ẩn.
Khí vận của nhân vật chính mặc dù lợi hại, nhưng vào trước khi trưởng thành cũng chỉ là như thế, Man Thần tự cho là bằng vào át chủ bài mà hắn đã chuẩn bị, muốn đối phó với một nhân vật chính còn chưa trưởng thành không phải là sẽ rất dễ dàng? Chờ sau khi đoạt xá nhân vật chính, lại ẩn nấp và tiến hành tu luyện, lẳng lặng chờ đợi thời cơ nhất phi trùng thiên...
Kết quả thì sao? Hắn còn chưa thành công.
Mấy vị đại lão liền xuất hiện liên tiếp, đầu tiên là A Nhĩ Pháp Kích Toái Mệnh Tinh, sau đó là thiên hạ đệ nhất nhân - Thánh Thượng Đại Càn, vậy làm sao mà hắn còn đường sống.
Như vậy ai mà chịu nổi cơ chứ!
Vốn dĩ thiếu niên Man Thần còn tràn đầy lòng tin, hiện tại hắn đang suy nghĩ có phải là do hắn dự định xuất thủ với nhân vật chính, cho nên bị khí vận phản phệ hay không?
Chẳng lẽ là thực sự không thể chạm vào nhân vật chính? Ta không phục! Mệnh ta do ta không do trời!
Mà trong lúc thiếu niên Man Thần giao chiến với trời ở trong lòng, Thánh Thượng Đại Càn thì âm thầm gật đầu đối với màn ra sân đẹp trai này, thủ pháp trang bức mà hắn tự nghĩ ra này quả nhiên là bất phàm, chỉ cần vừa khởi động, liền có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người một cách tự nhiên, nhìn qua tràn đầy tiêu sái và bá khí.
Trẫm thật là đẹp trai!

Thu hồi tạp niệm ở trong lòng, Thánh Thượng Đại Càn nhìn về phía phương hướng A Nhĩ Pháp, hai mắt nhấp nháy ánh vàng, phảng phất như có thể khám phá khói đen ở quanh người A Nhĩ Pháp vậy.
"Không ngờ được Thiên Ngoại Tà Thần qua nhiều năm như thế, trải qua lần vây quét trước đây, thế mà vẫn còn cá lọt lưới."
"Để cho Thánh Thượng chê cười rồi." A Nhĩ Pháp ở bề ngoài bình tĩnh tự nhiên, nhưng lại mắng to ở trong lòng.
Vì sao Thánh Thượng Đại Càn lại đột nhiên xuất hiện? Chuyện này là không có đạo lý! Vào trước khi mình giáng lâm đã làm đủ chuẩn bị, địa phương giáng lâm lại là Nam Cương, Tổ Long Trung Nguyên căn bản không kéo dài được đến nơi này, Thánh Thượng Đại Càn hẳn là không phát hiện ra được mình mới đúng, trừ phi là có người âm thầm mật báo...
A! Toàn thân của A Nhĩ Pháp chấn động! Thể hồ quán đỉnh! Bừng tỉnh đại ngộ.
Hắn dùng một tốc độ cực nhanh liếc nhìn Trần Khuynh Địch một cái, ý niệm trong lòng nhanh chóng quay ngược trở lại, ẩn ẩn có một cái suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định.
Bất quá so với suy đoán của hắn, hiện tại trọng yếu hơn chính là làm như thế nào để trốn qua một kiếp ở trong tay của Thánh Thượng Đại Càn, A Nhĩ Pháp vẫn là rất tự biết mình, tu vi của Thánh Thượng Đại Càn cũng không phải là hắn có thể đối phó, bằng không hắn cũng sẽ không để cho Tầm Long Sĩ phá hư Tổ Long Trung Nguyên, suy yếu thực lực của Thánh Thượng Đại Càn.
Ý niệm tới đây, A Nhĩ Pháp trực tiếp bạo phát ra khí tức của mình, nhất niệm phong vân, thiên tượng biến hóa, trời cao nguyên bản sáng sủa vạn dặm không mây, vào thời khắc này mặt trời lại tan biến, ban ngày sáng ngời cũng hóa thành đêm tối, thay vào đó, thì là một mảnh sao trời sáng chói!
Đây là Vận Mệnh Tinh Không!
Võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, ký thác nguyên thần trong hư không, hóa thành Mệnh Vận Tinh Vân, nắm giữ Thiên Mệnh, sáu thành thủ đoạn đều ở trong Vận Mệnh Tinh Không, bây giờ ở dưới sự ứng phó toàn lực của A Nhĩ Pháp, thậm chí là có thể kéo Vận Mệnh Tinh Không nếu không phải là chí cường giả thì sẽ không có cách nào quan sát vào bên trong thế giới hiện thực!
Mà ở trên đỉnh đầu của A Nhĩ Pháp, một tòa tinh vân chậm rãi trải rộng ra, hiện ra bộ dáng thư quyển, từng ký tự nhảy vọt ở trong đó, hóa thành từng viên tinh cầu lớn, có số lượng khoảng chừng 3000 viên, rót thành một đạo tinh quang sáng chói giáng xuống từ trên trời, đánh thẳng về phía phương hướng Thánh Thượng Đại Càn.

Chương 869: Mồi nhử

Nhìn qua bất quá chỉ là một đạo tinh quang bé nhỏ, trên thực tế lại là do A Nhĩ Pháp vận chuyển tinh cầu biến thành, đạo tinh quang này, trọng lượng của nó có thể so với 3000 viên tinh cầu chân thật, nếu như rơi vào đại địa, đủ để đánh xuyên qua vùng đại địa này, phá hư trăm vạn dặm, đây cũng là nguyên nhân chí cường giả ở trong phần lớn tình huống đều không ra tay.
Tinh quang rộng lớn giáng xuống từ trên trời, Thánh Thượng Đại Càn cũng không hề yếu thế, Vận Mệnh Tinh Không rung động, một tòa tinh vân phải lớn hơn gấp đôi tinh vân của A Nhĩ Pháp cuốn tới, hiện ra uy thế rồng vàng chín trảo, hướng về phía tinh quang rơi xuống chính là lật trảo nâng lên, phải biết rằng đây chính là vĩ lực 3000 viên tinh cầu! Quả thực là đã bị hắn chặn đứng!
Một màn này giống như là thần thoại vậy, thiếu niên Man Thần có kiến thức rộng coi như là trầm tĩnh, dù sao thì hắn cũng đã từng có phần thực lực này.
Nhưng Trần Khuynh Địch chưa từng thấy thì không nhịn được mà thấp giọng thầm mắng.
Cái đệch, nếu so sánh với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan thì bọn họ là cái gì? Ta chính là luyện võ, còn bọn họ chính là tu tiên! Ta muốn báo cáo! Hai người này bật hack!
Mà đổi thành một bên, A Nhĩ Pháp cũng là co giật khóe miệng.
Một chiêu mới vừa rồi là hắn đã ứng phó toàn lực, kết quả là vẫn bị Thánh Thượng Đại Càn ngăn lại một cách dễ dàng, thấy một màn như vậy A Nhĩ Pháp liền hiểu được chênh lệch giữa hai bên.
Cùng lúc đó, ở trong lòng của Thánh Thượng Đại Càn cũng âm thầm tính toán.
Kỳ thật, lần này hắn cũng không muốn giết chết A Nhĩ Pháp, mặc dù đối phương là Thiên Ngoại Tà Thần, nhưng người ta ở trong khoảng thời gian này đã một mực nghĩ biện pháp phá hư Tổ Long Trung Nguyên, trở giúp hắn thoát ly khỏi gông cùm xiềng xích, là nhân sĩ chuyên nghiệp cỡ nào chứ! Huống chi ở trong cái thời buổi này, muốn tìm được một người tốt như vậy thật sự là không dễ dàng...
Nhưng mà thân làm Thánh Thượng Đại Càn, nếu đích thân xuất thủ cũng không thể chế trụ được một vị Tà Thần, không thể nghi ngờ là sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng của bản thân.
Thánh Thượng Đại Càn không hổ là Thánh Thượng Đại Càn, đảo con ngươi một vòng, liền lập tức nghĩ ra diệu kế!
"Thiên Ngoại Tà Thần! Nhận lấy cái chết!"
Thánh Thượng Đại Càn vỗ ra một chưởng, Mệnh Vận Tinh Vân hóa thành cự long cũng đánh giết về phía tinh vân thư quyển của A Nhĩ

Pháp, thấy vậy A Nhĩ Pháp liền cắn chặt hàm răng, chuẩn bị bắt đầu liều mạng...
Nhưng mà đúng vào lúc này!
"Hửm! ?"
Thánh Thượng Đại Càn nguyên bản khí thế bừng bừng bỗng nhiên biến sắc! Cự long ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không cũng vặn người một cái, phảng phất như bị đồ vật vô hình nào đó va vào vậy, trong lúc mơ hồ, trên người cự long tinh không to lớn, thế mà toát ra hai đoàn tà khí thuộc về Thiên Ngoại Tà Thần, lộ ra vẻ rất là quỷ dị.
"Ngươi lại còn có viện quân? !" Sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn mang theo vài phần lửa giận, bên trong lửa giận còn mang theo vài phần ngưng trọng: "Không ngờ được Thiên Ngoại Tà Thần thà chết cũng không hàng, không chỉ có một vị chí cường giả?"
"Khá lắm!"
"Bất quá chỉ có như vậy mà muốn vây khốn ta cũng quá mức ngây thơ."
"Phá!"
Vừa gầm thét, Thánh Thượng Đại Càn vừa liếc qua A Nhĩ Pháp.
Tên Tà Thần này bị làm sao vậy? Không thấy được ta đã bị chặn lại hay sao, ngươi còn không mau chạy?
"Chết tiệt! Thiên Ngoại Tà Thần, đừng mơ tưởng chạy trốn!"
A Nhĩ Pháp: "? ??"
Đồng đảng của ta? Thiên Ngoại Tà Thần? Chí cường giả? Đây là chuyện gì? Ta không biết a?
"Tà Thần vô sỉ!"
"Không ngờ được thế mà đi ra ngăn cản trẫm vào thời khắc mấu chốt, muốn để cho đồng đảng của các ngươi đào tẩu hay sao?"
"Ngây thơ!"
"Hôm nay trẫm cho dù có để cho tên Tà Thần kia chạy thoát, cũng phải giết chết toàn bộ các ngươi!"
Mặc dù không biết chuyện ra sao, nhưng nhìn bộ dáng giống như rất cực khổ của Thánh Thượng Đại Càn, hơn nữa tinh vân thuộc về Thánh Thượng Đại Càn ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không còn đang không ngừng toát ra tà khí.
Suy nghĩ kỹ một chút, chẳng lẽ đây chính là cái tổ chức Tà Thần thần bí kia! ?
Thân làm một vị Đại Ma Vương phía sau màn hợp cách, A Nhĩ Pháp suy bụng ta ra bụng người, trong lòng lập tức nghĩ ra vô số kế hoạch điên cuồng tà ác, căn cứ vào kinh nghiệm phong phú của hắn, hơi suy nghĩ một chút, liền biết ở phía sau chuyện này khẳng định có âm mưu! Nhưng rốt cuộc là âm mưu gì...
"Ta hiểu rồi!" A Nhĩ Pháp lên tiếng kinh hô!
Mình bị người ta lợi dụng! Chuyện này từ đầu tới đuôi đều là một cái kế hoạch đáng sợ! Vị Tà Thần đoạt xá Áo Mễ Gia kia chính là mồi

nhử, dùng để hấp dẫn mình tới...
Nhưng trên thực tế! Mình cũng là một cái mồi nhử! Là mồi nhử để cho tổ chức thần bí hấp dẫn Thánh Thượng Đại Càn! Thậm chí tung tích của mình có khả năng đều là do bọn họ tiết lộ cho Thánh Thượng Đại Càn, chính là vì để cho mình chạm mặt với Thánh Thượng Đại Càn, một mặt là mượn nhờ Thánh Thượng Đại Càn gõ mình một cái, một mặt khác đồng thời cũng là...
Phục kích! Khí phách thật là lớn! Cái tổ chức thần bí kia xem ra là dự định phục kích Thánh Thượng Đại Càn a! Bọn họ thậm chí đã bắt lấy tâm lý của mình, phải biết rằng hiện tại Thánh Thượng Đại Càn thế nhưng đã bị người cuốn lấy, thân làm một vị Thiên Ngoại Tà Thần, lúc này nếu như mình không có bỏ đá xuống giếng, đó nhất định chính là ném đi mặt mũi của chủng tộc.
Đây chính là âm mưu của đối phương! Đối phương chắc chắn mình nhất định sẽ ra tay!
Hừ! A Nhĩ Pháp nhìn Thánh Thượng Đại Càn đang lộ ra vẻ mặt tức giận, cười lạnh một tiếng.
Thật sự là đã quá mức xem nhẹ ta, cho rằng làm như vậy là có thể khiến cho ta ngoan ngoãn thực hiện theo sự bài bố của các ngươi hay sao? Lúc này nếu như ta quyết đoán rời đi, mưu tính của các ngươi không chỉ có thất bại, còn sẽ bị Thánh Thượng Đại Càn trả thù. Đến lúc đó chính là ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo!
Thậm chí là sau một màn này, A Nhĩ Pháp đối với cái gọi là tổ chức Tà Thần thần bí kia, kỳ thật ở trong lòng cũng có một chút tức giận. Có lẽ tổ chức Tà Thần thần bí kia cảm thấy bản thân vẫn vô cùng bí ẩn, nhưng có lúc chuyện này ngược lại sẽ trở thành sơ hở! Kỳ thật nếu quan sát tử tế tình cảnh của Thánh Thượng Đại Càn bây giờ liền sẽ phát hiện ra, cũng không có cường giả xuất thủ, nhưng Mệnh Vận Tinh Vân của Thánh Thượng Đại Càn lại toát ra tà khí không hiểu ra sao, loại thủ đoạn quỷ dị khó lường này, người bình thường căn bản là không thể tưởng tượng nổi, nhưng A Nhĩ Pháp hết lần này tới lần khác lại có hiểu biết đối với cái này...
Tà Thần nguyền rủa! Giống như là Tà Thần đoạt xá vậy, thuộc về loại hình hi hữu bên trong Tà Thần, đặc điểm chính là có thủ đoạn nguyền rủa quỷ dị khó lường rất khó phòng bị!
Ở bên trong Tà Thần nhất tộc, Tà Thần nguyền rủa cũng là loại hình có uy danh hiển hách, trên thực tế thì thủ hạ của A Nhĩ Pháp cũng chính là có một vị Tà Thần nguyền rủa cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, cho dù chỉ có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng A Nhĩ Pháp cơ hồ là lấy thái độ bình đẳng mà đối đãi với vị Tà Thần nguyền rủa kia.

Chương 870: Khóc lóc đau thương!

Đây là sự tôn trọng được xây dựng ở bên trên thực lực.
Lúc trước vào thời điểm A Nhĩ Pháp giáng lâm đến đại thế giới Trung Thổ, cần một cái thân phận thích hợp để che dấu tà khí Thiên Ngoại Tà Thần của mình, hắn đã chọn trúng một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, đối phương có thực lực không yếu, rất khó đối phó, nhưng chính là một vị chí cường giả như vậy, thế mà bị nguyền rủa mạnh mẽ biến thành tàn tật.
Mặc dù không bị nguyền rủa đến chết, nhưng như vậy cũng đã có thể thấy được sự đáng sợ của Tà Thần nguyền rủa. A Nhĩ Pháp cũng nhờ vào đó mà đứng vững bước chân ở Trung Thổ.
Hơn nữa chớ quên, Tà Thần nguyền rủa làm đến bước này thế nhưng chỉ có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh phong, nếu như là một vị Tà Thần nguyền rủa Kích Toái Mệnh Tinh, sự uy hiếp của hắn chỉ sợ còn phải tăng lên mấy cái cấp độ, bằng không thì cũng không có khả năng có lực lượng đối phó với vị thiên hạ đệ nhất nhân - Thánh Thượng Đại Càn này.
Nói một cách khác...kỳ thật là bọn họ vẫn có phần thắng?
Ý niệm tới đây, toàn thân của A Nhĩ Pháp lập tức chấn động!
"Hai vị huynh đệ đừng hốt hoảng!"
"Cố gắng ngăn chặn Càn Võ!"
"A Nhĩ Pháp ta sẽ tới giúp hai vị huynh đệ!"
Vừa nói, A Nhĩ Pháp liền vừa lao vọt về phía Thánh Thượng Đại Càn!
Thánh Thượng Đại Càn: "? ??"
Vị Thiên Ngoại Tà Thần này đang làm cái trò gì vậy? Uổng công bản thân ta dùng tà khí của Gia Lỗ Lỗ còn có Áo Mễ Gia để nguỵ trang thành dáng vẻ bị ngăn cản, còn dùng ngôn ngữ ám chỉ, cho ngươi cơ hội chạy trốn.
Ngươi thế mà lại không biết trân quý? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra là trẫm đang cố ý thả cho ngươi một con đường sống hay sao?
Đối mặt với A Nhĩ Pháp thấy chết không sờn, ngay cả Thánh Thượng Đại Càn một mực tự cho là thông minh hơn người cũng đều hơi nghi hoặc một chút, chẳng lẽ đối phương đã chán sống muốn tìm chết?...
Không đúng!
Thánh Thượng Đại Càn cũng không phải người trẻ tuổi như Trần Khuynh Địch, lúc trước hắn xuyên qua thế nhưng là xuất thân từ hoàng thất Đại Càn, cho nên hắn cũng biết tâm cơ cung đấu, gặp được loại vấn đề không có cách nào giải thích này, phản ứng đầu tiên của hắn tuyệt đối không phải là vận khí tốt, mà nhất định là địch nhân đang tính toán mình trong bóng tối! Chỉ cần suy nghĩ một chút, liền biết ở trong này khẳng định có âm mưu!

Vấn đề đó là âm mưu gì?
"Hít hà!" Sau khi trầm tư trong chốc lát, Thánh Thượng Đại Càn bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.
Thì ra là thế! Đây là một cái âm mưu phục kích mình! Kỳ thật sau khi cẩn thận suy nghĩ một phen liền sẽ phát hiện ra, vì sao A Nhĩ Pháp lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này? Nếu như A Nhĩ Pháp xuất hiện ở chỗ này để đối phó với Kích Toái Mệnh Tinh thì còn chưa tính, nhưng lấy thực lực của A Nhĩ Pháp, đối phó với Trần Khuynh Địch chỉ có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan là một chyện rất không có khả năng, kể từ đó, đối phương làm như thế, chỉ sợ chính là làm mồi nhử để phục kích mình! Có lẽ ở bốn phía hiện tại đã tràn ngập thiên la địa võng!
Khí phách thật là lớn! Không ngờ sau khi thấy chính mình lấy một địch năm, đánh bại rất nhiều chí cường giả, lập ra uy thế cỡ đó, lại còn có người dám âm mưu phục kích mình trong bóng tối, nên nói không hổ là Thiên Ngoại Tà Thần hay sao?
Mặc dù là địch nhân, nhưng Thánh Thượng Đại Càn vẫn sinh ra một tia kính ý đối với kẻ đã bố trí ra thiên la địa võng này.
Bất quá...
Chờ một chút...Thiên Ngoại Tà Thần? Lấy sự hiểu biết của mình, Tà Thần nhất tộc phần lớn đều là hiếp yếu sợ mạnh, mượn gió bẻ măng, cực kỳ vô sỉ, chủng tộc như vậy sẽ thực sự sinh ra một nhân vật có khí phách như thế sao? Có phải hay không là do mình đã suy nghĩ nhiều?
Thánh Thượng Đại Càn có một chút do dự.
Không thể kết luận một cách đơn giản như vậy, có lẽ chỉ là do mình suy diễn quá độ, căn bản là không có nhiều âm mưu lòe loẹt như vậy, nhưng cũng không phải là không có những khả năng khác...
Ngay vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn nghĩ như vậy, A Nhĩ Pháp đang lao tới đột nhiên phát tiếng gầm giận dữ: "Càn Võ! Hôm nay là tử kỳ của ngươi! Ở đây có rất nhiều huynh đệ của ta."
"Ngươi nhất định phải chết!"
"Không ngờ được chứ gì?"
"Đây thật ra là âm mưu mà các huynh đệ của ta hấp dẫn ngươi đến nơi đây, sau đó phục kích ngươi! Lúc này có hai vị Tà Thần nguyền rủa Kích Toái Mệnh Tinh đang nhằm vào ngươi, lại có ta xuất thủ dây dưa cùng với ngươi, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi! Đến lúc đó bản thần sẽ đích thân đến phần mộ của ngươi để thắp hương!"
Thánh Thượng Đại Càn: "! !!"
Đậu xanh rau má! Nguyên lai là thật sự có mai phục!
Thế cục hiện tại là phi thường nguy cấp!
M* nó! Không ngờ được lần trước vẫn còn chưa lập uy đủ, đám Thiên Ngoại Tà Thần phản thiên này, lại dám phục kích mình!

Thánh Thượng Đại Càn ở bề ngoài vững như bàn thạch, nhưng trên thực tế đã sớm cảm thấy hoảng hốt, hắn cũng rất tự biết mình, lấy thực lực của hắn, đối phó với một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh là chuyện dễ như trở bàn tay, đối phó với hai vị chí cường giả cũng dư xài, nhưng đối phó với ba vị chí cường giả lại có một chút cố hết sức.
Trọng yếu hơn chính là, đây chính là một dấu hiệu không tốt, phải biết rằng hắn lúc trước mượn nhờ trận chiến ở Tần thị Lạc Thủy, dùng một hơi đánh bại chí cường giả của năm thế lực Tiên Cung, Bắc Nhung, Phật Môn, Tà Thần, Minh Giáo, lập ra uy danh hiển hách, nhờ vậy mới không có người dám tiếp tục vây công hắn, nhưng bây giờ, mọi người biết được lại có người thiết kế phục kích hắn…
Mọi người sẽ nghĩ như thế này: Thánh Thượng Đại Càn giống như cũng không phải là rất mạnh, mặc dù đơn đả độc đấu là đánh không lại, nhưng chúng ta có thể đánh hội đồng, vừa vặn còn có người dẫn đầu.
Đúng vậy! Cứ làm như thế!
Người dẫn đầu có tác dụng rất lớn, Thánh Thượng Đại Càn còn có thể không rõ ràng ý nghĩ của những chí cường giả này hay sao, mỗi một kẻ đều là lão hồ ly thành tinh, mặc dù muốn vây công hắn, nhưng lại lo lắng bị hắn đánh trọng thương, từ đó khiến cho người khác nhặt tiện nghi, không dám làm chim đầu đàn, cho nên mới không xuất thủ.
Nhưng nếu có những người khác làm người dẫn đầu, thậm chí còn làm ra một chút thành tích, vậy thì bọn hắn sẽ tuyệt đối không để ý mà bỏ đá xuống giếng.
Thậm chí là vào thời điểm bọn hắn biết rõ người dẫn đầu là ba vị Thiên Ngoại Tà Thần, sợ rằng sẽ càng thêm vui vẻ mà đến vây công mình, đợi sau khi xử lý mình mới liên thủ tiêu diệt Thiên Ngoại Tà Thần, đồng thời chiêu cáo thiên hạ, Thánh Thượng Đại Càn đã anh dũng hi sinh khi chiến đấu với Tà Thần.
Sau đó là một màn khóc lóc đau thương!
Sau khi khóc xong mọi người sẽ kết bạn cùng nhau đi đến mộ phần của mình nhảy disco một đợt…
Khốn nạn! Ta tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh!
Ở trong mắt của Thánh Thượng Đại Càn lóe lên sự lạnh lùng.

Chương 871: Giận điên

Lần này Thiên Ngoại Tà Thần phục kích mình, vậy thì không còn chỗ để thương lượng, nhất định phải lấy thủ đoạn lôi đình hung hăng đánh lại! Để cho người trong thiên hạ biết rõ, Võ Càn Võ mình vẫn là thiên hạ đệ nhất nhân, ai dám vây công mình cũng đều sẽ bị mình đánh tan!
Không thể để lộ ra sự lo lắng! Nhất định phải vững vàng!
Những chí cường giả Tà Thần này lớn lối như thế, vậy tất nhiên là có mưu đồ, rất có thể là dự định ngăn chặn mình sau đó chờ những người khác tới đánh lén!
Quá ngây thơ rồi! Các ngươi cho rằng trẫm sẽ dễ bị lừa như vậy hay sao?
"Hừ!" Thánh Thượng Đại Càn cười lạnh một tiếng, vận sức chiến đấu với A Nhĩ Pháp, bất quá vì dự phòng Tà Thần mai phục đánh lén trong bóng tối, hắn đã cố ý thu liễm lực đạo, chính là vì chờ những Tà Thần đang ẩn giấu kia đi ra, sau đó lại toàn lực bộc phát đánh cho bọn hắn vỡ đầu chảy máu.
Mà ở phía đối diện, ở trong lòng của A Nhĩ Pháp cũng tràn đầy tâm tình kích động!
Chậc! Ta thế mà không có bị một bàn tay của Thánh Thượng Đại Càn đánh cho thổ huyết mà chạy? Điều này nói rõ cái gì? Nhất định là hai vị Tà Thần nguyền rủa của tổ chức thần bí kia đã xuất thủ! Nếu không chẳng lẽ còn có thể là Thánh Thượng Đại Càn cố ý tha cho ta một mạng, làm sao có thể!
A Nhĩ Pháp cười lớn nói: "Ha ha ha! Càn Võ! Chắc ngươi không ngờ được là mình sẽ có ngày hôm nay đúng không, lần này ngươi ắt sẽ bị chúng ta trọng thương, mà sau lần phục kích này, coi như ngươi không chết, tất nhiên cũng sẽ bị chí cường giả trong thiên hạ để mắt tới, Đại Càn còn có ngươi, đều sẽ không thể sống yên lành được!"
Sự tình mà Thánh Thượng Đại Càn nghĩ tới, A Nhĩ Pháp hắn tự nhiên cũng nghĩ đến. Cho nên hắn mới càng trở nên kích động!
Tốt lắm! Xem ra tổ chức Tà Thần thần bí đúng là rất chuyên nghiệp, có lý niệm tương tự với Đại Ma Vương phía sau màn, chỉ là một cái kế sách mồi nhử đơn giản, liền dẫn động đại thế thiên hạ, khiến cho Thánh Thượng Đại Càn gặp khó khăn, hơn nữa còn là âm mưu nối tiếp âm mưu, khiến cho người ta không thể nghi vấn, thật sự là kế sách hay!
Ý niệm tới đây, A Nhĩ Pháp liền sinh ra thêm vài phần tâm tình kính nể đối với người đã bày ra cái kế sách hoàn mỹ này.
Nên nói như thế nào đây, quả thực giống như là một "chính mình" khác đang bày mưu tính kế vậy.

Nếu như có thể gặp mặt nói chuyện, mình và đối phương tất nhiên có thể trở thành bạn bè chí cốt!
Nghĩ đến chỗ cao hứng, A Nhĩ Pháp cũng xuất thủ càng thêm ác liệt, hắn tin rằng theo thời gian trôi qua, Thánh Thượng Đại Càn tất nhiên sẽ bị nguyền rủa ăn mòn, thực lực hạ xuống một bước, nếu như kế hoạch thuận lợi, nói không chừng ngày hôm nay vị thiên hạ đệ nhất nhân này sẽ vẫn lạc ở trong tay của A Nhĩ Pháp hắn!
"Giết!"
Thần sắc của Thánh Thượng Đại Càn trở nên nghiêm túc!
Cứ tiếp tục như vậy là không được! Phải nghĩ biện pháp phá giải cái tình thế nguy hiểm này!
Mà ở trong thời điểm song phương đấu trí đấu dũng khó phân cao thấp…Trần Khuynh Địch đi ra ngoài, kim bài miễn tử sau khi bị A Nhĩ Pháp công kích mấy lần cũng không chịu nổi gánh nặng, sau khi giữ vững được một lát tự nhiên là bể nát.
"Cẩu tặc, để mạng lại!" Thiếu niên Man Thần thấy vậy liền giết tới.
Trần Khuynh Địch giật cơ mặt một cái, không nói hai lời liền móc Xích Tiêu Kiếm ra, bay về phía phương hướng Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp.
Không có cách nào, chỉ có giao thủ qua mới biết được thực lực của thiếu niên Man Thần rốt cuộc mạnh cỡ nào, mặc dù không bằng chí cường giả, nhưng chỉ sợ đã vượt qua võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, không thể không thừa nhận lão ngoan đồng sống sót từ thời đại viễn cổ quả nhiên là có át chủ bài rất mạnh.
Bất quá chân chính khiến cho Trần Khuynh Địch chửi má nó chính là ở phía Thánh Thượng Đại Càn.
"Lão ca!"
"Lão ca đang làm cái gì thế?"
"Hả?" Thánh Thượng Đại Càn kinh ngạc, nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch, lộ ra một tia suy nghĩ khác: Tên tiểu tử này là thực sự không sợ chết a, giao chiến giữa mình và chí cường giả Tà Thần hắn cũng dám nhúng tay? Hắn chỉ sợ còn không biết đây thật ra là bẫy rập nhằm vào hắn a, ở trong cái địa phương nhỏ này, thế nhưng là tràn ngập sát cơ a.
Người trẻ tuổi đúng là quá đơn thuần! Thánh Thượng Đại Càn lắc đầu ở trong lòng.
Ý niệm tới đây, Thánh Thượng Đại Càn lập tức phân ra một sợi cương khí, dự định bảo vệ Trần Khuynh Địch một chút, miễn cho Trần Khuynh Địch bị dư ba giao chiến giữa bản thân và A Nhĩ Pháp làm cho trọng thương.
Chỉ là nếu làm như vậy, mình chỉ sợ là phải phòng bị A Nhĩ Pháp ra tay với Trần Khuynh Địch, thế cục sẽ có một chút không ổn...
Ở một bên khác.
"Ồ?"

A Nhĩ Pháp tự nhiên là cũng chú ý tới Trần Khuynh Địch, giống như Thánh Thượng Đại Càn, hắn cũng lộ ra một tia suy nghĩ khác: Vị Tà Thần này rất gan dạ a, không chỉ có làm nhân vật mồi nhử, cấu trúc trận kế hoạch phục kích này, bây giờ còn đặc biệt bay tới, chẳng lẽ là muốn giúp ta một chút sức lực? Nhưng bằng vào một chút tu vi đó của hắn...
À! Đầu óc của A Nhĩ Pháp chấn động!
Thụ động rồi! Sao có thể đánh giá Tà Thần thông qua tu vi đây? Nói không chừng vị Tà Thần này chính là đòn đánh bất ngờ ở bên trong trận phục kích này, là yếu tố quan trọng bình định càn khôn? Cũng được, mình sẽ phí một ít khí lực, giúp hắn tiến vào trong chiến trường, tránh cho hắn bị đánh chết.
Ý niệm tới đây, A Nhĩ Pháp cũng phân ra một sợi cương khí, nhanh chóng bay về phía Trần Khuynh Địch.
Ngay sau đó, cương khí của Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp liền cùng lúc rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, một mực bảo vệ hắn, mà thiếu niên Man Thần đang bay vọt tới thì hung hăng đụng vào bên trên cương khí của hai chí cường giả, sau đó chính là một tiếng kêu thảm, đụng đến mức vỡ đầu chảy máu, sau đó bay ngược trở về.
Thánh Thượng Đại Càn: "? ??"
A Nhĩ Pháp: "? ??"
Man Thần: "%$#@$"
Hiện tại Man Thần đã sắp giận điên rồi.
Nhớ năm đó vào thời điểm hắn tung hoành thiên hạ, Hỏa Luyện Kim Đan chính là chỉ cần chém một đao liền có thể giết chết, giết đến mức gọi là thoải mái đầm đìa, gọi là cực kỳ thích ý, kết quả hiện tại thì sao? Thực sự là hổ lạc đồng bằng bị chó bắt nạt, chỉ giết một cái Trần Khuynh Địch làm sao lại khó khăn đến như vậy? Không có đạo lý a!
Đứng lên từ dưới đất, thiếu niên Man Thần ôm đầu của mình, máu tươi chảy vào trong mắt, nhuộm đỏ đôi mắt của hắn, có thể nói là vô cùng quỷ dị, nhưng không biết vì sao, nhìn thân ảnh của hắn, lại luôn có thể nhìn ra một cỗ khí thế bi tráng hổ lạc đồng bằng bị chó bắt nạt...
Con m* nó! Ta không tin chuyện ma quỷ này!
"Ngày hôm nay lão tử nhất định phải làm thịt ngươi!"
Ầm ầm! Thiếu niên Man Thần vừa dứt lời, khí huyết cùng với cương khí trên toàn thân cao thấp liền bắt đầu cháy rừng rực, trạng thái hai thi thiện ác hợp nhất vốn dĩ cũng không có biện pháp duy trì được quá lâu, nhiều nhất chỉ là nửa canh giờ, nhưng bây giờ thiếu niên Man Thần đã trực tiếp rút ngắn thời gian duy trì trên phạm vi lớn, đổi lấy lực lượng mạnh hơn.

Chương 872: Cơ hội tốt

"Rắc!" Giống như tiếng thuỷ tinh nứt vỡ vang lên ở trong thiên địa, ở trong cái chớp nhoáng này, khí huyết ở trên người của thiếu niên Man Thần giống như là ngọn lửa huy hoàng, bốc thẳng lên trời, mặc dù không có hiển hóa ra Vận Mệnh Tinh Không, nhưng lực lượng khí huyết kinh khủng lại khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy choáng váng.

Rất mạnh! Mặc dù vẫn còn hơi kém cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng ở trong Hỏa Luyện Kim Đan tuyệt đối là không tìm thấy địch thủ, coi như là chưởng giáo thánh địa võ đạo cầm Đạo Binh thượng phẩm ở trong tay, đối mặt với thiếu niên Man Thần ở trong loại trạng thái này cũng đều không nhất định có thể sống sót được, bất quá bởi vì cái giá phải bỏ ra, thiếu niên Man Thần biết thời gian của mình không còn nhiều lắm, chỉ sợ là chỉ có thể đánh ra một đòn...

"Giết!"

Hai mắt của thiếu niên Man Thần đỏ như máu, lần thứ hai giết tới Trần Khuynh Địch!

Chuyện này đã biến thành chấp niệm!

Lúc trước, hắn cũng không chiếm được tiện nghi ở trên người của Khuynh Địch, không ngoại lệ toàn bộ đều là ăn thiệt thòi, thật vất vả mới có cơ hội xoay người làm chủ, kết quả là bởi vì đủ loại ngoài ý muốn, thế mà còn bị đối phương áp chế, hiện tại thì dù sao hắn cũng đã không còn nhiều thời gian.

Nhất định phải làm thịt đối phương!

Mà so với thiếu niên Man Thần điên cuồng, tâm tình của Trần Khuynh Địch cũng tương đối không tốt, nhưng nói thật, thiếu niên Man Thần biệt khuất, Trần Khuynh Địch hắn cũng rất biệt khuất, trước sau hai tấm kim bài miễn tử đều đã bị ép bức dùng hết, bây giờ đối phương lại còn phát điên muốn giết bản thân hắn.

Làm gì mà ghê vậy! Chẳng phải chỉ là phá huỷ một lần cơ hội phục sinh của ngươi thôi hay sao? Ta thấy bây giờ ngươi vẫn còn rất sinh long hoạt hổ cơ mà? Đáng giận!

Trần Khuynh Địch càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, chỉ cảm thấy một cỗ lửa giận cháy hừng hực ở trong lòng, nhìn thiếu niên Man Thần liều chết xung phong, hắn rốt cục cũng không nhịn được.

Lão hổ không phát uy thực sự coi lão tử là mèo bệnh hay sao? Không cho ngươi thấy một chút lợi hại, ngươi cũng không biết bản sự của bản cung chủ!

Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức dồn khí đan điền, hít vào một hơi thật sâu, trong lúc nhất thời, âm thanh như lôi đình, kéo dài

không dứt, nhưng cẩn thận nghe kỹ bất quá cũng chỉ có hai chữ.
"Cứu ta!"
Kết quả là sau khi nghe tiếng gầm này, Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp còn đang cảm thấy không rõ ràng cho lắm vì cử động của đối phương, đang giằng co với nhau lại đồng thời chuyển dời ánh mắt.
Đối với Thánh Thượng Đại Càn mà nói, Trần Khuynh Địch thế nhưng là đồng hương khó có được, tất cả mọi người đều là người xuyên việt, Võ Càn Võ hắn lại là một người phúc hậu, tự nhiên là không thể không cứu, mà đối với A Nhĩ Pháp mà nói, Trần Khuynh Địch thế nhưng là một trong những tinh anh ở bên trong tổ chức Tà Thần thần bí, nói không chừng là có thể thay đổi chiến cuộc.
"Hừ!"
"Dừng tay!"
Thế là hai người lại ra tay một lần nữa!
Hai vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh phảng phất như có ý niệm tương thông vậy, ở trong nháy mắt liền đi tới bên cạnh Trần Khuynh Địch, chính là đập một cái về phía Man Thần đang lao tới.
Ầm! Thiếu niên Man Thần ngửa đầu thổ huyết lần thứ hai, kinh mạch toàn thân vỡ vụn, ngã ầm ầm trên mặt đất...
Vào giờ khắc này, Man Thần trợn hai mắt lên, hai con ngươi trợn trừng giống như muốn nhảy ra ngoài vậy, lửa giận quả thực là muốn đốt rụi bầu trời, nhưng lại hữu tâm vô lực, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ chửi một tiếng.
M* nó!
Toàn bộ thế giới đều đang nhằm vào lão tử, không chơi với đám bệnh tâm thần các ngươi nữa, cáo từ!
Ngẹo đầu, Man Thần lập tức không còn một tiếng động nào.
Nói thật, ngay cả Trần Khuynh Địch nhìn thấy một màn này cũng thấy choáng.
Vừa rồi mặc dù hắn hét lớn cứu mạng, nhưng trên thực tế cũng không thực sự trông cậy vào Thánh Thượng Đại Càn tới ra tay cứu hắn, chỉ là muốn trước khi đánh nhau hô lên một tiếng để doạ Man Thần mà thôi, kỳ thật là hắn đã chuẩn bị thiêu đốt tinh huyết, muốn đánh nhau chết sống cùng với thiếu niên Man Thần.
Không phải chỉ là liều mạng thôi sao, Trần Khuynh Địch hắn cũng không phải là chưa từng liều mạng.
Huống hồ làm nhiều chuyện ở Trung Nguyên như vậy, mưa gió đều đã trải qua, Trần Khuynh Địch đương nhiên là sẽ không quên chân lý "mọi thứ đều phải dựa vào chính mình", đối với Thánh Thượng Đại Càn, hắn sẽ dựa vào, nhưng thực sự đến thời điểm sống chết, thứ hắn tín nhiệm nhất vẫn vĩnh viễn là đôi thiết quyền của mình.
Hơn nữa mặc dù hắn đã để cho Đô Thiên Tọa hóa thân thành Thái Dương Kim Thuyền đưa Lạc Tương Tư đi, nhưng Xích Tiêu Kiếm vẫn

còn ở trên tay của hắn, nếu thực sự không được thì còn có thể mượn nhờ lực lượng của Thuần Dương Cung, nếu đánh thật mà nói, mặc dù có một chút dữ nhiều lành ít, nhưng Trần Khuynh Địch cũng không phải là không có nắm chắc sống sót.
Nguyên nhân chính là như thế, sau khi nhìn thấy tràng cảnh Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp đồng thời xuất thủ, đánh cho thiếu niên Man Thần bán thân bất toại, ngay cả Trần Khuynh Địch cũng không khỏi ngây ngẩn cả người.
Con m* nó. Nguyên lai là nhân duyên của ta lại tốt đến như vậy sao? Hắc bạch hai đạo đều có thể xài được? Chẳng lẽ danh hào thiếu hiệp Trần Khuynh Địch của ta, không chỉ có là ở Trung Nguyên, ngay cả ở phía Tà Thần cũng được lan truyền?
Nhưng ở trong lúc chấn kinh, Trần Khuynh Địch cũng hơi nghi hoặc một chút mà nhìn về phía phương hướng thiếu niên Man Thần rơi xuống, tên kia rất thảm, đầu chạm đất, giống như ngã lộn nhào, nhưng nói thật, đối phương cũng là người xuyên việt, thực sự dễ dàng chết như vậy sao?
Hơn nữa đối phương thế nhưng là tồn tại một mực sống từ thời đại viễn cổ tới ngày nay, có đạo tâm kiên định, sẽ thực sự nổi điên liều mạng với mình hay sao? Hơn nữa có thể sống lâu như thế, bản sự bảo toàn tánh mạng của hắn hẳn là rất mạnh a? Bị đánh chết một cách dễ dàng như vậy, luôn cảm thấy chuyện này có một chút không phù hợp với thực tế a.
Trần Khuynh Địch biểu thị sự hoài nghi.
Chỉ cần suy nghĩ một chút, liền cảm thấy ở phía sau chuyện này khẳng định có âm mưu!
Mà đổi thành một bên khác, Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp liền đưa mắt nhìn nhau lần thứ hai, sau khi xác định đối phương đang bảo hộ Trần Khuynh Địch, trong lòng đều rất là chấn kinh! Hai người đều không ngờ được mục đích đối phương xuất thủ thế mà không phải là đối phó với Trần Khuynh Địch, mà là cũng bảo hộ Trần Khuynh Địch giống như mình.
Không nên chứ?
Hai người vừa giằng co, ở trong lòng vừa hiện lên vô số khả năng.
Thánh Thượng Đại Càn: vì sao vị Thiên Ngoại Tà Thần này lại bảo hộ Khuynh Địch? Không có đạo lý a, chẳng lẽ là thân phận giả Tà Thần ta chế tạo cho hắn trước đó còn chưa bị bại lộ?
A Nhĩ Pháp: vì sao Càn Võ lại bảo hộ Áo Mễ Gia? Không có đạo lý a, chẳng lẽ là sự tình Áo Mễ Gia đoạt xá Trần Khuynh Địch, ngụy trang thành nhân loại còn chưa bị bại lộ?
Hai người đồng thời cảm thấy mừng rỡ ở trong lòng!
Trời cũng giúp ta! Đây quả thực là cơ hội để đánh vào trong nội bộ Tà Thần thật tốt a!
Trời cũng giúp ta! Đây quả thực là cơ hội để đánh vào trong nội bộ

Nhân tộc thật tốt a!

Chương 873: Tiếp tục nguỵ trang

Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp lúc này chính là đưa mắt nhìn nhau.
Mặc dù ở bề ngoài vững như bàn thạch, nhưng trên thực tế ở trong nội tâm của hai người đều là kích động trước đó chưa từng có.
Đối với Thánh Thượng Đại Càn mà nói, Thiên Ngoại Tà Thần ẩn núp ở Trung Nguyên, thật sự là mối họa lớn ở trong lòng, thậm chí còn có độ uy hiếp vượt qua các thánh địa võ đạo khác, nhưng hết lần này tới lần khác những vị Tà Thần này lại ẩn nấp rất giỏi, khiến cho Thánh Thượng Đại Càn muốn tóm lấy bóng dáng của đối phương cũng đều không được, lần nào cũng khiến cho hắn vô cùng đau đầu.
Nhưng mà bây giờ lại không giống!
Nếu như thân phận Tà Thần giả của Trần Khuynh Địch còn chưa bị bại lộ mà nói, như vậy Thánh Thượng Đại Càn liền có thể mượn nhờ thân phận của Trần Khuynh Địch, trà trộn vào bên trong Tà Thần thu thập tình báo, biết được trụ sở bí mật cùng với kế hoạch tà ác của những vị Tà Thần này, thậm chí là có thể nghĩ biện pháp hốt gọn bọn hắn trong một mẻ, trừ hậu hoạn tận gốc. Há không phải tốt thay?
Thánh Thượng Đại Càn càng nghĩ càng vui vẻ, khóe miệng không khỏi phác hoạ lên một tia ý cười thần bí.
Mà ở phía đối diện, A Nhĩ Pháp cũng nghĩ như vậy! Đối với A Nhĩ Pháp mà nói, Thánh Thượng Đại Càn thật sự là một cái dị số, vốn dĩ sớm vào mấy trăm năm trước, A Nhĩ Pháp hắn nên gây sóng gió ở Trung Nguyên, châm ngòi khiến cho giới tông phái đại chiến, hủy diệt hoàng triều, thậm chí hắn còn thao túng một quốc gia ở trong bóng tối, dùng nước ấm nấu ếch xanh, từ đó thống trị toàn bộ thế giới...Nhưng kế hoạch rất hoàn mỹ, hiện thực lại rất tàn khốc.
Bởi vì lúc kia Thánh Thượng Đại Càn đã xuất thế.
M* nó, vốn dĩ ở phía trước Thánh Thượng Đại Càn chỉ là một vị Hoàng Đế bình thường, ham muốn hưởng lạc, lại còn không có bản sự gì, toàn bộ đều nhờ vào Tổ Long Trung Nguyên mới có thể duy trì sự thống trị, hoàng triều Đại Càn đã bấp bênh, loạn thế sắp nổi, đúng là thời cơ tốt để A Nhĩ Pháp hắn khuấy động phong vân.
Kết quả thì sao? Thánh Thượng Đại Càn vừa xuất thế liền bật hack. Chỉ Đông đánh Tây, chỉ Nam đánh Bắc, giết một đường từ hoàng triều Đại Càn tới thảo nguyên Bắc Nhung, lại giết đến Nam Cương, tiếp đó giết tới Đông Hải, cuối cùng giết tới Tây Vực, sau đó lại giết trở về Trung Nguyên, quả thực là đã kéo Đại Càn đang bấp bênh trở lại! Khi đó danh tiếng của Thánh Thượng Đại Càn còn muốn cao hơn so với Ninh Thiên Cơ vào mấy chục năm trước, thiên hạ đệ nhất nhân chính là được quyết định ở trong trận chiến ấy, lúc ấy A Nhĩ

Pháp cũng không phải là không có nghĩ biện pháp đối phó với Thánh Thượng Đại Càn, nhưng không có thành quả gì không nói, còn không cẩn thận làm bại lộ sự tồn tại của tổ chức Tà Thần.
Cuối cùng không thể không chạy trốn, lúc kia A Nhĩ Pháp kỳ thật đã tuyệt vọng, nghĩ đến không đánh lại ngươi còn không nhịn được ngươi sao, dù sao thì Tà Thần cũng có tuổi thọ rất dài, cùng lắm thì chờ đến khi ngươi chết già lại nghĩ biện pháp...
Biệt khuất! Đây là sự tình biệt khuất cỡ nào!
Đối với A Nhĩ Pháp cao ngạo, nhất là đối với A Nhĩ Pháp có chí hướng trở thành Đại Ma Vương phía sau màn mà nói, loại cảm giác này giống như là tú tài gặp quân binh, có lý không nói được, mặc kệ ngươi có bao nhiêu mưu kế, đối phương chỉ dùng một quyền đánh tới, toàn bộ đều xong đời, kết quả còn biến thành ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.
Bắt đầu từ lúc kia. A Nhĩ Pháp liền rất hiếu kì đối với Thánh Thượng Đại Càn. Hắn dựa vào cái gì? Một tên tiểu tử vào trước khi xuất thế không có danh tiếng gì, dựa vào cái gì mà lập tức hoành không xuất thế, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, thậm chí là trở thành thiên hạ đệ nhất nhân? Nếu như nói chỉ dựa vào Tổ Long Trung Nguyên thì cũng thôi đi, nhưng mà Tổ Long Trung Nguyên đã tồn tại lâu như vậy, vì sao chỉ có Thánh Thượng Đại Càn khai phá ra tiềm năng của nó? Hơn nữa vì sao Thánh Thượng Đại Càn có thể Kích Toái Mệnh Tinh nhanh như vậy? Coi như là thiên tài vậy thì cũng không thể giải thích.
Trước đó A Nhĩ Pháp cũng đã hoài nghi Trần Khuynh Địch.
Nhưng bây giờ xem ra, Trần Khuynh Địch nếu như là Áo Mễ Gia đoạt xá, vậy thì rất bình thường, tốc độ tu luyện của hắn cũng không phải là nhanh thật sự, mà là do Tà Thần đoạt xá phát huy lực lượng từng bước một mà thôi.
Có thể thông cảm được! Trái lại là không thể nào hiểu được tình huống của Thánh Thượng Đại Càn! Ở phía sau chuyện này khẳng định có bí mật! Mà nếu như mình có thể có được cái bí mật kia mà nói...đó chẳng phải là nhất phi trùng thiên?
Ở trong lòng của A Nhĩ Pháp hơi động, sự tình mà mình có thể nghĩ tới, như vậy tổ chức Tà Thần ở sau lưng Áo Mễ Gia hắn là cũng có thể nghĩ đến!
Lúc trước tổ chức thần bí cố ý không lộ diện, chính là để cho mình đi hấp dẫn cừu hận của Thánh Thượng Đại Càn, sau đó bọn hắn làm ngư ông đắc lợi, âm hiểm biết bao! Nhưng cũng không phải là không có chỗ thương lượng...
Tất cả mọi người đều là Tà Thần, vẫn có không gian hợp tác, nếu như Áo Mễ Gia thực sự phát hiện ra bí mật của Thánh Thượng Đại Càn, mình lại âm thầm mưu đồ, chiếm lấy phần bí mật này làm của riêng...

Há không phải tốt thay?
A Nhĩ Pháp càng nghĩ càng khoái hoạt, khóe miệng khẽ nhếch, không khỏi lộ ra một tia ý cười thần bí.
Chợt hai người liếc nhìn nhau.
Hừ! Trong lòng hai người đồng thời cười lạnh một tiếng.
Đợi đó, ta sẽ lợi dụng Trần Khuynh Địch tính kế cho ngươi ngã dập mặt! Muốn so trí tuệ với trẫm? Ngươi còn non lắm!
Đợi đó, ta sẽ lợi dụng Áo Mễ Gia tính kế cho ngươi ngã dập mặt! Muốn so trí tuệ với bản thần? Ngươi còn non lắm!
Ý niệm tới đây, thần sắc của Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp trở nên nghiêm túc, chợt bộc phát cương khí lần thứ hai, kịch chiến với nhau, nhưng lần này song phương đều giữ lại mấy phần khí lực, sau đó thừa dịp thiên địa nguyên khí chung quanh trở nên hỗn loạn, đồng thời phân ra một tia lực lượng nguyên thần, truyền âm cho Trần Khuynh Địch nói: "Lão đệ!"
"Huynh đệ!"
Thánh Thượng Đại Càn đã quen gọi như vậy, còn A Nhĩ Pháp vì lôi kéo làm quen, tự nhiên cũng hạ thấp tư thái, hô một câu huynh đệ, dù sao cũng đều là Tà Thần!
Mặc dù xưng hô khác biệt, nhưng ý của hai người lại nhất trí lạ thường.
"Tiếp tục ngụy trang!"
"Nghĩ biện pháp trà trộn vào bên trong Tà Thần (nhân tộc)!"
"Nếu như có thể có thu hoạch gì."
"Sẽ có rất nhiều chỗ tốt!"
Hai người đều rất rõ ràng đạo lý muốn người làm việc phải trả tiền, cho nên trong khi ra lệnh, hai người cũng đồng ý đưa ra chỗ tốt.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Con m* nó? Ở trong cái thế giới này chẳng lẽ còn có bánh rớt xuống từ trên trời? Không thể nào? Không chỉ có hắc bạch hai đạo đều ăn hết, hơn nữa còn đứng xếp hàng đưa chỗ tốt cho mình, thậm chí nghe ngữ khí, còn giống như là nhờ vả mình làm việc...
Hừ! Trần Khuynh Địch ta là người thế nào? Chỉ cần suy nghĩ một chút, ta liền biết ở phía sau chuyện này khẳng định có âm mưu!

Chương 874: Đi ngược lại

Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng, nhìn Thánh Thượng Đại Càn một chút, lại nhìn A Nhĩ Pháp một chút, đại não đột nhiên chấn động!
Ta đã biết! Đây là sự thăm dò của A Nhĩ Pháp! Hai giọng nói kỳ thật đều là của A Nhĩ Pháp! Xem ra là vào thời điểm thiếu niên Man Thần đối phó ta, Thánh Thượng Đại Càn xuất thủ hiệp trợ đã khiến cho A Nhĩ Pháp sinh ra nghi hoặc đối với thân phận Tà Thần của ta, cho nên đã tương kế tựu kế, đặc biệt ngụy trang ra giọng nói của Thánh Thượng Đại Càn để mê hoặc ta, thăm dò ta, xem ta rốt cuộc có phải là Tà Thần thật hay không.
Nếu như không phải, chỉ sợ đối phương sẽ tiêu diệt mình ngay tại chỗ!
"Hít hà!" Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức hít vào một ngụm khí lạnh!
Tốt cho một vị Tà Thần âm hiểm sắc bén! May mà Trần Khuynh Địch ta trí kế vô song, nếu là người bình thường thật đúng là không thể nhìn ra.
Chờ một chút, cũng không nhất định! Cũng có thể là do mình suy nghĩ quá nhiều?
Sau khi suy tư trong chốc lát, vì lý do an toàn, Trần Khuynh Địch vẫn tản mát ra lực lượng nguyên thần của mình, đồng thời truyền âm cho Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp.
"Không cần nói nhiều!"
Hướng về phía Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch tức giận nói: "Áo Mễ Gia ta từ khi đoạt xá Trần Khuynh Địch đến nay, lập chí phá vỡ Trung Nguyên, mang danh xưng đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma Trung Nguyên, há lại chỉ là hư danh?"
Hướng về phía A Nhĩ Pháp, Trần Khuynh Địch thì nói rằng: "Mọi người đều biết Trần Khuynh Địch ta lập chí hủy diệt Tà Thần, người giang hồ gánh đạo nghĩa trên bờ vai, thiếu hiệp Trần Khuynh Địch, ngươi cho rằng đó chỉ là hư danh hay sao?"
Đây chính là nghệ thuật ngôn ngữ, ta tự xưng Áo Mễ Gia đối với Thánh Thượng Đại Càn, nếu như là Thánh Thượng Đại Càn thực sự, như vậy dĩ nhiên là có thể từ đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma Trung Nguyên nghe được ra đây là nói ngược, nếu như là A Nhĩ Pháp giả trang, như vậy vừa vặn có thể mượn cơ hội này khiến cho hắn triệt để tin tưởng thân phận Tà Thần của mình...
Nhất cử lưỡng tiện!
Về phần phía A Nhĩ Pháp, trái lại là không quan trọng, nếu như là A Nhĩ Pháp thực sự, cùng lắm thì sẽ giải thích là sợ tai vách mạch rừng

cho nên nói ngược lại, nếu như là Thánh Thượng Đại Càn giả trang, như vậy há không phải sẽ tốt hơn? Ta đây là đang biểu thị sự trung thành a! Sự trung thành của ta đối với Đại Càn là có nhật nguyệt chứng giám! Một hòn đá ném hai chim! Mặc dù luôn cảm thấy trận thao tác này có chỗ nào đó không đúng, nhưng nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra được, cho nên Trần Khuynh Địch vẫn tự khen mình một câu ở trong lòng.
Ta thế nhưng là quá thông minh!
Mà cùng lúc đó, Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp lại đồng thời ngẩn người, chợt phản ứng lại.
Thì ra là thế! Xem ra Trần Khuynh Địch (Áo Mễ Gia) đã phản ứng rất nhanh a, biết rõ địch nhân ở ngay bên cạnh, dùng nguyên thần truyền âm sẽ rất có thể bị phát hiện, cho nên mới cố ý nói ngược lại, xem ra là muốn nhờ vào đó che lấp thân phận của hắn! Dễ dàng đánh vào trong nội bộ địch nhân hơn! Thực sự là thông minh!
Bất quá cẩn thận hồi tưởng lại một chút, như vậy còn xa xa chưa đủ để lấy được tín nhiệm, chớ quên, mình trước đó thế nhưng đã ra tay giúp Trần Khuynh Địch (Áo Mễ Gia), như vậy sẽ có khả năng làm bại lộ quan hệ giữa mình và đối phương, đây là một cái kẽ hở khổng lồ, nhất định phải che giấu một phen mới được...
Đúng thế!
Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp đột nhiên bạo khởi! Sau đó hai người phảng phất như có cùng chí hướng vậy, đồng thời đánh ra một quyền về phía Trần Khuynh Địch!
"Tên khốn! Không ngờ được ngươi lại là Tà Thần!"
"Đáng chết! Không ngờ được ngươi lại là nhân loại!"
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch: "? ??"
Mạng ta xong rồi!
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này là chửi má nó.
M* nó! Hắc bạch hai đạo đều ăn sạch vừa mới nói đâu? Vì sao chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đều trở mặt không quen biết? Ta vừa mới nói sai cái gì?
Trần Khuynh Địch chính là nghĩ mãi cũng không ra, bởi vì ở trong giây tiếp theo, công kích của Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp liền rơi vào trên người của hắn, hắn làm sao có thời gian để nghĩ ngợi, trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, nổi giận gầm lên một tiếng tiến hành nghênh đón, nhưng chênh lệch giữa song phương thực sự giống như là một trời một vực vậy.
Bất quá chỉ trong chốc lát, Trần Khuynh Địch bùng nổ toàn lực liền bị song phương đánh bay vào hư không, bị hư không loạn lưu nuốt hết, không thấy tăm hơi.
Mà cho đến lúc này, Thánh Thượng Đại Càn còn có A Nhĩ Pháp mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở trong ánh mắt nhìn lẫn nhau lại tăng thêm mấy phần đắc ý khi kế hoạch thành công.

Thánh Thượng Đại Càn tự nhiên là đắc chí vừa lòng, mặc dù hắn cũng nghe được câu nói của A Nhĩ Pháp vừa rồi: "Đáng chết, không ngờ được ngươi lại là nhân loại!", nhưng theo hắn thấy, đó cũng không phải là A Nhĩ Pháp phát hiện ra thân phận chân thật của Trần Khuynh Địch, mà là một loại thăm dò!
Không sai! Bởi vì nguyên nhân là mình trước đó xuất thủ bảo hộ Trần Khuynh Địch, cho nên A Nhĩ Pháp đã tiến hành công kích Trần Khuynh Địch, nhìn xem mình có thể chủ động đi cứu Trần Khuynh Địch hay không, nhưng không ngờ được mình lại đi ngược lại! Giả ra bộ dáng giật mình, sau đó cũng xuất thủ công kích Trần Khuynh Địch, phá mưu đồ của hắn!
Đương nhiên, tất cả mọi người đều là đồng hương, Thánh Thượng Đại Càn sẽ không có khả năng thực sự giết chết Trần Khuynh Địch, trên thực tế đạo cương khí hắn đánh ra kia càng nhiều là trợ giúp Trần Khuynh Địch đánh vỡ hư không, để cho Trần Khuynh Địch thừa dịp trốn vào hư không loạn lưu để đào tẩu, đồng thời ở trong cương khí còn có còn có một phần lý giải võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn.
Dù sao nói thế nào cũng đều là do mình động thủ trước, hơn nữa sau này còn phải nhờ Trần Khuynh Địch đi đến tổ chức Tà Thần làm nằm vùng, cho một chút chỗ tốt cũng là chuyện đương nhiên, Thánh Thượng Đại Càn là rất thoáng đối với chuyện này, huống hồ dù sao cũng là huynh đệ tốt, có thể trợ giúp một chút cũng không có gì lớn.
Bất quá! Phục bút đã được chôn xuống! Kẻ này ngày sau sẽ có tác dụng rất lớn đối với ta!
Mà ở phía đối diện, ở trong lòng của A Nhĩ Pháp cũng tràn đầy ý cười, hắn tự nhiên cũng nghe được câu nói của Thánh Thượng Đại Càn: "Tên khốn! Không ngờ được ngươi lại là Tà Thần!", nhưng theo hắn thấy, đó cũng không phải Thánh Thượng Đại Càn phát hiện ra thân phận chân thật của Áo Mễ Gia, mà là một lần thăm dò đối với hắn!
Không sai! Ý nghĩ của A Nhĩ Pháp cùng với Thánh Thượng Đại Càn đều giống nhau!
Tiểu tử! Còn muốn thăm dò bản Tà Thần? Ngây thơ!
Xem ra nhất định là bởi vì lúc trước mình ra tay bảo vệ Trần Khuynh Địch, mới khiến cho Thánh Thượng Đại Càn lòng sinh lo nghĩ, cho nên đã đặc biệt dùng câu nói kia để tố cáo mình, khiến cho mình chủ động lộ ra chân tướng, không ngờ được mình lại cao hơn một bậc, tiến hành công kích Trần Khuynh Địch ngược lại ý nghĩ của hắn, phá hỏng tính toán của hắn!

Chương 875: Vực Ngoại Hư Không

Đương nhiên…tất cả mọi người đều là Tà Thần, cho nên A Nhĩ Pháp cũng không có hạ tử thủ, chủ yếu vẫn là vì giúp "Áo Mễ Gia" mở ra hư không để cho Áo Mễ Gia chạy trốn, đồng thời vì hàn gắn quan hệ với tổ chức Tà Thần thần bí, A Nhĩ Pháp còn tặng một chút lễ vật nhỏ cho Áo Mễ Gia.
Dù sao thì kỳ thật hắn cũng nhìn đối phương rất vừa mắt, thân làm Tà Thần Hỏa Luyện Kim Đan, lại dám can đảm nhúng tay vào chiến trường Kích Toái Mệnh Tinh, lấy hạt dẻ trong lò lửa, rất có một loại tinh thần tử sĩ không sợ chết, kế hoạch dẫn dụ lần này nếu như không có hắn, A Nhĩ Pháp ta sẽ tuyệt đối không mắc lừa, có cấp trên nào không thích loại người này?
Huống chi, đối phương cũng là Tà Thần đoạt xá a, coi như là ở bên trong Tà Thần nhất tộc có chủng loại phong phú, đối phương cùng với mình cũng là thân thiết nhất!
Điều này khiến cho A Nhĩ Pháp đối với Áo Mễ Gia có thể nói là tràn đầy hảo cảm.
Tà Thần đoạt xá, có bí pháp nguyên thần cùng với linh hồn cực mạnh, tạo nghệ ở trên linh hồn có thể xưng là số một trong Tà Thần, ở cái phương diện này đã có truyền thừa của chủng tộc, A Nhĩ Pháp tự cho là cũng không có gì tốt hơn để truyền thụ, nhưng mọi thứ có lợi thì cũng có hại, Tà Thần đoạt xá dĩ nhiên là có ưu thế áp đảo so với những người khác ở trên phương diện nguyên thần, nhưng ở bên trên phương diện nhục thân thì lại kém khá xa.
Bất quá A Nhĩ Pháp là ai? Hắn thế nhưng là Tà Thần muốn trở thành Đại Ma Vương phía sau màn! Thiếu hụt ở bên trên nhục thân của Tà Thần đoạt xá đã sớm được hắn khắc phục, mà lễ vật nhỏ hắn đưa cho "Áo Mễ Gia", chính là một chút tâm đắc của hắn qua nhiều năm tu luyện nhục thân, tin rằng nhất định sẽ đưa đến một chút trợ giúp cho vị Tà Thần đoạt xá trẻ tuổi kia.
Ý niệm tới đây, A Nhĩ Pháp thế mà sinh ra một loại cảm giác thành tựu khi bồi dưỡng hậu bối.
Hơn nữa về sau còn phải dựa vào vị Tà Thần trẻ tuổi này đánh vào trong nội bộ Nhân tộc, giúp mình đánh cắp bí mật của Thánh Thượng Đại Càn.
Rất tốt.
Phục bút đã được chôn xuống.
Kẻ này sau này nhất định sẽ có tác dụng lớn đối với mình!
Sau khi tính toán tốt chuyện tương lai, A Nhĩ Pháp cũng đưa lực chú ý trở về hiện thực, chỉ thấy ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, tà khí ở bên trên cự long tinh vân của Thánh Thượng Đại Càn thế mà chậm

rãi tiêu tán, khóe mắt của A Nhĩ Pháp lập tức nảy một cái, bất quá sau khi trầm tư một lát liền lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra.
Xem ra là không thể hoàn thành chuyện này!
Tà khí đã tán đi, giải thích rằng Tà Thần nguyền rủa của tổ chức thần bí cũng đã từ bỏ rồi a?
"Càn Võ, lần này tính là ngươi tốt số!"
"Lần sau ngươi sẽ không còn may mắn như vậy!"
Cười lớn một tiếng, A Nhĩ Pháp mang theo vài phần tâm thế chiến thắng, đánh vỡ hư không rời đi.
Về phần Thánh Thượng Đại Càn có thể ngăn cản ta hay không…nói đùa, nếu hắn thật sự làm như thế, tổ chức thần bí tất nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, đến lúc đó bất quá cũng chỉ là giằng co với nhau mà thôi.
Lần này là A Nhĩ Pháp ta thắng!
Mà trên thực tế, Thánh Thượng Đại Càn đúng là thật sự không để ý.
Hiện tại hắn cũng đã lấy lại tinh thần, Tà Thần đang ẩn núp vẫn một mực không xuất thủ, xem ra là bọn hắn đã biết mình đã khám phá ra kế hoạch của bọn hắn, cảm thấy không tìm được bất luận cơ hội gì, lúc này mới bất đắc dĩ từ bỏ a? Từ bỏ thì nói là từ bỏ, vị Tà Thần này lại còn dám mạnh miệng.
"Ha ha, tốt số chính là ngươi!"
"Hươu chết vào tay ai cũng còn chưa biết!"
Để cho các ngươi vui vẻ thêm một chút! Đợi đến thời điểm mượn nhờ Trần Khuynh Địch tìm kiếm được đại bản doanh của các ngươi, trẫm lại xuất thủ, nhổ tận gốc toàn bộ các ngươi!
Cái gì? Ngươi hỏi vì sao trẫm không truy đuổi? Nói đùa! Trẫm nhìn giống như là đồ đần sao? Không biết cái gì gọi là giặc cùng đường chớ đuổi sao? Lúc này địch nhân tiềm phục vẫn còn chưa lộ mặt, nếu như tùy tiện đuổi theo mà nói, đến lúc đó ngược lại là có khả năng lộ ra sơ hở, nếu như bị người khác bắt được, coi như sẽ đến phiên mình vui quá hóa buồn.
Như hiện tại là tốt nhất.
Không có ai biết được là ta đã cài một vị gián điệp vào trong tổ chức Tà Thần!
Trẫm sắp phát tài rồi! Ha ha ha!
Nghĩ đến chỗ cao hứng, Thánh Thượng Đại Càn không khỏi cười to ở trong lòng.
Chỉ là Tà Thần! Bàn về trí đấu, cuối cùng vẫn không thể qua mặt trẫm a! Chung quy vẫn là trẫm thắng!
Trong Vực Ngoại Hư Không, ở bên ngoài đại thế giới Trung Thổ, trong hư không vô tận, theo lời đồn ở chỗ này có thể nhìn thấy biến hóa sinh tử của thế giới, cũng có thể nhìn thấy lưu tinh huy hoàng thoáng qua, ở trong đó càng có vô số bảo tàng chờ đợi cường giả đến đào móc, nhưng đồng thời cũng có nguy hiểm không biết, nuốt sống

những người đến tầm bảo.
Mà vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch chính là đang ở trong một chỗ hư không như vậy, Xích Tiêu Kiếm tản ra huỳnh quang nhàn nhạt, một mực bảo hộ hắn ở trong đó, không đến mức bị hư không vô tận ăn mòn, nhưng ở chung quanh Trần Khuynh Địch lại không có vật gì.
Có thể nhìn thấy cũng chỉ có một màu đen kịt.
M* nó.
"Nơi này là nơi nào! !! !"
Không thể không thừa nhận từ sau khi A Nhĩ Pháp cùng với Thánh Thượng Đại Càn xuất hiện, hắn liền hoàn toàn không hiểu được thế cục, vì sao Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp lại đột nhiên đồng thời xuất thủ cứu mình, kết quả lại đồng thời xuất thủ công kích mình? Chẳng lẽ ở trong này ẩn chứa hàm ý sâu xa nào đó?
Nghĩ nửa ngày, Trần Khuynh Địch chính là không nghĩ ra.
"Thôi không nghĩ nữa!"
Dù sao thì mình cũng còn sống, hơn nữa còn có Xích Tiêu Kiếm ở trong tay, ở phía Thuần Dương Cung hắn là sẽ có biện pháp định vị mình thông qua Xích Tiêu Kiếm, hắn là sẽ không chết được, hơn nữa so với những thứ kia, mình còn có sự tình cần phải để ý.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch tập trung ý chí, nhìn về phía hai đoàn cương khí đang bay quanh người lúc này, một đạo cương khí ở trong đó có hình dáng như một con rồng, toàn thân có màu vàng, trong lúc mơ hồ lộ ra một cỗ ý cảnh võ đạo chí cao, có một chút tương tự với tấm kim bài miễn tử loại hình công kích mà Trần Khuynh Địch đã dùng qua.
Một đạo cương khí khác thì là một đoàn sương đen khó nắm bắt, vô hình vô sắc, nhưng lại có một cỗ ý cảnh tử vong diệt tuyệt thiên địa, chỉ cần nhìn chăm chú nó cũng làm cho cả người đổ mồ hôi lạnh, mà ở trong sương đen, có một khoả ngọc giản màu vàng như ẩn như hiện, rất giống với Ngọc Giản Công Pháp ở bên trong Thuần Dương Cung.
Như vậy vấn đề đã đến…
"Hai món đồ chơi này là cái gì?"
Nhìn qua rất giống như là Thánh Thượng Đại Càn cùng với A Nhĩ Pháp tặng quà cho mình.
Nhưng mà, hai người kia mới vừa rồi còn đấm mình một quyền, làm sao sẽ có thể tốt bụng như vậy? ! Huống chi Thánh Thượng Đại Càn còn chưa tính, A Nhĩ Pháp thân làm Tà Thần, cũng đều đã ra tay với mình, xem ra là đã nhìn thấu thân phận Tà Thần giả mạo của mình, đã như vậy, vì sao vẫn còn tặng quà cho mình? Điều này là không có đạo lý! Chỉ cần suy nghĩ một chút liền biết ở phía sau chuyện này khẳng định có âm mưu!

Chương 876: Mối thù này đã kết!

Trần Khuynh Địch nhìn hai đoàn cương khí ở trước mắt, đoàn cương khí của Thánh Thượng Đại Càn thì hắn coi như yên tâm, nhưng đoàn cương khí mà A Nhĩ Pháp đưa cho thì hắn cũng không dám đụng.
"Trước tiên đẩy đoàn cương khí của A Nhĩ Pháp ra phía xa, dùng cương khí của mình phong ấn nó, sau đó lại dùng kiếm khí của Xích Tiêu Kiếm phong ấn thêm một lần nữa, như vậy mới có thể an tâm, dù sao đây cũng chính là đồ vật của Tà Thần, có trời mới biết nó có nổ tung hay không?"
Về phần đoàn cương khí của Thánh Thượng Đại Càn...
"Lão ca chung quy cũng sẽ không hại ta, thử xem."
Nghĩ đến liền làm, Trần Khuynh Địch trực tiếp tản lực lượng nguyên thần ra, chui vào cương khí của Thánh Thượng Đại Càn.
Ầm ầm! Trong phút chốc, trời đất quay cuồng, cương khí của Thánh Thượng Đại Càn nổ tung, thay vào đó, là một cột sáng màu vàng huy hoàng sáng tỏ, phảng phất như mặt trời vậy, chiếu sáng hư không tăm tối ở bốn phía Trần Khuynh Địch, khí tức ở trong đó, từ lúc đầu yếu không thể cảm thấy, trong chớp mắt liền tăng vọt đến trình độ khiến cho người ta khó có thể sao lãng.
Mà cỗ khí tức này, cũng trực tiếp dẫn phát hư không bốn phía rung chuyển với quy mô lớn, lấy Trần Khuynh Địch làm trung tâm, một mảnh hư không khó có thể tính toán, vào thời khắc này đều bị cột sáng rung chuyển, phảng phất như có một bàn tay vô hình đang khuấy động, hình thành một cái vòng xoáy to lớn, càn quét bốn phương tám hướng.
Cũng ở trong Vực Ngoại Hư Không.
Đây là một vùng hư không rộng lớn không liên quan đến Trung Thổ. Ở trong vùng hư không này, cũng có sinh mạng tồn tại, ở trong bọn hắn cũng có người có thực lực cường đại, mà lần này đoàn cương khí của Thánh Thượng Đại Càn bộc phát, không thể nghi ngờ đã hấp dẫn sự chú ý của bọn hắn.
"Đó là ai?"
"Vậy mà bạo phát lực lượng lớn lối như thế ở trong hư không..."
"Ngu xuẩn!"
"Cái hướng kia, nhớ không lầm là địa bàn của A Nhĩ Pháp a? Thế mà lại sinh ra một vị cường giả như vậy, xem ra là A Nhĩ Pháp đã gặp phải phiền toái."
"Thú vị."
Đoàn cương khí Thánh Thượng Đại Càn tặng cho Trần Khuynh Địch kỳ thật cũng không mạnh, chân chính mạnh, là vật ẩn chứa ở bên trong cương khí, thuộc về chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại

Càn, khi loại chân lý võ đạo này bộc phát ra, không chỉ có chiếu rọi trong phạm vi cực lớn, càng là đủ khiến cho bất luận cường giả nào phải lác mắt.
Mà đắm chìm ở bên trong cột sáng này, ý thức cả người của Trần Khuynh Địch đều bị bao phủ trong nháy mắt.
Bản thân quyền ý của Trần Khuynh Địch dung hợp thành một thể với chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn, Thánh Thượng Đại Càn giống như là một người dẫn đường, không ngừng nâng cao quyền ý cho Trần Khuynh Địch, giống như là lần diễn võ trong tinh không lúc trước vậy, chỉ là quá trình lần này lại càng thêm tinh tế.
Không giống với diễn võ trong tinh không lần trước. Lần tăng lên này cũng không có bá đạo và gấp rút như trước, mà là càng thêm ổn định.
Cũng chính là ở trong cái chớp nhoáng này.
"Tích!"
"Hệ thống đã khởi động lại thành công!"
"Cảm ứng kí chủ, tình trạng cơ thể rất tốt, tình huống nguyên thần rất tốt, rất thích hợp để mở ra thôi diễn đại đạo!"
"Thôi diễn đại đạo được mở ra!"
Lúc này Trần Khuynh Địch cũng không nghe được thanh âm hệ thống, tất cả tâm thần đều triệt để đầu nhập vào bên trong võ đạo, mà chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn, vào thời khắc này lại lẫn vào thôi diễn đại đạo của hệ thống, lập tức sinh ra phản ứng hoá học kỳ diệu, khiến cho quyền ý của Trần Khuynh Địch nâng cao thêm một bước!
Trần Khuynh Địch ngồi bất động, nhưng ở trên đỉnh đầu của hắn, lại nổi lên một đạo quang ảnh vàng óng.
Là nguyên thần nhưng lại giống như thực chất! Võ giả tầm thường muốn ngưng kết nguyên thần thành thực chất cơ hồ là chuyện không thể nào, cũng chỉ có sau khi đạt đến Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, tương liên cùng với Vận Mệnh Tinh Thần, lúc này mới có thể nhờ vào đó mà cô đọng nguyên thần, mà thực chất hóa nguyên thần, cũng là một trong những điều kiện tiên quyết để Kích Toái Mệnh Tinh, rất trọng yếu.
Ngay ở phía sau nguyên thần của Trần Khuynh Địch, một vòng mặt trời chậm rãi dâng lên, ở bên trong có ba vòng ánh sáng, tản ra ánh nắng ấm áp, những nơi đi qua hư không đình trệ, thiên địa phảng phất như đứng im, mà ở hai bên nguyên thần, thì là hai đạo quang huy sáng chói một đen một trắng, biểu tượng cho Âm Dương nhị khí. Trời và đất là lò nung, âm dương là than.
Ngoài ra, còn có vô số võ học mà Trần Khuynh Địch đã học qua, có Vô Lượng Quang Minh Quyết hóa thân thành bảo tháp hoàng kim, cũng có Lục Hợp Võ Sách hóa thân thành các loại binh khí đao, thương, kiếm, cung, còn có Tiên Nhân kiếm ý của Ninh Thiên Cơ, còn

có pháp thân Nam Mô Gatling gun Bồ Tát, còn có Ngũ Nhạc Kình Thiên Quyền hóa thân thành núi cao nguy nga.
Thậm chí là ngay cả Hầu Tử Thâu Đào còn có Hắc Hổ Đào Tâm, cũng đều phân biệt huyễn hóa ra một con vượn và một con hổ răng kiếm.
Có trời mới biết đây là chuyện gì, nhưng cuối cùng, hóa thân của những võ học này vẫn dần dần hòa tan, toàn bộ bị Âm Dương Hồng Lô Quyết dung luyện vào bên trong nguyên thần của Trần Khuynh Địch, cuối cùng ngay cả vầng mặt trời do Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công hoán thân ở trên đỉnh đầu của Khuynh Địch cũng dần dần bị Âm Dương Hồng Lô nuốt hết, biến thành chất dinh dưỡng cho nguyên thần của Trần Khuynh Địch.
Mà trong nháy mắt tất cả dị tượng đều bị nguyên thần của Trần Khuynh Địch nuốt hết, ngay cả Âm Dương Hồng Lô cũng đều bị hắn dung nạp vào bên trong cơ thể.
"! !!"
Hư không chấn động lần thứ hai! Quyền ý của Trần Khuynh Địch rốt cục đã đạt đến mức độ bay vọt về chất!
Ở trong nháy mắt thăng hoa này, quyền ý của Trần Khuynh Địch mượn nhờ chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn, ở trong chớp mắt lại quét sạch Vực Ngoại Hư Không với quy mô lớn lần thứ hai, vốn dĩ vô số cường giả đã thu tầm mắt lại quay người nhìn lại lần thứ hai.
Vào giờ khắc này, ở trong đầu của tất cả các cường giả đều hiện lên một nắm đấm thép! Đó là cảnh tượng do quyền ý khổng lồ phản chiếu ra! Cũng không phải là thực lực chân thật của Trần Khuynh Địch, mà là lấy chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn xem như nhiên liệu, ở trong nháy mắt thăng hoa hoàn thành một lần bộc phát duy nhất.
Nhưng loại quyền ý càn quét bữa bãi này đã trực tiếp khiến cho nguyên thần của các cường giả đang quan sát chấn động, tồn tại có tu vi hơi yếu thậm chí còn phun máu tại chỗ, mà cho dù là tồn tại có tu vi hơi mạnh, cũng đều cảm thấy đau đầu khó nhịn, nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt giận dữ.
"Tên khốn! Quả thực là không đặt chúng ta vào mắt!"
"Võ giả dùng quyền… ta đã nhớ kỹ khí tức của ngươi!"
"A Nhĩ Pháp quản lý kiểu gì thế, thế mà để cho một võ giả có quyền ý lợi hại như vậy xuất hiện ở trong địa bàn của mình, nếu hắn không quản lý được, chúng ta sẽ tới quản lý!"
"Mối thù này đã kết!"
"Khá lắm! Là một đối thủ không tệ! Hãy chờ bản toạ! Bản tọa tất sẽ có một trận chiến với ngươi!"
Trong lúc nhất thời, vô số ý niệm nguyên thần cùng nhau bộc phát ra, khuấy động hư không, nhắm thẳng vào Trần Khuynh Địch!
Hệ thống: "..."

Chương 877: Duy ngã độc tôn.

Tại Vực Ngoại Hư Không, bên trong một vùng hư không mờ tối, có vô số thế giới giống như ngôi sao mọc lên như rừng, chỉ là khác biệt cùng với đại thế giới Trung Thổ như mặt trời ban trưa, những thế giới này thậm chí đã không còn được coi là thế giới, toàn bộ đều là phế phẩm tàn phá không chịu nổi, một số ít thế giới thậm chí đã tiến vào trạng thái diệt vong, đây là chuyện không bình thường.
Nói chung, tuổi thọ của một thế giới là dài đến mức không thể tưởng tượng được. Xét về sự khác biệt thời gian, tuổi thọ giữa thế giới và thế giới cũng khác nhau, đặc biệt là ở những nơi thế giới tập hợp, coi như là xuất hiện hiện tượng thế giới sắp tử vong, đó cũng là hiện tượng rất ít xảy ra.
Mà giống như bây giờ, quần thể thế giới xuất hiện hiện tượng tử vong quy mô lớn, không thể nghi ngờ là không bình thường.
Nếu như xâm nhập vào những thế giới này để điều tra, sẽ còn phát hiện ra những thế giới này cơ hồ đều không ngoại lệ, toàn bộ đều bị cố ý phá hư, mà không phải là tổn thương tự nhiên.
Tại một thế giới ở trong số đó, một đạo thân ảnh mặc áo trắng đang dạo bước ở bên trên một ngọn núi cao vút, lộ ra vẻ mặt thư thái, trên toàn thân cao thấp tràn ngập một cỗ ý cảnh siêu phàm thoát tục, rõ ràng là đi ở trên mặt đất, khí tức ở quanh người lại phảng phất như là thần tiên trên trời, không dính nửa điểm hồng trần.
"Ồ?" Thân ảnh áo trắng dừng bước chân lại, phát ra một tiếng khẽ hô ngạc nhiên, thân ảnh áo trắng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, ánh mắt giống như lợi kiếm, xuyên thủng hư không trong chớp mắt, nhìn về phía một hướng xa xôi khác.
"Đây là quyền ý của Khuynh Địch?"
"Mạnh như vậy?"
"Không có khả năng..."
Đây là Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ! Là chí cường giả mất tích bí ẩn ở Trung Nguyên, nhưng lại được Bách Hiểu Sinh chứng thực là còn sống! Thái Hoa Tiên Nhân lúc này thế mà lại xuất hiện ở đây, chỉ là tâm tình của Ninh Thiên Cơ lúc này lại không quá tốt.
Quyền ý của Trần Khuynh Địch ban đầu là do tự hắn ngưng tụ ra, mặc dù có rất nhiều biến hóa, nhưng nội tình vẫn là nội tình cũ, Ninh Thiên Cơ tự nhiên là liếc mắt liền có thể nhận ra được, mà chính là bởi vì có thể nhận ra, mới khiến cho Ninh Thiên Cơ cảm thấy khiếp sợ dị thường và không dám tin.
M* nó, quyền ý khuấy động hư không quy mô lớn như vậy? Đùa giỡn sao?
Ngay cả ta cũng không thể làm được!

"Chẳng lẽ thời gian ở nơi này và Trung Nguyên không nhất trí, trên thực tế đã trôi qua mấy trăm năm..."
"Không thể nào..."
Thần sắc của Ninh Thiên Cơ nghiêm lại!
Như vậy xem ra, phải mau nghĩ biện pháp trở về mới được! Nếu không đến lúc đó Khuynh Địch còn mạnh hơn mình, vậy thì mặt mũi của nghĩa phụ như mình còn để vào đâu?
"Phù!"
Hoàn toàn không biết đối với sự tình mình không hiểu ra sao hấp dẫn một đống lớn cừu hận, sau khi Trần Khuynh Địch triệt để thu nạp quyền ý, lập tức thở hắt ra.
Hắn khẽ động thân thể, một cỗ quyền ý kinh khủng bạo phát ra một cách tự nhiên! Duy ngã độc tôn.
Trước kia Trần Khuynh Địch vừa mới chuyển kiếp tới cũng muốn ngưng tụ ra dạng quyền ý này, nhưng khi đó hắn vừa mới xuất đạo, căn bản là không có loại lòng dạ vô địch kia, nhưng mà bây giờ, Trần Khuynh Địch sau khi liên tục trải qua đại chiến, coi như cũng đã có lực lượng để nói một câu "ta là thiên hạ vô địch trong đồng cảnh giới ".
Ầm! !! ! Toàn thân của Trần Khuynh Địch chấn động, trong cơ thể nhất thời phát ra tiếng vang như pháo nổ, lỗ chân lông trên toàn thân không ngừng chảy ra máu độc màu đen, nhìn vào bên trong, máu tươi đã bị thay thế nhìn qua giống như thường ngày, nhưng nếu quan sát tử tế mà nói, liền sẽ phát hiện ra biến hóa kịch liệt ở trong máu tươi.
Nguyên bản Trần Khuynh Địch đã luyện máu tươi đến cấp độ đậm đặc như tương, lúc này mới có thể dung nạp sinh mệnh lực khổng lồ, nhưng mà bây giờ, máu tươi của Trần Khuynh Địch đã không chỉ là tương, thậm chí còn tạo thành từng hạt cát hơi nhỏ, những hạt cát này hội tụ thành máu mới của hắn.
Chất lượng cơ hồ là tăng lên gấp đôi! Trọng yếu hơn chính là, ở dưới sự cọ rửa của những hạt cát này, xương cốt của Trần Khuynh Địch cũng xảy ra biến hóa kịch liệt, trước kia xương cốt của hắn lộ ra màu vàng nhạt, nhưng mà bây giờ, xương cốt của hắn đã biến thành màu vàng óng, hơn nữa còn từ xương ngực, khuếch tán ra về phía tứ chi.
Đây là do luyện cốt đại thành! Quyền ý tác dụng lên trên người, trực tiếp khiến cho thể chất của Trần Khuynh Địch tăng thêm một bước, trừ bỏ hộp sọ, xương cốt trên dưới quanh người hắn cơ hồ đã hoàn thành rèn luyện toàn bộ, năm ngón tay mở ra nắm lại, một cỗ cảm giác phẳng phất như có thể đánh nát thiên địa tự nhiên sinh ra ở trong lòng của Trần Khuynh Địch.
Lực lượng tăng mạnh thường thường sẽ có thể thao túng lòng người. Người không có cách nào chưởng khống lực lượng, cuối cùng cũng chỉ có thể biến thành nô bộc cho lực lượng.

Mà lúc này! Trần Khuynh Địch cảm thụ được lực lượng lao nhanh trong cơ thể, khóe miệng kéo một cái, lộ ra một nụ cười hung tàn.
"Con m* nó."
"Ta thật là lợi hại!"
Đạo tâm của Trần Khuynh Địch là kiên định ngoài ý muốn.
"À đúng rồi."
Gãi đầu một cái, Trần Khuynh Địch hơi nghi hoặc một chút, lẩm bẩm nói: "Kỳ quái, là ảo giác của ta sao, ta nhớ được là ta trước đó giống như đã nghe được thanh âm hệ thống thức tỉnh a..."
"Làm sao lại không thấy?"
"Chẳng lẽ nó lại bẫy ta, kết quả là không dám lộ diện?"
Trần Khuynh Địch ngưng thần suy tư trong chốc lát.
"Ha ha ha, làm sao có thể chứ."
Sau khi cười to ba tiếng, Trần Khuynh Địch lắc đầu bất đắc dĩ, mình thật là, sao có thể hoài nghi hệ thống như vậy chứ, mặc dù nó sẽ thường xuyên bẫy mình, nhưng phần lớn đều là dùng nhiệm vụ hệ thống để bẫy, hiện tại mình lại không có nhiệm vụ, cũng không có ban thưởng, làm sao có thể bị bẫy? Không tồn tại!
Hoạt động gân cốt một chút, sau khi xác nhận lực lượng của mình một phen, Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu.
"Cường độ lực lượng đã đạt đến 30 thành, nhiều hơn Hỏa Luyện Kim Đan bình thường gấp ba lần, chỉ từ góc độ lực lượng thì đã không kém hơn võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, nếu có thể rèn luyện hộp sọ một phen mà nói, hẳn là cũng có thể nắm vững năng lực cảm ứng Thiên Mệnh."
"Nói như vậy..."
"Khoảng cách của ta với Kích Toái Mệnh Tinh kỳ thật cũng không phải là rất xa?"
"Ha ha ha."
Trần Khuynh Địch cười một tiếng, nói là nói như vậy, nhưng chỉ là một loại an ủi đối với bản thân mà thôi.
Kích Toái Mệnh Tinh làm sao có thể đơn giản như vậy.
"Đừng nói là mình còn chưa có biện pháp đột phá cái cảnh giới kia, cho dù có, độ khó Kích Toái Mệnh Tinh cũng viễn siêu những cảnh giới khác, không phải là có thể dễ dàng đạt tới như vậy."
"Từ từ rồi sẽ đến."
Hơn nữa nói trở lại.
"Cũng không biết Tương Tư sư muội sao rồi?"
"Trước tiên đi tìm Thái Dương Kim Thuyền."
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức hành động, xuyên qua hư không dựa theo liên hệ của bản thân và Thái Dương Kim Thuyền, nương tựa theo kiện Đạo Binh thượng phẩm Xích Tiêu Kiếm, tốc độ xuyên qua của Trần Khuynh Địch là rất nhanh, cũng không lâu lắm, Đô Thiên Tọa hóa thân thành Thái Dương Kim Thuyền liền xuất hiện

ở trong tầm mắt của hắn.

Chương 878: Hệ thống tự động phản kích.

Chỉ là...
"Ồ! ?"
Đập vào mắt của hắn là Thái Dương Kim Thuyền, chỉ là lúc này, Thái Dương Kim Thuyền thế mà ở vào trạng thái tự động vận chuyển, rõ ràng là không có người thao túng, lại không ngừng thúc giục lực lượng hướng về phía trước phát động va chạm hung mãnh, nhưng chân chính khiến cho Trần Khuynh Địch ngoài ý muốn, là đối tượng mà nó va chạm.
Đó là một chiếc Cương Thiết Lâu Thuyền, đầu đuôi trước sau dài đến vạn trượng, độ cao trên dưới cũng có gần ngàn trượng, từng tầng lầu chồng lên nhau, nhìn qua hết sức rộng lớn, quả thực giống như là một thành phố khổng lồ, ở phía trên thân thuyền được khắc từng đạo phù văn cao thâm mạt trắc, những phù văn này cấu kết thành một thể, hóa thành từng đạo từng đạo trận pháp.
Chính là do những trận pháp này, đã khiến cho toàn bộ Cương Thiết Lâu Thuyền vững như thành đồng vách sắt, cho dù là đối mặt với sự va chạm của Thái Dương Kim Thuyền, vẫn vững như bàn thạch như cũ. Mà trận pháp nối liền với quang văn cùng một chỗ, cuối cùng còn nhấp nháy thành hai chữ lớn ở phía trên Cương Thiết Lâu Thuyền: Thiên Công.
Đây là Thiên Công Hào, là thần khí trấn hải của Phủ Đô Hộ Đông Hải ngày xưa, do công bộ triều đình hao phí một lượng lớn nhân lực vật lực, cuối cùng tạo ra một kiện Đạo Binh tổ hợp, mặc dù ở bên trên phẩm cấp cũng không có đạt tới cấp độ Đạo Binh thượng phẩm, nhưng là Đạo Binh trung phẩm đỉnh phong, hơn nữa còn là Đạo Binh loại hình phòng ngự.
Kiện Đạo Binh này có một chỗ rất đáng ghét, đó chính là nó có khả năng đánh không lại ngươi, nhưng ngươi cũng không đánh lại nó. Thiên Công Hào càng là tồn tại phát huy cái lý niệm này đến cực hạn, phương thức công kích mạnh nhất của cả tòa Cương Thiết Lâu Thuyền kỳ thật chính là dùng thân thuyền phát động va chạm, dẫn dụ người khác phát động tiến công đối với nó, sau đó bình chướng của Thiên Công Hào sẽ phản chấn công kích của địch nhân trở về. Không sai.
Dùng thuật ngữ trò chơi để hình dung, Thiên Công Hào chính là trọng giáp tiêu chuẩn, hơn nữa còn mang theo năng lực phản dame, vào thời điểm nhận công kích của người khác không chỉ có được bổ trợ lực phòng ngự, thậm chí còn có thể phản chấn công kích của địch nhân, loại trang bị này ít nhất cũng là trang bị cấp truyền thuyết.
Như vậy vấn đề đã đến, vì sao Thiên Công Hào lại va chạm vào Thái

Dương Kim Thuyền?
Chuyện này dính đến trận chiến Đông Hải trong đoạn thời gian trước, Thiên Công Hào bị đánh vào bên trong hư không, vốn dĩ mà nói, công bộ triều đình kỳ thật đã bắt đầu tìm kiếm Thiên Công Hào, mà xem như là thần khí trấn hải do triều đình kiến tạo, Thiên Công Hào tự nhiên là có hệ thống chống trộm rất ưu tú.
Cho nên ở trong khoảng thời gian này, Thiên Công Hào bị đánh vào hư không kỳ thật vẫn một mực di chuyển về phương hướng đại thế giới Trung Thổ, mặc dù bởi vì nguyên nhân không có người thao túng nên có tốc độ chậm chạp, nhưng chung quy là vẫn ở trên đường trở về, nhưng ở trên con đường này, Đô Thiên Tọa hóa thân thành Thái Dương Kim Thuyền xuất hiện.
Trước đó Trần Khuynh Địch khiến cho Thái Dương Kim Thuyền chui vào hư không thế nhưng là ở dưới tình thế cấp bách, hoàn toàn không biết là đưa vào nơi nào, chỉ là muốn chui vào hư không trước lại nói, có khả năng đây chính là một sự trùng hợp.
Thái Dương Kim Thuyền chui vào hư không cứ như vậy va chạm với Thiên Công Hào trên đường trở về, chuyện này còn không phải là nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất là loại hình của hai kiện thần khí này.
Mọi người đều biết, vô luận là Thiên Công Hào hay là Đô Thiên Tọa, đều là Đạo Binh cần người sử dụng tự mình thao túng, so với Duy Ngã Kiếm của Kiếm Tông thuộc về hai loại hình bất đồng, nhưng ở chỗ này chính là có một cái vấn đề: Đạo Binh cần người thao túng, một khi không có người sử dụng, như vậy chẳng phải là một chút tác dụng cũng không có hay sao? Dĩ nhiên là không phải! Vô luận là người thiết kế Thiên Công Hào, hay là Thuần Dương Đạo Tôn chế tạo ra Đô Thiên Tọa, cũng đều khó có khả năng phạm phải loại sai lầm cấp thấp này, bọn họ đều đã cân nhắc qua vấn đề này.
Vì thế đã cùng nhau đưa ra phương án giải quyết: hệ thống tự động phản kích.
Tên như ý nghĩa, chính là ở dưới tình huống không có người sử dụng, gặp phải công kích sẽ tự động phát động phản kích, rất nhanh gọn lẹ.
Mà ở trong phút chốc Thái Dương Kim Thuyền đụng vào Thiên Công Hào trong hư không, song phương đều không có người thao túng, nhưng lại hết lần này tới lần khác đụng vào nhau, va chạm sinh ra sóng sức mạnh, trực tiếp kích hoạt hệ thống tự động phản kích của song phương, cũng tạo thành một cái tình huống rất lúng túng.
Ở phía Thái Dương Kim Thuyền bắt đầu phản kích, ở phía Thiên Công Hào vì bị Đô Thiên Tọa phản kích, bắt đầu đề cao lực lượng vận chuyển, mà Thái Dương Kim Thuyền vì bị Thiên Công Hào phản kích, cũng bắt đầu đề cao lực lượng vận chuyển, kết quả là hai bên phản kích lẫn nhau...

Có phải là cảm thấy rất váng đầu? Đúng thế!
Đây chính là trạng thái bây giờ của Trần Khuynh Địch.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Sư muội của ta đâu?"
"Tại sao các ngươi lại đánh nhau?"
Ầm ầm! Dường như là kiểm trắc ra sự xuất hiện của Trần Khuynh Địch, Thái Dương Kim Thuyền cùng với Thiên Công Hào nguyên bản còn không ngừng đâm nhau bỗng nhiên chấn động.
Thái Dương Kim Thuyền tự nhiên là rất cao hứng, thân làm Đạo Binh thượng phẩm của Thuần Dương Cung, lại còn trải qua tất cả mưa to gió lớn cùng với Trần Khuynh Địch, nó tự nhiên có thể cảm giác được Trần Khuynh Địch đến.
Cho nên tâm tình của Thái Dương Kim Thuyền lúc này chính là như thế này: Ha ha ha! Chủ nhân của ta đến rồi, có chủ nhân tự mình thao túng, cái thuyền chết bầm ở trước mặt nhất định sẽ bị ta đâm thủng!
Nhưng mà...Thiên Công Hào cũng trở nên cao hứng! Bởi vì nó cảm ứng được thân phận của Trần Khuynh Địch!
"Ồ?"
Trần Khuynh Địch ngạc nhiên mà nhìn về phía bên hông của mình, mà ở nơi đó, một tấm lệnh bài đang tản phát ra huỳnh quang nhàn nhạt, món đồ chơi này nếu như không phát ra ánh sáng, chính Trần Khuynh Địch cũng đã sắp quên đi sự tồn tại của nó, trước đó hắn còn đã từng cho người khác mượn, nhưng sau đó hắn lại lấy trở về.
Đó là lệnh bài Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ, quan ấn Đại Càn tiêu chuẩn, vật này dính đến hệ thống đặc thù của Thiên Công Hào, vì phòng ngừa tình huống Đại Đô Hộ Đông Hải xảy ra vấn đề mà dẫn đến Thiên Công Hào rơi vào trạng thái tê liệt, Thiên Công Hào sẽ tự động tìm kiếm kẻ có chức quan cao nhất bên trong các quan viên Đại Càn chung quanh, sau đó thừa nhận kẻ đó làm người cầm lái Thiên Công Hào, mà kẻ có chức quan cao nhất ở quanh đây lúc này...không thể nghi ngờ chính là Trần Khuynh Địch.
Cho nên tâm tình của Thiên Công Hào lúc này cũng là như thế này: Ha ha ha! Người Đại Càn đã đến! Có hắn thao túng, cái thuyền chết bầm ở trước mặt nhất định sẽ bị mình đâm thủng!
Oanh! Đô Thiên Tọa cùng với Thiên Công Hào đâm vào nhau càng mãnh liệt hơn! Nếu như phiên dịch sóng sức mạnh của hai chiếc thuyền lúc này thành lời của người đang gây gổ thì là như thế này: "Ngươi cút ngay cho ta! Chủ nhân của ta đã đến!"

Chương 879: Vóc người mỹ cảm

"Đó là chủ nhân của ta, ngươi hãy cút ngay!"
"Làm càn!"
"Lớn mật!"
"Toàn thân của ngươi đều được chế tạo từ sắt thép, không có một chút nghệ thuật nào!"
"Toàn thân mạ vàng, đồ nhà giàu mới nổi, sao có thể lý giải được vóc người mỹ cảm mượt mà của ta!"
Không sai biệt lắm chính là như vậy.
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Mặc dù không hiểu được chuyện này là như thế nào, nhưng mà...
"Các ngươi không cần đánh nữa!"
Trần Khuynh Địch bộc phát ra khí tức của mình, trực tiếp ổn định Thái Dương Kim Thuyền, mà lệnh bài Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ ở bên hông hắn cũng nở rộ hào quang, tiến hành trấn an Thiên Công Hào.
Sau khi tạm thời trấn an hai chiếc chiến hạm, Trần Khuynh Địch lắc mình một cái liền tiến vào bên trong Thái Dương Kim Thuyền do Đô Thiên Tọa hóa thân thành, rất nhanh liền tìm được Lạc Tương Tư ở trong khoang thuyền.
Trên khuôn mặt của Lạc Tương Tư bây giờ đã không còn khí khái hào hùng mà Trần Khuynh Địch quen thuộc, ngược lại còn lộ ra mấy phần trắng bệch bệnh trạng, hô hấp hỗn loạn, thường xuyên phát ra tiếng thở dốc dồn dập, cương khí, khí huyết ở trong cơ thể hỗn loạn không chịu nổi, giống như là một đội quân mất đi thống lĩnh vậy, không có một chút trật tự nào.
Quan trọng nhất là, nàng chưa tỉnh lại.
Rõ ràng là hắn cũng đã cứu Lạc Tương Tư ra từ bên trong huyết tế, nhưng nàng vẫn không thể tỉnh lại, hơn nữa nếu như không cảm ứng cẩn thận thì thậm chí sẽ không phát hiện ra được nguyên thần chấn động, rất rõ ràng, Lạc Tương Tư lúc này dường như vẫn còn đang ở trong một loại hôn mê quỷ dị nào đó.
Đi lên phía trước, Trần Khuynh Địch ngưng thần nhìn gò má của Lạc Tương Tư, mà Lạc Tương Tư thì là dùng đôi mắt đẹp trống rỗng nhìn hắn, từ trong mắt của nàng, Trần Khuynh Địch căn bản không nhìn thấy bóng dáng của mình, một thiếu nữ làm việc gọn gàng mà linh hoạt, khí khái vô cùng hào hùng, lúc này lại lộ ra sự mềm yếu như thế.
Thật là xui xẻo.
"Quên đi."
"Dù sao cũng là nhân vật chính, sẽ không thể xảy ra chuyện gì, xem ra là đang lịch luyện a."

"Không cần ta hỗ trợ cũng được, nhân vật chính khẳng định sẽ không có vấn đề."
"Ừm."
"Để ta nhìn xem."
"Nhân vật chính rốt cuộc cần trải qua dạng thí luyện gì, dù sao thì ta cũng nhàn rỗi không có chuyện gì làm, liền đi nhìn một chút."
"Đúng thế."
Trần Khuynh Địch lầm bầm lầu bầu hơn nửa ngày.
Sau đó tản lực lượng nguyên thần chui vào trong đầu của Lạc Tương Tư.
Ta đang ở đâu?
Ở giao lộ đen nhánh, vách tường hai bên dính bùn đất, vỉa hè sỏi ở dưới chân, Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bốn phía, trong mắt lấp lóe sự kinh ngạc.
"Tách tách!"
Đèn đường phát ra âm thanh mạch điện không ổn định, ánh đèn lúc sáng lúc tối, cái bóng ở sau lưng Trần Khuynh Địch cũng lấp lóe, rất có vài phần cảm giác âm trầm, nhưng ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch, lại là ký ức xa xôi, là một màn phổ biến nhất trong cuộc sống.
Nhưng không thể nào...
"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt của Trần Khuynh Địch lướt qua giao lộ đen nhánh, bước về phía trước, rẽ vào một con hẻm nhỏ, đi bộ qua mấy con phố, chẳng mấy chốc, một tòa nhà mặc dù hơi tồi tàn, nhưng lại cực kỳ sạch sẽ xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, vừa quen thuộc vừa xa lạ.
M* nó.
"Tuyệt đối không có khả năng!"
Trần Khuynh Địch vô thức giơ tay lên, lại nhìn thấy tay phải của mình đang cầm một chai vang đỏ, thấy vậy hắn liền trợn mắt hốc mồm, m* nó, lão tử từ bé mặc dù không được gọi là học giỏi, nhưng tác phong sinh hoạt tuyệt đối là vô cùng ưu tú, không hề biết hút thuốc hay uống rượu...
Đây là món đồ chơi gì? Ai bỏ vào trong tay của ta! ? Không biết là ta chỉ uống rượu đế thôi sao?
"Không đúng, không đúng, không đúng!"
Trọng điểm không phải là cái này!
Trần Khuynh Địch sờ lên túi, móc ra một chiếc điện thoại mặc dù quen thuộc, nhưng lại có một chút xa lạ, dùng hai tay run rẩy từ từ mở giao diện ra, nhìn vào thời gian hiện tại.
Ngày 11 tháng 8 năm 2019 lúc 1:30 sáng.
Sau đó lại lấy ra chứng minh thư của mình.
"Trần Khuynh Địch, nam, sinh tháng 7 năm 1998, chưa lập gia đình, sinh viên chính quy trường đại học Giang Nam..."

Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch thấp giọng thì thầm lần thứ hai: "Trần Khuynh Địch, nam, người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa võ đạo Trung Nguyên, cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan."
Đúng lúc này, có hai mẹ con đi tới, đứa trẻ đi ở phía trước dường như là nghe được lời lẩm bẩm của Trần Khuynh Địch, lập tức lộ ra nét mặt tươi cười, dùng tràn ngữ khí ngập sự ngây thơ, chỉ Trần Khuynh Địch nói ra: "Mẹ ơi mau nhìn này! Anh này bị mắc bệnh tự kỷ đó!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Thời buổi này cần phải dạy con thật tốt a!
Dường như là cảm thấy đêm hôm khuya khoắt không an toàn, mẹ của đứa trẻ lập tức nắm lấy tay của đứa trẻ, nhìn Trần Khuynh Địch một cách thận trọng sau đó nhanh chóng rời đi, trước khi rời đi, Trần Khuynh Địch còn có thể nghe thấy tiếng người mẹ dạy bảo đứa con: "Nói bậy gì đấy, đó là kẻ thần kinh..."
"Khục!" Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu lần thứ hai.
Qua một lúc lâu mới xem như ổn định tâm thần, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm trầm, đột nhiên nhoẻn miệng cười: "Rất thú vị, ta lại xuyên việt trở về?"
"Đây là trò đùa quốc tế gì thế?"
"Hừ!"
Thân thể của Trần Khuynh Địch chấn động!
Cũng quá coi thường Trần Khuynh Địch ta rồi! Ta sẽ bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà dao động hay sao? Bây giờ ta cũng đã sớm không phải là ta trước kia, trải qua nguy cơ sinh tử chân chính, trổ hết tài năng từ bên trong vô số người, những kinh nghiệm này tuyệt đối không có khả năng là giả, ở nơi này tuyệt đối là có vấn đề!
"Hây!"
Trần Khuynh Địch quát nhẹ một tiếng, không có cương khí gì, trên thực tế là vào ngay từ đầu, hắn liền phảng phất như lại trở về lúc trước khi xuyên việt, chỉ là một người bình thường, không có cương khí, không có khí huyết, mất đi tất cả nội tình của cường giả, trở nên yếu đuối không thể tưởng tượng.
Nhưng mà...
Ầm ầm! Chính là một tiếng quát nhẹ như vậy, thanh âm lại giống như lôi đình nổ vang, hoàn cảnh ở bốn phía cũng dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện ở trong đôi mắt trống rỗng của Trần Khuynh Địch lúc này ẩn hiện tinh quang, lại phảng phất như một đôi thiết quyền to lớn!
Đây là quyền ý!
Chân lý võ đạo cũng không phải là lực lượng thuần túy, mà là một loại đồ vật càng thêm kỳ diệu, nó thậm chí còn không có quan hệ cùng với nguyên thần, độ mạnh yếu của nó hoàn toàn được quyết

định bởi ý chí của người sử dụng, ý chí của võ giả mạnh hay yếu, sự kiên định đối với bản thân là bao nhiêu, sẽ trực tiếp quyết định đến uy lực lớn nhỏ của quyền ý.
Mà quyền ý nếu như mạnh đến một trình độ nhất định, ngay cả khi không có một chút lực lượng nào, cũng có thể dựa vào cơ thể phàm trần để bộc phát ra lực lượng đáng sợ viễn siêu phàm nhân, Trần Khuynh Địch lúc này, quyền ý sau khi cải biến về chất, không thể nghi ngờ là đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi này, đây cũng là lực lượng của hắn.

Chương 880: Đại tế ti Man tộc

Mắt thấy Trần Khuynh Địch đã sắp bộc phát ra quyền ý, phá hủy tất cả mọi thứ, đột nhiên, ở trên lầu hai nhà dân ở bên cạnh hẻm nhỏ, một cái cửa sổ cũ nát đột nhiên bị đẩy ra một cách bạo lực, nương theo mà đến thì là một tiếng gầm thét bén nhọn: "Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo!"
"Không biết hiện tại đang ở rạng sáng sao?"
"Đêm hôm khuya khoắt còn có để cho người ta ngủ hay không! ?"
"Ách!"
Toàn thân của Trần Khuynh Địch trì trệ, quyền ý sắp bùng nổ cơ hồ được thu liễm một cách vô thức, đồng thời trợn mắt há hốc mồm mà nhìn mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ của bác gái trung niên ở trên cửa sổ lầu hai, khí thế cả người đột nhiên giảm xuống, cẩn thận từng li từng tí há to miệng, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói: "Xin, xin lỗi?"
"Hừ! Nhìn qua giống như một chàng trai tốt, thế mà lại làm ra chuyện như vậy..."
"Ách, thật xin lỗi?"
"Biết rõ là được rồi, đêm hôm khuya khoắt đừng có lêu lổng khắp nơi, nhanh về nhà ngủ đi."
"Vâng?"
Ầm! Cửa sổ được đóng lại.
Chỉ chốc lát sau.
"Tại sao ta phải nghe lời của ngươi chứ! ?"
Trần Khuynh Địch ném chai rượu trong tay xuống đất.
Làm ơn! Bây giờ ta đã vượt xa quá khứ! Trên người mang theo quyền ý vô địch! Tu vi Hỏa Luyện Kim Đan! Luyện thể đại thành! Khống chế lực lượng 30 thành! Súng ống gì đó coi như dùng một tay đập xuống cũng đều có thể hủy diệt hết, coi như là đạn hạt nhân nói không chừng chính mình cũng đỡ được, đừng nói đây là giả, coi như là thực, chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra được một thân khí tức cường giả của ta sao!
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Hiện tại ta liền biểu hiện ra một chút thực lực của mình! Khiến cho các ngươi mở mang kiến thức đối với lực lượng chân chính!
Trần Khuynh Địch giơ một tay lên cao khỏi đầu. Nắm đấm nhìn như vô lực, lại ẩn chứa quyền ý hắn vừa mới luyện ra, nếu như thật sự vung xuống, toàn bộ cái hẻm nhỏ chỉ sợ là đều sẽ bị san bằng.
Không sai, hiện tại Trần Khuynh Địch chính là có lực lượng kinh khủng như vậy, nếu như bị người thấy, sợ rằng sẽ coi hắn như là quái vật.
"Có sợ không?"

"Sợ liền tốt!"
Sau khi thấp giọng mắng vài câu, Trần Khuynh Địch lại nhìn chung quanh, xác định không còn ai ló mặt ra, lúc này mới chậm rãi hạ tay xuống, thuận tay cầm chai rượu ở trên mặt đất lên, chất lượng của món đồ chơi này thật là tốt, bị mình quẳng xuống đất thế mà không vỡ.
Đúng thế, hắn hiện tại đã là cường giả, có thể nắm vững cuộc đời mình, thậm chí là có thể thao túng cuộc sống của người khác.
Cho nên...
"Coi như là các ngươi tốt số."
"Đại gia ta hôm nay thả các ngươi một con đường sống."
"Hừ!"
Trần Khuynh Địch đá đá tảng đá ở bên đường, lại bĩu môi trách móc vài câu, chậm rãi đi ra khỏi hẻm nhỏ.
Nơi này tuyệt đối là có vấn đề, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn nên quan sát kỹ một chút.
Cái thế giới này rất kỳ quái.
Dùng hai chữ kỳ quái để hình dung là không sai một chút nào.
Trên đường phố rạng sáng, Trần Khuynh Địch vừa quan sát bốn phía, vừa dạo bước ở trong màn đêm, trên đường cũng có người đi qua lại, mặc dù đã là đêm khuya, nhưng sau khi rời khỏi con hẻm nhỏ vắng lặng, tuyệt đại bộ phận trong thành phố đều là đèn đuốc sáng trưng, lộ ra cảnh tượng phồn hoa.
"Thật là đẹp." Trần Khuynh Địch cũng không khỏi phát ra tiếng cảm khái.
Khác biệt cùng với đại thế giới Trung Thổ, đại thế giới Trung Thổ có tồn tại võ giả, có rất nhiều chuyện dựa vào lực lượng của võ giả liền có thể dễ dàng đạt tới, có lẽ chính là bởi vì như vậy, trái lại đã ức chế sự phát triển của đại thế giới Trung Thổ, có rất ít người đi nghiên cứu cái gọi là khoa học.
Dù sao thì làm như vậy cũng đâu có ý nghĩa gì? Bằng không thì ở trong 300 năm Thánh Thượng Đại Càn trị vì, đã sớm biến Đại Càn trở thành đại quốc khoa học kỹ thuật, còn không phải là bởi vì loại thế giới cao võ như Trung Thổ không thích hợp phát triển khoa học, ngay cả Thuần Dương Đạo Tôn, cũng chính là tự mình chế tạo Đô Thiên Tọa để tìm kiếm niềm vui, cũng không thấy hắn làm ra trò gì mới.
Nhưng bất kể như thế nào...sự đẹp đẽ của khoa học kỹ thuật vẫn khiến cho Trần Khuynh Địch có một loại cảm giác về nhà.
Bất quá rất đáng tiếc, sinh sống ở Trung Thổ nhiều năm như vậy, bây giờ mình đã sớm sáp nhập vào bên trong đại thế giới Trung Thổ, mặc dù mình cảm thấy loại cuộc sống này rất không tệ, nhưng đã không thể trở về được, đúng vậy, vĩnh viễn cũng không thể trở về...
"Này chàng trai trẻ."
Ở trước cửa một cửa hàng, một nữ nhân viên khoảng chừng 20 tuổi

hô lên đối với hắn: "Hôm nay cửa hàng bán hạ giá, giảm giá 70% toàn bộ kem ly."
"Cho tôi một ly!" Trần Khuynh Địch hấp tấp chạy tới, may là ở trong túi quần còn có một chút tiền.
Ở bên trong một quán ăn.
"Ông chủ!"
"Cho ta một chai rượu đế!"
"Được!"
"Lại cho mấy xâu thịt nướng! Thịt dê, thịt bò, mỗi loại mười xâu!"
Trần Khuynh Địch hoàn mỹ sáp nhập vào trong xã hội hiện đại.
Hảo hảo hưởng thụ một bữa ăn khuya, Trần Khuynh Địch trả tiền, lúc này mới rời khỏi quán ăn, tiếp tục dạo bước ở trong đêm hôm khuya khoắt.
"Thực sự rất là lợi hại."
"Ngay cả quán ăn ngoài trời cũng đều có mùi vị giống như trong ký ức của ta."
"Còn có ánh đèn, biển quảng cáo, cộng thêm cô gái rao hàng trước đó..."
"Ha ha ha."
Trần Khuynh Địch đột nhiên cười, cười đến mức rất vui vẻ.
"Đây không phải là đêm trước khi ta xuyên việt hay sao?"
Đúng thế, đến bây giờ Trần Khuynh Địch đã xác định được, nơi này tuyệt đối không phải là chân thật, mà là căn cứ vào ký ức hắn đã sắp quên mất sáng tạo ra thế giới huyễn thuật, vô cùng cao minh, nhưng lại không có ý nghĩa, nếu như kẻ sau màn cho rằng loại hành vi đào bới lịch sử này liền có thể khiến cho hắn dao động, vậy thì cũng quá ngây thơ rồi.
Huống chi, Trần Khuynh Địch đã biết rõ chân diện mục của kẻ đứng sau màn.
"Dù sao thì từ lúc ban đầu cũng chỉ có một đối tượng hoài nghi, coi như lấy trí thông minh của ta là cũng có thể đoán ra, ngươi nói xem có đúng không, Man Thần lão ca?"
Đám người ở chung quanh vẫn làm theo ý mình như cũ, giống như thường ngày, cũng không có người trả lời hắn.
"Xem ra là dự định chết cũng không thừa nhận."
Trần Khuynh Địch thở dài.
"Hừ!"
Lời còn chưa dứt, một thanh âm đột nhiên vang lên, theo sát mà đến, là một đạo thân ảnh đi ở trong đám đông, mặc dù rất chen chúc, nhưng hắn vẫn đi xuyên qua đám người, bộ pháp đâu vào đấy, không có người đẩy hắn ra, cũng không có né tránh, giống như đi vào chỗ không người vậy.
"Chỉ là muốn nhìn thử ngươi rốt cuộc có phải là người xuyên việt thật hay không mà thôi, chết cũng không thừa nhận? Ta còn chưa

đến mức đó, như vậy cũng quá mất mặt."
Đó là một vị thanh niên nhìn qua rất giống với Trần Khuynh Địch, có bộ dáng thường thường.
Từ tuổi tác hẳn là vừa mới tốt nghiệp đại học không lâu.
Nếu đoán không sai...
"Ta tên là Triệu Man." Thanh niên chủ động nói ra thân phận, nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến cho Trần Khuynh Địch giật nảy cả mình: "Đại tế ti Man tộc."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Không phải là Man Thần?"
"Đều đã như thế này, tiếp tục giả bộ nữa thì còn có ý nghĩa gì? Tên ngu ngốc kia đã sớm xong đời, không bằng nói, ngươi đang làm cái trò gì vậy?"

Chương 881: Trao đổi

Ánh mắt của Triệu Man khá là quỷ dị: "Con m* nó, ngươi căn bản cũng không biết tình huống của ta, trước đó lại có thể đoán ra tên thật của ta? !"
"Ách!" Toàn thân của Trần Khuynh Địch chấn động! Bị phát hiện rồi? Mà ở phía đối diện, Triệu Man cũng lộ ra biểu lộ nhức trứng, ân oán của hắn và Trần Khuynh Địch, kỳ thật chính là bắt đầu từ lần gặp gỡ tại Man Thần Điện kia, vốn dĩ hắn cho rằng đối phương khám phá ra tên thật của chính mình, tất nhiên cũng là lão ngoan đồng, thậm chí là biết bí mật của hắn, cho nên mới muốn giết người diệt khẩu. Hắn thậm chí còn cho rằng đối phương là Thiên Ngoại Tà Thần.
Hơn nữa còn tin tưởng không hề nghi ngờ.
Kết quả hiện tại xem ra…
Triệu Man hận không thể cho mình trước đây không lâu một bạt tai. M* nó! Động não một chút có được hay không? Tại sao lại bị kẻ đần ở trước mắt này lừa phỉnh chứ? Lại nghĩ tới trước khi Thiện Thi và Ác Thi toi đời vẫn còn muốn tiêu diệt Trần Khuynh Địch, thậm chí còn coi đó là chấp niệm, Triệu Man liền hận không thể tìm một cái hố để chui vào.
Triệu Man lắc đầu, ném đoạn ký ức có thể coi là lịch sử đen tối này ra khỏi đầu óc, sau đó nghiêm túc nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói: "Chúng ta hãy thoả thuận đi Trần Khuynh Địch."
"Thoả thuận?"
"Không sai." Triệu Man nhếch miệng nói: "Ngươi là vì cứu sư muội mến yêu của mình nên mới tới đúng không? Nếu không thì ta cũng sẽ không có cơ hội khiến cho nguyên thần của ngươi rơi vào bên trong huyễn cảnh, đây chính là thoả thuận của ta, ta sẽ chủ động từ bỏ đoạt xá sư muội của ngươi, hơn nữa còn tặng Tuyệt Thế Thần Công do ta tự nghĩ ra cho ngươi."
"Điều kiện là hệ thống của ngươi." Nói đến đây, hai mắt của Triệu Man bỗng nhiên trở nên nóng rực: "Không cần phải giấu diếm nữa, từ khi ngươi bắt đầu tiến vào cái huyễn cảnh này, ta liền có thể dễ dàng đọc trí nhớ của ngươi, ngươi chính là có hệ thống! Hơn nữa ngươi rõ ràng không phải là nhân vật chính, cũng không có khí vận gì ở trên người, lại vẫn được hệ thống chọn trúng..."
"Hãy đưa hệ thống của ngươi cho ta!"
"Ta từ chối."
Thần sắc của Triệu Man không thay đổi, hiển nhiên là đã dự liệu được câu trả lời của Trần Khuynh Địch, nhưng hắn vẫn có vẻ rất tự tin: "Nói như vậy, trước tiên hãy nói về điều kiện trao đổi, một thứ là sư muội mến yêu của ngươi, đừng quên, tính mạng của nàng vẫn còn

ở trên tay của ta, một thứ khác chính là công pháp của ta."
"Công pháp này tên là Trảm Tam Thi Minh Ngã Kinh, ngươi cũng đã thấy, trước đó chiến đấu cùng với ngươi, chính là Ác Thi cùng với Thiện Thi mà ta tách ra, còn ta bây giờ là Tự Ngã Thi, môn công pháp này thích hợp nhất là để che dấu thân phận, hơn nữa vào lúc ba thi hợp nhất, còn có kỳ hiệu ở trong quá trình đột phá cảnh giới."
"Dùng hai thứ này để đổi lấy hệ thống của ngươi hẳn là dư xài chứ? Theo ta được biết, kỳ thật tính ỷ lại của ngươi bây giờ đối với hệ thống đã không còn lớn như trước kia, hơn nữa cái hệ thống kia còn không phải là thường xuyên bẫy ngươi hay sao, đã nhiều lần kéo cừu hận cho ngươi, ngươi hẳn là không có tình cảm gì với nó đúng không?"
"Thấy sao?"
"Có muốn đổi hay không?"
Triệu Man nói xong lời cuối cùng, ở trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia hàn quang: "Đương nhiên là ngươi cũng có thể từ chối một lần nữa, nhưng nếu làm như vậy thì ta sẽ giết con tin."
"Chớ quên, ta có thể giết chết sư muội của ngươi vào bất cứ lúc nào."
"Ngươi hãy suy nghĩ cho thật kỹ."
"Ừm." Trần Khuynh Địch cũng gật đầu rất nghiêm túc, nói: "Ngươi nói rất có đạo lý."
Thân hình lóe lên, một giây sau Trần Khuynh Địch liền xuất hiện ở trước mặt của Triệu Man, quyền ý hội tụ ở trên tay phải, năm ngón tay nắm chặt, từ dưới lên trên chính là đấm một quyền vào hàm dưới của Triệu Man!
Trước khi động thủ Trần Khuynh Địch đương nhiên là đã nghĩ kỹ. Mặc dù Triệu Man nói rằng nếu hắn không trao đổi hệ thống sẽ giết con tin, nhưng theo suy luận của Trần Khuynh Địch, chuyện này là rất không có khả năng.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Tên gia hoả này dường như cực kỳ muốn có hệ thống.
Mà muốn lấy được hệ thống, nhất định phải vượt qua giới hạn của mình, nhưng loại đàm phán này thật giống như là mua thức ăn ở chợ vậy, luôn luôn mặc cả, cho nên để cam đoan ở trên tay còn có át chủ bài có thể hạn chế mình, Triệu Man hẳn là rất không có khả năng nói một lời không hợp liền giết con tin mới đúng.
Cho nên Trần Khuynh Địch liền thử một lần, vạn nhất có thể thừa cơ hội này trực tiếp giết chết Triệu Man thì sao? Mà kết quả...
Đương nhiên thất bại.
Triệu Man bị một quyền của Trần Khuynh Địch đấm trúng phiêu tán theo gió, hóa thành một trận bão cát gây dựng lại thành hình người ở trên đèn đường cách đó không xa, sau khi gây dựng lại ở trên mặt của hắn vẫn mang theo nụ cười bình tĩnh, chân đạp đèn đường, nhìn xuống Trần Khuynh Địch, phảng phất như tất cả mọi thứ đều nằm ở

trong lòng bàn tay.
"Không có ích lợi gì." Triệu Man lộ ra giọng nói vô cùng thong dong: "Đây là một trong những kiệt tác chí cao của ta, quyền ý của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng chỉ bằng vào loại trình độ này là không thể nào lấy tính mạng của ta, ta biết ngươi ôm tâm lý may mắn, cho nên đã cho ngươi cơ hội, nhưng đừng để cho ta triệt để mất đi kiên nhẫn đối với ngươi."
"Ngươi có biết hay không?"
"Hả?"
Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc nghiêm túc nói: "Từ xưa đến nay người đứng trang bức ở trên đèn đường, kết quả đều sẽ rất thảm."
Triệu Man: "..."
"Nghiêm túc một chút đi! Chúng ta đang nói chuyện chính sự đó!"
"Hây a!"
Không đợi Triệu Man mở miệng, Trần Khuynh Địch bắt lấy thời điểm đối phương bị lời nói rác rưởi quấy nhiễu, dậm chân một cái, trực tiếp nhảy lên trên đèn đường, dùng một cước đá vào trên ngực của Triệu Man, chỉ là khiến cho hắn tiếc nuối là, Triệu Man bị đá trúng lại hóa thành bão cát đầy trời giống như trước đó.
Sau đó lại khôi phục nguyên trạng ở trên đường phố một lần nữa.
Mà một trận cử động siêu nhiên này của Trần Khuynh Địch cùng với Triệu Man, lại không có gây ra sự chú ý của bất cứ người đi đường nào, phảng phất như là hai người đều không tồn tại vậy.
Triệu Man sau khi gây dựng lại giang tay ra, lộ ra dáng vẻ càng thêm thảnh thơi ung dung, chỉ thấy hắn khẽ nhếch khóe miệng, cứ như vậy mà dùng vẻ mặt hài hước nhìn Trần Khuynh Địch: "Thử nghiệm đã kết thúc chưa?"
"Còn muốn thử thêm vài lần nữa không?"
"Đã nói qua, ở trong này ta chính là vô địch, ta đề nghị ngươi suy nghĩ cẩn thận về đề xuất của ta, đối với ngươi mà nói hệ thống đã không còn tác dụng gì nữa đúng không? Dùng nó để đổi sư muội của ngươi còn có một môn Tuyệt Thế Thần Công, vậy thì cần phải do dự gì nữa?"
"Haizz." Nhìn chằm chằm vào Triệu Man, qua một hồi lâu, Trần Khuynh Địch đột nhiên thở dài, sau đó đột nhiên mở miệng nói: "Ta đã thấy rõ cực hạn của ngươi."
Khóe mắt của Triệu Man khẽ nảy một cái: "Ngươi có ý tứ gì?"
Trần Khuynh Địch tự tin vươn tay phải ra, giơ ngón trỏ lên lắc lắc nói: "Ngươi mặc dù có thể đọc trí nhớ của ta, nhưng hẳn cũng không phải là toàn bộ ký ức a? Hoặc có lẽ là, thứ ngươi thấy có lẽ chỉ là một bản phác thảo, là một bản sơ yếu lý lịch rút ngắn, mà không phải là toàn bộ nội dung."

Chương 882: Phong Thần Tỏa

Đây cũng là chuyện đương nhiên.
Trí nhớ của một người theo một ý nghĩa nào đó mà nói chính là chứng minh tồn tại của người đó, tuyệt đối sẽ không có khả năng dễ dàng bị người khác khám phá hoặc là đọc hết toàn bộ.
Trọng yếu hơn chính là…
"Nếu như ngươi thực sự chiếm được toàn bộ ký ức của ta, ngươi sẽ không đưa ra cái vấn đề ngu xuẩn này."
"Đưa hệ thống cho ngươi?"
"Xác thực là có không ít chỗ tốt."
"Nhưng mà ta từ chối!"
Trần Khuynh Địch nói ra từng chữ vô cùng rõ ràng.
Thần sắc của Triệu Man trở nên hết sức tái nhợt trong nháy mắt, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch cũng dần dần lộ ra mấy phần hung dữ: "Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng là ta không dám giết con tin? Hay là ngươi cảm thấy ta không giết được Tương Tư sư muội mến yêu của ngươi? Cho nên muốn giở thủ đoạn ở trước mặt của ta?"
"Không, không, không." Trần Khuynh Địch lắc đầu, kéo khóe miệng nói: "Không phải là cho rằng, mà ta tin chắc rằng ngươi sẽ không giết được Tương Tư sư muội."
"Ngớ ngẩn."
"Chỉ có một câu hỏi đơn giản!" Trần Khuynh Địch trực tiếp cắt đứt lời nói của Triệu Man: "Nếu như ngươi có thể nhẹ nhõm giết chết Tương Tư sư muội mà nói, tại sao phải kéo dài tới hiện tại?"
"Sớm tiêu diệt chẳng phải là sẽ xong việc hay sao?"
"..."
Quan sát biểu lộ của Triệu Man, Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng thở ra một hơi ở trong lòng, ngữ khí cũng trở nên cường thế hơn: "Chân tướng chỉ có một cái! Đó chính là ngươi không làm được! Huyết Tế Đại Trận trước đó, hẳn là một loại thủ đoạn mà ngươi dùng để giết chết Tương Tư sư muội, nhờ vào đó để hoàn thành đoạt xá a?"
"Nhưng rất hiển nhiên." Trần Khuynh Địch mở hai tay ra nói: "Ngươi đã thất bại."
"Ngây thơ!"
Thần sắc của Triệu Man trở nên âm tình bất định, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành nụ cười lạnh, chợt vỗ tay phát ra tiếng, trong nháy mắt, đám người ở trên đường phố liền phảng phất như số liệu bị thủ tiêu vậy, biến mất ngay tại chỗ, thay vào đó, thì là một bóng hình cao gầy xinh đẹp mặc quần áo đệ tử Thuần Dương Cung, là Lạc Tương Tư.

"Ngươi cho rằng ta thực sự không có cách nào bắt ngươi?"
Triệu Man nghiến răng, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, hắn thực không muốn làm đến bước này.
Sau khi Thiện Thi cùng với Ác Thi tử vong, hắn thân làm Tự Ngã Thi liền tượng trưng cho chủ ý thức của Triệu Man, một khi hắn xảy ra một chút xíu ngoài ý muốn.
Như vậy sẽ thật sự chết! Đây là kết cục mà Triệu Man không thể nào tiếp thu được.
Lãng phí nhiều công sức như vậy, nghĩ ra nhiều tâm cơ như vậy, dùng nhiều thủ đoạn như vậy, mới có thể đi tới ngày hôm nay, kết quả là cứ chết như vậy ở trước cửa thiên đường? Tâm tính sẽ sụp đổ!
Ý niệm tới đây, Triệu Man lập tức hạ quyết tâm!
"Chớ quên!"
"Huyết tế vẫn đã thành công một bộ phận!"
"Chỉ là do ta không muốn mạo hiểm mà thôi, nếu ngươi đã rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, vậy ta..."
"Chờ một chút!" Trần Khuynh Địch đột nhiên hét lớn một tiếng: "Ta sẽ trao đổi với ngươi!"
"Sẽ, sẽ...hả?" Triệu Man mở rộng miệng, ngây ngốc mà nhìn Trần Khuynh Địch, mất nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần
Trên thực tế, Triệu Man chính là đang hư trương thanh thế, Trần Khuynh Địch làm sao lại không phải? Dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng thực sự không rõ ràng Lạc Tương Tư rốt cuộc ở trong trạng thái nào, ở dưới loại tình huống này cũng chỉ có thể hư trương thanh thế, kết quả hiện tại xem ra, Triệu Man giống như là thật sự muốn động thủ, hắn tự nhiên cũng chỉ có thể lùi một bước, nắm vững quyền chủ động chung quy vẫn là Triệu Man mà không phải là hắn.
Nhưng mà Trần Khuynh Địch cũng không phải là không có át chủ bài.
"Tương Tư sư muội!"
"Làm ơn! Muội là nhân vật chính a! Gặp dữ hóa lành không phải là sở trường của muội hay sao, muội sẽ không thực sự bị tên biến thái muốn mặc đồ nữ này thao túng đó chứ?"
"Ngươi đang làm gì vậy?" Triệu Man nghiêng đầu một chút, lộ ra vẻ mặt không hiểu: "Không phải là ngươi định dùng lời nói để thoát khỏi khốn cảnh đó chứ? Ngươi cho rằng đây là tiểu thuyết hay là hoạt hình? Huynh đệ, thời thế đã thay đổi, biện pháp dùng lời nói để đánh thức nhân vật chính từ lâu đã không còn được sử dụng!"
"Không thử một chút làm sao có thể biết!"
"Tương Tư sư muội! Nếu muội nghe theo tên biến thái chết tiệt này, ta sẽ rất đau lòng!"
"Ta không phải là biến thái!"
"Hãy tranh thủ thời gian tỉnh lại đi!"

"Đã nói là không thể nào." Triệu Man lộ ra vẻ mặt cạn lời: "Ngươi có biết ta đã làm cái gì hay không? Đây là Phong Thần Tỏa do ta tự tay chế tạo lúc trước, chuyên môn vây nhốt nguyên thần, hiện tại nàng sẽ không động được, cũng không nghe được, chỉ có thể đắm chìm ở bên trong huyễn cảnh mà ta chế tạo ra, lời nói của ngươi căn bản là một chút tác dụng cũng đều không có..."
Triệu Man còn chưa dứt lời.
Lạc Tương Tư liền thực hiện một cú quay người đẹp mắt, lấy chân trái làm trung tâm, chân phải nâng cao chân xoay tròn một trăm tám mươi độ, đá bay đầu của hắn ra ngoài.
Triệu Man: "? ??"
Không có khả năng.
Không đạo lý!
Cái đầu của Triệu Man bị đá bay hóa thành tro bụi ở giữa không trung, mà gần như đồng thời, thân thể của hắn cũng tiêu tán theo, đoàn tụ dưới làn gió và khôi phục lại trạng thái ban đầu, nhưng dù vậy, biểu tình ở trên mặt của Triệu Man vẫn kinh hãi vạn phần, hoàn toàn không còn bình tĩnh thong dong như lúc trước.
"Ngươi đã làm như thế nào! ?" Triệu Man cơ hồ là dùng âm lượng cao nhất hét lên về phía Trần Khuynh Địch.
"Phong Thần Tỏa đã bị giải trừ? Không, là bị đột phá? Không đúng, chuyện này không có đạo lý, Phong Thần Tỏa do ta làm tuyệt đối sẽ không có khả năng bị giải trừ dễ dàng như vậy mới đúng..."
Chẳng lẽ là thật sự dựa vào lời nói...
Nói nhảm! Nếu như thứ này dựa vào lời nói cũng có thể giải trừ, vậy còn tu luyện để làm gì! Tuyệt đối là có chuyện bí ẩn gì đó ở bên trong! Nhưng đó là cái gì? Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì! ?
Triệu Man dùng hai mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Tương Tư đột nhiên công kích mình, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng Lạc Tương Tư đã thực sự tránh thoát khỏi Phong Thần Tỏa của hắn, nhưng sau khi nhìn kỹ, lập tức liền phát hiện ra chỗ không đúng, Lạc Tương Tư vừa mới công kích hắn, lúc này thế mà trực tiếp đứng ngay tại chỗ, không nói một lời nào, cũng không có thêm hành động nào...quả thực giống như là vẫn đang bị khống chế.
"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, Triệu Man mất rất nhiều khí lực mới ổn định tâm thần một lần nữa, nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch, hỏi: "Ngươi hắn là chưa giải trừ được Phong Thần Tỏa của ta a?"
"Mặc dù không biết ngươi đã làm như thế nào, nhưng loại thủ pháp này hắn là không có cách nào bài trừ Phong Thần Tỏa, không bằng nói chính là tương phản với đó, đây là một loại kỹ xảo giống như Phong Thần Tỏa vậy, có thể tạm thời khống chế người khác a? Nhưng một lần vừa rồi hắn đã là cực hạn của ngươi, ngươi có muốn nói một chút không?"

"Không muốn." Trần Khuynh Địch chậc lưỡi nói.
"Ha ha, bất quá coi như ngươi không muốn nói."
"Ta cũng có thể đoán được đại khái thủ pháp của ngươi."

Chương 883: Bí pháp khống chế nguyên thần

Triệu Man lộ ra nụ cười giễu cợt nói: "Bí pháp có thể khống chế nguyên thần cũng không phải là đơn giản như vậy, hẳn là trân phẩm hiếm có, ta đã dò xét qua trí nhớ của ngươi, ngươi hẳn là chưa từng chiếm được vật như vậy, ngoại trừ một điều."
"Là thứ mà ngươi giấu diếm?"
"Là vào trước khi ngươi xuyên qua, là bí pháp thuộc về một Trần Khuynh Địch khác."
"Khục." Thần sắc của Trần Khuynh Địch hơi đọng lại.
Mà Triệu Man lại phảng phất như phát hiện ra đồ vật thú vị gì đó vậy, nói: "Chuyện này đúng là rất thú vị, nếu như ta nhớ không lầm, hệ thống của ngươi kỳ thật rất lợi hại, chỉ là do ngươi cũng không có đi theo lộ tuyến nó chế định lúc ban đầu, cũng không muốn trở thành nhân vật phản diện."
"Bất quá ngươi như vậy..."
"Thế mà cất chứa bí pháp của nhân vật phản diện?"
"Có thể nói cho ta biết tại sao ngươi lại làm như vậy hay không?"
"Ta cảm thấy rất hứng thú."
Nhìn ý cười ở trên mặt của Triệu Man, Trần Khuynh Địch đột nhiên thở dài, nói: "Không có gì đáng nói."
"Vào thời điểm đó...ta còn chưa muốn chết."
Đây cũng là chuyện đương nhiên.
Lúc ấy vừa mới xuyên việt đến, mặc dù hạ quyết tâm sẽ không làm nhân vật phản diện theo lời hệ thống nói, nhưng mà gặp quỷ, khi đó hệ thống lại tuyệt tình hơn nhiều so với bây giờ, động một chút thì là gạt bỏ, như vậy ai mà chịu nổi chứ? Cho nên lúc kia Trần Khuynh Địch kỳ thật đã vụng trộm làm chuẩn bị.
Không sai, chính là chuẩn bị làm một vị nhân vật phản diện chân chính.
Bí pháp thao túng nguyên thần, bí pháp thôn phệ máu người để đề thăng tu vi, bí pháp vu cổ thần bí, thậm chí còn có tà thuật tế tự nguyên thần tăng cường linh tính binh khí...
Đây đều là bí pháp có thể tăng cường sức chiến đấu.
Vì không bị hệ thống gạt bỏ, cũng vì để sau khi trở thành nhân vật phản diện, bản thân vẫn như cũ có thể thuận lợi sống sót, hắn cũng đã vụng trộm học qua những vật này...là do về sau thuận lợi ngoài ý liệu, cho nên toàn bộ những thứ này đều đã bị hắn phong ấn.
Nhưng mà, đồ vật đã học qua là sẽ không quên được.
Trần Khuynh Địch không phủ nhận là lúc trước hắn xác thực đã sinh ra những suy nghĩ xấu xa, thậm chí là ở trong lúc học những thứ kia, Trần Khuynh Địch còn gặp ác mộng về những cái chết khốn khổ.

Chỉ là mọi thứ đều bị hắn tận lực che giấu, thẳng đến khi đánh xong một trận chiến ở Tiêu Thành, Trần Khuynh Địch mới chính thức bước ra khỏi bóng tối.
Sau đó càng ngày hắn càng trở nên mạnh, hệ thống cũng càng ngày càng nhân tính hóa, không còn động một chút lại gạt bỏ hắn, theo thời gian trôi qua, hắn rốt cục mới phát triển cho đến ngày hôm nay.
"Đơn giản chỉ là một đoạn lịch sử đen tối mà thôi."
"Không có vấn đề gì lớn."
Mình hiện tại đã không giống như quá khứ!
Triệu Man nhìn chằm chằm vào vẻ mặt nghiêm túc của Trần Khuynh Địch, dường như muốn dựa vào nét mặt của hắn để nhìn ra cảm xúc chân thật của hắn vậy, mà Trần Khuynh Địch thì là nhìn thẳng hắn không sợ hãi một chút nào.
"Quên đi."
"Thật sự là không thú vị." Triệu Man đột nhiên nhếch miệng, lộ ra biểu lộ rất là không thú vị: "Đủ rồi, mặc kệ ngươi thế nào, nhưng thoả thuận giữa chúng ta cũng không thay đổi, dùng hệ thống để đổi sư muội của ngươi, ta lại tặng kèm thêm một quyển Tuyệt Thế Thần Công, ngươi rốt cuộc còn có chỗ nào bất mãn? Nếu như là ta, đã sớm đổi không có một chút do dự..."
"Cho nên ngươi mới biến thành loại bộ dáng thê thảm như vậy!"
"..."
Sắc mặt của Triệu Man trở nên tái nhợt trong nháy mắt: "Ngươi đang chọc giận ta sao?"
"So với ta, tại sao ngươi lại chấp nhất với hệ thống? Ngươi cũng đã nhìn qua trí nhớ của ta rồi đúng không? Đủ loại nhiệm vụ hệ thống đều là kéo cừu hận, rất lừa đảo phải không?"
"Ngươi thì biết cái gì!" Triệu Man trực tiếp đánh gãy hắn một cách thô bạo: "Nếu như không có hệ thống, ngươi cho rằng ngươi có thể ở trong mấy năm ngắn ngủi liền có thể đạt tới cái cảnh giới này hay sao? Hay là ngươi thực sự cảm thấy ngươi là tuyệt thế thiên kiêu xưa nay chưa từng có, sau này cũng không còn ai? Đừng nói giỡn! Mọi thứ đều là do hệ thống!"
"Những người xuyên việt như chúng ta."
"Trên bản chất chính là nhân vật phản diện của cái thế giới này! Thế giới chính là bài xích chúng ta! Không có mệnh tinh đã chú định vận mệnh của chúng ta, nếu như không có hệ thống, chúng ta sẽ nhất định không có khả năng leo lên đỉnh phong! Bằng không lúc trước ta cũng sẽ không ngừng bước ở Hỏa Luyện Kim Đan, mất mấy trăm năm cũng không thể tiến bước!"
"Đáng giận!"
"Lão tử thông minh gấp trăm lần so với kẻ ngớ ngẩn kia! Trở thành cường giả Hỏa Luyện Kim Đan còn sớm hơn so với hắn, kết quả thì sao? Hắn trở thành Chí Tôn nhân gian, ta vẫn chỉ là Hỏa Luyện Kim

Đan! Thậm chí ngay cả Kích Toái Mệnh Tinh cũng đều không đạt tới, nếu không phải ta khai sáng ra Trảm Tam Thi Minh Ngã Kinh, ta cũng chẳng khác gì so với người thường!"
"M* nó!"
"Một tên gia hoả vừa xuyên qua liền có hệ thống như ngươi thì biết cái gì!"
"Hãy giao cho ta hệ thống và phương pháp tấn cấp Kích Toái Mệnh Tinh! Nếu chúng ta đều là người xuyên việt mà nói thì hãy giao cho ta đi! Quan hệ của ngươi và Thánh Thượng Đại Càn không phải là rất tốt hay sao? Nếu như hắn muốn hệ thống, ngươi hẳn là sẽ đưa cho hắn, đúng không?"
"Nói đùa gì thế?" Trần Khuynh Địch cắt đứt cơn gầm thét của Triệu Man: "Ta mới không thèm làm như thế."
Triệu Man: "! !!"
"Huống hồ...ngươi cũng đừng sai lầm."
"Đừng đánh đồng tên Càn Võ kia với ngươi, gặp quỷ, ta thực sự may mắn vì đồng hương ta gặp lúc trước là Càn Võ mà không phải là ngươi, bằng không thì ta đã bị ngươi bán không còn xương cốt, so với ngươi, Càn Võ thế nhưng là có chí khí hơn nhiều, người ta coi như không có hệ thống cũng đã trở thành thiên hạ đệ nhất nhân."
"Hừ!" Triệu Man khinh thường mà hừ lạnh: "Giả tạo cảnh giới, đơn giản chỉ là dựa vào Tổ Long Trung Nguyên..."
"Vậy tại sao ngươi lại không làm được?"
"Người ta làm được, chính là bản sự của người ta, còn ngươi thì sao, rõ ràng là đều đã sáng tạo ra Tuyệt Thế Thần Công, hơn nữa đã sống qua nhiều năm như vậy, ngay cả biện pháp đột phá cảnh giới cũng không nghĩ ra? Ta thấy là do ngươi căn bản không chịu suy nghĩ, ở trong lòng tràn đầy ý nghĩ muốn lấy được hệ thống, đoạt xá nhân vật chính, đạt đến đỉnh cao của cuộc sống, có đúng không?"
"Ta nói thật cho ngươi biết."
"Là người, nhất định phải dựa vào chính mình."
"Ngươi có hiểu không?"
Triệu Man: "! !!"
"Còn có..."
Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng, khiến cho Triệu Man đang cuồng nộ đột nhiên kinh ngạc, lửa giận nguyên bản dâng trào liền trở nên nguội lạnh, phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, bỗng nhiên thay đổi ánh mắt…
Đáng tiếc là đã trễ.
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch còn chưa dứt lời, một đạo ánh kiếm màu đỏ thắm liền gào thét mà ra, không có một chút dừng lại nào trực tiếp chém vào đỉnh đầu của Lạc Tương Tư, bổ từ trên xuống dưới, mặc dù không làm bị thương thân thể của Lạc Tương Tư, nhưng ở trong cơ thể của Lạc Tương Tư, lại truyền ra một tiếng vỡ vụn chói

tai.
"Vào thời điểm nghe người khác nói nhảm."
"Liền không nói hai lời mà dùng một quyền trực tiếp đánh tới."
"Coi như là ta dạy ngươi miễn phí."
"Kiếp sau phải học thật tốt để mà dùng a!"
"Thằng chó!"

Chương 884: Rất dễ bị lừa gạt!

Trần Khuynh Địch dĩ nhiên không phải là nói chuyện phiếm với Triệu Man một cách tùy tiện.
Dù sao, từ lúc vừa mới bắt đầu hắn liền không có đặt hi vọng lên bên trên bí thuật khống chế nguyên thần, lúc trước mặc dù hắn tiêu phí thời gian âm thầm tu luyện loại tà thuật này, nhưng xuất phát từ sự bài xích trong nội tâm, môn tà thuật này cũng chỉ được luyện một cách nửa vời, xa xa không có đạt tới cảnh giới thông thạo.
Bởi vậy, môn tà thuật này chỉ là thủ đoạn Trần Khuynh Địch dùng để hấp dẫn sự chú ý mà thôi.
Dùng để hấp dẫn lực chú ý của Triệu Man, khiến cho đối phương tưởng rằng là hắn chỉ có loại thủ đoạn không ra sao này, từ đó buông lỏng cảnh giác, tranh thủ thời gian cho đòn sát thủ.
Mà đòn sát thủ, dĩ nhiên chính là Xích Tiêu Kiếm.
Không thể không thừa nhận kiện Đạo Binh thượng phẩm này thật sự là có đầy đủ mọi công năng, không thiếu thứ gì, hơn nữa ở mỗi một cái phương diện cũng đều có uy lực không tồi, không chỉ có thể trở thành áo giáp tăng cường phòng ngự, mà dùng để công kích cũng có uy lực hết sức lợi hại, mà đương nhiên, Xích Tiêu Kiếm cũng có thể dùng để trảm thần.
Thần ở trong trảm thần chính là nguyên thần.
Kỳ thật Xích Tiêu Kiếm cũng không phải là Đạo Binh thượng phẩm bình thường, Đạo Binh thượng phẩm bình thường ví dụ như Duy Ngã Kiếm, mặc dù cũng có khí linh, cũng có linh tính vô cùng cao, nhưng cuối cùng cũng không phải là khí linh có ý thức, đây cũng là giới hạn của Đạo Binh thượng phẩm, phóng nhãn ra toàn thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có Đạo Binh cực phẩm mới có khí linh có ý thức rõ ràng, nhưng Xích Tiêu Kiếm lại khác biệt.
Xích Tiêu Kiếm ban đầu chính là một đầu Thiên Ngoại Xích Long, vào thời điểm trốn vào đại thế giới Trung Thổ đã làm chuyện ác khắp nơi, cuối cùng bị Thuần Dương Đạo Tôn hàng phục, lấy địa hỏa của Thái Hoa Sơn rèn đúc trong mấy ngàn năm, lúc này mới có thể luyện thành, khiến cho thân thể Xích Long hóa thành một thanh thần kiếm, lại không tiêu diệt ý thức của Xích Long.
Điều này khiến cho Xích Tiêu Kiếm trở thành kiện Đạo Binh thượng phẩm đầu tiên có được ý thức của bản thân trong đại thế giới Trung Thổ từ trước tới nay, bởi vậy có thể thấy được thủ đoạn của Thuần Dương Đạo Tôn rốt cuộc cao minh cỡ nào, sự khó khăn trong khi luyện chế, cũng không phải là có thể dễ dàng lý giải. Nói một cách khác, học bá thực sự rất khó lường.
Mà một kiện Đạo Binh có ý thức của bản thân, không nói đến những

thứ khác, có một chỗ rất tiện lợi, đó chính là Đạo Binh bình thường sẽ không có cách nào xuất hiện ở trong loại thế giới tinh thần này, bởi vì cấp độ lực lượng không tương thích, nhưng Xích Tiêu Kiếm lại không giống, nó hoàn toàn có thể xuất hiện ở thế giới tinh thần giống như Trần Khuynh Địch.
Đáng tiếc là Triệu Man cũng không có phát hiện ra điểm này.
Mà từ lúc vừa mới bắt đầu, Trần Khuynh Địch vừa tán dóc cùng với Triệu Man vừa không ngừng âm thầm thôi động Xích Tiêu Kiếm.
"Giúp ngươi? Được thôi, truyện tranh của ta đâu?"
"Huynh đệ! Ngươi cứ yên tâm! Trần Khuynh Địch ta đã lúc nào nói mà không giữ lời? Chờ đến khi ta Kích Toái Mệnh Tinh, đừng nói là một quyển, cho dù là mười quyển cũng có thể đưa cho ngươi!"
"Chắc chứ?"
"Một lời đã định!"
"Tứ mã nan truy!"
"Động thủ!"
"Tốt!"
Khí linh của Xích Tiêu Kiếm vẫn rất dễ bị lừa gạt.
Nói tóm lại, cuối cùng khí linh của Xích Tiêu Kiếm vẫn đáp ứng yêu cầu của Trần Khuynh Địch, thừa dịp Trần Khuynh Địch điên cuồng trào phúng Triệu Man, trong nháy mắt đối phương tức giận đến mức phát điên, bổ ra một kiếm, mà Phong Thần Tỏa ở trong cơ thể của Lạc Tương Tư làm sao có thể chống đỡ được Đạo Binh thượng phẩm, liền trực tiếp bị chém thành hai nửa.
Triệu Man: "! !!"
Trong nháy mắt Phong Thần Tỏa bị chém đứt, Triệu Man liền cảm ứng được tất cả biến hóa, sau đó sắc mặt của hắn cũng biến đổi, biểu tình biến hóa ở trong chớp mắt này có thể gọi là đặc sắc đến cực hạn, từ đen đến xanh, từ xanh đến đỏ, từ đỏ đến tím, cuối cùng hóa thành trắng bệch giống như mắc bệnh.
Đại thế đã mất.
Trong lúc nhất thời, sự trầm mặc chi phối toàn bộ đường phố trong huyễn cảnh, Triệu Man cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn Trần Khuynh Địch ở trước mắt, hai mắt trống rỗng, ý thức phảng phất như bay xa theo gió vậy, lập tức trở về quá khứ xa xôi, trở về cái niên đại đã từng khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào, hoài niệm không dứt.
Phủ Hộ Quốc Công trong Nam Chiếu Quốc tại Trung Thổ, đây là phủ đệ của người có quyền thế nhất ở bên trong Nam Chiếu Quốc, mà ở trong cái phủ đệ này, có hai đứa bé ra đời, Triệu Man chậm rãi mở hai mắt ra, còn chưa kịp suy nghĩ, thân thể liền rơi vào trong sự rét lạnh, hoàn toàn không thể khống chế mà co quắp.
Rõ ràng là không muốn khóc, nhưng lại không tự chủ được mà há to miệng, phát ra tiếng gào khóc.
Về sau, Triệu Man mới biết được, đây chính là cảm thụ khi hắn

xuyên vào người của một đứa bé sơ sinh.
Triệu Man trước khi xuyên việt cũng không phải là người ghê gớm gì, mà là rất bình thường, đọc một chút tiểu thuyết, xem một chút truyện tranh, cũng sẽ ngẫu nhiên tưởng tượng đến cuộc sống đỉnh cao khi bản thân xuyên việt, nhưng cuối cùng, sau khi thực sự xuyên việt, thứ Triệu Man cảm nhận được cũng chỉ có sự sợ hãi tràn đầy.
Sau khi xuyên việt hắn có thân phận rất đặc thù, là con của Đại Tướng dưới quyền Hộ Quốc Công, bởi vì phụ thân chiến tử sa trường, cho nên được Hộ Quốc Công thu làm con nuôi, nhũ danh là A Không, mà thân làm con nuôi, thân thể của Triệu Man hết sức yếu ớt, ở trong phủ thường xuyên có người nói là hổ phụ sinh khuyển tử, là sâu mọt trong phủ Quốc công.
Để bảo đảm địa vị của mình, hắn đã phí hết tâm tư mới chiếm được sự ưa thích của thiếu chủ phủ Hộ Quốc Công, con trưởng của Hộ Quốc Công - Quân Vô Tà.
Nhưng theo thời gian trôi qua, Triệu Man dần dần phát hiện ra chỗ kỳ quái của Quân Vô Tà, còn trẻ tuổi nhưng lại có trí tuệ không giống bình thường, hơn nữa sẽ thường xuyên làm ra một số vật kỳ quái, rõ ràng là bình thường cũng không tu luyện bao nhiêu, lại có tốc độ tiến bộ nhanh hơn so với Triệu Man âm thầm bỏ ra vô số nỗ lực.
Nếu như là những người khác, chỉ sợ chỉ có thể cảm khái là con trưởng của Hộ Quốc Công là kỳ tài ngút trời.
Nhưng Triệu Man lại không giống, hắn là một người xuyên việt, cho nên đã nhạy bén phát hiện ra, ở phía sau thân phận thiên kiêu chi tử của Quân Vô Tà, là một cái hệ thống đang một mực hỗ trợ hắn.
M* nó.
Vì sao không phải là ta! ? Ta mới là người xuyên việt cơ mà?
Triệu Man là một người rất có lý trí, cho nên hắn cũng không bị sự ghen ghét nuốt chửng, mà là lựa chọn ôm chặt đùi của nhân vật chính, từ khi phủ Hộ Quốc Công tao ngộ đại biến cho đến nay, biết rõ thông lệ của nhân vật chính, hắn vẫn một mực đi theo ở bên cạnh Quân Vô Tà, từng bước một nhìn Quân Vô Tà đi tới đỉnh phong.
Triệu Man cũng không có oán trời trách đất.
Hắn cũng không có bất hoà với Quân Vô Tà, thứ hắn làm, chỉ là xin một giọt tinh huyết và Tuyệt Thế Thần Công Thất Đại Nghịch của vị huynh đệ tốt này, sau đó lựa chọn giả chết thoát thân.

Chương 885: Quá cố chấp

Hắn muốn tiến thêm một bước, ở trong thời đại này không có hi vọng, vậy liền đặt hi vọng ở thời đại tiếp theo, nếu đã xuyên việt đến cái thế giới thần kỳ này, hắn tuyệt đối sẽ không cam tâm ngừng bước không tiến.
Ngay cả tên ngớ ngẩn người toàn cơ bắp như Quân Vô Tà cũng đều có thể đột phá trở thành Chí Tôn nhân gian, hắn thân làm người xuyên việt, cố gắng tu luyện như vậy, thiên tư cũng là vạn người không được một, lấy tu vi Hỏa Luyện Kim Đan liền có thể sáng tạo ra Tuyệt Thế Thần Công, nếu như hắn cũng có hệ thống, hắn cũng là nhân vật chính mà nói, hắn cũng có thể trở thành tồn tại thiên hạ vô địch! Không phải là hắn không chịu cố gắng, mà là do hắn không có đủ điều kiện!
Triệu Man không phục! Ôm phần quyết tâm cùng với oán niệm này, ở trong vô số năm thời gian Triệu Man xuyên việt, một mực làm u linh sống từ quá khứ cho đến nay, rốt cục đã nghênh đón chuyển cơ.
Hắn dùng Tiên Thiên Thuật Số thôi diễn, cuối cùng kết luận ở thời đại này, sẽ có một vị nhân vật chính xuất hiện, cũng sẽ có hệ thống xuất hiện, vì thế hắn đã bày bố, hy sinh Man tộc do huynh đệ tốt sáng tạo ra, vì ẩn tàng át chủ bài, hắn cũng đã dùng danh hào của huynh đệ tốt, chính là vì để trở lại đỉnh phong.
Chỉ là, hắn chỉ tính được phần mở đầu, lại không tính được kết cục.
"Thất bại rồi."
"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha!"
"Đến cùng vẫn thất bại!"
"Không hổ là nhân vật chính..."
"Khốn kiếp!"
Thiện Thi cùng với Ác Thi phụ trách huyết tế ở bên ngoài đã tử vong, Tự Ngã Thi phụ trách đoạt xá ở bên trong, hiện tại cũng mất đi sự khống chế đối với Lạc Tương Tư, qua không bao lâu nữa Lạc Tương Tư cũng sẽ tỉnh lại, Phong Thần Tỏa cũng đã hỏng mất, hi vọng lật bàn đã triệt để bị đánh nát, hi vọng cùng với dã tâm của ta...
Đến đây xem như kết thúc.
"Hừ!" Triệu Man cũng là người quả quyết, định bỏ qua tất cả để đồng quy vu tận cùng với Trần Khuynh Địch.
"Mà thôi." Triệu Man thở dài một cách bất lực.
Thân thể Tự Ngã Thi nguyên bản khiến cho Trần Khuynh Địch thúc thủ vô sách, lan tràn ra từng vết nứt, lực lượng nguyên thần to lớn cũng tự hủy theo đó, bất quá chỉ trong chốc lát, Triệu Man liền đi tới một khắc cuối cùng của sinh mệnh.
Nếu thất bại, vậy thì còn gì phải lưu luyến.

"Cứ như vậy đi." Triệu Man nhắm hai mắt lại.
Mà chính là ở trong cái nháy mắt này.
"Haizz..."
Triệu Man nghe được tiếng thở dài thâm trầm vang lên ở bên tai.
"Rốt cục vẫn đã đi đến một bước này sao?"
Đó là một đạo thanh âm quen thuộc mà xa lạ.
Một đời của Triệu Man, có thể nói là khoái ý ân cừu, cũng có thể nói là thoải mái đầm đìa, mặc dù không được gọi là huy hoàng, nhưng cũng tuyệt đối không kém.
Mặc dù là ôm chặt đùi của nhân vật chính, nhưng Triệu Man cho tới nay vẫn đều không hề từ bỏ tu luyện, hơn nữa còn không phải là cản trở nhân vật chính, ở trong thời kỳ đầu hắn là cấp dưới biết đánh nhau nhất ở bên cạnh Quân Vô Tà, trung kỳ là mưu sĩ có thể dựa vào nhất, hậu kỳ là huynh đệ nể trọng nhất, hắn cũng không phải là kẻ vướng víu.
Bằng không thì cũng không sáng tạo ra được Tuyệt Thế Thần Công như Trảm Tam Thi Minh Ngã Kinh.
Phải biết rằng đây chính là Tuyệt Thế Thần Công! Hơn nữa còn là một môn Tuyệt Thế Thần Công có thể làm cho người sống tới mấy chục vạn năm! Phương pháp phân thân ở trong đó là kỳ tư diệu tưởng mang theo lý luận nghiêm cẩn, coi như là Chí Tôn nhân gian, cũng không nhất định có năng lực sáng tạo ra một môn Tuyệt Thế Thần Công như vậy, nhưng Triệu Man lại làm được.
Thiên tư của hắn có thể nói là cả thế gian khó tìm.
Nhưng mà, có lẽ là đúng như Trần Khuynh Địch nói, Triệu Man cùng với Trần Khuynh Địch đều biết người xuyên việt là cũng không giống nhau, Thuần Dương Đạo Tôn là nhân vật chính mang theo khí vận, hơn nữa trên người còn mang hệ thống, còn là một Học bá, Trần Khuynh Địch mặc dù không phải là rất thông minh, nhưng trên người cũng mang hệ thống đồng thời lại là một kẻ ngoan cường.
Người xuyên việt duy nhất tương tự cùng với Triệu Man cũng chỉ có Thánh Thượng Đại Càn.
Nhưng Triệu Man cùng với Thánh Thượng Đại Càn lại là hai loại người hoàn toàn khác biệt, chuyện này được quyết định bởi kinh nghiệm của bọn hắn, Thánh Thượng Đại Càn mặc dù không có hệ thống, nhưng hắn vẫn dựa vào thiên tư cùng với trí tuệ của mình đi từng bước một đến vị trí thiên hạ đệ nhất nhân, mà Triệu Man có tình cảnh đồng dạng lại không thể làm được.
Vì sao? Bởi vì Quân Vô Tà, hoặc có lẽ là, bởi vì ở bên cạnh Triệu Man có một đối tượng để so sánh, đúng vậy, Triệu Man rất thông minh, hắn cũng rất cố gắng, nhưng mỗi khi hắn dựa vào thiên phú cùng với trí tuệ của mình tiến thêm một bước ở bên trên con đường tu luyện, lại phát hiện ra tên gia hỏa ở bên cạnh còn đần hơn mình dựa vào hệ thống vượt qua mình...

Chuyện như vậy có khả năng còn đã xảy ra vô số lần.
Dần dà, ở trong lòng của Triệu Man liền vặn vẹo một cách tự nhiên.
Khác biệt cùng với Thánh Thượng Đại Càn, Thánh Thượng Đại Càn là sau khi trở thành thiên hạ đệ nhất nhân mới biết được sự tồn tại của Trần Khuynh Địch, khi đó hắn đã có đầy đủ đạo tâm cùng với ý chí để chống lại loại vặn vẹo cùng với ghen ghét này, nhưng Triệu Man lại khác biệt, từ nhỏ yếu đến cường đại, phần tâm ma này vẫn một mực bao phủ hắn.
Đến cuối cùng, cho dù tu vi của hắn đã cao đến một trình độ nhất định, cũng không có cách nào thoát khỏi phần tâm ma này.
Ghen ghét.
Vặn vẹo.
Không cam lòng.
Đây đều là tâm ma của Triệu Man, mà nếu như hiển hiện phần tâm ma này thành một người cụ thể, như vậy không hề nghi ngờ.
"Quân Vô Tà! !!"
Hai mắt của Triệu Man bỗng nhiên trở nên hết sức đỏ bừng, phảng phất như một đoàn ánh lửa nóng rực, ở trong đôi mắt nóng rực, ẩn chứa suy nghĩ không nói được.
"Vì sao?"
"Ngươi cũng đã chết rồi!"
"Coi như là Chí Tôn nhân gian thì cũng bị tuổi thọ hạn chế, vạn năm chính là cực hạn của ngươi, ta thậm chí cũng đã cảm nhận được, đại đạo của ngươi đã triệt để sụp đổ...ngươi không có khả năng còn sống sót! Tên ngu ngốc nhà ngươi cũng không có biện pháp siêu thoát! Vì sao ngươi vẫn còn có thể sống được? Điều đó là không có khả năng..."
Lời nói của Triệu Man càng ngày càng trở nên rối loạn, lại làm cho Trần Khuynh Địch đang ôm Lạc Tương Tư ở bên cạnh giật giật khóe mắt.
Tên gia hỏa này, làm sao lại đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lớn? Hắn đang làm cái gì?
Không đợi Trần Khuynh Địch thực hiện bất kỳ một hành động nào, một hình ảnh ly kỳ liền xuất hiện ở trước mắt, chỉ thấy Triệu Man ở bên trong gào thét điên cuồng đột nhiên run rẩy toàn thân, sau đó một đoàn quang mang thế mà mạnh mẽ chia lìa ra từ trên người hắn, sau đó biến hóa hình thái, hóa thành một đạo bóng người hiện ra ánh sáng nhạt.
"Con m* nó."
"Ách!"
Trong nháy mắt nhìn thấy bóng người, thanh âm của Triệu Man cũng bỗng nhiên im bặt.
"Đúng vậy."
"Kiểu sống tạm này đúng là rất khó coi, lúc trước ta đã cảm thấy

ngươi muốn gây chuyện, kết quả thế mà thực sự làm đến nước này, ngươi cũng đã quá cố chấp."
"Giống như trước đây."

Chương 886: Thần niệm

Ánh sáng nhạt dần dần tán đi, một thiếu niên tóc đen dài đến eo liền xuất hiện ở tại chỗ, trên mặt mang theo nụ cười bất đắc dĩ, không có hiển lộ khí tức gì, nhưng chỉ là đứng ở nơi đó, lại dường như là vô tận, đầu đội trời, chân đạp đất, giống như là chống đỡ toàn bộ càn khôn.
Đây là một loại ý chí.
Giống như quyền ý của Trần Khuynh Địch vậy, sẽ không bị lực lượng thay đổi, là chân lý võ đạo thuần túy.
Thế mà có thể làm đến nước này...
Khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch sáng bừng hai mắt, Triệu Man lại là trở nên trầm mặc hiếm thấy.
Một lúc lâu sau hắn mới có một chút khô khốc mở miệng nói: "Trước đó ngươi đã biết ta sẽ làm như vậy? Cố ý lưu một đạo thần niệm bất diệt ở trên người của ta? Thần niệm bất diệt mặc dù có thể trường tồn tại thế gian, nhưng phải có đủ chấp niệm để chèo chống, nếu không thì vẫn sẽ tiêu tán...chấp niệm của ngươi là cái gì? Không phải là quân pháp bất vị thân, thanh lý môn hộ đó chứ?"
Triệu Man chính là kẻ cần bị thanh lý môn hộ, hắn lấy trộm danh hào Man Thần của Quân Vô Tà, mượn dùng Thất Đại Nghịch của Quân Vô Tà để thiết lập bố cục, thậm chí còn trực tiếp tự xưng là Man Thần, còn có trắng trợn tàn sát Man tộc mà Quân Vô Tà dốc hết tâm huyết sáng tạo ra...
Cho dù là thứ nào cũng đều là tội không thể tha.
"Ha ha."
"Cũng phải, mặc dù ngươi ngớ ngẩn, nhưng trực giác vẫn rất bén nhạy, được rồi, dù sao cũng đều đã thất bại, bị ngươi giết chết hay là tự sát cũng không sao cả."
"Động thủ đi."
Hy vọng cuối cùng đều đã tan thành mây khói, hiện tại Triệu Man lộ ra vẻ rất là thoải mái, Trần Khuynh Địch vốn dĩ cho là hắn sống từ thời đại viễn cổ cho đến bây giờ, vốn phải là loại gia hỏa siêu cấp sợ chết kia, nhưng lúc này xem ra, đối mặt với sinh tử, Triệu Man thế mà hoàn toàn không có một chút sợ hãi nào.
"Haizz!" Quân Vô Tà, hoặc có lẽ là Man Thần chân chính, nhìn Triệu Man thoải mái như thế, lại là thở dài.
"Ngươi nói cái gì vậy?"
"Kỳ thật ta cũng đã nói rồi, cái gì mà hệ thống, cái gì mà nhân vật chính, căn bản cũng không cần phải để ở trong lòng, kết quả là ngươi lại càng lún càng sâu, trái lại đã trở thành chấp niệm của bản thân."
"Ách!"

Trần Khuynh Địch ở phía xa nín thở, tên gia hỏa Triệu Man này, lại nói hết sự tình người xuyên việt cho Man Thần? Đậu xanh rau má...
"Hừ!" Triệu Man hừ lạnh một tiếng: "Ngươi đương nhiên là sẽ không để ở trong lòng, dù sao thì ngươi cũng là nhân vật chính, lại có hệ thống, cho dù là nguy hiểm gì cũng đều có thể gặp dữ hóa lành, là tồn tại nhất định sẽ siêu thoát, nếu không liều một phen, ta làm như thế nào để siêu thoát? Ta xuyên việt đến cái thế giới này, cũng không phải là trở thành vật làm nền cho ngươi!"
Đối mặt với sự trào phúng của Triệu Man, Quân Vô Tà chỉ lắc đầu nói: "Gặp dữ hóa lành?"
"Ta lúc nào đã gặp dữ hóa lành qua? Vào lần khe nứt lớn kia, nếu không phải ngươi xả thân cứu ta, ta đã sớm chết, còn có lần ta trúng nguyền rủa kia, cũng là do ngươi phí hết tâm huyết, mới kéo ta trở lại từ trong tử vong, cái gì mà nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, đó không phải là công lao của ngươi hay sao?"
"Ngươi không nên xem nhẹ bản thân như vậy!"
"Ta từ trước đến nay đều là người không tin vào số mệnh, giống như là võ công của ta vậy, nếu quả thật muốn nói đến khí vận, vậy có thể nói có một người huynh đệ như ngươi mới chính là khí vận lớn nhất của ta."
"Nói nhảm!"
Lời nói của Quân Vô Tà dường như đã kích thích Triệu Man, hắn trực tiếp phất tay cắt đứt lời nói của Quân Vô Tà.
"Ngươi đến cùng muốn làm cái gì?"
"Chết thì cũng đã chết rồi, tên phế vật nhà ngươi hãy ngoan ngoãn nằm vào trong phần mộ đi!"
"Đừng có lớn vởn ở trước mặt của ta!"
"Chỉ cần gặp ngươi liền thấy phiền!"
Đối mặt với Triệu Man dạng này, Quân Vô Tà lại là cười cười.
"Ha ha."
"Được thôi."
"Kỳ thật chấp niệm chèo chống sợi thần niệm này cũng rất đơn giản, chính là giúp ngươi một lần mà thôi, ta biết ngươi phải mạo hiểm, nhưng chuyện tương cho dù là ai cũng không thể nói chuẩn, không chừng sẽ thất bại, cho nên ta đặc biệt lưu lại phần thần niệm này, chính là vì cho ngươi thêm một cơ hội vào thời điểm ngươi thất bại."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
WHAT! ? Ta còn tưởng rằng là sau khi ngươi tâm sự với Triệu Man xong sẽ cùng nhau tan biến chứ? Không ngờ được thế mà lại lòi ra chuyện này! Nếu biết sớm ta đã đánh tới một quyền! Bị động rồi!
Quân Vô Tà vừa dứt lời, thân ảnh của hắn dần dần mơ hồ, chỉ có nụ cười ở trên mặt là vẫn rõ ràng như cũ, mà theo thân ảnh của hắn trở nên ảm đạm, khí tức ở trên người của Triệu Man lại bỗng nhiên trở nên mạnh lên.

Vốn dĩ hắn xem như là Tự Ngã Thi, chính là dùng ý thức ký sinh ở trên người của Lạc Tương Tư, chỉ có diệt đi ý thức của Lạc Tương Tư mới có thể chân chính hoàn thành đoạt xá, nhưng mà theo việc bản thân Lạc Tương Tư thức tỉnh, hơn nữa còn có sự hiệp trợ của Trần Khuynh Địch, bản thân hắn đã bắt đầu trở nên càng ngày càng yếu đuối.
Nhưng sự xuất hiện của Quân Vô Tà đã cải biến tất cả. Phải biết rằng lúc này Quân Vô Tà cũng không phải là tồn tại đơn giản, hắn là thần niệm của một vị Chí Tôn nhân gian! Là thần niệm dựa vào một tia chấp niệm liền có thể kéo dài mấy chục vạn năm, một mực tồn tại cho đến nay, còn là thần niệm do Quân Vô Tà lưu lại ở thời điểm là Chí Tôn nhân gian đỉnh phong, lực lượng ở trong đó có thể xưng là khủng bố, dung nhập vào trong cơ thể của Triệu Man, đủ khiến cho Tự Ngã Thi của hắn trở lại đỉnh phong, thậm chí là còn nâng cao lên thêm một cấp độ.
Sau khi đạt được sự trợ giúp của Quân Vô Tà.
Triệu Man không thể nghi ngờ là sẽ thu hoạch được thêm một cơ hội đoạt xá, dựa vào lực lượng tăng vọt, đánh bại Trần Khuynh Địch, lại đoạt xá Lạc Tương Tư, hắn vẫn còn có hi vọng sống sót.
Đối mặt với hi vọng như thế...
"Tên khốn!"
"Cút ngay! Ngươi cút ngay cho ta!"
"Lão tử không cần sự trợ giúp của tên ngu ngốc nhà ngươi!"
"Đáng chết!"
Triệu Man nổ tung ngoài ý liệu.
Hắn hoàn toàn không có để ý đến cái gì là hi vọng sống sót một lần nữa, hắn thậm chí là nhìn cũng không thèm nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Lạc Tương Tư một cái, chỉ là một mực giãy dụa, không ngừng bạo phát lực lượng, muốn đuổi thần niệm Quân Vô Tà ra ngoài, nhưng quanh người của hắn vẫn bạo phát ra từng chùm ánh sáng, triệt để bao phủ hắn.
Cũng che lấp tiếng rống giận dữ của hắn.
Sau khi làm xong tất cả những thứ này, thân ảnh mơ hồ của Quân Vô Tà mới chậm rãi quay người, nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch.
"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ ra tay ngăn cản ta chứ?"
"Khục." Trần Khuynh Địch chậc lưỡi.
"Không quan trọng, coi như ngươi giúp hắn, hắn cũng không đánh lại ta."

Chương 887: Đây là bí mật

"Rõ ràng vừa mới nói là nếu địch nhân nói nhảm, sẽ trực tiếp đánh tới một quyền cơ mà?"
"Đúng thế!" Trần Khuynh Địch tức giận nói ra: "Ngươi có ý kiến gì sao?"
"Ha ha ha!" Đối mặt với Trần Khuynh Địch có một chút phiền não, Quân Vô Tà lại đột nhiên nở nụ cười: "Không có ý kiến, đương nhiên là không có ý kiến, ha ha ha, đây thật đúng là một loại thể nghiệm mới lạ."
"Bất quá." Tiếng cười dần dần nhạt đi, thần sắc của Quân Vô Tà cũng trở nên nghiêm túc hơn: "A Không gây ra phiền toái cho ngươi, ta ở chỗ này xin lỗi ngươi và bằng hữu của ngươi thay cho hắn, mặc dù ta không rõ ràng kế hoạch của hắn lắm, nhưng đại khái cũng có thể đoán được một chút, hắn đối với cái gọi là nhân vật chính, khí vận, còn có hệ thống, đều là quá mức chấp nhất, đã không còn thấy rõ bản thân."
"Hừ!" Trần Khuynh Địch bĩu môi nói: "Nếu đã đoán được, vậy liền ngăn cản hắn sớm một chút, kết quả ngươi không những không ngăn cản, ngược lại còn cố ý dung túng cho hắn làm loạn, đối với ta mà nói là rất phiền phức."
"Ha ha ha." Quân Vô Tà lại cười cười.
Chuyện này đối với Trần Khuynh Địch mà nói cũng là một loại thể nghiệm rất mới lạ, bởi vì theo lý mà nói hắn và Quân Vô Tà cũng là địch nhân mới đúng, nhưng không biết vì sao, hắn lại không cảm giác thấy một chút địch ý nào, thậm chí là còn có mấy phần cảm giác thân thiết đối với Quân Vô Tà, mà đối phương rõ ràng đã từng là Chí Tôn nhân gian, lại không có một chút uy nghiêm nào.
"Đúng rồi, hắn còn huyết tế mấy chục vạn Man tộc, ngươi có biết không?"
"Biết rõ." Quân Vô Tà sảng khoái gật đầu nói: "Cho nên vào thời điểm hắn nhìn thấy ta mới cuồng loạn như vậy, một mặt tự nhiên là bởi vì không muốn gặp ta, một mặt khác chỉ sợ là cũng xấu hổ khi nhìn thấy ta, dù sao thì hắn cũng biết, Man tộc là do ta dốc hết tâm huyết sáng tạo ra vào năm đó..."
"Thế nhưng nhìn dáng vẻ của ngươi..." Trần Khuynh Địch có một chút chần chờ: "Dường như là không có cảm giác gì?"
"Làm sao có thể." Quân Vô Tà vừa cười, hắn dường như rất ưa thích cười, vừa nói: "Ta thế nhưng là rất thương tâm."
"Chuyện kia..."
"Chỉ bất quá nếu như là A Không làm, vậy thì cũng không có cách nào, dù sao thì chấp niệm của đạo thần niệm này cũng không phải là

Man tộc, cho nên cũng không thể làm được cái gì."
Quân Vô Tà cười cười, sau đó yên lặng thu liễm nụ cười, cúi đầu. Chỉ chốc lát sau hắn mới ngẩng đầu một lần nữa, trên mặt lại phủ đầy nụ cười xán lạn.
"Ta cũng đã sắp tiêu tán, chờ sau khi ta tiêu tán, A Không hẳn là sẽ lại xuất hiện, thật xin lỗi, lại tạo thêm rắc rối cho ngươi!"
"Vậy thì đừng tạo ra rắc rối..."
"Ha ha, thật xin lỗi, thật khó mà làm được."
Quân Vô Tà xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Lạc Tương Tư được Trần Khuynh Địch bảo hộ ở sau lưng: "Xem như xin lỗi, ta sẽ lưu vài thứ cho tiểu sư muội của ngươi, trên giá trị nghiêm ngặt mà nói, bây giờ nàng kỳ thật cũng là một vị truyền nhân duy nhất của ta ở trên đời này."
"À còn có..."
Đầu ngón tay của Quân Vô Tà nảy một cái, một đạo hào quang chợt hiện, liền rơi vào trước mặt của Trần Khuynh Địch.
"Đây là lễ vật cho ngươi."
"Bất quá, mặc dù nói là lễ vật xin lỗi, nhưng nếu như về sau A Không thắng, vậy thì toàn bộ những thứ này cũng không còn, cho nên có thể thu được hay không thì còn phải dựa vào bản lãnh của ngươi."
"Ha ha ha ha ha."
Quân Vô Tà cười có một chút ác ý, nhưng phối hợp với bộ dáng thiếu niên lúc này của hắn, lại làm cho người không thể sinh ra ác cảm.
Mà theo thời gian trôi qua, ánh sáng bao phủ Triệu Man càng thêm sáng tỏ, tương phản, thân ảnh của Quân Vô Tà lại là càng thêm ảm đạm, càng ngày càng mơ hồ.
"Sắp tới lúc rồi." Quân Vô Tà ngẩng đầu nhìn lên trời, lại nhìn chung quanh, nhìn kiến trúc tràn ngập phong cách hiện đại, trong mắt tràn đầy hoài niệm: "A Không thân làm người xuyên việt, thật ra là rất lợi hại."
"Vào thời điểm phủ Hộ Quốc Công bị diệt, nếu như không có A Không cổ vũ ta đã mất hết can đảm, chỉ sợ là ta căn bản sẽ không khả năng tỉnh lại một lần nữa, ở trong đoạn đường đó, vẫn luôn là hắn chống đỡ cho ta, chỉ là chính hắn bị cái gọi là khí vận làm cho choáng váng, cho rằng mọi thứ đều là do ta có khí vận ngập trời..."
"Thật là..."
"Còn nói ta là ngớ ngẩn, rõ ràng là chính hắn cũng không tự biết là mình ngớ ngẩn."
Trần Khuynh Địch rất tự giác ngậm miệng lại, yên lặng lắng nghe Quân Vô Tà tự lẩm bẩm.
"Còn có, hắn có khả năng là cũng tự cảm thấy rất áy náy, kỳ thật là lúc đầu ta có hi vọng siêu thoát, dù sao thì ta cũng đã là Chí Tôn nhân gian, lại có hệ thống, vào sau khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, chỉ là vào thời điểm A Không sáng tạo ra Trảm Tam Thi Minh Ngã Kinh,

bị công pháp phản phệ khiến cho tính mạng rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, vì thế ta đã dùng hết ban thưởng của hệ thống."
"Bởi vì vậy ta mới không có cách nào siêu thoát."
"Hắn cố chấp siêu thoát như thế có khả năng cũng là do phần duyên cớ này...ha ha ha! Nói đến đây, nhân cách của A Không kỳ thật vốn là đã rất vặn vẹo, cũng không nhất định là đều bởi vì ta, dùng câu nói kia thì phải nói như thế nào? A Không là kẻ kiêu ngạo? Ha ha ha."
Quân Vô Tà quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Cám ơn ngươi đã yên lặng nghe ta luyên thuyên về quá khứ."
"Đã nhiều năm như vậy, có thể tìm người thổ lộ hết một phen, thực sự là không tệ."
"Nếu như ngươi có thể xuất sinh sớm vài chục vạn năm mà nói, chúng ta nhất định có thể trở thành bạn."
Trần Khuynh Địch khó có thể tin, há to miệng: "Đã như vậy ngươi phải lý giải tình cảnh của ta chứ?"
"Rõ ràng là muốn giết ta, nhưng lại nói sảng khoái dứt khoát như vậy!"
"Đến tột cùng là ở trong đầu của ngươi chứa thứ gì?"
Đối mặt với sự trào phúng của Trần Khuynh Địch, Quân Vô Tà lại ôm bụng phá lên cười: "Ha ha ha ha!"
"Đây cũng là chuyện không có cách nào khác."
"Dù sao thì nhân loại cũng không có cách nào hiểu nhau."
"Nếu như nhân loại có thể hiểu nhau mà nói, vậy còn cần Gundam để làm cái gì?" (Gun dam(*): những người máy khổng lồ)
"Hả?" Biểu lộ của Trần Khuynh Địch ngưng kết trong nháy mắt.
Gundam? Mặc dù biết Triệu Man đã nói hết sự tình người xuyên việt, nhân vật chính, còn có hệ thống cho Quân Vô Tà, nhưng mà ngay cả Gundam hắn cũng biết?
Dường như là phát giác ra được ánh mắt của Trần Khuynh Địch, Quân Vô Tà trừng mắt nhìn, chợt dựng thẳng ngón trỏ lên đặt ở trên bờ môi, làm ra cử chỉ chớ có lên tiếng.
"Đây chính là bí mật."
"Đừng có nói ra ngoài."
Trần Khuynh Địch: "! !! !"
Con m* nó.
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, từng cơn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh vốn đã mơ hồ đến cực điểm của Quân Vô Tà liền triệt để phiêu tán theo gió, mất đi tung tích.
Mà gần như đồng thời...
"Không! !! !! !!" Ánh sáng vỡ vụn, tiếng rống giận dữ cuồng loạn của Triệu Man vang dội trong toàn bộ thế giới huyễn cảnh.

Chương 888: Man Thần Quân Vô Tà

Man Thần Quân Vô Tà, là một nam nhân đã sớm bị người đời quên mất, bị chôn vùi ở trong dòng sông lịch sử, những thành tựu to lớn của hắn là không thể diễn tả bằng lời.
Phải biết rằng đó chính là thời đại viễn cổ.
Những gì được biết cho đến nay là ba mạch Đạo, Phật, Ma đã khai sáng thời đại Thượng Cổ.
Mà tại thời đại kia, Nhân tộc còn không phải là nhân vật chính, ở bên trong đại thế giới Trung Thổ có vạn yêu tranh bá, ở bên ngoài có Tà Thần xâm lấn, Nhân tộc quật khởi từ lúc còn nhỏ yếu, mới đầu bất quá chỉ là khẩu phần lương thực của Yêu tộc, sau đó trưởng thành từng bước một, khai sáng đạo thống, thành lập hoàng triều, Thủy Đế Thượng cổ Tiên Tần bình định càn khôn.
Trải qua một thời đại tranh phong cuối cùng mới có thể bình định thiên hạ.
Nhưng thời đại viễn cổ lại khác biệt, ở cái thời đại kia không có Thuỷ Đế Thượng cổ Tiên Tần, không có Đạo Tổ, không có Phật Tổ, cũng không có Ma Tổ, tình cảnh của Nhân tộc chỉ sợ còn muốn hèn mọn hơn so với thời đại Thượng Cổ, nhưng chính là tại cái thời đại kia, Man Thần Quân Vô Tà hoành không xuất thế, cả thiên hạ đều là địch, nhưng lại trở thành tồn tại thiên hạ vô địch, kinh tài tuyệt diễm, che đậy cổ kim.
Một mình hắn đã bình định cái thời đại kia! Phải biết rằng Man Thần ở cái thời đại kia, thế nhưng cũng không có tồn tại ngồi ngang hàng với hắn, ở thời đại Thượng Cổ, ba mạch Đạo, Phật, Ma cùng tồn tại, cuối cùng Tam tổ Đạo Phật Ma siêu thoát, mà Man Thần theo một ý nghĩa nào đó còn muốn kinh diễm, còn muốn xuất sắc hơn so với bọn hắn, cuối cùng lại không thể siêu thoát, bị tuổi thọ hạn chế.
Vì sao? Triệu Man rất rõ ràng, bởi vì hắn chính là người đi theo Quân Vô Tà từng bước, tận mắt nhìn Quân Vô Tà quét ngang thiên hạ, tận mắt nhìn Quân Vô Tà không ai địch nổi, tận mắt nhìn Quân Vô Tà rốt cuộc vĩ đại dường nào, nhưng cuối cùng, hắn cũng không thể không tận mắt nhìn nam nhân vĩ đại này dần dần già đi.
Không công bằng! Nếu như nói trong cái thiên hạ này nhất định phải có một người siêu thoát mà nói.
Quân Vô Tà nên siêu thoát!
Nhưng hết lần này đến lần khác Quân Vô Tà lại không làm được!
Trong đời này hắn sáng tạo vô số kỳ tích, siêu thoát đối với hắn mà nói, đơn giản chỉ là lại sáng tạo ra một cái kỳ tích khác mà thôi, vốn nên không có một chút khó khăn nào! Nhưng tại sao hắn lại không làm được? Là vì không thể làm được? Điều đó là không có khả năng!

Hắn sẽ không có khả năng không làm được!
Không sai, là bởi vì chính mình. Quân Vô Tà vốn hẳn sẽ trở thành mặt trời vĩnh hằng bất biến ở trên trời, tiến hành siêu thoát, lưu danh mãi mãi ở trong lịch sử, nhưng cuối cùng, hắn lại trở thành một khỏa lưu tinh cháy hết, phù dung sớm nở tối tàn, sau đó dần dần bị mai một, cuối cùng thậm chí là không có ai nhớ được tên của hắn...
Đáng giận!
"Không! !! !!"
Triệu Man bùng nổ, điên cuồng gầm thét, khuôn mặt trở nên dữ tợn đến cực hạn: "Cái tên phế vật này! Đi ra! Đi ra cho ta! Nếu thần niệm có thể lưu đến bây giờ, vậy coi như là chân thân có thể sống đến bây giờ cũng chẳng có gì lạ, ngươi hãy đi ra cho ta! Ngươi đâu rồi tên khốn! !!"
Tiếng gào thét thảm thiết của Triệu Man quanh quẩn ở trong toàn bộ thế giới huyễn cảnh. Thậm chí là ngay cả bộ dáng của thế giới huyễn cảnh cũng bắt đầu biến hóa kịch liệt, không còn là bộ dáng xã hội hiện đại, mà là từng đạo từng đạo hình ảnh, đại địa Man Hoang, hai thiếu niên sóng vai đi với nhau, một đôi huynh đệ huyết chiến không nghỉ, những lời chúc phúc chân thành, còn có quyết tuyệt mỗi người đi một ngả cuối cùng.
"A Không, ngươi nói là ở trên cái thế giới này thật sự có người có thể vĩnh sinh bất tử sao?"
"Đương nhiên là có!"
"Vì sao?"
"Nói nhảm! Nếu như không có thì sẽ không phù hợp với cái thế giới cao võ này! Tin tưởng ta, chờ đến thời điểm chúng ta đều vô địch thiên hạ, chúng ta liền có thể chứng đạo trường sinh cùng với nhau, sau đó một người đắc đạo gà chó thăng thiên, mang theo tất cả mọi người vĩnh sinh bất tử cùng một chỗ, tiêu dao ở phía dưới bầu trời!"
"Thực sao..."
"Nói nhảm!"
"Tin ta đi!"
"Ha ha ha, được, ta tin tưởng ngươi!"
Dưới trời chiều, hai thiếu niên trẻ tuổi nắm tay lẫn nhau, gõ lên bên trên lồng ngực của đối phương, mang theo nhiệt huyết đặc thù của thiếu niên.
"Chúng ta sẽ cùng nhau."
"Chứng đạo trường sinh!"
"A Không, ngươi nói xem có phải ta đã sắp chết hay không?"
"Im miệng! Vào loại thời điểm này mà ngủ là sẽ xong đời! Không cho phép ngủ! Mở to mắt cho ta, nhìn tư thế oai hùng lão tử kéo ngươi trở về từ quỷ môn quan, sau đó ghi nhớ ở trong lòng, đợi ngày sau phát đạt thì hãy dìu dắt lão tử, ngươi thế nhưng là nhân vật chính, có khí vận gia thân, làm sao có thể chết! ?"

"Ha ha ha..."
Trong ánh trăng sáng chiếu rọi vạn vật, trên mặt đất tràn đầy máu tươi màu đỏ thẫm, mang theo độc tính nồng nặc, ăn mòn đại địa.
"Nhìn đi! Ta đã nói là ngươi không chết được, nhân vật chính làm sao có thể chết chứ!"
"Ha ha ha, chuyện này thật đúng là…"
"A Không."
"Nhà của chúng ta đã không còn."
"Yên tâm! Chúng ta đi ra bên ngoài xông xáo, sau khi trở về thì sẽ báo thù, giết sạch toàn bộ đám người đáng chết kia!"
"Có làm được không?"
"Đương nhiên là được! Đừng quên, ngươi thế nhưng chính là nhân vật chính! Có khí vận gia thân bẩm sinh, còn có hệ thống, coi như là nguy cơ hẳn phải chết không thể nghi ngờ ngươi cũng có thể thuận lợi vượt qua, ngươi sợ cái gì chứ? Hiện tại nên sợ chính là bọn hắn mới đúng!"
"Ha ha ha! Được! Ta tin tưởng ngươi!"
Dưới ánh trăng, hai thanh niên vỗ tay với nhau, lộ ra nụ cười mệt mỏi, nhưng lại tràn đầy hi vọng đối với tương lai.
"Xong đời rồi, lần này chơi lớn quá mức, ta giống như là đã không thể sống nổi tới ngày ngươi trở thành thiên hạ vô địch sau đó dìu dắt ta..."
"A Không! Mở to mắt! A Không!"
"M* nó, ta còn muốn đến lúc đó cưới vợ đẹp, đi đến đỉnh cao của cuộc sống, lần này đã thất sách rồi!"
"Im miệng! Không cho phép ngủ! Mở to mắt ra mà nhìn! Nhìn ta làm như thế nào để kéo ngươi trở về từ quỷ môn quan!"
"Lời này nghe thật là quen tai...ha ha."
Mặt trời mọc ở giữa bầu trời.
"Không ngờ được là thật sự có thể còn sống sót."
"Nói nhảm!"
"Có ta xuất mã, A Không ngươi muốn chết cũng đều là chuyện không thể nào!"
"Cũng đúng, ta thế nhưng là vai phụ quan trọng nhất ở bên cạnh nhân vật chính a, nhất định là cái chủng loại sẽ sống đến đại kết cục kia."
"Đã đến lúc nào rồi, còn nhân vật chính gì chứ, đã nói là không có chuyện đó rồi."
"Ta đã lừa ngươi lúc nào, nếu ngươi không phải là nhân vật chính, ngươi đã sớm chết không biết bao nhiêu lần."
"Ha ha ha…nếu không phải có ngươi, ta mới thực sự đã sớm chết không biết bao nhiêu lần."
"Chúc mừng! Tên ngớ ngẩn cuối cùng cũng đã lập gia đình! Không ngờ được người có IQ như ngươi cũng có người nhìn trúng a, đối với

ta mà nói đây chính là một bất ngờ thú vị, Mai tỷ hãy chiếu cố hắn một chút, hắn lớn tới bây giờ cũng không biết mình có bao nhiêu bản sự."

Chương 889: Siêu Xayda

"Lời này ta trả lại y nguyên cho ngươi! So với ta, ngươi không phải cũng giống như vậy sao, có tính cách vặn vẹo như vậy cũng có người để ý đến ngươi, so với những thứ này, ta rất lo lắng cuộc sống gia đình của ngươi có hài hoà hay không đó, tiểu Chiêu ngươi cũng phải thông cảm cho hắn, nếu như hắn khi dễ thì hãy nói với ta."
"Nhìn thử xem ta có đánh hắn hay không?"
"Ngươi thì biết cái gì!"
"Ha ha ha, ha ha ha ha!"
"Ha ha ha ha ha!"
…
"Chết rồi."
"Tu vi của tiểu Chiêu không thể đi xa hơn, vội vàng kéo dài tuổi thọ, kết quả là đã tẩu hỏa nhập ma mà chết rồi."
"Bớt đau thương!"
"Này, đồ ngốc, có phải là ta nhìn lầm rồi hay không, ngươi mọc tóc trắng?"
"Chuyện nhỏ."
"Mai tỷ..."
"Không có chuyện gì."
"Được rồi, bất quá tên ngớ ngẩn, ta dự định bế quan, có thể sẽ không xuất hiện trong một thời gian rất dài."
"Vậy sao, ta cũng vậy."
"Ngây thơ, ta đã sắp chết."
"Thì ra là vậy!"
"Hơn nữa ta phát hiện ra cũng không phải là nhìn lầm, mái tóc của ngươi đã bạc trắng, vì sao ngươi còn chưa siêu thoát? Ngươi là Chí Tôn nhân gian cơ mà?"
"Không siêu thoát được."
"Vì sao?"
"Có thể là do tu vi của ta còn chưa đủ, ha ha ha, ta vẫn đang cố gắng."
"Phải không?"
Vẫn là cảnh tượng đó, vẫn là trời chiều mặt trời lặn về phía Tây, vô luận là Triệu Man, hay là Quân Vô Tà, mặt mũi của bọn hắn cũng không hề biến hóa, một người là Chí Tôn thiên hạ đệ nhất nhân, một người khác là Đại tế ti nổi tiếng xa gần, nhưng so sánh cùng với quá khứ, ở chung quanh bọn hắn đã không còn những người khác.
Thê tử, dòng dõi, thuộc hạ, tuyệt đại đa số đều dần dần già đi theo thời gian, rời bỏ bọn hắn.
Chỉ còn lại hai người bọn hắn, mà hiện tại…

"Ta dự định tìm một chỗ không người để chờ chết, hãy lưu cho ta một giọt máu tươi của ngươi."
"Được."
"Còn có tuyệt học của ngươi, Thất Đại Nghịch cũng cho ta đi."
"Được."
"Tên khốn! Con m* nó cái gì ngươi cũng đưa hết cho ta, là muốn uỷ thác cho lão tử sao! ? Ta nói cho ngươi biết! Không có cửa đâu! Ta sẽ cho ngươi ba ngày thời gian, nhanh siêu thoát cho lão tử!"
"Xin lỗi."
"Cút đi! Lão tử không cần ngươi nói lời xin lỗi! Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không siêu thoát được, mà ta có thể siêu thoát, đến lúc đó thanh danh của Triệu Man ta vang khắp thiên hạ, danh hào Man Thần Quân Vô Tà của ngươi coi như sẽ chẳng khác gì so với người thường, nếu không muốn trở thành như vậy, thì hãy tranh thủ thời gian siêu thoát! Có nghe thấy hay không?"
"Xin lỗi."
"M* nó! Đổi hai chữ khác! Ta không muốn nghe cái đáp án này."
"Thật xin lỗi, ta có thể sẽ không thể thực hiện được ước định lúc trước."
"Ngươi xéo ngay cho ta!"
"Chờ lão tử siêu thoát rồi, ngươi hãy hối hận ở trong phần mộ đi thôi!"
"Ngớ ngẩn! !! !"
Ở trong toàn bộ thế giới huyễn cảnh, sau cùng dừng lại ở hình ảnh mỗi người đi một ngả.
Cuối cùng nổ tung ầm ầm, tất cả dường như là ảo mộng, bất quá bây giờ Quân Vô Tà đã biến mất.
Hai người đã từng đứng sóng vai.
Bây giờ chỉ còn lại có một mình Triệu Man lộ ra hai mắt vô thần quỳ rạp xuống trong bóng tối.
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch có một chút muốn khóc.
Triệu Man quỳ rạp xuống ở giữa không trung tối tăm.
Thế giới xã hội hiện đại trước đó vào lúc này đã hoàn toàn tan vỡ, không tồn tại cuối cùng vẫn sẽ không tồn tại, thay vì nói đây là ký ức của Trần Khuynh Địch, không bằng nói là của Triệu Man, chỉ là vào lúc này, cái gì xã hội hiện đại, cái gì mà quá khứ huy hoàng, đối với Triệu Man mà nói cũng đã sớm không còn trọng yếu.
"Chết tiệt..."
"Ta không tin."
"Nếu lúc trước ngươi đã nhìn thấu kế hoạch của ta, thậm chí có thể lưu giữ thần niệm cho đến bây giờ, ngươi làm sao lại không có một chút chuẩn bị nào? Ta tuyệt đối không tin, ngay cả ta cũng đều có thể vượt qua mấy chục vạn năm sống cho đến bây giờ, ngươi làm sao lại không sống được cho tới giờ? Ngươi thế nhưng là có hệ thống, ngươi

thế nhưng là nhân vật chính..."
"Không có khả năng!"
Sau khi nói một mình, Triệu Man bỗng nhiên ngẩng đầu, phát ra một tiếng gào thét không cam lòng như là dã thú, mà ở trên người của hắn, nguyên thần chấn động kinh khủng bỗng nhiên bạo phát ra, mạnh hơn so với trước đó rất nhiều! Thậm chí có thể nói là hoàn toàn không cùng một cấp bậc so với lúc trước.
Phát giác được loại biến hóa này, sắc mặt của Trần Khuynh Địch lập tức biến đổi.
Trước tiên cần phải bảo vệ Lạc Tương Tư, dù sao thì nàng cũng vừa mới bị Xích Tiêu Kiếm trảm một kiếm, mặc dù Xích Tiêu Kiếm đã chủ động thu liễm lực lượng, không đến mức thực sự làm tổn thương nàng, nhưng vẫn sẽ tạo thành trùng kích nhất định đối với tinh thần, cho nên bây giờ ý thức của Lạc Tương Tư vẫn ở vào trạng thái hôn mê như cũ.
"Này? Xích Tiêu? Đại ca? Có ở đó không?"
"Chuyện gì?"
Ở trong đầu truyền đến thanh âm của kiếm linh Xích Tiêu Kiếm, nghe cái ngữ khí lười biếng còn mang theo vài phần không kiên nhẫn này, Trần Khuynh Địch liền tự động tưởng tượng ra một tên béo chết tiệt nằm ngửa trên ghế sa lông đọc truyện tranh...
"Khụ khụ!" Lắc lắc đầu, ném tạp niệm ra sau ót, Trần Khuynh Địch lập tức nói ra: "Có nắm chắc không?"
"Tên gia hoả ở phía đối diện giống như đã siêu tiến hoá a?"
"Ừm, ta biết." Kiếm linh Xích Tiêu Kiếm cũng đáp lại hết sức nghiêm túc: "Là siêu Xayda, yên tâm, cái cường độ này của hắn nhiều lắm chỉ là Siêu Xayda cấp một, còn kém rất xa với cấp hai."
Trần Khuynh Địch: "..."
Không biết vì sao, cảm giác khẩn trương liền biến mất hơn phân nửa trong nháy mắt, có trời mới biết Thuần Dương Đạo Tôn lúc trước rốt cuộc đã dạy tên gia hỏa này thứ gì.
"Yên tâm đi." Mặc dù lời nói ở ngoài miệng rất không đáng tin cậy, nhưng kiếm linh Xích Tiêu Kiếm đến cùng vẫn rất nghĩa khí, cuối cùng vẫn cho Trần Khuynh Địch một lời khẳng định: "Mặc dù lợi hại, nhưng vốn lấy năng lực của ta, muốn đánh ngang tay là dư xài, mà loại trạng thái này của hắn hẳn là có thời gian hạn chế, sẽ không xảy ra vấn đề."
"Phù!" Trần Khuynh Địch lập tức nhẹ nhàng thở ra, kiếm linh Xích Tiêu Kiếm vừa nói ra lời này, hắn lập tức cảm thấy eo không mỏi chân không đau, tràn đầy năng lượng, ngay cả sống lưng cũng thẳng hơn không ít.
Không cần phải sợ!
Chỉ là khiến cho Trần Khuynh Địch không dự liệu được là hành động kế tiếp của Triệu Man.

Hắn cũng không có chú ý đến Trần Khuynh Địch, mà thậm chí là ở trong suy nghĩ của hắn cũng không có Trần Khuynh Địch, hai mắt nguyên bản vô thần dần dần bị một loại tình cảm khác thay thế, đó tuyệt đối là chấp niệm, là một loại chấp niệm không đạt mục đích thề không bỏ qua, không thấy hoàng hà tuyệt đối sẽ không quay đầu lại.
"Không sai."
"Ta không tin ngươi đã chết."
"Một đời Chí Tôn nhân gian làm sao có thể cứ thế mà chết đi, ta thế nhưng cũng đều còn sống, thậm chí chỉ cần ta muốn, ta vẫn còn có thể một mực sống sót, mặc dù không có siêu thoát, nhưng ta cũng đã trường sinh a, ta có thể sống vô cùng lâu, ngươi làm sao lại có thể chết như vậy? Ngươi sẽ không có khả năng liền chết như vậy..."
"Tuyệt đối không có khả năng!"
Triệu Man trợn hai mắt lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía chân trời!
Ầm ầm! Trong phút chốc thiên địa vỡ nát!

Chương 890: Phông nền

Tầm nhìn của Trần Khuynh Địch đảo ngược trắng đen trong nháy mắt, tiếp đó toàn thân giật mình một cái, một giây sau lại trở về bên trong khoang thuyền Thái Dương Kim Thuyền một lần nữa, mà Lạc Tương Tư thì vẫn được hắn ôm ở trong ngực, chỉ là ở một chỗ khác trong khoang thuyền, một đạo bóng người sáng lên lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đó.
Đó là Triệu Man! Hắn đã chủ động lui ra ngoài từ trong ý thức của Lạc Tương Tư! Kế hoạch mưu đồ mấy chục vạn năm bị hắn ném ra sau đầu không có một chút do dự.
Vì sao?
Triệu Man cũng không trả lời nghi vấn ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, thân ảnh của hắn lóe lên một cái, liền rời khỏi khoang thuyền Thái Dương Kim Thuyền, xuất hiện ở trên boong thuyền Thái Dương Kim Thuyền, không bận tâm một chút nào đến hoàn cảnh ở chung quanh, phải biết rằng, tổn thương của Vực Ngoại Hư Không đối với nguyên thần thuần túy là rất lớn, Triệu Man lại hồn nhiên không thèm để ý.
Bởi vì hắn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.
"Vực Ngoại Hư Không? Vừa vặn, ở nơi này không có sự áp chế của Thiên Đạo, kết quả do Tiên Thiên Thuật Số suy luận ra sẽ càng thêm rõ ràng, cũng càng tiếp cận hiện thực hơn..."
"Quân Vô Tà."
"Ngươi đừng hòng lừa gạt được ta!"
"Bằng vào IQ của ngươi cũng muốn gạt ta? Quá ngây thơ rồi! Hãy nhìn ta bóc trần âm mưu của ngươi!"
Hai tay của Triệu Man lay động như tia chớp, sau khi lấy được lực lượng của Quân Vô Tà, lực lượng nguyên thần của hắn đã tăng lên trên diện rộng, ở dưới sự thao túng của hắn hóa thành từng nét bùa chú bay múa tứ tán, phù văn bao phủ vạn trượng, diễn hóa ra Địa, Thủy, Phong, Hỏa, Thiên, Lôi, Sơn, Trạch, một đống đồ vật bát quái xoay quanh Triệu Man giống như bàn quay.
Là Càn Khôn Bát Quái Đại Đạo Tàng!
Đây mới là bản lĩnh giữ nhà chân chính của Triệu Man! Nếu như nói Trảm Tam Thi Minh Ngã Kinh là thủ đoạn để Triệu Man có thể sống từ thời đại viễn cổ cho tới bây giờ mà nói, như vậy Càn Khôn Bát Quái Đại Đạo Tàng chính là thủ đoạn chân chính giúp cho hắn có thể sống sót ở thời đại viễn cổ hung tàn, trên thực tế chính là dựa vào môn Tiên Thiên Thuật Số này, hắn và Quân Vô Tà mới có thể nhiều lần biến nguy thành an.
Lấy càn khôn bát tướng thôi diễn bát quái, lấy bát quái thôi diễn

thiên cơ, nếu vận chuyển môn thuật số này tới cực hạn, thậm chí là có thể chân chính đánh cắp một tia thiên cơ! Thứ này khác biệt cùng với mệnh tinh của võ giả tầm thường, mệnh tinh mặc dù cũng tượng trưng cho số mạng của võ giả, nhưng ở trên phương diện khác mà nói, mệnh tinh cũng là thủ đoạn chế ước võ giả của đại thế giới Trung Thổ, mà thiên cơ lại hoàn toàn khác biệt, nó là một bộ phận của đại đạo, cũng không bị giới hạn bởi đại thế giới Trung Thổ!
Triệu Man có thể vượt qua mấy chục vạn năm thời gian, biết được ở thời đại này sẽ xuất hiện một vị nhân vật chính, thậm chí còn có thể tính được hệ thống sẽ xuất hiện, có thể thấy được chỗ đáng sợ của môn Tiên Thiên Thuật Số này, loại thôi diễn này là không giảng đạo lý nhất, chuẩn xác nhất, cũng là dễ dàng bị trời phạt nhất.
"Phốc!"
Tiếp đó Triệu Man trực tiếp phun ra một ngụm máu, phun ra máu dưới trạng thái nguyên thần, chính là tinh hoa linh hồn của hắn, trực tiếp dung nhập vào bên trong hư không phiêu tán theo gió, Tự Ngã Thi thiên chuy bách luyện cũng đang không ngừng rạn nứt, nhưng dù vậy, ngón tay của hắn vẫn không hề đình chỉ thôi diễn, trái lại còn tăng nhanh tiết tấu.
Hắn muốn suy diễn cho ra!
"Ta không tin là ngươi đã chết!"
"Ngươi còn sống!"
"Ngươi nhất định phải còn sống sót!"
"Hãy nhìn lão tử lôi ngươi ra! !!"
Triệu Man điên cuồng mà rống to, nhưng ở dưới con ngươi ngông cuồng lại là lý trí cực hạn.
Thôi diễn! Tiếp tục thôi diễn!
Chuyện cho tới bây giờ hết thảy đều đã bị Triệu Man quên đi, tận mắt thấy thần niệm của Quân Vô Tà xuất hiện, hồi ức ở mấy chục vạn năm trước phảng phất như xảy ra một lần nữa hiện lên ở não hải, nhưng lại tận mắt nhìn thấy Quân Vô Tà hóa thành bụi bặm triệt để sụp đổ, ký ức, những ước định, tất cả đều phảng phất như bọt biển...
Hắn không thừa nhận! Ngày hôm nay hắn nhất định phải đạt được một cái đáp án!
Mình đã chịu cô tịch mấy chục vạn năm, không tiếc tất cả để mưu đồ và bày bố, vốn tưởng là hắn đã chết rồi, cũng đều đã hạ quyết tâm dứt khoát gánh vác danh hào của hắn, để cho danh tiếng Man Thần vang vọng thiên hạ một lần nữa, kết quả hắn thế mà lưu lại một đạo thần niệm? Hơn nữa còn vì cứu mình mà hủy diệt bản thân?
Ai cần ngươi cứu! ? Tự tiện xuất hiện, tự tiện sụp đổ, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? Để cho ta dấy lên hi vọng ngươi có lẽ còn chưa có chết, nhưng lại tự tay hủy diệt tia hi vọng này, ngươi coi ta là đồ đần sao! ?

Nếu đã chết rồi thì cũng đừng đi ra! Nếu như đã đi ra, vậy liền sống lại cho ta! Tên khốn! !!
"Phá! !! !!"
Triệu Man bỗng nhiên nắm chặt thiết quyền, đưa tay hướng lên trời, trong phút chốc, rõ ràng là hư không tối tăm tĩnh mịch, lại bỗng nhiên rung động, mây máu hội tụ, trời khóc ra máu! Một sợi huyết quang hiện ra ở trong mưa máu, bị Triệu Man gắt gao chộp vào trong lòng bàn tay, phảng phất như cầm lấy đồ vật quý báu nhất.
Rõ ràng chỉ là một sợi hào quang, nhưng lại nặng nề giống như núi sông.
Vẻn vẹn chỉ là nắm chặt nó, liền khiến cho thân thể của Triệu Man rơi vào sụp đổ không thể nghịch chuyển.
Trong hào quang, lực lượng cắn trả kinh khủng quét sạch toàn thân của Triệu Man, không đợi hắn xem xét tin tức ở trong hào quang, cỗ lực lượng này liền muốn nghiền nát hắn...
"Cút!"
Ầm ầm! Triệu Man cũng không có phản kháng, nhưng ở phía sau của hắn, một tiếng rống giận dữ vô cùng bá đạo phảng phất như truyền đến từ mấy chục vạn năm trước, trực tiếp chấn vỡ toàn bộ lực lượng cắn trả kinh khủng!
"! !!"
Đó là thần niệm mà Quân Vô Tà lưu lại ở trên người của Triệu Man. Sau khi đánh vỡ nát lực lượng cắn trả, sợi thần niệm này liền tản đi hết.
Mà Triệu Man...
"Khá lắm." Sau khi hắn tra xét tỉ mỉ một lần tin tức trong hào quang, đột nhiên cười cười.
"Người xuyên việt!"
Triệu Man đảo ngược ánh mắt, nhìn về phía phương hướng Thái Dương Kim Thuyền, rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch ở trên boong thuyền.
"Cũng không tốt như vậy..."
Ầm! Triệu Man chưa dứt lời, thân thể liền triệt để mất đi cân bằng, lộ ra bộ dáng không cam lòng, lại không thể làm gì, cuối cùng lộ ra nụ cười thản nhiên tiếp nhận, giống như Quân Vô Tà lúc trước, tan biến theo gió, vỡ nát ở bên trong hư không.
Ở trên boong thuyền Thái Dương Kim Thuyền.
Trần Khuynh Địch dùng ánh mắt phức tạp nhìn Triệu Man toái diệt trong hư không, bĩu môi nói: "Đây coi là chuyện gì?"
"Ta đã hoàn toàn biến thành phông nền rồi sao?"
"Từng người xuyên việt đều là kiểu này sao?"
"Chẳng lẽ không thể thành thục ổn trọng một chút giống như ta sao..."
Sau khi tự nhủ oán trách một hồi, Trần Khuynh Địch mới hơi xúc

động lắc đầu.
Nói thật, quan hệ giữa Quân Vô Tà cùng với Triệu Man, nếu thật sự nói không có một chút cảm giác nào đó là không có khả năng, nhưng song phương dù sao cũng là địch nhân, Trần Khuynh Địch cũng sẽ không đồng tình quá nhiều đối với bọn hắn, nhưng tao ngộ của Triệu Man cùng với Quân Vô Tà, lại làm cho trong lòng của Trần Khuynh Địch sinh ra một loại cảm giác nguy cơ khẩn cấp.
Đó là thời gian.

Chương 891: Không thể làm ngơ

Trần Khuynh Địch có nhận thức rất rõ ràng đối với mình, đừng thấy hắn ở bên trên công pháp cao thâm không biết một chữ nào, học tập võ công tuyệt thế nếu không phải dựa vào hệ thống thì chính là dựa vào thể chất, nhưng kỳ thật Trần Khuynh Địch ở phương diện "luyện thể" lại có mẫn cảm vượt mức bình thường cùng với thiên phú không giống như bình thường.
Nói đơn giản hơn một chút, chính là ở thời điểm luyện thể, Trần Khuynh Địch có thể dựa vào trực giác biết được làm sao để có thể luyện thể đạt tới hiệu quả tốt nhất, hơn nữa thân thể của hắn còn tốt ngoài ý liệu, có tính dẻo cực cao, từ phương diện này mà nói, Trần Khuynh Địch kỳ thật cũng được coi là một siêu cấp thiên tài.
Bởi vậy ở dưới sự trợ giúp của hệ thống, Trần Khuynh Địch có tốc độ tu luyện rất nhanh chóng, ở trong mấy năm ngắn ngủi đã bước vào cảnh giới mà võ giả tầm thường mất mấy trăm năm cũng đều không nhất định đạt tới, hơn nữa lại là luyện thể, đại nạn tuổi thọ đối với Trần Khuynh Địch mà nói vẫn là một đồ vật nằm ngoài tầm với, căn bản là không cần phải lo lắng qua.
Nhưng mà, người ở bên cạnh Trần Khuynh Địch thì sao? Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, bốn người này đều là nhân vật chính, có lẽ là không cần phải lo lắng, Ninh Thiên Cơ thân làm nghĩa phụ tiện nghi của hắn, cũng không đến phiên hắn lo lắng, nhưng những người khác thì sao? Quỷ Ảnh, Long Thiên Tứ, tất cả các trưởng lão lớn nhỏ ở Thuần Dương Cung...thậm chí còn có Thánh Thượng Đại Càn.
Triệu Man đã từng nói một câu, mặc dù lúc ấy Trần Khuynh Địch lơ đễnh, nhưng sau đó lại không thể không nghĩ đến: không có hệ thống, người xuyên việt sẽ không thể nào siêu thoát! Là thật sao? Nếu như vậy...Thánh Thượng Đại Càn phải làm sao bây giờ?
Đối với Thánh Thượng Đại Càn, cảm nhận của Trần Khuynh Địch là vô cùng tốt, thứ nhất là hai người vốn đã tâm đầu ý hợp, thứ hai hai người đều là người xuyên việt, có chủ đề chung, hơn nữa Thánh Thượng Đại Càn còn là thiên hạ đệ nhất nhân, Trần Khuynh Địch cũng không có trải nghiệm như Triệu Man, cho nên hắn đối với Thánh Thượng Đại Càn là vô cùng khâm phục.
Thậm chí còn có một chút kính ngưỡng.
Có thể không dựa vào hệ thống, thuần túy dựa vào bản thân đạt đến địa vị và thực lực như bây giờ.
Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn luôn rất bội phục đối với Thánh Thượng Đại Càn.
Mà nếu Thánh Thượng Đại Càn bởi vì loại nguyên nhân không có hệ

thống mà không có cách nào siêu thoát, đến lúc đó mình chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn giống như Quân Vô Tà vậy, chôn vùi ở trong dòng sông lịch sử, cho dù là cái gì cũng không làm được...
"Nghĩ gì thế chứ?" Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Người ta thế nhưng là thiên hạ đệ nhất nhân, ngay cả vấn đề không có mệnh tinh cũng đều có thể giải quyết, chỉ là siêu thoát còn không phải là rất dễ dàng?"
"Bằng vào một chút thực lực này ta còn chưa có đủ tư cách để lo lắng cho hắn."
"Thực sự là phiền phức."
Vào thời điểm Trần Khuynh Địch bài trừ tạp niệm, ở bên cạnh đột nhiên có một tiếng rên vang lên.
"! !!"
Trần Khuynh Địch bị dọa kém chút nữa là nhảy dựng lên, vốn dĩ trước đó vì phòng ngừa Triệu Man tiếp tục xuất thủ đối với Lạc Tương Tư, hắn đã dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, kết quả là hiện tại tay run một cái, kém chút nữa đã làm rớt Lạc Tương Tư xuống đất, cả người đều trở nên thất kinh.
Nhìn khuôn mặt của Lạc Tương Tư, chỉ thấy khuôn mặt vô cùng khí khái hào hùng hơi hơi động đậy, đôi mắt đẹp phảng phất như một giây sau sẽ mở ra, Trần Khuynh Địch liền tranh thủ đặt Lạc Tương Tư lên trên mặt đất, sau đó liền muốn thu tay lại, chuẩn bị bày ra bộ dáng "đại sư huynh", nhưng mà đúng vào lúc này...
"Đừng lấy ra."
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch hít vào một ngụm khí lạnh!
Trong lúc Trần Khuynh Địch trợn hai mắt lên, Lạc Tương Tư cũng dần dần mở mắt, đôi con ngươi giống như hột nhãn đảo quanh, dường như là phát giác được đầu của mình còn gối lên trên cánh tay của Trần Khuynh Địch, trên má nguyên bản tái nhợt lại là nổi lên một chút hồng nhuận, có vẻ hơi ngượng ngùng.
"Sư huynh?"
"Tương, Tương Tư sư muội!" Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà kéo cao thanh âm.
Lạc Tương Tư che miệng mỉm cười, nhưng động tác lại không đình chỉ, cứ như vậy trực tiếp duỗi cánh tay ra, quàng qua cổ của Trần Khuynh Địch, sau đó dán mặt vào...
Hai cặp mắt gần trong gang tấc đồng thời chớp chớp.
Đã xảy ra chuyện gì? Ta đang làm gì? Ta đã làm cái gì?
Vào thời điểm tỉnh hồn lại, Lạc Tương Tư đã chủ động tách ra cùng với Trần Khuynh Địch, lúc này ở trên mặt của nàng bị vẻ đỏ ửng bao trùm, dường như có một chút chột dạ, lại có một chút ngượng ngùng, nhìn chung quanh nửa ngày, nhưng cuối cùng vẫn nhìn về phía Trần Khuynh Địch, lại đột nhiên nhắm mắt lại và ngẩng đầu lên.
Đây là muốn ta làm gì? Không thể nào? Khoan, khoan, khoan, khoan,

chờ đã! Chuyện này không thích hợp! Có chỗ nào không thích hợp chứ! ?
Góc áo truyền đến xúc cảm khẽ động của Lạc Tương Tư, trong bất tri bất giác, Lạc Tương Tư đã ngẩng đầu cao hơn.
Bờ môi đỏ thẫm đang ở trước mắt, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo vẻ đỏ ửng ngượng ngùng, hai mắt đóng chặt lộ ra mấy phần khẩn trương.
Trần Khuynh Địch đối mặt với loại tình huống này, thân thể luôn luôn hành động nhanh hơn so với đại não. Vào thời điểm suy nghĩ vẫn còn hỗn loạn, Trần Khuynh Địch đã rất tự giác nâng cằm của Lạc Tương Tư lên, lặp lại hành động mà Lạc Tương Tư làm với hắn trước đó.
Ách! Trần Khuynh Địch bỗng nhiên ngẩng đầu, kéo dài khoảng cách cùng với Lạc Tương Tư lần thứ hai, cả người đều lộ ra biểu lộ sợ hãi, mà Lạc Tương Tư thì là giống như có điều suy nghĩ sờ lên bờ môi, trong mắt đẹp nhìn Trần Khuynh Địch, lấp loáng sóng nước, thấy vậy khóe miệng của hắn không ngăn được mà điên cuồng run rẩy.
Sau đó Lạc Tương Tư liền mở miệng, mà không mở miệng thì còn tốt, vừa mới mở miệng liền kém chút nữa khiến cho cơ tim của Trần Khuynh Địch tắc nghẽn.
"Lần này muội đã không kém hơn Phượng Tiên tỷ."
"! !! !!"
Lúc này Trần Khuynh Địch thật đúng là không biết nói cái gì.
Bây giờ nên làm cái gì? Bắt cá hai tay...
Nhưng, m* nó!
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên bị mình dọa tỉnh lại, còn may còn may, thiếu chút nữa thì nguyên thần xuất khiếu...
"Sư huynh?"
"Ách!"
Trần Khuynh Địch chấn động toàn thân! Vô thức liền muốn kéo dài khoảng cách cùng với Lạc Tương Tư, nhưng cánh tay của hắn vẫn còn đang được Lạc Tương Tư gối sau ót, nếu như lập tức rút ra lại không quá tốt...
Cuối cùng, Khuynh Địch vẫn là lựa chọn đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích.
"Sư huynh, lần này huynh không thể làm ngơ muội nữa, huynh đã liên lạc với Phượng Tiên tỷ chưa? Không chỉ có là Phượng Tiên tỷ, muội cũng rất chờ mong có một ngày, sư huynh sẽ nói thích muội."
"Ách !"
"Kỳ thật muội đối với ngoại giới cũng không phải là không có một chút cảm giác nào, hơn nữa ở thời điểm bị nhốt, vị "Man Thần" kia đã cho muội nhìn thấy rất nhiều đồ vật có ý tứ, bao quát cuộc đời của hắn, nhưng ở nửa đường, cuộc đời của một người khác lại xông vào không giải thích được, khiến cho muội rất kinh ngạc."

Chương 892: Nín thở

"Sư huynh." Khóe miệng của Lạc Tương Tư mang theo nụ cười nhàn nhạt.
"Có thể nói cho ta biết hay không?"
"Người xuyên việt."
"Là cái gì?"
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch dừng hít thở.
Đối với người của cái thế giới này, Trần Khuynh Địch cơ hồ là chưa từng tiết lộ qua thân phận của mình.
Nguyên nhân rất đơn giản, một khi tiết lộ ra sẽ rước lấy đại phiền toái.
Thật giống như trước đó Triệu Man cùng với Tầm Long Sĩ đã nói vậy, một người xuyên việt chiếm cứ nhục thân của dân bản xứ, đồng thời chiếm được trí nhớ của đối phương, nói dễ nghe một chút, ở dưới góc nhìn của Trần Khuynh Địch gọi là xuyên việt, nhưng nói khó nghe một chút, ở dưới góc nhìn của dân bản xứ, xuyên việt cùng với đoạt xá sẽ khác nhau ở chỗ nào?
Sự tồn tại của Trần Khuynh Địch...theo một ý nghĩa nào đó mà nói chính là Thiên Ngoại Tà Thần!
Huống hồ, nếu như chuyện này bị Ninh Thiên Cơ biết được thì làm sao bây giờ? Nếu bị Long Thiên Tứ biết được thì làm sao bây giờ? Bị mọi người ở Thuần Dương Cung biết thì nên làm cái gì?
Bình thường Trần Khuynh Địch cũng sẽ không tiến hành suy nghĩ cái vấn đề này, nhưng hắn có thể nói là đã hoàn toàn che giấu thân phận người xuyên việt của mình, thật giống như là ngầm cài gián điệp vào bên trong trại địch vậy, cũng chỉ có vào thời điểm nói chuyện với Thánh Thượng Đại Càn cùng là người xuyên việt, hắn mới có một chút buông lỏng.
Nhưng mà bây giờ.
Bí mật đã bị bại lộ.
Trần Khuynh Địch không biết nên nói cái gì, tu hú chiếm tổ chim khách, thôn phệ linh hồn, Thiên Ngoại Tà Thần, đoạt xá nhục thân...bất kể giải thích như thế nào, cuối cùng ở trong đầu của Trần Khuynh Địch cũng đều sẽ toát ra mấy câu nói đó, bởi vì đây chính là do Trần Khuynh Địch làm, bất kể che giấu như thế nào, cũng đều không thể cải biến được cái sự thật này, cho dù không phải là hắn cố ý.
Nếu có thể, kỳ thật Trần Khuynh Địch tình nguyện mình xuyên vào người trẻ sơ sinh trưởng thành cho đến bây giờ, như vậy thì hắn còn có chỗ để giải thích.
Cho nên hắn chỉ có thể trầm mặc.

"Sư huynh?"
Dường như là phát giác ra được tâm trạng của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư đột nhiên cười cười, đưa tay nâng bàn tay của Trần Khuynh Địch lên, sau đó áp vào trên má của mình, nói: "Sư huynh."
"Muội đã từng kể chuyện của bản thân cho huynh rồi đúng không?"
"Ồ!"
Cố sự của Lạc Tương Tư? Trần Khuynh Địch dùng hai giây mới phản ứng được, đúng thế, nếu nhớ không lầm, Tương Tư sư muội dường như là người trùng sinh...
"Lúc đó."
"Muội siêu chán ghét tên Trần Khuynh Địch kia."
"Ách!"
"Chán ghét đến mức hận không thể lột da tróc thịt hắn, vào thời điểm trước khi trùng sinh, muội thậm chí đã phát thệ nhất định phải trở nên mạnh hơn hắn, rút linh hồn của hắn ra tra tấn 10 năm, một kẻ cặn bã như hắn căn bản không xứng sống ở cái thế giới này, đây đã từng là mục tiêu lớn nhất sau khi muội sống lại."
Nghe lời tự thuật của Lạc Tương Tư, thần sắc của Trần Khuynh Địch có một chút cổ quái.
Lời này nghe vào làm sao lại vặn vẹo như thế, dù sao thì tên của mình cũng chính là Trần Khuynh Địch a, mặc dù biết người Tương Tư sư muội hận không thể lột da tróc thịt cũng không phải là mình, nhưng vẫn có một loại cảm giác toàn thân run rẩy không giải thích được...
"Bất quá." Lạc Tương Tư xoay chuyển lời nói: "Kỳ thật cũng rất sợ."
Vừa nói, Lạc Tương Tư vừa lắc đầu, để cho bàn tay của Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng vuốt ve trên gương mặt của nàng, lộ ra vẻ vô cùng đáng yêu.
"Tên gia hoả kia âm hiểm độc ác, giảo hoạt gian trá, lại là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung, mà muội chỉ là một người lính quèn ở thành trì biên cảnh Đại Càn, lấy cái gì mà chống lại hắn chứ? Lại có tư cách gì để chống lại hắn? Cho nên vào ngày sống lại, muội đã phát thệ muốn thay đổi vận mệnh...nhưng đồng thời cũng thấy ác mộng."
"Muội mơ thấy bản thân không làm được gì, vẫn bị tên gia hoả kia bắt lấy, Thuần Dương chi thể bị tước đoạt, ông nội bị hắn giết chết, Thành Thanh Đế không có mặt hắn bị luân hãm, từng màn trước khi trùng sinh đều xuất hiện ở trong đầu của muội, đêm hôm đó muội cơ hồ là không thể nhắm mắt."
Trần Khuynh Địch cũng không cắt đứt Lạc Tương Tư, mà là nhìn về phía bàn tay bị Lạc Tương Tư cầm chặt lấy, hắn có thể cảm giác được, hai tay của Lạc Tương Tư dường như đang run rẩy.
"Tương Tư sư muội..."
"Nhưng mà!" Giọng nói của Lạc Tương Tư đột nhiên kéo cao lên.

"Sự tình cũng không có phát triển như trong tưởng tượng của muội, không bằng nói là mọi thứ đều biến đổi."
"Sau khi sống lại, sư huynh và tên gia hoả kia hoàn toàn tương phản, huynh có lòng vị tha với thuộc hạ, huyết chiến không lùi ở Thành Thanh Đế, muội đi theo huynh, từ Thành Thanh Đế, đến Tiêu gia, lại đến Tam Anh Hội, đến Bái Hỏa Ma Giáo Tây Cương, đến Thành Thượng Kinh thi đấu, lại đến Đông Hải, Mặc Môn, Thuần Dương Cung, Hoài Nam Đạo..."
"Muội cứ như vậy một đường đi theo huynh."
"Muội đã từng cho rằng, là dị biến do sống lại đưa đến khiến cho Trần Khuynh Địch xảy ra cải biến, từ một kẻ lãnh huyết vô tình biến thành sư huynh, muội cũng đã thuyết phục bản thân buông bỏ cừu hận, thậm chí là còn bị sư huynh hấp dẫn, có lẽ là sư huynh không rõ ràng, nhưng sư huynh rất có nhân khí ở trong Thuần Dương Cung."
Nói đến đây, gò má của Lạc Tương Tư không khỏi ửng đỏ: "Nhất là ở bên trong nữ đệ tử."
"Ách!" Toàn thân của Trần Khuynh Địch run lên.
"Đến ngày hôm nay, muội mới biết được một tình huống mới ngoài ý muốn."
"Sư huynh kỳ thật không phải là Trần Khuynh Địch, hoặc có lẽ không phải là Trần Khuynh Địch mà muội biết kia."
Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà nín thở.
Đúng thế, hắn không phải là Trần Khuynh Địch, mà là một người xuyên việt đoạt xá thân thể người khác, là Thiên Ngoại Tà Thần trong một loại ý nghĩa khác...
"Mà vào thời điểm biết được cái tin tức này."
Lạc Tương Tư cố ý dừng lại ở chỗ này, Trần Khuynh Địch hơi hơi phóng đại con ngươi, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt.
"Muội đã vui đến phát rồ!"
"Hả?"
Lạc Tương Tư cứ nhìn Trần Khuynh Địch như vậy, đôi tròng mắt phảng phất như lỗ đen hấp dẫn lấy ánh mắt của Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn căn bản là không có cách dời ánh mắt: "Muội phát hiện ra, kỳ thật cừu hận của muội cùng với người muội thích, căn bản là không có xung đột, muội kỳ thật căn bản cũng không cần cưỡng ép thuyết phục mình, không bằng nói, cừu hận của muội đã sớm được nam nhân trước mắt này báo thù, còn có cái gì đáng giá cao hứng hơn chuyện này hay sao?"
"Trần Khuynh Địch đã chết."
"Trần Khuynh Địch chết đi là kẻ cưỡng đoạt trân bảo của người khác, không có đảm lượng, vào thời khắc mấu chốt không tiếc hi sinh thuộc hạ, âm hiểm độc ác, còn có dáng dấp rất khó coi."
"Mà đứng ở trước mặt muội lúc này..."

"Là Trần Khuynh Địch vào thời điểm muội gặp nguy hiểm liều lĩnh tới cứu muội, vào thời điểm muội hôn mê biết chiếu cố muội, vào thời điểm muội thương tâm biết an ủi muội, đồng thời còn có lòng dạ đại nghĩa, sẵn sàng đứng ra vào thời khắc nguy cấp, sẽ hành động vì đại nghĩa ở trong lòng, còn có dáng dấp rất đẹp trai."
"Cũng là sư huynh của muội."
Lần này Trần Khuynh Địch chính là nín thở ở trên một loại ý nghĩa bất đồng khác.

Chương 893: Bị choáng

"Người xuyên việt cái gì đó căn bản là không quan trọng."
"Muội chỉ là muốn hiểu rõ sư huynh hơn một chút mà thôi, muội biết, chính là Trần Khuynh Địch đang đứng ở chỗ này."
"Tương Tư sư muội..."
"Cho nên muội sẽ lặp lại một lần nữa."
"Ấy! ? Chờ, chờ một chút..."
"Muội thích huynh."
"Chuyện này..."
"Muội thích huynh."
"Không phải..."
"Muội thích huynh."
"Hãy suy nghĩ một cách tỉnh táo..."
"Muội thích huynh."
"Nhất định là có gì đó không đúng..."
"Sư huynh!"
Lạc Tương Tư dùng hai tay áp vào hai bên gò má của Trần Khuynh Địch, trong đôi mắt đẹp hiện ra ánh sáng lấp lánh, ánh mắt giống như lợi kiếm đâm vào nội tâm của Trần Khuynh Địch, khiến cho Trần Khuynh Địch không thể nói bất cứ điều gì để chuyển hướng đề tài, sau đó mới gằn từng chữ nói ra tâm ý của mình: "Muội thích huynh."
Đến cuối cùng, Lạc Tương Tư cũng không có hỏi thăm quá nhiều về sự tình có quan hệ đến người xuyên việt.
"Hãy nói cho muội vào thời điểm sư huynh muốn nói cho muội, nhưng nói trước, đây là bí mật giữa muội cùng với sư huynh, đừng nói với người khác."
"Ấy..."
"Nhất là Phượng Tiên tỷ, Tiêm Tiêm, còn có Dương Xuân!"
"Ách!"
"Còn có, giống như Phượng Tiên tỷ, ta cũng không nóng nảy, muội đã nói thích nhiều lần như vậy rồi, nếu có thể, hi vọng sư huynh cũng có thể nói với muội một lần."
"Ấy!"
Nhìn biểu lộ khẩn trương mang theo vài phần lúng túng của Trần Khuynh Địch, Lạc Tương Tư che miệng cười một lần nữa, hiện tại nàng xem như đã cảm nhận được cảm giác trước đó của Doanh Phượng Tiên, vừa nghĩ tới sau khi trở về, liền có thể nhìn thấy Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm, lại nghĩ tới sự tình vừa rồi, ở trong lòng của Lạc Tương Tư liền mừng thầm một trận.
"Hì hì."
Tiếp đó Trần Khuynh Địch cơ hồ là dùng hết toàn lực thôi động Thái

Dương Kim Thuyền cùng với Thiên Công Hào, cũng may Thiên Công Hào xem như là chiến hạm của Đại Càn, ở bên trong khoang điều khiển còn có tọa độ của đại thế giới Trung Thổ, hiển nhiên là người thiết kế chiếc chiến hạm này đã dự đoán đến thời điểm Thiên Công Hào bị thất lạc ở trong hư không, cho nên đã chuẩn bị phương án dự phòng.
Dựa vào tọa độ, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền trở lại đại thế giới Trung Thổ một lần nữa.
"Ấy~~?"
"Sư huynh không có ý định trở về Thái Hoa Sơn cùng với muội hay sao? Muội còn muốn mang sư huynh đi gặp Tiêm Tiêm sư muội cùng với Xuân nhi sư muội đây, chắc chắn sẽ rất thú vị."
"Hít hà!" Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.
"Ta, ta trước khi đi chính là phụng mệnh lệnh của Thánh Thượng Đại Càn, cho nên còn phải đến báo cáo cho hắn, còn có Thiên Công Hào, cũng phải trả lại mới đúng."
"Còn phải trả lại?" Lạc Tương Tư chớp chớp đôi mắt đẹp: "Nếu như sư huynh nhặt được, đó không phải là của Thuần Dương Cung chúng ta hay sao?"
Thông minh! Nhìn xem mấy nhân vật chính này đã biến thành dạng gì! Trẻ nhỏ dễ dạy...không đúng, đạo đức xuống cấp a! Cái gì gọi là nhặt được chính là của chúng ta, đây là tư tưởng tiêu chuẩn của thổ phỉ! Đây là chuyện không nên! Chẳng lẽ không thể giống như Trần Khuynh Địch ta, làm một công dân tốt nhặt được một đồng tiền trên đường cũng sẽ giao cho chú cảnh sát, tuân thủ luật pháp hay sao? Huống chi...
Ở phía trên Thiên Công Hào có thiết bị định vị, hiện tại đoán chừng người của triều đình cũng đã phát hiện ra Thiên Công Hào trở lại Trung Thổ, nếu như không trả trở về người ta sớm muộn cũng sẽ tìm tới cửa, trọng yếu hơn chính là, bây giờ ta còn không đánh lại Càn Võ, cho nên không thể nuốt riêng món đồ chơi này...
Khụ khụ!
"Tương Tư sư muội sao có thể nghĩ như vậy chứ?"
"Đây là thần khí trấn hải của Đông Hải Đại Càn, nếu như Phủ Đô Hộ Đông Hải không có nó, sẽ rất khó tạo thành uy hiếp đối với Đông Hải, muội muốn để cho trận chiến ở Đông Hải phát sinh một lần nữa hay sao?"
"Cho nên ta đây không phải là sợ Đại Càn."
"Mà là suy nghĩ vì sinh mệnh của bách tính!"
Lạc Tương Tư: "! !!"
Thì ra là như vậy! Sư huynh quả nhiên là vị sư huynh mà mình nhận biết kia!
"Thật đúng là không biết xấu hổ."

Trần Khuynh Địch: "! !!"
Kinh hãi vạn phần nhìn Lạc Tương Tư cười yếu ớt, Trần Khuynh Địch mất nửa ngày cũng không nói nên lời, ngược lại là Lạc Tương Tư híp mắt lại giống như tiểu ác ma: "Sư huynh sẽ không cho rằng là muội không thấy gì cả đó chứ? Kỳ thật lúc kia muội có thể thấy một chút ký ức có liên quan đến sư huynh..."
"Ách!"
"Cho nên muội ít nhiều cũng có một chút lý giải đối với sư huynh chân chính."
"Bất quá muội cũng không ghét bỏ."
Lạc Tương Tư đi xoay xoay ngón trỏ, dường như đang tìm từ ngữ thích hợp, sau chốc lát mới mở miệng một lần nữa: "Hẳn là nên nói như thế này, lúc huynh lộ ra bộ dáng không biết xấu hổ thực sự là rất đẹp trai"
Trần Khuynh Địch ngây ngốc nửa ngày mới xem như là lấy lại tinh thần, nói: "Không thể nào, ta cũng không dạy điều này cho muội a?"
"Ha ha ha ha." Lạc Tương Tư cười lớn, sau đó giang hai tay về phía Trần Khuynh Địch, ngửa đầu, làm ra một cái động tác tràn ngập ám thị, nhìn nàng dạng này, Trần Khuynh Địch động cũng không phải, bất động cũng không phải.
Lạc Tương Tư lắc vai, dường như đang thúc giục cái gì.
"Khục!" Trần Khuynh Địch cắn răng, vẫn tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Lạc Tương Tư, đương nhiên, cử động tiến hơn một bước cũng không có.
Không cần ngẩng đầu! Bĩu môi cũng vô ích! Ta sẽ không bị mê hoặc lần thứ hai!
"Ấy, sư huynh."
"Không được rồi."
"Tiếp tục như vậy còn phải chạy một cự li rất dài..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Quên đi!"
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, Lạc Tương Tư thế mà chủ động tiến lên một bước, Trần Khuynh Địch lập tức cảm giác được gò má bị thứ mềm mại nào đó chạm vào...
"Ách!"
"Như vậy còn tạm được"
Vừa chạm vào liền tách ra, một giây sau Lạc Tương Tư liền chủ động rời khỏi vòng tay của Trần Khuynh Địch, ở trên mặt mang theo nụ cười tinh nghịch, hướng về phía Khuynh Địch dùng sức phất phất tay cánh tay: "Sư huynh, hẹn gặp lại!"
"Hãy tranh thủ thời gian giải quyết những rắc rối kia rồi trở về."
"Muội còn muốn dẫn huynh đi gặp mặt Xuân sư muội cùng với Tiêm Tiêm sư muội đó."
"! !! !"

Cuối cùng Trần Khuynh Địch cơ hồ là rời đi giống như chạy trốn.
--
"Cho nên nói?"
"Cho nên nói, ngươi cảm thấy bây giờ ta nên làm gì? Một bên là Phượng Tiên sư muội, một bên khác là Tương Tư sư muội, hai bên đều có hảo cảm đối với ta, đều nói là thích ta..."
"Vậy ý nghĩ của ngươi thì sao? Ngươi ưa thích ai?"
"Ách..."
Trần Khuynh Địch sau khi suy nghĩ một hồi, đầu tiên là lộ ra biểu lộ bi thương muốn chết, sau đó che mặt: "Ta cũng là một nam nhân bình thường a..."
Nói nhảm! Đương nhiên là đều thích a! Em gái xinh đẹp thổ lộ với ngươi như vậy, độ thiện cảm sẽ tràn đầy trong nháy mắt!
"Ta đã bị choáng..."
"Hơn nữa còn là hai lần!"
"Không có cách nào!"
"Tiếp tục như vậy ta chỉ có thể nhìn thấy kết cục mình bị loạn đao chém chết, máu tươi chảy lênh láng!"
"Xong đời!"
"Lão huynh đã xuyên việt lâu như vậy, lại là Hoàng Đế, hậu cung có 3000 giai nhân, khẳng định là có kinh nghiệm tương đối phong phú ở phương diện này, không bằng hãy dạy ta đi?"
Thánh Thượng Đại Càn: "..."

Chương 894: Kẻ dị đoan

Nhìn biểu lộ vặn vẹo của Trần Khuynh Địch ở trong Kim Loan Điện, ở trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân.
"Lão đệ." Thánh Thượng Đại Càn mở miệng nói: "Ý của ngươi là, bây giờ ngươi đang bị hai cô gái đẹp như tiên truy cầu, hơn nữa còn rơi vào bên trong quẫn cảnh lựa chọn khó khăn đúng không?"
"Đúng thế." Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, nghi ngờ nói: "Vừa rồi không phải ta đã nói rồi hay sao, nói thật, ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ, trước đó ta đều một mực không có ý nghĩ về phương diện này, kết quả đột nhiên bị tỏ tình, ở phía Phượng Tiên sư muội ta còn chưa cân nhắc kỹ, Tương Tư sư muội lại đột nhiên đến..."
"Lão ca có đề nghị gì không?"
"Có chứ, có chứ."
Nụ cười ở trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn càng thêm xán lạn.
"Ngươi hãy qua đây."
"Ta sẽ truyền thụ cho ngươi bí quyết."
Trần Khuynh Địch hưng phấn mà đi lên phía trước, đối mắt với Thánh Thượng Đại Càn, cứ như vậy qua mấy giây.
Sau đó Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên bạo khởi: "Kẻ dị đoan có ý định mở hậu cung ở dị thế giới! !! Đi chết đi!"
Trần Khuynh Địch bị đánh gần chết, nhưng hắn vẫn không hiểu được.
"Ngươi con m* nó mới là tên khốn mở hậu cung tại dị thế giới a! ? Ta thế nhưng là đang rất nghiêm túc phiền não về cái vấn đề này! Ngươi có tư cách gì mà nói ta! !! Thiên đạo bất công!"
"Hừ!" Thánh Thượng Đại Càn chậm rãi đứng dậy, lau lau mồ hôi trên trán, trên mặt mang theo nụ cười xán lạn, phảng phất như vừa mới trải qua một bài luyện tập nặng nề vậy, lộ ra dáng vẻ vô cùng thỏa mãn, nói: "Không có gì, chỉ là do ta muốn tùy tiện tìm lý do đánh ngươi mà thôi, nói thật, lúc trước vào thời điểm biết rõ ngươi có hệ thống ta đã muốn làm như vậy."
"Ách!"
"Bất quá lại nói trở về." Thánh Thượng Đại Càn nhìn Trần Khuynh Địch một cái, đột nhiên giang tay ra: "Thay vì hỏi ta, không bằng ngươi hãy hỏi các sư muội của ngươi thì sao?"
"Hả?"
"Hỏi thử xem các nàng có tiếp nhận hậu cung hay không?"
"Xéo đi!"
Trần Khuynh Địch tức hổn hển trực tiếp cầm Xích Tiêu Kiếm lên chém một cái về phía da mặt dày của Thánh Thượng Đại Càn, đáng

tiếc là tu vi của song phương chênh lệch quá lớn, Trần Khuynh Địch lại không thể thực sự ứng phó toàn lực, cho nên Xích Tiêu Kiếm cũng chỉ có thể ma sát ra từng đốm lửa lóe sáng ở trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn.
"Đây là chủ ý xấu gì thế!"
"Cũng không có cách nào." Thánh Thượng Đại Càn rất không chịu trách nhiệm giang tay ra nói: "Dù sao thì ta cũng không bị khốn nhiễu ở cái phương diện này, ta dù sao cũng là Hoàng Đế, mở hậu cung đương nhiên là sự tình mà cả thế gian công nhận."
Mặc dù trên thực tế cũng không có chuyện này.
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên bạo khởi!
"Xem quyền!"
"Ngây thơ!"
Ầm! Sau một tiếng nổ thật lớn, Trần Khuynh Địch nằm trên đất lần thứ hai.
M* nó, không đánh lại lão lưu manh này...
"Nói tóm lại, ngươi hãy tự nghĩ biện pháp mà giải quyết loại chuyện này, so với những thứ kia, Thiên Công Hào của ta đâu? Tranh thủ thời gian lấy ra cho ta xem một chút, thuận tiện nói cho ta biết làm sao ngươi tìm được món đồ chơi này? Ngươi thế nhưng cũng không biết, ở bên Công Bộ gần đây thường tới tìm ta than thở..."
"Ồ?"
"Chính là Công Bộ thượng thư, tên gia hoả kia vừa nghe nói Thiên Công Hào mà mình phí hết tâm huyết chế tạo biến mất, liền khóc òa như một người bình thường, cả ngày chính là dùng nước mắt rửa mặt, ở thời điểm triều hội thế mà cũng khóc, sau đó thỉnh thoảng đi đến chỗ ta khóc lóc kể lể, rất là phiền."
"Không phải là muốn ta cấp cho Công bộ một chiếc Thiên Công Hào khác hay sao?"
"Những quan viên này chỉ biết moi tiền."
"Thì ra là vậy..."
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, cũng thu liễm tinh thần, kỳ thật Thánh Thượng Đại Càn nói cũng không sai, loại chuyện này chung quy vẫn là phải do bản thân tiến tới giải quyết, mượn danh nghĩa người khác chung quy vẫn là hạ sách.
Chờ sau khi Phượng Tiên sư muội trở về từ Bái Hỏa Ma Giáo, liền tâm sự cùng với các nàng.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch cũng tạm thời buông xuống chuyện này, xoay chuyển lời nói: "Còn có một chuyện, là sự tình có liên quan đến Man Thần, hẳn là cũng có một chút quan hệ đối với chúng ta."
"Ồ?" Thánh Thượng Đại Càn nhướn lông mày lên: "Nói nghe một chút."
Trần Khuynh Địch liền nói ra những gì mình biết về Man Thần Quân

Vô Tà còn có Triệu Man cho Thánh Thượng Đại Càn, mà sau khi nghe hắn nói xong, Thánh Thượng Đại Càn cũng cảm thấy hứng thú.
"Nói như vậy."
"Chúng ta có thể giả thiết như thế này, từ trước đến nay, đều sẽ có một cặp người xuyên việt xuất hiện, một người có hệ thống, một người không có hệ thống, là như vậy đúng hay không?"
"Không hẳn là như vậy." Trần Khuynh Địch khẽ chau mày, nói: "Theo ta được biết, tổ sư khai sơn Thuần Dương Cung chúng ta cũng là người xuyên việt, nhưng ở thời đại của hắn giống như cũng không có người xuyên việt thứ hai..."
"Ngươi không biết không có nghĩa là không có." Thánh Thượng Đại Càn nói một cách chắc chắn: "Nếu đúng như lời ngươi nói, Thuần Dương Đạo Tôn cũng có hệ thống, một người xuyên việt khác thế nhưng là không có loại bàn tay vàng này, phải biết rằng, không phải là ai cũng đều thiên tài giống như ta, có thể ở dưới tình huống không có hệ thống đạt đến vị trí thiên hạ đệ nhất nhân."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Như vậy xem ra, cái thế giới này quả nhiên là có gì đó quái lạ, loại người xuyên việt giống như chúng ta một người nối tiếp một người, nhất định là có vấn đề, chỉ cần hơi suy nghĩ, ta liền cảm thấy ở trong này có âm mưu!"
"Âm mưu?"
"Ở cái thế giới này, thứ mà tất cả võ giả theo đuổi đơn giản chính là siêu thoát, nếu như loại xuyên việt này, còn có hệ thống bổ sung là chuẩn bị của người nào đó muốn siêu thoát..."
Trần Khuynh Địch có một chút co khóe miệng lại: "Không thể nào?"
"Ngươi nhìn Man Thần cùng với Thuần Dương Đạo Tôn chẳng phải là không có việc gì sao?"
"Nói nhảm." Thánh Thượng Đại Càn trừng Trần Khuynh Địch một cái: "Bọn họ một người là Chí Tôn nhân gian, một người đã siêu thoát, đương nhiên là không sao!"
"Nhưng chúng ta lại không giống." Thánh Thượng Đại Càn chỉ chỉ vào mình, lại chỉ chỉ vào Trần Khuynh Địch: "Ta còn chưa đạt tới Chí Tôn nhân gian, ngươi thì càng không cần phải nói, có thể nói ở trong những người xuyên việt, chúng ta có lẽ là kẻ kém cỏi nhất."
Nói một cách khác.
"Nếu thật sự là có người tính toán mà nói, sẽ có khả năng rất cao rơi lên trên người của chúng ta."
"Đây cũng không phải là giỡn chơi."
Trần Khuynh Địch: "Không xui xẻo như vậy chứ?"
Lần phỏng đoán này của Thánh Thượng Đại Càn khiến cho Trần Khuynh Địch lập tức trở nên khẩn trương, mà vào thời điểm hắn còn muốn hỏi thêm, Thánh Thượng Đại Càn lại chủ động đổi chủ đề: "Đúng rồi."

"Tổ Long Trung Nguyên đã bị thương một lần nữa."
"Ồ?"
"Thiên Ngoại Tà Thần thì liều mình làm việc, còn những tông phái, thế gia kia lại ngồi mát ăn bát vàng, sau lần Hoài Nam Đạo kia, cự long khí vận Nam Cương cũng bị tà hóa, đả thương nặng Tổ Long Trung Nguyên lần thứ hai, hiện tại toàn bộ Trung Nguyên đều đang rung chuyển, lực khống chế của triều đình giảm xuống, đã có không ít người bắt đầu ngồi không yên."
"Khoa trương như vậy?"

Chương 895: Hoàng Thành Tư

"Đương nhiên." Thánh Thượng Đại Càn gật đầu một cái, nói: "Tổ Long Trung Nguyên xem như là trọng khí trấn quốc của Đại Càn, có rất nhiều ảo diệu, một cái ở trong đó chính là trợ giúp triều đình khống chế Trung Nguyên, bình thường mà nói, có Tổ Long Trung Nguyên, ta có thể tùy thời đưa hình chiếu lực lượng của mình đến bất kỳ một nơi hẻo lánh nào ở Trung Nguyên."
"Loại hình chiếu này là không thể ngăn cản, cho dù là có cường giả Kích Toái Mệnh Tinh xuất thủ cũng vô pháp ngăn cản, cho nên Trung Nguyên mới vững như bàn thạch ở dưới sự trấn áp của ta, không có người nào dám động đậy, nhưng bây giờ Tổ Long Trung Nguyên đã xảy ra vấn đề, ta đã mất đi cảm ứng với một bộ phận địa vực Trung Nguyên."
"Ở trong loại tình huống này, nếu như ta còn muốn giáng lâm hình chiếu lực lượng mà nói, nhất định phải mượn nhờ hư không, nhưng nếu làm như thế sẽ bị những chí cường giả tông phái khác phát hiện ra, từ đó xuất thủ ngăn cản, mặc dù bọn hắn một đối một không phải là đối thủ của ta, nhưng nếu liên thủ lại, cho dù không đánh lại thì vẫn có thể ngăn cản được."
"Ồ!" Trần Khuynh Địch như có điều suy nghĩ nói: "Cho nên lực uy hiếp của ngươi đã giảm xuống."
Thánh Thượng Đại Càn vỗ tay phát ra tiếng: "Không sai."
"Cho nên?"
"Cụ thể là những người không an phận kia..."
"Chuyện này lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết, trước lúc này...lão đệ."
Trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn hiện lên nụ cười hiền từ: "Ta thăng quan cho ngươi nhé?"
Trần Khuynh Địch nghe vậy, biểu lộ cũng đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Ta từ chối!"
"Thì ra là vậy." Thánh Thượng Đại Càn lắc đầu, nói: "Ta vẫn thủy chung cho rằng, không có người trẻ tuổi giáo dục không tốt, nếu có, đó nhất định là hoàn cảnh không đúng, chỉ cần thay đổi hoàn cảnh, thay đổi phương pháp, tin rằng người trẻ tuổi giống như ngươi, nhất định sẽ có thể cảm nhận được dụng tâm lương khổ của ta, từ đó thay đổi triệt để."
Trần Khuynh Địch: "Ngươi muốn nói cái gì?"
"Vừa vặn, gần đây sắp có một kỳ hoạt động cải tạo ở Kim Ngân Sơn, ta quyết định phái ngươi đi..."
"Này!"
"Tin rằng ngươi nhất định sẽ ở bên trong lao động vui sướng tìm được bản thân chân chính."

"Ta đáp ứng! Đáp ứng còn không được sao!"
"Thực?"
"Thực!"
"Ta cũng không có ép buộc ngươi?"
"Đúng! Không có ép buộc!"
"Tốt!" Thánh Thượng Đại Càn vỗ bàn, nụ cười ở trên mặt càng thêm xán lạn lên: "Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ Trần Khuynh Địch! Hiện tại trẫm chính thức tuyên bố, Cẩm Y Vệ mở rộng quy mô, đồng thời đổi tên là Hoàng Thành Tư, cũng bổ nhiệm ngươi làm Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, phụ trách trấn áp phản loạn ở Tuần Châu Đạo."
"Ta liền giao cho ngươi cái nhiệm vụ nặng nề này!"
"Đừng để cho ta thất vọng!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói trở lại.
"Vì sao phải gọi là Hoàng Thành Tư đây? Cẩm Y Vệ chính là tổ chức đặc vụ a, cái tên Hoàng Thành Tư này nghe vào rất giống như là tổ chức bảo vệ Kinh Thành."
"Vậy ngươi muốn gọi cái gì? Gestapo? Hoặc là nếu ngươi không ngại, Đông Hán hay Tây Hán cũng có thể suy tính một chút."
Gestapo (*): là tên gọi tắt của Geheime Staatspolizei, là lực lượng cảnh sát bí mật (hoặc Mật vụ) của tổ chức SS do Đức Quốc xã lập ra.
"Không cần!"
"Cái tên Hoàng Thành Tư này rất êm tai!"
Qua đoạn đối thoại như vậy.
Trần Khuynh Địch mang theo một bụng oán khí rời khỏi Kim Loan Điện, mà treo ở bên hông, thì là một tấm lệnh bài Đại đô đốc Hoàng Thành Tư mà Thánh Thượng Đại Càn tạo ra cho hắn, tượng trưng cho thân phận Đại đô đốc Hoàng Thành Tư của hắn, trên giá trị nghiêm ngặt mà nói là cũng thuộc về tổ chức đặc vụ, nhưng chức quan lại tăng lên trên diện rộng.
Nhưng Trần Khuynh Địch ta sẽ thiếu thứ này hay sao! ? Ừm? Nếu không phải là nghe nói là hàng năm Đại đô đốc Hoàng Thành Tư có thể được một số lớn bổng lộc do triều đình cấp cho, thuận tiện còn có thể sử dụng đủ loại võ đạo tài nguyên của Đại Càn, thậm chí còn có thể ở thời khắc mấu chốt điều động các lộ binh mã mà Đại Càn bố trí ở địa phương, bằng không ta khẳng định sẽ từ chối thẳng thừng tại chỗ! Hơn nữa nói đến đây...
"Không phải là Tuần Châu Đạo còn chưa phát sinh phản loạn hay sao?"
Đúng thế, mặc dù Thánh Thượng Đại Càn đã cấu trúc lại Cẩm Y Vệ, đặt tên cho nó là Hoàng Thành Tư, còn bổ nhiệm Trần Khuynh Địch làm Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, hơn nữa còn để cho hắn đi phụ trách xử lý phản loạn ở Tuần Châu Đạo, nhưng từ trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói, Tuần Châu Đạo kỳ thật còn chưa xảy ra phản

loạn, thậm chí là rất an ổn.
Như vậy vấn đề đã đến.
Vì sao Thánh Thượng Đại Càn lại chắc chắn Tuần Châu Đạo sẽ phát sinh phản loạn?
Ở trong đầu của Trần Khuynh Địch không khỏi hồi tưởng lại đoạn hội thoại trước đó của hai người.
"Đầu tiên, lực khống chế của Tổ Long Trung Nguyên đối với Trung Nguyên đã giảm xuống, ở trong đó giảm xuống nhiều nhất là Tuần Châu Đạo, ở những địa phương khác coi như không có cách nào nhúng tay, nhưng chỉ cần ta muốn, hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể cảm ứng được một vài thứ, nhưng ở Tuần Châu Đạo, ta đã triệt để mất đi cảm ứng."
"Tiếp theo, là tình báo của Lục Phiến Môn."
"Ồ, là Hoàng Thu Sinh đúng không?"
"Không sai, hiệu quả của Lục Phiến Môn sau khi cải tổ vẫn rất tốt, từ bỏ thành phần võ lực nặng nề, tập trung kinh phí ở bên trên hệ thống tình báo gián điệp, thành quả cũng vô cùng khả quan, trên thực tế, tin tức Tuần Châu Đạo nổi loạn, chính là do mật thám Lục Phiến Môn ở Tuần Châu Đạo truyền tới."
"Không phải là loại hình bẫy rập đó chứ?"
"Ách!" Nói đến đây, thần sắc của Thánh Thượng Đại Càn khá là cổ quái.
"Phương pháp mà vị mật thám kia phát hiện ra tin tức là có thể tin tưởng được."
"Có thể tin?" Thần sắc của Trần Khuynh Địch trở nên nghiêm túc: "Ngươi xác định? Cũng không phải là loại hình lừa gạt khổ nhục kế đó chứ?"
"Khụ khụ." Thánh Thượng Đại Càn nhếch nhếch miệng, chợt nói ra: "Trên thực tế, vị mật thám kia vào trước khi được Lục Phiến Môn mời chào, là một vị công tử nổi danh hoa hoa, rất am hiểu lừa gạt nữ nhân, mà cái tin tức này, là vào thời điểm hắn ngoại tình cùng với vợ của cấp trên, nghe được từ trong miệng của đối phương..."
"Qua sự điều tra của chúng ta, chuyện ngoại tình là thật sự, cấp trên của vị mật thám kia mặc dù là thương nhân nổi danh ở Tuần Châu Đạo, nhưng trên thực tế lại có tiền án ở trong Lục Phiến Môn, vốn đã có người hoài nghi hắn câu thông với một số thế lực trong bóng tối, lần này chẳng qua chỉ là xác nhận mà thôi..."
Trần Khuynh Địch: "..."
Như vậy xem ra tin tức của vị mật thám kia xác thực có thể tin tưởng a.
"Nói tóm lại, ở Tuần Châu Đạo coi như không phát sinh phản loạn, cũng sẽ rất có thể phát sinh phản loạn, mà nhiệm vụ của ngươi chính là trấn áp khi phản loạn phát sinh, nếu chưa phát sinh phản loạn thì phải trấn áp khả năng xảy ra phản loạn."

"Không thể nào!" Trần Khuynh Địch nói một cách nghiêm trang: "Ta gánh đạo nghĩa trên bờ vai, là thiếu hiệp Trần Khuynh Địch mà cả giang hồ đều biết, nếu như không phân tốt xấu liền tùy tiện hoài nghi người khác, sau đó trấn áp bọn họ, Trần Khuynh Địch ta làm như thế nào để đặt chân trên giang hồ? Lại lấy cái gì để khiến cho người giang hồ tin phục? Việc này tuyệt đối không thể."
"Xem như là thù lao, ngươi trấn áp người nào, gia sản của người đó sẽ thuộc về ngươi."
"Cứ giao cho ta!"
"Ta cam đoan thà giết lầm cũng không bỏ sót!"

Chương 896: Tòng nhất phẩm

Lấy lại tinh thần, Trần Khuynh Địch không khỏi lắc đầu.
Nói đến, hắn hiện tại cũng được coi là một phương đại lão.
Cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, hắn đã đi được hai phần ba, thậm chí là nếu chỉ nói tới cường độ sức mạnh, cường giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cũng chỉ giống như hắn mà thôi, đương nhiên, võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm có thể cảm giác Thiên Mệnh, nếu thật sự đánh mà nói thì có lẽ vẫn là mạnh hơn hắn.
Nhưng mạnh cỡ nào thì cũng có hạn, dù sao Trần Khuynh Địch cũng chịu đòn rất giỏi! Cường độ nhục thân của hắn vốn cũng đã rất mạnh, sau khi rèn đúc xương cốt hoàn tất, cường độ nhục thân càng được nâng cao một bước, nếu không phải là Trần Khuynh Địch có tính cách khiêm tốn cẩn thận, chưa bao giờ bành trướng, đã sớm gọi thân thể của mình là thánh thể, Đạo Binh thượng phẩm thì có khả năng còn chưa đạt tới, nhưng dùng một tay kháng Đạo Binh trung phẩm hắn là đã dư xài.
Thậm chí là chờ đến khi hắn rèn luyện hộp sọ thành công, cũng có thể thu hoạch được năng lực cảm ứng Thiên Mệnh, đến lúc đó coi như là võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cũng không thể làm gì được hắn, hắn không cần mang theo Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Tọa trong người, cũng có thể tung hoành thiên hạ, chí cường giả không đi ra ai dám tranh phong?
Như vậy xem ra...
Ta rất mạnh a!
"Được rồi, trước tiên trở về một chuyến, mang Quỷ Ảnh đi theo, để cho hắn giúp ta nắm giữ Hoàng Thành Tư, sau đó lại đi đến Lục Phiến Môn, theo bàn giao của Càn Võ, cần mở rộng Cẩm Y Vệ...không đúng, sự tình mở rộng Hoàng Thành Tư, còn phải tìm Hoàng Thu Sinh mới được, còn có tình báo ở Tuần Châu Đạo..."
Bây giờ còn có rất nhiều sự tình cần giải quyết, mà ở trong lúc Trần Khuynh Địch đắm chìm ở bên trong suy nghĩ.
"Trần Khuynh Địch?"
"Ấy?"
Là một giọng nói quen thuộc ra ngoài ý định.
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, chỉ thấy ở phía đối diện hắn, có một bóng người đứng ở đó, trên người mặc long bào bốn trảo, so với trước đây, thiếu đi vài phần u ám, lại nhiều hơn mấy phần uy nghiêm, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên mà nhìn hắn, khuôn mặt này nói thật là nhìn rất quen mắt, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn kinh ngạc một hồi mới phản ứng được.
Đây không phải là Võ Chiêu Không - Thái Tử điện hạ Đại Càn hay

sao?!
Khác biệt cùng với trước đó, vào thời điểm tuyển chọn vị trí Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ ở Thành Thượng Kinh, Trần Khuynh Địch bởi vì sự tình Thái Tử Võ Chiêu Không đối phó với Trần gia vẫn là rất căm thù, bất quá sau khi biết Trần gia không lo ăn không lo mặc ở trong thiên lao, mỗi ngày trải qua cuộc sống như thần tiên, thậm chí là có một chút vui quên trời quên đất.
Cảm nhận của Trần Khuynh Địch đối với Thái tử liền trở nên bình thản hơn rất nhiều. Thậm chí là sau khi biết Thái Tử còn ra tay giúp đỡ ở trong trận chiến Thuần Dương Cung, độ thiện cảm của hắn đối với Thái Tử cũng đã tăng lên thêm một, hai điểm.
Nhưng mà, đưa đến tính quyết định là vào sau khi hắn xác định Thánh Thượng Đại Càn cũng là người xuyên việt.
Phải biết rằng, lấy ý nghĩ của Trần Khuynh Địch: Thánh Thượng Đại Càn là người xuyên việt, mà ta cũng là người xuyên việt, ta và Thánh Thượng Đại Càn ở cái dị thế giới này nghiêm ngặt mà nói không phải chính là người một nhà hay sao, mà Thái Tử là con của Thánh Thượng Đại Càn, nói một cách khác...
Ta chính là chú của Thái tử a! Mặc dù không phải là chú ruột, nhưng cũng là trưởng bối!
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên xán lạn: "Chà, đây không phải là Thái Tử Điện hạ sao, Thái Tử Điện hạ đại giá quang lâm có chuyện gì quan trọng à?"
Võ Chiêu Không: "..."
Là ảo giác của mình sao, luôn cảm thấy nụ cười ở trên mặt của Trần Khuynh Địch khiến cho người ta siêu khó chịu.
Đối với Trần Khuynh Địch, Thái Tử Võ Chiêu Không kỳ thật cũng không có ác cảm gì.
Mặc dù bởi vì sự tình Trần gia mà trở mặt trong một đoạn thời gian, nhưng nói như thế nào đây, hắn cũng không có giết người, đơn giản chỉ là nhốt ở trong thiên lao mà thôi, thậm chí bây giờ hắn muốn thả người ra, người Trần gia cũng đều có một chút không quá tình nguyện, cho nên kỳ thật, hắn và Trần Khuynh Địch cũng không có ân oán gì. Không bằng nói, hắn ngược lại còn có ân đối với Trần Khuynh Địch.
Tối thiểu là vào thời điểm ở trận chiến Thuần Dương Cung hắn thế nhưng đã đích thân đi đến Tắc Hạ Học Cung, không để cho Nho gia Đại Tế Tửu nhúng tay, bằng không lấy thực lực của Đại Tế Tửu Tắc Hạ Học Cung, muốn gia nhập vào trận chiến ở Thuần Dương Cung mà nói, Thuần Dương Cung có thể chống đỡ được hay không thì cũng khó nói.
Huống chi...Thái Tử gần đây thế nhưng là rất xuân phong đắc ý a! Đột phá tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, thọ nguyên tăng lên nhiều không nói, Thánh Thượng Đại Càn càng là đã tâm sự cha con với hắn, biểu

thị rõ ràng hắn sẽ trở thành kẻ kế tục đế quốc, có thể nói là cơm áo không lo, tiền đồ sáng sủa, khoảng cách so với cuộc sống đỉnh cao cũng chỉ còn lại một bước nhỏ.
Nói thật, thật sự muốn tạo phản một lần để chúc mừng a...khụ khụ.
Nói tóm lại, vào thời điểm nhìn thấy Trần Khuynh Địch, tâm tình của Thái tử là rất bình tĩnh, mặc dù không rõ ràng vì sao tên gia hỏa này lại xuất hiện ở hoàng cung, bất quá hoàng cung có phụ hoàng tọa trấn, nếu xuất hiện, đó là do phụ hoàng ngầm cho phép, cho nên hẳn là không có vấn đề gì.
Bởi vậy Thái Tử đã rất bình tĩnh lên tiếng chào, sau đó liền bị Trần Khuynh Địch dùng biểu lộ nhìn cháu trai hơn nửa ngày, khóe mắt của Thái Tử hơi hơi nảy một cái.
"Trần Tổng chỉ huy?"
"Ồ!"
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng gãi đầu một cái, lộ ra gương mặt của người đàng hoàng, thấy vậy Võ Chiêu Không lại là điên cuồng run rẩy khóe mắt một trận.
Bất quá vào thời điểm ánh mắt của Thái tử xẹt qua bên hông của Trần Khuynh Địch, thần sắc lại trở nên nghiêm nghị, lấy nhãn lực của Thái tử tự nhiên là có thể nhìn ra, lúc này lệnh bài thân phận treo ở bên hông của Trần Khuynh Địch kia, dường như có một chút không giống, ở phía trên còn mang theo khí tức của phụ hoàng...
Thứ này dính đến quan ấn Đại Càn. Trên cơ bản, vì để tránh cho bất kỳ tình huống ngụy tạo nào phát sinh, quan viên hoàng triều Đại Càn bình thường nếu có tư cách tiến vào triều đình, toàn bộ quan ấn của bọn hắn đều là trân phẩm do Thánh Thượng Đại Càn tự tay chế tạo, sau khi được Thánh Thượng Đại Càn quán chú lực lượng, tự nhiên cũng mang theo khí tức đặc thù của Thánh Thượng Đại Càn.
Căn cứ vào khí tức mạnh yếu liền có thể nhẹ nhõm phân biệt chức quan lớn nhỏ.
Như vậy vấn đề đã đến...ở bên trong cảm ứng của Thái tử, khí tức quan ấn ở bên hông của Trần Khuynh Địch.
"Tòng nhất phẩm! ?"
Thái Tử ở bề ngoài bất động như núi, nhưng ở trong lòng thì giật nảy cả mình, kém chút đã kinh hô thành tiếng.
Tên gia hỏa này có tài đức gì mà có thể làm tòng nhất phẩm! ? Phải biết rằng chức quan ở toàn bộ Đại Càn là có cửu phẩm, có thể đứng hàng chính nhất phẩm, chỉ có Tể tướng, Thái sư, Thái phó, Thái Bảo, còn có Thân Vương hoàng thất dòng thứ, thuộc về thần tử trụ quốc chân chính, tòng nhất phẩm thì kém hơn một chút, nhưng cũng tuyệt đối không chênh lệch quá lớn.

Chương 897: Gia tài bạc triệu

Mà trọng yếu nhất ở trong đó, chính là thân thế! Quan nhất phẩm bất luận là tòng nhất phẩm hay là chính nhất phẩm, đều là trung tâm quyền lực của Đại Càn, là đám người tầng cao nhất kia, quan viên như vậy, xem trọng thân thế thanh bạch, bất luận là chỗ xấu nào cũng đều ảnh hưởng đến chức quan của bọn họ trên phạm vi lớn, nhất là người có bối cảnh tông phái thế gia, là tuyệt đối không cho phép.
Như vậy vấn đề đã đến...
Trần Khuynh Địch! M* nó, tên gia hỏa này không phải chính là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung hay sao? Bình thường người tông phái coi như gia nhập vào triều đình thì cũng sẽ nghĩ hết biện pháp che dấu thân phận, Trần Khuynh Địch có thể lấy thân phận đệ tử tông phái đảm nhiệm chức vị Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ cũng đã khiến cho rất nhiều người trợn mắt hốc mồm, kết quả hiện tại hắn đã trở thành nửa cái tông chủ tông phái, phụ hoàng lại còn thuận tay cho hắn chức quan tòng nhất phẩm! ? Đây coi là cái gì? Ngươi không phải là con riêng của phụ hoàng đó chứ?
Thái Tử không phải là người ngu, đảo con ngươi một vòng, mặc dù không hiểu rõ thâm ý ở bên trong, nhưng hắn chí ít là hiểu được, cái suy đoán con riêng này là thật sự không đáng tin cậy, nhưng bất kể như thế nào, vị Trần Khuynh Địch này ở trong mắt của phụ hoàng hẳn là vô cùng trọng yếu, nói một cách khác, đây chính là hồng nhân ngự tiền tiêu chuẩn! Sủng thần a!
Đã như vậy...
"Trần Tổng chỉ huy! Lên chức rồi sao? Chúc mừng, chúc mừng! !?
"Đâu có, đâu có."
Đối mặt với Thái Tử chủ động lấy lòng, Trần Khuynh Địch tự nhiên cũng là mỉm cười đối đáp.
"Trần Tổng chỉ huy, không biết tiếp theo ngài muốn đi đâu? À, hiện tại không nên gọi là Tổng chỉ huy nhỉ?"
"Càn...bệ hạ đã cải tổ Cẩm Y Vệ, xây dựng thành Hoàng Thành Tư, hơn nữa bổ nhiệm ta là Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, về phần tiếp đó, ta dự định đi một chuyến đến Lục Phiến Môn."
"Thì ra là vậy..." Trong mắt của Thái Tử lấp lóe quang mang.
Hoàng Thành Tư? Đại đô đốc? Cải tổ Cẩm Y Vệ? Đây là muốn làm đặc vụ chính trị a!
Gần đây các phương liên tục náo động, thú triều xuất hiện ở Hoài Nam Đạo càng là khiến cho lòng người xao động, có không ít quan viên xuất thân từ thế gia đã bắt đầu ăn cây táo rào cây sung, theo ý nghĩ của Thái Tử, những tên cẩu tài này tự nhiên là một tên cũng

không thể để lại, tất cả đều là rác thải cần được xử lý ngay lập tức... Hiện tại xem ra phụ hoàng chính là cũng nghĩ như vậy? Chuyện này thật sự là...quá tuyệt vời!
Có lẽ có người sẽ nói Thái Tử là kẻ bất nhất, chỉ cho phép chính hắn tạo phản, không cho phép người khác ăn cây táo rào cây sung, mà đối với loại ý kiến trái chiều này, Thái Tử từ trước đến nay là chẳng thèm ngó tới.
Cái gì? Ta là kẻ bất nhất? Nói nhảm! Ta đương nhiên là kẻ bất nhất a! Làm ơn! Lão tử thế nhưng là người kế tục Đại Càn chính thống duy nhất mà phụ hoàng khâm điểm, cái tạo phản kia có thể gọi là tạo phản sao? Đó là hoạt động giải trí ta dùng để biểu đạt tình cảm đối với phụ hoàng, các ngươi tạo phản vậy dĩ nhiên là tội không thể tha, là tội lớn liên luỵ đến cửu tộc, chém đầu cả nhà! Hai thứ này có thể giống nhau sao?
Ý niệm tới đây, Thái Tử liền lập tức gật gật đầu hiểu rõ.
Xem ra Trần Khuynh Địch đi đến Lục Phiến Môn, hẳn là để tìm Hoàng Thu Sinh lấy một chút hồ sơ đen của bách quan a? Như vậy sẽ tương đối dễ dàng làm đặc vụ chính trị.
"Ta đã hiểu."
"Đã như vậy..."
Nói đến đây Thái Tử còn nhìn chung quanh, có vẻ hơi cẩn thận, hơi nghiêng người về phía trước, cẩn thận từng li từng tí nói ra: Kỳ thật ở bên cạnh ta cũng có cất giữ một chút tài liệu tương quan, nếu như Trần đô đốc cần, ta có thể phái người đưa đến chỗ của Trần đô đốc, đều là do ta tự mình thu thập.‘’
"Ồ?" Trong mắt của Trần Khuynh Địch chợt lóe sáng.
"Thực sao? Thái Tử đang nói đến tin tức ở Tuần Châu Đạo?"
Võ Chiêu Không: "? ??"
Tuần Châu Đạo?
À! Chẳng lẽ là dự định khai đao với quan viên xuất thân thế gia ở Tuần Châu Đạo? Đây là chuyện tốt!
Thái Tử lập tức gật đầu một cái, nói một cách chắc chắn: "Đương nhiên là có! Trần đô đốc cứ yên tâm!"
"Vậy sao!" Trần Khuynh Địch mừng lớn, không ngờ được ngủ gật liền có người đưa gối đến, ta chẳng lẽ đã đổi vận?
Ý niệm tới đây, trên mặt của hắn lập tức toát ra nụ cười xán lạn.
"Vậy thì cám ơn Thái Tử Điện hạ."
"Không cần không cần." Thái Tử vội vàng phất phất tay: "Đều là xuất lực cho Đại Càn a!"
Nói đến đây, Thái Tử lại có một chút lo lắng đến việc Trần Khuynh Địch sẽ bận tâm đến thể diện của tông phái thế gia, thế là tận lực nói ra: "Trần đô đốc phải biết rằng, thế gia tông phái ở Tuần Châu Đạo thế nhưng là có không ít, hơn nữa mỗi thế gia đều là gia tài bạc triệu, là đại thế gia, đại tông phái có nội tình thâm hậu..."

"Trần đô đốc cũng không nên nương tay a?"
"Ồ? !" Trần Khuynh Địch lập tức chấn động toàn thân!
Gia tài bạc triệu? Nội tình thâm hậu?
"Xin Thái Tử Điện hạ cứ yên tâm!"
"Ta thà giết lầm chứ sẽ không bỏ sót!"
Võ Chiêu Không: "? ??"
Là ảo giác của ta sao, làm sao có cảm giác tên gia hỏa này giống như trở nên hưng phấn hơn?
Thái Tử đảo con ngươi một vòng, chợt bừng tỉnh đại ngộ, m* nó!
Giang hồ đồn đại Trần Khuynh Địch có danh hào là Sát Nhân Cuồng Ma...
Xem ra cũng không phải là không có lửa thì sao có khói a!
Tuần Châu Đạo xem như là một bộ phận của Trung Nguyên, vị trí của Tuần Châu Đạo ở đông nam bộ Trung Nguyên, gần sát Đông Hải, ở dưới sự quản lý và bảo vệ của Phủ Đô Hộ Đông Hải, nhưng kỳ thật địa vị của Tuần Châu Đạo ở Trung Nguyên rất đặc thù.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Bởi vì thế gia ở Tuần Châu Đạo tuyệt đại đa số đều đã từng là quý tộc của các triều đại đổi thay. Các triều đại đổi thay không chỉ riêng là tiền triều Đại Chu, còn bao gồm hoàng triều Đại Đường ở phía trước Đại Chu, hoàng triều Đại Triệu phía trước Đại Đường, một mực có thể truy tố đến hoàng triều Nhân Đạo đầu tiên ở thời đại Thượng Cổ.
Lịch sử có thể nói là rất lâu đời.
Như vậy vấn đề đã đến...
Vì sao nhiều "quý tộc tiền triều" như vậy sẽ tụ tập ở trong Tuần Châu Đạo? Kỳ thật đây cũng là có căn cứ lịch sử, cụ thể là cái hoàng triều nào đã làm là không thể khảo cứu, nhưng trên cơ bản, vào mỗi lần có hoàng triều đổi thay, Trung Nguyên tranh bá, quý tộc thế gia sẽ nhao nhao đầu tư, nhưng sau khi quyết ra thắng bại, làm như thế nào để xử lý những quý tộc thất bại kia luôn luôn rất phiền phức.
Có một câu nói rất hay.
Thiên hạ quý tộc là một nhà, đây cũng không phải là khoa trương, phải biết rằng thứ thế gia quý tộc này, thế nhưng là rất thích thông gia, vì mở rộng quan hệ, đồng thời để cho dòng dõi đời sau có thể đản sinh ra người ưu tú, tuyệt đại đa số thế gia đều sẽ lựa chọn thông gia cùng với quý tộc có địa vị ngang nhau, song phương liên hợp hỗ trợ lẫn nhau, cũng tạo thành chuyện rất lúng túng.
Lấy một thí dụ: Hàn gia tại Đông Hải là một thế gia tam lưu ở thành nhỏ, nhưng nếu như tìm hiểu ngược dòng đến bốn trăm năm trước, ở niên đại đó, Hàn gia kỳ thật đã từng có thông gia cùng với đại thế gia Triệu gia Tây Vực, đối tượng thông gia là trưởng tử của Triệu gia, chuyện này còn xem như là đơn giản.

Chương 898: Cửu Long Thành

Thật sự rất phức tạp để tìm hiểu lại gia phả ngàn vạn năm, kỳ thật, các quý tộc trong thiên hạ nói không chừng là đều có quan hệ với nhau, hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút quan hệ thân thích.
Bởi vậy có thể thấy được.
Thế gia quý tộc nhìn như phổ thông, nhưng trên thực tế lại có mạng lưới ảnh hưởng rất khổng lồ.
Bởi vậy coi như là vào thời điểm Trung Nguyên tranh bá, mặc dù các quý tộc bởi vì đối tượng đầu tư khác biệt mà đối lập với nhau, nhưng nói không chừng lại bí mật có giao tình tốt.
Đến lúc phân thắng bại, quý tộc chiến thắng sẽ còn cầu tình cho quý tộc bại trận.
Mà Thái Tổ khai quốc các triều đại đổi thay, đối mặt với sự cầu tình của quý tộc nhà mình, sẽ đáp ứng hay là không đáp ứng đây?
Nếu đáp ứng, sẽ không có đối tượng để giết gà dọa khỉ, nếu không đáp ứng, bên cầu tha thứ thế nhưng đều là người của mình, lúc trước mình có thể làm giàu, đám thế gia quý tộc này cũng đều đã từng góp sức.
Về tình về lý là không thể nào nói nổi.
Nghĩ nửa ngày.
Không có cách nào.
Đành phải lưu đày những quý tộc bại trận này tới một cái địa phương mắt không thấy tâm không phiền, hơn nữa còn ra lệnh cưỡng chế không cho phép bọn họ rời đi, dùng cái biện pháp như vậy để giải quyết những phiền toái này.
Các triều đại đổi thay tiếp theo trên cơ bản cũng xảy ra tình huống như vậy.
Nhưng vấn đề lại tới.
Coi như là lưu đày cũng phải chọn địa phương a, nếu như lưu đày bên trái một cái, lưu đày bên phải một cái, tiếp tục như vậy những quý tộc này sẽ ở khắp thiên hạ, vạn nhất đến lúc những người này chiếm cứ bốn phương, cầm vũ khí lên nổi dậy, ta không phải là sẽ xong đời sao? Không được, tốt nhất là ném những phần tử tạo phản này vào cùng một chỗ.
Thế là Tuần Châu Đạo liền biến thành nơi lưu đày chuyên dụng. Để bảo đảm đám người ở Tuần Châu Đạo này sẽ không gây chuyện, các triều đại đổi thay trên cơ bản đều sẽ phái trọng binh trấn giữ các nơi giao thông trọng yếu ở Tuần Châu Đạo, Đại Càn thế hệ này cũng chính là như thế, ở bên trong chín vị Võ Hầu phụ trách trấn áp trong nước, có ba vị chính là có lãnh địa ở ba phía Tây, Nam, Bắc Tuần Châu Đạo. Về phần ở phía Đông Hải, còn có Phủ Đô Hộ Đông Hải

phụ trách giám sát. Trên căn bản là bao bọc bốn phía, tiến hành phong tỏa hoàn toàn.
Đương nhiên, loại phong tỏa này sẽ rất dễ dàng gây nên sự phản cảm cùng với không cam lòng của các quý tộc, cho nên để trấn an các quý tộc tại Tuần Châu Đạo, để cho bọn hắn ngoan ngoãn ở bên trong Tuần Châu Đạo, không gây ra chuyện, Đại Càn vẫn mở ra chính sách ưu đãi cho Tuần Châu Đạo, hấp dẫn một lượng lớn thương nhân tiến về Tuần Châu Đạo.
Thương nhân nhiều.
Kinh tế phát triển.
Người dân Tuần Châu Đạo tự nhiên là có tiền, mà người dân có tiền, nhóm quý tộc cũng có tiền.
Có tiền, những quý tộc này tự nhiên là sinh hoạt ở bên trong thế giới xa hoa đồi truỵ, nguyên một đám đều tiến hành hưởng thụ cuộc sống, vui đến quên cả trời đất, tự nhiên là rất ổn thỏa, đương nhiên, vì tránh để cho những người này gây chuyện, Đại Càn đã cấm tiệt Tuần Châu Đạo mua bán vũ khí, bảo đảm những người này chỉ có thể có tiền.
Kết luận lại mà nói, phương án ứng đối của Đại Càn là rất đáng tin. Một mặt là khiến cho Tuần Châu Đạo an ổn, còn thuận tay cải thiện chỉ số hạnh phúc trong cuộc sống của nhân dân, một mặt khác, cũng thể hiện thái độ lôi kéo thế gia quý tộc của Đại Càn.
Trước đó một mực có người nói Đại Càn chúng ta chèn ép thế gia quý tộc, vô pháp vô thiên, đây đều là nói xấu! Không tin thì ngươi nhìn đi? Quý tộc ở Tuần Châu Đạo chẳng phải là sống rất vui vẻ hay sao? Sự thật thắng hùng biện a!
Ở dưới một loạt thao tác này của Đại Càn, Tuần Châu Đạo có thể nói là bị quản lý đến trình độ ngoan ngoãn dễ bảo, từ khi khai quốc đến nay, qua hơn ngàn năm đều không xảy ra sự tình gì, nhất là đến thế hệ Thánh Thượng Đại Càn, càng là cực kỳ nghe lời, họ thậm chí còn quyên góp tiền cho quan viên để thể hiện lòng trung thành.
Nhưng mà…mong muốn của con người luôn là vô tận.
Thế hệ người già mất đi, tăng thêm cuộc sống an ổn ở Tuần Châu Đạo, khiến cho thế hệ mới trưởng thành, đối với hai chữ "Đại Càn" này không có một cái khái niệm xác thực nào.
Nói một cách khác, là đã mất đi lòng kính sợ.
...
Tại Cửu Long Thành - thủ phủ của Tuần Châu Đạo.
Làm thủ phủ của một Đạo, quy mô của Cửu Long Thành còn muốn viễn siêu những nơi khác, dù sao cũng là đại thành giao thương, vì có thể chứa nhiều thương nhân hơn, cả tòa thành trì trước sau được xây rộng ra hơn ba lần, ở phía đông còn thiết lập bến cảng buôn bán trên biển loại cực lớn, xem như một trong những thành phố lớn ít có ở Trung Nguyên.

Tên của Cửu Long Thành cũng hết sức đặc thù.
Cửu trong Cửu Long Thành là chín thế gia trấn giữ thành trì, chín cái thế gia này, theo thứ tự là chín đời thế gia lưu truyền xuống từ chín cái hoàng triều, có quy mô to lớn nhất, phát triển tốt nhất, thực lực mạnh nhất, cổ xưa nhất chính là Hạ gia, lịch sử của bọn họ so với Tần gia đã từng là thế gia đệ nhất thiên hạ cũng chênh lệch không xa.
Mà vào giờ khắc này, trong phủ đệ Hạ gia.
Hơn mười vị lão nhân râu tóc bạc trắng đang ngồi ngay ngắn ở bên cạnh một cái bàn tròn, mà ở phía đối diện bàn tròn, thì là một vị nam tử tráng niên mặc áo bào trắng, có tuổi tác khoảng chừng ba mươi mấy tuổi.
"Không biết chư vị tộc lão tới tìm ta là có chuyện gì?"
"Xin chào gia chủ."
Ở bên cạnh bàn tròn, lão giả tóc trắng nhìn qua tuổi già sức yếu, ngay cả con mắt cũng híp lại chỉ còn khe hở chậm rãi đứng lên, đầu tiên là cúi đầu đối với nam tử tráng niên, sau đó đứng thẳng lưng, trầm giọng nói ra: "Lão phu nghe nói, gia chủ gần đây giống như đang liên lạc với mấy gia tộc lớn khác?"
"Không sai." Nam tử tráng niên gật đầu một cái.
"Chuyện này dính đến chính sách của Hạ gia tiếp theo, có vấn đề gì sao?"
"Xin hỏi đó là chính sách gì?"
Hạ Hòe nhìn rất nhiều tộc lão trước mặt, ở trong lòng cảm thấy chán nản.
Nói thật, thân làm gia chủ Hạ gia thế hệ này, hắn vẫn một mực tận sức khiến cho Hạ gia đạt đến đỉnh cao khác, mà một người có chí hướng cao xa như hắn, đối với những tộc lão trong lúc tại vị không có chấn hưng Hạ gia, sau khi thoái vị còn can thiệp vào việc làm của hắn, đã sớm phiền chán đến cực hạn, trong lòng khó chịu, tự nhiên là cũng không có sắc mặt tốt.
"Việc này chư vị không cần phải hỏi nhiều."
"Không cần hỏi nhiều?" Tộc lão cầm đầu híp hai mắt mở lớn trong nháy mắt, bên trong thanh âm cũng nhiều hơn mấy phần nộ khí: "Nếu như ngay cả tạo phản cũng không được hỏi mà nói, vậy bọn ta há không phải là trở thành vật bài trí?"
"Gia chủ."
"Ngươi sẽ không thực sự muốn tìm cái chết đó chứ?"
Nhìn đi! Nhìn những tộc lão ngồi không ăn bám này đi! Nghe một chút lời mà bọn họ nói là cái gì?
Muốn chết? Ta đây là muốn chết hay sao? Ta đây là đang phấn đấu vì sự quật khởi của Hạ gia!

Chương 899: Liên minh thế gia

Hạ Hòe ở bên ngoài vẫn uy phong bất động, nhưng ở trong nội tâm lại điên cuồng mắng mỏ, nhìn tộc lão ngồi ở chủ vị, ở trong lòng càng là thầm hận một trận, trước khi hắn làm việc đã phân phó cho cấp dưới, để cho bọn hắn phong tỏa tin tức, không để cho những tộc lão này biết rõ, kết quả là bọn họ thế mà vẫn đạt được tin tức.
Đây là có gian tế a!
Vừa quyết định tiếp đó sẽ tra rõ một phen, tìm ra gian tế ăn cây táo rào cây sung ở trong thuộc hạ của mình, Hạ Hòe vừa nhìn rất nhiều tộc lão, đột nhiên hừ lạnh một tiếng: "Tộc lão đây là có ý gì?"
"Có ý tứ gì?" Tộc lão cầm đầu có vẻ hơi tức giận, trực tiếp lấy ra một phần hồ sơ ném lên trên bàn của Hạ Hòe, rơi ở dưới chân của hắn, cả người phảng phất như một con sư tử già cả giận dữ hét lên: "Sự tình bọn ngươi cùng với những thế gia khác trong Cửu Long Thành, có ý đồ tụ tập tất cả các thế gia trong Tuần Châu Đạo."
"Ngươi nghĩ rằng chúng ta không biết hay sao! ?"
"Nói cho ta biết!"
"Ngươi muốn làm cái gì?"
Hạ Hòe liếc nhìn hồ sơ ở dưới chân mình, vốn dĩ phần hồ sơ này sẽ đập lên trên người của hắn, chỉ là bị hắn dùng cương khí chấn bay, nhưng hàm nghĩa ở sau lưng cử động này, lại khiến cho sắc mặt của Hạ Hòe tái xanh, một tộc lão về hưu, lại dám làm ra loại hành vi đại bất kính này đối với hắn?
Ta thế nhưng là gia chủ Hạ gia! Một đám lão đầu tư tưởng xơ cứng lại dám làm như vậy đối với ta?
"Hít hà..." Hít vào một hơi thật sâu, Hạ Hòe đè ép sự bất mãn ở trong lòng, trầm giọng nói ra: "Chuyện này hắn không phải là sự tình gì đáng giá ngạc nhiên a, thế gia ở Tuần Châu Đạo san sát, qua nhiều năm như vậy vẫn một mực đối lập lẫn nhau, tranh đấu không ngớt, ta muốn làm dịu phần tranh đấu này, chẳng lẽ là có lỗi gì sao?"
"Phải biết rằng lực lượng của một ngón tay mặc dù yếu ớt, nhưng nắm năm ngón tay lại với nhau, trở thành một nắm đấm mà nói, liền có thể có được lực lượng viễn siêu ngón tay, đây chính là lực lượng đoàn kết! Thế gia ở Tuần Châu Đạo không nên một mực nội đấu, mà hắn là nên liên hợp lại, nhất trí đối ngoại!"
"Ta có nói sai điều gì hay không?"
"Hơn nữa Hạ gia chúng ta bên trong chín đại gia tộc tại Cửu Long Thành, có lịch sử dài lâu nhất, hơn nữa cũng có thực lực mạnh mẽ nhất, nếu như có thể thành công liên hợp tất cả các thế gia, tổ kiến liên minh thế gia, vậy Hạ gia chúng ta đương nhiên sẽ chính là minh chủ của liên minh! Cho dù là không ra sao, cũng có thể thu hoạch

được quyền lợi cực lớn."
"Có vấn đề gì với chuyện này chứ?"
"Chư vị tộc lão?"
Nhìn toàn bộ tộc lão nhất thời trở nên trầm mặc, trong lòng của Hạ Hòe không khỏi mừng thầm, loại hành vi khiển trách lão ngoan đồng này khiến cho hắn có một loại cảm giác "đây là thời đại của mình", rất không tệ, nhưng không đợi hắn hưởng thụ xong loại cảm giác này, một vị tộc lão liền vỗ bàn đứng dậy, phá vỡ sự yên tĩnh.
"Hoang đường!"
"Làm càn!"
"Liên minh thế gia?"
"Vậy mà ngươi cũng dám nghĩ ra được!"
"Thật là ngu ngốc!"
Phảng phất như là lựu đạn nổ tung vậy, tiếng rống giận dữ vang lên liên tiếp, khuôn mặt nguyên bản có một chút dễ nhìn của Hạ Hòe lập tức trở nên đen thui, nhìn tộc lão nổi giận, càng là nghiến răng nghiến lợi một trận, cuối cùng vẫn là tộc lão cầm đầu phất phất tay, khiến cho những người khác bình tĩnh trở lại.
Sau đó tộc lão cầm đầu liền thở dài, nói: "Gia chủ."
"Có một chút sự tình mà có khả năng ngươi không biết."
"Ý nghĩ của ngươi đặt ở bất kỳ chỗ nào khác đều là cử động anh minh, nhưng Hạ gia chúng ta ở Tuần Châu Đạo nhiều năm như vậy, vì sao lại không có người nghĩ ra cái quyết sách này?"
Bởi vì các ngươi đều là kẻ ngớ ngẩn! Hạ Hòe hung tợn giễu cợt ở trong lòng, ở trên mặt thì là giữ yên lặng.
Tộc lão cầm đầu tiếp tục nói: "Bởi vì nơi này không phải là những địa phương khác trong Trung Nguyên!"
"Nơi này là Tuần Châu Đạo!"
"Là nơi lưu đày!"
"Thử nghĩ lại một chút, Đại Càn sẽ hi vọng một đám thế gia quý tộc bị lưu đày, âm thầm tụ họp lại, hình thành một cái liên minh thế gia quy mô lớn sao? Một cái liên minh thế gia có tư tưởng thống nhất, cùng một đám thế gia hỗn loạn không chịu nổi tranh đấu với nhau, Đại Càn ưa thích cái nào hơn?"
"Cho nên gia chủ, mặc dù ý tưởng của ngài là chính xác, nhưng lại là hành động đối nghịch với Đại Càn, gia chủ ngươi còn trẻ, không có đầy đủ lịch duyệt, đối với chuyện ở nơi này còn không rõ lắm, nếu như đi đến thư viện lịch sử xem thật kỹ một chút mà nói, tin rằng suy nghĩ của ngươi sẽ có chỗ biến hóa..."
"Đủ rồi!" Hạ Hòe gầm lên một tiếng, trực tiếp cắt đứt lời nói của tộc lão: "Chính là do các ngươi một mực có loại ý nghĩ hèn yếu này, gia tộc mới có thể trầm luân lâu như vậy!"
"Đại Càn?"
"Vậy thì thế nào!"

"Đại Càn cũng đã sớm không được! Tổ Long Trung Nguyên liên tiếp bị phá hư hai lần, Thánh Thượng Đại Càn lại hoàn toàn không thể ngăn cản, điều này nói rõ coi như là thiên hạ đệ nhất nhân ngày xưa, cũng đã già! Có các chí cường giả của các đại thánh địa võ đạo kiềm chế hắn, hắn căn bản cũng không thể làm gì được chúng ta!"
"Kết quả là những lão ngoan đồng các ngươi."
"Thế mà vẫn còn sợ hãi hắn? ! Thực sự là không thể tin được!"
"Ngu xuẩn!"
Thân làm gia chủ Hạ gia, nghiêm ngặt mà nói Hạ Hòe xem như là một người trẻ tuổi, lớn lên ở Tuần Châu Đạo, trở thành thiếu niên thiên tài nổi tiếng tại Tuần Châu Đạo, Hạ Hòe đã đánh bại vô số thiên kiêu chi tử, cuối cùng trèo lên đỉnh, hơn nữa vào thời điểm ba mươi mấy tuổi, thuận lý thành chương kế nhiệm vị trí gia chủ Hạ gia.
Ở Tuần Châu Đạo.
Gia chủ Hạ gia thế hệ này thậm chí đã từng được xưng là thế hệ vàng.
Không sai, nghe vào có phải là rất mạnh mẽ đúng không? Xác thực là rất mạnh mẽ.
Ở Tuần Châu Đạo là rất mạnh mẽ.
Đáng tiếc rất rõ ràng, ở trong tâm lý của Hạ Hòe, hắn không chỉ có rất mạnh mẽ riêng ở Tuần Châu Đạo, mà là hắn ở trong toàn bộ Trung Nguyên cũng đều là rất mạnh mẽ, hắn hô mưa gọi gió ở Tuần Châu Đạo, muốn làm gì thì làm, cho nên hắn cảm thấy mình hắn là ở những địa phương khác cũng có thể hô mưa gọi gió, muốn làm gì thì làm.
Nhưng hắn lại không làm được.
Vì sao?
"Bởi vì sự phong tỏa của Đại Càn!"
"Đại Càn vô sỉ tiến hành phong tỏa Tuần Châu Đạo, chính là vì e ngại chúng ta! E ngại chúng ta rời khỏi Tuần Châu Đạo, e ngại chúng ta nhấc lên đại kỳ một lần nữa, chỉ cần chúng ta cầm vũ khí nổi dậy, Tuần Châu Đạo sẽ nhao nhao hưởng ứng, đến lúc đó, coi như là hồng thủy vỡ đê, thanh âm của chúng ta sẽ quét sạch toàn bộ Trung Nguyên!"
"Mà các ngươi!" Hạ Hòe đưa tay chỉ về hướng một đám tộc lão: "Lại vẫn muốn ở trong cái ổ nhỏ của mình giống như sâu kiến, các ngươi chẳng lẽ là không có một chút chí hướng rộng lớn nào sao?"
"!! !"

Chương 900: Uy vũ không khuất phục

Các tộc lão bị chỉ trích cơ hồ là tức đến muốn nổi điên, nguyên một đám cắn răng nghiến lợi nhìn Hạ Hòe, nhất là tộc lão cầm đầu, lộ ra bộ dáng một giây sau liền muốn nhào lên ăn thua đủ với Hà Hoè vậy.
"Tên khốn!"
"Ngươi đây là muốn phá vỡ gia tộc hay sao!"
"Hạ Hòe! Từ hôm nay trở đi ngươi bị tước đoạt vị trí gia chủ..."
"Im miệng!" Hạ Hòe trực tiếp vung tay lên, cắt đứt lời nói của tộc lão cầm đầu một lần nữa: "Ngươi cho rằng ngươi còn có thể dựa vào lực lượng trưởng lão hội để áp chế chúng ta hay sao? Thời đại biến đổi, những lão ngoan đồng các ngươi hãy ngoan ngoãn ở nơi này mà nhìn a, nhìn ta dẫn đầu gia tộc đi đến đỉnh cao ngày xưa một lần nữa!"
"Người đâu!"
"Phong tỏa trưởng lão viện!"
Vừa dứt lời, Hạ Hòe liền không còn hứng thú đàm luận cùng với tộc lão, trực tiếp quay người rời khỏi đại điện, mà ở trước cửa chính, một đạo thân ảnh mặc áo bào đen chính là đang dựa vào cánh cửa.
Chờ sau khi Hạ Hòe đi ra, thân ảnh áo bào đen lập tức dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn về phía hắn: "Thực sự là quyết định sáng suốt a."
"Gia chủ đại nhân."
Hạ Hòe liếc nhìn thân ảnh áo bào đen, chợt ngẩng đầu một cái, ưỡn ngực một cái.
Nói nhảm! Bản gia chủ đương nhiên là sáng suốt!

Tại Lục Phiến Môn ở Thành Thượng Kinh, Hoàng Thu Sinh gần đây có cuộc sống khá hài lòng.
Mặc dù trước đó bị Trần Khuynh Địch đánh bại, nhưng lại chiếm được ban thưởng cùng với chỉ điểm của Thánh Thượng Đại Càn, lập tức nhìn thấu mê chướng, tu vi cũng tăng lên nhanh như gió.
Không sai! Hắn hiện tại đã là cường giả khám phá Sinh Tử Quan!
Thậm chí là đan dược mà Thánh Thượng Đại Càn ban cho hắn cho đến bây giờ vẫn còn tác dụng, Hoàng Thu Sinh cơ hồ là mỗi ngày đều đang thử nghiệm luyện hóa dược lực ở trong đó, đồng thời rèn luyện tâm cảnh của mình, nương tựa theo thời gian tích lũy lâu dài, ở phía dưới hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*), hắn có lòng tin phát động xung kích đối với Hỏa Luyện Kim Đan!
Mà lấy nội tình của Đại Càn, chỉ cần đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, lấy lý lịch làm việc cẩn trọng nhiều năm như vậy của mình, không có công lao cũng có khổ lao, nhất định sẽ có thể thu hoạch được một cái danh ngạch bí cảnh hoàng thất, lại bế quan mấy năm, hắn là có thể nhờ vào đó nhanh chóng đạt tới cấp độ khống chế mười thành lực

lượng, từ đó nhất phi trùng thiên! Phải biết rằng đây chính là Hỏa Luyện Kim Đan mười thành khống chế! Nếu như có thể đạt tới loại cảnh giới kia, uy thế của Lục Phiến Môn tuyệt đối sẽ tiến thêm một bước, quyền thế cũng sẽ tăng thêm một bước, coi như là sẽ vượt qua Cẩm Y Vệ...
Khụ khụ! Coi như ta chưa nói qua, m* nó.
Hoàng Thu Sinh vốn dĩ có tâm tình vô cùng tốt, đắm chìm ở trong tương lai tươi đẹp, tâm tình lập tức trở nên không tốt.
Nguyên nhân rất đơn giản, là do Cẩm Y Vệ.
Mặc dù hiện tại Hoàng Thu Sinh đã khám phá ra Sinh Tử Quan, nhưng con người luôn luôn có thất tình lục dục, nhìn đồ vật khó chịu sẽ luôn luôn thấy khó chịu, nhìn thấy đồ vật biệt khuất cũng sẽ cảm thấy biệt khuất, mặc dù Hoàng Thu Sinh cũng không quá xoắn xuýt, nhưng lúc này nghĩ tới, vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu.
Kỳ thật, Cẩm Y Vệ ở trên bản chất vẫn là không bằng Lục Phiến Môn, dù sao thì Lục Phiến Môn cũng đã trải rộng trong Trung Nguyên nhiều năm như vậy, có nội tình thâm hậu, không phải là dễ dàng bị người ta vượt qua như vậy, hơn nữa Trần Khuynh Địch lại không quản lý, Quỷ Ảnh mặc dù không tệ, nhưng nhân tài ở Lục Phiến Môn đông đúc, cũng không phải là không có nhân tài như vậy.
Vấn đề là, Cẩm Y Vệ có thể đánh nhau! Hoặc có lẽ là, Trần Khuynh Địch có thể đánh nhau!
Tưởng tượng đến thời điểm ở Thành Thượng Kinh lúc trước, hắn còn có thể đánh ngang tay cùng với Trần Khuynh Địch, kết quả thì sao? Tên gia hỏa này vừa rời khỏi Thành Thượng Kinh liền giống như giao long xuống biển, mãnh hổ hạ sơn vậy, đi một chuyến đến Đông Hải, không qua mấy tháng đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, vào thời điểm nghe được cái tin tức này Hoàng Thu Sinh kém chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.
Sau đó thì sao? Tại Thái Hoa Sơn trong Thanh Châu Đạo, Trần Khuynh Địch ở trong đại bản doanh Thuần Dương Cung đánh một trận cùng với Phật Môn, Đại Chu, Kiếm Tông.
Ở trong trận đánh này, vốn cho rằng Trần Khuynh Địch sẽ gặp xui xẻo, kết quả là hắn tay trái cầm Đô Thiên Tọa, tay phải cầm Xích Tiêu Kiếm, ở trong trận chiến đấu mà Hoàng Thu Sinh cho rằng Trần Khuynh Địch phải thua không thể nghi ngờ lại còn có thể đánh thắng!
Còn có thiên lý hay không! ?
Tiếp đó thì sao? Hắn lại chém giết tại Hoài Nam Đạo...
Xem như là lão đại Lục Phiến Môn, Hoàng Thu Sinh chủ quản tình báo, đối với tư liệu của Trần Khuynh Địch tự nhiên là cũng đọc qua rất kỹ càng, sau đó hắn liền đưa ra kết luận.
Đánh giá "Sát Nhân Cuồng Ma" đối với Trần Khuynh Địch lúc trước thật sự là không đủ công đạo.

Người này đâu phải là cái gì Sát Nhân Cuồng Ma, mà rõ ràng là sao chổi! Đi chỗ nào chỗ đó xúi quẩy! Đi một chuyến đến Tiêu Thành, Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực liền luân hãm, đi một chuyến đến Tam Anh Hội, Tam Anh Hội đều chết sạch, đi một chuyến đến Bái Hỏa Ma Giáo, Bái Hỏa Ma Giáo thiếu chút nữa thì bị hủy diệt, đi một chuyến đến Đông Hải, Đông Hải liền xâm lấn, đi một chuyến đến Mặc Môn, Mặc Môn cho đến bây giờ vẫn còn bị trấn áp, đi một chuyến đến Hoài Nam Đạo, Hoài Nam Đạo bộc phát thú triều...
Ngươi xem thử như vậy ai mà chịu nổi chứ? !
"Haizzz." Nghĩ tới đây, Hoàng Thu Sinh không khỏi thở dài: "May mà Trần Khuynh Địch không có đi tới Lục Phiến Môn, nếu không thì phủ nha Lục Phiến Môn chẳng phải là ngày mai sẽ sập? Có một câu nói rất hay, miếu nhỏ không dung được đại thần, trước kia ta còn không tin, hiện tại xem ra xác thực là như vậy!"
Nói thật, trước kia Hoàng Thu Sinh tựa lưng vào Đại Càn, thật ra là có tâm tính rất bành trướng, nhưng kể từ sau khi bị Trần Khuynh Địch đánh bại, hắn liền lập tức đốn ngộ, nhất là sau khi lục tục nhận được tin tức Trần Khuynh Địch đột phá, tầm nhìn của hắn càng ngày càng xa, tâm cảnh cũng càng ngày càng rộng rãi.
Cả người đều tứ đại giai không.
Hắn có thể tiếp cận Hỏa Luyện Kim Đan nhanh như vậy, Trần Khuynh Địch kỳ thật là có công lao rất lớn!
"Báo!"
"Đại nhân!"
Cửa lớn của thư phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy một vị trung niên nam tử người mặc quan phục đỏ thẫm vội vã bước vào, lộ ra vẻ mặt kinh hoảng.
"Ở bên ngoài có người cầu kiến!"
"Ồ?" Hoàng Thu Sinh thả công văn ở trong tay xuống, liếc nhìn bộ đầu Lục Phiến Môn tiến vào, khẽ chau mày hỏi: "Có chuyện gì? Thế mà lại bối rối như vậy? Chớ quên, ngươi là bộ đầu Lục Phiến Môn, chỉ là có người cầu kiến mà thôi, ngươi liền bối rối thành dạng này, bị người khác nhìn thấy chẳng phải là sẽ rất mất mặt?"
"Nhưng mà..."
"Không có nhưng nhị gì hết!" Hoàng Thu Sinh lộ ra thần sắc nghiêm túc, nói một cách nghiêm túc: "Nơi này không phải là phân bộ Lục Phiến Môn, mà là tổng bộ của Lục Phiến Môn! Cho dù ngươi chỉ có chức quan nhỏ, nhưng đối xử với mọi người, cách đối nhân xử thế, đều nhất định phải xuất ra thái độ uy vũ không khuất phục của Lục Phiến Môn chúng ta! Không bị tiền bạc cám dỗ!"

Chương 901: Sao chổi

Nói đến đây, Hoàng Thu Sinh đột nhiên giật cơ mặt một cái, vô thức hạ thấp thanh âm.
"Không phải là Thánh Thượng đến đó chứ?"
"Ấy?" Bộ đầu trung niên sững sờ, vô thức lắc đầu nói: "Không phải là bệ hạ..."
"Là Phùng công công đến?"
"Ách, cũng không phải..."
"Tể Tướng đến? Hay là các đại thần nhất phẩm khác? Dù thế nào thì cũng sẽ không phải là mấy vị Vương gia kia chứ?"
"Cũng không phải."
Hoàng Thu Sinh nghe vậy lập tức hoàn toàn yên tâm! Không phải vậy thì ngươi hoảng cái gì?
"Nhưng mà..."
"Không nhưng nhị gì cả!"
"Đứng ngay ngắn! Xuất ra tinh, khí, thần của bộ đầu Lục Phiến Môn, thái sơn sập trước mắt cũng không đổi sắc, mới là tư chất mà bộ đầu Lục Phiến Môn nên có! Hơn nữa đừng quên, nơi này là địa phương nào?"
Hoàng Thu Sinh vung tay lên! Hào tình vạn trượng!
"Nơi này là Thành Thượng Kinh!"
"Mà Lục Phiến Môn chúng ta ở Thành Thượng Kinh, đây chính là hào môn đại danh đỉnh đỉnh! Ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu như Thánh Thượng đến, nhìn thấy bộ dáng của ngươi như thế, chẳng phải là sẽ khiến cho Thánh Thượng vô cùng thất vọng đối với Lục Phiến Môn chúng ta? Coi như không phải là Thánh Thượng, Thái Tử? Tể Tướng? Phùng công công? Bọn hắn tới thì làm sao bây giờ?"
"Huống chi, nếu như Thánh Thượng và bọn họ tới, ngươi kinh hoảng như thế thì coi như có thể thông cảm được, nhưng nếu bọn họ không có tới, ngươi còn kinh hoảng như thế chính là ngươi không đúng!"
"Thế nhưng mà..."
"Đã nói là không nhưng nhị gì cả!" Hoàng Thu Sinh bất mãn mà liếc nhìn bộ đầu trung niên.
Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là không có tinh thần giác ngộ, đại nhân nhà ngươi nhìn qua rất không có thể diện sao? Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn! Chiêu Võ thần hầu! Đặt ở triều đình chính là đại thần Nhị phẩm tiêu chuẩn! Còn là đứng đầu nhất ở bên trong đại thần Nhị phẩm, huống chi tu vi của ta cũng đã là Võ Đạo Tông Sư khám phá Sinh Tử Quan, Hỏa Luyện Kim Đan nằm ở trong tầm tay, nếu như đột phá, vậy chính là tòng nhất phẩm! Đại thần nhất phẩm cùng với Thánh Thượng không có tới, ta còn cần phải sợ! ? Người sợ hẳn là

bọn hắn mới đúng!
"Ngươi hãy đi ra ngoài."
"Mời người cầu kiến vào phòng tiếp khách, bảo hắn chờ một lát, chờ ta xử lý xong công vụ sẽ đi gặp hắn.''
"Rõ chưa?"
Sau khi phân phó xong, Hoàng Thu Sinh chợt ưu nhã nâng chén trà trên bàn sách, nhẹ nhàng uống một hớp.
Trong lúc nhất thời hương trà nhàn nhạt xông vào mũi...
"Thế nhưng mà đại nhân!" Bộ đầu trung niên gấp đến độ sắp khóc nói ra: "Đó là Trần Khuynh Địch Trần đại nhân -Tổng chỉ huy Cẩm Y Vệ!"
"Vạn nhất hắn lại phá cửa..."
Phốc! !! ! Hoàng Thu Sinh lập tức hít một ngụm khí lạnh! Nước trà sặc trong lỗ mũi...
"Tên khốn!"
"Tại sao ngươi không nói sớm cho ta biết! ?"
Hoàng Thu Sinh vùng dậy, kém chút nữa là ném chén trà vào mặt của bộ đầu trung niên, mà bộ đầu trung niên thì lộ ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt, ta cũng muốn nói a, thế nhưng đại nhân cũng không cho ta cơ hội nói.
Nhưng có một câu nói rất hay, lời nói của cấp trên vĩnh viễn là chính xác, nếu như xảy ra vấn đề gì, đó nhất định là ngươi sai.
Vĩnh viễn không nên hoài nghi lời nói của cấp trên! Sờ soạng lần mò ở bên trong quan trường nhiều năm như vậy, bộ đầu trung niên cũng rất là khôn khéo, rất nhanh liền điều chỉnh xong tâm tính một lần nữa, lộ ra thần sắc nghiêm túc tiếp tục mở miệng nói: "Đại nhân, vậy phải làm sao bây giờ? Vị Trần Khuynh Địch kia đang ở ngay bên ngoài, đang chờ đại nhân tiếp kiến đây, ngài xem có phải hay không...?"
"Ồ?" Hoàng Thu Sinh trừng bộ đầu trung niên một cái.
Ngươi đang ám chỉ ta sao? Sao chổi là có thể gặp hay sao? Lần trước ta gặp hắn, Lục Phiến Môn bị đập phá, ta còn bị đánh trọng thương, kết quả là hắn ngay cả một cái rắm cũng không bị gì, lần này lại còn muốn gặp hắn, có biết là ta vừa mới trùng tu tổng bộ Lục Phiến Môn hay không? Ngươi cho rằng ta xin kinh phí trùng tu dễ dàng lắm hay sao? Ngươi cho ta kinh phí sao?
"Khục!" Hoàng Thu Sinh cắn răng.
Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng nếu như không gặp...m* nó! Vạn nhất tên sao chổi kia dứt khoát trực tiếp động thủ thì làm sao bây giờ? Ta thế nhưng đã từng phân tích về người Trần Khuynh Địch này, tên sao chổi này ở dưới tình huống bình thường sẽ không giảng quy củ với ngươi, trừ phi hắn đánh không lại ngươi, mà rất rõ ràng, lấy tu vi cảnh giới của bản thân, là không thể nào đánh thắng được hắn.
Nói một cách khác, hắn rất có thể sẽ không tuân theo quy củ!

Được rồi! Trước tiên tỉnh táo lại! Sự tình khẳng định còn có chuyển cơ!
Hoàng Thu Sinh nuốt một ngụm nước bọt, đảo con ngươi một vòng, nhìn về phía bộ đầu trung niên lần thứ hai: "Tại sao Trần Khuynh Địch lại tới? Ta nhớ được tin tức mà bộ phần tình báo đưa tới, lần hiện thân cuối cùng của hắn là ở Nam Cương Đạo a? Ở trong chớp mắt làm sao lại đến kinh thành rồi?"
"Chuyện này..." Sau khi bộ đầu trung niên trầm tư trong chốc lát, có một chút cẩn thận từng li từng tí nói: "Có khả năng là có quan hệ đến phân phó của Thánh Thượng, ngài quên rồi sao? Mấy ngày trước Thánh Thượng đã đưa qua một phần mệnh lệnh..."
"Mệnh lệnh?" Hoàng Thu Sinh nghĩ nghĩ, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Là Tuần Châu Đạo đúng không? Gần đây chín đại gia tộc ở Cửu Long Thành dị động không ngừng, Thánh Thượng bảo ta sưu tập tin tức của bọn hắn, ta còn tưởng rằng là Thánh Thượng dự định giết gà dọa khỉ, dùng đám châu chấu ở Tuần Châu Đạo để khai đao, nhưng chuyện này thì có quan hệ gì với Trần Khuynh Địch?"
"Đây không phải là nhiệm vụ Thánh Thượng giao cho Lục Phiến Môn chúng ta hay sao?"
"Chuyện này." Biểu lộ của bộ đầu trung niên càng thêm xoắn xuýt: "Đại nhân, mấy ngày trước ta đưa hồ sơ tới ngài còn chưa đọc sao?"
Gương mặt mo của Hoàng Thu Sinh lập tức đen hơn một nửa, cái gì gọi là không có đọc? Mấy ngày trước ta bế quan lĩnh hội cảnh giới, muốn tiến thêm một bước ngươi cũng không phải là không biết, hơn nữa ta cũng không phải là không đọc, vừa mới rồi ta chẳng phải là đang xét duyệt những công văn này hay sao, ngươi nói như vậy là có ý gì? Chỉ trích lão đại ta làm việc bất lực?
Dường như là nhìn ra sự bất mãn của Hoàng Thu Sinh, bộ đầu trung niên vội vàng nói: "Chuyện kia..."
"Đại nhân, ngài hãy đọc đi, là công văn ở phía dưới nhất, có một phần tin tức truyền đến từ hoàng cung..."
"Ấy? !" Hoàng Thu Sinh lập tức chấn động toàn thân!
Tin tức truyền đến từ hoàng cung?
Hoàng Thu Sinh lập tức loay hoay trên bàn sách, trực tiếp lục lọi công văn ở phía thấp nhất, cuối cùng lấy ra một phần công văn viền vàng có khắc long văn.
"Hoàng Thành Tư?" Hoàng Thu Sinh tỉ mỉ đọc nội dung ở bên trên công văn, sắc mặt cứ gọi là thay đổi trong nháy mắt.
"Cẩm Y Vệ mở rộng thêm, đổi tên thành Hoàng Thành Tư, đảm nhiệm tiến đến Tuần Châu Đạo, điều tra sự kiện Tuần Châu Đạo vô cùng có khả năng phát sinh phản loạn, một khi nổi lên chuyện ngoài ý muốn, Hoàng Thành Tư sẽ tiếp quản toàn bộ quân chính Tuần Châu Đạo, mà Lục Phiến Môn sẽ phụ trách cung cấp tình báo lớn nhất cho Hoàng Thành Tư..."

Chương 902: Chủ nghĩa đế quốc hủ bại

Hoàng Thu Sinh: "? ??"
Tuần Châu Đạo? Đây không phải là nhiệm vụ của Lục Phiến Môn chúng ta hay sao? Bây giờ lại trở thành của Hoàng Thành Tư? Không đúng...
Cẩm Y Vệ xây rộng hơn? Trần Khuynh Địch thăng quan, biến thành Đại đô đốc Hoàng Thành Tư? Quan nhất phẩm?
Nghĩ đến mình cần trọng mấy chục năm, bất quá cũng chỉ là quan nhị phẩm, mà Trần Khuynh Địch chỉ tổng cộng đi đến Thành Thượng Kinh hai lần, hai mắt khép lại mở ra thế mà liền trở thành quan nhất phẩm, về sau mình nhìn thấy thậm chí còn phải gọi là "Đại Nhân", trong lúc nhất thời Hoàng Thu Sinh chỉ cảm thấy sự tức giận ở trong lòng càng ngày càng lớn...
Tấm màn đen! Ở phía sau chuyện này tuyệt đối có tấm màn đen! Vị Trần Khuynh Địch này không phải là con riêng của Thánh Thượng đó chứ?
"Đại nhân." Bộ đầu trung niên nhìn khuôn mặt từ màu xanh biến thành màu đen của Hoàng Thu Sinh, nhẹ nhàng nói.
"Chúng ta phải làm sao bây giờ?"
"Làm sao bây giờ?" Hoàng Thu Sinh liếc mắt nhìn hắn: "Còn có thể làm sao? Đưa tình báo của Tuần Châu Đạo ra ngoài!"
Không thể trêu vào còn không tránh nổi sao, không phải chỉ là một cái công lao Tuần Châu Đạo thôi hay sao, cùng lắm thì Hoàng Thu Sinh ta từ bỏ! Ta cũng không có thèm!
"Vậy đại nhân có muốn gặp hắn hay không?"
"Gặp hắn! ?" Âm điệu của Hoàng Thu Sinh kéo cao lên trong nháy mắt.
Đi gặp Trần đại nhân quan nhất phẩm đương triều hay sao? Đừng mơ tưởng! Hoàng Thu Sinh ta cho dù chết! Nhảy từ tầng cao nhất của tổng bộ Lục Phiến Môn! Cũng tuyệt đối sẽ không gọi Trần Khuynh Địch một tiếng đại nhân! Tuyệt đối không thể!
Mà cùng lúc đó...
"Thực sự là hoài niệm."
Trần Khuynh Địch đứng ở cửa ra vào Lục Phiến Môn, lộ ra nụ cười hoài niệm ở trên mặt, mặc dù chỉ là chuyện phát sinh qua trước đây không lâu, nhưng đối với hắn mà nói lại phảng phất như qua rất lâu rồi vậy.
Nhớ lần trước, mình còn ra tay đánh nhau cùng với Hoàng Thu Sinh ở nơi này, kém chút nữa phá hủy tổng bộ Lục Phiến Môn. Nhưng mà bây giờ xem ra, Hoàng Thu Sinh thế nhưng là thần tử của lão ca Thánh Thượng Đại Càn, thậm chí nghiêm ngặt mà nói, mình cũng

xem như là thần tử của Thánh Thượng Đại Càn.
Mọi người đều là thần tử trong triều a!
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức càng thêm xán lạn.
Chờ đến thời điểm Hoàng Thu Sinh đi ra, mình cùng với hắn lại ôn chuyện một chút, lấy tu vi của bản thân, cũng có thể chỉ đạo hắn một phen, nếu như tu vi của hắn có thể tiến thêm một bước, đối với Đại Càn mà nói là cũng có chỗ tốt.
Huống chi lát nữa mình còn có chuyện cần cầu hắn, ừm, đây chính là kết giao quan hệ a! Là thời điểm thể hiện ra năng lực giao tiếp tinh xảo của mình!
Trần Khuynh Địch vẫn là rất có lòng tin ở cái phương diện này.
Dù sao thì vào thời điểm mình ở Thuần Dương Cung cũng đã có rất nhiều fan cuồng, sau khi trở thành người thay mặt chưởng giáo càng là có danh vọng cực cao, những người ở Trưởng Lão điện cũng đều rất ưa thích mình, coi như là lão thất phu Long Thiên Tứ kia, ở mặt ngoài nhìn mình khó chịu. Trên thực tế vừa thấy mình gặp nguy hiểm không phải là cũng lập tức đi tìm mình? Khẩu thị tâm phi, như vậy xem ra, nhân duyên của mình kỳ thật là tương đối tốt!
Ầm! Đột nhiên, cửa chính tổng bộ Lục Phiến Môn ầm ầm mở ra, sau đó ở dưới ánh mắt mong đợi của Trần Khuynh Địch, một cuốn sách nhỏ liền bay ra từ trong cửa chính, rơi vào trước mặt của Trần Khuynh Địch, trên bìa sách màu vàng viết một hàng chữ lớn màu đen: "Tình báo Tuần Châu Đạo."
Tình báo đã được đưa ra.
Nhưng người đâu?
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Thế là Trần Khuynh Địch xuất phát, mặc dù không thể nhìn thấy Hoàng Thu Sinh khiến cho hắn rất tiếc nuối, nhưng dù sao thì thời gian cũng không đợi người.
Mặc khác, Trần Khuynh Địch vốn còn muốn chạy về Thuần Dương Cung, nhưng hiện tại xem ra chỉ sợ là không có cơ hội, bởi vì cũng không biết Thánh Thượng Đại Càn ăn trúng cái gì, thế mà an bài một đội ngũ cực lớn, muốn hộ tống hắn đi đến Tuần Châu Đạo...
Nói đùa! Trần Khuynh Địch ta còn cần các ngươi hộ tống! ? Các ngươi nhìn Xích Tiêu Kiếm vô địch của ta đi? Huống chi...
Làm ơn? Ta đây là đang hành động bí mật, sao có thể quang minh chính đại đi đến đó chứ?
Nhưng tiếc là, thái độ của Thánh Thượng Đại Càn rất kiên quyết ở cái phương diện này, Trần Khuynh Địch lại đánh không lại hắn, đành phải nhận mệnh, cực kỳ không tình nguyện mặc vào quan phục Đại đô đốc Hoàng Thành Tư oai phong, lại bị ép mang theo một khoản tiền công lớn, sau đó bất đắc dĩ ngồi lên một chiếc thuyền xa hoa.
Ngươi cho rằng ta nguyện ý sao? Không! Ta không nguyện ý! Nhưng

đây cũng là chuyện không có cách nào khác!
Vừa ngồi ở bên trong khoang thuyền cao cấp của một chiếc thuyền sang trong, nằm ở trên ghế ngồi mềm mại làm bằng da chồn tuyết nhập khẩu từ Nam Cương, vừa uống rượu cao cấp nhập khẩu từ Tây Vực, vừa ăn hoa quả nhập khẩu từ Đông Hải, Trần Khuynh Địch thở dài thật sâu.
Thực sự là mục nát! Chủ nghĩa đế quốc hủ bại! Nếu như không phải mình xâm nhập vào lòng địch, đặt mình vào nguy hiểm, nếu không chỉ sợ là căn bản không phát hiện được bản chất chủ nghĩa đế quốc hủ bại ở phía sau hoàng triều Đại Càn! Không được...
Mình cần phải cẩn thận phê phán thêm một lần nữa!
"Người đâu!"
Trần Khuynh Địch lắc lắc chuông nhỏ ở trên bàn, kèm theo tiếng chuông, một vị hầu gái có mái tóc đen dài, khuôn mặt mỹ lệ lập tức đẩy cửa phòng khoang thuyền ra, cẩn thận từng li từng tí đi đến, phát ra giọng nói êm ái: "Xin hỏi đại nhân có gì phân phó?"
"Hít hà!"
Xã hội chủ nghĩa đế quốc tàn ác! Đọa lạc! Quá hư hỏng!
Trần Khuynh Địch vừa điên cuồng phê phán ở trong lòng, vừa lộ ra nụ cười giống như một tên ngốc: "Hoa quả nhập khẩu đến từ Đông Hải, lại cho ta thêm một bàn."
"Đại nhân, còn cần gì hay không?"
Hầu gái nhẹ giọng mở miệng nói, thanh âm tiêu hồn tận xương, phảng phất như đang ám chỉ gì vậy, Trần Khuynh Địch nghe được khóe miệng đều phảng phất như muốn nứt ra vậy, cười đến cực kỳ vui vẻ...
Nhưng ngay vào một giây sau. Phảng phất như bị điện giật đánh vậy, toàn thân bỗng nhiên chấn động, lập tức lấy lại tinh thần, thần sắc trở nên nghiêm túc: "Không cần! Bản quan trăm công nghìn việc, há lại có thời gian để hưởng lạc? Ngươi sau khi đưa hoa quả tới hãy lập tức đi ra ngoài, không có mệnh lệnh của ta không cho phép tiến vào!"
Hầu gái: "? ??"
Loại triển khai này không giống với bên trong tưởng tượng của mình a!
"À đúng rồi."
Trần Khuynh Địch đột nhiên xoay chuyển lời nói, mà hai mắt của hầu gái cũng sáng lên...
"Ngươi có biết lúc nào chúng ta sẽ đến Tuần Châu Đạo không?"
Hầu gái: "..."
"Hồi bẩm đại nhân, lần này những chiếc thuyền đi theo đều là do mấy vị đại nhân Công bộ chế tạo, từ Thượng Kinh đi đến Tuần Châu Đạo, chính là từ bắc đến nam, hơn nữa Thánh Thượng đã hạ mệnh lệnh, do Công bộ đào mương mở đường, bảo đảm đường thủy xuôi giòng, một đường thông suốt, đại khái là ngày mai liền có thể đến

Cửu Long Thành."
"Còn có, sự tình có quan hệ đến đại nhân, Cửu Long Thành hẳn là cũng đã nhận được tin tức."
"Cho nên hẳn là sẽ có người tới nghênh đón đại nhân."

Chương 903: Bến cảng

"Ồ? !" Hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức sáng lên.
Trần Khuynh Địch không hổ là Trần Khuynh Địch, hắn lập tức liền bắt lấy một điểm mấu chốt nhất.
"Phô trương có lớn không?"
"Hẳn rất lớn...?"
"Đi thăm dò!" Thần sắc của Trần Khuynh Địch trở nên nghiêm túc: "Lần này chúng ta xuất hành, chính là quang minh chính đại tiến về Tuần Châu Đạo, tượng trưng cho mặt mũi của Thánh Thượng, ta phô trương, chính là Thánh Thượng phô trương, là khâm sai đại thần phô trương! Cho nên ta sẽ phô trương theo phân phó của Thánh Thượng, nhưng không cho phép ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu!"
"Vâng."

Tại Cửu Long Thành trong Tuần Châu Đạo.
Xem như là thủ phủ của Tuần Châu Đạo, bố trí của Cửu Long Thành kỳ thật là rất lạ, khu náo nhiệt tập trung ở chín phương vị Cửu Long Thành, mà Phủ Thành Chủ ở trung tâm thành trì, lại có vẻ tương đối vắng lặng.
Bất quá chuyện này cũng không thể tránh được.
Dù sao thì ở Cửu Long Thành cũng đều là cường long không áp địa đầu xà, quyền lên tiếng của quan viên Đại Càn ở Cửu Long Thành thậm chí là ở trong toàn bộ Tuần Châu Đạo xa xa không có lớn như chín đại gia tộc.
Đương nhiên, ở trong này cũng có nhân tố đặc thù.
Mà vào giờ khắc này, những quan viên này lại rất hiếm khi tụ tập cùng với nhau, mà cầm đầu, rõ ràng là trấn thủ Tuần Châu Đạo, nếu như có người ngoài ở đây mà nói nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc, bởi vì xem như là quan viên Đại Càn có chức quan cao nhất ở trong Tuần Châu Đạo, vị trấn thủ Tuần Châu Đạo này...
Rõ ràng là một nữ tử, mặc dù Đại Càn cũng không kỳ thị nữ tử, nhưng không thể không thừa nhận một điểm là, phái nữ tồn tại ở trong quan trường thủy chung vẫn là số ít, mà trấn thủ một Đạo, đặt ở Đại Càn đã được coi như là quan lớn, nữ tử có thể đi đến một bước này đã ít lại càng ít, cũng không phải là ai cũng có cái bản sự kia.
"Sao rồi? Đã xác định chưa?"
"Đã xác định, đội tàu đều đã xuất phát, hơn nữa còn phô trương lớn đến kinh người, một đường đi đến thậm chí còn điều động Công bộ đào mương mở đường, quả thực là đào ra một con đường sông nối thẳng từ Thành Thượng Kinh đến Cửu Long Thành, nghe nói còn có một vị Võ Đạo Tông Sư xuất thủ, đoán chừng hẳn là ngày mai sẽ tới

đây."
"Đại đô đốc Hoàng Thành Tư...các ngươi có biết đây là chức quan gì không?"
"Không rõ ràng..."
"Theo ta nhớ hẳn là không có cái chức quan này."
"Nhưng bất kể như thế nào."
Sau khi rất nhiều quan viên thương nghị một phen, đã cho ra một cái kết luận giống nhau: "Đây là một vị khâm sai đại thần! Đã qua nhiều năm như vậy, Thánh Thượng cuối cùng vẫn chú ý tới nơi đây, hiện tại chúng ta phải ngẫm lại, nên xử lý chuyện này như thế nào, các vị đang ngồi ở đây hẳn là không có ai muốn rời đi chứ?"
Đám người cùng nhìn nhau một cái.
Rời đi? Làm sao có thể! Những quý tộc ở Tuần Châu Đạo này mặc dù chiếm được tương đối nhiều quyền lợi, nhưng làm người vẫn rất biết điều, mỗi tháng đều sẽ cho tất cả các quan viên đang ngồi một phần đại lễ, thỉnh thoảng sẽ còn mời bọn họ cùng đi khoái hoạt, cảm nhận của các quan viên đang ngồi đối với những quý tộc kia kỳ thật là rất tốt.
Mà nếu như rời đi... 13 phòng tiểu thiếp của ta nên làm cái gì?
Cho nên vừa nhắc tới cái chủ đề mẫn cảm này, rất nhiều quan viên liền nhao nhao trở nên trầm mặc, đến cuối cùng, ánh mắt của bọn hắn cũng dần dần tập trung vào trên người của trấn thủ Tuần Châu Đạo.
Trấn thủ Tuần Châu Đạo mặc váy dài màu đen, dáng người có lồi có lõm, nhìn qua bất quá chỉ là một cô gái yếu đuối, nhưng các quan viên nhìn chăm chú vào nàng lại chỉ dám nhìn khuôn mặt của nàng, căn bản không dám ngắm nhìn những địa phương khác, bởi vậy có thể thấy được uy vọng của nàng trong chúng nhân kỳ thật là rất cao.
Sau khi trầm mặc trong chốc lát.
"Trước tiên nghênh đón vị khâm sai đại thần kia rồi lại nói." Trấn thủ Tuần Châu Đạo làm ra quyết định.
"Chúng ta hoàn toàn không có hiểu biết đối với vị Đại đô đốc Hoàng Thành Tư kia, trước tiên phải biết rõ hắn là hạng người gì, tận lực thỏa mãn tất cả yêu cầu của hắn, hơn nữa đã có bậc phô trương này, tin rằng tất nhiên sẽ là đại nhân vật trong kinh, nếu có thể lấy được ủng hộ của hắn, địa vị của chúng ta cũng sẽ càng vững chắc."
Vừa dứt lời, rất nhiều quan viên nhao nhao nhìn nhau, chợt lộ ra nụ cười.
"Đại nhân nói cực phải!"
"Ha ha ha!"
Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong toàn bộ Phủ Thành Chủ đều tràn đầy khí tức khoái hoạt.
Tại bến cảng Cửu Long Thành.
Vào sáng sớm, các quan viên Cửu Long Thành liền tụ tập ở nơi này

không sót một người, bao gồm cả trấn thủ Tuần Châu Đạo, đều đích thân chạy tới.
"Báo!"
"Đại nhân, đã thấy đội tàu!"
"Đi xuống đi."
Trấn thủ Tuần Châu Đạo dẫn các quan viên Tuần Châu Đạo, dõi mắt trông về phía xa, những quan viên này mặc dù không phải là Võ tướng, nhưng Đại Càn thượng võ, có thể trở thành quan viên, tất nhiên cũng đều có tu vi tương xứng, cho nên sau khi thôi động cương khí, một chút khoảng cách đó ngược lại cũng không thành vấn đề.
Chỉ chốc lát sau, một chiếc Cương Thiết Lâu Thuyền to lớn liền xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người.
Thuyền chiến to lớn phá sóng bài không, phảng phất như một tòa sơn phong chậm rãi di động về phía bến cảng Cửu Long Thành, thuyền còn chưa đến, bóng râm của thuyền liền dần dần áp sát tới, mà ở bốn phía Cương Thiết Lâu Thuyền, còn có rất nhiều thuyền chiến hộ vệ, xếp thành một hàng dọc theo đường chân trời, tản ra thanh thế kinh người.
Là thủy sư Kinh Thành! Cũng không phải là chỉ có Đông Hải mới có hạm đội, Trung Nguyên mặc dù không có loại hải dương siêu đại quy mô như Đông Hải, nhưng cũng có không ít sông lớn, giao thương đường thủy thông suốt bốn phương, tự nhiên là không có khả năng không có thủy sư, mà Thành Thượng Kinh xem như là Đế Đô Đại Càn, ở phương diện quân đội tự nhiên cần phải làm đến thập toàn thập mỹ.
Bởi vậy thật sự muốn nhắc đến, thủy sư Kinh Thành tuyệt đối không thể kém hơn so với hạm đội Đông Hải bao nhiêu. Muốn nói đến sự khác biệt duy nhất, chỉ sợ là thủy sư Kinh Thành thiếu một kiện trọng khí trấn quốc như Thiên Công Hào.
Vào giờ khắc này, ở ngay trên boong thuyền Cương Thiết Lâu Thuyền, Trần Khuynh Địch chắp hai tay ở sau lưng, đón gió đứng thẳng, mái tóc đen dài nhẹ nhàng tung bay theo gió, nhìn qua vô cùng tiêu sái.
"Ấy."
"Có một chút lạnh."
Đương nhiên lấy tu vi của Trần Khuynh Địch là không thể nào bởi vì một chút gió biển liền cảm thấy lạnh, chỉ là lúc này Trần Khuynh Địch đứng phía trước nhất trên boong Cương Thiết Lâu Thuyền, gió lạnh chính là thổi về phía hắn, khiến cho hắn rùng mình một cái trong tiềm thức, chính xác mà nói, tâm tình của hắn hiện tại hắn là tương đối lạnh.
"Ở bến cảng là người nghênh đón ta?"
Trần Khuynh Địch quét ánh mắt qua, rất nhanh liền thấy rất nhiều quan viên ở trên bến cảng Cửu Long Thành, nhưng sau khi xem xong,

lông mày của hắn lại hơi nhíu lại, có vẻ hơi kỳ quái: "Ta hẳn là đã phân phó rồi, cần xuất ra phô trương lớn nhất, nhưng mà loại phô trương này nhìn qua giống như có một chút..."
"Keo kiệt?"

Chương 904: Nã pháo

Vừa dứt lời, toàn thân của hầu gái đứng yên lặng ở sau lưng Trần Khuynh Địch liền run lên, hạ giọng, cẩn thận từng li từng tí nói ra: "Hồi bẩm đại nhân, không phải là các quan viên Tuần Châu Đạo không bố trí phô trương, chỉ là bến cảng dù sao cũng là nơi giao thương, nếu như phô trương trắng trợn, khó tránh khỏi có một chút quấy rối dân chúng..."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn hầu gái: "Đây là do bọn hắn nói à?"
"Ách, đúng thế..."
"Thì ra là vậy." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái.
Thì ra là vậy! Vậy thì có thể lý giải...mới là lạ! Ngươi nhìn Trần Khuynh Địch ta giống như là đồ đần sao! ? Trước khi ta tới cũng đã tìm hiểu rất kỹ! Tình báo Tuần Châu Đạo mà Lục Phiến Môn cung cấp hôm qua ta thế những đã thức đọc cả đêm, ta há lại không biết tình huống của Tuần Châu Đạo! ? Nếu như là ở những địa phương khác trong Tuần Châu Đạo, ở trong bến cảng đông đúc nhộn nhịp, như vậy còn xem như là quấy rối dân chúng, nhưng ở Cửu Long Thành...
Làm ơn! Bến cảng Cửu Long Thành cho tới bây giờ chỉ có thương đội của chín đại gia tộc.
Làm gì có bình dân! Ta coi như có đánh nổ bến cảng, cũng đều khó có khả năng quấy nhiễu đến dân chúng! Nói một cách khác.
"Đây là đang ra oai đánh phủ đầu ta sao?" Trần Khuynh Địch cảm nhận được nghi hoặc xuất phát từ nội tâm, thấp giọng tự nhủ, hắn thật sự là không thể nào hiểu được.
Vì sao đám người Tuần Châu Đạo lại dám ra oai đánh phủ đầu mình, chẳng lẽ là tên tuổi của Trần Khuynh Địch ta còn chưa đủ vang dội?
"Người đâu?"
"Vâng."
"Hãy làm như thế như thế, như vậy như vậy..."
Ở trên tầng cao nhất một tòa tửu lâu có khoảng cách gần bến cảng Cửu Long Thành nhất, sau khi Cương Thiết Lâu Thuyền xuất hiện, mấy nam tử mặc áo bào trắng không khỏi lộ ra nụ cười.
"Hạ gia chủ quả nhiên liệu sự như thần."
"Cũng không biết tâm tình của vị khâm sai đại thần kia bây giờ như thế nào?"
"Ha ha ha."
Trung niên nam tử cầm đầu bất ngờ chính là Hạ Hòe - gia chủ Hạ gia, hắn lúc này chính là lộ ra vẻ mặt xuân phong đắc ý uống rượu, lộ ra bộ dáng trung niên đắc chí: "Vị khâm sai đại thần kia cũng thật

là dám nghĩ, bảo chúng ta đóng cửa bến cảng để phô trương cho hắn? Quả nhiên là ý nghĩ hão huyền."
"Đúng vậy."
"Ngươi nói xem đến lúc lên bờ hắn có thể nổi giận đối với những quan viên kia hay không?"
"Có thể hay không?"
"Ha ha ha, điều đó là chắc chắn."
"Bất quá hắn cũng không có cách nào."
Mấy trung niên nam tử khẽ cười nói, bầu không khí rất hài hòa, mà Hạ Hòe cũng nhẹ nhàng nâng ly rượu lên, ở trên khóe miệng mang theo vài phần nụ cười trong lòng đã có dự tính: "Hắn đương nhiên là không có cách nào, phải biết rằng nơi này chính là Cửu Long Thành, là trung tâm Tuần Châu Đạo, càng là trung tâm giao thương ít có ở Đại Càn."
"Hắn muốn gây chuyện ở chỗ này?"
"Đến lúc đó chúng ta sẽ mượn cơ hội này, cắt xén một chút thuế má hàng năm giao cho Thượng Kinh, sau đó lại tố cáo hắn, nói hành vi của hắn ảnh hưởng nghiêm trọng đến giao thương ở Cửu Long Thành, khiến cho tuyệt đại đa số thương nhân cùng với bình dân hoảng sợ, vì vậy mới khiến cho thu nhập từ thuế giảm mạnh..."
"Theo ta thấy, vì thu thuế, đến lúc đó Thượng Kinh sẽ là bên đầu tiên không tha cho hắn!"
"Ha ha ha!"
Nghe xong lời nói của Hạ Hòe, những người khác nhao nhao lộ ra nụ cười kính nể: Cao kiến! Quả nhiên bàn về độ vô sỉ vậy thì Hạ gia các ngươi có lịch sử lâu đời và nội tình thâm hậu a.
Nhìn cái bộ dáng không biết xấu hổ này, là tấm gương của chúng ta!
"Hạ gia chủ nói cực phải!"
"Cạn ly vì khâm sai đại thần tân nhiệm!"
"Cạn ly!"
Đám người vừa đàm tiếu, vừa nâng ly rượu ngon, nhìn qua hào sảng đại khí, rất có vài phần khí thế uống rượu luận anh hùng.
Ngay vào một giây sau.
Ầm ầm! Pháo vang rung trời giống như lôi đình, từ xa đến gần, từng đạo từng đạo ánh lửa nổ tung trên không trung, rơi vào trong nước biển, nhấc lên từng cột nước ngất trời, một mực kéo dài đến bến cảng, ở bên trong âm thanh pháo nổ, kiến trúc ở trên toàn bộ bến cảng đều phảng phất như động đất vậy, người đứng ở bên trên ngã trái ngã phải.
Đám người vừa mới giơ ly rượu lên, bao gồm cả Hạ Hòe, đều là lắc hai tay một cái, kém chút nữa làm rơi chén rượu.
"Đã xảy ra chuyện gì? !"
"Đã xảy ra chuyện gì! ?"
Hạ Hòe là người đầu tiên đứng lên đến, bộc phát cương khí, ổn định

tâm thần của mọi người ở đây, tiếp đó vị Hạ gia chủ sáng suốt này lập tức hét lớn: "Người đâu!"
"Ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì! ?"
Vừa dứt lời, của chính phòng rượu liền bị đẩy ra, một vị đệ tử Hạ gia lộ ra sắc mặt trắng bệch bước nhanh đến, trong mắt ẩn ẩn có mấy phần kinh khủng: "Đại nhân!"
"Là đội tàu ở phía ngoài bến cảng!"
"Đội tàu?"
Hạ Hòe biến sắc, là cái đội tàu "Khâm sai đại thần" kia? Chẳng lẽ hắn đã thật sự động thủ? Hắn thế mà thực sự dám động thủ! ? Làm sao có thể!
"Hắn đã làm cái gì! ?"
"Tiếng nổ vừa rồi là đã xảy ra chuyện gì?"
"Không thể nào!"
Đối mặt với câu hỏi của chư vị đại nhân, còn có ánh mắt bén nhọn của gia chủ nhà mình, sắc mặt của vị đệ tử Hạ gia này càng thêm tái nhợt, sau khi trầm mặc một lát mới khổ sở mở miệng nói: "Đối phương đã nã pháo."
"Trực tiếp đánh chìm toàn bộ thương thuyền đậu sát ở bến cảng!"
"Bây giờ vẫn còn đang pháo kích!"
"Các vị đại nhân..."
Thanh âm của đệ tử Hạ gia có vẻ hơi bén nhọn, nhưng mọi người ở đây, bao gồm cả Hạ Hòe đều là hồn nhiên không hay.
Tâm tình của mọi người đều là con m* nó.
Nã pháo? Nã pháo! Vị khâm sai đại thần này thật là độc ác...
Ở trên bờ bến cảng Cửu Long Thành.
Cương Thiết Lâu Thuyền tính cả hạm đội hộ tống đồng thời nã pháo, từng khẩu từng khẩu thần cơ đại pháo bắt đầu oanh tạc bến cảng, tất cả quan viên nghênh tiếp đều bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, người nhát gan thậm chí là ngồi rạp xuống đất tại chỗ, tất cả mọi người không ngờ được Trần Khuynh Địch lại thực sự ngang nhiên nã pháo! Gặp quỷ!
Nã pháo thì nã pháo a, nhưng tốt xấu cũng phải chờ những trung thần Đại Càn chúng ta chạy rồi lại nã pháo a!
M* nó, chúng ta vẫn còn đang ở bến cảng đây, ngươi không nói hai lời liền nã pháo đây không phải là muốn mạng của chúng ta sao!
Huống hồ bây giờ đã là thời đại nào rồi, lấy hòa bình làm trọng a! Động một chút lại nã pháo sẽ rất tổn thương hòa khí a.
Không thể không thừa nhận, mặc dù ở bên ngoài Tuần Châu Đạo cơ hồ là bao bọc tứ phía, thần hồn nát thần tính, nhưng ở trong Tuần Châu Đạo, lại là một mảnh thái bình, phần lớn quan viên Tuần Châu Đạo cũng bị chủ nghĩa đế quốc làm cho hủ thực, cả ngày hưởng lạc, đã bao lâu chưa từng nghe qua tiếng thần cơ đại pháo? Cho nên ở trong lúc nhất thời bến cảng liền trở nên hỗn loạn tưng bừng.

Mà người duy nhất trấn định ở trong mọi người, cũng chỉ có trấn thủ Tuần Châu Đạo, mặc dù là nữ tử, nhưng có thể ngồi lên vị trí trấn thủ một Đạo, tu vi của nàng cũng không thấp, là cảnh giới Tiên Thiên Hợp Đạo Tôn Giả, đủ để cho nàng đối mặt với thần cơ đại pháo vẫn bình tĩnh như cũ, huống chi...

Chương 905: Diễn tập

"Yên lặng!"
"Nhìn kỹ một chút, hỏa lực cũng không có đụng tới bến cảng."
"Vội vàng hấp tấp như vậy thì ra thể thống gì? !"
Thanh âm của trấn thủ Tuần Châu Đạo lan tràn ra ở bến cảng, nương tựa theo uy nghiêm qua nhiều năm, cuối cùng đã đè xuống sự bạo động và bối rối của các quan viên.
Mấy quan viên này liền tập trung nhìn: Ồ? Giống như là thật sự không bắn tới a! Nói như vậy kỳ thật sợ bóng sợ gió một trận, chúng ta cũng không có nguy hiểm?
Sau khi lĩnh ngộ được điểm này, rất nhiều quan viên lập tức đứng dậy phủi bụi trên người một cái, chỉnh sửa quần áo lung tung một chút, khôi phục lại bộ dáng đạo mạo nghiêm trang ban đầu, nhìn qua áo mũ chỉnh tề, dáng vẻ đường đường, phảng phất như sự tình vừa mới chạy trốn bốn phía hoàn toàn chưa từng xảy ra vậy.
Đương nhiên, một màn giống như trò hề này, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch tự nhiên là có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, cảm thấy buồn cười đồng thời cũng lắc đầu.
Quả nhiên, trong rừng lớn thì loại chim nào cũng có.
Trên thực tế, theo quan niệm của Trần Khuynh Địch, không có gì sai khi hưởng thụ, nhưng hưởng thụ cũng cần phải có tiền vốn, mà lấy tố chất của đám quan viên Tuần Châu Đạo này, coi như trước kia có một chút bản sự, hiện tại xem chừng cũng đã bị xói mòn, ngược lại là luyện được da mặt càng ngày càng dầy.
Duy nhất còn nhìn được cũng chỉ có vị trấn thủ Tuần Châu Đạo kia.
"Được rồi được rồi, đình chỉ pháo kích."
"Truyền mệnh lệnh của ta."
"Tàu bảo vệ hãy đẩy đống mảnh vỡ của thương thuyền sang hai bên, yểm hộ cho kỳ hạm lên bờ, tất cả mọi người đều ưỡn ngực ngẩng đầu cho ta, xuất ra phong phạm của thủy sư Kinh Thành!"
"Ai dám làm cho ta mất mặt."
"Ta sẽ ném hắn vào trong biển!"
"Vâng!"
Sau khi Cương Thiết Lâu Thuyền cập bờ, đám binh sĩ thủy sư Kinh Thành liền nhảy vọt xuống, có đại nhân vật như Trần Khuynh Địch làm chỗ dựa, những người lính này ngẩng đầu lên, gần như song song với mặt đất, hơn nữa còn có động tác rất bạo lực, trực tiếp dọn ra một khoảng trống ở trong bến cảng.
Quan viên Tuần Châu Đạo vốn dĩ muốn đi tới gần đều bị binh sĩ đuổi sang một bên không có một chút lưu tình.
Một số ít quan viên có một chút cơ bắp bị giám sát trọng điểm, cái

ánh mắt hung hãn kia, hiển nhiên là đã sẵn sàng tiến hành xuất thủ, thấy vậy đám quan viên liền cảm thấy run rẩy, tú tài gặp quân binh, có lý không nói được, đành phải kéo dài khoảng cách với những binh sĩ này.
Mà thằng đến sau khi binh sĩ thủy sư chuẩn bị kỹ càng.
Trần Khuynh Địch mới đi ra khỏi đoạn đường nối, lộ ra vẻ mặt thản nhiên đi xuống Cương Thiết Lâu Thuyền.
Các quan viên đang chờ "khâm sai đại thần" đại giá quang lâm sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, nhao nhao chớp chớp đôi mắt nghi ngờ của mình, sau đó vượt qua Trần Khuynh Địch, ngóng nhìn...
Ủa? Không còn ai? Khâm sai đại thần đâu?
Trần Khuynh Địch: "Khụ khụ!"
Trọng trọng ho khan một cái, Trần Khuynh Địch dùng ánh mắt bất thiện nhìn qua rất nhiều quan viên, cố ý run áo bào lên, lộ ra quan ấn nhất phẩm của mình.
Mà cho đến giờ phút này, cuối cùng mọi người mới kịp phản ứng: Con m* nó! Thanh niên có tướng mạo hiền lành này lại chính là khâm sai đại thần? ! Người này không phải là con riêng của bệ hạ đó chứ?
Mặc dù ở trong lòng cực kỳ kinh ngạc, nhưng các quan viên dù sao cũng không phải là kẻ đần, tối thiểu là vẫn có tư tưởng giác ngộ chính trị rất cao, cho nên không đợi Trần Khuynh Địch lại tiếp tục biểu thị, bọn họ liền lập tức lộ ra nụ cười xán lạn, cúi người về phía Trần Khuynh Địch nói: "Xin chào đại nhân!"
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch hít vào một ngụm khí lạnh.
Tiến hành phô trương ở chủ nghĩa đế quốc mục nát xác thực là rất sảng khoái!
Trần Khuynh Địch nghĩ nghĩ, chợt duy trì nụ cười phất phất tay nói: "Các đồng chí khổ cực rồi!"
Mọi người tại đây: "? ??"
Lời này nên đáp lại như thế nào?
Trong lúc nhất thời, các quan viên đưa mắt nhìn nhau, bầu không khí lập tức trở nên lạnh lẽo...
"Ấy?"
Không khí trở nên lạnh lẽo, Trần Khuynh Địch lập tức mất hứng, nhướn lông mày lên, mà cũng không biết là tên tiểu tử thông minh nào ở lại trên thuyền, thế mà lại bắn một quả đại pháo rất đúng lúc, tiếng pháo bắn rung trời nổ vang...
"Xin chào khâm sai đại nhân!"
"Thấy khâm sai như thấy bệ hạ!"
"Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"
Chúng quan lập tức hoan hô lần thứ hai, hơn nữa thanh âm so với vừa rồi còn nhiệt liệt hơn gấp bội.
Rất tốt, trở về ta sẽ thăng chức tăng lương cho tên tiểu tử mới nã

pháo kia.
Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Trần Khuynh Địch cũng càng trở nên chân thành: "Các vị không cần đa lễ, tất cả hãy đứng lên, mặc dù nói thấy khâm sai như thấy bệ hạ, nhưng các vị làm như thế, không phải là đặt tại hạ ở trên vỉ nướng sao, hãy mau mau đứng lên, ngàn vạn lần không nên làm như thế."
Lời này vừa ra, mấy vị quan viên lập tức cúi thấp đầu hơn. Tất cả mọi người đều đã lăn lộn ở Đại Càn, ai cũng biết loại thời điểm mà cấp trên nói lời này chỉ có thể nghe một nửa, nếu thật sự có người ngu ngốc hồ hồ đứng dậy mà nói, nói không chừng ngày mai sẽ được phái đến Nam Cương trồng khoai tây, cho nên các vị quan viên cũng là rất chăm chú, lộ ra bộ dáng kiên quyết không đứng dậy.
Cuối cùng vẫn là trấn thủ Tuần Châu Đạo có gan lớn hơn một chút, sau khi từ chối liên tục ba lần, rốt cục cũng tiếp nhận ý tốt của Trần Khuynh Địch, chậm rãi đứng dậy.
"Chà." Trần Khuynh Địch mỉm cười nói: "Thực sự là lũ lụt ở miếu Long Vương, các vị cũng biết ta là đi theo thủy sư Kinh Thành đến đây, những thằng ranh con nhàn rỗi không chuyện gì liền thích diễn tập quân sự, lúc này mới nã pháo quấy nhiễu các vị, còn xin tha thứ a?"
"Đâu có, đâu có!"
"Diễn tập rất hay!"
"Thủy sư Kinh Thành danh bất hư truyền!"
Đám người vừa nhiệt liệt tán dương, vừa thầm mắng ở trong lòng: Diễn tập? Diễn cái chân của ngươi, đây nếu như là diễn tập, ta sẽ đập đầu vào đậu hũ mà chết! Thật sự coi chúng ta là mù lòa? Không nhìn thấy một đống mảnh vỡ thương thuyền ở phía trước hay sao? Bất quá oán thầm thì oán thầm.
Ở dưới một trận thao tác này của Trần Khuynh Địch, đã có lực chấn nhiếp cực lớn đến các quan viên Tuần Châu Đạo, hơn nữa đối với vị Đại đô đốc nhìn qua trẻ tuổi này, đám người cũng đều có hiểu biết. Không thể nghi ngờ, đây tuyệt đối là một tên lưu manh có thâm niên lâu đời!
Sau khi đi xuống từ thuyền chiến, thủy sư Kinh Thành đóng quân ngay tại chỗ, mà Trần Khuynh Địch thì là mang theo mấy vị bách hộ Hoàng Thành Tư, ngồi vào trong đội xe mà chúng quan Tuần Châu Đạo an bài.
Chỉ là khác biệt cùng với những người khác, chỗ Trần Khuynh Địch ngồi cũng không phải là cỗ xe bình thường.
Mà là một chiếc đại kiệu toàn thân màu đỏ như lửa tám người khiêng.
Đây là cỗ kiệu đặc thù của hoàng thất, không phải là phàm vật, phụ trách nhấc kiệu chính là 8 vị Hoàng Cân Lực Sĩ xuất phẩm của Đạo Môn, bên trên kiệu khảm nạm các loại bảo thạch trân châu, mã não,

phỉ thúy còn có hoàng kim, rèm vải rũ xuống thì là dùng Thiên Tàm Ti Tây Vực bện thành, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập.

Chương 906: Ăn mày

Loại đại kiệu tám người khiêng này, đặt ở Đại Càn cũng chỉ có đại thần nhất phẩm mới có tư cách sử dụng! Đây là một loại tượng trưng cho thân phận.
Càng là một loại biểu tượng cho lực lượng! Không nói đến những thứ khác, chỉ là 8 vị Hoàng Cân Lực Sĩ phụ trách nhấc kiệu, khí tức ở trên người đã cường thịnh đến cực hạn, mỗi khi hít thở, khí tức phun ra đều phảng phất như hỏa diễm vậy, chỉ là tiếp cận bọn họ, liền phảng phất như đặt mình ở bên cạnh lò lửa vậy, có thể cảm nhận được sóng nhiệt đập vào mặt.
Chỉ là một người đã đáng sợ như thế, 8 người hành động với nhau, mọi cử động giống như một chỉnh thể, lực áp bách tạo thành thậm chí còn khiến cho trấn thủ Tuần Châu Đạo có tu vi cao nhất ở trong sân đều hít thở dồn dập, mà những người có tu vi thấp thì càng không cần phải nói, ở trong ánh mắt nhìn đại kiệu đỏ rực mang theo vài phần hoảng sợ.
Nghiêm ngặt mà nói, trong mọi người ở đây, ngoại trừ trấn thủ Tuần Châu Đạo, chỉ sợ là không có ai đánh thắng được 8 vị Hoàng Cân Lực Sĩ nhấc kiệu này, thậm chí là một vị cũng đều quá sức.
Loại chênh lệch cực lớn này, phảng phất như là sâu kiến đối mặt với cự long vậy, khiến cho rất nhiều quan viên vốn dĩ tràn đầy lòng tin có thể tiếp đãi tốt Trần Khuynh Địch, để vị quý nhân trong kinh này hài lòng, cũng đều có một chút hoảng loạn.
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch thì ngồi ngay ngắn ở trong đại kiệu tám người khiêng.
Tinh thần lực lặng yên không một tiếng động tản ra, rơi vào bên trong đường phố.
Không thể không thừa nhận.
Cửu Long Thành đúng là rất phồn hoa.
Cho dù Tuần Châu Đạo là do thế gia làm chủ, nhưng ngoại trừ thế hệ này, tối thiểu là các thế hệ trước đây vẫn rất hiểu biết, biết rõ vạn sự vạn vật chung quy là vẫn lấy dân làm gốc, đối với bách tính Tuần Châu Đạo cũng không có quá hà khắc, cũng không có làm ra sự tình khiến cho bách tính lầm than.
Nhưng cũng chỉ thế mà thôi.
Mặc dù không đến mức quá mức nghèo khó, nhưng cuộc sống của cư dân Cửu Long Thành cũng tuyệt đối không đến được trình độ giàu có, rõ ràng là dựa theo tình huống kinh tế Tuần Châu Đạo mà Lục Phiến Môn cung cấp, chỉ số cuộc sống của bách tính Tuần Châu Đạo coi như không bằng Thượng Kinh, chênh lệch cũng không phải là quá lớn mới đúng, nhưng sự thật lại không phải là như thế. Thậm chí

Trần Khuynh Địch còn có thể nhìn thấy mấy kẻ ăn mày ở trong hẻm nhỏ.
Gặp quỷ! Lại còn có ăn mày! ?
Đương nhiên, ăn mày luôn luôn tồn tại, nhưng Trần Khuynh Địch biết được, Thánh Thượng Đại Càn đã từng tiêu tốn một đoạn thời gian rất dài để chỉnh đốn kinh tế, hi vọng ngăn chặn ăn mày, mặc dù cuối cùng cũng không có chân chính tiêu diệt triệt để hiện tượng này, nhưng ít ra ở thủ phủ của một Đạo, căn bản là sẽ không xuất hiện ăn mày mới đúng.
Mà Cửu Long Thành xem như là thành phố lớn số một ở Trung Nguyên.
Lại còn có ăn mày! ? Sỉ nhục! Sỉ nhục to lớn!
"Cái này thật đúng là." Trần Khuynh Địch thở dài, chợt thu hồi tinh thần lực.
Nói thật, dựa theo tác phong trước kia của hắn, hắn đã sớm giết tới cửa chín đại gia tộc, trước tiên tìm ra người mạnh nhất trong bọn hắn, hung hăng đánh một trận rồi lại nói.
Đáng tiếc là không thể làm như vậy, dù sao thì trước đó Thánh Thượng Đại Càn đã đặc biệt nhắc nhở qua.
"Triều đình không giống như tông phái, giang hồ báo thù là chuyện đương nhiên, nhưng triều đình nhất định phải chú ý danh tiếng, đây là quy củ, không có quy củ không thể thành tiêu chuẩn, cho nên nhất định phải lấy được bằng chứng, sau đó mới có thể động thủ, nếu phá hư quy củ, sẽ chỉ làm cho tình huống càng trở nên hỏng bét."
Đương nhiên, sau khi nói xong lời này Thánh Thượng Đại Càn còn có nhắc nhở khác: "Nếu như sự tình thực sự đến trình độ phải nhất định động thủ, vậy phải nhớ kỹ."
"Trước khi động thủ hãy che mặt."
"Đừng làm lộ tẩy."
Nghe lão ca lưu manh nói như vậy ta cũng đã an tâm.
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch chợt buông lỏng thân thể, ở trong khoảng thời gian này hắn chính là liên tục chiến đấu, giết từ Hoài Nam Đạo tới Nam Cương, trước chiến Yêu tộc sau lại đánh Man Thần, nói thật cũng hơi mệt một chút, lần này ở Tuần Châu Đạo, hẳn là cũng sẽ không có nhân vật hung ác gì, coi như là một lần nghỉ ngơi xả hơi.
"Đúng rồi."
"Cũng không biết ở phía Nam Cương hiện tại thế nào."
"Sau khi ta rời đi Càn Võ hẳn là đã phái binh tiến vào Nam Cương rồi a?"
"Thực sự muốn đi xem a."
Tâm tình của Man Vương lúc này đã hỏng mất.
Nếu như dùng một câu để hình dung kinh lịch của hắn ở trong khoảng thời gian này – thì đó chính là một vở tuồng.

Thân làm một vị Man Vương ba có, có khát vọng, có mộng tưởng, có mục tiêu, hắn vẫn đang một mực tận sức khuếch trương lãnh địa, phát triển tộc đàn, hi vọng dẫn theo Man tộc dưới quyền trở lại cái thời đại Man Thần huy hoàng kia một lần nữa, coi như không làm được, ít nhất cũng phải trải tốt con đường cho con cháu đời sau. Man Vương cũng đã nghĩ kỹ.
Chờ sau khi khuếch trương lãnh địa Man tộc, thoát ly sự áp chế của Đại Càn, hắn cũng sẽ có khả năng bởi vì liên tục chinh chiến trong mấy năm, ám thương phát tác nên không thể sống lâu, đến lúc đó hắn sẽ gọi vương tử mà mình khâm định đến bên cạnh giường, sau đó dùng tay run rẩy nhẹ nhàng vuốt ve tóc của con trai mình.
"Con trai, ta đã từng nói qua..."
"Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, sự thống trị của ta sẽ đi tới phần cuối."
"Mà con, sẽ lên ngôi vua!"
"Hiện tại, chính là khi đó!"
Sau đó hắn liền có thể an tâm giao ra vị trí Man Vương, còn có giao trọng trách phục hưng Man tộc vĩ đại cho đời sau.
Cứ như vậy, đợi đến thời điểm hắn chết già, trở về vòng tay của Man Thần, nhìn lịch đại tiên tổ Man tộc, nhìn phụ thân đã giao vương vị cho hắn, cũng sẽ không hối hận bởi vì sống uổng phí, càng sẽ không xấu hổ bởi vì chẳng làm nên trò trống gì, mà là có thể kiêu ngạo nói một câu: "Ta đã dùng tính mạng và tất cả mọi thứ, đều hiến tặng cho sự nghiệp vĩ đại nhất".
"Vì Man tộc phục hưng mà đấu tranh!"
"Ta đã sống một cuộc sống không hối hận!"
Không sai, vốn nên là như vậy.
Nhưng ai biết được, vào sau khi Man Vương va chạm vỡ đầu chảy máu ở dưới Thiên Thành Nam Cương một lần nữa, dự định tạm thời đình chỉ tiến công, chờ đợi viện quân chạy tới từ hậu phương.
Đột nhiên nhận được "tin vui" truyền tới từ hậu phương Nam Cương.
"Báo! Đại vương!"
Man Vương nhìn binh sĩ báo tin rơi lệ đầy mặt, dùng thần sắc nghiêm túc nói: "Không nên gấp gáp, cứ từ từ mà nói."
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Binh sĩ báo tin nghẹn ngào mấy lần, sau đó oán hận nói: "Là Man Thần giáo!"
"Nhóm tế ti Man Thần giáo đột nhiên triệu tập một lượng lớn tráng niên tiến vào sâu trong rừng cây, kết quả là một đi không trở lại, chúng ta đã phái trinh sát tới dò xét, lại chỉ phát hiện ra thi thể đầy đất! Viện quân vốn dĩ muốn đi đến đây tiếp viện cũng bị diệt toàn quân! Tình huống là vô cùng nguy cấp!"
"Hiện tại có rất nhiều bộ lạc đang phản loạn!"
"Mời đại vương hãy tranh thủ thời gian trở về!"

Chương 907: Không cần đuổi theo

Man Vương: "? ??"
Cái quái gì thế? Lão tử ở chín thành Nam Cương vì sự phục hưng của Man tộc mà ra chết vào sống, trải qua cuộc sống dầu sôi lửa bỏng...thế mà vừa mới khép hai mắt lại mở ra, nhà liền không còn! ? Ngươi con m* nó là đang nói giỡn với bản vương sao!
Tại Thiên Thành Nam Cương, thân làm Đại Đô Hộ Nam Cương, cuộc sống gần đây của Long Hành Vân rất có quy luật.
Mỗi ngày dậy sớm uống một chén sữa bò, sau đó đi ra ngoài quyết một trận tử chiến cùng với Man Vương, giữa trưa trở về ăn ba con trâu, vào buổi chiều tiếp tục quyết một trận tử chiến cùng với Man Vương, buổi tối cần giảm béo, cho nên chỉ ăn hai con dê, tiếp đó tiếp tục quyết một trận tử chiến cùng với Man Vương đánh lén vào ban đêm.
Vừa khẩn trương vừa kích thích, nguyên nhân chính là như thế, ngày hôm nay hắn mới cảm thấy rất không thích ứng.
Dậy sớm uống sữa bò xong, vốn dĩ tiếng la giết của Man tộc giống như tiếng đồng hồ báo thức cũng không có vang lên, giữa trưa sau khi ăn xong ba con trâu, tiếng khiêu khích quen thuộc của Man Vương cũng không có truyền đến, khiến cho hắn ăn rất ngon miệng, buổi tối ăn ba con dê, kết quả thế mà vẫn không có tiếng la giết...
"Báo!"
"Đại nhân!"
"Ồ! ?"
Đột nhiên, cửa lớn của thư phòng bị một vị tướng sĩ đẩy ra, trên mặt của tướng sĩ mang theo biểu lộ hết sức lo lắng, thấy một màn như vậy, Long Hành Vân lập tức cảm thấy hoàn toàn yên tâm, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười "vạn sự đều nằm trong lòng bàn tay", chợt đứng dậy, vung tay lên, lắc áo choàng một cái, nói: "Có phải là địch nhân tập kích hay không! ?"
"Không cần lo lắng!"
"Đã có bản Đại Đô Hộ!"
"Nhìn ta ra ngoài tái chiến ba trăm hiệp cùng với tên Man tộc kia."
"Không phải vậy đâu đại nhân!"
Thanh âm của tướng sĩ cắt đứt tinh thần hăng hái của Long Hành Vân, khiến cho động tác của Đại Đô Hộ Nam Cương trở nên cứng đờ.
"Không phải là địch tập kích?"
"Không phải!" Tướng sĩ hít thở sâu mấy lần, sau đó lộ ra nụ cười xán lạn: "Là rút lui! Quân đội Man tộc đã rút lui! Hơn nữa vừa lui chính là ba ngàn dặm!"
"Hít hà!" Nghe lời này, Long Hành Vân lập tức hít vào một ngụm khí

lạnh.
Ba ngàn dặm a, khoảng cách này khác biệt cùng với loại câu dẫn mình rời khỏi thành trì trước kia, thuộc về lui binh tương đối đại quy mô, chẳng lẽ thằng ranh con Man Vương kia rốt cục đã không chịu nổi? Nhưng không có đạo lý a, hôm qua vào thời điểm mình và hắn mắng nhau ở đầu tường, hắn còn mắng chửi là sẽ không buông tha cho mình cơ mà?
"Rút quân? Rút quân là không thể nào! Ta coi như chết rồi, chiến tử ở phía dưới Thiên Thành, Man tộc cũng tuyệt đối sẽ không có khả năng rút quân!"
Man Vương cũng đều đã nói ra những lời này.
Kết quả là vào ngày thứ hai liền rút quân? Không thể nào?
Long Hành Vân hơi hơi chuyển động tròng mắt, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, tướng sĩ ở bên cạnh đã lộ ra vẻ mặt hưng phấn mà nói ra: "Đô Hộ đại nhân, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở a, đại quân Man tộc rút lui, nếu chúng ta có thể đuổi theo, tìm cơ hội trọng thương binh mã Man tộc rút lui..."
"Như vậy tuyệt đối có thể nhất cử trọng thương Man tộc!"
"Ít nhất có thể đổi lấy 10 năm an ổn cho biên cương!"
Trong đầu óc của Long Hành Vân lóe lên quang mang!
Không sai! Đã bị ta nhìn thấu rồi! Long Hành Vân ta chỉ cần suy đoán một chút liền biết.
"Đây là một cái âm mưu!"
"Mượn nhờ cơ hội rút lui đại quy mô, trên thực tế là chôn xuống trọng binh ở trên đường rút lui, một khi chúng ta đuổi theo, sẽ vô cùng có khả năng rơi vào trong vòng vây! Đến lúc đó đối phương phản kích trở lại, chỉ sợ là chúng ta muốn ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, trái lại còn dẫn phát toàn bộ chiến tuyến sụp đổ!"
"Không thể truy đuổi!"
Nghe xong lời nói của Long Hành Vân, trên sắc mặt hơi sững sờ của tướng sĩ cũng có một chút do dự: "Thế nhưng mà đại nhân, căn cứ theo sự hồi báo của trinh sát, đối phương rút lui vô cùng vội vàng, hơn nữa ở rừng rậm Nam Cương cũng có tin tức truyền đến, nói là ở chỗ sâu trong rừng rậm giống như xảy ra biến cố to lớn cùng với nội loạn..."
"Không cần nói!"
"Không đuổi theo!"
Long Hành Vân vung tay lên, hắn tọa trấn ở Nam Cương nhiều năm như vậy, dựa vào chính là một chữ ổn.
Kỳ thật nghiêm chỉnh mà nói, ở bên trong bốn đại Biên Hoang, phòng ngự ở biên cương Nam Cương Đạo là yếu nhất, chín thành Nam Cương mặc dù lợi hại, nhưng còn không sánh bằng Bất Phá Thiên Quan Bắc Nhung, cũng không sánh bằng hạm đội Đông Hải, thậm chí là ngay cả Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực cũng là phiên bản nâng cấp

của chín thành Nam Cương, nói chung Nam Cương Đạo là yếu nhất. Nhưng hết lần này tới lần khác, Nam Cương ở bên trong bốn đại Biên Hoang lại là có nguy cơ nhất.
Bắc Nhung thuộc về loại độc xà giấu ở trong cỏ kiếm ăn kia, không đến thời khắc mấu chốt sẽ không xuất thủ, Tây Vực mặc dù mạnh, thế nhưng thế lực 36 Quốc lại phân tán, từng người tự chiến, lực lượng cũng không thống nhất, Đông Hải thì lại tương đối hòa bình, nhất là sau khi trận Đông Hải xấm lấn qua đi, càng là cơ bản đã mất đi uy hiếp.
Chỉ có Nam Cương là có chính quyền thống nhất, thực lực không yếu, cho nên cần phải cẩn thận, vì thế Nam Cương đối với biên cương Đại Càn là có uy hiếp to lớn nhất, ở dưới sự tiến công cường độ cao của Man Vương, chín thành Nam Cương kỳ thật có thể kiên trì cho đến bây giờ đã rất không dễ dàng.
Như vậy vấn đề đã đến, vì sao Long Hành Vân tọa trấn Nam Cương nhiều năm như vậy, vậy mà vẫn một mực không xảy ra chuyện ngoài ý liệu?
Đáp án rất đơn giản, Long Hành Vân có ý chí rất kiên định, mặc cho ngươi có trăm vạn đại quân hay là Hỏa Luyện Kim Đan, ta cũng sẽ bảo vệ thành trì không nhúc nhích, dù sao thì Thiên Thành mà hắn trấn giữ cũng là chốt chặn mà quân đội chủ lực Man tộc phải đi qua, hắn đứng ở chỗ này, chính là một người giữ ải vạn người không thể qua, coi như là thiên quân vạn mã cũng không qua được.
Qua nhiều năm như thế, Man Vương cũng không phải là không có dùng những chiến thuật khác, giống như là địa đạo chiến, gián điệp chiến, dụ địch xâm nhập, giả bộ yếu đuối mê hoặc đối phương, thậm chí là minh tu sạn đạo ám độ trần thương, có thể sử dụng đều đã dùng, thế nhưng Long Hành Vân ở phương diện thủ thành này lại quá vững vàng, tài nguyên tiếp tế của Đại Càn cũng đến tương đối kịp thời.
Cho nên quả thực là Man Vương không thể làm gì được Thiên Thành. Bởi vậy, đối mặt với cơ hội chiến thắng gọi là cơ hội ngàn năm một thuở này, Long Hành Vân chỉ mất không đến hai giây liền làm ra quyết định.
"Tiếp tục thủ thành!"
"Tăng cường canh gác!"
"Không cho phép người nào đuổi theo!"
Mà cùng lúc đó, ở bên cạnh con đường rút lui của đại quân Man tộc, Man Vương leo lên đỉnh núi, nhìn Thiên Thành vẫn bất động như núi, không khỏi thở dài thật sâu.
"Tên Long Hành Vân này."
"Cũng quá thận trọng rồi, như vậy cũng không truy đuổi ta! ?"
"Hèn nhát!"
Không sai, lần này Long Hành Vân đã đoán đúng.

Chương 908: Cầu cứu

Man Vương mặc dù bị ép rút quân, nhưng ở trong lòng vẫn ôm một chút tâm lý may mắn, cho nên rút lui chỉ là các binh sĩ yếu ớt ở trong Man tộc, tinh nhuệ chân chính, bao gồm cả cấm vệ quân của Man Vương, toàn bộ đều ở lại, mai phục ở hai bên con đường rút lui.
Nếu như Long Hành Vân thực sự dám đuổi theo, hắn liền bắn một phát Xuyên Vân Tiễn, thiên quân vạn mã nhảy ra, trực tiếp tiêu diệt Long Hành Vân, tiếp đó phản công chín thành Nam Cương.
Về phần phản loạn ở trong nội bộ Man tộc...
Làm ơn? Mình thế nhưng là Hỏa Luyện Kim Đan duy nhất trong Man tộc! Một đám phản quân đầu óc có bệnh, chờ đến khi mình đại thắng trở về, mang theo uy thế lôi đình, còn không phải là có thể trấn áp một cách dễ dàng?
Nhưng rất đáng tiếc, quả nhiên là một tòa thành làm khó anh hùng.
Man Vương mặc dù không đặt phản loạn vào mắt, nhưng thời gian Man tộc nội loạn càng lâu, tổn hại đối với bản thân Man tộc lại càng lớn, mà chín thành Nam Cương cũng không có cơ hội công phá, tiếp tục hao tổn nữa thì chỉ có thể tổn binh hao tướng, cho dù ở trong lòng lại không cam tâm như thế nào, lại khó chịu như thế nào, Man Vương vẫn giữ vững lý trí. Chỉ thấy Man Vương cắn răng, sau đó vung tay lên nói: "Rút lui!"
Lúc này đại quân Man tộc là thật sự rút lui.
Chỉ là, ai cũng không ngờ được, vào giờ phút này Nam Cương đã không phải là nội loạn đơn giản như vậy.
Ở chỗ sâu trong rừng rậm Nam Cương.
"Giết!"
"Vì Man Thần!"
"Man cái đầu của ngươi! Giết đám tế ti này!"
"Tiếp một quyền của ta!"
Dùng một câu nói sống động để hình dung rừng rậm Nam Cương lúc này, đó chính là: Loạn thành một bầy.
Man Thần giáo tiến hành huyết tế, đã trực tiếp đưa đến sự phản kích của một lượng lớn bộ lạc Man tộc, mà Man Thần giáo vốn hẳn nên đứng ra vào thời điểm này thì lại hoàn toàn tịt ngòi.
Không có cách nào, Tầm Long Sĩ xem như là Thần Sứ vào sau khi hoàn thành nhiệm vụ đương nhiên là đã chạy trốn, mà Triệu Man sau khi biến mất tự nhiên cũng không quản được Man tộc hỗn loạn lúc này, còn lại mấy vị tế ti già nua của Man Thần giáo, chỉ có thể nói là hữu tâm vô lực, không thể cứu vãn, chỉ có thể ngồi nhìn tình huống càng ngày càng trở nên hỏng bét.
Dù sao thì nói đúng ra, chuyện này vốn chính là do Man Thần giáo

đuối lý.
Nếu như Man Thần giáo còn có đầy đủ lực lượng cường đại để trấn áp các bộ lạc mà nói, vậy thì cũng không thành vấn đề, nhưng ở dưới tình huống Tầm Long Sĩ rời đi, Triệu Man biến mất, Man Thần giáo cũng không đưa ra được cường giả cao cấp, cho dù có, về số lượng cũng kém rất xa so với một lượng lớn tộc nhân Man tộc.
Cho nên, hiện tại đã không cứu nổi, đối mặt với sự phẫn nộ của các bộ lạc, Man Thần giáo vô cùng sảng khoái làm kẻ câm điếc, co cụm thế lực của mình, bắt đầu núp ở trong địa bàn nhà mình làm rùa đen rút đầu.
Mà cái cử động này, càng chọc giận thêm nhiều bộ lạc Man tộc.
Như vậy là có ý gì? Huyết tế nhiều đồng bào của chúng ta như vậy, sau đó không nói một tiếng nào liền co đầu rụt cổ? Ngay cả một câu giải thích cũng đều không có? Tất cả các ngươi đều là kẻ điên hay sao! ?
Lần này tín nhiệm của tất cả mọi người đối với Man Thần giáo đều hạ xuống đáy cốc, coi như là tín đồ Man Thần giáo đáng tin nhất, ở trong lòng cũng đều có phê bình kín đáo đối với Man Thần giáo, nguyên nhân rất đơn giản, ở dưới loạt thao tác này của Man Thần giáo, đã trực tiếp tạo ra một cái hình tượng ác liệt: Man Thần giáo đều là kẻ điên.
Suy nghĩ kỹ một chút, vào thời điểm Man Vương đại nhân hiệu triệu các đại bộ lạc Man tộc đoàn kết lại, cùng nhau tiến quân Trung Nguyên, trọng chấn Man tộc, kết quả là đám tên điên Man Thần giáo đã làm cái gì? Đâm một đao ở phía sau! Ngươi nghĩ xem, nếu như là Man Thần giáo bị Đại Càn dụ hoặc, lúc này mới đâm một đao ở phía sau, như vậy thì còn có thể lý giải, cùng lắm thì xử lý đám Man tộc gian tế là được.
Nhưng mấu chốt là, Man Thần giáo cũng không bị dụ hoặc! Bọn hắn hoàn toàn là xuất phát từ ý nguyện cá nhân động thủ đối với người trong nhà! Điều này có ý vị gì? Có ý vị là đám người Man Thần giáo này chính là thích đâm lén một đao ở sau lưng! Là một đám bị bệnh thần kinh! Quả thực là làm cho người ta giận sôi! Hơn nữa ở phía sau còn có người có dã tâm âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, bởi vậy toàn bộ trong rừng Nam Cương, trong lúc nhất thời đều nhấc lên một trận thanh âm thảo phạt Man Thần giáo, báo thù vì thân nhân chết đi, vô số bộ lạc hướng về phương hướng Man Thần giáo, muốn đòi lại công đạo cho người thân bị huyết tế.
Đương nhiên, bạo động lúc này mặc dù có quy mô lớn, nhưng vào sau khi Man Vương trở về, lấy danh vọng địa vị còn có thực lực của hắn, muốn trấn áp cũng là một chuyện rất dễ dàng.
Nhưng rất đáng tiếc, có người cũng không nghĩ như vậy, nói thí dụ như...Man Thần giáo.
Xem như là kẻ đầu sỏ chuyện này, bị Tầm Long Sĩ lừa phỉnh thành

đám kẻ điên ưa thích giết người, tâm tính của mấy vị tế ti Man Thần giáo xem như đã triệt để nổ tung.
Huyết tế Man tộc, dẫn phát các bộ lạc bạo động, âm thầm cấu kết với Thiên Ngoại Tà Thần, bất luận là cái tội danh nào, đều có thể được coi là tội lớn khám nhà diệt tộc, mà quan trọng nhất là, Man Vương đã sớm cảm thấy khó chịu đối với Man Thần giáo, lần này lại bị hắn bắt được cơ hội, làm sao lại có thể bỏ qua? Mà nếu như Man Vương chuẩn bị đối phó với Man Thần giáo, vậy thì ai sẽ đứng mũi chịu sào? Còn không phải là đám tế ti bọn hắn!
Chặt đầu đã là nhẹ, ngũ xa phanh thây, lăng trì, xẻ thịt, trước kia đám tế ti bọn hắn làm như thế nào để đối phó với Man tộc phổ thông, lúc này bọn hắn liền có thể tưởng tượng ra được Man Vương sẽ làm như thế nào để đối phó với bọn hắn.
Đám tế ti này đừng nhìn đã là trưởng bối lâu năm, trên thực tế bọn hắn là người già nhưng tâm không già, bằng không lúc trước cũng sẽ không ủng hộ Tầm Long Sĩ tiến hành huyết tế, không phải chính là muốn mượn nhờ chuyện này tăng cường tuổi thọ, tiếp tục sống sót một cách vui vẻ hay sao, cho nên đối mặt với cái tình huống cơ hồ là tuyệt vọng này...
Đám tế ti bọn hắn đã buông xuống điểm giới hạn cuối cùng...bọn hắn đã tiến hành cầu cứu Đại Càn.
"Nói thật."
"Sớm biết ở bên trong Man tộc có một đám khốn kiếp như vậy mà nói."
"Nam Cương đã sớm bị triều đình bình định."
Ở cửa chính Man Thần Điện, Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân, Thần Võ Hầu đương triều, Nam Thần Võ đang chắp hai tay ở sau lưng, lộ ra vẻ mặt phiền muộn ngắm nhìn rừng rậm Nam Cương ở phía xa xa.
"Ngươi nhìn một chút, nếu như tiến công từ ngoại giới, tiến vào nơi này, không biết phải gặp bao nhiêu trắc trở, rừng rậm Nam Cương chính là nơi hiểm yếu, cơ hồ là không gì phá nổi, nhưng mà bây giờ, ngàn dặm đổ nát, chúng ta thế mà lại tiến vào chỗ sâu Nam Cương một cách dễ dàng như vậy..."
"Thực sự là khó có thể tưởng tượng."
Nói đến đây, Nam Thần Võ không khỏi liếc mắt nhìn mấy vị tế ti Man Thần giáo đang đứng ngoan ngoãn ở bên cạnh, mấy vị tế ti thấy vậy liền cúi đầu.

Chương 909: Ý nghĩ của Man Vương

"Quên đi." Nam Thần Võ lắc đầu.
Nhưng ở trong lòng thì đột nhiên có nhiều hơn mấy phần thương hại đối với vị Man Vương chưa từng gặp mặt kia.
Quả nhiên là anh hùng sinh không gặp thời.
Có đám tế ti cản đường này thật đúng là không dễ dàng a.
Nhưng rất đáng tiếc, vị anh hùng kia lại là địch nhân của ta.
"Truyền lệnh xuống."
"Tạo dựng truyền tống trận, ở trong vòng ba ngày, chuyển dời toàn bộ Phi Hùng Quân vào Nam Cương, thông tri cho Binh Bộ, truyền tướng lệnh của ta, để cho Đại Đô Hộ Nam Cương Long Hành Vân xuất binh phối hợp.
"Thuộc hạ đã rõ!" Võ sĩ mặc giáp phụ trách ghi chép lập tức lộ ra thần sắc kích động nói: "Song phương giáp công!"
"Trước sau bao vây!"
"Triệt để vây quét đại quân Man tộc ở trong Nam Cương, từ đó bình định phương Nam!"
Ầm! Võ sĩ mặc giáp còn chưa dứt lời, Nam Thần Võ liền bạo khởi một cái, hung hăng cốc một cú vào đầu của hắn: "Nói nhảm! Đã đi theo lão tử lâu như vậy, làm sao ngay cả một chút thông minh tài trí của ta cũng đều không học được? Bao vây trước sau? Toàn diệt đại quân Man tộc? Ngươi biết Man tộc có bao nhiêu người hay không hả tên ngớ ngẩn?"
"Ách!" Võ sĩ mặc giáp có một chút ủy khuất: "Thế nhưng mà đại nhân, không diệt sạch bọn họ, cũng không thể thả hổ về rừng a..."
"Ngươi thì biết cái gì." Nam Thần Võ tức giận nói ra: "Nếu không phải ngươi là con của dì lớn, ta đã sớm ném ngươi tới Bắc Nhung làm đội cảm tử, hãy suy nghĩ lại cho kỹ!"
"Hừ!" Nam Thần Võ lắc đầu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.
Mà cùng lúc đó, Man Vương chiếm được tin tức lại giống như bị sét đánh, phát mộng một hồi cũng đều không lấy lại được tinh thần.
"Quân đội Đại Càn xuất hiện ở trong nội bộ Nam Cương? Man Thần giáo chính thức đầu hàng Đại Càn? Lấy danh nghĩa của Man tộc?"
Ầm ầm! Lấy Man Vương làm trung tâm, toàn bộ quân trướng vỡ nát trong nháy mắt, một cái hố gần trăm trượng xuất hiện, quả thực là đã bị khí tức của Man Vương ép xuống, cỗ khí thế ngập trời kia thậm chí còn hóa thành một cơn lốc mà mắt trần có thể thấy, giống như rồng hút nước vậy, bốc thẳng lên, xâm nhập vào tầng mây trong bầu trời.
"Khốn kiếp!"
"Ngồi không ăn bám, lão tặc vô sỉ, làm sao bọn hắn dám! Làm sao lại

dám làm như thế! ?"
Man Vương đã tức giận đến mức sắp nổi điên.
Hắn hoài nghi mình đây là do hắn ra ngoài không có chọn ngày đẹp.
Từ trước đây không lâu, vận khí của hắn liền bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sụt giảm, chuyện gì cũng không làm được, luôn luôn có tình huống ngoài ý muốn phát sinh, đêm qua lúc tu luyện thậm chí kém chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma, phảng phất như vận rủi quấn quanh người vậy, tin tức xấu càng là một cái tiếp lấy một cái.
Thật là làm cho người ta phát điên!
Mà nếu có võ giả tinh thông Vọng Khí Thuật ở đây, có lẽ sẽ có thể giải thích nghi hoặc cho Man Vương.
Bởi vì vào giờ phút này, ở trên đỉnh đầu của Man Vương, đầu Kim Long nguyên bản biểu tượng cho khí vận Nam Cương, lại là uể oải đến cực hạn, phảng phất như một ngọn nến sắp tàn, vào một giây sau sẽ triệt để dập tắt.
"Đại vương..."
"Vậy chúng ta nên làm cái gì?"
"Đầu hàng sao?"
"! !!"
Từng giọng nói ở chung quanh khiến cho Man Vương khôi phục lý trí trong nháy mắt, hắn khá là mờ mịt mà liếc nhìn bọn thuộc hạ ở bốn phía, ngày xưa hắn suất quân xuất chinh, ở trong mắt của những thuộc hạ này cũng giống như hắn, tản ra lòng tin tất thắng cùng với dũng khí chưa từng có, nhưng hiện tại...
Toàn bộ đều là sợ hãi cùng với khẩn trương!
Không được! Man Vương giật mình một cái, đứng thẳng một lần nữa, mạnh mẽ đè ép lửa giận ở trong lòng.
Người khác có thể ngã xuống, nhưng hắn thì không thể.
"Đầu hàng?"
"Đừng có nói giỡn!"
"Còn có cơ hội!"
Hai mắt của Man Vương chớp động, trực tiếp lấy ra một tấm bản đồ Trung Nguyên, liếc mắt nhìn qua, cuối cùng rơi vào bên trên một địa điểm nào đó.
Nam Cương là không thể trở về.
Nếu không thì sẽ thụ địch ở cả hai phía, cuối cùng sẽ rơi vào kết quả thất bại.
Kế sách hiện nay...chỉ có thể tiến vào tử địa để cầu sinh!
"Tây Vực vẫn còn đang ở trong chiến tranh! Chúng ta sẽ đi đến đó! Từ phía nam đi đến phía tây, tấn công Bôn Lôi Quan, trợ giúp Tây Vực đánh vỡ thế giằng co cùng với Đại Càn, chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho Đại Càn mệt mỏi, dời lực chú ý ra khỏi tộc ta, tiến hành đối phó với Tây Vực mà không phải là trấn áp tộc ta!"

"Ấy...thế nhưng mà đại vương, đoạn khoảng cách này là quá dài, sẽ không có khả năng đưa một lượng lớn quân đội..."
"Vậy thì dùng đội quân nhỏ!"
Ý nghĩ của Man Vương là rõ ràng trước đó chưa từng có, ý nghĩ bây giờ của hắn đã không phải là chấn hưng Man tộc. Hắn đã thất bại. Điều hiện tại phải làm là bảo trụ nguyên khí sau cùng của Man tộc! Quân đội ở trong tay của hắn chính là hy vọng tương lai của Man tộc.
"Chia binh thành hai đường, lưu quân đội lại, ta sẽ đích thân suất lĩnh cấm vệ quân, dẫn một nhóm huynh đệ tinh nhuệ nhất, nhanh chóng tiếp viện Tây Vực!
"Thế nhưng mà!" Một vị tướng lĩnh Man tộc dường như muốn nói cái gì.
Man Vương đích thân mang theo một đội quân nhỏ, vượt qua khoảng cách mấy trăm ngàn dặm, vượt qua khí hậu không quen và nhiều thiếu sót khác, chính là vì đánh vỡ cục diện chiến tranh bế tắc giữa Tây Vực cùng với Đại Càn, mà vào giờ khắc này, Tây Vực không thể nghi ngờ là một cái cối xay thịt to lớn, Man Vương lựa chọn dấn thân vào vũng bùn như vậy…
Không khác gì là muốn chết!
Nhưng Man Vương vẫn mở miệng nói, hơn nữa còn nói rất nghiêm túc: "Một khi chúng ta tiếp viện Tây Vực thành công, Đại Càn không thể nghi ngờ sẽ chuyển dời lực chú ý, ưu tiên đối phó với Tây Vực có thể trực tiếp tiến công Trung Nguyên, mà sẽ không điều động đại quân vây quét tộc ta, quân đội ở lại cũng có thể mượn cơ hội trở về rừng cây."
Kể từ đó, Man tộc liền có thể giữ lại hạt giống.
Mà cốt lõi của cái kế hoạch này…
"Là ở chỗ này!"
"Muốn tiến quân đến Tây Vực! Nhất định phải công chiếm nơi này!"
Đi đường bộ tiếp viện Tây Vực, căn bản chính là ảo tưởng không thực tế, cho nên nhất định phải mở ra lối riêng...
Đi đường thủy!
Man Vương đập tay vào một góc ở trên bản đồ.
"Chính là nó."
Nói về đường thuỷ kết nối với bốn phía Trung Nguyên, không thể nghi ngờ chính là ở cái địa phương này.
"Tuần Châu Đạo!"

"Chết tiệt!"
"Tên khâm sai đại thần kia quá càn rỡ!"
"Ta muốn làm thịt hắn!"
Ở bên trong chín đại gia tộc, gia chủ Lâm gia - Lâm Cầm đang nổi trận lôi đình ở trong thư phòng, ngoại trừ lão quản gia tín nhiệm

nhất một mực đi theo bên cạnh hắn, các hạ nhân khác vào thời điểm này căn bản là không dám tới gần thư phòng, sợ bị Lâm Cầm giận dữ lôi ra ngoài đánh chết tại chỗ.
Bất quá lửa giận của Lâm Cầm là cũng có thể thông cảm được.
Chín đại gia tộc ở Cửu Long Thành, qua nhiều năm rèn luyện cùng với đấu tranh với nhau, cũng đã sớm phân chia khối bánh ngọt Tuần Châu Đạo không sai biệt lắm, dược phẩm, trận pháp, mỏ khai thác, buôn bán trên biển, vận chuyển thương nghiệp, sự phát triển kinh tế ở Tuần Châu Đạo bây giờ đã không thể thiếu sự hỗ trợ của chín đại gia tộc.

Chương 910: Lâm Cầm

Nhưng ở một phương diện khác, chín đại gia tộc cũng đã trở thành hạn chế phát triển kinh tế ở Tuần Châu Đạo.
Tối thiểu là ở trong mấy chục năm gần đây, kinh tế ở Tuần Châu Đạo đã cơ bản rơi vào đình trệ.
Bởi vì nếu tiếp tục tăng trưởng, lợi ích của chín đại gia tộc sẽ lọt vào tổn hại.
Nói trở lại, ở bên trong đủ loại lĩnh vực tại Tuần Châu Đạo, buôn bán ở trên biển đúng là thuộc về Lâm gia, mà Cửu Long Thành xem như là đường thủy nối liền bốn phía, thu nhập từ giao thương đường thủy là vô cùng cao, mà Lâm gia chính là kẻ thống trị ở trong lĩnh vực này, tuyệt đại đa số thương thuyền đều là của Lâm gia.
Như vậy vấn đề đã đến…những thương thuyền kia hiện tại đang ở nơi nào?
Đáp án rất đơn giản…
"Chìm hết con m* nó rồi!"
"Tên khâm sai đại thần đáng chết kia!"
"Thế mà thực sự nã pháo!"
"Tên khốn!"
"Đó là cả một đoàn thương đội!"
"Sao hắn dám làm như vậy!"
"A a a a a a!"
Toàn bộ các tàu buôn lớn bị đánh chìm, chỉ là tổn thất theo nghĩa đen đã đạt đến gần trăm vạn, nếu như tính thêm tổn thất trong lần giao thương tiếp theo, còn có kinh phí cần thiết để khôi phục những tàu buôn này, chỉ sợ là toàn bộ sản nghiệp của Lâm gia sẽ mất đi khoảng chừng hai thành...
Đó cũng không phải là một số lượng nhỏ! Phải biết rằng từ khi chín đại gia tộc tiến vào chiếm giữ Cửu Long Thành cho đến nay, sản nghiệp gia tộc cho tới bây giờ đều là mỗi năm lại trèo lên một độ cao mới, đã khi nào xuất hiện loại sụt giảm này! ?
Đây là sỉ nhục! Sỉ nhục to lớn!
"Người đâu!"
Đáp lại tiếng gầm thét của Lâm Cầm, là lão quản gia một mực mắt nhìn mũi, miệng nhìn tâm, yên lặng đứng ở cửa phòng.
"Gia chủ?"
"Ta có việc muốn phân phó ngươi đi làm! Buổi tối hôm nay ta muốn nhìn thấy đầu của khâm sai đại thần đặt ở trên bàn của ta! Có nghe hay không?"
"Xin lỗi." Lão quản gia lắc đầu nói: "Gia chủ ngài còn chưa đủ tỉnh táo, cho nên ta cũng không làm theo phân phó của ngài."

"Cái gì! ?" Hai mắt của Lâm Cầm trở nên đỏ bừng.
Hắn giống như là Hạ Hòe, xem như là người trẻ tuổi lớn lên ở Tuần Châu Đạo, mà quan điểm của bọn hắn đối với thế hệ trước như lão quản gia, kỳ thật đều rất nhất trí, đó chính là: đám người này tất cả đều là đồ cổ ngoan cố đã tụt hậu.
Bất quá Lâm Cầm không giống với Hạ Hòe chính là, năng lực của hắn còn chưa đủ. Hạ Hòe có quyền lên tiếng ở Hạ gia, có thể áp chế Tộc Lão Hội do các lão nhân tạo thành, mà Lâm Cầm thì lại không được. Cho nên ở dưới cái nhìn điềm tĩnh của lão quản gia, mặc dù lửa giận ở trong lòng của Lâm Cầm vẫn cao vạn trượng, nhưng cuối cùng vẫn hít vào một hơi thật sâu, đè nén xúc động: "Ta hiểu được, nhưng ta muốn hỏi, vì sao ngươi không chấp hành sự phân phó của ta? Chỉ là một tên khâm sai đại thần thì có gì phải sợ?"
Lão quản gia nhìn Lâm Cầm như nhìn một kẻ ngốc, nói: "Chỉ là một tên khâm sai đại thần?"
"Gia chủ!"
"Đó là khâm sai đại thần!"
"Ngươi cho rằng đó là con chó mà lão Vương ở sát vách nuôi hay sao! ?"
Đối mặt với sự cảnh cáo của lão quản gia, Lâm Cầm không tự chủ được mà bĩu môi.
"Vậy thì như thế nào?"
Đúng thế, đây chính là tư tưởng của thế hệ trẻ - Lâm Cầm cùng với Hạ Hòe.
Đại Càn? Vậy thì như thế nào? Cũng không thấy bọn họ quá mạnh mẽ a.
Trong những năm qua, Tuần Châu Đạo xuôi gió xuôi nước, quan lại ở Cửu Long Thành cũng làm việc chăm chỉ để làm bọn hắn vui lòng, bọn hắn quát tháo phong vân ở Tuần Châu Đạo, cũng không thấy Đại Càn làm gì bọn hắn. Huống chi, nghe nói tình cảnh của Đại Càn gần đây cũng không tốt lắm.
Theo ý nghĩ của Hạ Hòe, qua nhiều năm như thế, Tuần Châu Đạo cũng nên xoay người làm chủ nhân, vừa vặn mượn cơ hội này thoát ly khỏi Đại Càn cũng không tệ...
"Hít hà! !!" Nhìn biểu tình không đếm xỉa tới của Lâm Cầm, tâm tình của lão quản gia trở nên lạnh lẽo.
Trong cái chớp nhoáng này, hắn phảng phất như đã hiểu được vì sao Đại Càn lại mặc kệ những cựu quý tộc như bọn hắn ở Tuần Châu Đạo.
Chính là vì một màn trước mắt này! Đối với thế hệ tuổi già như bọn hắn mà nói, chính là thấu hiểu rất rõ đối với sự đáng sợ của Đại Càn, có kính sợ, cho nên rất có chừng mực.
Nhưng thế hệ trẻ thì khác biệt, bọn hắn ra đời ở Tuần Châu Đạo, lớn lên ở Tuần Châu Đạo, cuộc sống của bọn hắn thuận buồm xuôi gió,

Đại Càn ở trong lòng bọn hắn chỉ là một cái danh từ, mà quan viên Đại Càn mà bọn hắn có thể tiếp xúc được, lại chỉ có thể vẫy đuôi mừng chủ đối với bọn hắn, cho nên ở trong mắt của bọn hắn, Đại Càn căn bản là không có gì đáng sợ!
Gặp quỷ! Chẳng lẽ bọn hắn cũng không biết nhìn ra bên ngoài hay sao! ? Toàn bộ Tuần Châu Đạo bị bao bọc ba mặt, đường thủy mà Tuần Châu Đạo vẫn lấy làm kiêu ngạo, chỉ cần Phủ Đô Hộ Đông Hải ra lệnh một tiếng, sẽ bị phong tỏa toàn bộ! Bọn hắn vì sao không chịu hiểu! ?
Những người thế hệ tuổi già như lão quản gia cũng không phải là chưa từng nói những lời tương tự cho Hạ Hòe cùng với Lâm Cầm, nhưng rất đáng tiếc, những người trẻ tuổi này căn bản là không quan tâm.
Bọn hắn cho rằng tất cả những thứ này đều là hổ giấy.
Phủ Đô Hộ Đông Hải? Chúng ta không phải là cũng có hạm đội thương thuyền được vũ trang hay sao?
Ba đại Võ Hầu Quân? Thành Vệ Quân Tuần Châu Đạo chúng ta cũng rất lợi hại đó!
Thiên hạ đệ nhất nhân? Chúng ta chính là đệ nhất Tuần Châu Đạo đây...
Đây không phải là rất xấu hổ sao?
Xem như là cựu quý tộc, các đại gia tộc ở Tuần Châu Đạo đều đã từng rất huy hoàng, có nội tình rất là thâm hậu, bồi dưỡng đối với đời sau của gia tộc cũng rất là ưu tú, nhưng sinh hoạt an nhàn ở trong thời gian dài dằng dặc, đã khiến cho những gia tộc này dần dần hư hỏng, tới thế hệ này, hậu bối nguyên bản ưu tú của gia tộc... Cũng đã thay đổi thành dạng này.
Đương nhiên, mặc dù lão quản gia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đối với Lâm Cầm, thế nhưng kỳ thật hắn cũng không tốt hơn Lâm Cầm bao nhiêu, bất quá điều này cũng không thể trách hắn, dù sao thì sự phong toả của Đại Càn đối với Tuần Châu Đạo cũng quá triệt để, bằng không hắn cũng sẽ không có khả năng không biết Trần Khuynh Địch. Nhưng chuyện này kỳ thật cũng không làm ảnh hưởng đến việc lão quản gia làm ra quyết định.
"Đã như vậy." Lão quản gia gật đầu một cái, xoay chuyển lời nói: "Không bằng gia chủ hãy đi gặp vị khâm sai đại thần kia đi."
"Ồ?" Hai mắt của Lâm Cầm sáng lên.
"Đêm nay quan lại Cửu Long Thành hắn là sẽ thiết yến chiêu đãi vị khâm sai đại thần kia."
"Bởi vì ngài rất coi thường khâm sai đại thần."
"Tốt nhất là tận mắt đi chứng kiến một lần."
"Thấy sao?"
Lâm Cầm nghe vậy khẽ nhếch miệng nói: "Cũng tốt."
"Ta ngược lại muốn xem thử."

"Vị khâm sai đại thần mà lão quản gia ngươi sợ muốn chết, đến tột cùng là có ba đầu sáu tay như thế nào?"
"Quyết định sáng suốt." Lão quản gia thở dài một tiếng, chợt cúi đầu nói ra.

Chương 911: Cần gì phải bức ta chứ?

Hắn cũng không có biện pháp, Lâm Cầm dù sao cũng là gia chủ Lâm gia, là người trẻ tuổi có uy vọng cực cao ở trong gia tộc, cho nên hắn cũng chỉ có thể hi vọng Lâm Cầm sau khi tận mắt nhìn thấy vị khâm sai đại thần đến từ Thượng Kinh kia, có thể hoặc nhiều hoặc ít hiểu rõ một chút sự khủng bố của Đại Càn, từ đó cải biến cái ý nghĩ buồn cười mà hoang đường kia.
Mà nếu như hắn vẫn không có một chút tỉnh ngộ nào mà nói…
Ở trong mắt của lão quản gia bỗng nhiên hiện lên một tia hàn quang.
Mặt trời lặn về phía tây, đêm tối giáng lâm.
Trong Phủ Thành Chủ Cửu Long Thành, vào giờ phút này đang được giăng đèn kết hoa, khu vực lạnh tanh trước kia lúc này cũng là người đến người đi, ngựa xe như nước, một chiếc lại một chiếc xe ngựa hoặc là cỗ kiệu đi qua trên đường, hội tụ đến phương hướng Phủ Thành Chủ, thậm chí còn tạo thành ùn tắc giao thông nghiêm trọng, dẫn tới có không ít người ghé mắt.
Phải biết rằng, đêm nay thế nhưng là tiệc tối quan viên Tuần Châu Đạo nghênh đón khâm sai đại thần, mà có thể đi tới loại tiệc tối này, mỗi người đều là nhân vật có mặt mũi ở Tuần Châu Đạo, tối thiểu cũng đều là quý tộc, mà những lão gia quý tộc này, người nào không phải là gia hỏa có tư thế đi cao ngạo, thái độ sinh hoạt phách lối?
Đổi lại thành trước kia, nếu như có người dám để cho bọn hắn đợi ở trên đường phố ùn tắc như thế này, chỉ sợ bọn hắn không nói hai lời sẽ để cho thủ hạ đập phá quán, nhưng mà bây giờ, những người này vô luận là thân phận lớn nhỏ, toàn bộ đều ngoan ngoãn xếp hàng đợi ở trên đường phố, chờ hạ nhân trong Phủ Thành Chủ đón họ vào bên trong.
Nguyên nhân rất đơn giản.
"Nhanh lên một chút cho ta!"
"Con mắt trừng lớn lên một chút!"
"Đại nhân có lệnh, tiệc tối lần này nhất định phải kiên quyết quán triệt tư tưởng cốt lõi chủ nghĩa hòa bình của Đại Càn, tuyệt đối không thể có bất kỳ sự kiện bạo lực thấy máu nào phát sinh!"
"Cho nên phàm là có người dám cầm binh khí, hoặc là giơ nắm đấm lên cao khỏi ngực."
"Chém chết ngay tại chỗ!"
Nguyên một đám binh sĩ ăn mặc quân trang oai vệ, cầm chiến thương trong tay, tản ra khí thế lạnh lùng đang vây quanh Phủ Thành Chủ, mài đao xoèn xoẹt mà nhìn những lão gia quý tộc này.
Mà các quý tộc nghe được lời nói của bọn họ, tự nhiên là mặt đều tái xanh.

Thậm chí còn có một số đội xe quý tộc, ngăn cản lộ tuyến tuần tra của các binh lính, liền trực tiếp bị những binh lính này dùng bạo lực đuổi ra ngoài, có một số hộ vệ đoàn xe còn không chịu phục, cảm thấy lão gia nhà mình bị mất mặt, trước khi bị đuổi đi lại còn phách lối thả vài câu mắng chửi...sau đó?
Sau đó liền không có sau đó, đám vệ binh thân thiện Phủ Thành Chủ liền trực tiếp kéo những người trẻ tuổi miệng thối kia đến quặng mỏ phụ cận tiếp nhận 90 năm cải tạo lao động bắt buộc.
Đương nhiên cũng không phải là không có người có một chút tu vi, tự đề cao thân phận quý tộc của bản thân ra sức phản kháng…
Ừm, kết cục của bọn họ cũng không cần phải nhắc lại. Nói tóm lại, ở dưới sự giám sát nghiêm khắc của các binh lính, mấy lão gia quý tộc này là cực kỳ nghe lời, toàn bộ đều ngoan ngoãn xếp hàng đi vào trong Phủ Thành Chủ, nhưng rốt cuộc thì đây cũng chỉ là bề ngoài, ở sâu trong nội tâm thì còn không biết có bao nhiêu xấu hổ và tức giận.
Mà cùng lúc đó…ở chỗ sâu nhất trong Phủ Thành Chủ, Trần Khuynh Địch cũng chậm rãi thu hồi tinh thần lực.
"Càn Võ thật đúng là không có nói sai."
Lấy tu vi của Trần Khuynh Địch, ở Tuần Châu Đạo cơ bản là tương đương với đại thần max cấp đi đến Thôn Tân Thủ.
Trong thời gian một buổi chiều, hắn đã dùng tinh thần lực quét nhìn hơn phân nửa Cửu Long Thành, mà căn cứ vào đồ vật hắn nhìn thấy, có thể nói một cách chắn chắn: "Những người này xác thực rất có thể tạo phản."
Hắn mặc dù không đích thân đi đến chỗ sâu nhất trong chín đại gia tộc Cửu Long Thành.
Nhưng tinh thần lực vừa quét qua, loại đối thoại nào có thể giấu giếm được hắn?
Kết quả thì sao? Trong chín đại gia tộc, có tám gia tộc mắng hắn, một gia tộc còn lại cư nhiên đã chuẩn bị người tiêu diệt hắn...điều này cũng quá tuyệt vời phải không?
Đã lâu lắm rồi không được thấy một màn vui vẻ như vậy, điều này khiến cho Trần Khuynh Địch có tâm tình rất tốt.
Cái gì? Ngươi hỏi ta đã trở thành đại thần max cấp trang bức ở Thôn Tân Thủ thực sự vui vẻ như vậy sao? Nói nhảm! Khoái hoạt ở trong này ngươi căn bản là không tưởng tượng nổi!
Lắc đầu, Trần Khuynh Địch đứng dậy, sau khi mặc quần áo chính thức, liền trực tiếp sải bước đi ra khỏi tiểu viện ở sâu trong Phủ Thành Chủ, sau đó liền đi tới đại sảnh tiếp khách.
Mà sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch hiện thân, đám người có tư tưởng giác ngộ nhất, bao gồm cả trấn thủ Tuần Châu Đạo cùng với đám quan viên ở chung quanh, lập tức hơi hơi cúi đầu hướng về phía Khuynh Địch, cung kính nói ra: "Xin chào đại nhân!"
"Ừm."

Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, chợt nhìn về phía một góc khác trong đại sảnh tiếp khách, mà ở nơi đó, là một đám quý tộc Tuần Châu Đạo, còn có một số nhỏ quan viên lệ thuộc thế gia quý tộc Tuần Châu Đạo, những quan viên này cũng không hành lễ, chỉ vừa cười khẩy, vừa nhìn về phương hướng Trần Khuynh Địch.
"Cần gì chứ?" Trần Khuynh Địch thở dài, bất đắc dĩ nói ra với bọn hắn.
"Hả?"
Một câu nói bất thình lình khiến cho các quý tộc có một chút kinh ngạc, bọn họ vừa rồi ở bên ngoài chính là bị chèn ép, hiện tại có người của chín đại gia tộc làm chỗ dựa, trời sập cũng đã có người cao hơn đỡ lấy, tự nhiên là muốn tìm mặt mũi trở về, chỉ là câu nói này của Trần Khuynh Địch, rốt cuộc là có ý gì?
"Cần gì phải bức ta chứ?"
Đối mặt với Trần Khuynh Địch không ngừng lắc đầu, có một ít người bắt đầu ẩn ẩn cảm thấy có một chút không ổn ở trong lòng, cuối cùng vẫn là Hạ Hòe - gia chủ Hạ gia mở miệng nói trước tiên: "Lời này của khâm sai là có ý gì?"
Nghe thử đi, thậm chí ngay cả đại nhân cũng đều không gọi.
"Nói thật." Trần Khuynh Địch nhìn đám quý tộc, nói một cách chân thành: "Các ngươi thực sự rất tuyệt vời."
Đám quý tộc: "? ??"
Cũng không để ý đến đám người phát mộng, Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng phất phất tay về phía thị nữ đang nơm nớp lo sợ ở bên cạnh, bảo nàng đưa cho bản thân một ly rượu.
"Khụ khụ."
"Nếu tất cả mọi người đều đã đến, vậy thì ta sẽ giới thiệu bản thân một chút."
"Ta tên là Trần Khuynh Địch."
Nói xong Trần Khuynh Địch lập tức liếc nhìn bốn phía.
Không có ai lộ ra biểu lộ bừng tỉnh đại ngộ.
Gặp quỷ! Thế mà thực sự không có người nhận biết ta.
Quên đi!
Trần Khuynh Địch tiếp tục nói: "Xem ra tất cả mọi người đều cảm thấy rất lạ lẫm đối với cái tên này, bất quá không thành vấn đề, tin rằng sau ngày hôm nay, tất cả mọi người đều sẽ khắc sâu ấn tượng đối với ta."
"Ồ?" Hạ Hòe vẫn là người thứ nhất mở miệng: "Khâm sai quá khiêm nhường rồi, kỳ thật ấn tượng của chúng ta đối với khâm sai đã rất sâu sắc, dù sao ngài thế nhưng cũng đã pháo kích bến cảng a."

Chương 912: Đánh đến chết

"Ha ha." Trần Khuynh Địch ngượng ngùng gãi đầu một cái, nói: "Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, ta tuyệt đối không phải là cố ý."
"Chỉ là khâm sai, kể từ đó, hành động của ngài đã phá hủy nghiêm trọng con đường đi lại của thương nghiệp Tuần Châu Đạo, sau này có thể sẽ ảnh hưởng đến việc Thành Thượng Kinh thu thuế."
"Thì ra là vậy." Trần Khuynh Địch cảm thấy không hứng thú lắm.
Thấy một màn như vậy, Hạ Hòe hơi co khoé mắt lại: "Phải biết rằng, mặc dù thân phận khâm sai của ngươi tôn quý, nhưng hành động như vậy vẫn đã tàn phá mối quan hệ giữa Tuần Châu Đạo cùng với triều đình, nếu như nghiêm trọng, năm nay chỉ sợ là triều đình sẽ không thu được thuế của Tuần Châu Đạo..."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Ngươi nói cái gì?"
"Tàn phá mối quan hệ giữa Tuần Châu Đạo cùng với triều đình?"
Nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi, Hạ Hòe khẽ chau mày: "Có vấn đề gì sao?"
"Đủ rồi." Trần Khuynh Địch vỗ vỗ trán.
Mặc dù ta vẫn còn muốn tiếp tục chơi một chút.
Nhưng nói thật.
Thời gian của ta là rất quý giá.
Trần Khuynh Địch còn muốn trở về Thuần Dương Cung để gặp mặt một lần với Tương Tư sư muội, Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân, sau đó lại đi đến Bái Hỏa Ma Giáo gặp Phượng Tiên sư muội, tu vi của hắn cũng còn có không gian tiến bộ, nhiều đại sự chờ hắn đi làm như vậy, làm sao có thời gian để tiếp tục cãi cọ với đám ngớ ngẩn này.
Ầm! Trần Khuynh Địch trực tiếp ném chén rượu ở trong tay xuống đất.
Quẳng ly làm tín hiệu!
Kèm theo âm thanh thanh thúy chén rượu rơi xuống đất, cửa chính đại sảnh tiếp khách liền mở ra ầm ầm, các binh sĩ võ trang đầy đủ giống như là hồng thủy vỡ đê cùng nhau chen vào, trong nháy mắt liền phong tỏa toàn bộ đại sảnh.
"Đã xảy ra chuyện gì! ?"
"Vì sao lại có binh sĩ!"
"Ai để cho bọn hắn vào? !"
Không thấy các quý tộc bộc phát ra náo động rung trời trong nháy mắt, Trần Khuynh Địch ưu nhã nhặt lên chén rượu vừa mới ném xuống đất, sau đó đưa cho thị nữ ở bên cạnh.
"Cảm ơn." Mỉm cười nói cảm ơn xong, Trần Khuynh Địch chợt quay

người, chỉ chỉ vào các lão gia quý tộc vừa mới trừng mắt nhìn hắn.
"Đám người ở bên kia."
"Đánh đến chết cho ta."
Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người.
Không chỉ là đám cựu quý tộc bị hắn chỉ chỉ trỏ trỏ, ngay cả quan viên ở sau lưng Trần Khuynh Địch, bao quát cả trấn thủ Tuần Châu Đạo đều là lộ ra vẻ kinh ngạc?
Đánh đến chết? Ngươi điên rồi sao!
Nhất là Hạ Hòe gia chủ Hạ gia, càng là lộ ra biểu lộ không thể tin: "Ngươi muốn động thủ đối với chúng ta! ?"
Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"
Hạ Hòe: "? ??"
Có vấn đề gì? Vấn đề quá lớn ấy chứ? Chẳng lẽ ngươi không biết ta là ai? ! Ta là gia chủ Hạ gia! Đã từng là người thứ nhất trong thế hệ tuổi trẻ ở Tuần Châu Đạo, không quá ba mươi tuổi thì đã có tu vi Võ Đạo Tông Sư, ta tuỳ tiện giẫm một cước, toàn bộ Tuần Châu Đạo còn không run rẩy? Ngươi chỉ là một tên khâm sai đại thần lại dám ra tay với ta?
Đối với Đại Càn, Hạ Hòe cũng không phải là không có sự hiểu biết, nhưng ở dưới sự cố ý thao túng của Đại Càn, hiểu biết thì hiểu biết, sự hiểu rõ của Hạ Hòe đối với Đại Càn lại là vô cùng nông cạn, ở trong mắt hắn, Đại Càn mạnh mẽ nhất đơn giản chính là bốn đại Đô Hộ Phủ, mà không nói đến những thứ khác, Đô Hộ Phủ Tây Vực, Đô Hộ Phủ Đông Hải, Đô Hộ Phủ Nam Cương, lợi hại nhất cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư mà thôi!
Mà nghe nói, những Đại Đô Hộ này chính là trọng thần của Đại Càn? Như vậy xem ra, giống như cũng không có gì đặc biệt?
Từ sự chênh lệch tin tức, cùng với thao tác có chủ ý của Đại Càn, khiến cho Hạ Hòe rất tự tin đối với thực lực của mình, cũng vô cùng khinh thường đối với hành vi của Trần Khuynh Địch.
Theo hắn thấy, trọng thần Đại Càn bất quá cũng chỉ là Võ Đạo Tông Sư, mà hắn cũng đã là Võ Đạo Tông Sư, như vậy hắn chẳng phải cũng là trọng thần Đại Càn! Một tên khâm sai đại thần cũng dám động thủ đối với hắn?
"Không biết tự lượng sức mình!"
Hạ Hòe cười lạnh một tiếng! Cương khí toàn thân muốn bộc phát ra trong nháy mắt, trực tiếp đánh chết những binh sĩ đang vây quanh Phủ Thành Chủ, để cho tên khâm sai đại thần phách lối này biết rõ, cái gì gọi là cường long không áp địa đầu xà, cái gì gọi là địa bàn của ta, ta làm chủ, cái gì gọi là chủ nhân chân chính của Tuần Châu Đạo!
Ầm ầm! Toàn thân của Hạ Hòe chấn động!
Bốp! Sau đó hắn liền bị các binh sĩ xông lên tát cho một cái ngã

xuống đất, khuôn mặt anh tuấn tiếp xúc thân mật cùng với mặt đất, còn hung hăng ma sát mấy lần.
Hình ảnh tương phản quá lớn so với trong tưởng tượng, khiến cho Hạ Hòe trực tiếp phát mộng.
Chuyện này là sao? Cương khí của ta đâu? Tu vi Võ Đạo Tông Sư của ta đâu? Làm sao lại không thấy?
Hạ Hòe bắt đầu toàn lực thôi động cương khí trong cơ thể, nhưng làm cho hắn hận muốn nổi điên là, vô luận hắn thôi động như thế nào, cương khí trong thể nội đều giống như đã không còn là của hắn, giống như là nước đọng, căn bản không có bất kỳ động tác gì, bất kể thôi động như thế nào cũng đều không chịu bạo phát ra.
Ngay cả thân thể thiên chuy bách luyện của hắn lúc này cũng không nghe sai khiến, phảng phất như người bình thường yếu đuối vậy.
Nhưng ở trong nội tâm của Hạ Hòe lại không khuất phục! Cho nên hắn lập tức bắt đầu giãy giụa kịch liệt, mà đối với sự giãy dụa của hắn, rất nhiều binh sĩ chiếm được mệnh lệnh của Trần Khuynh Địch nhất thời chính là xoa tay.
"Ái chà?"
"Thế mà còn dám phản kháng?"
"Thật can đảm!"
Một cái chân to giáng xuống từ trên trời đạp vào cái ót của Hạ Hòe, ấn cái đầu mà hắn thật vất vả mới nâng lên được trở về, lần thứ hai tiếp xúc thân mật với đất mẹ.
Phải biết rằng, khác biệt cùng với đám binh lính chỉ biết nịnh bợ ở Tuần Châu Đạo. Những binh lính đi theo Trần Khuynh Địch đều là tinh nhuệ thủy sư, tin tức của bọn hắn thế nhưng là rất linh thông, biết rõ người trẻ tuổi ngồi ở chủ vị hiện tại đến tột cùng là ai.
Là đệ nhất Sát Nhân Cuồng Ma Trung Nguyên! Đại đô đốc Hoàng Thành Tư! Gặp quỷ! Đây thế nhưng là một cái bắp đùi to đến mức không thể to hơn, lúc này nếu như không xum xoe thật tốt, về sau làm sao có được cơ hội như vậy!
Cái gì? Ngươi nói làm vậy là quá tàn bạo? Nói nhảm! Thủy sư Kinh Thành chúng ta chú trọng nhất chính là hòa bình, coi trọng nhất chính là văn minh, coi trọng nhất chính là lễ phép, làm sao sẽ có thể tàn bạo? Không tồn tại!
Cho nên vào trước khi động thủ, đám binh sĩ thủy sư tinh nhuệ còn bái thật sâu hướng về phía cựu quý tộc cùng với các quan viên mặt mũi tràn đầy kinh hãi, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp lễ phép:
"Thật xin lỗi, chúng ta muốn chuẩn bị đánh người, nếu không muốn bị đánh chết mà nói, mời ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất."
"Chịu đựng một chút sẽ qua."
Cựu quý tộc: "..."
Không đợi đám lão gia quý tộc này hết kinh ngạc, đám binh sĩ đã sớm không nhịn được lập tức bạo khởi.

Cái khí thế kia, thực sự là hàng ma chủ trên trời, thái tuế thần nhân gian!

Chương 913: Đánh phủ đầu

Trong lúc nhất thời, ở bên trong toàn bộ đại sảnh tiếp khách tràn ngập tiếng kêu thảm thiết, mà ở phía sau Trần Khuynh Địch, một đám quan viên không có bị đánh thì là lộ ra sắc mặt tái nhợt đến cực hạn, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch đều tràn đầy sợ hãi và kinh hãi, dù sao thì chẳng ai ngờ rằng vị khâm sai đại thần này lại cứ động thủ như vậy.
Chẳng lẽ hắn không sợ bạo động hay sao? Đây chính là người của chín đại gia tộc Tuần Châu Đạo a! Nếu như việc này bị truyền ra ngoài, toàn bộ Tuần Châu Đạo đều sẽ trở nên bạo động!
Mà đối mặt với ánh mắt của mọi người, Trần Khuynh Địch rất bình tĩnh mà nhấp một ngụm trà.
Bạo động? Làm sao có thể chứ.
Trước đó hắn đã điều tra, hang ổ của chín đại gia tộc chính là ở trong Cửu Long Thành, hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng, ai dám bạo động, hắn sẽ trấn áp ngay tại chỗ, Cửu Long Thành tuyệt đối sẽ không thể xảy ra nhiễu loạn.
Về phần Tuần Châu Đạo? Làm ơn! Trước khi hắn tới đã chào hỏi cùng với ba vị Võ Hầu ở bên ngoài Tuần Châu Đạo, chỉ cần thời gian một ngày, ba đại Võ Hầu sẽ dẫn quân tiến vào chiếm giữ Tuần Châu Đạo, đến lúc đó Tuần Châu Đạo cho dù có một con muỗi muốn đốt người, hắn cũng có thể ở trong vòng ba giây trấn áp nó, còn có chính là đường thủy…
Vừa vặn, ở phía Phủ Đô Hộ Đông Hải đang buồn rầu làm thế nào để báo đáp cống hiến của hắn ở trong trận chiến Đông Hải đây.
Bạo động? Đừng nói giỡn!
"Cái tên đứng ở bên kia? Hôm qua có phải là chưa ăn cơm hay không? Khí lực nhỏ như vậy? Tăng lớn cường độ cho ta! Ở dưới giày của các ngươi thế nhưng là có đệm sắt, dùng nó đá!"
"Nhớ kỹ!"
"Các ngươi là quân đội Đại Càn! Là quân đội hòa bình! Là quân đội văn minh! Là quân đội giảng lễ phép!"
"Đánh xong cần phải đưa người bị thương về nhà."
"Rõ chưa?"
Đám binh sĩ đưa mắt nhìn nhau, sau đó lộ ra nụ cười dữ tợn.
Tất cả mọi người đều là kẻ già đời.
Bọn họ đều biết ý tứ trong lời nói của Trần Khuynh Địch.
Đánh xong phải đưa người về nhà chính là đánh cho bọn hắn ngay cả người nhà cũng không nhận ra!
"Vâng!"
Tiếng kêu thảm thiết càng thêm kịch liệt.

Mà ở một chỗ khác, Trần Khuynh Địch lại cảm thấy khá là không thú vị mà đứng lên, mà theo cái động tác này của hắn, rất nhiều các quan viên ở sau lưng giống như là chim nhỏ bị doạ sợ vậy, lập tức chen chúc tới, cả đám đều mang theo nụ cười nịnh nọt, lộ ra bộ dáng chỉ còn kém vẫy đuôi.
Chuyện này thật đúng là, xem ra ở Tuần Châu Đạo không chỉ có vấn đề về cựu quý tộc.
Ở cái phương diện quan lại cũng rất phiền phức.
"Chư vị." Không để ý đến tiếng kêu thảm thiết ở chung quanh, Trần Khuynh Địch tùy ý khoát tay áo nói: "Đêm nay ta hơi mệt chút, về phần những người kia, sau khi đánh xong hãy phát cho bọn hắn ít tiền, khi đưa bọn hắn về nhà thì đưa cả tiền theo, coi như là tiền thuốc."
Chúng quan viên: "..."
"Còn có."
"Buổi sáng ngày mai mời chư vị quan viên lại đi đến Phủ Thành Chủ một chuyến." Nói đến đây, Trần Khuynh Địch không khỏi lộ ra nụ cười mỉm: "Ý của ta là, chỉ có quan viên, rõ chưa?"
Kỳ thật, tiệc tối hôm nay vốn là quan viên Tuần Châu Đạo mở tiệc chiêu đãi hắn, vốn dĩ nên chỉ có quan viên trình diện, nhưng trên thực tế, đã có một đống lớn cựu quý tộc không mời mà tới.
"Ta không hy vọng loại chuyện này phát sinh lần thứ hai."
"Đã rõ chưa?"
Bao gồm cả trấn thủ Tuần Châu Đạo ở bên trong, biểu lộ của cả đám quan viên lập tức trở nên lúng túng, nhao nhao gật đầu nói: Xin đại nhân yên tâm!"
"Rất tốt." Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, nói: "Mọi người đều biết, Trần Khuynh Địch ta là thích giảng đạo lý nhất, tôn trọng nhất đúng là hòa bình, cho nên ta hi vọng hội nghị ngày mai có thể trôi qua một cách hoà bình như hôm nay, tin rằng mọi người hẳn là cũng muốn như vậy đúng không?"
Chúng quan viên nghe lời này, khóe miệng lập tức mím lại.
Hoà bình giống như hôm nay? Cầu ông trời phù hộ ngày mai cũng đừng giống như hôm nay!
"Tuân lệnh!"
"Giải tán."
"Vâng!
Vào sáng sớm ngày thứ hai, các quan viên bị hành động của Trần Khuynh Địch làm cho tê dại da đầu vào tối hôm qua, trời còn chưa sáng đã vội vã đi vào trong đại sảnh Phủ Thành Chủ.
Thậm chí ở trong đó còn có đội ngũ quan viên trong đám cựu quý tộc tối hôm qua.
Mà đối với đám quan viên này, bọn hắn cũng không muốn.
Nhưng không có cách nào! Tối hôm qua vị khâm sai đại nhân này thế

nhưng là ngay cả chỗ dựa của bọn hắn đều đánh cho bầm dập, hiện tại còn đưa ra thông điệp nghiêm túc như vậy, nếu như bọn hắn lại chống đối, có trời mới biết hắn có thể trực tiếp chém đầu bọn hắn hay không? Trước kia cảm thấy đối phương sẽ không làm như vậy, hiện tại xem ra, chuyện này cũng không chính xác lắm!
Cho nên dù là ở trong lòng không nắm chắc, bọn hắn vẫn đi tới.
Kết quả là khi bước vào cửa, ở trong lòng của đám quan viên này liền choáng váng, bị doạ đến mức kém chút nữa là quay người chạy trốn, nhưng sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch ngồi ngay ngắn ở chủ vị đại sảnh, một tay dựa vào tay ghế, một tay nâng cằm lên nhắm mắt dưỡng thần, bọn hắn lại không thể không cưỡng ép ức chế loại xúc động này.
Chỉ thấy ở trong đại sảnh to lớn, ngay ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, đưa lưng về phía cửa ra vào đại sảnh từ trái đến phải, có tổng cộng chín thân ảnh mặc quan phục đang quỳ ở trên mặt đất.
Mà từng quan viên đi vào trong đại sảnh, sau khi nhìn thấy chín thân ảnh quỳ ở dưới đất, người ở trong lòng có quỷ lập tức biến sắc, người ở trong lòng không có quỷ cũng lộ ra sắc mặt trắng bệch.
Bởi vì tất cả mọi người đều nhận biết chín người quỳ ở nơi đó.
Hạ gia, Lâm gia, Mạc gia, Vân gia, Lý gia, Dương gia, Khương gia, Tô gia, Ngụy gia.
Xem như là người nắm quyền thực sự ở Tuần Châu Đạo, chín đại gia tộc tự nhiên là không có khả năng hoàn toàn không biết gì cả đối với quan trường Tuần Châu Đạo, mà chín thân ảnh quỳ ở dưới đất, chính là chín vị quan viên mà chín đại gia tộc xếp vào trong quan trường Tuần Châu Đạo, không có người nào không phải là thân kiêm chức vị quan trọng, hơn nữa ở trong tay còn cầm quyền hành.
Nhưng mà bây giờ, toàn bộ bọn họ đều té quỵ ở trên đất.
Khuôn mặt bị đánh đến mức người nhà cũng nhận không ra, nhưng mọi người vẫn có thể dựa vào quan ấn của bọn họ để nhận ra bọn họ, mà bọn họn đang quỳ bất động, dường như đã hôn mê.
"Ực!" Không biết là ai đã âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.
Ở trong đại sảnh yên tĩnh, âm thanh lộ ra rất chói tai.
Mà thẳng đến sau khi tất cả quan viên đến, Trần Khuynh Địch một mực nhắm mắt dưỡng thần mới chậm rãi mở mắt.
Nhìn qua có vẻ rất khí thế.
Sau đó Trần Khuynh Địch liền ở một góc độ mà tất cả mọi người không thấy được xoa xoa cái mông.
Con m* nó, ngồi tê cả mông.
Điều chỉnh tư thế ngồi và trạng thái tinh thần lại một lần, lúc này Trần Khuynh Địch mới hít vào một hơi thật sâu, nhẹ giọng mở miệng hỏi: "Đến đủ chưa?"
"Tham kiến đại nhân!"
Lời còn chưa dứt, các quan viên bị đánh phủ đầu gần như đồng thời

quỳ một chân trên đất, cung kính nói ra đối với Trần Khuynh Địch ngồi ở trên chủ vị.

Chương 914: Trượt tay

Nhìn đi, không phải đã được giáo dục thành công hay sao?
Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, sau khi trầm tư trong chốc lát, Trần Khuynh Địch mới tiếp tục nói: "Quan viên to to nhỏ nhỏ ở Tuần Châu có khoảng chừng hơn bốn trăm người."
"Trong đó người đảm nhiệm chức vị quan trọng, có tổng cộng có 23 người."
"Ta không thể không cách chức bốn người."
"Thành chủ quản hạt một phương."
"Ta không thể không bãi miễn năm người."
"Nhìn chín người này đi! Người nào không phải là quan phụ mẫu của dân chúng Tuần Châu Đạo, người nào không phải là thiên kiêu chi tử tuổi trẻ tài cao, người nào không phải là quan viên ưu tú có chiến tích nổi bật."
"Nhưng bọn họ thối nát!"
"Lòng ta cũng tan nát!"
"Thánh Thượng phó thác Tuần Châu Đạo cho ta, lại biến thành như vậy, ta cảm thấy rất đau lòng! Ta có tội với quốc gia! Thẹn đối với Thánh Thượng! Thẹn đối với Đại Càn! Ta hận không thể cách chức chính ta! Còn có các vị! Các vị đang ngồi ở đây, chẳng lẽ sẽ sạch sẽ hơn bọn hắn hay sao?"
Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Ta không nghĩ vậy."
Ở dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, bầu không khí trở nên ngột ngạt.
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái ở trong lòng, sau đó dựa theo kịch bản đã yên lặng tập luyện nhiều lần trong đêm hôm qua, tiếp tục nói: "Các vị có biết rõ vì sao những quan viên này thối nát hay không?"
Không có ai dám trả lời hắn.
Trần Khuynh Địch cười cười, trong nháy mắt bắn ra một đạo cương khí, khiến cho một trong chín người đang quỳ tỉnh lại.
Đó là một vị trung niên nam tử, nhìn qua chưa đến 30 tuổi, nhưng mọi người ở chỗ này đều biết, đây là người Vân gia.
Quan viên Vân gia sau khi thức tỉnh, đầu tiên là mê mang nhìn chung quanh, thẳng đến sau khi trông thấy Trần Khuynh Địch, ở trên mặt mới lộ ra một tia sợ hãi thấu xương.
"Nói một chút." Trần Khuynh Địch chép miệng nói: "Theo ta biết, ngươi là thành chủ Vân Dật Thành tại Tuần Châu Đạo, ngươi là đệ tử Vân gia, thông qua khoa cử chính thức tiến vào quan trường Tuần Châu Đạo, vào trước khi ngươi trở thành thành chủ, năng lực của ngươi được công nhận, đối với đủ loại chính sách vận doanh đều có sự lý giải của mình."
"Đánh giá của quan chủ khảo đối với ngươi chính là lương tài."

"Một người như ngươi."
"Vì sao lại thay đổi phong cách sau khi nhậm chức, đầu tiên là nâng cao thu thuế trên phạm vi lớn, nghiền ép sức lao động của dân chúng trong thành, vận dụng dân công xây dựng kiến trúc xa hoa, chèn ép thương hội bản địa, ủng hộ thương hội Vân gia, thậm chí còn tiến hành mua bán nhân khẩu phi pháp, thông qua Vân gia bán đến các địa phương khác..."
"Nguyên nhân là cái gì?"
"Vì sao?" Quan viên Vân gia thấp giọng lẩm bẩm một câu, lại đột nhiên ngẩng đầu, phát ra thanh âm the thé: "Là Vân gia! Đại nhân! Không có quan hệ gì với ta! Là gia chủ bảo ta làm như vậy!"
Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Lý do này cũng không chính đáng."
Nói đến đây, cặp mắt của hắn bỗng nhiên sáng lên, lực lượng nguyên thần tản mạn ra, mà quan viên Vân gia vốn còn muốn trốn tránh trách nhiệm, lại ở dưới sự ảnh hưởng của lực lượng nguyên thần, trực tiếp nói ra lời trong lòng: "Huống chi!"
"Những bách tính kia bất quá chỉ là dân đen mà thôi?"
"Bọn hắn là hậu duệ của nô lệ mà gia tộc chúng ta mang tới vào thời điểm đi đến Tuần Châu Đạo, cho dù chế độ nô lệ đã bị hủy bỏ, nhưng bản chất nô lệ của bọn hắn cũng không đổi, làm sao có thể đánh đồng với cùng với quý tộc cao quý chúng ta? Theo ta nghĩ, ta có thể để cho bọn hắn ăn cơm no, bọn hắn nên mang ơn..."
Ầm! Còn chưa nói hết lời, Trần Khuynh Địch đã trực tiếp dùng một bàn tay đập cho quan viên Vân gia hôn mê bất tỉnh.
"Thật xin lỗi."
"Trượt tay."
Yên lặng thu hồi tay phải, Trần Khuynh Địch vừa lấy khăn tay ở bên cạnh lau tay, vừa nói ra.
Mà đối mặt với cảnh tượng tàn bạo này, tất cả các quan viên đều trầm mặc.
Nguyên nhân rất đơn giản, quan viên ở đây, tuyệt đại đa số cũng đều là dân bản địa Tuần Châu Đạo...
Lời nói trong lòng này của quan viên Vân gia, cho dù là quan viên đã từng hướng về chín đại gia tộc, sắc mặt cũng đều có một chút khó coi.
"Chư vị cũng đã nhìn thấy."
"Ta vừa tới Tuần Châu Đạo, cảm thấy vấn đề của Tuần Châu Đạo rất đơn giản, kinh tế phồn hoa như vậy, tùy tiện nhìn qua liền có thể trở về, nhưng sau khi tùy tiện nhìn một lần, ta phát hiện ra có một chút tiểu quan có vấn đề, ta cách chức những quan viên kia, lại phát hiện ra một chút đại quan cũng có liên luỵ, ta xử lý những đại quan kia."
"Trọng thần Phủ Thành Chủ lại có vấn đề."
"Thẳng đến tối hôm qua."
"Ta mới xem như hiểu rõ."

"Những thứ này là vấn đề sao?"
"Không, đó cũng không phải là vấn đề thật sự!"
"Vấn đề chân chính."
"Là thế gia quý tộc Tuần Châu Đạo!"
"Bọn họ mới là u ác tính lớn nhất trong toàn bộ Tuần Châu Đạo!"
Nói đến đây, Trần Khuynh Địch liền thay đổi chủ đề: "Đã ba tiếng đồng hồ ta chưa ăn cơm, đã sắp đến giờ cơm, cho dù ta rất muốn nói chuyện với các vị."
"Thế nhưng muốn nói cũng cần phải suy nghĩ."
"Nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy không bằng dứt khoát đánh một trận thì tốt hơn."
Chúng quan viên: "? ??"
Vừa dứt lời, cửa chính đại sảnh Phủ Thành Chủ ầm ầm mở ra! Lại là một đống lớn binh sĩ cùng nhau ùa vào! Dọa cho tất cả các quan viên đều là chân mềm nhũn.
Lại nữa! ?
"Yên tâm."
"Không phải là đánh các ngươi." Trần Khuynh Địch chỉ chỉ chín quan viên quỳ ở dưới đất: "Đánh bọn hắn, không cần cố kỵ, đánh chết ngay tại chỗ."
"Về phần các ngươi."
"Không cho phép nhúc nhích, nhìn kỹ chín người này cho ta, chờ đến khi bọn hắn bị đánh chết, các ngươi mới có thể đi ra ngoài."
Nói xong, Trần Khuynh Địch đứng dậy, thoải mái mà duỗi lưng một cái.
Làm xong rồi, lần này…đám quý tộc ngớ ngẩn kia cũng nên tạo phản rồi chứ?
Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch không khỏi có một chút chờ mong nhỏ.
Trần Khuynh Địch dĩ nhiên cũng không phải là không có một chút kế hoạch nào, hắn thế nhưng là có chuẩn bị mà đến!
Ừm, dù sao thì Lục Phiến Môn cũng làm việc quá tốt. Trần Khuynh Địch không thể không thừa nhận điểm ấy, ở trên phương diện công tác tình báo này Lục Phiến Môn vẫn rất là đỉnh, hơn nữa ở dưới sự hướng dẫn của Hoàng Thu Sinh, năng lực gây chuyện của toàn bộ Lục Phiến Môn cũng rất mạnh, đương nhiên, sau khi Hoàng Thu Sinh bị Trần Khuynh Địch đánh bại, Lục Phiến Môn đã khiêm tốn hơn không ít.
Nhưng mà, khiêm tốn thì khiêm tốn, thói quen qua nhiều năm như vậy cũng không dễ tiêu trừ như vậy.
Nói ngắn gọn, đối với tình báo tới tay, tinh nhuệ của Lục Phiến Môn bình thường sẽ tiến hành phân tích tỉ mỉ, xác nhận ở trong này có yếu tố có thể lợi dụng hay không, nếu có, vậy phải lợi dụng như thế nào, có lợi đối với Đại Càn hay không, có lợi ích như thế nào, nếu

như dự định lợi dụng, cần bao nhiêu tài nguyên...
Giống như là sự tình ở Tuần Châu Đạo.
Sau khi biết dị động của chín đại gia tộc ở Tuần Châu Đạo, Lục Phiến Môn lập tức bắt đầu sưu tập tình báo của Tuần Châu Đạo, sau khi tiến hành chỉnh lý phân loại bọn họ đã cho ra một cái kết luận: Tuần Châu Đạo sắp nghênh đón một trận đại biến, mặc dù sẽ không uy hiếp được sự thống trị của Đại Càn, nhưng vẫn sẽ rất phiền phức.

Chương 915: Cảm giác ưu việt

Phong cách của Lục Phiến Môn dĩ nhiên không phải là ngồi yên không làm gì, cho nên bọn họ đã lập tức xây dựng dự án.
Đó chính là vào trước khi xuất hiện biến hoá, lợi dụng đủ loại thủ đoạn đặt tình thế vào trong sự khống chế, ví dụ như chọc giận chín đại gia tộc, cố ý gây ra mâu thuẫn, nhờ vào đó dùng một cái cớ hợp lý hợp pháp nhất cử diệt trừ chín đại gia tộc, kém nhất là cũng có thể suy yếu lực lượng của những cựu quý tộc này trên phạm vi lớn.
Tránh khỏi việc bọn hắn làm cho Đại Càn ngột ngạt.
Nói thẳng ra, Lục Phiến Môn thực sự rất cường đại.
Trần Khuynh Địch vừa đọc kế hoạch, vừa yên lặng quyết định ở trong lòng chờ đến sau khi trở về liền đi tìm Hoàng Thu Sinh, mời hắn đến tửu lâu đắt tiền nhất Thành Thượng Kinh ăn một bữa thật ngon.
Phần kế hoạch này, là được đặt ở bên trong [tình báo Tuần Châu Đạo] mà Lục Phiến Môn đưa cho hắn.
Mà vừa rồi Trần Khuynh Địch giết gà dọa khỉ, hơn nữa còn giận dữ mắng mỏ thế gia quý tộc là u ác tính của Tuần Châu Đạo ở ngay trước mặt bách quan, hành vi như thế, toàn bộ đều là các bước ở bên trong kế hoạch.
Dù sao…Trần Khuynh Địch làm sao có thể nghĩ ra được nhiều thứ như vậy.
Thậm chí là ngay cả lời kịch cũng đều đã được chuẩn bị sẵn ở trong kế hoạch, người viết ra bản kế hoạch này thật đúng là một nhân tài.
"Kể từ đó."
"Tin rằng gia đám người thế gia quý tộc hẳn là sẽ ngồi không yên?"
Trần Khuynh Địch rất có lòng tin đối với đám ngu ngốc kia. Chỗ quái đản của đám cựu quý tộc đầu óc mục nát này, Trần Khuynh Địch ở trong mấy ngày nay xem như đã cảm nhận được rất sâu sắc, cho dù là hôm qua hắn ra sức đánh bọn hắn một trận...
Đoán chừng là bọn hắn có khả năng sẽ không thừa nhận, cho dù có, cũng khẳng định không phải là toàn bộ.
Ví dụ như gia chủ Hạ gia, Trần Khuynh Địch vừa nhìn liền biết đó chính là một kẻ cứng đầu.
Nói không chừng hiện tại hắn đang lên kế hoạch ám sát mình.
"Mau tới đây..."
"Như vậy ta cũng có thể tiến hành xét nhà một cách quang minh chính đại."
Đối với chín đại gia tộc, Trần Khuynh Địch cũng không có một chút thương hại nào.
Dù sao thì hắn cũng đã thức trắng đêm đọc hết tình báo Tuần Châu

Đạo, đối với việc xấu của chín đại gia tộc có thể nói là rõ rõ ràng ràng, chín quan viên trước đó vẫn còn được tính là người tốt. Bất quá...
"Là ảo giác của ta sao?"
Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, ở trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, mỹ nữ trấn thủ Tuần Châu Đạo kia...rất kỳ quái, vô cùng kỳ quái. Nhưng lại không nói ra được rốt cuộc là kỳ quái ở chỗ nào, khiến cho người ta có một loại cảm giác ngắm hoa trong màn sương, rõ ràng là liếc mắt một cái liền nhìn thấy ngay tu vi cùng với thực lực của đối phương, sau đó lại ẩn ẩn cảm thấy không đúng.
"Ôi." Trần Khuynh Địch vuốt trán, cảm thấy có một chút dùng não quá độ.
"Chờ Quỷ Ảnh tới rồi nói."
"Để cho hắn giúp đỡ ta."
Tại Hạ gia trong Cửu Long Thành.
"Giết hắn! Ta nhất định phải giết hắn!"
"Cái tên khâm sai đáng chết kia! Ta muốn hắn phải trả giá đắt! Lại dám thiết hạ trận pháp ở trong Phủ Thành Chủ, áp chế cương khí của ta, nhờ vào đó ra tay với ta...cái tên tiểu nhân hèn hạ kia! Chính là nhìn trúng điểm này mới ra tay với ta, đây chính là tuyên chiến đối với Hạ gia! Tuyên chiến đối với toàn bộ Tuần Châu Đạo!"
Hạ Hòe đã sắp giận điên, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn đã đập vỡ trọn vẹn mười hai cái bình hoa tinh xảo, toàn bộ đều là cổ vật lịch sử.
Ầm! Bây giờ đã là cái bình hoa thứ mười ba.
"Bình tĩnh một chút."
Ở trong thư phòng Hạ gia, một thân ảnh áo bào đen chậm rãi mở miệng, bên trong thanh âm phảng phất như mang theo ma lực, khiến cho Hạ Hòe ở trong lửa giận dần dần bình tĩnh lại, mà nếu như Trần Khuynh Địch có ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra khuôn mặt dưới mũ trùm của đối phương, dù sao thì cũng không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy khuôn mặt này.
Đó là Tầm Long Sĩ!
Sau khi thực hiện kế hoạch ở Hoài Nam Đạo cùng với Nam Cương Đạo, vị nhân viên gương mẫu đương đại của tổ chức Tà Thần này lại hành động một lần nữa!
"Không nhịn cái nhỏ sẽ làm loạn đại mưu, Hạ gia chủ, một vị cường giả hợp cách, sẽ luôn luôn có thể vào thời điểm nên tỉnh táo trở nên tỉnh táo lại, đây cũng là tố chất mà một người hợp tác phải có, ngài cảm thấy thế nào?"
"Hít hà!" Hạ Hòe hít vào một hơi thật sâu, khoé mắt co giật, nói: "Đừng nói những thứ vô ích này, ta là người có quyền lực nhất ở Tuần Châu Đạo, các ngươi nếu muốn hợp tác, ngoài ta ra thì có thể tìm ai?"

Tầm Long Sĩ: "..."
Cảm giác ưu việt của người này thật đúng là quá lớn.
Người có quyền lực nhất? Vừa rồi ngươi thế nhưng đã bị đánh kém chút nữa là không nhận ra được đấy người anh em.
Kiềm chế tâm tình một lần, Tầm Long Sĩ mới tiếp tục nói: "Vị khâm sai đại thần kia không phải là một nhân vật đơn giản, hắn sở dĩ làm như vậy đối với các ngươi, theo ta nghĩ chính là muốn chọc giận các ngươi, từ đó mượn cơ hội này triệt để trở mặt, trấn áp toàn bộ chín đại gia tộc các ngươi."
"Buồn cười!" Hạ Hòe hừ lạnh một tiếng: "Hắn cho rằng là chín đại gia tộc chúng ta sẽ không chịu nổi một kích như vậy?"
Tầm Long Sĩ: "..."
Trên thực tế xác thực là sẽ không chịu nổi một kích.
Tầm Long Sĩ bất đắc dĩ thở dài, có một loại cảm giác bị người kéo thấp trí thông minh, đành phải dứt khoát trực tiếp nói ra: "Nói tóm lại, chuẩn bị còn chưa đủ hoàn thiện, vì Tuần Châu Đạo, cũng vì chín đại gia tộc các ngươi, hi vọng Hạ gia chủ có thể nhẫn nại một phen nữa, mọi thứ đều sẽ có hồi báo."
Hạ Hòe nhìn chòng chọc Tầm Long Sĩ một hồi.
"Cũng được, đã như vậy, ta sẽ tha cho khâm sai một mạng."
"Tốt." Tầm Long Sĩ gật đầu một cái đối với Hạ Hòe, tiếp đó yên lặng rời khỏi thư phòng.
Lần này hắn tới Tuần Châu Đạo, kỳ thật mục đích vẫn là vì Tổ Long Trung Nguyên, dù sao thì địa phương này cũng đã thoát khỏi sự khống chế của Tổ Long Trung Nguyên, ánh mắt của Thánh Thượng Đại Càn đã không có cách nào có thể nhìn đến đây, rất thích hợp cho hành động bí mật của hắn.
Thân làm người theo chủ nghĩa phản Càn kiên định, kế hoạch của Tầm Long Sĩ rất đơn giản.
Tổ Long Trung Nguyên bị trọng thương liên tục hai lần, Đại Càn thế nhưng vẫn không có biện pháp bắt hắn, khiến cho người ở trong khắp thiên hạ đều thấy được bản chất miệng cọp gan thỏ của Đại Càn, bây giờ Trung Nguyên giống như là một cái thùng thuốc nổ, có thể phát nổ vào bất cứ lúc nào, mà việc hắn phải làm, chính là dẫn nổ thùng thuốc nổ này.
Bắt đầu từ Tuần Châu Đạo! Một khi Tuần Châu Đạo nhấc lên đại kỳ phản Càn, mà Đại Càn lại không có cách nào trấn áp nhanh chóng, như vậy toàn bộ thiên hạ đều sẽ nhao nhao hưởng ứng, những tông phái thế gia kia chỉ sợ là cũng sẽ lập tức hành động, từ đó khiến cho Trung Nguyên triệt để rơi vào trong hỗn loạn, hắn cũng có thể tiếp tục tìm cơ hội để đục nước béo cò.
Chỉ cần quấy đục vũng nước Trung Nguyên, sáng tạo ra cơ hội, để cho hắn lại có thể trọng thương Tổ Long Trung Nguyên thêm một lần nữa.

Chương 916: Vô danh tiểu tốt

Đại Càn sẽ triệt để mất đi sự gia trì của Tổ Long Trung Nguyên! Đến lúc đó...
Đại Càn tất nhiên sẽ diệt vong không thể nghi ngờ!
Vừa nghĩ tới ngày Đại Càn sụp đổ, Tầm Long Sĩ liền kích động đến mức toàn thân phát run.
Mà lúc này, vấn đề duy nhất thì là…
"Tên kia đi đến Tuần Châu Đạo để làm cái gì?"
Trần Khuynh Địch - thành viên của tổ chức Tà Thần thứ hai! Đây là một người âm hiểm độc ác, bày bố sâu xa, hơn nữa tâm cơ lòng dạ đều là nhân tuyển tốt nhất, bằng không cũng không có khả năng dùng thân phận nhân loại lấy được sự tín nhiệm của Thánh Thượng Đại Càn, căn cứ theo lời nói của A Nhĩ Pháp đại nhân, hắn thế nhưng là một kẻ nằm vùng của Tà Thần ở bên trong trận doanh Đại Càn!
Hắn thế mà đi đến Tuần Châu Đạo? Vì sao? Chẳng lẽ...
Hai mắt của Tầm Long Sĩ sáng lên!
Chẳng lẽ đây là viện quân mà A Nhĩ Pháp đại nhân đưa tới cho mình!?
Nói thẳng ra, thế cục hiện tại là vô cùng nghiêm trọng.
Ngay ở bên ngoài Tuần Châu Đạo, ở bên trong một chỗ rừng sâu núi thẳm, Man Vương đang suất lĩnh một đội ngũ giống như rắn dài xuyên qua trong rừng cây, nhưng lại dừng lại ở ranh giới của khu rừng.
So sánh cùng với lúc trước, Man Vương bây giờ đã thật sự tiều tụy không ít.
Khuôn mặt nguyên bản tràn đầy dã tâm lộ ra vẻ xanh xao bệnh hoạn, rõ ràng là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, cả người lại dính đầy bùn đất, căn bản là không dám vận dụng cương khí.
Nhưng một nam nhân chật vật như vậy, thế mà quả thực là đã dẫn theo đội ngũ Man tộc tinh nhuệ nhất, một đường xuyên qua, đi qua đường núi nguy hiểm nhất, qua đỉnh núi dốc đứng nhất, vượt qua con sông gập ghềnh nhất, lúc này mới đột phá hai mặt giáp công của Đại Càn, chạy ra khỏi vòng vây, cuối cùng đi đến khu rừng ở bên ngoài Tuần Châu Đạo.
Vô luận là ai, sau khi biết được hành động vĩ đại của Man Vương ở trong thâm tâm đều sẽ sinh ra sự kính nể.
Cũng chính là vì lý giải sự gian khổ và khốn khổ của Man Vương, đám Man tộc đi theo sau lưng Man Vương mới có thể không oán không hối, hơn nữa thân thể và tinh thần trải qua thiên chuy bách luyện, lúc này mới khiến cho bọn họ đạt tới mức độ này, dựa theo kế hoạch lúc đầu của Man Vương, mục tiêu Tuần Châu Đạo xem như là

đã gần trong gang tấc!
"Tuần Châu Đạo bị Đại Càn phong tỏa hoàn toàn, khắp nơi đều là quân đội Đại Càn, cho nên đến một bước này, muốn âm thầm ẩn núp đã là rất không có khả năng."
Man Vương vùi ở trong rừng cây, dõi mắt trông về phía xa, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Nhất định phải cưỡng ép đột phá!"
"Lấy tốc độ nhanh nhất xông phá phong tỏa Tuần Châu Đạo, sau đó giết vào Cửu Long Thành - thủ phủ của Tuần Châu Đạo, chiếm bến cảng trước, sau đó vào trước khi Đại Càn kịp phản ứng, lập tức ra biển, mượn nhờ đường thủy tiến vào Tây Vực, tập kích Bôn Lôi Quan ở phía sau, trợ giúp đại quân Tây Vực đánh vào Trung Nguyên, từ đó chuyển dời lực chú ý của Đại Càn."
Man Vương lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng, hắn cũng không lo lắng cho mình không có cách nào đột phá Tuần Châu Đạo.
Dù nói thế nào thì hắn cũng là một vị cường giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, mà quân đội bao quanh Tuần Châu Đạo mặc dù rất mạnh, ba đại Võ Hầu Quân cũng là tinh nhuệ Đại Càn, nhưng đối với hắn mà nói cũng không có gì phải sợ, ba vị Võ Hầu cũng không phải là Long Hành Vân - Đại Đô Hộ Nam Cương, không thể nào là đối thủ của hắn.
Vấn đề là, phiền phức sau khi tiến vào Tuần Châu Đạo.
"Một khi chúng ta hiện thân, Đại Càn sẽ kịp phản ứng ngay lập tức ứng, đến lúc đó thời gian lưu lại cho chúng ta sẽ không còn nhiều lắm, dù sao thì đầu của ta cũng được tính là đáng tiền, huống chi một khi bại lộ, ý đồ của ta khẳng định cũng sẽ bị nhìn thấu, Đại Càn tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý đến, tất nhiên sẽ trọng điểm nhằm vào ta..."
Thực tế, Man Vương vẫn rất là tự biết mình.
Thực lực của hắn cũng không tính là mạnh, đối phó với Long Hành Vân - Đại Đô Hộ Nam Cương là dư xài, nhưng ở bên trong Đại Càn muốn tìm ra cao thủ có thể xử lý hắn, tuyệt đối là có không ít người.
Trước đó sở dĩ hắn kiêu ngạo như vậy, có nguyên nhân rất lớn là tác chiến ở bản thổ, ở phía sau chính là rừng rậm Nam Cương, hắn tự tin coi như địch nhân có mạnh hơn hắn, cũng không thể làm gì được hắn, nhưng mà bây giờ, hắn xâm nhập vào nội địa Trung Nguyên, một khi bị cường giả tìm tới, cơ hồ chính là cục diện hắn phải chết không thể nghi ngờ! Cho nên...
"Nhất định phải nắm chặt thời gian!"
"Dùng tốc độ nhanh nhất công chiếm Cửu Long Thành!"
Man Vương hít vào một hơi thật sâu, ném tất cả lo lắng ra sau ót, tiếp đó ra lệnh: "Để cho các huynh đệ tạm thời nghỉ ngơi một đêm, nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, vào sáng sớm ngày mai bắt đầu tiến vào Tuần Châu Đạo!"
"Vâng!"

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh, Man Vương liền đảm nhiệm nhiệm vụ canh gác.
Dù sao thì chỉ có bằng vào tu vi của hắn, mới có thể thực hiện một cách không có sơ hở nào ở cái phương diện này, về phần mệt nhọc… Hỏa Luyện Kim Đan cũng không đến mức không ngủ mà mệt chết người.
Hơn nữa trên thực tế, ở trong mấy ngày này Man Vương chính là cơ hồ không có chợp mắt.
Nhưng mà đúng vào lúc này.
"Man Vương đại giá quang lâm."
"Sao không tới gặp một lần?"
Hai mắt của Man Vương bỗng nhiên sáng lên, sắc mặt đại biến, lồng ngực chập trùng kịch liệt mấy lần, lúc này mới xem như bình tĩnh lại, sau đó tinh thần lực lặng yên không một tiếng động nhô ra, cuối cùng rơi vào một gò đất ở bên ngoài rừng rậm, mà một thân ảnh áo đen lúc này chính là đang thản nhiên đứng ở nơi đó.
Nhìn không thấu, sau khi đạt được cái đáp án này, biểu lộ của Man Vương có vẻ hơi đắng chát.
Rõ ràng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng ở trong lòng của hắn không khỏi sinh ra một tia cảm giác bất lực.
"Ngươi là ai?"
"So với thân phận của ta, vẫn là tình cảnh của Man Vương quan trọng hơn, không phải sao?"
"Ngươi muốn nói cái gì?"
Ở trong mắt của Man Vương lộ ra hung quang, trong ánh mắt nhìn về phía đối phương mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ, hắn không hiểu được đối phương đến tột cùng là làm sao phát hiện ra mình, nhưng bất kể như thế nào, thân phận của mình bị người phát hiện, đối với Man Vương sắp phát động tiến công, chạy thi cùng với thời gian mà nói là không khác gì một cái tin dữ.
Trừ phi...
Diệt khẩu! Tiêu diệt kẻ thần bí giấu đầu lòi đuôi này!
Tựa hồ như là phát giác ra được tâm tư của Man Vương, thân ảnh thần bí cũng lười đi đường vòng, trực tiếp nói ra: "Sau khi phát hiện ra sự tồn tại của Man Vương đại nhân, ta hoặc nhiều hoặc ít cũng đoán được ý nghĩ của Man Vương, bất quá ta hi vọng, Man Vương đại nhân có thể từ bỏ cái ý nghĩ này."
"Ta không hiểu được ý tứ của ngươi."
"Ha ha." Thân ảnh thần bí khẽ cười nói, thanh âm thế mà nghe vào khá là êm tai: "Man Vương đại nhân, ngài hãy suy nghĩ kỹ một chút đi, ngay cả loại vô danh tiểu tốt như ta cũng đều có thể phát hiện ra sự tồn tại của ngài, chờ ngài đại giá quang lâm ở chỗ này, ngài sẽ không cho rằng Lục Phiến Môn của Đại Càn còn không bằng một kẻ vô danh tiểu tốt như ta chứ?"

Man Vương: "..."

Chương 917: Lời cảm ơn chân thành của hệ thống

"Sự thật chính là, kế hoạch của ngài đã sớm bị bại lộ."
"Không bằng nói, kế hoạch của bản thân ngài, chính là do Đại Càn cố ý hướng dẫn."
"Hai mặt giáp công, chính là vì để bức bách ngài, khiến cho ngài đi đến Tuần Châu Đạo, mặc dù chính là quyết định do ngài làm ra, nhưng ở phía sau chuyện này Đại Càn thế nhưng đã bỏ ra khí lực rất lớn."
"Ngươi có ý tứ gì?"
Đối mặt với câu hỏi của Man Vương, thân ảnh thần bí lại cười cười, chợt xoay chuyển lời nói: "Tuần Châu Đạo là một nơi rất tốt."
"Đáng tiếc là nơi này lại có vận khí không tốt lắm, Man tộc cùng hung cực ác đột nhiên giết tới đây, bí quá hoá liều, trắng trợn giết chóc ở Tuần Châu Đạo, giết sạch sành sanh đám cựu quý tộc mà Đại Càn cảm thấy ngứa mắt, mà quân đội Đại Càn chính nghĩa mặc dù chạy tới, nhưng lại muộn một bước..."
"Kết quả là trụ cột của Tuần Châu Đạo! Các đại thế gia quý tộc bị diệt toàn bộ!"
"Đại Càn vì báo thù, cũng giết sạch toàn bộ Man tộc tà ác!"
"Chỉ là rất đáng tiếc."
"Người chết không thể sống lại."
"Ô hô ai tai! Làm sao lại như thế?"
Man Vương: "..."
"Ngài cảm thấy cái kịch bản này thế nào? Một hòn đá ném hai chim nhất cử lưỡng tiện, rất không tệ chứ?"
"Ngươi muốn cái gì?"
Ngữ khí của Man Vương rốt cục cũng cải biến, mặc dù là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, lúc này lại hạ thấp ngữ khí, buông tư thái xuống, yên lặng nhìn thân ảnh thần bí.
Mà đối mặt với dạng Man Vương này, thân ảnh thần bí cười rất vui vẻ: "Không muốn cái gì cả."
"Chỉ là chúng ta cảm thấy vô cùng đồng tình đối với tao ngộ của Man Vương đại nhân."
"Cho nên dự định tận một phần tâm lực mà thôi."
"Xin cứ yên tâm."
"Nếu như Tuần Châu Đạo trở nên hỗn loạn, cũng có thể khiến Man Vương đại nhân đạt được mục tiêu."
"Cả hai cùng có lợi, không phải sao?"
Man Vương nhìn thân ảnh thần bí mỉm cười, lại xoay chuyển lời nói: "Thân phận của ngươi."
"Hả?"

"Chí ít phải cho thấy thành ý hợp tác của ngươi."
"Thì ra là vậy..."
Dường như là suy tư một chút, cuối cùng thân ảnh thần bí vẫn gật đầu, chợt giải trừ mê vụ che phủ ở trên người, mà hiển lộ ra ở phía dưới mê vụ...
Là một khuôn mặt nữ thanh tú và xinh đẹp.
Tại thủ phủ Tuần Châu Đạo, Trần Khuynh Địch đang ngồi ngay ngắn ở trong một gian mật thất, ánh mắt của hắn hết sức nghiêm túc.
Một đôi tròng mắt phảng phất như có thể nhìn thấu tất cả, lẳng lặng nhìn chăm chú vào hư không trước mắt.
Trầm mặc trong chốc lát, Trần Khuynh Địch chậm rãi mở miệng: "Ra đi."
"Ngươi đã thức tỉnh rồi đúng không, hệ thống?"
Đáp lại hắn chính là sự im lặng, nhưng Trần Khuynh Địch chỉ là cười lạnh đối với chuyện này: "Ngươi cho rằng ngươi có thể giấu diếm được một người thông minh như ta sao? Ta cũng đã sớm nhìn thấu! Ngươi tuyệt đối là đã sớm thức tỉnh! Mặc dù nãy giờ ngươi không nói gì, nhưng ở trong này có một cái sơ hở khổng lồ bị ta chú ý tới!"
"Sơ hở gì?"
Thần sắc của Trần Khuynh Địch sừng sững bất động, lộ ra biểu lộ tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay, nhưng ở trong lòng thì là nổ tung: M* nó, nguyên lai là đã sớm thức tỉnh!
Không sai, hắn trên thực tế là đang lừa phỉnh hệ thống.
Đương nhiên, hắn đã nghi ngờ hệ thống thức tỉnh từ lâu, dù sao thì lần này thời gian hệ thống ngủ say thực sự là quá dài, lâu như vậy hệ thống cũng đều không nói gì, khiến cho hắn thật sự là có một chút lo lắng, lúc này ở trong lòng mới sinh ra hoài nghi, thế là hắn quyết định thăm dò một lần, kết quả như thế nào cũng không nghĩ đến… thế mà thực sự dò xét ra được!
Được! Ta biết ngay là hệ thống hỏng bét nhà ngươi rất hư! Đã bị ta nhìn thấu!
Mà ở một bên khác, dường như cũng phát hiện ra mình đã bị lừa phỉnh, hệ thống lại im lặng một lúc, sau một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Bản hệ thống đang ở trong thời khắc mấu chốt."
"Cần sự hỗ trợ của một lượng lớn long khí Trung Nguyên."
"Hiện tại sẽ phát hành nhiệm vụ."
"Tên nhiệm vụ: Vì tình yêu và chính nghĩa!"
"Nội dung nhiệm vụ: Tuần Châu Đạo xem như là một tỉnh của Đại Càn, ở dưới sự quản lý của cựu quý tộc, đã xuất hiện vấn đề nội bộ vô cùng nghiêm trọng, chín đại gia tộc rục rịch, có không ít thế lực có lòng dạ bất chính đang âm thầm giúp đỡ bọn hắn, muốn nhấc lên một trận đại loạn quét ngang Trung Nguyên."
"Mời kí chủ tiêu diệt toàn bộ chín đại gia tộc."
"Xin cứ yên tâm."

"Không có ai trong số bọn hắn là vô tội."
"Ban thưởng nhiệm vụ: lời cảm ơn chân thành của hệ thống."
"Trừng phạt nhiệm vụ: Không."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Tạm thời không nói đến việc hệ thống lại ban bố nhiệm vụ một lần nữa, vẻn vẹn chỉ là ban thưởng của nhiệm vụ lần này đã khiến cho Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt phát mộng: lời cảm ơn chân thành của hệ thống? Ta cần thứ này để làm gì?
"Này, này."
"Hệ thống? Có phải là xảy ra lỗi rồi hay không?"
"Loại ban thưởng này…"
"Đây là một nhiệm vụ liên hoàn."
"Tiêu diệt chín đại gia tộc chỉ là vòng nhiệm vụ thứ nhất, kí chủ hẳn cũng đã từng chơi game rồi đúng không? Vòng thứ nhất của nhiệm vụ liên hoàn cũng không khó, ban thưởng tự nhiên cũng không có khả năng quá cao đúng không?"
"Ây!" Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái.
Vậy mà cảm thấy có mấy phần đạo lý!
Nếu như là vào một, hai năm trước mà nói, loại nhiệm vụ này chính là có độ khó siêu cao, nhưng mà bây giờ, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch đừng nói là trấn áp chín đại gia tộc, cho dù là đánh chìm toàn bộ Tuần Châu Đạo, chỉ sợ cũng không thành vấn đề, hệ số độ khó có thể nói là rất thấp.
Loại nhiệm vụ cấp bậc này, chỉ sợ cũng chỉ có giá trị bằng một lời cảm ơn của hệ thống.
Huống chi...luôn cảm thấy đến thời điểm hệ thống ngoan ngoãn nói lời cảm ơn với mình sẽ rất sảng khoái.
Ý niệm tới đây, ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra một nụ cười: "Được, vậy ta liền tiếp nhận cái nhiệm vụ này, đến lúc đó ngươi phải cúi sát đất nói lời cảm ơn đó."
Đáp lại Trần Khuynh Địch là một khoảng lặng.
Thật tẻ nhạt.
Nói trở lại, bây giờ cũng đã qua nửa ngày, những gia tộc Tuần Châu Đạo chẳng lẽ ngay cả một chút cốt khí cũng đều không có sao? Tối thiểu cũng phái vài thích khách đến ám sát ta chứ, để ta có thể tìm một cái cớ tiêu diệt một, hai cái gia tộc, bằng không thì cũng quá lãng phí thời gian.
"Đại nhân!"
Cửa chính gian phòng đột nhiên bị mở ra, một binh sĩ mặc quân trang bước nhanh đến.
"Ở bên ngoài có người cầu kiến."
"Không gặp."
"Đối phương tự xưng là biểu muội của đại nhân..."
"Mau mau mời vào!" Trần Khuynh Địch vội vàng nhảy dựng lên từ

trên chỗ ngồi, còn vô thức xoa xoa cái ghế, sau đó ra lệnh.
Mà nhìn thấy loạt động tác này của Trần Khuynh Địch, binh sĩ phụ trách thông báo lập tức chấn động toàn thân, ở trong lòng dĩ nhiên hiểu được: người cầu kiến kia, tuyệt đối là có địa vị không tầm thường ở trong lòng của đại nhân! Phải phục vụ thật tốt mới được!
Chỉ chốc lát sau, ở dưới sự cúi đầu khom lưng, cung kính dị thường của binh sĩ dẫn đường, một bóng người xinh xắn chậm rãi đi vào trong thư phòng.
Ồ, quả nhiên.
"Là muội sao, Tiêm Tiêm sư muội."
"Ca ca!"

Chương 918: Ai có thể ngồi vững

Nghe được xưng hô mà Trần Tiêm Tiêm nói ra một cách tự nhiên, Trần Khuynh Địch lập tức chính là hít vào một ngụm khí lạnh, không biết vì sao, hai tiếng "ca ca" này khiến cho tóc gáy của hắn dựng đứng, có một chút không chịu được.
Mà Trần Tiêm Tiêm dường như cũng cảm thấy có một chút kỳ quái, lỗ tai ửng đỏ, cố ý ho khan mấy tiếng, sau đó đổi thành xưng hô mà hai người quen thuộc: "Xin chào sư huynh."
"Phù..." Nghe được xưng hô này, lúc này Trần Khuynh Địch mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Tiêm Tiêm sư muội đến đây để làm gì?"
Trần Tiêm Tiêm nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.
Tới để làm gì? Ở trong lòng của ngươi còn không biết hay sao?
Tần gia, Hoài Nam Đạo, Nam Cương...Phượng Tiên tỷ, Tương Tư tỷ, thậm chí là ngay cả con nhóc Dương Xuân kia cũng đều đã đi du ngoạn với ngươi! Chỉ có một mình ta là cái gì cũng đều không có!
Nghĩ tới đây, Trần Tiêm Tiêm liền cảm thấy rất cay đắng!
Vốn dĩ Doanh Phượng tỏ tình Tiên ngoài ý liệu đã khiến cho nàng vội vàng không kịp chuẩn bị, luống cuống tay chân một hồi lâu, vốn dĩ dự định tìm một cơ hội đi ra ngoài tìm sư huynh, sau đó đi đến một thế giới chỉ có hai người, kết quả là ai có thể ngờ được, lúc này mới qua vài ngày, Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư đã nhanh chân đến trước!
Ông trời ơi! Trước đó con nhóc Dương Xuân kia, Tương Tư tỷ và mình còn là chị em khó tính, vào thời khắc mấu chốt còn có thể liên hợp hỗ trợ nhau, kết quả hiện tại con nhóc Dương Xuân kia thỉnh thoảng sẽ đến khoe khoang với mình, nói mình và ca ca cùng đi ra ngoài, còn kinh lịch mạo hiểm cùng một chỗ, sinh hoạt vô cùng sung sướng...
Về phần Tương Tư tỷ! Vậy thì còn tồi tệ hơn! Không nói lời nào, cũng không giải thích, nhưng vào mỗi khi gặp nhau ở trên đường, Tương Tư tỷ đều dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn mình cùng với Dương Xuân, sau đó lại nở một nụ cười ôn nhu ấm áp, tiếp đó liền đi lên phía trước không giải thích được, vỗ vỗ bờ vai của mình, cuối cùng chắp tay rời đi...
Tuyệt đối là có vấn đề! Ai còn ngồi vững được chứ! ? Cho nên lần này Trần Tiêm Tiêm đã đè ép dư luận, lúc này mới bắt lấy cơ hội, từ Thuần Dương Cung đi tới Tuần Châu Đạo gặp Trần Khuynh Địch.
Lần này! Nàng nhất định phải cố hết sức! Ngăn cơn sóng dữ! Không sai! Chính là từ hôm nay trở đi!
Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, sau đó tiến lên một bước,

nghiêm túc nhìn Trần Khuynh Địch nói: "Sư huynh, mục đích ta tới nơi này, giống như là Tương Tư tỷ còn có Phượng Tiên tỷ."
"Hả?" Trần Khuynh Địch hơi nghiêng đầu.
Giống như Phượng Tiên sư muội còn có Tương Tư sư muội?
A! Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, phảng phất như nhìn thấu chân tướng ở phía sau bóng tối!
Thì ra là vậy! Muốn nói đến điểm giống nhau giữa Phượng Tiên sư muội cùng với Tương Tư sư muội, như vậy Trần Khuynh Địch ta không cần nghĩ cũng biết, khẳng định chỉ có một thứ, đó chính là hai người...
Đều đã đột phá Sinh Tử Quan! Doanh Phượng Tiên vào sau trận chiến Lạc Thủy liền hoàn thành đột phá, Lạc Tương Tư sau khi đi ra ngoài từ Nam Cương cũng hoàn thành đột phá.
Mà Tiêm Tiêm sư muội thân làm nhân vật chính, tất nhiên sẽ không cam tâm để cho tu vi rớt ở phía sau người khác! Cho nên mới đến đây hi vọng tìm được sự trợ giúp của mình!
"Yên tâm đi!" Trần Khuynh Địch lập tức vỗ bộ ngực, tràn đầy lòng tin nói: "Có ta ở đây, muội nhất định sẽ có thể tiến thêm một bước!"
Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
Lời này của sư huynh rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ...hắn cũng hi vọng tiến thêm một bước với ta! ?
Đối với chín đại gia tộc mà nói, mấy ngày nay nhất định là một đoạn thời gian tăm tối nhất trong lịch sử.
Không chỉ có gia chủ - biểu tượng cho mặt mũi của gia tộc bị tên khâm sai đại thần đáng chết kia đè xuống đất hung hăng đánh đập một trận, hơn nữa tất cả bố trí của gia tộc ở trong quan trường Tuần Châu Đạo, cũng bị hắn quét sạch toàn bộ trong vòng một đêm với tốc độ nhanh chóng, khiến cho các đại thế gia quý tộc căn bản cũng không có khả năng phản ứng.
Mà những lời Trần Khuynh Địch nói ra ở Phủ Thành Chủ.
Càng là khiến cho những thế gia quý tộc này cảm thấy đau lòng thật sâu.
Kỳ thật, có một câu nói rất hay, quan mới nhậm chức bằng ba cây đuốc, một vị khâm sai đại thần đi đến Tuần Châu Đạo, muốn tìm một chút sự tình để làm, biểu hiện sự tồn tại của mình, tất cả mọi người đều lý giải, chín đại gia tộc mặc dù xem thường cái gọi là khâm sai đại thần, nhưng kỳ thật vào lúc ban đầu cũng không có dự định vạch mặt...
Nhưng mà gặp quỷ!
Bọn họ không vạch mặt, nhưng Trần Khuynh Địch lại vạch mặt!
Không chỉ có công nhiên đánh đập gia chủ của các thế gia quý tộc, hơn nữa còn quét sạch thế lực trong quan trường của thế gia, nếu như lại mặc kệ, nói không chừng đến mai hắn liền dám đến khám nhà diệt tộc! Chuyện này đối với các thế gia quý tộc sống an nhàn

sung sướng trong mấy ngàn năm nay, được nhiều người ủng hộ, thông minh cái thế, không ai bì nổi mà nói, nhất định chính là sỉ nhục to lớn không thể nhẫn nhịn, đây không phải nói rõ là muốn đuổi tận giết tuyệt bọn hắn hay sao, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, những quý tộc này tự nhận cũng không phải là kẻ dễ bị khi dễ.
Mặc dù không có hơn trăm vạn đại quân, nhưng chín đại gia tộc vẫn tràn đầy lòng tin.
Thế là, ở trong một đêm tối gió lớn.
Gia chủ của chín đại gia tộc, ở dưới sự cầm đầu của Hạ Hòe gia chủ Hạ gia, lặng yên không một tiếng động tụ tập ở dưới một vách núi nhỏ tại ngoại ô Cửu Long Thành.
Đó là một hang động tối tăm được đào bằng tay.
Ánh nến lung linh chập chờn trong bóng tối, gió lạnh thổi tới từ cửa động, phát ra tiếng rít ảm đảm, phản chiếu ra từng khuôn mặt tái nhợt.
Mà cầm đầu, rõ ràng là Hạ Hòe lộ ra thần sắc lạnh lùng, chỉ thấy hắn sau khi trầm ngâm trong chốc lát, mới chủ động mở miệng nói: "Chư vị, đã đến đông đủ chưa?"
"Đều đã đến!"
Đáp lại Hạ Hòe chính là Lâm Cầm gia chủ Lâm gia, bất quá sắc mặt của hắn vào giờ phút này cũng không quá tốt, gần đây nằm vùng ở trong gia tộc đưa đến cho hắn một chút tin tức không tốt lắm, những tộc lão từ trước đến nay không an phận, luôn luôn giữ chặt chức vị không thả, phân liệt quyền lợi của hắn dường như có một chút không đúng. Chuyện này khiến cho trong lòng của Lâm Cầm ẩn ẩn có một loại dự cảm bất thường.
Mà có chuyện ở trong lòng, khẩu khí ở trên miệng của hắn tự nhiên cũng không khá hơn một chút nào, sau khi nhạy cảm phát hiện ra điểm này, Hạ Hòe khẽ liếc mắt nhìn hắn, nhưng cũng không nói gì, mà là xoay chuyển lời nói: "Nếu đều đã đến."
"Vậy thì bắt đầu thôi."
"Chư vị, không thể lại để cho vị khâm sai kia tiếp tục nữa!"
Giọng nói của Hạ Hòe kiên định hữu lực, mặc dù đã được Tầm Long Sĩ khuyên bảo hắn từ bỏ đối phó với vị khâm sai kia, nhưng cừu hận bị người đè ra đánh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, hắn nhất định phải phản kích! Để cho vị khâm sai ngu xuẩn kia biết rõ, hắn cũng không phải là kẻ dễ bị khi dễ!

Chương 919: Mưu đồ bí mật

"Thế nhưng phải làm thế nào?" Gia chủ Mạc gia thấp giọng lẩm bẩm nói.
Không thể không thừa nhận.
Một trận đánh đập kia của Trần Khuynh Địch vẫn là rất có hiệu quả, tối thiểu hiện tại dù là không biết thanh danh hiển hách của Trần Khuynh Địch ở bên ngoài Tuần Châu Đạo, mấy vị gia chủ thế gia cũng đã có ấn tượng cơ bản nhất đối với hắn: Đó là một kẻ tàn nhẫn!
Có một câu nói rất hay, nghèo sợ ngang tàng, ngang tàng sợ lỗ mãng, lỗ mãng sợ điên, điên sợ kẻ không sợ chết.
"Cứng đối cứng là không lý trí."
Gia chủ Vân gia trực tiếp nói ra: "Chớ quên, trước đó chúng ta ở trong Phủ Thành Chủ, không biết vì sao lại không có cách nào vận dụng cương khí, điều này nói rõ cái gì?"
Gia chủ Lý gia trừng mắt nói: "Giải thích rằng vị khâm sai đại nhân kia có võ công cực cao, có thể áp chế tu vi của chúng ta?"
"Ngớ ngẩn!" Hạ Hòe mắng không có một chút do dự: "Ngươi nhìn tuổi tác của hắn xem, giống như là có võ công cao hay sao?"
Bộ dáng của Trần Khuynh Địch rất là có tính lừa gạt, là một thanh niên 20 tuổi tiêu chuẩn.
Phải biết rằng, ngay cả những thiên kiêu chi tử ở Tuần Châu Đạo như bọn hắn! Ngôi sao của ngày mai! Vào thời điểm hơn 20 tuổi cũng vẫn còn đang ở thanh lâu đây, làm sao sẽ có được tu vi cao thâm? Mà việc ngay cả bọn hắn cũng không làm được...
Trần Khuynh Địch sẽ càng không thể nào làm được! Cho nên không thể nào là có võ công cao!
"Theo ta suy đoán, hắn là ở bên trong Phủ Thành Chủ có cơ quan gì đó?" Gia chủ Dương gia lộ ra vẻ mặt vạn sự tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay, bày mưu nghĩ kế nói: "Dù sao thì Phủ Thành Chủ cũng là kiến trúc trọng yếu của Đại Càn ở Tuần Châu Đạo, có một, hai toà trận pháp áp chế tu vi cũng không kỳ quái, xem ra vị khâm sai kia chính là coi trọng điểm này cho nên mới mời chúng ta đi đến nơi đó."
"Không sai!"
"Hắn là như thế!"
Các gia chủ khác nhao nhao nói lời phụ họa.
"Mà nếu như Phủ Thành Chủ có cơ quan, vậy thì cũng không thể khẳng định ở bên trong Cửu Long Thành không có cơ quan, đừng quên, Cửu Long Thành lúc đầu vẫn là do Đại Càn dựng lên, theo ta nghĩ, động dụng vũ lực chung quy vẫn là hạ sách, chúng ta đều là người văn minh, phải dùng trí tuệ để giải quyết vấn đề mới đúng."
"Ừm." Sau khi nghe xong lời nói của Lâm Cầm, Hạ Hòe hài lòng gật

gật đầu, nói: "Vậy liền quyết định như vậy, dùng trí tuệ để cấp cho vị khâm sai phách lối kia một bài học, bất quá cụ thể nên làm như thế nào? Các vị có manh mối không?"
"Chuyện này còn không đơn giản?"
Gia chủ Nguỵ gia nói ra một cách sảng khoái: "Hắn thế nhưng là khâm sai đại thần, biểu tượng cho mặt mũi của Đại Càn, mà nếu như ở trong lúc hắn thị sát, Tuần Châu Đạo xuất hiện cảnh tượng dân chúng biểu tình và bạo động quy mô lớn..."
"Vậy thì hắn chính là thất trách!"
"Mà chúng ta nếu như quy kết chuyện hắn phá huỷ thương thuyền ở bến cảng, dẫn đến kinh tế rung chuyển, từ đó khiến cho dân chúng cảm thấy bất mãn, lúc này mới gây nên bạo động, vậy thì hắn không chỉ là thất trách, mà là có tội! Không cần chúng ta động thủ, ở phía Thượng Kinh chỉ sợ sẽ lập tức xử tội hắn!"
""Để làm dịu" sự bất bình của dân chúng, tin rằng hắn sớm muộn cũng phải đến cầu sự trợ giúp của chúng ta."
"Đến lúc đó hắn sẽ hiểu."
"Chủ nhân chân chính của Tuần Châu Đạo đến tột cùng là ai!"
"Thì ra là thế."
"Sự bất bình của dân chúng..."
Trong lúc nhất thời, toàn bộ hang động đều trở nên yên lặng.
Từng đôi mắt sáng ngời lóe sáng như lửa trong bóng đêm, nhưng lại hết sức âm trầm.
Cái kế hoạch này cũng không phải là không có tính khả thi.
Tuần Châu Đạo có bất bình không?
Nói nhảm, chín đại gia tộc thống trị lâu như vậy rồi, chỗ tốt nào cũng đều bỏ vào trong túi của mình, ở phía dưới bề ngoài phồn hoa của Tuần Châu Đạo, đương nhiên là có rất nhiều bất bình, nhưng như vậy thì thế nào? Loại vấn đề này là dễ giải quyết nhất, đến lúc đó tìm một nhóm người, cho mỗi người một ít tiền, để cho bọn hắn đi bạo động...
Không phải là một sự tình dễ dàng?
"Đã như vậy." Cuối cùng Hạ Hòe cũng dứt khoát nói: "Cứ làm như thế."
"Các vị, bây giờ Trung Nguyên rung chuyển, Đại Càn đã sắp diệt vong, mà chín đại gia tộc chúng ta cũng đã đến thời điểm tái xuất, ta có thể nói cho mọi người biết, ở chỗ ta đã có sự ủng hộ của một phương đại thế lực, đến lúc đó tranh giành Trung Nguyên, chưa chắc đã không có một phần của chúng ta."
"Hãy hành động!"
"Để cho Đại Càn biết rõ! Lúc trước là do tổ tiên của chúng ta đã phát triển mảnh đất này, cuối cùng mới đạt đến tình trạng như ngày hôm nay, Tuần Châu Đạo là Tuần Châu Đạo của chúng ta, không phải là Tuần Châu Đạo của Đại Càn! Nhớ kỹ, chúng ta đây là đang giành

công lý cho con dân Tuần Châu Đạo! Vì sự tự do của Tuần Châu Đạo!"
"Nói rất đúng!"
Trong lúc nhất thời, gia chủ của chín đại thế gia chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, phảng phất như bọn hắn đang thật sự hành động vì công lý vậy, cho dù cũng không phải là như thế, nhưng dù sao bọn hắn tin là được rồi.
Cũng không biết là ai đã từng nói qua.
Nhân loại là có thói hư tật xấu, làm chuyện tốt có lẽ sẽ lề mà lề mề, nhưng làm chuyện xấu, lại sẽ cẩn thận kín đáo mà tiến hành theo kế hoạch, hành động cũng rất nhanh chóng và chính xác, có hiệu suất cực cao.
Mà gia chủ của chín đại gia tộc.
Rất rõ ràng, còn có thói hư tật xấu lớn hơn so với người bình thường.
Rõ ràng là kế hoạch lớn trải rộng ra toàn bộ Tuần Châu Đạo, bọn họ lại chỉ dùng nửa canh giờ liền thương lượng ra phương án hành động cụ thể, bao gồm từng khu vực mà mỗi một gia tộc phụ trách, vào thời điểm hành động cần nhắm chuẩn vào một nơi nào đó, ví dụ như bến cảng, còn có nhân thủ hành động là ai...nói tóm lại, ở trong nửa canh giờ, một cái kế hoạch mới mẻ dẫn phát Tuần Châu Đạo bạo động liền xuất hiện.
"Cứ làm như thế này."
"Tin tưởng ta."
"Chỉ cần chúng ta hợp tác chân thành, đến lúc đó vị khâm sai đại thần kia tuyệt đối sẽ đến cầu sự giúp đỡ của chúng ta, đến lúc đó tin rằng chúng ta sẽ có thể dễ dàng báo mối thù lúc trước."
Hạ Hòe vừa nói, vừa lộ ra nụ cười đối với các gia chủ ở bốn phía.
Mà những người khác liếc nhìn nhau, cũng lộ ra nụ cười...
"Chí hướng của các ngươi cũng quá thấp rồi."
"Chỉ là muốn báo thù thôi sao?"
"Các gia chủ sáng suốt?"
...
Trong nháy mắt, thần sắc của Hạ Hòe, Lâm Cầm, bao gồm cả gia chủ của chín đại gia tộc khác đều nghiêm lại, bạo phát ra khí tức của mình trong nháy mắt, mà cương khí của trọn vẹn chín vị Võ Đạo Tông Sư bộc phát một hơi ở bên trong hang động nho nhỏ, cơ hồ là lập tức nhấc lên một cơn lốc mà mắt trần có thể thấy.
"Là ai! ?"
Mọi người ở đây đều biết, đây chính là một lần mưu đồ bí mật! Không thể bị người khác biết đến! Nếu như bị vị khâm sai kia biết được, có trời mới biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, mặc dù chín đại gia tộc không sợ, nhưng ở trong lòng ít nhiều cũng đều sẽ có một chút kiêng kị, huống chi nếu là mưu đồ bí mật, nếu như để cho người

biết, há chẳng phải nói rõ là bọn họ rất vô năng.
Cho nên các gia chủ của chín đại gia tộc đầu tiên là bộc phát khí tức phong tỏa sơn động.

Chương 920: Kẻ thống trị Nam Cương

Chín vị Võ Đạo Tông Sư! Đây cũng là một trong những lực lượng của chín đại gia tộc.
Dù sao ở bên trong "tình báo" của chín đại gia tộc, Đại Càn kỳ thật cũng không tốt lắm, bốn vị Đại Đô Hộ, chín vị Võ Hầu, đơn giản cũng chỉ là mười ba vị Võ Đạo Tông Sư mà thôi, ở phía bên mình cũng có chín vị Võ Đạo Tông Sư, không phải sao? Thậm chí là gia tộc giống như Hạ gia, ở trong nhà có khả năng còn có thêm một, hai vị Võ Đạo Tông Sư.
Huống chi, Võ Đạo Tông Sư đi ra từ Tuần Châu Đạo chúng ta, người nào không phải là thiên tài lấy một cản trăm? Đến lúc đó một vị Võ Đạo Tông Sư đánh hai, ba vị Võ Đạo Tông Sư tin rằng cũng là sự tình dư xài a! Như vậy xem ra, Đại Càn nói không chừng còn không đánh lại chúng ta đâu!
Mà ở dưới sự phong toả của chín vị gia chủ, thanh âm vang lên trước đó lại vang lên lần thứ hai: "Chớ khẩn trương, chớ khẩn trương."
Ở cửa sơn động, một cỗ khí tức hiện lên như ánh nến, mặc dù yếu ớt, nhưng lại phảng phất như một lưỡi đao thật mỏng, quả thực là đã cắt ra hào quang hình thành từ cương khí của các gia chủ chín đại gia tộc, xuất hiện ở trước mặt của mọi người, mà triển lộ khí tức, rõ ràng là một cô gái xinh đẹp mặc áo bào đen.
"Ta thế nhưng cũng không có ác ý."
"Cho nên cũng không cần cảnh giác như vậy chứ?"
Chín đại gia chủ mắt thấy nụ cười yếu ớt ở trên mặt của cô gái xinh đẹp, khóe mắt gần như đồng thời giật một cái, đối phương cũng không lạ lẫm, thậm chí là tấm khuôn mặt xinh đẹp như hoa kia, các gia chủ ở đây còn đã từng bí mật mơ màng qua, chỉ là không ngờ được, vị này thế mà lại xuất hiện ở chỗ này, còn chủ động hiện thân.
Cuối cùng vẫn là Hạ Hòe mở miệng nói trước tiên: "Vì sao Bạch phu nhân lại đi đến đây?"
Trấn thủ Tuần Châu Đạo có nguyên danh là Bạch Liên, chính là thê tử của trấn thủ Tuần Châu Đạo ngày xưa, chỉ là một lần tai nạn ngoài ý muốn đã khiến cho trấn thủ Tuần Châu Đạo tạ thế, không có ai biết về quá trình này, nhưng cuối cùng, Bạch Liên lại giống như là kỳ tích chiếm được sự thừa nhận của Đại Càn, thay vị trí trấn thủ, hơn nữa còn làm được tốt hơn so với trượng phu ngày xưa.
Bất quá...
"Không ngờ được Bạch phu nhân lại có tu vi cao thâm như thế!"
"Vậy mà cũng đã siêu phàm thoát tục."
Ở Tuần Châu Đạo, chênh lệch thực lực giữa Võ Đạo Tông Sư và Tiên Thiên là quá lớn, bởi vậy Võ Đạo Tông Sư cũng được xưng là siêu

phàm thoát tục, mà lúc này, Bạch phu nhân thế mà cũng đã đạt tới cái cảnh giới này.
Không thể nghi ngờ là khiến cho người ta kinh ngạc.
"Nào có." Trấn thủ Tuần Châu Đạo khẽ khom người nói: "Không sánh bằng các vị gia chủ ở đây."
"Bớt nói nhảm." Gia chủ Nguỵ gia mở miệng nói: "Ngươi tới để làm cái gì?"
"Tin rằng Hạ gia chủ cũng đã đoán được, không phải sao?"
"Ha ha." Đối mặt với ánh mắt mà Bạch Liên quăng tới, Hạ Hòe khẽ nhếch miệng, lộ ra biểu tình đắc ý, hiển nhiên là được một vị mỹ nữ như vậy tán dương đã khiến cho hắn mừng thầm ở trong lòng: "Bạch phu nhân có tu vi như thế, lại cam nguyện làm trấn thủ một Đạo, hơn nữa còn ẩn núp nhiều năm, xem ra là cũng giống như chúng ta, ở trong lòng cũng là có mưu đồ."
"Bây giờ lại tự mình đến gặp chúng ta, xem ra Bạch phu nhân cũng là có chỗ bất mãn đối với Đại Càn?"
"Gia chủ sáng suốt." Bạch Liên mỉm cười gật đầu, nói: "Chỉ là sau khi đích thân đến đây, ta lại phát hiện ra thủ bút của các vị gia chủ vẫn là quá nhỏ, xem ra là một trận đòn của vị khâm sai đại nhân kia, chung quy cũng đã đè ép lòng dạ của các vị xuống a."
"Có ý tứ gì?"
"Hừ!"
"Chỉ là phụ nhân, ngươi thì biết cái gì! ?"
Lời trào phúng của Bạch Liên rõ ràng đã rước lấy sự không vui của các gia chủ, ngay cả Hạ Hòe nguyên bản đang tươi cười cũng đều trở nên âm trầm.
Nhưng lúc này Bạch Liên lại xoay chuyển lời nói: "Bất quá."
"Ta cũng có thể hiểu cho các vị."
"Dù sao thì bằng vào lực lượng của các vị cuối cùng vẫn là không đủ khả năng, theo ta biết, ở bên trong chín đại gia tộc, hẳn là còn chưa từng xuất hiện một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đúng không?"
Vừa dứt lời, thần sắc của chín vị gia chủ đều có một chút khó coi.
Gia chủ Nguỵ gia là khó chịu nhất, trực tiếp mở miệng nói: "Ngươi cho rằng Hỏa Luyện Kim Đan là rất dễ dàng hay sao? Đây chính là cảnh giới trong truyền thuyết! Lấy tài nguyên ở Tuần Châu Đạo căn bản là không thể đạt tới!"
"Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, số lượng võ giả Hỏa Luyện Kim Đan chỉ sợ là chỉ có năm ngón tay!"
"Há lại dễ dàng xuất hiện như vậy! ?"
"Đúng thế, đúng thế!"
"Ha ha!" Bạch Liên cười khẽ một tiếng, khiến cho bầu không khí ở bên trong toàn bộ hang động hạ nhiệt ngay lập tức.
Thần sắc của Hạ Hòe lúc này đã triệt để trở nên băng lãnh, ở trong ánh mắt nhìn Bạch Liên thậm chí còn mang theo vài phần sát khí:

"Ngươi vừa mới cười cái gì?"
"À." Bạch Liên phất phất tay nói: "Ta vừa mới nhớ tới sự tình cao hứng."
Không đợi Hạ Hòe hỏi thăm, Bạch Liên liền chủ động nói sang chuyện khác: "Bởi vì thiếu khuyết chiến lực Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh tiêm, ở trong lòng của các vị gia chủ kỳ thật là vẫn có một chút lo lắng, sợ Đại Càn có cao thủ như vậy đúng không?"
Lời nói chuẩn xác của Bạch Liên khiến cho các gia chủ không biết nói gì.
Đúng thế, mọi người sở dĩ không có trắng trợn tạo phản, nhiều ít vẫn là có một chút kiêng kị Đại Càn, mặc dù chín đại gia tộc đều không e ngại những người khác trong Đại Càn, nhưng Đại Càn có thể tọa trấn Trung Nguyên lâu như vậy, loại cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan bền bỉ, vô địch, mạnh nhất trong truyền thuyết kia, nói không chừng là sẽ có? Cho nên ở trong lòng của mọi người đều có một chút chột dạ.
Nếu không bằng vào hành vi Trần Khuynh Địch đánh tơi bời chín đại gia chủ trước đó, mọi người đã sớm tạo phản.
"Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?"
"Bạch phu nhân sẽ không phải chỉ đến để trách móc chúng ta đó chứ?"
"Sao lại thế!" Bạch Liên bỗng nhiên kéo cao âm điệu: "Ta tới là để trợ giúp các vị gia chủ sáng suốt."
"Tiếp theo, xin cho phép ta long trọng giới thiệu."
"Vị này là kẻ thống trị Nam Cương."
Thanh âm của Bạch Liên trầm bổng du dương, phảng phất như đang hát kịch vậy: "Man Vương đại nhân cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan!"
Vừa dứt lời, dường như là phối hợp với lời giới thiệu của Bạch Liên. Man Vương trực tiếp bạo phát ra khí tức của mình, dù nói như thế nào, vị Man tộc đã từng là vương giả này cũng đều là cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan hàng thật giá thật, muốn trấn áp Võ Đạo Tông Sư chỉ là một chuyện đơn giản như chém dưa thái rau.
Ầm ầm! Kèm theo tiếng nổ thật to, trong cả hang động, khí tức thuộc về Man Vương phảng phất như một đoàn mặt trời cháy hừng hực, trực tiếp ép vỡ chín đại gia chủ, giống như là có một tòa đại sơn nguy nga rơi vào trên đỉnh đầu của mọi người vậy, cỗ khí thế thiên băng địa liệt kia làm cho tất cả mọi người đều lộ ra sắc mặt trắng bệch.
"Man Vương?"
"Thật sự là Hỏa Luyện Kim Đan!"
"Điều này sao có thể..."

Chương 921: Lừa gạt thành công

Chín đại gia chủ lộ ra thần sắc kinh hãi nhìn Man Vương, Hạ Hòe có tu vi cao thâm nhất ở trong đó còn muốn phản kháng một lần, nhưng cũng không cần Man Vương động thủ, chỉ vẻn vẹn là sự trấn áp của khí thế, đã khiến cho hắn không biết làm thế nào, cương khí ở trong cơ thể gian nan phun trào, nhưng cũng không có cách nào bộc phát ra.
Trấn áp! Bằng vào khí tức liền trấn áp chín vị Võ Đạo Tông Sư! Loại thực lực mang tính áp đảo này tuyệt đối là cường giả cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan! Sau khi nhận biết rõ điểm này, ở trong mắt của chín vị gia chủ đều lộ ra mấy phần kinh hoảng khi sự tình vượt qua khống chế, cùng với sự sợ hãi khi đối mặt với cường giả chân chính.
"Man Vương." Cuối cùng vẫn là Hạ Hòe phản ứng lại trước hết, nói: "Đã sớm nghe nói ở bên ngoài Trung Nguyên, còn có bốn cái thế lực nắm giữ thực lực cường đại nhìn chằm chằm Đại Càn, bây giờ nhìn thấy Man Vương đại nhân, ở trong lời đồn quả nhiên là có mấy phần đạo lý."
Khóe mắt của Man Vương giật một cái.
Nói thật, nếu như gặp được Hạ Hòe vào trước đó, được đối phương đánh giá như vậy mà nói, Man Vương có khả năng sẽ còn đắc chí, nhưng mà bây giờ, hắn bị người Đại Càn mai phục tứ phía, bị ép suất quân đi tha hương, mang theo ý nghĩ hi sinh bản thân đi đến Tây Vực, tình cảnh cứ phải gọi là rất chật vật...ở dưới cái tình huống này, nghe được Hạ Hòe tôn sùng mình như thế, trái lại còn khiến cho Man Vương cảm thấy đau nhói một trận ở trong lòng.
Ở trong lòng khó chịu, Man Vương tự nhiên cũng sẽ không cho Hạ Hòe sắc mặt gì tốt, nhưng vì trở ngại "ước định" với Bạch Liên trước đó, hắn cũng không phủ nhận lời nói của Hạ Hòe, chỉ là khí tức ở trên người lại càng trở nên hùng hậu, khiến cho chín vị gia chủ ở đây càng thêm khó chịu.
Thật không ngờ được, phen cử động này của Man Vương ngược lại còn khiến cho Hạ Hòe âm thầm gật đầu ở trong lòng.
Nhìn đi! Cái bộ dáng lạnh lẽo cô quạnh này! Chính là cảm giác của cường giả chân chính a! Nếu như mình cũng có thể đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan mà nói, nhất định cũng sẽ là dạng này, phàm nhân có tu vi yếu ớt căn bản là không có tư cách nói chuyện với cường giả như mình, xem ra Man Vương nhất định là có cái ý tứ này a! Chỉ là Man Vương mạnh mẽ như vậy, vì sao lại đích thân đi đến Tuần Châu Đạo...
A! Hạ Hòe đảo con ngươi một vòng, phảng phất như là thể hồ quán đỉnh, bừng tỉnh đại ngộ!

"Ha ha."
"Thì ra là thế."
"Ta đã hiểu được ý nghĩ của Man Vương đại nhân."
Man Vương: "? ??"
Hơi hơi cúi đầu, Man Vương liếc mắt nhìn Hạ Hòe lộ ra vẻ mặt tự tin, hơi nghi hoặc một chút.
Tên tiểu tử này hiểu được cái gì?
Mà không có phát giác ra được nghi hoặc của Man Vương, Hạ Hòe nói một cách chắc chắn: "Xem ra Man Vương đại nhân cũng đã phát hiện ra, nếu như muốn mở ra lỗ hổng ở Trung Nguyên, tiến quân Trung Nguyên, phá vỡ Đại Càn, vậy Tuần Châu Đạo ta chính là minh hữu cao nhất! Có chín đại gia tộc chúng ta tương trợ, đại nghiệp của Man Vương sẽ có thể thành công!"
Man Vương: "..."
Quay đầu, Man Vương liếc nhìn Bạch Liên ở bên cạnh một cái, ý tứ rất đơn giản: Ngươi tìm được tên quái đản này ở nơi nào? Bạch Liên thì là nở một nụ cười "ngươi cứ yên tâm".
"Đúng là như thế!" Không đợi Man Vương nói chuyện, Bạch Liên liền mở miệng nói: "Man Vương đại nhân ngàn dặm xa xôi chạy đến Tuần Châu Đạo, trên thực tế chính là vì biểu đạt ra sự coi trọng đối với Tuần Châu Đạo!"
"Nói một cách khác."
"Chính là coi trọng đối với các ngươi!"
"! !!"
Vừa dứt lời, chín đại gia chủ, bao quát cả Hạ Hòe lập tức ưỡn ngực lại hơi ngẩng đầu, lộ ra bộ dáng kiêu ngạo.
"Trên thực tế."
"Lần này Man Vương đại nhân tới Tuần Châu Đạo, chính là vì chấp hành một đại kế đã hoạch định!"
"Đại quân Man tộc liên tục chinh chiến cùng với quân đội Đại Càn ở phương Nam mấy năm trời, nhưng lại đánh mãi không xong, vì bắt lấy sơ hở của Đại Càn, đánh vào Trung Nguyên từ trong ra ngoài, Man Vương đại nhân mới đi đến Tuần Châu Đạo, hắn hi vọng các ngươi có thể khởi binh, nhấc lên đại kỳ phản Càn, tranh giành Trung Nguyên!"
"Khởi binh?"
"Phản Càn?"
Nói đến đây, thần sắc của chín đại gia chủ đọng lại, khí thế nguyên bản ngẩng cao lập tức có một chút trượt xuống...
"Đương nhiên!" Thanh âm của Bạch Liên vang lên rất hợp thời: "Đại nhân cũng biết, Tuần Châu Đạo mặc dù có lực lượng mạnh, nhưng Đại Càn nói không chừng sẽ có siêu cấp cường giả Hỏa Luyện Kim Đan! Cho nên Man Vương đại nhân mới đặc biệt đích thân đến Tuần Châu Đạo, chính là làm chỗ dựa cho các vị! Cho nên các vị không cần

lo lắng, hãy yên tâm mà khởi binh!"
Chín đại gia chủ đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được sự động tâm ở trong mắt của nhau.
Đối với đám người cực kỳ kiêu ngạo như bọn hắn, điều kiêng kỵ duy nhất chính là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan của Đại Càn, mà nếu như không có cường giả như vậy, chín vị Võ Đạo Tông Sư bọn hắn sẽ sợ Đại Càn hay sao? Không tồn tại!
"Nhưng kế hoạch mà chúng ta chế định trước đó..."
"Chỉ là trò trẻ con không có một chút ý nghĩa nào!" Bạch Liên nói thẳng: "Chỉ là bạo động đơn giản sẽ không có cách nào khiến cho Đại Càn chấn động, thứ chúng ta cần chính là khởi binh chân chính, một trận khởi binh có dự mưu, có chuẩn bị, có kế hoạch! Chỉ có như vậy, mới có thể khiến cho Đại Càn đang bấp bênh triệt để sụp đổ! Mà chư vị chính là cốt lõi của tất cả!"
"Hãy suy nghĩ một chút đi."
"Đốt lửa cần phải có nguyên liệu, nếu như chư vị dẫn đầu khởi binh, đến lúc đó các nơi ở Trung Nguyên nhao nhao hưởng ứng, lại có Man Vương đại nhân làm chỗ dựa cho các vị, tiền hậu giáp kích, nội ứng ngoại hợp, Đại Càn há còn có thể không diệt vong? Mà nếu Đại Càn diệt vong, hoàng triều Nhân Đạo mới ở Trung Nguyên..."
"Chính là các vị!"
"Hít hà!" Thanh âm của Bạch Liên phảng phất như mang theo một loại ma tính nào đó, ở bên trong hang động, hô hấp của chín vị gia chủ đều không tự chủ được mà trở nên dồn dập.
"Đương nhiên!" Bạch Liên xoay chuyển lời nói: "Sự trợ giúp của Man Vương đại nhân cũng không phải là làm không công, sau khi mấy vị hoàn thành, khu vực ở phía nam Trung Nguyên nhất định phải giao cho Man Vương đại nhân, đây cơ sở là hợp tác, tin rằng là chư vị cũng có thể lý giải chứ?"
Nghe được lời này, ở trong mắt của Hạ Hòe lập tức loé lên quang mang.
Trợ giúp không cầu báo đáp là không thể tin nhất, nhưng nếu như là hợp tác có điều kiện, vậy thì trình độ đáng tin sẽ trở nên cao hơn, tối thiểu là Bạch Liên vừa nói ra lời này, bao quát cả Hạ Hòe ở bên trong, một chút âm thầm lo lắng ở trong lòng của chín đại gia chủ lập tức liền tiêu tán mất tăm, đúng như là Bạch Liên nói vậy, đây mới là cơ sở hợp tác.
"Tốt!"
"Liền xử lý dựa theo lời ngươi nói!"
"Sửa đổi kế hoạch, không cần loại kích động không có ý nghĩa kia, chúng ta sẽ trực tiếp tập kết tư binh ở gia tộc đã chuẩn bị qua nhiều năm, khởi binh phản Càn ở Tuần Châu Đạo!"

Chương 922: Sinh Tử Quan bị khóa

"Tốt!" Bạch Liên vỗ tay một cái, nói: "Cửu Long Thành chính là thủ phủ của Tuần Châu Đạo, càng là tổ địa của chín đại gia tộc, bắt đầu từ Cửu Long Thành, tin rằng mấy vị gia chủ sẽ có phần thắng cao nhất, huống chi, vị khâm sai kia còn đang ở Cửu Long Thành đây, đến lúc đó có cừu báo cừu, có oán báo oán, chẳng phải là sẽ rất sung sướng? "
"Không sai!"
"Ha ha ha!"
"Bạch phu nhân nói rất đúng!"
Chín đại gia chủ nghe vậy lập tức vui sướng nở nụ cười.
Mà đổi thành một bên, trong ánh mắt Man Vương nhìn Bạch Liên cũng giống như là nhìn thấy người trời.
Thật đáng sợ, ngươi thế mà đã thành công lừa gạt được đám người này!
Thế cục hiện tại là rất nghiêm trọng.
Trần Khuynh Địch dùng thần sắc nghiêm túc nhìn Trần Tiêm Tiêm trước mắt, mà đối phương cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn.
"Tiêm Tiêm sư muội."
"Sư huynh."
"Muội xác định muốn làm như thế sao?"
"Đúng thế."
"Sẽ rất đau nhức đó."
"Muội không sợ."
"Hơn nữa sau đó muội sợ rằng sẽ rất mệt nhọc, phải nghỉ ngơi thật tốt ở trong một đoạn thời gian rất dài, dù sao thì chuyện này cũng có yêu cầu rất cao đối với thể lực, muội xác định là sẽ kiên trì được sao? Coi như hiện tại từ bỏ, sư huynh ta cũng sẽ không nói gì cả, sợ hãi cũng là chuyện đương nhiên."
"Không có vấn đề!" Trần Tiêm Tiêm lộ ra sắc mặt ngưng trọng: "Mặc dù là lần đầu tiên, nhưng muội sẽ cố gắng kiên trì."
"Vậy ta tới nhé?"
"Mời đến."
"Hây a!"
Ở trong sân huấn luyện Phủ Thành Chủ.
Huyết khí thuộc về Trần Khuynh Địch bao phủ toàn bộ sân huấn luyện, không cần chân chính xuất thủ, bây giờ Trần Khuynh Địch chỉ cần vận chuyển khí huyết ở trong cơ thể, khí huyết liền giống như là một đoàn liệt hỏa nóng bỏng, rơi vào trong sân huấn luyện, phảng phất như trống rỗng xuất hiện một vầng mặt trời vậy, chiếu rọi bốn phương.

Mà Trần Tiêm Tiêm ở vào trong phạm vi huyết khí của Trần Khuynh Địch thì là lộ ra sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy ròng, thấm ướt quần áo, áp lực kinh khủng rơi vào trên người của nàng, cho dù Trần Tiêm Tiêm đã toàn lực bộc phát tu vi của bản thân, ở phía dưới chênh lệch thực lực tuyệt đối, cũng vẫn chỉ có thể miễn cưỡng chèo chống mà thôi.
Không sai, Trần Khuynh Địch đang đối luyện cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Phàm là gia hỏa vừa mới liên tưởng đến đồ vật xấu xa hãy úp mặt vào tường đi! Ta và Tiêm Tiêm sư muội thế nhưng là rất thuần khiết!
Mà cùng lúc đó, Trần Tiêm Tiêm đang tiếp nhận uy áp của Trần Khuynh Địch lại lộ ra sắc mặt đỏ bừng, ở trong miệng hung hăng lẩm bẩm: "Ta còn tưởng rằng là loại chuyện đó, nguyên lai là không phải sao, ca ca có ý đồ xấu...", đương nhiên, Trần Khuynh Địch đang cảm thấy thoả mãn cũng không nghe được những lời thì thầm này.
Bất quá lại nói trở về, nguyên lai mình đã mạnh đến mức này.
Nhìn Trần Tiêm Tiêm đang gian nan hành động, duỗi duỗi tay, làm ra đủ loại động tác, Trần Khuynh Địch không khỏi phát tán ra tâm tư, dù sao thì Tiêm Tiêm sư muội thế nhưng là nhân vật chính, kết quả hiện tại, vị nhân vật chính này cũng bị huyết khí của hắn trấn áp một cách nhẹ nhõm, không thể động đậy.
Ấy? Chờ một chút.
Nói như vậy thực lực của mình không phải là đã bao trùm toàn phương vị ở trên người của nhân vật chính hay sao? Mà thân đã từng làm đại phản diện, ta bây giờ chẳng lẽ là có thể muốn làm gì thì làm đối với nhân vật chính...
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hất đầu, ném cỗ tạp niệm này ra khỏi não hải.
Không thể nói như thế, mình mặc dù có thể trưởng thành nhanh như vậy, một mặt là bởi vì hệ thống, một mặt khác không phải là bởi vì mình một mực kiên trì bản thân, không đi trên con đường của nhân vật phản diện hay sao! Không bằng nói mình bây giờ, hắn là đã trở thành nhân vật trợ giúp nhân vật chính trưởng thành mới đúng.
Chính là loại nhân vật ở thời kỳ đầu hay ở giữa đều đặc biệt lợi hại, chuyên môn hộ giá cho nhân vật chính, chờ đến khi nhân vật chính vô địch thiên hạ sau đó sẽ dìu dắt mình!
Đúng thế! Đây mới là truy cầu của mình mới đúng!
Ý niệm tới đây, biểu lộ của Trần Khuynh Địch nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm lập tức càng trở nên xán lạn: "Tiêm Tiêm sư muội còn chịu đựng được không? Như thế này rất vất vả phải không?"
"Ách…không vất vả!"
Trần Tiêm Tiêm vừa cắn răng nói ra, vừa toàn lực cổ động lực lượng trong cơ thể, vận chuyển Trượng Lục Kim Thân, rèn luyện khí huyết thể phách còn có cương khí võ đạo.

Muốn hỏi nhân vật chính là như thế nào.
Chính là ở dưới sự áp chế của Trần Khuynh Địch, Võ Đạo Tông Sư tầm thường nói không chừng đã sớm hôn mê, nhưng Trần Tiêm Tiêm thế mà quả thực là đã chống đỡ được, hơn nữa khí tức còn càng ngày càng mạnh, theo thời gian trôi qua, Trần Tiêm Tiêm ý thức mơ hồ đột nhiên giật mình một cái, phảng phất như ấm nước tràn đầy nước vậy, tiếp xúc đến một cái đỉnh điểm.
Sinh Tử Quan! Không sai! Cuối cùng cũng đã đi đến một bước này!
Thân thể mềm mại của Trần Tiêm Tiêm khẽ run lên, vừa động tâm niệm, ngay ở trong ý thức của nàng, một tòa Phù Đồ Tháp nở rộ hào quang, ẩn ẩn có tiếng tụng kinh truyền ra từ trong cơ thể của Trần Tiêm Tiêm, khí huyết phồng lên, thay máu tẩy tủy, dường như muốn kéo cao khí tức của Trần Tiêm Tiêm, xông phá tầng trở ngại kia...
Ầm ầm! Trong lúc nhất thời, lực lượng trong cơ thể của Trần Tiêm Tiêm đồng thời vang lên!
Dị tượng Kim Đan thuộc về Trần Tiêm Tiêm chậm rãi hiện lên, đó là một vị Phật Đà vô thượng ngồi ngay ngắn ở bên trên 24 Chư Thiên, nguyên thần của Trần Tiêm Tiêm hiển hóa ra bên ngoài, thế mà cũng là một toà Phù Đồ Tháp, khí huyết dung nhập vào bên trong Phật Đà, chỉ trời vẽ đất, một cỗ quyền ý duy ngã độc tôn trên trời dưới đất chợt hiện.
Mà cương khí thì diễn hóa thành 24 Chư Thiên, một Chư Thiên chính là một lần rèn luyện, sau hai mươi tư lần rèn luyện, hiện ra chúng sinh muôn màu, hồng trần vạn trượng, Phật Đà cùng với Phù Đồ Tháp nối thành một cây cầu, dung hợp toàn bộ lực lượng trong cơ thể của Trần Tiêm Tiêm cùng với nhau.
Trần Tiêm Tiêm giãn quyền cước ra, phảng phất như đánh một bộ quyền, hai tay trắng trẻo chậm rãi bắn ra theo thứ tự, năm ngón tay dùng sức cầm nắm, chợt thu hồi như thiểm điện, mỗi một động tác trên tay, ở dưới chân đều sẽ cất bước tùy theo, một bước một trảo, một bước một nắm, một bước vừa thu lại, tư thế cũng không ưu mỹ, nhưng lại khiến cho người ta không tự chủ được mà say mê trong đó.
Mà theo động tác của Trần Tiêm Tiêm.
Cương khí, khí huyết, nguyên thần của nàng, toàn bộ đều được kéo cao, phảng phất như một đợt lại một đợt thủy triều, một lần lại một lần phát động công kích vào Sinh Tử Quan ở trong cõi u minh.
Nhưng mà chẳng biết tại sao, Sinh Tử Quan của Trần Tiêm Tiêm lại cực kỳ kiên cố.
Trần Khuynh Địch trước kia cũng là như vậy, vào thời điểm Lạc Tương Tư cùng với Doanh Phượng Tiên đột phá hắn càng là đã tận mắt nhìn thấy, nhưng Trần Tiêm Tiêm lại khác nhau với các nàng.
Sinh Tử Quan của nàng bị khóa lại.
Vô luận là Trần Tiêm Tiêm phồng khí huyết lên như thế nào, cương khí và nguyên thần cũng đều không thể xông qua.

Chương 923: Đùa giỡn

Cứ như vậy sau khi thử mấy chục lần liên tục, Trần Tiêm Tiêm đột nhiên đình chỉ trùng kích.
Hai tay hai chân đồng thời thu hồi, tay trái điểm mi tâm, tay phải nhấc lên, sau đó chậm rãi ép xuống, trong miệng nhẹ nhàng thổ nạp, theo một phen động tác này của Trần Tiêm Tiêm, một cột khí màu trắng thật dài liền bị nàng phun ra, mang theo quyền ý dương cương nồng đậm, phảng phất như ẩn chứa liệt hỏa ở trong đó, huy hoàng sáng tỏ.
Trần Khuynh Địch cũng biết chiêu này.
Phồng khí huyết lên, khiến cho khí huyết hỗn tạp với quyền ý, rót một ngụm cương khí vào phun ra từ trong miệng, có thể làm được hiệu quả phá pháp, ngày xưa Trần Khuynh Địch vào thời điểm còn là Võ Đạo Tông Sư chính là rất yêu thích dùng chiêu này, mà thủ pháp cùng loại còn có Lục Tự Chân Ngôn của Phật Môn cùng với Hạo Nhiên chính khí của Nho gia.
Chỉ là...
"Thất bại?"
"Vâng."
Trần Tiêm Tiêm cúi đầu xuống, ánh nắng chiếu lên trán của nàng, bóng tối bao lại mặt mũi của nàng, khiến cho người ta thấy không rõ.
"Đáng tiếc."
"Tu vi vẫn kém một chút."
Ngữ khí của Trần Tiêm Tiêm giống như thường ngày, chỉ là đối mặt với nàng dạng này, Trần Khuynh Địch lại nhướng mày, hắn đã tận mắt nhìn Trần Tiêm Tiêm đột phá, nhìn qua dường như là do tu vi không đủ, nhưng Sinh Tử Quan cũng không phải là chỉ nhìn vào tu vi, phải nói rằng, chấp niệm của võ giả mới là độ khó chân chính của Sinh Tử Quan.
Nói một cách khác.
"Tiêm Tiêm sư muội."
"Muội có phải là có tâm sự gì hay không?"
"Nói thí dụ như...ừm, chấp niệm gì đó?" Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, nói: "Chuyện kia, nếu là việc mà sư huynh ta có thể giúp được một tay, vậy thì cứ nói ra không cần phải khách khí."
Dù sao thì ta cũng là đồng bạn tốt của nhân vật chính a! Lúc này trợ giúp nhân vật chính đột phá, há không phải tốt thay?
"Chấp niệm?"
"! !!"
Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng đôi mắt đẹp nhìn thẳng tắp về phía Trần Khuynh Địch, lửa nóng trong ánh mắt khiến cho

Trần Khuynh Địch giật khóe mắt một cái, vô thức nuốt một ngụm nước bọt.
"Tiêm Tiêm sư muội?"
"Sư huynh."
"Muội quả thật là có một cái chấp niệm."
"Huynh có thể thỏa mãn muội hay không?"
Trần Tiêm Tiêm nhìn Trần Khuynh Địch, đột nhiên mỉm cười.
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch Hỏa Luyện Kim Đan nhìn cái nụ cười kia, trái tim đột nhiên lỡ một nhịp đập.
Kỳ quái, trước kia mình có phải hay không đã từng thấy qua loại tràng diện này?
"Chuyện, chuyện gì thế!"
Âm điệu của Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà kéo cao hơn tám độ, không có cách nào, thị cảm (Déjà vu) của loại tràng diện này thực sự là quá mạnh.
Dù sao cũng là người từng trải, Trần Khuynh Địch bây giờ đã nhạy cảm hơn so với trước kia! Là một nam nhân hợp cách, không trì độn, có kinh nghiệm! Nhưng mà...không thể nào?
Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, quan hệ giữa hắn và Trần Tiêm Tiêm hẳn là không được tốt mới đúng, không bằng nói ở bên trong bốn vị nhân vật chính, quan hệ giữa hắn và Trần Tiêm Tiêm hẳn là kém nhất a? Dù sao thì trước khi hắn xuyên việt đến, Trần Khuynh Địch nguyên bản thế nhưng là đã một mực điên cuồng chèn ép Trần Tiêm Tiêm…
Mặc dù về sau đã hóa can qua làm ngọc bạch đối với Trần Tiêm Tiêm, nhưng nói như thế nào đây…
Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch vẫn rất là chột dạ. Vào thời điểm đối mặt với Trần Tiêm Tiêm đều là có một chút không tự nhiên, luôn cảm thấy giống như có chỗ nào thiếu nợ nàng vậy, vẫn luôn rất thận trọng.
Mà suy bụng ta ra bụng người, Trần Khuynh Địch tự nhận là hình tượng của mình ở trong lòng của Trần Tiêm Tiêm mặc dù có chỗ cải thiện, nhưng hẳn là rất không có khả năng đến cấp độ ưa thích a?
Nhưng nhìn dạng điệu bộ này, đôi mắt như nước này, còn có nụ cười quỷ dị này, trước đây không lâu mình vừa mới thấy qua ở trên mặt của Lạc Tương Tư...
Không thể nào! ? Hơn nữa trọng yếu hơn chính là...mình và Trần Tiêm Tiêm thế nhưng là biểu huynh biểu muội a! Chẳng lẽ là ở trong cái thế giới này biểu huynh biểu muội là cũng có thể kết hôn sao?
Không, không, không!
Có lẽ là do ta suy nghĩ nhiều quá cũng khó nói, tỉnh táo, tỉnh táo lại đi Trần Khuynh Địch! Ngươi là một nam nhân gặp chuyện không sợ hãi, trải qua nhiều đại nạn như vậy vẫn sừng sững không ngã như cũ, chẳng lẽ ngươi sẽ bị một chút chuyện nhỏ ở trước mắt này đánh

bại hay sao? Không! Đây đương nhiên là chuyện tuyệt đối không thể nào! Hãy ưỡn ngực! Xuất ra khí phách của một người đàn ông…
"Sư huynh có biết không."
"Trước đó muội đã hỏi qua rồi, quan hệ giữa muội và sư huynh thuộc về bên ngoài đời thứ ba."
"Là có thể kết hôn…"
Xoạt! Trần Khuynh Địch trượt chân tại chỗ, há to miệng, lộ ra biểu tình kinh hãi, liên tục lùi lại mấy bước, kết quả là mất khống chế đối với lực lượng, dùng một cước đạp vỡ mặt đất dưới chân, sau đó lảo đảo một cái, sát theo đó là đầu đụng vào mặt đất, gạch lát trên sân huấn luyện bị phá nát.
Bởi vậy có thể thấy được, Trần Khuynh Địch đến tột cùng là kinh ngạc đến trình độ nào.
Mà nhìn Trần Khuynh Địch làm ra cử động như vậy, Trần Tiêm Tiêm đột nhiên che miệng cười một tiếng, đôi mắt to ngập nước, giống như là trăng lưỡi liềm cong lên, trong ánh mắt tràn đầy sự ranh mãnh.
"Yên tâm đi."
Bò dậy từ dưới đất khá là chật vật, lỗ tai của Trần Khuynh Địch có một chút phiếm hồng, nói thật, hắn như thế nào cũng không ngờ được Trần Tiêm Tiêm lại đột nhiên cho hắn một đòn bất ngờ như vậy...
"Chỉ có một phần ba là đùa giỡn."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Một phần ba là đùa giỡn? Có ý gì?
Trần Khuynh Địch vô thức nhớ lại lời nói vừa rồi của Trần Tiêm Tiêm.
"Trước đó muội đã hỏi qua rồi, quan hệ giữa muội và sư huynh thuộc về bên ngoài đời thứ ba."
Cái bộ phận nào là đùa giỡn?
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch đắm chìm ở trong cái vấn đề nghiêm trọng chưa từng có này.
Trần Tiêm Tiêm lại chủ động dời chủ đề đi: "Bất quá."
"Muội đã biết rõ đại khái đến tột cùng là chỗ nào xảy ra vấn đề."
"A? Vấn đề? Vấn đề gì?"
"Sinh Tử Quan của muội."
Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn Trần Khuynh Địch vẫn còn đang phát mộng, không biết vì sao, nàng đột nhiên gác tay ra sau đầu phảng phất như có tâm tình rất tốt vậy, nhìn Trần Khuynh Địch nói ra: "Sư huynh, muội đang nghĩ, Sinh Tử Quan của muội có khả năng cũng không phải là chấp niệm, dù sao thì chấp niệm của muội vào rất sớm trước kia đã không còn."
"Hả!"
"Mà từ cảm giác của muội mà nói."

"Sinh Tử Quan của muội."
"Là nhân quả."
Vừa dứt lời, Trần Tiêm Tiêm mở rộng ngọc thủ, năm ngón tay mở ra, một vệt kim quang chậm rãi hiện lên ở trong lòng bàn tay của nàng, sau đó kiên quyết mà bay lên, hóa thành một tòa Phù Đồ Tháp mini, mang theo phật quang cùng với lời ca hát, nhìn như bất quá chỉ to bằng hạt cải, lại phảng phất như có ý cảnh tu di, bình định càn khôn bất động bất diêu.
"Trước đó muội cũng đã từng nói cho sư huynh."
"Đây là cơ duyên lớn thứ hai muội từng chiếm được cho đến này."
"Phù Đồ Tháp tại Đại Lôi Âm Tự ngày xưa."
"Ồ?"
Bởi vì trước kia đã biết được sự tồn tại của Phù Đồ Tháp, Trần Khuynh Địch cũng không kinh ngạc, nhưng khiến cho hắn nghi ngờ là...
"Cơ duyên lớn thứ hai?"
"Vậy cơ duyên lớn nhất là cái gì?"

Chương 924: Yếu như vậy! ?

Ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch, Phù Đồ Tháp gì đó đã là rất cường hãn! Phải biết rằng đây chính là bảo vật của Đại Lôi Âm Tự! Là Đại Lôi Âm Tự ở thời kỳ Thượng cổ, vào lúc Phật Tổ còn chưa siêu thoát, so với Phật Môn hiện nay còn cường thịnh hơn vô số lần, mà xem như là bảo vật của Đại Lôi Âm Tự, Phù Đồ Tháp chính là một kiện Đạo Binh, thậm chí là nếu khai phá hoàn toàn, sẽ rất có thể là Đạo Binh thượng phẩm.
Thế mà còn có cơ duyên càng lớn hơn so với Phù Đồ Tháp?
"Đương nhiên là có." Trần Tiêm Tiêm tức giận trừng Trần Khuynh Địch một cái, sau đó dùng đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Trần Khuynh Địch, gằn từng chữ nói ra: "Cơ duyên lớn nhất của muội chính là gia nhập vào Thuần Dương Cung."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nuốt một ngụm nước bọt, Trần Khuynh Địch lần thứ hai cảm thấy trái tim lỡ một nhịp đập.
Hỏng bét, là cảm giác cơ tim tắc nghẽn!
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà lảng tránh ánh mắt của Trần Tiêm Tiêm: "Chuyện kia, muội nói nhân quả là có ý gì? Là nhân quả của Phật Môn sao?"
"Muội cảm thấy hẳn là như vậy." Thấy Trần Khuynh Địch dời ánh mắt đi, Trần Tiêm Tiêm cũng bình tĩnh nói ra, ở trong ngữ khí không có một chút biến hóa nào: "Lúc trước Phù Đồ Tháp đã giúp muội rất nhiều, mà Phật Môn lại coi trọng nhân quả báo ứng, nếu lúc trước nó giúp muội, bây giờ tự nhiên muốn muội báo đáp cho nó, vốn dĩ loại thuyết pháp một mượn một trả này căn bản không vững chắc, chỉ là nhân quả của Phật Môn thực sự rất lợi hại, dường như là đã chân chính chạm tới..."
Trần Tiêm Tiêm cũng không có nói hết, nhưng Trần Khuynh Địch đã nói ra hai chữ mà nàng không nói ra: "Mệnh tinh!"
Đúng là vậy! Phật Môn thoát thai từ Đại Lôi Âm Tự Thượng cổ, chính là thánh địa võ đạo kế thừa đạo thống của Phật Tổ hoàn thiện nhất, mà đặt vững trụ cột chính thống của Phật Môn, chính là ba đại chiêu bài uy chấn thiên hạ của Phật Môn.
Chiêu bài thứ nhất, chính là Đạo Binh cực phẩm Như Lai Hàng Ma Xử, món đồ chơi này là Đạo Binh biết đánh nhau nhất của Phật Môn ngày xưa, nhờ nó, lúc trước Phật Môn thế nhưng đã làm qua không ít cử động diệt trừ đối lập, không ít chi nhánh Phật Môn đều bị bọn họ tiêu diệt, sau đó dung nhập vào bên trong đạo thống nhà mình.
Loại chiêu bài thứ hai, chính là Tu Di Sơn mà Phật Môn tọa lạc, đây chính là thần sơn mà Phật Tổ khâm định ngày xưa, là ngộ đạo chi

sơn, càng là địa phương mà Bồ Đề Thụ cắm rễ, ở dưới sự cải tạo của các đời Phật Môn, lực phòng ngự là vô song trên đời, chỉ cần có Tu Di Sơn, đạo thống của Phật Môn cơ hồ chính là bất diệt.
Mà cuối cùng, chiêu bài thứ ba, dĩ nhiên chính là Tàng Kinh Các của Phật Môn, ở trong đó tàng trữ 72 loại võ công của Đại Lôi Âm Tự ngày xưa, mỗi một loại chí ít đều là cấp bậc truyền thế, mà cấp bậc cái thế cũng có không ít, mà ba môn cầm đầu càng là tuyệt thế võ công đứng đầu, nhiều hơn Thuần Dương Cung hai loại.
Mà ở bên trong ba môn tuyệt thế võ công này.
Võ công thần dị nhất đồng thời cũng khó tu luyện nhất là Tam Sinh Tam Thế Nhân Quả Kinh.
Theo lời đồn một khi luyện thành môn võ công này, nhất định sẽ trở thành chí cường giả, Kích Toái Mệnh Tinh chỉ là một chuyện bình thường, chính là Thần Thông đệ nhất của Phật Môn, liên quan đến đạo thống căn bản của Phật Môn, chỉ là bởi vì một mực không có người luyện thành, cho nên tất cả mọi người đều coi đó là truyền thuyết, nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải là không có khả năng!
Tam Sinh Tam Thế Nhân Quả, mói một cách khác, không phải chính là vận mệnh sao!
Mà mọi người đều biết, số mạng của võ giả chính là mệnh tinh! Đây là một môn tuyệt thế võ công có thể nối thẳng tới mệnh tinh!
Ý niệm tới đây, toàn thân của Trần Khuynh Địch đột nhiên chấn động.
Hắn đột nhiên nghĩ đến, trước đó Huyền Lưu Ly Phật Môn thế nhưng đã xem Trần Tiêm Tiêm như Phật Tử...
Sẽ không phải là có quan hệ với Nhân Quả Kinh đó chứ? Nếu thật sự là như thế...Phật Môn sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy hay sao, ngồi nhìn Trần Tiêm Tiêm tiếp tục ở trong Thuần Dương Cung hay sao?
—-
Hạ Hòe - gia chủ hiện tại của Hạ gia.
Hăn là một nam nhân có mộng tưởng, có truy cầu, có lòng tin. Từ bé hắn đã có thiên phú xuất chúng, chính là thiên kiêu chi tử trong toàn bộ Tuần Châu Đạo, hơn nữa còn lớn lên ở dưới sự dạy dỗ của trưởng bối, đối với lịch sử huy hoàng trong quá khứ của Hạ gia có thể nói là đọc thuộc lòng, hắn vẫn luôn cảm thấy tự hào vì Hạ gia, nhưng mà theo thời gian trôi qua, Hạ Hòe dần dần lớn lên.
Hắn đột nhiên phát hiện ra...ủa? Làm sao có cảm giác Hạ gia không có lợi hại giống như bên trong tưởng tượng của mình? Ở bên ngoài Tuần Châu Đạo là cái gì? Vì sao người trong nhà đều không để cho mình đi ra ngoài?
Cái vấn đề này, sau khi Hạ Hòe liên tục hỏi thăm các tộc lão trong nhà nhiều lần, mới xem như chiếm được đáp án: Bởi vì Hạ gia huy hoàng đã sớm bị mai táng ở trong dòng sông lịch sử, Hạ gia đặt ở

trước mắt căn bản là không đáng giá được nhắc tới, Hạ gia càng là bị vương triều Đại Càn Trung Nguyên giam cầm ở nơi này, căn bản không đi ra được!
Có thể biết được, cái tin tức này đối với Hạ Hòe tự cho là Hạ gia cường đại mà nói rốt cuộc là đả kích lớn cỡ nào.
Đương nhiên, ở trong lòng của Hạ Hòe sinh ra ý nghĩ như vậy: dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà Hạ gia không thể xưng bá Trung Nguyên? Dựa vào cái gì mà Hạ gia chỉ có thể lăn lộn ở một nơi chật hẹp nhỏ bé như Tuần Châu Đạo? Cái gọi là Đại Càn kia có thật sự lợi hại như vậy không?
Vì chứng thực, Hạ Hòe đã hao tốn thời gian dài đi thu hoạch tin tức ở bên ngoài Tuần Châu Đạo, nhưng mà không thể không thừa nhận, phong tỏa của Đại Càn đối với Tuần Châu Đạo vô cùng hoàn thiện, Hạ Hòe cơ hồ là hao hết trăm cay nghìn đắng, phái ra không biết bao nhiêu gián điệp và mật thám, cuối cùng mới lấy được tin tức về Đại Càn.
Chín đại Võ Hầu! Bốn Đại Đô Hộ! Mỗi một vị đều là Võ Đạo Tông Sư! Thánh Thượng Đại Càn càng là thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt! Vào thời điểm biết cái tin tức này, ở trong lòng của Hạ Hòe chính là khiếp sợ!
"Yếu như vậy! ?"
Không sai, lúc ấy Hạ Hòe đúng là thật sự nghĩ như vậy. Vốn dĩ hắn cảm thấy Đại Càn chiếm cứ lãnh thổ rộng lớn như vậy, có mấy trăm vị Võ Đạo Tông Sư cũng là chuyện đương nhiên, kết quả thế mà chỉ có 13 vị Võ Đạo Tông Sư? Mà Tuần Châu Đạo chúng ta, chín đại gia tộc liên thủ, nói không chừng cũng có thể kiếm ra được 13 vị Võ Đạo Tông Sư, cũng không quá lợi hại a!
Suy nghĩ như vậy đơn giản là không thể vãn hồi, Hạ Hòe trái lo phải nghĩ, tính toán tỉ mỉ, chín đại gia tộc Tuần Châu Đạo nhà mình, từng người đều là hảo hán có thể lấy một cản trăm, hơn nữa còn có lịch sử lâu đời, truyền thừa và nội tình sâu đậm như vậy, khẳng định sẽ lợi hại hơn so với một cái vương triều mới sinh như Đại Càn, một vị Võ Đạo Tông Sư nhà mình đánh hai vị Võ Đạo Tông Sư của Đại Càn là không thành vấn đề.

Chương 925: Chờ đã lâu

Tính toán như vậy, Tuần Châu Đạo chúng ta ở trên Võ Đạo Tông Sư vẫn chiếm ưu thế a! Ngoại lệ duy nhất chỉ sợ là Thánh Thượng Đại Càn - thiên hạ đệ nhất nhân trong truyền thuyết kia, xem ra hắn là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan ghi chép ở trong điển tịch a?
Bất quá không thành vấn đề! Bằng vào tư chất quỷ khốc thần sầu của Hạ Hòe ta, tin rằng rất nhanh liền có thể đột phá Võ Đạo Tông Sư, trở thành Hỏa Luyện Kim Đan! Đến lúc đó lại dẫn đầu chín đại gia tộc, tiến hành tranh đoạt thiên hạ một chuyến với Đại Càn! Chẳng phải là rất sung sướng?
Dã tâm của Hạ Hòe liền bắt đầu thiêu đốt kể từ ngày đó.
"Nếu các lão nhân mục nát trong gia tộc không có bản lãnh, vậy thì ta sẽ dẫn dắt Hạ gia đi đến huy hoàng! Hôm nay...chính là cơ hội thật tốt để thực hiện mơ ước này!"
Ở trong Hạ gia, Hạ Hòe ưỡn ngực ngẩng đầu, tự lẩm bẩm ở trong lòng.
Mặc dù ta vẫn không thể đột phá, nhưng bây giờ đã có sự trợ giúp của Man Vương, chênh lệch thực lực Hỏa Luyện Kim Đan mà ta kiêng kỵ duy nhất cũng đã bị lau sạch!
Ý niệm tới đây, ở trong lòng của Hạ Hòe không khỏi hồi tưởng lại khí thế của Man Vương trước đó, cỗ lực lượng đáng sợ long trời lở đất kia khiến cho Hạ Hòe cơ hồ là không có cách nào tự tin, ở trong lúc sợ hãi, hắn cũng cực kì hâm mộ loại lực lượng cường đại kia, có lực lượng như vậy, đối kháng với Đại Càn hắn là cũng không thành vấn đề?
Bất quá chờ đến sau khi lật đổ Đại Càn, ta cũng phải mượn nhờ tài nguyên ở Trung Nguyên để nhanh chóng tu luyện, sớm ngày đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, bằng không luôn luôn bị người quản chế cũng không phải là chuyện tốt, thật giống như Đại Càn bây giờ vậy, thế mà bị man di ở bốn đại Biên Hoang vây công, còn không thể giải quyết bọn hắn, đổi thành ta thì đã sớm bình định thiên hạ!
Lúc này Hạ Hòe chính là tự tin chưa từng có.
Ngày hôm nay là một ngày tốt lành, mình đã nhìn qua hoàng lịch, ngày hôm nay thích hợp để đi ra ngoài, thích hợp tạo phản, đây chính là thiên thời! Tuần Châu Đạo là địa bàn của mình, đây chính là địa lợi! Có sự trợ giúp của Man Vương, chín đại gia tộc có cùng chí hướng, đây chính là nhân hòa! Thật giống như vị Bạch phu nhân kia nói, thiên thời địa lợi nhân hòa, vạn sự sẵn sàng, sao có thể không thành đại sự! ?
"Truyền mệnh lệnh của ta!"
"Điều động toàn bộ Tộc binh!"

"Tập hợp ở Nghiễm Hối Lâu!"
"Vâng!"
Mà chuyện giống như vậy, cũng phát sinh ở các nơi trong chín đại gia tộc Cửu Long Thành, bất quá khác biệt cùng với Hạ Hòe, không phải là gia chủ của mỗi gia tộc đều có lực khống chế tuyệt đối với gia tộc, cho dù các đại gia tộc đều đã đến thời kì đổi mới, nhưng vẫn như cũ có một vài gia tộc, thế hệ trước vẫn nắm giữ quyền lợi cực mạnh như cũ.
Không sai, ví dụ như Lâm gia.
Ở trong đại viện Lâm gia, trên mặt mũi của gia chủ Lâm Cầm lúc này chính là tràn đầy sắc mặt giận dữ mà nhìn lão quản gia trước mắt, còn có một đám tộc lão Lâm gia ở phía sau đối phương.
"Hỗn láo!"
"Những lão già các ngươi muốn làm cái gì! ?"
"Muốn tạo phản sao?"
Lão quản gia nhìn Lâm Cầm như một kẻ đần, hơi hơi co rúm khóe miệng: "Gia chủ, lời này hẳn là do ta nói mới đúng, ngài muốn làm cái gì?"
"Tạo phản sao?"
"Đúng thế!" Lâm Cầm không sợ hãi một chút nào, mở miệng nói như chuyện đương nhiên.
Lão quản gia: "..."
Gỗ mục! Thực sự là gỗ mục a!
Thở dài, lão quản gia bất đắc dĩ nói ra: "Vậy kính xin gia chủ tạm thời nghỉ ngơi ở nơi này một chút, chúng ta không tham dự vào sự tình của những gia tộc khác."
Lâm Cầm không nói gì, vào giờ khắc này hắn ngược lại còn bình tĩnh trở lại.
Sau đó hắn phát hiện ra có một chút không đúng, hắn nhìn về phía mấy vị tộc lão lúc trước vào thời điểm đề cử hắn trở thành gia chủ, một mực đều rất là ủng hộ đối với hắn, lộ ra biểu tình nghi hoặc.
"Các ngươi cũng nghe theo lời của lão gia hỏa này?"
"Không nghe lời ta?"
"Ta rốt cuộc có còn phải là gia chủ Lâm gia hay không?"
Mấy vị tộc lão đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là một vị tộc lão nhìn Lâm Cầm lớn lên từ bé tiến lên một bước, lộ ra biểu tình đắng chát nói: "Gia chủ vẫn nên nghe theo lời của lão quản gia."
"Ông ấy là cụ cố của ngài."
"Ông ấy không có sai."
"Cụ cố?" Lâm Cầm cười lạnh một tiếng: "Nguyên lai là một siêu cấp lão ngoan đồng, khó trách lại giống như lời Hạ huynh nói, đã hoàn toàn không có lòng dạ của cường giả."
Lão quản gia mặt không đổi sắc, nói: "Tóm lại, Hạ gia chúng ta sẽ không tham dự vào chuyện của các gia tộc khác, gia chủ hãy đi nghỉ

ngơi, tin rằng rất nhanh ngươi sẽ biết rõ vì sao ta lại làm như vậy."
"Hừ!" Lâm Cầm còn muốn giãy dụa, phải biết rằng hắn thế nhưng là Võ Đạo Tông Sư.
Mặc dù ở bên trong tộc lão cũng có loại cường giả tầng thứ này, nhưng có một câu nói rất hay, quyền sợ trẻ trung, hắn có thể lên làm gia chủ, một thân thực lực tuyệt đối còn mạnh hơn so với những lão ngoan đồng này. Nhưng mà không biết vì sao. Một thân cương khí chính là vận dụng không ra.
"Gặp quỷ."
Thầm mắng một tiếng, loại cảm giác này khiến cho Lâm Cầm hồi tưởng lại thời điểm bị đánh tơi bời ở Phủ Thành Chủ trước đó, chẳng lẽ Lâm gia ta cũng có loại trận pháp áp chế cương khí kia?
Cửu Long Thành dị động, chín đại gia tộc biến hóa, tự nhiên là không thể gạt được con mắt của Trần Khuynh Địch.
"Con m* nó! ?"
"Cuối cùng cũng đến!"
"Người đâu!"
"Cầm vũ khí!"
"Chúng ta chuẩn bị chơi lớn!"
Trần Khuynh Địch đã chờ cái giờ khắc này rất lâu rồi.
Rốt cục! Đám người này cũng muốn tạo phản!
Trần Khuynh Địch xem như là hơi cảm nhận được một chút tâm tình của Thánh Thượng Đại Càn năm đó, loại cảm giác chăm sóc đối phương tỉ mỉ hơn nữa còn có chờ mong bọn họ tạo phản vi diệu này...
Kỳ thật, ở trong khoảng thời gian này, Trần Khuynh Địch đối với chín đại gia tộc Cửu Long Thành cũng không có ác cảm lớn như vậy, nên nói như thế nào đây, sai không phải là bọn họ, mà sai chính là sự vô tri của bọn họ, đương nhiên chuyện này kỳ thật cũng quy công cho Đại Càn phong tỏa tin tức qua nhiều năm như vậy thật sự là làm quá tốt.
Có một câu nói rất hay, rớt lại ở phía sau thì sẽ bị đánh.
Chín đại gia tộc ở Tuần Châu Đạo bị ngăn cách với ngoại giới quá lâu, rớt lại ở phía sau cũng quá xa, thật giống như là các địa phương khác đều đã tiến vào xã hội chủ nghĩa tư bản, mà bọn họ còn đang ở trong xã hội nô lệ nguyên thủy vậy, chênh lệch thật lớn ở giữa thời đại cùng với chế độ đã quyết định chênh lệch thực lực ở giữa hai bên.
Cho nên, chỉ cần đè bọn hắn xuống đất hung hăng đánh một trận là xong việc.
Mặc dù Tuần Châu Đạo phát sinh phản loạn sẽ ảnh hưởng đến sự thống trị của Đại Càn, nhưng đó là ở phía dưới tình huống Đại Càn trấn áp bất lực, chỉ cần có thể ở giải quyết phản loạn ở trong cùng một ngày, căn bản sẽ không có ảnh hưởng gì, về phần có thể làm

được hay không...
Nói đùa, như vậy cũng không trấn áp được vậy Trần Khuynh Địch ta còn có tác dụng gì?

Chương 926: Trấn Cương Thạch Bia

"Người đâu!"
"Cầm vũ khí!"
"Vâng!"
Ở dưới mệnh lệnh của Trần Khuynh Địch, nhân thủ cũng đã sớm chuẩn bị xong nhao nhao hành động.
Một nửa trở lên là võ giả Hoàng Thành Tư đi theo Trần Khuynh Địch, còn lại thì là tinh nhuệ thủy sư Kinh Thành, mà gần như đồng thời, hạm đội ở bến cảng Cửu Long Thành cũng nhận được tin tức.
Ở một bên khác, tại biên giới Tuần Châu Đạo, một tấm bia đá tráng lệ cao tới trăm trượng rộng lớn đứng sừng sững ở biên giới giữa Tuần Châu Đạo với ngoại giới, nhìn như bia đá thông thường, lại giống như ngọc trụ chống trời, ở bên trên chống đỡ cửu thiên, ở phía dưới nối với cửu u, phảng phất như chống đỡ thiên địa, nhưng lại một mực phong tỏa Tuần Châu Đạo.
Đây là Trấn Cương Thạch Bia!
Tuần Châu Đạo chung quy vẫn là một địa phương không ổn định, lại ở trong đại địa Trung Nguyên, ba vị Võ Hầu Đại Càn trấn thủ, phong tỏa qua nhiều năm như vậy, có thể thấy được sự coi trọng của Đại Càn với Tuần Châu Đạo, mà vì phòng ngừa có người lẻn vào, ngày xưa Thánh Thượng Đại Càn đã đích thân đúc một tòa bia đá đứng ở nơi đây. Ở trên tấm bia đá viết sắc lệnh của Thánh Thượng Đại Càn.
Đại Càn Võ Đế lập bia ở đây, vĩnh trấn Tuần Châu Đạo! Thấy lệnh như thấy người!
Chính là do có một tấm bia đá như vậy đặt ở chỗ này, kết nối với Tổ Long Trung Nguyên, qua nhiều năm như vậy, các thế lực có lòng dạ bất chính cũng không dám tiến bên trong vào Tuần Châu Đạo, châm ngòi khiến cho Tuần Châu Đạo hỗn loạn, thẳng đến khoảng thời gian gần đây, Tổ Long Trung Nguyên bị thương nhiều lần, mới khiến cho tấm bia đá này dần dần mất đi hiệu dụng.
Mà vào giờ khắc này, ở bên ngoài biên giới mà bia đá xác định, từng tòa quân doanh san sát, hội tụ thành một thể, rõ ràng là một đội quân có số lượng khổng lồ, chia thành ba bộ phận, mỗi một quân doanh đều tự có khí huyết trùng thiên, chiếu rọi trời cao, chia tách tầng mây, phân biệt diễn hóa ra mấy chữ lớn dữ tợn đỏ như máu: Liệt! Hầu! Bá!
Liệt Võ Hầu, Hầu Võ Hầu, Bá Võ Hầu, ở bên trong chín vị Võ Hầu Đại Càn trấn áp đại địa Trung Nguyên, ba vị này cũng được coi là tầm trung, đã là cường giả Võ Đạo Tông Sư phá hai cửa ải võ đạo, nếu như tụ tập lực lượng của Võ Hầu Quân, coi như là Võ Đạo Tông Sư Sinh Tử Quan cũng hoàn toàn có thể chiến một trận.

Đặt ở trước kia, ba vị Võ Hầu cùng nhau xuất hành, loại đội hình này tuyệt đối sẽ khiến cho Trung Nguyên chấn động, làm cho lòng người bàng hoàng.
Mà bây giờ cho dù cường giả Hỏa Luyện Kim Đan hiện thế liên tiếp, thanh thế của ba vị Võ Hầu vẫn không hề tầm thường, từ thánh địa võ đạo trở xuống, cơ hồ đều có thể quét ngang tuyệt đại bộ phận thế lực, mà thánh địa võ đạo, là lĩnh vực do cường giả Đại Càn tầng cao hơn phụ trách, không cần bọn họ quan tâm.
Nhưng vào lúc này, ba vị Võ Hầu này lại lộ ra biểu tình kính sợ đọc công văn vừa mới lấy được.
"Là vị kia?"
"Hẳn là không sai."
"Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, vị này thế nhưng là kẻ hung hãn, hơn nữa chức quan của hắn thế nhưng đã khiến cho vô số người trong triều bị sốc, thậm chí là ngay cả Tể Tướng cũng đều bị kinh động."
"Dù sao thì loại tốc độ thăng quan này cũng quá nhanh."
"Lại là người tông phái."
"Nói năng cẩn thận!"
Ba vị Võ Hầu trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Hầu Võ Hầu mở miệng nói trước tiên: "Nếu Đại đô đốc đã hạ lệnh, vậy thì cứ chấp hành theo là được rồi, Tuần Châu Đạo nhảy nhót lâu như vậy, nếu như mang theo quân lệnh, ta đã sớm suất quân giết vào cấp cho bọn hắn một chút giáo huấn, lần này coi như là hợp ý ta."
"Đúng thế."
"Vậy liền tiến quân!"
Ba vị Võ Hầu ra lệnh một tiếng, cả tòa quân doanh chấn động ầm ầm, một nhánh Võ Hầu Quân chính là mười vạn binh mã, bây giờ ba nhánh Võ Hầu Quân đồng thời xuất động, khí huyết của 30 vạn đại quân hội tụ vào cùng một chỗ, ba chữ lớn đại biểu cho ba vị Võ Hầu ở trên không trung, vào thời khắc này cũng dần dần dung hội thành một thể.
Cuối cùng hóa thành một chữ "Càn"!
Ầm ầm! Đại Càn qua nhiều năm như vậy, ít khi xuất động đại quân, cỗ khí huyết trùng thiên này khiến cho không ít người ở khu vực chung quanh Tuần Châu Đạo đều là vạn phần rung động, lượng biến gây nên chất biến, loại quân đội có kích cỡ này, ba vị Võ Hầu ở dưới sự gia trì của binh trận Đại Càn, cho dù là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều phải ghé mắt.
Tại Tu Di Sơn, trong bảo điện Đại Hùng.
Đàm Không nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra, hai mắt lấp lóe ánh vàng, trực tiếp nhìn về phía phương hướng Tuần Châu Đạo, chỉ chốc lát sau mới cúi đầu xuống thấp giọng than nhẹ: "A Di Đà Phật."
"Rốt cục cũng muốn động thủ sao?"
Sau khi nhắm mắt suy tư trong chốc lát, Đàm Không mở hai mắt ra

lần thứ hai, chỉ là lần này hắn lại nhìn về phía phương hướng Tàng Kinh Các Phật Môn, ở trên sắc mặt mang theo vài phần mê hoặc.
Tuệ nhãn của hắn có thể trực tiếp nhìn thấy trên đỉnh Tàng Kinh Các, đó là địa phương đặt [Tam Sinh Tam Thế Nhân Quả Kinh].
Bản kinh thư này còn có một cái tên khác - Già Bì La Vệ Kinh, hàm nghĩa ở trong đó chính là đại bí của Phật Môn. Nhưng bất kể như thế nào...
"Phật Tử đã xuất thế."
"Thiên hạ đại loạn, là lúc Phật Môn đại hưng..."
"Chỉ là..."
Đàm Không nhíu chặt lông mày, hắn muốn âm thầm nhúng tay vào Tuần Châu Đạo, nhưng lại sợ Thánh Thượng Đại Càn trở mặt cùng với hắn, dù sao hiện tại Tổ Long Trung Nguyên cũng liên tục bị thương, có trời mới biết tâm tình của Thánh Thượng Đại Càn hiện tại là như thế nào, nói không chừng là vừa vặn muốn tìm người phát tiết đây, vạn nhất mình đụng trúng họng súng chẳng phải là sẽ bị bệnh thiếu máu.
"Được rồi." Lắc đầu, Đàm Không chém rụng chấp niệm ở trong lòng, một lần nữa nhắm mắt lại.
Sự tình ở Tuần Châu Đạo coi như xong, trong khoảng thời gian này nên khiêm tốn một chút, huống chi...
Tổ Long Trung Nguyên đã bị thương hai lần, chỉ kém một lần nữa, liền sẽ triệt để rơi vào trạng thái ngủ say, vào trước đó, sự tình ở Tuần Châu Đạo cũng chỉ có thể nói là tiểu đả tiểu nháo (*), chỉ là một đám người đi ra từ nơi chật hẹp nhỏ bé, tạo phản cũng không làm nên trò trống gì, tầm mắt cần phải nhìn xa hơn một chút.
*Tiểu đả tiểu nháo: ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang ý nghĩa trêu đùa, hài hước.
Kỳ thật còn có một lựa chọn đáng tin cậy hơn.
Thí dụ như:
Đại Chu.

"Làm rất tốt!"
Trong lòng đất Xa Trì Quốc tại Tây Vực, Chu Hoành Đế nhận được tin tức kích động nói ra.
"Tổ Long Trung Nguyên đã bị thương hai lần."
"Trong chín đại Võ Hầu có ba vị đều tiến về Tuần Châu Đạo, sáu vị khác chỉ còn hai vị lưu thủ, còn lại tuyệt đại bộ phận đều điều động đến Tây Vực cùng với Nam Cương, phụ trách ngăn cản 36 Quốc Tây Vực xâm lấn, cùng với tiêu diệt Man tộc ở Nam Cương, Đô Hộ Phủ Bắc Nhung mạnh nhất thì bị kiềm chế không có cách nào động đậy."
"Ở trong nội bộ trống rỗng!"
"Ha ha ha!"
"Bị lừa rồi a Càn Võ! Bàn về đấu trí ngươi cuối cùng vẫn không thể

thắng được ta!"
"Rốt cục đã bị ta bắt lấy cơ hội!

Chương 927: Rớt lại phía sau

Ở Nghiễm Hối Lâu tại Cửu Long Thành, toà lầu cao này cũng được coi là có lịch sử lâu đời, chính là vào sau khi chín đại gia tộc nhập chủ Cửu Long Thành năm đó, là địa phương các gia tộc hội tụ lần thứ nhất, định ra minh ước không xâm phạm lẫn nhau.
Mà bây giờ, ở bên trong chín đại gia tộc, ngoại trừ Lâm gia, tám đại gia tộc khác tụ tập ở nơi này lần thứ hai, toàn bộ các đại gia tộc đều rút tư binh nhà mình ra, trang bị cho bọn hắn áo giáp cùng với binh khí tinh xảo được âm thầm chế tạo, hành động ở dưới sự suất lĩnh của tám vị gia chủ.
Chỉ là từng cảnh tượng ấy, rơi vào trong mắt của Trần Khuynh Địch lại khiến cho hắn cảm thấy buồn cười.
Trước đó cũng đã nói, Tuần Châu Đạo đã bị phong tỏa rất lâu. Ba mặt bị bao vây, một mặt thì hướng ra biển, nhìn như tự do, trên thực tế lại nằm ở dưới sự giám thị của Phủ Đô Hộ Đông Hải, mà để bảo đảm sự an ổn của Tuần Châu Đạo, chọn lựa của các đời hoàng triều đều là chính sách phong tỏa tiêu chuẩn nhất, một người bị phong tỏa quá lâu, tự nhiên là lạc hậu so với thời đại.
Thật giống như là tám đại gia tộc, không có người nào là ở cái thời đại hỗn loạn kia, mà là ở trong thời đại riêng của mình, cho dù là đều đã thất bại, cũng đều đã từng tranh qua thiên hạ cùng với Thái Tổ khai quốc ở cái thời đại kia, truyền thừa và nội tình của gia tộc tuyệt đối không kém hơn Tần gia ngày xưa bao nhiêu, nhưng vì sao trên thực tế biểu hiện ra ngoài lại yếu như vậy?
Nguyên nhân rất đơn giản, vào thời điểm bị đuổi đến Tuần Châu Đạo lúc trước, truyền thừa của những gia tộc này đã không còn hoàn chỉnh.
Võ giả từ cảnh giới Võ Đạo Tông Sư trở lên bị loại bỏ hoàn toàn, toàn bộ võ học cùng loại cũng bị phế sạch, chỉ còn lại có công pháp Hậu Thiên, Tiên Thiên, cùng với vài môn công pháp Võ Đạo Tông Sư. Ở dưới loại thao tác này, những gia tộc này trên cơ bản đã bị phế bỏ một nửa.
Một nửa còn dư lại, thì là hình thành ở trong tuế nguyệt dài lâu, ngăn cách mua bán vũ khí, ngăn cách giao lưu võ học, khiến cho chín đại gia tộc chỉ có thể giậm chân tại chỗ ở trong Tuần Châu Đạo, thậm chí ngay cả đại thế thiên hạ hôm nay cũng đều không làm rõ ràng được, nhìn qua là một con quái vật khổng lồ, kì thực lại là miệng cọp gan thỏ.
Lấy một ví dụ đơn giản nhất, đám Tộc binh mà tám đại gia tộc tụ tập lại này.
Tu vi đúng là đã đủ rồi, có một lượng lớn Hậu Thiên đỉnh phong,

Tiên Thiên cũng có không ít, nhưng chỗ ưu tú cũng chỉ vẻn vẹn có tu vi, khí chất ở trên người kém xa lão binh có kinh nghiệm sa trường, võ học mang ở trên người cũng là sản phẩm đã rớt lại phía sau hơn mấy ngàn năm trước, uy lực không có cách nào sánh ngang cùng với võ học đương đại.
Quan trọng nhất là, vũ khí đều là sản phẩm mà Đại Càn đã đào thải không biết bao lâu.
Ở bên trong Tuần Châu Đạo nghiêm cấm mua bán vũ khí, tám đại gia tộc đã bí mật tự sản xuất, đều là dựa vào bản vẽ binh khí mà tổ tông truyền xuống, là đồ cổ vào mấy ngàn năm trước, thời đại thay đổi, hiện tại ai còn dùng những sản phẩm đào thải này, cũng chỉ có đám người Tuần Châu Đạo này là coi chúng nó như bảo bối.
Đổi một loại thuyết pháp khác, một vị binh sĩ Hậu Thiên đỉnh phong trong quân Đại Càn, mang trang bị tiêu chuẩn của Đại Càn, có thể đánh một chầu cùng với võ giả Tiên Thiên sơ kỳ ở bên trong tư binh của chín đại gia tộc Tuần Châu Đạo.
Thắng bại giữa hai bên chỉ sợ là 5: 5, như vậy thì còn đánh cái gì?
Chỉ là rất đáng tiếc, người của chín đại gia tộc cũng không có ý thức được điểm này, thậm chí là Hạ Hòe xem như là người dẫn đầu, đứng ở tầng cao nhất Nghiễm Hối Lâu quan sát "thiên quân vạn mã" của mình, còn có một loại cảm giác nắm chắc thiên hạ, hận không thể lập tức phất phất tay tiêu diệt Đại Càn, từ đó đi đến đỉnh phong của cuộc sống.
Lúc này thủ hạ dưới trướng đã lục tục truyền đến không ít tin tức tốt, cửa thành Cửu Long Thành đã bị khống chế, bây giờ đã không có ai có thể chạy đi, ở phía bến cảng cũng đã được điều động nhân thủ qua, tin rằng qua không bao lâu nữa, tất cả thương thuyền được vũ trang liền có thể đi đến Cửu Long Thành, sau đó tiêu diệt khoảng mười chiếc tàu chiến mà tên khâm sai Đại Càn kia mang tới.
Cái gì? Ngươi hỏi ta có thể tiêu diệt đối phương hay không? Nói nhảm! Hạm đội thương thuyền được vũ trang của ta có trọn vẹn mấy trăm chiếc, đánh chìm khoảng mười chiếc tàu chiến còn không phải là rất dễ dàng? Không thể nào thua được!
Ngay cả Phủ Thành Chủ, cũng đã bị nhân mã của ta phong tỏa, có thể được mô tả như là một chuyện đơn giản và dễ hiểu, tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay! Tiếp theo chỉ cần suất lĩnh đại quân quét ngang qua là được rồi!
Hoàng đồ bá nghiệp của ta liền bắt đầu từ Cửu Long Thành!
"Khụ khụ!" Ý niệm tới đây, Hạ Hòe quyết định nói điều gì đó.
Dù sao thì ta cũng sắp suất lĩnh chín đại gia tộc, suất lĩnh nhân dân Tuần Châu Đạo lấy lại vinh quang của tổ tiên, nắm giữ Trung Nguyên một lần nữa, nếu như không nói chút gì đó khiến cho lòng người phấn chấn, biểu đạt lòng tin tất thắng của chúng ta một lần, như vậy làm sao có thể thể hiện quyền uy của người lãnh đạo đội

ngũ?
"Gia chủ, người của Lâm gia còn chưa tới?"
"Hả?" Hạ Hòe đang chọn lời nhướng mày, khá là bất mãn mà liếc nhìn quản sự Hạ gia ở bên cạnh: "Không tới? Đã xảy ra chuyện gì?"
"Căn cứ theo lời hồi báo của hạ nhân."
"Cơ hồ tất cả các tộc nhân Lâm gia đã di chuyển vào trong tổ trạch, đóng cửa không ra, dường như là không có ý định tham dự chuyện lần này, Lâm gia chủ cũng không có trả lời..."
"Cái gì?" Hạ Hòe càng nhíu mày chặt hơn.
Hắn biết rất rõ Lâm Cầm - gia chủ Lâm gia, đối phương vẫn luôn tán thành ý nghĩ của hắn, trước khi rời đi đối phương đã ước định là nhất định sẽ xuất binh, kết quả hiện tại thế mà còn chưa xuất hiện? Đã xảy ra vấn đề?
Hạ Hòe đặt mình vào hoàn cảnh của Lâm Cầm, suy tư trong chốc lát, liền hiểu rõ ra: "À, hẳn là vì nguyên nhân đám lão ngoan đồng Lâm gia kia a, xem ra Lâm Cầm còn chưa có đủ bản sự."
"Thế mà lại bị một đám lão ngoan đồng chế phục."
"Được rồi."
"Chờ sau khi khống chế Cửu Long Thành, chúng ta lại đi đến tổ trạch Lâm gia, đến lúc đó sẽ giải quyết vấn đề Lâm gia."
"Đúng."
"Đi xuống đi."
Sau khi bảo đệ tử nhà mình lui xuống, Hạ Hòe ho khan một cái lần thứ hai, sắp xếp ý nghĩ một chút, chợt tung người nhảy lên, trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ Nghiễm Hối Lâu, rơi xuống lầu chót, gió mát nhè nhẹ, thổi lất phất vạt áo của hắn, khiến cho hắn có một loại cảm giác tầm mắt bao quát non sông.
"Chư vị!"
Thanh âm của Hạ Hòe truyền khắp từ trên xuống dưới Nghiễm Hối Lâu, toàn bộ tư binh của tám đại gia tộc cũng đều nghe được thanh âm trầm ổn có lực của hắn.
"Đại Càn vô đạo!"
"Phong tỏa chúng ta ở trong Tuần Châu Đạo, khiến cho chúng ta không thể rời khỏi đây."
"Bây giờ!"
"Chúng ta nhất đại kỳ phản Càn, tìm kiếm độc lập!"
"Từ này về sau."
"Trung Nguyên!"
"Cái thiên hạ này!"
"Chúng ta sẽ tranh đoạt một chuyến!"
"Vì tương lai của Tuần Châu Đạo chúng ta!"

Chương 928: Ta đầu hàng!

Mắt thấy Hạ Hòe hùng tâm vạn trượng, vào thời điểm sắp nói ra "thử hỏi vương hầu tướng lĩnh chả lẽ không muốn như vậy hay sao?". Trần Khuynh Địch rốt cục đã không thể nhìn nổi.
Hắn đứng ở trong Phủ Thành Chủ, nhô một cái tay ra, một thân khí huyết khuấy động, chuyển hóa thành lực lượng nguyên thần thuần túy nhất phóng ra ngoài, trong chớp mắt liền bao trùm toàn bộ Cửu Long Thành, cũng rơi vào phía trên Nghiễm Hối Lâu, sau đó đưa bàn tay ra, nặng nề vung ra từ trên xuống dưới.
Ầm ầm! Thiên địa hô ứng! Lực lượng nguyên thần cưỡng ép khuấy động thiên địa nguyên khí, trong lúc nhất thời ở ngay phía trên Nghiễm Hối Lâu, mây đen quay cuồng, sấm sét nổ vang, phảng phất như một cái cái phễu vô hình to lớn, thiên địa nguyên khí trong toàn bộ Cửu Long Thành đều bị rút sạch trong nháy mắt, cuối cùng dung nhập vào trong tầng mây, hóa thành một bàn tay khổng lồ đen nhánh đập xuống một cái!
Ầm! Không có bất kỳ sự trì hoãn nào, Nghiễm Hối Lâu liền sụp đổ. Bầu không khí bỗng chốc trở nên đặc biệt xấu hổ, chuyện này giống như là hùng tâm tráng chí của Trần Thắng và Ngô Quảng năm đó, vào thời điểm dự định giương cao ngọn cờ công lý, lật đổ sự thống trị của bạo Tần, Hạng Võ đi ngang qua đột nhiên giết sạch bọn hắn vậy.
Tương phản trước sau là quá lớn.
Tuyệt đại đa số người thậm chí là còn không phản ứng kịp.
Yên tĩnh.
Đám tư binh của tám đại gia tộc ở trong cái chớp nhoáng này chỉ lo nhìn về phía Nghiễm Hối Lâu sụp đổ, sau đó cứ ngây người như vậy trong mấy giây mới xem như giật mình tỉnh lại.
"Gia chủ! ?"
"Đã xảy ra chuyện gì!"
"Sao lại thế này! ?"
Mà ở trong lúc tiếng ồn ào vang lên...
Ầm ầm! Đống đổ nát Nghiễm Hối Lâu nổ tung ầm ầm, Hạ Hòe tóc tai bù xù vọt ra từ đó, bộ dáng ăn mặc tỉ mỉ nguyên bản đã hoàn toàn biến thành bộ dáng ăn mày mặt mày xám xịt, khí tức cả người càng là suy sụp đến cực hạn, khác biệt hoàn toàn so với bộ dáng hăm hở trước đó.
"Là ai?" Hai mắt của Hạ Hòe đỏ như máu, nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, trong ánh mắt ẩn ẩn mang theo vài phần kinh khủng.
Hắn có thể cảm giác được, tu vi của đối phương viễn siêu bản thân! Đạt đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, cảm ứng đối với thiên địa nguyên

khí đã không còn tầm thường, viễn siêu võ giả Tiên Thiên và Hậu Thiên, cho nên hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, người ra tay với hắn trước đó rốt cuộc có bao nhiêu cường đại, cơ hồ là trong nháy mắt liền hút khô toàn bộ tất cả thiên địa nguyên khí trong Cửu Long Thành!
Mà loại quy mô này, cho dù mình liều mạng cũng đều khó có khả năng làm được! Đây là cảnh giới cỡ nào! ? Cửu Long Thành làm sao có thể xuất hiện loại võ giả có tu vi cỡ này, hơn nữa còn ra tay với mình, chẳng lẽ là người của Đại Càn?
"Mau đi ra!"
Mà vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch ở trong Phủ Thành Chủ nhếch miệng.
Đi ra? Nói đùa! Ngươi nói đi ra ta liền đi ra, Trần mỗ ta chẳng phải là sẽ rất mất mặt?
Bốp! Hạ Hòe còn chưa nói dứt lời, ở dưới sự thao túng của Trần Khuynh Địch, mây đen do thiên địa nguyên khí hội tụ thành ở giữa không trung diễn hóa ra một bàn tay khổng lồ đánh về phía phương hướng Hạ Hòe lần thứ hai, bất quá lần này, bàn tay khổng lồ đã bị một bóng người ngăn cản lại, không thể xử lý được Hạ Hòe.
Man Vương!
"Ồ?" Trần Khuynh Địch khẽ chau mày, nghĩ thầm: "Đây là...Hỏa Luyện Kim Đan?"
Gần như đồng thời, Hạ Hòe cũng lộ ra nụ cười tự tin.
Quả nhiên! Vào thời khắc mấu chốt Man Vương vẫn đã xuất thủ! Nói như vậy, người xuất thủ hẳn là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, mà một vị cường giả có tu vi kinh thiên động địa thế mà lại xuất hiện ở Tuần Châu Đạo, tất nhiên là do kiêng kị mình, như thế mà nói, thân phận của người thần bí kia sẽ không phải là...
Hai mắt của Hạ Hòe sáng lên! Hắn cảm thấy mình đã bắt được chân tướng!
"Là ngươi đúng không!"
"Thánh Thượng Đại Càn!"
Man Vương: "? ??"
Nói thật, gần đây Man Vương có một chút sợ bóng sợ gió, hắn bôn ba ngàn dặm, ôm lòng quyết tử, chính là vì tranh đoạt một chút hi vọng sống trong tương lai cho Man tộc, mà thứ hắn sợ nhất chính là bị Thánh Thượng Đại Càn bắt lại, kết quả là Hạ Hòe bất ngờ toát ra một câu nói như vậy, kém chút nữa đã khiến cho hắn đau eo sốc hông.
Thánh Thượng Đại Càn? Ở đâu? Sao ta không thấy?
Sau chốc lát Man Vương mới phản ứng được, khuôn mặt rám nắng đỏ lên vì tức.
Mà đổi thành một bên, Hạ Hòe đột nhiên bị Man Vương nhìn hằm hằm thì là không hiểu ra sao, bất quá sau một giây hắn liền quên đi

loại chuyện nhỏ này, thay vào đó thì là cảm giác hưng phấn nồng đậm: "Tấm thân nghìn vàng không ngồi trong căn nhà sắp đổ, Thánh Thượng Đại Càn ngươi lại dám đơn thương độc mã xuất hiện ở chỗ này!"
"Man Vương đại nhân!"
"Đây chính là cơ hội tốt nhất cử hủy diệt Đại Càn a!"
"Mau mau xuất thủ! Tiêu diệt Thánh Thượng Đại Càn!"
Man Vương: "? ??"
Tiêu diệt Thánh Thượng Đại Càn? Ta nếu như có thể xử lý Thánh Thượng Đại Càn, còn cần ngươi để làm gì! ?
Lúc này Man Vương ngược lại bị Hạ Hòe làm cho tức cười, mấy ngày nay hắn cũng coi như là biết được một chút sự tình về Tuần Châu Đạo, đối với sự vô tri của đám người này tự cho là đã chuẩn bị tâm lý...nhưng vẫn không ngờ được bọn hắn thế mà có thể vô tri đến trình độ này.
Không có cách nào.
Ở dưới cảm giác khó thở, Man Vương đang định khiển trách Hạ Hòe vài câu, kết quả là còn chưa nói ra miệng, một cỗ cảm giác nguy cơ kịch liệt dâng lên từ trong lòng trong nháy mắt, khiến cho hắn không thể không thay đổi ánh mắt, bỗng nhiên nhìn về phía phương hướng Phủ Thành Chủ, mà ở nơi đó, một cột ánh sáng màu xanh bốc thẳng lên, chui vào thương khung.
Nương theo đó là giọng nói nghi ngờ.
"Man Vương?"
"Ngươi là Man tộc?"
"Con m* nó?"
Đây thật sự là niềm vui bất ngờ ngoài ý liệu a! Vốn cho rằng lần này chiến lợi phẩm chỉ có chín đại gia tộc.
Không ngờ được còn có quà tặng kèm?
So sánh cùng với Trần Khuynh Địch bình tĩnh, tâm trạng của Man Vương cũng không được tốt như vậy.
Cơ hồ là trong nháy mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch, Man Vương liền hiểu: Mình không phải là đối thủ của người trẻ tuổi kia.
Không cần thăm dò, ở bên trong cảm ứng nguyên thần của Man Vương, hắn thậm chí còn không nhìn thấy Trần Khuynh Địch, có thể nhìn thấy chỉ có cỗ khí huyết như biển cả kia, còn có một đôi thiết quyền chìm ở trong biển máu, phá toái hư không, rung chuyển thiên địa, khiến cho nguyên thần của hắn đều là ẩn ẩn có một chút đau nhói.
Đương nhiên! Man Vương có thể trèo lên đỉnh đỉnh phong Man tộc, há lại là người bình thường! Man Vương giơ hai tay lên như thiểm điện! Giơ lên cao khỏi đầu! Năm ngón tay mở ra!
"Ta đầu hàng!"
Hạ Hòe: "? ??"

Đám người còn lại: "? ??"
Loại thao tác này của Man Vương không chỉ khiến cho Trần Khuynh Địch lúng túng, thậm chí là khiến cho Hạ Hòe còn có các đệ tử gia tộc khác đều cảm thấy tê cả da đầu, nhất là Hạ Hòe, hắn hoàn toàn không có cách nào lý giải, trước đó vào thời điểm gặp mặt, Man Vương phảng phất như là tồn tại vô địch, bây giờ lại trực tiếp giơ tay đầu hàng.

Chương 929: Nể mặt ngươi?

Hơn nữa đối tượng đầu hàng còn chỉ là một vị khâm sai Đại Càn.
Không đúng...không phải là khâm sai?
"Thánh Thượng Đại Càn? !" Hạ Hòe rống lên giận dữ: "Ngươi là Thánh Thượng Đại Càn! ?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Kẻ này đến cùng đang nói cái gì thế?
Có một chút nhức đầu vuốt trán, Khuynh Địch quyết định không suy nghĩ nhiều nữa, dù sao thì đám cựu quý tộc này tụ binh ở Nghiễm Hối Lâu, đã tạo thành một trận tạo phản thực sự.
Mình xét nhà của bọn hắn có thể nói là thay trời hành đạo, thực thi công lý, tin rằng là ai cũng không thể phản đối.
Ừm, quản nhiều như vậy để làm gì.
Trước tiên bắt bọn hắn rồi lại nói!
Động ý niệm, khí huyết
Mà đối mặt sự phong tỏa của Trần Khuynh Địch, Man Vương cắn răng nói: "Ngươi còn không định đi ra? !"
Vừa dứt lời, ở ngay phía trên Cửu Long Thành, lại là một vết nứt không gian mở ra, sen trắng đầy trời giáng xuống từ trên trời.
"Man Vương đại nhân an tâm đừng vội."
"Trần cung chủ cũng vậy."
"Oan gia nên giải không nên kết, không bằng hai vị hãy cho Vô Sinh Đạo chúng ta mặt mũi, đều lùi lại một bước..."
Lời còn chưa dứt, Trần Khuynh Địch chính là không nhịn được mà cười ra tiếng.
Nể mặt ngươi? Làm ơn! Ta, Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, quan tòng nhất phẩm đương triều, phụng chỉ xét nhà! Ngươi cũng không phải là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh. Dựa vào cái gì mà ta phải nể mặt ngươi? Ngây thơ!
Không đợi đối phương nói xong, Trần Khuynh Địch liền đánh ra một quyền về phía vết nứt không gian.
Kịch bản không phải là như vậy, đối với kế hoạch lần này, Bạch Liên vốn dĩ là rất có lòng tin.
Tiến hành thuyết phục Man Vương, còn có kích động chín đại gia tộc tạo phản, mọi thứ đều được tiến hành rất thuận lợi, bất quá đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì chín đại gia tộc cũng là một đám gia hỏa ngu xuẩn lại vô tri, Bạch Liên thậm chí không cần bày bố trong bóng tối, chỉ cần dựa vào ngôn ngữ liền có thể khiến cho đám người tự cho là đúng bọn hắn tạo phản.
Về phần Man Vương, mặc dù có một chút phiền toái nhỏ, nhưng cũng đã thuyết phục thành công.

Man Vương đầu hàng cũng là ước định với Bạch Liên trước đó, như vậy sẽ có thể trợ giúp Trần Khuynh Địch bình định Tuần Châu Đạo.
Không sai, ta tới chính là để giúp ngươi đó Trần Khuynh Địch!
Đương nhiên, mục đích của Bạch Liên cũng không phải là trợ giúp Trần Khuynh Địch, mà là một lần hợp tác với Đại Chu.
Không bằng nói cho tới nay, Đại Chu vẫn chính là minh hữu kiên định của Vô Sinh Đạo, lúc trước Vô Sinh Đạo bị Thánh Thượng Đại Càn giận dữ đạp phá sơn môn, đánh cho tàn phế một nửa, nếu không phải Đại Chu ra tay giúp đỡ vào thời khắc mấu chốt, khiến cho Vô Sinh Đạo đào thoát thành công, chỉ sợ là hiện tại ở trong thiên hạ cũng chỉ có chín cái thánh địa võ đạo.
Mà lần này, cũng là mưu đồ của Vô Sinh Đạo cùng với Đại Chu.
Từ khi Tổ Long Trung Nguyên bị thương cho đến nay, Hoành Võ Đế Đại Chu ở bên kia cũng đã rục rịch, cảm thấy đây là thời điểm cầm vũ khí lên nổi dậy, tạo phản vì công lý, bất quá Hoành Võ Đế mặc dù có dã tâm lớn, nhưng vẫn rất tỉnh táo, mà hắn cũng không phải không hiểu lời nói của con trai bảo bối nhà mình -Thái Tử Hoành Xương.
Nói ngắn gọn chính là năm chữ: súng bắn chim đầu đàn.
Nếu như Đại Chu dẫn đầu tạo phản, Tổ Long Trung Nguyên bị thương, lực khống chế giảm mạnh, Đại Càn đang vội vã tìm người để giết lập uy, nói không chừng sẽ để mắt tới Đại Chu đầu tiên, hạ quyết tâm tiêu diệt Đại Chu, đây cũng không phải là điều mà Hoành Võ Đế muốn thấy, cho nên hắn phải chuyển dời lực chú ý.
Đại Càn phân bố binh lực đều bày ở bên ngoài, ba đại cấm quân cường hãn nhất còn có Kim Ngô Vệ tọa trấn ở Kinh Thành là không thể bị điều động một cách tùy tiện. Còn bốn đại Đô Hộ Phủ thì đều rơi vào vũng bùn chiến tranh, nhất là Tây Vực.
Sau khi Vạn Lý Liên Doanh bị phá, Tây Vực liền biến thành một cái cối xay thịt, trở thành một cái hố lớn không thể lấp đầy, ở phía Tây Vực đã là đâm lao phải theo lao, nhất định phải không ngừng tăng binh, mà ở phía Đại Càn cũng không có khả năng từ bỏ phòng tuyến, cho nên chỉ có thể điều động quân dự bị ở trong nước, sử dụng chiến thuật thêm dầu đối đầu cùng với Tây Vực.
Nhưng ngay cả là như vậy, chín đại Võ Hầu Quân ở trong quốc nội Đại Càn lại vẫn án binh bất động như cũ.
Ở trong quốc nội, Đại Càn vẫn có sức chiến đấu cực mạnh, mặc dù Đại Chu qua nhiều năm như vậy cũng đã tích lũy được một chút vốn liếng, nhưng nếu đánh thật, thật đúng là không nhất định có thể đánh thắng được.
Cho nên cần phải có người đứng ra hấp dẫn hỏa lực.
Ngay vào thời điểm Hoành Võ Đế buồn rầu, Nam Cương đã đưa than củi đến sưởi ấm.
Ở bên trong bốn đại Biên Hoang, nơi yên ổn nhất đúng là Nam

Cương, kết quả không biết vì sao, ở trong nội địa Nam Cương đột nhiên xảy ra vấn đề, Đại Càn tự nhiên là không có lý do không đánh chó mù đường, lập tức tập kết đại quân, dự định xuất binh Nam Cương, nhất cử giải quyết tai hoạ ở Nam Cương, đồng thời giải phóng binh lực ở Đô Hộ Phủ Nam Cương.
Chiến thuật là rất chính xác, nhưng ở giữa lại có một khoảng trống lớn về thời gian, vì tiêu diệt Nam Cương, chín đại Võ Hầu Quân đã bị ép rút ra một bộ phận.
Hoành Võ Đế lập tức bắt lấy cơ hội, thế cho nên mới có sự tình Vô Sinh Đạo kích động tạo phản.
Đây cũng là ám cục mà Vô Sinh Đạo cùng với Đại Chu đã bày ra trước đây thật lâu, Bạch Liên đã sớm bí mật ẩn núp vào Tuần Châu Đạo từ mấy chục năm trước, chính là vì ngày hôm nay, hơn nữa cũng chính là do công pháp quỷ dị của Vô Sinh Đạo, bằng không nếu đổi thành người khác thật đúng là không nhất định có thể vượt qua Trấn Cương Thạch Bia mà Thánh Thượng Đại Càn lưu lại.
Kế hoạch rất đơn giản, kích động Tuần Châu Đạo tạo phản, tiến thêm một bước kiềm chế binh lực Đại Càn, yêu cầu không cao, chỉ cần tạo ra một khoảng thời gian chênh lệch là được rồi, khiến cho Phủ Đô Hộ Đông Hải nằm ngoài sự khống chế của Đại Càn, còn có lôi kéo ba nhánh Võ Hầu Quân đi vào, kể từ đó ở trong nội bộ Đại Càn trở nên trống rỗng, Đại Chu liền có cơ hội.
Cái kế hoạch này mặc dù bất lợi đối với Đại Càn, nhưng đối với Trần Khuynh Địch đang ở trong Tuần Châu Đạo lại có chỗ tốt.
Vô Sinh Đạo chủ động hỗ trợ, khiến cho chín đại gia tộc tạo phản, để cho Trần Khuynh Địch lấy cớ trấn áp chín đại gia tộc, còn không tranh đoạt gì với hắn, nhìn thoáng qua…đây không phải chính là người tốt hay sao?
Bạch Liên vốn dĩ đã chuẩn bị xong.
Nàng dự định dựa vào ba tấc lưỡi của mình, kết một thiện duyên với Trần Khuynh Địch, tạo mối quan hệ tốt, ngươi tốt ta tốt mọi người tốt, há không phải tốt thay?
Ai có thể ngờ được tên gia hỏa này không nói hai lời liền đấm nàng một quyền.

Chương 930: Rất có đạo lý

"Ầm!" Hư không nứt ra.
Bạch Liên lộ ra thần sắc khó coi, khá là tức giận nhìn Trần Khuynh Địch bình tĩnh tự nhiên, có một loại cảm giác sắp phát điên.
"Trần cung chủ đến tột cùng là có ý gì?"
"Có ý gì?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch hơi hơi sáng lên: "Lời này hẳn phải là do ta hỏi mới đúng, vào lúc nào mà trấn thủ Tuần Châu Đạo thế mà lại trở thành người Vô Sinh Đạo?"
Bạch Liên nghe vậy liền nghiêng đầu hỏi: "Không được sao?"
"Đây là chuyện thường tình!"
"Trần cung chủ thân làm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, Cung chủ Vạn Thọ Cung danh chấn giang hồ, không phải cũng là quan viên Đại Càn hay sao, ta mặc dù là người Vô Sinh Đạo, nhưng ngưỡng mộ Đại Càn phồn hoa, thương xót bách tính thiên hạ, cái chức vị trấn thủ Tuần Châu Đạo này cũng là có được bằng vào chân tài thực học, có vấn đề gì sao?"
"Hơn nữa lần này ta thân là trấn thủ Tuần Châu Đạo, suy nghĩ vì sự phát triển trong tương lai của Tuần Châu Đạo, đặc biệt ra tay giúp ngươi trấn áp chín đại gia tộc, quét dọn một khối u nhọt cho Đại Càn, đây chính là công lao to lớn, cũng là bổn phận của trấn thủ Tuần Châu Đạo, chẳng lẽ có chỗ nào không đúng sao?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Con m* nó, lời này nghe vào rất có đạo lý a! Không có chỗ nào là không đúng!
Nhìn Trần Khuynh Địch đờ đẫn, Bạch Liên không khỏi cười thầm trong lòng, tiểu tử, vẫn còn rất trẻ tuổi a.
Trước đó còn nghe nói, giang hồ đồn rằng Trần Khuynh Địch trí kế vô song, không phải là kẻ tầm thường, hiện tại xem ra vẫn là có tiếng không có miếng a!
Dừng lại một chút, Bạch Liên tiếp tục nói: "Huống hồ lần này ta còn vì Trần cung chủ mang đến một phần đại lễ, Man Vương chủ động chui đầu vào lưới, chỉ cần bắt hắn lại, tin rằng cung chủ tất nhiên có thể được Thánh Thượng Đại Càn coi trọng thêm một bước, không biết như vậy đã có thể bỏ đi thành kiến của Trần cung chủ đối với ta hay chưa? Lần này ta tới thế nhưng là để giúp ngươi."
Mưu đồ của Vô Sinh Đạo cùng với Đại Chu đều ở trong bóng tối.
Mà Trần Khuynh Địch lại không thể biết rõ phần mưu đồ này, Bạch Liên có lòng tin, coi như không thể tiêu trừ sự cảnh giác của Trần Khuynh Địch, chí ít cũng có thể khiến cho hắn nhận một phần ân tình của mình.
Trần Khuynh Địch hiện tại cũng không phải là Trần Khuynh Địch

trước kia.
Cung chủ Vạn Thọ Cung vẫn là rất quý trọng nhân tình, chỉ là rất đáng tiếc, sự tình đáp ứng Man Vương trước đó lại là không thể thực hiện.
Bạch Liên mỉm cười đối với Man Vương, trước đó vào thời điểm nàng lừa phỉnh Man Vương, đã cố ý che giấu tin tức của Trần Khuynh Địch, bảo rằng ở trong Tuần Châu Đạo chỉ là một đám võ giả có thực lực yếu đuối, căn bản không có Hỏa Luyện Kim Đan, này mới khiến cho Man Vương đáp ứng trợ giúp chín đại gia tộc tạo phản.
Trên thực tế thì sao? Tự nhiên là gạt người, Man Vương chỉ được coi như là quân cờ mà thôi.
Hiện tại đã đến thời điểm thu hoạch, những gì đã từng hứa hẹn tự nhiên là không được thực hiện gì hết, về phần một chút thất tín này, ở trong lòng của Bạch Liên tự nhiên là không có một chút áy náy nào.
Nhưng mà, Man Vương từ lúc vừa mới bắt đầu vẫn giữ yên lặng, lại là đột nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn Bạch Liên tràn đầy lòng tin một cái, chợt khẽ nhếch khóe miệng.
Gần như đồng thời…
"Ngươi thật sự cho rằng đại nhân sẽ dễ dàng bị ngươi tính toán như vậy hay sao, Bạch phu nhân?"
Một thanh âm phá vỡ yên tĩnh, chợt chỉ thấy một đạo thân ảnh áo bào đen chậm rãi đi ra từ bên trong chín đại gia tộc, trong ánh mắt nhìn về phía Bạch Liên mang theo vài phần đùa cợt.
Rõ ràng là Quỷ Ảnh đã lâu rồi không thấy!
Ở trong nháy mắt Quỷ Ảnh đi ra từ trong trận doanh của chín đại gia tộc, Bạch Liên liền biết sự tình có một chút không bình thường.
"Thú vị." Bạch Liên khẽ nhếch khóe miệng: "Ngươi có biết không, Hoành Võ Đế vẫn một mực cảm thấy đáng tiếc vì bỏ lỡ một nhân tài như ngươi, không ngờ được một tên tiểu tốt cảnh giới Tiên Thiên ngày xưa, lại có thể trở thành quan viên triều đình, xem ra Trần cung chủ thật đúng là rất tín nhiệm một kẻ phản đồ như ngươi nhỉ Quỷ Ảnh?"
Quỷ Ảnh mặt không đổi sắc, nói: "Không phải là do bọn họ bỏ rơi ta trước hay sao?"
"Cho nên?" Bạch Liên hơi hơi nheo đôi mắt phượng lại: "Ngươi dường như là đã sớm cấu kết với Man Vương đại nhân, đã đạt thành thỏa thuận gì đó? Không ngờ được Man Vương đại nhân thế mà lại ngây thơ như vậy, đến trình độ này rồi vậy mà còn lựa chọn hợp tác cùng với Đại Càn? Thật sự cho rằng Đại Càn sẽ bỏ qua cho Man tộc các ngươi hay sao?"
"Ha ha!" Đối với sự trào phúng của Bạch Liên, Man Vương cười ha hả.
"Tối thiểu thì ta cảm thấy, chuyện này đáng tin hơn nhiều so với kích động Tuần Châu Đạo phản loạn."

"Không phải sao?"
Quả thật, ở dưới sự cai trị của Man Vương, bây giờ Man tộc đã rơi vào tình trạng bốn bề thọ địch, nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, chuyện này con m* nó là do lỗi của Man Vương hay sao? Lưu lạc đến nước này, tất cả đều là do đám đồng đội heo Man Thần giáo kia cản trở, Man Vương thật sự là hữu tâm vô lực, khó có thể ngăn cơn sóng dữ.
Cho nên, Man Vương cũng không phải là kẻ ngu, hắn biết rất rõ, nếu như hắn thực sự kích động Tuần Châu Đạo phản loạn, có lẽ sẽ có thể đạt tới hiệu quả hấp dẫn lực chú ý của Đại Càn, nhưng ở một phương diện khác, chuyện này cũng sẽ khiến cho Đại Càn cực kỳ thống hận đối với Nam Cương, không giống như kế hoạch ban đầu của hắn, có thể nói là càng bất lợi hơn.
Mà kế hoạch lúc đầu của hắn, cuối cùng Tây Vực sẽ cõng nồi (mang tiếng oan), nhưng đám người chín đại gia tộc phế vật ở Tuần Châu Đạo này, ngay cả cõng nồi cũng không cõng được, làm sao có thể lọt vào mắt của Man Vương, nếu như thật sự rơi vào tuyệt lộ, Man Vương có lẽ sẽ được ăn cả ngã về không, sẽ còn tận tâm tận lực hợp tác cùng với Bạch Liên.
Nhưng vào trước đó...Quỷ Ảnh đã tìm tới cửa, mang theo sắc lệnh Hoàng Thành Tư, ném cành ô liu ra đối với Man Vương, chỉ cần hắn phối hợp thật tốt, hành động quân sự của Đại Càn đối với Nam Cương liền có thể thương nghị.
Kết quả là...
"Ta cảm thấy hứa hẹn của quan tòng nhất phẩm Đại Càn, hắn là có uy tín cao hơn Vô Sinh Đạo thân làm Ma Giáo, trên thực tế cũng xác thực là như thế."
Bạch Liên nhíu mày, ở trong ánh mắt nhìn về phía Quỷ Ảnh nhiều hơn mấy phần sát khí.
Thân làm Thánh Mẫu của Vô Sinh Đạo, Bạch Liên cũng là hạng người có tâm tư bén nhạy, không cần giải thích cặn kẽ, chỉ cần một chút manh mối có liên quan, Bạch Liên liền lập tức có thể suy luận ra chi tiết cụ thể ở sau lưng chuyện này.
"Như vậy xem ra."
"Nhất cử nhất động của ta đã sớm bị Đại Càn phát hiện?"
"Ngươi cho rằng thế nào?" Quỷ Ảnh khẽ cười nói: "Sự coi trọng của Đại Càn đối với Tuần Châu Đạo còn cao hơn so với tưởng tượng của ngươi rất nhiều, ở phía Lục Phiến Môn dĩ nhiên là có tài liệu cụ thể, nhưng khi đó Cẩm Y Vệ chính là tách ra từ Lục Phiến Môn, tự nhiên cũng mang đi một bộ phận tư liệu, ở trong đó có liên quan tới báo cáo điều tra về ngươi."

Chương 931: Chân Không Đại Thủ Ấn!

"Bạch phu nhân có muốn nghe một chút hay không?"
"Nói nghe thử."
"Bạch Liên, phu nhân của trấn thủ Tuần Châu Đạo quá cố, xuất thân từ gia tộc thương nhân ở Tuần Châu Đạo, từ bé đã nhạy bén, khéo đưa đẩy trong cách đối nhân xử thế, hơn nữa còn có dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, về lý lịch là không có một chút sơ hở nào, đặt ở bất kỳ địa phương nào khác, phần lý lịch này cũng sẽ không bị hoài nghi."
"Ngoại trừ Tuần Châu Đạo."
"Ồ?" Trong mắt của Bạch Liên lóe lên lãnh quang: "Vì sao?"
"Kỳ thật rất đơn giản." Quỷ Ảnh chỉ chỉ về phía Hạ Hòe đang rơi vào trạng thái đờ đẫn ở bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng nói ra: "Ngươi cảm thấy ở bên trong nước cạn có thể sinh ra Giao Long sao? Loại mặt hàng này mới là do Tuần Châu Đạo sinh ra, Bạch phu nhân là phái nữ, cho dù có thông minh như thế nào, cũng đều có giới hạn nhất định."
"Mà Bạch phu nhân vào sau khi trấn thủ Tuần Châu Đạo quá cố chết rồi, đến thăm các vùng lân cận, phân hoá lôi kéo, cuối cùng còn đích thân đi đến kinh thành, chuẩn bị trên dưới, cuối cùng thế mà thắng được chức vị trấn thủ Tuần Châu Đạo, nhất định là nữ tử ở trong truyền thuyết, ở Tuần Châu Đạo không nên sinh ra một nhân vật như vậy."
"Nói một cách khác..."
"Bạch phu nhân quá ưu tú."
Bạch Liên: "..."
Khẽ nhếch miệng, một lát sau Bạch Liên mới lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Ta ngược lại là không ngờ được, ưu tú cũng là một loại sai lầm."
"Chúng ta cũng không nghĩ đến."
"Thánh Mẫu của Vô Sinh Đạo lại là ngươi, lúc đầu chúng ta bất quá cũng chỉ tưởng rằng ngươi là tiểu tốt của Vô Sinh Đạo mà thôi..."
Bạch Liên cười nhàn nhạt một tiếng: "Có bất ngờ hay không?"
Quỷ Ảnh mỉm cười trả lời: "Có cảm thấy ngoài ý muốn hay không?"
Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, Bạch Liên đột nhiên đánh ra một chưởng về phía Quỷ Ảnh ở phía dưới, trong phút chốc, một cỗ đạo uẩn sinh ra từ hư vô, thần âm rơi xuống từ trên trời, mặt đất nở sen vàng, một bàn tay ngọc thon thon, năm ngón tay bóp pháp ấn, giống như một khoảng trống, mắt thấy là đã sắp bắt gọn Quỷ Ảnh vào lòng bàn tay, sau đó bóp thành bột mịn tại chỗ.
Chân Không Đại Thủ Ấn!
"Khụ khụ!"

Sấm sét nổ vang! Ngay vào trước khi Quỷ Ảnh bị vỗ trúng, Trần Khuynh Địch liền vọt lên trước một bước rơi vào trước mặt của Quỷ Ảnh, một mực bảo hộ Quỷ Ảnh ở sau lưng, sau đó hướng về phía Chân Không Đại Thủ Ấn đập từ bên trên xuống, cũng không cần chiêu thức gì, chỉ là nâng hai tay lên một cách đơn giản, một cỗ quyền ý lăng không bay lên theo hai tay.
"Lên!"
Trong cõi u minh, Bạch Liên phảng phất như nhìn thấy bốn phía Trần Khuynh Địch dâng lên ánh vàng vạn trượng, hóa thành một tòa đại điện vàng óng rộng lớn nguy nga tọa trấn ở trung ương, rõ ràng là nàng ở trong không trung, nhìn xuống Trần Khuynh Địch ở phía dưới, nhưng ở bên trong cảm ứng nguyên thần của nàng, tất cả lại phảng phất như đảo ngược vậy.
"Trấn!"
Trần Khuynh Địch giơ cao hai tay, mười ngón tay kết thành một cái pháp ấn, sau đó từ dưới lên trên, một cỗ ý cảnh khí thế hào hùng tự nhiên sinh ra trong nháy mắt, phảng phất như Hoàng Đế ngồi ngay ngắn trên Kim Giám Điện, đánh ngọc tỉ xuống, chỉ cần trong lòng nghĩ đến liền có thể trở thành hiện thực, dường như cả thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay, kẻ nào làm trái sẽ bị giết! Đây không phải là quyền ý của Trần Khuynh Địch, mà là quyền ý của Thánh Thượng Đại Càn! Đi theo bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn lâu như vậy, Trần Khuynh Địch cũng không phải là cái gì cũng đều không học được, huống chi hắn còn tiếp thụ qua sự truyền đạo của Thánh Thượng Đại Càn, đối với chân lý võ đạo của Thánh Thượng Đại Càn, mặc dù không có khả năng nắm vững, nhưng nếu bắt chước mà nói, trông mèo vẽ hổ cũng có thể làm ra năm, sáu phần mười.
Mà cái năm, sáu phần mười này, đã đủ rồi!
Chân Không Đại Thủ Ấn nổ tung ầm ầm, căn bản là không ngăn được pháp ấn của Trần Khuynh Địch, bản thân Bạch Liên ở trên không trung càng là lùi lại liên tục mấy chục bước, sắc mặt trở nên ửng hồng.
Quyền ý của Trần Khuynh Địch mặc dù lợi hại, nhưng cũng không mạnh như vậy.
Nhưng lực lượng của hắn lại vô cùng lớn!
Tu vi của Bạch Liên cũng là Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, ở dưới tình huống song phương đều không dùng Đạo Binh hắn là không yếu hơn Trần Khuynh Địch mới đúng, nhưng sau khi động thủ, nàng thế mà ở phía dưới một đòn cũng có một chút không chịu nổi!
Vì cái gì lại biến thành dạng này? Lý do tự nhiên chỉ có một cái! Tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này đã giấu bài!
Trong chớp mắt, Bạch Liên liền hiểu rõ ra giống như thể hồ quán đỉnh vậy!
Bẫy rập! Đây là một cái bẫy rập đồng thời nhắm vào mình cùng với

Tuần Châu Đạo! Cố ý lợi dụng mình dẫn phát chín đại gia tộc phản loạn, sau đó nhờ vào đó trấn áp chín đại gia tộc, giải quyết phiền phức ở Tuần Châu Đạo, thuận tiện cũng trấn áp mình!
Nếu chỉ có Trần Khuynh Địch mà nói, Bạch Liên còn rất có tự tin có thể đào tẩu một cách nhẹ nhõm...
Nhưng mà bây giờ! Man Vương cũng có ở nơi đây! Hắn đã bí mật đầu phục vào Đại Càn! Gặp quỷ! Hai vị Hỏa Luyện Kim Đan liên thủ, ở trong đó còn có một vị là Trần Khuynh Địch vang dội giang hồ, mình căn bản không thể nào là đối thủ, thậm chí là muốn chạy trốn cũng đều có độ khó nhất định, coi như là đào tẩu, chỉ sợ là cũng phải nhận phải trọng thương.
Thì ra là thế! Cho nên mình mới một mực bị nắm mũi dắt đi, lén lún an bài những chuyện này, đánh lạc hướng mình, từ đó bắt lấy sơ hở của mình! Như thế xem ra...có khả năng là minh ước của mình và Đại Chu cũng đã bại lộ! Lục Phiến Môn ở chỗ nào cũng có, xem ra cái tổ chức Hoàng Thành Tư mới thành lập này cũng không thua kém bao nhiêu, sớm phát hiện ra thân phận của mình không nói, hơn nữa còn tiến hành lợi dụng, thậm chí là ngay cả Man Vương đi đến nơi đây, cũng đều là do Đại Càn cố ý thả ra, nói không chừng đây còn là bí mật an bài...
Hỏng bét! Đại Chu ở phía bên kia có vấn đề! Nếu thật đúng như mình suy nghĩ. Vậy lần này bị tính kế có khả năng không phải là Đại Càn, mà là Đại Chu!
Trong cái chớp nhoáng này, Bạch Liên biến hóa tâm tư, sau khi triệt để tỉnh ngộ nàng lập tức nhìn về phía cái gọi là trung tâm của mọi việc...
Trần Khuynh Địch!
Ha ha!
Ta đã sớm biết là sẽ biến thành như vậy.
Đối mặt với Bạch Liên dùng vẻ mặt kinh hãi cùng với cảnh giác mà nhìn mình, Trần Khuynh Địch mỉm cười ở trong lòng, ngay cả con mắt cũng đều không nháy một cái, sau đó rất thuần thục nhếch khóe miệng nhẹ cười, lộ ra biểu lộ vạn sự đều nằm trong lòng bàn tay, nói thật, cái biểu lộ này hắn đã sớm luyện tập không chỉ một lần ở trước gương.
Dù sao thì trải qua nhiều lần kinh lịch, coi như là Trần Khuynh Địch cũng đã hiểu được! Không biết vì sao, ấn tượng cố hữu của bản thân trên giang hồ dường như là một vị Sát Nhân Cuồng Ma trí kế vô song, ngay cả chính Trần Khuynh Địch cũng không biết vì sao lại trở thành dạng này, dù sao thì từ trước đến nay hắn đều đề xướng hòa bình, hơn nữa còn thuần phác thiện lương, không dính dáng một chút nào đến Sát Nhân Cuồng Ma.

Chương 932: Bạch Liên Tịnh Thế

Về phần trí kế vô song, mình có khả năng hơi kém một chút xíu. Nhưng khi mọi người gặp mình, đều sẽ không giải thích được mà dung nhập cử động của mình vào suy nghĩ, sau đó thông qua sự suy diễn mà mình hoàn toàn không có cách nào lý giải cho ra kết luận... Không thể nghi ngờ, Bạch Liên ở trước mắt khẳng định cũng là như vậy rồi!

"Không sai!"

"Tất cả những thứ này đều là của mưu kế của ta!"

Cho dù ở trong lòng đang điên cuồng phỉ nhổ bản thân, Trần Khuynh Địch ở bề ngoài vẫn bất động như sơn, khiến cho Bạch Liên nhìn thấy nụ cười của hắn lập tức giật mình ở trong lòng.

Nụ cười tự tin như thế! Ngữ khí lớn lối như thế! Chẳng lẽ còn có âm mưu quỷ kế gì! ?

"Trần Khuynh Địch..."

"Xem ra là ta đã xem thường ngươi!"

Bạch Liên lộ ra thần sắc nghiêm túc, vốn dĩ nàng đã tính toán kỹ, chừng nào nàng còn bảo vệ được chức quan trấn thủ Tuần Châu Đạo, Trần Khuynh Địch sẽ không thể tùy tiện ra tay với nàng, đây chính là quy củ, hơn nữa Bạch Liên có lòng tin, ở dưới tình huống không có nắm chắc đánh bại nàng, Trần Khuynh Địch sẽ thỏa hiệp đối với nàng.

Dù sao so với nàng đóng vai trấn thủ một Đạo hoàn mỹ, cẩn trọng qua nhiều năm như vậy, chín đại gia tộc tạo phản đối với Trần Khuynh Địch mà nói là càng trọng yếu hơn, đương nhiên, nếu như nàng chỉ có tu vi Võ Đạo Tông Sư, Trần Khuynh Địch sẽ không tuân theo quy củ, quy củ cuối cùng đều phải xây dựng ở trên thực lực.

Nhưng mà Bạch Liên không ngờ được…

Trần Khuynh Địch lại mạnh ngoài ý liệu! Hơn nữa hắn còn cố ý dung túng mình, chính là vì để cho mình chủ động bại lộ thân phận! Nếu như không có bại lộ thân phận, hoài nghi cuối cùng vẫn chỉ dừng lại ở hoài nghi, hắn đồng dạng cũng không thể ra tay với mình, nhưng bây giờ mình đã chủ động triển lộ thân phận, thế cục liền trở nên không ổn, Man Vương lại âm thầm đầu phục Đại Càn.

Hai vị Hỏa Luyện Kim Đan có thực lực viễn siêu mình, nếu là loại trình độ này mà nói…

Quy củ gì đó còn không phải là do bọn họ định đoạt?

Cho nên hiện tại ở trong lòng của Bạch Liên có cảm giác rất không an toàn, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch càng là tràn đầy sự cảnh giác.

"Nếu Trần cung chủ đã nắm giữ thế cục."

"Vậy thì bản tọa sẽ tạm thời cáo lui..."
"Muốn đi?" Trần Khuynh Địch nhíu lông mày lại.
"Đại nhân!" Thanh âm của Quỷ Ảnh vang lên hợp thời, mang theo vài phần gấp rút: "Bắt nàng lại!"
"Không thể để cho nàng trở về bình yên vô sự!"
"Yên tâm." Trần Khuynh Địch phát ra thanh âm trầm ổn có lực: "Nàng không đi được."
Vừa dứt lời! Mười ngón tay thon dài của Bạch Liên lập tức di động, nối thành một thể, kết thành một pháp ấn, cương khí màu trắng bạc bộc phát ra, nối liền thành một khối với pháp ấn, giống như một đóa sen trắng tinh khiết, ép về phía Trần Khuynh Địch, hương hoa nhàn nhạt phiêu đãng mà qua, khiến cho người ta không tự chủ được mà trầm luân trong đó.
Đây là Tịnh Bạch Liên Thiên Trì Ấn Pháp! Một thức thủ ấn này hỗn tạp cương khí cùng với lực lượng nguyên thần, một đóa sen trắng nở rộ, phảng phất như ẩn chứa một phương thế giới cực lạc, ý cảnh hai nhà đạo phật ẩn chứa ở trong đó, tiếng đọc kinh thư vờn quanh không dứt bên tai, lại dẫn theo ý vị Nho gia, muốn kéo nguyên thần của Trần Khuynh Địch vào huyễn cảnh, đồng thời diệt sát nhục thân.
Vô Sinh Đạo xuất thân từ Đạo Môn, có thể từ chi nhánh Đạo Môn diễn biến thành một phương thánh địa võ đạo, chính là nhờ tập trung sở trường của phật đạo nho, dung hợp chân lý võ đạo của ba nhà phật đạo nho, cuối cùng mới sáng chế ra võ công căn bản của Vô Sinh Đạo, ở bên trong quỷ dị mang theo vài phần đại khí, ở bên trong đại khí lại mang theo vài phần đạo uẩn.
Quả thực là không tầm thường.
Chỉ là rất đáng tiếc.
"Lực lượng hơi kém một chút."
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch cũng không kéo dài, gân cốt toàn thân rung động, giống như sét đánh, trực tiếp đấm ra một quyền, qua nhiều lần rèn đúc, lực lượng khí huyết có thể so với Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm hội tụ thành một cột sáng ngất trời, theo một quyền này, trực tiếp xé rách huyễn cảnh, giết tới trước mặt Bạch Liên.
Ở phía dưới nguy cơ, Bạch Liên mặt không đổi sắc, ấn pháp trong tay biến đổi, bộ dáng hoa sen tiêu tán, mười ngón tay uốn lượn thành hình tròn, phảng phất như một vầng mặt trời toả sáng, chẳng những không có sự quỷ dị của pháp ấn sen trắng trước đó, trái lại còn cương mãnh bá khí đến cực hạn, quả thực là cứng rắn va chạm vào nắm đấm của Trần Khuynh Địch.
Đây là Đại Thế Chí Quang Minh Pháp Ấn! Lúc này bộc phát ra chính là cương khí và khí huyết của Bạch Liên, nguyên thần ẩn nấp không ra, cương khí dựa vào khí huyết, kích thích khí huyết, phảng phất như đốt lên một quả lựu đạn vậy, bộc phát trong nháy mắt, khí

huyết giống như lưu ly vàng óng, bao phủ ở trên hai tay của Bạch Liên, vững vàng va chạm vào đòn tấn công của Trần Khuynh Địch.
Ầm! Cả người của Bạch Liên bay ngược mà ra, khí huyết tiêu tán, cho dù là pháp ấn quang minh vạn trượng, ở trước mặt thiết quyền của Trần Khuynh Địch vẫn không thể ngăn cản, chỉ là lần này Bạch Liên mặc dù vẫn bị đánh lui, nhưng thần sắc lại không có một chút hoang mang, ngược lại còn nhờ vào đó kéo dài khoảng cách, sau đó lộ ra vẻ tươi cười.
Nàng còn có át chủ bài.
Phải biết rằng, mặc dù lúc trước Thánh Thượng Đại Càn đã đích thân đánh tới Vô Sinh Đạo, cơ hồ triệt để hủy diệt Vô Sinh Đạo, khiến cho chí cường giả của Vô Sinh Đạo bỏ mình, nhưng thần binh truyền thừa của Vô Sinh Đạo vẫn còn! Thân làm một phương thánh địa võ đạo, thần binh truyền thừa của Vô Sinh Đạo tự nhiên cũng là một kiện Đạo Binh thượng phẩm, mặc dù vào không lâu trước đây bị mất một bộ phận cấu thành vô cùng trọng yếu, dẫn đến phẩm cấp rơi xuống, nhưng nếu như cưỡng ép thúc giục mà nói, vẫn có thể ở trong một khoảng thời gian ngắn bộc phát ra uy lực của Đạo Binh thượng phẩm.
Bình thường vì ôn dưỡng thần binh, Bạch Liên đều cất giữ nó ở trong tế đàn nhà mình, mà lần này, Bạch Liên cẩn thận từ trước đến nay thế nhưng đã mang cả tế đàn theo, chính là vì dự phòng loại nguy cơ này, không thể nghi ngờ, vào giờ khắc này chính là cơ hội mời thần binh tông môn ra tốt nhất.
Bạch Liên vừa động tâm niệm, ánh trắng bốc lên trên đỉnh đầu, nhất niệm hoa nở, một đóa Bạch Liên Tịnh Thế bát phẩm nở rộ ầm ầm.
Tương truyền ba mạch Đạo, Phật, Ma ở thời kỳ Thượng Cổ đã từng cùng chung chí hướng, cùng nhau lĩnh hội võ đạo, Phật Môn ngộ ra một đóa kim liên công đức cửu phẩm, Đạo Môn ngộ ra một đóa thanh liên tạo hóa cửu phẩm, Ma Môn ngộ ra một đóa hắc liên diệt thế cửu phẩm, mà người sáng lập Vô Sinh Đạo cũng là kỳ tài ngút trời, thế mà cũng mở ra lối riêng.
Hắn đã khai sáng ra một đóa Bạch Liên Tịnh Thế cửu phẩm như vậy. Chỉ là đoá Bạch Liên Tịnh Thế cửu phẩm này cuối cùng vẫn kém ba mạch Đạo, Phật, Ma, hoa sen liền thành một khối, chính là do Vô Sinh Đạo dùng nhiều loại Đạo Binh hợp lại mà thành, mà bây giờ, xem như hạch tâm mấu chốt nhất, thánh vật Lưu Ly Trản của Vô Sinh Đạo lại bị mất trộm, lúc này mới khiến cho phẩm cấp của Bạch Liên Tịnh Thế rơi xuống.

Chương 933: Chén vàng Thuần Dương

"Trần Khuynh Địch!"
"Lần này tính ngươi thắng một chiêu, nhưng lần sau ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy!"
"Huống hồ Tuần Châu Đạo phản loạn chỉ là một tầng nguỵ trang, ở dưới thao tác của Đại Chu, qua không bao lâu nữa cả thiên hạ đều sẽ làm phản, ngàn vạn thế gia tông môn đều sẽ cầm vũ khí nổi dậy, mà ngươi thân làm người trong tông phái, thế mà làm chó săn cho triều đình, nối giáo cho giặc, đến lúc đó Thuần Dương Cung tất nhiên là sẽ đứng mũi chịu sào!"
"Huống hồ."
"Ngươi cho rằng ngươi ăn chắc bản tọa hay sao?"
"Muốn giữ bản tọa lại sao, ngươi còn non lắm, nội tình của Vô Sinh Đạo chúng ta há lại đơn giản như vậy?"
"Lên!"
Bạch Liên cấp tốc động tâm niệm, Bạch Liên Tịnh Thế bát phẩm chuyển động, muốn bộc phát trong nháy mắt, xé rách không gian, từ đó mang theo Bạch Liên chạy thoát ra khỏi sự phong tỏa của Trần Khuynh Địch.
Không ngờ được chứ gì Trần Khuynh Địch! Đây mới là đường chạy trốn của ta!
"Ha ha ha!"
"Sau này còn gặp lại!"
"Chờ bản Thánh Mẫu tìm thánh vật Lưu Ly Trản trở về, bù đắp Bạch Liên Tịnh Thế, lại đến phân cao thấp cùng với ngươi!"
"Lưu Ly Trản?" Trần Khuynh Địch nghe xong lời này, nghiêng đầu một cái, sau đó lấy từ trong Túi Trữ Vật ra một cái chén Lưu Ly phát ra ánh sáng vàng.
"Là món đồ chơi này sao?"
Bạch Liên: "? ??"
Tâm tình của Bạch Liên lúc này là chửi má nó.
Đạo Binh thượng phẩm của Vô Sinh Đạo, bản thân của Bạch Liên Tịnh Thế cửu phẩm cũng không phải là một kiện Đạo Binh thượng phẩm hoàn mỹ, mà là do người sáng lập Vô Sinh Đạo lúc trước có kỳ tư diệu tưởng, tổ hợp nhiều kiện Đạo Binh, dung hội chân ý ở bên trong Đạo Binh thành một thể, bổ sung lẫn nhau, lúc này mới tăng lên tới cấp độ Đạo Binh thượng phẩm.
Mà một kiện Đạo Binh dạng này.
Đối phó với Đạo Binh ở dưới thượng phẩm tự nhiên là mọi việc đều thuận lợi, nhưng nếu ở trước mặt một kiện Đạo Binh thượng phẩm trọn vẹn, không khỏi có vẻ hơi không đủ sức, đây cũng là nguyên

nhân do Vô Sinh Đạo không có đủ nội tình, dù sao thì xuất thân của Vô Sinh Đạo bất quá chỉ là chi nhánh của Đạo Môn, vào lúc sinh ra đã kém cỏi nhiều mặt.
Bất quá, người sáng lập Vô Sinh Đạo cũng được coi là kỳ tài ngút trời.
Nàng đương nhiên cũng biết được loại Đạo Binh này vốn sinh ra đã kém cỏi và thiếu hụt, cho nên nàng còn đưa ra một cái phương án, có thể tiến hành bù đắp chỗ yếu thế của loại Đạo Binh thượng phẩm này, bất quá cũng không phải là dùng phương pháp của bản thân Đạo Môn, mà là tham khảo hương hỏa của Phật Môn, cùng với nguyên lý Hạo Nhiên Chính Khí của Nho gia.
Tịnh Thế Liên Đài Cửu Phẩm, trên bản chất mà nói là được tạo thành từ ba kiện Đạo Binh trung phẩm, Thiên Cơ Đài biểu tượng cho Đạo Môn, Vạn Sách Thư biểu tượng cho Nho gia, còn có Lưu Ly Trản biểu tượng cho Phật Môn, người sáng lập Vô Sinh Đạo dùng đại trí tuệ và đại thần thông, xem Thiên Cơ Đài như đài sen, Vạn Sách Thư xem như lá sen, Lưu Ly Trản xem như hạt sen.
Lúc này mới sáng chế ra Tịnh Thế Liên Đài Cửu Phẩm.
Mà vào lúc bình thường, kiện Đạo Binh thượng phẩm này đều là chia thành ba kiện Đạo Binh trung phẩm, Vạn Sách Thư phụ trợ đệ tử Vô Sinh Đạo tu luyện, mà vào lúc đệ tử Vô Sinh Đạo tu luyện, lại sẽ phụng dưỡng Vạn Sách Thư, mà Thiên Cơ Đài là xem như là chỗ ngồi của chưởng giáo Vô Sinh Đạo, do chưởng giáo Vô Sinh Đạo phụ trách uẩn dưỡng.
Về phần Lưu Ly Trản, xem như là hạt sen, cũng là hạch tâm cấu kết hai kiện Đạo Binh khác của Tịnh Thế Liên Đài, Lưu Ly Trản được đặt ở thánh địa Vô Sinh Đạo, mỗi ngày tiếp nhận hương hỏa cung phụng của đệ tử và tín đồ Vô Sinh Đạo, từ đó không ngừng tăng thần tính của nó lên, tích lũy qua tháng ngày, trải qua mấy ngàn năm đã sớm có vô số huyền diệu.
Quan trọng nhất là, loại phương thức uẩn dưỡng và phân hoá này, đối với việc tăng cường Đạo Binh trung phẩm có hiệu quả rất cao, mà ba kiện Đạo Binh trung phẩm càng mạnh, Tịnh Thế Liên Đài sau khi hợp thể cũng càng mạnh, thậm chí là người sáng lập Vô Sinh Đạo còn có một loại dã tâm, nếu như ba kiện Đạo Binh đều tấn thăng thành thượng phẩm, nói không chừng là có thể tổ kiến ra Đạo Binh cực phẩm!
Không sai, vốn nên là như vậy, thẳng đến một ngày nào đó vào trước kia, trong lúc mọi thứ đều đang thuận lợi, kết quả là...
Lưu Ly Trản đột nhiên biến mất! Không có ngoại địch xâm lấn, không có bất kỳ điềm báo trước nào, cứ như vậy biến mất một cách bất ngờ! Toàn bộ Vô Sinh Đạo bởi vì vậy mà chấn động kịch liệt, Bạch Liên vì tra ra chân tướng, trước trước sau sau cũng đã giết không ít người, nhưng chính là không thể tìm thấy kẻ cầm đầu.

Mà Tịnh Thế Liên Đài thiếu Lưu Ly Trản, mặc dù vẫn có thể bộc phát ra lực lượng của Đạo Binh thượng phẩm, nhưng sơ hở lại trở nên lớn hơn, hơn nữa chỉ có thể duy trì ở trong một đoạn thời gian, chuyện này đối với Vô Sinh Đạo mà nói nhất định chính là sét đánh trong trời trong, là thống khổ không thể tiếp nhận, nhưng hết lần này tới lần khác lại không biết là ai làm...
Nhưng mà, quả nhiên là công phu không phụ lòng người! Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến lúc tìm được lại chẳng tốn công phu!
"Là ngươi! !!" Hai mắt của Bạch Liên muốn nứt, tơ máu dày đặc, nhìn chằm chặp Lưu Ly Trản ở trong tay của Trần Khuynh Địch.
Nhìn bộ dáng thâm cừu đại hận của Bạch Liên, nếu như miệng nàng há lớn thêm một chút nữa, chỉ sợ là đều có thể nuốt sống Trần Khuynh Địch, dọa đến mức mà Trần Khuynh Địch ôm lấy Lưu Ly Trản không tự chủ được.
"Ngươi muốn làm gì?"
"Tên khốn!" Bạch Liên gầm thét thành tiếng: "Là ngươi! Lại là ngươi! Ngươi đánh cắp Lưu Ly Trản của bản tọa! ? Thì ra là thế, khi đó ngươi muốn mai phục bản tọa đúng không? Bởi vì biết rõ Lưu Ly Trản không ở trên tay của bản tọa, cho nên ngươi mới không kiêng nể gì như thế? Đây là âm hiểm độc ác cỡ nào!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Mặc dù không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này chỉ cần lộ ra một nụ cười vạn sự đều nằm trong lòng bàn tay là được rồi.
À đúng rồi!
"Ngươi cũng đừng có nhận lầm."
"Đây là chén vàng Thuần Dương của Thuần Dương Cung chúng ta, không phải là cái gì Lưu Ly Trản của ngươi."
Bạch Liên: "! !!"
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! ? Chén vàng Thuần Dương? Ngươi cho rằng đôi mắt này của lão nương là mù hay sao!
"Đây rõ ràng là Lưu Ly Trản của Vô Sinh Đạo chúng ta! Trần Khuynh Địch! Ngươi đã ăn trộm..."
"Nói năng bậy bạ!" Trần Khuynh Địch ôm Lưu Ly Trản liều mạng lắc đầu.
Cái gì mà Lưu Ly Trản, đây là đồ vật ta dựa vào bản sự rút ra từ bên trong hệ thống, ta nói nó là chén vàng Thuần Dương, vậy thì nó chính là chén vàng Thuần Dương, đồ vật ở trong tay của mình đó đương nhiên là của mình!
"Phá!"
Ầm ầm!
Trần Khuynh Địch dùng một tay cầm chén vàng Thuần Dương, một tay nắm chặt năm ngón tay, hướng về phía Bạch Liên chính là đấm ra một quyền, mà Bạch Liên thì là thôi động Tịnh Thế Liên Đài ngăn cản.

"Đáng chết!" Bạch Liên thét lên thê lương, nhưng vẫn duy trì lý trí, dù là ở trong lòng hận đến mức không thể chém Trần Khuynh Địch thành muôn mảnh, nhưng nàng vẫn nhận ra rõ tình thế.

Chương 934: Định mệnh

Phải đi rồi! Bằng không chờ đến khi Tịnh Thế Liên Đài mất đi hiệu dụng, sẽ thật sự bị giữ lại!
"Trần Khuynh Địch!"
"Ngươi chờ đó!"
"Vô Sinh Đạo chúng ta sẽ không chết không thôi với ngươi!"
Trần Khuynh Địch nguyên bản còn có một chút chột dạ, kết quả là Bạch Liên vừa nói ra lời này, gương mặt của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên đen thui, miệng hơi mở, khí huyết mãnh liệt trong cơ thể vào thời khắc này đột nhiên co vào, sau đó lấy khí thế gấp trăm ngàn lần bộc phát ra lần thứ hai! Phảng phất như một đoàn liệt hỏa sáng rực huy hoàng sáng tỏ! Khí huyết thực chất hóa thậm chí còn hóa thành một biển máu quay cuồng ở phía sau Trần Khuynh Địch, sau đó hội tụ thành một thể, thân thể của Trần Khuynh Địch giống như là một cái động không đáy, bộc phát ra khí huyết vô tận, nhưng lại thôn nạp chúng nó lần thứ hai, sau đó chỉ thấy Trần Khuynh Địch khẽ nhếch bờ môi, phun ra hai âm tiết từ xoang mũi.
"Phì phì!"
Lôi đình nổ vang! Một hít một thở, hai thanh âm phì phì nhấc lên thủy triều vô hình, mang theo quyền ý vô tận của Trần Khuynh Địch khuếch tán ra, trong nháy mắt phóng xạ về phía Bạch Liên, nếu như là Đạo Binh thượng phẩm hoàn chỉnh là tự nhiên có thể ngăn lại, nhưng Bạch Liên Tịnh Thế cuối cùng vẫn có thiếu hụt, ở trong một cái nháy mắt, Bạch Liên vẫn đã bị ảnh hưởng tới!
Vào giờ khắc này.
Ánh mắt của Bạch Liên trở nên ngốc trệ, không còn cương khí hiển hóa, không có nguyên thần xâm lấn, cũng không có khí huyết oanh tạp, nhưng ở trong đầu của nàng, lại là tự nhiên nổi lên một nắm thiết quyền chìm nổi ở trong biển máu! Những nơi quyền đi qua, biển máu tách ra, tản ra ánh vàng vạn trượng, ẩn ẩn có một toà Bảo Tháp Lưu Ly 33 tầng.
Oanh! Quyền chưa đến, ý đã tới trước, Bạch Liên bị chấn nhiếp tại chỗ, mà ở trong cái nháy mắt này, nắm đấm của Trần Khuynh Địch đã đến, những nơi đi qua vạn pháp đều bị phá, cuối cùng đập vào bên trên Bạch Liên Tịnh Thế, mạnh mẽ đánh cho quang mang của nó ảm đạm, kém chút nữa không có trực tiếp nứt toác ra.
Mà Bạch Liên ở dưới sự bảo vệ của Bạch Liên Tịnh Thế lúc này mới giật mình tỉnh lại, cũng bị quyền kình thẩm thấu đánh cho miệng phun máu tươi, mặc dù không phải là trọng thương, nhưng vẫn là bị thương, sau khi hiểu rõ tất cả những thứ này, Bạch Liên cơ hồ là lập tức kéo dài khoảng cách cùng với Trần Khuynh Địch, dùng đôi mắt

đẹp kinh hãi vạn phần nhìn hắn.
Đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi! Tên gia hỏa này rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới gì? Sẽ không phải là đã sắp Kích Toái Mệnh Tinh rồi đó chứ? Nhưng hắn mới xuất đạo được bao nhiêu năm? Ở trên đời này làm sao sẽ có thể có loại yêu nghiệt này?
Một quyền này của Trần Khuynh Địch cũng triệt để khiến cho Bạch Liên tỉnh ngộ lại, không còn dám tiếp tục nói lời doạ dẫm, Bạch Liên Tịnh Thế đánh nát hư không, trực tiếp mang theo nàng chui vào.
Trước khi đi, Bạch Liên còn mơ hồ có thể nghe được lời lẩm bẩm khá là tiếc nuối của Trần Khuynh Địch:
"Đáng tiếc."
"Thuần Dương Cung chúng ta không có được Liên Thai Thuần Dương cửu phẩm..."
"Phốc!" Bạch Liên lại phun ra một ngụm máu tươi.
Ta quá khó khăn.
Tâm tình của Man Vương lúc này là khá phức tạp, trận chiến đấu giữa Bạch Liên cùng với Trần Khuynh Địch hoàn toàn bị hắn thu vào trong mắt, Bạch Liên thân làm Thánh Mẫu của Vô Sinh Đạo, có thực lực tuyệt đối bao trùm ở phía trên Man Vương, vô luận là Tịnh Bạch Liên Thiên Trì Ấn Pháp, hay là Đại Thế Chí Quang Minh Pháp Ấn, ý cảnh hợp nhất ba nhà Nho Đạo Phật, chỉ là võ đạo truyền thừa đã khiến cho Man Vương trông mà thèm.
Nhưng khiến cho Man Vương cảm thấy kinh hãi chân chính là Trần Khuynh Địch.
Tên gia hỏa này là ma quỷ sao?
Uy thế của Bạch Liên ngay lúc đó thế nhưng đã khiến cho Man Vương mở rộng tầm mắt, Bạch Liên Tịnh Thế cửu phẩm xem như là Đạo Binh thượng phẩm, dù là thiếu đi Lưu Ly Trản hạch tâm, cũng vẫn có thể bạo phát ra uy lực của Đạo Binh thượng phẩm như cũ, theo lý mà nói, Bạch Liên ở trong cái trạng thái này coi như là đối mặt với võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, hắn là cũng có thể đánh ngang tay.
Nhưng mà kết quả thì sao? Thế mà quả thực là đã bị từng quyền của Trần Khuynh Địch phá vỡ! Bạch Liên Tịnh Thế bị đánh cho lung lay sắp đổ, quyền kình thẩm thấu ngược lại còn khiến cho Bạch Liên bị thương, coi như là không phải bị trọng thương, cuối cùng thì Bạch Liên vẫn phải chạy, điều này khiến cho tâm thần của Man Vương rung động, thật giống như Bạch Liên lúc trước vậy, lúc này Man Vương cũng không thể không nghĩ thầm: tên gia hỏa này sẽ không phải là đã sắp Kích Toái Mệnh Tinh rồi đó chứ? Lúc này mới được mấy năm?
Nói tới nói lui cuối cùng vẫn là câu nói kia, ta quá khó khăn.
Áp lực gần đây của ta quá lớn, cuộc sống này xem như không có cách nào qua được.

Điều duy nhất khiến cho ở trong lòng của Man Vương có một chút trấn an, là lời nói trước đó của Bạch Liên, mặc dù không rõ ràng chi tiết, nhưng thế lực sau lưng của Bạch Liên dường như cũng dự định tạo phản, Tuần Châu Đạo chính là mồi nhử, như vậy xem ra, Trung Nguyên có lẽ vẫn sẽ xảy ra nhiễu loạn, mặc dù không phải là do hắn làm, nhưng kết quả lại rất tốt...chỉ là…
Quả nhiên là định mệnh...
Ở trong mấy ngày ngắn ngủi Man tộc liền rơi vào tình trạng này.
Man Vương càng nghĩ càng cảm thấy mệt mỏi, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, cho nên sau khi Trần Khuynh Địch rơi xuống từ không trung, Man Vương dứt khoát hạ xuống từ trên không, đứng ở trên mặt đất chắp tay nói: "Xin chào đại nhân."
"Muốn chém muốn giết tuỳ đại nhân."
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Muốn chém muốn giết tuỳ ý?
"Man Vương hiểu lầm rồi."
Trần Khuynh Địch cười một tiếng ôn hòa giống như Phật Tổ, nói: "Trần Khuynh Địch ta làm sao có thể lại là loại người động một chút lại muốn chém muốn giết kia chứ?"
"Cứ tùy tiện." Man Vương cũng không phản bác, lộ ra bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi.
Mà đổi thành một bên, Quỷ Ảnh cũng nhanh chóng bước tới, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, lập tức hành lễ đối với Trần Khuynh Địch: "Xin chào đại nhân."
"Tốt." Trần Khuynh Địch nhìn Quỷ Ảnh một cái, sau đó giơ một ngón tay cái lên đối với đối phương.
Nói thật, Trần Khuynh Địch vẫn rất là cảm ơn Quỷ Ảnh, lúc trước hắn mặc dù phát giác ra được trấn thủ Tuần Châu Đạo có chỗ không thích hợp, nhưng vẫn chỉ là hoài nghi, cũng không có chân chính đoán ra được thân phận của đối phương, về phần chín đại gia tộc phản loạn, mặc dù nằm ở trong lòng bàn tay của hắn, nhưng Man Vương xuất hiện cũng là chuyện ngoài ý muốn, về sau hắn mới biết được.
Chín đại gia tộc sở dĩ quả quyết phản loạn như vậy, không thể coi thường công lao của Quỷ Ảnh. Không hổ là Quỷ Ảnh!
Mà sau khi nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Trần Khuynh Địch, Quỷ Ảnh đầu tiên là sững sờ, chợt cũng cười cười.
Thành thật mà nói, Quỷ Ảnh đối với Trần Khuynh Địch thật ra là rất bội phục, nàng kỳ thật là vào rất sớm trước đó đã đi đến Tuần Châu Đạo, nhưng là vì để tránh cho bản thân tùy tiện xuất hiện, từ đó kích thích đến Bạch Liên, dẫn phát biến hóa không thể dự đoán, nàng đã ẩn giấu đi thân phận, hoạt động trong bóng tối, để bảo đảm vạn sự đều nằm ở trong khống chế.

Chương 935: Đều là người tốt

Nhưng mà, cái kế hoạch này là có thiếu sót, bởi vì cái kế hoạch này cần Khuynh Địch chuẩn bị sẵn sàng trước đó, phối hợp với Quỷ Ảnh, như vậy mới có thể trấn áp sự phản loạn của chín đại gia tộc ở trong một thời gian ngắn nhất, nhưng Quỷ Ảnh lại không tiện liên hệ với Trần Khuynh Địch, điều này cần một loại ăn ý thần giao cách cảm. Mà Trần Khuynh Địch đã làm được, không hổ là Trần Khuynh Địch đại nhân!
Ý niệm tới đây, Quỷ Ảnh cũng giơ một ngón tay cái đối với Trần Khuynh Địch.
Mà vào thời điểm Trần Khuynh Địch cùng với Quỷ Ảnh giơ ngón tay cái với nhau, Man Vương lại dùng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn nhìn hai người.
Man Vương: "? ??"
Hai người này đang làm cái trò gì vậy?
Chẳng lẽ...
Đây là ám hiệu?
Dù sao thì cũng không có việc gì làm, Man Vương xoa cằm một cái, bắt đầu suy nghĩ hàm nghĩa ở sau lưng của hai ngón tay cái này.
"Man Vương đại nhân?"
"Hả?" Thanh âm của Quỷ Ảnh khiến cho Man Vương giật mình một cái, lấy lại tinh thần từ bên trong sự ngẩn người.
"Mặc dù chín đại gia tộc đều đã bị trấn áp, nhưng vẫn giới hạn tại Cửu Long Thành, ở các địa phương khác tại Tuần Châu Đạo, tàn dư của chín đại gia tộc vẫn tồn tại như cũ, còn xin Man Vương cùng với thuộc hạ của ngài xuất thủ ổn định thế cục tại Tuần Châu Đạo.
"Không thành vấn đề." Man Vương mặt không đổi sắc, nói: "Nhưng ước định mà chúng ta nói trước đó "Man tộc chúng ta nguyện ý lui về sâu trong Nam Cương, trong vòng trăm năm không tiến vào Trung Nguyên, hơn nữa hàng năm còn tiến cống cho triều đình", ở phía triều đình nói như thế nào?"
"Nếu như nguyện ý thả cho Man tộc chúng ta một con đường sống."
"Man tộc chúng ta sẽ vô cùng cảm kích."
Man Vương ăn nói khép nép, hắn biết rõ bây giờ Man tộc và hắn đều không có vốn liếng để kiên cường, nhưng mặc dù là như thế, hắn vẫn nhìn chằm chặp Trần Khuynh Địch như cũ, chỉ cần ở trong miệng của Trần Khuynh Địch phun ra một chữ "Không", hắn sẽ lập tức bạo khởi, liều mạng ngọc đá cùng vỡ.
Mà đối mặt với lời chất vấn của Man Vương. Trần Khuynh Địch nghi ngờ nghiêng đầu một chút, hỏi: "Chỉ có những thứ này?"
"Hả?" Man Vương ngẩn người, chợt phản ứng lại.

"Ý của ngài là những thứ này còn chưa đủ sao? Nếu như muốn mạng của ta vậy cũng không thành vấn đề, Man tộc mất đi võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, đối với Trung Nguyên hẳn là cũng không còn uy hiếp a?"
"Ấy?" Trần Khuynh Địch càng lệch đầu ra: "Không, không, không, ý của ta là yêu cầu của ngươi chỉ có ngần ấy thôi sao?"
"Ta còn tưởng rằng ngươi còn có rất nhiều yêu cầu đây."
Man Vương: "? ??"
Tạm không nói đến Man Vương trợn mắt hốc mồm, hiện tại cách nhìn của Trần Khuynh Địch đối với Man Vương có thể nói là rất tốt, cảm thấy tên gia hỏa này rất thức thời, hơn nữa còn có yêu cầu không cao.
Thả cho Man tộc một con đường sống? Làm ơn! Một cái thế lực có độ khó công chiếm rất cao, hơn nữa sau khi công chiếm xong lại không có tác dụng gì, lại còn nguyện ý tiến cống hàng năm cho triều đình, ta có lý do gì mà không thả cho ngươi một con đường sống đây?
Từ lúc ban đầu, Trần Khuynh Địch liền biết Thánh Thượng Đại Càn không muốn tiêu diệt Man tộc, bởi vì căn bản là không có ý nghĩa, cũng không có lợi ích.
Chỉ cần thành lập hiệp ước, bảo đảm bọn họ sẽ không gây rắc rối cho Đại Càn là được rồi.
À đúng rồi!
Còn có bồi thường thiệt hại vật chất và tổn thất tinh thần chiến tranh.
Về phần bội ước...
Nói đùa, đây cũng không phải là mua bán đồ ở ngoài chợ, nếu như đã ký kết hiệp ước, như vậy hiệp ước đương nhiên sẽ có lực ước thúc, thật sự muốn hủy ước, chỉ sợ Man Vương sẽ là kẻ đầu tiên bị hiệp ước phản phệ giết chết, cho nên chỉ cần ký hiệp ước, trình độ đáng tin sẽ rất là cao, không cần phải nghi ngờ quá nhiều.
Nói một cách khác, Man Vương chỉ đưa ra yêu cầu đơn giản như vậy...là người tốt a!
Ngay vào lúc Trần Khuynh Địch đang cảm khái ở trong lòng, Man Vương cũng rất cảm động nhìn Trần Khuynh Địch.
Không ngờ được, vấn đề khó khăn khiến cho mình khốn nhiễu nhiều ngày như vậy, cơ hồ là không có cách nào chìm vào giấc ngủ, lại bị một câu thuận miệng của vị Đại đô đốc Hoàng Thành Tư này giải quyết hết, rõ ràng là có ưu thế tuyệt đối ở trên thực lực, nhưng vẫn tuân thủ ước định như cũ, không có bất kỳ ý nghĩ đổi ý nào, mọi cử động đều tràn đầy phong phạm của cường giả...
Khó trách, bờ vai gánh đạo nghĩa, danh hào thiếu hiệp Trần Khuynh Địch, ngay cả chính mình cũng có thể nghe thấy.
Như vậy xem ra, đây là người tốt a!
Tại Lâm gia trong Cửu Long Thành.

Vẻ kinh ngạc trên mặt của Lâm Cầm bị trói lại còn chưa bị đánh tan, trong ánh mắt nhìn lên bầu trời càng là mang theo vài phần sợ hãi, mà ở bên cạnh hắn, lão quản gia Lâm gia thì là thở dài thật sâu, ở trên khuôn mặt vốn đã già nua càng lộ ra thêm biểu lộ tuổi già sức yếu, cả người đều rất mệt mỏi.
"Gia chủ, hiện tại ngươi hẳn đã biết rằng vì sao ta lại ngăn cản ngươi rồi chứ?"
"..."
Lâm Cầm nuốt một ngụm nước bọt: "Ngươi đã sớm biết vị khâm sai kia có loại thực lực này? Đó là cái gì? Là cảnh giới chí cường Hỏa Luyện Kim Đan trong truyền thuyết sao? Hắn sẽ không phải là Thánh Thượng Đại Càn đó chứ?
Lão quản gia nghe vậy liền im lặng mà lắc đầu.
"Làm sao có thể."
"Vị khâm sai kia còn chưa phải là cường giả đáng sợ nhất."
"Hỏa Luyện Kim Đan còn lâu mới được xưng là cảnh giới chí cường, truyền thừa ở trong tộc ở dưới sự chèn ép tận lực của Đại Càn đã xói mòn hơn phân nửa, tất cả võ đạo truyền thừa đều không hoàn chỉnh."
Vừa lắc đầu, lão quản gia vừa liếc nhìn Lâm Cầm, chợt thở dài, trên người tản ra một sợi khí thế, cho dù là chỉ có một cái nháy mắt ngắn ngủi, nhưng ở trong cảm nhận của Lâm Cầm, lão quản gia trong nháy mắt đó lại phảng phất như phóng đại ra gấp trăm ngàn lần, chỉ là khí thế đã khiến cho hắn đau đầu muốn nứt.
Lâm Cầm cũng không lạ lẫm với uy thế như vậy, dù sao thì lúc trước Man Vương cũng đã từng biểu diễn qua đối với hắn...Hỏa Luyện Kim Đan.
Lúc này Lâm Cầm là thật sự bị giật mình.
"Điều đó không có khả năng!"
"Không có cái gì là không có khả năng." Lão quản gia lắc đầu nói: "Ta bất quá cũng chỉ là có vận khí tốt mà thôi, nếu không ngươi cho rằng vì sao tộc lão lại ủng hộ ta, mà không phải là ủng hộ gia chủ ngươi?"
"Hít hà!" Lâm Cầm hít vào một ngụm khí lạnh, hắn đương nhiên là hiểu được, nếu như trước đó hắn biết rõ ở trong nhà có một vị đại lão Hỏa Luyện Kim Đan tọa trấn, hắn khẳng định cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời, dù sao thì có bắp đùi lớn ai mà không muốn ôm chứ.
Mà sau khi kịp phản ứng, phản ứng đầu tiên của Lâm Cầm thì là:
"Lão quản gia...không, tiền bối, nếu ngươi cũng là Hỏa Luyện Kim Đan, vậy ngươi hẳn là có biện pháp đối phó với vị khâm sai kia..."
Ầm! Lão quản gia rốt cuộc cũng không nhịn được mà bạo khởi gõ vào đầu của Lâm Cầm một cái.
"Đối phó với vị khâm sai kia?"
"Đối phó cái đầu của ngươi!"
"Ngươi thì biết cái gì!"

"Lão phu may mắn mới đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, giấu giếm không biết bao nhiêu năm, chính là không dám bại lộ khí thế, sợ bị người Đại Càn tìm tới cửa, chỉ bằng vào bộ xương già này của ta, đối với vị khâm sai kia mà nói độ khó giết chết ta và giết chết ngươi chỉ sợ cũng đều không khác mấy, ngươi nhất định phải hại chết ta mới chịu hay sao?"

Chương 936: Bi thương

"Phá gia chi tử!"
"Chuyên hại tổ tông!"
"Thằng khốn!"
"$@#&%!!"
Lão quản gia càng nghĩ càng giận, càng giận càng điên máu, mỗi khi mắng một câu liền đấm một quyền về phía Lâm Cầm, không có một chút nương tay nào, đánh cho cả người của Lâm Cầm đều là mắt nổi đom đóm, tìm không thấy đông nam tây bắc, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất rên hừ hừ.
"Lão quản gia, tiền bối, lão tổ tông!"
"Cứu, cứu mạng..."
"Hừ!"
Thấy Lâm Cầm thật sự đã bị đánh cho nhừ xương, lão quản gia mới ngừng lại.
Chợt xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía bên ngoài đại trạch Lâm gia, lão quản gia lại thở dài một tiếng: "Tên phá gia chi tử như ngươi thì biết cái gì, đối với những cựu quý tộc như chúng ta mà nói, Hỏa Luyện Kim Đan là không thể xuất hiện, cho nên ta mới không nói cho ngươi biết, một mực giấu diếm, lão đầu tử còn muốn sống thêm mấy năm."
"Chỉ đáng tiếc là..."
"Xem ra hôm nay sẽ chấm dứt."
Lâm Cầm gian nan ngẩng đầu, nhìn vị quản gia chăm sóc hắn từ bé, đã từng bị hắn xem như là lão ngoan đồng ngoan cố, đột nhiên cảm thấy có một chút không đúng.
"Lão tổ tông, ngài có ý tứ gì?"
"Đứng lên đi."
"Sửa sang lại quần áo một chút, chuẩn bị nghênh đón quý khách."
"Quý khách! ?" Thần sắc của Lâm Cầm từ nghi hoặc cấp tốc trở nên hoảng sợ, hắn cũng không phải là một kẻ ngu ngốc, đều đã nói đến mức này, hắn lập tức tỉnh ngộ lại: "Vị khâm sai kia muốn tới đây! ?"
"Ngươi đoán xem?" Lão quản gia trừng Lâm Cầm một cái: "Toàn bộ Cửu Long Thành đều nằm ở trong tay của hắn, lão phu cố ý tiết lộ khí tức, ngươi cho rằng hắn sẽ không đến trảm thảo trừ căn hay sao? Chín đại gia tộc cắm rễ nhiều năm ở Tuần Châu Đạo như vậy, ban đầu cũng không phải không đản sinh ra Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng vì sao hiện tại lại càng ngày càng yếu?"
"Bởi vì chỉ cần có Hỏa Luyện Kim Đan xuất hiện...tất nhiên sẽ bị đời hoàng triều lúc đó đánh chết!"
"Lão phu cũng được tính là tốt số, nếu không ngươi cho rằng ngươi

còn có thể nhìn thấy ta?"
"Bây giờ cũng đã tới lúc." Lão quản gia thở dài: "Cái mạng già của ta đã sắp kết thúc, chờ một lúc nữa vị khâm sai đại nhân kia tới, ta sẽ tự sát để khẩn cầu hắn tha cho Lâm gia chúng ta một con đường sống, lần này chúng ta không có tham dự tạo phản, tin rằng vị khâm sai kia chỉ cần hiểu rõ lí lẽ, sẽ không làm khó Lâm gia chúng ta."
"Thế nhưng mà lão tổ tông.."
"Không có nhưng nhị gì cả!" Lão quản gia gầm lên một tiếng, hạ lệnh: "Người đâu, chuẩn bị trà rượu, chuẩn bị nghênh đón khâm sai đại nhân, về phần gia chủ, trước tiên hãy giam giữ hắn, chờ lão phu chết lại thả hắn ra."
Mấy vị tộc lão ở bên cạnh nghe vậy, thần sắc cũng trở nên âm trầm, cuối cùng chỉ có thể thấp giọng đáp lời.
Một lát sau, ở bên trong tiểu viện Lâm gia.
Lão quản gia ngồi ngay ngắn ở trước một chiếc bàn đá, một chén trà xanh, một bình rượu mạnh, một trận gió nhẹ thổi qua, bỗng dưng mang theo vẻ bi thương.
Mà cùng lúc đó...
"Ồ?" Trần Khuynh Địch vừa mới giải quyết sự tình Man Vương xong đột nhiên nhìn về phía phương hướng Lâm gia.
Mà Quỷ Ảnh phát giác được chỗ không đúng kịp thời mở miệng nói: "Đại nhân?"
"Có vấn đề gì không?"
"Thật là thú vị, chín đại gia tộc còn giống như có một vị Hỏa Luyện Kim Đan chưa có đi ra."
"Hỏa Luyện Kim Đan! ?" Quỷ Ảnh khá là hoảng sợ nói ra, nàng quá hiểu tình huống ở Tuần Châu Đạo, nhìn như phồn thịnh, nhưng trên thực tế chẳng khác nào heo mập mà Đại Càn nuôi, có thể làm thịt vào bất cứ lúc nào, ở trên võ đạo quả thực là yếu đuối đến cực hạn, cùng với những khu vực khác ở Trung Nguyên căn bản là không có cái gì có thể so sánh. Nhưng ở trong vũng nước cạn này lại còn thực sự nuôi dưỡng ra giao long?
Quỷ Ảnh đương nhiên sẽ không hoài nghi cảm ứng của Trần Khuynh Địch, vậy cũng chỉ có thể cảm khái sự thần kỳ của tạo hóa.
"Nói đến..."
"Lần phản loạn này, ở bên trong chín đại gia tộc, chỉ có Lâm gia là không có tham dự, đại nhân cảm ứng được là Lâm gia sao?"
"Dường như là vậy."
"Thì ra là vậy." Nói xong Quỷ Ảnh liền trừng mắt nói: "Vậy đại nhân dự định làm như thế nào? Đánh chết vị Hỏa Luyện Kim Đan kia sao? Cường giả có cảnh giới cỡ này chung quy vẫn là một cái nhân tố không ổn định."
"Hả? Vì sao?" Trần Khuynh Địch nhìn Quỷ Ảnh một cái, lộ ra vẻ không rõ ràng cho lắm: "Nếu người ta không tạo phản, giải thích

rằng họ có tư tưởng giác ngộ chính trị rất cao, vậy thì cứ mặc kệ là được rồi."
"Mặc kệ?" Quỷ Ảnh nhướng mày nói: "Nhưng cường giả không bị khống chế có cảnh giới cỡ này, mặc dù lần này không có tạo phản, nhưng không có nghĩa là về sau sẽ không."
Có lúc, một người có thể làm một việc hay không, cũng không quyết định bởi yếu tố hắn có muốn làm hay không, mà là quyết định bởi yếu tố hắn có thể làm hay không, chỉ cần có cái năng lực kia, như vậy liền có thể tìm ra được động cơ, đây là một cái đạo lý chuẩn xác ở khắp bốn bể, cho nên Quỷ Ảnh cũng không tín nhiệm Lâm gia.
Nhưng Trần Khuynh Địch thì lại không giống.
"Yên tâm."
"Hắn sẽ không làm như vậy."
"Vì sao?"
"Bởi vì từ hôm nay trở đi, hắn chính là khách khanh trưởng lão của Thuần Dương Cung chúng ta.
Quỷ Ảnh: "? ??"
Tại đại viện Lâm gia.
Dịch Thủy Hàn lộ ra dáng vẻ tiêu điều.
Gió bắc hôm nay thổi lạnh quá!
Lão quản gia nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà xanh, sau đó nhìn một chút mặt trời đang lặn về phía tây trên bầu trời.
"Kỳ quái."
Vị khâm sai kia vì sao còn chưa tới? Đã xảy ra chuyện gì? Cảnh tượng ta chịu chết bi tráng đều đã bày ra bốn, năm canh giờ, trà đều đã lạnh.
"Ha ha ha ha ha!"
"Không ngờ được a, không ngờ được, Lâm huynh a, trước đó ta nghe Khuynh Địch nói ngươi ngưỡng mộ uy danh hiển hách của Thuần Dương Cung chúng ta, tự nguyện gia nhập Thuần Dương Cung, trở thành khách khanh trưởng lão của chúng ta, còn không cần cung phụng, tận tâm tận lực như thế, tận tuỵ vì việc công, tinh thần đại nghĩa như thế, thật sự là khiến cho lão phu kính nể không thôi a!"
"Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Khuynh Địch và thế hệ này của Thuần Dương Cung có thể phát dương quang đại, cuối cùng là vẫn không thể thiếu sự cố gắng của lão phu và những trưởng lão đời trước, nếu không phải lão phu có tuệ nhãn có thể nhìn thấy anh tài mà nói, làm sao có thể đào móc ra dạng thiên tài như Khuynh Địch, từ đó chấn hưng Thuần Dương Cung chúng ta đây?"
"Cho nên ở trên giang hồ có lời đồn là lão phu không vừa mắt với Trần Khuynh Địch, luôn luôn nhớ thương chức chưởng môn, còn có vô liêm sỉ, Thuần Dương lão tặc, hết thảy đều là không thể tin! Lâm huynh ngươi tuyệt đối không nên bị những người đó lừa gạt, từ nay về sau chúng ta chính là người một nhà!"

"À còn có, nếu ngươi đã vào Thuần Dương Cung chúng ta, vậy Long Thiên Tứ ta tự nhiên là không thể không có một chút biểu thị nào, đến, đây là thần công vô địch của Thuần Dương Cung chúng ta! Tên là đại pháp Trúc Cơ, đừng nhìn đây chỉ là võ công mà mỗi đệ tử phổ thông Thuần Dương Cung chúng ta đều biết, trên thực tế ở bên trong nội uẩn càn khôn, sau khi hợp thành tất nhiên sẽ vô địch thiên hạ!"

Chương 937: Long đại ca

"Lâm huynh ngươi nhìn đi, nếu ta đưa công pháp quý báu nhất của Thuần Dương Cung chúng ta cho ngươi, vậy thì ngươi có phải hay không sẽ cảm thấy khó xử? Yên tâm ta tuyệt đối sẽ không bởi vì ngươi cảm thấy khó xử mà khiến cho ngươi khó xử, thanh danh Long Thiên Tứ ta thích làm việc thiện giúp đỡ kịp thời chính là không ai không biết, không ai không hay!"
"Lâm huynh? Lâm huynh ngươi nói chuyện đi Lâm huynh! Ngươi đang làm gì vậy Lâm huynh?"
Lão quản gia đã sắp không chịu nổi.
Nói thật, hắn vốn cho rằng tử kỳ đã sắp tới, dù sao cũng đã sống mấy trăm năm, nên hưởng phúc cũng đã hưởng qua, chuyện nên làm cũng đã làm xong xuôi, nếu như có thể dùng cái chết của mình tranh thủ một chút hi vọng sống cho Lâm gia, đó cũng coi như là chết có ý nghĩa, về sau trong lịch sử Lâm gia nói thế nào cũng nên lưu lại cho mình một bút.
Nhưng mà, lão quản gia như thế nào cũng không nghĩ đến.
Vị khâm sai đại thần kia thế mà không chỉ là người của triều đình, còn là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa thiên hạ!
Lão quản gia cùng với những người khác cũng không giống nhau.
Hắn lúc còn trẻ đã từng có đại cơ duyên, từng chiếm được truyền thừa của một vị võ giả đến từ Trung Nguyên, nhờ vào đó mở rộng tầm mắt, đối với Trung Nguyên bây giờ cũng coi là có một chút hiểu biết, hơn nữa thiên phú của bản thân hắn xác thực rất tốt, dựa vào truyền thừa, hắn đã thực sự đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan.
Không thể không nói đây là một kỳ tích.
Nhưng tu vi càng cao, lão quản gia đối với các đại thế lực ở bên ngoài Trung Nguyên lại càng kính sợ.
Thuần Dương Cung - một trong mười đại thánh địa võ đạo.
Lão quản gia tự nhiên là không xa lạ gì, chỉ là hắn không ngờ được Trần Khuynh Địch có bề ngoài trẻ tuổi như vậy lại có thể là người thay mặt chưởng giáo của một cái thánh địa võ đạo như vậy, bất quá hồi tưởng lại một chút, cái thực lực phá toái hư không kia, khoảng cách so với Kích Toái Mệnh Tinh chỉ sợ cũng không còn kém bao xa, có danh tiếng như vậy cũng không tính là không hợp thói thường.
Không hợp thói thường chân chính...
Là lão gia hỏa trước mắt này.
Gọi là gì? À đúng rồi!
Long Thiên Tứ.
Lão quản gia đè nén lửa giận ở trong lòng, miễn cưỡng khẽ cười nói:

"Long Thái Thượng trưởng lão..."
"Ha ha!" Long Thiên Tứ cười ha hả, chợt vỗ vỗ vào bả vai của lão quản gia: "Không cần phải khách khí! Từ nay về sau chúng ta đều là người một nhà, ngươi chính là bạn bè chí cốt của lão phu! Gọi Thái Thượng trưởng lão là không hợp lý lắm? Một chút cảm giác đều không có, nếu như không ngại, ngươi cứ gọi ta là Long đại ca a!"
Long đại ca? Làm ơn! Ngươi cũng không nhìn cái bộ dáng tóc tai muối tiêu của ngươi, hai chữ đại ca này ngươi cũng có thể nói ra miệng? Long lão thất phu còn tạm được!
Nghĩ tới đây, lão quản gia lại khó chịu một trận, phải biết rằng hắn vốn dĩ đã chờ đợi Trần Khuynh Địch tới cửa lấy tính mệnh của hắn, kết quả là ở trong mấy ngày kế tiếp, mệnh cũng không bị lấy đi, ngược lại là vị Long đại gia này đi đến, sau đó chính là đơn phương tuyên bố mình trở thành khách khanh trưởng lão của Thuần Dương Cung.
Sau khi Lâm Cầm nghe được tin tức này liền lộ ra biểu lộ: "Không ngờ được tên mắt to mày rậm nhà ngươi cũng phản bội cách mạng a!"
Mà hết lần này tới lần khác vì bảo trụ Lâm gia, lão quản gia cũng hết đường chối cãi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận, khiến cho chính lão quản gia cũng cảm thấy bản thân mình một lòng muốn chết vào mấy ngày trước là ngu ngơ cỡ nào.
"Long Thái Thượng trưởng lão..."
"Hả! ?"
"Long, Long đại ca..."
"Ha ha!" Sắc mặt âm u của Long Thiên Tứ chuyển biến, híp mắt tràn đầy vẻ tươi cười nhìn lão quản gia nói: "Đúng rồi, Lâm huynh ngươi chừng nào thì dự định trở về Thuần Dương Cung cùng với ta? Yên tâm, ở Thuần Dương Cung còn có một vị khách khanh trưởng lão không sai biệt lắm cùng với ngươi, hai người các ngươi nhất định sẽ có chung chủ đề trò chuyện, sẽ không cảm thấy tịch mịch."
"Ây." Lão quản gia có một chút co khóe miệng lại: "Lão phu trở thành khách khanh trưởng lão của Thuần Dương Cung ngược lại là có thể, nhưng Lâm gia ta..."
"Yên tâm!" Long Thiên Tứ vung tay lên, hào khí can vân nói: "Chúng ta cũng sẽ không chiếm đoạt gia tộc của ngươi!"
Lão quản gia: "..."
Lời này nghe vào giống như có một chút bất thường.
"Vậy thì các gia tộc khác?"
"À, ngươi đang nói đến mấy con dê béo kia." Long Thiên Tứ gật đầu một cái, nói: "Gia chủ của những gia tộc khác sẽ bị chém đầu răn chúng bên đường, áp giải toàn bộ những kẻ tham dự tạo phản, tham dự bạo động cũng bỏ tù toàn bộ, về phần những người khác, tịch thu gia sản tiền tài, huỷ bỏ võ công, lưu đày đến những nơi khác, từ nay

về sẽ không còn những gia tộc kia."
"Tài nguyên tu luyện của bọn hắn cũng thuộc về chúng ta."
"Mặc dù bị phong tỏa nhiều năm như vậy, nhưng bọn hắn vẫn có một chút đồ tốt, hôm qua lão phu tự mình đi xét nhà, lại còn thực sự tìm ra mấy kiện Đạo Binh hạ phẩm."
Lão quản gia yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.
Ông trời ơi.
Hắn vốn còn muốn cầu tha thứ cho các gia tộc khác...
"À còn có, ta không biết quan hệ ở giữa các gia tộc các ngươi là như thế nào, nhưng hẳn là sẽ có mâu thuẫn chứ?"
"Ta ở bảo khố của Hạ gia còn có Mạc gia lục ra được bảo vật của Dương gia cùng với Lâm gia, ở bảo khố của Vân gia cùng với Ngụy gia nơi đó lục ra được bảo vật của Mạc gia cùng với Lâm gia, ở bảo khố của Dương gia cùng với Lý gia nơi đó lục ra được bảo vật của Hạ gia cùng với Lâm gia, ở bên trong tám cái gia tộc cơ hồ mỗi nhà đều có đồ vật của Lâm gia các ngươi..."
"Không biết có phải là ảo giác của ta hay không?"
"Lâm gia các ngươi sẽ thường xuyên bị người ta đoạt đồ vật sao?"
"Long đại ca!"
Lão quản gia nghĩa chính ngôn từ, nghĩa bạc vân thiên, lộ ra một thân chính khí nói: "Xin hãy nghiêm trị những loạn thần tặc tử này!"
"Giết hết tất cả!"
Nhìn lão quản gia nổi giận đùng đùng, Long Thiên Tứ hài lòng gật gật đầu nói: "Xem ra Lâm lão đệ ngươi có tư tưởng giác ngộ chính trị rất cao a, không tệ không tệ."
"Hãy bảo trì cái trạng thái này."
"Việc chém đầu gia chủ các gia tộc khác liền giao cho ngươi."
"Yên tâm đi!" Lão quản gia gật đầu nặng nề một cái, trên mặt còn mang theo nộ khí rõ ràng, mà thẳng đến sau khi Long Thiên Tứ rời đi, vị lão quản gia có kinh nghiệm phong phú này lập tức buông lỏng.
Lão quản gia còn có thể không hiểu sao.
Nếu muốn đầu nhập vào triều đình, như vậy liền tuyệt đối không thể từ chối sự tình trảm thảo các gia tộc khác, lời nói của Long Thiên Tứ đơn giản chỉ là lấy cớ cho lão quản gia mà thôi, tất cả mọi người đều ngầm hiểu với nhau, không bằng nói, nếu như lão quản gia mới vừa rồi không có tỏ rõ thái độ, nói không chừng lão thất phu kia sẽ trực tiếp trở mặt...
"Đây cũng không phải là do ta bất nhân bất nghĩa a."
Lão quản gia lắc đầu.
Nghĩ lại, kỳ thật quan hệ giữa chín đại gia tộc Cửu Long Thành vốn cũng không tốt, chỉ là gần đây tất cả người trẻ tuổi muốn liên hợp với nhau, mới có dấu hiệu hòa hoãn, ở niên đại của lão quản gia, chín đại gia tộc thế nhưng là động một chút lại đánh chết đánh sống, vào thời khắc hạ thủ tuyệt đối sẽ không có một chút xíu do dự.

Nói một cách khác, ta đây không phải chính là báo thù rửa hận cho tiên tổ hay sao? Chín đại gia tộc, về sau nói thế nào cũng nên đến phiên Lâm gia ta một nhà độc quyền a?
Đúng vậy.
Ý niệm tới đây, Lão quản gia lập tức vui tươi hớn hở nhìn gia chủ nhà mình.

Chương 938: Không cho phép đi

Thế cục hiện tại là vô cùng nghiêm trọng. Hơn nữa đã đạt đến một cái cấp độ không thể không hành động.
Không sai!
"Sư huynh."
"Muội dự định đi một chuyến đến Phật Môn."
"Ta từ chối!"
Nhìn vẻ mặt quật cường nhìn mình chăm chú của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch không nói hai lời chính là đưa hai tay ra ở trước mặt tạo thành hình chữ X, dùng cái hành động này để biểu đạt ý chí kiên định của mình.
Nói đùa gì thế? Ta thật vất vả mới hóa can qua thành ngọc bạch với nhân vật chính. Muốn đi đến Phật Môn? Đây cũng không phải là chuyện đùa, lấy quan hệ giữa Thuần Dương Cung cùng với Phật Môn trước mắt, Trần Tiêm Tiêm đi đến đó nhỡ bị Phật Môn giam giữ thì sao?
"Sư huynh, muội..."
"Ta từ chối!"
"Thế nhưng mà..."
"Không có nhưng nhị gì hết." Trần Khuynh Địch nói một cách nghiêm túc: "Tiêm Tiêm sư muội, Thuần Dương Cung bồi dưỡng muội cho đến nay, lần này muội đi đến Phật Môn, vạn nhất một đi không trở lại thì làm sao bây giờ?"
"Nếu như sư huynh lo lắng ta gia nhập vào Phật Môn..."
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch vung tay lên nói: "Ta là lo lắng Phật Môn trói muội lại! Muội quên rồi sao? Trên người của muội còn có một cái xưng hô Phật Tử đây, ta nói cho muội biết, đừng có tưởng đám lừa trọc Phật Môn kia là người tốt, hiện tại bọn hắn còn có một chút giới hạn, 1000, 2000 năm trước chính là không có một chút ranh giới nào..."
Trần Khuynh Địch đương nhiên là cũng không có nói quàng, nhìn bảo điện Đại Hùng rộng rãi nguy nga ở bên trên Tu Di Sơn liền biết, năm đó Phật Môn đã làm qua không ít sự tình cướp bóc, nếu không chỉ là hoàng kim gom góp được từ những tòa phật tự kia là không đủ dùng, ngươi thật sự cho rằng một đám hòa thượng có thể sử dụng hoàng kim góp nhặt trong mấy ngàn năm phủ kín một tòa núi lớn hay sao? Huống chi theo tình báo đáng tin, Phật Môn vào lúc mới thành lập đã có nhiều hoàng kim như vậy...
Có trời mới biết năm đó bọn họ đã làm cái gì. So sánh với nhau thì Đạo Môn có vẻ mộc mạc hơn không ít, mặc dù Bát Cảnh Cung cũng rất hùng vĩ, nhưng địa phương tráng lệ cũng không phải là Đạo

Quan, mà là cảnh sắc chung quanh Bát Cảnh Cung, đây là do thiên địa hóa thành, so với bảo điện hoàng kim của Phật Môn tận lực truy cầu hùng vĩ và to lớn thì càng nhiều hơn mấy phần tự nhiên, hơn nữa còn rất tiết kiệm tiền.
Từ điểm này người giang hồ liền có thể nhìn ra phong cách của hai mạch Đạo Phật, cảm nhận của mọi người đối với Đạo Môn là không tệ, người ta không phô trương không lãng phí, về phần Bát Cảnh Cung, người ta có thực lực mạnh như vậy, chiếm cứ một tòa phong thủy bảo địa cũng là chuyện đương nhiên, nhưng Phật Môn thì lại không giống, đối với Phật Môn, cảm nhận của mọi người đều là: lũ nhà giàu.
Buổi trưa nhìn về phương hướng Tu Di Sơn, toàn bộ Tu Di Sơn đều là sáng trưng! Như vậy ai mà chịu nổi! Huống chi còn có Đạo Môn mộc mạc làm tấm gương.
Cho nên trừ bỏ những người tin Phật, tuyệt đại đa số người giang hồ đều cảm thấy khó chịu với Phật Môn, ngươi mạnh thì mạnh, nhưng có thể khiêm tốn giống như Đạo Môn hay không, nhất định phải phô trương cho lớn như vậy sao, khiến cho người ta nhìn càng thêm ghen ghét đỏ mắt, làm sao còn có hảo cảm gì để nói?
Đương nhiên, Phật Môn vẫn rất bình tĩnh.
Đối với những người giang hồ này thái độ của Phật Môn vĩnh viễn chỉ có một cái: Ngươi có thể hâm mộ, nhưng ta chính là không thay đổi, các ngươi hâm mộ giải thích rằng Phật Môn ta chính là kinh doanh rất không tệ.
A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai.
"Sư huynh!"
Nhìn Trần Khuynh Địch vui buồn thất thường nói ra lịch sử quang vinh của Phật Môn, dùng sức bôi đen bọn họ, khẩn trương vạn phần, Trần Tiêm Tiêm không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên che miệng cười một tiếng.
"Yên tâm đi sư huynh."
"Muội cũng không muốn đi một mình."
"Hả?" Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng: "Không muốn đi một mình?"
"Không phải là muội có sư huynh hay sao?"
Trần Khuynh Địch giật mình một cái: "Ta cũng đi?"
Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch lập tức lộ ra thần sắc suy tư: "Muội nói thật là hay, ta cũng không thể tùy tiện đi, nếu như đi đến cái địa phương Phật Môn quỷ quái kia nói không chừng sẽ không về được, đám lừa trọc kia nói không chừng sẽ mai phục ta, mà vị Phương Trượng Phật Môn kia..."
Không thể không thừa nhận, Kích Toái Mệnh Tinh được gọi là chí cường giả không phải là không có đạo lý. Cho dù bây giờ Trần Khuynh Địch tự tin có thể đi ngang ở trong Hỏa Luyện Kim Đan, đánh

không thắng cũng sẽ không thua, nhưng thật sự muốn đối chiến với cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, ở trong vòng ba chiêu đoán chừng đã bị đánh chết rồi, coi như cầm theo Xích Tiêu kiếm cùng với Đô Thiên Tọa, nhiều lắm cũng chỉ chống được mười chiêu, sau đó cũng sẽ bị đánh chết.
Muốn đi đến Phật Môn, tối thiểu ở phía bên mình cũng phải có một vị chí cường giả.
Thánh Thượng Đại Càn?
Đừng nhìn thấy tên kia hiện tại uy phong bát diện, nhưng trên thực tế cũng bị vây ở Kinh Thành, không thể xuất động một cách tùy tiện, lần trước đối phó với Tà Thần ở Nam Cương là vẫn được, nhưng nếu như đối phó với Phật Môn xem như một trong mười đại thánh địa võ đạo, tuyệt đối sẽ dẫn tới sự cắn trả của các thế lực trong thiên hạ, cuối cùng sẽ bị liên hợp tấn công.
"Nghĩa phụ tiện nghi nhà mình lại không thể góp sức, nếu như có hắn, ta làm sao còn phải đắn đo, sư muội hãy nghe ta, chúng ta tạm thời chờ một chút, chờ sau khi nghĩa phụ tiện nghi trở về, chúng ta lại đi đến Phật Môn, đến lúc đó muội coi như là muốn đập Tu Di Sơn cũng không thành vấn đề."
"Khụ khụ!" Trần Tiêm Tiêm lúng túng khoát tay áo: "Nhưng sư huynh..."
"Không nhưng nhị gì cả." Trần Khuynh Địch nói một cách nghiêm túc: "Hiện tại đi đến Phật Môn mà nói là có áp lực rất lớn."
"Muội hiểu rồi." Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái, hỏi: "Nhưng sư huynh, huynh có biết tông chủ khi nào mới trở về hay không?"
"Nếu như phải đợi đến mười năm sau thì sao? Đối với nhân vật thần tiên như tông chủ mà nói, mười năm bất quá cũng chỉ là một cái búng tay, nhưng muội lại không thể ngừng chân mười năm ở trước Sinh Tử Quan, muội phải cố gắng đột phá, muội biết lần này đi đến Phật Môn sẽ có nguy hiểm, nhưng muội vẫn cảm thấy là có cơ hội..."
"Nói năng bậy bạ!"
"Ta không quan tâm đến việc muội cảm thấy, không cho phép muội đi!"
"Bất quá muội nói cũng đúng, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, yên tâm, chờ đến khi ta Kích Toái Mệnh Tinh liền dẫn muội đi đến Phật Môn, trông cậy vào nghĩa phụ tiện nghi trở về, không bằng trông cậy vào ta đột phá, nói không chừng qua hai, ba tháng nữa ta sẽ đột phá thì sao?"
Trần Khuynh Địch, ngươi cho rằng Kích Toái Mệnh Tinh là rau cải trắng hay sao?
Trần Tiêm Tiêm muốn nói như vậy, nhưng khi nghĩ đến kinh lịch huy hoàng của sư huynh, lại không tự chủ mà ngậm miệng lại. Thậm chí ở trong lòng còn có một chút tin tưởng...tin rằng Trần Khuynh Địch sẽ nhanh chóng đột phá đến cảnh giới chí cường giả.

"Ách!" Toàn thân chấn động, Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên lắc đầu, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch lần thứ hai, nói: "Sư huynh, huynh nói đúng, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình."

Chương 939: Ám chỉ

"Nhưng mà sư huynh, huynh muốn muội chờ huynh đột phá lại đi đến Phật Môn, cũng không phải là bảo muội từ bỏ dựa vào bản thân hay sao?"
"Chuyện này bất lợi đối với võ đạo của muội."
Võ đạo của Trần Tiêm Tiêm mặc dù thoát thai từ Phật Môn, nhưng từng bước đi lại tương tự với Trần Khuynh Địch, là con đường bá đạo, cho nên võ đạo của nàng cương mãnh bá khí, không tiến tất lùi, mà dạng võ đạo này, nếu như từ bỏ bản thân vào thời điểm đột phá Sinh Tử Quan, dựa dẫm vào người khác, chỉ sợ sẽ có kết quả hoàn toàn ngược lại.
Trừ phi...
"Sư huynh hi vọng muội dựa vào huynh sao?"
"Hả?"
"Hoặc có lẽ là..."
"Chờ một chút..."
"Sư huynh nguyện ý trở thành chỗ dựa của muội?"
Trần Khuynh Địch ngây dại.
Lại nữa!
Mặc dù đã có một số suy đoán trước đây, nhưng Trần Khuynh Địch không ngờ được Trần Tiêm Tiêm sẽ nói ra những lời này.
Ý gì? Ám chỉ ta?
Trong cái chớp nhoáng này, ở trong đầu của Trần Khuynh Địch liền nhờ tới đoạn đối thoại giữa bản thân với Trần Tiêm Tiêm trước đó, quan hệ giữa hắn và Trần Tiêm Tiêm là huyết thống ở bên ngoài đời thứ ba, từ lễ pháp Đại Càn mà nói là có thể kết hôn, theo tới còn có khuôn mặt đẹp đẽ giống như cười mà không phải cười của Trần Tiêm Tiêm...
"Ực..." Trần Khuynh Địch nuốt một ngụm nước bọt, lúc này mới bỗng nhiên phản ứng lại.
"Ách!"
"Tiêm, Tiêm Tiêm sư muội! Muội nói cái gì thế! ?"
Thanh âm không tự chủ được mà kéo cao lên, hoàn toàn không có bộ dáng bá đạo quyền toái hư không trước đó, ngược lại là ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Trần Tiêm Tiêm, toàn thân của hắn đều đang run rẩy, nhưng lại hết lần này tới lần khác chỉ có thể nhìn Trần Tiêm Tiêm vừa nhìn hắn, vừa chậm rãi đi về phía hắn.
"Sư huynh?"
Thân thể Trần Tiêm Tiêm của hơi nghiêng về phía trước, cái đầu nhỏ nhắn nhìn Trần Khuynh Địch từ dưới lên trên, đôi mắt to sáng ngời phảng phất như biết cười vậy, khiến cho Trần Khuynh Địch căn bản

là không chống đỡ được, không dám nhìn ở dưới cổ, nhưng lại không thể rời mắt, đành phải cắn răng đối mặt cùng với Trần Tiêm Tiêm.
"Tiêm Tiêm sư muội..."
"Sư huynh vẫn chưa trả lời vấn đề của muội."
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch hít vào một ngụm khí lạnh.
Không chịu đựng được.
Không thể chịu đựng được điều này.
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch âm thầm cắn răng ở trong lòng, đầu óc hỗn loạn, không biết nên nói cái gì, Trần Tiêm Tiêm lại đột nhiên kéo lại thân thể đang nghiêng về phía trước.
"Được rồi."
"Sư huynh không cần phải hoảng hốt như vậy."
"Hả?"
"Nhìn sư huynh như vậy muội liền biết, không cần phải vội trả lời muội, chờ sau khi muội trở về từ Phật Môn hãy trả lời, yên tâm, muội sẽ chăm sóc tốt bản thân."
"Muội chính là muốn đi đến Phật Môn?"
"Đúng thế." Trần Tiêm Tiêm chỉnh sửa quần áo một chút, vừa đùa bỡn mái tóc vừa mỉm cười nói: "Phù Đồ Tháp là nhân quả của Phật Môn, đặt nền móng cho võ đạo của muội, nhưng ngoại vật cuối cùng vẫn là ngoại vật, cuối cùng võ đạo của muội vẫn là đến từ Phật Môn, cho nên muội sẽ trả Phù Đồ Tháp lại."
"Coi như là trả lại phần nhân quả này."
"Khục!" Trần Khuynh Địch vỗ mạnh vào mồm.
Trả Phù Đồ Tháp chính là trả nhân quả? Làm sao có thể dễ dàng như vậy! Đám lừa trọc Phật Môn ăn người đều không nhả xương, năm đó cũng không phải là không có ma đầu ở trong giang hồ sau khi bị Phật Môn "Độ hóa" trở thành hộ pháp La Hán, lấy thiên tư của Trần Tiêm Tiêm, lại có loại trọng bảo như Phù Đồ Tháp, có trời mới biết Phật Môn sẽ làm gì, đây cũng không phải là trò đùa.
Sơ ý một chút nói không chừng Phật Môn sẽ có nhiều hơn một vị hộ pháp Bồ tát.
Dù sao thì thiên tư của Trần Tiêm Tiêm cũng có danh tiếng ở trên giang hồ, còn trẻ tuổi đã đạt đến Võ Đạo Tông Sư, chỉ còn cách Sinh Tử Quan một bước, hơn nữa nếu người Phật Môn nhìn thấy Phù Đồ Tháp, chắc chắn sẽ nói một câu A Di Đà Phật thiện tai thiện tai, thí chủ hữu duyên cùng với phật ta, sau đó ăn sạch cả người lẫn bảo...
Chẳng phải là rất sung sướng?
Trần Khuynh Địch suy bụng ta ra bụng người, tuyệt đối sẽ không coi trọng tiết tháo của Phật Môn, trên thực tế ở trong mười đại thánh địa võ đạo, cũng không có một cái nào là có tiết tháo cao, tiết tháo cao cũng sẽ không thể trở thành thánh địa võ đạo, vô sỉ cùng với da mặt dày chính là một trong những nhân tố trọng yếu nhất ở trong gian hồ, đây là một điều không thể nghi ngờ.

Nhưng bất kể như thế nào…Trần Khuynh Địch là tuyệt đối không thể tiếp nhận loại chuyện này.
"Tiêm Tiêm sư muội..."
"Ừm?"
Nhìn Trần Tiêm Tiêm ngẩng đầu, Trần Khuynh Địch lại cắn răng, muốn nói gì đó, lại không biết nói cái gì, chỉ có thể đứng khô khốc tại chỗ, cuối cùng hít vào một hơi thật sâu, điều chỉnh tốt tâm tình sau đó mới mở miệng nói một lần nữa: "Đồ vật vào Thuần Dương Cung chúng ta làm gì có khi nào trả lại?"
"Thân làm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung."
"Ta không cho phép muội đi."
"Cho nên?" Trần Tiêm Tiêm xoay một vòng tại chỗ, hoàn toàn khác biệt cùng với vẻ mặt nghiêm túc của Trần Khuynh Địch, biểu lộ của nàng trông có một chút thoải mái: "Sư huynh dự định ép muội ở lại sao?"
"Nếu cần thiết."
"Sau đó muội sẽ một mực chờ đến khi tông chủ trở về, hoặc là sư huynh đột phá, mới có thể tiến thêm một bước, vào trước đó, Phượng Tiên sư tỷ, Tương Tư sư tỷ, con nhóc Dương Xuân kia, tất cả đều sẽ dễ dàng vượt qua muội, muội rớt lại phía sau từng bước, võ đạo của muội kể từ đó sẽ không gượng dậy nổi, trở thành người bình thường."
"Đủ rồi!" Trần Khuynh Địch quát khẽ một tiếng, cắt đứt lời nói của Trần Tiêm Tiêm: "Muội đây là đang ép buộc ta."
"Không hề."
"Muội chỉ là đang trần thuật sự thật."
"! !!"
Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy một cỗ lửa giận vô hình nổi lên ở trong lòng, hắn biết rõ Trần Tiêm Tiêm là nhân vật chính, cho nên hắn không thể phủ nhận khả năng như thế này: Nói không chừng hành trình đến Phật Môn lần này sẽ là thời cơ Trần Tiêm Tiêm phá kén thành bướm thì sao? Nói không chừng lần xuất hành này chỉ bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm?
Nhưng mà gặp quỷ, chẳng lẽ ta cứ nhìn nàng đi đến Phật Môn như vậy? Phải biết rằng nếu thực sự đi vào Phật Môn, cũng chỉ có thể gửi gắm hi vọng ở khí vận của nhân vật chính.
Theo lý mà nói, khí vận của nhân vật chính hẳn là vô địch, mình căn bản không cần lo lắng cho Trần Tiêm Tiêm, Trần Tiêm Tiêm coi như là gặp rắc rối, cuối cùng cũng sẽ lấy được cơ duyên, sẽ không có khả năng chết...
"Khục!" Trần Khuynh Địch dùng sức vung quyền.
"Đi đi đi!"
"Nếu muốn đi vậy thì đi đi!"
"Đáng giận!"

Nhìn Trần Khuynh Địch giận dữ, Trần Tiêm Tiêm trừng mắt nhìn, chợt gật đầu nói: "Vậy thì cảm ơn sư huynh."
"Yên tâm."
"Muội không có việc gì..."
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch đánh gãy lời nói của Trần Tiêm Tiêm một cách thô bạo: "Ta đương nhiên sẽ không để cho muội xảy ra chuyện."
Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
"Hả?"
"Cái gì?"
Trần Khuynh Địch đưa tay gõ lên đầu của Trần Tiêm Tiêm một cái, sau đó tàn bạo nói: "Nghĩa phụ tiện nghi xem như là không nhờ vả được, nhưng sư huynh của muội rất đáng tin, sau khi giải quyết xong chuyện nơi này chúng ta sẽ lập tức trở về Thuần Dương Cung, ta sẽ đích thân dẫn muội đi đến Tu Di Sơn."
"Thế nhưng..."

Chương 940: Tội đồ

"Không có nhưng nhị gì cả!" Trần Khuynh Địch trực tiếp nói ra: "Nghe lời ta!"
Con m* nó.
Chính mình lúc trước còn là nhân vật phản diện đây, không phải là cũng có thể nghịch thiên cải mệnh hay sao, càng ngày càng sống thoải mái hơn, có trời mới biết cái gọi là quầng sáng nhân vật chính có thể xảy ra sự cố hay không, nếu như đột nhiên mất linh, vậy Trần Tiêm Tiêm đơn độc đi vào Phật Môn, kết cục cuối cùng là cái gì căn bản không dám tưởng tượng.
Trần Khuynh Địch cũng sẽ không đánh cược.
"Không phải chỉ là Phật Môn thôi sao, không có gì lớn!"
"Tích!"
Trần Khuynh Địch vừa mới dứt lời trong nháy mắt.
Thanh âm hệ thống đã lâu ngày không thấy vang lên như sấm rền ở trong óc của hắn.
"Chúc mừng kí chủ!"
"Thành công mở ra nhiệm vụ chính tuyến!"
"Tên nhiệm vụ: mọi thứ đều tuỳ thuộc vào bản thân."
"Nội dung nhiệm vụ: quầng sáng nhân vật chính có thể khiến cho mọi việc đều thuận lợi, chỉ cần là nhân vật chính, vậy thì dù thế nào đi nữa cũng đều không chết được, nhưng trên thực tế thực sự là như thế sao? Cuộc sống của nhân vật chính tuyệt đối không phải là thuận buồm xuôi gió, khí vận dĩ nhiên là có tiện lợi rất lớn, nhưng thân mang đại khí vận, vì sao lại có nhiều người chết không có chỗ chôn?"
"Mời kí chủ trợ giúp Trần Tiêm Tiêm trả nhân quả cho Phật Môn."
"Ban thưởng nhiệm vụ: thôi diễn con đường võ đạo tiếp theo của kí chủ."
"Ban thưởng ngoài định mức: một gói quà lớn thần bí."
"Trừng phạt nhiệm vụ: loại nhiệm vụ này cũng không cần trừng phạt."
Sau ba ngày, tại cửa ra vào quảng trường Phủ Thành Chủ ở Cửu Long Thành.
Rõ ràng vẫn còn là sáng sớm, nhưng toàn bộ Cửu Long Thành giống như là rơi vào cuồng hoan vậy, khắp nơi đều là tiếng người, hoàn toàn không có một chút bầu không khí nào mà sáng sớm nên có.
Mà nguyên nhân dẫn đến tất cả những thứ này, thì là một đám thân ảnh đang quỳ ở trên quảng trường lúc này. Gia chủ Mạc gia, gia chủ Nguỵ gia, gia chủ Dương gia, gia chủ Vân gia... bá chủ của Cửu Long Thành ngày xưa, ngoại trừ các cao tầng Lâm gia, bao gồm cả gia chủ ở bên trong, toàn bộ đều tụ tập ở trong quảng trường, chỉ là khác

biệt với bộ dáng kiêu ngạo thường ngày, hiện tại cả đám bọn hắn đều cúi đầu, chật vật tới cực điểm.
Bất quá cũng chính là bởi vì như thế cho nên mới có nhiều người đến quảng trường như vậy.
Tuyệt đại bộ phận dân chúng ở trong đó còn không phải đến là vì để nhìn những lão gia quý tộc trở thành chó rơi xuống nước hay sao.
Phải biết rằng thanh danh của những cựu quý tộc này ở Cửu Long Thành tuyệt đối không được gọi là tốt, thậm chí là ở trong những năm gần đây càng ngày càng có xu thế tồi tệ hơn, kinh tế của Tuần Châu Đạo được xây dựng trên người của vô số dân chúng bị hút máu, cho nên sau khi những lão gia quý tộc này sa lưới, dân chúng mới vui mừng nhiệt liệt như thế.
Vào buổi sáng hôm nay, mỗi khi các lão gia quý tộc của tám đại gia tộc bị áp giải ra, bầu không khí ở bên ngoài quảng trường cũng không phải là phấn khích bình thường, có thể nói là chiêng trống vang trời, pháo nổ tung, cờ đỏ phấp phới, khắp chốn mừng vui, đại khoái nhân tâm, vô số người đều đang nghị luận về việc ác trước kia của những lão gia quý tộc này.
Mà xem như là tội đồ, gia chủ của tám đại gia tộc, có người sắc mặt tái nhợt, có người điên cuồng la hét, có người thì là hoàn toàn bỏ mặc mọi thứ.
Ở trong đó có Hạ Hòe, xem như là gia chủ Hạ gia, là nam nhân dốc hết sức thúc đẩy tạo phản, vả lại còn tin tưởng vững chắc không thể nghi ngờ đối với tương lai của mình, tao ngộ trong mấy ngày nay cơ hồ đã triệt để phá hủy thế giới quan của Hạ Hòe, hắn không rõ vì sao khâm sai còn trẻ như vậy thế mà lại có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí hắn càng không hiểu được vì sao Tuần Châu Đạo vốn cho rằng đã bị hắn bày bố như hộp sắt, ở trong vòng một ngày liền bị ba đại Võ Hầu Quân Đại Càn xé nát, ở các nơi bùng phát phản loạn, lại có thể bị trấn áp toàn bộ ở trong vòng một ngày ngắn ngủi, hắn từ đầu tới đuôi cũng đều không có khả năng chống cự.
Trọng yếu hơn chính là, đến tận giờ phút này Hạ Hòe mới giật mình. Mình dường như đã trở thành quân cờ ở trong tay người khác, thậm chí còn là một quân cờ không quan trọng gì, bị trấn thủ Tuần Châu Đạo ngày xưa - Bạch phu nhân lợi dụng, lại bị tiện tay vứt bỏ, từ đầu đến đuôi cũng không hề để ý qua hắn, chuyện này cũng chưa tính là gì, khiến cho Hạ Hòe khó chịu, là thái độ của Trần Khuynh Địch. Bạch phu nhân vứt bỏ hắn còn có thể nói là do hắn không có giá trị lợi dụng.
Nhưng mà Trần Khuynh Địch mặc kệ hắn...chỉ có thể nói là phớt lờ.
Hạ Hòe cho đến nay còn nhớ rõ, vào ba ngày trước kia, vị khâm sai mà hắn một mực xem thường lấy phong thái của thần linh xuất hiện, giơ tay nhấc chân liền trấn áp Man Vương, đánh tan Bạch Liên, thể hiện ra thực lực vô địch, Hạ Hòe vốn dĩ đã có giác ngộ tự sát, nhưng

mà thẳng đến cuối cùng..
Trần Khuynh Địch thế mà không thèm nhìn hắn một lần.
Phảng phất như không đáng để chú ý vậy.
Đây là khuất nhục bực nào!
Nhưng không thể không nói Hạ Hòe vẫn có một chút khí phách, tối thiểu là không đến mức bị doạ cho sợ không đi nổi, khi đó hắn còn muốn tìm cơ hội đào tẩu, tiếp đó nằm gai nếm mật, sau này lại đến báo thù, thế là vào một đêm mưa to gió lớn, hắn vụng trộm chạy ra khỏi Cửu Long Thành, sau đó hắn liền gặp được ba vị Võ Hầu chạy tới.
Cũng không cần nói nhiều về trải nghiệm của đêm đó.
Hạ Hòe mặc dù cũng được tính là thiên kiêu chi tử ở Tuần Châu Đạo, nhưng võ đạo của Tuần Châu Đạo đã sớm bị phế bỏ vào ngàn năm trước đó, tất cả những thứ tu luyện đều là công pháp tụt hậu, "thiên kiêu chi tử" như Hạ Hòe đặt ở Trung Nguyên, cũng chỉ là tiêu chuẩn võ giả tam lưu phổ thông, mà ba vị Võ Hầu chạy tới người nào không phải là nhân tài kiệt xuất trong đồng cảnh giới?
Kết luận lại mà nói.
Hạ Hòe bị ba vị Võ Hầu một đối một, giống như là mèo vờn chuột, đùa bỡn hơn mấy chục lần, cuối cùng sức cùng lực kiệt, triệt để từ bỏ phản kháng, tiếp đó bị ba vị Võ Hầu bắt về Cửu Long Thành.
Đáng sợ hơn là…
Sau đó Hạ Hòe mới phát hiện ra, hành động đào thoát nhìn như kín đáo của mình, từ đầu tới đuôi đều nằm ở trong mắt của Man Vương, chỉ là do đối phương ghét bỏ hắn quá yếu, lại phát hiện ba vị Võ Hầu đến, cho nên mới lười nhác quản mà thôi…
Sau khi hiểu rõ được tất cả, thần kinh của Hạ Hòe rốt cục cũng đứt hết.
Không có kêu la, không có cừu hận, Hạ Hòe triệt để trở thành một cái xác không hồn, cho dù là lúc này bị cưỡng ép quỳ rạp ở cửa ra vào Phủ Thành Chủ, Hạ Hòe cũng không có một chút phản kháng nào.
Nhìn thấy cái bộ dáng này của hắn, Lâm Cầm ở trong đám người cảm thấy tim đập nhanh đồng thời lại có mấy phần may mắn.
"Hạ huynh..."
Ầm! Lâm Cầm còn chưa nói ra lời cảm khái ở trong lòng, liền bị lão quản gia ở bên cạnh dùng một bàn tay đập vào đầu: "Im miệng, cái gì mà Hạ huynh, đó là phản tặc!"

Chương 941: Hành hình

Lời nói của lão quản gia dường như là kích thích Lâm Cầm, trên thực tế vào không lâu trước đó, Lâm Cầm vẫn rất là kính nể đối với Hạ Hòe, nhưng thực lực và uy vọng của lão quản gia lúc này đều không phải là hắn có thể so. Hơn nữa lại là lão tổ tông, cho nên Lâm Cầm cũng chỉ có thể cúi đầu không nói lời nào, lộ ra bộ dáng hờn dỗi.
"Làm sao? Còn không chịu phục?" Lão quản gia liếc nhìn Lâm Cầm, chợt thở dài: "Không phục cũng vô dụng, ta đã sắp xếp xong xuôi, ngày mai ta sẽ lên đường tiến về Thuần Dương Cung, sự vật ở trong tộc tạm thời có Trưởng Lão Hội phụ trách, mà ngươi, ta đã tìm Đại đô đốc xin một chức quan nhỏ cho ngươi, ngươi ngày mai sẽ đi đến Thượng Kinh."
"Cái gì! ?"
"Nhỏ giọng một chút!" Lão quản gia lại gõ Lâm Cầm một cái: "Đây chính là đặc quyền ta tranh thủ được cho ngươi, phải khiêm tốn...hơn nữa ngươi không phải là không phục sao? Vậy liền đi một chuyến đến Thượng Kinh, đi đến Đại Càn nhìn thật kỹ cái Trung Nguyên này, mở rộng tầm mắt một lần, rèn luyện một chút năng lực, ta cảm thấy không yên lòng với ngươi bây giờ."
"Đi đến Thượng Kinh?"
Lâm Cầm ngây cả người, coi như là hắn cũng biết, Thượng Kinh là Đế Đô Đại Càn.
Đến đó nhìn sao?
Nhìn Võ Hầu Quân Đại Càn như thiên thần hạ phàm vừa mới đến đây không lâu, còn có Trần Khuynh Địch đứng ở trên thiên khung cao cao, lộ ra tư thái vô địch phá toái hư không, Lâm Cầm trầm tư rất lâu, sau đó yên lặng đáp ứng, nhìn thấy cái bộ dáng này của hắn, lão quản gia mới xem như thỏa mãn.
Nói thật hắn đều đã làm đến loại trình độ này, nếu như Lâm Cầm vẫn không có ý nghĩ hồi tâm chuyển ý, còn không nhận thức được quan hệ giữa Tuần Châu Đạo cùng với Đại Càn, vậy hắn chỉ sợ không thể không cân nhắc đổi một vị gia chủ khác cho Lâm gia.
"Lão tổ tông."
"Lúc nào thì hành hình?"
"Lúc nào?" Lão quản gia nhìn bầu trời một cái, lại nhìn đám người ở bên ngoài, tùy ý nói ra: Vị đại nhân kia không có phân phó, sớm hành hình một chút cũng sớm kết thúc công việc."
"Là vào ngay bây giờ."
"Truyền lệnh xuống."
"Hành hình!"
Một ngày này qua đi.

Tuần Châu Đạo chính thức trở về trong vòng tay của Trung Nguyên.
Đặt ở thời điểm bình thường, đây cũng là tin tức không lớn không nhỏ, đủ để gây ra chấn động ở Trung Nguyên, nhưng vào giờ phút này lại là hoàn toàn khác biệt, đối với giang hồ Trung Nguyên mà nói, loại địa phương vắng vẻ như Tuần Châu Đạo, có như thế nào cũng không sao cả, bởi vì vào trước đây không lâu, một tin tức khác như bão táp đã quét sạch hơn phân nửa Trung Nguyên.
Đại Chu dắt tay với Ma Giáo hiện thế một lần nữa.
Nếu như dùng hai câu nói để hình dung cuộc sống của Thái Tử Hoành Xương ở trong khoảng thời gian này mà nói.
Không sai biệt lắm chính là: ta quá khổ.
Áp lực của ta gần đây rất lớn.
Hoành Võ Đế cha của ta khư khư cố chấp, nhưng ta lại không có năng lực ngăn cản, chỉ có thể nhìn Đại Chu từng bước một chậm rãi từ trong lòng đất đi lên sân khấu, giống như ta dự đoán vậy, trở thành thế lực dẫn đầu nhấc lên ngọn cờ phản Càn đối với Đại Càn.
Thái Tử Hoành Xương không biết đã thở dài bao nhiêu lần trong những ngày này.
Bất quá có một điểm rất tốt là, phụ thân nhà mình mặc dù khư khư cố chấp, nhưng cũng không ngốc, khắp mọi mặt đều đã chuẩn bị rất hoàn thiện, chỉ là hành vi của Hoành Võ Đế ở trong mắt của Thái Tử Hoành Xương càng giống như là đang đánh bạc, thắng cuộc coi như là có thiên hạ, từ đó đi đến đỉnh phong của cuộc sống, nhưng vấn đề là nếu thua cuộc thì cũng chính là vạn kiếp bất phục.
"..."
"Ngươi nói xem phụ thân của ta vì sao lại gấp gáp như vậy?"
"Rõ ràng là có thể chờ một chút, lại nhất định phải là kẻ thứ nhất ra mặt, ta không phủ nhận làm như vậy là có hiệu quả rất rõ rệt, nhưng rủi ro cũng thật sự là quá lớn, không cẩn thận thì sẽ rất dễ dàng xảy ra vấn đề."
"Thực sự là quá khó khăn."
Đối mặt với lời tố khổ của Thái Tử Hoành Xương, người nào đó nói chuyện phiếm với hắn thì là khe khẽ gõ vỏ đao ở trên đầu gối một cái, dùng ngữ khí vô cùng mờ nhạt nói: "Ta cảm thấy vẫn còn tốt."
"Ngươi đương nhiên là còn tốt." Thái Tử Hoành Xương trừng đối phương một cái: "Tiền thân là thiên kiêu chi tử của Thuần Dương Cung, về sau không hiểu ra sao bị giáo chủ Minh Giáo nhìn trúng, trở thành đệ tử thân truyền của hắn, đó chính là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nếu như lão cha nhà ta cũng có phần tu vi này, vậy thì ta cũng sẽ không nói cái gì."
Thanh niên ngồi ở đối diện với Thái Tử Hoành Xương ngẩng đầu, lộ ra một tấm khuôn mặt mà nếu như Trần Khuynh Địch có ở nơi này nhất định sẽ nhận ra được.
Là Long Ngạo Thiên.

"Hiện tại Minh Giáo không phải là đã kết minh với các ngươi hay sao, tình cảnh của các ngươi cũng không kém như vậy."
"Nói thì đơn giản lắm." Thái Tử Hoành Xương lắc đầu.
Điểm này hắn và Trần Khuynh Địch chính là có quan điểm nhất trí. Rèn sắt còn cần sự cứng rắn của bản thân, dựa vào người khác vĩnh viễn cũng không bằng dựa vào chính mình, hợp tác chỉ vĩnh viễn có thể phát sinh ở trên người minh hữu đồng cấp bậc, mà không thể nghi ngờ, Đại Chu cùng với Minh Giáo tuyệt đối không được gọi là minh hữu đồng cấp bậc, một vị chí cường giả, chính là chênh lệch mà song phương không thể vượt qua, dạng kết minh này là…
"Có rất nhiều nhân tố không thể khống chế."
"Ngươi đã nghĩ quá nhiều rồi."
Đối với Thái Tử Hoành Xương nói lải nhải, Long Ngạo Thiên thờ ơ lắc đầu.
Nghiêm ngặt mà nói, tính cách của Thái Tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên có sự khác biệt tương đối lớn, Thái Tử Hoành Xương tôn trọng tính trước làm sau, làm người hay làm việc đều sẽ nghĩ trước sau đó mới làm, nhưng Long Ngạo Thiên thì lại không giống, sẽ càng có khuynh hướng làm trước rồi nghĩ, hết lần này tới lần khác rất thú vị là, thói quen của hai vị này đều không phải là vừa mới bắt đầu đã có...
Không sai!
Thói quen của hai người toàn bộ là đều căn cứ vào một người.
Đối với Thái Tử Hoành Xương mà nói, Trần Khuynh Địch giống như là một vị trí giả tính trước làm sau, tên tuổi Trần Khuynh Địch trí kế vô song cũng không phải là đùa giỡn, cho nên hắn đã vô thức khiến cho bản thân đi theo phương hướng đó.
Nhưng đối với Long Ngạo Thiên mà nói, Trần Khuynh Địch càng giống như là một toà núi cao không thể vượt qua, có thực lực mạnh đến đáng sợ, làm lão nhị vạn năm ở Thuần Dương Cung, hắn chính là rõ ràng nhất, cho nên hắn càng có khuynh hướng đi theo lực lượng cường đại.
Nói một cách khác…
Đặc tính của hai người này đều là lấy ra từ trên người của Trần Khuynh Địch, đối với người trẻ tuổi bây giờ đã là cự kình giang hồ kia, bọn họ mặc dù không nói ở ngoài miệng, nhưng ở trong lòng kỳ thật đều là đã bội phục vạn phần, bất quá nếu như ngươi hỏi thăm bọn họ ở trước mặt mà nói, bọn họ là chắc chắn sẽ không thừa nhận.
"Khụ khụ!" Dường như là cảm thấy bầu không khí có một chút xấu hổ, Thái Tử Hoành Xương ho khan một cái, xoay chuyển lời nói: "Nghe nói chưa, Trần Khuynh Địch hiện tại đã trở thành Đại Càn Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, quan tòng nhất phẩm. Sau khi chiếu cáo thiên hạ, hiện tại ở trên giang hồ đã có không ít người gọi hắn là chó săn của triều đình."

Chương 942: Chột dạ

"Thật không hay khi tiếp tục như thế."
"Trần Khuynh Địch làm việc tận tâm tận lực giúp Đại Càn như vậy, cơ hồ là tương đương với việc rời giới tông phái, mà hiện tại ở phía Đại Càn đang bấp bênh, cũng không phải là một chiếc thuyền tốt."
Long Ngạo Thiên nghe vậy liền khẽ lắc đầu nói: "Không có cách nào."
"Vậy cũng đúng." Thái Tử Hoành Xương gật đầu hiểu ý.
Đối với Đại Càn, cách nhìn của Thái Tử Hoành Xương giống như những người khác, đây là một vương triều mặc dù nhìn qua vẫn cường thịnh như cũ, nhưng lại bị toàn bộ giang hồ ngăn cản.
Ở dưới sự thúc đẩy vô tình và cố ý của ba mạch Đạo, Phật, Ma, Đại Càn đang trở thành địch với cả thiên hạ, bị cả thế giới chống lại.
Mà ở dưới loại tình huống này Trần Khuynh Địch vẫn còn ôm đùi của Đại Càn, chỉ có thể nói là không khôn ngoan.
"Ai bảo Thái Hoa Tiên Nhân mất tích chứ?"
"Thuần Dương Cung không có chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, vậy thì gần như tương đương với việc rời khỏi vị trí đỉnh phong nhất thiên hạ, mặc dù ở trong trận chiến Thái Hoa Sơn kia Trần Khuynh Địch đã đánh ra tên tuổi, củng cố vị trí thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung, nhưng phải biết rằng, coi như là thánh địa võ đạo cũng là có phân chia.
"Mà ngày xưa Thuần Dương Cung lại có nhiều cừu gia như vậy..."
"Dựa vào Đại Càn cũng là chuyện không có cách nào."
"Bây giờ Thuần Dương Cung cần một chỗ dựa."
Nghĩ tới đây, Thái Tử Hoành Xương không khỏi có một chút cười hả hê: "Tên kia cũng rất khổ sở."
Nhìn Thái Tử Hoành Xương cười mỉa, Long Ngạo Thiên nhếch miệng nói: "Kỳ thật cái vấn đề này nhìn qua rất nghiêm trọng, nhưng trên thực tế lại rất dễ giải quyết."
"Có ý tứ gì?"
"Chỉ cần Trần Khuynh Địch trở thành chí cường giả liền không thành vấn đề."
Long Ngạo Thiên vừa dứt lời, Thái Tử Hoành Xương liền nhếch nhếch miệng, vô thức muốn mở miệng cười cười.
Ngươi cho rằng Kích Toái Mệnh Tinh là cái gì? Làm sao có thể dễ dàng đột phá như vậy.
Nhưng nghĩ lại, bà m* nó, nếu là yêu nghiệt như Trần Khuynh Địch thật đúng là còn không thể nói trước.
Lúc trước ở Thượng Kinh thành mình còn đánh tới đánh lui với hắn, kết quả ngoảnh đi ngoảnh lại, hắn đã đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, mà mình cho đến bây giờ còn đi dạo ở Sinh Tử Quan, ngay cả biên

giới Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều không sờ đến, có trời mới biết tên kia qua một, hai tháng nữa có thể đột phá hay không cũng rất khó nói a!
"Haizz, được rồi, được rồi, không nói đến hắn nữa, nói ra chỉ cảm thấy đau lòng."
"Ừm." Đối mặt với biểu lộ khổ sở của Thái Tử Hoành Xương, Long Ngạo Thiên cũng gật gật đầu tràn đầy đồng cảm.
Tình cảnh của hai vị này là rất giống.
Đều là đối thủ của Trần Khuynh Địch lúc trước, đã từng phát thệ là muốn cạnh tranh với đối phương, tiến hành một trận quyết đấu ở giữa thiên kiêu chi tử, kết quả là phía bên mình mới vừa vặn chuẩn bị kỹ càng, tên gia hỏa Trần Khuynh Địch kia đã một bước lên trời, trực tiếp bỏ lại bọn hắn ở phía sau, thậm chí là ngay cả bóng lưng cũng không nhìn thấy, ai mà chịu nổi chứ? Ban đầu là còn có thể ghen ghét, càng về sau lại càng bất lực, cho đến bây giờ, hai người đều đã thành thói quen. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà bọn hắn có thể trở thành bạn bè.
"Đúng rồi."
"Tiếp theo ngươi dự định làm cái gì?"
"Ngươi là người liên lạc mà Minh Giáo lưu lại ở chỗ của chúng ta, ngươi sẽ ở lại đây à? Phía chúng ta vừa mới hiện thế, còn có rất nhiều sự tình phải xử lý, ngươi vừa vặn hãy giúp đỡ một chút."
"Đợi một chút đi." Long Ngạo Thiên lắc đầu nói: "Ta dự định đi một chuyến đến Thuần Dương Cung."
Thái Tử Hoành Xương gật đầu một cái, nói: "Ngươi muốn đi đến Thuần Dương Cung sao, cũng phải, ngươi cũng đã ra đi lâu như vậy rồi, người xa quê nhớ nhà, muốn trở về Thuần Dương Cung cũng rất hợp tình hợp lý..."
"? ??" Thái Tử Hoành Xương ngây ra một lúc, sau đó mới bỗng nhiên phản ứng lại: "Cái gì! ? Ngươi muốn đi một chuyến đến Thuần Dương Cung! ?"
Long Ngạo Thiên: "..."
Ở trong Phủ Thành Chủ, Cửu Long Thành, Tuần Châu Đạo.
Quỷ Ảnh đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn làm việc phê duyệt công văn mà cấp dưới trình lên, là các tin tức liên quan đến trấn áp bạo động các nơi, còn có khôi phục dân sinh, giao thế chính quyền ở Tuần Châu Đạo, quan viên, còn có rất nhiều tạp vụ khác, gần trăm phần hồ sơ chất ở trên bàn sách thành một ngọn núi nhỏ.
Không sai, tất cả những thứ này đều là đồ vật mà ngày hôm nay Quỷ Ảnh phải xử lý hết.
Trọng yếu hơn chính là...
M* nó!
"Những thứ này vốn phải là do tên Trần Khuynh Địch kia làm mới đúng! !!"

Không thể chịu đựng được nữa! Lúc đầu ta thế mà thực sự tin hắn! Đường đường là thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung, người thay mặt chưởng giáo thế mà mang theo tiểu sư muội chạy trốn! Mà còn để lại mình ta xử lý công vụ, đây quả thực là táng tận lương tâm! Tên khốn Trần Khuynh Địch coi Quỷ Ảnh ta là thứ gì! ? Người làm công? Công cụ làm việc?
Nếu không phải là tên khốn kia hứa hẹn chờ sau khi trở về sẽ giúp tu vi của bản thân ta tiến thêm một bước, Quỷ Ảnh ta mới không có khả năng ngoan ngoãn lưu lại nơi này tăng ca xử lý công vụ cho hắn.
Quỷ Ảnh bất đắc dĩ thở dài, hiện tại ở trong phòng làm việc chỉ có một mình nàng, cho nên nàng cũng lười ngụy trang, trực tiếp lộ ra bộ dáng vốn có, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài màu đen của mình, kết quả không sờ không sao, vừa mới sờ một cái, lấy tu vi của Quỷ Ảnh tự nhiên lập tức phát hiện ra…
Đậu xanh rau má!
Lượng tóc giống như thưa thớt hơn so với trước kia...
"Trần Khuynh Địch! !!"
"Hít hà!" Trên đường trở về Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, không biết vì sao, giống như có người đặt biệt oán hận gọi tên hắn ở sau lưng vậy, khiến cho cả người có cảm giác phát run.
Chuyện này không thích hợp a, Trần Khuynh Địch ta từ trước đến nay thích làm việc thiện, lúc nào đã...
Ồ, không phải là Quỷ Ảnh đó chứ?
Nghĩ đến Quỷ Ảnh bị mình nhét vào Tuần Châu Đạo xử lý công vụ, Trần Khuynh Địch không khỏi cảm thấy chột dạ.
Ừm, trở về nghĩ biện pháp an bài vài người đi giúp Quỷ Ảnh a, thuận tiện đem một chút đồ vật tăng cường tu vi đến, lại thêm một, hai kiện thần binh cho Quỷ Ảnh, coi như bồi tội là được rồi.
"Sư huynh?" Dường như là phát giác ra được sự biến hóa của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm hơi nghi hoặc một chút quay đầu nhìn về phía hắn.
"Không có việc gì, không có việc gì." Trần Khuynh Địch vội vàng phất phất tay.
Lấy tu vi và tốc độ của Trần Khuynh Địch, muốn từ Tuần Châu Đạo trở về Thuần Dương Cung là không mất bao lâu, chỉ dùng một, hai canh giờ, Trần Khuynh Địch liền mang theo Trần Tiêm Tiêm, hai người vượt qua hơn gần phân nửa Trung Nguyên, tiến vào nội địa Trung Nguyên, mà tầm mắt ở phía trước, có một tòa sơn phong cao chót vót đập vào mắt.
Đó là Thái Hoa Sơn, chẻ thành tứ phương, cao năm vạn thước, rộng mười dặm.
Ở bốn phía Thái Hoa Sơn, trước kia Trần Khuynh Địch còn không nhìn thấy, nhưng bây giờ tu vi của hắn đã tiếp cận với cực hạn,

nguyên khí sau khi được xương cốt tinh luyện đã đạt đến đỉnh phong nhất, chỉ là vận chuyển nguyên khí, hai mắt nở rộ thần quang, liền có thể nhìn xuyên qua thế giới.

Chương 943: Phô trương

Có thể thấy truyền thuyết trong thế gian, võ giả có tu vi càng cao càng là thông thần.
Cũng không phải là không có đạo lý.
Mà ở trong mắt của Trần Khuynh Địch, ở bốn phía Thái Hoa Sơn, có bốn chuôi thiên kiếm đứng vững vàng, hội tụ thiên địa nguyên khí, khiến cho Thái Hoa Sơn phảng phất như một cái phễu lớn vậy, không ngừng hút vào thiên địa nguyên khí, Trần Khuynh Địch tự nhiên rất rõ ràng, đây chính là một trong những tin đồn lớn nhất về Thuần Dương Cung trước mắt.
Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận.
"Nghĩa phụ tiện nghi thật là lợi hại."
"Không thể trêu vào."
Tu vi càng cao cũng càng cảm thấy kính sợ đối với người mạnh hơn.
Tối thiểu là hiện tại, Trần Khuynh Địch đối với chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh căn bản là không sinh ra một chút tâm tư phản kháng nào, nhưng cùng lúc, hắn cũng vô cùng khát vọng cái cảnh giới kia.
Mà không thể nghi ngờ, nhiệm vụ chính tuyến lần này chính là cơ hội của hắn! Lắc đầu, kéo suy nghĩ đối với tương lai trở về, Trần Khuynh Địch đưa ánh mắt lên bên trên Thái Hoa Sơn, đột nhiên mở miệng cười to: "Ha ha ha!"
Mình đây cũng được tính là áo gấm về quê a? Hồi tưởng lại một chút, giống như là đã rời khỏi Thuần Dương Cung được một đoạn thời gian.
Cũng đừng quên ta a?
"Lên!"
Trần Khuynh Địch trực tiếp ném ra lệnh bài thay mặt chưởng giáo, trong chớp mắt, toàn bộ Thái Hoa Sơn chấn động kịch liệt, Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận tự động mở ra, sau đó phân ra thành bốn đạo ánh sáng, ghép lại thành một cây cầu ánh sáng bảy màu rơi ở dưới chân của Trần Khuynh Địch, đồng thời còn hiện ra đủ loại dị tượng.
Thần âm rơi xuống từ trên trời, mặt đất nở sen vàng.
Thanh âm của Trần Khuynh Địch càng là bỗng nhiên phóng đại vô số lần.
"Thái Thượng trưởng lão ở đâu?"
"Còn không mau tới nghênh đón bản Chưởng Giáo?"
Ầm ầm! Vào lúc sớm nhất ở bên trong Thuần Dương Cung còn có không ít người tưởng rằng có ngoại địch xâm lấn, bất quá khi sau khi nghe được thanh âm của Trần Khuynh Địch, đám người đầu tiên là

sững sờ, sau đó lập tức phản ứng lại.
"Là người thay mặt chưởng giáo!"
"Thiên kiêu chi tử của Thuần Dương Cung chúng ta!"
"Người thay mặt chưởng giáo cuối cùng đã trở về!"
"Mau đi xem một chút!"
Khác biệt cùng với rất nhiều đệ tử hưng phấn, Long Thiên Tứ chạy ra từ bên trong Vạn Thọ Cung lại có sắc mặt khó coi hơn nhiều.
Nhất là sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch đạp trên cầu ánh sáng bảy màu đi tới, nhìn qua phong cách muốn chết, ở trên mặt còn mang theo nụ cười muốn ăn đòn. Tâm tình của Long Thiên Tứ lại càng không tốt.
Hơn nữa ngươi nhìn một chút đi, tên tiểu tử này thật là lớn lối! Lúc này mới có tu vi gì, thế mà lại tự xưng là chưởng giáo, rõ ràng là ở trong đoạn thời gian trước vẫn là người thay mặt chưởng giáo, Ninh chưởng giáo, ngươi hãy mau trở lại a! Nếu không tiểu tử này sẽ mưu triều soán vị! Thật là khiến cho người ta hâm mộ, không đúng, thật là khiến cho người ta giận sôi!
"Tiểu tử thúi!"
"Phô trương lớn như vậy để làm gì?" Long Thiên Tứ cấp tốc bay tới, ở trong miệng còn quở trách: "Không biết Thuần Dương Cung cao quý chúng ta chú trọng nhất là tinh thần tiết kiệm hay sao? Phô trương lớn như vậy, không cảm thấy mất thể diện hay sao, sẽ khiến cho người ta cảm thấy Thuần Dương Cung chúng ta rất không có tố dưỡng, giống như một ổ thổ phỉ."
"Chúng ta thế nhưng là thánh địa võ đạo!"
"Lão phu kiên quyết phản đối hành vi phô trương lãng phí vô sỉ giống như người, trừ phi ngươi mang lão phu đi theo cùng một chỗ..."
"Ha ha ha." Nhìn Long Thiên Tứ hoàn toàn như trước đây, Trần Khuynh Địch cười sảng khoái một tiếng, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía sau lưng Long Thiên Tứ, dừng ở trên người của lão quản gia Lâm gia đang lộ ra ánh mắt hết sức phức tạp.
"Chà! Đây không phải là Lâm huynh sao!"
Lão quản gia hơi co mí mắt lại.
Nói thật, gần đây hắn có một chút quá mẫn cảm đối với hai chữ này.
"Chưởng giáo khách khí, tại hạ là Lâm Tân, chưởng giáo cứ gọi thẳng tên đầy đủ là được..."
"Vậy liền gọi là Lâm lão." Trần Khuynh Địch vung tay lên, cũng không để ý đến xưng hô gì, bất quá lời này vừa ra, Long Thiên Tứ lập tức cảm thấy không vui.
"Bằng vào cái gì ta chính là lão thất phu, còn hắn là Lâm lão?"
Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn Long Thiên Tứ, hỏi: "Vì sao gọi ngươi là lão thất phu ở trong lòng của ngươi còn không biết hay sao?"
Long Thiên Tứ: "? ??"

Chết tiệt! Ngày hôm này xem như không có cách nào sống qua! Nhìn bộ dáng bành trướng của tên tiểu tử này, rõ ràng là lúc trước còn thân thiết cung kính gọi mình là Thái Thượng trưởng lão, hiện tại lại gọi thẳng lão thất phu không có một chút do dự nào, thậm chí còn chế giễu mình! Một chút tinh thần kính già yêu trẻ cũng đều không có, giáo dục tư tưởng của Thuần Dương Cung đã thất bại rồi! Tiếp tục như thế này làm sao được?
"Tiểu tử thúi."
"Ngươi trở về để làm gì?"
"Thuần Dương Cung hiện tại còn rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, lão phu trăm công nghìn việc, rất bận rộn, ngươi không có chuyện gì thì mau xéo đi..."
"Kỳ thật lần này ta là mang tài nguyên lấy được trong tám đại gia tộc ở Tuần Châu Đạo về..."
"Trần chưởng giáo! !"
"Mời đi tới bên này!"
Nhìn nụ cười tràn đầy ở trên gương mặt già nua của Long Thiên Tứ, Lâm lão thở dài.
Có một câu nói rất hay.
Chỉ có danh tự sai lầm, không có ngoại hiệu gọi sai, cổ nhân thật sự là nói không sai!
Tại Vạn Thọ Cung trong Thuần Dương Cung.
Trần Khuynh Địch đi từng bước một ở trong Vạn Thọ Cung, đi vào chính điện ở trong chỗ sâu nhất, cung điện xem như là biểu tượng của chưởng giáo Thuần Dương Cung, Vạn Thọ Cung mặc dù không có huy hoàng lộng lẫy như Phật Môn, nhưng cả tòa cung điện, từ bên ngoài vào bên trong, lại tràn đầy dấu vết luyện tập. Vết kiếm, quyền ấn, chưởng ấn, vết đao, thương ngấn, các đời chưởng giáo Thuần Dương Cung đều là diễn luyện công pháp ở bên trong toà cung điện này, tu hành ở bên trong toà cung điện này, đại điện nhìn như mộc mạc, lại là thiên chuy bách luyện, mỗi một tấc mặt đất, mỗi một thước vách tường, đều tản ra vận vị lịch sử nồng đậm.
Mà che giấu ở dưới phần lịch sử này.
Là quyền lợi đỉnh phong, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, dù như thế nào đi nữa Thuần Dương Cung cũng đều là một trong mười đại thánh địa võ đạo, hơn nữa bất đồng với tuyệt đại đa số thánh địa võ đạo khác chính là, Thuần Dương Cung thế nhưng là đã từng có Chí Tôn nhân gian! Chỉ là điểm này, cũng đủ để san bằng yếu thế của Thuần Dương Cung ở bên trên nội tình, thậm chí còn vượt qua.
Phải biết rằng, ở bên trong chín thánh địa võ đạo khác, chân chính đi ra loại cường giả như Chí Tôn nhân gian, trên thực tế cũng chỉ có ba mạch Đạo, Phật, Ma vang dội giang hồ mà thôi, cho nên ở bên trong một đoạn thời gian rất dài, Thuần Dương Cung đều là đối tượng chú ý trọng điểm của ba mạch Đạo, Phật, Ma.

Ngày xưa Thuần Dương Cung vẫn là vô cùng mạnh mẽ, quyền lợi của cái vị trí chưởng giáo Thuần Dương Cung này, thậm chí không kém hơn bao nhiêu so với Hoàng Đế ở cái thời đại kia, lực đạo in vào toà cung điện này càng sâu, tu vi càng cao, càng là tiếp cận với những dấu vết này, cảm thụ lại càng sâu...cũng càng dễ dàng khiến cho người ta trầm mê.

Chương 944: Hảo hán

Đó cũng không phải là có địch tập kích.
Mà là một cỗ truyền thừa, tràn vào trong đầu của Trần Khuynh Địch, không phải là công pháp, không phải là truyền thừa, cũng không phải là lời dạy bảo của tiền bối.
Mà là một khoảng thời gian, thuộc về thời kỳ huy hoàng của Thuần Dương Cung!
"Nay ta chính thức thành lập sơn trại Thuần Dương! Mời các đồng đạo đến chúc mừng!"
"Chúc mừng Thuần Dương!"
"Lão đại thiên hạ đệ nhất nhân!"
"Tổ sư đã rời đi, ta là tông chủ đời thứ hai, ta sẽ khiến cho Thuần Dương Cung dương danh thiên hạ!"
"Thuần Dương Cung chúng ta thành lập ngàn năm, ba mạch Đạo, Phật, Ma thì lại như thế nào? Một đám xương khô ở trong nhà, làm sao có thể đánh đồng với Thuần Dương Cung?"
"Mọi người hãy xông lên cùng với ta! Chiếm đoạt được Thuần Dương Cung liền phát tài!"
"Ngày xưa tổ sư một mình chiến thiên hạ, nay ta là tông chủ, cũng sẽ bắt chước tổ tiên, các ngươi hãy cùng tiến lên!"
Từng vị tông chủ, hoặc là oai hùng tiêu sái, hoặc là tay cầm quạt lông, dùng khăn buộc đầu, các thời khắc huy hoàng nhất ngày xưa đều được lạc ấn xuống, để cho Trần Khuynh Địch dùng góc nhìn của người thứ ba xem qua một lần, mà thời gian trôi qua, rốt cục, một đạo thân ảnh mà Trần Khuynh Địch không thể quen thuộc hơn được xuất hiện.
Ninh Thiên Cơ! Chỉ là Ninh Thiên Cơ trong hình cùng với Ninh Thiên Cơ trong ấn tượng của Trần Khuynh Địch hoàn toàn khác biệt, Ninh Thiên Cơ trong ấn tượng của Trần Khuynh Địch, danh xưng là Thái Hoa Tiên Nhân, giơ tay nhấc chân đều mang theo một cỗ tiên khí, nhưng Ninh Thiên Cơ ở trong hình, lại là toàn thân đẫm máu mà chiến, rút kiếm đoạn thương khung.
"Muốn tiêu diệt Thuần Dương Cung! ?"
"Vọng tưởng! !!"
"Hôm nay Ninh mỗ cầm ba thước kiếm, giết hết quân giặc, hoặc là chiến tử tại Trung Nguyên, hoặc là tái tạo Thuần Dương Cung!"
"Kẻ ngăn ta, giết!"
Nhìn Ninh Thiên Cơ trong hình đẫm máu vung kiếm, điên cuồng giết chóc trong đám người, cơ hồ mỗi một lần đều là lấy một địch nhiều, không giống như tiên nhân, mà phảng phất như ma đầu, Trần Khuynh Địch không khỏi cảm khái.

Quả nhiên, ai cũng có thời điểm tuổi trẻ nhiệt huyết a.
Đừng nhìn nghĩa phụ hắn hiện tại có bộ dáng siêu phàm thoát tục, lúc trước không phải cũng là một kẻ mãng phu tràn đầy nhiệt huyết hay sao?
Đây chính là lịch sử đen tối, lần sau gặp được hắn sẽ dùng chuyện này để trào phúng nghĩa phụ.
Trần Khuynh Địch dùng sức hấp háy mắt, sau đó nhanh chân hướng về phía trước, bước lên thủ tọa chính điện, sau đó xoay người chậm rãi ngồi xuống ngai đá. Ngai đá này không được làm bằng bất kỳ loại đá quý hiếm nào. Chỉ là một tảng đá bình thường nhất, là một cái ghế mà lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn điêu khắc một cách tùy tiện đặt ở nơi này, chưa hề được cải tạo, nhưng tảng đá trải qua nhiều tháng ngày như vậy, mười mấy đời chưởng giáo ngồi ở trên nó, coi như là đầu gỗ, cũng sẽ thành tinh, chớ nói chi là, cái vị trí này tượng trưng cho quyền lực đỉnh phong của Thuần Dương Cung!
Ầm ầm! Trong phút chốc, toàn bộ Thái Hoa Sơn phảng phất như đều đang hô ứng vậy, chỉ là ngồi ở bên trên ghế đá, Trần Khuynh Địch liền có thể cảm ứng được rõ ràng thiên địa nguyên khí ở chung quanh, đều đang reo hò vì hắn, không ngừng mà tụ tập về phía hắn, khiến cho hắn có một loại thoải mái ngâm mình ở trong nước ấm! Đây chính là mùi vị của quyền lợi sao!
Trần Khuynh Địch nhìn xuống phía dưới một chút, mà ở nơi đó, Long Thiên Tứ, Lâm lão, còn có đảo chủ Đào Hoa Đảo ngày xưa, ba vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan của Thuần Dương Cung bây giờ đều tụ tập ở chính điện.
Rất tốt, đây là thời điểm vận dụng phần quyền lợi vô thượng này, để những người ở phía dưới biết rõ uy nghiêm và đáng sợ của Trần Khuynh Địch ta!
"Long Thiên Tứ!" Trần Khuynh Địch chậm rãi mở miệng, thanh âm nổ vang như tiếng sấm!
"Gọi một tiếng chưởng giáo cho ta nghe xem?"
Long Thiên Tứ: "..."
Liếc nhìn Trần Khuynh Địch ngồi ở phía trên thủ vị một cái, trên gương mặt thiếu niên tràn đầy nụ cười đắc chí, Long Thiên Tứ cười lạnh một tiếng, thầm mắng tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch này ngay cả một chút công phu hàm dưỡng cũng đều không có, không biết cái gì gọi là hỉ nộ không lộ ra sao? Không phải là chỉ là một cái chưởng giáo thôi hay sao?
"Lên làm chưởng giáo sẽ vui sướng đến như vậy hay sao?"
Trần Khuynh Địch nghe vậy thần sắc liền nghiêm lại: "Ngươi căn bản không tưởng tượng nổi khoái hoạt của chưởng giáo."
"Ngươi có thể đi ra bên ngoài hỏi thăm một chút, hiện tại người ở giang hồ này nhận biết Trần Khuynh Địch ta nhiều hơn, hay là người nhận biết Long lão thất phu ngươi nhiều hơn?"

"Bằng không thì ngươi cho rằng tại sao lại gọi là chưởng giáo chí tôn chứ?"
Gương mặt mo của Long Thiên Tứ lập tức trở nên vặn vẹo.
Lâm lão: "..."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "..."
"Khụ khụ!" Dường như là cảm thấy đoạn đối thoại này khiến cho bầu không khí có một chút xấu hổ, Trần Khuynh Địch vội vàng ho khan một cái, sau đó tiếp tục nói: "Thái Thượng trưởng lão, Lâm lão, đảo chủ, ở phía ta có một cái tin tức vô cùng trọng yếu muốn nói cho mọi người, hi vọng mọi người sau ki nghe xong tuyệt đối không nên sợ hãi."
"Chê cười rồi!"
"Chưởng giáo nói quá lời."
"Chúng ta là Hỏa Luyện Kim Đan, chúng ta sẽ không sợ sệt."
Không phải là ba người Long Thiên Tứ tự đại, mà là thế cục hiện tại đúng là rất tốt đẹp, coi như là Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo vốn không rất tình nguyện, sau khi phát hiện ra nội tình của Thuần Dương Cung, hoặc nhiều hoặc ít cũng có xúc động ôm bắp đùi, biển chữ vàng Thuần Dương Cung lớn như vậy thì có gì phải sợ?
"Tốt." Thấy mọi người đều có tư tưởng giác ngộ như vậy, Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu.
"Vậy ta liền tuyên bố?"
"Tiểu tử thúi ngươi lề mề cái gì?" Long Thiên Tứ vung tay lên, nói một cách hào khí can vân: "Thuần Dương Cung chúng ta hiện tại thế nhưng đang phát triển không ngừng, chờ sau khi Ninh chưởng giáo trở về coi như là ba mạch Đạo, Phật, Ma, lão phu cũng đều không sợ, sẽ sợ một cái tin tức của ngươi hay sao? Ngươi cứ việc nói! Long Thiên Tứ ta nếu như nhíu mày một cái thì không phải là hảo hán..."
"Tốt!" Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, kéo cao âm điệu, tán thán nói: "Thái Thượng trưởng lão không hổ là hảo hán của Thuần Dương Cung chúng ta, mẫu mực ở bên trong mẫu mực, có câu nói này của ngươi ta liền rất yên tâm!"
"Đâu có đâu có."
"Đa tạ đa tạ."
"Đã như vậy ta liền nói thẳng." Trần Khuynh Địch cười mị mị mà nói ra: "Ta dự định đi đến Tu Di Sơn đánh một chầu cùng với Phật Môn."
"Phốc! !!"
"Ngươi đang nói đùa cái gì thế!"
"Khai chiến với Phật Môn! ?"
"Muốn chết sao?"
Tiếng kinh hô của Long Thiên Tứ quanh quẩn ở trong toàn bộ chính điện Vạn Thọ Cung, nói năng không có một chút khách khí nào, mà cái bộ dáng này còn được tính là tốt, biểu lộ của Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo thì lại càng đặc sắc hơn, chỉ thiếu chút nữa là

viết câu "ngươi có phải là chán sống hay không" lên trên mặt.
Nhưng Trần Khuynh Địch lại vẫn bình tĩnh như thường.
Thậm chí còn nghiêng đầu một chút.
"Có vấn đề gì sao?"
Đám người: "..."

Chương 945: Sợ chưa?

Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo dù sao cũng chỉ là khách khanh trưởng lão, còn là khách khanh trưởng lão do một già một trẻ Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ này lừa gạt tới, lấy lập trường của bọn hắn thì còn không quá dễ nói chuyện, nhưng Long Thiên Tứ lại không có nhiều băn khoăn như vậy, trực tiếp trừng mắt nhìn Trần Khuynh Địch, nói: "Vấn đề quá lớn!"
"Ta hỏi ngươi."
"Ngươi dã Kích Toái Mệnh Tinh chưa?"
Trần Khuynh Địch tiếc nuối lắc đầu nói: "Kém một chút."
"Vậy ngươi còn..."
"Bất quá tu vi cũng đã có một chút tiến bộ, tối thiểu là nếu như Long lão thất phu ngươi cầm Xích Tiêu kiếm hoặc là chui vào Đô Thiên Tọa, nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang tay với ta, Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm là cũng phải có, nếu như không có Đạo Binh thượng phẩm, loại người giống như Long lão thất phu, một mình ta đánh bảy, tám kẻ cũng không thành vấn đề."
Long Thiên Tứ: "..."
Không tức giận, Long Thiên Tứ ta còn có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua? Sẽ tức giận sao? Không tức giận.
"Nhưng ngươi vẫn còn ở cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đúng không? Kích Toái Mệnh Tinh vẫn là xa xa khó vời đúng không? Hay là tháng sau ngươi liền nắm chắc trở thành Kích Toái Mệnh Tinh?"
"Không có."
"Như vậy thì không được rồi!"
Long Thiên Tứ vỗ hai tay, đồng thời âm thầm nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng, còn tốt cái thằng ranh con này không có toát ra một câu "mặc dù một tháng là không được, nhưng hai tháng là có thể đột phá".
Loại lời nói giống như súc sinh này, nếu được nói ra mình thực sự là không biết làm thế nào.
Đương nhiên, coi như là Trần Khuynh Địch nói ra những lời như vậy, Long Thiên Tứ vẫn muốn ngăn cản hắn.
Dù sao...
"Tiểu tử thúi, chúng ta đánh ở cửa nhà mình, cùng với đi đến đánh ở cửa ra vào Tu Di Sơn, thế nhưng là hai loại tình huống hoàn toàn khác biệt, đạo lý cường long không áp địa đầu xà ngươi còn có thể không biết hay sao? Ta biết bây giờ ngươi rất lợi hại, nhưng cũng đừng quá bành trướng a, nếu như chơi đùa hỏng rồi thì sẽ không có ý nghĩa."
Long Thiên Tứ thật đúng là có một chút lo lắng.

Dù sao thì Trần Khuynh Địch từ khi xuất đạo đến nay cơ hồ là không ai địch nổi, từ cảnh giới Tiên Thiên cho tới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh phong lúc này, một trận cũng đều chưa từng bại, loại kinh nghiệm này dĩ nhiên có thể khiến cho người ta dưỡng thành một cỗ khí thế vô địch, nhưng cùng lúc cũng sẽ khiến cho người ta không thấy rõ thực lực cùng với tình cảnh của mình.
Tối thiểu ở dưới góc nhìn của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch đã có cái dấu hiệu này.
Nói một cách khác.
Tư tưởng đã xảy ra vấn đề.
Cho nên hiện tại Long Thiên Tứ muốn làm một chuyện rất quá đáng, là sự tình chưa từng làm qua trước kia, đó là mắng cho Trần Khuynh Địch tỉnh lại.
"Tiểu tử thúi, trước đó ta cũng đã nói cho ngươi, trận pháp hộ sơn của Phật Môn mạnh hơn nhiều so với Thuần Dương Cung chúng ta, lại có Đạo Binh cực phẩm tọa trấn, coi như là thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt, Thánh Thượng Đại Càn đích thân giết tới, chỉ sợ cũng không thể đánh tan được, ngươi có biết đây là khái niệm gì không?"
"Ta biết."
Long Thiên Tứ lắc đầu nói: "Ngươi không biết."
"Có ý nghĩa là Phật Môn căn bản chính là vô địch ở Tu Di Sơn! Qua nhiều năm như thế, Phật Môn cũng không phải là không có suy yếu qua, nhưng cho dù là ở thời điểm suy nhược nhất, Phật Môn vẫn có đại trận hộ sơn, lực lượng địa mạch Tu Di Sơn, ngàn vạn tín ngưỡng lực của Phật đồ, đây đều là nội tình của Phật Môn!"
"Thuần Dương Cung chúng ta cũng có ghi chép."
"Phật Môn đã từng có một đời đoạn tuyệt chí cường giả, Phương Trượng bất quá chỉ có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí là ngay cả Đại Đạo Huyền Quang cũng đều không có mở ra, Phật Môn gia đại nghiệp đại, tự nhiên là có người đỏ mắt, lúc ấy lại là một cái thời đại võ đạo cường thịnh, chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh mặc dù ít thấy, nhưng tuyệt đối không phải là không có."
"Trong đó có một vị chí cường giả tán tu."
"Muốn đi đến Phật Môn kiếm một chút tiện nghi."
"Kết quả thì sao?"
"Tám vạn bốn ngàn Xá Lợi Tử của Phật Môn đều xuất hiện, kết thành Ngũ Phương Như Lai Đại Trận, Xá Lợi Tử hóa thân thành năm vị Như Lai Kim Thân đồng thời kết ấn, trực tiếp dùng một thức sau cùng của Như Lai Thần Chưởng -Trung Ương Thế Giới Ấn, diễn hóa ra một phương thế giới cực lạc chân thực, đánh cho vị chí cường giả kia thành tro bụi!"
"Ngươi cảm thấy mình còn mạnh hơn vị chí cường giả kia hay sao?"
Thấy thần sắc âm tình bất định của Trần Khuynh Địch, lúc này Long Thiên Tứ mới hài lòng gật gật đầu, Lâm lão cùng với đảo chủ Đào

Hoa Đảo ở bên cạnh cũng nhẹ nhàng thở ra theo đó.
"Thế nào?"
"Sợ rồi sao?"
"Cho nên tạm thời đừng có nhớ thương đến Phật Môn, chúng ta hãy suy nghĩ đến những thế lực khác, ta thấy Kiếm Tông kỳ thật cũng không tệ, bây giờ ngươi có thực lực mạnh như vậy ngược lại là có thể cướp đoạt Kiếm Tông một lần..."
"Ngươi nói đúng." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Xác thực, bằng vào thực lực của ta bây giờ muốn cứng đối cứng với Phật Môn là tuyệt đối không có khả năng thắng, chớ đừng nói chi là đi Tu Di Sơn, cơ hồ là tương đương với lấy trứng chọi đá."
"Hiểu thì tốt."
"Nhưng ta cự tuyệt!"
Long Thiên Tứ: "? ??"
"Ta nhất định phải đi tới Phật Môn, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng, hơn nữa về thời gian cũng nhất định phải là càng nhanh càng tốt."
Nhìn Trần Khuynh Địch vẫn kiên định như cũ, Long Thiên Tứ khẽ chau mày, đột nhiên liếc mắt nhìn đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với Lâm lão ở bên cạnh, miệng đóng chặt, nhưng lại lặng lẽ tản ra một cỗ lực lượng nguyên thân, hướng về phía Trần Khuynh Địch truyền âm hỏi: "Tiểu tử thúi, đã xảy ra chuyện gì, có quan hệ cùng với Phật Môn à?"
Long Thiên Tứ cũng không phải là người ngu, hắn cũng tin rằng Trần Khuynh Địch không phải là người ngu.
Nếu như nói trước đó Long Thiên Tứ còn cảm thấy Trần Khuynh Địch là bị lực lượng làm cho choáng đầu, nhưng bây giờ, Long Thiên Tứ trái lại còn cảm thấy ở phía sau chuyện này có ẩn tình.
"Nói nhảm, không có quan hệ mà nói ta đi đến đối đầu với Phật Môn để làm gì?"
"Muốn chết sao?"
Sau khi lấy được câu trả lời hết sức quen thuộc này, Long Thiên Tứ nhíu lông mày lại, trong lòng ngược lại là cảm thấy yên tâm không ít, nhìn cái dạng này, Trần Khuynh Địch có lẽ vẫn là Trần Khuynh Địch lúc đầu kia.
"Nói một chút."
"Chủ yếu vẫn là Tiêm Tiêm sư muội..."
Trần Khuynh Địch cũng không giấu diếm, trực tiếp nói tình cảnh của Trần Tiêm Tiêm cho Long Thiên Tứ, đương nhiên, hai người đều ngầm hiểu tiến hành truyền âm, mà không phải là nói ra ở trước mặt, Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo mặc dù là khách khanh trưởng lão, nhưng chung quy vẫn là do lừa gạt đến, độ tín nhiệm cũng không cao lắm.
"Nhân quả Phật Môn.."

"Phù Đồ Tháp?"
Sau khi nghe được tin tức có quan hệ với Phù Đồ Tháp, trong mắt của Long Thiên Tứ chợt lóe sáng, có một chút ngoài ý muốn.
"Làm sao?"
"Thái Thượng trưởng lão ngươi biết được tin tức gì?"
"Hừ!"
Long Thiên Tứ tức giận trừng Trần Khuynh Địch một cái, nhìn cái thằng ranh con này đi, vào thời điểm vừa mới tự xưng là chưởng giáo Chí Tôn, hễ mở miệng là một tiếng Long lão thất phu, kết quả hiện tại muốn cầu cạnh mình, cất bước chính là một câu Thái Thượng trưởng lão, người không biết còn tưởng rằng tên tiểu tử thúi này kính già yêu trẻ đây!

Chương 946: Xá Lợi Tử

"Trước kia ta cũng đã từng kể cho ngươi."
"Đại trận hộ sơn của Phật Môn tên là Ngũ Phương Như Lai Đại Trận, chính là lấy Xá Lợi Tử của cao tăng Phật Môn sau khi viên tịch làm cơ sở tạo dựng lên trận pháp, có tổng cộng tám vạn bốn ngàn viên Xá Lợi Tử, biểu tượng cho tám vạn bốn ngàn pháp môn của Phật Môn, sau khi hội tụ thành một thể, có thể ngưng tụ ra trọn vẹn năm vị Như Lai Kim Thân."
"Toà trận pháp này là trận pháp chí cường do Phật Môn Thượng cổ ngày xưa - Đại Lôi Âm Tự khai sáng ra, Phật Tổ cũng đã đích thân tham dự thôi diễn qua, cũng đã từng là trận pháp hộ sơn của Đại Lôi Âm Tự, nguyên nhân chính là như thế, Phật Môn mới có thể tự xưng là Phật Môn chính tông, cái miếu hoang ở bên trên Tu Di Sơn kia mới có thể tự xưng là Tiểu Lôi Âm Tự."
"Nhưng trên thực tế, Xá Lợi Tử của Phật Môn cùng với Xá Lợi Tử của Đại Lôi Âm Tự Thượng cổ lại không giống nhau!"
"Lúc trước Đại Lôi Âm Tự tịch diệt, Xá Lợi Tử tứ tán hơn phân nửa, mặc dù sau này bị Phật Môn chiếm được không ít, nhưng tuyệt đối không thể nào là toàn bộ, có một bộ phận Xá Lợi Tử đã triệt để thất lạc, về sau là do Phật Môn gom góp Xá Lợi Tử - hóa thân của cao tăng nhà mình, lúc này mới bù đắp được số lượng tám vạn bốn ngàn."
"Mà theo ta được biết."
"Đại Lôi Âm Tự ngày xưa, còn có Phật Môn bây giờ, địa phương mà bọn họ dùng để cất giữ Xá Lợi Tử."
"Hẳn đều được gọi là Phù Đồ Tháp!"
"Chậc." Trần Khuynh Địch tặc lưỡi.
Thật thú vị.
"Xá Lợi Tử..." Trần Khuynh Địch vừa xoa cằm, vừa giống như có điều suy nghĩ.
Xá Lợi Tử Phật Môn, điều này có nghĩa là Phật Môn đã lấy một cái tên nghe có vẻ hay, trên thực tế kỳ thật chính là vào trước khi cao tăng Phật Môn chết, dung nhập toàn bộ cương khí, nguyên thần, còn có khí huyết Phật Môn chính thống vào bên trong xương cốt, rèn đúc ra một phần Lưu Ly Kim Cốt, nói là Xá Lợi Tử, trên thực tế chính là thi thể.
Mà Phù Đồ Tháp, nói khó nghe một chút chính là nhà xác.
Đương nhiên, cao tăng Phật Môn lựa chọn để lại Xá Lợi Tử của bản thân là rất đáng kính nể, dù sao thì bình thường mà nói, võ giả chết rồi, tu vi lúc còn sống hẳn là sẽ trở về thiên địa, nhưng cao tăng Phật Môn lại mạnh mẽ giữ lại tu vi ở trong thi thể, trên bản chất chính là

một loại thủ đoạn đoạt sinh tử, đoạt tạo hóa.
Không phải là ai cũng đều có thể thi triển ra.
Nghịch thiên mà đi vốn là cần phải trả giá thật lớn, muốn ngưng tụ ra Xá Lợi Tử, tất nhiên sẽ nhận phải thống khổ to lớn, không phải là người có nghị lực hơn người thì không thể thừa nhận, đều là người sắp chết, còn nguyện ý trả giá vì Phật Môn như thế, không nói đến những thứ khác, tư tưởng giác ngộ tuyệt đối là hoàn toàn hợp cách.
Nhưng bất kể như thế nào…
"Cũng không thể trả lại Phù Đồ Tháp." Trần Khuynh Địch nói một cách chắc chắn.
"Không sai." Long Thiên Tứ đáp lời.
Ý nghĩ của hai người nhất trí chưa từng có, nếu như Phù Đồ Tháp của Trần Tiêm Tiêm thật sự có quan hệ cùng với Đại Lôi Âm Tự ngày xưa, vậy ở trong đó vô cùng có khả năng chất đầy Xá Lợi Tử của Đại Lôi Âm Tự Thượng cổ! Đây cũng không phải là chuyện đùa.
Mặc dù Phật Môn trước mắt chính là chính thống.
Nhưng thành thật mà nói, Đại Lôi Âm Tự Thượng cổ mới là Phật Môn chính thống, Xá Lợi Tử của Đại Lôi Âm Tự tự nhiên cũng có chất lượng tốt hơn so với Xá Lợi Tử của Phật Môn chí ít một cái cấp bậc, nếu như có thể luyện hóa toàn bộ Xá Lợi Tử của Đại Lôi Âm Tự, như vậy tuyệt đối có thể tăng nội tình cùng với thực lực của võ giả lên trên diện rộng.
Dù sao thì đây cũng chính là tích lũy cả đời của cao tăng Phật Môn.
Phật Môn gia đại nghiệp đại, sẽ xem Xá Lợi Tử như nội tình của tông môn, sẽ không vận dụng một cách tùy tiện, nhưng Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ lại không có nghĩ nhiều như vậy.
Thuần Dương Cung hiện tại đang bấp bênh đây, hiện tại không dùng thì lúc nào dùng?
Yêu cầu của hai người cũng không cao, chỉ cần có một vạn viên Xá Lợi Tử, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ ắt có niềm tin khiến cho Thuần Dương Cung lại sinh ra thêm mấy vị Hỏa Luyện Kim Đan!
Nghĩ đến đây, hai người kích động đến mức toàn thân đều run rẩy!
"Đậu xanh rau má…"
"Thật điên rồ..."
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt điên cuồng giao lưu.
"Thế nào?"
"Làm một cuốc chứ?"
"Thành công thì Thuần Dương Cung chúng ta sẽ triệt để nhất phi trùng thiên! !!"
Long Thiên Tứ trước đó còn hung hăng muốn mắng cho Trần Khuynh Địch tỉnh lại, lúc này còn kích động hơn so với Trần Khuynh Địch, đầy trong đầu đều là Thuần Dương Cung sắp sinh ra thêm mấy vị

Hỏa Luyện Kim Đan, phải biết rằng đối với một cái thánh địa võ đạo mà nói, Hỏa Luyện Kim Đan chính là cốt lõi, có càng nhiều sẽ càng mạnh mẽ.
Và quan trọng hơn, Thuần Dương Cung chúng ta thật sự là có mấy khoả hạt giống Hỏa Luyện Kim Đan! Đốt cháy giai đoạn dĩ nhiên là không tốt, thế nhưng chỉ thoáng đẩy một cái ở trên con đường tiến lên, vậy thì không có gì đáng trách.
Trần Tiêm Tiêm.
Lạc Tương Tư.
Dương Xuân.
Coi như là Doanh Phượng Tiên đã gia nhập Bái Hỏa Ma Giáo cũng có thể tính vào.
Thực lực, tu vi và thiên phú của bốn người đều là kiệt xuất nhất! Hai người đã khám phá Sinh Tử Quan, dựa theo thuyết pháp của Trần Tiêm Tiêm, vượt qua cái cửa ải Phật Môn kia, nàng cũng có thể khám phá Sinh Tử Quan, mà Dương Xuân gần đây đã tiến hành bế quan, sau khi đi ra cũng có tỷ lệ cao thành công khám phá Sinh Tử Quan.
Thế cục thật sự rất tốt đẹp!
Nếu như ở phía bên mình có thể có đầy đủ Xá Lợi Tử cho các nàng...
M* nó! Long Thiên Tứ năm đó cũng là nam nhân đi theo Ninh Thiên Cơ giết ra giết vào ở Trung Nguyên, có gan lớn vô cùng, chỉ dùng mấy giây ngắn ngủi liền làm ra quyết định, ở trong mắt lóe lên lãnh quang, cấp tốc truyền âm nói: "Có biện pháp nào sớm mở Phù Đồ Tháp ra không? Chúng ta hãy nghĩ biện pháp lấy đồ vật ra!"
"Lấy sạch Xá Lợi Tử, sau đó có trả Phù Đồ Tháp thì cũng không cần để ý!"
"Ngươi cho rằng ta không muốn sao?" Trần Khuynh Địch tức giận nói ra: "Ta đã sớm thử qua, nhưng Phù Đồ Tháp của Tiêm Tiêm sư muội hiện tại đã đóng lại, ta cũng không có biện pháp mở ra, hơn nữa ta hoài nghi vật kia rất có thể là có khí linh, cho nên chưa từng để cho Tiêm Tiêm sư muội mở ra và nhìn thấy Xá Lợi Tử."
"Cái gì? !" Long Thiên Tứ nghe vậy lập tức giận tím mặt!
"Món đồ kia có khí linh? Không cho đệ tử Thuần Dương Cung chúng ta dùng Xá Lợi Tử để tăng cao tu vi, liền muốn chúng ta trả nhân quả cho Phật Môn? Đây là cho vay nặng lãi sao! ?
"Thật sự có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!"
"Điều đó có nghĩa là..."
Ánh mắt của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ giao hội kịch liệt, nguyên thần truyền âm một cái tiếp lấy một cái, ở giữa hai người tự nhiên là đang thương thảo đại kế, nhưng ở dưới góc nhìn của Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo ở bên cạnh, giống như là hai kẻ bị bệnh thần kinh đang lên cơn, thấy vậy hai vị khách khanh trưởng lão liền sửng sốt một chút.

Chương 947: Chưởng giáo sáng suốt

Rốt cục, sau khi thương thảo hoàn tất, Long Thiên Tứ đột nhiên vỗ tay một cái.
"Tốt!"
"Chưởng giáo không hổ là chưởng giáo!"
"Quyết sách đối phó với Phật Môn lần này thật sự là hết sức sáng suốt! Phật Môn từ trước đến nay ra vẻ đạo mạo, mặt ngoài nói là hoá duyên, kì thực là cướp bóc, quả nhiên là cực kỳ vô sỉ! Thuần Dương Cung chúng ta thân làm chính đạo giang hồ mẫu mực, đối với loại hành vi này là tuyệt đối không thể cho phép! Quyết định của chưởng giáo thật sự là rất được lòng ta!"
Lâm lão: "? ??"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "? ??"
Lão thất phu này làm sao lại thay đổi bất thường như thế?
Không đợi hai người kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch chính là vỗ vào tay ghế ở bên cạnh, một đạo thánh khí huy sái mà ra, cửa chính của chính điện Vạn Thọ Cung đóng cửa ầm ầm.
Ầm!
"! !!"
M* nó.
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo liếc nhìn nhau, đều thấy được mấy phần sợ hãi từ trong mắt của đối phương.
Tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này muốn làm cái gì?
"Chưởng giáo?"
"Hai vị!" Trần Khuynh Địch mỉm cười đứng dậy, nhìn đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với Lâm lão, chậm rãi mở miệng nói: "Thuần Dương Cung chúng ta vẫn luôn rất tôn kính cùng với kính yêu đối với khách khanh trưởng lão."
Hai người có một chút co khóe mắt lại.
Loại lời dạo đầu này, nghe xong cũng không phải là thứ gì tốt a!
Quả nhiên, một giây sau Trần Khuynh Địch chính là xoay chuyển lời nói: "Mà ngay mới vừa rồi, bốn người chúng ta dắt tay, nhất trí đồng ý muốn đối phó với Phật Môn..."
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo: "? ??"
Ta không phải! Ta không có! Ngươi đừng có nói mò a!
Lời đã nói đến mức này, Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng không ngốc, tự nhiên là biết ý tứ của Trần Khuynh Địch, không thể nghi ngờ, đây rõ ràng là hai tên điên Thuần Dương Cung một già một trẻ nhàn rỗi không có chuyện gì làm, không chỉ có dự định đi tìm Phật Môn chịu chết, còn muốn kéo bọn hắn xuống nước cùng một chỗ!

Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt bắt đầu cấp tốc giao lưu.
"Đáng chết!"
"Hai con hàng này là muốn để cho chúng ta chôn cùng a!"
"Quả thực là không thể nhịn!"
"Nhất định phải kiên quyết chống lại!"
"Không sai!"
Hai người rất nhanh liền đứng sóng vai, trở thành người trên ở cùng một con thuyền.
"Chờ lát nữa chúng ta hay cùng nhau cự tuyệt hắn."
"Luật pháp không đổ lỗi cho công chúng, nếu như chúng ta hợp lực, coi như là chưởng giáo cũng phải cân nhắc một phen."
"Nói rất đúng."
Thu hồi ánh mắt, Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo chợt tiến lên một bước.
"Chưởng giáo!"
"Cử động đối phó với Phật Giáo lần này..."
Thanh âm của hai người hoàn toàn trùng điệp không có một chút nào khác biệt: "Rất hợp ý ta!"
Lâm lão: "! !!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "! !!"
Phì! Hai lão hồ ly đồng thời nhìn đối phương một cái, đều thấy được cùng một câu nói từ trong mắt của đối phương: đã sớm biết lão già âm hiểm nhà ngươi muốn tính toán ta! Còn may là lão phu cao hơn một bậc!
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo, kẻ nào cũng đều không phải là đèn đã cạn dầu. Mặc dù bởi vì duyên cớ xuất thân, tu vi và cảnh giới của hai người đều có thiếu hụt rõ ràng, nhưng trí tuệ tích luỹ ở trong năm tháng dài đằng đẵng lại là hàng thật giá thật.
Tối thiểu là xem xét ở bên trên thời thế, ánh mắt của hai lão hồ ly này đều rất độc, bọn hắn cơ hồ là lập tức nhìn ra ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, rõ ràng là muốn kéo bọn hắn xuống nước, nhưng bọn hắn cũng vô cùng lý giải đối với tình cảnh của bản thân, cái gì mà luật pháp không đổ lỗi cho công chúng, đừng nói giỡn! Không nhìn thấy Long lão thất phu đã chặn cửa rồi hay sao?
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo tuyệt đối sẽ không hoài nghi, nếu như vừa rồi bọn họ thực sự nói ra nữa chữ "Không" mà nói, một giây sau Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ nói không chừng sẽ lập tức bạo khởi, sau đó trấn áp hai người bọn hắn tại chỗ, tiếp đó sống hay chết coi như không tới phiên bọn hắn quyết định.
Cái gì mà khách khanh trưởng lão của Thuần Dương Cung. Nói khó nghe một chút không phải chính là tay chân của Thuần Dương Cung hay sao?
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo đều là đã ký qua khế ước, sẽ

không có khả năng đổi ý, bây giờ cũng chỉ có thể oán thầm ở trong lòng là lên phải thuyền giặc, hai người nếu thật sự muốn bốc lên nguy hiểm tính mạng đối đầu cùng với Trần Khuynh Địch còn có Long Thiên Tứ, đó là chuyện tuyệt đối không khả năng, đương nhiên chuyện này cũng không trở ngại bọn hắn ám chỉ người khác tiến hành phản đối.
Dù sao thì đạo hữu chết bần đạo cũng không chết a, có người thay mình dò xét ý tứ của Trần Khuynh Địch, cớ sao lại không làm? Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo đều đã nghĩ kỹ, nếu như lão già ở bên cạnh thật sự mắc lừa, hồ hồ đối nghịch với Trần Khuynh Địch mà nói, mình nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng không khách khí một chút nào, phủi sạch quan hệ, đến lúc cần thiết còn có thể quân pháp bất vị thân(pháp luật của vua không thiên vị ai), sau đó chờ đến mùa xuân năm sau đi thắp hương cho đối phương.
Cái gì? Ngươi nói làm như vậy là rất âm hiểm? Làm ơn!
Không có một chút tâm tư nhỏ, Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo làm sao có thể sống được lâu như vậy, gộp chung tuổi tác của hai vị này vào chung một chỗ chỉ sợ đã gần đến 1000 tuổi, đạo lý nhân thế cũng đã sớm bị bọn họ nhìn thấu, tu vi thì tạm thời không nói, ở trên tâm cảnh bọn họ tuyệt đối đã đạt đến cảnh giới không biết xấu hổ.
Nói một cách khác.
Ngươi cứ việc nói chúng ta âm hiểm.
Nếu nhíu mày một cái coi như chúng ta thua.
Mà đối với ánh mắt giao lưu của Lâm lão còn có đảo chủ Đào Hoa Đảo, Trần Khuynh Địch tự nhiên là cũng nhìn thấy ở trong mắt, bất quá hắn cũng không để ý, ngược lại là còn cười vui vẻ hơn: "Tốt! Lâm lão, đảo chủ Đào Hao Chủ, hai vị khách khanh trưởng lão quả nhiên là hiểu rõ đại nghĩa! Có sự giúp đỡ hết sức của hai vị, bản chưởng giáo rất là vui mừng!"
Long Thiên Tứ cũng cười ha hả, nói: "Đó là chuyện đương nhiên, chưởng giáo ngươi cũng không nhìn một chút, hai vị này đều là bạn bè chí cốt của bản Thái Thượng Trưởng Lão, làm sao sẽ có thể phản đối quyết định của chưởng giáo chứ, ta cảm thấy chưởng giáo ngươi chính là quá đa nghi, cần phải tín nhiệm khách khanh trưởng lão mới đúng chứ!"
"Không tệ, không tệ!" Trần Khuynh Địch gật đầu hiểu ý: "Vẫn là do ta quá trẻ tuổi a."
"Có lỗi nên sửa!"
"Chưởng giáo sáng suốt!"
Nói lấy nói để.
Trần Khuynh Địch liền lấy Xích Tiêu Kiếm ở sau lưng ra cắm vào trên mặt đất ở bên cạnh mình, mà Long Thiên Tứ thì là yên lặng lấy ra một chiếc thuyền nhỏ màu vàng giống như mô hình bỏ túi, cũng đặt

nó ở trên bàn tay, rõ ràng là Đô Thiên Tọa phiên bản thu nhỏ, hai kiện Đạo Binh thượng phẩm nghiễm nhiên là đã được kích hoạt lên!
Lâm lão: "..."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "..."
"Ây cha!" Trần Khuynh Địch đột nhiên nói: "Thái Thượng trưởng lão ngươi thật là, sao lại có thể tùy tiện lấy ra Đô Thiên Tọa chứ, tranh thủ thời gian thu lại, đây chính là bảo vật trấn tông của Thuần Dương Cung chúng ta, chính là cái chủng loại muốn đập chết hai vị Hỏa Luyện Kim Đan cũng dư xài kia, ngươi lấy ra là có ý gì?"

Chương 948: kế hoạch hoàn mỹ

"Khụ khụ!" Long Thiên Tứ cũng ho khan một cái, kinh ngạc nói ra: "Chưởng giáo cũng thật là, Xích Tiêu Kiếm thế nhưng là đệ nhất thần kiếm của Thuần Dương Cung chúng ta, chém giết hai vị Hỏa Luyện Kim Đan giống như là lấy đồ trong túi, ngươi mà vung một cách tuỳ tiện, coi như không muốn chém người, chém đứt cây cối ở chung quanh cũng không tốt đâu, nhanh thu lại!"
Lâm lão: "..."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "..."
Con m* nó!
Hai tên lưu manh này tuyệt đối là đang ám chỉ chúng ta!
Có một câu nói rất hay: có thể nhẫn nại...
Còn phải nhẫn nhịn nữa.
Nếu như nói Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo có da mặt dày, là trí tuệ tích luỹ trong thời gian dài, vậy Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ chính là thiên phú thuần túy, hơn nữa trên thực lực ở vào thế yếu tuyệt đối, hai người căn bản không dám có một chút phản kháng nào, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hai kẻ vô sỉ này.
"Chưởng giáo không cần phải nói nhiều, chúng ta ký kết khế ước còn không được sao..."
"Ngài đừng có cầm Xích Tiêu Kiếm mà hướng về phía ta có được hay không, trong lòng ta có một chút hoảng hốt..."
"Thái Thượng trưởng lão cũng thế, đừng có chĩa họng pháo Đô Thiên Tọa về phía ta..."
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ nghe vậy liền cùng nhìn nhau một cái.
"Ha ha nha!"
"Hai vị khách khanh trưởng lão!"
"Chúng ta sẽ thu đồ vật lại, ngàn vạn lần không nên hiểu lầm!"
"Không sai! Chúng ta tuyệt đối không có ý tứ uy hiếp các ngươi, mà các ngươi lại là một phần tử không thể tách rời của Thuần Dương Cung chúng ta a!‘’
"Chưởng giáo nói cực phải!"
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo nghe lời này còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể yên lặng che mặt. Đây thật là quá khó khăn.
Sau khi nhìn thấy Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo ký kết xong khế ước, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ mới lộ ra nụ cười thật lòng, Long Thiên Tứ mở ra cửa chính chính điện một lần nữa, mà Trần Khuynh Địch thì là ngồi về phía thủ vị, chợt vung tay lên, nói một cách hào khí can vân: "Vậy kế tiếp ta chính thức tuyên bố."

"Mục tiêu chiến lược của Thuần Dương Cung tiếp theo!"
"Chính là Phật Môn!"
"Tốt!"
Bốp bốp bốp...Long Thiên Tứ là kẻ thứ nhất vỗ tay.
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo ngây cả người, tranh thủ thời gian cũng lập tức vỗ tay hùa theo, Trần Khuynh Địch thấy vậy liền cười càng thêm vui vẻ.
"Đương nhiên rồi."
"Ta và Thái Thượng trưởng lão đều rất rõ ràng sự lo lắng của mọi người, Phật Môn thế lớn, bằng vào thực lực của Thuần Dương Cung chúng ta, muốn đối kháng chính diện với họ là không thực tế."
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo nghe vậy lập tức lườm một cái.
M* nó.
Cũng không nhìn một chút cái bộ dáng hào sảng vừa rồi kia của ngươi, người không biết còn tưởng rằng ngươi tùy tiện phất phất tay, Phật Môn liền hôi phi yên diệt đây, thua thiệt cho ngươi còn biết là chuyện này không thực tế a?
"Nhưng mà!"
"Phật Môn cũng không phải là không có kẽ hở!"
"Vì thế."
"Bản chưởng giáo đã chế định ra một cái kế hoạch hoàn mỹ vạn vô nhất thất!"
Trên khóe miệng của Trần Khuynh Địch thuần thục phác hoạ ra một nụ cười vạn sự đều nằm ở trong bàn tay, cái động tác này hắn đã bí mật diễn luyện qua thật là nhiều lần, cơ hồ là muốn làm là liền lập tức có thể làm ra.
Mà nhìn thấy nụ cười như thế, mọi người tại đây đều nhao nhao chấn động toàn thân!
Đúng thế! Phải biết rằng hiện tại đứng ở trước mắt bọn họ, là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, Cung chủ Vạn Thọ Cung nổi tiếng giang hồ, Đại đô đốc Hoàng Thành Tư do Thánh Thượng Đại Càn thân phong, Trần Khuynh Địch trí kế vô song!
Nếu như là dạng trí giả này bày mưu nghĩ kế, nói không chừng là sự có thể nghĩ ra một cái kế hoạch chu đáo, chặt chẽ và nghiêm cẩn!
Kết quả là...ở dưới cái nhìn mong đợi của mọi người, Trần Khuynh Địch gằn từng chữ mở miệng nói ra: "Phật Môn cũng không phải là Võ lâm Chí Tôn, ba mạch Đạo, Phật, Ma ở trong giang hồ, từ trước đến nay đều là tạo thế chân vạc, cho nên chúng ta chỉ cần lôi kéo hai mạch Ma, Đạo, cột bọn hắn vào trên chiến xa của Thuần Dương Cung chúng ta, dùng cái này để tạo áp lực cho Phật Môn, không phải là liền có thể dễ dàng đạt tới mục đích của chúng ta hay sao?"
Thế nào! Có phải cảm thấy Trần Khuynh Địch ta rất thông minh hay không! Ta đã không phải là ta trước kia!

Đối mặt với kế hoạch hoàn mỹ của Trần Khuynh Địch, Lâm lão, đảo chủ Đào Hoa Đảo, Long Thiên Tứ, ba người đều là nhìn chằm chằm vào Trần Khuynh Địch, sau khi phát hiện ra không có đoạn dưới, lập tức lộ ra vẻ không hiểu, Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo muốn nói lại thôi, cho nên cuối cùng vẫn là Long Thiên Tứ chủ động mở miệng dò hỏi: "Sau đó thì sao?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Ấy? Ở phía sau còn có cái gì nữa sao?
"Làm thế nào?" Long Thiên Tứ giang tay ra, nói: "Lôi kéo hai mạch Ma, Đạo tất nhiên là ý kiến hay, nhưng ngươi còn chưa nói phương pháp cụ thể cho chúng ta biết, làm sao để lôi kéo bọn họ?"
Lâm lão cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo cũng vội vàng chắp tay nói: "Còn xin chưởng giáo chỉ rõ."
Trần Khuynh Địch: xong đời!
Trần Khuynh Địch rơi vào nguy cơ to lớn đầu tiên trong kiếp sống chưởng giáo.
Sự tình hiện tại là rất nghiêm trọng.
Nói thật, Trần Khuynh Địch hoàn toàn chưa suy nghĩ làm như thế nào để lôi kéo Đạo Môn cùng với Minh Giáo, ở trong suy tính sơ bộ của hắn, ba mạch Đạo, Phật, Ma đã tranh phong trong nhiều năm như vậy, nếu có phía mình dẫn đầu, mọi người cùng nhau đi đối phó với Phật Môn, chiếm đoạt Tu Di Sơn cùng với bảo điện Đại Hùng, phát tài cùng một chỗ, chẳng phải là rất sung sướng?
Nhưng trên thực tế, tình huống xa xa cũng không phải đơn giản như vậy.
Ba mạch Đạo, Phật, Ma, là tranh đấu đạo thống, ba vị tổ sư ngày xưa có thể trở thành Chí Tôn nhân gian, thậm chí là cuối cùng còn siêu thoát, đạo thống mà mỗi người bọn họ mở ra đều có tác dụng cực kỳ mấu chốt, cho nên đối với ba đại thánh địa này mà nói, tranh đấu đạo thống chính là tranh đấu sinh tử, chỉ có tiến không có lùi.
Nhưng mà, ở một phương diện khác, đạo thống đối với loại cảnh giới Chí Tôn nhân gian kia mà nói có lẽ là có tác dụng cực kỳ trọng yếu, có thể trợ giúp bọn họ siêu thoát, nhưng đối với chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh mà nói, mặc dù cũng có chỗ hữu dụng, nhưng cũng không có lớn như vậy, điều này cũng đã trở thành điểm hoà hoãn của ba mạch Đạo, Phật, Ma.
Nói một cách khác, trừ phi ở bên trong ba mạch Đạo, Phật, Ma sinh ra một vị Chí Tôn nhân gian, nếu không bọn họ sẽ không tuỳ tiện phát động đại chiến diệt môn, bởi vì được không bù mất, không có ý nghĩa, tương phản, trọng điểm của bọn họ ngược lại sẽ đặt ở trên người của chí cường giả của các nhà khác, ngăn cản chí cường giả của nhà khác đột phá Chí Tôn nhân gian mới là chính đạo.
Huống chi, phần tranh đấu này đã kéo dài không biết bao nhiêu năm. Vượt qua Thượng Cổ, Cận Cổ, còn có đương đại, trải qua ba cái thời

đại, quan hệ của ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng càng ngày càng trở nên rắc rối và phức tạp, ngược lại còn tạo thành một vòng quan hệ, mọi người ở trong cái vòng nhỏ này có tranh đấu tiết chế lẫn nhau, nhưng lại đồng thời bài xích thế lực ở bên ngoài vòng quan hệ.

Chương 949: Xéo đi!

Ở trên giang hồ cũng có thuyết pháp tương tự, ở trong mười đại thánh địa võ đạo, ba mạch Đạo, Phật, Ma được tách riêng ra.
So sánh với ba đại cự đầu này, các thánh địa võ đạo khác, cho dù là Kiếm Tông cùng với Đao Tông có tác phong làm việc bá đạo nhất, cũng đều muốn kém hơn không ít, cũng chỉ có Thuần Dương Cung năm đó là có thể cùng sánh vai, mà tiêu chuẩn cân nhắc ở trong đó, chính là ở bên trong tông môn có sinh ra Chí Tôn nhân gian hay không.
Trong mười đại thánh địa võ đạo, có sáu cái trong đó là dựa vào các đời cường giả tông môn tích lũy qua năm tháng, dựa vào nội tình mà chậm rãi phát triển, cuối cùng mới trở thành thánh địa võ đạo, Thuần Dương Cung thì là nhà giàu mới nổi đơn thuần, có một vị Thuần Dương Đạo Tôn, quả thực là đã dựa vào thực lực bù đắp chênh lệch nội tình.
Ba mạch Đạo, Phật, Ma thì đáng sợ hơn, không chỉ có cường giả như Chí Tôn nhân gian, hơn nữa còn có lịch sử dài lâu nhất, trải dài trong ba cái đại thời đại, nội tình được tích luỹ qua vô số năm, có thể nói là nắm giữ tất cả ưu điểm của những thánh địa khác, có dạng kinh lịch này, muốn không mạnh mẽ cũng khó khăn.
Như vậy vấn đề đã đến, ba mạch Đạo, Phật, Ma mạnh mẽ như vậy, ở dưới tình huống không có Chí Tôn nhân gian ai có thể diệt được ai đây? Vô luận là Bát Cảnh Cung Đạo Môn, hay là Tu Di Sơn Phật Môn, lại hoặc là Thập Bát Trọng Địa Ngục Minh Giáo, đều có thể xưng là sân nhà vô địch, coi như là bị nhằm vào, ở bên trên cái cơ sở này, nếu như không có loại võ lực trấn áp tuyệt đối như Chí Tôn nhân gian mà nói, muốn diệt tuyệt một phương cơ hồ là chuyện không thể nào.
Mà có một câu nói rất hay, đánh rắn không chết sẽ bị cắn ngược. Nếu như không thể tiêu diệt, chờ đến khi đối phương khôi phục, bên không thoải mái sẽ chính là mình.
Cho nên cho tới nay, ba mạch Đạo, Phật, Ma đều rất khắc chế, trừ phi có thể bắt được một cái cơ hội hoàn mỹ, nếu không ở dưới phần lớn tình huống đều là lấy võ miệng làm chủ, Đạo, Phật mắng nhau với Ma Môn, Ma Đạo lại bôi đen Phật Môn, Phật Môn cũng rất đỉnh, phản pháo lại Ma Đạo...
Hơn nữa không thể không thừa nhận chính là, rất nhiều người trong giang hồ cũng rất thích hóng chuyện đánh võ miệng này.
Rất giải trí a.
Bởi vì vậy, trừ phi là có ích lợi thật lớn, hoặc là có niềm tin tuyệt đối, nếu không hai mạch Ma, Đạo sẽ tuyệt đối không có khả năng tùy

tiện liền bị Trần Khuynh Địch lôi kéo, sau đó mọi người liền nắm tay, thật vui vẻ đi đến Tu Di Sơn gây phiền phức cho Phật Môn.
Như vậy vấn đề đã đến, phải dùng biện pháp nào để lôi kéo Đạo Môn và Ma Môn đây?
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan hai tiếng.
"Việc này ta đã có quyết định!"
"Nhưng chuyện này quá quan trọng, ta tạm thời không có ý định tiết lộ."
"Cái gì cũng đều muốn ta chỉ ra rõ ràng mà nói, ta còn cần các ngươi để làm gì?"
"Hãy trở về tự mình suy nghĩ đi!
"Tan họp!"
Trần Khuynh Địch sau khi vội vàng để lại một câu nói, liền trực tiếp biến mất ở trong Vạn Thọ Cung, để lại ba người Long Thiên Tứ, Lâm lão, còn có đảo chủ Đào Hoa Đảo đứng ngây người tại chỗ.
Không có cách nào, nếu không chạy trốn mà nói, coi như sẽ không giữ được uy nghiêm của chưởng giáo.
Huống hồ, mình cũng không phải là không có đòn sát thủ!
Dù sao thì cũng đã kinh lịch nhiều chuyện như vậy, Trần Khuynh Địch mặc dù không có thiên phú gì ở bên trên phương diện tính toán này, nhưng hắn lại biết rõ giao loại chuyện này cho ai là thích hợp nhất.
Có một câu nói rất hay, lãnh đạo cũng không cần làm gì, chỉ cần giao sự tình cho người thích hợp nhất là được rồi!
Không sai! Tuyệt đối không phải là do ta không nghĩ ra được!
Trần Khuynh Địch vừa tìm lý do cho mình ở trong lòng, vừa lấy ra lệnh bài truyền tin, rất thuần thục liên hệ với một người nào đó.
Trong Cửu Long Thành tại Tuần Châu Đạo.
"Ôi chao!"
Sau khi giải quyết xong công vụ trên bàn, Quỷ Ảnh nằm sóng xoài ở trên giường lớn trong Phủ Thành Chủ, sau đó lăn hai vòng thật vui vẻ, ngay sau đó lại duỗi lưng một cái, dùng một cái tư thế hưởng thụ nhất vùi cơ thể vào trong chăn, chỉ cảm thấy cả người đều thăng hoa.
"Giải quyết xong rồi!"
Sự thật đã chứng minh.
Chỉ cần cố gắng là không có nhiệm vụ gì là không làm xong! Trải qua mấy ngày liên tục làm việc không ngủ không nghỉ, cuối cùng Quỷ Ảnh đã giải quyết tất cả công vụ trong khoảng thời gian này, tiếp theo chính là kỳ nghỉ mà nàng đã hoạch định cho mình.
"Ngày mai không phải làm gì, ngủ đến giữa trưa, sau đó đi đến Nghiễm Hối Lâu hưởng thụ một bữa cơm trưa thật ngon, buổi chiều tu luyện thật tốt ở mật thất, buổi tối lại đi xem kịch, ngày kia đi đến một số danh lam thắng cảnh ở Tuần Châu Đạo du ngoạn một phen, hun đúc tình cảm một lần, ấp ủ một chút cảm tình."

Coi như là điều chỉnh tâm tình trước khi đột phá Võ Đạo Tông Sư, suy nghĩ một chút còn có một chút tiểu kích động đây.
Tích tích! Quỷ Ảnh còn chưa vươn người xong, lệnh bài truyền tin trên người bỗng nhiên chấn động, trực tiếp nhảy ra ngoài từ trong Túi Trữ Vật, dọa cho Quỷ Ảnh vừa dùng lực phần eo, thiếu chút nữa thì gãy xương…
"Ực!" Nhìn lệnh bài truyền tin rung động kịch liệt, Quỷ Ảnh yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.
Trực giác nói cho nàng biết, tấm lệnh bài này tuyệt đối sẽ không mang đến cho nàng tin tức tốt gì.
Chậm rãi tiếp nhận lệnh bài truyền tin, kích hoạt trận pháp, một lát sau, một giọng nói quen thuộc mà Quỷ Ảnh vừa yêu vừa hận liền truyền ra từ bên trong lệnh bài:
"Chà! Quỷ Ảnh sao! Gần đây sống thế nào? Trước hết đừng giải quyết công vụ ở Tuần Châu Đạo, ở chỗ ta có một cái nhiệm vụ nặng nề cần giao cho ngươi..."
"Kỳ thật cũng không có gì."
"Gần đây ta dự định đi đến Tu Di Sơn kiếm chác, ngươi hãy nghĩ giúp ta vài chủ ý..."
Quỷ Ảnh: "..."
Mọi người đều biết, Quỷ Ảnh ở trước mặt của Trần Khuynh Địch vẫn luôn lấy hình tượng nam tính để xuất hiện.
Nhưng mà bây giờ, theo tin tức mà Trần Khuynh Địch truyền đến lần này, ở trong đầu của Quỷ Ảnh phảng phất như có một chuỗi sụp đổ.
Ở dưới cơn tức hổn hển, Quỷ Ảnh thậm chí đã quên ngụy trang giọng nói, trực tiếp dùng giọng nữ nguyên bản của mình, hướng về phía lệnh bài truyền tin giận dữ hét lên:
"Xéo đi!"
"Ngươi nhầm người rồi!"
Vừa dứt lời.
Rụp! Quỷ Ảnh cúp liên lạc không có một chút do dự.
Chỉ để lại một mình Trần Khuynh Địch ở bên trong Thuần Dương Cung cầm lệnh bài truyền tin ngơ ngác.
Người vừa mới nói chuyện là ai? Ta vừa mới gọi cho ai? Quỷ Ảnh đâu rồi?
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Hiện tại Trần Khuynh Địch đang suy tư.
Vì sao rõ ràng là gọi cho Quỷ Ảnh, kết quả lại có một cô gái nghe máy? Giọng nói còn thật là dễ nghe...
Kỳ quái!
Phải biết rằng tấm lệnh bài kia thế nhưng là do Trần Khuynh Địch chuyên môn làm cho cho Quỷ Ảnh, thuộc về sản phẩm đặc chế, hắn cũng đã từng dặn dò Quỷ Ảnh, bảo Quỷ Ảnh bất luận như thế nào cũng đều phải mang theo người, trừ phi là Quỷ Ảnh đã xảy ra

chuyện, nếu không, không thể giao cho người khác mới đúng, nhưng ở Tuần Châu Đạo bây giờ còn có cái gì có thể uy hiếp được Quỷ Ảnh?

Chương 950: Trưng cầu ý kiến

Không có đạo lý a.
Trừ phi...
"A!" Toàn thân của Trần Khuynh Địch chấn động! Giống như thể hồ quán đỉnh vậy, lập tức liền hiểu rõ được.
Kỳ thật nếu suy nghĩ kỹ một chút, người nói chuyện với mình rõ ràng là một cô gái, như vậy vì sao cô gái này lại sử dụng lệnh bài truyền tin của Quỷ Ảnh đây? Giải thích rằng cô gái này có quan hệ không cạn với Quỷ Ảnh, hơn nữa còn rất thân mật, nhưng nghe giọng nói của cô gái kia dường như là vô cùng táo bạo và phẫn nộ.
Vậy vấn đề đã đến.
Vì sao giọng nói của cô gái kia lại táo bạo như vậy? Có phải là có quan hệ với Quỷ Ảnh hay không? Một nam một nữ sống chung trong một phòng, đột nhiên có một cuộc điện thoại đánh tới, ở dưới tình huống nào sẽ khiến cho cô gái đó cảm thấy rất táo bạo đây?
Nghiêm túc hồi tưởng một chút, Trần Khuynh Địch thậm chí cảm thấy giọng nói của cô gái kia có một chút thở dốc...
Không sai, chân tướng chỉ có một cái!
Trần Khuynh Địch đột nhiên nhếch nhếch miệng, không tiếp tục suy nghĩ, nhưng tâm tình kính nể đối với Quỷ Ảnh ở trong lòng lại dâng lên giống như là nước sông cuồn cuộn vậy, trách không được Quỷ Ảnh đã từng nói qua hắn là chuyện gia tình yêu, trước đó mình còn không tin, hiện tại xem ra là Trần mỗ ta có mắt không tròng a!
"Cũng tốt."
"Quỷ Ảnh có áp lực lớn như vậy, vậy liền không làm phiền hắn, để cho hắn buông lỏng một chút cũng không sao, ừm, bất quá nếu đã phát triển đến một bước kia, nói chuyện cưới gả cũng là chuyện đương nhiên rồi nhỉ? Thân làm cấp trên, ta có phải nên làm cho Quỷ Ảnh một điểm trợ giúp nho nhỏ hay không?"
"Hơn nữa người ta đều đã phát triển đến một bước kia, khẳng định sẽ có kinh nghiệm phong phú hơn ta nhiều, ta ở bên này thế nhưng còn có một đống lớn sự tình không biết làm sao để xử lý đây, hỏi thăm nhân sĩ chuyên nghiệp một chút cũng tương đối tốt, còn có mưu đồ với Phật Môn, suy nghĩ kỹ một chút vẫn cần phải tìm sự hỗ trợ của Quỷ Ảnh mới được."
Phải làm gì đây?
Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, một lát sau, hắn cầm lệnh bài truyền tin lên lần thứ hai.
Mà cùng lúc đó...
"A a a a a!" Quỷ Ảnh chính là đang ôm đầu lăn qua lăn lại ở trên giường.

"Mình thực sự là tức choáng đầu rồi."
"Làm sao lại không nguỵ trang giọng nói mà nói chuyện với Trần Khuynh Địch? Phải biết là bộ dáng ban đầu của mình đã gặp mặt qua với Trần Khuynh Địch, mặc dù lấy tính cách của tên kia, tám, chín phần mười là sẽ không nhớ rõ, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ nhất vạn, nếu như hắn còn nhớ rõ mà nói thì phải làm sao bây giờ? Nếu là như vậy, tiếp theo mình nên giải thích như thế nào? Nếu không liền dứt khoát thản nhiên thừa nhận?"
"Chết tiệt."
Ngay vào thời điểm Quỷ Ảnh cẩn thận suy nghĩ đối sách, đột nhiên, lệnh bài truyền tin lấp lóe quang mang lần thứ hai, dọa cho nàng nhảy dựng lên từ trên giường.
Mang theo vài phần cẩn thận cùng với nơm nớp lo sợ, Quỷ Ảnh cầm lấy lệnh bài truyền tin, nguỵ trang giọng nói một lần nữa, lúc này mới mở trận pháp trên lệnh bài truyền tin ra.
"Đại nhân?"
"Ồ! Quỷ Ảnh!" Giọng nói sảng khoái của Trần Khuynh Địch truyền đến, không có một chút xấu hổ nào khi bị Quỷ Ảnh mắng, ngược lại còn lộ ra vẻ vô cùng thoải mái.
Ở trong lòng của Quỷ Ảnh không khỏi có một chút cảm động, khẽ động tâm niệm, dù sao bại lộ thì bại lộ, giấu giếm nữa cũng vô dụng, thế là dứt khoát mở miệng nói:
"Xin lỗi đại nhân, ta không phải là cố ý."
"Xin lỗi? Không, không, không, không cần xin lỗi, là do ta không đúng."
"Đã quấy rầy ngươi rồi."
Quỷ Ảnh: "! !!"
Thật là một vị cấp trên hiền lành và đáng tin cậy! Trước đó mình còn tưởng rằng Trần Khuynh Địch là nhìn mình khó chịu, cho nên mới cố ý giao nhiều công việc như vậy cho mình, hiện tại xem ra hắn làm như vậy, không phải cũng là một loại tín nhiệm hay sao? Còn lo lắng quấy rầy đến sự nghỉ ngơi của mình, ở mặt ngoài rất khắc nghiệt, nhưng ở trong lòng vẫn là rất quan tâm mình a!
"Không có gì!" Quỷ Ảnh tiếp tục nói ở dưới sự cảm động: "Chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi, đối với ta mà nói thì không tính là gì, nếu đại nhân muốn có thể liên lạc với ta vào bất cứ lúc nào."
"Như vậy sao được!" Giọng nói của Trần Khuynh Địch có vẻ hơi nghiêm túc: "Phải biết rằng đây chính là đại sự, ta biết ngươi rất ưa thích làm việc, nhưng mà mọi thứ cũng phải có chặt có lỏng, nghỉ ngơi thích hợp một chút cũng không có cái gì là không tốt."
Nếu như là trước đó, Quỷ Ảnh có khả năng đã sớm mắng to: "Lão nương mới không thích làm việc", nhưng mà bây giờ, Quỷ Ảnh ở dưới trạng thái cảm động lại nói rất nghiêm túc: "Đại nhân cứ yên tâm!"

"Ta đã hoàn thành một chút chuyện nhỏ đó rồi!"
"Không nói chơi!"
"Hả?" Trần Khuynh Địch ở phía bên kia hơi sững sờ: "Hoàn thành rồi?"
"Vâng!"
Trần Khuynh Địch lập tức mừng lớn!
"Vậy thì tốt, nếu đã hoàn thành, ngươi hãy tranh thủ thời gian trở về, đừng có đợi ở Tuần Châu Đạo."
Quỷ Ảnh trừng mắt nhìn, nghiêng đầu một chút.
Lúc này Trần Khuynh Địch gọi ta về để làm cái gì? Chẳng lẽ...là muốn thưởng cho ta kỳ nghỉ phép hay sao! ?
Ý niệm tới đây, ở trong lòng của Quỷ Ảnh lập tức hơi động, chợt uyển chuyển nói lời ám chỉ: "Đại nhân, ta gần đây đã hoàn thành tương đối nhiều nhiệm vụ, hiện tại phải trở về Thuần Dương Cung hay sao?"
Trần Khuynh Địch nghe lời này liền lập tức cảm thấy rất cảm động.
Nhìn đi! Đây mới là tinh anh của Thuần Dương Cung chúng ta a! Gần đây đã hoàn thành tương đối nhiều nhiệm vụ, nói rõ cái gì? Giải thích rằng chỉ cần mình giao cho hắn nhiệm vụ, hắn đều có thể hoàn thành một cách xuất sắc, có cấp trên nào không thích dạng thuộc hạ này? Hơn nữa dù vậy, hắn còn đang nhớ thương trở về Thuần Dương Cung, muốn bày mưu tính kế cho đại kế đánh chiếm Phật Môn của mình! Thật trung thành và đáng khen a!
"Không cần nói nhiều!"
"Ngươi hãy tranh thủ thời gian trở về Thuần Dương Cung đi!"
"! !!"
Quỷ Ảnh nghe lời này liền lập tức cảm thấy rất cảm động.
Nhìn đi! Đây mới là một cấp trên đạt tiêu chuẩn a! Thấy mình gần đây liều mạng hoàn thành nhiều nhiệm vụ khổ cực như vậy, thế là đặc biệt để cho mình trở về Thuần Dương Cung điều dưỡng một phen, nghỉ ngơi thật tốt, có thuộc hạ nào không thích dạng cấp trên này? Trước đó mình còn cảm thấy Trần Khuynh Địch luôn luôn nghiền ép sức lao động của mình, nhưng mà bây giờ xem ra chỉ là một trận hiểu lầm a!
"Nếu đại nhân đã nói như vậy."
"Ta sẽ lập tức thu dọn đồ đạc trở về Thuần Dương Cung."
"Tốt!" Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu.
"À đúng rồi, chờ ngươi sau khi trở về ta còn chuẩn bị một phần lễ vật nhỏ, coi như là khao ngươi."
"Ách!" Quỷ Ảnh lúc này là thật sự có một chút cảm giác chết vì người tri kỷ.
Trần Khuynh Địch thế mà còn chuẩn bị lễ vật cho mình? Thật sự là quá coi trọng mình!
Nhưng mà đúng vào lúc này…

"Còn có, trước đó hoài nghi Quỷ Ảnh ngươi không phải là chuyên gia tình yêu, thật xin lỗi, là do ta có mắt không tròng, lần này hãy mang người yêu của ngươi về theo, nói cho ta một chút trải nghiệm yêu đương của các ngươi để cho ta tham khảo, ta còn rất nhiều chuyện muốn trưng cầu ý kiến đối với ngươi đây."

Chương 951: Lừa gạt tình cảm

Hả? Trải nghiệm yêu đương? Người yêu?
Thẳng đến sau khi Trần Khuynh Địch cắt đứt truyền tin, Quỷ Ảnh mới trừng mắt nhìn, hơi nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu.
Trần Khuynh Địch đang nói gì thế? Người yêu ở đâu ra?
Khi mọi người có tâm trạng tốt, họ có thể làm mọi việc nhanh chóng. Sau khi cắt đứt liên hệ với Trần Khuynh Địch, Quỷ Ảnh chỉ dùng năm phút đồng hồ liền gói gém xong đồ đạc, sau đó lại phân phó nhân viên Hoàng Thành Tư lưu thủ ở Tuần Châu Đạo, ai bài xong nhiệm vụ cho bọn hắn, Quỷ Ảnh liền mang theo tâm tình khoái trá bước lên trên đường trở về Thuần Dương Cung.
Vì thế nàng thậm chí còn đặc biệt vận dụng đặc quyền, trực tiếp sử dụng trận pháp truyền tống của Tuần Châu Đạo, truyền tống đến chân núi Thái Hoa Sơn, chính là vì để về sớm hơn một chút, tiếp nhận ngày nghỉ hoàn mỹ do cấp trên Trần Khuynh Địch an bài, nàng đã có một chút không thể chờ đợi.
Vốn nên là như vậy.
Ở trên Phi Tiên Nhai Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch nhận được tin tức Quỷ Ảnh đã trở về trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Quỷ Ảnh long đong vất vả.
"Quỷ Ảnh! ? Tốc độ trở về của ngươi cũng quá nhanh rồi?"
"Đâu có, đâu có." Quỷ Ảnh ngẩng đầu nhìn một chút Trần Khuynh Địch trước đó khiến cho nàng vạn phần khó chịu, bây giờ lại thấy cực kỳ thuận mắt, không khỏi nở một nụ cười: "Dù sao thì đại nhân cũng đã đặc biệt ai bài, nếu như ta không trở lại sớm một chút mà nói thì cũng không tốt lắm, cho nên mới hơi có một chút nóng nảy."
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Nhìn đi! Đây là nhân viên tận tụy cỡ nào! Vừa nghe đến việc ta đặc biệt an bài nhiệm vụ cho hắn, liền ngựa không ngừng vó chạy về, ở trong thời buổi này đi đâu để tìm được thuộc hạ tận tâm tận lực vì cấp trên như vậy? Là người tốt a!
"Quỷ Ảnh, ta không ngờ được ngươi lại có loại tinh thần này."
"Thật sự là quá khiến cho ta kinh ngạc!"
"Ta cảm thấy kiêu ngạo vì ngươi!
Quỷ Ảnh: "? ??"
Không phải là chạy về để xin nghỉ phép hay sao, có cần phải khoa trương như vậy không? Chẳng lẽ là biểu hiện của ta quá cấp bách, trái lại còn khiến cho đại nhân cảm thấy ta biếng nhác?
Ý niệm tới đây, thần sắc của Quỷ Ảnh lập tức trở nên nghiêm lại: "Đại nhân ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, chờ qua khoảng thời gian này ta sẽ tiếp tục vùi đầu vào trong công việc."

"Ấy!"
Đây là dự định sau khi hoàn thành xong công việc mà ta giao phó...lại muốn tiếp tục vùi đầu vào trong công việc sao! ? Đây là dạng tinh thần gì? Thậm chí còn đang chủ động muốn ta cung cấp công việc cho hắn!
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới áp chế được cảm động muốn rơi lệ, chợt gật đầu nặng nề một cái:
"Đã như vậy, vậy ta cũng không kéo dài thời gian nữa."
"Rất hợp ý ta!"
Nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra thần sắc nghiêm túc, ở trong lòng của Quỷ Ảnh cũng là chờ mong một trận, không kéo dài thời gian, chính là muốn tuyên bố thời gian nghỉ phép cho ta a, hơn nữa còn nói sẽ tặng quà cho ta, chẳng lẽ là ngày nghỉ cùng với chi phí đi du lịch? Nghĩ như vậy còn có một chút mong đợi nhỏ đấy!
"Quỷ Ảnh!"
"Vâng!"
"Phần nhiệm vụ gian khổ mà trọng yếu này liền giao cho ngươi!"
"Ta cam đoan sẽ hoàn thành...ủa! ?"
Nụ cười vừa mới nở ở trên mặt của Quỷ Ảnh dập tắt trong nháy mắt.
"Phần nhiệm vụ này vô cùng mấu chốt, trước đó ta cũng đã nói với ngươi rồi, ta gần đây dự định động thủ đối với Phật Môn, nhưng thực lực của Phật Môn viễn siêu Thuần Dương Cung chúng ta, cho nên ta dự định lôi kéo Đạo Môn cùng với Minh Giáo, ta đã xác định đại khái phương hướng chiến lược, nhưng thao tác cụ thể vẫn còn cần ngươi phải bày mưu tính kế..."
"Dù sao thì ngươi cũng là một người tương đối thông minh, từ Cẩm Y Vệ đến Hoàng Thành Tư, cũng tương đối am hiểu những vật này, ngươi có phương án nào có thể thực hiện hay không?"
"À còn có, gần đây ta và Tiêm Tiêm sư muội cũng xảy ra một chút vấn đề, ta thấy một người đã nói chuyện cưới gả như ngươi, khẳng định là có kinh nghiệm mạnh hơn ta nhiều, cho nên ta muốn trưng cầu ý kiến một lần, không bằng chúng ta hãy đi đến một chỗ yên tĩnh uống vài chén? Vừa vặn cũng có thể thương lượng một chút sách lược..."
"À đúng rồi, không phải là ta nói ngươi mang bạn gái theo hay sao, tại sao lại không mang đến?"
"Quỷ Ảnh?"
"Quỷ Ảnh, ngươi làm sao lại ngẩn người? Ngươi đang làm gì thế Quỷ Ảnh?"
Thẳng đến khi Trần Khuynh Địch phát giác ra điểm không đúng, bắt đầu lay động bả vai của Quỷ Ảnh, hai mắt Quỷ Ảnh nguyên bản mất đi quang mang mới lấy lại được tinh thần, sau đó cũng không nói chuyện, cứ đứng im lặng như vậy, sau đó dùng đôi mắt to yên lặng nhìn Trần Khuynh Địch, nhìn đến mức toàn thân của hắn thấy rờn

rợn.
Mà đúng lúc này.
"Sư huynh! Muội nghe đệ tử nói huynh đến Phi Tiên Nhai."
"Đại ca ca! Đã lâu không gặp!"
"Sư huynh, đã lâu không thấy."
Ngay ở một phía khác trên Phi Tiên Nhai, ba nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư cùng nhau đi đến, trong đó Lạc Tương Tư cùng với Dương Xuân rõ ràng đều đã khám phá Sinh Tử Quan, khí tức trên người so với Trần Tiêm Tiêm còn kẹt tại Sinh Tử Quan càng muốn hơn một bậc, chỉ là dù vậy, ba nữ vẫn là không ai nhường ai.
Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, vốn định lộ ra một nụ cười, nhưng khi ánh mắt của hắn rơi lên trên người của Trần Tiêm Tiêm cùng với Lạc Tương Tư, nụ cười ở trên mặt lại là không tự chủ được mà cứng đờ, nói thật hắn bây giờ còn chưa nghĩ kỹ làm như thế nào để đối mặt với hai vị sư muội này, huống chi lúc này ở Bái Hỏa Ma Giáo còn có một vị Phượng Tiên sư muội...
Mà cái vẻ mặt cứng ngắc này của hắn, bị Quỷ Ảnh bắt lấy tinh chuẩn.
Quay đầu lại, Trần Khuynh Địch tiếp tục nhìn về phía Quỷ Ảnh: "Nếu ba vị sư muội cũng đã đến đây, vậy thì Quỷ Ảnh...Quỷ Ảnh! ?
Thanh âm không tự chủ được mà kéo cao hơn, nguyên nhân rất đơn giản, chẳng biết từ lúc nào, "Quỷ Ảnh" nguyên bản đứng ở trước mặt hắn, có bề ngoài khoảng chừng ba mươi mấy tuổi mà Trần Khuynh Địch hết sức quen thuộc đột nhiên mất đi bóng dáng, thay vào đó thì là một cô gái mặc dù cùng mặc trang phục giống như vậy, nhưng lại có mái tóc dài màu đen đến eo, dáng người cao gầy, trên mặt nở một nụ cười thành thục.
Đây là yêu nghiệt phương nào! ? Ngươi giấu Quỷ Ảnh của ta ở nơi nào! ?
Nhìn mặt mũi tràn đầy kinh hãi của Trần Khuynh Địch, cô gái tóc đen chậm rãi ngẩng đầu, trong nụ cười mang theo vài phần lạnh lẽo.
"Trước đây là do ngươi bất nhất."
"Chờ đã..."
"Thế mà lừa gạt ta."
"Không phải..."
"Ngươi phải trả giá thật lớn."
"Ta không..."
Không chờ Trần Khuynh Địch nói hết lời, Quỷ Ảnh bỗng nhiên tiến lên một bước, dùng hai cánh tay trắng nõn vòng qua eo của Trần Khuynh Địch, sau đó ôm chặt hắn, đồng thời còn vùi khuôn mặt xinh đẹp ở trong ngực của Trần Khuynh Địch, tiếp đó giận dữ hét lên:
"Vì ngươi, ta tự nguyện từ bỏ tất cả công việc ở Tuần Châu Đạo, ngàn dặm xa xôi từ Tuần Châu Đạo trèo đèo lội suối đến tìm ngươi, bỏ ra nhiều như vậy, ngươi cho rằng là vì cái gì? ! Còn không phải là

vì muốn tới gặp ngươi, kết quả ngươi thế mà lại dùng loại thủ đoạn này để lừa gạt tình cảm của ta!"
Trần Khuynh Địch: (⊙_⊙) ?

Chương 952: Không phải là người

"Tất cả lời thề non hẹn biển lúc trước chẳng lẽ đều đã bị ngươi ném lên chín tầng mây hay sao? ! Ngươi làm cho ta quá là thất vọng!"
Trần Khuynh Địch: щ (□口゜ щ)
"Mà thôi! Chuyện cho tới bây giờ ta cũng không tiếp tục truy cứu, nhưng coi như là ngươi không để ý tới ta, cũng phải bận tâm đến ràng buộc duy nhất của chúng ta chứ! Vì nó ta không biết đã bỏ ra bao nhiêu, kết quả ngươi vung tay liền không nhận, để cho một mình ta phụ trách, cái đồ vô tâm nhà ngươi, quả thực không phải là người!"
Trần Khuynh Địch: Σ (つ゜Д゜:) つ! !! !
Trần Khuynh Địch đã đình chỉ suy nghĩ.
Hắn không thể nào hiểu được chuyện phát sinh trước mắt, không dám tưởng tượng sự tình phát sinh về sau, không nhớ nổi sự tình đã từng phát sinh, chỉ có thể đứng ngơ ngác tại nguyên chỗ.
"Vị tiểu thư này..."
Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, ở ngay sau lưng, ba đạo khí tức ngất trời vào thời khắc này giống như mặt trời dâng lên, mặc dù chỉ là cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, trên lý luận thì đối với Trần Khuynh Địch mà nói là không đáng kể một chút nào, nhưng vào giờ khắc này hắn vẫn bị ba đạo khí tức này dọa đến mức toàn thân phát lạnh.
Xong đời, có cảm giác hai tay một mực run rẩy, không có phản hồi.
"Ực." Nặng nề nuốt một ngụm nước bọt, Trần Khuynh Địch chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn về phía cô gái tóc đen bây giờ còn đang gắt gao ôm mình, khóe miệng và khóe mắt đồng thời run rẩy, run giọng nói:
"Vị tiểu thư này, ta và tiểu thư có quan hệ gì sao? Có phải tiểu thư đã nhận lầm người rồi hay không? Ta căn bản không có biết tiểu thư..."
"Ngươi còn dám nói loại lời này!" Cô gái tóc đen chậm rãi nâng khuôn mặt kiều mị chôn ở trong ngực của Trần Khuynh Địch, dùng đôi mắt tràn đầy nước nhìn hắn:
"Rõ ràng là đã lừa gạt ta từ Tuần Châu Đạo đến nơi này! Hơn nữa còn làm nhiều chuyện quá đáng đối với ta như vậy, kết quả hiện tại lại còn nói ra những lời tuyệt tình này..."
"Ngươi không phải là người!"
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Ta không phải! Ta không có! Ta chưa làm qua, ngươi đừng có nói lung tung a!
Trong cái chớp nhoáng này.
Trần Khuynh Địch bắt đầu điên cuồng lục soát ký ức về Tuần Châu Đạo ở trong đầu, muốn tìm ra sự kiện liên quan đến cô gái tóc đen trước mắt này, nhưng mặc kệ Trần Khuynh Địch suy nghĩ như thế

nào, cũng đều hoàn toàn không có đầu mối, ngược lại là giọng nói của cô gái tóc đen này nghe vào có một chút quen tai..
A! Đây không phải là giọng nói ta nghe được từ trong lệnh bài truyền tin của Quỷ Ảnh trước đó hay sao! ? Như vậy vấn đề đã đến, đối phương không phải là bạn gái của Quỷ Ảnh hay sao? Hơn nữa... Quỷ Ảnh! ? Đầu óc rối loạn của Trần Khuynh Địch ngoài ý muốn bắt được manh mối mấu chốt, nhưng mà ngay vào thời điểm hắn còn muốn tiếp tục suy nghĩ, thông qua manh mối triệt để đào móc ra chân tướng...
"Sư huynh đang làm gì thế."
"Đại ca ca."
"Sư huynh..."
Ba giọng nói ôn nhu ấm áp đồng thời vang lên ở phía sau Trần Khuynh Địch, mỗi một giọng nói đều là ôn nhu cực điểm, nhỏ giọng mềm mại, ôn nhu như nước, người bình thường nếu nghe được các cô gái nói chuyện như vậy, cả người sẽ hết sức thoải mái, nhưng đối với Trần Khuynh Địch thì lại hoàn toàn khác biệt.
"Hít hà!" Toàn thân của Trần Khuynh Địch đều nổi da gà.
"Ba, ba, ba vị sư muội! ?"
"Sao thế! ?"
"Không dám quay đầu nhìn ba nữ Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch vô thức tránh thoát khỏi Quỷ Ảnh, kết quả gần như đồng thời, Quỷ Ảnh thế mà cũng buông lỏng tay ra, cứ như vậy thuận thế thoát ly khỏi lồng ngực của Trần Khuynh Địch, nhìn qua vô cùng tự nhiên tùy ý.
"Phì phò..."
Thậm chí còn phát ra dạng tiếng thở gấp này.
"Cẩn thận một chút"
"Đừng quá thô bạo với ta."
Cũng dám nói ra lời ấy.
Rất tốt.
Trần Khuynh Địch cười một tiếng, vạn sự đều không quan trọng, phảng phất như lập tức hiểu rõ chân lý cuộc sống.
Chuyện cho tới bây giờ còn có thể nói cái gì đây? Mạng ta xong rồi!
Nhưng mà khiến cho người ta ngoài ý muốn chính là, ba nữ Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm sau khi thật sự đi tới chẳng những không có trực tiếp nổi điên, trái lại còn cực kì bình tĩnh.
Chỉ là loại bình tĩnh này khiến cho Trần Khuynh Địch càng căng thẳng hơn.
Lên tiếng trước nhất chính là Lạc Tương Tư: "Không có chuyện gì cả, chỉ là nghe nói sư huynh đến Phi Tiên Nhai đón người, cho nên chúng ta cũng đến xem thử."
Dương Xuân theo sát phía sau: "Đúng vậy, muội đã rất lâu rồi không được gặp đại ca ca."

Trần Tiêm Tiêm chốt câu cuối cùng:
"Muội còn có một số nghi hoặc đối với Sinh Tử Quan, vừa rồi còn mời Xuân sư muội cùng với Tương Tư tỷ để thảo luận võ đạo với nhau đây, sư huynh có muốn đi cùng hay không? Tu vi của huynh cao hơn không ít so với ba người chúng ta, nếu có huynh hướng dẫn mà nói nhất định sẽ làm ít công to."
Không có nói chuyện, ba nữ chỉ dùng ánh mắt liền đạt thành sự thống nhất.
Chống lại! Nhất định phải chống lại kẻ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt sư huynh này.
Nhìn đi! Mái tóc đen dài đến eo, gương mặt mỹ lệ yêu mị, dáng người thành thục, khí chất già dặn, bất kể nhìn như thế nào kẻ này cũng đều là một sự uy hiếp rất lớn!
Ầm ầm! Ba nữ vừa dứt lời, cô gái tóc đen, hoặc có lẽ là Quỷ Ảnh đã khôi phục diện mạo lại như cũ liền chậm rãi ngẩng đầu lên, ở bên trong ngoài ý muốn mang theo vài phần vui vẻ nhìn các nàng, ba nữ tự nhiên cũng không yếu thế một chút nào trừng mắt nhìn trở về, một bầu không khí kỳ dị bắt đầu lan tràn ra từ bốn nữ.
Trần Khuynh Địch cảm thấy cả đời này mình chảy mồ hôi trán chỉ sợ đều không có nhiều như hôm nay.
Vì sao? Rõ ràng là ta cũng không có làm ra chuyện sai lầm gì! Vì sao lại trở thành dạng này?
Ngay vào thời điểm bầu không khí dần dần trở nên xấu hổ, hai mắt của Trần Khuynh Địch trở nên trống rỗng, bắt đầu đắm chìm ở trong tư tưởng triết học đại thống nhất, ở phía ba nữ, Lạc Tương Tư cuối cùng cũng mở miệng.
"Sư huynh?"
"Vị này là?"
"Chào ngươi!"
Không chờ Trần Khuynh Địch giới thiệu, Quỷ Ảnh chủ động đưa tay phải ra về phía Lạc Tương Tư, trên mặt mang theo nụ cười mê người, đồng thời ưỡn thẳng lưng lên.
"Ấy!"
"Ách!"
Ở phía sau Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm cùng với Dương Xuân giống như nhận phải trọng kích rút lui về sau hai bước.
Nhìn thấy một màn này, nụ cười ở trên mặt của Quỷ Ảnh lại càng thêm xán lạn, bất quá ở phía sau nụ cười xán lạn, Quỷ Ảnh cũng là không tự chủ được mà nhe nhe răng, nói thật, mới vừa rồi nàng là thuần túy máu dồn lên não, mất lý trí mới làm ra loại sự tình này, hiện tại tỉnh táo nhớ lại một chút...
Có một chút không chống nổi, nếu không phải nàng có năng lực khống chế khuôn mặt, hiện tại Quỷ Ảnh đã sớm đỏ bừng mặt, sau đó nằm rạp trên mặt đất ôm mặt lăn qua lăn lại.

Bất quá ở một phương diện khác...Quỷ Ảnh liếc mắt nhìn Trần Khuynh Địch còn đang hai mắt vô thần, đột nhiên che miệng cười một tiếng, không thể không thừa nhận, làm như vậy mặc dù tạo thành một chút khốn nhiễu, nhưng vẫn rất thú vị.

Chương 953: Da dày thịt béo

Mà đổi thành một bên, phát hiện ra được động tác của Quỷ Ảnh, toàn thân của ba nữ đều chấn động.
M* nó! Ngươi vừa rồi nhìn lén sư huynh sau đó thẹn thùng cười một tiếng là có ý gì! ?
Trong lúc nhất thời, bầu không khí ở giữa bốn nữ trở nên càng thêm lạnh lẽo.
Trần Khuynh Địch bị các nàng bao bọc trước sau thì là triệt để cảm thấy hoang mang lo sợ, hoàn toàn không biết bây giờ phải làm cái gì, chỉ có thể đứng ngơ ngác tại nguyên chỗ, hai tay động cũng không được, bất động cũng không được, muốn chạy trốn, nhưng lại cảm thấy không tốt lắm, đến cuối cùng đành phải tiếp tục giả bộ hai mắt vô thần...
Đúng lúc này!
"Tên tiểu tử thúi ngươi ở nơi này à."
Ở một phía khác Phi Tiên Nhai, một bóng người đạp không mà đến, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch lập tức ngạc nhiên mà nói ra:
"Ta còn tưởng rằng ngươi đang bế quan tu luyện chứ."
"Thái Thượng trưởng lão!"
Hảo cảm của Trần Khuynh Địch đối với Long Thiên Tứ tăng vọt lên 100% trong nháy mắt!
Không hổ là người lão luyện thành thục nhất Thuần Dương Cung chúng ta! Đến rất đúng lúc!
"Khụ khụ! Nếu như Thái Thượng trưởng lão đặc biệt tới tìm ta, nhất định là có chuyện rất trọng yếu muốn người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung ta tới xử lý a?"
"Ấy? Xác thực là có chuyện..."
"Tốt!" Trần Khuynh Địch lập tức phấn chấn tinh thần vỗ tay một cái. Đáng tin cậy!
"Ba vị sư muội, còn có...ách, vị tiểu thư này? Xin lỗi, ta có việc phải đi trước một bước, thật sự là đại sự tông môn hết sức khẩn cấp, không thể trì hoãn...đúng không, Thái thượng trưởng lão?"
"Ấy?" Nhìn Trần Khuynh Địch liều mạng nháy mắt ra hiệu đối với mình, Long Thiên Tứ xoa cằm một cái, lại nhìn ba nữ Lạc Tương Tư một chút, lại nhìn Quỷ Ảnh, sau đó hiểu ý gật gật đầu.
Ngay sau đó...lộ ra nụ cười siêu cấp ác liệt.
"Đúng là chuyện lớn."
"Vậy chúng ta hãy tranh thủ thời gian"
"Con nhóc Phượng Tiên trở về từ Bái Hỏa Ma Giáo thăm ngươi."
"Ngươi không đi nghênh đón một lần sao?"
Trần Khuynh Địch đình chỉ suy nghĩ một lần nữa.

Thế cục thậm chí đã đến thời điểm không thể cải biến, gần như không có cách nào vãn hồi.
Nhưng mà! Trần Khuynh Địch ta tuyệt đối không phải là người sẽ dễ dàng khuất phục trước vận mệnh như vậy! Giác ngộ chân chính, chính là ở trên hoang dã đen kịt mở ra một con đường ánh sáng thuộc về bản thân!
Trần Khuynh Địch một mực tin rằng, chỉ có người vượt qua sự sợ hãi đến từ bản thân, mới là người có tư cách đi đến đỉnh phong! Muốn trở thành nhân loại vĩ đại, phải vượt qua được sự tuyệt vọng và sợ hãi! Thân làm một vị thân sĩ, có lúc dù biết rõ là không có cách nào chiến thắng, cũng nhất định phải có dũng khí đứng ra!
"Chư vị!" Trần Khuynh Địch dùng hai tay ôm thành quyền, lộ ra thần sắc nghiêm túc, nói một cách nghiêm túc: "Ta vừa mới có cảm ngộ!"
"Luôn cảm thấy Kích Toái Mệnh Tinh ở gần ngay trước mắt!"
"Cần bế quan khẩn cấp một lần!"
"Thái Thượng trưởng lão, hãy tiếp đãi ba vị sư muội còn có vị tiểu thư này, sự tình về Phượng Tiên sư muội cũng giao cho ngươi! Không cho phép ngươi cự tuyệt! Ta tin rằng ngươi sẽ không khiến cho ta thất vọng!"
"Cáo từ!"
Ầm ầm! Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền định bộc phát cương khí, không nói hai lời liền bay đi, Trần Khuynh Địch hắn có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú bực nào, đã sớm nuôi thành một loại năng lực gần như có thể cảm ứng được nguy cơ, mà hiện tại, đầu óc của hắn đang không ngừng phát động cảnh báo đối với hắn!
Không thể đi được! Bằng không nếu mang theo bốn nữ đi gặp Phượng Tiên sư muội...mình không chết cũng sẽ bị lột da! Không thể đi!
Nhưng mà không đợi Trần Khuynh Địch bay đi, Long Thiên Tứ ở bên cạnh gần như đồng thời cũng bạo phát ra cương khí, một cái trảo rồng đánh từ trên xuống dưới, trực tiếp ngăn cản Trần Khuynh Địch bất ngờ không kịp đề phòng lại, khiến cho Trần Khuynh Địch không thể không dừng thân hình lại.
"Chưởng giáo cần gì phải nóng vội như thế."
"Đi cùng Phượng Tiên thế nhưng còn có giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo, ta cảm thấy ngươi nên đi gặp thì tốt hơn, yên tâm, Bản Thái Thượng Trưởng Lão một lòng vì việc công, sẽ tuyệt đối không có bất luận ý tứ xem náo nhiệt gì, cho nên vẫn mời chưởng giáo đi với ta một chuyến a? Dù sao thì ngươi da dày thịt béo đánh cũng không chết."
"Ách!"
Long lão thất phu! Sau chuyện này ta sẽ cho ngươi đi quét toàn bộ nhà vệ sinh ở Thái Hoa Sơn!
Trần Khuynh Địch còn muốn tiếp tục bộc phát cương khí chạy trốn,

dù sao thì tu vi và thực lực của Long Thiên Tứ cũng không bằng hắn, vừa mới rồi cũng là bắt lấy cơ hội hắn không dùng hết toàn lực, nếu hắn nghiêm túc thì chỉ cần trong nháy mắt là có thể mượn cơ hội chạy thoát, từ đó chính là biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay...
Vốn nên là như vậy.
"Sư huynh?" Thân hình của Trần Khuynh Địch giống như là bị hóa đá, đột nhiên ngừng lại.
Mà gần như đồng thời, ba nữ Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân cũng phát ra tiếng kinh hô.
"Phượng Tiên tỷ! ?"
"Phượng Tiên sư tỷ?"
"Phượng Tiên...!"
Kèm theo dạng kinh hô này, ngay ở một bên khác Phi Tiên Nhai, một cô gái mặc áo choàng màu đỏ, đồng dạng giữ lại tóc dài, có một chút tương tự với chân thân Quỷ Ảnh liền đi nhanh tới, bất quá khác biệt cùng với Quỷ Ảnh, khí chất của người tới càng thêm nóng bỏng, phảng phất như một đám lửa hừng hực.
"Ách!" Trần Khuynh Địch cứng đờ nhìn Doanh Phượng Tiên chậm rãi đi tới.
Hắn muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nói cái gì, luôn cảm thấy lúc này hắn phải giải thích một chút, nhưng mà ông trời ơi, cách đối nhân xử thế của Trần Khuynh Địch ta chính là đi đường thẳng, chưa từng có làm qua việc trái với lương tâm, huống hồ chính ta cũng không hiểu rõ đây, lấy cái gì để giải thích, mà phải giải thích cái gì chứ? Xong đời rồi!
Mà đổi thành Doanh Phượng Tiên đang dần dần đi vào thì dùng ánh mắt cấp tốc quét qua Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, thậm chí còn có Quỷ Ảnh, khóe miệng hơi hơi khẽ nhếch.
"Ôi chao..." Thanh âm của Doanh Phượng Tiên mang theo vài phần nghiền ngẫm, cũng mang đến cho ba nữ Lạc Tương Tư áp lực cực lớn, ngay cả Quỷ Ảnh vốn dĩ không có tâm tư gì đều có một chút không được tự nhiên không hiểu được.
Dù sao, đối phương cũng là người thổ lộ đầu tiên, mặc dù chưa có xác lập quan hệ, trên lý luận mà nói các nàng cũng không có đuối lý cái gì, nhưng thực tế khi gặp được, khí thế vẫn yếu hơn một bậc.
Bất quá rất nhanh ba nữ Lạc Tương Tư liền trọng trấn tinh thần, có một câu nói rất hay, chỉ cần đồng ý cố gắng, sẽ không có góc tường nào đào không ngã, huống hồ đây còn không phải là góc tường của nhà ngươi!
Mà Quỷ Ảnh thì lại càng thêm bình tĩnh, không bằng nói có Doanh Phượng Tiên đứng ra thay thế nàng hấp dẫn hỏa lực, nàng còn cầu còn không được đây.
Nhưng mà Doanh Phượng Tiên lại trực tiếp không để ý đến ánh mắt

của chúng nữ mà trực tiếp nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Sư huynh?"
"À, ừm!" Thanh âm của Trần Khuynh Địch không tự chủ kéo cao hơn tám độ.
"Muội nghe thấy mấy vị sư muội muốn thảo luận võ đạo cùng với sư huynh, vừa vặn, gần đây muội cũng có cảm ngộ đối với cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, có thể mời sư huynh chỉ điểm muội một phen không?"

Chương 954: Trời cũng giúp ta!

"Có thể, có thể!" Thanh âm của Trần Khuynh Địch đều đang phát run.
"Vậy thì làm phiền sư huynh?"
Doanh Phượng Tiên cười đến mức con mắt đều cong thành một đôi trăng lưỡi liềm, mà ba nữ Lạc Tương Tư thì là càng trợn mắt nhìn nàng, chỉ có Quỷ Ảnh ở bên cạnh Trần Khuynh Địch là lộ ra sự bình tĩnh.
Dù sao, ở phía nàng dù sao cũng có sát chiêu.
"Đại nhân."
"Hả?"
Trần Khuynh Địch cứng đờ quay đầu, chỉ thấy cô gái tóc đen thần bí còn mang theo vài phần nhìn quen mắt này yên lặng lấy ra một tấm lệnh bài truyền tin, chỉ chỉ vào lệnh bài, sau đó lại chỉ chỉ bản thân, tấm lệnh bài kia Trần Khuynh Địch còn có thể không biết sao, rõ ràng là tấm lệnh bài do hắn cho Quỷ Ảnh kia...
Chuyện gì thế? Lệnh bài tùy thân của Quỷ Ảnh vì sao lại ở trên tay của nàng! ?
"Đại nhân?"
"Không, không, không, ngươi đến cùng..."
"Đại nhân vẫn còn chưa rõ hay sao? Không phải là đại nhân kêu ta chạy về từ Tuần Châu Đạo sao?"
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì cô gái tóc đen trước mặt lại dùng lệnh bài truyền tin ở trong tay nói chuyện đối với hắn, tấm lệnh bài kia đã trải qua sự thiết lập của Trần Khuynh Địch, hắn là chỉ có một mình Quỷ Ảnh mới có thể sử dụng mới đúng, kết quả là cô gái tóc đen này thế mà cũng có thể dùng...
Ở trong lòng của Trần Khuynh Địch nổi lên một cái suy nghĩ to gan một cách tự nhiên.
Nhưng mà ông trời ơi, điều này làm sao có thể! ?
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, Quỷ Ảnh liền tiến lên trước một bước, trực tiếp ôm lấy cánh tay của Trần Khuynh Địch.
"Ấy!"
Ba nữ Lạc Tương Tư gần như đồng thời phát ra tiếng kêu quỷ dị, ngay cả Doanh Phượng Tiên nguyên bản bình tĩnh như thường, nụ cười ở trên mặt cũng đều là hơi hơi cứng đờ.
"Đại nhân?"
"Ngài quên là chúng ta còn có chuyện muốn làm hay sao? Ta từ ngàn dặm xa xôi chạy tới từ Tuần Châu Đạo, đều là bởi vì đại nhân đó, ngài sẽ không đuổi ta trở về chứ?"
"Không, không, không, ngươi hãy trở về trước..." Thanh âm của Trần

Khuynh Địch im bặt mà dừng.
Trở về? Gặp quỷ! Nếu như vị trước mắt này thật sự là Quỷ Ảnh mà nói, nếu để cho nàng trở về vậy ta phải làm sao bây giờ! ? Không được!
Nhìn Trần Khuynh Địch đột nhiên ngậm miệng lại, trên mặt Quỷ Ảnh nguyên bản ẩn hàm mong đợi lập tức mất đi nụ cười, ngay tiếp đó hai cánh tay ôm Trần Khuynh Địch càng thêm dùng sức.
Tên gia hỏa này, đều đã đến tình trạng này lại còn không nguyện ý buông tay, không thể để cho ta trở về nghỉ phép thật tốt hay sao!
Trong lòng của Quỷ Ảnh vừa không cam lòng, vừa có mấy phần cảm xúc không nói rõ được, cũng không tả rõ được.
Như vậy cũng không nguyện ý để cho ta đi sao?
Quỷ Ảnh há to miệng, muốn nói gì đó, mà đổi thành chỗ khác, ba nữ Lạc Tương Tư cũng đồng thời mở miệng, Doanh Phượng Tiên thì tiến lên một bước, dường như có lời muốn nói.
Mắt thấy bầu không khí bốn phía kiềm chế đã lâu sắp triệt để bộc phát, Trần Khuynh Địch nín thở! Long Thiên Tứ trừng lớn hai mắt!
Sau đó...
Ầm! !! Ngay ở bên ngoài Thuần Dương Cung, một vị thanh niên đứng ngạo nghễ ở dưới chân Thái Hoa Sơn, nắm chặt một chuôi trường đao màu đen ở trong tay, nâng đao lên cao, hướng về phía phương hướng Phi Tiên Nhai chính là một bổ một đao.
Ầm ầm!
"Trần Khuynh Địch!"
Thanh niên bạo phát cương khí toàn thân, lộ ra thần sắc ngạo nghễ, không có một chút ý tứ che giấu tung tích nào.
Bởi vì hắn muốn để tất cả mọi người biết! Long Ngạo Thiên hắn đã trở về!
Đây quả thực là trời cũng giúp ta!
Bất kể là ai vừa mới xuất đao đối với Phi Tiên Nhai, Trần Khuynh Địch ta đều quyết định tha cho đối phương một mạng.
Nhất là vào thời điểm nghe được đối phương còn gọi thẳng tên mình, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch đều là cười to, cả người phảng phất như trở nên lâng lâng vậy.
Mà trên thực tế hắn xác thực cũng đang lâng lâng.
"Mấy vị sư muội!"
"Thuần Dương Cung chúng ta thân làm một trong mười đại thánh địa võ đạo trong thiên hạ, lại có người dám công kích vào sơn môn, còn cuồng ngạo gọi tên bản tọa, là muốn bản tọa quyết một trận tử chiến với hắn, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Trần Khuynh Địch ta thân làm chưởng giáo Chí Tôn, tuyệt đối không thể làm như không nhìn thấy! Chư vị sư muội hãy chờ trong chốc lát."
"Ta đi một lát sẽ trở lại!"
Ầm ầm!

Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch có lý do chính đáng làm sao còn cho người khác cơ hội phản bác, trực tiếp bộc phát cương khí đằng không mà lên, hơn nữa lúc này hắn đã có chuẩn bị, dồn hết sức lực, chỉ cần lão thất phu Long Thiên Tứ kia dám ra tay ngăn cản hắn, hắn sẽ không có một chút khách khí mà trực tiếp hoàn thủ!
Bất quá Long Thiên Tứ đến cùng vẫn rất khôn khéo, nhìn bộ dáng của Trần Khuynh Địch liền biết tên tiểu tử thúi này đã có một chút phát điên, nếu như là trước kia thì hắn khẳng định sẽ dùng một bàn tay tiến hành trấn áp, nhưng bây giờ hắn không phải là đối thủ, vậy dĩ nhiên là chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, đáng tiếc cho một trận kịch hay...
Mà đổi thành một bên, nhìn Trần Khuynh Địch chật vật chạy trốn, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, thậm chí còn có Quỷ Ảnh, tất cả đều phảng phất như nghĩ tới điều gì vậy, che miệng cười khẽ, bất quá vào sau khi các nàng phát hiện ra những người khác cũng đang cười, nụ cười ở trên mặt liền biến mất trong nháy mắt, bầu không khí lạnh lẽo lan tràn ra lần thứ hai...
Cuối cùng Doanh Phượng Tiên vẫn là người đầu tiên mở miệng nói:
"Vị tỷ tỷ này?"
"Tại hạ là Doanh Phượng Tiên, không biết ngươi là..."
Theo ánh mắt của Doanh Phượng Tiên, ba nữ Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm cũng nhìn về phía phương hướng Quỷ Ảnh, đối mặt với ánh mắt mắt chăm chú của các nàng, Quỷ Ảnh chắp tay ở sau lưng, lộ ra vẻ rất là bình tĩnh.
"Phượng Tiên tiểu thư nói quá lời."
"Tại hạ bất quá chỉ là người vô danh mà thôi."
"Ha ha!" Khóe miệng của Doanh Phượng Tiên mỉm cười, nhưng ở trong mắt lại không có một chút ý cười nào.
Người vô danh? Ngươi cho rằng Doanh Phượng Tiên ta sẽ tin ngươi? Người vô danh sẽ dám ôm sư huynh sao! Đến từ Tuần Châu Đạo? Chẳng lẽ là người có sắc đẹp ở Tuần Châu Đạo coi trọng sư huynh, kết quả là sư huynh không chống lại được dụ hoặc...!!
Đối với Trần Khuynh Địch.
Doanh Phượng Tiên còn có ba nữ Lạc Tương Tư đều rất hiểu, mặc dù rất thông minh, thực lực cũng rất mạnh, dáng dấp còn rất đẹp trai, tính tình cũng cũng rất ôn nhu đáng tin, nhưng ở bên trên đạo lí đối nhân xử thế không biết vì sao, luôn luôn thiếu đi một chút gì đó, đối với nữ tính, nhất là hảo ý của mỹ nữ đều thường xuyên không biết làm thế nào.
Nói một cách khác.
Đặc biệt dễ dàng bị người thừa lúc vắng mà vào!
Không nói đến những thứ khác.
Chính là ở Thuần Dương Cung, nếu như không phải bốn nữ Doanh Phượng Tiên hành động trong bóng tối, Trần Khuynh Địch chỉ sợ mỗi

ngày đều có thể thu được một nắm lớn thư tình từ tiểu sư muội.
Ánh mắt của bốn nữ Doanh Phượng Tiên giao hội, rất nhanh liền đạt thành sự nhất trí.
Chống lại! Nhất định phải ngăn chặn kẻ ngoại lai này ra bên ngoài!

Chương 955: Ta về thăm ngài

Đồng thời Quỷ Ảnh lại nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh, nàng sẽ lo lắng sao? Chờ một lúc nàng sẽ tìm một chỗ không người đổi về bộ dáng nam nhân, đến lúc đó bốn nữ Doanh Phượng Tiên coi như muốn gây phiền toái cho nàng cũng không tìm được.
Không sai! Không có gì phải sợ! Ngay vào thời điểm tâm tư của bốn nữ dị biệt.
Trần Khuynh Địch lại cảm nhận được một cỗ thoải mái cùng với tự do khó được.
"Phù, cuối cùng cũng thoát được! Bầu không khí mới vừa rồi thật sự là quá ngưng trọng! Tốt! Xem như báo đáp, chờ một lát nữa sẽ đánh cho tên gia hoả khiêu khích ta ở bên ngoài Thuần Dương Cung kia gần chết a!"
Ôm ý nghĩ như vậy, Trần Khuynh Địch trực tiếp bay ra khỏi Thái Hoa Sơn, lực lượng nguyên thần cuồn cuộn như biển, trong nháy mắt liền khóa chặt vị trí của Long Ngạo Thiên, mặc dù mặt mũi của đối phương khá là quen mắt, nhưng Trần Khuynh Địch vừa mới trở về từ cõi chết làm sao có thể lập tức nhớ ra. Trực tiếp dùng một bàn tay vỗ xuống.
Ầm! Một đạo huyết quang đánh nát vụn hư không, phảng phất như ngọn lửa hừng hực đốt bầu trời thành một mảnh ráng đỏ, trực tiếp rút thiên địa nguyên khí ra, hóa thành một bàn tay to lớn đập xuống về phương hướng Long Ngạo Thiên, chưởng ấn còn chưa đến, chưởng phong mà bàn tay lớn mang theo liền giống như là hồng thuỷ vỡ đê ập xuống.
Long Ngạo Thiên: "? ??"
Có cần phải khoa trương như vậy hay không!
Giảng đạo lý, mặc dù vừa rồi Long Ngạo Thiên đã tận lực khoa trương một chút, nhưng hắn cũng không phải là mãng phu không não, căn cứ vào tin tức mà hắn lấy được, Trần Khuynh Địch hiện tại hẳn là đang ở Tuần Châu Đạo làm Đại đô đốc Hoàng Thành Tư mới đúng chứ? Cho nên coi như hắn có hô tên Trần Khuynh Địch, cũng hẳn là không thể gọi ra được Trần Khuynh Địch chứ! Long Ngạo Thiên cũng đã nghĩ kỹ, Trần Khuynh Địch không ra được, nhưng mà có Long Thiên Tứ ở đó! Công khai gọi là Trần Khuynh Địch, trên thực tế Long Ngạo Thiên chính là muốn gọi ông nội của mình ra, mà chỉ cần đi ra là ông nội của hắn, ông nội của hắn sẽ để ý đến việc Trần Khuynh Địch bị mắng hay sao? Đương nhiên là sẽ không! Đã qua nhiều năm như vậy, Long Ngạo Thiên còn có thể không biết ông nội nhà mình có tính cách gì hay sao?

Gọi một tiếng lão lưu manh xem như là mình đã kính già yêu trẻ.
Khụ khụ! Nói tóm lại! Nếu như người đi ra là Long Thiên Tứ mà nói, mình căn bản là không bị sao cả, ngược lại là có thể trở về tông một cách phong quang, thừa dịp sự kiện Trần Khuynh Địch chưa trở về kiếm danh vọng, để cho mọi người đều biết, Thuần Dương Cung không chỉ có sinh ra một tuyệt thế thiên kiêu như Trần Khuynh Địch, còn sinh ra một Long Ngạo Thiên...
Kết quả thì sao? Vừa mới ra liền đập cho mình một chưởng? Nhìn thanh thế này ít nhất cũng đều là Hỏa Luyện Kim Đan a, con m* nó!
"Phá!" Long Ngạo Thiên đương nhiên là sẽ không ngồi chờ chết, lập tức nắm chặt Ma Đao ở trong tay, sau đó hướng về phía chưởng ấn của Trần Khuynh Địch chính là bổ ra một đao, không có cương khí, không có khí huyết, cũng không có nguyên thần, nhưng ánh đao lướt qua, lại mang theo một mảnh dị tượng trời khóc ra máu, lộ ra vẻ hết sức tà dị.
Đây là Nhất Thức Ma Đao! Ngày xưa Long Ngạo Thiên mang theo môn đao pháp này rời khỏi Thuần Dương Cung, hiện tại hắn lại mang môn đao pháp này trở về.
Cho dù đã từng hãm sâu vào Minh Giáo, học võ công của Minh Giáo, nhưng Long Ngạo Thiên vẫn không có cải biến phương thức chiến đấu của mình, võ công của hắn ngược lại càng ngày càng một lòng, càng ngày càng thuần túy, không có thứ gì khác, chính là một đao như vậy, cũng không phải là có nguồn gốc từ Minh Giáo, mà là xuất từ một đao của Thuần Dương Cung!
Ầm ầm! Ma Đao hướng lên trời, thế mà thực sự chống đỡ chưởng ấn của Trần Khuynh Địch trong chốc lát.
"Ồ?" Ở giữa không trung, Trần Khuynh Địch phát hiện ra điểm này hơi nhướng mày.
Thế mà chống đỡ được? Trần Khuynh Địch cũng không phải là tuỳ tiện đánh ra một chưởng kia, hắn vừa nhìn một chút liền biết được tu vi của Long Ngạo Thiên, là Võ Đạo Tông Sư Sinh Tử Quan, ôm ý nghĩ đánh cho đối phương gần chết, Trần Khuynh Địch đã tận lực thu liễm lực đạo, chỉ dùng lực lượng gấp ba lần Võ Đạo Tông Sư Sinh Tử Quan bình thường.
Theo lý mà nói, Võ Đạo Tông Sư Sinh Tử Quan tầm thường sẽ không gánh được một chưởng này.
Nhưng mà! Kẻ này thế mà có thể chống đỡ? Có một chút bản lĩnh a! Hơn nữa...
"Là ảo giác của ta sao?"
"Gương mặt này nhìn thật quen mắt a..."
Trần Khuynh Địch cũng không có tận lực che giấu thanh âm của mình, cho nên Long Ngạo Thiên ở phía dưới đang gian nan chống cự chưởng ấn của hắn tự nhiên cũng nghe được lời nói của hắn.
Như vậy ai mà chịu được?

"Trần Khuynh Địch! !!" Long Ngạo Thiên cũng không quản vì sao Trần Khuynh Địch lại ở Thái Hoa Sơn.
Ma Đao ở trong tay nở rộ hào quang!
Sĩ khả sát bất khả nhục! Long Ngạo Thiên ta chẳng lẽ ngay cả tư cách được ngươi nhớ cũng không có sao! ?
Ngay vào thời điểm Long Ngạo Thiên nổi giận đùng đùng, dự định coi như không địch lại, cũng phải đánh ra phong thái, đánh ra khí phách.
"Ngạo Thiên?"
Một giọng nói khiến cho Long Ngạo Thiên đang kéo cao khí thế tịt ngòi trong nháy mắt.
"Theo tới thì là một đạo thân ảnh bay nhanh đến từ Phi Tiên Nhai."
Long Ngạo Thiên dừng lại một chút, cuối cùng có một chút không cam lòng mà thu hồi Ma Đao, khí tức toàn thân cũng thu liễm theo đó.
"Ông nội." Long Ngạo Thiên nhìn về phía Long Thiên Tứ, nhìn lão nhân vẫn giống như ở trong trí nhớ, lại nghĩ tới một phen kinh lịch của mình lúc trước, con mắt trở nên đỏ bừng, sau đó cúi đầu xuống.
Vừa rồi cho dù gian nan chống cự, đối mặt với Trần Khuynh Địch vẫn kiêu ngạo như cũ, phảng phất như vĩnh viễn không chịu thua, hắn lại hướng về phía Long Thiên Tứ cúi người chào thật sâu.
"Ta trở về thăm ngài."
Đối với Long Thiên Tứ, tâm tình của Long Ngạo Thiên kỳ thật là tương đối phức tạp.
Đương nhiên cũng không phải là khía cạnh xấu, trên thực tế Long Ngạo Thiên rất là cảm kích Long Thiên Tứ, từ nhỏ đến lớn người ông này đều cho hắn những điều tốt nhất, dùng hành động thực tế để giáo dục hắn phải làm người như thế nào, làm việc như thế nào, luôn khuyến khích hắn.
Từ bé hắn đã tự nhủ.
Mình là người mạnh nhất trong thế hệ tuổi trẻ Long gia, là niềm kiêu ngạo của ông nội, ông nội hi vọng mình có thể trở thành sự kiêu ngạo của Thuần Dương Cung, mình cũng đã làm như vậy.
Cũng chính vì như thế, Long Ngạo Thiên mới có thể đối chiến cùng với Trần Khuynh Địch, bởi vì hắn muốn thỏa mãn sự chờ mong của ông nội, trở thành người mạnh nhất Thuần Dương Cung!
Từ trên đủ loại ý nghĩa mà nói, Long Thiên Tứ là người cố vấn cuộc sống của Long Ngạo Thiên. Long Ngạo Thiên cũng hết sức kính trọng đối với ông nội nhà mình...Không sai, nếu như Long Thiên Tứ có thể càng thành thục ổn trọng thì tốt hơn.
Cha mẹ của Long Ngạo Thiên chết sớm, từ nhỏ đã được Long Thiên Tứ nuôi lớn, ở trong lòng của hắn, Long Thiên Tứ cơ hồ là không gì không làm được, thân làm Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, là song hùng đặt song song với Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh

Thiên Cơ! Cũng đã từng đi theo Ninh Thiên Cơ giết xuyên Trung Nguyên, có tu vi đệ nhị thiên hạ...

Chương 956: Mất mặt

Thẳng đến khi Long Ngạo Thiên trưởng thành, hắn mới phát hiện ra những gì Long Thiên Tứ nói với hắn lúc trước có 95% đều là khoác lác.
Hình tượng lập tức tan vỡ.
Nhất là về sau Long Ngạo Thiên còn đặc biệt hỏi thăm các lão nhân Thuần Dương Cung về lịch sử huy hoàng của Long Thiên Tứ lúc trước, vốn là muốn vãn hồi hình tượng vĩ đại đức cao vọng trọng của ông nội trong lòng mình, không ngờ được lại càng sụp đổ triệt để hơn, đã từng khiến cho Long Ngạo Thiên khó có thể tiếp nhận trong một đoạn thời gian.
M* nó, ông nội của ta mới không phải là lão tặc Long Thiên Tứ vô sỉ cái gì a!
Bởi vì chuyện này, Long Ngạo Thiên đã có một đoạn thời gian rất dài không để ý tới Long Thiên Tứ, hơn nữa vào thời điểm bị Trần Khuynh Địch đè ép, làm lão nhị lâu như vậy, người trẻ tuổi vốn đã phập phồng không yên, hơn nữa trải qua một màn như vậy, khiến cho Long Ngạo Thiên trực tiếp tiến vào thời kỳ phản nghịch, tự nhiên là đã có không ít lần đối đầu với Long Thiên Tứ.
Cho tới bây giờ, sau khi chân chính đi ra ngoài lịch luyện lâu như vậy, trong lúc đó còn bị bức gia nhập vào Minh Giáo, giết ra một con đường máu trong rất nhiều người tuổi trẻ ở Minh Giáo, cuối cùng trở thành đệ tử thân truyền của giáo chủ Minh Giáo, Long Ngạo Thiên đã từng phập phồng không yên kia rốt cục cũng trở nên thành thục, cũng càng thêm chững chạc.
Hắn có thể nhìn thẳng vào tình cảm ở trong lòng của mình.
Đúng thế!
Hắn nhớ Long Thiên Tứ...
Bởi vì Long Thiên Tứ dù sao cũng là người thân duy nhất của hắn ở trên đời này, trải qua từng năm từng năm nuôi hắn lớn, bồi dưỡng hắn, dạy dỗ hắn, công ơn dưỡng dục là lớn hơn tất cả, cho dù Long Thiên Tứ có một chút ít thói hư tật xấu như vậy, hắn liền có thể đối đầu với Long Thiên Tứ hay sao? Không! Như vậy là không đúng!
"Ông nội!" Long Ngạo Thiên có một chút nghẹn ngào run giọng nói ra.
"Ngạo Thiên!" Long Thiên Tứ lảo đảo rơi xuống từ giữa không trung, dùng ánh mắt đánh giá rất lâu ở trên người của Long Ngạo Thiên, lúc này mới phảng phất như xác định được thân phận của Long Ngạo Thiên, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc:
"Trưởng thành, Ngạo Thiên ngươi đã trưởng thành rồi a, tu vi cũng đã biến thành không giống với lúc trước."
"Vâng!" Long Ngạo Thiên ưỡn ngực ngẩng đầu, kiêu ngạo mà nói ra:

"Ông nội! Ta đã là Võ Đạo Tông Sư khám phá Sinh Tử Quan!"
"Võ Đạo Tông Sư a..." Long Thiên Tứ gật đầu một cái: "Rất tốt!"
Bước chân! Long Thiên Tứ nhanh chân đi về phương hướng Long Ngạo Thiên, mà Long Ngạo Thiên rốt cục cũng không thể kiềm chế được tình cảm ở trong lòng, cũng nhanh chân đi về phía Long Thiên Tứ!
"Ngạo Thiên!"
"Ông nội!"
Ầm! Long Thiên Tứ không nói hai lời liền nhảy dựng lên cốc đầu Long Ngạo Thiên một phát: "Tiểu tử thúi ngươi đã chạy đi đâu! ? Lâu như vậy cũng không về thăm lão tử! Nếu không phải là hồn đăng của ngươi còn chưa tắt, ta đều tưởng rằng là ngươi đã xong đời! Gặp quỷ, vừa rời khỏi nhà là không trở về! ?"
"Cánh cứng cáp rồi muốn bay một mình?"
"Chỉ mới đạt đến Võ Đạo Tông Sư liền trở về khoe khoang với lão tử?"
"Người nhìn Trần Khuynh Địch đi! Người ta đã là Hỏa Luyện Kim Đan! Ngươi vẫn còn là Võ Đạo Tông Sư?"
"Mất mặt!"
Long Thiên Tứ cứ mắng một câu là đập một cái, còn thuận tiện đá Long Ngạo Thiên mấy phát, biểu lộ ở trên mặt rất là giận dữ, đương nhiên, mặc dù động thủ động cước, nhưng Long Thiên Tứ trên thực tế cũng không có dùng sức, lực lượng đánh vào trên người của Long Ngạo Thiên là cực kỳ bé nhỏ, sợ làm cho hắn bị thương.
Chỉ là biểu lộ của Long Ngạo Thiên cũng rất lúng túng.
Hắn cũng biết, đây là một loại phương thức mà ông nội nhà mình biểu đạt tình cảm.
Nhưng có thể đừng làm như vậy hay không?
Mặc dù không đau, hơn nữa còn là ở trước mặt tên Trần Khuynh Địch kia.
"Ông nội, trước tiên hãy dừng lại..."
"Cái gì! ?" Long Thiên Tứ không thể tin nhìn Long Ngạo Thiên, nói: "Ngươi lại còn muốn ta dừng lại! ? Cái đồ không biết cố gắng này, không muốn bị ta đánh? Lão tử thế nhưng đã đánh ngươi từ bé tới lớn, chẳng lẽ ngươi đã quên, lúc trước vào thời điểm tám tuổi ngươi tè dầm ta đã đánh ngươi bao nhiêu lần..."
"A a a a a a!" Tiếng kêu thảm của Long Ngạo Thiên cắt ngang lời nói của Long Thiên Tứ.
Đủ rồi!
"Ông nội! Có chuyện gì chúng ta trở về rồi hãy nói! Hiện tại thế nhưng là đang ở bên ngoài Thuần Dương Cung a, ta tân tân khổ khổ mới trở về được, ngài cũng phải để cho ta đi vào chứ?"
"Hừ!" Long Thiên Tứ liếc nhìn Long Ngạo Thiên, sau đó lại sờ soạng toàn bộ toàn thân cao thấp của hắn, xác nhận không có vấn đề gì, ở

trong đoạn thời gian rời khỏi này cũng không gầy không béo, sắc mặt mới xem như là hơi dễ nhìn một chút, chỉ là ở ngoài miệng vẫn không buông tha như cũ:
"Hiện tại mới trở về để làm gì?"
Long Ngạo Thiên cười khổ: "Ta không thể đến đây sao..."
"Bớt nói nhảm!"
Long Thiên Tứ lại cốc cho Long Ngạo Thiên một phát, lúc này mới hài lòng gật gật đầu, bày ra bộ dáng lão tiền bối, từ sau khi Trần Khuynh Địch mạnh hơn hắn, hắn cũng rất ít có cơ hội xuất ra bực tư thái này, hiện tại Long Ngạo Thiên đã trở về, hắn cũng có thể bày ra bộ dáng cao nhân tiền bối.
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch từ lúc vừa mới bắt đầu đã không lên tiếng có một chút lúng túng gãi đầu một cái.
Kỳ thật là hắn có một chút xấu hổ, gương mặt của Long Ngạo Thiên mặc dù không đáng nhớ, nhưng tuyệt đối không có đến cấp độ nhận không ra, chỉ là phải nói như thế nào đây, mới vừa rồi hắn còn đắm chìm ở bên trong sự hưng phấn khi thoát ra khỏi biển khổ, trong lúc nhất thời có một chút choáng váng, mặc dù nhận ra khuôn mặt, nhưng lại không nhớ ra được tên...
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch tận lực ho khan một cái, chợt nói khẽ: "Long lão…Thái Thượng trưởng lão, còn có Long huynh? Nếu như là hiểu lầm, vậy chúng ta hãy trở về trước rồi nói, dù sao thì lúc trước Long huynh mất tích cũng có nguyên nhân của ta, ta rất muốn biết rõ Long huynh ở trong khoảng thời gian gần đây sống như thế nào..."
"Hả?" Long Ngạo Thiên nghe vậy liền nhíu lông mày lại: "Ngươi vừa mới gọi ta là gì?"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
"Long huynh?"
"Khục!" Long Ngạo Thiên bĩu môi nói: "Từ khi nào mà quan hệ giữa ta và ngươi lại tốt như vậy? !"
"Ách!"
"Hơn nữa bây giờ ngươi còn là tông chủ, vô luận là thân phận địa vị hay là thực lực tu vi, toàn bộ đều cao hơn ta mấy cái cấp độ, xưng huynh gọi đệ là có ý tứ gì?"
"Ấy!"
Vậy ngươi muốn ta phải gọi ngươi như thế nào?
Dường như là nhìn ra ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, khóe miệng của Long Ngạo Thiên có một chút co lại, lộ ra biểu lộ rất là không tình nguyện, miễn miễn cưỡng cưỡng nói:
"Trận chiến tranh đoạt chưởng giáo lúc trước là ta thua."
"Ta thừa nhận không sánh bằng ngươi."
"Cho nên…"
"Cứ gọi ta Ngạo Thiên là được rồi."
Long Ngạo Thiên cũng không phải là loại người không thức thời kia.

Mặc dù hắn vẫn luôn rất muốn quyết đấu một trận ở giữa nam nhân với Trần Khuynh Địch, nhưng sự thật lại được bày ra ở trước mắt, hắn đã sớm không phải là đối thủ của Trần Khuynh Địch, đây là điều không thể không thừa nhận, mà sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, lòng dạ khí phách của Long Ngạo Thiên cũng đã tăng lên không ít, đã không phải là hắn trước kia.

Chương 957: Bị ép buộc

Cho nên hắn đã quyết định tạm thời từ bỏ.
Đương nhiên cũng không phải là từ bỏ vĩnh viễn, vạn nhất Trần Khuynh Địch ngừng bước không tiến thêm thì sao? Long Ngạo Thiên ta cũng không phải là vĩnh viễn không có không gian tiến bộ, hiện tại không đánh lại không có nghĩa là về sau sẽ không đánh lại, chỉ cần ta một mực bảo trì sự tiến bộ, thời gian tái chiến cùng với Trần Khuynh Địch nhất định sẽ tới.
Đương nhiên, hiện tại cần phải rút lui một cách có chiến lược, cho nên Long Ngạo Thiên thật ra là muốn tạo mối quan hệ cùng với Trần Khuynh Địch.
Cạnh tranh tàn khốc như trước đây là không thể làm, nhưng cạnh tranh khích lệ nâng đỡ lẫn nhau, Long Ngạo Thiên vẫn rất là mong đợi.
Nhưng mà...
"Cái tên khốn này! !!"
Long Ngạo Thiên cắn răng nhìn bóng lưng rời đi tiêu sái của Trần Khuynh Địch, hắn nhận thức sâu sắc được rằng mối quan hệ thân cận trong tương lai với đối phương là sẽ không bao giờ tồn tại.
Ngay mới vừa rồi, hắn xuất phát từ bước đầu tiên tạo ra mối quan hệ, để cho Trần Khuynh Địch "gọi hắn là Ngạo Thiên", đối với Long Ngạo Thiên mà nói, đây đã là sự công nhận lớn nhất mà hắn có thể làm ra, quan hệ giữa hắn và Thái Tử Hoành Xương cũng chính là như thế, như vậy cũng lộ ra vẻ tương đối thân cận, Long Ngạo Thiên vốn là nghĩ như vậy.
Kết quả thì sao? Tên gia hoả Trần Khuynh Địch kia thế mà lại cực kỳ hống hách!
"À, kêu tên thôi là không được, ta cảm thấy cứ gọi Long sư đệ là được rồi."
Đây là có ý gì! ? Danh tự Long Ngạo Thiên của ta chẳng lẽ lại khó mở miệng như vậy sao! ?
Long Ngạo Thiên không phục! Ý nghĩ muốn tạo một chút mối quan hệ liền biến mất trong nháy mắt.
Mà đổi thành một bên, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch còn có vẻ hơi sợ hãi.
Đậu xanh rau má.
Mới vừa rồi hai chữ "Ngạo Thiên" kia kém chút nữa đã khiến cho mình nổi da gà, nên nói như thế nào đây, lão thất phu Long Thiên Tứ kia thật đúng là một quỷ tài, thật sự muốn gọi cái tên này mỗi ngày, mình nhất định sẽ bị trời đánh, mình vốn dĩ còn đang muốn gọi là "tiểu Thiên" đây.

Nhưng mà phải nói như thế nào đây.
Nhìn cái bộ dáng hung hãn kia của Long Ngạo Thiên luôn cảm thấy không quá thích hợp.
Cho nên nghĩ tới nghĩ lui vẫn là Long sư đệ là thích hợp nhất. Bất quá kỳ quái là...
Từ lúc vừa mới bắt đầu Long sư đệ vẫn luôn dùng ánh mắt siêu đáng sợ nhìn chằm chằm vào lưng của mình...
Trần Khuynh Địch lặng lẽ suy nghĩ ở trong lòng.
Không phải là mình đã đắc tội hắn ở chỗ nào đó chứ? Không nên chứ, lúc trước chỉ là nhất thời thiếu giám sát khiến cho hắn không thể không rời khỏi Thuần Dương Cung đào vong đến Tây Vực.
A! Đúng là đã đắc tội hắn a!
Trần Khuynh Địch lập tức bừng tỉnh đại ngộ.
Sau khi đi vào Vạn Thọ Cung, vì hòa hoãn không khí, Trần Khuynh Địch liền vội vàng xoay người mỉm cười nói: "Long sư đệ khổ cực rồi, ban đầu là do sư huynh ta nhất thời thiếu giám sát, khiến cho ngươi tao ngộ biến cố, bị ép trốn vào Tây Vực, bây giờ ta xin lỗi ngươi, hi vọng ngươi đừng quá mức để ý a."
Trần Khuynh Địch biết rõ một cái đạo lý, món đồ chơi mặt mũi này cho dù là một cắc tiền cũng không đáng.
Hơn nữa Long Ngạo Thiên cũng là người một nhà, cho nên Trần Khuynh Địch hạ mình xin lỗi là cũng không có một chút áp lực nào, mà phen cử động này của hắn đừng nói là Long Ngạo Thiên, cho dù là Long Thiên Tứ cũng đều cảm thấy khá là quỷ dị, bất quá sau khi lão thất phu hết kinh ngạc, chợt sờ lên râu ria, hài lòng gật gật đầu.
Tiếp đó lại nhìn Long Ngạo Thiên một cái.
Thấy cháu trai của mình vẫn còn đang ngẩn người, tâm lý của hắn lập tức trở nên bất mãn!
Tiểu tử thúi! Nhìn Trần Khuynh Địch đi, làm người đại khí, không câu nệ tiểu tiết, xem ra chính là do ta bồi dưỡng ra được, nhìn lại ngươi xem, từ bé tiếp nhận sự dạy bảo của Long Thiên Tứ ta, làm sao lại không có một chút biến hoá nào.
Ầm! Ý niệm tới đây, Long Thiên Tứ trực tiếp gõ đầu Long Ngạo Thiên một cái, lúc này Long Ngạo Thiên mới phục hồi lại tinh thần.
Tiếp đó khi hắn nhìn về phía Trần Khuynh Địch đã không còn một chút bất mãn nào, ở trong lòng ngược lại còn sinh ra một cỗ cảm giác không hổ là chưởng giáo Thuần Dương Cung tân nhiệm.
Long Ngạo Thiên lắc đầu nói: "Ta không bằng ngươi."
"Yên tâm đi, ban đầu là tài nghệ của ta không bằng người, ta không có để ý đến loại chuyện này."
"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."
Trần Khuynh Địch yên lòng, cười sảng khoái một tiếng, chợt ngồi ở bên trên thủ toạ chính điện Vạn Thọ Cung.
"Đúng rồi."

"Tu vi của Long sư đệ tiến bộ thần tốc như thế, từ đó đến giờ nhất định là đã chịu rất nhiều khổ sở, không bằng hãy chia sẻ một chút trải nghiệm của ngươi ở bên ngoài cho ta và Thái Thượng đi? Chúng ta cũng sẽ nghiên cứu một chút, nếu như có việc gì bất mãn, cứ nói ra, sư huynh ta sẽ giải quyết cho ngươi!"
"Ừm." Long Ngạo Thiên gật đầu một cái, nói: "Ta bị ép buộc gia nhập Minh Giáo."
Bịch! Cái mông của Trần Khuynh Địch trượt một cái, trực tiếp té ở phía dưới thủ tọa.
Xoạt! Gần như đồng thời, Trần Khuynh Địch liền dùng tu vi Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh phong, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai ngồi xuống lại một lần nữa, ngay cả Long Thiên Tứ cũng đều chỉ thấy được một đạo tàn ảnh, tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, mà Long Ngạo Thiên càng là cái gì cũng đều không phát giác, chỉ nghe được một tiếng vang nhỏ.
Tiếng động truyền tới từ chỗ nào?
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan hai tiếng, khóe mắt run rẩy, khóe miệng cũng run rẩy cùng theo một lúc, nói khẽ: "Long sư đệ? Ngươi đang nói, bây giờ ngươi là đệ tử Minh Giáo?"
"Không sai."
"Bị ép buộc gia nhập?"
"Đúng thế."
Sự tình hiện tại đã lớn rồi.
Minh Giáo còn được gọi là Ma Giáo, là một trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, mặc dù không nổi tiếng bằng hai mạch Đạo, Phật, nhưng người giang hồ mỗi lần nhắc tới Minh Giáo cũng đều là có tật giật mình, mà chỗ đáng sợ nhất của Minh Giáo, chính là tổng đàn không có địa điểm cố định, một cái sơn môn có thể na di trong hư không, so với một cái địa bàn cố định tuyệt đối còn muốn đáng sợ hơn nhiều lắm.
Đương nhiên.
Nếu chỉ là như thế thì Trần Khuynh Địch còn không sợ.
Nhưng mấu chốt là...
M* nó! Lúc trước nghĩa phụ tiện nghi nhà ta, Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ không phải chính là dùng Minh Giáo làm hòn đá kê chân mới danh chấn giang hồ hay sao! ?
Kết quả Long Ngạo Thiên hiện tại thế mà vào Minh Giáo, còn ngàn dặm xa xôi đi tới Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch ta chỉ cần hơi suy nghĩ một chút, liền cảm thấy ở trong này khẳng định có âm mưu!
Trả thù! Tuyệt đối là tới để trả thù!
Không chỉ có là Trần Khuynh Địch, ở trong cái chớp nhoáng này ngay cả Long Thiên Tứ cũng biến hóa ánh mắt, suy nghĩ trăm điều, biểu lộ càng là trở nên vạn phần ngưng trọng, có thể nói là có ý nghĩ hoàn toàn giống như Trần Khuynh Địch, đương nhiên, hai người cũng

không phải là hoài nghi Long Ngạo Thiên làm phản, mà là hoài nghi Minh Giáo đã động tay động chân ở trên người của Long Ngạo Thiên.

Chương 958: Kim Lan Phổ

Dù sao thì thân phận Long Ngạo Thiên là đệ tử Thuần Dương Cung cũng không lừa được ai! Minh Giáo thế mà lại thu nhận đệ tử Thuần Dương Cung? Ở trong chuyện này tuyệt đối là có vấn đề!
"Ngạo Thiên!" Long Thiên Tứ là người đầu tiên hành động.
Hắn trực tiếp bắt lấy cánh tay của Long Ngạo Thiên, cương khí hùng hậu giống như hồng thủy vỡ đê tràn vào trong cơ thể của Long Ngạo Thiên, muốn tìm kiếm cẩn thận một phen, nhìn xem Long Ngạo Thiên đến tột cùng là xảy ra vấn đề gì, dù sao thì đây cũng chính là cháu trai ruột của hắn, đánh là thân mắng là yêu, làm sao có thể không quan tâm.
Nhưng khiến cho người ta kinh ngạc chính là…
Ầm ầm! Long Ngạo Thiên bị Long Thiên Tứ bắt lấy cánh tay đột nhiên chấn động toàn thân!
Một giây sau, khí thế mà Long Thiên Tứ bộc phát ra lại bị Long Ngạo Thiên chấn bay!
"Ồ?" Ở trên thủ vị chính điện, Trần Khuynh Địch lập tức híp mắt lại.
Ngay sau đó.
"Hiện tại người Thuần Dương Cung đều không giữ được bình tĩnh như vậy hay sao?"
"Kém xa ta ở cái thời đại kia."
"Thực sự là làm cho người ta thất vọng."
Một thân ảnh màu đen chậm rãi hiện lên ở sau lưng của Long Ngạo Thiên.
Đây là Vô Vọng Ma Tôn.
Mặc dù dính một chữ Ma, nhưng hắn thế nhưng là người Thuần Dương Cung thuần tuý.
Loại chuyện này mặc dù có một chút đặc thù, nhưng kỳ thật cũng không có gì lớn, ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, cũng chỉ có ba mạch Đạo, Phật, Ma là thuần túy nhất, Đạo Môn chuyên tu đạo thuật, Phật Môn chuyên tu phật pháp, Minh Giáo chuyên tu Ma Công, các thánh địa võ đạo còn lại đối với chuyện này đều không có hạn chế gì.
Dù sao thì bao dung mọi thứ, tập hợp sở trường của mọi người thì mới có thể có đột phá.
Coi như là ba mạch Đạo, Phật, Ma, cũng sẽ thu nạp một chút võ công cao thâm ở ngoại giới, sau đó sẽ có võ giả chuyên môn đến phụ trách sửa chữa và chỉnh lý, chuyển đổi thành võ công của đạo thống bản thân, nếu như một cái tông môn chỉ tu luyện võ công nhà mình, không bắt kịp được sự tiến bộ của thời đại mà nói, sớm muộn cũng sẽ bị đào thải hết.

Có một câu nói rất hay, rớt lại ở phía sau thì phải bị đánh.
Đây là chân lý vạn cổ không đổi.
Huống chi Vô Vọng Ma Tôn ở Thuần Dương Cung năm đó cũng không phải là nhân vật nhỏ, là cặp đôi song sát ở Thuần Dương Cung, cũng đã từng là mãnh nhân dám đơn thương độc mã đi đến Tu Di Sơn tìm người đánh nhau, thậm chí là chỉ thiếu chút xíu nữa, chức vị chưởng giáo Thuần Dương Cung chí tôn năm đó chính là của hắn.
Như vậy vấn đề đã đến.
Vô Vọng Ma Tôn đến tột cùng có tu vi gì?
Ầm ầm!
Ngay ở phía sau Long Ngạo Thiên, hồn ảnh của Vô Vọng Ma Tôn chậm rãi hiện lên, Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch chính là chấn động toàn thân, Đại Đạo Huyền Quang của Long Thiên Tứ còn chưa tới mười vạn dặm, mặc dù có cảm ứng, nhưng cũng không rõ ràng, mà Trần Khuynh Địch mặc dù không có Đại Đạo Huyền Quang, nhưng hắn lại cảm ứng càng thêm rõ ràng.
Đó là Mệnh Vận Tinh Vân!
Xuyên thấu qua đạo hồn ảnh kia, ánh mắt của Trần Khuynh Địch nở rộ ánh vàng, xuyên thủng hư không, phảng phất như thấy được một đoàn tinh vân tĩnh mịch, nhưng mà ở bên ngoài đoàn tinh vân kia mặc dù không có sinh cơ, nhưng ở bên trong lại giấu giếm càn khôn, phảng phất như một giây sau sẽ bộc phát ra sinh mệnh lực không tầm thường vậy!
Kích Toái Mệnh Tinh!
Điều này sao có thể! ?
Trần Khuynh Địch cơ hồ là trước tiên liền bạo phát ra lực lượng toàn thân, thân hình của hắn không có nhúc nhích, nhưng toàn bộ chính điện Vạn Thọ Cung lại lập tức chìm vào bên trong hư không, mà bản thân Trần Khuynh Địch giống như là một cái lỗ đen thôn phệ tất cả, điên cuồng hút thiên địa nguyên khí ở bốn phía.
Trần Khuynh Địch hít thở, trong miệng phun ra âm thanh như lôi đình nổ vang, quyền ý ngập trời ở trên đỉnh đầu của hắn hóa thành một nắm thiết quyền che đậy hư không, thiết quyền chìm nổi, ngay cả hư không cũng đều giống như bức tranh sinh ra từng nếp uốn, mục tiêu càng là nhắm thẳng vào hồn ảnh ở sau lưng của Long Ngạo Thiên!
Như lâm đại địch!
Trong cái chớp nhoáng này Trần Khuynh Địch thậm chí còn có xúc động lập tức mở ra đại trận hộ sơn.
Mà đối mặt với Trần Khuynh Địch bộc phát đến cực hạn.
Hồn ảnh do Vô Vọng Ma Tôn diễn hóa ra thì là ngẩng đầu ưỡn ngực.
Cười ngạo nghễ!
"Ngừng lại!"
"Ta hiện tại thế nhưng là nguyên thần hiển hoá đó tên khốn! Đừng có

dùng lực!"
"Sẽ vỡ đó!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Long Thiên Tứ: "..."
Chốc lát sau, Trần Khuynh Địch rút quyền ý, kéo Vạn Thọ Cung về từ bên trong hư không, sau đó dùng vẻ mặt cổ quái nhìn hồn ảnh ở sau lưng Long Ngạo Thiên, đối phương vẫn chắp tay sau lưng như cũ, lộ ra bộ dáng tông sư vững vàng như núi, chỉ là trạng thái của đối phương giống như cũng không phải là rất tốt.
"Ách, vị tiền bối này? Nguyên thần của ngươi giống như đã sắp vỡ nát!"
"Không có việc gì đó chứ?"
"Làm sao có thể không...làm sao có thể có việc gì! ?
"Lúc trước vào thời điểm Vô Vọng Ma Tôn ta tung hoành Trung Nguyên, hai tiểu bối các ngươi còn chưa sinh ra đâu, chỉ bằng vào một chút công phu mèo quào của các ngươi mà muốn làm ta bị thương?"
"Quả thực là si tâm vọng tưởng!
"Ta rất khoẻ!"
Vô Vọng Ma Tôn vừa phách lối nói ra, vừa yên lặng tu bổ khe hở ở bên trên nguyên thần của mình, còn thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng hít thở kiềm chế tới cực điểm.
Lộ ra dáng vẻ rất đau đớn.
Nhìn Vô Vọng Ma Tôn dạng này, Trần Khuynh Địch có một chút bất đắc dĩ nhìn về phía phương hướng Long Thiên Tứ, mới vừa rồi còn là Long Thiên Tứ đột nhiên mở miệng bảo hắn dừng tay, nếu không lấy tính cách của hắn, coi như đối phương có cầu xin tha thứ, nói không chừng cũng sẽ ra tay trước chiếm lợi thế cái đã, làm sao sẽ cho Vô Vọng Ma Tôn cơ hội.
Cùng lúc đó, Long Thiên Tứ thì hơi chau mày, một lát sau mới mở miệng lần thứ hai:
"Căn cứ theo Kim Lan Phổ...không đúng, theo sử sách của Thuần Dương Cung chúng ta, Vô Vọng Ma Tôn chính là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung vào một ngàn bốn trăm năm trước, chính là một trong hai vị thiên kiêu chi tử của Thuần Dương Cung lúc ấy, có tu vi Kích Toái Mệnh Tinh, lại đột nhiên biến mất ở thời kỳ đỉnh phong..."
"Ồ?"
"Ta vừa vặn giống như nghe được cái gì là Kim Lan Phổ, nếu ta nhớ không lầm món đồ kia dường như là được sơn tặc dùng vào lúc cắt máu ăn thề..."
"Ngươi nghe lầm rồi!"
"Thế nhưng mà ta..."
"Ngươi nghe lầm rồi!"

"Được rồi!" Trần Khuynh Địch rất thức thời lựa chọn nói sang chuyện khác: "Nói một cách khác, vị tiền bối này chính là vị Vô Vọng Ma Tôn đã mất tích hơn nghìn năm kia?"
Nói đến đây, Trần Khuynh Địch không khỏi quỷ dị mà liếc nhìn Long Ngạo Thiên, như vậy xem ra, Long Ngạo Thiên lại còn mang theo lão gia gia tuỳ thân a, lão gia gia Kích Toái Mệnh Tinh, là bàn tay vàng tiêu chuẩn, nhớ kỹ mình trước đó còn giống như đã từng hiểu lầm qua, cảm thấy hắn là nhân vật chính, nhưng hiện tại xem ra cũng không nhất định là hiểu lầm!
Bất quá...
"Lúc trước vì sao Vô Vọng Ma Tôn lại mất tích? Hơn nữa nếu như vị tiền bối này chính là Vô Vọng Ma Tôn mà nói, vì sao lại chỉ còn lại có một đoàn hồn ảnh nguyên thần?"

Chương 959: Vô Vọng Ma Công

Sự hoài nghi của Trần Khuynh Địch là rất có đạo lý.
Võ giả Kích Toái Mệnh Tinh không phải là dễ dàng bị đối phó như vậy, trừ phi là Chí Tôn nhân gian cao hơn một tầng, bằng không nếu cùng là chí cường giả, muốn đánh giết đối phương cơ hồ là chuyện không thể nào, coi như là lấy một địch nhiều, đánh không lại cũng có thể đào tẩu, nếu như ngay cả chạy trốn cũng đều chạy không thoát, vậy thì tất nhiên sẽ hôi phi yên diệt.
Mà loại tình huống giữ lại hồn ảnh như Vô Vọng Ma Tôn là rất ít thấy.
Đương nhiên, trọng yếu nhất vẫn là nguyên nhân Vô Vọng Ma Tôn mất tích.
Là bị người vây công giống như Thánh Thượng Đại Càn? Hay là thất thủ ở trong hư không giống như Ninh Thiên Cơ? Hay là bởi những nguyên nhân khác.
Nói đến đây.
"Kỳ thật có quan hệ đến điểm này, năm đó Thuần Dương Cung cũng đã có điều tra, căn cứ theo ghi chép trong sử sách tông môn, Vô Vọng Ma Tôn làm người không câu nệ tiểu tiết, lại có lòng dạ đại nghĩa, cam nguyện hi sinh hình tượng của bản thân vì tông môn, danh xưng là cặp đôi song sát của Thuần Dương Cung, nhưng bởi vì vậy đã dẫn đến thanh danh của hắn không phải là rất tốt..." Long Thiên Tứ nói.
"Có ý tứ gì? Chuyện này có quan hệ gì với Vô Vọng Ma Tôn mất tích hay sao?" Trần Khuynh Địch có một chút nghi ngờ hỏi.
"Nói một cách khác."
"Tính cách của Vô Vọng Ma Tôn không kém nhiều so với ta, hơn nữa còn có thực lực mạnh hơn ta rất nhiều, cho nên ngươi có thể xem đó là một phiên bản nâng cấp của ta..."
"Ta hiểu được!" Trần Khuynh Địch vỗ hai tay.
"Vô Vọng Ma Tôn năm đó tuyệt đối là bị chín đại thánh địa võ đạo khác vây quét, cuối cùng kiệt lực mà chết!" Long Thiên Tứ nói.
"Đúng thế!"
"Kết luận của Thuần Dương Cung năm đó cũng là như thế..."
"Khục khục! !!" Vô Vọng Ma Tôn vừa mới chữa trị nguyên thần rốt cục cũng không nhịn được mà lớn tiếng ho khan.
Mặc dù mọi người đều là người Thuần Dương Cung.
Nhưng các ngươi lại nói xấu ta như vậy.
Cẩn thận ta sẽ tố cáo các ngươi sỉ nhục ta!
Vô Vọng Ma Tôn vẫn cảm thấy mình là một người tốt.
Mặc dù hắn làm người vô liêm sỉ, ưa thích thừa nước đục thả câu, luôn luôn doạ dẫm bắt chẹt, nhưng hắn biết mình là người tốt.

Tất cả cũng là vì Thuần Dương Cung a!
Thuần Dương Cung ở niên đại của Vô Vọng Ma Tôn xem như là thời kỳ đỉnh phong của Thuần Dương Cung, cũng là đỉnh phong sau cùng, vào thời điểm đó chưởng giáo còn có Vô Vọng Ma Tôn, hai vị Kích Toái Mệnh Tinh đã uy áp giang hồ, cứ gọi là rất bá khí, ngay cả danh tiếng của ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng đều bị Thuần Dương Cung làm cho lu mờ.
Nhưng mà tiệc vui chóng tàn, đừng nhìn ba mạch Đạo, Phật, Ma luôn luôn nhằm vào lẫn nhau.
Nhưng đây là được xây dựng ở phía dưới tình huống không ai có thể uy hiếp được địa vị của bọn họ, mà một khi có người có thể uy hiếp địa vị của bọn họ, bọn họ sẽ lập tức trở thành có cùng chí hướng, Thuần Dương Cung vào ngay lúc đó dĩ nhiên cường đại, nhưng cũng bị nhằm vào thảm nhất, phong quang nhất thời nhưng không thể phong quang cả đời.
Đây là thế yếu trời sinh.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Thuần Dương Cung có lịch sử không đủ lâu.
Ba mạch Đạo, Phật, Ma chính là lan tràn từ thời kỳ Thượng Cổ đến ngày hôm nay, trên đường đi chính là đánh một chút dừng một chút, ân oán dĩ nhiên là có, nhưng càng nhiều hơn chính là một loại trạng thái im ắng, bọn họ có thể đánh đánh giết giết, cũng có thể tính toán lẫn nhau, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép người khác thừa cơ cưỡi ở trên đầu của bọn họ.
Hơn nữa bọn họ có lâu đời lịch sử, đối với những thế lực mới nổi sau này, tự nhiên có một loại khinh thường.
Theo bọn hắn nghĩ, Thuần Dương Cung chính là nhà giàu mới nổi tiêu chuẩn.
Cũng chính là vì có vận cứt chó, xuất hiện một vị Thuần Dương Đạo Tôn, lúc này mới trở nên giàu có, mà ở trước đó còn không phải chỉ là một cái trại thổ phỉ hay sao, cũng chẳng có gì ghê gớm.
À đương nhiên, lời này ở niên đại của Thuần Dương Đạo Tôn là không có ai dám nói, ba mạch Đạo, Phật, Ma mặc dù thích chèn ép người, nhưng cũng không phải là không có đầu óc, sau khi Thuần Dương Đạo Tôn trở thành Kích Toái Mệnh Tinh bọn họ liền phán đoán tên gia hỏa này có một chút bãn lĩnh, không thể trêu vào, ở trong tương lai nói không chừng còn có hi vọng trở thành Chí Tôn nhân gian...
Nhưng ở niên đại của Vô Vọng Ma Tôn thì lại không giống.
Khi đó ba mạch Đạo, Phật, Ma có nhận định thống nhất, mặc dù Vô Vọng Ma Tôn cùng với chưởng giáo Thuần Dương Cung ngay lúc đó đều là thiên kiêu một đời, nhưng theo đánh giá của bọn hắn thì hai người Vô Vọng Ma Tôn không thể nào trở thành Chí Tôn nhân gian.
Cũng đừng xem thường đánh giá của bọn hắn.

Dù sao thì ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng đều đã từng sinh ra Chí Tôn nhân gian, lại có lịch sử và nội tình dài dằng dặc, qua nhiều năm như thế vẫn cứng chắc như cũ, trường thịnh không suy, cũng không phải là đơn giản như vậy, huống chi chưa ăn qua thịt heo còn chưa thấy heo chạy hay sao, cho nên phán đoán của bọn hắn chí ít có hơn 80% xác suất trúng.
Bởi vậy, ba mạch Đạo, Phật, Ma vào niên đại đó có thể nói là không ngừng chèn ép Thuần Dương Cung, dẫn đến Thuần Dương Cung mặc dù vẫn rất uy phong, nhưng tình cảnh lại không phải là rất tốt.
Vô Vọng Ma Tôn tự nhiên cũng biết phán định của ba mạch Đạo, Phật, Ma đối với hắn.
Mà lấy tính cách của hắn, làm sao có thể chịu phục! ?
Vô Vọng Ma Tôn ta là thiên kiêu một đời, tự sáng tạo ra Vô Vọng Ma Công cấp bậc tuyệt thế, tu vi không dám nói là thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng ở trong năm vị trí đầu thiên hạ tuyệt đối có vị trí của ta, càng là cặp đôi song sát của Thuần Dương Cung, chưởng giáo ngay lúc đó cũng không nhất định đánh thắng được ta, ta mạnh mẽ như vậy, dựa vào cái gì mà các ngươi cảm thấy ta không thể trở thành Chí Tôn nhân gian! ?
Ta càng muốn đột phá cho các ngươi nhìn!
Sau đó...
Sau đó liền không có sau đó.
"Ta hiểu được." Nghe xong lời tự thuật của Vô Vọng Ma Tôn, Trần Khuynh Địch gật đầu hiểu ý, nói: "Sau đó Vô Vọng tiền bối đột phá cảnh giới thất bại, kết quả tẩu hỏa nhập ma mà chết, vận hết toàn lực cũng chỉ có thể lưu lại một chút nguyên thần hồn ảnh như vậy, cuối cùng bị Long sư đệ tìm được, lúc này mới có thể lại thấy ánh mặt trời, đúng không?"
"Không sai." Vô Vọng Ma Tôn có một chút buồn bực gật gật đầu.
Nói thật, đây không phải là cố sự gì tốt, không thể phủ nhận, khi đó Vô Vọng Ma Tôn có vẻ hơi tự đại quá mức, chỉ sợ là ngay cả ba mạch Đạo, Phật, Ma làm ra phán đoán cũng đều không nghĩ đến, Vô Vọng Ma Tôn thế mà lại bởi vì một câu nói của bọn hắn, liền tự tác chủ trương đi trùng kích cảnh giới Chí Tôn nhân gian.
"Lúc kia tâm trí của ta bị ảnh hưởng..." Vô Vọng Ma Tôn còn có một chút không phục.
"Là rủi ro gây ra do Vô Vọng Ma Công mà ta sáng lập, ảnh hưởng tới phán đoán của ta, quấy nhiễu ý nghĩ của ta, lúc này mới dẫn đến việc ta hành sự lỗ mãng. Bất quá ở trong những năm này, trải qua vô số lần thôi diễn, ta đã chữa trị điểm sơ hở này! Nếu không cũng sẽ không truyền nó cho Long Ngạo Thiên."

Chương 960: Nói năng bậy bạ

"Cái gì! ?" Long Thiên Tứ trực tiếp hét lên.
"Ngươi truyền công pháp huỷ hoại bản thân kia cho Ngạo Thiên nhà ta! ?" Long Thiên Tứ nói chuyện cứ gọi là không có một chút khách khí nào.
Dù sao hắn cũng thấy rõ trạng thái bây giờ của Vô Vọng Ma Tôn, nguyên thần hồn ảnh, dùng để doạ người thì vẫn được, thật muốn so thực lực, khẳng định không phải là đối thủ của hắn.
Vậy thì phải sợ cái gì?
Hơn nữa quan trọng nhất là…
"Ngạo Thiên nhà ta hiền lành từ bé, cho tới bây giờ cũng chưa từng khi dễ sư huynh đệ đồng môn, ngươi thế mà để cho hắn tu luyện Ma Công? Còn là một môn Ma Công dễ dàng khiến cho người ta tẩu hỏa nhập ma, tên khốn!"
"Thế nhưng mà căn cứ theo phán đoán của ta, người cháu trai này của ngươi thật ra là thiên tài tu Ma thượng đẳng a!"
"Nói năng bậy bạ!" Long Thiên Tứ vung tay lên.
"Ngươi nhìn lầm rồi!"
"Nhưng ngay cả giáo chủ Minh Giáo cũng đã nói như vậy..."
Long Thiên Tứ đương nhiên là không dám chất vấn giáo chủ Minh Giáo.
Nhưng Vô Vọng Ma Tôn thì lại không giống.
Cho nên hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Đó nhất định là do ngươi nghe lầm!"
Vô Vọng Ma Tôn: "..."
Trách ta sao! ?
Long Ngạo Thiên ở bên cạnh thấy ông nội nhà mình lộ ra bộ dáng lưu manh, trên mặt không khỏi có một chút không nhịn được, nhẹ giọng nói:
"Ông nội!"
"Ngạo Thiên ngươi bớt nói cho ta!
"Ngươi chính là có tính cách quá mềm yếu! '
"Người khác nói cái gì ngươi liền làm cái đó, như vậy sao được! ?"
"Ngày mai hãy lập tức phế Ma Công cho ta, Thuần Dương Cung chúng ta có nhiều võ công tuyệt học như vậy, chẳng lẽ còn không thể sánh bằng một quyển Vô Vọng Ma Công? Gặp quỷ, một quyển công pháp tẩu hỏa nhập ma, có một cái sơ hở liền sẽ có hai cái sơ hở, có trời mới biết có thể bị Minh Giáo khai thác sơ hở hay không?"
Ý tứ của Long Thiên Tứ kỳ thật rất đơn giản: hắn không hy vọng Long Ngạo Thiên lại tiếp tục tu luyện Ma Công, bởi vì Long Ngạo Thiên đã từng hãm sâu vào Minh Giáo, coi như ở bề ngoài Minh Giáo

không có làm cái gì đối với hắn, nhưng có trời mới biết ở bên trong có sử dụng thủ đoạn gì hay không, mà nếu như Minh Giáo muốn dùng thủ đoạn đùa bỡn mà nói, chỗ tốt nhất...
Đó chính là công pháp của Long Ngạo Thiên.
Nói nhỏ chuyện đi, đây là một mối tai hoạ ngầm của Long Ngạo Thiên trong tương lai, nói lớn chuyện ra, đây thậm chí có thể là một loại thủ đoạn mà Minh Giáo nhằm vào Thuần Dương Cung.
Chuyện này làm sao có thể khiến cho Long Thiên Tứ an tâm?
So với sau này hối hận, Long Thiên Tứ tình nguyện phế bỏ Ma Công của Long Ngạo Thiên, như vậy ở trong lòng của hắn sẽ an tâm hơn một chút.
"Thế nhưng mà ông nội..." Long Ngạo Thiên cũng hiểu được ý tứ của Long Thiên Tứ, vốn lấy tu vi của hắn, nếu như phế bỏ Vô Vọng Ma Công, chỉ sợ là một thân tu vi nhất thời sẽ hạ xuống đến một cái cấp độ làm cho người giận sôi, vốn đang xem như là thiên kiêu chi tử ở bên trong Võ Đạo Tông Sư, sau khi phế Ma Công, nói không chừng sẽ chẳng khác gì so với người thường.
Như vậy hắn làm sao có thể tiếp nhận?
"Không có nhưng nhị cái gì cả!"
Long Thiên Tứ trực tiếp cắt đứt lời nói của Long Ngạo Thiên: "Ta không quan tâm đến cảm giác của ngươi, ta chỉ tin vào cảm giác của ta, nghe ta, yên tâm, sau khi phế bỏ Ma Công ta sẽ tự mình truyền công cho ngươi, sẽ không xảy ra vấn đề gì."
Tiếng rống to của Long Thiên Tứ vang lên một lần nữa ở bên trong chính điện Vạn Thọ Cung.
Đây là lần đầu tiên Long Thiên Tứ phát ra loại rống to thất thố này.
Đôi mắt già nua của hắn nhìn chằm chặp vào Long Ngạo Thiên, sau đó mới gằn từng chữ nói ra:
"Cha ngươi lúc trước chính là không nghe ta."
"Kết quả là ta tóc bạc tiễn người tóc đen."
"Tiểu tử thúi. '
"Ngươi còn muốn để cho ta tiễn thêm một lần nữa hay sao?"
Lúc này Long Ngạo Thiên chính là không nói chuyện, ngay cả Vô Vọng Ma Tôn cũng đều ngậm miệng lại.
Ngay sau đó…
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch có một chút lúng túng ho khan một tiếng.
Ở dưới góc nhìn của Trần Khuynh Địch, sự lo lắng của Long Thiên Tứ và sự kiên trì của Long Ngạo Thiên là hoàn toàn không cần thiết.
"Không cần phải phiền toái như vậy!"
"Vô Vọng tiền bối nói như thế nào cũng là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, tu vi không còn nhưng không phải là cảnh giới vẫn còn hay sao, coi như là giáo chủ Minh Giáo thực sự động tay động chân, hắn là cũng không đến mức không phát hiện được chứ?"

"Có trời mới biết hắn có cái thực lực đó hay không?" Long Thiên Tứ quan tâm sẽ bị loạn cũng không có giọng điệu tốt với Vô Vọng Ma Tôn.
Hơn nữa có một câu nói rất hay.
Đồng hành là oan gia.
Mặc dù Long Thiên Tứ không biết xấu hổ, nhưng hắn ghét nhất chính là loại lão tặc vô liêm sỉ kia!
"Mặc dù tuyệt đại đa số võ giả đều sẽ có tu vi cùng với cảnh giới đặt chung một chỗ, nhưng trên thực tế hai thứ này cũng không phải là một vật, tu vi là tu vi, cảnh giới là cảnh giới, ở trong thời đại này, võ giả đạt đến cảnh giới, nhưng tu vi lại sống chết không thể tăng lên có nhiều lắm, sự khác nhau cũng là rất lớn."
Đúng như Long Thiên Tứ nói tới.
Tu vi cùng với cảnh giới cũng không thể nhập làm một, ở trong định nghĩa của giang hồ trước mắt, tu vi là chỉ tiến độ tu luyện cương khí, khí huyết, nguyên thần của võ giả, trực tiếp có quan hệ đến thực lực của võ giả, mà cảnh giới thì là cấp độ lĩnh ngộ và khống chế đối với lực lượng của võ giả.
Nếu như thực sự so sánh hai thứ này, tu vi không hề nghi ngờ là càng quan trọng hơn so với cảnh giới.
Giống như là có hai người đi ra ngoài mua sắm, trong túi quần của một người có 1000 khối tiền, trong túi quần một người khác chỉ có thẻ ngân hàng, nhưng ở bên trong thẻ ngân hàng có 100 vạn khối tiền, kết quả là thương gia chỉ lấy tiền mặt, vậy người thứ hai chính là có tiền không thể tiêu, có năng lực nhưng lại không sử dụng được.
Cái trước giống như là tu vi, cái sau thì là cảnh giới.
"Coi như hắn trước đó là Kích Toái Mệnh Tinh, không có tu vi đặt cơ sở, chỉ còn lại có một chút nguyên thần hồn ảnh, vậy thì có tác dụng gì? Lão phu dùng một bàn tay liền có thể đập nát!"
Vô Vọng Ma Tôn mở trừng hai mắt, khí thế hung lệ hùng bá thiên hạ ngày xưa tự nhiên sinh ra, nhưng Long Thiên Tứ lại không sợ chút nào, còn trừng mắt nhìn lại.
Cuối cùng vẫn là Vô Vọng Ma Tôn gác ánh mắt qua một bên.
Bởi vì hắn thật đúng là có một chút chột dạ.
Lấy nhãn lực, cảnh giới của hắn, thủ đoạn nhỏ từ Kích Toái Mệnh Tinh trở xuống đối với hắn mà nói là không đáng giá nhắc tới, nhưng giáo chủ Minh Giáo thân làm chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, cho dù là hắn ở trong thời kỳ toàn thịnh cũng không thể nắm chắc chiến thắng 100%, nếu như là do đích thân giáo chủ Minh Giáo ra tay, Vô Vọng Ma Tôn thật đúng là không dám chắc có thể phát hiện..."
Thấy bầu không khí lại có một chút cứng ngắc, Trần Khuynh Địch lên tiếng một lần nữa.
Nói thật, từ lúc ban đầu hắn kỳ thật chính là đang xem náo nhiệt.
Dù sao thì hắn cũng đã sớm có phương án giải quyết sự lo lắng của

Long Thiên Tứ.

Chương 961: Trúng số độc đắc

"Không có việc gì!"
"Nếu như Vô Vọng tiền bối không phát hiện ra được mà nói vậy thì cũng không có việc gì, ta ở trước mặt Thánh Thượng Đại Càn cũng tính là có một chút tình mọn, cùng lắm thì ta mang theo Long Ngạo Thiên đi một chuyến đến Thành Thượng Kinh, nhờ Thánh Thượng Đại Càn tự mình hỗ trợ xem xét một lần, tự nhiên là chuyện gì cũng có thể giải quyết, cho dù là một chút tai hoạ ngầm cũng đều không thể giấu diếm."
"Hả?" Long Thiên Tứ khẽ giật mình.
Hắn sững sờ cả buổi mới phản ứng được, chợt chửi ầm lên: "Con m* nó!"
"Tiểu tử thúi ngươi không nói sớm!
Có Thánh Thượng Đại Càn ta còn phải sợ hay sao?
Sợ hắn là đám cháu trai Minh Giáo kia mới đúng!
Sau khi suy nghĩ cẩn thận Long Thiên Tứ trực tiếp quay người ấn vào bả vai của Long Ngạo Thiên, nói: "Ngạo Thiên, Vô Vọng tiền bối thế nhưng là một trong những trụ cột của Thuần Dương Cung ngày xưa, lấy tu vi của hắn sáng lập ra Ma Công, làm sao lại có thể là rác rưởi đây? Tất nhiên là tinh phẩm trong tinh phẩm, ngươi phải tu luyện thật tốt!‘’
"Tuyệt đối không nên để cho Vô Vọng tiền bối còn có ta thất vọng!
"Về phần tính toán của Minh Giáo..." Long Thiên Tứ vung tay lên, nói: "Võ giả chúng ta không sợ gian khổ! Nếu như phía trước có trở ngại, cứ đánh vỡ là được! Tại sao có thể bởi vì một chút sự tình vu vơ liền lo lắng cái này lo lắng cái kia, một chút tinh thần Thuần Dương cũng đều không có, như vậy sao được? Không cần sợ! Ông nội cho ngươi chỗ dựa!
Long Ngạo Thiên: "..."
Vô Vọng Ma Tôn: "..."
Long Ngạo Thiên xấu hổ che mặt, mà Vô Vọng Ma Tôn thì là xoa cằm một cái, trong ánh mắt nhìn Long Thiên Tứ phảng phất như thấy được chính mình trước kia.
Vị hậu bối này, rất có tinh thần Thuần Dương a!
Vừa nhìn liền biết được chính là tinh anh của Thuần Dương Cung mà ta bồi dưỡng ra được!
Long Thiên Tứ cũng không trì hoãn, trực tiếp đẩy Long Ngạo Thiên tới trước mặt của Trần Khuynh Địch: "Nhanh, bây giờ ngươi hãy mang hắn đi tìm Thánh Thượng Đại Càn, dùng trận pháp truyền tống của Thuần Dương Cung, nhanh lên, đi sớm về sớm.‘’
Trần Khuynh Địch trừng mắt nói: "Dù sao cũng phải để cho ta chuẩn

bị một chút chứ?"
"Chuẩn bị cái gì! ?" Long Thiên Tứ đảo con ngươi một vòng, đột nhiên thấp giọng nói: "Tiểu tử thúi ngươi cũng đừng quên, Phượng Tiên, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, còn có Lạc Tương Tư, bốn vị sư muội bảo bối của ngươi vẫn còn đang nói chuyện phiếm cùng với vị tiểu thư không rõ lai lịch kia đó, nếu như ngươi tiếp tục chờ đợi, có trời mới biết ngươi có thể..."
"Không cần nói nhiều!" Toàn thân của Trần Khuynh Địch chấn động, nghĩa bạc vân thiên nói ra: "Ta sẽ lập tức mang Long sư đệ đi!"
"Thái Thượng trưởng lão!"
"Việc trong tông liền nhờ ngươi!
"Chờ ta trở lại!"
"Được!" Long Thiên Tứ nghe vậy liền hài lòng gật gật đầu.
Nhìn đi, chỉ cần thoáng khích lệ một cái, Trần Khuynh Địch liền trở nên rất tích cực.
Trẻ nhỏ dễ dạy! Nói hành động liền hành động…
Vào thời điểm người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung cùng với Thái Thượng trưởng lão nhất trí ý kiến, hiệu suất làm việc ở Thuần Dương Cung liền tăng trưởng theo cấp số nhân, chỉ dùng không đến mười phút đồng hồ, một tòa trận pháp truyền tống không gian vô cùng lớn liền được thành lập, hơn nữa còn có thể trực tiếp truyền tống đến vùng ngoại ô Thành Thượng Kinh.
"Xuất phát!"
Trần Khuynh Địch kéo Long Ngạo Thiên, sau đó bắt lấy tay của hắn, mà Vô Vọng Ma Tôn thì là yên lặng trở về trong cơ thể của Long Ngạo Thiên, trái lại là Long Ngạo Thiên thì lộ ra bộ dáng tương đối xoắn xuýt, quả thực giống như là đụng phải mấy thứ bẩn thỉu vậy, nhìn cánh tay bị Trần Khuynh Địch giữ chặt kia.
Ầm ầm!
Không đợi Long Ngạo Thiên mở miệng phàn nàn, toàn bộ trận pháp truyền tống liền nhanh chóng được thôi động, thân ảnh của Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên liền biến mất ở trong trận pháp trong nháy mắt.
Không gian truyền tống từ một trình độ nào đó mà nói là rất cùng loại với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan phá toái hư không, đều là thủ đoạn thoát ly khỏi sự trói buộc của đại thế giới Trung Thổ, trực tiếp tiềm hành trong hư không, từ đó rút ngắn khoảng cách thực tế trên phạm vi lớn, chỉ là trận pháp truyền tống không gian quy mô lớn ở trên phương diện hiệu suất cùng với công suất đều viễn siêu võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Nếu như là tự Trần Khuynh Địch phá toái hư không mà nói.
Từ Thái Hoa Sơn đến Thành Thượng Kinh, chỉ sợ ít nhất cũng phải mất khoảng chừng ba ngày.
Nhưng ở phía dưới sự trợ giúp của trận pháp truyền tống không

gian, lúc này liền trực tiếp được rút ngắn còn một canh giờ, bằng vào tu vi Hỏa Luyện Kim Đan trên cơ bản là không có khả năng đạt tới loại hiệu suất này.
Đương nhiên, cũng không phải là không có ngoại lệ.
Dù sao thì hiệu suất như vậy cũng chỉ giới hạn tại Hỏa Luyện Kim Đan mà thôi.
Nếu như là Kích Toái Mệnh Tinh mà nói.
Tình huống liền trở nên hoàn toàn khác biệt.
"Rắc!"
Phảng phất như thuỷ tinh vỡ vụn vậy, trong nháy mắt liền khiến cho Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên bị kinh động, nhất là Trần Khuynh Địch, cơ hồ là lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía phương hướng truyền tới âm thanh.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, thông đạo do trận pháp truyền tống không gian xây dựng ra bỗng nhiên bạo phát ra ánh sáng chói loà, sau đó một đoàn bóng đen thế mà mạnh mẽ xé rách thông đạo không gian, trực tiếp xông vào!
"Ngạo Thiên."
"Nếu như muốn trở về Thuần Dương Cung thăm người thân, vì sao không nói với ta một tiếng?"
"Như vậy là không tốt lắm!"
Trong nháy mắt nhìn thấy đối phương, Long Ngạo Thiên chính là sắc mặt đại biến.
Ngược lại là Trần Khuynh Địch, vào thời điểm này thế mà lại nở nụ cười.
"Chậc."
"Trúng số độc đắc rồi!"
Minh Giáo.
Nhắc đến hai chữ này, ở trên giang hồ không có ai mà không phải là có tật giật mình, không phải vì đây là tên tuổi của thánh địa võ đạo, cũng không phải là bởi vì Minh Giáo nằm ở trong ba mạch Đạo, Phật, Ma.
Mà là vì một đoạn lịch sử.
Thật giống như hai mạch Đạo, Phật vậy, hết đợt này đến đợt khác, ngươi mạnh ta yếu, Phật Môn ngày xưa có thời điểm vạn phật tịch diệt, Tu Di Sơn phong sơn, khoảng cách diệt tông bất quá chỉ cách xa một bước, Đạo Môn cũng có thời điểm mất sạch đạo uẩn, Bát Cảnh Cung đóng cửa không ra, mặc kệ là dạng thế lực gì, đều có thời kì huy hoàng cùng với suy nhược.
Minh Giáo tự nhiên cũng giống như vậy.
Mà ở trong lịch sử Trung Nguyên dài dằng dặc.
Tổ tiên của Minh Giáo cũng đã cường thịnh qua một đoạn thời gian.

Nhưng hoàn toàn khác biệt cùng với hai mạch Đạo, Phật chính là, tổ tiên của Minh Giáo cũng chỉ cường thịnh được một lần như vậy, cũng chỉ cường hãn qua một lần như vậy, sau lần kia Minh Giáo mặc dù vẫn duy trì danh hiệu ba mạch Đạo, Phật, Ma, vẫn có thực lực cường đại như cũ, nhưng cũng không còn loại năng lực uy áp giang hồ trước kia.

Vì sao?

Bởi vì ở trong đoạn thời kì Minh Giáo cường thịnh kia, đã hành hạ đám người Trung Nguyên quá thảm.

Đoạn thời kì đó, gần như đã bị niêm phong trong sách sử, ngoại trừ thánh địa võ đạo, chỉ sợ là không còn mấy người nhớ rõ, Minh Giáo quật khởi đã kéo theo cả Ma Đạo, mà mọi người đều biết, Ma đạo tu luyện rất khác biệt, không trọng tâm cảnh, chỉ trọng tốc độ tu luyện, có tốc độ tiến bộ cực nhanh.

Mà võ công của Minh Giáo càng là như vậy.

Chương 962: Giáo chủ Minh Giáo

Vào lúc đó, Minh Giáo đã dựa vào sự hỗn loạn của vương triều Trung Nguyên, trực tiếp nhấc lên một bữa tiệc giết chóc quét ngang thiên hạ, dùng máu thịt của chúng sinh tẩm bổ bản thân, nhanh chóng tăng cao tu vi, thậm chí còn truyền bá bí ẩn ở bên trong ra khắp Trung Nguyên, từ đó thúc đẩy sinh trưởng ra vô số tu sĩ Ma đạo, khiến cho thiên hạ càng thêm loạn lạc.
Minh Giáo lúc kia thậm chí là còn có lực lượng áp đảo hai mạch Đạo, Phật.
16 vị đàn chủ Cửu U, tu vi đều là Hỏa Luyện Kim Đan, 8 vị hộ pháp Minh Hà, toàn bộ đã mở ra Đại Đạo Huyền Quang, 4 vị Ma Tôn vô thượng, đều là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh! Mà giáo chủ Minh Giáo lúc đó càng là có danh hào thiên hạ đệ nhất nhân, khoảng cách so với Chí Tôn nhân gian cũng chỉ có cách xa một bước.
Mà lúc đó hai mạch Đạo, Phật càng là nhận định vị giáo chủ Minh Giáo kia thật sự có năng lực vấn đỉnh Chí Tôn!
Đây cơ hồ là tương đương với Thuần Dương Đạo Tôn thứ hai!
Nhưng tác phong của vị giáo chủ Minh Giáo kia lại hoàn toàn khác biệt với Thuần Dương Đạo Tôn.
Thuần Dương Đạo Tôn mặc dù đùa nghịch lưu manh, không biết xấu hổ, còn luôn luôn thừa nước đục thả câu, doạ dẫm bắt chẹt, nhưng mọi người đều biết, hắn kỳ thật là người tốt. Hắn có ranh giới cuối cùng, chỉ cần không đụng tới ranh giới cuối cùng, người này kỳ thật rất dễ nói chuyện, nhưng giáo chủ Minh Giáo lại là một kẻ điên không có ranh giới cuối cùng.
Hoặc có lẽ ranh giới cuối cùng của hắn chính là giết người.
Vì thành tựu Chí Tôn nhân gian, hắn thậm chí đã lập ra kế hoạch xây dựng đại trận Vạn Ma Phù Đồ, muốn huyết tế toàn bộ Trung Nguyên, nhờ vào đó trở thành Chí Tôn nhân gian.
Đây quả thực là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.
Chín thánh địa võ đạo còn lại, bao quát cả Hoàng Đế lúc đó, ngay cả Tiên Cung một mực ẩn cư không ra cũng phái ra một vài cường giả, có khoảng chừng hơn mười vị chí cường giả, liên hợp với nhau, cơ hồ là dốc hết toàn bộ lực lượng thiên hạ, lúc này mới có thể đánh tan Minh Giáo khi đó, chém giết giáo chủ Minh Giáo.
Nhưng dù vậy, Minh Giáo vẫn giữ lại được một hơi cuối cùng, không có chân chính bị huỷ diệt.
Mà đoạn lịch sử đen tối kia, cũng bị niêm phong, bị không ít các lão nhân hiểu rõ tình hình ở bên trong các thánh địa võ đạo gọi là "thời đại Phùng Ma", cũng tận lực chèn ép đời sau của Minh Giáo.
Cũng chính là bởi vì như thế.

Trần Khuynh Địch thực sự rất kiêng kỵ đối với Minh Giáo.
Nhưng hắn cũng không ngờ được.
"Giáo chủ Minh Giáo thế mà tự mình ngồi chờ ở bên ngoài Thuần Dương Cung."
"Thật là mất thân phận."
Trần Khuynh Địch chắn Long Ngạo Thiên ở sau lưng, cũng ngăn lại toàn bộ khí thế hùng hậu ở trên người của bóng đen phía đối diện, hắn kỳ thật là chưa từng gặp giáo chủ Minh Giáo, nhưng chưa ăn qua thịt heo còn chưa thấy heo chạy hay sao, chỉ là ma khí thuần túy cùng với khí tức kinh khủng trên người của đối phương, tuyệt đối là chí cường giả!
Không phải là Trần Khuynh Địch khoác lác.
Đến cảnh giới hiện tại như hắn, Hỏa Luyện Kim Đan đối với hắn mà nói cơ bản là không có tính khiêu chiến gì.
Coi như là Đạo Binh thượng phẩm, trừ phi là võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm nắm giữ, nếu không tối đa cũng chỉ là đánh ngang tay, mà Hỏa Luyện Kim Đan có chiến lực mạnh nhất trên lý luận, chính là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm tăng thêm Đạo Binh thượng phẩm, mặc dù có thể đánh bại hắn, nhưng tuyệt đối không thể đánh chết hắn.
Cho nên Trần Khuynh Địch mới dám tự tin chạy loạn khắp nơi.
Nhưng hắn như thế nào cũng không ngờ được.
Giáo chủ Minh Giáo thế mà lại đích thân ngồi chờ hắn.
Có cần phải khoa trương như vậy hay không?
Bóng đen tán đi, một vị thiếu niên mặc áo lông màu đen xuất hiện ở trước mặt của Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên, chỉ là khác biệt cùng với giáo chủ Minh Giáo thân cao tám thước, vòng eo cũng là tám thước ở trong tưởng tượng của Trần Khuynh Địch, trên mặt thiếu niên mang theo nụ cười như ánh mặt trời, không có nửa điểm khí tức hung lệ.
Giả!
Đây tuyệt đối là ngụy trang!
Thật giống như là vào thời điểm hắn doạ dẫm người khác cũng sẽ lộ ra nụ cười hiền hòa vậy, trong lòng của Trần Khuynh Địch lập tức phán định nụ cười của giáo chủ Minh Giáo là giả.
Đây không phải là người tốt!
Mà ở phía đối diện, ánh mắt của giáo chủ Minh Giáo lại là vượt qua Trần Khuynh Địch, rơi vào trên người của Long Ngạo Thiên, nhếch miệng nói: "Ngạo Thiên, lần này trở về Thuần Dương Cung thăm người thân hắn là cũng đã không sai biệt lắm nhỉ? Hãy theo ta trở về giáo."
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch trực tiếp tiến lên một bước chặn lại ánh mắt của giáo chủ Minh Giáo.
"Giáo chủ đại nhân, Long sư đệ thế nhưng là đệ tử của Thuần Dương

Cung chúng ta, về giáo với ngươi là có ý gì?"
"Ồ?" Giáo chủ Minh Giáo nhíu lông mày lại, hỏi: "Đệ tử Thuần Dương Cung? Ngạo Thiên chính là đệ tử thân truyền của ta, ở trên dưới Minh Giáo đều biết rõ ràng, lúc nào lại biến thành đệ tử Thuần Dương Cung?‘’
Trần Khuynh Địch chau mày, đối phương càng nói như vậy, ở trong lòng của hắn càng bất an.
Điều này là không có đạo lý!
Long Ngạo Thiên bất quá chỉ là Võ Đạo Tông Sư, dựa vào cái gì lại khiến cho giáo chủ Minh Giáo Kích Toái Mệnh Tinh coi trọng như thế?
Trên người hắn có bí mật gì?
Trần Khuynh Địch khẽ liếc mắt nhìn Long Ngạo Thiên, mà Long Ngạo Thiên dường như phát giác ra được ánh mắt của hắn, bất đắc dĩ thở dài, chợt ngẩng đầu nói: "Ta vẫn nên trở về thôi."
"Ta còn kiêm tu thần công trấn tông của Minh Giáo, hắn sẽ không thả cho ta đi."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch nhíu lông mày lại.
Minh Hà Cáo Tử Kinh! Đây là tuyệt học trấn tông của Minh Giáo, là một trong những kẻ cầm đầu nhấc lên thời đại Phùng Ma ngày xưa, rất quỷ dị, chỉ là nghe nói môn võ công này có độ khó tu luyện cực cao, hắn là cũng chỉ có giáo chủ Minh Giáo ở thời đại Phùng Ma là tu luyện thành công qua, kết quả Long Ngạo Thiên thế mà cũng tu luyện nó thành công! ?
Giáo chủ Minh Giáo không cắt đứt đối thoại giữa Long Ngạo Thiên cùng với Trần Khuynh Địch, mà là có vẻ hứng thú nhìn hai người, thân làm chí cường giả, hắn nếu đã đích thân đến, vậy dĩ nhiên tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay, dù là Trần Khuynh Địch đánh đâu thắng đó ở trong Hỏa Luyện Kim Đan, cũng không có khả năng là đối thủ của hắn.
"Đã thương lượng xong chưa?‘’
"Trần tông chủ, ta nhất định phải mang Ngạo Thiên đi."
"Có thể tạo điều kiện cho ta không?"
"Hừ!"
Trần Khuynh Địch hừ lạnh, mà Long Ngạo Thiên thì bước chân, muốn đi về phía giáo chủ Minh Giáo.
Nhưng lại bị Trần Khuynh Địch ngăn cản.
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, lộ ra sắc mặt bình tĩnh nói: "Lão thất phu Long Thiên Tứ bảo ta đưa ngươi đến Thành Thượng Kinh, kết quả chỉ đi được nửa đường liền làm mất ngươi, vậy sau này chỉ sợ là không còn mặt mũi đắc chí ở trước mắt của hắn, nói nhỏ chuyện đi, phần mặt mũi này Trần Khuynh Địch ta gánh không nổi, ta sẽ không có mặt mũi đi gặp ông nội của ngươi."

Chương 963: Đốn ngộ!

"Huống hồ ta thân là chưởng giáo Thuần Dương Cung, tận mắt nhìn đệ tử nhà mình bị người bắt đi mà không có một chút hành động nào, chờ đến khi nghĩa phụ tiện nghi trở về ta làm thế nào để giải thích với hắn? Thuần Dương Cung còn muốn mặt mũi hay không? Nói lớn chuyện ra, phần mặt mũi này Thuần Dương Cung chúng ta gánh không nổi, ta không có mặt mũi đi gặp nghĩa phụ tiện nghi."
"Cho nên ngươi hãy đứng ra phía sau cho ta."
"Trần Khuynh Địch ta còn có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua."
"Cứ giao cho ta."
Long Ngạo Thiên ngây ngốc mà nhìn bóng lưng của Trần Khuynh Địch.
Hắn cứ như vậy đứng ở trước mặt mình, bóng lưng không cao lớn lắm, nhưng khí thế lại phảng phất như một bức tường thành nguy nga sừng sững, ngăn cản thiên quân vạn mã ở ngoài thành.
Đông đông đông!
Từ khi tu luyện Vô Vọng Ma Công, tình cảm của Long Ngạo Thiên liền càng lúc càng tiếp cận thiên đạo, thất tình lục dục cũng càng thêm mờ nhạt, chỉ có vào thời điểm trước đó nhìn thấy Long Thiên Tứ mới có tình cảm chấn động kịch liệt, nhưng mà bây giờ, nhìn bóng lưng không cao lớn lắm ở trước mắt, Long Ngạo Thiên lại nghe được tiếng tim đập nhiệt liệt trong lồng ngực kia một lần nữa.
Mặc dù trước kia đã có qua dạng nguyện vọng này, nhưng Long Ngạo Thiên chưa từng có một khắc nào có kỳ vọng mãnh liệt như lúc này.
Đúng thế, hắn muốn đuổi kịp người nam nhân trước mắt này.
Ầm ầm!
Ngay ở trong nháy mắt bản thân Long Ngạo Thiên minh ngộ, một đầu đại đạo vô hình thông thiên liền bốc thẳng lên từ trên đỉnh đầu của hắn, ẩn ẩn có xu thế chui vào hư không.
Mà khí tức của Long Ngạo Thiên càng là biến thành long trời lở đất trong nháy mắt.
Đốn ngộ!
Võ Đạo Tông Sư đạt đến Sinh Tử Quan, yêu cầu không còn là cương khí, khí huyết, nguyên thần, mà là Tam Vị Chân Hoả cùng với cửa ải Vấn Tâm, chỉ có võ giả có niềm tin thông qua được khảo nghiệm thiên đạo, mới có hi vọng trở thành Hỏa Luyện Kim Đan.
Đương nhiên, thiên đạo rất công bằng, cho nên nó sẽ không để ý một người rốt cuộc là tốt hay là xấu, nó chỉ xác nhận là võ giả đó có tinh thần cùng với ý chí đủ mạnh và dẻo dai hay không, chỉ cần có, cho dù niềm tin của ngươi là giết người, làm hại chúng sinh, vậy ngươi cũng có thể đột phá đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.

Mà Long Ngạo Thiên không thể nghi ngờ là ở vào loại trạng thái này. Tâm niệm thông suốt.
Vào thời điểm một vị võ giả đạt đến mức độ này, con đường Hỏa Luyện Kim Đan liền mở rộng cho hắn, tối thiểu là độ khó tấn thăng sẽ tuyệt đối ít hơn những võ giả khác rất nhiều, hơn nữa bản thân Long Ngạo Thiên đã là người nổi bật trong đồng cảnh giới, có thể nói là hi vọng tấn cấp của hắn đạt đến hơn chín thành.
"Đây thật sự là một niềm vui ngoài ý muốn."
Giáo chủ Minh Giáo có một chút kinh ngạc nhìn Long Ngạo Thiên nhắm nghiền hai mắt.
Sau đó Trần Khuynh Địch không nói hai lời liền bắt lấy Long Ngạo Thiên mà bỏ chạy...
Cái gì?
Ngươi cho rằng ta sẽ quay đầu nhìn Long Ngạo Thiên sau đó biểu lộ ra vẻ kinh ngạc của mình hay sao? Đừng nói giỡn! Sự tình Trần Khuynh Địch ta thích làm nhất chính là không ra bài theo lẽ thường! Thừa dịp đối phương kinh ngạc, lúc này không chạy trốn thì lúc nào chạy trốn? Chỉ có kẻ ngu mới đứng bất động tại chỗ!
Thân hình của giáo chủ Minh Giáo bất động, nhưng toàn bộ không gian lại bỗng nhiên phá toái, thông đạo không gian do trận pháp truyền tống xây dựng lên vào thời khắc này trở nên thủng trăm ngàn lỗ, nhất là ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, càng là vỡ ra toàn bộ, xuyên thấu qua khe hở ẩn ẩn có thể nhìn thấy một mảnh hư không vũ trụ to lớn vô ngần.
"Ngươi chạy không thoát."
Tinh quang sáng chói phân tán ra, phong tỏa hư không, ngay tiếp theo toàn bộ thông đạo không gian đều bị bắt lại, căn bản là không có chỗ trống cho Trần Khuynh Địch chạy trốn, nếu không tại sao nói sau khi Kích Toái Mệnh Tinh liền không phải là người đây, nhìn loại thủ đoạn này đi, giống như là một võ giả có thể thi triển ra sao? Nói là thần tiên cũng đã là khiêm tốn.
Sau khi làm xong tất cả những thứ này, giáo chủ Minh Giáo mới cười tủm tỉm nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt tái xanh.
"Đáng tiếc."
"Thân làm chưởng giáo Thuần Dương Cung đời này, Trần tông chủ ngươi học ai không tốt, nhất định phải đi học lão thất phu Long Thiên Tứ kia, cái bộ dáng không biết xấu hổ này thật sự là được đúc ra từ một khuôn, trái lại là nghĩa phụ của ngươi, phong thái của vị Thái Hoa Tiên Nhân kia lại không học được nửa điểm, quả thật là đáng tiếc."
"Liên quan gì đến ngươi!'' Trần Khuynh Địch tức giận mắng.
Sau lần chạy trốn vừa rồi, hắn cũng đã lấy lại được tinh thần.
"Chỉ bằng vào một cỗ phân thân liền muốn ta thúc thủ chịu trói? Ngươi cho rằng ngươi là ai! ?"

Đúng thế!
Nếu suy nghĩ một cách cẩn thận.
Giáo chủ Minh Giáo cư nhiên động thủ ở Trung Nguyên quang minh chính đại như thế, chặn đường mình và Long Ngạo Thiên, làm sao sẽ có thể không bị Thánh Thượng Đại Càn phát hiện?
Phải biết rằng võ giả Kích Toái Mệnh Tinh ở trong toàn bộ Trung Nguyên hiện tại đều đang đấu sức cùng với Thánh Thượng Đại Càn, ngươi có thể nói là bọn họ kéo Đại Càn Thánh lại, nhưng thay một góc độ suy nghĩ khác, Thánh Thượng Đại Càn sao lại không phải là lấy sức một mình kéo bọn họ lại? Thậm chí là Thánh Thượng Đại Càn còn càng tự do hơn một chút.
Tối thiểu là hắn còn có thể nhàn rỗi không có chuyện gì đi đến Nam Cương dạo một vòng.
Chênh lệch trên thực lực, đã chú định địa vị giữa song phương là không bình đẳng, Thánh Thượng Đại Càn có nắm chắc đi đến Nam Cương ở dưới tình huống không bị người khác phát hiện, nhưng giáo chủ Minh Giáo lại tuyệt đối không có khả năng động thủ ở trong Trung Nguyên mà không bị Thánh Thượng Đại Càn phát hiện, nếu không Thánh Thượng Đại Càn cũng không được gọi là thiên hạ đệ nhất nhân.
Dựa theo sự tính toán của Trần Khuynh Địch.
Lúc này Thánh Thượng Đại Càn nói như thế nào cũng nên đến.
Nhưng nếu như hắn không tới.
Đã nói rõ là hắn không phát hiện ra.
Vì sao lại không phát hiện ra?
"Bởi vì ngươi kỳ thật không phải là bản thể, cấp độ vận dụng lực lượng cũng không có đạt tới Kích Toái Mệnh Tinh, chỉ là vượt xa cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này mà thôi!"
Lấy khoảng cách một trời một vực giữa Kích Toái Mệnh Tinh cùng với Hỏa Luyện Kim Đan, giáo chủ Minh Giáo muốn làm ra một cỗ phân thân vô địch trong Hỏa Luyện Kim Đan là cực kỳ đơn giản.
"Về phần chặn đường trong hư không, hắn là mượn nhờ lực lượng Vận Mệnh Tinh Không a."
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu nhìn về phía vũ trụ tinh không ở trong khe hở, tinh quang vô ngần đang không ngừng đổ ra từ đó, phong tỏa toàn bộ thông đạo không gian, khiến cho không có người nào có thể tránh thoát.
Thứ Vận Mệnh Tinh Không này vô cùng kỳ quái.
Nó không thuộc về tinh không vô ngần, cũng không thuộc về đại thế giới Trung Thổ, mà là ở vào cạnh ngoài đại thế giới, cùng loại với vệ tinh, là một đoạn khu vực đặc biệt mà Thiên Đạo bày ra mệnh tinh, mà Mệnh Vận Tinh Vân – chỗ hoá thân của võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, cũng là tập trung ở đoạn khu vực kia.
Có thể nói, nơi đó là địa phương tiếp cận Thiên Đạo nhất.

Chương 964: Minh Hà Cáo Tử Kinh

Mượn lực lượng từ nơi đó mà nói, muốn làm ra một chút sự tình không thể tưởng tượng nổi kỳ thật cũng không phải là quá khó.
Mà sau khi nghe xong lời nói của Trần Khuynh Địch, giáo chủ Minh Giáo mặc dù có một chút kinh ngạc, nhưng giống như là đã tính toán kỹ càng, hoàn toàn không coi trọng lời nói của Trần Khuynh Địch.
"Vậy thì như thế nào?
"Ngươi có thể làm gì sao?
"Đánh nhau với ta sao?"
Giáo chủ Minh Giáo nói ra điểm mấu chốt nhất.
Không có đồ vật lòe loẹt gì cả, chính là lực lượng thuần túy nhất, hắn là Kích Toái Mệnh Tinh, hắn chính là có thể đè ép Trần Khuynh Địch mà đánh, Trần Khuynh Địch chính là không đánh lại hắn.
Đã như vậy còn có cái gì phải lo lắng?
"Huống chi qua không bao lâu nữa, ta liền có thể kéo toàn bộ khối không gian này vào sâu trong hư không, đến lúc đó Càn Võ cũng không thể phát hiện được, ngươi lại có thể làm gì?''
"Thúc thủ chịu trói đi."
"Xem ở trên mặt mũi của Ninh Thiên Cơ ta sẽ không giết ngươi."
"Tốt như vậy sao?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nói: "Không ngờ được mặt mũi của nghĩa phụ lại lớn như vậy."
"Nếu là như vậy."
"Xem ở trên mặt mũi của Long Ngạo Thiên, ta sẽ không xử lý cỗ phân thân này của ngươi."
"Hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi."
Trần Khuynh Địch nhanh chóng móc Xích Tiêu Kiếm ra.
Đô Thiên Tọa tọa trấn ở Thuần Dương Cung, Xích Tiêu Kiếm tự nhiên là được Trần Khuynh Địch mang theo người.
"Thật sự muốn đánh nhau với ta?" Giáo chủ Minh Giáo rốt cục cũng nhíu mày, có vẻ hơi không vui.
"Làm càn!"
Đến cảnh giới như hắn, hắn lộ ra vẻ mặt ôn hoà đối với Trần Khuynh Địch, đó là sự khiêm tốn của chí cường giả, nhưng mà Trần Khuynh Địch xuất khẩu cuồng ngôn đối với hắn, đó chính là không biết điều!
Trên thực tế ở trong toàn bộ giang hồ cũng đều là như thế.
"Thì sao! ?"
Đáp lại giáo chủ Minh Giáo không phải là Trần Khuynh Địch.
Mà là một tiếng gầm thanh thúy.
Xích Tiêu Kiếm!
Chỉ thấy khí linh Xích Tiêu Kiếm chậm rãi hiện lên ở dưới sự vận chuyển của Trần Khuynh Địch, ở bên trên khuôn mặt đáng yêu tràn

đầy sự ngạo nghễ: "Tiểu Trần không cần phải sợ! Có đại ca ở đây! Lão nhân này sẽ không làm gì được ngươi!"
"Xem chiêu!"
Ầm ầm!
Xích Tiêu Kiếm hoành không, thân kiếm rung động, kiếm khí phấn chấn bừng bừng, theo bàn tay của Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng lắc một cái, trong phút chốc, Xích Tiêu Kiếm trực tiếp sống lại! Chuôi kiếm hóa thành đầu rồng, kiếm khí hóa thành vảy rồng, mũi kiếm hóa thành đuôi rồng, sau đó mở ra cái miệng to như chậu máu, phát ra một tiếng gầm thét rung trời.
Xích Long Đẩu Giáp.
Vật lộn trời cao!
Một cái đuôi rồng sắc bén như đao trực tiếp bổ về phía giáo chủ Minh Giáo, những nơi đi qua cắt đứt hư không, thậm chí là ngay cả thông đạo không gian đã bị phong tỏa cũng đều khẽ run.
"Hừ!"
Giáo chủ Minh Giáo cũng không tránh né, đưa tay đấm ra một quyền, một dòng sông màu đen hiện lên ở trên đỉnh đầu của hắn, ở trong sông có thi thể, có xương khô, có ác quỷ, chí tà chí ác, phảng phất như ngưng tụ mọi ô uế trong nhân thế, chỉ nhìn một chút cũng làm cho người ta cảm thấy hoa mắt chóng mặt, sau đó dòng sông màu đen khuấy động!
Theo một quyền này của hắn, dòng sông màu đen cũng rơi vào trên đuôi rồng màu đỏ, trực tiếp đánh bay đuôi rồng trở về.
Gần như đồng thời.
Thần Long màu đỏ mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó quang mang biến hóa, lại biến trở về Xích Tiêu Kiếm lúc đầu.
"M* nó."
"Tiểu Trần!
"Chúng ta hãy nhanh chóng tách ra mà chạy!"
Trần Khuynh Địch: "? ??"
Đại ca!
Ngươi thật là không đáng tin cậy!
Vốn dĩ mà nói Xích Tiêu Kiếm hắn là rất đáng tin, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch thôi động Đạo Binh thượng phẩm, cơ hồ là tương đương với sức chiến đấu cực hạn trong Hỏa Luyện Kim Đan, võ giả ở trong đồng cảnh giới không có khả năng mạnh hơn hắn, đối chiến với phân thân của giáo chủ Minh Giáo, không dám nói là có thể thắng, nhưng muốn chống đỡ mấy chiêu có lẽ là sẽ không có vấn đề.
Nhưng rất đáng tiếc.
Từ một trình độ nào đó.
"Công pháp của tên kia khắc chế ta, chết tiệt!"
Kiếm linh Xích Tiêu Kiếm mở miệng mắng to, đổi thành trước kia

hắn có lẽ sẽ còn cố kỵ mặt mũi mà ngậm miệng không nói, nhưng kể từ năm đó sau khi bị Thuần Dương Đạo Tôn ép buộc gia nhập Thuần Dương Cung, Xích Tiêu Kiếm liền trở nên thô kệch, đối với loại chuyện mặt mũi này cũng rất đạm bạc.
Mặt mũi?
Mặt mũi có thể làm cơm để ăn sao?
Ở một bên khác, Long Ngạo Thiên bị Trần Khuynh Địch giữ chặt thì gấp rút nói ra:
"Đó là Minh Hà Cáo Tử Kinh!"
"Môn võ công này có thể ngưng tụ ra Cáo Tử Minh Hà, có năng lực làm tổn hại linh tính của mọi thứ, bản thân nó còn có thể ăn mòn cương khí, khí huyết, thậm chí nguyên thần của võ giả, không thể đối cứng!"
"Là kịch độc sao?"
Long Ngạo Thiên lắc đầu nói: "Tuyệt thế võ công làm sao lại chỉ có thể ngưng tụ ra mỗi kịch độc, đó là một loại lực lượng tiếp cận với quy tắc, căn bản là không giảng đạo lý."
"Không phải!" Cơ mặt của Trần Khuynh Địch giật một cái: "Không phải nói là Minh Hà Cáo Tử Kinh đặc biệt khó luyện hay sao, ta còn tưởng rằng ở trong toàn bộ Minh Giáo chỉ có một mình ngươi tu luyện thành công, làm sao còn có người khác."
"Ta làm sao biết được." Long Ngạo Thiên trợn trắng mắt nói: "Ta vốn dĩ cho rằng tên kia cưỡng ép thu ta làm đệ tử, truyền cho ta Minh Hà Cáo Tử Kinh, trên thực tế chính là vì để cho ta tu luyện thành công sau đó lại tước đoạt công pháp của ta, kết quả là tự hắn cũng đã tu luyện thành công, ta cũng không biết được hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì..."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu.
Còn chưa lên tiếng, giáo chủ Minh Giáo lại thôi động Cáo Tử Minh Hà ở trên đỉnh đầu, nước sông dậy sóng phảng phất như trồi lên từ địa ngục, đổ thẳng xuống đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, mà dòng Cáo Tử Minh Hà này chỉ sợ cũng không kém hơn Lạc Thủy - Đạo Binh thượng phẩm ở trên tay của Tần Võ Dương.
Là cực phẩm ở bên trong tuyệt thế võ công!
Thật giống như ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo có loại hàng lởm như Mặc Môn vậy, ở bên trong tuyệt thế võ công cũng có một chút thứ phẩm, mà trên cơ bản tuyệt thế võ công đại khái được chia thành ba loại.
Một loại là võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm vào một ngày nào đó đột nhiên chợt hiện linh quang, ở dưới tình huống cực kỳ trùng hợp khai sáng ra tuyệt thế võ công. Loại tuyệt thế võ công này ở trong Hỏa Luyện Kim Đan tự nhiên là sát chiêu, thả ở trong bên trong Kích Toái Mệnh Tinh cũng được tính là nhân tài kiệt xuất, nhưng cuối cùng vẫn kém một bậc.

Một loại là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh dung hợp võ đạo của bản thân, trải qua một đoạn thời gian tích lũy tương đối dài, cuối cùng sáng tạo ra tuyệt thế võ công, loại tuyệt thế võ công này mới được tính là chính phẩm chân chính, căn cứ theo tu vi của người sáng tạo, uy lực sẽ còn có chỗ tăng giảm.
Một loại cuối cùng, là võ công do Chí Tôn nhân gian sáng tạo ra. Loại võ công này mới là tuyệt thế võ công cực phẩm trong cực phẩm, nếu không phải là võ công cao nhất chỉ được gọi là tuyệt thế võ công, như vậy thì loại võ công này sẽ được tách riêng ra, uy lực của nó không còn câu nệ tại vận dụng cương khí, khí huyết, nguyên thần thông thường, mà là tiếp cận với đại đạo, rất huyền ảo.

Chương 965: Thất thủ

Không thể nghi ngờ…
Minh Hà Cáo Tử Kinh chính là một môn công pháp như vậy.
Không nói đến những thứ khác, chỉ dựa vào môn công pháp này, một cỗ phân thân của giáo chủ Minh Giáo liền có thể nghiền ép võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cầm Đạo Binh thượng phẩm trong tay.
"Đừng tưởng rằng chỉ có một mình ngươi có tuyệt thế võ công cực phẩm!" Trần Khuynh Địch hét lớn một tiếng.
Sinh mệnh lực vào thời khắc này chuyển hóa thành cương khí màu vàng óng bộc phát ra từ trong cơ thể của hắn, phảng phất như một vầng mặt trời, ánh sáng vây quanh Trần Khuynh Địch cấp tốc mở rộng ra, nhuộm toàn bộ không gian bốn phía thành thế giới Lưu Ly màu vàng óng.
Đây là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!
Triều Dương, Chính Dương, Tịch Dương, ba vòng sáng triển khai ở phía sau Trần Khuynh Địch, sau đó hợp nhất, hóa thành một vòng quang hoàn Thuần Dương, trực tiếp bao trùm toàn bộ thông đạo không gian.
Ngay cả giáo chủ Minh Giáo cũng đều không thể thoát khỏi, trực tiếp bị hào quang Thuần Dương bao phủ, cả người ngưng kết ngay tại chỗ, tro bụi, tia sáng, tính cả dòng Cáo Tử Minh Hà trong thiên địa kia, toàn bộ đều bị khóa chết, mặc cho ngươi có uy năng mạnh hơn, ở bên trong cái thế giới này cũng đều không thể phát huy ra.
Thời gian ngừng lại!
Là thời gian ngừng lại đúng nghĩa!
Trước đó Trần Khuynh Địch cũng không phải là không có thi triển qua môn công pháp này, nhưng lúc đó tu vi của Trần Khuynh Địch cũng không cao, thi triển ra thời gian ngừng lại chỉ làm được ở bề ngoài, nói là không gian đứng im thì còn tạm được, nhưng mà bây giờ, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch, tăng thêm sự phụ trợ của Xích Tiêu Kiếm.
Tuyệt thế võ công cực phẩm mà Thuần Dương Đạo Tôn sáng lập ra ngày xưa.
Rốt cục cũng có cơ hội mở ra thần uy!
Một giây trôi qua!
Trần Khuynh Địch kéo theo Long Ngạo Thiên đứng im lao đi.
Trần Khuynh Địch rất rõ ràng, coi như thời gian đình chỉ, lấy thực lực của hắn, cũng không thể đả thương được giáo chủ Minh Giáo, coi như là có thể đả thương được, đối phương chỉ là một cỗ phân thân, vạn nhất chọc giận đối phương, đối phương đưa chân thân đến thì

làm sao bây giờ? Cho nên thay vì động thủ, không bằng chạy trốn thì đáng tin cậy hơn.
Hai giây trôi qua!
Toàn bộ cương khí đều dược dùng để duy trì quang hoàn Thuần Dương, cho nên Trần Khuynh Địch trực tiếp dựa vào nhục thân cứng rắn của hắn đụng vào bên trên thông đạo không gian, ở trong một giây ngắn ngủi liền điên cuồng đụng vào gần trăm lần, tầng phong tỏa thông đạo không gian nguyên bản kiên cố, ở dưới sự va chạm liều mạng của Trần Khuynh Địch cũng rốt cục xuất hiện khe hở.
Ba giây trôi qua!
Cương khí cạn tới đáy! Lúc này toàn thân của Trần Khuynh Địch đẫm máu, thân thể nguyên bản kim cương bất hoại quả thực là đã bị hắn va đến đầu rơi máu chảy, nhưng thành quả cũng không phải là không có, nhìn khe hở trước mắt, Trần Khuynh Địch tặc lưỡi, thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể trong nháy mắt, cả người đều phảng phất như hóa thành một cây đuốc.
Bốn giây trôi qua!
Ầm ầm!
Thế giới màu vàng óng nổ tung trong nháy mắt, giáo chủ Minh Giáo lần đầu hiển lộ ra lửa giận rõ ràng, mặc dù hắn cũng biết sự tồn tại của Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, nhưng dù sao cũng chưa tự mình trải qua, cho nên ở dưới tình huống không kịp chuẩn bị đã bị Trần Khuynh Địch ám toán, lại còn là phân thân, lúc này phải tốn mấy giây thời gian mới có thể thoát ra.
Ở trong sự kinh sợ của giáo chủ Minh Giáo đồng thời còn mang theo vài phần kinh hãi.
Thời gian!
Võ công của Thuần Dương Đạo Tôn thế mà có thể chạm đến loại quy tắc cấp độ này, nếu như sinh ra ở thời đại Thượng Cổ mà nói, chỉ sợ là ba mạch Đạo, Phật, Ma thật đúng là không nhất định có thể trở thành đạo thống chính thống, cũng khó trách là một vị tồn tại duy nhất trở thành Chí Tôn nhân gian ở sau thời đại Thượng cổ, là kỳ tài hiếm thấy.
Nhưng tiếc là.
"Ngươi cũng không phải là Thuần Dương Đạo Tôn!"
Giáo chủ Minh Giáo hét lớn, Cáo Tử Minh Hà biến hóa bộ dáng, hoá thành một bàn tay che trời đập về phía Trần Khuynh Địch.
Mà ở một chỗ khác, Trần Khuynh Địch hóa thân thành ngọn lửa lại hoàn toàn không để ý đến giáo chủ Minh Giáo, mà là phấn khởi nhảy lên, đụng một lần nữa vào khe hở thông đạo không gian.
Ầm! Phong tỏa nhìn như kiên cố không phá vỡ nổi thật đúng là đã bị hắn đụng vỡ ra một cái lỗ hổng!
"Chết tiệt!" Lúc này giáo chủ Minh Giáo thật sự đã giận điên.
Lần này Trần Khuynh Địch nhảy vào hư không, tự nhiên là trời cao

mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, mà cỗ phân thân này của hắn cuối cùng cũng chỉ là phân thân, không có Thần Thông Kích Toái Mệnh Tinh, hư không lớn như vậy, nếu như Trần Khuynh Địch tận lực chạy trốn, hắn căn bản là không có khả năng tìm được đối phương, nói một cách khác...
Hắn đã thất thủ!
Hắn đường đường là một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, lấy lớn hiếp nhỏ, đối phó với một tên tiểu bối như Trần Khuynh Địch... còn thất thủ!
Qua nhiều năm như vậy, giáo chủ Minh Giáo lại được thưởng thức loại nhục nhã này lần thứ hai, một lần là ở trên người của Ninh Thiên Cơ, tính bền dẻo của người trẻ tuổi kia mạnh đến mức đáng sợ, thế mà quả thực là Kích Toái Mệnh Tinh ở dưới mắt của hắn, mà hắn lại không thể cản được đối phương, ngược lại còn trở thành đá đặt chân của đối phương.
Lần thứ hai chính là Trần Khuynh Địch bây giờ.
Hết lần này tới lần khác hai người này còn là phụ tử trên danh nghĩa, là nhất mạch Thuần Dương...
Vậy làm sao hắn có thể nhẫn nhịn! ?
Chí cường giả cũng là người, không phải là thần tiên đã diệt tuyệt thất tình lục dục, giáo chủ Minh Giáo nếu không ngại lấy lớn hiếp nhỏ, tự nhiên cũng sẽ không để ý làm ra cử động quá đáng hơn.
Động ý niệm, ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, tinh vân Minh Hà thuộc về giáo chủ Minh Giáo liền rung động, tinh quang vô tận hội tụ thành một đôi bàn tay to lớn, muốn đánh vào hư không, trực tiếp phong tỏa toàn bộ khối hư không mà Trần Khuynh Địch đang chạy trốn, sau đó vớt lên một cái là có thể bắt được!
Ầm ầm!
Vào thời điểm giáo chủ Minh Giáo ra tay.
Ở một chỗ khác trong Vận Mệnh Tinh Không, một đạo hào quang màu đen chợt hiện, chém một cái về phía đôi bàn tay tinh không của hắn, quả thực là đã ngăn cản lại giáo chủ Minh Giáo.
"Hả! ? Thanh âm của giáo chủ Minh Giáo chấn động thiên địa.
"Là ai! ?"
Vận Mệnh Tinh Không rất lớn.
Xem như là bộ phận ở bên ngoài đại thế giới Trung Thổ, là nơi Thiên Đạo đặt mệnh tinh, cắt đứt một khối khu vực trong hư không vô ngần, các lớp ở bên trong có thể dung nạp toàn bộ sinh linh trong đại thế giới Trung Thổ, coi như là một con kiến, cũng đều có mệnh tinh thuộc về nó, mặc dù chỉ như lưu tinh lóe lên liền biến mất, nhưng vẫn là tồn tại.
Nhưng cùng lúc, Vận Mệnh Tinh Không cũng rất nhỏ.
Bởi vì đối với những chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, ngưng tụ tinh vân, ký thác nguyên thần trong hư không mà nói, Vận Mệnh

Tinh Không bất quá cũng chỉ là địa phương để thi triển tay chân mà thôi, nguyên nhân chính là vì như thế, sự tình phát sinh ở trong Vận Mệnh Tinh Không, kỳ thật chỉ cần là chí cường giả, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể cảm ứng được.

Chương 966: Tình hữu nghị thâm hậu

Mà vào thời điểm giáo chủ Minh Giáo dùng lực lượng Mệnh Vận Tinh Vân phong tỏa không gian, muốn bắt Trần Khuynh Địch, tất cả chí cường giả trong thiên hạ đều có cảm ứng.
Đương nhiên, loại cảm ứng này cũng không phải là vạn năng. Người ở khoảng cách gần tự nhiên là có cảm ứng rõ ràng hơn, mà người ở khoảng cách xa chẳng qua là chỉ cảm thấy có một chút không đúng mà thôi, giống như là Thánh Thượng Đại Càn, cảm ứng của hắn chỉ là vào thời điểm đang uống trà đột nhiên cảm thấy trà có một chút khó uống, linh cảm vừa hiện liền tiêu tán, cũng không có phát hiện ra chân tướng.
Đây cũng là do giáo chủ Minh Giáo nắm bắt thời cơ đặc biệt tốt.
Nhưng ở một chỗ khác, lại có người cảm ứng được rõ ràng hành động của giáo chủ Minh Giáo.
Nói thí dụ như…một vị Thiên Ngoại Tà Thần rảnh đến mức nhàm chán nào đó.
"Ồ?"
Ở trong một viên tinh cầu vỡ nát bên trong vực ngoại hư không, A Nhĩ Pháp đang lên kế hoạch làm sao để huỷ diệt Đại Càn giống như thường ngày, vì mục tiêu to lớn trở thành Đại Ma Vương phía sau màn mà góp một viên gạch, nhưng gần đây, ở bên trong kế hoạch của A Nhĩ Pháp lại xuất hiện một cái biến số không lớn không nhỏ - tổ chức Tà Thần thứ hai!
Đây là do A Nhĩ Pháp vừa mới phát hiện ra gần đây, không thể không thừa nhận tất cả mọi người đều là Tà Thần, thế mà lại ẩn giấu ở dưới mắt của hắn nhiều năm như vậy,
Thẳng đến gần đây mới ló đầu ra, sự tồn tại của cái tổ chức thần bí kia khiến cho A Nhĩ Pháp rất là buồn rầu.
Nguyên nhân buồn rầu có hai điểm, thứ nhất, đó là đoạt mối làm ăn, mặc dù mọi người đều là đồng tộc, nhưng cái chủng tộc Thiên Ngoại Tà Thần này lại có rất nhiều chủng tộc nhỏ, ở giữa hai bên cũng có khác biệt, quan trọng nhất là, cho dù là anh em ruột cũng sẽ tính toán, một khối bánh ngọt lớn như đại thế giới Trung Thổ, A Nhĩ Pháp cũng không muốn chia sẻ cho những người khác.
Thứ hai, đối phương có thành tựu lớn hơn hắn, phải biết rằng hắn ẩn núp lâu như vậy, vẫn bị Thánh Thượng Đại Càn chèn ép rất gắt gao, nhưng cái tổ chức thần bí kia, cư nhiên đã cài gian tế ở bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn! Đây là một loại thủ đoạn vô cùng kỳ diệu, thật sự là khiến cho hắn không khỏi than thở!
Cho nên gần đây A Nhĩ Pháp vẫn một mực xoắn xuýt, đến tột cùng là nên liên hợp với đối phương, hay là tiến hành ngáng chân?

Mà thẳng đến hiện tại, A Nhĩ Pháp mới nghĩ thông.
Không sai!
Từ lúc vừa mới bắt đầu ý nghĩ của mình đã sai lầm rồi!
"Gian tế mà đối phương cài ở bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn cũng là Tà Thần đoạt xá giống như mình, cũng chỉ có Tà Thần đoạt xá, mới có năng lực và điều kiện trở thành gian tế mà không bị phát hiện, mà cái tổ chức thần bí kia đã chân chính đạt được sự coi trọng của mình, bọn hắn có thể vượt qua mình, đơn giản chỉ là vì vị Tà Thần đoạt xá kia mà thôi!"
Như vậy vấn đề đã đến, vì sao nhất định phải tạo mối quan hệ cùng với tổ chức thần bí kia đây? Chỉ cần lôi kéo vị Tà Thần đoạt xá kia không phải là được rồi hay sao?
Suy nghĩ kỹ một chút, đối phương cũng đều là Tà Thần đoạt xá giống như mình, tất cả mọi người đều là người một nhà a!
Hơn nữa A Nhĩ Pháp thân làm Tà Thần đoạt xá, hắn còn có thể không biết chủng tộc của mình là mặt hàng gì hay sao?
Dùng một câu đơn giản nhất thì là: Tà Thần đoạt xá là không biết xấu hổ nhất ở bên trong Tà Thần.
Trung nghĩa gì đó căn bản là không tồn tại, thật giống như A Nhĩ Pháp hắn, hắn trưởng thành cho đến ngày hôm nay, cũng không phải là không có đi theo lão đại, nhưng đến bây giờ, tất cả lão đại mà hắn đi theo đều đã bị hắn bẫy chết, cuối cùng hắn giẫm lên thi cốt của những lão đại kia để đi tới ngày hôm nay, đây chính là một ví dụ điển hình.
Mà A Nhĩ Pháp cũng tin tưởng, Trần Khuynh Địch, không, vị Tà Thần đoạt xá kia cũng nhất định là như vậy!
Nếu như mình nguyện ý tốn công phu tiến hành lôi kéo, đối phương nhất định sẽ cảm thấy mình đầu cơ kiếm lợi, từ đó chuyển sang trận doanh của mình! Đương nhiên, mình cũng phải phòng ngừa sự phản bội của hắn.
Nhưng so sánh với tổ chức thần bí có cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, A Nhĩ Pháp cảm thấy một vị Tà Thần Hỏa Luyện Kim Đan sẽ dễ khống chế hơn.
Đúng vậy!
Cứ làm như thế!
Vừa có thể khống chế gian tế ở bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn, lại có thể biết rõ tin tức của tổ chức thần bí, nhất định chính là một hòn đá ném hai chim!
Ta quả thực là một thiên tài!
Thật không hổ là ta!
Mà sau khi định ra kế hoạch, A Nhĩ Pháp vẫn một mực chú ý Khuynh Địch, muốn tìm một cơ hội tốt để trao đổi với đối phương một phen, kết quả không ngờ được đối phương lại một mực ở trong Thuần Dương Cung, A Nhĩ Pháp cũng không tiện đi ra ngoài, kết quả mãi

mới chờ được đến lúc đối phương đi ra, thế mà bị người chặn lại!
Hơn nữa người xuất thủ còn là giáo chủ Minh Giáo!
A Nhĩ Pháp chỉ dùng một giây đồng hồ liền phản ứng lại.
Ha ha!
Trời cũng giúp mình!
Vốn còn đang suy nghĩ làm cách nào để mở cánh cửa lòng của Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn ngoan ngoãn hợp tác với mình, thành lập tình hữu nghị thâm hậu ở giữa hai bên, kết quả vừa ngủ gật đã có người đưa gối, đã như vậy thì còn có cái gì dễ nói hơn? Ở dưới cái gầm trời này còn có cái gì lớn hơn so với ân tình cứu mạng?
Coi như là dạng Tà Thần đoạt xá như hắn, cũng là ân oán rõ ràng, cũng ví dụ như lão đại đời trước của hắn, đối với hắn có thể nói là rất tín nhiệm, vì báo đáp vị lão đại kia, A Nhĩ Pháp đã giúp đối phương nam chinh bắc chiến, phấn đấu trong thật nhiều năm, sau khi tự cho là đã trả hết ân tình...
Mới bẫy chết đối phương.
A Nhĩ Pháp suy bụng ta ra bụng người, lập tức kết luận đây là một cái cơ hội thật tốt!
Không sai!
Chỉ cần mình cứu Trần Khuynh Địch, lại hứa hẹn một chút như là nhận lời giúp hắn đột phá cảnh giới, sau đó để cho hắn ngoan ngoãn hợp tác với mình, cống hiến một chút tin tức của tổ chức thần bí, giúp mình nằm vùng ở bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn, làm một vị gián điệp ba mặt, há không phải tốt thay?
A Nhĩ Pháp càng nghĩ càng cảm thấy kích động.
Trần Khuynh Địch! Ta tới cứu ngươi rồi!
Ầm ầm!
A Nhĩ Pháp sau khi hạ quyết định tự nhiên là không do dự nữa, nhìn thấy giáo chủ Minh Giáo thế mà thôi động tinh vân muốn xuất thủ đối với Trần Khuynh Địch, thế là cũng lập tức thôi động tinh vân ngăn đối phương lại.
"Là ai! ?"
Tiếng hét phẫn nộ của giáo chủ Minh Giáo truyền trong khắp tinh không.
"Hừ!" A Nhĩ Pháp cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, hắn thế nhưng là Đại Ma Vương phía sau màn, lúc này cũng không thể làm bại lộ thân phận của mình, vẫn phải hành động trong bóng tối mới được, vì che lấp thân phận, vừa rồi hắn thậm chí còn không thi triển chiêu thức của mình, mà là biến hóa khí tức, đặc biệt ngụy trang một phen.
Ở một bên khác, giáo chủ Minh Giáo dùng nguyên thần hóa thân thành Mệnh Vận Tinh Vân không ngừng quét mắt nhìn bốn phía tinh không, có một chút kinh nghi bất định.

Chương 967: Giận đùng đùng

Người vừa mới ngăn cản hắn tuyệt đối là một vị chí cường giả, có khí tức mịt mờ, thoạt nhìn giống như không có đặc điểm gì, nhưng thủ pháp ngăn cản lại vô cùng quen mắt, rất giống với một kẻ...
Trảm! Đối phương đã "trảm" lực lượng của hắn!
Giáo chủ Minh Giáo có thiên tư bực nào?
Xem như là thiên kiêu chi tử đương đại, không tính đến việc tu luyện thành công Minh Hà Cáo Tử Kinh, giáo chủ Minh Giáo còn có tâm tư linh mẫn, am hiểu suy một ra ba, chỉ là căn cứ vào thủ đoạn đối phương ngăn cản mình, hơi suy luận nghiêm cẩn một phen, lập tức liền bóc trần sương mù, thấy được chân tướng giấu ở sau lưng chuyện này...
Không sai!
Nhất định là ngươi!
"Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ! !!"
"Kỳ quái..."
Trần Khuynh Địch dựa vào thiêu đốt tinh huyết lúc này mới có thể xông vào trong hư không, có một chút kinh dị nhìn về phía sau lưng.
"Thế mà không đuổi kịp?"
"Tốc độ chậm như vậy?"
Dựa theo lý giải của Trần Khuynh Địch, hắn dựa vào Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công ám hại giáo chủ Minh Giáo, giáo chủ Minh Giáo nhất định sẽ nổi điên, tối thiểu là Trần Khuynh Địch suy bụng ta ra bụng người, đổi thành chính hắn, tuyệt đối là bất luận như thế nào cũng phải lấy lại danh dự, bằng không thì mặt mũi phải ném đi đâu?
Hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng.
Chỉ cần giáo chủ Minh Giáo đuổi theo, hắn sẽ không nói hai lời mà kích hoạt lệnh bài Hoàng Thành Tư, để cho Thánh Thượng Đại Càn tới cứu hắn.
Trước đó bởi vì là ở trong thông đạo không gian bị phong tỏa, Trần Khuynh Địch hoài nghi lệnh bài Hoàng Thành Tư sẽ không thể liên lạc với Thánh Thượng Đại Càn, nhưng mà bây giờ hắn là không có vấn đề.
Nhưng làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là.
Giáo chủ Minh Giáo lại không đuổi kịp.
"Quên đi."
"Tăng tốc!"
Trần Khuynh Địch cũng không buông lỏng, dù sao thì thể chất của hắn cũng rất tốt, thứ tinh huyết này chỉ cần không phải là tâm huyết(máu trong tim), thiêu đốt một chút coi như cũng không sao,

thâm hụt một chút là cũng có thể tiếp nhận, cho nên hắn tiếp tục thiêu đốt tinh huyết, sau đó đổi lấy lực lượng rót vào bên trong Xích Tiêu Kiếm, để cho nó mang theo bản thân xuyên qua hư không.
Vừa gia tốc còn vừa dùng lệnh bài truyền tin.
"Lão ca! Càn Võ! Đại gia!"
"Mau tới cứu ta a!"
Cùng lúc đó, Thánh Thượng Đại Càn đang thảnh thơi uống trà ở trong Kim Loan Điện đột nhiên nhướng mày.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Thánh Thượng Đại Càn có tu vi gì? Lúc trước vào thời điểm giao lệnh bài Hoàng Thành Tư cho Trần Khuynh Địch cũng chính là đồ vật để bảo hộ đối phương, dù sao thì vị đồng hương này rất giống với hắn lúc còn trẻ, rất biết gây phiền toái, kết quả là vừa mới qua mấy ngày, làm sao lại kêu cứu nữa?
Khẽ động suy nghĩ, suy nghĩ của Thánh Thượng Đại Càn lại vượt qua hư không, xuyên thấu qua lệnh bài Hoàng Thành Tư rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch.
"Con m* nó! ?"
"Ngươi làm sao lại trở nên thảm như vậy?"
Ở trong mắt của Thánh Thượng Đại Càn, lúc này trên toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch đều đang chảy máu, máu chảy ra trực tiếp thiêu đốt tại chỗ, hóa thành lực lượng thôi động Xích Tiêu Kiếm phi tốc xuyên qua, phảng phất như ở phía sau có thượng cổ hung thú vậy, lộ ra bộ dáng cực kì chật vật, thê thảm đến mức không thể khoanh tay ngồi nhìn.
"Đại ca!" Vừa nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn, con mắt của Trần Khuynh Địch liền đỏ bừng trong nháy mắt.
Nếu không phải tất cả mọi người đều là đồng hương, hắn sẽ gọi là nghĩa phụ!
"Giáo chủ Minh Giáo!"
"Hắn đuổi giết ta!"
"Hãy đánh chết hắn!"
Trần Khuynh Địch trực tiếp dùng mười hai chữ để tổng kết kinh lịch phía trước cùng với hành động kế tiếp, sau đó trực tiếp ngừng cử động thiêu đốt tinh huyết, sau khi hỏa diễm tiêu tán, lập tức lộ ra khuôn mặt tái nhợt của hắn, khí tức trên người suy yếu không thôi.
Mà Long Ngạo Thiên bị hắn một mực lôi theo thì không đành lòng nói: "Trần Khuynh Địch..."
"Bớt nói nhảm." Trần Khuynh Địch trực tiếp cắt đứt lời nói của Long Ngạo Thiên: "Đợi đến lúc đi đến Thành Thượng Kinh, tranh thủ thời gian đột phá Hỏa Luyện Kim Đan cho lão tử, nếu không lần sau ta còn phải thiêu đốt tinh huyết."
"Ách!" Biểu lộ của Long Ngạo Thiên trở nên cứng đờ, lời nói của Trần Khuynh Địch quá thẳng thừng, cuối cùng chỉ là một câu đơn giản:

bây giờ ngươi yếu đến mức ngay cả tư cách nhận nhân tình cũng không có!
Đổi thành Long Ngạo Thiên trước đây, lúc này đây tất nhiên là sẽ trở nên giận dữ, nhưng Long Ngạo Thiên bây giờ chỉ là yên lặng nắm chặt nắm đấm, yên lặng gật gật đầu.
Đột phá!
Nhất định phải đột phá!
Long Ngạo Thiên âm thầm hạ quyết tâm.
Mà đổi thành một bên, sau khi xác nhận tình huống của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp đứng dậy, trên mặt cũng mang theo vài phần lửa giận.
Phải biết rằng Trần Khuynh Địch không chỉ riêng là đồng hương của hắn, mà ở bên trong bản kế hoạch mà Thánh Thượng Đại Càn thiết kế đối với tương lai, Trần Khuynh Địch cũng có được tỉ trọng đáng kể, hắn thế nhưng là rất xem trọng tiềm lực của Trần Khuynh Địch, kết quả hiện tại thế mà lại có người tập kích Trần Khuynh Địch tại Trung Nguyên ở ngay trước mặt hắn! ?
Đây rõ ràng là không nể mặt ta! Võ Càn Võ ta thân là thiên hạ đệ nhất nhân, lại có người dám không nể mặt ta! ? Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
"Hừ!"
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, một đoàn tinh quang vàng óng sáng chói bỗng nhiên nở rộ, khác biệt cùng với hóa thân tinh quang của các chí cường giả khác, Mệnh Vận Tinh Vân của Thánh Thượng Đại Càn lúc này liền phảng phất như một vầng mặt trời cháy hừng hực, không ngừng phóng thích ra ánh sáng cùng với nhiệt lượng về phía tinh không tĩnh mịch đen kịt, thế tới là không thể ngăn cản.
Mà giáo chủ Minh Giáo ngay mới vừa rồi còn đại triển thần uy, lúc này lại rất khiêm tốn thu liễm khí tức, thậm chí là còn trực tiếp na di vị trí Mệnh Vận Tinh Vân, không dám chạm mặt cùng với Thánh Thượng Đại Càn.
Nhìn cái điệu bộ này, có trời mới biết đối phương có thể đột nhiên nổi điên đánh nhau chết sống với mình hay không?
Chớ đừng nói chi là nếu đánh thật mà nói.
Giáo chủ Minh Giáo cảm thấy mình có khả năng chết rất cao.
Có một câu nói rất hay, không nhịn cái nhỏ sẽ bị loạn đại mưu, trước tiên rút lui một cách chiến lược rồi lại nói!
Hiện tại Thánh Thượng Đại Càn đang rất cường thịnh, chờ sau khi Tổ Long Trung Nguyên ngủ say, mình lại lấy lại danh dự.
Mà người nghĩ như vậy tuyệt đối không chỉ có giáo chủ Minh Giáo, bao quát cả các chí cường giả khác, Phương Trượng Phật Môn Đàm Không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Thiên Ngoại Tà Thần A Nhĩ Pháp, cung chủ Tiên Cung, Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn, toàn bộ đều là có bao xa tránh bao xa, căn bản là không dám chạm mặt cùng với Thánh

Thượng Đại Càn đang nổi giận đùng đùng.
Trong lúc nhất thời.
Lấy Mệnh Vận Tinh Vân của Thánh Thượng Đại Càn làm trung tâm, cơ hồ là hơn phân nửa Vận Mệnh Tinh Không thế mà bị quét sạch sành sanh, căn bản là không có người dám ở bên trong phạm vi mà hắn phóng xạ lực lượng, nếu như có chí cường giả ở bên ngoài nhìn thấy Vận Mệnh Tinh Không mà nói, nhất định sẽ bị một màn này làm cho mở rộng tầm mắt.
Uy thế của thiên hạ đệ nhất nhân cũng không phải là tầm thường.

Chương 968: Bắt được chân tướng

Nhưng ở một phương diện khác, loại áp chế quá bá đạo này, giống như là cưỡng ép ngăn chặn nắp nồi hơi đang sôi trong thời gian dài, sẽ bùng nổ vào một ngày nào đó.
Chỉ là lúc này Thánh Thượng Đại Càn cũng không hề để ý.
"Lão đệ!"
Một cái trảo rồng xé rách hư không, trực tiếp chộp Trần Khuynh Địch trọng thương còn có Long Ngạo Thiên vào trong lòng bàn tay, sau đó dùng một hơi kéo hai người đến Thành Thượng Kinh.
Chỉ ở trong một cái nháy mắt, Trần Khuynh Địch cùng với Long Ngạo Thiên liền rơi vào trong Kim Loan Điện.
"Sao rồi?"
"Vẫn ổn chứ?"
"Đương nhiên!"
Trần Khuynh Địch giãy dụa đứng dậy, xương cốt toàn thân lay động, phát ra âm thanh như tiếng sấm rền, cốt tủy trải qua thiên chuy bách luyện vào giờ khắc này cấp tốc tạo máu, trái tim xem như động lực thì là tăng tốc độ đập, không ngừng phát ra tiếng nổ rung trời, đưa máu mới ra toàn thân.
Chỉ trong chốc lát, sắc mặt của Trần Khuynh Địch lại trở nên hồng hào.
Một màn này đừng nói là Long Ngạo Thiên, ngay cả Thánh Thượng Đại Càn cũng đều nhìn trợn mắt hốc mồm.
"Lão đệ thật là cường hãn."
"Nếu ta có loại thể chất này của ngươi, cũng không cần phải hao phí nhiều tâm tư như vậy."
"Lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn trải đường cho ngươi, giúp ngươi tạo ra loại thể chất này thật sự là một thiên tài."
"Ha ha ha." Trần Khuynh Địch cười cười, chiêu này nhìn qua giống như phục hồi cấp tốc, nhưng trên thực tế là vẫn có tiêu hao đối với Trần Khuynh Địch, có thể dùng, nhưng không thể lạm dụng.
Bằng không thì hắn cũng sẽ không chịu nổi, thứ này giống như là dùng tay thủ dâm...khụ khụ!
Ánh mắt của Trần Khuynh Địch phiêu hốt, nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, suýt nữa là quên mất chính sự, lão ca, lần này chủ yếu là muốn làm phiền ngươi giúp ta nhìn sư đệ nhà ta, lúc trước hắn bị cẩu tặc lừa bán cho Minh Giáo, trước đây không lâu vừa mới trở về Thuần Dương Cung, ta lo lắng giáo chủ Minh Giáo đã làm ra thủ đoạn gì đó."
"Ồ?" Thánh Thượng Đại Càn hơi ngạc nhiên, chợt nhìn về phía Long Ngạo Thiên.

Mà cùng lúc đó, Long Ngạo Thiên cũng đã sợ ngây người.
M* nó, ta không nhìn lầm chứ?
Vị đứng ở trước mắt này chính là Thánh Thượng Đại Càn - thiên hạ đệ nhất nhân trong truyền thuyết ư?
Vì sao vừa rồi vị đại nhân vật này lại xưng huynh gọi đệ cùng với Trần Khuynh Địch? Có quan hệ dường như rất tốt? Phải biết rằng Trần Khuynh Địch thế nhưng là người trong tông phái, vốn cho rằng là phải bỏ ra đại giới gì mới có thể khiến cho Thánh Thượng Đại Càn nhìn với con mắt khác, kết quả lại có một chút giống như anh em ruột...
Ồ! ?
Anh em ruột! ?
Nếu ta nhớ không lầm, Trần Khuynh Địch dường như là nghĩa tử của Ninh tông chủ a? Mà phụ thân của hắn cũng đã chết sớm...?
Con m* nó.
Long Ngạo Thiên cảm thấy mình có khả năng đã bắt được chân tướng!
"Lão ca, ngươi hãy kiểm tra thử xem vị sư đệ này của ta có vấn đề gì không?"
"Yên tâm đi lão đệ."
Nói xong Trần Khuynh Địch liền đẩy Long Ngạo Thiên tới trước mặt của Thánh Thượng Đại Càn, không biết vì sao, biểu lộ khi nhìn hắn của vị Long sư đệ này lại rất kỳ quái.
Cụ thể phải hình dung như thế nào đây, quả thực giống như là đang nhìn thượng đế vậy.
"Long sư đệ?"
"A!" Long Ngạo Thiên bỗng nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng xoay người nhìn về phía Thánh Thượng Đại Càn, cơ bắp cả người đều trở nên căng thẳng, hắn cũng không phải là Trần Khuynh Địch, nhìn thấy vị Thánh Thượng Đại Càn - thiên hạ đệ nhất nhân trong truyền thuyết này, ở trong lòng cũng sớm đã khẩn trương vạn phần, làm gì còn có tâm tư nói chuyện với đối phương.
"Thả lỏng." Thánh Thượng Đại Càn mỉm cười, đưa tay điểm vào trên đỉnh đầu của Long Ngạo Thiên một cái.
Ầm ầm!
Trong phút chốc, tinh thần của Long Ngạo Thiên liền phảng phất như rơi vào bên trong một mảnh bóng đêm vô tận, phảng phất như trải qua rất nhiều năm, nhưng lại phảng phất như chỉ bất quá mấy giây thời gian, mà ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch, Long Ngạo Thiên thì giống như là bị điện giật vậy, cả người run rẩy điên cuồng, sau đó liền ngã co quắp ở trên mặt đất.
"Long sư đệ! ?" Sắc mặt của Trần Khuynh Địch lập tức đại biến!
"Đã xảy ra chuyện gì vậy lão ca?"
"Ách."

"Ta biết rồi!" Trần Khuynh Địch gật đầu một cách nghiêm túc, nói: "Nhất định là bố trí của giáo chủ Minh Giáo đã phát động? Ta biết ngay! Tên khốn kia không bắt được ta và Long sư đệ, vì giữ bí mật nhất định sẽ muốn giết người diệt khẩu, không được, lão ca có biện pháp cứu hắn trở về hay không? Hắn cũng không thể chết."
"Không phải!"
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền lộ ra vẻ kinh hãi: "Chẳng lẽ ngay cả lão ca cũng không nắm chắc cứu Long sư đệ trở về! ? Vấn đề nghiêm trọng đến như vậy sao?"
"Chờ một chút!" Thánh Thượng Đại Càn cắt đứt lời nói của Trần Khuynh Địch: "Hắn chỉ ngất đi mà thôi, run rẩy là phản ứng tự nhiên của thân thể, còn có, vừa rồi vì sao ngươi không đỡ hắn? Ở trên mặt đất rất lạnh."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch ho khan một cái, chợt nói gần nói xa: "Cho nên? Ở trên người của Long sư đệ có chỗ nào không ổn à?"
"Không có."
"Ta biết ngay là tên giáo chủ Minh Giáo kia...ồ?" Trần Khuynh Địch mất nửa ngày mới phản ứng được: "Không có! ?"
"Đúng." Thánh Thượng Đại Càn xoa cằm một cái, dường như là cũng có một chút ngoài ý muốn: "Nếu như ngươi nói không sai, vậy thì vị sư đệ này của ngươi thật không đơn giản, Minh Hà Cáo Tử Kinh của Minh Giáo cũng không phải là một quyển võ công đơn giản, người sư đệ này của ngươi có thể tu luyện, cơ hồ chính là giáo chủ Minh Giáo đời sau."
"Nhưng người sư đệ này của ngươi lại là người Thuần Dương Cung."
"Để bảo đảm sự trung thành của sư đệ ngươi, giáo chủ Minh Giáo vốn dĩ là không thể nào để cho hắn tới gặp các ngươi, thậm chí là ngay cả ký ức cũng sẽ không giữ lại, theo lý mà nói hắn hẳn là đã bị thanh trừ ký ức, sau đó cấy ghép ký ức hoàn toàn mới, là ký ức lớn lên ở Minh Giáo, như vậy mới phù hợp với tác phong của Minh Giáo."
"Vì sao lại không có?"
"Ngươi có manh mối không?"
"Ta làm sao có được..."
Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng, bởi vì hắn phát hiện ra câu hỏi của Thánh Thượng Đại Càn cũng không phải là hỏi hắn.
Thánh Thượng Đại Càn vừa dứt lời.
Ở trên người của Long Ngạo Thiên hôn mê, thân ảnh của Vô Vọng Ma Tôn liền chậm rãi hiện lên.
"Kỳ thật cũng không phải là không có."
"Giáo chủ Minh Giáo đã từng có một lần dùng qua thủ đoạn đối với Ngạo Thiên, muốn thanh trừ trí nhớ của hắn, bị ta giấu giếm, giáo

chủ Minh Giáo cũng không biết..."
"Không có khả năng." Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp hủy bỏ suy đoán của Vô Vọng Ma Tôn: "Không có tu vi, chỉ có cảnh giới, lão gia gia ở trong nhẫn như ngươi ở trước mặt của cường giả chân chính là không có tác dụng gì!"
Vô Vọng Ma Tôn: "? ??"
"Chuyện kia…lão gia gia ở trong nhẫn là cái gì…có ý tứ gì?"
Thánh Thượng Đại Càn: "Khụ khụ!"
"Nói tóm lại, ngươi tám, chín phần mười là không thể lừa được vị giáo chủ Minh Giáo kia, không chỉ có như thế, ngươi có khả năng còn bị bại lộ, mà Long Ngạo Thiên sở dĩ không bị đối phương ra tay thêm một lần nữa, hẳn không phải là bởi vì hắn, mà là bởi vì ngươi, ở dưới cái nhìn của đối phương, ngươi còn có giá trị hơn so với Long Ngạo Thiên."

Chương 969: Mộ Long Chi Khí

"Ta?"
"Ngươi đoán xem?"
Hai mắt của Thánh Thượng Đại Càn bỗng nhiên nở rộ kim quang, trực tiếp quét qua Vô Vọng Ma Tôn trước sau một lần, ban đầu còn không có gì, nhưng vào thời điểm ánh mắt của Thánh Thượng Đại Càn rơi vào ngực của Vô Vọng Ma Tôn, một chút u quang đột nhiên nở rộ, mang theo một cỗ tinh thần lực kinh khủng nổ tung ở trên người của Vô Vọng Ma Tôn.
Ầm!
"Chết tiệt!"
Thanh âm truyền ra trong nháy mắt, sắc mặt của Trần Khuynh Địch liền đại biến.
Không thể nghi ngờ, đây là giọng nói của giáo chủ Minh Giáo!
"Hừ, ở trước mặt trẫm, còn muốn lật trời?"
Đồng hương vẫn còn đang nhìn đây, Thánh Thượng Đại Càn đương nhiên là muốn thỏa thích phơi bày một ít tư thế oai hùng uy vũ bất phàm của mình, lập tức bộc phát lực lượng nguyên thần, trực tiếp trấn áp giáo chủ Minh Giáo, một điểm u quang bùng nổ kia trực tiếp bị hắn thu nạp ở trong lòng bàn tay, căn bản là không có cách động đậy.
"Thế nào?"
"Lão đệ có thấy ta lợi hại hay không?"
Trần Khuynh Địch vội vàng vỗ tay: "Lợi hại, quá lợi hại!"
Vừa dứt lời.
"Xoạt." U quang bị bắt lại không ngừng lấp lóe, cuối cùng hóa thành một người tí hon, rõ ràng là giáo chủ Minh Giáo phiên bản thu nhỏ, chỉ thấy hắn ngẩng đầu nhìn Thánh Thượng Đại Càn.
"Càn Võ."
"Ngươi bị lừa rồi."
Ầm ầm!
U quang nổ tung!
Bình thường mà nói, chỉ là một đạo nguyên thần ấn ký hóa thành u quang, đừng nói là nổ tung, cho dù là thiêu đốt bản thân cũng đều khó có khả năng khiến cho Thánh Thượng Đại Càn bị thương dù là một chút da, nhưng ngay trong nháy mắt u quang bắn nổ, bị u quang bao phủ, một đạo quang mang màu đen nhỏ như sợi tóc lại là lóe lên một cái rồi biến mất.
Rống! Trong lúc hoảng hốt, mọi người tại đây phảng phất như đều nghe được một tiếng long ngâm.
Trần Khuynh Địch trước kia cũng không phải chưa từng nghe qua

tiếng long ngâm, Thánh Thượng Đại Càn đối với cái này thì lại càng không xa lạ gì, dù sao thì hai người cũng không phải là nhìn thấy Tổ Long Trung Nguyên một, hai lần. Nhưng mà lần này thì lại hoàn toàn khác biệt.
Tiếng long ngâm bình thường, ở bên trong thanh âm vang dội mà dồi dào lực lượng, hơn nữa còn tượng trưng cho uy nghiêm của Long, thanh âm xuyên kim liệt thạch, tràn đầy sinh mệnh lực mênh mông, nhưng tiếng long ngâm vang lên vào lúc này, lại giống như là một lão Long sắp ngã gục, thê lương, bi ai, phảng phất như anh hùng mạt lộ.
"Ách..."
Thần sắc của Thánh Thượng Đại Càn thay đổi trong nháy mắt, mà ở trong lòng bàn tay của hắn, sau khi u quang nổ tung, kèm theo tiếng long ngâm, quang mang màu đen lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phình to, đúng là hóa thành một đầu cốt long toàn thân đen nhánh, không có nội tạng, không có vảy rồng, có chỉ là một thân long cốt(xương rồng) màu đen.
Còn có con ngươi màu xanh đang cháy ở trong hộp sọ, điều quan trọng nhất thì thứ này cũng không phải là vật thật.
Mà là…
"Mộ Long Chi Khí! ?"
Đột nhiên bùng phát ở một khoảng cách ngắn như vậy, Thánh Thượng Đại Càn căn bản là không thể phản ứng kịp.
Mộ Long Chi Khí sau khi biến hóa trực tiếp nuốt hắn vào trong miệng, sau đó thấm vào từ lỗ chân lông trên toàn thân cao thấp của hắn, nhập thành một thể cùng với long khí nguyên bản ở trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn, mà ánh sáng màu vàng óng thần thánh quanh người của Thánh Thượng Đại Càn, vào thời khắc này thế mà có vẻ hơi ảm đạm không rõ.
"Ha ha ha ha ha!"
"Không ngờ được chứ gì Càn Võ!"
"Vốn dĩ chỉ là một nước cờ không ôm hy vọng, không ngờ được thế mà thực sự làm ra tác dụng, sợi Mộ Long Chi Khí này thế nhưng là do Đại Chu chuyên môn chuẩn bị cho ngươi, là long khí chỉ có thể đản sinh vào lúc hoàng triều Nhân Đạo sụp đổ, sau khi đánh vào trong cơ thể của ngươi, quan hệ giữa ngươi và Tổ Long Trung Nguyên sẽ bị chia cắt thêm một bước!"
"Ngươi không phải là rất phách lối sao?"
"Bây giờ không kiêu ngạo nổi rồi chứ gì?"
"Tại trước mặt đại thế thiên hạ, ngươi chỉ có một mình thì có thể làm được cái gì?"
"Chờ chết đi!"
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
Nói thật, Thánh Thượng Đại Càn như thế nào cũng không nghĩ đến.
Giáo chủ Minh Giáo động tay động chân đối với Long Ngạo Thiên,

mục đích thế mà không phải là vì nhằm vào Thuần Dương Cung, mà là vì đối phó với hắn.
Kỳ thật chỉ cần nghĩ cũng biết, giá trị lớn nhất của Long Ngạo Thiên đối với Minh Giáo mà nói chính là Minh Hà Cáo Tử Kinh, nhưng trên thực tế bản thân giáo chủ Minh Giáo đương thời đã học xong môn võ công này, có lẽ đối với Minh Giáo mà nói Long Ngạo Thiên có giá trị rất lớn, nhưng đối với cá nhân của giáo chủ Minh Giáo mà nói, Long Ngạo Thiên thật ra là không quan trọng.
Cái gì?
Ngươi nói Long Ngạo Thiên tu luyện Minh Hà Cáo Tử Kinh, cơ hồ chính là giáo chủ khâm định đời sau?
Vậy thì càng không được!
Đối với giáo chủ Minh Giáo mà nói, hắn còn đang ở tuổi tráng niên, lại là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, hắn làm giáo chủ đương đại cũng còn chưa có chết đây, cần một giáo chủ đời sau để làm gì?
Nguyên nhân chính là như thế, giáo chủ Minh Giáo mới có thể trực tiếp dùng Long Ngạo Thiên để bày bố, đương nhiên, kỳ thật giáo chủ Minh Giáo cũng không có ôm hy vọng quá lớn với phần bày bố này, hắn còn rất nhiều phương án dự bị, chỉ là ngay cả chính giáo chủ Minh Giáo cũng không ngờ được, tất cả thế mà lại tiến triển một cách thuận lợi như vậy.
"A a a a a a!
"A a a a!
"Ngao ngao ngao ngao!"
Thánh Thượng Đại Càn ở bên trong Mộ Long Chi Khí nồng nặc không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết, thanh âm trầm bổng du dương, tràn đầy cảm xúc, nhưng lại bị đè nén đến cùng cực, không lộ ra một chút sơ hở nào, chỉ có Trần Khuynh Địch có tu vi khá cao là nghe được một chút chút, mà Vô Vọng Ma Tôn ở dưới trạng thái hồn ảnh thậm là không nghe thấy gì cả.
Đương nhiên, còn có người thứ hai nghe được.
"Ha ha ha"
"Càn Võ! Không ngờ được ngươi cũng có ngày hôm nay!"
Giáo chủ Minh Giáo hóa thân thành u quang mặc dù nổ tung, nhưng ý niệm của hắn vẫn bồi hồi ở trong Mộ Long Chi Khí như cũ, dù sao thì đây cũng là bố trí của hắn, hắn tự nhiên là hy vọng nhìn thấy kết quả.
Mà tình thế phát triển trước mắt cũng đều nằm ở trong dự liệu của hắn!
"Muốn vặn ngã trẫm bằng thứ này?"
"Si tâm vọng tưởng!"
Một giây sau, ở bên trong Mộ Long Chi Khí, ánh vàng nguyên bản ảm đạm không rõ bỗng nhiên toả ra ánh sáng chói lọi, sau đó nổ tung ầm ầm, không ít Mộ Long Chi Khí trực tiếp bị quét sạch sành sanh, trong

lúc nhất thời, ngay cả thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn cũng đều tràn đầy bá khí cùng với tự tin một lần nữa, phảng phất như tất cả mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay vậy.
Nhưng ở dưới góc nhìn của giáo chủ Minh Giáo.
"Nỏ mạnh hết đà."
"Ngụy trang vô dụng."
"Ngươi hãy ngoan ngoãn chờ đợi tận thế của mình ở trong Kim Loan Điện đi!"
Ầm! Vừa dứt lời, Thánh Thượng Đại Càn liền vỗ ra một chưởng, trực tiếp hủy diệt ý thức của giáo chủ Minh Giáo.
Mà theo ý thức của giáo chủ Minh Giáo bị hủy diệt.
Mộ Long Chi Khí cũng chậm rãi tán đi.

Chương 970: Địch nhân thân thiện

Thánh Thượng Đại Càn mặt không thay đổi đứng tại chỗ, ánh vàng chói loà quanh người cũng trở nên ảm đạm một lần nữa, thậm chí là ngay cả cỗ cảm giác thiêng liêng thần thánh rộng lớn trước kia vào thời khắc này cũng đều bị suy yếu không ít, sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn càng là hơi có vẻ trắng bệch, hai mắt như điện, nhìn chằm chặp Vô Vọng Ma Tôn.
Mặc dù tự cho là không làm gì sai, nhưng Vô Vọng Ma Tôn vẫn có một chút chột dạ dời ánh mắt đi.
Mà ở phía đối diện, Trần Khuynh Địch thì là hơi nghiêng đầu một chút, trừng mắt nhìn, có một chút chần chờ hỏi: "Không có việc gì chứ?"
Thánh Thượng Đại Càn gật đầu một cái.
"Yên tâm."
"Trẫm không ngại."
Nói nhảm!
Vô Vọng Ma Tôn âm thầm oán thầm ở trong lòng, hắn vừa rồi thế nhưng đã nhìn thấy Mộ Long Chi Khí, đối với Thiên Tử hoàng triều mà nói Mộ Long Chi Khí có thể xưng là kịch độc, có thể xưng là binh khí tất sát đối với Nhân Hoàng, hơn nữa đoàn Mộ Long Chi Khí kia có số lượng khá kinh người, cho dù không cần nghĩ cũng biết là không thể không có chuyện gì!
Bất quá, nghị lực của vị Thánh Thượng Đại Càn này thật đúng là không tầm thường a!
Vô Vọng Ma Tôn suy bụng ta ra bụng người, nếu như hắn bị người tính toán như thế, đã sớm giận cá chém thớt cho hả giận, không ngờ được vị Thánh Thượng Đại Càn này sau khi trúng ám toán vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ, hơn nữa còn khống chế tâm cảnh hoàn mỹ, không chỉ có không trút căm phẫn đối với người khác, thậm chí trái lại còn tiến hành an ủi người khác...
Hảo chí khí!
Hảo khí phách!
Không hổ là thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt!
Quả nhiên là anh hùng không hỏi xuất thân, nghe danh không bằng gặp mặt a!
Mà so sánh với nhau, vị Trần Khuynh Địch mới nhậm chức chưởng giáo Thuần Dương Cung này cũng không tệ! Thái sơn sập trước mắt mà mặt cũng không đổi sắc, mặc dù nguy cơ gần ngay trước mắt, nhưng lại trấn định trầm ổn, khó trách Long Ngạo Thiên rõ ràng có thiên tư và tu vi bất phàm như thế, lại vẫn không thể sánh bằng vị Trần Khuynh Địch này, kẻ này có phong độ của một Đại Tướng!

Sau khi Vô Vọng Ma Tôn âm thầm bình phán một phen, trong lòng lại đột nhiên có một chút kích động, bởi vì hắn phát hiện ra Thuần Dương Cung đương thời, rất giống với niên đại của hắn! Đồng dạng là hai vị thiên kiêu chi tử, thậm chí là càng xuất sắc hơn. Nếu như đợi thêm một khoảng thời gian nữa, nói không chừng còn có thể lại thể hiện ra huy hoàng của niên đại đó!
Mà cùng lúc đó, Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch thì là âm thầm dùng nguyên thần truyền âm.
"Sao rồi?"
"Vẫn ổn chứ? Ta nghe vị giáo chủ Minh Giáo kia nói Mộ Long Chi Khí là dùng để bài xích Tổ Long Trung Nguyên, nhưng nếu ta nhớ không lầm, chuyện bây giờ ngươi muốn làm nhất là thoát ly khỏi Tổ Long Trung Nguyên đúng không?
"Không sai." Trong lòng của Thánh Thượng Đại Càn tràn đầy cảm khái: "Không ngờ được giáo chủ Minh Giáo đương thời cư nhiên lại thích làm việc thiện như thế."
"Đây là địch nhân thân thiện a."
Trần Khuynh Địch: "..."
Sau khi Thánh Thượng Đại Càn cảm khái một phen, liền xoay chuyển lời nói: "Lần biến động này xác thực cũng đã làm rối loạn bố trí của ta, lão đệ, lúc này đến phiên ngươi giúp lão ca ta."
"?"
Trần Khuynh Địch nhướng mày.
"Chuyện này là sao?"
Thánh Thượng Đại Càn nhếch nhếch miệng, tiến hành giải thích: "Thoát ly khỏi Tổ Long Trung Nguyên cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, nhất là tình huống hiện tại của ta rất phức tạp, Tổ Long dù sao cũng đã kết hợp hoàn toàn với Mệnh Vận Tinh Vân, nếu như thật sự bị bóc ra, ta dĩ nhiên là có thể nhờ vào đó tránh thoát trói buộc."
"Nhưng cùng lúc ta cũng sẽ bị trọng thương."
"Cho nên tính toán của đám người giáo chủ Minh Giáo kỳ thật cũng không có sai, mặc dù hợp với ý ta, nhưng lại vượt quá dự liệu của ta, kể từ đó mà nói nếu vào ngày ta chính thức thoát khỏi trói buộc của Tổ Long, cũng không phải là không có nguy hiểm, đạp sai một bước, vẫn sẽ có khả năng thất bại trong gang tấc.‘’
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền nhướng mày.
"Vì sao?"
"Bởi vì quá nhanh." Thánh Thượng Đại Càn chậc chậc lưỡi, nói: "Vốn dĩ dựa theo ý nghĩ của ta, từng bước một chậm rãi thoát ly khỏi sự trói buộc của Tổ Long Trung Nguyên, mỗi khi đạt thành một bước sẽ hoãn một chút, để cho ta có thời gian tiêu trừ phản phệ, một mực đợi đến một bước cuối cùng, sau khi thoát khỏi trói buộc, liền có thể giữ lại được tám thành thực lực."

"Nói như vậy thì nắm chắc sẽ lớn hơn."
"Nhưng vào bây giờ mà nói, tốc độ đã vượt khỏi tầm kiểm soát của ta, không có thời gian cho ta tiêu trừ cắn trả, cứ theo đà này, đến lúc đó ta nhiều nhất là chỉ bảo trì được năm thành trạng thái, ta ở dưới trạng thái kia cũng không có lòng tin trở thành Chí Tôn nhân gian, thậm chí là có khả năng chơi hỏng, đây cũng không phải là chuyện đùa..."
"Cho nên ta cần sự hỗ trợ của lão đệ ngươi."
"Được!" Nói đến đây, Trần Khuynh Địch lập tức gật đầu một cái.
Trần Khuynh Địch vẫn là người giảng nghĩa khí, Thánh Thượng Đại Càn đã giúp hắn rất nhiều, bây giờ đến phiên hắn xuất lực, hắn đương nhiên sẽ không từ chối, cho nên hắn cũng không hỏi thăm về sự tình độ khó và rủi ro, mà là một chữ "được" đơn giản, Thánh Thượng Đại Càn nghe được cũng không tự chủ mà lộ ra mấy phần nụ cười.
Bất quá Thánh Thượng Đại Càn cũng không có tiếp tục giải thích.
Mà là xoay chuyển lời nói: "Lại nói ngươi cũng đã đến điểm tới hạn của Hỏa Luyện Kim Đan rồi nhỉ."
"Ừm, sao thế?"
"Vừa vặn."
"Trước đó ta sẽ nói rõ với ngươi một chút."
"Bí mật có quan hệ đến cái cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh này."
Kích Toái Mệnh Tinh.
Đây là cảnh giới mà phàm là người giang hồ sẽ đều mơ ước.
Chỉ cần là võ giả, thì sẽ không có khả năng không tràn ngập chờ mong đối với cái cảnh giới này, nó giống như là một ngọn núi cao nhất, không có ai có thể cự tuyệt được sự cám dỗ của nó.
Cái gì?
Ngươi nói Chí Tôn nhân gian?
Đó đã là một thứ đồ vật khác.
Nếu như nói Kích Toái Mệnh Tinh còn có thể gọi là trèo lên đỉnh, vậy thì Chí Tôn nhân gian chính là lên trời.
Không thể tính toán.
Kích Toái Mệnh Tinh ở trong lòng của rất nhiều võ giả cũng đều là huyễn tưởng, khái niệm của bọn họ đối với cái cảnh giới chí cường này cũng rất mông lung, nói thí dụ như thần tiên, tuổi thọ vượt ngàn, tung hoành vô địch, không sợ hãi, nhưng phương pháp đột phá chân chính có quan hệ đến cái cảnh giới này lại không được truyền lưu ở trong thế gian.
Nguyên nhân rất đơn giản.
"Thánh địa võ đạo đã cố ý phong tỏa phần tin tức này."
Thánh Thượng Đại Càn nói.
"Trên thực tế thì những tông phái khác tạm thời không nói, thánh địa võ đạo kỳ thật vẫn là có một chút khí phách, bọn họ cũng không sợ

ngoại giới thêm ra mấy vị Kích Toái Mệnh Tinh, bởi vì bọn hắn có lòng tin mình nhất định mạnh hơn so với ngoại giới, cho nên bọn họ phong tỏa đối với tin tức, kỳ thật càng nhiều là xuất phát từ một loại ý tốt."
Trần Khuynh Địch đột nhiên cắt đứt lời nói của Thánh Thượng Đại Càn: "Theo như ngươi nói, tin tức Kích Toái Mệnh Tinh là do thánh địa võ đạo phong tỏa, vậy ta thân làm chưởng giáo Thuần Dương Cung vì sao lại không biết?"

Chương 971: Trả cả gốc lẫn lãi

"Có thể là vào trước khi Ninh Thiên Cơ mất tích đã quên nói cho ngươi."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nghĩa phụ tiện nghi thực sự là không đáng tin cậy!
"Vậy ta sẽ nói tiếp..."
"Còn có một việc!" Trần Khuynh Địch tiếp tục mở miệng hỏi: "Nếu thánh địa võ đạo có lòng dạ tốt như vậy, vì sao còn muốn liên hợp lại nhằm vào ngươi?"
"Chuyện này sao?" Thánh Thượng Đại Càn thờ ơ nói ra: "Có thể là bởi vì ta quá mạnh, mặc dù bọn họ không ngại ở ngoại giới lại sinh ra một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng nếu như đổi thành Chí Tôn nhân gian mà nói thì sẽ khác, bọn họ cũng không muốn sự tình Thuần Dương Đạo Tôn lại phát sinh lần thứ hai."
"Vậy ta muốn hỏi tiếp..."
"Im đi! Chờ ta kể xong rồi lại hỏi!"
Sau khi làm ầm ĩ một phen, Thánh Thượng Đại Càn mới tiếp tục nói: "Thánh địa võ đạo tiến hành phong tỏa tin tức, kỳ thật càng nhiều là vì muốn bảo hộ những cường giả Hỏa Luyện Kim Đan kia, bởi vì sau khi đạt đến Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, muốn Kích Toái Mệnh Tinh có thể nói là gần trong gang tấc, nhưng trên thực tế lại xa tận chân trời.
"Đối với loại cường giả tầng thứ này mà nói, trở thành chí cường giả chính là truy cầu duy nhất của bọn họ, nhưng trên thực tế cũng không phải là ai cũng đều có hi vọng trở thành Kích Toái Mệnh Tinh."
"Chuyện này dính đến mệnh số của mỗi người."
"Ngươi hẳn là đã biết, sau khi đánh nát Mệnh Tinh là có thể ngưng tụ thành tinh vân, mà Mệnh Vận Tinh Vân chính là hư không mà chí cường giả ký thác nguyên thần sau khi hiển hóa, nhưng kỳ thật ở một mức độ rất lớn, bị đánh nát Mệnh Tinh có đôi khi là không có cách nào hình thành tinh vân, không có cách nào hoàn thành ký thác nguyên thần trong hư không.‘’
"Mà nếu như nguyên thần không có cách nào hợp nhất cùng với mảnh vỡ Mệnh Tinh, diễn hóa thành tinh vân, Mà Mệnh Tinh của bản thân lại bể nát, như vậy cường giả Hỏa Luyện Kim Đan có thể nói là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nguyên thần sợ rằng sẽ trực tiếp bị hư không thôn phệ, từ đó triệt để trầm mê, chỉ có một thân tu vi mà không có một chút lực phản kháng nào."
Nghe đến đây Trần Khuynh Địch đột nhiên nghiêng đầu, hỏi: "Vậy dạng Mệnh Tinh gì mới có thể hóa thành tinh vân?"
"Lớn." Thánh Thượng Đại Càn nói ra với ngữ khí bình thản: "Càng lớn

càng tốt, chỉ có Mệnh Tinh nhận được sự chiếu cố của thế giới, vào lúc sinh ra có kích thước lớn, sau khi vỡ vụn mới có thể hóa thành tinh vân."
"Chờ một chút!" Trần Khuynh Địch cắt đứt lời nói của Thánh Thượng Đại Càn một lần nữa:"Chiếu theo thuyết pháp của ngươi, thì ra muốn Kích Toái Mệnh Tinh kỳ thật là chỉ cần nắm giữ phương pháp, nhưng sau khi Kích Toái Mệnh Tinh có thể sống sót hay không, vẫn phải dựa vào kích thước của Mệnh Tinh, nói một cách khác, chính là xem thử ngươi có đủ khí vận hay không?"
"Không sai."
"Vậy thì Kích Toái Mệnh Tinh cái gì chứ?"
Trần Khuynh Địch thế nhưng đã nghe qua, võ giả vừa sinh ra đã có Mệnh Tinh, phá vỡ Mệnh Tinh chính là nắm vững Thiên Mệnh, từ đó mệnh ta do ta không do trời...kết quả là chỉ có những người tốt số mới có thể nắm vững Thiên Mệnh, nói một cách khác, không phải là chỉ có được Thiên Đạo khâm định, ngươi mới có thể nắm vững Thiên Mệnh hay sao! ?
Như vậy cùng với không nắm vững khác nhau ở chỗ nào?
"Bằng không thì sao?" Thánh Thượng Đại Càn mỉm cười, hỏi: "Ngươi cho rằng tại sao nhiều chí cường giả vẫn muốn truy cầu cảnh giới Chí Tôn nhân gian như vậy?"
"Vì sao vẫn còn chấp nhất siêu thoát?
"Ách!"
"Cho nên, vì để tránh để cho những cường giả Hỏa Luyện Kim Đan có số mệnh không tốt, không có tư chất Kích Toái Mệnh Tinh, kết quả nguyên thần vỡ nát mà chết, các đại thánh địa võ đạo mới phong ấn phương pháp Kích Toái Mệnh Tinh, chỉ có những thế lực có truyền thừa lâu đời, mới có thể hoặc nhiều hoặc ít lấy được một chút tin tức."
"Mà nếu như võ giả có mệnh cách tương đối cứng rắn, Mệnh Tinh tương đối lớn, khí vận tương đối mạnh, coi như là không có sự trợ giúp của thánh địa võ đạo, vận mệnh cũng sẽ chỉ dẫn bọn họ tìm tới phương pháp Kích Toái Mệnh Tinh một cách tự nhiên.‘’
"Chuyện này thật đúng là..."
"Hơn nữa ngươi cảm thấy tại sao võ giả Kích Toái Mệnh Tinh có thể sống qua mấy ngàn năm?"
"Bình thường mà nói, thân thể là có cực hạn, coi như là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, tuổi thọ của thân thể vẫn chỉ là 800 năm, cho dù phục dụng đủ loại thiên tài địa bảo, tuổi thọ đến 1000 năm đã chính là cực hạn, sẽ không có khả năng sống lâu hơn, vậy tại sao chí cường giả có thể sống đến 2000-3000 năm?
Nhìn biểu lộ ngươi mau hỏi ta đi của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch rất thức thời mở miệng hỏi: "Vì sao?
"Bởi vì nguyên thần!"

"Chí cường giả ký thác nguyên thần trong hư không, bản thể liền cải biến, không còn lấy nhục thân làm chủ, mà là lấy nguyên thần làm chủ, hóa thành Mệnh Vận Tinh Vân treo ở trong hư không, nhục thân thì được cải tạo thành hoá thân hành tẩu ở đại thế giới Trung Thổ, cho nên ngươi có giết chết nhục thân của một vị chí cường giả cũng không có tác dụng."
"Chỉ có huỷ diệt Mệnh Vận Tinh Vân của đối phương, mới xem như là chân chính giết chết một vị chí cường giả."
"Nói như vậy." Trần Khuynh Địch hỏi: "Tuổi thọ của nguyên thần còn nhiều hơn nhục thân, đạt tới 2000-3000 năm?"
Thánh Thượng Đại Càn lắc đầu nói: "Tuổi thọ của nguyên thần là vô tận."
"Ấy?"
"Kỳ thật, chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh là đồng thọ với thiên địa, 2000-3000 tuổi kỳ thật theo đạo lý mà nói hẳn là không tồn tại."
Nói đến đây Thánh Thượng Đại Càn cũng không nhịn được mà lộ ra một chút máu lạnh: "Cường giả Kích Toái Mệnh Tinh ngưng tụ ra Mệnh Vận Tinh Vân ở trong Vận Mệnh Tinh Không, nguyên thần là bất hủ bất diệt, nhưng chớ quên, nơi đó thế nhưng là Vận Mệnh Tinh Không, là địa phương hội tụ vận mệnh của tất cả sinh mệnh trong đại thế giới Trung Thổ.‘’
"Ở loại địa phương kia…là rất dễ khiến cho bản thân bị lạc."
"2000-3000 năm, chính là cực hạn mà chí cường giả có thể kiên trì, qua khoảng thời gian này, bản thân của chí cường giả sẽ đi lạc, Mệnh Vận Tinh Vân sẽ dần dần tán loạn, nhục thân lưu ở trong đại thế giới Trung Thổ tự nhiên cũng tịch diệt theo đó, cuối cùng Mệnh Vận Tinh Vân tán loạn sẽ triệt để dung nhập vào Vận Mệnh Tinh Không..."
"Trở thành một bộ phận của Thiên Đạo."
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch bỗng nhiên đứng dậy, hít vào một ngụm khí lạnh.
"Này lão ca, ngươi đừng nói rằng món đồ chơi Thiên Đạo này là có ý thức..."
"À, chuyện này ngược lại là không có."
Hù chết lão tử!
Thánh Thượng Đại Càn lắc đầu nói: "Đây chính là một loại hoàn cảnh tự nhiên, cũng không phải là do Thiên Đạo có ý thức, sau đó tận lực bày bố mà thành, mà là đại thế giới Trung Thổ diễn hóa ra một cách tự nhiên, thiên sinh địa dưỡng, quỷ phủ thần công, bởi vậy cũng không thể nào phá giải, so sánh với chuyện này ta còn tình nguyện hi vọng Thiên Đạo có ý thức."
"Như thế ta còn có thể nghĩ biện pháp nghịch thiên."
"Đậu xanh rau má..."
Võ giả tu luyện, trải qua tầng tầng khảo nghiệm của Thiên Đạo, tu

luyện tới chí cường giả, sau đó hưởng thụ một đời vinh quang, cuối cùng tử vong, nguyên thần hòa tan vào Thiên Đạo, phụng dưỡng đại thế giới Trung Thổ, chuyện này giống như là đầu tư, Thiên Đạo đầu tư cho võ giả, võ giả nhờ vào đó mạnh lên, sau khi chết liền trả cả gốc lẫn lãi cho Thiên Đạo..."

Chương 972: Chứng đạo nhục thân

M* nó.
Vậy ta chẳng phải là...à!
Không đúng!
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên lấy lại tinh thần.
"Những người "xuyên việt" như chúng ta không phải là không có Mệnh Tinh hay sao?"
"Bốp!" Thánh Thượng Đại Càn vỗ tay một cái: "Đúng thế!"
"Lão đệ!"
"Lão ca năm đó chính là dựa vào văn hoá tri thức, tiêu tốn khá nhiều khí lực mới có thể làm ra một cái Mệnh Vận Tinh Vân cho mình, kết quả là lúc ấy cũng không có cảm giác, sau khi lấy lại tinh thần mới phát hiện ra một thân tu vi, cả gốc lẫn lãi đều bị Thiên Đạo bảo hộ, vốn dĩ là có thể tiêu sái khoái hoạt, kết quả là đã chơi đùa hỏng rồi!"
"Biết vậy thì ta sẽ chẳng làm!"
Mệnh Tinh.
Đây là trói buộc của mỗi một sinh linh ở trong đại thế giới Trung Thổ, nhưng đây cũng không phải là bày bố của kẻ đứng sau màn, mà là đại thế giới Trung Thổ diễn hóa ra một cách tự nhiên, vạn sự vạn vật vốn sẽ nằm ở trong tay của Thiên Đạo, coi như là Kích Toái Mệnh Tinh, cũng chỉ là đổi thành một cái cấp độ khác mà thôi.
Bản chất vẫn không có cải biến.
"Loại sự thật này cũng quá tuyệt vọng rồi?"
"Cho nên mới phải phong toả loại tin tức này!"
Thánh Thượng Đại Càn lau nước mắt không thực sự tồn tại, tiếp tục nói: "Đối với tuyệt đại đa số võ giả mà nói, Kích Toái Mệnh Tinh chính là cảnh giới mạnh nhất, mà võ giả tu luyện chính là vì muốn thoát khỏi khống chế, nếu như bọn họ phát hiện ra cho dù Kích Toái Mệnh Tinh vẫn không có cách nào nắm vững vận mệnh như cũ..."
"Đúng là như thế." Thánh Thượng Đại Càn vỗ tay phát ra tiếng: "Biện pháp duy nhất chính là siêu thoát, chân chính nắm chắc vận mệnh của mình, mà dựa theo suy luận của ta, một vị Chí Tôn nhân gian sẽ không có dạng trói buộc như Mệnh Tinh tồn tại.
"Thôi đi!"
"Vậy ta hiện tại há không phải chính là Chí Tôn nhân gian?"
"Không, không, không."
"Ý tứ của ta là..." Thánh Thượng Đại Càn cười tà mị một tiếng: "Trên người của ngươi không có sự trói buộc của Thiên Đạo, trên thực tế ngươi ở trong mấy năm ngắn ngủi liền đạt đến cái cảnh giới này, kỳ thật chính là phản Thiên Đạo, nếu không phải là người xuyên việt, người bình thường tuyệt đối sẽ không có khả năng có loại tốc độ tu

luyện như ngươi, năm đó ta chỉ sợ cũng chỉ đạt đến loại trình độ này."
"Mà sau khi luyện ra cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, chủ động nhảy vào cái hố to Thiên Đạo này, tiến bộ tu vi của ta cũng trở nên chậm như rùa bò, ngươi ngẫm lại xem, ta thế nhưng là người xuyên việt, bình thường người xuyên việt có thể siêu thoát trong mười năm không phải là chuyện đương nhiên hay sao, vậy mà ta tốn 300 năm cũng không thể làm được..."
"Đây không phải là rất không có đạo lý sao?" Trần Khuynh Địch nghe vậy, vô thức mở miệng hỏi: "Cũng có lẽ là bởi vì ngươi không có hệ thống?"
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
"Nói tóm lại, không có Mệnh Tinh liền mang ý nghĩa là không có trói buộc, rất nhiều thứ thông thường ở đại thế giới Trung Thổ cũng không áp dụng đối với ngươi, đây là chuyện tốt, nhưng ở một phương diện khác cũng là một chuyện xấu, lúc ban đầu ngươi và ta giống nhau, cũng rơi vào quẫn cảnh không có cách nào tiến thêm một bước."
"Đối với đại thế giới Trung Thổ mà nói, những người "xuyên việt" như chúng ta chính là ngoại nhân, mà loại đỉnh phong chân chính như Kích Toái Mệnh Tinh, bản thân của Thiên Đạo sẽ không cho phép chúng ta đạt tới, trừ phi là giống như ta chủ động nhảy vào cái hố to của nó, nếu không thì cái cảnh giới này đối với người xuyên việt mà nói chính là tử cục."
"Không đúng." Trần Khuynh Địch trừng mắt nói: "Theo ta biết, người xuyên việt không nhận ảnh hưởng của cái tử cục này..."
"Là Man Thần cùng với Thuần Dương Đạo Tôn?" Thánh Thượng Đại Càn cười cười: "Làm sao ngươi biết bọn họ cũng không nhảy vào hố to Thiên Đạo giống như ta? Đơn giản chính là cuối cùng bọn họ lại nhảy ra ngoài mà thôi, nếu không làm sao có thể siêu thoát?"
"Ách."
Nói đến đây Thánh Thượng Đại Càn liền vung long bào lên: "Sự tình mà bọn họ làm được chẳng lẽ ta lại không làm được? Không qua bao lâu nữa, người xuyên việt mà ngươi biết không nhận ảnh hưởng của tử cục sẽ biến thành ba người!"
Xem xét cái điệu bộ này của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch làm sao còn không biết nên làm cái gì? Trên mặt của hắn lập tức lộ ra biểu lộ kính nể vạn phần, không ngừng vỗ tay, vỗ đến mức lòng bàn tay đều đỏ.
"Không hổ là bệ hạ!"
"Ha ha ha ha!"
Thánh Thượng Đại Càn cười lớn một tiếng, thỏa mãn nhìn Trần Khuynh Địch một cái.
Rốt cuộc vẫn là đồng hương của mình.

Vẫn là rất có hiểu biết a!
"Nói tóm lại, cái trạng thái này bây giờ của ngươi kỳ thật là rất phiền toái, bất quá ở chỗ ta có hai cái tuyển hạng, giúp ta ổn định Đại Càn đồng thời cũng là giúp ngươi."
"Ồ?"
"Thứ nhất, ở trong khoảng thời gian này ta cần bế quan trọng chỉnh trạng thái, lấy tư thái tốt nhất nghênh đón Trung Nguyên Tổ Long ngủ say, đến lúc đó quốc vận Đại Càn cùng với thế cục Trung Nguyên sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với ta, ngươi giúp ta ổn định thế cục Đại Càn cùng với Trung Nguyên, ta có thể mở ra quốc vận Đại Càn cho ngươi."
"Đại Càn ở phía dưới sự kinh doanh nhiều năm của ta, quốc vận hùng hồn, có thể khiến cho ngươi bắt chước ta giống như năm đó, mượn nhờ quốc vận giả tạo ra một khỏa Mệnh Tinh, mà lấy thực lực của ngươi, muốn phá toái Mệnh Tinh là dễ như trở bàn tay, cứ như vậy ngươi liền có thể một bước lên trời, trực tiếp trở thành chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh."
Nói đến đây Thánh Thượng Đại Càn dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục mở miệng: "Thứ hai, chính là đi trên con đường mà Thuần Dương Đạo Tôn an bài cho ngươi, ở trong khoảng thời gian này ta sẽ một mực giúp ngươi thôi diễn nguyên nhân cường hãn của cỗ thân thể mà Thuần Dương Đạo Tôn tạo ra cho ngươi, còn có tính toán của hắn, ta hiện tại đã có thể xác định cơ bản, hắn là muốn khai sáng ra một con đường không giống như chứng đạo nguyên thần."
"Kích Toái Mệnh Tinh bình thường, chính là ký thác nguyên thần vào hư không, hóa thân thành Mệnh Vận Tinh Vân, mặc dù bị Thiên Đạo quản chế, nhưng lại có sinh mệnh lực cùng với tính bất tử tương đối mạnh, nhưng con đường mà Thuần Dương Đạo Tôn an bài cho ngươi, thì có thể khiến cho ngươi trực tiếp vượt qua cái cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh này, chứng đạo Chí Tôn nhân gian!"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên.
Vượt qua Kích Toái Mệnh Tinh trực tiếp chứng đạo Chí Tôn nhân gian?
"Làm thế nào?''
"Rất đơn giản." Thánh Thượng Đại Càn xoa cằm một cái, bày ra biểu lộ trí kế vô song: "Chứng đạo nguyên thần mặc dù bị trói buộc, là bởi vì Thiên Đạo có Mệnh Tinh để xem như thủ đoạn trói buộc, nhưng Thiên Đạo cũng không có thủ đoạn trói buộc chứng đạo nhục thân, đây chính là cơ hội của ngươi."
"Bây giờ ngươi đã rèn luyện huyết nhục cùng với xương cốt, tiếp theo hẳn là ngũ tạng lục phủ, nếu như Huyết Nhục, Cốt Cách, Nội Tạng, tam vị nhất thể, đạt tới cảnh giới cân đối, bản chất sinh mệnh của ngươi sẽ phát sinh biến hóa, mà dựa theo suy đoán của ta, đến lúc đó ngươi hẳn là còn có thể tiếp tục rèn luyện."

Chương 973: Cứ giao cho ta

"Huyết Nhục, Cốt Cách, Nội Tạng, mỗi khi hoàn thành một lần thuế biến, thực lực của ngươi đều sẽ có một lần tăng lên, chỉ cần số lần rèn luyện cùng với số lần thuế biến đủ nhiều, không cần Kích Toái Mệnh Tinh, lại không có sự trói buộc của Thiên Đạo, ngươi tuyệt đối sẽ có thể đạt tới cảnh giới Chí Tôn nhân gian, điểm ấy ta chính là tin tưởng không nghi ngờ."
"Ngươi giúp ta ổn định Đại Càn, ta dùng tài nguyên của Đại Càn để giúp ngươi thuế biến."
"Thế nào?"
‘’! !!"
Cặp mắt của Trần Khuynh Địch sáng như bóng đèn.
Cái biện pháp này nghe vào rất có khả năng a!
Nếu như ta có thể một hơi trở thành Chí Tôn nhân gian, chờ sau khi nghĩa phụ tiện nghi trở về chẳng phải có thể khoác lác ở trước mặt của hắn?
Người mạnh nhất Thuần Dương Cung chẳng phải sẽ là ta?
"Vậy thì chọn biện pháp thứ hai!"
"Chờ một chút!" Thánh Thượng Đại Càn vội vàng phất tay, nói: "Phải nói trước, sự thôi diễn của ta còn chưa đủ hoàn thiện, mặc dù ta cho rằng chỉ cần số lần thuế biến đủ nhiều là nhất định có thể trở thành Chí Tôn nhân gian, sau mỗi lần thuế biến tuổi thọ cũng sẽ tăng lên trên diện rộng, nhưng ta lại không rõ ràng số lần thuế biến cụ thể."
"Cấp độ sinh mệnh mặc dù có thể thuế biến, nhưng nếu như không đạt tới điểm tới hạn mà nói, thực lực của ngươi sau mỗi lần thuế biến cũng sẽ không được tăng cường nhiều như trong sự tưởng tượng của ngươi, tối thiểu thì dựa theo tính toán của ta, vào trước khi hoàn thành lần thuế biến cuối cùng, ngươi tám, chín phần mười là vẫn không thể đánh lại Kích Toái Mệnh Tinh.‘’
"Dù sao thì Kích Toái Mệnh Tinh mặc dù nhận sự trói buộc của Thiên Đạo, nhưng từ một góc độ khác mà nói, bọn họ cũng có Thiên Đạo làm hậu trường, thực lực là không cần phải nói.‘’
Trần Khuynh Địch chậc chậc lưỡi: "Nói một cách khác, con đường thứ nhất là nhanh chóng tăng trưởng thực lực, con đường thứ hai thì là hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*)."
Vẫn phải chọn con đường thứ hai a.
Trần Khuynh Địch thở dài, người nha, không có mộng tưởng thì khác gì với kẻ lười biếng?
Bất quá.
"Ngươi thật là tốt với ta!" Trần Khuynh Địch cảm động nhìn Thánh Thượng Đại Càn, nói ra.

Nói thật, ở trong khoảng thời gian này, sau khi Ninh Thiên Cơ mất tích cơ hồ đều là Thánh Thượng Đại Càn tiến hành bảo bọc hắn, bằng không hắn thật đúng là không nhất định có thể bình an cho tới bây giờ, mặc dù mọi người đều là người xuyên việt, nhưng loại chiếu cố tận tâm tận lực này, thật ra là rất khó có được, Trần Khuynh Địch cũng rất cảm động.
"Huynh đệ tốt! Ôm một cái!"
"Xéo đi!"
Thánh Thượng Đại Càn lộ ra vẻ mặt buồn nôn mà đạp bay Trần Khuynh Địch đang sán đến, nói: "Ta thế nhưng là Hoàng Đế có Hoàng Hậu!"
"Khụ khụ." Bò dậy từ dưới đất, Trần Khuynh Địch đột nhiên linh cơ khẽ động.
"Chờ một chút."
"Chiếu theo lời ngươi nói, chẳng lẽ tiếp theo ngươi dự định để cho ta giúp ngươi giám quốc? Trở thành đại thần phụ chính?"
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn dùng biểu lộ xem thường nhìn hắn: "Huynh đệ, ngươi hãy dùng lương tâm hỏi một chút, bằng vào công phu mèo quào của ngươi còn có thể giám quốc? Coi như là thông minh như ta, dùng hơn ba trăm năm cũng không thể học tốt, chớ đừng nói chi là ngươi, vật chính trị này ngươi sẽ không chơi nổi."
Trần Khuynh Địch: "..."
Dừng lại một chút, Trần Khuynh Địch còn giống như có một chút không phục: "Ngươi cũng đừng quên, ta được người giang hồ gọi là Trần Khuynh Địch trí kế vô song, chỉ là một chút chuyện nhỏ này, ta có thể học được một cách tùy tiện..."
"Ngươi là Trần Khuynh Địch Sát Nhân Cuồng Ma thì có?"
"Ách!"
Ngươi như vậy chúng ta sẽ không thể làm huynh đệ tốt!
Thánh Thượng Đại Càn cười cười, chợt nói ra một cách thành khẩn: "Hơn nữa ta thế nhưng là nam nhân có con trai, nếu như ta bế quan, vậy người giám quốc sẽ nhất định là Thái Tử."
"Vậy cần ta để làm gì?"
"Lão đệ."
"Ngươi hãy để tay lên ngực mà tự hỏi chỗ hữu dụng của mình đi?"
Ở dưới sự nhắc nhở của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch bắt đầu trầm tư, tưởng tượng đến lúc trước, hắn vừa mới đi ra đời, huyết chiến một trận ở Thành Thanh Đế, sau đó lại là huyết chiến một trận ở Tiêu Thành, tiếp đó lại là huyết chiến một trận cùng với Tam Anh Hội, lại đi một chuyến đến Tây Cương Đạo huyết chiến, liên liên tục tục còn có Thái Hoa Sơn, Đông Hải, Nam Cương..."
Trần Khuynh Địch bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay một cái, nói: "Ta rất biết đánh nhau!"

"Đúng thế!" Thánh Thượng Đại Càn lập tức phụ họa.
"Ngươi nhìn đi, ngươi đây không phải là rất tự biết mình sao!"
"Lần này trước khi ta bế quan, ta sẽ thuận tiện giúp ngươi kiềm chế chí cường giả của những tông môn khác, chỉ cần Tổ Long Trung Nguyên không triệt để ngủ say, bọn họ liền không dám xuất thủ vào giờ phút quan trọng này, cho nên còn có thể động ở trên giang hồ, cũng chỉ còn lại cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, mà lấy tu vi và thực lực hiện tại của ngươi..."
"Cứ giao cho ta!" Trần Khuynh Địch vỗ ngực một cái, tràn đầy lòng tin nói.
Quả thật, Trần Khuynh Địch không địch nổi chí cường giả, hơn nữa ở trong một đoạn thời gian rất dài nữa cũng không địch nổi, nhưng ở trong Hỏa Luyện Kim Đan, thực lực của Trần Khuynh Địch đã là đỉnh phong, dù là chưa rèn luyện hộp sọ, còn chưa hoàn mỹ, nhưng chỉ còn kém một chút xíu, người có thể đánh thắng được hắn là rất ít.
"Nói một cách đơn giản, chính là làm tay đấm cho ngươi đúng không?"
Thánh Thượng Đại Càn gật đầu một cái, chợt dừng một chút, xoay chuyển lời nói: "Mặc khác, ngươi cũng giúp ta quan sát Kinh Thành một chút, nhất là...ừm, nhất là lão nhị."
"Lão nhị?"
"Chính là Nhị hoàng tử."
"Ồ!" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, qua chốc lát mới phản ứng được, Thánh Thượng Đại Càn sống quá lâu, cũng không phải là loại người mở hậu cung kia, cho nên nói thật, hoàng thất Đại Càn là có một chút tàn lụi, người thừa kế chính thống cũng chỉ có hai vị, Thái Tử cùng với Nhị hoàng tử, mà Thái Tử không thể nghi ngờ là người được coi trọng nhất.
Kể từ đó Nhị hoàng tử trái lại là có vẻ hơi không có tiếng tăm gì.
Nhưng Thánh Thượng Đại Càn nói như vậy...
Ta chỉ cần suy đoán một chút liền biết Nhị hoàng tử khẳng định có âm mưu!
Dường như là nhìn ra ý nghĩ trong nội tâm của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn vô lực khoát tay áo, nói: "Ngươi cũng đừng nghĩ quá nhiều, chuyện này còn chưa có chứng cứ..."
"! !!"
Lời này vừa ra, Trần Khuynh Địch liền biết đây là chuyện chắc chắn.
Còn chưa có chứng cứ, nói rõ là đã có hoài nghi!
Chờ một chút...
"Nếu ta nhớ không lầm, Thái Tử dường như là do ngươi và vị Hoàng Quý Phi Tần gia kia sinh ra, ngươi và Hoàng Hậu giống như là không có dòng dõi? Vậy thì Nhị hoàng tử là do ai sinh ra?
Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy tặc lưỡi nói: "Tò mò cũng không phải một cái thói quen tốt."

Trần Khuynh Địch nhướn lông mày lên.
Cái giọng nói và biểu tình này, ở phía sau khẳng định có cố sự!
Bất quá khi nhìn thấy biểu lộ của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch liền biết là hắn không muốn nói nhiều về cái chủ đề này, thế là hắn nói sang chuyện khác: "Cứ yên tâm giao cho ta đi, vấn đề lần này cũng không lớn, miễn là ngươi có thể giúp ta trấn trụ những chí cường giả kia, ta cam đoan là vị Nhị hoàng tử kia sẽ không lật nổi sóng gió gì, không thành vấn đề."

Chương 974: Đàm Không bất an

Thánh Thượng Đại Càn vội vàng mở miệng nói: "Phải dùng thủ đoạn hòa bình, nhớ chưa?"
Trần Khuynh Địch thề son sắt: "Ham muốn nhất của Trần Khuynh Địch ta chính là hòa bình!"
Thánh Thượng Đại Càn: (: _)
"Này! Cái biểu lộ tràn đầy hoài nghi của ngươi là có ý gì! ?
Chẳng lẽ ta nói sai sao?
Đúng lúc này, Trần Khuynh Địch đột nhiên liếc nhìn Long Ngạo Thiên đã hôn mê còn có Vô Vọng Ma Tôn đang nhìn hắn cùng với Thánh Thượng Đại Càn không hiểu ra sao ở bên cạnh, hai mắt chợt sáng lên.
"Đúng rồi!"
"Nếu ngươi đã muốn bế quan, vậy thì hãy thuận tiện giúp ta luôn một chuyện nhé?"
"Ngươi nói nếu như ta mang người của triều đình đi đến Phật Môn, có thể sẽ có vấn đề gì hay không? Chuyện kia, một vị sư muội của ta nhận nhân quả của Đại Lôi Âm Tự Phật Môn, hiện tại tu vi trì trệ không tiến, cả ngày muốn sống muốn chết, mấy ngày trước ta còn đang phát sầu làm như thế nào để dẫn người đi đối phó Phật Môn đây..."
Trần Khuynh Địch nói sự tình có quan hệ đến Trần Tiêm Tiêm cho Thánh Thượng Đại Càn.
Thánh Thượng Đại Càn chợt ngẩn người.
Đối với Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn xem như là chiếu cố đến từng li từng tí, mà có một chuyện rất thú vị, bốn cô gái vây quanh người Trần Khuynh Địch kia hắn cũng biết qua, nhất là Trần Tiêm Tiêm, chính là trọng điểm chú ý của hắn...
Ngươi hỏi vì sao?
Quên rồi sao?
"Vị Tiêm Tiêm sư muội của ngươi, ngoại trừ là đệ tử Thuần Dương Cung, còn là Võ Đồng Sinh cùng với Võ Cử Nhân của hoàng triều Đại Càn a, ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy?"
"Nếu như là Cử Nhân, vậy thì chính là nằm ở bên trong danh sách Đại Càn."
"Huống chi tu vi cũng đã là Võ Đạo Tông Sư, nếu như lập ra công lao, cũng đều có thể đi trấn thủ biên cương, xem như là nhân tài Võ tướng đứng đầu, có cái thân phận này, ngươi mang theo quân đội của triều đình đi đến Phật Môn đòi công đạo cho nàng, quả thực là chuyện đương nhiên thiên kinh địa nghĩa."
"Mà chỉ cần ta phái đại quân ra, chỉ là một cái Phật Môn chẳng lẽ còn có thể chống lại cùng với Đại Càn ta hay sao? Trăm vạn đại quân của

ta mỗi người xúc một khối đất cũng đều có thể san bằng toàn bộ Tu Di Sơn!"
"Còn cần phải do dự cái gì?"
Trần Khuynh Địch ngẩn ngơ, hắn còn tưởng rằng làm như vậy sẽ gây ra thêm rắc rối cho Thánh Thượng Đại Càn, vốn dĩ vào thời điểm nói ra cái yêu cầu này, ở trong lòng còn có một chút ngượng ngùng...
Kết quả lại chính là một chuyện đương nhiên phải làm a!
"Thực sự không có vấn đề? Những quan viên thần tử kia của ngươi sẽ không phản đối chứ?
Thánh Thượng Đại Càn nói: "Nếu như vị sư muội kia của ngươi có thể đột phá Sinh Tử Quan, như vậy thì có hy vọng trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan tương lai, Võ tướng một phương tuyệt đối là không có vấn đề gì, lại là xuất thân từ Cử Nhân, ở phía quan Văn cũng sẽ không phản đối quá mức, có thể xảy ra vấn đề gì?"
"Tốt!" Trần Khuynh Địch dùng thanh âm trầm bổng hét lớn một tiếng.
Như thế nào cũng không nghĩ đến.
Vấn đề khiến cho mình buồn rầu mấy ngày đã có chỗ đột phá!
"Huynh đệ!" Thánh Thượng Đại Càn nhìn Trần Khuynh Địch lộ ra ánh mắt nóng bỏng, toàn thân lập tức đều là nổi da gà, bưng bít lấy lồng ngực lui lại, nói: "Ngươi không được qua đây! Đứng yên không được động đậy!"
...
Cùng lúc đó.
Bởi vì Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch đều đang truyền âm, cho nên hoàn toàn không nghe được nội dung nói chuyện, chỉ có thể nhìn thấy động tác của bọn họ, Vô Vọng Ma Tôn chính là đang rơi vào nghi hoặc thật sâu.
Kỳ quái, vì sao Trần Khuynh Địch cứ dẫn người về phía Thánh Thượng Đại Càn, còn lộ ra ánh mắt quỷ dị như vậy?
Thấy vậy Vô Vọng Ma Tôn cũng đều có một chút chột dạ ở trong lòng.
Chẳng lẽ Trần Khuynh Địch...
"Hít hà!" Vô Vọng Ma Tôn hít vào một ngụm khí lạnh.
Đồng thời hắn còn yên lặng hạ quyết tâm.
Về sau vẫn nên bảo Long Ngạo Thiên cách Trần Khuynh Địch xa một chút thì tốt hơn.

Thân làm Phương Trượng Phật Môn.
Gần đây tâm thần của Đàm Không có một chút không tập trung, cũng chớ xem thường trực giác của chí cường giả, sau khi Kích Toái Mệnh Tinh, ký thác nguyên thần trong hư không, mặc dù chết rồi cũng sẽ dung nhập vào Thiên Đạo, góp một viên gạch cho sự phát triển của đại thế giới Trung Thổ, nhưng nhìn từ một góc độ khác, chí cường

giả kỳ thật cũng bấu lên đùi của Thiên Đạo.
Cho nên trực giác ở cái cảnh giới này.
Kỳ thật so với biết trước tương lai cũng không có gì khác biệt.
Đối với Thiên Đạo mà nói, từng vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh đều là tài nguyên quý báu, cho nên ở bên trong phạm vi có hạn Thiên Đạo đã cấp ra chiếu cố nhiều nhất, loại năng lực chợt có linh cảm này, chính là một loại quà tặng của Thiên Đạo, từng vị chí cường giả đều sẽ tuyệt đối không lựa chọn coi nhẹ nó."
"Ở trong lòng thế mà lại có một chút bất an..."
"Đã xảy ra chuyện gì?"
Đàm Không chắp tay ở trước ngực, mặc niệm một tiếng phật hiệu, bắt đầu nhớ lại những thứ mà hắn đã làm gần đây.
Kỳ thật, mặc dù Đàm Không là Phương Trượng Phật Môn, phật pháp cũng vô cùng cao thâm, nhưng đây cũng không có nghĩa là Đàm Không liền giống như cao tăng Phật Môn đại đức tứ đại giai không trong truyền thuyết như thế, trên thực tế cao tăng Phật Môn có thể làm được tứ đại đức đại giai không, trên cơ bản đều khó có khả năng ngồi lên vị trí Phương Trượng.
Ở Phật Môn, tác dụng chủ yếu của cao tăng đại đức chính là tuyên truyền phật pháp, thỉnh thoảng hành tẩu một lần ở trong giang hồ, mở bục giảng nói một câu phật pháp, sau đó lại trao đổi một chút tình cảm cùng với các lộ nhân sĩ trên giang hồ, dùng một câu sinh động để mô tả điều này, đám người kia là bộ tuyên truyền của Phật Môn...
Mà Đàm Không xem như là người lãnh đạo, tự nhiên là không thể nào tứ đại giai không, thuần khiết không tì vết như vậy.
Không bằng nói, hắn còn có rất nhiều kẻ thù.
Nói lớn chuyện ra, Minh Giáo chính là cừu gia lớn nhất, Đàm Không vụng trộm giao thủ cùng với giáo chủ Minh Giáo cũng không phải một lần, hai lần, chỉ là gần đây mọi người cùng chung chiến tuyến, nhất trí phản Càn, lúc này mới ngưng chiến một đoạn thời gian, nhưng trên bản chất, Phật Môn cùng với Minh Giáo bẩm sinh chính là thủy hỏa bất dung.
Nói nhỏ chuyện đi, tất cả tông phái thế gia trên giang hồ, tối thiểu có sáu thành đều không có hảo cảm gì đối với Phật Môn.
Dù sao thì Phật Môn cũng có tiếng thích xen vào chuyện của người khác, huống hồ còn có một số vấn đề lịch sử còn sót lại, nói thí dụ như tổ tiên đã từng bị Phật Môn cướp bóc...không đúng, là hoá duyên qua, nói tóm lại, Đàm Không chỉ cần động não một cách tùy tiện, liền có thể nghĩ ra hơn mười cái thế lực có khả năng gây bất lợi cho Phật Môn.
Nhưng cuối cùng.
Phật Môn gia đại nghiệp đại, trừ bỏ loại kẻ thù sống còn như Minh Giáo, còn có loại tranh đấu đạo thống như Đạo Môn, các thế lực khác

Phật Môn đều không nhìn ở trong mắt. Trên cơ bản không có ai có thể dao động đến căn cơ của Phật Môn...
Ngoại trừ Đại Càn.

Chương 975: Hiểm ác

Nếu suy nghĩ kỹ một chút.
Thiên Tôn Thái Bình ở phía Đạo Môn cũng không biết đang làm trò gì, gần đây rất khiêm tốn, ở phía Minh Giáo vào hai ngày trước vừa mới bị Thánh Thượng Đại Càn uy hiếp cho một phen, cũng đã mai danh ẩn tích, tìm không thấy bóng người. Bất kể nghĩ như thế nào, bọn họ đều không có khả năng đến gây phiền phức cho Phật Môn.
Nhưng Đại Càn thì lại không giống.
Tổ Long Trung Nguyên liên tiếp bị thương, mà ở phía Minh Giáo còn truyền đến tin tức, Thánh Thượng Đại Càn dường như đã bị giáo chủ Minh Giáo ám toán một lần, Mộ Long Chi Khí nhập thể.
Cục diện Trung Nguyên nguyên bản còn nỗ lực duy trì, bây giờ đã tiếp cận đến trình độ sập bàn, ở bên trên cái cơ sở này, có trời mới biết Đại Càn có thể nổi điên hay không, vì ổn định thế cục một lần nữa, tiến hành một đợt giết gà dọa khỉ, đây cũng không phải là nói đùa, mà là một loại tồn tại rất có khả năng.
Đàm Không trái nghĩ phải nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận: "Nhất định là tên gia hoả Càn Võ kia muốn âm thầm mưu hại ta! Chết tiệt, ở phía sau chuyện này nhất định có âm mưu!"
"Hừm..." Sau khi nghĩ thông suốt tất cả, Đàm Không cảm thấy không thể ngồi chờ chết.
Mình phải làm gì đó.
Mà cùng lúc đó, ở trong hoàng cung tại Thành Thượng Kinh, ở phía dưới tình huống mà tuyệt đại đa số người ngoại giới cũng không biết, ở trong Kim Loan Điện đang tiến hành một trận hội nghị bí mật.
Vào thời điểm Trần Khuynh Địch dựa theo lộ tuyến mà Thánh Thượng Đại Càn đã an bài tốt trước đó đi vào Kim Loan Điện, từng đạo từng đạo khí tức mênh mông giống như ngọn lửa loá mắt liền đập vào mặt, giống như bài sơn đảo hải vậy, nếu như không phải là hắn đã sớm chuẩn bị, chỉ sợ là sẽ bị cỗ khí tức này chấn bay ra ngoài cửa.
"Đại đô đốc Hoàng Thành Tư."
"Cung chủ Vạn Thọ Cung Thuần Dương Cung."
"Hừ!"
Trần Khuynh Địch khép hờ hai mắt, khẽ quét ánh mắt qua, mà ở hai bên Kim Loan Điện, từng đạo từng đạo ánh mắt cũng rơi vào trên người của hắn, mỗi một đạo ánh mắt đều mang theo vị đạo quyền thế nồng đậm, còn có long khí đi theo, cũng không phải là cố tình làm, mà là tất cả thuận theo tự nhiên, là nội tình phát ra từ trong xương.
Đứng đầu bách quan, Tể Tướng Lý Đồng Thần.

Cấm vệ Kiêu Quả, Đại Tướng quân Võ Nguyên Hanh.
Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân, Võ Hầu Nam Thần Võ.
Bất Phá Thiên Quan, Đại Đô Hộ Trương Tắc.
Bốn vị Hỏa Luyện Kim Đan Đại Càn hiển hách nhất đặt ở ngoại giới, ở phía dưới tình huống tất cả mọi người cũng không phát hiện thế mà cùng nhau tụ tập ở trong Kim Loan Điện, ngay cả Đại Đô Hộ Trương Tắc một mực chống cự Bắc Nhung ở Bất Phá Thiên Quan thế mà đều trở về, có thể thấy được tầm quan trọng của lần hội nghị này.
Mà trên thực tế, bốn vị đại lão này ai cũng đều không phải là đèn đã cạn dầu.
Tể Tướng Lý Đồng Thần, đừng nhìn thấy lão gia hỏa này là quan Văn, nhưng trên thực tế lại là đi ra từ Tắc Hạ Học Cung, có lý niệm khác biệt cùng với Tắc Hạ Học Cung, cũng không tôn trọng Nho học mà là tôn sùng pháp chế, lưới pháp luật tuy thưa nhưng mà khó lọt, một thân tu vi dĩ nhiên là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, sâu không thể tả.
Đại Tướng quân Võ Nguyên Hanh, vị này xem như là một thành viên hoàng thất Đại Càn thưa thớt, đáng tiếc lại không phải là dòng chính, mà là chi thứ, có thể sống tới ngày nay có thể thấy được tu vi của hắn tuyệt đối không kém, hơn nữa còn đảm nhiệm tổng binh cấm quân Thiên Tử, một thân tu vi cũng là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm đỉnh cao nhất.
Võ Hầu Nam Thần Võ, so sánh với hai vị trụ quốc chi thần một văn một võ phía trước thì hơi kém hơn một chút, nhưng có thể suất lĩnh Phi Hùng Quân - tinh nhuệ nhất ở trong ba đại cấm quân Thành Thượng Kinh, thực lực và thủ đoạn của Nam Thần Võ là vẫn không thể coi thường, Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm, hợp với sự phụ trợ của Phi Hùng Quân, tuyệt đối không thể kém hơn so với Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm bình thường.
Đại Đô Hộ Trương Tắc Bắc Nhung.
Kinh lịch của vị này thì càng truyền kỳ, có thể nói là người phương bắc tiêu chuẩn, từ nhỏ đã thề muốn xua đuổi quân giặc Bắc Nhung, vĩnh trấn thiên quan, một đường từ tiểu binh chém giết trên chiến trường đến vị trí Đại Đô Hộ, như vậy cũng không chết, có thể biết được thực lực của hắn, tu vi cũng là Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm.
Mà hiện tại, bốn vị đại lão này đang dùng một loại ánh mắt dò xét nhìn Trần Khuynh Địch, ở bên trong ánh mắt tràn đầy sự không tín nhiệm, hiển nhiên là trước đó bọn hắn đã chiếm được tin tức.
Trần Khuynh Địch cảm thấy lúc này mình nhất định phải nói cái gì đó.
Nếu đã đáp ứng Thánh Thượng Đại Càn giúp hắn ổn định thế cục Đại Càn, như vậy dựa vào sức một người khẳng định là không được,

nhất định phải hợp tác chân thành cùng với bốn vị đại lão trước mắt này mới đúng, cho nên lúc này mình cần phải phát huy ra phẩm chất tốt đẹp của bản thân, dùng từ ngữ khéo léo tạo mối quan hệ cùng với bọn hắn.
"Khụ khụ!" Sau khi Trần Khuynh Địch ấp ủ một lát, chợt mở miệng nói: "Thái Thượng trưởng lão nhà ta có vài lời rất hay."
"Vạn sự vạn vật cũng đều có biện pháp giải quyết."
"Mà một cái biện pháp giải quyết vấn đề hữu hiệu nhất ở bên trong."
"Chính là nắm đấm."
Trần Khuynh Địch cảm thấy mình nếu như đã nhận lời mời làm tay chân, vậy dĩ nhiên cần phải xuất ra kỹ thuật thực lực cứng rắn nhất, nếu không thì dựa vào đâu để làm cho người ta tin phục bản thân? Cho nên hắn mới đặc biệt tự tin phất phất tay đối với bốn người ở đây.
"Chúng ta hãy hợp lực với nhau."
Bầu không khí lập tức trở nên hiểm ác.
Không thể không thừa nhận.
Loại kỹ xảo nói chuyện này của Trần Khuynh Địch xác thực là có hiệu quả rất cao.
Người bình thường sẽ không thể ở trong vòng hai câu liền hấp dẫn tất cả cừu hận của mọi người.
Hơn nữa còn là ở dưới tình huống làm người trong cuộc.
Ở dưới cái nhìn của Trần Khuynh Địch, hắn cũng không phải đến quản lý quốc gia đại sự, chỉ là tới làm tay chân, lúc cần thiết mang tiểu đệ ra ngoài làm bảo kê, vì để chứng minh nghiệp vụ và trình độ năng lực của mình, biểu diễn thực lực tự nhiên là một cái quyết định cực kỳ bình thường, đâu có gì là kỳ quái.
Nhưng mà ở dưới cái nhìn của bốn vị đại lão Đại Càn.
M* nó!
Vị Đại đô đốc Hoàng Thành Tư này là muốn lật trời a!
Kỳ thật là ở trong nội bộ Đại Càn, cũng không lạ lẫm đối với người Trần Khuynh Địch này, thậm chí là chỉ cần có một chút địa vị, đều sẽ có tìm hiểu qua đối với Trần Khuynh Địch.
Vì sao?
Bởi vì hắn rất thân cận với Thánh Thượng Đại Càn!
Nhìn đi! Một người tông phái, thế mà có thể làm tới lão đại của tổ chức mật thám Đại Càn, còn gạt bỏ sạch Lục Phiến Môn lúc đầu, không chỉ có danh tiếng nhất thời có một không hai, gần đây còn mở rộng quy mô, chỉ là tên tuổi của ba chữ Hoàng Thành Tư này, cũng đủ khiến cho người nghe tin sợ mất mật và sinh ra lòng kiêng kỵ.

Chương 976: Đại gian thần

Cho nên đối với rất nhiều quan viên Đại Càn mà nói, bọn họ kỳ thật vẫn luôn muốn ôm đùi của Trần Khuynh Địch, chỉ là bình thường Trần Khuynh Địch không quản sự, ngay cả Hoàng Thành Tư cũng đều là do Quỷ Ảnh phụ trách, mà những người có ý định quấy rối và nịnh nọt, đều bị Quỷ Ảnh âm thầm ngăn cản.
Như vậy vấn đề đã đến.
Một người rất được Hoàng Đế tín nhiệm, quan viên ở phía dưới luôn luôn muốn ôm đùi, hết lần này tới lần khác lại nắm giữ ngành tình báo trọng yếu nhất, đối với bốn vị đại lão ở đây mà nói, một vị quan viên dạng này nên gọi là gì?
Gian thần!
Đại gian thần a!
Kết bè kết cánh, âm thầm khống chế quan trường, sắp xếp thân tín của mình vào bên trong Hoàng Thành Tư, hơn nữa còn không biết dùng tiểu thủ đoạn gì để mê hoặc Thánh Thượng, đây rõ ràng chính là gian tế mà giới tông phái tà ác đánh vào nội bộ triều ta, muốn phá hư cục diện ổn định và đoàn kết của triều ta!
Kết quả là…
Tên gian tế vô sỉ này nhìn thấy bốn vị trụ quốc chi thần Đại Càn chúng ta, chẳng những không có bất luận tâm tính hối cải gì, ngược lại còn khẩu xuất cuồng ngôn khiêu khích chúng ta!
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.
Căn cứ vào đủ loại hiểu lầm, Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, Lý Đồng Thần, Võ Nguyên Hanh, Nam Thần Võ, Trương Tắc, bốn vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan liền xuất thủ cùng lúc.
Nhất là Nam Thần Võ, đừng tưởng rằng lúc trước hắn đã từng quen biết cùng với Trần Khuynh Địch, hiện tại sẽ hạ thủ lưu tình, không bằng nói vào thời điểm hợp tác với Trần Khuynh Địch đối phó Tần gia, đến lúc phân chỗ tốt hắn thế nhưng đã bị Trần Khuynh Địch gài bẫy, không bằng nói lúc này ra sức nhất ngược lại là vị Thần Võ hầu này.
Ai không thích đánh chó mù đường chứ?
Ầm ầm! Trong Kim Loan Điện lớn như vậy, khí lãng nổ tung một đạo tiếp lấy một đạo, phảng phất như biển động vậy khuếch tán ra về bốn phương tám hướng, bốn vị đại lão Đại Càn không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là ứng phó toàn lực, đây cũng chính là ở trong Kim Loan Điện, đặt ở bên ngoài thì đã sớm dẫn phát náo động quy mô lớn.
Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc có khoảng cách gần Trần Khuynh Địch nhất, công kích của hắn cũng là đến trước nhất, xem như là một

binh sĩ ở phía trên chiến trường một đường giết đến Đại Đô Hộ, võ công của hắn không có chiêu thức gì, chỉ là lực lượng đơn giản nhất, giơ chiến kích trong tay qua cao khỏi đầu, sau đó đập thẳng về phía Trần Khuynh Địch.
Nhưng chính là một đập đơn giản này, lại là trí giả ngu dốt, vô tận huyết sát chi khí cơ hồ hợp thành một dòng sông máu dậy sóng, muốn triệt để mai táng Trần Khuynh Địch. Nếu như là một số võ giả có tâm chí không vững, chỉ là nhìn thấy dòng sông máu đỏ ngòm này, chỉ sợ là sẽ bị sát khí nhập thể, phát điên tại chỗ.
Mà theo sát ở phía sau thì là Thần Võ hầu Nam Thần Võ, lúc trước Trần Khuynh Địch cũng đã gặp tên gia hoả này, nói một cách không khách khí, người này kỳ thật khá là không biết xấu hổ, tối thiểu là hiện tại hắn cũng rất vô sỉ, tiến hành thôi động lệnh bài Phi Hùng Quân, điều động toàn bộ lực lượng của Phi Hùng Quân gia trì lên trên người của mình.
Đấm ra một quyền, dị tượng Phi Hùng hiện ra, nghiễm nhiên là không có một chút ý tứ nương tay nào.
Cuối cùng mới là Lý Đồng Thần cùng với Võ Nguyên Hanh, hai vị một văn một võ này, có quan chức nổi tiếng nhất ở Đại Càn, cũng có tu vi cao nhất, nhưng cũng không có mạnh ai người đó xuất thủ, mà là liếc nhìn nhau, sau đó ôm suy nghĩ "thừa cơ diệt trừ gian thần", trực tiếp liên thủ đánh ra một kích.
"Lưới luật pháp tuy thưa nhưng mà khó lọt."
Lý Đồng Thần chắp tay ở sau lưng, miệng tụng chân ngôn, trong nháy mắt, một cỗ lực lượng Thiên Địa vô hình liền bao phủ xuống, vậy mà thực sự giống như là một tấm lưới, bao phủ hoàn toàn Trần Khuynh Địch, mang theo độ dính mạnh mẽ và trọng lượng như núi, khiến cho không có người nào có thể tránh thoát ra ngoài.
"Giết!"
Võ Nguyên Hanh thân làm Tổng nguyên soái cấm vệ Kiêu Quả, hắn cũng không nói nhiều, vừa dứt lời, chiêu thức đã vọt tới trước mặt của Trần Khuynh Địch, bất đồng cùng với ba vị khác chính là, Võ Nguyên Hanh xuất thân từ chi thứ hoàng thất, lấy được sự coi trọng của Thánh Thượng Đại Càn, võ công tu luyện cũng là tuyệt học của hoàng thất Đại Càn.
Bởi vậy cương khí rèn luyện được dĩ nhiên là vàng óng như lưu ly, bàn tay nắm lại, một đầu Thần Long vàng óng liền bị hắn cầm ra từ bên trong hư không sau đó hóa thành một thanh trường thương hoàng kim, đâm ra một thương, mang theo đại thế đường hoàng chính đại, muốn đánh chết Trần Khuynh Địch tại chỗ.
Không thể nghi ngờ.
Ở trong bốn người này không có một ai lưu thủ.
Mà Trần Khuynh Địch vốn đang tràn đầy lòng tin thì gần như nhảy dựng lên.

"Con m* nó!"
Kịch bản không phải là như thế!
Ý nghĩ của Trần Khuynh Địch kỳ thật rất đơn giản, mình dù sao cũng là tay đấm được tuyển đến, thể hiện ra năng lực và nghiệp vụ một lần là chuyện đương nhiên, tất cả mọi người đều là lần đầu tiên gặp mặt, khẳng định phần lớn là đều sẽ lấy thăm dò làm chủ, sau đó hắn sẽ hóa giải sự thăm dò của bốn người một cách nhẹ nhõm, tiếp đó lại đến một đợt thổi phồng lẫn nhau.
Há không phải tốt thay?
Có trời mới biết bốn người này vì sao lại ra tay toàn lực giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha vậy?
Quả thật, Trần Khuynh Địch rất mạnh, nhưng có mạnh hơn nữa thì cũng có cực hạn, bốn vị đại lão Đại Càn này chẳng lẽ sẽ yếu? Nói một cách không khách khí, nếu như không có nhân tố ngoại giới quấy nhiễu mà nói, bốn vị này liên thủ với nhau, hoàn toàn có thể đối phó với bất kỳ một cái thánh địa võ đạo nào ngoại trừ ba mạch Đạo, Phật, Ma một cách nhẹ nhõm.
Mặc dù là không có khả năng huỷ diệt những thánh địa võ đạo đó, nhưng muốn khiến cho những thánh địa võ đạo đó không dám động đậy tuyệt đối là dư xài.
Trừ phi là Kích Toái Mệnh Tinh.
Bằng không thì làm thế nào để chống đỡ sự liên thủ của bốn người bọn họ?
Mấu chốt nhất là.
Tên Thánh Thượng Đại Càn kia rõ ràng đã nói đây là một lần hội nghị hài hòa, bình thường, không có bất kỳ nhân tố bạo lực nào, hoàn toàn chính là giới thiệu bản thân hắn cho những người khác một chút...
Ta thèm tin vào lời ma quỷ của ngươi!
Lão già chết tiệt nhà ngươi rất hư!
"Hây a!"
Mặc dù ở trong lòng cảm thấy bị lừa phỉnh, nhưng Trần Khuynh Địch dù sao cũng là kẻ thân kinh bách chiến, toàn bộ nguyên khí toàn thân chuyển hóa thành cương khí trong nháy mắt, sau đó hóa thành ba đạo vầng sáng màu vàng óng khuếch tán ra ở phía sau hắn, ba vầng sáng hợp thể, cấp tốc giao thoa, sau đó càng thêm nhanh chóng mà nổ bể ra.
Thế giới ánh sáng vàng óng cấp tốc bao trùm toàn bộ Kim Loan Điện, Lý Đồng Thần, Võ Nguyên Hanh, Nam Thần Võ, Trương Tắc, công kích của bốn vị đại lão vốn nên chớp mắt liền tới, nhưng sau khi bị thế giới ánh sáng bao phủ, đừng nói là công kích, ngay cả bản thân bọn họ cũng bắt đầu xuất hiện sự đình trệ.

Chương 977: Ái khanh

Trong lúc mơ hồ, chỉ có thể nghe được một tiếng gầm thét vô cùng có lực, trầm bổng du dương, tràn ngập cảm giác nhịp nhàng quanh quẩn ở bên trong thế giới ánh sáng.
"Thời gian!"
"Đình chỉ! !! !‘’
Nhìn chung, bằng vào tất cả những thủ đoạn của Trần Khuynh Địch, muốn đối kháng chính diện với một kích liên thủ của bốn vị đại lão Đại Càn là tuyệt đối không khả năng.
Cho dù có nhục thân có thể xưng là kim cương bất hoại, bị loại công kích này đánh trúng mà nói cũng không thể nghi ngờ sẽ nhận phải trọng thương, sức chiến đấu do bốn vị đại lão này liên thủ thậm chí là đều có thể đánh tới đánh lui cùng với phân thân giáo chủ Minh Giáo trước đó, lấy cứng chọi cứng cũng không phải là một một cái lựa chọn tốt. Nhưng mà…
Tạm thời không đề cập tới chuyện đó.
Thuần Dương Đạo Tôn thực sự rất cường hãn.
Môn Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công mà hắn khai sáng này nhất định chính là cực phẩm trong cực phẩm, vô địch ở bên trong vô địch, cho đến nay Trần Khuynh Địch còn chưa thấy qua một chiêu thức nào có thể hoàn toàn vượt qua môn võ công này, chỉ là một chiêu "đình chỉ thời gian" cũng đủ để miểu sát cơ hồ tất cả tuyệt học võ công.
Thế giới ánh sáng vàng óng phong tỏa tất cả, tất cả công kích đều ngừng trệ, biểu lộ ở trên mặt của bốn vị đại lão đều sinh động như thật, nhưng lại mảy may không thể động đậy, ở bên trong thế giới đứng im chỉ có một mình Trần Khuynh Địch là có thể hành động, ở dưới cái tình cảnh này, hắn không có một chút do dự nào mà làm ra một động tác.
Dùng sức nhảy về phía sau.
Sau đó đóng lại cửa chính Kim Loan Điện.
"Thời gian khôi phục lại!"
Bốp! Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng vỗ tay phát ra tiếng, thế giới ánh sáng giải tán trong nháy mắt, sau đó Trần Khuynh Địch liền cảm ứng được rõ ràng cửa chính Kim Loan Điện mà hắn dựa vào bắt đầu rung động dữ dội, quả thực giống như là có 100 quả lựu đạn nổ tung ở phía bên kia cửa vậy, nhưng rất đáng tiếc, Trần Khuynh Địch ở đằng sau cửa lại không có một chút tổn hao nào.
Ý nghĩ của Trần Khuynh Địch rất đơn giản.
Mạnh mẽ chống đỡ là không thể gánh nổi, cho nên chỉ có thể dùng đồ vật có thể ngạnh kháng, mà ở bên trong hoàn cảnh chung quanh,

thứ duy nhất có thể kháng trụ đòn liên thủ của bốn vị đại lão, chỉ sợ cũng chỉ có cửa chính Kim Loan Điện, bởi vì thứ này biểu tượng cho mặt mũi của Thánh Thượng Đại Càn, có sự bảo vệ của Thánh Thượng Đại Càn, làm sao cũng không thể xảy ra vấn đề.
Về phần tại sao không thừa dịp thời điểm thời gian ngừng lại đánh bại bốn vị đại lão...
Chỉ là thời gian khiến cho bốn vị đại lão đình trệ đã tiêu hao cơ hồ tất cả cương khí của Trần Khuynh Địch, đừng nhìn động tác mới vừa rồi của hắn rất tiêu sái, nhưng trên thực tế đã là cực hạn mà hắn có thể làm được lúc ấy, căn bản là không còn dư lực để gây ra phiền toái cho bốn vị đại lão, nếu như chỉ có một người mà nói thì còn có thể thử một lần.
Cửa chính Kim Loan Điện chấn động kéo dài trong trọn vẹn một phút đồng hồ mới ngừng lại.
Lại qua thêm mười mấy giây.
Thanh âm của Tể Tướng Lý Đồng Thần mới ung dung truyền đến:
"Trần cung chủ."
"Ngươi hãy vào đi."
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, nói: "Ta cự tuyệt! Có trời mới biết vừa mới mở cửa ra bốn tên điên các ngươi sẽ lại làm gì với ta, ta đã lập qua đại công vì triều đình, ta đã chảy máu qua vì Thánh Thượng, kết quả các ngươi lại đối đãi với ta như vậy! ? Ta không đảm nhận việc này nữa, cuộc sống này xem như không có cách nào trôi qua..."
"Vào đi!
Nghe ra được thanh âm lúc này là của Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch lập tức nhanh chóng mở cửa chính Kim Loan Điện ra, nhìn thấy hắn, khóe mắt của bốn vị đại lão đã bị cưỡng chế thu tay lại lập tức co lại, đây hiển nhiên chính là một cái hình tượng chó săn tiêu chuẩn a...
"Được rồi, được rồi."
Nhìn biểu lộ "huynh đệ của ta đã đến", không lo ngại gì của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn có một chút nhức đầu vuốt vuốt trán.
Nói thật, ý nghĩ ban đầu của hắn kỳ thật là giống với Trần Khuynh Địch, sau này Trần Khuynh Địch cũng sẽ giúp một tay, nói thế nào cũng phải để cho hắn gặp mặt cùng với mấy vị trọng thần của mình, mọi người nhận thức nhau một chút, dựa theo ý nghĩ của Thánh Thượng Đại Càn, lần gặp mặt này vốn phải là hài hòa, thân thiện và an toàn.
Kết quả thế mà lại biến thành dạng này.
Ở trong cái thời đại này không dễ làm ông chủ a!
"Sau ít ngày nữa trẫm muốn bế quan, trong lúc này, Trần Khuynh Địch chính là viện thủ mà trẫm dốc hết sức mới mời chào đến được,

Thuần Dương Cung cũng sẽ đứng ở phía sau triều đình, hắn là Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, phụ trách kiểm soát và xử lý đối với tông phái thế gia, ở cái phương diện này các ngươi phải hiệp trợ hắn thật tốt."
"! !!"
Thánh Thượng Đại Càn vừa dứt lời, bốn vị đại lão chính là chấn động toàn thân.
Bản ý của Thánh Thượng Đại Càn kỳ thật là không có gì, nói đúng ra là sau này Trần Khuynh Địch sẽ phụ trách đối phó với tông phái thế gia, sau đó bốn người các ngươi nhớ kỹ giúp đỡ một lần là được.
Nhưng rơi vào trong mắt của bốn vị đại lão.
Thánh Thượng sắp bế quan, vào trước khi bế quan thế mà ủy thác cho Trần Khuynh Địch phụ trách loại đại sự đối phó với thế gia tông phái này...
Đây là cái gì?
Là gian thần lộng quyền a!
Tể Tướng Lý Đồng Thần là người đầu tiên tiến lên, đầu tiên là liếc nhìn Trần Khuynh Địch, sau đó cũng không có nói thẳng, mà là dùng nguyên thần truyền âm nói: "Thánh Thượng, Trần Khuynh Địch tuy là Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, nhưng lại xuất thân từ Thuần Dương Cung, chính là một trong mười đại thánh địa võ đạo đương thời, thân phận và bối cảnh chung quy vẫn là vấn đề."
"Nếu như hắn mưu đồ trong bóng tối, mở đường cho tông phái thế gia..."
"Chỉ sợ sẽ thành họa lớn!"
"Ái khanh không cần lo lắng."
Thánh Thượng Đại Càn cười cười, lời nói của Lý Đồng Thần là rất có đạo lý, bình thường mà nói, loại tổ chức đặc vụ tình báo giống như Hoàng Thành Tư và Lục Phiến Môn, điều coi trọng nhất đầu tiên chính là gia thế thanh bạch, lai lịch rõ ràng, loại người có bối cảnh tông phái giống như Trần Khuynh Địch vốn là sẽ không có khả năng tiếp nhận nhất.
"Liên quan tới điểm này, chúng ta cứ hỏi Trần ái khanh một chút là được."
Trần Khuynh Địch khẽ co khoé mắt lại.
Trần ái khanh.
Trần Khuynh Địch cảm thấy da gà của mình nổi hết lên.
Không có phát giác ra được biểu tình cổ quái của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn tiếp tục nói: "Trần ái khanh, bốn vị ái khanh ở đây đều có phê bình kín đáo đối với sự tình ngươi phụ trách tông phái và thế gia, mà ngươi thân làm người trong tông phái, muốn đảm nhiệm cái chức vị này, tự nhiên là cần phải xuất ra thành tích tương ứng…‘’
"Hiểu rồi, hiểu rồi." Trần Khuynh Địch lập tức gật đầu một cái, nói: "Là muốn ta nhập bọn đúng không?"

Thánh Thượng Đại Càn: "…"
Có thể nho nhã một chút hay không?
Lời này vừa nói ra liền khiến cho triều đình chúng ta giống như là ổ thổ phỉ vậy.
Không sai biệt lắm chính là ý này.

Chương 978: Ví dụ quen tai

"Không thành vấn đề!" Trần Khuynh Địch vỗ bàn, dựa theo kế hoạch thương lượng xong cùng với Thánh Thượng Đại Càn trước đó, hưng phấn mà nói ra: "Mặc dù các vị có phê bình kín đáo đối với ta, nhưng để chứng minh sự trung thành của ta đối với triều đình, ta quyết định sau khi nhậm chức sẽ lập tức dẫn người Thuần Dương Cung, lấy danh nghĩa của triều đình phát động tiến công đối với Phật Môn!"
Đừng nói là Lý Đồng Thần, ngay cả ba vị đại lão khác đều là ngẩn người, dùng vẻ mặt hồ nghi mà nhìn Trần Khuynh Địch.
Thân làm Thuần Dương Cung một trong mười đại thánh địa võ đạo, công nhiên phát động tiến công đối với Phật Môn, hơn nữa còn là lấy danh nghĩa của triều đình, đây cơ hồ chính là cự tuyệt giới tông phái a.
Ác như vậy sao?
Thánh Thượng Đại Càn nói ra rất đúng lúc: "Ái khanh thực sự nghĩ như vậy?"
"Đương nhiên!" Trần Khuynh Địch vỗ bộ ngực, thề son thề sắt nói ra: "Hơn nữa vì công khai sự công chính công bằng, ta đề nghị, bốn vị đại nhân ở đây đều có thể trà trộn vào bên trong Thuần Dương Cung chúng ta, giám sát Thuần Dương Cung chúng ta tiến công Phật Môn, xem thử lời trung thành ở trong ngực của Trần Khuynh Địch ta rốt cuộc có phải là thật hay không!
Nói đến lúc hưng phấn, Trần Khuynh Địch còn khoa tay múa chân, há miệng phun ra một câu:
"Nhất phong triêu tấu cửu trùng thiên, Tịch khứ Phật Môn lộ bát thiên!"
"Bản vị thánh triều trừ tệ sự, cảm tương suy hủ tích tàn niên!"
Bốn vị đại lão: "! !!"
Nghe một chút bài thơ tràn đầy chân thành này đi!
Con m* nó.
Chẳng lẽ đây thật sự là đại đại trung thần! ?
Bài thơ này Khuynh Định chế từ bài "Tả thiên chí Lam Quan thị điệt tôn Tương" của Hàn Dũ.
Dịch nghĩa:
Ban sáng vừa mới dâng lên nhà vua một tờ tấu chương
Buổi chiều liền phải đi Phật Môn xa tám ngàn dặm
Lòng chỉ muốn vì thánh triều trừ đi những sự tệ hại
Dám đâu tiếc nuối tấm thân nhiều bệnh tật vào lúc cuối đời này
---
Đây là một đêm tối và gió lớn.
Tể Tướng Lý Đồng Thần, Đại Tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên

Hanh, Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân Nam Thần Võ, còn có Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc, bí mật tụ tập ở nơi này.
Mà trước đây không lâu bọn họ vừa mới rời đi từ Kim Loan Điện.
Thân làm bốn vị trọng thần Đại Càn, bốn vị đại lão này kỳ thật bình thường đều không có liên hệ riêng tư gì ngoài công vụ, dù sao thì thân phận và địa vị của bọn họ cũng rất đặc thù, nếu như có quan hệ cá nhân quá tốt, sẽ dễ dàng dẫn phát rất nhiều vấn đề phiền toái, bị không ít người xem là kết bè kết cánh.
Đương nhiên, Thánh Thượng Đại Càn cũng sẽ không để ý đến loại chuyện nhỏ này.
Nhưng có lúc, ở phía trên không thèm để ý, người ở phía dưới lại vô cùng để ý, mà hành vi lanh chanh của những người này, không thể nghi ngờ là sẽ dẫn phát phiền toái không nhỏ, nhiều khi một số đại sự khiến cho thế giới chấn kinh, cũng không phải là do đại nhân vật gây nên, nguyên nhân ngược lại có khả năng chỉ là do một tiểu nhân vật.
Bởi vậy vì để tránh hiềm nghi, bốn người bình thường đều sẽ không chạm mặt.
Nhưng mà bây giờ lại không giống.
Thế cục là rất nghiêm trọng.
Xem như là người đề xuất lần tụ hội này, Tể Tướng Lý Đồng Thần lộ ra thần sắc nghiêm túc, đặt một phần hồ sơ thật dầy ở trên mặt bàn, gằn từng chữ nói ra: "Đây là tin tức có liên quan đến Thuần Dương Cung trong những năm gần đây, còn có tình báo của Lục Phiến Môn, có quan hệ đến kinh lịch cùng với biến hóa của vị Cung chủ Vạn Thọ Cung kia.‘’
"Ta sẽ kết luận thẳng."
"Người này có vấn đề!" Lý Đồng Thần nói một cách chắc chắn, thần sắc trở nên nghiêm túc chưa từng có, cả người đều tràn đầy không khí trang nghiêm: "Người Trần Khuynh Địch này, chính là nghĩa tử của Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, mặc dù được coi như là một thiên tài, nhưng vào thẳng đến mấy năm trước kia, cũng không có triển lộ ra thiên phú cùng với thực lực quá kinh người."
"Nhưng vào mấy năm trước."
"Hắn lại một bước lên trời, hoành không xuất thế, dùng thanh thế làm cho tất cả mọi người đều rung động xuất hiện ở bên trong giang hồ, danh tiếng nhất thời có một không hai, ở trong mấy năm ngắn ngủi, liền từ một võ giả cảnh giới Tiên Thiên, trở thành cao thủ Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất bây giờ, thực lực và tu vi của hắn, tin rằng các vị ở đây cũng đã nhìn ra được."
Võ Nguyên Hanh, Nam Thần Võ, Trương Tắc nghe vậy đều trở nên trầm mặc.
Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất.
Cái cảnh giới này kỳ thật cũng không được phân chia ra một cách rõ

ràng, mà chỉ là một loại xưng hào đơn thuần, dùng để hình dung loại cường giả đạt đến chiến lực Hỏa Luyện Kim Đan cực hạn kia.
Mà nếu như miêu tả thực lực cụ thể của Trần Khuynh Địch.
Đại khái chính là: võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm nắm giữ Đạo Binh thượng phẩm.
Đạo Binh thượng phẩm là thứ tốt, võ giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm cầm nó liền có thể cứng đối cứng cùng với võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, thậm chí là còn có thể hơi chiếm thế thượng phong, mà nếu như võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cầm nó, tiến hành phát huy thực lực của nó, ở trong Hỏa Luyện Kim Đan cơ hồ có thể nói là không tìm thấy đối thủ.
Nhưng loại cường giả tầng thứ này là rất ít.
Thật muốn tính toán thì cơ hồ không sai biệt lắm với chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh.
Bày ở ngoài sáng cũng chỉ có tổng cộng năm người.
A Sử Na Lam Bắc Nhung xem như là một người, một thân tu vi của hắn danh xưng là Hỏa Luyện Kim Đan mạnh nhất, Trương Tắc cũng chỉ có thể dựa vào Bất Phá Thiên Quan mới có thể chống lại.
Mà võ giả Hỏa Luyện Kim Đan mạnh nhất Đại Càn mà nói, dĩ nhiên chính là Đại Tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh, dựa vào tuyệt học hoàng thất Đại Càn, Võ Nguyên Hanh vốn chính là nhân tài kiệt xuất ở bên trong Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, mà sự gia trì của cấm vệ Kiêu Quả cũng đã đầy đủ triệt tiêu một kiện Đạo Binh thượng phẩm, bởi vậy tự nhiên không cần phải nói đến thực lực của Võ Nguyên Hanh.
Còn dư lại chính là thằng ranh con ba mạch Đạo, Phật, Ma.
Vì sao lại gọi bọn hắn là thằng ranh con đây? Bởi vì đám người này không giảng đạo lý, thật muốn bàn về tu vi, cường giả của ba mạch Đạo, Phật, Ma kỳ thật còn kém hơn không ít so với A Sử Na Lam còn có Võ Nguyên Hanh, nhưng thay vào đó ba nhà này có nội tình tốt, có Đạo Binh cực phẩm, quả thực là đã bù đắp được phần chênh lệch kia.
Nhưng mà bây giờ.
"Vị Trần Khuynh Địch kia hắn là cũng có thể được tính là một người." Võ Nguyên Hanh nói có một chút khó chịu, nhưng vẫn thừa nhận thực lực của Trần Khuynh Địch.
Trên thực tế hắn không thừa nhận cũng không được.
Có được hai kiện Đạo Binh thượng phẩm, còn có loại võ học gian lận như Đại Thuần Dương Công, thêm vào kim cương bất hoại thân cùng với nội tình thâm hậu, thực lực của Trần Khuynh Địch coi như là Võ Nguyên Hanh, cũng không có nắm chắc có thể đánh thắng, nhiều nhất là chỉ có thể duy trì một cái kết quả không thắng không bại, còn phải cẩn thận không để cho lật thuyền trong mương.
"Đây chính là vấn đề!" Lý Đồng Thần lớn tiếng nói: "Đã từng không có

tiếng tăm gì, lại thoát thai hoán cốt ở trong một đêm, thậm chí là nhất phi trùng thiên, chẳng lẽ các vị không cảm thấy loại thí dụ này rất quen tai hay sao?"

Chương 979: Tỷ muội xa lạ

Ngươi muốn nói...
Thần sắc của Nam Thần Võ cùng với Trương Tắc lập tức đại biến.
Ngay cả Võ Nguyên Hanh cũng đều là nhếch nhếch miệng, có một chút khó khăn mở miệng nói: "Thánh Thượng..."
Lý Đồng Thần trừng mắt nói: "Người ta nói đến dĩ nhiên không phải là Thánh Thượng! Thánh Thượng năm đó mặc dù cũng lợi hại, nhưng cũng không có khuếch đại như Trần Khuynh Địch, vẫn còn ở bên trong lẽ thường, nhưng Trần Khuynh Địch, quả thực giống như là có một vị cao nhân không ngừng ủng hộ hắn ở sau lưng vậy, tốc độ tiến bộ là quá bất hợp lí."
Nói đến đây, Võ Nguyên Hanh dường như có một chút kịp phản ứng.
"Đoạt xá?"
"Không sai!" Lý Đồng Thần vỗ bàn, nói: "Ta hoài nghi Trần Khuynh Địch đã bị người khác đoạt xá!"
"Không thể nào?" Nam Thần Võ nhướng mày nói: "Chúng ta đều biết tu vi của Thái Hoa Tiên Nhân, nếu như Trần Khuynh Địch thực sự bị đoạt xá, hắn sẽ không thể không phát hiện ra được..."
"Cho nên?" Lý Đồng Thần giang tay ra nói: "Thái Hoa Tiên Nhân hiện tại đang ở đâu?"
"! !!"
Vừa dứt lời, sắc mặt của ba người khác lập tức đại biến.
Trương Tắc dừng lại một chút, vẫn lắc đầu một cái, nói: "Loại chuyện đoạt xá này nghe vào là có vô tận chỗ tốt, nhưng trên thực tế lại có rất nhiều tai hoạ ngầm, chỉ là nhục thân cùng với nguyên thần không xứng đôi cũng đủ khiến cho tuyệt đại đa số người từ bỏ, nếu như Trần Khuynh Địch thực sự bị đoạt xá, tu vi sẽ không có khả năng tiến bộ nhanh như vậy..."
"Nhưng đó cũng không phải là tuyệt đối." Lý Đồng Thần dừng lại một chút, chợt chậm rãi mở miệng nói: "Mọi người đều biết, ta xuất thân từ Tắc Hạ Học Cung, mà ta rời khỏi Tắc Hạ Học Cung không hề chỉ là vì vấn đề lý niệm, mà là ta hoài nghi Tắc Hạ Học Cung đã từng bị một cái thế lực thần bí ăn mòn qua, thậm chí là dính đến Đại Tế Tửu đời trước!"
"Có ý tứ gì?"
"Đây là vào sau khi ta điều tra lịch sử của Tắc Hạ Học Cung, trải qua suy luận cuối cùng đã phân tích được kết quả, Đại Tế Tửu Tắc Hạ Học Cung đời trước rất có thể đã bị người đoạt xá qua! Mà lúc kia cũng giống như là Thuần Dương Cung bây giờ vậy, cuối cùng đã dẫn phát một trận đại loạn ở Tắc Hạ Học Cung."
"Nói một cách khác."

"Thái Hoa Tiên Nhân mất tích có khả năng không phải là ngẫu nhiên!"
"Trần Khuynh Địch nếu như thật sự bị người đoạt xá, vậy ở phía sau hắn nhất định có một cái tổ chức không nhỏ, mà căn cứ theo tin tức ta lấy được ở Tắc Hạ Học Cung, cái tổ chức này rất có thể là Thiên Ngoại Tà Thần đã từng xuất hiện qua tại thời kỳ Thượng cổ! Cho nên ta có lý do hoài nghi, ở phía sau Trần Khuynh Địch..."
"Có một cái tổ chức Tà Thần khổng lồ!"
Nghe đến đây, Võ Nguyên Hanh liền nhíu nhíu mày, hỏi: "Vậy tại sao ngươi còn đáp ứng để cho hắn gia nhập vào triều đình?
"Không, không, không." Lý Đồng Thần khoát tay áo, nói: "Ta đây là làm việc một cách qua loa đại khái, tìm hiểu nguồn gốc, mặt ngoài là ủng hộ Thuần Dương Cung, trên thực tế thì là âm thầm dò xét tổ chức Tà Thần, ta hơi suy luận một chút, liền biết ở phía sau cái tổ chức Tà Thần thần bí này nhất định là có mục đích không thể để cho người biết!"
"Hắt xì!"
Lúc này Tà Thần A Nhĩ Pháp ở trong thiên ngoại bỗng nhiên hắt hơi một cái.
"Chẳng lẽ có Tà Thần mắng ta ở sau lưng?"
Vuốt vuốt cái mũi, A Nhĩ Pháp hơi nghi hoặc một chút, lẩm bẩm nói.
"Quên đi."
"Việc cấp bách vẫn là đi tìm Trần Khuynh Địch, tiến hành lôi kéo hắn, để cho hắn làm việc cho ta!"
Tại Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung.
Ở trong một địa phương mà ai cũng không biết, có một trận giằng co liên quan đến tương lai của Thuần Dương Cung.
"Phượng Tiên tỷ trở về đúng là rất nhanh, bây giờ Bái Hỏa Ma Giáo tiến vào chiếm giữ Tây Cương Đạo còn chưa được bao lâu, Phượng Tiên tỷ thân làm Thánh Nữ Bái Hỏa Ma Giáo hắn là sẽ có rất nhiều việc phải làm chứ?''
"Ha ha ha."
"Tiêm Tiêm sư muội quá lo lắng rồi, thân làm Thánh Nữ Bái Hỏa Ma Giáo, nhiệm vụ thiết yếu của ta là nhanh chóng mạnh lên, mà không phải là tham dự giáo vụ trong thế tục của Bái Hỏa Ma Giáo, ngươi nhìn đi, tu vi của ta bây giờ cũng đã là Võ Đạo Tông Sư Sinh Tử Quan, tiếp cận với Hỏa Luyện Kim Đan...ây cha cha!"
"Thật xin lỗi Tiêm Tiêm sư muội, ta quên là ngươi ngay cả Sinh Tử Quan cũng đều chưa khám phá."
"Nhất định là có một số sự tình loạn thất bát tao khiến cho sư muội ngươi phân tâm a, không có việc gì, hãy trở về bế quan tu luyện thật tốt, không cần để ý đến chuyện ngoại giới, tin rằng ngươi chẳng mấy chốc cũng sẽ đột phá, hơn nữa nói không chừng đến lúc đó ngươi còn có thể thu được thiệp mời kết hôn của sư tỷ ta, suy nghĩ một

chút còn có một chút tiểu kích động đây."
"Phượng Tiên tỷ nói đùa rồi, ha ha ha."
Trần Tiêm Tiêm mặc dù vẫn nỗ lực duy trì nụ cười xán lạn và hòa ái, nhưng ở trong ánh mắt nhìn Doanh Phượng Tiên đã hoàn toàn xem như là địch nhân.
Mà ở trong lúc Doanh Phượng Tiên tranh phong cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư thì là đứng ở bên cạnh.
"..."
Dương Xuân nắm góc áo, dùng vẻ mặt bất mãn nhìn Doanh Phượng Tiên cùng với Trần Tiêm Tiêm, có lòng muốn gia nhập vào bên trong cạnh tranh, kết quả lại không tìm ra được lý do gì, rõ ràng là tất cả mọi người đều đã gặp mặt qua với sư huynh, kết quả là trừ nàng ra, những người khác giống như là đều đã tìm được chỗ đột phá ở trên người của sư huynh…
"Tương Tư tỷ! Ta chỉ có ngươi!"
Đối mặt với ánh mắt tìm kiếm đồng bạn của Dương Xuân, Lạc Tương Tư khẽ dời ánh mắt đi.
"A a a!" Dương Xuân phát ra tiếng kêu thê lương danh xứng với thực.
"Tương Tư tỷ?"
"Nói đến trước đó Tương Tư tỷ vào thời điểm ở Nam Cương cũng đã ở cùng một chỗ với sư huynh a? Lúc kia hẳn là không có phát sinh ra chuyện gì chứ? Nếu là Tương Tư tỷ mà nói, sẽ không thể nào giống như Phượng Tiên tỷ còn có Trần Tiêm Tiêm, làm ra loại hành vi vô sỉ trộm đi không có một chút nào ranh giới cuối cùng kia đó chứ?"
"Làm sao lại thế!" Thanh âm của Lạc Tương Tư không tự chủ được kéo cao hơn tám độ: "Hãy tin tưởng ta, ta đối với sư huynh ngay cả một chút hứng thú cũng đều không có, vào thời điểm ở Nam Cương chỉ là tiến hành một chút giao lưu đơn giản cùng với sư huynh, nhờ vào đó ta chỉ am hiểu nhiều hơn một chút xíu đối với sư huynh, tuyệt đối không có bất luận ý nghĩ gì khác..."
"Thực sự trộm lén sao Tương Tư tỷ!" Dương Xuân bén nhạy nhìn thấu diện mục thật ở sau lưng.
"Ách, cái gì...ta không có…"
Từ trên đủ loại trên ý nghĩa mà nói.
Cái gian phòng này tuyệt đối là không thể bị ngoại nhân phát hiện.
Mà xem như là người bên ngoài duy nhất ở trong phòng, Quỷ Ảnh bất đắc dĩ thở dài.
Kết quả là không thở dài còn tốt.
Vừa mới thở dài, ở trong nháy mắt tất cả mọi người liền giống như là đã thương lượng xong vậy, quay đầu như thiểm điện, không hẹn mà cùng nhìn về phía Quỷ Ảnh.
"Nói đến còn có một vị tỷ muội xa lạ đây."
"Vị đại tỷ tỷ này, ngươi tên là gì?

"Ta cũng rất tò mò đây."
Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, Lạc Tương Tư, trước sau xông tới, lập tức liền vây Quỷ Ảnh ở trung tâm.

Chương 980: Khách quý

Mà Quỷ Ảnh thì là nhỏ yếu bất lực.
"Chuyện kia, mọi người không nên hiểu lầm."
"Ta và Trần đại nhân hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào."
"Trước đó chẳng qua là kế tạm thời mà thôi."
"Ha ha!"
Nghe xong lời giải thích vô lực của Quỷ Ảnh, toàn bộ bốn nữ ở đây đều nhếch miệng, lộ ra nụ cười khinh thường.
Ngây thơ!
Ngươi nghĩ rằng tứ kiệt Thuần Dương Cung chúng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi sao! ?
"Là sự thật!"
Quỷ Ảnh vội vàng phất phất tay, đảo tròng mắt, lập tức có kế hoạch: "Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không giấu diếm các vị nữa. Trên thực tế, ta là mật thám Hoàng Thành Tư! Hành vi lúc trước thật ra là ám hiệu xác minh ở giữa ta và Trần đại nhân, mục đích là vì truyền đạt mật báo."
"Mật báo sao?"
Bốn nữ nhướn lông mày lên, dùng ánh mắt không tín nhiệm nhìn Quỷ Ảnh.
Thân làm người quản lý thực sự của Hoàng Thành Tư, Quỷ Ảnh mặt không đổi sắc tim không đập nhìn bốn nữ, mặc dù ở trên tu vi và khí thế đều bị áp chế hoàn mỹ, nhưng lại vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ.
Như vậy vấn đề đã đến.
"Là mật báo gì?"
"Xin lỗi." Quỷ Ảnh cười cười, thông minh như nàng, tự nhiên là đã sớm nghĩ tới biện pháp đối phó với loại câu hỏi này: "Đây là cơ mật."
"Ta cần chờ Trần đại nhân trở về sau đó sẽ báo cáo cho hắn, à, đây là lệnh bài lệ thuộc Hoàng Thành Tư của ta, hi vọng bốn vị đại nhân ngàn vạn lần không nên hiểu lầm."
Ầm ầm!
Ngay vào lúc bầu không khí dần dần đọng lại, ở bên ngoài mật thất, một cỗ khí thế kinh khủng đột nhiên bao trùm Thái Hoa Sơn, mà một cỗ nối tiếp một cỗ, cấp tốc hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Có người xâm lấn?"
"Là truyền tống không gian!"
Ở bên ngoài Thái Hoa Sơn, thông đạo không gian chậm rãi đóng lại, Trần Khuynh Địch mang theo Long Ngạo Thiên vẫn còn đang hôn mê đi ra, mà ở phía sau hắn thì là bốn đạo thân ảnh dùng cương khí che đậy hình dáng.

"Mấy vị đại nhân."
"Nơi này chính là Thái Hoa Sơn."
"Thuần Dương Cung chúng ta xem như là một trong mười đại thánh địa võ đạo Trung Nguyên, một mực coi lợi ích của nhân dân, lợi ích Đại Càn là cao nhất, bao năm qua đều là vô cùng ủng hộ đối với tất cả các chính sách của Đại Càn, hãy tin tưởng ta, tất cả mọi người ở Thuần Dương Cung đều rất hoan nghênh các vị..."
Trần Khuynh Địch còn chưa dứt lời.
Một tiếng rống vô cùng giận dữ liền truyền ra từ bên trong Thái Hoa Sơn, sau đó Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận bay lên, bốn đạo kiếm khí sắc nhọn trực tiếp nhắm ngay vào bốn bóng người ở sau lưng Trần Khuynh Địch.
"Dám đến Thuần Dương Cung chúng ta giương oai?
"Chẳng lẽ không biết uy danh của Long Thiên Tứ ta hay sao! ?"
Trần Khuynh Địch : "..."
Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Trần Khuynh Địch mỉm cười đối với bốn người ở sau lưng, nói: "Mấy vị đừng hiểu lầm, đây chỉ là một loại nghi thức hoan nghênh của Thuần Dương Cung chúng ta mà thôi, tuyệt đối không có ác ý gì, Thái Thượng trưởng lão, mau thu hồi kiếm trận đi, mấy vị này đều là khách quý..."
Long Thiên Tứ: "? ??"
Đã xảy ra chuyện gì?
Thuần Dương Cung từ trước đến nay sẽ không mời ngoại nhân vào, Trần Khuynh Địch thế mà lại chủ động mời mấy tên gia hỏa che đậy thân hình tiến vào Thuần Dương Cung? Nhất là bốn kẻ này cũng có tu vi không giống bình thường, nếu như thu hồi đại trận hộ sơn, có trời mới biết bọn hắn có thể náo loạn hay không, đến lúc đó phải giải quyết như thế nào?
Đảo con ngươi một vòng, Long Thiên Tứ chính là truyền âm cho Trần Khuynh Địch: "Khuynh Địch, nếu như ngươi bị bắt cóc thì hãy nháy mắt một cái."
"Chúng ta sẽ liên thủ chế trụ bọn hắn!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Ta thấy lão thất phu nhà ngươi là muốn bẫy chết ta!
"Bớt nói nhảm!"
"Bốn vị này đều là đại quan triều đình, có chuyện rất trọng yếu, cho nên mới che lấp thân hình, ngươi đừng quên kế hoạch tiến công Phật Môn trước đó của chúng ta, những người này đều là tay đấm..."
Hai mắt của Long Thiên Tứ sáng lên!
Chỉ thấy lão thất phu này cấp tốc cúi đầu, sau đó chậm rãi nâng lên... Trên mặt đã tràn đầy nụ cười.
"Ây cha!"
"Thực sự là lũ lụt hướng miếu Long Vương, Khuynh Địch nói không sai, đây là phương thức Thuần Dương Cung chúng ta nghênh đón

khách quý, nhìn lão phu ta dùng Tiên Thiên kiếm khí bắn pháo hoa cho mọi người!"
Ầm ầm!
Tại Vạn Thọ Cung.
Lý Đồng Thần, Võ Nguyên Hanh, Trương Tắc, Nam Thần Võ, bốn người lúc này đã giải trừ cương khí che lấp thân hình, trước đó che lấp thân hình chủ yếu là vì che giấu tin tức, dù sao thì bốn vị trọng thần Đại Càn đồng thời giá lâm đến Thuần Dương Cung, nếu như cái tin tức này truyền ra ngoài nhất định sẽ gây nên oanh động to lớn.
Mặc dù cái tin tức này sẽ không giấu diếm được bao lâu.
Nhưng vào trước khi đối phó với Phật Môn có thể giấu diếm bao lâu liền giấu diếm bao lâu.
Bao gồm cả Long Thiên Tứ dẫn bạo Tiên Thiên kiếm khí trước đó, ngoại trừ thả pháo hoa hoan nghênh bốn vị đại lão, dấu vết xuyên qua hư không cũng bị xóa đi.
Không sai, đây tuyệt đối không phải là Long Thiên Tứ ta làm loạn a!
Mà vào giờ khắc này.
Bốn vị đại lão Đại Càn đang dùng một loại ánh mắt dò xét nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, nhất là Lý Đồng Thần, hắn thậm chí đã âm thầm thôi động lực lượng nguyên thần đến cực hạn, muốn ở nơi trung tâm quyền lực của Thuần Dương Cung này, tìm kiếm khí tức Tà Thần mà hắn quen thuộc.
Nhưng mà rất đáng tiếc.
Ở trong lòng của Lý Đồng Thần có một chút kinh nghi, hắn không phải là hoài nghi Trần Khuynh Địch một cách tùy tiện, trên thực tế hắn tự cho là suy đoán của chính mình chí ít có 80% khả năng, chí ít là dựa vào quá trình trưởng thành của Trần Khuynh Địch, tuyệt đối là không bình thường, kết hợp với biến hóa của Thuần Dương Cung thì lại càng thêm khả nghi.
Nhất định là có vấn đề!
Chỉ là ta còn chưa phát hiện ra mà thôi!
Lý Đồng Thần hít vào một hơi thật sâu, ôm ý nghĩ thả dây dài câu cá lớn kiên nhẫn chậm rãi mở miệng nói: "Trần tông chủ, nếu chúng ta đều đã tới, liền thương lượng một chút vấn đề có liên quan đến chức vụ của ngươi."
"Chức vụ?" Long Thiên Tứ trừng mắt hỏi: "Chức vụ gì?"
"Trên thực tế."
"Thánh Thượng có lệnh, để cho chúng ta phối hợp với Trần Khuynh Địch, do Thuần Dương Cung toàn quyền phụ trách công việc đối với tông phái và thế gia.
Long Thiên Tứ bỗng nhiên quay đầu, dùng biểu lộ nhìn Thượng Đế nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Đậu xanh rau má, tên tiểu tử thúi nhà ngươi thế mà ở trong triều đình còn có thể lăn lộn đến một cái chức vụ lớn như vậy! ?

Long Thiên Tứ chính là biết rõ Hoàng Thành Tư.
Nhưng đối với hắn mà nói, Hoàng Thành Tư mặc dù là cơ cấu đặc vụ, nhưng trên thực tế ở phía Thánh Thượng Đại Càn hắn không được tính là cái gì, còn lâu mới được xưng là tiến vào trung tâm quyền lực.
Nhưng mà bây giờ lại không giống với lúc trước!
Bốn vị trọng thần Đại Càn đều đến phụ tá ngươi, còn toàn quyền phụ trách sự vật về tông phái thế gia, đây đã được gọi là quyền lợi lớn vô cùng, chuyện này khiến cho Long Thiên Tứ không biết quan hệ giữa Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn cảm thấy khiếp sợ và ngoài ý muốn dị thường.

Chương 981: Kỳ quái

Hơn nữa đổi một cách nói khác...
"Này, tên tiểu tử thúi ngươi đây chẳng phải là đã trở thành chó săn của triều đình sao?" Long Thiên Tứ truyền âm nói.
Trước kia, đảm nhiệm Hoàng Thành Tư đơn giản là cũng chỉ có một mình Trần Khuynh Địch.
Nhưng mà bây giờ.
Nếu như Trần Khuynh Địch thực sự chấp chưởng nhiệm vụ mà Thánh Thượng Đại Càn giao phó, sau đó lại dẫn các trọng thần Đại Càn cùng đi đến Tu Di Sơn đập phá, chỉ sợ là cả Thuần Dương Cung sẽ bị xóa tên khỏi thánh địa võ đạo, biến thành chó săn triều đình mà người người đều muốn đánh, đây cũng không phải là chuyện đùa.
"Long lão thất phu." Trần Khuynh Địch mặt không đổi sắc, cũng truyền âm nói: "Ngươi ngẫm lại xem."
"Ở trong mười đại thánh địa võ đạo thiên hạ, Tiên Cung không quản sự tình thì không tính, ở trận chiến Thái Hoa Sơn, Thuần Dương Cung chúng ta đắc tội với Phật Môn và Kiếm Tông, vào thời điểm ở Tuần Châu Đạo đắc tội với Vô Sinh Đạo, trước đó giáo chủ Minh Giáo xuất thủ đối với ta và Ngạo Thiên, Mặc Môn thì không cần phải nói, đã là kẻ thù truyền kiếp, tính toán như vậy..."
"Con m* nó! ?" Toàn thân của Long Thiên Tứ lập tức chấn động: "Đã đắc tội năm cái! ?"
"Không sai." Trần Khuynh Địch bình tĩnh gật gật đầu.
Nói thật, vào một số thời khắc, không phải là Thuần Dương Cung không muốn đắc tội thì sẽ không đắc tội, sau trận chiến Thuần Dương Cung, cừu oán giữa Phật Môn và Kiếm Tông đã triệt để biến thành không thể hòa giải, cân nhắc đến tình huống ở giữa Vô Sinh Đạo cùng với Mặc Môn, cũng sẽ không có khả năng nể tình, giáo chủ Minh Giáo thì là hoàn toàn tự mình tìm tới cửa.
"Phật Môn cùng với Kiếm Tông thì tạm thời không nói, Vô Sinh Đạo sau khi bị Đại Càn trọng thương thì cũng rất bình thường, Mặc Môn có thể xưng là thánh địa võ đạo là nhờ vào Cơ Quan Thành, nếu không có Cơ Quan Thành thì bọn họ chỉ là thế lực nhất lưu, cho nên ở trên thực tế có uy hiếp đơn giản chỉ có ba cái thánh địa võ đạo..."
"Bao gồm cả Phật Môn và Minh Giáo!"
"Ách!"
Ở trong ba mạch Đạo, Phật, Ma đã đắc tội hai cái.
Như vậy còn chơi cái gì?
Long Thiên Tứ không hổ là Long Thiên Tứ, sau khi nhận rõ hiện thực, lập tức đưa ra kết luận: "Không được, cái đùi của triều đình chúng ta nhất định phải ôm chặt."

"Nói rất đúng!‘’
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ rốt cục đã đạt thành nhận thức chung.
Sau đó hai người đồng thời quay đầu, dùng một loại ánh mắt tha thiết nhìn về phía bốn vị đại lão Đại Càn.
"Hít hà!" Lý Đồng Thần hít vào một ngụm khí lạnh.
"Trần đại nhân, không sai biệt lắm cũng nên nói chuyện chính sự rồi."
"À! Đương nhiên! Nói chuyện chính sự!"
Ở trên mặt của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ lập tức nặn ra nụ cười: "Trên dưới Thuần Dương Cung chúng ta đã đã đạt thành nhất trí, muốn hợp lực phát động tiến công đối với Phật Môn! Xem như là công trạng chúng ta đầu nhập vào Đại Càn, đương nhiên, hành động như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng trên phạm vi lớn đối với danh dự của Thuần Dương Cung chúng ta ở trên giang hồ, cho nên nếu có thể..."
"Chúng ta hi vọng triều đình cũng có thể cho chúng ta một chút xíu ủng hộ."
"Ồ?" Lý Đồng Thần trừng mắt nhìn.
Các ngươi thật đúng là dự định đi Tu Di Sơn đập phá sao?
Không, không, không!
Lý Đồng Thần lập tức cảnh tỉnh mình ở trong lòng, ở phía sau chuyện này nhất định có âm mưu không thể cho người biết! Thuần Dương Cung làm sao có thể ngoan ngoãn làm ra loại sự tình đoạn tuyệt với giang hồ này?
Dừng lại một chút, Lý Đồng Thần hỏi một câu mang tính dò xét: "Quý tông cần ủng hộ gì?"
"Rất đơn giản." Trần Khuynh Địch vỗ tay phát ra tiếng: "Nếu muốn xuất thủ đối với Phật Môn, đánh ra thanh thế của Đại Càn, vậy thì tuyệt đối không thể thua, nếu không chỉ sợ là sẽ có kết quả hoàn toàn ngược lại, mà thật bất hạnh là, hiện tại nghĩa phụ của ta không có ở đây, thực lực của Thuần Dương Cung đối với Phật Môn thật sự mà nói là có một chút không bằng..."
"Xác thực là như thế." Lý Đồng Thần cẩn thận hồi đáp.
"Đã như vậy!‘’
"Chúng ta cần sự trợ giúp của Đại Càn! Nếu như Đại Càn có thể phái ra một, hai vị võ giả có thực lực giống như là chư vị đến trợ giúp chúng ta, tin rằng phần thắng khi đối phó với Phật Môn sẽ tăng lên nhiều, hủy diệt Phật Môn là không thể nào, nhưng ít ra là có thể chèn ép khí thế của giới tông phái, không phải sao?"
Lời nói của Trần Khuynh Địch thoạt nhìn là rất có đạo lý.
Nhưng thật ra lại không bình thường!
Đây chính là vấn đề ở bên trên thị giác.
Đối với Trần Khuynh Địch mà nói, ở trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, hắn đã đắc tội hai, không ôm chặt đùi của Đại Càn chỉ sợ là sớm

muộn cũng phải lật xe.
Nhưng ở dưới cái nhìn của Lý Đồng Thần, Thuần Dương Cung mặc dù có xung đột cùng với giới tông phái, nhưng trên thực tế mỗi một cái thế lực ở trong giới tông phái không phải là đều có xung đột với nhau hay sao? Giang hồ đơn giản chính là chuyện như thế, thật sự đến thời điểm phản Càn, Lý Đồng Thần tin rằng những tông phái này tuyệt đối sẽ bỏ qua hiềm khích lúc trước, liên hợp lại cùng với nhau. Cho nên hắn thấy Thuần Dương Cung đầu nhập vào là rất không đáng tin.
Nhưng bất kể như thế nào.
Nếu Trần Khuynh Địch đã nói như vậy.
Lý Đồng Thần mở miệng nói một lần nữa: "Nếu Trần tông chủ dự định tiến công Phật Môn, vậy chọn ngày không bằng đụng ngày, không bằng hiện tại hãy lập tức tổng động viên, xuất phát đến Tu Si Sơn thì như thế nào?"
Ta không tin ngươi sẽ thực sự đi đến Tu Di Sơn!
Hắn nghĩ sau khi nói ra lời này, Trần Khuynh Địch tất nhiên sẽ lấy cớ để ngăn chặn nhóm người mình, bản thân hắn sẽ thừa cơ quan sát biến hóa của Thuần Dương Cung một chút...
Nhưng mà ai ngờ được.
"Tốt! !!" Trần Khuynh Địch đột nhiên vỗ tay một cái, phát ra thanh âm trầm bổng du dương nói: "Tể Tướng đại nhân quả nhiên là hiểu rõ đại nghĩa! Quan tâm đến quốc gia! Nghĩa bạc vân thiên! Đã như vậy, vậy Trần Khuynh Địch ta sẽ liều mình bồi quân tử! Hiện tại liền xuất phát đi đến Phật Môn!"
Lý Đồng Thần: "Ấy?"
Tại Tu Di Sơn.
Gần đây tâm tình của Đàm Không có một chút kém.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"
"Kỳ quái..."
Xem như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, Đàm Không vốn hẳn nên có lực khống chế 100% đối với tâm trạng của mình, nhưng ở trong khoảng thời gian gần đây, hắn lại thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống tim đập rộn lên không có một chút lý do nào, hô hấp dồn dập, còn có khí huyết dâng trào, chuyện này khiến cho Đàm Không cảm thấy vô cùng không hiểu.
Thực sự muốn nói.
Chẳng lẽ đây chính là cảm giác động tâm?
Khụ khụ!
Đàm Không lắc đầu, ném tạp niệm ở trong lòng ra khỏi não hải, vừa thấp giọng tụng niệm phật hiệu, vừa vận chuyển công pháp, dự định để cho mình trấn định lại một lần nữa.
Không sai.

Mình là Phương Trượng Phật Môn...
Không có gì phải sợ.
"A Di Đà Phật."
"Đại sư huynh!"
Cửa ra vào bảo điện Đại Hùng bỗng nhiên bị đẩy ra, Đàm Hoa bước nhanh đến, trên mặt còn mang theo vài phần biểu lộ lo lắng, lập tức khiến cho cả người Đàm Không đều trở nên khẩn trương, nhưng cùng lúc đó, hắn cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tối thiểu là hiện tại hắn là có thể biết rõ đã phát sinh cái gì.

Chương 982: Làm loạn

Thân làm chí cường giả, Ngô Không không lo lắng đến những sự tình đã biết, bằng vào nội tình của Phật Môn qua nhiều năm như thế, chỉ cần là sự tình mà hắn biết, hắn cũng sẽ có biện pháp giải quyết, chân chính khiến cho Ngô Không cảm thấy bất an, là những sự tình không biết kia, cổ nhân thật sự là nói không sai, không biết mới là thứ kinh khủng nhất.
"A Di Đà Phật, tỉnh táo, Đàm Hoa."
"Vội vàng hấp tấp thì còn ra thể thống gì? Ngô Không bình tĩnh nói ra: "Đã phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ là Đại Càn đã đánh tới cửa rồi?''
"Không phải." Đàm Hoa lắc đầu, nói: "Trên thực tế...đây cũng là một chuyện tốt."
Ngô Không đang định phơi bày một ít khí chất thái sơn sập trước mắt mà mặt không đổi sắc hơi sững sờ, chuyện ra sao, không phải là tin tức xấu mà là tin tức tốt?
"Là chuyện gì?"
"Phương Trượng sư huynh còn nhớ rõ Thuần Dương Cung chứ?''
Nhắc đến ba chữ này, thần sắc của Ngô Không lập tức trở nên cổ quái.
Trên thực tế, thân làm Phương Trượng Phật Môn, một trong những người dẫn đầu phản Càn, Ngô Không cũng không có nhiều ác cảm đối với Thuần Dương Cung, trận chiến ở Thuần Dương Cung kia, cũng là do Đàm Hoa dốc hết sức chủ trương, còn Ngô Không thì là lộ ra thái độ thờ ơ đối với chuyện này, vốn dĩ mà nói Phật Môn cùng với Thuần Dương Cung cũng không phải là không thể hoà giải.
Nhưng mà.
Xấu hổ ở chỗ là trong trận chiến Thuần Dương Cung, Phật Môn đánh thua.
Không chỉ có đánh thua, còn bị Thuần Dương Cung công nhiên yêu cầu bồi thường, cũng bị ép phải bỏ ra một chút đại giới, mới có thể mang đệ tử hãm sâu trong Thái Hoa Sơn trở về, chuyện này cực kỳ làm tổn hại mặt mũi của Phật Môn, mà xem như là thế lực rất coi trọng mặt mũi ở trong giang hồ, Phật Môn tuyệt đối không thể nhịn cơn tức này.
Nguyên nhân chính là vì như thế.
Mâu thuẫn ở giữa Phật Môn cùng với Thuần Dương Cung đã trực tiếp trở nên không thể điều hòa.
Đến đây có lẽ sẽ có người hỏi.
Nếu như Ngô Không lộ ra một chút đại khí, một chút chuyện nhỏ này không phải là liền có thể bỏ qua?

Đáng tiếc, sự tình cũng không phải là tính như vậy.
Nếu như Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ còn ở đó, vậy Ngô Không làm như vậy tự nhiên là không có gì đáng trách, mọi người có chơi có chịu, cãi nhau một trận vẫn còn là bạn tốt, nhưng vấn đề người cầm quyền Thuần Dương Cung bây giờ là Trần Khuynh Địch, đối với rất nhiều người mà nói, Trần Khuynh Địch vẫn chỉ là văn bối. Mà nếu như lúc này Ngô Không lựa chọn bỏ qua hiềm khích lúc trước. Chỉ sợ người giang hồ trái lại sẽ đồn đãi là Ngô Không nhận sợ ở trước mặt một tiểu bối như Trần Khuynh Địch, cho nên chỉ là không để ý tới Thuần Dương Cung, đã coi như là Ngô Không có lòng dạ bao dung.
Rõ ràng là ngươi đánh ta, kết quả vẫn là ta sai.
Có phải là cảm thấy rất vô sỉ, rất không biết xấu hổ hay không? Nhưng đây chính là hiện thực.
Cho nên thứ hiện tại Ngô Không không muốn nghe đến nhất, chính là tin tức có liên quan đến Thuần Dương Cung, nhưng tin tức cũng đều đã đưa tới cửa, không hỏi thì lại không hợp tình lý.
Cho nên Ngô Không cuối cùng vẫn là thở dài, mở miệng hỏi: "Thuần Dương Cung thế nào?"
Đàm Hoa chậc chậc lưỡi, sau đó có một chút chần chờ nói: "Trên thực tế, là một vị đệ tử Thuần Dương Cung tới bái phỏng Phật Môn ta, nói là đến trả nhân quả."
"Nhân quả?'' Hai mắt của Ngô Không sáng lên.
"Đúng thế."
"Phương Trượng hẳn là còn nhớ, chính là vào thời điểm Lưu Ly đi ra bên ngoài du lịch trước đó, phát hiện ra Phật Tử, hơn nữa qua một đoạn thời gian không thấy, khoảng cách tu vi của vị Phật Tử kia đối với Sinh Tử Quan cũng chỉ cách xa có một bước, theo lời nàng nói, lần này là vì tu vi tiến thêm một bước mới đến bái phỏng Tu Di Sơn..."
"Ồ?" Vẻ không hiểu ở trong mắt của Ngô Không càng lúc càng nồng đậm.
Thân làm Phương Trượng Phật Môn, Ngô Không đương nhiên sẽ không tin tưởng cái gì là thuyết pháp trả nhân quả, ngay cả Phật Tử nói tới trong điển tịch Phật Môn, kỳ thật Ngô Không cũng là bán tín bán nghi, lúc trước để cho Huyền Lưu Ly ra ngoài tìm Phật Tử, kỳ thật càng nhiều chỉ là một cái cớ để cho Huyền Lưu Ly rời khỏi Tu Di Sơn, lịch luyện một phen thật tốt mà thôi.
Mà cái gọi là Phật Tử.
"Là Trần Tiêm Tiêm đúng không?''
"Đúng thế."
"Ta nhớ được trước đó ta từng để cho Lưu Ly giao Ngũ Trí Quan cho nàng, Đàm Hoa ngươi cảm thấy tình huống của vị Phật Tử kia như thế nào?"

Đàm Hoa nhíu nhíu mày, nói: "Trên thực tế, hiện tại ta thực sự là có một chút tin tưởng cái gọi là thuyết pháp Phật Tử, khí tức trên người của vị Trần Tiêm Tiêm kia bổ sung lẫn nhau cùng với Phật Môn ta, hai bên dung hợp vô cùng hòa hợp, thậm chí là so với khí tức trên người của tăng nhân trong Đạt Ma Đường càng cao hơn một chút..."
"Trên người của nàng là võ công Phật Môn chính thống?''
"Đúng thế!" Đàm Hoa nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục nói: "Sư huynh, ngươi nói có phải là do Ngũ Trí Quan hay không?"
"Để cho nàng vào đi."
Ngô Không cắt đứt lời nói của Đàm Hoa, mà lông mày của Đàm Hoa thì là càng nhíu chặt hơn: "Sư huynh, mặc dù lời này của ta là không quá thích hợp, nhưng Trần Tiêm Tiêm dù sao cũng là người Thuần Dương Cung, nếu để cho nàng lên núi, ta cảm thấy hẳn là nên cẩn thận thẩm tra một phen, đề phòng có trá..."
"Không sao!" Ngô Không vung tay lên, lộ ra vẻ rất là tự tin: "Phật Môn ta chẳng lẽ ngay cả lòng tin để cho một vị Võ Đạo Tông Sư lên núi cũng không có hay sao? Có ta tọa trấn ở nơi này, không cần phải e ngại."
Mà cùng lúc đó, ngay ở bên ngoài Tu Di Sơn, Trần Tiêm Tiêm thì mặc một thân váy hoa, đang giằng co cùng với một người.
"A Di Đà Phật."
"Trần thí chủ, đã lâu không gặp."
Nhìn Huyền Lưu Ly trước mắt đã bỏ đi mái tóc đen, nhìn qua hết sức tường hòa, không có một chút bộ dáng hung tàn nào khi chiến đấu cùng với bản thân ở trận chiến Thuần Dương Cung trước đó, Trần Tiêm Tiêm nhíu mày.
"Đã lâu không gặp."
"Huyền Lưu Ly."
"Không biết Trần Khuynh Địch vẫn khỏe chứ?''
Vừa dứt lời, Trần Tiêm Tiêm liền lập tức trở nên cảnh giác, nhìn chòng chọc Huyền Lưu Ly, nói: "Ngươi hỏi cái này để làm gì? Sư huynh rất tốt, không cần ngươi phải quan tâm, nhưng ta cảnh cáo ngươi, ngươi là ni cô, đều đã cạo đầu, chớ có làm loạn..."
Huyền Lưu Ly: "? ??"
Làm loạn cái gì?
Huyền Lưu Ly đảo con ngươi thông tuệ một vòng, nhoáng một cái đã hiểu rõ ý tứ của Trần Tiêm Tiêm, nghĩ đến đối phương muốn nói tu vi của Trần Khuynh Địch bây giờ đã đại thành, lấy tu vi của bản thân nàng căn bản không có khả năng tranh tài cùng với hắn, cho nên mới bảo nàng đừng làm loạn, đừng có đi tìm đường chết?
Ý niệm tới đây, Huyền Lưu Ly lập tức lộ ra nụ cười hòa ái:
"Trần Khuynh Địch chính là chấp niệm ở trong lòng của bần ni, bần ni cuối cùng cũng sẽ có một ngày đi tìm hắn, bất quá bây giờ còn chưa phải là thời điểm, bần ni còn chưa chuẩn bị đủ sung túc, cho

nên bần ni sẽ chờ thời cơ thích hợp lại đi gặp mặt cùng với Trần Khuynh Địch, tuyệt đối sẽ không làm loạn, cho nên xin Trần thí chủ cứ yên tâm."
Trần Tiêm Tiêm: "..."
Như vậy cũng đã đủ làm loạn, vậy làm sao có thể khiến cho ta cảm thấy yên tâm! !

Chương 983: Niệm châu

Huyền Lưu Ly, là một nữ nhân đã thoát khỏi niềm vui cấp thấp.
Thân làm thiên kiêu Phật Môn lớn lên từ bé ở Phật Môn, được Phương Trượng Ngô Không tay nắm tay bồi dưỡng, cuộc sống trước đây của nàng kỳ thật rất đơn điệu, đối với đủ loại sự cố nhân tình cũng không có thông thấu như trong tưởng tượng của rất nhiều người, chỉ là sự thiếu hụt này của nàng đã bị thiên phú của nàng che giấu mà thôi.
Gần đây nàng đã tìm được phương hướng cuộc sống mới.
Từ bên trong chiến đấu cùng với Trần Khuynh Địch, Huyền Lưu Ly cảm nhận được sự nhiệt tình trước đó chưa từng có, loại va chạm quyền cùng với quyền kia, giao lưu nguyên thần cùng với nguyên thần, còn có xung đột lý niệm giữa hai bên, đều làm cho Huyền Lưu Ly cảm thấy say mê không thôi, thậm chí là trực tiếp coi Trần Khuynh Địch là đối thủ lớn nhất cả đời này của chính mình.
Như vậy vấn đề đã đến.
Huyền Lưu Ly dạng này còn có một khỏa phật tâm trong suốt hay sao?
Đáp án dĩ nhiên là có.
Nói đến cùng, cái gọi là phật tâm của Phật Môn kỳ thật cũng không phải là một lòng hướng thiện, lòng dạ từ bi, đây đều là từ ngữ dùng để tuyên truyền mà thôi, mà lý niệm đạo thống chân chính của Phật Môn, kỳ thật vào thời điểm Phật Tổ chứng đạo siêu thoát đã giảng giải rất rõ ràng: trên trời dưới đất, chỉ có mình ta.
"Ta" ở đây cũng không phải là chỉ Phật Tổ.
Mà là chỉ tất cả người tu Phật.
Hàm nghĩa của nó và Đạo môn rõ ràng có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, đối với hai mạch Đạo, Phật mà nói, trọng yếu không phải là bản tính của một người, mà là người đó có thể minh ngộ bản tính của bản thân hay không, nếu như minh ngộ, vậy ngươi chính là có phật tâm, có đạo uẩn, nếu như không minh ngộ, vậy thì chính là gỗ mục khó điêu khắc.
Nhưng mà rất thú vị chính là.
Minh Giáo đại biểu cho Ma đạo nhất mạch cũng là đạo lý này.
Ma đạo truy cầu bản tính tự do, phóng túng bản thân, tìm kiếm bản tính ở bên trong tự do, mà lòng người vốn xấu xa, nếu như phóng túng tùy ý, 99% người đều sẽ biến thành tà đạo, mặc dù dạng người này cũng được gọi là Ma, nhưng kỳ thật đã mất đi chân ý Ma đạo, trừ phi bản thân của ngươi chính là xấu xa.
Nói ngắn gọn, ba mạch Đạo, Phật, Ma nhìn như khác đường, kì thực cuối cùng vẫn hội tụ ở một điểm, nếu không Phật Môn cũng sẽ không

có người sau khi mưu phản Tu Di Sơn liền biến thành Ma tăng không chuyện ác nào không làm, Đạo Môn cũng sẽ không có loại chi nhánh Ma Giáo như Vô Sinh Đạo, Minh Giáo cũng sẽ không có loại ma đầu triệt để thay đổi làm người một lần nữa kia.
Mà Huyền Lưu Ly, tình trạng của nàng kỳ thật là có một chút huyền diệu, nếu như đi nhầm một bước, chỉ sợ sẽ lại là một vị Ma tăng rơi vào ma đạo, nhưng nàng lớn lên từ nhỏ ở Phật Môn, có tâm tư tinh khiết, mặc dù yêu thích chiến đấu, trầm mê trong chiến đấu, nhưng chỉ chấp nhất một mình Trần Khuynh Địch, ở dưới nhiều loại trùng hợp, trái lại là đã khiến cho nàng lột xác.
Sau trận chiến Thuần Dương Cung.
Huyền Lưu Ly đã triệt để gọt đi mái tóc đen, thoát khỏi rất nhiều phiền não, đồng thời tu vi cũng tiến thêm một bước, loại biến hóa này cho dù là Ngô Không thấy được cũng đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên, nói thẳng là lấy tâm tính tu vi của Huyền Lưu Ly bây giờ, chỉ sợ là không được bao lâu, nàng sẽ có hy vọng trùng kích cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Nhưng mà, cho dù là như vậy Huyền Lưu Ly vẫn có một cái chấp niệm như cũ.
"Trần thí chủ."
"Không biết Trần Khuynh Địch phải chăng cũng đi theo với thí chủ?"
"Hít hà! !!" Trần Tiêm Tiêm hít vào một ngụm khí lạnh.
"Không có! Ta đi tới một mình! Ngươi đừng có nói mò!‘’
"Thì ra là vậy!"
Huyền Lưu Ly gật đầu một cái, cũng không hoài nghi lời nói của Trần Tiêm Tiêm, chỉ là lộ ra một tia tiếc nuối: "Bần ni còn muốn luận đạo cùng với Trần Khuynh Địch thêm một phen, lần trước hắn khiến cho bần ni vô cùng thỏa mãn, chỉ là qua thời gian dài như vậy: tu vi của bần ni lại có tiến bộ, cho nên mới muốn gặp hắn một chút."
Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
Con m* nó! ?
Lần trước sư huynh đã làm gì cùng với vị ni cô này! ?
Trần Tiêm Tiêm lộ ra sắc mặt âm tình biến hóa, bất quá sau khi nghe Huyền Lưu Ly nói tu vi lại có tiến bộ, nàng đột nhiên sững sờ, sau đó cấp tốc bình tĩnh trở lại.
Tu vi.
Trần Tiêm Tiêm hít vào một hơi thật sâu, sau đó cười khổ lắc đầu, mình thực sự là không có ý chí phấn đấu, tâm tính ở trong khoảng thời gian này thế mà lại bất định như thế, một chút dáng vẻ trước kia cũng không có.
Trong đầu lóe lên tràng cảnh bản thân ám chỉ sư huynh ở thời điểm Tuần Châu Đạo một cách tự nhiên, sau đó ở trên mặt của Trần Tiêm Tiêm lập tức lóe lên một tia hồng nhuận phơn phớt, lần ám chỉ kia, không chỉ có tạo thành trùng kích đối với Trần Khuynh Địch, đối với

Trần Tiêm Tiêm mà nói, sao lại không phải là một lần trùng kích.
Bây giờ nhớ lại Trần Tiêm Tiêm cũng đều cảm thấy ngượng ngùng vạn phần.
Nhưng mà, như vậy là không được.
"Mặc dù hi vọng sư huynh trở thành chỗ dựa của ta, nhưng nếu thực sự trở thành như thế, ta sẽ không phải là ta."
Không thể như vậy.
Chớ quên.
Ngày xưa sư huynh ở Trần gia cũng không hy vọng mình tầm thường như vậy!
"Ta là Trần Tiêm Tiêm."
Trần Tiêm Tiêm độc nhất vô nhị!
Ý niệm tới đây, khí thế trên người của Trần Tiêm Tiêm cũng bỗng nhiên trở nên dâng trào.
Nhìn thấy một màn như vậy, Huyền Lưu Ly hơi ngạc nhiên, chợt chắp tay trước ngực, mỉm cười nói: "Chúc mừng Phật Tử, khoảng cách cảnh giới duy ngã độc tôn lại tiến hơn một bước."
"Nói trở lại."
"Lần này Phật Tử tới Tu Di Sơn ta, là muốn chính thức quy y ngã Phật hay sao?"
"Làm sao có thể." Trần Tiêm Tiêm lắc đầu, nói: "Vừa rồi ta cũng đã nói, ta tới là để trả nhân quả."
"Nhân quả?"
"Không sai."
Trần Tiêm Tiêm gật đầu một cái, sau đó không còn bất luận tị hiềm cùng với kiêng kị nào, trực tiếp đưa tay phải ra, mở năm ngón tay ra, chỉ thấy một ánh Lưu Ly bay lên từ lòng bàn tay nàng, hóa thành một tòa Phù Đồ Tháp toàn thân được chế tạo từ Lưu Ly, tản ra ánh vàng vạn trượng: "Đây chính là nhân quả của ta."
Ầm ầm!
Ngay trong nháy mắt Phù Đồ Tháp hiện thân, Ngô Không nguyên bản kết thúc cuộc nói chuyện với Đàm Hoa đột nhiên sững sờ, khí thế toàn thân thế mà bộc phát ra không thể ức chế, hai mắt như điện, trực tiếp quét về phương hướng bên ngoài Tu Di Sơn.
"Phù Đồ Tháp! ?"
"Làm sao có thể!"
Vừa dứt lời, ngay ở trong tay của Ngô Không, chuỗi niệm châu một mực được hắn mang theo người bỗng nhiên tản ra ánh vàng Lưu Ly, trong lúc mơ hồ, thế mà tương hỗ tương ứng cùng với Phù Đồ Tháp ở bên ngoài Tu Di Sơn, mà Ngô Không biết rõ bối cảnh của nó, ở trên mặt càng là lộ ra vẻ mừng như điên danh xứng với thực.
Chuỗi niệm châu chính là vật tùy thân của các đời Phương Trượng.
Ở phía trên có tổng cộng 18 viên phật châu, biểu tượng cho 18 loại phiền não, quan trọng nhất là, mỗi một viên đều là Xá Lợi Tử lưu lại

sau khi một vị cao tăng viên tịch!

Chương 984: Giới Lộc

Mà có thể gây nên cộng minh với chuỗi niệm châu này.
Đã nói rõ...Phù Đồ Tháp ở bên ngoài kia là hàng thật!
Chí ít là ở bên trong tuyệt đối có Xá Lợi Tử mà Phật Môn góp nhặt trong vô số năm cũng đều không thu thập đủ! Hơn nữa còn là số lượng không ít!
Cơ hồ là theo bản năng, Ngô Không liền muốn đưa tay bắt lấy Trần Tiêm Tiêm ở bên ngoài Tu Di Sơn, nhưng hắn mới vừa vặn xòe bàn tay ra, ở địa phương mà người khác không thấy được, bên trong Vận Mệnh Tinh Không, tinh vân Đại Phật thuộc về Ngô Không, lại bỗng nhiên mở mắt, kiêng kỵ nhìn về phía sâu trong tinh không.
Không có đồ vật xuất hiện.
Chỉ có bản thân Ngô Không biết.
Hắn đã bị khóa chặt!
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không có người đã hoàn toàn khóa cứng vị trí của hắn, mang theo sát cơ nồng nặc cùng với ý vị cảnh cáo, rất rõ ràng, chỉ cần hắn động đậy một lần, sâu trong tinh không nhìn như tĩnh mịch, ngay lập tức sẽ có người ra tay với hắn, hơn nữa người kia đủ để tạo thành uy hiếp to lớn đối với hắn!
"Thì ra là như thế." Ngô Không chậm rãi thu bàn tay về, từ bỏ xuất thủ đối với Trần Tiêm Tiêm.
Đồng thời hắn cũng minh bạch.
Lý do mà gần đây trong lòng của hắn một mực bất an.
"Kẻ đến không có ý tốt."
"Kẻ có ý tốt thì không đến."
"Thuần Dương Cung."
"Là ngươi sao, Ninh Thiên Cơ? Ngoài ra còn có... ?"
Ở bên trong bảo điện Đại Hùng to lớn, chỉ còn lại có thanh âm Ngô Không nhẹ nhàng xoắn chuỗi niệm châu.
Phù Đồ Tháp xuất hiện không chỉ có hấp dẫn lực chú ý của Ngô Không.
Mà ở trong Tu Di Sơn, các đại đường viện, vô số tăng nhân Phật Môn đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, tăng nhân có một chút tạo nghệ ở bên trên phật pháp cũng nhao nhao nhìn về phía phương hướng Phù Đồ Tháp, mà đứng mũi chịu sào, chính là Huyền Lưu Ly đứng ở trước mặt Trần Tiêm Tiêm, còn có Đàm Hoa vừa mới đi ra bên ngoài Tu Di Sơn.
"Thứ này?'' Đàm Hoa thân làm cao tầng Phật Môn, đương nhiên sẽ không thể không nhận ra Phù Đồ Tháp.
Giống như Ngô Không, cơ hồ là theo bản năng, Đàm Hoa liền muốn tiến lên trực tiếp cướp đoạt Phù Đồ Tháp, nhưng vào trước đó,

Huyền Lưu Ly lại vượt lên trước một bước, ngăn ở giữa Đàm Hoa cùng với Trần Tiêm Tiêm, cũng chặn lại ánh mắt của Đàm Hoa.
"Đàm Hoa sư thúc."
"Sư thúc muốn làm cái gì?"
Bị Huyền Lưu Ly hỏi một câu như vậy, Đàm Hoa cũng phản ứng lại, vội vàng tụng phật hiệu, chợt rút lui lại hai bước, nhắm mắt lại, qua một hồi lâu mới mở miệng một lần nữa: "Thì ra là thế, nói đến Phật Tử cũng không phải là không có đạo lý, Trần thí chủ nếu mang Phù Đồ Tháp trên người, nhất định là người hữu duyên cùng với Phật Môn ta."
Đây là thủ đoạn quen thuộc của Phật Môn, người người đều biết rõ. Đàm Hoa sắp bắt đầu chơi xỏ lá.
Làm ngơ Huyền Lưu Ly có một chút bất mãn, Đàm Hoa chỉ là chắp tay ở trước ngực, nhìn chằm chặp vào Trần Tiêm Tiêm, còn có Phù Đồ Tháp ở trong lòng bàn tay của nàng, thân làm tăng nhân Hỏa Luyện Kim Đan Phật Môn, hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, Phù Đồ Tháp đang không ngừng tản ra một lượng lớn phật uẩn.
Đó là Xá Lợi Tử!
Chỉ có Xá Lợi Tử mới có thể tạo thành hiệu quả như vậy! Hơn nữa tuyệt đối là Xá Lợi Tử mà Đại Lôi Âm Tự Thượng cổ lưu truyền xuống!
Vậy thì còn gì dễ nói hơn?
Vốn chính là đồ vật của Phật Môn ta, không biết thì cũng thôi đi, nếu đã thấy được, vậy thì quả quyết không có khả năng bỏ qua!
"Lưu Ly, đưa Phật Tử về núi."
"Hừ!"
Huyền Lưu Ly cũng không có trả lời, mà là hừ lạnh một tiếng, chợt nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm, mà Trần Tiêm Tiêm thì là cười cười, sau khi thu hồi Phù Đồ Tháp mới mở miệng nói: "Nếu như Phật Môn có lời mời, tự nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh."
Thấy Trần Tiêm Tiêm lựa chọn đáp ứng, Huyền Lưu Ly có vẻ hơi buồn rầu, nhưng vẫn gật đầu một cái, dùng tay làm cử chỉ mời.
Mà Đàm Hoa thì dùng hai mắt nhìn về phương xa, Trần Tiêm Tiêm thân làm đệ tử Thuần Dương Cung, đi tới đây lẻ loi một mình, trên thực tế là có rất nhiều điểm đáng ngờ, không phải là do Đàm Hoa không cẩn thận, chỉ là lấy tu vi của hắn, bất kể nhìn như thế nào, ở bên ngoài Tu Di Sơn cũng đều là một mảnh gió êm sóng lặng, hoàn toàn không có bất kỳ dị trạng nào.
Thôi được rồi! Thấy Trần Tiêm Tiêm đã chân chính đi vào khu vực Tu Di Sơn, Đàm Hoa cũng không còn xoắn xuýt.
Vốn dĩ hắn muốn lập tức đi đến bảo điện Đại Hùng đi gặp Ngô Không, nhưng chẳng biết tại sao, bảo điện Đại Hùng thế mà lại phong bế, tràn ngập phật quang, hắn căn bản không đi vào được, loại biến hóa kỳ dị này khiến cho Đàm Hoa có một chút bất an, sau khi

suy tư liên tục, hắn đi ra phía sau Tu Di Sơn, đến một chỗ trọng địa khác của Phật Môn.
Bất đồng cùng với bảo điện Đại Hùng rộng rãi nguy nga.
Nơi này giống như là một ngôi làng nhỏ, có mấy căn nhà tranh, vài mẫu ruộng đất, mấy vị lão nhân mặc tăng bào đang lao động trong ruộng, không nhìn thấy phật quang đầy trời, cũng không nghe được lời tụng kinh, nhưng lại hoà vào tự nhiên, khiến cho tâm tình nguyên bản hấp tấp của Đàm Hoa cấp tốc bình tĩnh trở lại.
Chỉ thấy Đàm Hoa hít vào một hơi thật sâu, sau đó cẩn thận từng li từng tí tiến lên chắp tay trước ngực, hướng về phía một vị lão tăng đang lao động, cúi người thật sâu nói: "Xin chào Giới Lộc sư thúc."
Lão tăng vừa mới rồi còn lộ ra bộ dáng hiền lành lập tức biến sắc, sau đó bạo khởi một cái, trực tiếp ném cái cuốc ở trong tay vào cái đầu trọc sáng ngời của Đàm Hoa, mắng to: "Đã nói bao nhiêu lần rồi! Gọi là sư thúc! Đừng có gọi pháp danh! Cái pháp danh này là do lúc trước sư phụ teo não trao cho bần tăng."
Đây chính là nguyên nhân vì cái gì Đàm Hoa ở dưới tình huống bình thường không quá muốn tới nơi này.
Khác biệt cùng với bảo điện Đại Hùng.
Nơi đây không có tên, chỉ là địa phương mà các đời lão tăng Phật Môn sau khi không còn cầm quyền đến đây lĩnh hội phật lý, ở đây có rất nhiều loại người, có người cũng đã từng tung hoành thiên hạ, có người lại không có tiếng tăm gì, tiêu chuẩn duy nhất tiến vào nơi này, không dựa vào tu vi, mà là dựa vào cảnh giới phật pháp.
Sờ lên cái đầu trọc bóng loáng, Đàm Hoa bất đắc dĩ nói ra: "Sư thúc, bảo điện Đại Hùng hiện tại đang phong bế, không biết đã xảy ra chuyện gì, mà ngài cũng đã nhìn thấy chuyện ở bên ngoài, Phù Đồ Tháp hiện thân, ta đã tự mình cảm ứng qua, ở bên trong có khả năng còn có một lượng lớn Xá Lợi Tử Thượng cổ!‘’
"Đây là cơ hội của Phật Môn ta!"
"Nếu như có thể lấy Phù Đồ Tháp cùng với Xá Lợi Tử đầu nhập vào bên trong tu hành của các đệ tử, chờ đến thời điểm phản Càn, Phật Môn ta cũng sẽ chiếm được nhiều quyền phát biểu hơn…"
"Chính ngươi hãy quyết định loại chuyện này."
"Cần gì phải tới hỏi ta chứ?‘’
Giới Lộc hòa thượng buông cái cuốc xuống, lộ ra nụ cười hiền lành lần thứ hai: "Chúng ta nếu đã ở nơi này, vậy thì sẽ không lại nhúng tay vào quyền lực của Phật Môn, ngươi cũng đã biết, bàn về phật pháp thì ngươi không bằng ta, nhưng bàn về việc làm cho Phật Môn lớn mạnh, ngươi sáng suốt hơn so với ta gấp trăm lần, đã như vậy, hỏi ta thì có ích lợi gì?"

Chương 985: Quẫn bách

Mọi người đều biết, phật pháp không thể làm cho Phật Môn lớn mạnh.
Có thể làm cho Phật Môn lớn mạnh chính là loại hòa thượng có can đảm, có tính toán, mặt dày tâm đen, tràn ngập khí tức thế tục như Đàm Hoa.
Đây cũng là một loại phương thức tu hành của Phật Môn.
Muốn làm cho Phật Môn lớn mạnh, vậy thì không thể không tiêm nhiễm thế tục hồng trần, cho nên từ xưa đến nay, phàm là tăng nhân cầm quyền, có lẽ là có tu vi rất cao, nhưng phật pháp nhất định sẽ không mạnh, hơn nữa còn tinh thông tâm cơ lòng dạ, nhưng một khi từ nhiệm, vậy thì phải tiến vào Vô Danh Địa, rửa sạch một thân khí tức thế tục, trùng tu phật pháp.
Trải qua một chu kỳ như thế, không chỉ không làm mất đi bản chất của Phật Môn, lại có thể khiến cho Phật Môn lớn mạnh.
Cớ sao mà lại không làm đây?
Đạt được câu trả lời của Giới Lộc, Đàm Hoa cười khổ một tiếng, nói: "Sư thúc không rõ ràng rồi, bảo điện Đại Hùng đã đóng lại, Ngô Không sư huynh cho đến bây giờ vẫn còn chưa đi ra, mà người mang theo Phù Đồ Tháp lại chính là người Thuần Dương Cung, cũng có quan hệ không minh bạch cùng với triều đình, cho nên ta có một chút lo lắng."
"Ha ha ha." Lời còn chưa dứt, Giới Lộc liền bật cười.
"Ta nói tên tiểu tử ngươi vì sao lại đi tới nơi đây, thì ra là do Ngô Không không hiện thân, trong lòng liền cảm thấy không tự tin? Ngươi thật là, mặc dù tính toán rất giỏi, nhưng tu vi lại không có một chút tiến bộ nào, cho đến bây giờ vẫn còn là Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, nếu như có tu vi Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, vậy thì cần gì phải sợ?"
"Thôi được rồi." Giới Lộc gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Nếu ngươi đã lo lắng, vậy liền giao chuyện này cho ta thì như thế nào?"
"Ta đang có ý này!"
Đàm Hoa liền vội vàng khom người nói ra, thứ hắn chờ chính là câu nói này, trên thực tế Giới Lộc nói cũng không có sai, hắn quả thật là có một chút hoảng hốt, dù sao thì bảo điện Đại Hùng cũng không có khả năng vô cớ phong bế, Trần Tiêm Tiêm lại tới quá mức đường hoàng, lộ ra bộ dáng không kiêng nể gì cả, thật giống như là ở phía sau còn có thiên quân vạn mã vậy.
Mà sau khi không tìm được Ngô Không, người duy nhất Đàm Hoa có thể nghĩ đến cũng chỉ còn lại có Giới Lộc.
"Đàm Hoa..." Buông cái cuốc xuống, Giới Lộc đột nhiên xoay chuyển

lời nói: "Đưa vị Phật Tử kia đến Tàng Kinh Các."
"Ta muốn gặp vị Phật Tử này."
"Ồ?" Đàm Hoa sững sờ, ở trong suy nghĩ của hắn, Giới Lộc hiện tại hẳn là sẽ quyết đoán xuất thủ, trực tiếp cướp đoạt Phù Đồ Tháp còn có Xá Lợi Tử ở trong tay của Trần Tiêm Tiêm mới đúng, gọn gàng mà linh hoạt, để tránh xuất hiện hậu hoạn gì đó, không ngờ được Giới Lộc thế mà cũng không xuất thủ trước, mà là muốn gặp mặt với Trần Tiêm Tiêm.
"Ấy?" Giới Lộc vẩy lông mi trắng một cái, hỏi: "Có phải là lời nói của sư thúc không có tác dụng?"
"Ách! Có tác dụng, có tác dụng!" Đàm Hoa vội vàng nói, sau đó lập tức lấy ra một tấm lệnh bài truyền tin, nói: "Đưa Trần Tiêm Tiêm đến Tàng Kinh Các, sư thúc muốn gặp nàng…cái gì? Vị sư thúc nào? Đương nhiên là Giới Lộc sư thúc…"
Ầm! Giới Lộc tức hổn hển lại vung cái cuốc hung hăng đập vào trên đầu của Đàm Hoa.
"Đã nói bao nhiêu lần!"
"Không được gọi cái pháp danh kia!"
"Mất mặt!‘’
"Tàng Kinh Các sao?" Trần Tiêm Tiêm có một chút hoài nghi nhìn Huyền Lưu Ly lộ ra vẻ mặt thản nhiên.
"Tha thứ cho ta nói thẳng, bằng vào lý giải của ta đối với Phật Môn, ta rất khó tưởng tượng các ngươi sẽ để cho ta cứ như vậy đi vào Tàng Kinh Các, mà không có lấy đi Phù Đồ Tháp trong tay của ta."
Mọi người đều biết, Tàng Kinh Các là trọng địa ở bên trong trọng địa của Phật Môn, khác biệt cùng với bảo điện Đại Hùng - biểu tượng của quyền lực, thứ Tàng Kinh Các tượng trưng là truyền thừa của Phật Môn, không chỉ là phương diện võ công, còn có tư tưởng cùng với văn hóa, một chỗ như vậy, Phật Môn hận không thể giấu giếm cực kỳ chặt chẽ, cho dù là ai cũng không cho nhìn.
Kết quả hiện tại thì sao?
Thế mà chủ động dẫn Trần Tiêm Tiêm đi vào?
Nói thật.
"Ta cảm thấy vị đại sư Đàm Hoa kia dường như muốn cướp đi Phù Đồ Tháp của ta, sau đó tùy tiện dùng mấy quyển La Hán Quyền để đuổi ta đi."
"Khụ khụ." Huyền Lưu Ly lúng túng ho khan một cái, nói: "Trần thí chủ suy nghĩ nhiều rồi, Phật Môn chúng ta từ trước đến nay đều quang minh chính..."
Trần Tiêm Tiêm nhìn chằm chằm Huyền Lưu Ly.
"Ở dưới nhiều tình huống đều là quang minh chính đại..." Biểu lộ của Huyền Lưu Ly có vẻ hơi quẫn bách.
Tâm tư của nàng mặc dù tinh khiết, nhưng cũng không phải là đồ đần, trên thực tế xem như là đệ tử mà Ngô Không bồi dưỡng từ bé,

nàng thật ra là rất rõ ràng đối với tình huống của Phật Môn, nhưng ở một phương diện khác, bản thân Huyền Lưu Ly kỳ thật cũng không ghét Phật Môn hiện tại, thậm chí là còn có thái độ ủng hộ.
Ở bên trong Phật Môn hiện tại.
Quyền lực và phật pháp đã bị phân ra, tăng nhân tinh thông thế tục tâm cơ sẽ làm người cầm quyền Phật Môn, mà tăng nhân say mê phật pháp và tu vi sẽ ẩn cư ở Vô Danh Địa, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, mặc dù có khác nhau ở bên trên quyền lực, nhưng cũng không có chênh lệch địa vị, có chỉ là phân chia ở bên trên bối phận.
Đây thật ra là một phương thức quản lý rất không tệ.
Vừa có thể khiến cho Phật Môn lớn mạnh, cũng có thể cam đoan tư tưởng tinh khiết của Phật Môn, đừng nhìn Phật Môn ở trong lòng của võ giả giang hồ là điển hình của kẻ thích xen vào chuyện của người khác, nhưng ở trong lòng của dân chúng bình thường, Phật Môn thật ra là rất có uy vọng, truy cứu đến căn bản, Phật Môn trường thịnh không suy qua nhiều năm như vậy, cũng không phải là không có đạo lý.
Nhưng cũng không thể phủ nhận, đối với rất nhiều võ giả giang hồ mà nói, Phật Môn là thường xuyên không biết xấu hổ.
"Ha ha ha." Thấy biểu lộ muốn phản bác nhưng lại không có biện pháp gì của Huyền Lưu Ly, Trần Tiêm Tiêm không khỏi cười cười, nói: "Mang ta đi đến Tàng Kinh Các thôi, nếu Phật Môn đã chủ động yêu cầu, vậy ta tự nhiên sẽ không cự tuyệt."
"Phù..." Huyền Lưu Ly thấy thế lập tức nhẹ nhàng thở ra, nói thật, loại sự tình không phải là chiến đấu này đối với nàng hiện tại mà nói là vẫn còn có một chút quá khó khăn: "Mời đi tới bên này."
"Được."
Tàng Kinh Các xem như là địa phương Phật Môn cất giữ điển tịch, đương nhiên sẽ không chỉ có một tòa.
Khác biệt cùng với Thuần Dương Cung nhà giàu mới nổi, Phật Môn truyền thừa từ thượng cổ đến bây giờ, kinh thư võ công mà Phật Môn cất giấu là có rất nhiều, tất cả đều được đặt ở sâu trong Tu Di Sơn, bên trên đảo nhỏ ở trung ương một hồ nước khổng lồ, chim hót hoa nở, rất có một cỗ vị đạo thế ngoại đào nguyên.
"Trần thí chủ, mời đến."
"Ấy? Ngươi không đi vào theo hay sao?"
Đối mặt với sự nghi hoặc của Trần Tiêm Tiêm, Huyền Lưu Ly lắc đầu nói: "Đàm Hoa sư thúc chỉ nói là để cho ngươi đi vào."
"Thì ra là vậy..." Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn Tàng Kinh Các, khóe miệng có một chút co lại, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, dùng sức đẩy ra cửa chính một tòa Tàng Kinh Các gần nhất.

Chương 986: Nói giỡn

Thùng thùng!
Trong nháy mắt vào cửa, một loạt tiếng mõ ung dung truyền ra từ bên trong lầu các, thanh âm cũng không trầm trọng, có thể thấy được người gõ không dùng bao nhiêu khí lực, nhưng ở trong cái chớp nhoáng này, Trần Tiêm Tiêm nguyên bản lặp đi lặp lại suy nghĩ ở trong lòng, tâm tình cũng kéo đến mức cao nhất lại lập tức thả lỏng. Giống như tắm trong nắng chiều.
Trong triều đình thường xuyên có lời đồn đãi, tu vi Nho gia của Tể Tướng Lý Đồng Thần đã đạt được thành tựu, bút pháp xuân thu ăn vào gỗ sâu ba phân, một bộ mặc bảo liền có thể hóa hư thực, diễn hóa ngàn vạn dị tượng, có tác dụng cực lớn đối với sự tu luyện của võ giả, mà những tiếng mõ bây giờ này, so sánh với nhau cũng không thua bao nhiêu.
Trần Tiêm Tiêm chỉ sững sờ trong chốc lát, rồi đột nhiên lấy lại tinh thần.
Rất mạnh!
Cũng không phải là nói người gõ mõ có tu vi rất mạnh, mà là cảnh giới tâm linh của đối phương quả thực là cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, mà có thể đạt đến cái cảnh giới này, chỉ sợ thật sự là đã tu luyện phật pháp đến một cái cấp độ cực kỳ tinh thâm, đây cũng không phải là võ công Phật Môn, mà là phật pháp đơn thuần.
Trần Tiêm Tiêm phóng tầm mắt nhìn tới, trong Tàng Kinh Các lớn như vậy, chỉ có một vị lão tăng mặc áo bào vải đang ngồi ở bên trên bồ đoàn chính giữa lầu các, hai mắt nhắm nghiền, nhẹ nhàng gõ mõ trong tay, thấp giọng tụng niệm Phật kinh trong miệng, trên người không có nửa điểm khói lửa, cũng không có bất kỳ dấu vết tu luyện nào.
Cái này còn cần phải hỏi sao?
"Tiền bối muốn gặp ta?" Trần Tiêm Tiêm trực tiếp tiến lên, hỏi thẳng vào vấn đề.
Lão hòa thượng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Trần Tiêm Tiêm một cái, sau đó thản nhiên nói: "Ta không đảm đương nổi hai chữ tiền bối, nếu như thí chủ nguyện ý mà nói, gọi bần tăng một tiếng lão hòa thượng là được."
Trần Tiêm Tiêm nhíu mày hỏi: "Như vậy sao được, không biết pháp danh của tiền bối là gì?"
Giới Lộc ho khan một tiếng nặng nề, nói: "Bần tăng bất quá chỉ là một tăng nhân vô danh tiểu tốt, làm gì có pháp..."
"Nhưng..."
"Không nói đến chuyện này!" Giới Lộc cường ngạnh nói sang chuyện

khác: "So với những thứ kia, vẫn nên nói đến sự tình của thí chủ."
"Lão hòa thượng ta cũng không thích thừa nước đục thả câu."
"Cho nên sẽ trực tiếp mở miệng hỏi."
"Thí chủ." Giới Lộc nhìn Trần Tiêm Tiêm, gằn từng chữ nói ra: "Thí chủ vô duyên cùng với Phật ta."
Trần Tiêm Tiêm nghe vậy liền kinh ngạc há to miệng, đây còn là lần đầu tiên có tăng nhân nói nàng vô duyên với Phật, phải biết rằng trước đó vô luận là Huyền Lưu Ly, hay là Đàm Hoa, mở miệng ngậm miệng đều là Phật Tử, còn kém không để cho nàng gia nhập vào Phật Môn, nhất là vào sau khi Phù Đồ Tháp xuất hiện.
"Tiền bối có ý tứ gì?"
"Chính là ý tứ ở bên trên mặt chữ."
Giới Lộc lắc đầu, lộ ra biểu lộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: "Đừng nhìn thấy bần tăng như bây giờ, trước kia vào thời điểm chưa xuất gia cũng là tài tử nổi danh trong thôn, cho nên theo ánh mắt của bần tăng, tự nhiên là nhìn một chút liền biết, thí chủ hiện tại cũng đã có người trong lòng rồi đúng không?"
"Ách!"
Lão hòa thượng thật là sắc bén!
"Ài, hỏi thế gian tình là chi, cứ khiến cho người ta thề nguyện sống chết." Giới Lộc thở dài một hơi, lộ ra biểu lộ "trước đây bần tăng cũng có một đoạn cố sự khó quên ".
"Nói tóm lại."
"Thí chủ nếu như đã có người trong lòng, cần gì phải đến Phật Môn ta chứ?"
Trần Tiêm Tiêm chậc chậc lưỡi nói: "Ta tới là để trả nhân quả, toà Phù Đồ Tháp này, lúc đầu ta dựa vào nó đạt được một thân tu vi như bây giờ, ở dưới sự trợ giúp của Phù Đồ Tháp tu luyện cho đến nay, ta đã đạt đến bình cảnh Sinh Tử Quan, nhưng nếu như không trả nhân quả của Phù Đồ Tháp, tu vi sợ rằng sẽ không thể tiến thêm một tấc nào nữa."
Vừa dứt lời, Phù Đồ Tháp liền xuất hiện ở trong tay của Trần Tiêm Tiêm, chỉ là khiến cho Trần Tiêm Tiêm ngoài ý muốn là, sau khi Giới Lộc nhìn thấy Phù Đồ Tháp thế mà không có một chút kinh ngạc nào, phảng phất như chỉ là thấy được một vật cực kỳ bình thường vậy, chỉ nhìn lướt qua, liền thu tầm mắt lại, không còn tiếp tục chú ý.
Trái lại, Giới Lộc lại còn cười.
"Thí chủ hãy tin bần tăng."
"Bần tăng xem như đại đức một đời, chỉ là một toà Phù Đồ Tháp, bần tăng căn bản sẽ không đặt vào trong mắt..."
"Ta dự định trả lại Phù Đồ Tháp cho Phật Môn."
"Vậy bần tăng liền thu nhận."
Trần Tiêm Tiêm: "? ??"
Giới Lộc vừa dứt lời.

Trần Tiêm Tiêm liền lộ ra vẻ mặt cổ quái nhìn lão hòa thượng này. Nên nói như thế nào đây.
Đối phương thế mà bất tri bất giác khiến cho nàng cảm nhận được một tia cảm giác thân thiết, nhìn thấy hắn, giống như là thấy được Thái Thượng trưởng lão nhà mình.
Dừng một chút, Trần Tiêm Tiêm cười cười, nói: "Xin lỗi."
"Ta đang nói giỡn."
Tiểu cô nương rất có tiền đồ a!
Mỉm cười lắc đầu, Giới Lộc để mõ ở trong tay xuống: "Thí chủ, người xuất gia không nói dối, bần tăng cũng không vòng vo với thí chủ, thí chủ hãy giữ lại Phù Đồ Tháp đi."
Lần này đến phiên Trần Tiêm Tiêm trợn mắt hốc mồm.
"Không sai." Giới Lộc cười càng thêm vui vẻ: "Bằng không thì chờ người ở sau lưng thí chủ đánh lên Tu Di Sơn hay sao?"
Trong nháy mắt, Trần Tiêm Tiêm cơ hồ không có cách nào che giấu tâm tình kinh ngạc ở trong lòng, trong biểu lộ nhìn Giới Lộc càng là tràn đầy kinh hãi, ngay tiếp theo Phù Đồ Tháp trong tay cũng đều hơi hơi rung động, phảng phất như một giây sau sẽ bộc phát vậy, bất quá vào trước đó, Giới Lộc đã làm ra cử chỉ dừng tay.
"Thả lỏng thả lỏng."
"Trên thực tế trước đó ta căn bản hoàn toàn không biết gì cả đối với thí chủ."
"Nơi đây cũng đã bị ta phong tỏa."
"Cho nên sẽ không có người nào nghe được lần nói chuyện này."
Trần Tiêm Tiêm ngưng trọng nhìn Giới Lộc đang mỉm cười, một lát sau mới chậm rãi mở miệng nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì."
"A Di Đà Phật." Giới Lộc thấp giọng tụng một tiếng phật hiệu, ngón trỏ trên tay phải điểm nhẹ vào mi tâm, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Xem ra thí chủ lần này dường như cũng không phải là đến một mình, một loại sát cơ mãnh liệt nào đó đang khóa chặt bần tăng, đối phương có thực lực rất mạnh, đủ khiến cho bần tăng cảm nhận được nguy cơ tương đối."
"Hắn ở đâu?"
Giới Lộc nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng ánh mắt rơi vào bên trên Phù Đồ Tháp ở trong tay của Trần Tiêm Tiêm.
Quả thật, mặc dù Trần Tiêm Tiêm là chủ nhân của Phù Đồ Tháp, vốn lấy tu vi Võ Đạo Tông Sư của nàng, đừng nói là dùng Phù Đồ Tháp, coi như là cho nàng thần binh đệ nhất thiên hạ cũng cũng không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với Giới Lộc, bất quá thay một góc độ suy nghĩ khác, có uy hiếp chỉ sợ cũng không phải là bản thân Phù Đồ Tháp, mà hắn là…
"Ở bên trong Phù Đồ Tháp?"
Ầm ầm! Vừa dứt lời, một cỗ khí tức hừng hực giống như mặt trời

trên trời bỗng nhiên bộc phát ra từ bên trong Phù Đồ Tháp, hơn nữa còn cấp tốc bao phủ toàn bộ Tàng Kinh Các, dẫn động mặt đất, giá sách, vách tường Tàng Kinh Các, tất cả đều đang run lên bần bật, uy áp giống như hồng thuỷ vỡ đê cọ rửa bốn phương, khiến cho người ta không thở nổi.

Chương 987: Rất mệt mỏi

"A Di Đà Phật!''
Uy áp ngập trời phảng phất như thái sơn áp đỉnh, nhưng ngay ở một giây sau, lão hòa thượng Giới Lộc lại nhẹ nhàng gõ mõ một lần, tiếp đó một tiếng sét nổ vang đùng đoàng trong trời trong, trong nháy mắt liền xé rách khí tức ngập trời bộc phát ra từ bên trong Phù Đồ Tháp, trấn an Tàng Kinh Các đang rung động.
Sau đó chỉ thấy Giới Lộc hít vào một hơi thật sâu, sau đó khẽ gật đầu nói: "Xin chào thí chủ."
Nhìn lão hòa thượng trước mắt, Trần Khuynh Địch tặc lưỡi.
M* nó.
Giống như chơi đùa hỏng rồi.
Không sai, trên thực tế Trần Khuynh Địch chính là giấu ở bên trong Phù Đồ Tháp của Trần Tiêm Tiêm, mà hành vi Trần Tiêm Tiêm đến trả nhân quả lần này, trên thực tế cũng là do một tay Trần Khuynh Địch sắp đặt, dù sao thì nếu như Trần Tiêm Tiêm không đi trả nhân quả, Thuần Dương Cung cùng với Phật Môn sẽ rất khó bộc phát mâu thuẫn, mà nếu không bộc phát mâu thuẫn mà nói.
Trần Khuynh Địch sẽ rất khó trực tiếp tiến công Phật Môn.
Vốn dĩ Trần Khuynh Địch đều đã nghĩ kỹ, Trần Tiêm Tiêm đơn thương độc mã tiến vào Phật Môn là quá nguy hiểm, mình nhất định phải đi theo, mà Thuần Dương Cung cùng với bốn vị đại lão Đại Càn thì chờ lệnh ở bên ngoài, một khi Phật Môn trở mặt, hắn sẽ lập tức xuất hiện, sau đó từ góc độ chính nghĩa mạnh mẽ lên án Phật Môn một trận, lại chuẩn bị lật bàn.
Kết quả thế mà bị nhìn thấu? !
Không đúng.
Không phải là bị nhìn thấu.
Mà là lão hòa thượng này đã sớm phát giác được chỗ không đúng, càng giống là năng lực cảm ứng sau khi đạt đến Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, nhưng ở bên trên cường độ lại muốn mạnh hơn không ít.
Theo lời đồn cao tăng Phật Môn có năng lực biết được họa phúc sớm tối, cảm ứng quá khứ tương lai, loại năng lực này cũng không phải là thành tựu của công pháp, mà là lực lượng có được sau khi phật pháp còn có cảnh giới tâm linh đạt tới cảnh giới nhất định, mà rất rõ ràng, lão hòa thượng Giới Lộc ở phương diện này xem như là đã đạt đến đỉnh cao.
Trên thực tế nếu không phải là như thế, Đàm Hoa cũng sẽ không đặc biệt đến mời Giới Lộc.
Trong lúc nhất thời, Trần Khuynh Địch cùng với Giới Lộc cứ mắt lớn

trừng mắt nhỏ như vậy, giằng co với nhau một hồi lâu.
Cuối cùng vẫn là Trần Khuynh Địch không giữ được bình tĩnh trước.
Thấy Trần Khuynh Địch nhả ra, Giới Lộc không khỏi mỉm cười ở trong lòng.
Người trẻ tuổi chung quy vẫn là người trẻ tuổi, vào thời khắc mấu chốt vẫn không có mặt dày…không đúng, sự trầm ổn như lão nhân gia, lúc này đây quyền chủ động đối thoại đang nằm ở phía bên mình, tiếp theo chỉ cần giảng lợi hại cho đối phương hiểu, giảng rõ đạo lý, tin rằng hắn nhất định sẽ biết khó mà lui.
Nhưng mà, khiến cho Giới Lộc ứng phó không kịp chính là...
Trần Khuynh Địch cũng không có mở miệng, mà là trực tiếp động thủ.
Ầm! Một nắm đấm thép phá toái hư không, trực tiếp đập về phía đầu trọc bóng loáng của Giới Lộc, xuất thủ quyết đoán trực tiếp đánh cho Giới Lộc trở tay không kịp, ở phía dưới nguy cơ, hắn bị ép đứng lên từ trên bồ đoàn, trực tiếp nhảy ra phía sau né tránh một quyền này, mà bồ đoàn ở dưới người thì nổ tung tại chỗ.
"Thí chủ! ?"
Giới Lộc vốn là thực dự định nói chuyện một chút cùng với Trần Khuynh Địch, lão hòa thượng này cũng không phải là loại tăng nhân thế tục như Đàm Hoa kia, mà là người có tâm tính rộng lượng chân chính, trên thực tế hắn cũng không coi trọng đối với Phù Đồ Tháp, cho nên nếu như Trần Khuynh Địch thực sự lựa chọn biết khó mà lui, hắn cũng sẽ không có ý kiến gì...
Ai ngờ Trần Khuynh Địch thế mà một lời không hợp liền động thủ! ?
Làm ơn! Nơi này chính là đại bản doanh của Phật Môn ta! Cho chút mặt mũi có được hay không!
Nói đến cùng Giới Lộc vẫn là hiểu quá ít đối với Trần Khuynh Địch, mặc dù hắn dựa vào năng lực linh cảm xuất sắc phát hiện ra sự tồn tại của Trần Khuynh Địch, nhưng lại không minh bạch mưu đồ cụ thể của Trần Khuynh Địch, tự nhiên cũng không biết, từ lúc vừa mới bắt đầu, Trần Khuynh Địch đã không có ý nghĩ ngồi xuống nói chuyện thật tốt cùng với Phật Môn.
Hắn chính là đến để đập quán!
Ầm ầm!
Quyền kình bỗng nhiên bộc phát, trực tiếp nổ ra một cái động lớn ở trên vách tường Tàng Kinh Các, sau đó Trần Khuynh Địch liền ôm Trần Tiêm Tiêm xông ra bên ngoài, thấy vậy Giới Lộc liền trợn mắt hốc mồm, bất quá hắn cũng chưa đến mức già lẩm cẩm, chỉ hơi ngẩn người, liền lập tức phản ứng lại: đối phương rõ ràng là muốn lật bàn!
Ngay cả dự định nói chuyện cũng đều không có...
Giải thích là phía sau còn có người!
"Cẩn thận!" Giới Lộc thở sâu, thi triển Sư Tử Hống, tiếng gầm trong

nháy mắt liền truyền khắp khu vực Tàng Kinh Các: "Bảo vệ Tàng Kinh Các! Có võ giả Hỏa Luyện Kim Đan mạnh mẽ xông vào Phật Môn!"
"Đàm Hoa!"
"Mở đại trận hộ sơn ra!"
"Vị nữ thí chủ kia có trá, có một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan giấu ở bên trong Phù Đồ Tháp, có ý đồ đối với Phật Môn chúng ta..."
Giới Lộc chưa nói hết.
Một tiếng hò hét càng thêm to lớn, cũng càng thêm tràn ngập tình cảm, bi phẫn vạn phần, phảng phất như một đấu sĩ tự do bị ép vào tuyệt cảnh phát ra tiếng hét từ trong nội tâm trước khi lâm chung:
"Chết tiệt!"
"Người trong Phật Môn cư nhiên lại đổi trắng thay đen như thế! Rõ ràng là Phật Môn các ngươi mưu đoạt Phù Đồ Tháp của Thuần Dương Cung chúng ta…không đúng, là Thuần Dương Kim Tháp của Thuần Dương Cung chúng ta! Kết quả thế mà vừa ăn cướp vừa la làng, đổi trắng thay đen, thật sự là vô liêm sỉ, làm lòng người rét lạnh, bản Cung Chủ xấu hổ làm bạn cùng với các ngươi!"
Giới Lộc: "? ??"
Ta không phải!
Ta không có!
Ngươi đừng có nói lung tung!
Không đợi Giới Lộc mở miệng, đột nhiên, ở một chỗ khác trong Tu Di Sơn, từng đạo từng đạo khí tức liên tiếp bộc phát ra.
"Muốn đi?"
"Để lại Phù Đồ Tháp cùng với Xá Lợi Tử!
"Ngừng bước!"
Thấy một màn như vậy, Giới Lộc nguyên bản định lặng lẽ giải quyết chuyện này bất đắc dĩ thở dài một hơi, lần này cũng không có cách nào, dù sao thì ở trong Phật Môn không phải người nào cũng đều không thèm để ý đến Phù Đồ Tháp giống như Giới Lộc, trên thực tế có không ít lão tăng nhân, có khả năng chỉ còn kém một viên Xá Lợi Tử, tu vi liền có thể tiến thêm một bước.
Mà bọn họ vừa xuất thủ, lời nói của Trần Khuynh Địch cơ hồ chẳng khác nào là đã ngồi vững.
M* nó.
Giới Lộc: "A Di Đà Phật."
Người có tâm tính thiện lương quá mệt mỏi.
Rất muốn trở về làm ruộng.
Trần Khuynh Địch dĩ nhiên không phải là lựa chọn trở mặt một cách tùy tiện.
Hắn mặc dù là một kẻ liều lĩnh.
Nhưng không phải là người ngu.
Cuối cùng vẫn là căn cứ vào sự tự tin của hắn, nguyên nhân rất đơn

giản, Thánh Thượng Đại Càn hứa hẹn sẽ kiềm chế Phương Trượng Phật Môn, không cho đối phương xuất thủ, mà nhìn chung ở trong toàn bộ Phật Môn, Trần Khuynh Địch rất có tự tin, ngoại trừ Phương Trượng Ngô Không, sẽ không có người nào có thể lấy đi tính mệnh của hắn, đương nhiên nếu đã đến nơi đây sẽ có người hỏi.
Đại trận hộ sơn Phật Môn thì sao?
Ngũ Phương Như Lai Đại Trận ở trong truyền thuyết thậm chí là có thể tiêu diệt chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nghe vào có phải là rất mạnh mẽ hay không?

Chương 988: Thuần Dương Kim Tháp

Nhưng rất đáng tiếc.
Món đồ chơi này là không dùng được.
Đáp án rất đơn giản: có Ngô Không tăng thêm Ngũ Phương Như Lai Đại Trận mới có thể chống đỡ Thánh Thượng Đại Càn...
Mất mặt!
Thiên hạ đệ nhất nhân cùng với vị chí cường giả tán tu ngày xưa kia cũng không phải là cùng một cấp bậc, thực lực tu vi của bản thân Thánh Thượng Đại Càn chính là cực mạnh, có sự phụ trợ của Tổ Long Trung Nguyên, Ngô Không nếu như không có sự ủng hộ của Ngũ Phương Như Lai Đại Trận, không tới trăm chiêu cũng sẽ bị Thánh Thượng Đại Càn đánh cho tinh vân tán loạn, nguyên thần tan rã.
Mà tăng thêm Ngũ Phương Như Lai Đại Trận, Ngô Không mới coi là có năng lực giằng co cùng với Thánh Thượng Đại Càn.
Nếu không ngươi cho rằng tại sao trước đó Ngô Không phải chờ Thánh Thượng Đại Càn bị người vây công mới bằng lòng xuất thủ? Còn không phải là bởi vì đơn đấu đánh không lại chỉ có thể quần đấu.
Kể từ đó, hai đòn sát thủ lớn của Phật Môn đã bị kềm chế.
Vậy thì còn sợ cái gì?
Không phải là Trần Khuynh Địch khoe khoang, không có hai đòn sát thủ này, coi như Phật Môn còn có một kiện Đạo Binh cực phẩm, mấy kiện Đạo Binh thượng phẩm, cũng không nhất định có thể đánh chết hắn.
Lại càng không cần phải nói ở phe mình cũng không phải là không có đòn sát thủ.
Ầm ầm! Thân ảnh của Đàm Hoa chợt hiện trong hư không, sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch ôm Trần Tiêm Tiêm lao ra Tàng Kinh Các, con mắt lập tức đỏ bừng, thân làm người trong cuộc tại cuộc chiến Thuần Dương Cung lần trước, Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là đã để lại để lại ấn tượng không tốt cực kỳ khắc sâu cho hắn, khiến cho ký ức của hắn cho đến nay vẫn còn mới mẻ.
"Trần Khuynh Địch!"
"Ngươi lại dám đến Tu Di Sơn giương oai! ?
"Coi Phật Môn ta không có người hay sao! ?"
Đạo Binh thượng phẩm phù dung sớm nở tối tàn ở cuộc chiến Thuần Dương Cung ngày xưa, Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên đã bị Đàm Hoa trực tiếp tế ra, khí tức của Đàm Hoa nguyên bản chỉ có tu vi Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm cũng tăng vọt trong nháy mắt, diễn hóa ra pháp tướng Minh Vương trợn mắt, vung một chuôi Kim Cương Xử

đập về phía Trần Khuynh Địch.
"Im ngay!"
"Rõ ràng là Phật Môn các ngươi thèm muốn Thuần Dương Kim Tháp của Thuần Dương Cung chúng ta!‘’
"Ta đây là đang tự vệ phản kích."
Trần Khuynh Địch vừa gầm thét, vừa đưa tay đấm ra một quyền về phía Đàm Hoa.
Quyền ý bộc phát, một tòa Lưu Ly Tháp màu vàng 33 tầng xoay tròn trong hư không, va chạm với cùng với Kim Cương Xử của Đàm Hoa, trực tiếp đánh bay nó ra ngoài.
"Thấy không?"
"Toà tháp này của ta có phải là rất giống với Phù Đồ… rất giống với Thuần Dương Kim Tháp? Không sai! Kỳ thật toà Thuần Dương Kim Tháp này chính là do ta chế tạo! Các ngươi chính là những kẻ vô sỉ nhận vơ!"
Ngươi nghĩ rằng chúng ta đều là kẻ mù lòa hay sao?
"Đó là Phù Đồ Tháp của Phật Môn ta! Ngươi thế mà lại so sánh nó với hoá thân quyền ý của ngươi? Vô luận là ngoại hình hay là số tầng đều khác biệt hoàn toàn có biết hay không?"
"Vô liêm sỉ!"
"Ngươi thì biết cái gì!"
Trần Khuynh Địch mặt không đỏ tim không đập, mắng to: "Ngươi nhìn Lưu Ly Tháp của ta có khoảng chừng ba 33 tầng, vào thời điểm ta chế tạo Thuần Dương Kim Tháp không dụng tâm, cho nên chỉ tạo ra được 24 tầng, về phần ngoại hình, ta muốn tạo thành dạng gì là liền có thể làm ra dạng đó, ngươi quản được sao hả lão lừa trọc!"
"Trọc, lừa trọc! ?" Đàm Hoa suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu.
Phù Đồ Tháp 24 tầng, chính là biểu tượng cho 24 Chư Thiên của Phật Môn, có quan hệ cái rắm cùng với bảo tháp 33 tầng của ngươi!
Trần Khuynh Địch vừa nói ra lời này, Giới Lộc hòa thượng vốn còn muốn hoà giải một chút cũng đều lộ ra mấy phần biểu lộ đau răng, hiển nhiên là đã bị lời nói của Trần Khuynh Địch làm cho mắc ói không nhẹ, chớ đừng nói chi là một số võ tăng vốn đã có tính tình sôi động, vừa dứt lời, lại là một tiếng gầm thét truyền ra từ bên trong Tu Di Sơn.
"Làm càn!" Ở bên trong Đạt Ma Viện Tu Di Sơn, một vị lão hòa thượng ở trần, nổi giận đùng đùng đẳng không mà lên.
Khác biệt cùng với Đàm Hoa, pháp danh của lão hòa thượng này là Đàm Tĩnh, cũng không cầm quyền ở trong Đạt Ma Viện, mà là chuyên tâm tu võ, bởi vậy có tu vi còn muốn mạnh hơn Đàm Hoa một chút, bây giờ bộc phát khí huyết, trên đỉnh đầu ẩn ẩn có một đầu Đại Đạo Huyền Quang kéo dài hai mươi vạn dặm chui vào bên trong hư không, nở rộ ánh sáng chói loà.

Mà trọng yếu nhất, là chuôi Cửu Hoàn Tích Trượng mà hắn cầm ở trong tay.
Bất ngờ lại là một kiện Đạo Binh thượng phẩm!
Ầm ầm! Đàm Tĩnh cầm theo Cửu Hoàn Tích Trượng, khí tức cũng tăng vọt, còn muốn cao hơn một chút so với Đàm Hoa, phối hợp tác chiến cùng với Đàm Hoa, trực tiếp bao vây Trần Khuynh Địch.
Đối mặt với hai kiện Đạo Binh thượng phẩm liên thủ vây công, Trần Khuynh Địch dùng một tay ôm Trần Tiêm Tiêm, ở trong miệng mặc dù vẫn còn đang hô những lời nói rác rưởi như "Phật Môn vô sỉ, vừa ăn cướp vừa la làng", nhưng ánh mắt lại hết sức lạnh lùng, chỉ thấy hắn giơ một tay qua cao khỏi đầu, năm ngón tay mở ra, sau đó nắm chặt thành quyền!
Ầm! Hư không nổ tung, không có Đại Đạo Huyền Quang xuất hiện, nhưng lại có một đạo quyền ảnh bao phủ bầu trời chợt lóe lên, mà bản thân Trần Khuynh Địch thì là huy động cánh tay, một cỗ pháp tướng Nam Mô Gatling Gun Bồ Tát hiện lên ở phía sau, trong lúc hít thở, liền bỗng nhiên đánh ra mấy chục vạn quyền, đánh ra bốn phương tám hướng.
Vô luận là Cửu Hoàn Tích Trượng hay là Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, đều là tinh phẩm bên trong Đạo Binh thượng phẩm, một quyền của Trần Khuynh Địch tự nhiên không có khả năng làm gì được chúng nó, nhưng sau khi mấy chục vạn quyền gần như oanh ra đồng thời, góp gió thành bão, lượng biến dẫn đến chất biến, lại bạo phát ra lực phá hoại cực mạnh, hai kiện Đạo Binh thượng phẩm trực tiếp bị đánh bay ngược lên trời!
"Tu vi tốt!"
Đàm Tĩnh một lòng hướng võ bị đánh bay trái lại là không tức giận một chút nào, ngược lại còn tán dương một tiếng, tương phản là Đàm Hoa, thấy một màn như vậy tâm thần lại là đại chấn.
"Lúc này mới qua bao lâu, thế mà liền có thể có được tiến bộ như thế?"
Thân làm thủ toạ Đạt Ma Viện, Đàm Hoa tự nhiên được xem là tăng nhân Phật Môn trong thế tục. So sánh cùng với dạng tăng nhân như Đàm Tĩnh, tu vi tâm linh của hắn kỳ thật là yếu hơn một bậc, nhất là hắn còn đã từng giao thủ qua cùng với Trần Khuynh Địch, hiểu được tốc độ tiến bộ của Trần Khuynh Địch rốt cuộc là kinh khủng đến cỡ nào.
Mà ở phía đối diện, sau khi bộc phát một hơi đánh lui Đàm Hoa cùng với Đàm Tĩnh, trên nắm tay của Trần Khuynh Địch cũng xuất hiện từng vết nứt, máu tươi đậm đặc chảy xuôi mà ra từ đó, bất quá vào trước khi nhỏ xuống, những máu tươi này liền tự động thiêu đốt, bao trùm ở bên trên nắm đấm của Trần Khuynh Địch, sau đó chỉ thấy hắn tùy ý lắc lắc tay...
Vết thương trên tay liền phục hồi lại như cũ.

Thấy một màn như vậy, coi như là Đàm Tĩnh vốn dĩ tràn đầy ý chí chiến đấu cũng đều suýt chút nữa trừng rớt tròng mắt ra ngoài.

Chương 989: Bát Bộ Thiên Long

Đàm Tĩnh không thể không cảm thấy kinh ngạc.
Phải biết rằng đây chính là vết thương do Cửu Hoàn Tích Trượng cùng với Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên đánh ra, hai kiện Đạo Binh thượng phẩm, tạo thành vết thương đối với võ giả trên lý luận mà nói hẳn là không thể chữa trị mới đúng, chỉ cần là vết thương đánh ra, lực lượng của Đạo Binh thượng phẩm sẽ vờn quanh ở chung quanh vết thương.
Nếu sau đó không bế quan chữa trị căn bản sẽ không có khả năng khu trừ mới đúng.
Kết quả thì sao?
Trần Khuynh Địch phất phất tay liền khôi phục xong?
Lực phòng ngự vừa cao, tốc độ khôi phục còn nhanh hơn, mấu chốt là lực công kích cũng không yếu.
Không sai, Trần Khuynh Địch ta chính là chiến sĩ toàn năng ở trong truyền thuyết!
Nghiêm ngặt mà nói, thực lực của Trần Khuynh Địch đại khái hơi mạnh hơn một chút so với Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm.
Mặc dù không yếu, nhưng còn chưa tới cấp độ nghiền ép.
Nhưng vấn đề là, năng lực phòng ngự cùng với năng lực khôi phục của hắn lại cao đến quá đáng.
Điều này sẽ đưa đến một cái sự tình rất xấu hổ, đó chính là Trần Khuynh Địch có thể hoàn toàn không cần phòng ngự, nếu buồn bực chỉ cần ra quyền về phía người khác liền xong việc, coi như bị thương, cũng bất quá ở trong nháy mắt liền có thể khôi phục, loại phong cách chiến đấu vô sỉ này đã tăng cường sức chiến đấu của hắn lên trên diện rộng.
Tối thiểu là vào lúc hiện tại, Đàm Hoa cùng với Đàm Tĩnh liền cảm nhận được sự khó chơi của loại phong cách chiến đấu này.
Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên nghênh không mở ra, Đàm Hoa ngồi ngay ngắn ở bên trên liên thai, pháp tướng Minh Vương trợn mắt ở sau lưng nhét đầy thiên địa trong nháy mắt, to lớn đến cực hạn, mà ở bên cạnh, Đàm Tĩnh thì là thôi động toàn lực Cửu Hoàn Tích Trượng, chín hoàn bên trên trượng chấn động liên tiếp, một vòng nối tiếp một vòng, luân hồi không dứt.
Hai người không thể nghi ngờ là đã thôi động lực lượng Đạo Binh thượng phẩm đến cực hạn, cho dù tu vi của hai người không bằng Trần Khuynh Địch, nhưng Đạo Binh thượng phẩm chính là vô lại như vậy, vẫn có thể tăng cường sự uy hiếp của hai người lên mấy cái cấp bậc, chớ đừng nói chi là ở bên trong Tu Di Sơn còn có những cao thủ khác đang tiềm phục ở trong bóng tối.

Không nói đến những thứ khác, chỉ là vị Giới Lộc ở phía trước kia cũng đủ khiến cho Trần Khuynh Địch phải cảnh giác.
"Quên đi!" Trần Khuynh Địch nhìn về phía Trần Tiêm Tiêm không biết lúc nào đã dựa cả cơ thể vào trên người mình, nói: "Chuyện kia, Tiêm Tiêm sư muội...?"
"Ấy?" Trần Tiêm Tiêm lau khóe miệng không giải thích được, vội vàng trả lời: "Sao thế sư huynh?"
Trần Khuynh Địch cảm thấy vẫn không nên xoắn xuýt cử động khả nghi liên tiếp vừa rồi của Tiêm Tiêm sư muội thì tốt hơn, thế là chủ động nói sang chuyện khác: "Xin lỗi, chờ đến lúc nữa đại chiến ta có khả năng không bảo hộ được muội, ta hiện tại sẽ thả muội xuống, muội hãy cẩn thận, tuyệt đối không nên chủ quan khinh địch."
"..."
Trần Tiêm Tiêm tặc lưỡi, dường như có một chút không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Muội hiểu được."
Trần Khuynh Địch cũng không xoắn xuýt, sau khi trao đổi mấy câu ngắn ngủi, công kích của Đàm Hoa cùng với Đàm Tĩnh đã gần ngay trước mắt, Trần Khuynh Địch kịp thời đứng dậy, trực tiếp ném Trần Tiêm Tiêm cùng với Phù Đồ Tháp về phía khu vực Tu Di Sơn, gần như đồng thời, có không ít ánh mắt tăng nhân Phật Môn nhao nhao tập trung về hướng Trần Tiêm Tiêm...
Ngay vào một giây sau.
"Các ngươi nhìn cái gì?"
"Nhìn ta này!"
Ầm ầm!
Khí tức Trần Khuynh Địch vào thời khắc này lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu điên cuồng tăng vọt, một đầu Thần Long đỏ ngòm bay lượn ra từ mi tâm, cuối cùng hóa thành một chuôi thần kiếm sắc bén, thân kiếm chấn động, tiếng kiếm reo phảng phất như long ngâm, kiếm khí hung lệ cắt đứt hư không, giống như sóng nước khiến cho bốn phương tám hướng trở nên nhộn nhạo.
Trải qua đợt bộc phát này, không ít tăng nhân Phật Môn vốn còn muốn thừa cơ xuất thủ đối với Trần Tiêm Tiêm lại không thể không dời ánh mắt quay lại lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Không cần Đạo Binh thượng phẩm Trần Khuynh Địch liền có thể đánh không phân thắng bại với hai kiện Đạo Binh thượng phẩm, mà bây giờ Trần Khuynh Địch đã tế ra Xích Tiêu Kiếm, trong nháy mắt thực lực liền nhảy lên tới cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, đứng ở bên trên cái cảnh giới này, nếu không có Kích Toái Mệnh Tinh đi ra, sẽ có cực ít người có năng lực địch nổi hắn!
Ngay cả Giới Lộc vốn dĩ dự định xem trò vui cũng đều biến sắc.
"A Di Đà Phật, con m* nó, trong những năm này Đàm Hoa đã quản lý như thế nào, tại sao lại chọc đến một vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất cho Phật Môn."

Có phản ứng như thế không chỉ là Giới Lộc.
Theo một đợt bộc phát này của Trần Khuynh Địch, toàn bộ Tu Di Sơn đều bị kinh động, chỉ chốc lát sau, bên trong Đạt Ma Viện bộc phát khí tức lần thứ hai, trước sau lại là sáu vị lão hòa thượng đằng không mà lên, vậy mà cũng là thuần một sắc cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan! Hơn nữa đều không ngoại lệ, toàn bộ đều đã mở ra Đại Đạo Huyền Quang!
Mặc dù không có đạt tới trình độ mười vạn dặm.
Nhưng Đại Đạo Huyền Quang vẫn là Đại Đạo Huyền Quang, thực lực của những lão tăng nhân này đều muốn vượt qua võ giả Hỏa Luyện Kim Đan khống chế mười thành lực lượng bình thường.
Đạt Ma Viện là đệ nhất viện của Phật Môn, ở bên trong Phật Môn ngoại trừ Vô Danh Địa, chỉ có tám vị võ tăng có tu vi cao nhất mới có tư cách tiến vào Đạt Ma Viện, ở phía dưới tình huống bình thường, tăng nhân ở bên trong Đạt Ma Viện nếu không phải lĩnh hội phật pháp, thì chính là bế quan tu luyện, mà rầm rộ giống như bây giờ, cả tám người đều xuất hiện…
Ở trong mấy chục năm qua đây là lần thứ hai!
Thuận tiện nhắc tới, lần trước là lần Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ tới kia.
Khác biệt cùng với Giới Lộc, những tăng nhân Đạt Ma Viện này mặc dù cũng khiêm tốn, nhưng cũng không phải là ngăn cách với ngoại giới, cho nên đối với hình dạng cùng với bối cảnh của Trần Khuynh Địch bọn họ cũng đều không xa lạ gì, cũng chính là vì như thế, sau khi bọn họ nhìn thấy tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, khí vũ hiên ngang của Trần Khuynh Địch, tâm tình mới trở nên khá là phức tạp.
Phảng phất như một lần luân hồi, nhân quả tuần hoàn, đám cẩu tặc Thuần Dương Cung lại tìm tới tận cửa rồi…
"A Di Đà Phật!
Sau một lúc yên lặng ngắn ngủi, Đàm Hoa, Đàm Tĩnh, còn có sáu vị võ tăng Đạt Ma Viện khác nhao nhao bạo phát!
Tám vị võ tăng Đạt Ma Viện, ngoại trừ Phương Trượng biểu tượng cho Phật Môn, tám vị tăng nhân mạnh nhất ở bên ngoài Vô Danh Địa, đồng thời cũng tượng trưng cho một phần truyền thừa của Phật Môn.
Một phần truyền thừa tuyệt thế võ công!
Bát Bộ Thiên Long!
Thiên, Long, Dạ Xoa, Khẩn Na La, A Tu La, Già Lâu La, Càn Đạt Bà, Hô La Già, tám vị thần hộ pháp của Phật Môn, tám môn cái thế võ công. Đáng tiếc là độ khó tu luyện của những môn võ công này là cực cao, Phật Môn đương đại không có ai có thể hội tụ tám loại võ công này thành một thể, nhưng phân hoá thành tám người, cũng có thể phát huy ra chín phần uy lực.

Chương 990: Bộ dáng của Thần

Bây giờ tám vị võ tăng dung hợp khí tức, ngưng tụ ra pháp tướng bao gồm cả Bát Bộ Thiên Long, đúng là hóa thành một đạo hư ảnh Phật Đà mặt mũi mông lung, ở phía dưới sự gia trì của Cửu Hoàn Tích Trượng còn có Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên kéo cao thêm một bước, thế mà thật sự đánh ngang tay với Trần Khuynh Địch cầm Xích Tiêu Kiếm trong tay.
"Ha ha!" Sau đó Trần Khuynh Địch liền móc Đô Thiên Tọa ra.
Không ngờ được chứ gì?
Ta còn có một đòn sát thủ khác!
Hư không nứt ra! Chín đạo quang hoàn màu xanh trắng vờn quanh quanh người Đô Thiên Tọa, mỗi một đạo quang hoàn đều phảng phất như trời cao, sâu không lường được, tôn Đô Thiên Tọa lên giống như thần linh vậy, sau đó Đô Thiên Tọa bước chân, trực tiếp đi ra khỏi hư không, một bàn chân kim loại to lớn đạp xuống về hướng đám người Đàm Hoa.
Ầm!
Bàn chân kim loại to lớn hung hăng dẫm ở trên người Bát Bộ Thiên Long Phật Đà, tám võ tăng Đạt Ma Viện nguyên bản thật vất vả mới san bằng sức chiến đấu cùng với Trần Khuynh Địch trực tiếp bị một cước lần này đạp bay ra ngoài, mặc dù chỉ bị một chút vết thương nhỏ, không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng ở trên mặt mũi vẫn không dễ nhìn.
Dù sao thì nơi này cũng chính là Tu Di Sơn!
Ở trong hang ổ nhà mình bị người ta đạp bay ra...có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Ở bên trong Tu Di Sơn lại có mấy đạo khí tức phóng lên tận trời, bất ngờ cũng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan! Bất quá lần này người lao ra cũng không có mở ra Đại Đạo Huyền Quang, nhưng dù vậy, đó cũng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, là cường giả chân chính ở bên trên đại địa Trung Nguyên, kết quả là Phật Môn liền một hơi lấy ra mười vị.
Nội tình thâm hậu của Phật Môn hiển lộ hoàn toàn, coi như là Đại Càn, về số lượng Hỏa Luyện Kim Đan cũng ở vào thế yếu tuyệt đối.
Đương nhiên, bốn vị đại lão Đại Càn ở bên trên chất lượng là nghiền ép Phật Môn, bản thân Đại Tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh chính là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, Tể Tướng Lý Đồng Thần mặc dù khiếm tốn nhưng lại sâu không lường được. Mà Nam Thần Võ cùng với Trương Tắc mặc dù hơi yếu hơn một bậc, nhưng có ngoại vật gia trì, cũng đều có thể so với Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm.
Ở bên trong thế giới của võ giả, trừ phi là có thủ đoạn đặc thù, nếu

không thì chất lượng càng trọng yếu hơn xa so với số lượng.
Cũng ví dụ như hiện tại.
"A Di Đà Phật..."
"Đây chính là kiện Đạo Binh thượng phẩm hình người của Thuần Dương Cung kia...?"
"Quả nhiên là lợi hại!"
Đối mặt với sự sợ hãi thán phục của đám người Đàm Hoa, Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, sau đó đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng lắc lắc.
"Không, không, không."
"Đây không phải là Đạo Binh..."
"Mà là Thần!"
"Hiện tại ta sẽ để cho các ngươi thấy..."
"Bộ dáng của Thần!"
Vừa dứt lời, Đô Thiên Tọa bước chân ở dưới sự thao túng của Trần Khuynh Địch, hung hăng húc về phía Bát Bộ Thiên Long Phật Đà, chín tầng quang hoàn một tầng tiếp lấy một tầng, hiển hóa ra dị tượng cửu trọng thiên, mà ở phía đối diện, Bát Bộ Thiên Long Phật Đà thì hiển hóa ra pháp tướng Bát Bộ Thiên Long, đồng dạng cũng là một đầu tiếp lấy một đầu.
Như vậy vấn đề đã đến.
Dùng toán học cơ bản phân tích một chút, chín cái so với tám cái.
Ầm! Đương nhiên, sau khi triệt tiêu tám tầng quang hoàn, Bát Bộ Thiên Long mất đi tất cả bảo vệ bị Đô Thiên Tọa kích hoạt quang hoàn Tả Toàn Thiên đập ầm ầm một cái, sau đó trên kim thân xuất hiện vết rạn, bị đánh bay lên trời lần thứ hai, sắc mặt của đám người Đàm Hoa Đàm Tĩnh càng là trở nên đỏ bừng.
Không thể nghi ngờ, tám vị võ tăng Đạt Ma Viện vô luận từ góc độ nào cũng đều bị Trần Khuynh Địch nghiền ép, mặc dù sau khi tám người liên thủ đã thúc đẩy và sinh trưởng ra Bát Bộ Thiên Long Phật Đà, nhưng chỉ có thể san bằng chênh lệch bên trên tu vi, xem như đánh ngang tay với Trần Khuynh Địch, nhưng chênh lệch giữa Đạo Binh thượng phẩm lại là không có cách nào san bằng.
Dù sao thì trấn tông thần binh chân chính của Phật Môn cũng là Như Lai Hàng Ma Xử.
Mà Cửu Hoàn Tích Trượng còn có Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên, mặc dù cũng là Đạo Binh thượng phẩm, nhưng chỉ có thể nói là tầng thứ trung đẳng ở bên trong Đạo Binh thượng phẩm, không sánh bằng Duy Ngã Kiếm của Kiếm Tông cùng với Độc Tôn Đao của Đao Tông, cũng không sánh bằng Xích Tiêu Kiếm của Thuần Dương Cung, những Đạo Binh này thế nhưng đều là mặt hàng cực phẩm bên trong Đạo Binh thượng phẩm.
Về phần Đô Thiên Tọa...
Món đồ chơi này thế nhưng là do Thuần Dương Đạo Tôn năm đó tích

góp từng viên gạch một tạo ra, nếu như không phải là điều kiện sinh ra Đạo Binh cực phẩm thực sự quá hà khắc, Đô Thiên Tọa thậm chí cũng đều có tiềm lực tấn cấp thành Đạo Binh cực phẩm, phẩm chất của nó tự nhiên cũng phải vượt qua Cửu Hoàn Tích Trượng cùng với Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên, không phải là cùng một cấp bậc.
Ở dưới hai tầng chồng chất, Trần Khuynh Địch tự nhiên là chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.
Mà đám người Đàm Hoa tự nhiên cũng hiểu được điểm này, sau khi bị Đô Thiên Tọa đánh bay một lần nữa, sau khi Bát Bộ Thiên Long Phật Đà Kim Thân rạn nứt càng ngày càng nghiêm trọng, Đàm Hoa rốt cục cũng không nhịn được, lớn tiếng quát một cách phẫn nộ: "Sư thúc! Ngài rốt cuộc còn muốn nhìn tới khi nào? Còn không mau xuất thủ! ?"
Tình huống hiện tại là rất không thích hợp.
Không chỉ có đám người Đàm Hoa, coi như là tăng nhân phổ thông Phật Môn cũng bắt đầu cảm thấy không đúng.
Rất đơn giản...
Phương Trượng đâu?
Theo đạo lý Trần Khuynh Địch náo loạn ở trong Tu Di Sơn như thế, Phương Trượng Ngô Không đã sớm nên xuất thủ, trực tiếp trấn áp hắn, coi như là do hạn chế thân phận không tiện xuất thủ, cũng có thể khởi động đại trận hộ sơn, Ngũ Phương Như Lai Đại Trận vừa khởi động, muốn trấn áp Trần Khuynh Địch quả thực giống như là lấy đồ trong túi vậy.
Nhưng vì cái gì! ?
Vì sao Phương Trượng lại không xuất thủ?
Liên tưởng đến bảo điện Đại Hùng phong bế, tâm tình của Đàm Hoa lập tức chìm xuống dưới đáy cốc, một cỗ cảm giác nguy cơ nồng đậm tràn đầy ở trong lòng của hắn, trực giác nói cho hắn biết ở phía sau chuyện này tuyệt đối có âm mưu!
Không thể chờ đợi thêm nữa!
"Giới Lộc sư thúc!"
"A Di Đà Phật...đều đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, không nên gọi cái pháp danh này."
Oanh! Một đạo phật hiệu bất đắc dĩ vang lên, trong phút chốc trời đất quay cuồng, Trần Khuynh Địch nguyên bản khống chế Đô Thiên Tọa đại phát thần uy đột nhiên cảm thấy hoa mắt.
Một giây sau, hoàn cảnh ở bốn phía hắn liền xảy ra cải biến, phảng phất như đưa thân vào bên trong vũ trụ tinh không vậy, vô tận tinh quang trải rộng thiên khung, mà ở một bên khác trong vũ trụ tinh không, một vị Kim Thân Phật Đà đỉnh thiên lập địa, khí tức bao dung trên dưới hư không, lấp kín giữa thiên địa đang chậm rãi đứng thẳng mà lên!
Phật Đà một tay chỉ thiên một tay chỉ địa, thân ảnh Phật Đà vàng óng

ánh phảng phất như quyền ý thuần túy nhất, mang theo đại thế cuồn cuộn muốn trực tiếp đánh Trần Khuynh Địch vỡ nát!

Chương 991: Biến thân

Trần Khuynh Địch cũng chỉ sững sờ trong một cái nháy mắt liền phản ứng lại, vào trước khi thân ảnh Phật Đà triệt để nghiền nát hắn, hắn bỗng nhiên giơ nắm đấm lên cao khỏi đầu, gầm thét một tiếng, một đạo quyền ảnh hiện lên ở trong tinh không, hướng về phía Phật Đà Kim Thân cất bước đi tới chính là đập xuống một quyền, không có một chút do dự nào.
Ầm ầm! Tinh không đảo ngược, cảnh tượng bốn phía lại biến đổi, vào thời điểm tỉnh hồn lại, Trần Khuynh Địch đã trở về trên không Tu Di Sơn, mà lão hòa thượng Giới Lộc ở trước mặt của hắn chính là chắp tay trước ngực, khá là kinh ngạc mà nhìn hắn.
Mà hồi tưởng lại mọi chuyện vừa mới phát sinh, Trần Khuynh Địch lập tức đổ mồ hôi lạnh.
Hình chiếu quyền ý?
"Thí chủ quả thực là thiên tài ít thấy trong cuộc đời của bần tăng."
"Không chỉ có trẻ tuổi như vậy thì đã có tu vi như thế, ở bên trên cảnh giới tâm linh thế mà cũng cường hãn như thế."
"Không tầm thường."
"Hừm!" Trần Khuynh Địch tặc lưỡi, hắn kỳ thật cũng đã biết chiêu vừa rồi kia của Giới Lộc, là thủ đoạn diễn sinh ra sau khi ý cảnh quyền đạo đạt đến một cái mức độ không thể tưởng tượng nổi, không giống với công kích nguyên thần, hình chiếu quyền ý muốn tránh cũng không thể tránh, trực tiếp công kích vào tâm linh của võ giả, sẽ rất khó có thể ứng phó.
Bởi vậy có thể thấy được Phật Môn trên phương diện tu luyện tâm linh quả thật là có chỗ độc đáo.
Phải biết rằng Trần Khuynh Địch thế nhưng là ở trên cơ sở Thánh Thượng Đại Càn đích thân diễn võ cho hắn mới lĩnh ngộ ra hình chiếu quyền ý, mà lão hòa thượng Giới Lộc lại là dựa vào phật pháp tu vi đơn thuần, sau khi tăng cảnh giới tâm linh lên tới một mức độ không thể tưởng tượng nổi, đã lĩnh ngộ ra loại năng lực này một cách tự nhiên.
"M* nó." Trần Khuynh Địch thấp giọng thầm mắng.
Viện quân đâu?
Làm sao chỉ nhìn mà không động thủ?
Từ sau khi mình lao ra cũng đã đánh được một hồi lâu, lão thất phu Long Thiên Tứ kia sẽ không đứng xem náo nhiệt đó chứ, còn có thái độ một mực không tốt lắm của bốn vị đại lão Đại Càn kia đối với chính mình, bây giờ còn không xuất thủ, cũng không phải là muốn nhìn cực hạn của mình rốt cuộc ở nơi nào đó chứ?
Không thể không thừa nhận, lúc này Trần Khuynh Địch đã đoán

đúng.
Dù sao thì vừa rồi nhìn qua hắn cũng đánh nhau rất thành thạo, quyền đánh Đạt Ma Viện, chân đá Tu Di Sơn, lộ ra bộ dáng không ai địch nổi, vốn dĩ Long Thiên Tứ còn dự định xuất thủ, nhưng khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch dữ dội như vậy, thân thể vừa mới đứng lên lập tức lại ngồi về, bốn vị đại lão Đại Càn thì càng không cần phải nói.
"Hít hà..." Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch cũng không suy nghĩ nhiều, đối với bốn vị đại lão Đại Càn, độ thiện cảm bẩm sinh của hắn kỳ thật là rất cao, dù sao cũng là thần tử đồng hương, mọi người đều là người cùng phe, về phần một chút thành kiến, cũng không có quan hệ gì, chỉ cần mình thể hiện ra thành ý ở bên trên hành động, bọn họ sớm muộn sẽ yên tâm đối với mình.
Thôi được rồi! Vậy thì sẽ thoáng phơi bày một ít thành ý.
Khuynh Địch lùi lại một bước, Đô Thiên Tọa nguyên bản vô cùng to lớn vào thời khắc này thế mà bắt đầu thu nhỏ, sau đó phân giải toàn bộ, ngay tiếp đó Xích Tiêu Kiếm cũng phân giải theo, chín tầng quang hoàn xoay tròn ở quanh người của Trần Khuynh Địch, gia trì Đô Thiên Tọa sau khi phân giải lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Mà Xích Tiêu Kiếm biến thành rồng một lần nữa cũng vây quanh Trần Khuynh Địch, rống lên giận dữ.
Đô Thiên Tọa hóa thành áo giáp, Xích Tiêu Kiếm thì hóa thành trang bị vũ trang ở bên ngoài áo giáp, một cái đuôi rồng rủ xuống ở sau lưng, trảo rồng rơi lên bên trên đầu gối cùng với bả vai, đầu rồng màu đỏ thậm chí còn hóa thành mặt nạ che phủ khuôn mặt của Trần Khuynh Địch, kiếm linh Xích Tiêu Kiếm thì là hiện ra thân hình ở phía sau Trần Khuynh Địch.
Sau đó dựa theo kịch bản đã an bài tốt trước đó, kiếm linh Xích Tiêu Kiếm dùng ngữ khí trầm bổng lớn tiếng nói:
"Đây là thời khắc chúc phúc!"
"Chí cao, chí thượng, chí cực, chí cường, chí vương!
"Ăn mừng thôi!"
"Vượt qua cảnh giới, đây là Cung chủ Vạn Thọ Cung hợp thành một thể với Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Tọa, gọi là Vũ Chi Cực Trí Nhân!"
Nói thật, tràng diện hiện tại là rất xấu hổ.
Trần Khuynh Địch hoàn thành biến thân may mà có mặt nạ che đậy khuôn mặt, bằng không hắn hiện tại nhất định sẽ không nhịn được mà xấu hổ che mặt, chuyện này thật sự là quá xấu hổ.
Mọi người đều biết, mặc dù vào thời điểm tiến hành biến thân ở trên đường cái, hô hào lời kịch, bày biện tư thế là rất sảng khoái, có một loại cảm giác thế giới nằm ở trong bàn tay, nhưng khi nguyên một đám người ở chung quanh đi ngang qua ngươi, thấy ngươi còn quăng tới một đạo ánh mắt trầm mặc, sau đó rời đi lặng yên không một

tiếng động...
Khi đó ngươi tuyệt đối sẽ hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào.
Cảm giác bây giờ của Trần Khuynh Địch cùng với cái tình cảnh đó là không sai biệt lắm, đối diện với tám võ tăng Đạt Ma Viện còn có Giới Lộc, cùng với ánh mắt giống như nhìn kẻ đần đến từ các nơi trong Tu Di Sơn, thật sự là khiến cho người ta tê cả da đầu, Tu Di Sơn nguyên bản ồn ào náo động, vào giờ khắc này thế mà yên tĩnh trở lại một cách quỷ dị.
Ngay cả kiếm linh Xích Tiêu Kiếm cũng đều yên lặng ẩn giấu thân hình.
"Ực!" Trần Khuynh Địch yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.
Làm ơn!
Nói một câu đi!
Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy được diễn xuất vừa rồi của ta cực kỳ đẹp trai sao! ? Không có người cổ động, ta cứ đứng ngu người ở cái địa phương này là rất lúng túng đó, có biết hay không?
"Sư huynh thật đẹp trai!" Trần Tiêm Tiêm ở phía dưới, vừa dùng sức vỗ tay rất thân thiện, vừa lên tiếng ủng hộ Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch: "! !!"
Tiêm Tiêm sư muội!
Sư huynh ta quả nhiên không có nhìn lầm muội!
Làm rất tốt!
Giọng nói của Trần Tiêm Tiêm phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội này, trực tiếp di động thân hình, xông tới phương hướng Giới Lộc.
Có sao nói vậy, tiềm lực của Đô Thiên Tọa kỳ thật xa xa còn chưa được phát huy ra.
Phải biết rằng lần trước Trần Khuynh Địch thế nhưng đã dựa vào nó đánh bể Tà Thần Áo Mễ Gia, mặc dù lúc kia Áo Mễ Gia đã tiếp cận dầu hết đèn tắt, nhưng có thể đánh nổ đối phương, tiềm lực của Đô Thiên Tọa tự nhiên là cực cao, hoàn toàn có thể theo thực lực của Trần Khuynh Địch tăng lên mà không ngừng kéo cao giới hạn.
Mà lúc này, Trần Khuynh Địch chính là dùng thủ đoạn đặc thù kích phát ra cỗ tiềm lực này.
Thứ Kiếm linh Xích Tiêu Kiếm nói tới, "Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Tọa hợp thành một thể" cũng không phải là tùy tiện nói loạn, phải biết rằng Trần Khuynh Địch thế nhưng đã nghiên cứu Đô Thiên Tọa không biết bao nhiêu lần, chín kiện linh kiện bọc thép dùng để kích hoạt hào quang Thái Hạo Cửu Trọng Thiên, hắn cũng đã sớm nắm rõ ràng rồi.
Mà lúc này sự tình Trần Khuynh Địch làm được, nói một cách thẳng thừng, chính là phá giải chín kiện linh kiện trọng yếu ở trên Đô Thiên Tọa xuống, mà mấy kiện linh kiện còn lại dùng để liên kết chín kiện

linh kiện chủ chốt thì tạm thời bị vứt bỏ, ngược lại là dùng Xích Tiêu Kiếm để kết nối áo giáp, từ đó gia trì tuyệt đại bộ phận công năng của Đô Thiên Tọa lên trên Xích Tiêu Kiếm.

Chương 992: Thích Ca

Hắn đã phối hợp với kiếm linh Xích Tiêu Kiếm bí mật thí nghiệm nhiều lần.
Sự thật đã chứng minh, cái phương pháp này có hiệu quả tốt đến lạ thường.
Hai kiện Đạo Binh thượng phẩm dung hợp với nhau, sức mạnh tăng lên tuyệt đối không phải là đơn giản như một cộng một bằng hai, mà là tăng lên điên cuồng, dùng sức chiến đấu để ví von mà nói, sức chiến đấu lúc trước của Trần Khuynh Địch là một vạn, vậy bây giờ chỉ sợ đã đột phá hơn năm vạn.
Hơn nữa vẫn còn đang không ngừng dâng cao.
Nhìn thấy một màn này, lão hòa thượng Giới Lộc cắn răng, lại hung ác trừng Đàm Hoa một cái: "Sau chuyện này ngươi hãy nhận lỗi và từ chức đi, ngươi không thể ở lại vị trí thủ tọa Đạt Ma Viện, bởi vì Phật Môn ta đã trêu chọc đến một vị như vậy, không chỉ có thực lực cường hãn, mà bối cảnh giống như cũng rất lớn..."
Giới Lộc không phải là người ngu, Ngô Không cho đến bây giờ còn chưa ra mặt cũng đủ để chứng minh hết thảy.
"A Di Đà Phật."
Mắng thì mắng, Tu Di Sơn cuối cùng cũng là nhà mình, Giới Lộc không có khả năng nhìn Trần Khuynh Địch làm loạn một cách tùy tiện, cho nên hắn vẫn bất đắc dĩ tụng một tiếng phật hiệu, sau đó bước ra một bước, ngón trỏ trên tay phải điểm nhẹ vào mi tâm, sau đó đúng là kéo ra từ mi tâm một đạo phật quang Lưu Ly vàng óng ánh.
"Mời Thích Ca."
"Phù hộ Phật Môn ta."
Ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, đạo phật quang Lưu Ly kia lập tức nở rộ, phản chiếu hư không, đúng là hóa thành một chuôi Kim Cương Xử, toàn thân trong suốt, chảy xuôi ngàn vạn phật quang, nhìn thẳng vào nó, liền phảng phất như thấy được tịnh thổ cực lạc trong truyền thuyết, chúng sinh sống trong phật quốc vậy, khiến cho người ta không tự chủ được mà sinh ra tâm tư triều bái.
Đây là thần khí trấn tông của Phật Môn!
Đạo Binh cực phẩm!
Như Lai Hàng Ma Xử!
Đối với món binh khí này, trên giang hồ có vô số lời đồn đãi, nhưng có rất ít người nhìn thấy diện mục thật của nó, bốn chữ Đạo Binh cực phẩm này chính là chứng minh cho lực lượng, một kiện Đạo Binh thượng phẩm cũng đủ để trở thành thần khí trấn áp một

phương thánh địa võ đạo, mà một kiện Đạo Binh cực phẩm, lại là một tầng thứ khác.
Không nói đến những thứ khác, sử dụng một kiện Đạo Binh cực phẩm, Giới Lộc nguyên bản có khí tức hơi yếu nhất thời bắt đầu tăng lên, mà sự thật đã chứng minh, chỗ lợi hại của lão hòa thượng này cũng xa xa không chỉ là cảnh giới tâm linh, mà tu vi của hắn cũng rất cường hãn, một đầu đại đạo thông thiên dâng lên từ đỉnh đầu của hắn, chui vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không.
Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm!
Chỉ trong một cái nháy mắt, khí tức của Giới Lộc liền giống như là một tòa núi cao đứng ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, ngăn cản lại toàn bộ uy áp của Trần Khuynh Địch.
"Thì ra là thế." Thấy một màn như vậy, Trần Khuynh Địch mới xem như hiểu rõ ra.
"Ngươi chính là vị võ giả Phật Môn Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất kia."
Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, là tồn tại vô địch ở dưới chí cường giả.
Phóng nhãn ra toàn thiên hạ cũng là tồn tại cực kỳ thưa thớt, bất quá cũng chỉ có năm người, Đại Càn Võ Nguyên Hanh, Bắc Nhung A Sử Na Lam, còn có ba mạch Đạo, Phật, Ma, mà Giới Lộc, chính là võ giả Phật Môn Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, chỗ vô địch của hắn căn bản chính là nằm ở trên chuôi Như Lai Hàng Ma Xử này!
"Thí chủ dự định thấy khó mà lui sao?"
"Đương nhiên là không có khả năng."
"Nói cũng phải, A Di Đà Phật!"
Giới Lộc chắp tay ở trước ngực, cũng không động thủ, chỉ là mặc niệm Phật kinh, nhưng thân hình của hắn lại dần dần trở nên hư ảo, thế mà ẩn ẩn có xu thế hợp nhất cùng với Như Lai Hàng Ma Xử, ở trong lúc mơ hồ, Trần Khuynh Địch có thể nhìn thấy ở phía trên Hàng Ma Xử, có một tòa phật quốc đứng sừng sững, ở bên trong phật quốc có một vị Phật Tổ ngã ngồi!
Thích Ca! Là khí linh của Như Lai Hàng Ma Xử, địa vị ở bên trong Phật Môn cơ hồ đồng đẳng với Phật Tổ tại thế, coi như là địa vị của Ngô Không cũng kém hơn một bậc, trên thực tế Giới Lộc sở dĩ có địa vị cao thượng, không chỉ là bởi vì bối phận của hắn, càng quan trọng hơn, là bởi vì hắn chiếm được sự tán thành của Thích Ca!
Mặc dù Ngô Không cũng có thể sử dụng Như Lai Hàng Ma Xử, nhưng lại chỉ là ở trên bề mặt, chân chính lấy được sự tán thành của Thích Ca, có thể dựa vào cảnh giới tâm linh lấy được sự cộng minh của Hàng Ma Xử, phóng nhãn ra toàn bộ Phật Môn, cũng chỉ có một mình Giới Lộc, nói nôm na một chút, Ngô Không chỉ lấy được thân thể của Hàng Ma Xử, còn Giới Lộc thì lấy được trái tim của Hàng Ma Xử.
"Đốt!"

Ánh vàng vạn trượng ở bên trên Hàng Ma Xử, giống như là rồng rắn, hóa thành từng đạo từng đạo lôi quang vàng óng, bay múa theo bản thể Hàng Ma Xử, bổ về phía Trần Khuynh Địch.
"Ồ!" Sau khi kinh ngạc ngắn ngủi, Trần Khuynh Địch cũng không hoảng loạn, quang hoàn Thái Hạo Cửu Trọng Thiên lại hiện ra, từng vòng từng vòng bọc ở bên trên cánh tay phải của hắn, sau đó theo một quyền hắn đấm ra!
Ầm ầm! Thiết quyền được bao quanh bởi Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Tọa, mang theo quyền ý của Trần Khuynh Địch va chạm kịch liệt cùng với Như Lai Hàng Ma Xử, song phương không chỉ có giao phong ở bên trên phương diện vật lý, mà còn ở bên trên cảnh giới quyền ý, bên trên phương diện tinh thần cũng là không ai nhường ai, dư ba giao thủ càng là quét ngang hơn phân nửa Tu Di Sơn.
"M* nó."
Sau khi liên tục đối đầu mấy quyền cùng với Như Lai Hàng Ma Xử, phát hiện ra tám võ tăng Đạt Ma Viện cũng đang rục rịch, dường như muốn tiến lên phía trước phát động một trận quần ẩu chính nghĩa, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng không nhịn được.
"Còn ngồi xem kịch hay sao! ?'
"Mau ra tay đi."
Còn tiếp tục như vậy ta sẽ không chống nổi a!
Vào giờ khắc này ở bên ngoài Tu Di Sơn.
"Tên tiểu tử thúi kia giống như đã sắp không chịu được nữa rồi!"
"Dường như là vậy."
"Chưởng giáo nhìn qua có vẻ rất vất vả."
Lý Đồng Thần hiện tại có một chút hoài nghi suy đoán của chính mình có phải là sai lầm hay không.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Nếu như Thuần Dương Cung thực sự bị Thiên Ngoại Tà Ma thẩm thấu mà nói, vậy bọn hắn hẳn sẽ rất lo lắng khi Trần Khuynh Địch xâm nhập vào một mình mới đúng, mà nhóm người mình xem như là cường viện, bọn họ hẳn là sẽ lo lắng cầu mình đi cứu Trần Khuynh Địch, nhưng kỳ quái là, vị gọi là Long Thiên Tứ này lại một mực xem náo nhiệt.
Thân làm Tể Tướng triều đình.
Lĩnh vực mà Lý Đồng Thần hoạt động là rất rộng, danh tiếng hiền tướng của hắn vang danh thiên hạ, bốn chữ đứng đầu bách quan này tuyệt đối không phải chỉ là hư danh, nhưng ở một phương diện khác, hắn tôn sùng pháp chế, vô cùng coi trọng đối với phân chia quan văn quan võ, mà càng nhiều là sự tình ở bên trên phương diện võ tướng.
Đương nhiên, Lý Đồng Thần cũng không phải là không chú ý chuyện giang hồ, chỉ là sự chú ý của hắn rất có hạn chế, lấy thân phận địa vị của hắn, chỉ cần lý giải đám người cao cấp nhất ở bên trong các đại tông phái là được, mà mọi người đều biết, vào vài thập niên trước,

người cao cấp nhất Thuần Dương Cung chỉ có một vị.
Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ.

Chương 993: Gừng càng già càng cay

Long Thiên Tứ là ai? Là chó săn đi theo sau lưng Ninh Thiên Cơ sao?
Căn cứ vào đủ loại lý do ở phía trên, Lý Đồng Thần cũng không có lí giải sâu sắc đối với Long Thiên Tứ, chỉ nghe qua đối phương là một kẻ già đời tương đối không biết xấu hổ, lại không có một cái khái niệm xác thực nào, thẳng đến khi hắn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Long Thiên Tứ vừa nhìn Trần Khuynh Địch ăn quả đắng, vừa vỗ bàn cười ha hả.
Chậc!
Tên gia hỏa này không phải là muốn tạo phản đó chứ?
"Long Thái Thượng trưởng lão?"
"Ồ?"
"Trần tông chủ dường như có một chút không chịu đựng nổi, các ngươi không có ý định đi cứu viện hắn sao?"
"Không chịu đựng được?" Long Thiên Tứ ngẩn người, chợt lắc đầu nói: "Lý đại nhân nghĩ nhiều rồi, ta đã tận mắt nhìn tên tiểu tử kia từ Võ Đạo Tông Sư trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, hắn sẽ không chịu đựng được? Chỉ là tầng xác rùa đen ở bên ngoài kia đã đủ cho hắn đánh thêm nửa canh giờ mà không sao cả, chúng ta có thể tiếp tục xem kịch..."
Lý Đồng Thần có một chút co khóe miệng lại: "Nhưng các ngươi không phải là tới đối phó Phật Môn hay sao?"
"Không, không, không." Long Thiên Tứ lắc đầu nói: "Là triều đình muốn đối phó với Phật Môn chứ?"
"Nói thật, chúng ta cũng không có hứng thú gì đối với Phật Môn, thuần túy chỉ là vì thủ tín với triều đình, chúng ta chỉ tới đây ở dưới sự ép buộc của Trần Khuynh Địch."
‘’Nếu mấy vị đại nhân không nóng nảy, tên tiểu tử thúi kia qua một lát nữa cũng không xảy ra chuyện gì, vậy chúng ta tự nhiên cũng không nóng nảy...’’
Long Thiên Tứ vừa dứt lời, Lý Đồng Thần liền nhíu mày.
Lý Đồng Thần tự nhiên là không rõ ràng sự tình của Trần Tiêm Tiêm, đối với cái gọi là trả nhân quả, hắn cũng chỉ coi đó là một cái cớ thuần túy để đến gây rắc rối cho Phật Môn mà thôi.
Mà nguyên nhân chính là vì như thế.
Ở dưới góc nhìn của Lý Đồng Thần, lời nói của Long Thiên Tứ là rất có đạo lý.
Thuần Dương Cung đang làm thánh địa võ đạo của mình khá tốt, hoàn toàn không có lý do gì để gây rắc rối cho Phật Môn đúng không? Không chỉ có cự tuyệt giới tông phái, còn trêu chọc đại địch như Phật Môn, thấy thế nào đối với Thuần Dương Cung cũng hoàn

toàn không có bất kỳ chỗ tốt nào, nhưng hết lần này tới lần khác Trần Khuynh Địch thật đúng là cứ làm như vậy.
Vốn cho rằng đây có thể là một cái bẫy.
Nhưng hiện tại xem ra...chẳng lẽ là ở trong nội bộ Thuần Dương Cung cũng bất mãn với cái quyết định này của Trần Khuynh Địch? Hoặc có lẽ là mình đã hiểu lầm Trần Khuynh Địch? Kỳ thật, hắn thật sự là một đại đại trung thần, không tiếc dùng lực lượng đè ép nghị luận để Thuần Dương Cung gia nhập vào trận doanh Đại Càn?
Nếu quả thật là như vậy mà nói, mình nếu như cứ tiếp tục án binh bất động, ngồi nhìn Trần Khuynh Địch bị đánh mà nói, nói không chừng sẽ khiến cho Thuần Dương Cung vốn đã có một chút miễn cưỡng càng thêm xa cách, thậm chí còn khiến cho vị Thái Thượng trưởng lão có tâm tư tạo phản này thừa cơ quật khởi, lăng không tạo ra một địch nhân cho triều đình..
Lý Đồng Thần càng nghĩ càng cảm thấy không thể ngồi nhìn tiếp nữa.
Mà ở bên cạnh, Long Thiên Tứ yên lặng xoay người, lộ ra vẻ tươi cười.
Lão gia hỏa này đối với thực lực của mình vẫn là rất rõ ràng, lấy thực lực của Thuần Dương Cung bây giờ, coi như hắn có ra mặt, cũng chỉ sẽ bị Bát Bộ Thiên Long Phật Đà đánh thành chó chết, không có tác dụng gì cả, cho nên chỉ có thể cổ động bốn vị đại lão Đại Càn xuất thủ, bọn họ mới là chiến lực chủ chốt lần này.
Như vậy vấn đề đã đến, làm như thế nào để cổ động bốn vị tay chân này...không đúng, bốn vị đại lão này xuất thủ đây?
Cho nên Long Thiên Tứ mới nói ra câu nói ở phía trên kia, cũng không phải là âm mưu tính toán gì, mà là căn cứ vào tình huống Lý Đồng Thần không rõ ràng sự tình của Trần Tiêm Tiêm sau đó lợi dụng 90% tình báo chân thực, còn có 10% tình báo hư giả, khiến cho Lý Đồng Thần cảm thấy không thể không ra tay.
"Long Thái Thượng trưởng lão."
"Chờ đợi thêm nữa cũng không phải là biện pháp tốt."
"Ra tay đi."
Sau khi Lý Đồng Thần suy nghĩ một lát vẫn chủ động mở miệng nói, mà Long Thiên Tứ thì là quay người rất đúng lúc, trên mặt cũng phối hợp lộ ra biểu lộ tiếc nuối: "Thì ra là vậy."
"Vậy thì ta sẽ an bài."
"Ài." Lý Đồng Thần nhìn bóng lưng rời đi của Long Thiên Tứ, bất đắc dĩ thở dài.
Hắn cũng không phải là đồ đần, Long Thiên Tứ dẫn dụ lúc ban đầu còn có thể mê hoặc hắn, nhưng rất nhanh Lý Đồng Thần liền kịp phản ứng, biết rõ Long Thiên Tứ là muốn dẫn dụ nhóm người mình xuất thủ, nhưng cho dù hiểu được, Lý Đồng Thần vẫn lựa chọn xuất thủ như trước, nguyên nhân kỳ thật cũng rất đơn giản.

Làm như vậy cũng không có chỗ xấu.
Dù sao thì lần này cũng chính là đến gõ Phật Môn, lúc này Trần Khuynh Địch cũng đã đánh ra điểm khởi đầu tốt như vậy, nếu như bởi vì sự hoài nghi của chính mình khiến cho hành động thất bại, đó chính là lẫn lộn đầu đuôi, không chỉ có bỏ lỡ một lần cơ hội thật tốt, sau đó mình nhất định cũng sẽ bị Thánh Thượng cùng với đồng sự trách cứ...
Tổng hợp lại, Lý Đồng Thần vẫn lựa chọn xuất thủ, đồng thời kéo địa vị của Long Thiên Tứ ở trong lòng lên cao hơn một bậc.
Sự thật đã chứng minh, gừng càng già càng cay.
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên gầm thét một tiếng, trực tiếp khiến cho các tăng nhân Phật Môn nguyên bản cảm thấy đại thế đã định lần thứ hai trở nên lo lắng đề phòng, nhất là Giới Lộc cùng với tám võ tăng Đạt Ma Viện, Trần Khuynh Địch vừa nói ra những lời kia, bọn họ vốn đã có chỗ hoài nghi lập tức sinh ra dự cảm không tốt ở trong lòng.
"Chết tiệt!"
"Thuần Dương Cung thật đúng là dám động thủ đối với Phật Môn chúng ta! ?"
"Phương Trượng rốt cuộc ở nơi nào?
"Ngũ Phương Như Lai Đại Trận vì cái gì lại không có biện pháp thôi động."
"Đã phát sinh chuyện gì?"
Ầm ầm! Các tăng nhân vừa mới ồn áo náo động, ở ngay tại bên ngoài Tu Di Sơn, Long Thiên Tứ cùng với đám người Lý Đồng Thần đã hạ quyết định lập tức tản ra khí tức của mình, nhất là Long Thiên Tứ, mặc dù tu vi của hắn so với bốn vị đại lão Đại Càn không chỉ yếu hơn một bậc, nhưng khí tức lại là kiêu căng nhất, bành trướng nhất.
"Ha ha ha ha ha!"
"Đàm Hoa! Lão thất phu Đàm Hoa ngươi đâu rồi?
"Mau ra đây!"
"Ông nội của ngươi đã mang theo thiên quân vạn mã trở về rồi!"
Ở bên trong Bát Bộ Thiên Long Phật Đà, Đàm Hoa cầm Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài ở trong tay, ở trên mi tâm Phật Đà phóng tầm mắt nhìn tới, vừa hay nhìn thấy tấm mặt mo đắc chí của Long Thiên Tứ, còn có dáng đi đầu ngửa về đằng sau, vừa đi vừa vung tay phách lối, trong lúc nhất thời rất nhiều chuyện cũ nhao nhao dâng lên ở trong đầu.....
Hai mắt của Đàm Hoa liền đỏ ngầu trong nháy mắt.
Phong thủy luân chuyển, ngày hôm nay đến lượt ngươi.
Vào thời điểm ở cuộc chiến Thuần Dương Cung, Đàm Hoa phách lối leo lên núi Thái Hoa Sơn, trào phúng Long Thiên Tứ, như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày lão thất phu Long Thiên Tứ kia thế mà có thể đánh trở lại, phải biết rằng đây chính là Tu Di Sơn a!

Nghiêm ngặt mà nói căn bản là không phải cùng một cái cấp độ với Thái Hoa Sơn.

Chương 994: Úm Ma Ni Bát Ni Hồng

Huống chi, ở trong lòng của Đàm Hoa kỳ thật vẫn luôn rất xem thường Long Thiên Tứ.
Thân làm cường giả đệ nhị ở dưới Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ trong Thuần Dương Cung, đã qua nhiều năm như vậy, ngay cả Đại Đạo Huyền Quang cũng đều không thể đạt đến mười vạn dặm, thực sự là uổng phí thân phận của Long Thiên Tứ, trái lại là Đàm Hoa hắn, dù là bị quyền thế lấy mất đại bộ phận tinh lực, vẫn có thể đạt đến Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm.
Hơn nữa Long Thiên Tứ còn không chỉ không biết xấu hổ, còn đặc biệt ưa thích kéo cừu hận, hơn nữa lúc ấy lại có Ninh Thiên Cơ làm chỗ dựa, khiến cho người ta nhìn thấy khó chịu nhưng lại hết lần này tới lần khác không thể làm gì được hắn, khiến cho ở trong lòng của Đàm Hoa luôn cảm thấy bị đè nén, hận không thể tìm cơ hội hung hăng giáo huấn lão thất phu vô sỉ này một lần.
Kết quả thì sao?
Đàm Hoa lại bị giáo huấn ngược lại.
Long Thiên Tứ là không có gì đáng nói, nhưng Trần Khuynh Địch lại hoành không xuất thế, đánh cho Đàm Hoa đại bại, hết lần này tới lần khác lão thất phu Long Thiên Tứ kia còn luôn cho rằng đó là công lao của bản thân, cáo mượn oai hùm trào phúng hắn, khiến cho lửa giận ở trong đáy lòng của Đàm Hoa cũng càng ngày càng cao.
Ngay cả tu luyện Minh Vương tâm kinh cũng đều trở nên nhanh hơn không ít...
Nhưng bất kể như thế nào, cảm nhận của Đàm Hoa đối với Long Thiên Tứ ở trong lòng vẫn là một mực chưa từng thay đổi, lửa giận là bởi vì khinh thường và khinh bỉ, từ trong xương cốt, Đàm Hoa đã cảm thấy khó chịu với loại người không có thực lực tốt, thích dựa vào cường giả để giương oai, còn trào phúng những người khác, hơn nữa còn không biết xấu hổ như Long Thiên Tứ.
Ở bên trong Bát Bộ Thiên Long Phật Đà, Đàm Hoa gầm lên giận dữ, Phật Đà nguyên bản trang trọng uy nghiêm lập tức hiển lộ ra tướng mạo như Dạ Xoa, hung thần ác sát giống như lệ quỷ, vọt thẳng về phía Long Thiên Tứ.
"Con m* nó!" Long Thiên Tứ vừa mới rồi còn phách lối vạn phần lập tức tái mặt.
M* nó.
Đây là thù oán cỡ nào!
Đây chính là khác biệt ở bên trên tầm mắt, ở dưới góc nhìn của Đàm Hoa, loại người không có thực lực lại còn hay giương oai như Long Thiên Tứ chính là dễ hấp dẫn cừu hận nhất, nhưng ở dưới góc nhìn

của Long Thiên Tứ, loại tác phong này đã trở thành một trong những thói quen trong cuộc sống của hắn, hắn hoàn toàn không cảm thấy hành vi của mình có gì không đúng.
Cũng chính là vì như thế, Long Thiên Tứ hoàn toàn không hiểu được vì sao Đàm Hoa lại đột nhiên nổi giận lao về phía hắn.
Mình đơn giản chỉ là đi đến Tu Di Sơn hét lên hai câu mà thôi, vào thời điểm các ngươi đến Thái Hoa Sơn lần trước không phải cũng làm như vậy hay sao, tất cả mọi người đều giống nhau, vì sao lại tức giận đến như vậy?
Long Thiên Tứ thậm chí còn cảm thấy có một chút ủy khuất.
"Mọi người nhanh chóng..."
"Tách ra mà chạy!"
Ầm ầm! Không đợi Long Thiên Tứ nói, bốn vị đại lão Đại Càn liền chủ động xuất thủ, nhất là Lý Đồng Thần, hắn thấy Long Thiên Tứ nói thế nào cũng là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung, nếu như Trần Khuynh Địch thật sự có quan hệ cùng với Thiên Ngoại Tà Thần, như vậy sự tồn tại của Long Thiên Tứ liền có thể tránh khỏi việc Thuần Dương Cung trở thành của riêng của Trần Khuynh Địch.
Cũng không thấy Lý Đồng Thần xuất thủ như thế nào, hắn chỉ là lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng Long Thiên Tứ, chắp tay ở sau lưng, trong miệng tụng mấy chữ:
"Tử không nói: Quái, Lực, Loạn, Thần."
Chữ thứ nhất "Quái" vừa được nói ra, Đàm Hoa đang khống chế Bát Bộ Thiên Long Phật Đà chính là chấn động toàn thân, suýt chút nữa trực tiếp rơi xuống từ hư không, chữ thứ hai "Lực" vừa ra khỏi miệng, lực lượng của Bát Bộ Thiên Long Phật Đà lăng không giảm xuống hơn một nửa, sau đó chữ thứ ba và thứ tư "Loạn, Thần" đều xuất hiện.
Bát Bộ Thiên Long Phật Đà mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm liền triệt để rơi xuống hư không, kim quang Lưu Ly mênh mông ở trên người trở nên ảm đạm không rõ trong nháy mắt, phảng phất như một giây sau sẽ vỡ nát vậy, thấy vậy tám vị võ tăng Đạt Ma Viện thao túng Phật Đà đều lộ ra ánh mắt hoảng sợ, không thể tin mà nhìn Lý Đồng Thần.
"Là áo nghĩa Nho gia!
"Chân truyền của Tắc Hạ Học Cung...!"
Tắc Hạ Học Cung xem như là một trong mười đại thánh địa võ đạo tự nhiên cũng có chỗ độc đáo của nó, toà thánh địa võ đạo này cũng không lấy tuyệt học võ công làm chủ, mà là dùng tri thức và kinh điển làm gốc, năm đó Thánh Nhân mở ra học cung đã lưu lại mười lời trích dẫn, chính là nền tảng căn bản của Tắc Hạ Học Cung, cũng là áo nghĩa cốt lõi.
Câu nói mà Lý Đồng Thần tụng niệm ra này chính là một trong mười lời trích dẫn, chính là áo nghĩa nhất đẳng chuyên môn nhằm vào võ

giả, đối với người bình thường mà nói là không dùng được, nhưng đối với võ giả mà nói lại giống như kịch độc, suy yếu cương khí, khí huyết, nguyên thần của võ giả, sau đó trộn lẫn dẫn phát bạo loạn. Ở dưới một loạt suy yếu này không phải là ai cũng có thể chịu được. Nhưng Phật Môn chung quy là vẫn có nội tình thâm hậu, đột nhiên bị một kích của Lý Đồng Thần đánh cho không kịp trở tay, nhưng phản ứng của đám người Đàm Hoa rất cấp tốc, bản thân Đàm Hoa càng là tránh thoát ra từ bên trong sự nổi giận, ngồi ngay ngắn ở trên Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên, sau đó tay đánh ra pháp ấn, trong miệng bỗng nhiên phun ra một âm thanh ngột ngạt như tiếng sấm: "Úm!"
Bảy vị võ tăng Đạt Ma Viện Còn lại cũng nhao nhao nói theo: "Ma Ni Bát Ni Hồng!"
Úm Ma Ni Bát Ni Hồng!
Lục Tự Chân Ngôn của Phật Môn vang lên tận mây xanh, mỗi khi phun ra một chữ, khí tức của Bát Bộ Thiên Long Phật Đà liền tăng vọt lên một đoạn, đến chữ "Hồng" cuối cùng ra khỏi miệng, bầu trời phát ra tiếng sấm nổ, Bát Bộ Thiên Long Phật Đà đứng lên một lần nữa, khí tức dĩ nhiên đã khôi phục đến đỉnh phong, thấy vậy ngay cả Lý Đồng Thần cũng đều giật cơ mặt một cái.
"Các ngươi còn chờ cái gì?"
Lý Đồng Thần cũng không có tiếp tục xuất thủ, hắn thân làm quan Văn vốn cũng không phải là loại nhân vật ưa thích đi ra chiến trường kia, sự tình của Võ tướng nên giao cho Võ tướng đi làm mới đúng.
"Hừ!"
Vừa dứt lời, ở bên trong không trung, một vệt ánh vàng chợt hiện, sau đó chỉ thấy một chuôi Phương Thiên Họa Kích dài hơn ngàn mét đập nứt hư không, hai bên lưỡi kích một vàng một đỏ, vậy mà giống như hai con rồng nhỏ, sinh động như thật, thân rồng kéo dài và bay múa, theo một bổ này bỗng nhiên phát ra tiếng gầm giận dữ: "Rống!"
Nguyên khí cuốn ngược, hư không băng liệt, Bát Bộ Thiên Long Phật Đà vừa mới đứng lên lại bị bổ xuống, mặc dù kim thân bất phôi, nhưng phật quang hộ thể vừa mới cường thịnh lên lại bị đánh rơi xuống, đám người Đàm Hoa càng là dùng khóe mắt run rẩy mà nhìn Phương Thiên Họa Kích đặt ở phía trên.
Nói thật, cán Phương Thiên Họa Kích này so với Lý Đồng Thần khiêm tốn còn có danh tiếng hơn nhiều.
"Võ Nguyên Hanh!"
"Đại Tướng quân Kiêu quả Võ Nguyên Hanh!
"A Di Đà Phật!"
"Là người của triều đình!"

Chương 995: Vận mệnh tốt

Phương Thiên Họa Kích chấn động mạnh một cái, đánh bay Bát Bộ Thiên Long Phật Đà ra ngoài, sau đó bắt đầu thu nhỏ, tiếp đó hư không nứt ra, một vị nam tử cao lớn thân cao khoảng chừng một mét chín, cưỡi một thớt Thần Câu bay vọt mà ra, đầu đội hầu quan, mặc mãng bào bốn trảo, người khoác giáp rồng màu vàng, cầm Phương Thiên Họa Kích, giắt cung tiễn sau lưng.
"Võ Tướng Quân."
"Tiếp theo liền giao cho ngươi."
Lý Đồng Thần mỉm cười, nói sang sảng, mà Võ Nguyên Hanh thì là trầm mặc như trước, chỉ là gật đầu một cái, sau đó kéo dây cương trong tay một phát, cả người lẫn ngựa lập tức hóa thành một đoàn lửa mạnh màu vàng, giống như thiên thạch rơi xuống vậy, hung hăng đập lên trên người của Bát Bộ Thiên Long Phật Đà.
Mà gần như đồng thời.
"Truyền quân lệnh của ta! Phi Hùng Quân ra khỏi hàng!"
"Trấn Bắc Quân ra khỏi hàng!
Ở bên ngoài Tu Di Sơn, Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân Nam Thần Võ, Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc, hai vị võ giả Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm đứng ở trong hư không, ở dưới chân là đại quân tinh nhuệ thuộc về bọn hắn.
"Xuất chiến!"
"San bằng Tu Di Sơn!"
Đại quân triều đình có kỷ luật nghiêm minh, lập tức mở ra bộ pháp chỉnh tề như một đi về phía Tu Di Sơn.
Mà ở phía sau của bọn hắn thì là đảo chủ Đào Hoa Đảo còn có lão tổ Lâm gia, hai lão hồ ly này thì là mang theo một đám đệ tử Thuần Dương Cung lặng lẽ đứng ở phía sau cùng của đại quân.
"Thái Thượng trưởng lão thế nhưng đã nói, Thuần Dương Cung chúng ta thế yếu lực mỏng, không chịu nổi được đại chiến, mọi người hãy đi theo sát ta, nếu có vấn đề lập tức dựa theo tập luyện trước đó rút lui về phía sau.''
Nghe thấy lời này, đám người Thuần Dương Cung cũng lập tức thấp giọng đáp lời:
"Vâng!"
Kỳ thật tất cả mọi người đều ngầm hiểu đấu pháp hèn mọn của Thuần Dương Cung.
Đối với đám người Lý Đồng Thần mà nói, những đệ tử Thuần Dương Cung kia kỳ thật cũng không nằm ở bên trong chiến lực mà bọn hắn suy tính, một cái Đại Càn to lớn, sẽ thiếu đầy tớ hay sao?
Thật sự thiếu chính là cao thủ đỉnh tiêm.

Mà một trận chiến này, không nói tới những thứ khác, chỉ là một mình Trần Khuynh Địch cũng đủ làm cho đám người Lý Đồng Thần hài lòng, tối thiểu là đối phương cũng đang thực sự chém giết cùng với Phật Môn, hơn nữa còn trực tiếp đối chiến với hoà thượng Giới Lộc - võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, bất kể nhìn như thế nào cũng đều tràn đầy thành ý.
Ngay cả Lý Đồng Thần cũng đều không thể phủ nhận điểm này.
Mà có Trần Khuynh Địch ở phía trước, đám người Thuần Dương Cung có làm như thế nào cũng không cần phải để ý, các ngươi muốn đi theo thì cứ theo.
Thế là ở dưới sự suất lĩnh của đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia, đội ngũ Thuần Dương Cung càng biết điều hơn, hai lão hồ ly có định vị đối với thực lực của nhà mình rất chính xác, Thuần Dương Cung đúng là đã quật khởi, nhưng cũng chỉ có mấy người quật khởi mà thôi, ở bên trên trình độ bình quân của đệ tử toàn tông thật ra là không bằng các thánh địa võ đạo khác.
Mà lần tiến đánh Phật Môn này.
Chính là một lần cơ hội tôi luyện đệ tử cao nhất.
Nếu như là tôi luyện, vậy thì dĩ nhiên không có khả năng đưa bọn hắn vào chiến trường kịch liệt chân chính, lặng lẽ vào thôn, khiêm tốn phá quán, đây mới là mục đích của đám người đảo chủ Đào Hoa Đảo.
Đương nhiên, cũng có người không cần phải làm như vậy.
"Lên!"
Doanh Phượng Tiên dẫn đầu, trên đỉnh đầu có Âm Dương Thái Cực Đồ xoay tròn, điên đảo Âm Dương nhị khí, đấu chuyển trên dưới tứ phương, hoàn toàn không có che giấu khí tức của mình, sau khi đạp vào Tu Di Sơn không nói hai lời, nhìn chuẩn một vị võ tăng Phật Môn có tu vi Võ Đạo Tông Sư liền đánh tới.
Đồng dạng làm như thế còn có Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư.
Dương Xuân bình thường nhỏ nhắn xinh xắn, vào lúc này lại là vô cùng hung tàn vung vẩy đại khảm đao còn lớn hơn so với nàng, yêu khí tràn ngập quanh người, Tạo Hóa Viêm cháy hừng hực, giống như là Doanh Phượng Tiên, nhìn chuẩn một vị võ tăng Phật Môn liền giết tới, vung đao lên cứ phải gọi là phát ra uy thế hừng hực.
Mà hiệu quả thị giác xuất thủ của Lạc Tương Tư mặc dù không có tính trùng kích giống như Dương Xuân, nhưng đến cái cảnh giới này như nàng, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa cơ hồ là tiện tay liền có thể đánh ra, thậm chí còn trực tiếp biến thành dị tượng mà mắt trần có thể thấy, lấy nàng làm trung tâm bắt đầu quét sạch, những nơi đi qua cơ hồ là không có ai cản nổi.
Ba nữ hiển lộ ra thực lực cơ hồ là lập tức hấp dẫn sự chú ý của đại đa số người, ngay cả Lý Đồng Thần cũng đều không khỏi nhìn các nàng một cái.

"Thuần Dương Cung trái lại là có vận mệnh tốt."
"Nhân vật như vậy sinh ra một người đã chính là ông trời phù hộ, kết quả Thuần Dương Cung lại có trọn vẹn ba...không đúng, trọn vẹn bốn người."
Lý Đồng Thần xoay chuyển ánh mắt, lại nhìn về phía một phương hướng khác trong Tu Di Sơn, nhưng mà chỉ chốc lát sau, hắn lại cảm thấy nao nao, sau đó nhếch mép một cái.
"Phật Môn cũng không kém."
Ầm ầm!
"A Di Đà Phật!"
Ở đoạn giữa của Tu Di Sơn, một tiếng phật hiệu khinh nhu đột nhiên vang lên, phật quang màu vàng chiếu sáng đại kiền, trong suốt không tì vết, cuối cùng hóa thành một cỗ pháp tướng Thiên Thủ Thiên Nhãn Quan Âm ở giữa không trung, cương khí chấn động, trực tiếp đánh bay một số lớn binh sĩ Phi Hùng Quân công lên Tu Di Sơn, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của mọi người.
"Ha ha!"
"Là nàng..."
Gần như đồng thời, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, ba nữ đồng thời thay đổi ánh mắt, nhìn về phía cái hướng kia.
Sau khi Thiên Thủ Thiên Nhãn Quan Âm đánh bay rất nhiều binh sĩ Phi Hùng Quân cũng không có ngừng lại, chuyển tay hướng về phía dưới chính là đập một cái, ngay vào một giây sau, một vệt ánh vàng lại là kiên quyết mà lên, thế mà quả thực là chống đỡ chưởng kích của Quan Âm, thậm chí là chấn bay nó ra, lộ ra uy thế không hề yếu.
"Hôm nay ta dùng Phù Đồ Tháp trả nhân quả cho Phật Môn."
"Không còn liên quan tới Phật Môn nữa!"
Trần Tiêm Tiêm đứng ở bên trong ánh vàng, Phù Đồ Tháp ở trong tay bị nàng vứt ra ngoài không có một chút lưu luyến nào, giống như là từ bỏ gông xiềng vậy, gông xiềng vừa được cởi ra, tinh, khí, thần cả người của Trần Tiêm Tiêm đều lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cất cao, khí tức Phật Môn nồng đậm trên người trước kia lại là dần dần cải biến.
Từ lúc ban đầu Trần Tiêm Tiêm cũng không tán đồng với lý niệm Phật Môn.
Nàng tu Phật Môn, chỉ là bởi vì Phù Đồ Tháp mà thôi, muốn nói có ảnh hưởng nhiều nhất đối với Trần Tiêm Tiêm, không phải là Phù Đồ Tháp, càng không phải là cái gì võ công Phật Môn.
Không chỉ là sư huynh, ở trong đầu của Trần Tiêm Tiêm còn lóe lên thân ảnh của Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên còn có Dương Xuân.
Mặc dù mọi người bình thường sẽ đối chọi với nhau, nhưng không thể phủ nhận là, vô luận là mình, hay là các nàng Lạc Tương Tư, đều là thiên chi kiêu nữ ít có trên thế gian, là tri kỷ khó tìm, bất quá cũng

chính là như vậy, mọi người tán đồng lẫn nhau, ganh đua so sánh lẫn nhau, tranh luận lẫn nhau, sao lại không phải là một loại khoái hoạt?

Chương 996: Bá đạo

Dương Xuân chính là một đứa bé không chịu lớn, nhưng nàng thân mang Tạo Hóa Viêm, ở dưới sự trợ giúp của tiểu Yêu, đặt chân vào Yêu đạo.
Lạc Tương Tư có tâm chí kiên nghị, bất khuất, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa không thể nghi ngờ đã được nàng phát huy đến cực hạn.
Doanh Phượng Tiên có tính tình bình thản, âm dương cộng tế, nhận truyền thừa của Bái Hỏa Ma Giáo, Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Điển đã sớm đại thành.
Mình thì sao?
Trần Tiêm Tiêm là hạng người gì?
Ở trong này có chỗ chênh lệch, nhưng Trần Tiêm Tiêm đối với bản thân kỳ thật là cũng có nhận thức, nàng hẳn là một người rất bá đạo, cũng là người tự tin vào bản thân, nàng luyện võ công Phật Môn rất lâu, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại có một câu đơn giản: trên trời dưới đất, chỉ có mình ta.
Điểm này rất giống cùng với Trần Khuynh Địch.
Nói đến cùng người nàng ngưỡng mộ nhất đúng là Trần Khuynh Địch.
Trần Tiêm Tiêm đã suy nghĩ thông suốt, nguyên thần bỗng nhiên nhảy lên về phía trước, 24 Chư Thiên trên đỉnh đầu dung hội quán thông, cuối cùng vậy mà cũng hóa thành một quả đấm to lớn, phảng phất như có thể chìm sông đoạn lưu, đong đưa ngũ nhạc, mà cảnh giới của bản thân Trần Tiêm Tiêm cũng một hơi xông phá bình cảnh cuối cùng của Sinh Tử Quan.
Thậm chí là đi thẳng tới trạng thái điểm tới hạn của Võ Đạo Tông Sư, từ cái trạng thái này lại hướng lên chính là Hỏa Luyện Kim Đan!
"Tâm ta ngồi cao hơn Lưu Ly Phật, không tuân theo ý ta đều là ma! Phá!"
Trần Tiêm Tiêm thừa dịp trong nháy mắt khí thế tiến vào cảnh giới thăng hoa, kiên quyết mà bay lên, hướng thẳng đến phương hướng Thiên Thủ Thiên Nhãn Quan Âm mà vọt tới, đập cho pháp tướng Quan Âm vỡ nát!
"Phật Tử có tu vi bất phàm."
"Ta tên là Trần Tiêm Tiêm!"
Pháp tướng Quan Âm vỡ tung toé, Huyền Lưu Ly toàn thân áo trắng, nhẹ nhàng rơi xuống đất, không có một chút bộ dáng bị pháp tướng Quan Âm cắn trả nào, lộ ra dáng vẻ vân đạm phong khinh. Mà so sánh với nhau, khí tức của Trần Tiêm Tiêm còn muốn bá đạo hơn không ít, nhìn Trần Tiêm Tiêm dạng này, Huyền Lưu Ly thậm chí còn

có một chút tâm thần hoảng hốt.
Phảng phất như lại thấy được một vị Trần Khuynh Địch khác!
Cơ hồ là theo bản năng, Huyền Lưu Ly liếc nhìn chiến trường thuộc về Hỏa Luyện Kim Đan ở trên cao nhất kia, mà ở nơi đó, một đạo khe hở đen nhánh rơi vào không trung, ở trong đó thỉnh thoảng có ánh vàng nhấp nháy, đó là chiến trường cao cấp nhất, cũng là địa phương Trần Khuynh Địch tranh phong cùng với Giới Lộc.
Huyền Lưu Ly thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, còn có Dương Xuân đang chạy về phía mình, không khỏi lộ ra một tia bất đắc dĩ.
"Chư vị thí chủ làm sao lại đến mức này?"
"Được rồi."
"Bần ni bất tài..."
"Các vị thí chủ hãy cùng lên đi."
Đám người Trần Tiêm Tiêm có thực lực quá mạnh, chớ đừng nói chi là còn có binh sĩ Phi Hùng Quân cùng với Trấn Bắc Quân, một đám đệ tử Phật Môn vốn chính là đang nỗ lực chèo chống, nếu như bốn nữ lại nhảy vào chiến trường, chỉ sợ là chiến tuyến Phật Môn sẽ tan vỡ trong nháy mắt, cho nên lúc này chỉ có thể do nàng phụ trách ngăn trở bốn nữ.
Mà vào thời điểm Huyền Lưu Ly đặt xuống quyết tâm, dự định không tiếc bất cứ giá nào…
Oanh! Bảo điện Đại Hùng Tại một mực bảo trì bình tĩnh quỷ dị từ lúc khai chiến đến nay.
Vào thời khắc này, lại đột nhiên bạo phát ra tiếng nổ rung trời.
15 phút đồng hồ trước.
Trong bảo điện Đại Hùng tại Tu Di Sơn.
Tâm tình của Ngô Không lúc này là tương đối ngưng trọng, bảo điện Đại Hùng nguyên bản kim bích huy hoàng đã hoàn toàn mất đi bóng dáng, thay vào đó là một mảnh tinh không rộng lớn vô ngần, mà một cái đầu rồng to lớn hoàn toàn do Tinh Quang vàng óng hội tụ mà thành đang đứng lẳng lặng ở trước mặt của hắn.
Cứ nhìn hắn như vậy.
Ngô Không đã giằng co cùng với đối phương rất lâu, lâu đến mức hắn càng ngày càng lo lắng đối với chuyện ở ngoại giới, nhưng hắn hiện tại hết lần này tới lần khác đã không có dư lực đi quan tâm bọn họ.
Lợi tử xuyên thành niệm châu được Ngô Không chăm chú nắm ở trong tay, đến mức đốt ngón tay đều trở nên có một chút trắng xanh, chuôi niệm châu này chính là chìa khoá mở ra Ngũ Phương Như Lai Đại Trận trên Tu Di Sơn, chỉ cần kẻ ở phía đối diện kia vừa động thủ, Ngô Không sẽ không có một chút do dự thôi động đại trận cùng với triển khai đại chiến.
Nhưng nói thực, phần thắng là không cao…

Đây chính là hiểu lầm của rất nhiều người đối với đại trận hộ sơn, quả thật, đối với một toà thánh địa võ đạo mà nói, lực lượng của đại trận hộ sơn là mạnh vô cùng, nhưng sự mạnh mẽ này cuối cùng cũng có tồn tại cực hạn, cường độ muốn đạt đến cấp bậc Chí Tôn nhân gian đó là chuyện tuyệt đối không khả năng, là do nguyên nhân hoàn cảnh không cho phép.
Mà cực hạn chính là cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh.
Liền dùng Phật Môn Ngũ Phương Như Lai Đại Trận để làm ví dụ, cơ sở của tòa đại trận này là bốn vạn tám ngàn Xá Lợi Tử của Phật Môn, chỉ cần bốn vạn tám ngàn Xá Lợi Tử vẫn còn, như vậy uy lực của đại trận sẽ không có bao nhiêu biến hoá, coi như là chí cường giả cũng có thể chống lại, thậm chí là trấn áp đối phương.
Trước đó cũng đã đề cập qua, Phật Môn chỉ dựa vào tòa đại trận này đã đè chết một vị chí cường giả tán tu.
Nhưng vấn đề đã đến.
Cực hạn của Ngũ Phương Như Lai Đại Trận cũng chỉ đến như thế.
Năm đó vào thời điểm đè chết chí cường giả tán tu, chủ trận bất quá chỉ là một tăng nhân Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng cho dù hiện tại chủ trận đổi thành loại chí cường giả như Ngô Không, cực hạn của Ngũ Phương Như Lai Đại Trận vẫn là ở chỗ đó, mặc dù có tăng lên cao hơn một chút, nhưng biên độ tăng lên cũng không lớn.
Nói một cách khác, Ngũ Phương Như Lai Đại Trận tương đương với chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh thứ hai của Phật Môn.
Bình thường mà nói loại đại trận hộ sơn cấp bậc này đã là rất mạnh mẽ, coi như là Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận của Thuần Dương Cung cũng không có khả năng đánh đồng với Ngũ Phương Như Lai Đại Trận, Thái Sơ kiếm trận chung quy vẫn là do Ninh Thiên Cơ tạo ra, ở phía dưới chí cường giả có lẽ là vô địch, nhưng đối với chí cường giả mà nói liền không có ý nghĩa gì.
Thế nhưng mà, đối thủ của Ngô Không bây giờ cũng không phải người bình thường.
M* nó!
Gần đây Thánh Thượng Đại Càn mới vừa dùng sức một mình quét năm vị chí cường giả trong thiên hạ đây, đối với Thánh Thượng Đại Càn mà nói, thêm ra một vị chí cường giả ở trên bản chất cũng không có gì khác nhau.
Muốn trấn áp ngươi chính là trấn áp ngươi, một chút bận tâm cũng đều không có.
Mà theo thời gian trôi qua, Ngô Không cũng càng ngày càng không giữ được bình tĩnh, xuyên thấu qua niệm châu, hắn có thể cảm ứng được trạng thái lúc này ở Tu Di Sơn, dường như đã có người công lên Tu Di Sơn, hắn lại liếc nhìn tinh quang đầu rồng còn đang giữ yên lặng, rốt cục không kìm nén được mà mở miệng hỏi: "Thánh Thượng muốn làm gì?"

"Sẽ không thực dự định huỷ diệt Phật Môn ta đó chứ?
"Tại sao lại không thể?"
Thánh Thượng Đại Càn cũng không khách khí, trực tiếp nói ra.

Chương 997: Tín ngưỡng lực

Bất quá Ngô Không cũng không bị dọa, lộ ra biểu lộ bình tĩnh tự nhiên: "Thánh Thượng hẳn là cũng rõ ràng, nếu ngài thật sự điều động đại quân vây quét Phật Môn ta, các thánh địa võ đạo khác tất nhiên sẽ không có khả năng ngồi yên không để ý đến, Thánh Thượng hành động như vậy, ngoại trừ chiếm một chút tiện nghi ở trên người của Phật Môn ta, thì sẽ không còn cái gì khác."
"Vậy thì như thế nào?" Đầu rồng hóa thân của Thánh Thượng Đại Càn cho Ngô Không một cái liếc mắt rất sinh động: "Cho dù ta giao hảo cùng với Phật Môn ngươi, ngươi chẳng lẽ sẽ không đối phó với Đại Càn ta?"
Ngô Không nhếch nhếch miệng.
Không đối phó với Đại Càn?
Làm sao có thể!
Cho đến ngày nay, quan hệ giữa Đại Càn cùng với tông phái thế gia hoàn toàn chính là mâu thuẫn giai cấp, vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn uy chấn thiên hạ cũng đã chèn ép không ít không gian sinh tồn của tông phái thế gia, hoàn toàn không lưu cho tông phái thế gia đường sống, nếu như thật sự để cho Thánh Thượng Đại Càn tiếp tục làm như vậy, nếu vào một ngày nào đó đột phá Chí Tôn nhân gian thì sao?
Từ sau Tần Hoàng thái cổ, hoàng triều nhân gian cũng không còn Chí Tôn xuất thế, Chí Tôn phần lớn sinh ra ở bên ngoài, hoặc là sinh ra từ tông phái, hoặc là sinh ra từ thế gia, loại người này bình thường làm việc sẽ không làm tuyệt, vì lưu lại đạo thống, lúc bình thường cũng đều là khai sáng một phương thánh địa võ đạo hoặc là dứt khoát ẩn thế.
Nhưng Hoàng Đế lại không giống.
Hoàng Đế nhất định là muốn chúa tể tất cả, mà một vị Hoàng Đế Chí Tôn nhân gian, là tuyệt đối không có khả năng dễ dàng tha thứ cho loại địa phương nằm ngoài vòng pháp luật như mười đại thánh địa võ đạo.
Cho nên mới nói là mâu thuẫn giai cấp, từ lúc ban đầu cũng đã không có chỗ giảng hoà.
"A Di Đà Phật."
Ngô Không thở dài, thấy ý tứ không chịu nhượng bộ của Thánh Thượng Đại Càn, hắn biết mình nếu như còn không lấy ra một chút thủ đoạn, chỉ sợ là Thánh Thượng Đại Càn sẽ tuyệt đối không để ý mà thuận nước đẩy thuyền đánh tới Phật Môn, huống hồ nếu còn tiếp tục như vậy, có trời mới biết sẽ còn phát sinh ra sự tình gì ngoài ý liệu.

Được rồi!
Liền để cho Thánh Thượng nhìn nội tình của bọn ta.
Ầm ầm! Ngô Không cuối cùng cũng triệt để mất kiên trì, cương khí toàn thân cấu kết với bảo điện Đại Hùng, trong phút chốc, bảo điện Đại Hùng nguyên bản bị tinh không vô ngần che đậy hiển lộ ra một lần nữa, từng vị La Hán, Bồ Tát, hộ pháp, ngay cả Phật Tổ Kim Thân ở trung tâm đại điện đều lục tục trở nên chấn động.
"Ồ?"
Tinh quang đấu chuyển, Thánh Thượng Đại Càn cũng không quá bối rối, Tổ Long Trung Nguyên chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn, vô tận long khí trực tiếp rót vào bên trong tinh không, tăng lớn cường độ phong tỏa tiến thêm một bước, bảo điện Đại Hùng nguyên bản thật vất vả mới hiện ra hình dạng, lập tức lại có xu thế trầm luân một lần nữa...
Ngô Không mặt không đổi sắc, ở trong miệng lại là thấp giọng tụng niệm phật kinh, ban đầu bất quá chỉ là thanh âm rất nhỏ, nhưng theo thời gian trôi qua, thanh âm của hắn cũng càng ngày càng hùng vĩ, quanh quẩn ở bên trong tinh không, vô số Thần Phật ở bốn phía đều hiển hóa ra dị tượng, gia trì lên trên người của Ngô Không.
"Tổ Long Trung Nguyên hội tụ tâm niệm của ngàn vạn dân chúng Trung Nguyên mà thành, biểu tượng cho khí số của Trung Nguyên, ở trong đó có vô tận ảo diệu, khó có thể truy đến cùng, nhưng Thái Tổ khai quốc Đại Càn ngày xưa cũng không phải một người duy nhất nghiên cứu qua Tổ Long Trung Nguyên, đối với phương diện khí số, Phật Môn ta cũng có thăm dò nhất định."
Khí tức của Đàm Hoa bắt đầu cất cao, từng vị Phật đứng sừng sững ở phía sau, phật quang nối thành một mảnh, thế mà thực sự tạo thành một tòa phật quốc tịnh thổ hàng thật giá thật, từng đạo từng đạo ánh vàng xuyên qua bên trong tịnh thổ, bản chất của lực lượng so với long khí của Tổ Long Trung Nguyên có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu.
"Phật Môn ta kéo dài đạo thống trong vô số năm, tín đồ đâu chỉ có trăm triệu người? Các loại tín ngưỡng, đều là quy về ngã Phật, hội tụ thành một mạch, tạo nên toà phật quốc chúng sinh này, mặc dù không bằng Tổ Long Trung Nguyên, nhưng thắng ở tâm tư tinh khiết, cũng coi như là rất có thành tựu, còn xin Thánh Thượng vui lòng chỉ giáo!"
Oanh! Ở dưới sự gia trì của vô số thần phật, Ngô Không bỗng nhiên ngồi dậy, Ngũ Phương Như Lai Đại Trận cũng nở rộ hào quang, sau khi kiềm chế đến cực hạn là phản công cuồng bạo đến cực điểm, một chưởng vỗ ra, trời sao nguyên bản mênh mông vô ngần phảng phất như đều rụt nhỏ lại, giống như chênh lệch giữa hạt cát và biển cả.
Như Lai Thần Chưởng thức thứ mười!
Trung Ương Bà Sa Thế Giới Ấn!

Một chưởng vỗ ra, chính là một tòa thế giới đại thiên!
Một chưởng này không chỉ gần như ở trong nháy mắt liền xuyên thủng phong tỏa của Thánh Thượng Đại Càn, dư ba cơ hồ làm chấn động hơn phân nửa Vận Mệnh Tinh Không, trong lúc nhất thời rất nhiều các chí cường giả nguyên bản còn chưa phát giác ra được sự biến hóa của Phật Môn, nhao nhao phát hiện ra khí tức biến động, bắt đầu dõi ánh mắt đến.
"Hừm..." Tinh quang đầu rồng tán loạn.
Trong Kim Loan Điện, Thánh Thượng Đại Càn bất đắc dĩ thở dài.
"Người đã già rồi."
"Thực sự là không nhận mình già không được."
"Đổi thành 300 năm trước, làm sao sẽ nhọc nhằn như vậy, trước kia nhiều nhất chỉ cần một chiêu, ta tùy tiện liền có thể nhẹ nhõm ngăn trở loại công kích này, đáng tiếc là hiện tại lại không được."
"Chỉ sợ phải xuất ra thêm hai chiêu."
Thánh Thượng Đại Càn đương nhiên là đang thổi phồng.
Ngô Không mặc dù không thể nào là đối thủ của hắn, nhưng vốn lấy tín ngưỡng lực của Tu Di Sơn, tăng thêm Ngũ Phương Như Lai Đại Trận, sức mạnh bùng lên cũng xa xa cũng không có yếu như vậy, tối thiểu là muốn liều mạng với Thánh Thượng Đại Càn tuyệt đối là dư xài, Thánh Thượng Đại Càn căn bản sẽ không làm gì được Ngô Không.
Ưu thế tác chiến ở sân nhà chung quy là vẫn tồn tại.
Nếu không phải là như thế, lấy tính cách của Thánh Thượng Đại Càn chỉ sợ là đã sớm giết đến tận Tu Di Sơn.
Nhưng ở một phương diện khác.
"Há có thể để cho ngươi ra ngoài dễ dàng như vậy?"
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, một đầu Thần Long vàng óng huy động thân thể, tiếng Long Ngâm kinh thiên động địa, một cái vuốt rồng khổng lồ trực tiếp giáng xuống từ trên trời, giữ toàn bộ Ngô Không kéo theo Chư Thiên Thần Phật gia trì ở lòng bàn tay, sau đó dùng sức bóp, một âm thanh "Xoạt xoạt" thanh thúy đột nhiên vang lên.
"A Di Đà Phật!" Lúc này Ngô Không nghiễm nhiên đã hiển hóa ra dị tượng Kim Đan của mình, thân làm Phương Trượng Phật Môn đương đại, loại dị tượng Kim Đan của thiên kiêu chi tử này hắn đương nhiên cũng có, nhất là sau khi Kích Toái Mệnh Tinh, phần dị tượng này càng là trực tiếp thăng hoa, có thể dẫn dắt một lượng lớn tín ngưỡng lực cho Ngô Không.

Chương 998: Đấm thường

Lúc này toàn bộ chúng sinh ở trong phật quốc cũng chính là như thế, lấy dị tượng Kim Thân Phật Đà mà Ngô Không chống lên làm trung tâm, sự gia trì của Chư Thiên Thần Phật cũng vì thế mà tăng lên. Mặc dù có không ít Thần Phật đã bị Thánh Thượng Đại Càn bóp nát, nhưng vẫn thực sự chống đỡ được, thậm chí còn chống ra một khe hở trên trảo rồng.
Chính là lúc này!
Trong nháy mắt chống ra khe hở, Ngô Không liền bỗng nhiên tung người nhảy lên, thiêu đốt tín ngưỡng lực, muốn thừa cơ thoát ly khỏi sự trói buộc ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không mà Thánh Thượng Đại Càn bày ra.
"Hừm..." Ở trong cái chớp nhoáng này, ngay cả chính Thánh Thượng Đại Càn cũng cảm thấy mình có khả năng không vây khốn được đối phương.
Bất quá cũng không sao, dù sao thì lần này cũng đã vớt được đủ vốn, cùng lắm thì chính là rút lui, chỉ đáng tiếc là không thể vớt được nhiều chỗ tốt hơn, trước đó mình thế nhưng đã đặc biệt ám chỉ Trần Khuynh Địch nhiều lần, cần phải chú trọng vào vô số điển tàng của Phật Môn trong Tàng Kinh Các, hi vọng hắn có thể mang trở về hai, ba quyển tuyệt thế võ công...
Như vậy xem ra chỉ có thể chờ đợi lần sau.
Ngay vào thời điểm Ngô Không sắp thoát khốn mà ra...một đạo ánh đen đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất ở trong Vận Mệnh Tinh Không, hơn nữa còn rất đúng lúc, vừa vặn đập vào bên trên cái đầu trọc bóng loáng của Ngô Không, thế mà đánh cho Ngô Không thật vất vả mới ngoi được đầu lên xuống trở lại.
"Là ai! ?" Hai mắt của Ngô Không liền đỏ ngầu trong nháy mắt.
Hắn như thế nào cũng không ngờ được lại còn có cường giả Kích Toái Mệnh Tinh ám toán mình!
Phải biết rằng bây giờ mọi người đều đang nhằm vào Thánh Thượng Đại Càn!
Ngô Không có thể lý giải tâm lý của rất nhiều chí cường giả hiện tại chỉ nhìn mà không ra tay, đơn giản chính là muốn thấy hắn xuất thủ, thuận tiện nhìn nội tình của Phật Môn, nhưng Ngô Không một mực tin tưởng chuyện đối phó với Thánh Thượng Đại Càn này, mục tiêu của tất cả mọi người đều là nhất trí, kết quả hết lần này tới lần khác lại có người xuất thủ. Mà đạo ánh đen này cũng đã hấp dẫn sự chú ý của các chí cường giả khác.
"Đó là ai?"
"Không rõ ràng."

"Toàn bộ khí tức đã bị xóa đi."
"Có ý tứ."
So sánh cùng với đám người kinh ngạc, Thánh Thượng Đại Càn thì không khỏi cười to lên.
"Ha ha ha!"
"Đã nói là đắc đạo có nhiều người giúp đỡ, mất đạo có ít người giúp đỡ, như vậy xem ra trẫm mới là chính đạo a!"
Ầm ầm! Đã có người cho cơ hội, vậy Thánh Thượng Đại Càn đương nhiên sẽ không buông tha, trực tiếp ra tay toàn lực, mạnh mẽ áp chế Ngô Không đang bùng nổ toàn lực trở về.
"Hành hung lừa trọc quyền!"
Thánh Thượng Đại Càn đấm ra một quyền, Thần Long vàng óng ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không cũng là huy động theo, trấn áp tinh vân Đại Phật của Ngô Không.
"Đầu trọc hoàn tục chưởng!"
Thánh Thượng Đại Càn vỗ ra một chưởng, Thần Long vàng óng ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không giống như xiềng xích còng ở phía trên tinh vân Đại Phật.
"Nhị Cẩu phá giới cước!"
Thánh Thượng Đại Càn tung ra một cước, toàn bộ tinh vân Đại Phật tản ra ánh vàng vạn trượng cũng đều ảm đạm không ít.
Không thể nghi ngờ, Ngô Không bị đánh rất thảm.
Đừng nhìn tất cả mấy chiêu thức của Thánh Thượng Đại Càn đều rất bất cần, nhưng trên thực tế lại có lực lượng vô cùng lớn, chí cường giả xem cuộc chiến cơ hồ là không có mấy người nắm chắc có thể tiếp được, mà tới được cảnh giới như Thánh Thượng Đại Càn, kỳ thật đã thoát ly khỏi sự trói buộc của chiêu thức, chỉ còn lại lực lượng trực tiếp nhất thuần túy nhất...
Đối với Thánh Thượng Đại Càn mà nói, phổ thông võ công, cái thế võ công, tuyệt thế võ công, ba loại này cơ bản tương đương với đấm thường tùy ý, đấm thường thông thường, còn có đấm thường nghiêm túc, ở trên đó còn có đấm thường siêu cấp nghiêm túc, chứ cũng không có nhiều đồ vật lòe loẹt. (cái này ai đọc Onepunch Man thì biết ^^!).
Mà sự thật đã chứng minh.
Ngô Không ngay cả đấm thường của Thánh Thượng Đại Càn cũng đều không nhịn được.
Một quyền một chưởng một cước đánh xuống, cái gì mà Phật Tổ Kim Thân, cái gì mà Kim Thân Phật Đà, toàn bộ đều bị đánh cho thất linh bát toái, khí tức của bản thân Ngô Không càng là suy giảm.
Cùng lúc đó, ở bên trong Tu Di Sơn, bởi vì trên núi đột nhiên truyền tới tiếng nổ rất lớn, ánh mắt của mọi người đều không tự chủ được mà nhìn về phía phương hướng bảo điện Đại Hùng.
Ngay cả Trần Khuynh Địch đang kịch chiến cùng với Giới Lộc cũng

đều ngừng lại, nhất là Trần Khuynh Địch, càng là khẩn trương nhìn về phía bảo điện Đại Hùng, hạ quyết tâm chỉ cần ở bên trong có người đi ra, hắn không nói hai lời sẽ lập tức dẫn người chạy trốn, mà đám người Phật Môn thì đều trở nên hưng phấn.
"Phương Trượng đã xuất quan!"
"Ha ha ha, đám ác tặc các ngươi!"
"Mạo phạm thánh địa võ đạo Phật Môn, toàn bộ các ngươi đều sẽ bị vĩnh trấn ở Hàng Ma Tháp!"
"Cung nghênh Phương Trượng!"
"A Di Đà Phật!"
Tiếng hoan hô vang lên liên tiếp, một trận nối tiếp một trận, cứ phải gọi là chiêng trống vang trời, pháo nổ đùng đùng, hồng kỳ phấp phới, người ta tấp nập...
Sau đó?
Sau đó liền không có sau đó.
Bảo điện Đại Hùng sau khi bộc phát ra một tiếng nổ mạnh cứ như vậy trở nên yên lặng một lần nữa, cửa lớn vẫn đóng chặt như cũ, thân ảnh Phương Trượng Ngô Không mà vô số đệ tử Phật Môn mong đợi cũng chưa từng xuất hiện, thậm chí là khí tức của bảo điện Đại Hùng trái lại còn giảm xuống không ít, quả thực giống như là đang nói "coi như không có chuyện gì phát sinh" vậy.
Một phút đồng hồ trôi qua.
Năm phút đồng hồ trôi qua.
Mười phút đồng hồ...
Nam Thần Võ đã từng có kinh nghiệm cùng loại là người thứ nhất bộc phát: "Chớ bị đám lừa trọc này hù dọa! Có Thánh Thượng ở đó, chỉ là một vị Phương Trượng Phật Môn cũng muốn đi ra?"
Thân làm fan cuồng của Thánh Thượng Đại Càn.
Nam Thần Võ một mực có một cỗ tự tin như mê tín đối với Thánh Thượng Đại Càn.
Theo hắn thấy, tất cả sự tình ở dưới cái gầm trời này, trên cơ bản chỉ được chia làm hai loại, một loại là không thể nào giải quyết, một loại là Thánh Thượng Đại Càn có thể giải quyết.
Mà rất rõ ràng, Thánh Thượng Đại Càn có thể giải quyết vấn đề lúc này.
Vậy thì còn sợ cái gì?
"Giết cho lão tử!"
Tu Di Sơn yên tĩnh một hồi lâu vang lên tiếng la giết lần thứ hai, hơn nữa chiến đấu càng thêm kịch liệt, bởi vì không thể không thừa nhận chính là sự chấn động mới vừa rồi của bảo điện Đại Hùng xác thực đã hù dọa không ít người, điều này cũng làm cho đám người này tương đối cảm thấy mất mặt....
Trước đó mặc dù khai chiến, nhưng vẫn còn đang ở trong giai đoạn giằng co, Ngô Không còn chưa có xuất hiện, ít nhiều cũng đều giữ lại

một chút lực.
Nhưng bây giờ, vô số cường giả ở dưới sự thẹn quá hoá giận, lại phát hiện ra Ngô Không giống như cũng không có năng lực để ý tới bọn họ, thế là đều xuất thủ không còn cố kỵ gì nữa.
Trước hết đánh cho đến chết lại nói!
Mà ở trong loạn chiến bộc phát, tất cả mọi người đều không có lòng dạ nào bận tâm đến thời gian.
Ở phía sau phật tự Phật Môn, lại nghênh đón ba vị khách...

Chương 999: [Thổ phỉ tu dưỡng bản thân]

Mọi người đều biết, Thuần Dương Cung là kinh doanh thổ phỉ làm giàu.
Trên thực tế từ lời nói của một vị Thái Thượng trưởng lão nào đó không nguyện ý tiết lộ tên họ, tại Tàng Kinh Điện tầng thứ nhất của Thuần Dương Cung tràn đầy võ công cơ sở, ở nơi hẻo lánh phủ đầy bụi bậm, có hai quyển sách phân biệt có tiêu đề là [hậu hắc học] còn có [thổ phỉ tu dưỡng bản thân]....
Mà vị Thái Thượng trưởng lão không nguyện ý tiết lộ tên họ kia, từ sau khi ở thời kì đệ tử chiếm được hai môn bí tịch này, thật giống như là lĩnh ngộ được chí lý nhân sinh vậy, dựa vào đó học được bản sự, thuận buồm xuôi gió, cuối cùng trở thành một người đứng trên vạn người như bây giờ.
Nói tóm lại, vào thời điểm tất cả mọi người đều đánh nhau đến mức choáng váng đầu óc này, Long Thiên Tứ vẫn duy trì sự tỉnh táo như cũ, lúc này hắn đã thu liễm tất cả khí tức, gọi đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia, ba người lén lén lút lút xuyên qua chiến trường Tu Di Sơn, âm thầm tiến vào phía sau núi Tu Di Sơn.
Để bảo đảm không bị người phát hiện, bọn hắn thậm chí còn không bay, mà là chạy bộ.
"Chư vị." Long Thiên Tứ cầm đầu liếc nhìn đảo chủ Đào Hoa Đảo còn có lão tổ Lâm gia sợ hãi rụt rè ở phía sau, trong ánh mắt lộ ra một tia khinh thường: "Các ngươi đang sợ cái gì?
Đảo chủ Đào Hoa Đảo phun ra một câu: "Ngươi đây chính là đang phạm tội! Gặp quỷ, ở phía sau núi Tu Di Sơn, Tàng Kinh Các, Tàng Bảo Các, là các thứ mà các đời cao tăng đại đức Phật Môn lưu lại, những thứ này đều là bảo vật vô giá của Phật Môn! Nếu như bị ngươi lấy đi, có trời mới biết sẽ như thế nào..."
"Cái gì mà có trời mới biết." Lão tổ Lâm gia lộ ra sắc mặt tái xanh nói: "Ta hiện tại liền có thể nói cho ngươi biết, đến lúc đó Phật Môn tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào cũng phải hủy diệt Thuần Dương Cung chúng ta! Vị Phương Trượng Ngô Không kia chỉ sợ sẽ muốn nổi điên tại chỗ, đáng chết, ngươi sẽ không thực sự cho rằng Phật Môn có lòng dạ từ bi đó chứ, đám lừa trọc kia khi giết người đều nở nụ cười!"
"Tỉnh táo." Long Thiên Tứ cười cười, nói: "Làm chuyện xấu chỉ cần không bị phát hiện thì cũng không phải là làm chuyện xấu!"
"Nói nhảm!" Đảo chủ Đào Hoa Đảo mắng lớn: "Lần này công lên Tu Di Sơn không phải chính là chúng ta hay sao, còn cần phải bị phát hiện? Nhắm mắt lại cũng đều có thể đoán được là chúng ta làm ra."
"Không, không, không." Long Thiên Tứ ra vẻ cao thâm khoát tay áo,

nói: "Biết rõ là chúng ta làm cùng với hoài nghi là chúng ta làm, thế nhưng là khác biệt rất lớn."
"Biết rõ là chúng ta làm, vậy thì không có gì để nói, Phật Môn chiếm cứ đại nghĩa, trực tiếp giết đến tận Thái Hoa Sơn, như vậy là không có một chút vấn đề nào. Nhưng nếu như chỉ là hoài nghi, vậy thì lại không giống, đừng quên hiện tại chúng ta cũng có bắp đùi, Đại Càn chẳng phải là đứng ở phía sau chúng ta hay sao?"
"Nếu chỉ là hoài nghi, Phật Môn sẽ không động thủ đối với chúng ta."
"Vậy cũng không được!" Lão tổ Lâm gia lộ ra vẻ mặt khổ sở nói: "Không phải nói đầu nhập vào Đại Càn chỉ là kế tạm thời thôi hay sao, ở trong khoảng thời gian này ta thế nhưng đã tìm hiểu về Đại Càn, Đại Càn hiện tại thế nhưng lại là địch với toàn thiên hạ, đến lúc đó chiếc thuyền lớn này chìm, Phật Môn đến tính sổ với chúng ta thì làm sao bây giờ? Đây cũng không phải là chuyện đùa..."
"M* nó!" Long Thiên Tứ rốt cục cũng có một chút không nhịn được: "Ngươi thì biết cái gì, người không tham làm sao thắng! ? Đừng quên, ở trong Tàng Kinh Các Phật Môn có một đống lớn tuyệt thế võ công, còn có bút ký của cao tăng đại đức, có lợi ích to lớn đối với mở mang Đại Đạo Huyền Quang, nếu có thể lấy được, tu vi của các ngươi..."
"Hừ!" lão tổ Lâm gia cùng với đảo chủ Đào Hoa Đảo đồng thời hừ lạnh, nói: "Hai chúng ta đều là lão nhân, có tâm chí kiên định, ngươi cho rằng nói như vậy là có thể dụ hoặc được chúng ta? Ta thấy ngươi mới là người thèm muốn những thứ kia? Có bút ký của cao tăng đại đức Phật Môn cùng với những suy luận võ công khác, ngươi nói không chừng là có thể mở ra Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm."
Long Thiên Tứ chậc chậc lưỡi, thấy hai lão hồ ly này không hề bị lay động, đảo con ngươi một vòng, chợt xoay chuyển lời nói: "Nói trở lại, ở trong Tàng Bảo Các Phật Môn sẽ còn có loại hình đồ vật như Xá Lợi Tử, Bồ Đề Quả, hơn nữa nếu ta nhớ không lầm mà nói, tuổi thọ của đảo chủ Đào Hoa Đảo ngươi mặc dù có sự trợ giúp của Duyên Thọ Đan do Thuần Dương Cung luyện chế, nhưng cũng chỉ còn lại khoảng 100 năm đúng không? Lâm huynh thật giống như cũng kém không nhiều."
"Phải biết rằng những loại Duyên Thọ Đan mà Phật Môn cất giữ là có hiệu quả vô cùng tốt, đối với hai người tràn ngập nguy hiểm tuổi thọ như các ngươi mà nói..."
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: "Chỉ có lần này!"
Lão tổ Lâm gia: "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!"
Nói đến cùng hai lão hồ ly này đơn giản chỉ là muốn nhiều chỗ tốt hơn mà thôi.
Mà Long Thiên Tứ đã học qua [thổ phỉ tu dưỡng bản thân] tự nhiên là biết rõ nên dùng biện pháp gì để câu lên lòng cầu tiến của thủ hạ, chỉ là một chút Duyên Thọ Đan, Long Thiên Tứ hắn còn không cần,

chớ nhìn dáng vẻ già nua ở bề ngoài của hắn, trên thực tế hắn vẫn chỉ là một người trẻ tuổi mới hơn trăm tuổi mà thôi...
Sau khi thỏa thuận điều kiện, ba người rất nhanh liền thống nhất ý kiến, liên thủ chạy vào phía sau núi Tu Di Sơn.
Mà vào giờ khắc này, Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh lấy một địch tám, đánh cho Bát Bộ Thiên Long Phật Đà không ngóc đầu lên được, Trần Khuynh Địch thì đang kịch chiến với Giới Lộc còn có Như Lai Hàng Ma Xử, Nam Thần Võ giao thủ với Đàm Duyên - thủ tọa Bồ Đề Viện, Trương Tắc thì là đối mặt với Đàm Đạo - thủ tọa Chứng Đạo Viện.
Đàm Luật - thủ tọa Giới Luật Viện thì là giằng co với Tể Tướng Đại Càn Lý Đồng Thần.
Về phần Trấn Bắc Quân cùng với Phi Hùng Quân, thì là đánh nhau thành một đoàn với đệ tử Phật Môn.
Ở phương diện Võ Đạo Tông Sư chiến đấu cũng vạn phần kịch liệt.
Vào thời điểm nguy cơ giáng lâm, nội tình của Phật Môn xông ra hết cái này tới cái khác, Huyền Lưu Ly cùng với Trần Tiêm Tiêm chiến đấu với nhau, Doanh Phượng Tiên thì là đồng thời đối mặt với thủ tọa La Hán Đường và thủ tỏa Bàn Nhược Đường, Dương Xuân thì đánh túi bụi cùng với võ tăng trấn lâu Cực Khổ Lâu, Lạc Tương Tư thì chiến đấu cùng với một vị tăng nhân trẻ tuổi đi ra từ Vô Danh Địa.
Tinh nhuệ của tám đại đường viện Phật Môn cơ hồ đều đã xuất hiện, Đạt Ma Viện, Bồ Đề Viện, Chứng Đạo Viện, Giới Luật Viện, bốn tòa tiểu viện có Hỏa Luyện Kim Đan trấn giữ thế mà đã chặn lại bốn vị đại lão Đại Càn, mặc dù không ngoại lệ toàn bộ đều ở thế yếu, nhưng dựa vào ưu thế sân nhà, quả thực là đã chống được.
Cũng không phải là bốn vị đại lão Đại Càn có thực lực không đủ, mà là bởi vì nơi này là Tu Di Sơn, thủ tọa của bốn viện đều có thể vận dụng sự trợ giúp của trận pháp nhà mình, lúc này mới duy trì được cục diện bế tắc, nhưng theo thời gian trôi qua, chênh lệch trên thực lực cuối cùng cũng sẽ trở thành một cọng rơm ép chết lạc đà.

Chương 1000: Ni cô

Ở phương diện Võ Đạo Tông Sư, chỉ có Doanh Phượng Tiên lấy một chọi hai cùng với Trần Tiêm Tiêm vừa mới đột phá là ở thế yếu, nhưng Dương Xuân cùng với Lạc Tương Tư lại là đè ép đối thủ của mình, ở bên trong Phi Hùng Quân cùng với Trấn Bắc Quân cũng không phải là không có Võ Đạo Tông Sư, còn có sự gia trì của quân trận, thực lực được nâng cao một bước.
Tất cả Võ Đạo Tông Sư còn dư ra ở bên trong đệ tử Phật Môn thì là mượn nhờ lực lượng địa mạch Tu Di Sơn để kết trận, do võ tăng La Hán Đường phụ trách thống soái thế mà quả thực là đã xây dựng ra một tòa đại trận 18 La Hán, dựa vào lực phòng ngự cực mạnh chống đỡ thế tấn công của hai nhánh đại quân tinh nhuệ.
Nhưng bất kể như thế nào, những cái này cuối cùng chỉ là kế tạm thời, từ bên trên phương diện thực lực, Đại Càn vẫn đang nghiền ép Phật Môn, Phật Môn chỉ là dựa vào nội tình của bản thân nỗ lực duy trì không bị đánh bại mà thôi.
Trừ phi là Ngô Không hiện thân.
Hoặc là có thế lực khác đến giúp.
Nếu không thì lần này Phật Môn thậm chí là có nguy hiểm diệt vong!
Mà đương nhiên, vào cái thời điểm này, tự nhiên cũng có người muốn đục nước béo cò, dù sao thì ở trong thiên hạ, người có cùng ý nghĩ giống như Long Thiên Tứ tuyệt đối không phải là số ít.
Kết quả là.
Ở một phương hướng khác trong Từ Tu Di Sơn, lại có ba vị khách không mời mà chuồn vào....
"Sợ cái gì?
"Tin tưởng ta, gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no, đây quả thực chính là cơ hội ngàn năm một thuở, năm đó lão phu không thể tiến vào Tàng Kinh Các ở Tu Di Sơn, lần này nhất định phải mở rộng tầm mắt..."
"Ách..."
Long Ngạo Thiên lộ ra vẻ mặt lúng túng nghe Vô Vọng Ma Tôn nói ra ở trong đầu, thân thể lại rất là thành thật chạy vội ở trong Tu Di Sơn, mục tiêu nhắm thẳng vào phía sau núi.
Đương nhiên, hắn không có tu vi như đám người Long Thiên Tứ, năng lực ngụy trang cũng không quá cao, vốn dĩ mà nói hắn là sẽ rất dễ dàng liền bị người phát hiện, nhưng may mắn mà có người nào đó, khiến cho hành vi của Long Thiên Tứ hoàn toàn không bị người hoài nghi, hắn cứ như vậy thoải mái đi vào phía sau núi Tu Di Sơn.
Mà đi theo ở sau lưng hắn, thì là một ni cô lộ ra sắc mặt hốt hoảng.
Chỉ là ở trong ánh mắt Long Ngạo Thiên nhìn về phía đối phương

thỉnh thoảng sẽ còn lộ ra mấy phần kính nể, ngay cả Vô Vọng Ma Tôn ở trong đầu hắn cũng đều khá là khen ngợi nói ra:
"Vốn dĩ ta còn tưởng rằng cần ta hỗ trợ ngươi mới có thể tiến vào, không ngờ được ở bên trong Thuần Dương Cung lại còn có bậc kỳ tài này."
"Đúng vậy." Long Ngạo Thiên cảm khái một câu, sau đó nhìn về phía ni cô, nói:
"Lần này đa tạ ngươi, Quỷ Ảnh."
Không sai.
Người đi theo Long Ngạo Thiên tiến vào đúng là Quỷ Ảnh. Thậm chí đây cũng không phải là Long Ngạo Thiên tìm nàng, mà là nàng chủ động tới tìm Long Ngạo Thiên, cũng phô bày ra năng lực dịch dung của mình, nhờ vào đó chuồn vào, ở trên đường đi, bởi vì nguyên nhân bề ngoài là ni cô, cho nên cũng không có ai hoài nghi, thế mà cứ như vậy để cho nàng một đường đi tới.
Về phần Quỷ Ảnh tại sao phải làm như vậy? Nói nhảm.
Trước đó vào thời điểm ở Thái Hoa Sơn bị bại lộ giới tính của bản thân, bị bốn vị đại lão Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm vây vào giữa, Quỷ Ảnh ở bề ngoài là vững như bàn thạch, nhưng ở trong nội tâm đã sớm hoảng hốt, vốn dĩ nàng đã rất hài lòng đối với tu vi tự nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ.
Huống chi...bản thân Quỷ Ảnh cũng có một chút tâm tư...
Thực sự là chỉ có một chút mà thôi!
Nói tóm lại.
Ở dưới đủ loại nguyên nhân, Quỷ Ảnh đã quyết định đi đến Tu Di Sơn thử thời vận, vốn dĩ chỉ là dự định cũng gia nhập chiến đấu một lần, nhìn xem có thể hay không có chỗ lĩnh ngộ từ bên trong chiến đấu, kết quả là càng về sau, Quỷ Ảnh lại thấy được thế cục càng ngày càng cháy bỏng, đây không phải chính là cơ hội đục nước béo cò tốt nhất hay sao?
Nhưng mà Quỷ Ảnh rất tự biết mình, lấy tu vi của nàng cho dù là đục nước béo cò chỉ sợ là cũng không quá đúng quy cách, cho nên nàng cần một người tương đối đáng tin, có thực lực, vào thời khắc mấu chốt có thể lấy ra làm khiên thịt để giúp nàng hấp dẫn hỏa lực.
Người này là ai đây? Không thể nghi ngờ. Long Ngạo Thiên chính là lựa chọn tốt nhất.
Thế là vào sau khi triển lộ kỹ thuật dịch dung tinh xảo, Long Ngạo Thiên cùng với Quỷ Ảnh ăn nhịp với nhau, hai người liên thủ, rất nhanh liền âm thầm tiến vào phía sau núi Tu Di Sơn.
"Bất quá lại nói trở về, Ma Tôn ngươi xác định ở nơi này không có nguy hiểm sao?"
"Yên tâm là không có chuyện gì." Vô Vọng Ma Tôn lộ ra bộ dáng rất bình tĩnh.
"Nếu như là trước đó mà nói ta có khả năng sẽ còn lo lắng, dù sao thì

ở bên trong Phật Môn cũng có một cái Vô Danh Địa, lão tăng ở trong đó kỳ thật đều rất lợi hại, mà nhiệm vụ của bọn hắn chính là giữ vững Tàng Kinh Các cùng với Tàng Bảo Các, nếu như các ngươi chui vào mà nói cơ hồ là hẳn phải chết không thể nghi ngờ..."
"Cái gì! ?" Mặt mũi của Long Ngạo Thiên liền trở nên tái xanh trong nháy mắt.
"Yên tâm, yên tâm, ta không phải là đã nói trước rồi hay sao, hiện tại sẽ không có nguy hiểm!"
"Vì sao?"
"Đương nhiên là bởi vì vị Thái Thượng trưởng lão kia của các ngươi."
Vô Vọng Ma Tôn lộ ra ngữ khí rất đương nhiên:
"Lấy nhiều năm kinh nghiệm của lão phu, nhìn một chút liền biết vị Thái Thượng trưởng lão kia tuyệt đối cũng là nhân vật trộm gà bắt chó, năm đó nói không chừng cũng phát hiện ra bản [thổ phỉ tu dưỡng bản thân] ở bên trong Tàng Kinh Điện kia...khụ khụ! Nói tóm lại."
"Hắn sẽ giúp chúng ta ngăn trở những người ở Vô Danh Địa kia.‘’
"Thừa cơ hội này chúng ta sẽ tranh thủ thời gian tiến vào."
"Ồ... "
Mà cùng lúc đó.
"Cái tên khốn Long lão thất phu này!"
"Dám bẫy lão phu!"
"Ta và ngươi thế bất lưỡng lập!"
Ba người Long Thiên Tứ, đảo chủ Đào Hoa Đảo, lão tổ Lâm gia, một người chật vật hơn so với một người chạy tán loạn từ phía sau núi Tu Di Sơn, mà ở phía sau của bọn hắn, thì là hai vị tăng nhân râu tóc bạc trắng, khí tức ở trên người mặc dù không bằng mấy vị ở phía ngoài, nhưng thế mà cũng có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan.
"Hai lão lừa trọc này đoán chừng cũng chỉ cách Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm một bước."
"Mọi người nhanh chóng chạy trốn! Chúng ta đánh không lại!"
"Sợ cái gì? Bọn hắn chỉ có hai, chúng ta có ba người!"
"Nói nhảm!" Lão tổ Lâm gia hướng về phía Long Thiên Tứ buộc miệng mắng ra: "Chúng ta đây là đang lẻn vào! Có biết cái gì gọi là lẻn vào hay không! ? Bị phát hiện ra thì còn lẻn vào cái rắm à?"
"Khục!"
Mà vào thời điểm ba người Long Thiên Tứ đang kịch chiến cùng với hai vị tăng nhân Hỏa Luyện Kim Đan đi ra từ Vô Danh Địa, Tàng Kinh Các lại nghênh đón một vị ni cô thở hổn hển.
"Dừng lại!"
Hai vị tăng nhân Vô Danh Địa ngăn cản mấy người Long Thiên Tứ, phụ trách trấn thủ Tàng Kinh Các thì là một vị Võ Đạo Tông Sư, tu vi ở bình cảnh Sinh Tử Quan, còn chưa có đột phá, nhưng khí huyết toàn thân bành trướng, hiển nhiên không phải là kẻ yếu, sau khi nhìn

thấy ni cô, vị võ tăng này lập tức đứng ra ngăn cản.

Chương 1001: Phật Thuyết Địa Tàng Bồ Tát Bản Nguyện Kinh

"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Sư huynh, xin, xin lỗi..."
Toàn thân ni cô đều đang run rẩy, hai tay run rẩy chắp ở trước ngực, dường như đang kiệt lực bảo trì sự trấn định, nhưng lại không tỉnh táo được:
"Ta, ta đào tẩu, bỏ lại những sư huynh khác, ta, ta chỉ biết rõ nơi này, nơi này là an toàn nhất...xin, xin lỗi sư huynh, ta thực sự không muốn..."
Sau khi nhìn thấy ni cô hốt hoảng như vậy, võ tăng ngây cả người, chợt không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ.
"Ngươi lâm trận bỏ chạy?"
"Ta, ta, ta.."
Võ tăng lắc đầu, tiến lên sờ đầu của ni cô:
"Đừng quá tự trách, ngươi còn nhỏ, không có tu vi gì, đi cũng là chịu chết, chạy cũng là điều bình thường, ngươi ở đường viện nào?"
"Ở La Hán Đường."
"La Hán Đường sao...La Hán Đường?" Võ tăng kinh ngạc, bằng tay nhỏ chân nhỏ của ni cô này, La Hán Đường?
Không chờ hắn kịp phản ứng.
Trong nháy mắt ni cô ngẩng đầu, một vệt u quang lấp lóe, Long Ngạo Thiên liền xuất hiện ở phía sau võ tăng, dùng sống đao hung ác đập vào cái cổ của võ tăng, đập cho hắn hôn mê bất tỉnh.
"Làm rất tốt!"
"Nhanh lên nhanh lên!"
Vô Vọng Ma Tôn kêu to ở trong đầu của Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên nào dám trì hoãn, trực tiếp lôi võ tăng đã hôn mê vào Tàng Kinh Các, mà Quỷ Ảnh thì là bước ra một bước, thân hình biến hóa, bộ dáng ni cô nguyên bản biến mất trong nháy mắt, thay vào đó thì là dáng người cùng với khuôn mặt giống nhau như đúc với võ tăng kia, ngay cả khí tức cũng đều tương tự.
"Nhanh!"
"Thời gian là có hạn cho nên chỉ có thể lục soát một tòa Tàng Kinh Các này, vơ vét mọi thứ có thể!"
"Yên tâm!"
Vô Vọng Ma Tôn cười ha hả ở trong đầu của Long Ngạo Thiên:
"Năm đó ta cũng đã từng vụng trộm âm thầm tiến vào Phật Môn, khảo sát qua thực địa, ở bên trong toà Tàng Kinh Các này tuyệt đối có đồ tốt, không phải loại phế vật như truyện ký của Phật Môn, mà là Tàng Kinh Các cất giữ tuyệt thế võ công của Phật Môn! Vào nhanh

đi!"
"Được!"
Làm đến bước này, ngay cả Long Ngạo Thiên cũng đều trở nên kích động, nhưng ở bên cạnh toà Tàng Kinh Các mà bọn hắn chiếm cứ, trong một toà Tàng Kinh Các khác.
"Xoẹt!" Đao quang xẹt qua, võ tăng thủ vệ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.
Xuất hiện ngay sau đó là một thanh niên nam tử mặc áo bào đen.
Nếu như Long Ngạo Thiên có ở chỗ này nhất định sẽ nhận ra đối phương.
"Phong thủy luân chuyển, năm nay đến lượt ta, không điên cuồng không sống được, không chiếm tiện nghi không phải là ta…"
"Toà Tàng Kinh Các mà giáo chủ nói là toà này sao?"
"Đây là cơ hội thật tốt không thể bỏ qua..."
Thái tử Hoành Xương vừa lẩm bẩm vừa động viên bản thân, vừa dùng tốc độ như ánh sáng chạy vào Tàng Kinh Các.
Sự thật đã chứng minh, Phật Môn thật đúng là lũ nhà giàu.
Vừa đi vào bên trong Tàng Kinh Các, Long Ngạo Thiên liền bị tất cả giá sách cơ hồ chất đầy công pháp võ học làm cho rung động, một tòa Tàng Kinh Các lớn như vậy, ở trên mỗi một cái giá sách thế mà đều chất đầy võ công, loại số lượng này, chỉ sợ cũng đã bằng một phần ba Tàng Kinh Điện của Thuần Dương Cung.
Mà dạng Tàng Kinh Các này Phật Môn có khoảng chừng mười mấy tòa! Trách không được đám người Phật Môn kia một mực xem thường các thánh địa võ đạo khác, bằng vào loại nội tình này, cơ hồ đã chú định Phật Môn sẽ không có khả năng rơi vào thời kỳ suy yếu giống như Thuần Dương Cung, có nhiều công pháp võ học như vậy đặt cơ sở, coi như là một con lợn, chỉ sợ cũng đều có thể trở thành nhân tài kiệt xuất ở bên trong đồng cảnh giới.
Bất quá rất đáng tiếc.
"Tất cả đều là của chúng ta!" Vô Vọng Ma Tôn trực tiếp hiển lộ ra thân hình, lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt giang hai cánh tay hét lớn.
Năm đó hắn đã muốn cướp sạch Tàng Kinh Các của Phật Môn, nhưng tiếc là vẫn một mực không tìm được cơ hội thích hợp, kết quả không ngờ được bây giờ hắn lại đạt được ước muốn.
Hơn nữa quan trọng nhất là.
"Nếu ta nhớ không lầm mà nói, ở bên trong toà Tàng Kinh Các này có hai quyển tuyệt thế võ công, mặc dù không phải là loại đứng đầu kia, nhưng toàn bộ đều có thần hiệu không giống bình thường, ở bên trong tuyệt thế võ công cũng được coi là loại hình không tệ, một quyển ở trong đó tên là [Phật Thuyết Địa Tàng Bồ Tát Bản Nguyện Kinh].
"Có công pháp như vậy mà nói, ta liền có thể trùng tu sống lại."
"Đến lúc đó bổn Ma Tôn sẽ mang theo ngươi đi ăn ngon uống đã!‘’
"Nhanh lên nhanh lên!"

"Được!"
Long Ngạo Thiên nào dám trì hoãn, trực tiếp đâm đầu vào bên trong biển sách Tàng Kinh Các, tinh thần lực gào thét mà ra, bắt đầu tìm kiếm tuyệt thế võ công mà Vô Vọng Ma Tôn nói tới, mà Vô Vọng Ma Tôn cũng phối hợp tác chiến ở bên cạnh, gặp được cấm chế thủ hộ công pháp Phật Môn, hắn liền tiến hành phá giải hết.
"Ma Tôn…là ảo giác của ta sao, ngươi thật giống như là rất nhuần nhuyễn a?"
"Nói nhảm."
"Lão phu trước kia đã bí mật diễn luyện qua rất nhiều lần rồi."
"Bội phục!"
Long Ngạo Thiên cảm thấy nếu không thì mình vào một ngày nào đó cũng đi vào trong Tàng Kinh Các Thuần Dương Cung lật qua bản gọi là [thổ phỉ tu dưỡng bản thân] mới được.
Mà cùng lúc đó, thái tử Hoành Xương ở bên kia cũng không nhàn rỗi.
"Nếu tin tức của phụ hoàng cùng với giáo chủ không có sai mà nói, ở bên trong tòa Tàng Kinh Các này phải có một quyển tuyệt thế võ công, chính là bí sách mà Phật Môn thu thập tín ngưỡng lực, [Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh], nếu như lấy được nó mà nói, Đại Chu mới xây liền có thể tụ tập được long mạch khí số một lần nữa, tiến hành tranh đoạt thiên hạ…
Long mạch khí số, cũng chính là long khí, đơn giản chính là sự tán thành của bách tính chúng sinh, cùng với tín ngưỡng lực còn có Tổ Long Trung Nguyên có cách làm khác nhau nhưng lại có kết quả giống nhau đến kì diệu, mà Thái Tổ Đại Càn năm đó đã dung hợp long mạch khí số Đại Càn cùng với Tổ Long Trung Nguyên, lúc này mới có Đại Càn thịnh thế phồn hoa như bây giờ.
Về phần Đại Chu, kể từ năm đó sau khi bị Đại Càn diệt quốc, làm sao còn có cái gì là long mạch khí số, nói là tiền triều, nhưng trên thực tế chỉ là một đám chó nhà có tang mà thôi.
Nhưng nếu như có thể tụ hợp long mạch khí số mà nói, liền mang ý nghĩa Đại Chu thực sự đi ra từ bóng tối trong quá khứ, xem như là một cái vương triều chính thống, cũng chỉ có dạng vương triều này, mới có tư cách tranh đoạt thiên hạ, huống chi trải qua lần thất bại trước, ở trong lòng của Đại Chu cũng có tiểu tâm tư.
Nếu như có thể làm giống như Thái Tổ Đại Càn ngày xưa, dung nhập Tổ Long Trung Nguyên vào bên trong long mạch khí số nhà mình... Đại Chu chẳng phải là sẽ có thể nhất phi trùng thiên?
Ôm ý nghĩ như vậy, Hoành Võ Đế cùng với Minh Giáo mới để cho thái tử Hoành Xương đi đến Phật Môn đục nước béo cò, về phần tại sao bản thân bọn họ không đến...
Chủ yếu vẫn là không kịp.
Trận chiến Tu Di Sơn tới quá nhanh, Hoành Võ Đế căn bản không thể thoát thân được, mà giáo chủ Minh Giáo sau khi phát giác ra được

khí tức của Thánh Thượng Đại Càn thì căn bản không dám đi tham gia náo nhiệt, suy đi nghĩ lại, tự nhiên là để cho thái tử Hoành Xương có khoảng cách so với Tu Di Sơn gần nhất đi.

Chương 1002: Tiềm lực đời đời tương truyền

Về phần xử lý vấn đề sau đó...làm ơn, đánh lên Tu Di Sơn cũng không phải là chúng ta? Tàng Kinh Các mất trộm, đây tuyệt đối là vấn đề của Thuần Dương Cung cùng với Đại Càn a! Cùng với Đại Chu ta còn có Minh Giáo là không có một chút quan hệ nào!
"Tìm được rồi!"
Sau khi tìm kiếm nửa ngày, thái tử Hoành Xương rốt cục đã ở bên trong biển sách Tàng Kinh Các tìm được một quyển sách hiện ra ánh vàng.
Hắn cũng không có lấy quyển sách này đi, dù sao thì loại tuyệt thế võ công này cũng chỉ có một bản duy nhất, nếu như hắn cầm đi, Phật Môn coi như sẽ đứt gãy phần truyền thừa này, đây tuyệt đối là thiên đại cừu hận.
Cho nên thái tử Hoành Xương chỉ phá mở cấm chế của quyển sách, sau đó phục chế lại một phần, liền đặt nó lại chỗ cũ. Nhưng ở một bên khác, mấy người Long Ngạo Thiên cũng không có khách khí như vậy.
"Lấy đi toàn bộ!"
"Không nên khách khí với đám lừa trọc kia!"
"Ha ha! Tìm được rồi! [Phật Thuyết Địa Tàng Bồ Tát Bản Nguyên Kinh], có món đồ chơi này, không qua bao lâu nữa ta liền có thể trùng tu sống lại, đến lúc đó lại tiếp tục quát tháo phong vân!"
Thấy Vô Vọng Ma Tôn hưng phấn mà cầm một quyển kinh thư, Long Ngạo Thiên cười cười, sau đó lại nâng lên ba bản kinh thư, nói:
"Ma Tôn, ở bên này còn có ba quyển, cũng có cấm chế, ngươi hãy xem một chút?"
"Ồ?" Vô Vọng Ma Tôn liếc nhìn một cái, đột nhiên kinh ngạc, nói:
"Đây là?"
"Ồ, là bản đó sao." Vô Vọng Ma Tôn dừng lại một chút, lộ ra một tia hiểu rõ: "Đây là võ công Phật Môn dùng để điều chỉnh trạng thái thân thể, thích hợp nhất để tích súc lực lượng trước khi đột phá, xem như là một quyển tuyệt thế võ công phụ trợ."
"Một quyển?"
"Đúng, nếu tách ba quyển sách này ra thì không có tác dụng gì, hợp lại cùng với nhau mới xem như là một quyển tuyệt thế võ công, không tính là cao cấp."
Long Ngạo Thiên nghe vậy liền nhìn ba quyển sách trong tay một chút.
[Dịch Cân kinh] [Đoán Cốt Kinh] [Tẩy Tủy Kinh], nghe vào có vẻ rất cao cấp a....
Quên đi, mặc kệ nó, cứ mang theo rồi nói sau.

Đúng lúc này, thanh âm yếu ớt của Quỷ Ảnh vang lên: "Sư huynh? Long sư huynh? Còn chưa xong sao? Ta ở bên này đã sắp không chống nổi, đã có liên tục hai vị tăng nhân Phật Môn tới nơi này hỏi thăm, đã bị ta lừa phỉnh."
"Xong rồi!" Long Ngạo Thiên nhếch nhếch miệng, lại khẽ vươn tay, thu tất cả võ công nhìn qua không tệ vào bên trong túi trữ vật, ngay sau đó liền liếc nhìn giá sách tràn đầy sách, cắn răng một cái, giậm chân một cái.
Trước khi đi còn dùng cương khí nhen lửa...
"Đi!"
"Ách!"
Thấy Long Ngạo Thiên bay ra, Quỷ Ảnh có ánh mắt sắc bén, tự nhiên là nhìn thấy một nhúm lửa ở phía sau, khóe mắt lập tức chính là có một chút co lại, chợt kinh động như gặp người trời nhìn Long Ngạo Thiên một cái.
Chậc! Ngươi thật là hung ác!
"Quỷ Ảnh?"
"Đi thôi!"
Mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng Quỷ Ảnh nghĩ lại, dù sao cũng không phải là mình làm, huống hồ nếu đã tới, vậy thì hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong cũng không có gì lớn.
Vốn dĩ là nếu rời đi như vậy mà nói, hành động của Quỷ Ảnh cùng với Long Ngạo Thiên còn được tính là thần không biết quỷ không hay, nhưng rất đúng lúc là, vào thời điểm hai người rời đi, cửa chính toà Tàng Kinh Các ở bên cạnh cũng là từ từ mở ra, sau đó thái tử Hoành Xương nhẹ nhàng bước ra từng bước.
Đương nhiên, ba người cứ như vậy đối mặt với nhau.
Thái tử Hoành Xương: "? ? ?"
Long Ngạo Thiên: "? ? ?"
Quỷ Ảnh: "? ? ?"
Tràng diện hiện tại là hết sức khó xử.
Thái tử Hoành Xương và Long Ngạo Thiên cùng nhìn nhau, Quỷ Ảnh thì là đồng thời nhìn hai người bọn hắn, bầu không khí bỗng chốc trở nên đình trệ, cuối cùng ba người gần như đồng thời yên lặng dời ánh mắt đi...
"Khụ khụ!"
"Không ngờ được Hoành Xương ngươi cũng tới a..."
"Ta mới là người không ngờ được, Ngạo Thiên ngươi tại sao lại ở chỗ này."
"Còn có vị này là?"
Đối mặt với sự nghi hoặc của thái tử Hoành Xương, Quỷ Ảnh nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Tại hạ bất quá chỉ là hạng người vô danh."
"Ha ha..." Thái tử Hoành Xương cười xấu hổ, đồng thời chửi ầm lên ở trong lòng, hạng người vô danh? Hạng người vô danh mà dám đi

vào bên trong Tàng Kinh Các của Phật Môn ăn trộm…không đúng, là lấy đồ? Đừng nói giỡn! Cơ Hoành Xương ta giống như là người dễ bị lừa như vậy hay sao?
Mặc dù có lòng vạch trần Quỷ Ảnh, nhưng nghĩ tới tình cảnh hiện tại của song phương cũng đều không phải là rất tốt, cho dù là một giây sau liền bị người phát hiện cũng không phải là chuyện không thể nào.
Cho nên thái tử Hoành Xương dự định mở một con mắt nhắm một con mắt, nói: "Vậy thì Ngạo Thiên, ta còn có chuyện quan trọng, liền đi trước một bước, về sau các ngươi định xử lý như thế nào?"
Long Ngạo Thiên và Quỷ Ảnh liếc nhìn nhau, rất nhanh liền hiểu được ý tứ của nhau.
Long Ngạo Thiên hít vào một hơi thật sâu, sau đó mở miệng nói: "Nếu Hoành Xương ngươi nói như vậy, vậy thì cứ làm như vậy đi, vừa vặn, ta và sư đệ cũng có một chút việc..."
"Vậy thì tốt quá..."
"Mọi người nếu có duyên."
"Sẽ gặp lại trên giang hồ!"
Thái tử Hoành Xương đi một hướng, Long Ngạo Thiên cùng với Quỷ Ảnh thì là đi một hướng khác.
Mắt thấy là mỗi người sắp đi một ngả một cách yên bình...
Ầm ầm! Ngay ở phía trước Long Ngạo Thiên, đột nhiên, một ánh lửa từ bên trong Tàng Kinh Các phóng lên tận trời, hơn nữa còn cấp tốc bao phủ toàn bộ Tàng Kinh Các, trong lúc nhất thời khói đặc cuồn cuộn, phảng phất như một con rồng đen đang tàn phá bừa bãi, bất quá chỉ trong chớp mắt, vô số đạo khí tức liền trực tiếp nhắm về phía vị trí của ba người.
"Người nào! ?"
"A di đà…con m* nó! Đó là Tàng Kinh Các! ! ! !"
"Lũ khốn! ! !"
Ở trong một cái sát na này.
Ánh mắt của ba người Thái tử Hoành Xương, Long Ngạo Thiên, Quỷ Ảnh đều trở nên thiên biến vạn hóa, bên trong ánh mắt của thái tử Hoành Xương nhìn về phía Long Ngạo Thiên tràn đầy sự kinh ngạc và kính nể, ẩn ẩn còn mang theo vài phần nhức cả trứng, mà thần sắc của Long Ngạo Thiên thì là mang theo một chút chột dạ và một chút tàn nhẫn, về phần Quỷ Ảnh…
Nàng vẫn duy trì hình dáng ni cô, ngẹo đầu liền ngã trên mặt đất.
Sau đó liền không còn một tiếng động nào.
Long Ngạo Thiên: "? ? ?"
Cơ Hoành Xương: "? ? ?"
Lần ngã xuống đất này của Quỷ Ảnh, giống như là dây dẫn nổ vậy, Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương gần như đồng thời phóng lên tận trời.

Toàn thân ma khí của Long Ngạo Thiên bộc phát ầm ầm, che lấp toàn bộ thân hình và khuôn mặt của hắn, hóa thành một đầu cự long màu đen điên cuồng xông ra bên ngoài núi.
Vừa xông ra Long Ngạo Thiên còn vừa hô: "Hỏng bét! Đi mau! Kế hoạch lần này Minh Giáo cùng với Đại Chu liên thủ, có ý đồ bỏ đá xuống giếng, mưu đồ kinh thư của Phật Môn đã bị bại lộ!"
Sự thật đã chứng minh, mỗi người vào thời khắc sinh tử cũng đều có thể bộc phát ra lực lượng mà bản thân cất giấu.
Mà Long Ngạo Thiên thân làm cháu trai của Long Thiên Tứ, vào thời khắc mấu chốt không thể nghi ngờ liền bạo phát ra loại tiềm lực đời đời tương truyền này, ngay cả Vô Vọng Ma Tôn cũng đều bị một trận thao tác này của Long Ngạo Thiên làm cho kinh ngạc một hồi.

Chương 1003: Tất cả hãy ngừng tay

Mà đổi thành một bên, thái tử Hoành Xương cũng không chịu thua kém bao nhiêu.
Hắn trực tiếp thu liễm toàn thân khói đen, thay vào đó thì là một vầng ánh sáng như mặt trời, ánh sáng đồng dạng cũng che đậy thân hình cùng với khuôn mặt của thái tử Hoành Xương.
"Sư đệ im ngay!"
"Thuần Dương Cung chúng ta làm việc danh chính ngôn thuận, hôm nay chính là đến tiêu diệt Phật! Còn cần phải kiêng kị cái gì?"
"Mau giết ra ngoài cùng với sư huynh!"
Ầm ầm! Hai người thái tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên chạy như bay, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, mà thừa cơ hội này, Quỷ Ảnh hóa thân thành ni cô thì là yên lặng chui vào trong lòng đất, biến mất ngay tại chỗ.
Thảm hoạ đang đến.
Hãy thể hiện Thần Thông của bản thân!
"Sư đệ! Không cần phải ngụy trang Ma Môn, Long sư huynh ta hôm nay sẽ mang theo ngươi giết ra khỏi Phật Môn! Từ đó tung hoành thiên hạ!"
Giả danh cái con m* nhà ngươi!
Long Ngạo Thiên mắng to Cơ Hoành Xương ở trong lòng, ở bên ngoài miệng lại là nói một cách nghiêm túc: "Lời này hẳn là ta nói với ngươi mới đúng, ta thân là Thái Tử Đại Chu, sao có thể làm ra loại sự tình cố ý giấu diếm thân phận, trộm gà bắt chó này? Không cần nói nữa! Cùng lắm thì liền cá chết lưới rách cùng với bọn họ! Vì Đại Chu, vì Minh Giáo, Cơ Hoành Xương ta cam nguyện xả thân, không thể chối từ!"
Xả thân cái đầu của ngươi!
Thái tử Hoành Xương vừa mắng Long Ngạo Thiên không có nghĩa khí ở trong lòng, vừa tăng nhanh tốc độ chạy như bay.
Mà đổi thành một bên, lửa lớn ở Tàng Kinh Các khiến vô số người đều bị rung động. Không chỉ là người Phật Môn, ngay cả người của Thuần Dương Cung cùng với Đại Càn đều bị giật mình.
Con m* nó, đây là muốn không chết không thôi hay sao? Là vị nào mà lại tàn nhẫn đến như vậy?
Tầm mắt của mọi người nhất thời liền nhìn sang phương hướng của Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương, bất quá khiến cho người ta ngoài ý muốn chính là, lấy tu vi của chư vị đại lão Hỏa Luyện Kim Đan, thế mà lại không thể khám phá ra khuôn mặt của hai kẻ tàn nhẫn này, ở trong đó có một người bị khói đen che phủ, một người khác chính là bị ánh sáng bao trùm.

Điều này là không thể tránh khỏi.
Thái tử Hoành Xương nếu dám đến, tự nhiên là đã có chuẩn bị, sẽ không dễ dàng bị khám phá thân phận.
Mà Long Ngạo Thiên có sự giúp đỡ của Vô Vọng Ma Tôn, muốn mô phỏng ma khí che lấp khuôn mặt là một sự tình dễ như ăn cơm uống nước.
Vấn đề là, hai người này mặc dù đang liều mạng giá hoạ cho người khác, nhưng ngươi giá hoạ ta, ta giá hoạ ngươi, đặt ở trong mắt của cao tăng Phật Môn là như thế nào?
Đại Chu, Thuần Dương Cung, Minh Giáo…đều có phần!
Rất hiển nhiên là Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương đều ý thức được điểm này, bất quá hai người nếu đã dám làm ra loại chuyện này, tự nhiên là đã chuẩn bị đầy đủ.
Kết quả là, Long Ngạo Thiên không nói hai lời, trực tiếp rống to ở trong đầu:
"Ma Tôn! Đến lượt ngươi!"
"Cứ giao cho lão phu!"
Ma khí chấn động, ma khí hộ thể quanh người của Long Ngạo Thiên đột nhiên chấn động một cơn, lộ ra một cỗ đạo uẩn nồng đậm.
Mà đổi thành một bên, thái tử Hoành Xương khẽ cắn răng giậm chân một cái, lấy ra một khối lân phiến và bóp nát, một giây sau, ở bên trong ánh vàng hộ thể của hắn liền lộ ra mấy phần yêu khí tà dị.
Ở phía Long Ngạo Thiên tự nhiên là thủ pháp mà Vô Vọng Ma Tôn đã sớm chuẩn bị từ trước, năm đó lão gia hỏa này đã muốn cướp bóc Phật Môn, kế hoạch hành động cùng với thủ pháp giá hoạ đều đã được sắp đặt tốt, mà ở phía thái tử Hoành Xương, thì là dùng tới khối lân phiến Yêu tộc thu thập được ở trận chiến Hoài Nam Đạo trước đó.
Đương nhiên, loại thủ đoạn mà hai người để lộ ra khí tức đều là rất yếu ớt, hơn nữa còn ẩn tàng cực sâu.
Nhưng mà! Chú ý bọn họ đều là những người nào? Hỏa Luyện Kim Đan! Cất bước đều là nhân vật mở ra Đại Đạo Huyền Quang, ở trong mắt của bọn họ, mặc dù nhìn không ra diện mục thật của thái tử Hoành Xương cùng với Long Ngạo Thiên, thế nhưng một tia khí tức chấn động ở trên người của đối phương đối với bọn hắn mà nói quả thực lại sáng như ban ngày, ở trong nháy mắt liền có thể nhận ra.
"Đạo Môn! ! !"
"Yêu tộc! ! !"
Được lắm! Nguyên lai là mấy tên cẩu tặc các ngươi!
Trong nháy mắt, tất cả các tăng nhân Phật Môn ở đây đều là bị tức giận đến mức phật tâm muốn xuất khiếu, nhị phật thăng thiên, nhất là Giới Lộc, cả hai mắt đều đỏ ngầu, trực tiếp đưa tay liền muốn trấn áp Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương có ý đồ trốn chạy…

Nhưng mà đúng vào lúc này.
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch hơi vung tay, ngăn Giới Lộc lại.
"Ngươi còn muốn cản ta! ?" Thanh âm của lão hòa thượng Giới Lộc trực tiếp kéo cao hơn tám độ, song trọng đả kích Tàng Kinh Các bốc cháy cùng với mất trộm, khiến cho lão hòa thượng này đã không còn tâm trạng để tiếp tục bảo trì phong độ.
"Sao thế?" Trần Khuynh Địch cười cười, lộ ra sự hồn nhiên không thèm để ý.
Mà lần cử động này của hắn, rốt cục đã kích thích Giới Lộc.
"Tốt tốt tốt..."
Giới Lộc lùi lại một bước trong hư không, cả người phảng phất như đều già đi mấy chục tuổi vậy.
"Thôi được rồi."
"Tất cả hãy ngừng tay."
"Lần này, là Phật Môn ta thua."
Vừa nói, Giới Lộc vừa chắp tay ở trước ngực, dường như không có ý tứ tiếp tục động thủ, ngay cả hào quang của Như Lai Hàng Ma Xử ở trên đỉnh đầu cũng đều thu liễm theo đó.
Nhưng mà ở ngay trong cái nháy mắt này.
Một đám võ giả Hỏa Luyện Kim Đan Trần Khuynh Địch, Võ Nguyên Hanh, Lý Đồng Thần, Đại Càn cùng với Thuần Dương Cung gần như đồng thời rùng mình một cái, có một loại cảm giác đại nạn lâm đầu, nhất là ba người Trần Khuynh Địch, Võ Nguyên Hanh, còn có Lý Đồng Thần, trong ánh mắt nhìn về phía Như Lai Hàng Ma Xử tràn ngập sự kiêng dè khó có thể dùng lời để diễn tả được.
Rất hiển nhiên, đây chính là ranh giới cuối cùng của Phật Môn.
Nếu tiếp tục bức bách nữa, chỉ sợ là Giới Lộc cho dù không tiếc tính mệnh cũng sẽ đánh ra một chiêu hung ác.
Từ lúc ban đầu mọi người đều rõ ràng, huỷ diệt Phật Môn là sự tình tuyệt đối không có khả năng.
Tạm không nói tới Ngô Không là đã không có cách nào giải quyết, vẻn vẹn chỉ là Giới Lộc cùng với Như Lai Hàng Ma Xử đã chính là một mối uy hiếp to lớn, phải biết rằng Như Lai Hàng Ma Xử thế nhưng là Đạo Binh cực phẩm, loại Đạo Binh tầng thứ này, uy lực tuyệt đối không chỉ có trình độ như Giới Lộc triển lộ ra hiện tại, uy lực còn muốn cao hơn một bước.
Kỳ thật chỉ cần nghĩ cũng biết. Đạo Binh thượng phẩm có thể khiến cho võ giả tại cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đạt tới cực hạn, Đạo Binh cực phẩm nếu như vẫn chỉ có uy lực tại cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này thì chẳng phải là nói nhảm hay sao?
Đương nhiên, Như Lai Hàng Ma Xử là có thể bộc phát ra uy lực cấp bậc Kích Toái Mệnh Tinh, cũng có thể kéo cao thực lực của chí cường giả trên phạm vi lớn, chỉ là bởi vì tu vi của bản thân Giới Lộc không cao, cho nên mới chỉ có lực lượng Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh

cao nhất, nhưng nếu như lão hòa thượng này không tiếc bất cứ giá nào để thúc giục mà nói...

Chương 1004: Không phù hợp với lẽ thường.

Có trời mới biết hắn có thể bộc phát ra một kích của chí cường giả hay không?
Chí cường giả chung quy vẫn là chí cường giả, ở bên trong mọi người tại đây, chỉ sợ cũng chỉ có Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh cùng với Trần Khuynh Địch là có nắm chắc đón nhận một kích của chí cường giả, hơn nữa còn không phải là nắm chắc 100%, vạn nhất đến lúc đó tay run một cái, ngẹo đầu, chân co lại, không tiếp nhận được, vậy thì coi như sẽ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.
Bởi vậy sau khi Giới Lộc bày ra thái độ không tiếc tính mệnh, chiến trường Hỏa Luyện Kim Đan vừa mới rồi còn đánh túi bụi ở trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh hơn phân nửa.
Mà một phen biến hóa này, không thể nghi ngờ chính là tình huống mà Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương không muốn thấy nhất.
Làm ơn! Hãy tiếp tục đánh đi! Các ngươi không đánh đến mức khí thế ngất trời, chúng ta còn làm sao để đục nước béo cò?
Chỉ là ý chí của các cường giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng sẽ không bởi vì bọn hắn mà dao động, rất nhanh, chiến trường Hỏa Luyện Kim Đan cũng ảnh hưởng đến toàn bộ Tu Di Sơn, tất cả mọi người không tự chủ được mà ngừng chiến đấu, trong lúc nhất thời, hơn phân nửa Tu Di Sơn thế mà hiện ra một loại yên tĩnh quỷ dị.
Trước hết đánh vỡ sự trầm mặc vẫn là Giới Lộc.
"Chư vị thí chủ."
"Hai tên tiểu tặc này hẳn là đã trộm ra không ít đồ tốt từ trong Tàng Kinh Các, Phật Môn ta cũng không cần truy thu lại đồ vật, nhưng bọn hắn lại phóng hỏa Tàng Kinh Các, hành vi như thế, quả thực là tội ác tày trời, cho nên ta hi vọng chư vị thí chủ có thể giao bọn hắn cho bần tăng, bần tăng sẽ trấn áp bọn hắn vĩnh viễn ở Cực Khổ Lâu."
Lời nói này của Giới Lộc rất có hàm lượng kỹ thuật.
Đầu tiên, hắn không có truy cứu đồ vật mà Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương trộm ra từ Tàng Kinh Các, mà tất cả mọi người đều rõ ràng, hai người này có thể giết ra từ hậu sơn, nhất định là đã lấy được không ít đồ tốt, những thứ đó đều là nội tình trong vô số năm của Phật Môn, sẽ không có ai chê cả.
Cho nên Giới Lộc rất rõ ràng, đồ vật bị cướp đi là không thể nào lấy về lại, như vậy chí ít cũng phải bắt được thủ phạm trở về.
Đây chính là nguyên nhân mà Giới Lộc nói ra lời nói này, đầu tiên là biểu thị không truy cứu đến việc võ công bị cướp đi, ý của lời này chính là những võ công kia coi như là bồi lễ của Phật Môn, sau đó để cho đám người Trần Khuynh Địch giao thủ phạm cho hắn, tin rằng

chỉ cần là người có thể thấy rõ lợi ích cùng với thành ý của Phật Môn, vậy thì sẽ không cự tuyệt Giới Lộc.
Nhưng ở trên cái thế giới này luôn có một loại người như vậy, bọn họ chính là không quan tâm đến lợi ích.
"Ta cự tuyệt! ! !" Trần Khuynh Địch không nói hai lời liền biểu đạt sự cự tuyệt.
Chuyện này khiến cho nguyên Lý Đồng Thần còn có Võ Nguyên Hanh dự định mở miệng đồng ý lập tức lúng túng đứng ngay tại chỗ, dù sao thì mọi người hiện tại thế nhưng đều là ở cùng một mặt trận, nếu Trần Khuynh Địch đã mở miệng trước, vậy nếu bọn hắn lại mở miệng mà nói, không thể nghi ngờ là sẽ gây ra tổn hại đến quan hệ hợp tác tốt đẹp giữa Đại Càn đối với Thuần Dương Cung trước mắt.
"Vì sao?" Giới Lộc mặt không đổi sắc, nhưng ở trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch lại tràn đầy sự hoài nghi.
Còn phải hỏi? Thân phận của Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương cho tới bây giờ còn chưa bị người nhìn ra, có trời mới biết đó có phải là người Thuần Dương Cung hay không, bây giờ Trần Khuynh Địch thế mà lại ra mặt bảo vệ hai người này.
Chẳng lẽ ở trong hai tên cẩu tặc đó có người của Thuần Dương Cung các ngươi! ?
"Ha ha." Mắt điếc tai ngơ đối với sự hoài nghi của Giới Lộc, phải biết rằng Trần Khuynh Địch thế nhưng lại không biết cử động của Long Ngạo Thiên, cho nên bây giờ hắn có thể nói là cho dù một chút cũng không chột dạ.
Nói đến cùng hắn sở dĩ cự tuyệt Giới Lộc, lý do kỳ thật chỉ có một cái.
"Ta chính là không muốn để cho Phật Môn các ngươi vui vẻ."
"Cho nên võ công ta cũng muốn, người ta cũng muốn thả đi."
Giới Lộc: "? ? ?"
Lời này vừa ra, mùi thuốc súng ở trên sân đã tiêu tán không ít lập tức lại trở nên nồng nặc, không ít võ tăng Phật Môn đưa tay chỉ vào Trần Khuynh Địch, tức giận đến mức tay đều run rẩy.
"Hít hà..." Ngay cả Giới Lộc cũng đều là hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng mới mở miệng nói: "Thì ra là thế."
"Thí chủ xác định là muốn làm như thế sao?" Giới Lộc vừa dứt lời, Như Lai Hàng Ma Xử ở trên đỉnh đầu liền hơi hơi rung động, phảng phất như là một giây sau sẽ lập tức bộc phát vậy.
Bất quá Trần Khuynh Địch lại có vẻ rất bình tĩnh.
"Ồ!"
"Ngươi cho rằng là ngươi có thể doạ được ta?"
Mặc dù vào lúc sớm nhất xác thực đã bị dọa, nhưng bây giờ Trần Khuynh Địch đã kịp phản ứng.
"Chớ quên, Thánh Thượng thế nhưng là đang nhìn chằm chằm vào nơi này, nếu như ngươi bộc phát một kích này, cùng lắm thì Thánh

Thượng sẽ từ bỏ vây nhốt Ngô Không, sau đó tới bảo hộ ta là được. Trừ phi là công kích của ngươi có thể nhanh hơn so với sự bảo hộ của Thánh Thượng, nếu không thì ngươi sẽ không làm được gì ta, mà dựa theo suy đoán của ta."
"Nếu ngươi xuất chiêu đối với ta, xác xuất thành công chỉ có 40%."
"Lại càng không cần phải nói là ngươi còn chưa nhất định có thể đánh chết ta được!"
"Muốn doạ ta?"
"Ngây thơ!"
Những lời này của Trần Khuynh Địch khiến cho khóe miệng của Giới Lộc có một chút co lại.
Mà ở một phương hướng khác, Đàm Hoa ở trong Bát Bộ Thiên Long Phật Đà trực tiếp giận dữ hét lớn: "Ngươi cảm thấy Thánh Thượng Đại Càn sẽ thực sự tới cứu ngươi? Trần Khuynh Địch! Chớ quên ngươi thế nhưng là chưởng giáo Thuần Dương Cung, là người giới tông phái!"
"Ha ha." Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng:
"Giới tông phái? Đại nhân của ta, thời đại đã thay đổi, chỉ bằng vào giới tông phái các ngươi, thật đúng là cho rằng có thể chống lại cùng với Thánh Thượng còn có Đại Càn hay sao?"
"Lão tử đây là bỏ gian tà đi theo chính nghĩa!"
Huống chi...
"Coi như không nói tới quan hệ giữa giới tông phái cùng với triều đình, vẻn vẹn chỉ từ góc độ cá nhân mà nói, ta cũng sẽ trợ giúp Thánh Thượng, mà Thánh Thượng vào thời khắc mấu chốt cũng sẽ tới cứu ta, đây là chuyện đương nhiên, là sự tình căn bản không cần nghi vấn, há lại là đám lừa trọc các ngươi có thể lý giải?"
Mọi người tại đây: "! ! !"
Có lẽ là từ góc nhìn của Trần Khuynh Địch, đây là đang biểu đạt ý tứ: "Ta và Thánh Thượng thế nhưng là huynh đệ tốt!", dù sao thì tất cả mọi người cũng là đồng hương, huống hồ Trần Khuynh Địch tự cho là nhận nhiều ân huệ của Thánh Thượng Đại Càn như vậy, nếu như không báo đáp một phen thật tốt mà nói, ở trong lòng luôn luôn băn khoăn.
Nhưng mà ở trong mắt của những người khác lại không phải là chuyện này, mọi người đều biết, Thánh Thượng Đại Càn trấn áp thiên hạ hơn ba trăm năm, mà 300 năm trước, đừng nói là Trần Khuynh Địch, ngay cả Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ cũng đều còn chưa ra đời đây, huống hồ Thánh Thượng Đại Càn thân làm Nhân hoàng trung nguyên, làm sao có thể trở thành huynh đệ cùng với một kẻ hậu bối giới tông phái? Căn bản là không phù hợp với lẽ thường.

Chương 1005: Con riêng

Như vậy vấn đề đã đến.
Ở dưới tình huống nào mới có thể khiến cho Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch giúp đỡ lẫn nhau, Thánh Thượng Đại Càn ra sức bảo vệ Trần Khuynh Địch, mà Trần Khuynh Địch cũng ủng hộ Thánh Thượng Đại Càn? Phải biết rằng đây chính là giới tông phái cùng với triều đình, tự nhiên là phải có mâu thuẫn mới đúng, nhưng Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch lại hoàn toàn không có phần mâu thuẫn này.
Mọi người tại đây đều là người có tâm tư nhạy bén, đảo con ngươi một vòng, tự nhiên là cho ra đáp án.
Điều này còn phải nói sao? Trần Khuynh Địch nhất định là con riêng của Thánh Thượng Đại Càn! !
Ngay cả Lý Đồng Thần cũng đều là nhìn chằm chằm vào Trần Khuynh Địch, ở trong đầu hiện lên ngàn vạn suy nghĩ, ở trong miệng càng là thấp giọng thì thào: "Thì ra là thế, cho nên hắn mới có thể tiến bộ nhanh chóng như thế, nếu như có sự ủng hộ của Thánh Thượng, vậy thì cũng không kỳ quái, khó trách được hắn vẫn luôn hợp tác như vậy, thì ra đều là người một nhà..."
Trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu không khí ở Tu Di Sơn đều trở nên lúng túng. Chuyện này khiến cho Trần Khuynh Địch vừa mới nói chuyện cảm thấy có một chút kỳ quái.
"Ồ?"
"Làm sao lại đều không nói lời nào?"
Ta vừa mới nói sai hay sao?
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không.
"A Di Đà Phật!"
Ngô Không chắp tay ở trước ngực, tinh vân Đại Phật không ngừng bành trướng, đón lấy trảo rồng của Thánh Thượng Đại Càn, mặc dù không đến mức bị bóp chết, nhưng lại ở vào thế yếu tuyệt đối.
Không thể không thừa nhận, tên tuổi trấn áp một đời của Thánh Thượng Đại Càn tuyệt đối không phải là hư danh. Có Tổ Long Trung Nguyên ở đó, coi như là Chí Tôn nhân gian xuất hiện, nếu làm không tốt cũng sẽ bị Thánh Thượng Đại Càn trấn áp xuống, loại lực lượng này đích thực là quá đáng sợ, phải biết rằng đây còn không phải là thời đỉnh cao của Thánh Thượng Đại Càn, Tổ Long Trung Nguyên bị thương vài lần, so sánh với hơn 300 năm trước. Thực lực của Thánh Thượng Đại Càn không chỉ lùi lại một bước.
Nhưng cho dù là như thế, Ngô Không tập hợp Ngũ Phương Như Lai Đại Trận cùng với tín ngưỡng lực Tu Di Sơn, thế mà còn không đánh lại Thánh Thượng Đại Càn ở trong loại trạng thái này.

Thật sự là khiến cho người ta biệt khuất vạn phần.
"Đủ rồi!"
"Các ngươi còn muốn tiếp tục nhìn tiếp hay sao! ?"
"Lập tức xuất thủ!"
Thanh âm của Ngô Không quanh quẩn ở trong Vận Mệnh Tinh Không, hắn biết rõ, đừng nhìn hiện tại Vận Mệnh Tinh Không rất bình tĩnh, ngoại trừ hắn cùng với Thánh Thượng Đại Càn liền giống như không có ai, nhưng trên thực tế đã có không biết bao nhiêu người đang nhìn về hướng này, tất cả các chí cường giả đều đang chờ đợi thời cơ thích hợp.
Về phần mọi người vì sao chỉ nhìn mà không xuất thủ hiệp trợ Phật Môn...
Làm ơn, tại sao lại phải xuất thủ? Đối với tất cả chí cường giả mà nói, Phật Môn có ra sao căn bản không quan trọng, chỉ cần Ngô Không không có việc gì là được rồi, dù sao thì đối phó với Thánh Thượng Đại Càn cũng chỉ cần chí cường giả, ở phía dưới chí cường giả căn bản là vô dụng, mà nếu như tiêu diệt được Thánh Thượng Đại Càn, hoàng triều Đại Càn có như thế nào cũng không cần để ý, cũng sẽ không có ai để ý.
Đạo lý giống nhau đặt ở trên người của Ngô Không cũng giống như vậy.
Phật Môn bị đánh, tổn thất nặng nề thì lại như thế nào? Ngô Không không phải là vẫn còn rất khoẻ hay sao, huống hồ Phật Môn tổn thất nặng nề thêm một chút, đến khi Ngô Không đối phó với Thánh Thượng Đại Càn cũng sẽ ra sức hơn một chút, quan trọng nhất là, tích lũy của Phật Môn thế nhưng là rất hùng hậu, có đủ loại công pháp võ học, thiên tài địa bảo…
Khụ khụ! Nói tóm lại, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, mọi người đều lựa chọn đứng ở bên ngoài quan sát.
Nhưng đây cũng chính là cực hạn.
Lại tiếp tục đứng xem thật sự là có một chút ảnh hưởng đến thăng bằng, để cho Phật Môn ăn quả đắng thì cũng không sao, nhưng nếu như thật sự tổn thất nặng nề, chỉ sợ Ngô Không trái lại sẽ từ bỏ vây công Thánh Thượng Đại Càn.
Cho nên cuối cùng, vẫn đã có người xuất thủ.
"Đạo hữu chớ hoảng sợ! Ta tới giúp ngươi!"
Không sai! Người đầu tiên xuất thủ...rõ ràng là giáo chủ Minh Giáo! Một dòng Minh Hà thông thiên cuốn tới từ chỗ sâu trong tinh không đen kịt, trực tiếp đụng vào trên người tinh quang cự long do Thánh Thượng Đại Càn hóa thân, đối mặt với lần va chạm này, tinh quang cự long sừng sững bất động, mà Minh Hà thông thiên trái lại còn bị đánh nứt ra, nhưng bất kể như thế nào, chung quy là vẫn có người xuất thủ.
"Minh Giáo!" Ngô Không lộ ra ánh mắt phức tạp nhìn giáo chủ Minh

Giáo là người đầu tiên đến giúp đỡ.
Trước đó mình xuất phát từ phương diện chính trị, một mực để cho đệ tử Phật Môn truy sát người Minh Giáo, kết quả bây giờ người đầu tiên xuất thủ lại là giáo chủ Minh Giáo...xem ra về sau cần phải sửa đổi sách lược đối với Minh Giáo.
"A Di Đà Phật!"
"Lần này giáo chủ xuất thủ giúp ta thoát khốn, ngày sau nhất định sẽ có hậu báo!"
Minh Hà thông thiên chấn động, thân hình của giáo chủ Minh Giáo dần dần hiện lên bên trên Minh Hà, lộ ra bộ dáng thiếu niên, trên mặt mang theo biểu lộ nghiêm trang.
"Ha ha ha!"
"Phương Trượng Ngô Không không cần phải nói nhiều! Minh Giáo ta mặc dù vạn người kêu đánh! Nhưng vẫn biết rõ cái gì là chính nghĩa! Vào thời khắc mấu chốt, Minh Giáo ta tự nhiên sẽ không thể chối từ! Cho dù có ngàn vạn người ta vẫn tới!
Ngô Không: "..."
Kỳ thật Phương Trượng Ngô Không vẫn rất là cảm động, nhưng sau khi nghe được lời này của giáo chủ Minh Giáo, trong lòng của hắn trái lại còn sinh ra một chút lo nghĩ, giáo chủ Minh Giáo sẽ không phải là có âm mưu gì ở phía sau đó chứ?
Một lát sau, Vận Mệnh Tinh Không chấn động, từng đạo từng đạo khí tức hiển lộ mà ra liên tiếp, ngay cả Thiên Tôn Thái Bình đã rất lâu chưa từng lộ diện cũng đều bạo phát ra khí tức của mình, chỉ là làm cho người ta bất ngờ chính là, Thiên Tôn Thái Bình hiển hóa tinh vân ở trong Vận Mệnh Tinh Không, lại chính là bộ dáng của người khác.
Thiên Tôn Thái Bình liếc nhìn giáo chủ Minh Giáo, lộ ra ánh mắt bình thản.
"Thật là vô sỉ."
Để lại một câu đánh giá, Thiên Tôn Thái Bình cũng lười nhác nhiều lời, trực tiếp nhìn về phía Thánh Thượng Đại Càn, trái lại là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung ở phía bên kia cười lớn, tiết lộ chân tướng:
"Phương Trượng Ngô Không ngươi cũng đừng có thực sự cảm tạ đám cháu trai Minh Giáo này."
"Ở bên trong mọi người ở đây, chỉ sợ Minh Giáo là kẻ duy nhất muốn đến ăn trộm Phật Môn a?‘’
"Ha ha ha ha."
Ngô Không: "! ! !"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vừa dứt lời, sắc mặt của Ngô Không chính là kịch biến một trận, mặc dù hắn không biết ở Phật Môn cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng hơi liên tưởng một phen cũng có thể đoán được một, hai, ở trong ánh mắt nhìn giáo chủ Minh Giáo nguyên bản còn có một chút cảm kích, lời này vừa ra, lập tức biến thành lửa giận.
"Ngươi nói cái gì?"

Giáo chủ Minh Giáo mặt không đổi sắc, nói: "Giáo chủ cái gì cũng đều không biết."
"Bằng hữu thì là bằng hữu."
"Các ngươi mà nói lung tung cẩn thận ta tố cáo các ngươi tội phỉ báng người khác."

Chương 1006: Chứng cớ

"Hừ!"
Ngô Không cũng không nói thêm gì nữa, lần này là hắn thua, bóc trần giáo chủ Minh Giáo tại chỗ là cũng không có ý nghĩa gì, so với những thứ này, tranh thủ thời gian thoát khốn mới là trọng điểm.
Đúng lúc này.
"Các ngươi đây là không đặt trẫm vào trong mắt hay sao?"
"Trò chuyện vui vẻ như vậy?"
Ầm ầm! Tinh không cự long do Thánh Thượng Đại Càn hóa thân bỗng nhiên bộc phát, trực tiếp kéo lấy tinh vân Đại Phật của Ngô Không, ném mạnh về phía phương hướng của Thiên Tôn Thái Bình, Bắc Thiên Khả Hãn, giáo chủ Minh Giáo, sau đó tinh quang trở nên ảm đạm, cự long chui vào bên trong tinh không đen nhánh, rất nhanh liền biến mất ở trong bóng tối.
Chớ hiểu lầm! Đây tuyệt đối không phải là do nhìn thấy đối phương người đông thế mạnh liền chạy trốn, đây là kỳ địch dĩ nhược* (giả bộ yếu đuối mê hoặc đối phương), rút lui mang tính chiến lược!
Mà cùng lúc đó.
"Phi Hùng Quân nghe lệnh, toàn quân triệt thoái về phía sau!"
"Trấn Bắc Quân nghe lệnh, toàn quân triệt thoái về phía sau!"
Sau khi biết cái thân phận gọi là "con riêng Thánh Thượng Đại Càn" của Trần Khuynh Địch, Giới Lộc liền triệt để từ bỏ lấy lại danh dự, sau đó trực tiếp bày ra thái độ rõ ràng: Chỉ cần đám người Trần Khuynh Địch rời khỏi Tu Di Sơn là được, Phật Môn sẽ không truy cứu, cũng sẽ không có năng lực lại tiếp tục truy cứu.
Mà Trần Khuynh Địch thì cũng không muốn kích thích Giới Lộc một cách quá đáng, bốn vị đại lão Đại Càn cũng đã sinh lòng thoái ý, sau khi cao tầng song phương làm ra quyết định, chiến đấu tự nhiên cũng thuận lý thành chương mà kết thúc, mà sau khi rời khỏi Tu Di Sơn, Lý Đồng Thần càng là trực tiếp tìm tới Trần Khuynh Địch, lộ ra sắc mặt hết sức phức tạp.
"Trần Khuynh Địch."
"Tể Tướng đại nhân?"
"Ngươi có cách nhìn như thế nào đối với Đại Càn?"
"?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn.
Thấy thế nào? Điều này còn phải nói sao? Đây chính là vương triều thịnh thế mà đồng hương nhà mình dùng hơn ba trăm năm mới xây dựng ra được.
"Ta hi vọng Đại Càn có thể càng ngày trở nên càng tốt."
Lý Đồng Thần hơi hơi mở to hai mắt, nhìn vẻ mặt thành thật của Trần Khuynh Địch, sau đó gật đầu một cái.

"Không sai."
"Đại Càn sẽ trở nên càng ngày càng tốt."
"Ha ha ha."
Trần Khuynh Địch thoải mái cười cười, trước đó hắn vẫn một mực nhìn thấy một loại bài xích nào đó ở trên người của vị Tể Tướng đại nhân này, phảng phất như là có một loại thành kiến nào đó đối với mình vậy, bất quá bây giờ loại cảm giác này đã biến mất, xem ra bản thân chí ít cũng đã lấy được sự tín nhiệm của đối phương, đây là một sự bắt đầu không tệ.
"Đúng rồi." Lý Đồng Thần xoay chuyển lời nói: "Nếu ngươi đã nghĩ như vậy, vậy tại hạ có thể cầu ngươi một chuyện hay không?"
"Tể Tướng đại nhân nói quá lời, lời của ngài làm sao có thể dùng cầu để hình dung chứ? Cứ nói thẳng là được."
"Vậy tại hạ sẽ nói thẳng." Lý Đồng Thần lộ ra vẻ mặt thành thật nhìn Trần Khuynh Địch, nói: "Thái Tử trước mắt mặc dù còn hơi nhỏ yếu, nhưng trên tổng thể mà nói cũng không phải là ngu ngốc, còn xin điện hạ lấy thiên hạ làm trọng..."
"Đừng nên tranh đoạt hoàng vị cùng với Thái Tử điện hạ."
"..."
"? ??"
"Điện hạ không cần phải nói nhiều, tại hạ đã biết, ngài chính là con riêng bên ngoài của Thánh Thượng?"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Hai mắt khép lại sau đó mở ra, ta liền trở thành con riêng của đồng hương nhà mình.
Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lý Đồng Thần, khóe mắt của Trần Khuynh Địch run rẩy điên cuồng, cái biểu tình kia của đối phương quả thực giống như là đang nói "Điện hạ, làm ơn hãy lấy đại cục làm trọng".
Nhưng vấn đề là…
"Ta không phải là con riêng của Thánh Thượng!"
"Điện hạ không cần phải nói nhiều." Lý Đồng Thần thở dài, vỗ vỗ bả vai của Trần Khuynh Địch, nói: "Ta hiểu."
Phải biết rằng ở bên trong cái xã hội Đại Càn này.
Con riêng cũng không phải là thứ gì tốt, cơ hồ là tồn tại bị tất cả mọi người khịt mũi coi thường, nhất là ở bên trong hào môn, loại con riêng này chính là thứ đè ép không gian sinh tồn của dòng chính, lăng không xuất hiện một đứa con trai chia gia sản, ai mà chịu nổi loại chuyện này chứ?
Về phần tiếp theo sao, con riêng là đến từ nơi nào? Nhất định là do đạo đức cá nhân suy đồi của nam nhân! Loại sự tình bại hoại danh khí này, khiến cho tuyệt đại đa số người cho dù là có con riêng, cũng sẽ tuyệt đối không làm lộ ra bên ngoài, mà trái lại còn muốn che giấu cực kỳ chặt chẽ, đối với người trong cuộc mà nói tự nhiên là cách

làm tốt nhất, nhưng đối với con riêng mà nói, đây không thể nghi ngờ là một loại tổn thương cực lớn.
"Thánh Thượng cũng có nỗi khổ tâm riêng của mình."
"Cho nên điện hạ cũng không cần phải trách móc Thánh Thượng quá nặng nề."
"Chí ít qua nhiều năm như vậy, Thánh Thượng ở trên phương diện tu hành cho tới bây giờ cũng chưa hề bạc đãi điện hạ, không phải sao?"
"Tình thương của cha như núi a!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Cha cái đầu của ngươi, tên khốn!
"Tể Tướng đại nhân, bằng hữu thì là bằng hữu, ngươi lại nói lung tung nữa ta sẽ tố cáo ngươi phỉ báng ta."
"Ta từ lúc nào đã trở thành con riêng của tên Võ Càn Võ kia?"
Mặt mũi của Trần Khuynh Địch trở nên đen thui, trong ánh mắt nhìn Lý Đồng Thần cũng ẩn ẩn có một chút bất thiện:
"Mọi thứ thế nhưng là cần phải có chứng cớ."
"Muốn chứng cớ gì." Lý Đồng Thần vung tay lên nói: "Từ ngày hôm nay về sau, đây chính là nhận thức chung của toàn thiên hạ."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Cái gì! ?
"Làm sao lại trở thành nhận thức chung! ?"
"Chuyện này còn không đơn giản?" Lý Đồng Thần lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói ra: "Mặc dù điện hạ cảm thấy mình giấu giếm rất tốt, nhưng chỉ cần người hơi có ánh mắt vừa nhìn liền biết."
"Không phải!" Trần Khuynh Địch có một chút phát điên nói: "Ta thế nhưng là người Trần gia chân chính!"
"Điều này sao..." Lý Đồng Thần chép miệng: "Không gian có thể thao tác là nhiều lắm, chính điện hạ còn không rõ ràng hay sao? Loại hình kế sách thay mận đổi đào này ta tùy tiện cũng đều có thể nghĩ ra 1800 loại."
"Hả?"
"Kỳ thật nếu suy nghĩ kỹ một chút thì sẽ biết rõ, tu vi của điện hạ tiến bộ nhanh như vậy, lấy tài nguyên của Thuần Dương Cung mà nói là rất không có khả năng làm được, hơn nữa ở phía dưới cơ sở tu vi tiến bộ nhanh như vậy, thế mà cảnh giới võ đạo cũng có tạo nghệ thâm hậu, hơn nữa còn hoàn toàn khác biệt cùng với võ đạo của Ninh Thiên Cơ."
"Điều này nói rõ cái gì?" Lý Đồng Thần nói một cách chắc chắn: "Điều này nói rõ còn có một vị chí cường giả cũng không phải là Ninh Thiên Cơ một mực dạy bảo ngươi ở trong bóng tối!"
"Người này là ai?"
"Tất nhiên là Thánh Thượng không thể nghi ngờ! Bằng không sẽ không thể giải thích vì sao ngươi một mực kiên định đứng ở phía triều đình, hơn nữa Thánh Thượng còn chiếu cố ngươi nhiều lần,

trước sau đề bạt ngươi, thậm chí còn đặc biệt thành lập Cẩm Y Vệ vì ngươi, sau đó lại thăng cấp thành Hoàng Thành Tư, bây giờ lại ủy thác trách nhiệm cho ngươi..."
Đây là chuyện gì?
"Đây rõ ràng là sự gắn bó điển hình của phụ tử, quân thần a!"
Khuynh Địch: (*- *) ! ?

Chương 1007: Đừng gọi ta là điện hạ

Ai ya! Ngươi nói rất có đạo lý đó! Suy nghĩ kỹ một chút, thân thể này của ta cũng là xuyên việt đến, chẳng lẽ trước khi xuyên việt thực sự... Không, không, không! Không đúng! Ta tiến bộ nhanh như vậy là do có hệ thống, kiên định đứng ở phía Đại Càn cũng là bởi vì là đồng hương với Võ Càn Võ, làm sao đặt ở trong mắt của ngoại nhân, thì lại trở thành bộ dáng này! ? Những người giang hồ các ngươi thực sự là biết vu khống!
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, chỉ cảm thấy một trận đau răng, hết lần này tới lần khác không thể tùy tiện nói sự tình về hệ thống cho người khác biết, xuyên việt cái gì đó cũng không thể nói lung tung.
Cuối cùng Trần Khuynh Địch cũng chỉ đành vô lực cắn răng nói: "Có lẽ Tể Tướng đại nhân không tin, nhưng ta và Võ Càn Võ tuyệt đối không có bất luận quan hệ gì bên trên huyết thống, bôi nhọ! Tất cả đều là bôi nhọ!"
"Ta hiểu." Lý Đồng Thần gật gật đầu rất lý giải: "Nói tóm lại, còn xin điện hạ không nên bởi vì Thánh Thượng mà sinh lòng oán hận, nhúng chàm hoàng vị."
Làm ơn! Đừng gọi ta là điện hạ có được hay không?
"Coi như ngươi muốn ta cũng sẽ không làm như vậy." Trần Khuynh Địch nói một cách tức giận.
"Vậy là tốt rồi." Lý Đồng Thần hài lòng gật gật đầu, sau đó nhẹ nhõm rời đi.
Ở một bên khác.
"Bây giờ chúng ta nên làm gì?"
"Phải để lộ thân phận sao?"
Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương lúc này chính là đứng sóng vai cùng một chỗ, dựa theo dự định của hai người, sau khi xông ra Tu Di Sơn dĩ nhiên chính là trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, làm sao sẽ có nguy hiểm gì, kết quả không ngờ được đại chiến hết lần này tới lần khác lại bởi vì hai người bọn hắn mà ngừng lại. Cũng tạo thành một cái tình huống rất lúng túng.
Không chạy được, mà cũng không tiện vạch trần thân phận.
Nhiều người nhiều chuyện, nếu như có nhiều người thấy được chân thân của Long Ngạo Thiên cùng với thái tử Hoành Xương như vậy, như vậy người trong khắp thiên hạ chẳng phải đều biết là Thuần Dương Cung cùng với Đại Chu còn có Minh Giáo đã ăn trộm đồ của Phật Môn hay sao, chuyện này cũng không phù hợp với phương châm trước đó của hai người "chỗ tốt thì ta lấy, còn ngươi hãy cõng nồi".
Trọng yếu hơn chính là...

"Đáng chết, thế mà bị người đoạt trước một bước."
"Hai người này đến tột cùng là ai..."
"Nếu không phải là tên tiểu tử thúi Khuynh Địch kia không cho, ta hiện tại đã đánh cho bọn hắn một trận, dám giật đồ cùng với lão phu, quả thực là không biết trời cao đất rộng..."
Lão thất phu Long Thiên Tứ kia đã là lần thứ mười nhìn về phía mình.
Long Ngạo Thiên không ngăn được mà cười khổ ở trong lòng, ông nội đây là đang hận không thể đánh chết cháu trai a.
Đây thật sự là một cái hố.
"Hắc hắc." Đối mặt với câu hỏi của Long Ngạo Thiên, thái tử Hoành Xương lại thong dong hơn nhiều.
"Huynh đệ tốt."
"Thật xin lỗi."
"Vi huynh liền đi trước một bước."
"..."
Ầm ầm! Chỉ thấy thái tử Hoành Xương thừa dịp trong nháy mắt người chung quanh thư giãn, trực tiếp lấy ra một đoàn hắc vụ, sau đó dùng sức bóp nát nó, một giây sau, một đoàn yêu khí mênh mông gào thét mà ra, hóa thành một đầu đại đạo thông thiên trực tiếp xuyên thủng hư không, ở một bên hư không khác, ẩn ẩn có ngàn vạn tinh quang lấp lóe vì đó.
Long Ngạo Thiên dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn thái tử Hoành Xương.
Mà thái tử Hoành Xương thì lộ ra ý cười, nói: "Ngươi cho rằng ta thực sự không chuẩn bị một chút biện pháp thoát thân nào sao? Ở phía bên giáo chủ thế nhưng đã sớm an bài cho ta đường lui tốt, cáo từ!"
"À, đúng rồi."
Ở một chỗ khác trong hư không, một cỗ uy thế kinh khủng quét sạch tứ phương, không có hiển lộ lực lượng khí tức cụ thể, nhưng lại ép đến mức khiến cho không ít người đều là lui lại, ngay cả Đại Tướng Quân Kiêu Võ Võ Nguyên Hanh cùng với Trần Khuynh Địch cũng không dám đi đối cứng.
Mà trước khi đi, thái tử Hoành Xương liếc nhìn Long Ngạo Thiên, kéo khóe miệng một cái, nói:
"Thực sự là đáng tiếc."
"Vốn tưởng rằng sau khi Minh Giáo liên thủ cùng với Đại Chu chúng ta, ngươi và ta cũng có thể liên thủ, bất quá xem ra ngươi cuối cùng vẫn quan tâm đến Thuần Dương."
"Lần sau chớ bị ta bắt được."
"Bản cung sẽ không nương tay đối với địch nhân."
Hư không nứt ra, thái tử Hoành Xương trực tiếp trốn vào đại đạo màu đen, phá mở hư không mà bỏ chạy.
Chỉ để lại một mình Long Ngạo Thiên đứng ngơ ngác tại nguyên chỗ,

một lúc sau mới cúi đầu xuống, sau đó giận mắng ở trong lòng.
"M* nó!"
"Nếu có khả năng rời đi, tốt xấu cũng phải kéo ta theo chứ, tên khốn!"
"Bỏ ta lại ở nơi này thì tính là chuyện gì! ?"
Ngươi chờ đó cho ta! Lần sau nếu như đụng phải ngươi ở trên chiến trường, ta sẽ là người thứ nhất ấn ngươi trên mặt đất mà đánh!
"Thế mà có một kẻ chạy thoát..."
"Cỗ yêu khí này, sẽ không phải thật sự là Yêu tộc Đông Hải đó chứ?"
"Nếu ta nhớ không lầm mà nói, Yêu tộc kỳ thật có ân oán sâu nhất cùng với Phật Môn, năm đó ở thời đại Thượng Cổ, vào thời điểm Đại Lôi Âm Tự làm giàu chính là dùng danh hào trừ yêu vệ đạo, từ đó cấp tốc khuếch trương, trước khi Phật Tổ siêu thoát thế nhưng đã giết không ít Đại Thánh Yêu tộc, nói không chừng thật đúng là do bọn hắn làm..."
"Có đạo lý..."
"Bất quá so với kẻ chạy thoát kia, kẻ còn lại này thì làm sao bây giờ?"
Đám người còn đang dự định chậm rãi bào chế hai tên gia hoả to gan lớn mật dám phóng hoả Tàng Kinh Các, kết quả không ngờ được một kẻ ở trong đó rõ ràng là có hậu trường, đã phá toái hư không chạy trốn.
Vì để đề phòng vạn nhất, cũng không thể để cho kẻ còn lại này chạy thoát.
"Đã như vậy."
"Không bằng giao cho điện hạ thì như thế nào?"
Lý Đồng Thần đảo con ngươi một vòng, khẽ cười nói, theo hắn thấy, mình vừa mới bảo vị "Con riêng" Trần Khuynh Địch này đừng đi tranh đoạt hoàng vị cùng với Thái Tử, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch khẳng định sẽ cảm thấy không công bằng, cho nên muốn đền bù tổn thất một lần từ phương diện khác, đây chính là một cơ hội tốt.
Để cho Trần Khuynh Địch thẩm vấn tên tiểu tặc còn dư lại kia, lấy tính cách của Thuần Dương Cung, tất nhiên sẽ thu lại hết thảy đồ vật mà đối phương lấy ra từ Tàng Kinh Các, từ đó tăng cường thực lực của người Thuần Dương Cung cùng với Trần Khuynh Địch. Đây không phải là cách tốt nhất để đền bù tổn thất hay sao? Hơn nữa quan trọng nhất là còn không cần Đại Càn nhà mình bỏ tiền ra.
Nhất cử lưỡng tiện!
Lý Đồng Thần khá là hài lòng với quyết đoán của mình ở trong lòng, nhìn thấy Trần Khuynh Địch quay đầu nhìn lại, trả lại cho hắn một nụ cười ấm áp.
Sau đó Trần Khuynh Địch liền hung hăng lườm hắn một cái.
"Đừng gọi ta là điện hạ!"
Lý Đồng Thần: "? ? ?"
"Chuyện kia..." Lý Đồng Thần cân nhắc một chút, mặc dù Trần

Khuynh Địch đã mãnh liệt yêu cầu, nhưng bất kể nói như thế nào, Trần Khuynh Địch đều là "Con riêng" của Thánh Thượng, có địa vị rất cao, nếu như tiếp tục gọi thẳng tên huý như trước đó, sẽ khó tránh khỏi có một chút không tôn trọng, nhưng nếu như gọi là chưởng giáo mà nói...
Lộ ra thân phận giới tông phái quá nặng.
Nghĩ nghĩ, Lý Đồng Thần chợt chắp tay nói: "Cung chủ Vạn Thọ Cung!"
Trần Khuynh Địch: "..."

Chương 1008: Lũ khốn

Không sai.
Trần Khuynh Địch ở trên giang hồ quả thật là có dạng xưng hào Cung chủ Vạn Thọ Cung này.
Nhưng nên nói như thế nào đây.
Mấy chữ này được nói ra từ trong miệng của Lý Đồng Thần khiến cho hắn cảm thấy một cỗ ác hàn không hiểu.
"Hừ!" Trần Khuynh Địch hất mặt, trực tiếp xuất thủ bắt lấy Long Ngạo Thiên, đánh ra mấy đạo cương khi, phong ấn đối phương tại chỗ, bất quá khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, vốn còn cho rằng là "người bí mật" sẽ ra tay, kết quả là biểu hiện của đối phương rất ngoan ngoãn, căn bản là không có chống đối hắn.
Có lẽ là thấy Trần đại cung chủ ta quá mạnh mẽ.
Bây giờ đại cục đã định, Trần Khuynh Địch tự nhiên cũng lười so đo những chuyện nhỏ nhặt này, huống chi so với những thứ này, hắn còn có một chuyện trọng yếu hơn cần làm.
Ánh mắt quét qua, rất nhanh, Trần Khuynh Địch đã tìm được vị trí của Trần Tiêm Tiêm.
Lúc này khí sắc của Trần Tiêm Tiêm vô cùng tốt, tinh khí thần dung hội thành một thể, cảnh giới cả người đều ở vào một trạng thái hướng lên trên, đang không ngừng xuất phát về phía biên giới Hỏa Luyện Kim Đan, thấy một màn như vậy, sẽ không có người hoài nghi, Trần Tiêm Tiêm tuyệt đối có tư chất trở thành võ giả Hỏa Luyện Kim Đan.
Bất quá chân chính khiến cho người ta sợ hãi thán phục chính là.
Ở bên cạnh Trần Tiêm Tiêm, lại còn có ba tồn tại không khác nàng một chút nào.
Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, giống như là bất mãn với sự khoa trương của Trần Tiêm Tiêm vậy, cũng tản ra khí tức của mình, bốn nữ chính là uy áp của ngươi cao hơn một chút, ta cũng cao hơn một chút, phảng phất như nhất định phải cao hơn đối phương một cái đầu vậy, cái bầu không khí đó, không ai dám đến gần hơn trăm mét xung quanh.
Đương nhiên, Trần Khuynh Địch có tu vi cao hơn các nàng đương nhiên là sẽ dám đến gần.
"Tiêm Tiêm sư muội!" Thân hình lóe lên, Trần Khuynh Địch liền xuất hiện ở bên cạnh Trần Tiêm Tiêm, ở trên mặt lộ ra sự hưng phấn sau khi thành công trộm gà bắt chó.
"Muội hãy mau tới đây."
"Sư huynh cho muội nhìn bảo bối."
Trần Tiêm Tiêm: "! ! !"

Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Dương Xuân: "? ? ?"
Ặc! Sư huynh muốn làm gì thế!
Không đợi ba nữ Doanh Phượng Tiên kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch liền nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, sau đó yên lặng lấy ra từ trong ngực một toà Phù Đồ Tháp 24 tầng cỡ nhỏ...
"Ồ!"
Trần Tiêm Tiêm bỗng nhiên trừng lớn con mắt, phảng phất như một giây sau sẽ hét thành tiếng vậy, dọa cho Trần Khuynh Địch vội vàng đưa tay bịt miệng của Trần Tiêm Tiêm.
"Xuỵt, đây là do ta lén trộm trở về, đừng làm bại lộ!"
"Sư huynh, trước đó ta vì phá Sinh Tử Quan, thế nhưng đã trả lại nó cho Phật Môn..."
"Nói nhảm gì đấy." Trần Khuynh Địch chớp chớp mắt, nói: "Đây cũng không phải là Phù Đồ Tháp, đây là Thuần Dương Kim Tháp do Thuần Dương Cung chúng ta phí hết tâm huyết, dùng chín chín tám mươi mốt ngày mới chế tạo thành, ở bên trong đều là Thuần Dương Kim Đan của các đời tổ tiên Thuần Dương Cung, cái gì mà Phù Đồ Tháp, Xá Lợi Tử, chúng ta thế nhưng sẽ không thừa nhận."
"Nhớ kỹ đó."
Thấy Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, Trần Tiêm Tiêm không khỏi mỉm cười.
"Được, muội nhớ kỹ rồi."
"Không sai." Không phát giác được sắc mặt biến hóa của Trần Tiêm Tiêm, Trần Khuynh Địch còn đang đắm chìm ở trong cảm giác thành tựu khi trộm bảo bối trở về, nói: "Trẻ nhỏ là dễ dạy!"
Nói đúng ra, đây là đồ vật do Thuần Dương Cung chúng ta đạt được bằng vào bản sự, dựa vào cái gì phải trả cho người khác?
Tại Tu Di Sơn Phật Môn.
Các tăng nhân lộ ra mặt mũi tràn đầy bi thương dọn dẹp đống đổ nát ở bên trên Tu Di Sơn, Phật Đường đã từng kim bích huy hoàng, không biết đã sụp đổ bao nhiêu, hơn mười tòa Tàng Kinh Các cũng mất một tòa, kinh thư có thể phục hồi chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay, mà đương nhiên, trân tàng ở bên trong cũng không tìm được.
"Dịch Cân Kinh, Đoán Cốt Kinh, Tẩy Tủy Kinh, Phật Thuyết Địa Tàng Bồ Tát Nguyện Kinh, Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh...trọn vẹn ba môn tuyệt thế võ công! Tất cả đều không thấy!"
"A di đà phật...lũ khốn!"
"Thiện tai thiện..con m* nó."
Tổn thất quá lớn khiến cho cao tăng đại đức cũng không nhịn được mà văng tục.
Lúc này tám vị võ tăng Đạt Ma Viện đã giải trừ trạng thái Bát Bộ Thiên Long Phật Đà, nguyên một đám lộ ra sắc mặt tái nhợt ngồi ở bên trong Đạt Ma Viện, đối thủ của bọn hắn lúc trước thế nhưng là

Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh, Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh phong nhất Trung Nguyên, nếu không phải là có ưu thế sân nhà, bọn hắn đã sớm bại.
"Trừ những tổn thất này thì sao?"
"Còn có tổn thất đệ tử."
"La Hán Đường cùng với Bàn Nhược Đường là có tổn thất lớn nhất, tăng nhân Võ Đạo Tông Sư chết trọn vẹn bốn vị, trong đó có hai vị là bị Trấn Bắc Quân cùng với Phi Hùng Quân kết trận vây giết tới chết, còn có hai vị thì là bị hai vị tướng tá đánh giết, tăng nhân các đường viện còn lại cũng bị thương."
"Phương Trượng thì sao?"
"Phương Trượng ngược lại là không có gì đáng ngại, nhưng lần này hắn bị vây ở bên trong bảo điện Đại Hùng, không có ra mặt, dẫn đến Phật Môn ta có tổn thất lớn như thế, nói thật, ở phía dưới đã có đệ tử có phê bình kín đáo đối với chuyện này, mặc dù vẫn còn ở trong sự khống chế, nhưng chung quy vẫn là một mối tai hoạ ngầm không nhỏ."
"Ài."
Tám vị võ tăng trao đổi trong chốc lát, cuối cùng thở dài rất là bất đắc dĩ, lần này bất luận nhìn như thế nào, cũng đều là Phật Môn đại bại.
"Đúng rồi." Đàm Hoa đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía những người khác, hỏi: "Ta nhớ được vào thời điểm Trần Tiêm Tiêm đột phá Sinh Tử Quan, đã trả Phù Đồ Tháp lại cho Phật Môn chúng ta đúng không?"
"Hình như là vậy."
"Lúc ấy đại chiến kịch liệt, mặc dù nghe được, nhưng thực sự là không có tinh lực chú ý…"
"Nói như vậy là Phù Đồ Tháp đã trở về Phật Môn chúng ta?"
"Có lẽ vậy?"
Tám vị võ tăng bắt đầu đi tìm kiếm ở trong Tu Di Sơn.
Mà đương nhiên.
"Phù Đồ Tháp đâu?"
"Không lẽ lại bị người Thuần Dương Cung cầm về rồi?"
"Hẳn là như vậy."
"Dù sao cũng thì đó cũng là người Thuần Dương Cung."
"Ài..."
Đổi lại thành trước đó mà nói, tám vị võ tăng người nào không có tính tình táo bạo? Đã sớm tuyên bố đánh tới Thuần Dương Cung, nhưng mà bây giờ, tám người cũng chỉ có thể nhìn nhau một cái, sau đó không ngừng thở dài.
Cuối cùng, Đàm Hoa dùng một câu để tổng kết trận chiến Tu Di Sơn.
"A Di Đà Phật, nghiệp chướng..."
Tại Vạn Thọ Cung trong Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung.

Sau khi tạm thời an trí đám người Lý Đồng Thần ở trong phòng khách, Trần Khuynh Địch lập tức bắt lấy Long Ngạo Thiên, đi vào bên trong phòng tối Vạn Thọ Cung, đóng cửa lại.
Dự định xử lý kẻ tàn nhẫn phóng hoả Tàng Kinh Các này.
Trần Khuynh Địch ngồi ở chủ vị, Long Thiên Tứ ngồi ở phó vị, hai vị đại lão nắm quyền thực chất của Thuần Dương Cung, bây giờ có ý kiến rất thống nhất: đó chính là mặc kệ hậu trường của kẻ tàn nhẫn này là ai, vì đủ loại kinh điển bí tịch Phật Môn ở trong người của hắn, đều phải cướp sạch, không đúng, là khiến cho hắn cải tà quy chính!

Chương 1009: Tang vật

"Ngươi là ai?"
"Mau xưng tên ra!"
Bốp! Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, Long Thiên Tứ chính là vỗ vào tay ghế, bày ra biểu lộ ác ôn.
Mà Trần Khuynh Địch thì lên tiếng rất đúng lúc: "Khụ khụ, vị tráng sĩ này, ngươi đã có dũng khí đốt Tàng Kinh Các của Phật Môn, giải thích rằng ở trong lòng vẫn có đại nghĩa tồn tại, Thuần Dương Cung chúng ta đối những nghĩa sĩ như vậy là rất coi trọng, sẽ không tuỳ tiện dùng hình đối với loại người này, ngươi có hiểu không?"
"Nhưng mà!" Long Thiên Tứ chen miệng rất xảo diệu, nói: "Chỉ là sẽ không tuỳ tiện mà thôi."
"Nếu như ngươi không giao đồ vật ra..."
"Chúng ta vẫn sẽ tra tấn!"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch lúng túng ho khan một cái, nói: "Thái Thượng trưởng lão nói cái gì vậy, Thuần Dương Cung chúng ta là thánh địa võ đạo lịch sự và văn minh, làm sao có thể làm ra sự tình giống như cường đạo thổ phỉ?"
"Nhưng mà..."
"Vị tráng sĩ này, ngươi dù sao cũng đã phóng hoả Tàng Kinh Các của Phật Môn, mà Tàng Kinh Các ở phía sau núi của Phật Môn ở bên trong ghi chép của quan phương Đại Càn, thuộc về khu vực bảo vệ văn hoá cấp một, ngươi phóng hỏa ở loại địa phương này, nghiêm ngặt mà nói là đã xúc phạm pháp luật của Đại Càn, sẽ bị nghiêm trị xử lý, đó chính là phải ngồi tù!"
"Hơn nữa còn là ở tù chung thân!"
"Đương nhiên!" Trần Khuynh Địch xoay chuyển lời nói: "Thân làm Đại Càn Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, Thuần Dương Cung là đồng bạn hợp tác và người phát ngôn của vương triều Đại Càn, Trần Khuynh Địch ta nguyện ý cho ngươi một cơ hội hối cải để làm người mới."
"Nộp ra tất cả tang vật!"
"Viết một phần thư hối cãi vạn chữ!"
"Chúng ta coi như cái gì cũng đều chưa có phát sinh qua."
"Thế nào?" Long Thiên Tứ tiếp tục nói bổ sung: "Ngươi cũng có thể coi lời của chúng ta như gió thoảng bên tai."
"Nhưng mà..."
"Hành động của ngươi sẽ quyết định đến đãi ngộ của ngươi trong tương lai ở Thuần Dương Cung! Phối hợp thật tốt, vậy dĩ nhiên là sẽ ăn ngon ở biệt thự, nếu không phối hợp mà nói, vậy thì chỉ có thể ở trong bốn bức tường!"

Long Ngạo Thiên: "..."
Nghe đến đây Long Ngạo Thiên cũng lười che giấu, trực tiếp giải trừ nguỵ trang ở trên người, sau đó lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Trần Khuynh Địch, nói: "Là ta."
Sau đó lại liếc nhìn Long Thiên Tứ, nói: "Ông nội."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Long Thiên Tứ: "! ! !"
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Long Thiên Tứ, mà đôi con ngươi già nua của Long Thiên Tứ cũng suýt nữa là rơi ra khỏi tròng, nhìn Long Ngạo Thiên giống như thấy được thần tiên vậy, sau đó ngây ngốc quay đầu, liếc nhau một cái với Trần Khuynh Địch, thiên ngôn vạn ngữ đều ở bên miệng, nhưng cũng kẹt ở trong lòng.
"Hít hà!" Long Thiên Tứ hít vào một hơi thật sâu.
"Con m* nó."
Long Thiên Tứ chậm rãi phun ra ba chữ này, sau đó nhìn chằm chằm Long Ngạo Thiên đang lộ ra biểu lộ không hiểu còn có một chút chột dạ, lắc đầu, nói:
"Ngươi rất có tiền đồ a! Ta còn nghĩ ở dưới gầm trời này thế mà lại có kẻ tàn nhẫn có tu vi Võ Đạo Tông Sư liền dám phóng hoả Tàng Kinh Các của Phật Môn, hơn nữa vừa ra còn là hai kẻ, vốn cho rằng đây là một cơ hội tốt để chế giễu Phật Môn."
"Kết quả thì sao? M* nó! Lại là cháu trai nhà mình! Ta nói vì sao ngươi lại có gan lớn như vậy! Nguyên lai là thấy mình cũng có hậu trường, muốn gây thêm rắc rối cho ta đúng không! Tàng Kinh Các đó là địa phương nào, ngươi thế mà cũng dám phóng hoả! ? Thành thành thật thật trộm ra một ít đồ thì không tốt hơn hay sao? Làm ra chuyện lớn như vậy không phải là khiến cho người ta rất ngột ngạt sao?"
Ồ?
"Chờ một chút." Hai mắt của Long Thiên Tứ sáng lên, nói: "Ngạo Thiên? Ông nội biết ngươi vẫn luôn là một đứa nhỏ tốt, phóng hoả Tàng Kinh Các hẳn không phải là ngươi đúng không? Không phải là còn có một người khác hay sao? Người ta thế nhưng là có sự ủng hộ của chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, hắn có lá gan phóng hoả Tàng Kinh Các ta cũng không cảm thấy kỳ quái..."
"Ấy?" Long Ngạo Thiên trừng mắt nói: "Không phải, phóng hoả Tàng Kinh Các là do ta làm."
Nói xong Long Ngạo Thiên còn kiêu ngạo mà ưỡn ngực.
Long Thiên Tứ: "..."
Gia môn bất hạnh a!
"Khụ khụ!" Nghe đến đây Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng đã làm rõ ràng tình huống cụ thể, vội vàng mở miệng nói: "Hãy thư giãn, không phải là cũng không có ai biết hay sao, chúng ta cần phải ổn định."

"Đầu tiên."
"Long sư đệ, đồ ngươi cướp được đâu?"
"Ở đây."
Long Ngạo Thiên nghe vậy liền đổ túi trữ vật ra, một đống lớn kinh thư tản ra phật quang, giống như không đáng tiền đổ đầy ở bên trên sàn nhà Vạn Thọ Cung, bốn bản ở phía trên nhất càng là khó lường, trong đó có ba quyển tản ra phật quang giống nhau, có thể so với tuyệt thế võ công, một quyển còn lại thì dứt khoát là tuyệt thế võ công.
"Tốt!" Long Thiên Tứ vỗ tay một cái, khắp khuôn mặt đều là nụ cười vui mừng: "Ta biết ngay Ngạo Thiên ngươi sẽ không khiến cho ông nội thất vọng!"
"Không hổ là bại hoại của Long gia!"
Long Ngạo Thiên: "! ! !"
Mà Trần Khuynh Địch sau khi nhìn thấy Long Ngạo Thiên thế mà cướp đoạt...không đúng, thế mà mang theo nhiều đồ như vậy, tự nhiên là cũng lộ ra nụ cười, bất quá rất nhanh hắn liền nghiêm mặt, xoay chuyển lời nói:
"Nhưng mà, loại hành vi này cũng không thể triệt tiêu tội ác to lớn phóng hoả Tàng Kinh Các!"
"Ấy?"
"Hả?" Đừng nói là Long Ngạo Thiên, lúc này ngay cả Long Thiên Tứ cũng đều quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch thì là mặt không đổi sắc nói: "Loại hành vi phá hư văn vật lịch sử quốc gia cùng với khu bảo hộ văn hóa cấp một này, ta sẽ không bởi vì một chút tiền tham ô liền sẽ buông tha! Mà ta thân là Đại Càn Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, càng không thể để cho loại tội ác này xuất hiện ở dưới mí mắt ta!"
15 phút đồng hồ sau.
Lý Đồng Thần nhìn Trần Khuynh Địch chắp tay sau lưng đi ra khỏi Vạn Thọ Cung, khẽ hát, lộ ra tâm tình rất không tệ, mỉm cười tiến lên nói ra: "Xem ra lần này cung chủ có thu hoạch rất nhiều?"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng nói: "Tể Tướng đại nhân chớ nói lung tung, ta đây là trừ hại vì dân, cho tới bây giờ đều không cầu hồi báo, làm sao sẽ có thể có thu hoạch gì đây?"
"Nói trở lại, cung chủ, vị Võ Đạo Tông Sư phóng hoả Tàng Kinh Các kia đâu?" Lý Đồng Thần lúng túng dời đi đề tài, hỏi: "Không biết hắn có thân phận như thế nào?"
"Bốp!" Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, lộ ra bộ dáng lòng đầy căm phẫn: "Tên gia hoả kia, quả nhiên là không nằm ngoài sở liệu của ta, hắn căn bản không phải là người Đạo Môn, trước đó khí tức Đạo Môn tản ra hoàn toàn chính là một loại che giấu, mà căn cứ theo khảo chứng chính xác của ta, thân phận chân thật của hắn..."
"Ồ?" Lý Đồng Thần tò mò mở to hai mắt.

"Không sai!" Trần Khuynh Địch nói một cách chắc chắn: "Là người Kiếm Tông!"
Thanh âm của Trần Khuynh Địch trầm bỗng có lực, nghĩa chính ngôn từ, tràn ngập sự lên án đối với tất cả những bất bình trong thế gian, còn có ý thức trách nhiệm của một vị Đại đô đốc Hoàng Thành Tư.
Nghe được Lý Đồng Thần kém chút nữa đã tin.

Chương 1010: Mượn đao giết người

"Kiếm Tông?"
"Không sai!" Trần Khuynh Địch gật đầu nặng nề một cái.
"Rất tốt, vị phạm nhân Kiếm Tông kia đâu?"
"Chuyện này còn phải nói?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn hai mắt sắc bén của Lý Đồng Thần, không có bất kỳ ý tứ né tránh, nói: "Thuần Dương Cung chúng ta cùng với Kiếm Tông từ trước đến nay là thế bất lưỡng lập, bây giờ phát hiện ra người Kiếm Tông thế mà đục nước béo cò ở trong bóng tối, còn dự định giá họa cho Thuần Dương Cung chúng ta, ta ở dưới sự căm phẫn..."
"Tự nhiên là dùng một bàn tay đập chết hắn."
Lý Đồng Thần: "? ? ?"
Giết? Lý Đồng Thần Vốn chỉ là hơi có một chút hoài nghi, biểu lộ nhìn Trần Khuynh Địch lúc này đã thay đổi hoàn toàn.
Mà Trần Khuynh Địch thì là lộ ra bộ dáng thản nhiên của quân tử.
Đừng hỏi ta, đi mà hỏi Kiếm Tông ấy?
Kỳ thật, lời nói của Trần Khuynh Địch cũng không phải là rất khó tiếp nhận.
Long Ngạo Thiên cũng đã có một đoạn thời gian rất dài không xuất hiện qua tại Thuần Dương Cung, ở trên giang hồ đối với vị võ giả trẻ tuổi này căn bản cũng không có ấn tượng, hơn nữa bản thân Long Ngạo Thiên cũng rất điệu thấp, trước đó đều tập trung tinh thần ở trên người của Trần Khuynh Địch, đi ra ngoài làm việc cũng phần lớn là lấy tên tuổi của Ma Giáo.
Điều này sẽ đưa đến một cái vấn đề, sự tồn tại của Long Ngạo Thiên đối với Phật Môn và Đại Càn mà nói đều là một cái bí mật.
Cho nên, ở dưới góc nhìn của Lý Đồng Thần còn có người trong Phật Môn, Thuần Dương Cung mặc dù cũng có hiềm nghi, nhưng kỳ thật hiềm nghi cũng không lớn, vì sao lại đạt được cái kết luận này?
Nguyên nhân có tổng cộng hai cái:
Đầu tiên, người Thuần Dương Cung cũng không phải là không xuất thủ, không nhìn thấy Long Thiên Tứ, đảo chủ Đào Hoa Đảo, lão tổ Lâm gia, trọn vẹn ba vị Hỏa Luyện Kim Đan đã thử tiến vào trong Tàng Kinh Các thừa dịp cháy nhà hôi của hay sao? Chỉ bất quá là bị các tăng nhân của Vô Danh Địa cản lại, cho nên mới không có thành công mà thôi.
Cho nên đối với rất nhiều người mà nói, sự thật mà bọn họ nhìn thấy chính là: Thuần Dương Cung mặc dù đã xuất thủ, nhưng không thành công.
Tiếp theo, Thuần Dương Cung không có Võ Đạo Tông Sư phù hợp với điều kiện.

Lúc ấy có ai xuất hiện ở phía trên chiến trường, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, Trần Khuynh Địch giao đấu cùng với Giới Lộc, mà Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Dương Xuân, bốn vị Võ Đạo Tông Sư Thuần Dương Cung nổi danh giang hồ, khi đó đều đang giao chiến cùng với võ tăng Phật Môn, căn bản không có thời gian rảnh để rời đi.
Điểm này, võ tăng các đại đường viện Phật Môn đều có thể chứng minh.
Mà Phật Môn lại không biết Long Ngạo Thiên mới trở về Thuần Dương trước đây không lâu…
Kết quả là, ở trong mắt của tăng nhân Phật Môn, Thuần Dương Cung cũng không có đầy đủ điều kiện gây án, nhiều nhất chỉ được xem như là đồng lõa, dù sao thì đám người Long Thiên Tứ xác thực đã hấp dẫn tuyệt đại bộ phận lực chú ý của các tăng nhân thủ vệ Tàng Kinh Các, nhưng đồng lõa cuối cùng cũng không thể sánh bằng chủ mưu, huống hồ quan hệ giữa Thuần Dương Cung cùng với Phật Môn vốn dĩ đã không tốt…
Hơn nữa lấy tính cách của Long Thiên Tứ.
Nói thật, Thuần Dương Cung không thử cướp đoạt Phật Môn một lần, Phật Môn cũng sẽ cảm thấy kỳ quái.
Kết quả là Long Thiên Tứ xuất thủ, Phật Môn trái lại còn cảm thấy người phóng hoả Tàng Kinh Các không có quan hệ đến Thuần Dương Cung.
Đương nhiên, lấy trí tuệ của Lý Đồng Thần, tự nhiên là cũng có thể suy luận ra kết quả giống nhau, nhưng Lý Đồng Thần có một địa phương mạnh hơn so với Phật Môn, đó chính là hắn tựa lưng vào Đại Càn, có tổ chức tình báo ưu tú nhất trong toàn thiên hạ, mà căn cứ theo tình báo của hắn, Kiếm Tông ở trong khoảng thời gian này có thể nói là không an phận không được...
Huống hồ cho dù là không có tình báo…
Làm ơn! Nếu như lần này người lẻn vào Tàng Kinh Các không có phóng hỏa, Lý Đồng Thần nói không chừng sẽ còn tin tưởng Trần Khuynh Địch, thế nhưng hai kẻ tàn nhẫn lại thật sự động thủ! Phóng hoả Tàng Kinh Các a! Kiếm Tông mặc dù không tệ, nói không chừng là cũng có gan đến ăn trộm, nhưng phóng hoả Tàng Kinh Các là chuyện không thể nào xảy ra.
Có thể làm ra loại chuyện như vậy...Lý Đồng Thần nghĩ tới nghĩ lui, đơn giản cũng chỉ có năm cái thế lực: Đạo Môn, Minh Giáo, Yêu tộc, Đại Càn nhà mình...
Còn có Thuần Dương Cung.
Mà người trong nhà rõ ràng chuyện nhà mình, Đại Càn nhất định là không có làm chuyện này.
Mà hai kẻ phóng hoả trước đó, kẻ chạy thoát kia rất rõ ràng là có hậu trường chí cường giả, như vậy xem ra, đơn giản chính là một trong

số ba thế lực: Đạo Môn, Minh Giáo, Yêu tộc, nói như vậy, kẻ không đào tẩu kia, rất có thể là không có hậu trường, cẩn thận suy luận một phen, liền sẽ phát hiện ra…
M* nó, sẽ không phải là Thuần Dương Cung vừa ăn cướp vừa la làng đó chứ?
"Ực!" Lý Đồng Thần yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, đây là hắn đứng ở chỗ cao suy luận, lúc này mới cho ra kết luận, nhưng đặt ở trong mắt tăng nhân Phật Môn thì lại không giống.
Dù sao thì Kiếm Tông cũng không có hậu trường chí cường giả a!
Phật Môn thế nhưng cũng không biết tình huống cụ thể của Kiếm Tông, không bằng nói là theo suy nghĩ của bọn hắn, Kiếm Tông ở trong những năm này kỳ thật vẫn rất bá đạo, thẳng đến khi ăn thua thiệt ở trận chiến Thái Hoa Sơn, mới hơi yên tĩnh trong một đoạn thời gian, mà vì vãn hồi xu hướng suy tàn, thừa nước đục thả câu, làm ra một ít chuyện cũng không phải là không có khả năng...
Ví dụ như kế sách mượn đao giết người, vu oan giá họa...
Vị Trần Khuynh Địch này quả nhiên cũng không phải là mãng phu!
Không hổ là con riêng của Thánh Thượng! Giang hồ đồn đãi hắn có trí kế vô song, tuyệt đối không phải là nói ngoa!
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Nhìn đôi mắt to nghiêm túc nhìn chằm chằm mình của Lý Đồng Thần, Trần Khuynh Địch không biết vì sao, chỉ cảm thấy toàn thân đều nổi da gà.
Làm cái gì thế? Chẳng lẽ ta không có sức thuyết phục đến như vậy hay sao? Nét mặt của ta giả dối đến như vậy sao? Ta cảm thấy ta đã nói rất chân thật rồi mà!
"Khụ khụ." Dường như là phát giác ra được ánh mắt cổ quái của Trần Khuynh Địch, Lý Đồng Thần thở dài, nói: "Cung chủ."
Mặc dù đã nhìn ra chân tướng, nhưng mọi người hiện tại thế nhưng là người một nhà, Lý Đồng Thần đương nhiên sẽ không vạch trần Trần Khuynh Địch, cho nên cố ý nói sang chuyện khác: "Nếu sự tình đã hoàn tất, lúc nào đại nhân sẽ trở về gặp Thánh Thượng với chúng ta?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Lý Đồng Thần không nói lời này còn tốt, vừa nói ra, Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy một trận đau răng.
Đổi lại thành trước đó hắn đương nhiên sẽ trở về gặp Thánh Thượng Đại Càn, cũng tiến hành khoe khoang sự tích mình đại triển thần uy ở Phật Môn một chút, nhưng mà bây giờ…
M* nó, chính mình cũng đã sắp trở thành con riêng của Võ Càn Võ, còn gặp cái rắm à, chỉ cần nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn liền sẽ khiến cho Trần Khuynh Địch có một loại kích động đến mức phát điên.
Hơn nữa Khuynh Địch dám khẳng định 100%.

Thánh Thượng Đại Càn sau khi biết được chuyện này tuyệt đối sẽ điên cuồng trào phúng mình.
Không được! Tuyệt đối không được!

Chương 1011: Phối hợp

"Không cần nói nhiều!" Trần Khuynh Địch trực tiếp nói ra tại chỗ: "Trong khoảng thời gian này ta sẽ không trở về!"
"Thì ra là vậy..." Lý Đồng Thần đầu tiên là nhướng mày, bất quá nghĩ đến "thân phận" của Trần Khuynh Địch, chợt cười khổ lắc đầu, lộ ra biểu lộ nhìn đứa nhỏ nhà hàng xóm không nghe lời: "Cung chủ, Thánh Thượng cũng có nỗi khổ tâm ở trong lòng, lúc này lấy đại cục làm trọng, không nên bị cảm xúc cá nhân chi phối."
Từ khi sau khi biết được thân phận "con riêng" của Trần Khuynh Địch, Lý Đồng Thần liền phát huy trọn vẹn năng lực tưởng tượng và suy diễn của bản thân, ở trong mấy giây thời gian ngắn ngủi, hắn liền tự động tưởng tượng ra một đống lớn yêu hận tình cừu, trên cơ bản là từ sau khi Trần Khuynh Địch lấy được sự coi trọng của Thánh Thượng Đại Càn, từ cảm ơn đến hoài nghi, lại từ hoài nghi đến luận chứng, cuối cùng phát hiện ra Thánh Thượng Đại Càn thật ra lại là cha mình, thế giới quan sụp đổ, tự động suy diễn ra một loạt nội dung cốt truyện vì yêu sinh hận.
Cho nên Lý Đồng Thần hiện tại tự cho là rất lý giải Trần Khuynh Địch.
"Cung chủ vẫn nên thông cảm nhiều hơn cho Thánh Thượng."
"Dù sao Thánh Thượng cũng chính là quân chủ một nước, cũng nên lấy đại cục làm trọng."
"Huống hồ phụ tử a."
"Không có cái gì là không hoà giải được."
"Hãy gặp nhau thường xuyên hơn."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Làm thịt ngươi! Ta nhất định phải làm thịt ngươi!
Ở dưới nhiều lần "thuyết phục" của Lý Đồng Thần, sợi dây cung căng cứng ở trong đầu của Trần Khuynh Địch rốt cục cũng triệt để hỏng mất, thế là hắn nhìn Lý Đồng Thần một chút, khóe miệng đột nhiên hơi nhếch lên.
Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!
"Thế giới! Thời gian! Đình chỉ!"
Lý Đồng Thần: "? ? ?"
"Nam Mô Gatling gun thần quyền!"
Ầm ầm!
Cuối cùng, bởi vì Tể Tướng Đại Càn Lý Đồng Thần bị thương ngoài ý muốn, dẫn đến đám người Đại Càn ở lại Thuần Dương Cung thêm một ngày.
Tại Kim Loan Điện, bầu không khí nghiêm túc bao phủ toàn bộ Kim Loan Điện vào thời khắc này, toà đại điện tập trung quyền lợi trung

tâm của Đại Càn này, áp lực như núi tràn đầy ở bên trong mỗi một cái góc, vô luận là ai, đặt mình vào loại hoàn cảnh này, đều sẽ cảm thấy áp bách trầm trọng cùng với cảm giác làm cho người hít thở không thông khó có thể dùng lời diễn tả được.
Mà ở dưới loại tình huống này, Thánh Thượng Đại Càn ngồi ở chủ vị chậm rãi mở miệng.
"Con riêng?"
"Ngươi?"
"Con m* nó."
"Chết đi! ! !"
Xuất phát từ sự giận dữ và xấu hổ to lớn, Trần Khuynh Địch không có một chút do dự mà ra quyền về phía Thánh Thượng Đại Càn ở trên đài, bất quá rất đáng tiếc, chênh lệch cảnh giới quá lớn khiến cho chiêu thức có thể khiến cho Tể Tướng Lý Đồng Thần bị thương lại không có một chút tác dụng nào đối với Thánh Thượng Đại Càn, điều này sẽ đưa đến một cái vấn đề rất lúng túng.
Trần Khuynh Địch chỉ có thể nhìn Thánh Thượng Đại Càn sau khi lý giải tình huống, nụ cười ở trên mặt càng lúc càng lớn, càng ngày càng ác ý, cuối cùng chuyển hóa thành…
"Ha ha ha ha ha!"
Một loại tiếng cười làm cho người ta khó chịu.
"Đi ra ngoài một chuyến ngươi liền trở thành con riêng của ta! ?"
"Võ Khuynh Địch?"
"Ha ha ha ha ha!"
"Đây cũng quá lúng túng rồi! Ngươi đã làm như thế nào? Muốn làm con của ta như vậy thì có thể nói thẳng, ha ha ha!‘’
"Im ngay!"
"Tên khốn, im miệng cho ta!"
Ta coi ngươi là huynh đệ, nhưng ngươi lại muốn làm cha ta! ? Nếu như không phải bốn vị đại lão Đại Càn cứng rắn mang ta trở về, ta nói như thế nào cũng đều không muốn trở về gặp Thánh Thượng Đại Càn ngươi, kết quả của nó chính là tình huống như bây giờ, ta biết rõ tên khốn Võ Càn Võ ngươi nhất định sẽ mượn cái cơ hội này để trắng trợn trào phúng ta!
"Ngươi! Tranh thủ thời gian tuyên bố cho ta!"
"Cái gì mà con riêng, toàn bộ đều là sự tình giả dối không có thật!"
"Nhanh lên, nhanh lên!"
"Ha ha, ha ha ha ha...trước hết để cho ta cười một lát, ha ha ha ha!"
"Đủ rồi!" Gương mặt mo của Trần Khuynh Địch giận đến đỏ bừng, nếu như không phải đánh không lại Thánh Thượng Đại Càn, hắn khẳng định hiện tại liền xông đánh tơi bời kẻ đang cười một cách ác ý kia.
"Ha ha, ha ha ha, bất quá lại nói trở về, ngươi nhất định muốn ta làm như vậy? Nói thật, làm như vậy kỳ thật là càng có một chút vị đạo

càng che càng lộ, không phải là rất có thể làm cho người ta tin tưởng hay sao?"
"Hừ!" Trần Khuynh Địch hừ lạnh nói: "Ta không quản, ngươi hãy nghĩ biện pháp cho ta, còn có, việc này nếu như để cho mẹ của ta biết được, ngươi cảm thấy bà ấy sẽ như thế nào? Nuôi con trai lớn đến như vậy, hai mắt khép lại rồi mở ra liền không phải là con của mình, ta làm như thế nào để giải thích với bà ấy? Chỉ suy nghĩ một chút ta liền cảm thấy sọ não đau..."
"Ồ, nói cũng phải." Nhắc đến mẫu thân của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn xoa cằm một cái, chợt gật đầu một cái.
Loại chuyện con riêng này đối với hắn mà nói tự nhiên là lời nói vô căn cứ, cười cười cũng liền trôi qua, nhưng đối với mẫu thân của Trần Khuynh Địch, đối với Trần gia mà nói thế nhưng chính là một cái áp lực dư luận to lớn...
À, không đúng.
Việc này kỳ thật đối với ta mà nói cũng không phải là sự tình cười cười liền có thể cho qua...
Thánh Thượng Đại Càn mãnh liệt đứng lên, hướng về phía bên ngoài Kim Loan Điện trực tiếp truyền âm:
"Nguyên Nhất đâu! ? Nguyên Nhất ngươi đâu rồi? Nhanh! Phong tỏa tin tức toàn bộ trong ngoài Hoàng Cung! Tạm thời không nên để cho tin tức ở bên ngoài truyền vào hoàng cung, nhất là không được truyền đến chỗ hậu cung kia, có biết hay không! ?"
"Nếu như Hoàng Hậu biết được lời đồn gần đây trên giang hồ."
"Ta sẽ cách chức của ngươi!"
"Xét nhà của ngươi!"
"Nhanh đi, nhanh đi!"
Vào giờ khắc này Phùng Nguyên Nhất đứng ở bên ngoài Kim Loan Điện: "..."
Mặc dù hắn rất muốn nói cho Thánh Thượng Đại Càn một câu trêu chọc hài hước như "ta không có nhà cho ngài xét", bất quá nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy làm như vậy có khả năng là tìm đường chết, thế là vẫn hơi khom người nói: "Bệ hạ yên tâm."
"Nô tài đã sớm làm xong."
"Tuyệt đối sẽ không có một chút xíu tin tức nào truyền vào trong hậu cung."
"Phù..." Nghe được lời này, Thánh Thượng Đại Càn lập tức lại an tâm ngồi xuống, lộ ra một tia biểu tình may mắn: "May mà có Nguyên Nhất, đã nhiều năm như vậy, trẫm rất vừa ý với hắn..."
Ý niệm tới đây, biểu lộ ở trên mặt của Thánh Thượng Đại Càn lập tức trở nên nghiêm nghị! Chợt quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Lão đệ!"
"Không có gì để nói nữa rồi!"

"Quan hệ của ta và ngươi là như thế nào? Chuyện của ngươi chính là chuyện của ta! Chuyện của ta vẫn là chuyện của ta, làm sao có thể tin tưởng dư luận giang hồ một cách tùy tiện? Bây giờ ta sẽ hạ chiếu cho Lục Phiến Môn, để cho bọn hắn trấn áp tin đồn!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Con m* nó? Phối hợp đến như vậy?
Tốc độ hành động nhanh chóng của Thánh Thượng Đại Càn khiến cho Trần Khuynh Địch cũng đều có một chút ngoài ý muốn, dù sao thì lần này là do hắn ném mặt mũi, cho nên hắn đã làm tốt chuẩn bị bị Thánh Thượng Đại Càn trào phúng trong nửa tháng, không ngờ được đồng hương nhà mình lại ra sức như vậy, nói động thủ liền động thủ, hoàn toàn không có ý tứ trì hoãn...

Chương 1012: Tân binh

Gương mặt mo của Trần Khuynh Địch lập tức nổi lên gợn sóng cảm động.
"Lão ca!"
"Vậy thì nhờ lão ca!"
"Cứ giao cho ta!"
Thánh Thượng Đại Càn đập vào lồng ngực ầm ầm, hơn nữa còn âm thầm hạ quyết tâm, vào trước khi vị ở hậu cung kia phát giác ra điểm không thích hợp, nhất định phải dập tắt tất cả dư luận và lời đồn...
Kết quả là, vào ngày thứ hai.
Ở trong hoàng cung liền công khai một hạng chính sách hoàn toàn mới.
Yêu cầu toàn bộ kẻ săn tin trên giang hồ chỉnh đốn và cải cách, phàm là liên quan đến bí mật tư nhân, nội dung không lành mạnh, sinh ra ảnh hưởng không tốt đến sự trưởng thành của thanh thiếu niên Đại Càn trong tương lai, nhất định phải huỷ bỏ toàn bộ, tự tiện truyền bá tin tức chưa chứng thực, đều thuộc về truyền bá lời đồn, là tội ác tày trời, nhất định phải lập tức đình chỉ, nếu không thì Đại Càn sẽ áp dụng thiết luật.
Vì việc này, Thánh Thượng Đại Càn thậm chí còn trực tiếp triệu tập văn võ cả triều, yêu cầu cái chính sách này có thể lấy tốc độ nhanh nhất truuyền ra khắp toàn bộ Trung Nguyên, cường độ chỉnh đốn và cải cách cũng nhất định phải thiết thực quán triệt, không cho phép bất luận kẻ nào giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, kết quả là, phương diện tin tức của Đại Càn được chỉnh đốn và cải cách quy mô lớn lần đầu tiên...
Nhưng mà, giống như là trước đó Thánh Thượng Đại Càn đã nói vậy, mặc dù ở trên bề mặt, chủ đề có quan hệ đến "con riêng" bị quét sạch sành sanh, thế cho nên đã khiến cho bách tính trong toàn thiên hạ không biết đến chuyện này, nhưng ở một phương diện khác, đại bộ phận người có thân phận có địa vị, toàn bộ đều đã yên lặng nhận định thân phận con riêng của Trần Khuynh Địch ở trong lòng...
Dù sao thì nếu như không phải là con riêng, ngươi che giấu như vậy để làm gì? Rõ ràng chính là có tật giật mình!
Trong lúc nhất thời, Thuần Dương Cung nguyên bản bị tất cả quan viên Đại Càn tránh như tránh bò cạp, vậy mà ở trong vòng một đêm liền trở nên đông như trẩy hội, có không ít quan viên Đại Càn từ ngàn dặm xa xôi chạy tới tặng lễ, muốn nhìn thấy phong phạm của "Cung chủ Vạn Thọ Cung" trong truyền thuyết một lần, mà một chút người không rõ ràng cho lắm khi nghe đến cái danh xưng "Cung chủ Vạn Thọ Cung" này...

Còn xuất hiện một chút hiểu lầm tinh tế.
Đương nhiên, quan trọng nhất là.
Lời đồn đáng sợ, lời đồn cũng không ép được, mặc dù sau khi nhìn thấy bộ dáng phát điên của Thánh Thượng Đại Càn, tất cả mọi người cũng không có truyền tin tức vào trong hậu cung. Nhưng ở phía Thái Tử thì lại khác rồi.
"Ngươi nói cái gì! ?"
"Trần Khuynh Địch là con riêng của phụ hoàng! ?"
"Không thể nào?"
Thái Tử gần đây vừa mới cảm thấy vị trí của mình ngồi vững vững vàng vàng, có tâm tình không tệ, thậm chí còn có ý nghĩ có cần phải tạo phản một lần để chúc mừng hay không, Thái Tử điện hạ bỗng nhiên đứng lên từ bên trên chỗ ngồi của mình, không thể tin mà nhìn quan viên mật báo cho hắn.
"Là thật đó điện hạ!"
"Bây giờ ở bên ngoài đang lưu truyền rộng rãi!"
"M* nó!" Thái Tử trực tiếp chửi thề.
Con m* nó, đây không phải là bức ta tạo phản hay sao?

Đây là một đêm tối và gió lớn.
"Xuỵt, lặng lẽ đi vào, không được phát ra tiếng động."
"Chư vị!"
"Hôm nay chính là thời cơ tốt để các ngươi kiến công lập nghiệp!
"Lên!"
Ở bên trong hoàng cung, trong cung điện ở bốn phía Kim Loan Điện, đều có chiến sĩ giáp đen bắt đầu bí mật tập kết lại, vây quanh những dãy cung điện ở xung quanh Kim Loan Điện thành một vòng, trong lúc nhất thời, mây đen che đỉnh, nguyệt ẩn sao thưa, một cỗ sát khí tự nhiên sinh ra.
Ầm ầm! Trong phút chốc! Thái Tử Võ Chiêu Không bỗng nhiên nhảy ra từ trong bóng tối, dùng sức vung bội kiếm trong tay lên!
"Chư vị!"
"Sau khi tạo phản thành công và bản cung lên ngôi, hết thảy đều là quan nội hầu! Thụ tước vị! Từ nay về sau đi theo bản cung ăn ngon uống sướng!"
"Xông lên, a a a a!"
"A a a!" Binh sĩ gáp đen hô hào tương đối kích động, sau đó liền xông về phương hướng Kim Loan Điện.
Mà cùng lúc đó, cấm vệ Kiêu Quả vây quanh Kim Loan Điện cũng lập tức phản ứng lại, nhìn các binh lính toàn thân áo đen, võ trang đầy đủ, nhìn qua vô cùng hung lệ ở dưới quyền Thái Tử, một số cấm vệ Kiêu Quả trẻ tuổi lập tức kinh hãi, muốn lấy ra trường kiếm dự định đánh nhau chết sống cùng với đám nghịch tặc này.
Bất quá lão binh có kinh nghiệm liền đứng ra vào thời điểm này.

"Không có việc gì, hãy buông vũ khí xuống, đây đều là người của Thái tử."
"Là Thái Tử sao?"
"Thái Tử lại tạo phản à?"
"Đúng thế."
Các tân binh: "? ? ?"
Làm ơn! Đây là đang tạo phản! Có thể nghiêm túc một chút hay không? Các vị lão đại đang làm gì thế? Địch nhân đều đã giết tới trước mắt vì sao còn không mau hành động? Kéo còi báo động, rút trường kiếm ra đi, lại rống hai tiếng biểu đạt một chút tinh thần tận trung vì nước, thề sống chết bảo vệ Hoàng Thượng?
Mà đối với sự ngạc nhiên của các tân binh, lão binh cấm vệ Kiêu Quả sẽ giống như các lão binh khác giáo dục bọn họ vào thời điểm còn trẻ, vỗ bả vai của tân binh thấm thía nói ra:
"Bình tĩnh."
"Vừa mới tới đây không được mấy ngày đúng không? Loại chuyện này cứ cách mỗi một, hai tháng chắc chắn sẽ có một lần, có lúc một tháng có khả năng sẽ còn có đến vài lần, lâu sẽ thành thói quen, chuyện tạo phản này, kỳ thật chúng ta đều rất quen, à, nhìn thấy binh lính giáp đen ở phía trước nhất không?"
Tân binh gật gật đầu nói: "Thấy được..."
"Đó là em rể của ta."
Tân binh: "? ? ?"
"Còn có người ở bên cạnh hắn, vào đoạn thời gian trước vẫn là người cấm vệ Kiêu Quả, sau khi được phái đến Thái tử Cung, lúc này mới biến thành thuộc hạ của Thái tử, lúc trước hắn còn thiếu nợ ta không ít tiền đấy."
Tân binh: "..."
"Ồ?" Không đợi các tân binh kịp phản ứng, phản quân giáp đen một mạch liều chết đi tới trước mặt quân trận của cấm vệ Kiêu Quả, binh sĩ dẫn đầu bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Chà! Huynh đệ!"
"Đã lâu không gặp rồi!"
"Ha ha ha!"
Cấm vệ Kiêu Quả người mặc giáp vàng, phản quân thì là người mặc giáp đen, mọi người chạm mặt chính là ôm nhau một cái, lại hỏi thăm chuyện nhà, sau đó lại so đo nắm đấm với nhau, cười mắng một phen, cuối cùng mỗi người mới lùi về sau một bước, yên lặng rút binh khí nhà mình ra.
Trong chớp mắt! Phong vân đột biến! Bầu không khí đột ngột biến chuyển!
"Hừ! Phản tặc vô sỉ! Lại còn dám lấy hạ phạm thượng? Trùng kích kim giám?"
"Im ngay! Chúng ta chính là vì Thái Tử điện hạ, thay đổi triều đại, Chân Long xuất thế, ngay tại hôm nay!"

"Giết cho ta!"
"Tiêu diệt phản tặc!"
Sau đó song phương liền chiến đấu với nhau!
Các tân binh hoảng sợ: "Tiền bối! Đánh nhau rồi tiền bối!"
Các lão binh bình tĩnh: "Thả lỏng, mọi người qua loa một lần là được, tạo phản sao, một tháng chắc chắn sẽ có mấy lần."
Tân binh: "? ? ?"
Lại tập trung nhìn vào, các tân binh rất nhanh liền phát hiện ra sự tình thật sự giống như các lão binh nói vậy, đừng nhìn mọi người đánh nhau rất kịch liệt, nhưng trên thực tế cũng không có máu, trường kiếm sắc bén giơ lên cao cao nhẹ nhàng buông xuống, thậm chí có mấy vị cấm vệ cùng với phản quân là dùng bao búa kéo để quyết thắng thua...

Chương 1013: Ảo giác

Một nhóm nhỏ người ở sát vách kia đã ngồi xuống chuẩn bị đánh mạt chược.
Gặp quỷ.
Một đêm này, tất cả tân binh cấm vệ Kiêu Quả đều hoàn thành một lần thăng hoa bên trên nhân sinh.
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch đã nhìn đến choáng váng.
"Đậu xanh rau má."
"Đây chính là cái gọi là tạo phản?"
"Tại sao ta lại cảm thấy giống như là diễn tập quân sự thế?"
"Cũng không sai biệt lắm." Thánh Thượng Đại Càn ngồi ở bên trên ghế rồng, nâng một chân lên, dựa vào tay ghế, nói rất tùy ý: "Ngươi cũng không suy nghĩ một chút, bằng vào uy vọng của ta, ở trong cái hoàng cung này có ai có thể tạo phản? Đối với ta mà nói chênh lệch giữa tạo phản cùng với diễn tập quân sự cũng không phải là rất lớn."
"Nhưng đây là Thái Tử tạo phản a!"
"Không có vấn đề gì lớn."
"Đứa nhỏ kia hiện tại cũng đã hiểu, loại tạo phản này kỳ thật chính là một sự tương tác tử tế giữa cha con chúng ta, giờ đây hắn đang bày tỏ sự không hài lòng với ta."
"Ồ?"
"Chính là như thế!" Thánh Thượng Đại Càn giải thích một cách nghiêm túc: "Ban đầu, lần đầu tiên đứa nhỏ Chiêu Không này tạo phản là vẫn rất nghiêm túc, sắp đặt rất nhiều thứ, nhưng bởi vì vốn chính là ta cố ý phóng túng, cho nên không có tác dụng gì cả, mà sau khi hắn tạo phản thêm mấy lần, mới phát hiện ra được chỗ không thích hợp."
"Lại sau đó, đứa nhỏ này cũng đã hiểu, mục đích tạo phản chủ yếu đã không phải là muốn hạ bệ ta, mà là biểu đạt ý kiến của mình, không sai biệt lắm cũng với trẻ con làm nũng, ngươi nhìn đi, ngay cả quân đội tạo phản cũng đều là cấm vệ Kiêu Quả do ta rút ra cho hắn..."
Biểu lộ lúc này của Trần Khuynh Địch là con m* nó.
Hoàng gia đúng là rất quái đản! Cái phương thức làm nũng này thật sự là làm cho người nhìn mà than thở.
"Nói cho cùng vẫn là vấn đề do ngươi."
"Hả?"
"Nếu không phải cái lời đồn ngươi là con riêng kia xuất hiện, bé ngoan nhà ta cũng sẽ không làm loạn, vốn dĩ hắn đã có mấy tháng chưa tạo phản qua."
"Ta luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng với đơn vị đo lường của

ngươi."
"Ha ha ha ha." Thánh Thượng Đại Càn cười rất vui vẻ, chợt khoát tay áo nói: "Được rồi, được rồi, lần tạo phản này qua thêm một, hai canh giờ nữa, chờ đến rạng sáng mai sẽ tự lui đi, nói đến ta cũng đều có một chút hoài niệm thời điểm đứa nhỏ này tạo phản lần đầu tiên, khi đó mới thật sự là khẩn trương và kích thích."
"Kết quả hiện tại là không chỉ có con của ta không nghiêm túc, ngay cả cấm vệ dưới quyền ta cùng với thuộc hạ của đứa nhỏ kia cũng đều không coi tạo phản ra gì, ngươi nhìn xem bọn hắn vừa mới nói cái gì? Thay đổi triều đại há mồm liền ra, động một chút thì là Chân Long xuất thế, ta vẫn đã quá dung túng cho bọn hắn."
Nghe đến đây Trần Khuynh Địch liền nhếch nhếch miệng.
Chuyện này còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể nói hoàng thất Đại Càn tạo phản bình thường chính là giản dị tự nhiên và buồn tẻ như vậy.
"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, ngươi hãy đi nhanh lên."
"Rời đi?" Trần Khuynh Địch trừng mắt hỏi: "Tiếp theo ngươi còn có việc?"
"Đương nhiên là có." Thánh Thượng Đại Càn híp híp mắt, dùng biểu lộ nhìn độc thân cẩu nhìn Trần Khuynh Địch, gằn từng chữ nói ra: "Ta muốn đi hậu cung."
"Ách!"
Cuối cùng Trần Khuynh Địch đã lẻ loi cô độc đi ra khỏi Kim Loan Điện.
Gặp quỷ.
"Trở về Thuần Dương Cung thôi."
Tại biên cương Tây Vực.
Ở phía dưới Bôn Lôi Quan, quân doanh từ phía dưới sát cổng thành một mực kéo dài đến đường chân trời, liên quân 36 Quốc Tây Vực cho đến nay vẫn còn bảo trì tác chiến tại Tây Vực, lỗ hổng ở Vạn Lý Liên Doanh cho đến bây giờ vẫn còn chưa được tu bổ, toàn bộ chiến trường Tây Vực lúc này đều ở vào trạng thái cháy bỏng.
Như vậy vấn đề đã đến.
Điều gì đã thúc đẩy đám người Tây Vực hăng hái và liều lĩnh muốn đánh vào Trung Nguyên như thế?
Đáp án rất đơn giản.
Cưỡi hổ khó xuống.
Vào lúc ban đầu, Tây Vực tiến công Trung Nguyên càng nhiều là mang theo một loại ý nghĩ cướp bóc, dù sao thì Đại Càn cũng có quân lực rất mạnh, bọn hắn cũng không nghĩ đến việc có thể thực sự đánh vào Trung Nguyên, nhưng mà ra ngoài ý định, Tiêu Thành xác thực đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đồng thời ở dưới thao tác âm thầm của Đại Chu cùng với Lục Phiến Môn trong thời điểm đó, liên quân 36 Quốc Tây Vực lại còn thực sự tấn công vào Trung Nguyên.
Vì thế liên minh 36 Quốc Tây Vực đã thảo luận một chút…

Tốt lắm! Dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, trực tiếp giết vào Trung Nguyên, từ nay về sau mọi người ăn ngon uống sướng, há không phải tốt thay?
Kết quả là lần tiến công đó…
Chính là tiến công cho tới bây giờ.
Cho đến hiện tại, 36 Quốc Tây Vực chính là ngươi điều đến một chút binh, ta điều đến một chút binh, đã lần lượt đưa đến hơn 80 vạn đại quân tinh nhuệ, loại kích thước quân đội này, nói một cách không lịch sự, đã không phải là một, hai vị cường giả võ đạo liền có thể cùng sánh vai, coi như là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan ở chỗ này cũng vậy.
80 vạn đại quân tinh nhuệ, cũng không phải là tạp binh, mà là quân đội chân chính liên kết với nhau, có năng lực cấu trúc quân sự, loại số lượng và loại quy mô này, ở phía dưới một kích liên thủ, trừ phi là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm trở lên, nếu không thì cũng chỉ có một cái kết quả chết bất đắc kỳ tử.
Thậm chí coi như là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm trở lên, cũng tuyệt đối không dám đối cứng với một kích liên thủ của 80 vạn đại quân.
Trước đó cũng đã có ví dụ…
Quân đội Đại Càn đương thời, đồng thời xuất động mấy trăm vạn đại quân, ở dưới tình huống hoàn toàn không kiêng kỵ thương vong, lấy tám thành chiến tử làm đại giá, sẽ có thể trực tiếp hủy diệt mười đại thánh địa võ đạo, bao quát cả ba mạch Đạo, Phật, Ma, bởi vậy có thể thấy được số lượng một khi đạt đến một trình độ nhất định là có thể bù đắp được chất lượng.
Đương nhiên, cường giả Kích Toái Mệnh Tinh đã không thể xưng là võ giả, thuộc về phạm trù ngoại lệ, cho nên vào thời điểm tính toán cũng không có tính toán võ giả Kích Toái Mệnh Tinh vào.
Nhưng bất kể như thế nào.
Bằng vào loại thôi diễn này cũng có thể thấy được, quân đội sau khi đạt tới một kích thước nhất định, cương khí, khí huyết, ý chí tinh thần của mỗi một binh sĩ, ở phía dưới sự thống nhất của quân trận cùng với chủ soái, sau khi đạt thành nhất trí, một nhánh đại quân thì tương đương với một vị cường giả tối đỉnh, có càng nhiều người, thực lực sẽ càng mạnh, đây là chuyện không thể nghi ngờ.
Cho nên vào thời điểm ban đầu xuất ra loại đội hình này, những người nắm quyền của 36 Quốc Tây Vực cứ phải nói là cực kì đắc chí vừa lòng, ngay cả chính bọn hắn cũng đều không nghĩ đến, nguyên lai mình lại mạnh như vậy, sau khi nghiêm túc một chút thật đúng là có thể lấy ra đại quân như vậy, lập tức có một loại cảm giác thiên hạ nằm ở trong bàn tay…
Sau đó? Sau đó bọn hắn liền phát hiện ra đây chỉ là một loại ảo giác.

Chương 1014: Cô đơn

80 vạn đại quân tinh nhuệ, hơn một nửa bị những bộ phận khác của Vạn Lý Liên Doanh kiềm chế, mà 30 vạn tinh nhuệ còn dư lại thì xuyên thấu qua Tiêu Thành giết vào Trung Nguyên, kết quả lại bị ngăn trở ở phía dưới Bôn Lôi Quan, vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng muốn đánh hạ Bôn Lôi Quan cũng sẽ không thành vấn đề, nhưng ai cũng không ngờ được, quân đội Đại Càn ở trước mặt nguy cơ sinh tử tồn vong, thế mà đã thực sự bạo phát ra sức chiến đấu đáng sợ khó có thể tưởng tượng.
"Ở phía sau của chúng ta chính là Trung Nguyên!"
"Man di Tây Vực, làm sao có thể tiến vào vùng đất thiêng liêng của chúng ta?"
"Có chết cũng không lùi bước!"
Tại Bôn Lôi Quan, ở dưới sự lãnh đạo của Đại Đô Hộ Tây Vực, 30 vạn đại quân Tây Vực tinh nhuệ, thế mà quả thực là đã bị tám vạn Trấn Tây Quân ngăn trở ở phía trước Bôn Lôi Quan, mà Đại Càn xem như là đại hậu phương cũng vô cùng ra sức, từng nhánh viện quân được phái đến Tây Vực, hậu cần cũng chưa từng bị đoạn tuyệt.
Mà có sự ủng hộ của Đại Càn, Đại Đô Hộ Tây Vực lập tức càng có thêm niềm tin, quyết tâm thề sống chết báo quốc cũng càng thêm mãnh liệt, quả thực là đã dựa vào sức một mình, tăng thêm trận pháp Bôn Lôi Quan, ngăn cản tất cả Võ Đạo Tông Sư Tây Vực ở phía trước Bôn Lôi Quan, ngay cả một con ruồi Tây Vực cũng đều không thể bay qua.
Kinh khủng nhất chính là…
Vào thời điểm 36 Quốc Tây Vực rốt cục không nhịn được, đánh vỡ quy tắc, điều động cường giả Hỏa Luyện Kim Đan dự định giải quyết một cách dứt khoát, Đại Đô Hộ Tây Vực...đã lâm trận đột phá.
Tâm kiếp của Hỏa Luyện Kim Đan, bị Đại Đô Hộ Tây Vực tụ tập ý chí thiết huyết của đại quân dưới quyền, trực tiếp đánh vỡ nát tâm kiếp, sau đó Đại Đô Hộ Tây Vực liền đột phá ngay tại chỗ.
"Có chết cũng không lùi bước!"
Sau khi đột phá trở thành Hỏa Luyện Kim Đan, Đại Đô Hộ Tây Vực liền đánh bay Hỏa Luyện Kim Đan của 36 Quốc Tây Vực trở về...
Như vậy ai mà chịu nổi?
Dần dà, chiến trường ở phía Tây Vực liền càng ngày càng khó có thể phân ra thắng bại.
Mà theo thời gian trôi qua, phía rơi vào tình huống khó xử liền đến phiên 36 Quốc Tây Vực, bọn họ có tâm muốn rút lui, nhưng mà gặp quỷ, ở phía dưới Bôn Lôi Quan có nhiều thi thể nằm như vậy, ở phía dưới huyết hải thâm cừu, bất kể là người trong nhà hay là đối mặt

với Trấn Tây Quân, đều sẽ tuyệt đối không tiếp nhận rút lui.
Mà cái tình huống này, thẳng đến sau khi Đại Chu xuất thế mới có thể cải thiện.
Hoành Võ Đế Đại Chu từ sau khi xuất hiện ở Hoài Nam Đạo vẫn không thấy tăm hơi, lúc này lại xuất hiện ở trung tâm của 36 Quốc Tây Vực, Lâu Lan Thành.
36 Quốc Tây Vực, trên bản chất là một Liên Hợp Quốc, lấy ba đại quốc xem như hạch tâm hình thành liên minh.
Mà ba đại quốc này, theo thứ tự là An Tức, Lâu Lan, Xa Sư. Trong đó Lâu Lan Thành dĩ nhiên chính là thủ đô của Lâu Lan Quốc, cũng là một trong những hạch tâm của liên minh 36 Quốc, Hoành Võ Đế xuất hiện ở chỗ này, tự nhiên là đưa tới sự chú ý cao độ của những người nắm quyền 36 Quốc, dù sao thì lúc trước cũng chính là do bọn họ quyết định tiếp nhận dư nghiệt Đại Chu ẩn cư tại Tây Vực.
Nhưng rất nhanh bọn họ liền hiểu được, mình xem như đã nuôi một đám vong ân phụ nghĩa.
"Ngươi nói cái gì! ?"
"Chia cắt Xa Trì, Đại Uyển, Quy Tư, Ô Tôn, Nhược Khương, đầu nhập vào tân triều Đại Chu của ngươi! ?"
"Nói nhảm!"
"Hỗn láo!"
Ở bên trong đại điện huy hoàng, An Tức Vương, Lâu Lan Vương, Xa Sư Vương, ba vị Hỏa Luyện Kim Đan của 36 Quốc Tây Vực, khí tức nối thành một mảnh, giống như thái sơn áp đỉnh, tràn đầy ở mỗi một tấc bên trong không khí bốn phía, nhưng mà đối mặt với sự phẫn nộ của ba vị Vương Tây Vực, Hoành Võ Đế lại có vẻ rất lạnh nhạt.
"Không sao cả."
"Ta chỉ là thông báo cho các ngươi, trên thực tế những gì nên làm chúng ta đã làm xong."
"Muốn chết!"
"Lúc trước là chó nhà có tang, bây giờ thế mà cũng dám kiêu ngạo như thế? Có tin là chúng ta sẽ lập tức xuất binh hay không, huỷ diệt cái gọi là tân triều của ngươi?"
Hoành Võ Đế trừng mắt nói: "Đồng minh của chúng ta là Minh Giáo."
"Bây giờ giáo chủ Minh Giáo đang làm khách ở ngay tại Âm Đô của triều ta."
"Muốn đến thì cứ đến."
Sắc mặt của ba vị Vương Tây Vực không thay đổi, khí tức không thay đổi, thanh âm như lôi đình, vô cùng có lực lượng:
"Chỉ là vài cái quốc gia nhỏ, làm sao có thể so sánh với tình cảm khắc sâu của Tây Vực chúng ta cùng với Đại Chu qua nhiều năm như vậy? Không cần phải khách khí, lấy thêm mấy cái chúng ta cũng không để ý, ha ha ha ha!"
"Vừa rồi bất quá chỉ là nói giỡn mà thôi."

"Chớ để ở trong lòng."
Đối với biểu hiện thức thời của ba vị Vương Tây Vực, Hoành Võ Đế biểu thị ra vẻ rất hài lòng, đương nhiên, hắn cũng không phải là đến đây để khiêu khích 36 Quốc Tây Vực.
"Ta mang đến thành ý cùng với lễ vật cho các ngươi."
"Lễ vật?"
Ba vị Vương Tây Vực mặc dù cười hì hì ở mặt ngoài, nhưng ở trong lòng quả thực là hận không thể ngũ mã phanh thây Hoành Võ Đế ngay tại chỗ, đối với lễ vật ở trong miệng của hắn tự nhiên cũng khịt mũi coi thường.
Bất quá loại thái độ này cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì sau đó Hoành Võ Đế đã nói:
"Ta có thể giúp các ngươi đánh vỡ cục diện bế tắc ở chiến trường Tây Vực bây giờ!"
"Bây giờ Vạn Lý Liên Doanh chỉ mới bị phá ra một cái lỗ hổng, hơn một nửa trong 80 vạn đại quân tinh nhuệ của các ngươi không có cách nào chân chính đầu nhập vào chiến trường, ta có thể lại mở ra một cái lỗ hổng cho các ngươi."
"Làm như thế nào?"
An Tức Vương, Lâu Lan Vương, Xa Sư Vương cùng liếc mắt nhìn nhau.
"Xin rửa lắng tai nghe."
Tại Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung.
Sau khi bị Thánh Thượng Đại Càn cho ăn một ngụm thức ăn cho chó, Trần Khuynh Địch chỉ có một người cô đơn chiếc bóng trở về Vạn Thọ Cung.
Nhìn Vạn Thọ Cung trống rỗng, Trần Khuynh Địch đột nhiên rơi vào bên trong sự trống rỗng chưa từng có trước đó.
"M* nó."
"Lão thất phu Long Thiên Tứ kia đi đâu rồi?"
Bình thường còn có thể đấu võ mồm cùng với Long Thiên Tứ để hun đúc tình cảm sâu đậm, khi đó còn cảm thấy phiền, kết quả hiện tại không thấy Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch lại có một chút nhớ.
Sau khi kinh ngạc một hồi hắn mới phản ứng lại.
"À đúng rồi."
"Long sư đệ vừa mới đoạt được một đống võ công của Phật Môn, lão thất phu trước đó không kịp chờ đợi đã lôi kéo Long sư đệ đi kiểm kê thu hoạch."
"Đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia giống như cũng đi theo cùng một chỗ."
"Cái đệch."
"Không có một ai nói chuyện với ta."
Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch thầm mắng người trong nhà không nghĩa khí ở trong lòng, một thanh âm dễ nghe đột nhiên vang

lên ở trong đầu của hắn: "Tích."
"Chúc mừng kí chủ thu hoạch được xưng hào đặc thù [quý tộc độc thân cao ngạo]."
"Mong kí chủ không ngừng cố gắng."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"

Chương 1015: Chức trách

Dùng trọn vẹn hơn mười giây, Trần Khuynh Địch mới phản ứng được hệ thống đây là đang trào phúng cuộc sống về đêm chỉ có một người của hắn, nhất thời tức giận đến mặt mo đỏ bừng, bất quá sau khi nghĩ tới điều gì, hắn lại bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói:
"Ài."
"Như vậy xem ra, đến bây giờ một mực còn làm bạn với ta cũng chỉ có ngươi."
"Nói trở lại hệ thống ngươi thực sự không thể thực thể hóa hay sao?''
"Ta thế nhưng đã sớm muốn đánh ngươi một trận."
Hệ thống: "! ! !"
Sau khi trầm mặc một lát, thanh âm hệ thống mới vang lên lần thứ hai.
"Chúc mừng kí chủ, hoàn thành nhiệm vụ: mọi thứ đều tuỳ thuộc vào bản thân."
"Phát phần thưởng."
"Chuẩn bị thôi diễn con đường võ đạo tiếp theo cho kí chủ."
"Xin hỏi có muốn mở ra thôi diễn?"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Tích tích tích, kí chủ?"
Trần Khuynh Địch đắm chìm ở bên trong sự sầu não lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hơi sững sờ một lát, sau đó mới lắc đầu bật cười:
"Ta suýt nữa thì quên mất, trước đó còn tiếp nhận một cái nhiệm vụ như vậy a."
Nói thật, hiện tại Trần Khuynh Địch đã không còn là tên ngố, đối với hắn mà nói, ban thưởng của hệ thống kỳ thật cũng đã không còn mấu chốt như trước kia, lấy tu vi cảnh giới của hắn, lại có Thánh Thượng Đại Càn làm hậu trường, chính hắn liền có thể hoàn thành rất nhiều chuyện, sự ỷ lại đối với hệ thống cũng không còn lớn như trước.
Nhưng mà...
Nên nói như thế nào đây, coi như là một con heo, ở lâu cũng có tình cảm a.
"Bắt đầu đi."
"Cho ta nhìn bản lãnh của ngươi."
"Tích!"
"Bắt đầu thôi diễn!"
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch luôn cảm thấy thanh âm của hệ thống hôm nay nghe vào tràn đầy ý chí phấn đấu.
Bất quá vào một giây sau, hắn liền không còn tâm tình chú ý những

thứ kia.
Sự thật đã chứng minh, hệ thống chung quy vẫn là hệ thống, ông nội ngươi vĩnh viễn sẽ là ông nội ngươi, ở trong nháy mắt, giống như là Thánh Thượng Đại Càn biểu diễn diễn võ tinh không cho hắn trước đó vậy, nguyên thần của Trần Khuynh Địch trực tiếp rơi vào bên trong trời sao vô ngần, ngàn vạn tinh quang đều đang chỉ dẫn phương hướng con đường phía trước cho hắn.
Con đường tu luyện của võ giả trong thiên hạ chính là có ba loại, tu luyện ba yếu tố tinh, khí, thần, tu tinh là luyện thể, tu khí thì là cương khí, tu thần chính là nguyên thần, ba cái đều có ưu khuyết, mà tuyệt đại bộ phận võ giả trong thiên hạ, đều là một loại làm chủ, một loại làm phụ, một loại còn lại thì tăng theo hai loại khác, như thế mới là chính đồ, nhưng Trần Khuynh Địch lại không giống.
Theo sự sắp xếp có chủ ý của Thuần Dương Đạo Tôn, hắn là một võ giả luyện thể tiêu chuẩn, mặc dù hắn cũng nắm giữ phương pháp sử dụng cương khí, lúc cần thiết hoàn toàn có thể chuyển hóa thành khí tu cùng với thần tu, nhưng cuối cùng, căn cơ của hắn vẫn là cỗ thân thể kim cương bất hoại kia.
Nhưng vấn đề đã đến.
Võ giả luyện thể tầm thường, sau khi đạt đến cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh, một thân khí huyết dung nhập vào mảnh vỡ Mệnh Tinh, sau khi bỏ đi nhục thân, lại đốt một vầng mặt trời huy hoàng sáng tỏ ở trong Vận Mệnh Tinh Không, đây cũng là hình thái của võ giả luyện thể sau khi Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng loại người như Trần Khuynh Địch...
Căn bản là không có Mệnh Tinh, là một vấn đề rất lúng túng.
Khí huyết không thể tiến bộ, lại không có cách nào đốt mặt trời ở trong Vận Mệnh Tinh Không, ngũ tạng lục phủ, xương cốt da thịt, ngoại trừ hộp sọ, địa phương có thể rèn luyện hắn cơ hồ đều đã rèn luyện qua, nhưng chính là vẫn không có cách nào tiến thêm một bước, thân phận người xuyên việt gắt gao khóa chặt con đường có thể tiến thêm một bước của hắn.
Vậy phải làm như thế nào?
Hệ thống đã cấp ra đáp án.
Ở bên trong thị giác của Trần Khuynh Địch, tinh không vô ngần, ngôi sao đầy trời, mỗi một vệt sáng rơi lên trên người của hắn, đều phảng phất như suối nước nóng khiến cho người ta đắm chìm ở trong đó, quan trọng nhất là, ở dưới tinh quang chiếu rọi, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng biến hóa bên trong mỗi một tấc xương cốt da thịt trong thân thể của mình.
Xâm nhập ngũ tạng lục phủ, từ phía dưới mà xông lên, lấy trái tim làm trung tâm, khí huyết tuần hoàn, liên tục không ngừng sinh ra sinh mệnh lực, cuối cùng xâm nhập vào bên trong Nê Hoàn Cung trên đỉnh đầu, thắp sáng nguyên thần, Trần Khuynh Địch có thể nhìn thấy nguyên thần của mình, một người tí hon có bộ dáng giống như hắn

đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa mi tâm.
"Hít hà!" Theo việc hắn hít thở, nguyên thần cùng với thân thể đều đồng thời rung động. Mà theo lần hít thở này, Trần Khuynh Địch cũng dần dần phát hiện ra dị trạng thân thể của mình, thân thể vốn nên đã được rèn luyện đến mức tận cùng, ở phía dưới từng lần hít thở, dần dần hiển lộ ra nguyên một đám điểm sáng, giống như là hình xăm in vào tứ chi, thân người, đầu, toàn thân cao thấp của Trần Khuynh Địch.
"Đây là khiếu huyệt?"
Tri thức về huyệt vị của Trần Khuynh Địch không phong phú, nhưng đồ vật có quan hệ đến thái dương huyệt, dũng tuyền huyệt thì hắn cũng biết.
Cho nên hắn nhìn ra được, những điểm sáng này dường như là khiếu huyệt trên cơ thể của con người.
Tổng cộng có 129.600 điểm sáng, thắp sáng thân thể của Trần Khuynh Địch giống như một vầng mặt trời đang cháy hừng hực, ở trong tinh không tĩnh mịch, không ngừng tản ra quang mang.
"Thật là thú vị!"
"Đây là con đường mà hệ thống suy diễn ra?"
Trạng thái bây giờ của Trần Khuynh Địch phảng phất như là mới ăn quả Trí Tuệ vậy, tốc độ suy nghĩ nhanh đến mức hù chết người.
"Nhân thể giống như là vũ trụ."
"Khiếu huyệt chính là vì sao đầy trời."
"Thắp sáng vì sao trong huyệt, hợp thành một thể, ở trong cơ thể tự thành tinh vân..."
"Đây chính là một con đường khác."
Trước đó Thánh Thượng Đại Càn cũng đã đề cử cho Trần Khuynh Địch một con đường võ đạo, đó chính là không ngừng rèn luyện thân thể của hắn, sau đó lấy lực chứng đạo, trực tiếp khiến cho nhục thân phá toái hư không, căn cứ vào sự thôi diễn, sau khi đạt tới loại cấp độ kia, Trần Khuynh Địch sẽ trực tiếp trở thành Chí Tôn nhân gian, thiên hạ vô địch.
Mà con đường hệ thống cho ra.
Liền lộ ra bộ dáng càng thêm chính thống, mặc dù vẫn có độ khó cực cao, nhưng vẫn có giai đoạn rõ ràng.
Mà nhìn vào tiềm năng.
Còn giống như là cao hơn một chút so với con đường của Thánh Thượng Đại Càn.
"Bất quá..." Trần Khuynh Địch cười toe toét.
Đây chung quy vẫn là đồ vật do hệ thống suy diễn ra a.
"Quên đi."
"Ta cứ luyện cả hai."
"Dù sao thì cũng không có gì đáng ngại."
Sự thôi diễn của hệ thống cùng với đề cử của Thánh Thượng Đại Càn

cũng không xung đột, Trần Khuynh Địch hoàn toàn có thể vừa không ngừng rèn luyện thân thể, vừa khai phá khiếu huyệt trong cơ thể. Dù sao thì chỉ cần bản thân trở nên mạnh hơn là được rồi.
Ầm ầm! Ngay trong nháy mắt Trần Khuynh Địch được khai sáng, ánh sao đầy trời cùng với tinh không vô ngần cũng biến mất theo đó.
"Thôi diễn thành công."
"Ban thưởng đã được cấp xong."
"Ha ha ha." Trần Khuynh Địch cảm thấy tương lai tươi sáng không khỏi cười ha hả: "Cảm ơn hệ thống, nhờ có ngươi."
"Tích."
"Đây là chức trách của ta."

Chương 1016: Trần Tịch Đồng

Trần Khuynh Địch cười cười, nói: "Chức trách sao, có lúc ta đã từng suy nghĩ, đến tột cùng là vị đại năng nào đã làm ra ngươi, trước kia ta cho rằng ngươi là đồ vật được chuyên môn chuẩn bị cho người xuyên việt chúng ta, nhưng từ khi gặp được tên Võ Càn Võ kia, ta liền phát hiện ra giống như cũng không phải là như vậy..."
"Bất quá vẫn phải nói." Trần Khuynh Địch dừng lại một chút, nhìn ở phía trước không có cái gì, lại phảng phất như đang nhìn một người nào đó vậy, nói ra hết sức nghiêm túc: "Trong những năm này thật sự cám ơn ngươi, hệ thống!"
"Không cần phải khách khí."
Sau khi nhận được sự phản hồi từ hệ thống, Trần Khuynh Địch đột nhiên chớp mắt và động não.
"Hàng ngày cứ gọi hệ thống mãi, ta cũng đã cảm thấy chán ngắt."
"Ngươi nói xem ta nên đặt tên cho ngươi như thế nào?"
"Hệ thống, Tịch Đồng thì như thế nào? Hay là muốn có họ Trần giống như ta?''
"Trần Tịch Đồng."
Mà lần này Trần Khuynh Địch cũng không nhận được sự phản hồi của hệ thống, giống như hệ thống đã chết máy vậy.
Hệ thống đã chết máy, hoặc là dứt khoát không để ý tới hắn, khiến cho Trần Khuynh Địch có một chút xấu hổ.
Bất quá nếu lời nói đều đã nói ra tới miệng.
"Về sau ta liền gọi ngươi là Tịch Đồng."
Cái gì? Ngươi hỏi vì sao ta lại dùng tên con gái để gọi hệ thống.
Nói nhảm, bởi vì thanh âm của hệ thống vốn là có khuynh hướng nữ tính hóa.
Lắc lắc đầu, sau khi vẫn không đạt được sự phản hồi của hệ thống, Trần Khuynh Địch nhất thời liền dời lực chú ý đi, dù sao thì hệ thống cũng không chạy được, mà nhìn sắc trời một chút, trải qua một đợt thôi diễn võ đạo này, đã trực tiếp khiến cho hắn vượt qua đêm dài đằng đẵng gian nan nhất, mặt trời đã có một chút dâng lên từ trên đường chân trời.
Đương nhiên, dựa theo thời gian thì vẫn là rạng sáng.
Bất quá tinh thần của Trần Khuynh Địch cho tới giờ vẫn rất hăng hái, điều này cũng không có biện pháp, đến cảnh giới như hắn, khoảng cách so với loại cảnh giới tu tiên Kích Toái Mệnh Tinh kia cũng chỉ còn cách có một bước, không ngủ đối với hắn mà nói cơ bản là không có ảnh hưởng gì, cũng sẽ hoàn toàn không ảnh hưởng đến tinh, khí, thần của hắn.
Không bằng nói, sau khi võ giả đạt tới Võ Đạo Tông Sư, trên cơ bản

liền có thể từ bỏ loại chuyện đi ngủ này, thời gian ngủ nguyên bản hoàn toàn có thể dùng để tu luyện, Võ Đạo Tông Sư cũng sẽ không khả năng có loại chuyện như đột tử, dù sao thì Trần Khuynh Địch sống lâu như vậy, cũng chưa nghe nói qua có Võ Đạo Tông Sư đột tử.
Cho nên mặc dù là mới sáng sớm, nhưng trên thực tế Thái Hoa Sơn đã dần dần bắt đầu trở nên náo nhiệt.
Đệ tử cần cù đã rời giường tu luyện, Võ Đạo Tông Sư không cần ngủ lúc này cũng đã kết thúc tu luyện, đang tùy tiện đi dạo ở trong Thái Hoa Sơn.
"Ta cũng đi dạo một vòng quanh Thái Hoa Sơn là được rồi."
Nghĩ liền làm, Trần Khuynh Địch trực tiếp đứng dậy rời khỏi Vạn Thọ Cung.
Sau đó ở dưới quỷ thần xui khiến, hắn bay về phía vị trí Đệ Tử Phong của Doanh Phượng Tiên...mặc dù bây giờ Doanh Phượng Tiên là Thánh Nữ của Bái Hỏa Ma Giáo, nhưng Thuần Dương Cung vẫn giữ lại cho nàng một tòa Đệ Tử Phong, cho nên nàng cũng không cần ngủ ở trong tiếp khách phong giống như ngoại nhân.
Bất quá ngàn vạn lần chớ hiểu lầm.
Trần Khuynh Địch ta làm như vậy thật sự là không có bất luận suy nghĩ dư thừa nào, chỉ là muốn xem thử Doanh Phượng Tiên tu luyện như thế nào, khoảng cách đến Hỏa Luyện Kim Đan còn bao lâu…
Kết quả là vừa mới đến Đệ Tử Phong, Trần Khuynh Địch nhất thời liền đổ mồ hôi lạnh.
"Xem chiêu! Yêu Hoàng Tạo Hóa Đao!"
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa! Hợp nhất!"
"Nhị Nguyên Đấu Chuyển!"
"Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng!"
Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, chẳng biết từ lúc nào thế mà đã tụ tập cùng với nhau, bày trận pháp, sau đó ở dưới tình huống không có người chú ý trực tiếp phát động một trận loạn chiến, song phương cơ hồ đều lấy ra bản lĩnh cuối cùng, đánh tới mức gọi là quên cả trời đất.
Phải biết rằng bốn nữ hiện tại đều là Võ Đạo Tông Sư khám phá Sinh Tử Quan.
Cái cảnh giới này đặt ở trước mắt đã là nằm ở trong nhóm người cao cấp nhất kia, chiến đấu với nhau, xúc tiến lẫn nhau, ở bên trên cái cơ sở này lại còn thật sự có xu thế tiến thêm một bước.
Nhưng mà, trong nháy mắt Trần Khuynh Địch xuất hiện ở trên không trung Đệ Tử Phong, bốn nữ gần như đồng thời dừng tay.
"Hít hà!" Mà Trần Khuynh Địch cũng kịp phản ứng trong nháy mắt.
M* nó! Bị bắt quả tang!
"Sư huynh?"
"Vì sao lại đi tới nơi này?"
"Ta nhớ được nơi này là Đệ Tử Phong của Phượng Tiên sư tỷ a..."

Nhìn nét cười nghiền ngẫm của Doanh Phượng Tiên, còn có biểu tình kinh ngạc mang theo vài phần bất mãn của ba nữ còn lại, nhất là Dương Xuân, khuôn mặt phồng đến tròn xoe, thế mà còn có một chút đáng yêu không hiểu, nhưng bất kể như thế nào, lúc này đại não của Trần Khuynh Địch đang vận chuyển một cách điên cuồng.
"Các muội đang làm gì ở đây?"
Ngay cả Khuynh Địch cũng bội phục giọng nói của bản thân vào lúc này thế mà không run rẩy.
"Vừa rồi ta thần du thiên ngoại, phát hiện ra nơi này bày ra trận pháp, còn có một lượng lớn nguyên khí chấn động."
"Cho nên mới đặc biệt đến xem."
"Không ngờ được là các muội."
Ha ha ha! Trần Khuynh Địch ở trong cái chớp nhoáng này đều không tự chủ được mà bội phục suy nghĩ bén nhạy và phản ứng thần tốc của bản thân, nhìn xem cái lý do này đáng tin cậy cỡ nào, Trần Khuynh Địch ta thân làm Cung chủ Vạn Thọ Cung, Hỏa Luyện Kim Đan, vào thời điểm thần du thiên ngoại phát hiện có chỗ nào không thích hợp, không phải là một chuyện rất bình thường sao?
"Thì ra là vậy..."
Rất hiển nhiên, ba nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm sau khi suy nghĩ trong chốc lát, cũng cảm thấy Khuynh Địch có phần năng lực này, cho nên cũng không có nói gì. Chỉ có Doanh Phượng Tiên là vẫn cười nói tự nhiên mà nhìn Trần Khuynh Địch tràn đầy mồ hôi trên đầu, đột nhiên truyền âm nói:
"Kỳ thật, nếu như sư huynh muốn đến mà nói, lần sau có thể tới sớm hơn một chút."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Phượng Tiên sư muội đã thay đổi rồi! Không phải Phượng Tiên sư muội nhu thuận khả ái trước kia!
Nhìn biểu lộ "không sai, ta chính là đang ghẹo ngươi" hoàn toàn không che giấu của Doanh Phượng Tiên, cả người của Trần Khuynh Địch đều rơi vào trong một loại trạng thái lo âu.
Mà loại trạng thái này của hắn không thể nghi ngờ cũng khiến cho ba nữ khác cảm nhận được chỗ không thích hợp.
"Phượng Tiên tỷ đã nói với sư huynh cái gì?"
"Tội không thể tha!"
"Ha ha!" Đối mặt với sự oán trách của những người khác, Doanh Phượng Tiên lại cười càng vui vẻ hơn, nhất là vào thời điểm Dương Xuân phồng khuôn mặt nhỏ xông lên, nàng còn đặc biệt ưỡn ngực, tùy ý cho Dương Xuân thở phì phò gõ mấy lần ở trên ngực của mình, sau đó Dương Xuân giống như nhận phải trọng kích mà lui xuống.
Thấy nhằm vào Phượng Tiên tỷ là không có tác dụng gì, Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm liếc nhìn nhau, sau đó quyết đoán thay đổi chiến thuật.

"Sư huynh."
"Gần đây tu vi của chúng ta lại có tiến bộ."
"Có muốn nhìn một chút hay không?"
"Hả?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nói: "Tốt tốt tốt! Ta thích nhất là tu luyện!"

Chương 1017: Trêu chọc

Thấy có người đồng ý kéo hắn ra ngoài từ trong loại bầu không khí quỷ dị này, Trần Khuynh Địch tự nhiên là ai đến cũng đều không có cự tuyệt, liền vội vàng gật đầu nói.
"Đúng rồi."
"Kỳ thật ta cũng đã từng bí mật nghĩ tới."
"Phương hướng phát triển võ đạo trong tương lai của mấy vị sư muội..."
"Ồ?"
Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, Lạc Tương Tư cùng với Trần Tiêm Tiêm vốn dĩ chỉ là muốn nói sang chuyện khác, còn có Doanh Phượng Tiên cùng với Dương Xuân dựng thẳng lỗ tai ở cách đó không xa, đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn, sau đó cười càng vui vẻ hơn.
Mà Trần Khuynh Địch thì là hồn nhiên không hay biết, tiếp tục nói:
"Cũng ví dụ như là Tiêm Tiêm sư muội, mặc dù là chủ tu đạo thống Phật Môn, nhưng đến cái cảnh giới này, muốn đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, nhất định phải đi trên con đường thuộc về mình, điểm này cần phải có lĩnh ngộ sâu hơn đối với Phật kinh."
Nói lấy nói để.
Trần Khuynh Địch khẽ vươn tay, ở phía sau có một cỗ pháp tướng Bồ Tát khiêng Gatling gun, mang theo kính râm, khóe miệng còn ngậm một điếu thuốc lá liền hiện ra.
"Đây chính là lý giải của ta đối với phật pháp..."
"Kỳ thật trọng điểm không phải là hình tượng, mà là nhận thức của bản thân, thật giống như là Phật Môn, sau khi đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan, bọn họ đều sẽ ngưng tụ ra Bồ Tát La Hán của riêng phần mình, thậm chí là Phật Đà, nhưng ta chính là xuất gia giữa đường, cho nên lý giải của ta đối với phật pháp có thể là có một chút sai lầm..."
Nói đến đây, Trần Khuynh Địch có vẻ hơi xấu hổ.
Dù sao thì hắn cũng thuộc về trường hợp đặc biệt, người bình thường cũng không thể áp dụng, có một chút cảm giác như là dạy hư học sinh, bất quá khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là...
Sau khi nghe xong lời nói của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm thế mà lộ ra thần sắc mừng rỡ.
"Thì ra là thế."
"Sư huynh cũng có ý nghĩ giống như ta!"
Vừa dứt lời, Trần Tiêm Tiêm liền chỉ một tay lên trời, chỉ một tay xuống đất, sau đó một vệt ánh vàng liền dâng lên ở sau lưng của nàng, hóa thành một nữ tử cười tươi như hoa ngồi trên liên thai, thân như Lưu Ly, tay nắm phật âm, cưỡi bạch tượng, mang theo Ngũ

Trí Quan, mặc một thân áo cà sa bát bảo.
Trần Khuynh Địch vốn cho rằng đó là Bồ Tát, kết quả là sau khi tập trung nhìn vào, loại tư thế này, cách ăn mặc này.....thế mà càng giống Phật Đà hơn.
Quan trọng nhất là, bộ dáng thế mà giống như đúc với Trần Tiêm Tiêm.
"Nữ Phật Đà?"
"Đúng thế!" Trần Tiêm Tiêm có một chút kiêu ngạo mà nói ra: "Đây là thành quả nghiên cứu của muội trong mấy ngày này, vốn là còn có một chút không tự tin, nhưng nếu sư huynh cũng đi trên con đường này, vậy đã nói rõ làm như vậy là có tính khả thi!"
"Cho nên muội quyết định gọi nó là Vô Lượng Tiêm Tiêm Phật."
"Thấy sao?"
"Có êm tai không?"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Có quan hệ đến sự tình Vô Lượng Tiêm Tiêm Phật. Trần Khuynh Địch cùng với Trần Tiêm Tiêm đã cẩn thận tham khảo một phen, nói thật, bất kể là Nam Mô Gatling gun Bồ Tát của Khuynh Địch, hay là Vô Lượng Tiêm Tiêm Phật của Trần Tiêm Tiêm, nếu bị Phật Môn thấy được chỉ sợ đều sẽ tức giận đến nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên, đây thật sự là một loại vũ nhục to lớn.
Nhưng không có cách nào, hai người đều là xuất gia nửa đường, tu phật pháp nửa ngày, tự nhiên đã tu thành bộ dáng quái quỷ này.
Mà sau khi Trần Tiêm Tiêm trao đổi xong, Lạc Tương Tư, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên cũng lần lượt nhảy ra, Trần Khuynh Địch cũng thuận tiện giúp các nàng cắt tỉa con đường võ đạo của bản thân.
Mà sự thật đã chứng minh, nhân vật chính chung quy vẫn là nhân vật chính.
Doanh Phượng Tiên mặc dù lấy Nhị Nguyên Nhất Khí Chân Thần Bảo Điển của Bái Hỏa Ma Giáo làm cơ sở, nhưng đã tu luyện đến gần như cực hạn, chỉ thiếu chút nữa là có thể vượt ra khỏi môn tuyệt thế võ công này, võ đạo của nàng là âm dương, có ý cảnh không ngừng sinh sôi, cũng có âm dương chia cắt, nhưng không có hung lệ gì.
Lạc Tương Tư thì là tu luyện sở trường đến cực hạn, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa đã được nắm vững hoàn toàn, thậm chí là còn có xu thế thôi diễn ra Bát Nghịch, bất quá không biết vì sao, Lạc Tương Tư lại muốn đặt tên cho Bát Nghịch là hoành đao đoạt ái, kết quả là bị Trần Khuynh Địch kiệt lực khuyên can...
Dương Xuân thì ở dưới sự trợ giúp của tiểu Yêu nắm giữ Yêu Hoàng Đạo hoàn toàn, dựa vào sự thần kỳ của Tạo Hóa Viêm, nàng thậm chí không cần mượn nhờ máu tươi của yêu thú, liền có thể tuỳ tiện mô phỏng ra ưu điểm của đủ loại yêu thú, cũng hòa làm một thể với chúng nó, mà hiện tại nàng chính là đang mô phỏng Thần Thú.

Nói tóm lại, ở bên trong bốn vị nhân vật chính bao gồm cả Trần Tiêm Tiêm, từng người đều có suy nghĩ khác người đối với võ đạo, đi ra một bước chói sáng, lấy ánh mắt của Trần Khuynh Địch, nếu như các nàng có cùng cảnh giới với hắn mà nói, mặc dù không có khả năng đánh thắng hắn, nhưng hắn muốn đánh thắng cũng sẽ vô cùng khó khăn.
Nhưng nếu như bốn nữ liên thủ...Trần Khuynh Địch cảm thấy bản thân cần phải sớm chạy trốn...
Không đúng.
Vào lúc hiện tại Trần Khuynh Địch đã cảm thấy mình nên chạy trốn.
"Sư huynh?"
"Tiêm Tiêm ngươi đứng quá gần rồi!"
"Phượng Tiên tỷ đang làm cái gì thế!"
"Tương Tư sư muội! ?"
Nói tóm lại.
Xuất phát từ đủ loại suy tính, cuối cùng Trần Khuynh Địch có thể nói là chật vật trốn ra khỏi Đệ Tử Phong của Doanh Phượng Tiên.
"Phù…"
"Làm ta sợ muốn chết..."
"Ta nên làm gì tiếp theo..."
Nói thật.
Đều đã đến nước này, Trần Khuynh Địch còn không đến mức hoàn toàn không nhìn ra tâm tư của bốn nữ, huống hồ mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều đã biểu đạt hảo cảm đối với hắn, nhưng không tốt cũng là ở chỗ này, Trần Khuynh Địch hoàn toàn không biết nên lựa chọn như thế nào, hết lần này tới lần khác bốn nữ giống như đã đạt thành ý kiến nhất trí.
Hoàn toàn không đốc thúc Trần Khuynh Địch, thậm chí còn hợp lại trêu chọc hắn... lúc này mới khiến cho Trần Khuynh Địch mặt đỏ tới mang tai, chật vật mà chạy.
"Đi tìm Long sư đệ cùng với lão thất phu thôi."
"Ta còn chưa kịp nhìn đống võ công Phật Môn kia đây."
Thế là Trần Khuynh Địch lập tức thay đổi phương hướng, bay về phía Thái Thượng Trưởng Lão Điện của Long Thiên Tứ, về phần tại sao không đi đến Đệ Tử Chân Truyền Phong của Long Ngạo Thiên, vậy đương nhiên là căn cứ vào sự lý giải khắc sâu của Trần Khuynh Địch đối với Long Thiên Tứ, lấy phong cách của lão thất phu này, sẽ không có khả năng để bảo bối ở địa phương không an toàn.
Như vậy vấn đề đã đến, địa phương nào là an toàn nhất? Đương nhiên là nhà của Long Thiên Tứ rồi! Mà sự thật đã chứng minh. Trần Khuynh Địch quả nhiên không có đoán sai.
Vừa đi vào Thái Thượng Trưởng Lão Điện, liền có thể nghe được tiếng cười to càn rỡ của Long Thiên Tứ: "Ha ha ha ha! Hai môn tuyệt thế võ công, một môn sở trường luyện thể, một môn có thể kéo dài

thọ nguyên, hơn nữa còn đều là bản gốc độc nhất vô nhị, Phật Môn lần này đến quần cũng không còn, ha ha ha!"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, hắn biết rõ lần này Long Ngạo Thiên lấy được hai môn tuyệt thế võ công nhưng còn không biết công hiệu cụ thể, hiện tại xem ra, lại có một môn võ công là dùng để luyện thể?

Chương 1018: Thối thể

"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch dùng sức ho khan một cái, cắt đứt tiếng cười to của Long Thiên Tứ, tiếng cười vốn đang phách lối vạn phần của Long Thiên Tứ lập tức đột nhiên ngừng lại, tiếp đó khá là cứng đờ quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Tiểu tử thúi."
"Ngươi tới đây để làm cái gì?"
"Không có gì."
Trần Khuynh Địch rất bình tĩnh mà tiến lên, nói: "Ngươi vừa nói bản nào là dùng để luyện thể? Ta thân là người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung, đương nhiên cần phải giúp ngươi kiểm định một chút, kiểm nghiệm xem phán đoán của ngươi có chính xác hay không?"
Khuôn mặt của Long Thiên Tứ trở nên đen thui.
Lời này cho tới bây giờ đều là ta nói đối với những người khác, lúc nào lại đến phiên những người khác nói đối với ta? Chẳng lẽ đây là quả báo? Thật lố bịch!
Mặc dù oán thầm một trận ở trong lòng, nhưng Long Thiên Tứ vẫn rất thức thời chỉ vào ba quyển kinh thư trên mặt đất.
"Là ba quyển này, [Dịch Cân kinh] [Đoán Cốt Kinh] [Tẩy Tủy Kinh]."
"Trước đó Vô Vọng Ma Tôn cho rằng đây chỉ là một bản tuyệt thế võ công hạ phẩm, không phải là hàng cao cấp gì, may mà sau đó ta đã xem xét một cách kỹ lưỡng."
"Môn võ công này không chỉ là luyện thể đơn thuần."
"Nghe danh tự ngươi cũng đã nhìn ra được, kỳ thật rất giống với con đường của tên tiểu tử thúi nhà ngươi."
"Hơn nữa còn có hệ thống hơn."
"Trước dịch cân, sau đoán cốt, cuối cùng là tẩy tủy, sau khi hợp nhất ba thứ này, cơ hồ tương đương với một lần thể chất thuế biến, mặc dù là một lần duy nhất, nhưng không chỉ có thể bù đắp căn cơ, còn có thể tăng cường sức chiến đấu trên diện rộng, trách không được đệ tử Phật Môn phần lớn đều là anh tài..."
Mọi người đều biết, ba mạch Đạo, Phật, Ma sở dĩ đứng ở đỉnh cao Trung Nguyên, không chỉ có ở chỗ thực lực cường đại của cao tầng, mà thực lực của đệ tử tầng dưới chót cùng với trung tầng cũng là nhân tài kiệt xuất ở trong đồng cảnh giới, trước đó rất nhiều người còn cho rằng Phật Môn có phương pháp giáo dục tốt, có nội tình thâm hậu, nhưng bây giờ xem ra…
"Thuần túy là do Phật Môn có loại tuyệt thế bí pháp chuyên môn bồi dưỡng đệ tử, bù đắp căn cơ."
"Cho dù là một lần duy nhất, người đã luyện qua một lần coi như là

kẻ đần, cũng có thể trở thành một vị lương tài, huống chi Phật Môn thu nhận đệ tử vốn cũng sẽ không quá kém."
"Gặp quỷ."
"Năm đó tổ sư làm sao lại không lưu lại cho chúng ta một quyển võ công như vậy?"
"Chờ đã." Trần Khuynh Địch đột nhiên cắt đứt lời phàn nàn của Long Thiên Tứ: "Theo như ngươi nói, Đạo Môn cùng với Ma Môn cũng có loại võ công cấp bậc này?"
Long Thiên Tứ nhướng mày, sau đó gật đầu nói: "Hẳn là như thế..."
"Cái đệch." Trần Khuynh Địch lập tức mắng to.
Đây thật là...đi mòn giày sắt tìm không thấy, chiếm được lại không tốn công phu!
Dịch Cân kinh, Đoán Cốt Kinh, Tẩy Tủy Kinh, Trần Khuynh Địch hiểu rõ tác dụng của môn tuyệt thế võ công tam vị nhất thể này, loại công pháp luyện thể loại hình bù đắp căn cơ này, có thể nói là tuyệt học thối thể cao nhất, có thể để khiến cho độ khó thối thể của hắn giảm xuống!
Vốn dĩ mà nói.
Lấy trạng thái bây giờ của Trần Khuynh Địch, muốn tiến hành lần thối thể thứ hai có thể nói là khó càng thêm khó, nhưng nếu có ba quyển kinh thư Phật Môn này mà nói, không thể nghi ngờ là có thể làm cho độ khó giảm xuống, trọng yếu hơn chính là, ba quyển kinh thư này thế nhưng là có hệ thống rất toàn diện, thậm chí là dính đến rèn luyện hộp sọ! Hộp sọ vẫn luôn là một bộ phận mà Trần Khuynh Địch không dám luyện, sợ luyện bản thân thành não tàn.
Nhưng mà bây giờ thì đã không còn vấn đề.
Có nội tình của Phật Môn giúp hắn đả thông con đường phía trước. Trần Khuynh Địch có lòng tin cấp tốc hoàn thành rèn luyện hộp sọ, chân chính đạt tới trạng thái đỉnh phong của bản thân, hơn nữa còn tiến về phía lần thối thể thứ hai, mà nếu như Đạo Môn, Ma Môn cũng có tuyệt học tương tự, vậy thì có thể là thối thể lần thứ ba cùng với thối thể lần thứ tư, đến lúc đó hắn còn không nhất phi trùng thiên?
Đây quả thực là trời cũng giúp ta!
Trong cái chớp nhoáng này.
Trần Khuynh Địch thậm chí còn có một loại xúc động cấu kết với Đại Càn đi đến Bát Cảnh Cung cùng với tổng đàn Minh Giáo đánh một chầu.
Trần Khuynh Địch là một người biết giảng đạo lý, càng là một người hiểu chuyện.
Cho nên cái gọi là cướp đoạt Minh Giáo cùng với Đạo Môn, cũng chỉ suy nghĩ một chút như vậy, trên thực tế là trừ phi hắn đột phá đến Kích Toái Mệnh Tinh, bằng không hắn sẽ không có cái can đảm đó.
Phải biết rằng chuyện này cùng với Phật Môn là hai việc khác nhau.

Đầu tiên, quan hệ của Phật Môn cùng với Thuần Dương Cung là không tốt, hơn nữa còn là rất không tốt, Thuần Dương Cung mượn danh nghĩa Phù Đồ Tháp, không đúng, mượn danh nghĩa Thuần Dương Kim Tháp tiến công Phật Môn, có thể nói là sư xuất hữu danh, Đại Càn cũng có thể dính vào rất thuận lợi, hơn nữa những người khác cũng muốn nhìn thấy Phật Môn xấu mặt, lúc này mới thành công.
Nhưng mà, chuyện giống vậy phóng lên trên người của Đạo Môn cùng với Minh Giáo liền không đáng tin cậy, đầu tiên là Đạo Môn, dùng không tranh quyền thế để hình dung Đạo Môn ở trong khoảng thời gian này có thể nói là một chút cũng không sai, mà nếu như Trần Khuynh Địch cùng với Đại Càn tiếp tục tiến công Đạo Môn không tranh quyền thế, vậy liền sẽ nói cho ngoại giới một cái tin tức: Đại Càn đã rốt cục bắt đầu quyết một trận tử chiến cùng với giới tông phái.
Kể từ đó, quan hệ vốn là còn mấy phần hòa hoãn sẽ triệt để sập bàn, Bát Cảnh Cung Đạo Môn sẽ trực tiếp trở thành đại quyết chiến ở giữa Đại Càn cùng với giới tông phái, mà đây tuyệt đối là tình huống mà Đại Càn không muốn nhìn thấy, hơn nữa đến lúc đó chí cường giả bay đầy trời, Trần Khuynh Địch cũng không có lòng tin có thể sống sót.
Mà Minh Giáo lại là một cái tình huống khác.
Bởi vì hiện tại Minh Giáo đã xuất thế một lần nữa, còn khoá bản thân lại với tân triều Đại Chu, trở thành một thế lực phản kháng Đại Càn chân chính, hơn nữa còn có Đại Chu - trụ cột đối nghịch với Đại Càn, mà mọi người đều biết, phản Càn là nhận thức chung của cả giới tông phái cùng với giới thế gia.
Kể từ đó, vào thời điểm Minh Giáo bị Đại Càn tấn công, các thế lực khác cũng tuyệt đối sẽ không để đó mặc kệ, coi như là Phật Môn vừa mới ăn quả đắng trước đó, cũng sẽ cắn răng nuốt uỷ khuất vào trong bụng, sau đó tiến hành viện trợ Minh Giáo, bởi vì chuyện này tượng trưng cho lợi ích của toàn bộ giới tông phái.
Nói ngắn gọn.
"Ai cũng không thể đánh a."
"Thực sự là gặp quỷ..."
Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, có vẻ hơi tiếc nuối, mà Long Thiên Tứ ở bên cạnh cũng nói một cách ngầm hiểu:
"Đúng vậy, loại thu hoạch lớn như thế này cũng không phải là mỗi năm đều có, hai môn tuyệt thế võ công, phải biết rằng Thuần Dương Cung chúng ta cũng chỉ có ba quyển, mà ở trong một toà Tàng Kinh Các Phật Môn đã có tới hai quyển."
"Nếu có thể cướp đoạt Đạo Môn cùng với Minh Giáo, Thuần Dương Cung chúng ta khẳng định sẽ vô địch thiên hạ."

Chương 1019: Không còn dễ thương

"Nói nhảm." Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, trừng Long Thiên Tứ một cái, nếu hắn có bản sự mang theo người Thuần Dương Cung quang minh chính đại đi cướp đoạt Đạo Môn còn có Minh Giáo, như vậy thì không cần những môn tuyệt thế võ công kia, Thuần Dương Cung cũng sẽ vô địch thiên hạ, lời này của Long Thiên Tứ ngay cả một chút giá trị cũng đều không có.
Mà đổi thành một bên, đôi mắt của Long Ngạo Thiên đã trở nên trắng dã.
M* nó, hai kẻ nắm quyền Thuần Dương Cung một già một trẻ này này, nhìn qua giống như cũng không đáng tin cậy lắm.
Nhất là Trần Khuynh Địch.
Trước kia còn cảm thấy Trần Khuynh Địch trí kế vô song, nho nhã hiền hoà, vào thời khắc mấu chốt lại vô cùng bá đạo, kết quả mình vừa đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về làm sao lại cảm thấy Trần Khuynh Địch không giống với trong ấn tượng lắm, tác phong và hành vi, từ trên đủ loại ý nghĩa đều dựa sát vào ông nội nhà mình...
Gặp quỷ.
Nhất định là ông nội nhà mình đã ảnh hưởng đến Trần Khuynh Địch!
Trước kia Trần Khuynh Địch bá khí cỡ nào chứ! Đây chính là cái gọi là gần đèn thì sáng gần mực thì đen, Trần Khuynh Địch mới trở thành bộ dáng như bây giờ...
Nhất định là lỗi của ông nội!
Long Thiên Tứ: "? ? ? "
Nhìn Long Ngạo Thiên không biết vì sao đột nhiên trợn mắt nhìn mình, Long Thiên Tứ rơi vào bên trong nghi hoặc thật sâu.
Gặp quỷ, cháu trai nhà mình có vẻ như không nghĩ tốt về mình.
Trước kia rõ ràng là đều muốn mình ôm...
Trẻ con a, sau khi lớn lên liền không còn dễ thương.
Long Thiên Tứ tràn đầy cảm xúc lắc đầu, mà Long Ngạo Thiên thì bỗng nhiên rùng mình một cái ở trong lòng.
Cùng lúc đó, ở Xa Trì Quốc Tây Vực, Âm Đô Đại Chu đã từng ở vào dưới lòng đất Xa Trì Quốc, bây giờ toàn bộ Âm Đô đã nổi lên, phá đất mà lên, phảng phất như tượng trưng cho Đại Chu sụp đổ ngày xưa bây giờ rốt cục cũng dục hỏa trùng sinh vậy, Đế Đô Đại Chu rộng lớn ngày xưa trải qua ngàn năm cực khổ, bây giờ rốt cục cũng sừng sững ở dưới ánh mặt trời một lần nữa.
Mà ở bên trên tường thành Âm Đô, thái tử Hoành Xương mặc một thân trường bào màu đen, chắp hai tay ở sau lưng, nhìn về phương hướng Trung Nguyên.
Một hồi lâu sau...

"M* nó."
"Gió thổi có một chút lạnh."
Thái tử Hoành Xương vừa phàn nàn, vừa quay đầu nhìn về phía cảnh tượng ở bên trong Âm Đô, cả tòa Âm Đô lúc này đã không còn loại bộ dáng quỷ khí âm trầm như trước đây, trái lại còn để lộ ra mấy phần khí tượng vương triều thịnh thế vốn có của Đế Đô một lần nữa, người đến người đi, nối liền không dứt.
Sau khi sát nhập các nước Tây Vực, mặc dù Đại Chu vẫn không thể đánh đồng với thời điểm chúa tể Trung Nguyên ngày xưa, nhưng quả thật cũng đã được gọi là một đại quốc, hoàn toàn có thể đánh đồng với An Tức, Lâu Lan, Xa Sư –ba đại quốc ở trong liên minh 36 Quốc Tây Vực.
Nhưng vấn đề là…
"Người Trung Nguyên chân chính vẫn là quá ít."
Ở bên trong Âm Đô mặc dù có nhân khẩu rất đông, nhưng phần lớn đều là người Tây Vực, trên thực tế ở trong Âm Đô cũng không phải là không có người mang huyết thống Trung Nguyên, nhưng lại rất ít, đều là dòng chính mà bản thân Đại Chu mang đến đây từ ngàn năm trước, so sánh cùng với dân chúng ở trong tân triều Đại Chu chung quy vẫn là số ít.
Điều này cũng tạo thành một vấn đề rất nghiêm trọng, cho dù Đại Chu đã dựng lên cờ hiệu khôi phục Trung Nguyên, nhưng quân đội dưới quyền căn bản đều là dị tộc Tây Vực, chuyện này đối với Trung Nguyên tôn trọng sự chính thống mà nói không thể nghi ngờ là không thể tiếp nhận, mặc dù bây giờ giới tông phái cùng với thế gia xuất phát từ áp lực của Đại Càn, đối với tân triều có thể nói là ủng hộ mạnh mẽ.
Nhưng chờ đến khi Đại Càn sụp đổ, tân triều ngược lại sẽ trở thành cái đinh trong mắt của những người khác, ngay cả chỗ dựa lớn nhất của tân triều hiện tại - Minh Giáo, đến lúc đó Minh Giáo cũng đều không nhất định sẽ tiếp tục đứng ở sau lưng tân triều, cho nên theo quan điểm của thái tử Hoành Xương, Đại Chu muốn phục quốc chân chính xem ra là có độ khó cực cao, thậm chí là chỉ có một chút hi vọng sống.
Cảnh tượng phồn hoa bây giờ, ở dưới cái nhìn của thái tử Hoành Xương càng giống như là hư ảo.
"Ài." Thái tử Hoành Xương lắc đầu.
Nếu như có thể mà nói, hắn vẫn hy vọng Đại Chu có thể tiếp tục ẩn núp, chờ sau khi Trung Nguyên thực sự trở nên hỗn loạn lại nghĩ biện pháp xuất thế, nhưng hắn lại không quyết định được, có thể thực sự đưa ra quyết định là phụ hoàng của hắn - Hoành Võ Đế Đại Chu, mà mối tai hoạ ngầm của tân triều bây giờ, thái tử Hoành Xương tin rằng phụ hoàng cũng nhìn ra được.
Chỉ là so sánh cùng với thái tử Hoành Xương bảo thủ.

Thái độ của Hoành Võ Đế càng thêm cấp tiến, hắn cũng biết hi vọng là không lớn, chỉ có một chút hi vọng sống, nhưng hắn nguyện ý đánh cược một chút hi vọng sống này.
"Thôi được rồi."
"Chung quy vẫn là do ta quá yếu."
"Nếu như ta đủ mạnh, nếu như Đại Chu ta đủ mạnh, cần gì phải nhìn sắc mặt của người khác?"
Thái tử Hoành Xương hít vào một hơi thật sâu, vào thời điểm lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên kiên định chấp nhất một lần nữa.
Tính cách của hắn nhìn như bá đạo, ở bên trong lại có một chút không quả quyết.
Nhưng nếu như đã làm ra quyết định, vậy thì hắn cũng sẽ không hối hận.
"Không đi đến cuối cùng thì ai biết sẽ như thế nào?"
"Nói hay lắm."
Lặng yên không một tiếng động, thân ảnh cao lớn của Hoành Võ Đế Đại Chu liền xuất hiện ở sau lưng của thái tử Hoành Xương, ở trên sắc mặt vẫn mang theo sự trang nghiêm đặc thù của phụ thân.
"Không đến lúc cuối cùng ai cũng không biết là sẽ như thế nào."
Hoành Võ Đế vỗ vỗ bả vai của thái tử Hoành Xương, nói:
"Đừng làm cho ta thất vọng."
"Ngươi là Thái Tử Đại Chu."
"Ta tin rằng ngươi sẽ làm ra lựa chọn chính xác."
Trong Vạn Thọ Cung tại Thuần Dương Cung.
Trần Khuynh Địch đang thí nghiệm hiệu quả của ba quyển kinh thư Phật Môn Dịch Cân Kinh, Đoán Cốt Kinh, Tẩy Tủy Kinh.
"Hít hà!"
Trong khi hít thở, Trần Khuynh Địch phun ra một đoàn nhiệt khí từ trong miệng, trong chớp mắt, nhiệt độ bên trong Vạn Thọ Cung nguyên bản còn mang theo vài phần ý lạnh bắt đầu dâng cao, phảng phất như núi lửa bộc phát vậy, bản thân Trần Khuynh Địch càng là giống như một lò lửa lớn, không ngừng tản nhiệt lực hùng hồn ra phía ngoài.
Ầm ầm!
Trần Khuynh Địch ở bề ngoài không có động tác, nhưng cơ bắp toàn thân lại căng phòng, cơ bắp kéo theo xương cốt, xương cốt bắt đầu rung lên với biên độ vô cùng nhỏ, mà xương cốt trên toàn thân cao thấp của hắn nối thành một mảnh, phát ra âm thanh nổ mạnh giống như sấm sét.
Mà theo âm thanh nổ mạnh càng ngày càng lớn, ở trên mi tâm của Trần Khuynh Địch, một đạo tinh quang chợt hiện, mơ hồ có một bóng người đang đánh quyền ở trong đó, mỗi khi đấm ra một quyền, hư không cũng đều chấn động, phảng phất như có vĩ lực vô tận lan truyền ra, cùng với tiếng sấm nổ hoà lẫn.

Đây là Tổ khiếu huyệt! Hay còn được gọi là thượng đan điền, là một trong ba đại đan điền nhân thể, mà cái gọi là ba đại đan điền nhân thể, đối ứng chính là ba loại phương pháp tu luyện của võ giả, thượng đan điền ở trung tâm hộp sọ, là nơi hội tụ bách dương, lục dương khôi thủ, là nơi ở của nguyên thần, tự nhiên là khiếu huyệt chủ tu nguyên thần, cực kỳ trọng yếu.

Chương 1020: Nồi lẩu

Nhân thể có 129.600 khiếu huyệt, mặc dù không có cách nào nắm lấy giống như sao trời trên bầu trời, nhưng trên thực tế lại có manh mối để lần theo, khiếu huyệt cùng với khiếu huyệt giống như là vì sao trên trời, ở giữa hai bên đều tồn tại liên hệ, khiếu huyệt cũng có phân chia trọng yếu cùng với không trọng yếu, mà không thể nghi ngờ, Tổ khiếu huyệt chính là một trong những khiếu huyệt tương đối quan trọng.
"Mặc dù chỉ là một cái khiếu huyệt, nhưng tiểu khiếu huyệt có liên lạc trực tiếp cùng với Tổ khiếu huyệt có khoảng chừng 1199 cái, phân bố chủ yếu ở bốn phía hộp sọ, nếu như có thể triệt để thắp sáng Tổ khiếu huyệt, vậy thì 1199 cái tiểu khiếu huyệt này cũng sẽ tự động khai thông, hoàn thành rèn luyện hộp sọ."
"Thực sự là lợi hại..."
Trần Khuynh Địch vừa tiếp tục rung động xương cốt, tẩy luyện thân thể, kích phát Tổ khiếu huyệt trên mi tâm, vừa âm thầm suy tư.
Dịch Cân Kinh, Đoán Cốt Kinh, Tẩy Tủy Kinh, trên thực tế chính là ba bước rèn luyện thân thể, Dịch Cân kinh điều chỉnh cơ bắp, sau đó cơ bắp kéo theo xương cốt, Đoán Cốt Kinh rèn luyện xương cốt, sau đó xương cốt rung động, kéo theo cốt tủy và chân huyết, cuối cùng là Tẩy Tủy Kinh kích phát tiềm lực của thân thể.
Vốn dĩ khoảng cách thông suốt của Trần Khuynh Địch cũng chỉ còn cách xa có một bước.
Bây giờ ở dưới sự thúc đẩy của ba quyển kinh thư, Trần Khuynh Địch trực tiếp tiến vào trình tự thông suốt.
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra.
Sau khi khai thông Tổ khiếu huyệt được mấy ngày, khi đó Trần Khuynh Địch cũng rèn luyện hoàn tất hộp sọ, liền chân chính đạt đến trạng thái đỉnh phong nhất trước mắt, nếu như lại tăng thêm Đồ Thiên Tọa cùng với Xích Tiêu Kiếm, Trần Khuynh Địch cảm thấy ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan có thể đánh với hắn chỉ sợ cũng chỉ có hai người.
Một người tự nhiên là Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh.
Một người khác chính là Thiên Lang A Sử Na Lam Bắc Nhung.
Hai người này xem như là Hỏa Luyện Kim Đan mạnh nhất ở trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, thực lực so với Hỏa Luyện Kim Đan tầm thường đỉnh cao nhất không thể nghi ngờ còn phải cao hơn một cái cấp bậc.
Đương nhiên, cho dù vậy Trần Khuynh Địch vẫn rất có tự tin.
"Ừm."
"Không sai biệt lắm."

Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi đứng thẳng người, tiếng sấm nổ trong cơ thể tiêu tán, tinh quang trên mi tâm cũng dần dần ẩn nấp, nhưng đó cũng không phải là thu công, mà là do hắn chủ động thu liễm những dị tượng này, trên thực tế hắn vẫn còn đang rèn luyện Tổ khiếu huyệt, chỉ là không để cho ngoại nhân biết mà thôi.
Đúng lúc này…
"Chào lão đệ!"
Lệnh bài Hoàng Thành Tư ở bên hông Trần Khuynh Địch đột nhiên phát sáng lên.
Giọng nói quen thuộc của Thánh Thượng Đại Càn truyền ra từ bên trong lệnh bài, mang theo vài phần thần thanh khí sảng: "Tu luyện sao rồi? Nếu không có chuyện gì thì hãy đi đến Kim Loan Điện một chuyến, ta có chuyện muốn nói với ngươi."
Khác biệt so với trước kia.
Đổi lại thành trước đây mà nói, Trần Khuynh Địch khẳng định sẽ hấp tấp chạy tới.
Nhưng mà bây giờ, vừa nghĩ tới việc chính mình cũng đã biến thành con riêng, Trần Khuynh Địch liền có một loại cảm giác bài xích đối với Kim Loan Điện, nhưng nghĩ tới tình cảnh của Thánh Thượng Đại Càn bây giờ, thật sự là không có cách nào rời khỏi Kim Loan Điện, Trần Khuynh Địch cũng chỉ đành thở dài, trả lời: "Chờ một chút, ta sẽ lập tức đi tới, mà ngươi muốn nói chuyện gì?"
Thánh Thượng Đại Càn lộ ra ngữ khí rất bình thản: "Tây Vực đã xảy ra vấn đề."
"Ồ!" Trần Khuynh Địch khẽ chau mày.
Tây Vực, đây là hai chữ làm cho Trần Khuynh Địch cảm thấy rất khó chịu từ sau khi xuyên việt, bởi vì vừa nhắc tới Tây Vực, hắn sẽ không tự chủ được mà nhớ tới lần kinh lịch ở Tiêu Thành ngày xưa, dù hiện tại hắn đã nghĩ rất thoáng, nhưng ký ức cùng với tình cảm vẫn không thay đổi như cũ, cây đinh ở trong lòng kia vẫn tồn tại như cũ.
"Tây Vực sao?"
Vừa vặn gần đây võ công của ta đại thành, liền dùng Tây Vực để khai đao.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch trực tiếp kích hoạt lệnh bài Hoàng Thành Tư ở trong tay, long khí cuốn lên, trực tiếp mở ra một cái thông đạo nối thẳng tới cửa ra vào Kim Loan Điện.
Đây cũng là tác dụng của lệnh bài quan nhất phẩm.
Bất luận là tòng nhất phẩm hay là chính nhất phẩm, đều được coi là tầng cao nhất của Đại Càn, mà loại quan viên này có được quyền lợi trực tiếp gặp mặt Thánh Thượng, mà thể hiện của phần quyền lợi này, chính là năng lực xuyên qua hư không, nối thẳng tới Kim Loan Điện của lệnh bài, mỗi một tấm lệnh bài nhất phẩm đều là do Thánh Thượng Đại Càn tự tay chế tạo.

Có thể nói, miễn là ngươi cầm tấm lệnh bài này, cho dù ngươi chỉ là một người bình thường, cũng đều có thể xông pha tại Trung Nguyên.
Đi ra từ thông đạo, đứng hầu ở cửa Kim Loan Điện là đại tổng quản Ti Lễ Giám Phùng Nguyên Nhất, thân làm cận thần của Thánh Thượng Đại Càn, hắn vẫn luôn như là hình với bóng cùng với Thánh Thượng Đại Càn, mà tu vi của hắn ở ngoại giới vẫn luôn được che giấu trong sương mù, không có cách nào nhìn thấy chân thân.
Bất quá lấy ánh mắt bây giờ của Trần Khuynh Địch.
Con m* nó.
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, Phùng Nguyên Nhất nhìn qua giống như là một người hiền lành vô hại, nhưng theo cảm ứng của Trần Khuynh Địch, thực lực của vị thái giám béo này tuyệt đối là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, so với Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc còn có Tổng nguyên soái Phi Hùng Quân Nam Thần Võ ở bên trong bốn vị trọng thần Đại Càn còn muốn mạnh hơn.
"Xin chào Phùng công công."
Sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, nụ cười ở trên mặt của Phùng Nguyên Nhất không thay đổi, hơi hơi cúi người, nói: "Thánh Thượng đang ở bên trong."
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, chợt đẩy cửa chính ra rồi đi vào.
Cửa chính Kim Loan Điện nạm vàng khảm ngọc, phảng phất như chứng kiến sự phồn hoa cùng với vĩ đại trong ngàn năm của Đại Càn, cánh cửa nặng nề, tượng trưng cho trọng lượng của Đại Càn trong phần lịch sử này, trên cửa được điêu khắc Kim Long, lộ ra quyền thế nồng đậm, giống như là đang nói cho tất cả mọi người: Nơi này chính là trung tâm của thế giới!
Vào mỗi lần đẩy cánh cửa này ra, ở trong lòng của Trần Khuynh Địch sẽ sinh ra sự kính ý cùng với tán thưởng.
Cửa chính được đẩy ra.
"Ồ! Lão đệ tới rồi à?"
Thánh Thượng Đại Càn khoanh chân ngồi ở trong Kim Loan Điện, trước người đặt một bộ nồi hơi rất có cảm giác hiện đại, ở trong lò tràn đầy nước nóng sôi trào, ở bên cạnh để thịt bò, thịt dê, các loại rau củ và rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, mà Thánh Thượng Đại Càn đang dùng đũa kẹp lên một khối thịt bò nhúng vào trong nồi....
"Có muốn ăn chung hay không?"
"Ta thật vất vả mới làm ra nồi lẩu."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Gặp quỷ.
Mặc dù vào mỗi lần đẩy cửa chính Kim Loan Điện ra, hắn đều sinh ra sự kính ý cùng với tán thưởng.
Nhưng sau khi hắn nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn.
Kính ý cùng với tán thưởng hắn vừa mới sinh ra liền mất ráo.
Nhưng không thể không thừa nhận.

Cái cảnh tượng này rất thân thiết.
Thế là Trần Khuynh Địch nhanh chóng ngồi ở một chỗ khác bên cạnh nồi hơi.
"Cho ta một miếng thịt dê."
"Bỏ thêm chút rau xanh."

Chương 1021: Khốc liệt

Ở trong Kim Loan Điện, Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn vừa ăn lẩu, vừa thương lượng chuyện quốc gia đại sự.
"Ôi!"
"Thật dễ chịu, rất lâu trước kia ta cũng muốn làm một nồi lẩu để ăn, đáng tiếc là không thể động thủ, thân làm Hoàng Đế, ta ngay cả Ngự Thiện Phòng cũng đều không thể tới gần, nếu không sẽ bị người can gián, nói cái gì là phải có phong phạm đế vương, nhất là tên Đồng Thần kia, bình thường khi vụng trộm ăn lẩu đều không dám để cho hắn biết."
"À đúng rồi, cho ta hai miếng thịt dê."
"Thì ra là vậy, vậy thì đúng là quá phiền toái, Hoàng Đế cũng không tiện làm bếp a, lại cho ta một chút rau xanh."
"Được rồi."
Sau khi ăn uống no đủ.
Thánh Thượng Đại Càn vung tay lên, thu hồi đủ loại dụng cụ nấu lẩu, lại dùng cương khí quét dọn Kim Loan Điện một lần, xua tan đi mùi lẩu, lúc này mới ngồi lên bên trên ghế rồng một lần nữa, hai mắt khép lại sau đó mở ra, khí thế uy nghiêm của Hoàng Đế hiện lên một lần nữa, lại biến trở thành Thánh Thượng Đại Càn uy vũ trước kia.
"Khụ khụ."
"Bây giờ là lúc nên nói đến sự tình có quan hệ đến Tây Vực."
"Ta sẽ không vòng vo nữa, Đại Đô Hộ Tây Vực ở bên đó có khả năng sẽ không thể kiên trì được bao lâu nữa."
"Thì ra là vậy."
Trần Khuynh Địch rất bình tĩnh gật đầu, trái lại là Thánh Thượng Đại Càn có một chút ngoài ý muốn, hỏi: "Sao ngươi không hỏi xem vì sao Đại Đô Hộ Tây Vực lại không kiên trì được bao lâu?"
"Không cần." Trần Khuynh Địch trừng mắt nói: "Đại Đô Hộ Tây Vực có thể kiên trì đến bây giờ đã khiến cho ta cảm thấy bất ngờ."
Đúng thế, hắn nói câu này cũng không phải là để lừa phỉnh, trên thực tế lúc trước vào thời điểm Tiêu Thành bị phá huỷ, tu vi của hắn còn không phải là rất mạnh, khi đó hắn đã cảm thấy Tây Vực tất nhiên sẽ rơi vào tay giặc, nhưng khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, Đại Đô Hộ Tây Vực thế mà lại kiên trì được ở dưới tình huống Vạn Lý Liên Doanh bị phá vỡ ra một cái lỗ hổng, cho đến nay vẫn không ngã.
Nói thật, Trần Khuynh Địch kỳ thật rất bội phục vị Đại Đô Hộ kia.
Rất khốc liệt.
Phải biết rằng tinh lực của Đại Càn bây giờ kỳ thật có một phần đã bị giới tông phái cùng với thế gia chia cắt, ba đại cấm vệ quân tọa trấn Thượng Kinh, uy hiếp tông phái trong thiên hạ, chín đại Võ Hầu

trong nước liên thủ và trấn áp tư binh của thế gia, bảo đảm sự ổn định của Trung Nguyên, lại càng không cần phải nói còn có ngoại địch Bắc Nhung như hổ rình mồi.
Dựa trên cái tình hình này...
Ngoại trừ Bắc Nhung, binh lực có thể phái đến Tây Vực, Đông Hải, Nam Cương liền có vẻ hơi ít ỏi, coi như là Nam Cương có áp lực nhỏ nhất, năm đó kỳ thật cũng đã điều động một chút bộ lạc Man tộc thân thiện với Đại Càn xem như để bổ sung binh lực, mà Đông Hải cùng với Tây Vực, nghiêm ngặt mà nói là đều dựa vào lợi khí trấn quốc ở đó để chống đỡ.
Thật giống như Đông Hải, toàn bộ đều nhờ vào Thiên Công Hào trấn áp một phương, mà vào thời điểm hạm đội Đông Hải mất vào tay giặc, Thiên Công Hào bị đánh bại, phòng tuyến phía Đông liền lộ rõ sự bất lực đối với sự xâm lấn của Đông Hải.
Tây Vực tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.
Vạn Lý Liên Doanh chính là phòng tuyến bảo hộ sự an ổn cho Tây Vực, mà Vạn Lý Liên Doanh bị phá, trên lý luận mà nói chiến tuyến phía Tây cũng sẽ không ngăn được sự tấn công của 36 Quốc Tây Vực mới đúng. Nhưng trên thực tế...
Vẫn thật sự là đã bị chặn lại, Đại Đô Hộ Tây Vực Trương Tử Văn, kinh lịch của hắn tương tự cùng với Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc, đều là xuất thân từ quân ngũ, chỉ là kinh lịch của Trương Tử Văn so với Trương Tắc còn muốn khúc chiết hơn vô số lần, hắn bắt nguồn từ binh lính, trước sau cũng đã làm qua binh lính ở bên trong quân đội tại bốn đại Biên Hoang, tác phong của hắn là thiết huyết vô tình, tôn trọng kỷ luật, vốn dĩ hắn đã từng có hi vọng đoạt được vị trí Đại Đô Hộ Bắc Nhung, chỉ là cuối cùng do trở ngại tu vi, lúc này mới đi đến Tây Vực.
Mà một vị Đại Đô Hộ thiết huyết như vậy, ở trong lúc tiền nhiệm, cơ hồ đã chế tạo toàn bộ Đô Hộ Phủ Tây Vực thành một cái thùng sắt, khác biệt cùng với ba đại Biên Hoang khác, vì luyện binh, Trương Tử Văn cũng không thường xuyên ở lại trong Vạn Lý Liên Doanh, mà là xuất binh giết vào Tây Vực nhiều lần, rong ruổi bễ nghễ ở bên trong 36 Quốc Tây Vực.
Muốn nói đến số lượng các cuộc chiến.
Tây Vực chỉ sợ là số một trong bốn đại Biên Hoang, mà quân đội được tạo ra ở trong dạng hoàn cảnh này, có lẽ ở bên trên tu vi sẽ không tinh nhuệ bằng Bắc Nhung, nhưng ở bên trên ý chí chiến đấu, có Trương Tử Văn xem như là thống soái cùng với cọc tiêu, tác phong của toàn bộ Đô Hộ Phủ Tây Vực đều là cường ngạnh và điên cuồng nhất.
Đây là lý do tại sao ngay cả ở dưới tình huống Vạn Lý Liên Doanh bị phá, Đô Hộ Phủ Tây Vực vẫn có thể chống cự một cách ương ngạnh, thậm chí còn mạnh mẽ chặn lại 80 vạn đại quân Tây Vực, ở trong đó,

công lao của vị Đại Đô Hộ Tây Vực Trương Tử Văn này là không thể phủ nhận.
Hắn có lẽ không phải là thiên tài trong võ đạo.
Nhưng không thể nghi ngờ.
Hắn là một vị thống soái chân chính.
Mà Trần Khuynh Địch tự cho là đã thất bại một lần tại Tây Vực, là rất có hảo cảm đối với vị Đại Đô Hộ Tây Vực đã ngăn cơn sóng dữ, ổn định chiến tuyến Tây Vực gần như đã sụp đổ một lần nữa này.
Vì vậy, lần này hắn đã chủ động mở miệng một cách hiếm hoi:
"Có cần ta đi hỗ trợ hay không? Ở phía Tây Vực?"
"Ừm." Thánh Thượng Đại Càn gãi đầu một cái, trên khuôn mặt có một chút xấu hổ: "Kỳ thật là ngươi mới trở về từ Phật Môn, nên dành cho ngươi một chút thời gian để điều chỉnh, nhưng không có cách nào, nhân thủ của ta thực sự là có một chút không đủ, Trương Tắc phải trở về trấn thủ Đô Hộ Phủ Bắc Nhung, Võ Nguyên Hanh phải đi một chuyến đến Đạo Môn, Lý Đồng Thần còn có một chồng sự vụ trong nước chưa giải quyết, Nam Thần Võ thì đi trợ giúp chín đại Võ Hầu trấn áp thế gia ở các nơi trong Trung Nguyên."
Chung quy vẫn là một cái thiên hạ.
Đại Càn mặc dù cường thịnh, nhưng bây giờ đã rơi vào tình cảnh gần như thiên hạ đều làm phản, lấy lực lượng một nhà chống lại thiên hạ, chung quy là vẫn quá mức miễn cưỡng.
"Không thành vấn đề." Trần Khuynh Địch sảng khoái phất phất tay, nói: "Chỉ là một cái Tây Vực, có gì phải sợ?"
"Ồ!" Thánh Thượng Đại Càn nhếch nhếch miệng, nói: "Liên quan tới chuyện này, trước đó ngươi hẳn là cũng đã nghe nói qua, dư nghiệt Đại Chu kết hợp cùng với Minh Giáo, khởi binh một lần nữa."
"À, là chuyện này sao?" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, vào thời điểm hắn ở Tuần Châu Đạo xác thực đã biết được loại tin tức này, hỏi: "Có vấn đề gì sao?"
Nói đến Đại Chu, Trần Khuynh Địch liền không tự chủ được mà nhớ tới vị Thái Tử cái gì kia, còn có trận đại chiến ở Hoài Nam Đạo.
"Đúng rồi."
"Đại Chu khởi binh một lần nữa ở nơi nào?"
"Tây Vực."
"Tây Vực...ồ! ?"

Chương 1022: Viên đạn bọc đường

"Thuận tiện nhắc tới, tổng đàn Minh Giáo cũng được xác nhận là xuất hiện ở Tây Vực, lần này Minh Giáo dường như là bày ra tư thế, hoàn toàn ủng hộ Đại Chu, ngay cả giáo chủ Minh Giáo cũng giống như là đang tọa trấn ở bên trong Đại Chu, mà Đại Chu đã sát nhập với mấy nước nhỏ Tây Vực, hiện tại ta đang nhìn chằm chằm vào đó."
"Ta cho rằng nguyên nhân Tây Vực không kiên trì được bao lâu cũng là bởi vì Đại Chu."
"Nếu như ngươi đi đến đó mà nói."
"Ta chắc chắn 100% là ngươi sẽ đụng độ với người của Minh Giáo còn có người của Đại Chu."
Trần Khuynh Địch: "..."
Nuốt một ngụm nước bọt, cảnh tượng giáo chủ Minh Giáo chặn đường mình và Long Ngạo Thiên trước đó còn hiện rõ mồn một trước mắt, loại thủ đoạn tiên nhân hủy thiên diệt địa kia cho dù là Trần Khuynh Địch bây giờ vẫn còn sợ hãi, bất quá rất nhanh hắn liền phản ứng lại.
"Chờ đã."
Kỳ thật mình đâu có gì phải sợ?
"Giáo chủ Minh Giáo không phải là đang bị ngươi trấn áp hay sao?"
Thánh Thượng Đại Càn yên lặng dời ánh mắt đi.
"Này, này!"
"Ngươi cũng đã biết, gần đây Tổ Long Trung Nguyên bị thương nhiều lần, ở phía Tây Vực lại bởi vì Vạn Lý Liên Doanh bị công phá, lòng người bàng hoàng, dẫn đến lực lượng Tổ Long ở bên đó không phải là rất mạnh..."
"Cái gì! ?"
"Căn cứ theo suy đoán của ta, mặc dù ta cũng có thể kéo dài lực lượng đến nơi đó, nhưng sẽ không nhất định ngăn được giáo chủ Minh Giáo, nói không chừng sẽ có chuyện ngoài ý muốn..."
"Cái đệch!" Trần Khuynh Địch trực tiếp mắng ra.
Lão ca! Ngươi cũng quá không đáng tin cậy!
Sau khi trở về từ Kim Loan Điện, Trần Khuynh Địch lập tức mở ra hội nghị ở Thuần Dương Cung. Hơn nữa sau khi thông báo cho tất cả mọi người tình huống ở Tây Vực, đã tuyên bố quyết định của mình.
"Chư vị."
"Ta dự định đi đến Tây Vực."
"Không, ngươi không thể."
Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, Long Thiên Tứ liền ngắt lời của hắn.
"Người đang nói đùa gì thế, giáo chủ Minh Giáo đang ở ngay trong

Tây Vực, Thánh Thượng Đại Càn còn không có nắm chắc 100% có thể ngăn cản đối phương, ở bên trên cái cơ sở này ngươi còn muốn đi đến Tây Vực? Ta thấy ngươi đây là đi tìm chết! Hãy ngoan ngoãn ở bên trong Thái Hoa Sơn, chờ đến khi ngươi Kích Toái Mệnh Tinh lại đi đến đó tung hoành không được à?"
Nói đến đây Long Thiên Tứ lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.
Thân làm người đứng thứ hai ở Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch kỳ thật đã chia sẻ rất nhiều chuyện cho Long Thiên Tứ, bao quát cả tiến độ tu vi của bản thân, đương nhiên, ở trong này tuyệt đối không có ý tứ trào phúng tiến độ tu vi quá chậm của Long Thiên Tứ, nhưng bất kể như thế nào, Long Thiên Tứ là có nhận biết rõ ràng đối với trạng thái và tu vi của Trần Khuynh Địch.
Cho nên Long Thiên Tứ mới có thể cảm thấy bất đắc dĩ, theo hắn thấy, Trần Khuynh Địch bây giờ chỉ còn cách Kích Toái Mệnh Tinh xa một bước, đã tìm được con đường võ đạo, cũng đã có phương pháp tiến bộ, thậm chí theo thời gian trôi qua, thực lực của Trần Khuynh Địch không thể nghi ngờ là sẽ tiến bộ từng chút một, không qua mấy năm, Trần Khuynh Địch sẽ thực sự trở thành chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh.
Đến lúc đó nếu Ninh Thiên Cơ trở lại, Thuần Dương Cung chúng ta có hai vị chí cường giả, ở trong Trung Nguyên còn không phải là có thể quét ngang?
Nhưng gặp quỷ chính là…
Trần Khuynh Địch hết lần này tới lần khác lại không đi trên con đường bình thường.
Hắn chính là ưa thích đi lướt sóng vào loại thời khắc quan trọng này! Đổi thành người khác, đến loại tình trạng này như hắn ai sẽ không ngoan ngoãn bế quan tu luyện ở trong nhà? Nếu không ngươi cho rằng vì sao võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất sẽ rất ít khi xuất hiện? Còn không phải chính là ngày ngày ở trong nhà suy nghĩ làm thế nào để có thể Kích Toái Mệnh Tinh hay sao?
Vì sao? Vì sao Trần Khuynh Địch phải chạy đi khắp nơi chứ?
Đối với sự chất vấn của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng nói: "Đây không phải là do Thánh Thượng Đại Càn cần người trợ giúp hay sao?"
"Dù sao thì ta cũng không thể lập tức đột phá."
"Giúp một tay cũng không thành vấn đề."
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ cười lạnh một tiếng, chợt phảng phất như nghĩ tới điều gì, ở trong biểu lộ nhìn Trần Khuynh Địch lập tức trở nên cổ quái: "Ta nói tên tiểu tử thúi ngươi sẽ không phải thật sự là con riêng của Thánh Thượng Đại Càn…"
Ầm! Long Thiên Tứ còn chưa nói hết lời, cả người liền không giải thích được mà bay lên không trung, sau đó đập ầm ầm vào vách

tường Vạn Thọ Cung.
"Khụ khụ."
"Thái Thượng trưởng lão sao thế? Sao lại đột nhiên va vào vách tường."
"Không sao chứ?"
Long Thiên Tứ: "..."
Vừa hùng hùng hổ hổ mà nói những lời như "tạo phản rồi, không thể nào sống ở trong khoảng thời này", Long Thiên Tứ vừa bò xuống từ vách tường Vạn Thọ Cung, mà đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia ở bên cạnh thì là mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tâm, lộ ra bộ dạng không liên quan tới mình.
"Tiểu tử thúi, nếu không phải, vậy thì ta muốn hỏi ngươi."
"Vì sao ngươi lại giúp Đại Càn nhiều như vậy?"
"Kỳ thật, mặc dù Thuần Dương Cung chúng ta đều không hợp nhau cùng với rất nhiều tông phái, nhưng chung quy vẫn là người trong giới tông phái, bẩm sinh đã không hoà hợp với Đại Càn, nếu như ngươi thật sự là cái kia của Thánh Thượng Đại Càn mà nói, vậy thì cũng thôi đi, nếu như không phải, vậy thì không thể không cẩn thận khả năng bị qua sông đoạn cầu..."
"Yên tâm đi." Trần Khuynh Địch khoát tay áo nói: "Sự tình mà ngươi nghĩ sẽ không phát sinh, huống hồ lần này ta quyết định đi đến Tây Vực, cũng không chỉ là vì Đại Càn."
"Còn có gì khác?" Long Thiên Tứ khịt mũi coi thường, nói: "Ta thấy tên tiểu tử ngươi gần đây luôn suy nghĩ cho Đại Càn, Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, quan tòng nhất phẩm đương triều, ngươi cũng đừng bị viên đạn bọc đường này làm cho lú lẫn..."
"Chủ yếu là vì Minh Giáo."
"Hả?"
Trần Khuynh Địch liếc nhìn đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia, cuối cùng truyền âm cho Long Thiên Tứ: "Dịch Cân Kinh, Đoán Cốt Kinh, Tẩy Tủy Kinh, ba quyển kinh thư này có trợ giúp rất lớn đối với ta, ta cảm thấy Đạo Môn cùng với Minh Giáo hẳn là cũng có võ công tương tự, cho nên ta muốn cướp đoạt Minh Giáo một lần."
"Chuyện này có quan hệ đến sự tiến bộ tiếp theo của ta."
"Không phải là ta muốn đi ra ngoài lướt sóng, mà là có thời điểm, không đi ra ngoài phấn đấu một phen, làm sao có thể lấy được cơ duyên?"
"Thái Thượng trưởng lão ngươi phải hiểu được dụng tâm lương khổ của ta chứ?"
Long Thiên Tứ: "..."
Một lát sau, Long Thiên Tứ mới truyền âm lần thứ hai: "Võ công của Minh Giáo? Là loại võ công Trúc Cơ chuyên môn trợ giúp đệ tử tẩy luyện căn cốt giống như Dịch Cân Kinh, Đoán Cốt Kinh, Tẩy Tủy Kinh kia?"

"Không sai." Trần Khuynh Địch gật đầu, nói: "Hơn nữa nhất định phải là cấp bậc tuyệt thế, cũng chỉ có loại võ công cấp bậc này mới có sự trợ giúp đối với ta, giống như là võ công Trúc Cơ của Thuần Dương Cung chúng ta thì lại yếu hơn không ít."
Long Thiên Tứ lại trầm mặc một trận.
Mà vào thời điểm Trần Khuynh Địch cảm thấy mình đã thuyết phục được đối phương, Long Thiên Tứ chính là yên lặng ngẩng đầu, sau đó nhìn Trần Khuynh Địch như nhìn một kẻ đần.

Chương 1023: Hòa ái thân thiết

"Khuynh Địch à."
Long Thiên Tứ chậm rãi mở miệng, lộ ra ngữ khí hiền lành ngoài ý liệu, khiến cho Trần Khuynh Địch lập tức nổi da gà.
"Có chuyện gì?"
"Ngươi hãy ngẫm lại xem, Minh Giáo nếu như có dạng võ công Trúc Cơ tuyệt thế như vậy, bình thường sẽ cho ai dùng?"
"Chuyện này còn phải nói?" Trần Khuynh Địch nói không có một chút nghĩ ngợi nào: "Đương nhiên là cho đệ tử trẻ tuổi nhà mình sử dụng, giống như là Phật Môn vậy, nếu không thì Minh Giáo dựa vào cái gì để đại biểu cho Ma đạo nhất mạch?"
Ba mạch Đạo, Phật, Ma mặc dù cũng là thánh địa võ đạo, nhưng trên thực tế lại cao cao tại thượng, làm lãnh tụ của giới tông phái, dựa vào không chỉ có riêng là thực lực cường đại của tầng cao nhất, mà sự ưu tú của đệ tử cũng là quá rõ ràng, nếu như không có năng lực ép quần hùng, lại làm như thế nào có thể khiến cho toàn bộ giới tông phái tâm phục khẩu phục?
Như vậy vấn đề đã đến.
"Ngươi cảm thấy hiện tại Minh Giáo có mấy vị thiên kiêu chi tử?"
"Phật Môn có Huyền Lưu Ly, Đạo Môn có Trương Chính Nhất, Minh Giáo thì có ai?"
"Ngươi đang nói nhảm à." Trần Khuynh Địch nói ra một cách đương nhiên: "Nói đến thiên kiêu chi tử của Minh Giáo, nhân tài kiệt xuất ở bên trong Võ Đạo Tông Sư, võ giả trẻ tuổi có thể sánh ngang cùng với Huyền Lưu Ly còn có Trương Chính Nhất, vậy đương nhiên là..."
Thanh âm của Trần Khuynh Địch im bặt mà dừng.
Không sai.
Long Thiên Tứ co giật khóe miệng, nói: "Không phải chính là Ngạo Thiên nhà ta hay sao?''
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Đúng thế! Tạm thời không nói đến việc Minh Giáo có vụng trộm bồi dưỡng thiên kiêu chi tử nào khác hay không, nhưng đặt ở ngoài sáng, có thể đứng hàng đầu ở bên trong võ giả trẻ tuổi Trung Nguyên, không phải chính là Long Ngạo Thiên bây giờ đã trở lại Thuần Dương Cung hay sao! ? Phải biết rằng hắn thế nhưng là ngay cả Minh Hà Cáo Tử Kinh cũng đều đã tu luyện.
Như vậy nếu như Minh Giáo thật sự có võ công Trúc Cơ tuyệt thế mà nói...
Long Ngạo Thiên còn có thể không biết?
M* nó! Bị động! Bị động rồi!
Ý niệm tới đây, cả người của Trần Khuynh Địch đều trở nên kích

động, phải biết rằng, chỉ là võ công Trúc Cơ tuyệt thế của Phật Môn, kinh thư tam vị nhất thể đã khiến cho Trần Khuynh Địch giải quyết đại phiền toái rèn luyện hộp sọ, mà võ công Trúc Cơ tuyệt thế của Minh Giáo nếu như cũng có thể lấy tới tay, nói như vậy…
Coi như là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, Trần Khuynh Địch nói không chừng cũng dám đối chọi mấy chiêu.
"Bây giờ Long sư đệ đang ở nơi nào! ?
"Vẫn còn đang ở trong Tàng Kinh Điện, tiểu tử thúi! Đừng vội đi qua!"
Long Thiên Tứ cắt đứt động tác của Trần Khuynh Địch, tiếp tục chất vấn: "Nếu như có biện pháp lấy được võ công Trúc Cơ tuyệt thế của Minh Giáo, vậy ngươi còn muốn đi tới Tây Vực hay không?"
"Ấy!" Sắc mặt của Trần Khuynh Địch trở nên cứng đờ.

"Long sư đệ!"
"Sư huynh ta tới rồi!"
Ầm ầm! Ở bên trong Tàng Kinh Điện, Long Ngạo Thiên đang chìm đắm trong tu luyện đưa tay đánh một quyền vào trên mặt Trần Khuynh Địch đột nhiên xông vào, bất quá Trần Khuynh Địch là ai? Có da mặt dày đến chết người, thậm chí là khí huyết thôi động trong cơ thể, ngược lại là còn chấn bay Long Ngạo Thiên ra đằng sau.
"Trần Khuynh Địch! ?"
"Long sư đệ!"
"Hít hà!"
Nghe giọng nói hòa ái thân thiết của Trần Khuynh Địch, Long Ngạo Thiên liền lập tức nổi da gà, lộ ra vẻ mặt chán ghét nhìn Trần Khuynh Địch tươi cười.
Gặp quỷ! Tên gia hoả đang cười ghê tởm này là ai! ? Trần Khuynh Địch? Không có khả năng! Trần Khuynh Địch ở trong lòng của ta thế nhưng là thiên kiêu chi tử của Thuần Dương Cung, là tài năng vô song, vô địch đương đại, thiên tài tuyệt thế trấn áp một đời, một thân tu vi không chỉ dẫn trước người cùng lứa một cái cấp bậc, là nam nhân vào thời điểm Thuần Dương Cung gặp nguy cơ lấy sức một mình chống đỡ Thuần Dương Cung.
Không thể nào là tên biến thái ở trước mắt này!
"Ách!"
Long Ngạo Thiên mặc dù đã hiểu được nam nhân ở trước mắt này chính là Trần Khuynh Địch, nhưng ở trong tâm lý lại sống chết không nguyện ý tiếp nhận loại hiện thực này, thậm chí là còn muốn trực tiếp rút Ma Đao, bổ ra một đao về phía Trần Khuynh Địch, sau đó lại hung hăng chà đạp cái khuôn mặt cười quái dị kia...
Mà lúc này, Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng đã phản ứng lại.
Không đúng, ta cười hòa ái thân thiết như vậy, vì sao Long sư đệ lại muốn ra tay với ta? Chẳng lẽ là hắn đã biết rõ ta muốn đòi võ công

của hắn? Cũng phải, mình làm như vậy ít nhiều là có một chút không tử tế, nhưng đây cũng là chuyện không có biện pháp!
"Long sư đệ..."
Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, hắn vẫn là một người thích giảng đạo lý, trao đổi đồng giá chính là lời răn của hắn, tiền nào của nấy, thật giống như là vào thời điểm hắn đối phó với Tần gia cùng với Phật Môn, hắn bỏ ra võ lực, liền đạt được kinh thư của Phật Môn cùng với bảo tàng của Tần gia vậy.
Đương nhiên, đó là đối với địch nhân, đối với người nhà mình thì phải dùng cách khác.
"Như vậy đi."
"Long sư đệ, ta thấy tu vi của ngươi cũng chỉ còn cách Hỏa Luyện Kim một bước, ngươi giúp ta một tay, sau đó sư huynh ta sẽ đích thân diễn võ cho ngươi, giúp ngươi đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan thì thế nào?"
Long Ngạo Thiên: "? ? ?"
Sau khi trầm mặc một lát, Long Ngạo Thiên mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Ngươi muốn ta giúp ngươi?"
"Đúng thế."
"Giúp ngươi? Ta? Giúp ngươi?" Long Ngạo Thiên thấp giọng lẩm bẩm trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt phảng phất như đang thiêu đốt, bắn ra ánh sáng chói mắt, tinh thần cả người đều trở nên phấn chấn!
Chậc! Trần Khuynh Địch lại bảo mình giúp hắn! ?
Có lẽ xem như là người trong cuộc, Trần Khuynh Địch rất khó lý giải ý nghĩ của Long Ngạo Thiên, nhưng trên thực tế, cảm giác của Long Ngạo Thiên đối với Trần Khuynh Địch vẫn là một mực rất phức tạp, vào thời điểm ban đầu nhất, hắn không phục Trần Khuynh Địch, bởi vì hắn cảm thấy mình có năng lực đánh đồng cùng với Trần Khuynh Địch, thậm chí là vượt qua Trần Khuynh Địch.
Nhưng kỳ quái là, Trần Khuynh Địch vào mấy năm trước lại đột nhiên một bước lên trời.
Lúc trước Long Ngạo Thiên bất quá chỉ là bại bởi vì kém Trần Khuynh Địch một chiêu, kết quả là chờ đến khi hắn chuẩn bị đầy đủ lần thứ hai, vào thời điểm dự định khiêu chiến Trần Khuynh Địch, thế mà hoàn toàn không phải là đối thủ, kinh khủng nhất chính là, dù là về sau hắn đạt được vô số kỳ ngộ, thậm chí là bị ép gia nhập vào Ma Giáo, thân mang ma chủng, tu vi một bước lên trời…
Hắn vẫn là con m* nó không thể đánh lại Trần Khuynh Địch!
Trúng tà rồi!
Đối với Long Ngạo Thiên mà nói, hình tượng của Trần Khuynh Địch nguyên bản từ một kẻ đồng lứa có thể vượt qua, đã biến thành một kẻ đồng lứa có một chút khó vượt qua, lại đến một kẻ đồng lứa gần như không có khả năng vượt qua, cuối cùng trở thành quái vật căn

bản không giảng đạo lý, mà tất cả sự biến hoá này chỉ ở trong vòng mấy năm ngắn ngủi.
Nếu như nói ở trong hàng đệ tử của Thuần Dương Cung có ai có lòng tin nhất đối với Trần Khuynh Địch mà nói.
Long Ngạo Thiên tuyệt đối có thể đứng hàng đầu.

Chương 1024: Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh

Bởi vì hắn chính là đá đặt chân của Trần Khuynh Địch a, ở dưới góc nhìn của Long Ngạo Thiên kiêu ngạo, ở trong người trẻ tuổi đương thời không có mấy người có thể đánh đồng với hắn, coi như là thế hệ trước, người lợi hại hơn so với hắn cũng chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay, mà Trần Khuynh Địch lại còn mạnh hơn hắn, trấn áp hắn cả một đời, không phải là sẽ trở thành thiên hạ vô địch một cách đương nhiên hay sao?
Nói một cách khác, theo quan điểm của Long Ngạo Thiên chính là: Thiên là lão đại, Địa là lão nhị, Trần Khuynh Địch là lão tam, ta là lão tứ.
Loại quan điểm này cơ hồ cực kỳ vững chắc ở trong lòng của Long Ngạo Thiên, chớ đừng nói chi là sau này Trần Khuynh Địch còn giúp hắn thoát ly khỏi sự trói buộc của Ma Giáo, chuyện này khiến cho cảm nhận của Long Ngạo Thiên đối với Trần Khuynh Địch càng thêm phức tạp, trước đó hắn mang Quỷ Ảnh đi đến Tàng Kinh Các, có một bộ phận rất lớn cũng là bởi vì chuyện này.
Nên nói như thế nào đây, Long Ngạo Thiên muốn chứng minh một chút: hắn không phải là phế vật không có một chút xíu tác dụng nào. Dù là Trần Khuynh Địch ngươi mạnh mẽ hơn so với ta, Long Ngạo Thiên ta cũng có thể giúp đỡ ngươi.
Kết quả khiến cho Long Ngạo Thiên cảm thấy chán nản chính là, đến cuối cùng hắn vẫn không thể nào giúp một tay, trái lại còn kéo chân của Trần Khuynh Địch, thiếu chút nữa thì bị người ta bắt được, cho nên ở trong khoảng thời gian nhốt mình ở trong Tàng Kinh Điện này, hắn chính là vì muốn tích lũy, sau đó đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, chứng minh bản thân.
Nhưng mà bây giờ, Trần Khuynh Địch thế mà nói với mình...
"Cần sự giúp đỡ của ta?"
Gặp quỷ!
Trần Khuynh Địch cần mình hỗ trợ! ?
Sau khi hoàn toàn lý giải điểm này, Long Ngạo Thiên liền bật dậy từ trên mặt đất, nói:
"Nói đi!"
"Cho dù là xông pha khói lửa!"
"Ta cũng không chối từ!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Con m* nó.
Xem ra sự giáo dục của Long Thiên Tứ là rất có hiệu quả, chính mình còn chưa nói là cần trợ giúp gì, Long sư đệ liền tiếp nhận một cách sảng khoái, có thể thấy được tình cảm của Long sư đệ đối với Thuần

Dương Cung vẫn là vô cùng thâm hậu!
"Huynh đệ tốt!" Trần Khuynh Địch nắm chặt hai tay của Long Ngạo Thiên, nhích khuôn mặt lại gần, hỏi: "Trước kia ngươi không phải đã từng là thiên kiêu của Minh Giáo ở trong một đoạn thời gian hay sao, giáo chủ Minh Giáo ngay cả Minh Hà Cáo Tử Kinh cũng đều cho ngươi, vậy khẳng định cũng đã cho ngươi võ công Trúc Cơ của Minh Giáo đúng không? Có phải là cấp bậc tuyệt thế hay không?"
"Ấy?" Long Ngạo Thiên trừng mắt nhìn, nghĩ nghĩ, chợt gật đầu, nói: "Đúng thế, bản võ công kia hẳn là cấp bậc tuyệt thế, rất cao thâm, hình như được gọi là [Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh]..."
"Tốt!" Âm điệu của Trần Khuynh Địch tự động kéo cao hơn tám độ: "Có còn nhớ rõ hay không? Bản võ công kia có tác dụng rất lớn đối với ta, có thể giúp tu vi của ta tiến thêm một bước "
"Ồ?" Sau khi hiểu rõ ý tứ của Trần Khuynh Địch, Long Ngạo Thiên há mồm.
Sau đó rơi vào trong sự bối rối không nói nên lời, nói tới đây thì không thể không đề cập tới, năm đó Long Ngạo Thiên mặc dù gia nhập vào Minh Giáo, nhưng bản thân kỳ thật là rất bài xích, hoàn toàn là do bị giáo chủ Minh Giáo bức bách, mới bất đắc dĩ gia nhập vào Minh Giáo, sau khi gia nhập vào Minh Giáo, công pháp mà hắn tu luyện chân chính cũng chỉ có Minh Hà Cáo Tử Kinh, tinh lực còn lại đều đặt ở bên trên Ma Đao của mình.
Về phần võ công Trúc Cơ.
Mặc dù năm đó hắn cũng đã từng thấy qua, nhưng vấn đề là, lúc ấy hắn cực kỳ bài xích Minh Giáo, tu luyện Minh Hà Cáo Tử Kinh đã khiến cho Long Ngạo Thiên cảm thấy thân thể phản bội Thuần Dương Cung, nếu như lại tu luyện thêm một môn võ công Minh Giáo, vậy thì ngay cả linh hồn cũng đều phản bội Thuần Dương Cung...
Kết quả là, năm đó hắn thật sự là chỉ nhìn qua, chứ hoàn toàn không có tu luyện.
"Xin lỗi."
"Ta không biết."
Nhìn Long Ngạo Thiên lúng túng, Trần Khuynh Địch ngây ngẩn trong chốc lát, sau đó buông tay một cách bất lực.
"Thật xin lỗi, là do ta quá kích động."
"Thôi được rồi."
"Dù sao đó cũng là bảo vật trấn tông của Minh Giáo, ngươi cũng không phải là người mà Minh Giáo bồi dưỡng từ bé, không biết cũng là một chuyện rất bình thường."
"Ấy!"
Mặc dù cảm thấy Trần Khuynh Địch giống như đã hiểu lầm cái gì, nhưng vì duy trì một điểm hình tượng còn sót lại của bản thân, Long Ngạo Thiên lựa chọn giữ yên lặng, mà đúng vào lúc này…
"Ồ? Các ngươi đang nói thứ gì? Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh?"

"Các ngươi muốn thứ đó sao?"
"Ta có đây này!"
Hư không nứt ra, Vô Vọng Ma Tôn thò đầu ra nhìn chung quanh một chút, lộ ra vẻ mặt thờ ơ nói ra.
Thân làm Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung đời trước. Là một nam nhân thấm nhuần tư tưởng Thuần Dương, lúc Vô Vọng Ma Tôn còn trẻ cũng không giống như Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên có lẽ sẽ còn xoắn xuýt công pháp tu luyện có phải là của Thuần Dương Cung hay không, mà Vô Vọng Ma Tôn chính là không kiêng kỵ một chút nào, cũng đừng quên định vị của Thuần Dương Cung ở trong thánh địa võ đạo.
Chính là trung lập!
Cái gì gọi là trung lập? Trung lập chính là Đạo Môn ta cũng tu, Phật Môn ta cũng tu, Ma Môn ta cũng tu, cơ quan thuật ta cũng biết một chút, kiếm pháp đao pháp cũng có xem qua, bí pháp nguyên thần hiểu sơ sơ, tập hợp sở trường của các tông phái, đây cũng là nguyên nhân vì sao ở bên trong Tàng Kinh Điện Thuần Dương Cung trên cơ bản võ công gì cũng đều có.
Như vậy vấn đề đã đến.
Thuần Dương Cung làm thế nào để lấy được nhiều võ công như vậy? Chẳng lẽ Thuần Dương Đạo Tôn năm đó thật sự là kỳ tài khoáng thế, đã khai sáng ra nhiều loại hình võ công bất đồng như vậy?
Làm sao có thể!
Thuần Dương Đạo Tôn mặc dù lợi hại, nhưng phải biết rằng nhân loại là có cực hạn, coi như ngươi không phải là người, cũng chỉ là đổi thành một loại cực hạn khác cao hơn mà thôi, mà nói đến cùng, những thứ này còn không phải là vào thời điểm Thuần Dương Đạo Tôn đi du lịch giang hồ năm đó, mượn ở trong tay của các đồng đạo thân thiết hoà ái trên giang hồ hay sao.
Cho nên theo quan điểm của Vô Vọng Ma Tôn, tu luyện Minh Hà Cáo Tử Kinh chính là thân thể phản bội Thuần Dương Cung? Làm ơn, ta đã tu luyện Minh Hà Cáo Tử Kinh vào lúc nào? Đó rõ ràng là Thuần Dương Cáo Tử Kinh của Thuần Dương Cung chúng ta!
Tu luyện Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh chính là linh hồn phản bội Thuần Dương Cung? Người nào nói? Ta tu luyện Thuần Dương Thiên Thần Điển của Thuần Dương Cung chúng ta, có quan hệ gì với Minh Giáo các ngươi?
Nói ngắn gọn, ta tu luyện cái gì không trọng yếu, chỉ cần ta là người Thuần Dương Cung, như vậy ta tu luyện cái gì, vậy thì cái đó chính là của Thuần Dương Cung.
Có vấn đề gì sao? Đương nhiên là không có vấn đề!
"Lúc trước vào thời điểm Ngạo Thiên đọc Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh, ta đã mượn nhờ thị giác của hắn, ghi nhớ kỹ bản võ công này."

Chương 1025: Không phải là thứ gì tốt!

Trần Khuynh Địch ngây người một lát mới phản ứng lại, đây đúng là ánh sáng ở cuối đường hầm, sau khi nghĩ thông suốt, ở trên mặt của hắn lại lộ ra một nụ cười xán lạn: "Vô Vọng tiền bối, quả nhiên vẫn là tiền bối Thuần Dương Cung thì tương đối đáng tin hơn! Ta quả nhiên là không nhìn lầm ngươi!"
"Ngươi đừng có nói nhảm." Đối với lời tâng bốc của Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn lộ ra biểu lộ chẳng thèm ngó tới: "Năm đó tên Phi Lăng kia rất giống ngươi, đều là kẻ không thấy thỏ không thả ưng, ta hoài nghi hai đại bí tịch ở trong Tàng Kinh Điện năm đó, ta đạt được [thổ phỉ tu dưỡng bản thân], còn hắn có khả năng đạt được [mặt dày học]..."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Ho khan một cái, Trần Khuynh Địch chủ động kéo chủ đề trở về: "Vậy thì, Vô Vọng tiền bối?"
"Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh của ta đâu?"
Lời này vừa được nói ra, Vô Vọng Ma Tôn lập tức giật khóe mặt một cái.
Nhìn đi, đây mới là một vị chưởng giáo Thuần Dương Cung hợp cách.
Mở miệng chính là một câu "Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh của ta đâu", ở trên phương diện giác ngộ Long Ngạo Thiên vẫn còn kém hơn không ít.
Ý niệm tới đây, Vô Vọng Ma Tôn liền liếc mắt nhìn Long Ngạo Thiên, mà Long Ngạo Thiên cũng là nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu xuống giống như đang suy nghĩ cái gì, hiển nhiên là có chỗ xúc động.
"Cho ngươi." Vô Vọng Ma Tôn trừng mắt nhìn, sau đó hội tụ tinh thần lực, trực tiếp hóa thành một quyển kinh thư hư ảo, ném cho Trần Khuynh Địch.
"Thứ này rất lợi hại."
"Ma đạo tu luyện thật ra là huỷ hoại căn cơ nhất, nhưng nếu như tu luyện môn võ công này, căn cơ của thân thể liền có thể đạt tới một loại trạng thái không ngừng hồi phục, Minh Giáo gọi loại trạng thái thân thể này là Nguyên Thủy Thiên Ma, nhưng ở trong mắt của ta, đơn giản chỉ là một loại thủ đoạn chữa thương nhanh chóng mà thôi."
"Ồ! ?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch sáng lên, hỏi: "Vô Vọng Ma Tôn lợi hại như thế, vậy chẳng lẽ cũng đã sáng chế ra dạng công pháp này?"
Vô Vọng Ma Tôn: "! ! !"
M* nó, còn không cho phép lão phu trang bức một lần hay sao! ? Nếu

ngươi nói đến tuyệt thế võ công bình thường, Vô Vọng Ma Tôn ta còn có thể cố gắng sáng tạo ra, dù sao thì ta cũng là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng vấn đề ở chỗ đây cũng không phải là tuyệt thế võ công bình thường a.
Vô Vọng Ma Tôn hoài nghi môn võ công này có thể là do Ma Tổ mở ra Ma đạo nhất mạch sáng tạo ra.
Võ giả tu luyện, chú trọng căn cơ, căn cơ chính là thân thể, thân thể chính là tư chất, coi như là người tu luyện nguyên thần, cũng phải cam đoan khí huyết trong thân thể dồi dào mới được, nếu không thì dùng cái gì để dưỡng thần? Mà Ma đạo nhất mạch lại làm tổn hại thân thể nhất, động một chút lại thiêu đốt tinh huyết, hiến tế một tay, một chân gì đó.
Bởi vậy có thể thấy được loại thủ đoạn hồi phục cao tốc Nguyên Thủy Thiên Ma Kinh này có bao nhiêu lợi hại.
"Khụ khụ!"
"Lão phu đang nghiên cứu! Không mất bao lâu nữa liền có thể sáng tạo ra!"
"Vậy phải mất bao lâu?"
Nhìn ánh mắt tha thiết của Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn lập tức đau răng một trận, tên tiểu tử thúi này làm sao lại phiền phức như vậy.
"Chờ sau khi lão phu khôi phục cái đã."
"Hiện tại trạng thái của lão phu là quá kém."
"Khôi phục?"
"Đúng thế, Ngạo Thiên chưa nói cho ngươi biết hay sao?"
Vô Vọng Ma Tôn lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói ra:
"Ta đã lấy được Địa Tàng Bồ Tát Bản Nguyện Kinh từ Phật Môn, tiếp theo chuyện cần phải làm là bế quan, dưỡng hồn trong hư không, cấu trúc 18 tầng địa ngục, chờ sau khi ta thoát thai mà ra từ 18 tầng địa ngục, ta liền có thể giành lấy cuộc sống mới."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền bỗng nhiên trở nên kích động.
"Xin lỗi, Vô Vọng tiền bối, ngài vừa mới nói là giành lấy cuộc sống mới đúng không?"
"Còn có thể là cái gì?"
"Đương nhiên là khôi phục nhục thân của ta, không cần ở trong loại trạng thái chật vật này nữa, mặc dù không có khả năng lập tức trở lại thời kỳ đỉnh phong, nhưng hẳn là cũng có thể hồi phục đến trạng thái Kích Toái Mệnh Tinh…"
"Tốt!" Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái.
"Vô Vọng tiền bối hãy cố gắng tu luyện!"
"Ngàn vạn lần chớ nên trì hoãn!"
"Về sau Thuần Dương Cung chúng ta còn có việc muốn dựa vào ngài đây!"

Đúng lúc này…
"Tiểu tử thúi! Vừa thấy có chỗ tốt liền chạy còn nhanh hơn heo, người tuổi trẻ bây giờ a, đều không hiểu được cái gì gọi là kính già yêu trẻ, rõ ràng vẫn là lão phu đưa ra chủ ý cho ngươi, hơn nữa ngươi còn chưa trả lời ta, đã có võ công Minh Giáo, ngươi có còn đi Tây Vực nữa hay không? Ta cũng không đề nghị ngươi đi…"
Long Thiên Tứ vừa hùng hùng hổ hổ nói, vừa nhanh chân đi vào Tàng Kinh Điện.
"Thái Thượng trưởng lão."
"Hít hà! Đừng có dùng loại ngữ khí buồn nôn này mà nói chuyện nữa, có chuyện gì thì cứ nói thẳng!"
"Bây giờ Vô Vọng tiền bối chuẩn bị bế quan, sau khi kết thúc bế quan sẽ có thể khôi phục lại trạng thái Kích Toái Mệnh Tinh."
Long Thiên Tứ: "? ? ?"
"Nếu như nói Thánh Thượng Đại Càn nằm ở ngoài tầm với mà nói, lại thêm Vô Vọng tiền bối, hẳn là sẽ không có một tí sơ hở nào a? Đến lúc đó 36 Quốc Tây Vực, Đại Chu, Minh Giáo còn không phải là cá ở trên thớt?"
Long Thiên Tứ: "! ! !"
Dừng lại một chút, Long Thiên Tứ vỗ tay một cái!
"Ta nghĩ kỹ rồi, phán đoán trước đó của ta quả nhiên là vẫn quá qua loa, Khuynh Địch ngươi đã trưởng thành, không phải là người trẻ tuổi còn cần ta chiếu cố như trước đây, trải qua sự cân nhắc thận trọng của ta, ta cảm thấy ý nghĩ của ngươi là có chỗ đặc thù, Tây Vực gì đó cũng không phải là không thể đi..."
Có một câu nói rất hay, trước khác nay khác.
Trước đó Long Thiên Tứ phản đối là vì lo lắng Trần Khuynh Địch xảy ra chuyện, nhưng nếu như sự an toàn của Trần Khuynh Địch được đảm bảo, ai sẽ quản hắn đi đâu chứ?
Lão phu còn ước gì mình ở một mình trong Thuần Dương Cung hưởng lạc đây!
"Vậy thì cứ quyết định như vậy?"
"Quyết định như vậy!"
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ ngươi một câu ta một câu, trực tiếp quyết định hành trình đi đến Tây Vực trong tương lai.
Mà ở phía đối diện, Vô Vọng Ma Tôn lại có vẻ rất là mờ mịt.
Có ý gì chứ? Các ngươi muốn ta làm gì? Hắn là lại coi ta là súng để mà dùng hay sao?
Hồi tưởng lại niên đại năm đó, bị chưởng giáo Thuần Dương Cung Phi Lăng lừa gạt mấy lần, Vô Vọng Ma Tôn đầu tiên là có một chút hoài niệm, chợt hung tợn chậc chậc lưỡi.
M* nó, người Thuần Dương Cung đều không phải là thứ gì tốt!
Ừm.
Ngoại trừ ta!

Chương 1026: Thống soái

Tại Bôn Lôi Quan Tây Vực.
Nếu không thực sự đi đến chỗ chiến trường này, liền vĩnh viễn không tưởng tượng nổi độ thảm thiết của nó, đây không phải là chiến trường mười vạn người tác chiến, mà là siêu cấp chiến trường trăm vạn người chân chính.
Một số người đã thực hiện thống kê, quân đội miễn là đạt đến số lượng một vạn người, nhìn từ chính diện là mênh mông bao la, mà khi đạt tới mười vạn người, vậy thì sẽ giống như là một dòng sông. Nhưng sau khi đạt tới trăm vạn người, cả không gian đều bị biển người lấp đầy.
Tưởng tượng một chút, trăm vạn binh sĩ chém giết ở bên trên một vùng đất bao la, chỉ là máu tươi chảy ra từ trên người của binh sĩ chiến tử, cũng đủ để hóa thành một mảnh hồ nước, đó là còn chưa nói đến thi thể, binh khí hư hại, còn có cương khí, khí huyết, thậm chí là ý chí nguyên thần ở trên người của binh sĩ còn sống.
Địa ngục nhân gian, ngoại trừ bốn chữ này, Trần Khuynh Địch không thể tưởng tượng ra từ nào khác để hình dung.
Nói là làm, sau khi xác nhận Vô Vọng Ma Tôn có thể đạt tới sức chiến đấu Kích Toái Mệnh Tinh, Trần Khuynh Địch liền dự định đến Bôn Lôi Quan quan sát một chút, nếu như có chuyện gì cần giúp đỡ, hắn cũng sẽ không để ý mà trợ giúp một chút, nhưng đến khi hắn thực sự đi tới chiến trường, cũng không nói nên lời.
Ở bên trong chiến trường trăm vạn người, tác dụng của cường giả võ đạo liền bị suy yếu trên phạm vi lớn.
Giống như là một chiếc thuyền đơn độc trong đại dương, ở dưới sự cọ rửa của cương khí, khí huyết, còn có ý chí nguyên thần của trăm vạn binh lính, võ giả cho dù có mạnh hơn nữa cũng sẽ bị áp chế hoàn toàn, nếu như không kết hợp với những binh lính khác để phá vỡ áp chế, như vậy thì Hỏa Luyện Kim Đan chỉ sợ còn không thể phát huy ra được tu vi Võ Đạo Tông Sư, Võ Đạo Tông Sư càng là trực tiếp rơi xuống tu vi Hậu Thiên.
Tối thiểu là Trần Khuynh Địch hiện tại liền có một loại cảm giác, nếu như hắn thực sự đơn thương độc mã xông vào loại chiến trường này mà nói, không có bất kỳ sự gia trì nào, một thân tu vi Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất chỉ sợ sẽ rơi xuống tu vi Hỏa Luyện Kim Đan yếu nhất, lực lượng có thể khống chế chỉ còn lại một thành, đây còn là do hắn có nội tình thâm hậu, đổi thành người khác nói không chừng sẽ trực tiếp rớt xuống Võ Đạo Tông Sư.
Ở trong loại chiến trường này, cường giả võ đạo cũng chỉ có dựa vào đại quân, mới có thể phát huy ra tu vi tương xứng với thực lực.

Ầm ầm! Kèm theo tiếng nổ rung trời, ở bên trong quân doanh Tây Vực phía dưới Bôn Lôi Quan, từng khoả cầu lửa đằng không bay lên, sau đó đập ầm ầm vào tường thành Bôn Lôi Quan, mà gần như đồng thời, ở trên tường thành Bôn Lôi Quan cũng dâng lên từng cột sáng, hóa thành màn sáng mạnh mẽ ngăn chặn cầu lửa.
"Công kích!"
Cầu lửa bắn ra một khoả nối tiếp một khoả, không có một chút dừng lại nào.
Mà vô số binh sĩ Tây Vực thì là nương theo cầu lửa cùng với mưa tên, cầm loan đao Tây Vực ở trong tay, mặc giáp da, mang theo đủ loại thiết bị công thành giết về phương hướng Bôn Lôi Quan, mà trên đại địa bọn hắn bước qua, không có chỗ nào là không tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.
Rất hiển nhiên, đây đều là vết tích do đồng đội của bọn hắn để lại.
Mà ở trên Bôn Lôi Quan, theo việc đại quân Tây Vực phát động công kích, nguyên một đám quân binh Đại Càn mặc thiết giáp, che kín mặt, trên dưới quanh người tản ra ngạo khí ngất trời cũng nhao nhao đứng dậy, binh khí ở trong tay nhắm thẳng vào binh sĩ Tây Vực ở phía dưới, lộ ra cặp mắt đỏ ngầu.
Mà ở giữa những quân binh Đại Càn này, thì là một đạo thân ảnh vĩ đại cao lớn như núi, hắn mặc áo giáp không khác với các binh sĩ khác, nhưng khí tức phát tán quanh người lại gấp mấy chục lần, mấy trăm lần những người khác, chỉ đứng ở nơi đó, liền tụ tập tất cả tinh, khí, thần của quân binh Đại Càn, giống như một cột khói đen bốc thẳng lên.
Đây là Đại Đô Hộ Tây Vực Trương Tử Văn!
"Chư tướng nghe lệnh!"
Trương Tử Văn giơ trường kiếm trong tay qua cao khỏi đầu, cương khí, khí huyết, nguyên thần toàn thân đồng thời bộc phát, tụ tập ý chí của các binh lính ở bốn phía, phát ra thanh âm vang vọng bát phương.
"Quyết sống chết!"
Vừa dứt lời, quân coi giữ Đại Càn đồng thời dậm chân, điên cuồng mà gầm thét đáp lại.
Một giây sau, bao gồm cả Trương Tử Văn ở bên trong, quân coi giữ trên thành liền chém giết với binh sĩ Tây Vực mang theo thiết bị công thành đang trèo lên, binh sĩ Tây Vực tràn lên giống như là một làn sóng khổng lồ, nhưng Trương Tử Văn cùng với binh lính của hắn lại giống như là một tấm bia đá to lớn, vô luận có bao nhiêu quân địch, đều không thể công phá được.
"Giết!"
Không chỉ có phía Đại Càn hung mãnh, ở phía Tây Vực cũng bỏ hết cả tiền vốn.
Hai vệt ánh vàng lấp lóe, trực tiếp bay lên không trung, đáp lên bên

trên tường thành Bôn Lôi Quan, ngăn cản Trương Tử Văn tiếp tục tàn sát binh sĩ Tây Vực chung quanh, khí tức Hỏa Luyện Kim Đan nối thành một thể với binh sĩ Tây Vực chung quanh, sau đó bỗng nhiên bộc phát ra, vững vàng ngăn cản ở trước mặt của Trương Tử Văn.
Bọn hắn không phải là võ giả.
Mà là thống soái!
Ở bên trên chiến trường, có thể tạo ra được tác dụng lớn nhất cũng không phải là võ giả, trừ phi ngươi là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nếu không ở trên chiến trường cũng không thể sánh bằng thống soái có thể liên kết với lực lượng của binh sĩ, nhất là sau khi số lượng binh sĩ đạt đến một mức độ làm cho người ta giận sôi, tầm quan trọng của thống soái sẽ càng cao hơn.
Nếu không phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên, vì sao chỉ có ba mạch Đạo, Phật, Ma là dám chân chính khiêu chiến cùng với Đại Càn? Vì sao những thánh địa võ đạo như Kiếm Tông Đao Tông lại khiêm tốn hơn rất nhiều? Còn không phải là bởi vì không có chí cường giả.
Có chí cường giả, mới có cơ sở bỏ qua đại quân.
Mà nếu như không có? Như vậy thì trăm vạn đại quân Đại Càn muốn san bằng liền có thể san bằng!
"Hôm nay chúng ta sẽ công phá Bôn Lôi Quan!"
"Tiến vào Trung Nguyên, ở trong vòng ba ngày mặc cho các ngươi cướp bóc đốt giết, sau khi về nước sẽ phong giới hết thảy 100 dặm!"
Hai vị thống soái Tây Vực vừa kịch chiến cùng với Trương Tử Văn, vừa rống giận tăng cường sĩ khí, dù sao thì cũng đều là lời hứa suông, trước tiên cứ khoác lác rồi nói sau.
Mà Trương Tử Văn cũng không có nói nhiều như vậy, chỉ giơ trường kiếm chỉ lên trời.
"Trấn Tây Quân Đại Càn!"
"Có chúng ta!"
"Chúng ta là thiên hạ vô địch!"
"Đúng thế!"
Trương Tử Văn nói một câu, đại quân dưới trướng đáp lại một câu như sấm nổ, ở dưới sự tấn công điên cuồng của binh sĩ Tây Vực, thế mà còn biểu hiện ra sự điên cuồng hơn, không cần bất luận khen thưởng gì, cũng không cần bất luận lời hứa suông gì, Trương Tử Văn chỉ cần nói một câu, binh sĩ liền cam nguyện chịu chết tiến hành chém giết!
Tử chiến ở Tây Vực trong thời gian dài như vậy, Trấn Tây Quân hiển nhiên đã sớm thuế biến.

Chương 1027: Linh hồn của Đại Càn

Dù sao thì nếu không thuế biến mà nói, Trấn Tây Quân cùng với Trương Tử Văn chỉ sợ đã sớm bị giết chết, mà nếu như không bị giết chết, vậy thì dĩ nhiên là đã hoàn thành thuế biến từ trong xương, Trương Tử Văn cùng với Trấn Tây Quân bây giờ, chỉ sợ nếu so với đại quân của Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc cũng đều muốn mạnh hơn ba, bốn phần.

Dù sao thì hàng năm Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc cũng tọa trấn ở Bất Phá Thiên Quan, dựa vào nơi hiểm yếu để phòng thủ, tố chất của đại quân dưới trướng tuy cao, nhưng lại không có loại tố chất điên cuồng này, nhưng ở phía Bôn Lôi Quan, lại là binh sĩ hàng thật giá thật giết ra từ bên trong núi thây biển máu, gặp nhau ở ngõ hẹp kẻ dũng cảm thắng chính là cái đạo lý này.

Sau khi tận mắt nhìn thấy dạng chiến trường này, coi như là Trần Khuynh Địch cũng đều không tự chủ được mà trở nên kích động.

Đại Càn!

Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch phảng phất như lại trở về thời điểm ở Tiêu Thành, hắn ở bên ngoài Tiêu Thành, nhìn về Tiêu Thành ở nơi xa, thấy được ở phía trên tường thành Tiêu gia lấy lực lượng một nhà đối kháng với đại quân Tây Vực, thấy được một mảnh hàn quang rút kiếm kia, nghe được từng tiếng hét phẫn nộ kiên định có lực kia.

Nếu như ví von hoàng triều Đại Càn là một cá nhân mà nói, như vậy Thánh Thượng Đại Càn chính là đầu của Đại Càn, chống lên một mảnh bầu trời, mấy vị trọng thần triều đình Lý Đồng Thần, Võ Nguyên Hanh, Nam Thần Võ, Trương Tắc thì là tứ chi của Đại Càn, trợ giúp Đại Càn vận chuyển, dân chúng Trung Nguyên là thân người của Đại Càn, là cơ sở của Đại Càn.

Vậy các tướng sĩ Đại Càn giết đến mức nổi điên lúc này.

Không thể nghi ngờ…

Bọn họ chính là sống lưng của Đại Càn! Là linh hồn của Đại Càn!

"Đã bắt đầu công thành rồi?"

"Đúng thế."

Ngay vào thời điểm ở phía dưới Bôn Lôi Quan kịch chiến không nghỉ, ở bên trong đại hậu phương quân doanh Tây Vực, một đạo thân ảnh mặc áo bào trắng, đầu đội mũ miện đang ngắm nhìn Bôn Lôi Quan ở phía xa xa, trong mắt để lộ ra mấy phần phức tạp:

"Trương Tử Văn xác thực không phải là kẻ tầm thường, Trấn Tây Quân không thẹn là cường quân thiên hạ."

Lâu Lan Vương - An Quy, thân làm quốc chủ Lâu Lan Quốc của một trong ba đại quốc bên trong 36 Quốc Tây Vực, tu vi của An Quy tự

nhiên là đã đạt đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí là ngay cả Đại Đạo Huyền Quang hắn cũng đều đã mở ra đến hai mươi vạn dặm, một thân tu vi cho dù là thả ở trong Trung Nguyên cũng tuyệt đối không phải là kẻ yếu.
Nhưng coi như là Lâu Lan Vương, cũng không dám xuất hiện ở trên chiến trường vào giờ phút này. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không phải là thống soái của đại quân Tây Vực, sẽ không có cách nào tụ tập lực lượng binh sĩ, một khi tiến vào chiến trường, tu vi nhất định sẽ trượt xuống một cấp độ, đến lúc đó hãm sâu vào chiến trường trái lại là có nguy hiểm đến tính mạng, mà có một câu nói rất hay, tấm thân nghìn vàng không ngồi trong căn nhà sắp đổ, hắn tự nhiên là không có khả năng mạo hiểm.
Bất quá cường giả võ đạo đứng đầu muốn ảnh hưởng đến chiến tranh, cũng không phải là chỉ có một loại biện pháp gia nhập vào chiến trường.
"Ta đã thực hiện ước định."
"Tiếp theo đến phiên các ngươi."
Lâu Lan vương đảo mắt, nhìn về phía bên cạnh hắn.
"Ha ha."
Đối mặt với ánh mắt chăm chú của An Quy, Hoành Võ Đế mỉm cười, trong lúc giơ tay nhấc chân đều để lộ ra mấy phần khí độ nắm giữ quyền thế, không còn là loại khí thế mơ hồ trong quá khứ, hiển nhiên là vào sau khi trùng kiến tân triều Đại Chu, tinh, khí, thần của Hoành Võ Đế cũng đều đã có một lần thuế biến và tăng lên.
"Quốc chủ không cần phải lo lắng."
"Nếu trước đó đã hứa, ta tự nhiên sẽ cố gắng hết sức."
Không sai, ảnh hưởng đến toàn bộ đại chiến Bôn Lôi Quan chính là phát sinh ở dưới sự thúc đẩy của Đại Chu, nguyên bản mà nói, Bôn Lôi Quan mặc dù cũng đã một mực chinh chiến không ngừng, nhưng đều là chiến đấu cường độ thấp, giống như loại đại chiến cực kỳ cao cấp cơ hồ là điều động toàn quân này, kỳ thật đã thật lâu rồi chưa từng xảy ra.
Nếu không phải là có lời đề nghị của Hoành Võ Đế.
36 Quốc Tây Vực cũng sẽ không làm ra loại chuyện này, dù sao thì loại chiến tranh này đối với bản thân 36 Quốc Tây Vực cũng là gánh nặng.
"Được rồi."
"Động thủ đi."
Ầm ầm! Hoành Võ Đế trực tiếp lấy ra một tấm lệnh bài truyền tin, nói đối với phía bên kia lệnh bài truyền tin, mà vừa dứt lời, ở bên trong Bôn Lôi Quan liền bỗng nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn.
Lạc Thủy dậy sóng, trồi lên từ mặt đất, bài không đánh sóng, trực tiếp quét sạch hơn mười tòa kiến trúc ở bên trong Bôn Lôi Quan, sau đó nổ tung ở giữa không trung, hóa thành mưa rào rơi tầm tã trên

mặt đất, giống như rải đậu thành binh vậy, từng binh sĩ do Lạc Thủy tạo thành hiển lộ ra thân hình trong mưa to.
Lạc Thủy!
Tần Võ Dương!
Vị tộc trưởng Tần thị này cùng với Hoành Võ Đế giống như là phù dung sớm nở tối tàn ở Hoài Nam Đạo, sau đó một mực biến mất tung tích, vào thời điểm hiện thân thế mà đã đạt thành nhất trí cùng với Đại Chu, vào lúc Bôn Lôi Quan xảy ra đại chiến như thế, trực tiếp chui vào Bôn Lôi Quan, đâm vào sau lưng Trấn Tây Quân một phát.
Đây cũng là một trong những phương thức mà cường giả đỉnh cao đối phó với quân đội.
Quả thật, ở trên chiến trường trực diện quả thật là không có bao nhiêu tác dụng, nhưng chỉ cần tránh đi chiến trường trực diện là được rồi, nhất là loại thủ thành chiến này, chỉ cần dùng đại quân áp chế phe thủ thành, sau đó cường giả đỉnh cao bí mật lẻn vào, bộc phát vào thời khắc mấu chốt, nội ứng ngoại hợp, liền có thể trực tiếp gây nên phản ứng dây chuyền trong toàn bộ chiến cuộc.
Đương nhiên, Bôn Lôi Quan bây giờ ở dưới sự thống lĩnh của Trương Tử Văn, kỳ thật đã phong tỏa rất chặt chẽ, cho dù là Tần Võ Dương, cũng là dựa vào Lạc Thủy mới thành công tiềm nhập vào, ưu thế của một kiện Đạo Binh thượng phẩm đã được phát huy vô cùng tinh tế ở chỗ này, tối thiểu là 36 Quốc Tây Vực cũng không lấy ra được dạng tiền vốn này.
Dựa theo ý nghĩ của Hoành Võ Đế cùng với Tần Võ Dương, một chiêu này không thể nghi ngờ là đã triệt để đặt vững thắng lợi trong đại chiến Bôn Lôi Quan, một khi Bôn Lôi Quan bị phá vỡ, chiến cuộc của Đại Càn tại Tây Vực sẽ thoái lui một bước, Vạn Lý Liên Doanh sẽ biến thành thùng rỗng kêu to, hơn 40 vạn đại quân Tây Vực còn dư lại cũng sẽ có thể trực tiếp giết vào bên trong Trung Nguyên. Tân triều Đại Chu cũng có thể thuận thế mà vào...
Không sai, vốn nên là như vậy, nếu như Trần Khuynh Địch không có tới mà nói.
"Con m* nó?"
"Đây không phải Tần huynh hay sao?"
"Đã lâu không gặp, thật sự là rất nhớ!"
Ầm ầm! Ở giữa không trung, vạn quân Lạc Thủy diễn hóa ra còn chưa chân chính trải rộng ra, một đạo thanh âm mang theo ý vị trêu chọc liền khoan thai truyền tới, mà theo sát tới.
Còn có một nắm thiết quyền to lớn.
Ầm!
"Xem chiêu!"
"Thiết quyền của chủ nghĩa đế quốc!"
Quyền động phá vỡ hư không, không có một chút do dự nào đập vào ngay phía trên Lạc Thủy, trực tiếp đập Tần Võ Dương đang ẩn nấp ở

bên trong đi ra, mà quyền ý cuồn cuộn càng là quét sạch toàn bộ Bôn Lôi Quan, đánh hết thảy binh sĩ do Lạc Thủy hóa hình về lại nguyên hình, biến lại thành Lạc Thuỷ một lần nữa.

Chương 1028: Nam nhân bất khuất

Mà ở phía đối diện, Tần Võ Dương bị đánh ra từ trong hư không chỉ là sững sờ chỉ chốc lát liền phản ứng lại.
Không bằng nói là hắn căn bản không quên được giọng nói này.
M* nó!
"Trần Khuynh Địch! ! ! !"
Tần Võ Dương lên tiếng gầm thét, trong nháy mắt, cái gì mà mưu đồ, cái gì mà hợp tác, cái gì mà Đại Chu, tất cả đều bị hắn quên hết sạch, dùng cặp mắt đỏ như máu mà nhìn chằm chằm vào Trần Khuynh Địch, Lạc Thủy hội tụ, hóa thành một chuôi cự kiếm thông thiên, được Tần Võ Dương nắm ở trong tay bổ về phía Trần Khuynh Địch.
"Ha ha ha!" Thấy Tần Võ Dương phát cuồng, Trần Khuynh Địch không sợ hãi trái lại còn cười to.
Vốn dĩ hắn còn đang phát sầu về việc phải làm như thế nào để giúp đỡ Trương Tử Văn, dù sao thì chiến trường cấp bậc trăm vạn người, bằng vào sức mạnh của một mình hắn là vẫn không có bao nhiêu tác dụng, mặc dù cũng không phải là vô dụng, nhưng luôn cảm thấy không có cách nào ảnh hưởng đến đại cục, không phù hợp với hình tượng của Trần mỗ hắn, không ngờ được ngủ gật liền có người đưa gối đến.
Vào thời điểm ở Tiêu Thành ngày xưa, Trần mỗ ta không có đủ sức lực, phải chạy trốn, hiện tại ta mạnh như vậy, còn phải sợ cái gì?
"Tần Võ Dương, đã lâu như vậy ngươi cũng không có tiến bộ gì nhỉ?"
Trần Khuynh Địch rất hăng hái, cũng không nhiều lời với Tần Võ Dương, trực tiếp bộc phát toàn bộ khí tức, gân cốt toàn thân nổ vang, giống như sét đánh, sau đó đấm ra một quyền.
Âm! Lạc Thủy ngập trời bị một quyền này của Trần Khuynh Địch đánh ra một cái lỗ thủng!
"Lên!"
Nước không có hình dáng cụ thể, Lạc Thủy bị đánh xuyên, Tần Võ Dương cũng không hề hoảng loạn, không bằng nói là Tần Võ Dương ở dưới sự cuồng nộ ngược lại còn tỉnh táo đến cực hạn, ở dưới sự thao túng của hắn, Lạc Thủy tán ra lần thứ hai, sau đó gây dựng lại, ở bên trong sóng lớn cuồn cuộn, một tòa đại thành rộng lớn màu trắng trồi lên, vô cùng tráng lệ.
"Đụng chết ngươi!"
"Mơ tưởng!"
Toà thành do Lạc Thủy hóa thành bị Tần Võ Dương trực tiếp ném ra bên ngoài, phảng phất như thái sơn áp đỉnh, tản ra thanh thế kinh thiên, mà Trần Khuynh Địch thì cho dù là nửa bước cũng không lùi, trái lại còn nhếch miệng cười một tiếng, sau đó xuất thủ tại chỗ, ánh

vàng lượn lờ ở phía sau, Nam Mô Gatling gun Bồ Tát khiêng súng máy liền đi ra từ bên trong ánh vàng.
"Nam Mô Gatling Gun Phục Ma Quyền! !"
"Phá!"
Trong chớp mắt, ba vạn quyền cơ hồ không dừng lại một chút nào đập vào bên trên tường thành Lạc Thủy Thành, một vạn quyền đầu tiên đập vỡ tường thành, một vạn quyền tiếp theo đập vỡ toà thành, một vạn quyền cuối cùng xuyên thủng Lạc Thủy, đập vào trên người của Tần Võ Dương, trực tiếp đập hắn bay từ bên trong Bôn Lôi Quan ra ngoài, máu vẩy hư không.
"Tốt! ! !" Ở bên trên Bôn Lôi Quan, sau khi Tần Võ Dương xuất hiện hai mắt của Trương Tử Văn liền muốn nứt, hận không thể lập tức xoay người tiến hành cứu viện, nhưng lại bị hai vị thống soái Tây Vực vây khốn, quát to một tiếng tán thưởng.
Sau đó Trương Tử Văn giơ mũi kiếm trong tay lên, không có một chút do dự nào mà chém về phía Tần Võ Dương đang bay lượn ra.
"Chết đi!"
Tần Võ Dương: "! ! !"
Không phải là như vậy!
Tần Võ Dương là một vị nam nhân bất khuất.
Cuộc đời của hắn có lẽ đã trải qua rất nhiều lần thất bại, có lẽ đã trải qua rất nhiều lần không như ý muốn, nhưng hắn mãi mãi cũng không biết nhụt chí, mặc kệ sử dụng phương pháp gì, hắn đều kiên định không thay đổi đi ở bên trên con đường đào góc tường của chủ nghĩa đế quốc Đại Càn, 100 năm cũng không lay động được, mà một vị nam nhân dạng này.
Gần đây thật sự là không quá thuận lợi.
Đầu tiên là kế hoạch trăm năm của Tần Thị Nhất Tộc bị bóc trần, khiến cho Tần Võ Dương không thể không từ bỏ căn cơ của gia tộc, mang theo Lạc Thủy cùng với một phần nhỏ tinh anh Tần thị lựa chọn chạy trốn, sau đó lại tao ngộ vị Tà Thần "Gia Lỗ Lỗ" đáng hận ở Hoài Nam Đạo, luôn cảm thấy toàn thiên hạ phảng phất như đều đang đối đầu cùng với mình.
Thật vất vả mới bắt chuẩn cơ hội cột vào bên trên một cỗ chiến xa với Đại Chu, tìm được ánh rạng đông đông sơn tái khởi, chuẩn bị dùng kế phá Bôn Lôi Quan, gây ra một chút phiền phức cho Đại Càn.
Vào lúc Tần Võ Dương đang rất hăng hái, có một loại cảm giác từ hôm nay trở đi bản thân sẽ nhất phi trùng thiên, chuẩn bị nội ngoại giáp công cùng với đại quân ở bên ngoài Bôn Lôi Quan, trực tiếp tiêu diệt Trấn Tây Quân của Đại Càn, kết quả là hắn mới vừa mới nhảy ra, liền có một đấm giáng xuống từ trên trời đánh cho hắn phát mộng.
Mà sau khi biết rõ thân phận của người tới, Tần Võ Dương lại càng nổi nóng.

Nếu như nói đối với "Tà Thần Gia Lỗ Lỗ", ý nghĩ của Tần Võ Dương là hận không thể lột da tróc thịt của đối phương, còn đối với Trần Khuynh Địch, ý nghĩ của Tần Võ Dương chính là ở bên trong oán hận mang theo vài phần sợ hãi.
Không có cách nào, tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này căn bản không phải là người. Có tốc độ phát triển nhanh đến mức kinh người, lúc trước vào thời điểm còn ở Lạc Thủy Tần thị, tên kia với hắn cũng chỉ là tám lạng nửa cân, đều là dựa vào Đạo Binh thượng phẩm mới có thể đạt tới trình độ Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, không có vấn đề gì lớn, nhưng đến thời điểm Tần Võ Dương biết được tin tức của Trần Khuynh Địch lần thứ hai.
Trần Khuynh Địch đã tung hoành vô địch ở Tu Di Sơn Phật Môn...
Ai mà chịu nổi chuyện này chứ?
Nhưng khi nghe nói vẫn chỉ là nghe nói, mà lần này sau khi Tần Võ Dương đối mặt thật sự cùng với Trần Khuynh Địch, hắn đã hoàn toàn chịu phục, hắn đã nhìn thấy rất rõ ràng, Trần Khuynh Địch căn bản không có dùng Đạo Binh thượng phẩm, kết quả đối phương không dùng Đạo Binh thượng phẩm mà hắn cũng không thể địch nổi, vậy thì phải đi đến chỗ nào để nói lí lẽ?
Rõ ràng gian lận!
Thực sự là bất công! Tần Võ Dương ta sẽ báo cáo Trần Khuynh Địch gian lận!
Không giảng đạo lý!
Loại cảm giác này, xem như là người ngoài cuộc thì có lẽ cũng không cảm thấy gì, mà chỉ có thực sự trở thành đối thủ của Trần Khuynh Địch, mới có thể biết được sự đáng sợ của Trần Khuynh Địch, cũng ví dụ như thái tử Hoành Xương, năm đó thế nhưng cũng là mãnh nhân bất phân cao thấp với Trần Khuynh Địch, hiện tại thì sao? Trần Khuynh Địch dùng một ngón út cũng đều có thể đè chết hắn.
May mà thái tử Hoành Xương có lòng dạ lớn, nếu đổi thành người khác chỉ sợ là sẽ trực tiếp hỏng mất đạo tâm.
Mà cho dù là một vị nam nhân bất khuất như Tần Võ Dương, đối mặt với bóng ma tâm lý do Trần Khuynh Địch mang tới, vẫn không thể ức chế mà phát ra tiếng hét không cam lòng.
"Không phải là như vậy!"
Nhưng rất đáng tiếc, đáp lại tiếng hét ở trong nội tâm của hắn, là Đại Đô Hộ Tây Vực Trương Tử Văn hận không thể lấy mạng của hắn.
"Chết đi!"
Trương Tử Văn dẫn dắt kiếm quang trong tay, Trấn Tây Quân ở bốn phía đồng thời gầm thét, từng đạo từng đạo khí huyết của binh sĩ bị kiếm quang của Trương Tử Văn dẫn dắt, sau đó hội tụ lên trên đó.

Chương 1029: Man di Tây Vực

Lúc đầu bất quá chỉ là một chút xíu kiếm quang, một đường mang theo huyết quang, vào thời điểm vọt tới trước mặt của Tần Võ Dương, đã hóa thành một đạo kiếm khí rộng lớn dài hơn ngàn mét.
"Trảm!"
"Phốc!"
Tần Võ Dương trợn hai mắt lên, trong lòng ẩn chứa sự bi phẫn và tức giận, nhưng vì giữ mạng hắn vẫn lập tức hành động, phun ra một ngụm máu tươi, hoà quyện vào bên trong Lạc Thủy, một lát sau, lại là một tòa Lạc Thủy Thành hòa với máu tươi trồi lên, ngăn ở trước mặt kiếm quang của Trương Tử Văn.
Ầm ầm!
Lạc Thủy Thành lay động một trận, bất quá Trương Tử Văn cuối cùng cũng không phải là Trần Khuynh Địch, cho dù là có sự gia trì của đại quân, cũng không có khả năng làm gì được Tần Võ Dương cầm Lạc Thủy ở trong tay, ngược lại còn bị Tần Võ Dương mượn nhờ một kiếm này, nhanh chóng xuyên qua chiến trường, lui trở về đại hậu phương quân doanh Tây Vực.
"Hừ! Coi như ngươi chạy nhanh!" Trương Tử Văn lộ ra thần sắc lạnh lùng nói.
Thực lực mà Tần Võ Dương bày ra quả thực là rất bất phàm, tối thiểu thì Trương Tử Văn vừa mới đột phá Hỏa Luyện Kim Đan không bao lâu còn lâu mới là đối thủ của Tần Võ Dương, nhưng vậy thì như thế nào? Hắn có Trấn Tây Quân làm hậu thuẫn, tựa lưng vào Bôn Lôi Quan, chỉ cần không bị hai mặt giáp công, cho dù có hai kẻ như Tần Võ Dương đến hắn cũng không sợ.
Phải biết rằng, Trấn Tây Quân hiện tại cũng không phải là Trấn Tây Quân trước kia. Trấn Tây Quân huyết chiến mấy năm ở dưới Bôn Lôi Quan, cho dù là có quân dự bị trợ giúp, bất quá cũng chỉ có trên dưới mười vạn người, nhưng nhìn chung ở trong toàn quân, cơ hồ là người người đều là tinh nhuệ, ở trên cường độ đơn thuần thậm chí còn không kém hơn ba đại cấm quân ở Thành Thượng Kinh, Phi Hùng Quân của Nam Thần Võ so sánh cùng với Trấn Tây Quân hiện tại bất quá cũng chỉ chia năm năm.
Vì sao Trấn Tây Quân lại có tiến bộ rõ rệt như thế? Đáp án rất đơn giản.
Bởi vì nếu không tiến bộ thì tất cả đều sẽ chết hết.
Chôn ở phía dưới Bôn Lôi Quan không chỉ có riêng là thi thể của binh sĩ Tây Vực, mà cũng có không ít thi thể của quân binh Đại Càn.
Mà đổi thành một bên, thấy Trần Khuynh Địch đột nhiên xuất hiện, đánh tan Tần Võ Dương, hai vị thống soái Tây Vực nguyên bản phụ

trách cuốn lấy Trương Tử Văn liếc nhìn nhau, sau đó cũng không do dự, trực tiếp thả người nhảy một cái, từ phía trên tường thành Bôn Lôi Quan nhảy xuống dưới, nếu kế hoạch hai mặt giáp công đã thất bại, vậy thì có tiếp tục dây dưa cũng không có một chút ý nghĩa nào.
Hơn nữa trọng yếu hơn chính là, Trần Khuynh Địch xuất hiện cũng khiến cho không ít người có một chút cảm giác sợ ném chuột vỡ bình.
"Rút quân!"
"Lui!"
Thanh âm của hai vị thống soái Tây Vực vang vọng trong chiến trường, mà đại quân Tây Vực giống như sóng lớn ngập trời sau khi nhận được mệnh lệnh, thế mà cũng không hoảng không loạn, mà là từ tiền đội biến thành hậu đội, hậu đội phân thành từng bậc thang để rút lui, cuối cùng thế mà quả thực là đã rút lui theo trình tự, hoàn toàn xứng đáng với danh tiếng tinh nhuệ.
Phải biết rằng ở trong loại hỗn chiến cấp bậc này, có thể làm đến loại trình độ này đã là tương đối giỏi.
"Phù!"
Thấy đại quân Tây Vực rút lui, Trương Tử Văn cũng phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, cho đến lúc này hắn mới phát giác ra ở trong cơ thể của mình đột nhiên trở nên trống rỗng, cương khí hao hết, khí huyết suy kiệt, nguyên thần cũng có một chút suy yếu, bất quá dù vậy, hắn vẫn đứng sừng sững tại đầu tường Bôn Lôi Quan như kiếm, giống như một cán cờ xí.
"Ha ha."
"Man di Tây Vực."
Tiếng cười lạnh miệt thị chậm rãi truyền ra, mà đám binh sĩ Trấn Tây Quân ở bốn phía xung quanh hắn cũng gầm thét theo:
"Man di Tây Vực!"
Ở phía đại quân Tây Vực thì không nói một tiếng nào.
Chỉ là sĩ khí nguyên bản bởi vì rút lui mà lộ ra suy nhược lại rớt xuống thêm một cái cấp bậc.
Mà cùng lúc đó, ở bên trong đại hậu phương quân doanh Tây Vực, hai mắt của Lâu Lan Vương An Quy đỏ như máu, nghe tiếng hoan hô ở bên trên Bôn Lôi Quan, một thân uy áp gần như không thể khống chế mà bộc phát ra, biểu lộ nhìn về phía Hoành Võ Đế càng là vô cùng dữ tợn: "Đây chính là thứ mà ngươi đã đáp ứng với ta trước đó, công phá Bôn Lôi Quan?"
Hoành Võ Đế không có trả lời, mà là chau mày.
Không thể không thừa nhận, loại biến hóa này cũng nằm ngoài dự đoán của hắn, mà khiến cho hắn đau răng chính là.
Vì sao Trần Khuynh Địch lại xuất hiện ở cái địa phương này? Tên kia không phải là vừa mới đánh Phật Môn xong hay sao? Chẳng lẽ hắn không thể im lặng ngồi xuống bế quan tu luyện một lần hay sao? Hay

là hắn đã thực sự đầu nhập vào Đại Càn, Thánh Thượng Đại Càn đã phái hắn đến nơi này tọa trấn? Nhưng chuyện này cũng không đúng...
Chẳng lẽ hắn không biết giáo chủ Minh Giáo đang ở phía bên mình? Hắn thật sự không sợ phía bên mình trở mặt? Dựa vào cái gì?
"Ài." Một lát sau, Hoành Võ Đế thở dài, nhìn về phía Lâu Lan Vương, nói: "Quốc chủ không cần phải lo lắng, đây chỉ là một lần thăm dò mà thôi, trước đó xuất hiện ở trong Bôn Lôi Quan, hẳn là cường giả Đại Càn ẩn núp trong bóng tối, nhưng cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, chỉ là một người, cũng không thể ảnh hưởng đến đại cục Tây Vực."
"Ta không muốn nghe thứ này!" Lâu Lan Vương trực tiếp nói ra tại chỗ: "Hãy nói cho ta biết! Tiếp theo nên làm cái gì?"
Hoành Võ Đế nhếch nhếch miệng, thân làm quốc chủ Lâu Lan Quốc, Lâu Lan Vương An Quy tự nhiên không phải là người ngu, cũng không phải là loại người bốc đồng kia, mà hiện tại đối phương sở dĩ biểu đạt ra sự tức giận như thế, thật ra là diễn trò nhiều hơn, mục đích đơn giản chính là đốc xúc hắn tranh thủ thời gian hành động…
"Ta hiểu rồi."
"Nếu không thể công phá Bôn Lôi Quan, vậy thì sẽ từ bỏ Bôn Lôi Quan."
"Ở trong vòng ba ngày."
"Chúng ta sẽ lại mở ra một cái lỗ hổng khác ở trong Vạn Lý Liên Doanh."
"Rất tốt." Lâu Lan Vương nghe được lời này, thần sắc giận dữ nguyên bản được thu liễm trong nháy mắt, nói: "Như vậy còn tạm được."
Vào giờ khắc này, Tần Võ Dương bị trọng thương thì đang khóc không ra nước mắt nằm ở trên mặt đất trại lính Tây Vực.
M* nó.
"Tại sao lại không có ai tới đón ta?"
"Tên khốn Hoành Võ Đế kia đâu?"
Vào giờ khắc này, Tần Võ Dương chỉ cảm thấy tâm can của mình lạnh lẽo như người chết nằm ở dưới đất.
Thật sự là quá lạnh.
Thẳng đến khi thân ảnh binh sĩ Tây Vực hoàn toàn biến mất, để lại mặt đất nhuộm đỏ máu tươi.
Các quân lính Đại Càn bên trên Bôn Lôi Quan mới buông lỏng hai tay nắm chặt binh khí ra.
"Phù..."
Trương Tử Văn phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, sau đó gắng gượng thân thể mệt lả, chậm rãi đi xuống từ bên trên tường thành, con người có lúc chính là như vậy, vào thời điểm liều mạng thì không cảm thấy gì, nhưng sau khi sự tình kết thúc, sau khi quay đầu nhìn lại, cũng không hiểu rõ lúc trước mình rốt cuộc đã làm được

như thế nào.
Cho nên nói, không bức bách bản thân một chút, có trời mới biết cực hạn của ngươi nằm ở nơi nào.

Chương 1030: Dữ tợn

"Đại Đô Hộ."
"Không sao."
Trương Tử Văn lắc đầu, bỏ lại vẻ uể oải, vào thời điểm quay đầu lại, lại biến trở về vị thống soái Trấn Tây Quân thiết huyết mà các tướng sĩ quen thuộc, cho dù trường kiếm trong tay đã thủng trăm ngàn lỗ, áo giáp trên người cũng đã sớm tràn đầy vết thương, hắn vẫn bất động bất diêu.
Ở một bên khác, Trần Khuynh Địch ở bên trong Bôn Lôi Quan cũng đi tới bên trên đầu tường, trực tiếp đi đến trước mặt của Trương Tử Văn, chậc chậc lưỡi, khá là kinh dị mà nhìn vị Đại Đô Hộ Tây Vực trước mắt này, không thể không thừa nhận, trận huyết chiến mới vừa rồi xác thực đã khiến cho Trần Khuynh Địch mới tới chiến trường cảm thấy hết sức rung động.
Trần Khuynh Địch cũng không phải là chưa từng trải qua chiến trường. Tại Thành Thanh Đế Nam Cương, lúc ấy hắn cũng đã suất quân ngăn cản Man tộc, nhưng loại chiến trường cấp bậc kia cùng với chiến trường Tây Vực là hoàn toàn không nằm ở bên trên một cấp bậc, Man tộc không hiểu quân trận, ở trên chiến trường đơn giản chính là nguyên một đám xông về phía trước, chỉ có một thân dũng lực, nhưng căn bản không chỗ có thể dùng. Nhưng ở phía Tây Vực lại khác biệt.
So với Man tộc, binh lính Tây Vực hiển nhiên đã tạo thành chỉnh thể chân chính, mặc dù cũng không có quân trận, nhưng Tây Vực truyền thừa qua nhiều năm như vậy, phối hợp cơ bản tăng thêm số lượng to lớn, vẫn có thể khiến cho quân đội Tây Vực bạo phát ra vĩ lực khó có thể hình dung, nhưng ở một phương diện khác, Trương Tử Văn mạnh mẽ ngăn cản đại quân Tây Vực...
Tuyệt đối không phải là một vị thống soái tầm thường.
Không để ý đến ánh mắt kinh dị cùng với dò xét của Trần Khuynh Địch, Trương Tử Văn nhìn Trần Khuynh Địch một chút, sau khi ánh mắt rơi vào lệnh bài Đại đô đốc Hoàng Thành Tư ở bên hông của Trần Khuynh Địch, trong mắt chợt lóe sáng, trên mặt rốt cục cũng lộ ra vẻ vui mừng, sau đó trực tiếp chắp tay, nói: "Xin chào Đại đô đốc Hoàng Thành Tư."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc: "Ngươi nhận ra ta?"
"Không nhận ra." Trương Tử Văn thành thật lắc đầu, nói đùa, hắn huyết chiến nhiều năm tại Tây Vực như vậy, hắn có thể đọc ra tên của thống soái Tây Vực một cách trôi chảy, nhưng không ở trong cái vòng tròn này coi như là thiên vương lão tử hắn cũng không có khả năng nhận ra được.

"Nhưng ta nhận ra tấm lệnh bài kia."
Trương Tử Văn đưa tay chỉ vào lệnh bài Đại đô đốc Hoàng Thành Tư của Trần Khuynh Địch, sau đó ở trong tay lóe lên quang mang, một khối ấn tỉ liền xuất hiện ở trên tay của hắn.
"Lệnh bài của đại nhân giống như ấn tỉ của ta, đều là do Thánh Thượng năm đó dùng thiên ngoại thần thạch tự tay chế tạo ra tiêu chí của quan nhất phẩm."
"Nếu như là quan nhất phẩm."
"Đại nhân tất nhiên là người mà Thánh Thượng phái tới giúp ta."
"Huống chi lúc nãy đại nhân xác thực cũng đã giải nguy cho Bôn Lôi Quan."
Trương Tử Văn nhớ lại tràng diện Tần Võ Dương đột nhiên đột nhiên gây khó khăn trước đó, khóe miệng không khỏi có một chút co lại, còn có vẻ hơi nghĩ lại mà thấy sợ: "Nếu như tên cẩu tặc kia thực sự thành công hai mặt giáp công cùng với đại quân Tây Vực, hậu quả chỉ sợ là không thể tưởng tượng nổi, tại hạ cũng không thể không sử dụng phương án cuối cùng."
"Phương án cuối cùng?"
Trần Khuynh Địch nhíu mày, coi như hắn không xuất hiện, Trương Tử Văn cũng có biện pháp đối phó với Tần Võ Dương?
"Không sai." Trương Tử Văn ra vẻ đương nhiên gật đầu một cái, nói: "Tất cả Oanh Thiên Lôi ta thu thập được đều chôn ở dưới Bôn Lôi Quan, chỉ cần ta chết, Oanh Thiên Lôi cũng sẽ dẫn nổ, nếu như thật sự đến tình thế cùng đường mạt lộ, ta sẽ thiêu đốt tinh huyết tại chỗ, giết vào quân doanh Tây Vực sau đó mới lựa chọn tự bạo, sau đó..."
Trên mặt của Trương Tử Văn hiện lên một tia tàn nhẫn.
Nói thật, sự dữ tợn của Trương Tử Văn ở trong cái chớp nhoáng này cũng khiến cho một kẻ hung hãn như Trần Khuynh Địch cũng đều có một chút rụt rè.
Sau đó? Sau đó đương nhiên chính là "Bùm", một tiếng nổ vang thật lớn, sau đó Bôn Lôi Quan cùng với quân coi giữ, mang theo binh sĩ Tây Vực cùng nhau nổ bay lên trời, chứ còn muốn thấy cái gì ở sau đó?
"Bất quá còn may là đại nhân đã tới kịp thời." Trương Tử Văn thu liễm biểu lộ, xoay chuyển lời nói, khá là thoải mái mà nói ra: "Có đại nhân hiệp trợ tọa trấn Bôn Lôi Quan, ở nơi này cũng có thể an ổn hơn rất nhiều, chỉ cần hậu cần không ngừng tiếp viện, lại cho đám man di Tây Vực kia thêm 100 năm cũng không thể công phá được toà Bôn Lôi Quan này!"
"Ta tin là như vậy."
"Bất quá..." Trần Khuynh Địch nhớ lại tin tức nghe được từ Thánh Thượng Đại Càn trước đó, không khỏi nhếch nhếch miệng nói: "Ở phía Trương Đô Hộ cũng không chỉ có vẻn vẹn 36 Quốc Tây Vực đâu!"

"Hả?" Trương Tử Văn nhướn lông mày lên, hỏi: "Có ý tứ gì?"
"Trên thực tế lần này ta đi đến Tây Vực, cũng chỉ là để đề phòng vạn nhất, căn cứ theo tin tức của Thánh Thượng, tiền triều Đại Chu dường như đã tro tàn lại cháy tại Tây Vực, lấy thực lực của bọn hắn, rất có thể sẽ tạo thành tổn thương to lớn đối với Vạn Lý Liên Doanh, thậm chí là lại mở ra một cái lỗ hổng cũng không phải là chuyện không thể nào... "
"Lại mở ra thêm một cái! ?"
Trần Khuynh Địch còn chưa dứt lời, Trương Tử Văn liền hô lên thành tiếng.
M* nó!
Chỉ là một cái lỗ hổng ở Tiêu Thành, Trương Tử Văn ta liền phế lực lượng chín trâu hai hổ, dựa vào Bôn Lôi Quan đích thân tác chiến, lúc này mới có thể nhét đầy lỗ hổng, kết quả hiện tại ngươi nói với ta là bọn hắn lại muốn mở thêm một cái lỗ hông! ? Chơi ta à?
"Chết tiệt!"
Đi xuống chiến trường, Trương Tử Văn cũng nói nhiều hơn, khác biệt cùng với thời điểm ở trên chiến trường, lúc này Trương Tử Văn trông khá vui vẻ, nhưng điều này cũng bình thường, nếu như tâm tính không tốt mà nói, chỉ sợ là ở bên trong loại chiến trường quy mô cỡ này, sẽ rơi vào bên trong sự điên cuồng.
"Ta hiểu rồi."
"Tiền triều Đại Chu đang cố gắng tạo ra phiền toái cho chúng ta, chỉ là ta ở bên này thật sự là không có cách nào động đậy, chỉ có thể nhìn Vạn Lý Liên Doanh tự hành động, cũng không biết phó Đô Hộ có thể chống đỡ được hay không?"
Vào thời điểm Vạn Lý Liên Doanh vừa bị phá ra lỗ hổng, Trương Tử Văn đã quyết định làm ra ứng đối thật nhanh.
Bản thân hắn đích thân suất lĩnh một bộ phận Trấn Tây Quân tinh nhuệ nhất, đi đến Bôn Lôi Quan, nhét đầy lỗ hổng, mà phó Đô Hộ thì là suất lĩnh Trấn Tây Quân còn dư lại, chiêu mộ binh sĩ ngay tại chỗ, dựa vào Vạn Lý Liên Doanh, tiến vào hình thức phòng ngự co đầu rút cổ toàn diện, nhờ vào đó mà kéo dài đầy đủ thời gian.
Nhưng bây giờ xem ra, bằng vào lực lượng của Đô Hộ Phủ Tây Vực đã có một chút giật gấu vá vai.
"Xin lỗi."
"Đại nhân, ta có thể hỏi một chút không, tiền triều Đại Chu có mấy vị Hoả Luyện Kim Đan?"
"Ừm." Trần Khuynh Địch nhẩm tính, nói: "Nếu ta tính không sai mà nói, ở phía Đại Chu có tối thiểu hai vị Hỏa Luyện Kim Đan, còn về binh mã thì hẳn là cũng không ít, hơn nữa Minh Giáo cũng đã kết minh với Đại Chu, bây giờ giáo chủ Minh Giáo đang ở bên trong Đại Chu, có thể đích thân tiến vào chiến trường Tây Vực vào bất cứ lúc nào..."

Trương Tử Văn: "? ? ?"

Chương 1031: Hiểu lầm

M* nó, thế thì còn chơi cái rắm à?
Không cứu nổi.
Chờ chết thôi.
Cáo từ!
Ở trong đầu của Trương Tử Văn dâng lên một loạt ý nghĩ tiêu cực và điên cuồng, bất quá chung quy hắn vẫn là người có tâm chí kiên định, cho nên bất quá chỉ chốc lát hắn liền ném những suy nghĩ mềm yếu này ra khỏi đầu óc, chỉ là ở chung quanh cũng không có người khác, hơn nữa hắn đúng là cũng đã kiềm chế rất lâu, cho nên hắn vẫn không nhịn được mà nói lời phàn nàn:
"Nói đến, thế cục Tây Vực bây giờ cháy bỏng như vậy, vẫn là do vấn đề của tên cẩu tặc kia!"
"Cẩu tặc?"
"Đúng thế."
Trương Tử Văn dùng sức quơ quơ quả đấm, lộ ra thần sắc oán hận hàng thật giá thật: "Nói đến cùng, cũng là bởi vì cái tên cẩu tặc giới tông phái Trần Khuynh Địch kia!"
"Nếu như không phải là hắn, Tiêu Thành làm sao sẽ rơi vào tay giặc? Tiêu Thành nếu không rơi vào tay giặc, Vạn Lý Liên Doanh còn hoàn chỉnh, chỉ cần một mình ta liền có thể bình định Tây Vực!"
Trần Khuynh Địch giật khóe miệng một cái, phát hiện ra sự tình có một chút không đúng!
Nói thật, Trần Khuynh Địch cũng lý giải Trương Tử Văn.
Dù sao thì Trương Tử Văn cũng không phải là người trong cuộc, không rõ ràng trận nội loạn ở trong Tiêu gia lúc kia, cũng không biết sắp đặt ở trong bóng tối của Lục Phiến Môn, càng không biết hành động của Tây Vực cùng với Đại Chu, vì vậy Trương Tử Văn sinh ra hiểu lầm cũng là chuyện đương nhiên.
Đối với Trương Tử Văn mà nói.
Sự tình đại khái chính là như vậy.
Vào năm đó tháng đó ngày đó, Trương Tử Văn kết thúc trận luyện binh vào buổi sáng, ăn một bữa cơm trưa ngon lành, sau đó chuẩn bị đi vào trong thành nghe hát, ngày mai lại đi đánh một chút man di Tây Vực, điều tiết sinh hoạt một lần, sau đó tin cấp báo thứ nhất truyền đến, Vạn Lý Liên Doanh con m* nó bị Tây Vực công phá…
Ai chịu nổi chuyện này? Tâm tính của Trương Tử Văn cũng không có nổ tung tại chỗ, mà là lập tức điều binh phái tướng, ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc ngăn chặn sự tập kích của đại quân Tây Vực, đã được coi như là hành động kinh người, sau đó hắn nghĩ lại, không đúng, Tiêu Thành làm sao lại bị công phá? Thế là hắn lập tức liền

phái người đến điều tra tình huống cụ thể.
Nhưng vấn đề là ở phía Tiêu Thành, cao tầng cơ hồ đã chết sạch, dân thường chạy trốn ra làm sao biết được chi tiết ở trong đó, duy nhất biết được tất cả sự tình là người Thuần Dương Cung, nhưng Trương Tử Văn cũng không đi hỏi, tra tới tra lui, cuối cùng đã đạt được một cái kết luận: có một kẻ tên là Trần Khuynh Địch đã mang người trốn ra từ Tiêu Thành....
Lại tìm hiểu kĩ càng thêm một chút.
Trần Khuynh Địch là Đạo Tử chân truyền của Thuần Dương Cung.
Vụ án đã được giải quyết! Đây chính là âm mưu xấu xa của giới tông phái!
Loại giả thiết này xoay quanh trong tâm chí của Trương Tử Văn, trong nháy mắt liền suy diễn và tưởng tượng ra vô số chi tiết, mấu chốt nhất là ở dưới tình huống không biết rõ chân tướng, loại giả thiết này thật đúng là có thể dần dần trở nên kín kẽ, dần dà, Trương Tử Văn đối với tên khốn gọi là Trần Khuynh Địch kia cứ phải nói là hận thấu xương.
"Quên đi." Trương Tử Văn thở dài, nói: "Không nói đến những chuyện thương tâm kia, chờ sau khi ta bình định Tây Vực, đến lúc đó lại khởi bẩm Thánh Thượng, suất quân san bằng Thuần Dương Cung!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Như vậy còn có thể nói cái gì? Đổi thành người khác mà dám nói ra những lời này, Trần Khuynh Địch sẽ trực tiếp cho đối phương ăn một trăm cú đấm, nhưng vấn đề người nói lời này là Trương Tử Văn a, có một câu nói rất hay, người không biết không có tội, huống hồ là ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, sự tình Tiêu Thành quả thật là có một phần trách nhiệm rơi ở trên đầu của hắn.
Cho nên Trần Khuynh Địch cũng không thể nổi giận đối với Trương Tử Văn. Mà nhìn cái bộ dáng này, cũng không tiện vạch trần chân tướng bản thân mình là Trần Khuynh Địch…
Trong lúc nhất thời, Trần Khuynh Địch chỉ có thể bồi tiếp Trương Tử Văn, nở nụ cười ngượng nghịu mà không mất đi lễ phép.
Mà đổi thành một bên, Trương Tử Văn đi vài bước, lúc này mới đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hỏi: "À đúng rồi, còn chưa kịp hỏi, Đại đô đốc tên là?"
"Ngươi không biết tên của ta?"
Trương Tử Văn nghiêng đầu một chút, chợt có một chút xấu hổ nói: "Xin lỗi, tại hạ chỉ là thấy được quan ấn Đại đô đốc, lúc này mới biết được chức quan của đại nhân, trên thực tế đừng nói là tên, cái chức quan Đại đô đốc Hoàng Thành Tư này tại hạ cũng không biết là tạo dựng lên vào lúc nào..."
Không có cách nào, Trương Tử Văn đã đánh tại Tây Vực quá lâu, nhất là ở trong mấy năm này, sinh hoạt mỗi ngày chính là mặc áo giáp, cầm binh khí, leo lên đầu tường thành, huyết chiến đến cùng,

mang thương về nhà, ngủ một giấc, tiếp tục mặc áo giáp, cầm binh khí, leo lên đầu tường thành, huyết chiến đến cùng, lòng vòng như vậy, lặp đi lặp lại, cũng tách rời với Trung Nguyên.
Bây giờ đại sự ở Trung Nguyên hắn cơ hồ là hoàn toàn không biết, chớ đừng nói chi là nhận biết Trần Khuynh Địch.
Như vậy vấn đề đã đến, lúc này Trần Khuynh Địch nên trả lời thế nào?
"Tại hạ vừa mới nhậm chức không lâu, là do Thánh Thượng tự mình bổ nhiệm."
"Thì ra là vậy." Trương Tử Văn bội phục gật gật đầu, nói: "Đại đô đốc thực sự là có phúc lớn, có thể được nhìn thấy Thánh Thượng, kỳ thật ta vẫn muốn gặp mặt Thánh Thượng một lần, chỉ là thân tọa trấn Tây Vực, gánh vác trách nhiệm trọng đại, cho nên vẫn không có biện pháp, bất quá lần này nếu như có thể bình định Tây Vực, tin rằng sẽ không thành vấn đề."
Vừa lẩm bẩm, Trương Tử Văn vừa ưỡn thẳng lưng, nói:
"Không sai!"
"Bình định Tây Vực!"
"Đến lúc đó ta cũng có thể trở về kinh diện thánh!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Chao ôi, vị này chính là fan cuồng của Thánh Thượng Đại Càn a.
"Ồ, đi chệch chủ đề rồi, Đại đô đốc còn chưa trả lời ta, tên của ngài là?"
"Khụ khụ! Kỳ thật, Hoàng Thành Tư cùng với Lục Phiến Môn cũng không sai biệt lắm, xem như là một loại tổ chức bí ẩn, tại hạ lại là Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, trên các phương diện đều cần phải giữ bí mật, còn xin Trương đô hộ thứ lỗi."
"Giữ bí mật? À!" Trương Tử Văn gật đầu một cái, lộ ra bộ dáng hiểu rõ: "Được! Giữ bí mật rất tốt!"
Thấy Trương Tử Văn tin tưởng dễ dàng như vậy, Trần Khuynh Địch cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.
Đương nhiên, đó cũng không phải là Trương Tử Văn không có lòng đề phòng hoặc là làm người tương đối giản dị, trên thực tế hắn có thể làm được đến cái vị trí này, như thế nào đi nữa cũng đều khó có khả năng sẽ không có một chút lòng cảnh giác nào, đây cũng chính là đối với Trần Khuynh Địch, nếu như biến thành người khác, giấu diếm tin tức của bản thân như thế, chỉ sợ là Trương Tử Văn đã sớm sinh lòng hoài nghi.
Huống hồ coi như là Trần Khuynh Địch, nguyên nhân chủ yếu mà Trương Tử Văn tín nhiệm hắn, vẫn là tấm lệnh bài quan nhất phẩm ở bên hông của hắn.
Dù sao đó cũng là đồ vật do Thánh Thượng Đại Càn tự tay chế tạo, đeo nó lên, giá trị mị lực lập tức biến thành 100%, đừng nói là Trần Khuynh Địch, coi như là một con lợn, nếu như mang theo tấm lệnh

bài này đến đây, Trương Tử Văn có khả năng cũng đều sẽ cảm thấy đó là Thánh Thượng Đại Càn đặc biệt điều phối cho hắn binh khí giết người chung cực.....

Chương 1032: Phê thuốc

"Đúng rồi."
"Vậy thì lần này chỉ có một mình Đại đô đốc tới thôi hay sao?"
"À, đương nhiên." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, còn chưa dứt lời.
Ở hậu phương Bôn Lôi Quan, đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, cát bụi đầy trời, ngay sau đó, có thể nhìn thấy một đội ngũ thật dài giống như một đầu Du Long lao đến về phương hướng Bôn Lôi Quan, người cầm đầu bay ở giữa không trung, bành trướng khí thế, rõ ràng là tu vi Hỏa Luyện Kim Đan!
"Đó là viện quân?"
"Viên quân hậu phương đến nhanh vậy sao?"
"Không quá giống..."
"Về số lượng không phải là rất nhiều, giống như cũng chỉ có hơn 1000 người, nhưng khí thế trái lại là rất mạnh, người nào cũng đều có trình độ cảnh giới Tiên Thiên Luyện Thần Phản Hư, bất quá cũng không còn không gian tiến bộ, đều là dùng thủ pháp kiểu nhồi vịt để bồi dưỡng ra, thực lực chân thật cũng đều yếu hơn không ít so với võ giả Tiên Thiên chân chính."
Trương Tử Văn dù sao cũng là tướng tài, chỉ cần liếc mắt một cái, liền từ trên người của nhánh đội ngũ kia nhìn ra được không ít thứ. Mặc dù vào thời điểm nhìn thấy thì giật nảy mình, bất quá sau khi tỉnh táo xem xét, cũng chỉ như thế mà thôi, đội ngũ hơn ngàn người, tu vi của binh sĩ là không tệ, nhưng cũng không có thống nhất quân trận, nếu như là ở bên trên chiến trường, Trương Tử Văn dùng một số lượng binh lính giống như vậy cũng có thể tiêu diệt.
Không có gì phải sợ.
"Chỉ là có thể chạy đến từ hậu phương, hẳn là quân đội Đại Càn ta."
"Bất quá quân dự bị Đại Càn hiện tại đã suy yếu như thế sao? Ngay cả quân trận cũng đều không có? Đại đô đốc, ngươi có biết đây là chuyện gì không?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Thật là xảo hợp!
Trần Khuynh Địch đúng là biết rõ đây là chuyện gì! Không bằng nói nhánh đội ngũ này đối với Trần Khuynh Địch mà nói là không thể quen thuộc hơn nữa, có lẽ có người còn nhớ rõ, lúc trước hắn cũng đã lăn lộn qua ở Thành Thanh Đế Nam Cương, còn mang đi một nhóm Thân Vệ Quân, vào thời điểm sau khi từ nhiệm chức vị Trấn Cương Sứ, quân đội Đại Càn liền trực tiếp phân phối đám Thân Vệ Quân kia cho Thuần Dương Cung...
Không sai, nhánh đội ngũ này chính là quân đoàn của Thuần Dương

Cung bây giờ, về phần người suất lĩnh bọn hắn...
"Đông!"
"Bôn Lôi Quan nhanh chóng mở cửa thành ra!"
"Lão phu là Long Thiên Tứ!"
"Đặc biệt tới đây trợ giúp các ngươi!"
Gặp quỷ!
Tại sao lão thất phu này cũng tới chứ?
Trần Khuynh Địch dám phát thệ, lần này tới Bôn Lôi Quan hắn tuyệt đối là đến một mình, không bằng nói hắn căn bản chính là chợt có linh cảm, nghĩ đến dù sao mình cũng có hậu trường, lại có tu vi cao như vậy, không có vấn đề gì đáng lo, liền dứt khoát đến Bôn Lôi Quan dạo một vòng.
Nhưng mà gặp quỷ, Long Thiên Tứ làm sao lại mình biết rời khỏi Thuần Dương Cung.
Trần Khuynh Địch cảm thấy nghi ngờ.
Nhưng Long Thiên Tứ là ai, hắn thế nhưng là người chấp chưởng đại trận hộ sơn Thuần Dương Cung - Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận, có người ra vào Thuần Dương Cung, hắn chính là người biết được đầu tiên, coi như là Trần Khuynh Địch, vậy thì cũng không thể giấu diếm được hắn.
Đó là một đêm tối và gió lớn.
Long Thiên Tứ uống một ít rượu, ăn một chút thức nhắm, còn nhai hai quả đào, vốn dĩ định đi dạo nhàn nhã ở trong Thuần Dương Cung hai vòng, không ngờ được còn chưa nhai xong hai quả đào, ở phía đại trận hộ sơn liền truyền đến tin tức Trần Khuynh Địch lặng lẽ rời đi, tâm tính của Long Thiên Tứ liền nổ tung tại chỗ.
Lại đi đánh nhau! Cái tên tiểu tử thúi không nên thân này!
Nếu như đổi thành người khác, Long Thiên Tứ nói không chừng sẽ trực tiếp nhảy dựng lên bắt tên gia hoả chạy trốn trở về, sau đó ấn ở trên Phi Tiên Nhai quất roi, về phần tại sao đổi thành Trần Khuynh Địch lại không có làm như vậy, nguyên nhân căn bản là Long Thiên Tứ cảm thấy mình có khả năng đánh không lại tên tiểu tử thúi kia, nhưng bất kể như thế nào.
Mắng thì mắng.
Mắng xong Long Thiên Tứ vẫn lập tức mang theo quân đoàn Thuần Dương, đi gấp trong đêm tối, vội vã chạy về phương hướng Tây Vực.
Cái gì? Ngươi hỏi Long Thiên Tứ ta vì sao lại đuổi theo? Nói nhảm, người trong nhà đi ra ngoài đánh nhau, dù sao cũng phải có người trợ trận cho hắn, vạn nhất đánh thua, mình cũng có thể chống đỡ, không để cho tổn thất mở rộng đến mức lớn nhất.
Đừng nhìn thấy thời điểm Long Thiên Tứ ra sân nổi bật như vậy, trên thực tế còn không phải là để hấp dẫn lực chú ý của địch nhân, từ đó hấp dẫn hoả lực...
Ngay cả quân đoàn Thuần Dương này.

Lúc trước Long Thiên Tứ huấn luyện cũng là chủ tu bí thuật ngăn cản tai họa, vào thời khắc mấu chốt có thể phát huy ra hiệu quả chết thay, đương nhiên, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, Long Thiên Tứ sẽ không vận dụng loại thủ đoạn này, nhưng mọi người đều biết, ở dưới cái gầm trời này có nhiều chuyện ngoài ý muốn lắm.
Có trời mới biết sau khi giáo chủ Minh Giáo nhìn thấy Trần Khuynh Địch sẽ có thể trực tiếp động thủ hay không?
Nếu thật sự xảy ra chuyện như thế, có người đi lên câu giờ một chút cũng sẽ rất tốt.
Thế nào? Nghe vào có phải là đặc biệt vĩ đại hay không?
Không cần phải nói, hành vi và cử chỉ của Long Thiên Tứ mặc dù đều tương đối vô sỉ, nhưng liên quan đến đại sự của Thuần Dương Cung, hắn trên cơ bản cho tới bây giờ cũng chưa từng mập mờ, mà đối với Thuần Dương Cung trước mắt, Trần Khuynh Địch chính là đại sự trọng yếu nhất, Long Thiên Tứ đương nhiên muốn đề phòng một chút, nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại...
Ý nghĩ của Long Thiên Tứ là rất tốt, nhưng bất đắc dĩ chính là, miệng của tên gia hỏa này rất thối, cho nên khi đi đến Bôn Lôi Quan, biểu hiện của hắn biến thành như thế này:
"Man di Tây Vực nghe đây! Long gia gia đã tới rồi! Cẩu tặc Minh Giáo! Đại Chu hèn nhát, có bản lĩnh thì hãy động thủ với Long gia gia ta đi? Chọc tới lão phu, hôm nay lão phu ta liền chân đá Minh Giáo, quyền trấn Đại Chu, đại triển thần uy, để cho các ngươi nhìn thấy thực lực chân chính của Long gia gia ta!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Lão thất phu phê thuốc rồi à?
Ngay cả Trương Tử Văn cũng là bày ra biểu lộ im lặng, một lát sau, thấy đám người Long Thiên Tứ cũng đã đi tới bên dưới thành, nể tình có thể là viện quân, Trương Tử Văn vẫn đi lên phía trước, lớn tiếng hỏi:
"Người đến người nào? Là viện quân ở hậu phương hay sao? Có quân kỳ và binh phù bàn giao hay không?"
Long Thiên Tứ: "? ? ?"
Đó là thứ quái quỷ gì?
"Cái gì mà binh phù, đây đều là tư binh! Tên tiểu tử ở trên lầu kia, lão phu chính là Thuần..."
"A a a a a!"
Trần Khuynh Địch gầm lên giận dữ cắt đứt lời nói của Long Thiên Tứ, sau đó trực tiếp tản ra khí tức bao trùm phía dưới, quả thực là đã chế trụ Long Thiên Tứ, không để cho hắn tiếp tục nói hết lời.
"Trương huynh!"
"Ách, Đại đô đốc, vị kia vừa mới nói thuần...?"
Khóe mắt của Trần Khuynh Địch giật giật, nói:
"Thuần, thuần, là thành viên Hoàng Thành Tư thuần túy!"

"Hoàng Thành Tư?"
"Không sai, Trương đô hộ sẽ không cho rằng Thánh Thượng sẽ chỉ phái một mình ta đến giúp ngươi đó chứ? Ở phía dưới chính là quân đoàn của Hoàng Thành Tư, tu vi của mỗi người đều là Luyện Thần Phản Hư, được chuyên môn phái tới đây, chính là viện trợ cho Trương đô hộ, tạo thành một nhánh bộ đội tinh nhuệ!"

Chương 1033: Thái Thượng trưởng lão cao kiến

"Ồ!" Trương Tử Văn lộ ra vẻ mặt vui mừng, hỏi: "Thật sự là như thế?"
Lúc này, Long Thiên Tứ thật vất vả mới tránh thoát khỏi sự trói buộc lập tức bất mãn mở miệng nói:
"Cái gì mà quân đoàn Hoàng Thành Tư, ta đây là Thuần..."
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch không nói hai lời lại tiến hành trấn áp Long Thiên Tứ.
"Xin lỗi Trương huynh, dẫn quân là tán tu mà Thánh Thượng mới chiêu thu, không hiểu quy củ, có tính cách qua loa, còn xin Trương huynh tha thứ."
Lời này vừa ra, Trương Tử Văn vốn đang có một chút bất mãn lập tức gật gật đầu hiểu ý, nói: "Thì ra là vậy."
"Vậy thì không trách được rồi."
"Dù sao cũng là tán tu giang hồ, không hiểu quy củ thì cũng có thể lý giải."
Long Thiên Tứ: "! ! !"
Nghe lời này đi, Long Thiên Tứ ta làm sao có thể chịu được?
Cho tới bây giờ đều là mình lưu manh với người khác, lúc nào lại đến phiên người khác lưu manh với mình?
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Nhưng không đợi Long Thiên Tứ phản bác, cường độ trấn áp đến từ Trần Khuynh Địch lại càng lớn hơn, trong lúc nhất thời, lửa giận ở trong lòng của Long Thiên Tứ liền dâng lên.
Tốt! Tên tiểu tử thúi nhà ngươi, lão tử ngàn dặm xa xôi chạy tới đây chính là sợ ngươi toi đời, không ngờ được thoáng qua một cái ngươi liền ăn cây táo rào cây sung, còn trấn áp ta, quả nhiên là muốn tạo phản! Một chút tinh thần chủ nghĩa Thuần Dương cũng không có, rốt cuộc ta là người Thuần Dương Cung, hay là kẻ ở bên cạnh ngươi mới là người Thuần Dương Cung! ? Thật sự là không có thiên lý a!
Nhìn thấy biểu lộ vặn vẹo của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch liền biết trong lòng của đối phương đang nghĩ đến cái gì, nhưng mà ông trời ơi, hắn nếu không làm cho Long Thiên Tứ im miệng, có trời mới biết tên gia hỏa này sẽ phun ra ngữ điệu kinh người gì, vạn nhất kéo đến cừu hận, hắn coi như là có nhảy vào sông hoàng hà cũng đều không thể tẩy sạch.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch vội vàng truyền âm cho Long Thiên Tứ.
"Thái Thượng trưởng lão."
"Ngài hãy yên tĩnh một chút, ở phía ta còn đang tiến hành thương lượng đây, ngài cũng đừng đề cập đến Thuần Dương Cung, ở phía

này có một chút vấn đề."
"Cái gì! ?" Long Thiên Tứ suýt chút nữa thì mắng to: "Không đề cập tới Thuần Dương Cung! ? Thuần Dương Cung chúng ta ngàn dặm xa xôi đến giúp đỡ Đại Càn, ngay cả cờ hiệu cũng không thể giương ra? Ở trên đời này làm sao có thể có loại chuyện này! ?"
"Không phải!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt đau dạ dày, dù sao thì cái vấn đề này cũng nằm ở trên người của hắn, từ góc nhìn của hắn thì khiêm tốn một chút cũng không có gì lớn, nhưng từ góc nhìn của Long Thiên Tứ, hắn xuất lực cho Đại Càn còn chưa tính, lại còn không cho phép tông môn nhà mình quảng cáo một chút, đây là sự tình mà người có thể làm hay sao?"
"Ta không quan tâm!"
"Ta chỉ muốn nói!"
"Tên tiểu tử thúi nhà ngươi có bản lĩnh thì hãy trấn áp ta! Bằng không ta sớm muộn cũng sẽ giương lên cờ hiệu Thuần Dương Cung! Thứ Thuần Dương Cung chúng ta cần chính là thể diện…"
Thấy Long Thiên Tứ kiên định như vậy, Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng.
Không có cách nào, chỉ có thể đi đường vòng để cứu quốc.
"Chuyện kia, Thái Thượng trưởng lão, ngài cũng biết, Minh Giáo cùng với Đại Chu đang ở ngay chỗ này, Vô Vọng tiền bối vẫn còn chưa triệt để khôi phục, nếu như quang minh chính đại giương ra cờ hiệu, giáo chủ Minh Giáo dùng một bàn tay vỗ xuống…"
"Khụ khụ!" Long Thiên Tứ nhiệt huyết xông lên đầu lập tức bình tĩnh trở lại.
Trước đó chủ yếu là bị hành vi Trần Khuynh Địch đi đánh nhau khắp nơi làm cho có một chút nóng giận, hiện tại hắn đã lấy lại tinh thần. Bản tính của Long Thiên Tứ lập tức chiếm thế thượng phong.
"Khuynh Địch ngươi nói cũng có đạo lý, Thuần Dương Cung chúng ta giống như là một viên ngọc thô, mặc dù nội tại hết sức ưu tú, nhưng cũng không cần thiết phải biểu đạt ra ngoài."
"Điệu thấp một chút cũng tốt."
"Cho người khác một chút không gian biểu hiện."
Trần Khuynh Địch gật đầu mạnh một cái, nói: "Không sai!"
"Thái Thượng trưởng lão cao kiến!"
"Hoành Võ Đế!"
"Ta cần một lời giải thích!"
Tần Võ Dương nằm trên quân doanh Tây Vực sau một hồi rốt cục cũng đã bị người phát hiện, sau đó cung cung kính kính đưa vào bên trong quân doanh, nhưng lúc này hắn đã điều chỉnh trạng thái không sai biệt lắm, mặc dù còn chưa hồi phục, nhưng cũng không đến mức mất đi năng lực hành động, mà vừa nhìn thấy Hoành Võ Đế. Tần Võ Dương liền lập tức nổ tung.
"Vì sao Trần Khuynh Địch lại xuất hiện tại Tây Vực! ?"

"Ta suýt một chút nữa thì không về được!"
"Tên khốn!"
Mà đối với lời chất vấn của Tần Võ Dương, Hoành Võ Đế lộ ra vẻ rất bình tĩnh, nói: "Xin lỗi, kế hoạch có sai lầm."
Tần Võ Dương: "? ? ?"
Kế hoạch có sai lầm? Ta con m* nó suýt chút nữa thì bị một quyền của Trần Khuynh Địch đánh nổ, trước khi đi còn bị Trương Tử Văn chém một kiếm, trở về ngươi liền ném cho lão tử một câu kế hoạch có sai lầm liền xong việc? Đây là lời mà con người có thể nói hay sao? Có nhìn thấy thương thế ở trên người của ta hay không?
Mà đối với biểu lộ muốn nuốt sống người của Tần Võ Dương, Hoành Võ Đế ở bề ngoài là rất bình tĩnh. Ở trong lòng xác thực cũng rất bình tĩnh.
Không có cách nào, Tần gia hiện tại còn thảm hơn so với Đại Chu, bị Đại Càn tiêu diệt hơn phân nửa không nói, tổ địa cũng mất đi, đệ tử mất đi chín thành, chỉ còn lại có một số ít tinh anh, đây cũng không phải là thương cân động cốt, mà khoảng cách triệt để diệt môn chỉ sợ cũng không chênh lệch bao xa, chỉ bằng vào cái tiêu chuẩn này.... Hoành Võ Đế sẽ sợ Tần Võ Dương hay sao?
Nói không khách khí, may mà trước khi đi Tần Võ Dương đã mang Lạc Thủy tới, nếu không thì Hoành Võ Đế sẽ còn nói chuyện quá đáng hơn một chút.
Bất quá, Hoành Võ Đế nói thế nào cũng là Hoàng Đế tân triều Đại Chu bây giờ, làm như thế nào để đối đãi với người làm việc cho mình, hắn vẫn là rất rõ ràng, cho nên hắn vẫn đã nặn ra vẻ tươi cười nhìn Tần Võ Dương, nói: "Tần huynh à, có một câu nói rất hay, người có lúc, sông có khúc."
"Chúng ta không nên nhớ về quá khứ."
"Cần phải dõi mắt đến tương lai!"
"Ở đây ta có một cái nhiệm vụ nặng nề muốn giao cho ngươi..."
"Cái gì! ?" Tần Võ Dương điên cuồng run rẩy khóe miệng: "Ta vừa mới bị Trần Khuynh Địch đả thương, không có sức lực để đi làm nhiệm vụ."
"Nhiệm vụ rất đơn giản, rời đi khỏi nơi này, đi về phía Tây Vực tụ hợp cùng với giáo chủ, sau đó mang theo quân đoàn Tượng Binh Mã mở ra một cái lỗ hổng mới ở trên Vạn Lý Liên Doanh."
"Cứ giao cho ta!" Tần Võ Dương lập tức vứt bỏ cái suy nghĩ vừa rồi, nguyên nhân rất đơn giản, đây thật sự là một nhiệm vụ không tệ. Dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng đang ở Bôn Lôi Quan, sau khi tận mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch, lại tự mình giao thủ cùng với Trần Khuynh Địch, Tần Võ Dương căn bản là từ bỏ cứng đối cứng với Trần Khuynh Địch, dù sao thì cũng đánh không lại, thậm chí là Tần Võ Dương cũng không quá muốn nhìn thấy Trần Khuynh Địch, mà ở bên trên cái cơ sở này rời khỏi vùng chiến trường nơi đây...

Chương 1034: Khiển trách

Thật sự là trời cũng giúp ta! Quan trọng nhất là đi đến một chỗ khác trong Vạn Lý Liên Doanh mở ra chiến trường, hơn nữa còn là hành động chung cùng với giáo chủ Minh Giáo, chuyện này nói một cách khác không phải chính là ôm đùi hay sao?
Hơn nữa còn là loại bắp đùi lớn như Minh Giáo, không ôm đùi thì lúc nào ôm đùi, vừa vặn mình cũng đã bị thương, lui về hậu phương dưỡng thương cũng tốt.
Mà sau khi thấy Tần Võ Dương tiếp nhận nhiệm vụ sảng khoái như vậy, Hoành Võ Đế cũng hài lòng gật gật đầu, hắn cũng không thèm để ý Tần Võ Dương có ý tưởng gì, dù sao cũng đều là làm việc cho hắn, có chơi như thế nào hắn cũng đều sẽ không thua thiệt, huống hồ lấy tình cảnh của Tần thị, Hoành Võ Đế tin rằng Tần Võ Dương sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn nói.
Sau khi sắp xếp xong xuôi, Hoành Võ Đế lại đặt sự chú ý lên bên trên Bôn Lôi Quan.
"Trần Khuynh Địch."
"Thuần Dương Cung...."
Nhắc đến ba chữ này, khóe mắt của Hoành Võ Đế không khỏi giật một cái.
Trên thực tế, hắn hoàn toàn không xa lạ đối với Thuần Dương Cung, ở trong một đoạn thời gian rất dài hắn cũng đã bí mật quan sát qua toà thánh địa võ đạo quái đản này, cũng từng nghĩ tới việc lôi kéo đối phương, nhưng bởi vì nhiều yếu tố khác nhau, cuối cùng Hoành Võ Đế vẫn bỏ qua cái ý nghĩ này, bất quá hắn cũng không phải là hoàn toàn không có mưu đồ.
"Được rồi."
"Đến lúc đó rồi nói sau."
Lắc đầu, Hoành Võ Đế thu hồi ánh mắt.
Mà cùng lúc đó…
"Long lão thất phu!"
"Hả, mới vừa rồi ngươi còn gọi ta là Thái Thượng trưởng lão..."
"Im miệng!"
Trần Khuynh Địch hét lớn một tiếng cắt đứt lời lầm bầm của Long Thiên Tứ, thật vất vả mới lừa phỉnh đuổi Trương Tử Văn đi, Trần Khuynh Địch trực tiếp khiển trách Long Thiên Tứ.
"Ngươi hãy giải thích cho ta một lần."
"Vì sao ngươi lại đi ra ngoài! ?"
"Ngươi rời khỏi thì Thuần Dương Cung phải làm sao?"
Cho tới nay, từ sau khi Ninh Thiên Cơ mất tích, tầng cao nhất của Thuần Dương Cung trên thực tế kỳ thật cũng chỉ có hai người Long

Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch, mà bình thường đều là do Trần Khuynh Địch đi ra ngoài đánh nhau, Long Thiên Tứ nắm giữ Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận thủ nhà, như vậy mới có thể bảo đảm cục diện ổn định và an toàn cho Thuần Dương Cung.
Nhưng mà bây giờ.
Long Thiên Tứ thế mà đi ra ngoài! ?
"Ngươi đã giao đại trận hộ sơn cho người nào? Sẽ không phải là giao cho đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia đó chứ? Không đúng, ngươi không có ở nhà, vì sao lại không mang bọn hắn theo cùng? Không đúng, nếu bọn hắn cũng rời khỏi thì Thuần Dương Cung sẽ không có Hỏa Luyện Kim Đan…không đúng, tại sao ngươi phải đi ra ngoài! ?"
Không sai, nói đến cùng, Thuần Dương Cung cần phải có một người trấn giữ, bình thường nhân vật này đều là Long Thiên Tứ, bởi vì ngoại trừ hắn, Thuần Dương Cung cũng không tìm ra ai có đầy đủ tu vi, lại trung thành đối với Thuần Dương Cung, đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia thì có đủ tu vi, nhưng lòng trung thành cũng không có bao nhiêu.
Dù sao cũng đều là bị lừa đi vào...
Về phần các trưởng lão khác, bao gồm những đệ tử ưu tú như Trần Tiêm Tiêm, mặc dù có tấm lòng, chỉ tiếc là không có đủ năng lực.
Kể từ đó, vị trí của Long Thiên Tứ lại càng không thể dao động. Cho nên Trần Khuynh Địch mới có thể lộ ra vẻ lo lắng cùng với thất thố như thế.
Mà so với hắn, biểu lộ của Long Thiên Tứ lại nhẹ nhõm hơn nhiều:
"Yên tâm đi."
"Không có vấn đề gì lớn."
"Tên tuổi Long Thiên Tứ thần cơ diệu toán của lão phu há lại chỉ là hư danh? Trước khi rời đi ta đã sắp xếp hết thảy."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Long Thiên Tứ thần cơ diệu toán? Ta nhổ vào! Mọi người quen biết lâu như vậy rồi, ngươi có tiêu chuẩn như thế nào ta còn không rõ ràng hay sao? Thật giống như Trần Khuynh Địch trí kế vô song vậy, đây không phải là nói nhảm hay sao?
"Đừng có bày ra biểu lộ như vậy, ta thực sự đã sắp xếp xong xuôi, không lừa ngươi." Long Thiên Tứ dường như cũng biết mình có một chút khoác lác, nhưng vẫn tràn đầy lòng tin mà nói: "Không có vấn đề gì cả!"
Tại Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung, ở bên trong một gian phòng âm trầm, chịu đủ nghiền ép của Thuần Dương Cung, đảo chủ Đào Hoa Đảo bị lừa bán tới thật lâu, cùng với lão tổ Lâm gia vừa mới bị lừa tới không bao lâu, đang bí mật tụ tập cùng với nhau.
"Ngươi phát giác được rồi à?"
"Xác thực."

"Lão thất phu Long Thiên Tứ kia, còn có tên khốn Trần Khuynh Địch kia, giống như đều đã rời khỏi Thuần Dương Cung..."
"Không sai."
Hai kẻ lưu manh Thuần Dương Cung một lớn một nhỏ tất cả đều không có ở đây.
Đại trận hộ sơn cũng không mở ra, ở trong tông còn dư lại đơn giản chính là một đám Võ Đạo Tông Sư, mặc dù có mấy đệ tử rất kinh diễm, nhưng so sánh với dạng Hỏa Luyện Kim Đan như đảo chủ Đào Hoa Đảo còn có lão tổ Lâm gia, vẫn còn yếu hơn không ít, nói một cách khác, đây chính là tình huống gọi là ở trong núi không lão hổ, hầu tử xưng vương...
Không sai! Cũng nên đến phiên chúng ta làm chủ!
"Đi đến Tàng Bảo Điện của Thuần Dương Cung quét sạch bảo vật tăng cường tuổi thọ, sau đó lại đi đến Bí Thuật Gian, tìm ra phương pháp giải trừ Ấn Ký Truy Tung trên người, tiếp đó cứ như vậy cao chạy xa bay, từ đó tiêu dao khoái hoạt, thậm chí còn nhờ vào đó mà lấy lại được mấy trăm năm tuổi thọ, há không phải tốt thay?"
"Lâm huynh nói cực phải!"
"Cứ làm như vậy?"
"Cứ làm như vậy!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia thảo luận một chút.
Thế là hành động...
Ha ha ha! Vào giờ khắc này, đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia nhìn như đồng lòng đi trên đường tiến về Tàng Bảo Điện của Thuần Dương Cung, chỉ là khác biệt với cảnh muốn rời đi cùng nhau vừa mới nói lúc nãy, lúc này hai người đều là mang theo lòng dạ bất chính, cười nhạo đối phương đã bị mình lừa gạt ở trong lòng.
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: lão tổ Lâm gia ngây thơ!
Phải biết rằng, đảo chủ Đào Hoa Đảo hắn vì nguyên nhân gì mà gia nhập vào Thuần Dương Cung? Còn không phải là vì duyên thọ linh dược của loại thánh địa võ đạo Thuần Dương Cung này, còn có đủ loại võ đạo truyền thừa hay sao, so sánh với đoạt một đợt liền chạy trốn, hắn lựa chọn ngoan ngoãn ở lại Thuần Dương Cung, duy trì tình hình phát triển bền vững ở Thuần Dương Cung chẳng lẽ sẽ không tốt hơn? Dù sao thì nếu đoạt một đợt liền chạy, chỉ có thể lấy được duyên thọ linh dược ở trong thời gian ngắn.
Nhưng nếu có thể duy trì tình hình phát triển bền vững, liền không chỉ là duyên thọ linh dược, nếu như thật sự lấy được sự tín nhiệm, coi như là võ đạo truyền thừa, tu vi tiến thêm một bước cũng là chuyện dễ như trở bàn tay!
Nhưng mà! Ở trong này có một cái vấn đề rất lớn.
Không sai.
Đó chính là sự tồn tại của lão tổ Lâm gia! Vốn dĩ mà nói, toàn bộ khách khanh trưởng lão ở Thuần Dương Cung chỉ có một mình đảo

chủ Đào Hoa Đảo, áp lực cạnh tranh cơ hồ là không có, không cần làm gì cũng đều có thể tích lũy công tích, sinh hoạt của đảo chủ Đào Hoa Đảo trôi qua có thể gọi là rất thoải mái như ý, thẳng đến khi lão tổ Lâm gia xuất hiện, mới phá vỡ cuộc sống tốt đẹp như truyện cổ tích này.

Chương 1035: Được lắm!

Gặp quỷ! Lão tổ Lâm gia có tu vi hoàn toàn tương tự cùng với hắn, hết lần này tới lần khác cũng là khách khanh trưởng lão, đây không phải là khảo nghiệm mà thượng thiên tạo ra cho hắn hay sao, có một đối thủ ngang sức ngang tài như thế, độ khó mà hắn có thể tiếp tục phát triển liền kéo cao hơn một cái cấp bậc trong nháy mắt, mà đây là chuyện mà đảo chủ Đào Hoa Đảo không thể tiếp nhận.
Nói một cách khác, phải diệt trừ đối phương! Không chỉ phải diệt trừ, còn phải biến phế vật thành bảo vật, hóa đối phương thành chiến công của mình.
Như vậy vấn đề đã đến.
Phải làm như thế nào đây?
Đảo chủ Đào Hoa Đảo: hỏi rất hay!
Hắn cũng đã sớm hoạch định xong kế hoạch vào trước đó! Mưu đồ trước đó cùng với lão tổ Lâm gia toàn bộ đều là dẫn rắn rời khỏi hang, trên thực tế hắn chỉ muốn khiến cho lão tổ Lâm gia đi tạo phản mà thôi! Mà hắn thì sẽ chờ đợi thời cơ, sau đó đứng ra vào thời khắc mấu chốt, ngăn cản "âm mưu tà ác" của lão tổ Lâm gia!
Thi thể của lão tổ Lâm gia sẽ biến thành chiến công của mình!
Cho nên ngươi hãy yên tâm ra đi nhé!
Ha ha ha ha!
Cùng lúc đó…
Lão tổ Lâm gia: đảo chủ Đào Hoa Đảo ngu muội!
Cũng không nghĩ một chút, ta thân làm người mạnh nhất Lâm gia, sở dĩ gia nhập vào Thuần Dương Cung, còn không phải là vì bảo vệ cho người nhà ở Tuần Châu Đạo, nếu như ta phản bội Thuần Dương Cung, vậy Lâm gia phải làm thế nào? Cho nên từ lúc ban đầu, ta liền tuyệt đối không có khả năng phản bội Thuần Dương Cung! Huống hồ Thuần Dương Cung có phúc lợi tốt, đãi ngộ tốt, Thái Thượng trưởng lão cùng với chưởng giáo lại nói chuyện êm tai, ta chính là cực kỳ ưa thích ở chỗ này.
Nhưng mà! Ở trong này có một cái vấn đề rất lớn!
Không sai! Đó chính là sự tồn tại của đảo chủ Đào Hoa Đảo!
Vốn dĩ mà nói, bản thân ta cũng có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, đặt ở Trung Nguyên tốt xấu gì cũng được coi như là nhân vật số một, vốn cho rằng gia nhập vào Thuần Dương Cung nói thế nào cũng sẽ lấy được sự trọng dụng, nhưng ai ngờ được, ở bên trong Thuần Dương Cung cư nhiên đã có một vị khách khanh trưởng lão Hỏa Luyện Kim Đan! ?
Gặp quỷ!
Vị đảo chủ Đào Hoa Đảo này không chỉ có tu vi giống như ta, hơn

nữa còn đa mưu túc trí, âm hiểm độc ác, ở trong ánh mắt nhìn ta cũng rất không thích hợp, ta hơi suy đoán một chút, liền biết tên gia hỏa này nhất định có âm mưu! Mà có một câu nói rất hay, một núi không thể có hai hổ, nếu hắn đã có âm mưu, vậy thì ta chỉ có thể ra tay trước để chiếm lợi thế…
Nói một cách khác, phải diệt trừ hắn! Không chỉ phải diệt trừ, còn phải biến phế vật thành bảo vật, hóa hắn thành chiến công của mình.
Như vậy vấn đề đã đến.
Phải làm như thế nào đây?
Lão tổ Lâm gia: Hỏi rất hay!
Hắn đã sớm suy tính xong! Những gì mà lần này hắn nói với đảo chủ Đào Hoa Đảo, toàn bộ đều là dẫn rắn ra khỏi hang, trên thực tế là chỉ cần đảo chủ Đào Hoa Đảo dám bước vào tàng bảo khố một bước, hắn sẽ lập tức nhảy ra, sau đó ở trên góc độ chính nghĩa hung hăng phê phán đối phương, tiếp đó đánh đối phương vào 18 tầng địa ngục. Mà thi thể của ngươi sẽ biến thành chất dinh dưỡng của ta. Để cho ta đề thăng từng bước tại Thuần Dương Cung! Cho nên ngươi hãy yên tâm ra đi nhé! Ha ha ha ha!
Rất nhanh, hai người liền dắt tay đi tới cửa ra vào Tàng Bảo Điện, lúc này đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia đều lộ ra sắc mặt nghiêm túc, ở trên mặt tràn đầy ánh sáng chủ nghĩa tự do.
"Lâm huynh, đã chuẩn bị xong chưa?"
"Đã chuẩn bị xong, đảo chủ huynh thì sao?"
"Cũng thế!"
"Chúng ta bắt đầu đi?"
"Được!"
Đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia liếc nhìn nhau, chợt đồng thời bước chân, trực tiếp đi về phía Tàng Bảo Điện, mà thân làm khách khanh trưởng lão, bọn họ trên thực tế là không có quyền lợi tiến vào Tàng Bảo Điện, nhưng lúc này hai người làm sao còn để ý nhiều như vậy, trực tiếp bộc phát khí thế, mạnh mẽ xông tới!
Ầm ầm! Tàng Bảo Điện oanh động, nhưng ở dưới lực lượng của hai vị Hỏa Luyện Kim Đan cuối cùng cũng không thể chống cự, mà ở bên trong Thuần Dương Cung lại không có người tọa trấn, trong lúc nhất thời thế mà không có ai phát hiện ra dị động ở Tàng Bảo Điện, qua chốc lát, cửa chính Tàng Bảo Điện rốt cục cũng mở rộng, hai người chính thức đứng ở trước cửa đại điện.
"Đi thôi? Đảo chủ huynh?"
"Đi thôi? Lâm huynh?"
"Lần này toàn bộ đều nhờ vào đề nghị của đảo chủ huynh, mời đi trước."
"Làm gì có, không có Lâm huynh làm sao có thể thành đại sự? Mời Lâm huynh đi trước."
Hai người đứng ở cửa lại xô xô đẩy đẩy mấy lần, cuối cùng đồng

thời mở miệng nói:
"Vậy thì không bằng chúng ta cùng nhau đi vào?"
"Được!"
Kết quả là, hai người tay nắm tay, giống như là một đôi huynh đệ tốt, nhanh chân đi vào bên trong Tàng Kinh Điện.
Một giây sau.
Cương khí nổ tung! Ở xung quanh hai người bỗng nhiên bạo phát ra một trận mưa máu, sau đó đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia trực tiếp kéo dài khoảng cách, hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời gầm thét:
"Đáng giận! Cái tên tiểu nhân âm hiểm nhà ngươi! Lại dám thừa dịp chưởng giáo và trưởng lão không có ở trong tông, vụng trộm tiến vào bên trong Tàng Bảo Điện! ?"
"Tội không thể tha!"
"Hôm nay ta sẽ thay Thuần Dương Cung diệt tên súc sinh nhà ngươi!"
Ông trời ơi!
Lời kịch của hai người này đều là giống nhau như đúc.
Vừa dứt lời, đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia đều ngây người, tiếp đó là trợn mắt há hốc mồm mà giằng co trong chốc lát, nhưng sau khi kịp phản ứng, ở trong mắt của hai người liền bốc lên lửa giận!
Được lắm!
Nguyên lai là cái tên âm hiểm nhà ngươi thật sự có âm mưu! Uổng công ta vẫn luôn coi ngươi là huynh đệ! Nhưng ngươi lại muốn đào hố hại ta! Ta chưa bao giờ thấy qua kẻ nào vô liêm sỉ như thế!
Đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia vào lúc này đã quên mất ý nghĩ muốn hại đối phương của mình, ngược lại còn giống như là cực kỳ uỷ khuất vậy, kích động đến mức run rẩy, ở trong lúc nhất thời giống như là có chính nghĩa phụ thể, ánh sáng tự do chiếu rọi toàn thân, khiến cho bọn hắn bạo phát ra lực lượng khổng lồ.
"Vô sỉ!"
"Lão tặc!"
Còn gì để nói nữa không?
Hai người trực tiếp ra tay đánh nhau tại Tàng Bảo Điện.
Mà cùng lúc đó, xem như là chuẩn bị ở phía sau mà Long Thiên Tứ để lại trước khi rời khỏi Thuần Dương Cung, ở bên trong Tàng Kinh Điện, Vô Vọng Ma Tôn đang ở trong trạng thái tĩnh dưỡng lộ ra vẻ mặt im lặng mà nhìn đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia ra tay đánh nhau, mất nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần, có một chút không hiểu rõ thao tác của hai người này.
"Hai người này có vấn đề gì?"
"Long Thiên Tứ muốn ta đề phòng hai người bọn họ..."
"Vậy còn cần phải đề phòng?"
Bằng vào loại chỉ số IQ này, cơ bản là không có duyên với tạo phản!

Kỳ thật, ý nghĩ của đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia là không có vấn đề.
Xảy ra vấn đề chính là ý nghĩ của bản thân và đối thủ giống nhau như đúc.

Chương 1036: Mệnh mỏng hơn giấy

Lúc này mới dẫn đến cục diện nhìn qua giống như rất ngu này, hơn nữa trước đó Long Thiên Tứ an bài Vô Vọng Ma Tôn giám thị hai người, đã làm xong chuẩn bị vẹn toàn, cho nên đã lộ ra bộ dạng vững như bàn thạch, nhưng nếu như chuyển sang nơi khác và thay một đối thủ khác, hai người này nói không chừng sẽ thật sự đắc thủ, sau đó ung dung ở ngoài vòng pháp luật.
Nhưng may mắn thay, loại tình huống này là không thể nào xuất hiện.
Mà vào thời điểm đảo chủ Đào Hoa Đảo đang đại náo cùng với lão tổ Lâm gia tại Tàng Bảo Điện Thuần Dương Cung.
Ở phía Trần Khuynh Địch cũng rơi vào trong phiền toái.
Nói xác thực, là Tây Vực rơi vào trong phiền toái.
Hoành Võ Đế biết rõ đạo lý binh quý thần tốc, ở dưới sự đốc thúc của hắn, Tần Võ Dương ở bên kia cũng không trì hoãn, dựa vào tu vi Hỏa Luyện Kim Đan cấp tốc quay trở về Tây Vực.
Mà ở nơi đó, ở vị trí biên giới Xa Trì Quốc, quân đội của tân triều Đại Chu đã được tổ kiến xong xuôi, Đại Chu kinh doanh tại Tây Vực nhiều năm như vậy, mặc dù so ra hơi kém liên minh 36 Quốc Tây Vực, nhưng vẫn có thành tựu, đã tích lũy được 30 vạn quân đội tinh nhuệ.
Quan trọng nhất là, tiền thân của Đại Chu thế nhưng là hoàng triều Trung Nguyên, bọn họ hiểu biết quân sự.
Không giống với man di 36 Quốc Tây Vực, số lượng tinh nhuệ của Đại Chu mặc dù chỉ có 30 vạn, nhưng lại tinh thông quân trận, sau khi đại quân kết trận bộc phát ra uy lực, quân đội Tây Vực ở dưới tình huống có số lượng ngang nhau thật sự không phải là đối thủ của bọn hắn, hơn nữa ở bên trong 30 vạn đại quân tinh nhuệ này…
Còn có mười vạn quân đoàn Tượng Binh Mã, là quân đoàn của Tiên Tần mà thái tử Hoành Xương cướp đến tay tại Viêm Hán Quốc ngày xưa, một mực im lặng thật lâu, rốt cục cũng có một ngày tản ra vinh quang thuộc về bản thân, toàn bộ quân doanh Đại Chu được chia thành ba bộ phận, ở trung ương chính là vị trí của quân đoàn Tượng Binh Mã, bọn hắn không biết mệt nhọc, không sợ tổn thương, có thực lực cường đại...tuyệt đối đủ để sánh ngang với Phi Hùng Quân của Đại Càn, thậm chí là còn hơn một bậc.
Mà vào giờ khắc này, hư không ở phía trên quân doanh nứt ra, Tần Võ Dương sải bước đi ra, hắn vừa mới xuất hiện, trụ khí huyết Lang Yên của 30 vạn đại quân liền phảng phất như bị kích thích vậy, kịch liệt chấn động, nhắm thẳng vào Tần Võ Dương ở trên trời, nhất thời khiến cho toàn thân của Tần Võ Dương chấn động một cái.

Vốn đã bị thương, lần chấn động này suýt nữa khiến cho hắn rớt xuống từ không trung.
"Là ta!"
"Ồ."
Tần Võ Dương tức hổn hển gầm một tiếng, một giọng nói có vẻ hơi lúng túng liền truyền đến: "Là Tần bá phụ sao, xin lỗi, trực tiếp đi đến gần đại quân, khí huyết Lang Yên của quân đội sẽ tự động phản kích, trước đó ngài hẳn là nên nói một tiếng, nếu không ta sẽ không kịp chuẩn bị...‘’
"Hừ!"
Tần Võ Dương lạnh lẽo nhìn người đi ra từ trong biển người, rõ ràng là thái tử Hoành Xương đã đổi lại một thân nhung trang, xem như là một trong những tài tuấn trẻ tuổi đương thời, tiến bộ của thái tử Hoành Xương cũng rất hiển hách, thế mà cũng đã khám phá Sinh Tử Quan.
Nhưng chân chính khiến cho Tần Võ Dương bất mãn, là thanh trường kiếm mà thái tử Hoành Xương đeo ở bên hông kia.
"Hoành Võ Đế trái lại là rất tín nhiệm ngươi, ngay cả Định Tần Kiếm cũng giao cho ngươi."
"Nhận được sự tín nhiệm của phụ hoàng, ta cảm kích khôn cùng."
Thái tử Hoành Xương dùng sắc mặt lãnh đạm đáp lời, sau đó nhẹ nhàng kích thích Định Tần Kiếm, trong phút chốc, toàn bộ đại quân ở phía sau hắn đều chuyển động theo, đám binh sĩ trong quân đoàn Tượng Binh Mã cùng nhau quay đầu, nhìn về phía Tần Võ Dương ở trên không trung, khí huyết Lang Yên ở trong cõi u minh cũng khóa chặt Tần Võ Dương trong nháy mắt.
Loại cảm giác bị quân đội tinh nhuệ nhìn chăm chú này, cho dù là Tần Võ Dương cũng đều cảm thấy có một chút đau răng.
Có đại quân Tượng Binh Mã làm hậu thuẫn, thái tử Hoành Xương thân làm thống soái đại quân, ở dưới tình huống quân trận không loạn, chỉ sợ thật đúng là có thể liều mạng cùng với cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, mà Tần Võ Dương lại bị thương, thực lực không ở trong trạng thái đỉnh phong, nếu như đánh thật, có thể sẽ không đánh lại.
Cuối cùng vẫn là Tần Võ Dương ghen ghét đơn phương, tình cảnh của hắn và Tần thị hiện tại cực kỳ không ổn, đầu nhập vào Đại Chu, cũng là vì lấy được cuộc sống yên ổn, mà Định Tần Kiếm cùng với quân đoàn Tượng Binh Mã chính là một trong những lựa chọn tốt nhất, chỉ đáng tiếc là, cho dù Tần Võ Dương đã bỏ ra cái giá không nhỏ để tranh thủ, vẫn không thể nào lấy được.
Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có sắc mặt không tốt đối với thái tử Hoành Xương.
Trọn vẹn 30 vạn tinh nhuệ, còn có quân đoàn Tượng Binh Mã của Thượng cổ Tiên Tần, uy lực phát huy ra sau khi liên hợp lại cũng

không kém hơn so với một kiện Đạo Binh thượng phẩm.
Nếu như Tần gia có được quân đoàn Tượng Binh Mã, địa vị tại Đại Chu cũng sẽ càng thêm củng cố. Cũng sẽ không đến mức giống như bây giờ, rõ ràng là có tu vi không kém hơn Hoành Võ Đế bao nhiêu, nhưng vẫn chỉ có thể nghe lệnh của Hoành Võ Đế.
Nhưng vẫn là câu nói kia.
Ăn nhờ ở đậu chính là hèn mọn như vậy.
Cho nên sau khi Tần Võ Dương biến đổi sắc mặt trong chốc lát, vẫn là thu liễm tâm tình, chợt lộ ra một nụ cười hòa ái giống như trưởng bối, nói:
"Hoành Võ Đế truyền mệnh lệnh đến, Hoành Xương, đây là thời điểm để ngươi biểu hiện, lập tức phát động tiến công đối với Vạn Lý Liên Doanh, phối hợp tác chiến với đại quân Tây Vực ở Bôn Lôi Quan."
"Vậy sao?" Thái tử Hoành Xương không để ý đến ánh mắt của Tần Võ Dương, mà là chau mày hỏi: "Có thủ lệnh của phụ hoàng hay không?"
"Có." Tần Võ Dương vừa nghiến răng nghiến lợi ở trong lòng, vừa lấy ra thủ lệnh mà Hoành Võ Đế cho hắn trước đó, ném cho thái tử Hoành Xương.
Mà vào thời điểm nhìn thấy thủ lệnh, thái tử Hoành Xương vốn còn muốn cự tuyệt rốt cục cũng bất đắc dĩ thở dài: "Được thôi, Tần bá và Minh Tôn hãy hành động cùng với đại quân a."
Thua người không thua trận, Tần Võ Dương cười lạnh một tiếng, sau đó liền biến mất ở giữa không trung.
Bất quá thái tử Hoành Xương cũng không để ý.
Một lát sau, vị Hỏa Luyện Kim Đan Đại Chu thứ hai, ngày xưa đã từng tham dự qua trận chiến Thuần Dương Cung - Minh Tôn xuất hiện ở bên cạnh thái tử Hoành Xương:
"Xin chào điện hạ."
"Truyền lệnh xuống."
"Xuất động đại quân."
"Mục tiêu là Vạn Lý Liên Doanh."
"Hiểu rõ."
Minh Tôn gật đầu một cái, bất quá trước khi đi vẫn là chần chờ trong chốc lát, chợt nói khẽ: "Điện hạ, có cần ta âm thầm giám thị vị Tần Võ Dương kia hay không? Hôm nay ngài không cho hắn mặt mũi, hiện tại có đại quân chèo chống thì còn tốt, nhưng nếu như ngày sau hắn tiến hành trả thù mà nói..."
"Không cần phải lo lắng." Thái tử Hoành Xương lắc đầu, trên khóe miệng hiếm khi nở một nụ cười: "Nhân tiện, ngươi có biết phụ hoàng đánh giá vị Tần tộc trưởng kia như thế nào hay không?"
"Đánh giá như thế nào?"
Thái tử Hoành Xương nói một cách chắc chắn: "Tự cho mình là siêu phàm, chí lớn nhưng tài mọn, lòng cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy."

Chương 1037: Dân cờ bạc

Tự cho mình là siêu phàm, cảm thấy mình nhất định có thể dẫn dắt Tần gia đi đến huy hoàng.
Chí lớn nhưng tài mọn, kế hoạch chế định ra có tính chất đánh bạc quá cao, khó mà đến được nơi thanh nhã, đều là tà môn ngoại đạo.
Lòng cao hơn trời, luôn luôn xem thường những người khác, thực hành chính sách độc tài ở trong Tần Thị Nhất Tộc.
Mệnh mỏng hơn giấy, vận khí không phải là rất tốt.
Ở dưới bốn lời tổng kết này, cơ hồ đã chỉ trích Tần Võ Dương không còn sót lại cái gì, ngay cả Minh Tôn cũng đều có một chút kinh ngạc: "Khoa trương đến như vậy sao?"
"Chỉ sợ là còn muốn khoa trương hơn." Thái tử Hoành Xương cười cười, nói: "Ta cũng đã cẩn thận tìm hiểu về vị Tần Võ Dương này, có tâm tính rất lạnh lùng, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là lãnh khốc mà thôi, nhưng thủ đoạn quản lý lại rất thô lỗ, có thể đi đến hôm nay có bảy thành là dựa vào sự chống đỡ của ngọn núi lớn Tần gia, nhưng hết lần này tới lần khác lại có chí hướng rộng lớn."
Nói một cách khác.
"Hắn không thấy rõ bản thân, bản thân có bao nhiêu năng lực hắn cũng không biết, kế hoạch thay thế long mạch của hắn là rất lợi hại, nhưng ở trong tộc ngay cả cường giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng đều không có mà cũng dám thực hiện loại kế hoạch có kích thước lớn như vậy, coi như là chuyện của Tần Thiên Hoàng cùng với Doanh Phượng Tiên không phạm sai lầm, tỷ lệ thành công của hắn cũng sẽ không vượt qua hai thành."
"Thuần túy là dân cờ bạc."
"Ưu điểm duy nhất của hắn chính là tương đối thức thời."
"So sánh với nhau, phụ hoàng không biết sáng suốt hơn hắn bao nhiêu!"
"Không cần phải lo lắng."
"Hắn sẽ không lật nổi sóng gió gì."
Tại Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực.
Kèm theo mệnh lệnh của thái tử Hoành Xương, 30 vạn đại quân lấy quân đoàn Tượng Binh Mã làm tiên phong, trực tiếp tiến thẳng tới Vạn Lý Liên Doanh, nhìn về phía đường chân trời, từng cột khí huyết Lang Yên bay lên, sau đó hội tụ thành một thể, tạo thành một đoàn mây đen to lớn giống như thành trì ở phía trên đại quân.
"Phó Đô Hộ! Có địch tập kích!"
"Không cần hoảng hốt!"
"Hãy khởi động trận pháp Vạn Lý Liên Doanh, chỉ là loại trình độ này là sẽ không có cách nào đánh tan Vạn Lý Liên Doanh!"

Kèm theo đại quân Tây Vực xuất hiện, một nhánh Trấn Tây Quân được Trương Tử Văn bố trí tại nơi này ở dưới chỉ thị của phó Đô Hộ lập tức hành động, từng đạo từng đạo vầng sáng triển khai ở phía trên từng tòa thành trì trong Vạn Lý Liên Doanh, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng cùng với mây đen của quân đội Đại Chu.
Vạn Lý Liên Doanh, xem như là một trong những thần khí mà Đại Càn trấn áp tứ phương, tự nhiên cũng có chỗ ảo diệu của bản thân, thật giống như là chín thành Nam Cương có thể mượn dùng lực lượng địa mạch trong toàn bộ Nam Cương Đạo, Thiên Công Hào của Đông Hải được xưng là chiến hạm mạnh nhất trên biển, Bất Phá Thiên Quan Bắc Nhung cao đến mức đủ để ngăn cách Trung Nguyên cùng với thảo nguyên.
Vạn Lý Liên Doanh cũng có ưu thế của mình.
Ở trong bốn đại Biên Hoang, chiến tuyến ở Tây Vực là dài nhất, chín thành Nam Cương phong tỏa toàn bộ phương Nam, cũng chính là một Đạo, mà Đông Hải mặc dù rất dài, nhưng chỉ có bộ phận ven biển cùng với vùng biển gần Đông Hải, ở Bắc Nhung chỉ có Bất Phá Thiên Quan tiến hành trấn thủ, là con đường duy nhất mà thảo nguyên có thể tiến vào Trung Nguyên.
Chỉ có ở Tây Vực, 36 Quốc Tây Vực nối thành một mảnh, bao trùm hơn mười Đạo ở biên cảnh Đại Càn, đối với triều đại ở phía trước Đại Càn, Tây Vực bởi vì loại chiến tuyến thật dài này, uy hiếp đối với Trung Nguyên kỳ thật cũng không kém bao nhiêu so với Bắc Nhung, thẳng đến sau khi Đại Càn thành lập, uy hiếp của nó mới theo việc Vạn Lý Liên Doanh được thành lập mà giải trừ.
Vạn Lý Liên Doanh, trên thực tế chính là do hơn một vạn tòa thành trì biên cảnh nối thành một toà trận pháp vô cùng to lớn, bất kỳ công kích nào đánh lên trên một toà thành trì, đều sẽ được hơn một vạn tòa thành trì biên cảnh gánh chịu.
Cho dù là lực lượng đủ để hủy diệt một tòa thành trì, ở phía dưới loại hiệu quả này. Chỉ sợ tối đa cũng chỉ có thể cọ xuống một chút tro bụi ở trên tường thành.
Mà trận chiến ở Tiêu Thành, nếu không phải bản thân Tiêu gia xảy ra nội loạn, dẫn đến Tiêu Thành thoát ly khỏi trận pháp Vạn Lý Liên Doanh mà nói, Tiêu Thành sẽ tuyệt đối không đến mức mất vào tay giặc, mà bởi vì Tiêu Thành mất vào tay giặc, cũng dẫn đến trận pháp Vạn Lý Liên Doanh xuất hiện sơ hở, năng lực tiếp nhận tổn thương cũng phải yếu hơn không ít so với trước kia.
Bất quá…
"Chỉ dựa vào loại quân đội này liền muốn công phá Vạn Lý Liên Doanh?"
"Cũng quá ngây thơ rồi."
"Ha ha."
Ở bên trong quân trận Đại Chu, dường như là phát giác ra được ánh

mắt chăm chú của phó Đô Hộ ở bên trong Vạn Lý Liên Doanh, thái tử Hoành Xương không nhịn được mà kéo khoé miệng một cái, lộ ra một tia cười lạnh.
Quả thật, coi như Vạn Lý Liên Doanh bị tổn thương, loại thần khí cấp bậc trấn quốc này cũng sẽ không bởi vì một chút thiếu hụt liền triệt để báo hỏng, bây giờ Vạn Lý Liên Doanh vẫn có lực phòng ngự tương đối cường đại như cũ, 30 vạn đại quân Đại Chu nếu như muốn công phá nó, xác thực là còn có một chút miễn cưỡng, nếu không 36 Quốc Tây Vực cũng sẽ không bị nó ngăn cản qua nhiều năm như vậy.
Nhưng mà…
"Đây là xem xét từ lẽ thường."
"Rất đáng tiếc."
"Lần này cũng không phải là chiến tranh có phạm vi thông thường."
Dừng lại một chút, thái tử Hoành Xương quay đầu nhìn về phía phía sau lưng mình, mà ở nơi đó, một vị thiếu niên người mặc áo bào đen vô thanh vô tức đi ra từ bên trong hư không, khác biệt cùng với Tần Võ Dương phá mở hư không tạo ra thanh thế to lớn, vị thiếu niên này đi ra từ hư không cơ hồ không tiết lộ một chút lực lượng nào.
Quả thực giống như là bản thân không gian đang phối hợp với hắn vậy, bất quá nếu cân nhắc đến thân phận của hắn, loại chuyện này cũng không kỳ quái.
"Xin chào giáo chủ." Thái tử Hoành Xương cung kính cúi đầu về phía giáo chủ Minh Giáo.
Mà đối phương thì khoát tay áo, nói: "Miễn lễ."
"Vâng."
Xem như là chỗ dựa của Đại Chu bây giờ, thái tử Hoành Xương rất rõ ràng bản thân nên lấy ra thái độ đối đãi như thế nào, trên thực tế hắn có thể đạp phá Sinh Tử Quan nhanh như vậy, cũng là nhờ vào sự ủng hộ ở bên trên tài nguyên của Minh Giáo, bất quá ngay cả hắn cũng đều không ngờ được, lần này Minh Giáo thế mà lại thực sự bước lên sân khấu.
Bất quá, không sử dụng người làm công tặng không này thì rất phí.
"Kế tiếp còn xin mời giáo chủ xuất thủ."
"Lui ra."
Giáo chủ Minh Giáo chậm rãi bước ra, thân hình tự nhiên bay lên, một lát sau liền đi tới phía trên đại quân, nguyên bản mà nói, ở dưới sự áp chế của khí huyết đại quân, coi như là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều sẽ không thể hành động một cách tự nhiên, nhưng đối với giáo chủ Minh Giáo mà nói, đoàn khí huyết này lại có vẻ giống như không tồn tại vậy.
"Vạn Lý Liên Doanh."
"Đúng là có cấu tạo không tầm thường."

Chương 1038: Phụ thuộc vào tình hình

"Tay nghề thật tuyệt với, thần khí trấn quốc có cấp bậc như thế này cũng không phải cứ có tài nguyên là liền có thể xây dựng được, nhưng Đại Càn lại trực tiếp tạo ra bốn thứ, từng thứ đều là thần khí trấn quốc…công bộ Đại Càn đúng là không tầm thường, chuyện này khiến cho ta nghĩ tới một toà thánh địa võ đạo ở thời kỳ Thượng cổ."
"Được rồi."
"Trước tiên phá huỷ thứ này rồi lại nói."
Ầm ầm! Giáo chủ Minh Giáo khẽ động tâm thần, khí tức trên toàn thân liền bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dâng lên, từ nơi sâu xa phảng phất như có một đạo ý chí to lớn đang rót vào thân thể của hắn vậy, hư không nứt ra, tinh quang màu đen đổ xuống mà ra, hóa thành một dòng trường hà U Minh chảy xuôi mà ra.
Mệnh Vận Tinh Vân!
Cáo Tử Minh Hà!
Mặc dù ở ngoài miệng nói rất thản nhiên, nhưng hành động của giáo chủ Minh Giáo lại có vẻ rất là thận trọng, không có sử dụng phân thân ở trong thế giới của mình, mà là trực tiếp sử dụng bản thể ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, hóa thành tinh vân kéo Cáo Tử Minh Hà ra ngoài, hiển nhiên là rất nghiêm túc.
"Làm như thế này thì có một chút trái với quy tắc."
"Bất quá quên đi."
Giáo chủ Minh Giáo nhíu mày, sau đó giơ tay phải lên dùng sức vung xuống phía dưới, một giây sau, Cáo Tử Minh Hà liền giống như là cửu thiên thác nước vậy, chảy thẳng xuống từ 3000 thước, trực tiếp rơi vào bên trên Vạn Lý Liên Doanh, trong chớp mắt, trận pháp chia sẻ tổn thương của Vạn Lý Liên Doanh liền tiến vào trạng thái quá tải.
"Đã xảy ra chuyện gì! ?"
"Người kia là ai! ?"
"Phó Đô Hộ đại nhân! Trận pháp đã quá tải! Toàn bộ Vạn Lý Liên Doanh đều ở vào trạng thái quá tải!"
"Ách!"
Chỉ có hai cách để phá vỡ Vạn Lý Liên Doanh, một cách chính là giải trừ trận pháp của bản thân Vạn Lý Liên Doanh, nhưng Vạn Lý Liên Doanh đã đứng ở đó nhiều năm như vậy, giới tông phái cũng không phải là không có Trận Pháp Đại Sư tiến hành nghiên cứu qua, nhưng chỉ tiếc là đều là không công mà lui, giáo chủ Minh Giáo tự nhiên cũng sẽ không có biện pháp.
Cho nên hắn đã dùng cách thứ hai- lực lượng, dùng lực lượng thuần túy nhất quán chú lên bên trên Vạn Lý Liên Doanh, sau đó khiến cho

nó quá tải, từ đó nổ tung, đừng nói là Vạn Lý Liên Doanh bây giờ có thiếu hụt, coi như không có thiếu hụt, ở dưới loại áp chế của lực lượng khó giải và không nói lý này, chỉ sợ là vẫn sẽ không có biện pháp gì.
Mà chỉ chốc lát sau khi giáo chủ Minh Giáo động thủ.
"Lớn mật!"
Vạn Lý Liên Doanh chấn động, ngay tiếp theo toàn bộ đại địa biên cảnh Tây Vực cũng đều hơi hơi rung động, phảng phất như động đất, mà ở trong cùng một thời gian, một tiếng quát mang theo vài phần phẫn nộ truyền đến từ bên trong Vận Mệnh Tinh Không, bên trong rất nhiều thành trì tại Vạn Lý Liên Doanh đều có một cỗ long khí bay lên, sau đó hội tụ thành một thể, đúng là hóa thành một đầu Thần Long vàng óng hư ảo.
Mà đôi mắt như chuông đồng ở bên trên đầu rồng thì nhìn chằm chặp vào giáo chủ Minh Giáo.
"Minh Hà, ngươi thế mà dám động thủ?"
"Chỉ là thăm dò một lần." Giáo chủ Minh Giáo hít vào một hơi thật sâu, chợt mỉm cười nói.
Mà gần như đồng thời, ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, từng đạo từng đạo khí tức liên tiếp hiển lộ ra, thánh tăng Ngô Không Phật Môn, Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, bốn cỗ khí tức chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh như ẩn như hiện, giằng co với Thần Long vàng óng, giống như đang thăm dò cái gì đấy.
Không sai.
Lần này giáo chủ Minh Giáo sở dĩ đứng ra công khai ủng hộ Đại Chu, không hề chỉ là mưu đồ của bản thân Minh Giáo.
Càng nhiều hơn chính là một lần dò xét của toàn bộ giới tông phái đối với Thánh Thượng Đại Càn! Bọn hắn muốn biết: "Sau khi Tổ Long Trung Nguyên liên tiếp bị thương, thực lực của Thánh Thượng Đại Càn còn có thể trấn áp bốn đại Biên Hoang hay không?"
Đối với Thánh Thượng Đại Càn, cảm nhận của giới tông phái kỳ thật vẫn luôn rất phức tạp.
Thứ nhất, thân là võ giả, mọi người kỳ thật đều rất bội phục Thánh Thượng Đại Càn, là một vị tồn tại đương đại duy nhất tiếp cận gần nhất với cảnh giới Chí Tôn nhân gian, là thiên kiêu chi tử trong mấy ngàn năm qua, là cường giả trấn áp một thời đại, đây đều là xưng hào của Thánh Thượng Đại Càn, cũng là thành tựu không thể nghi ngờ của hắn.
Thứ hai, mọi người lại cực kỳ kiêng kị thậm chí là bất mãn với Thánh Thượng Đại Càn.
Bởi vì tên gia hỏa này không phải là người của mình, xuất thân từ hoàng triều nhân gian, có thể nói là bẩm sinh đã không hợp với giới tông phái, đã chú định là song phương không có khả năng tiến tới với

nhau, mà lịch sử đã sớm chứng minh điểm này, từ xưa đến nay, triều đình cùng với giang hồ chỉ có ở dưới một loại tình huống mới có thể vui vẻ hòa thuận.
Vào thời điểm hoàng quyền suy nhược.
Mà mỗi lần hoàng triều nhân gian đạt đến đỉnh phong, đều là một lần hành động bắt đầu trấn áp giang hồ, trước kia thánh địa võ đạo đối với loại chuyện này là không thèm để ý, bởi vì hoàng triều nhân gian không uy hiếp được bọn hắn, bọn hắn cao cao tại thượng tự nhiên là cũng không cần quan tâm, nhưng lần này lại không giống.
Bởi vì sự tồn tại của Thánh Thượng Đại Càn, khiến cho vương triều Đại Càn có đầy đủ năng lực triệt để lật bàn. Nếu không phải là như thế, ba mạch Đạo, Phật, Ma cao ngạo hạng gì, làm như thế nào lại tụ tập với nhau phản kháng Thánh Thượng Đại Càn? Tiên Cung ẩn thế nhiều năm, vì sao lại muốn xuất thế đối kháng với Thánh Thượng Đại Càn? Thiên Khả Hãn Bắc Nhung nắm quyền lớn, đồng dạng cũng là chủ nhân vương triều một phương, vì sao lại muốn liên hợp với giới tông phái, đáp án chỉ có một cái…
Thánh Thượng Đại Càn quá mạnh.
Nếu không liên hợp lại với nhau thì sẽ không có vốn liếng đối kháng với hắn, đây là một cái nhận thức chung của tất cả các chí cường giả từ khi hắn xuất thế mấy trăm năm trước cho đến nay.
Hôm nay, ở phía dưới tình huống các thế lực khắp nơi đồng tâm hiệp lực, cơ sở lớn nhất mà Thánh Thượng Đại Càn trở nên vô địch, Tổ Long Trung Nguyên bị thương nặng nhiều lần, nhưng dù vậy, biểu hiện của Thánh Thượng Đại Càn ở trong khoảng thời gian này vẫn cường thế như cũ, phảng phất như không sợ hãi vậy, cũng khiến cho các chí cường giả sinh ra ý tưởng giống nhau.
Thăm dò một phen.
Tại trận chiến Tần thị Lạc Thủy, đông đảo chí cường giả liên thủ đánh một trận với Thánh Thượng Đại Càn, lại bị Thánh Thượng Đại Càn dùng Thiên Tử Kiếm chém cho một phát chạy tán loạn, nhưng kể từ đó về sau, đầu tiên là Hoài Nam Đạo, sau đó là Nam Cương, Tổ Long Trung Nguyên bị thương hai lần, ở dưới loại tình huống này Thánh Thượng Đại Càn còn có thể thể hiện ra lực lượng như thời điểm ở Tần thị Lạc Thủy hay sao?
Có lẽ là có thể.
Nhưng điều đó cũng phụ thuộc vào tình hình.
Nếu như là ở bên trong Trung Nguyên mà nói, Tổ Long Trung Nguyên dù sao cũng chưa có ngủ say, nói không chừng Thánh Thượng Đại Càn vẫn có thể bộc phát ra thần uy vô song trên đời, nhưng nếu như tại Biên Hoang thì sao? Nếu như ở khu vực mà Tổ Long Trung Nguyên nguyên bản là yếu nhất, Thánh Thượng Đại Càn còn có phần thực lực quét ngang các cường giả kia hay sao? Nếu như còn có mà nói…

Chương 1039: Làm theo ý mình

Vậy thì còn đánh cái rắm...
Đầu hàng sớm thì tốt hơn!
Ôm dạng ý nghĩ này, rất nhiều chí cường giả mới âm thầm liên hệ với nhau, cuối cùng để cho Minh Giáo vốn đã có tính toán ở trong lòng ra mặt, công khai ủng hộ Đại Chu, triệt để nhấc lên làn sóng phản Càn.
Mà bây giờ, Thánh Thượng Đại Càn quả nhiên đã hiện thân dựa theo dự tính của đám người, bất quá cũng không phải là chân thân, mà là phân thân do long khí hiển hóa, bất quá chỉ từ cỗ long khí mỏng manh kia, ở trong lòng của đám người liền có sự phán định.
"Càn Võ!"
"Đến đây! Để cho bản giáo chủ nhìn thử ngươi có bao nhiêu lợi hại!"
"Chúng ta chiến một trận ở trong hư không!"
Giáo chủ Minh Giáo đứng ở bên trong hư không, cả người lộ ra vẻ cực kỳ kiêu ngạo, bởi vì hắn đã nhìn thấu hư thực của cỗ phân thân long khí trước mắt này, mặc dù rất lợi hại, thậm chí còn phải mạnh hơn mấy phần so với cường giả Hỏa Luyện Kim Đan tuyệt đỉnh, nhưng vẫn chưa đạt tới cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh!
Nói một cách khác...
"Ngươi không phải là đối thủ của ta!"
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
Lời này vừa được nói ra, đừng nói là Thánh Thượng Đại Càn, ngay cả rất nhiều chí cường giả đứng ở phía sau lưng giáo chủ Minh Giáo cũng đều có một chút xấu hổ, lời này bọn họ đã muốn nói vào 300 năm trước, nhưng tiếc là vẫn một mực nói không nên lời, kết quả giáo chủ Minh Giáo ngược lại là có da mặt tương đối dày, nói ra lời này ở trước mặt phân thân của người ta....
Vô liêm sỉ!
"Hừ." Thánh Thượng Đại Càn cũng không có phản bác, mặc dù hắn cũng muốn ngưu bức một lần giống như thời điểm ở trận chiến Tần thị lần trước.
Nhưng không thể không thừa nhận, lần trước hắn còn có thể cố gắng hết sức, nhưng lần này lại là lực bất tòng tâm.
Dù sao thì mình cũng là người.
Nhìn qua giống như là không gì không làm được, nhưng chung quy là vẫn có cực hạn.
Không sai, nhân loại là có cực hạn...
"Khụ khụ." Thánh Thượng Đại Càn lúng túng ho khan một cái, cắt đứt suy nghĩ, đặt lực chú ý lên bên trên thế cuộc trước mắt, nói:
"Minh Hà ngươi đúng là có lá gan rất lớn, dám khiêu khích trẫm như

thế, sau này nếu như các ngươi thật sự giết tới Thượng Kinh, đến lúc đó trẫm sẽ giết ngươi trước."
Giáo chủ Minh Giáo: "? ? ?"
Tạm thời không nói đến giáo chủ Minh Giáo phát mộng, Thánh Thượng Đại Càn vừa nói ra lời này, rất nhiều các chí cường giả đứng ở phía sau giáo chủ Minh Giáo chính là chấn động toàn thân, lập tức trở nên hưng phấn.
Lời này của Thánh Thượng Đại Càn là có ý tứ gì? Đừng nhìn thấy đối phương nói rất hung ác, nhưng nhìn theo một góc độ khác đây không phải là nhận sợ hay sao? Nếu suy nghĩ một chút...quả nhiên lần thăm dò thử này là chính xác! Thánh Thượng Đại Càn đang dần dần mất đi lực lượng vô địch của hắn! Tối thiểu là ở vùng biên hoang Trung Nguyên thì đã không cần phải sợ hắn!
"Ha ha ha ha!" Ý niệm tới đây, Ngô Không trước đó vừa mới ăn rất nhiều thua thiệt nhất thời cười sang sảng, sau đó chắp tay ở trước ngực, phát ra một tiếng phật hiệu vang vọng trong hư không: "A Di Đà Phật, đã như vậy, còn xin Võ thí chủ hãy mau mau rời đi."
"Ha ha." Thánh Thượng Đại Càn cười lạnh một tiếng.
Lừa trọc Phật Môn là trở mặt nhanh nhất, trước kia gọi Thánh Thượng dễ nghe đến cỡ nào, hiện tại ở trong nháy mắt liền biến thành Võ thí chủ, bất quá cũng đúng, Phật cũng có Minh Vương trợn mắt, trước đó bị mình đánh cho thảm như vậy, lúc này phun ra mấy câu nói khiêu khích cũng là chuyện rất bình thường.
Trong bụng của Võ Càn Võ ta có thể mở đường ray xe lửa, không cần phải so đo! Huống hồ.....
"Ai nói là ta muốn đi?"
"Hả?"
Thánh Thượng Đại Càn vừa nói ra lời này, đông đảo các chí cường giả nhất thời chính là kinh ngạc, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung dừng lại một chút, cũng bỗng nhiên cười to:
"Ha ha ha, ta biết ngay là Càn Võ ngươi còn có thủ đoạn, tới đây, lấy ra cho ta nhìn, nếu như có thể bức lui chúng ta, coi như là ngươi lợi hại!"
"Bức lui?"
"Không có khả năng!"
Đàm Hoa cùng với giáo chủ Minh Giáo nói một cách chắc chắn.
Hiện tại ở đây là loại đội hình nào? Mặc dù chân thân của Thánh Thượng Đại Càn chưa đến, nhưng ở đây thế nhưng là có đến năm vị chí cường giả, nếu như chân thân của Thánh Thượng Đại Càn xuất hiện, bọn họ cũng có thể vây công đối phương một lần nữa, thấy như thế nào cũng đều là đứng ở thế bất bại, trừ phi là Thánh Thượng Đại Càn còn có thể gọi tới một vị chí cường giả minh hữu, nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết chuyện này là không thể nào...
Ầm ầm!

"Ha ha ha ha!"
"Lừa trọc Phật Môn, con lợn Minh Giáo, chó hoang Bắc Nhung, phế vật Tiên Cung, ông nội của các ngươi lại trở về rồi, ha ha ha ha."
"Vô Vọng Thiên!"
"Khôi phục cho ta!"
Trong cái chớp nhoáng này, tâm thần của tất cả các chí cường giả đều là chấn động mạnh một cái, lực chú ý kéo về đến vị trí Mệnh Vận Tinh Vân của bản thể trong nháy mắt, mà vào giờ khắc này, một đoàn tinh vân nguyên bản tĩnh mịch đã lâu ở chỗ này vào thời khắc này bỗng nhiên toả ra hào quang rực rỡ, phảng phất như một ngọn lửa đã cháy hết được thắp lên một lần nữa.
Gần như đồng thời, một cỗ ý niệm kinh khủng theo tinh vân bùng cháy mà khuếch tán ra.
Băng lãnh, vô tình, vô tư, vô tưởng, cao cao tại thượng, vô dục vô cầu, nhưng lại hùng vĩ đến cực điểm, loại cảm giác này ở bên trong ký ức của các chí cường giả, thế mà có mấy phần cùng loại với Thiên Đạo, mà quan trọng nhất là cường độ của cỗ ý niệm này, mặc dù có một chút không ổn định, nhưng không thể nghi ngờ, là cấp bậc chí cường giả!
"Gặp quỷ! ?"
"Đó là ai?"
"Vô Vọng Thiên."
Trong lúc nhất thời, Ngô Không, giáo chủ Minh Giáo, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng đều có một chút ngoài ý muốn, mặc dù không đến mức kinh hoảng, nhưng một loại cảm giác sự tình vượt qua khống chế cũng tự nhiên sinh ra.
Chỉ có Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn là có phản ứng trực tiếp nhất, nguyên bản chỉ là hiển lộ một tia khí tức, đi đến đây làm cảnh là không nói hai lời, lập tức xoay người rời đi.
"Cáo từ!"
Đông đảo chí cường giả: "? ? ?"
Thiên Tôn Thái Bình là một vị nam nhân làm theo ý mình. Ở bên trong các đời Thiên Tôn Đạo Môn, nam nhân này cũng là độc nhất vô nhị, tính đặc thù của hắn thể hiện chủ yếu ở trên hai khía cạnh. Thứ nhất, tu vi của Thiên Tôn Thái Bình ở trong Đạo Môn được tính là số một, số hai, người có thể vượt qua hắn cũng không phải là không có, nhưng cũng chỉ là mấy vị đệ tử thân truyền của Đạo Tổ sáng lập Đạo Môn ở niên đại đó mà thôi, bằng vào loại thực lực cấp bậc này, đã là rất mạnh ở trong các đời Thiên Tôn.
Thứ hai, tính cách của Thiên Tôn Thái Bình ở trong Đạo Môn cũng là cực kỳ đặc thù, hắn có thể lạnh lùng vô tình đến mức làm cho lòng người rét lạnh, cũng có thể tràn đầy phấn khởi ngồi xổm ở ven đường mà nhìn heo nái trèo cây, hắn cũng có thể chợt có linh cảm mà đi tìm Đại Càn Thánh Thượng đơn đấu, cũng sẽ không có một

chút lý do nào mà nhượng bộ lui binh đối với một người bình thường.

Chương 1040: Có cá tính

Nếu như nhất định phải hình dung...
Thiên Tôn Thái Bình là nam nhân đã chân chính dung luyện bốn chữ đạo pháp tự nhiên này vào trong xương, tất cả hành vi của hắn đều không thể đoán trước, nhất cử nhất động đều căn cứ hoàn toàn vào hứng thú của bản thân hắn, loại tác phong làm việc này có khi có thể sẽ làm cho người ta kinh hỉ, nhưng vào nhiều thời điểm, sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy phát điên.
Không sai, cũng ví dụ như hiện tại...
"Cáo từ!" Thiên Tôn Thái Bình không có một chút do dự gì, quay đầu rời đi.
Không phải là kiêng kỵ, mà là đơn thuần mất đi hứng thú, đối với Thiên Tôn Thái Bình mà nói, hắn ngàn dặm xa xôi chạy tới là vì nhìn Thánh Thượng Đại Càn, kết quả Thánh Thượng Đại Càn không có tới, vậy thì tại sao lại phải tiếp tục chờ đợi? Về phần như vậy có thể ảnh hưởng đến sĩ khí của các chí cường giả khác, có đả kích mọi người hay không?
Làm ơn, chuyện này có quan hệ gì đến Trương Thái Bình ta?
Cho nên Thiên Tôn Thái Bình đã rời đi rất gọn gàng, trực tiếp thu liễm khí tức của mình, chỉ là phen cử động này của hắn lại làm khổ những người khác, nguyên bản có năm vị chí cường giả liên thủ, bộc phát ra khí thế hùng vĩ cỡ nào? Kết quả Thiên Tôn Thái Bình lại quay người chuồn mất, mặc dù còn có tới bốn vị chí cường giả.
Nhưng nên nói như thế nào đây, khí thế lập tức liền giảm xuống một mảng lớn.
"Không thể nói lý!"
"Trương Thái Bình đúng là rất có cá tính..."
"Nghe danh không bằng gặp mặt."
"Hừ!"
Ngô Không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cung chủ Tiên Cung, còn có giáo chủ Minh Giáo lúc này cũng đều có một chút rơi vào tình huống khó xử, bất quá cuối cùng vẫn là giáo chủ Minh Giáo đứng ra, mặc dù hắn cũng có một chút muốn bỏ cuộc nửa đường, nhưng thân làm người đề xuất sự kiện lần này, hắn sẽ không có khả năng đi thẳng một mạch giống như Thiên Tôn Thái Bình.
Chỉ có thể nhắm mắt lại.
"Đây là vị tiền bối nào đã khôi phục?"
"Có thể cho chúng ta biết tên họ hay không?"
Ánh mắt của giáo chủ Minh Giáo không kém, tự nhiên là nhìn ra được vị chí cường giả hiện thân này dường như là vừa mới khôi phục, cũng không ở trong trạng thái đỉnh phong, cho nên cũng không

hoảng hốt, ở trong lòng có lực lượng, hành vi cử chỉ cũng biến thành rất phong độ, rõ ràng là cự kình Ma đạo, nhìn qua lại có vẻ khá là nho nhã hiền hoà.
Bất quá một người khác lại không nghĩ như vậy.
"Ha ha! Tiểu tử thúi Minh Giáo! Đã quên lão phu rồi à! ?"
"Ban đầu vào thời điểm ở Minh Giáo ngươi không phải là đã xem thường lão phu, cảm thấy lão phu không thể sống được bao lâu nữa hay sao? Ngươi đứng ở nơi đó cho ta, ngày hôm nay lão phu sẽ cho ngươi một bài học!"
Vô Vọng Ma Tôn cũng không có hảo cảm gì đối với giáo chủ Minh Giáo.
Lúc trước vào thời điểm hắn đi theo Long Ngạo Thiên đến Minh Giáo, có thể nói là đi lại rất khó khăn, giáo chủ Minh Giáo thậm chí đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, chỉ là không có đối phó với hắn mà thôi, chuyện này đối với Vô Vọng Ma Tôn kiêu ngạo mà nói là vô cùng nhục nhã, chỉ là lúc đó không có đủ thực lực, đành phải nhẫn nại…
Nhưng mà bây giờ? Nếu ta nhịn nữa thì sẽ chính là cháu trai của ngươi!
"Giết!" Thanh âm của Vô Vọng Ma Tôn vang vọng ở trong Vận Mệnh Tinh Không, sau đó Mệnh Vận Tinh Vân - Vô Vọng Thiên vừa mới hồi phục bắt đầu cháy rừng rực trong nháy mắt, hung hăng đụng về phía vị trí tinh vân của giáo chủ Minh Giáo.
"Cái đệch." Giáo chủ Minh Giáo nhất thời liền mắng to.
M* nó! Nguyên lai là ngươi!
Nói thật, hắn đúng là nhớ kỹ Vô Vọng Ma Tôn, nhưng theo hắn thấy, Vô Vọng Ma Tôn ở trong cái trạng thái nửa chết nửa sống kia hắn là không có khả năng hồi phục mới đúng, kéo dài hơi tàn đã là hắn có vận khí tốt, kết quả là ở trong một cái chớp mắt, hắn thế mà đã thật sự quật khởi một lần nữa, chuyện này không phù hợp với lẽ thường. Mà bị chấn kinh cũng không chỉ là giáo chủ Minh Giáo.
Một vị chí cường giả khôi phục cùng với xuất thế, thanh thế trải dài từ nam đến bắc, từ tây đến đông, rung động toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, Bắc Nhung, Trung Nguyên, Tây Vực, Nam Cương, Đông Hải, lúc này Vô Vọng Ma Tôn tản ra khí tức phách lối bá đạo, đây cũng là đặc quyền mà chí cường giả mới có.
Mà cùng lúc đó, ở bên trong Bôn Lôi Quan Tây Vực, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ đã song song đi ra, đứng ở bên trên đầu tường, nhìn về phương hướng Thuần Dương Cung cùng với Vạn Lý Liên Doanh, hai người tự nhiên cũng cảm ứng được khí tức Vô Vọng Ma Tôn xuất thế một lần nữa.
"Tiểu tử thúi ngươi hãy xem một chút."
"Thuần Dương Cung chúng ta lại sinh ra một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh! ! ! !

"Ngươi cũng hãy tranh thủ thời gian để đột phá đi."
"Bằng không cái chức chưởng giáo này chỉ sợ là phải để cho lão ngoan đồng Vô Vọng Ma Tôn kia làm."
Vào thời điểm nhắc đến Vô Vọng Ma Tôn, Long Thiên Tứ cũng không ngừng nhe răng nhếch miệng, bày ra biểu lộ rất là nhức cả trứng, dù sao thì vào thời điểm trước khi Vô Vọng Ma Tôn khôi phục, Long Thái Thượng trưởng lão hắn cũng đã trào phúng đối phương không ít lần, hiện tại Vô Vọng Ma Tôn đã khôi phục, chỉ sợ rằng hắn ở trong khoảng thời gian này sẽ không dễ chịu lắm.
"Kích Toái Mệnh Tinh sao?" Trần Khuynh Địch thấp giọng lẩm bẩm nói, Tổ khiếu huyệt chấn động, tiếng sấm trong cơ thể như ẩn như hiện, bất quá một lát sau lại trở nên yên lặng
"Không được."
"Vẫn còn kém một chút."
Trần Khuynh Địch là người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình. Hắn hiện tại có hai con đường, một con đường là do Thánh Thượng Đại Càn thôi diễn cho hắn, cần có thời gian, nhưng sẽ có hi vọng đi thẳng tới Chí Tôn nhân gian, một con đường khác chính là do hệ thống, không đúng, Tịch Đồng thôi diễn cho hắn, cần một lượng lớn tài nguyên, thắp sáng khiếu huyệt nhân thể từ đó Kích Toái Mệnh Tinh. Nhưng vấn đề là…
Trần Khuynh Địch bây giờ chính là bắt cá hai tay, nhưng cả hai tay đều không nắm vững, con đường thối thể mặc dù có võ công Trúc Cơ của Phật Ma, nhưng chỉ vừa mới cất bước, con đường khiếu huyệt cũng chỉ mới vừa mới mở ra một Tổ khiếu huyệt, muốn nhờ vào đó nhanh chóng Kích Toái Mệnh Tinh, vẫn là không thực tế, cần phải có thời gian và tài nguyên để tích luỹ.
"Qua một thời gian nữa ta sẽ đi một chuyến đến Đạo Môn, nhìn xem có thể lấy được võ công Trúc Cơ của Đạo Môn hay không, hội tụ võ công Trúc Cơ của ba mạch Đạo, Phật, Ma thành một thể, tiến độ thối thể của ta sẽ tăng lên trên diện rộng, bất quá vào trước đó, chỉ sợ thật đúng là cần phải khiêm tốn một chút, không thể tùy tiện gây chuyện.
"Ha ha." Long Thiên Tứ nghe vậy lập tức cười lạnh một tiếng.
Tiểu tử ngươi không đi gây chuyện? Vậy sau này Long Thiên Tứ ta sẽ viết ngược tên lại!
Tại Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung.
Đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia vừa mới vừa rồi còn ra tay đánh nhau ở phía trước Tàng Bảo Điện,lúc này đều lộ ra sắc mặt trắng bệch nhìn lên bầu trời, tu vi của hai người cũng không yếu, tự nhiên là có thể phát giác ra được trên không Thuần Dương Cung tràn ngập một cỗ khí tức, loại lực lượng kia, đủ để dễ dàng nghiền nát hai người....

Chương 1041: Cuồng vọng

Sau khi cứ ngây người như vậy trong trọn vẹn mấy phút.
"Cái đệch!"
"M* nó!"
Hai lão hồ ly này rốt cục cũng không nhịn được mà mắng ra.
Ở trong thời gian này không có cách nào sống! Thì ra Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ căn bản cũng không phải là người mạnh nhất Thuần Dương Cung a! Gặp quỷ, không còn Ninh Thiên Cơ, ở trong sơn môn Thuần Dương Cung thế mà còn giấu một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh!
Vừa nghĩ tới trước đó bản thân còn mưu đồ với người khác làm như thế nào để cướp sạch Thuần Dương Cung, mà hết thảy những chuyện này rất có thể đều đã bị vị chí cường giả kia nghe được, đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia liền cảm thấy hàm răng run rẩy.
Ông trời ơi! Vốn cho là hai lão hồ ly chúng ta đã đủ không biết xấu hổ và đủ âm hiểm.
Không ngờ được a! Một già một trẻ Thuần Dương Cung kia mới thật sự là âm hiểm a! Đây là thủ pháp câu cá a! Chúng ta đã bị lừa rồi!
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh không, Vô Vọng Ma Tôn đã khôi phục lại cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh cứ phải nói là rất hăng hái, cả người đều ở vào một loại trạng thái hưng phấn khó tả, trong lúc nhất thời nhiệt huyết xông lên đầu, tự nhiên cũng sẽ không để ý đến hậu quả gì, trực tiếp mang theo Vô Vọng Thiên dùng sức đập về phía Cáo Tử Minh Hà của giáo chủ Minh Giáo.
Ầm ầm!
"Ha ha ha ha ha!"
"Con lợn Minh Giáo! Ăn một đòn của ông nội ngươi!"
Vô Vọng Thiên hội tụ tinh quang, ở trong Vận Mệnh Tinh không giống như một cây cột chống trời, khuynh đảo trong phút chốc, những nơi đi qua hư không băng liệt, sao trời ẩn lui, cuối cùng rơi ầm ầm lên bên trên Cáo Tử Minh Hà, đánh cho toàn bộ Minh Hà đều là sóng lớn cuồn cuộn không ngớt, ngay tiếp theo tinh vực bốn phía cũng đều chấn động.
"Cuồng vọng!"
Sắc mặt của Giáo chủ Minh Giáo trở nên tái xanh, thân làm chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, Cáo Tử Minh Hà trên thực tế chính là nguyên thần hiển hóa của hắn, cũng là vị trí bản thể chân chính, cho nên một đập này của Vô Vọng Ma Tôn, trên cơ bản tương đương với đập vào trên mặt của hắn vậy, đây chính là đánh mặt danh xứng với thực.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
"Đi chết đi!"
Cáo Tử Minh Hà kịch liệt quay cuồng, nước sông màu đen tách ra, chỉ thấy từng bộ xương khô bò lên từ đáy sông, trên người bọn hắn mặc áo giáp mang theo hoa văn cổ điển, cầm binh khí tàn phá trong tay, nhưng khí tức ở trên người lại là vô cùng mãnh liệt, cũng không thiếu cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, mà dạng tồn tại này…có khoảng chừng ngàn vạn người!
"Tử vong là kết cục của tất cả!"
"Ngươi nhất định cũng sẽ bị mai táng ở phía dưới Minh Hà!"
Thế gian vạn vật, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi tử vong, một dòng Minh Hà chảy từ quá khứ đến tương lai, mai táng những cường giả đã từng vinh quang trong quá khứ, nơi này là nơi trở về của bọn hắn, cũng là phần mộ của bọn hắn, mà bây giờ, Minh Hà rung chuyển, tồn tại mai táng ở dưới đáy sông cũng thức tỉnh trở lại một lần nữa...
Đây đương nhiên là đang lừa phỉnh.
"Ha ha!" Vô Vọng Ma Tôn cười lạnh một tiếng.
Minh Hà Cáo Tử Kinh do Ma Tổ truyền thừa xuống dĩ nhiên là tinh diệu tuyệt luân, ngưng tụ ra Minh Hà cũng là một trong những nội tình của Minh Giáo qua nhiều năm như vậy, trong đó chôn vùi vô số kể nhân kiệt, thậm chí còn có người cùng thời đại đã từng tranh phong với Ma Tổ, nhưng ở trong này có một cái vấn đề rất lớn.
"Đại đạo tử vong gì chứ…"
"Đều là lừa gạt người."
"Đây rõ ràng là thủ đoạn thời gian, có rõ hay không?"
Không sai, Cáo Tử Minh Hà nghe vào mặc dù có quan hệ cùng với tử vong, khôi phục đều là cường giả đã chết, nhưng trên bản chất mà nói, món đồ chơi này và khởi tử hoàn sinh lại không có một chút quan hệ nào, căn bản chính là dùng lực lượng thời gian kéo tàn ảnh trong quá khứ đến hiện tại, hơn nữa còn nhận phải hạn chế của tu vi người thi triển.
Mà nói đến bí pháp thời gian.
"Thuần Dương Cung chúng ta mới thật sự là người trong nghề!‘’
"Để cho ngươi nhìn thử bản lĩnh giữ nhà của lão phu."
"Vô Vọng Thiên Động!"
"Bàn quay tuế nguyệt!"
Mọi người đều biết, Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công của Thuần Dương Cung chính là bản lĩnh giữ nhà của Thuần Dương Đạo Tôn ngày xưa, liên quan đến lực lượng luân chuyển thời gian, thậm chí là có thể định trụ thời không, chính là tuyệt thế võ công cực kỳ thượng thừa, mà Thuần Dương Cung có được bảo sơn như thế, làm sao có thể không tiến hành vận dụng? Mặc dù Đại Thuần Dương Công có hạn chế ở bên trên thể chất.

Nhưng loại vật võ học này, ý cảnh đặt ở nơi nào, lấy tu vi của chí cường giả nói như thế nào cũng đều có thể tìm hiểu ra một chút, mà Vô Vọng Ma Tôn thân một trong làm hai vị tuyệt thế thiên kiêu của Thuần Dương Cung lúc ấy, tự nhiên sẽ không thiếu khuyết một chút thiên phú đó, cho nên đối với lực lượng thời gian, hắn cũng hơi có một chút lĩnh ngộ.
Quả thật, mặc dù không làm được đến loại đình chỉ thời gian khoa trương kia.
Nhưng muốn nhiễu loạn lực lượng thời gian của Cáo Tử Minh Hà là đã dư xài.
Vô Vọng Thiên thôi động tinh quang, ở trung ương tinh vân, vô tận tinh quang hội tụ thành một cái bàn quay to lớn, sau đó xoay tròn, một cỗ lực lượng kỳ dị vặn vẹo khuếch tán ra, trực tiếp xé rách hơn phân nửa vạn cường giả mà Cáo Tử Minh Hà triệu hồi ra, mười thành thanh thế và uy lực không còn một thành.
"Khục!"
Ở bên trên Cáo Tử Minh Hà, nước sông bay lên, hội tụ thành thân ảnh của giáo chủ Minh Giáo, mà ở phía đối diện, ở chi chít khắp nơi trong Vô Vọng Thiên, từng tinh cầu sắp xếp tổ hợp, cuối cùng hóa thành một đôi mắt hẹp dài, vắt ngang trong mấy ngàn vạn dặm tinh không, đối mặt cùng với giáo chủ Minh Giáo.
"Ta nhớ ra rồi." Một lát sau, giáo chủ Minh Giáo vẫn là người mở miệng nói trước tiên: "Từ khi Thuần Dương Cung trèo lên đỉnh thánh địa võ đạo cho đến nay, có hai cái thời đại cường thịnh nhất, thời đại thứ nhất, Thuần Dương Đạo Tôn lăng không xuất thế, đánh khắp thiên hạ không có địch thủ, thời đại thứ hai, thì là cặp đôi song sát Thuần Dương kinh diễm thiên hạ."
"Ở trong cặp đôi song sát Thuần Dương, một người là chưởng giáo Chí Tôn - Vân Phi Lăng, là người nắm giữ Thuần Dương chi thể sau Thuần Dương Đạo Tôn, dựa vào Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công thành tựu chí cường giả, một người khác chính là Thái Thượng trưởng lão Trình Nhị Ngốc, bởi vì danh tự quá khó nghe, thế là tự xưng là Vô Vọng Ma Tôn, về sau đã mất tích một cách bí ẩn... "
Vô Vọng Ma Tôn: "! ! !"
Gặp quỷ!
"Phỉ báng! Ngươi đây là đang phỉ báng trần trụi! Bản danh của bổn Ma tôn là Trình Vô An, cái gì mà Trình Nhị Ngốc, ngay cả nghe cũng đều chưa nghe nói qua!"
Sắc mặt của giáo chủ Minh Giáo cũng có một chút quái dị, mà ánh mắt cổ quái này của hắn, đối với Vô Vọng Ma Tôn mà nói lập tức tạo thành vết thương tâm linh to lớn, bởi vì chuyện này đối với Vô Vọng Ma Tôn mà nói, quả thực là một đoạn lịch sử đen tối, hơn nữa còn là một đoạn lịch sử đen tối mà hắn căn bản không muốn nhớ lại.

Chương 1042: Trình Nhị Ngốc

Nguyên nhân rất đơn giản, năm đó hắn thân làm một trong hai đại thiên kiêu Thuần Dương Cung, cũng có vốn liếng đi tranh đoạt vị trí chưởng giáo, so với hắn, vào thời điểm đó một vị thiên kiêu Vân Phi Lăng khác kỳ thật cũng không có nóng lòng đối với vị trí chưởng giáo như vậy, mà là một kẻ cuồng tu luyện tiêu chuẩn, cho nên Vô Vọng Ma Tôn vốn dĩ cảm thấy vị trí chưởng giáo trừ hắn ra không còn có thể là ai khác.
Ai ngờ được, chờ đến thời điểm tuyển chọn chưởng giáo, sư phụ của hắn và sư phụ của Vân Phi Lăng, thậm chí là tất cả mọi người trong trưởng lão hội Thuần Dương Cung, đều nhất trí nhận định, Vân Phi Lăng sẽ làm chưởng giáo.
Hắn khẳng định là sẽ không cam tâm, thậm chí còn cảm thấy chuyện này không công bằng, cho rằng bọn họ lựa chọn Vân Phi Lăng, là bởi vì Vân Phi Lăng nắm giữ Thuần Dương chi thể, thuộc về chính thống, thế là hắn chất vấn sư phụ thậm chí là tất cả trưởng lão tại chỗ, kết quả là Vô Vọng Ma Tôn đã nghe được một câu trả lời cơ hồ khiến cho nhân sinh quan của hắn nổ tung:
"Tiểu Trình à, không phải là chúng ta không muốn chọn ngươi, trên thực tế tu vi của ngươi cũng không kém Phi Lăng, xử lý đủ loại sự vụ tông môn cũng làm tốt hơn Phi Lăng, mặc dù Phi Lăng đúng là nắm giữ Thuần Dương chi thể, nhưng chúng ta cũng không đến mức vì một loại thể chất mà thiên vị, vấn đề chủ yếu thật ra là tên của ngươi."
Vô Vọng Ma Tôn vĩnh viễn cũng không quên được, lúc ấy sư phụ của hắn đặt hai tay ở trên bả vai của hắn, sau đó ở trên khuôn mặt tràn đầy phức tạp, thấm thía nói ra:
"Chưởng giáo Chí Tôn Thuần Dương Cung Trình Nhị Ngốc…ngươi cảm thấy chúng ta sẽ cho phép chưởng giáo nhà mình sau khi đi ra ngoài sẽ bị người khác gọi như vậy hay sao?"
"Ta biết là cha mẹ của ngươi lúc trước cảm thấy tên xấu dễ nuôi, cho nên đã đặt cho ngươi một cái tên như vậy."
"Bởi vậy ngươi cũng phải hiểu cho chúng ta."
"Chức vị chưởng giáo thật sự là không thể để cho ngươi làm."
Vô Vọng Ma Tôn: "? ? ?"
Kết quả là, Vô Vọng Ma Tôn cứ như vậy vô duyên cùng với vị trí chưởng giáo.
Chuyện này ai mà chịu nổi chứ! ?
Cho dù Vô Vọng Ma Tôn hiện tại đã sớm nghĩ thoáng về sự tình năm đó, nhưng không thể phủ nhận, đoạn kinh lịch này còn có tên của hắn thủy chung vẫn đều là một cây đinh ở trong lòng của hắn, thuộc

về lịch sử đen tối tiêu chuẩn, vốn cho rằng đã qua nhiều năm như vậy, đã không còn ai biết rõ về đoạn lịch sử đáng quên này...
Kết quả thì sao? Giáo chủ Minh Giáo thế mà ở ngay trước mặt nhiều chí cường giả như vậy lại nói nó ra!
Vào giờ khắc này, dây thần kinh lý trí ở trong đầu của Vô Vọng Ma Tôn đã triệt để đứt gãy.
"Con lợn Minh Giáo!"
"Ngày hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi! ! !"
Có một câu nói rất hay, nếu như một người phát điên lên, có trời mới biết sẽ làm ra chuyện gì.
Mà Vô Vọng Ma Tôn lúc này chính là ở vào loại trạng thái như vậy, vào thời điểm hắn vừa mới hồi phục chính là đắc chí vừa lòng, kết quả là giáo chủ Minh Giáo nói một câu Trình Nhị Ngốc, liền khiến cho tâm tình của Vô Vọng Ma Tôn chìm xuống đáy cốc, loại cảm giác chênh lệch mãnh liệt này, là tổn thương lớn nhất đối với một người.
"Ta giết ngươi!" Lúc này Vô Vọng Ma Tôn là thật sự hoàn toàn không nương tay, thậm chí là còn không ổn định tinh vân của bản thân, giống như phát điên đụng về phương hướng giáo chủ Minh Giáo.
"Khục!"
"Xúi quẩy!"
Giáo chủ Minh Giáo chép miệng, có một chút không rõ ý nghĩ của Vô Vọng Ma Tôn, chẳng phải chỉ là một cái tên thôi hay sao, đều đã đến cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh lại còn để ý những chuyện râu ria không đáng kể này, đổi thành mình mà nói, tên gọi là Nhị Ngốc thì thế nào? Dù sao thì chính mình cũng là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh.
Ý nghĩ của giáo chủ Minh Giáo chính là điển hình của người giàu không hiểu người nghèo. Bất quá cũng đúng. Bình thường mà nói thì phần lớn cường giả Kích Toái Mệnh Tinh đều sẽ không để ý đến danh tự, thật giống như Ngô Không, năm đó vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn cùng với Ninh Thiên Cơ tìm hắn để gây sự, còn không phải là vừa thấy người liền gọi là Nhị Cẩu hay sao, kết quả là nghe nhiều cũng không nổi nóng, vào thời điểm tâm tình tốt thậm chí còn có thể mỉm cười hai tiếng.
Cuối cùng, vẫn là lý do thất bại lúc tranh cử chức vị chưởng giáo quá mức quái đản, đã tạo thành đả kích cực lớn đối với Vô Vọng Ma Tôn trẻ tuổi, lúc này mới khiến cho hắn một mực khó có thể quên.
Chỉ có thể nói là tạo hóa trêu ngươi!
Ầm ầm! Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, Cáo Tử Minh Hà va chạm cùng với Vô Vọng Thiên, bản thân của hai phương tinh vân đều là do vô số ngôi sao cấu trúc mà thành, bây giờ Vô Vọng Ma Tôn cùng với giáo chủ Minh Giáo, chính là đang thao túng ngôi sao trong tinh vân va chạm với đối phương, lấy chúng tinh làm quân cờ, tinh không làm bàn cờ, đánh cờ với nhau.

Đương nhiên, đây là một chút thuyết pháp dễ nghe. Phải biết vô luận là Cáo Tử Minh Hà hay là Vô Vọng Thiên, kỳ thật đều là bản thể của giáo chủ Minh Giáo và Vô Vọng Ma Tôn, cho nên nhìn qua có vẻ khí thế rộng rãi, hùng vĩ to lớn, dùng bầu trời làm bàn cờ để chiến đấu, ở trong mắt của chí cường giả, kỳ thật cũng chẳng khác gì vật lộn cận thân.

Bất quá chuyện này cũng bình thường.

Cái gọi là Kích Toái Mệnh Tinh, dĩ nhiên đã vượt qua Hỏa Luyện Kim Đan xa xa, được xem là chí cường giả ở dưới Chí Tôn nhân gian, nhìn qua cũng tiêu sái vạn phần, đến khi đánh nhau động một chút là tinh quang vạn trượng, dị tượng xuất hiện, nhưng trên thực tế, đây đều là khi đối mặt với đối thủ có cảnh giới thấp hơn mới có thể xuất hiện.

Quả thật, ở trên đời này cũng có Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất vượt ra khỏi hạn mức cao nhất của Hỏa Luyện Kim Đan, mà vẫn còn chưa đạt tới Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng đối với chí cường giả chân chính mà nói, loại cường giả này cũng chỉ như thế, căn bản là không có uy hiếp, chỉ cần tùy tiện dùng một ngón tay liền có thể đè chết.

Mà chính là bởi vì phần chênh lệch to lớn này, mới khiến cho cường giả Kích Toái Mệnh Tinh nhìn qua siêu nhiên như vậy, võ đạo của bọn họ nhìn qua mới thâm ảo như vậy, lực lượng thời gian a, khôi phục người chết a, đạo pháp tự nhiên a, chúng sinh phật quốc a, nghe vào rất cao cấp, nhưng nói trắng ra là, đây đều là đặc hiệu của chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh.

Thuộc về đồ vật để lừa gạt người.

Đánh một chút kẻ nhỏ yếu thì vẫn được, nhưng dùng để đánh đối thủ cùng cấp thì sẽ không đáng chú ý.

Đến cái cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh này, đã không còn phân chia cảnh giới cụ thể, tất cả mọi người đều là một mảnh tinh vân, nói đến đánh nhau dĩ nhiên chính là dùng tinh vân đụng nhau, tinh vân của ngươi càng lớn, càng nhiều ngôi sao, vậy dĩ nhiên là sẽ mạnh hơn, về phần những loại đặc hiệu lòe loẹt kia cũng đừng có lấy ra khoe khoang.

Chương 1043: Suy nghĩ khác thường

"Thấy sao?"
"Minh Hà có thể thắng, đối phương dù sao cũng vừa mới khôi phục, bất quá có thể nhìn ra được, đối thủ của Minh Hà có nội tình rất thâm hậu, tinh vân của hắn kỳ thật còn có một bộ phận tinh cầu chưa có khôi phục, thực lực không ở trạng thái đỉnh phong, cặp đôi song sát Thuần Dương Cung ngày xưa sao, ta ngược lại là cũng đã từng nghe nói."
"Vậy chúng ta có cần xuất thủ không?"
"Có thể."
Ở bên trong tinh không, suy nghĩ của ba vị chí cường giả Ngô Không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cung chủ Tiên Cung giao thoa, bọn họ có lòng muốn giúp giáo chủ Minh Giáo một chút sức lực.
Chỉ là…
"Các ngươi muốn đi đâu?"
"Trẫm ở chỗ này, ai cũng không cho phép đi."
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, không có long khí hiển hiện, nhưng toàn bộ ba người đều cảm nhận được một ánh mắt bắn ra mà đến từ sâu trong tinh không, lấy thực lực của ba người tự nhiên có thể nhìn thấy, ở phương hướng đó, chính là vị trí Mệnh Vận Tinh Vân hóa thân của Tổ Long Trung Nguyên, cũng là bản thể của Thánh Thượng Đại Càn.
Mệnh Vận Tinh Vân của Thánh Thượng Đại Càn rất kỳ lạ, bản thân của nó chính là Tổ Long Trung Nguyên, nhưng Tổ Long Trung Nguyên lại không phải là bản thể của Thánh Thượng Đại Càn, nếu như nhất định phải hình dung mà nói, Tổ Long Trung Nguyên giống như là rô bốt, Thánh Thượng Đại Càn thì là người điều khiển, chỉ là một bộ giáp ở bên ngoài mà thôi, nhờ vào đó, quy mô tinh vân của Thánh Thượng Đại Càn còn lớn hơn tổng cộng các chí cường giả. Cho nên trước đó Thánh Thượng Đại Càn vẫn luôn là thiên hạ đệ nhất.
Nhưng mà bây giờ, Tổ Long Trung Nguyên bị thương nhiều lần cuối cùng cũng đã nhận phải hạn chế, bây giờ tinh vân của đám người Ngô Không đều ở vào khu vực biên giới Vận Mệnh Tinh Không, kể từ đó, nếu như Mệnh Vận Tinh Vân của Thánh Thượng Đại Càn tới mà nói, quy mô không thể nghi ngờ sẽ co lại trên phạm vi lớn. Nhưng bất kể nói như thế nào, cũng chỉ là co lại mà thôi, cũng không có nghĩa là không qua được!
Sự ảnh hưởng của Thánh Thượng Đại Càn đã được xây dựng từ lâu, nếu như nói trước đó ba người Ngô Không còn có lòng tin đánh một trận, hiện tại giáo chủ Minh Giáo đã bị quấn lấy, Thiên Tôn Thái

Bình lại chạy trốn, lòng tin thật vất vả mới tích lũy được lập tức tiêu tán hơn phân nửa, quan trọng nhất là, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất.
Nếu đánh thật, đừng nói là có hi vọng đánh thắng hay không, coi như thực sự may mắn đánh thắng, chí cường giả ở đây chỉ sợ cũng phải chết một, hai người, mà các chí cường giả tại đây, tự nhiên sẽ không có ai muốn làm kẻ xui xẻo kia.
Kết quả là, ba người Ngô Không đã nhận thua rất suôn sẻ.
Có một câu nói rất hay, nhẫn nhịn nhất thời biển êm sóng lặng.
Lùi một bước trời cao biển rộng.
Chờ Tổ Long Trung Nguyên của ngươi triệt để không còn, chúng ta lại tính toán sổ sách!
Ý niệm tới đây, khí tức của đám người treo trên bầu trời bắt đầu cấp tốc ẩn nấp, nhao nhao cho thấy sẽ không lại nhúng tay vào trận chiến đấu giữa giáo chủ Minh Giáo và Vô Vọng Ma Tôn, bất quá ba người coi như cũng có một chút ăn ý, mặc dù ẩn nấp khí tức, nhưng vẫn khóa chặt Thánh Thượng Đại Càn như cũ, ý tứ rất đơn giản: chúng ta không xuất thủ, ngươi cũng đừng xuất thủ, cứ để cho hai người bọn hắn đánh nhau.
Ba người Ngô Không vẫn rất có tự tin đối với giáo chủ Minh Giáo.
Vô Vọng Ma Tôn cuối cùng cũng không phải ở trong trạng thái đỉnh phong, cứ đánh như thế này hắn tất nhiên sẽ thua không thể nghi ngờ, cho dù hắn đã từng là tuyệt thế thiên kiêu của Thuần Dương Cung cũng không ngoại lệ, liên quan tới điểm này, ở trong lòng của mỗi một vị chí cường giả đều có sự kiêu ngạo của chính mình, nếu chiếm cứ ưu thế ở bên trên tu vi, vậy thì quả quyết sẽ không có đạo lý bại.
Ở trong tinh không vô ngần, chiến đấu ở giữa giáo chủ Minh Giáo và Vô Vọng Ma Tôn vẫn còn tiếp tục.
Chỉ là khác biệt cùng với lúc ban đầu, Cáo Tử Minh Hà vẫn trùng trùng điệp điệp không thấy đầu đuôi như cũ, nhưng lúc này Vô Vọng Thiên lại có một chút co lại, mặc dù vẫn còn giằng co cùng với giáo chủ Minh Giáo, nhưng đã ẩn ẩn hiển lộ ra mấy phần xu hướng suy tàn, hiển nhiên là nắm đấm của Vô Vọng Ma Tôn đánh không lại đối phương...
Mà cùng lúc đó Vô Vọng Ma Tôn cũng tỉnh táo lại, hoặc có lẽ là…
Hắn đã bị đánh tỉnh.
M* nó! Thế giới tuyệt vời như vậy, ta lại táo bạo như vậy, như vậy là không tốt, không tốt...
Nói tóm lại, vào thời điểm tỉnh hồn lại Vô Vọng Ma Tôn lập tức khôi phục bản chất Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung của hắn, có một chút thả lỏng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, song phương đều đã đánh ra chân hỏa, cũng đã mất đi đường lui.
Vậy thì phải làm thế nào?

Nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, giáo chủ Minh Giáo dĩ nhiên sẽ bị trọng thương, nhưng phía bên mình vừa mới khôi phục nói không chừng sẽ bị đánh rớt cảnh giới, sau đó tiếp tục trầm luân.
Mà đây là chuyện mà Vô Vọng Ma Tôn tuyệt đối không thể tiếp thụ nổi.
Thật vất vả mới trở lại đỉnh phong, còn chưa phách lối được hai ngày, liền bị đánh ngã trở về? Suy nghĩ một chút liền cảm thấy quá đáng sợ!
Cho nên đương nhiên, ở trong lòng của Vô Vọng Ma Tôn đã đánh trống lui quân, bất quá mặc dù có ý định như vậy, nhưng suy nghĩ của Vô Vọng Ma Tôn lại không giống nhau lắm với người bình thường.
Đổi thành người bình thường, lúc này nếu đánh trống lui quân mà nói, nhất định sẽ nghĩ đến việc dần dần thu liễm lực đạo, sau đó từ đánh thực chậm rãi chuyển biến thành đánh giả, mà giáo chủ Minh Giáo nếu cân nhắc đến lợi ích, tám, chín phần mười cũng sẽ phối hợp với hắn, kể từ đó liền có thể hóa can qua làm ngọc bạch, há không phải tốt thay? Nhưng Vô Vọng Ma Tôn lại không giống.
Suy nghĩ cơ bản của hắn bây giờ là như thế này: Đánh không lại thì phải rút lui, nhưng cứ rút lui như vậy là rất mất mặt, cho nên mình không thể chủ động rút lui.
Không sai, chỉ cần làm cho đối phương rút lui trước là được! Chuyện này giống như là tỏ tình vậy, ngươi rất ưa thích một cô gái, lại thẹn thùng không dám tỏ tình, thế là nghĩ hết biện pháp để khiến cho đối phương tỏ tình với mình.
Loại suy nghĩ quái đản này cũng không phải là ai cũng có, nhưng vấn đề là, hết lần này tới lần khác Vô Vọng Ma Tôn không chỉ có dám nghĩ, năng lực hành động của hắn còn vô cùng cao, nghĩ là làm, hắn cũng không có suy nghĩ chi tiết, trực tiếp bắt đầu thôi động Vô Vọng Thiên, ở dưới sự thôi động của hắn, mỗi một tinh cầu ở bên trong Vô Vọng Thiên đều nở rộ quang mang, xu thế nguyên bản thay đổi trong nháy mắt.
"Tới tới tới!"
"Con lợn Minh Giáo! Ngày hôm nay ta ngược lại muốn xem thử ngươi có làm thịt ta được hay không?"
"Giết!"
Ầm ầm! Vô Vọng Ma Tôn vừa dứt lời, ở bên trong Vô Vọng Thiên của hắn, một tinh cầu bỗng nhiên bộc phát trong nháy mắt, trong chớp mắt liền mở rộng đến cấp độ có thể so với hơn mười tinh cầu, sau đó hung hăng va vào bên trong Cáo Tử Minh Hà, làm vỡ nát không ít tinh cầu ở bên trong Cáo Tử Minh Hà.
Tinh cầu đột nhiên bùng nổ giống như vậy còn có hơn 100 viên.

Chương 1044: Hối tiếc

Mà điểm giống nhau của bọn chúng, là vào sau khi bộc phát xong một đợt, những tinh cầu này không ngoại lệ, đều trực tiếp tịch diệt tại chỗ, triệt để hóa thành phế tinh vô dụng.
Đây là thiêu đốt tinh vân!
Võ giả ở dưới chí cường giả trở xuống vào lúc liều mạng hoặc là thiêu đốt khí huyết, hoặc là thiêu đốt cương khí, hoặc là thiêu đốt nguyên thần, nhưng đến cấp độ chí cường giả, khi liều mạng, chính là thiêu đốt tinh vân bộc phát ra uy lực hơn xa với lúc trước, thậm chí là song phương căn bản cũng không phải là cùng một cấp độ.
"Ngươi điên rồi sao! ?"
Chiêu này của Vô Vọng Ma Tôn đã trực tiếp khiến cho giáo chủ Minh Giáo giật nảy mình.
Có cần phải khoa trương như vậy hay không? Ta chẳng phải là chỉ nói ra tên của ngươi thôi hay sao, có bao nhiêu thù oán chứ?
"Chết tiệt!"
Vô Vọng Thiên thiêu đốt hơn 100 viên tinh cầu còn chưa thể tạo thành trùng kích quá lớn đối với Cáo Tử Minh Hà, chỉ có thể nói là tổn thất cục bộ, nhưng nếu như toàn bộ Vô Vọng Thiên đều bốc cháy lên, hoặc là thiêu đốt khoảng chừng phân nửa, như vậy tổn thất tạo thành cũng không phải là giáo chủ Minh Giáo có thể gánh vác nổi.
Hơn nữa chủ yếu nhất là…
Không đáng a! Bị chó cắn chẳng lẽ ngươi còn phải cắn nó lại hay sao? Rất thua thiệt!
"Xem như ngươi lợi hại!"
"Bản tọa sẽ không so đo với ngươi."
Giáo chủ Minh Giáo hít sâu một hơi, Cáo Tử Minh Hà cắm rễ vào sâu trong hư không, đầu nguồn không thấy tăm hơi bỗng nhiên chấn động một cái, sau đó liền bắt đầu thu nạp Minh Hà vô tận, không còn lựa chọn dây dưa cùng với Vô Vọng Ma Tôn.
Mà đổi thành một bên, sau khi giáo chủ Minh Giáo chủ động lui bước, thân ảnh của Vô Vọng Ma Tôn cũng hiện lên ở trong Vô Vọng Thiên, thân ảnh lộ ra vẻ khá là hư ảo, nhưng biểu lộ ở trên mặt lại là hết sức cuồng ngạo.
"Ha ha!"
"Lão phu quả nhiên là bảo đao chưa già."
"Chỉ là một con lợn Minh Giáo làm sao có thể là đối thủ của ta?"
Tuyệt đại đa số chí cường giả đều ôm loại ý nghĩ "mình cũng đã từng là thiếu niên như thần" này.
Nhưng Vô Vọng Ma Tôn thì lại không giống, hắn đã tẩu hỏa nhập ma từ khi còn trẻ.

Cho nên ý nghĩ của hắn là : "Ta hiện tại cũng vẫn là thiếu niên như thần!"
Ở dưới sự hào hứng, Vô Vọng Ma Tôn liền quyết định đọc một bài thơ để diễn tả một chút sự cảm khái cùng với tịch mịch vô địch thiên hạ của bản thân:
"Ngày xưa hổ lạc đồng bằng, ta ăn nhờ ở đậu khúm núm, hôm nay bay lên cửu thiên, ta hăng hái đánh ra trọng quyền!"
"Không đâu địch nổi!"
"Ha ha ha ha ha!"
Trong lúc nhất thời, ở trong toàn bộ tinh không đều quanh quẩn tiếng cười càn rỡ của Vô Vọng Ma Tôn, ngay cả một chút võ giả có tu vi đạt tới Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cũng đều nghe được.
Không thể không thừa nhận, Vô Vọng Ma Tôn vừa xuất thế liền khiến cho tất cả mọi người nhớ kỹ danh hào của hắn.
Mà cùng lúc đó, rất nhiều các chí cường giả đang quan sát cuộc chiến đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất trọng yếu: chưởng giáo Thuần Dương Cung Ninh Thiên Cơ trước đây mặc dù thất thủ trong hư không, nhưng cuối cùng cũng không chết, đây chính là một vị chí cường giả kinh diễm, mà chưởng giáo đương đại Trần Khuynh Địch đã là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, vào nay mai đột phá chí cường cũng không phải là không thể.
Hiện tại lại xuất hiện một vị Vô Vọng Ma Tôn? Con m* nó? Như vậy xem ra Thuần Dương Cung ở trong tương lai rất có thể sẽ có ba vị chí cường giả tọa trấn? !
Trước đó là do không phản ứng kịp, hiện tại một khi cẩn thận suy nghĩ, mấy vị chí cường giả liền vỡ tổ trong nháy mắt.
"Cái đệch." Thiên Khả Hãn Bắc Nhung là người thứ nhất mắng to: "Ba mạch Đạo, Phật, Ma các ngươi đều là phế vật à, sống ở Trung Nguyên lâu như vậy, thế mà lại để cho một toà thánh địa võ đạo sinh sau đẻ muộn vượt lên trước?"
"A Di Đà Phật!" Ngô Không cũng lộ ra vẻ mặt nhức cả trứng.
"Chuyện này không đúng!"
"Rốt cuộc là chuyện xảy ra khi nào…"
"Không có đạo lý!"
"Chư vị."
Cung chủ Tiên Cung một mực giữ yên lặng lúc này cũng dùng ngữ khí ngưng trọng mở miệng: "Các vị chớ quên, nhìn loại điệu bộ này, Thuần Dương Cung dường như là đứng ở phía triều đình? Nếu thật sự là như thế, đến lúc đó cho dù là Tổ Long Trung Nguyên ngủ say, tu vi của Thánh Thượng Đại Càn suy yếu, cũng sẽ có tới trọn vẹn bốn vị chí cường giả."
Ngô Không: "! ! !"
Thiên Khả Hãn: "! ! !"
Đúng thế!

Cung chủ Tiên Cung vừa nói ra lời này, đám người vốn dĩ còn cảm thấy Tổ Long Trung Nguyên suy yếu, cơ hội huỷ diệt Đại Càn nằm ở trong tầm tay, có nhiều chí cường giả liên thủ như vậy, còn cần phải sợ một cái Đại Càn không có Tổ Long Trung Nguyên? Nhưng bây giờ xem ra nếu thực sự đến ngày đó, Ninh Thiên Cơ trở về, Vô Vọng Ma Tôn vẫn còn, Trần Khuynh Địch lại đột phá…
Còn chưa biết ai đánh ai đâu!
"Không được!"
"Thuần Dương Cung..."
"Không thể lại để cho Thuần Dương Cung phát triển tiếp như vậy!"
Ba vị chí cường giả liếc nhìn nhau, trong nháy mắt liền đạt được kết luận nhất trí.
Không thể không thừa nhận.
Sự tồn tại của Thánh Thượng Đại Càn đã hấp dẫn tuyệt đại đa số tinh lực của giới tông phái.
Nhất là ba mạch Đạo, Phật, Ma xem như là tông phái dẫn đầu, ở trong mấy trăm năm này cơ hồ đều là nghiên cứu làm sao để đối phó với Thánh Thượng Đại Càn, phòng ngừa đối phương trở thành Chí Tôn nhân gian, sau đó lấy những thánh địa võ đạo bọn hắn khai đao, cũng chính vì như thế, bọn hắn mới không chú ý đến các thế lực khác, ngoại trừ Thuần Dương Cung.
Dù sao thì Thuần Dương Cung cũng còn có một vị Thái Hoa Tiên Nhân - Ninh Thiên Cơ, chính là cường giả Kích Toái Mệnh Tinh ở bên ngoài ba mạch Đạo, Phật, Ma, hơn nữa còn có chiến lực ở vào đỉnh phong, có loại tồn tại này tọa trấn, sẽ không có ai coi nhẹ Thuần Dương Cung, nhưng loại tình huống này ở trong khoảng thời gian gần đây cũng đã xảy ra cải biến.
Không sai, chính là vào trước khi trận chiến Thuần Dương Cung.
Thái Hoa Tiên Nhân biến mất đối với võ giả ở dưới chí cường giả mà nói có lẽ là có đủ loại giá trị, nhưng đối với những chí cường giả kia mà nói thì chuyện này chỉ có một cái giá trị: Thuần Dương Cung đã phế.
Năm đó Thuần Dương Cung gặp phải đại nạn ai cũng rõ ràng, mà xem như là một toà thánh địa võ đạo trẻ tuổi nhất ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, nội tình của Thuần Dương Cung kém xa ba mạch Đạo, Phật, Ma, ở dưới sự so sánh, không còn Ninh Thiên Cơ, đám người giáo chủ Minh Giáo liền không còn để mắt đến Thuần Dương Cung.
Kết quả thì sao...
"Thất sách rồi!"
"Vừa mới khép hai mắt lại rồi mở ra, thế mà lại xảy ra vấn đề! "
"A Di Đà Phật!"
Mấy vị chí cường giả đều lộ ra mấy phần thần sắc hối tiếc, bây giờ sau khi cẩn thận suy tư, mới phát hiện ra Thuần Dương Cung thế mà

đã yên lặng phát dục, tạm không nói đến thực lực của võ giả trung tầng, chỉ vẻn vẹn là võ giả cao tầng, hiện tại đã có hai vị Kích Toái Mệnh Tinh, một vị là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất.
Đặt ở bên trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, đây cũng là thực lực nhất định phải coi trọng.

Chương 1045: Cơ hội tốt

Như vậy vấn đề đã đến…
"Có nên sớm bóp chết Thuần Dương Cung hay không?"
"Làm sao để bóp chết?"
"Ngươi nói đùa rồi."
Đối với lời hỏi thăm của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Ngô Không cùng với cung chủ Tiên Cung đều là khịt mũi coi thường, tạm thời không nói đến thân phận thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung, chỉ vẻn vẹn là vị trí địa lý của Thuần Dương Cung đã rất khó giải quyết, vị trí Thái Hoa Sơn nằm ở Thanh Châu đạo, đây chính là ở trong nội địa Trung Nguyên, chính là một loại địa phương quái quỷ.
Thánh Thượng Đại Càn thế nhưng là có thể xuất thủ không có một chút cố kỵ nào.
"Trừ phi là có thể câu dẫn Vô Vọng Ma Tôn đi ra từ nội địa Trung Nguyên, hơn nữa còn phải dùng trận pháp cố định hắn, khiến cho hắn không có cách nào chạy trốn, hơn nữa còn phải liên hợp với mấy vị chí cường giả mới vây giết được, các ngươi cũng không phải là không biết, một vị chí cường giả có thể bị đánh bại, nhưng nếu muốn giết chết mà nói, cũng không phải là có độ khó giống nhau."
"Khục!"
Chí cường giả được Thiên Đạo chiếu cố, là cảnh giới mạnh nhất ở phía dưới Chí Tôn nhân gian, nếu như có thể dễ dàng bị giết chết mà nói, vậy sẽ không xứng với cái danh xưng chí cường này, ngươi nhìn Vô Vọng Ma Tôn đi, đều đã tắt điện lâu như vậy, kết quả là bắt lấy một cái cơ hội, còn không phải là đã khôi phục tinh vân, trở lại đỉnh phong? Bởi vậy có thể thấy được sinh mệnh lực của chí cường giả là cực kỳ đáng sợ.
Kết quả là.
Đánh cũng đánh không chết, mà đợi cũng đợi không được.
"Vậy phải làm thế nào?"
"Chuyện này…"
Trong lúc nhất thời tất cả các chí cường giả đều có một chút trầm mặc.
Có lúc chính là như vậy, ngươi biết rất rõ ràng là nên làm như thế nào, nhưng lại bởi vì đủ loại nguyên nhân mà sẽ không thể làm như vậy.
Thẳng đến cuối cùng, cung chủ Tiên Cung mới ung dung mở miệng nói:
"Vô Vọng Thiên ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, một khi chúng ta vây giết hắn, sẽ rất khó ngăn cản hắn chạy trốn, cũng rất khó ngăn cản dư ba chiến đấu khuếch tán, Thánh Thượng Đại Càn sẽ rất dễ

dàng liền có thể đến đây trợ giúp, vậy vì sao không đổi một cái địa phương không có những vấn đề này?"
"Có ý tứ gì?"
"Nếu như rời khỏi Vận Mệnh Tinh Không, đi đến Vực Ngoại Hư Không mà nói, vậy cũng sẽ không thành vấn đề a?"
"Ngươi đang nói...?"
Ngô Không là người thứ nhất phản ứng lại, lập tức chắp tay trước ngực, mặc niệm một tiếng A Di Đà Phật.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung phản ứng hơi chậm một chút, nhưng vẫn hiểu được.
"Thái Hoa Tiên Nhân?"
"Ấn ký mà hắn để lại ở trong Vận Mệnh Tinh Không không có biến hóa, nhưng Mệnh Vận Tinh Vân của hắn lại bị hắn chuyển dời đến Vực Ngoại Hư Không bên ngoài đại thế giới Trung Thổ."
"Ngươi nghĩ xem, lấy tình cảnh bây giờ của Thuần Dương Cung."
"Hắn có thể trở về hay không?"
"Nếu như muốn trở về, vậy thì chúng ra hãy bố trí mai phục ở bên ngoài Vận Mệnh Tinh Không, chờ đến thời điểm hắn trở về, trực tiếp bí mật vây giết hắn tại Vực Ngoại Hư Không mà nói..."
"Chẳng phải là có thể suy yếu Thuần Dương Cung hay sao?"
Đề nghị của cung chủ Tiên Cung khiến cho Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không cũng đều có một chút trầm mặc.
Quả thật, lúc ban đầu bọn hắn cũng không có suy nghĩ lên trên người của Ninh Thiên Cơ, chủ yếu là so sánh cùng với Ninh Thiên Cơ, Vô Vọng Ma Tôn có vẻ yếu hơn một bậc, cũng càng dễ giết hơn một chút, bất quá bây giờ xem ra, nếu như nhất định phải vây giết một đối tượng mà nói, Ninh Thiên Cơ mạnh hơn ngược lại sẽ là một cái mục tiêu tốt hơn.
Ý niệm tới đây, hai người không tự chủ được mà đánh giá cung chủ Tiên Cung một chút.
Chậc!
Ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, nếu như nói ba mạch Đạo, Phật, Ma nhập thế sâu nhất mà nói, vậy Tiên Cung chính là biểu tượng của sự ẩn thế, cơ hồ là chưa từng xuất hiện ở trên giang hồ, vốn cho rằng người đi ra từ bên trong cái tông môn này đều là người thành thật đã ẩn cư rất lâu, hiện tại xem ra, toàn bộ đều là tán dóc.
Đám người ngồi ở trong nhà này mới là âm hiểm nhất! Bất quá...
Chúng ta chính là thích loại người này!
"Cứ quyết định như vậy đi!"
"Về sau chúng ta sẽ bàn bạc tình huống cụ thể."
"Ừm!"
Ở trong lúc các chí cường giả thương nghị.
Ở bên trong Bôn Lôi Quan Tây Vực.
"Chiến đấu giống như đã kết thúc."

Trần Khuynh Địch mở ra hai mắt nhắm chặt, quang mang Tổ khiếu huyệt trên mi tâm rốt cục cũng ẩn nặc xuống dưới, hắn mặc dù không có Mệnh Tinh, bất quá dựa theo sự thôi diễn của Tịch Đồng, dùng khiếu huyệt nhân thể kêu gọi ngôi sao ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, chỉ cần hắn nghĩ, cũng có thể tiến vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không. Dù sao thì thực lực của Trần Khuynh Địch cũng đã đạt đến cái cấp bậc kia, tối đa chỉ là khác biệt ở bên trên thủ đoạn mà thôi.
"Sao rồi?"
"Người nào thắng?"
Vừa dứt lời, Long Thiên Tứ liền vội vã không nhịn nổi mà dò hỏi:
"Có phải là người Thuần Dương Cung chúng ta hay không?"
"Hẳn là vậy." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Dù sao thì ta cũng nghe được tiếng cười to của Vô Vọng Ma Tôn, nói không chừng người ta đã là quyền đánh Ngô Không, chân đá Minh Giáo, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, dù sao nói thế nào cũng là thiên kiêu chi tử của Thuần Dương Cung chúng ta năm đó, xem ra cũng không kém hơn ta bao nhiêu."
"Có đạo lý!"
Dù sao thì nhận biết của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ đối với Kích Toái Mệnh Tinh cũng không đủ.
Ở dưới quan điểm của hai người, Vô Vọng Ma Tôn đại khái chính là Trần Khuynh Địch ở cái thời đại kia, mà Trần Khuynh Địch đánh với đối thủ đồng cảnh giới, lần nào không phải là treo ngược lên đánh? Đổi thành Vô Vọng Ma Tôn hẳn là cũng không kém bao nhiêu. Tối thiểu là Trần Khuynh Địch cảm thấy nếu như bản thân trở thành chí cường giả mà nói, quyền đánh Ngô Không, chân đá Minh Giáo, hẳn là không thành vấn đề.
Ngươi hỏi vì sao à? Nói nhảm! Thiên kiêu chi tử đi ra từ Thuần Dương Cung chúng ta một người đánh 7 ~ 8 người còn không phải là chuyện đương nhiên hay sao? Bằng không thì ngươi cho rằng cái gì gọi là tuyệt thế thiên kiêu a!
"Quá tốt rồi!"
Long Thiên Tứ quơ quơ quả đấm, không ngờ được Vô Vọng Ma Tôn nhà mình lại cường đại như vậy, nếu là vậy, hắn chẳng phải là sẽ không cần phải sợ ba mạch Đạo, Phật, Ma, có thể đi giương oai khắp nơi?
Trên bản chất mà nói, Long Thiên Tứ kỳ thật cũng là người ưa thích giương oai.
Chỉ là trước kia Thuần Dương Cung không có cho Long Thiên Tứ vốn liếng để giương oai. Nhưng bây giờ lại không giống với lúc trước! Bây giờ chí cường giả đã có Vô Vọng Ma Tôn, Hỏa Luyện Kim Đan có Trần Khuynh Địch, Võ Đạo Tông Sư có bốn nữ Dương Xuân, Long Thiên Tứ hắn cuối cùng cũng đã được giải phóng ra ngoài! Đây là

thời điểm để hắn giương oai!
Ý niệm tới đây, Long Thiên Tứ đảo tròng mắt, nói:
"Đã có Ma Tôn xuất thủ, vậy cũng không cần lo lắng Minh Giáo lật bàn, mà Vạn Lý Liên Doanh cũng sẽ trở nên ổn thỏa, ở Bôn Lôi Quan nơi này lại vừa mới đánh xong một trận đại chiến, vô luận là Tây Vực hay là Trấn Tây Quân, toàn bộ đều là mỏi mệt không chịu nổi..."
"Đây thật sự là một cơ hội cực tốt!"

Chương 1046: Kế sách hoàn mỹ

Ở trong hai mắt của Long Thiên Tứ lấp lóe ánh sáng trí tuệ! Phảng phất như quân thần phụ thể!
Kỳ thật Long Thiên Tứ ta vẫn luôn có một cái ước mơ, đó chính là ở trên chiến trường mở ra văn thao vũ lược ở bên trong ngực của ta!
"Khuynh Địch."
"Ta có một kế!"
"Có thể giúp ngươi đại phá quân địch!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Nói thật, Trần Khuynh Địch có một chút bị giật mình.
Nói thật, Trần Khuynh Địch rất tự biết đối với năng lực của mình, mặc dù có tu vi không sai, thực lực cũng rất mạnh, nhưng hắn xác thực là không quá am hiểu sự tình cần động não, mà có một câu nói rất hay, vật họp theo loài, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, lăn lộn với hắn lâu như vậy, Long Thiên Tứ ở bên trên phương diện IQ tự nhiên cũng chẳng mạnh đến đâu.
Mà Long Thiên Tứ dạng này, thế mà lại nói hắn có một kế! ?
Chậc, ngươi làm như vậy chẳng phải là muốn lấy mạng của Trấn Tây Quân, ngươi có loại trình độ gì ta còn không rõ ràng hay sao, lão trạch nam Thuần Dương, bởi vì đắc tội quá nhiều người mà không dám chạy loạn khắp nơi, cả đời này chỉ sợ là chưa từng chỉ huy qua quân đội, có thể có được sách lược gì? Tin ngươi còn không bằng ta nhìn xem hoàng lịch.
"Khuynh Địch?"
"Thái Thượng trưởng lão nghiêm túc chứ?"
"Đương nhiên!" Lúc này Long Thiên Tứ phảng phất như là bị quân thần bám vào người vậy, cương khí ở trong tay ngưng tụ thành một chiếc quạt lông, vừa kích động vừa sờ lên chòm râu bạc trắng của mình, mở miệng chính là một câu: "Nhớ lại trước kia! Tại trận chiến Thái Hoa Sơn, lão phu tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu đẩy lui địch nhân, bây giờ làm một lần nữa cũng chưa chắc là không thể!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Ngươi nói cái gì thế? Trận chiến Thái Hoa Sơn còn không phải là công lao của Trần Khuynh Địch ta hay sao?
Dừng lại một chút, Long Thiên Tứ dường như cũng biết lời này của mình nghe vào không phải là rất đáng tin cậy, vội vàng nói bổ sung: "Thực sự, ngươi hãy tin ta, ta vừa rồi linh quang lóe lên, quả thực là đã nghĩ ra một cái phương án tác chiến tinh diệu tuyệt luân, tuyệt đối có thể nhất cử đánh vỡ cục diện bế tắc ở Vạn Lý Liên Doanh Tây Vực!"
Đối với lời giải thích của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch chỉ cười

lạnh một tiếng.
"Phương án tác chiến tới từ đâu?"
"Ta vừa mới nghĩ ra được..."
"Không, ngươi không nghĩ ra được, chớ nói lung tung." Trần Khuynh Địch trực tiếp chặn ngang lời nói của Long Thiên Tứ.
Nói đùa cái gì, Trấn Tây Quân huyết chiến tại Bôn Lôi Quan lâu như vậy, thật vất vả mới thấy được ánh rạng đông chiến thắng, ngươi chuyển tay nếu như lại đào hố bọn hắn, ta sẽ cắn rứt lương tâm.
"Tại sao ngươi lại không tin ta?" Long Thiên Tứ gấp đến độ muốn giơ chân lên: "Ngươi cho rằng ta là kẻ lỗ mãng như ngươi hay sao? Nhìn qua trí kế vô song, trên thực tế căn bản chính là kẻ ngu giả trí, ban đầu ta còn chưa kịp phản ứng, nhưng ở trong khoảng thời gian này ta đã cẩn thận nghiên cứu một lần, mới xem như thấy rõ diện mục thật của ngươi..."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
"Nói năng bậy bạ!"
"Thanh danh Trần Khuynh Địch trí kế vô song của ta toàn bộ người giang hồ đều biết, ngươi đừng vội phỉ báng ta! Bằng hữu thì là bằng hữu, ngươi lại nói lung tung cẩn thận ta sẽ trở mặt a!"
Quả thật, Trần Khuynh Địch là người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, hắn biết rõ ràng bản thân cũng không phải là rất thông minh. Nhưng đây cũng chỉ là tự mình biết, những người khác cũng không thể biết! Nếu không mặt mũi của Cung chủ Vạn Thọ Cung phải để vào đâu.
"Hừ!" Long Thiên Tứ hừ lạnh một tiếng, nếu như là trước kia hắn còn có khả năng sẽ bị dao động, nhưng mà bây giờ hắn đã thấy rõ tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch này, đương nhiên sẽ không chột dạ, nói: "Chuyện của ngươi thì chính ngươi sẽ rõ ràng, nhưng lão phu cũng không giống! Năm đó nếu không phải lão phu trổ tài, Thuần Dương Cung còn chưa nhất định có thể phát triển đâu."
"Nói dóc." Trần Khuynh Địch khịt mũi coi thường nói: "Thuần Dương Cung có thể phát triển, dựa vào chính là nghĩa phụ, người ta thế nhưng là có thực lực Kích Toái Mệnh Tinh."
"Ta không nói lung tung!" Nói đến đây, Long Thiên Tứ thật sự là có một chút phát điên: "Kích Toái Mệnh Tinh thì thế nào? Chưởng giáo hắn thì biết cái gì, chỉ biết luyện kiếm, hắn sẽ biết rõ làm sao để trông nom tài chính tông môn hay sao? Hắn biết rõ làm sao để câu thông với người dưới trướng hay sao? Hắn biết rõ làm sao để tính toán tỉ mỉ và tích lũy tài nguyên hay sao? Hắn biết rõ làm sao để bồi dưỡng đệ tử hay sao?"
"Nếu như không có lão phu chống đỡ, chỉ có một mình hắn thì sẽ chả làm nên chuyện gì!"
"Coi như là tên tiểu tử thúi nhà ngươi, tài nguyên tu luyện lúc trước vẫn là do lão phu làm ra từng chút một."

"Nếu như nói tông chủ là nghĩa phụ của ngươi, ta tối thiểu là chú ruột của ngươi, năm đó ngươi ăn của lão tử uống của lão tử, hiện tại quay người liền trở mặt không quen biết, quả nhiên là thế phong nhật hạ lòng người rét lạnh..."
"! ! !"
Trần Khuynh Địch càng nghe mặt càng đen, lão thất phu Long Thiên Tứ này lại lên cơn vô lại, nghe hắn lẩm bẩm ở bên tai mình, giống như là muỗi kêu vậy, cuối cùng Trần Khuynh Địch vẫn là không nhịn được.
"Tốt tốt tốt."
"Ngươi nói đi! Ta nghe ngươi nói còn không được sao."
"Để cho ta nghe xem Thái Thượng trưởng lão của chúng ta có mưu kế kinh thiên gì?"
"Tốt!"
Thấy Trần Khuynh Địch đã thỏa hiệp, Long Thiên Tứ lập tức lên dây cót tinh thần, trở nên hăng hái, lập tức vung tay lên, hăm hở nói ra:
"Ta vừa mới nghĩ kỹ!"
"Bây giờ chiến sự ở Bôn Lôi Quan vừa mới kết thúc, quân đội Tây Vực ở phía đối diện đề phòng sơ suất, mà Vạn Lý Liên Doanh ở phía bên kia cũng ở vào cục diện bế tắc, nếu như chúng ta có thể phái ra một nhánh bộ đội tinh nhuệ trực đảo hoàng long, giết vào Tây Vực! Tin rằng Tây Vực tất nhiên sẽ được cái này mà mất cái khác, chúng ta đốt bọn hắn, giết bọn hắn tại cảnh nội Tây Vực, dần dà, Tây Vực cũng sẽ bị bức rút lui, đây chính là đạo lý vây Ngụy cứu Triệu mà ở trong binh pháp nói tới!"
"Thấy sao?"
Nhìn ánh mắt đặc biệt mong đợi của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch mỉm cười, sau đó đứng dậy.
"Cáo từ!"
"Vì sao! ? Kế sách hoàn mỹ của ta có vấn đề gì? "
Nói thật, Trần Khuynh Địch kỳ thật là không nhìn ra vấn đề gì. Nhưng như vậy thì thế nào? Trần Khuynh Địch ta nhìn không ra vấn đề không phải là chuyện đương nhiên hay sao? Điều này cũng không trọng yếu!
Trọng yếu là Trần Khuynh Địch biết rõ kế hoạch này là do Long Thiên Tứ nói ra, hơn nữa còn là một cái kế hoạch cần mạo hiểm, Trần Khuynh Địch thế nhưng là rất rõ ràng, theo khoa học nghiên cứu cho thấy, lão nhân phàm là đã có tuổi, đều sẽ có một loại ảo giác mình chiếm được trí tuệ ở trên con đường nhân sinh dài dằng dặc... Không thể phủ nhận.
Xác thực có một bộ phận lão nhân ở bên trong kinh lịch nhân sinh lấy được trí tuệ.
Nhưng Trần Khuynh Địch tin tưởng, Long Thiên Tứ sẽ tuyệt đối không có ở trong đó.

Mấu chốt là nếu như ngươi nói ra kế hoạch tương đối ổn thỏa, coi như thất bại cũng không có gì nguy hiểm mà nói, vậy thì cũng thôi đi, nhưng ngươi nói ra cái kế hoạch này, nghe xong chính là mạo hiểm, nếu thất bại Bôn Lôi Quan tám, chín phần mười là sẽ gặp nguy hiểm, như vậy ta làm sao có thể tin tưởng ngươi?

Chương 1047: Xong đời rồi

Huống chi, Long Thiên Tứ một không có chiến tích, hai không có kinh nghiệm, ba không có uy vọng, một tên gia hỏa ở trong mấy chục năm không trải qua chiến tranh đột nhiên xuất hiện nói rằng ta có một kế có thể đại phá quân địch, may mà người này là Long Thiên Tứ, bằng không nếu Trần Khuynh Địch nhìn thấy loại người này, chính là đấm cho một quyền, để cho hắn nếm thử cái gì gọi là xã hội đánh đập.
"Tiểu tử thúi!"
"Ngươi đừng có như thế!"
"Cái kế sách này của ta thực sự là có tính khả thi!"
Long Thiên Tứ thấy Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có ý tứ tiếp thu, vội vàng tiếp tục nói, bày ra biểu lộ không cam tâm.
Nói trắng ra là, sau khi phát hiện ra ở trên người của mình đã không có bất luận áp lực gì, cả người của Long Thiên Tứ cũng bắt đầu có một chút bành trướng, hơn nữa sở dĩ hắn nói ra cái kế hoạch này, cũng có một chút tâm tư nhỏ của bản thân, nghe nói tổng đàn Minh Giáo bây giờ đang ở bên trong Tây Vực, đến lúc đó nói không chừng cũng có thể đi trộm...
"Không cần nói nữa!"
"Ta cự tuyệt!"
"Khục!"
Thấy Trần Khuynh Địch sống chết cũng không đồng ý, Long Thiên Tứ rốt cục cũng có một chút thất vọng nhếch nhếch miệng, nhưng xoay chuyển ánh mắt, ánh mắt của hắn liền rơi vào trên người của Trương Tử Văn đang ở trong quân doanh lúc này...
Chờ đến thời điểm Trần Khuynh Địch nhận được tin tức thì đã chậm.
"Ngươi nói cái gì! ?"
"Lão thất phu kia đã đích thân mang người rời khỏi Bôn Lôi Quan! ?"
Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt không thể tin được mà nhìn Trương Tử Văn, giống như là nhìn thần tiên vậy, còn kém không nói ở trong óc của ngươi có phải là toàn cức hay không.
"Trong óc của ngươi có phải là toàn cức hay không?"
Trương Tử Văn: "? ? ?"
"Không phải!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt phát điên nói: "Sao ngươi lại để cho hắn dẫn người rời đi? Hắn mang theo bao nhiêu người? Tại sao phải đi? Không phải là vì cái kế hoạch quỷ quái kia của hắn đó chứ?"
"Bộp!" Nghe đến đây, Trương Tử Văn vỗ tay một cái, nói: "Ngài cũng biết kế hoạch của Long đại nhân sao? Không thể không thừa nhận, bộ hạ của Đại đô đốc Hoàng Thành Tư ngài đúng là có không ít nhân tài, thậm chí là ngay cả loại thành thạo chiến lực quân sự như Long

đại nhân cũng đều có, nói thật là ngay cả ta cũng có một chút ngoài ý muốn!"
Lúc này đến phiên mặt mũi của Trần Khuynh Địch tràn đầy dấu chấm hỏi???
Ngươi nói cái gì thế? Thành thạo chiến lực quân sự? Long Thiên Tứ?
Sau khi thần sắc biến hóa liên tiếp, Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ mà nhìn Trương Tử Văn, ở trên mặt mũi tràn đầy sự đồng tình, lắc đầu nói:
"Thì ra là thế, vào thời điểm trước đó Trương đô hộ ngươi đối kháng với Tây Vực ở đầu tường, bị tên lạc Tây Vực bắn trúng đầu sao? Ta hiểu được, ngươi hãy đi về nghỉ ngơi một chút đi."
"Hả?" Trương Tử Văn lộ ra vẻ mặt không hiểu mà nhìn Trần Khuynh Địch, lúc này mới phát hiện ra cuộc nói chuyện giữa mình và vị Đại đô đốc Hoàng Thành Tư này dường như có một chút không đúng:
"Đại đô đốc, ngài có phải đã hiểu lầm chuyện gì hay không?"
"Hiểu lầm?" Trần Khuynh Địch cười khổ nói: "Không không không, ta làm sao lại hiểu lầm, Trương đô hộ ngươi ngày đêm vất vả, ta hoàn toàn có thể lý giải ngươi, yên tâm đi, ngươi cứ đi nghỉ trước đi, ta sẽ đuổi theo lão thất phu kia bắt trở về.."
"Bắt trở về?"
"Tại sao lại phải bắt trở về?"
Trương Tử Văn trừng mắt nói: "Hắn đưa ra kế hoạch ưu tú như thế, còn nguyện ý lập ra quân lệnh trạng, đích thân suất quân rời đi, vì sao Đại đô đốc lại muốn bắt hắn trở về?"
"..."
Trần Khuynh Địch ngây ngốc một hồi lâu mới phản ứng được.
Kế hoạch ưu tú ! ?
"Ngươi cảm thấy kế hoạch của hắn rất ưu tú sao! ?"
"Đúng thế!" Trương Tử Văn lộ ra vẻ mặt đương nhiên: "Thừa dịp đại quân Tây Vực đều đang ở Bôn Lôi Quan cùng với bên trong Vạn Lý Liên Doanh, suất lĩnh một nhánh kì binh thâm nhập hậu phương địch nhân, sau đó quân ta lại tiến hành phối hợp, đây không phải là một kế hoạch cực kỳ tuyệt vời hay sao? Mặc dù có nguy hiểm nhất định, nhưng ta tin rằng lấy ánh mắt của Long đại nhân là sẽ không có vấn đề."
"Huống hồ tu vi của Long đại nhân cũng rất mạnh."
"Có cường giả Hỏa Luyện Kim Đan mà nói, ta cũng rất yên tâm."
"Có cái gì không đúng sao?"
Không đúng! Toàn bộ đều không đúng có hiểu hay không?
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch thật sự là có một chút hoài nghi thời đại có phải đã thay đổi hay không, kỳ thật là đồ đần ở Thuần Dương Cung chỉ có một mình hắn, Long Thiên Tứ mới là trí kế vô song ẩn núp...
Không không không! Tuyệt đối không có khả năng này! Nhất định là

có chỗ nào xảy ra vấn đề!
"Lão thất phu kia mang ai theo? Ngoại trừ viện quân của Thuần...viện quân của Hoàng Thành Tư, Trương đô hộ ngươi cũng sẽ không cho hắn thêm binh mã đó chứ?"
"Đương nhiên là cho!" Trương Tử Văn ngẩng đầu ưỡn ngực, nói: "Thật hiếm khi có tướng lĩnh sẵn sàng giúp đỡ quốc gia, thậm chí còn không ngần ngại gặp nguy hiểm, Trương Tử Văn ta làm sao có thể không bỏ ra một phần lực? Ta đã giao toàn bộ Cứu Thiên Kỵ mà ta bí mật bồi dưỡng cho hắn, hơn nữa mỗi một binh sĩ đều được trang bị ít nhất hai thớt chiến mã."
"Tin rằng Long đại nhân nhất định sẽ không khiến cho ta và Đại đô đốc ngài thất vọng!"
Xong đời rồi! Khóe miệng của Trần Khuynh Địch điên cuồng run rẩy không có cách nào khống chế, đây rõ ràng chính là đưa dê vào miệng cọp.
Gặp quỷ! Quan trọng nhất là...
Lão thất phu kia thế mà hoàn toàn không thèm nói với mình liền rời đi! Bằng vào một chút tu vi kia ở trong Tây Vực bây giờ thì có thể làm gì? Nếu thật sự phá hủy một cách trắng trợn, Minh Giáo không xuất thủ ngăn cản mới là lạ, không phải là trang bức quá lâu đã coi mình thực sự vô địch đó chứ, không được, mình cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ...
"Trương đô hộ."
"Lão thất phu kia đã ra khỏi thành được bao lâu?"
"Không dược bao lâu." Trương Tử Văn không hề lo lắng nói ra: "Trước đó ta và Long đại nhân đã thương lượng qua, trải qua sự quan sát trong thời gian dài của ta, ta đã nắm giữ cơ bản phân bố của quân đội Tây Vực ở phía đối diện, lấy năng lực của Long đại nhân, hiện tại cũng đã phát động phá vây rồi, không mất bao lâu liền có thể giết vào nội địa Tây Vực."
"Đến lúc đó chúng ta cũng có thể..."
"Ồ! ?"
Nói như vậy Long Thiên Tứ còn chưa có rời khỏi khu vực Bôn Lôi Quan?
Rất tốt! Thừa cơ hội này mau bắt hắn trở về! Bây giờ Thuần Dương Cung có mình chống đỡ, căn bản không cần tên gia hỏa kia liều mạng, thật không biết hắn đang làm cái quỷ gì, ngoan ngoãn ở bên trong tông môn tiến hành tu luyện thì không tốt sao, cũng đã trưởng thành đến như thế này rồi, đã trêu chọc một đống lớn cừu địch, còn thích đi ra ngoài liều mạng, cũng không nghĩ một chút xem bản thân đã bao nhiêu tuổi. Chẳng lẽ không thể ở trong tông môn hưởng thụ cuộc sống hay sao?
Trần Khuynh Địch tràn đầy suy nghĩ ở trong đầu hoàn toàn không nghe thấy lời nói tiếp theo của Trương Tử Văn, mà là tiếp tục nói:

"Xin lỗi Trương đô hộ, ta nhớ tới một chuyện sự tình trọng yếu còn chưa bàn giao cho thuộc hạ, ta đi trước đây."
"Ấy?"

Chương 1048: Đà Thiên Kỵ

Không chờ Trương Tử Văn đáp lời, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp rời đi.
Mà Trương Tử Văn thì là đứng tại chỗ, đưa tay làm ra tư thế muốn giữ lại, chỉ tiếc là không thể giữ ai lại.
Mà vị Đại Đô Hộ này cứ duy trì cái tư thế này trong trọn vẹn một phút đồng hồ....
Sau đó để tay xuống.
"Truyền lệnh xuống."
"Tụ tập quân đội."
Trương Tử Văn sau khi thu liễm biểu lộ, khôi phục lại cỗ tác phong cùng với tư thái thiết huyết kia một lần nữa, nói: "Lần này là một cơ hội tốt ngàn năm một thuở, có người Hoàng Thành Tư hỗ trợ hấp dẫn hỏa lực, chúng ta sẽ trực đảo hoàng long, lần này chúng ta sẽ triệt để công phá quân doanh Tây Vực, đánh cho đám man di Tây Vực chạy trở về một lần nữa!"
"Vâng! Đại nhân!" Tướng sĩ một mực ở bên cạnh lập tức lớn tiếng nói.
Sau khi truyền đạt mệnh lệnh, Trương Tử Văn bất đắc dĩ thở dài: "Hiếm có Đại đô đốc cùng với Long đại nhân hiểu rõ đại nghĩa như thế, thế mà nguyện ý trả giá vì bậc kế hoạch mồi nhử này như thế, ta làm sao có thể không giúp một phần sức lực?"
"Ấy?" Thị vệ ở bên cạnh có một chút ngoài ý muốn, hỏi: "Đô Hộ đại nhân, kế hoạch của Long đại nhân chẳng lẽ không phải là tiến vào nội bộ Tây Vực áp dụng chiến thuật đất khô cằn hay sao? Cái gì là kế hoạch mồi nhử chứ?"
"Ồ?" Trương Tử Văn ngạc nhiên quay người, nói: "Ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy, chiến thuật đất khô cằn? Loại chiến thuật vừa nhìn liền biết tuyệt đối không có khả năng thành công này làm sao có thể có tác dụng chứ? Long đại nhân thân làm người đứng thứ hai Hoàng Thành Tư, làm sao sẽ đưa ra loại kế hoạch này? Ngươi phải học được năng lực nhìn xuyên qua hiện tượng thấy bản chất mới được."
"Ví dụ như Đại đô đốc đã thấy rất rõ ràng."
"Ta chỉ mới hơi đề điểm một chút, là hắn đã biết đây thật ra là một cái kế hoạch mồi nhử! Cũng không cần ta nói nhiều, không hổ là nam nhân có thể trở thành quan nhất phẩm mà Thánh Thượng xem trọng."
"Quả nhiên là thông minh vô song!"
Thị vệ: "? ? ?"
Thấy thị vệ vẫn không hiểu, Trương Tử Văn đành phải tiếp tục giải thích: "Chính ngươi hãy suy nghĩ một chút, nếu như có một nhánh kỵ

binh tinh nhuệ sát nhập vào nội bộ Tây Vực, vậy lúc này đại quân Tây Vực đang ở bên ngoài sẽ ứng đối như thế nào? Tất nhiên sẽ được cái này mất cái khác, từ đó trận hình đại loạn, thậm chí là xuất hiện làm phản bất ngờ."
"Phàm là binh sĩ, đánh trận lâu tại dị vực, tất nhiên sẽ tưởng niệm cố hương, kết quả hiện tại phát hiện ra quê quán đang bị công kích, những binh lính này sẽ cảm thấy như thế nào?"
"Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần lan truyền lời đồn, liền có thể khiến cho tâm trạng của đại quân Tây Vực rung chuyển."
"Sau đó lại thừa thế xông lên."
"Liền có thể đánh tan hoàn toàn bọn hắn!"
"Chỉ đáng tiếc là, muốn đạt thành điểm này, áp lực của Long đại nhân cùng với Đại đô đốc sẽ rất lớn, hai người bọn họ nhất định phải cam đoan mình sẽ không bị Tây Vực vây quét, mà Đại đô đốc rõ ràng là cảm thấy thực lực của Long đại nhân còn có một chút khiếm khuyết, thế là chủ động xin đi giết giặc, thậm chí là vì phòng ngừa ta lòng sinh áy náy, còn đặc biệt tìm một cái cớ vụng về để rời đi..."
Nói đến đây, Trương Tử Văn không khỏi lau khóe mắt một cái.
"Có trung thần tướng giỏi như thế."
"Lo gì ta Đại Càn không thể thắng?"
Thị vệ: "! ! !"
Chân tướng dĩ nhiên là như vậy! ?
Tâm tình của Long Thiên Tứ lúc này là rất cao hứng.
Nhìn đại quân dưới trướng, Long Thiên Tứ hận không thể lập tức triển lộ tài trí kinh người của mình, sau đó tới một màn trong lúc nói cười địch nhân tan thành mây khói.
Bất quá lý trí đã nói cho hắn biết.
Chuyện này là không thực tế.
Cho nên tâm tình của Long Thiên Tứ lúc này dù là đặc biệt bành trướng, vì tính mệnh của những thủ hạ tinh binh này, hắn vẫn giữ vững tỉnh táo, huống chi lúc này quân đoàn Thuần Dương Cung cũng đã bị hắn mang ra ngoài, liền càng phải thật cẩn thận, chỉ cần hơi sai lầm, nói không chừng sẽ chính là toàn quân bị diệt.
"Mọi người nghe hiệu lệnh của ta."
"Dựa theo thuyết pháp của Trương đô hộ, lại chờ thêm một lúc, vào thời điểm binh lính tuần tra trong quân doanh Tây Vực thay thế, ở trong này có một khoảng thời gian chênh lệch cực nhỏ."
"Chỉ có nắm chắc cái cơ hội này chúng ta mới có thể lao ra khỏi vòng vây."
Ngẩng đầu lên nhìn trời, đêm khuya người vắng, trời tối trăng mờ, mây đen giăng đầy...chính là cơ hội giết người phóng hỏa thật tốt!
"Chuẩn bị!"
"Đi theo ta!"
Ầm ầm! Ngay trong nháy mắt Long Thiên Tứ phát ra hiệu lệnh, phản

ứng lại trước hết chính là quân đoàn Thuần Dương Cung, hơn 1000 cỗ khí tức cảnh giới Tiên Thiên Luyện Thần Phản Hư vào thời khắc này giống như núi lửa bộc phát vậy, mãnh liệt tuôn trào ra, sau đó cấu kết với kỵ binh chung quanh, hội tụ thành một cột khí trụ Lang Yên trùng trùng điệp điệp.
Ngươi có thể xem thường Long Thiên Tứ, nhưng cũng đừng xem thường thế lực của Long Thiên Tứ lúc này.
Quân đoàn Thuần Dương Cung mặc dù không hiểu quân trận, nhưng tăng cường thực lực như kiểu nhồi vịt vẫn như cũ khiến cho bọn hắn có được sức chiến đấu từ tinh nhuệ trở lên, mà ngoài ra, quan trọng nhất là Trương Tử Văn vì bảo đảm sự thuận lợi cho "kế hoạch mồi nhử ", đã phân phối Đà Thiên Kỵ cho Long Thiên Tứ.
Đây là một loại binh chủng kỵ binh Tây Vực đặc thù.
Chiến mã của binh sĩ là Đà Thiên Câu đặc sản của Tây Vực, không chỉ có được sức chịu đựng cực cao, vả lại ở trong cơ thể còn có thể chứa đựng thức ăn và nước uống, chỉ cần cho nó ăn no một lần, liền có thể chèo chống được một khoảng thời gian rất lâu, ở bên trong các loại địa hình đặc thù như sa mạc và hoang dã cũng đều có được năng lực di động vượt qua chiến mã bình thường.
Nói một cách khác, đây là một loại binh chủng đặc thù chỉ thể sinh ra kỳ hiệu tại loại địa phương như Tây Vực.
Đặt ở Bắc Nhung, lang kỵ Bắc Nhung đủ để xé loại kỵ binh này thành mảnh nhỏ, đặt ở Đông Hải, trừ phi có thể chạy ở trên nước, nếu không cơ bản không có tác dụng gì, đặt ở Nam Cương, khí hậu nhiệt đới khiến cho Đà Thiên Câu không quen, bởi vì vậy loại kỵ binh này chỉ có một nhánh ở trong tay của Trương Tử Văn.
Mà không thể nghi ngờ, đây là một nhánh kỵ binh rất thích hợp với chiến thuật cướp bóc đốt giết tại Tây Vực.
Nói đến đây thì có rất nhiều người đều hiểu được đại khái, không sai, chiến thuật cướp bóc đốt giết kỳ thật Trương Tử Văn năm đó cũng không phải là không có nghĩ tới, chỉ là do trở ngại đủ loại nguyên nhân mà từ bỏ, dù sao thì tình hình chiến đấu giống như bây giờ, Tây Vực dốc hết toàn lực, ở trong nội bộ Tây Vực trống rỗng trước kia cũng chưa từng xuất hiện.
Nói tóm lại, xem như là kỵ binh chuyên môn vì chấp hành chiến thuật cướp bóc đốt giết mà ra đời, có thể thấy được lốm đốm trình độ tinh nhuệ của Đà Thiên Kỵ, quan trọng nhất là bọn họ còn hiểu quân trận, lúc này được Long Thiên Tứ an bài ở cạnh ngoài đội ngũ, dùng quân trận bao lấy quân đoàn Thuần Dương Cung, thống nhất lực lượng hoàn mỹ với nhau.
Quân đoàn Thuần Dương Cung trở thành động cơ của Đà Thiên Kỵ, mà Đà Thiên Kỵ chính là một cỗ chiến xa được võ trang đầy đủ.

Chương 1049: Tuyệt học lợi hại nhất

Về phần Long Thiên Tứ, bằng vào tu vi Hỏa Luyện Kim Đan đủ khiến cho hắn trở thành họng pháo của chiến xa, còn là loại họng pháo có đường kính cực lớn.
"Phá!" Ở dưới sự duy trì của khí huyết binh sĩ, tu vi của Long Thiên Tứ lăng không cất cao thêm một tầng, nguyên bản cự ly so với Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm còn có một chút khoảng cách, sau khi được quân trận gia trì, lập tức xông phá tầng ngăn cách kia, khí tức cả người trở nên cường thịnh đến cực hạn, ở dưới sự suất lĩnh của hắn, khoảng chừng tám ngàn Đà Thiên Kỵ cùng với quân đoàn Thuần Dương Cung liền giống như là đao nhọn sắc bén nhất, trực tiếp đâm vào bên trong quân doanh Tây Vực, trong chớp mắt liền đâm xuyên thấu nó.
"Đã xảy ra chuyện gì! ?"
"Địch tập kích!"
"Trấn Tây Quân tập kích doanh trại!"
"Đáng chết!"
Long Thiên Tứ vừa xuất hiện, toàn bộ quân doanh Tây Vực lập tức xôn xao một trận, nguyên bản mà nói, loại chuyện có người tập kích doanh trại này ở phía Tây Vực cũng không phải là không có phòng bị, nhưng thứ nhất, từ khi Trương Tử Văn tọa trấn Bôn Lôi Quan cho đến nay cũng chưa từng làm qua loại sự tình này, thứ hai, ở phía Tây Vực tự cho bản thân có quân nhiều tướng mạnh. Cho nên dù sao cũng hơi lười biếng, Trên thực tế Trương Tử Văn cảm thấy "kế hoạch mồi nhử" của Long Thiên Tứ rất có thể sẽ thành công, cũng là bởi vì điểm này, bằng vào kinh nghiệm sa trường của hắn, tự nhiên là có thể nhìn ra Tây Vực lười biếng.
Mà ở phía dưới sự sắp xếp của hắn, Long Thiên Tứ cũng thuận lợi bắt lấy được thời cơ.
Vẻn vẹn gần vạn kỵ binh, ở trong quân doanh Tây Vực lại là thế như chẻ tre, một đường chém giết thế mà hoàn toàn không gặp phải trở ngại, trại lính ở bên ngoài đại quân Tây Vực liền trực tiếp bị đục xuyên.
Bất quá theo thời gian trôi qua, càng ngày có càng nhiều binh sĩ Tây Vực đã thức tỉnh từ trong mộng, dù sao bọn hắn cũng là tinh nhuệ, ở dưới sự hướng dẫn của quan tướng, binh sĩ Tây Vực rất nhanh liền bắt đầu tạo thành phòng tuyến.
Từng đạo từng đạo khí huyết Lang Yên bốc thẳng lên, bắt đầu áp chế Long Thiên Tứ cùng với quân đội dưới trướng.
Mà cùng lúc đó, hai vị thống soái Tây Vực trước đó đã từng kịch chiến cùng với Trương Tử Văn ở trên Bôn Lôi Quan cũng đi ra, khí

tức Hỏa Luyện Kim Đan ở phía dưới sự gia trì của rất nhiều binh sĩ Tây Vực, liền muốn triệt để ngăn cản Long Thiên Tứ, mà một màn này, Long Thiên Tứ cùng với rất nhiều quan tướng Đà Thiên Kỵ cũng đều thấy được.
"Đại nhân!"
"Có muốn đi đường vòng hay không?"
"Xông thẳng tới mà nói là có áp lực quá lớn..."
"Cái gì?" Long Thiên Tứ liếc mắt nhìn quan tướng Đà Thiên Kỵ đưa ra đề nghị, nói: "Ngươi bảo Long Thiên Tứ ta đi đường vòng? "
Ngươi đang xem thường Thuần Dương Cung chúng ta? Hay là xem thường Long Thiên Tứ ta?
"Hãy mở mắt ra mà nhìn!"
"Tất cả mọi người hãy nắm chặt trường thương! Không cần hoảng hốt! Đi theo ta cùng nhau xông về phía trước!"
"Thế nhưng mà..."
"Không có nhưng nhị gì hết!"
Long Thiên Tứ vung tay lên, tản ra hào khí vạn trượng, cười như điên: "Ha ha ha ha ha!"
Quan tướng hơi sững sờ: "Vì sao đại nhân lại bật cười?"
"Ta cười các ngươi không hiểu thủ đoạn của Long Thiên Tứ ta, ngày hôm nay ta sẽ để cho các ngươi nhìn một chiêu tuyệt học lợi hại nhất mà Long Thiên Tứ ta tự hào nhất trong đời này!"
"Ồ! ?" Quan tướng nghe vậy liền cảm thấy kinh hãi!
Không hổ là người được Đô Hộ đại nhân phái tới thống soái chúng ta a, đúng là không tầm thường!
Vừa dứt lời, Long Thiên Tứ bỗng nhiên rống to một tiếng, đâm rách mây xanh:
"Tiểu tử thúi! Ngươi còn đứng ở đó để làm gì! ?"
"Mau xuất thủ!"
"Nếu không ta sẽ lật xe!"
Ầm ầm! Phảng phất như là đang hưởng ứng tiếng gầm thét của Long Thiên Tứ, một giây sau, toàn bộ trên không đại quân Tây Vực, tầng mây sụp đổ cuồng phong phun trào, vô số binh sĩ Tây Vực lộ ra biểu tình hoảng sợ nhìn lên bầu trời, chỉ nhìn thoáng qua, tầm mắt của mọi người liền bị hấp dẫn.
"Đó là cái gì! ?"
"Thời tiết biến hóa?"
"Không thể nào..."
Vòng xoáy! Một siêu vòng xoáy khổng lồ! Mây trắng ở bốn phía lăn lộn giống như là sóng biển vậy, đám mây nhẹ nhàng vào thời khắc này lại phảng phất như có trọng lượng vậy, kéo theo khí quyển, không gian, thậm chí là thiên địa nguyên khí, toàn bộ đều đang nổ vang, tất cả đều đang tụ lại về trung tâm vòng xoáy to lớn. Ở bên trong vòng xoáy, truyền đến thanh âm như sấm nổ.

"Lão thất phu!"
"Về sau ta lại tìm ngươi tính toán sổ sách!"
Một giây sau, ở ngay trong nháy mắt Long Thiên Tứ suất quân trùng kích đại doanh Tây Vực một lần nữa.
Trung tâm vòng xoáy trên bầu trời liền bỗng nhiên lóe lên một đạo quang mang màu đỏ chói mắt, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy một đạo thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi tay cầm trường kiếm chẻ dọc mà xuống, mang theo kiếm khí nổ tung ở hai bên, sau đó nghịch thế ngút trời, xuyên qua biển mây bốn phía, khuếch tán về bốn phương tám hướng.
Oanh! Trong lúc nhất thời, trên bầu trời đại quân Tây Vực vạn dặm không mây, chỉ có thể nhìn thấy một đạo quang mang màu đỏ, giống như mặt trời chiếu rọi đại địa, sau đó quang mang rơi xuống, từ bên ngoài đại doanh Tây Vực, chém tới một đường, cuối cùng tại khu vực ở giữa đại doanh Tây Vực mạnh mẽ chém ra một con đường thẳng tắp.
Con đường một mực kéo dài đến dưới chân của Long Thiên Tứ cùng với Đà Thiên Kỵ. Cuối cùng chính là ở bên ngoài quân doanh Tây Vực, một kiếm này trực tiếp đâm xuyên qua toàn bộ quân doanh Tây Vực!
"Lão thất phu đang nhìn cái gì thế?"
"Mau đi!"
"Ha ha ha ha!"
Rõ ràng là bị người giận dữ mắng mỏ, Long Thiên Tứ lại không hoảng loạn một chút nào, ngược lại còn cười đến càng vui vẻ hơn, cười đến nước mắt đã sắp chảy ra, thậm chí còn hướng về phía quan tướng Đà Thiên Kỵ đang kinh hãi ở bên cạnh, nói ra:
"Có thấy được không? Đây chính là tuyệt chiêu mà ta tự hào nhất, thế nào? Ta có lợi hại hay không?"
Thuần Dương Cung chúng ta có mạnh mẽ hay không?
"Còn chờ cái gì? Có đùi ôm to như vậy, tất cả đều nâng cao tinh thần cho ta!"
"Lao ra!"
Không có cách nào, ta cũng không thể để mặc kệ lão thất phu kia a?
Vừa mới đuổi theo từ Bôn Lôi Quan, Trần Khuynh Địch liền thấy đại doanh Tây Vực hỗn loạn, còn có Long Thiên Tứ dẫn người tả xung hữu đột ở bên trong, như vậy còn có thể nói cái gì? Tự nhiên là phải xuất thủ.
Quả thật, khí huyết Lang Yên của đại quân Tây Vực cường thịnh hết sức, coi như là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan cũng không dám cứng đối cứng cùng với nó, nhưng ở một phương diện là thời gian vẫn còn là ban đêm, rất nhiều binh sĩ Tây Vực đều đang ngủ, quân trận lớn như vậy chí ít có nhiều hơn một nửa binh sĩ không có kích hoạt khí huyết của bọn hắn tạo thành quân trận.

Ở một phương diện khác, Trần Khuynh Địch cũng không phải là Hỏa Luyện Kim Đan tầm thường. Hắn là đỉnh cao nhất ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan, khi hắn cầm Xích Tiêu Kiếm trong tay, thực lực bộc phát ra mặc dù không có khả năng đạt tới cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng đã vượt rất xa thực lực vốn có của Hỏa Luyện Kim Đan, mà loại cấp bậc này, có thể nói đã là vĩ lực cực hạn của một người.

Chương 1050: Bị hù dọa

Đúng thế, Kích Toái Mệnh Tinh đã không còn được tính là người.
Nói tóm lại, sau khi lấy ra Xích Tiêu Kiếm, có sự ủng hộ của Đạo Binh thượng phẩm, Trần Khuynh Địch đã toàn lực ứng phó không giữ lại một chút nào, lại là thừa dịp đánh lén lúc ban đêm, thiên thời địa lợi nhân hòa đều ở phía bên mình, tràng cảnh mà Trần Khuynh Địch tạo nên cơ hồ đã khiến cho từng vị binh sĩ cùng với tướng lĩnh đại quân Tây Vực rung động.
Thậm chí là ở phía Bôn Lôi Quan, Trương Tử Văn cũng đều là há to miệng, lộ ra bộ dáng không thể tin.
Phải biết rằng, vô luận là Trương Tử Văn, hay là rất nhiều binh sĩ tướng lĩnh trong Trấn Tây Quân, bọn họ đều là một thành viên trong quân đội, thứ bọn họ tôn trọng cũng không phải là vĩ lực cá nhân, mà là bạo lực tập đoàn, bởi vậy những người này hoặc nhiều hoặc ít, đều có một chút xem thường đối với những võ giả độc lai độc vãng tôn trọng thực lực cá nhân.
Mà lực lượng của quân đội cũng khiến cho bọn họ có thể bỏ mặc tuyệt đại đa số võ lực cá nhân.
Nhưng bây giờ, bọn họ đã thấy được võ lực cá nhân cực hạn chân chính, khoảng cách so với cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh không còn là người kia chỉ sợ cũng chỉ còn cách xa có một bước, kiếm quang mà Trần Khuynh Địch vung xuống, thậm chí còn lưu lại một cái hào sâu ở trong đại doanh Tây Vực, kiếm khí quanh quẩn ở chung quanh hào sâu, khiến cho binh sĩ Tây Vực thậm chí còn không dám đến gần.
Kết quả là, mấy chục vạn đại quân Tây Vực, mỗi một người đều là cường binh hãn tướng nắm giữ kinh nghiệm sa trường, cuối cùng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Long Thiên Tứ cùng với Đà Thiên Kỵ đạp trên con đường mà Trần Khuynh Địch mở ra, một đường xuyên qua toàn bộ quân doanh, sau đó rời khỏi chiến trường, cứ như vậy nghênh ngang rời đi...
"Chết tiệt!"
"Hắn làm sao dám, làm sao dám! ?"
"Vì sao lại thành như thế này! ?"
"Hỏa Luyện Kim Đan của chúng ta đâu? Đại nhân, vì sao vừa rồi các vị không xuất thủ?"
Đối mặt với sự chất vấn của thuộc hạ, hai vị thống soái đại quân Tây Vực lộ ra vẻ mặt yên lặng, sau đó khổ sở liếc nhìn nhau một cái.
Xuất thủ? Nghe thử xem đây đều là tiếng người sao! Ta thấy ngươi rõ ràng chính là đang làm khó ta! Nói! Có phải là muốn chờ sau khi ta chiến tử liền tiếp nhận vị trí của ta hay không? Ngày mai ta sẽ an bài ngươi vào bên trong đội ngũ cảm tử tiến công Bôn Lôi Quan!

Bất quá mặc dù oán thầm ở trong lòng, hai vị thống soái Tây Vực cũng không tự chủ được mà sinh ra suy nghĩ như nhau, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía trung ương đại doanh Tây Vực.
Thân làm cao tầng đại quân Tây Vực.
Bọn họ rất rõ ràng, một trong những trụ cột của liên minh 36 Quốc Tây Vực, Lâu Lan Vương chính là đang ở chỗ này.
Nhưng vấn đề là, vì sao Lâu Lan Vương không xuất thủ?
Suy bụng ta ra bụng người, hai vị thống soái Tây Vực rất nhanh liền nghĩ đến một cái chân tướng khiến cho bọn hắn không khỏi run sợ: Cho dù là Lâu Lan Vương cũng lo lắng sau khi xuất thủ sẽ bị người ở bên trong tầng mây kia tiêu diệt!
Đáng chết!
"Tên gia hoả kia là ai! ?"
"Nói cho ta biết! Hoành Võ! Người kia là ai?"
"Không phải là Võ Nguyên Hanh đến đó chứ?"
"Tại sao lại có thể như vậy!"
Ở trung ương đại doanh Tây Vực, Lâu Lan Vương đang lộ ra vẻ mặt phát điên mà gầm thét đối với Hoành Võ Đế, dùng chuyện này để che dấu sự thật hắn có một chút bị hù dọa.
Không sai, hắn đã bị giật mình.
"Uy lực của một kích kia có 100% tiêu chuẩn đỉnh cao nhất, coi như là ta, cũng chỉ có ở trong thủ đô Lâu Lan, mượn nhờ toàn bộ trận pháp và địa mạch của Lâu Lan Thành, mới có thể đăng lâm tới cái cảnh giới kia trong một thời gian ngắn, thậm chí là còn rất miễn cưỡng, tám, chín phần mười vẫn sẽ đánh không lại người mới vừa xuất thủ kia."
"Hoành Võ! Ngươi có biết điều này có ý vị gì không? Hoành Võ! ?"
Đối mặt với tiếng gầm thét của Lâu Lan Vương, Hoành Võ Đế trái lại là rất bình tĩnh: "Điều này nói rõ chỉ cần đối phương muốn, hắn tùy thời có thể xông vào thủ đô của ngươi, bắt ngươi ra từ trong vương cung, sau đó ở dưới hàng trăm con mắt nhìn trừng trừng xử lý ngươi, mà ngươi ngay cả một chút biện pháp làm gì hắn cũng không được."
"Không sai!"
"Đáng chết!"
Hoành Võ Đế cười cười, nói: "Bình tĩnh một chút đi An Quy, đừng hốt hoảng, bây giờ ngươi đang đứng ở trung tâm quân doanh, khí huyết của đám binh sĩ sẽ bảo vệ ngươi, một kiếm kia mặc dù lợi hại, nhưng cũng không giết được ngươi."
"Khục!" Lâu Lan Vương nhếch nhếch miệng.
Vậy thì có tác dụng gì? Ta cũng không thể vĩnh viễn đợi ở trong quân doanh!
"Hắn là ai? Hoành Võ, ngươi biết hắn đúng không? Tần Võ Dương cũng biết hắn? Trước đó ta đã nhìn thấy hắn, nhưng ta không ngờ được hắn thế mà có thực lực như thế, là Võ Nguyên Hanh sao?

Không đúng, nếu là như thế ngươi sẽ không bình tĩnh như thế, hắn là ai? Hoành Võ! Ngươi vì sao không sớm nói cho ta biết?"
Hoành Võ Đế vẫn lộ ra biểu lộ sâu không lường được, ở trong lòng lại không nhịn được mà chửi má nó.
Ta không nói sớm cho ngươi? Nói nhảm! Bởi vì trước đó ta cũng không biết a! M* nó, lúc này mới qua bao lâu, vì sao Trần Khuynh Địch lại đột nhiên trở nên mạnh như vậy chứ?
Hoành Võ Đế biết rõ chiến tích của Trần Khuynh Địch, nhưng biết thì biết, có lúc chỉ có khi ngươi tận mắt nhìn thấy, mới có thể thực sự cảm nhận được chỗ đáng sợ trong đó.
Mà tình huống của Trần Khuynh Địch cũng chính là như thế, một nhân vật có thể so với Võ Nguyên Hanh Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, trên chiến trường cơ hồ liền tương đương với trăm vạn viện quân, tương phản, vương bài lớn nhất ở phía bên mình, giáo chủ Minh Giáo đã bị phong tỏa, trước đó Hoành Võ Đế cũng phát giác được trận chiến đấu ở trong tinh không.
Như vậy vấn đề đã đến, chí cường giả không có cách nào nhúng tay, ai có thể ngăn cản được tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này?
Ngay vào thời điểm Hoành Võ Đế âm thầm cắn răng, liều mạng suy tư nên làm như thế nào để giải quyết Long Thiên Tứ cùng với Trần Khuynh Địch lao ra khỏi vòng vây, một thanh âm lại đột nhiên vang lên ở bên tai hắn: "Không cần lo lắng."
"Ta sẽ giải quyết Thuần Dương Cung."
Hoành Võ Đế: "! ! !"
Là giáo chủ Minh Giáo!
Vừa nghe nói như thế, Hoành Võ Đế lập tức liền bình tĩnh trở lại, ném đi biểu lộ lo lắng lúc trước, quả nhiên loại chuyện này vẫn nên giao cho Minh Giáo giải quyết là tốt rồi, dù sao thì hắn cũng rất cực khổ mới kéo tới được minh hữu như vậy, lúc này không dùng vậy thì dùng vào lúc nào?
Mà cùng lúc đó, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Ngô Không ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, cùng với giáo chủ Minh Giáo, trọn vẹn bốn vị chí cường giả đã tụ tập cùng với nhau.
"Liền quyết định như vậy."
"Hiện tại chúng ta sẽ đi đến thiên ngoại bắt đầu bố trí, một khi Ninh Thiên Cơ trở về, liền lập tức ra tay với hắn."
"Bất quá mọi thứ cũng cần phải có chuẩn bị chu toàn."
"Nhất định phải chú ý đối với Trần Khuynh Địch sẽ rất có thể tấn cấp kia."
"Làm thế nào?"
Ngô Không nhíu mày nói: "Lấy cảnh giới của chúng ta, chẳng lẽ còn muốn lấy lớn hiếp nhỏ, đối phó với một võ giả Hỏa Luyện Kim Đan? Huống chi Vô Vọng Ma Tôn vẫn còn, coi như chúng ta quyết định lấy lớn hiếp nhỏ, cũng chưa chắc có thể thành công."

Chương 1051: Minh Vương Truy Hồn Thiếp

"Không cần phải làm như vậy."
"Vẫn phải tuân thủ các quy tắc."
Giáo chủ Minh Giáo cười lạnh một tiếng, nói: "Bất quá ta đề nghị, chúng ta đều phái ra một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đến vây giết hắn, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì chứ?"
"Ta sẽ không tham dự." Thiên Khả Hãn Bắc Nhung trừng mắt nói: "Các ngươi cũng biết, người của ta không tới được Trung Nguyên."
"Nhưng có thể đi đến Tây Vực." Giáo chủ Minh Giáo nói bổ sung: "Ta vừa mới nhận được tin tức, Trần Khuynh Địch mang theo người của Thuần Dương Cung cùng với Đại Càn tiến vào Tây Vực, người trẻ tuổi kia vì Thánh Thượng Đại Càn thật đúng là tận sức lực, nguyên nhân bởi vì hắn, toàn bộ Thuần Dương Cung cũng ngã về phía triều đình, ta cảm thấy cần phải cho hắn một chút giáo huấn."
"Coi như không giết được hắn."
"Khiến cho hắn dừng lại vĩnh viễn ở cái cấp độ này cũng chưa chắc là không thể."
"Các ngươi thấy sao?"
Đáp lại giáo chủ Minh Giáo là sự trầm mặc lâu dài.
Không biết trôi qua bao lâu, ở bên trong tinh không, các chí cường giả mới hoàn thành thống nhất ý kiến:
"Được!"
Đà Thiên Kỵ và quân đoàn Thuần Dương Cung giết ra khỏi quân doanh Tây Vực lúc này đã ngừng lại ở phía dưới một gò núi nhỏ, mà xem như là tổng chỉ huy lâm thời của Đà Thiên Kỵ, Long Thiên Tứ lúc này đang kinh lịch một cuộc ám sát vạn phần hiểm ác.
"Lão thất phu nạp mạng đi!"
"Ngừng ngừng ngừng!"
"Bốp!"
Trần Khuynh Địch hoàn toàn không để ý đến lời cầu xin tha thứ của Long Thiên Tứ, dùng một cước hung hăng đá vào trên người của Long Thiên Tứ, vào lúc bình thường hắn cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy ở trước mặt của người khác, nhưng thứ nhất là nơi này không có cao tầng Thuần Dương Cung, thứ hai là lần này Trần Khuynh Địch thật đúng là có một chút bị tức điên.
"Ngươi đến cùng đang suy nghĩ cái gì?"
"Thế mà tự mình dẫn người xâm nhập vào Tây Vực..."
"Ngươi đã quên Minh Giáo ở ngay chỗ này hay sao?"
"Ngươi muốn chết à!"
Trần Khuynh Địch dùng sức mắng, mà Long Thiên Tứ thì là dùng hai tay ôm đầu, nói: "Tiểu tử thúi, lấy oán trả ơn, thế phong nhật hạ,

lòng người rét lạnh, hơn nữa còn là đồng cảnh giới...ngươi có bản lĩnh thì đợi ta đạt đến cảnh giới cao hơn, chúng ta lại quyết đấu một trận công bằng! Ta xem thường nhất đúng là loại gia hỏa không tôn kính người già như ngươi!"
"Bốp!"
Trần Khuynh Địch tức giận lập tức ra tay nặng hơn.
Mà ở bên cạnh, các tướng quân binh sĩ Đà Thiên Kỵ thì là vây quanh hai người, làm như mình không nhìn thấy gì cả, đương nhiên, ban đầu còn có người cảm thấy đây là tên ngu ngốc đến từ nơi nào, lại dám đối phó với thống lĩnh của bọn họ, trong lúc nhất thời liền quyết định tiến lên bênh vực kẻ yếu, sau đó bọn họ liền biết đây là đại lão vừa mới dùng một kiếm bổ ra trại lính...
Cho nên bọn họ lại rụt trở về, không có việc gì, không có việc gì, đây không phải là bắp đùi sao, khẳng định là đang vui đùa với thống lĩnh nhà mình mà thôi.
Trần Khuynh Địch cứ đánh như vậy trọn vẹn năm phút đồng hồ, lúc này mới dừng lại.
"Lão thất phu, ta cho ngươi cơ hội nói ba câu, lập tức nói cho ta biết ngươi tại sao lại muốn tới Tây Vực."
"Nếu không hiện tại ta liền mang ngươi trở về."
"Chớ hoài nghi, cùng lắm thì ta lại bổ ra quân doanh Tây Vực thêm một lần, muốn mang ngươi về cũng không khó lắm."
"Khục!" Long Thiên Tứ tặc lưỡi nói: "Có thực lực thì thế nào? Có thực lực thì không tầm thường sao!"
Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, nói: "Không sai, có thực lực chính là không tầm thường a."
Long Thiên Tứ: "..."
Hai hồ ly một già một trẻ nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng vẫn là Long Thiên Tứ bất đắc dĩ thở dài, giơ hai tay lên lắc đầu nói:
"Ta đã biết, ta đã biết."
"Kỳ thật cũng không phải là đại sự gì."
"Cháu trai nhà ta sống không được bao lâu."
"Ra là vậy." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái.
Hả?
"Ngươi nói cái gì! ?"
Hắn còn không rõ ràng cháu trai của Long Thiên Tứ là ai hay sao, không phải chính là Long Ngạo Thiên hay sao?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức thu lại thần sắc tức giận, cả người đều bình tĩnh trở lại: "Nói rõ chi tiết đi, là Minh Giáo động tay động chân hay sao?"
Cửa Long Thiên Tứ gật đầu một cái, nói: "Ngạo Thiên không biết điểm này, đây là do Vô Vọng Ma Tôn bí mật nói cho ta biết, ngươi cảm thấy giáo chủ Minh Giáo sẽ cho phép Ngạo Thiên mang theo nhiều võ công của Minh Giáo cứ như vậy rời khỏi Minh Giáo hay

sao? Phải biết đây chính là Ma đạo, mà không phải là danh môn chính phái gì.‘’
"Thế nhưng Ngạo Thiên không phải là không thể nói ra những võ công kia hay sao?"
"Ha ha." Long Ngạo Thiên trừng mắt nói: "Ở trong cái thế giới này có quá nhiều phương pháp có thể lấy ra võ công ở trong trí nhớ của võ giả, chỉ là không thể nói ra miệng mà thôi, có gì ghê gớm đâu?"
"Điều tra ký ức sao?"
Trần Khuynh Địch chau mày, loại thủ đoạn này quả thật là có không ít công pháp có thể làm được, ngay cả ở bên trong Thuần Dương Cung cũng có bí pháp tinh thần tương tự.
"Nhưng chúng ta lại không thể làm như vậy."
"Đó là đối với chúng ta, đối với Minh Giáo mà nói, bọn hắn cũng không thể mạo hiểm như vậy, trên thực tế ở bên trong giang hồ, vì một môn võ công, coi như là huynh đệ ruột, hai cha con cũng đều có thể đâm sau lưng lẫn nhau, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có hai mạch Đạo Phật, cùng với Thuần Dương Cung chúng ta là có thể ngăn chặn loại chuyện này xảy ra."
Hai mạch Đạo, Phật thân làm kẻ dẫn đầu chính đạo, có quy tắc tông môn rõ ràng, có thể phòng ngừa loại chuyện này ở mức độ lớn nhất. Về phần Thuần Dương Cung, ở trong những năm mưa gió gian khổ này, có tình cảnh đặc thù, trên dưới tông môn cùng một lòng, đệ tử đương nhiên sẽ không làm ra loại chuyện này.
"Nhưng Ma đạo thì lại không giống."
"Ở bên trong Minh Giáo, giết người đoạt bảo chỉ sợ là chuyện không thể bình thường hơn được."
"Suy bụng ta ra bụng người, bọn hắn vì phòng ngừa có người điều tra ký ức của Ngạo Thiên cũng là chuyện đương nhiên."
"Ngươi đang nói..." Nghe đến đây Trần Khuynh Địch cũng có thể hiểu được, hỏi: "Có người động tay động chân đối với nguyên thần của Long sư đệ?"
Long Thiên Tứ nghe vậy liền trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng chậm rãi phun ra một cái danh tự: "Minh Vương Truy Hồn Thiếp."
"Là cấm chế nguyên thần mạnh nhất của Minh Giáo, cũng là thủ đoạn Minh Giáo dùng để bồi dưỡng thiếu niên thiên tài nhà mình, sau khi hình thành, sẽ theo quá trình võ giả tu luyện mà không ngừng tăng cao cường độ, vừa là một loại hạn chế, vừa là một loại trợ lực, bởi vì ở dưới sự trợ giúp của Truy Hồn Thiếp, tinh thần lực của võ giả sẽ có sự tăng lên rõ rệt."
"Thậm chí là vào sau khi võ giả đạt tới cảnh giới đầy đủ, có thể cưỡng ép hóa giải Truy Hồn Thiếp, đến lúc đó lực lượng do Truy Hồn Thiếp hội tụ sẽ dung nhập vào trong cơ thể của võ giả, đề cao tỷ lệ đột phá cảnh giới, cho nên ở bên trong Minh Giáo, Truy Hồn Thiếp cơ hồ là đều tồn tại ở bên trong tất cả cao tầng."

"Chuyện này thật đúng là..." Trần Khuynh Địch nghe vậy cũng có một chút yên lặng.
Điên cuồng! Trừ hai chữ này thì còn có thể nói cái gì?

Chương 1052: Trảm Long Hồ

"Vậy Long sư đệ muốn đạt tới cảnh giới gì mới có thể giải trừ Truy Hồn Thiếp?"
"Cảnh giới gì?" Long Thiên Tứ cười chua xót nói: "Kích Toái Mệnh Tinh."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Có hạn chế thời gian không?"
"Vốn là không có."
"Nhưng ngươi cũng biết, hiện tại đã có, vốn dĩ mà nói, thường cách một đoạn thời gian Ngạo Thiên đều sẽ lấy được một lần Hoàng Tuyền tẩy lễ của Minh Giáo, thứ đó trên thực tế chính là một loại thủ đoạn kéo dài thời hạn của Truy Hồn Thiếp, nhưng bây giờ đã rời khỏi Minh Giáo, Ngạo Thiên tự nhiên là không có cách nào lấy được Hoàng Tuyền tẩy lễ."
Trần Khuynh Địch thấp giọng mắng một câu, sau đó nói ra: "Ngươi cũng nên sớm nói chuyện này một chút, có gì mà phải giấu diếm? Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, sớm biết như vậy lúc đầu ta đánh xong Phật Môn sẽ thuận tay lôi kéo đại quân đi đến Minh Giáo đánh thêm một lần."
"Không đánh được." Long Thiên Tứ lắc đầu, nói: "Lần đánh Phật Môn kia, quả thực là thiên thời địa lợi nhân hòa, mà Minh Giáo ở trong Tây Vực, Thánh Thượng Đại Càn cũng hữu tâm vô lực, muốn đánh Minh Giáo gần như là không có khả năng."
"Huống chi."
"Chuyện này cũng không phải là đại sự gì."
"Không phải là đại sự! ?" Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà kéo cao âm điệu: "Đây đương nhiên là đại sự! Long sư đệ..."
"Đây là đại sự của ta." Long Thiên Tứ giật khóe miệng một cái, nhẹ nhàng nói: "Không phải là đại sự của Thuần Dương Cung, thiên kiêu ở bên trong Thuần Dương Cung giống như Ngạo Thiên còn có bốn người, cho dù chết, Thuần Dương Cung chúng ta cũng có thể tiếp nhận loại tổn thất này, nhưng ngươi lại không giống, ngươi xuất thủ một lần thì còn tốt, nhưng không nên đi cùng ta đến Tây Vực..."
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch lắc lắc tay, nói: "Lão thất phu ngươi ngay cả Tây Vực cũng không thể xông vào nổi, lão thất phu, thời đại đã thay đổi, bằng vào một chút tu vi ấy không có ta bảo hiểm thì làm được gì?"
"Cũng là bởi vì ta không đủ mạnh."
"Mới cần bảo hiểm."
Bị Trần Khuynh Địch khinh bỉ như thế, Long Thiên Tứ tự nhiên cũng lộ ra một tia đau răng cùng với vẻ không phục:

"Hơn nữa đừng xem nhẹ lão phu, thực lực không sánh bằng ngươi, không có nghĩa là lão phu yếu, nói ra chỉ sợ sẽ hù chết ngươi, phóng nhãn ra toàn bộ Thuần Dương Cung thậm chí là Trung Nguyên, chiến tích của lão phu mới là lợi hại nhất."
"Ngươi?"
"Làm sao? Không tin ta?" Long Thiên Tứ cười lạnh một tiếng: "Lão phu vào thời điểm còn là Võ Đạo Tông Sư đã tiêu diệt một vị Hỏa Luyện Kim Đan."
"Ngươi làm được sao? !"
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Võ Đạo Tông Sư tiêu diệt Hỏa Luyện Kim Đan. Loại chuyện cảnh giới thấp khiêu chiến cảnh giới cao này vốn chỉ thuộc về tình huống hiếm có, nhất là võ giả có tu vi càng cao, khả năng phát sinh loại chuyện này lại càng thấp, cho dù là đối với thiên kiêu chi tử mà nói cũng là như thế.
Ở cảnh giới Hậu Thiên, thiên kiêu chi tử vượt cấp khiêu chiến là nhẹ nhõm như uống nước, thậm chí là Hậu Thiên giết Tiên Thiên cũng không phải là việc gì khó.
Ở cảnh giới Tiên Thiên, Luyện Tinh Hóa Khí chém giết Luyện Khí Hóa Thần cũng không khó, Luyện Khí Hóa Thần giết Luyện Thần Phản Hư, Luyện Thần Phản Hư chiến Phản Hư Hợp Đạo, ở phía trên lịch sử đều có tiền lệ, thậm chí coi như là hiện tại, Trần Khuynh Địch, còn có bốn nữ Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm cũng đã từng thực hiện qua.
Nhưng mà từ cảnh giới Tiên Thiên trở lên lại không giống.
Hợp Đạo Tôn Giả giết Võ Đạo Tông Sư, đương đại cũng chỉ có một mình Trần Khuynh Địch là làm được, những người khác có lẽ sẽ có thể làm được Hợp Đạo Tôn Giả chiến Võ Đạo Tông Sư, nhưng nếu muốn giết Võ Đạo Tông Sư thì hoàn toàn không phải là một cấp độ.
Về phần cao cấp hơn, Võ Đạo Tông Sư giết Hỏa Luyện Kim Đan, phóng nhãn ra đời trước, đời trước nữa, cũng chưa có ai làm được.
Dù sao thì chênh lệch ở giữa Hỏa Luyện Kim Đan cùng với Võ Đạo Tông Sư cũng thật sự là quá khổng lồ, chênh lệch gấp trăm lần cương khí trở lên, thể chất và cường độ hoàn toàn khác biệt, lực lượng nguyên thần khác nhau một trời một vực, giống như là một con kiến khiêu chiến voi vậy, thất bại là chuyện đương nhiên, thắng lợi ngược lại là không bình thường.
Coi như là Trần Khuynh Địch cũng đều không làm được.
Nhưng mà ở bên trong một lần chiến đấu không có người chứng kiến nào đó, Long Thiên Tứ đã làm được.
Đối thủ của hắn là Hỏa Luyện Kim Đan hàng thật giá thật, hơn nữa còn không phải là loại hàng lởm như Đại trưởng lão Bái Hỏa Ma Giáo cùng với Kim Ô Đông Hải, mà là cường giả chính thức có được lực lượng gấp trăm lần so với Võ Đạo Tông Sư. Nhưng Long Thiên Tứ đã

thẳng.
Mọi người đều biết, Long Thiên Tứ thân làm Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung, tu luyện cũng không phải là tuyệt học Thuần Dương Cung, mà là một bộ Thương Long Thất Túc Kinh tự nghĩ ra, trải qua sự đánh giá trong nội bộ Thuần Dương Cung, môn võ công này đã đạt đến cái thế võ học đỉnh phong, khoảng cách so với Tuyệt Thế Võ Học cũng bất quá chỉ cách xa một bước.
Như vậy vấn đề đã đến.
Bằng vào trình độ của Long Thiên Tứ làm sao có thể sáng tạo ra võ công như vậy, nhìn chung ở trong cấp bậc võ học, cái thế xem như là phù hợp với Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng cho dù là cái thế võ công cũng có chênh lệch rất lớn, mà Thương Long Thất Túc Kinh của Long Thiên Tứ, nói thẳng ra, nếu như không có cảnh giới cùng với nhãn lực Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, sẽ rất khó có thể sáng tạo ra. Nhưng hết lần này tới lần khác Long Thiên Tứ lại sáng tạo ra môn võ công này vào thời điểm ngay cả Đại Đạo Huyền Quang cũng đều không mở ra.
Hắn đã làm được bằng cách nào? Chuyện này dính đến một trận chiến huy hoàng nhất trong cuộc đời của Long Thiên Tứ.
Đó cũng là một lần kỳ ngộ duy nhất của Long Thiên Tứ trong đời này, lúc kia hắn cũng được coi là tiểu thiên tài ở Thuần Dương Cung, mặc dù so ra kém thiên kiêu ở bên trong tông môn, nhưng cũng đã đạp phá Sinh Tử Quan, xem như là rất lợi hại, nhưng hắn vẫn không có năng lực khiêu chiến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Dù sao thì hắn cũng không phải thật sự là thiên tài.
Nếu như dùng thiên phú để ví von mà nói, Trần Khuynh Địch chính là một khối vàng tinh khiết lớn, không có một chút tạp chất, mà Long Thiên Tứ chỉ sợ là chỉ có trình độ một hạt bụi vàng, mặc dù đều là vàng, nhưng lại khác biệt một trời một vực, cho nên để tấn cấp, hắn đã lựa chọn rời khỏi tông môn đi ra ngoài du lịch.
Mà ở một chỗ tên là Trảm Long Hồ, hắn đã tao ngộ một đầu lão Long có tu vi vô cùng mạnh mẽ, khắp nơi ở trên người của đối phương đã tàn tạ, nhưng khí tức ở trên người vẫn là không thể kháng cự như vũ, vẫn có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, nếu như ở vào thời kỳ đỉnh phong, bây giờ hồi tưởng lại, chỉ sợ thật đúng là có tu vi Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm.
Lão Long yêu cầu Long Thiên Tứ giải từ phong ấn Trảm Long Hồ cho hắn, xem như là thù lao, hắn sẽ truyền cho Long Thiên Tứ một môn võ công Long Tộc, nhưng trên thực tế lại là lòng dạ bất chính, không chỉ có phòng bị Long Thiên Tứ, thậm chí còn dự định sau khi phá phong ấn sẽ ăn thịt Long Thiên Tứ, mà Long Thiên Tứ tự nhiên cũng không tin tưởng lão Long, ở bề ngoài là phục tùng, sau lưng lại là suy nghĩ biện pháp thoát thân.

Chương 1053: Đệ tử âm hiểm nhất

Song phương cứ đấu trí đấu dũng với nhau, tính toán lẫn nhau như vậy.
Quá trình cũng không nhiều lời lắm, nhưng cuối cùng, một đầu lão Long cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan cứ như vậy vĩnh viễn mai táng ở phía dưới Trảm Long Hồ, mà Long Thiên Tứ thì là tắm rửa long huyết, mang theo Thương Long Thất Túc Kinh tự nghĩ ra đi ra từ bên trong Trảm Long Hồ.
Tổng hợp lại mọi thứ ở trên.
Ta có ngưu bức hay không? Trần Khuynh Địch làm được sao! ?
Nhìn Long Thiên Tứ dùng sức nói khoác bản thân lúc trước rốt cuộc có bao nhiêu trí tuệ, bao nhiêu lợi hại, bao nhiêu ngưu bức, Trần Khuynh Địch không khỏi chép miệng, hắn vẫn thật không ngờ được Long Thiên Tứ lại có một phen kinh lịch như vậy. Kỳ thật nếu nghĩ lại một chút, liền sẽ phát hiện ra Long Thiên Tứ thực sự rất lợi hại. Ở thời điểm Đông Hải, đảo chủ Đào Hoa Đảo ở dưới sự liều mạng, triển lộ ra tu vi Đại Đạo Huyền Quang, nhưng vẫn bị Long Thiên Tứ đè ép như cũ, ở trận chiến Thái Hoa Sơn, Long Thiên Tứ mặc dù không có mở ra Đại Đạo Huyền Quang, lại có thể nhẹ nhõm thao túng đại trận hộ sơn, đồng thời đối kháng với sự vây công của Phật Môn, Đại Chu, Kiếm Tông. Lão gia hỏa này kỳ thật vẫn ẩn giấu rất sâu.
Nhưng mà....
"Tu vi chính là tu vi!"
"Ngươi có nói nữa cũng không có tác dụng gì!"
"Trừ phi là bây giờ ngươi liền đánh thắng ta, nếu không thì chuyện này sẽ không tới phiên ngươi lắm miệng!"
Quan sát vẻ mặt bình tĩnh của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ vừa cảm thấy có một chút vui mừng, nhưng lại vừa cảm thấy tên tiểu tử thúi này thật là phiền, nếu như hiện tại lão phu liền có thể đánh thắng ngươi mà nói, đã sớm đè ngươi xuống mà đánh đập, có hiểu hay không?
"Tiểu tử thúi..."
"Ta thật sự là có nắm chắc."
"Đừng có xem thường ta nữa!"
Long Thiên Tứ cũng đã chuẩn bị đủ thứ, không nói đến những thứ khác, lúc trước hắn giết đầu lão Long kia, cơ hồ là đã lợi dụng thân thể của lão Long đến cực hạn, gân rồng bị hắn luyện vào thể nội, mắt rồng cũng bị hắn đổi thành hai mắt của mình, tất cả máu rồng đều được dùng để cường hóa nội tạng, ăn thịt rồng để tăng cường thể chất, long châu dùng để tăng cường cương khí, long hồn dung

luyện vào nguyên thần để tăng cường tinh thần lực, nếu không phải như thế, hắn chỉ sợ còn không thể đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan.
Cũng chính vì như thế, tài nghệ của Long Thiên Tứ thật sự còn mạnh hơn so với tu vi, hơn nữa vào sau khi mở ra Đại Đạo Huyền Quang, tốc độ tu luyện của hắn liền nhanh đến mức kinh người, đã đạt đến khoảng bảy vạn dặm, nhưng Long Thiên Tứ có lòng tin, nếu hắn bộc phát toàn lực mà nói, chiến lực của hắn cũng không yếu hơn cường giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm.
Trọng yếu hơn chính là, trước khi ra cửa hắn đã bỏ ra cái giá rất lớn, sử dụng tất cả tích góp qua nhiều năm như vậy, sau đó phân biệt làm ra hàng nhái của Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Toạ, giống như là vào thời điểm ở trận chiến Thuần Dương Cung, Đàm Hoa lấy ra Hàng Ma Xử hàng nhái vậy, thuộc về Đạo Binh thượng phẩm dùng một lần duy nhất.
Có bọn chúng, Long Thiên Tứ thậm chí có thể duy trì chiến lực Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm trong 15 phút đồng hồ.
Mà thân làm Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung, giống như là Trần Khuynh Địch trước kia vậy, hắn còn mang theo một đạo Thái Sơ kiếm khí mà Ninh Thiên Cơ ban cho ngày xưa, đây chính là kiếm khí do một vị chí cường giả lưu lại, nếu thật sự muốn hữu tâm tính vô tâm, bắt lấy một cái cơ hội tốt sau đó chém ra ngoài mà nói, cho dù là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất cũng đều sẽ thua thiệt.
Đây quả thực là đã nhảy ba cấp.
Nếu không phải là như thế, Long Thiên Tứ cũng sẽ không dám tự mình chạy đến Tây Vực để cứu Ngạo Thiên.
Hắn cũng không phải là đi tìm cái chết.
"Cho nên ta thật sự là có kế hoạch! Không giống với tên mãng phu nhà ngươi, lúc còn trẻ lão phu được xưng là đệ tử thế hệ tuổi trẻ âm hiểm nhất Thuần Dương Cung, ngươi cho rằng đó chỉ là hư danh hay sao?"
Nhìn Long Thiên Tứ nhe răng toét miệng, Trần Khuynh Địch tặc lưỡi, bắt đầu hoài nghi bản thân sẽ không phải thật sự là người ngu nhất Thuần Dương Cung đó chứ?
Gặp quỷ! Không có khả năng! Tuyệt đối là không có khả năng!
"Ta không quản!" Trần Khuynh Địch cường ngạnh trấn áp Long Thiên Tứ: "Có một câu nói rất hay, trí giả ngàn lo tất có một mất, trước tiên ngươi hãy nói cho ta một chút rốt cuộc ngươi dự định làm sao để giúp Ngạo Thiên giải trừ Minh Vương Truy Hồn Thiếp, át chủ bài của ngươi cho dù có nhiều hơn nữa, cũng không phải là thực lực của mình, có trời mới biết sẽ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn."
"Khục!" Long Thiên Tứ lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, nói: "Ngươi làm sao lại thích xen vào việc của người khác như vậy?"
"Nói nhảm."
"Ta còn chưa có biến Thuần Dương Cung thành thánh địa võ đạo đệ

nhất thiên hạ đây."
"Nếu ngươi chết rồi."
"Như vậy sẽ đáng tiếc cỡ nào."
"Cho nên?"
"Hai người các ngươi dự định sẽ đi vào nội địa Tây Vực để gây chuyện?"
"Không sai." Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt tươi cười nhìn Vô Vọng Ma Tôn trước mắt, nói ra: "Nhiệm vụ tọa trấn Thuần Dương Cung liền giao cho Ma Tôn, tin rằng ngài sẽ không khiến cho chúng ta thất vọng."
"Cái gì! ?"
Vô Vọng Ma Tôn suýt chút nữa thì chửi tục, lão tử vừa mới khôi phục tu vi, trèo lên đỉnh phong, chính là thời diểm nên đi dạo quanh Trung Nguyên, thể hiện ra thần uy của bản thân, ngươi thế mà bảo ta ngoan ngoãn ở tại Thái Hoa Sơn?
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Chỉ là Vô Vọng Ma Tôn nghĩ lại, lần này tiến vào Tây Vực chủ yếu vẫn là giúp Long Ngạo Thiên thoát khỏi thống khổ của Minh Vương Truy Hồn Thiếp trong tương lai, mà lấy tu vi của hắn bây giờ, vừa tiến vào Tây Vực tất nhiên sẽ bị giáo chủ Minh Giáo cảm ứng được, căn bản không có bất luận chỗ trống nào để gây chuyện ở trong bóng tối.
Thật đúng là chỉ có thể dựa vào Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ.
Nên nói như thế nào đây.
Vô Vọng Ma Tôn đối với Long Ngạo Thiên cũng đều là ký thác kỳ vọng, ngay cả tuyệt học của bản thân - Vô Vọng Ma Công cũng đều đã dạy cho Long Ngạo Thiên, đã còn từng cổ vũ Long Ngạo Thiên đi tranh đoạt vị trí chưởng giáo Chí Tôn, có thể thấy được hắn thật ra đã coi Long Ngạo Thiên là truyền nhân của mình, tự nhiên sẽ không có khả năng không coi trọng.
Như vậy còn có thể xử lý như thế nào? Chỉ có thể là nếu không thể nhịn được nữa, vậy thì phải ráng nhịn thêm một lần.
"Được." Vô Vọng Ma Tôn có một chút bực bội gật gật đầu, chợt xoay chuyển lời nói: "Bất quá phải nói trước, ta có thể giúp các ngươi ngăn chặn giáo chủ Minh Giáo, nhưng các ngươi cũng chớ quên, đối phương chung quy vẫn là võ đạo chính thống ở Trung Nguyên, nắm giữ nội tình tuyệt đối không phải là các ngươi có thể tưởng tượng, nếu chưa đột phá đến Kích Toái Mệnh Tinh mà nói, chung quy là vẫn không có tiền vốn để coi thường bọn hắn."
"Ví dụ như?"
"Lấy một thí dụ." Vô Vọng Ma Tôn thuận miệng nói ra: "Trần Khuynh Địch ngươi cũng không tệ, thiên phú của ngươi đúng là cao nhất ở sau ta và Phi Lăng, tuổi còn trẻ thì đã có tu vi như thế, tất nhiên là

thiên hạ vô song, nhưng cân nhắc đến thế cục trước mắt, ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng sẽ không để cho ngươi lại mạnh tiếp."

Chương 1054: Tiến công An Tức

Cùng lúc đó, ở dưới sự giật dây của giáo chủ Minh Giáo, ở bên trong tổng đàn Minh Giáo lúc này lại là nghênh đón mấy vị quý khách, mà nếu như Trần Khuynh Địch có ở nơi này mà nói, nhất định có thể nhận ra một người ở trong đó.
Đối phương mặc tăng bào màu xám mộc mạc, râu tóc bạc trắng, thấp giọng tụng niệm Phật kinh.
Rõ ràng là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Phật Môn - Giới Lộc!
Mà kinh khủng nhất chính là, người đứng ở xung quanh hắn, không có ai có khí tức yếu hơn hắn, toàn bộ đều mang theo khí tức cùng với lực áp bách khủng bố khuấy động hư không.
Mặc dù không nổi tiếng trên giang hồ, nhưng chỉ cần là có đầy đủ thực lực và địa vị, đều khó có khả năng không biết danh hào của bọn hắn.
Bắc Nhung, đại tướng Thiên Lang - A Sử Na Lam.
Phật Môn, Trấn Ma Tôn Giả - Giới Lộc.
Minh Giáo, Đạo Chủ Hoàng Tuyền - Ngục Diêm La.
Tiên Cung, Lăng Tiêu Thiên Tướng - Vân Tuyệt Ảnh.
Bốn vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đứng cùng với nhau, ở dưới sự nhiễu loạn của khí thế, thậm chí còn ẩn ẩn có mấy phần cảm giác áp bách của Kích Toái Mệnh Tinh.
"Đều đã đến đông đủ?"
"Nếu đã đến đông đủ, vậy chúng ta liền xuất phát?"
"Nghe nói lần này kể cả vị chưởng giáo Thuần Dương Cung Trần Khuynh Địch kia, còn có Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ, toàn bộ đều đã tiến vào Tây Vực, mà mục tiêu của chúng ta là Trần Khuynh Địch, xuất động toàn bộ nhân thủ, Ngục Chủ của 18 tầng địa ngục cũng đều sẽ xuất động phụ trợ chúng ta, về phần Long Thiên Tứ, không cần phải để ý đến hắn."
"Như vậy mà nói, nếu như Trần Khuynh Địch cố ý hiện thân hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, Long Thiên Tứ lại hành động ở trong bóng tối mà nói, có thể sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?"
"Có thể có chuyện gì ngoài ý muốn?"
"Long Thiên Tứ lúc trước chính là tầm thường nhất ở bên trong đệ tử chân truyền Thuần Dương Cung, hiện tại tu vi nghe nói còn chưa đạt tới Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, cho dù là chúng ta cùng với đại bộ phận cường giả rời đi, tổng đàn Minh Giáo vẫn sẽ có mấy người ở lại tọa trấn, lấy một chút tu vi của Long Thiên Tứ, còn có thể lật trời hay sao?"
"Huống hồ còn có giáo chủ."

"Nói cũng phải."
"Vậy lần này, còn xin chư vị đồng đạo tương trợ nhiều hơn."
"Đương nhiên."
"Hợp tác vui vẻ."
"Ha ha ha ha ha ha ha ha..."
Trong lúc nhất thời, ở bên trong tổng đàn Minh Giáo tràn đầy không khí khoái hoạt.
Hiện tại vấn đề đã đến.
Trần Khuynh Địch vừa nhìn thủ hạ ở sau lưng, vừa suy nghĩ.
Phải làm sao để tạo ra chuyện lớn đây?
Nói thật, đừng nhìn vừa rồi hắn đại phát thần uy ở trong quân doanh Tây Vực, quả thực là đã mở ra một con đường máu, nhưng thứ nhất con đường kia là ở rìa quân doanh, không có thực sự xâm nhập vào khu vực hạch tâm, thứ hai cũng là bởi vì đánh bất ngờ, hơn nữa thực lực của Trần Khuynh Địch xác thực cũng quá mạnh, lúc này mới đạt thành hiệu quả.
Nói một cách khác, thực hiện một lần nữa thì chưa chắc đã làm được.
Dù sao đó cũng là mấy chục vạn người hội tụ thành quân doanh cực lớn, hơn nữa cũng không phải là không có cường giả Hỏa Luyện Kim Đan, coi như yếu hơn hắn, nhưng có sự gia trì của mấy chục vạn binh lính Tây Vực tinh nhuệ, cũng sẽ rất khủng bố, loại tăng cường kia chỉ sợ cũng sẽ không kém hơn so với Đạo Binh thượng phẩm.
Cho nên bài cũ soạn lại, lại đến quân doanh Tây Vực gây chuyện là không làm được.
Mà cắt đứt con đường vận chuyển lương thực.
Cũng không phải là không thể, nhưng nếu Tây Vực đã khổ chiến lâu như vậy ở dưới Bôn Lôi Quan, lương thảo chất đống chỉ sợ đã sớm đạt đến số lượng nhất định, loại chuyện đoạn lương thảo này mặc dù có hiệu quả, nhưng hiệu quả là quá chậm, cần mất thời gian dài, không phù hợp với tư tưởng làm chuyện lớn như Trần Khuynh Địch.
"Cho nên nên phải làm sao đây?"
"Đại nhân?" Kỵ binh trưởng bị Long Thiên Tứ để ở lại có một chút chần chờ mở miệng nói ra: "Ngài đang suy nghĩ gì thế?"
"À." Trần Khuynh Địch vô thức đáp lời:
"Ta đang nghĩ xem nơi quan trọng nhất của 36 Quốc Tây Vực là ở nơi nào."
"Chuyện này sao."
Kỵ binh trưởng Đà Thiên Kỵ vẫn là rất kính sợ đối với vị cường giả Trần Khuynh Địch này, cho nên đã nói ra: "Nói đến liên minh 36 Quốc Tây Vực, hạch tâm nhất nhất định là thủ đô của ba đại quốc."
"Ồ?"
"Hạch tâm của liên minh 36 Quốc Tây Vực chính là Xa Sư, Lâu Lan, An Tức, ba quốc gia này chiếm cứ gần bảy thành tài nguyên ở Tây

Vực, cho nên bọn họ cũng có được lực thống trị tuyệt đối với Tây Vực, đại hội Vạn Quốc trong bao năm qua, trên cơ bản đều được thay phiên tổ chức tại thủ đô của ba đại quốc."
"Đại hội Vạn Quốc?" Trần Khuynh Địch nghe vậy lập tức cười lạnh một tiếng, Tây Vực đúng là rất biết làm trò, cái gì là đại hội Vạn Quốc, thật sự muốn tổ chức đó cũng là do Đại Càn tổ chức, ba đại quốc các ngươi tính là thứ gì?
"Được!" Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch vỗ tay, nói: "Cứ làm như vậy!"
"Đại nhân?"
"Hãy chuẩn bị một chút, chúng ta tiếp tục tiến về nội địa Tây Vực."
"Ấy? Thế nhưng mà đại nhân, nếu như tiếp tục tiến về nội địa Tây Vực mà nói, vậy phải vòng qua con đường vận chuyển lương thảo."
"Con đường vận chuyển lương thảo?" Trần Khuynh Địch trừng đối phương một cái, nói: "Các ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta chính là đến gây chuyện! Loại chuyện nhỏ như con đường vận chuyển lương thảo này căn bản không đáng giá cho chúng ta đi làm! Chúng ta cần phải nhấc lên sóng lớn thao thiên tại Tây Vực, để người khác nhìn thấy liền sợ, nhất định phải lựa chọn một cái đối tượng đầy đủ phân lượng để lập uy."
"Ngài đang nói..."
"Cuối cùng! Chúng ta sẽ trực tiếp tiến đánh thủ đô của ba đại quốc!"
"Rất tốt, bây giờ liền đi đánh thủ đô An Tức!‘’
"Xuất phát!"
Kỵ binh trưởng Đà Thiên Kỵ: "? ? ?"
Nói thật, vị Kỵ binh trưởng trung thành này cảm thấy mình có thể sẽ chôn xương tại Tây Vực.
Ba ngày sau.
"Đại nhân quả nhiên là sáng suốt!"
Trên mặt của vị Kỵ binh trưởng Đà Thiên Kỵ này đã không còn vẻ u sầu của mấy ngày trước, ngược lại còn tràn đầy hưng phấn, mà ở phía sau hắn, rất nhiều đám binh sĩ Đà Thiên Kỵ cũng cực kỳ kích động.
Nguyên nhân rất đơn giản.
"Không ngờ được là có thể thực sự đánh vào!"
Chiến thuật của Trần Khuynh Địch rất đơn giản, bắt đầu dùng Xích Tiêu Kiếm chém một phát về phía cửa thành thủ đô An Tức, sau khi phá vỡ thì xông thẳng tới hoàng cung An Tức, mà Đà Thiên Kỵ thì là giết vào nội thành, trực tiếp nhắm ngay vào cơ cấu chính phủ, tiếp đó lại giết ra bên ngoài.
Nói ngắn gọn chính là tập kích.
Tiến công trong chớp nhoáng.
Có Trần Khuynh Địch hấp dẫn hỏa lực, Đà Thiên Kỵ hành động rất thuận lợi, một đường chém giết tới căn bản không hề gặp được bất

kỳ trở ngại nào, huống hồ ở phía An Tức vốn đã điều đi một lượng lớn binh sĩ đến tiền tuyến, phòng ngự của thủ đô đã kém xa với trước đó, bởi vậy chờ đến thời điểm bọn hắn phản ứng lại.
Đà Thiên Kỵ đã từ xông ra một bên cửa thành khác, sau đó nghênh ngang rời đi.

Chương 1055: Ngông cuồng

"Bất quá..."
Dừng thân hình, Kỵ binh trưởng Đà Thiên Kỵ nhíu mày nhìn về phía trên không thủ đô An Tức lúc này, mà ở nơi đó, một cơn lốc màu đen đang điên cuồng tàn phá bừa bãi, ở bên trong cơn lốc, có hai đạo nhân ảnh thỉnh thoảng giao thoa, truyền ra tiếng nổ vang như sấm nổ, có thể thấy được trình độ giao thủ kịch liệt của bọn họ.
"Cũng không biết là đại nhân có thể kịp thời rút lui ra khỏi hay không?"
"Bất quá cũng không thành vấn đề."
Hồi tưởng lại, Kỵ binh trưởng Đà Thiên Kỵ đã từng tận mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch bổ ra quân doanh Tây Vực vẫn bình tĩnh trở lại.
"Dựa theo kế hoạch trước đó, lập tức tiến về địa điểm chỉ định!"
"Chuẩn bị đánh du kích chiến! Địch nhân rất có thể sẽ đuổi theo."
Đám binh sĩ nhao nhao hưởng ứng: "Vâng!"
Mà cùng lúc Đà Thiên Kỵ rời khỏi thủ đô An Tức, ở phía trên bầu trời hoàng cung, An Tức Vương đã sắp giận điên.
"An Quy rốt cuộc đang làm cái gì! ?"
"Vì sao lại có quân đội Đại Càn!"
"Đáng chết!"
Khí tức An Tức Vương tăng vọt, một đầu Đại Đạo Huyền Quang khoảng chừng hơn mười vạn dặm bốc thẳng lên, mà ở bốn phía thủ đô An Tức, từng đạo từng đạo trận pháp cũng theo tiếng gầm của An Tức Vương mà khởi động, từng chùm sáng dâng lên xông vào bên trong cơn lốc, dung nhập vào Đại Đạo Huyền Quang của An Tức Vương, tiến hành gia trì.
"Nếu đã dám đến!"
"Vậy thì cũng không cần đi!"
Có một thủ đô chống đỡ, thực lực của An Tức Vương xác thực đã phát huy đến đỉnh phong nhất, miễn cưỡng mới ép tới gần ngưỡng cửa Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, nhưng đối với Trần Khuynh Địch bây giờ mà nói, loại trình độ này còn xa xa chưa đủ để tạo thành uy hiếp, mà hắn hiện tại thì đang suy nghĩ về một cái vấn đề rất trọng yếu.
Nếu như đến gây chuyện...
"Nếu ta làm thịt ngươi thì sẽ được coi là chuyện lớn đúng không?"
"Hít hà!"
Lời còn chưa dứt, An Tức Vương nguyên bản còn bộc phát ra khí thế ngập trời lập tức rụt người lại, toàn thân run lên, một cỗ cảm giác nguy cơ to lớn tự nhiên sinh ra.

Gặp quỷ! Nguy hiểm! An Tức Vương - A Tháp Ba Nô có thiên phú dị bẩm, từ nhỏ đã có năng lực cảm giác nguy hiểm, dựa vào loại năng lực này hắn mới có thể trổ hết tài năng từ bên trong rất nhiều hoàng tử An Tức, mà có thể làm đến điểm này, An Tức Vương tự nhiên là am hiểu sâu về đế vương học, mà đế vương học cùng với hậu hắc học, đến cuối cùng thật ra là trăm sông đổ về một biển.
Nói một cách khác, vào thời điểm không biết xấu hổ thì không thể cần thể diện.
Cơ hồ là Trần Khuynh Địch vừa mới dứt lời, An Tức Vương vừa mới bày ra tư thế đại triển thần uy liền không có một chút do dự nào, thân hình lóe lên liền biến mất ngay tại chỗ, mà trận pháp nguyên bản được hắn dùng để gia trì bản thân thì là trực tiếp thiêu đốt, vây khốn Trần Khuynh Địch ở ngay tại chỗ.
"Hả?"
Trần Khuynh Địch bị từng tầng trận pháp vây khốn trừng mắt nhìn. Sau đó đấm ra một quyền.
Ầm ầm! Một giây sau, phong ấn khổng lồ do An Tức Vương thiêu đốt trận pháp hình thành liền bắt đầu sụp đổ, một cỗ quyền ý mãnh liệt đến mức tận cùng nổ tung ở trên không trung thủ đô An Tức, sau đó khuếch tán ra, giống như từng vòng từng vòng gợn sóng, lan tràn ra toàn bộ thủ đô, thậm chí là cả mấy trăm dặm địa vực chung quanh. Trăm người, ngàn người, vạn người, mười vạn người, trăm vạn người…
Quyền ý của Trần Khuynh Địch khuếch tán đến đâu, tứ chi của dân chúng ở chỗ đó như nhũn ra tê liệt ngã xuống trên mặt đất ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời, toàn bộ dân chúng trong thủ đô An Tức đều bị quyền ý trùng kích đến thần chí mơ hồ, hôn mê tại chỗ, một số ít võ giả cảnh giới Võ Đạo Tông Sư cũng chỉ có thể kiên trì lâu hơn một chút so với người bình thường.
Mà xem như là kẻ khởi xướng tất cả, Trần Khuynh Địch giống như là một đoàn mặt trời thiêu đốt, không có một chút kiêng kỵ nào bộc phát ra khí tức của mình, quyền ý sau khi khuếch tán liền kiềm chế một lần nữa, sau đó theo động tác của Trần Khuynh Địch xông thẳng lên trời, phảng phất như một cây đuốc, đang tỏ rõ sự tồn tại của mình đối với toàn bộ Tây Vực.
Đúng như lúc trước hắn đã nói, lúc này hắn đến đây là để làm ra chuyện lớn.
Thấy Trần Khuynh Địch cao điệu như thế, bốn vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất phụ trách giám sát Tây Vực tự nhiên đã phát hiện ra hắn.
Nguyên bản mà nói, Minh Giáo cùng với Đại Chu đều cho rằng Trần Khuynh Địch sau khi chui vào Tây Vực sẽ hành động bí mật, cho nên để nhanh chóng bắt hắn ra, không tạo thành phá hư quá lớn, bọn hắn đã để bốn vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất phân tán ra toàn bộ

Tây Vực, phân biệt giám sát bốn phương tám hướng, mà phụ trách khối khu vực này thì là đại tướng Thiên Lang A Sử Na Lam Bắc Nhung.
Mà vào giờ khắc này, sau khi phát giác ra được quyền ý của Trần Khuynh Địch Trùng Tiêu, A Sử Na Lam không thể kiềm chế mà nở một nụ cười:
"Chuyện này thật đúng là..."
"Rất ngông cuồng."
"Nhưng ta thích."
Thân làm nhân vật số hai ở Bắc Nhung, cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, A Sử Na Lam kỳ thật có thực lực rất mạnh, nếu như ở bên trong thảo nguyên Bắc Nhung, có sự gia trì của Trường Sinh Thiên, hắn thậm chí là có thể tự xưng là người mạnh nhất phía dưới Kích Toái Mệnh Tinh, mà đồng dạng có thể làm được điểm này, chỉ sợ cũng chỉ có Võ Nguyên Hanh Đại Càn.
Nguyên nhân chính là vì như thế.
A Sử Na Lam mới cao ngạo, nếu không phải lần này là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đích thân ra lệnh cho hắn đến đây, hắn chỉ sợ cũng sẽ không đặc biệt chạy đến Tây Vực, về phần cùng nhau vây công Trần Khuynh Địch cùng với những người khác…loại chuyện này A Sử Na Lam căn bản là không có nghĩ tới.
Cho nên sau khi phát hiện ra bóng dáng của Trần Khuynh Địch, hắn cũng không thông báo cho những người khác, cũng không để ý đến nhắc nhở trong lệnh bài truyền tin mà Giới Lộc gửi tới, thân hình trực tiếp lóe lên, xé rách hư không xuất hiện ở trên không thủ đô An Tức, sau đó trực tiếp va vào cơn lốc nguyên khí mà Trần Khuynh Địch tụ tập lại.
"Ầm!"
"Ủa?"
Trần Khuynh Địch quay người nhìn về phía sau lưng, mà ở nơi đó, A Sử Na Lam mặc một thân nhung trang, mặt nở nụ cười, giống như là một khỏa thiên thạch giáng xuống từ trên trời, đánh vỡ tất cả ngăn cản, trong chớp mắt liền vọt tới trước mặt của hắn, sau đó phất phất tay chào hỏi, giống như là đang chào bạn bè thân thiết.
"Trần Khuynh Địch đúng không?"
Thấy đối phương có lễ phép như vậy, Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, nói: "Chính là tại hạ?"
"Đi chết đi."
Thanh âm chưa đến, A Sử Na Lam liền biến mất ngay tại chỗ, mà ở địa phương hắn đứng trước đó, một đoàn không khí bắn nổ giống như gợn sóng khuếch tán ra về bốn phương tám hướng, một vòng lại một vòng sóng không khí, đại biểu cho tốc độ của A Sử Na Lam đang không ngừng đột phá hạn chế vô hình nào đó.
Mà thẳng đến khi cách Trần Khuynh Địch bất quá chỉ trong gang tấc,

thanh âm của A Sử Na Lam mới theo nhau mà tới, sau đó A Sử Na Lam nâng cao đùi phải, đạp tới trong nháy mắt, phảng phất như một thang liêm đao sắc bén chém về phía cái cổ của Trần Khuynh Địch, rõ ràng là có động tác, lại không có âm thanh ngoài ý liệu.

Chương 1056: Lĩnh vực tốc độ

Hoặc có lẽ là, thanh âm đều đã bị hắn bỏ lại ở đằng sau.
Ầm ầm! Thẳng đến khi một cước của A Sử Na Lam rơi vào bên trên cổ của Trần Khuynh Địch, đập hắn từ trên cao trực tiếp bay ra ngoài, sau khi rơi vào bên trong một chỗ gò núi ở bên ngoài thủ đô An Tức, tiếng nổ và sóng không khí mới cuốn tới, trực tiếp thổi bay vạn dặm mây trắng ở phía trên thủ đô An Tức.
"Chậc..."
"Cũng đâu có quá mạnh?"
A Sử Na Lam nhíu nhíu mày, đứng ở trong không trung phảng phất như đang đứng trên đất bằng vậy, tinh thần trở nên hăng hái, mặc dù ở ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt thì vẫn ngưng trọng như cũ.
Nguyên nhân rất đơn giản, xúc cảm, cảm giác của chân không đúng. Không có loại xé rách thân thể như trước kia, ngược lại còn có loại xúc cảm đụng phải tấm thép.
"Mục tiêu là nhân vật am hiểu luyện thể sao..."
"Nói như vậy?"
"Sẽ không có chuyện gì?"
Lời còn chưa dứt, gò núi mà Trần Khuynh Địch rơi xuống lại nổ vang một lần nữa, ngay sau đó phảng phất như động đất vậy, gò núi bắt đầu sụp đổ, một thanh âm phá đất mà lên, mang theo bụi mù đầy trời, lại trở về bầu trời mà A Sử Na Lam đang đứng, hai người nhìn lẫn nhau cách một đoạn không trung.
"Làm ta sợ muốn chết."
"Bất quá cuối cùng ngươi là người nào?"
Trần Khuynh Địch vừa xoa cổ vừa nói, bày ra biểu lộ ngủ bị sái cổ. Không thể không thừa nhận, một chiêu này của A Sử Na Lam đã khiến cho hắn có một chút bị hù dọa, Trần Khuynh Địch cũng đã cẩn thận nghiên cứu qua võ học của cái thế giới này, tuyệt đại bộ phận đều là chú trọng vào uy lực của chiêu thức, mặc dù thiên kì bách quái, nhưng bản chất lại không thay đổi, còn cao cấp hơn thì là chú trọng các loại hình ý cảnh thời gian, sinh tử, luân hồi.
Nhưng A Sử Na Lam lại không giống.
Thứ hắn theo đuổi là tốc độ, hơn nữa còn không phải là tốc độ bình thường, mà là tốc độ của nhục thể. Nói một cách khác.
Võ công tầm thường không chỉ có không giảng đạo lý, còn không giảng vật lý, nhưng võ công của A Sử Na Lam hắn là có thể giảng vật lý.
Tối thiểu là một cước có tốc độ siêu âm như vừa rồi, coi như là Trần Khuynh Địch cũng đều hoàn toàn không thể kịp phản ứng, chỉ có thể

bị đánh một cách thụ động, sau khi hồi phục lại tinh thần đã bị đánh bay ra ngoài, hơn nữa từ cảm giác phản hồi mà nói, tên gia hỏa đột nhiên xuất hiện công kích hắn ở bên trên Luyện Thể cũng có tạo nghệ rất sâu.
"Có loại lực lượng tầng thứ này."
"Ngươi là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Minh Giáo sao?"
"Không phải."
Giống như là Trần Khuynh Địch rất hiếu kỳ đối với A Sử Na Lam vậy, A Sử Na Lam cũng rất có hứng thú đối với Trần Khuynh Địch.
"Ta gọi là A Sử Na Lam."
"Người Bắc Nhung."
"Minh Giáo mời ta tới đánh chết ngươi."
Trong lúc mơ hồ, bên trong lệnh bài truyền tin dường như truyền đến tiếng mắng chửi của người nào đó, nhưng A Sử Na Lam hoàn toàn không có ý tứ để ý đến, đến cái cảnh giới này, tâm cảnh của hắn kỳ thật đã rất tiếp cận với cấp bậc chí cường giả, mà thân làm Đại Thiên Lang trên thảo nguyên, ý tứ của A Sử Na Lam càng là rất tùy tâm sở dục.
Nói một cách khác, ta muốn làm cái gì liền làm cái đó.
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch lấy được câu trả lời thì là có một chút hơi kinh ngạc: "Cái gì?"
Con m* nó? Minh Giáo mời người Bắc Nhung đến tiêu diệt ta? Không đúng, Minh Giáo cùng với Đại Chu hiện tại chính là nhất thể, Đại Chu cùng với Tây Vực lại là liên minh…
Chẳng lẽ...
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch bắt đầu vận chuyển đại não, Bắc Nhung xuất hiện ở Tây Vực, Bắc Nhung có biện pháp bí mật tiến vào Tây Vực, Bắc Nhung rất có thể đã đạt thành liên minh cùng với Tây Vực. Bắc Nhung phái binh trợ giúp Tây Vực, đại quân Bắc Nhung sắp ám độ trần thương, tiến công Trung Nguyên từ Tây Vực! Gặp quỷ! Minh tu sạn đạo ám độ trần thương, đây là hạng địch nhân xảo trá cỡ nào!
Nhìn Trần Khuynh Địch không biết vì sao thần sắc thiên biến vạn hóa, A Sử Na Lam hơi nghi hoặc một chút, nói: "Này!"
"Hả?"
"Ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" A Sử Na Lam hoạt động gân cốt một chút, nói: "Vừa rồi chỉ là chào hỏi, hiện tại sẽ đánh thật."
"Được." Trần Khuynh Địch chất phác thuần lương gật đầu một cái, nói: "Ngươi tới đi."
Lời còn chưa dứt, A Sử Na Lam liền mất đi bóng dáng một lần nữa, một dạng sáo lộ, một dạng chiêu thức, bất đồng chính là tốc độ của hắn lại tăng lên ròng rã gấp đôi, sóng không khí bắn nổ ở trước mặt của hắn tản ra, ở phía dưới tốc độ cực hạn, A Sử Na Lam nhất định chính là một chuôi lợi nhận vô song vượt qua mọi chông gai.

Mà gần như đồng thời, Trần Khuynh Địch cũng ra quyền.
Ầm ầm! Một cỗ pháp tướng Bồ Tát cầm Gatling Gun trong tay, ngậm thuốc lá, quanh người tản ra phật quang đi ra từ bên trong hư không.
"Nam Mô Gatling Gun Phục Ma Quyền! !"
Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp!
Trong nháy mắt, nắm đấm của Trần Khuynh Địch liền bao trùm mỗi một tấc không gian trước mặt!
Có lẽ là ta không theo kịp tốc độ của ngươi, nhưng chỉ cần ngươi ở trước mặt của ta, ta liền có thể đánh chết ngươi! Mở mang kiến thức một chút về lửa giận của ngã Phật!
Nam Mô Gatling Gun Phục Ma Quyền, thân làm võ học, nguyên lý của một chiêu này kỳ thật là vô cùng đơn giản, chính là đơn thuần dùng vô số quyền đập người mà thôi, nhưng độ khó ở trong đó lại vô cùng cao, bởi vì duyên cớ nhục thể nhận phải phụ tải quá lớn, một chiêu này yêu cầu cường độ nhục thể cực cao, cũng chỉ có Trần Khuynh Địch là có thể dùng một cách tùy tiện.
Nhưng có lúc, càng là võ công đơn thuần lại có uy lực càng lớn. Điểm này ở trên Nam Mô Gatling Gun Phục Ma Quyền đã đạt được hiệu quả rất cao, lực phá hoại do mấy vạn quyền bộc phát ra trong chớp mắt theo thực lực của võ giả mà không ngừng tăng lên, mà tới được cảnh giới như Trần Khuynh Địch, coi như là cái thế võ học bình thường chỉ sợ cũng không sánh bằng một trận loạn quyền này.
Bất quá, đối thủ của hắn cũng không phải là thường nhân. Ở bên trong không gian bị thiết quyền của Trần Khuynh Địch bao trùm, cuồng phong gào thét, rất nhanh thần sắc nguyên bản tự tin của Trần Khuynh Địch liền xuất hiện một chút biến hóa, bởi vì ở bên trong cảm ứng của hắn, bản thân đánh ra mấy vạn quyền, thế mà hoàn toàn không có cảm giác trúng mục tiêu, mà khiến cho hắn cũng đều có một chút sợ hãi là…
Trước mặt hắn cũng xuất hiện huyễn ảnh! Bình thường mà nói, ở bên trong phạm vi Nam Mô Gatling Gun Phục Ma Quyền bao trùm, quyền ảnh của Trần Khuynh Địch sẽ bao trùm tất cả, cơ hồ là đều không thể nhìn thấy thân ảnh của những người khác, nhưng mà bây giờ, rõ ràng là còn đang ở trong phạm vi công kích của mình, lại xuất hiện thân ảnh ở bên ngoài quyền ảnh, chồng chất lên nhau không thể nhìn thấy bản thể.
Vốn lấy nhãn lực của Trần Khuynh Địch là vẫn có thể phân biệt ra được A Sử Na Lam!
Trần Khuynh Địch chỉ mất chốc lát liền phản ứng lại: Đây là thân ảnh mà A Sử Na Lam tránh né, hắn thế mà lấy tốc độ giống với Gatling Gun Phục Ma Quyền để né tránh quyền ảnh của chính mình!
Gặp quỷ!

Chương 1057: Chỉ có nhanh là không phá được!

Trong cái chớp nhoáng này Trần Khuynh Địch liền hiểu, địch nhân trước mặt này am hiểu nhất chỉ sợ sẽ là lĩnh vực tốc độ - đã như vậy…
"Thời gian! Đình chỉ!"
Ầm ầm!
Trực tiếp dừng lại loạn quyền, Trần Khuynh Địch mở hai tay ra, vận chuyển Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, ba vòng quang hoàn ở sau lưng của hắn bay lên, ngay sau đó trùng điệp ở trong nháy mắt, lĩnh vực vàng óng lấy Trần Khuynh Địch làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra, bao phủ A Sử Na Lam vào trong đó.
Ánh vàng đi qua, vạn vật đứng im.
Gió ngừng thổi, tro bụi phiêu phù ở trên không trung, ngay cả ánh nắng cũng đều hiện ra màu sắc vi diệu.
Mà ở bên trong lĩnh vực, ngoại trừ Trần Khuynh Địch, thân hình của A Sử Na Lam cũng xuất hiện ở tại chỗ, huyễn ảnh sinh ra vì tốc độ thì là dần dần tiêu tán.
"Bắt được ngươi rồi." Trần Khuynh Địch nhếch miệng cười một tiếng, sau đó nắm chặt nắm đấm đánh ra một quyền về phía A Sử Na Lam.
"Còn kém một chút!"
Ầm! Nắm đấm của Trần Khuynh Địch không thể đánh trúng vào lồng ngực của A Sử Na Lam, vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, A Sử Na Lam vốn hắn sẽ đứng im thế mà bỗng nhiên giơ đùi phải lên, bàn chân hung hăng đụng vào thiết quyền của Trần Khuynh Địch, sau đó sóng không khí nổ tung, nương theo quyền kình của Trần Khuynh Địch liền chạy ra khỏi lĩnh vực vàng óng.
Bùm! Quang hoàn vỡ nát, theo việc A Sử Na Lam đào thoát, lĩnh vực ngừng thời gian do Đại Thuần Dương Công hình thành cũng tiêu tán theo.
Nhìn thấy A Sử Na Lam bay tán loạn ra bên ngoài, trên mặt của Trần Khuynh Địch xuất hiện vẻ kinh ngạc khó có thể đè nén, đây là lần đầu tiên hắn gặp được đối thủ mà Đại Thuần Dương Công không có cách nào đình chỉ.
Phải biết rằng, đây chính là tuyệt học của Thuần Dương Đạo Tôn! Coi như là phân thân của giáo chủ Minh Giáo ngày xưa, ở dưới một chiêu này cũng sẽ bị ép đình chỉ trong một đoạn thời gian, lấy vi cảnh giới của Trần Khuynh Địch bây giờ tu, Đại Thuần Dương Công đã chân chính đạt đến lĩnh vực đình chỉ thời gian, theo lý mà nói, một chiêu này cơ hồ là vô địch mới đúng, kết quả lại bị người trốn ra được.
Chuyện này không có đạo lý!

Mà đổi thành một bên, so sánh cùng với Trần Khuynh Địch kinh ngạc. Trên mặt của A Sử Na Lam mặc dù vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhưng ở trong lòng thì vẫn chưa tỉnh hồn, có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.
Chậc, kém một chút nữa liền trúng chiêu!
A Sử Na Lam có thể trổ hết tài năng tại Bắc Nhung, trở thành người thứ nhất ở dưới Thiên Khả Hãn, đại tướng Thiên Lang Bắc Nhung, hắn rất có tự tin đối với thực lực của mình, nhất là ở bên trên lĩnh vực tốc độ, hắn thậm chí cũng dám tự xưng là thiên hạ đệ nhất, Võ Nguyên Hanh Đại Càn cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.
Mà có một câu nói rất hay, võ công trong thiên hạ, chỉ có nhanh là không phá được.
A Sử Na Lam có được tốc độ nhanh nhất phía dưới chí cường giả, mặc kệ là đối mặt với đối thủ như thế nào cơ hồ cũng đều ở vào thế bất bại, coi như không có cách nào đạt được thắng lợi, đối phương cũng sẽ không có khả năng đánh bại mình, cho nên đây còn là lần đầu tiên A Sử Na Lam thiếu chút nữa thì bị người ta bắt lại!
"Võ công của ngươi là gì thế?"
Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, âm thầm suy tư ở trong lòng, chớ nhìn IQ của hắn bình thường không đủ cao, nhưng nên nói là thiên phú hay là kinh nghiệm đây, sau khi tiến vào trạng thái chiến đấu, tốc độ suy nghĩ của Trần Khuynh Địch thật ra là rất nhanh, IQ bình thường bị đè nén cũng sẽ bộc phát một hơi. Cho nên hắn mới có thể sinh ra nghi vấn đối với A Sử Na Lam.
Đầu tiên, vì sao hắn lại có thể hành động ở dưới sự ảnh hưởng của Đại Thuần Dương Công? Không gian vi tôn, thời gian là vương, dính đến hai đại yếu tố tạo thành thế giới, võ công liên quan đến lĩnh vực thời gian đều được gọi là cực phẩm bên trong tuyệt thế võ công, có thể tránh thoát từ lĩnh vực thời gian của Đại Thuần Dương Công, giải thích rằng võ công mà A Sử Na Lam tu luyện, vô cùng có khả năng cũng dính đến lĩnh vực thời gian! Nói một cách khác...
"Thì ra là thế, cũng là thiên tài giống như ta sao?"
A Sử Na Lam: "? ? ?"
Tên gia hỏa này đang nói cái gì?
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch lắc đầu, thu hồi tạp niệm ở trong lòng: "Ngươi là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất Bắc Nhung đúng không? Nhận lời mời của Minh Giáo tới đối phó ta, giải thích rằng không chỉ có một mình ngươi tới?"
Vào giờ khắc này, suy nghĩ của Trần Khuynh Địch ở phía dưới trạng thái chiến đấu nhanh chóng giống như ăn quả Trí Tuệ vậy.
"Ngoại trừ ngươi còn có ai?"
"Vì sao lại ra tay với ta? Bởi vì Thuần Dương Cung…thì ra là vậy, bởi vì Ma Tôn tiền bối xuất hiện, cho nên mới bắt đầu kiêng kị Thuần Dương Cung chúng ta hay sao, vậy người xuất thủ hắn là mấy vị đối

kháng với Ma Tôn trước đó phải không? Để ta đoán xem, hắn là Tiên Cung, Phật Môn, Bắc Nhung, còn có Minh Giáo?"
Nếu như Long Thiên Tứ có ở nơi này mà nói.
Nhất định sẽ kinh hô: "Ngươi là ai! Đây căn bản không phải là Trần Khuynh Địch!"
Nhưng trên thực tế, con người a, luôn có thời điểm đột nhiên bộc phát.
Nhất là vào thời điểm đối mặt với nguy cơ không biết, lại càng có khả năng bộc phát ra tiềm lực mà chính mình cũng không thể tưởng tượng nổi, mặc dù nói như vậy là rất không hợp thói thường, nhưng nghiêm ngặt mà nói: Trần Khuynh Địch quả thật là có tiềm lực "trí kế vô song".
Tối thiểu là hiện tại A Sử Na Lam đã bị trấn trụ, hắn không ngờ được mình chỉ là tự giới thiệu bản thân một phen, Trần Khuynh Địch thế mà liền đoán ra mưu đồ của Minh Giáo cùng với các thánh địa võ đạo.
"Ta xem như đã hiểu được vì sao giáo chủ Minh Giáo lại muốn giết chết ngươi."
"Xác thực."
"Thiên kiêu thánh địa võ đạo xuất hiện lớp lớp chung quy là có đạo lý."
"Nhìn thấy ngươi, ta liền không khỏi nhớ đến Ninh Thiên Cơ, bất quá ngươi so với hắn, thủ đoạn thực lực cũng không giảm bao nhiêu, mưu lược trái lại còn cao hơn một bậc."
Trần Khuynh Địch nghe vậy chính là chống nạnh một cái, nói: "Đây là chuyện đương nhiên!"
"Cái gì gọi là chưởng giáo Thuần Dương Cung!"
"Bất quá cũng chính là như thế."
"Không thể để cho ngươi sống nữa!" A Sử Na Lam hít sâu một hơi, rốt cục cũng triệt để buông thả khí tức, mà ở bên trên đỉnh đầu của hắn, một đạo nguyệt quang trong suốt từ từ bay lên, cuối cùng hóa thành một vầng minh nguyệt trong sáng, nguyệt quang giống như sương lạnh, những chỗ đi qua nhiệt độ đều lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu hạ xuống.
Vương đình Bắc Nhung.
Khác biệt cùng với vương triều Trung Nguyên, vương đình Bắc Nhung chia thành 13 bộ tộc, có lẽ là vị trí của Khả Hãn có chỗ biến hóa, nhưng bản chất lại không có biến hóa, một mực lan tràn đến hiện tại, trải qua sự tích lũy lâu dài tuyệt đối không thể yếu hơn bao nhiêu so với ba mạch Đạo, Phật, Ma, Trường Sinh Thiên Bắc Nhung tự nhiên cũng chưa từng suy yếu.
Mà ở phía dưới vô số năm uẩn dưỡng của Trường Sinh Thiên, Bắc Nhung vậy mà quả thực là đã uẩn dưỡng ra một kiện Đạo Binh cực phẩm.

Chương 1058: Ô Đề Nguyệt

"Ô Đề Nguyệt!"
Trong nháy mắt tiếp theo, nguyệt quang giống như hồng thủy vỡ đê đổ xuống, những nơi đi qua nhiệt độ hạ thấp, sương bay đầy trời, phảng phất như ngay cả thời gian cũng đều sẽ đóng băng vậy!
Nguyệt Lạc Ô Đề Sương Mãn Thiên, Giang Phong Ngư Hỏa Đối Sầu Miên.
Theo tương truyền, kiện Đạo Binh cực phẩm của vương đình Bắc Nhung này, chính là do đời Thiên Khả Hãn Bắc Nhung kia đích thân đặt tên, rất có ý thơ, mà vị Thiên Khả Hãn kia xem như là phái số ít thân cận Trung Nguyên, có cảm ngộ rất sâu đối với văn hóa Trung Nguyên, quan hệ giữa Bắc Nhung cùng với hoàng triều Trung Nguyên trong lúc hắn tại vị cũng tương đối nhẹ nhàng.
Nhưng rất đáng tiếc, dạng người này chung quy vẫn là số ít, sau khi hắn chết Bắc Nhung lại trở về trạng thái xâm lược, biên cương phía Bắc khói lửa ngập trời, trắng đêm không ngớt, nhưng Ô Đề Nguyệt thì vẫn được lưu truyền xuống.
Nhưng mà, đối với một cái chế độ tồn tại như vương triều Bắc Nhung mà nói, khí vận vương triều biến thành Trường Sinh Thiên cũng sẽ không yếu hơn bao nhiêu so với Đạo Binh cực phẩm, vả lại còn có thể được mỗi một đời Thiên Khả Hãn điều khiển một cách nhẹ nhõm, so sánh với nhau, Ô Đề Nguyệt sẽ tự mình lựa chọn chủ nhân liền lộ ra không ít phiền toái.
Cũng chỉ có đến đời này, đại tướng Thiên Lang A Sử Na Lam tỏa ra hào quang rực rỡ ở bên trong tế tự Ô Đề Nguyệt, dẫn động Ô Đề Nguyệt thức tỉnh, lúc này mới trở thành chủ nhân mới của Ô Đề Nguyệt, bản thân thực lực của hắn đã cực kỳ cường đại, lại có thêm Ô Đề Nguyệt, thực lực của hắn ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất cũng là số một, số hai.
Tối thiểu xem như là đối thủ của hắn, Trần Khuynh Địch có thể cảm ứng được rất rõ ràng, A Sử Na Lam thôi động Ô Đề Nguyệt, tuyệt đối còn phải mạnh hơn không ít so với Giới Lộc tại Tu Di Sơn lúc trước!
Bất quá suy nghĩ kỹ một chút đây cũng không phải là chuyện không thể nào hiểu được, trên thực tế thứ này dính đến vấn đề chênh lệch bên trên thời đại, ở trong cái thời đại bây giờ này, ba mạch Đạo, Phật, Ma mặc dù vẫn có chí cường giả tọa trấn như cũ, nhưng võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của ba mạch Đạo, Phật, Ma, cơ hồ đều không ngoại lệ, tất cả đều đã già nua.
Thân thể đã không còn đỉnh phong như ngày xưa, dù là có Đạo Binh cực phẩm đặt cơ sở, cũng vô pháp bộc phát ra chiến lực mạnh hơn.
Phải biết rằng Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất xưa nay được chia

thành hai cái cấp độ, một cái là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm phối hợp với Đạo Binh thượng phẩm, một cái là phối hợp với Đạo Binh cực phẩm, ở mấy cái thời đại trước đó, ba mạch Đạo, Phật, Ma dựa vào Đạo Binh cực phẩm nhà mình, tại cái cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất này từ trước đến nay đều là đánh đâu thắng đó. Nhưng bây giờ thời đại đã thay đổi.
Ở trong cái thời đại này ba mạch Đạo, Phật, Ma tại Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đã không còn được lực áp chế như trước kia, thậm chí còn rơi vào hạ phong, A Sử Na Lam Bắc Nhung thành công ghép đôi với Ô Đề Nguyệt, trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng tăng thêm Đạo Binh cực phẩm, thực lực cơ hồ đã áp đảo ở phía trên cường giả của ba mạch Đạo, Phật, Ma một cách vững vàng.
Mà Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh Đại Càn, mặc dù không có Đạo Binh cực phẩm, nhưng mặc một thân sáo trang Đạo Binh trung phẩm, tăng thêm sự gia trì của quân trận cấm vệ Kiêu Quả, cùng với tu vi cường thế của bản thân, thực lực bộc phát ra cũng không thể kém hơn A Sử Na Lam, thậm chí là có khả năng còn hơn một chút.
Chỉ là hai người này, cũng đủ khiến cho ba mạch Đạo, Phật, Ma cảm thấy áp lực to lớn. Chớ đừng nói chi là lại ra một Trần Khuynh Địch. Tên gia hỏa này có hai kiện Đạo Binh thượng phẩm ở trong tay, mấu chốt là hai kiện Đạo Binh thượng phẩm này lại còn có thể chơi hợp thể, hơn nữa bản thân Trần Khuynh Địch cũng là thân thể khoẻ mạnh dám đánh dám liều, bộc phát ra thực lực, so với Giới Lộc già nua cũng muốn mạnh hơn một chút, đây cũng là nguyên nhân hắn dám cứng chọi cứng cùng với A Sử Na Lam.
"Chết!"
Ánh trăng Ô Đề Nguyệt lạnh lùng dội xuống, những nơi đi qua thế mà giống với Đại Thuần Dương Công của Trần Khuynh Địch, ngay cả thời gian cũng đều bị đông kết, cơ hồ là theo bản năng, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp thôi động Đại Thuần Dương Công, ba vòng quang hoàn lại hiện ra, chống lên một mảnh lĩnh vực vàng óng va chạm với Ô Đề Nguyệt.
Ầm ầm! Lĩnh vực Nguyệt Quang va chạm cùng với lĩnh vực vàng óng, trực tiếp dẫn phát nguyên khí nổ tung trong phạm vi lớn, hai loại lĩnh vực thời gian hoàn toàn khác biệt thậm chí đã bóp méo hư không.
"Đạo Binh của ngươi đâu?"
"Lấy ra đi."
"Nếu không ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta."
A Sử Na Lam chắp tay ở sau lưng, Ô Đề Nguyệt ở trên đỉnh đầu xoay tròn, khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch, thứ hắn phải làm chỉ là thôi động Đạo Binh, mà Trần Khuynh Địch lại cần tiêu hao một lượng lớn nguyên khí để không ngừng duy trì Đại Thuần Dương Công tiêu

hao, qua không bao lâu nữa, tiêu hao chiến giữa song phương sẽ dẫn đến kết quả A Sử Na Lam thắng cuộc.
"Khục!" Cường địch khó giải quyết trước đó chưa từng có khiến cho Trần Khuynh Địch có một chút đau đầu.
Đương nhiên, cũng không phải là đánh không thắng, chỉ là rất phiền phức mà thôi.
Suy nghĩ là làm, ở trong tay của Trần Khuynh Địch liền xuất hiện một chuôi trường kiếm đỏ thẫm, đồng thời một con rối hình người cũng xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn, sau đó giải thể, hóa thành linh kiện khôi giáp bám vào ở trên dưới quanh người của Trần Khuynh Địch, ngay sau đó lại cùng dung hợp với trường kiếm màu đỏ thẫm...
Đây là hình thức Đô Thiên Tọa • Xích Tiêu Kiếm! Chính là do Trần Khuynh Địch tự khai sáng ra phương thức vận dụng Đạo Binh, coi Xích Tiêu Kiếm cùng với kiếm linh xem như là trí năng hạch tâm của Đô Thiên Tọa, sau đó bám vào trên người cung cấp sự gia trì, có thể làm ra hiệu quả lớn hơn một cộng một bằng hai, chỉ từ biên độ mà nói, chênh lệch cùng với Đạo Binh cực phẩm cũng không có quá khổng lồ.
Tối thiểu là có thể bổ khuyết một phần rất lớn. Về phần còn dư lại, Trần Khuynh Địch có thể dựa vào thực lực và nghị lực để bù đắp.
Sau khi có sự ủng hộ của Đạo Binh, Trần Khuynh Địch trực tiếp thúc giục Đô Thiên Tọa, cửu trọng thiên quang hoàn khuếch tán ra một vòng lại một vòng từ trên người hắn, chín quang hoàn liền thành một mạch, cuối cùng xây dựng lên một đạo hàng rào kiên cố, thế mà quả thực là đã ngăn trở nguyệt quang Ô Đề Nguyệt ở bên ngoài.
"Hãy mở mang kiến thức một chút về lực lượng của máy móc a!"
"Hây a!"
Trần Khuynh Địch vừa hô to, vừa bỗng nhiên đánh ra một quyền về phía A Sử Na Lam! Không có chỗ dư thừa, chính là quyền ý thuần túy nhất! Chỗ quyền ý đến, thiên địa cũng đều hưởng ứng theo, mà cửu trọng thiên quang hoàn ở trên người của hắn thì là vận chuyển đồng bộ, quang mang ở phía trên lấp lóe phảng phất như đang hít thở, phun ra nuốt vào một lượng lớn thiên địa nguyên khí, giống như thái sơn áp đỉnh đập về phía phương hướng của A Sử Na Lam cùng với Ô Đề Nguyệt.

Chương 1059: Trả giá thật lớn

Nhưng mà.
"Vô dụng."
"Loại công kích chậm rãi này không có tác dụng đối với ta."
Quyền của Trần Khuynh Địch đã là rất nhanh.
Ở phía dưới sự gia trì của quyền ý, quyền của hắn nhìn như chậm chạp nhưng thực sự thì rất nhanh, cơ hồ là ở trong chớp mắt liền tới, nhưng tốc độ của A Sử Na Lam lại còn muốn cao hơn một bậc so với hắn, mà lần này A Sử Na Lam di chuyển cũng không còn nhấc lên sóng không khí nổ tung, mà là lặng yên không một tiếng động, vào thời điểm tỉnh hồn lại, A Sử Na Lam đã tới trước mặt của hắn.
Âm! Một cước của A Sử Na Lam đá vào ngực của Trần Khuynh Địch, đánh bay hắn ra ngoài lần thứ hai, động tác nước chảy mây bay, nhìn qua rất thích mắt...sau đó, hắn liền phát hiện ra chỗ không hợp lý.
"? ??"
Người là đã bị đá ra, nhưng vào trước khi bị đá ra, Trần Khuynh Địch đã gắt gao bắt lấy cái chân của A Sử Na Lam.
"? ? ?"
Kết quả là, cuối cùng Trần Khuynh Địch chính là ôm A Sử Na Lam bay ra ngoài cùng một chỗ.
"Khục! Buông tay!"
Ô Đề Nguyệt nở rộ quang mang, cánh tay mà Trần Khuynh Địch cầm chặt lấy chân của A Sử Na Lam thậm chí đã bắt đầu mất đi tri giác, khí huyết mênh mông cũng không có cách ngăn cản cỗ hơi lạnh thấu xương kia.
"Ha ha!"
"Đánh ta?"
Trần Khuynh Địch ngẩng đầu, mặt mày trở nên dữ tợn, cho dù cánh tay đã bắt đầu tổn thương do hơi lạnh trên diện rộng cũng không buông tay, mà còn trực tiếp thiêu đốt khí huyết, huy động một cánh tay khác đấm một quyền về phía bắp đùi của A Sử Na Lam...
"Rốp!" Bắp đùi của A Sử Na Lam phát ra một âm thanh xương nứt thanh thúy, mà ở trong lúc nguy cấp, A Sử Na Lam vẫn trầm tĩnh, dùng sức vặn vẹo thân thể, rốt cục thừa dịp trong nháy mắt cánh tay của Trần Khuynh Địch cứng ngắc không làm được gì, đã đưa thân thể ra khỏi phạm vi khống chế của Trần Khuynh Địch, sau đó cấp tốc kéo dài khoảng cách.
Trong lúc nhất thời, Trần Khuynh Địch lại khôi phục tình trạng giằng co cùng với A Sử Na Lam, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy.
Trần Khuynh Địch cau mày nhìn cánh tay của mình, tay trở nên cứng ngắc vẫn không có hiện tượng chuyển biến tốt, nguyệt quang của Ô

Đề Nguyệt dường như có thể ức chế năng lực hồi phục của hắn.
A Sử Na Lam thì là hoạt động cổ chân của mình một chút, xác nhận cái chân này đã bị phế bỏ một nửa, quyền ý của Trần Khuynh Địch xâm nhập sâu đến tận xương tủy, cũng sẽ rất khó khôi phục.
Đáng chết, giống như là có một chút coi thường đối thủ.
Sự thật đã chứng minh, có thể đạt tới cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất này cũng đều không phải là thường nhân.
Nhìn chung võ giả ở trong thiên hạ, cảnh giới Hậu Thiên có nhiều vô số kể, cảnh giới Tiên Thiên ở chỗ nào cũng có, Võ Đạo Tông Sư cũng tính là siêu phàm, xem như là phượng mao lân giác, nhưng Hỏa Luyện Kim Đan thì lại càng hơn một bậc, phần lớn tập trung ở thánh địa võ đạo, mà Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, lại là tồn tại đỉnh phong ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan.
Về phần càng đi lên nữa, cái cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh này cũng không phải chỉ cần dựa vào thiên phú là có thể đạt tới, thiên phú, khí vận, nội tình, bối cảnh, thiếu một thứ cũng không được, huống hồ, lại đến cái cảnh giới kia, trên cơ bản liền không có tính tu võ, bởi vậy cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất này, đã có thể được xưng là võ giả có đẳng cấp cao nhất, đơn giản hơn rất nhiều so với Kích Toái Mệnh Tinh.
Dù sao thì Kích Toái Mệnh Tinh cũng là cảnh giới, mà Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất thì là chiến lực, không có đủ chiến lực, coi như ngày mai ngươi sẽ Kích Toái Mệnh Tinh, vậy ngày hôm nay ngươi cũng sẽ không đánh lại Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất.
Nguyên nhân chính là vì như thế, võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đều có một mặt cực kỳ xuất sắc trên chiến đấu.
Thật giống như là A Sử Na Lam, bản thân hắn chính là võ giả đại thành ở trên lĩnh vực tốc độ, lại có sự gia trì của loại Đạo Binh cực phẩm liên quan đến lĩnh vực thời gian như Ô Đề Nguyệt, nói một cách khác chính là có tốc độ nhanh, công kích mạnh, hơn nữa đây còn là sở trường của A Sử Na Lam, rõ ràng là mạnh hơn Trần Khuynh Địch ở trên cái phương diện này.
Quan trọng nhất là, nguyệt quang của Ô Đề Nguyệt có thể ngăn cản vết thương của Trần Khuynh Địch khôi phục nhanh chóng. Phải biết rằng từ khi xuất đạo cho đến nay, đó là một trong những nguyên nhân căn bản mà Trần Khuynh Địch một mực đánh đâu thắng đó, chính là ở chỗ hắn không chỉ có phòng ngự cao, thanh máu dày, mà còn có tốc độ khôi phục nhanh, thường xuyên khôi phục lại thương thế một cách nhanh chóng mà người khác rất khó khăn mới tạo ra được.
Như vậy thì làm sao đánh? Nhưng A Sử Na Lam có Ô Đề Nguyệt ở trong tay, lại có thể hoàn mỹ khắc chế loại sức khôi phục biến thái này.
Đương nhiên, căn cứ vào thanh máu dày của mình, cho dù là dùng

phương pháp thương tổn đổi thương tổn, Trần Khuynh Địch cũng đều có lòng tin mài chết A Sử Na Lam, nhưng vấn đề là...
Địch nhân rất có thể sẽ không chỉ có một mình A Sử Na Lam.
Mà ở phía đối diện, A Sử Na Lam dường như cũng nhìn ra sự do dự của Trần Khuynh Địch, bất quá phần do dự này lại làm cho vị võ giả đến từ đại thảo nguyên này lộ ra vẻ rất là bất mãn.
"Ngươi đang xem thường ta sao."
"Lộ ra biểu lộ có thể đánh thắng ta."
"Thật sự là khiến cho người ta cảm thấy khó chịu."
Thần sắc của A Sử Na Lam nghiêm lại, Ô Đề Nguyệt ở trên đỉnh đầu thế mà không còn phát ra nguyệt quang, mà là dần dần trầm luân, cuối cùng chui vào trong mi tâm của A Sử Na Lam.
Mà theo nguyệt quang thu liễm, khí tức của A Sử Na Lam lại là dần dần dâng cao, mà cái chân đã bị Trần Khuynh Địch đánh gãy cũng cấp tốc bắt đầu khôi phục, quyền ý ở sâu trong tận xương tủy cũng bị rút ra, lực lượng thì là tiêu tán ở bên trong hư không.
Oanh! Trần Khuynh Địch cũng không có chớp mắt, nhưng hình ảnh ở trước mắt lại phảng phất như đột nhiên không thấy vậy, A Sử Na Lam vào một giây trước còn đứng ở đàng xa, một giây sau đã đứng ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, dựng chưởng thành đao chém về phía lồng ngực của Trần Khuynh Địch, đánh ra ánh lửa đầy trời cùng với tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.
"M* nó, thực sự là cứng rắn."
Trần Khuynh Địch vô thức huy quyền phản kích, nhưng nắm đấm lại đấm vào không khí, mà A Sử Na Lam thì là lại trở về tại chỗ, động tác trước sau hoàn toàn không có bất kỳ dị tượng nào, cũng không có dẫn phát bất cứ ba động gì, phảng phất như từ lúc bắt đầu hắn cũng chưa từng di chuyển vậy, nhìn qua hết sức quỷ dị.
"Bất quá không sao."
"Đánh thêm vài lần là được."
A Sử Na Lam đưa bàn tay tới gần miệng, nhẹ nhàng liếm liếm ngón tay trắng trẻo, lộ ra nụ cười hung ác: "Lại dám xem thường ta, ta sẽ bắt ngươi trả giá thật lớn."
Trần Khuynh Địch cũng không có trả lời, mà là chau mày, nhìn chằm chặp vào A Sử Na Lam, muốn nhìn được hắn đến tột cùng là làm như thế nào để đến gần mình, thế mà có thể làm cho mình không có một chút phát giác nào, nhưng mặc kệ hắn hắn ngưng thần nhìn chăm chú như thế nào, vẫn không thể nắm lấy cách di chuyển của A Sử Na Lam, không có cách nào bắt được manh mối.

Chương 1060: Bí pháp thời gian

Lại là một đao chém vào trên ngực, ở dưới mấy lần chém liên tục, cho dù Trần Khuynh Địch có phòng ngự rất cao, cũng vẫn bị đánh cho da tróc thịt bong, Mấu chốt nhất là ở trên vết thương còn chảy xuôi sương trắng nhàn nhạt, khiến cho hắn không có cách nào cấp tốc khôi phục, xem ra là công hiệu của Ô Đề Nguyệt.
"Khục! Ngừng lại!"
Chuyện này khiến cho Trần Khuynh Địch không còn tâm trạng dò xét đối phương nữa, bộc phát Đại Thuần Dương Công lần thứ hai, lĩnh vực vàng óng trực tiếp bao phủ A Sử Na Lam.
Ầm! Ngay vào một giây sau, lĩnh vực vàng óng cơ hồ kiên cố không phá vỡ nổi ở trong ấn tượng của Trần Khuynh Địch, thế mà quả thực đã xuất hiện một vết nứt màu trắng, nếu ngưng thần nhìn kỹ mà nói thì sẽ phát hiện ra, đó rõ ràng là thân ảnh của A Sử Na Lam! Không có tác dụng! Khác biệt cùng với A Sử Na Lam gắng gượng tránh thoát trước đó, đình chỉ thời gian lúc kia mặc dù có tác dụng nhỏ, nhưng chung quy là vẫn có tác dụng, nhưng bây giờ lĩnh vực đình chỉ thời gian của Đại Thuần Dương Công thế mà hoàn toàn không có cách nào hạn chế A Sử Na Lam, thậm chí tối là đa chỉ có thể làm cho hắn hiển lộ ra tung tích!
Gặp quỷ!
Ta biết rồi!
Ở trong chiến đấu, đại não của Trần Khuynh Địch vận chuyển rất nhanh, cơ hồ là ở trong nháy mắt liền tỉnh ngộ lại, có thể đối kháng cùng với thời gian vĩnh viễn cũng chỉ có thời gian, nhưng cũng không phải là lực lượng của Ô Đề Nguyệt, món Đạo Binh cực phẩm kia giống như Đại Thuần Dương Công, đều là loại hình đình chỉ thời gian, cũng không tương xứng với tình hình chiến đấu trước mắt.
Nói một cách khác, đây là lực lượng của A Sử Na Lam! Ban đầu Trần Khuynh Địch còn tưởng rằng A Sử Na Lam là bài cũ soạn lại, dùng bí pháp lĩnh vực tốc độ, nhưng hiện tại xem ra lại là một loại thủ đoạn khác, A Sử Na Lam cũng không phải là dùng tốc độ vượt qua lẽ thường tiếp cận mình, mà là tiêu trừ sạch thời gian để tiếp cận mình! Đó chính là gia tốc thời gian! Xóa đi thời gian từ một cái địa điểm đến một cái địa điểm khác, ở trong thị giác tự nhiên sẽ tạo thành ảo giác đối phương có tốc độ không giống như bình thường, nhưng trên bản chất lại là một loại thủ đoạn hoàn toàn khác biệt.
Nhưng chân chính khiến cho Trần Khuynh Địch sợ hãi chính là...
"Ngươi đã dựa vào bản thân để chạm tới lực lượng thời gian! ?"
"Ô Đề Nguyệt đối với ngươi mà nói chỉ là trang bị tăng cường lực lượng thời gian, ngươi đã tự sáng chế ra một quyển võ học loại thời

gian!"
Võ học loại thời gian, đây chính là võ học có cấp độ cao, bình thường, coi như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng đều không nhất định có thể sáng tạo ra loại võ công cấp bậc này, nhưng A Sử Na Lam lại làm được, hắn quả thực là đã dựa vào cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, ở dưới sự trợ giúp của Ô Đề Nguyệt, sáng chế ra một môn võ học thời gian! Đây chính là võ đạo của hắn! Chỉ bằng vào điểm này, A Sử Na Lam tuyệt đối có thể xếp vào 20 vị trí đầu trong bảng xếp hạng võ giả tài năng nhất từ xưa đến nay.
"Ha ha." Xé rách lĩnh vực vàng óng của Đại Thuần Dương Công, A Sử Na Lam cười lạnh nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nói:
"So với kinh ngạc, ta cảm thấy ngươi nên quan tâm tới bản thân thì tốt hơn."
"Ta nghe nói."
"Ngươi là nhân kiệt kiệt xuất nhất Trung Nguyên đương đại, những người khác còn đang ở Võ Đạo Tông Sư, vừa mới sờ đến Hỏa Luyện Kim Đan, ngươi đã đạt đến cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất."
"Xác thực là rất đáng gờm."
"Hơn nữa ngươi đã đánh một trận với lão hòa thượng Giới Lộc ở Phật Môn kia rồi đúng không? Tuổi nhỏ đắc chí, có phần lòng dạ này cũng là chuyện rất bình thường."
"Nhưng cũng đừng so sánh hắn với ta."
"Nghiêm ngặt mà nói, lần này ở bên trong bốn người vây giết ngươi, ta hẳn là người mạnh nhất kia."
"Cho nên hãy thu hồi cái biểu lộ có thể đánh thắng ta một cách tuỳ tiện kia, ngươi không phải là thiên tài duy nhất, đánh với ta, ngươi cũng xa xa không thể đạt đến cấp độ còn bận tâm đến những người khác, hãy lấy thực lực và ý chí của ngươi ra, ngươi không phải là có thiên phú rất cao hay sao? Đừng để cho ta xem nhẹ ngươi."
Nói thật, hiện tại Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút nhức đầu. Dựa theo sáo lộ cùng với quá trình bình thường, vào thời điểm nhân vật chính bị người tiễu trừ, không phải là kẻ yếu tới trước để luyện tay, sau đó lại chậm rãi đề cao cường độ, tất cả mọi người đến đông đủ, nhân vật chính cũng đã lịch luyện đủ rồi, sau một phen tử chiến lâm trận đột phá, từ đó đi đến đỉnh phong của cuộc sống hay sao?
Trần Khuynh Địch suy tư cẩn thận một chút, hắn cảm thấy nội dung cốt truyện không thể diễn ra như vậy bởi vì hắn không phải là nhân vật chính.
Hắn là nhân vật phản diện a!
Gặp quỷ, bởi vì giải quyết phiền não của nhân vật chính, dẫn đến Trần Khuynh Địch ở trong một đoạn thời gian rất dài không có coi bản thân như là nhân vật phản diện, kết quả là hiện tại hắn đã tìm về loại cảm giác này một lần nữa, đối phó với nhân vật chính vậy

khẳng định là sẽ từ kẻ yếu đến kẻ mạnh, đối phó với nhân vật phản diện vậy đương nhiên là sẽ cùng nhau tiến lên rồi!
Trần Khuynh Địch thậm chí còn hoài nghi mấy vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất khác cũng đã đến.
Không nói đến những người khác, chỉ là lão hòa thượng Giới Lộc Phật Môn kia, nói không chừng đã lén lút trốn ở nơi nào đó muốn ám toán Trần mỗ ta đây! Mà cân nhắc đến tính chất Ma đạo của Minh Giáo, tám, chín phần mười cũng đã cấu kết với Phật Môn để làm việc xấu, vào thời khắc mấu chốt đánh ra một đòn liên thủ để giết chết hắn.
Về phần Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Tiên Cung, bởi vì Tiên Cung có tính chất ẩn thế quá cao, cho nên Trần Khuynh Địch tạm thời không cho ra đánh giá, nhưng bất kể như thế nào, cục diện hiện tại là rất bất lợi.
Thực lực của A Sử Na Lam là rất mạnh, tối thiểu là áp đảo ở phía trên Giới Lộc Phật Môn, mà cân nhắc đến thực lực đồng bộ của ba mạch Đạo, Phật, Ma từ trước đến nay, đoán chừng Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Minh Giáo cũng không phải là đối thủ của A Sử Na Lam, dù sao thì loại lĩnh vực thời gian tại cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này cũng tương đối gian lận, là hoàn toàn không giảng đạo lý.
Hơn nữa quan trọng nhất là, A Sử Na Lam có sự hỗ trợ của Ô Đề Nguyệt, sự tăng cường của một kiện Đạo Binh cực phẩm có thuộc tính thời gian đối với bí pháp gia tốc thời gian của đối phương nhất định chính là tăng vọt, hơn nữa nhìn thái độ A Sử Na Lam thậm chí còn có tâm tình nói chuyện phiếm cùng với Trần Khuynh Địch, chỉ sợ là tiêu hao cũng sẽ không quá lớn...
Thật khó giải quyết!
Tối thiểu là Trần Khuynh Địch cũng không tìm thấy phương pháp gì để khắc chế A Sử Na Lam, đây chính là lần đầu tiên mà chiến sĩ toàn năng Trần Khuynh Địch cảm thấy bó tay với một người, Đại Thuần Dương Công mặc dù cũng liên quan đến lĩnh vực thời gian, nhưng ở trên người của Trần Khuynh Địch cũng không có một kiện Đạo Binh cực phẩm nào có thể tăng cường lĩnh vực thời gian.

Chương 1061: Khải ý

Đây là lần đầu tiên Trần Khuynh Địch cảm nhận được, sau khi một lĩnh vực đạt tới cực hạn, lại còn có thể đánh hắn thành dạng này.
Nói một cách khác.
"Ta nguyên lai còn không phải là người mạnh nhất a..."
Đúng thế, bởi vì nguyên nhân lúc trước đại náo một trận tại Phật Môn, gần đây lại lấy được võ công Trúc Cơ của Minh Giáo cùng với Phật Môn, Trần Khuynh Địch kỳ thật đã có một chút bành trướng giống như Long Thiên Tứ, lúc trước hắn cũng không phải là chưa thấy qua Võ Nguyên Hanh nổi danh giống như A Sử Na Lam, nhưng theo hắn thì Võ Nguyên Hanh giống như cũng không quá mạnh...
Cho nên ở trong lúc mơ hồ Trần Khuynh Địch quả thật là đã có một loại cảm giác như thế này: Mình vô địch ở Hỏa Luyện Kim Đan!
Nhưng sự thật đã chứng minh, có lẽ tu vi và nội tình của hắn ở trong Hỏa Luyện Kim Đan đều là số một, số hai, nhưng thật sự muốn bàn về chiến lực, ở trong cái thiên hạ to lớn này hắn còn xa xa chưa thể đạt đến trình độ thiên hạ đệ nhất.
Bởi vậy có thể thấy được, Thánh Thượng Đại Càn được công nhận là vô địch thiên hạ, năm đó đến tột cùng là cường hãn đến cỡ nào.
"Ta vẫn còn kém xa lắm."
Như vậy nói đến nơi đây, sẽ có rất nhiều người muốn hỏi. Chẳng lẽ Trần Khuynh Địch sẽ thực sự đánh không lại hay sao? Chẳng lẽ hắn không còn sát chiêu hay sao?
Ha ha ha! Đương nhiên là không có rồi! Suy nghĩ kỹ một chút liền biết, chiêu thức của Trần Khuynh Địch kỳ thật chỉ có vài chiêu như vậy, ẩu đả phổ thông, ẩu đả nghiêm túc, ẩu đả toàn lực, về phần bí pháp hữu dụng, Đại Thuần Dương Công vô hiệu, quyền ý đánh không trúng, năng lực khôi phục bị ức chế, như vậy thì phải xử lý như thế nào? Chỉ có thể đứng tại chỗ chịu đánh.
Thậm chí là bởi vì nguyên nhân thời gian gia tốc, Trần Khuynh Địch muốn dùng bài cũ soạn lại để dùng thương tổn đổi thương tổn chỉ sợ là cũng đều không thể làm được.
Gặp quỷ!
Nếu không phải sở trường của A Sử Na Lam là lĩnh vực tốc độ, ở bên trên lực công kích mặc dù cũng xuất sắc, nhưng vẫn còn có một chút khiếm khuyết mà nói, Trần Khuynh Địch chỉ sợ đã sớm bị đối phương chặt đầu xuống, mà muốn trốn, lại không thể thoát khỏi đối phương, còn đánh nhau thì lại đánh không lại, cho nên tình cảnh hiện tại của Trần Khuynh Địch...thực sự là rất nghiêm trọng...cho nên phải làm thế nào? Kỳ thật đối phó với loại công kích tốc độ cao này, biện pháp tốt nhất là mặc giáp phản đòn, mặc cho ngươi đánh ta

như thế nào, chí ít cũng sẽ trả về ba thành tổn thương, sau đó dựa vào thanh máu dày, đúng là có thể mài chết đối phương, nhưng rất đáng tiếc, Trần Khuynh Địch mặc dù rất muốn làm như thế, nhưng lại không có võ học tương ứng.
Mọi người đều biết. Trần Khuynh Địch ở bên trên phương diện võ học là một mực không có văn hóa gì. Biết duy nhất một môn võ công tương đối lòe loẹt chính là Đại Thuần Dương Công, vẫn là dựa vào Thuần Dương chi thể gian lận mới thắp sáng được kỹ năng, ngoài ra chiêu thức của hắn trên cơ bản cũng chỉ là huy quyền rồi lại huy quyền, ngẫu nhiên còn thêm một chút quyền ý, lấy năng lực của Trần Khuynh Địch là không thể sáng tạo ra võ học phản đòn.
À? Quyền ý? Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, mặc dù ở trên võ học không có tạo nghệ gì, nhưng từ khi ngưng tụ ra quyền ý, Trần Khuynh Địch vẫn là vô cùng có tâm đắc.
Cái gì là quyền ý? Nói trắng ra là chính là một loại tinh, khí, thần của võ giả, giống như là nước vậy, nước không có hình dáng cố định, quyền ý cũng không có, ngày xưa Trần Khuynh Địch đã từng thi triển qua kiếm ý, đao ý, thương ý, mà phương pháp thi triển, kỳ thật đều là căn cứ vào quyền ý của hắn, điểm này đã nói rõ quyền ý có nhiều biến tính.
Như vậy vấn đề đã đến...nếu quyền ý có thể trở thành đao ý, trở thành kiếm ý, trở thành thương ý.....
Vậy thì sẽ có thể trở thành khải ý hay không? Nếu làm ra một tầng khải ý mặc lên người mà nói, không chỉ có thể tăng cường lực phòng ngự tiến thêm một bước, quan trọng nhất là, cứ như vậy Trần Khuynh Địch sẽ không đến mức tiếp tục bị đánh, bởi vì nếu như A Sử Na Lam muốn công kích Trần Khuynh Địch, nhất định phải va chạm cùng với quyền ý của hắn, mà Trần Khuynh Địch cũng có thể thôi động quyền ý để phản kích.
Mẹ ơi! Con trai của mẹ thực sự là một thiên tài! Nghĩ đến là làm.
Trần Khuynh Địch khẽ động suy nghĩ, quyền ý mênh mông thoát ly từ bên trên quả đấm của hắn trong nháy mắt, sau đó bao trùm toàn thân, quyền ý xem như là vũ khí mà Trần Khuynh Địch sử dụng nhiều lần nhất, hắn cũng đã sớm có thể vận dụng nó như cánh tay, biến hóa ra khải ý cũng chỉ là một cái sự tình trong sát na.
Một giây sau, thân ảnh của A Sử Na Lam liền xuất hiện ở phía sau Trần Khuynh Địch, giống như trước đó vậy, dựng thẳng chưởng thành đao, vạch ra một đạo đao quang trăng lưỡi liềm sắc bén rơi vào trên lưng của Trần Khuynh Địch.
Ầm ầm! Quyền ý phản chấn! Mặc dù bản thân của quyền ý cũng không có lực công kích vật lý, quyền ý được ngưng tụ mà thành từ tinh, khí, thần, cho nên lực trùng kích cũng là tinh, khí, thần của võ giả.
Cho nên ở trong cái chớp nhoáng này, thân thể của A Sử Na Lam

không có chịu ảnh hưởng, công kích cũng giống như bình thương lưu lại dấu vết ở trên thân thể của Trần Khuynh Địch, nhưng nguyên thần của hắn lại rung động một trận, phảng phất như ở bên tai có sấm sét nổ vang vậy, đầu u ám, thế mà hoảng hốt trong một cái nháy mắt.
Thành công! Mặc dù cũng không phải là tận lực, nhưng Trần Khuynh Địch xác thực đã bắt lấy được sơ hở của A Sử Na Lam.
Đúng như trước đó đã nói, thiên phú tài hoa của A Sử Na Lam từ xưa đến nay đều là số một, số hai, nhưng vì nắm vững thủ đoạn gian lận như lĩnh vực thời gian, A Sử Na Lam đã hao tốn thời gian dài cùng với tinh lực, mọi thứ của hắn đều là được xây dựng ở trên phương diện tốc độ, cho nên những thứ khác đều cực kỳ bình thường.
Hắn có thân thể cực kỳ bền bỉ, bởi vì như vậy mới có thể phụ tải tốc độ của hắn.
Hắn có cương khí khổng lồ và hùng hậu, bởi vì như vậy mới có thể phụ tải võ học của hắn.
Nhưng mà...hắn không có nguyên thần cường đại. Đây là thiếu hụt duy nhất của A Sử Na Lam, đương nhiên, ở phía dưới lĩnh vực thời gian, A Sử Na Lam căn bản sẽ không để vào mắt loại thiếu sót này, bởi vì tốc độ của hắn đủ khiến cho người ta căn bản là không có cách dùng nguyên thần công kích trúng hắn, huống hồ hắn yếu cũng chỉ là tương đối yếu so với võ giả cùng cảnh giới mà thôi.
Chỉ là rất đáng tiếc, hắn lại gặp phải một kẻ biến thái như Trần Khuynh Địch, Trần Khuynh Địch thế mà đã cứng rắn tìm ra được một loại phương pháp khiến cho nguyên thần của A Sử Na Lam chấn động.
Hơn nữa còn thành công, cho dù chỉ là ở trong một cái nháy mắt, nhưng đối với Trần Khuynh Địch mà nói, cái nháy mắt này cho dù có ngắn hơn gấp mười lần, hắn cũng tuyệt đối sẽ không có khả năng bỏ lỡ, Đại Thuần Dương Công bộc phát trong nháy mắt, lĩnh vực vàng óng khuếch trương, cũng không phải là khiến cho A Sử Na Lam đứng im, vẻn vẹn chỉ là vì kéo dài động tác của hắn.

Chương 1062: Rất đau

Vào giờ khắc này A Sử Na Lam hiển nhiên cũng đã hiểu rõ, một cái nháy mắt trôi qua, thời gian chấn động quanh người của A Sử Na Lam bỗng nhiên tăng vọt, muốn xé rách lĩnh vực vàng óng…
Ầm! Trần Khuynh Địch trước đó một mực bị đánh lùi lại một bước, xoay tròn 360 độ, trong khi xoay người hoa lệ, cánh tay phải giống như roi sắt cũng duỗi thẳng, sau đó mang theo quán tính, theo chuyển động xoay người, nhấc lên một trận gió mạnh, hung hăng đập vào trên mặt của A Sử Na Lam.
Một đòn này khẳng định rất đau.
Đánh nhận cả ngày, bị nhận mổ vào mắt. Từ sau khi khai sáng ra bí pháp thời gian thuộc về bản thân, A Sử Na Lam cũng chưa từng đánh thua ai, mặc kệ là giao chiến cùng với ai, cho dù là giao chiến với Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh Đại Càn, A Sử Na Lam cũng đều không rơi vào thế hạ phong, mà loại tốc độ vượt qua thời gian kia cho đến nay cũng chưa bị ai phá giải qua.
Nhưng không thể không thừa nhận.
Trần Khuynh Địch đã bắt được phương pháp, cho dù chỉ có một cái nháy mắt, nhưng A Sử Na Lam xác thực đã trúng chiêu, má phải bị Trần Khuynh Địch đập cho một phát, thân ảnh của A Sử Na Lam liền giống như đạn pháo ra khỏi nòng, trực tiếp bị nện bay ra ngoài, một đường đụng thủng ba tòa gò núi, cuối cùng lưu lại một cái hố to ở bên trên đại địa Tây Vực.
Bất quá vào giây tiếp theo, cái hố to mà A Sử Na Lam đập ra liền bỗng nhiên vọt lên bụi mù đầy trời, một đạo ánh trắng lóe lên một cái rồi biến mất, trong chớp mắt, A Sử Na Lam liền trở về bên trên không trung, phảng phất như người mới vừa bị đập bay vừa rồi căn bản cũng không phải là hắn vậy, chỉ là dấu vết đỏ chót ở trên má của hắn lại rất dễ thấy.
Một đập vừa rồi mặc dù rất đau, nhưng A Sử Na Lam thật đúng là không có gì đáng ngại, một mặt là có Ô Đề Nguyệt hộ thể, một mặt khác A Sử Na Lam luyện thể cũng không tầm thường, cho dù là vẫn kém hơn loại quỷ tài luyện thể như Trần Khuynh Địch, nhưng ở trong Hỏa Luyện Kim Đan cũng đã cực kỳ cường hãn.
Vấn đề là dấu vết ở trên mặt, thứ này kèm theo quyền ý, trong chốc lát sẽ không thể tiêu trừ, mặt mũi của A Sử Na Lam đều tái xanh.
"Tốt tốt tốt, đó là cái gì? Dùng quyền ý chấn nhiếp ta?"
A Sử Na Lam mặc dù không tu luyện quyền ý, nhưng dù gì cũng là võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, chưa ăn qua thịt heo còn chưa thấy heo chạy hay sao, cho nên hắn lập tức liền nhận ra phương thức Trần Khuynh Địch đánh trúng hắn, nhưng khiến cho hắn cảm thấy

ngoài ý muốn, là phương thức vận dụng quyền ý kỳ lạ của Trần Khuynh Địch đối với bản thân.
"Vì sao quyền ý của ngươi có thể trở thành áo giáp?"
"Chuyện này không phù hợp lẽ thường."
Đừng thấy thao tác của Trần Khuynh Địch đơn giản.
Nhưng trên thực tế nếu chỉ là thao tác đơn giản mà đã có thể đối phó với A Sử Na Lam, vậy thì A Sử Na Lam cũng sẽ không đi tới được như hôm nay, chân tướng là, loại vật ý cảnh này căn bản cũng không có biện pháp biến đổi hình dạng một cách tùy tiện, chớ đừng nói chi còn là cải biến thành loại đồ chơi khải ý này, cơ hồ là chưa từng có ai làm được.
Phải biết rằng thứ ý cảnh này chính là tổ hợp tinh, khí, thần của võ giả.
Mà tinh, khí, thần của một người nếu có thể tổ hợp thành loại áo giáp cổ quái này, sẽ giải thích rằng vị võ giả này cực kỳ sợ chết, mà một vị võ giả sợ chết căn bản sẽ không có khả năng đột phá Hỏa Luyện Kim Đan.
Quá kỳ quái.
Cho nên A Sử Na Lam mới có thể giật mình đối với thao tác của Trần Khuynh Địch, giống như là trước đó Trần Khuynh Địch giật mình với việc hắn có thể tự sáng tạo ra bí pháp thời gian vậy.
Bất quá lại nói trở về, tất cả mọi người là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, chỉ cho phép A Sử Na Lam ngươi tiến vào 20 vị trí đầu thiên phú và tài hoa từ xưa đến nay, mà không cho phép Trần Khuynh Địch ta biến quyền ý thành áo giáp hay sao?
Cho nên Trần Khuynh Địch đã lộ vẻ mặt tự nhiên giang tay ra nói: "Không sai."
"Ta gọi nó là Busoshoku Haki."
A Sử Na Lam: "? ? ?"
Quyền ý là quyền ý, Busoshoku Haki là món đồ chơi gì?
Mặc dù nghe không hiểu, nhưng điều này cũng không làm trở ngại hành động kế tiếp của A Sử Na Lam, hắn nói:
"Được rồi, lại thử một lần nữa, ta cũng không tin quyền ý cổ quái của ngươi có thể làm được gì ta."
Quang mang lóe lên! A Sử Na Lam tiến vào lĩnh vực gia tốc thời gian lần thứ hai, mà Trần Khuynh Địch thì là dùng hai tay ôm đầu, cấp tốc khuếch tán quyền ý áo giáp ra, một giây sau, A Sử Na Lam đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, bàn tay bóp thành trảo hung hăng chộp tới cái cổ của Trần Khuynh Địch.
Ầm! Năm ngón tay của A Sử Na Lam lưu lại năm vết máu ở trên cổ của Trần Khuynh Địch, nhưng một giây sau, quyền ý của Trần Khuynh Địch tự động phản chấn, A Sử Na Lam liền rơi vào bên trong hoảng hốt trong sát na như trước đó, mà Trần Khuynh Địch mới vừa rồi còn dùng hai tay ôm đầu lại bỗng nhiên vùng lên.

Ầm! Lại là một quyền đánh mặt tuyệt đẹp.
Vào thời điểm lấy lại tinh thần, A Sử Na Lam phát hiện ra bản thân lại bị đánh bay ra ngoài, đầu có một chút nặng nề, quan trọng nhất là má ở bên kia cũng trở nên đau rát...
Gặp quỷ!
Cưỡng ép ngừng thân hình ở giữa không trung, A Sử Na Lam dùng sắc mặt tái xanh mà nhìn Trần Khuynh Địch.
Lần thử nghiệm này đã thất bại.
Cho dù là A Sử Na Lam cũng không thể không thừa nhận. Tuyệt chiêu của bản thân dường như đã không còn hữu hiệu, giống như là thời điểm ước chiến với Võ Nguyên Hanh vậy, hắn dường như đã không thể làm gì được Trần Khuynh Địch.
Đương nhiên, Trần Khuynh Địch cũng không thể đánh thắng được A Sử Na Lam, A Sử Na Lam có được thời gian gia tốc nếu như thật sự chạy trốn, chỉ sợ coi như là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh muốn bắt hắn lại cũng đều rất khó khăn, nói đến năng lực bảo mệnh, tốc độ chạy của A Sử Na Lam thậm chí còn muốn lợi hại hơn Trần Khuynh Địch.
Cho nên A Sử Na Lam sẽ không thua.
Nhưng không thắng được một kẻ hậu bối nhỏ hơn mình 100, 200 tuổi vẫn khiến cho A Sử Na Lam cảm thấy có một chút khó xử.
Mà ở phía đối diện, sau khi xác nhận Busoshoku Haki của mình có tác dụng, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng kéo khóe miệng, nở một nụ cười, nói: "Xem ra ngươi giống như là không thể đánh thắng ta?"
"Hừ!" A Sử Na Lam có một chút co khóe mắt lại, mặc dù ở trong lòng rất khó chịu, nhưng cũng không có cậy mạnh, mà là sảng khoái gật gật đầu, nói: "Ngươi rất không tệ, ở bên trong các Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đương đại, ta là mạnh nhất, Võ Nguyên Hanh cũng là mạnh nhất, hai chúng ta phân biệt đại biểu cho võ giả cực hạn ở loại vương triều thế tục như Bắc Nhung cùng với Đại Càn."
"Vốn cho rằng giới tông phái thế hệ này không có ai."
"Không ngờ được lại sinh ra một kẻ như ngươi."
Nói đến đây A Sử Na Lam có một chút tức giận, nói:
"Bất quá đừng cho là ta thực sự không đánh lại ngươi, chỉ là muốn đánh thì ngươi một quyền ta một cước, thật sự muốn cứng đối cứng, còn không biết là ai sẽ thắng, huống hồ chỉ cần ta không muốn thua, ngươi sẽ không thắng được ta."

Chương 1063: Diêm La Địa Phủ

"Huống chi."
"Một chút thủ đoạn của ngươi nếu thả ở trước mặt của Võ Nguyên Hanh sẽ vô dụng."
"Ồ?"
Thấy Trần Khuynh Địch có một chút ngoài ý muốn, A Sử Na Lam cũng cười giống như khiêu khích:
"Giống như ngươi, tên kia tại phương diện ý cảnh cũng có tiêu chuẩn tông sư, ở một trình độ nào đó mà nói hắn cũng là một vị quỷ tài, thậm chí nếu phải so sánh mà nói, kỳ thật hắn chính là khắc tinh của ngươi."
"Khắc tinh của ta?"
Nói thật là Trần Khuynh Địch có một chút không tin. Người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, thân làm chiến sĩ toàn năng, Trần Khuynh Địch cơ hồ là hoàn mỹ, hơn nữa mỗi một phương diện cũng đều rất mạnh, chẳng lẽ sẽ còn có người có thể đánh bại hắn, có thể khắc chế hắn? Làm sao có thể dễ dàng như vậy. Huống chi Trần Khuynh Địch đã gặp qua Võ Nguyên Hanh, cũng đã thấy hắn xuất thủ, từ bề ngoài mà nói vị Đại tướng quân Kiêu Quả kia mặc dù rất mạnh, nhưng cũng không có mạnh đến loại trình độ như A Sử Na Lam nói.
Thấy biểu lộ lơ đễnh của Trần Khuynh Địch, A Sử Na Lam cũng không phản bác, chỉ là cười cười, chợt xoay chuyển lời nói:
"Tốt rồi."
"Nếu ta đã không giết được ngươi, vậy chuyện kế tiếp ta sẽ không nhúng tay vào."
"Ngươi hãy tự cầu phúc đi."
"Hả?"
Không đợi Trần Khuynh Địch đáp lời, ở bốn phía chung quanh, một đạo, hai đạo, ba đạo, trọn vẹn ba cỗ khí tức Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất bộc phát ầm ầm, trong nháy mắt liền phong tỏa toàn bộ hư không.
A Sử Na Lam đứng ở phía Đông, mà phía bắc thì là dâng lên một đạo phật quang, phía Nam rơi xuống một đạo Hoàng Tuyền, phía Tây hiện ra một mảnh mây mù nhàn nhạt, ở bên trong dị tượng của riêng mình, cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Phật Môn, Tiên Cung, Minh Giáo chậm rãi đi ra từ trong hư không, ánh mắt rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch.
Phật Môn, Trấn Ma Tôn Giả - Giới Lộc.
Minh Giáo, Đạo Chủ Hoàng Tuyền - Ngục Diêm La.
Tiên Cung, Lăng Tiêu Thiên Tướng - Vân Tuyệt Ảnh.
"A Sử Na Lam thí chủ, xin đừng quên phân phó của Thiên Khả Hãn."

"Bố trí lâu như vậy, cuối cùng cũng nên kết thúc."
Đối mặt với ba vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đến từ giới tông phái, Trần Khuynh Địch còn chưa lên tiếng, A Sử Na Lam đã dẫn đầu mở miệng trước: "Im miệng, lão hòa thượng, ta muốn làm gì ngươi còn chưa thể xen vào, về phần Khả Hãn…hắn cũng không có ở nơi này."
"A di đà phật..."
"Xéo đi." A Sử Na Lam lộ ra thái độ rất không khách khí.
Hắn là hùng ưng bay lượn trong trời xanh.
Là Thiên Lang trên đại thảo nguyên, không bắt được một kẻ hậu bối là đã rất mất mặt, nếu như lại liên thủ cùng với người khác đối phó Trần Khuynh Địch, A Sử Na Lam cũng không ném nổi phần mặt mũi này, từ lúc ban đầu hắn đã không có ý định vây giết Trần Khuynh Địch, bằng không hắn cũng sẽ không vào lúc sau khi phát hiện ra Trần Khuynh Địch liền không đợi những người khác mà trực tiếp xuất thủ.
"Tiểu tử, ngươi hãy tự cầu phúc đi."
"Nếu như có thể sống sót mà nói, chúng ta lại tiếp tục."
Nói xong, thân hình của A Sử Na Lam lóe lên, cũng không biết hắn làm thế nào, thế mà trực tiếp xuyên qua phong tỏa của đám người Giới Lộc, thoát ly khỏi chiến trường.
Đối với loại lĩnh vực thời gian này, A Sử Na Lam còn có rất nhiều át chủ bài chưa thi triển ra, giống như là lúc trước hắn nói vậy, nếu hắn thật sự đánh thật mà nói, còn chưa biết ai thua ai thắng, chỉ là do A Sử Na Lam phát giác ra được đám người Giới Lộc đã tiếp cận, lúc này mới chủ động từ bỏ.
"Đúng là trớ trêu."
"Giới tông phái qua nhiều năm như vậy mới chính thức sinh ra một vị võ giả cực hạn, chính giới tông phái lại muốn bóp chết hắn."
"Ha ha."
Đối với sự trào phúng của A Sử Na Lam.
Đám người Giới Lộc là hoàn toàn chẳng thèm ngó tới, dù sao thì nhà mình rõ chuyện nhà mình, đối với A Sử Na Lam mà nói, hắn không rõ ràng tình huống ở Trung Nguyên, cũng chẳng muốn tìm hiểu, tự nhiên cho rằng đây là giới tông phái đang nội đấu, nghĩ biện pháp tiêu diệt một vị nhân tài mới nổi trong giới tông phái mà thôi.
Nhưng đối với đám người Giới Lộc mà nói.
Làm ơn! Thuần Dương Cung cũng đã liên thủ với Đại Càn giết tới tận Tu Di Sơn, còn có cái gì để nói? Tông phái và vương triều là thế bất lưỡng lập, nhất là vào thời điểm mấu chốt giới tông phái sắp vây quét Đại Càn, sự tồn tại của Thuần Dương Cung không thể nghi ngờ là chướng mắt nhất, nhất là vào sau khi đám người Giới Lộc nhìn thấy thực lực của Trần Khuynh Địch, lại càng thêm kiên định với quyết tâm giết chết Trần Khuynh Địch ở chỗ này.

"A Di Đà Phật!"
Thân làm Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Phật Môn, còn đã từng giao thủ qua với Trần Khuynh Địch, Giới Lộc tự nhiên là sẽ không nương tay, kèm theo một tiếng phật hiệu, một chuôi Hàng Ma Xử màu lưu ly liền hiện lên từ mi tâm của Giới Lộc, sau đó nghênh không tăng vọt, tiếp đó giống như thiên tai đập về phương hướng Trần Khuynh Địch.
"Ha ha!"
Khác biệt cùng với A Sử Na Lam, Giới Lộc xem như là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, phần lớn đều là dựa vào Như Lai Hàng Ma Xử, đương nhiên tạo nghệ của hắn ở bên trên phật pháp là rất thâm hậu, nhưng phật pháp cũng không thể coi như là chiến lực, chỉ có thể khiến cho hắn phát huy ra lực lượng của Như Lai Hàng Ma Xử dễ dàng hơn, cho nên phong cách chiến đấu của Giới Lộc cũng gần giống với Hàng Ma Xử. Nói ngắn gọn chính là lực lượng, lực lượng thuần túy.
Hàng Ma Xử huy động, giống như là rút lên nguyên một tòa Tu Di Sơn, phảng phất như thật sự có một vị Phật Đà ngồi ngay ngắn trong hư không, xòe bàn tay ra muốn hàng yêu phục ma, bàn về uy thế cùng với uy lực, nếu so với A Sử Na Lam thì mạnh hơn nhiều, nhưng đối với Trần Khuynh Địch mà nói, loại công kích này ngược lại là vô dụng nhất.
Hoàn toàn không cần phải tránh né.
Trần Khuynh Địch đưa tay đấm ra một quyền, trực tiếp cứng đối cứng với một kích của Như Lai Hàng Ma Xử!
Ầm ầm! Đất rung núi chuyển, trời nghiêng mây tán, Giới Lộc hòa thành một thể với Như Lai Hàng Ma Xử bị đánh cho bay lên cao, mà Trần Khuynh Địch nghênh đón một kích này thì là trực tiếp nện vào mặt đất.
Nhưng một giây sau, Trần Khuynh Địch lại vọt ra, cánh tay đã là máu thịt be bét, bất quá chỉ qua chốc lát, thịt cũ rút đi, thịt mới sinh sôi, một cánh tay hoàn hảo trực tiếp mọc ra.
Giới Lộc: "? ? ?"
M* nó! Nhìn thấy sức khôi phục làm cho người rung động này, đừng nói là Giới Lộc, ngay cả cường giả Minh Giáo cùng với Tiên Cung nguyên bản còn muốn quan sát cũng đều có một chút kinh hãi.
"Còn chờ cái gì?"
"Xuất thủ!"
Kèm theo tiếng gầm của Giới Lộc, Đạo Chủ Hoàng Tuyền quyết đoán xuất thủ, Đạo Chủ Hoàng Tuyền nguyên bản còn bảo trì hình người liền giải thể trong nháy mắt, thay vào đó là một dòng Hoàng Tuyền đục ngầu cuồn cuộn mà tới, mang theo mùi hôi, mục nát, khí tức ăn mòn, phảng phất như chí âm nhân gian.
Đạo Chủ Hoàng Tuyền, cái tên này chính là miêu tả tốt nhất đối với

sự đặc thù của hắn, thân làm Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Minh Giáo trong thế hệ này, tuổi tác của Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng không tính là nhỏ, tối thiểu là không kém với Giới Lộc, mà thứ hắn nắm giữ, tự nhiên là Đạo Binh cực phẩm thuộc về Minh Giáo, có danh tự rất đơn giản, Diêm La Địa Phủ.

Chương 1064: Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp

Toàn bộ Diêm La Địa Phủ có ngoại hình to lớn, cơ hồ chính là một tòa thành trì, mà Đạo Chủ Hoàng Tuyền xem như là người chấp chưởng Đạo Binh, thật giống như Giới Lộc dùng phật pháp dung hợp với Hàng Ma Xử vậy, hắn đã tự chế ra một môn Hoàng Tuyền Kinh, tạo thành một dòng Hoàng Tuyền Lộ, liên thông với toàn bộ Diêm La Địa Phủ, xem như là trụ cột của địa phủ.
Không thể không thừa nhận vị Đạo Chủ Hoàng Tuyền này cũng là quỷ tài.
Hắn đã sáp nhập võ đạo của chính mình vào bên trong Diêm La Địa Phủ, thậm chí nghiêm ngặt mà nói, hắn hiện tại đã trở thành một bộ phận của Diêm La Địa Phủ, xem như là nửa cái khí linh của Diêm La Địa Phủ, nguyên nhân chính là như thế, dù là tu vi của Đạo Chủ Hoàng Tuyền trên thực tế còn muốn kém hơn không ít so với Giới Lộc, nhưng hắn vẫn có địa vị ngang nhau, bởi vì lực lượng mà hắn có thể phát huy ra khi thao túng Diêm La Địa Phủ, còn muốn ở phía trên lực lượng mà Giới Lộc thao túng Hàng Ma Xử.
"Vĩnh trấn Hoàng Tuyền!"
Sâm La Môn, Hoàng Tuyền Lộ, Vong Xuyên Hà, cầu Nại Hà, Vọng Hương Đài, Tam Sinh Thạch, quay đầu đã qua ngàn năm…
Không bằng trở về!
Cửa chính Diêm La Địa Phủ mở ra ầm ầm, trong địa phủ hiện lên từng đạo từng đạo cảnh tượng, có Đạo Chủ Hoàng Tuyền biến thành Hoàng Tuyền Lộ, có Vong Xuyên Hà phủ kín thi cốt, có cầu Nại Hà cổ đăng sâu kín, có Vọng Hương Đài cao cao lũy thế, có Tam Sinh Thạch chiếu rọi ba đời, một cái tiếp lấy một cái vọt tới.
Tất cả cảnh tượng cuối cùng đều hóa thành một đạo thời gian pháp tắc. Qua Sâm La Môn, dung nhan già yếu. Đi Hoàng Tuyền Lộ, nhục thân mục nát. Thấy Vong Xuyên Hà, hai mắt ảm đạm. Lên trên cầu Nại Hà, ký ức mông lung. Đạp Vọng Hương Đài, những chặng đường đã qua. Nhìn Tam Sinh Thạch, quá khứ đã tiêu. Trong chớp mắt, thân thể của Trần Khuynh Địch cơ hồ là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu mục nát, khí huyết mênh mông bắt đầu suy kiệt, vô tận cương khí dần dần tiêu hao hầu như không còn, nguyên thần tràn ngập sức sống cũng dần dần khô héo, mắt thấy là phải mai táng ở bên trong địa phủ, biến thành cô hồn dã quỷ....
Trần Khuynh Địch bỗng nhiên ngẩng đầu! Lúc này hắn đã già đến mức da bọc xương, nhưng ở trong hốc mắt lại phảng phất như thiêu đốt một đám lửa, quyền ý mênh mông bộc phát ra phía ngoài, cuối cùng hóa thành một toà hoàng kim bảo tháp ở trên đỉnh đầu của hắn, liên tục xoay tròn, cuối cùng bỗng nhiên trấn áp về phía đỉnh đầu của

hắn.
"Trở về!"
Ầm ầm! Kèm theo tiếng gầm thét này, thời gian phảng phất như bắt đầu chảy ngược vậy, tuổi thọ, khí huyết, nguyên thần, cương khí chảy ngược vào trong cơ thể, cuối cùng hoàng kim bảo tháp chui vào mi tâm, khoá tinh, khí, thần trên toàn thân của hắn lại, không còn tiết lộ ra bên ngoài một chút nào.
"M* nó!"
"Suýt chút nữa thì bị ép khô!"
Nhìn Diêm La Địa Phủ ở trên đỉnh đầu, Trần Khuynh Địch lập tức đưa tay đấm ra một quyền, quyền kình giết tới Hoàng Tuyền Lộ, khuấy động Vong Xuyên Hà, cuối cùng tàn phá bừa bãi một lúc lâu ở trên Nại Hà Kiều, lúc này mới tán đi, mà Diêm La Địa Phủ cũng bỗng nhiên kéo dài khoảng cách cùng với Trần Khuynh Địch.
Chỉ chốc lát sau, thanh âm thăm thẳm của Đạo Chủ Hoàng Tuyền mới vang lên:
"Thất bại."
"Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công có liên quan đến lĩnh vực thời gian, hơn nữa quyền ý của người này quả thực là rất bá đạo, quả thực là đã khóa lại tinh, khí, thần của bản thân, ta không làm gì được hắn."
"Bất quá nếu có ta ở đây, hẳn là cũng có thể hạn chế Đại Thuần Dương Công của hắn."
"Khục."
Không có ý tốt liếc nhìn Đạo Chủ Hoàng Tuyền, Trần Khuynh Địch chép miệng, không thể không thừa nhận hắn vừa rồi suýt chút nữa thì trúng chiêu, may là hắn nắm giữ Thuần Dương chi thể, mang theo Đại Thuần Dương Công, vào thời khắc mấu chốt đã bài xích thời gian pháp tắc của Diêm La Địa Phủ ra ngoài, lại kịp thời vận chuyển quyền ý phong ấn bản thân, lúc này mới có thể chống đỡ được.
Thật khó giải quyết!
Mặc dù không bằng A Sử Na Lam, nhưng nếu có thể đứng trong hàng ngũ Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, đã nói là có chỗ hơn người, ở trong tay ai mà không có một, hai con át chủ bài, lúc này chỉ vừa mới bắt đầu đánh, Trần Khuynh Địch đã cảm nhận được áp lực cực lớn, nếu sơ ý một chút, nói không chừng sẽ lật thuyền trong mương.
"Phù!"
Không có cách nào, đây là thời điểm thi triển ra tuyệt kỹ bí tàng của ta! Trước đó bởi vì người phải đối phó là A Sử Na Lam, cho nên dùng chiêu này là không tốt lắm, nhưng nếu đổi thành Giới Lộc cùng với Đạo Chủ Hoàng Tuyền mà nói, vậy thì sẽ không có hạn chế lớn như thế.
"Xem chiêu!"
Trần Khuynh Địch vung tay lên, rút ra một mảnh huyết quang trong

nháy mắt, chiêu này hắn đã sớm học xong ở trong Thuần Dương Cung, là một môn võ công không có phẩm cấp, chuyên môn dùng để thiêu đốt khí huyết, thiêu đốt khí huyết càng cao cấp và càng nhiều, uy lực của một chiêu này lại càng mạnh, theo ghi chép trong tư liệu lịch sử, phát huy môn võ công này đến cực hạn thậm chí là cũng có thể liên quan đến lĩnh vực thời gian.
Không sai, chiêu này tên là...
"Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp!"
Có một câu nói rất hay, đánh không lại liền chạy.
Đối với Trần Khuynh Địch mà nói, rút lui tính chiến lược tuyệt đối không phải một chuyện mất mặt, làm như vậy chỉ là vì bảo tồn đủ thực lực, vào thời khắc mấu chốt phát huy ra tác dụng trọng yếu hơn, dù sao thì có lúc nếu như ngươi không chạy, vậy thì sẽ thực sự bị đánh chết.
Mà mọi người đều biết là, người bị giết thì sẽ chết.
Trần Khuynh Địch vô cùng rõ ràng đối với tầm quan trọng của bản thân, hắn gánh vác tương lai của Thuần Dương Cung, sau lưng của hắn chính là sư huynh sư đệ cùng với tiểu sư muội Thuần Dương Cung, hắn không thể chết, trọng yếu hơn chính là, ở bên trong Thuần Dương Cung còn có bốn người chưa đạt được câu trả lời chắc chắn của hắn...nói tóm lại, hắn không thể chết.
Cho nên Trần Khuynh Địch đã chạy trốn không có một chút do dự nào.
Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp, chiêu này chính là pháp quyết do một vị đại lão Thuần Dương Cung nào đó sáng lập ra, không có phẩm cấp, thuần túy dựa theo cường độ thiêu đốt khí huyết để quyết định tốc độ, thiêu đốt càng ác thì chạy càng nhanh hơn, lúc trước vào thời điểm Trần Khuynh Địch lấy được môn bí pháp này từ Tàng Kinh Điện, lập tức giống như nhặt được chí bảo.
Chiêu này nhất định chính là ông trời tác hợp cho mình! Hơn nữa chiêu này cũng không khó, nói tóm lại chính là thiêu đốt khí huyết. Phải học!
Cho nên vào cái thời khắc nguy cơ này, Trần Khuynh Địch đã thi triển nó, cả người trực tiếp hóa thành một đạo huyết quang, tầm mắt ở trước mắt càng là trở nên hoàn toàn đỏ ngầu, phảng phất như ngay cả thời gian cũng đều trở nên chậm đi vậy, hắn thiêu đốt một hơi hơn nửa số khí huyết, bộc phát ra tốc độ cũng khá là kinh người.
Loại tốc độ này còn khiến cho bản thân sinh ra ảo giác, có lẽ cũng chính là tốc độ như A Sử Na Lam.
Trách không được người ta lại cao ngạo như vậy.
Có chiêu này, hệ số an toàn xác thực là tương đối cao!

Chương 1065: Lái tự động

Khó trách A Sử Na Lam cao ngạo như vậy mà vẫn còn sống được cho tới bây giờ, thậm chí là ngay cả lời nói của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng đều ẩn ẩn có một chút kháng cự, rất rõ ràng, nếu như hắn thực sự ứng phó toàn lực, nói không chừng chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng đều không nhất định có thể bắt hắn lại ở trong một thời gian ngắn, dù sao thì loại tốc độ này cũng quá bất hợp lí.
Ầm ầm! Ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch lao vọt đi, dùng một góc độ xảo trá đi vòng qua Giới Lộc cùng với Đạo Chủ Hoàng Tuyền, phóng thẳng ra bên ngoài.
"Ở lại!"
Hư không chung quanh biến đổi.
Ở bên trong hư không, Trần Khuynh Địch phảng phất như xông lên mây xanh, nhưng đập vào mi mắt lại không phải là không trung sớm đã quen thuộc, mà là hào quang bảy màu cao vạn trượng, ở bên trong hào quang có mây mù quấn quanh, trong mây mù có thể nhìn thấy từng tòa cung điện mọc lên, cuối cùng hội tụ thành một khu kiến trúc hết sức rộng lớn.
Ở bên trong cung điện có tiên nữ đang bay múa, có tiên nam đang nói chuyện luận đạo với nhau, có thiên tướng đang tỷ thí kiếm pháp, có đồng tử đang chơi đùa, còn có Thiên Mã qua lại bên trong cung điện, Thần Long nâng lên Lăng Tiêu Bảo Điện, dạng cảnh tượng giống như thần thoại này, khiến cho người ta cơ hồ ở trong nháy mắt liền đắm chìm vào trong đó không thể tự kềm chế.
Trần Khuynh Địch cũng chìm đắm vào bên trong. Mặc dù trực giác của hắn nói cho hắn biết tình huống là không ổn, nhưng hắn ở dưới tình huống không có một chút phòng bị nào vẫn đã trúng chiêu.
Tiên Cung! Xem như một môn phái thần bí nhất ở bên trong mười đại thánh địa võ đạo, địa vị của Tiên Cung ở trong chốn giang hồ kỳ thật là rất vi diệu, có người thậm chí đã coi bọn họ là mạch thứ tư ở bên ngoài ba mạch Đạo, Phật, Ma, bởi vì võ học của bọn họ vô cùng quỷ dị, chuyên chú vào linh hồn, hơn nữa các đời Tiên Cung cũng có chí cường giả tọa trấn.
Mà loại luận điểm này ở trong cao tầng của ba mạch Đạo, Phật, Ma, kỳ thật là cũng tán đồng.
Ba mạch Đạo, Phật, Ma có lịch sử lâu đời, cho nên bọn họ còn biết nhiều hơn so với người giang hồ phổ thông, mà phóng nhãn ra toàn bộ thánh địa võ đạo trong thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có hai cái thánh địa võ đạo có thể khiến cho ba mạch Đạo, Phật, Ma kiêng kị.
Một cái là Thuần Dương Cung, một cái khác chính là Tiên Cung. Vì sao? Bởi vì tổ sư sáng lập ra hai cái môn phái này tất cả đều là Nhân

gian Chí Tôn! Thuần Dương Cung tự nhiên là không cần phải nói, Thuần Dương Đạo Tôn cực kỳ cường hãn, không chỉ là Nhân gian Chí Tôn, cuối cùng thậm chí là đã siêu thoát, có thực lực sánh ngang với tổ sư của ba mạch Đạo, Phật, Ma.
Mà tổ sư sáng lập ra môn phái Tiên Cung, năm đó được giang hồ ca tụng là Tiên Tôn, càng là siêu cấp đại lão đã từng tranh phong tại cùng một thời đại với tam Tổ Đạo, Phật, Ma, nhưng đáng tiếc chính là, cuối cùng tam tổ Đạo, Phật, Ma đã chiếm cứ được đạo thống chính thống, cuối cùng đã siêu thoát.
Mà Tiên Tôn thì là vào sau khi siêu thoát thất bại, lưu lại Tiên Cung nhất mạch, sau đó hao hết tuổi thọ mà chết.
Bất quá cho dù Tiên Tôn không bằng tam tổ Đạo, Phật, Ma, nhưng đối với thánh địa võ đạo mà bọn hắn lưu lại, chênh lệch giữa Tiên Cung cùng với ba mạch Đạo, Phật, Ma lại là không lớn, đồ vật mà ngươi có ta đều có, thậm chí là vào sau khi tam tổ Đạo, Phật, Ma siêu thoát, Tiên Tôn bởi vì nguyên nhân còn ở lại trên đời này, trái lại là đã trợ giúp Tiên Cung rất nhiều.
Cho nên trên thực tế, thời đại Thượng Cổ vừa mới kết thúc, Tiên Cung không chỉ không có ẩn thế, còn có thể áp chế ba mạch Đạo, Phật, Ma.
Như vậy vấn đề đã đến, vì sao Tiên Cung hiện tại lại lánh đời?
Chuyện này liên quan đến một vị đại lão càng trâu bò hơn khác.
Không sai, vị đại lão đó là Thuần Dương Đạo Tôn, vị nam nhân cường đại nhất sau thời đại Thượng Cổ này, bao gồm tất cả đặc tính của nhân vật chính cùng với hệ thống của người xuyên việt, đã đánh cho Tiên Cung gần chết, cuối cùng càng là làm cho Tiên Cung không thể không lựa chọn ẩn thế, từ đó cứ như vậy phai nhạt ra khỏi tầm mắt của mọi người trong giang hồ.
Bởi vậy Tiên Cung ra tay đối với Trần Khuynh Địch vào thời điểm này, không chỉ có riêng là cân nhắc đến giới tông phái, càng nhiều là vì báo thù riêng!
Mọi người tới là để vây giết đối phương, đối với khả năng mục tiêu chạy trốn tự nhiên là cũng đã tính toán qua.
Cho nên Lăng Tiêu Thiên Tướng - Vân Tuyệt Ảnh của Tiên Cung tới lần này đã sớm mai phục ở bên ngoài, vào trong nháy mắt Trần Khuynh Địch lao ra, liền sử dụng Đạo Binh cực phẩm của Tiên Cung.
Đạo Binh cực phẩm của Tiên Cung chính là tọa giá của Tiên Tôn ngày xưa - Thiên Đình!
Đạo thống của Tiên Tôn chủ tu nguyên thần, mà toà Thiên Đình to lớn này, chính là do ngày xưa Tiên Tôn lấy nguyên thần của bản thân diễn hóa, biến giả thành thật, cuối cùng tạo thành Đạo Binh cực phẩm, thậm chí là ở bên trong Tiên Cung còn có lời đồn, nguyên thần của Tiên Tôn cũng không có tịch diệt, mà là trốn ở bên trong toà Thiên Đình to lớn này.

Nhưng nói tóm lại, ở dưới tình huống Vân Tuyệt Ảnh có tâm tính toán người vô tâm. Trần Khuynh Địch đã trực tiếp bị Thiên Đình chụp vào bên trong, nguyên thần ý niệm liền mất phương hướng trong nháy mắt.
"Tốt!"
"Chư vị hãy xuất thủ!"
"Nhanh bắt hắn..."
Vân Tuyệt Ảnh còn chưa nói hết lời, liền phát hiện ra một cái sự thật khiến cho hắn trợn mắt hốc mồm.
Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp, xem như là bí pháp chạy trốn cao cấp nhất của Thuần Dương Cung, người sáng tạo ra nó không muốn để cho người khác biết, nhưng cơ hồ đã dự đoán tất cả các tình huống gặp phải trong thời điểm chạy trốn, mặc dù rất dễ dàng học tập, nhưng ở bên trong lại có rất nhiều ảo diệu cao thâm, cũng ví dụ như tình huống mà Trần Khuynh Địch gặp gỡ lúc này.
Linh hồn lạc hướng.
Bình thường mà nói, thông thường thì bí thuật trốn chạy nếu mất đi sự thao túng của chủ nhân, vậy thì sẽ lập tức yếu bớt.
Nhưng Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp lại không giống, ở phía dưới tình huống ý thức của chủ nhân rơi vào trong hôn mê, nó đã từ điều khiển bằng tay hoán đổi thành lái tự động.
Ầm! Kết quả là, cho dù Trần Khuynh Địch đã lạc hướng, nhưng Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp ở dưới sự thao túng tự động hoá, thân ảnh của hắn lại càng không ngừng chạy ra khỏi phạm vi bao phủ của Thiên Đình.
Sau đó hướng về phương xa biến mất không thấy tăm hơi.
Vân Tuyệt Ảnh: "..." "
Giới Lộc: "..."
Đạo Chủ Hoàng Tuyền: "..."
Chỉ chốc lát sau, ba tiếng gầm giận dữ biệt khuất mang theo vài phần cuồng nộ, trong cuồng nộ mang theo vài phần bất đắc dĩ, bên trong bất đắc dĩ lại mang theo vài phần quyết tuyệt vang dội trong hơn phân nửa bầu trời.
"Truy đuổi! ! ! ! ! !"
Vào thời điểm tỉnh hồn lại, Trần Khuynh Địch còn đang ở trên đường phi hành. Mặc dù trúng ám toán của Vân Tuyệt Ảnh, nhưng nguyên thần, cương khí, khí huyết của bản thân Trần Khuynh Địch liền thành một khối, bản năng của thân thể càng là mạnh đến mức vượt qua lẽ thường, cho nên sau khi thoát khỏi ảnh hưởng của Thiên Đình, cũng không lâu lắm hắn liền thoát khỏi ảnh hưởng, lái tự động cũng theo đó hoán đổi trở về thành lái bằng tay.

Chương 1066: Phương pháp phá cục

"Con m* nó."
"Suýt chút nữa thì lật xe..."
Sau khi làm rõ vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trần Khuynh Địch lập tức thở phào một hơi, ở sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh.
Nguyên thần lạc hướng.
Đối với võ giả mà nói, đây không thể nghi ngờ là kiêng kỵ lớn nhất, ở trên giang hồ có rất ít võ giả tu luyện nguyên thần, không phải chỉ là bởi vì thiếu truyền thừa, càng quan trọng hơn vẫn là võ giả đối với tu luyện nguyên thần có một loại mâu thuẫn không rõ, chuyện này rất giống với có người suốt ngày nghiên cứu làm sao để cải tạo đầu óc của mình vậy.
Coi như là thánh địa võ đạo giỏi về thu nạp sở trưởng của các phái cũng sẽ không có quá nhiều bí pháp tu luyện nguyên thần thuần túy.
Cũng chỉ có người trong ma đạo sẽ hoàn toàn không ngại chuyện này.
Huống hồ tính nguy hiểm của tu luyện nguyên thần cũng xác thực cao hơn so với tu luyện cương khí và khí huyết, võ giả tu luyện khí huyết tẩu hỏa nhập ma, nhiều nhất chính là nôn hai ngụm máu, nghiêm trọng cũng chỉ là khí huyết khô kiệt, tu dưỡng một phen liền tốt, võ giả tu luyện cương khí tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch có thể sẽ bị hao tổn, nghiêm trọng thì tu vi lui bước.
Mà những điều này đều có thể tiếp nhận, cũng không phải là không có biện pháp bù đắp. Nhưng võ giả tu luyện nguyên thần lại không giống, nếu tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì trở thành kẻ điên, nặng thì trở thành đồ đần, mặc kệ trở thành loại nào, anh danh một đời của võ giả chỉ sợ đều sẽ phải xong đời.
Phiền toái nhất là tỷ lệ võ giả tu luyện nguyên thần tẩu hỏa nhập ma còn cao hơn xa hai loại võ giả khác. Nhưng Tiên Cung thì lại không giống.
Đây là một toà thánh địa võ đạo chỉ tu luyện nguyên thần, mà phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, chỉ sợ cũng chỉ có truyền thừa tu luyện nguyên thần của Tiên Cung là hoàn thiện nhất, an toàn nhất, bởi vì phần truyền thừa này đến từ một vị Nhân gian Chí Tôn. Ngày xưa vào thời điểm Tiên Tôn truyền đạo ở Trung Nguyên, đề xướng của hắn chính là vứt bỏ nhục thân, dùng lôi đình tẩy luyện nguyên thần, vượt qua cửu trọng lôi kiếp vũ hóa thành tiên, cũng chính là cái gọi là tiên đạo, mà ở bên trong thôi diễn của Tiên Tôn, võ giả tiên đạo có thọ nguyên vượt xa những võ giả khác, cho nên Tiên đạo cũng có một dạo vô cùng được hoan nghênh.
Nếu không thì Tiên Tôn năm đó cũng không có khả năng có được lực

lượng chống lại với tam tổ Đạo, Phật, Ma.
Nhưng đáng tiếc chính là, tiên đạo của Tiên Tôn cuối cùng vẫn thất bại. Vì cái gì đây? Nguyên nhân rất đơn giản: bởi vì cửu trọng lôi kiếp thật sự là quá hố người.
Bản thân của nguyên thần chính là dễ vỡ như thuỷ tinh, muốn dùng nó để mạnh mẽ chống đỡ lôi kiếp, yêu cầu đối với tư chất của bản thân thật sự là quá cao, Tiên Tôn tìm trong khắp thiên hạ, phát hiện ở bên trong phàm nhân, cũng chỉ có số ít tồn tại nắm giữ linh hồn đặc thù, mới có thể tu hành tiên đạo một cách thông thuận, còn lại đều là vô duyên với tiên đạo.
Tiên Tôn đã gọi loại tư chất linh hồn đặc thù đó là linh căn, nói tóm lại. Bởi vì hạn chế ở bên trên tư chất bẩm sinh, cuối cùng Tiên Tôn vẫn không thể nào thắng được tam tổ Đạo, Phật, Ma, mọi người đối với võ đạo của ba mạch Đạo, Phật, Ma hiển nhiên cũng càng thêm tôn sùng, mặc dù ba mạch này cũng không thể rời bỏ tư chất, nhưng cũng không khuyết thiếu khả năng phàm nhân nghịch thiên quật khởi, cho nên tất cả mọi người đều có cơ hội.
Nhưng nếu như đổi thành tiên đạo, qua một số năm, chỉ sợ là đại đa số người sẽ không thể tu đạo.
Điểm này Tiên Tôn cũng đã kịp phản ứng, cho nên cuối cùng hắn cũng không nói cái gì, thản nhiên tiếp nhận thất bại.
Ngươi nhìn đi, suýt chút nữa thì cái thế giới này đã trở thành tu tiên giới chính thống.
Nhưng bất kể nói như thế nào, cho dù có hạn chế bẩm sinh to lớn, nhưng tiên đạo vẫn cường đại không thể nghi ngờ, nhất là sau khi tu luyện hữu thành, không chỉ có thọ nguyên viễn siêu võ giả, hơn nữa thủ đoạn cũng là quỷ dị khó lường, nếu đánh thật mà nói thậm chí là càng hơn một chút, nếu không thì Trần Khuynh Địch cũng sẽ không trúng chiêu.
Sau khi bay được một lúc lâu, hiệu lực của Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp dần dần tán đi, huyết quang cũng dần dần ảm đạm, lộ ra gương mặt của Trần Khuynh Địch, ở phía trên mang theo vẻ trắng bệch.
Không có cách nào, mất máu nhiều ai cũng sẽ trở thành như vậy.
"Hắn là chạy được rất xa rồi?"
"Bất quá bọn hắn tám, chín phần mười là vẫn còn đang đuổi theo, may mà vị A Sử Na Lam kia không tham gia vây giết, bằng không mà nói lần này chỉ sợ sẽ thật sự là thập tử vô sinh...''
Vừa sợ hãi nói một mình, Trần Khuynh Địch vừa xông lên không trung, cũng không có mục đích gì, chính là đơn thuần chạy loạn khắp nơi, hắn đã phân phó cho Đà Thiên Kỵ, lần tập kích này kỳ thật cũng đã đạt được thành công lớn, tiếp theo không cần hắn bọn họ cũng sẽ không có vấn đề.
Bên có vấn đề là hắn, mặc dù đã tạm thời trốn thoát, nhưng cuộc vây giết vẫn còn được tiếp tục, cứ tiếp tục như vậy là không thể được.

"Long lão thất phu đã đi đến Minh Giáo, ta phải hấp dẫn hỏa lực cho hắn, nhưng coi như là hắn trộm nhà, ở bên này không dừng tay, ta vẫn sẽ vô cùng nguy hiểm a, Ma Tôn tiền bối thì bị giáo chủ Minh Giáo cản trở, tên Càn Võ kia đoán chừng cũng ngoài tầm tay với, nghĩa phụ tiện nghi thì không biết đã đi nơi nào..."
Đáng chết!
Như vậy xem ra thế cục nhất định chính là lên trời không đường xuống đất không cửa a! Như vậy vấn đề đã đến.
Có phương pháp phá cục hay không?
Thật ra là có, nhưng Trần Khuynh Địch lại không quá nguyện ý làm như vậy.
Chỉ cần nghĩ cũng biết, trọn vẹn bốn vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, cho dù là không tính A Sử Na Lam, cũng có trọn vẹn ba vị, trong đó vô luận là vị nào cũng đều có thể kịch chiến cùng với Trần Khuynh Địch, cho dù Trần Khuynh Địch có tự tin đi nữa, tử đấu với bọn họ mà nói tối đa cũng chính là thắng thảm, bản thân cũng sẽ trọng thương khó lành. Kết quả là nhân vật như vậy có tới ba vị. Thậm chí nếu đổi thành A Sử Na Lam mà nói chỉ sợ là đánh tới cuối cùng còn chưa nhất định thắng.
Bị loại đội hình này vây giết, chỉ sợ là đổi thành ai cũng sẽ bó tay hết cách, ở dưới tình huống không có viện quân căn bản sẽ không tìm được đường sống, mà muốn phá cục ở dưới loại tình huống này...
Kỳ thật là còn có một loại khả năng, đó là đột phá, trở thành Kích Toái Mệnh Tinh, trở thành chí cường giả, chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi nguy cơ sinh tử, thậm chí là phản sát tất cả mọi người.
"A a a."
"Nào có dễ dàng đột phá như vậy chứ?"
"Ở bên trên luyện thể còn kém mười vạn tám ngàn dặm, con đường khiếu huyệt cho đến bây giờ cũng vừa mới mở ra một Tổ khiếu huyệt, tích lũy cũng chưa được cao, coi như là bộc phát một hơi, có lẽ là có thể mạnh lên, nhưng nếu muốn đột phá thì vẫn còn kém quá xa...!"
Ở trên mặt của Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ giãy dụa rõ ràng. Nhưng cũng không phải là giãy dụa nên làm như thế nào mới có thể đột phá, mà là đang vật lộn…
"Trần Khuynh Địch!"
"Đã tìm được hắn!"
"Truy đuổi!"

Chương 1067: Khinh thường vây công

Bỗng nhiên quay người, ở ngay phía sau, một đạo phật quang cùng với một đạo hắc quang đang bay nhanh đến, rõ ràng là Giới Lộc cùng với Đạo Chủ Hoàng Tuyền, Trần Khuynh Địch cũng không còn thời gian để tiếp tục suy nghĩ, vội vàng tiếp tục bắt đầu chạy trốn...không đúng, hắn là rút lui tính chiến lược.
Mà cùng lúc đó, ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, giáo chủ Minh Giáo hiển hóa Cáo Tử Minh Hà lần thứ hai, mà đối diện với hắn thì là Vô Vọng Thiên của Vô Vọng Ma Tôn, lần này lập trường giữa song phương đã hoàn toàn tráo đổi.
"Tránh ra."
"Không bàn nữa."
Ở bên trong Vô Vọng Thiên, ý thức của Vô Vọng Ma Tôn rung chuyển kịch liệt, nhìn chằm chặp vào giáo chủ Minh Giáo ở trước mắt, ở trên thực lực thật ra là hắn ở thế yếu, nhưng về khí thế hắn lại chiếm thượng phong, chỉ là nhìn loại điệu bộ này của giáo chủ Minh Giáo, hắn muốn đi cứu viện Trần Khuynh Địch cơ hồ là chuyện không thể nào.
Ở một bên khác, tinh vân Tổ Long của Thánh Thượng Đại Càn xoay quanh tinh không, một đôi mắt rồng to lớn vô cùng lạnh lẽo, mà ở điểm cuối cùng trong ánh mắt của hắn, Phương Trượng Phật Môn Ngô Không, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, ba vị chí cường giả tọa trấn tại biên cảnh Tây Vực, đứng thành hàng ngang, quả thực là đã ngăn cản ánh mắt của Thánh Thượng Đại Càn.
"Các ngươi muốn khai chiến sớm hay sao?"
"Còn xin Thánh Thượng an tâm chớ vội."
Ngô Không chắp tay ở trước ngực, chắp tay cười một tiếng, nói:
"Chúng ta cũng không có lấy lớn hiếp nhỏ, không phải hay sao?"
Bầu không khí giữa song phương lập tức trở nên hiểm ác, mà một số nhỏ võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm có thể tiếp xúc đến Vận Mệnh Tinh Không, đều đang yên lặng chú ý một trận chiến này, thậm chí là ngoại trừ bọn họ, còn có một bộ phận chí cường giả không hề lộ diện, cũng đang lặng lẽ tản ra ý niệm của mình.
Bát Cảnh Cung Đạo Môn, Huyền Vũ Đảo Yêu tộc, ngay cả ở bên trong Kiếm Tông cùng với Đao Tông, ngẫu nhiên cũng có một, hai đạo khí tức hùng vĩ lóe lên một cái rồi biến mất.
Trong lúc nhất thời, quá trình sinh tử đào vong của Trần Khuynh Địch cơ hồ đã dính dáng với hơn phân nửa ánh mắt ở đại thế giới Trung Thổ.
"Chạy đi đâu!"
"Có gan thì chúng ta lại đại chiến 100 hiệp!"

"Hôm nay chính là thời điểm ngươi và ta quyết một trận thắng thua!"
"Không phải là ngươi chết! Thì chính là ta vong!"
Trần Khuynh Địch vừa gầm thét, vừa ra sức điên cuồng chạy trốn ở trong không trung, mà ở phía sau hắn, Giới Lộc cùng với Đạo Chủ Hoàng Tuyền thì là lộ ra vẻ mặt im lặng mà đuổi sát theo.
"Ngươi đang nói cái gì thế?"
"Trần Khuynh Địch, kẻ chạy thục mạng rõ ràng là ngươi."
"Ngươi có bản lãnh thì hãy đứng lại, chúng ta một đối một quyết thắng thua với ngươi!"
"Nói nhảm!" Đạo Chủ Hoàng Tuyền còn chưa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền quay đầu lại mắng một tiếng.
Trần mỗ ta có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi hay sao? Huống chi con mắt nào của ngươi thấy ta đang chạy trốn? Ta đây rõ ràng là lấy một chọi hai đại phát thần uy trên lĩnh vực tốc độ!
"Các ngươi có bản lãnh thì hãy đuổi kịp ta đi!"
"Cái tên cẩu tặc đã ám toán ta trước đây đâu? Có bản lĩnh thì bảo hắn đi ra, có tin là ta sẽ đánh cho hắn thành chó chết hay không?"
"Không tin."
Giới Lộc cùng với Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng không có trả lời, nhưng ở bên trong hư không, một thanh âm kiềm nén sự tức giận lại là lặng yên vang lên, mặc dù không có lộ diện, nhưng lại tạo ra một loại cảm giác quỷ thần khó lường cho người ta.
"Mặc kệ ngươi có tin hay không…"
"Dù sao thì ta cũng tin!"
Trần Khuynh Địch nói một cách rất tự hào, hoàn toàn không để ý đến lời phản bác của Vân Tuyệt Ảnh, không bằng nói hắn căn bản là đang chém gió, ở ngoài miệng nói rất tàn nhẫn, nhưng hai chân ngược lại là rất thành thật.
"Đáng chết!"
"Tên gia hỏa này chạy thật nhanh!"
Một đường đuổi theo, trọn vẹn ba vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất thế mà quả thực là không thể đuổi kịp Trần Khuynh Địch…
Bất quá chuyện này cũng khó trách, Trần Khuynh Địch vẫn rất có tâm đắc ở bên trên chạy trốn, hắn áp dụng chính là phương pháp chạy trốn vô cùng khoa học có tính kéo dài, nói ngắn gọn chính là dựa vào năng lực hồi phục nhanh chóng của bản thân, mỗi khi chạy một đoạn thời gian, vào lúc phát hiện sắp bị đuổi kịp, liền lập tức thi triển Thiên Ma Huyết Độn Đại Pháp để gia tốc tốc độ.
Không cần thiêu đốt quá nhiều khí huyết, chỉ thiêu đốt tới một mức độ nào đó, sau khi kéo dài khoảng cách một lần nữa liền tiếp tục chạy bình thường, sau đó vừa chạy vừa khôi phục khí huyết đã thiêu đốt, chờ đợi lần thiêu đốt tiếp theo…
Phương pháp này có hiệu quả rất tốt! Tối thiểu là ba người Giới Lộc

cũng không có một chút biện pháp nào để đuổi kịp, Đạo Chủ Hoàng Tuyền cùng với Giới Lộc đều là người già, không còn dám thiêu đốt tinh huyết, Vân Tuyệt Ảnh trái lại là còn trẻ, nhưng vào 300 năm trước hắn đã từ bỏ nhục thân và chủ tu nguyên thần, căn bản không còn khí huyết để thiêu đốt, mà nếu thiêu đốt nguyên thần...hắn vẫn còn muốn sống tiếp!
Cho nên ba vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, thế mà quả thực là không đuổi kịp một mình Trần Khuynh Địch.
Cứ truy đuổi như vậy trong hơn một canh giờ, Giới Lộc rốt cục cũng không nhịn được.
"A Sử Na Lam!"
"Ngươi vẫn còn đang xem kịch sao! ?"
"Xuất thủ đi chứ?"
"Hả?"
Ngay ở bên cạnh Giới Lộc, A Sử Na Lam đang nằm ngửa trên không trung ngây cả người, quay đầu nhìn về phía ba người Giới Lộc, ở trong này thì không thể không đề cập tới năng lực của A Sử Na Lam, không sai, hắn cũng đều không cần động chân, chỉ là nằm ngửa thế mà cũng đều có thể bắt kịp tốc độ cực hạn của ba người Giới Lộc.
"Ngươi bảo ta xuất thủ?"
"Nói nhảm!"
Giới Lộc đã dần dần mất đi kiên nhẫn, nói: "Chớ quên Thiên Khả Hãn đã giao phó ngươi như thế nào, hãy tranh thủ thời gian xuất thủ! Ở trong chúng ta chỉ có ngươi là có thể chặn đường Trần Khuynh Địch!"
"Vì sao?"
"Ách..."
"Tại sao ta lại phải làm như vậy?" A Sử Na Lam nói một cách chẳng thèm ngó tới: "Không cần liên thủ cùng với các ngươi, ta cũng có thể đánh chết Trần Khuynh Địch, chờ các ngươi truy đuổi mệt mỏi ta tự nhiên sẽ đi lên chặn hắn lại."
"Ngươi!" Giới Lộc suýt nữa thì tức giận đến mức Phật thăng thiên.
Hắn đã già, có rất nhiều chuyện theo hắn thấy thì kỳ thật cũng không đáng kể, mặt mũi gì đó hắn đã không thèm để ý, vì Phật Môn hắn sẽ không để ý nhiều như vậy, Đạo Chủ Hoàng Tuyền tự nhiên cũng là như thế, Vân Tuyệt Ảnh càng là có thù với Thuần Dương Cung, ba người bọn họ đương nhiên sẽ không để ý đến chuyện vây công.
Nhưng A Sử Na Lam thì lại không giống.
Trần Khuynh Địch đối với hắn mà nói chỉ là một người xa lạ, thậm chí là cân nhắc đến tuổi tác và thành tựu của Trần Khuynh Địch, A Sử Na Lam kỳ thật vẫn là rất tán thưởng đối với Trần Khuynh Địch, hơn nữa hắn còn trẻ, mặc dù không có khoa trương như Trần Khuynh Địch, nhưng ở bên trong quần thể Hỏa Luyện Kim Đan hắn cũng được tính là người trẻ tuổi, hắn vẫn có sự tự tin và kiêu ngạo ngất trời như cũ.

Cho nên hắn xem thường ba người Giới Lộc, khinh thường với việc vây công Trần Khuynh Địch.

Chương 1068: Bức ép

Nhưng nhiều khi, thế giới cũng sẽ không vận chuyển theo ý chí của ngươi.
Không đợi A Sử Na Lam tiếp tục nói chuyện, một đạo thanh âm to lớn liền trực tiếp dùng Vận Mệnh Tinh Không làm môi giới truyền đến, vang lên ầm ầm ở bên tai của hắn:
"Ra tay đi, Trần Khuynh Địch mặc dù xuất thân từ giới tông phái, nhưng đã kiên định đứng ở phía Đại Càn, hắn không thể tiếp tục còn sống."
Thanh âm vừa vang lên, khuôn mặt của A Sử Na Lam lập tức trở nên đen thui.
"Khả Hãn."
"Vào trước khi tới ta đã nói qua, ta sẽ chặt đầu của Trần Khuynh Địch xuống, nhưng cũng không phải là dùng loại phương thức này."
"Ra tay đi."
A Sử Na Lam càng nhíu mày chặt hơn, Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất khác biệt với các võ giả Hỏa Luyện Kim Đan khác, đây là một loại chiến lực cực hạn, coi như là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, vào trước khi bọn họ đột phá cũng chưa chắc đã có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, cho nên cái cảnh giới này mới có thể thưa thớt giống như Kích Toái Mệnh Tinh, cũng chính là bởi vì như thế.
"Ngài đang bức bách ta hay sao?"
Mỗi một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đều có sự kiêu ngạo của mình.
"Lam." Thanh âm của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vẫn trầm ổn như cũ: "Ta không phải là đang bức bách ngươi, nhưng chính ngươi hãy suy nghĩ một chút, nếu như lần này Trần Khuynh Địch còn sống sót, đến lúc đó tiến công Trung Nguyên, ngươi có lẽ sẽ phải đối mặt đồng thời với hai vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất Võ Nguyên Hanh cùng với Trần Khuynh Địch, đây là sự tình mà ngươi muốn nhìn thấy hay sao?"
"Vậy thì làm sao?" A Sử Na Lam cười một tiếng cuồng ngạo: "Ở trong cái thiên hạ này không có ai có thể giết ta, lấy một chọi hai ta cũng không sợ."
"Vậy vạn nhất ở trong hai người bọn họ có một người từ bỏ đối chiến với ngươi, đi giết chóc Hỏa Luyện Kim Đan của chúng ta thì sao?"
"Lam."
"Đừng hành động theo cảm tính."
A Sử Na Lam lại càng nhíu mày chặt hơn, ở bên trong Vận Mệnh

Tinh Không, A Sử Na Lam đã hoàn toàn thành lập Đại Đạo Huyền Quang, con đường 30 vạn dặm nối liền đến Mệnh Tinh, ở bên trên Mệnh Tinh của hắn, một đạo hình chiếu không khác gì A Sử Na Lam chậm rãi hiện lên, ngắm nhìn tinh không.
"Khả Hãn, ngài nhất định phải ép ta xuất thủ hay sao?"
Đối với sự thuyết phục của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, A Sử Na Lam căn bản là không để ở trong lòng.
Không sai, Thiên Khả Hãn nói rất đúng, nhưng đó là được xây dựng ở trên tình huống Bắc Nhung đơn đấu cùng với Đại Càn, nhưng nếu như thật sự đến loại thời điểm đó, các tông các phái cùng nhau xuất thủ, cũng không phải là chỉ có một nhà Bắc Nhung, cho nên lời nói của Thiên Khả Hãn nhìn như có đạo lý, nhưng trên thực tế hoàn toàn chính là cưỡng từ đoạt lý.
Chuyện A Sử Na Lam để ý cũng không phải là những thứ kia, chuyện hắn để ý là thái độ của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung. Nơi có người thì có tranh đấu, ở bên trong Trung Nguyên có Đại Càn cùng với tông phái giống như thủy hỏa, ở trong đại thảo nguyên Bắc Nhung, có đến trọn vẹn 13 cái bộ tộc lớn thì làm sao lại không có mâu thuẫn? Phải biết rằng A Sử Na Lam cũng không phải là bộ tộc dòng chính sở thuộc Thiên Khả Hãn Bắc Nhung. Ở giữa hai người cũng xa xa không phải là bạn tốt như ngoại giới đồn đãi.
Nhất là gần đây...A Sử Na Lam đã sắp đột phá, hắn đã cảm ứng được thời cơ đột phá, nhưng hắn vẫn bí mật mà không đột phá, nguyên nhân chính là ở chỗ Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, hắn lo lắng là nếu như đối phương biết được, nói không chừng sẽ ra tay với chính mình, mà bây giờ, loại thái độ cường ngạnh này của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, không thể nghi ngờ là đã khiến cho A Sử Na Lam cảm nhận được một tia nguy cơ.
Đối phương phải chăng đã biết được tin tức mình sắp đột phá? Thái độ của đối phương là như thế nào? Là thiện ý hay là ác ý?
Cho nên A Sử Na Lam mới nói ra câu nói vừa rồi: ngài nhất định phải ép ta xuất thủ hay sao?
Đối với câu hỏi này, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung chỉ trả lời có hai chữ: "Xuất thủ."
Thanh âm vẫn trầm ổn như trước đó, không có bất kỳ ý tứ bức bách nào.
A Sử Na Lam cũng không trả lời, cứ như vậy nhìn chăm chú vào tinh không vô ngần, mà ở sâu trong tinh không, hắn phảng phất như có thể nhìn thấy một bóng người quen thuộc cũng đang nhìn bản thân.
Ầm ầm! Hình chiếu của A Sử Na Lam trực tiếp tán loạn ở bên trên Mệnh Tinh, chỉ lưu lại một đạo thanh âm quanh quẩn: "Được!"
Một giây sau, một cỗ cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có quét sạch toàn thân của Trần Khuynh Địch trong nháy mắt.
Trong nháy mắt cảm giác nguy cơ đánh tới. Trần Khuynh Địch liền

kịp phản ứng.
M* nó! Tên A Sử Na Lam kia quả nhiên đã xuất thủ!
Phải nói từ lúc ban đầu Trần Khuynh Địch cũng không có đặt hi vọng ở trên người của A Sử Na Lam, theo hắn thấy thì người đến cũng đã đến rồi, sẽ không có khả năng thực sự không tham gia vây giết mình, cho nên ở trong nháy mắt A Sử Na Lam xuất thủ, Trần Khuynh Địch không có một chút hoang mang nào, Busoshoku Haki được mô phỏng ra bao trùm bản thân.
"Trở về!"
Ầm ầm! Một đao của A Sử Na Lam tực tiếp lưu lại một vết thương sâu tới tận xương ở trên lưng của Trần Khuynh Địch, nhưng một giây sau, ở phía dưới quyền ý phản chấn của Busoshoku Haki, A Sử Na Lam cũng rơi vào bên trong sự hoảng hốt không thể ức chế, Trần Khuynh Địch thuận tay chính là đập một quyền, đập bay đối phương ra ngoài.
Mặc dù cảm thấy có một chút sự tình không ổn, nhưng thua người không thua trận, cho nên Trần Khuynh Địch vẫn quát lên vô cùng phẫn nộ: "A Sử Na Lam? Ngươi cũng muốn vây công ta?"
"Không sao! Các ngươi hãy cùng lên đi!"
A Sử Na Lam bị đánh bay lộ ra sắc mặt khó coi, tâm tình vốn bởi vì bị Thiên Khả Hãn Bắc Nhung bức hiếp mà có một chút kiềm nén lập tức bùng nổ giống như núi lửa bộc phát.
"Trần Khuynh Địch!"
"Ta giết ngươi còn cần những người khác?"
"Cút ngay!"
A Sử Na Lam hét lên một tiếng, trong phút chốc, thời gian chấn động kinh khủng lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, trong nháy mắt liền bao phủ Trần Khuynh Địch cùng với không vực chung quanh hắn, những nơi chấn động đi qua, thời gian gia tốc, vạn vật tịch diệt, ngay cả một con chim bị chấn động lan tới đều hóa thành xương khô trong nháy mắt.
"A Sử Na Lam!"
"Đáng chết!"
"Tên khốn!"
Trong nháy mắt thời gian chấn động tản ra, ba người Giới Lộc nguyên bản đang dự định xông lên vây giết Trần Khuynh Địch lập tức bị dọa sợ gần chết, nhất là Đạo Chủ Hoàng Tuyền cùng với Giới Lộc, trực tiếp ngừng lại thân hình, không nói hai lời liền quay người kéo dài khoảng cách với A Sử Na Lam.
Lực lượng thời gian! Thứ đáng sợ nhất ở trên cái thế giới này không chỉ có thời gian đứng im, mà ở bên trên góc độ thị giác, chân chính khiến cho người ta sợ hãi thật ra là thời gian gia tốc, thương hải tang điền trong chớp mắt, vạn năm trôi qua trong nháy mắt, nếu như có thể ở trong vòng một phút nhìn thấy bản thân già đi mấy chục tuổi,

mấy trăm tuổi.
Đó nhất định chính là hình phạt kinh khủng nhất trên thế giới.
Mà không may, A Sử Na Lam lại làm được.

Chương 1069: Trận chiến chứng đạo

Có sở trường là lĩnh vực tốc độ, mượn nhờ Ô Đề Nguyệt để suy luận, cuối cùng dùng tu vi Hỏa Luyện Kim Đan để thi triển lĩnh vực thời gian, tạo nghệ của A Sử Na Lam ở trên cái phương diện này có thể xưng là khủng bố, ở phía dưới sự thịnh nộ, thời gian gia tốc nguyên bản có tác dụng với bản thân, thế mà hóa thành lĩnh vực lan tràn ra bốn phía gần ngàn mét.
Mà loại lực lượng này, đối với Giới Lộc cùng với Đạo Chủ Hoàng Tuyền đã già nua mà nói chính là kịch độc ác liệt nhất, cho dù là Vân Tuyệt Ảnh trẻ tuổi cường tráng cũng không muốn tiếp xúc với loại lực lượng này, đây chính là thời gian trôi qua hàng thật giá thật, nếu như chạm phải mà nói, là sẽ không có biện pháp cứu vãn trở về!
Mà mọi người đều biết, có thể đối phó với thời gian cũng chỉ có thời gian.
"Thời gian! Đình chỉ!"
Đối mặt với lực lượng thời gian khuếch tán, Trần Khuynh Địch mặt không đổi sắc, thi triển ra Đại Thuần Dương Công, trực tiếp tạo nên lĩnh vực vàng óng chặn lại lực lượng thời gian trôi qua.
"Chậc!" Thấy chiêu này vô dụng đối với Trần Khuynh Địch, A Sử Na Lam tặc lưỡi, trực tiếp thu hồi lại loại bộc phát lực lượng thời gian với quy mô lớn này.
Đừng nhìn thấy vừa rồi A Sử Na Lam uy phong bát diện, dùng sức một mình bức lui ba người Giới Lộc, nhưng trên thực tế loại khuếch tán thời gian này thế nhưng là chẳng phân biệt được địch ta, lấy cảnh giới của A Sử Na Lam, còn chưa có cách nào bỏ mặc loại thời gian trôi qua này, nhiều nhất là suy yếu trên phạm vi lớn, nói một cách khác...
Nếu như Giới Lộc đụng phải thời gian trôi qua, trong chớp mắt chính là tiêu hao mười năm tuổi thọ, mà A Sử Na Lam thì có khả năng chỉ tiêu hao chừng nửa năm.
Mà lần bộc phát vừa rồi, A Sử Na Lam đã hiến tế khoảng chừng một năm tuổi thọ, kết quả lại không làm gì được Trần Khuynh Địch.
Như vậy vấn đề đã đến, đồng dạng là lực lượng thời gian, vì sao Trần Khuynh Địch lại không có việc gì?
Nói nhảm, Thuần Dương Đạo Tôn là ai, bí pháp thời gian mà hắn khai sáng có thể đánh đồng với bí pháp thời gian mà A Sử Na Lam sáng tạo ra hay sao, hơn nữa Trần Khuynh Địch thân làm người nắm giữ Thuần Dương chi thể, phù hợp 100% với Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, ở dưới hai tầng chồng chất này, nếu như hắn bị lực lượng thời gian của A Sử Na Lam ảnh hưởng, như vậy nhất định là xem thường Thuần Dương Đạo Tôn.

"Ngươi đúng là có vận mệnh rất tốt." Hiển nhiên là A Sử Na Lam cũng nghĩ đến điểm căn bản này, cả người càng thêm nóng nảy.
Mà ở trong óc của hắn, thanh âm của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vang lên lần thứ hai:
"Lam, ngươi đang làm cái gì? Không nên hành động theo cảm tính..."
"15 phút đồng hồ!" A Sử Na Lam trực tiếp gầm thét thành tiếng: "Cho ta 15 phút đồng hồ!"
"Ta sẽ chém đầu của hắn!"
"Nếu không làm được ta sẽ liên thủ với đám phế vật kia vây công hắn."
"Bằng không ta sẽ lập tức quay đầu rời đi!"
Vào giờ khắc này Thiên Khả Hãn Bắc Nhung tự nhiên đã nhìn ra được, đây cũng có thể chính là tối hậu thư của A Sử Na Lam, nếu hắn tiếp tục bức bách, chỉ sợ rằng sẽ phản tác dụng, không bằng nói hắn ép buộc đối phương liên thủ với người khác vây giết Trần Khuynh Địch, ở một trình độ nào đó đã là đang chèn ép đối phương.
Cường giả có ngạo khí của cường giả, không giống với đám người Giới Lộc dùng Đạo Binh cực phẩm để đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, A Sử Na Lam là nhân kiệt chân chính, thực lực của hắn cũng không hoàn toàn dựa vào Đạo Binh cực phẩm, cường giả như vậy tự nhiên là có tôn nghiêm của mình, cũng có tự tin vô địch, vây giết người khác cho tới bây giờ cũng không phải là lựa chọn của hắn.
Thậm chí là ở dưới tuyệt đại đa số tình huống, hắn mới là kẻ bị vây giết kia.
Cho nên sau khi trầm tư một lát, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung mới trả lời: "15 phút đồng hồ."
"Nếu ngươi đã muốn một đối một, vậy ta liền cho ngươi cơ hội."
"Tốt!" A Sử Na Lam quay người, trong cặp mắt hiện ra tơ máu, lạnh lùng mà nhìn Trần Khuynh Địch.
Mà đối mặt với A Sử Na Lam ở trong loại trạng thái này, Trần Khuynh Địch cũng dần dần thu liễm lại bộ dáng vô sỉ phách lối trước đó, thần sắc dần dần trở nên nghiêm túc, hỏi: "Ngươi thật sự muốn một đối một với ta?"
A Sử Na Lam cười lạnh một tiếng, nói: "Bản tọa tung hoành trong thảo nguyên hơn hai trăm năm, từ khi xuất đạo cho đến nay chưa từng gặp được địch thủ, tại trận chiến Bất Phá Thiên Quan hơn một trăm năm trước, ta cơ hồ đã sắp chém chết Trương Tắc, san bằng Bất Phá Thiên Quan, cuối cùng nếu không phải có Võ Nguyên Hanh nhúng tay vào, ta cũng đã sớm giết vào Trung Nguyên."
"Ta vốn cho rằng Hỏa Luyện Kim Đan ở trong cái thiên hạ này, cũng chỉ có Võ Nguyên Hanh có thể xưng là đối thủ của ta."
"Không ngờ được còn có một kẻ."
"Dựa theo ý nghĩ của ta, vào thời điểm lại khởi binh tấn công Trung

Nguyên, ta sẽ quyết một trận sinh tử cùng với Võ Nguyên Hanh, người thắng sẽ tấn thăng thành chí cường giả, bất quá bây giờ xem ra là không cần."
"Giết ngươi, ta cũng có thể Kích Toái Mệnh Tinh."
Trần Khuynh Địch nghe vậy lập tức nhíu mày hỏi: "Ngươi tự tin là có thể giết ta?"
"Đương nhiên."
A Sử Na Lam hít sâu vào một hơi, khí tức quanh người không có bộc phát, trái lại còn bắt đầu dần dần thu liễm, nhưng cảm giác nguy cơ ở trong cõi u minh mà hắn tạo ra cho Trần Khuynh Địch lại càng thêm to lớn.
"Nếu như ngay cả một chút tự tin như vậy cũng đều không có."
"Như vậy bản tọa đã sống uổng trong hơn 200 năm này."
"Theo ta, giới tông phái Trung Nguyên các ngươi kỳ thật rất phế vật, chí cường giả thì tạm thời không nói, ở trong cái cấp bậc Hỏa Luyện Kim Đan này không có một ai ra hồn, võ giả cực hạn giống như ta và ngươi, chính là đá mài dao tốt nhất, chỉ có ở bên trong sinh tử mới có thể hiểu rõ bản thân, tu vi mới có thể đột nhiên tăng mạnh."
"Cho nên?"
"Ta đã nhìn ra được." A Sử Na Lam vừa hoạt động tay chân, vừa chậm rãi nói: "Ngươi hẳn là cũng đã đạt tới một loại cực hạn nào đó."
"Ngươi cũng đã sắp đột phá rồi đúng không?"
"Có phải là cảm thấy rất bực bội khi nhìn thấy tầng bình cảnh Kích Toái Mệnh Tinh kia?"
"Rất muốn đập nát nó?"
"Đến đây!"
A Sử Na Lam mở ra năm ngón tay, làm ra một tư thế khiêu khích đối với Trần Khuynh Địch, nói: "Ngươi và ta chiến một trận chứng đạo, người thắng sẽ trở thành Kích Toái Mệnh Tinh, kẻ bại sẽ chết, đơn giản như vậy mà thôi."
"Ta không có nhiều thời gian."
"Chỉ có 15 phút đồng hồ!"
"Ở trong 15 phút đồng hồ tiếp theo, ta sẽ vận hết toàn lực, hoặc là ngươi chết, hoặc là ta vong."
A Sử Na Lam vừa dứt lời, ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, Thiên Đạo ở trong cõi u minh phảng phất như đều có cảm ứng vậy, một cỗ suy nghĩ không lời dần dần lan tràn ra trong tinh không vô ngần, trong lúc nhất thời, rất nhiều chí cường giả nguyên bản đang đối đầu với nhau nhao nhao dừng lại động tác, dõi ánh mắt nhìn về phía phương hướng Tây Vực.
"Đây là...Thiên Đạo tác động?"
"Sắp có chí cường giả xuất thế?"
"Ai?"

"A Sử Na Lam? Hay là Trần Khuynh Địch?"
"Hỏng bét, Thiên Đạo tác động, trận chiến chứng đạo, như vậy thì không tiện nhúng tay..."

Chương 1070: Thiên Đạo sững người

Thiên Đạo tác động, trận chiến chứng đạo.
Tám chữ này ở bên trong vòng tròn chí cường giả có lực ảnh hưởng không giống với bình thường, bởi vì chuyện này mang ý nghĩa lực lượng bổn nguyên nhất của cái thế giới này đã nổi lên mặt nước.
Thiên Đạo, không có tình cảm không có ý thức, thuần túy là hệ thống vận chuyển một cách máy móc, đồng thời cũng là chỗ dựa cùng với trói buộc lớn nhất của các chí cường giả, ở dưới tình huống bình thường ngoại trừ chí cường giả, cơ hồ là không có ai có thể tiếp xúc đến loại lực lượng bổn nguyên này, cho dù là cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất cũng là như thế.
Dù sao thì Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất cuối cùng vẫn là Hỏa Luyện Kim Đan, bọn hắn có lẽ sẽ có được chiến lực cường đại vượt qua Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng ở trên bản chất bọn hắn cũng chưa có thuế biến, muốn tiếp xúc đến Thiên Đạo là còn xa xa chưa đủ tư cách.
Nhưng có một loại tình huống ngoại lệ. Đó chính là Thiên Đạo tác động phát sinh lúc này, chỉ có vào thời điểm Thiên Đạo cảm ứng được thời cơ có chí cường giả xuất thế, mới có thể bộc phát ra loại lực lượng này, cũng chỉ có ở dưới loại tình huống này Hỏa Luyện Kim Đan mới có thể tiếp xúc đến lực lượng Thiên Đạo, bởi vì phóng nhãn ra toàn bộ thế giới, cũng chỉ có chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh mới nhận được sự ưu ái của Thiên Đạo.
Nguyên nhân cũng rất đơn giản.
Thiên Đạo và chí cường giả bổ sung cho nhau.
Khi chí cường giả còn sống, Thiên Đạo là chỗ dựa lớn nhất của bọn hắn, cho nên chí cường giả cơ hồ sẽ rất khó chết đi, tối đa cũng chỉ là tinh vân tịch diệt, chỉ cần nguyên thần vẫn còn hoạt tính, bọn hắn sẽ vĩnh viễn không chết đi, nhưng khi nguyên thần của bọn hắn mất đi hoạt tính, đó là thời điểm đại nạn giáng lâm.
Còn Thiên Đạo thì sẽ hấp thu tinh vân của chí cường giả, thi thể của chí cường giả sẽ trở thành nền tảng của thế giới. Điểm này cho dù ngươi có trở thành Chí Tôn nhân gian chỉ sợ cũng không thể thoát khỏi được, trừ phi là ngươi có thể triệt để siêu thoát, nếu không ngươi sẽ không thoát khỏi được loại quan hệ giao dịch sinh và tử này. Bằng không thì tại sao người ta lại nói ở phía dưới Thiên Đạo đều là giun dế!
Cũng chính là vì như thế, Thiên Đạo đối với tồn tại có thể trở thành chí cường giả, đều sẽ tiến hành chú ý, ở dưới tình huống cần thiết, nó thậm chí sẽ chủ động thúc đẩy một cái, bảo hộ cho những tồn tại này.

Ở trong này có chuyện cần phải nhắc lại chính là, Thiên Đạo không có ý thức. Mọi thứ đều là bản năng của thế giới. Thế giới sẽ tự động tìm kiếm phương pháp bổ túc bản thân, mà liên hệ với các chí cường giả cũng chỉ là một loại thủ đoạn ở trong đó mà thôi.
Cho nên, sau khi Thiên Đạo phát ra tác động, tất cả chí cường giả đều biết là không thể nhúng tay.
Nói đúng ra là không có cách nào nhúng tay.
Đúng là như thế, bởi vì mối quan hệ với Thiên Đạo cho nên bọn hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn trận chiến chứng đạo này phát sinh, thậm chí là ngay cả những Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất như ba người Giới Lộc cũng bị hạn chế, bản năng ý thức của Thiên Đạo khuếch tán ra từ chỗ sâu nhất trong Vận Mệnh Tinh Không, phảng phất như một người khổng lồ chậm rãi mở đôi mắt ra.
Vào một giây sau, một ánh mắt vô hình nào đó liền tỏa ra từ một nơi cực sâu trong Vận Mệnh Tinh Không, nhìn về phía phương hướng A Sử Na Lam cùng với Trần Khuynh Địch, những nơi ánh mắt quét qua, giáo chủ Minh Giáo, Vô Vọng Ma Tôn, Ngô Không, cung chủ Tiên Cung, rất nhiều chí cường giả đều rối rít lộ ra thần sắc kính sợ cùng với e ngại.
"Đây chính là Thiên Đạo...."
"Là lực lượng vĩ đại cỡ nào, nếu như nói Hỏa Luyện Kim Đan cùng với chúng ta giống như là khác biệt một trời một vực, vậy chúng ta cùng với Thiên Đạo cũng là như thế, chỉ là không rõ ràng Chí Tôn nhân gian lại là cảnh giới cỡ nào?"
"Chuyện này còn không đơn giản."
"Chí Tôn nhân gian là ngang bằng cùng với Thiên Đạo."
"Đây là sự thật đã được trình bày rõ ràng trong điển tịch tông môn, nếu như chúng ta có thể trở thành Chí Tôn, chỉ sợ là cũng có bậc uy năng này."
"Thật sự là làm cho người ta không ngừng hướng tới."
Kết quả là, ở bên trong sự cảm khái của rất nhiều các chí cường giả, ánh mắt Thiên Đạo cứ như vậy rơi vào vị trí của A Sử Na Lam cùng với Trần Khuynh Địch, sau đó.....
Thiên Đạo: "? ? ?"
Khựng!
Võ giả ở phía dưới chí cường giả còn không có cảm giác gì, nhưng các chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh lại cảm thấy rõ ràng chỗ không đúng:
"Đã xảy ra chuyện gì? Thiên Đạo giống như đang ngây người?"
"Nói đùa gì thế, Thiên Đạo sao có thể thất thần?"
"Không phải, thực sự, mới vừa rồi ngươi không nghe thấy thanh âm tạm ngừng của Thiên Đạo hay sao?"
"Nói nhảm."
Cho dù có người phản bác có người kiên trì, nhưng tất cả mọi người

đều là chí cường giả, hoặc nhiều hoặc ít cũng đều có thể cảm giác được, Thiên Đạo dường như đang rơi vào bên trong một loại tình cảnh xấu hổ.
Bình thường mà nói, Thiên Đạo tác động đến lúc này cũng đã sắp kết thúc, Thiên Đạo đưa ánh mắt tới, sau đó sẽ kích hoạt một trận sinh tử chiến giữa song phương, người thắng sẽ Kích Toái Mệnh Tinh ở dưới ánh mắt của Thiên Đạo, chứng đạo thành công, kẻ bại tự nhiên sẽ biến thành đất vàng, nhưng vấn đề là hiện tại đến một bước này. Thiên Đạo đột nhiên sững sờ, vì sao? Các chí cường giả không phải là Thiên Đạo, cho nên bọn họ không rõ ràng, bởi vì từ góc độ của Thiên Đạo mà nói, lúc này kích hoạt trận chiến chứng đạo thế mà chỉ có một người.
Là A Sử Na Lam, còn một người khác đâu? Nếu như Thiên Đạo có ý thức mà nói, nhất định sẽ bày ra biểu lộ không rõ ràng cho lắm, nhưng nó không có ý thức, cho nên nó chỉ có thể không ngừng tăng cường cường độ của tầm mắt, muốn bắt được kẻ còn lại kia, dù sao thì một người cũng không có cách nào tiến hành trận chiến chứng đạo, thế nhưng mặc kệ Thiên Đạo làm như thế nào.....
Cũng đều không thể tìm ra!
Không có! Vì sao lại không có? Thiên Đạo xem như là máy móc lô- gic thuần túy, lúc này đương nhiên đã xảy ra sai lầm lô- gic, nó không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể hung hăng đề cao lực lượng, mà theo thời gian trôi qua, ngay cả các chí cường giả cũng đều ẩn ẩn cảm thấy có một chút không đúng, lực lượng Thiên Đạo làm sao lại càng ngày càng mạnh? Đã xảy ra chuyện gì? Trần Khuynh Địch đang ở chỗ này, vì sao còn chưa kích hoạt trận chiến chứng đạo? Hay là.... Thiên Đạo đang hối thúc nhanh chóng tiến hành trận chiến chứng đạo?
Trải qua loại tình huống này, quả nhiên là không lường được ý trời! Ở trong toàn bộ các chí cường giả, chỉ sợ cũng chỉ có Thánh Thượng Đại Càn mới ẩn ẩn phát giác ra được chân tướng.
"Là nguyên nhân Mệnh Tinh sao?"
"Khuynh Địch không có Mệnh Tinh, bản thân liền không nhận sự khống chế của Thiên Đạo, mà Thiên Đạo lại không biết biến báo, lúc tìm người đều là tìm ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, cho nên căn bản không tìm thấy Trần Khuynh Địch, lúc này mới rơi vào tình huống khó xử...."
"Chuyện này thật đúng là."
Nghĩ tới đây, Thánh Thượng Đại Càn chỉ có thể chép miệng.

Chương 1071: Đánh

Mà cùng lúc đó...
Thiên Đạo một mực không tìm thấy sự tồn tại của Trần Khuynh Địch rốt cục cũng từ bỏ, trận chiến chứng đạo ngay từ đầu là không cho phép đình chỉ, hoặc là có người chứng đạo thành chí cường giả, hoặc là lưỡng bại câu thương thất bại toàn bộ, nếu không thì mặt mũi của Thiên Đạo phải để ở đâu? Cho nên sau khi trải qua suy nghĩ nghiêm mật cẩn thận, Thiên Đạo đã làm ra quyết định.
Sau một khắc, một đạo suy nghĩ to lớn xuyên thấu qua Vận Mệnh Tinh Không truyền vào não hải của A Sử Na Lam.
"Đánh."
A Sử Na Lam lập tức mừng rỡ, hắn cũng rõ ràng Thiên Đạo tác động, lúc này nếu Thiên Đạo đã đều lên tiếng, giải thích rằng Thiên Đạo đã hướng ánh mắt tới, vừa nghĩ tới một lúc nữa sẽ quyết một trận chiến sinh tử với cường địch ở dưới sự chứng kiến của Thiên Đạo, sau đó tắm rửa máu địch nhân tấn thăng thành Kích Toái Mệnh Tinh, A Sử Na Lam liền cảm thấy trong lòng dâng lên lửa nóng.
"Rất tốt!" Hắn quay người nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hăm hở nói ra: "Ở phía đưới sự chứng kiến của Thiên Đạo! Hôm nay ngươi và ta đánh một trận chiến chứng đạo!"
Lời còn chưa dứt, thanh âm của Thiên Đạo liền tiếp tục truyền tới: "A Sử Na Lam và A Sử Na Lam, đánh một trận chiến chứng đạo."
"Người thắng sẽ Kích Toái Mệnh Tinh."
"Kẻ bại biến thành đất vàng."
"Đánh."
A Sử Na Lam: "? ? ?"
Thiên Đạo đang nói cái gì, ta có nghe lầm hay không?
Thiên Đạo muốn ta đánh chính ta.
Vào giờ khắc này tâm tình của A Sử Na Lam chính là phát mộng, hắn lòng mang chí lớn, tràn đầy nhiệt huyết, dự định đánh một trận chiến chứng đạo cùng với Trần Khuynh Địch, nhờ vào đó nhất cử khám phá Mệnh Tinh, hắn thậm chí đều đã làm xong chuẩn bị chiến tử ở nơi này, kết quả là Thiên Đạo tác động đã tới, nhưng lại muốn hắn đánh bản thân...
Cái quái gì thế! !! !
Nhưng đáng tiếc chính là.
Thiên Đạo sẽ không quan tâm A Sử Na Lam nghĩ như thế nào, nó chỉ quan tâm đến bản thân nghĩ như thế nào, cho nên thấy A Sử Na Lam lộ ra thần sắc vặn vẹo đứng tại chỗ không động thủ, Thiên Đạo tiếp tục truyền ý niệm xuống.
"Đánh."

A Sử Na Lam: "? ? ?"
May mà đây là Thiên Đạo, nếu không A Sử Na Lam sẽ mắng lớn: đánh con m* mày!
A Sử Na Lam đương nhiên sẽ không có khả năng tự mình đánh mình, cho nên ở trong lúc nhất thời chỉ có thể đứng yên tại chỗ, nói thật ở trong 200 năm đây là lần đầu hắn cảm thấy tay chân luống cuống không biết xử lý làm sao, mà ở bên trên đỉnh đầu, bên trong Vận Mệnh Tinh Không, ý niệm của Thiên Đạo cũng càng thêm trầm trọng, truyền đến âm thanh đinh tai nhức óc.
"Đánh!"
"Đánh!"
"Đánh!"
"Đồ khốn!"
A Sử Na Lam rốt cục cũng không nhịn được mà mắng thành tiếng, nhưng áp lực của Thiên Đạo lại làm cho hắn không biết nên làm thế nào, thân làm Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, trực giác của A Sử Na Lam rất nhạy cảm, hắn có thể cảm giác được, nếu như hắn lại không động thủ mà nói, làm không tốt Thiên Đạo sẽ tiến hành trách phạt....
Kỳ thật, Thiên Đạo thân làm hệ thống lô- gic thuần túy, ở dưới tuyệt đại đa số tình huống là sẽ không hiện thân, chớ đừng nói chi là hạ xuống thiên phạt.
Bình thường có rất ít tình huống có thể kinh động đến Thiên Đạo. Một loại là Hỏa Luyện Kim Đan đột phá, nhưng loại tình huống này Thiên Đạo căn bản sẽ không hoàn toàn thức tỉnh, giống như là lúc ngủ ngáy khò khè một cái vậy, trong nháy mắt liền trôi qua, một loại khác là Kích Toái Mệnh Tinh, lúc này Thiên Đạo mới có thể xuất hiện một lần, ăn mừng khi chí cường giả sinh ra.
Còn có một loại là Chí Tôn nhân gian, chỉ có vào thời điểm đột phá Chí Tôn nhân gian, Thiên Đạo mới có thể triệt để thức tỉnh, chúc mừng "đồng đạo" xuất hiện.
Mà ba loại này cũng sẽ không hạ xuống thiên phạt, trên thực tế...
A Sử Na Lam thậm chí còn hoài nghi bản thân sẽ là kẻ thứ nhất bị Thiên Đạo hạ xuống thiên phạt...nhưng ông trời ơi, thực sự là không biết đã xảy ra chuyện gì! Có trời mới biết vì sao Thiên Đạo lại không nhìn thấy Trần Khuynh Địch.
Chẳng lẽ tên gia hỏa này là con riêng của Thiên Đạo? Đáng chết.
Rốt cục, A Sử Na Lam không chịu nổi áp lực, rốt cục cũng khuất nhục vươn một cái tay, sau đó tát một phát vào mặt của mình, ngay sau đó có một tiếng kêu thảm vang lên.
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Ba người Giới Lộc: "? ? ?"
Rất nhiều chí cường giả: "? ? ?"
Cái quái gì thế? Đã xảy ra chuyện gì?

Đối với những người khác không nghe được thanh âm của Thiên Đạo mà nói, hành vi của A Sử Na Lam nhất định là đang vũ nhục Thiên Đạo, nhất là các chí cường giả, càng là bày ra biểu lộ "ngươi đang giỡn mặt à", có không ít người còn khá là đồng tình nhìn thoáng qua phương hướng Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
"Bắc Nhung các ngươi ngoại trừ ngươi thì người lợi hại nhất lại là loại mặt hàng này."
"Trách không được qua nhiều năm như vậy cũng đều không thể đánh vào Trung Nguyên, làm khó các ngươi rồi."
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung: "..."
Ngay vào thời điểm các chí cường giả cảm thấy Thiên Đạo muốn nổi trận lôi đình, xuất thủ trừng trị người này, thanh âm của Thiên Đạo lại vang lên ở trong đầu của A Sử Na Lam.
"A Sử Na Lam đánh A Sử Na Lam, A Sử Na Lam bị đánh bại."
"Phán định."
"Trận chiến chứng đạo, A Sử Na Lam chiến thắng."
"Chúc mừng."
A Sử Na Lam: "? ? ?"
Nó đang nói cái gì vậy? Là ai thắng ta? Mà ta thì thắng người nào?
Không đợi A Sử Na Lam kịp phản ứng, liền cảm giác được một cỗ lực lượng kinh khủng bắt đầu bộc phát ra từ chỗ sâu nhất trong Vận Mệnh Tinh Không, giống như thể hồ quán đỉnh vậy rót vào bên trong Mệnh Tinh của hắn, làm cho hắn phảng phất như chìm vào một mảnh biển cả vô ngần, ý thức u ám, nhưng lại thanh tỉnh trước đó chưa từng có.
"Đây là..." Trong cái chớp nhoáng này A Sử Na Lam liền hiểu.
Thời cơ đã tới! Trận chiến chứng đạo, vì sao người thắng trận chiến chứng đạo có thể trở thành Kích Toái Mệnh Tinh? Nguyên nhân chính là ở đây, bởi vì người thắng có thể nhận được ban thưởng của Thiên Đạo, từ đó khiến cho võ đạo của bản thân tăng lên trên phạm vi lớn, đối với võ giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm mà nói, loại tiến bộ này, đủ khiến cho bọn hắn Kích Toái Mệnh Tinh, chỉ là muốn kích hoạt Thiên Đạo tác động có độ khó quá cao, cho nên mới có rất ít người làm như vậy.
Mà xem như là nhân vật ở cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan liền khai sáng ra bí pháp thời gian, thiên phú của A Sử Na Lam là không thể nghi ngờ, Mệnh Tinh của hắn ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không cũng là vô cùng to lớn, mang ý nghĩa là hắn có tiềm năng Kích Toái Mệnh Tinh, hơn nữa ở dưới sự thôi hóa của Thiên Đạo, phần tiềm năng này của hắn lập tức nở hoa kết trái.
Mệnh Tinh! Một đạo quang mang thời gian đột nhập từ cực nam Mệnh Tinh của A Sử Na Lam, xông ra từ cực bắc, sau đó bộc phát trong nháy mắt, đánh vỡ nát Mệnh Tinh, vô số mảnh vỡ Mệnh Tinh vào thời khắc này phản chiếu ra vô tận tinh quang, khuếch tán ra bốn

phương tám hướng.

Chương 1072: Con đường thứ ba

"Tinh vân Thiên Lang!"
"Lên!"
Trong nháy mắt Mệnh Tinh phá toái, A Sử Na Lam liền phảng phất như xông phá tầng trói buộc cuối cùng, bỗng nhiên hét dài một tiếng, sau đó khí thế giống như nổi điên không ngừng tăng lên, nhục thể tán loạn trong nháy mắt, nguyên thần trốn vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không, tiếp đó rủ xuống một sợi tinh quang, hóa thành nhục thể một lần nữa.
Thân làm chí cường giả, bản thể chính là tinh vân, lưu lại ở nhân gian chỉ là phân thân.
Loại tốc độ này là quá nhanh, cho nên ở trong mắt của người ngoài, thân hình của A Sử Na Lam chỉ là lấp loé một cái, sau đó liền bạo phát ra khí thế trời long đất lở.
Mà một phen biến hóa này....đã trực tiếp khiến cho tất cả mọi người cảm thấy choáng.
Ông trời ơi, ta vừa mới nhìn thấy cái gì? A Sử Na Lam đã dùng một bàn tay tát mình thành Kích Toái Mệnh Tinh? !
Vào giờ khắc này, Giới Lộc, Đạo Chủ Hoàng Tuyền, thậm chí là Vân Tuyệt Ảnh ở cách đó không xa tận mắt nhìn thấy tất cả, toàn bộ đều lộ ra vẻ giãy dụa nhìn về phía bàn tay của mình.
Ngươi nói xem, ta tát mình một cái thì cũng có thể đột phá hay không?
Đừng nói là bọn hắn, ngay cả các chí cường giả ở trong tinh không vào thời khắc này đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tinh vân Thiên Lang ngưng tụ ra ở trong tinh không, nhất là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, vào một giây trước hắn còn đang cảm thấy mất mặt vì hành động quái đản của A Sử Na Lam, một giây sau A Sử Na Lam liền Kích Toái Mệnh Tinh...
Nhớ ngày đó vào thời điểm mình đột phá Kích Toái Mệnh Tinh, đó chính là ngộ đạo 100 năm ở trên đại thảo nguyên, cuối cùng gần như tọa hóa, mới đột phá vào trước khi chết, mà nhìn lại A Sử Na Lam bây giờ...Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cảm thấy có lẽ đây là thời điểm hắn lui xuống khỏi cái vị trí này, cái thế giới này biến hóa quá nhanh, hắn có một chút không theo kịp tiết tấu...
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch cũng trợn tròn mắt, hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, thế mà lại xảy ra một màn như vậy.
Một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất A Sử Na Lam đã có đủ lực uy hiếp, hiện tại thế mà lại xuất hiện một vị Kích Toái Mệnh Tinh?
Vậy thì còn chơi cái gì? Có muốn để cho người ta sống hay không?
Ầm ầm! Hiển nhiên, loại biến hóa này đã nằm ở bên ngoài dự liệu

của tất cả mọi người, mà phản ứng lại trước hết, một người là Vô Vọng Ma Tôn, một người khác chính là Thánh Thượng Đại Càn.
"Cút ngay!"
Vô Vọng Ma Tôn trực tiếp va chạm về phía giáo chủ Minh Giáo, cũng thừa dịp thời điểm mọi người phát mộng và ngạc nhiên mang Trần Khuynh Địch trở về, A Sử Na Lam đột phá ngoài ý muốn đã phá vỡ thế cân bằng.
Mà Thánh Thượng Đại Càn cơ hồ cũng là phản ứng ngay lập tức, ở trong cái chớp nhoáng này hắn làm gì còn quan tâm được nhiều như vậy, tinh vân Tổ Long nở rộ hào quang vào lúc này, dường như có bị vây công cũng phải giết tới, trong lúc nhất thời, toàn bộ Vận Mệnh Tinh Không tràn ngập sát khí, tình hình chiến đấu trở nên hết sức căng thẳng…
"Ài."
Mà Trần Khuynh Địch xem như là trung tâm của tất cả, thì là bất đắc dĩ thở dài.
"Đều do Long lão thất phu."
"Nếu không phải là do hắn, vậy thì cũng không đến mức độ này."
"M* nó."
Dõi mắt trông về phía xa, Trần Khuynh Địch lại nhìn về phía phương hướng Trung Nguyên, hắn dường như có thể nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn đã đứng lên từ trên bảo tọa trong Kim Loan Điện.
"M* nó."
"Tên gia hỏa này thật sự là rất phiền phức."
"Tất cả mọi người đều có nghĩa khí đối với ta như vậy, khiến cho ta muốn ích kỷ một chút cũng không được."
"Được rồi, được rồi."
"Coi như ta xúi quẩy."
Sau khi phàn nàn một trận, Trần Khuynh Địch nhắm nghiền hai mắt, một giây sau.
Một cỗ khí tức không kém cỏi một chút nào so với A Sử Na Lam trước khi đột phá bỗng nhiên bộc phát ra! Mà Thiên Đạo nguyên bản bởi vì A Sử Na Lam đột phá mà vừa lòng thỏa ý, dự định rời đi lập tức thẳng gấp, kéo lại lực chú ý.
Mà tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng ở trong Vận Mệnh Tinh Không thì là rơi vào tĩnh mịch trong nháy mắt.
Một lát sau.
"Điều này sao có thể! ! ! !"
"Lại có một kẻ đột phá! ?"
"Chuyện này không có đạo lý!"
Trong cái chớp nhoáng này, rất nhiều các chí cường giả hồi tưởng lại gian khổ lúc bản thân đột phá năm đó, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch cùng với A Sử Na Lam, một kẻ tát mình một cái đã đột phá, một kẻ khác mới hơn 20 tuổi đã đột phá.

Cuối cùng bọn họ cũng không thể không thừa nhận một cái sự thật, có đôi khi, chênh lệch giữa người và người thực sự còn muốn lớn hơn chênh lệch ở giữa người và chó.
Nơi này có một cái vấn đề cần phải uốn nắn, Trần Khuynh Địch là kẻ lỗ mãng, nhưng hắn không phải là kẻ ngốc.
Được rồi, có lẽ là có một chút ngốc, nhưng dính đến đại sự, hắn trên cơ bản sẽ không giống như xe bị tuột xích.
Mà loại chuyện đi theo Long Thiên Tứ tiến vào Tây Vực cùng một chỗ, thậm chí còn chủ động nhảy ra gây chuyện hấp dẫn hỏa lực, Trần Khuynh Địch nếu như không có nắm chắc vạn toàn là không thể nào làm.
Phần nắm chắc này bắt nguồn từ hai điểm.
Thứ nhất, Trần Khuynh Địch thực sự rất mạnh, phối hợp với Đô Thiên Tọa cùng với Xích Tiêu Kiếm, ở trong cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này có rất ít người có thể đánh thắng hắn, huống hồ từ khi Trần Khuynh Địch xuất đạo cho đến nay cũng rất ít nếm mùi thất bại, một lần duy nhất là tại Tiêu Thành, phần lòng dạ vô địch kia cũng dần dần được hắn bồi dưỡng.
Thứ hai, Trần Khuynh Địch còn có một con át chủ bài trọng yếu nhất. Nếu như không có con át chủ bài này mà nói, hắn chỉ sợ sẽ không thể dễ dàng đồng ý với phương án của Long Thiên Tứ, để cho ổn thoả, ở trong túi quần của hắn không chỉ cất giữ một, hai tấm kim bài miễn tử của Thánh Thượng Đại Càn, chỉ sợ là cũng sẽ không dám xuất hiện, hắn đến là để gây chuyện, chứ không phải là đến để nạp mạng.
Mà con át chủ bài trọng yếu nhất này, dĩ nhiên chính là Kích Toái Mệnh Tinh. Trước kia cũng đã đề cập tới, Trần Khuynh Địch ở bên trên con đường Kích Toái Mệnh Tinh này vẫn là thuận buồm xuôi gió, vô luận là Thánh Thượng Đại Càn thôi diễn ra con đường luyện thể, hay là Tịch Đồng thôi diễn ra con đường khiếu huyệt, Trần Khuynh Địch cũng đều có nắm chắc đi ra từng bước, sau đó thuận lý thành chương hoàn thành tấn cấp.
Con đường thứ nhất có thể khiến cho hắn trực tiếp trở thành Chí Tôn nhân gian.
Con đường thứ hai có thể khiến cho hắn có được chiến lực chí cường giả nhanh chóng.
Mà Trần Khuynh Địch thu nạp võ công Trúc Cơ của Phật Môn cùng với Minh Giáo, chính là vì tăng tốc cái quá trình này.
Nhưng theo thời gian trôi qua, Trần Khuynh Địch kỳ thật đã âm thầm phát hiện ra con đường thứ ba.
Con đường năm đó của Thánh Thượng Đại Càn chính là dùng Tổ Long Trung Nguyên giả tạo Mệnh Tinh, cuối cùng nhất cử trở thành thiên hạ đệ nhất nhân vào ngay lúc đó, phải chăng bản thân cũng có thể phỏng chế ra con đường của Thánh Thượng Đại Càn?
Đây vốn là chỉ là một cái ý nghĩ đơn giản trong lúc Trần Khuynh Địch

nhàn rỗi nhàm chán, vốn cho rằng nếu không có Tổ Long Trung Nguyên là sẽ không thể nào làm được, nhưng về sau hắn phát hiện ra tình huống có một chút bất thường.

Chương 1073: Quốc vận Đại Càn

Bởi vì hắn phát hiện ra kỳ thật là bản thân có thể làm được.
Tổ Long Trung Nguyên rõ ràng là đã bị Thánh Thượng Đại Càn sử dụng, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng khổng lồ tràn ngập ở trong Trung Nguyên, hơn nữa hắn còn có quyền chi phối rất cao ra ngoài ý định, chỉ cần hắn muốn, là hắn hoàn toàn có thể ngưng tụ cỗ lực lượng này, sau đó giả tạo ra Mệnh Tinh.
Như vậy vấn đề đã đến, đây là món đồ chơi gì?
Đáp án rất đơn giản: đây là quốc vận Đại Càn.
Về sau Trần Khuynh Địch đến hỏi Thánh Thượng Đại Càn mới biết được, quốc vận Đại Càn cùng với Tổ Long Trung Nguyên thật ra là hai thứ hoàn toàn khác biệt, Tổ Long Trung Nguyên là do ý niệm của vô tận dân chúng Trung Nguyên hội tụ mà thành, cơ hồ ngang bằng với Thiên Đạo, còn quốc vận Đại Càn chỉ là khí vận của bản thân Đại Càn.
Nói một cách khác, nếu như Đại Càn diệt vong, vậy thì quốc vận Đại Càn sẽ lập tức biến mất, thẳng đến khi một cái vương triều mới được thành lập, nhưng Tổ Long Trung Nguyên thì sẽ không xảy ra chuyện gì.
Chỉ là từ xưa đến nay, bởi vì Đại Càn nắm giữ Tổ Long Trung Nguyên, mà lực lượng của Tổ Long Trung Nguyên lại có thuộc tính rất giống với lực lượng quốc vận Đại Càn, nhưng lại mạnh hơn vô số lần, cho nên toàn bộ giang hồ đều cho rằng Tổ Long Trung Nguyên là quốc vận Đại Càn, từ đó không để ý đến điểm này.
Vấn đề lại tới, quốc vận Đại Càn mạnh cỡ nào? Nếu so sánh cùng với Tổ Long Trung Nguyên vậy dĩ nhiên là đom đóm so với ánh trăng, nhưng đặt ở bên trong các đời vương triều, quốc vận Đại Càn đã được coi như là tài nghệ đứng đầu nhất, khí vận của một nước, hưng thịnh như lửa, Trần Khuynh Địch thậm chí còn nạp tiền để cho Tịch Đồng thôi diễn một lần, tuyệt đối có thể chịu đựng được một vị Kích Toái Mệnh Tinh.
Trên thực tế ở trong các đời vương triều Trung Nguyên, nếu như có thể sinh ra một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, như vậy tám, chín phần mười đều là căn cứ vào khí vận của một nước mới có thể thành công, vốn dĩ mà nói, loại độc hưởng quyền lợi khí vận của một nước này, chỉ có Thánh Thượng Đại Càn thân làm Hoàng Đế mới có thể có được, nhưng vấn đề là...
Thánh Thượng Đại Càn quá mạnh, hắn căn bản không cần đến thứ khí vận này, kết quả là khí vận liền tích luỹ ở nơi đó, mà ở phía đưới Thánh Thượng Đại Càn, dĩ nhiên chính là quan nhất phẩm đương

triều.
Mà rất khéo léo, Trần Khuynh Địch, Cung chủ Vạn Thọ Cung lại kiêm chức Đại đô đốc Hoàng Thành Tư, quan tòng nhất phẩm.
Hắn vừa vặn có thể vận dụng cỗ khí vận này. Nhưng có một câu nói rất hay, có mất tất có được, loại cách làm mượn nhờ lực lượng khí vận của một nước để thành tựu chí cường giả này, nghe vào giống như rất tươi đẹp, nhưng kỳ thật lại có rất nhiều tai hoạ ngầm, thật giống như bây giờ Thánh Thượng Đại Càn bị Tổ Long trói buộc vậy, nếu như Trần Khuynh Địch làm như vậy, cũng sẽ bị quốc vận Đại Càn trói buộc.
Hơn nữa muốn khiến cho tu vi tiến bộ cũng sẽ cực kỳ khó khăn. Cơ hồ đồng đẳng với việc đóng đinh tại cái cảnh giới kia không có cách nào nhúc nhích. Chuyện này đối với Trần Khuynh Địch mà nói cơ hồ là không thể tiếp nhận, dù sao thì hắn vẫn còn muốn xông vào Chí Tôn nhân gian, cho nên vào sau khi phát hiện ra cái con đường này hắn cũng chỉ đặt nó sang một bên, vốn cho là bây giờ bản thân có thực lực mạnh như vậy, lại có hậu trường cứng rắn, tám, chín phần mười sẽ không cần dùng đến một chiêu này...
Nhưng ai ngờ được, người tính không bằng trời tính.
Đối với thế cục hiện tại, Trần Khuynh Địch đã đâm lao đành phải theo lao, A Sử Na Lam trở thành cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, vốn là đang có thể đánh một trận với nhau, hiện tại chỉ sợ đối phương muốn bóp chết hắn cũng không khác gì bóp chết một con kiến, mà chỗ dựa nhà mình cũng đều đã bị kiềm chế, cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả tính mệnh cũng không còn, còn quan tâm gì đến tiền đồ. Huống chi...
Phản ứng của Thánh Thượng Đại Càn cùng với Vô Vọng Ma Tôn cũng thực sự khiến cho Trần Khuynh Địch có một chút cảm động.
Đối mặt với loại dị biến này, phản ứng đầu tiên của hai người chính là tới cứu hắn, hơn nữa còn lộ ra bộ dáng không tiếc tất cả, thấy vậy Trần Khuynh Địch cũng chỉ có thể âm thầm cảm khái một câu: hảo huynh đệ!
Cho nên cuối cùng, cho dù Trần Khuynh Địch lại không cam tâm như thế nào, cuối cùng vẫn đã lựa chọn con đường dự bị này.
Một con đường kém nhất.
Ầm ầm! Trong cái chớp nhoáng này, tạm thời không đề cập tới tới mưu trí của Trần Khuynh Địch, mà ở trong mắt của những người khác, phen cử động này của Trần Khuynh Địch nhất định chính là âm hiểm độc ác đến cực hạn.
Ngươi hãy nhìn một chút đi, quá trình đột phá chí cường giả dễ dàng như vậy đã nói rõ chuyện gì? Giải thích rằng hắn đã sớm có thể đột phá! Đã như vậy vì sao hắn lại còn bị đuổi giết chạy khắp nơi?
Chỉ có một cái chân tướng! Tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này là muốn nhân cơ hội này hốt gọn các cường giả Hỏa Luyện Kim Đan

đỉnh cao nhất của các đại tông phái thánh địa võ đạo trong một lần! Cho nên mới cố ý kỳ địch dĩ nhược* (giả bộ yếu đuối mê hoặc đối phương), chính là vì đột phá trong nháy mắt vào thời khắc mấu chốt, sau đó dùng một chiêu giết sạch tất cả mọi người, cấp cho thánh địa võ đạo một đao sâu tận xương tuỷ…
Không sai! Nhất định là như vậy! Thật là nguy hiểm! Nhờ có A Sử Na Lam đột phá vào thời khắc mấu chốt, khiến cho tên cẩu tặc Trần Khuynh Địch này đành phải bất đắc dĩ bại lộ ý tưởng chân thật của mình, nếu không lần này chúng ta sẽ ăn thua thiệt a!
Ý niệm tới đây, trong ánh mắt của các chí cường giả nhìn về phía Trần Khuynh Địch lập tức trở nên kinh dị, đặt ở trước kia bọn họ đương nhiên sẽ không đặt tên tiểu bối Trần Khuynh Địch này vào trong mắt, nhưng bây giờ xem ra, tên tiểu bối này không chỉ có đuổi kịp tu vi, hơn nữa còn suýt chút nữa đã ám hại tất cả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của nhà bọn họ…
Âm hiểm! Quả thực là quá âm hiểm! Vừa nghĩ tới kế hoạch tàn nhẫn như vậy lại là do Trần Khuynh Địch làm ra, chư vị chí cường giả liền cảm thấy một trận ghê tởm ở trong lòng, tất cả mọi người đều là người trong tông phái, cần phải độc như vậy hay sao, vốn là đồng căn đồng sinh, sống trong cùng một mái nhà a! Thánh Thượng Đại Càn rốt cuộc đã cho ngươi chỗ tốt gì? Chúng ta sẽ cho gấp đôi!
Nhưng mà mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, quá trình Trần Khuynh Địch đột phá đã là thế không thể đỡ, ở dưới sự chứng kiến của Thiên Đạo, cũng không có ai dám quấy rầy hắn, hắn và A Sử Na Lam cứ như vậy đột phá trong trọn vẹn 15 phút đồng hồ.
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không cuồn cuộn vô ngần, rốt cục lại tăng thêm vị trí của hai vị chí cường giả.
Ầm ầm! A Sử Na Lam hét dài một tiếng, tinh vân Thiên Lang triệt để thành hình vào thời khắc này, lực lượng của hắn cấp tốc lan tràn ra toàn bộ Vận Mệnh Tinh Không, thậm chí là ở Trung Nguyên, Bắc Nhung, Nam Cương, Tây Vực, Đông Hải, phàm là Hỏa Luyện Kim Đan, trong lúc nhất thời đều là có cảm ứng ở trong lòng.

Chương 1074: Tinh vân Thuần Dương

"Tung hoành Bắc Nhung hơn 200 năm, bây giờ giơ đao hướng lên thương khung."
"Mang binh xuôi về phía nam đốt lên phong hỏa, cười nói phất tay rơi đầu người!‘’
"Ha ha ha ha!"
"Võ Nguyên Hanh! Ngươi chung quy vẫn là không bằng ta!"
Tiếng cười cuồng ngạo của A Sử Na Lam khuếch tán ra về bốn phương tám hướng, sát khí hung lệ ở trong ngôn ngữ khiến cho người ta không rét mà run.
Tin rằng qua ngày hôm nay, toàn bộ thiên hạ đều sẽ biết rõ Bắc Nhung lại sinh ra một vị chí cường giả, hơn nữa còn là một vị cuồng nhân tuyên bố muốn tiến đánh và giết hại trắng trợn Trung Nguyên, danh tiếng của hắn nhất thời biến thành có một không hai, đứng ngạo nghễ ở trong Vận Mệnh Tinh Không, A Sử Na Lam hài lòng gật gật đầu, cảm thấy mình cực kì bá khí.
Ngay sau đó, thanh âm của Trần Khuynh Địch cũng không cam chịu yếu thế mà vang lên, nhưng làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn là, ở trong âm thanh của hắn thế mà cũng tràn đầy lệ khí giống như A Sử Na Lam, thậm chí còn mang theo vài phần phẫn nộ cùng với không cam lòng làm cho người ta không hiểu, phảng phất như vừa mới ăn thiệt thòi vậy.
"Lừa trọc Phật Môn, côn trùng Tiên Cung!"
"Con lợn Minh Giáo, cẩu tặc Bắc Nhung!"
"Có gan thì đứng ở nơi đó đừng chạy!"
"Nạp mạng cho ta!"
Danh tiếng của A Sử Na Lam ở trong nháy mắt liền bị Trần Khuynh Địch chiếm lấy.
Bất quá mặc dù bị cướp danh tiếng, A Sử Na Lam lại lộ ra biểu lộ giống như có điều suy nghĩ.
Kẻ tàn nhẫn giả tạo chỉ biết nói lớn tiếng doạ người, chưa từng có hành động thực tế.
Kẻ tàn nhẫn chân chính thì không cần nói, dùng hành động thực tế để chứng minh!
Mà nhìn Trần Khuynh Địch thử đi.
Quả nhiên là một kẻ giả tạo!
Ý niệm tới đây, trong ánh mắt của A Sử Na Lam nhìn về phía Thiên Khả Hãn Bắc Nhung lập tức liền trở nên quái dị.
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này xác thực là rất bạo ngược.
Mặc dù đã trở thành cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng kể từ đó sẽ bị Thiên Đạo trói buộc, tu vi không còn không gian tiến bộ, vậy

làm sao chơi? Không bằng nói là hãy về nhà trồng ruộng! Nhưng bất kể phẫn nộ như thế nào.
Sự tình chung quy là đã xảy ra, Trần Khuynh Địch chỉ có thể phát tiết cỗ phẫn nộ này ra ngoài, thế là hắn trực tiếp nhìn chằm chằm vào Minh Giáo, Tiên Cung, Phật Môn, còn có Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Phán đoán của A Sử Na Lam đã có một chút sai lầm.
Đó chính là nếu Trần Khuynh Địch thật sự muốn đánh nhau thì sẽ tuyệt đối không do dự.
Nói đánh ngươi thì sẽ đánh ngươi.
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch trực tiếp thả người nhảy lên, không có Đại Đạo Huyền Quang dẫn đường, nhưng hư không đã trực tiếp bị hắn đâm đến vỡ nát, một giây sau nhục thân của Trần Khuynh Địch liền vọt vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không, vô số hạt ánh sáng vàng óng lan tràn ra từ trên người của hắn, sau đó khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cuối cùng hóa thành một vầng mặt trời vàng óng cháy hừng hực.
"Tinh vân Thuần Dương!"
"Lên!"
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, Mệnh Vận Tinh Vân trên cơ bản sẽ hiện ra hai loại hình thái, một loại là võ giả khí tu cùng với võ giả thần tu bình thường, tinh vân của bọn họ thiên biến vạn hóa, có sự bất đồng riêng, nhưng đối với võ giả thể tu mà nói, tinh vân mà bọn họ ngưng tụ ra chỉ có một loại, đó chính là mặt trời.
Thiêu đốt hỏa diễm chính là hiển hóa khí huyết của bọn họ.
Vào giờ khắc này Trần Khuynh Địch cơ hồ đã cất cao lực lượng của bản thân đến cực hạn.
Mà cường độ...
Lại mạnh ra ngoài ý định.
Từ chỗ này liền có thể nhìn ra nội tình, thực lực của Trần Khuynh Địch có lẽ không phải là mạnh nhất ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, A Sử Na Lam cùng với Võ Nguyên Hanh cũng đều có thể đánh thắng hắn, nhưng hắn ở bên trên phương diện tích lũy nội tình tuyệt đối là mạnh nhất, phần tiềm lực này vốn nên ở một khắc cuối cùng mới bộc phát ra, kết quả là lại sớm bộc phát vào lúc này.
Mặc dù xa xa không có cách nào đạt tới hiệu quả theo dự đoán, nhưng vẫn như cũ đã tăng cường thực lực của Trần Khuynh Địch đến một mức độ rất lớn.
"Thuần Dương chính thống…"
"Lực lượng Thuần Dương chi thể..."
"Ngày xưa Thuần Dương Đạo Tôn dường như chính là ngưng tụ ra dạng tinh vân này a? Bất quá tinh vân của hắn so với Thuần Dương Đạo Tôn giống như là yếu hơn không ít..."
"Nói nhảm, Thuần Dương Đạo Tôn là ai, Trần Khuynh Địch làm sao có thể hơn được..."

Trần Khuynh Địch nghe được lời này liền cảm thấy không vui.
M* nó! Nếu không phải là đám người các ngươi gây chuyện, chờ đến khi ta tích lũy đầy đủ, nói không chừng cũng có thể đạt tới trình độ như Thuần Dương Đạo Tôn! Đều là do các ngươi!
"Đứng ở nơi đó không được chạy! Hôm nay ta sẽ giết chết con lợn Minh Giáo trước!"
"Thời gian! Đình chỉ!"
Trần Khuynh Địch thôi động toàn bộ tinh vân Thuần Dương ở trong Vận Mệnh Tinh Không, đối với tinh vân Thuần Dương mà nói, thậm chí còn không có tinh cầu chân chính, toàn bộ tinh vân chính là một viên siêu hằng tinh (mặt trời) to lớn, vận hành vào giờ phút này, lực hút kinh khủng cắn nuốt vô số toái tinh ở bốn phía, phảng phất như một cái lò luyện to lớn.
Mà kèm theo sự di dộng của nó, một cỗ lực lượng thời gian viễn siêu lực lượng thời gian của Trần Khuynh Địch trước kia liền bạo phát ra.
Ầm! Trong cái chớp nhoáng này, có không ít chí cường giả phảng phất như đều có thể nghe được một thanh âm bánh răng kẹt lại, nhưng các chí cường giả khác lại không có việc gì, chỉ có sắc mặt của giáo chủ Minh Giáo là đại biến, hắn bị nhắm vào!
Đại Thuần Dương Công của Trần Khuynh Địch trước kia đều là khuếch tán, nhưng bây giờ, hắn thế mà đã nhắm cỗ lực lượng này vào một chỗ, không đối phó với người khác, chuyên môn rơi vào trên người của giáo chủ Minh Giáo, từ đó tăng lực cưỡng chế đứng im lên trên diện rộng, trong lúc nhất thời toàn bộ Cáo Tử Minh Hà đều phảng phất như kết băng vậy...
"Đã sớm thấy ngươi không vừa mắt!"
Vô Vọng Ma Tôn đương nhiên sẽ không bỏ qua cái cơ hội này, Vô Vọng Thiên nở rộ hào quang, vì tăng cường lực phá hoại, vị Ma Tôn này thậm chí còn không khách khí mà thiêu đốt mười mấy viên tinh cầu, Vô Vọng Thiên diễn hóa ra hai con ngươi hơi nháy mắt, ánh mắt phá toái hư không, phảng phất như một đạo ánh sáng chói mắt lấp loé.
Oanh! Toàn bộ Cáo Tử Minh Hà bị Vô Vọng Ma Tôn cắt ngang tại chỗ, trong một thời gian ngắn ngủi, ba động tinh thần rối loạn của giáo chủ Minh Giáo mới truyền ra, mang theo vài phần thống khổ và cuồng nộ: ‘’Đáng giận! Các ngươi muốn chết!"
Hắn đã bị ám hại!
Ai cũng không ngờ được Trần Khuynh Địch lại xuất thủ quả quyết như thế, hơn nữa vừa ra tay chính là đại chiêu, phối hợp cùng với Vô Vọng Ma Tôn quả thực là không thể chê vào đâu được, trong lúc nhất thời giáo chủ Minh Giáo thật đúng là đã trúng chiêu.
Nhưng ngay vào một giây sau, Cáo Tử Minh Hà nguyên bản đã bị chém đứt lại chuyển động một lần nữa, chỉ thấy mười viên tinh cầu ở bên trong Cáo Tử Minh Hà tịch diệt trong nháy mắt, ngay sau đó

một cỗ ý cảnh to lớn tự nhiên sinh ra, ở bên trong tịch diệt đản sinh ra vô tận sinh cơ, quả thực là đã kéo lại Cáo Tử Minh Hà đã bị chặt một đao.

Chương 1075: Ngươi vừa mới bị chặt một đao

Trong chớp mắt giáo chủ Minh Giáo lại trở lại đỉnh phong, phảng phất như là một đao vừa rồi không tồn tại vậy.
"Ồ?"
"Khục."
Ở nơi xa, Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn đồng thời nhíu nhíu mày, mà A Sử Na Lam biết hàng cũng lấp loé ánh sáng trong mắt: là lực lượng thời gian quay lại...
Cùng lúc đó, rất nhiều chí cường giả khoanh tay đứng nhìn trước đó rốt cục cũng xuất thủ, Phật Môn Ngô Không, cung chủ Tiên Cung, còn có Thiên Khả Hãn Bắc Nhung hiện thân theo thứ tự.
Bất quá nói đi thì cũng phải nói lại, kỳ thật vừa mới rồi bọn họ cũng không phải là không thể xuất thủ giúp giáo chủ Minh Giáo một cái. Chỉ là tất cả đều có tâm tư riêng.
Đối với Ngô Không mà nói, lần hành động này của Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn quả thực là quá vui sướng, chém thì cứ chém, dù sao thì chém cũng không chết, cho giáo chủ Minh Giáo một chút giáo huấn cũng rất tốt. Đối với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung mà nói, A Sử Na Lam từ lúc vừa mới bắt đầu vẫn nhìn hắn một cách quỷ dị, khiến cho ở trong lòng của hắn có một loại dự cảm bất thường, làm sao còn có thể quan tâm đến giáo chủ Minh Giáo. Về phần cung chủ Tiên Cung.
Làm ơn, hai vị khác đều không có ý tứ xuất thủ, hắn xuất thủ để làm gì? Dù sao thì hắn cũng không quá quen với giáo chủ Minh Giáo.
Cho nên mới dẫn đến việc giáo chủ Minh Giáo cứ như vậy bị chặt một đao, mà chính giáo chủ Minh Giáo cũng rõ ràng, vào sau khi khôi phục cũng không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt tĩnh mịch nhìn Vô Vọng Ma Tôn cùng với Trần Khuynh Địch một cái, liền yên lặng đứng ở trên Cáo Tử Minh Hà, khí tức quanh người ẩn mà không phát. Song phương cứ giằng co như vậy trong chốc lát, cung chủ Tiên Cung cùng với Thuần Dương Cung không hợp nhau, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đang mắt đi mày lại cùng với A Sử Na Lam, cuối cùng cũng chỉ đành từ Ngô Không luôn luôn có da mặt dày mở miệng.
"A Di Đà Phật.‘’
"Trần thí chủ đúng là kỳ tài ngút trời, đặt chân đến Kích Toái Mệnh Tinh, quả thực là bất phàm."
"Ha ha."
Trần Khuynh Địch hoàn toàn không cho Ngô Không mặt mũi, trước kia là do trở ngại thực lực không có cách nào chỉ có thể ra vẻ đáng thương, hiện tại uy thế Thuần Dương Cung quật khởi là đã không thể ngăn cản, còn cần phải ra vẻ đáng thương? Trong lúc nhất thời Trần

Khuynh Địch thậm chí ngay cả tâm tình mở miệng yêu cầu bồi thường cũng không có.
Bồi thường? Ngươi lấy cái gì để bồi thường cho ta?
Đừng nhìn thấy bây giờ hắn rất uy phong, nhưng thực lực của hắn đến bước này đã là cực hạn, mà các chí cường giả khác vẫn còn giấu diếm không ít thứ, nếu như đánh thật mà nói, kỳ thật là Trần Khuynh Địch ngay cả một người cũng không nắm chắc đánh thắng, mà nghĩ đến loại tình huống này hoàn toàn chính là do những người trước mắt này tạo thành…
Một bụng tà hỏa của Trần Khuynh Địch liền không có chỗ phát tiết.
Không sai, đây không phải là từ để hình dung, mà hắn hiện tại thật sự là có một bụng tà hỏa, thậm chí là tức giận đến mức ngay cả bụng cũng có một chút đau.
Ồ?
Trần Khuynh Địch vốn dĩ suy nghĩ bay đầy trời, hận không thể trực tiếp mở ra đại chiến đột nhiên sững sờ, vô thức sờ lên tám khối cơ bụng trên bụng mình.
Không đúng, Trần Khuynh Địch ta xuất thân từ luyện thể, bây giờ cũng đã là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhục thân muốn phá toái hư không là rất dễ dàng.
Ta làm sao lại đau bụng? Không có đạo lý!
Trần Khuynh Địch nhướng mày, phát hiện ra sự tình có một chút bất thường.
Trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết, thân thể của hắn giống như đã xảy ra bệnh.
Hơn nữa quan trọng nhất là hắn đột nhiên phát hiện ra loại bệnh này giống như đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khuếch tán ra toàn thân của hắn, thậm chí là đã lan tràn đến bên trên tinh vân Thuần Dương của hắn, Trần Khuynh Địch không biết làm sao để hình dung, nhưng loại tình huống này có một chút giống như là cảnh giới tu vi không ổn định.
Mà loại biến hóa này, rõ ràng cũng bị đám người treo ở trên bầu trời cho phát giác ra được, bất quá khác biệt cùng với Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút không đúng, đám người Ngô Không nhìn thấy một màn như vậy trái lại còn lộ ra biểu lộ nên như thế.
Không sai, đây cũng là một cái bí mật chỉ lưu truyền ở giữa các chí cường giả.
Đó chính là vào thời điểm chí cường giả vừa mới đột phá, cảnh giới thật ra là rất không ổn định, Mệnh Vận Tinh Vân cũng vừa mới hình thành, còn chưa có triệt để ổn định, bình thường mà nói hắn là phải tìm một chỗ để bế quan ổn định cảnh giới, nếu không Mệnh Vận Tinh Vân sẽ xuất hiện tiêu tán với quy mô nhỏ.
Phải biết rằng kích cỡ của tinh vân ở một trình độ nào đó chính là thực lực của chí cường giả.

Cho nên tinh vân tiêu tán đối với chí cường giả mà nói chính là sự tình tuyệt đối phải tránh khỏi.
Nguyên nhân chính là vì như thế, trước đó giáo chủ Minh Giáo mới có thể bị Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn liên thủ ám toán.
Dù sao thì cũng không có ai ngờ được Trần Khuynh Địch căn bản là không có ý tứ ổn định cảnh giới, sau khi đột phá liền trực tiếp bộc phát? Không thấy là A Sử Na Lam không hề động thủ hay sao? Mãng phu vẫn chính là mãng phu! Không thể nói lý!
Bởi vậy vào sau khi phát hiện tinh vân của Trần Khuynh Địch xuất hiện trạng thái không ổn định, đám người Ngô Không vẫn có thể ẩn giấu cảm xúc rất tốt, nhưng giáo chủ Minh Giáo vừa mới bị ám hại lúc này đã cười thành tiếng.
"Ha ha."
"Rốt cuộc cũng là người trẻ tuổi."
Trần Khuynh Địch nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn đối phương một cái, nói: "Ngươi vừa mới bị chặt một đao đấy."
"Hừ! Trẻ tuổi nóng tính, không biết tiến thối, sớm muộn cũng sẽ có một ngày chịu thua thiệt."
"Ngươi vừa mới bị chặt một đao."
"Vậy thì như thế nào? So với ta, tổn thất của ngươi càng lớn hơn."
"Ngươi vừa mới bị chặt một đao."
"Nếu như lại không quay về củng cố cảnh giới, ngươi chỉ sợ sẽ trở thành chí cường giả yếu nhất mọi thời đại."
"Ngươi vừa mới bị chặt một đao."
"Tên khốn!"
Bình thường giáo chủ Minh Giáo đương nhiên sẽ không bị loại hành vi khiêu khích thấp kém này làm cho tức giận, nhưng mấu chốt là năng lực kéo cừu hận của Trần Khuynh Địch xác thực là không tầm thường, hơn nữa mới vừa rồi giáo chủ Minh Giáo quả thật là đã bị chặt một đao, tinh vân bị hao tổn cũng chính là nguyên thần bị hao tổn, tâm cảnh khó tránh khỏi có một chút bất ổn.
"Được rồi, được rồi."
Ngay vào thời điểm bầu không khí giữa song phương lại trở nên hiểm ác, Ngô Không đã lên tiếng một lần nữa.
"Chư vị."
"Hãy chấm dứt việc này ở đây."
"Dừng ở đây?" Trần Khuynh Địch nghiến răng nói: "Ngay cả một chút bồi thường cũng đều không có mà ngươi muốn dừng ở đây?"
"Bồi thường?" Ngô Không có một chút co khóe mắt lại, hắn tự nhiên là không rõ ràng tình huống thật của Trần Khuynh Địch, dù sao thì theo hắn thấy, Trần Khuynh Địch rõ ràng là đang gây chuyện, ngươi đều đã đột phá Mệnh Tinh, chúng ta căn bản không thể làm gì ngươi, thậm chí là suýt chút nữa bị ngươi giết chết người nhà, bây giờ

ngươi lại còn muốn bồi thường? Không hổ là người Thuần Dương Cung!

Chương 1076: Bốn nữ đột phá

Ý niệm tới đây, nụ cười ở trên mặt của Ngô Không lại càng thêm hòa ái:
"Trần thí chủ nói đùa rồi, so với bồi thường, ngươi bây giờ vẫn nên trở về mau chóng củng cố cảnh giới thì tốt hơn."
"Không phải sao?"
Trần Khuynh Địch có một chút không cam lòng nhìn đám người Ngô Không, hắn muốn đánh tiếp, nhưng không thể không thừa nhận, dị biến ở trong cơ thể của hắn giống như càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, ngay tiếp theo toàn bộ tinh vân Thuần Dương cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa rất nhỏ, nhưng Trần Khuynh Địch lại không rõ ràng là rốt cuộc chỗ nào có vấn đề.
"Khục!"
Nhưng mà đúng vào lúc này.
Ầm ầm! Rung động đến từ đại thế giới Trung Thổ đột nhiên bộc phát, so sánh cùng với rất nhiều chí cường giả tự nhiên là không có ý nghĩa, nhưng lại đủ để hấp dẫn tầm mắt của bọn hắn.
Kết quả không nhìn còn khá, vừa mới nhìn qua, giáo chủ Minh Giáo lập tức nổ tung.
"Lớn mật!"
Ở nơi mà các chí cường giả dõi ánh mắt đến, chỉ thấy ở ngay phía trên Xa Trì Quốc Tây Vực, có một ngọn núi rộng lớn toàn thân đen kịt, ma khí lượn quanh cắm rễ ở trong hư không.
Khác biệt cùng với bề ngoài âm trầm của ngọn núi, ngọn núi này giống như Tu Di Sơn Phật Môn, Bát Cảnh Cung Đạo Môn, tại thời kỳ Thượng Cổ cũng có một cái danh tự vang dội: Thái Sơn.
Ngày xưa vào thời điểm tổ sư Minh Giáo sáng lập ra Minh Giáo, chính là lập giáo ở nơi này, tự xưng là Thái Sơn Phủ Quân.
Mà về sau tự nhiên đã trở thành tổng đàn Minh Giáo, cũng là một ngọn núi duy nhất ở trong cái thiên hạ này có thể tự do qua lại trong hư không, Minh Giáo từ trước đến nay giống như là thần long thấy đầu không thấy đuôi, toà tổng đàn này cũng đã làm ra tác dụng cực lớn.
Mà phóng nhãn trong gần ngàn năm qua, cũng chỉ có một vị mãnh nhân đã từng giết vào tổng đàn Minh Giáo - Ninh Thiên Cơ của Thuần Dương Cung.
Năm đó Ninh Thiên Cơ chính là giết vào tổng đàn Minh Giáo, cuối cùng càng là đột phá Kích Toái Mệnh Tinh ở trong đó, lúc này mới đánh ra uy danh Thái Hoa Tiên Nhân.
Hôm nay, lại có một vị khách Thuần Dương Cung không mời mà đến xông vào nơi này.

"Ha ha ha ha!"
"Ngày xưa Ninh Thiên Cơ đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất mới dám giết vào chỗ này, hôm nay Long Thiên Tứ ta mới đạt tới Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm liền dám đến nơi này du lịch!"
"Sự thật đã chứng minh!"
"Long Thiên Tứ ta mới là thiên kiêu số một của Thuần Dương Cung năm đó!"
"Phá!"
Một đầu Thương Long dâng lên từ bên trong tổng đàn Minh Giáo, khí tức trên người lúc đầu chỉ có tu vi khoảng chừng Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, nhưng gần như đồng thời, ở trên hai cái trảo rồng của Thương Long, trảo phải nắm một thanh Xích Tiêu Kiếm, trảo phải cầm một tòa Đô Thiên Tọa, ở trên đỉnh đầu thì là bốn đạo Thái Sơ kiếm khí...
Xích Tiêu Kiếm cùng với Đô Thiên Tọa đều là hàng nhái dùng một lần duy nhất.
Kiếm khí thì là trực tiếp rút ra từ bên trong đại trận hộ sơn.
Ở dưới sự gia trì của một thân pháp bảo, Long Thiên Tứ hóa thân thành Thương Long liền trùng kích đến cấp độ Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm trong nháy mắt, mà phóng nhãn ra toàn bộ tổng đàn Minh Giáo bây giờ.
Đạo Chủ Hoàng Tuyền Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất còn đang ở bên ngoài xoắn xuýt có nên tát bản thân một cái hay không.
Còn các cường giả Hỏa Luyện Kim Đan khác, có khoảng chừng sáu thành lúc trước vì lùng bắt Trần Khuynh Địch mà rời khỏi tổng đàn.
Còn dư lại bốn thành, không có một người nào có tu vi Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm.
Xong đời!
Ở trong một cái chớp mắt, giáo chủ Minh Giáo liền biết được chỗ thất sách, bởi vì để ý đến Trần Khuynh Địch quá độ, ngược lại đã coi thường lão thất phu Long Thiên Tứ này. Căn bản không có ai ngờ được lão thất phu này thế mà thật sự có biện pháp tiến vào tổng đàn Minh Giáo, thậm chí còn bộc phát ra thực lực mạnh như thế.
Ý niệm tới đây, giáo chủ Minh Giáo liền lập tức muốn trở về tổng đàn.
"Muốn đi?"
"Ở lại!"
Giáo chủ Minh Giáo vừa mới hành động, Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn liền xuất thủ cùng lúc ngăn hắn lại.
Mà đổi thành một bên, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vẫn còn đang giao lưu ánh mắt với A Sử Na Lam, Ngô Không thì là lộ ra vẻ mặt cười mị mà xem kịch, hoàn toàn không có ý nghĩ trợ giúp giáo chủ Minh Giáo, về phần cung chủ Tiên Cung, từ lúc vừa mới bắt đầu vẫn giữ yên lặng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, kết quả là bởi vì như

vậy...giáo chủ Minh Giáo cứ như vậy bị ngăn chặn.
"Đáng giận!"
"Ngô Không! A Sử Đức! Vân Trường Sinh! Các ngươi muốn khoanh tay đứng nhìn hay sao?"
Tên thật của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung là A Sử Đức, Vân Trường Sinh thì là tên trần tục của cung chủ Tiên Cung, giáo chủ Minh Giáo ở dưới cơn thịnh nộ đã trực tiếp hô ra tên của hai người.
Về phần Ngô Không...
Nói thật, giáo chủ Minh Giáo cảm thấy mình nếu như hô lên ba chữ Vương Nhị Cẩu này mà nói, Ngô Không chỉ sợ là sẽ liên hợp với hai người Trần Khuynh Địch vây công hắn...
Nhưng mà, còn không chờ đám người Ngô Không trả lời giáo chủ Minh Giáo.
Ở trong Trung Nguyên, lại có bốn đạo khí tức ngất trời hiện lên, mặc dù thanh thế không rộng rãi bằng Trần Khuynh Địch cùng với A Sử Na Lam vào thời điểm đột phá trước đó, nhưng cũng cực kỳ cường thịnh, cất bước chính là tu vi Hỏa Luyện Kim Đan mười thành khống chế, hơn nữa khí thế còn liên kết thành một mạch, bộc phát ra uy thế ngập trời.
"Hả?"
Lúc này đến phiên Trần Khuynh Địch có một chút ngoài ý muốn, bất quá rất nhanh phần ngoài ý này liền biến thành kinh hỉ.
"Là các sư muội? !"
Kinh lịch và ma luyện lâu như vậy, bốn nữ Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư rốt cục cũng đã phá kén thành bướm, xông phá chướng ngại ở giữa Võ Đạo Tông Sư cùng với Hỏa Luyện Kim Đan.
Mượn nhờ truyền thừa ở bên trong Thuần Dương Cung, bốn nữ trực tiếp vượt qua giai đoạn khống chế lực lượng tiền kỳ.
Ở phía dưới hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*), trên người của bốn nữ thậm chí còn ẩn ẩn có nảy sinh Đại Đạo Huyền Quang, mà quan trọng nhất là.
Theo bốn nữ đột phá, Mệnh Tinh của các nàng cũng rốt cục cũng hiện lên ở trong Vận Mệnh Tinh Không, các chí cường giả vô thức quét mắt nhìn tới, ngay sau đó...
"Con m* nó? !"
"Đó là món đồ chơi gì! ?"
"Thật là lớn!"
Đúng vậy, không nhìn còn tốt, vừa nhìn tất cả các chí cường giả đều trợn tròn mắt.
Đối ứng với bốn nữ, là bốn khỏa Mệnh Tinh vô cùng to lớn! Chỉ từ hình thể mà nói, thậm chí chỉ nhỏ hơn một chút so với tinh vân Thuần Dương của Trần Khuynh Địch.
Có thể nói là loại Mệnh Tinh có kích thước này, cơ hồ chính là chí

cường giả bẩm sinh!
Bốn khỏa Mệnh Tinh này xuất hiện liền khiến cho tất cả mọi người giật nảy cả mình.
Nhất là đối với Phật Môn cùng với Minh Giáo Mệnh Tinh có lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu, đã nghiên cứu sâu sắc về món đồ chơi này, đừng nói là Ngô Không, ngay cả giáo chủ Minh Giáo ở trong lúc nhất thời thậm chí cũng đều quên mất Long Thiên Tứ còn đang đại náo ở nhà mình, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bốn khỏa Mệnh Tinh đối ứng với bốn nữ.

Chương 1077: Thuần Dương Thiếp

Loại Mệnh Tinh kích thước này, thật sự có khả năng xuất hiện ở cái thế giới này hay sao?
Đáp án dĩ nhiên là có, về phần có khả năng xuất hiện cùng lúc hay không?
Đáp án cũng là có, vì sao? Bởi vì ở bên trong Phật Môn cùng với Minh Giáo đã có ghi chép rõ ràng, lúc trước vào thời kỳ Thượng Cổ, Mệnh Tinh của tam tổ Đạo, Phật, Ma không sai biệt lắm chính là lớn như vậy, đây không phải là chuyện khí vận đơn giản như vậy, món đồ khí vận kia nói trắng ra là chính là một hệ thống ngẫu nhiên, miễn là ngươi đủ may mắn, ngươi cũng có thể rút ra được khí vận, nhưng Mệnh Tinh lại không giống nhau.
Mệnh Tinh của mỗi người đều là do Thiên Đạo tạo nên.
Ngươi sinh ra ở bên trên cái thế giới này, Thiên Đạo sẽ ước định giá trị tương lai của ngươi, loại ước định này là căn cứ vào biến hóa nhân sinh của ngươi, khí vận bẩm sinh, trình độ ý chí kiên định, còn có độ cao có thể đạt tới.
Nói một cách khác, đây chính là sự đầu tư của Thiên Đạo.
Mệnh Tinh của ngươi càng lớn, giải thích rằng Thiên Đạo càng xem trọng ngươi, mà nếu Thiên Đạo coi trọng ngươi, giải thích rằng ngươi có vốn liếng để thành tựu Kích Toái Mệnh Tinh, mà dạng nhân tài này xuất hiện một người đã là rất đáng gờm, mà đồng thời xuất hiện, căn cứ theo lịch sử ghi chép của ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng chỉ có vị trí của Tam tổ Đạo, Phật, Ma ở thời kỳ Thượng Cổ.
Ở trong này cần phải nhắc tới chính là, Thiên Đạo không có ý thức của bản thân, loại đầu tư này chỉ có thể nói là một loại xử lý lô- gic của Thiên Đạo để giúp đỡ chí cường giả.
Mà Mệnh Tinh của bốn nữ, đã xa xa không phải dùng hai chữ khí vận là có thể khái quát, chỉ có khí vận cũng không có biện pháp trở thành cường giả, một vị An Quốc Hầu nào đó cũng chính là như thế, cuối cùng còn không phải là bị chơi chết không toàn thây, cho nên nếu như nhất định phải dùng một cái ví dụ sinh động để hình dung.
Thì đây chính là nhân vật chính, cũng chính vì như thế, muốn phán đoán một người rốt cuộc có tiền đồ hay không, nhìn vào Mệnh Tinh chính là một cái phương pháp hữu hiệu ở dưới tuyệt đại đa số tình huống.
Thế là tất cả các chí cường giả đều không thể tin được.
"Điều này làm sao có thể..."
"Không thể nào.."
"Bốn vị, trọn vẹn bốn vị, Thuần Dương Cung có tài đức gì, thế mà có thể có được bốn vị như vậy..."

Ầm ầm! Trong lúc nhất thời, Vận Mệnh Tinh Không nguyên bản thật vất vả mới bình tĩnh lại nổi loạn lần thứ hai, thậm chí lần này không chỉ có bốn người Ngô Không, giáo chủ Minh Giáo, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Tại Bát Cảnh Cung Đạo Môn.
"Bốn vị nhân vật chính, tuân theo mệnh mà sống, lại đến thời kỳ võ đạo huy hoàng như Thượng Cổ hay sao?"
"Nói như vậy thời đại này sẽ có người siêu thoát?"
"Hoặc là..."
Tại Huyền Vũ Đảo Yêu tộc.
"Lão tổ, ta cảm thấy Yêu tộc chúng ta bằng không hãy tiếp tục ẩn thế, cái thế giới này biến hóa quá nhanh, chúng ta có một chút theo không kịp, hơn nữa ta cũng đã già, con mắt đã mờ, ngài có đoán được không? Vừa rồi ta thế mà ở trong Vận Mệnh Tinh Không thấy được bốn khỏa Mệnh Tinh lớn hơn ta gấp ba..."
"Thuần Dương Cung..."
Tại Kiếm Tông.
"Cầu Đạo, đây chính là tòa thánh địa võ đạo mà trước kia ngươi cầm Duy Ngã Kiếm đánh đến tận cửa?"
"Đúng thế."
"Trở về bế quan."
"Vâng."
Tại Đao Tông.
"Đậu xanh rau má, Kiếm Tông lúc trước đến tột cùng là lấy dũng khí từ đâu mà dám đánh lên Thuần Dương Cung, bốn vị a, trọn vẹn bốn vị, Mệnh Tinh lớn như vậy, chênh lệch ở giữa người và người thực sự còn lớn hơn chênh lệch giữa người và chó, lão phu năm đó nếu như có loại tiêu chuẩn này, đã sớm đè lão bất tử Kiếm Tông kia xuống mà chà đạp."
"Vậy thì lão tổ, bây giờ chúng ta xử lý như thế nào?"
"Xử lý như thế nào!"
"Chờ ba mạch Đạo, Phật, Ma phản ứng như thế nào, bất quá theo ý nghĩ của ta, chỉ sợ là thời gian thanh nhàn sẽ không qua được mấy ngày, bốn vị Thuần Dương Cung này, thậm chí còn kinh khủng hơn so với Trần Khuynh Địch, Đạo, Phật, Ma nuôi hổ gây họa tạo ra một vị Trần Khuynh Địch, chỉ sợ sẽ tuyệt đối không cho phép bốn vị này lại tiếp tục trưởng thành."
"Ý tứ của lão tổ là, ba mạch Đạo, Phật, Ma muốn xuất thủ đối với Thuần Dương Cung?"
"Làm sao có thể."
"Xuất thủ đối với Thuần Dương Cung là không có ý nghĩa, muốn đối phó với Thuần Dương Cung, đầu tiên là phải đối phó với Đại Càn, như vậy xem ra, sinh tử chi chiến giữa giới tông phái cùng với Đại Càn chỉ sợ đã sắp tới."

"Vậy chúng ta sẽ đi trên con đường nào?"
"Ngươi hãy tới gần đây, ta sẽ nói cho ngươi biết."
Trong lúc nhất thời, phàm là thế lực có năng lực nhìn thấy Mệnh Tinh của bốn nữ, vào thời khắc này đều là sinh ra vô số suy nghĩ, nhưng đến cuối cùng, vẫn là rơi vào trên người của mấy vị chí cường giả trong Vận Mệnh Tinh Không.
Ngô Không quét ánh mắt nhìn tới, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vẫn còn đang giằng co với A Sử Na Lam, Thiên Tôn Thái Bình vẫn không có ý tứ xuất thủ, Huyền Vũ Đại Thánh, Yêu tộc vẫn giữ yên lặng, mà đổi thành Thánh Thượng Đại Càn thì đang vận sức chờ phát động, Vô Vọng Ma Tôn cùng với Trần Khuynh Địch cũng đang xoa tay...
"A Di Đà Phật." Cuối cùng Ngô Không đành phải lắc đầu bất đắc dĩ. Nếu như có thể mà nói, hắn thực sự là rất muốn diệt sát bốn nữ Dương Xuân ngay lập tức, nhưng cái thế cục lúc này, giới tông phái còn chưa chỉnh hợp được nội bộ.
Bất luận nhìn như thế nào cũng đều không có cách.
Thôi được rồi!
"Trần thí chủ, hôm nay liền tạm thời cáo lui."
"Ngươi cũng không hi vọng thực sự mở ra đại chiến đó chứ?"
"Hừ!"
Phe Ngô Không kiêng kị, mà ở phe Trần Khuynh Địch cũng sợ ném chuột vỡ bình, nhưng thua người không thua trận, cho nên hắn đã cười lạnh một tiếng, bất quá hai tay cũng rất thành thật.
Một giây sau hư không phá mở, tinh vân Thuần Dương phân ra một vệt sáng, vọt thẳng vào bên trong Tây Vực, hóa thành một bàn tay vàng óng che trời trảo về phía tổng đàn Minh Giáo, mạnh mẽ bắt Long Thiên Tứ đang đại triển thần uy đi ra, khiến cho Long Thiên Tứ giật nảy cả mình.
"Con m* nó! ? Yêu ma quỷ quái tới từ đâu?"
"Không biết ta là Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung hay sao? Ta cảnh cáo ngươi, Khuynh Địch nhà ta hiện tại đã là chí cường...là tên tiểu tử thúi ngươi sao, ta không có việc gì!"
Trần Khuynh Địch: "..."
"Lão thất phu nhà ngươi, trở về lại tính toán sổ sách với ngươi!"
Trần Khuynh Địch gắt gao trừng Long Thiên Tứ một cái, nếu không phải là vì tên gia hỏa này, hắn làm sao sẽ bị ép buộc đột phá như vậy.
"Đã tìm được biện pháp giải trừ Diêm Vương Thiếp chưa?"
"Yên tâm!" Long Thiên Tứ vỗ ngực một cái, nói: "Đã tìm được, ngay cả bản chính bí pháp Diêm Vương Thiếp cũng đều bị ta lấy đi."
Giáo chủ Minh Giáo ở phía xa xa: "? ? ?"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch nghe vậy lập tức tằng hắng một tiếng, nghiêm túc cắt đứt lời nói của Long Thiên Tứ: "Nói cái gì vậy Thái Thượng trưởng lão, rõ ràng là ngươi ngộ đạo tại tổng đàn Minh Giáo,

cuối cùng phí hết tâm huyết mới lĩnh ngộ được Thuần Dương Thiếp của Thuần Dương Cung chúng ta, cái gì mà Diêm Vương Thiếp, ngươi đừng có nói quàng có được không?"

Chương 1078: Mất cân bằng

"Ấy? À! Đúng đúng đúng, ngộ đạo chính là quá khó khăn, lão phu giết vào tổng đàn Minh Giáo, không đúng, tìm hiểu bảy ngày bảy đêm, lúc này mới lĩnh ngộ được môn Thuần Dương Thiếp này, về phần Diêm Vương Thiếp, đó là cái gì? Long Thiên Tứ ta căn bản cũng không biết món đồ chơi này."
"Không tệ không tệ."
"Thiện tai thiện tai."
Nếu như không phải là có thế cục bức bách, lúc này giáo chủ Minh Giáo đã xông lên quyết một trận tử chiến cùng với mấy người Trần Khuynh Địch.
Nhưng không có cách nào, đám chó thiến Ngô Không kia hiển nhiên là sẽ không giúp hắn, Thánh Thượng Đại Càn đang nhìn chằm chằm, Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn cũng đã Kích Toái Mệnh Tinh, bây giờ có đánh nhau cũng không thể chiến thắng.
"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, giáo chủ Minh Giáo trực tiếp quay người rời đi, Cáo Tử Minh Hà cuốn ngược, rất nhanh liền tiến vào sâu trong Vận Mệnh Tinh Không, mà đổi thành mấy người Ngô Không ở bên cạnh thì cũng rời đi theo thứ tự, về phần Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với A Sử Na Lam, dường như là đã vụng trộm đạt thành thỏa thuận gì đó, cuối cùng cũng là song song rời đi.
Bất quá chỉ trong chốc lát, bầu không khí trong Vận Mệnh Tinh Không trước đó còn khẩn trương cũng chỉ còn lại có ba người Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn. Bất quá so sánh cùng với thần sắc nghiêm túc của Trần Khuynh Địch, ở trên mặt của Vô Vọng Ma Tôn cùng với Long Thiên Tứ không rõ ràng nội tình chính là lộ ra biểu lộ cực kì vui vẻ, nhất là Long Thiên Tứ.
"Tiểu tử thúi thật là biết giấu diếm!"
"Nói! Từ lúc nào đã có niềm tin Kích Toái Mệnh Tinh? "
"Hại lão phu trước đó lo lắng như vậy..."
Vô Vọng Ma Tôn ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ tán thán: "Thuần Dương chi thể tăng thêm võ giả luyện thể mới có thể ngưng tụ ra tinh vân Thuần Dương a, năm đó lão bất tử Vân Phi Lăng kia cũng chính là như thế, sau này cũng có không gian tiến bộ rất lớn, xem ra đây là thời đại Thuần Dương Cung chúng ta quật khởi một lần nữa."
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ vỗ ngực một cái, nói: "Không phải là ta khoe khoang, Khuynh Địch có được thành tựu như hôm nay, đó cũng đều là do lão phu bồi dưỡng từng bước một, lão phu có tối thiểu đến sáu thành công lao."
"Ha ha."
"Ngươi có ý gì?"

"Không biết xấu hổ như thế, thực sự là đã ném đi mặt mũi của Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung."
"Nói bậy! Lão phu đây là biện luận dựa vào lí lẽ."
"Khụ khụ." Rốt cục cũng không chịu được trận cãi lộn ở giữa Vô Vọng Ma Tôn cùng với Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch có một chút nhức đầu cắt đứt đối thoại của hai người, hắn là người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình.
Tinh vân Thuần Dương là rất cường hãn, nhưng đây chỉ là biểu tượng, tinh vân nhìn như cường thịnh lại cắm rễ hoàn toàn ở bên trên quốc vận Đại Càn, không chỉ có bị Thiên Đạo quản chế, thậm chí còn bị bản thân Đại Càn quản chế, nếu như Đại Càn diệt vong, ở dưới sự cắn trả của khí vận, chỉ sợ là hắn cũng sẽ xong đời cùng một chỗ, mà mấu chốt nhất là...
Loại tinh vân này là không có không gian tiến bộ.
Đến cái cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh này, cũng không giống như Hỏa Luyện Kim Đan có phân chia cảnh giới và chiến lực như mười thành khống chế, Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, hai mươi vạn dặm, 30 vạn dặm, Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, chênh lệch thực lực giữa chí cường giả hoàn toàn là căn cứ vào thể lượng của Mệnh Vận Tinh Vân.
Tinh vân có số lượng càng khổng lồ và chất lượng càng cao, như vậy thực lực của chí cường giả sẽ càng mạnh. Mà bồi dưỡng Mệnh Vận Tinh Vân của bản thân, kỳ thật ở một trình độ nào đó chính là bồi dưỡng một nhánh quân đội, cần dùng công pháp và võ đạo của bản thân không ngừng uẩn dưỡng, tinh cầu ở bên trong tinh vân chính là binh sĩ, võ đạo càng mạnh nội tình càng sâu, sức chiến đấu của những binh lính này lại càng mạnh, tinh vân xem như là quân đội của bản thân cũng sẽ càng mạnh.
Cũng chính vì như thế, ba mạch Đạo, Phật, Ma có được truyền thừa cao cấp nhất trong giang hồ mới có thể khinh thường chí cường giả ở bên trong quần hùng, chí cường giả đi ra từ ba mạch này trên cơ bản sẽ không có kẻ yếu.
Còn tên biến thái Thánh Thượng Đại Càn kia là ngoại lệ.
Món đồ chơi Tổ Long Trung Nguyên này tương đương với một cái xưởng chế tạo thuốc nổ, căn bản là không giảng đạo lý, cho nên Thánh Thượng Đại Càn giao thủ cùng với chí cường giả vào mấy trăm năm trước, cho tới bây giờ đều là kéo theo 1000 vạn tinh cầu tới đánh, đánh không chết lại kéo thêm 1000 vạn, toàn bộ chí cường giả trong thiên hạ cộng lại cũng đều đánh không lại hắn...
Giáo hoàng Bạch Liên Giáo tiền nhiệm cũng là một vị Kích Toái Mệnh Tinh, chẳng phải là đã bị Thánh Thượng Đại Càn dùng loại phương thức này đánh thành chó chết, đây cũng là nguyên nhân vì cái gì rõ ràng Thánh Thượng Đại Càn là thiên hạ đệ nhất, các chí cường giả đại thánh địa võ đạo lại càng nhiều là e ngại mà không phải là kính

phục đối với hắn.
Chủ yếu là phương pháp chiến đấu của hắn quá vô lại.
Sinh tử quyết đấu, dùng tinh vân đụng nhau, một chút kỹ thuật cũng không có, chuyện này làm sao có thể khiến cho các chí cường giả khác chịu phục.
Nói tóm lại, cường độ của Mệnh Vận Tinh Vân được quyết định bởi võ đạo cùng với nội tình của chí cường giả, nhưng ở phía Trần Khuynh Địch khó xử nhất chính là.
Mệnh Vận Tinh Vân của hắn cùng với bản thân hắn căn bản không có quan hệ gì.
Hoàn toàn là căn cứ vào quốc vận Đại Càn, trừ phi là Đại Càn khuếch trương, bằng không thì tu vi của hắn sẽ nhất định không có cách nào tiến bộ...ai mà chịu nổi chuyện này chứ?
"Xin lỗi, Ma Tôn tiền bối, lão thất phu, ta phải chạy về Thuần Dương Cung trước."
"Có chuyện gì chờ ta bế quan xong rồi lại nói."
"À còn có, thay ta chúc mừng mấy vị sư muội, được rồi, chờ đến khi ta xuất quan lại chúc mừng các nàng, đến lúc đó ta sẽ cho các nàng một phần lễ lớn."
Sau khi giao phó xong, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp thu hẹp Mệnh Vận Tinh Vân. Đạt đến cấp độ chí cường giả, rất nhiều thần thông liền có thể thi triển ra một cách tự nhiên, trong đó hữu dụng nhất đúng là thủ đoạn đi đường, hư không đều sẽ nghênh hợp với ý chí của bản thân, chỉ trong một cái nháy mắt, hắn liền phá mở Vận Mệnh Tinh Không, chân thân từ Tây Vực vượt qua vô số địa vực trở về bên trong Vạn Thọ Cung tại Thái Hoa Sơn.
Nhưng cũng chỉ là chân thân, tinh vân Thuần Dương vẫn ở trong Mệnh Vận Tinh Vân như cũ, trạng thái bây giờ của Trần Khuynh Địch là rất kỳ quái.
Nhục thân không có hoàn toàn chuyển hóa thành tinh vân, nhưng lại bị tinh vân Thuần Dương trói buộc lại, hắn có dự cảm, cho dù có lấy được võ công Trúc Cơ của Đạo Môn chỉ sợ cũng không có biện pháp đề cao nhục thân, khiếu huyệt cũng không có biện pháp mở ra thêm, chuyện này khiến cho Trần Khuynh Địch có một loại cảm giác ức chế thở không nổi.
"Khục!"
"Tỉnh táo, phải tỉnh táo, Trần mỗ ta có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua..."
Hít sâu vào một hơi, Trần Khuynh Địch cưỡng ép đè nén cảm giác ức chế ở trong lòng, không thể không thừa nhận, hắn không thất bại ở trong thời gian quá dài, cho nên tâm cảnh bây giờ đã có một chút mất cân bằng.

Chương 1079: Làm phản rồi?

Bất quá giống như là Trần Khuynh Địch đã nói, hắn có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, chỉ là loại trình độ này còn chưa thể chinh phục hắn.
Hiện tại quan trọng nhất là phải làm rõ ràng thân thể của bản thân rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, thật sự là cảnh giới bất ổn hay sao?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch ngồi xuống trên sàn nhà Vạn Thọ Cung, dự định củng cố cảnh giới một chút, kết quả là hắn vừa mới ngồi xuống, ở trong đầu liền vang lên một tràng âm thanh như chuông reo:
"Chúc mừng kí chủ!"
"Thành công kích hoạt nhiệm vụ tối thượng!"
"Nội dung nhiệm vụ: Củng cố cảnh giới."
"Giới thiệu nhiệm vụ: Ngồi yên một chỗ, không động là được."
"Ban thưởng nhiệm vụ: Kinh hỉ.‘’
"Trừng phạt nhiệm vụ: cảnh giới ngừng bước không tiến."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Sau khi nghe được thanh âm quen thuộc của Tịch Đồng, Trần Khuynh Địch đầu tiên là sững sờ, chợt phản ứng lại: "Đúng rồi! Ta còn có Tịch Đồng ngươi! Ngươi có biện pháp giúp ta giải quyết cái phiền phức này hay không?"
"Kí chủ thật là phiền."
"Ngồi đó đừng động!"
Trần Khuynh Địch: "Ấy? À...vậy được rồi, ta sẽ không động..."
Kết quả là hắn liền ngồi khẩn trương như vậy trong trọn vẹn ba canh giờ, mà theo thời gian trôi qua, một loại dự cảm nào đó ở trong lòng của hắn liền càng ngày càng lớn, thân thể biến hóa cũng càng ngày càng rõ ràng.
Mà phần biến hóa này.
Chủ yếu là tập trung vào phần bụng.
Thậm chí là biến hóa cũng không phải là ở bên trên thân thể, hắn có thể cảm giác được, một loại sức mạnh kỳ diệu nào đó đang chảy xuôi ở trong cơ thể, rút ra sinh mệnh lực ở trong cơ thể của hắn, sau đó tuần hoàn lưu chuyển tại phần bụng, cuối cùng thế mà tự to lớn lên, hơn nữa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu tăng trưởng.
Rốt cục, Trần Khuynh Địch cảm thấy có một chút đau bụng.
Không đợi hắn hỏi thăm kết quả là như thế nào, cỗ đau đớn này liền bắt đầu điên cuồng tăng lên, phảng phất như linh hồn bị rút ra vậy, sự đau đớn này khiến cho Trần Khuynh Địch không khỏi phát ra một tiếng kêu đau.

Oanh! Kèm theo tiếng kêu đau này, Trần Khuynh Địch đã nứt ra.
Cũng không phải là từ hình dung, mà là nứt ra hàng thật giá thật.
Kèm theo sự đau nhức kịch liệt do linh hồn bị xé rách, phần bụng của Trần Khuynh Địch nứt ra ầm ầm, một chút ánh vàng tuôn ra từ trong cơ thể của hắn, trong chớp mắt trở nên loá mắt giống như mặt trời, mà ở bên trong ánh sáng, một đạo thân ảnh có lồi có lõm chậm rãi hiện lên, chỉ nhìn dáng người liền biết đó là phái nữ.....
Gặp quỷ!
Trần Khuynh Địch rất thành thật trừng lớn hai mắt.
Sau đó liền không tự chủ được mà trào nước mắt.
Nguyên nhân thì là do nhìn thẳng vào ánh sáng mạnh trong thời gian dài, không biết vì sao, rõ ràng là lấy thể chất của Trần Khuynh Địch coi như là nhìn thẳng vào ánh mặt trời cũng đều có thể không nháy một cái, đối mặt với ánh sáng của đạo thân ảnh này, lại phảng phất như một người bình thường vậy, căn bản không thể chịu nổi loại ánh sáng chói mắt này.
Cuối cùng, cái gì cũng không thấy, bất quá chờ đến khi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, hắn liền rơi vào trong sự hoài nghi nhân sinh to lớn.
M* nó! Ta vừa mới làm cái gì? Từ trong bụng ta có một người đi ra? !
Mọi người đều biết, ở trong bụng của nam nhân sẽ không có người thứ hai, như vậy vấn đề đã đến, vì sao mình có thể làm được? Chẳng lẽ kỳ thật ta không phải là nam...
"Nói nhảm nói nhảm nói nhảm nói nhảm!"
Trần Khuynh Địch hung hăng lắc lắc đầu, lúc này mới thu nạp tư duy phát tán do nhân sinh bị trùng kích, sau đó cưỡng ép bình tĩnh trở lại, nhìn chăm chú vào thân ảnh nữ tính ở trong quang cầu trước mắt.
"Ngươi là ai?"
"Quần áo."
"Hả?"
Trần Khuynh Địch hơi sững sờ, thanh âm này nghe vào làm sao lại quen tai như vậy...
"Quần áo!"
Á à! Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, giống như vừa mới tỉnh mộng nói ra: "Đây không phải là giọng nói của Tịch Đồng hay sao, m* nó!"
Trần Khuynh Địch vừa mới tỉnh ngộ lại, thân ảnh nữ tính ở bên trong quả cầu ánh sáng, hoặc có lẽ là Tịch Đồng giơ bàn tay nhỏ lên, sau đó đập vào trên đầu của Trần Khuynh Địch.
Ầm!
"Đau quá! ?" Trần Khuynh Địch đong đưa đầu, không thể tin nói ra.
Ông trời ơi!
Trần mỗ ta bây giờ có tu vi gì? Là Kích Toái Mệnh Tinh! Mặc dù là một con gà mờ đột phá tạm thời, nhưng có yếu hơn nữa cũng là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, chính là cái chủng loại có thể đè

Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất xuống đất để chà đạp kia, lấy tu vi của mình bây giờ lại còn có thể bị người khác đập cho đầu cảm thấy đau? Không có đạo lý!
"Hừ! Yêu nghiệt tới từ đâu! Dám can đảm làm càn ở Vạn Thọ Cung! ?"
Trần Khuynh Địch ở dưới cơn thịnh nộ, liền muốn điều động tinh vân Thuần Dương trấn áp yêu nghiệt chạy ra từ trong bụng của hắn, còn bắt chước Tịch Đồng nói chuyện, kết quả là vừa khẽ động ý niệm...
"Hả?"
Tinh vân Thuần Dương không phản ứng một chút nào, chẳng lẽ là do cách quá xa nên không tiếp xúc tới?
Trần Khuynh Địch tập trung tinh thần, lại gầm lên giận dữ: "Tinh vân Thuần Dương!"
Lúc này tinh vân Thuần Dương rốt cuộc cũng nhúc nhích, quả thực là khiến cho Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng thở ra một hơi, may mắn chỉ là tín hiệu chập chờn, còn chưa tới trình độ ngắt mạng...
Trần Khuynh Địch còn chưa có suy nghĩ xong, tinh vân Thuần Dương thật vất vả mới động đậy rủ xuống một đạo tinh quang, sau đó không có một chút lưu tình, cực kỳ tàn ác, bá đạo vô biên...
Đánh vào trên đầu của Trần Khuynh Địch.
Oanh!
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Con m* nó! Tinh vân Thuần Dương làm phản rồi? ! Gặp quỷ, thứ mắt to mày rậm này lại còn có thể làm phản?
Lúc này Trần Khuynh Địch là thật sự không hiểu, tam quan bị trùng kích liên tiếp khiến cho hắn đứng ngây ngốc tại chỗ, quan trọng nhất là biến hóa của tinh vân Thuần Dương khiến cho hắn nghĩ không ra, ngay vào thời điểm hắn vắt hết óc nghĩ biện pháp để giải quyết cái vấn đề trước mắt này, Tịch Đồng đưa tay lần thứ hai.
Bốp! Lại là một bàn tay đập lên trên đầu của Trần Khuynh Địch.
"Ngươi muốn để cho ta duy trì cái trạng thái này tới khi nào? Quần áo đâu?"
"Ấy?"
Trần Khuynh Địch đàng hoàng làm theo.
Ông trời ơi.
Hắn tuyệt đối không phải là khuất phục ở dưới cường quyền! Chỉ là tạm thời thỏa hiệp mà thôi...
Bất quá Trần Khuynh Địch cũng không có khả năng mang quần áo nữ trong người, cho nên thứ hắn đưa ra là trang phục đệ tử chân truyền Thuần Dương Cung của chính hắn, bất quá Tịch Đồng cũng không để ý, trực tiếp nhận lấy, lại sau một lúc lâu, quang mang tràn ngập quanh người của Tịch Đồng mới trở nên ảm đạm, cuối cùng chậm rãi biến mất.

Cuối cùng xuất hiện ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, là một cô gái thấp hơn hắn nửa cái đầu, tuổi tác dường như cũng không sai biệt lắm cùng với các nàng Trần Tiêm Tiêm, mà nàng mặc y phục của hắn có vẻ hơi rộng thùng thình, bất quá bởi vì nguyên nhân dáng người, phần ngực quả thực là đã bị chống đỡ lên, cho nên nhìn qua kỳ thật là thích hợp ngoài ý muốn.
Rất tốt, hiện tại vấn đề đã đến.
"Ngươi là ai?"

Chương 1080: Thực thể

Cô gái nghe vậy liền chậm rãi ngẩng đầu, cũng không phải là một tấm khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, nhưng rất thanh tú, còn mang theo vài phần oai hùng chí khí, hơn nữa còn khiến cho Trần Khuynh Địch nhìn rất quen mắt, thẳng đến khi đối phương nhíu mày bĩu môi, hắn mới bỗng nhiên kịp phản ứng, gương mặt này kỳ thật có sáu, bảy thành tương tự với hắn.
Sau đó chỉ nghe cô gái chậm rãi mở miệng, nói: "Kí chủ còn hỏi nữa sao?"
"Ấy!"
Trần Khuynh Địch yên lặng.
Đúng thế!
Dù sao thì có nhiều yếu tố như vậy, Trần Khuynh Địch cũng không phải là đồ ngốc, hơi suy nghĩ một chút liền cho ra một cái suy đoán đại khái, nhưng bởi vì quá mức kinh thế hãi tục, cho nên hắn ở trong lúc nhất thời vậy mà không dám thừa nhận, nhưng nhìn ánh mắt chăm chú của đối phương, hắn cắn răng một cái, giẫm chân một cái, rốt cục cũng mở miệng nói:
"Tịch Đồng?"
"Hừ hừ."
"Ngươi thật sự có thực thể sao?"
"Vốn là không có." Tịch Đồng lắc đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia phức tạp: "Bất quá bây giờ xem như đã có."
Trần Khuynh Địch dường như vẫn còn chưa kịp phản ứng, nói: "Nhưng, thế nhưng ngươi làm sao lại tạo ra được nhục thân? Không phải là ngươi đã một mực ẩn giấu ở trong thân thể của ta..."
"Làm sao có thể!" Tịch Đồng không tự chủ được mà kéo cao âm điệu, bất quá rất nhanh lại khôi phục về sự bình tĩnh như lúc ban đầu: "Là Cửu Chuyển Diễn Sinh Kim Đan."
"Là phần thưởng vào thời điểm kí chủ trở thành Võ Đạo Tông Sư lúc trước."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Hả? Đó là cái quái gì? Ta đã từng dùng qua loại Kim Đan đó sao?"
Tịch Đồng: "..."
Dường như là nghĩ đến điều gì, Tịch Đồng có một chút bật cười lắc đầu.
Cũng đúng, như thế này mới là Trần Khuynh Địch.
Trên thực tế viên Cửu Chuyển Diễn Sinh Kim Đan kia vốn dĩ còn thực sự là được chuẩn bị cho Trần Khuynh Địch, dựa theo "kịch bản", Trần Khuynh Địch kỳ thật phải dựa vào viên Kim Đan này mới có thể chân chính hoàn thành đột phá, nhưng sau khi đi một chuyến đến Đông

Hải, Trần Khuynh Địch tiếp xúc đến di sản của Thuần Dương Đạo Tôn, con đường của hắn liền thay đổi triệt để.
Không còn dựa theo "kịch bản", thậm chí là ngay cả Tịch Đồng cũng thay đổi, nàng vô thức nhìn cỗ thân thể này của bản thân, đây là Thánh Linh Chi Thể mà sau khi Cửu Chuyển Thánh Kim Đan được uẩn dưỡng đến cực hạn mới có thể đản sinh ra, thân cận bẩm sinh cùng với Thiên Đạo, vô luận là nhìn từ góc độ nào cũng gần như hoàn mỹ, cương khí tinh khiết, nguyên thần trong suốt, khí huyết hùng hậu...
Ừm, ngay cả dáng người cũng đều rất không tệ.
Trong lúc nhất thời, ở bên trên khuôn mặt thanh tú của Tịch Đồng nổi lên một chút đỏ ửng.
Mà cùng lúc đó, Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng đã làm rõ suy nghĩ, trong cái chớp nhoáng này đầu óc của hắn vận chuyển tới cực hạn, rất nhanh, một cái suy nghĩ tà ác liền tự nhiên sinh ra ở trong lòng của hắn.
Mà mọi người đều biết, Trần Khuynh Địch là một nam nhân nghĩ đến là làm.
Thế là hắn thừa dịp Tịch Đồng có một chút thất thần trong nháy mắt, đè thấp thân thể, sau đó giống như báo săn vồ mồi bỗng nhiên vọt tới phương hướng của Tịch Đồng!
"Lúc trước ta đã một mực lẩm bẩm nếu như ngươi có thực thể thì rất tốt, không ngờ được hôm nay lại có thể đạt được ước muốn!"
"Đã như vậy, bằng vào oán niệm bị ngươi đào hố trong nhiều năm qua..."
"Ngày hôm nay sẽ trả hết nợ ở chỗ này!"
"Xem chiêu!"
"Vòi rồng phá hủy bãi đỗ xe."
Một giây sau, Trần Khuynh Địch đụng ngã Tịch Đồng.
Nói thật, trong nháy mắt thực sự đụng ngã Tịch Đồng.
Chính Trần Khuynh Địch cũng phát mộng.
Chuyện gì thế? Không có đạo lý a, mới vừa rồi mình bị đối phương ép thảm như vậy, mặc dù lần này là đánh lén, nhưng cũng không có lý do đụng ngã đối phương một cách dễ dàng như vậy a.
Hơn nữa đây chính là Tịch Đồng a, ở trong quá khứ liều mạng đào hố mình, nhưng lại cho mình sự trợ giúp rất lớn, phảng phất như là Tịch Đồng không gì không thể làm a, làm sao có thể bị mình đụng ngã dễ dàng như vậy?
Kết quả là, sau khi đụng ngã Tịch Đồng, Trần Khuynh Địch trái lại còn rơi vào trong sự ngốc trệ, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tịch Đồng ngã ở dưới đất, hai gương mặt có độ tương tự cực cao vào thời khắc này kề sát với nhau, ánh mắt giao hội cùng một chỗ, trong lúc nhất thời, phảng phất như cả thời gian cũng đều dừng lại vào thời khắc này vậy.

Ầm! Sau đó Trần Khuynh Địch liền bị đánh bay ra ngoài.
"Ách!"
Chính là cái chủng loại không hề có lực hoàn thủ kia, vào thời điểm tỉnh hồn lại hắn đã bị khảm ở trên vách tường Vạn Thọ Cung.
"Thất sách rồi."
Tịch Đồng mặt không thay đổi đứng dậy, sau đó thừa dịp Trần Khuynh Địch còn bị khảm ở trong tường vỗ vỗ vào gương mặt đỏ ửng, sau đó cấp tốc hồi phục sự bình thản.
Hiệp vừa rồi lấy trạng thái bây giờ của Tịch Đồng là có thể nhẹ nhõm tránh thoát. Nhưng quỷ thần xui khiến, trong nháy mắt đó Tịch Đồng cũng không trốn tránh.
Vào thời điểm tỉnh hồn lại đã ngã nhào xuống đất, lúc này mới giật mình ra tay đánh bay Trần Khuynh Địch ra ngoài, nghĩ đến suy nghĩ hiện lên trong đầu trong nháy mắt vừa mới bị đụng ngã, tâm cảnh vốn hẳn nên trong suốt như nước của Tịch Đồng nổi lên gợn sóng một lần nữa, làm cho tim đập nhanh không thôi.
Mà ở trên vách tường, Trần Khuynh Địch cũng coi như là đã phản ứng lại.
"Cái đệch!"
"Đây là tinh vân Thuần Dương!"
"Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao ngươi có thể dùng lực lượng của tinh vân Thuần Dương? "
Sau khi giãy giụa nhảy ra từ trong tường, Trần Khuynh Địch liền lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị mà nhìn Tịch Đồng, quả thực giống như là đang nhìn thần tiên.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế, phải biết rằng bản chất của Mệnh Vận Tinh Vân kỳ thật chính là nguyên thần hiển hóa của chí cường giả.
Đương nhiên là Trần Khuynh Địch có một chút đặc thù, hắn dùng quốc vận giả tạo Mệnh Tinh, cho nên tinh vân của hắn thật ra là do khí vận hiển hóa, huống chi Trần Khuynh Địch tam vị nhất thể, sớm đã không còn nguyên thần rõ ràng, nhưng cho dù là như thế, tinh vân Thuần Dương vẫn hoàn toàn kết nối với suy nghĩ và ý thức của hắn.
Mà loại kết nối này cơ hồ là chặt chẽ không thể tách rời, loại quan hệ này khác biệt cùng với chí cường giả bình thường, nhưng lại giống như bảo hiểm.
Bởi vậy Trần Khuynh Địch mới sẽ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.
Chỉ là đối với Tịch Đồng mà nói thì cũng không coi vào đâu, cho nên đối mặt với Trần Khuynh Địch kinh ngạc, nàng chỉ là khinh thường mà liếc nhìn Trần Khuynh Địch một cái, cho hắn một cái ánh mắt "đại nhân, thời đại đã thay đổi rồi".
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Rất rõ ràng là Trần Khuynh Địch không hiểu được...

Vốn dĩ mà nói Tịch Đồng cũng không muốn giải thích, nhưng nhìn ánh mắt của Trần Khuynh Địch, lộ ra bộ dáng "xin giải thích", Tịch Đồng cuối cùng vẫn lắc đầu bất đắc dĩ, nói:
"Không có gì khó."
"Nếu như nhất định phải giải thích mà nói... chí cường giả bình thường, giống như là đồng thời nắm giữ tài khoản, mật mã, cùng với hòm thư bị khoá, mà vấn đề của kí chủ thì là có tài khoản, có mật mã, nhưng hòm thư lại không có khoá, cho nên nhìn qua là vững như bàn thạch, trên thực tế lại là mối hoạ ngầm."

Chương 1081: Giới thiệu

"Ta chỉ là chui vào cái chỗ trống này, dùng hòm thư tìm mật mã, sau đó sửa lại mà thôi."
"Cho nên..." Trần Khuynh Địch dường như đã nhận ra, gật gật đầu.
"Không sai." Tịch Đồng gật đầu một cái, đột nhiên khẽ vươn tay, ngón tay phải chỉ về phía bản thân, khóe miệng hơi hơi khẽ nhếch, nói: "Chủ nhân của tinh vân Thuần Dương không phải là kí chủ, mà là Tịch Đồng ta!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
"Khụ khụ!" Tịch Đồng bỗng nhiên xoay người, dùng sức vỗ vỗ mặt. Đáng chết, bởi vì là duyên cớ chia ra từ trên người của chủ thể, cho nên ít nhiều đã nhận lấy một chút ảnh hưởng hay sao...
"So với những thứ này, kí chủ còn không có phát hiện ra sao, cảnh giới của mình?"
"Ấy?"
Được Tịch Đồng đề tỉnh, Trần Khuynh Địch lập tức tỉnh táo trở lại, lập tức bắt đầu kiểm tra cảnh giới của mình, mà vừa mới nhìn một cái, hắn suýt chút nửa thì nhảy dựng lên tại chỗ.
Biến mất!
Sau khi cưỡng ép đột phá Kích Toái Mệnh Tinh, Trần Khuynh Địch dĩ nhiên là có thể dựa vào tinh vân Thuần Dương để bộc phát ra lực lượng viễn siêu trước kia, nhưng sự tồn tại của tinh vân Thuần Dương cũng áp chế hoàn toàn con đường trưởng thành võ đạo của hắn, nhưng vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch vậy mà phát hiện ra phần trói buộc trầm trọng này đã tiêu thất vô tung!
Nói một cách khác, hiện tại hắn lại có thể tiếp tục đi trên con đường khiếu huyệt cùng với con đường luyện thể! Hơn nữa kinh khủng nhất chính là, mặc dù hắn đã mất đi quyền khống chế tinh vân Thuần Dương, thế nhưng phần kết nối bên trên ý thức dường như vẫn còn, dựa vào nó, Trần Khuynh Địch còn có thể mượn nhờ lực lượng tinh vân để cảm ngộ sự thần kỳ của Vận Mệnh Tinh Không. Mà chuyện này đối với quá trình hắn mở ra khiếu huyệt và cảm ứng tinh cầu có sự trợ giúp cực kỳ trọng yếu.
Gặp quỷ!
"Điều này sao có thể!"
"Loại chuyện này căn bản là không có đạo lý..."
Tịch Đồng nghe vậy lập tức hừ lạnh một cái: "Hừ!"
"Nhưng nếu là Tịch Đồng ngươi vậy thì không thành vấn đề! Dù sao thì ngươi cũng rất lợi hại!"
"Hừ hừ!"
"Còn không cảm ơn Tịch Đồng tỷ tỷ?"

"Cảm ơn Tịch Đồng tỷ tỷ...ấy?"
Trần Khuynh Địch còn chưa nói hết lời, Tịch Đồng đã yên lặng quay đầu đi tiếp tục vỗ khuôn mặt nhỏ đỏ rực.
Đều là do Trần Khuynh Địch! Ở trong đầu đều là những thứ đồ ngổn ngang này! Khiến cho chính mình cũng trở nên kỳ quái.
Sau khi tỉnh táo lại một lần nữa, Tịch Đồng mím môi, nhưng lại không tự chủ được mà nở một nụ cười.
"Cảm giác này."
"Coi như không tệ."
Có được thực thể, có thể hít thở, khứu giác, xúc giác, vị giác, thính giác, thị giác, toàn bộ đều là một loại thể nghiệm mới lạ, phần kinh lịch này phảng phất như là một cuộc sống mới, khiến cho Tịch Đồng cho đến nay vẫn còn ở trong trạng thái kích động, có lẽ cũng chính là bởi vì như vậy, mới khiến cho tính cách của nàng có vẻ hơi tinh nghịch...
"Tỉnh táo lại, cần phải ưu nhã…"
Sau đó Tịch Đồng phảng phất như nghĩ tới điều gì, đột nhiên lộ ra nụ cười.
"Khuynh Địch." Lần này Tịch Đồng cũng không gọi là kí chủ, mà là trực tiếp gọi danh tự của Trần Khuynh Địch.
"Hít hà, ngươi đột nhiên gọi ta như vậy làm cho ta có một chút luống cuống, sao thế?"
"Ta đang suy nghĩ."
"Hả?"
"Chờ một lúc nữa ngươi dự định làm như thế nào để giới thiệu ta với những người khác?"
Tịch Đồng vừa nói, còn vừa vô cùng ưu nhã xoay một vòng tại nguyên chỗ.
Trần Khuynh Địch: "..."
Trong cái chớp nhoáng này, mồ hôi lạnh của Trần Khuynh Địch liền chảy xuống.
Không thể không thừa nhận là lời nói của Tịch Đồng rất có đạo lý.
Ta nên giới thiệu nàng như thế nào?
Trần Khuynh Địch: "Mọi người, đây là chân linh pháp bảo một mực ký túc ở trên người của ta, như hình với bóng, hãy làm quen với nhau nhé?"
Giới thiệu như vậy cũng không phải là không được.
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch liếc nhìn Tịch Đồng đang giống như cười mà không phải cười hướng về hắn, sau đó yên lặng loại bỏ cái phương án này ở trong lòng, không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy Tịch Đồng dường như rất để ý đối với chuyện "biến thành người" này, nếu giới thiệu nàng là chân linh pháp bảo mà nói là luôn cảm thấy không tốt lắm...
Thuận tiện nhắc tới, điều này tuyệt đối không phải là ta đang quan

tâm nàng a! Chỉ là do sợ bị đánh lên tường một lần nữa a, vậy nếu như giới thiệu là một con người...
Trần Khuynh Địch: "Mọi người, đây là biểu muội bà con xa của ta, Trần Tịch Đồng, hãy làm quen với nhau nhé?"
Trần Tiêm Tiêm: "Ấy? Biểu muội bà con xa? Ta làm sao lại không biết?"
Xong đời!
Không nên không nên, loại thân phận biểu muội bà con xa này căn bản không đứng vững, chủ yếu là vì đã có một vị, có Trần Tiêm Tiêm ở đó, thân thích hoàn toàn là một chuyện không đáng tin cậy, nhưng vấn đề chủ yếu nhất là...
"Vẫn là cái khuôn mặt này."
"Quá giống với ta."
Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, nhìn gương mặt của Tịch Đồng, thấp giọng lẩm bẩm nói, trong lúc nhất thời thế mà thần du thiên ngoại, hoàn toàn không chú ý tới vẻ đỏ ửng ở trên khuôn mặt của Tịch Đồng.
"Làm sao?"
"Không được à?"
"Đương nhiên là được!"
Trần Khuynh Địch lập tức nở một nụ cười thật to về phía Tịch Đồng.
"Ta chỉ là đang suy nghĩ rốt cuộc làm như thế nào để giới thiệu ngươi, dù sao thì điều này cũng rất trọng yếu."
"Rất trọng yếu?"
Tịch Đồng nghi ngờ nghiêng đầu một chút, Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói ra:
"Đúng thế, ngươi không phải là vừa mới hoá hình ra hay sao, hơn nữa giống như là cũng không muốn để cho người khác biết đến thân phận lúc trước, hệ thống gì đó cũng không tiện nói, cho nên phải có một cái thân phận đáng tin mới có thể dung nhập vào mọi người..."
"Ồ?" Tịch Đồng hấp háy mắt, hỏi: "Tại sao ta phải dung nhập vào mọi người?"
"Hả?"
"Ngươi không muốn dung nhập vào mọi người sao? Ta cứ tưởng là ngươi rất muốn..."
Tịch Đồng cố ý xoay người sang chỗ khác, hỏi: "Ngươi cảm thấy bản thân rất hiểu ta?"
"Đương nhiên!"
Trần Khuynh Địch vỗ ngực một cái, không phải là hắn khoe khoang, hắn trước sau đã nghe không biết bao nhiêu lần thanh âm của hệ thống, từ lúc mới bắt đầu là giọng nói máy móc, đến phía sau là thanh âm mang theo tình cảm, lại đến cuối cùng là ngữ khí sinh động hoạt bát, hắn có thể nói là đã thấy tận mắt quá trình nhân tính hóa của hệ thống.

Loại biến hóa này tất nhiên là có đạo lý, còn có xưng hô của Tịch Đồng đối với hắn cũng là như thế, lúc trước Tịch Đồng vẫn luôn gọi hắn là kí chủ, nhưng vừa mới rồi lại gọi tên của hắn, Trần Khuynh Địch có thể nhìn ra được nàng vốn định gọi là kí chủ, nhưng miệng há ra được một nửa lại sửa lại, có thể thấy được nàng cũng không muốn dùng loại xưng hô kí chủ có thiên hướng chính và phụ này để xưng hô.
Cho nên Trần Khuynh Địch có thể xác định hệ thống, không đúng, Tịch Đồng hẳn là rất muốn dung nhập vào mọi người.
Hoặc có lẽ là, nàng muốn trở thành một con người thực sự.
Mặc dù không biết nguyên nhân và hậu quả, nhưng nếu Tịch Đồng muốn làm như thế, vậy Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ không keo kiệt mà giúp đỡ một lần.
Dường như là phát giác ra được phần tâm ý này của Trần Khuynh Địch, Tịch Đồng quay lưng lại yên lặng cười, trên mặt nổi lên một chút đỏ ửng một lần nữa, mà đúng lúc này…

Chương 1082: Lần đầu gặp mặt

Đương nhiên cũng có một cái nhân tố khác chính là.
"Dù sao thì nếu như ngươi không làm hệ thống, cũng sẽ không có cách nào đào hố ta mỗi ngày? Hơn nữa làm sao để giới thiệu ngươi cũng không chỉ có rất mấu chốt đối với ngươi, đối ta mà nói là cũng rất mấu chốt."
"Vạn nhất giới thiệu xảy ra vấn đề gì, nếu ngươi và bốn vị sư muội xuất hiện hiểu lầm gì đó mà nói, vậy ta chẳng phải là sẽ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, xuống mồ ngay tại chỗ mà không cần quan tài..."
"Hừ!"
Ầm! Trần Khuynh Địch tiếp tục bay lên trên vách tường Thuần Dương Cung.
Gặp quỷ.
Vừa rồi ta mới vừa nói sai điều gì! ?
Không đợi Trần Khuynh Địch kịp phản ứng, Tịch Đồng liền đi tới phía trước, khẽ vươn tay liền kéo Trần Khuynh Địch từ trên tường trở lại, sau đó vỗ vỗ bụi bặm ở trên người của hắn, lại vỗ vỗ tóc của hắn, nói:
"Được rồi, sự tình giới thiệu cứ để cho ta, ngươi cũng đừng quan tâm."
Vừa nói, Tịch Đồng còn thuận tay chỉnh sửa cổ áo cho Trần Khuynh Địch.
Mà Trần Khuynh Địch thì là đứng ngơ ngác tại nguyên chỗ, nhìn hệ thống đang chỉnh lý quần áo cho hắn, một lúc sau mới hồi phục tinh thần lại.
Cùng lúc đó…
"Thực sao! Sư huynh có điều kinh hỉ muốn cấp cho chúng ta?"
"Thái Thượng trưởng lão cũng đừng có gạt người a!"
"Ma Tôn gia gia xác định chứ?"
"Đương nhiên!"
Đối mặt với lời hỏi thăm của bốn nữ, hai tấm mặt mo của Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn đều cười rất xán lạn, biểu lộ nhìn bốn nữ cứ phải gọi là hòa ái dễ gần, hiển thị rõ phong phạm trưởng bối, không có cách nào, bốn khỏa đại Mệnh Tinh vẫn còn đang đứng ở trong Vận Mệnh Tinh Không, bốn nữ bây giờ ở trong mắt của Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn chính là bốn khối mỹ ngọc không tì vết.
Huống chi, hai vị này là ai? Đây chính là Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung, là kẻ già đời tiêu chuẩn, thấy qua nhiều vô số kể việc đời, năm đó cũng là tài tử phong lưu quát tháo Thuần Dương Cung, lấy ánh mắt của bọn hắn, nhìn một chút tự nhiên là sẽ phát

hiện ra bốn nữ Dương Xuân có tình cảm đối với Khuynh Địch nhà mình.
Cho nên hai người vừa giao lưu cùng với bốn nữ, vừa âm thầm truyền âm nói.
"Ngươi nói tên tiểu tử thúi Khuynh Địch kia sẽ chọn ai?"
"Tuyển cái cái rắm, bốn vị thiên chi kiêu nữ, đương nhiên là muốn tất cả rồi!"
"Có thể là quá tham hay không?"
"Nói nhảm!"
Vô Vọng Ma Tôn khịt mũi coi thường đối với ý nghĩ của Long Thiên Tứ: "Đây cũng không phải là chuyện cá nhân của Trần Khuynh Địch, mà là sự tình quan hệ đến toàn bộ Thuần Dương Cung! Trên thực tế ta đang suy nghĩ tổ chức cho Trần Khuynh Địch một sự kiện bí mật, giúp đỡ hắn cấp tốc xác định quan hệ cùng với bốn vị này..."
"Cái gì! ?"
"Có vấn đề gì sao? Thân thể của Trần Khuynh Địch đã không phải là thân thể của hắn! Bốn vị thiên chi kiêu nữ nếu như có người vì yêu sinh hận mà rời khỏi Thuần Dương Cung..."
"Không được!" Long Thiên Tứ nhất thời nói: "Ngươi nói đúng! Muốn tất cả, tên tiểu tử thúi kia nhất định phải giải quyết cái vấn đề này!"
"Không sai!"
"Việc này chúng ta cần phải suy nghĩ một phen thật tốt..."
Ầm ầm! Hai người còn chưa thương nghị xong, Vạn Thọ Cung ở bên trên đỉnh Thái Hoa Sơn bỗng nhiên truyền ra một trận tiếng chuông du dương, rất hiển nhiên, đây là tiêu chí Trần Khuynh Địch xuất quan.
"Xuất quan?"
"Hình như vậy..."
Lời còn chưa dứt, bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư liền một mạch vọt về phía phương hướng Vạn Thọ Cung.
Thái Hoa Sơn nguy nga, lúc này Vạn Thọ Cung ở vào đỉnh núi được mây mù quấn quanh, kim quang thải hà lan tràn, Vạn Thọ Cung nổi bật phảng phất như một tòa tiên cảnh nhân gian, trên thực tế danh hào Thái Hoa Tiên Nhân của Ninh Thiên Cơ, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là do toà Vạn Thọ Cung này mà thành, mà lúc này, toà Vạn Thọ Cung này đã đổi chủ nhân.
"Là sư huynh!"
"Đại ca ca!"
"Sư huynh."
"Ca, sư huynh."
Bốn nữ hiện tại cũng biết phi hành, cho nên trực tiếp tung người một cái liền đi tới phía trước Vạn Thọ Cung, mà ở nơi đó, một đạo thân ảnh siêu phàm thoát tục chính là đứng sừng sững ở trước cửa, hai

tay chắp ở sau lưng, thân hình rõ ràng cũng không cao lớn, lại cho người ta một loại cảm giác phảng phất như có thể chống lên toàn bộ thiên địa.
Cảm thụ được khí tức quen thuộc của Trần Khuynh Địch, bốn nữ nhao nhao lộ ra nụ cười.
Dường như là phát giác ra được tình cảm ẩn chứa trong ánh mắt của bốn nữ, Trần Khuynh Địch cũng nhẹ nhàng phất phất tay, bờ môi khẽ nhếch dường như muốn nói gì đó.
Nhưng mà, không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng nói chuyện cùng với bốn nữ.
Từ phía sau Trần Khuynh Địch, một bóng người lại giống như là tia chớp nhảy ra ngoài, lập tức ngăn ở giữa Trần Khuynh Địch cùng với bốn nữ, chặn lại con đường hướng về phía trước của bốn nữ.
"Lần đầu gặp mặt."
"! ! !"
Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, khuôn mặt nguyên bản tràn đầy nụ cười của bốn nữ cứng đờ trong nháy mắt.
Bởi vì có vết xe đổ Quỷ Ảnh, cho nên bốn nữ coi như vẫn rất bình tĩnh, mặc dù rất kinh hoảng, nhưng rất nhanh liền trấn định trở lại, mà sau khi thấy rõ mặt mũi của đối phương, bốn nữ lại không nhịn được mà nhe răng.
"Giống như."
"Có ít nhất bảy thành tương tự với đại ca ca..."
"Ách! Làm sao có thể! Thế mà còn giống hơn so với ta..."
"Chuyện này..."
Cuối cùng vẫn là Doanh Phượng Tiên chủ động tiến lên, đứng ở trước mặt người tới, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng dò hỏi: "Ngươi là ai?"
Trong cái chớp nhoáng này.
Trần Khuynh Địch vô thức rụt rụt bả vai, khí thế đỉnh thiên lập địa vừa rồi hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác chột dạ hận không thể lập tức ngồi xổm ở góc tường...
Về phần Tịch Đồng đứng ở trước mặt bốn nữ thì là khẽ khom người, sau đó rất vừa vặn lễ phép mà nói ra:
"Lần đầu gặp mặt."
"Ta tên là Trần Tịch Đồng."
"Rất cảm tạ các vị sư tỷ bình thường đều chiếu cố cha ta."
Bốn nữ: "! ? ! ?"
Cha ta! ? ! ?
"Không lừa các vị sư tỷ."
Bốn nữ Dương Xuân suýt chút nữa thì lao tới.
Ngay cả Doanh Phượng Tiên ổn trọng nhất cũng đều là lay động thân hình một trận, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trong ánh mắt

nhìn về phía Trần Khuynh Địch càng là đang nhìn một tên đàn ông phụ bạc vậy, hỏi:
"Sư huynh! ? Đây là có chuyện gì? Vì sao huynh lại có một đứa con gái? Ta làm sao cho tới bây giờ cũng đều không biết! ?"
Mà Trần Tiêm Tiêm, Dương Xuân, Lạc Tương Tư ở phía sau cũng là khó nén dao động.
"Nói đến, dung mạo của nàng xác thực rất giống sư huynh, hơn nữa càng nhìn càng cảm thấy rất giống! So với Tiêm Tiêm tỷ còn giống hơn!"
"Không thể nào! ?"
"Không, không có khả năng! Sư huynh mới bao nhiêu tuổi chứ, nào có nhanh như vậy..."
"Nhưng! Hãy nhìn đi, tuổi của nàng chí ít cũng từ 16 tuổi trở lên, nếu như đây là con gái của sư huynh mà nói, vậy nói rõ sư huynh vào lúc bảy, tám tuổi đã khiến cho nữ hài mang thai..."
Lúc này, Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng tỉnh hồn lại rốt cục không nhịn được mà gầm thét thành tiếng: "Làm sao có thể!"
"Làm ơn động đầu óc một chút có được hay không! Ở trên cái thế giới này làm sao có người bảy, tám tuổi liền khiến cho nữ hài mang thai..."

Chương 1083: Đùa thôi

Ai ngờ được Trần Khuynh Địch còn chưa nói xong, Doanh Phượng Tiên liền lộ ra vẻ mặt trầm tư mà đánh gãy hắn.
"Kỳ thật cũng không phải là không được..."
"Bái Hỏa Ma Giáo Chúng có một môn bí pháp có thể làm được."
"Bái Hỏa Ma Giáo các ngươi cũng quá rảnh rỗi rồi!"
Khó trách ở trong những năm này lại sa sút a!
"Nghe ta nói! Không nên bị Tịch Đồng lừa gạt, hãy suy nghĩ một chút đi, chuyện này căn bản là không có khả năng!"
"Chuyện này..."
"Đúng, đúng thế!"
"Ta tin tưởng sư huynh!"
Bốn nữ cùng nhìn nhau một cái, đều thấy được sự dao động ở trong mắt lẫn nhau, hiển nhiên là sự trùng kích đột nhiên xuất hiện khiến cho các nàng đều có một chút mất đi năng lực tự kiềm chế, lúc này mới liên tưởng ra một đống đồ vật như vậy, bất quá sau khi tỉnh táo lại một lần nữa, mọi người lập tức phát hiện ra sơ hở ở trong lời nói của Tịch Đồng.
Lên tiếng đầu tiên vẫn là Doanh Phượng Tiên: "Sư huynh vào thời điểm 8 tuổi đã sớm bái nhập Thuần Dương Cung, nếu ngươi thật sự là con gái của sư huynh, như vậy thì sẽ ra đời tại Thuần Dương Cung, tại sao ta lại không biết chuyện này?"
"Không có gì lạ." Tịch Đồng lộ ra vẻ mặt bình tĩnh nói: "Ta là con riêng, sự tình sinh ra đã bị giấu diếm đi."
Trần Khuynh Địch ở bên cạnh: "Nói năng bậy bạ!"
Trần Tiêm Tiêm vội vàng bước ra một bước, nói: "Nếu là con riêng thì vì sao ở trong mười mấy năm qua đều không có phong thanh? Ở bên trong Thuần Dương Cung hoàn toàn không có ai biết chuyện này!"
"Rất đơn giản." Tịch Đồng bình tĩnh nói: "Khuynh Địch là nam nhân cặn bã, cho nên đã lựa chọn giấu ta đi."
Trần Khuynh Địch ở bên cạnh: "Này! Thanh danh của ta..."
"Ta phản đối!" Dương Xuân bỗng nhiên nhảy ra, dùng hai tay chống nạnh nói: "Đại ca ca không phải là nam nhân cặn bã! Huống hồ nếu lui 100 bước, coi như là đúng như ngươi nói, cũng không có khả năng giấu diếm được Ninh chưởng giáo, mà nếu như Ninh chưởng giáo biết rõ, nhất định sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh, cho nên ngươi nhất định là đang nói láo!"
"Không sai!" Lạc Tương Tư là người cuối cùng đứng ra, đưa ra chứng cứ cực kỳ trọng yếu: "Nếu như ngươi nhất định muốn kiên trì mà nói, vậy thì hãy dứt khoát tiếp nhận kiểm tra huyết mạch? Như vậy

thì sẽ không thành vấn đề chứ?"
Tịch Đồng: "..."
Nhìn Tịch Đồng bị bốn nữ bao vậy, Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, chợt chủ động tiến lên hoà giải: "Được rồi, được rồi, kỳ thật Tịch Đồng xác thực không phải là con gái của ta, bất quá quan hệ giữa nàng và ta là rất thâm hậu, ta có thể một mực trưởng thành từ cảnh giới Tiên Thiên đến hiện tại, Tịch Đồng có sự trợ giúp rất lớn..."
"Ài." Lúc này Tịch Đồng rốt cục cũng thở dài bất đắc dĩ.
Sau đó chỉ thấy Tịch Đồng đi ra từ sau lưng của Trần Khuynh Địch, ngay sau đó đứng ở bên cạnh Trần Khuynh Địch, nói:
"Vốn dĩ muốn lấy thân phận con gái của Khuynh Địch để ở chung với các ngươi, kết quả không ngờ được lại đổi lấy sự nghi vấn cùng với xa lánh, được rồi, bây giờ ta sẽ ngả bài."
"Kỳ thật ta chính là vợ của Khuynh Địch!"
Vừa dứt lời, Tịch Đồng liền nắm lấy cánh tay của Trần Khuynh Địch, đưa đến trước ngực của mình, sau đó nhón mũi chân, nhẹ nhàng hôn một cái ở bên trên gò má của Trần Khuynh Địch, giống như chuồn chuồn lướt nước.
Bốn nữ: "! ! !"
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Tập kích! Tịch Đồng đánh ra bạo kích!
Trong cái chớp nhoáng này, đừng nói là bốn nữ Dương Xuân còn có Trần Khuynh Địch, ngay cả Vô Vọng Ma Tôn và Long Thiên Tứ đang đứng ở một nơi bí mật gần đó cũng đều trợn tròn tròng mắt.
"Con m* nó!"
"Vợ của Khuynh Địch tới từ đâu?"
"Ta không biết!"
"Gặp quỷ!"
Một giây sau, bốn nữ liền bạo phát ra tiếng gầm thét giống như Vô Vọng Ma Tôn và Long Thiên Tứ:
"Nói năng bậy bạ!"
"Phản đối, phản đối!"
"Đừng có nói lung tung!"
"Chém gió!"
Bốn nữ bộc phát khí thế nhắm thẳng vào Tịch Đồng, bất quá đối mặt với tu vi của bốn nữ bây giờ, Tịch Đồng lại lộ ra biểu lộ cực kỳ bình tĩnh.
"Không tin thì các ngươi cứ hỏi Khuynh Địch đi."
"Sư huynh! ! !"
Đối mặt với ánh mắt chăm chú của bốn nữ, Trần Khuynh Địch vẫn còn đang thần du thiên ngoại: "Hả?"
"À!"
"Khoan, khoan, khoan, khoan đã!"
Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng tỉnh lại suýt chút nữa là nhảy

dựng lên: "Ta có vợ lúc nào! ? Rõ ràng là sự tình giả dối không có thật!"
"Vậy sao?" Trong mắt của bốn nữ lập tức toát ra ánh sáng sáng ngời.
Bất quá Tịch Đồng lại không hoang mang một chút nào, rất ưu nhã vỗ vỗ quần áo ở trên người, sau đó nói: "Khuynh Địch, ngươi từ cảnh giới Tiên Thiên cho đến nay, có thể nói là đối mặt với không ít khốn trở gian nan, mà cuối cùng giúp ngươi xông phá những khó khăn này, giúp cho ngươi đột phá đến Võ Đạo Tông Sư, có phải là ta hay không?"
"Ấy? À, đúng vậy, bất quá có rất nhiều khó khăn cũng là do ngươi tạo ra..."
"Vậy sau khi ngươi đạt đến Võ Đạo Tông Sư, có thể trở nên mạnh như vậy, thậm chí là tự sáng tạo ra võ công, có phải là cũng có nguyên nhân của ta?"
"Ấy? Chuyện đó ngược lại là đúng, nhưng..."
"Cơ sở Hỏa Luyện Kim Đan của ngươi là ai giúp ngươi chế tạo? Ngươi sẽ không quên cơm trứng chiên Hoàng Kim chứ?"
"Làm sao lại quên được, nó làm ra tác dụng rất lớn, nhưng bởi vì thứ này ta cũng..."
"Sau khi đạt tới Hỏa Luyện Kim Đan là ai cổ vũ ngươi, một mực cố gắng đánh ra trụ cột cho con đường phía trước của ngươi?"
"Cám ơn sự thôi diễn của ngươi, nhưng mà..."
"Ngươi có thể đạt tới trạng thái bây giờ có công lao của ta hay không?"
"Có."
Sau khi Trần Khuynh Địch liên tiếp trả lời vấn đề, Tịch Đồng bật cười lớn, quay người nhìn về phía bốn nữ, giang tay ra nói:
"Các ngươi cũng đã nghe được, từ lúc Khuynh Địch xuất đạo ta đã đi theo hắn, một đường ủng hộ hắn, thủ hộ hắn, trải qua khó khăn cùng với hắn, hơn nữa còn một mực cố gắng trợ giúp hắn tiến thêm một bước..."
"Các ngươi cảm thấy thân phận của ta là gì?"
Bốn nữ: "! ! ! ! !"
"Không không không! Chờ một chút! Bà nội nó! Gặp quỷ, chuyện này không đúng!"
"Có chỗ nào không đúng sao?" Tịch Đồng liếc Trần Khuynh Địch một cái, nói: "Hay là ngươi không muốn thừa nhận?"
"Ách!"
Trần Khuynh Địch cảm thấy mình đang đối mặt với một lần khiêu chiến lớn nhất trong đời! Tiến thối lưỡng nan! Không ngăn được mồ hôi lạnh rơi xuống, Trần Khuynh Địch muốn há miệng nói chuyện mấy lần, muốn nói thẳng ra thân phận chân thật của Tịch Đồng, ví dụ như chân linh pháp bảo gì đó, nhưng lời ra đến bên miệng lại nói không nên lời, đành phải gấp đến độ đầu đầy mồ hôi...

"Chuyện này…chuyện kia....nói tóm lại là không phải..."
Thấy bộ dáng khúm núm của Trần Khuynh Địch, Tịch Đồng rốt cục cũng lắc đầu bất đắc dĩ, ở bên trong ánh mắt có mấy phần thất vọng, cũng có mấy phần vui mừng, sau đó tự lẩm bẩm rất nhỏ:
"Quá gấp sao, hay là tình cảm bồi dưỡng còn chưa đủ…"
"Quên đi!" Thanh âm bỗng nhiên nâng cao, không để ý đến Trần Khuynh Địch còn đang muốn giải thích, Tịch Đồng trực tiếp nhìn về phía bốn nữ Dương Xuân, khom người một lần nữa, nói:
"Vừa rồi chỉ là một trò đùa nhỏ."
"Ta tên là Tịch Đồng, nên nói như thế nào đây, xem như là chân linh của một kiện pháp bảo."
"Hả! ?"
Không đợi bốn nữ kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch liền ngây ngẩn cả người.

Chương 1084: Kinh nghiệm nhân sinh phong phú

"Vì sao…"
"Hừ!"
Nghi vấn của Trần Khuynh Địch trực tiếp bị một cái liếc mắt của Tịch Đồng đánh bay.
Mà vào một khắc này, bốn nữ cuối cùng mới kịp phản ứng.
Nhất là Doanh Phượng Tiên, nàng kết hợp với tình huống của bản thân, lập tức đưa ra kết luận.
Không thể nghi ngờ, vừa mới rồi là một loại thổ lộ của Tịch Đồng mang một loại ý nghĩa khác, nếu như Trần Khuynh Địch có một chút xíu động tâm mà nói, đoán chừng sẽ thực sự gạo sống nấu thành cơm chín...
Chỉ là cuối cùng vì không để cho Trần Khuynh Địch khó xử, Tịch Đồng mới chủ động từ bỏ.
Tính chất không sai biệt lắm cùng với Doanh Phượng Tiên thổ lộ trước đó. Tiến thoái có mức độ, là phong phạm của chính cung, về phần "đùa một chút" mà Tịch Đồng nói tới...
Ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi sao?
Đáng chết, lại xuất hiện thêm một cường địch!
Trong lúc nhất thời ánh mắt của bốn nữ trở nên lạnh lẽo, cùng nhau nhìn Tịch Đồng, bầu không khí lạnh lẽo giống như tuyết rơi.
Mà Trần Khuynh Địch thì lộ ra vẻ mặt khúm núm mà nhìn chúng nữ.
"Chà…"
"Nếu không thì mọi người cùng nhau ngồi xuống uống chén trà."
"Không cần!"
Trần Khuynh Địch lại rụt trở về, mà ở trong thời điểm hắn bất lực nhất này, hai đạo khí tức phảng phất như chúa cứu thế hiện ra ở bên cạnh.
"Khụ khụ! Dương Xuân, Tương Tư, Phượng Tiên, Tiêm Tiêm, các ngươi hãy lui xuống trước đi."
"Chúng ta có chuyện quan trọng muốn nói với Trần Khuynh Địch."
"Vị Tịch Đồng cô nương này cũng xin tạm thời tránh lui."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Hảo huynh đệ! Không hổ là Thái Thượng trưởng lão của Thuần Dương Cung chúng ta! Đáng tin cậy!
Thân làm trưởng bối có số tuổi cao nhất bên trong Thuần Dương Cung, lời nói của Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn đối với bốn nữ mà nói là vẫn rất có hiệu quả, về phần Tịch Đồng thì là từ đầu tới đuôi đều rất bình tĩnh, cũng không nói gì, chỉ là gật gật đầu rất tự nhiên, sau đó liền rời khỏi Vạn Thọ Cung cùng với bốn nữ.

Mà đổi thành một bên, chờ bốn nữ vừa rời đi, Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn liền nhanh chóng bu lại, quả thực là đã kéo Trần Khuynh Địch vào bên trong Vạn Thọ Cung, một trái một phải giống như hai vệ sĩ, kẹp Trần Khuynh Địch ở giữa, phát ra âm thanh bất mãn cùng với chất vấn:
"Tiểu tử thúi ngươi thật là có bản lĩnh?"
"Chân đạp năm thuyền! ? Còn muốn sống hay không?"
"Ta!" Trần Khuynh Địch cảm thấy ủy khuất!
Ta chân đạp năm thuyền vào lúc nào, được rồi, nhưng ta căn bản là không có cố ý!
"Trước tiên đừng nói."
"Ngươi hãy nói cho chúng ta biết ngươi định làm như thế nào."
Long Thiên Tứ thân làm trưởng bối, mặc dù cũng chưa từng yêu đương qua, một lần duy nhất vẫn là bị người ta theo đuổi, nhưng ỷ vào việc người khác không biết cho nên vẫn vuốt râu, sau đó lộ ra bộ dáng từng trải nói ra:
"Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, ngươi muốn chọn ai?"
Thấy ánh mắt nghiêm túc của Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn, Trần Khuynh Địch liền biết bọn họ hỏi rất nghiêm túc, mình cũng không thể qua loa.
Kết quả là, Trần Khuynh Địch buồn rầu ôm lấy đầu, nói ra ý nghĩ bản chất nhất ở trong lòng: "Ta không biết..."
Đúng thế, Trần Khuynh Địch không biết, có lẽ là có người cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, nhưng sự thật chính là như thế, Trần Khuynh Địch cũng không phải là người ngu, qua lâu như vậy hắn tự nhiên cũng đã biết được tình cảm của bốn nữ đối với hắn, cho dù phần tình cảm này ra ngoài ý định, nhưng Trần Khuynh Địch cũng sẽ không coi nhẹ, chỉ là, phần tình cảm này tới quá đột ngột.
Đối với Trần Khuynh Địch mà nói, sự tồn tại của bốn nữ là rất đặc thù, các nàng là nhân vật chính của thế giới, nhất định là người cao cao tại thượng, cho dù Trần Khuynh Địch kỳ thật đã sớm vượt qua các nàng, nhưng trong lòng vẫn rất công nhận đối với các nàng, cảm thấy nếu không cố gắng thì rất nhanh sẽ bị vượt qua, nếu như nhất định phải ví von mà nói.
Bốn nữ đối với Trần Khuynh Địch mà nói thì giống như là nữ thần, hãy tự hỏi lòng, nếu như ngươi được nữ thần của ngươi tỏ tình, hơn nữa còn là bốn người, ngươi sẽ làm sao? À, các ngươi có lẽ sẽ không gặp được loại tình huống này.
Trần Khuynh Địch cũng giống như vậy, vào trước khi hắn xuyên việt làm sao đã thấy qua loại chiến trận này, sau khi hiểu được liền ngây ngốc tại chỗ, ngươi nói là không thích sao, vậy khẳng định là giả, trước đó chỉ là do không ý thức được, mà sau khi ý thức được, hồi tưởng đến quá khứ từng li từng tí, Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ

không phủ nhận tình cảm ở trong lòng của mình.
Nhưng vấn đề là....
"Ta kỳ thật là đều rất ưa thích..."
Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn thấy vậy lập tức liếc nhìn nhau, sau đó tiếp tục nói: "Vậy Tịch Đồng thì sao? Nàng là ai? Sẽ không thật sự là vợ của ngươi đó chứ? Có dung mạo giống ngươi như vậy, chẳng lẽ là ở cùng một gia tộc giống như Tiêm Tiêm?"
"Ách, cũng không phải." Trần Khuynh Địch vuốt vuốt tóc, nói: "Bất quá quan hệ giữa Tịch Đồng và ta thực sự rất thâm hậu, lời nói trước đó cũng không phải là giả, nàng có sự trợ giúp rất lớn trên con đường trưởng thành của ta, chỉ là quan hệ giữa ta và nàng cũng tương đối đặc thù, ta cũng không làm rõ ràng được vì sao nàng lại nói là vợ của ta..."
"Không đúng."
"Có lẽ nàng cũng có hảo cảm đối với ta? Nhưng mà không nên a, vì sao..."
Trần Khuynh Địch hoặc nhiều hoặc ít cũng đều có một chút phát giác, nhưng luôn cảm thấy không thích hợp, nhưng nếu tiếp tục suy nghĩ về hướng ý nghĩ này mà nói, Trần Khuynh Địch lại có một chút im lặng.
Bởi vì hắn phát hiện ra, mình cũng có hảo cảm đối với Tịch Đồng...
Nhưng đó thật sự là hảo cảm sao? Nói đến cùng, ta thực sự ưa thích Tịch Đồng cùng với các nàng Phượng Tiên sư muội hay sao? Nếu như ưa thích, vậy có phải là quá nhiều hay không?
"Các ngươi nói xem ta rốt cuộc có thích các nàng hay không?"
Nói thật, Trần Khuynh Địch cảm thấy chuyện này căn bản không phải là ưa thích, mà là thèm muốn thân thể của người ta.
Bởi vì chuyện này, Trần Khuynh Địch mới không đáp lại bốn nữ.
Lúc này, Vô Vọng Ma Tôn cùng với Long Thiên Tứ thì là cấp tốc dùng ánh mắt bắt đầu giao lưu, đối với hai người này mà nói, kỳ thật là hoàn toàn không có cách nào lý giải ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, dù sao thì Trung Nguyên ở trước mắt vẫn là chế độ đa thê, ở dưới quan điểm của hai người thì ý nghĩ của Trần Khuynh Địch không khác gì là không ốm mà rên, bất quá mặc dù như thế.
Hai người dù sao cũng có kinh nghiệm nhân sinh phong phú, cho nên rất nhanh liền làm ra quyết định.
Lên tiếng trước nhất chính là Long Thiên Tứ.
"Khuynh Địch à..."
"Hít hà!" Trần Khuynh Địch lập tức hít một ngụm khí lạnh, hỏi: "Lão thất phu ngươi có âm mưu gì?"
Mặt mũi của Long Thiên Tứ lập tức tái xanh: "Khụ khụ! Tên tiểu tử thúi ngươi đừng nói sang chuyện khác! Ngoan ngoãn đứng mà nghe ta phân tích cho ngươi."
Long Thiên Tứ tức giận nói ra: "Bây giờ ngươi đang xoắn xuýt mình

rốt cuộc có thích các nàng Dương Xuân hay không đúng không?"
"Đúng thế..." Trần Khuynh Địch có một chút chờ mong ngẩng đầu, Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn có kinh nghiệm nhân sinh phong phú, nói không chừng là bọn họ thật có thể đưa ra cho chính mình một chút đề nghị?

Chương 1085: Không như dự tính

"Chuyện này căn bản không phải là vấn đề."
"Hả?"
Lúc này Vô Vọng Ma Tôn cũng nói phụ họa: "Không sai, đó cũng không phải là vấn đề, ngươi phải biết vật tình cảm này, là cần phải chậm rãi bồi dưỡng, nếu như ngươi đã không xác định là ưa thích ai, vậy thì ngươi hãy dứt khoát kết giao với chúng nữ, sau đó lại làm ra quyết định không phải là được hay sao?"
"Thì ra là thế...nói năng bậy bạ!" Trần Khuynh Địch suýt chút nữa thì mắng to, đây là chủ ý gì!
Ở trong lúc mơ hồ, Trần Khuynh Địch đột nhiên phát hiện ra…
M* nó, đây không phải là trở thành nhân vật phản diện trong một ý nghĩa khác hay sao, một khi bước nhầm sẽ bị nhân vật chính tiêu diệt…
Thấy Trần Khuynh Địch lề mà lề mề như vậy, Long Thiên Tứ rốt cục cũng không nhịn được, trực tiếp mở miệng nói: "Vậy thì ngươi hãy dứt khoát trả lời ta đi, dù sao ở đây cũng không có ai."
"Ngươi ưa thích Dương Xuân không?"
"Ưa thích."
"Ngươi ưa thích Doanh Phượng Tiên không?"
"Ưa thích."
"Ngươi ưa thích Lạc Tương Tư không?"
"Ưa thích."
"Ngươi ưa thích Trần Tiêm Tiêm không?"
"Ưa thích."
"Ngươi ưa thích Tịch Đồng không?"
"Ưa thích."
Trần Khuynh Địch yên lặng che kín mặt, hắn rơi vào sự khiển trách lương tâm to lớn.
Mà Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn ở bên cạnh thì là vung tay lên: "Không sao, ngươi có thể xéo đi, lề mề chậm chạp, một chút sức quyết đoán cũng đều không có."
"Ấy? Đề nghị của các ngươi đâu!"
Không để ý đến lời nói của Trần Khuynh Địch, hai người Vô Vọng Ma Tôn cùng với Long Thiên Tứ đi thẳng ra khỏi Vạn Thọ Cung, bởi vì nguyên nhân đối phương quay lưng, Trần Khuynh Địch cũng không nhìn thấy...
Nụ cười tà ác vì đã đạt thành mưu kế ở trên mặt của hai người bọn họ.
"Cái gì thế không biết?"
"Ngay cả một chút đề nghị đáng tin cũng đều không có..."

"Quên đi."
Nghĩ nửa ngày, Trần Khuynh Địch đứng dậy, quyết định đi một chuyến đến Thành Thượng Kinh.
Lúc này cũng chỉ có vị đồng hương Thánh Thượng Đại Càn là có thể hiểu được mình.
Tâm tình của Thánh Thượng Đại Càn bây giờ là rất kém cỏi.
Cùng là người xuyên việt, lại là đồng hương của Trần Khuynh Địch, hắn không giống như những người khác, đối với tình huống của Trần Khuynh Địch hắn kỳ thật còn am hiểu hơn so với người khác. Cũng chính vì như thế, hắn mới hiểu được.
"Tên gia hỏa Khuynh Địch này đột phá không hề tầm thường."
"Rất kỳ quái."
"Vào thời điểm gặp hắn lần trước, hắn còn cách đột phá rất xa, khiếu huyệt chỉ mới mở ra Tổ khiếu huyệt, luyện thể cũng cách rất xa, hắn hẳn là không có khả năng đột phá mới đúng."
"Nhưng mà hết lần này tới lần khác lại đã đột phá."
Mặc dù vào lúc sớm nhất Thánh Thượng Đại Càn cũng rất kinh hỉ, nhưng sau khi lấy lại tinh thần hắn lập tức phát hiện ra chỗ không đúng.
Quan trọng nhất là...
"Tinh vân Thuần Dương đã xuất hiện như thế nào?"
Đối với đám người Ngô Không mà nói, Trần Khuynh Địch thân làm Cung chủ Vạn Thọ Cung, lại nắm giữ Thuần Dương chi thể, có thể ngưng tụ ra tinh vân Thuần Dương là một điều không thể bình thường hơn, bọn họ đương nhiên sẽ không có hoài nghi gì, nhưng đối với Thánh Thượng Đại Càn biết rõ Trần Khuynh Địch mà nói, tinh vân Thuần Dương xuất hiện lại là cực kỳ không bình thường.
Dựa theo sự thôi diễn của Thánh Thượng Đại Càn, nếu như đi trên con đường luyện thể, nếu Trần Khuynh Địch đột phá thì sẽ trở thành Chí Tôn nhân gian, căn bản không có loại vật như Mệnh Vận Tinh Vân, mà nếu như đi trên con đường khiếu huyệt, như vậy thì Trần Khuynh Địch có thể dùng nhục thân cảm ứng tinh thần, không cần tinh vân cũng có thể trực tiếp xuyên qua ở trong Vận Mệnh Tinh Không.
Mặc kệ là dùng loại phương pháp nào, Trần Khuynh Địch cũng sẽ không thể thu hoạch được loại vật tinh vân Thuần Dương này.
Nói một cách không khách khí, Trần Khuynh Địch mặc dù là người đứng đầu Thuần Dương Cung bây giờ, nhưng võ đạo của hắn căn bản cũng có quan hệ không lớn với Thuần Dương Cung, quyền ý của hắn hoàn toàn căn cứ vào kinh lịch của bản thân, về phần Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, đối với Trần Khuynh Địch mà nói càng giống như là dệt hoa trên gấm, mà không phải là võ đạo căn bản của hắn.
Coi như thật sự muốn ngưng tụ tinh vân, Thánh Thượng Đại Càn

cảm thấy Mệnh Vận Tinh Vân của Trần Khuynh Địch hẳn sẽ là một nắm đấm...
Như vậy vấn đề đã đến.
Vì sao lại xuất hiện một cái tinh vân Thuần Dương?
"Trừ phi là cái tinh vân kia căn bản cũng không phải là căn cứ vào võ đạo của Khuynh Địch mà hình thành."
"Hắn đã dùng phương pháp khác?"
"Hoặc là..." Một cái suy nghĩ nào đó hiện lên ở trong lòng của Thánh Thượng Đại Càn, trong nháy mắt, sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn đại biến, ý niệm cấp tốc tản ra, rất nhanh liền đặt toàn bộ Thành Thượng Kinh vào trong cảm ứng.
"Quả nhiên!"
"Quốc vận giảm bớt trên phạm vi lớn! Gặp quỷ, cái tên ngớ ngẩn kia lại dùng quốc vận để ngụy tạo Mệnh Tinh, dựa vào quốc vận mới đạt đến cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh!"
"Đáng chết."
Sau khi hiểu rõ tất cả, sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn lập tức trở nên cực kỳ khó coi.
Nghiêm ngặt mà nói, loại phương pháp này là cùng một con đường như Thánh Thượng Đại Càn. Nhưng thân làm tiền bối ở bên trên con đường này, Thánh Thượng Đại Càn lại biết rõ rành rành tai hại của con đường này, Thánh Thượng Đại Càn là lấy Tổ Long Trung Nguyên ngưng tụ Mệnh Tinh, cho nên cuối cùng còn có thể trở thành thiên hạ đệ nhất nhân Trung Nguyên.
Nhưng Trần Khuynh Địch lại không giống, nếu dùng quốc vận Đại Càn để ngưng tụ Mệnh Tinh mà nói, Trần Khuynh Địch thân làm chí cường giả không chỉ không có cách nào tăng cường thực lực, hơn nữa cũng sẽ vĩnh viễn ngừng bước, dù sao thì bản thân Đại Càn đã không còn cách nào khuếch trương, thậm chí là cân nhắc đến tương lai của Đại Càn, vạn nhất Đại Càn hủy diệt, Trần Khuynh Địch cũng sẽ bị cắn trả mà chết.
"Chuyện này không như dự đoán của ta a."
"Gặp quỷ."
Ở trên cái thế giới này không có yêu và hận vô duyên vô cớ.
Thánh Thượng Đại Càn sở dĩ ủng hộ Trần Khuynh Địch như vậy cho tới nay, đương nhiên không chỉ là bởi vì duyên cớ đồng hương, ở một trình độ nào đó hắn cũng đã coi Trần Khuynh Địch là đại thần mà bản thân ủy thác.
Nếu như hắn thoát khỏi Tổ Long Trung Nguyên, trùng kích Chí Tôn nhân gian thất bại...
Vậy Trần Khuynh Địch chính là trụ cột tương lai của Đại Càn.
Có phần tình nghĩa này, Thánh Thượng Đại Càn tin rằng Trần Khuynh Địch coi như không gánh nổi Đại Càn không có hắn, cũng có thể bảo vệ được con cháu và cựu thần của hắn.

Nhưng mà bây giờ Trần Khuynh Địch lại gắn liền với Đại Càn, nếu như Đại Càn diệt vong mà nói, Trần Khuynh Địch lấy quốc vận làm cơ sở cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.
"Đây cũng không phải là dự tính ban đầu của ta!"
"Bộp!"
Thánh Thượng Đại Càn có một chút bực bội vỗ vào tay ghế, ở trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần áy náy, nhất là nghĩ đến nguyên nhân Trần Khuynh Địch cưỡng ép đột phá lần này còn là bởi vì bản thân phái hắn đi đến Tây Vực, Thánh Thượng Đại Càn liền cảm thấy lương tâm cắn rứt một trận, nhưng mà đúng vào lúc này....
"Thánh Thượng, Đại đô đốc Hoàng Thành Tư cầu kiến."
Ở ngoài cửa Kim Loan Điện, thanh âm thăm thẳm của Phùng Nguyên Nhất bay vào.
"Ách!"
Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Chương 1086: Đại Tế Tửu đời trước

Thánh Thượng Đại Càn lập tức hít sâu vào một hơi, chợt ngồi vững vàng thân thể, nói: "Để cho hắn vào đi."
Một lát sau, Trần Khuynh Địch liền vội vàng hấp tấp mà chạy vào, Kim Loan Điện vừa đóng cửa, trên mặt của hắn lập tức lộ ra biểu lộ ảm đạm, khóc lóc kể lể nói: "Lão ca! Ngươi phải cứu ta! Hãy cho ta một chủ ý!"
Thánh Thượng Đại Càn: "! ! !"
Nghe một chút đi! Lời cầu khẩn bi thương mang theo vài phần giúp đỡ! Khuynh Địch nhất định cũng đã phát hiện ra trói buộc ở trên người của mình, cho nên mới chạy tới nhờ mình giúp đỡ, rõ ràng là mình đào hố hắn, hắn lại không chỉ không có nghi ngờ, ngược lại vẫn tín nhiệm mình như cũ, còn đặc biệt chạy tới xin mình chủ ý...hảo huynh đệ! Rất nghĩa khí!
"Ngươi không cần phải nói đâu Khuynh Địch! Chuyện của ngươi! Chính là chuyện của ta!"
Thánh Thượng Đại Càn vỗ ngực nặng nề một cái: "Lần này là lão ca ta không đúng, chuyện phiền phức này ta cũng nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải quyết giúp ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Con m* nó? Đồng hương đúng là đồng hương a! Ta còn chưa mở miệng đây, hắn liền biết mình đến là để trưng cầu ý kiến hắn về vấn đề tình cảm...hơn nữa nghe một chút ngữ khí trầm vang hữu lực với cùng kiên định không thay đổi này đi, không hổ là nam nhân làm Hoàng Đế mở hậu cung a! Nhìn cái bộ dáng này, chẳng lẽ thật sự muốn truyền cho mình diệu pháp vô thượng cân bằng quan hệ nam nữ?
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch lập tức chính là chắp tay nói: "Còn xin lão ca dạy ta?"
"Ấy!" Thánh Thượng Đại Càn chau mày, bị quốc vận Đại Càn trói buộc thật sự là quá mức phiền phức, nhưng hắn đã có nắm chắc thoát khỏi trói buộc của Tổ Long Trung Nguyên, vậy tự nhiên là cũng có đầu mối đối với loại vấn đề này.
"Ta cũng không rõ là có thích hợp hay không?"
"Nhưng ta có một chiêu."
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền mừng lớn: "Mau nói mau nói!"
"Chỉ là chiêu này có một chút hung hiểm, nếu như ngươi tin lão ca ta..."
"Nói gì vậy!" Thần sắc của Trần Khuynh Địch nghiêm lại: "Chỉ là một chút rủi ro thì tính là cái gì? Lão ca ngươi có kinh nghiệm phong phú, lại là tiền bối của ta, khỏi nói, ta tin ngươi!"

Thánh Thượng Đại Càn: "! ! !"
Không ngờ được Trần Khuynh Địch cư nhiên lại tin tưởng mình như thế...nhận lấy thì ngại, nhận lấy thì ngại a!
Biện pháp của Thánh Thượng Đại Càn kỳ thật cũng rất đơn giản, loại vật quốc vận Đại Càn trói buộc cùng loại với Tổ Long Trung Nguyên này, muốn dựa vào bản thân thoát khỏi thật ra là rất khó khăn, muốn xông phá phần trói buộc này chỉ có hai loại biện pháp.
Một loại là lấy lực phá pháp, tiếng hành nghiền ép quốc vận Đại Càn, nhưng trên cơ bản là rất không có khả năng.
Loại thứ hai cũng là mượn nhờ ngoại vật. Mọi người đều biết, nhất định phải dùng ma pháp mới có thể đánh bại ma pháp. Cho nên cũng phải dùng ngoại lực mới có thể đánh vỡ ngoại lực.
Cho nên Thánh Thượng Đại Càn mới đích thân sắp đặt thế cục ở Trung Nguyên như lúc này, bây giờ Đại Càn cơ hồ là địch với cả thế gian, kỳ thật có một bộ phận nhân tố rất lớn là do Thánh Thượng Đại Càn cố ý dung túng, chính là vì mượn nhờ lực lượng của các chí cường giả khác dùng một hơi thoát khỏi trói buộc của Tổ Long Trung Nguyên.
Nhưng loại phương pháp này có rủi ro cực lớn, đạp sai một bước liền có khả năng lật xe.
"Cũng được."
"Ta sẽ nói phương pháp của ta cho ngươi biết."
"Ừm."
Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt mong đợi mà nhìn Thánh Thượng Đại Càn, mà Thánh Thượng Đại Càn thì là gằn từng chữ nói ra:
"Kỳ thật cũng không khó."
"Bị đánh một trận là được."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Lão ca có ý tứ là...ôm giác ngộ bị chửi là nam nhân cặn bã thậm chí là bị đánh cho tê người, đi thổ lộ với các nàng sao? !
Thế cục hiện tại là rất nghiêm trọng.
Sau khi rời khỏi Tây Vực trở về bảo điện Đại Hùng, thần sắc của Ngô Không vẫn luôn hết sức nghiêm túc.
Mà ở trong lòng của hắn, uy hiếp của Thuần Dương Cung đã cất cao đến một cái trình độ khó có thể dùng lời để diễn tả được, ba vị Kích Toái Mệnh Tinh, bốn vị thiên kiêu có tiềm lực trấn áp thời đại, trong lúc bất tri bất giác, sự uy hiếp của Thuần Dương Cung thậm chí đã sắp có thể đánh đồng với Đại Càn, loại thực lực khủng bố này quả thực là khiến cho người ta sợ hãi.
Mà khiến cho người ta nhức đầu nhất, là hết lần này tới lần khác Thuần Dương Cung còn liên thủ với Đại Càn.
Hai phe cường đại liên hợp với nhau, đã tạo thành một cái cục diện đuôi to khó vẫy.
"A Di Đà Phật."

Hít sâu vào một hơi, Ngô Không tĩnh tọa ở bên trong nhóm Phật tượng tại bảo điện Đại Hùng, dùng phật quang trừ khử lửa giận không rõ cùng với nôn nóng khó tả ở trong lòng, một hồi lâu sau mới bình tĩnh lại một lần nữa.
"Các vị thí chủ."
"Nếu đã tới thì cũng không cần ẩn núp nữa đâu?"
Phật quang giống như là sóng nước nhộn nhạo lên, ngay tiếp theo hư không đồng thời chấn động, một lát sau, mấy đạo suy nghĩ khổng lồ lăng không hiện lên ở bên trong bảo điện Đại Hùng.
"Ta cũng chưa từng ẩn tàng qua."
"So với những thứ này, mọi người hẳn là cũng đã hiểu rõ tình huống."
"Rất cấp bách."
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, giáo chủ Minh Giáo, cung chủ Tiên Cung, giống như là Ngô Không vậy, ba vị này bởi vì nguyên nhân của riêng mình, cơ hồ là phái phản Càn kiên định, so sánh với nhau, Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn trái lại là quá mức lạnh nhạt, ở trong rất nhiều lần cũng chỉ là lộ mặt, căn bản không hề có ý tứ xung đột chính diện cùng với Đại Càn, còn muốn Phật hệ hơn so với Ngô Không.
"Không thể tiếp tục đợi người Thuần Dương Cung trưởng thành."
"Một vị Trần Khuynh Địch đã đầy đủ khiến cho chúng ta đau đầu, nếu như lại nhiều thêm bốn vị, Thuần Dương Cung sẽ có trọn vẹn bảy vị Kích Toái Mệnh Tinh, nếu ta nhớ không lầm mà nói, cho dù là ở thời kỳ Thượng Cổ, ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng không có nhiều chí cường giả như vậy a? Đến lúc đó Thuần Dương Cung sẽ thực sự vô địch."
"Nếu thật sự trở thành như thế, vậy Bắc Nhung chúng ta còn không bằng dứt khoát trở về thảo nguyên chăn dê."
Ngô Không: "..."
"Khụ khụ!" Ho khan hai tiếng, Ngô Không tiếp tục nói: "Nhưng bây giờ Tổ Long Trung Nguyên mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn còn bảo lưu phần lớn lực lượng, chúng ta làm như thế nào để đấu với Đại Càn?"
"Mấy lần trước không phải là có người xuất thủ tính toán Tổ Long Trung Nguyên hay sao?"
"Hắn ở đâu?"
Lời còn chưa dứt, lại là một đạo suy nghĩ xông vào bên trong bảo điện Đại Hùng, trong lúc nhất thời bảo điện Đại Hùng nguyên bản tràn đầy phật quang vậy mà vang lên âm thanh đọc sách, quanh quẩn bên tai không dứt.
"Ở chỗ này."
"Ồ?"
"Nho gia...không đúng, Tắc Hạ Học Cung hẳn là không có người như ngươi mới đúng."

"Đại Tế Tửu đời trước?"
"Ngươi chưa có tọa hóa?"
Đạo áouy nghĩ vừa mới xuất hiện không thể nghi ngờ đã khiến cho mấy người Ngô Không rất là chấn kinh, mà đối mặt với nghi vấn của rất nhiều chí cường giả, người gọi là Đại Tế Tửu đời trước chỉ trả lời một câu:
"Ta sẽ nghĩ biện pháp về sự tình Tổ Long Trung Nguyên, các ngươi chỉ cần cân nhắc làm như thế nào để đối phó với Đại Càn sau khi Tổ Long Trung Nguyên biến mất là được rồi."

Chương 1087: Xéo đi

"Vậy còn không đơn giản? Không có Tổ Long Trung Nguyên, Đại Càn..."
Thanh âm của giáo chủ Minh Giáo im bặt mà dừng, mà những người khác cũng tỉnh táo trở lại.
"Chỉ sợ là cho dù không còn Tổ Long Trung Nguyên, Đại Càn cũng không dễ đối phó như vậy."
"Thuần Dương Cung..." Giáo chủ Minh Giáo cắn răng nghiến lợi quát ầm lên, hiển nhiên là hắn cũng đã hiểu rõ, lúc này Đại Càn đúng là rất khó đối phó.
Thánh Thượng Đại Càn cho dù không còn Tổ Long Trung Nguyên, thực lực còn lại chỉ sợ cũng không thể khinh thường, muốn đánh chết hắn, cũng phải cần ba vị chí cường giả liên thủ, mà ngoại trừ hắn, Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh Đại Càn ở vào Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, nói không chừng vào thời khắc mấu chốt cũng có thể đột phá đến cảnh giới chí cường giả.
Vừa so sánh như vậy, ở phía Thánh Thượng Đại Càn ít nhất phải liên lụy tới bốn vị chí cường giả của giới tông phái.
Nếu như đặt ở trước đó, như vậy còn không tính là gì, nhưng vấn đề là hiện tại lại tăng thêm một cái Thuần Dương Cung.
Ninh Thiên Cơ, Vô Vọng Ma Tôn, Trần Khuynh Địch, đây cơ hồ chính là ba vị chí cường giả lăng không xuất hiện.
Như vậy phải làm sao?
"Thiên Tôn Thái Bình có thể đối phó với Ninh Thiên Cơ, Đại Tế Tửu đối phó với Vô Vọng Ma Tôn, nếu như có thể lôi kéo được Yêu tộc mà nói, có thể để cho Huyền Vũ Đại Thánh đối phó với Trần Khuynh Địch."
"Không được." Giáo chủ Minh Giáo phủ nhận: "Như vậy còn chưa đủ, chúng ta cần thêm càng nhiều minh hữu, chớ quên, bây giờ chúng ta đã không chỉ là muốn hủy diệt Đại Càn, mà ngay cả Thuần Dương Cung cũng không thể bỏ qua! Lấy tiềm lực của bọn hắn, nếu như tiếp tục phát triển nữa, nói không chừng còn đáng sợ hơn so với Đại Càn bây giờ!"
"Cần sự trợ giúp của càng nhiều chí cường!"
"Thiên Khả Hãn, ngươi đã giải quyết vấn đề về A Sử Na Lam chưa?"
"Không có vấn đề." Sau khi Thiên Khả Hãn Bắc Nhung trầm mặc một lát mới mở miệng nói: "Lam sẽ trợ giúp bọn ta, hắn có chấp niệm của mình, nếu như Võ Nguyên Hanh đột phá chí cường giả, vừa vặn có thể giao cho hắn."
"Vậy thì có thêm một người."
"Ở phía Đao Tông cùng với Kiếm Tông cũng có lão bất tử sống sót, đi

tìm bọn hắn, để bọn hắn gia nhập vào."
Đúng lúc này, trước đó nói xong một câu vẫn giữ yên lặng, "Đại Tế Tửu đời trước" rốt cục cũng mở miệng nói: "Ta hắn là cũng có thể tìm được sự giúp đỡ của một vị."
"Có thực lực như thế nào?"
"Rất mạnh."
"Tốt!"
Lại qua một phen thương thảo, mọi người ở đây cuối cùng đã đưa ra kết luận.
"Ngô Không ngươi hãy đi tìm Thái Bình, trước đó chính là ngươi đã kéo hắn vào liên minh phản Càn, lần này cũng giao cho ngươi, cho đến nay ta cũng không hiểu rõ tên gia hoả kia đến cùng đang suy nghĩ cái gì." Giáo chủ Minh Giáo tiếp tục nói: "Ta sẽ đi đến Đông Hải tìm Huyền Vũ Đại Thánh, Yêu tộc đã không còn huy hoàng như thời kỳ Thượng Cổ, nếu như hứa hẹn cấp cho Yêu tộc một khối địa vực, tin rằng Huyền Vũ Đại Thánh sẽ đồng ý xuất thủ, không cần hứa hẹn địa vực ở Trung Nguyên, ta thấy mảnh đất Nam Cương kia đối với Yêu tộc mà nói là cũng rất phù hợp."
"Kiếm Tông cùng với Đao Tông thì giao cho Tiên Cung ứng phó, chỉ là hai lão bất tử kia xem như là người thời đại trước, cũng không rõ ràng là bây giờ còn lại mấy phần chiến lực, nhưng có thể sử dụng là được."
"Đại Tế Tửu thì hãy đi tìm vị trợ giúp kia là được rồi, mặt khác cũng giao trách nhiệm chặt đứt Tổ Long Trung Nguyên cho ngươi, có chỗ nào cần trợ giúp thì cứ việc nói..."
"Thiên Khả Hãn xử lý tốt vị A Sử Na Lam kia là được."
Phật Môn Ngô Không, Thiên Tôn Thái Bình, giáo chủ Minh Giáo, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Bắc Nhung A Sử Na Lam, Yêu tộc Huyền Vũ Đại Thánh, "Đại Tế Tửu đời trước", người giúp đỡ của Đại Tế Tửu đời trước, Kiếm Tông, Đao Tông, kết quả là sau khi tính toán nghiêm túc, chư vị chí cường giả đột nhiên kinh ngạc phát hiện ra.
"Ấy?"
"Chúng ta kỳ thật không phải có rất nhiều người hay sao? Có trọn vẹn mười một vị Kích Toái Mệnh Tinh, giống như là có ưu thế rất lớn?"
"Phi phi phi! Đừng có nói mò, ngoại trừ chúng ta, một nửa trở lên còn chưa có chắc chắn đâu."
"Chờ đến khi thật sự góp đủ cái đội hình này rồi hãy nói sau."
"Nói cũng đúng..."
"Vậy thì hãy chia ra hành động, thời gian không chờ chúng ta, không thể lại để cho Thuần Dương Cung thêm thời gian trưởng thành, ở trong năm nay phải tiêu diệt Đại Càn cùng với Thuần Dương Cung!"
"Quyết định như vậy!"

Sau khi kết thúc thương nghị, suy nghĩ của rất nhiều chí cường giả cũng rời khỏi bảo điện Đại Hùng.
Một lúc lâu sau, Ngô Không mới nhẹ giọng thở dài.
"Đại Tế Tửu đời trước? Hắn là Thiên Ngoại Tà Thần a!"
"Thôi được rồi."
"Mặc dù bây giờ hợp tác với hắn, nhưng không thể không đề phòng..."
Sau khi đứng tại chỗ suy tư một lát, Ngô Không đột nhiên vung ra một đạo phật quang rất nhỏ trong nháy mắt, phật quang cấp tốc trốn vào bên trong hư không, tiếp đó mất đi bóng dáng, sau khi làm xong tất cả những thứ này, Ngô Không mới nhắm hai mắt lại, chắp tay ở trước ngực, vừa vân vê phật châu ở trong tay, vừa nhẹ giọng tụng niệm: "A Di Đà Phật."
Tại Thành Thượng Kinh.
Đây là trung tâm của Trung Nguyên, Đế Đô của Đại Càn, ở bên trong tòa thành cổ này có ngàn năm lịch sử, ở khắp nơi có thể thấy được khí tượng phồn hoa cùng với thịnh thế, mà tại khu trung ương của Thành Thượng Kinh, hoàng cung kim bích huy hoàng đứng sừng sững ở bên trên đại địa, phảng phất như là Định Hải Thần Châm, có thể trấn áp tất cả Si Mị Võng Lượng.
Từ khi Thánh Thượng Đại Càn đăng cơ vào 300 năm trước cho đến nay, toà hoàng cung này vẫn luôn là đệ nhất cấm địa tại Trung Nguyên.
Tông phái, thế gia, tán tu, đều đã từng âm thầm lẻn vào tòa hoàng cung này, nhưng bọn hắn đều không ngoại lệ, từ Hỏa Luyện Kim Đan, cho tới tiểu tốt Hậu Thiên, toàn bộ đều không thể còn sống rời đi, đối với rất nhiều người Trung Nguyên mà nói, toà hoàng cung này là uy nghiêm, là thần bí, là không thể suy đoán.
Mà xem như là trung tâm của hoàng cung, Kim Loan Điện càng là đứng mũi chịu sào.
Cho dù là ở bên trong triều thần Đại Càn, Kim Loan Điện cũng có được địa vị đặc thù cực cao, nói chung, ngoại trừ cấm vệ Kiêu Quả, Thái Tử Đại Càn cùng với Nhị hoàng tử, còn có đại tổng quản Ti Lễ Giám Phùng Nguyên Nhất cùng với một số ít người được tín nhiệm nhất, không có ai có thể tùy ý tiếp cận nơi này.
Nhưng vào ngày hôm nay, toà Kim Loan Điện này lại truyền ra tiếng rống giận dữ giống như sấm rền:
"Xéo đi! Hiện tại hãy xéo đi cho ta!"
"Con m* nó!"
"Mắt lão tử xem như mù!"
"Đáng giận!"
Ầm ầm! Cửa chính Kim Loan Điện rung động, thanh âm mắt thấy là sắp truyền ra bên ngoài, bất quá vào trước đó, Phùng Nguyên Nhất đứng hầu tại cửa ra vào liền mỉm cười phất phất tay, đẩy thanh âm

trở về, sau đó vị đại tổng quản Ti Lễ Giám này liền truyền âm vào bên trong: "Thánh Thượng, chú ý thân phận một chút..."
"Đánh rắm!" Thánh Thượng Đại Càn không có một chút do dự mà mắng lại.
Như vậy vấn đề đã đến, vì sao Thánh Thượng Đại Càn lại tức giận như thế?
Đáp án rất đơn giản.

Chương 1088: Bớt chém gió

"Chuyện này cũng không thể trách ta! Không phải là lỗi của ta a! Không bằng nói bởi vì vậy mà ta mới rơi vào trong phiền phức lớn!"
"Bớt chém gió!"
"Ngươi hãy tới đây cho ta, ta sẽ dùng ngọc tỉ yêu mến nhất đóng dấu vào đầu của ngươi..."
"Buông đồ vật xuống! Bình tĩnh một chút đi lão ca!"
Nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn thịnh nộ không dứt, Trần Khuynh Địch vội vàng cầu xin tha thứ, chỉ là cầu xin tha thứ thì cầu xin tha thứ, ở trên mặt của Trần Khuynh Địch vẫn mang theo vài phần vẻ ủy khuất như cũ, hiển nhiên là không có ý thức được sai lầm của mình, mà nhìn dạng biểu tình này của hắn, Thánh Thượng Đại Càn càng là giận không có chỗ phát tiết.
Không sai, nguyên nhân của chuyện này kỳ thật rất đơn giản.
Thánh Thượng Đại Càn còn không phải là đang hổ thẹn hay sao, bởi vì nguyên nhân của chính mình khiến cho Trần Khuynh Địch bị quốc vận nhà mình trói buộc, cho nên hắn đã vỗ vỗ bộ ngực phát thệ nhất định sẽ hỗ trợ tìm ra biện pháp giải quyết, kết quả là đã nghĩ ra biện pháp, vậy dĩ nhiên là cần phải kiểm tra một chút, cho nên Thánh Thượng Đại Càn liền hơi nghiêm túc nhìn Trần Khuynh Địch một chút.
Sau đó hắn liền phát hiện ra, tinh vân Thuần Dương của Trần Khuynh Địch thế mà cũng không có trói buộc tu vi của Trần Khuynh Địch.
Đã xảy ra chuyện gì?
Trong cái chớp nhoáng này, tâm tình của Thánh Thượng Đại Càn chính là phát mộng, từ khi Võ Càn Võ hắn xuyên qua tới đây, không biết đã ngậm bao nhiêu đắng cay, mới có thể đi tới bên trên vị trí thiên hạ đệ nhất nhân, kết quả còn bị Tổ Long Trung Nguyên trói buộc, đến nay vẫn còn đang nghĩ biện pháp tránh thoát, kết quả thế mà Trần Khuynh Địch ngay cả một chút sự tình cũng không có?
Cái đệch! Thiên đạo thật là bất công! !
Nhưng Thánh Thượng Đại Càn là ai? Thân là thiên hạ đệ nhất nhân, công phu dưỡng khí của hắn tự nhiên cũng là nhất đẳng, cho nên hắn cũng không tức giận một chút nào, rất bình tĩnh mà hỏi chuyện Trần Khuynh Địch.
"Chuyện kia, Mệnh Vận Tinh Vân của ngươi giống như cũng không có trói buộc tu vi của ngươi à?"
"Ấy? Mệnh Vận Tinh Vân?" Trần Khuynh Địch ngây cả người, sau đó đặc biệt tự nhiên nói ra: "Không có gì, Tịch Đồng nhà ta đã giải quyết vấn đề, mà ngươi cũng biết Tịch Đồng, đó chính là hệ thống."

Thánh Thượng Đại Càn: "..."
Mặc dù ở trong lòng cảm thấy rất không công bằng, nhưng Thánh Thượng Đại Càn tự cho công phu dưỡng khí của bản thân là nhất lưu, cho nên hắn cũng không tức giận một chút nào, trái lại là tiếp tục bình tĩnh nói ra:
"Vậy ngươi còn tới tìm ta cầu cứu để làm gì?"
"Ở bên trên tu vi là không cần cầu cứu, chủ yếu là mối quan hệ, trước đó ta cũng đã nói với ngươi, ngươi cũng biết, gần đây ta bị bốn vị nhân vật chính theo đuổi, kết quả là Tịch Đồng, cũng chính là hệ thống lần này lại đột nhiên hoá hình thành người, còn là một cô gái, giống như là cũng có hảo cảm đối với ta, còn thuận tay giúp ta giải quyết vấn đề tinh vân, hiện tại ta đang phát sầu về việc nên làm cái gì đối với mối quan hệ này, cho nên mới tới tìm ngươi."
"Ta cảm thấy lão ca ngươi tương đối có kinh nghiệm."
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
"Nói một cách khác, ngươi căn bản cũng không phải tới tìm ta là để giải quyết vấn đề tinh vân, mà là tới tìm ta để khoe khoang cuộc sống hạnh phúc của ngươi và một đám em gái hay sao?"
"Làm sao có thể!" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt đắng chát, nói: "Làm gì có cuộc sống hạnh phúc, ta cho đến bây giờ vẫn còn đang rầu rĩ đây, ngươi nói xem ta thích toàn bộ các nàng có phải là rất cặn bã hay không?"
"Ha ha ha, lão đệ à..." Thánh Thượng Đại Càn cười lớn một tiếng, sau đó bình tĩnh vỗ vỗ vào bả vai của Trần Khuynh Địch, nói: "Ta hiểu rồi, tới tới tới, đi qua đây, ta cho ngươi xem một thứ tốt."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt tò mò đưa mặt tới...
Sau đó hắn đã bị đánh bay.
"Xem chiêu! Thiết quyền của chủ nghĩa đế quốc!"
"Tên vương bát đản không ốm mà rên, lãng phí tình cảm của lão tử, xéo đi cho trẫm!"
"Ách!"
Đây chính là nguyên nhân hậu quả của sự việc.
"Xéo đi!"
"Hiện tại lão tử muốn bế quan."
"Nhanh đi hứa hẹn với các cô em gái của ngươi đi!"
Kết quả là...
"Cung tiễn Đại đô đốc."
Trần Khuynh Địch cứ như vậy ở dưới nụ cười không mất đi lễ phép của Phùng Nguyên Nhất bị đuổi ra khỏi Kim Loan Điện.
Kết quả là còn chưa kịp đi ra khỏi hoàng cung, Trần Khuynh Địch liền bị người cản lại. Mà người cản hắn thì là Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh, bất quá vị cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất Đại Càn này, lúc này nhìn qua giống như cũng có sắc mặt không khá lắm.

"Đại đô đốc."
Ngữ khí của Võ Nguyên Hanh rõ ràng là tốt hơn nhiều so với thời điểm gặp mặt trước đó, bất quá chuyện này cũng khó trách, dù sao thì Trần Khuynh Địch bây giờ ở ngoại giới thế nhưng là chí cường giả mới lên cấp đại danh đỉnh đỉnh.
Cho dù là cao ngạo như Võ Nguyên Hanh.
Cũng không có khả năng lộ ra thái độ kiêu căng ở trước mặt của hắn, đây là tôn trọng cơ bản nhất đối với cường giả.
"À?"
"Tướng quân có chuyện gì sao?"
Trần Khuynh Địch đặc biệt hòa ái nói, mà Võ Nguyên Hanh thì là trầm mặc một lát sau mới tiếp tục nói: "Ta nghe nói A Sử Na Lam cũng đã trở thành chí cường giả?"
"Ách."
Trần Khuynh Địch nghe vậy nụ cười lập tức cứng đờ, hắn cũng có hiểu biết đối với ân oán giữa Võ Nguyên Hanh cùng với A Sử Na Lam, hai người dường như vẫn đang một mực phân cao thấp, chỉ là hiện tại A Sử Na Lam đã đột phá, cho nên Võ Nguyên Hanh rõ ràng đã yếu hơn một bậc, nói thật là chuyện này cũng rất đả kích người.
Bất quá Võ Nguyên Hanh lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, trái lại còn lộ ra nụ cười, nói:
"Đại đô đốc không cần phải để ý đến ta."
"Chỉ là ta có một cái yêu cầu quá đáng."
"Còn xin Đại đô đốc thành toàn."
"Ồ? Chuyện gì? Ngươi nói xem?"
Trần Khuynh Địch phất phất tay rất tùy ý, mặc dù Võ Nguyên Hanh cho rằng hắn hiện tại rất cường hãn, nhưng trên thực tế người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, thực lực mà Trần Khuynh Địch có thể phát huy ra hiện tại kỳ thật cũng không sai biệt lắm với trước đó, tinh vân Thuần Dương đã hoàn toàn bị Tịch Đồng tiếp quản, hắn căn bản không thể sử dụng.
"Đánh với ta một trận."
"Không có vấn đề, ta đáp ứng...hả?"
"Đánh với ta một trận."
Võ Nguyên Hanh phảng phất như là nhấn mạnh mà nói ra lần thứ hai.
"Nếu như sau khi A Sử Na Lam kịch chiến với ngươi liền có thể đột phá đến cảnh giới chí cường giả, vậy thì ta sẽ không có lý do không làm được, còn xin Đại đô đốc buông tay buông chân đánh với ta một trận."
Trần Khuynh Địch gãi đầu nói: "Chuyện này..."
"Xem như báo đáp."
"Ở chỗ này ta có một quyển tuyệt thế võ công..."
"Cứ giao cho ta!" Trần Khuynh Địch dùng sức vỗ ngực một cái, nói:

"Danh tiếng Trần Khuynh Địch ta thích làm việc thiện nghĩa bạc vân thiên đặt ở trong toàn bộ giang hồ có người nào không biết?"
Nói xong ngay cả Trần Khuynh Địch cũng có một chút chột dạ, thế là lại kéo cao giọng lặp lại thêm một lần: "Ai dám không biết?"
Nói như vậy hẳn là cũng giống nhau.

Chương 1089: Chí cường giả mới lên cấp

Ngàn vạn lần không nên hiểu lầm.
Trần Khuynh Địch sở dĩ đáp ứng lời mời của Võ Nguyên Hanh, cũng không phải là vì tuyệt thế võ công gì đó, Thuần Dương Cung chúng ta gia đại nghiệp đại sẽ để ý như đến một chút lợi như vậy sao? Nguyên nhân của thứ này nhiều nhất chỉ chiếm sáu thành.
Còn có bốn thành, là sự hiếu kỳ của Trần Khuynh Địch đối với vị Võ Nguyên Hanh này.
Thân làm Đại tướng quân kiêu quả Đại Càn, hàng năm Võ Nguyên Hanh suất lĩnh cấm vệ Kiêu Quả tọa trấn hoàng cung, ở trong mấy năm cũng đều không nhất định lộ mấy lần mặt, có thể nói là một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất thần bí rất điệu thấp, chiến tích có quan hệ đến hắn cũng chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay, hơn nữa còn đặc biệt khó tìm, hơn nữa quan trọng nhất là...
Mọi người đều biết, Đại Càn không có Đạo Binh cực phẩm.
Cho nên Võ Nguyên Hanh cũng không có Đạo Binh cực phẩm, ngay cả Đạo Binh thượng phẩm cũng không có, loại trình độ này chỉ có thể nói là hạng chót ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, cao thủ chân chính ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đều có Đạo Binh cực phẩm.
Như vậy vấn đề đã đến.
Võ Nguyên Hanh có thể được A Sử Na Lam coi là địch nhân, khiến cho Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của ba mạch Đạo, Phật, Ma mặc cảm, được vinh dự là Hỏa Luyện Kim Đan đệ nhất Trung Nguyên, ở dưới tình huống không có Đạo Binh cực phẩm hắn đã làm như thế nào để đạt đến cái vị trí này? Hắn rốt cuộc có dạng át chủ bài hoặc là tất sát kỹ gì?
Trần Khuynh Địch chính là rất ngạc nhiên đối với điều này.
Huống hồ Trần Khuynh Địch gần đây cũng cần mấy trận chiến đấu đầy đủ kịch liệt để kích thích bản thân một lần, tinh vân Thuần Dương ở phía dưới sự thao túng của Tịch Đồng đã không còn trói buộc Trần Khuynh Địch, ngược lại còn là trợ lực to lớn cho quá trình tu luyện của hắn, cũng giảm độ khó mở ra khiếu huyệt trên phạm vi lớn.
Ở bên trên cái cơ sở này, cần một trận chiến đấu đủ để bức ra tiềm lực bản thân của Trần Khuynh Địch.
Đối với Trần Khuynh Địch mà nói tự nhiên là có chỗ cực tốt, cho nên về tình về lý hắn đều không có lý do cự tuyệt Võ Nguyên Hanh. Hai người đều có tính cách nói là làm, cho nên rất nhanh liền tìm nơi giao thủ ở ngoài hoàng cung.
"Nơi này là địa phương cấm vệ Kiêu Quả luyện binh." Lúc này toàn

thân Võ Nguyên Hanh mặc áo giáp, xách một cán Phương Thiên Họa Kích trực tiếp đi vào trong sân, nói: "Chiến đấu ở trong hoàng cung là không được, nhưng nếu chiến đấu ở trong này thì không thành vấn đề."
"Ta thì sao cũng được." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái.
Thấy vị "chí cường giả mới lên cấp" này dễ nói chuyện như vậy, cho dù là lạnh lẽo cứng rắn như Võ Nguyên Hanh, ở trên mặt cũng đều kéo ra một nụ cười hữu hảo, độ thiện cảm ở trong lòng đối với Trần Khuynh Địch cũng tăng vọt.
Đây cũng là chuyện rõ ràng.
Cho dù tên tuổi của Võ Nguyên Hanh có vang dội hơn, hắn cũng chỉ là Hỏa Luyện Kim Đan, mà một vị Hỏa Luyện Kim Đan lại công nhiên khiêu chiến Kích Toái Mệnh Tinh, nói nhỏ chuyện đi là không biết tự lượng sức mình, nói lớn chuyện ra là không đặt chí cường giả vào mắt, nếu như biến thành người khác, chỉ sợ căn bản là sẽ không coi lời nói của Võ Nguyên Hanh là chuyện đáng kể.
Cho nên vào trước khi khiêu chiến, Võ Nguyên Hanh kỳ thật cũng đã làm tốt chuẩn bị bị trào phúng và bị ngó lơ.
Nhưng không ngờ được, Trần Khuynh Địch thế mà lại hiền hoà như vậy. Nói đáp ứng liền đáp ứng, còn rất phối hợp với hắn, suy nghĩ đến tuổi tác và tu vi của đối phương, Võ Nguyên Hanh là không thể không cảm khái, Trần Khuynh Địch quả nhiên không hổ là thiên kiêu đương thời, không chỉ có thực lực mạnh, mà võ đức cũng cao, dạng người tuổi trẻ tài cao có thể đối xử tốt với người khác như thế này cũng không có nhiều lắm.
Trước đó còn luôn luôn nghe ngoại giới đồn đãi Trần Khuynh Địch là cái gì Sát Nhân Cuồng Ma, thổ phỉ Thuần Dương...
Như vậy xem ra, lời đồn quả nhiên là lời đồn! Không chân thực một chút nào!
Quả thực là sau khi cảm khái trong chốc lát, Võ Nguyên Hanh mới thu liễm tạp niệm ở trong lòng, ở trong mấy hơi thở ngắn ngủi liền điều chỉnh xong trạng thái, Phương Thiên Họa Kích ở trong tay rơi xuống trên mặt đất, không có động tác dư thừa, nhưng vào giờ khắc này, Trần Khuynh Địch lại phảng phất như nghe được tiếng gầm thét của hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ!
Ầm ầm! Mặt đất ở dưới chân của Võ Nguyên Hanh nổ tung không hề có điềm báo trước, nhưng ở dưới ánh mắt của Trần Khuynh Địch lại là không có một tiếng động, vào thời điểm tỉnh hồn lại Võ Nguyên Hanh đã vọt tới trước mặt của hắn, mà tiếng bắn nổ ở trên mặt đất lúc này mới đi theo mà đến, theo tới còn có một cỗ sóng không khí khổng lồ.
Là tốc độ siêu âm!
Tốc độ mà A Sử Na Lam đã từng cho thấy, bây giờ Võ Nguyên Hanh cũng có thể phát huy ra, chỉ là khác biệt cùng với A Sử Na Lam, tốc

độ siêu âm của Võ Nguyên Hanh không có chiêu thức kỹ xảo gì.
Kỳ thật chính là dồn hết sức lực sau đó nhảy vọt về phía trước mà thôi.
Nhưng chính là nhảy một cái như vậy, Võ Nguyên Hanh đã đánh ra sóng không khí khổng lồ, tốc độ nhanh chóng cũng có thể mang đến động năng to lớn, theo quán tính, Phương Thiên Họa Kích ở trong tay của Võ Nguyên Hanh cũng nâng lên cao cao, sau đó giống như thái sơn áp đỉnh đánh về phía đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, nhưng đây không phải là thứ đáng sợ nhất. Đáng sợ nhất là theo một kích này đập xuống, một cỗ ý cảnh kinh khủng cũng tự nhiên sinh ra, đi theo Phương Thiên Họa Kích trực tiếp nện vào trong óc của Trần Khuynh Địch. Trước kia Trần Khuynh Địch ưa thích dùng một chiêu này nhất, nhưng đây còn là lần đầu tiên hắn bị người khác dùng một chiêu này nhằm vào.
Sau một khắc, hào quang Tổ khiếu huyệt trên mi tâm của Trần Khuynh Địch tỏa sáng, trong óc cấp tốc hội tụ quyền ý, hóa thành một tòa bảo tháp hoàng kim trực tiếp trấn áp lại tất cả suy nghĩ, cũng mạnh mẽ đánh vỡ ý cảnh xâm nhập vào trong đầu của hắn, nhưng đừng quên ở trong hiện thực còn có một chiêu...
Ầm! Phương Thiên Họa Kích đập xuống, Trần Khuynh Địch thật vất vả mới xông phá ý cảnh chỉ kịp nâng hai tay lên bảo vệ chỗ yếu hại, sau đó liền bị một chiêu này của Võ Nguyên Hanh đánh bay ra khỏi nơi luyện binh.
Võ Nguyên Hanh: "Hả?"
Con m* nó? Ta vừa mới đánh bay một vị chí cường giả đi?
Oanh! Không đợi Võ Nguyên Hanh hết kinh ngạc, Trần Khuynh Địch bị đánh bay liền lấy tốc độ đồng dạng bay trở về, khắp khuôn mặt đều là sự xấu hổ.
Con m* nó, hình tượng cao nhân vừa mới giả bộ ra đâu rồi, chuyển tay liền bị người ta đánh bay, mất mặt cũng không thể ném như vậy a, không được! Phải đánh lại cho ta!
Trần Khuynh Địch bay trở về liền nhấc lên tất cả tinh, khí, thần, cũng bạo phát ra quyền ý kinh thiên, cơ hồ là sao chép đấu pháp vừa rồi của Võ Nguyên Hanh, đấm ra một quyền trong hiện thực, mà quyền ý như hình với bóng, trực tiếp oanh kích nguyên thần của Võ Nguyên Hanh, nhưng khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ngoài ý muốn là. Đối mặt với công kích giống nhau, Võ Nguyên Hanh cũng không ngần ngại mà tiếp nhận một quyền của Trần Khuynh Địch.

Chương 1090: Lĩnh vực tuyệt đối

Nói một cách khác, hắn hoàn toàn không bị quyền ý ảnh hưởng.
Thậm chí là sau khi phát hiện ra quyền ý của Trần Khuynh Địch còn lộ ra biểu lộ nóng lòng không đợi được: "Không ngờ được Đại đô đốc cũng am hiểu quyền ý, tốt, còn xin Đại đô đốc chỉ giáo!"
Vừa dứt lời, Võ Nguyên Hanh liền bạo phát. Mặc dù Võ Nguyên Hanh ở ngoại giới đều một mực bảo trì hình tượng thần bí điệu thấp, nhưng hắn cũng chỉ là điệu thấp, cũng không phải là hoàn toàn không xuất thủ, cho nên ba mạch Đạo, Phật, Ma, còn có A Sử Na Lam Bắc Nhung, đối với Võ Nguyên Hanh kỳ thật đều có một cái đánh giá chính xác, mà đánh giá của bọn họ cơ hồ là hoàn toàn nhất trí.
Kẻ Võ Nguyên Hanh này không có gì đặc biệt.
Mặc dù có tu vi Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, nhưng cương khí bình thường, khí huyết bình thường, nguyên thần bình thường, cũng không có Đạo Binh cực phẩm, thậm chí là không có Đạo Binh thượng phẩm, binh khí lợi hại nhất là Phương Thiên Họa Kích ở trong tay, nhưng món đồ kia ngoại trừ kiên cố không hỏng, thì không có tính chất đặc biệt nào khác.
Mà thứ lợi hại chân chính của Võ Nguyên Hanh chỉ có một cái, là ý cảnh của hắn.
Có thể nói là kích ý, có thể nói là chiến ý, cũng có thể nói là tinh, khí, thần hoặc là ý chí của hắn, nói tóm lại, Võ Nguyên Hanh đã đạt đến trình độ ngoại hạng ở cái phương diện này.
Phải biết thứ ý cảnh này trên lý luận mà nói cũng không phải là chân thực, có ảnh hưởng lớn đến nguyên thần và ý niệm, mặc dù cũng có thể dồn người vào chỗ chết, nhưng sẽ không tạo thành tổn thương vật lý, chỉ là một loại phương thức tinh, khí, thần hiển hóa, cho nên thứ này kỳ thật nói mạnh cũng mạnh, nói yếu cũng yếu.
Bởi vậy cũng có rất ít người trên giang hồ nghiên cứu về vật ý cảnh này.
Đăng Phong Tạo Cực càng là cực ít.
Nhưng Võ Nguyên Hanh lại khác biệt.
Ý cảnh của hắn cũng không giống như những người khác.
Bởi vì ý cảnh của hắn là có thể trở thành thực tế.
Cho nên ở trong nháy mắt Võ Nguyên Hanh giơ Phương Thiên Họa Kích lên, khí tức cùng với thực lực của hắn liền bắt đầu tăng lên điên cuồng, một luồng quang diễm có thể dùng mắt trần nhìn thấy dần dần bắt đầu cháy rừng rực ở trên người của hắn.
"Ta có thể thắng."
"Ta muốn thắng."
"Ta sẽ thắng."

Mỗi một câu nói, thực lực của Võ Nguyên Hanh liền tăng lên trên diện rộng, từ lúc ban đầu là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, cấp tốc tăng lên tới cấp độ có thể so với đám người Giới Lộc Phật Môn, sau đó tăng thêm một bước đến cấp độ Vân Tuyệt Ảnh Tiên Cung, cuối cùng ở dưới sự ngạc nhiên của Trần Khuynh Địch...
Tăng lên tới cấp độ như A Sử Na Lam.
Ông trời ơi! A Sử Na Lam là dựa vào một kiện Đạo Binh cực phẩm cùng với một môn bí pháp thời gian mới mạnh như vậy.
Kết quả Võ Nguyên Hanh nói mấy câu nói nhảm như ta có thể thắng, ta muốn thắng, ta sẽ thắng liền có thể đạt đến được? Gặp quỷ! Đây là loại ý cảnh gì vậy?
Võ Nguyên Hanh vào trước khi bạo phát là không mạnh.
Mà bây giờ lại giống như Siêu Xayda vậy, Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có cách nào lý giải vì sao Võ Nguyên Hanh lại có thể điên cuồng tăng cao thực lực không giảng đạo lý như vậy, ở bên trong phạm vi hiểu biết của Trần Khuynh Địch, coi như là bí pháp tăng cường lợi hại nhất, cũng không có khả năng tăng cường thực lực đến loại trình độ này mới đúng.
Phải biết rằng coi như là A Sử Na Lam, cũng là dựa vào Đạo Binh cực phẩm Ô Đề Nguyệt mới trở nên lợi hại như vậy.
Kết quả là Võ Nguyên Hanh thì sao? Thế mà quả thực là đã dựa vào ý cảnh đạt đến loại cấp độ này, ý cảnh của hắn thế mà có thể sánh ngang với một kiện Đạo Binh cực phẩm trọn vẹn! Đây hoàn toàn là sự tình không hợp lý.
Nói trở lại, đây cũng là ý tưởng chân thật của mỗi một người đã giao thủ với Võ Nguyên Hanh, nếu không thì một người tâm cao khí ngạo như A Sử Na Lam, làm sao lại xem Võ Nguyên Hanh như đối thủ lớn nhất đời đây? Dù nói thế nào thì A Sử Na Lam cũng là nhân vật khai sáng bí pháp thời gian ở cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, là thiên kiêu chi tử tài hoa xếp trong 20 vị trí đầu từ xưa tới nay, hắn thậm chí vừa đột phá đã dám khiêu chiến với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, có thể thấy được hắn rốt cuộc có bao nhiêu cao ngạo, chỉ sợ coi như là Thiên Khả Hãn, hắn cũng cảm thấy đối phương không bằng mình.
Nhưng chỉ có Võ Nguyên Hanh là bất đồng.
Ở dưới quan điểm của A Sử Na Lam, Võ Nguyên Hanh không thể nghi ngờ là thiên tài hoàn toàn khác biệt với bản thân.
Hiệu quả của loại ý cảnh kinh khủng kia, ở trong lòng của tuyệt đại bộ phận võ giả cũng không có gì khác bới bật hack. Điểm ấy Trần Khuynh Địch cũng đều không thể không thừa nhận.
"Ta vốn cho rằng ta đã là người chơi bật hack hiếm có."
"Không ngờ được người bật hack không chỉ có một mình ta!"
"Quá hố cha!"
Thanh âm của Trần Khuynh Địch bị dìm ngập ở bên trong không khí bắn nổ.

Toàn thân của Võ Nguyên Hanh mở ra trạng thái Siêu Xayda đều thiêu đốt quang diễm màu đỏ, từng sợi tóc dựng thẳng lên, ngay cả kiểu tóc cũng đều xuất hiện biến hóa, mà tốc độ của hắn cũng nhận được sự tăng cường cực lớn, ở dưới ánh mắt của Trần Khuynh Địch, đã cơ bản ngang hàng cùng với A Sử Na Lam không dùng bí pháp thời gian.
Gặp quỷ.
"Thời gian! Đình chỉ!"
Trần Khuynh Địch dù sao cũng là kẻ thân kinh bách chiến, cho nên chỉ qua trong giây lát, hắn liền làm ra lựa chọn chính xác nhất, lĩnh vực vàng óng do Đại Thuần Dương Công kiến tạo cấp tốc khuếch tán, trực tiếp bao phủ Võ Nguyên Hanh vào bên trong, khác biệt cùng với A Sử Na Lam, Võ Nguyên Hanh cũng không có cách nào đối kháng với thời gian đình chỉ...
Vốn nên là như vậy, nhưng khiến cho da đầu của Trần Khuynh Địch tê dại là, một thân quang diễm của Võ Nguyên Hanh dường như có một loại công hiệu kỳ diệu nào đó, rõ ràng là đã xông vào lĩnh vực vàng óng, nhưng lại hoàn toàn không nhận hiệu quả thời gian đình chỉ.
Chỉ là trong nháy mắt, Võ Nguyên Hanh liền vọt tới phụ cận Trần Khuynh Địch, mà thời gian đình chỉ mặc dù đã thất bại, nhưng Trần Khuynh Địch cũng không quá bối rối.
Nói đùa, Trần mỗ ta từ khi xuất đạo cho đến bây giờ luôn lỗ mãng, sẽ sợ ngươi?
"Vậy thì dứt khoát cứng đối cứng là được rồi!"
"Thiên hạ vô địch quyền!"
Nghĩ là làm, Trần Khuynh Địch cũng lười dùng thủ đoạn nhỏ, dùng nắm đấm trực tiếp đụng vào Phương Thiên Họa Kích của Võ Nguyên Hanh, khí huyết, cương khí, nguyên thần, sau khi dung hội thành một thể tạo thành sinh mệnh lực khổng lồ, không ngừng du tẩu ở trên người hắn, quấn quýt cùng với quang diễm màu đỏ của Võ Nguyên Hanh.
Mà sau lần va chạm này Trần Khuynh Địch liền phát hiện ra chỗ không hợp lý, bởi vì hắn phát hiện ra sinh mệnh lực của bản thân thế mà không có cách nào tạo thành tổn thương đối với Võ Nguyên Hanh.
Kỳ quái.
"Võ Tướng quân, loại quang diễm này rốt cuộc là cái gì?"
"Thứ này?"Võ Nguyên Hanh nói rất thành thật: "Vật này gọi là lĩnh vực tuyệt đối, còn có một cái tên gọi khác là lực trường..."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
WTF! ?
Ở trong cái chớp nhoáng này Trần Khuynh Địch kém chút nữa cho rằng đã gặp được đồng hương, hắn còn đang suy nghĩ Võ gia Đại Càn

có phải là có huyết thống cao quý gì hay không, toàn là người xuyên việt...

Chương 1091: Người bình thường

Bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện ra chỗ quái dị của Võ Nguyên Hanh. Rõ ràng là nói ra một từ như vậy, nhưng thần sắc của Võ Nguyên Hanh lại có vẻ rất bình thường, phảng phất như đang nói một từ thông thường vậy, chuyện này khiến cho người ta không thể không suy nghĩ nhiều.
"Võ Tướng quân, ngài không cảm thấy danh tự lĩnh vực tuyệt đối rất kỳ quái hay sao?"
"Kỳ quái?" Võ Nguyên Hanh hơi nghi hoặc một chút, nói: "Lực trường xác thực là rất kỳ quái, nhưng lĩnh vực tuyệt đối thì ta cảm thấy rất bình thường, huống hồ ta cũng không chỉ có dùng mỗi lĩnh vực tuyệt đối."
Trần Khuynh Địch nghe xong lập tức cảm thấy kinh dị: "Còn có thứ khác?"
"Đúng thế."
Có lẽ là cảm thấy vị "chí cường giả mới lên cấp" Trần Khuynh Địch này thế mà lại phối hợp chiến đấu với mình như vậy, hơn nữa còn không có dùng lực lượng tuyệt đối nghiền ép chính mình, ngược lại còn đè thấp cảnh giới giao thủ cùng với mình, độ thiện cảm của Võ Nguyên Hanh hiện tại đối với Trần Khuynh Địch là rất cao, hơn nữa lại là người một nhà.
Cho nên hắn cũng không có tận lực giấu diếm, mà trực tiếp giải thích:
"Ngoài ra, ta còn dùng thuộc tính cường hóa toàn bộ, khí huyết cường hóa cao cấp, cường hóa cương khí cao cấp, cường hóa nguyên thần cao cấp, lực lượng bội hóa, nguyên thần gia tốc, hàng rào vô hạn, nguyên khí Thiên Giới, năng lượng miễn dịch mặt trái, Chính Nghĩa bền bỉ, uy quang cố định, cường hóa làn da, cường hóa nội tạng, mắt rồng, giới hạn cảm giác, tái sinh siêu tốc, kháng tính tinh thần..."
Ông trời ơi!
Võ Nguyên Hanh đã tuôn ra một loạt từ ngữ chuyên ngành.
Mà Trần Khuynh Địch thì đã sớm ngây người.
Con m* nó, trách không được ngươi lại cường hãn như vậy! Buff một hơi năm mươi loại, khí huyết, đến cương khí, lại đến nguyên thần, công kích, tốc độ, phòng ngự, sức khôi phục, sức bền bỉ, cơ hồ là không có bỏ sót, ngươi con m* nó có phải là chơi nổi hay không?
Đồng thời Trần Khuynh Địch cũng hiểu rõ, đây tuyệt đối không phải là năng lực của Võ Nguyên Hanh.
Không bằng nói…
Truyền thừa! Đúng! Võ Nguyên Hanh nhất định là chiếm được truyền

thừa của một người xuyên việt!
Ầm ầm! Bởi vì nguyên nhân phân tâm, Trần Khuynh Địch nhất thời bị Võ Nguyên Hanh đập bay ra ngoài một lần nữa, bất quá sau khi đập bay Trần Khuynh Địch, Võ Nguyên Hanh cũng không có truy kích.
"Quả nhiên, loại trình độ này là còn chưa đủ sao." Cắm Phương Thiên Họa Kích ở trên mặt đất, Võ Nguyên Hanh thở dài bất đắc dĩ, sau đó nhìn về phía Trần Khuynh Địch lần thứ hai, nói: "Đại đô đốc, xin ngài hãy hạ tử thủ."
"Hả?" Trần Khuynh Địch bay trở về, mặc dù bị đập bay, nhưng dựa vào một thân kim cương bất hoại cùng với năng lực khôi phục nhanh chóng, Trần Khuynh Địch cũng không có gì đáng ngại, tối đa là chỉ có một chút choáng đầu, bất quá khiến cho hắn vui mừng chính là, sau một phen chiến đấu này, hắn đã có thể cảm ứng được cái khiếu huyệt thứ hai.
"Hạ tử thủ? Có ý gì?"
"Mời Đại đô đốc dùng thực lực Kích Toái Mệnh Tinh chiến đấu cùng với ta."
Võ Nguyên Hanh hết sức nghiêm túc lặp lại thêm một lần, ánh mắt cũng hết sức chăm chú, nói: "Cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan là vẫn còn chưa đủ, thứ ta cần là nguy cơ sinh tử chân chính."
"Còn xin Đại đô đốc giúp ta một chút sức lực."
Trần Khuynh Địch khẽ co quắp khoé miệng.
M* nó.
Bây giờ phải làm sao?
Trần Khuynh Địch thử kết nối với tinh vân Thuần Dương, kết quả là ở bên tai liền vang lên tiếng đáp lại rất máy móc: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được..."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Đáng chết! Đây là Mệnh Vận Tinh Vân của ta cơ mà?
Mà ở phía đối diện, thấy Trần Khuynh Địch chậm chạp không có bộc phát ra lực lượng chí cường giả, Võ Nguyên Hanh hơi nghi hoặc một chút mà hỏi: "Đại đô đốc? Vì sao còn chưa xuất thủ?"
Trần Khuynh Địch đảo con ngươi một vòng.
Tiếp đó chỉ thấy hắn giang hai tay ra, lộ ra một nụ cười nói: "Võ Tướng quân nói thế là sai rồi, tạm không nói tới danh tiếng hiền lành lòng dạ từ bi của Trần mỗ ta, chỉ là bằng vào giao tình của chúng ta, ta cũng tuyệt đối không thể làm ra loại chuyện này..."
"Ta và Đại đô đốc có giao tình gì sao?"
"Ách, không cần nhiều lời!" Trần Khuynh Địch cấp tốc nói ra: "Huống hồ tướng quân ngài cần gì phải cưỡng cầu chứ, bây giờ Đại Càn còn cần ngài xuất lực, nếu như ngài bởi vì trận giao thủ giữa chúng ta mà bị trọng thương, ta làm sao có thể bàn giao với Thánh Thượng, lấy thiên tư của ngài, không cần làm như thế hắn là cũng có thể Kích

Toái Mệnh Tinh chứ?"
Võ Nguyên Hanh nghe vậy liền nhếch mép một cái, cuối cùng khổ sở lắc đầu nói:
"Vô dụng."
"Đại đô đốc có chỗ không biết."
"Bằng vào thiên tư của ta, nhất định sẽ không thể trở thành chí cường giả."
Trần Khuynh Địch: "?? ?"
Võ Nguyên Hanh, một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất thần bí nhất Trung Nguyên. Nhưng cùng lúc cũng là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất mạnh nhất Trung Nguyên, mà một vị nam nhân như vậy, có thể nói chính là thiên kiêu chi tử, thật giống như A Sử Na Lam vậy, từ khi xuất đạo cho đến nay liền không đâu địch nổi, quét ngang thiên kiêu cùng thế hệ, đây cơ hồ là sự tình đương nhiên theo lẽ thường, nhưng sự thật lại không phải là như thế.
Đây cũng là sự tình mà vô số người trăm mối vẫn không có cách giải. Bởi vì sự quật khởi của Võ Nguyên Hanh, giống như là từ một viên đá bể ra vậy, không có bất kỳ sự báo hiệu nào.
Đại khái là vào hơn hai trăm năm trước, A Sử Na Lam hăm hở chính thức đạt đến tu vi Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, sau đó đích thân suất quân tiến công Bất Phá Thiên Quan, Đạo Binh cực phẩm Ô Đề Nguyệt phối hợp với bí pháp thời gian quả thực là không đâu địch nổi, đánh cho Đại Đô Hộ Bắc Nhung Trương Tắc cũng đều chỉ có thể tử thủ ở trong Bất Phá Thiên Quan.
Khi đó A Sử Na Lam thậm chí còn được tôn xưng là Hỏa Luyện Kim Đan mạnh nhất.
Cũng chính là vào lúc kia, Võ Nguyên Hanh đứng ra.
Xuất phát từ Thành Thượng Kinh, mất một canh giờ đi đến Bất Phá Thiên Quan, sau khi trình diện liền không nói hai lời, Phương Thiên Họa Kích trong tay nhắm thẳng vào A Sử Na Lam, trực tiếp triển khai đại chiến.
Mà trận chiến này cũng khẳng định địa vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Võ Nguyên Hanh cùng với A Sử Na Lam.
Hai người đánh nhau trước sau ba lần, thời gian kéo dài tới nửa tháng.
Ở trong ba lần đại chiến này, cơ hồ mỗi lần đều là Võ Nguyên Hanh chiếm thế thượng phong, hơn nữa còn là thượng phong tuyệt đối, A Sử Na Lam thay vì nói là đánh ngang tay với Võ Nguyên Hanh, không bằng nói là dựa vào ưu thế tốc độ của mình dây dưa cùng với Võ Nguyên Hanh, muốn nhờ vào đó tìm ra sơ hở cùng với nhược điểm của Võ Nguyên Hanh.
Nhưng hắn không tìm được, bởi vì Võ Nguyên Hanh không có bất kỳ sơ hở cùng với nhược điểm nào! Công kích, tốc độ, phòng ngự, khí huyết, cương khí, nguyên thần, sức khôi phục, cường độ nhục thể,

Võ Nguyên Hanh giống như là một siêu cấp chiến sĩ tràn đầy thuộc tính, hắn không cần cái gì là pháp tắc thời gian, bởi vì thứ đó không có tác dụng đối với hắn, hắn không cần võ học gì, bởi vì lực lượng của hắn đều lợi hại hơn so với bất luận võ học gì, hắn thậm chí còn không cần bất luận phòng ngự gì, bởi vì ngươi thậm chí còn không tìm thấy phương pháp tạo thành tổn thương hữu hiệu đối với hắn.

Chương 1092: Đại pháp khiếu huyệt bí truyền

Ngươi có thể tưởng tượng được không?
Cũng chính là vì loại áp đảo gần như tuyệt đối này, Võ Nguyên Hanh mới có thể đánh lui A Sử Na Lam, đến mức từ đó về sau A Sử Na Lam liền coi Võ Nguyên Hanh như là đối thủ cả đời của mình, mà danh hào Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh cũng được truyền đến vòng tròn của tất cả cường giả Hỏa Luyện Kim Đan Trung Nguyên, tất cả mọi người đều cho rằng Võ Nguyên Hanh sẽ trở thành vị cường giả Kích Toái Mệnh Tinh thứ hai của Đại Càn, cho rằng hắn là thiên kiêu mà Đại Càn bồi dưỡng bí mật, cho nên trước đó mới không có danh khí.
Nhưng trên thực tế cũng không phải là như thế, chân tướng thường thường rất đơn giản, bởi vì Võ Nguyên Hanh vào trước khi chiến đấu với A Sử Na Lam...là một kẻ rất bình thường.
Bình thường đến mức cho dù là đột phá Hỏa Luyện Kim Đan cũng sẽ không có ai để ý hắn, cho rằng hắn chẳng qua chỉ là một vị Hỏa Luyện Kim Đan bình thường của Đại Càn mà thôi.
Như vậy vấn đề đã đến.
Một người bình thường đã làm thế nào để trở thành Hỏa Luyện Kim Đan đệ nhất Trung Nguyên? Có hai cái nguyên nhân, một trong số đó, Võ Nguyên Hanh đúng là có thiên phú không giống như bình thường ở bên trên ý cảnh, hơn nữa ý chí của hắn còn kiên định đến một trình độ đáng sợ, lại bỏ ra máu cùng với mồ hôi để rèn luyện, hơn nữa sau khi được Thánh Thượng Đại Càn đề điểm, ý cảnh của Võ Nguyên Hanh đủ để gọi là đệ nhất Trung Nguyên.
Nhưng nếu chỉ có ý cảnh là không đủ, ý cảnh cho dù lợi hại cỡ nào, cũng đều không có tính công kích thực thể cường đại, đặc hiệu trùng kích nguyên thần cũng có thể dùng bí pháp phòng ngự nguyên thần để ngăn cản.
Cho nên chân chính khiến cho Võ Nguyên Hanh sinh ra thuế biến về chất.
Là cái nguyên nhân thứ hai.
"Đó là một quyền tuyệt thế võ công."
"Hả?"
Nghe lời kể của Võ Nguyên Hanh, Trần Khuynh Địch không khỏi mở to hai mắt, đó là tuyệt thế võ công gì, lại có thể khiến cho Võ Nguyên Hanh bộc phát ra sự tăng cường có thể so với một kiện Đạo Binh cực phẩm? !
Huấn luyện viên! Ta muốn học thứ này!
"Môn võ công này nói mạnh cũng mạnh, nói yếu cũng yếu, chỉ là rất thích hợp với ta..." Võ Nguyên Hanh lắc đầu nói: "Trên thực tế

nguyên bản ta cũng dự định xem môn võ công này như là thù lao để đưa cho Đại đô đốc, dù sao thì bây giờ nó đã vô dụng đối với ta, huống hồ Đại đô đốc cũng tinh thông ý cảnh giống như ta, kể từ đó môn võ công này ở trên tay của ngài cũng có thể phát huy ra tác dụng vốn có."
"Chờ một chút!" Trần Khuynh Địch cắt đứt lời nói của Võ Nguyên Hanh: "Võ công gì đó không cần phải vội, trước tiên ngươi hãy nói cho ta biết, vì sao ngươi lại không thể Kích Toái Mệnh Tinh?"
"Xem ra là Đại đô đốc còn chưa hiểu." Võ Nguyên Hanh cười cười, nói: "Không phải ta đã nói rồi hay sao, ta là một người rất bình thường."
"Sở trường duy nhất là ở bên trên tu luyện ý cảnh, nhưng Đại đô đốc hẳn cũng biết, kích thước Mệnh Tinh của một người sẽ không được quyết định bởi loại vật ý cảnh này."
"Càng nhiều hơn chính là thiên phú."
Có thể Kích Toái Mệnh Tinh hay không, không ở chỗ ngươi cố gắng tu luyện cỡ nào, mà ở thiên phú cùng với khí vận của ngươi cao bao nhiêu, khí vận khiến cho tu vi của ngươi có thể vững bước tăng lên, thiên phú khiến cho Thiên Đạo xem trọng ngươi, kết hợp hai thứ với nhau, chính là kích thước Mệnh Tinh của ngươi, Mệnh Tinh càng lớn, sẽ càng có hi vọng trở thành Kích Toái Mệnh Tinh.
Giống như là bốn nữ Dương Xuân vậy, cơ hồ là chí cường giả bẩm sinh, nhưng Võ Nguyên Hanh lại khác biệt.
"Tu vi của ta không tính là mạnh, có thể đột phá Hỏa Luyện Kim Đan càng nhiều bởi vì ta là con em hoàng thất, hơn nữa còn tu luyện khắc khổ, ý chí cũng coi như là kiên định, nhưng Đại Đạo Huyền Quang mà ta mở ra cũng không mạnh, có thể đi đến 30 vạn dặm thuần túy là nhờ vào sự dìu dắt của Thánh Thượng, dựa vào chính ta là không thể làm được."
"Trên thực tế nếu như không bộc phát toàn lực, thực lực của ta ở bên trong Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cũng chỉ là hạng chót."
"Cho nên không giống với Đại đô đốc."
"Hỏa Luyện Kim Đan chính là cực hạn của ta."
Ở trong giọng nói của Võ Nguyên Hanh mang theo vài phần tự giễu cùng với kiềm nén, lần này hắn tới tìm Trần Khuynh Địch, trên thực tế cũng là do bị A Sử Na Lam kích thích, lúc này mới không tiếc tất cả mà khiêu chiến Trần Khuynh Địch, thậm chí còn ôm giác ngộ bị đánh chết, muốn ở bên trong sinh tử tìm tới phương pháp đột phá Kích Toái Mệnh Tinh.
Bởi vì hắn không nhìn thấy con đường ở phía trước, cực hạn của một người bình thường chỉ tới đây mà thôi.
Cho dù hắn có ưu tú cỡ nào, hắn có vô địch tại Hỏa Luyện Kim Đan, hắn chung quy vẫn là người bình thường. Không phải là thiên tài có thể Kích Toái Mệnh Tinh.

Ở trong cái chớp nhoáng này.
Nhìn thân hình cao lớn ở trước mắt, lại không hiểu có một chút còng xuống của Võ Nguyên Hanh, Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà nín thở.
Khác biệt cùng với Võ Nguyên Hanh, Trần Khuynh Địch rất may mắn, hắn có thiên phú xuất sắc, lại có sự giúp đỡ của hệ thống, nhân sinh của hắn cơ hồ là thuận buồm xuôi gió, dù là ngẫu nhiên gặp được ngăn trở, hắn cũng có thể lập tức gắng gượng đi qua, một người như hắn là không thể nào hiểu được sự bực bội cùng với buồn khổ ở trong lòng của Võ Nguyên Hanh....
Mới là lạ.
"Huynh đệ! Đừng quá uể oải!"
Trần Khuynh Địch dùng một bàn tay đập vào bên trên bờ vai của Võ Nguyên Hanh.
Cho tới nay, Trần Khuynh Địch cũng đều không có tận lực nhớ đến ký ức trước khi bản thân xuyên việt, đến mức phần ký ức này ở trong lòng của hắn cũng đều có một chút mơ hồ, dù sao thì ký ức trước khi xuyên việt cũng không phải là cố sự gì tốt, hơn nữa nói ra thật xấu hổ, Trần Khuynh Địch hoài nghi bản thân là đã đột tử...
Ở trong đầu còn lưu lại loại áp lực phảng phất như muốn bị đè sập, ngay cả thở cũng không thở nổi.
Nhìn thân ảnh của Võ Nguyên Hanh, loại ký ức u ám này lập tức có manh mối hồi phục ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, bất quá một giây sau, Trần Khuynh Địch liền đánh tan loại u ám này, ở trong mắt của Võ Nguyên Hanh, Trần Khuynh Địch lúc này chính là bày ra một nụ cười rực rỡ giống như kẻ ngốc.
"Không có vấn đề gì lớn!"
"Đơn giản chỉ là hơi tầm thường mà thôi, ở trên thế giới này có rất nhiều điều tầm thường, cuộc sống vốn là chập chùng lên xuống như vậy, nào có sự tình tuyệt đối, sợ hãi không phải là sinh hoạt khó chịu, mà là không chịu được sinh hoạt khó chịu, giống như là người viết tiểu thuyết vậy, nói không chừng sẽ nổi tiếng vào một ngày nào đó."
Võ Nguyên Hanh: "? ? ?"
"Đến đây!" Trần Khuynh Địch kéo Võ Nguyên Hanh lại, nói: "Ta nhìn thấy ngươi có cốt cách tinh kỳ, xem ra chính là tài liệu tốt để luyện võ, có tư cách Kích Toái Mệnh Tinh, ngươi nhìn đi, đây là đại pháp khiếu huyệt bí truyền của Thuần Dương Cung chúng ta, hiện tại ta truyền nó cho ngươi, ngươi hãy thử luyện một chút đi, nói không chừng sẽ đột phá đấy?"
"Đây là?" Võ Nguyên Hanh ngơ ngác nhìn ngọc giản mà Trần Khuynh Địch đưa tới, mất nửa ngày cũng không thể lấy lại tinh thần.

Chương 1093: Lữ Nham

"Ngươi cứ đọc là sẽ biết."
"Trong cuộc sống lúc nào cũng có sự ngạc nhiên, chỉ cần kiên trì là kiểu gì cũng gặp được, ngươi nhìn đi, ngươi hôm nay chẳng phải là đã gặp được sự vui mừng hay sao, cầm lấy đi, không cần khách khí với ta!"
"Ai bảo ta và cấp trên của ngươi là đồng hương chứ!"
"Ha ha ha ha!"
Khuynh Địch vừa đắc ý nói, vừa chống nạnh cười như điên.
Mà cùng lúc đó, Thánh Thượng Đại Càn ở trong Kim Loan Điện cũng nở một nụ cười.
Đại pháp khiếu huyệt, cái danh tự này đương nhiên là do Trần Khuynh Địch đặt một cách tùy tiện, nhưng nội dung lại là hàng thật, bí pháp do hệ thống tổng kết ra mặc dù khác biệt cùng với Kích Toái Mệnh Tinh truyền thống, nhưng tuyệt đối là một con đường khả thi, hơn nữa khác biệt với luyện thể, con đường này cũng không phải là chỉ có một mình Trần Khuynh Địch có thể đi.
Tối thiểu là từ góc nhìn của Trần Khuynh Địch, lấy loại ý cảnh kinh khủng cùng với 50 loại BUFF của Võ Nguyên Hanh, muốn Kích Toái Mệnh Tinh kỳ thật cũng không phải là rất khó, hơn nữa theo ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, kỳ thật Võ Nguyên Hanh đã có một chút quá coi thường bản thân.
Hắn tuyệt đối không phải là người bình thường.
Hoặc có lẽ là hắn vốn là người bình thường, nhưng bây giờ đã không còn là như thế.
Phải biết rằng thêm vào 50 loại BUFF, lực lượng của Võ Nguyên Hanh cơ hồ là trong nháy mắt từ cấp độ Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm hạng chót tăng lên tới Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất mạnh nhất, vượt qua nhiều tầng lực lượng như vậy, biến thành người khác chỉ sợ đã sớm bị lực lượng tăng vọt đánh cho vỡ tung, căn bản là không có cách khống chế.
Nhưng Võ Nguyên Hanh lại không giống, hắn cơ hồ đã hoàn mỹ nắm giữ phần lực lượng tăng vọt này, chỉ nhìn từ một điểm này, Võ Nguyên Hanh kỳ thật đã không còn là người bình thường, phần năng lực này cũng không phải là căn cứ vào thiên phú, mà là căn cứ vào sự cố gắng ngày qua ngày, năm qua năm của Võ Nguyên Hanh, cuối cùng mới đạt thành kết quả, thực lực của hắn tuyệt đối không chỉ có bắt nguồn từ một môn tuyệt thế võ công.
"Có muốn thử một chút hay không?"
"Ta xem trọng ngươi."
Võ Nguyên Hanh ngơ ngác mà liếc nhìn ngọc giản Trần Khuynh Địch

đưa tới, biểu lộ ở trên mặt liên tiếp cấp tốc biến hóa, từ nghi hoặc đến kinh ngạc, lại đến kinh hỉ, cuối cùng đến rung động, chờ đến thời điểm hắn thu hồi tâm thần nhìn về phía Trần Khuynh Địch một lần nữa, biểu lộ ở trên mặt đã biến thành một mảnh trang nghiêm.
"Đại đô đốc...ân tình truyền đạo là không thể dùng lời nào để cảm tạ hết được, nếu như ta nhờ vào đó trở thành Kich Toái Mệnh Tinh, về sau chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa, Đại đô đốc có chuyện gì thì cứ việc phân phó!"
"Ây!" Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, nói: "Không cần phải khoa trương như vậy, kỳ thật công lao chủ yếu vẫn là do Tịch Đồng..."
"Tịch Đồng?" Thần sắc của Võ Nguyên Hanh nghiêm lại: "Không biết đó là vị tiền bối cao nhân nào? Có thể sáng tạo ra bậc công pháp này, tất nhiên là một vị lão tiền bối đức cao vọng trọng, có số tuổi rất cao a? Chẳng lẽ là tổ tiên của Thuần Dương Cung?"
"Hãy nghe lời khuyên của ta, về sau ngươi đừng nói loại lời này nữa, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng."
Võ Nguyên Hanh: "? ? ?"
Mặc dù nghe không hiểu lời nói của Trần Khuynh Địch, nhưng Võ Nguyên Hanh là một người thành thật, cho nên cũng không có xoắn xuýt, trái lại còn lấy ra một phần ngọc giản từ trong túi trữ vật đưa cho Trần Khuynh Địch.
"Đại đô đốc có ân tình truyền đạo đối với ta, cho nên ta tự nhiên cũng không thể keo kiệt, liền giao môn tuyệt thế võ công này cho Đại đô đốc, bất quá nếu như Đại đô đốc cần, cũng có thể sao chép một phần đưa vào bên trong Thuần Dương Cung."
"Tốt!" Trần Khuynh Địch tiếp nhận ngọc giản, dùng vẻ mặt hài lòng gật gật đầu, nói: "Vậy thì cám ơn Võ tướng quân."
Đối với môn võ công này của Võ Nguyên Hanh. Trần Khuynh Địch cảm thấy rất hiếu kỳ.
Dù sao thì đây vô cùng có khả năng là võ công do một người xuyên việt lưu lại, mà Trần Khuynh Địch cho tới bây giờ cũng không gặp được nhiều người xuyên việt, còn sống đoán chừng cũng chỉ có hai người Thuần Dương Đạo Tôn cùng với Võ Càn Võ, kết quả bây giờ thế mà lại tìm được một vị, chuyện này khiến cho Trần Khuynh Địch không khỏi cảm thấy có một chút kỳ quái.
Là ảo giác của mình sao? Cái thế giới này giống như có không ít người xuyên việt a?
Đưa ý thức chui vào bên trong ngọc giản, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền thấy danh tự của môn võ công này.
[Sách in thử Bát Phúc Thần Công]
Ngay cả cái tên cũng đều kỳ cục!
Hơn nữa không biết vì sao lại tràn đầy một loại cảm giác quen thuộc* (Déjà vu), luôn cảm thấy giống như là đã thấy loại danh tự này ở nơi nào...

Lật ra trang kế tiếp, Trần Khuynh Địch liền biết vì sao bản thân lại có cảm giác quen thuộc.
Bởi vì ở ngay trên trang đầu tiên của môn võ công này, ở góc dưới bên phải có viết một hàng chữ: tác giả: Lữ Nham.
Mọi người đều biết, sau thời đại Thượng Cổ Thuần Dương Đạo Tôn đã hoành không xuất thế, uy áp thiên hạ, hai chữ Thuần Dương cơ hồ đã trở thành mô hình thu nhỏ của toàn bộ thời đại, nhưng trên thực tế, ở bên trong tuyệt đại đa số điển tịch, tên tuổi của Thuần Dương Đạo Tôn mặc dù đều có xuất hiện, nhưng lại hiếm có người biết được tên thật của Thuần Dương Đạo Tôn.
Thuần Dương Đạo Tôn có tên thật là Lữ Nham.
M* nó, nguyên lai thứ này là do tên mắt to mày rậm nhà ngươi lưu lại a! Ta nói tên của nhiều loại kỹ năng như vậy tới từ nơi đâu, thì ra tất cả đều là do ngươi làm ra! Một con robot cũng đều không đủ cho ngươi chơi đúng không?
Nghĩ tới đây, toàn thân của Trần Khuynh Địch đột nhiên chấn động, suy nghĩ kỹ một chút, Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại một con robot cùng với một môn Cửu Trọng Thiên Thần Quyết tại Mặc Môn. Lại chẳng hiểu ra sao lưu lại một môn tuyệt thế võ công có thể khiến cho Võ Nguyên Hanh trở thành Hỏa Luyện Kim Đan mạnh nhất.
Có trời mới biết tên gia hỏa này còn lưu lại thứ đồ gì khác ở nơi nào hay không.
Nhưng mà gặp quỷ.
Ngươi không thể trực tiếp thả những vật này ở trong Thuần Dương Cung hay sao? Nhìn ba mạch Đạo, Phật, Ma đi, cũng đều sinh ra một vị cường giả siêu thoát, ở trong nhà có Đạo Binh cực phẩm cùng với rất nhiều tuyệt thế võ công, Kích Toái Mệnh Tinh càng là đời nào cũng có, so sánh với bọn hắn, Thuần Dương Cung không biết nghèo nàn hơn bao nhiêu lần...
Ồ? Chờ một chút.
Lần trước vào thời điểm ở Mặc Môn, Thuần Dương Đạo Tôn đã để lại một môn tuyệt thế võ công Cửu Trọng Thiên Thần Quyết, khi đó thế nhưng còn thuận tiện để lại Đô Thiên Tọa.
Lần này làm sao chỉ có một môn tuyệt thế võ công?
Đưa ý thức rời khỏi ngọc giản, Trần Khuynh Địch nhìn về phía Võ Nguyên Hanh, hỏi: "Võ tướng quân, xin hỏi ngài lấy được môn công pháp này từ đâu?"
"Ấy?" Võ Nguyên Hanh nhíu mày, cũng không giấu diếm, nói thẳng: "Là lấy được ở bên trong Tiên Cung."
"À, nguyên lai là Tiên Cung..."
"Tiên Cung! ?" Thanh âm của Trần Khuynh Địch kéo cao hơn tám độ trong nháy mắt: "Vật này là đạt được từ Tiên Cung?"

Chương 1094: Đao Vương và Kiếm Đế

"Không sai." Võ Nguyên Hanh gật đầu một cái, nói: "Tiên Cung được xem như là một trong mười đại thánh địa võ đạo, mặc dù một mực thần bí, nhưng Đại Càn ta nếu muốn trấn áp giới tông phái, tự nhiên là không có khả năng không chú ý, cho nên trên thực tế cấm vệ Kiêu Quả đã từng có một lần hành động quân sự bí mật, chính là nhằm vào Tiên Cung."
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền lập tức trở nên hưng phấn, hỏi: "Cho nên các ngươi đã cướp bóc đốt giết một lần ở bên trong Tiên Cung?"
"Ách, cũng không phải là như vậy..." Võ Nguyên Hanh trừng mắt nói: "Trên thực tế lần kia là Tiên Cung đã rời khỏi bí cảnh Côn Lôn, tiến vào Trung Nguyên với quy mô lớn, cho nên Thánh Thượng mới bảo chúng ta tiến hành dò xét, cuối cùng phát hiện ra Tiên Cung đang khai quật một tòa di tích, mà Thánh Thượng căn cứ theo đạo lý đồ vật ở Trung Nguyên chính là đồ vật của Đại Càn, yêu cầu chúng ta thu hồi bảo vật quốc gia trở về...''
Trần Khuynh Địch vừa nghe vừa không ngừng mà gật đầu, đồng hương chính là đồng hương, loại ý tưởng này quả nhiên là giản dị tự nhiên giống như ta.
"Cuối cùng thì sao?"
"Cuối cùng cung chủ Tiên Cung đột nhiên xuất thủ, dựa vào huyễn thuật nguyên thần đào tẩu từ trong tay của Thánh Thượng, mà đồ vật trong di tích cũng bị bọn họ lấy đi một bộ phận."
"Tiên Cung lấy đi sao..." Trần Khuynh Địch vừa cầm ngọc giản ở trong tay, vừa nhẹ giọng lẩm bẩm nói.
Chuyện này là rất khó lường, nếu như mình nhớ không lầm mà nói, Tiên Cung thế nhưng là có thù cùng với Thuần Dương Cung nhà mình, năm đó Thuần Dương Đạo Tôn càng là đơn thương độc mã giết đến Tiên Cung khiến cho bọn hắn không thể không ẩn thế, như vậy xem ra, Tiên Cung cướp đoạt đồ vật của Thuần Dương Đạo Tôn cũng là chuyện đương nhiên, ở trong này nói không chừng còn có nhiều bí mật hơn...
"Cái tin tức này đến thật đúng lúc..."
"Khà khà khà khà..."
Trần Khuynh Địch vừa cười tà vừa bắt đầu xoa tay.
Mọi người đều biết, Thuần Dương Đạo Tôn là tổ sư sáng lập ra môn phái Thuần Dương Cung chúng ta, cho nên đồ vật của Thuần Dương Đạo Tôn chính là đồ vật của Thuần Dương Cung, mà Tiên Cung lấy đồ vật của Thuần Dương Cung...
Như vậy đồ vật ở bên trong Tiên Cung đều là của Thuần Dương Cung

chúng ta!
Oan oan tương báo đến khi nào, mọi người trên giang hồ cũng đều biết câu nói này, nhưng đáng tiếc chính là tuyệt đại bộ phận người trong giang hồ đều không để câu nói này vào mắt, so với việc xoắn xuýt cái gì là oan oan tương báo đến khi nào, bọn họ càng thích trực tiếp chém tận giết tuyệt, chỉ cần ta giết sạch các ngươi, tự nhiên là không còn thù oán gì.
Nhưng lại có một số người…hai bên cũng đều không làm được gì ai, hai bên đều có thể làm cho đối phương bị tổn thương, nhưng lại không thể giết chết đối phương.
Dạng người này, chính là thù truyền kiếp.
Trong giang hồ có không ít thù truyền kiếp, nhưng tuyệt đại bộ phận đều là tiểu đả tiểu nháo, chẳng làm được trò trống gì, cũng không ảnh hưởng được đại sự gì, nhưng cũng có ngoại lệ.
Nói thí dụ như Đao Tông cùng với Kiếm Tông.
Hai tòa thánh địa võ đạo này có thể nói là thù truyền kiếp đúng nghĩa, bắt đầu từ tổ sư sáng lập ra môn phái liền một mực nhằm vào lẫn nhau, toàn bộ người giang hồ đều biết rõ Kiếm Tông cùng với Đao Tông không hợp nhau, đệ tử Chân Truyền song phương vào trước khi ra cửa đều sẽ được trưởng bối dạy bảo, nói cho bọn hắn nếu nhìn thấy cẩu tặc ở sát vách liền chém.
Kỳ thật chuyện này cũng khó trách.
Dù sao thì bản thân tông môn của Kiếm Tông cùng với Đao Tông đã có tính tương tác cực kém, kiếm sĩ đi ra từ Kiếm Tông đều tự cho mình là siêu phàm, cao ngạo không thôi, mà đao khách đi ra từ Đao Tông thì bá đạo cường thế, không câu nệ tiểu tiết. Cho nên người Kiếm Tông cảm thấy người Đao Tông đều là hán tử cẩu thả cao ngạo, người Đao Tông cảm thấy người Kiếm Tông đều là ngụy quân tử.....
Sau đó cẩn thận hỏi một chút! À, nguyên lai là tổ tiên hai nhà chúng ta nhìn nhau khó chịu.
Như vậy thì còn gì để nói? Đánh nhau liền xong việc.
Căn cứ vào một loạt nhân tố này, Kiếm Tông cùng với Đao Tông thường xuyên giao thủ với nhau, còn động một chút là lại thấy máu, ở trong thời gian dài như vậy, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện thương vong to lớn, cho nên ở bên trong lịch sử, Kiếm Tông cùng với Đao Tông cũng không phải là không có xuất hiện tình huống bị trọng thương, bị ép phải phong sơn nghỉ ngơi lấy lại sức.
Nhưng kỳ quái là, mặc kệ Kiếm Tông cùng với Đao Tông đánh nhau bốc lửa như thế nào, mặc kệ bọn hắn liều mạng đến cỡ nào, dù là suýt đồng quy vu tận, cũng đều không có thế lực khác thừa nước đục thả câu.
Hoặc có lẽ là...tất cả người muốn thừa dịp cháy nhà cướp của đều đã chết hết.
Thậm chí coi như là ba mạch Đạo, Phật, Ma ở một trình độ nào đó

cũng sẽ cho Kiếm Tông cùng với Đao Tông một chút mặt mũi, nếu như sắp xếp mười đại thánh địa võ đạo từ trên xuống dưới mà nói, ba mạch Đạo, Phật, Ma cùng với Tiên Cung có thể xếp ở trên cao nhất, còn Kiếm Tông cùng với Đao Tông chính là tông môn cường hãn nhất ở sau bọn họ.
Đương nhiên, ở trong này đã bài trừ Thuần Dương Cung ra bên ngoài.
Nói tóm lại, có thể có được địa vị như bây giờ, Kiếm Tông cùng với Đao Tông tuyệt đối không phải là kẻ yếu, mà chống đỡ cho bọn hắn, khiến cho bọn hắn có thể đạt được sự coi trọng của ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng tuyệt không chỉ có tên tuổi thánh địa võ đạo.
Càng nhiều vẫn là thực lực.
Nội tình ở bên trong cũng rất đơn giản, nhưng nếu không tận mắt chứng kiến mà nói quả thực là không thể tin được.
"Độc Tôn Đao Vương cùng với Duy Ngã Kiếm Đế ngày xưa thế mà thật sự có thể sống từ thời đại Cận Cổ tới bây giờ...."
"Bớt nói nhảm."
"Lão bất tử nhà ngươi cũng không kém chúng ta bao nhiêu, nói thẳng đi, ngươi muốn thứ gì? Muốn đòi tiền là không có."
Đứng ở bên trong hư không, lúc này cung chủ Tiên Cung cũng đang triển lộ chân thân, khác biệt cùng với bộ dáng thiếu niên của giáo chủ Minh Giáo, hình tượng ở bên ngoài của cung chủ Tiên Cung là một lão giả tóc trắng tiên phong đạo cốt, trên mặt mang theo nụ cười hiền lành, hoàn toàn không có uy nghiêm và khí độ của chí cường giả.
"Mọi người đều nói Thiên Đoạn Hạp ở vào trung ương biên giới Kiếm Tông cùng với Đao Tông, chính là một chỗ tuyệt địa ít có ở Trung Nguyên mà tổ sư sáng lập ra môn phái Kiếm Tông cùng với Đao Tông giao thủ với nhau, kiếm khí và đao khí vạn năm không tiêu tan, kẻ tự tiện đi vào hẳn phải chết không thể nghi ngờ..."
Đây là nói nhảm.
"Nếu như thật sự có thể vạn năm không tiêu tan, lão tử đã sớm trở thành Chí Tôn nhân gian."
"Đúng thế."
"Còn cần đến cái địa phương này để kéo dài hơi tàn hay sao? Óc toàn cức."
"Kiếm khí cùng với đao khí ở nơi này, chúng ta cứ cách mỗi 100 năm đều sẽ bổ sung một lần có biết hay không?"
Cung chủ Tiên Cung khẽ nhíu lông mày, sau đó nhìn ra chung quanh, rõ ràng ở vào chỗ sâu nhất trong Thiên Đoạn Hạp, nơi này lại có cảnh tượng chim hót hoa nở thế ngoại đào viên, hai tòa nhà gỗ nhỏ đối lập với nhau, một nhà nuôi dê một nhà chăn heo, không có gì khác biệt với hai hộ gia đình phổ thông trên núi.

Chương 1095: Lão tiền bối

"Đao Vương cùng với Kiếm Đế thật là có nhã hứng, rõ ràng là có một thân tu vi cường hãn, lại cam nguyện phí thời gian ở trong này..."
"Phí thời gian?"
"Làm ơn, ngươi nghĩ rằng chúng ta muốn ở chỗ này sao?"
"Nếu không phải rời khỏi nơi này sẽ chết, chúng ta đã sớm tiêu dao."
Đúng thế, cung chủ Tiên Cung yên lặng hít sâu một hơi, tiếp tục nhìn hai vị lão tiền bối ở trước mắt.
Độc Tôn Đao Vương.
Duy Ngã Kiếm Đế.
Tin tưởng nghe đến đây tất cả mọi người đều rõ ràng, bây giờ đang ẩn cư tại Thiên Đoạn Hạp, chính là hai vị tổ sư sáng lập ra Kiếm Tông cùng với Đao Tông.
Bất quá không thể không thừa nhận.
Thời gian là thanh đao mổ heo, rõ ràng là có danh hào vang dội như thế, bây giờ hiện ra ở trước mắt của cung chủ Tiên Cung, chỉ còn lại hai lão đầu tử gầy giống như da bọc xương, một người chống một thanh đao bổ củi, một người khác chính là cầm một khúc cây làm quải trượng, lộ ra bộ dáng sắp chết.
Nhưng mà! Cung chủ Tiên Cung sẽ không bị mê hoặc! Bởi vì ở bên trong điển tịch Tiên Cung, vào vạn năm trước hai người này đã có bộ dáng như thế này, vạn năm sau vẫn là bộ dáng này, thời gian ở trên người của bọn hắn phảng phất như đều đọng lại.
Đây quả thực là kỳ tích lớn nhất trong nhân thế! Cũng khó trách ba mạch Đạo, Phật, Ma sẽ khách khí đối với Kiếm Tông cùng với Đao Tông, có dạng lão tổ này chống đỡ, ai cũng sẽ cảm thấy cố kỵ ở trong lòng, huống chi hai vị này không biết dùng phương pháp gì, thế mà khiến cho bản thân sống một mực từ thời đại Trung Cổ đến nay, có không ít người cảm thấy hiếu kỳ đối với loại bí mật này.
Cho nên cung chủ Tiên Cung vẫn đè nén lửa giận ở trong người, tiếp tục nói: "Hai vị lão tiền bối, lần này ta tới là vì mời hai vị rời núi, cùng nhau hủy diệt Đại Càn, phải biết rằng chủ trương của Đại Càn bây giờ là trấn áp tông phái, Kiếm Tông Đao Tông là thánh địa võ đạo cũng là bên đứng mũi chịu sào, nếu như có sự trợ giúp của hai vị..."
"Không đi."
"Ta còn chưa nói xong cơ mà?"
Duy Ngã Kiếm Đế liếc nhìn cung chủ Tiên Cung, sau đó móc móc lỗ mũi, nhẹ nhàng bắn về phía cung chủ Tiên Cung, nói: "Mặc kệ ngươi nói cái gì, ta cũng đều sẽ không rời đi, đừng gọi là cái gì lão tiền bối, tâm của lão phu còn rất trẻ, lão tiền bối chỉ thích hợp để gọi tên hề ở bên cạnh này..."

"Ngươi nói cái gì! ?" Độc Tôn Đao Vương lập tức giơ chân, nói: "Một kẻ chăn heo như ngươi cũng xứng nói ta? Lão phu là tên hề sao? Ta đây là đang lĩnh hội Thiên Đạo, hơn nữa vào ngày bình thường cũng không bỏ bê luyện tập đao pháp, ngươi thì biết cái gì! Tiên Cung ngươi hãy nhìn thử xem, đao pháp của ta có phải là tự nhiên mà thành hay không?"
Vừa nói, Độc Tôn Đao Vương vừa vung đao bổ củi trong tay lên trời! Lưỡi đao bay ra ngoài, cán đao còn lưu ở trên tay.
Cung chủ Tiên Cung: "Khụ khụ."
Giống như không có chuyện gì nhặt lưỡi dao trở về, sau khi lắp lại vào cán đao Độc Tôn Đao Vương liền xoay chuyển lời nói: "Vừa nãy là chuyện ngoài ý muốn, một chiêu này chính là thần thuật phi đao mà ta bế quan vạn năm lĩnh ngộ được, nếu là người bình thường thì ta còn không biểu diễn đâu."
Cung chủ Tiên Cung bắt đầu cảm thấy hối hận khi tới nơi này.
Hai người này thật là, sau khi thời đại Thượng Cổ kết thúc, đây là cường giả cái thế Kích Toái Mệnh Tinh ở thời đại Trung Cổ sao? Là giả sao?
"Còn xin hai vị lão tiền bối suy nghĩ lại đề nghị của ta."
"Lần này cũng không phải là một mình ta xuất thủ, ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng đều có tham gia, nếu như Kiếm Tông cùng với Đao Tông không tham dự sẽ khó tránh khỏi sinh ra khoảng cách cùng với bọn họ..."
"Mau mau cút."
"Lần sau vãn bối lại đến."
Cung chủ Tiên Cung lắc mình một cái, rút hóa thân lực lượng trở về bên trong Vận Mệnh Tinh Không.
Mà thẳng đến khi hắn đi rồi.
Độc Tôn Đao Vương cùng với Duy Ngã Kiếm Đế mới cùng nhìn nhau một cái.
"Ngươi nhìn cái gì?"
"Nhìn ngươi thì sao! ?"
"Ngươi nói xem chúng ta có cần tham dự hay không?"
"Đương nhiên là muốn."
"Nhưng không phải là hiện tại?"
"Nói nhảm, đừng quên hai ta vì sao lại ở chỗ này."
"Cũng đúng."
--
"Ngươi muốn gây phiền phức cho Tiên Cung?"
"Đúng thế!"
Đối mặt với Trần Khuynh Địch đã đi còn trở lại, Thánh Thượng Đại Càn lộ ra vẻ mặt vẻ cổ quái, nói: "Trước đó ta đã cảnh cáo ngươi, Tiên Cung mặc dù điệu thấp, nhưng cũng rất lợi hại, nội tình của bọn hắn chưa chắc đã kém hơn so với ba mạch Đạo, Phật, Ma."

"Lợi hại cỡ nào?"
"Không lợi hại bằng ta."
"Vậy thì sợ cái gì?"
Thánh Thượng Đại Càn nghĩ lại, có đạo lý!
"Cũng phải, thừa dịp bây giờ ta còn có thể bảo bọc thì cũng không có vấn đề gì, bất quá ngươi phải nói cho ta biết vì sao ngươi muốn đi đến Tiên Cung, Thuần Dương Cung các ngươi hiện tại cũng đâu có thiếu tài nguyên tu luyện?"
"Chuyện này sao..."
Trần Khuynh Địch gãi gãi cái ót, sau đó nói ra tin tức có quan hệ đến Bát Phúc Thần Công còn có sự hoài nghi của mình, sau khi Thánh Thượng Đại Càn nghe xong lập tức xoa cằm một cái, nói:
"Không ngờ được lại là như thế này, lúc trước ta không nhìn kỹ bản tuyệt thế võ công kia, còn đang suy nghĩ Nguyên Hanh làm sao lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy."
"Bát Phúc Thần Công, Thuần Dương Đạo Tôn sao...hừ!" Không biết vì sao, lẩm bẩm một hồi, Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên khó chịu nhếch nhếch miệng nói: "Nếu như ta trở thành Chí Tôn nhân gian mà nói thì cũng có thể khai sáng ra dạng tuyệt thế võ công này! Có gì đặc biệt hơn người!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói đến đây, Trần Khuynh Địch đột nhiên sinh ra một chút lòng hiếu kỳ: "Nói đến, ngươi nói thế nào cũng là thiên hạ đệ nhất nhân, hẳn là cũng đã khai sáng ra một môn tuyệt thế võ công rồi chứ?"
"À?" Thánh Thượng Đại Càn cười như không cười liếc nhìn Trần Khuynh Địch, hỏi: "Muốn biết không?"
"Có một chút hiếu kỳ."
"Kỳ thật cũng không có gì cần giấu diếm." Thánh Thượng Đại Càn nhếch miệng nói: "Ta khai sáng ra tuyệt thế võ công tên là Đỉnh Thiên Cách Mệnh Đạo."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Con m* nó! ?
"Nếu ta không đoán sai mà nói, ngươi là đại biểu của chủ nghĩa đế quốc a?"
"Làm sao? Còn không cho phép ta đặt tên như vậy?
"Trâu bò, ngươi thực sự là trâu bò."
Trần Khuynh Địch bất đắc dĩ lắc ngón tay cái, không còn xoắn xuýt nữa, nói đến cùng loại chuyện này kỳ thật khá là riêng tư, Trần Khuynh Địch cũng không tiện truy cứu, thế là dứt khoát dời chủ đề đi: "Nói tóm lại, ta cũng định đi đến Tiên Cung, nhưng bây giờ ta gặp phải một cái vấn đề rất nghiêm trọng."
"Ồ, vấn đề gì?"
Trần Khuynh Địch lộ ra sắc mặt nghiêm túc, gằn từng chữ nói ra: "Ta không biết đường đi."

Điểm này hắn thật đúng là không có gạt người, dù sao thì ở trong mười đại thánh địa võ đạo chỉ có Tiên Cung là thần bí nhất, nhưng qua nhiều năm như thế, vì sao Tiên Cung lại thần bí nhất?
Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ngay cả sơn môn của Tiên Cung cũng không thể tìm ra được, so sánh với nhau, sơn môn của Minh Giáo mặc dù cũng không cố định, nhưng người ta là hữu giáo vô loại, hơn nữa còn luôn luôn chiêu mộ đệ tử ở Trung Nguyên, lại là một trong ba mạch Đạo, Phật, Ma lưu truyền từ Thượng Cổ cho đến bây giờ, muốn thần bí cũng đều không thần bí nổi, nhưng Tiên Cung lại khác biệt.

Chương 1096: Tịch Đồng tỷ

Đầu tiên là phương pháp thu đồ đệ của Tiên Cung, trên cơ bản đều là phái cường giả ra ngoại giới tìm kiếm trẻ con có "linh căn tu tiên", sau đó mang về tông môn bồi dưỡng từ bé, trên cơ bản đã ngăn cản sạch sự thăm dò của kẻ ngoại lai.
Tiếp theo chính là sơn môn Tiên Cung.
Sơn môn Tiên Cung tên là bí cảnh Côn Lôn, là một tòa không gian bí cảnh, hoặc có lẽ là một tòa tiểu thế giới.
Đây cũng là tông môn duy nhất bên trong mười đại thánh địa võ đạo có tiểu thế giới xem như sơn môn, hoàn cảnh ở trong đó càng là được Tiên Tôn - tổ sư sáng lập ra môn phái tỉ mỉ điều chế, biến thành địa phương thích hợp với tu tiên, trải qua nhiều năm bồi dưỡng của Tiên Cung, thậm chí còn có tiềm chất phát triển thành thế giới chân chính.
Cũng chính vì như thế.
"Tiên Cung rất là đáng sợ."
"Ta đề nghị ngươi nên suy nghĩ lại."
"Không được." Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Ta cũng không phải là đi đánh nhau đơn thuần, trên thực tế cũng là vì tiến thêm một bước, ngươi cũng biết tình huống hiện tại của ta, ba cái khiếu huyệt đan điền thượng trung hạ, ta chỉ mới mở ra Tổ khiếu huyệt, còn thừa lại Dịch Cung huyệt cùng với Khí Hải huyệt, mở ra ba đại đan điền, ta mới có thể chân chính thử nghiệm Kích Toái Mệnh Tinh."
Ở bên trong sự thôi diễn của Tịch Đồng.
Ba đại đan điền nhân thể là mấu chốt của con đường khiếu huyệt, mà ở trên con đường này, Kích Toái Mệnh Tinh cũng được phân chia cấp độ thực lực, đặt ở võ đạo chính thống, chính là cái gọi là thể lượng của Mệnh Vận Tinh Vân, mở ra ba đại đan điền liền có thể suy luận, kích hoạt 18 cái đại khiếu huyệt trên toàn thân cao thấp.
Đến lúc đó cơ bản đã được coi là Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng thực lực tại cái cảnh giới này thuộc về một tầng yếu nhất.
Đi lên chính là lấy 18 đại khiếu huyệt làm cơ sở, liên thông với bốn vạn tám ngàn tiểu khiếu huyệt, đến cái cấp độ này được tính là Kích Toái Mệnh Tinh tầng thứ trung đẳng.
Mà Ngô Không cùng với giáo chủ Minh Giáo không sai biệt lắm cũng chính là ở cái cảnh giới này.
Lại hướng lên chính là Kích Toái Mệnh Tinh đỉnh phong.
Khiếu huyệt trên thân thể con người được phân thành nhiều loại, khiếu huyệt lớn nhỏ chung quy là sống khiếu, thuộc về trình độ khai thông cũng không có việc gì, nhưng còn có một bộ phận khiếu huyệt tương đối thuộc về tử khiếu, một khi khai thông tất nhiên sẽ kinh lịch khảo nghiệm sinh tử, đạp sai một bước thì hẳn phải chết không

thể nghi ngờ, mà chỉ có kích hoạt bộ phận khiếu huyệt này.
Mới có thể đặt chân đến đỉnh điểm chí cường, căn cứ theo sự thôi diễn của Tịch Đồng, đến lúc đó khiếu huyệt nhân thể có tổng cộng 129600, khiếu huyệt như tinh cầu, ở dưới sự chấn động bộc phát ra uy lực, tuyệt đối sẽ không yếu hơn so với võ đạo đỉnh phong chính thống, hơn nữa con đường này còn có thể làm nền cho con đường luyện thể sau cùng. Nếu như đều mở ra 129600 khiếu huyệt, như vậy con đường luyện thể tất nhiên cũng sẽ phi tốc tiến bộ, đến lúc đó hoàn toàn có thể đi từng bước bước vào cảnh giới Chí Tôn nhân gian.
"Nhưng vấn đề lớn nhất ở trong này chính là thời gian."
"Dựa vào bản thân ta là hoàn toàn không được."
"Thì ra là thế." Nghe xong miêu tả của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn lập tức hiểu được, nói: "Cho nên ngươi muốn thu thập võ công Trúc Cơ của ba mạch Đạo, Phật, Ma, luyện thần của Tiên Cung, luyện thể của Phật Môn, luyện khí của Đạo Môn, hai bút cùng vẽ, nói không chừng ngươi thật đúng là có thể nhanh chóng tăng cường thực lực..."
"Đúng thế!"
Nghe xong câu trả lời của Trần Khuynh Địch, Thánh Thượng Đại Càn gật đầu rất tán đồng, thế là hắn đảo con ngươi một vòng, lộ ra mấy phần ngượng nghịu nói: "Nói như thế cũng không sai, nhưng ngươi phải biết rằng gần đây quan hệ giữa ta cùng với giới tông phái càng ngày càng khẩn trương, nếu như ngươi lại đi gây chuyện, coi như ta có che chở được, nhưng vẫn phải luôn giúp ngươi thu thập cục diện rối rắm, người ở phía dưới cũng sẽ có ý kiến..."
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền kinh hãi nói: "Võ Càn Võ, ngươi đã thay đổi."
"Hả?"
"Ngươi không còn là công cụ chịu mệt nhọc thu thập cục diện rối rắm cho ta trước kia..."
"Này!"
"Ha ha ha, được rồi, được rồi, ta cũng sẽ đưa võ công Trúc Cơ lấy được từ Phật Môn cùng với Minh Giáo trước cho Võ tướng quân, đến lúc đó coi như đi cướp đoạt Tiên Cung, đoạt xong cũng sẽ thuận tay cho hắn một phần, đoán chừng bằng vào năng lực của Võ tướng quân hắn là cũng có thể đột phá Kích Toái Mệnh Tinh, như vậy hắn là cũng không thành vấn đề..."
"Ngươi nói gì thế huynh đệ tốt." Thánh Thượng Đại Càn kéo bả vai của Trần Khuynh Địch tới, nói: "Hai người chúng ta là ai chứ? Chuyện của ngươi chính là chuyện của ta, giúp huynh đệ đó là việc không thể chối từ!"
"Không biết xấu hổ!"
"Đa tạ đa tạ!"
Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn trừng mắt nhìn

lẫn nhau trong chốc lát, nhưng lại không tự chủ được mà cười to lên. Trong lúc nhất thời, ở trong Kim Loan Điện tràn ngập không khí khoái hoạt.
Mà cùng lúc đó…
"Hít hà!" Cung chủ Tiên Cung Mới vừa mới rời khỏi Thiên Đoạn Hạp đột nhiên chấn động toàn thân, cảm thấy sự tình có một chút bất thường.
Vừa trở về Thuần Dương Cung, Trần Khuynh Địch liền thấy một màn khiến cho hắn rợn cả tóc gáy.
"Đa tạ Tịch Đồng tỷ!"
"Tịch Đồng tỷ chỉ điểm thật tốt!"
"Tạ ơn."
"Khục."
Tịch Đồng đang bị bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên vây vào trung tâm, giống như là tràng cảnh chúng tinh củng nguyệt (* được mọi người vây quanh), loại cảnh tượng vui vẻ hòa thuận này khiến cho Trần Khuynh Địch cảm nhận được cảm giác nguy cơ nồng đậm, mồ hôi lạnh liền đổ ra trong nháy mắt, trực giác nói cho hắn biết lúc này nên chạy trốn...
"Dừng lại!"
"Ách!" Trần Khuynh Địch vừa mới quay người, toàn thân liền cứng đờ, tinh vân Thuần Dương ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không rủ tinh quang xuống, thuận theo liên hệ với Trần Khuynh Địch trực tiếp khoá cứng hắn.
Gặp quỷ! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Loại hành vi dùng Mệnh Vận Tinh Vân của mình để đối phó với mình, quả thực là quá phận giống như sau khi trộm nick còn phách lối dùng nó để quảng cáo vậy! Còn có thể làm người nữa hay không!
Cho dù ở trong nội tâm không ngừng oán thầm, thậm chí là chửi ầm lên, nhưng vào thời điểm Trần Khuynh Địch quay đầu lại, ở trên mặt đã nở ra nụ cười rực rỡ ôn nhu hòa ái:
"Tịch Đồng, còn có Dương Xuân sư muội, Phượng Tiên sư muội, Tương Tư sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, xin hỏi có việc gì thế?"
"Không có gì cả."
"Chúc sư huynh buổi sáng tốt lành!"
"Chúc đại ca ca buổi sáng tốt lành!"
"Buổi sáng tốt lành."
"Hắc hắc hắc…"
Ách? Là ảo giác của mình sao?
Bao gồm cả Tịch Đồng ở bên trong, tâm tình của mọi người giống như là đều rất không tệ, rõ ràng vào trước khi rời đi còn có bộ dáng giống như lửa với nước...
Đã phát sinh chuyện gì sao? Không đợi Trần Khuynh Địch tỉnh táo lại, hư không chấn động một cơn, ngay sau đó Vô Vọng Ma Tôn cùng với

Long Thiên Tứ phát giác ra được Trần Khuynh Địch trở về liền bay ra, bất quá khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ngoài ý muốn là, hai vị Thái Thượng trưởng lão này thế mà không có vừa thấy mình liền trào phúng, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Chương 1097: Nói nhăng cuội

"Chà! Đây không phải là Khuynh Địch sao!"
"Trở về sớm như vậy sao? Không đợi thêm một hồi ở Thành Thượng Kinh à?"
"Sao rồi?"
"Trò chuyện cùng với Thánh Thượng Đại Càn sao rồi?"
Trận thao tác ân cần hỏi thăm này của Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch dựng thẳng lông tơ.
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Trời sập, đất sụt, hai người này thế mà lại lễ phép như vậy! ?
Đảo con ngươi một vòng, thần sắc của Trần Khuynh Địch lập tức trở nên nghiêm túc: "Hai lão thất phu các ngươi đã làm chuyện gì? Đốt Tàng Kinh Điện hay là đập Tàng Bảo Điện?"
"Ngươi nói nhăng cuội gì đấy, chúng ta làm sao sẽ làm ra loại chuyện đó?"
"Hay là đã chơi hỏng Đô Thiên Tọa? Hoặc là chết máy?"
"Đó chính là Đạo Binh thượng phẩm, làm sao có thể chơi đến hỏng!‘’
"Vậy tại sao các ngươi lại tỏ ra thái độ như thế này! Các ngươi nhất định là đã gây họa! Nếu không có quan hệ với tông môn, vậy thì hẳn là có quan hệ với ta? Các ngươi đã làm cái gì..."
Vào giờ khắc này, ở dưới sự áp bách cầu sinh, đại não của Trần Khuynh Địch bắt đầu phi tốc vận chuyển, trong lúc mơ hồ phảng phất như bắt được một chút manh mối…
"À!"
Bốp! Sau đó Tịch Đồng liền dùng một bàn tay đánh tan một điểm manh mối mà hắn thật vất vả mới nghĩ ra.
"Này!"
"Đừng có xoắn xuýt những chuyện nhỏ nhặt kia, đã xảy ra chuyện gì rồi? Ta vừa mới cảm giác được ngươi lại điều động tinh vân Thuần Dương."
Một câu sau cùng là Tịch Đồng là dùng phương thức truyền âm nói, mà bị quấy rầy một cái như vậy, Trần Khuynh Địch nghĩ lại, lập tức ném điểm manh mối kia lên chín tầng trời, chợt vui tươi hớn hở lấy ra bản sao chép Bát Phúc Thần Công lấy được từ Võ Nguyên Hanh, nói: "Ta thế nhưng là đã có phát hiện lớn, đồ chơi do Thuần Dương Đạo Tôn keo kiệt lưu lại..."
"Khuynh Địch!" Long Thiên Tứ nghe vậy lập tức mất hứng, nói: "Đó là tổ sư của chúng ta! Phải gọi tôn kính là tổ sư Thuần Dương, mà không phải là cái gì keo kiệt..."
"Được rồi." Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Thế nhưng mà ta

ở bên ngoài tìm được một quyển Bát Phúc Thần Công do tổ sư Thuần Dương viết."
"Tổ sư hắn trăm công nghìn việc, ngẫu nhiên để lưu lạc một, hai quyển võ công ở bên ngoài là không ảnh hưởng đến toàn cục..."
"Đây là một quyển tuyệt thế võ công."
"Tổ sư công tham tạo hóa, viết một cách tuỳ tiện chính là tuyệt thế võ công, không có gì, không có gì..."
"Quyển tuyệt thế võ công này đã khiến cho Võ Nguyên Hanh trở thành Hỏa Luyện Kim Đan đệ nhất Trung Nguyên."
"Thuần Dương Đạo Tôn đúng là đồ keo kiệt!"
Như vậy mới đúng!
Trần Khuynh Địch hài lòng gật gật đầu, chợt tiếp tục nói: "Long lão thất phu ngươi cũng biết, lúc trước chúng ta đã lấy được Cửu Trọng Thiên Thần Quyết cùng với Đô Thiên Tọa tại Mặc Môn, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, sau đó ta cầm đến Bát Phúc Thần Công từ trong tay của Võ Nguyên Hanh, mà căn cứ theo sự điều tra cẩn thận của ta."
"Bản Bát Phúc Thần Công này là do Đại Càn đoạt tới từ Tiên Cung."
"Ồ?"
Không đợi Trần Khuynh Địch nói tiếp, Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn liền phản ứng lại: "Cho nên ở Tiên Cung nói không chừng cũng sẽ có đồ vật của Thuần Dương Cung chúng ta?"
"Không sai."
"Vậy thì chúng ta sẽ cầm đồ vật của mình từ Tiên Cung về...?
"Đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"
"Thuận tay lấy thêm một chút đồ chơi nhỏ không trọng yếu...?"
"Đương nhiên!"
"Sau đó không cẩn thận đánh một số tên gia hoả có mắt không tròng...?"
"Phòng vệ chính đáng!"
"Làm!"
Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn đồng thời nói ra, trực tiếp quyết định phương châm hành động tiếp theo của Thuần Dương Cung.
Đúng ra, Thuần Dương Cung hiện tại thế nhưng đã phát đạt, ở dưới ánh mắt của Long Thiên Tứ, Thuần Dương Cung nhà mình có hai vị Kích Toái Mệnh Tinh Vô Vọng Ma Tôn cùng với Trần Khuynh Địch, lại có bốn nữ Dương Xuân xem như là nội tình Hỏa Luyện Kim Đan, hắn xem như là chiến lực Hỏa Luyện Kim Đan cao cấp, từ dưới lên trên không có một chút sơ hở nào.
Cho dù là Thuần Dương Cung chưa tao ngộ đại kiếp vào hơn ba mươi năm trước, cũng chỉ có loại trình độ này, thậm chí là càng yếu hơn một bậc. Bây giờ Thuần Dương Cung đã quay về đỉnh phong, vừa vặn tìm người đánh một chầu, xây dựng nên hình tượng uy phong ngang ngược của Thuần Dương Cung một lần nữa.

Mà sau khi Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn quyết định, bốn nữ Dương Xuân liền không kịp chờ đợi mà nhảy ra ngoài.
"Chúng ta cũng muốn đi!"
"Đại ca ca, hiện tại muội rất lợi hại!"
"Tịch Đồng tỷ nói chỉ cần lại trải qua thêm mấy trận đại chiến là liền có thể mở ra Đại Đạo Huyền Quang!"
"Đúng thế."
Nghe một chút đi, con m* nó, ngay cả Tịch Đồng tỷ cũng đều gọi.
Trần Khuynh Địch khá là mịt mờ liếc nhìn Tịch Đồng một cái, mà đối phương thì là cười như không cười đáp lại cho hắn một cái ánh mắt, thấy vậy Trần Khuynh Địch liền nao nao ở trong lòng.
Gặp quỷ!
Bất quá run rẩy thì run rẩy, bốn nữ bây giờ đúng là đã thật sự trưởng thành, lúc trước Trần Khuynh Địch nắm giữ mười thành khống chế liền có thể sánh ngang với võ giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, bốn nữ mặc dù bởi vì có hệ thống tu luyện khác biệt còn chưa mạnh được giống như Trần Khuynh Địch lúc trước, nhưng cũng tuyệt đối không kém bao nhiêu.
Nếu như tông môn lại trợ giúp thêm một chút, đưa cho mỗi người một kiện Đạo Binh hạ phẩm mà nói, coi như là Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm cũng có thể liều mạng, ở dưới sự liên thủ thậm chí là có hi vọng chém giết đối phương.
Dù sao thì Thuần Dương Cung hiện tại cũng tài đại khí thô, cũng không thiếu tiền. Ngay cả Long Thiên Tứ, sau khi trở về từ Tây Vực Đại Đạo Huyền Quang liền chính thức đạt đến mười vạn dặm, không biết có phải là nguyên nhân hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*) hay không, thậm chí ở trên cơ sở mười vạn dặm còn đi thêm bốn vạn dặm, Đại Đạo Huyền Quang 14 vạn dặm, phối hợp với một đống thủ đoạn loạn thất bát tao kia, cũng có thực lực tuyệt đối không kém.
Huống chi còn có Trần Khuynh Địch nữa.
Vừa nhìn như vậy.
Đối phó với Tiên Cung chính là dư xài!
Bất quá vào trước đó, Trần Khuynh Địch đột nhiên nhìn về phía Long Thiên Tứ, bờ môi khẽ nhúc nhích, trực tiếp truyền âm nói:
"Lão thất phu, có một chuyện ta đã sớm muốn hỏi ngươi."
"Hả?"
"Đại kiếp Thuần Dương Cung vào 30 năm trước."
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"
Vừa dứt lời, biểu lộ hăm hở nguyên bản của Long Thiên Tứ lập tức trở nên cứng ngắc.
Đại kiếp Thuần Dương Cung, chuyện này ở trong toàn bộ giang hồ cơ hồ đã trở thành một sự tình cấm kỵ, ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng ngậm miệng không nói đối với sự tình này, chớ đừng nói chi là

những tán tu giang hồ vốn đã không thể tiếp xúc tới bí mật, ngay cả đám người bỏ đá xuống giếng lúc trước kia, cũng chỉ biết rõ là Thuần Dương Cung đột nhiên gặp xui xẻo, cũng không rõ ràng nội tình ở trong đó.
Mà ở trong Thuần Dương Cung, chân chính biết đến cũng chỉ còn lại có Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo...ta đang nói đến đoàn trưởng lão Thuần Dương Cung, cùng với Long Thiên Tứ thân làm Thái Thượng trưởng lão và chưởng giáo Ninh Thiên Cơ.

Chương 1098: Bóng ma tâm lý

Nhưng đối với những đệ tử trẻ tuổi kia, những lão nhân này đối với đại kiếp từ xưa đến nay đều là cực kì kín miệng, một giọt nước cũng không lọt, căn bản là không hỏi ra được đầu mối gì, ngay cả Trần Khuynh Địch thân làm Đạo Tử chân truyền, đối với cái gọi là đại kiếp Thuần Dương Cung cũng không có bất kỳ ấn tượng nào, có thể thấy được sự thần bí của nó, bất quá bây giờ lại không giống.
"Ta, Trần Khuynh Địch, nghĩa phụ không có ở đây, ta chính là chưởng giáo Thuần Dương Cung đương thời, nắm giữ tu vi Kích Toái Mệnh Tinh, chẳng lẽ còn không có tư cách biết rõ đại kiếp lúc trước sao?"
Long Thiên Tứ: "..."
Thấy bộ dáng đắc ý của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ nghiến răng, cũng truyền âm nói: "Kích Toái Mệnh Tinh thì thế nào? Kích Toái Mệnh Tinh là không tầm thường sao? Kích Toái Mệnh Tinh liền có thể muốn làm gì thì làm sao?"
"Thật xin lỗi." Trần Khuynh Địch nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Kích Toái Mệnh Tinh đúng là có thể muốn làm gì thì làm."
"Khục!" Liếc mắt nhìn những người khác, Long Thiên Tứ đột nhiên mở miệng nói: "Ta và tiểu tử thúi này sẽ thương lượng một chút kế hoạch tiến về Tiên Cung, các ngươi hãy chờ một lát, chờ chúng ta đi ra liền xuất phát."
"Xin mấy vị sư muội, còn có Tịch Đồng hãy tạm trời tránh lui, đúng rồi Ma Tôn tiền bối, Ngạo Thiên sư đệ sao rồi, Minh Vương Thiếp ở trên người của hắn hắn là cũng được tiêu trừ rồi chứ?"
"Đã tiêu trừ xong." Vô Vọng Ma Tôn gật đầu một cái, nói: "Hiện tại hắn đang bế quan, chờ sau khi hắn xuất quan hắn là cũng có thể trở thành Hỏa Luyện Kim Đan."
"Tốt! Vậy thì chờ Ngạo Thiên sư đệ xuất quan!"
"Lão thất phu?"
"Tiểu tử thúi!"
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ rời đi, rất nhanh liền trở về Vạn Thọ Cung, mà vừa mới vào cửa, Trần Khuynh Địch liền nhìn về phía Long Thiên Tứ, lộ ra bộ dáng chờ hắn giải thích.
Về phần Long Thiên Tứ thì là nhếch miệng nói: "Ở bên trong đoàn trưởng lão Thuần Dương Cung đời trước có bảy vị Hỏa Luyện Kim Đan, sư phụ mặc dù già, nhưng cũng có tu vi Kích Toái Mệnh Tinh, Thuần Dương Cung chúng ta thật ra là không sợ bất luận người nào, chẳng qua là cục diện ban đầu lưu lại rối rắm quá lớn, thật sự là không thể thu thập được."
"Cục diện rối rắm?"

"Không sai." Long Thiên Tứ gật đầu một cái, nói: "Nói đến cùng chính là do tổ tiên lưu lại, ngươi hẳn là cũng biết năm đó tổ sư Thuần Dương vô địch thiên hạ, thành tựu Chí Tôn nhân gian rồi mở ra Thuần Dương Cung?"
"Đương nhiên."
"Nhưng lúc đó người lợi hại cũng không chỉ có tổ sư."
"Còn có người khác?"
"Đương nhiên!" Long Thiên Tứ lộ ra một tia kiêng dè: "Mười đại thánh địa võ đạo trước mắt đều có lai lịch của riêng mình, ba mạch Đạo, Phật, Ma có nguồn gốc từ thời đại Thượng Cổ huy hoàng, có lịch sử và nội tình thâm hậu nhất, Tiên Cung có nguồn gốc từ cuối thời kì Thượng Cổ, cũng không hề tầm thường, hai tông Đao Kiếm bắt nguồn từ thời kỳ Trung Cổ sau thời đại Thượng Cổ, người sáng lập ra hai tông Đao Kiếm mặc dù không phải là Chí Tôn nhân gian, nhưng lúc đó cũng đã từng vô địch thiên hạ, được tôn xưng là Kích Toái Mệnh Tinh mạnh nhất, thanh danh của Đao Vương Kiếm Đế là không ai không biết không người không hiểu."
"Ngoài ra, Bạch Liên Giáo cũng là phân liệt từ Đạo Môn ở thời kỳ Trung Cổ, đã từng có một lần dẫn phát đại loạn tại Đạo Môn, Phật Môn cũng đã thoát khỏi áp chế của Đạo Môn vào thời điểm kia, Tắc Hạ Học Cung thành lập ở cuối thời kì Trung Cổ, lúc kia hoàng triều nhân gian càng ngày càng hưng thịnh, xúc tiến trăm họ học tập, lúc này mới có Tắc Hạ Học Cung."
"Bất quá Tắc Hạ Học Cung bây giờ hẳn là Nho gia đương đại."
"Mà Thuần Dương Cung chúng ta chính là do tổ sư đưa vào hàng ngũ thánh địa võ đạo ở niên đại đó, thời đại hẳn là Cận Cổ, cách bây giờ khoảng chừng vạn năm! Nói tóm lại, sau khi tổ sư tiêu diệt thánh địa võ đạo trước đây, liền chính thức đưa Thuần Dương Cung đi lên đến đỉnh phong, đánh vững cơ sở cho Thuần Dương Cung."
"Thánh địa võ đạo trước đây?"
"Đúng thế." Long Thiên Tứ xoa cằm một cái, nói: "Cái phương diện này được miêu tả cặn kẽ ở trong truyện ký do tổ sư đích thân viết, toà thánh địa võ đạo kia giống như cũng được lưu truyền từ thời đại Thượng Cổ, giống như được gọi là Cản Thi Giáo, thuộc về Ma đạo nhất mạch, sau khi bị tổ sư tiêu diệt, xem như triệt để xong đời."
"Thì ra là như vậy...à đúng rồi, còn có Mặc Môn thì sao?" Long Thiên Tứ nghe vậy lập tức nhếch miệng nói: "Ngươi cũng đừng nhắc đến sự sỉ nhục của thánh địa võ đạo."
"Nếu như không có tổ sư hỗ trợ thành lập Cơ Quan Thành, chỉ sợ là Mặc Môn đã sớm tiêu vong ở trong dòng sông lịch sử, lúc trước đám người kia chính là bị Tắc Hạ Học Cung đuổi ra..."
"Chuyện này cũng quá lúng túng."
Kết quả là Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ thay phiên phê phán Mặc Môn một hồi, sau đó lại khinh bỉ một hồi, cuối cùng mới

khoái trá đạt thành nhận thức chung.
"Đám người kia căn bản là không cần tính toán vào trong chiến lực."
"Đúng thế."
"Vẫn chưa xong đâu, cục diện rối rắm mà ngươi nói lúc trước là sao?"
"Gấp làm gì, ta đây không phải là đang phổ cập quá khứ huy hoàng của tổ sư năm đó hay sao...Nói tóm lại, ở thời kỳ Cận Cổ, tổ sư đã trở thành cường giả duy nhất ở cái thời đại kia, quyền đánh Đạo, Phật, chân đá Tiên, Ma, đoạn thời gian kia là rất phong quang...bất quá vào trước khi tổ sư siêu thoát, kỳ thật cũng không phải là không có nhân vật có khả năng đánh đồng cùng với tổ sư."
"Là ai?" Trần Khuynh Địch có dự cảm, người này chính là mấu chốt trong đại kiếp Thuần Dương Cung.
"Ngươi quên rồi sao?"
"Ở dưới cái gầm trời này trừ bỏ thánh địa võ đạo, còn có một cái thế lực không thể xem thường, thậm chí là có tiềm lực to lớn đầy đủ vượt qua ba mạch Đạo, Phật, Ma."
Long Thiên Tứ nhắc một câu như vậy, Trần Khuynh Địch liền phản ứng lại trong nháy mắt.
"Gặp quỷ! Hoàng triều nhân gian!"
"Là cái hoàng triều thống trị Trung Nguyên ở thời đại Cận Cổ kia?"
"Vừa nói ra đã biết." Long Thiên Tứ cho Trần Khuynh Địch một cái biểu lộ "trẻ nhỏ là dễ dạy", sau đó tiếp tục nói: "Căn cứ theo sử sách của tông môn, quốc hiệu của hoàng triều thống trị Trung Nguyên lúc kia hẳn là Đại Thiên, bất quá cái hoàng triều kia cũng không tự xưng là hoàng triều, mà tự xưng là thiên triều, có uy thế ngập trời."
"Thiên triều Đại Thiên..."
"Mà Thiên Tử Đại Thiên khi đó cũng rất mạnh, căn bản là không kém hơn Thánh Thượng Đại Càn bây giờ, hắn đã từng nói qua một câu nói rất ngang ngược..."
"Đại Thiên nắm giữ uy tín, thống lĩnh Vạn Quốc, phàm là chỗ ánh mặt trời chiếu đến, đều là đất của Đại Thiên...."
"Không sai…? Tiểu tử thúi, ngươi đã đọc qua rồi à?"
"Cái đệch..." Lúc này Trần Khuynh Địch là thật sự ngây ngẩn cả người, hắn có thể xác định 100%, vị Thiên Tử Đại Thiên kia cũng nhất định là người xuyên việt.
Gặp quỷ! Man Thần cùng với Triệu Man, mình và Càn Võ, Thuần Dương Đạo Tôn cùng với Thiên Tử Đại Thiên...
Người xuyên việt quả nhiên là thành đôi thành cặp!
Sau khi suy đoán ở trong lòng trở thành sự thật, Trần Khuynh Địch lập tức bừng tỉnh đại ngộ, khó trách giới tông phái lại kiêng kỵ đối với hoàng triều như vậy, nhất là đối với Thánh Thượng Đại Càn, nguyên lai là đã có tiền án a, xem ra vị Thiên Tử Đại Thiên kia vào thời điểm tại vị khẳng định đã đối phó với bọn hắn không ít, đây là

lưu lại bóng ma tâm lý...

Chương 1099: Thiên triều Đại Thiên

"Sau đó thì sao? Đại Thiên về sau như thế nào?"
"Về sau?" Long Thiên Tứ nhếch nhếch miệng nói: "Về sau thiên triều Đại Thiên có xích mích với Thuần Dương Đạo Tôn."
"Ồ?"
"Nguyên nhân cụ thể thì không biết, tổ sư cũng không viết ở trong truyện ký, nhưng cuối cùng, Thiên Tử Đại Thiên đã băng hà bỏ mình vào một đêm, đời Hoàng Đế thứ ba mươi sáu của thiên triều Đại Thiên chết đi, chuyện này khiến cho hoàng triều đã từng thống trị gần nửa cái thời đại Trung Cổ, cuối cùng cũng trở về với cát bụi."
"Xích mích?" Trần Khuynh Địch chau mày, theo hắn thấy, quan hệ của Thuần Dương Đạo Tôn cùng với Thiên Tử Đại Thiên hẳn là cũng giống như hắn và Võ Càn Võ bây giờ, hẳn là sẽ không có xích mích. Vì sao? Bởi vì tất cả mọi người đều là đồng hương, chẳng lẽ không phải là huynh đệ tốt hay sao? Hoặc là có nội tình gì đó mà mình không biết…?
Chờ một chút.
"Không đúng, coi như là xích mích, như vậy thì có quan hệ gì với Thuần Dương Cung chúng ta? Đều là ân oán của tổ tiên a?"
"Đây chính là cục diện rối rắm mà ta nói đến."
Rốt cục sau khi nói đến chính đề, Long Thiên Tứ bất đắc dĩ cười cười, sau đó chỉ chỉ vào mặt đất Vạn Thọ Cung.
"Ở phía dưới Vạn Thọ Cung."
"Ngọc tỉ truyền quốc trấn áp thiên triều Đại Thiên ngày xưa, nghe nói chính là do Thượng Cổ Tiên Tần lưu lại, sau khi bị Thiên Tử Đại Thiên tế luyện, đã hóa thành ngọc tỉ truyền quốc, nhận mệnh trời ban, tồn tại mãi mãi."
"Mà căn cứ theo những gì tổ sư viết, một khi ngọc tỉ phá phong, long khí phản phệ, Thuần Dương Cung sẽ bị huỷ diệt không thể nghi ngờ."
"Cho nên ta một mực hoài nghi."
"Thiên Tử Đại Thiên năm đó rất có thể là đã bị tổ sư làm thịt..."
Trần Khuynh Địch: "..."
Đậu xanh rau má, có cần phải khoa trương như vậy hay không?
Ngay cả Trần Khuynh Địch cũng biết, người xuyên việt tăng thêm hắn tổng cộng xuất hiện ba lần. Lần đầu tiên là thời kỳ Thái Cổ, Man Thần cùng với Triệu Man cùng nhau xuyên việt đến cái thế giới này. Lần thứ hai là thời kì Cận Cổ, Thuần Dương Đạo Tôn cùng với Thiên Tử Đại Thiên cũng xuyên việt đến cái thế giới này.
Lần thứ ba chính là hiện tại, hắn và Thánh Thượng Đại Càn...Như vậy vấn đề đã đến. Đồng dạng là người xuyên việt, khác nhau ở giữa lần thứ nhất cùng với lần thứ hai là ở chỗ nào?

Man Thần trở thành Chí Tôn nhân gian, lại không có cách nào siêu thoát, cuối cùng chỉ có thể sống quãng đời còn lại ở thời kỳ Thái Cổ, Triệu Man ngược lại là sống tiếp được.
Thuần Dương Đạo Tôn siêu thoát, Thiên Tử Đại Thiên bỏ mình. Điểm giống nhau cùng với điểm khác biệt nhất ở trong này là rất đáng sợ, Trần Khuynh Địch hơi tùy tiện suy nghĩ một chút, liền cảm thấy âm mưu tràn đầy ở trong đầu, lấy một thí dụ, vì sao Man Thần không có siêu thoát? Người ta có hệ thống, có thiên phú, có khí vận, không nhất định kém hơn so với Thuần Dương Đạo Tôn.
Vì sao lại không thể siêu thoát? Thuần Dương Đạo Tôn lại vì sao lại có thể siêu thoát? Cân nhắc đến suy đoán của Long Thiên Tứ, nếu như ban đầu là do Thuần Dương Đạo Tôn giết chết Thiên Tử Đại Thiên mà nói, chân tướng ở trong đó cũng rất kinh khủng, Man Thần không có giết Triệu Man, kết quả là chết ở trong dòng sông thời gian, Thuần Dương Đạo Tôn giết chết Thiên Tử Đại Thiên, cuối cùng lại thành công siêu thoát, mà phóng tới trên người của mình và Võ Càn Võ...
"Hít hà!"
"Nói nhảm! Không có khả năng!"
Trần Khuynh Địch cấp tốc lắc đầu, ném tạp niệm ở trong lòng ra khỏi não hải, hắn không phủ nhận cái suy đoán này của mình là quá chủ quan, hoàn toàn chính là dùng thuyết âm mưu để suy đoán, nhưng nghĩ tới nghĩ lui giống như là cũng không có vấn đề gì, huống hồ hiện thực tàn khốc đã nói cho hắn, dùng thuyết âm mưu để suy nghĩ mọi thứ là một chút cũng không sai.
Đúng thế!
Đây chính là sự thận trọng! Nam nhân thận trọng mới có thể sống được tốt hơn ở dị thế giới!
"Tiểu tử thúi?" Thấy Trần Khuynh Địch một mực lộ ra bộ dáng âm trầm suy tư, Long Thiên Tứ liền mở miệng hỏi: "Đã nghĩ ra manh mối gì rồi?"
"Không, lão thất phu nói tiếp đi, ngọc tỉ Đại Thiên, món đồ kia vì sao lại có long khí? Ta nhớ được thứ hoàng triều này một khi diệt vong chẳng phải là không còn long khí hay sao?"
Trần Khuynh Địch chau mày, thiết lập có quan hệ đến long khí hoàng triều, hắn thật ra đã biết được không ít từ trong miệng của Võ Càn Võ.
Cái gọi là long khí hoàng triều, kỳ thật là cùng một loại đồ vật với quốc vận. Vào thời điểm hoàng triều còn tồn tại tự nhiên là có uy năng kinh thiên động địa, nhưng hoàng triều vừa sụp đổ, cũng không có gì khác biệt với phế vật.
Nói một cách khác…
"Thiên triều Đại Thiên có lợi hại hơn nữa, nhưng bây giờ cũng đã qua một cái thời đại, Cận Cổ đã sớm xong đời, long khí sẽ tới từ nơi nào?

Chỉ sợ là ở hoàng lăng cũng không có a?"
"Ngươi nói cũng đúng." Long Thiên Tứ lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói: "Sau khi thiên triều Đại Thiên bị tiêu diệt, Đại Tấn thay thế nó không nói hai lời liền đốt toàn bộ hoàng thành Đại Thiên ngày xưa, tràng diện cực kỳ thảm liệt, khói đặc xông thẳng lên trời trong trọn vẹn ba tháng không tiêu tan, một cái hoàng triều lớn như vậy, nói không có liền không có."
"Cỗ long khí kia."
"Có trời mới biết." Long Thiên Tứ nhếch miệng nói: "Trên thực tế Thuần Dương Cung chúng ta cũng rất buồn bực, rõ ràng là hoàng triều cũng đã xong đời, long khí lại hoàn toàn không có xu thế suy nhược, được rồi, được rồi."
"Ngươi cứ đi theo ta."
"Tận mắt nhìn thấy ngươi sẽ biết."
"Ồ?"
Nói tới chỗ này, hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức phát sáng, dừng lại một chút, hắn đầu tiên là truyền âm cho Tịch Đồng ở ngoài cung, bảo nàng mở quyền hạn cho mình, chờ một lát sau, sau khi xác nhận tinh vân Thuần Dương đã nằm ở trong sự khống chế của mình một lần nữa, Trần Khuynh Địch tràn đầy an tâm nói: "Mang ta đi!"
"Nhìn dáng vẻ đắc ý của ngươi..." Long Thiên Tứ trừng Trần Khuynh Địch một cái, ước ao ghen tị nói.
Vạn Thọ Cung, xem như là trung tâm của Thuần Dương Cung, đúng là có một cái thông đạo bí mật ở dưới lòng đất, hơn nữa còn nối thẳng tới địa phương lúc trước Trần Khuynh Địch cùng với Ninh Thiên Cơ lấy Xích Tiêu Kiếm ra, đó là một lò luyện ở trong nội bộ Thái Hoa Sơn, có nhiệt độ cực cao không nói, còn mang theo hỏa độc nồng nặc trí mạng.
Đây chính là một tòa cấm địa thiên nhiên.
Bất quá lấy tu vi của Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ, còn chưa để loại trình độ này vào mắt, đi theo một đường, rất nhanh Trần Khuynh Địch liền thấy được địa phương đặt Xích Tiêu Kiếm trước đó, mà kiếm linh Xích Tiêu Kiếm sau khi cảm giác được khí tức quen thuộc cũng tự chủ thức tỉnh, hoài niệm mở miệng nói ở trong đầu của Trần Khuynh Địch:
"Ồ, đây không phải là căn phòng nhỏ ấm áp của ta năm đó sao?"
"Lão bất tử Thuần Dương kia sau khi đưa ta đến chỗ này, còn đặc biệt dẫn dắt dung nham đến nơi này, chính là chuyên môn tắm rửa cho ta, ngươi nhìn thân kiếm của ta đã nhiều năm như vậy vẫn bóng loáng xinh đẹp như cũ, lưỡi kiếm vẫn sắc bén vô song như cũ, dựa chính là do mỗi ngày ăn ngon uống ngon ngủ ngon tắm rửa tốt..."

Chương 1100: Ngọc tỉ biến hóa

"Im miệng!"
Trước kia làm sao lại không phát hiện ra kiếm linh Xích Tiêu Kiếm còn có một mặt này.
Sau khi đi qua vị trí đặt Xích Tiêu Kiếm, Long Thiên Tứ tiếp tục dẫn Trần Khuynh Địch đi xuống dưới, rất nhanh, lại có một cái động đá to lớn xuất hiện ở trước mắt của Trần Khuynh Địch.
"Ồ!"
"Còn có loại địa phương này sao!"
Không chỉ có là Trần Khuynh Địch, ngay cả kiếm linh Xích Tiêu Kiếm cũng đều phát ra tiếng thán phục.
Bởi vì, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Trần Khuynh Địch nhất định sẽ không tin tưởng.
"Đây là…một tòa thành trì?"
"Làm sao có thể!"
Đúng vậy, hiện ra ở trước mặt của Trần Khuynh Địch, là một tòa thành trì rộng lớn, toàn thân giống như được chế tạo từ hoàng kim, nhét đầy ở bên trong toàn bộ động đá trong lòng đất, vị trí này cũng đã là tầng dưới nhất của trung tâm địa mạch Thái Hoa Sơn, chỉ là không ngờ được Thái Hoa Sơn lại còn có động thiên khác.
Quan trọng nhất là…
"Nhìn qua giống như là bộ dáng thu nhỏ?"
Đúng thế, cho dù kích thước thành trì đã có thể đánh đồng cùng với thủ phủ của một Đạo, nhưng sau khi quan sát tử tế sẽ phát hiện ra, tỉ lệ kiến trúc trong thành trì tồn tại sự khác biệt rõ ràng, hiển nhiên là bộ dáng sau khi thu nhỏ, nếu như dựa theo tỉ lệ bình thường mở rộng ra mà nói, quy mô chỉ sợ còn muốn tăng lên không ít...
"Bất quá chuyện này cũng là đương nhiên." Long Thiên Tứ thở dài nói: "Bởi vì đây chính là Thành Lạc Dương - Hoàng Đô của Đại Thiên ngày xưa."
Sau khi nghe được hai chữ "Lạc Dương" này, Trần Khuynh Địch liền giật mình, hỏi: "Lúc trước vào thời điểm thiên triều Đại Thiên bị tiêu diệt, tổ tiên Thuần Dương Cung chúng ta sẽ không phải là đến đó tống tiền đó chứ? Hơn nữa còn mang nguyên cả một tòa Thành Lạc Dương trở về! ?"
"Nghĩ gì thế!" Long Thiên Tứ lập tức mở miệng mắng mỏ: "Thuần Dương Cung chúng ta đời đời thuần lương, lúc nào đã làm qua loại sự tình tống tiền không có phẩm chất này."
"Đây là do ngọc tỉ biến hóa ra!"
"Nhìn kỹ đi!"
Nghe Long Thiên Tứ nói như thế, Trần Khuynh Địch mới chú ý tới

cảnh tượng ở trong thành trì.
Đây là một tòa thành trống không, cho dù tráng lệ, cho dù rộng lớn hùng vĩ, nhưng lại không có một người dân nào, mà xâm nhập vào bên trong hoàng cung, Trần Khuynh Địch rất nhanh liền thấy Triều Thiên Điện mà bách quan Đại Thiên hội tụ lúc lên triều, mà ở bên trên ghế rồng trong Triều Thiên Điện, một khối ngọc tỉ vàng óng đang được đặt ở nơi đó.
Nhưng chân chính hấp dẫn lực chú ý của Trần Khuynh Địch, là ở chung quanh ghế rồng, thuộc về vị trí bách quan tụ tập.
Ở bên trên mỗi một cái vị trí đều có một bóng người.
Chỉ là khác biệt cùng với bách quan tầm thường, lưng eo của nguyên một đám bách quan thẳng tắp, khí thế trùng thiên, hoàn toàn không có ý tứ triều thánh, nhất là ở bên trên vị trí Tể tướng.
Một vị lão nhân tóc trắng lông mi trắng râu bạc trắng chính là đang giận dữ râu tóc dựng lên, căm tức nhìn ngọc tỉ trên ghế rồng, mà khí tức của hắn ở bên trong bách quan là cường thế nhất.
Sau khi nhìn thấy lão nhân, biểu lộ của Long Thiên Tứ cũng trở nên hết sức phức tạp.
"Sư tôn..."
"Nếu như là Ma Tôn mà nói, nhất định sẽ không nguyện ý tới nơi này."
"Hả?" Long Thiên Tứ vừa nói ra lời này, Trần Khuynh Địch lập tức kịp phản ứng.
Sư tôn của Long Thiên Tứ có quan hệ cùng với Vô Vọng Ma Tôn, hơn nữa còn là người mà Vô Vọng Ma Tôn không muốn gặp...
"Hắn là Vân Phi Lăng? !"
Ở phía trước Ninh Thiên Cơ, là chưởng giáo vào trước khi xảy ra đại kiếp Thuần Dương Cung, đồng thời cũng là Thuần Dương chi thể đời trước - Vân Phi Lăng.
Chưởng giáo Thuần Dương Cung - Vân Phi Lăng, thân làm một trong cặp đôi song sát Thuần Dương, Vân Phi Lăng cùng với Vô Vọng Ma Tôn thuộc về thời đại 1400 năm trước, mà chỉ là hơn một nghìn năm, dù là tăng thêm thời gian tu luyện của Vân Phi Lăng, đối với Kích Toái Mệnh Tinh mà nói cũng đều là dư xài, coi như đã già, đó cũng là càng già càng dẻo dai.
Chỉ là...
"Hắn còn sống sao! ?"
Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vị trí của Vân Phi Lăng ở trong bách quan, lập tức lên dây cót tinh thần, nhưng mà Long Thiên Tứ lại là thở dài bất đắc dĩ, lộ ra tinh thần rất là chán nản: "Nếu như sư tôn còn sống sót, ngươi cho rằng Ninh chưởng giáo sẽ không nghĩ biện pháp hay sao? Sư tôn đã sớm chết, còn dư lại chỉ là thể xác mà thôi."
"Thể xác?"

"Đúng thế."
Long Thiên Tứ nhìn qua Thành Lạc Dương do ngọc tỉ hóa thân, tiếp tục nói: "Lúc trước Thái Hoa Sơn chấn động, ngọc tỉ đột nhiên bộc phát long khí, dường như là bị thứ gì kích thích, bắt đầu phản phệ địa mạch Thái Hoa Sơn, vì bảo vệ cơ nghiệp của Thái Hoa Sơn cùng với Thuần Dương Cung, sư tôn cùng với tất cả trưởng lão mới đi đến nơi này."
"Ngay ở chỗ này." Long Thiên Tứ chỉ chỉ vào địa phương hắn và Trần Khuynh Địch đang đứng, nói: "Lúc trước ta chính là đứng ở chỗ này, tận mắt nhìn sư tôn thiêu đốt Mệnh Tinh, lấp toàn bộ mệnh tinh vào, lúc này mới có thể trấn áp ngọc tỉ lại một lần nữa, mà các trưởng lão khác thì là vì chống cự dư ba mà hy sinh."
Nói đến đây, Long Thiên Tứ liền lắc đầu nói: "Lúc ấy mọi thứ đều tới quá đột nhiên, hoàn toàn là tai họa bất ngờ, huống hồ nếu không trấn áp được ngọc tỉ trong lúc nhất thời mà nói, toàn bộ Thuần Dương Cung sẽ xong đời, cho nên sư tôn cùng với tất cả trưởng lão cũng chỉ có thể dùng phương pháp ngu ngốc nhất để giải quyết."
"Tai họa bất ngờ." Trần Khuynh Địch nghe đến đây không khỏi chậc chậc lưỡi.
Thuần Dương Cung lớn như vậy, không phải là bị hủy bởi Tà Thần xâm lấn, cũng không phải là bị ba mạch Đạo, Phật, Ma chèn ép, càng không phải là do Tiên Cung trả thù, thế mà chỉ là bởi vì một lần long khí bộc phát liền suýt nữa bị hủy diệt....
Không có đạo lý, không phải là như vậy mới đúng.
Ý niệm tới đây, ánh mắt của Trần Khuynh Địch nhìn về phía ngọc tỉ lập tức thay đổi:
"Xác nhận một chút, đây là do ngọc tỉ bạo phát hay sao?"
"Đúng vậy, sao thế?"
"Sau đó có điều tra nguyên nhân hay không?"
"Làm sao dám tra, vạn nhất lại gây ra bạo động thì làm sao bây giờ? Sư tôn thế nhưng là đã thiêu đốt tinh vân mới có thể trấn áp nó một lần nữa, về sau các trưởng lão cũng đã nhao nhao hi sinh do chống cự dư ba bố trí phong ấn, Ninh chưởng giáo sau khi thượng vị cũng không ngừng gia cố phong ấn, lúc này mới có thể duy trì thế cục cho đến bây giờ."
"Là như vậy sao…"
Dường như là nhìn ra được ý nghĩ của Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ vỗ vai hắn một cái, nói: "Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, dẫn ngươi tới đây chủ yếu vẫn là vì nói cho ngươi chân tướng vào 30 năm trước, thuận tiện dùng tu vi Kích Toái Mệnh Tinh của ngươi để gia cố phong ấn, ngươi hẳn là cũng không muốn ngọc tỉ lại bộc phát vào một ngày nào đó chứ?"
"Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quặc hay sao?" Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, nói: "Ngày xưa Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại

lại khối ngọc tỉ này cho Thuần Dương Cung chúng ta rốt cuộc là vì cái gì? Hẳn không phải là vì hại chúng ta đúng không?"

Chương 1101: Sư tôn của Long Thiên Tứ

"Đương nhiên là cảm thấy kỳ quặc." Long Thiên Tứ cười khổ một tiếng, nói: "Nhưng kỳ quặc thì thế nào? Nghĩa phụ của ngươi cũng không phải là không điều tra, nhưng căn bản là không tra được."
"Ta hiểu rồi."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, chợt câu thông với Mệnh Vận Tinh Vân nhà mình, từng đạo từng đạo tinh quang Thuần Dương phá hư không rủ xuống, sau đó cấp tốc tràn vào trong Thành Lạc Dương.
Nói thật, Trần Khuynh Địch cũng không hiểu phong ấn. Cho nên hắn chỉ có thể dùng quyền ý mà mình am hiểu nhất để bố trí phong ấn, tinh quang Thuần Dương hội tụ ở bên trên Thành Lạc Dương, cuối cùng hóa thành một nắm thiết quyền to lớn đập về phía hoàng cung, trực tiếp sáp nhập vào bên trong bách quan, sau đó ép về ngọc tỉ ở phía trên ghế rồng.
Nhưng ngay vào một giây sau…
Ầm ầm! Sau khi bị quyền ý cùng với tinh quang Thuần Dương của Trần Khuynh Địch xúc động, bách quan ở trong hoàng cung gần như đồng thời chấn động, từng đạo từng đạo khí tức liên tiếp bộc phát ra, phảng phất như lập tức thu được linh quang vậy, phần linh quang từ bách quan này cuối cùng hợp nhất, cấp tốc lan tràn lên bên trên vị trí đứng đầu bách quan.
Đến cuối cùng, Vân Phi Lăng ở bên trên vị trí Tể tướng bỗng nhiên mở mắt!
Gặp quỷ. Hắn hồi phục!
Trong cái chớp nhoáng này Long Thiên Tứ trực tiếp trừng lớn hai mắt, khí tức quanh người không thể khống chế mà bộc phát ra:
"Con m* nó? Sư tôn! Làm sao có thể, ngài vẫn còn sống! ?"
"Giọng nói này là…Thiên Tứ?"
Hai mắt của Vân Phi Lăng mông lung, sau khi nghe được giọng nói của Long Thiên Tứ thì trừng mắt nhìn, sau một hồi lâu mới phản ứng được, mà sau khi hiểu được hắn cũng buột miệng chửi mắng một trận: "Đánh rắm! Lão tử thân làm chưởng giáo Thuần Dương Cung, tu vi Kích Toái Mệnh Tinh, có thể dễ dàng chết như vậy hay sao?"
"Tên tiểu tử thúi Thiên Tứ ngươi dám nguyền rủa ta chết! ?"
"..."
Đối mặt với lời mắng to của Vân Phi Lăng, Trần Khuynh Địch dùng vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Long Thiên Tứ, mà Long Thiên Tứ thì là dời ánh mắt đi không dám nhìn hắn.
Không sai, năm đó hắn ở trước mặt Vân Phi Lăng chính là tiểu tử thúi...

"Khụ khụ!"
Trần Khuynh Địch xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía phương hướng Vân Phi Lăng, mà ở bên trong Hoàng cung, Vân Phi Lăng chắp hai tay ở sau lưng, thân hình không nhúc nhích, khí tức ở trên người cũng càng ngày càng mạnh, từng đạo từng đạo vòng ánh sáng dâng lên ở sau đầu hắn, dẫn động không gian chung quanh đều là hơi hơi chấn động.
Trần Khuynh Địch cũng không có khả năng cảm thấy lạ lẫm đối với cỗ khí tức này, là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, mà lúc này Vân Phi Lăng cũng coi như đã triệt để thanh tỉnh lại.
"Trừ bỏ tên tiểu tử thúi Thiên Tứ nhà ngươi, còn có một người? Thuần Dương chi thể? Là đệ tử đời sau của Thuần Dương Cung chúng ta sao?"
"Có thể kích thích ý thức của ta khôi phục…"
"Là chí cường giả?"
"Tốt!" Ý nghĩ của Vân Phi Lăng càng ngày càng rõ ràng, ngữ khí cũng dần dần trở nên hưng phấn: "Tốt tốt tốt, vốn dĩ ta còn đang suy nghĩ cuối cùng chỉ có thể lưu lại tiểu tử thúi Thiên Tứ nhà ngươi, Thuần Dương Cung chỉ sợ là vô vọng phục hưng, chỉ có thể chờ mong tên tiểu tử Thiên Cơ trổ tài năng, tối thiểu là có thể bảo trụ một chút cơ nghiệp…xem ra Thiên Cơ còn làm tốt hơn so với trong tưởng tượng..."
Trần Khuynh Địch: "..."
Long Thiên Tứ: "..."
Theo thời gian trôi qua, khí tức của Vân Phi Lăng rốt cục cũng đạt đến một cái đỉnh phong.
Ba đạo vòng ánh sáng ở phía sau thay phiên giao hội, vận chuyển tùy tâm, hiển nhiên cũng là Thuần Dương chi thể, tạo nghệ của Vân Phi Lăng ở bên trên Đại Thuần Dương Công viễn siêu Trần Khuynh Địch, thậm chí là lấy tu vi của Vân Phi Lăng, đã sửa cũ thành mới ở trên cơ sở Đại Thuần Dương Công, không còn bị giới hạn bởi cực hạn của môn công pháp này.
"Đệ tử hậu bối, ngươi tên là gì?"
"Ta tên là Trần Khuynh Địch."
"Tốt." Vân Phi Lăng hài lòng gật gật đầu, nói: "Có thể đi đến nơi này, lại là Thuần Dương chi thể, xem ra ngươi đã là chưởng giáo Thuần Dương Cung, giống như là ta năm đó, bất quá ta có một vấn đề."
Trần Khuynh Địch cung kính gật gật đầu, nói: "Sư tổ cứ hỏi."
"Thiên Cơ sao rồi?"
"Sư tôn." Long Thiên Tứ rốt cục cũng không nhịn được mà mở miệng hỏi: "Vì sao lại không hỏi ta? Ta và Ninh Thiên Cơ mới là người cùng một thời đại a?"
"Ngươi?" Thanh âm của Vân Phi Lăng dừng lại một chút: "Nếu ta cảm giác không sai mà nói, tên tiểu tử thúi ngươi còn chưa Kích Toái

Mệnh Tinh a?"
Long Thiên Tứ: "..."
Sư tôn đâm tâm!
Thấy vẻ mặt "lão phu tung hoành giang hồ mấy chục năm ngày hôm nay xem như thất bại" của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, chợt tiến lên phía trước nói: "Vân sư tổ, bây giờ nghĩa phụ đã rời khỏi Thuần Dương Cung, dường như là đi tới vực ngoại tinh không, đến nay còn không có tin tức,
"Phải không?" Sau khi nghe được câu không có nguy hiểm đến tính mạng, Vân Phi Lăng dường như là nhẹ nhàng thở ra, nói: "Không có việc gì thì tốt, Khuynh Địch à, thời gian qua đi nhiều năm như vậy, không ngờ được lại có đệ tử hậu bối nắm giữ Thuần Dương chi thể xuất hiện, bất quá ta thấy ngươi vận dụng đối với Đại Thuần Dương Công dường như không được tốt lắm a? Mặc dù đã ngưng tụ tinh vân Thuần Dương, nhưng vận dụng lại cực kỳ thô ráp!"
"Được rồi, sau khi chúng ta mất tích, truyền thừa ở trong tông không được đầy đủ, cũng không có ai chỉ điểm ngươi tu luyện Đại Thuần Dương Công, có một chút sai lầm cũng là chuyện rất bình thường, tu vi của ngươi cũng là Kích Toái Mệnh Tinh, nói chỉ điểm là không đúng, ngươi và ta luận đạo một phen thì như thế nào?"
Trần Khuynh Địch: "Đa tạ tổ sư!"
Long Thiên Tứ: "Sư tôn? ! Vậy ta…"
"Ngươi đứng qua một bên."
Long Thiên Tứ ngoan ngoãn đứng qua một bên.
Mà Trần Khuynh Địch thì là đi vào bên trong Hoàng cung, lúc này Vân Phi Lăng vẫn chắp hai tay sau lưng như cũ, đưa lưng về phía hắn, lộ ra phong phạm cao nhân sừng sững như núi cao.
"Đến đây? Rất tốt, bất quá vào trước khi luận đạo, ta còn có một cái yêu cầu."
Trần Khuynh Địch nghe xong liền hiểu, đây là muốn khảo nghiệm mình một phen đúng không! Thế là Trần Khuynh Địch tự tin gật gật đầu nói: "Sư tổ cứ nói đừng ngại!"
"Tốt! Không hổ là đệ tử của Thuần Dương Cung chúng ta!"
Thấy Trần Khuynh Địch đáp ứng thẳng thắn như vậy, Vân Phi Lăng hài lòng cười cười, chợt nói ra: "Ngươi tới giúp ta xoay người, ta hiện tại đang bị phong ấn giam cầm, căn bản không động đậy được, đưa lưng về phía ngươi thì làm sao có thể luận đạo."
Trần Khuynh Địch: "..."
Trần Khuynh Địch tiến lên giúp Vân Phi Lăng trở mình, từ đối mặt với ghế rồng biến thành đối mặt với hắn.
"Phù…cuối cùng cũng nhìn thấy mặt người."
"Nhìn về phía khối ngọc tỉ đen đủi kia trong thời gian quá lâu, ta đã sắp suy nhược tinh thần."
"Tạ ơn, đệ tử hậu bối."

"Ách, Vân sư tổ quá khách khí..."
Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, luôn cảm thấy vị Vân sư tổ này không giống với trong tưởng tượng của mình lắm.
Khác biệt cùng với những người khác, Vân Phi Lăng xem như là người đời trước đúng nghĩa, thuộc về nhân vật hung ác vào hơn 1400 năm trước, mà ở cái niên đại đó, hắn thuộc về người trẻ tuổi, các chí cường giả khác đều là thế hệ trước, niên đại đó vẫn là do hoàng triều Đại Chu thống trị thiên hạ.

Chương 1102: Chuyện đại sự

Sau Đại Chu là đến Đại Càn, Ngô Không, Thiên Tôn Thái Bình, giáo chủ Minh Giáo, chí cường giả mới cũ của ba mạch Đạo, Phật, Ma giao thế, mà ở phía Thuần Dương Cung vẫn là do Vân Phi Lăng chống đỡ, kết quả biến thành Vân Phi Lăng hắn là người thế hệ trước, các chí cường giả khác đều là xuất hiện ở trong niên đại Đại Càn thống trị.
Nói một cách khác.
Vân Phi Lăng sống qua nhiều năm như vậy hắn là một vị trưởng bối thận trọng hiền lành mới đúng.
Nhưng nhìn thái độ của hắn đối với Long Thiên Tứ trước đó, còn có ngữ khí đối với mình, thấy thế nào cũng đều không dính dáng cùng với hai chữ hiền lành này, thậm chí còn rất có sự vô lại của lão thổ phỉ.
"Hậu bối? Khuynh Địch?"
"A! Sư tổ có gì phân phó?"
"Không có gì." Vân Phi Lăng cười cười, nói: "Chúng ta tâm sự một chút nhé? Nếu tên Thiên Tứ kia còn sống, giải thích rằng Đại Càn còn chưa có diệt vong đúng không? Bên ngoài đã trôi qua bao nhiêu năm?"
Trần Khuynh Địch vội vàng trả lời: "Sư tổ, đã qua hơn ba mươi năm, sau sư tổ, nghĩa phụ…Ninh chưởng giáo đã ngăn cơn sóng dữ trong lúc nguy nan, lấy tu vi chí cường giả ổn định vị trí thánh địa võ đạo của Thuần Dương Cung chúng ta, bây giờ Thuần Dương Cung cũng là càng ngày càng trở nên thịnh vượng."
"Tốt tốt tốt."
"Rất không tệ."
Nói đến đây Trần Khuynh Địch đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nói bổ sung: "Còn có! Chúng ta còn tìm được Ma Tôn tiền bối mất tích, Vô Vọng Ma Tôn bây giờ cũng hiện thế một lần nữa!"
"Vô Vọng Ma Tôn?" Vân Phi Lăng kinh ngạc: "Là người nào?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Khẽ co khoé mắt lại, Trần Khuynh Địch nói có một chút cẩn thận từng li từng tí: "Chính là một trong cặp đôi song sát Thuần Dương – người cùng thời đại với ngài a?"
"Người cùng thời đại…à, ngươi đang nói Trình Nhị Ngốc sao…chờ đã! Hắn thế mà sống lại!" Vân Phi Lăng gật đầu một cái, một lát sau mới bỗng nhiên kịp phản ứng, hai mắt toả ra hào quang, gắt gao nhìn chằm chằm vào Trần Khuynh Địch nói ra: "Trình Nhị Ngốc năm đó không chết?"
"Ách, Ma Tôn tiền bối năm đó chỉ còn lại có một chút mảnh vỡ

nguyên thần, về sau là do chúng ta tiến về Phật Môn, mượn nhờ lực lượng của Phật Môn mới khiến cho Ma Tôn tiền bối hồi phục, người ở Phật Môn vừa nhiệt tình lại vừa hiếu khách, rất hoan nghênh chúng ta đến, còn tặng không cho chúng ta mấy quyển tuyệt thế võ công..."
Nói lấy nói để, Trần Khuynh Địch liền nói ra toàn bộ lịch trình phát triển trong những năm gần đây của Thuần Dương Cung cho Vân Phi Lăng, đương nhiên là hắn cũng không rõ ràng lắm về sự tình của Ninh Thiên Cơ ở thời điểm đó, chỉ có thể cường điệu những gì mình biết, kết quả là sau khi kể xong, biểu lộ của Vân Phi Lăng nhìn Trần Khuynh Địch chính là kinh động như gặp người trời.
"Nhân tài, Khuynh Địch ngươi nhất định chính là nhân tài vạn năm khó gặp."
"Ánh mắt của tiểu tử Thiên Cơ ngược lại không tệ." Vân Phi Lăng thở dốc một hơi, tinh, khí, thần dường như càng ngày càng tốt, ngữ khí cũng càng vang vang hữu lực: "Khuynh Địch à, chiếu theo lời ngươi nói, ngươi bây giờ xem như là chưởng giáo Thuần Dương Cung?"
"Đâu có đâu có." Trần Khuynh Địch khiêm tốn khoát tay áo, nói: "Ta chỉ là thay mặt chưởng giáo mà thôi, sau khi nghĩa phụ trở về ta sẽ từ nhiệm, không tính là chưởng giáo Chí Tôn chân chính."
"Nói thật."
"Chờ nghĩa phụ trở về ta sẽ khiêu chiến hắn, hung hăng đánh cho hắn một trận sau đó trở thành chưởng giáo chân chính!"
"Ha ha ha ha!" Vân Phi Lăng cười ha hả, cười đến nước mắt cũng đều chảy ra: "Tốt tốt tốt, vậy ta liền chờ mong tiểu tử ngươi có thể đánh bại Thiên Cơ, bất quá bây giờ Thiên Cơ không có ở đây, có một số việc vẫn phải là bàn giao cho ngươi."
"Tổ sư cứ việc nói."
Nói đến đây, thần sắc của Vân Phi Lăng rốt cục cũng bình tĩnh lại, mang theo vài phần nghiêm túc: "Lúc trước phải đi vội vã, có rất nhiều bí mật có quan hệ đến chưởng giáo ta cũng đều không có cơ hội truyền xuống, trong đó lại có hai chuyện đại sự trọng yếu nhất, cho nên ngày hôm nay ta sẽ nói cho ngươi hai chuyện đại sự này."
"Hai chuyện đại sự..."
"Không sai." Vân Phi Lăng lộ ra thần sắc lạnh lùng, gằn từng chữ nói ra: "Chuyện đại sự thứ nhất, chính là tiền riêng mà ta tích trữ năm đó, ở bên trong một toà bí cảnh trong lòng đất của một tòa tiểu điện vứt bỏ sát vách Tàng Kinh Điện, mật mã mở ra bí cảnh là 1895347, chờ đến khi ngươi rời đi hãy nhớ kỹ lấy đồ vật ở bên trong ra."
Trần Khuynh Địch: "..."
"Về phần chuyện đại sự thứ hai."
"Thì là có quan hệ cùng với Tiên Cung."
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Trần Khuynh Địch vừa rồi còn có một chút thất vọng lập tức lên dây

cót tinh thần.
Đây mới là đại sự a!
"Có thể trở thành chưởng giáo, dù chỉ là đại diện, ngươi hẳn là cũng có hiểu biết đối với Tiên Cung chứ?"
"Đương nhiên!" Trần Khuynh Địch gật đầu một cái, nói: "Trên thực tế ta đang định dẫn người đi đánh Tiên Cung đây, sư tổ ngài có đề nghị gì không?"
"Ngươi vừa mới nói cái gì?"
"Ta nói ta đang định đi đánh Tiên Cung…"
"Tốt!" Vân Phi Lăng gầm lên một tiếng, bên trên gương mặt mo tràn đầy ý tứ hưng phấn: "Không tệ không tệ, ta biết ngay là tiểu tử ngươi có tiền đồ, năm đó ta đã muốn làm như vậy rồi, đáng tiếc là Trình Nhị Ngốc đi quá sớm, cho nên vẫn chưa bắt được cơ hội, ta nói cho ngươi biết, năm đó lão phu cũng đã từng quát tháo phong vân..."
"Tổ sư..."
"Khục, suýt nữa thì quên mất chính sự." Vân Phi Lăng tằng hắng một cái, kéo chủ đề trở lại: "Chuyện này rất trọng yếu, thuộc về bí mật của các đời chưởng giáo, ngươi hẳn đã biết tổ sư Thuần Dương ngày xưa đã từng tiến về Tiên Cung, đánh cho bọn hắn phải ẩn thế đúng không?"
Trần Khuynh Địch gật đầu một cái: "Ta biết."
"Vậy là tốt rồi."
"Căn cứ vào lời nói của tổ sư sau khi trở về từ Tiên Cung, người khai sáng Tiên Cung, tên gia hỏa tên là Tiên Tôn kia giống như là còn chưa chết, mà là đang ngủ say ở bên trong Tiên Cung."
"Cái gì! ?"
"Không chỉ là Tiên Tôn, căn cứ theo sự dò xét của tổ sư, Trung Nguyên, Bắc Nhung, Đông Hải, Nam Cương, Tây Vực, toàn bộ hẳn là đều có một vị Chí Tôn nhân gian đang ẩn núp, bọn họ hoặc là đến từ Thái Cổ, hoặc là đến từ Thượng Cổ, hoặc là đến từ Trung Cổ, bọn họ toàn bộ đều là Chí Tôn nhân gian nắm giữ thủ đoạn đặc thù."
"Về phần bọn họ vì sao có thể một mực cẩu thả sống cho đến bây giờ, lẽ là cũng là vì siêu thoát."
"M* nó!" Trần Khuynh Địch liền mắng to tại chỗ:
"Ta chỉ vừa mới Kích Toái Mệnh Tinh mà thôi!"
Tại sao lại xuất hiện nhiều đồ chơi như vậy! Mình thật vất vả mới có chiến lực chí cường giả, ở trong lòng đang tràn đầy ước mơ chuẩn bị quét ngang thiên hạ đây, chuyển tay một hơi liền toát ra trọn vẹn năm vị Chí Tôn nhân gian...
Ồ? Không đúng!
"Sư tổ, ở phía Nam Cương hẳn là không có Chí Tôn nhân gian."
"Không có sao? Cũng có khả năng, lúc trước tổ sư đã nói qua nam Nam Cương là nơi yếu nhất, cơ bản không cần phải để tâm."
"Thì ra là vậy."

Vân Phi Lăng gật đầu một cái, nhìn Trần Khuynh Địch giống như có một chút khẩn trương, chợt mỉm cười, nói: "Ngươi cũng không cần phải quá lo lắng, tổ sư mặc dù lưu lại không ít cục diện rối rắm cho chúng ta, nhưng vậy cũng không đến mức hố chết chúng ta, một chút đại phiền toái chân chính kỳ thật tổ sư đều đã giúp chúng ta giải quyết hết."

Chương 1103: Sống trong nháy mắt

"Giải quyết hết?"
"Đúng thế, bí cảnh Côn Lôn của Tiên Cung mặc dù là tiểu thế giới, nhưng cửa ra vào kỳ thật lại ở Đông Hải, cho nên Tiên Tôn cũng được coi là Chí Tôn nhân gian Đông Hải, mà Tiên Tông đã bị tổ sư đánh thành bán thân bất toại, có chiến lực Chí Tôn nhân gian hay không thì cũng chưa chắc, mà ở phía Tây Vực cũng đã sớm chết."
"Chết?"
"Chí Tôn nhân gian Tây Vực là người khai sáng thánh địa võ đạo trước Thuần Dương Cung chúng ta, là tổ sư Cản Thi Giáo, thuộc về Ma đạo nhất mạch, vào thời điểm Thuần Dương Cung chúng ta quật khởi, tổ sư đã nhổ tận gốc toàn bộ Cản Thi Giáo, không lưu lại thứ gì, cho nên ngươi không cần phải lo lắng đến Chí Tôn nhân gian Tây Vực."
"Chí Tôn nhân gian ở phía Bắc Nhung hẳn là cũng đang ngủ say ở bên trong Nhật Nguyệt Phong, cũng không cần sợ đối phương, trước khi tổ sư đi đã trấn áp đối phương, coi như đối phương có thể tỉnh lại, cũng không làm được chuyện gì, còn ở phía Nam Cương nếu như ngươi nói không sai, hẳn là cũng không cần phải lo lắng."
"Trời ạ, Thuần Dương Đạo Tôn thực sự quá mạnh mẽ."
Vân Phi Lăng liếc nhìn Khuynh Địch, sau đó gật đầu một cái tiếp tục nói: "Nói tóm lại nghe thì rất dọa người, kỳ thật lại có vấn đề không lớn, mà vị Chí Tôn nhân gian ở Trung Nguyên, cũng là người duy nhất tổ sư không có đề cập, bất quá Trung Nguyên có Thánh Thượng Đại Càn tọa trấn, hẳn là cũng sẽ vững như bàn thạch không xảy ra vấn đề."
"Thì ra là vậy..." Nghe đến đây Trần Khuynh Địch cuối cùng cũng đã nhẹ nhàng thở ra.
Mà Vân Phi Lăng thì lại mỉm cười nói: "Được rồi, cái gì nên nói thì cũng đã nói cho ngươi biết, nói cho ngươi những việc này, chủ yếu vẫn là vì để cho ngươi biết một chút bí mật, thuận tiện nói một chút suy đoán của ta, ta hoài nghi rằng vị Chí Tôn nhân gian Trung Nguyên kia nói không chừng là Thiên Tử Đại Thiên."
"! ! !"
"Đừng lộ ra vẻ kinh ngạc như vậy, dù sao thì đây là cũng là ngọc tỉ Đại Thiên, lại đột nhiên bộc phát, cho nên ta mới cảm thấy hoài nghi? Chỉ là hoàn toàn không có chứng cứ." Vân Phi Lăng lắc đầu nói: "Mà bây giờ ta cũng không có cách nào điều tra."
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền vội vàng nói: "Sư tổ yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ngài ra!"
"Ha ha ha." Vân Phi Lăng đột nhiên cười lớn một tiếng, nói: "Ngươi

đúng là rất có lòng, bất quá được rồi, ngươi cũng sẽ không cho rằng ta đã sống lại đó chứ? Đó chỉ là lừa phỉnh tên tiểu tử thúi Thiên Tứ kia."
Vừa dứt lời, ba vòng sáng sau lưng của Vân Phi Lăng liền lấp lóe, lực lượng thời gian trở nên nhộn nhạo.
Vào giờ khắc này Trần Khuynh Địch liền biết Vân Phi Lăng đã chết. Nhưng trước khi chết hắn đã dùng Đại Thuần Dương Công để đình chỉ thời gian của mình.
"Ta chỉ sống ở trong cái nháy mắt này mà thôi."
"Toàn bộ cái nháy mắt này được duy trì ở bên trên phong ấn, nếu như phong ấn bị phá, hoặc là ngọc tỉ xảy ra vấn đề gì, ta đương nhiên sẽ chết."
"Bởi vì vậy, sau khi đình chỉ thời gian ta ngay cả động cũng không động được, có thể nói chuyện đã chính là cực hạn."
"Sư tổ..."
"Đã nói là đừng có lộ ra loại biểu lộ kia, lão tử đây còn chưa có chết đâu, hơn nữa dựa vào thủ đoạn này, nói không chừng là các ngươi chết ta cũng đều chưa có chết đâu." Vân Phi Lăng cười cười rất là thoải mái: "Biết được bí mật thì hãy đi ra ngoài đi, có quan hệ đến Thuần Dương chi thể cùng với tu luyện Đại Thuần Dương Công ta đều lưu lại ở bên trong chỗ cất tiền riêng, ngươi lấy tiền riêng ra sau đó tự kiểm tra là được rồi, còn có, sau khi đi ra cũng đừng nói sự tình của ta cho Thiên Tứ cùng với Nhị Ngốc.‘’
Nói đến đây Vân Phi Lăng dường như hơi không kiên nhẫn: "Được rồi, được rồi, ngươi không phải còn muốn đi đến Tiên Cung hay sao? Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn, nói không chừng là ngươi còn có hi vọng làm thịt một vị Chí Tôn nhân gian đó, đi nhanh đi."
"Vâng!" Trần Khuynh Địch nhìn dáng người thẳng tắp của Vân Phi Lăng, gật đầu nặng nề một cái, chợt chần chờ trong chốc lát, mới mở miệng nói một lần nữa: "Còn xin sư tổ không nên buông bỏ, nếu như ta có thể trở thành Chí Tôn nhân gian, sư tổ nói không chừng là sẽ có hi vọng thoát khỏi phong ấn."
"Ha ha ha, vậy thì ngươi hãy nhanh lên một chút."
"Vãn bối cáo từ."
"À đúng rồi."
"Sư tổ còn có gì phân phó?"
Vân Phi Lăng nhìn Trần Khuynh Địch, lộ ra thần sắc nghiêm túc nói: "Nhờ ngươi xoay thân thể của ta lại."
Trần Khuynh Địch: "..."
Trần Khuynh Địch vừa đi ra khỏi Thành Lạc Dương do ngọc tỉ biến thành, Long Thiên Tứ liền không kịp chờ đợi mà xông tới.
"Sư tôn sao rồi? Các ngươi đã nói chuyện gì?"
"Sư tôn có thể thoát khỏi phong ấn không?"
"Không có vấn đề gì chứ?"

Không thể không thừa nhận, Vân Phi Lăng đột nhiên khôi phục đã khiến cho cả người Long Thiên Tứ cũng đều triệt để trở nên hưng phấn, nhất là sau khi thấy Vô Vọng Ma Tôn ở cùng thời đại với Vân Phi Lăng cũng đều còn sống được như vậy, Long Thiên Tứ lại càng cảm thấy Vân Phi Lăng muốn khôi phục lại là chuyện dễ như trở bàn tay!
Nhưng sự thật lại không phải là như thế.
Khác biệt cùng với Vô Vọng Ma Tôn, tinh vân của Vô Vọng Ma Tôn mặc dù tịch diệt, chỉ còn lại có một chút mảnh vỡ nguyên thần, nhưng nội tình cuối cùng vẫn là đặt ở chỗ đó, chỉ cần có một cơ hội thì sẽ có hy vọng khôi phục, nhưng Vân Phi Lăng lại là thiêu đốt toàn bộ tinh vân Thuần Dương, nghiêm ngặt mà nói là đã hoàn toàn chết hẳn.
Nói thật, nếu không phải Vân Phi Lăng nắm giữ Thuần Dương chi thể, lại chủ tu Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, vào trước khi chết đã mạnh mẽ dùng lực lượng thời gian lưu lại cái nháy mắt cuối cùng trước khi chết, chỉ sợ là hiện tại Long Thiên Tứ nhìn thấy cũng không phải là Vân Phi Lăng còn có thể nói chuyện, mà là một bộ thi thể không có sinh cơ.
Nhưng cho dù là như thế, Vân Phi Lăng cũng không có cách nào rời khỏi phong ấn, thậm chí bởi vì duyên cớ phong ấn thời gian, hắn ngay cả động cũng không động được, vĩnh viễn sống ở trong cái nháy mắt trước khi chết, nhìn qua giống như vĩnh sinh, nhưng chỉ cần phong ấn vỡ nát, hoặc là ngọc tỉ lại xảy ra vấn đề, loại "bất hủ" yếu ớt này chỉ sợ sẽ sụp đổ trong giây lát.
Chỉ là...
Trần Khuynh Địch liếc nhìn Long Thiên Tứ kích động, nhếch nhếch miệng: mình làm sao có thể nói lời này cho lão thất phu?
"Này? Tiểu tử thúi? Ta đang hỏi ngươi đấy, đã xảy ra chuyện gì! ?''
"Không có gì." Trần Khuynh Địch nhếch miệng nói: "Ta đang suy tư làm như thế nào để cứu tổ sư ra từ trong phong ấn."
"Thật sự là có thể cứu ra!"
"Đương nhiên!"
"Ta biết ngay là tên tiểu ngươi đáng tin cậy!" Long Thiên Tứ dùng sức vỗ vỗ bả vai của Trần Khuynh Địch, nói: "Không uổng công trước đó ta giúp ngươi giải quyết quan hệ thê thiếp..."
"Quan hệ gì! ?"
"Khụ khụ! Không có gì, không có gì, muốn cứu sư tôn ra thì cần điều kiện gì? Ta có thể giúp được gì hay không?"
"Ngươi có thể làm được sao?" Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Chỉ bằng vào một chút tu vi của ngươi thì có thể làm được gì, cứ chờ ta cứu sư tổ là được rồi, nhớ kỹ đến lúc đó ta phát công cứu người, ngươi hãy ở bên cạnh khua chiêng gõ trống..."
"Ấy!"

Chương 1104: Vơ đũa cả nắm

"Đi thôi!" Trần Khuynh Địch kéo Long Thiên Tứ còn muốn trò chuyện với Vân Phi Lăng ra ngoài.
"Tiểu tử ngươi thực sự đáng tin sao?"
"Không phải là lừa phỉnh ta đó chứ?"
"Yên tâm." Trần Khuynh Địch nghiến răng nói:
"Trần Khuynh Địch ta có chuyện gì mà không làm được? Chỉ là một chút chuyện nhỏ, cứ giao cho ta là được rồi."
Long Thiên Tứ quan sát tỉ mỉ Trần Khuynh Địch một phen, cuối cùng dường như cũng nghĩ tới điều gì, cũng nhếch miệng cười một tiếng:
"Được! Ngươi đáng tin cậy hơn nhiều so với ta, vậy thì giao cho ngươi!"
"Được!"
Một lát sau, hai người trực tiếp rời khỏi Vạn Thọ Cung, mà ở bên ngoài Vạn Thọ Cung, Vô Vọng Ma Tôn mang theo Long Ngạo Thiên còn có Tịch Đồng cùng với bốn nữ Dương Xuân đã tụ tập lại.
Mà khí tức ở trên người của Long Ngạo Thiên cũng đã tăng lên tới cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan. Chỉ là mới vừa vặn đột phá, khí thế bất ổn, cũng chưa có trải qua truyền thừa, đối với khống chế lực lượng chỉ có khoảng ba phần mười.
"Ồ! Ngạo Thiên sư đệ..."
"Đột phá? Cũng bình thường thôi, kém xa so với ông nội ngươi năm đó."
Nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ cùng nhau đi tới, Long Ngạo Thiên lộ ra thần sắc rất là phức tạp, nhất là Trần Khuynh Địch, vị nam nhân này một mực là đối thủ lớn nhất của hắn, bây giờ đã vượt hắn rất xa ở trên con đường võ đạo, thậm chí là còn khiến cho hắn căn bản không nhìn thấy bóng lưng, nhìn chòng chọc vào Trần Khuynh Địch hơn mười giây, Long Ngạo Thiên mới hơi cúi đầu nói:
"Xin chào chưởng giáo sư huynh."
"Ha ha ha ha!"
Nhìn thấy một màn này, Trần Khuynh Địch còn chưa nói cái gì, Long Thiên Tứ lại là người thứ nhất bật cười, hắn không thể quen thuộc với một màn này hơn nữa.
Năm đó vào thời điểm Ninh Thiên Cơ trở thành chưởng giáo mình cũng là lộ ra biểu lộ như vậy nhìn đối phương, không cam tâm nhưng không thể không làm như vậy...
Chỉ đáng tiếc là, cháu của mình vẫn không thể vượt qua nghĩa tử của Ninh Thiên Cơ.
"Không sao!" Long Thiên Tứ tiến lên dùng sức vỗ vỗ vào đầu của

Long Ngạo Thiên, nói:
"Ngạo Thiên à, về sau ngươi hãy tìm một cô vợ, sinh cho ông nội một thằng chắt mập mạp, đến lúc đó lại để con của ngươi đánh con của Trần Khuynh Địch, thế hệ này đánh không lại thì để đời sau đánh, chức vị chưởng giáo sớm muộn cũng sẽ đến nhà ta."
"Này!" Trần Khuynh Địch bất mãn nói: "Ta vẫn còn ở đây!"
"Làm sao? Ta nói sai hay sao? Thuần Dương Cung chúng ta từ trước đến nay đều là ai có thể đánh thì người đó sẽ làm lão đại, không đúng, làm chưởng giáo."
"Ngươi đừng có nói những loại lời nói loạn thất bất tao này." Trần Khuynh Địch tức giận trừng Long Thiên Tứ một cái: "Ta phát hiện ra mấy người Thái Thượng trưởng lão các ngươi không có một ai tốt, về sau Ngạo Thiên sư đệ cũng không thể trở thành người giống như ngươi."
"Khụ khụ!" Vô Vọng Ma Tôn ho khan hai tiếng rất đúng lúc: "Không nên vơ đũa cả nắm, năm đó ta ở Thuần Dương Cung thế nhưng cũng là đức cao vọng trọng."
"Nói nhảm!" Long Thiên Tứ nói thẳng: "Trong sách sử tông môn ghi chép, Vô Vọng Ma Tôn..."
Ầm! Long Thiên Tứ còn chưa nói hết lời, liền bị một bàn tay của Vô Vọng Ma Tôn trấn áp.
Mà nhìn một màn này, Long Ngạo Thiên một mực nghiêm mặt rốt cục cũng không nhịn được ý cười ở trong lòng, ở trên khuôn mặt lạnh lùng cũng không nhịn được mà nở một nụ cười.
"Tiểu tử thúi! Nhìn ông nội bị trấn áp mà còn cười cái rắm!''
"Ông nội hiểu lầm rồi, ta đã được huấn luyện chuyên nghiệp tại Minh Giáo, ta sẽ không cười, trừ phi..."
Ầm! Long Thiên Tứ vừa mới thò đầu ra lại bị Vô Vọng Ma Tôn trấn áp.
"..."
Long Ngạo Thiên yên lặng bịt miệng lại.
Long Thiên Tứ: "…"
Thói đời nóng lạnh, tình người ấm lạnh, thế phong nhật hạ, lòng người rét lạnh.
Ở phía Long Thiên Tứ, Long Ngạo Thiên, Vô Vọng Ma Tôn đang náo loạn, mà ở phía Trần Khuynh Địch, Tịch Đồng, bốn nữ Dương Xuân cũng không yên bình, lúc này năm vị thiếu nữ có tư thái khác đang bao bọc Trần Khuynh Địch vào giữa, mà Trần Khuynh Địch bị vây vào giữa thì là vừa cười vừa run lẩy bẩy...
"Mấy vị sư muội? Tịch Đồng? Đã xảy ra chuyện gì? Phát sinh cái gì? Có gì cần sư huynh ta giúp một tay không?"
"Không có gì cả."
"Đại ca ca có ý đồ xấu xa."
"Sư huynh ngay cả một chút cũng không thẳng thắn."

"Chỉ là đổi một ý nghĩ khác mà thôi."
"Chúng ta nhất trí cho rằng."
Năm nữ liếc nhau, cuối cùng trăm miệng một lời nói: "So với vấn đề của chúng ta, vấn đề của huynh mới là nghiêm trọng nhất."
"Hả? Có ý tứ gì?"
"Hừ hừ hừ!"
Ở dưới tình huống Trần Khuynh Địch hoàn toàn không nghĩ ra, chúng nữ thế mà chủ động dứt bỏ ánh mắt, cho dù là Trần Khuynh Địch âm thầm hỏi thăm Tịch Đồng, cũng chỉ có thể lấy được ánh mắt tràn đầy khinh bỉ từ Tịch Đồng…
Ta đã làm sai cái gì rồi? Ông trời ơi!
Cái thế giới này nếu có võ công có thể đề cao EQ thì tốt biết mấy!
Mà cho đến lúc này…
"Nếu như các ngươi muốn đi đến Tiên Cung mà nói, vậy thì ta sẽ không đi." Long Ngạo Thiên đưa ra yêu cầu: "Ta mới vừa vặn đột phá, cần phải mượn nhờ truyền thừa để cấp tốc nắm vững lực lượng, nếu không thì có đi đến Tiên Cung cũng sẽ gây cản trở, không có ý nghĩa."
"Ra là vậy."
"Vậy cũng được."
Bởi vì là yêu cầu hợp lý hợp tình, cho nên đám người cũng đồng ý rất nhanh.
Huống hồ nếu Long Ngạo Thiên ở lại, đảo chủ Đào Hoa Đảo cùng với lão tổ Lâm gia cũng có thể an phận một chút, thuận tiện nhắc tới, xét thấy hành vi ác liệt của hai người trước đó, Vô Vọng Ma Tôn đã phong ấn toàn bộ tu vi của hai người, sau đó trói ở trong Tàng Kinh Điện, đặt hơn mười bình Duyên Thọ Đan ở trước mặt...
Chính là nhìn mà không ăn được.
Căn cứ vào lời nói của một vị đệ tử Chân Truyền họ Triệu ngẫu nhiên đi ngang qua không nguyện ý tiết lộ tên họ, con mắt của hai lão hồ ly kia nhìn Duyên Thọ Đan đều là đỏ như máu.
Mà sau khi Long Ngạo Thiên tiến vào Vạn Thọ Cung tiếp nhận truyền thừa. Đám người Trần Khuynh Địch cũng đã chuẩn bị hoàn tất.
"Các đồng chí khổ cực!"
"Mục tiêu là Phi Tiên Đảo Đông Hải, bí cảnh Côn Lôn của Tiên Cung!"
"Xuất phát!"
Đó là một đêm tối và gió lớn, ở dưới sự hướng dẫn của Long Thiên Tứ, Trần Khuynh Địch, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Vô Vọng Ma Tôn, Tịch Đồng, một nhóm 8 người lén lén lút lút đi tới Đông Hải.
"Nhắc đến."
"Đại Thánh Bắc Hải giống như là vẫn còn đang đè ép Cơ Quan Thành?"
"Là thật hay giả?"

"Ngươi nhìn một chút chẳng phải là sẽ biết."
Sau khi đến Trần Khuynh Địch mới phát hiện ra, tình cảnh lúc này của Mặc Môn phải gọi là rất thảm.
Cơ Quan Thành nguyên bản ở dưới lòng đất lúc này đã nổi lên toàn diện, triệt để bại lộ ở phía dưới ánh nắng, 18 tầng cơ quan không ngừng biến hóa trạng thái, một cái cơ quan tay cầm binh khí đang không ngừng phát động tiến công lên phía trên.
Mà Đại Thánh Bắc Hải đang đối kháng với Cơ Quan Thành...
Thì là hoàn toàn không coi cơ quan ra gì, thân làm kỳ hoa ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan, Đại Thánh Bắc Hải có hình thể cực lớn có thể so sánh với một Đạo, khiến cho lực chiến đấu của nó quả thực là đột phá tới chân trời, đối mặt với cơ quan thuật của Mặc Môn, nó chỉ là ngưng tụ cương khí và khí huyết đơn thuần, sau đó để cho những lực lượng này trải rộng ra toàn thân, liền bỏ qua tất cả tổn thương.

Chương 1105: Hiểu Ngọc Cam

Nói một cách không khách khí, Mặc Môn giống như là dùng súng lục bắn máy bay chiến đấu, căn bản là không cùng một cấp bậc.
Quan trọng nhất là, sở trường của Cơ Quan Thành Mặc Môn là ở lực lượng ở bên trong mà không phải là ở bên ngoài, nếu như ở bên trong nội bộ mà nói, Cơ Quan Thành thậm chí là có thể chống lại chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng nếu như ở bên ngoài mà nói, lực lượng của Cơ Quan Thành liền giảm bớt đi nhiều.
Quan trọng nhất là...
Đại Thánh Bắc Hải cũng không phải là Hỏa Luyện Kim Đan bình thường.
Nghiêm ngặt mà nói, nó thậm chí là không cần kỹ xảo gì, chỉ bằng vào thể lượng đặc biệt cũng đủ để chống lại cùng với loại tồn tại như A Sử Na Lam, Võ Nguyên Hanh, còn có Trần Khuynh Địch, thậm chí là nếu như đánh lâu dài mà nói, kẻ thắng sau cùng còn có thể là đầu Thần Thú Côn Bằng này.
Mà sau khi nhìn thấy Đại Thánh Bắc Hải lấy sức một mình trấn áp Mặc Môn, Long Thiên Tứ liền lập tức trở nên không bình tĩnh.
"Tiểu tử thúi."
"Sao thế?"
"Đêm hôm qua lão phu quan sát sao trời, phát hiện ra Thuần Dương Cung chúng ta thiếu một đầu Thần Thú trấn tông..."
"Này!" Trần Khuynh Địch tức giận trừng Long Thiên Tứ một cái, nói: "Ngươi đang nghĩ gì vậy, Đại Thánh Bắc Hải thế nhưng là Yêu tộc, đừng quên là Yêu tộc cũng có chí cường giả, lão nhân gia ngài có thể đừng cứ mãi gây chuyện hay không, chẳng lẽ không thể học Trần Khuynh Địch ta một chút, lấy điệu thấp làm chủ, không nên quá phách lối..."
"Không biết xấu hổ!" Long Thiên Tứ nói lời châm chọc không khách khí một chút nào, chợt xoay chuyển lời nói: "Bất quá ngươi hãy nghĩ lại đi, yêu thú thế nhưng là có tuổi thọ rất dài, nếu như chúng ta có thể khiến cho đầu Côn Bằng này đến trấn thủ sơn môn chúng ta, sau này cho dù có gặp thêm một lần đại kiếp, Thuần Dương Cung chúng ta cũng sẽ vững như bàn thạch..."
Đúng vậy, đây mới là ý tưởng chân thật của Long Thiên Tứ.
Không thể không thừa nhận, trận đại kiếp Thuần Dương Cung vào hơn ba mươi năm trước kia cho đến nay vẫn còn là ký ức mới mẻ với Long Thiên Tứ, cho dù bây giờ Thuần Dương Cung lại trở nên huy hoàng một lần nữa, nhưng có một câu nói rất hay, một khi người có tiền, ngược lại sẽ lo được lo mất, sợ tất cả những thứ lấy được lại đột nhiên không thấy vào một ngày nào đó.

Cho nên Long Thiên Tứ mới muốn thu phục Đại Thánh Bắc Hải. Phải biết rằng Đại Thánh Bắc Hải thân làm Yêu tộc chính là loại hình kéo dài tuổi thọ, hơn nữa nó còn có thể thông qua việc tiến vào trạng thái ngủ say để làm chậm quá trình già yếu, nói một cách khác, xách nó về để nó đi ngủ ở trong Thái Hoa Sơn, một khi Thuần Dương Cung xảy ra vấn đề sẽ đánh thức nó để nó giúp đỡ.
Đây chính là kẻ làm công mạnh nhất!
"Nói không chừng là cho dù ta chết đi, nó vẫn còn có thể tiếp tục thủ hộ Thuần Dương Cung!"
Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt của Long Thiên Tứ liền trở nên đỏ ngầu, mà thái độ của Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn, bốn nữ Dương Xuân lại lộ ra vẻ tương đối tùy ý, dù sao thì Trần Khuynh Địch cùng với bốn nữ Dương Xuân cũng chưa trải qua đại kiếp Thuần Dương Cung, ở niên đại của Vô Vọng Ma Tôn chính là thời điểm Thuần Dương Cung huy hoàng, cho nên bọn hắn mới không có cách nào cảm nhận.
Bất quá mặc dù là như thế...
"Có thể tìm cho tông môn một vị trợ thủ, cớ sao lại không làm đây?"
"Nói cũng phải."
"Bất quá vấn đề là vị Đại Thánh Bắc Hải này nói đến cùng vẫn là Yêu tộc, muốn nó hiệu lực cho chúng ta vẫn là rất khó khăn, ở dưới tình huống cần thiết nói không chừng còn phải vận dụng vũ lực..."
Nói đến đây, Dương Xuân đột nhiên có một chút kích động giơ tay nhỏ lên, nói: "Đại ca ca! Không khó khăn đến như vậy!"
"Không có?"
Đối mặt với sự nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Trần Tiêm Tiêm cũng gật đầu một cái, nói: "Ta cảm thấy hẳn là cũng không phải rất khó khăn."
"Kỳ thật Đại Thánh Bắc Hải là một đứa trẻ ngoan."
"Ta cũng cảm thấy như vậy."
"Lúc trước chúng ta bảo nó hỗ trợ trấn áp Mặc Môn, kết quả là nó vẫn một mực trấn áp cho đến bây giờ, ta cảm thấy chỉ cần chuẩn bị cho nó thêm một chút đồ ăn ngon, tin rằng nó cũng sẽ không để ý mà trở thành Thần Thú trấn tông."
Thấy thái độ của bốn nữ rõ ràng như thế, ba người Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn, còn có Long Thiên Tứ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.
Thực sự dễ dàng như vậy?
"Vậy thì hãy thử một chút đi, dù sao thì thử một lần cũng không có gì xấu."
"Vậy thì Tiên Cung phải làm sao bây giờ?"
"Gấp làm gì, nếu như có thể chiêu mộ được Đại Thánh Bắc Hải mà nói, chúng ta tiến công đến Tiên Cung không phải là sẽ càng dễ hay sao?"

"Nói cũng phải."
Nghĩ tới đây, đoàn người Trần Khuynh Địch chợt đổi phương hướng, bay về phía phương hướng Mặc Môn.
Mà cùng lúc đó, có hai bóng người xuất hiện ở trên bờ biển Đông Hải. Nếu như Trần Khuynh Địch có ở đây mà nói, nhất định sẽ có thể phân biệt ra được một bóng người ở trong đó, rõ ràng là Yêu Vương Anh Cưu của Cửu Anh nhất tộc đã từng xuất hiện qua ở Hoài Nam Đạo! Mà người ở bên cạnh là một thanh niên cõng một cái vỏ rùa, khác biệt cùng với vẻ mặt hung lệ của Anh Cưu, khắp khuôn mặt của vị thanh niên này đều là nụ cười hòa ái.
"Ta nói này Anh Cưu, ngươi xác định Đại Thánh Bắc Hải sẽ thích loại vật này?"
"Nói nhảm!"
"Nhưng ta luôn cảm thấy..."
"Ta không để ý đến việc ngươi cảm thấy, mà là ta cảm thấy, ta đã nói cho ngươi bao nhiêu lần rồi, lúc trước vào thời điểm ta tới thuyết phục Đại Thánh Bắc Hải trở về Yêu Tộc, Đại Thánh chính là mở miệng nói như vậy với ta, muốn Đại Thánh trở về Yêu tộc, vậy thì nhất định phải hiến một phần thiên tài địa bảo tên là cá khô cho Đại Thánh."
"Thế nhưng ở nơi nào sẽ có thiên tài địa bảo cá khô chứ?"
"Ngươi đúng là cô văn lậu quả, ta tìm khắp trong thiên hạ, còn đặc biệt hỏi thăm Đại Thánh Huyền Vũ, cuối cùng mới từ bên trong ghi chép trân bảo tìm ra thiên tài địa bảo mà Đại Thánh Bắc Hải thực sự cần, cá khô gì đó chỉ là cách gọi tương tự mà thôi, trên thực tế thứ mà Đại Thánh Bắc Hải nói..."
"Hẳn là Hiểu Ngọc Cam!"
Thanh niên ngây cả người: "Đó là món đồ chơi gì?"
"Đó là một loại hoa quả kỳ lạ sinh ra từ biển sâu, toàn thân có màu xanh nhạt, giống như quýt, sau khi ăn có thể..."
Thanh niên mở miệng hỏi: "Khiến cho tu vi tăng nhiều?"
"Có thể nhuận tràng."
"Ồ?"
Nhìn thanh niên lộ ra vẻ mặt phát mộng, Anh Cưu nhếch miệng nói: "Ta còn chưa nói hết, Hiểu Ngọc Cam có thể giúp võ giả chải vuốt lực lượng hỗn tạp của bản thân, là một loại bí bảo hiệp trợ võ giả Hỏa Luyện Kim Đan nhanh chóng nắm vững lực lượng của bản thân, nhưng phương thức biểu hiện ở bên ngoài chính là nhuận tràng."
"À!" Thanh niên chợt hiểu nói ra: "Lấy tình huống của Đại Thánh Bắc Hải, hình thể quá khổng lồ, lực lượng cũng quá mức phân tán, muốn tiến thêm một bước mà nói xác thực là cần loại bí bảo này!"
"Đúng thế!"
Anh Cưu lòng tin tràn đầy vỗ ngực một cái.
"Cho nên lần này ngươi cứ đứng nhìn là được rồi!"

"Lần này ta nhất định sẽ khiến cho Đại Thánh Bắc Hải gia nhập vào Yêu tộc!"

Chương 1106: Thật ngoan

"Tới lúc đó..."
"Đám thỏ Tiên Cung chết bầm kia cũng đừng hòng lại đối phó với chúng ta."
"Môn chủ! Môn chủ, môn chủ, môn chủ!"
"Sao thế! ?"
Tiếng kêu hốt hoảng của thủ hạ khiến cho môn chủ Mặc Môn cảm thấy rất là bất mãn đẩy cửa lớn của thư phòng ra, nhìn thấy trưởng lão Mặc Môn lảo đảo chạy tới, môn chủ Mặc Môn thở dài rất là bất đắc dĩ:
"Hoảng hốt như vậy thì còn ra thể thống gì? Chớ quên, ngươi thế nhưng là một thành viên của đoàn trưởng lão Mặc Môn!"
"Môn chủ, môn chủ..."
Vị trưởng lão Mặc Môn này nhìn qua khoảng bảy, tám mươi tuổi, không ngừng thở mạnh mà nói, Mặc Môn cũng không coi trọng võ công, so với võ học, bọn họ chú trọng hơn vào tạo nghệ ở bên trên cơ quan thuật, võ công đối với bọn hắn mà nói cũng chỉ là một loại thủ đoạn tăng cường tuổi thọ mà thôi.
Cho nên cũng khó trách biểu hiện của vị trưởng lão Mặc Môn này lại chật vật như thế.
Nhưng dù vậy, môn chủ Mặc Môn cũng vẫn vô cùng bất mãn.
"Môn chủ! Đã xảy ra chuyện lớn! Ở bên ngoài Cơ Quan Thành..."
"Được rồi, được rồi!" Môn chủ Mặc Môn cắt ngang lời nói của trưởng lão, lắc đầu bất đắc dĩ nói:
"Ta biết ý tứ của ngươi, cứ nói đi, con súc sinh kia là trở mình hay là hắt hơi một cái? Mặc Tuần à, không phải là ta nói ngươi, thân làm trưởng bối, chúng ta phải có khí phách thái sơn sập trước mắt mà mặt không đổi sắc."
"Con súc sinh kia đều đã nằm ở trên Cơ Quan Thành hơn nửa năm..."
"Ngươi còn chưa quen thuộc hay sao?"
"Không phải đâu, môn chủ! Ở bên ngoài..."
"Ta biết, ta biết!" Môn chủ Mặc Môn lại cắt đứt lời nói của trưởng lão: "Không phải xoay người nhảy mũi, vậy thì nó lại xây tổ ở chung quanh Cơ Quan Thành? Phái một số cơ quan khôi lỗi ra ngoài, dọn sạch đống đá lấp lánh đi không phải là được hay sao?"
"Không phải đâu môn chủ! Môn chủ hãy nghe ta nói!"
"Còn nghiêm trọng hơn so với chuyện này?" Thần sắc của môn chủ Mặc Môn rốt cục cũng trở nên nghiêm túc, chau mày nói: "Chẳng lẽ tên kia rốt cục cũng không nhịn được, dự định nhảy disco ở phía trên Cơ Quan Thành như lần trước?"
Trưởng lão: "..."

Không biết vì sao, một cỗ chua xót không rõ đột nhiên dâng lên ở trong lòng...hung hăng lắc lắc đầu, trưởng lão Mặc Môn rốt cục cũng không cố kỵ sự bất mãn của môn chủ, trực tiếp lớn tiếng nói: "Môn chủ! người Thuần Dương Cung đến!"
Nghênh đón trưởng lão là sự trầm mặc dài dằng dặc.
Mấy giây trôi qua, môn chủ Mặc Môn mới trừng mắt nhìn, giống như là mới lấy lại tinh thần: "Ngươi nói cái gì?"
"Người Thuần Dương Cung đến! Trần Khuynh Địch! Long Thiên Tứ! Bây giờ bọn họ đang ở phía trên Cơ Quan Thành! Đang nói chuyện cùng với Đại Thánh Bắc Hải! Chúng ta đã nhìn thấy tận mắt!"
"Thực sự?"
"Chính xác 100%!"
Trên khuôn mặt mo của môn chủ Mặc Môn chảy xuống hai hàng nước mắt.
Nhìn sao nhìn trăng sáng, cuối cùng đám gia hỏa trời đánh Thuần Dương Cung kia cũng đã đến!
"Mở!"
Nổi giận gầm lên một tiếng, môn chủ Mặc Môn liền trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.
Mà cùng lúc đó.
"A a! !"
Đại Thánh Bắc Hải đang vui vẻ nhảy cà tưng ở phía trên Cơ Quan Thành, mừng rỡ vạn phần nhìn bốn nữ Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư đang đi tới gặp mình.
Có lẽ đối với Mặc Môn mà nói là đã trôi qua hơn nửa năm, nhưng đối với Đại Thánh Bắc Hải có tuổi thọ dài lâu, hơn nữa một khi ngủ chính là mấy ngàn năm mà nói, khoảng cách gặp mặt cùng với bốn nữ Dương Xuân lần trước cũng chỉ mới qua trong giây lát, Đại Thánh Bắc Hải thậm chí còn cảm thấy mình còn chưa trấn áp Cơ Quan Thành được bao lâu.
Làm sao mà những nhân loại thân thiết này lại đến thăm mình?
Bất kể nói như thế nào, vào thời điểm nhìn thấy bốn nữ Dương Xuân còn thuận tay kéo theo một xe cá tuyết biển sâu, thanh âm của Đại Thánh Bắc Hải lại càng thêm vui vẻ.
"Hoan nghênh! Nhân loại thân thiết!"
"Ta, thực hiện ước định, không có nuốt lời, làm rất tốt!"
"Ta, rất lợi hại!"
Đại Thánh Bắc Hải vừa truyền đạt ý nghĩ của mình, vừa không ngăn được mà lắc đầu, dường như là muốn biểu đạt sự phấn khích, bất quá xem xét hình thể của nó, một lần lắc đầu này, toàn bộ Cơ Quan Thành cũng run lên theo đó, thiên địa nguyên khí ở bốn phía vào thời khắc này cũng đều đang kịch liệt bạo động.
Ngay cả Vô Vọng Ma Tôn nhìn thấy một màn như vậy cũng đều không ngừng mà cảm khái: "Sinh vật thật là lợi hại..."

"Đã sớm nghe nói bốn đại Thần Thú Yêu tộc mỗi kẻ đều là con riêng của trời, được trời ưu ái, bây giờ xem ra, đầu Thần Thú Côn Bằng này đúng là không phụ tên tuổi của Thần Thú."
"Nếu như trở thành Kích Toái Mệnh Tinh mà nói, không biết rõ là sẽ mạnh cỡ nào."
Mà hai mắt của Long Thiên Tứ thì tỏa ra ánh sáng, ở trong ánh mắt nhìn Đại Thánh Bắc Hải giống như là nhìn thấy chí bảo vậy: "Ta quả nhiên là không có nhìn lầm! Nếu có thể mang đầu Thần Thú Côn Bằng này trở về mà nói, Thuần Dương Cung chúng ta tuyệt đối sẽ phát đạt! Thần Thú có tuổi thọ lâu đời cùng với thực lực cường đại như thế, chính là vạn thế trường tồn a!"
Ánh mắt quá nóng bỏng của Long Thiên Tứ tự nhiên đã đưa tới sự chú ý của Đại Thánh Bắc Hải.
"Ồ? Người này, là ai?"
"Ánh mắt, kỳ quái, địch nhân?"
Ầm ầm! Thanh âm của Đại Thánh Bắc Hải quanh quẩn ở trong hư không, sự cường đại của nó tuyệt đối không chỉ là nhục thân, hình thể đặc biệt không chỉ mang cho nó thể lượng, hình thể to lớn khiến cho nó có được cương khí và khí huyết khổng lồ, mà vì thao túng cỗ thân thể to lớn này, nguyên thần của Đại Thánh Bắc Hải cũng rất mạnh mẽ.
Một câu chất vấn đơn giản, không có sử dụng bất luận bí pháp gì, lực lượng nguyên thần hình thành lại giống như là sóng nước nhộn nhạo.
"Không phải, không phải!"
"Đó là Thái Thượng trưởng lão của chúng ta! Là người tốt!"
"Hiểu lầm!"
"Nơi này có cá tuyết đây!"
Bốn nữ Dương Xuân vội vàng giải thích cho Long Thiên Tứ, nhưng Đại Thánh Bắc Hải là ai? Nó thế nhưng là Thần Thú Yêu Tộc, chỉ mới là Hỏa Luyện Kim Đan đã dám tự phong là Đại Thánh, nó sẽ tin tưởng sao?
Nó tin!
"Nguyên lai là người tốt!"
"Ta, trách oan ngươi! Thật xin lỗi!"
"Mời ngươi! Ăn cá tuyết!"
Đại Thánh Bắc Hải vừa mở miệng lớn ăn cá tuyết mà bốn nữ Dương Xuân đưa tới, vừa hào phóng rút cá tuyết từ trong xe ra...đưa tới trước mặt của Long Thiên Tứ.
Bốn nữ Dương Xuân thấy vậy liền trở nên rất vui vẻ, một đứa trẻ thật ngoan!
Long Thiên Tứ: "..."
Mà đúng vào lúc này...
"Đại gia! Mấy vị đại gia Thuần Dương Cung! Ông trời ơi, các ngươi

rốt cuộc cũng đã đến a!"
"Long Thái Thượng trưởng lão?"
"Trần chưởng giáo!"
"Người nào! ?"
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ còn chưa lên tiếng, Vô Vọng Ma Tôn liền hướng ánh mắt nhìn về phía thanh âm truyền tới, mà ở nơi đó, môn chủ Mặc Môn đang khó khăn bay qua ở dưới cương khí áp chế của Đại Thánh Bắc Hải, trong nháy mắt nhìn thấy Vô Vọng Ma Tôn chính là giơ hai tay lên, lộ ra vẻ mặt vô tội.
"Ma Tôn! Ma Tôn đừng động thủ! Là ta! Môn chủ Mặc Môn!"
"Người Mặc Môn?"
"Ồ, thì ra là ngươi." Trần Khuynh Địch liếc nhìn môn chủ Mặc Môn một cái, cười lạnh một tiếng nói ra: "Làm sao? Là ngươi đã dẫn địch nhân tới...không đúng, ngươi tới nơi này để làm gì?"

Chương 1107: Buông tay

"Khụ khụ!" Môn chủ Mặc Môn hoàn toàn không để ý đến thái độ của Trần Khuynh Địch, nụ cười ở trên mặt càng xán lạn hơn mấy phần: "Trần chưởng giáo! Tại hạ đại biểu cho rất nhiều đệ tử Mặc Môn chuyển lời đến cho ngài, giữa chúng ta xưa nay cũng không oán không cừu, ngài xem thử có phải hay không nên để cho con súc...để cho Đại Thánh rời khỏi nơi này?"
Thấy Trần Khuynh Địch lộ ra bộ dáng không gặp thỏ không thả ưng, môn chủ Mặc Môn cắn răng một cái, nói: "Miễn là ngài có thể khiến cho nó rời đi, Mặc Môn chúng ta cam đoan sẽ không để cho ngài ăn thiệt thòi, cơ quan khôi lỗi, Ngũ Hành Giáp, linh thạch, đều không phải là không thể thương lượng..."
"Đánh rắm!" Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, nói: "Thuần Dương Cung chúng ta là loại người nhận hối lộ ở dưới ban ngày ban mặt, mặt trời tươi sáng hay sao! ?"
Môn chủ Mặc Môn: "? ? ?"
Ngài không phải sao?
Mặc Môn - một toà thánh địa võ đạo gặp lắm tai nạn.
Phóng nhãn ra mười đại thánh địa võ đạo trong thiên hạ, ba mạch Đạo, Phật, Ma xưa nay đều là lão đại, Tiên Cung mặc dù ẩn thế, nhưng cũng không thể xem nhẹ, Thuần Dương Cung thì lại càng không cần phải nói, Vô Sinh Đạo mặc dù bây giờ không tốt, nhưng tổ tiên cũng đã từng rất huy hoàng, Tắc Hạ Học Cung đã từng cực thịnh một thời ở thời điểm hoàng triều Trung Cổ thịnh thế.
Hai tông Đao Kiếm thì lại càng không cần phải nói, từ khi thời đại Thượng Cổ kết thúc cho đến nay vẫn là thánh địa võ đạo đứng sừng sững tại Trung Nguyên.
Nếu như nói ra bên ngoài, toà thánh địa võ đạo nào mà không cường hãn? Duy chỉ có tổ tiên Mặc Môn là bị Tắc Hạ Học Cung đuổi ra ngoài, chiếm được sự trợ giúp của Thuần Dương Đạo Tôn mới có lực lượng xuất hiện, trở thành một trong mười đại thánh địa võ đạo đương thời, sau đó cứ như vậy ở trong nhà mân mê cơ quan thuật, trải qua nhiều năm như vậy cũng không phát triển ra được món đồ chơi gì.
Bởi vậy có thể thấy được năng lực nghiên cứu khoa học của Mặc Môn cực kỳ thấp. Mà hết lần này tới lần khác thực lực võ đạo cũng không ra sao, cuối cùng đã tạo ra được một toà thánh địa võ đạo sỉ nhục như vậy.
Đường đường là thánh địa võ đạo, thế mà bị một đầu Yêu Vương Hỏa Luyện Kim Đan trấn áp cho không thể ngóc đầu, nếu như đổi thành những toà thánh địa võ đạo khác thì cái nào sẽ không phát uy?

Coi như là Vô Sinh Đạo cũng sẽ nhất định thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.
Cho dù không tiếc bất cứ giá nào, liều chết cũng phải đuổi Đại Thánh Bắc Hải đi.
Kết quả Mặc Môn thì sao? Lúc mới bắt đầu còn phản kháng một lần tượng trưng, kết quả sau khi phản kháng chính là nhẫn nhục chịu đựng, cuối cùng là ngoan ngoãn ở dưới sự trấn áp của Đại Thánh Bắc Hải, quả thực là không có cốt khí tới cực điểm, bất quá chuyện này cũng khó trách, dù sao thì bản thân Mặc Môn đối với võ đạo cũng không phải là rất nóng lòng, tự nhiên cũng không học được nửa điểm tinh thần võ giả. Nhưng bất kể như thế nào…
Trải qua nhiều thứ như vậy, Mặc Môn cũng coi như là cùi không sợ lở, môn chủ Mặc Môn thấy Trần Khuynh Địch còn có xu thế trả giá, lập tức buông tay nói: "Ngài muốn thế nào, dù sao thì chúng ta cũng không có cách nào, cùng lắm thì ta sẽ mở bảo khố Mặc Môn ra cho ngài, ngài muốn lấy thứ gì thì cứ lấy?"
Môn chủ Mặc Môn nói ra lời này chính là không trái với lương tâm một chút nào.
Dù sao thì theo hắn thấy Trần Khuynh Địch căn bản sẽ không lấy được vật gì. Bởi vì ở bên trong bảo khố Mặc Môn, tuyệt đại bộ phận đều là đủ loại vật liệu khôi lỗi cùng với đạo cụ, cũng không phải là tài nguyên tu luyện trên ý nghĩa thông thường, đối với Thuần Dương Cung mà nói là không có tác dụng gì, về phần những tài nguyên tu luyện kia, cho thì cho a, Mặc Môn nhà mình cũng không quá để ý, cũng chỉ là đau trong giây lát mà thôi, cho nên môn chủ Mặc Môn đã trực tiếp nằm trên mặt đất từ bỏ chống lại.
Chỉ cần đuổi Đại Thánh Bắc Hải đi, như vậy thì sao cũng được!
Bất quá lần này môn chủ Mặc Môn đã hiểu lầm Trần Khuynh Địch, Trần Khuynh Địch đúng là không phải đến đây để đánh cướp, dù sao thì lần trước cũng mới cướp đoạt qua, huống chi Mặc Môn cũng ở ngay chỗ này, lại rất dễ bị khi dễ, cướp sạch trong một lần duy nhất cũng không phải là hành vi hợp cách của nhà tư bản, thu hoạch theo chu kỳ mới là cách làm đúng.
Tương phản, hắn xem trọng một thứ khác của Mặc Môn.
"Môn chủ, nếu như ta nhớ không lầm mà nói, Mặc Môn các ngươi cũng đã cắm rễ ở nơi này rất nhiều năm rồi đúng không?"
"Hả?"
Nhìn vẻ mặt tò mò của Trần Khuynh Địch, môn chủ Mặc Môn trừng mắt nhìn, sau đó gật đầu nói: "Đó là tự nhiên, tổ tiên bị Tắc Hạ Học Cung đuổi...không đúng, là bất mãn sự mục nát của Tắc Hạ Học Cung, sau khi chủ động rời khỏi Tắc Hạ Học Cung, Mặc Môn chúng ta đã thành lập sơn môn ở ngay chỗ này, sau đó một mực phát triển..."
"Rất tốt!" Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, nói: "Các ngươi ở nơi này

lâu như vậy rồi, hẳn là cũng rất quen thuộc với Đông Hải ở sát vách chứ? Các ngươi biết rõ một địa phương tên là Phi Tiên Đảo hay không?"
Đây là do Long Thiên Tứ nói cho hắn biết.
Trên thực tế năm đó Thuần Dương Đạo Tôn đã đi tới Tiên Cung một mình, sau khi đánh cho Tiên Cung chạy trối chết rồi trở về, cũng không có miêu tả kỹ càng tình huống cụ thể của Tiên Cung, vào thời điểm hậu nhân hỏi thăm, hắn cũng chỉ là trả lời một câu Phi Tiên Đảo Đông Hải, chứ cũng không có nói nội dung cụ thể. Bất quá có một chút manh mối như vậy là được rồi.
Dù sao thì trong chuyến đi này cũng có Tịch Đồng cùng với Vô Vọng Ma Tôn, Trần Khuynh Địch cũng không tin là dùng năng lực của chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, ở phía dưới tình huống tìm thấy cửa ra vào còn không thể phát hiện được thứ gọi là bí cảnh Côn Lôn.
Vốn dĩ bọn họ còn dự định nhờ hải quân Đại Càn hỗ trợ tìm kiếm Phi Tiên Đảo tại Đông Hải đây.
Bất quá nếu đã đến Mặc Môn, Trần Khuynh Địch sau khi chợt có linh cảm liền tiến hành hỏi thăm Mặc Môn.
Dù sao thì Mặc Môn cho dù yếu thì cũng là thánh địa võ đạo, Tiên Cung cũng là thánh địa võ đạo, một cái ở trong Đông Hải, một cái ở trên bờ biển, cũng được coi là có khoảng cách rất gần, nói không chừng giữa hai bên sẽ có liên hệ gì đó? Mà sự thật đã chứng minh. Trần Khuynh Địch đã đoán mò đúng rồi.
Vừa dứt lời, môn chủ Mặc Môn liền lộ ra biểu lộ kinh ngạc, sau đó đặc biệt tự nhiên nói ra: "Phi Tiên Đảo? Biết rõ, biết rõ, đó không phải là địa bàn của Tiên Cung hay sao?"
"Ngươi biết?"
"Đương nhiên." Môn chủ Mặc Môn vỗ ngực một cái, nói: "Hàng năm Tiên Cung đều sẽ đặt một đơn hàng từ chúng ta, sau đó đưa đến Phi Tiên Đảo, lại thông qua Phi Tiên Đảo đưa vào bên trong bí cảnh Côn Lôn."
"Cũng không phải là bí mật gì!"
Trần Khuynh Địch: "…"
Đám người: "..."
Đi mòn giầy sắt tìm không thấy, chẳng tốn công sức lại tới tay!
"Nói rõ một chút!"
"Tiên Cung mua cái gì của các ngươi?"

Chương 1108: Nhân loại thật đáng sợ

"Ách..." Môn chủ Mặc Môn lộ ra vẻ mặt khó xử, nói: "Mặc Môn chúng ta thật ra là có rất nhiều khách hàng lớn đặt hàng cơ quan, nhưng ở trong đó cũng có một số người mua tương đối bí ẩn, Tiên Cung cũng là một trong số đó, cho nên chúng ta đã từng cam đoan sẽ giữ bí mật cho Tiên Cung, sẽ tuyệt đối không nói cho người khác biết..."
"Chờ một lúc nữa ta sẽ bảo Đại Thánh Bắc Hải rời đi."
"Coi như ngài nói như vậy, phẩm đức nghề nghiệp của Mặc Môn chúng ta..."
"Hơn nữa tuyệt đối sẽ không cho nó trở lại trấn áp các ngươi."
"Tiên Cung đặt trước tổng cộng hai loại cơ quan." Môn chủ Mặc Môn không có một chút do dự mà bán rẻ phẩm đức nghề nghiệp của mình, nói: "Một loại tên là Đăng Tiên Đài, bất quá đó là tên do Tiên Cung đặt, ở phía chúng ta gọi là Dẫn Lôi tháp, có thể dẫn dắt lôi đình trên chín tầng trời xuống, hơn nữa còn có thể khống chế uy lực của lôi đình, hình thành một dạng tồn tại như lôi trì, nhưng món đồ kia tốn thời gian quá dài, kỳ thật là không có giá trị thực dụng gì..."
"Loại còn lại thì sao?"
"Một loại khác gọi là Trấn Giới Bia, danh tự của thứ này ngược lại do chúng ta đặt, tác dụng của nó kỳ thật cũng rất đơn giản, chủ yếu là phụ trách trấn áp không gian ba động rối loạn, lấy một thí dụ, nếu như có đủ số lượng Trấn Giới Bia, hẳn là sẽ có thể tăng lên tính ổn định của không gian trên diện rộng, thậm chí là hạn chế năng lực qua lại trong hư không."
"Ra là vậy!"
"Còn Phi Tiên Đảo thì sao?" Long Thiên Tứ bỗng nhiên chen mồm vào, hỏi: "Phải làm như thế nào để từ Phi Tiên Đảo tiến vào bí cảnh Côn Lôn?"
"Ách!" Môn chủ Mặc Môn biến sắc nói: "Ta cũng không biết chuyện này, ta cũng chỉ là đưa đồ vật đến Phi Tiên Đảo..."
"Đưa đến Phi Tiên Đảo?"
"Hắc hắc hắc!"
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn, ba kẻ già đời Thuần Dương Cung gần như đồng thời xoa cằm một cái, sau đó lộ ra nụ cười tà ác khiến cho môn chủ Mặc Môn có một chút sợ hãi.
Mà đúng vào lúc này.
Ầm ầm! Ở bên ngoài phạm vi lực lượng bao phủ của Đại Thánh Bắc Hải, có hai đạo khí tức cường thịnh đột nhiên truyền vào, sau đó chỉ thấy hai bóng người xé rách hư không bay đến.
Người cầm đầu chính là Yêu Vương Anh Cưu!

"Đại Thánh Bắc Hải!"
"Chúng ta đến theo ước hẹn, chúng ta đã mang đến Hiểu Ngọc Cam mà ngài cần!"
"Kể từ đó."
"Ngài hẳn là sẽ nguyện ý trở về Yêu..."
Thanh âm của Anh Cưu im bặt mà dừng.
Ở trên không Cơ Quan Thành, gió thu chầm chậm thổi qua, ánh mắt của Anh Cưu cùng với đoàn người Trần Khuynh Địch giao hội cùng một chỗ vào thời khắc này.
Thời gian phảng phất như đều ngừng lại.
Anh Cưu: "? ? ?"
Ở phía trên Đại Thánh Bắc Hải, ta thế mà nhìn thấy Trần Khuynh Địch.
Chẳng lẽ là ta gần đây vì tìm kiếm Hiểu Ngọc Cam mà thức đêm quá độ, cuối cùng dẫn đến xuất hiện ảo giác hay sao?
Yêu Vương Anh Cưu.
Xem như là đại lão từ còn sót lại ở bên trong Yêu Tộc thời kỳ Thượng Cổ, Anh Cưu thật ra là rất cao ngạo, bản thân chính là vương của Cửu Anh nhất tộc, lại còn có tu vi rất cao, không kém hơn so với võ giả Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, sau khi hiển lộ chân thân thậm chí là có thể chống đỡ võ giả Đại Đạo Huyền Quang 20 vạn dặm.
Nhưng dù là như vậy, gần đây hắn lại thường xuyên gặp ác mộng.
Nguyên nhân rất đơn giản: Trần Khuynh Địch.
"Vị nhân loại kia tuyệt đối là bật hack! Tu luyện không giảng đạo lý! Mấy tháng trước còn đánh bất phân thắng bại với ta tại Hoài Nam Đạo, chỉ trong chớp mắt thế mà đã Kích Toái Mệnh Tinh, ai có thể tin được! ? Ta từ khi ra đời cho đến bây giờ đã tu luyện 1000 năm, mới miễn cưỡng đạt tới cái cảnh giới hiện tại này."
"Vị nhân loại kia dùng hai mươi mấy năm liền mạnh hơn so với ta 100 lần!"
"Vậy thì còn chơi cái gì?"
"Nhân loại thật là đáng sợ!"
Anh Cưu nguyên bản là một kẻ kiên định với chủ nghĩa Yêu Tộc xuất thế, thường xuyên cổ động Yêu Tộc còn sót lại, thừa dịp cơ hội tốt tông phái cùng với hoàng triều Trung Nguyên nội chiến, bốn đại Biên Hoang xâm lấn, khiến cho Yêu Tộc tái xuất giang hồ, sau đó tái hiện sự huy hoàng của Thất Thánh Yêu Tộc ngày xưa.
Nhưng từ lúc đó về sau, Anh Cưu liền biến thành một sứ giả kiên định với chủ nghĩa hòa bình, gặp yêu chính là nói một câu: "Thời đại đã thay đổi."
"Lúc trước Yêu Tộc sở dĩ suy yếu, cuối cùng cũng là bởi vì Yêu Tộc ăn thịt người, dẫn đến chúng ta đối lập cùng với tổ tiên nhân tộc ở Trung Nguyên, bây giờ nghĩ lại, vạn sự dĩ hòa vi quý, Yêu Tộc chúng

ta cũng cần phải tiến bộ theo thời đại, gần đây ta cảm thấy Cửu Anh nhất tộc ăn cỏ cũng có thể sống rất khá!"
Nói tóm lại, Anh Cưu xem như đã bị Trần Khuynh Địch doạ sợ.
Vừa nghĩ tới việc mình đã từng đắc tội với vị chưởng giáo Thuần Dương Cung đương đại kia, chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, ở trong lòng của Anh Cưu chính là sợ hãi một trận, quan trọng nhất là hắn còn ôm tâm lý may mắn điều tra tình báo có quan hệ với Trần Khuynh Địch, kết quả ở hàng đầu tiên trong tình báo chính là bốn chữ Sát Nhân Cuồng Ma...
Như vậy ai mà chịu nổi chứ?
Bởi vì vậy cho nên ở trong nháy mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch, phản ứng đầu tiên của Anh Cưu chính là do gần đây thức đêm nhiều, qua nhiều ngày như vậy thần kinh suy nhược rốt cục đã xuất hiện ảo giác…
Sau đó hắn liền phát hiện ra vấn đề.
Không đúng, nguyên một đám người tinh, khí, thần sung mãn, khí thế ngất trời ở phía đối diện này không giống như là ảo giác a!
Thế là hắn liền kịp phản ứng, bằng không thì hắn làm sao có thể được gọi là Yêu Vương chứ!
Anh Cưu dùng sắc mặt bình tĩnh đánh giá bốn nữ Dương Xuân, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn, cuối cùng hướng ánh mắt rơi lên trên người của Trần Khuynh Địch.
Khá lắm, ngay cả lông mày cũng đều không động một cái.
Chỉ thấy vị Yêu Vương Cưu Anh này mỉm cười, khuôn mặt nguyên bản hung lệ lúc này lại là tràn đầy nụ cười hòa ái xán lạn: "Thật xin lỗi, ta tìm lộn người."
"Cáo từ!"
Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, Anh Cưu liền thiêu đốt tinh huyết trong nháy mắt, lấy tốc độ nhanh nhất phá toái hư không muốn chạy trốn.
"Chờ một chút!"
"Dừng lại!"
"Muốn chạy trốn?"
"Dừng lại!"
Trần Khuynh Địch không xuất thủ, bốn nữ Dương Xuân lại là phản ứng lại trước tiên, gần như đồng thời bộc phát khí tức, phá toái hư không ngăn ở trước mặt của Anh Cưu.
Mà đối mặt với sự chặn đường của bốn nữ, Anh Cưu không khỏi cười lạnh một tiếng.
Đây thật sự là làm trò cười cho thiên hạ! Anh Cưu ta đánh không lại Trần Khuynh Địch thì còn chưa tính, chỉ là mấy vị đệ tử Thuần Dương Cung cũng muốn ngăn cản ta? Ta chỉ cần liếc mắt qua liền thấy, tất cả cũng chỉ là Hỏa Luyện Kim Đan mười thành khống chế, ngay cả Đại Đạo Huyền Quang cũng đều không mở ra, cũng muốn ngăn cản Yêu Vương Cưu Anh đại danh đỉnh đỉnh? Vọng tưởng!

Ý niệm tới đây, Anh Cưu liền không có một chút khách khí nào đánh một chưởng về phía Trần Tiêm Tiêm đang đứng cản ở trước mặt, mà Trần Tiêm Tiêm thì là hiển hóa một cỗ pháp tướng Kim Phật, quả thực là đã chống đỡ được một chưởng này, chỉ là ở dưới lực lượng khổng lồ của Anh Cưu, pháp tướng Kim Phật cũng đều lung lay sắp đổ.

Chương 1109: Huyền Quy

"Ồ?" Lực phản chấn ở trên tay khiến cho Anh Cưu nhướn lông mày lên.
Chậc! Mặc dù có tu vi không cao, nhưng lại có chiến lực không thấp, hẳn là một thiên tài? Nhưng còn chưa ngăn được ta!
Anh Cưu cười lớn một tiếng, nói: "Chỉ là tiểu bối, cút ngay! Đừng cản ta chạy trốn!"
Lời còn chưa dứt Dương Xuân đã nhảy ra ngoài khiến cho Anh Cưu nhíu mày, thế là hắn lại vỗ ra một chưởng, quấn quýt cùng với Trần Tiêm Tiêm còn có Dương Xuân.
Anh Cưu bình tĩnh ứng đối, nói: "Coi như là có một chút bản sự, nhưng vẫn còn quá yếu!"
Thế là Lạc Tương Tư lại nhảy ra ngoài, giữa đôi lông mày của Anh Cưu đổ mồ hôi, nói: "Cho rằng làm như vậy thì có thể ngăn cản ta? Nhìn ta thiêu đốt tinh huyết đây này!"
Cuối cùng thì Doanh Phượng Tiên cũng gia nhập vào chiến trường.
"Cứu mạng! Cứu mạng!"
"Ta đầu hàng! Mấy vị đại gia Thuần Dương Cung! Đừng động thủ! Chúng ta hãy nói chuyện rõ ràng, có chuyện gì thì cứ nói rõ ràng!"
Anh Cưu thúc thủ chịu trói.
Mà vào thời điểm Anh Cưu ra sức chống cự, thanh niên cõng mai rùa đi cùng với hắn thì là đứng tại chỗ không có nhúc nhích, chỉ yên lặng quan sát Trần Khuynh Địch.
"Xem ra lần này đã thất bại."
"Tiểu tử là Huyền Quy, xin chào Trần chưởng giáo, Ma Tôn tiền bối."
So sánh cùng với Anh Cưu không nói hai lời liền xoay người chạy trốn, thái độ của Huyền Quy lại muốn thong dong hơn nhiều.
Bất quá chuyện này cũng bình thường, dù sao thì Huyền Quy cùng với Anh Cưu cũng không phải là cùng một cấp bậc.
Anh Cưu mặc dù cũng là Yêu Vương, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là Yêu Vương của Cửu Anh nhất tộc, hậu trường của hắn chính là Cửu Anh nhất tộc, nhưng Huyền Quy lại không giống.
Bởi vì hậu trường của hắn còn đáng tin hơn nhiều so với Anh Cưu.
"Ngươi là gì với Đại Thánh Huyền Vũ?"
"Chính là gia phụ."
Vừa dứt lời, Huyền Quy mỉm cười, khí tức ở trên người cũng không che giấu mà là bộc phát ra một hơi, khác biệt cùng với A Sử Na Lam, Võ Nguyên Hanh còn có Trần Khuynh Địch, nếu như nhất định phải hình dung mà nói, khí tức của A Sử Na Lam giống như là Mạch Đao sắc bén, khí tức của Võ Nguyên Hanh giống như là một đám lửa hừng hực, khí tức của Trần Khuynh Địch giống như là một nắm đất,

ba cái theo thứ tự là lăng lệ, cuồng liệt, bá đạo, mà khí tức của Huyền Quy thì càng có khuynh hướng của một chữ: ổn.
Huyền Quy chỉ là chắp hai tay ở sau lưng và đứng tại chỗ, khí tức ở trên người lộ ra phòng ngự không để lọt, không có một chút sơ hở nào, không có góc chết, có một loại ý cảnh vạn kiếp ta cũng bất diệt chảy xuôi ở trong đó, mà xác rùa đen ở sau lưng Huyền Quy càng là không ngừng lấp lóe quang mang màu xanh đen…
"Là dòng dõi của Đại Thánh Huyền Vũ."
"Huyền Vũ thuần huyết, một trong bảy đại Thần Thú Yêu Tộc?"
"Quá khen rồi." Huyền Quy chủ động cúi người về phía Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn, bày ra tư thái rất thấp.
Mà đổi thành một bên, Anh Cưu thì là trực tiếp bị bốn nữ chế phục tại chỗ, bốn đạo phong ấn có phong cách khác nhau tiến hành trấn áp, lập tức đánh cho vị Yêu Vương Cưu Anh này tối tăm mặt mũi.
"Điện hạ!"
"Điện hạ hãy cứu ta!"
Lúc này Anh Cưu làm gì còn có loại bộ dáng phóng khoáng hăng hái tự do vào thời điểm mới tới, mà là lộ ra biểu lộ đáng thương, thấy vậy Trần Khuynh Địch cũng đều có một chút không đành lòng.
Mà đúng vào lúc này, đại não của Trần Khuynh Địch đột nhiên linh cơ khẽ động đã lâu.
Suy nghĩ kỹ một chút, Mặc Môn cũng đều có thể biết rõ sự tình của Tiên Cung, như vậy thì Yêu Tộc cũng ở trong Đông Hải thì sao?
"Ừm, Yêu Vương Huyền Quy?"
"Trần chưởng giáo gọi ta Huyền Quy là được."
Huyền Quy nói ra rất có phong độ, bất quá lại vụng trộm nắm chặt phù chú mà cha đưa cho trước khi đi, một khi Trần Khuynh Địch có ý tứ trở mặt hắn sẽ không nói hai lời mà trực tiếp bóp nát phù chú.
"Các ngươi có hiểu biết Tiên Cung hay không?"
"Tiên Cung?"
Huyền Quy cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Anh Cưu cũng đều là ngạc nhiên mà ngẩng đầu.
Nhìn Trần Khuynh Địch một chút, lại nhìn Vô Vọng Ma Tôn một chút, sau khi Huyền Quy suy nghĩ một chút vẫn là nói ra rất phối hợp:
"Nhiều ít vẫn là có một chút hiểu biết."
"Vậy các ngươi có biết làm cách nào để tiến vào bí cảnh Côn Lôn hay không?"
"Huyền Quy mạo muội, xin hỏi mấy vị đi vào bí cảnh Côn Lôn để làm cái gì?"
"Không, không có gì cả…" Trần Khuynh Địch ngượng ngùng gãi đầu một cái, nói: "Bí cảnh Côn Lôn có phong cảnh tú lệ, chúng ta dự định đi thăm quan một chuyến."
"Không nên hiểu lầm, tuyệt đối là không có bất luận ý tứ nào khác!"
Huyền Quy: "..."

Thăm quan cái cục cức! Chỉ cần nhìn nụ cười tràn đầy ác ý của các ngươi ta liền biết là các ngươi có ý tứ khác! Bất quá...
Như vậy là rất tốt!
Huyền Quy hít vào một hơi thật sâu, sau đó truyền âm cho Trần Khuynh Địch: "Thực sự không dám giấu giếm."
"Chúng ta quả thật là có biện pháp có thể tiến vào bí cảnh Côn Lôn."
"Thật sự có?"
"Đương nhiên." Huyền Quy gật đầu một cái, nói: "Bởi vì toà bí cảnh Côn Lôn này, kỳ thật ở thời kỳ Thượng Cổ chính là nơi Yêu Tộc chúng ta sinh sống!"
"Ngươi nói cái gì! ?"
"Bí cảnh Côn Lôn trước kia là của Yêu Tộc! ?"
"Làm sao có thể!"
Huyền Quy còn chưa dứt lời, ba người Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn liền trực tiếp lên tiếng kinh hô, hiển nhiên là cái tin tức này không nằm ở trong dự liệu của bọn hắn.
Nhưng rất nhanh đám kẻ già đời này liền kịp phản ứng.
Ba người còn đang nghĩ ngợi nên dùng cái cớ như thế nào, dùng danh phận đại nghĩa thảo phạt Tiên Cung, mà danh phận lại tự đưa tới cửa, quan trọng nhất là nếu như bí cảnh Côn Lôn đã từng là của Yêu Tộc, như vậy thì lấy thực lực của Yêu Tộc muốn mở ra một cái lỗ nhỏ ở bên trong bí cảnh Côn Lôn, còn không phải là dư xài?
Trời cũng giúp ta!
"Nói rõ một chút xem, bí cảnh Côn Lôn làm sao lại là của Yêu Tộc?"
"Khụ khụ..." Huyền Quy khá là nghiêm túc cải chính: "Trần chưởng giáo nói vậy là sai rồi, bí cảnh Côn Lôn từ xưa đến nay đều là một bộ phận không thể phân chia của Yêu Tộc..."
"Nói vào chủ đề chính đi."
"Không biết mấy vị có mấy phần lý giải đối với Thượng Cổ?"
Lời này vừa được nói ra, tâm tình của đám người Trần Khuynh Địch lập tức không còn tốt nữa, trong ánh mắt nhìn về phía Huyền Quy càng là tràn đầy vẻ bất thiện.
Ngươi nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là đang trào phúng Thuần Dương Cung chúng ta không có đủ nội tình, lịch sử không lâu, cho nên cố ý dùng bí mật Thượng Cổ để ép buộc Thuần Dương Cung chúng ta?
Lúc này Huyền Quy cũng đã phản ứng lại, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra, vội vàng nói bổ sung: "Mấy vị không nên hiểu lầm, chỉ là toà bí cảnh Côn Lôn này chính là bị Tiên Cung cướp đi ở thời kì cuối Thượng Cổ."
"Năm đó là thời đại Thượng Cổ huy hoàng, sau thời đại Thái Cổ võ đạo đã sơ thành, tam tổ Đạo, Phật, Ma cũng còn chưa có siêu thoát, bởi vì bình định khí số thiên hạ trong tương lai, cũng nhờ vào đó để siêu thoát phàm tục, rất nhiều thế lực đã quyết định tổ chức một

trận chiến chứng đạo, mà ở bên trong trận chiến khoáng thế này, có tổng cộng sáu phương đạo thống."

Chương 1110: Trợ giúp cường đại

"Ta đã biết ba mạch Đạo, Phật, Ma, còn có phe nào khác?"
"Ngoại từ Đạo, Phật, Ma, còn có Thượng Cổ Tiên Tần, Thủy Đế mở ra Hoàng Triều thứ nhất, thống ngự thiên hạ, truyền hoàng đạo tại thế, sau đó hoàng triều nhân gian mặc dù đời đời thay đổi, nhưng lại kéo dài không dứt."
"Tiếp theo chính là Yêu Tộc chúng ta, Yêu Hoàng Thái Nhất hoành không xuất thế, bảy vị Yêu Tộc Đại Thánh dắt tay đồng tâm, mô phỏng ra chế độ của hoàng triều Thủy Đế, thành lập Thiên Đình Yêu Tộc, truyền bá Yêu đạo, từ đó về sau phi cầm tẩu thú, thảo mộc tinh linh cũng đều có thể nắm vững linh trí, thông qua tu luyện để nắm chắc vận mệnh. Đồng thời ở trong thiên hạ chỉ có bốn đại Thần Thú, sau khi bảy vị Đại Thánh định ra khí số Yêu Tộc, bốn đại Thần Thú cũng đã biến thành bảy đại Thần Thú."
Nghe đến đây, Vô Vọng Ma Tôn gật đầu một cái, nói: "Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Côn Bằng, Phượng Hoàng, Kỳ Lân."
"Chỉ đáng tiếc là sau thời đại Thượng Cổ, bảy vị Đại Thánh này cũng chỉ còn lại một mình Đại Thánh Huyền Vũ, còn đâu thì chết hết, Đại Thánh Bắc Hải nhiều lắm chỉ được xem như là đời sau của Đại Thánh Côn Bằng. Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Phượng Hoàng, Kỳ Lân, thậm chí đều đã triệt để biến mất tại Trung Nguyên, thậm chí là tuyệt tích trong toàn bộ thiên hạ.‘’
Ngay cả Phượng Hoàng có sinh mệnh lực mạnh nhất, cũng chỉ lưu lại có mấy giọt Phượng Hoàng Chi Huyết, mà bây giờ cũng không còn lại giọt nào.
"Quả thực là làm cho người ta thổn thức."
"Chờ đã." Trần Khuynh Địch đột nhiên nhíu nhíu mày, hỏi: "Vậy Yêu Hoàng đâu?"
"Yêu Hoàng đại nhân là không giống nhau." Huyền Quy tràn đầy sự sùng kính tiến hành giải thích: "Theo tục truyền, Yêu Hoàng đại nhân lúc đầu bất quá chỉ là một con kiến, sau đó có linh trí, tu luyện từng bước, lúc này mới thành tựu Yêu Hoàng chi thân, cũng không phải là Thần Thú trời sinh đất dưỡng, nhưng sau khi Yêu Hoàng đại nhân trở thành Chí Tôn nhân gian, đã đạt được lực lượng cực hạn, nắm giữ nhục thân vô song."
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền giống như có điều suy nghĩ: "Con kiến đắc đạo...ngươi nói tiếp đi."
"Nói tóm lại, từ đó về sau khí số của Yêu Tộc chúng ta chính là kéo dài không dứt, giống như là Tiên Tần, cho dù chiến bại ở bên trong trận chiến chứng đạo cũng vẫn còn tồn tại, mặc dù không còn huy hoàng như ở thời đại Thượng Cổ, nhưng cũng không tính là quá

yếu."
"Sau đó thì sao?"
"Phe cuối cùng hẳn là Tiên Cung nhỉ?"
"Đúng thế!"
Nói đến đây thần sắc của Huyền Quy rốt cục cũng trở nên dữ tợn:
"Đại thế lực cuối cùng chính là Tiên Cung, chỉ là lúc đó còn chưa có Tiên Cung, mà là do Tiên Tôn thống suất giới tu tiên, đi trên con đường bỏ qua nhục thân, sử dụng nguyên thần phi thăng thành đạo, cũng là một cái đạo thống duy nhất đối nghịch hoàn toàn với võ đạo."
"Cái đạo thống này không chỉ có yêu cầu một loại tư chất đặc thù nào đó, hơn nữa còn có độ khó tu luyện cực cao, sau khi vứt bỏ nhục thân, tâm tính thậm chí còn sẽ có biến hóa lớn so với trước kia, cho nên ở bên trong sáu đại đạo thống, ngược lại là giới tu tiên suy tàn trước tiên, thối lui ra khỏi trận chiến chứng đạo, nhưng cũng chính là bởi vì như thế..."
"Tiên Tôn vẫn còn tồn tại."
"Cuối cùng ở cuối thời kì Thượng Cổ, tam tổ Đạo, Phật, Ma siêu thoát, Thủy Đế Yêu Hoàng chiến bại mà chết, cho nên đã tạo ra chỗ trống cho tên tiểu nhân Tiên Tôn, mặc dù khí số đã định, hắn cũng không có cách nào làm gì được ba mạch Đạo, Phật, Ma đã trở thành đạo thống chính thống, nhưng lại đánh chủ ý lên trên người của Yêu Tộc chúng ta..."
"Hiểu rồi." Nghe đến đây Trần Khuynh Địch xem như đã hiểu rõ:
"Xem ra vị Tiên Tôn kia cũng là bất tranh màn thầu tranh khẩu khí, cảm thấy coi như mình không sánh bằng ba mạch Đạo, Phật, Ma, vậy thì cũng phải phô trương thật lớn, sau khi Tiên Tần diệt vong khẳng định là không có lưu lại gì, hắn tự nhiên sẽ đánh chủ ý vào bí cảnh Côn Lôn của Yêu Tộc các ngươi..."
"Là thế giới Thiên Đình!" Huyền Quy lộ ra vẻ mặt không cam lòng nói: "Cái tư tưởng Thiên Đình này lúc đầu chính là do Yêu Hoàng đại nhân cùng với bảy vị Đại Thánh nói ra, lúc trước ba mạch Đạo, Phật, Ma nắm giữ thế lớn, Yêu Tộc liên hợp cùng với Tiên Tần, liên thủ xây dựng lên một cái kế hoạch, Thủy Đế sẽ nắm giữ Nhân tộc chính thống, còn Yêu Hoàng sẽ nắm giữ các tộc còn lại."
"Đáng tiếc là Thiên Đình cuối cùng vẫn bị ba mạch Đạo, Phật, Ma đánh bại ở trong trận chiến cuối cùng, còn trở thành mục tiêu của Tiên Tôn, Yêu Tộc vào thời điểm đó thật sự là không có sức chống cự, đành phải từ bỏ thế giới Thiên Đình!‘’
Suy nghĩ kỹ một chút, Yêu Tộc thật đúng là rất thảm.
Bất quá lại nói trở về.
"Tiên Tôn thật là âm hiểm..." Lòng cảnh giác của Trần Khuynh Địch đối với Tiên Tôn tăng lên đến trình độ cao nhất, tên gia hỏa này đã giấu tài vào thời khắc mấu chốt, sau khi tất cả kết thúc liền đi ra

kiếm tiện nghi, điểm mấu chốt là còn chưa có chết, bất kể nhìn như thế nào cũng đều là trùm phản diện, Thuần Dương Đạo Tôn năm đó đã hung hăng đánh cho hắn một trận...
"Quên đi."
"Được rồi, ngươi hãy nói một câu đi, có biện pháp nào mang bọn ta đi đến bí cảnh Côn Lôn hay không?"
Huyền Quy nghe vậy liền cười ngạo nghễ!
"Không có!"
"Rất tốt, không có thì không có...ngươi nói cái gì?"
Không có?
"Không có thì ngươi ồn ào ở đây làm gì? Làm lãng phí thời gian của lão tử!"
"Trần chưởng giáo bớt giận! Bớt giận! Đừng có gấp, ngài hãy suy nghĩ một chút, Tiên Tôn đã chiếm đoạt thế giới Thiên Đình lâu như vậy, thậm chí còn mượn nhờ cơ bàn Thiên Đình luyện chế ra được một kiện Đạo Binh cực phẩm, làm sao có thể lưu lại cửa sau cho Yêu Tộc chúng ta chứ, coi như là lúc trước có, hiện tại cũng đều đã bị loại bỏ..."
"Người đâu! Tiễn khách!"
Thấy Trần Khuynh Địch quyết đoán như vậy, Huyền Quy cũng không dám lề mề nữa, vội vàng nói: "Nhưng mà ở phía chúng ta có người biết làm như thế nào để đưa Trần chưởng giáo tiến vào bí cảnh Côn Lôn!"
"Có người biết?"
"Không sai." Huyền Quy dùng ngữ khí cực nhanh nói ra: "Trên thực tế chính là ở dưới sự trợ giúp của vị cao nhân kia, Yêu Tộc chúng ta mới lựa chọn xuất thế ở cái thời đại này, mời chào Đại Thánh Bắc Hải cũng là ý tứ của hắn, vị cao nhân kia nói, chỉ cần đến mời chào Đại Thánh Bắc Hải, sẽ có thể có được sự trợ giúp cường đại...."
Thanh âm của Huyền Quy im bặt mà dừng.
Mà ở phía đối diện, Vô Vọng Ma Tôn, Long Thiên Tứ, thậm chí là bốn nữ Dương Xuân một mực trầm mặc đứng nghe cũng kịp phản ứng.
"Trợ giúp cường đại?"
"Đại Thánh Bắc Hải mặc dù lợi hại, nhưng đối với Yêu Tộc có Đại Thánh Huyền Vũ trấn giữ, cũng không được tính là cường đại chứ?"
"Nếu muốn nói đến cường đại..."
"Có ý tứ."
Thấy mọi người nhao nhao có chỗ lĩnh ngộ, Trần Khuynh Địch nhìn trái một chút, nhìn phải một chút.
"? ? ?"
Hắn cảm thấy mình có khả năng đã tách rời cùng với thời đại.
Cuối cùng vẫn là Tịch Đồng không nhìn được, đặc biệt quan tâm truyền âm nói cho Trần Khuynh Địch: "Ý tứ của bọn họ là, sự trợ giúp cường đại kia có thể là Thuần Dương Cung chúng ta."

"Thì ra là thế!"

Chương 1111: Xuất khẩu cuồng ngôn

Trần Khuynh Địch bừng tỉnh đại ngộ nghiêm túc gật gật đầu, thần sắc cũng là hơi hơi biến hóa.
"Yêu Vương Huyền Quy, không biết vị cao nhân kia có tên họ gì?"
"Ha ha." Huyền Quy nhếch miệng cười cười nói: "Kỳ thật là vị cao nhân này cũng có danh khí rất lớn tại Trung Nguyên, ta nghe nói tổ chức tình báo lớn nhất Trung Nguyên tên là Bách Hiểu Sinh?"
"Vị cao nhân kia tự xưng là Tam Bất Hiểu."
Bách Hiểu Sinh có thể đặt chân ở Trung Nguyên, không chỉ là dựa vào mạng lưới tình báo khổng lồ, mà càng là dựa vào hai vị Tông sư bói toán còn sót lại, một vị ở trong đó có danh hào là "Thông Thiên Toán", vào đêm trước khi xảy ra trận chiến Thuần Dương Cung ngày xưa còn đã từng bói toán qua Ninh Thiên Cơ, có thể bói toán chí cường giả, có thể thấy được tạo nghệ của Thông Thiên Toán, nhưng hắn vẫn như cũ chỉ là nhân vật số hai của Bách Hiểu Sinh.
Về phần nhân vật số một của Bách Hiểu Sinh, Đại Tông Sư bói toán đệ nhất thiên hạ, chính là "Tam Bất Hiểu".
Tam Bất Hiểu.
Cái danh xưng này thả trong giang hồ có ý tứ kỳ thật rất đơn giản, đó chính là cái này cũng không biết, cái kia cũng không biết, cái gì cũng không biết, thật xin lỗi, không phải là cái ý tứ này, thật ra "Tam Bất Hiểu" chính là ở trên trời dưới đất, từ xưa đến nay, chỉ có ba chuyện là hắn không biết.
Theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì đây cũng coi như là xuất khẩu cuồng ngôn.
Nhưng hết lần này tới lần khác, người ta lại chính là Đại Tông Sư bói toán đệ nhất thiên hạ.
Giống như là Thánh Thượng Đại Càn vậy, địa vị của Thánh Thượng Đại Càn ở bên trong võ giả quả thực là không có gì khác biệt so với thần thánh, mà tạo nghệ của Tam Bất Hiểu ở bên trên bói toán chi đạo, không sai biệt lắm cũng là như thế, nếu không thì Thông Thiên Toán thân làm Tông sư bói toán cũng sẽ không cam lòng làm trợ thủ cho Tam Bất Hiểu.
Chỉ là...Tam Bất Hiểu gần đây cũng có một chút công việc không thuận.
Vì sao lại thế?
Ý niệm tới đây, Long Thiên Tứ là người thứ nhất hướng ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn xuất thế trễ cho nên không rõ ràng, bốn nữ Dương Xuân khi đó còn chưa tiếp xúc đến những thứ này, cho nên quen thuộc nhất đối với loại chuyện này, chính là Long Thiên Tứ già mà không kính lại luôn luôn ưa thích thu

thập đủ loại sự tình bát quái.
"Nếu ta nhớ không lầm mà nói, Tam Bất Hiểu lúc trước hẳn là đã tiên đoán tiểu tử ngươi không có cách nào đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, kết quả là tiên đoán thất bại đã bị ép nuốt sống biển chữ vàng nhà mình, sau đó thì bị viêm dạ dày cấp tính, từ đó về sau mai danh ẩn tích, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua..."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, hỏi ra một câu rất quái đản: "Yêu Tộc còn có thể trị viêm dạ dày cấp tính à?"
"Ách." Huyền Quy đặc biệt khó xử mà gãi đầu một cái, nói: "Đại khái là không được, nói đến cùng thì Yêu Tộc chúng ta cơ hồ cũng chưa từng xảy ra vấn đề trong việc ăn uống, chúng ta có năng lực thích ứng rất mạnh, ăn thịt hay ăn cỏ đều được, ngươi nhìn Anh Cưu xem, gần đây đã đặc biệt ăn chay, còn khởi xướng thiên hạ thái bình đây..."
"Đúng đúng đúng!" Anh Cưu vội vàng đáp lời: "Đừng thấy dáng dấp của ta hung tàn, trên thực tế thứ ta ham muốn nhất chính là hòa bình!"
"Bất kể nói như thế nào, nếu Tam Bất Hiểu ở trong Yêu Tộc, lại có phương pháp tiến vào bí cảnh Côn Lôn, như vậy về tình về lý chúng ta đều phải đi một chuyến đến Huyền Vũ Đảo."
"Chờ một chút." Long Thiên Tứ đột nhiên xoa cằm một cái, nói: "Nếu Yêu Tộc có thể giải quyết vấn đề bí cảnh Côn Lôn, vậy thì Mặc Môn kỳ thật là cũng có thể tiếp tục trấn áp nhỉ?"
Môn chủ Mặc Môn: "? ? ?"
Long lão thất phu! Ta và ngươi có thù oán gì! ?
Xét thấy hi vọng thánh địa võ đạo nhà mình thoát ly khỏi biển khổ sắp tan biến, môn chủ Mặc Môn lập tức kích động mở miệng nói: "Nói vậy là sai rồi! Nếu như mấy vị đại gia Thuần Dương Cung muốn đối phó với Tiên Cung mà nói, vậy thì Mặc Môn chúng ta tuyệt đối có chỗ hữu dụng!"
"Hữu dụng?"
"Đương nhiên!" Môn chủ Mặc Môn nói không có một chút tiết tháo nào: "Kỳ thật, cơ quan của Mặc Môn chúng ta trải rộng trong thiên hạ, một số người hoặc là quân đội sử dụng cơ quan nhỏ thì cũng thôi đi, nhưng dính đến một chút hạng mục lớn, chúng ta ở phía dưới phần lớn tình huống đều sẽ lưu cho mình một cái cửa sau để đề phòng vạn nhất..."
"Cửa sau! ?"
"Đúng."
Môn chủ Mặc Môn cắn răng một cái, chuyện này ở bên trong Mặc Môn cũng là tuyệt mật, một khi bộc lộ ra không thể nghi ngờ sẽ đắc tội một nhóm lớn người, nhưng chuyện cho tới bây giờ lại không xuất ra thẻ đánh bạc chỉ sợ Mặc Môn sẽ một mực bị trấn áp như thế này, ai mà chịu nổi chuyện chứ? Tuyệt đối không thể để cho nó phát

sinh!
"Đúng vậy, nhất là Tiên Cung, bởi vì ở ngay sát vách, lại có thực lực mạnh, cho nên chúng ta vẫn đã đề phòng một tay, mà trong lúc vận chuyển Dẫn Lôi Tháp còn có Trấn Giới Bia cho bọn họ, chúng ta đã lưu lại cơ quan rất bí ẩn, có thể khiến cho bọn chúng ngừng vận chuyển vào bất cứ lúc nào..."
"Tốt!" Trần Khuynh Địch dùng sức vỗ vào bả vai của môn chủ Mặc Môn, nói: "Không cần nói, Thuần Dương Cung chúng ta giao hảo đời đời cùng với Mặc Môn, ta sẽ lập tức bảo Đại Thánh Bắc Hải rời đi!"
"Hơn nữa tuyệt đối sẽ không cho nó trở lại trấn áp các ngươi!"
Nói thật.
Môn chủ Mặc Môn cũng không phải là rất yên tâm với lời cam đoan của Trần Khuynh Địch, nhưng nhìn biểu lộ "ngươi không tin ta chính là xem thường ta" của đối phương, môn chủ Mặc Môn vẫn là rất thức thời gật gật đầu, sau đó đặc biệt cảm kích nói ra: "Cảm ơn! Cảm ơn Trần chưởng giáo! Thuần Dương Cung cùng với Mặc Môn chúng ta hữu nghị đời đời!"
"Rất tốt." Trần Khuynh Địch hài lòng cười cười, sau đó nhìn về phía bốn nữ Dương Xuân, bốn nữ ở dưới sự ngầm hiểu, cũng là lập tức trao đổi cùng với Đại Thánh Bắc Hải.
"Tiểu Hải, không cần phải tiếp tục trấn áp, chúng ta đi thôi."
"A...không trấn áp? Vậy, cá tuyết của ta, phải làm sao bây giờ?"
"Chúng ta sẽ tiếp tục cung cấp cho ngươi."
"Thật sao?"
"Đúng thế, miễn là sau này ngươi đi đến Thuần Dương Cung chúng ta, giúp chúng ta thủ hộ Thuần Dương Cung là được rồi."
"Thủ hộ? Làm thế nào?"
"Cứ nằm bất động, muốn ăn thì ăn muốn ngủ thì đi nằm ngủ, sau đó nếu có địch nhân tới thì đánh cho bọn hắn chạy là được rồi! Cứ như vậy không chỉ có cá tuyết để ăn, còn được cung cấp cả Cửu Thiên thanh khí!"
"Oa!"
"Các ngươi thực sự là người tốt!"
"Cảm ơn!"
Đại Thánh Bắc Hải nở nụ cười đặc biệt khờ dại, phát ra ngữ khí vô cùng đáng yêu, nhưng chính là một tiếng cảm thán đáng yêu như vậy, lại là khiến cho thiên địa nguyên khí trong vòng ngàn dặm bạo động kịch liệt, hiển lộ rõ ràng lực lượng của Đại Thánh Bắc Hải. Dùng thiên tai di động để hình dung cũng đều là dư xài. Nói tóm lại, ở dưới sự dụ dỗ của bốn nữ, Đại Thánh Bắc Hải đã bắt đầu khéo léo thu liễm sức mạnh của bản thân, không còn tiếp tục trấn áp Cơ Quan Thành, mà sau khi thấy một màn như vậy, trên tấm mặt mo của môn chủ Mặc Môn lúc này chảy ra hai hàng nước mắt, ở trong ánh mắt tràn đầy cảm động cùng với mừng rỡ.

Ông trời ơi, cuối cùng cũng đã thoát ly khỏi biển khổ!

Chương 1112: Đại Thánh Huyền Vũ

"Khụ khụ."
"Vậy chúng ta chuẩn bị đi đến Huyền Vũ Đảo thôi? Yêu Vương Huyền Quy, Yêu Vương Cưu Anh, các ngươi dẫn đường đi?"
"Được!"
"Không thành vấn đề!"
Sau khi song phương hoà giải, Anh Cưu cũng coi như là thoát khỏi sự trấn áp của bốn nữ Dương Xuân, lập tức nhanh chóng bò dậy, trên khắp khuôn mặt đều là nụ cười tà mị: "Đúng rồi, Trần chưởng giáo, lần này tới đây, ta còn dựa theo yêu cầu của Đại Thánh Bắc Hải, đặc biệt tìm tới trân quả Hiểu Ngọc Cam ở sâu trong biển."
"Ồ? Cho Đại Thánh Bắc Hải?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt tò mò nhận lấy Hiểu Ngọc Cam mà Anh Cưu đưa tới, hỏi: "Món đồ chơi này có tác dụng gì?"
"À, vật này có thể giúp đỡ võ giả Hỏa Luyện Kim Đan điều trị thân thể, nhanh chóng nắm vững lực lượng tăng vọt của bản thân, hơn nữa còn có kỳ hiệu nhuận tràng. "
"Thì ra là vậy."
Trần Khuynh Địch liếc mắt nhìn lại, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, Vô Vọng Ma Tôn, Long Thiên Tứ, Tịch Đồng, bao gồm cả bản thân hắn, cũng không hề có nhu cầu đối với Hiểu Ngọc Cam, mà người duy nhất có nhu cầu là Long Ngạo Thiên thì lần này lại không có tới, thế là hắn nghĩ nghĩ, vẫn là ném Hiểu Ngọc Cam cho Đại Thánh Bắc Hải.
"Đây là đồ vật người ta đưa cho ngươi, người có đức độ như Khuynh Địch ta sẽ không giữ làm của riêng."
"Nhanh ăn đi."
"Oa!"
Đại Thánh Bắc Hải lập tức mừng rỡ kêu một tiếng, mặc dù nó cũng không nhớ kỹ bản thân đã yêu cầu loại vật Hiểu Ngọc Cam này vào lúc nào, nhưng nó cũng không ngại ăn đồ ăn. Kết quả là...
"A!"
Cắn một cái, Hiểu Ngọc Cam rơi vào bụng. Trong cái chớp nhoáng này, Đại Thánh Bắc Hải chỉ cảm thấy phảng phất như có một chậu nước lạnh dội xuống từ đỉnh đầu, dòng nước lạnh như băng lan tràn từ đầu đến chân, mang theo một cỗ cảm giác lạnh lẽo trong nội tâm, càng có một loại bắp thịt toàn thân đều đang giãn ra, ở dưới sự thôi động, cuối cùng hướng về phía bờ mông, trong lúc nhất thời nước sông cuồn cuộn liên miên bất tuyệt, hoàng hà tràn lan một phát không thể vãn hồi....
Nói tóm lại, sau đó Mặc Môn trực tiếp tuyên bố phong sơn đối với

bên ngoài, Cơ Quan Thành không còn mở ra, hơn nữa là từ môn chủ Mặc Môn cho tới đệ tử, toàn bộ đều ngậm miệng không nói về sự kiện tuyệt vọng nhất từ xưa đến nay của Mặc Môn này, mặc kệ ngoại nhân hỏi thăm như thế nào, thậm chí là lấy kim tiền dụ hoặc, đệ tử Mặc Môn vẫn là thủ khẩu như bình.
Thuận tiện nhắc tới, cuối cùng Mặc Môn lại ngoài ý muốn phát hiện ra, đồ vật mà Yêu Tộc cường đại bài tiết vào sau khi ngưng kết kỳ thật rất thích hợp dùng để chế tác ám khí, mà nếu chưa đọng lại mà nói nếu thêm chút phối liệu cũng có thể xem như là độc dược kiến huyết phong hầu, có thể nói là có rất nhiều diệu dụng, phát hiện này thậm chí đã kích thích nghề nghiệp nuôi dưỡng của Mặc Môn phát triển trên phạm vi lớn...
Đây chính là cái gọi ở trong cái rủi có cái may.
Bất quá thì cũng chỉ như vậy.
Tại Huyền Vũ Đảo Đông Hải.
Vào thời điểm lần trước Trần Khuynh Địch đến Đông Hải cũng không có năng lực tiếp xúc với Huyền Vũ Đảo, trên thực tế bản thân của toà Huyền Vũ Đảo này cũng không phải thật sự là hòn đảo, mà là mai rùa của Đại Thánh Huyền Vũ, tên là Huyền Vũ Đảo, trên thực tế chính là Đại Thánh Huyền Vũ dùng nhục thân của mình vác Yêu Tộc lang thang ở trên Đông Hải mà thôi.
Mà lần trước...
Nói đùa! Lần trước Thánh Thượng Đại Càn giáng lâm đến hải nhãn Đông Hải, Tổ Long Trung Nguyên tản ra thanh thế kinh thiên động địa, Đại Thánh Huyền Vũ ngay cả chạy cũng đều không kịp, lại làm sao có thể sẽ để cho Trần Khuynh Địch nhìn thấy chứ? Bất quá lần này lại bất đồng, ở dưới sự dẫn dắt của Huyền Quy cùng với Anh Cưu, sau khi tiến vào Đông Hải không bao lâu, ở bên trên đường chân trời liền xuất hiện một cái bóng to lớn, nương theo mà đến thì là một cỗ khí tức tương tự cùng với Yêu Vương Huyền Quy, nhưng lại cường thịnh và khủng bố hơn không biết bao nhiêu lần.
Một lát sau, thanh âm đến từ Đại Thánh Huyền Vũ liền ung dung truyền tới: "Không ngờ được lại là các vị khách quý, tiểu quy đã nói toàn bộ cho ta biết, các vị Thuần Dương Cung nếu như muốn nói chuyện mà nói, vậy thì hãy dứt khoát lên đây đi, xương cốt của lão hủ đã già, cỗ thân thể này cũng không động được mấy lần."
Khác biệt cùng với chí cường giả Nhân tộc, Yêu Tộc chú trọng nhục thân, tu vi chiến lực hoàn toàn là căn cứ vào huyết mạch của Yêu Tộc, huyết mạch càng tinh khiết, nhục thân sẽ càng mạnh, thực lực cũng sẽ càng mạnh, cho dù là trở thành chí cường giả, nhục thân cũng sẽ không vỡ nát tái tạo giống như Nhân tộc, mà là lột xác để lại, trở thành phân thân thứ hai của Yêu Tộc.
Cho nên tòa Huyền Vũ Đảo to lớn này, dĩ nhiên chính là thân thể mà Đại Thánh Huyền Vũ để lại năm đó, hơn nữa nghe ý tứ của Đại

Thánh Huyền Vũ, là muốn để cho đám người Trần Khuynh Địch đi lên trên mai rùa để nói chuyện, chuyện này thì là tương đương với việc đi vào sân nhà của đối phương, vạn nhất ở bên trong có mai phục...
Bởi vậy lời này vừa được nói ra, Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn liền liếc mắt nhìn nhau một cái.
Sau đó cười to một tiếng.
"Làm sao? Ở phía ta có hai vị chí cường giả, một đống Hỏa Luyện Kim Đan, sợ ngươi chắc."
Thế là đoàn người Trần Khuynh địch đi theo Yêu Vương Huyền Quy trực tiếp phá toái hư không, trong chớp mắt liền rơi vào bên trên Huyền Vũ Đảo, bất quá khiến cho đoàn người cảm thấy ngoài ý muốn chính là, rõ ràng là một cái hòn đảo do mai rùa hình thành, sau khi thực sự đi lên lại không nhìn thấy chỗ nào khác thường, hoàn toàn không có một chút khác biệt nào so với hòn đảo chân chính.
Thật ra, nếu nhìn từ trên xuống dưới sẽ thấy trên toàn bộ hòn đảo có đường vân mai rùa, mà xem như là mai rùa của Đại Thánh Huyền Vũ, loại đường vân này thậm chí có thể dùng để kích phát trận pháp, ảo diệu ở trong đó cũng không phải là bình thường, có một số võ giả nắm giữ thiên phú đặc thù thậm chí là có thể lĩnh ngộ ra một môn võ công không tầm thường từ đó.
Mà ở bên bờ Huyền Vũ Đảo, vào thời điểm đoàn người Trần Khuynh Địch đổ bộ, một vị lão đầu thân mặc áo vải đã sớm chờ đợi ở nơi đó, vừa hút thuốc lá vừa dùng sức ho khan, phảng phất như muốn ho cả phổi ra vậy, nhìn qua quả thực giống như là không còn sống lâu nữa.
"Hụ khụ khụ khụ khụ...chào các vị Thuần Dương Cung?"
"Đại Thánh Huyền Vũ?"
Đám người Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, luôn cảm thấy lão nhân gầy yếu trước mắt này cũng không giống như là Đại Thánh Yêu Tộc, bất quá trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói...
Đại Thánh Huyền Vũ sống cũng tương đối lâu a.
Thậm chí có thể nói là chí cường giả sống lâu nhất đương thời, hơn nữa cũng không dùng bất luận thủ đoạn gì khác, chính là dựa vào tuổi thọ của bản thân mạnh mẽ sống từ thời đại Thượng Cổ cho đến bây giờ, cho dù là ở trong quá trình này có khả năng là dựa vào ngủ say để khiến cho tuổi thọ tiêu hao chậm lại, nhưng cũng đều là sự tình rất lợi hại.
Thiên niên vương bát vạn niên quy, lời này thật đúng là có đạo lý.

Chương 1113: Thái độ tuỳ tiện

Mặc dù còn đang oán thầm ở trong lòng, nhưng đám người Trần Khuynh Địch vẫn làm ra đủ thái độ: "Xin chào Đại Thánh Huyền Vũ."
"Nếu như Yêu Vương Huyền Quy cũng đã nói đối với ngài, vậy thì bọn ta cũng sẽ không lắm lời, hãy để cho bọn ta gặp Tam Bất Hiểu một lần."
"Việc này không cần phải vội." Đại Thánh Huyền Vũ cười cười, chợt nhìn về phía Trần Khuynh Địch nói: "Trên thực tế trước đó tiên sinh đã nói với ta, Ma Tôn còn có mấy vị Thuần Dương Cung khác là đều có thể đi gặp hắn, nhưng Trần chưởng giáo mà nói thì lại không dược, tiên sinh nói là nếu gặp lại ngươi mà nói thì sẽ không tự chủ mà cảm thấy đau bụng, thật sự là không quá muốn gặp ngươi..."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Đến mức đó sao!
Mặc dù Trần Khuynh Địch còn có một chút không cam tâm, nhưng cuối cùng vẫn là dựa theo phân phó của Đại Thánh Huyền Vũ lựa chọn ở lại, để cho đám người Vô Vọng Ma Tôn đi gặp Tam Bất Hiểu.
Về phần hắn thì là đứng sóng vai với Đại Thánh Huyền Vũ.
Để đề phòng vạn nhất, trước đó hắn đã truyền âm cho Tịch Đồng, thu hoạch được quyền hạn của tinh vân Thuần Dương.
Nhưng nên nói như thế nào đây.
Loại hành vi mỗi lần sử dụng tinh vân Thuần Dương đều phải xin Tịch Đồng cấp quyền hạn này, bất kể nhìn như thế nào cũng đều có cảm giác quen thuộc* (Déjà vu), quả thực giống như là tất cả tài chính trong nhà đều nằm ở trong tay của vợ...
Khụ khụ! Lắc đầu, sau khi ném toàn bộ tạp niệm ra khỏi đầu óc, Trần Khuynh Địch nhìn về phía Đại Thánh Huyền Vũ.
Mà đối phương thì là lộ ra vẻ mặt cười híp mắt nhìn ra bên ngoài Huyền Vũ Đảo, mà lộ ra bộ dáng vui mừng còn có Đại Thánh Bắc Hải, sau khi đến Đông Hải nó liền có thể xuống nước, mặc dù đợi ở trên bờ cũng không thành vấn đề, nhưng đối với Đại Thánh Bắc Hải mà nói, còn chưa có lột xác thành Côn Bằng, ở trong nước vẫn là thoải mái hơn.
"Xem ra Bắc Hải ở Trung Nguyên cũng rất vui vẻ."
"Nhờ vào tiểu hữu."
"Đại Thánh nhận biết Bắc Hải?"
"Ta chỉ là biết hắn mà thôi, dù sao thì đây cũng là dòng dõi mà bằng hữu phó thác xuống, nói thật, rất có thể là ngoại trừ ta và Huyền Quy thì cũng chỉ có hắn là Thần Thú còn sót lại đương thời, hơn nữa còn là loại Thần Thú Côn Bằng này, bàn về tiềm lực phát triển mà nói là còn phải mạnh hơn lão già ta."

"Đại Thánh cần gì phải tự coi nhẹ mình?"
"Đâu có đâu có."
Đại Thánh Huyền Vũ lại hít một hơi thuốc lá, lắc đầu nói: "Ở bên trong bảy vị Đại Thánh, lão già ta thật ra là yếu nhất, chỉ có một thân mai rùa là coi như nhìn được, so sánh với nhau, Côn Bằng có được thiên phú thần tốc, tự mang theo pháp tắc thời gian, hơn nữa còn có hình thể khổng lồ đến mức dọa người."
"Coi như là ở bên trong bảy Đại Thánh lúc trước, chiến lực của Côn Bằng cũng được sắp xếp ở vị trí thứ ba."
Điểm này Đại Thánh Huyền Vũ thật đúng là không có lừa phỉnh. Mặc dù thanh danh của bốn đại Thần Thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ là hiển hách nhất, nhưng điều này cũng không đại biểu rằng thực lực của bốn đại Thần Thú chính là mạnh nhất, cho nên trên thực tế, ở bên trong bảy vị Đại Thánh Yêu Tộc, mạnh nhất kỳ thật hẳn là Kỳ Lân, tiếp theo là Bạch Hổ, thứ ba chính là Côn Bằng. Nhưng nếu như là Thần Thú, vậy dĩ nhiên là đều có ưu thế của mình, ví dụ như Đại Thánh Huyền Vũ.
Các Đại Thánh khác mạnh thì thế nào? Trăm vạn năm trôi qua, sau khi trải qua ba cái thời đại Thượng Cổ, Trung Cổ, Cận Cổ, tất cả đều trở về với cát bụi, chỉ còn lại có Đại Thánh Huyền Vũ là sống tiếp được, loại thọ nguyên kinh khủng này, chỉ sợ coi như là Chí Tôn nhân gian cũng đều sẽ không nhịn được mà sinh lòng hâm mộ. Đừng nhìn thấy tên gia hỏa này hiện tại lộ ra bộ dáng tuổi già sức yếu, một giây sau có thể sẽ xong đời. Nói không chừng là vẫn còn có thể sống được rất lâu nữa.
Cho nên Trần Khuynh Địch cũng hoàn toàn không bị sự khiêm tốn của Đại Thánh Huyền Vũ lừa gạt, ngược lại còn nhếch nhếch miệng nói: "Đại Thánh cần gì phải khiêm tốn, nói trở lại, Đại Thánh đặc biệt giữ ta lại ở chỗ này, sẽ không thật sự chỉ là muốn tâm sự với ta đó chứ, hay là dự định đọ sức cùng với ta một phen?"
"Làm sao có thể." Đại Thánh Huyền Vũ khoát tay áo nói: "Lão phu thế nhưng là sứ giả chủ nghĩa hòa bình."
"Giữ ngươi lại đúng là thuyết pháp của tiên sinh, chỉ là ở phía ta cũng có lời muốn nói với ngươi."
"Lời gì?"
"Các ngươi cũng không phải là phe đầu tiên tới."
Đại Thánh Huyền Vũ quay người nhìn về phía Trần Khuynh Địch, nụ cười ở trên mặt dần dần mở rộng.
"Trên thực tế..."
"Giáo chủ Minh Giáo đã đến đây một lần vào hai ngày trước."
Giáo chủ Minh Giáo đã từng tới! ?
Trong chớp mắt nghe nói như vậy, Trần Khuynh Địch liền dùng thuyết âm mưu vạn năng suy luận ra một cái kế hoạch tà ác Minh Giáo hợp tác với Yêu Tộc có ý đồ hãm hại Thuần Dương Cung nhà

mình.
Bất quá rất nhanh, hắn liền bình tĩnh trở lại.
Hãm hại chúng ta? Làm ơn! Thuần Dương Cung chúng ta có hai vị Kích Toái Mệnh Tinh, coi như Minh Giáo liên thủ cùng với Yêu Tộc, cho dù đánh không lại chẳng lẽ còn trốn không thoát hay sao? Huống chi coi như lực chiến đấu của chí cường giả ở phía bên mình hơi yếu một chút, nhưng Hỏa Luyện Kim Đan là còn có Trần mỗ ta a.
Không phải là Trần Khuynh Địch khoe khoang, từ khi đạt được Bát Phúc Thần Công từ trên tay của Võ Nguyên Hanh, Trần Khuynh Địch đã bắt đầu luyện, nương tựa theo quyền ý cao thâm, tạo nghệ của Trần Khuynh Địch ở bên trên môn võ công này cũng là phi tốc tăng lên, mặc dù không có khả năng hơn được Võ Nguyên Hanh trên phương diện này, nhưng đối với chiến lực của bản thân Trần Khuynh Địch cũng là một lần tăng cường to lớn.
Nói thật, hắn hiện tại cảm thấy bản thân rất mãnh liệt.
Cho nên sau khi nghe xong lời nói của Đại Thánh Huyền Vũ, Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy khẩn trương trong nháy mắt, sau đó lại bình tĩnh trở lại một lần nữa, thậm chí là còn có một chút nóng lòng muốn thử:
"Nói như vậy, lần này Yêu Tộc dự định quyết liệt cùng với chúng ta? Cấu kết cùng với Minh Giáo để làm việc xấu, có ý đồ thiết kế phục kích chúng ta?"
Đại Thánh Huyền Vũ: "..."
Tại sao thái độ của người này lại tùy tiện như vậy?
Đại Thánh Huyền Vũ nhe nhe răng nói: "Làm sao có thể chứ, ta cũng chỉ nói như vậy mà thôi, ngược lại là Trần chưởng giáo không hổ là chưởng giáo Thuần Dương đương đại, thực sự là có tài cao gan cũng lớn."
"Trên thực tế, mặc dù giáo chủ Minh Giáo đã đến đây một lần, bất quá Yêu Tộc chúng ta cũng không để ý tới hắn, dù sao thì bây giờ Minh Giáo thế nhưng cũng đã trộn lẫn với Tiên Cung, mà so với Minh Giáo, Tiên Cung cũng có ý đồ, thậm chí ở giữa hai bên còn có thù oán với Thuần Dương Cung không phải là càng thích hợp hợp tác hơn sao?"
"Hợp tác?"
"Không sai." Đại Thánh Huyền Vũ gật đầu một cái, nói: "Lão già ta cũng sẽ nói thật, Minh Giáo tới là để mời Yêu Tộc chúng ta trở thành trợ lực đối phó với Đại Càn, chỗ tốt thì là phân phối Nam Cương cho Yêu Tộc chúng ta."

Chương 1114: Tam Bất Hiểu

Nói đến đây, Đại Thánh Huyền Vũ không khỏi cười lạnh một tiếng, nói: "Chỉ là bọn hắn cũng suy nghĩ quá đơn giản, đi đến cái địa phương quỷ quái chim không thèm ỉa Nam Cương kia? Vậy còn không bằng đợi ở bên trên mai rùa của lão phu, tối thiểu còn xa cách phân tranh, huống chi so với Nam Cương, Yêu Tộc chúng ta còn có một cái lựa chọn càng thích hợp hơn."
Trần Khuynh Địch bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thiên Đình...không đúng, bí cảnh Côn Lôn?"
"Đúng là như thế." Đại Thánh Huyền Vũ gật đầu một cái, nói: "Trên thực tế từ sau khi tiên sinh đến, Yêu Tộc chúng ta vẫn đang chuẩn bị phản công Thiên Đình, đoạt lại căn cơ của tổ tiên một lần nữa."
"Tiên sinh là Tam Bất Hiểu?"
"Không sai." Nhắc đến Tam Bất Hiểu, dù là Đại Thánh Huyền Vũ thân làm siêu cấp hoá thạch sống trong vô số năm, ở trên mặt thế mà đều lộ ra một tia vẻ kính trọng: "Bói Toán chi thuật của tiên sinh, cho dù là đặt ở thời kỳ Thượng Cổ cũng chỉ sợ cũng là độc bộ thiên hạ, thậm chí là so với Đạo Tổ cũng chỉ kém một tia."
"Đạo Tổ?"
"Ngươi không biết sao? Bói Toán chi thuật vốn là bí pháp do Đạo Tổ sáng tạo ra, tam tổ Đạo, Phật, Ma mặc dù đều là tuyệt thế thiên kiêu trấn áp thời đại, nhưng nếu như thật sự so đấu thiên phú thuần túy, chỉ sợ là tài hoa của Đạo Tổ còn vượt qua hai Tổ còn lại, tài hoa đệ nhất từ xưa đến nay, nói đến chính là Đạo Tổ.
"Lợi hại như vậy sao?"
"Đương nhiên là lợi hại, nếu không thì cũng sẽ không có khả năng siêu thoát." Có lẽ là do duyên cớ đã sống quá lâu, lại khó được gặp được một vị tiểu bối tuổi trẻ có tư cách nói chuyện cùng với hắn, Đại Thánh Huyền Vũ khá là tích cực nói ra: "Tam tổ Đạo, Phật, Ma chiến thắng ở bên trong trận chiến chứng đạo, từ đó ba mạch Đạo, Phật, Ma trở thành đạo thống chính thống, ngươi cho rằng sẽ dễ dàng làm đạo thống chính thống hay sao?"
"Phật Tổ mở ra chúng sinh phật quốc, sáng tạo ra Đại Thừa Phật Kinh cùng với Tiểu Thừa Phật Kinh, độ nhân độ thế độ mình, lập ý cao xa, liên quan đến quá khứ tương lai, kiếp trước và kiếp này, nhưng lại quy về hiện tại, có thể nói là chỉ vì cung có thể cung cấp một con đường siêu thoát, lúc này mới có Phật Môn bây giờ."
"Ma Tổ đã từng nghe qua cách nói của Phật Tổ, có kinh lịch giống như Phật Tổ, lại đi ra một con đường hoàn toàn khác, cuối cùng mở ra Cáo Tử Minh Hà, liên thông với cảnh giới Sinh Tử, đồng dạng cũng chỉ ra một con đường có thể siêu thoát, hơn nữa còn tiến bộ

thần tốc, lúc này mới có đạo thống Minh Giáo."
"Nhưng Đạo Tổ lại không giống nhau."
"Nếu như nói Phật Tổ cùng với Ma Tổ từ lúc ban đầu đã lập ra đạo thống, cũng kiên định đi ở trên con đường của mình mà nói, Đạo Tổ chính là đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày, ngày hôm nay đi trên con đường này, ngày mai đi con đường kia, thỉnh thoảng còn có ý tưởng đột phát đi một con đường khác, hoàn toàn chính là tùy tâm sở dục."
Nói đến đây Đại Thánh Huyền Vũ giật khóe miệng một cái, ở trong con mắt đều có một chút ghen tỵ đỏ lên: "Nhưng hết lần này tới lần khác tên kia chính là có thiên phú, đi trên con đường nào cũng có thể đi tới cuối cùng, cuối cùng Đạo Môn có tổng cộng 3000 đại đạo, 800 bàng môn, mỗi một con đường cũng đều có thể Kích Toái Mệnh Tinh, mà vô luận là 3000 đại đạo hay là 800 bàng môn, nếu thông hiểu toàn bộ liền có thể siêu thoát."
"Nói một cách khác."
"Phật Tổ cùng với Ma Tổ phí hết tâm tư cũng chỉ có thể tìm ra một con đường siêu thoát, còn Đạo Tổ thì có thể tìm ra một đống."
"Ngươi nói một chút xem chuyện này có công bằng hay không?"
Thân làm lão ngoan đồng tận mắt nhìn thấy sự huy hoàng của Đạo Tổ ngày xưa, Đại Thánh Huyền Vũ ghen tỵ nhất chính là Đạo Tổ, bởi vì sự tồn tại của tên kia là để nói cho ngươi biết: có thời điểm, hiện thực thường thường còn muốn khoa trương hơn so với tiểu thuyết, hơn nữa chênh lệch ở giữa người với người còn muốn lớn hơn giữa người và chó.
Như vậy ai mà chịu nổi chứ? Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch cũng là lý giải gật gật đầu nói: "Đại Thánh Huyền Vũ không cần phải nói nhiều, ta hiểu được ý của ngài."
"Ngươi hiểu được?"
Đại Thánh Huyền Vũ ngẩng đầu nhìn Trần Khuynh Địch một cái, mà Trần Khuynh Địch thì nở một nụ cười với hàm răng trắng.
"Đương nhiên."
"Ta cũng thường xuyên nghe được sư đệ sư muội nhà mình thảo luận vì sao đại sư huynh ta lại có thể tu luyện nhanh như vậy, mấy vị đệ tử Chân Truyền ở dưới ta, ngoại trừ Long Ngạo Thiên, những người khác đều đi ra ngoài du lịch giang hồ, cũng không dám trở về gặp ta, sợ bị ta đả kích."
"Cho nên ta rất lý giải ý tưởng của ngài."
Đại Thánh Huyền Vũ gầm lên: "Im ngay! Ngươi căn bản là không có lý giải ta!"
Gương mặt vặn vẹo một hồi lâu, Đại Thánh Huyền Vũ vừa hít vào một hơi thật dài, vừa ổn định tâm tính, mà vì tránh để cho Trần Khuynh Địch tiếp tục trang bức vô hình ở trước mặt của hắn, hắn liền vội vàng nói sang chuyện khác: "Nói tóm lại, Bói Toán chi thuật

của tiên sinh, đã nắm chặt được cốt lõi của đại đạo vận mệnh."
"Có thể nói là tình thế hướng đi trong thiên hạ, mười thành sự tình có chín thành cũng không chạy thoát khỏi ánh mắt của hắn."
"Đại đạo vận mệnh?"
"Không sai, ở bên trong 3000 đại đạo, không gian vi tôn, thời gian là vương, vận mệnh cầm đầu, xem như là đệ nhất đại đạo, sự ảo diệu cùng với độ khó tu luyện của đại đạo vận mệnh cũng là cao nhất, nhưng chỉ cần tu thành, tác dụng cũng là lớn nhất, chỉ đáng tiếc là tu vi võ đạo của tiên sinh không cao, nếu không thì chưa hẳn đã không có hi vọng siêu thoát..."
"Thì ra là vậy." Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, nói: "Đại đạo vận mệnh, Bói Toán chi thuật, nói như vậy..."
Vị Tam Bất Hiểu này, có phải là cũng có thể tính nhân duyên hay không? Con m* nó!
Trần Khuynh Địch cảm thấy mình đã phát hiện ra chân lý!
Mà cùng lúc đó...
Đoàn người Vô Vọng Ma Tôn cũng đi sâu vào bên trong Huyền Vũ Đảo, ở dưới sự hướng dẫn của Yêu Vương Huyền Quy, bọn hắn đi vào bên trong một tòa sơn cốc chim hót hoa nở, mà ở trong sơn cốc, có một căn nhà gỗ nhỏ ở bên bờ sông, ở cửa ra vào để một chiếc bàn đá, ở bên cạnh bàn đã thì có một lão giả tóc hoa râm đang ngồi.
"Các ngươi tới rồi?"
Lão nhân chậm rãi quay người, nhìn về phía đoàn người Vô Vọng Ma Tôn, lộ ra một nụ cười cao thâm mạt trắc.
"Ta biết ngay..."
"Vận mệnh nhất định sẽ để cho chúng ta gặp mặt ở chỗ này..."
"Bần đạo là Tam Bất Hiểu, gặp qua..."
Tam Bất Hiểu còn chưa nói hết lời, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm liền gần như là như mũi tên rời cung phi tốc thoát ra, mà Tịch Đồng thì là yên lặng đi theo sau..
Một giây sau, lời truyền âm của bốn nữ gần như đồng thời rơi vào trong tai của Tam Bất Hiểu.
"Đại sư!"
"Ngài có thể tính nhân duyên hay không!"
Tam Bất Hiểu: "..."
Tính nhân duyên? Ta tính cái đầu của các ngươi...
Tam Bất Hiểu đương nhiên là không dám nói loại lời này.
Mặc dù hắn là Đại Tông Sư bói toán đệ nhất thiên hạ, mặc dù nghiên cứu của hắn ở trên đại đạo vận mệnh là độc bộ thiên hạ, mặc dù tính tình của hắn cao ngạo nói là làm, coi như là khi ăn biển chữ vàng hắn cũng đều là không động lông mày một cái, nhưng hắn vẫn rất rõ ràng như cũ, tu vi của bản thân chỉ có Võ Đạo Tông Sư.

Chương 1115: Rác rưởi

Đây cũng không phải là chuyện mất mặt gì.
Người đoán mệnh bị trời ghen tỵ, cho dù Tam Bất Hiểu đã đột phá Sinh Tử Quan, tu vi cũng đã đạt đến Võ Đạo Tông Sư cực hạn, nhưng hắn vẫn không dám đi thử kiếp số Hỏa Luyện Kim Đan.
Bởi vì hắn biết rõ, chỉ cần vừa chạm vào kiếp số, Thiên Đạo sẽ có cớ, Tam Vị Chân Hỏa giáng lâm đủ khiến cho hắn hôi phi yên diệt trong nháy mắt, cho dù sử dụng hết mọi thủ đoạn, dùng hết tất cả bí bảo, tối đa cũng chỉ có thể kiên trì được ba ngày, ở trong vòng ba ngày hắn phải chết không nghi ngờ, tro cốt cũng không còn.
Cho nên Tam Bất Hiểu vẫn là rất thức thời, ở trước mặt hắn bây giờ toàn bộ đều là Hỏa Luyện Kim Đan, căn bản không phải là người hắn có thể trêu chọc, huống chi chờ một lúc nữa hắn còn có sự tình muốn nhờ cậy, đây đều là quý khách, muôn ngàn lần không thể chậm trễ.
Hơn nữa giảng đạo lý, loại chuyện nhỏ nhặt nhân duyên này đối với Tam Bất Hiểu ta mà nói còn không phải là rất dễ dàng?
Ý niệm tới đây, nụ cười nguyên bản cứng ngắc của Tam Bất Hiểu trở nên xán lạn một lần nữa: "Bốn vị tiểu hữu không cần phải nóng vội, không phải chỉ là nhân duyên thôi sao? Không thành vấn đề."
Bốn nữ nghe vậy lập tức kinh hãi! Thật đúng là có thể tính! ?
Lời này vừa được nói ra, bốn nữ nguyên bản còn rất bình tĩnh lập tức trở nên khẩn trương, chỉ có Tịch Đồng là vẫn bình tĩnh đứng ở sau lưng bốn nữ, bất quá hô hấp cũng hơi gấp rút, nếu như quan sát tử tế mà nói, liền sẽ phát hiện ra ở giữa bất tri bất giác hai bàn tay trắng trẻo của Tịch Đồng cũng đang nắm chặt.
Mà ở phía đối diện...
"Khụ khụ."
Nếu như đã nói ra, vậy thì Tam Bất Hiểu tự nhiên sẽ không thể nuốt lời, huống hồ cũng chỉ là tính nhân duyên mà thôi, đối với hắn mà nói xác thực là không khó, chỉ thấy ở trong mắt của hắn nhấp nháy ánh sáng nhạt, cũng không có dị tượng gì, chỉ xem xét đơn giản như vậy đối với bốn nữ còn có Tịch Đồng, từng đạo từng đạo tin tức liền hiện lên ở trong mắt của hắn.
Có thể được tôn xưng là Đại Tông Sư bói toán đệ nhất thiên hạ.
Tam Bất Hiểu tự nhiên không phải là một kẻ đơn giản, sư thừa của hắn Quan Tinh Tông ở thời đại Trung Cổ, bản thân Quan Tinh Tông đã thôi diễn bí pháp bói toán đến cực hạn, đây là cơ duyên của hắn, hơn nữa bản thân hắn còn có thể chất đặc thù, trời sinh pháp nhãn, chính là cái thế thiên kiêu thích hợp nhất với bói toán chi đạo.
Pháp nhãn tổng cộng được chia thành cửu trọng thiên, nhất trọng thiên chính là nhất trọng mệnh, đệ nhất trọng là việc vặt sinh hoạt,

đệ nhị trọng là nhân duyên tài vận, đệ tam trọng là giải đáp nghi vấn chúng sinh, đệ tứ trọng trốn thiên tai nhân họa, đệ ngũ trọng là trăm sự trôi chảy, đệ lục trọng nhìn kinh lịch quá khứ, đệ thất trọng xem hướng đi tương lai, đệ bát trọng biết bí mật thiên địa, đệ cửu trọng biết mệnh số bản thân.
Nghiêm ngặt mà nói, trời sinh pháp nhãn đối với Bói Toán chi thuật, Thuần Dương chi thể đối với Đại Thuần Dương Công, đều là tuyệt phối trời sinh.
Mà Tam Bất Hiểu trải qua nhiều năm ma luyện như vậy, ở dưới trạng thái bình thường có thể mở ra ngũ trọng pháp nhãn, trốn thiên tai nhân họa, hướng lợi tránh hại, cho nên ở trong cái thiên hạ này ít có ai có thể làm khó dễ cho hắn, về phần tính nhân duyên, dùng đệ nhị trọng pháp nhãn là đã dư xài, đây còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay....
Ủa?
Tam Bất Hiểu: "? ? ?"
Kỳ quái.
Cũng không phải là không nhìn thấy, nhưng không có rõ ràng như trong tưởng tượng của Tam Bất Hiểu, vô luận là Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, thậm chí là Tịch Đồng, toàn bộ chỉ đỏ ở trên người đều thắt ở trên người của một người, thanh niên thời đại này đều biết chơi như vậy sao, bất quá quan trọng nhất là, thân ảnh của đối phương còn đặc biệt mơ hồ, có khi có thể thấy rõ có khi lại thấy không rõ, mà loại tình huống này sẽ cực kỳ dễ dàng dẫn đến bói toán sai lầm.
Phải hình dung như thế nào đây.
Rất tương tự cùng với một lần dự đoán vào thời gian trước...
Suy nghĩ đến bối cảnh của đối phương.
"Con m* nó." Tam Bất Hiểu lộ ra vẻ mặt cổ quái ngẩng đầu, nhìn chung quanh sau đó truyền âm nói: "Các ngươi đều thích Trần Khuynh Địch à?"
Bốn nữ: "! ! !"
Không hổ là đại sư! Như vậy cũng có thể tính ra được!
"Như vậy thì đại sư, ngài cảm thấy có hi vọng không?"
Khuôn mặt của Tam Bất Hiểu liền lập tức trở nên đen thui.
Có hi vọng không? Ta làm sao có thể biết được! Lần trước vào thời điểm ta bói toán Trần Khuynh Địch, đã nhìn thấy rõ ràng hắn kẹt tại Võ Đạo Tông Sư một mực không có cách nào đột phá, kết quả là vừa mới phán ra, chuyển tay hắn liền đột phá, làm hại mình không thể không ăn sống biển chữ vàng...
Không có cách nào, chỉ có thể ra tuyệt chiêu.
Chỉ thấy Tam Bất Hiểu đảo con ngươi một vòng, lập tức nghĩ ra biện pháp:
"Tiểu hữu có chỗ không biết, tại hạ tự xưng là Tam Bất Hiểu, ý tứ

chính là trên trời dưới đất từ xưa đến nay, chỉ có ba chuyện ta không biết."
"Cho nên?"
"Vừa vặn! Sự tình của Trần Khuynh Địch là nằm ở bên trong ba chuyện này, xin lỗi, tính không được."
Không sai, Tam Bất Hiểu cũng là người, hắn làm sao có thể biết hết mọi chuyện, về phần cái danh hiệu Tam Bất Hiểu này, cũng giống như là Thông Thiên Toán vậy, thuộc về PR, nếu không thì một lão thầy bói làm sao để nổi tiếng giang hồ chứ?
Cũng chính vì như thế, có rất nhiều đồ vật hắn nhìn không ra, hơn nữa ở trong mấy năm gần đây đồ vật coi không ra lại càng ngày càng nhiều. Cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì?
Tam tổ Đạo, Phật, Ma đã siêu thoát coi không ra thì có thể thông cảm được, Thuần Dương Đạo Tôn coi không ra cũng có thể lý giải, nhưng Thánh Thượng Đại Càn thế mà cũng không thể tính ra, bất quá xem ở mặt mũi của Tổ Long Trung Nguyên thì cũng thôi đi, nhưng gần đây ngay cả một nhân vật nho nhỏ như Trần Khuynh Địch cũng đều coi không ra, đây là một vấn đề rất lớn...
Nhưng bất kể như thế nào, đối mặt với loại tình huống này Tam Bất Hiểu cũng có đại chiêu...
Dù sao thì trước đó ta cũng đã nói là mình có ba chuyện không biết, cứ có chuyện gì coi không ra liền quy vào trong ba chuyện này, lừa dối cho qua chuyện, bởi vậy ở trên giang hồ cũng có lời đồn là Tam Bất Hiểu cái này cũng không biết, cái kia cũng không biết, cái gì cũng không biết...
Về phần bốn nữ Dương Xuân, sau khi nghe xong lời giải thích của Tam Bất Hiểu, vẻ mặt nguyên bản kính trọng cùng với chờ mong liền sụp xuống trong nháy mắt, ở trong ánh mắt nhìn Tam Bất Hiểu cấp tốc từ tôn sùng biến thành giống như nhìn rác rưởi vậy.
"À."
"Phiền toái lớn sư."
"Cáo từ."
Tam Bất Hiểu: "..."
Đừng! Chớ có đi
Mấy thanh niên này! Không có một chút tính tình ổn trọng nào!
Nhìn thấy vẻ mặt không nhịn được của bốn nữ, Tam Bất Hiểu cũng không cần nói cái gì là thiên cơ bất khả lộ, trực tiếp nói ra tại chỗ: "Mấy năm trước ta tự tổn thọ nguyên, mở ra thất trọng pháp nhãn nhìn hướng đi trong tương lai, nếu như các ngươi không tiến về Tiên Cung, chậm nhất ở trong ba tháng, Đại Càn tất sẽ bị tiêu diệt không thể nghi ngờ!"

Chương 1116: Ngọn lửa diệt vong

Lời còn chưa dứt, Vô Vọng Ma Tôn cùng với Long Thiên Tứ liền nhanh chóng lao tới.
"Nói rõ một chút."
Phải biết rằng bây giờ Thuần Dương Cung đang ở trên một chiếc thuyền cùng với Đại Càn, mọi người đối với thế cục trước mắt vẫn là rất lạc quan, có Trần Khuynh Địch, có Vô Vọng Ma Tôn, có Thánh Thượng Đại Càn, còn có Võ Nguyên Hanh sắp đột phá, bốn vị Kích Toái Mệnh Tinh, bất kể nhìn như thế nào cũng sẽ không e ngại giới tông phái.
Huống chi Thánh Thượng Đại Càn vẫn là thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt, chỉ là...
"Chậm nhất là ba tháng, ta tận mắt thấy Tiên Tôn đi ra từ bên trong Tiên Cung, khôi phục thương thế hơn phân nửa, mặc dù không phải là Chí Tôn nhân gian, nhưng cũng là Kích Toái Mệnh Tinh vô địch, Thánh Thượng Đại Càn cầm Tổ Long Trung Nguyên đánh một trận cùng với Tiên Tôn, cuối cùng lưỡng bại câu thương, giới tông phái thừa cơ phát động tổng tiến công, Thành Thượng Kinh rơi vào bên trong ngọn lửa diệt vong..."
"M* nó!" Long Thiên Tứ là người thứ nhất mắng to: "Tiên Tôn đi ra từ bên trong Tiên Cung? Hắn không phải là ở trong trạng thái nửa chết nửa sống hay sao?"
"Chớ xem thường Chí Tôn nhân gian." Nói đến đây, thần sắc của Tam Bất Hiểu đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Trên thực tế thế cục vốn còn phải kém hơn bây giờ mới đúng, ta đã từng mở đệ lục trọng pháp nhãn nhìn về quá khứ, phát hiện ra mệnh số thiên địa ở thời đại Cận Cổ đã từng bị sửa chữa trên phạm vi lớn, thậm chí là hoàn toàn bóp méo hướng đi..."
"Thời đại Cận Cổ?"
Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn liếc nhìn nhau, đối với cái thời đại này bọn họ chính là biết rõ rành rành.
"Đúng thế." Tam Bất Hiểu giật khóe miệng một cái, lộ ra vẻ sùng kính nói: "Hơn nữa đây cũng là nguyên nhân ta tìm tới Thuần Dương Cung các ngươi, dù sao thì vị tiên tổ kia của các ngươi thật sự là quá mạnh..."
"Chân đá Hộ Tổ Tây Vực, quyền đánh Tiên Tôn Đông Hải, lão tổ Bắc Nhung bị trấn áp ở trong Nhật Nguyệt Phong, vị Chí Tôn nhân gian Trung Nguyên kia mặc dù không nhìn thấy, nhưng tám, chín phần mười là cũng đã bị làm gỏi, nguyên bản ở trong thiên hạ này hẳn là sẽ có năm vị Chí Tôn nhân gian tái hiện lại trận chiến chứng đạo ở thời đại Thượng Cổ, kết quả là đã bị Thuần Dương Đạo Tôn đánh

cho chỉ còn lại có một mình Tiên Tôn..."
"Có lẽ là các ngươi cảm kỳ quái."
"Mặc dù ta là thầy bói, nhưng từ đó về sau ta đã tin tưởng vững chắc..."
Nói đến đây, thần sắc của Tam Bất Hiểu trở nên nghiêm túc, nói: "Nhân định thắng thiên!"
Thầy bói tin tưởng nhân định thắng thiên.
Từ một điểm này cũng có thể nhìn ra Tam Bất Hiểu là một kẻ quái đản, dù sao thì loại thần côn bói toán tương lai này, mười kẻ sẽ có chín kẻ đều là lải nhải, nói cái gì là số mệnh đã an bài, bất quá thân là đại tông sư bói toán đệ nhất thiên hạ, lại có thể trở thành người đứng đầu Bách Hiểu Sinh, Tam Bất Hiểu có một chút quái đản cũng là điều bình thường.
Trên thực tế, xem như là nhân vật số hai của Bách Hiểu Sinh, Thông Thiên Toán cũng không cảm thấy quá hứng thú đối với món đồ chơi vận mệnh này, bói toán đối với hắn mà nói càng nhiều chỉ là một loại công cụ mưu sinh mà thôi.
Nhưng bất kể như thế nào, so với Thông Thiên Toán, Tam Bất Hiểu có bản sự cao hơn, hơn nữa…
"Ta rất có lòng hiệp nghĩa!"
"Có lẽ các ngươi không tin, nhưng kỳ thật từ nhỏ ta đã muốn trở thành một vị đại hiệp nổi tiếng giang hồ, đáng tiếc là lúc còn trẻ không có bản sự gì, sau này già rồi thì lại có tu vi quá thấp, thật sự là không thể đánh ra thanh danh, kết quả là chỉ có thể lui một bước, làm một thần côn nổi tiếng giang hồ."
Đám người: "..."
Thấy vẻ mặt nhớ lại thanh xuân của Tam Bất Hiểu, phảng phất như một giây sau sẽ bắt đầu giải thích kinh lịch nhân sinh của bản thân, Long Thiên Tứ vội vàng mở miệng chặn lời hắn: "Đại sư, chúng ta vẫn nên nói đến chính sự, nếu như Tiên Tôn sẽ xuất thế chậm nhất ở trong vòng ba tháng, vậy chúng ta còn không mau suy nghĩ biện pháp..."
"Nghĩ biện pháp ngăn cản hắn đúng hay không?" Tam Bất Hiểu lý giải gật gật đầu nói: "Không hổ là người Thuần Dương Cung, tràn đầy lòng hiệp nghĩa, quả thực là giống như đúc cùng với Thuần Dương Đạo Tôn năm đó!"
"Ngài nói cái gì thế?" Vô Vọng Ma Tôn nhếch miệng nói: "Người ta thế nhưng là Chí Tôn nhân gian, kém nhất cũng là Kích Toái Mệnh Tinh vô địch, ngay cả Thánh Thượng Đại Càn cũng đều chỉ có thể đánh 50 50, vậy thì còn chơi cái gì? Chúng ta hãy tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc về nhà, cũng không biết hiện tại đầu hàng giới tông phái thì có tiền đồ hay không?"
Không giống với Trần Khuynh Địch.
Những người khác ở Thuần Dương Cung, nhất là Long Thiên Tứ còn

có Vô Vọng Ma Tôn, đối với Đại Càn là hoàn toàn không có sự trung thành nào, thuần túy là bởi vì Trần Khuynh Địch thân cận Thánh Thượng Đại Càn, hơn nữa Thánh Thượng Đại Càn còn có thủ đoạn thông thiên, Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn cảm thấy lưng tựa đại thụ dễ hóng mát. Lúc này mới lựa chọn đứng ở trận doanh Đại Càn.
Kết quả hiện tại giới tông phái đột nhiên lấy ra đòn sát thủ, như vậy ai mà chịu nổi? Không có gì để nói nữa, rút lui là xong việc!
Mà vẻ mặt khen ngợi của Tam Bất Hiểu càng là trực tiếp tịt ngòi:
"Chạy trốn?"
"Đúng thế."
"Đại sư đặc biệt tìm tới chúng ta, chính là muốn chúng ta mang ngài chạy trốn cùng một chỗ đúng không? Dù sao thì ngài cũng bị vây ở loại địa phương Yêu Tộc này, bốn phía đều là nước, Võ Đạo Tông Sư cũng không biết bay, không thể chạy thoát được là chuyện bình thường..."
"Nói nhảm!" Tam Bất Hiểu tức giận đến mặt mo đỏ bừng, nói: "Lão phu ta tự mình tới đây, cũng không phải là vì chạy trốn, không thể để cho Tiên Tôn xuất thế, ở bên trong bói toán của ta, tâm tính của Tiên Tôn lần này đã bất đồng cùng với Tiên Tôn thời đại Thượng Cổ, hắn đi ra là để truyền bá đạo thống tu tiên! Mà một khi tiên đạo hưng thịnh."
"Võ đạo tất sẽ diệt vong!"
"Chạy trốn là sẽ không thể giải quyết được vấn đề."
"Vậy thì cứ giao chuyện này cho Thánh Thượng Đại Càn là được rồi, người ta là thiên hạ đệ nhất nhân, sẽ tương đối đáng tin cậy..."
"Không được." Ai ngờ Long Thiên Tứ vừa dứt lời, phản ứng của Tam Bất Hiểu lại càng thêm kịch liệt: "Thánh Thượng Đại Càn có chuyện càng thêm trọng yếu phải làm! Tuyệt đối không thể cắt ngang hắn!"
Vừa dứt lời, Vô Vọng Ma Tôn chính là nhướng mày, liếc nhìn Tam Bất Hiểu.
Câu nói này...rất có ý tứ a.
Còn có chuyện trọng yếu phải làm? Chuyện gì?
Trực giác nói cho Vô Vọng Ma Tôn biết, Tam Bất Hiểu còn che giấu một vài thứ, bất quá cũng không cần phải để ý điều này, dù sao thì tình huống bây giờ xuất hiện biến hóa, Tiên Tôn sắp xuất thế, vậy nếu bọn hắn đi tới Tiên Cung mà nói chính là đưa đồ ăn.
"Không có gì để nói nữa rồi."
"Đi thôi!"
Vô Vọng Ma Tôn cùng với Long Thiên Tứ trực tiếp quay người, về phần bốn nữ Dương Xuân tự nhiên là ngoan ngoãn đi theo, mà Tịch Đồng thì là nhíu mày cúi đầu, phảng phất như đang suy tư cái gì.
"Này! Chờ một chút!"
Ra khỏi sơn cốc, đám người Vô Vọng Ma Tôn trực tiếp tìm được Trần

Khuynh Địch đang nói chuyện cùng với Đại Thánh Huyền Vũ.

Chương 1117: Cứ yên tâm

"Ồ? Nhanh như vậy đã nói xong? Vị Tam Bất Hiểu kia thế nào?"
"Rất lợi hại."
"Tiểu tử thúi, ngươi hãy nghe ta nói, Tiên Cung giống như là muốn nguy hiểm hơn không ít so với tưởng tượng..."
Long Thiên Tứ cũng lộ ra thần sắc nghiêm túc, trực tiếp nói ra tương lai mà Tam Bất Hiểu bói toán ra cho Trần Khuynh Địch, sau đó truyền âm cảnh cáo nói: "Ta biết tiểu tử ngươi có quan hệ tốt cùng với Thánh Thượng Đại Càn, Thánh Thượng Đại Càn cũng coi trọng ngươi, nhưng ngươi cũng chớ có làm loạn, thế cục này rất rõ ràng là bất lợi đối với Đại Càn."
"Nếu như dám nói một câu thần vì quân chết không thể chối từ mà nói, ta sẽ không khách khí với ngươi!"
"Ít nói." Trần Khuynh Địch trừng Long Thiên Tứ một cái, nói: "Không khách khí đối với ta? Cho dù ta đứng tại chỗ cho ngươi đánh, ngươi cũng đều không có cách nào không khách khí đối với ta."
Long Thiên Tứ: "..."
Cái tên tiểu tử thúi này!
Mà đúng lúc này…
"Chờ một chút! Tại sao các ngươi lại đi nhanh như vậy! Gặp quỷ! Lão phu chỉ là Võ Đạo Tông Sư thôi a!"
Tam Bất Hiểu chạy vội tới, trên khắp khuôn mặt đều là sự lo lắng:
"Hãy nghe ta nói hết, không có khoa trương như các ngươi nghĩ, chúng ta có thể đối phó với Tiên Tôn!"
"Làm thế nào để đối phó?"
"Đương nhiên là có biện pháp!" Tam Bất Hiểu thấy con vịt đã đun sôi còn muốn bay, làm sao còn nhịn được, trực tiếp truyền âm nói:
"Tiên Tôn mặc dù đã khôi phục, nhưng năm đó bị Thuần Dương Đạo Tôn đánh cho nửa chết nửa sống, loại ám thương này là không dễ khôi phục, tu vi của hắn hiện tại so ra còn kém Thánh Thượng Đại Càn ở thời kỳ đỉnh phong."
"Hơn nữa bây giờ hắn còn chưa xuất thế, cũng là bởi vì tình trạng của hắn cần bí cảnh Côn Lôn duy trì ở một mức độ rất lớn!"
"Bí cảnh Côn Lôn qua nhiều năm như vậy, ở dưới sự cố gắng không ngừng của Tiên Cung đã bị cải tạo thành giới tu tiên đúng nghĩa, mà Tiên Tôn chính là Thiên Đạo giới tu tiên, lực lượng của hắn hoàn toàn được duy trì ở trong bí cảnh Côn Lôn, mặc dù lúc này đang thoát khỏi trói buộc, nhưng vẫn còn cần thời gian!"
"Trong khoảng thời gian này chính là cơ hội!"
"Cơ hội là gì?"
"Suy yếu giới tu tiên, thực lực của Tiên Tôn cũng sẽ chấn động trên

phạm vi lớn, có sự tương trợ của Đại Thánh Huyền Vũ, tuyệt đối là có thể đối phó Tiên Tôn!"
"Như vậy thì làm sao để xử lý cung chủ Tiên Cung?"
"Cung chủ Tiên Cung không có ở Tiên Cung!" Tam Bất Hiểu nói một cách chắc chắn: "Bản thể của cung chủ Tiên Cung ở trong Vận Mệnh Tinh Không lúc này cũng không có chú ý Tiên Cung, ta có thể thi triển bí pháp ngăn cách cảm ứng của cung chủ Tiên Cung cùng với Tiên Cung trong một thời gian ngắn, hơn nữa còn khiến cho hắn không phát hiện ra được điểm dị thường, có thể duy trì trong nửa canh giờ, đầy đủ để cho chúng ta giải quyết xong Tiên Tôn!"
"Thì ra là vậy..."
Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, liếc mắt nhìn Vô Vọng Ma Tôn cùng với Long Thiên Tứ ở sau lưng, thần sắc của hai vị này không có biến hóa, hiển nhiên là cũng không có bị đánh động.
Chuyện này cũng bình thường, dù sao…
"Nói thật là nhiều, rốt cuộc là có chỗ tốt gì hay không?"
"Chúng ta đi giải quyết Tiên Cung, Yêu Tộc khẳng định sẽ lấy đi bí cảnh Côn Lôn, vậy thì chúng ta có chỗ tốt gì?"
Nếu có thể, Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ không ngại trợ giúp không ràng buộc, dù sao thì việc này cũng có quan hệ đến Võ Càn Võ, thân làm huynh đệ tốt, hắn giúp một chút thì cũng không có gì, nhưng bây giờ dính đến những người Thuần Dương Cung khác, vậy thì không thể qua loa như vậy.
"Chỗ tốt?" Tam Bất Hiểu ngẩn người, chợt bừng tỉnh đại ngộ nói: "Đương nhiên là có chỗ tốt!"
"Chỗ tốt gì?"
Ở phía sau Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không hề bị lay động.
Đến cái cảnh giới này như hắn, có chỗ tốt gì có thể dụ hoặc được hắn? Huống chi Thuần Dương Cung hiện tại cũng không thiếu tài nguyên, nói một cách không khách khí, hắn bây giờ có thể nói là vô dục vô cầu, hoàn toàn không cần thiết mạo hiểm tính mạng để đối phó Tiên Cung...
"Đây chính là Thiên Đạo của giới tu tiên! Mặc dù là hàng lởm, nhưng vẫn có đặc tính của Thiên Đạo, nếu như có thể trấn áp nó, dùng để bổ sung cho Vô Vọng Thiên, Vô Vọng Ma Tôn sẽ có thể lập tức khôi phục tu vi đến đỉnh phong!"
"Mặt khác, máu của Chí Tôn nhân gian là bảo dược luyện thể nhất đẳng, nếu như có thể lấy được, tu vi cảnh giới của Trần chưởng giáo ngài cũng sẽ lập tức tăng vọt trên phạm vi lớn!"
"Hơn nữa nếu như Chí Tôn nhân gian tử vong, đạo uẩn tản ra, cũng đều có tác dụng cực lớn đối với võ giả Hỏa Luyện Kim Đan, có thể khiến cho các nàng cấp tốc mở ra Đại Đạo Huyền Quang!"
Tam Bất Hiểu chưa nói hết, ba kẻ già đời Trần Khuynh Địch, Long

Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn liền cùng lúc tiến lên, dùng sức vỗ vai hắn một cái.
"Đại sư ngài không cần nói nữa."
"Thuần Dương Cung chúng ta một mực lấy tiên tổ làm gương."
"Ngày xưa tổ sư vì hòa bình an ninh của Trung Nguyên mà trấn áp Tiên Tôn, hôm nay những hậu nhân như chúng ta tự nhiên cũng sẽ bắt chước tiền bối, tuyệt đối không cho phép Tiên Tôn tái xuất giang hồ!"
"Cứ giao cho chúng ta!"
Trong cái chớp nhoáng này, trên mặt của ba người Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn phảng phất như đều tràn đầy ánh sáng chủ nghĩa nhân đạo rực rỡ.
"Cứ quyết định như vậy?"
"Đúng thế."
Đối mặt với Tam Bất Hiểu lộ ra vẻ mặt phát mộng, ba người Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn đặc biệt thành thật gật gật đầu, bất quá sau khi liếc nhìn nhau, lại mở miệng nói một lần nữa:
"Có một thứ chúng ta phải xác nhận trước, những điều ngươi nói đều là có chỗ tốt với chúng ta, vậy ngươi thì sao?"
"Cái gì?"
"Đối phó với Tiên Cung thì bản thân ngươi có chỗ tốt gì?"
"Chuyện này..." Tam Bất Hiểu nghe vậy thần sắc lập tức nghiêm lại, một cỗ tinh thần đại nghĩa dũng cảm tiến tới, vì chính nghĩa không tiếc hi sinh bản thân liền cấp tốc hiện lên ở trên mặt của hắn.
Sau đó cỗ tinh thần này liền bị ba người Trần Khuynh Địch cắt đứt.
"Đừng nói với chúng ta ngươi là người mang hiệp nghĩa trong lòng."
"Nếu không chúng ta sẽ hoài nghi động cơ của ngươi."
Nói thật, giang hồ là một cái thùng nhuộm, không phải là không có người thành thật, nhưng có thể trộn lẫn đến cái vị trí đệ nhất thiên hạ này, không cần biết lĩnh vực của ngươi là gì, cũng đều khó có khả năng sẽ là một người thành thật, ngay cả Trần Khuynh Địch nguyên bản thành thật khả ái, trải qua mấy năm không phải là đã bị nhuộm thành một kẻ già đời không thấy thỏ con sẽ không thả ưng hay sao.
Đương nhiên, ở trong này cũng không thiếu nhân tố Long Thiên Tứ tự thân dạy dỗ.
Nhưng bất kể như thế nào, ba người Trần Khuynh Địch suy bụng ta ra bụng người, tuyệt đối sẽ không tin tưởng Tam Bất Hiểu là vì cái gọi là hạo kiếp giang hồ cho nên sẽ đi đối phó Tiên Cung.
Mà sau khi lý giải điểm này, Tam Bất Hiểu không khỏi ngậm miệng, chợt thấp giọng nói ra: "Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi cũng đừng nói cho những người khác nhé?"
"Ồ?" Ba người Trần Khuynh Địch liếc nhìn nhau một lần nữa, cười nói:

"Hắc hắc hắc! "
"Ngươi cứ yên tâm!"

Chương 1118: Mai rùa

"Thuần Dương Cung chúng ta có tiếng là kín miệng, ngươi nói cho chúng ta biết, chúng ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung!"
"Vậy là tốt rồi." Tam Bất Hiểu cũng biết nếu như không nói rõ mà nói, vấn đề tín nhiệm ở giữa hai bên sẽ rất khó giải quyết, cho nên hắn cũng không cố ý giấu diếm: "Lòng hiệp nghĩa là thật, bất quá thật sự muốn nói đến động cơ, đại khái là chia 50 50, cũng có một phần là thù lao mà Yêu Tộc hứa hẹn cho ta..."
"Thù lao?"
"Đúng thế." Tam Bất Hiểu nuốt một ngụm nước bọt, trong ánh mắt lộ ra vẻ mong đợi: "Đại Thánh Huyền Vũ cùng với ta đã lập ra Thiên Đạo thệ ước, nếu như Yêu Tộc có thể đoạt lại bí cảnh Côn Lôn, hắn sẽ đưa mai rùa bản mệnh cho ta, món đồ kia thế nhưng là chí bảo bói toán đệ nhất thiên hạ a..."
"Căn cứ theo những gì mà ta bói ra, Huyền Vũ Thần Thú bắt đầu từ ấu niên kỳ, nhiều nhất đã thay đổi mai rùa ba lần, còn nhỏ đến khi trưởng thành đổi một lần, trưởng thành tới tráng niên đổi một lần, tráng niên đến lão niên đổi một lần, bây giờ Đại Thánh Huyền Vũ cũng được coi như là lão niên, mà mai rùa hắn thay đổi cũng là cao cấp nhất."
"So với thứ Đạo Tổ cầm trên tay lúc trước còn cao cấp hơn!"
"Lúc trước Đạo Tổ mang đi mai rùa mà Đại Thánh Huyền Vũ thay đổi vào lúc tráng niên, dựa vào đại đạo vận mệnh, khai sáng ra Hà Đồ Lạc Thư, còn Tam Bất Hiểu ta thì lợi hại hơn, có thể mở ra đệ bát trọng pháp nhãn, thậm chí là tiếp cận đệ cửu trọng pháp nhãn đều không phải là mộng tưởng, đến lúc đó chứng đạo khác loại, đoạt thọ cùng với thiên cũng không phải là nói chơi..."
Đại đạo vận mệnh có chỗ kỳ diệu của mình, nếu như chỉ có thể đoán mệnh, vậy thì có tác dụng gì? Trên thực tế Tam Bất Hiểu chủ tu vận mệnh, nếu như thật sự tu đến tinh thần, có thể dùng Thần Thông chiếm lấy tuổi thọ từ Thiên Đạo cho bản thân, từ một trình độ nào đó là cũng có thể đạt đến trường sinh bất lão, mặc dù không có chiến lực cường đại, nhưng hướng lợi tránh hại, làm độc hành khách tiêu dao thiên hạ cũng là dễ dàng.
Võ đạo dĩ nhiên là có thể thông thiên, nhưng con đường thông thiên cũng không phải chỉ có một con đường võ đạo.
"Thì ra là thế!"
"Mai rùa của Đại Thánh Huyền Vũ..."
"Vậy coi bói thì sao?" Trần Khuynh Địch nghĩ nghĩ, đột nhiên áp sát tới, lặng lẽ nói: "Đại sư, sau khi cầm tới mai rùa, có thể thuận tay tính nhân duyên cho ta hay không?"

Tam Bất Hiểu: "..."
Đám thanh niên các ngươi! Cả ngày chỉ nghĩ đến tính nhân duyên! Dung tục!
Vừa oán thầm ở trong lòng, Tam Bất Hiểu vừa lộ ra nụ cười giống như thần côn, nói: "Đương nhiên là được."
Nói lấy nói để, trong ánh mắt Tam Bất Hiểu nhìn về phía Trần Khuynh Địch cũng biến thành quỷ dị.
Trên thực tế, mặc dù Trần Khuynh Địch là lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nhưng hắn cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Trần Khuynh Địch. Đã sớm vào thời điểm tu vi của Trần Khuynh Địch còn yếu đuối, hắn kỳ thật đã bí mật dùng pháp nhãn nhìn qua Trần Khuynh Địch một lần, thân là Đại Tông Sư bói toán đệ nhất thiên hạ, hắn chính là rất biết đầu tư, hắn có thể thấy được tư chất của một người, nhìn ra thành tựu trong tương lai của một người, cho nên nhân duyên của hắn rất tốt.
Mà Tam Bất Hiểu đã làm qua một lần đầu tư lớn nhất trong đời này, là đầu tư ở trên người của một người Thuần Dương Cung trẻ tuổi.... Người kia tên là Ninh Thiên Cơ.
Cho nên quan hệ cá nhân của Tam Bất Hiểu cùng với Ninh Thiên Cơ là rất tốt, chỉ là đoạn quan hệ này rất bí mật, cho nên tuyệt đại đa số người cũng đều không rõ ràng, mà lúc trước hắn đã từng ở dưới sự thỉnh cầu của Ninh Thiên Cơ, bí mật xem xét tình huống của Trần Khuynh Địch, xác nhận xem Trần Khuynh Địch có bị lão yêu quái đoạt xá hay không? Mà chính là lần kia, Tam Bất Hiểu lần đầu tiên phát hiện ra mình thế mà không thể tính ra vận mệnh của một người trẻ tuổi.
Cho dù là mở ra pháp nhãn, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhìn ra là Trần Khuynh Địch không bị đoạt xá, nhưng tương lai của Trần Khuynh Địch lại là hoàn toàn mơ hồ, có lúc là cái này, có khi lại biến thành cái khác, phảng phất như là có được vô hạn khả năng vậy, điều này khiến cho Tam Bất Hiểu có lòng hiếu kỳ cực lớn.
Bất quá kể từ đó về sau, hắn vì lấy được mai rùa của Đại Thánh Huyền Vũ liền đi đến Yêu Tộc, cho nên sau khi nói cho Ninh Thiên Cơ là nghĩa tử của hắn không có vấn đề, cũng không có tiếp tục xem kỹ. Ai ngờ được, ở trong một cái chớp mắt, không qua mấy năm, người trẻ tuổi có tu vi yếu đuối lúc trước lại trở nên cường đại như thế. Quả thực là con m* nó không hợp thói thường.
"Được rồi, chuyện nhân duyên sau này hãy nói, so với chuyện này, nếu muốn đối phó với Tiên Cung, chúng ta hãy lập tức hành động thôi? Có lão phu ở đây, có thể ra vào bí cảnh Côn Lôn một cách tự nhiên!"
"Hiện tại liền hành động?" Trần Khuynh Địch liếc nhìn Tam Bất Hiểu, nói: "Đại sư đang nói gì vậy."
"Tiên Cung có một vị Chí Tôn nhân gian, một vị Kích Toái Mệnh Tinh,

một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, không biết có bao nhiêu Hỏa Luyện Kim Đan, cho dù là ngài có biện pháp ngăn cách cảm ứng của một vị Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng cũng không thể ngăn cản chuyện ngoài ý muốn, chúng ta làm sao có thể lỗ mãng như vậy được, đương nhiên là phải đề ra kế hoạch trước."
Ở trong này phải sửa chữa một chút hiểu lầm.
Cho tới nay, rất nhiều người biết Trần Khuynh Địch đều cảm thấy Trần Khuynh Địch là một kẻ mãng phu, làm chuyện gì cũng đều thích vung nắm đấm xông lên, cái gì mà trí kế vô song đều là nói nhảm...nhưng sự thật kỳ thật cũng không phải là như thế.
Trần Khuynh Địch là mãng phu, nhưng nhiều khi hắn cũng không phải là không biết bản thân gặp nguy hiểm, chỉ là hắn cảm thấy hắn có năng lực ứng phó, không cần động não liền có thể dựa vào thực lực để giải quyết, cho nên mới lỗ mãng, thật giống như là trận chiến ở Tây Vực lúc trước, hắn đúng là lỗ mãng, nhưng hắn có át chủ bài Kích Toái Mệnh Tinh a.
Nhưng lần này lại không giống.
Hắn có thể đột phá Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng lại không thể đột phá Chí Tôn nhân gian, đối phó với Tiên Tôn, cho dù là Tiên Tôn nửa chết nửa sống hắn cũng đều không có một chút nắm chắc nào, cho nên vào lúc này...
"Cần chính là thận trọng cùng với vững vàng!"
"Chúng ta hãy đi liên hệ với Mặc Môn trước, sau đó lại mang theo Đại Thánh Bắc Hải, tốt nhất là lại chuẩn bị thêm một chút át chủ bài, ngươi hãy chờ một chút, ta còn rất nhiều đồ vật phải chuẩn bị."
"Cho ta một chút thời gian để chuẩn bị."
"Ấy!" Tam Bất Hiểu có một chút do dự nói: "Nhưng Tiên Tôn tùy thời đều có hi vọng triệt để thoát khốn, đến lúc đó sẽ trễ a, hơn nữa binh quý thần tốc, thừa dịp cung chủ Tiên Cung còn chưa có trở lại, chúng ta…"
"Không cần nói nữa."
"Vội vàng hành động là không thay đổi được cái gì, lần này nếu như không cẩn thận sẽ xảy ra án mạng."
"Chờ một chút."
Trần Khuynh Địch lưu lại một lời nói, sau đó liền trực tiếp kéo Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn tới, ba kẻ già đời bắt đầu lên kế hoạch.

Chương 1119: Điều tra

Ba ngày sau.
"Đã chuẩn bị hoàn tất!"
"Chúng ta xuất phát!"
Ở bên trên Huyền Vũ Đảo, nhìn Trần Khuynh Địch phát biểu tràn đầy tự tin, Tam Bất Hiểu đột nhiên có một chút ngứa ngáy, hắn muốn dùng pháp nhãn nhìn thử trong mấy ngày này Trần Khuynh Địch rốt cuộc đã chuẩn bị cái gì, lấy năng lực của hắn, kỳ thật nếu muốn nhìn cũng không khó, nhưng cuối cùng lý tính của Tam Bất Hiểu vẫn đã ngăn trở hắn.
Cho dù là độ khó cũng không cao, nhưng cuối cùng vẫn phải tiêu hao tinh lực, mà bây giờ Tam Bất Hiểu cần phải bảo trì trạng thái tốt nhất để ứng đối với bất kỳ tình huống gì, như vậy mới có thể giấu giếm, không để cho cung chủ Tiên Cung phát hiện ra, cũng có thể hướng lợi tránh hại, phòng ngừa một chút chuyện ngoài ý muốn phát sinh.
"Bất quá có một chuyện ta phải nói trước." Tam Bất Hiểu nghiêm túc mở miệng nói: "Lần này muốn tiêu diệt Tiên Cung là tuyệt đối không có khả năng."
Một toà thánh địa võ đạo cũng không dễ dàng bị huỷ diệt như vậy, Thánh Thượng Đại Càn có mạnh mẽ hay không? Cuối cùng cũng không thể huỷ diệt được Vô Sinh Đạo.
Thuần Dương Cung rất thảm đúng không? Vào thời điểm sắp chết lại được Ninh Thiên Cơ khởi tử hồi sinh.
Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, ở trong mười đại thánh địa võ đạo, một toà thánh địa võ đạo duy nhất bị diệt cũng chỉ có Cản Thi Giáo, nguyên nhân là do Thuần Dương Đạo Tôn quá mạnh, ở trong tình huống bình thường, cho dù là Mặc Môn yếu nhất, bọn hắn dựa vào Cơ Quan Thành cũng là vững như bàn thạch, nhiều nhất là sẽ bị khi dễ rất thảm, nhưng nếu muốn tiêu diệt…độ khó cũng không chỉ cao hơn một cái cấp độ, mà Tiên Cung cũng là như thế.
"Mục tiêu chủ yếu lần này của chúng ta là Tiên Tôn, giết chết Tiên Tôn, Tiên Cung tự nhiên sẽ rút khỏi bí cảnh Côn Lôn, đồng thời sẽ trọng thương Tiên Cung, nhưng nếu muốn tiêu diệt Tiên Cung là rất không có khả năng, mặc dù thực lực của cung chủ Tiên Cung không bằng Tiên Tôn, nhưng hắn cũng có ưu thế mà Tiên Tôn không thể so sánh."
"Yên tâm, chúng ta cũng hiểu được."
"Hiểu được?"
Đám người Trần Khuynh Địch đương nhiên sẽ không hiểu, địa phương mà cung chủ Tiên Cung mạnh hơn so với Tiên Tôn, kỳ thật

chỉ có một cái: hắn có thể chạy trốn.
Tiên Tôn xem như là tiểu Thiên Đạo của bí cảnh Côn Lôn, vào trước khi triệt để thoát khốn hắn chính là cắm rễ ở bên trong bí cảnh Côn Lôn, mặc dù có thực lực đáng sợ, nhưng lại không thể chạy trốn, mà cung chủ Tiên Cung mặc dù có thực lực không bằng người, nhưng tinh vân của hắn lại ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, cứ phải gọi là chạy trốn rất nhanh, mà chỉ cần cung chủ Tiên Cung không chết, Tiên Cung sẽ không thể diệt vong.
"Nhưng có thể xử lý Tiên Tôn vậy là cũng đã đủ rồi, về phần một vị Kích Toái Mệnh Tinh đào tẩu…Thuần Dương Cung chúng ta sẽ sợ sao?"
"Không tồn tại!"
"Hắn mới là người phải sợ!"
Thấy đám người Trần Khuynh Địch tự tin như vậy, Tam Bất Hiểu cũng không nói thêm gì nữa, mà là trực tiếp đi lên phía trước, nói: "Đã như vậy, ta sẽ chuẩn bị mở ra lối đi."
"Chờ một chút."
"?" Tam Bất Hiểu nhìn về phía Trần Khuynh Địch đột nhiên mở miệng, có một chút ngoài ý muốn hỏi: "Sao thế?"
"Ta muốn hỏi một chút, ngươi mở ra cái lối đi này, có biện pháp không để cho người Tiên Cung phát giác ra hay không?"
"Ồ?" Tam Bất Hiểu ngây cả người nói: "Có thể là có thể, nhưng cần phải làm như vậy hay sao? Vốn dĩ thời gian cũng đã rất gấp gáp, huống hồ chúng ta có nhiều người như vậy, cứ trực tiếp giết tới thì tốt hơn..."
"Im ngay!" Trần Khuynh Địch nổi giận gầm lên một tiếng, nói: "Ngươi là kẻ mãng phu! ! !"
Tam Bất Hiểu: "..."
Không biết vì sao, Tam Bất Hiểu đột nhiên có một loại cảm giác bị vũ nhục.
Ngay cả mấy người Vô Vọng Ma Tôn cũng lộ ra thần sắc cổ quái, bất quá Trần Khuynh Địch lại không có một chút phát giác nào, mà là tiếp tục nói: "Chúng ta hoàn toàn không rõ ràng sự tình ở bên trong Tiên Cung, vạn nhất ở bên trong có bẫy rập thì sao? Coi như không có, bằng vào thực lực của chúng ta căn bản là không có cách nào cam đoan rút lui một cách an toàn đúng không?"
Tam Bất Hiểu hỏi : "Vậy thì phải làm như thế nào?"
"Cho nên mới cần phải điều tra!"
"Tiên Tôn nếu cần thời gian mới có thể thoát ly khỏi bí cảnh Côn Lôn, vậy thì tất nhiên là đang chuẩn bị cái gì đó, mà muốn chuẩn bị không phải là cần phải có thời gian hay sao? Đã như vậy, nếu như chúng ta có thể phá hư thứ mà bọn hắn chuẩn bị, khiến cho Tiên Tôn không thể thoát ly khỏi bí cảnh Côn Lôn thì sao?"
"Chuyện này..."

"Nghe vào rất có đạo lý."
"Nhưng nếu làm như vậy Yêu Tộc chúng ta sẽ không thể đoạt bí cảnh Côn Lôn trở về! Không được!" Đại Thánh Huyền Vũ quả nhiên đã đưa ra dị nghị giống như Tam Bất Hiểu dự liệu.
Bất quá Trần Khuynh Địch lại khoát tay áo không hoang mang một chút nào: "Không thể nói như thế, ta chỉ là lấy một thí dụ, cuối cùng, tư tưởng trung tâm của ta chỉ có một cái: suy yếu địch nhân chính là làm bản thân mạnh lên, mọi thứ cần nhờ vào IQ!"
Đám người Vô Vọng Ma Tôn: "..."
"Này! Lão thất phu! Biểu lộ của ngươi là có ý gì! ?"
"Không có gì cả."
"Nhưng ngươi rõ ràng chính là đang cười! Căn bản không có ngừng lại! Ta đã nhịn ngươi rất lâu!
"Ta đang nghĩ tới sự tình cao hứng."
"Hừ!" Trần Khuynh Địch hừ lạnh một tiếng, không nhìn Long Thiên Tứ toàn thân run nhè nhẹ, cúi đầu dùng sức nén cười nữa, mà là xoay chuyển lời nói: "Nói tóm lại là ta không đề nghị trực tiếp xông vào, không bằng trước tiên kiểm tra tình hình của địch nhân một chút, nghĩ biện pháp suy yếu thực lực của Tiên Tôn, sau đó chúng ta lại đi lên vây công hắn."
"Tận khả năng mở rộng khả năng thắng lợi không phải là tốt hơn hay sao?"
Đối mặt với đề nghị của Trần Khuynh Địch, Tam Bất Hiểu nhìn Đại Thánh Huyền Vũ một chút, mà Đại Thánh Huyền Vũ thì là khẽ chau mày, cuối cùng vẫn gật đầu nói:
"Không có vấn đề gì, chỉ là Tiên Cung cơ hồ đã hoàn toàn chiếm bí cảnh Côn Lôn làm của riêng, muốn không để cho bọn hắn phát hiện ra thực sự là..."
"Liên quan tới phương diện này." Trần Khuynh Địch yên lặng lấy ra một cái ngọc giản, nói: "Tiên Cung một mực đặt hàng Trấn Giới Bia của Mặc Môn để có thể củng cố không gian, mà Mặc Môn đã lưu lại cửa sau ở trong Trấn Giới Bia, sau khi bóp nát cái ngọc giản này sẽ kích hoạt chuẩn bị ở sau của Mặc Môn, khiến cho Trấn Giới Bia xuất hiện trục trặc, từ đó ảnh hưởng đến không gian của bí cảnh Côn Lôn..."
"Thừa dịp hỗn loạn chúng ta có thể lẻn vào hay không?"
"Nếu thực sự là như vậy, ngược lại là không có vấn đề."
Sau khi Tam Bất Hiểu cẩn thận suy nghĩ một lát liền đưa ra câu trả lời thuyết phục, Trần Khuynh Địch cũng thoả mãn gật đầu, mà Long Thiên Tứ vừa mới rồi còn nín cười thì là há to miệng, dùng vẻ mặt bất khả tư nghị mà nhìn Trần Khuynh Địch, phảng phất như nhìn thấy con chó nhà mình đột nhiên biết nói chuyện vậy.
"Con m* nó?"
"Tiểu tử ngươi lại còn thật sự có kế hoạch! ?"

Trần Khuynh Địch: "...".
"Thái Thượng trưởng lão ngươi đi qua đây, ta có một kiện Đạo Binh thượng phẩm muốn tặng cho ngươi..."

Chương 1120: Vô Thiên Đạo Tôn

"Bớt nói nhảm!"
"Hừ!" Thấy Long Thiên Tứ nhận thua, Trần Khuynh Địch nhất thời hừ lạnh một tiếng nói: "Làm sao? Trần mỗ ta có kế hoạch thì thế nào? Ngươi hỏi một chút mấy vị sư muội đang ngồi ở đây xem, tên tuổi trí kế vô song của Trần mỗ ta có phải là nổi tiếng giang hồ mọi người đều biết hay không? Làm ra một chút kế hoạch không phải là sự tình dễ dàng hay sao?"
"Ách!" Long Thiên Tứ quay đầu liếc nhìn bốn nữ Dương Xuân, mà không ngoài dự liệu.
Lúc này bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, mặt mũi của tất cả đều tràn đầy biểu lộ nhìn Trần Khuynh Địch như fan cuồng.
Dân ý như sắt, Long Thiên Tứ cũng chỉ có thể ngậm miệng, bất quá ở trong ánh mắt hắn nhìn Trần Khuynh Địch vẫn hết sức cổ quái, còn không ngừng cằn nhằn với Vô Vọng Ma Tôn: "Kỳ quái, tên tiểu tử thúi này làm sao lại nghĩ ra được kế hoạch như vậy."
"Không nên chứ."
"Ha ha!" Trần Khuynh Địch hơi ngửa đầu, lộ ra thần sắc đắc ý vạn phần.
"Khụ khụ!" Lúc này Tịch Đồng một mực giữ yên lặng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.
Trong phút chốc, Trần Khuynh Địch nguyên bản đang còn muốn khoe khoang lấy le sau khi phát giác ra được ánh mắt của Tịch Đồng, thần sắc ở trên mặt lập tức cứng đờ, lập tức biến trở về bộ dáng nghiêm túc, nói: "Lại nói, chúng ta trước tiên sẽ bí mật lẻn vào bí cảnh Côn Lôn, chờ đến thời khắc mấu chốt lại xuất thủ đối với Tiên Tôn!"
Không biết vì sao, Trần Khuynh Địch vừa mới rồi còn muốn bốc phét một phen về kế hoạch do bản thân "chế định" lại đột nhiên chột dạ chuyển đổi đề tài.
Đây là một vách núi cô phong, ở trên đỉnh núi có một bóng người ngạo nghễ đứng thẳng giống như Thanh Tùng, trên đỉnh đầu là mây đen che đỉnh, từng đạo từng đạo lôi xà phi tốc xuyên qua trong mây đen, lấp lóe ánh sáng trắng chói mắt, nhìn qua giống như là sấm sét tự nhiên, nhưng trên thực tế ở trong đó lại ẩn chứa thiên uy cực kỳ khủng bố.
"Cao thủ phương nào? Thế mà lại độ kiếp ở đây! ?"
"Theo lời đồn ở trong Linh Tu Phường một mực có một vị tiền bối ẩn tu, hơn nữa còn là một vị đại tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong, thọ nguyên càng là khoảng chừng hơn ba ngàn năm, vốn cho rằng đây chỉ là truyền thuyết, không ngờ được lại là sự thực? Thiên uy như thế, chỉ

có đại kiếp phi thăng mới có thể đánh đồng với nhau a?"
"Phi thăng! ?"
"Chẳng lẽ hôm nay chúng ta liền có thể nhìn thấy một vị đại tu sĩ Hóa Thần phi thăng?"
"Hẳn là cơ duyên của chúng ta!"
Ở bên trong rất nhiều thành thị bốn phía, từng đạo từng đạo bóng người xuyên qua trong đó, cũng có đại tu sĩ Nguyên Anh trấn áp một phương, cũng có tán tu Nguyên Anh cùng với Kim Đan đỉnh phong trấn áp một nước, nhưng đều không ngoại lệ, những người này đều có tu vi không tầm thường, hơn nữa còn đều là cự đầu ở trong Linh Tu Phường.
Bất quá đối với bóng người đứng sừng sững ở trên vách đá mà nói thì chỉ đều là giun dế mà thôi!
"Hừ!" Vô Thiên Đạo Tôn cười lạnh một tiếng, nói: "Lão phu ba tuổi tu đạo! Năm tuổi cửa nát nhà tan, bảy tuổi tiến vào sư môn, 12 tuổi sư môn bị diệt, 15 tuổi lấy được truyền thừa của tiền bối, 17 tuổi phát hiện ra tiền bối nguyên lai là muốn đoạt xá mình, 21 tuổi phản sát tiền bối, 25 tuổi báo huyết cừu sư môn, 30 tuổi phát hiện ra cẩu tặc khiến cho lão phu cửa nát nhà tan là một thế lực to lớn, 40 tuổi thảm bại, tu vi bị phế, 60 tuổi nghịch thiên quật khởi, giành lấy cuộc sống mới, 100 tuổi rốt cục cũng tiêu diệt đại địch, diệt hết tâm ma! Cũng nhờ vào đó mà rốt cục cũng đạt đến cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong!"
"Bây giờ trần duyên đã tận!"
"Lão phu bấm ngón tay tính toán!"
"Đây chính là thời điểm lột xác phi thăng, trở thành tiên nhân! "
Ầm ầm! Từng đạo từng đạo lôi đình giáng xuống từ trên trời, nhưng Vô Thiên Đạo Tôn lại không sợ một chút nào! Chỉ một tay lên trời, đánh ra Vô Thiên Kiếm Pháp tự nghĩ ra kinh thiên động địa quỷ khốc thần sầu! Chính là tổng kết kinh lịch cả một đời của hắn, là một môn kiếm pháp thê lương tất sát, ẩn chứa kiếm ý cực kỳ bi thảm, khiến cho tinh thần của người ta không khỏi rơi vào rối loạn.
Trong lúc nhất thời kiếm ý tứ tán, vô tận hận ý lấy Vô Thiên Đạo Tôn làm trung tâm khuếch tán mà ra.
Một số tu sĩ Nguyên Anh ở chung quanh muốn quan sát, tu vi hơi yếu liền chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, chỉ có một số ít tu sĩ Hóa Thần mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng cuối cùng vẫn là chống đỡ được.
"Thật là mạnh!"
"Đây chính là đại tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong sao!"
"Quả nhiên là bất phàm!"
Mà ngay ở trong cái nháy mắt này, cả người của Vô Thiên Đạo Tôn hóa thành một đạo kiếm quang sáng chói, nghịch thiên mà lên!
"Ngay vào lúc này!"
"Phi thăng!"

"Hàng rào tiên phàm, vỡ cho ta!"
Ầm! Kèm theo một tiếng vỡ vụn thanh thúy, Vô Thiên Đạo Tôn liền biến mất ngay tại chỗ, chỉ lưu lại một cỗ Vô Thiên kiếm ý ở bên trên vách núi, cũng lưu lại truyền thuyết về một vị tu sĩ phi thăng, người sùng bái hắn đều tin tưởng, Vô Thiên Đạo Tôn bắt đầu tạo ra một cái truyền kỳ.
Không sai, vốn nên là như vậy.
"Ha ha ha! Tốt! Hôm nay lão phu rốt cục đã trở thành Chân Tiên! Ở trong tương lai tất nhiên có thể..."
Ầm! Vô Thiên Đạo Tôn còn chưa kịp phản ứng khi phi thăng tới "Thượng giới", liền trực tiếp bị một đôi bàn chân lớn từ trên trời giáng xuống đạp vào đỉnh đầu, sau đó toàn bộ thân thể đập ầm ầm lên trên mặt đất.
Vô Thiên Đạo Tôn: "! ! !"
Tên điêu dân nào muốn hại bản tôn?
"Ha ha, cuối cùng cũng đã chui vào, trước sau thế mà hao tốn hơn ba canh giờ, phương pháp lẻn vào của đại sư thật sự là không đáng tin cậy."
"Không có cách nào, nếu như chỉ là vẻn vẹn tiến vào kỳ thật cũng không khó, nhưng nếu không muốn bị người phát hiện, nhất định phải mượn nhờ thông đạo phi thăng bên trong bí cảnh Côn Lôn thì mới được, đây là do Trần chưởng giáo nhiễu loạn Trấn Giới Bia, phá hủy tính ổn định của bí cảnh Côn Lôn ở trong một thời gian ngắn mới miễn cưỡng làm được."
"Hắc hắc..."
"Thông đạo phi thăng?"
"Không sai, toà bí cảnh Côn Lôn này trên thực tế được chia thành Tiên Giới cùng với 32 Nhân Giới, mặc dù không rõ ràng nguyên nhân Tiên Cung làm như thế là vì cái gì, nhưng tóm lại là phân chia như vậy, dựa theo lão phu phỏng đoán, hẳn là vì giảm bớt số lượng Tiên Nhân, dù sao thì Tiên Nhân chủ tu nguyên thần cũng có thọ nguyên quá dài...‘’
"Thì ra là vậy."
Vô Thiên Đạo Tôn: "? ? ?"
Đám người này đang nói cái gì?
Vì sao ta lại nghe không hiểu? Hơn nữa bọn họ cũng nhắc tới sự tình thông đạo phi thăng, chẳng lẽ…bọn họ giống như ta đều là mới phi thăng?
"Nhắc đến."
"Mặt đất của bí cảnh Côn Lôn thật đúng là không tầm thường, giẫm lên giống như là giẫm lên thịt, là nguyên lý gì?"
"Thịt? Không thể nào, ta rõ ràng là…Trần chưởng giáo! Ngươi đang giẫm lên người khác!"
"Con m* nó!"

Vô Thiên Đạo Tôn lập tức cảm thấy gánh nặng ở trên người biến mất, mà sau khi lấy lại tinh thần, ở trong lòng của hắn đúng là dâng lên một cỗ căm giận ngút trời!
Nghĩ tới Vô Thiên Đạo Tôn ta có tu vi bực nào, tu luyện ngàn năm trở thành người mạnh nhất thế gian, một thân tu vi cái thế vô song, cho dù là đến Tiên Giới tất nhiên cũng có thể vượt cấp khiêu chiến!

Chương 1121: Tu tiên giả

Bây giờ lại bị người khác cưỡi ở trên đầu? Kể từ sau khi ta cửa nát nhà tan, sư môn bị diệt, bị tiền bối đoạt xá, ta đã phát thệ! Tuyệt đối sẽ không lại để cho người khác cưỡi ở trên đầu ta! Đương nhiên, trọng yếu hơn chính là, nếu như đối phương là Tiên nhân mà nói thì còn chưa tính, nhẫn nhịn nhất thời gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng, nhưng tất cả mọi người đều là tu sĩ phi thăng, ai sợ ai chứ? Để cho các ngươi nhìn một chút thực lực vô địch trong cảnh giới Hóa Thần của Vô Thiên Đạo Tôn ta!
"Làm càn!"
Ý niệm tới đây, Vô Thiên Đạo Tôn nhảy lên một cái, lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng, vô tận kiếm ý khuếch tán ra, Vô Thiên Kiếm mà hắn dựa vào để thành danh cũng nắm ở trong tay.
"Người đến là người nào! ?"
"Là tu sĩ hạ giới phương nào? Mau xưng tên ra!"
Đoàn người Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
"Hừ!" Thấy đám "tu sĩ phi thăng" ở phía đối diện không đáp lời, Vô Thiên Đạo Tôn cười lạnh một tiếng, nói: "Lão phu chính là người mạnh nhất ở ba giới Linh Tu Giới, Linh Phàm Giới, Linh Chân Giới! Tung hoành vô địch, nếu các ngươi có thể đánh lén bản tôn, cho dù có nhân số đông đảo, nhưng ít nhất là cũng có tu vi không kém."
"Hãy xưng tên ra! Bản tôn không giết hạng người vô danh!"
Vô Thiên Đạo Tôn đương nhiên là cố ý nói như vậy, nói thế nào cũng là đại tu sĩ Hóa Thần, có thể tu luyện nhiều năm như vậy còn không bị người khác đánh chết thật ra là có đầu óc, đừng thấy hắn nói rất phách lối, trên thực tế đã sớm chuẩn bị xong pháp môn đào mệnh lợi hại nhất của mình, một khi xảy ra vấn đề sẽ lập tức chạy trốn.
Về phần những lời vừa mới nói, cũng chỉ là thăm dò mà thôi. Nếu như đối phương nhỏ yếu thì sẽ giết người đoạt bảo! Nếu như đối phương cường đại, vậy thì sẽ xoay người chạy trốn.
Đây chính là pháp tắc của giới tu chân.
Sau đó Vô Thiên Đạo Tôn liền phát hiện ra biểu lộ của đối phương bắt đầu trở nên kỳ quái, không biết vì sao, đối phương phảng phất như đang nhìn chuột bạch ở trong lồng vậy.
Bọn họ rốt cuộc là ai? !
"Thì ra là thế."
"Đây chính là tu tiên giả? Chủ tu nguyên thần, nhưng lại dùng nguyên thần bắt chước cương khí và khí huyết, nhìn qua khá là toàn diện, nhưng trên thực tế lại là lâu đài xây trên cát, nhưng không thể phủ nhận là cũng có mặt ưu tú, tối thiểu ở bên trên thọ nguyên là viễn siêu võ giả, bất quá cũng có chỗ không tốt, đó là chiến lực hơi

yếu."
"Thật sự nếu muốn tính toán mà nói, tu vi của hắn đại khái là Hỏa Luyện Kim Đan sơ kỳ."
"Nhưng sức chiến đấu lại yếu ớt trước đó chưa từng có, Hỏa Luyện Kim Đan bình thường chí ít phải mạnh hơn gấp trăm lần so với Võ Đạo Tông Sư, mà hắn chỉ mạnh hơn Võ Đạo Tông Sư gấp 30 lần, giống với Kim Ô Đông Hải vậy, thuộc về cấp bậc nửa tàn, bất quá Tiên Cung hẳn là sẽ có biện pháp bù đắp loại tai hoạ ngầm này chứ?"
"Mặc Môn ngoại trừ giúp Tiên Cung chế tạo Trấn Giới Bia, không phải là còn có Dẫn Lôi Tháp hay sao, Trấn Giới Bia dường như là dùng để duy trì cái gọi là Tiên Giới cùng với Nhân Giới này, còn Dẫn Lôi Tháp nói không chừng chính là dùng để bù đắp loại thiếu sót thực lực này, dù sao thì vị Vân Tuyệt Ảnh của Tiên Cung trước đó cũng có thực lực không yếu."
"Có đạo lý..."
Cùng lúc đó, Vô Thiên Đạo Tôn ở bên cạnh đã sắp không nhẫn nại được.
Đám người này rốt cuộc đang nói cái gì? Là không để ta vào mắt hay sao?
"Các ngươi đến tột cùng là người nào? Bản tôn là Vô Thiên Đạo Tôn, có gan thì hãy xưng tên ra!"
"Vô Thiên Đạo Tôn?"
"Không sai!"
"Chỉ bằng vào ngươi cũng dám xưng là Đạo Tôn?"
Xoạt!
Ở bên trong đám người, một lão đầu thoạt nhìn qua đặc biệt thô bỉ trực tiếp xông ra, hướng về phía Vô Thiên Đạo Tôn chính là đánh ra một bàn tay, nhìn thấy một màn này, Vô Thiên Đạo Tôn không những kinh sợ mà còn lấy làm mừng: "Tốt! Để ta xem thử tu vi của các hạ! Đây là Vô Thiên Kiếm Pháp thức thứ nhất! Hận..."
"Hận cái cục cức."
Bốp! Sau đó Vô Thiên Đạo Tôn liền bị một bàn tay của Long Thiên Tứ đánh ngã trên mặt đất.
Vô Thiên Đạo Tôn: "? ? ?"
Vô Thiên Đạo Tôn, từ đạo hiệu của hắn liền có thể nhìn ra được, hắn là một người không khuất phục trước vận mệnh, là nam nhân tin tưởng vững chắc mệnh ta do ta không do trời, mà một vị nam nhân dạng này...
"Đạo Tôn? Hừ? Cũng dám động thủ với lão phu? Chỉ bằng vào ngươi cũng xứng gọi là Đạo Tôn?? Vô thiên? ? Tại sao ngươi lại có lá gan làm như thế? Sinh ra là làm người nhưng lại không có lòng cảm kích, quả thực là đại nghịch bất đạo! Ngày hôm nay Long Thiên Tứ ta sẽ đại biểu cho Thiên Đạo chế tài kẻ dị đoan nhà ngươi!"
Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Còn Vô Thiên Đạo Tôn thì đang hoài nghi nhân sinh: mình vừa phi thăng liền nện vào một vị đại lão gia Tiên Giới nào đó hay sao? Chuyện này là không đúng! Lúc trước lão gia hỏa muốn đoạt xá mình kia chính là Tiên Nhân, theo như hắn nói, Tiên Giới mặc dù cũng có phân chia cao thấp trên dưới, nhưng chỉ cần phi thăng, hết thảy đều sẽ bị Phi Thăng Điện tiếp dẫn đến mới đúng a? Vì sao? Chẳng lẽ những người này chính là người của Phi Thăng Điện?
Suy nghĩ trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi, Vô Thiên Đạo Tôn cảm thấy mặt của mình sưng lên, răng cũng đều đang hơi hơi rung động, đã thật lâu rồi hắn không có bị đối đãi như vậy, có một câu nói rất hay, sĩ khả sát bất khả nhục!
"Đủ rồi!"
Ầm ầm! Khí tức toàn thân của Vô Thiên Đạo Tôn tăng vọt, lấy ra tuyệt học giữ nhà của mình, muốn hất bay lão thất phu ở trên người của mình sau đó chạy trốn.
Kết quả là...
"Ồ? Cái mông hơi ngứa một chút, tên tiểu tử ngươi định làm cái gì? Muốn chạy trốn?"
Vô Thiên Đạo Tôn ngoan ngoãn cúi đầu nói: "Vị tiền bối này cứ tát thêm vài phát cũng được, tiểu tử bất quá chỉ là một tu sĩ phi thăng, không có gì ghê gớm..."
Long Thiên Tứ nghe thấy lời này liền mất hứng: "Không có cốt khí."
Vô Thiên Đạo Tôn: "? ? ?"
Vậy phải làm thế nào?
"Được rồi Thái Thượng trưởng lão, đây là người sống đầu tiên chúng ta gặp được tại bí cảnh Côn Lôn, nếu như bị ngươi đánh thành não chấn động mà nói thì chúng ta còn làm thế nào để bí mật điều tra Tiên Cung?"
"Nói cũng phải, tiểu tử ngươi đứng lên đi, cho ngươi một cơ hội."
"Đa tạ tiền bối! Đa tạ tiền bối!"
Vô Thiên Đạo Tôn thấy Long Thiên Tứ ở trên người rốt cục đã rời đi, thế là tranh thủ thời gian bò lên, sau đó thừa dịp đối phương không chú ý, bỗng nhiên đằng không bay lên!
"Đại pháp thông thiên xuyên qua vạn giới!"
"Ha ha ha! Không ngờ được chứ gì! Vô Thiên Đạo Tôn ta sở dĩ vô địch tại Linh Tu Giới, chính là do nắm giữ môn đại pháp có thể bỏ chạy qua lại trong hư không này, thi triển đi ra vào thời khắc mấu chốt ai cũng không bắt được ta! Nếu không ngươi cho rằng ta đã làm như thế nào để thuận thuận lợi lợi sống cho tới ngày nay? Chính là dựa vào chiêu chạy trốn này!"
Ầm! Vô Thiên Đạo Tôn còn chưa kịp hưng phấn, liền nhìn thấy thanh niên có hình dạng phổ thông, luôn luôn mang theo biểu lộ ngu ngu ngốc ngốc ở bên cạnh Long Thiên Tứ khẽ vươn tay...
Sau đó liền mạnh mẽ túm hắn ở trong hư không trở về.

Chương 1122: Nghịch Thiên Minh

Vô Thiên Đạo Tôn: "! ! !"
Trong cái chớp nhoáng này, Vô Thiên Đạo Tôn liền triệt để biết được, đám người trước mắt này là không thể trêu vào!
"Ngoan ngoãn ngồi xuống đi, tiếp theo ta hỏi gì thì đáp nấy, đã rõ chưa?"
"Vâng!"
"Nơi này là địa phương nào?"
"Tiên Giới!"
"Ngươi là ai?"
"Vô Thiên…không, ta tên là Phương Lập, chỉ là một tu sĩ Hóa Thần vừa mới phi thăng đến Tiên Giới mà thôi..."
"Tu sĩ Hóa Thần?"
Trần Khuynh Địch nhướng mày, vô thức nhìn về phía Tam Bất Hiểu, mà Tam Bất Hiểu thì là bấm ngón tay tính toán, chợt gật đầu nói: "Không sai, phân chia cảnh giới của tu tiên giả cũng không giống với chúng ta, điểm này Đại Thánh Huyền Vũ hẳn là càng có quyền lên tiếng, dù sao thì lúc trước hắn cũng đã tận mắt thấy qua."
"Tu tiên giả, xác thực." Đại Thánh Huyền Vũ bị điểm tên hút một hơi thuốc lá, sau đó nói ra: "Tu tiên giả ở cảnh giới Hậu Thiên cùng với cảnh giới Tiên Thiên không có gì khác với võ giả, nhưng chân chính sinh ra biến hóa là Tiên Thiên đỉnh phong - Hợp Đạo Phản Hư, tại cái cấp độ Hợp Đạo này, võ giả sẽ ngưng tụ ra Hợp Đạo kim đan, mà tu tiên giả cũng sẽ thành tựu Kim Đan."
"Nhưng vào sau này, võ giả lấy Kim Đan làm cơ sở, thành tựu Võ Đạo Tông Sư, mà tu tiên giả lại là toái đan thành anh, thuế biến đến một cái cảnh giới tên là Nguyên Anh Kỳ, cái cảnh giới này rất nửa vời, mặc dù vượt qua Hợp Đạo Tôn Giả, lại không bằng Võ Đạo Tông Sư, mà Hóa Thần Kỳ ở phía trên Nguyên Anh Kỳ mới xem như là Võ Đạo Tông Sư."
"Về phần lại hướng lên trên..."
Nói đến đây, Đại Thánh Huyền Vũ liếc nhìn Vô Thiên Đạo Tôn Phương Lập, đối phương lập tức ngầm hiểu, vội vàng nói: "Ở phía sau Hóa Thần Kỳ chính là Phi Thăng Kỳ! Đến cái cảnh giới này thì đã có vốn liếng phi thăng, nhưng nếu muốn phi thăng hoàn mỹ, nhất định phải tích lũy đầy đủ tại Phi Thăng Kỳ mới được."
"Cái Phi Thăng Kỳ này hẳn là ba cửa Võ Đạo, phi thăng xong chính là cái trạng thái này của hắn, thực lực nửa vời, có thể xưng Hỏa Luyện Kim Đan yếu nhất."
Vô Thiên Đạo Tôn co lông mày lại, bất quá cũng không dám phản bác, mà là tiếp tục nói: "Sau khi phi thăng đến Tiên Giới, liền sẽ có

người Phi Thăng Điện tới đón đưa, trải qua tiên trì tẩy lễ, sau khi chuyển hóa linh khí trong thể nội thành tiên khí, sẽ được xem như là Tiên nhân chính thức, thực lực cũng sẽ có một lần bay vọt.‘’
"Đây chính là tác dụng của Dẫn Lôi Tháp Mặc Môn."
"Theo ta được biết, người Tiên Cung sau khi đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan, trên cơ bản có thể hoàn toàn vứt bỏ nhục thân, chuyển hóa thành nguyên thần chi thể chân chính, đây chính là chân tướng của tiên trì tẩy lễ."
"Thì ra là vậy…" Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, nói: "Nói như vậy, tu sĩ này chỉ là người Nhân Giới, kỳ thật hoàn toàn không rõ ràng đối với Tiên Giới, cũng không biết Tiên Cung rốt cuộc muốn làm cái gì?"
"Đúng đúng đúng!" Vô Thiên Đạo Tôn điên cuồng gật đầu nói: "Ta cái gì cũng đều không biết, ngài hãy thả đi a!"
"Nhưng hắn cũng là người Tiên Cung a?" Long Thiên Tứ nhíu mày nói: "Dù sao thì cái gì cũng đều không biết, lại là người Tiên Cung, còn nhìn thấy chúng ta, xuất phát từ việc giữ bí mật, liền dứt khoát xử lý hắn..."
"Khoan khoan khoan khoan khoan khoan khoan!" Vô Thiên Đạo Tôn lập tức điên cuồng lắc đầu nói: "Đừng! Tiền bối! Ta biết! Kỳ thật ta hiểu rất rõ đối với Tiên Giới! Lúc trước có một vị tu sĩ Tiên Giới rơi vào phàm trần, kết quả trở thành cơ duyên của ta, ta có trí nhớ của hắn, cho nên ta đều rất hiểu đối với phong thổ Tiên Giới a!"
Đừng hơi một tí liền diệt khẩu có được hay không? Rất đáng sợ đó!
"Ồ?"
Trần Khuynh Địch hấp háy mắt với Long Thiên Tứ, ra vẻ đã kế hoạch đã thành công, sau đó thờ ơ liếc nhìn qua Vô Thiên Đạo Tôn, nói: "Ngươi nói có một vị tu sĩ Tiên Giới bị ngươi tiêu diệt, trở thành cơ duyên của ngươi?"
"Không sai!"
"Thế nhưng mà theo ta thấy cũng không phải là như thế."
"Hả?"
Vô Thiên Đạo Tôn kinh ngạc, một giây sau, một cỗ ý thức kinh khủng liền điên cuồng bộc phát ra từ trong cơ thể của hắn, có cường độ viễn siêu cái gọi là ở phía sau "Phi Thăng Kỳ" của Vô Thiên Đạo Tôn, từ góc nhìn của Trần Khuynh Địch, chỉ chốc lát sau liền nhảy lên tới trình độ khoảng chừng Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm.
Chỉ chốc lát sau, ngay ở phía sau Vô Thiên Đạo Tôn, một thanh niên nam tử người mặc đạo bào chậm rãi hiện lên, ở dưới ánh mắt hoảng sợ của Vô Thiên Đạo Tôn bất đắc dĩ thở dài, nói: "Mặc dù ta đã dự liệu được là sau trường hợp của ta, Tiên Cung tất nhiên sẽ chưởng khống thông đạo phi thăng một cách nghiêm ngặt, nhưng không ngờ được là sẽ có bậc cường giả như ngươi đích thân toạ trấn."
"Thôi được rồi."

"Nghịch Thiên Minh truyền thừa đời đời, tân hỏa không dứt, coi như ngã xuống một nghịch thiên giả, vẫn như cũ sẽ có ngàn ngàn vạn vạn nghịch thiên giả đứng lên! Hôm nay bản tôn sẽ liều mạng cá chết lưới rách với các ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Nhìn vẻ mặt thấy chết không sờn của thanh niên mặc đạo bào, Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn, ba người gần như đồng thời hiểu rõ ra: Lúc này dường như là đã bắt được cá lớn?
Thế là ngay sau đó…
"Khà khà khà khà..."
Ba người không kìm lòng được mà phát ra tiếng cười tà ác, khiến cho thanh niên mặc đạo bào cũng đều là không nhịn được mà run rẩy.
Đối với bốn nữ Dương Xuân mà nói, Thuần Dương Cung nhà mình tự nhiên là đại biểu cho chính đạo, cho nên đối với bốn nữ mà nói, vô luận là đại sư huynh Trần Khuynh Địch ôn nhu hiền lành, hay là Thái Thượng trưởng lão Long Thiên Tứ đức cao vọng trọng, hay là Vô Vọng Ma Tôn già cả thận trọng, đều là tấm gương mà các nàng nên học tập.
Nói một cách khác…
"Ngươi cảm thấy sư huynh và trưởng lão kéo tên gia hoả kia vào trong góc là muốn làm gì?"
"Không rõ ràng, đối phương là người bên trong bí cảnh Côn Lôn, nhất định là kẻ xấu."
‘’Hẳn là muốn thẩm vấn hắn."
"Nói trở lại, lúc nào chúng ta mới có thể động thủ đối với Tiên Cung a? Thực lực của chúng ta vẫn là quá yếu, khoảng cách có thể giúp đỡ sư huynh vẫn còn kém không ít."
"Cho nên chúng ta phải tiếp tục cố gắng!"
"Đúng thế!"
Nghe bốn nữ nói chuyện, Đại Thánh Huyền Vũ cùng với Tam Bất Hiểu ở bên cạnh liền trực tiếp đổ mồ hôi lạnh.
Vô luận là Tam Bất Hiểu hay là Đại Thánh Huyền Vũ cũng đều không phải là người bình thường, người trước bấm ngón tay tính toán liền có thể nhìn ra thiên phú của một người, người sau thì vào thời điểm bốn nữ Dương Xuân đột phá Hỏa Luyện Kim Đan cũng đã lộ mặt qua, cũng chính vì như thế, hai người bọn hắn mới có thể cảm thấy đau răng đối với đoạn đối thoại của bốn nữ Dương Xuân.
Đây là tiếng người nói hay sao? Bốn người các ngươi đều là thiên kiêu chi nữ vạn năm khó gặp, cơ hồ chính là chí cường giả đã định trước, hơn nữa dù là không tính đến thiên phú, bốn người các ngươi liên thủ với nhau thì cũng đã có thể ung dung chế phục Yêu Vương Cưu Anh, có thực lực tuyệt đối không yếu, thiên phú cùng với thực lực như thế này mà yếu, ở trong toàn bộ thiên hạ cơ hồ tất cả đều là phế vật.

"La ảo giác của ta hay sao tiên sinh, tư tưởng của bốn vị thiên kiêu chi nữ này giống như xảy ra vấn đề a?"

Chương 1123: U hồn

"Có thể là bởi vì sự giáo dục của Thuần Dương Cung!"
"Thực sao?"
"Thực."
Trong lúc Đại Thánh Huyền Vũ cùng với Tam Bất Hiểu đang âm thầm trao đổi, ở phía Trần Khuynh Địch cũng đã hoàn thành thẩm vấn cơ bản đối với Vô Thiên Đạo Tôn còn có u hồn ở trên người của hắn.
"Các ngươi muốn làm gì! ?"
"Đừng!"
"Ngươi không có quyền cự tuyệt!"
Nói tóm lại, sau một loạt thao tác, u hồn ở trên người của Vô Thiên Đạo Tôn đã triệt để mất đi sức chống cự, tu vi có thể so với Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm căn bản là không dùng được, mà đối với cái sự thật này, u hồn cũng lộ ra chấn động không gì sánh nổi, dường như là hoàn toàn không thể tin được.
"Điều này sao có thể?"
"Ta chỉ mới hạ giới bất quá mấy ngàn năm, Tiên Giới làm sao lại có thể trở nên cường đại như thế? Bằng vào tu vi Đại La Kim Tiên của ta thế mà không hề có lực hoàn thủ..."
"Chẳng lẽ ngươi có tu vi Thánh Nhân? !"
Ba người Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Thánh Nhân? Đậu xanh rau má, cái bí cảnh Côn Lôn này rốt cuộc đã bị Tiên Cung biến thành dạng gì, tên tuổi một cái lớn hơn so với một cái.
"Nói rõ một chút đi, cái gì là Đại La Kim Tiên, cái gì là Thánh Nhân, đây là cảnh giới của Tiên Nhân các ngươi hay sao?"
"Ách." U hồn lộ ra thần sắc cổ quái nhìn ba người Trần Khuynh Địch, nói một cách không rõ ràng cho lắm: "Các ngươi có tu vi cao như thế, làm sao lại có thể không biết? Sau khi Phi Thăng Kỳ trải qua tiên trì tẩy lễ chính là Chân Tiên, Chân Tiên chính là tu thần bên trong ngũ khí, ngũ khí triều nguyên chính là Thái Ất Huyền Tiên, sau đó luyện thần ở bên trong tam hoa, tam hoa tụ đỉnh chính là Đại La Kim Tiên, lại hướng lên trên chính là ngưng tụ đạo quả, lại đạt được Thiên Đạo chúc phúc, chính là Bất Hủ Thánh Nhân."
"Con m* nó." Long Thiên Tứ nhếch nhếch miệng nói: "Nghe thử cái danh hào này đi, Bất Hủ Thánh Nhân? Còn có danh tiếng lớn hơn so với Chí Tôn nhân gian, nhưng ở trên đời này ngoại trừ mấy vị siêu thoát kia, làm gì có tồn tại nào bất hủ? Thuần Dương Cung chúng ta cũng không dám thổi phồng như thế, Tiên Cung đây không phải là quá khoác lác hay sao?"
"Cũng không hẳn là như vậy." Vô Vọng Ma Tôn xoa cằm một cái, nói:

"Cái hệ thống tu luyện này đã hoàn toàn thoát ly khỏi võ giả, nhưng vẫn là có bố cục, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Chân Tiên chính là Hỏa Luyện Kim Đan bình thường, Thái Ất Huyền Tiên là Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, Đại La Chân Tiên là Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm, Thánh Nhân hẳn là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm..."
"Như vậy Thiên Đạo chúc phúc thì sao?"
"Hẳn là Đạo Binh mà Tiên Cung ban thưởng a? Có lẽ là Đạo Binh thượng phẩm?"
"Ta hỏi ngươi." Trần Khuynh Địch nhíu mày, nhìn về phía u hồn lần thứ hai, hỏi: "Tiên Giới có tổng cộng mấy vị Thánh Nhân?"
"Có tổng cộng ba vị, theo thứ tự là tam thánh thiên địa nhân, Nhân Thánh nắm giữ tất cả sinh linh của 32 Nhân Gian Giới cùng với Tiên Giới, Địa Thánh nắm giữ cương thổ của 32 Nhân Gian Giới cùng với Tiên Giới, Thiên Thánh thì là tồn tại tương liên duy nhất cùng với Thiên Đạo, hơn nữa cũng là người có thực lực mạnh nhất ở trong tam thánh..."
"Rất thú vị." Trần Khuynh Địch tiếp tục nói: "Tục danh thì sao? Bọn họ tên gì?"
"Tam thánh thiên địa nhân chỉ có phong hào do Thiên Đạo trao tặng, Nhân Thánh Ngô, Địa Thánh Vân, Thiên Thánh Càn."
"Vân sao?" Trần Khuynh Địch nói một cách chắc chắn: "Như vậy Vân hẳn là Vân Tuyệt Ảnh, nói như vậy Thánh Nhân hẳn là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, về phần Thiên Đạo chúc phúc thì là Đạo Binh thượng phẩm hoặc là Đạo Binh cực phẩm, có chiến lực Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, bất quá vị Thiên Thánh mạnh nhất kia nói không chừng chính là cung chủ Tiên Cung."
"Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cũng không phải là dễ dàng sinh ra như vậy, Tiên Cung có hai vị đã là rất lợi hại."
"Qua nhiều năm như thế bọn hắn cũng không phải là dùng để trưng cho đẹp a."
"Nói cũng đúng..."
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ còn có Vô Vọng Ma Tôn nói chuyện không tị hiềm một chút nào, bởi vậy Vô Thiên Đạo Tôn cùng với u hồn tự nhiên là đều nghe được, mà hai người cũng không phải là đồ đần, Vô Thiên Đạo Tôn bị giới hạn tầm mắt, ở trong lòng còn hoài nghi bản thân có phải hay không đã bị cuốn vào chuyện lớn gì. Nhưng u hồn thì lại không giống.
Ban đầu hắn còn đang suy tư, nhưng sau khi nghĩ thông suốt tất cả, ở trong mắt của hắn bỗng nhiên toát ra quang mang chói mắt, gắt gao nhìn về phía ba người Trần Khuynh Địch.
"Ta biết rồi!"
"Các ngươi không phải người Tiên Giới! Là thiên ngoại thiên! Các ngươi là một nhóm người cùng với kẻ chủ mưu xâm lấn vào hơn vạn

năm trước."
"Các ngươi lại tới sao?"
"Thời gian trôi qua hơn vạn năm, thiên ngoại thiên lại tái hiện!"
"Hả?"
Thanh âm kinh ngạc mang theo vài phần mừng như điên của U hồn khiến cho ba người Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, sau đó nhao nhao quỷ dị nhìn về phía u hồn, mà u hồn lại là hoàn toàn bỏ qua những ánh mắt này, ngược lại là càng thêm nóng bỏng mà nói: "Ta nói không sai chứ? Các ngươi là muốn tái hiện trận xâm lấn hơn vạn năm trước kia hay sao?"
"Phá hủy xiềng xích Thiên Đạo, khiến cho sinh linh tự do một lần nữa!"
"Tự do?"
"Không sai! Tự do!"
Nói đến đây, thần sắc của u hồn càng trở nên cuồng nhiệt: "Truy cầu của Nghịch Thiên Minh trong vô số năm qua, bây giờ rốt cục đã có khả năng đạt thành! Ha ha ha! Ta biết ngay! Gợi ý trong truyền thừa của Nghịch Thiên Minh là sẽ không sai! Thiên ngoại thiên quả nhiên là tồn tại chân chính!"
Đối mặt với u hồn mừng rỡ như điên, ba người Trần Khuynh Địch liếc nhìn nhau một cái.
Thiên ngoại thiên? Nói đến hẳn là ở bên ngoài Tiên Cung, bất quá cân nhắc đến việc qua nhiều năm như thế, một vị võ giả duy nhất tiến vào Tiên Cung ngoại trừ bọn hắn chỉ sợ sẽ là…
"Tổ sư?"
"Tổ sư thế mà còn lưu lại đạo thống ở nơi này?"
"Cái gì! ?"
Nghĩ tới đây, sắc mặt của ba người Trần Khuynh Địch đại biến trong nháy mắt, suy nghĩ kỹ một chút, nếu như Nghịch Thiên Minh thật sự có quan hệ cùng với Thuần Dương Đạo Tôn mà nói, như vậy Nghịch Thiên Minh chính là phân bộ của Thuần Dương Cung a.
Nói một cách khác…
Tiên Cung thế mà ức hiếp phân bộ Thuần Dương Cung chúng ta trong trọn vẹn một vạn năm? Gặp quỷ! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
"Khụ khụ…vị đạo hữu này? Không biết cái ngươi gọi là Nghịch Thiên Minh, tổ sư là ai? Có truyền thừa chính thống hay không?"
"Ấy!" U hồn sững sờ, chợt hành lễ nói: "Tại hạ là Vô Thiên, gặp qua mấy vị, đây là đệ tử Phương Lập bất tài của tại hạ, chưa từng thấy qua sự đời, danh hào gọi là Vô Thiên Đạo Tôn chính là học được từ ta, cái gọi là Đạo Tôn cũng bất quá chỉ là lời nói đùa, còn xin mấy vị không nên chấp nhặt cùng với hắn."
"Về phần truyền thừa của tại hạ, tổ sư chưa từng nói rõ, nhưng ở trong truyền thừa hết thảy đều gọi tổ sư là Đạo Tôn, chính là vị Tiên

Nhân thứ nhất từ khi trời đất sinh ra đến nay có thể chống đối Thiên Đạo, chỉ là cuối cùng đã chiến bại bỏ mình, lưu lại tiếc nuối."

Chương 1124: Thiên Đình

"Ngươi nói cái gì? Chiến bại bỏ mình! ?"
"Đánh rắm!"
Vừa nghe đến hai chữ Đạo Tôn này, ánh mắt của Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn nhìn về phía Phương Lập còn có Vô Thiên lập tức trở nên hiền lành, nhưng vào thời điểm hai người bọn hắn nghe đến câu "Đạo Tôn chiến bại bỏ mình" liền lập tức không nhịn được, trực tiếp bùng nổ, giận đến mức râu tóc dựng lên, cuồng nộ không thôi.
"Tổ sư Thuần Dương Cung chúng ta đánh khắp thiên hạ vô địch thủ!"
"Sẽ có thể chiến bại bỏ mình! ?"
"Nói nhảm!"
Ta chưa bao giờ thấy qua kẻ nào vô liêm sỉ như thế!
Sau khi biết cái tin tức gọi là "Đạo Tôn chiến bại bỏ mình", toàn bộ ba người Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn, Long Thiên Tứ đều là cười lạnh một tiếng.
Quả thật, Tiên Tôn rất cường hãn, xem như là một trong 6 đại cự đầu ở thời đại Thượng Cổ, nắm giữ tu vi Chí Tôn nhân gian, ở trong quá khứ hay tương lai đều là nhân kiệt nhất đẳng, nhưng như vậy thì sao? Thuần Dương Cung chúng ta chẳng lẽ là không cường hãn hay sao? Tổ sư Thuần Dương Đạo Tôn còn đã siêu thoát rồi đấy! Tiên Tôn có thể siêu thoát hay sao?
Nhìn lại cái hành động này của Tiên Tôn.
Rõ ràng là bị tổ sư nhà mình đè xuống đất hành hung một trận, lại chẳng biết xấu hổ nói là đã giết chết tổ sư, đây quả thực là vô liêm sỉ tới cực điểm! Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Ba người Trần Khuynh Địch nguyên bản đã tràn đầy nhiệt tình đối với việc tiêu diệt Tiên Tôn, mà sau khi nghe U Hồn Vô Thiên nói như vậy, sự nhiệt tình của ba người lập tức tăng vọt. Hơn nữa phải biết rằng Tiên Tôn hiện tại thế nhưng là rất hư nhược, cho nên lúc này há không phải chính là thời cơ tốt nhất để đánh chó mù đường hay sao?
"Không cần phải nói nữa."
"Lần này nhất định phải cho Tiên Tôn một bài học!"
"Tiếp tục đè hắn xuống đất hành hung thêm một trận!"
Nghe lời nghị luận của đám người Trần Khuynh Địch, U Hồn Vô Thiên lộ ra thần sắc rất là mê mang.
"Các vị tiền bối? Các ngài không phải là đến để đối kháng với Tam Thánh hay sao? Tiên Tôn là người phương nào?"
Thấy Vô Thiên đặt câu hỏi, đám người Trần Khuynh Địch nhất thời thay đổi ánh mắt nhìn về phía hắn, trong lúc nhất thời Vô Thiên chỉ cảm thấy thể nguyên thần của mình đều đang khẽ run, phảng phất

như vào một giây sau sẽ vỡ nát, bất quá rất nhanh ba người Trần Khuynh Địch liền thu hồi ánh mắt, chợt khá là thương hại mà nhìn U Hồn Vô Thiên.
"Các ngươi đúng là rất khổ."
"Giới tu tiên, hừ!"
"Tốt cho một cái giới tu tiên."
Ba người Trần Khuynh Địch có tu vi như thế nào? Cho dù là Long Thiên Tứ yếu nhất, ở trong khoảng thời gian này cũng là hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*), Đại Đạo Huyền Quang tiếp cận hai mươi vạn dặm, chiến lực càng là vững vàng đứng vững ở Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm, nếu như bộc phát toàn lực mà nói, Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm cũng không phải là không làm được, mà Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn thì lại càng không cần phải nói.
Mà so sánh cùng với nhau, bản thân của U Hồn Vô Thiên đã là trọng thương khó lành, cảnh giới thì còn có thể, nhưng mà bất quá chỉ là đang kéo dài hơi tàn, bằng không hắn cũng sẽ không hao tổn tâm cơ nhập thân vào trên người của Phương Lập, hơn nữa chiến lực của bản thân tu tiên giả lại yếu hơn võ giả đồng cảnh giới, cho nên ở giữa song phương là không có gì để so sánh.
"Bí cảnh Côn Lôn Lớn như vậy, 32 Nhân Giới tranh phong với nhau, người mạnh nhất sẽ phi thăng tới Tiên Giới, đây không phải là đang nuôi Cổ hay sao, hơn nữa tu tiên tu tiên, tu đến cuối cùng lục thân không nhận, còn tu cái rắm à!"
"Trách không được lúc trước giới tu tiên bại vong nhanh nhất, thật sự là không có một chút thích hợp nào."
"Kết cấu kim tự tháp mặc dù ổn định nhưng lại mục nát, tu tiên giả vốn có tuổi thọ rất dài, thượng tầng chiếm cứ tài nguyên và địa vị lâu dài mà không có một chút thành tích nào, cho dù có sinh ra một vị cái thế thiên kiêu, ở dưới loại hoàn cảnh như thế này chỉ sợ cũng không bột đố gột nên hồ, toàn bộ xã hội đều ngừng trệ."
"Đây là chủ nghĩa bóc lột tiêu chuẩn a."
Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn, ngươi một câu ta một câu, trực tiếp bóc trần vấn đề căn bản nhất của giới tu tiên.
Tu Tiên Chi Đạo, không thể phủ nhận là có chỗ tốt, đó chính là tuổi thọ kéo dài, thật giống như là Đại Thánh Huyền Vũ, có khả năng đánh không lại ngươi, nhưng lại sống lâu hơn ngươi, điểm này từ trên người của Phương Lập liền có thể nhìn ra, bất quá là chỉ là một võ giả vừa mới đột phá Hỏa Luyện Kim Đan, liền có thể sống trọn vẹn trong hơn ba nghìn năm.
Tính toán như thế mà nói, chỉ sợ là tuổi thọ của cung chủ Tiên Cung cũng không ít, nói không chừng ở trong đám người bị Thuần Dương Đạo Tôn đè xuống đất hành hung năm đó cũng có cả hắn.
Nhưng tương đối mà nói, chỗ không tốt của Tu Tiên Chi Đạo lại càng

lớn, tuổi thọ dài đã chú định là thay đổi chậm, sau khi cường giả đạt đến một số lượng nhất định, sẽ tự động đả kích người đến sau, theo thời gian trôi qua, cường giả sẽ càng mạnh, người yếu sẽ càng yếu, toàn bộ kết cấu xã hội sẽ biến thành một đầm nước đọng không thể tiến thêm một tấc nào.
So sánh với võ đạo thì là hoàn toàn khác biệt, cường giả thay đổi đời đời, mặc dù cũng không thể tránh khỏi chênh lệch giai cấp, nhưng chỉ cần ngươi có thiên phú có năng lực, đồng ý cố gắng không buông bỏ, như vậy cho dù là kẻ đến sau cũng đều có hi vọng nghịch thế mà lên, có lẽ phần hi vọng này không phải là rất lớn, nhưng chung quy là vẫn có tồn tại.
Cho dù là hoàng triều nhân gian, cũng đã thay đổi không biết bao nhiêu lần, cho dù là thánh địa võ đạo, không phải là cũng sinh ra một Thuần Dương Cung hay sao? Nhưng giới tu tiên thì sao? Ở trong một chỗ như vậy, trừ phi là ngươi sinh ra sớm, có nền tảng thâm hậu, hoặc là ở phía trên có chỗ dựa, nếu không thì nhất định cả một đời cũng đều không thể ngóc đầu lên được.
Thật đáng buồn.
"Đối người Tiên Cung mà nói, các ngươi chỉ sợ chính là heo vỗ béo a."
"Vỗ béo xong sẽ làm thịt."
"Coi như là Nghịch Thiên Minh, chỉ sợ cũng chỉ là vài ba con tiểu hổ mà thôi."
U Hồn Vô Thiên: "..."
Đánh giá của ba người Trần Khuynh Địch khiến cho hắn trực tiếp cúi đầu, ở trên mặt lộ ra sự phẫn hận khó có thể đè nén.
"Tiền bối nói cực phải."
"Đối với Thiên Đình mà nói, chúng ta bất quá chỉ là heo vỗ béo mà thôi."
"Thiên Đình."
"Không sai, Thiên Đình chính là chỗ mà chúng tiên hội tụ, chính là nơi do Thiên Thánh Càn trong Tam Thánh lập ra, bất quá Thiên Thánh Càn thường xuyên bế quan, cho nên lúc bình thường là do Địa Thánh Vân chấp chưởng Phong Thần Bảng, phụ trách thống lĩnh quần tiên, mà Nhân Thánh Ngô thì là phân ra 33 đạo hóa thân, dùng để giám sát Nhân Giới cùng với Tiên Giới."
"Khẩu khí đúng là càng lúc càng lớn." Vô Vọng Ma Tôn cười lạnh nói: "Không nghĩ đến qua nhiều năm Tiên Cung ẩn thế không ra như thế, thì ra là chơi trò gia đình ở trong nhà, cái gì mà Thiên Đình, đúng là nói khoác mà không biết ngượng."

Chương 1125: Thanh niên bốn có

"Tiền bối tuyệt đối không nên xem thường Thiên Đình." U Hồn Vô Thiên lắc đầu, nói: "Xác thực, Tiên Giới là nơi chúng tiên tụ tập, theo thời gian trôi qua càng ngày càng lâu, tài nguyên cũng dần cạn kiệt, cho nên quyền năng chủ yếu của Thiên Đình cũng không phải là thống soái Tiên Nhân.‘’
"Không phải sao?"
"Quyền năng chủ yếu của Thiên Đình chính là Thiên Đạo sắc lệnh, phụ trách mở ra đại kiếp Phong Thần mỗi 3000 năm một lần."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Đậu xanh rau má, nghe một chút cái tên này, hiện tại Trần Khuynh Địch lại đột nhiên bắt đầu hoài nghi vị gọi là Tiên Tôn kia không phải là người xuyên việt đó chứ?
"Nói rõ một chút đi."
Sau khi U Hồn Vô Thiên do dự một chút, chợt nói ra: "Tiên Giới cùng với Nhân Giới cũng không có khác biệt, mặc dù là Tiên Nhân, cũng không có tiêu dao tự tại, mà là khôn sống dại chết, mỗi qua 3000 năm, Tam Thánh Thiên Đình sẽ phụng ý chỉ Thiên Đạo, phái bộ hạ quần tiên đi đến 32 Nhân Giới, triển khai một trận đại chiến khoáng thế."
"Người thắng được hưởng Vĩnh Thọ."
"Kẻ bại sẽ tiến vào Phong Thần Bảng, cứ như vậy mà tịch diệt."
"Ngươi đừng có nói với ta, Phong Thần Bảng có thể sắc phong chúng thần đó chứ?"
"Ấy?" U Hồn Vô Thiên ngạc nhiên nhìn Trần Khuynh Địch một cái, sau đó lắc đầu nói: "Làm sao có thể, ở dưới cái gầm trời này chỉ có Tiên Nhân, chúng thần từ đâu tới chứ?"
"Ách." Sắc mặt của Trần Khuynh Địch cứng đờ, nói: "Ta chỉ hỏi một chút, ngươi cứ tiếp tục, cứ tiếp tục..."
"Khụ khụ." U Hồn Vô Thiên trừng mắt nhìn, lúc này mới tiếp tục nói: "Đồng đạo bỏ mình ở trong đại chiến Phong Thần, cuối cùng đều sẽ bị Phong Thần Bảng thu vào bên trong, cuối cùng sẽ hóa thành huyết thực của Thiên Đạo!"
"Huyết thực?"
"Không sai! Minh hữu của chúng ta ở trong Thiên Đình đã từng tận mắt nhìn thấy Thiên Đạo hiển hóa, gặm ăn Tiên Hồn của rất nhiều đồng đạo bên trong Phong Thần Bảng hầu như không còn!"
Nói đến đây, trong mắt của U Hồn Vô Thiên lóe lên một vệt sợ hãi sâu sắc.
"Trên thực tế lúc đầu Tam Thánh đã che giấu chân tướng của Phong Thần Bảng, về sau chân tướng của Phong Thần Bảng bị chúng ta

vạch trần, còn đưa tới một trận bạo động đại quy mô, chỉ đáng tiếc là Tam Thánh vô địch, lại có thân quân Thiên Đình, cuối cùng chúng ta đã bị trấn áp, Nghịch Thiên Minh trở thành tàn phế, ngay cả ta cũng..."
U Hồn Vô Thiên có một chút ảm đạm cúi đầu.
Hiển nhiên là nguyên nhân hắn xuất hiện tại Nhân Giới, bị Phương Lập lượm được xem như là lão gia gia, tám, chín phần mười cũng là bởi vì cái gọi là trận bạo động đại quy mô kia.
"Ồ?" Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch đột nhiên nhướng mày hỏi: "Chờ một chút, ngươi nói thứ mà Thiên Đạo ăn là Tiên Hồn?"
Thiên Đạo là ai? Là Tiên Tôn chứ ai!
Tại sao Tiên Tôn phải ăn Tiên Hồn? Thứ Tiên Hồn này nghe vào rất êm tai, trên thực tế bất quá chỉ là nguyên thần ngưng tụ cao độ mà thôi, đối với Tiên Tôn mà nói hắn là không có một chút tác dụng nào mới đúng.
"Hắc hắc."
Ba người Trần Khuynh Địch cùng nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời lộ ra nụ cười.
Nhìn đi, manh mối chẳng phải là đã đến rồi hay sao?
"Như vậy xem ra, sau khi Tiên Tôn bị tổ sư hành hung một trận, hắn là vẫn đang dựa vào cái gọi là đại chiến Phong Thần để bù đắp thương thế của bản thân. Nếu không thì sẽ không có khả năng khôi phục lại ở bên trong vạn năm, thậm chí cũng không thể nói là khôi phục, chỉ có thể nói là miễn cưỡng đạt đến trình độ có thể di động."
"Đại chiến Phong Thần 3000 năm một lần...ồ?" Long Thiên Tứ thấp giọng lẩm bẩm đột nhiên sững sờ, sau đó bỗng nhiên phản ứng lại, chợt quay người nhìn về phía U Hồn Vô Thiên, hỏi: "Đại chiến Phong Thần 3000 năm một lần? Nhưng vậy khoảng cách so với lần đại chiến Phong Thần trước có phải là vừa vặn 3000 năm hay không? Chính là thời gian mà ngươi bị ép rời đi khỏi Tiên Giới."
"Không sai." U Hồn Vô Thiên cũng không có giấu diếm, rất trực tiếp nói ra: "Trên thực tế đồ nhi bất tài của ta phi thăng đến Tiên Giới sau 3000 năm cũng là nằm ở bên trong tính toán của ta, chính là vì kiếm một chén canh ở bên trong đại kiếp Phong Thần, cũng khiến cho hắn nhờ vào đó mà nhanh chóng trưởng thành, thay thế ta trùng kiến Nghịch Thiên Minh."
"Sư phụ...."
Nghe đến đây, Phương Lập trước đó một mực lộ ra biểu lộ phức tạp khó tả không khỏi thấp giọng lẩm bẩm nói với U Hồn Vô Thiên.
Đối với hắn mà nói, sự tồn tại của U Hồn Vô Thiên không thể nghi ngờ là bước ngoặt của cuộc sống, đối phương trợ giúp hắn trở thành đệ nhất tu sĩ Nhân Gian Giới, nhưng lại muốn đoạt xá hắn, lúc trước vào thời điểm Phương Lập "đánh bại" U Hồn Vô Thiên, quá trình ở trong nội tâm có thể nói là rất phức tạp, bây giờ lại phát hiện ra tất

cả rõ ràng đều là giả.
Sư phụ cũng không chết.
Thậm chí bây giờ nếu nghĩ lại, đối phương có khả năng là không muốn đoạt xá mình, nhưng nếu như không muốn đoạt xá, lúc trước lại vì sao…
Dường như là ở trong lòng có cảm giác, U Hồn Vô Thiên quay đầu liếc nhìn Phương Lập, ánh mắt của hai người tương giao, cuối cùng vẫn là Vô Thiên dời đi ánh mắt, lộ ra thần sắc có vẻ hơi bất đắc dĩ nói: "Ta thân làm nghịch thiên giả thất bại, tâm tính cố chấp, hoàn toàn là dựa theo người mạnh nhất ở trong nội tâm của ta để bồi dưỡng ngươi."
Mà không thể nghi ngờ, người mạnh nhất hẳn đều là cô độc.
Người tín nhiệm nhất cũng đều có thể phản bội ngươi, còn có cái gì không thể phản bội ngươi?
"Khi đó ta muốn để cho ngươi nhờ vào đó bước vào Vô Tình chi đạo, chỉ là ngươi lại không đi theo sự tưởng tượng của ta, ngược lại còn đi du lịch qua rất nhiều Nhân Giới, đi ra một con đường mà ngay cả chính ta cũng cảm thấy ngoài ý muốn, cũng chính là từ đó về sau, ta liền không có dự định âm thầm ảnh hưởng đến ngươi nữa."
"Vậy tại sao ngươi không đi ra gặp ta?"
"Gặp ngươi?" U Hồn Vô Thiên nhếch nhếch miệng nói: "Không có mặt mũi gặp ngươi."
"Bất kể như thế nào, ban đầu đều là do vi sư sai, con đường của ngươi lại vượt khỏi dự đoán của ta, như vậy ta làm sao có thể đi ra gặp ngươi? Vốn dĩ là ta đã không có ý định can thiệp con đường của ngươi, mà là hộ đạo vì ngươi, hung hiểm ở bên trong đại kiếp Phong Thần là không tầm thường, ta đã làm xong chuẩn bị vẫn lạc..."
"Sư phụ..." Trong lúc nhất thời, U Hồn Vô Thiên cùng với Phương Lập nhìn nhau, thiên ngôn vạn ngữ kẹt ở trong lòng.
Thấy vậy Trần Khuynh Địch liền cảm thấy tê cả da đầu.
Ông trời ơi, đây là một vị nhân vật chính xuất thân từ Tiên Cung a!
Nhìn thấy loại kinh lịch tu tiên tiêu chuẩn này, đây cũng chính là ở bên trong bí cảnh Côn Lôn, Tiên Tôn chính là Thiên Đạo, có thể nắm vững tất cả, bằng không nếu đặt vị này ở đại thế giới Trung Thổ mà nói, sẽ chính là một nhân vật hung hãn có thể đánh đồng cùng với bốn nữ Dương Xuân!
Bất quá nói đi cũng phải nói lại, nếu bình tĩnh mà xem xét, Phương Lập có thể được U Hồn Vô Thiên chọn trúng, tự nhiên là có tâm tính có chí khí có thiên phú có vận khí, hoàn toàn chính là "thanh niên bốn có" của thời đại tu tiên, kết quả là một vị thiên kiêu chi tử như vậy, lại mất hơn ba nghìn năm mới tu luyện đến cái cảnh giới hiện tại này, đổi thành các nàng Dương Xuân chỉ sợ lúc này cũng đều đã siêu thoát rồi.

Chương 1126: Diệu kế

Cho nên mới nói được cái này mất cái kia, Tu Tiên Chi Đạo trong lúc đạt được tuổi thọ lâu dài, cũng hạn chế võ giả phát huy tư chất, mỗi cái cảnh giới cũng đều phải đi một cách cẩn thận, nếu không thì nguyên thần sẽ vỡ nát, cho nên tốc độ tu luyện cũng chậm hơn xa xa so với võ giả.
"Bất quá nếu là như vậy mà nói, chí ít không cần phải lo lắng Tiên Cung sẽ có một đống Hỏa Luyện Kim Đan, hơn nữa bây giờ nghĩ lại, kỳ thật thực lực của bọn hắn cũng không mạnh bao nhiêu."
Vạn năm trước vừa mới bị Thuần Dương Đạo Tôn hành hung một lần, Tiên Cung ở bên trong vạn năm này có thể sinh ra bao nhiêu Hỏa Luyện Kim Đan? Coi như là loại nhân vật chính như Phương Lập cũng phải mất 3000 năm mới có thể đột phá, hơn nữa còn là loại yếu nhất kia, muốn mài giũa cảnh giới, tăng thực lực lên, xem chừng còn không bằng ba mạch Đạo, Phật, Ma.
"Chúng ta cũng đã biết được nội tình của Thiên Đạo."
"Vậy thì chuyện kế tiếp cũng dễ làm."
Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, ở trên mặt lộ ra một nụ cười trí kế vô song, sau đó liếc mắt nhìn Long Thiên Tứ còn có Vô Vọng Ma Tôn ở bên cạnh.
Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn yên lặng dời ánh mắt đi.
"Này! Đừng có nhàm chán như vậy!"
"Khục." Long Thiên Tứ quay đầu, im lặng mà nhìn Trần Khuynh Địch, cuối cùng rất không nguyện ý mở miệng hỏi: "Tại sao chưởng giáo lại cười?"
"Ha ha ha! Đương nhiên là vì có diệu kế rồi!"
"Diệu kế như thế nào?"
"Khụ khụ!"
Thấy Long Thiên Tứ phối hợp như vậy, cả người của Trần Khuynh Địch đều trở nên hăng hái, còn thuận tiện truyền âm cho Đại Thánh Huyền Vũ, Tam Bất Hiểu, còn có bốn nữ Dương Xuân đang đứng chờ ở bên kia.
"Ta có một kế! Còn xin chư vị yên lặng lắng nghe!"
"Lúc này ta đã có thể xác nhận, Tiên Tôn sở dĩ có thể khôi phục, thậm chí thoát ly khỏi bí cảnh Côn Lôn, tám, chín phần mười là có quan hệ với đại kiếp Phong Thần."
"Mà kế sách của ta cũng rất đơn giản."
"Ba ngàn năm trôi qua, lần đại kiếp Phong Thần kế tiếp đã sắp bắt đầu, dựa theo suy đoán của ta, sau lần đại kiếp Phong Thần này, Tiên Tôn liền có thể nuốt ăn rất nhiều Tiên Hồn, sau đó nhất cử đột phá trói buộc, đây cũng là nguyên nhân mà Tam Bất Hiểu tiền bối nhìn

thấy Tiên Tôn sẽ xuất thế trong vòng ba tháng tới."
"Thì ra là vậy!"
"Không ngờ được Khuynh Địch ngươi thế mà có thể nghĩ được nhiều như vậy?"
"Nói nhảm!" Trần Khuynh Địch ngửa người về phía sau, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Cái gì là Vạn Thọ Cung chủ chứ?"
"Nói tiếp đi."
"Ừm." Thu hồi bộ dáng đắc ý, Trần Khuynh Địch tiếp tục nói: "Nói tóm lại, cách làm của chúng ta là rất đơn giản, Tiên Tôn muốn cái gì, chúng ta không thể để cho hắn có cái đó, ta quyết định! Thừa dịp đại kiếp Phong Thần lần này, chúng ta bí mật lẻn vào, sau đó sẽ phá huỷ Phong Thần Bảng!"
"Cứ như vậy Tiên Tôn sẽ không có cách nào nuốt ăn Tiên Hồn, kẹt lại ở một bước kia, thực lực cũng không thể đạt tới trình độ Kích Toái Mệnh Tinh vô địch."
"Thì ra là thế!" Vô Vọng Ma Tôn bừng tỉnh đại ngộ, sau đó trực tiếp truyền âm cho Trần Khuynh Địch hỏi: "Vậy kế hoạch thì sao?"
"Hả?"
"Nếu muốn lẻn vào, vậy cũng phải có kế hoạch chứ? Làm sao để lẻn vào? Tiên Cung thế nhưng là thánh địa võ đạo, độ khó muốn lẻn vào mà không để cho bọn hắn phát hiện là có độ khó rất cao."
Long Thiên Tứ ở bên cạnh dường như cũng phát giác ra được cái gì, truyền âm hỏi: "Tiểu tử thúi? Kế hoạch lẻn vào của ngươi là gì? Lúc nãy ta cũng đã nghĩ đến điểm này, nhưng trọng điểm là phải đi vào như thế nào...ngươi sẽ không cho rằng chúng ta chỉ cần thi triển bí thuật ẩn thân là có thể đi vào đó chứ?"
"Này tiểu tử thúi, không có kế hoạch sao?"
Trần Khuynh Địch: "Bớt nói nhảm! Các ngươi thì biết cái gì! Cao tầng chân chính cùng với mưu sĩ đều là đưa ra phương hướng kế hoạch! Ta chỉ cần nắm chắc phương hướng kế hoạch, còn kế hoạch chi tiết không phải là do các ngươi làm hay sao? Hơn nữa chuyện gì cũng đều để cho ta làm, còn cần hai người các ngươi để làm gì?"
"Nhanh nghĩ một cái kế hoạch cụ thể đi!"
Từ khi Tiên Tôn chiếm cứ bí cảnh Côn Lôn tại thời đại Thượng Cổ, toà bí cảnh không gian to lớn này liền bị các đời Tiên Nhân Tiên Cung khai phá, bản thân Tiên Tôn càng là làm Thiên Đạo của bí cảnh Côn Lôn ở trong ba cái thời đại Thượng Cổ, Trung Cổ, Cận Cổ, bây giờ bí cảnh Côn Lôn đã có thể được xưng là một tòa tiểu thế giới. Nhưng mà, dù thế nào đi nữa cuối cùng cũng chỉ là tiểu thế giới, tài nguyên là có hạn, không thể nào hình thành một hệ thống tuần hoàn hoàn chỉnh giống như đại thế giới Trung Thổ, từ đó cung cấp một lượng lớn võ giả, cho nên ở dưới sự đề nghị của Tiên Tôn, toàn bộ bí cảnh Côn Lôn liền được phân thành 32 Nhân Gian Giới cùng với Tiên Giới duy nhất.

Tiên Giới thống trị nhân gian, chiếm cứ tài nguyên nhiều nhất, bồi dưỡng Tiên Nhân mạnh nhất, sau đó lại dùng những Tiên Nhân này để trấn áp Nhân Gian Giới, quan trọng nhất là, thiên địa nguyên khí ở trong toàn bộ bí cảnh Côn Lôn ở dưới sự phân phối tận lực của Tiên Tôn, bảy phần quy về Tiên Giới, 32 Nhân Giới chỉ có ba phần.
Loại phương pháp phân chia này đã khiến cho Tiên Giới tiến thêm một bước cường thế, củng cố sự thống trị của Tiên Cung, hơn nữa còn bảo đảm bí cảnh Côn Lôn sẽ không bởi vì khô kiệt nguyên khí mà bị hủy diệt, nhưng loại biện pháp này trị ngọn không trị gốc, theo thời gian trôi qua, Tiên Giới vẫn sẽ có một lượng lớn Tiên Nhân chất đống.
Giống như là ký sinh trùng vậy, càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng sẽ phát triển đến trình độ không thể vãn hồi.
Thế là liền có đại kiếp Phong Thần, tiêu diệt Tiên Nhân yếu, lưu lại Tiên Nhân mạnh, dùng loại phương pháp này để bồi dưỡng được tồn tại mạnh nhất, Tiên Hồn còn dư lại sẽ cống hiến cho Tiên Tôn để cho hắn thôn phệ và kéo dài tính mạng, trên thực tế chính là dựa vào loại thủ đoạn này, hơn nữa còn thỉnh thoảng ngủ đông, Tiên Tôn mới có thể mạnh mẽ sống từ thời đại Thượng Cổ cho đến nay.
Toàn bộ đại kiếp Phong Thần chính là một cái tổ nuôi cổ, người nuôi cổ chính là Tiên Cung.
Mà vào giờ khắc này, ở trung ương bí cảnh Côn Lôn, ở bên trên đỉnh núi Côn Lôn, có một tòa thành trì rộng lớn nguy nga đứng sừng sững ở bên trong mây trắng, trong mây có vạn đạo thải quang, tiên khí dạt dào, ẩn chứa vô số kiến trúc, còn có nguyên một đám tu sĩ tiên phong đạo cốt đang xuyên qua trong mây, nhìn qua rất tiêu dao khoái hoạt.
Thiên Đình.
Đây là xưng hô của tất cả Tiên Nhân đối với toà thành trì này, nghe nói đây là pháp bảo do Thiên Đạo ban thưởng, được Thiên Thánh Càn khống chế, bất quá vào trước đây không lâu, Thiên Đình đã từng xuất hiện một trận đại biến, ở dưới đáy Thiên Đình dường như xuất hiện một cái ấn ký hình nắm đấm to lớn, quyền ý chung quanh ấn ký là không thể ngăn cản, cũng đã dẫn phát sự khủng hoảng của không ít Tiên Nhân, Tiên Nhân bản thổ của bí cảnh Côn Lôn tự nhiên là không rõ ràng.
Nhưng người Tiên Cung lại không giống, tại Lăng Tiêu Bảo Điện bên trong Thiên Đình, một đám Tiên Nhân đang tụ họp với nhau, bất quá bất đồng cùng với Tiên Nhân ở bên ngoài chính là, đám Tiên Nhân này không ngoại lệ đều nắm giữ quyền cao chức trọng ở trong Thiên Đình.

Chương 1127: Phong Thần Bảng

Đương nhiên đây cũng là điều bình thường, dù sao thì tất cả những Tiên Nhân này đều là đệ tử Tiên Cung chính thống. Ở trong bí cảnh Côn Lôn, Tiên Cung cũng không có xuất hiện như một đại thế lực, mà là đổi một lớp da khác, núp ở bên trong cái gọi là Thiên Đình, cho nên rất nhiều cao tầng Tiên Cung đồng thời cũng là cao tầng Thiên Đình, nhìn như không thống trị, trên thực tế lại là thống trị toàn bộ bí cảnh Côn Lôn.
"Không thể tiêu trừ quyền ấn ở bên ngoài hay sao?"
"Không thể."
"Hừ, Thuần Dương Cung đáng chết."
Một đám Tiên Nhân nghị luận ầm ĩ ở trong Tiên Cung, mà đang ngồi ở chủ vị thì là Địa Thánh, mà chân thân của hắn, dĩ nhiên là Vân Tuyệt Ảnh đã vây quét Trần Khuynh Địch vào thời điểm ở Tây Vực. Không sai, quyền ấn gây ra sự khủng hoảng của rất nhiều Tiên Nhân Thiên Đình lúc này, chính là do Trần Khuynh Địch lưu lại vào thời điểm giết ra Thiên Đình.
Khác biệt cùng với các Đạo Binh cực phẩm khác, Thiên Đình nghiêm ngặt mà nói cũng không phải là Đạo Binh cực phẩm hoàn mỹ, Đạo Binh cực phẩm của ba mạch Đạo, Phật, Ma, thậm chí là của Bắc Nhung, đều là hội tụ khí vận chính thống mới có thể hình thành, mà Thiên Đình đại biểu cho giới tu tiên lại không được đại thế giới Trung Thổ tiếp nhận, cho nên nhìn như là cực phẩm, kì thực lại tồn tại khuyết điểm.
Mà vào thời điểm đối địch, vì bộc phát ra lực lượng Đạo Binh cực phẩm chân chính, Thiên Đình sẽ mang theo cả Tiên Nhân ở trong đó, cung cấp lực lượng cho bản thân Thiên Đình, Tiên Nhân chính là tập hợp khí vận của giới tu tiên, ở dưới sự ủng hộ của bọn hắn, Thiên Đình mới có thể duy trì được cường độ Đạo Binh cực phẩm.
Nhưng mà bây giờ...
"Cái tên đáng chết Trần Khuynh Địch đã lưu lại quyền ấn ở trong Thiên Đình!"
"Hết lần này tới lần khác lại không có cung chủ."
"Chẳng lẽ cứ ngồi nhìn hay sao?"
"Đây chính là sỉ nhục!"
Mỗi một vị Tiên Nhân Tiên Cung đều tràn đầy căm phẫn, cuối cùng có một vị Tiên Nhân đề nghị:
"Mặc dù cung chủ không có ở đây, nhưng lão tổ không phải là đã thức tỉnh hay sao? Không bằng nhờ lão tổ khu trừ quyền ấn..."
"Không được!" Vân Tuyệt Ảnh trực tiếp phủ định: "Lão tổ đang tích lũy lực lượng ở trong bí cảnh Côn Lôn, bây giờ đang đứng ở thời

khắc mấu chốt, tuyệt đối không thể xảy ra một chút sai lầm nào, chỉ là một cái quyền ấn mà thôi, nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng, sớm muộn cũng sẽ có thời điểm thanh toán với Thuần Dương Cung."
"Thế nhưng quyền ấn lại ở ngay phụ cận Phong Thần Điện."
"Không cần phải quan tâm!"
Vân Tuyệt Ảnh lắc đầu, chợt nhìn về phía một vị Tiên Nhân khác ở bên cạnh, ở bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện có tổng cộng ba cái chủ tọa, cao nhất tự nhiên là thuộc về cung chủ Tiên Cung, cái thứ hai là của Vân Tuyệt Ảnh hắn, cái thứ ba là thuộc về vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất thứ hai, cũng là Nhân Thánh Ngô ở bên trong bí cảnh Côn Lôn.
Bất quá khác biệt cùng với Vân Tuyệt Ảnh, Nhân Thánh Ngô là chân chính coi mình là Thánh Nhân, tu luyện cũng là đại đạo vô tình, cho nên trên cơ bản sẽ không rời khỏi bí cảnh Côn Lôn.
"Nhân Thánh Ngô, đã chuẩn bị đại kiếp Phong Thần sao rồi?"
"Vạn sự đã sẵn sàng..." Nhân Thánh Ngô chậm rãi mở mắt ra, ở trong mắt phảng phất như có nhật nguyệt xoay tròn...
Cũng không có tác dụng gì cả, đơn thuần chính là trang bức mà thôi, nói thật, ngay cả Vân Tuyệt Ảnh cũng đều có một chút bất mãn đối với loại kiểu cách này.
Ngươi thật sự coi mình là Thánh Nhân hay sao? Người nào không biết đây chỉ là thủ đoạn mà nhà mình dùng để thống trị bí cảnh Côn Lôn.
Trang bức đến mức nghiện.
Không thể ngăn được.
"Vậy thì việc này không thể chậm trễ, lập tức thực hiện đi."
"Được!"
Nhân Thánh Ngô dừng lại một chút, sau đó lấy ra một quyển trục từ trong tay áo, trải rộng ra giữa trời, ở bên trong quyển trục có vô số danh tự, từ trên xuống dưới, lấp lóe ánh sáng màu vàng óng, nếu như có người hữu tâm ở đây mà nói, liền sẽ phát hiện ra tất cả danh tự phía trên này đều là Tiên Nhân đã chết ở trong đại kiếp Phong Thần ngày xưa.
"Thời gian qua trôi qua 3000 năm, đại kiếp Phong Thần lại xuất hiện!"
"Môn nhân tam giáo phụng ý chỉ Thiên Đạo, hạ phàm tranh số mệnh..."
Thanh âm của Nhân Thánh Ngô được truyền bá ra ở dưới sự trợ giúp của Phong Thần Bảng, chỉ chốc lát sau liền trải rộng ra toàn bộ Tiên Giới, cái gọi là môn nhân tam giáo đơn giản chính là đệ tử của Nhân Thánh Ngô, Vân Tuyệt Ảnh, cung chủ Tiên Cung mà thôi, mà ở bên trong đại kiếp Phong Thần, đệ tử Tiên Cung nhà mình cũng sẽ tham dự vào.

Nhìn như to lớn hùng vĩ, kì thực lại hư giả đến cực hạn.
"Phi! Vô liêm sỉ!"
"Cái gì mà đại kiếp Phong Thần, cái gì mà ý chỉ Thiên Đạo, cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua Thiên Đạo sẽ còn ban bố ý chỉ, ở trong thiên hạ người nào không biết Thiên Đạo là một sát thủ không có tình cảm...‘’
"Lại còn tranh số mệnh, dối trá! Buồn nôn!"
Lúc này đám người Trần Khuynh Địch cũng đã đi tới bên ngoài Thiên Đình, bất quá sau khi nghe được thanh âm của Nhân Thánh Ngô, tất cả mọi người đều lộ ra biểu lộ buồn nôn, thân là võ giả, đối với loại lời dối trá như Tiên Cung là không có cách nào tiếp nhận.
"Tiểu tử thúi, chúng ta hãy chuẩn bị đi vào thôi, yên tâm, ta và Vô Vọng Ma Tôn đã thiết lập sẵn kế hoạch hoàn mỹ, Vô Thiên sẽ dẫn đường, trước tiên chúng ta sẽ ngụy trang thành Tiên Nhân, sau đó lặng lẽ tiến vào..."
"Chờ đã."
"Hả?"
"Giống như không cần." Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt cổ quái vuốt vuốt mi tâm, nói: "Không biết có phải là ảo giác hay không, ta giống như cảm ứng được quyền ý của chính mình ở bên trong Thiên Đình, ta có thể mượn nhờ quyền ý nhìn thấy bộ dáng ở bên trong...ồ."
"Sao thế?"
"Ta giống như nhìn thấy Phong Thần Bảng."
Long Thiên Tứ cùng với Vô Vọng Ma Tôn hỏi:
"Vậy phải xử lý như thế nào?"
"Còn cần kế hoạch hay không?"
"Giống như là không cần."
"Vậy là được rồi."
Long Thiên Tứ vung tay lên, thế là Vô Vọng Ma Tôn, Đại Thánh Huyền Vũ, Tam Bất Hiểu, hệ thống còn có bốn nữ Dương Xuân đều thay đổi khí tức trên người, giả vờ là Tiên Nhân.
"Kế hoạch không theo kịp biến hóa, vậy thì thay một phương án khác."
"Cầm vũ khí lên!"
Một giây sau, khí tức của đám người Thuần Dương Cung bạo phát ra giống như trời long đất lở.
"Đội một yểm hộ, đội hai bọc đánh, đội ba bọc hậu, đội bốn xông lên cùng với ta!"
"Tiểu tử thúi ngươi đang nói gì thế?"
Trần Khuynh Địch liếc nhìn Long Thiên Tứ không rõ ràng cho lắm, lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:
"Chúng ta đã làm cộng sự lâu như vậy rồi, ngươi còn không hiểu rõ ta có ý tứ gì?"
"Nói tiếng người đi."

"Tam Bất Hiểu đã che đậy Thiên Cơ không để cho cung chủ Tiên Cung nhúng tay, Vô Vọng Ma Tôn, Đại Thánh Huyền Vũ, các ngươi cùng với Tịch Đồng hãy đi tìm Phong Thần Bảng, Dương Xuân sư muội, Phượng Tiên sư muội, Tiêm Tiêm sư muội, Tương Tư sư muội, các muội đi với ta giải quyết những người Tiên Cung khác, Long lão thất phu hãy bọc hậu."
"Ta bọc hậu?"
"Không sai."
Long Thiên Tứ: "? ? ?"
Không đợi Long Thiên Tứ đưa ra ý kiến phản đối, đám người liền cùng nhau hành động ở dưới mệnh lệnh của Trần Khuynh Địch.

Chương 1128: Báo ứng

Tịch Đồng nguyên bản một mực trầm mặc bỗng nhiên bạo phát ra khí tức ngập trời vào lúc này, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của Đại Thánh Huyền Vũ cùng với Vô Vọng Ma Tôn, mà khiến cho bọn hắn khiếp sợ là, lúc này khí tức trên người của Tịch Đồng bất ngờ cũng vọt lên tới trình độ Kích Toái Mệnh Tinh, vả lại cỗ khí tức kia rõ ràng là...
"Tinh vân Thuần Dương! ?"
"Làm sao có thể!"
"Tiểu tử thúi, đây là chuyện gì?"
Trong lúc nhất thời, người biết rõ về lai lịch của Trần Khuynh Địch nhao nhao nhìn về phía hắn, nhất là bốn nữ Dương Xuân, ánh mắt quét tới giống như là lưỡi đao lướt qua người của Trần Khuynh Địch, khiến cho toàn thân của Trần Khuynh Địch đều là run lên, hắn liền vội vàng nói:
"Trước tiên đối phó với Tiên Cung! Sau đó mới nói chuyện khác!"
Tất cả mọi người cũng không phải là võ giả không biết phân rõ nặng nhẹ, thấy Trần Khuynh Địch không có lập tức giải thích, liền gác lại chuyện này, ba người Vô Vọng Ma Tôn, Đại Thánh Huyền Vũ, thậm chí là Tịch Đồng cùng nhau động thủ, ba vị chí cường giả phảng phất như ba cơn lốc thông thiên triệt địa, bao phủ toàn bộ Thiên Đình vào bên trong.
Ầm ầm! Đoàn người Thuần Dương Cung cơ hồ là bùng nổ trong nháy mắt, tại Lăng Tiêu Bảo Điện ở sâu trong Thiên Đình, đám Tiên Nhân thuộc về dòng chính Tiên Cung liền phản ứng lại.
"Con m* nó?"
"Chuyện gì thế?"
"Đã phát sinh chuyện gì?"
"Yên lặng!"
Vân Tuyệt Ảnh gầm lên một tiếng, sau khi cắt đứt tiếng kinh hô của mọi người, lập tức thôi động lực lượng Thiên Đình, chỉ chốc lát sau, thân ảnh của đoàn người Thuần Dương Cung liền rơi vào bên trong ánh mắt của hắn, mà sau khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch, thần sắc của hắn càng là vô cùng lạnh lẽo.
"Quả nhiên là người Thuần Dương Cung."
"Thần toán của tổ sư đúng là vô song, lần đại kiếp Phong Thần này không chỉ có là đại kiếp của người khác, cũng là đại kiếp của Tiên Cung chúng ta, chư vị đừng hốt hoảng, cứ làm theo chuẩn bị trước đó là được."
"Không sai!"
"Trước đó chúng ta đã có chỗ phòng bị!"

"Không cần phải hoảng hốt!"
Vân Tuyệt Ảnh vừa dứt lời, các Tiên Nhân liền lộ ra nụ cười, hiển nhiên là vừa nghĩ tới điều gì đó, sau đó cấp tốc rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, mà thẳng đến sau khi tất cả mọi người rời đi, thần sắc của Vân Tuyệt Ảnh mới dần dần trầm xuống, hiển nhiên là sự tình không nằm tất cả ở trong lòng bàn tay giống như hắn nói.
"Xuất thủ thôi."
"Thân làm Bất Hủ Thánh Nhân, bảo vệ cái thế giới này là việc không thể chối từ."
"Đúng thế, mau đi thôi."
Sau khi khá là im lặng mà nhìn đồng sự của mình, Vân Tuyệt Ảnh lắc đầu bất đắc dĩ, mà Nhân Thánh Ngô thì là hồn nhiên không hay biết, trực tiếp thu hồi Phong Thần Bảng sau đó nhanh chân rời đi.
Cùng lúc đó...
"Ha ha ha! Lão bất tử Tiên Tôn kia đâu rồi? Mau đi ra cho ta! Năm đó ngươi bị tổ sư đánh cho chạy trối chết, cũng dám đổi trắng thay đen vặn vẹo thị phi, đi ra cho ta! Ngày hôm nay ta sẽ bắt chước tiên tổ, đè ngươi xuống hung hăng chà đạp một phen để tiết mối hận ở trong lòng!"
"Thiện ác đến cuối cùng cũng có báo ứng, Tiên Tôn! Ngày xưa ngươi thừa dịp hoàng giả của tộc ta tịch diệt, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, uy hiếp Yêu Tộc chúng ta, Yêu Tộc chúng ta đành phải bất đắc dĩ nhường lại Thiên Đình, nhưng bây giờ thời thế thay đổi, cuối cùng cũng đến phiên đám tiểu nhân vô sỉ các ngươi gặp xui xẻo, bây giờ chính là ngày báo cừu hận!"
Vô Vọng Ma Tôn thì kích động, Đại Thánh Huyền Vũ thì ngang ngược, còn có Tịch Đồng hoàn toàn bình thản như trước đây, khí tức của ba vị chí cường giả nối liền với nhau vào lúc này, trực tiếp vọt vào chỗ sâu nhất trong Thiên Đình, mà gần như đồng thời, một cỗ ý chí thật lớn ở bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện tự nhiên sinh ra, quả thực là đã ngăn chặn khí tức của ba vị chí cường giả.
"Hậu nhân của Thuần Dương, Huyền Vũ, còn có một kẻ không biết là thứ gì, chỉ là ba tên tiểu tặc Kích Toái Mệnh Tinh, cũng dám đến bí cảnh Côn Lôn làm càn..."
"Các ngươi chính là muốn chết!"
Tiên Tôn không có hiển lộ hình thể, nhưng thanh âm lại giống như tiếng chuông cuồn cuộn mà đến, những nơi đi qua gió và sấm sét đi theo, phô thiên cái địa phảng phất như trời trách phạt vậy.
"Ha ha, đây là cái gì? Trời phạt sao?" Ở bên trong ba người, Tịch Đồng là hờ hững nhất, Đại Thánh Huyền Vũ vốn là không nhiều lời, chỉ có Vô Vọng Ma Tôn sau khi thấy một màn như vậy thì là cười lạnh, sau đó nói lời giễu cợt: "Ta thấy ngươi đã tu tiên đến mức óc toàn cức, trời phạt cho tới bây giờ đều là Tam Vị Chân Hỏa, một chút gió và sấm sét thì tính là cái gì?"

"Hay là ngươi không thể làm ra Tam Muội Chân Hỏa?"
"Phế vật!"
Tiên Tôn: "..."
Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, Tiên Tôn mới lên tiếng một lần nữa:
"Xem thường trời xanh, tội không thể tha!"
"Chết!"
"Ngươi mới chết!"
Vừa dứt lời, ba tòa tinh vân của Vô Vọng Ma Tôn, Đại Thánh Huyền Vũ, Tịch Đồng đồng thời hiển hiện, phân biệt hóa thành một vòng mặt trời huy hoàng, một đôi mắt vô tình, còn có một cái mai rùa Huyền Quy, cũng không có trì hoãn gì cả, trực tiếp liền hung hăng đập về phía Lăng Tiêu Bảo Điện - vị trí của Tiên Tôn.
Khí tức của song phương quấn vào nhau, biến hư không trên Thiên Đình thành một cơn lốc nguyên khí hỗn loạn, võ giả tầm thường căn bản là không thể tới gần.
Mà ở một bên khác...
"Vân Tuyệt Ảnh? Địa Thánh? Mau đi ra! Ta còn chưa báo ân oán tại Tây Vực trước đó đây, phong thủy luân chuyển, năm nay đến nhà ngươi, đứng yên ở nơi đó tiếp một quyền của ta!"
"Ách!" Vân Tuyệt Ảnh mới vừa đi ra từ Lăng Tiêu Bảo Điện, khi nhìn thấy Trần Khuynh Địch kém chút nữa đã giật nảy cả mình.
Dù sao thì vào trước đây không lâu mọi người đều biết Trần Khuynh Địch đã đột phá thành chí cường giả, kết quả là có một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh ra quyền đối với mình, trong nháy mắt đó Vân Tuyệt Ảnh còn cho là mình không thể sống được bao lâu nữa, chuẩn bị nghển cổ lên đón nhận cái chết, không ngờ được sau khi ăn một quyền, Vân Tuyệt Ảnh mặc dù bị đánh bay ra ngoài.
Nhưng mà....
"Ồ? Ta không chết?"
Lúc này Vân Tuyệt Ảnh mới phát hiện ra bản thân thế mà không bị một quyền đấm chết, vào thời điểm quay đầu lại, hắn mới phát hiện ra chỗ cổ quái ở trên người của Trần Khuynh Địch.
"Cảnh giới của ngươi...đã rớt xuống? Làm sao có thể? Cảnh giới chí cường giả là không có khả năng rơi xuống!"
"Không đúng."
"Trước đó không phải là ngươi đột phá chí cường giả? Mà là một người khác! ?"
Vân Tuyệt Ảnh liếc nhìn Tịch Đồng đang đại chiến cùng với Tiên Tôn trên trời, lộ ra vẻ cân nhắc, bất quá không đợi hắn nghĩ ra được cái gì, Trần Khuynh Địch đã bước ra một bước, xuất hiện trước mặt hắn một lần nữa, sau đó lại là đấm ra một quyền, khuấy động phong vân, nguyên khí hô ứng theo đó.
Oanh! Vân Tuyệt Ảnh bay ra ngoài một lần nữa.

"Khục!"
"Mặc kệ!"
"Trần Khuynh Địch! Nếu ngươi đã không phải là chí cường giả, lại dám chống lại chúng ta ở bên trong Thiên Đình, ta xem ra là ngươi đã chán sống!"
Vân Tuyệt Ảnh vừa gầm thét, vừa tiếp tục hô to:
"Nhân Thánh Ngô! Mau đi ra giúp ta! Hôm nay liền để cho người trẻ tuổi mạnh nhất đại thế giới Trung Thổ táng thân ở đây!"

Chương 1129

Đối với câu nói này Trần Khuynh Địch cũng chỉ là cười lạnh nói: "Ta sợ ngươi chắc! ?"
Trong lúc nhất thời, ba vị chí cường giả đại chiến với Tiên Tôn, bốn nữ Dương Xuân cũng đối mặt với các Tiên Nhân Tiên Cung khác, Trần Khuynh Địch đánh túi bụi cùng với Vân Tuyệt Ảnh và Nhân Thánh Ngô.
"Thiên địa tuần hoàn ở chỗ đạo, tuế nguyệt luân chuyển ở chỗ tâm."
"Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát, ba vị sát tinh lộ ra trong trần thế, chính là thiên phát sát cơ, tinh tú chếch đi, càn khôn lặp đi lặp lại..."
Tam Bất Hiểu lẩm bẩm nói ở trong miệng, cũng không thấy hắn có động tác gì, nhưng một cỗ bí lực lại là lan tràn mà ra, bao phủ toàn bộ bí cảnh Côn Lôn.
Trong lúc nhất thời, quần tinh ảm đạm, thiên cơ ngăn cách.
Cung chủ Tiên Cung ở xa cuối chân trời lại không phát hiện ra một chút điểm không hợp lý nào, tin tức do thần niệm truyền về cũng là "tất cả bình thường".
Có Tam Bất Hiểu ở trong Tiên Cung, chí ít là cung chủ Tiên Cung ở trong thời gian ngắn sẽ không quay lại cứu viện.
Như vậy vấn đề đã đến.
Long Thiên Tứ nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút.
"Hiện tại ta nên làm cái gì?"
Hắn cẩn thận suy tư một chút, sau đó yên lặng tìm một cái ghế đá ngồi xuống, tiếp đó nhìn đến chiến trường của những người khác, hắn đặc biệt mê mang vỗ tay một cái, dùng ngữ khí hoài nghi cuộc sống nhẹ nhàng nói: "Sáu sáu sáu?"
Vào giờ khắc này, tâm tình của rất nhiều các Tiên Nhân Thiên Đình cũng là phát mộng.
Vốn dĩ mọi thứ đều là giống như thường ngày, mọi người thật vui vẻ cầm lấy binh khí, chuẩn bị hạ phàm khởi động lại đại kiếp Phong Thần, 32 Nhân Giới cũng đều đã được chuẩn bị hoàn tất ở dưới sự tính toán của bọn hắn, đang ở trong thời điểm hoàng triều nhân gian thay đổi, loại hoàn cảnh này chính là lúc triển khai đại chiến tốt nhất.
Nhưng mà sự tình tới quá đột nhiên.
Nhân Thánh Ngô vừa mới tuyên bố mở ra đại kiếp Phong Thần, Thiên Đình liền bị tập kích, có một đám Tiên Nhân không rõ ràng thân phận đánh bất ngờ vào Thiên Đình, hơn nữa còn có thế như chẻ tre, trực tiếp giết vào bên trong Thiên Đình, dẫn đầu càng là mấy kẻ khủng bố, chỉ từ bên trên khí tức thậm chí là không hề yếu hơn so với Thiên Thánh.

Phải biết rằng Thiên Thánh là ai? Đối với rất nhiều Tiên Nhân ở bên trong bí cảnh Côn Lôn mà nói, Thiên Đạo cũng chỉ hiện thân vào mỗi lần đại kiếp Phong Thần xảy ra, mà ở dưới tuyệt đại đa số tình huống, Thiên Thánh mới là lãnh tụ của bọn họ, thực lực của hắn rõ như ban ngày, so sánh với các Tiên Nhân khác căn bản không phải là cùng một cấp độ, thậm chí là ở trong Thiên Đình, có không ít người đều gọi hắn là "Thiên Đế".
Hơn nữa mặc dù bình thường đám người cũng không có nghị luận, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, cho dù là hai người khác ở trong Tam Thánh, Địa Thánh và Nhân Thánh chỉ sợ là có liên thủ cùng với nhau cũng không bằng Thiên Thánh, nếu không thì Địa Thánh cùng với Nhân Thánh cũng sẽ không cung kính như vậy đối với Thiên Thánh, giống như là cấp dưới vậy.
Bởi vậy có thể thấy được sự khủng bố của Thiên Thánh.
Bất quá đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì chân thân của Thiên Thánh thế nhưng cũng là cung chủ Tiên Cung, Kích Toái Mệnh Tinh cùng với Hỏa Luyện Kim Đan căn bản cũng không phải là cùng một cấp độ. Vân Tuyệt Ảnh thân làm người đứng thứ hai Tiên Cung, cung kính đối với cung chủ Tiên Cung cũng là chuyện đương nhiên, về phần Nhân Thánh Ngô, cho dù hắn trang bức trang đến mức thành thói quen, nhưng hắn cũng không phải là người ngu, cũng sẽ không đến mức hoàn toàn không nhìn rõ hiện thực, huống hồ chênh lệch thực lực còn đặt ở chỗ đó, cho nên hắn cũng là cung kính đối với cung chủ Tiên Cung.
Mà những chuyên này ở dưới cái nhìn của các Tiên Nhân khác, cũng là càng kính sợ hơn đối với thực lực của Thiên Thánh.
Nhưng mà bây giờ, lại có trọn vẹn ba vị tồn tại có khí tức giống như Thiên Thánh xuất hiện ở bên trong Thiên Đình! ?
Trong cái chớp nhoáng này, ở trong lòng của tất cả Tiên Nhân chỉ hiện lên một cái ý niệm ở trong đầu: con m* nó? Thời đại thay đổi rồi sao! ?
Nhất là vào sau khi Thiên Đạo hiện thân, kịch chiến cùng một chỗ cùng với ba vị chí cường giả kia, Địa Thánh và Nhân Thánh cũng nhao nhao xuất thủ, lại bị một vị "Tiên Nhân" khác lấy sức một mình ngăn cản, rất nhiều các Tiên Nhân trong bí cảnh Côn Lôn lại càng thêm kinh hoảng, loại biến hóa này đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn hắn.
Giống như là Long Thiên Tứ nói trước đó, bí cảnh Côn Lôn chính là một đầm nước đọng.
Đám Tiên Nhân chiếm cứ tầng cao nhất này, ngoại trừ một số rất ít người như U Hồn Vô Thiên, tuyệt đại bộ phận người đều đã trở thành ký sinh trùng ngồi không ăn bám, bọn hắn đã quen thuộc với truyền thống hơn ngàn năm không đổi, quen thuộc với việc tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, quen thuộc với vạn sự vạn vật biến hóa,

ngay cả đại kiếp Phong Thần giết người bọn hắn cũng đều quen thuộc. Nhưng mà bây giờ, mọi thứ đều thay đổi, đám Tiên Nhân này ngược lại là còn ngây ngốc ngay tại chỗ, có một chút không biết phải làm sao.
Chúng ta là ai? Chúng ta đang ở nơi nào? Bây giờ chúng ta phải làm cái gì? Vào thời điểm bọn hắn đang suy nghĩ về ba vấn đề triết học lớn trong cuộc sống, đột nhiên có tiếng gầm giận dữ truyền tới.
"Các đồng đạo Nghịch Thiên Minh!"
"Ta biết các ngươi vẫn còn chưa chết hết! Ta biết là vẫn còn có người chung chí hướng sống sót! Ta biết các ngươi chịu nhục nhiều năm như vậy chỉ là vì một cái cơ hội hư vô phiêu miểu, nhưng mà bây giờ, cơ hội đã tới! Sự trói buộc của Tam Thánh, sự áp chế của Thiên Đạo, sau ngày hôm nay đều sẽ không còn tồn tại!"
"Thiên địa bất nhân coi chúng ta như đồ ăn, Thánh Nhân bất nhân coi chúng ta như nô lệ."
"Bây giờ là thời điểm để chúng ta lật đổ!"
U Hồn Vô Thiên bạo phát ra toàn bộ khí tức của mình vào thời khắc này, Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm, tu vi khí tức huy hoàng giống như liệt hỏa đồng đẳng với Đại La Kim Tiên trong bí cảnh Côn Lôn, trùng trùng điệp điệp, kèm theo thanh âm của hắn truyền ra, tự nhiên cũng đều bị các Tiên Nhân nghe được.
"Đó là...Vô Thiên? Hắn thế mà không chết! ?"
"Ba ngàn năm trước Thiên Đình đại loạn, Nhân Thánh tự mình xuất thủ trấn áp, Nghịch Thiên Minh sụp đổ, không ngờ được Vô Thiên thân làm minh chủ lại vẫn còn sống sót!"
"Những người này là do hắn mang tới sao?"
"Thế nhưng ở trên đời này làm sao sẽ có dạng người này? Đó chính là Tam Thánh! Cho dù không có Thiên Thánh ở đây, Địa Thánh và Nhân Thánh cầm thần binh Thiên Đạo trong tay cũng đã có thể trấn áp tất cả chúng ta, kết quả là hai người Địa Thánh và Nhân Thánh liên thủ mới có thể đánh ngang tay với một người ở trong đám người Vô Thiên, điều này sao có thể?"
"Nhưng hắn chính là đã xảy ra..."
"Còn có Thiên Đạo, Thiên Đạo thế mà lại hiện thân? Ba vị có thể so với Thiên Thánh kia là từ đâu tới?"
"Nghĩ như thế..."
Mấy vị Tiên Nhân đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đồng thời kinh hô:
"Thiên ngoại thiên! Là Thiên Ngoại Tà Ma! Vạn năm trước đã từng xâm lấn Côn Lôn giới của chúng ta, bây giờ bọn hắn lại trở về sao!"
"Thế nhưng mà chuyện này!"

Chương 1130: Hạ Cửu Lưu

Ngay vào thời điểm những người khác nghị luận ầm ĩ, Vô Thiên đang lớn tiếng chào hỏi tàn đảng của Nghịch Thiên Minh, ở bên trong giữa không trung, Trần Khuynh Địch đang chém giết rất kịch liệt với Vân Tuyệt Ảnh và Nhân Thánh Ngô, lúc này chiến trường đã bị chia cắt thành ba khối.
Ở bên trên không trung, ba người Tịch Đồng, Vô Vọng Ma Tôn, Đại Thánh Huyền Vũ phân công hợp tác, Vô Vọng Ma Tôn chủ công, Đại Thánh Huyền Vũ chủ phòng, Tịch Đồng tìm cơ hội xen kẽ, quả thực là đã chế trụ Tiên Tôn, bất quá bản thể của Tiên Tôn cũng không có hiện thân, cho nên thế cục tạm thời vẫn còn ở trong giai đoạn giằng co.
Ở trên mặt đất thì là lệ thuộc vào cuộc chiến đấu giữa Tiên Nhân Tiên Cung cùng với bốn nữ Dương Xuân, bốn nữ Dương Xuân phối hợp với nhau, khí tức xen lẫn, quả thực là đã đè hơn mười Tiên Nhân xuống đất mà hành hung, hơn mười Tiên Nhân dựa vào trận pháp mới có thể miễn cưỡng chống được bốn nữ liên thủ, nói không khách khí một chút nào, bốn nữ thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian.
Ngoài ra còn có Tam Bất Hiểu cùng với Long Thiên Tứ, Tam Bất Hiểu vận chuyển bí pháp Thiên Cơ ngăn cách Vận Mệnh Tinh Không, mà Long Thiên Tứ thì thật sự là không có chuyện gì để làm, cho nên liền dứt khoát canh giữ ở bên cạnh Tam Bất Hiểu, vừa hô sáu sáu sáu vừa phòng ngừa những người khác cắt ngang thủ đoạn ngăn cách Thiên Cơ của Tam Bất Hiểu.
Về phần Trần Khuynh Địch, Vân Tuyệt Ảnh còn có Nhân Thánh Ngô, thì là triển khai đại chiến ở giữa không trung.
"Chỉ là phàm nhân lại dám làm trái thiên ý, đáng chém!"
"Chém cái đầu các ngươi!"
"Xuất khẩu cuồng ngôn đối với Thánh Nhân, chết!"
"Chết cái đầu các ngươi!"
"Tru Lục Hãm Tuyệt, tên cuồng đồ lớn mật nhà ngươi hôm nay sẽ chết ở dưới kiếm trận Tru Tiên của ta!"
Thần sắc của Nhân Thánh Ngô không thay đổi, nhưng ở trong giọng nói lại là lộ ra mấy phần nộ ý, sau đó rất tiêu sái run tay áo lên, chỉ thấy bốn đạo ánh kiếm màu đỏ ngòm bay lượn mà ra từ trong tay áo, trong cái nháy mắt kia, một cỗ kiếm ý lăng lệ đến mức tận cùng gào thét mà lên, trực tiếp nhắm vào Trần Khuynh Địch.
Một đám Tiên Nhân xem trò vui ở phía dưới lập tức lên tiếng kinh hô.
"Kiếm trận Tru Tiên!"
"Sát ý thật là mạnh!"

"Đây là kiếm trận do Nhân Thánh Ngô khai sáng, bốn thanh tiên kiếm chính là hung khí chí hung thiên hạ, còn có Thiên Đạo chúc phúc, sau khi kết thành trận pháp người cản giết người, tiên cản giết tiên, cho đến nay cũng chỉ có Địa Thánh cùng với Thiên Thánh là có thể vào trận bất tử, chiêu này vừa ra, kẻ chống đối kia chỉ sợ là gặp phải nguy hiểm..."
Bang bang! Lời còn chưa dứt, Trần Khuynh Địch không tránh không né, cứ như vậy bị bốn thanh tiên kiếm chém trúng đầu, ngực, cánh tay, đùi...
Sau đó không có chuyện gì cả.
Nhân Thánh Ngô: "? ? ?"
Trần Khuynh Địch chậm rãi ngẩng đầu, liếc nhìn Nhân Thánh Ngô, hỏi: "Là kiếm trận Tru Tiên?"
"Cuồng đồ lớn mật! Ngươi!"
Không đợi Nhân Thánh Ngô nổi giận, Trần Khuynh Địch liền nổi giận đùng đùng rống lên:
"Đáng chết! Ta không biết ngươi tìm được loại hình danh từ kiếm trận Tru Tiên đến từ chỗ nào, nhưng chỉ bằng vào loại đồ dỏm này của ngươi cũng dám gọi là kiếm trận Tru Tiên? Kiếm Trận Hộ Sơn do nghĩa phụ ta tạo ra cũng không dám dùng cái tên này."
"Thêm cái gì mà Tru Lục Hãm Tuyệt, không phải chính là bốn thanh Tà Kiếm uống no máu tươi hay sao, hung lệ có thừa nhưng kiếm ý lại không đủ, kiếm sĩ chân chính coi trọng ý cảnh mà không phải là kiếm khí, một người không hiểu biết như ngươi cũng dám dùng loại đại danh Tru Lục Hãm Tuyệt này? Theo ta thấy là ngươi đã trang bức thành thói quen, không biết mình là ai."
"Ta thấy ngươi mới là cuồng đồ lớn mật!"
"Ngươi, ngươi, ngươi...." Nhân Thánh Ngô trợn hai mắt lên, tiếp đó vẻ mặt bình thản rốt cục cũng bị bóp méo.
Bất quá Trần Khuynh Địch cũng không có ý tứ nuông chiều đối phương.
"Ngươi cái gì mà ngươi?"
"Ngươi mau tới đây cho ta!"
"Tiếp một quyền của ta!"
Oanh!
"Này thì kiếm trận Tru Tiên!"
"Này thì Thông Thiên giáo chủ!"
"Này thì trang bức!"
"Này thì Thánh Nhân!"
"Ta đánh chết ngươi!"
Trần Khuynh Địch mỗi khi rống một câu, khí tức toàn thân sẽ đề cao lên một cái cấp độ, tiếng tim đập kịch liệt lộ ra bên ngoài cơ thể, phảng phất như tiếng lôi đình nổ vang, khiến cho hư không chấn động, không ngừng kéo cao khí huyết, cương khí, nguyên thần do

Trần Khuynh Địch phân hoá thành.
Mà quả đấm của hắn cũng càng ngày càng nặng, uy thế của quyền ý càng ngày càng thịnh, đánh cho Tứ Kiếm Tru Tiên của Nhân Thánh Ngô gào thét không ngừng, sát khí màu đỏ ở phía trên đều bị đánh tan không ít, từng đạo từng đạo quang mang càng là hiện lên ở trên người của Trần Khuynh Địch, nếu như có Võ Nguyên Hanh ở chỗ này mà nói nhất định là có thể nhận ra.
Khác biệt cùng với mấy chục lần tăng cường của Võ Nguyên Hanh. Thời gian nghiên cứu của Trần Khuynh Địch đối với Bát Phúc Thần Công là rất ngắn, cho nên hắn chỉ sở trường vài cái lĩnh vực.
Tăng phúc thể chất, tăng phúc cường hóa thể chất, siêu tăng phúc thể chất, tăng phúc thể chất chung cực, thể chất Thiên Thần.
Năm loại bí pháp tăng phúc chồng chất lên nhau, khiến cho nhục thân vốn đã kinh khủng của Trần Khuynh Địch cất cao thêm một cấp độ, ở phía dưới loại tăng phúc này hắn thậm chí có thể cảm thấy hơn 100 chủ khiếu ở trên người sống lại, phảng phất như đang hít thở, phun ra nuốt vào nguyên khí bốn phía. Loại cảm giác này giống như là ở trong nhà tắm hơi, rất sảng khoái. Bất quá so sánh cùng với Trần Khuynh Địch càng đánh càng mạnh, tâm tình của Nhân Thánh Ngô cùng với Vân Tuyệt Ảnh cũng không phải là tốt đẹp như vậy.
"Nhân Thánh Ngô! Lui lại!"
Thấy Tứ Kiếm Tru Tiên bị Trần Khuynh Địch đánh cho liên tục bại lui, Vân Tuyệt Ảnh tung người một cái liền muốn tiến đến trợ giúp, Tam Bảo Ngọc Như Ý ở trong tay nở rộ quang hoa sáng chói, nhìn như tinh tế đẹp đẽ, nhưng sau khi thi triển ra lại là lớn như núi cao, phảng phất như một chuôi trọng chùy đập về phía Trần Khuynh Địch.
"Trần Khuynh Địch! Để ta làm đối thủ của ngươi!"
"Cút ngay! Hạ Cửu Lưu!"
Trần Khuynh Địch không hề quay đầu lại, trở tay chính là đấm ra một quyền, thiết quyền va chạm cùng với Tam Bảo Ngọc Như Ý giữa trời, trực tiếp ngăn cản thế rơi của nó, sau đó cánh tay bộc phát ám kình, đánh cho Ngọc Như Ý đằng không bay lên, lấy tốc độ nhanh hơn lui trở về.
"Một đám gia hỏa chỉ biết rõ ức hiếp kẻ yếu, không có một chút lòng dạ cường giả nào cũng dám so với ta? Đám Hạ Cửu Lưu các ngươi căn bản không xứng là võ giả!"
Nói thật, Trần Khuynh Địch rất là xem thường đám người Tiên Cung này, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì giai cấp kim tự tháp ở bên trong bí cảnh Côn Lôn rất là vững chắc không thể phá vỡ, tu tiên giả ở tầng dưới sẽ có rất ít cơ hội trổ hết tài năng, Tiên Nhân ở tầng trên cũng không có không gian tiến bộ, chỉ biết duy trì sự thống trị mục nát của mình.
Nhưng tu luyện là vì thống trị hay sao? Không đúng! Tu luyện là vì

để mạnh hơn! Phóng nhãn ra toàn bộ giang hồ, vị võ giả nào không phải là vì mạnh hơn?

Chương 1131: Ý nghĩ to gan

Vì sao trước đó Võ Đạo Tông Sư có thể đếm được ở trên đầu ngón tay, Hỏa Luyện Kim Đan rất ít xuất hiện, Kích Toái Mệnh Tinh càng là bế quan quanh năm? Bởi vì bọn hắn muốn trở nên mạnh hơn! Cho dù là đám người Ngô Không, tâm tư trở nên mạnh mẽ của bọn hắn vẫn là lớn nhất.
Đó mới là võ giả! Còn đám người Tiên Cung này là mặt hàng gì? Mặc dù có tuổi thọ kéo dài, nhưng vậy thì có ích lợi gì? Chỉ có tuổi thọ mà không có thực lực, cung chủ Tiên Cung chính là nhân vật vào vạn năm trước, Vân Tuyệt Ảnh hẳn là cũng không kém bao nhiêu, ở trong vạn năm này, Tiên Cung ngoại trừ lão bối ra thì còn có võ giả kinh diễm nào?
Không có!
Phật Môn có Huyền Lưu Ly, Đạo Môn có Trương Chính Nhất, Minh Giáo trước đó thì có Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên đi rồi nghe nói là còn có một vị, người nào không phải là thiên kiêu chi tử? Coi như là so với bốn nữ Dương Xuân cũng chỉ vẻn vẹn kém hơn một chút, kết quả Tiên Cung thì sao? Không có một kẻ nào có thể đánh một trận với bốn nữ Dương Xuân.
Không có một chút lòng tiến thủ nào.
Không có một chút dục vọng mạnh lên nào.
Mỗi ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi...khác gì với kẻ lười biếng?
Cho nên Trần Khuynh Địch mới có thể trực tiếp dùng Hạ Cửu Lưu để hình dung Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô, theo hắn thấy, đám người này chỉ sợ là còn không bằng những tu sĩ ở tầng dưới chót kia, tối thiểu là tu sĩ ở tầng dưới chót sẽ còn muốn mạnh lên, mà những người này đã triệt để đứng tại chỗ, bọn hắn sống ở trên thế giới chính là đang lãng phí tài nguyên.
"Hiện tại ta liền đại biểu cho thế giới tiêu diệt các ngươi!"
"Thời gian!"
"Đình chỉ!"
Trần Khuynh Địch gầm lên một tiếng, thi triển ra Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, lĩnh vực vàng óng khuếch trương, bất quá lần này cũng không phải là đối với bên ngoài, mà là đối với bản thân, ánh vàng sáng chói, hóa thành một mảnh quang diễm mà mắt trần có thể thấy bám vào ở trên người của Trần Khuynh Địch, sau đó Trần Khuynh Địch liền vận sức đấm ra một quyền.
Ầm ầm! Bây giờ Trần Khuynh Địch đối với vận dụng Đại Thuần Dương Công chính là muốn gì được nấy, thao tác có thể thực hiện cũng là nhiều hơn không ít, đình chỉ thời gian đối với bên ngoài chính là kỹ năng khống chế mạnh nhất, mà đối với bản thân chính là

kỹ năng phòng ngự mạnh nhất, những nơi thiết quyền của Trần Khuynh Địch đi qua, vạn vật đều bị rạch ra.
"Ách!"
Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhưng ở phía dưới sự khóa chặt của quyền ý cũng không thể tránh, đành phải kiên trì hướng về phía trước, Tứ Kiếm Tru Tiên đều xuất hiện, Tam Bảo Ngọc Như Ý rơi đập lần thứ hai, ngoài ra còn có các loại pháp bảo như Tử Điện Chuy, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, liên tiếp ngăn ở trước mặt của Trần Khuynh Địch.
Xoạt xoạt! Ở dưới hiệu quả đình chỉ thời gian, nắm đấm của Trần Khuynh Địch độc lập với dòng thời gian ở bên ngoài, tạo thành một cái trạng thái cố định, chỉ cần hiệu quả đình chỉ thời gian vẫn còn, đôi thiết quyền của Trần Khuynh Địch chính là vô địch, Trần Khuynh Địch dám cam đoan, lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn có khả năng chính là dựa vào chiêu này mà vô địch thiên hạ.
Tứ Kiếm Tru Tiên chen chúc mà tới, sau đó vỡ nát!
"Phế liệu!"
Tam Bảo Ngọc Như Ý rơi đập giữa trời...vỡ vụn!
"Hàng giả kém chất lượng. "
Tử Điện Chuy nhấp nháy lôi quang, vỡ tan!
"Hào nhoáng bên ngoài."
Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chống ra phòng ngự...nổ tung!
"Không chịu nổi một kích."
Thân hình của Trần Khuynh Địch phảng phất như một khỏa lưu tinh màu vàng chợt lóe lên, những nơi đi qua cơ hồ là không thể ngăn cản, hắn vốn đã cực mạnh, sau khi lấy được Bát Phúc Thần Công, thực lực của hắn đã cất cao đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi, phóng nhãn ra toàn thiên hạ cũng chỉ có A Sử Na Lam cùng với Võ Nguyên Hanh là có thể đánh một trận với hắn.
Như vậy vấn đề đã đến.
Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô có thể so sánh với A Sử Na Lam và Võ Nguyên Hanh hay sao? Nói đùa gì thế.
Hai tên gia hỏa ngồi không ăn bám cũng xứng đánh đồng với hai người A Sử Na Lam và Võ Nguyên Hanh? Coi như đồng dạng là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất.
Đó cũng là cũng có khoảng cách!
"Giống như là chênh lệch giữa các ngươi cùng với ta!"
Oanh! Sau một tiếng nổ thật lớn, thiết quyền của Trần Khuynh Địch một trái một phải, hung hăng đập vào trên mặt của Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô, đánh hai người từ giữa không trung trực tiếp nện vào mặt đất.
"Ha ha!"
Sau khi làm xong tất cả những thứ này, Trần Khuynh Địch phun ra một ngụm khí trắng, khí giống như mũi tên, mang theo nhiệt độ nóng

rực như dung nham, mà thân thể của Trần Khuynh Địch thì là run nhè nhẹ, thượng đan điền Tổ khiếu huyệt, trung đan điền Phong Cung huyệt, 72 cái chủ khiếu huyệt liên quan đến toàn thân mở ra toàn bộ, nhấp nháy quang mang.
Ngay cả hạ đan điền Quan Nguyên huyệt cuối cùng cũng đều ẩn ẩn có mấy phần xu thế mở ra.
Không thể không thừa nhận, Bát Phúc Thần Công của Võ Nguyên Hanh đã mang đến cho Trần Khuynh Địch sự trợ giúp thật lớn, loại tăng phúc cường lực này khiến cho hắn sớm cảm nhận được một tầng cảnh giới luyện thể cao hơn, mà loại khai phá nhằm vào thân thể làm được nhiều lần này, thân thể liền sẽ nhớ kỹ được loại biến hóa này một cách tự nhiên.
Đến lúc đó không cần Bát Phúc Thần Công, Trần Khuynh Địch cũng có thể tăng thực lực lên tới trình độ này.
Bất quá bây giờ Trần Khuynh Địch có ý nghĩ to gan hơn.
"Xúc cảm không quá đúng, vừa mới rồi hắn là còn chưa đánh chết a."
"Cũng đúng, dù sao thì cũng ở trong sân nhà của bọn hắn, bọn hắn khẳng định còn có át chủ bài."
"Bất quá vừa vặn."
Trần Khuynh Địch hít vào một hơi thật sâu, thôi động nguyên khí trong thể nội tiến thêm một bước, bắt đầu dựa theo bí pháp bên trong Bát Phúc Thần Công phát động tăng phúc tiến thêm một bước đối với thể chất của mình.
Khác biệt cùng với Võ Nguyên Hanh, trước đó Võ Nguyên Hanh không có con đường khiếu huyệt, Mệnh Tinh lại không có cách nào ủng hộ hắn đột phá, lúc này mới một mực kẹt ở cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Nhưng Trần Khuynh Địch thì lại không giống.
Hắn có con đường khiếu huyệt chèo chống, có một tiền đồ tươi sáng trợ giúp hắn đột phá Mệnh Tinh.
Mà sự tăng phúc to lớn của Bát Phúc Thần Công, vừa vặn có thể khiến cho hắn sớm thể nghiệm được lực lượng khi khiếu huyệt mở ra.
Như vậy vấn đề đã đến.
Nếu như ta một mực tăng phúc, BUFF chồng chất đến trình độ khiếu huyệt toàn thân đều mở ra, chẳng phải là có thể Kích Toái Mệnh Tinh hay sao?
Đến lúc đó lại dùng cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh duy trì sự tăng phúc, dùng lực lượng mạnh hơn trực tiếp khiến cho khiếu huyệt đã khai thông trở nên vững chắc, chẳng phải là có thể thuận thuận lợi lợi trở thành chí cường giả hay sao? Không sai, đây chính là vay mượn tu vi a! Hơn nữa còn là loại không cần phải trả lại kia!
Hơn nữa là sau khi nghĩ ra loại ý tưởng này...Trần Khuynh Địch hơi cúi đầu xuống, tự lẩm bẩm: "Ta nói không chừng thật sự là thiên tài

a!"

Chương 1132: Si tâm vọng tưởng

Ầm ầm!
Ngay vào lúc Trần Khuynh Địch tự lầm bầm, Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô bị hắn đánh bay trước đó cũng bạo phát ra khí tức của mình một lần nữa, chấn vỡ công trình kiến trúc ở bốn phía, sau đó đằng không nhảy lên, bay trở về giữa không trung, nhất là Nhân Thánh Ngô, ở trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch có thể nói là tràn đầy sát cơ.
"Tốt tốt tốt."
"Xem ra là bản thánh đã xem thường Thiên Ngoại Tà Ma."
"Ngươi sẽ phải trả giá thật lớn!"
Trần Khuynh Địch: "..."
Xong đời rồi, tên gia hỏa này đã không còn cứu nổi.
So sánh cùng với Nhân Thánh Ngô vẫn đắm chìm ở trong cái tư tưởng gọi là Bất Hủ Thánh Nhân, Vân Tuyệt Ảnh rõ ràng là muốn thanh tỉnh hơn nhiều, bất quá dù vậy, ở trong ánh mắt hắn nhìn Trần Khuynh Địch cũng không khá hơn một chút nào, hơn nữa quan trọng nhất là, nơi này dù sao cũng là sân nhà của Tiên Cung, bọn hắn cũng là có át chủ bài ở trong người.
"Trần Khuynh Địch, không thể không thừa nhận là ngươi có thực lực rất mạnh."
"Nhưng dừng lại ở đây là được rồi."
"Ngươi cho rằng chúng ta không dự liệu được lần xâm lấn này của các ngươi hay sao?"
"Ồ?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn một chút Tiên Nhân thuộc Tiên Cung đang rơi vào trong khổ chiến ở trên mặt đất, lại nhìn một chút Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô bị hắn đánh một quyền, trên mặt còn lưu lại dấu vết, lại nhìn Tiên Tôn bị đánh ở trên bầu trời, sau đó buông tay nói: "Ta cảm thấy các ngươi thật giống như là không dự liệu được."
"Nói nhảm!"
"Đừng vội dùng tri thức nông cạn của ngươi để cân nhắc ý nghĩ của tổ sư!"
"Chẳng lẽ ngươi cho rằng Tam Bất Hiểu thực sự là đại sư bói toán đệ nhất thiên hạ hay sao? Ở thời đại Thượng Cổ năm đó, tổ sư ở bên trên bói toán chi đạo thế nhưng cũng không kém hơn Đạo Tổ, mặc dù bây giờ bị trở ngại bởi tu vi, không có cách nào tái hiện đỉnh phong ngày xưa, nhưng chỉ là Tam Bất Hiểu cũng muốn tranh phong cùng với tổ sư?"
"Si tâm vọng tưởng!"
"Chỉ cần ăn đám thổ phỉ Thuần Dương Cung các ngươi, tổ sư sẽ có

thể lập tức tái xuất giang hồ, đến lúc đó cái gì mà Đại Càn, cái gì mà ba mạch Đạo, Phật, Ma, hết thảy đều không đáng giá được nhắc tới!"
Nhìn Vân Tuyệt Ảnh gầm thét, ở trong mắt của Trần Khuynh Địch không khỏi lộ ra một tia buồn nôn, nói: "Ngay cả chuyện ăn thịt người cũng có thể nói ra khỏi miệng? So sánh cùng với các ngươi, Minh Giáo còn muốn lương thiện hơn nhiều, lại còn gọi chúng ta là Thiên Ngoại Tà Ma, theo ta thấy các ngươi mới là Thiên Ngoại Tà Ma."
"Hừ!"
Thấy Vân Tuyệt Ảnh còn muốn phản bác, Nhân Thánh Ngô không còn kiên nhẫn liền đưa tay cắt ngang:
"Biện luận với Tà Ma thì có ý nghĩa gì? Cứ trực tiếp tiêu diệt hắn là được rồi!"
Ầm ầm! Vừa dứt lời, khí tức của Nhân Thánh Ngô liền bắt đầu điên cuồng kéo lên, mà ở bên trong cảm ứng của Trần Khuynh Địch, ở trong cõi u minh dường như có nhân vật gì đang quán thâu lực lượng vào trong thể nội của Nhân Thánh Ngô, bắt đầu mạnh mẽ cất cao hạn mức cao nhất của hắn, mà ở chỗ mi tâm của Nhân Thánh Ngô, một cái phù văn huyền ảo cũng hiện lên theo đó.
Mà ở trên mặt đất, U Hồn Vô Thiên sau khi thấy một màn như vậy liền lập tức lộ ra thần sắc khác thường.
"Đó là…cái gì?"
"Đó là Thiên Đạo gia trì."
Một vị Tiên Nhân lộ ra thần sắc phức tạp nói: "Vô Thiên ngươi đã không có ở trong Thiên Đình trọn vẹn 3000 năm, có rất nhiều chuyện đã không giống với lúc trước, vì cam đoan người như ngươi có thể an phận thủ thường, không nhiễu loạn trật tự thiên địa, ba vị Thánh Nhân mới đưa phần lực lượng này cáo tri cho tất cả các Tiên Nhân."
"Lực lượng?"
"Không sai, thân làm Thánh Nhân do Thiên Đạo sắc phong, tự nhiên sẽ có Thiên Đạo gia trì, Thánh Nhân vốn là không ai địch nổi, có thần binh Thiên Đạo ở trong tay, hiện tại lại có Thiên Đạo gia trì, chỉ sợ chỉ cần một vị tuỳ tiện đứng ra, tất cả chúng ta gộp lại cũng đều khó có khả năng đánh thắng được."
"Vị Tà Ma mà ngươi mời tới là rất lợi hại."
"Nhưng đối mặt với Nhân Thánh Ngô ở trong loại trạng thái này vẫn như cũ là không có khả năng thắng."
"Không sai."
"Thật giống như là ngươi thất bại vào ba ngàn năm trước."
Thanh âm của Tiên Nhân im bặt mà dừng.
Bởi vì ngay vào sau khi Nhân Thánh Ngô triển lộ ra cái gọi là Thiên Đạo gia trì, khí tức ở trên người của Trần Khuynh Địch thế mà cũng tăng trưởng lên theo, một chuôi trường kiếm màu đỏ giống như Du Long hiện lên ở trên mi tâm của hắn, kiếm ý hung lệ xông thẳng lên

trời, Tứ Kiếm Tru Tiên của Nhân Thánh Ngô căn bản là không có cách nào sánh vai.
"Thì ra là thế." Nhìn thần sắc có một chút kinh nghi bất định của Nhân Thánh Ngô, nụ cười trên khóe miệng của Trần Khuynh Địch dần dần mở rộng: "Thì ra là thế, gia trì cùng với tăng phúc sao, rất cùng loại cùng với Bát Phúc Thần Công a, đây chính là đồ vật mà các ngươi lấy đi của Thuần Dương Cung chúng ta? Rất tốt, đúng là tìm mòn gót giày mà không thấy, có được chẳng tốn chút công lao."
"Không biết ngươi đang nói cái gì." Nhân Thánh Ngô lắc đầu nói: "Đây là phù chiếu gia trì mà Thiên Đạo trao tặng cho bọn ta, có nó, ngươi không thể thắng được ta."
Vừa dứt lời, khí tức của Nhân Thánh Ngô liền tăng thêm một bước, Trần Khuynh Địch thì cũng không cam lòng yếu thế, cũng thôi động Xích Tiêu Kiếm, khí tức của hai người phảng phất như đang ganh đua với nhau vậy, ngươi tăng lên một chút ta tăng lên một chút, cuối cùng song phương cũng đạt đến mức giới hạn, dừng lại ở trên cơ sở ngang bằng nhau.
"Chuyện này thật đúng là."
"Tác chiến ở sân nhà rốt cuộc là vẫn có ưu thế a, có rất nhiều thủ đoạn nhỏ."
"Hừ!" So sánh cùng với Trần Khuynh Địch, thần sắc của Nhân Thánh Ngô cũng không dễ nhìn, dựa theo ý nghĩ của hắn, thực lực của bản thân cơ hồ đã tăng lên khoảng chừng gấp hai, vốn hẳn nên trực tiếp nghiền ép đối thủ mới đúng, kết quả thế mà còn không có cách nào kéo dài khoảng cách cùng với Trần Khuynh Địch, điều này không phù hợp với mong muốn trong lòng của hắn.
"Tên Tà Ma này, mượn nhờ lực lượng ma binh mới dám đánh một trận với ta, thật sự không cảm thấy xấu hổ hay sao?"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Trời đất! Trần mỗ ta từ khi xuất đạo đến nay qua nhiều năm như thế vẫn còn là lần đầu tiên gặp được loại người quái đản như ngươi!
"Ngươi có bản lãnh thì hãy vứt bỏ kiện đồ vật ma quỷ đó đi, ta đứng ở chỗ này để cho ngươi đánh 100 chiêu, ngươi cũng đều không phải là đối thủ của ta!"
"Ngươi..."
"Bớt nói nhảm! Xem quyền!"
Trần Khuynh Địch thực sự là lười nhác nói chuyện với kẻ quái đản ở trước mắt, thân hình khẽ động, trực tiếp giết về phía Nhân Thánh Ngô, mà lần này Nhân Thánh Ngô là hoàn toàn không sợ, thi triển ra Tứ Kiếm Tru Tiên lần thứ hai, mặc dù vẫn là hung lệ có thừa kiếm ý không đủ, nhưng lực lượng cơ sở lại là cất cao không ít.
Đương nhiên, bằng vào loại trình độ này là vẫn không thể phá vỡ được phòng ngự của Trần Khuynh Địch.
Nhưng lực lượng ẩn chứa ở trong đó lại đủ để ngăn trở thân hình

của Trần Khuynh Địch, ngay vào thời điểm Trần Khuynh Địch dự định lập lại chiêu cũ, thi triển Đại Thuần Dương Công lần thứ hai để đặt vững cơ sở chiến thắng...

Chương 1133: Ngây thơ

"Ngươi cho rằng cùng một chiêu là có thể có hiệu lực hai lần hay sao?"
Lĩnh vực thời gian vàng óng vừa mới khuếch tán, toàn bộ Thiên Đình chính là run lên bần bật, sau đó ở dưới sự thao túng của Vân Tuyệt Ảnh trực tiếp khóa lại lĩnh vực thời gian, khiến cho nó không có cách nào lại tiếp tục khuếch trương.
"Ồ?"
"Đây chính là Đạo Binh cực phẩm của Tiên Cung chúng ta, coi như là Đại Thuần Dương Công cũng đừng hòng phát huy tác dụng!"
"Ha ha." Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng, đây cũng chính là lý do hắn không dùng tinh vân Thuần Dương, nếu như dùng tới tinh vân Thuần Dương mà nói, ở dưới sự phong toả của Thiên Đình căn bản là vô dụng.
Bất quá cũng không có quan hệ, nếu như không có cách nào dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, như vậy nói rõ là trình độ bạo lực còn chưa đủ cao.
Cho nên chỉ cần tiếp tục tăng cường độ lên là được.
Tăng phúc thể chất, siêu tăng phúc thể chất, tăng phúc cường hóa thể chất, tăng phúc thể chất chung cực, thể chất Thiên Thần.
Trần Khuynh Địch đã học được năm loại tăng phúc này, mà năm loại tăng phúc này giống như là động cơ vĩnh cửu không ngừng chồng chất ở trên người của Trần Khuynh Địch, mà lực lượng duy trì tăng phúc thì là được rút ra từ bên trong Xích Tiêu Kiếm, từng tầng từng tầng hào quang BUFF tập trung lại, thậm chí còn mạnh hơn so với Thiên Đạo gia trì của Nhân Thánh Ngô.
"Hả? Cái tên điên này rốt cuộc là có cực hạn hay không! ?"
"Làm sao có thể!"
Nhìn khí tức của Trần Khuynh Địch không ngừng kéo cao, thần sắc của Nhân Thánh Ngô cùng với Vân Tuyệt Ảnh trở nên càng tái nhợt, bất quá sau một lát, hai người đồng thời hít vào một hơi thật sâu, nói: "Đừng quá xem thường chúng ta, nếu đã sớm liệu được các ngươi đến xâm lấn, chúng ta đương nhiên đã có sự chuẩn bị, bằng vào loại trình độ này chưa được tính là cái gì!"
"Phân thân tụ lại!"
Nhân Thánh Ngô gầm thét một tiếng, sau đó hư không nứt ra, từng đạo từng đạo bóng người thoát ra từ đó, sau đó hợp hai làm một cùng với bản thân hắn.
Nhân Thánh Ngô có 32 phân thân, cùng với chân thân phân biệt tọa trấn ở 32 Nhân Giới cùng với Tiên Giới, đây là sự tình mà mọi người ở bí cảnh Côn Lôn đều biết, mà bây giờ Nhân Thánh Ngô tập hợp

toàn bộ 32 phân thân, vào sau khi hấp thu phân thân, khí tức của Nhân Thánh Ngô cũng bắt đầu kéo lên lần thứ hai.
Hơn nữa còn có Vân Tuyệt Ảnh cũng rất cường đại, hai người liên thủ với nhau, lại có ưu thế sân nhà, nếu như thật sự tử chiến, Trần Khuynh Địch chỉ sợ thật sự là có nguy hiểm...
Không sai, nếu như chỉ có một mình Trần Khuynh Địch.
"Các ngươi cho rằng chỉ có các ngươi có chuẩn bị thôi sao Hạ Cửu Lưu?"
"Ngây thơ!"
Trần Khuynh Địch nhếch miệng cười một tiếng, mà vào giây tiếp theo.
Ầm! Kèm theo âm thanh hư không vỡ nát, một thông đạo màu đen mở ra ầm ầm ở trên đỉnh đầu của Trần Khuynh Địch, mà ở bên kia thông đạo, một cỗ khí tức thật lớn chảy xuôi mà đến, mang theo sự nặng nề giống như núi, rõ ràng là Yêu Tộc Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, huyết mạch đích hệ của Đại Thánh Huyền Vũ.
Yêu Vương Huyền Quy!
"Thì ra là ngươi! Nhưng chỉ là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất còn không thể ngăn được chúng ta!"
"Cung chủ!"
Ầm ầm! Ở dưới sự kêu gọi của Vân Tuyệt Ảnh, ở bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện lại có một cỗ khí tức thức tỉnh, mặc dù không có cường độ Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng cũng đạt đến cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, hơn nữa còn muốn vượt qua Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô, mà quan trọng nhất là, bản thể của cỗ khí tức này đúng là cung chủ Tiên Cung!
"Không ngờ được chứ gì! Trước khi cung chủ rời khỏi bí cảnh đã sớm lưu lại phân thân để đề phòng vạn nhất, bây giờ ở dưới sự gia trì của Thiên Đạo, phân thân của cung chủ tiếp cận rất gần với Kích Toái Mệnh Tinh, thêm một đầu Yêu Tộc tạp chủng căn bản là không có một chút ý nghĩa nào! Ngày hôm nay chính là ngày giỗ của các ngươi! Trần Khuynh Địch! ! !"
"Ha ha…"
Vân Tuyệt Ảnh còn chưa cười xong, thông đạo màu đen lại xuất hiện một cỗ khí tức nóng rực giống như liệt hỏa.
"Cung chủ Tiên Cung?"
"Cũng tốt, hôm nay ta sẽ trảm ngươi, con đường chí cường cũng không phải là nói chơi."
Ở bên cạnh Yêu Vương Huyền Quy, một nam tử trung niên người mặc áo giáp, cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, oai hùng bất phàm cất bước mà ra.
Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh!
Vân Tuyệt Ảnh: "? ? ?"
Nhân Thánh Ngô: "? ? ?"

Qua trong giây lát, chiến trường Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.
"Đại Càn, người Đại Càn làm sao lại tham dự vào! ?"
"Điều đó là không có khả năng!"
"Không có gì là không có khả năng."
Đối mặt với Vân Tuyệt Ảnh và Nhân Thánh Ngô tràn đầy sợ hãi, Trần Khuynh Địch vừa duy trì nụ cười giễu cợt ở trên mặt, vừa lên tiếng nói: "Có chuẩn bị không phải chỉ có các ngươi."
Vốn dĩ dựa theo ý nghĩ của Tam Bất Hiểu, vào ba ngày trước bọn hắn nên đến bí cảnh Côn Lôn.
Nhưng Trần Khuynh Địch quả thực là đã trì hoãn ba ngày.
Ngươi cho rằng Trần mỗ ta không làm gì ở trong ba ngày này hay sao? Ngây thơ!
Đừng nhìn thấy Trần Khuynh Địch bình thường luôn luôn ưa thích vung một đôi nắm đấm xông lên, nhìn qua giống như rất đẹp trai rất bá khí, nhưng trên thực tế đó chỉ là bởi vì Trần Khuynh Địch có nắm chắc phần thắng, cho nên mới xông lên, chỉ có duy nhất một lần bí quá hoá liều, chỉ sợ cũng chỉ có trận chiến ở Tiêu Thành mà thôi.
Cho nên ở trên giá trị nghiêm ngặt mà nói, Trần Khuynh Địch cũng không phải chỉ là một tên mãng phu, không bằng nói là còn tương phản.
"Có thể quần ẩu thì ai muốn đơn đả độc đấu chứ?"
"Các huynh đệ!"
"Lên cho ta!"
"Đánh cho cái tên thích trang bức kia đến cha mẹ hắn cũng không nhận ra được."
Võ Nguyên Hanh cùng với Yêu Vương Huyền Quy xuất hiện đã đảo ngược thế cục trên chiến trường.
Nguyên một đám Tiên Nhân Nguyên bản cho rằng Trần Khuynh Địch sẽ thua không thể nghi ngờ, rung động vì thực lực của Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô, lúc này lại là lộ ra vẻ mặt mê mang lần thứ hai.
"Làm sao có thể."
"Tồn tại giống như Thánh Nhân lại có tới trọn vẹn ba vị? Hơn nữa một vị lại mạnh hơn so với một vị!"
"Thiên ngoại thiên đáng sợ như thế sao?"
Khác biệt cùng với Tiên Nhân thuộc Tiên Cung, tuyệt đại đa số đám Tiên Nhân ở trong bí cảnh Côn Lôn này đều không biết một chút nào về đại thế giới Trung Thổ, ở bên trong thế giới quan của bọn hắn, bí cảnh Côn Lôn chính là toàn bộ thế giới, tu tiên chính là đạo thống duy nhất.
Nhưng mà vào ngày hôm nay, thế giới quan của bọn hắn xem như đã triệt để tan vỡ.
Tối thiểu là Thánh Nhân không ai địch nổi ở trong mắt của bọn hắn,

lúc này lại là rơi vào bên trong khổ chiến, thậm chí là ngay cả sau khi Thiên Thánh vốn nên vô địch xuất hiện, cũng đều không thể ngăn cản đà tiến công của Thiên Ngoại Tà Ma, những Tiên Nhân này cũng không hiểu cái gì là phân thân, bọn hắn chỉ biết là Thiên Thánh cũng bị Tà Ma ngăn cản.

Chương 1134: Ác đồ

Mà trên thực tế cũng xác thực là như thế, bản thể của cung chủ Tiên Cung không có ở dây, nhưng cũng lưu lại một cỗ phân thân, đây là do mười hai viên tinh cầu ở bên trong Mệnh Vận Tinh Vân của cung chủ Tiên Cung ngưng tụ mà thành, bàn về cường độ tuyệt đối là không kém hơn so với bất kỳ vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất nào, thậm chí là còn vượt xa, nhưng mà chính là một cỗ phân thân như vậy lại vẫn cứ bị áp chế.
"Hôm nay ta sẽ giết ngươi chứng đạo!"
Người xuất thủ là Võ Nguyên Hanh.
Đây là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất mạnh nhất được thế gian công nhận, bây giờ khi xuất thủ cũng thể hiện ra thực lực rất khủng bố, từng đạo từng đạo bí pháp tăng phúc liên tiếp gia trì lên trên người của hắn, khiến cho khí tức của hắn không ngừng cất cao, chiến ý nóng bỏng phảng phất như một cái lò lửa lớn, khí huyết bốc hơi làm cho không gian bốn phía trở nên mơ hồ.
Mà tương phản, cung chủ Tiên Cung lại có vẻ hơi chật vật.
Giống như những người khác, cung chủ Tiên Cung cũng là tu tiên giả, thi triển ra một thân lực lượng Nguyên Thần khổng lồ, ở trên đỉnh đầu có Huyền Hoàng bảo tháp ba mươi ba tầng, chân đạp bồ đoàn phong vân, cầm trong tay một căn biển quải, ở bốn phía còn có hơn mười kiện pháp bảo có phẩm giai bất phàm đi theo, nhìn qua ngược lại là có thanh thế kinh người.
Nhưng thật đáng tiếc, những thứ này không có một chút tác dụng nào.
Phương Thiên Họa Kích của Võ Nguyên Hanh có thể phá vạn pháp, một thân chiến ý không ngừng chuyển hóa thành đủ loại tăng phúc và gia trì, cung chủ Tiên Cung dùng pháp bảo gì, hắn liền thay đổi các loại tăng phúc và gia trì khắc chế, ở dưới sự chồng chất tăng phúc và gia trì, thế mà quả thực là đã đánh cho phân thân của cung chủ Tiên Cung không ngẩng đầu lên được.
Sự thật đã chứng minh, cảnh giới cao không có nghĩa là có chiến lực mạnh, cho dù là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nếu như chỉ để cho bọn hắn phát huy ra chiến lực Hỏa Luyện Kim Đan, cũng không nhất định là đối thủ của Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, bởi vì bản thân của Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất đã tương đương với cực hạn ở trong cái cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan này, huống chi Võ Nguyên Hanh còn là người nổi bật ở bên trong Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất.
Cho nên cung chủ Tiên Cung đã rơi vào khổ chiến ngoài ý liệu.
Mà ở một bên khác, Vân Tuyệt Ảnh thì là đối chiến với Yêu Vương

Huyền Quy, chiến đấu ở giữa hai người này nhàm chán chưa từng có, cũng không thấy Yêu Vương Huyền Quy làm gì, chính là biến ra chân thân, sau đó thi triển ra mai rùa của chính mình, hình thành một tầng kết giới nội ngoại cô lập và vây khốn Vân Tuyệt Ảnh cùng với bản thân.
"Vị tiểu ca này hãy ở trong này trò chuyện với ta một hồi."
"Rất nhanh tất cả sẽ kết thúc."
"Vọng tưởng!"
Vân Tuyệt Ảnh đương nhiên là không tin tà, lập tức thi triển đủ loại pháp bảo, bao quát cả lực lượng Nguyên Thần cũng điên cuồng tuôn ra, muốn xông phá phòng ngự của Yêu Vương Huyền Quy.
Nhưng mà rất đáng tiếc, nếu như cái mai rùa này bị đánh vỡ dễ dàng như vậy mà nói, chủng tộc của Yêu Vương Huyền Quy sẽ không được gọi là Huyền Vũ.
Nhìn qua là mai rùa bình thường, nhưng lực phòng ngự của nó lại có thể xưng là vạn năng, cương khí, khí huyết, nguyên thần, không có một thứ nào không phòng được, hơn nữa còn có hạn mức cực cao, quả thực là đã chống đỡ tất cả công kích của Vân Tuyệt Ảnh, thậm chí là Yêu Vương Huyền Quy còn lộ ra bộ dáng khá là nhẹ nhõm, cũng không có cảm giác cố hết sức gì.
Hơn nữa kinh khủng nhất chính là kết giới mai rùa của Yêu Vương Huyền Quy dường như còn có hiệu quả phong cấm ảnh hưởng ở ngoại giới, ở dưới sự bao phủ của kết giới Vân Tuyệt Ảnh thế mà mất đi cái gọi là Thiên Đạo gia trì, chiến lực nguyên bản được kéo lên đến mức tận cùng lập tức trượt dài, đối mặt với kết giới tự nhiên cũng càng là lực bất tòng tâm.
Bất quá muốn nói đến chiến đấu kịch liệt nhất, vẫn là ở phía của Trần Khuynh Địch.
Không còn sự kiềm chế của Vân Tuyệt Ảnh, Trần Khuynh Địch liền triệt để quán triệt ý nghĩ thiên tài lúc trước của mình, từng đạo từng đạo bí pháp tăng phúc thể chất không ngừng chồng chất ở trên người của hắn, 18 chủ khiếu huyệt trên toàn thân liên tiếp lấp lóe, không ngừng có một lượng lớn nguyên khí bị những khiếu huyệt này phun ra nuốt vào và chuyển hóa.
Ở dưới loại chuyển hoá này, chiến lực của Trần Khuynh Địch cũng càng ngày càng mạnh.
Mà Nhân Thánh Ngô lại là đến cực hạn.
"Tên Tà Ma nhà ngươi! Rốt cuộc là lấy loại lực lượng này từ đâu."
"Đủ rồi!"
Thấy mình bị áp chế lần thứ hai, Nhân Thánh Ngô rốt cục cũng không nhẫn nại được, hai tay đánh ra ấn quyết, ở trong lúc nhất thời toàn bộ không gian Thiên Đình cũng đều chấn động, bốn phía giống như sống lại vậy, bắt đầu đè ép về phương hướng Trần Khuynh Địch, vô hình trung càng có vô số huyễn cảnh tấn công về phía nguyên

thần của Trần Khuynh Địch.
"Yêu nghiệt hãy nhận lấy cái chết!"
"Ha ha."
Trần Khuynh Địch mặt không đổi sắc, trực tiếp lấy ra một cái ngọc giản sau đó bóp nát, trong phút chốc, Thiên Đình nguyên bản vững như bàn thạch đột nhiên bắt đầu trở nên chấn động, toàn bộ không gian cũng bắt đầu dần dần trở nên bất ổn, từng đạo từng đạo vết rạn hư không lan tràn ra trên không trung, phảng phất như một giây sau sẽ chia năm xẻ bảy vậy.
"Đây là..." Nhân Thánh Ngô dúng thần niệm quét qua, lập tức chau mày nói: "Trấn Giới Bia xảy ra vấn đề? Làm sao có thể, Mặc Môn đáng chết! Đám chết tiệt kia đã động tay động chân ở bên trong?"
"Ngươi nhìn đi đâu thế?"
"Hả?"
"Nhìn ta đây này!"
Nhân Thánh Ngô Ngô quay đầu lại, mà nghênh đón hắn thì là thiết quyền lớn như núi của Trần Khuynh Địch, vừa mới rồi Trần Khuynh Địch đánh vào má trái của Nhân Thánh Ngô, hiện tại Nhân Thánh Ngô vừa quay đầu lại, một quyền này của Trần Khuynh Địch chính là đánh vào má phải của Nhân Thánh Ngô, đập bay hắn xuống từ trên không trung, ngã nhào vào Thiên Đình lần thứ hai.
"A a a a a a!"
"Tên ác đồ nhà ngươi!"
"Dám đối đãi với Bất Hủ Thánh Nhân như vậy! Ngày hôm nay ta nhất định phải lột da tróc thịt nhà ngươi...! ! !"
Đống đổ nát nổ tung, Nhân Thánh Ngô lộ ra thần sắc điên cuồng phi ra từ đó, cái gọi là khí phái Thánh Nhân ở trên mặt đã tiêu tán, ở trong mắt cũng không còn cái gì là nhật nguyệt luân chuyển, trang phục ở trên người càng là lộn xộn không chịu nổi, bộ dáng mặt mày xám xịt cực kỳ giống với chó thua trận, khí tức cả người càng là bỗng nhiên đại biến.
"Quả nhiên, đây mới là bộ dáng chân thật của ngươi sao."
"Thân làm người Tiên Cung, chuyên tu nguyên thần, vốn hẳn nên am hiểu huyễn thuật nhất, kết quả bản thân lại rơi vào bên trong cái huyễn cảnh bí cảnh Côn Lôn này, người khác đều coi ngươi là Bất Hủ Thánh Nhân, cúng bái ngươi, sùng kính ngươi, ở trong thời gian dài, ngược lại đã khiến cho ngươi không nhìn thấy bản thân."
"Thực sự là mất mặt, mau cút ra khỏi cái chiến trường này!"
"Hỗn láo! ! !"
Sự trào phúng sắc bén của Trần Khuynh Địch khiến cho Nhân Thánh Ngô càng trở nên phẫn nộ, sợi dây thần kinh lý trí ở trong đầu đứt gãy, Nhân Thánh Ngô lắc tay áo một cái, ở trên tay liền xuất hiện một quyển trục.

Chương 1135: Đại trận Vạn Tiên

Quyển trục vừa ra, đám Tiên Nhân xem náo nhiệt ở phía dưới liền lập tức nhận ra được.
"Phong Thần Bảng!"
"Quả nhiên là ở trong tay của Nhân Thánh Ngô!"
"Ồ?" Lỗ tai của Trần Khuynh Địch khẽ động, tự nhiên nghe được lời kinh hô của các Tiên Nhân, ở trong ánh mắt nhìn về phía quyển trục cũng trở nên kì quái.
"Món đồ chơi này là Phong Thần Bảng?" Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái.
Mặc dù cảm ứng rất là mơ hồ, nhưng mà Trần Khuynh Địch vẫn có thể phát giác được, Bát Phúc Thần Công ở trên người của hắn lúc này đang tương hỗ tương ứng cùng với Phong Thần Bảng ở trong tay của Nhân Thánh Ngô, phảng phất như ở bên trong Phong Thần Bảng có đồ vật gì đang hấp dẫn nó vậy, mà căn cứ vào lai lịch của Bát Phúc Thần Công, Trần Khuynh Địch có thể kết luận.
"Món đồ chơi này nhất định là bảo bối của Thuần Dương Cung chúng ta!"
"Chúng thần nghe phong! Vạn tiên cúi đầu, đại trận Vạn Tiên, lên cho ta!"
28 tinh tú thần, 36 thiên cương thần, 72 địa sát thần, dựa vào quần tinh chúng thần, sau khi Tiên Cung thành lập hệ thống kiếp số Phong Thần từ thời đại Thượng Cổ, tất cả Tiên Nhân vẫn lạc ở trong đại kiếp Phong Thần hóa thành hư ảnh tái hiện trong thế gian vào lúc này, đứng hầu ở sau lưng của Nhân Thánh Ngô.
"Cái đệch!" Nhìn một màn này, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng không nhịn được mà che mặt.
Kết thúc của kiếm trận Tru Tiên chính là đại trận Vạn Tiên? Cái con m* nhà nó.
Ở bên trong Tiên Cung khẳng định có người xuyên việt!
Tình thế trước mặt là cực kỳ nghiêm trọng, Trần Khuynh Địch cũng không có tâm tư tiếp tục trào phúng, mà là trực tiếp xuất thủ, đấm ra một quyền, khuấy động phong vân, muốn trực tiếp cắt đứt đại trận Vạn Tiên của Nhân Thánh Ngô.
Nói đùa, chỉ có kẻ đần mới để cho ngươi tiếp tục bày trận!
"Hừ!"
Đối mặt với một quyền này của Trần Khuynh Địch, thần sắc của Nhân Thánh Ngô không thay đổi, thôi động Phong Thần Bảng ở trong tay, sau đó Phong Thần Bảng đón gió căng phồng lên, hóa thành một màn ánh sáng thế mà quả thực là đã chặn lại một quyền này, mà cùng lúc đó, các Tiên Nhân đi ra từ bên trong Phong Thần Bảng cũng

càng ngày càng nhiều, liên kết khí tức với nhau, càng ngày trở nên càng mạnh.
"Thiên Ngoại Tà Ma! Hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi!"
"Chết!"
Phong Thần Bảng của Tiên Cung thật đúng là xảo đoạt thiên công, sau khi Tiên Nhân bỏ mình ở trong đại kiếp Phong Thần, Tiên Hồn bị Thiên Đạo Tiên Tôn ăn hết, bã còn dư lại thì là lắng đọng ở bên trong Phong Thần Bảng, chính là để triệu hoán ra vào những lúc như thế này.
Các Tiên Nhân này đều là khôi lỗi mất đi linh trí, phân biệt đối ứng với ngàn vạn tinh tú trong bí cảnh Côn Lôn, hình thành một loại quan hệ bổ sung, sau khi kết thành đại trận Vạn Tiên liền tiếp dẫn lực lượng quần tinh, thậm chí còn khiến cho Trần Khuynh Địch có một loại ảo giác đối mặt với Vận Mệnh Tinh Không.
"Đậu xanh rau má."
"Đây là thủ bút của Tiên Tôn?"
"Không chỉ có như thế." Ở một chỗ chiến trường khác, thanh âm của Yêu Vương Huyền Quy ung dung truyền đến: "Còn có hình bóng trận pháp của Yêu Tộc chúng ta, trận pháp này hẳn là mượn tinh thần trong thế giới Thiên Đình bố trí mà thành, Tiên Tôn dùng Tiên Hồn chưởng khống quần tinh, kích hoạt lực lượng tinh không bên trong bí cảnh Côn Lôn đến mức độ lớn nhất."
Nói một cách khác.....
"Hắn hẳn là muốn tái tạo ra đại thế giới Trung Thổ."
"Mặc dù là rất không biết xấu hổ."
"Nhưng thủ bút xác thực là cực lớn, không kém hơn Thủy Đế cùng với Yêu Hoàng ngày xưa."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Lời cảm khái của Yêu Vương Huyền Quy cũng không khiến cho Trần Khuynh Địch xúc động.
Bất quá hắn biết rõ.
"Bất kể hắn là thủ bút gì, đánh nát thì sẽ chẳng phải là cái gì!"
"Nói đến cùng còn không phải là át chủ bài hay sao?"
"Ta cũng có!"
Trần Khuynh Địch trực tiếp thò tay vào túi quần, sau đó liền lấy ra một tấm lệnh bài màu vàng óng, ở phía trên viết một chữ "Càn" to lớn, món đồ chơi này hắn đã phí rất nhiều tâm tư mới lấy được từ trong tay của Thánh Thượng Đại Càn, ban đầu ở Nam Cương cũng là nhờ vào nó hắn mới không bị Triệu Man giết chết.
Không sai, chính là kim bài miễn tử, xác thực mà nói, hắn là thuật triệu hoán Thánh Thượng Đại Càn.
"Xem chiêu!"
"Ta chọn ngươi! Võ Càn Võ!"
Lời còn chưa dứt, ở bên trong kim bài miễn tử, thanh âm khá là đau

răng của Thánh Thượng Đại Càn liền truyền ra:
"Cái tên nhà ngươi, kim bài miễn tử cũng không phải là dễ làm như vậy, ở trên tay của ngươi đã là một tấm cuối cùng, đừng có dùng một cách tùy tiện chứ."
"Ta không quan tâm."
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
"Bớt nói nhảm, nhanh, đánh vỡ cái thứ gọi là đại trận Vạn Tiên này đi."
"Ta còn tưởng rằng ngươi muốn dùng tấm lệnh bài này để đối phó với Tiên Tôn, dùng nó để đối phó với thứ gọi là đại trận Vạn Tiên này, không cảm thấy có chút dùng dao mổ trâu giết gà hay sao?"
"Nhanh lên!"
"Khục."
Thánh Thượng Đại Càn hơi có một chút không tình nguyện, hắn vừa mới nhìn thấy trò hay, toàn bộ là nhờ vào tấm kim bài miễn tử này, mà một khi kim bài miễn tử được sử dụng thì hắn liền không có cách nào lại cảm ứng được chuyện xảy ra ở bên trong bí cảnh Côn Lôn, chuyện này giống như là một quyển tiểu thuyết hay, mới đọc được một nửa liền phát hiện ra là tác giả không viết nữa, rất phiền đó có biết hay không.
"Chờ sau khi trở về ngươi phải kể rõ sự tình cho ta nghe."
"Thực sự là đáng tiếc."
"Không thể nhìn thấy đến cuối cùng."
Ầm ầm! Thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn dần dần nhỏ đi, thay vào đó, thì là một cỗ lực lượng rộng lớn đến mức tận cùng, một tiếng long ngâm điếc tai truyền ra từ bên trong kim bài miễn tử, sau đó long khí như hồng thuỷ vỡ đê trào lên, hợp thành một thanh lợi kiếm có chuôi đầu rồng, bổ về phía Nhân Thánh Ngô.
Ầm! Đại trận Vạn Tiên mới vừa rồi còn có thanh thế ngập trời, vào thời khắc này cơ hồ là không có một chút lực phản kháng nào liền sụp đổ trong nháy mắt.
Sau đó kiếm đầu rồng cứ như vậy hung hăng chém lên bên trên Phong Thần Bảng trong tay của Nhân Thánh Ngô, long khí vô tận giống như là kịch độc trí mạng nhất, một mảng lớn hư ảnh Tiên Hồn ở bên trên Phong Thần Bảng trực tiếp bị mài ở dưới sự cọ rửa của long khí, trong lúc mơ hồ, còn có thể nghe được một tiếng kêu thê lương truyền ra từ đó.
Mà thần sắc của Nhân Thánh Ngô càng là đại biến trong chớp mắt.
"Đáng chết! "
Cơ hồ là trước tiên, Nhân Thánh Ngô liền muốn thu hồi Phong Thần Bảng.
Nhưng rất đáng tiếc...
"Hả? Đây là vật gì?"
Ở bên trong kiếm đầu rồng, thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn

truyền ra, mang theo vài phần kinh ngạc, mà vào giây tiếp theo, Phong Thần Bảng kim quang vạn trượng liền bạo phát một lần nữa, bất quá lần này cũng không phải là những Tiên Hồn kia, mà là một cỗ ý chí to lớn giấu ở trong đó, bất luận là chất hay là lượng đều vượt xa trước đó.
Mà thân phận chân thật của cỗ ý chí này thì lại bị âm thanh kinh hô của Nhân Thánh Ngô nói rõ.
"Tổ sư!"
Tiên Tôn! Lại là một vị Tiên Tôn!
"Thật thú vị, vị Tiên Tôn thứ hai?"
"Cũng không phải."

Chương 1136: Gà đất chó sành

Ý chí to lớn dường như là vừa mới thức tỉnh, còn có vẻ hơi mê mang, cho nên vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn đặt câu hỏi, hắn cơ hồ đã đáp lại một cách vô thức:
"Bần đạo là Ngọc Thanh Tiên, chẳng lẽ đại tế Phong Thần diễn ra trước thời hạn? Vì sao vào lúc này bần đạo lại tỉnh lại...không đúng, ngươi là người nào? !"
Ý chí to lớn, hoặc có lẽ là Ngọc Thanh Tiên chỉ mê mang trong chốc lát, rất nhanh liền khôi phục sự thanh tỉnh.
Mà sau khi thanh tỉnh, trong ánh mắt Ngọc Thanh Tiên nhìn về phía Thánh Thượng Đại Càn lập tức trở nên hiểm ác:
"Nguyên lai là còn có ngoại địch xâm lấn sao."
"Lại còn dám vọng động Phong Thần Bảng?"
"Làm càn!"
"Làm càn? Ngươi đang nói ta?" Ở bên trong kiếm đầu rồng, thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn truyền ra một lần nữa, bất quá lần này lại là mang theo một chút vẻ kỳ lạ.
"Lão tử sống qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều là ta nói người khác làm càn, ngày hôm nay còn là lần đầu tiên lại có người dám nói ta làm càn ở ngay trước mặt ta."
"Cái gì mà Ngọc Thanh Tiên, vừa rồi thật đúng là đã bị ngươi hù dọa, không phải chính là cắt đứt nguyên thần hay sao, theo ta thấy Tiên Tôn thật đúng là một kẻ điên, vì sống sót đã đặc biệt cắt đứt nguyên thần không trọng yếu để làm dịu áp lực, hơn nữa vào thời khắc mấu chốt còn có thể ăn hết nguyên thần cắt đứt để đề thăng lực lượng."
"Nhất Khí Hóa Tam Thanh?"
"Theo ta thấy là nhất khí nuôi heo mới đúng, ngươi và những Tiên Hồn kia không có gì khác biệt, đều là heo do Tiên Tôn nuôi a, xem xét như thế, kẻ đang chiến đấu ở trên trời kia cũng là một bộ phận nguyên thần mà hắn phân ra a, bản thể của Tiên Tôn thì vẫn còn đang ngủ say ở góc nào đó..."
"Ngươi nói cái gì?" Thần sắc của Ngọc Thanh Tiên có vẻ hơi không rõ ràng cho lắm: "Cuồng đồ ngoại giới, xâm lấn Côn Lôn Giới của ta không nói, còn muốn dùng xảo ngữ để lừa gạt bần đạo? Thực sự là ngu xuẩn!"
"Ha ha."
Lời này vừa được nói ra, ngay cả Trần Khuynh Địch đang xem trò vui ở bên cạnh cũng đều cảm thấy không được bình thường.
Cuồng đồ ngoại giới? Tiên Tôn hẳn là sẽ không nói loại lời này a? Trừ phi...
"Ngay cả ký ức cũng không lưu lại cho ngươi sao, đây chính là cái gọi

là công cụ người a, tác dụng duy nhất của ngươi chính là nuốt ăn Tiên Hồn ở bên trong Phong Thần Bảng để vận chuyển chất dinh dưỡng cho bản thể."
"Không thể không thừa nhận có thể sống sót từ Thượng Cổ đều là kẻ tàn nhẫn a, kẻ điên Tiên Tôn này ngay cả bản thân đều chặt..."
"Rất thú vị!"
Chẳng biết từ lúc nào, thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn bắt đầu trở nên vang dội, không giống với lời trêu chọc phía trước, một bầu không khí uy nghiêm bá đạo dần dần lan tràn ra.
"Mặc dù không có một chút ranh giới cuối cùng nào, nhưng cũng là suy nghĩ khác người."
"Bất quá..."
"Nếu như trẫm trảm con heo mà ngươi nuôi này, ngươi còn có thể ngồi vững được hay không?"
Vừa dứt lời, kiếm đầu rồng liền biến đổi, nguyên bản đây bất quá là một lượng lớn long khí hội tụ mà thành kiếm, nhưng bây giờ, một vệt kiếm ý lại là hiện lên ở trên kiếm đầu rồng, kiếm ý đường hoàng chính đại, kiếm ý sau khi mở rộng, phảng phất như có thể bao dung tứ cực bát hoang, trấn áp tất cả Si Mị Võng Lượng.
Thiên Tử Kiếm!
Võ Càn Võ kỳ thật không hiểu kiếm, kiếm chỉ là vật dẫn, khi hắn ngồi ở trên vị trí Thánh Thượng Đại Càn, ngồi ở trên vị trí Nhân Hoàng Trung Thổ, vô luận là dùng thứ gì cũng không đáng kể, cho dù là dùng Lang Nha Bổng, đó cũng là Thiên Tử Lang Nha Bổng, ý cảnh cũng không thay đổi, uy lực vẫn chính là thiên hạ đệ nhất!
Thánh Thượng Đại Càn nghiêm túc cũng không phải là đùa giỡn.
Dù chỉ là cách không xuất thủ, kim bài miễn tử xem như tinh phẩm cung ứng có hạn lượng, cũng đủ để cho hắn phát huy ra phần lớn lực lượng, huống chi Ngọc Thanh Tiên mặc dù mạnh, nhưng cũng chỉ có cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, hơn nữa còn kém xa tít tắp vị Tiên Tôn đang đối kháng với ba người Tịch Đồng ở trên không trung.
Nghiêm ngặt mà nói, hắn là chỉ có loại tiêu chuẩn khi A Sử Na Lam vừa mới đột phá.
Hơn nữa còn rất không ổn định, bởi vậy có thể thấy được vào thời điểm Tiên Tôn chia ra bộ phận nguyên thần này là không phí tâm tư, hoàn toàn coi đó là công cụ người dùng để tích súc lực lượng thay hắn ở trong Phong Thần Bảng, hơn nữa để bảo đảm tất cả thuận lợi, chỉ sợ là Tiên Tôn cũng đều không có quán thâu cho hắn bao nhiêu lực lượng.
Thậm chí là nói một cách không khách khí.
Nếu không phải là nguyên thần của Tiên Tôn có nội tình quá tốt, cho dù là cắt ra cũng đều có trình độ Kích Toái Mệnh Tinh, Ngọc Thanh Tiên nói không chừng là sẽ không thể nào đạt tới loại cảnh giới này.
Mà bằng vào loại trình độ này khi đối mặt với một chiêu toàn lực của

Thánh Thượng Đại Càn, ở dưới tình huống không có cách nào tránh né thì chỉ có chịu chết.
Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ hiện tại, cường giả có thể chính diện đón đỡ một kiếm này của Thánh Thượng Đại Càn có thể nói là không tồn tại, lần trước tại thời điểm ở Tần gia, Ngô Không, A Nhĩ Pháp, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, giáo chủ Minh Giáo, năm người liên thủ mới miễn cưỡng chống đỡ được.
Mà đổi thành Ngọc Thanh Tiên ở trước mắt, ở dưới một kiếm này chỉ có một cái kết quả.
"A -- -- -- - ! ! !"
Sau khi gầm lên một tiếng rung động tâm can, Ngọc Thanh Tiên hoàn toàn không có bất kỳ sức chống cự nào, chỉ kịp kêu thảm một tiếng, sau đó liền bị một kiếm này của Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp mạt sát, ngay cả tro cốt cũng đều không còn.
"Ách! Điều này làm sao có thể..."
Ở phía sau Phong Thần Bảng, mặt mũi của Nhân Thánh Ngô tràn đầy ngây ngốc nhìn Ngọc Thanh Tiên chết bất đắc kỳ tử, không thể tin được mà thấp giọng lẩm bẩm nói, mà ở trước mặt của hắn, ở bên trên Phong Thần Bảng lấp lóe kim quang, từng vết nứt dần dần lan tràn ra, mặc kệ Nhân Thánh Ngô rót vào bao nhiêu lực lượng nguyên thần, cũng đều không thể ngăn cản vết rạn khuếch tán.
Cuối cùng...
Rắc! Kèm theo một tiếng vang nhỏ, Phong Thần Bảng khiến cho vô số Tiên Nhân trong bí cảnh Côn Lôn vừa kính vừa sợ, chủ trì đại kiếp Phong Thần trong không biết bao nhiêu năm...
Cứ như vậy vỡ nát.
Mà gần như đồng thời, từ bên trong Phong Thần Bảng tan vỡ, một đạo ánh sáng trắng xuất hiện, sau đó bỗng nhiên khuếch tán ra, trong ánh sáng trắng lại là hiện lên một quyển trục.
Sau khi thấy một màn như vậy, Nhân Thánh Ngô nguyên bản lộ ra biểu tình tuyệt vọng lập tức lên dây cót tinh thần.
"Ta biết ngay!"
"Thiên Đạo chí cao, làm sao có thể bị Tà Ma tiêu diệt, nguyên lai Phong Thần Bảng chẳng qua chỉ là xác ngoài, nội tại chân chính còn muốn cao siêu hơn vô số lần! Đây mới thật sự là chí bảo Thiên Đạo! Âm mưu của Thiên Ngoại Tà Ma ở trước mặt của Thiên Đạo bất quá chỉ là gà đất chó sành mà thôi!"
Ý niệm tới đây, Nhân Thánh Ngô bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra một tia cười lạnh nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch, nhất là chú ý tới Thiên Tử Kiếm sau khi sử dụng hết kim bài miễn tử liền dần dần phá toái, thần sắc của Nhân Thánh Ngô lại càng thêm đắc ý:
"Ha ha ha! Kỳ tích sẽ không phát sinh lần thứ hai ở trên người của Tà Ma."

Chương 1137: Tát tai điên cuồng

"Các ngươi cuối cùng vẫn sẽ phải chết!"
"Phong Thần Bảng! Nghe hiệu lệnh của bản thánh, kết thành đại trận Vạn Tiên."
Nhân Thánh Ngô dùng hai tay kết ấn, muốn tiếp tục kêu gọi Phong Thần Bảng dựng lại đại trận Vạn Tiên, nhưng khiến cho Nhân Thánh Ngô ngoài ý muốn là, lần này Phong Thần Bảng thế mà không có phản hồi.
"Chuyện gì đã xảy ra?"
"Vì sao lại không trả lời ta?"
"Phong Thần Bảng!"
Nhân Thánh Ngô cắn răng một cái, một lượng lớn lực lượng nguyên thần tuôn ra, không ngừng khiến cho Phong Thần Bảng rung động, mà Phong Thần Bảng giống như là một đứa nhỏ lạc đường sau đó gặp được một vị đại thúc đang cầm kẹo mút dụ dỗ, có một chút đung đưa không ngừng, cuối cùng bất đắc dĩ bay về phương hướng Nhân Thánh Ngô.
Mà vào lúc này, Trần Khuynh Địch yên lặng trừng mắt nhìn, sau đó lặng lẽ vận hành Bát Phúc Thần Công, lại sau đó, ánh sáng trắng bên trong quyển trục giống như là một đứa trẻ lạc đường sau đó đột nhiên thấy được cha mẹ chạy tới vậy, bỗng nhiên thay đổi phương hướng, bay nhào về phía Trần Khuynh Địch.
Nhân Thánh Ngô: "? ? ?"
"Khụ khụ." Trần Khuynh Địch ho khan hai tiếng, nói: "Thật xin lỗi, ta và nó giống như tương đối thân quen."
"Điều đó là không có khả năng! ! ! !"
Nhân Thánh Ngô thất thố giận dữ hét lên, trong ánh mắt nhìn Trần Khuynh Địch cứ gọi là lạnh như băng, nếu như dùng ánh mắt có thể giết người mà nói, Trần Khuynh Địch có khả năng đã bị giết mấy trăm lần.
Nhưng rất đáng tiếc, ánh mắt là không thể giết người.
"Không có cái gì là không thể, không bằng nói đây vốn chính là đồ vật của Thuần Dương Cung chúng ta."
"Đúng không?"
Trần Khuynh Địch vừa nói vừa đưa tay đưa về phía Phong Thần Bảng, mà Phong Thần Bảng cũng đặc biệt khéo léo rơi vào trên người của hắn, quyển trục nho nhỏ lại chập trùng phảng phất như biết hô hấp vậy, mà hiệu quả tăng phúc của Bát Phúc Thần Công ở trên người của Trần Khuynh Địch vào thời khắc này rốt cuộc lại được tăng lên trên phạm vi nhỏ.
Quả nhiên! Đây chính là bảo vật đồng bộ cùng với Bát Phúc Thần

Công mà Tiên Cung giành được lúc trước! Trách không được Tiên Tôn qua nhiều năm như vậy cũng đều không có năng lực thoát ly khỏi bí cảnh Côn Lôn, kết quả hết lần này tới lần khác đến lúc này lại có biện pháp thoát ly, xem ra món bảo vật này nhất định chiếm một bộ phận nhân tố rất lớn, nếu không thì Tiên Tôn cũng sẽ không luyện nó vào bên trong Phong Thần Bảng.
"Rất tốt."
"Từ hôm nay trở đi ngươi chính là danh sách của Thuần Dương chúng ta! Chuyên môn dùng để kiểm kê đệ tử Thuần Dương Cung chúng ta, về sau vào thời điểm các trưởng lão Thuần Dương Cung giảng đạo liền dùng ngươi để điểm danh đệ tử, nhìn thử xem thằng ranh con nào không có lên lớp...ừm, ngươi nói xem gọi ngươi là Kim Lan Phổ thì thế nào?"
Phong Thần Bảng...không đúng, phải nói Kim Lan Phổ lập tức liền phát ra sóng sức mạnh vui sướng.
Rất hiển nhiên, nó cảm thấy hết sức hài lòng đối với cái danh tự này.
Mà ở phía đối diện, tâm tình của Nhân Thánh Ngô cũng không có tươi đẹp như vậy.
"Điều đó là không có khả năng, Phong Thần Bảng làm sao sẽ thân cận với Thiên Ngoại Tà Ma, Thiên Đạo chí cao...không nên, không có đạo lý, nếu như chí bảo Thiên Đạo cũng đều như vậy, vậy thì Bất Hủ Thánh Nhân ta đây..."
Nhân Thánh Ngô có một chút mờ mịt ngẩng đầu, mà lúc này đây hắn mới phát hiện ra, chẳng biết từ lúc nào hắn đã từ giữa không trung ngã xuống mặt đất, hơn nữa còn là quỳ hai đầu gối xuống, lực lượng nguyên thần khổng lồ nguyên bản trong thể nội, vào thời khắc này lại có xu thế khô kiệt, phảng phất như có đồ vật gì bị rút ra.
Đây là...Thiên Đạo gia trì?
"Thiên Đạo gia trì không còn..."
"Vì sao?"
"Ta không còn là Bất Hủ Thánh Nhân?"
"Làm sao có thể...ta thế nhưng là được Thiên Đạo sắc phong..."
"Này!"
Lại là một tiếng quát nhẹ, khiến cho con ngươi tiêu tán của Nhân Thánh Ngô dần dần ngưng tụ, cũng thấy rõ thân ảnh trước mặt, nhưng mà không đợi hắn mở miệng, thân ảnh trước mắt liền giơ tay lên.
Bốp! Sau đó cho hắn một cái bạt tai vang dội.
"Bất Hủ Thánh Nhân?"
Bốp! Trở tay lại là một cái tát.
"Thiên Ngoại Tà Ma?"
Bốp Bốp Bốp! Một trận tát tai điên cuồng diễn ra.
"Này thì kiếm trận Tru Tiên! Này thì Phong Thần Bảng! Này thì đại trận Vạn Tiên, này thì Thông Thiên giáo chủ, này thì trang bức, loại

người như ngươi, rõ ràng chính là khuyết thiếu sự đánh đập của xã hội, không hung hăng đánh ngươi một chầu ngươi sẽ không thấy rõ hiện thực, ngày hôm nay ta sẽ miễn phí giúp ngươi một lần, chính là không thu tiền."
Bốp Bốp Bốp! Đùng đùng! Bốp! Đùng đùng! Đánh tới cuối cùng Trần Khuynh Địch thậm chí còn cảm thấy rất có tiết tấu.
"Đủ rồi! ! !"
Rốt cục, Nhân Thánh Ngô bị đánh cho mơ hồ cuối cùng cũng phản ứng lại, sau đó lăn ra bên ngoài, tránh thoát khỏi trận hành hung của Trần Khuynh Địch, chỉ là gò má sưng đỏ còn có bộ dáng mặt mày xám xịt, bất kể nhìn như thế nào, đều không thể nhìn ra bộ dáng Thánh Nhân cao cao tại thượng trước đó.
Mà một màn này tự nhiên cũng bị các Tiên Nhân tham gia náo nhiệt ở cách đó không xa thấy được.
"Đó là...Thánh Nhân?"
"Thế mà lại xảy ra loại chuyện này..."
"Nguyên lai, Thánh Nhân cũng không phải là vô địch thiên hạ sao?"
"Bọn họ cũng sẽ thảm như vậy."
"Hỗn láo!"
Các Tiên Nhân cũng không có che giấu thanh âm, lấy tu vi của Nhân Thánh Ngô tự nhiên là có thể nghe được, hắn lập tức chính là nhìn về phía các Tiên Nhân, trong phút chốc, hắn phảng phất như tìm về cảm giác đối mặt với quần tiên lúc trước, khóe miệng kéo ra, mặt mày vẩy một cái: "Các ngươi còn đang nhìn cái gì? Còn không mau tới tương trợ bản thánh?"
"Đây là Thiên Ngoại Tà Ma! Tội ác tày trời! Các ngươi hãy lập tức xuất thủ với ta trấn áp hắn, đại chiến Phong Thần lần sau tự nhiên có sẽ công đức Thiên Đạo phù hộ các ngươi."
Các Tiên Nhân đưa mắt nhìn nhau.
Bọn hắn nhìn một chút Nhân Thánh Ngô mặt mày xám xịt, lại nhìn một chút Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt cười lạnh, phảng phất như đang nhìn đồ đần, sau đó yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Tiếp đó bọn hắn nhìn về phía Nhân Thánh Ngô lần thứ hai.
"!! !"
Trong cái chớp nhoáng này, Nhân Thánh Ngô bén nhạy phát hiện ánh mắt của các Tiên Nhân nhìn hắn dần dần thay đổi, so với trước kia có chỗ nào đó không giống....đã trở nên không còn cung kính.
Đã trở nên không còn e ngại.
Thậm chí là...còn khiến cho Nhân Thánh Ngô có một chút run sợ trong lòng.
Trong bất tri bất giác, các Tiên Nhân đã xông tới, bao bọc xung quanh Ngô, trên mặt của nguyên một đám đều mang theo nụ cười khó hiểu, dường như là đang tiến hành đánh giá hắn.
"Các ngươi muốn làm cái gì?"

"Này!"
"Đám hỗn láo các ngươi! Chẳng lẽ không sợ thiên phạt hay sao! Bản tọa thế nhưng là Bất Hủ Thánh Nhân! Các ngươi chỉ là mấy vị Thái Ất Tiên Nhân thế mà cũng dám lấy hạ phạm thượng? Còn không mau lui xuống!"
"Chờ! Chờ một chút! Không phải ta đã ra lệnh cho các ngươi lui ra hay sao?"
"Không! Các ngươi muốn làm gì! ?"
Cuối cùng, Trần Khuynh Địch đã rời đi nghe được rõ ràng tiếng kêu thảm thiết truyền tới ở phía sau.
"Các ngươi không được qua đây! ! !"
Ầm ầm! Kèm theo Phong Thần Bảng vỡ nát, Thiên Đạo gia trì tràn ngập ở trong Thiên Đình cũng sụp đổ theo đó, đồng thời chuyện này cũng trực tiếp ảnh hưởng đến mấy chỗ chiến trường khác.

Chương 1138: Thượng Thanh Tiên

Ở bên trong chiến trường của bốn nữ Dương Xuân, rất nhiều các Tiên Nhân Tiên Cung liên thủ mới thật không dễ dàng ngăn chặn bốn nữ, kết quả là Thiên Đạo gia trì sụp đổ, thực lực của các Tiên Nhân lập tức giảm mạnh, bốn nữ lập tức phản công, đánh cho đám Tiên Nhân đầu rơi máu chảy, nguyên một đám chạy trối chết.
Chiến trường ở giữa không trung thì lại càng không cần phải nói.
Mất đi Thiên Đạo gia trì, thực lực của Vân Tuyệt Ảnh cũng giảm mạnh, thậm chí là ngay cả dao động mai rùa của Yêu Vương Huyền Quy cũng đều không làm được, mặc dù Yêu Vương Huyền Quy chỉ có thể phòng ngự không biết công kích cũng không đả thương được hắn, nhưng bằng vào thế cục lúc này, chỉ là vây khốn Vân Tuyệt Ảnh ở chỗ này cũng đã đủ khiến cho hắn phát điên.
Ngược lại là ở phía Võ Nguyên Hanh, phân thân của cung chủ Tiên Cung mặc dù mất đi Thiên Đạo gia trì, nhưng lại vẫn dữ dội như cũ, phảng phất như có một cỗ lực lượng trong cõi u minh vọt tới, quả thực là đã chống đỡ được Võ Nguyên Hanh, mỗi khi Võ Nguyên Hanh tăng lên một chút, hắn cũng sẽ tăng lên một chút, khu vực song phương chiến đấu cũng càng ngày càng cao, thậm chí ẩn ẩn tới gần không trung.
Mà cùng lúc đó...
Ở bên trên chiến trường trên không, "Tiên Tôn" đang giao chiến cùng với ba người Vô Vọng Ma Tôn, Đại Thánh Huyền Vũ, Tịch Đồng cũng cảm thấy Phong Thần Bảng vỡ nát.
"Phế vật!"
Lại là đối cứng một kích, hư không ở bên cạnh Tiên Tôn vỡ nát, mà thân ảnh chính chủ của Tiên Tôn thì là bước đi ra từ trong hư không loạn lưu, lui về sau mấy trăm dặm, sau đó nhìn về phía thi thể của Ngọc Thanh Tiên, lộ ra vẻ tức giận nói:
"Thế mà lại dễ dàng chết như vậy..."
"Đừng hoảng hốt, ngươi cũng sắp chết rồi!"
Vô Vọng Ma Tôn cùng với Đại Thánh Huyền Vũ một trái một phải phát động tiến công lần thứ hai, mà thân làm chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, bọn họ tự nhiên cũng biết đến tất cả những thứ phát sinh phía dưới, cho nên trong khi công kích, biểu lộ mà Vô Vọng Ma Tôn nhìn về phía vị gọi là Tiên Tôn này cũng biến thành cổ quái.
"Nói trở lại, ngươi rốt cuộc có phải là Tiên Tôn hay không?"
"Hay cũng là giống như Ngọc Thanh Tiên ở trong Phong Thần Bảng, cũng là heo mà Tiên Tôn nuôi?"
"Ngươi mặc dù có thực lực rất mạnh, nhưng cũng không có uy thế như Tiên Tôn."

Đối với vị Tiên Tôn trước mắt này, Vô Vọng Ma Tôn đúng là còn có hoài nghi ở trong lòng, quả thật là thực lực của vị Tiên Tôn này mạnh hơn không ít so với Ngọc Thanh Tiên hàng lởm ở phía dưới, phỏng đoán cẩn thận chí ít là không sai biệt lắm cùng với Ngô Không, nhưng mà cũng chỉ đến thế mà thôi, rất khó tưởng tượng loại thực lực này chính là Tiên Tôn chân chính.
Dù sao thì Ngô Không mặc dù mạnh, nhưng vẫn là chí cường giả, mà Tiên Tôn nói thế nào cũng đều đã từng là Chí Tôn nhân gian, cho dù đã bị người đánh tơi bời một trận, nhưng một thời đại đã trôi qua, nguyên khí nói thế nào cũng nên hồi phục lại một chút, vốn dĩ đám người Vô Vọng Ma Tôn còn tưởng rằng đây chắc chắn là một trận ác chiến, không ngờ được thế mà lại dễ dàng như vậy.
Từ lúc vừa mới bắt đầu Tiên Tôn hoàn toàn chính là tiến hành chống đỡ, không hề có sức đánh trả.
"Ngươi hẳn là phân thân a? Ta không tính sai chứ? Nói một câu xem, Ngọc Thanh Tiên ở phía dưới kia là gì với ngươi?"
Dường như là không chịu được lời nói nhảm của Vô Vọng Ma Tôn, Tiên Tôn một mực giữ yên lặng cuối cùng cũng mở miệng nói: "Bản tọa là Thượng Thanh Tiên, nếu các ngươi đã biết, sẽ không sợ bản tôn triệt để thức tỉnh, sau đó đánh giết toàn bộ các ngươi hay sao? Hay là các ngươi cho rằng có thể chống lại Chí Tôn nhân gian?"
"Bớt nói nhảm." Vô Vọng Ma Tôn tùy tiện nói: "Lão tử muốn đánh chính là bản tôn!"
"Chảnh cái gì chứ!"
"Lúc trước tổ sư nhà ta đè ngươi xuống đất hành hung, ngày hôm nay chúng ta cũng có thể đè ngươi xuống đất chà đạp! Có bản lĩnh thì hãy để cho bản tôn đi ra!"
"Hừ!" Thượng Thanh Tiên cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, mà là tiếp tục đại chiến cùng với ba người Vô Vọng Ma Tôn.
Ở một bên khác, Trần Khuynh Địch đã giải quyết đối thủ, cầm Kim Lan Phổ trong tay, ngắm nhìn chiến trường trên không trung, lộ ra vẻ nghi hoặc: kỳ quái, Thượng Thanh Tiên, Ngọc Thanh Tiên, một mạch hóa ba vậy hẳn là còn có Thái Thanh Tiên a, chẳng lẽ vị Tiên Tôn này cư nhiên lại cẩn thận như thế, thật đúng là còn lưu lại một tay?"
Hai mắt của Trần Khuynh Địch đảo qua Thiên Đình, cuối cùng tập trung ánh mắt vào bên trên Lăng Tiêu Bảo Điện.
"Nơi này hẳn là hạch tâm Thiên Đình."
"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bản thể của Tiên Tôn cùng với Thái Thanh Tiên hẳn là đều mai phục ở trong đó."
"Phải nghĩ biện pháp..."
Trần Khuynh Địch nhướng mày, trầm tư suy nghĩ trong mười giây đồng hồ, cái gì cũng đều không nghĩ ra được.
"Cứ như vậy đi!"
Trần Khuynh Địch thu tầm mắt lại, tập trung lực chú ý vào bên trên

Kim Lan Phổ trong tay, mà lúc này Kim Lan Phổ chập trùng càng ngày càng kịch liệt, liên hệ cùng với Bát Phúc Thần Công ở trên người của Trần Khuynh Địch cũng càng ngày càng mật thiết, ở dưới sự thôi thúc của nó, sự tăng phúc trên người của Trần Khuynh Địch cũng bắt đầu không ngừng kéo lên.
Như vậy xem ra...
"Chẳng lẽ hôm nay chính là thời điểm ta một bước lên trời?"
Trần Khuynh Địch nhìn bản thân một chút, vốn dĩ hắn còn muốn mượn nhờ võ công Trúc Cơ của ba mạch Đạo, Phật, Ma, thêm vào võ công Trúc Cơ của Tiên Cung, từ đó nhất cử đột phá, không ngờ được lại chiếm được Bát Phúc Thần Công ngoài ý muốn, hơn nữa còn đồng bộ cùng với Kim Lan Phổ, kể từ đó đã khiến cho hắn có cơ hội đột phá sớm.
Nhưng vấn đề là....
Có cần phải đột phá như vậy hay không? Hay là lại tích lũy thêm một chút rồi mới đột phá?
Trần Khuynh Địch suy tư trong chốc lát, sau đó quyết đoán lắc đầu nói: "Được rồi, trời cho mà không lấy, ngược lại sẽ bị hại, huống hồ tình huống lúc này cũng không cho phép ta lại đi ham món lợi nhỏ, có võ công Trúc Cơ của hai mạch Phật, Ma là được rồi, vừa vặn có thể hình thành một cái cân bằng, đã rất không tệ."
"Cứ như vậy đi!"
"Hít hà!"
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng bắt đầu thôi động Kim Lan Phổ toàn lực.
Ở dưới sự gia trì của Kim Lan Phổ, tốc độ vận chuyển của Bát Phúc Thần Công cũng tăng lên trên diện rộng, ngoại trừ tăng phúc thể chất lúc trước, rất nhiều loại tăng phúc khác cũng theo nhau mà tới.
Cương hóa làn da, long chi thân thể, cường hóa nội tạng, cố định uy quang, tăng phúc toàn bộ thuộc tính, cường hóa thể chất Thiên Thần, siêu cường hóa thể chất Thiên Thần, cường hóa nguyên thần cao cấp, cường hóa khí huyết cao cấp, cường hóa cương khí cao cấp...một loạt tăng phúc cường hóa có số lượng không thua kém với Võ Nguyên Hanh hiện ra một hơi.
Kèm theo một loạt tăng phúc cường hóa này, lực lượng của Trần Khuynh Địch rốt cục cũng đạt đến điểm tới hạn nào đó.
Ầm ầm ầm!
Một loạt tiếng xương nứt vang lên liên tiếp như pháo nổ, trong phút chốc đau nhức kịch liệt khó tả quét sạch toàn thân của Khuynh Địch, nhưng so sánh với nhau, Quan Nguyên huyệt ở dưới bụng cũng bỗng nhiên toát ra quang mang, hơn nữa quang mang còn kéo dài, cấp tốc lan tràn đến 36 chủ khiếu huyệt tương quan.

Chương 1139: Chúc ngươi may mắn

Đến đây là kết thúc! 18 chủ khiếu huyệt, ba đại đan điền thượng trung hạ, toàn bộ đều đã mở ra! Vào giờ khắc này, khiếu huyệt trên toàn thân của Trần Khuynh Địch nối liền thành một thể, một cái chủ khiếu huyệt chính là một viên Hằng Tinh, xung quanh từng cái chủ khiếu huyệt còn có không ít tiểu khiếu huyệt ẩn núp, những cái tiểu khiếu huyệt này chính là hành tinh, còn có một bộ phận còn chưa mở ra, nhưng cũng có một phần nhỏ đã tự động mở ra.
Trong lúc nhất thời, hằng tinh, hành tinh, vây quanh ba đại đan điền tạo thành một mảnh tinh đồ cuồn cuộn.
Thành! Con đường khiếu huyệt thông suốt, điều tiếp theo cần phải làm là dùng khiếu huyệt cảm ứng tinh không vô ngần, tiếp dẫn lực lượng sao trời xuống, chính thức tấn cấp thành chí cường giả!
"Ha ha ha! Lúc này là thật sự đột phá!"
"Mệnh Tinh mỗi năm đều có, năm nay đến nhà ta!"
"Trần Khuynh Địch ta rốt cuộc cũng đến lúc nhất phi trùng thiên a!"
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch nhún người nhảy lên, khiếu huyệt toàn thân chấn động, muốn xâm nhập vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không, tiếp dẫn lực lượng sao trời nhập thể, triệt để hoàn thành bước đột phá cuối cùng, nhưng vào thời điểm lực lượng sao trời bị dẫn dắt, muốn rơi vào trong đại thế giới Trung Thổ, lại bị một cỗ lực lượng càng thêm khổng lồ chặn lại! Ngay sau đó…
Một đạo thanh âm dễ nghe như tiếng chuông và không có tình cảm của Thiên Đạo liền truyền tới từ bên trong Vận Mệnh Tinh Không.
"Thật xin lỗi."
"Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được."
"Tiếp dẫn thất bại."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Tâm tình của Trần Khuynh Địch lúc này là con m* nó.
Thật vất vả mới mở ra 18 chủ khiếu huyệt trên toàn thân cao thấp, hơn nữa còn là ở trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Trần Khuynh Địch cũng đều đã nghĩ kỹ kịch bản, Tiên Tôn giấu giếm sát cơ, ở bề ngoài lộ ra vẻ yếu thế, nhưng ở sau lưng thì đã bày ra thiên la địa võng, thập diện mai phục, mắt thấy Tịch Đồng sắp bị hại…
Lúc này hắn sẽ đứng ra! Lâm trận đột phá! Nhất cử bước vào cảnh giới chí cường giả, hơn nữa còn là vô địch trong cùng cảnh giới, sau đó đánh trái đánh phải, lại thiêu đốt khí huyết, bộc phát ra chiến lực mạnh nhất, xoay chuyển tình thế, đánh một trận tưng bừng, sau đó cứu Tịch Đồng xinh đẹp từ trong tay của Tiên Tôn…
Vốn nên là như vậy.
Kết quả là đoạn cốt truyện cứu mỹ nhân này cũng bởi vì một câu "Số

máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được" của Thiên Đạo mà tuyên cáo phá sản.
Gặp quỷ! Thiên Đạo không phải là máy móc không có tình cảm hay sao, vì sao lại nói ra một câu như vậy chứ?
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch vào thời khắc này là thiên biến vạn hóa.
Đại não càng là phi tốc vận chuyển, có lẽ là vì duyên cớ Tổ khiếu huyệt ở trên đầu, lúc này Trần Khuynh Địch triển khai toàn bộ khiếu huyệt cảm thấy suy nghĩ của mình thông suốt trước đó chưa từng có.
Chỉ ở trong một cái nháy mắt.
Hắn liền bắt lấy điểm mấu chốt trong đó.
Mọi người đều biết, con đường võ đạo của Trần Khuynh Địch là bắt đầu từ nhục thân Kim Đan, đó là con đường ở trong bí tịch [Tông sư chạy nước rút ba trăm ngày] của Thuần Dương Đạo Tôn, nhờ vào thứ này, Trần Khuynh Địch mới đi lên trên con đường nhục thân Kim Đan, mà hiện tại hắn đã mở ra toàn thân sở học, sử dụng còn là Bát Phúc Thần Công của Thuần Dương Đạo Tôn. Kết quả là lại bị kẹt ở một bước này.
Như vậy vấn đề đã đến…ở trên người của Trần Khuynh Địch còn có đồ vật có quan hệ cùng với Thuần Dương Đạo Tôn hay không?
Thật đúng là m* nó có, ngày xưa ở bên trong Cơ Quan Thành Mặc Môn, một môn tuyệt thế võ công đồng bộ với Đô Thiên Tọa: Thái Hạo Cửu Trọng Thiên Cảnh!
Cơ hồ là theo bản năng, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp bắt đầu vận chuyển thần công Thái Hạo Cửu Trọng Thiên, trong lúc nhất thời, chỉ thấy từng đạo từng đạo quang hoàn hiện lên từ sau lưng của Trần Khuynh Địch, trăng tròn, Thần Tinh, Thái Bạch, Nhật Luân, Huỳnh Hoặc, Tuế Tinh, Trấn Tinh, Hằng Tinh, Tả Toàn, cửu trọng thiên tầng tầng lớp lớp bốc thẳng lên.
Cuối cùng một vòng tiếp lấy một vòng, đúng là tạo thành một đầu đại đạo thông thiên, trực tiếp xuyên qua Vận Mệnh Tinh Không!
Một giây sau.
Thanh âm không có tình cảm của Thiên Đạo vang lên lần thứ hai: "Đầu óc xoay chuyển rất nhanh nha, không tệ không tệ, xem ra bản tôn quả thật là quá thông minh, tất cả đều nằm ở trong tính toán của bản tôn, có thể đi đến một bước này, giải thích rằng ngươi hẳn là đã có tu vi Kích Toái Mệnh Tinh, chúc ngươi may mắn nhé hậu bối."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Con m* nó! Thanh âm này cũng không giống như là không có tình cảm! Không bằng nói là rất quen tai, giống như đã nghe qua ở nơi nào...À! Gặp quỷ! Đây không phải là thanh âm của Thuần Dương Đạo Tôn hay sao?
Ban đầu vào thời điểm ở Cơ Quan Thành Trần Khuynh Địch thế nhưng đã nghe qua, đây là Thiên Đạo truyền âm a, vì sao Thuần

Dương Đạo Tôn lại lợi dụng Thiên Đạo truyền thanh âm tới…
Không đợi Trần Khuynh Địch dùng thuyết âm mưu vạn năng đoán mò một phen, thanh âm Thiên Đạo lại vang lên một lần nữa.
"Đúng."
"Bởi vì ngươi không có Mệnh Tinh, cho nên Thiên Đạo là không phát hiện ra được ngươi, đây chính là lời nhắn của ta, kỳ thật thứ Thiên Đạo này có rất nhiều lỗ thủng, miễn là ngươi có thể siêu thoát, lưu lại một, hai cái cửa sau ở bên trong Thiên Đạo kỳ thật là rất dễ dàng, thấy sao? Vừa mới rồi có phải là đã giật nảy cả mình? "
Trần Khuynh Địch: "..."
Nói như vậy câu "Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được" vừa rồi là ngươi nói sao? Cẩu tặc! Chờ ta siêu thoát rồi nhất định sẽ đè ngươi xuống đất hành hung!
Sau khi điên cuồng mắng to Thuần Dương Đạo Tôn một trận ở trong lòng, Trần Khuynh Địch cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra, thông đạo do Thái Hạo Cửu Trọng Thiên hóa thành không ngừng dẫn dắt lực lượng sao trời xuống, sau đó giống như là thả bọt biển vào trong nước, không ngừng rót lực lượng sao trời vào trong cơ thể của Trần Khuynh Địch.
Mà theo cái quá trình này, tầm nhìn cùng với lực lượng của Trần Khuynh Địch cũng bắt đầu xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.
Kéo cao! Lại kéo cao! Bát Phúc Thần Công lặng yên tán đi, nhưng điều này đã không quan trọng, Trần Khuynh Địch không cần tăng phúc, chỉ bằng vào lực lượng liền có thể hoàn toàn ổn định cảnh giới hiện tại, mà sự tăng phúc của Bát Phúc Thần Công đối với hắn hiện tại mà nói là đã không còn hiệu quả quá lớn, Kích Toái Mệnh Tinh cùng với Hỏa Luyện Kim Đan hoàn toàn là hai cái cấp bậc.
Mà một phen biến hóa này, tự nhiên cũng bị những người ở chỗ này phát giác ra, trong đó các Tiên Nhân thuộc bí cảnh Côn Lôn là kinh hãi nhất.
"Làm sao có thể!"
"Lại có người có thể tu luyện đến cái cảnh giới này? Vượt qua xa xa cấp bậc Thánh Nhân, nhưng Thánh Nhân không phải là chỉ có Thiên Đạo sắc phong mới có thể thành tựu hay sao? Tu luyện cũng được?"
"Nói như vậy, chúng ta cũng có thể làm được?"
"Không thể nào…"
Trong lúc nhất thời, các Tiên Nhân đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn một chút Nhân Thánh Ngô không còn hình người ở bên cạnh, cuối cùng toàn bộ trở nên trầm mặc, mà ở trong bất tri bất giác, khí tức mục nát giống như nước đọng ở quanh người của các Tiên Nhân dường như lại hiện ra ý chí chiến đấu, bên trong ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch càng là tràn đầy sự hướng tới.

Chương 1140: Ý cảnh hủy diệt

Mà ở một bên khác, đám người Vô Vọng Ma Tôn chính là cảm thấy kinh sợ.
"Con m* nó! ?"
"Khuynh Địch không phải là đã đột phá qua một lần hay sao? Làm sao lại còn có thể đột phá?"
"Chuyện này không phù hợp với lẽ thường!"
"Song trọng đột phá? Không đúng…lần trước người đột phá là Tịch Đồng? Chờ một chút.."
Trong lúc nhất thời, đám người nhao nhao quét qua Tịch Đồng cũng đồng dạng có khí tức Kích Toái Mệnh Tinh, nhìn khuôn mặt giống nhau đến bảy tám phần của Tịch Đồng cùng với Trần Khuynh Địch, đám người không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.
Không thể nào!
Chẳng lẽ Trần Khuynh Địch thật ra là hai người! Không sai! Chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao lại đột nhiên toát ra một vị Tịch Đồng có tinh vân Thuần Dương! Trần Khuynh Địch là song bào thai! Đậu xanh rau má! Thuần Dương Cung đây là dẫm phải vận cứt chó gì, có bốn vị thiên kiêu chi nữ có hi vọng Kích Toái Mệnh Tinh trong tương lai thì cũng thôi đi, ngay cả Trần Khuynh Địch nguyên bản được ngầm thừa nhận là thế hệ tuổi trẻ vô địch thiên hạ, rõ ràng cũng đều là song bào thai! Hơn nữa tu vi cơ hồ còn là đồng bộ, hiện tại càng là song song bước vào cảnh giới chí cường giả!
Đại Thánh Huyền Vũ sau khi tổng hợp cân nhắc một phen cảm thấy lúc trước không đáp ứng giáo chủ Minh Giáo đối phó với Thuần Dương Cung và Đại Càn thật sự là một cái quyết định sáng suốt.
M* nó!
Như vậy thì còn đánh cái cọng lông à!
Đầu hàng vẫn còn kịp!
Ngay cả Thượng Thanh Tiên từ lúc khai chiến đến nay một mực bảo trì sự lạnh lùng, lúc này ở trong ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch cũng là tràn đầy sự kinh ngạc: "Đây là chuyện gì?"
Mặc dù là phân thân, nhưng trạng thái của Thượng Thanh Tiên rõ ràng mạnh hơn không ít so với Ngọc Thanh Tiên, tầm mắt cũng được bảo lưu tại cấp bậc Chí Tôn nhân gian, cho nên hắn chỉ cần liếc mắt liền có thể nhìn ra được.
Con đường mà Trần Khuynh Địch đi căn bản không phải là võ đạo chính thống! Không phải là con đường huyết mạch của Yêu Tộc, cũng không phải là con đường khí vận nhân hoàng, không có quan hệ cùng với ba mạch Đạo, Phật, Ma, cũng không có quan hệ với đạo thống tu tiên của hắn.

Nói một cách khác…
Gặp quỷ! Đây là một con đường võ đạo hoàn toàn mới! Cái gọi là siêu thoát, kỳ thật cũng rất đơn giản, đơn giản chính là để cho võ đạo của bản thân trở thành chính thống thiên hạ, có càng nhiều người tu hành tán thành, lại càng có hi vọng siêu thoát, mà tại trận chiến chứng đạo ở thời đại Thượng Cổ ngày xưa, có nhiều võ giả như vậy, vì sao cuối cùng chỉ còn lại có sáu đại cự đầu tranh chấp? Bởi vì chỉ có sáu mạch Đạo, Phật, Ma, Tiên, Yêu, người sáng lập Nhân tộc mới mở ra con đường võ đạo thuộc về mình!
Ba mạch Đạo, Phật, Ma tự nhiên là không cần phải nói, Yêu Hoàng mở ra Thiên Đình, Yêu Tộc đi trên con đường huyết mạch, Thủy Đế sáng tạo ra Tiên Tần, từ đó hoàng triều nhân gian truyền lại đời đời, còn hắn thì mở ra đạo thống tu tiên, dựa vào truyền bá đạo thống tu tiên ở trong bí cảnh Côn Lôn, lúc này mới có thể kéo dài tuổi thọ của mình cho đến ngày hôm nay.
Cho nên ở bên trên một trình độ nào đó, có võ đạo thuộc về mình hay không, sẽ trực tiếp quyết định ngươi có tiền vốn siêu thoát hay không.
Nói một cách khác...
"Kẻ này có tiềm lực siêu thoát! ?"
Nhất định không thể để cho kẻ này còn sống!
Sau khi phát hiện ra sự dị thường của Trần Khuynh Địch, ở trong đầu của Thượng Thanh Tiên liền lóe lên cái ý nghĩ này trong nháy mắt, bất quá chỉ sau chốc lát, hắn vẫn là nhẫn nhịn sự vọng động của mình.
Không giết được!
Thượng Thanh Tiên rất mạnh, chỉ từ trên thực lực là đã không yếu hơn một chút nào so với đám người Ngô Không, nhưng chớ quên hiện tại hắn đang đối mặt với Vô Vọng Ma Tôn, Tịch Đồng, Đại Thánh Huyền Vũ, trọn vẹn ba vị chí cường giả, hơn nữa rất có thể còn sẽ tăng thêm một vị Trần Khuynh Địch, loại đội hình này ngoại trừ Thánh Thượng Đại Càn, ai gặp phải cũng đều sẽ chạy trốn.
Thượng Thanh Tiên có thể một mực kiên trì cho tới hiện tại, là vì nguyên nhân hắn có nền tảng thâm hậu, thuật pháp tu tiên rất có kỳ hiệu. Về phần giết Trần Khuynh Địch? Gặp quỷ, chỉ cần nhìn cỗ thân thể phát sáng của đối phương liền cảm thấy đặc biệt khó giết.
Huống chi....Thượng Thanh Tiên cũng không nóng nảy.
Đừng nhìn thấy thế cục hiện tại uể oải, nhưng trên thực tế lại là giấu giếm sát cơ, lúc trước Tiên Tôn có thể dự liệu được có người tiến công bí cảnh Côn Lôn, làm sao lại không có một chút chuẩn bị nào? Vô luận là Thượng Thanh Tiên hay là Ngọc Thanh Tiên, trên thực tế đều là quân cờ để mê hoặc đối thủ mà thôi, căn bản không được tính là cái gì.
"Các ngươi nhất định phải đuổi tận giết tuyệt hay sao?"

"Nói nhảm!"
"Đương nhiên là muốn đuổi tận giết tuyệt!"
Người khác còn chưa lên tiếng, Vô Vọng Ma Tôn đã nói ra không có một chút do dự, nhìn xưng hào của hắn liền biết, vị Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung đời trước này cũng không phải là người tốt, hoặc có lẽ là hắn chỉ đối tốt với người Thuần Dương Cung, về phần ở bên ngoài Thuần Dương Cung, trên cơ bản chính là không nể mặt mũi.
Nếu không thì ở bên trong xưng hào cũng sẽ không có một chữ Ma.
Trên thực tế Vô Vọng Ma Tôn ở Thuần Dương Cung năm đó chính là một nhân vật hát mặt đen, mà khi đó chưởng giáo Thuần Dương Cung Vân Phi Lăng là phụ trách hát mặt đỏ, hai người kẻ xướng người hoạ, Vô Vọng Ma Tôn lưu manh, Vân Phi Lăng giảng đạo lý, trong lúc nhất thời đã hoành hành bá đạo ở trong Trung Nguyên, kiếm đủ mặt mũi cho Thuần Dương Cung.
Mà trải qua lần giao thủ này, Thượng Thanh Tiên tự nhiên cũng nhìn ra bản chất miệng thối cùng với tàn nhẫn của Vô Vọng Ma Tôn, cho nên cũng không để ý tới lời nói của hắn, mà là nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Ngươi cảm thấy thế nào?"
"Thật sự muốn nhằm vào bản tôn hay sao?"
"Chớ quên, một khi bản tôn xuất thủ, các ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ."
"Ha ha." Trần Khuynh Địch cười cười, nói: "Nếu như Tiên Tôn có thể xuất thủ tùy ý như vậy, vậy chỉ sợ là sẽ không có phần của chúng ta, cũng sẽ không đứng nhìn Ngọc Thanh Tiên bị chém chết."
"Hừ."
"Theo ta thấy, Tiên Tôn hiện tại hẳn là đang ở trong trạng thái bế quan, chuẩn bị thoát ly khỏi trói buộc a? Cho nên sẽ không có cách nào động thủ, về phần vị trí hắn bế quan…"
Trần Khuynh Địch bày ra biểu lộ trí kế vô song, vung tay lên nói: "Tất nhiên là ở bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện!"
"Ách..." Thượng Thanh Tiên lộ ra thần sắc khẽ giật mình, lộ ra một tia biểu tình không thể tin, nói: "Ngươi làm sao..."
"Ta làm sao lại có thể phát hiện ra?"
"Ngây thơ!"
"Đại chiến lâu như vậy, chỉ có Lăng Tiêu Bảo Điện là hoàn hảo không tổn hại, ai cũng biết là có vấn đề rồi! Ở dưới ánh mắt sáng như đuốc của Trần mỗ ta ngươi còn muốn phản kháng?"
"Các vị tiền bối, các vị hãy tiếp tục vây khốn hắn, ta sẽ đi phá hủy Lăng Tiêu Bảo Điện!‘’
"Khục!"
Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, Thượng Thanh Tiên liền nhếch nhếch miệng, sau đó bỗng nhiên mở rộng hai tay, khí tức trên toàn thân cao

thấp vào thời khắc này đột nhiên bắt đầu kịch liệt kéo lên, một tầng hỏa diễm màu đỏ càng là tràn ngập ra từ trên người của Thượng Thanh Tiên, mang theo một cỗ ý cảnh hủy diệt đốt hết vạn vật.

Chương 1141: Sự chuẩn bị của Tiên Tôn

"Các ngươi đừng mơ tưởng làm bậy!"
"Ngừng bước!"
Ngọn lửa ở trên người của Thượng Thanh Tiên sáng rực bức người, loại ý cảnh hủy diệt tất cả kia càng là khiến cho đám người Vô Vọng Ma Tôn có một chút kiêng kị, cuối cùng vẫn là Đại Thánh Huyền Vũ ỷ vào lực phòng ngự mạnh xuất thủ trước, giống với Yêu Vương Huyền Quy, thủ đoạn chiến đấu của Đại Thánh Huyền Vũ chính là tế ra mai rùa của mình.
Nhắc tới mai rùa, đó thật đúng là có diệu dụng vô tận a.
Tiến có thể làm thiết chùy đập người, lui có thể làm tấm chắn tự vệ, vào thời khắc mấu chốt còn có thể vứt bỏ để chạy trốn.
Trước đó ba người Vô Vọng Ma Tôn vây công Thượng Thanh Tiên có thể đánh vui vẻ như vậy, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là do mai rùa của Đại Thánh Huyền Vũ cơ hồ đã chặn lại tất cả công kích của Thượng Thanh Tiên.
Bất quá lần này.
Đối mặt ngọn lửa màu đỏ quỷ dị này, cho dù là Đại Thánh Huyền Vũ cũng không khỏi chau mày, bên trên mai rùa vốn nên vạn kiếp bất hủ càng là lộ ra mấy phần cháy đen.
"Gặp quỷ."
"Lửa thật là lợi hại."
"Không cần phải sợ!" Vô Vọng Ma Tôn vừa núp ở trong mai rùa, vừa lớn tiếng kêu gào: "Nhìn cái bộ dạng này của hắn, chiêu này sẽ kéo dài không được bao lâu, Đại Thánh Huyền Vũ hãy cố gắng chống đỡ! Ta sẽ cho ngươi sự ủng hộ ở hậu phương!"
Đại Thánh Huyền Vũ: "..."
Vậy ta thật đúng là phải cám ơn ngươi!
Trong lúc nhất thời, rõ ràng là nhiều thêm một người Trần Khuynh Địch, thế cục giữa song phương lại bắt đầu giằng co một lần nữa, bất quá loại cục diện này chính là do Thượng Thanh Tiên thiêu đốt nguyên thần mới đổi lấy được, cho nên đám người Vô Vọng Ma Tôn cũng không nóng nảy, chờ sau khi Thượng Thanh Tiên rơi vào tình trạng kiệt sức, bọn hắn sẽ tiêu diệt đối phương một cách nhẹ nhõm.
Về phần Tiên Tôn có khả năng lật bàn duy nhất...
"Yên tâm!"
"Ở bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện không có bất kỳ cảm ứng nào, sẽ không thể xảy ra vấn đề, huống hồ coi như Tiên Tôn hồi phục, cũng sẽ không có khả năng khôi phục lại trạng thái đỉnh phong ngày xưa, cùng lắm thì chính là tái chiến một trận."
"Nói cũng phải."

Đối mặt với thái độ thản nhiên của đám người Trần Khuynh Địch, Thượng Thanh Tiên ở bên ngoài là nghiến răng nghiến lợi...
Nhưng ở trong lòng lại là cười lạnh một tiếng.
Lăng Tiêu Bảo Điện? Ngây thơ!
Nếu như đã dự liệu được là sẽ có người tiến công Thiên Đình, Tiên Tôn làm sao lại có thể lựa chọn bế quan tại loại địa phương vừa lớn vừa nổi bật như Lăng Tiêu Bảo Điện? Đương nhiên là địa phương càng nhỏ càng bình thường thì mới tốt! Trên thực tế, ở bên trong Lăng Tiêu Bảo Điện bất quá chỉ là để đánh lạc hướng mà thôi, mặc dù có đại trận do Tiên Tôn bày ra, nhưng Tiên Tôn chính chủ lại không có ở trong đại trận, mà vì che giấu tai mắt người khác, vào mấy tháng trước đó hắn đã bí mật rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, tiến vào Phong Thần Điện để phòng ngừa.
Không sai, chính là Phong Thần Điện đã bị Trần Khuynh Địch đánh thành đống đổ nát kia.
Bất quá đống đổ nát chỉ là biểu tượng, Phong Thần Điện ở trong lòng đất mới là địa phương Tiên Tôn bế quan chân chính.
Vì thoát ly khỏi sự trói buộc, Tiên Tôn xưa nay cẩn thận đã làm ra hai loại chuẩn bị.
Một loại là chuẩn bị trực tiếp, nếu như hóa thân Tam Thanh phân ra có thể khiến cho đám người Vân Tuyệt Ảnh chống đỡ được, vậy thì tự nhiên không cần phải nói, vạn sự đại cát, chờ đến khi hắn bình an xuất quan liền có thể xưng bá Trung Nguyên, từ đó trải rộng đạo thống tu tiên, nhất cử đặt vững cơ sở siêu thoát, nhưng mọi thứ cũng đều sợ vạn nhất.
Cho nên Tiên Tôn đã làm thêm chuẩn bị.
Đó chính là Tiên Cung đại bại, hóa thân Tam Thanh không ngăn được sự tấn công của đạo tặc, đám người Vân Tuyệt Ảnh lại không đáng tin cậy, cũng chính là tình huống lúc này, ở dưới loại tình cảnh này, Tiên Tôn minh tu sạn đạo ám độ trần thương, trực tiếp ở trong Phong Thần Điện trong lòng đất thu nạp lực lượng nguyên thần của các Tiên Nhân vẫn lạc.
Nói một cách khác…
Thua cũng không thành vấn đề, các Tiên Nhân chết đi sẽ hoá thành chất dinh dưỡng cho Tiên Tôn.
"Ăn không được các Tiên Nhân khác, vậy liền ăn người một nhà, Ngọc Thanh Tiên vừa mới rồi đối với ta mà nói chính là vật đại bổ, chờ Thượng Thanh Tiên vẫn lạc, ta cũng có thể ăn hắn, đến lúc đó lại ngầm thi triển độc thủ, tiêu diệt Vân Tuyệt Ảnh cùng với Nhân Thánh Ngô đã bất tỉnh, số lượng mà mình cần hắn là sẽ không sai biệt lắm."
"Ha ha ha."
Tại Phong Thần Điện trong lòng đất, Tiên Tôn vừa nghĩ tới đám người Trần Khuynh Địch hoàn toàn bị kế hoạch của mình nắm mũi

dắt đi, còn tự cho Lăng Tiêu Bảo Điện chính là địa phương mình bế quan, loại cảm giác ưu việt nghiền ép người khác ở bên trên IQ này khiến cho Tiên Tôn không khỏi cười ra tiếng, quả nhiên, gừng đúng là càng già càng cay a!
Lúc trước tranh chấp đạo thống cùng với tam tổ Đạo, Phật, Ma, vì sao Thủy Đế cùng với Yêu Hoàng lại chết, chỉ còn lại có một mình mình là sống tiếp được?
Chính là bởi vì chính mình đủ cẩn thận! Mắt thấy không có phần thắng, lập tức bứt ra lui về, về phần Thủy Đế cùng với Yêu Hoàng lòng cao hơn trời, cuối cùng không chỉ là bản thân chết đi, ngay cả một sợi lông cũng đều không lưu lại, Yêu Hoàng không phải là rất cường hãn hay sao? Thiên Đình của Yêu Tộc còn không phải là đã bị mình chiếm cứ, cho nên nói, chỉ biết hành động theo cảm tính là không có đường ra!
Tu hành không dễ, đại đạo vô tình, tình người ấm lạnh, họa phúc tự biết.
Đừng nhìn thấy thời đại Thượng Cổ ở trong mắt thế nhân là đại danh từ huy hoàng, là thời điểm tam tổ Đạo, Phật, Ma lập nghiệp, trước có Tiên Tần bình định Nhân tộc, sau có Yêu Tộc độc chiếm hai phần Trung Nguyên, võ đạo ở cái thời đại kia cũng đạt đến huy hoàng trước đó chưa từng có, nhưng trên thực tế, ở phía dưới sự huy hoàng đó lại là giấu giếm sát cơ.
So sánh cùng với thời đại mà Đại Càn thống trị bây giờ, thời đại Thượng Cổ có thể dùng bốn chữ để hình dung sít sao nhất: Ăn tươi nuốt sống.
Nói một cách khác…
Thời đại Thượng Cổ là rất dã man, người người tu võ, đổi lấy chính là tranh chấp không ngừng, vì một món binh khí, vì một viên đan dược, vì một chút cảnh giới, chém giết giữa người và người còn muốn kịch liệt hơn so với hiện tại không biết bao nhiêu lần, cho dù là trận chiến chứng đạo được miêu tả ngăn nắp xinh đẹp, cuối cùng còn không phải là chém giết lẫn nhau để bài trừ đối lập hay sao?
Chỉ bất quá sáu đại cự đầu có tu vi cao, thực lực mạnh, hơn nữa ba mạch Đạo, Phật, Ma trở thành chính thống, hoàng triều nhân gian lại là đời đời kéo dài không dứt, đối với phần dã man này đã sửa đổi một phen, lúc này mới khiến cho rất nhiều người cảm thấy không khí của thời đại Thượng Cổ còn muốn tốt hơn không ít so với cái thời đại bây giờ này. Nhưng ở dưới ánh mắt của Tiên Tôn, cái thời đại bây giờ này mới là thịnh thế võ đạo chân chính.
Mặc dù vẫn không thể tránh được sự sát phạt ở giữa võ giả, nhưng ít ra vẫn còn tốt hơn nhiều so với số lượng tai bay vạ gió ở thời đại Thượng Cổ,

Chương 1142: Âm mưu quỷ kế

Ở trong đó sự tồn tại của hoàng triều Đại Càn là rất trọng yếu, nếu không phải là có chủ trương "võ giả phạm pháp cũng có tội như người thường" của Thánh Thượng Đại Càn, chỉ sợ giang hồ lúc này sẽ không còn ổn định như thế, vô luận nói như thế nào.
So sánh cùng với cái thời đại bây giờ này, thời đại Thượng Cổ là tàn khốc chân chính.
Mà muốn tiếp tục sống sót tại cái thời đại kia, mặt dày tâm đen, tâm ngoan thủ lạt, trở mặt không quen biết, những cái tố chất cơ bản này có thể nói là thiếu một thứ cũng không được, mà muốn trổ hết tài năng từ trong đó, lại còn phải thêm thiên tư cùng với ngộ tính, về phần muốn trở thành sáu đại cự đầu cường giả Chí Tôn nhân gian mà nói…
Nghiêm ngặt mà nói là còn phải nhìn xem ngươi có đủ khí vận hay không.
Đừng nhìn thấy tam tổ Đạo, Phật, Ma hiện tại đã siêu thoát, giống như là rất cường hãn, nhưng ở dưới cách nhìn của Tiên Tôn, ba vị đại lão siêu thoát này, chỉ sợ chỉ có Đạo Tổ là một người xem như danh chính ngôn thuận, còn dư lại vô luận là Ma Tổ hay là Phật Tổ, đều là người may mắn sống sót, thuộc về loại hình có vận khí tốt mới có thể siêu thoát.
Năm đó nếu như đi sai một bước, người siêu thoát nói không chừng chính là Yêu Hoàng cùng với Thủy Đế.
Đương nhiên, Tiên Tôn cũng không phải là khinh bỉ bọn họ, không bằng nói hắn ngược lại là rất bội phục Ma Tổ cùng với Phật Tổ, hai người này vào lúc ban đầu ở bên trong sáu đại cự đầu chính là kẻ biết sử dụng âm mưu quỷ kế nhất, một đường trưởng thành, có không biết bao nhiêu người đã trở thành bàn đạp của bọn hắn, có người bị bán còn kiếm tiền cho bọn hắn...Nói đến cùng…
Có thể trở thành cự đầu thời đại Thượng Cổ, hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm đặc thù hơn người.
Đạo Tổ chính là có thiên tư thuần túy nhất, tên đó không phải là người, căn bản chính là cha ruột của Thiên Đạo, vào thời điểm ra đời có 70, 80 cái dị tượng bốc lên ở phía ngoài, cho nên là không thể so sánh.
Phật Tổ cùng với Ma Tộc chính là loại hình âm mưu quỷ kế điển hình, chỉ bất quá Phật Tổ ưa thích ở bên ngoài một kiểu bên trong một kiểu, còn Ma Tổ thì là bên ngoài và bên trong đều cùng một kiểu.
Thủy Đế thì đi trên con đường đường hoàng chính đạo, là một lãnh tụ vô cùng có nhân cách, có tâm cao khí ngạo đồng thời lại cũng có thực lực xứng đôi, đáng tiếc là thành cũng Tiêu Hà bại cũng Tiêu Hà,

cuối cùng Thủy Đế sở dĩ bại vong, Tiên Tần hủy diệt, tối thiểu có bảy thành nguyên nhân là ở bên trên tâm tính của bản thân Thủy Đế.
Tác phong của Yêu Hoàng cực kỳ cùng loại với Thủy Đế, khuyết điểm duy nhất chính là quá tín nhiệm đồng tộc, cuối cùng bị tiểu nhân đâm ở phía sau lưng, cuối cùng đã ngã xuống ở bên trong trận chiến chứng đạo.
Về phần bản thân Tiên Tôn thì không có bản sự gì khác, thiên tư hay khí vận hắn đều có, nhưng ở cái thời đại kia có nhiều người giống như hắn lắm, chân chính khiến cho hắn trổ hết tài năng ở trong người cùng thế hệ, trở thành một trong sáu đại cự đầu danh chấn thiên hạ, thậm chí nguyên nhân căn bản hắn một mực sống từ Thượng Cổ cho đến bây giờ cũng chỉ có một chữ.
Ổn!
Có bản sự vô cùng cũng chỉ triển lộ ba phần, bảy phần bản sự xem như át chủ bài, bản sự vô cùng xem như là lá bài tẩy.
Đi ra khỏi nhà không lộ chân dung, bên trên mặt nạ da người lại khoác một tầng mặt nạ da người, như vậy vào thời điểm giết người cướp của mới có thể cam đoan không bị người ta tóm lấy chân ngựa.
Vào thời điểm cân nhắc thực lực của đối thủ, nhất định phải lấy gấp ba xem như cơ sở, không có chín thành chín nắm chắc thì sẽ không xuất thủ.
Những việc như thế còn có rất nhiều, dựa vào những chuẩn tắc nhân sinh này, Tiên Tôn đã thuận lợi sống qua thời đại Thượng Cổ, còn đoạt được bí cảnh Yêu Hoàng, thuận lợi đi tới nhân sinh đỉnh phong, mặc dù không siêu thoát, nhưng vẫn bảo lưu lại được một tia hi vọng như cũ, suy nghĩ kỹ một chút, Thủy Đế Yêu Hoàng đều đã biến thành tro bụi, chỉ có hắn là vẫn tiêu dao thế gian như cũ, đây làm sao lại không phải là một loại thắng lợi? Nhưng mà...
Cuộc sống tốt đẹp khoái hoạt của Tiên Tôn vào hơn vạn năm trước đã bởi vì người nào đó đến mà tuyên cáo phá sản.
Chính là Thuần Dương Đạo Tôn.
Nói thật, vào thời điểm nhìn thấy người kia tâm tình của Tiên Tôn chính là con m* nó, theo hắn thấy, ba mạch Đạo, Phật, Ma Trung Nguyên trở thành thiên đạo chính thống, trực tiếp chia cắt tất cả khí vận, căn bản không có cơ hội siêu thoát cho kẻ đến sau, cho nên theo lý mà nói sau thời đại Thượng Cổ sẽ không có người nào có thể siêu thoát mới đúng...Kết quả là Thuần Dương Đạo Tôn liền hung hăng đánh mặt của Tiên Tôn.
Không chỉ có là đánh mặt, ngay cả chân cũng đều bị cắt đứt, Tiên Tôn vốn dĩ mực bảo trì tu vi toàn thịnh ở trong bí cảnh Côn Lôn, kết quả là sau trận chiến kia liền trực tiếp bị đánh thành bán thân bất toại, tu vi rơi xuống cảnh giới Chí Tôn nhân gian, qua hơn vạn năm mới miễn cưỡng khôi phục hai, ba thành thương thế. Từ đó về sau.
Tiên Tôn liền tiến vào kỳ ẩn núp dài dằng dặc, mãi cho đến ngày

hôm nay.
"Theo tình huống này Thượng Thanh Tiên hẳn là cũng sắp không thể chịu được nữa."
"Bất quá cũng đã tranh thủ được thời gian."
"Rất tốt."
Ở bên trong Phong Thần Điện, Tiên Tôn tiếp tục ẩn giấu khí tức của mình, vừa bí mật quan sát chiến trường trên không trung, vừa không ngừng thu nạp lực lượng Tiên Hồn trong nội bộ Thiên Đình, thậm chí là còn bắt đầu trực tiếp điều động bản nguyên Thiên Đình, xem như là Đạo Binh cực phẩm, bản thân của Thiên Đình cũng là một vật đại bổ.
Không có gì đáng nói.
Tiên Tôn âm trầm mà nhìn đoàn người Trần Khuynh Địch, tính toán tu vi thực lực của bọn hắn, đồng thời không ngừng thôi diễn sai biệt thực lực giữa mình và đối phương.
Cuối cùng là nở một nụ cười.
"Bốn vị chí cường giả, hai vị vừa mới đột phá, một vị khác dường như vừa mới khôi phục, trọng thương chưa lành, còn có lão gia hỏa Huyền Vũ kia, không biết công kích chỉ có thể bảo mệnh, không có tác dụng lớn, bất quá tên gia hoả xuất hiện trước đó ngược lại là rất lợi hại, thế mà có thể dùng một kiếm trảm Ngọc Thanh Tiên..."
"Nói trở lại."
"Thái Thanh Tiên đâu? Vì sao lại không hiện thân?"
"Được rồi."
"Cứ dựa theo thực lực gấp ba để tính toán, bất quá không có quan hệ, một khi ta điều chỉnh xong, coi như không có cách nào trở lại cảnh giới Chí Tôn nhân gian, cũng có thể đạt tới trình độ Kích Toái Mệnh Tinh vô địch."
"Đối phó với mấy kẻ hậu bối này, sau khi phỏng đoán cẩn thận cũng có thể chiếm thượng phong, đánh không lại cũng có thể chạy trốn."
"Rất tốt!"
Ý niệm tới đây, nụ cười âm trầm trên khóe miệng của Tiên Tôn lại càng thâm trầm.
"Chờ ta thoát khốn, sẽ giết sạch các ngươi!"
Nhưng mà, đúng vào lúc này.
"Thật là đáng tiếc, thời đại biến đổi quá nhanh, tu vi của lão phu cũng đều theo không kịp, rõ ràng vào đoạn thời gian trước còn có thể quát tháo phong vân, hiện tại thậm chí ngay cả chiến đấu cũng đều không thể gia nhập, có nên suy nghĩ một chút biện pháp gia tốc đột phá hay không, cũng không biết ở phía Yêu Tộc còn có Long Tộc còn lại hay không."

Chương 1143: Bệnh tâm thần

"Nếu có thể ăn hết một đầu Long Tộc Hỏa Luyện Kim Đan."
"Tu vi của ta có lẽ cũng sẽ có thể đột phá."
"Nhìn tòa Phong Thần Điện này, đều đã biến thành đống đổ nát, cũng không biết là có còn lại đồ tốt hay không."
"Thế sự gian nan a."
Ở bên trong Phong Thần Điện đã là đống đổ nát, Long Thiên Tứ đi vào tiến hành tìm kiếm.
Trong cái chớp nhoáng này tâm tình của Tiên Tôn chính là con m* nó.
Nếu như khái quát một lần đơn giản mà nói, đại khái chỉ có một chữ: Nguy!
Dù sao thì tình huống của bản thân hắn cũng rất đặc thù, thuộc về trạng thái sắp thoát khốn, lực lượng toàn thân đều đã tích lũy đến một trình độ nhất định, giống như là một con đập chứa đầy nước, một khi có chỗ nào sai lầm, đó chính là hồng thuỷ vỡ đê, lực lượng tích lũy cũng sẽ tan hết.
Mặc dù không đến mức tẩu hỏa nhập ma, nhưng nếu muốn thoát ly sự trói buộc của bí cảnh Côn Lôn, chỉ sợ là phải đợi thêm một vạn năm, thậm chí là cũng không cần phải chờ, dù sao thì đến lúc đó, tu vi không tiến ngược lại sẽ thụt lùi, Tiên Tôn cũng không nhất định có thể ngăn cản sự tiến công của đám người Trần Khuynh Địch, nói không chừng ở trong vòng ba ngày liền biến thành tro cốt.
"Kỳ quái."
"Một tòa Phong Thần Điện to lớn, sẽ không thực sự chỉ đặt Phong Thần Bảng vào bên trong đó chứ?"
"Không còn bảo bối khác?" Long Thiên Tứ đi dạo lung tung ở bên trong đống đổ nát Phong Thần Điện, mà lúc này Tiên Tôn đã phát giác ra được tu vi của Long Thiên Tứ, cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, Đại Đạo Huyền Quang hơn mười vạn dặm, còn có một chút khoảng cách với Đại Đạo Huyền Quang hai mươi vạn dặm.
Hừ, chỉ bằng vào loại tu vi sâu kiến này.
Mình ở thời kỳ toàn thịnh hắt xì hơi một cái cũng đều có thể phun chết 100 vạn kẻ.
Sau khi xác nhận được tu vi của Long Thiên Tứ không cao, Tiên Tôn mới xem như nhẹ nhàng thở ra, hiện tại hắn thế nhưng là ở vào trạng thái ẩn nấp, hoàn toàn thu liễm khí tức toàn thân, lấy loại cấp bậc tu vi này của Long Thiên Tứ là không thể nào phát giác ra được hắn, cho nên đây chỉ là một lần ngoài ý muốn, bị kinh sợ không có nguy hiểm mà thôi...
Oanh! ! ! Không đợi Tiên Tôn lấy lại tinh thần, Long Thiên Tứ vừa

mới rồi còn rất tốt đột nhiên dùng một bàn tay hung hăng đập vào bên trên mặt đất Phong Thần Điện, trong lúc nhất thời đánh cho gạch nứt ra, trực tiếp lưu lại một cái hố cạn không lớn không nhỏ, mà khoảng cách của cái hố này đối với Tiên Tôn cũng bất quá chỉ có khoảng bảy, tám mét...
"Hít hà!" Tiên Tôn hít vào một ngụm khí lạnh, tâm trạng nguyên bản đã thả lỏng lại nhấc lên một lần nữa.
Tên bệnh tâm thần này đang làm cái gì? Ngươi không thấy được ở chung quanh đều là phế tích hay sao! Nhàn rỗi không chuyện gì đánh vào mặt đất để làm gì!
"Ồ."
"Cái sàn nhà này giống như cũng không phải là được chế tạo từ bảo bối gì đó, không phải là rất cứng, nếu không ta liền tháo nó ra mang đi."
Tiên Tôn: "? ? ?"
Tháo ra mang đi! ? Có cần phải khoa trương như vậy không?
"Không có đạo lý."
"Không có khả năng là không có bảo bối."
Thật sự là không có bảo bối! Ở bên trong kế hoạch của Tiên Tôn, Phong Thần Điện chính là một chỗ ẩn thân hoàn mỹ, ngoại trừ Phong Thần Bảng, điệu thấp cùng với phổ thông mới là phù hợp với nó, nếu như đặt bảo bối gì ở nơi này, vạn nhất có người đánh vào trong này, sẽ vô cùng có khả năng lan đến gần mình, khiến cho mình phí công nhọc sức.
Chỉ là như thế nào cũng không nghĩ đến.
Rõ ràng là không có bảo bối lại còn có người tới!
"Ta không tin!"
"Sẽ không có khả năng không có bảo bối khác!"
"Nói thí dụ như đan dược, thần binh, công pháp, Phong Thần Điện đều phải có!"
Tên gia hỏa bệnh tâm thần này! Muốn đan dược, thần binh, công pháp, vậy thì hãy đi đến Tàng Kinh Điện, Tàng Bảo Điện, Luyện Đan Điện mà tìm a! Đến Phong Thần Điện để làm gì!
Mắt thấy Long Thiên Tứ đạp một cước ra một cái hố sâu, trái lật qua phải lật qua, sắp lật toàn bộ Phong Thần Điện lên, Tiên Tôn thật sự là có một chút sợ.
Không hiểu rõ người này đang suy nghĩ cái gì, quên đi, có một câu nói rất hay, của đi thay người, không bỏ được hài tử sẽ không dụ được sói, Tiên Tôn cắn răng một cái, chợt cưỡng ép nặn ra một chút xíu lực lượng nguyên thần, từ bên trong trân tàng của mình lấy ra một viên đan dược, sau đó vụng trộm đưa vào đống đổ nát Phong Thần Điện.
Chỉ chốc lát sau…
"Ồ! ? Đại Đạo Huyền Đan, một khi ăn, liền có thể tăng trưởng cảnh

giới Đại Đạo Huyền Quang! ?"
"A ha! Ta biết ngay là ở bên trong Phong Thần Điện có đồ tốt!"
"Đã kiếm được!"
Thấy bộ dáng hoan thiên hỉ địa của Long Thiên Tứ, Tiên Tôn cũng là nhẹ nhàng thở ra một hơi, tốt rồi tốt rồi, bảo bối cũng đã bắt tới tay còn không mau xéo đi cho bản tiên tôn.
Ai có thể ngờ được.
"Đã có đan dược, vậy thì khẳng định cũng có Đạo Binh! Công pháp gì đó cũng sẽ không thiếu!"
"Quả nhiên! Lần này là cơ duyên của ta a!"
"Tiếp tục tìm!"
Tiên Tôn: "? ? ?"
Tiếp tục tìm! ? Ở trong lòng đất Phong Thần Điện, Tiên Tôn hít vào một hơi thật sâu, đè nén sự nóng nảy ở trong lòng xuống, không thể không thừa nhận, loại tình huống đại nghiệp vạn năm đi sai một bước sẽ thua cả bàn này khiến cho tâm tính của hắn có một chút mất thăng bằng, vừa mới rồi không nên trực tiếp đưa đan dược, mà hẳn là tặng phụ thêm một chút tin tức bảo vật nữa mới đúng.
Hiện tại Tiên Tôn đã bình tĩnh lại một lần nữa.
Thế là một lát sau, Long Thiên Tứ moi ra được hai kiện bảo bối từ trong phế tích lần thứ hai.
"Đạo Binh trung phẩm Giao Long Tiễn? Khoảng cách so với Đạo Binh thượng phẩm cũng chỉ cách xa có một bước? Còn có một môn cái thế võ công, tên là Huyết Long Chuyển Thiên Quyết? Nghe có vẻ rất bá khí a!"
"Hừ!" Ở trong lòng đất Phong Thần Điện, Tiên Tôn cười lạnh một tiếng, hắn sẽ tốt bụng đưa trang bị cho một tên tâm thần như thế hay sao? Giao Long Tiễn mặc dù nhìn qua giống như rất lợi hại, nhưng trên thực tế chỉ là do Tiên Tôn dùng lực lượng nguyên thần ngưng tụ ra huyễn tưởng, chỉ có bề ngoài mà thôi, về phần Huyết Long Chuyển Thiên Quyết cũng là như thế, tên bệnh tâm thần này một khi tu luyện, nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma! Bao quát cả cái gọi là Đại Đạo Huyền Đan, cũng đều là do Tiên Tôn dùng lực lượng nguyên thần ngưng tụ thành thực thể huyễn tượng mà thôi.
Lấy tu vi của Long Thiên Tứ là sẽ không có khả năng nhìn thấu, nói đến cùng đều là mồi có độc. Trọng yếu hơn chính là lần này Tiên Tôn cũng đã có kinh nghiệm.
"Ồ?" Long Thiên Tứ đang chỉnh lý "cơ duyên" đột nhiên sững sờ, sau đó lấy ra một phần ngọc giản từ bên trong Huyết Long Chuyển Thiên Quyết, ở phía trên có đánh dấu một phần địa đồ.
"Đây là…bản đồ Nghịch Thiên Minh? Những vật này là do Tiên Nhân Nghịch Thiên Minh lấy trộm ra từ bên trong tàng bảo khố của Thiên Đình, kết quả là không thể chạy ra Thiên Đình, đành phải giấu những bảo bối này ở trong Phong Thần Điện, chờ người Nghịch Thiên Minh

đời sau đến đây thu lấy, góp một viên gạch cho đại nghiệp nghịch thiên."

Chương 1144: Nụ cười tà ác

Không sai, đây mới là kế hoạch của Tiên Tôn. Tiên Tôn đương nhiên biết rõ sự tồn tại của Nghịch Thiên Minh, chỉ bất quá là bởi vì không có thành tựu, cho nên Tiên Tôn cũng không có quản lý, mà lúc này lấy tên tuổi của Nghịch Thiên Minh ra, chính là vì gia tăng độ tin cậy, sau đó lại tặng thêm một cái gọi là:
"Tàng bảo khố địa đồ do tiền bối Nghịch Thiên Minh lưu lại."
Tất cả cũng là vì để cho tên bệnh tâm thần có lòng tham không đáy này nhanh chóng rời đi.
Thậm chí là Tiên Tôn còn dùng đến tàng bảo khố chân chính, chính là vì để cho tên bệnh tâm thần này sau khi ra đi liền không trở về nữa.
Dù sao thì bảo vật trân quý chân chính đều nằm ở trong Túi Trữ Vật của Tiên Tôn, chỉ có đồ đần mới có thể đặt vào bên trong loại địa phương tàng bảo khố kia, ở bên cạnh mình mới là an toàn nhất.
Mà phản ứng của Long Thiên Tứ cũng không ra ngoài sở liệu của Tiên Tôn.
"Thì ra là thế!"
"Tàng bảo khố, đan dược, thần binh, công pháp…ta tới đây!"
Kèm theo một trận tiếng hoan hô, khí tức của Long Thiên Tứ đã dần dần đi xa.
Sau khi phát giác ra được điểm này, Tiên Tôn không khỏi nở một nụ cười, tham lam là bản năng, Tiên Tôn đã sớm hiểu cái đạo lý này vào vô số năm trước, mà phản ứng của Long Thiên Tứ cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn chỉ cần dùng địa đồ của một toà tàng bảo khố, liền có thể hóa giải một trận nguy cơ to lớn.
Một loại cảm giác ưu việt ở bên trên IQ khiến cho tâm tình của Tiên Tôn cảm thấy không tồi.
Đương nhiên! Tiên Tôn là một vị nam nhân cẩn thận! Mặc dù khí tức của kẻ tham lam kia đã rời đi, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, Tiên Tôn vẫn là hoạt động thân thể, kích thích cơ quan của Phong Thần Điện dưới lòng đất, dự định nhìn một chút tình huống ở bên ngoài Phong Thần Điện, dù sao thì tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, chỉ có tận mắt nhìn thấy, ở trong lòng mới có cảm giác an toàn.
Kết quả là.
Cơ quan chuyển động, một miếng gạch nào đó ở trên Phong Thần Điện hơi nhấc lên mấy cm vào thời khắc này, xuyên thấu qua cái khe hở này, Tiên Tôn đặc biệt cẩn thận nhìn thoáng qua phía ngoài.
Sau đó hắn liền nhìn thấy một tấm mặt mo tràn đầy nụ cười tà ác.
Long Thiên Tứ:
"Hắc hắc hắc."
"Tìm -- - được -- -- ngươi -- -- rồi -- -- - !

Tiên Tôn: "! ! !"
Nói ra thì có một chút mất mặt, nhưng Tiên Tôn thiếu chút nữa đã ngất xỉu.
Long Thiên Tứ cũng không phải là người bình thường. Mặc dù hắn không phải là nhóm đệ tử Thuần Dương Cung ưu tú nhất lúc trước kia, nhưng tuyệt đối là đệ tử khôn lỏi nhất, từ chiến tích huy hoàng hắn dùng tu vi Võ Đạo Tông Sư giết chết Hỏa Luyện Kim Đan là liền có thể nhìn ra được, lão thất phu này kỳ thật là rất biết động não, hơn nữa lại tương đương có thiên phú ở bên trên một chút thủ đoạn tà ma ngoại đạo.
Nói thẳng ra là vào lúc Long Thiên Tứ đi vào Phong Thần Điện đã biết ở trong này có người ẩn nấp.
Vì sao? Nguyên nhân rất đơn giản, hắn ngửi được mùi vị của người sống! Lúc trước nuốt sống một đầu long tộc không chỉ khiến cho tu vi và thực lực đột phá, thân thể của Long Thiên Tứ cũng xuất hiện biến hóa tương ứng.
Trên thực tế ở thời đại Thượng Cổ đã có không ít kẻ liều mạng đi săn giết Long Tộc, nguyên nhân là ở chỗ Long Tộc có quá nhiều chỗ tốt, thoa máu rồng ngoài da có thể tăng cường lực phòng ngự cho thân thể, thịt rồng có thể tăng cường sức thừa nhận của nội tạng, vảy rồng có thể dùng để chế tạo áo giáp, sừng rồng có thể dùng để chế tác binh khí.
Có thể nói toàn thân của loại sinh vật Long này đều là bảo bối.
Mà Long Thiên Tứ ăn cả một đầu Long, mặc dù không có khả năng kế thừa toàn bộ sự đặc thù của Long Tộc, nhưng mà thân thể của hắn đã sinh ra một chút biến hoá nhỏ.
Nói ngắn gọn, hắn vô cùng mẫn cảm đối với mùi vị, hơn nữa còn không chỉ là mùi vị ở trên vật lý, mà còn có một loại cảm ứng siêu tự nhiên, cùng loại với cảm giác sinh mệnh, đối với Long Thiên Tứ mà nói, đồ vật có sinh mệnh cùng với đồ vật không có sinh mệnh, mùi vị tản mát ra là không giống nhau, hơn nữa thứ mùi này là không có cách nào che đậy.
Long Tộc ngày xưa hẳn là cũng có loại năng lực này.
Bất quá rất đáng tiếc, Long Tộc hiện tại đã xong đời, Đại Thánh Thanh Long lúc trước cũng không còn, cho nên liên quan tới cái phương diện này là đã không có cách nào chứng thực.
Huống hồ loại khứu giác này ở dưới tuyệt đại bộ phận tình huống là cũng không có tác dụng gì, dù sao thì võ giả phần lớn là dựa vào cảm ứng khí thế để nhận ra lẫn nhau, mùi vị gì đó cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, nhưng có thời điểm, loại năng lực đặc thù căn cứ vào tố chất thân thể thuần túy này ngược lại sẽ có hiệu quả.
Không sai, cũng ví dụ như lúc này.
Không cần thôi động cương khí làm cho người ta hoài nghi, cũng không cần phát ra lực lượng nguyên thần khiến cho người ta cảnh

giác, Long Thiên Tứ chỉ là hít mũi một cái, liền sẽ làm ra phán đoán ở bên trong Phong Thần Điện còn có người sống.
Nhưng rất đáng tiếc, thủ pháp ẩn nấp của đối phương là rất cao minh, mùi vị sinh mạng rất mơ hồ, lấy năng lực của Long Thiên Tứ là còn không thể tìm thấy vị trí cụ thể.
Cho nên mới có một màn diễn kịch làm cho người ta than thở trước đó, mà không nằm ngoài dự liệu của Long Thiên Tứ, cuối cùng tên gia hoả ẩn nấp ở trong Phong Thần Điện đã bị hắn tìm được.
"Hắc hắc hắc."
"Tìm được ngươi rồi!"
"Ách!"
Ở trong cái chớp nhoáng này, nhịp tim Tiên Tôn nguyên bản trở nên bằng phẳng liền gia tốc lên hơn 120 nhịp trong nháy mắt, tròng mắt lồi ra, nói thật, khuôn mặt già nua phối hợp với nụ cười tà ác của Long Thiên Tứ mang đến trình độ sợ hãi khá cao, ngay cả Tiên Tôn cũng đều có một chút không chịu được.
"Yêu nghiệt từ đâu tới!"
"Cút ngay đi!"
Long Thiên Tứ: "? ? ?"
Chậc! Thật là điên cuồng!
"Không đối phó được với Tiên Tôn, ta còn không đối phó được ngươi hay sao? Đi ra cho ta!"
"Ách!" Tiên Tôn rốt cuộc cũng là Tiên Tôn, qua trong giây lát lại bình tĩnh lại một lần nữa, sau đó rụt đầu lại trong nháy mắt, nói: "Không đi ra! "
Mặc dù rất bị giật mình.
Nhưng chỉ trong một cái nháy mắt, Tiên Tôn lại nắm chắc thế cục một lần nữa.
Đầu tiên có thể khẳng định là, tên bệnh thần kinh ở phía ngoài kia cũng không có biết thân phận chân thật của mình, có lẽ chỉ coi mình là một nhân vật quần chúng nào đó trốn ở trong Phong Thần Điện, tiếp theo, chỗ mà mình ẩn thân cũng có trận pháp, bằng vào tu vi bé nhỏ của tên bệnh thần kinh này...
Là không phá nổi! Mình vẫn là rất an toàn! Không cần phải hoảng hốt!
Ý niệm tới đây, Tiên Tôn lập tức rụt người càng triệt để hơn, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, chờ thần công của ta đại thành, sau khi đi ra có cừu báo cừu có oán báo oán.
Mà đổi thành một bên, Long Thiên Tứ nói một cách không vui: "Lại còn dám rụt về? Thật sự cho rằng lão phu ta không giải quyết được ngươi? Để cho ngươi thể nghiệm uy lực Đạo Binh trung phẩm Giao Long Tiễn của ta!"

Chương 1145: Xích Tiêu Giao Long Tiễn

"Phốc!" Lời còn chưa dứt, Tiên Tôn liền không khỏi bật cười.
Giao Long Tiễn? Bất quá chỉ là thực thể huyễn tượng do ta dùng lực lượng nguyên thần ngưng tụ ra mà thôi, nếu như ngươi có thể dùng nó để đánh vỡ trận pháp do ta bày ra, tên tuổi Tiên Tôn của ta về sau liền viết ngược lại!
Ầm ầm! Cái ý niệm này vừa mới mọc lên, Giao Long Tiễn ở trong tay của Long Thiên Tứ liền bay một trái một phải, hung hăng đánh về phía lối vào chỗ Tiên Tôn ẩn thân, thân làm huyễn tượng nguyên thần, Giao Long Tiễn tự nhiên là đụng một cái liền vỡ nát, hoàn toàn không có bất kỳ uy lực nào, nhưng vào sau khi Giao Long Tiễn vỡ vụn, lại lộ ra hai đạo ánh tím.
Nếu như Trần Khuynh Địch có ở đây nhất định sẽ cảm thấy đau lòng. Bởi vì hai đạo ánh tím này, rõ ràng chính là hai thanh Xích Tiêu Kiếm. Nói xác thực, là Xích Tiêu Kiếm hàng nhái, dùng một lượng lớn tài liệu quý hiếm để chế tạo, là Đạo Binh thượng phẩm dùng một lần duy nhất, cũng chỉ có thánh địa võ đạo mới có vốn liếng làm ra loại vật này, trước kia Thuần Dương Cung không có tiền cho nên không làm nổi, nhưng từ khi Trần Khuynh Địch cướp đoạt...từ sau khi Trần Khuynh Địch trưởng thành thì cũng không giống nhau.
Nếu không phải là có dạng át chủ bài này, Long Thiên Tứ cũng sẽ không có khả năng chạy loạn khắp nơi.
"Xem chiêu!"
"Xích Tiêu Giao Long Tiễn! Phá cho ta!"
Ầm! Kèm theo một tiếng vỡ vụn thanh thúy, Tiên Tôn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn lối vào chỗ ẩn thân của mình bị một kích của Long Thiên Tứ phá vỡ, cả người đều cảm thấy mơ hồ.
Một lát sau…
"Điều đó là không có khả năng! ! ! !" Tiên Tôn phát ra tiếng rống giận dữ hoảng sợ.
Đúng thế, chuyện này là không đúng, mặc dù hai thanh Xích Tiêu Kiếm của Long Thiên Tứ rất mạnh, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là loại trình độ kia, nhiều nhất là chỉ có thể đề cao thực lực của Long Thiên Tứ đến Đại Đạo huyền quang 30 vạn dặm, mà trận pháp do Tiên Tôn bày ra hắn là cấp bậc Kích Toái Mệnh Tinh mới đúng! Làm sao sẽ có thể vỡ vụn dễ dàng như vậy!
Mấy lần ngoài ý muốn liên tục khiến cho Tiên Tôn triệt để luống cuống tay chân, hắn thậm chí còn cảm thấy có gì đó không đúng lắm ở trong lúc mơ hồ, dựa theo ý nghĩ của hắn, tất cả hắn là đều nằm ở trong lòng bàn tay của mình mới đúng, nhưng trên thực tế lại không phải là như thế, thậm chí là có nhiều thứ chính hắn cũng đều không

biết…
Hơn nữa nói trở lại, vừa mới rồi tại sao ta lại phải liếc trộm một cái? Ngoan ngoãn ở tại chỗ thì không tốt hay sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?
Mà cũng không có thời gian cho Tiên Tôn tiếp tục suy tư, bởi vì vào một giây sau, hai thanh Xích Tiêu Kiếm hàng nhái của Long Thiên Tứ đã giết tới, trực tiếp chém lên trên người của hắn.
"Cảng!" Mũi kiếm của Xích Tiêu Kiếm hàng nhái dừng lại ở trên ngực của Tiên Tôn, làm thế nào cũng không đâm vào được, mà Tiên Tôn càng là mặt trầm như nước, bởi vì hắn có thể cảm ứng được, sự cân bằng của lực lượng ở trong cơ thể đã bị đánh vỡ.
Lỗ hổng xuất hiện.
Oanh! Nổ mạnh một tiếng, từ vị trí của mũi kiếm Xích Tiêu Kiếm hàng nhái, lực lượng nguyên thần kinh khủng giống như hồng thuỷ vỡ đê đổ xuống mà ra, trong nháy mắt liền hất bay Long Thiên Tứ ra ngoài, ngay tiếp theo toàn bộ chỗ ẩn thân đều triệt để sụp đổ, Phong Thần Điện vốn đã hoá thành đống đổ nát càng là sụp đổ với quy mô lớn, không có cách nào vãn hồi.
Một giây sau, khí tức của Tiên Tôn liền bắt đầu kéo lên, từ người bình thường đến Hậu Thiên, lại đến Tiên Thiên, lại đến Võ Đạo Tông Sư, đến Hỏa Luyện Kim Đan, đến Kích Toái Mệnh Tinh, một mực nhảy lên tới cảnh giới không sai biệt lắm với Thượng Thanh Tiên mới ngừng lại, khí thế khuấy động phong vân, cũng khiến cho vô số người kinh động.
"Ồ? Lại có thêm một vị Tiên Tôn! ?"
"Gặp quỷ, làm sao lại có nhiều Tiên Tôn như vậy chứ?"
"Ngọc Thanh chết rồi, đây là Thượng Thanh, kẻ mới ra kia là Thái Thanh sao?"
"Không đúng!"
Bị đám người Trần Khuynh Địch nhìn chằm chằm, sắc mặt của Tiên Tôn càng ngày càng khó coi, cuối cùng rốt cục cũng không nhịn được mà phát ra một tiếng hét lớn:
"Một vạn năm, ròng rã một vạn năm, Thuần Dương Cung, Thuần Dương Cung…vạn năm trước Thuần Dương Đạo Tôn hủy đạo cơ của ta, vạn năm sau đệ tử hậu bối của hắn lại đến huỷ diệt tiền đồ của ta."
"Ta có thù oán gì với các ngươi chứ! ?"
"Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!"
"Tốt tốt tốt!"
"Nếu ta đã không thể rời đi, vậy thì các ngươi cũng đừng hòng rời đi! Hãy lưu lại nơi này với ta!"
"Giết!"
Ở dưới sự nổi giận của Tiên Tôn, toàn bộ Thiên Đình, thậm chí là toàn bộ bí cảnh Côn Lôn vào thời khắc này đều đang không ngừng

rung động, tượng trưng cho lửa giận của vị Chí Tôn nhân gian ở thời đại Thượng Cổ này.
Mà cùng lúc đó.
Một vị nam tử nào đó vừa mới làm xong chuyện liền yên lặng lựa chọn rời đi...
Trạng thái hiện tại của Tiên Tôn là thật sự không tốt.
Thậm chí có thể dùng hai từ cực kém để hình dung, lực lượng súc tích trong trạng thái ngàn cân treo sợi tóc đã bị Long Thiên Tứ xuyên phá, nguyên bản chỉ suýt chút nữa là liền có thể đi ra ngoài từ bên trong sự trói buộc của Thiên Đạo, kết quả hiện tại lực lượng đổ hết ra ngoài, không chỉ có không thể khôi phục lại trình độ Kích Toái Mệnh Tinh vô địch, thậm chí còn trượt xuống so với trước đó.
Nói một cách khác…
Đại nghiệp vạn năm đã tuyên cáo phá sản.
Vậy làm sao có thể nhẫn nhịn?
"Bản tôn?" Ở một bên khác, bởi vì duyên cớ đám người Trần Khuynh Địch dừng tay, Thượng Thanh Tiên bị thiêu đốt bởi ngọn lửa nguyên thần, nhanh chóng bay tới bên cạnh Tiên Tôn.
"Xin lỗi bản tôn, ta không thể bảo vệ ngài, đã như vậy, bản tôn hãy thôn phệ ta, xem thử có thể tăng cường lực lượng hay không?"
"Không tệ." Tiên Tôn liếc nhìn Thượng Thanh Tiên, lộ ra vẻ hài lòng nói: "Ngươi so với Thái Thanh Tiên mạnh hơn nhiều, tên phế vật Ngọc Thanh Tiên kia là không đáng nhắc đến, Thái Thanh Tiên cho đến nay cũng chưa từng xuất hiện, tám, chín phần mười là đã phản bội, chỉ có ngươi là trung thành tuyệt đối với bản tôn, bản tôn cũng tín nhiệm đối với ngươi nhất."
"Đó là sự vinh hạnh của ta." Thượng Thanh Tiên cúi đầu, lộ ra bộ dáng trung thành.
Một giây sau, cánh tay của Tiên Tôn liền trực tiếp đâm xuyên qua ngực của Thượng Thanh Tiên, Thượng Thanh Tiên nguyên bản còn đầy đủ hình người vào thời khắc này cũng dần dần tiêu tán, hóa thành từng đoàn từng đoàn lực lượng nguyên thần tinh thuần dung nhập vào trong cơ thể của Tiên Tôn, nhờ vào chuyện này, khí tức của Tiên Tôn bắt đầu dâng lên lần thứ hai, hơn nữa quan trọng nhất là…
Hắn cũng cầm tới quyền hạn của Thượng Thanh Tiên.
"Ấy!" Ở bên trên không trung, Vô Vọng Ma Tôn có một chút trừng mắt nói:
"Tình huống này có phải là rất không ổn hay không, xem ra vị Tiên Tôn đột nhiên xuất hiện kia muốn thi triển đại chiêu."
"Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng kế hoạch của hắn giống như đã bị chúng ta phá hủy, dù sao thì hắn không thể rời bỏ bí cảnh Côn Lôn, không bằng chúng ta hãy rút lui trước, sau đó lại bàn bạc kỹ hơn?"

Chương 1146: Quyền năng Thiên Đạo

Lời còn chưa dứt, Đại Thánh Huyền Vũ liền ung dung mở miệng nói: "Sao thế?"
"Các ngươi dự định qua sông đoạn cầu hay sao?"
"Ách." Vô Vọng Ma Tôn sững sờ, sau đó nhìn Đại Thánh Huyền Vũ một cái, sau khi cấp tốc cân nhắc một chút hậu quả khi đồng thời đắc tội Tiên Cung và Yêu Tộc, hắn quả quyết lắc đầu nói: "Làm sao lại như vậy! Ta chỉ là nói một chút mà thôi, Thuần Dương Cung chúng ta xưa nay sẽ không vứt bỏ bất luận một vị chiến hữu nào!"
"Yên tâm! Ta sẽ để cho Khuynh Địch đi liều mạng với Tiên Tôn."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Không đợi Trần Khuynh Địch lên tiếng trách mắng, Tiên Tôn hấp thu xong Thượng Thanh Tiên trên mặt đất liền triệt để bạo phát, một cỗ ý niệm to lớn cấp tốc khuếch trương ra toàn bộ bí cảnh Côn Lôn.
"Nếu ta đã không thể rời đi, vậy thì các ngươi cũng không thể rời đi! Tất cả hãy chết ở chỗ này!"
"Giết!" Vừa dứt lời, khí tức của Tiên Tôn liền bắt đầu dần dần biến hóa, cũng không phải là thực lực cường đại, mà là một loại cải biến ở bên trên ý cảnh, mà theo phần cải biến này, toàn bộ bí cảnh Côn Lôn cũng đều hô ứng vào thời khắc này, không gian nguyên bản phân tán, vào thời khắc này lại là cấp tốc ngưng thực như thép.
Mà ở dưới sự thôi động của Tiên Tôn, một đoàn mây đen cuồn cuộn bay đến, mang theo từng đạo từng đạo sấm sét, cùng với một cỗ ý cảnh khủng bố hủy diệt vạn vật, mà loại tràng cảnh này đối với Tiên Nhân trong bí cảnh Côn Lôn mà nói là quá kinh khủng.
"Là thiên kiếp!"
"Thiên kiếp to lớn như vậy, ta chưa bao giờ thấy qua..."
"Thiên Đạo lại ra tay sao?"
So sánh cùng với các Tiên Nhân khiếp sợ, đám người Trần Khuynh Địch lại rất bình tĩnh.
"Đừng hoảng hốt, hiện tại hắn có tu vi không cao, cũng chỉ mạnh hơn chúng ta một chút mà thôi, chúng ta hãy hành động như cũ, Đại Thánh Huyền Vũ chủ phòng, ta, Tịch Đồng, còn có Ma Tôn tiền bối sẽ chủ công."
"Đánh gãy răng hắn!"
"Ha ha!" Thấy đám người Trần Khuynh Địch vẫn tràn đầy lòng tin như cũ, lộ ra bộ dáng nhao nhao muốn thử, Tiên Tôn chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó thân hình biến mất.
Một giây sau, mây đen ở trên đỉnh đầu của đám người Trần Khuynh Địch lại bắt đầu biến hóa, mây mở sương tan, từng đạo từng đạo lôi xà hội tụ, xây thành một tòa Thiên Cung rộng lớn. Có bảy, tám thành

tương tự với Thiên Đình ở dưới mây đen. Ở trong Thiên Cung thì là không đếm hết bóng người, thân ảnh của Tiên Tôn thì xuất hiện ở trung ương Thiên Cung, người mặc long bào, nhìn xuống đám người Trần Khuynh Địch ở phía dưới, sau đó ngàn vạn bóng người cùng nhau hạ giới, hợp thành một mảnh biển người, mà mỗi người ở trong đó đều là do lôi đình chế tạo thành...
"Trời tru!"
Ầm ầm! Biển người do lôi đình hóa thành trút xuống, đánh ầm ầm về phía đám người Trần Khuynh Địch, lôi quang chói mắt phảng phất như muốn thắp sáng toàn bộ bầu trời.
Ở trong một cái sát na này, Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn gần như đồng thời rống to: "Đại Thánh Huyền Vũ!"
"Nghe được rồi!"
Đối mặt với lôi đình trút xuống như thác nước, Đại Thánh Huyền Vũ cắn răng một cái giậm chân một cái, mặc dù ở trong lòng cũng có một chút hoảng, nhưng vẫn chống lên kết giới mai rùa, quả thực là đã ngăn cản lôi đình trút xuống từ trên trời, trong lúc nhất thời, cả người của Đại Thánh Huyền Vũ liền nhảy dựng lên giống như bị điện giật...
Không chỉ có như thế, tóc hoa râm của Đại Thánh Huyền Vũ cũng chỉ thẳng tắp lên trời giống như lợi kiếm, ở trong miệng càng là toát ra một luồng khí đen, còn giống như mang theo vài phần mùi khét.
"Nhanh nhanh nhanh ra ra ra tay tay tay...ta không thể chống đỡ được bao lâu..."
"Khục!"
Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn liếc nhìn nhau, chợt đồng thời xuất thủ, Vô Vọng Thiên hóa thành một vệt đao quang trực tiếp lọt vào bên trong mây đen, mà Trần Khuynh Địch thì là cổ động khiếu huyệt toàn thân, rút ra toàn bộ lực lượng sao trời vừa mới thu nạp, hóa thành một nắm đấm thép xông vào mây đen.
"Tịch Đồng!"
"Biết rồi."
Trần Khuynh Địch còn chưa nói xong, một vệt ánh vàng liền bay lên, trong nháy mắt liền bao trùm hơn phân nửa chân trời, bao phủ toàn bộ kiếp vân, những nơi ánh vàng đi qua, thiên địa vi trần vạn lại câu tịch, kiếp vân không ngừng phun trào lôi quang vào giờ khắc này lại đình chỉ vận chuyển không hiểu ra sao.
Đó là Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!
Tịch Đồng kế thừa tinh vân Thuần Dương thế mà cũng có thể dùng chiêu này, thời gian ngừng lại cấp bậc chí cường giả, ở bên trên lực khống chế quả thực là mạnh đến đáng sợ, hơn nữa vào trước đó Tịch Đồng vẫn không có bộc lộ ra một chiêu này, bây giờ đột nhiên thi triển, Tiên Tôn nhất thời không quan sát, quả thực là đã rơi vào tròng, bị công kích của Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn

đánh trúng...
Oanh! Lại là một tiếng nổ mạnh như động đất, kiếp vân trực tiếp tiêu tán một mảng lớn, mà đến tận đến giờ phút này Tiên Tôn mới có thể tránh thoát được sự trói buộc của Đại Thuần Dương Công, kiếp vân nguyên bản cuồn cuộn vô ngần vậy mà bắt đầu chủ động co vào, hội tụ ra một mảnh lôi đình vô cùng to lớn lần thứ hai.
Diện tích bằng một nửa so với Thiên Đình.
"Đậu xanh rau má!"
"Tên gia hỏa này không phải đã bị rớt cảnh giới hay sao, làm sao vẫn mạnh như vậy."
"Không thể nào."
Trần Khuynh Địch cùng với Vô Vọng Ma Tôn đều có một chút buồn bực, về phần Đại Thánh Huyền Vũ càng là bị sét dánh, cả khuôn mặt đen thui, còn mang theo vài phần mùi khét.
"Không thể nào?" Ở bên trong kiếp vân, thanh âm giễu cợt của Tiên Tôn truyền ra từ đó: "Lão Hổ không phát uy các ngươi coi bản tôn là mèo bệnh hay sao, ngươi cho rằng Chí Tôn nhân gian là dễ tu hành như vậy? Chỉ bằng vào một chút tu vi của các ngươi, ngay cả Thiên Đạo cũng còn chưa bắt đầu lĩnh hội mà cũng muốn giết bản tôn? Quả thực là không có quy tắc!"
"Coi như là có lực lượng giống nhau, cảnh giới không giống nhau, vẫn là chênh lệch giữa trời và đất!"
"Hôm nay bản tôn sẽ trấn áp toàn bộ các ngươi!"
"Nuốt ăn bốn vị chí cường giả!"
"Nói không chừng là bản tôn vẫn có hi vọng thoát ly khỏi khốn cảnh!"
Vừa dứt lời, Tiên Tôn liền bắt đầu tăng lực lượng của mình thêm một bước, thân ở bí cảnh Côn Lôn, hắn dựa vào cảnh giới của mình đủ để điều động lực lượng bí cảnh Côn Lôn trên trình độ lớn nhất, nhờ vào đó bộc phát ra lực lượng mặc dù không có khả năng miểu sát đám người Trần Khuynh Địch, nhưng muốn tiêu hao thì tuyệt đối là dư sức có thừa.
Có thể từ từ mài chết đám người Trần Khuynh Địch, nói một cách khác, thiên kiếp đâu phải là giỡn chơi?
Lòng tin của Tiên Tôn cũng không phải là không có lý do.
Trên thực tế, nếu như nói chênh lệch ở giữa Kích Toái Mệnh Tinh cùng với Hỏa Luyện Kim Đan là một trời một vực, như vậy thì chênh lệch ở giữa Kích Toái Mệnh Tinh cùng với Chí Tôn nhân gian là hoàn toàn không ở một cấp bậc, nguyên nhân rất đơn giản.
Muốn trở thành Chí Tôn nhân gian, một cái yêu cầu căn bản nhất chính là nhất định phải nắm vững quyền năng Thiên Đạo.
Như thế nào là quyền năng Thiên Đạo? Người đời thường nói, thiên địa chúng sinh đều có mệnh số, cái gì của ta thì sẽ là của ta, không phải của ta thì cưỡng cầu cũng không được, đây chính là quyền năng

Thiên Đạo.

Chương 1147: Biến số

Nhưng quyền năng Thiên Đạo cũng không phải là mệnh số, mà là căn cứ vào sự phát triển của võ đạo đại thế giới Trung Thổ trong bao năm qua, hơn nữa theo kiến thức của Tiên Tôn, cái gọi là quyền năng Thiên Đạo, trên cơ bản có thể chia thành sáu loại, thiên số, mệnh số, khí số, định số, biến số, kiếp số, đây là Thiên Đạo Lục Số.
Mà muốn trở thành Chí Tôn nhân gian, nhất định phải lĩnh hội ảo diệu Thiên Đạo.
Từ bên trong ảo diệu Thiên Đạo nắm vững một trong Lục Số, mới được gọi là Chí Tôn nhân gian, địa vị của Chí Tôn nhân gian có thể ngang bằng cùng với Thiên Đạo, nói đến chính là cái này.
Hơn nữa trọng yếu hơn chính là...
Cái gọi là siêu thoát, cũng là có liên hệ sâu đậm với Thiên Đạo Lục Số.
Mọi người đều biết, Kích Toái Mệnh Tinh mặc dù nhận sự che chở của Thiên Đạo, nhưng nếu chết rồi cũng sẽ biến thành chất dinh dưỡng của Thiên Đạo, Mệnh Tinh sẽ trở thành nền tảng giữa Thiên Địa.
Chí Tôn nhân gian cũng là như thế.
Chí Tôn nhân gian lĩnh hội Thiên Đạo, từ đó nắm giữ quyền năng Thiên Đạo, nhưng có một câu nói rất hay, mượn đồ thì phải trả, quan hệ ở giữa Chí Tôn nhân gian cùng với Thiên Đạo giống như là vay mượn, Chí Tôn nhân gian mượn quyền năng, thu được tuổi thọ, nhưng cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải trả lại cho Thiên Đạo.
Như vậy vấn đề đã đến.
Nếu có người mượn không muốn trả thì sao? Vậy thì cũng chỉ có thể siêu thoát.
Làm như thế nào để siêu thoát? Rất đơn giản, làm ra đầy đủ cống hiến cho Thiên Đạo là được rồi, Chí Tôn nhân gian lĩnh hội quyền năng Thiên Đạo, giống như là Kích Toái Mệnh Tinh vậy, bọn họ chết rồi cũng sẽ bổ túc những thiếu hụt ở bên trên quyền năng Thiên Đạo, mà muốn siêu thoát, vậy thì cần phải triệt để hoàn thiện thiếu hụt ở bên trên quyền năng Thiên Đạo mới được.
Mà làm như thế nào để hoàn thiện? Truyền bá rộng rãi đạo thống của bản thân, đồng thời bài trừ đối lập, độc chiếm thiên địa chính thống, sau đó phụng dưỡng Thiên Đạo, đây là phương pháp hoàn thiện quyền năng Thiên Đạo thích hợp nhất, cho nên mới có trận chiến chứng đạo ở thời đại Thượng Cổ.
Nói đến cùng sáu vị Chí Tôn nhân gian ở thời đại Thượng Cổ vì sao lại vì siêu thoát mà đánh nhau? Đến cái cảnh giới kia, nếu như mọi người không liều mạng tranh đấu, vậy thì người này cũng không thể

làm gì được người kia, huống chi thật vất vả mới tu đến cảnh giới Chí Tôn nhân gian, ngồi với nhau uống chén trà luận đạo một phen há không phải tốt thay?
Đầu nguồn của trận chiến chứng đạo, chính là nằm ở bên trên cái gọi là quyền năng Thiên Đạo.
Nguyên nhân rất đơn giản, ở bên trong sáu cự đầu, Đạo Tổ cùng với Tiên Tôn tu hành thiên số, Phật Tổ cùng với Thủy Đế tu hành định số, Yêu Hoàng cùng với Ma Tộc tu hành mệnh số, mọi người là đối lập hai hai, dùng câu nói ở thời đại Thượng Cổ, chính là đại đạo địch, không giết thì không thể chứng đạo, không giết thì không thể siêu thoát, đó là một ví dụ sinh động.
Huống chi, nếu có thể giết Chí Tôn nhân gian lĩnh hội cùng một loại quyền năng, liền có thể chiếm cảm ngộ của đối phương làm của riêng, từ đó trợ giúp bản thân hoàn thiện quyền năng Thiên Đạo càng nhanh hơn, tiếp đó là siêu thoát, cho nên trận chiến chứng đạo ở thời đại Thượng Cổ cho đến cuối cùng, Thủy Đế cùng với Yêu Hoàng mới có thể nhao nhao vẫn lạc.
Nếu như bọn họ không chết, thì người chết chính là Ma Tổ cùng với Phật Tổ, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiên Tôn vừa kính vừa sợ Đạo Tổ, dù sao thì Đạo Tổ cũng không giống với Phật Tổ và Ma Tổ, quả thực là dựa vào tu luyện liền có thể siêu thoát, nói thật là ở trong đoạn thời kì kia Tiên Tôn rất là khẩn trương, sợ vào một ngày nào đó bị Đạo Tổ tìm tới cửa chém cho một kiếm đứt đầu...
Mà từ sau thời đại Thượng Cổ, ở phía dưới Thiên Đạo, thiên số đã định, định số đã thành, mệnh số đã giảm.
Thiên Đạo ở trong hư vô phiêu miểu, vào thời điểm võ giả trở thành Hỏa Luyện Kim Đan sẽ tiếp nhận Thiên Đạo khảo nghiệm.
Chúng sinh vạn vật đều có mệnh số, phàm là võ giả đều có thể nhìn thấy viên Mệnh Tinh thuộc về mình kia.
Ở bên trong mệnh số lại có định số, tư chất tu võ, ngộ tính tài năng, đều là do ông trời chú định.
Mà căn cứ theo kinh nghiệm qua nhiều năm của Tiên Tôn.
Cái gọi là ông trời chú định này tám, chín phần mười là Thiên Đạo ngẫu nhiên, nói một cách khác, có thể có được sự xem trọng của Thiên Đạo, mười người có đến tám người đều là may mắn, mà ở bên trong đám người trước mắt này, tên gia hỏa trẻ tuổi nhất, khắp khuôn mặt là nụ cười ngây ngô kia, tuyệt đối là kẻ may mắn ở bên trong may mắn.
Mà cân nhắc đến con đường võ đạo hoàn toàn mới của đối phương, nếu không có gì bất ngờ xảy ra...
"Biến số!"
Ở trong một cái sát na này, Tiên Tôn mới để ý đến cảm giác của bản thân trước đó đối với Trần Khuynh Địch rốt cuộc là cái gì.
Không sai, đây là biến số! Theo lý mà nói, sau khi tam tổ Đạo, Phật,

Ma siêu thoát, ba mạch Đạo, Phật, Ma trở thành chính thống thiên địa, thiên số, mệnh số, định số, ba yếu tố đều hoàn thiện, võ đạo trở thành chính thống thiên địa, cho dù là hắn cũng không dám truyền bá tiên đạo, chỉ có thể làm ở trong bí cảnh Côn Lôn, kết quả là cái tên tiểu tử ngốc ở trước mắt này.
Thế mà quả thực là đã làm ra một con đường võ đạo hoàn toàn mới? Phải biết rằng, mình thế nhưng là sau khi đạt đến Chí Tôn nhân gian mới sáng tạo ra tiên đạo, mà bản thân của tên tiểu tử này lại là một con đường võ đạo mới.
Như vậy thì còn có thiên lý hay sao?
Bất kể nghĩ như thế nào, đều chỉ có hai chữ biến số này là thích hợp nhất với kẻ Trần Khuynh Địch này, nhưng mà ý niệm tới đây, Tiên Tôn lại không tự chủ được mà nghĩ tới vị nam nhân hắn gặp được vào vạn năm trước, vị nam nhân tự xưng là Thuần Dương Đạo Tôn kia, suýt chút nữa đã lấy mạng của hắn...
"Không nên chứ."
"Nếu như nói kẻ trước mắt này có khả năng trở thành biến số, như vậy thì tên kia vào vạn năm trước đã làm như thế nào để siêu thoát? Hắn hẳn mới là biến số thiên địa chính thống mới đúng.
Một khi quyền năng Thiên Đạo được hoàn thiện, vậy thì con đường này chẳng khác nào đã bị phong kín.
Nếu không Tiên Tôn cũng sẽ không ẩn núp nhiều năm như vậy, sau khi Đạo Tổ siêu thoát, thiên số viên mãn, còn đường này đã phong, Tiên Tôn vùi ở trong bí cảnh Côn Lôn nhiều năm như vậy, chính là nghĩ đến việc khởi tử hồi sinh, sau khi rửa sạch duyên hoa không còn lĩnh hội thiên số, mà là chuyển sang tìm hiểu biến số, khí số cùng với kiếp số còn dư lại.
Kết quả là gặp phải Thuần Dương Đạo Tôn.
Làm hại hắn lại không thể không từ bỏ biến số, tiến hành tìm hiểu khí số cùng với kiếp số.
Nhưng tình huống ở trước mắt, chẳng lẽ lúc trước Thuần Dương Đạo Tôn không đi trên con đường biến số? Nhưng không thể nào, chính thống thiên địa làm sao có thể dễ dàng đạt được như vậy, mà trải qua sự nghiên cứu của Tiên Tôn, khí số mệnh số nhất mạch tương thừa, tu khí số tám, chín phần mười cũng là có quan hệ cùng với vị trí Hoàng Đế, về phần kiếp số, Tiên Tôn ngược lại là không có đầu mối gì.

Chương 1148: Đừng bức ta

Cũng chính vì như thế, hắn mới làm ra Thiên Đình ở trong bí cảnh Côn Lôn.
Không phải là muốn diễn thử hay sao, ai ngờ còn chưa kịp thử đã bị người tới phá.
Như vậy ai mà chịu nổi!
Nghĩ tới đây, Tiên Tôn lại càng cảm thấy bực tức, trong ánh mắt nhìn về phía đám người Trần Khuynh Địch cũng càng trở nên bất thiện, bất quá nghĩ lại, Thuần Dương Đạo Tôn tu không phải là khí số, mà kẻ Trần Khuynh Địch trước mắt này mới tu biến số, nói một cách khác, chẳng lẽ Thuần Dương Đạo Tôn tu kiếp số?
Kể từ đó...con đường biến số vẫn còn chỗ trống! Hơn nữa là cực kỳ có khả năng ở trên người của kẻ hậu bối cười ngây ngô trước mặt này! Nói một cách khác...cơ duyên của ta đã đến rồi! Chẳng lẽ là lần này sẽ đến phiên Tiên Tôn ta nhất phi trùng thiên! ?
Chỉ một thoáng, ánh mắt nguyên bản tức giận của Tiên Tôn liền bắt đầu biến hoá, trong ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch lập tức giống như thấy được bảo vật vậy.
"Rất tốt! Bản tôn đã quyết định!"
"Ngươi! Không sai, đừng nhìn những người khác, chính là tiểu tử ngươi!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
"Mặc dù các ngươi làm hỏng đại nghiệp vạn năm của bản tôn, nhưng bản tôn luôn luôn là người trạch tâm nhân hậu, không muốn tạo nhiều sát nghiệt."
"Muốn bản tôn tha cho các ngươi cũng không phải là không thể."
"Nhưng bản tôn có một cái điều kiện."
"..."
Dường như là phát giác được ánh mắt quái dị của Tiên Tôn, Trần Khuynh Địch đột nhiên rùng mình một cái, sau đó co giật khóe miệng mở miệng nói: "Điều kiện gì?"
"Ha ha." Tiếng cười của Tiên Tôn truyền ra từ trong mây: "Rất đơn giản."
"Hãy cống hiến thân thể của ngươi ra!"
Ngươi đây là muốn thân thể của ta hay sao, tên biến thái đáng chết! ?
Trong cái chớp nhoáng này, Trần Khuynh Địch hết sức kinh dị mà nhìn lên kiếp vân trên bầu trời, trong lòng chỉ còn lại có một cái ý nghĩ này, mà Vô Vọng Ma Tôn cùng với Đại Thánh Huyền Vũ nguyên bản như lâm đại địch càng là lộ ra biểu lộ quỷ dị, chớ đừng nói chi là Tịch Đồng nguyên bản một mực giữ yên lặng tràn đầy bình tĩnh.
"Vọng tưởng!" Không đợi những người khác mở miệng, Trần Khuynh

Địch liền giận dữ hét to.
Nói đùa gì thế!
"Làm sao? Không nguyện ý?" Ở bên trong kiếp vân, Tiên Tôn lộ ra ngữ khí rất là khoan thai: "Đây không phải là chuyện có nguyện ý hay không? Thân thể của ngươi tất nhiên là của ta."
Đám người: "..."
Tất cả mọi người đều không phải là người ngu, mặc dù lúc đầu bị lời nói của Tiên Tôn làm cho sợ hết hồn, nhưng rất nhanh mọi người đều phản ứng lại, nếu Tiên Tôn cũng là tu tiên giả, chủ tu nguyên thần, nói không chừng là đã nhìn trúng tư chất nhục thân của Trần Khuynh Địch, cho nên mới muốn mượn cơ hội này đoạt xá Trần Khuynh Địch.
Trần Khuynh Địch nghe vậy lập tức chấn động toàn thân: "Là như vậy sao! ? Ta còn tưởng rằng ngươi ham muốn thân thể của ta, kết quả ngươi đây rõ ràng là ham muốn tư chất của ta! Ngươi thấp hèn! Nhưng mà..."
"Vẫn không thể nói thông được."
"Đường đường là Tiên Tôn, lạ thèm nhỏ dãi tư chất của một kẻ vừa mới Kích Toái Mệnh Tinh?"
"Không có đạo lý a?"
"Hừ!" Đối mặt với sự nghi hoặc của mọi người, Tiên Tôn chỉ là hừ lạnh một tiếng, nhìn cái bộ dáng này của Trần Khuynh Địch là biết, đối phương đối với cái gọi là lĩnh hội Thiên Đạo còn không có khái niệm gì, thậm chí là cũng đều không biết mình có khả năng chính là biến số, ngươi cho rằng ta sẽ giải thích và đề tỉnh ngươi vào thời điểm này hay sao?
"Không có gì để nói, có cho hay không thì nói một câu."
"Bản tôn cho ngươi thời gian một nén nhang, sau một nén nhang ngươi còn không đáp ứng, bản tôn sẽ giết người."
Vừa dứt lời, khí tức của Tiên Tôn lại bay lên một lần nữa, kiếp vân quay cuồng, ở trong thời gian nói mấy câu ngắn ngủi, hắn liền điều động toàn bộ lực lượng trong bí cảnh Côn Lôn, chủ tu thiên số chính là có loại ưu thế này, thuận thiên mà đi, sức chiến đấu khi tác chiến trên sân nhà sẽ tăng lên trên diện rộng, giống như Đạo Tổ lúc trước vậy.
Chẳng qua là ban đầu Đạo Tổ có cống hiến quá lớn, 3000 đại đạo, 800 bàng môn, mỗi một con đường đều có hi vọng khiến cho thiên số đi đến cực hạn, đạt đến cảnh giới siêu thoát, mà một mình Đạo Tổ mở ra nhiều như vậy, cơ hồ là đã lấy sức một mình bù đắp thiên số, hơn nữa hắn còn có thân phận đặc thù cha ruột của Thiên Đạo.
Đối với Đạo Tổ mà nói, toàn bộ đại thế giới Trung Thổ chính là sân nhà của hắn.
Nếu không đồng tu thiên số, lúc kia Tiên Tôn cũng sẽ không lựa chọn chạy trốn, không dám tranh phong cùng với Đạo Tổ.

Mà vào giờ khắc này, mặc dù đã rớt khỏi cảnh giới Chí Tôn nhân gian, nhưng ở bên trong bí cảnh Côn Lôn, sức chiến đấu của Tiên Tôn tuyệt đối sẽ không yếu hơn so với Thánh Thượng Đại Càn.
Đương nhiên, đi ra ngoài chính là một chuyện khác, nguyên bản dựa theo kế hoạch của Tiên Tôn, hắn sẽ có thể chân chính thoát khốn, mang theo phần lực lượng này rời khỏi bí cảnh Côn Lôn, nhưng mà bây giờ đại nghiệp vạn năm đã tuyên cáo phá sản, đừng nói là không đi ra được, coi như đi ra, cảnh giới của bản thân Tiên Tôn cũng không phát huy ra được ưu thế, thực lực cũng sẽ rơi xuống trên phạm vi lớn.
Nguyên nhân rất đơn giản, thiên số Trung Thổ là do Đạo Tổ mở ra ngày xưa, Tiên Tôn không quen khí hậu ở trong đó. Nhưng nói một cách khác...
"Chỉ cần không ở Trung Thổ, các ngươi sẽ tuyệt đối không phải là đối thủ của ta."
"Làm sao?"
"Còn chưa nghĩ ra hay sao?"
Nhìn đám người Trần Khuynh Địch ở phía dưới, nghĩ đến đám người này ngoại trừ Đại Thánh Huyền Vũ, tất cả đều là người Thuần Dương Cung, cũng là hậu bối của Thuần Dương Đạo Tôn...
Ngươi thấy được không Thuần Dương Đạo Tôn! Mặc dù ta không đánh lại ngươi, nhưng ta đánh thắng được đệ tử vạn năm sau của ngươi!
Tiên Tôn: "..."
Không hiểu sao có một chút muốn khóc.
Tâm tình đột nhiên phiền não khiến cho Tiên Tôn bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng: "Hãy tranh thủ thời gian quyết định! Ta muốn giết người! Tiểu tử thúi, ngươi cảm thấy là các ngươi còn có thể chiến đấu với ta hay sao? Đã như vậy trước hết ta sẽ khiến cho các ngươi cảm thấy tuyệt vọng!"
"Tốt!"
"Trước tiên ta sẽ giết chết tên cẩu tặc phá hư đại nghiệp vạn năm của ta!"
"Ách!" Vào giờ khắc này, nguyên bản xong chuyện phủi áo đi, không lưu công và danh tiếng, thần sắc của Long Thiên Tứ lập tức trở nên cứng đờ.
Ngươi tìm cẩu tặc phá hư đại nghiệp của ngươi, có quan hệ gì cùng với Long Thiên Tứ ta? Chớ làm loạn!
"Ài." Nghe đến đây, Trần Khuynh Địch rốt cục cũng bất đắc dĩ thở dài: "Cần gì chứ."
"Cần gì phải bức ta chứ?"
Tiên Tôn: "? ? ?"
Lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ tên tiểu tử này còn có át chủ bài gì?
Không có khả năng! Loại vật át chủ bài này, đặt ở Hậu Thiên, Tiên

Thiên, Võ Đạo Tông Sư, thậm chí là Hỏa Luyện Kim Đan cũng đều có tác dụng, nhưng sau khi đến loại cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh này, chênh lệch giữa mọi người cũng không lớn, cho dù có át chủ bài, cũng chỉ được coi là đại chiêu, muốn dùng một kích để phân thắng thua là không thể nào.

Coi như là Tiên Tôn, cũng là dựa vào ưu thế sân nhà bí cảnh Côn Lôn cùng với cảnh giới của bản thân mới có thể đồng thời ngăn chặn bốn vị chí cường giả Trần Khuynh Địch, Tịch Đồng, Đại Thánh Huyền Vũ, Vô Vọng Ma Tôn, nếu thiếu bất cứ thứ nào trong hai thứ này, bây giờ kẻ bị đè xuống đất hành hung chỉ sợ liền sẽ biến thành Tiên Tôn.

Chương 1149: Lá bài tẩy lớn nhất

Cũng chính là vì như thế, có thể ở trong cái cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh này còn có át chủ bài đưa đến hiệu quả một kích phân thắng thua.
Có thể nói là ít càng thêm ít.
Ta không tin là vận khí của mình sẽ kém như vậy!
"Hù ta? Ngươi cho rằng bản tôn ăn chay hay sao? Ta bức ngươi thì làm sao?"
"Trước hết giết một kẻ!"
"Chết!"
Tiên Tôn quét thần niệm qua, trực tiếp nhắm vào Long Thiên Tứ, sau đó hội tụ lôi vân, chuẩn bị giết chết đối phương tại chỗ.
"Khục!" Đối mặt với thần niệm khóa chặt của Tiên Tôn, sắc mặt của Long Thiên Tứ thiên biến vạn hóa vào thời khắc này, hắn là có không ít át chủ bài, nhưng cũng không thể vượt qua nhiều cảnh giới như vậy để đối phó với Tiên Tôn.
Mạng ta xong rồi sao? Nói nhảm!
"Này! Tiểu tử thúi cứu mạng a! Mau lấy ra thần binh hủy diệt chung cực mà tổ sư để lại, dùng một hơi tiêu diệt lão bất tử này!"
"Thần binh hủy diệt chung cực?"
Tiên Tôn nghe vậy liền ngẩn người, lời còn chưa dứt, Long Thiên Tứ vừa mới rồi còn lộ ra vẻ mặt kiên cường lúc này liền đâm đầu vào đất, trực tiếp chui vào trong địa động mà mình đào, về phần mặt mũi, mệnh cũng đã sắp mất thì cần gì mặt mũi, điểm này Long Thiên Tứ tự nhiên là thông thấu hơn người khác nhiều lắm.
Nếu như là vì đại nghĩa tông môn hy sinh thân mình thì còn chưa tính.
Nhưng mấu chốt là Long Thiên Tứ cảm thấy bản thân kỳ thật là vẫn còn có thể cứu giúp! Không nói đến những thứ khác.
Tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia cho đến bây giờ còn bình tĩnh như thế, vừa mới rồi còn nói ra một câu như thế, khẳng định là có át chủ bài! Ta trước tiên chui vào lòng đất, kéo dài một chút thời gian, chờ tên tiểu tử kia tới cứu ta, nếu không cứu mà để cho ta hi sinh oanh liệt, ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.
Ầm ầm! Ở bên trong bầu trời, Tiên Tôn rốt cục cũng mất kiên trì, hơn nữa một phen cử động kia của Long Thiên Tứ, nói dễ nghe một chút gọi là tự bạo, nói khó nghe một chút là làm trò khỉ.
"Khinh người quá đáng!"
"Đi chết đi!"
"Chết con m* ngươi!"
Thanh âm của Tiên Tôn còn chưa truyền ra, Trần Khuynh Địch liền

bỗng nhiên quát to một tiếng cắt đứt hắn, chỉ thấy lúc này sắc mặt của Trần Khuynh Địch đỏ bừng lên, trên mi tâm có một đạo quang mang như ẩn như hiện, mà theo quang mang hiện lên, đám người cũng có thể nhìn thấy rõ bộ dáng cụ thể của nó, rõ ràng là một cái khắc ấn đồ đằng.
"Đây là...?"
"Lá bài tẩy bảo mệnh mà ta đã tích lũy rất lâu...lần này Long lão thất phu ngươi thiếu nợ ta quá nhiều, cho dù có bán mình cũng không bồi thường nổi, về sau hãy bán mệnh đến chết cho ta a..."
Trần Khuynh Địch vừa lẩm bẩm, vừa rót toàn bộ nguyên khí trong cơ thể vào đồ đằng trên mi tâm.
Một giây sau đồ đằng nở rộ hào quang! Ở trong lúc mơ hồ, thiên địa phảng phất như có từng hình ảnh chợt lóe lên, có rất nhiều cảnh tượng thiên địa thái cổ sơ phân, nhân thú sinh sôi khắp nơi, đại lục man hoang, Nhân tộc nhóm lửa nấu cơm, kiến tạo nhà gỗ, di chuyển vạn dặm, cuối cùng định cư, đời đời truyền lại, tân hỏa không dứt.
Man Hoang! Tiên Tôn có kiến thức rộng rãi, tự nhiên là không có khả năng không nhận ra những thứ này.
"Thái Cổ? Thời đại Man Hoang?"
Không đợi Tiên Tôn nói xong, Trần Khuynh Địch lại cắt đứt hắn một lần nữa:
"Họ Tiên! Hôm nay ngươi gây ra chuyện lớn rồi!"
"Xưng hào của ta là Tiên Tôn, nhưng không phải là họ Tiên..."
"Bớt nói nhảm!"
"Ngươi còn không biết ta là ai? Ta cho ngươi biết! Ngọc Thanh Tiên mà ngươi vừa mới tiêu diệt là tam ca của ta, Thuần Dương Đạo Tôn đánh cho ngươi bán thân bất toại vào vạn năm trước là nhị ca của ta, hiện tại ta sẽ gọi đại ca của ta ra chém ngươi! Ngươi có bản lãnh thì đứng ở đó đừng chạy! Tiếp một chiêu của ta!"
"Tiếp một chiêu của ngươi?" Tiên Tôn hơi sững sờ, sau đó khịt mũi coi thường nói: "Chỉ bằng vào ngươi? Đừng nói là một chiêu, ta coi như là tiếp 100 chiêu của ngươi cũng không nhíu lông mày một lần nào!"
"Thật sự?"
"Thật sự! Ngươi cũng đừng có sợ." Tiên Tôn cười ngạo nghễ, nói: "Ta là Chí Tôn nhân gian, ta sẽ không sợ, chỉ bằng vào công phu mèo ba chân của ngươi, con m* nó!"
Vừa dứt lời, Tiên Tôn liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chạy ra phía ngoài.
Hắn cũng đã từng là Chí Tôn nhân gian, cho nên hắn sẽ không cảm ứng sai.
Ở bên trong đạo đồ đằng mà Trần Khuynh Địch gọi tới kia, có một cỗ lực lượng kinh khủng không thua gì hắn ở thời kì toàn thịnh đang không ngừng trút xuống!

Trần Khuynh Địch tự tin như vậy dĩ nhiên là có lực lượng, hắn giấu một chiêu này lâu như vậy, vốn là dự định đợi đến lúc giới tông phái trở mặt cùng với Thánh Thượng Đại Càn mới lấy ra, vừa vặn hốt gọn một mẻ tất cả bọn hắn.
Kịch bản hắn cũng đều đã nghĩ kỹ, đợi đến thời điểm mây đen gió lớn, mấy đại thánh địa võ đạo của giới tông phái tụ tập lại, dự định lật đổ sự thống trị của Đại Càn, sau đó Võ Càn Võ rơi vào trong nguy cơ sớm tối, khóc lóc cầu cứu, hắn sẽ mặc toàn thân áo trắng, tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu, tiếp đó triệu hoán Man Thần.
Trong lúc nói cười tiêu diệt địch nhân, đẹp trai cỡ nào chứ!
Một chiêu này là vào thời điểm ở Nam Cương, Man Thần Quân Vô Tà lưu lại cho Trần Khuynh Địch, nói xác thực, là lưu cho người thắng ở bên trong trận chiến giữa Trần Khuynh Địch và Triệu Man, ở trong đó phong ấn một kích của Quân Vô Tà tại thời kỳ đỉnh phong.
Mưu đồ của Quân Vô Tà kỳ thật rất đơn giản.
Lưu lại một đạo thần niệm bảo hộ Triệu Man, nếu như Triệu Man đoạt xá thành công, vậy một kích đỉnh phong còn dư lại liền có thể hộ đạo cho Triệu Man, trợ giúp hắn vượt qua thời kỳ suy yếu sau khi đoạt xá, nhanh chóng trưởng thành, còn nếu như Triệu Man đoạt xá thất bại, một kích đỉnh phong kia coi như là thiện duyên đưa cho người thắng.
Xem ở bên trên mặt mũi phần trọng lễ này, người thắng cũng không bị thua thiệt gì, hơn phân nửa sẽ không có tâm lý trả thù đối với Nam Cương, đương nhiên nếu như người thắng có tâm tính không tốt, thật sự muốn tiến hành trả thù gì đó, Quân Vô Tà cũng không phải là không có biện pháp dự phòng, một kích đỉnh phong kia nói không chừng sẽ trở thành bùa đòi mạng.
Nhưng bất kể như thế nào, đến cuối cùng Trần Khuynh Địch cũng không phát động cái điều kiện phải chết kia, không bằng nói là vào thời điểm ở Tuần Châu Đạo, hắn còn đặc biệt nói giúp Nam Cương mấy câu, hơn nữa Man Vương cũng tương đối thức thời, cho nên bây giờ Nam Cương mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng tuyệt đại bộ phận đều là do Triệu Man tạo thành lúc trước...
Cho nên một kích đỉnh phong này của Quân Vô Tà cũng trở thành át chủ bài lớn nhất của Trần Khuynh Địch.
Át chủ bài này lớn tới trình độ nào? Lớn đến mức chính hắn cũng suýt quên mất...
Bất quá! Hiện tại chính là lúc để lộ lá bài tẩy này, nhất cử đặt vững chiến thắng!
Ở bên trong bầu trời, vô số hình ảnh thời đại Man Hoang lóe lên, không chỉ có Tiên Tôn nhìn thấy được, Trần Khuynh Địch tự nhiên cũng nhìn thấy được, mà những hình ảnh cuối cùng, toàn bộ như ngừng lại ở bên trên một đạo thân ảnh to lớn, hắn đứng sừng sững tại Đại Hoang, bốn phía là thi thể vạn thú, trên tay là một chuôi búa

đá.

Chương 1150: Bày bố vô cùng to lớn

Thái Cổ Man Hoang, làm sao có thuật rèn sắt, Nhân tộc quật khởi từ lúc khờ dại, sử dụng đều là vũ khí bằng đá.
Nhiều nhất là điêu khắc tỉ mỉ hơn.
Nhưng chính là một chuôi búa đá không đáng giá được nhắc tới như vậy, lúc được đạo thân ảnh kia cầm ở trong tay, trên búa lại lấp lóe ánh sáng sắc bén nhất.
Đạo thân ảnh kia đứng ở trong hình ảnh, lại còn giống ý chí hóa thân của thiên địa hơn so với kiếp vân quấn quanh Tiên Tôn, cả đám Tiên Nhân ở trên mặt đất không thể đạt tới cấp độ Đại Đạo Huyền Quang thậm chí là không thể nhìn được hắn, mà Tiên Nhân có tu vi cao, cho dù có thể nhìn, cũng sẽ cảm thấy con mắt chua xót, không ngừng rơi lệ.
Man Thần! Một vị Chí Tôn nhân gian duy nhất ở thời đại Thái Cổ được ghi chép lại!
Thấy một màn như vậy, nghĩ đến kết cục sau cùng của Quân Vô Tà, Trần Khuynh Địch cũng không khỏi có một chút cảm xúc, sau đó hắn cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi, gắn từng chữ mở miệng nói:
"Đại ca!"
"Chém hắn!"
Bốn chữ này nói đến mức rất có cảm tình.
Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, hình ảnh nguyên bản đứng im liền hành động một lần nữa, một ánh mắt phảng phất như từ thời đại Thái Cổ, vượt qua thời gian mấy vạn năm đi đến đây, trực tiếp nhắm vào Tiên Tôn vừa mới bay ra ngoài mấy ngàn dặm, thấy vậy Tiên Tôn liền cảm thấy tê cả da đầu, toàn thân đều là chấn động.
"Chết tiệt!"
Chỉ có Chí Tôn nhân gian mới biết được cái cảnh giới này rốt cuộc khủng bố cỡ nào.
Một người là Tiên Tôn thụt lùi cảnh giới, một người là Man Thần có một kích ở thời kỳ toàn thịnh, chênh lệch ở giữa hai bên là không thể đong đếm.
Cũng chính vì như thế, Tiên Tôn mới cảm nhận được khủng bố to lớn.
"Kiếp số!"
"Vị Chí Tôn nhân gian này tu luyện kiếp số! Thời đại Thái Cổ chưa nảy sinh võ đạo, tu võ hoàn toàn chính là vừa đi vừa nhìn từng bước một, làm sao có thể có người tu đến loại cảnh giới này!"
"Không có đạo lý!"
Võ đạo huy hoàng là bắt đầu từ thời đại Thượng Cổ, mà cũng chỉ có bắt đầu từ thời đại Thượng Cổ, Nhân tộc mới có truyền thừa võ đạo

hoàn chỉnh, mà ở trước kia, Nhân tộc đều là vừa đi vừa nhìn từng bước một, võ đạo là do những vị tiền bối kia mở ra, nhưng so sánh với nhau, những vị tiền bối kia cũng không mạnh.
Thời đại là có sự tiến bộ.
Ở trên lý luận cho dù là đệ nhất cường giả ở thời đại Thái Cổ, ở thời đại Thượng Cổ bất quá cũng chỉ là võ giả bất nhập lưu mà thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác! Thời đại Thái Cổ chính là sinh ra một vị Chí Tôn nhân gian như vậy!
"Phách!"
Búa đá được Man Thần giơ cao khỏi đầu, sau đó chẻ dọc mà xuống! Một đạo ánh búa xé rách dòng sông thời gian, từ trong tấm hình bay lượn mà ra, phảng phất như thật sự có một vị Chí Tôn nhân gian xuất thủ vượt qua bốn cái thời đại! Thái Cổ, Thượng Cổ, Trung Cổ, Cận Cổ, thời gian cũng vô pháp làm hao mòn lực lượng của hắn, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều thấy được vệt ánh búa thông thiên triệt địa kia. Ngay sau đó, bí cảnh Côn Lôn bị đánh xuyên.
Tiên Tôn dùng thiên số tụ tập toàn bộ lực lượng trong bí cảnh Côn Lôn, hình thành kiếp vân vạn trượng, lại bị Man Thần dùng một búa bổ ra, ngay cả toàn bộ bí cảnh Côn Lôn cũng đều bị xé nứt cùng một lúc, Tiên Tôn thấy được tất cả những thứ này, hắn thấy được vệt ánh búa kia đang bay về phía mi tâm của bản thân, muốn chém hắn thành hai khúc. Nhưng mà...
"Trốn không thoát!" Cảnh giới Chí Tôn nhân gian khiến cho ý thức của hắn kịp phản ứng, nhưng tu vi Kích Toái Mệnh Tinh lại khiến cho hắn không thể động đậy! Chỉ có thể đứng yên tại chỗ!
"Đáng chết!" Trước khi chết, Tiên Tôn chỉ kịp động con mắt một chút, dùng ánh mắt bén nhọn quét về phương hướng Trần Khuynh Địch.
Hắn không biết Man Thần là ai, nhưng chuyện này cũng không làm trở ngại hắn làm ra phỏng đoán.
Thời đại Thái Cổ sinh ra một vị Chí Tôn nhân gian? Điều đó là không có khả năng!
Không phải là Tiên Tôn cuồng loạn, mà là phán đoán sau khi phân tích lý trí, tại cái thời đại kia có lẽ sẽ có thể sinh ra Hỏa Luyện Kim Đan, có lẽ sẽ có thể sinh ra Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng bất kể như thế nào cũng đều tuyệt đối không có khả năng sinh ra một vị Chí Tôn nhân gian! Trừ phi...ở trong này có người ở thôi động! Không, hắn không phải là người, không có người nào có thể lăng không tạo ra một vị Chí Tôn nhân gian, nhưng nếu như bản thân có tư chất rất tốt, hơn nữa vừa dẫn đạo vừa thôi động mà nói, ngược lại là có khiến cho chuyện không có khả năng này trở thành chuyện có một phần vạn khả năng, mà có thể làm được điểm này...
Thiên Đạo! Không sai! Ở phía sau vị Chí Tôn nhân gian đến từ Thái Cổ này nhất định có sự trợ giúp của Thiên Đạo! Nhưng mà...
Mọi người đều biết, Thiên Đạo là một cỗ máy móc không có tình

cảm, nói một cách khác, Thiên Đạo chí công, hữu tình mà vô tình, tồn tại ý thức nhưng sẽ không làm việc tư, như vậy nó sẽ là một dạng nhân vật như hắc thủ sau màn, nhưng không có khả năng, chuẩn xác hơn mà nói, đây cũng là một loại biện pháp do Thiên Đạo làm ra.
Một loại biện pháp trọn vẹn để tăng tốc bản thân, cho nên mới có vị Chí Tôn nhân gian thời đại Thái Cổ này?
Không đúng.
Nói một cách khác, ở phía sau Chí Tôn nhân gian chẳng lẽ đều có sự trợ giúp của Thiên Đạo? Thiên Đạo không biết tạo dựng, nhưng nó sẽ dẫn đạo, thành hay không thành thì dựa vào bản thân võ giả, nhưng trải qua vô số năm, sẽ luôn có người thành công, tam tổ Đạo, Phật, Ma, Thuần Dương Đạo Tôn chính là ví dụ, bọn họ siêu thoát, khiến cho Thiên Đạo càng thêm viên mãn...
Chờ một chút, Man Thần thời đại Thái Cổ, Thuần Dương Đạo Tôn thời đại Cận Cổ, ngoại trừ thời đại Thượng Cổ huy hoàng, hai vị này đều là tồn tại mà Tiên Tôn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì bọn hắn đều là Chí Tôn nhân gian ở trong thời đại mà không thể thành tựu Chí Tôn nhân gian...
Trên đời này không tồn tại sự trùng hợp, ở phía sau sự tình nhìn như trùng hợp nhất định sẽ có một loại nguyên nhân giống nhau nào đó.
Nói một cách khác, Man Thần, Thuần Dương Đạo Tôn đều sẽ có một điểm giống nhau nào đó! Mà kẻ hậu bối tuổi trẻ tu biến số có thể triệu hồi ra lực lượng Man Thần, lại là đệ tử của Thuần Dương Đạo Tôn, cũng có không ít quan hệ, hơn nữa thế mà cũng có hi vọng siêu thoát...
Có ý tứ! Trong cái nháy mắt này, ánh búa đã xông vào bên trong mi tâm của Tiên Tôn, nhưng Tiên Tôn lại hoàn toàn không để mắt đến một kích đòi mạng này, ánh mắt mông lung vẫn khóa chặt về phương hướng của Trần Khuynh Địch.
Tiên Tôn ẩn ẩn phát giác ra được, bản thân có khả năng đã bắt được một loại bày bố vô cùng to lớn vượt ngang bốn cái thời đại từ thời đại Thái Cổ đến nay!
Mà người bày bố là Thiên Đạo!
"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha!"
"Thiên số thiên số, ta đã biết! Thiên số còn chưa viên mãn a! Đạo Tổ a Đạo Tổ, ngươi cũng có sự tình không làm được a!‘’
"Siêu thoát, siêu thoát?"
"Ta đã biết nên làm như thế nào!"
"Đạo Tổ không tầm thường sao? Bản tọa cũng không kém ngươi!"

Chương 1151: Có vấn đề!

"Ha ha ha ha ha!"
Kèm theo một trận cười điên cuồng, Tiên Tôn hoàn toàn bị ánh búa chém thành hai nửa, trong lúc nhất thời bí cảnh Côn Lôn thiên khốc địa khấp, mưa máu rải đầy toàn bộ Tiên Giới.
Vào giờ khắc này, ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không.
Ngay trong nháy mắt bí cảnh Côn Lôn bị đánh xuyên, bản thể của cung chủ Tiên Cung ở vào tinh không liền phảng phất như có cảm giác ở trong lòng vậy, đưa ánh mắt nhìn về một phương hướng.
"Chết?"
"Chết rồi?"
Đối với dị biến xuất hiện ở bí cảnh Côn Lôn nhà mình, cung chủ Tiên Cung cũng không có biểu hiện ra sự chấn kinh, ngược lại còn giống như là mọi thứ đều nằm trong dự liệu vậy, rất là bình tĩnh.
"Ngay cả toàn bộ bí cảnh Côn Lôn cũng đều bị bổ ra, kể từ đó, hắn là hắn là đã chết rồi?"
"Cũng tốt."
"Về phần Tiên Cung..."
"Mất thì mất, dù sao cũng không cần phải để ý."
Tinh vân biến động, vạn thiên tinh thần hội tụ gây dựng lại, cuối cùng hóa thành một phương Thiên Đình, sừng sững ở bên trong trời sao mênh mông vô ngần, chợt nhìn lại trấn cung chi bảo của Tiên Cung cùng với Thiên Đình lại có 8 thành tương tự, mà trên thực tế cũng xác thực là như thế, đây cũng là thể hiện của Tiên Nhân tu luyện đến chí cường giả.
Mà ở bên trong tinh vân Thiên Đình, một đạo thân ảnh hư ảo chậm rãi hiện lên, rơi lên bên trên đế tọa trong Thiên Đình, sương mù che đậy khuôn mặt dần dần tán đi, lộ ra hình dáng của cung chủ Tiên Cung, nếu như đám người Trần Khuynh Địch có ở tại đây mà nói, nhất định sẽ bị cung chủ Tiên Cung dọa cho giật nảy mình một cái.
Bởi vì hình dáng của cung chủ Tiên Cung là hoàn toàn tương tự cùng với Tiên Tôn!
Bởi vì hắn là Thái Thanh Tiên!
Kỳ thật cho tới bây giờ cũng không có cái gì là cung chủ Tiên Cung, Tiên Tôn đích thân mở ra Tiên Cung, chính là vì tìm kiếm con đường siêu thoát ở trong bí cảnh Côn Lôn, đã như vậy, hắn lại làm sao có thể để cho Tiên Cung thoát ly khỏi tầm kiểm soát của mình đây? Cho dù là ngủ say, hắn tất nhiên đều nắm giữ Tiên Cung ở trong tay.
Cho nên mới có cái gọi là cung chủ Tiên Cung, Tiên Tôn chia nguyên thần ra làm bốn, Thượng Thanh Tiên hóa thân thành Thiên Đạo của bí cảnh Côn Lôn, xem như là tầng ngụy trang thứ nhất, Ngọc Thanh

Tiên ẩn thân ở bên trong Phong Thần Bảng, xem như là tầng ngụy trang thứ hai, bản thể thì là giấu ở trong lòng đất Phong Thần Điện, xem như tầng ngụy trang thứ ba, Thái Thanh Tiên thì là chuyển sinh thành cung chủ Tiên Cung.
Đây là tầng ngụy trang thứ tư.
Bốn tầng ngụy trang, phòng ngừa bị người ta bắt ra tiêu diệt.
Cẩn thận đến nước này, theo một ý nghĩa nào đó thì Tiên Tôn muốn chết đi là sẽ rất khó khăn, nhưng cho dù là Chí Tôn nhân gian cũng sẽ không ngờ rằng bản thân sẽ làm phản a?
Thời gian mà Tiên Tôn ngủ say là quá dài.
Mà so sánh với nhau, Ngọc Thanh Tiên ngơ ngơ ngác ngác, ngay cả ký ức cũng không đầy đủ, Thượng Thanh Tiên quá trung thành, không có bất kỳ điều gì để nói, nhưng hắn thân làm Thái Thanh Tiên thì lại không giống nhau.
Qua nhiều năm như thế, hắn không ngừng chuyển đổi thân phận, xem như là trở thành "nhiều đời" cung chủ Tiên Cung, không ngừng xử lý sự vật ở bên trong tông môn, giao thiệp với người khác, dần dà, hắn cũng đã sớm có được nhân tính thuộc về mình, không còn là hóa thân khôi lỗi đơn thuần.
Dù sao thì Thái Thanh Tiên cũng là đặc thù nhất.
Bởi vì ở bên trong ba phân thân của Tiên Tôn, chỉ có hắn là một mực liên hệ cùng với người khác, muốn sinh ra nhân tính, phương pháp nhanh nhất chính là giao lưu cùng với nhiều người, qua nhiều năm như thế, cũng chỉ có Thái Thanh Tiên mới từ từ bắt đầu sinh ra ý nghĩ tương tự, hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đến một vấn đề: Mình nhất định phải làm khôi lỗi của Tiên Tôn sao? Có được Tiên Cung, nắm giữ toàn bộ bí cảnh Côn Lôn, còn có ký ức bản thể của Tiên Tôn, càng không có gông cùm xiềng xích như Tiên Tôn, hắn hoàn toàn có thể theo đuổi con đường siêu thoát của bản thân không phải sao? Phải biết rằng Tiên Tôn sở dĩ không dám rời khỏi bí cảnh Côn Lôn, cũng là bởi vì Tiên Tôn tu luyện thiên số, tương khắc cùng với thiên số của Đạo Tổ, không quen khí hậu, hơn nữa bản thân của bí cảnh Côn Lôn cũng có hạn chế đối với hắn, nhưng so sánh với nhau, cung chủ Tiên Cung cũng không có nhiều hạn chế và phiền toái giống như Tiên Tôn.
Bởi vì cung chủ Tiên Cung chính là nguyên thần do Tiên Tôn phí hết tâm tư cắt đi.
Bộ phận nguyên thần này là không có bị thiên số tiêm nhiễm, lại trải qua nhiều năm tịnh hóa như vậy, ở bên trong ba cỗ phân thân, cũng chỉ có hắn là không bị hạn chế.
Nhờ như vậy, cung chủ Tiên Cung mới có thể cảm thấy mình không giống với những người khác. Ngọc Thanh Tiên ngơ ngơ ngác ngác không có một chút hành động nào, Thượng Thanh Tiên trung thành tuyệt đối không biết biến báo, chỉ có hắn, đã có nhân tính, lại không

bị hạn chế, còn có tương lai thật tốt, mà tu vi bây giờ cũng là do cung chủ Tiên Cung đi từng bước một tạo thành, mạnh hơn rất nhiều so với thời điểm mới tách ra.
Đã như vậy vì sao lại muốn tiếp tục làm khôi lỗi?
Ý nghĩ là có.
Nhưng cung chủ Tiên Cung lại rất rõ ràng sự đáng sợ của Tiên Tôn, hắn cũng lo lắng đối phương lưu lại hậu thủ gì ở trên người của mình, cho nên hắn vẫn không có biểu lộ ra ý nghĩ ở trong lòng, thẳng đến khi hắn biết được Tiên Tôn tính ra bản thân sẽ có một trận đại kiếp sinh tử, sắp có người muốn xâm lấn bí cảnh Côn Lôn.
Thế là cung chủ Tiên Cung đã làm ra một sự kiện.
Đó chính là cố ý không nhìn thấy dị biến đến từ bí cảnh Côn Lôn, đương nhiên, ban đầu hắn đúng là không có phát hiện, Tam Bất Hiểu còn không đến mức không có một chút bản lĩnh ấy, nhưng theo thời gian trôi qua, sau khi bản thể của Tiên Tôn hiện thân, toàn bộ lực lượng trong bí cảnh Côn Lôn đều bị tụ tập lại, loại biến động kịch liệt cấp bậc kia coi như là Tam Bất Hiểu cũng không che đậy được.
Nhưng cho dù là phát hiện ra chỗ không thích hợp, cung chủ Tiên Cung vẫn mặc kệ.
Hắn không có đi trợ giúp.
Mà sau đó cũng giống như là kỳ vọng của hắn, bí cảnh Côn Lôn cũng đều bị xé rách, ở dưới loại vĩ lực đầy trời kia, Tiên Tôn cũng không có khả năng sống được.
"Thượng Thanh, Ngọc Thanh, bản thể, tất cả đều đã chết hết, từ nay về sau ta sẽ chính là bản thể!"
"Tự do!"
"Ha ha ha! Ta tự do rồi!"
Cung chủ Tiên Cung dần dần lộ ra nụ cười khi đạt thành âm mưu, một loại cảm giác tự do bay lượn dào dạt ở trong lòng, giống như là nhớ lại vậy, từng đạo từng đạo cảnh tượng ngày xưa hiện lên, lần đầu sinh ra, mỗi năm đi qua, sự sợ hãi lúc nhìn thấy Thuần Dương Đạo Tôn, không cam tâm đối với việc bản thân làm khôi lỗi.
Không sai! Bây giờ ta đã không phải là khôi lỗi! Thật khoái hoạt!
cung chủ Tiên Cung vừa đắm chìm ở trong ký ức, vừa hưởng thụ sự tự do, trải qua ký ức lóe lên, càng ngày càng nhiều, thậm chí còn khiến cho hắn có một loại ảo giác mình chính là Tiên Tôn.
Ảo giác sao?
"! ! !"
"Ngươi phản ứng quá chậm, Thái Thanh."
Có vấn đề!

Chương 1152: Ta chính là Tiên Tôn

Lúc trước vào thời điểm cắt đứt nguyên thần, ngoại trừ Ngọc Thanh Tiên, cung chủ Tiên Cung cùng với Thượng Thanh Tiên đều có được ký ức của Tiên Tôn, vốn cho rằng phần ký ức này sẽ thành trợ giúp lớn nhất cho bản thân siêu thoát, nhưng vào lúc này, phần ký ức đến từ Tiên Tôn này lại trở thành bùa đòi mạng lớn nhất! Không đúng! Phải nói...

"Từ lúc ban đầu ngươi đã chính là hàng dự phòng của ta, Thái Thanh."

Từ sâu trong ký ức, một cỗ ý thức dần dần hiện lên, hơn nữa còn cấp tốc quét sạch toàn thân của Thái Thanh, trải rộng trong toàn bộ tinh vân Thiên Đình, tất cả đều đang mất đi khống chế.

Tiên Tôn là một vị nam nhân cẩn thận.

Ở thời đại Thượng Cổ, hắn vừa phát hiện ra sự tình không thích hợp, liền lập tức từ bỏ tranh phong cùng với Đạo Tổ, lựa chọn tránh lui, mà Thủy Đế cùng với Yêu Hoàng lại là liều đến cuối cùng với Phật Tổ Ma Tổ, kết quả là hai người này đều chết hết, chỉ còn lại có một mình Tiên Tôn an an ổn ổn sống tiếp được.

Lần này cũng là như vậy, sau khi phát hiện có người xâm lấn bí cảnh Côn Lôn.

Tiên Tôn đã chuẩn bị xong đường lui, hắn sẽ không có khả năng đặt toàn bộ trứng gà ở trong một cái giỏ, thỏ khôn có ba hang mới là đạo lí sống sót quyết định, hắn đã sớm biết ý nghĩ của Thái Thanh, chỉ là cố ý không có để ý, chính là vì vào lúc này, trở thành lá bài tẩy của bản thân.

Át chủ bài để sống sót!

"Thái Thanh, sự lý giải của ngươi đối với bí thuật của ta là quá mức đơn giản."

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh cũng không phải phương pháp là phân thân đơn giản, cũng không phải là cắt đứt nguyên thần, nói xác thực, ta cũng không có cắt đứt nguyên thần, mà là đưa một bộ phận nguyên thần thả ở một địa phương khác biệt mà thôi, nhìn qua giống như đã chia lìa, trên thực tế là vẫn còn có liên hệ, chỉ cần ta muốn mà nói..."

"Có thể chuyển dời ý thức tới vào bất cứ lúc nào!"

"Hơn nữa còn không bị hạn chế!"

"Bằng vào thiên tư của ta, ngươi cho rằng nếu như chỉ là muốn thoát ly khỏi bí cảnh Côn Lôn mà nói, sẽ cần phải mất nhiều thời gian như vậy hay sao? Vào sớm trước đó ta đã có thể làm được!"

"Chỉ là ta muốn theo đuổi nhiều hơn, ta cần siêu thoát, chỉ là giữ lại lực lượng Kích Toái Mệnh Tinh là không có một chút ý nghĩa nào, ta

cần chính là lực lượng siêu thoát, cho nên mới một mực tha thứ cho ngươi, nhưng bây giờ, ta đã thấy hi vọng siêu thoát, tự nhiên là không cần phải tha thứ nữa!"
"Ngươi! ! !" Cung chủ Tiên Cung ôm đầu, dốc hết toàn lực muốn điều động lực lượng nguyên thần, đối kháng với sự xâm lấn của Tiên Tôn, nhưng mà hoàn toàn không có tác dụng.
"Giống như là tứ chi của ngươi sẽ không đối kháng với đầu óc của ngươi vậy."
"Không có ý nghĩa!"
Oanh! Tiếng chuông nổ vang trong não hải, tinh vân Thiên Đình huy hoàng vào thời khắc này giống như là bóng đèn chập mạch vậy, sau khi ảm đạm trong nháy mắt lại thắp sáng, mà chính là ở trong một cái nháy mắt ngắn ngủi như vậy, chủ nhân của tinh vân Thiên Đình liền bị thay thế triệt để, cung chủ Tiên Cung chỉ có thể nhìn, ý thức lại triệt để bị nuốt sống.
"Không đúng."
Không có bị nuốt hết, chỉ là nhận thức bị cải biến.
"Ta chính là Tiên Tôn."
Đây chính là đoạt xá!
Ở bên trong tinh vân Thiên Đình, Tiên Tôn từ từ mở mắt, ánh mắt nhìn về phía bi cảnh Côn Lôn bị đánh xuyên ở phương xa lần thứ hai, sau đó hơi nhếch khóe miệng:
"Biến số sao."
"Chúng ta vẫn sẽ gặp lại."

"Tiểu tử thúi!"
"Có loại sát chiêu này vì sao lại không xuất ra sớm một chút! Ngươi đã lấy được chiêu này vào lúc nào? Vì sao trước đó lại không dùng? Chỉ bằng vào một chiêu này, lúc trước đi đến Tu Di Sơn nếu như đập một búa về phía Tu Di Sơn, nói không chừng hiện tại liền không còn đám lừa trọc Phật Môn đáng chết kia..."
Sự tình thoáng qua một cái, Long Thiên Tứ vừa mới bị dọa cho gần chết lập tức trở nên đắc chí.
Nói xác thực, là sự hưng phấn cực độ sau khi đại nạn không chết.
Mà so sánh với nhau, biểu lộ của Trần Khuynh Địch thì lại vô cùng trống rỗng, khóe mắt thỉnh thoảng còn run rẩy một hai cái, biểu đạt sự đau lòng kịch liệt ở trong lòng của mình, kết quả là vừa bị Long Thiên Tứ nói như thế, Trần Khuynh Địch liền lập tức nổ tung:
"Ngươi còn có mặt mũi nói! Nếu không phải vì cứu ngươi lão thất phu nhà ngươi!"
"Ta cần phải dùng hết át chủ bài trân quý như vậy hay sao!"
"Đây chính là một chiêu của Chí Tôn nhân gian a!"
"Ta còn muốn chờ đến thời điểm giới tông phái vây công Đại Càn để trang bức đây!"

"Gặp quỷ!"
Đương nhiên là có vài lời Trần Khuynh Địch không nói.
Một búa mới vừa rồi kia chỉ từ uy lực mà nói là vô địch, nhưng kỳ thật là cũng không có khủng bố như vậy, nếu không thì giống như là Long Thiên Tứ nói vậy, Trần Khuynh Địch đi đến Tu Di Sơn, đập một búa về phía Ngô Không, sau đó Phật Môn chết bất đắc kỳ tử, từ đó mọi người nghênh đón đại kết cục thật vui vẻ, há không phải tốt thay? Nhưng trên thực tế cũng không phải là như thế.
Một chiêu này là có thể lẩn tránh.
Nếu như là Chỉ Tôn nhân gian chân chính xuất thủ, vậy dĩ nhiên là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng trên thực tế cũng không phải là như thế, xuất thủ chân chính thật ra là Trần Khuynh Địch, do Trần Khuynh Địch khóa chặt đối thủ, sau đó lại phóng thích một kích của Chỉ Tôn nhân gian, còn có thể đánh trúng hay không kỳ thật là phải dựa vào Trần Khuynh Địch.
Mà cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nếu như muốn chạy trốn mà nói, co rụt ở trong Vận Mệnh Tinh Không, Trần Khuynh Địch thật đúng là không thể khóa chặt. Mặc dù có thể khóa chặt Tiên Tôn, chủ yếu là bởi vì tên gia hỏa này không thể rời bỏ bỉ cảnh Côn Lôn, không có không gian chạy trốn nào.
Vốn dĩ dựa theo kịch bản của Trần Khuynh Địch, chờ đến thời điểm giới tông phái vây công Đại Càn, Thánh Thượng Đại Càn phụ trách ngăn chặn tất cả mọi người, sau đó hắn sẽ đập một búa về phía đám loạn thần tặc tử kia.
Cho nên nếu như không có người hỗ trợ mà nói, một chiêu này tối đa chỉ có thể dùng đề uy hiếp, mà không thể là một chiêu tất sát.
Nhưng mà Long Thiên Tứ lại không biết! Cho nên sau khi bị Trần Khuynh Địch mắng như vậy, lại hồi tưởng một chút, một chiêu của Chỉ Tôn nhân gian! Đó là bảo vật trân quý cỡ nào! Liền vì cứu mình mà dùng hết...
Giảng đạo lý, Long Thiên Tứ còn thật sự có một chút cảm động!
"Khuynh Địch..."
"Thái Thượng trưởng lão ngươi không cần phải nói nhiều!" Trần Khuynh Địch vung tay lên, nghĩa bạc vân thiên nói: "Bản tọa thân làm chưởng giáo Thuần Dương Cung làm sao có thể mặc kệ ngươi chứ? Cứu ngươi chính là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của bản tọa! Dù là không phải ngươi, đổi lại thành bất kỳ người nào khác, bản tọa cũng đều sẽ ra tay!"
"Chỉ là một cái át chủ bài rất trân quý, không đáng nhắc đến."
Long Thiên Tứ: "! ! !"
Kỳ quái, tên tiểu tử thúi này lại có lòng dạ như vậy?
Long Thiên Tứ là có một chút hoài nghi, nhưng hắn nghĩ lại, mình một đường mang theo Trần Khuynh Địch vào nam ra bắc, Trần Khuynh Địch có thể đi đến ngày hôm nay là nhờ vào sự vun trồng của

hắn, ở bên trên cái cơ sở này, Trần Khuynh Địch tiêu hao át chủ bài vì hắn, giống như cũng không phải là sự tình không thể tiếp nhận a?

Chương 1153: Tài sản cố định

"Cũng đúng!"
"Đúng là không đáng được nhắc đến!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Long Thiên Tứ vừa nói ra câu này liền khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy không vui, con m* nó, ta vẫn đã xem thường lão thất phu nhà ngươi! Ta nói ra lời này là để cho ngươi máu chảy đầu rơi hồi báo ta, kết quả ngươi nói một câu không đáng được nhắc đến liền bỏ qua chuyện này?
Đây cũng quá là không biết xấu hổ a! Đồ vô liêm sỉ!
"Khụ khụ!"
Ở một bên khác, từ lúc vừa mới bắt đầu vẫn giữ yên lặng, Đại Thánh Huyền Vũ rốt cục cũng không nhịn nổi nữa, chỉ thấy hắn ho nhẹ một tiếng, sau đó lộ ra vẻ mặt nhức cả trứng chỉ chỉ về khe hở không gian to lớn vắt ngang qua hơn phân nửa bỉ cảnh Côn Lôn vừa mới bị một búa của Man Thần bổ ra.
"Chư vị, các ngươi định làm như thế nào với món đồ chơi này?"
Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ và Vô Vọng Ma Tôn đồng thời lấy lại tinh thần, sau đó lại cùng lộ ra thần sắc cổ quái liếc nhìn nhau.
Ngay sau đó, ba người đồng thời dứt bỏ ánh mắt.
"Chậc, Đại Thánh Huyền Vũ đang nói cái gì thế, tòa bỉ cảnh Côn Lôn chúng ta liền giao cho ngươi! Tiên Tôn đúng là có tội ác tày trời, trước khi chết còn muốn xé rách bỉ cảnh Côn Lôn, cá chết lưới rách cùng với các ngươi, thật sự là quá đáng quá mức, yên tâm, ta đã giết hắn giúp cho ngươi hả giận!"
Đại Thánh Huyền Vũ: "..."
Ngươi coi ta là người mù hay sao? Cái khe hở không gian này rõ ràng là do ngươi bổ ra!
Đại Thánh Huyền Vũ muốn nổi giận, nhưng hồi tưởng lại tình cảnh mới vừa rồi, nếu như Trần Khuynh Địch không phóng thích ra một búa của Man Thần mà nói, chỉ sợ phía bên mình ngược lại sẽ dữ nhiều lành ít, Đại Thánh Huyền Vũ vốn là người phúc hậu, da mặt cũng không có dày như người Thuần Dương Cung, cho nên cuối cùng hắn vẫn là bất đắc dĩ thở dài.
"Được rồi, rốt cuộc cũng lấy được bỉ cảnh trở về."
"Bất quá..."
Nói đến đây, Đại Thánh Huyền Vũ liếc mắt nhìn rất nhiều Tiên Nhân ở phía dưới, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo:
"Không thể lưu lại dư nghiệt Tiên Cung, vừa vặn bỉ cảnh Côn Lôn cũng phải bị quét sạch một lần nữa..."

"Chờ một chút!"
Đúng lúc này, Trần Khuynh Địch, Long Thiên Tứ, Vô Vọng Ma Tôn đột nhiên đồng thời mở miệng ngăn cản Đại Thánh Huyền Vũ muốn xuất thủ.
"Ồ? Sao thế?"
"Chuyện này..."
Ba người Trần Khuynh Địch liếc nhìn nhau lần thứ hai, sau đó trăm miệng một lời.
Long Thiên Tứ: "Những Tiên Nhân này cũng là chiến lực a, dù là phế vật cũng có thể lợi dụng!"
Vô Vọng Ma Tôn: "Toàn bộ dòng chính của Tiên Cung đã bị tiêu diệt, Tiên Nhân còn dư lại, bao gồm cả Nghịch Thiên Minh đều lôi kéo về phía chúng ta, há không phải tốt thay?"
Trần Khuynh Địch: "Ta muốn tất cả!"
Đại Thánh Huyền Vũ: "..."
Nhìn mặt mũi tràn đầy nghĩa chính của ba người, Đại Thánh Huyền Vũ thở dài mệt mỏi lần thứ hai, sau đó nói ra: "Nếu ba vị muốn, lão đầu tử ta cũng sẽ không cự tuyệt."
"Cảm tạ Đại Thánh."
"Phải đa tạ Trần chưởng giáo mới đúng." Đại Thánh Huyền Vũ lắc đầu, hắn có thể sống nhiều năm như vậy, dựa vào chính là tâm tính tốt bụng, sau khi quên đi sự không thoải mái lúc trước, hắn vẫn là rất nghiêm túc cảm tạ Trần Khuynh Địch: "Lần này nếu như không có Trần chưởng giáo mà nói, chỉ sợ cuối cùng chúng ta sẽ đại bại mà chạy ra bỉ cảnh Côn Lôn."
"Không có gì." Trần Khuynh Địch cười lớn một tiếng nói: "Như vậy Đại Thánh Huyền Vũ dự định làm như thế nào đề báo đáp ta?"
Cái thằng ranh con này thật đúng là không khách khí.
Đại Thánh Huyền Vũ hít vào một hơi thật sâu, đảo con ngươi một vòng, sau đó nói ra: "Không cần nhiều lời, ta tự nhiên muốn phải báo đáp ngươi một phen thật tốt, bất quá theo ta thấy, Tiên Tôn sau khi bị chém thành hai khúc, dường như là vừa rơi về chỗ kia, đã có không ít người chạy tới..."
Vừa nói Đại Thánh Huyền Vũ vừa chỉ chỉ về phía phương xa.
Đám người Trần Khuynh Địch chợt kinh ngạc.
Sau đó giận dữ!
"Con m* nó! Có người dám kiếm tiện nghi của chúng ta! ?
"Ma Tôn tiền bối! Lão thất phu!"
"Vù!"
Một đoàn người liền biến mất ở trước mặt Đại Thánh Huyền Vũ trong nháy mắt. Mà nhìn bóng lưng của bọn hắn, lúc này Đại Thánh Huyền Vũ mới quả thực là nhẹ nhàng thở ra, sau đó lật bàn tay một cái, chỉ thấy một khỏa ngọc giản hiện ra hắc khí liền xuất hiện ở trong tay của Đại Thánh Huyền Vũ, đây là đồ vật lúc trước giáo chủ

Minh Giáo tới gặp hắn lưu lại, mượn nhờ nó có thể liên hệ với giáo chủ Minh Giáo.
Giới tông phái liên thủ phản Càn?
Đại Thánh Huyền Vũ yên lặng nhìn thoáng qua khe hở to lớn trong không trung.
Sau đó bật cười lớn, không có một chút do dự nào mà bóp vỡ ngọc giản, coi như là món đồ chơi này chưa từng xuất hiện qua.
Phản con m* nó.

Ở địa phương mà thi thể Tiên Tôn rơi xuống.
Vào giờ khắc này, nguyên một đám các Tiên Nhân trước đó còn ngây người bây giờ giống như hít thuốc lắc vọt lên.
Phải biết rằng một màn mới vừa rồi đối với các Tiên Nhân xuất thân từ bỉ cảnh Côn Lôn mà nói, có thể gọi là sự tình kinh thiên, bởi vì Thiên Đạo mà các Tiên Nhân tôn sùng trong vô số năm...
Đã chết!
Ngay cả thân thể cũng đều bị chém thành hai nửa, như vậy thì còn gì để nói nữa? Bất quá các Tiên Nhân đều là rất thực tế, chết? Chết thì cũng đã chết rồi, dù sao thì mình cũng còn sống, hơn nữa mọi người nghĩ lại, Thiên Đạo chết? Vậy nói không chừng sẽ còn lưu lại thứ tốt gì đó! Không thể không thừa nhận ở trong vòng một ngày, thế giới quan của các Tiên Nhân liền bị phá vỡ triệt để, nhưng sự kính sợ cùng với sùng bái đối với Thiên Đạo vẫn khiến cho bọn hắn lập tức hành động, dự định kiếm chút chỗ tốt từ địa phương Thiên Đạo bỏ mình kiếm, nói không chừng có vận khí tốt liền nhặt được truyền thừa hay bảo bối gì của Thiên Đạo.
Bất quá lần hành động này theo việc đoàn người Trần Khuynh Địch đến lập tức tuyên cáo phá sản.
"Tất cả mọi người đứng lại cho ta!"
"Khối địa vực này từ xưa đến nay đều là tài sản cố định của Thuần Dương Cung chúng ta!
"Ai dám loạn động! ?"
Khác biệt cùng với các Tiên Nhân hành động không có kết cấu gì, ba người Trần Khuynh Địch vừa đến, đó là lập tức hành động, Long Thiên Tứ bay quanh một vòng xung quanh mảnh đất Tiên Tôn, những nơi đi qua trực tiếp bị hắn vẽ xuống ánh sáng trắng, Vô Vọng Ma Tôn thì là thỏa thích phóng thích khí tức của mình, trấn áp tất cả mọi người tại chỗ, cuối cùng là Trần Khuynh Địch mang theo túi càn khôn, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bắt đầu vơ vét di vật của Tiên Tôn.
Đất đai dính máu của Tiên Tôn? Mang đi! Thân thể Tiên Tôn bị chém thành hai khúc? Mang đi! Cỏ cây được nguyên thần của Tiên Tôn điểm hóa? Mang đi! Phù văn lưu lại sau khi kiếp vân vỡ vụn? Mang đi! Địa phương Tiên Tôn chết tràn ngập đạo uẩn? Mang đi! Hết thảy

đều mang đi!
Trần Khuynh Địch thi triển ra một thân tu vi, trực tiếp đuổi toàn bộ các Tiên Nhân ngoại trừ U Hồn Vô Thiên cùng với đồ đệ của hắn ra khỏi khu vực Tiên Tôn vẫn lạc, sau đó lại bắt đầu vơ vét điên cuồng, để đề phòng vạn nhất, Trần Khuynh Địch còn thuận tay thôi động Nam Mô Gatling Gun Bồ Tát niệm một đoạn vãng sinh chú.

Chương 1154: Làm việc tám giờ mỗi ngày

"Nam mô a di đa bà dạ..."
Kèm theo vãng sinh chú nhàn nhạt truyền ra, khối địa vực bởi vì Tiên Tôn vẫn lạc mà sinh ra huyết sát chi khí cũng nhao nhao tiêu tán, trong lúc nhất thời trên trời rơi xuống thần âm, mặt đất nở sen vàng, phảng phất như Cực Nhạc Tịnh Thổ giáng lâm thế gian…
Chớ hoài nghi, lấy tu vi của Trần Khuynh Địch, làm ra cảnh tượng kỳ dị như vậy thật đúng là cũng không khó.
Hơn nữa đồ vật của Phật Môn chú trọng nhất là bề ngoài.
Loại dị tượng này vừa ra, các Tiên Nhân vốn đang có một chút bất mãn lập tức quỳ xuống, đến tận giờ phút này bọn hắn mới tỉnh táo lại từ trong tham lam và dục vọng, phát hiện ra người nam nhân trước mắt này chính là tên gia hỏa đã dùng một búa bổ Thiên Đạo, như vậy thì còn có thể nói cái gì? Trực tiếp quỳ xuống là được...
Ở một bên khác.
Sau khi giải quyết tất cả, Trần Khuynh Địch nhảy dựng lên ngay tại chỗ: "Tiền bối? Lão thất phu, các ngươi hãy bảo vệ nơi này, ta sẽ gọi các vị sư muội đến, nơi này có đạo uẩn rất nồng đậm, nếu để cho các sư muội tu luyện ở trong này mà nói, đoán chừng Đại Đạo Huyền Quang rất nhanh liền có thể tấn thăng đến mười vạn dặm."
"Thực sao! ?"
Quang mang lóe lên, Long Thiên Tứ liền trực tiếp chạy tới bên cạnh Trần Khuynh Địch, sau đó dùng hai mắt quét qua, tìm một địa phương có đạo uẩn nồng đậm nhất ngồi xuống xếp bằng: "Hiện tại lão phu muốn bế quan, tiểu tử thúi ngươi thích làm cái gì thì làm đi, đừng làm phiền ta."
Trần Khuynh Địch: "..."
Tốc độ trở mặt của lão thất phu này là vẫn rất nhanh.
Lắc đầu, Trần Khuynh Địch cũng không để ý, trực tiếp tung người rời đi, một lát sau liền mang theo bốn nữ Dương Xuân bay trở về, lộ ra bộ dáng cứ phải gọi là rất tích cực.
"Mấy vị sư muội!"
"Đây là nơi tốt do sư huynh đích thân tạo ra, tu luyện ở trong này, tốc độ tu luyện của các muội nhất định sẽ đề cao thật lớn! Sư huynh sẽ đích thân hộ pháp cho các muội! Yên tâm, ta có thể vụng trộm tụ tập đạo uẩn tới, cam đoan sẽ nồng đậm hơn không ít so với ở chỗ của Long lão thất phu..."
Long Thiên Tứ: "..."
Ta nghe thấy rồi tiểu tử thúi! Thấy sắc vong nghĩa! Thấp hèn!
Sau khi thu xếp thật tốt cho bốn vị sư muội, Trần Khuynh Địch mới xem như là nhẹ nhàng thở ra, kết quả là vừa quay đầu lại, liền nhìn

thấy Tịch Đồng đang tựa người ở gốc đại thụ bên cạnh, trên mặt mũi tràn đầy biểu lộ cười giống như không cười nhìn hắn.
Mồ hôi lạnh lập tức đổ xuống.
"Đây không phải là Tịch Đồng sao, có cần ta giúp gì không?"
"Không có."
Trần Khuynh Địch: "..."
Chuyện này cũng quá lúng túng rồi.
Nhìn Tịch Đồng bảo trì sắc mặt, lại dùng ánh mắt đặc biệt sắc bén mà nhìn mình, Trần Khuynh Địch mặc dù toét miệng cười, nhưng mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng, rõ ràng đã là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng trái tim vẫn đập dồn dập giống như người bình thường...
Thỉnh thoảng còn xoa xoa tay, lộ ra bộ dáng rất là hốt hoảng.
Mà Tịch Đồng thì là híp mắt, chẳng những không tỏ bất kỳ thái độ gì, trái lại còn lộ ra bộ dáng rất hưởng thụ nhìn Trần Khuynh Địch hốt hoảng, một hồi lâu nàng mới chậm rãi mở miệng.
"Không phải là ta tìm ngươi, là bọn hắn."
"Hả?"
Nhìn theo ánh mắt của Tịch Đồng, chỉ thấy U Hồn Vô Thiên cùng với đệ tử Phương Lập của hắn đang sóng vai đứng thẳng, dùng vẻ mặt cổ quái mà nhìn về phía hắn.
Trong phút chốc, lưng của Trần Khuynh Địch cũng không ê ẩm, chân cũng không đau, mồ hôi lạnh cũng không chảy, cả người đều đứng thẳng lên, chỉ là ở trong một cái nháy mắt, hắn lại biến trở về thành chưởng giáo Thuần Dương Cung bá đạo vô biên trước đó, sau đó mới mạnh mẽ bước đi về phía phương hướng U Hồn Vô Thiên.
"Các ngươi muốn tìm ta?"
"Ách, đại nhân..." U Hồn Vô Thiên hơi hơi run rẩy khóe mắt, mới vừa rồi hắn thế nhưng là thấy được, vị đại nhân bá khí vô cùng hiện tại này, vừa mới rồi còn lộ ra bộ dáng cúi đầu khom lưng trước mặt một vị nữ tử...
Mọi người đều là người thông minh, U Hồn Vô Thiên đảo con ngươi một vòng, tự nhiên là hiểu được.
Hóa ra là kẻ sợ vợ!
Ý niệm tới đây, Vô Thiên lập tức khá là thương hại nhìn Trần Khuynh Địch một cái.
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Ánh mắt của ngươi là có ý gì! ? Ta đây là
"Khụ khụ!"
Thấy Trần Khuynh Địch ẩn ẩn có xu thế muốn nổi giận, Vô Thiên vội vàng ho khan một cái, chuẩn bị nói sang chuyện khác, bất quá vừa mới nhìn thấy một màn như vậy, Vô Thiên nguyên bản bị chấn nhiếp bởi thực lực kinh thiên động địa của Trần Khuynh Địch cũng hơi buông lỏng một chút, không có câu nệ như lúc ban đầu.
"Đại nhân, ta là đại biểu cho các Tiên Nhân đến thỉnh cầu đại nhân."

"Thỉnh cầu?"
"Đúng thế." Nói đến đây, trong ánh mắt của Vô Thiên lộ ra một tia hướng tới: "Sự tình có quan hệ đến bên ngoài, Tam Bất Hiểu tiên sinh đã nói toàn bộ cho ta biết, về sau ta cũng sẽ nói cho các Tiên Nhân khác, không thể không thừa nhận, qua nhiều năm như thế, vốn cho rằng chúng ta đã đã ở đỉnh phong, ai ngờ lại là ếch ngồi đáy giếng..."
"Hơn nữa Tam Bất Hiểu tiên sinh cũng đã nói, có khả năng về sau bi cảnh Côn Lôn sẽ bị Yêu Tộc thu về."
"Vậy thì các Tiên Nhân chúng ta sẽ phải đi đâu?"
"Chúng ta hoàn toàn không rõ ràng chuyện ở ngoại giới, cũng càng không hiểu, cho nên còn xin đại nhân dạy ta."
Sau khi nói xong, Vô Thiên còn vô cùng cung kính cúi người bái Trần Khuynh Địch.
Mà Trần Khuynh Địch thì là xoa cằm một cái.
"Các ngươi muốn đi tới đại thế giới Trung Thổ?"
"Đúng thế."
"Không muốn ở chỗ này?"
"Có lẽ là sẽ có một chút Tiên Nhân không nguyện ý rời đi, nhưng ta tin tưởng là các Tiên Nhân Nghịch Thiên Minh đều sẽ không lựa chọn ở lại đây."
"Thì ra là vậy."
Trần Khuynh Địch nhìn Vô Thiên một chút, mặc dù hắn thấy Vô Thiên có thực lực rất yếu, mà các Tiên Nhân hắn suất lĩnh cũng chẳng mạnh đến đâu...nhưng mà đừng quên.
Số Tiên Nhân này có ít nhất 30 người! Có lẽ là tuyệt đại đa số đều không có truyền thừa, lực lượng khống chế vẫn còn ở trong vòng cấp độ mười thành, nhưng dù nói như thế nào, đó cũng đều là Hỏa Luyện Kim Đan a! Coi như không thể mang đi hết, mang ra ngoài được bốn, năm người...chiến lực trung tầng của Thuần Dương Cung chúng ta không phải sẽ có thêm sự đảm bảo hay sao? Huống hồ bi cảnh Côn Lôn lớn như vậy, số lượng của Yêu Tộc còn sót lại ít như vậy, ở trong một thời gian ngắn nhiều nhất chỉ có thể chiếm cứ Tiên Giới, còn thừa lại 32 Nhân Giới thì sao, nếu như coi đó là nơi sàng chọn đệ tử của Thuần Dương Cung chúng ta, đem cái gọi là thông đạo phi thăng dời đến Thuần Dương Cung chúng ta...
Trần Khuynh Địch càng nghĩ ánh mắt càng sáng.
Tốt! Cứ làm như thế!
Nghĩ tới đây, Trần Khuynh Địch dùng sức vỗ vỗ bả vai của Vô Thiên, nói: "Không cần nói nhiều!"
"Trần mỗ ta từ trước đến nay thích làm việc thiện, nghĩa bạc vân thiên, thích làm nhất chính là trợ giúp những người không có nhà để về như các ngươi, các ngươi hãy gia nhập vào Thuần Dương Cung chúng ta là được rồi, Thuần Dương Cung chúng ta có đãi ngộ cao, phúc lợi tốt, thời gian làm việc là tám giờ mỗi ngày, mỗi tuần còn có

hai ngày nghỉ."
"Đi theo ta, các ngươi sẽ không cần phải lo lắng đến tiền đồ!"
"Cùng sáng tạo tương lai tốt đẹp với ta!"

Chương 1155: Ngụy trang cao minh

Tâm tình của A Nhĩ Pháp gần đây trở nên rất kém cỏi.
Bởi vì hắn phát hiện ra thời đại biến đổi quá nhanh, hắn có một chút không theo kịp tiết tấu.
Thân làm người chế định kế hoạch lôi kéo Trần Khuynh Địch, hơn nữa đã từng là anh hùng sau màn cứu giúp Trần Khuynh Địch ở dưới tay của giáo chủ Minh Giáo một lần, A Nhĩ Pháp vốn là tràn đầy tự tin, cảm thấy một vị "Tà Thần đoạt xá" nho nhỏ như Trần Khuynh Địch chẳng lẽ còn thật sự có thể chạy ra khỏi òng bàn tay của hắn hay sao?
Nhưng rất nhanh A Nhĩ Pháp liền phát hiện ra.
Thời đại đã thay đổi! Chân trước chính mình vừa mới cứu giúp Trần Khuynh Địch từ trong tay của giáo chủ Minh Giáo, chân sau Trần Khuynh Địch lại đã gây phiền toái, vào thời điểm ở Tây Vực thậm chí còn bị ba phương Phật Môn, Tiên Cung, Bắc Nhung, Minh Giáo vây quét, có trọn vẹn bốn vị chí cường giả xuất hiện ở Tây Vực, chính là muốn lấy đi tính mệnh của Trần Khuynh Địch.
Lúc kia A Nhĩ Pháp cảm thấy rất hưng phấn.
Hắn cảm thấy rốt cục cũng đã đến thời cơ tốt để mình phát sáng, Trần Khuynh Địch ở phía dưới tuyệt cảnh như thế, tất nhiên là vạn phần tuyệt vọng, mà mình lại đột nhiên đứng ra cứu hắn, xem ở trên phân thượng đều là đồng tộc, hắn nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt đối với mình, sau đó trở thành tiểu đệ của mình.
Nhưng mà như thế nào cũng không nghĩ đến.
Vị Tà Thần đoạt xá nhà mình thế mà lại mạnh như vậy! Rõ ràng là ở trong tuyệt cảnh, bị bốn vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất vây quét thế mà cũng đều có thể trốn thoát, nhìn qua còn có thể chống đỡ được một hồi lâu, lộ ra bộ dáng nhảy nhót tưng bừng, khiến cho A Nhĩ Pháp thực sự là không thể xuất thủ, dù sao thì muốn thu được sự cảm kích lớn nhất, nhất định phải xuất thủ vào thời điểm mấu chốt nhất mới được.
Bất quá về sau.
A Nhĩ Pháp ngạc nhiên ra phát hiện A Sử Na Lam đột phá.
Chậc! Lần này lại tăng thêm một vị Kích Toái Mệnh Tinh, thế cân bằng mà Thánh Thượng Đại Càn miễn cưỡng mới duy trì liền sụp đổ, lúc này Trần Khuynh Địch dù sao cũng nên tuyệt vọng chứ?
Khi đó A Nhĩ Pháp cũng đều đã xoa tay, chuẩn bị đợi A Sử Na Lam vừa xuất thủ đối với Trần Khuynh Địch, hắn liền lập tức xuất hiện, cứu Trần Khuynh Địch ra, từ đó dựng nên ấn tượng cao lớn vĩ đại ở trong lòng của Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn tự nguyện trở thành tiểu đệ của mình, điều tra tin tức Đại Càn.

Đương nhiên.
A Nhĩ Pháp ngay cả đối tượng cõng nồi cũng đã tìm đến rồi, đến lúc đó liền ném toàn bộ nồi lên trên người của Ninh Thiên Cơ, há không phải tốt thay?
Nhưng như thế nào cũng không nghĩ đến.
Trần Khuynh Địch thế mà cũng đột phá theo sát A Sử Na Lam! Lại có thêm một vị Kích Toái Mệnh Tinh! Từ đó về sau, A Nhĩ Pháp liền rơi vào bên trong sự hoài nghi thật sâu, thân làm Tà Thần đoạt xá, hắn biết rõ Tà Thần đoạt xá rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố, thiên phú đoạt xá có thể xưng là nhất tuyệt, nhưng có một câu nói rất hay, trên cái thế giới này không có sinh vật hoàn mỹ tuyệt đối tồn tại.
Cho nên Tà Thần đoạt xá cũng là có nhược điểm.
Đó chính là cảnh giới, Tà Thần đoạt xá tu luyện cảnh giới rất chậm chạp, vả lại không giống với võ đạo ở đại thế giới Trung Thổ, ở trong đó có một mức độ rất lớn cần dùng thời gian để mài, tuyệt đối không thể nào kinh lịch sinh tử giống như võ giả, sau đó đột phá ở bên trong sinh tử, loại tăng lên giống như bật hack này là không làm được ở trên người của Tà Thần đoạt xá.
Như vậy vấn đề đã đến, Trần Khuynh Địch đã đột phá như thế nào? Đối phương rõ ràng chính là Tà Thần đoạt xá! Lâm trận đột phá gì đó là không có khả năng! Trừ phi...
Sau khi trải qua sự tự hỏi trong thời gian dài, A Nhĩ Pháp rốt cục đã đưa ra kết luận: trừ phi bản thân Trần Khuynh Địch chính là Tà Thần cấp bậc Kích Toái Mệnh Tinh giấu tài! Không sai! Đối phương cũng giống như mình đều là Tà Thần cấp bậc Kích Toái Mệnh Tinh, chỉ bất quá khác biệt cùng với mình, hắn là đoạt xá Trần Khuynh Địch thời kỳ còn nhỏ, sau đó lại chậm rãi giải phóng thực lực của mình, ngụy trang thành thiên tài Nhân tộc vạn năm khó gặp, từ đó từng bước một lẫn vào bên trong Nhân tộc...
Tâm cơ thật là sâu! Mưu đồ thật xa! Suy nghĩ thật độc!
Sau khi hiểu rõ tất cả, cách nhìn của A Nhĩ Pháp đối với Trần Khuynh Địch lập tức sinh ra sự thay đổi to lớn, nguyên bản hắn chỉ coi đó là tiểu đệ đồng tộc nhà mình, trong tương lai còn có thể trở thành thủ hạ của mình, nhưng hiện tại xem ra, hắn không thể nghi ngờ là một kẻ đóng vài giả heo ăn thịt hổ!
May mà bản thân không có đi thu phục hắn, nếu không mình nói không chừng sẽ bị hắn hố chết! Hơn nữa lại suy nghĩ kỹ một chút…
Người này nói không chừng chính là kẻ đứng sau màn chân chính của tổ chức Tà Thần thứ hai! Cũng không phải là một mực trốn ở phía sau màn sắp đặt âm mưu, mà là chủ động đi ra trước sân khấu, dùng một cái thân phận nổi bật để che dấu thân phận sau lưng mình, dùng da của thuộc hạ để che giấu tâm của lão đại, dùng một cái thân phận thiên kiêu chi tử Nhân tộc để che giấu chân thân kẻ đứng đầu tổ chức Tà Thần của mình!

Đây là ngụy trang cao minh cỡ nào! !
Không thể không thừa nhận, đối phương ở bên trên tố dưỡng kẻ đứng sau màn là tương đối mạnh!
A Nhĩ Pháp là càng nghĩ càng cảm thấy Trần Khuynh Địch mưu đồ đã lâu, càng nghĩ càng cảm thấy ở phía sau chuyện này có ảnh hưởng rất lớn, dùng thuyết âm mưu vạn năng suy luận một cái, hắn liền phát hiện tất cả những thứ này đều là một vòng tiếp một vòng, may mà lần này giới tông phái tiến hành vây quét, mới khiến cho vị Tà Thần đoạt xá này bại lộ tu vi của bản thân.
Nếu không phải là như thế, mình có khả năng còn đang mơ mơ màng màng!
"Một vị Tà Thần đáng sợ!"
"Ta không theo kịp rồi!"
Nói tóm lại, sau khi phát hiện ra lão đại của tổ chức Tà Thần thứ hai cũng là Tà Thần đoạt xá, hơn nữa sau khi tự tưởng tượng ra một đống lớn âm mưu sâu xa, A Nhĩ Pháp liền rơi vào trạng thái chán chường.
Ta làm sao được tính là kẻ đứng sau màn! Ta chỉ là làm trò cười mà thôi! Thật khó chịu!
Thế là A Nhĩ Pháp tiến hành bế quan.
Mà phần bế quan này…một mực kéo dài cho đến khi giới tông phái mời hắn đối phó với Đại Càn mới thôi. Sau đó A Nhĩ Pháp liền hiểu rõ.
"Mưu đồ thiên cổ chỉ là mộng, dùng giỏ trúc múc nước chỉ là công dã tràng."
"Ta không chơi với ngươi nữa!"
A Nhĩ Pháp quyết định lật bàn.
Chơi âm mưu rõ ràng là chơi không lại bên kia, vậy thì cũng chỉ có thể mạnh bạo, A Nhĩ Pháp cũng đã nghĩ kỹ, nếu như mình không có cách nào trở thành kẻ đứng sau màn vĩ đại ở cái thế giới này, người nào cũng đừng hòng làm!
Cũng không còn gì để nói, trực tiếp gọi tới đại quân trăm vạn Tà Thần san phẳng cái thế giới này!
Kết quả là…
Sau khi cáo biệt với giới tông phái, A Nhĩ Pháp liền đi tới vực ngoại tinh không.

Chương 1156: Đức Nhĩ Tháp

Thân làm Tà Thần, A Nhĩ Pháp tự nhiên không thể nào là người cô đơn, trên thực tế cái đoàn thể Tà Thần này sinh ra ở bên trong hư không, giống như là một nhóm lữ hành, đi du lịch ở bên trong ngàn vạn đại thế giới, các chủng tộc Tà Thần có bất đồng riêng, tính cách cũng có bất đồng riêng, nhưng ở giữa hai bên đều có liên lạc.
Mà A Nhĩ Pháp ở bên trong Tà Thần tự nhiên là cũng có giao thiệp thuộc về mình.
"Một mũi Xuyên Vân Tiễn!"
"Thiên quân vạn mã đến gặp nhau!
"Ha ha!"
A Nhĩ Pháp gầm lên một tiếng, tinh thần ba động thuộc về Tà Thần bắt đầu cấp tốc khuếch trương ra, giống như từng mũi tên không ngừng kéo dài vào sâu trong hư không, đây chính là thủ đoạn đưa tin đặc thù của Tà Thần, mà ở trong tay của Tà Thần đoạt xá vốn am hiểu tinh thần ý niệm, loại thủ đoạn này càng là có thể vượt qua hư không.
Mà vì đề cao lực hấp dẫn đối với những Tà Thần khác, A Nhĩ Pháp Đặc đã thêm một câu: "Chư vị! Ta phát hiện ra một cái đại thiên thế giới! Có đẳng cấp cực cao! Nếu như có thể hủy diệt nó mà nói, mười đại Tà Thần kiệt xuất đời kế tiếp nói không chừng sẽ có chư vị! Hãy tranh thủ thời gian tới a, ngoại trừ ta ra, còn có một đám Tà Thần khác giáng lâm, nhiều người ít thịt, quá thời hạn ta sẽ không đợi!"
Một lát sau, phảng phất như Vạn Tiên tụ hội vậy, vô số đạo suy nghĩ Tà Thần nhao nhao cuốn tới, quần tình xúc động, khí tức cuồn cuộn, Tà Thần có thể đưa tin trong hư không, cất bước là phải có loại cấp bậc như A Nhĩ Pháp, đặt ở Trung Thổ cũng được gọi là chí cường giả, mà ở bên trong những suy nghĩ này chỉ có một câu trả lời, tổng kết lại đại khái là sáu chữ:
"Không rảnh."
"Không đến."
"Cáo từ."
A Nhĩ Pháp: "? ? ?"
Lời cự tuyệt tới quá nhanh, A Nhĩ Pháp căn bản là không phản ứng kịp.
"Vì sao! ?"
"Không rảnh?"
"Nơi này chính là đại thiên thế giới a!"
A Nhĩ Pháp có một chút không thể nào hiểu được, đối với Tà Thần mà nói, đại thiên thế giới chính là một sự dụ hoặc tương đối lớn, bởi vì loại thế giới như thế này đã phát triển tương đối hoàn thiện, có

thể nói, nếu như có thể hủy diệt một cái thế giới như vậy, như vậy ở bên trên lý lịch Tà Thần không thể nghi ngờ là một trang nổi bật.
Về sau đi tìm việc làm đều sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.
Vậy mà những Tà Thần mình kêu gọi kia thế mà đều cự tuyệt? Vì sao?
Một lát sau, rất nhiều Tà Thần nhao nhao truyền đến lời đáp lại:
"Đi cái cọng lông, A Nhĩ Pháp ngươi chẳng lẽ không biết hay sao, hỏa chủng của Tà Thần kiệt xuất thứ 12.9600 - Âu Mễ Gia đại nhân chỉ cách xa Tà Thần Vương cũng chỉ có một bước tại Vạn Thần Điện đã nguội, Tà Thần Vương thứ ba đang tìm kiếm người xử lý Âu Mễ Gia đại nhân."
"Sau đó..."
"Một tên gia hỏa tự xưng là Thuần Dương liền giết đến Vạn Thần Điện."
"Loại công kích kia."
"Rất sắc bén."
"Tà Thần Vương thứ ba bị tên gia hỏa gọi là Thuần Dương kia đánh cho chạy trối chết, thiếu chút nữa thì bị cắt thành từng miếng, cuối cùng liên hợp Tà Thần Vương thứ tư cùng với Tà Thần Vương thứ bảy mới có thể đánh ngang tay với đối phương, hiện tại một khối hư không kia đã hoàn toàn trở thành chiến trường của bọn họ, đánh vạn năm cũng chưa dừng lại."
"Chúng ta làm sao còn dám tới khối hư không đó chứ."
"Đúng thế!"
"Ở trong đoạn thời gian trước còn có một kẻ không muốn mạng phóng thích quyền ý của chính mình ở trong hư không, mọi người còn không phải là cực kỳ phẫn nộ, kết quả thì sao? Ngoại trừ tên điên Đức Nhĩ Tháp kia rời đi, căn bản là không có ai dám rời khỏi chỗ ẩn thân, rất sợ bị dư ba chiến đấu của Tà Thần Vương đụng phải..."
"Nếu vậy sẽ thật sự mất mạng."
"Đúng thế!"
Sau khi xong rất nhiều tin tức mà Tà Thần truyền đến, lúc này A Nhĩ Pháp mới rơi vào bên trong sự khiếp sợ thật sâu:
"Thuần Dương? Khoa trương như vậy sao? Không thể nào..."
Đối với hai chữ Thuần Dương này, A Nhĩ Pháp tự nhiên là không có khả năng không biết.
Không bằng nói là hắn quá rõ ràng.
Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, như vậy tên gia hỏa đánh ngang tay cới ba vị Tà Thần Vương, sẽ vô cùng có khả năng chính là Thuần Dương Đạo Tôn – vị sư tổ Thuần Dương Cung đã siêu thoát kia, đại thiên thế giới không hổ là đại thiên thế giới, một vị Siêu Thoát Giả đi tới liền có thể đánh thành như vậy cùng với ba vị Tà Thần Vương nhà mình...

Vừa nghĩ tới mình bây giờ còn đang gây chuyện tại thế giới quê hương của vị Siêu Thoát Giả này.
Lại nghĩ đến cái thế giới này kỳ thật không chỉ sinh ra một vị Siêu Thoát Giả.
A Nhĩ Pháp Sự lại càng trở nên hưng phấn.
"Thật sự là quá kích thích!"
Sự thật đã chứng minh, A Nhĩ Pháp kỳ thật cũng thuộc về kỳ hoa ở bên trong Tà Thần.
Cái quần thể Tà Thần này thật ra là rất phức tạp, có số lượng rất đông ở trong hư không, nhưng trong hư không có vô vàn tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, đại thiên thế giới, có thể nói là quần tinh sáng chói, cho nên Tà Thần mặc dù có số lượng đông đảo, nhưng đặt ở bên trong toàn bộ hư không cũng không đáng giá được nhắc tới, rất nhiều Tà Thần càng là cả đời không qua lại với nhau.
Cho nên lần kêu gọi này của A Nhĩ Pháp cũng chỉ liên hệ được với một bộ phận Tà Thần.
Đáng tiếc là không có một ai hưởng ứng với lời kêu gọi của hắn...
Chờ một chút…
"Các ngươi nói Đức Nhĩ Tháp đang đi đến chỗ ta?"
"Đúng thế."
"Ở trong chúng ta, Đức Nhĩ Tháp cùng với ngươi là liều mạng nhất, tên kia từ sau khi bị quyền ý của đối phương chọc giận, liền nhất thời thu thập hành lý chạy về phía của ngươi, bất quá đến hiện tại hắn còn chưa có trả lời, cũng không biết là có phải đã bị dư ba giao chiến của Tà Thần Vương giết chết hay không...
Lời còn chưa dứt.
Một đạo thanh âm hùng hồn liền truyền tới từ sâu trong hư không, mang theo nộ ý mãnh liệt.
"Ngươi mới bị giết chết!"
"Bản thần vẫn còn rất khỏe!"
"Đức Nhĩ Tháp!"
A Nhĩ Pháp nghe xong thanh âm này liền lập tức đại hỉ: "Đức Nhĩ Tháp ngươi đang ở chỗ nào? Hiện tại có trạng thái như thế nào? Có thể đánh nhau không?"
Đối với Đức Nhĩ Tháp, A Nhĩ Pháp tự nhiên cũng là có sự hiểu biết.
Mà trên thực tế cùng bởi vì cá tính kỳ hoa mới có danh tiếng vượt xa A Nhĩ Pháp ở bên trong quần thể Tà Thần, khác biệt với A Nhĩ Pháp, thanh danh của Đức Nhĩ Tháp ở bên trong quần thể Tà Thần, ở dưới tuyệt đại đa số tình huống đều là dựa vào thực lực của bản thân đánh ra, bàn về sức chiến đấu, Đức Nhĩ Tháp ở bên trong toàn bộ hư không cũng đều là có tiếng tăm lừng lẫy.
Thậm chí là bản thân Đức Nhĩ Tháp cũng chính là người cạnh tranh trong mười đại Tà Thần kiệt xuất lần tiếp theo.
Nếu như có thể lấy được sự hỗ trợ của hắn.

Như vậy tuyệt đối sẽ trở thành một sự giúp đỡ lớn của mình! Bất quá nghe người khác nói, Đức Nhĩ Tháp tựa như là vì tìm tên gia hỏa dùng quyền ý khiêu khích hắn nào đó mới ngàn dặm xa xôi chạy tới, muốn lừa phỉnh hắn giúp mình còn không phải là rất dễ dàng hay sao, bất quá không có quan hệ, ta nhớ được vị Tà Thần đoạt xá Trần Khuynh Địch kia không phải là cũng rất am hiểu quyền ý hay sao? Là hắn! Dùng hắn để lừa phỉnh Đức Nhĩ Tháp, để cho hắn đi gây phiền phức cho Trần Khuynh Địch.

Chương 1157: Ai đã hạ thủ trước?

Ta thật đúng là một thiên tài! Ý niệm tới đây, A Nhĩ Pháp lập tức nở một nụ cười, nói: "Đức Nhĩ Tháp, kẻ dùng quyền ý khiêu khích ngươi hẳn là có thực lực không kém chứ?"
"Đương nhiên!" Thanh âm của Đức Nhĩ Tháp ung dung truyền đến: "Hắn có thực lực rất mạnh! Hơn nữa hẳn là nắm giữ võ đạo chính thống, ta đã không kịp chờ đợi dùng nắm đấm để phân cao thấp đối với hắn!"
"Vậy thì đúng rồi!" A Nhĩ Pháp vỗ tay một cái, nói: "Vị trí hiện tại của ta là đại thiên thế giới duy nhất ở trong mảnh khu vực này, cao thủ ở trong đó nhiều như mây, nếu như quả thật có người dùng quyền ý khiêu khích ngươi mà nói, vậy hắn nhất định là ở ngay trong đó! Hơn nữa ta đã có đối tượng hoài nghi, ngươi mau đi tới chỗ của ta, ta sẽ chỉ cho ngươi nhìn."
"Thực sao! ?"
"Đương nhiên!"
A Nhĩ Pháp dùng sức vỗ ngực một cái, nói: "A Nhĩ Pháp ta đã lừa ai bao giờ?"
"Thì ra là vậy!" Đức Nhĩ Tháp thành tâm thực lòng nói: "Vậy ngươi thật đúng là một vị Tà Thần tốt!"
Đây chính là nguyên nhân vì cái gì Đức Nhĩ Tháp chỉ là người ứng cử Tà Thần kiệt xuất.
Hắn quá thành thật! Không có một chút tâm cơ nào thì còn làm Tà Thần cái gì! Ném đi mặt mũi của Tà Thần!
A Nhĩ Pháp vừa oán thầm ở trong lòng, vừa tiếp tục dùng vẻ mặt ôn hòa nói ra:
"Vậy thì ngươi còn chờ cái gì? Hãy tranh thủ thời gian tới a, ta chờ ngươi ở chỗ này!"
"Được!"
Một lát sau, thanh âm của Đức Nhĩ Tháp truyền đến lần thứ hai, bất quá ở bên trong sự kiêu ngạo cũng mang theo vài phần quẫn bách, trong ngữ khí cũng lộ ra có một chút xấu hổ: "Ta lạc đường..."
"A Nhĩ Pháp ngươi có thể tới đón ta một chuyến hay không?"
A Nhĩ Pháp: "..."
"Được, vậy thì ngươi hãy đứng yên tại chỗ, ta sẽ đến ngay."
"Được!"
Mà trong lúc A Nhĩ Pháp đang giao lưu cùng với Đức Nhĩ Tháp.
Ở xa xa bên ngoài đại thế giới Trung Thổ, ở bên trong một tiểu thế giới bỏ hoang nào đó, một vị thanh niên mặc áo trắng đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía hư không.
"Đây là?"

"Thông tin thần niệm truyền tới từ đại thế giới Trung Thổ?"
Một lát sau, thanh niên mặc áo trắng lộ ra một nụ cười mừng rỡ: "Quá tốt rồi, rời đi lâu như vậy cũng không tìm được đường trở về, mà lần này có thần niệm dẫn đạo cuối cùng sẽ không xảy ra vấn đề, cũng không biết Khuynh Địch đã biến Thuần Dương Cung thành thế nào nào, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.
Nói đến đây, Ninh Thiên Cơ yên lặng nhìn về phía lòng bàn tay của mình.
Mà ở nơi đó, một khối ngọc thạch hình tổng đang lấp lóe ánh sáng nhạt trong suốt, trong lúc mơ hồ, phảng phất có thể nhìn nhìn thấy một đầu Du Long xuyên qua ở bên trong ngọc thạch.
"Đồ vật cũng đã tới tay."
"Vừa vặn."
"Là thời điểm về nhà."

Tiên Cung diệt vong.
Vào thời điểm cái tin tức này truyền đến Tu Di Sơn, biểu lộ của Ngô Không chỉnh là phát mộng.
"Ngươi nói Tiên Cung đã diệt vong! ? Bỉ cảnh Côn Lôn cũng biến mất?"
Ngô Không trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về phía Đàm Hoa báo cáo tin tức, cả người đều rơi vào trạng thái hoài nghi cuộc sống, mình không phải chỉ là bế quan nghỉ ngơi một lần, chuẩn bị điều chỉnh tốt trạng thái sau đó đi đến Đạo Môn tìm Thiên Tôn Thái Bình ôn chuyện, kết quả khép hai mắt rồi mở ra, Tiên Cung liền không còn. Đùa sao?
"Là thật, Phương Trượng, bỉ cảnh Côn Lôn đã bị chém thành hai nửa, hiện tại toàn bộ Đông Hải đều đã đại loạn, Yêu Tộc cũng xuất thế một lần nữa, tuyên bố từ này về sau bỉ cảnh Côn Lôn đổi tên thành Thiên Đình, Đại Thánh Huyền Vũ còn nói, bỉ cảnh Côn Lôn từ xưa đến nay chính là lãnh địa cố hữu không thể phân chia của Yêu Tộc.
"Cái gì!"
Ngô Không vuốt vuốt mi tâm, toàn bộ nhờ vào một viên phật tâm Lưu Ly mới có thể chế trụ được xúc động muốn mắng người.
Ở bên trong dự đoán của hắn không phải là như vậy.
Vô luận là Đại Thánh Huyền Vũ, hay là cung chủ Tiên Cung, ở dưới cái nhìn của Ngô Không đều là đối tượng cần lôi kéo, mọi người hẳn là ngồi cùng một chỗ thương nghị về đại nghiệp phản Càn mới đúng, vì sao Tiên Cung ngược lại còn bị Yêu Tộc tiêu diệt? Chuyện này là không có đạo lý, hoặc là ở trong này có chuyện bí mật gì mà mình không biết. Hơn nữa lui một vạn bước mà nói.
"Yêu Tộc làm sao có thể tiêu diệt Tiên Cung?"
"Bọn hắn dựa vào cái gì?"
Không phải là Ngô Không xem thường Yêu Tộc, mà là Yêu Tộc cho

đến bây giờ đã là mặt trời sắp lặn.
Một kẻ duy nhất giữ thể diện cho Yêu tộc vẫn là Đại Thánh Huyền Vũ ở thời đại Thượng Cổ, từ Thượng Cổ cho đến nay qua nhiều năm như vậy, Yêu Tộc thế mà không sinh ra một vị chỉ cường giả mới nào.
Bởi vậy có thể thấy được Yêu Tộc đã sớm không được việc.
Mà Tiên Cung là dạng thế lực gì? Nghiêm ngặt mà nói là có lịch sử và nội tình không kém hơn ba mạch Đạo, Phật, Ma, mặc dù ở trên thực lực hơi yếu, nhưng vẫn xem như là sâu không lường được, thực lực của cung chủ Tiên Cung cũng sẽ không kém hơn so với Đại Thánh Huyền Vũ, bất kể nhìn như thế nào, Yêu Tộc cũng đều không có thực lực tiêu diệt Tiên Cung mới đúng.
"Tiên Cung ngay cả một người cũng không trốn được?" Ngô Không chau mày, nhìn về phía Đàm Hoa lần thứ hai, hỏi: "Một cái Tiên Cung Lớn như vậy, lại là thánh địa võ đạo, cho dù bị tiêu diệt, cũng không có khả năng là không có ai chạy thoát chứ?
Thánh địa võ đạo, có thể đi đến một bước này thì thế lực nào sẽ là mặt hàng đơn giản? Không nói đến những thứ khác, cho dù là ba mạch Đạo, Phật, Ma kiêu ngạo nhất, đều lưu lại cho nhà mình một con đường lui, vi dụ như Phật Môn, ở trong bảo điện Đại Hùng có một con đường nối thẳng ra bên ngoài, một khi thấy tình huống không ổn liền lập tức có thể rút lui mang tính chiến lược.
Chẳng lẽ Tiên Cung lại không có thủ đoạn giống như vậy? Ở dưới cái gầm trời này chẳng lẽ còn có người có thể giết cho Tiên Cung đến mức không có một người nào trốn thoát được? Chẳng lẽ có Chỉ Tôn nhân gian xuất thế? Nói nhảm sao!
Ngô Không chỉnh là trăm mối vẫn không có cách giải, người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, nếu như nói trước mắt ở trong Trung Nguyên có ai có thể trở thành Chỉ Tôn nhân gian, có khả năng nhất cũng chỉ có một mình Thánh Thượng Đại Càn, mà Thánh Thượng Đại Càn ở trong khoảng thời gian này vẫn luôn ngoan ngoãn đợi ở trong hoàng cung Thành Thượng Kinh, chân thân căn bản không hề rời đi.
Vậy thì có thể là ai?
Trong lúc nhất thời, Ngô Không chỉ cảm thấy thế cục Trung Nguyên nguyên bản sáng tỏ, lập tức trở nên khó bề phân biệt lên. Cuối cùng....
Không đợi Ngô Không dùng vạn năng thuyết âm mưu đoán ra kết quả gì, Đàm Hoa ở bên cạnh liền đặc biệt lúng túng mở miệng nói: "Chuyện kia, Tiên Cung thật ra là có người trốn ra được."
"Ồ?" Ngô Không nghe thấy lời này, không những kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nói: "Nhanh! Mau bảo vệ toàn bộ những đệ tử Tiên Cung kia! Đưa về Tu Di Sơn, ta muốn biết Tiên Cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!
"Chuyện này chỉ sợ là không được."

"Hả?" Ngô Không nhướn lông mày lên, hỏi: "Ai đã hạ thủ trước?"

Chương 1158: Số lượng nhiều

"Cũng không phải là chuyện đó, mà là...Phương Trượng, đám Tiên Nhân trốn ra được từ bỉ cảnh Côn Lôn, không ngoại lệ, toàn bộ đều chạy đến Thái Hoa Sơn của Thuần Dương Cung."
Ngô Không: "? ? ?"
May mà Ngô Không có tu vi thâm hậu, nếu không sẽ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.
Lại là ngươi! Tại sao lại m* nó là ngươi! Thuần Dương Cung! Ta đây dùng đầu trọc bóng loáng hơi suy tính một chút liền biết ở phía sau vấn đề này khẳng định cũng có hình bóng của Thuần Dương Cung! Đám người này là biết gây sự nhất! Hơn nữa nếu như là do Đại Thánh Huyền Vũ cùng với Thuần Dương Cung hợp tác diệt Tiên Cung, vậy thì cái trợ lực Yêu Tộc này xem như xong con bê.
Ngược lại là chiến lực của Đại Càn lại được tăng thêm.
Mà hai tông Đao Kiếm do Tiên Cung phụ trách chiêu mộ, chỉ sợ cũng sẽ ngâm nước nóng.
Như vậy xem ra...chiến lực chí cường giả ở phía bên mình chỉ còn lại có Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, A Sử Na Lam, mình, giáo chủ Minh Giáo, Đại Tế Tửu Nho Gia đời trước cùng với bạn hắn, cung chủ Tiên Cung hắn là sẽ không chiến tử, vì lẽ đó tạm thời cũng sẽ sắp xếp hắn vào chiến lực chí cường giả, như vậy tổng cộng chỉ còn lại có bảy vị chí cường giả, về phần phía Đại Càn...
Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn, Đại Thánh Huyền Vũ, Thánh Thượng Đại Càn, hiện tại đã có bốn vị.
Mà ở dưới tình huống giả thiết xấu nhất mà nói.
Chỉ sợ còn sẽ tăng thêm vị Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh kia, còn có Ninh Thiên Cơ. không biết ở nơi nào
Như vậy là có tổng cộng sáu vị chí cường giả.
Huống hồ sức chiến đấu của Thánh Thượng Đại Càn cũng không phải là đùa giỡn, cho dù là không còn Tổ Long Trung Nguyên, có trời mới biết đến lúc đó hắn có thể ngăn cản được mấy vị chí cường giả, vừa so sánh như vậy, bảy đánh sáu là cũng không có ưu thế gì.
"Không được." Sau khi Ngô Không trầm tư một lát, liền chậm rãi đứng lên từ trên bồ đoàn, nói: "Thời gian không chờ ta, không thể chờ đợi thêm nữa, hiện tại ta liền đi tìm Thiên Tôn Thái Bình."
Nói như thế nào cũng phải lôi kéo Thiên Tôn Thái Bình vào, tám đánh sáu là có lẽ còn có thể đánh, về phần hai tông Đao Kiếm không lôi kéo được có thể làm phản tới trợ giúp Đại Càn hay không...
"A Di Đà Phật."
Ý niệm tới đây, thần sắc của Ngô Không đột nhiên trở nên lạnh đừng, cũng không thể xem nhẹ loại tình huống này, nói đến cùng thì hai lão

bất tử hai tông Đao Kiếm kia sống từ thời đại Trung Cổ cho đến bây giờ, vẫn luôn không rõ ràng hai người bọn hắn rốt cuộc có ý nghĩ gì, lại là làm sao có thể một mực sống cho đến bây giờ, nói một cách khác...
"Đó là nhân tố không ổn định, không thể mặc kệ được."
Ngô Không càng nghĩ càng cảm thấy mệt mỏi, kế hoạch vốn đi là rất tốt, kết quả ở trong mấy năm này không biết vì sao, đại thế thiên hạ hoàn toàn thay đổi, trở thành thế cục hắn nhìn không thấu, vốn còn đang nắm giữ ưu thế nghiền ép Đại Càn, kết quả hiện tại đã trực tiếp biến thành 50 50, thậm chí là còn có khả năng ở thế yếu.
Vậy thì còn chơi như thế nào? Chẳng lẽ phải thỏa hiệp với Đại Càn? Không được! Chỉ hướng của Đại Càn là bình định tông phái trong thiên hạ, tiến hành thỏa hiệp với Đại Càn không khác gì là tự sát, mâu thuẫn ở giữa giới tông phái cùng với triều đình gần như là không có khả năng điều tiết, hoặc là Đại Càn diệt vong, hoặc là tông phái diệt vong, ở bên trên khối thổ địa Trung Nguyên này, hai phe nhất định là không thể lý giải lẫn nhau, cũng sẽ không đi tìm hiểu.
Lắc đầu, xóa đi suy nghĩ quỷ dị ở trong lòng, Ngô Không chắp tay ở trước ngực, thấp giọng tụng một tiếng phật hiệu, lộ ra thần sắc không rõ.
"A Di Đà Phật."
"Ài, bất quá còn tốt, Thiên Tôn Thái Bình hắn là có thể giải quyết dễ dàng."
Dù sao thì mấy lần trước Thiên Tôn Thái Bình cũng đều xuất thủ rất phối hợp, hơn nữa ba mạch Đạo, Phật, Ma ở mặt ngoài là tranh phong với nhau, nhưng thực tế cho đến lúc này, kỳ thật vẫn là đồng tâm hiệp lực, tất cả mọi người đều là lãnh tụ của giới tông phái, tự nhiên là sẽ không thể ngồi nhìn giới tông phái cứ như vậy đi về phía con đường diệt vong.
Cho nên Ngô Không cảm thấy muốn lôi kéo đối phương là không thành vấn đề.
Hơn nữa quan trọng nhất là, Thiên Tôn Thái Bình là người trung thực! Cả ngày ở trong hang ổ Bát Cảnh cung, nếu không phải là quan sát con đường tình cảm của đệ tử nhà mình, thì chính là quan sát heo nái nhà mình có leo cây hay không, cơ bản là không có gây chuyện.
Thật sự là một nam nhân trung thực ổn thỏa! Coi như không thể lôi kéo được dạng người này, đối phương cũng sẽ không đi ra ngoài gây sự, cũng sẽ càng không khiến cho người khác cảm thấy ngột ngạt.
Tốt cỡ nào chứ!
Nghĩ tới đây, Ngô Không không khỏi mỉm cười, sau đó chuẩn bị tiến về Đạo Môn.
Mà cùng lúc đó, tại Bát Cảnh cung Đạo Môn, Thiên Tôn Thái Bình đang chắp tay ở sau lưng, đứng ở giáp ranh Vấn Đạo Nhai, ngắm nhìn tinh không vô ngần, thần sắc nguyên bản đờ đẫn vào thời khắc

này dần dần trở nên sinh động, phảng phất như lấy lại tinh thần từ trong một loại suy tính sâu đậm nào đó, khí chất cả người cũng xảy ra cải biến cực lớn.
"Ồ."
"Tử Vi Đế Tinh ảm đạm, Tham Lang Tinh lộ ra, Thất Sát Tinh cùng với Phá Quân Tinh vẫn không biết tung tích như cũ, xem ra là ba khỏa hung tinh trùng kích Đại Càn đã có một khỏa xuất thế, bí cảnh Côn Lôn đổ vỡ, Tiên Cung tịch diệt...như vậy xem ra, Tham Lang Tinh hẳn là đã đi ra từ bên trong bí cảnh Côn Lôn."
"Tham Lang Tinh, bí cảnh Côn Lôn, Tiên Cung, có thể uy hiếp được Đại Càn, không phải là Tiên Tôn sao?"
"Nếu thật sự là như thế, như vậy Thất Sát cùng với Phá Quân chỉ sợ cũng không thua kém bao nhiêu, bất quá Tử Vi Tinh cũng không phải là không có người bảo vệ, nhất là một viên Tướng Tinh ở bên cạnh, sáng chói đến dọa người, thậm chí còn không kém hơn Tử Vi Đế Tinh bao nhiêu, hẳn là đại biểu cho vị Cung chủ Vạn Thọ Cung mới tấn thăng kia..."
"Thất Sát, Phá Quân, đại biến thiên cổ hết sức căng thẳng."
"Ừm." Thiên Tôn Thái Bình giống như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, sau đó làm ra quyết định, nói: "Xem ra đây là thời điểm gây chuyện."
Tại bí cảnh Côn Lôn.
Sau khi thu thập xong thân thể tàn phế của Tiên Tôn, đoàn người Trần Khuynh Địch hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, trực tiếp đào cả khu vực Tiên Tôn vẫn lạc đi, khu vực kia tràn ngập đạo uẩn, thiên địa nguyên khí cũng phi thường sung túc, vô cùng thích hợp cho tu luyện, cho nên bọn hắn mới muốn đem khu vực này về Thuần Dương Cung xem như bí cảnh dùng để bồi dưỡng đệ tử. Đương nhiên, kỳ thật Đại Thánh Huyền Vũ cũng không thèm để ý loại chuyện nhỏ này.
Dù sao thì đối với Yêu Tộc hiện tại mà nói, điều kiện tu luyện có hay không kỳ thật cũng không đáng kể, dù sao thì điều kiện của bản thân bí cảnh Côn Lôn cũng đã muốn mạnh hơn không ít so với Huyền Vũ Đảo do bản thân Đại Thánh Huyền Vũ tạo ra, chân chính khốn nhiễu sự tiến bộ của Yêu Tộc, là số lượng của toàn bộ Yêu Tộc trước mắt.
Nhân tộc vì sao lại có thể xưng bá Tứ Hoang? Nguyên nhân rất đơn giản.
Nhân tộc có số lượng rất nhiều!

Chương 1159: Đau sọ não

Có một vị vĩ nhân đã từng nói qua, bất luận là vị thiên kiêu nào ở phía dưới nhân số khổng lồ của Nhân tộc cũng đều không được tính là thiên kiêu, bởi vì sẽ luôn có kẻ thiên tài hơn ngươi, bất luận là kẻ vô dụng nào ở phía dưới nhân số khổng lồ của Nhân tộc cũng đều không được tính là vô dụng, bởi vì sẽ luôn có kẻ càng phế vật hơn so với ngươi, bởi vậy có thể thấy được ưu thế có số lượng nhiều của Nhân tộc.
Đại Thánh Huyền Vũ cảm thấy lời này là rất có đạo lý.
Yêu Tộc qua nhiều năm như vậy vì sao lại không thể sinh ra vị Kích Toái Mệnh Tinh thứ hai? Còn không phải là bởi vì Yêu Tộc có số lượng ít, chỉ có số lượng đủ để miễn cưỡng nhồi vào một tòa Huyền Vũ Đảo, nếu có thể sinh ra một vị chí cường giả mới là gặp quỷ, chớ đừng nói chi là yêu cầu của Yêu Tộc về sự thuần khiết của huyết thống và thiên phú còn nặng hơn so với Nhân Tộc.
Nói tóm lại, ở dưới sự bố trí của Đại Thánh Huyền Vũ, Yêu Tộc đã cấp tốc dời vào bên trong bí cảnh Côn Lôn, sau đó bắt đầu lan tràn ra, tiếp đó Đại Thánh Huyền Vũ liền bắt đầu cổ vũ Yêu Tộc nhà mình sinh con, vì để tăng nhanh nhân khẩu, vì thế còn chế định một cái kế hoạch 500 năm, tranh thủ ở trong vòng năm trăm năm khiến cho nhân khẩu tăng lên 10 lần...
Ngay vào giờ phút quan trọng này, lại có khách không mời mà đến, vào ngày thứ ba sau khi đám người Trần Khuynh Địch rời đi.
Một đạo hắc khí giáng xuống từ trên trời, trực tiếp xé rách hàng rào bí cảnh Côn Lôn, sau khi bị một búa của Man Thần bổ ra, hiệu quả ngăn cách của bí cảnh Côn Lôn đã yếu bớt trên phạm vi lớn, đã không có cách nào ngăn cản chí cường giả tiến vào, bất quá hắc khí xuất hiện vẫn đã đưa tới sự chú ý của Đại Thánh Huyền Vũ.
Sau khi tiến vào bí cảnh Côn Lôn, hắc khí cấp tốc hoá hình, biến thành một vị thiếu niên áo đen, thân hình xuyên qua ở bên trong tầng mây, một bước một vạn dặm, trực tiếp đi tới bên trên một chỗ hải vực bên trong bí cảnh Côn Lôn, mà ở trung ương hải vực, Huyền Vũ Đảo của Yêu Tộc ngày xưa chính là đứng ở đó, giống như trụ chống trời.
Về phần Đại Thánh Huyền Vũ, lúc này đã kéo lấy thân thể nhìn qua già nua không chịu nổi đi tới giáp ranh Huyền Vũ Đảo, dùng đôi mắt già nua vẩn đục gắt gao khóa chặt thiếu niên áo đen, mà vào sau khi nhìn thấy Đại Thánh Huyền Vũ, trong mắt của thiếu niên áo đen cũng là lóe lên vẻ tức giận, sau đó trực tiếp tiến lên.
"Đại Thánh Huyền Vũ thực sự là thật hăng hái, tiến hành liên hợp với Thuần Dương Cung tập kích Tiên Cung, cướp đoạt bí cảnh Côn Lôn,

cũng không khỏi quá mức âm hiểm rồi?"
Đại Thánh Huyền Vũ quan sát thiếu niên áo đen một chút, nhếch miệng cười một tiếng: "Ha ha."
Trên huyệt thái dương của thiếu niên áo đen nổi gân xanh.
"Giáo chủ Minh Giáo."
"Tất cả mọi người đều là lãnh tụ một phái, cũng không cần phải nói những lời lòe loẹt này chứ, cướp đoạt bí cảnh Côn Lôn? Yêu Tộc chúng ta lấy đồ của mình trở về có thể gọi là cướp đoạt hay sao? Phải gọi là vật quy nguyên chủ!"
Giáo chủ Minh Giáo: "..."
Lời này nghe vào rất có mùi vị Thuần Dương Cung.
"Như thế xem ra, Yêu Tộc đã hạ quyết tâm đứng chung một chỗ với Thuần Dương Cung? Mà bảng giá Thuần Dương Cung đưa ra chính là bí cảnh Côn Lôn?"
"Không không không." Đại Thánh Huyền Vũ liền vội vàng lắc đầu nói: "Chưởng giáo Thuần Dương Cung đương đại, Trần chưởng giáo làm người hiệp can nghĩa đảm, thích làm việc thiện, thấy Yêu Tộc chúng ta bị Tiên Cung làm khổ quá lâu, lúc này mới ra tay giúp đỡ, công là công, tư là tư, giáo chủ cũng không nên trộn lẫn, Yêu Tộc chúng ta thế nhưng cũng không có đứng chung một chỗ với Thuần Dương Cung."
"Ồ?"
Giáo chủ Minh Giáo nhíu lông mày lại, nhưng không đợi hắn tiếp tục mở miệng, Đại Thánh Huyền Vũ liền xoay chuyển lời nói.
"Bất quá! Yêu Tộc chúng ta cùng với hoàng triều Đại Càn, còn có giới tông phái cũng không có quan hệ gì."
"Các ngươi là muốn đứng ở trung lập?"
Nghe đến đây, giáo chủ Minh Giáo rốt cuộc đã hiểu rõ ý tứ của Đại Thánh Huyền Vũ, bất quá sau khi lý giải, hắn lại bỗng nhiên cười một tiếng:
"Đại Thánh Huyền Vũ, ngươi sống qua nhiều năm như vậy còn không hiểu sao, bất luận là giới tông phái hay là Đại Càn, một khi khai chiến, tất nhiên sẽ là sinh tử chi chiến, mà loại chiến đấu này..."
"Là tuyệt đối không cho phép có phe trung lập tồn tại!"
"Nhất là lấy thực lực của Yêu Tộc các ngươi, coi như các ngươi muốn làm phe trung lập, chúng ta cũng sẽ không yên tâm đối với các ngươi."
"Ngươi thấy thế nào?"
Đại Thánh Huyền Vũ: "Vậy thì ta cũng chỉ có thể gia nhập vào Đại Càn."
Giáo chủ Minh Giáo: "? ? ?"
Hắn suýt nữa thì phun ra một ngụm máu tươi.
Ta nói hết lời là để cho ngươi gia nhập vào Đại Càn hay sao?
Ý niệm tới đây, trong mắt của giáo chủ Minh Giáo lóe lên lãnh quang.

"Đại Thánh Huyền Vũ hãy suy nghĩ cho kỹ, Đại Càn đã là một chiếc thuyền rạn nứt, nếu như thật sự muốn đứng chung một chỗ cùng với Đại Càn, đến lúc đó thuyền lật, Yêu Tộc các ngươi vừa mới có một chút dấu hiệu hưng khởi, chỉ sợ là cũng sẽ lật đổ trong một đêm, nếu như ngươi không nghe mà nói..."
"Đừng nói là ta không báo trước!"
Đại Thánh Huyền Vũ nghe vậy cũng gật gật đầu ra vẻ không có việc gì: "Lời khuyên của Giáo chủ là rất đúng!"
"Tại hạ nên quy hàng Đại Càn!"
Giáo chủ Minh Giáo: "! ! !"
Tốt tốt tốt!
"Lão rùa đen, xem ra là ngươi không biết hối cải."
"Hừ!"
Giáo chủ Minh Giáo hừ lạnh một tiếng, sau đó lắc tay áo một cái, trực tiếp đánh vỡ nát cỗ thân hình hóa thân này, tiêu tán ở giữa Thiên Địa, mà thẳng đến khi giáo chủ Minh Giáo triệt hồi ý niệm, Đại Thánh Huyền Vũ mới xem như là đình chỉ lưng eo, đôi mắt già nua vẩn đục vào thời khắc này cũng khôi phục thanh minh một lần nữa.
"Đừng nói là không báo trước? Lời này phải là ta nói mới đúng."
"Ngươi cho rằng là ta không biết tính toán hay sao, Đại Càn cùng với giới tông phái hiện tại ai diệt vong còn chưa nói trước được đâu."
"Thật sự liên hiệp với các ngươi."
"Yêu Tộc chúng ta mới có thể lật đổ trong một đêm đây."
Cười cười, Đại Thánh Huyền Vũ vừa lắc đầu, vừa quay người trở về Huyền Vũ Đảo một lần nữa.
Mà cùng lúc đó...
Giáo chủ Minh Giáo rời khỏi bí cảnh Côn Lôn cũng tụ hợp thân hình bên trong tinh vân Minh Hà của mình, bất quá thần sắc trên mặt của hắn lại không còn tức giận như phía trước, ngược lại còn nhiều hơn mấy phần ngưng trọng.
"Đại Thánh Huyền Vũ thế mà có tự tin đối với Đại Càn như vậy?‘’
"Chuyện này không thích hợp."
"Lão rùa đen kia hiểu rõ nhất là xem xét thời thế, lúc này hắn kiên định đứng ở phía Đại Càn như vậy, giải thích rằng hắn thậm chí còn thấy thực lực của Đại Càn mạnh hơn giới tông phái chúng ta?"
"Nhưng mà điều này sao có thể! Chẳng lẽ Thuần Dương Cung lại có chuyện gì ngoài ý muốn..."
"Khục!"
Giáo chủ Minh Giáo càng nghĩ càng cảm thấy đau sọ não, nhưng đạn đã lên nòng không bắn không được, lúc này đã không thể dừng lại được.
Hắn nhất định phải làm một chút gì đó.
Nhưng vấn đề đã đến.
Phải làm cái gì?

"Cũng không thể phát động vào lúc hiện tại a..."

Chương 1160: Qua loa

"Đạo hữu dường như đang xoắn xuýt nên làm như thế nào để ứng đối với Đại Càn?"
"! ! !"
Trong phút chốc, Minh Hà cuồn cuộn cuốn ngược lên trời, giáo chủ Minh Giáo dùng hai mắt sắc bén nhìn về phía bên ngoài tinh vân của bản thân, nhưng sau khi nhìn thấy đối phương lại là hơi sững sờ: "Là ngươi?"
"Làm sao? Đạo hữu bất ngờ khi nhìn thấy ta sao?"
"Quả thật là có một chút ngoài ý muốn."
Giáo chủ Minh Giáo hơi hơi nheo con mắt lại, nói: "Tiên Cung bị hủy diệt, mặc dù đã sớm ngờ tới ngươi không có việc gì, nhưng nhìn qua tình trạng của ngươi cũng không phải là tốt bình thường."
"Ha ha ha." Cung chủ Tiên Cung mỉm cười, nói: "Kỳ thật Tiên Cung hủy diệt là nằm ở trong dự kiến của ta, cũng là kế hoạch thoát khốn của ta, cũng không giấu giếm ngươi, kỳ thật ta chính là một trong những hóa thân của Tiên Tôn ngày xưa - Thái Thanh Tiên! Ở trong này dính đến đại nghiệp của Tiên Tôn, còn xin đạo hữu tha thứ cho ta trước đó chưa từng nói tỉ mỉ..."
"Ồ?"
Về sau, cung chủ Tiên Cung liền dùng ngữ điệu trầm bổng du dương miêu tả bản thân mình xem như là một trong những "Hóa thân" của Tiên Tôn, là bày mưu nghĩ kế như thế nào, cuối cùng mượn nhờ Yêu Tộc cùng với Thuần Dương Cung giết chết Tiên Tôn, thoát khỏi trói buộc, từ đó tiêu dao tự tại.
Nhưng từ đầu tới đuôi.
Giáo chủ Minh Giáo đều dùng ánh mắt hoài nghi để đánh giá cung chủ Tiên Cung.
"Sao thế? Đạo hữu không tin ta?" Cung chủ Tiên Cung dùng vẻ mặt thành khẩn nhìn giáo chủ Minh Giáo, hỏi: "Ngươi thấy ta giống như kẻ ác đồ hay gạt người hay sao?"
Dẹp m* ngươi đi!
Giáo chủ Minh Giáo xoay chuyển tâm tư, cuối cùng cũng nói thẳng: "Ngươi đến tìm ta không biết là có chuyện gì? Không phải là cũng muốn học lão rùa đen Huyền Vũ kia, đầu nhập vào Thuần Dương Cung đó chứ?"
"Làm sao có thể!" Cung chủ Tiên Cung nhất thời phát thệ nói: "Ta cũng rất đau lòng về sự tình Tiên Cung bị tiêu diệt! Cho nên ta tuyệt đối là có thù không đội trời chung với Thuần Dương Cung!"
Lời này của cung chủ Tiên Cung đúng là thật lòng.
"Về phần vì sao lại đến tìm giáo chủ ngươi..."

Nói đến đây, cung chủ Tiên Cung xoay chuyển lời nói, cười như không cười nhìn về phía Mệnh Vận Tinh Vân của giáo chủ Minh Giáo.
"Cáo Tử Minh Hà."
"Nếu như ta tính không sai mà nói, Minh Hà của giáo chủ còn chưa có viên mãn đúng không?"
"Chỉ có Minh Hà, lại không có người chết, làm sao có thể xưng là Cáo Tử Minh Hà?"
"! !!"
Ở trong cái sát na này, thần sắc của giáo chủ Minh Giáo rốt cục cũng trở nên lạnh lẽo.
Tại Thái Hoa Sơn Thuần Dương Cung.
Từ sau khi mang Tiên Nhân nguyện ý rời khỏi bí cảnh Côn Lôn đến đây, tâm tình của Trần Khuynh Địch là vô cùng vui vẻ.
Ngược lại không phải là bởi vì đám người kia.
Trên thực tế đối với bọn hắn, Trần Khuynh Địch không có một chút năng lực quản lý nào căn bản là sẽ không thể nghĩ ra biện pháp gì, cho nên mới ném toàn bộ cho Long Thiên Tứ cùng với đoàn trưởng lão nhàn rỗi không có chuyện gì làm kia, có Vô Vọng Ma Tôn tọa trấn, đám Tiên Nhân kia cũng không lật được trời, cho nên Trần Khuynh Địch cũng không lo lắng. Nhưng vấn đề là tình huống ở bên kia lại không thể lạc quan. Nguyên nhân rất đơn giản.
Bốn vị sư muội không để ý tới hắn!
"Vì sao!"
"Chuyện này không có đạo lý a!"
Vô luận là Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, hay là Lạc Tương Tư, vào mỗi thời điểm Trần Khuynh Địch đi tìm bọn họ, đáp lại hắn chỉ có một câu:
"Thật xin lỗi sư huynh, sau trận chiến ở bí cảnh Côn Lôn muội có rất nhiều cảm ngộ, hiện tại phải bế quan một phen thật tốt, không có cách nào đi ra gặp sư huynh."
Thế là Trần Khuynh Địch hỏi: "Vậy thì lần sau nhé?"
Bốn nữ đáp lời: "Nhất định, nhất định."
Ở trong ngôn ngữ tràn ngập mùi vị qua loa, kinh khủng nhất chính là.
Tịch Đồng cũng không để ý tới ta! Nếu như nói bốn nữ Dương Xuân sau khi cảm ngộ đạo uẩn của Tiên Tôn vẫn lạc, cần phải bế quan đột phá mà nói là còn được tính là hợp lý, nhưng Tịch Đồng kế thừa tinh vân Thuần Dương của ta, cảnh giới căn bản là không có khả năng tăng lên mới đúng chứ, vì sao vào thời điểm ta đi tìm nàng, nàng cũng nói là bế quan! ? Sẽ không phải là...
Bốn vị sư muội cùng với Tịch Đồng đều chán ghét ta đó chứ! ?
Cái suy đoán này cũng không phải là không có khả năng, không bằng nói Trần Khuynh Địch gần đây luôn cảm thấy bị bốn nữ Dương Xuân

xa lánh, gần nhất còn không minh bạch cùng với Tịch Đồng không hiểu ra sao, đổi thành là hắn vào lúc mới xuyên việt, nói không chừng đã sớm giơ nắm đấm lên giáo huấn các nàng, ngay cả chính Trần Khuynh Địch cũng đều cảm thấy mình có một chút cặn bã...nhưng mà đến lúc này.
Một cỗ khủng hoảng khó tả lại là quét sạch tâm linh của Trần Khuynh Địch, khiến cho vị thiên kiêu số một Trung Nguyên vừa mới trở thành chí cường giả này đều trở nên luống cuống chân tay.
Kết quả là, Trần Khuynh Địch quyết định đi tìm chuyên gia tình yêu mà bản thân tín nhiệm nhất.
"Ngươi cảm thấy ta nên làm cái gì! ?"
"Quỷ Ảnh!"
"Ngươi phải cứu ta a!"
Ở bên trong văn phòng đặc thù Hoàng Thành Tư thiết lập tại Thuần Dương Cung, Quỷ Ảnh dùng khóe mắt run rẩy mà nhìn Trần Khuynh Địch đang kêu ca kể khổ ở trước mặt mình, hận không thể cầm lấy văn bản tài liệu ở bên cạnh hung hăng đập xuống về đỉnh đầu của hắn.
Ngươi coi ta là gì? Công cụ người! ? Ra ngoài lâu như vậy cũng không thèm tới gặp thủ hạ đắc lực ta, thật vất vả mới đến gặp, vốn cho rằng là ngươi đến để bàn giao công việc, sau đó cho ta nghỉ hai ngày, kết quả nguyên lai là đến để trưng cầu ý kiến về đống quái sự kia! Thật sự là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Trong lúc nhất thời, Quỷ Ảnh ngay cả niềm vui sướng khi đột phá Võ Đạo Tông Sư cũng đều tản đi không ít.
Không sai, trải qua sự cố gắng trong thời gian dài như vậy, Quỷ Ảnh cũng coi như là đã trở thành Võ Đạo Tông Sư, nói thật nếu như là thả ở mấy năm trước, nàng chỉ sợ có nằm mộng cũng không nghĩ đến việc mình cũng có thể trở thành Võ Đạo Tông Sư, mặc dù ở loạn thế trước mắt, Võ Đạo Tông Sư không được tính là gì, nhưng thay một cái góc độ nghĩ mà nói.
Chờ sau khi thiên hạ thái bình, Hỏa Luyện Kim Đan trở nên yên tĩnh, Kích Toái Mệnh Tinh lại lánh đời.....chẳng phải là sẽ đến phiên Võ Đạo Tông Sư đi ra trang bức hay sao? Cho nên Quỷ Ảnh vẫn là rất hài lòng đối với việc bản thân đột phá cảnh giới.
Như vậy vấn đề đã đến, Quỷ Ảnh có thiên phú không cao đã làm như thế nào để đột phá?
Quỷ Ảnh yên lặng dùng thần niệm quét nhìn nguyên một đám bình nhỏ ở trong túi đựng đồ, đây đều là đồ vật Trần Khuynh Địch lưu lại mỗi khi tới tìm sự giúp đỡ của nàng, không thể không thừa nhận, nàng có thể trở thành Võ Đạo Tông Sư, chí ít có hơn bảy thành công lao đều là do những đan dược mà Trần Khuynh Địch đưa tới.
Thôi được rồi!
Ý niệm tới đây, Quỷ Ảnh bất đắc dĩ thở dài, nói: "Đại nhân, ngài đưa

lỗ tai tới đây."

Chương 1161: Hệ thống số hai

Vừa nghe câu trả lời của Quỷ Ảnh, Trần Khuynh Địch nhất thời liền nhảy dựng lên, lộ ra vẻ mặt hưng phấn mà đưa mặt tới, ở trong giọng nói càng là tràn đầy chờ mong đối với Quỷ Ảnh: "Ngươi có kế sách thần kỳ gì à? Mau nói đi! Nếu như hữu dụng mà nói, bản tông chủ tất nhiên sẽ trọng thưởng cho ngươi!"
"Ta đề nghị."
"Ừ!"
"Bây giờ ngài hãy tụ tập các nàng Dương Xuân vào cùng một chỗ."
"Ừ!"
"Sau đó khóa cửa."
"Ừ, hả?"
"Tiếp đó ném các nàng lên trên chiếc giường lớn đã chuẩn bị trước, sau đó cởi..."
"Ngừng ngừng ngừng!" Trần Khuynh Địch hốt hoảng cắt đứt diệu kế của Quỷ Ảnh: "Đây mà là diệu kế sao?"
"Bớt nói nhảm!" Quỷ Ảnh cầm lấy văn bản tài liệu ở bên cạnh mãnh liệt đập vào đầu của Trần Khuynh Địch: "Chiếu theo tình huống bây giờ của ngài thì chỉ có thể làm như vậy! Dù sao thì trước kia cũng là tình chàng ý thiếp, ban ngày làm như vậy thì sao chứ? Đến thời điểm đó lại bố trí một tầng kết giới, dù sao thì người khác cũng không nhìn thấy!"
Trần Khuynh Địch nghe xong còn cảm thấy giống như rất có đạo lý... Không đúng không đúng không đúng!
"Ta đang tới hỏi ngươi là làm sao để cho các nàng vui, nếu như các nàng thực sự chán ghét ta, trực tiếp động thủ chẳng phải là sẽ thực sự xong đời sao!"
"Đáng chết!"
"Ta làm sao biết được cách làm cho nữ hài tử vui vẻ chứ!"
"Ta cũng chưa có yêu đương qua!"
Quỷ Ảnh rốt cục cũng không nhịn được, lộ ra vẻ mặt tức hổn hển giận dữ hét lên, cái bộ dáng kia lập tức khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy kinh hãi, sau một lúc lâu Trần Khuynh Địch mới mở miệng hỏi mang tính dò xét: Vậy ta giới thiệu cho ngươi thì như thế nào? Ta nghe nói ở bên trong đoàn trưởng lão có một vị nữ trưởng lão còn độc thân..."
"Ngươi xéo ngay đi cho ta! ! !"
Quỷ Ảnh trực tiếp kéo xuống mặt nạ da người nam tử trung niên ở trên mặt, hung hăng đập vào trên mặt của Trần Khuynh Địch, sau đó đuổi hắn ra ngoài.
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"

Sau một lúc lâu, ngây ngốc nhìn mặt nạ da người một hồi, Trần Khuynh Địch đứng ở trước văn phòng mới xem như là bỗng nhiên phản ứng lại.
Con m* nó!
"Ngươi là nữ sao Quỷ Ảnh! ?"
"Xéo đi! ! !" Trong văn phòng truyền đến tiếng gầm thét càng thêm nóng nảy của Quỷ Ảnh.
Lúc này Trần Khuynh Địch không còn dám kiên cường, vừa mang theo mặt nạ da người, vừa trăm mối vẫn không có cách giải rời đi.
Không hiểu được.
"Tại sao lại là nữ? Không nên chứ? Nói đến gương mặt kia nhìn rất quen mắt..."
"Hơn nữa vì sao lại không nói sớm cho ta biết chứ?"
"Về sau nếu gặp mặt sẽ rất lúng túng a...thật sự là không hiểu rõ."
"Có một câu nói rất hay, lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, lúc trước ta cũng đã trải qua chuyện như vậy, huynh đệ ngươi cũng đừng thương tâm, đây cũng là một loại phong cảnh ở trên con đường nhân sinh a."
"Là như vậy sao?
"Đương nhiên."
"Nói như vậy là ngươi rất hiểu sao?"
"Nói đùa, ta chính là siêu hiểu đó, ta siêu hiểu ngươi."
"Thì ra là vậy! ?"
Nghe đến đây Trần Khuynh Địch mới bỗng nhiên lấy lại tinh thần, con m* nó ai đang nói chuyện! ?
Lấy tu vi của Trần Khuynh Địch, có người nói chuyện tất nhiên sẽ không gạt được con mắt của hắn, ở trong cái chớp nhoáng này, thần niệm mênh mông liền bộc phát ra từ trong cơ thể của hắn trong nháy mắt, sau một vòng càn quét, Trần Khuynh Địch khóa chặt một tấm quyển trục ở trong túi đựng đồ, món đồ chơi này kỳ thật cũng không tính là xa lạ.
Đã từng là Phong Thần Bảng của Tiên Cung, đương nhiên hiện tại nó không được gọi với cái tên đó.
"Kim Lan Phổ?"
"Hừ!" Trong quyển trục truyền ra một đạo thanh âm bất mãn: "Từ sau khi Thuần Dương sơn trại đổi tên thành Thuần Dương Cung ta liền không được gọi bằng cái tên này, tên của ta là Tham Thần Khế!"
"Đương nhiên đây là danh tự của bản thể, theo cá nhân của ta mà nói."
"Ngươi có thể gọi ta là hệ thống số hai! Huống hồ tất cả mọi người đều quen như vậy, gọi ta tiểu nhị là được rồi."
"Hệ thống số hai! ? ! ?"
Trần Khuynh Địch trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Kim Lan Phổ ở trong tay của mình, tay run một cái suýt chút nữa thì ném nó ra.

Mình mới vừa nghe được cái quái gì? Ở trong cái thời đại này dễ lấy được hệ thống như vậy? Đừng nói giỡn! Cứ như vậy thì Võ Càn Võ còn có Triệu Man làm sao chịu nổi chứ?
"Ngươi cũng là hệ thống?"
"Ngươi không phải là hệ thống của Thuần Dương Đạo Tôn đó chứ?"
Đối mặt với nghi vấn của Trần Khuynh Địch, hệ thống số hai ngây cả người, sau đó liền vội vàng giải thích nói: "À, ngươi hiểu lầm rồi, ta cũng không dám so sánh với đại tỷ, đại tỷ mới là quỷ phủ thần công, mà ta là do lão đại tự mình chế tạo, mặc dù gọi là hệ thống số hai, nhưng nghiêm ngặt mà nói thì chỉ là khí linh mà thôi."
"Khí linh của Kim Lan Phổ?"
Nghe đến đây Trần Khuynh Địch mới xem như nhẹ nhàng thở ra, xem như tiếp nhận lời giải thích này.
Như vậy mới đúng.
Loại vật hệ thống này làm sao có thể dễ dàng xuất hiện như vậy, không nói đến những thứ khác, mình có thể trưởng thành đến ngày hôm nay, Tịch Đồng không biết đã giúp đỡ bao nhiêu, những ban thưởng lăng không biến ra kia càng là một cái lợi hại hơn so với một cái, có hệ thống thể làm ra điều này làm sao có thể được chế tạo ra dễ dàng như thế....
Như vậy ngày mai ta liền thành lập công ty sản xuất hệ thống...bất quá nói đi thì cũng phải nói lại.
"Nếu gọi là hệ thống số hai, giải thích rằng ngươi cũng có công năng hệ thống đúng không?"
"Đương nhiên!" Tiểu nhị lộ ra thanh âm rất kiêu ngạo: "Mặc dù không bằng đại tỷ, nhưng nếu so với tam đệ mà nói, ta thế nhưng là rất lợi hại."
"Tam đệ! ?"
M* nó! Lại xuất hiện một cái hệ thống số ba! ?
"Đúng thế." Tiểu nhị hơi nghi hoặc một chút, mở miệng nói: "Ngươi không biết? Không nên chứ, ta nhớ được tam đệ được lão đại đặt ở bên trong bí cảnh Thuần Dương Cung a, hơn nữa ta thấy ngươi là tu luyện con đường nhục thân Kim Đan a, nếu như không có tam đệ mà nói, ngươi cũng sẽ không có khả năng đi trên con đường này..."
"Cái đệch!"
Tiểu nhị nói như vậy liền khiến cho Trần Khuynh Địch lập tức nghĩ tới.
Thuần Dương bí cảnh! Lúc trước mình lấy được [Ba trăm ngày tông sư chạy nước rút] ở chỗ đó! Chỗ bí cảnh kia cũng có một loại thanh âm tựa như hệ thống tồn tại, vốn cho rằng chỉ là một loại hệ thống cố định nào đó, hiện tại xem ra lại là hệ thống số ba do Thuần Dương Đạo Tôn chế tạo! Mà Kim Lan Phổ hì là hệ thống số hai...
Chờ một chút.
Như vậy xem ra mà nói, kỳ thật con đường võ đạo của mình ở mức

độ rất lớn đều là do Thuần Dương Đạo Tôn hoạch định a.
Hệ thống số ba để cho mình đi trên con đường nhục thân Kim Đan, hệ thống số hai cho mình thời cơ đột phá, loại cảm giác phảng phất như nhân sinh đều bị người khác thao túng này...
Thực sự là quá tuyệt vời!
Nhân sinh bị người khác thao túng? Làm ơn, ngươi đã mấy tuổi rồi.
Nếu như là vào lúc vừa mới xuất đạo mà nói, Trần Khuynh Địch chỉ sợ là sẽ còn bị loại sự thật dọa người này làm cho phát sợ, thậm chí bị đả kích đến niềm tin võ đạo, nhưng hắn hiện tại thế nhưng đã là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, niềm tin võ đạo cứng rắn như thép, căn bản sẽ không bị loại chuyện nhỏ nhặt này làm cho dao động.

Chương 1162: Năm nay là năm nào?

Nhiều nhất chính là đồng hương nhà mình lưu lại cho mình đặc sản mà thôi! Ta liền thu nhận!
"Chuyện kia, tiểu nhị, Đạo Tôn còn có lưu lại hệ thống số bốn gì hay không? Đó là bảo bối có thể khiến cho ta lập tức đột phá, trở thành Chỉ Tôn nhân gian."
"Ngươi đang suy nghĩ cái gì đấy." Hệ thống số hai phát ra âm thanh có chút cạn lời: "Chỉ Tôn nhân gian nếu có thể đột phá dễ dàng như vậy mà nói, năm đó lão đại hắn cũng sẽ không sống khổ cực như vậy."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc: "Thuần Dương Đạo Tôn vào thời điểm đột phá Chỉ Tôn nhân gian rất vất vả sao?"
"À, cũng không phải, vào một ngày hắn uống nhiều rượu, hai mắt khép rồi mở ra, liền đột phá một cách tự nhiên, ta nói hắn vất vả là vào sau khi đột phá, đại tỷ cũng hóa hình theo đó, từ đó về sau cuộc sống của lão đại là trôi qua rất khổ cực, một chút tự do nhân sinh cũng đều không có..."
Trần Khuynh Địch: "...."
Nguyên lai Thuần Dương Đạo Tôn năm đó cũng bị vợ quản nghiêm a! Ấy? Vì sao ta lại nói là cũng?
"Nói trở lại, ở trong phòng của ta có một chút đồ tốt, ngươi có muốn tới nhìn hay không?"
"Đồ tốt?" Trần Khuynh Địch nhướng mày, nhìn về phía Kim Lan Phổ ở trong tay: "Trong phòng của ngươi?"
"Đúng thế."
"Đưa một sợi thần niệm tiến vào là được, đây cũng là phân phó trước đó của lão đại, vào thời điểm gặp được ngươi, nếu như tu vi đạt đến yêu cầu thì có thể để cho ngươi tiến vào."
"Lão đại? Là yêu cầu của Thuần Dương Đạo Tôn?"
"Đúng vậy."
"Thì ra là vậy!" Trần Khuynh Địch chau mày, mặc dù hệ thống số hai nói như vậy, nhưng bây giờ hắn thân làm trụ cột của Thuần Dương Cung, át chủ bài lớn nhất đã dùng mất, vạn nhất có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn mà nói, không thể rút lui một cách an toàn, cứ tùy tiện liền tiến vào Kim Lan Phổ như vậy là khó tránh khỏi có một chút...
Hệ thống số hai lộ ra thanh âm rất có sức hấp dẫn: "Có muốn một bước lên trời hay không? Nói không chừng lão đại sẽ lưu lại bí quyết sau khi ngủ một giấc liền trở thành Chỉ Tôn nhân gian lúc trước đấy?"
"Ta sẽ tiến vào!"

Trần Khuynh Địch không có chút do dự mà chia cắt một sợi thần niệm ném vào.
Đừng hiểu lầm, đây tuyệt đối không phải là thấy tiền sáng mắt, vừa nghe đến việc trở thành Chí Tôn nhân gian liền mất đi sức phán đoán, Trần Khuynh Địch sở dĩ làm như vậy hoàn toàn là căn cứ vào sự tín nhiệm tuyệt đối đối với đồng hương nhà mình.
Đương nhiên, một sợi thần niệm nói phiền phức cũng phiền phức, nói đơn giản cũng đơn giản. Nếu xảy ra vấn đề gì, cùng lắm thì vứt bỏ là được, cũng không có ảnh hưởng gì.
Mà cùng lúc đó…
Thần niệm tiến vào Kim Lan Phổ dần dần tản ra, cuối cùng hóa thành thân hình của Trần Khuynh Địch, rơi vào một căn phòng nhỏ hẹp.
Ánh sáng mờ tối, màn cửa kéo căng, tạp vật ở khắp nơi, ánh đèn Router lóe lên, một chiếc giường lớn bừa bộn, một chiếc máy vi tính cùng với khoai tây chiên và Cocacola để ở bên cạnh, ở trên giá sách thì có một đống sách báo, liên quan đến rất nhiều lĩnh vực.
Mà ở bên cạnh giá sách lớn còn có một cái giá sách nhỏ, đồ vật đặt ở phía trên để thì là một hàng mô hình, từ đứng mô hình chiến tranh im, đến mô hình Gundam hình người, lại đến mô hình mỹ thiếu nữ có tư thái khác nhau, có thể nói là đầy đủ mọi thứ, chỉ bằng vào những mô hình trên giá sách, bán đi hết tuyệt đối có thể mua một căn phòng nhỏ ở trong thành phố.
Mà quan trọng nhất là…
"Ta đã từng đi tới nơi này."
Đúng thế, lúc trước hắn chính là đạt được cuốn bí tịch [Ba trăm ngày tông sư chạy nước rút] từ nơi này.
Bây giờ hắn lại trở về, nơi này ở trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói hắn là ngôi nhà hắn ở trước khi hắn xuyên việt.
Nhưng mà...
"Lần trước ở trong nhà cũng không có sách báo và những mô hình này a."
"Hơn nữa chủng loại và phạm vi của sách báo cũng quá rộng, số học, lập trình, công trình, lịch sử, chính trị, vẽ tranh, cơ hồ là đầy đủ mọi thứ..."
"Còn có những mô hình này, trước kia ta cũng không có nhiều tiền như vậy..."
"Nói như vậy."
"Nơi này hắn là..."
"Nhà của ta."
Thanh âm hơi có vẻ ngây ngô cắt đứt lời độc thoại của Trần Khuynh Địch, thanh âm xuất hiện ở trong căn phòng âm u khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, dù sao thì Trần Khuynh Địch cũng nổi da gà tại chỗ, ánh mắt cấp tốc đảo qua cả căn phòng, tìm kiếm phương hướng âm thanh truyền tới, cuối cùng rơi vào chiếc giường lớn ở bên cạnh máy

vi tính.
Xác thực là chăn ở trên giường.
Trước đó thoạt nhìn còn không có phát hiện ra, nhưng hiện tại xem ra, độ căng phồng của chăn có vẻ khá là mất tự nhiên.
Sẽ không phải là...
"Oáp."
"Ngủ lâu như vậy cuối cùng cũng đã tỉnh lại."
"Năm nay là năm nào? Tên Tiên Tôn xui xẻo kia đã đi ra chưa?"
Chăn mền lại nhúc nhích một trận, cuối cùng, một thiếu niên có vóc người còn nhỏ, nhìn qua bất quá chỉ mười một, mười hai tuổi liền chui ra từ trong chăn, ở trên đầu tóc rối bù còn kèm theo một nhúm tóc ngẩng lên thật cao, vừa nói chuyện, thiếu niên còn vừa xoa nắn hai mắt tràn đầy quầng thâm.
"Này?"
"Có nghe thấy câu hỏi của ta hay không? Năm nay là năm nào?"
"A!" Lúc này Trần Khuynh Địch mới lấy lại được tinh thần, chỉ tay vào thiếu niên ở trên giường, miệng há ra thật lớn.
"Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi..."
"Ngươi cái gì mà ngươi."
Thiếu niên không khách khí mà hất ngón tay của Trần Khuynh Địch ra, sau đó ngẩng đầu một cái ưỡn ngực một cái, nói: "Ta có danh tự, ta tên là Lữ Nham, ngươi cũng có thể gọi ta là Thuần Dương Đạo Tôn!"
Trần Khuynh Địch như thế nào cũng không nghĩ đến, bề ngoài của Thuần Dương Đạo Tôn lại là một đứa bé trai như vậy.
Gặp quỷ! Lúc tên gia hoả này kết hôn có đủ tuổi hay không? Chẳng lẽ hệ thống của hắn cũng là...
"Này!"
Một tiếng quát nhẹ đánh thức Trần Khuynh Địch ở trong sự mơ màng, chỉ thấy Thuần Dương Đạo Tôn nhỏ tuổi đang loay hoay với chăn mền ở trên người, vừa vuốt vuốt khuôn mặt, trên mặt mũi tràn đầy bất mãn nhìn Trần Khuynh Địch, hỏi: "Không phải là ngươi đang nghĩ đến chuyện xấu xa gì đấy chứ?"
"Ấy." Trần Khuynh Địch tỉnh hồn lại vội vàng khoát tay nói: "Làm sao có thể."
Lúc này hắn cũng kịp phản ứng.
Không cần quan tâm đến bề ngoài thế nào, bản chất của đại lão là sẽ không thay đổi!
Ý niệm tới đây, cho dù ở trong lòng vẫn có một chút bận tâm, nhưng Trần Khuynh Địch vẫn lộ ra nụ cười nịnh nọt: "Lão ca à, không ngờ được ngươi thế mà ẩn cư nhiều năm ở trong Kim Lan Phổ như vậy, sinh hoạt vô cùng sung sướng a! Nhưng mà ở phía tiểu đệ lại xảy ra phiền toái không nhỏ, Thuần Dương Cung cũng đang ở trong nguy cơ sớm tối!"

"Cho nên?"
"Khụ khụ! Cho nên, ta liền nghĩ, nếu không thì ngươi hãy đi ra trang bức một phen?" Trần Khuynh Địch mong đợi nhìn về phía Thuần Dương Đạo Tôn, nói: "Yên tâm! Ta tuyệt đối sẽ không để ý đến việc ngươi cướp danh tiếng của ta, không bằng nói ngươi hãy nhanh đi ra ngoài, đánh cho ba mạch Đạo, Phật, Ma một trận tơi bời là được rồi."
"Suy nghĩ nhiều quá." Thuần Dương Đạo Tôn duỗi ra hai cánh tay trắng nõn nhỏ nhắn, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói ra: "Ngươi nhìn trạng thái hiện tại của ta xem, giống như là có thể đánh cho ba mạch Đạo, Phật, Ma một trận tơi bời hay sao?"

Chương 1163: Thời gian học bổ túc

"Khục."
"Không nên bày ra biểu lộ ghét bỏ rõ ràng như vậy chứ!" Thuần Dương Đạo Tôn gãi đầu một cái, nói: "Hạng người nào thì sẽ làm hạng việc đó, ta là một thiên tài lợi hại như vậy, đương nhiên là càng có chuyện trọng yếu hơn cần phải làm, sẽ không có khả năng đặt ý nghĩ ở bên trên đại thế giới Trung Thổ, trên thực tế ta ở lại nơi này, cũng chỉ là một đoạn ký ức trong quá khứ mà thôi."
"Ký ức?"
"Đúng tjế."
Thuần Dương Đạo Tôn gật đầu một cái, bất quá sau khi trầm tư một lát lại lắc đầu nói: "Không đúng, chuẩn xác mà nói hắn là một đoạn tồn tại, ta là một đoạn ngắn nhân sinh trong cuộc đời dài dằng dặc của Thuần Dương Đạo Tôn, nhìn bề ngoài của ta thì ngươi cũng biết, ngươi sẽ không thật sự cho rằng Thuần Dương Đạo Tôn chỉ lớn có bằng này chứ?"
"Thật sự muốn so đo mà nói…ừm, ngươi có thể gọi ta là Cửu Dương."
"Ấy? Vì sao?"
"Cửu Dương chi thể là thấp hơn Thuần Dương chi thể, mà ta xem như là thấp hơn Thuần Dương Đạo Tôn, cho nên gọi Cửu Dương thì càng thân thiết hơn."
"Làm sao?"
"Không được sao?"
Cửu Dương vừa bọc lấy chăn mền, cái đầu nhỏ ngửa mặt lên trời 45 độ, vừa dùng một đôi mắt to màu đen nhìn về phía Trần Khuynh Địch, trên miệng nhỏ đỏ rực còn bĩu lên có một chút bất mãn.
"Không thành vấn đề." Trần Khuynh Địch quyết đoán hồi đáp.
Sự thật đã chứng minh, cho dù là một đứa bé trai nhỏ cũng không thể khinh thường.
"Ha ha ha ha!" Dường như là cảm thấy chơi rất vui, Cửu Dương đột nhiên cười phá lên, còn vui vẻ lăn lông lốc vài vòng trên giường, lúc này mới bò lên một lần nữa, nhìn Trần Khuynh Địch nói ra: "Ngươi rất thú vị, so với tên Lưu Ca kia phải thú vị hơn nhiều, không hổ là đồng hương mà ngay cả bản tôn cũng đều rất xem trọng."
"Lưu Ca...."
"À, ngươi hẳn là cũng biết, đó chính là Thái Tổ khai sáng Đại Thiên."
"Thiên Tử Đại Thiên! ?" Hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức sáng lên: "Vị Thiên Tử Đại Thiên kia là ai? Lúc trước có phải đã bị Thuần Dương Đạo Tôn trấn áp lại hay không? Chỉ Tôn nhân gian ở Trung Nguyên có phải là hắn hay không?"

Cửu Dương: "? ? ?"
Nhìn ánh mắt phát mộng của Cửu Dương, Trần Khuynh Địch chậc chậc lưỡi, sau đó lại giải thích cặn kẽ một phen.
"Thì ra là thế."
"Các ngươi hoài nghi Lưu Ca chính là vị Chỉ Tôn nhân gian Trung Nguyên ẩn giấu kia."
"Có phải hay không?"
"Hmm." Cửu Dương gật gật đầu không có việc gì, nói: "Ta không biết!"
"Hả?"
"Không phải ta đã nói rồi hay sao, ta chỉ là một đoạn nhân sinh ngắn của Thuần Dương Đạo Tôn, là một đoạn tồn tại trong quá khứ, những gì mà ta biết là cũng rất có hạn."
"Khục."
"Này! Ngươi lại bày ra loại biểu tình ghét bỏ rõ ràng kia! Ta cũng không phải là không có một chút tác dụng nào, nếu không thì bản tôn cũng sẽ không đặc biệt để cho ngươi tiến đến gặp ta."
Nói đến đây, Cửu Dương lại vô thức sờ lên khuôn mặt của mình, nói: "Nói đến, đối với cảnh giới Chỉ Tôn nhân gian ngươi hẳn là cũng rất có hứng thú đúng không? Bất quá rốt cuộc nên làm như thế nào để đột phá Chỉ Tôn nhân gian, ngươi hẳn là còn chưa có đầu mối, phải không?"
"Làm sao có thể!"
"Ta đã sớm có đầu mối!"
Trần Khuynh Địch hơi ngửa đầu, kiêu ngạo mà nói ra con đường luyện thể của mình, mà sau khi nghe hắn giải thích xong, Cửu Dương có một chút ngạc nhiên xoa cằm một cái, nói:
"Nên nói không hổ là biến số sao, phương pháp đột phá là hoàn toàn không câu nệ tại tình thế, loại con đường đột phá này cũng hẳn là có hi vọng hoàn thành a."
"Đúng không!"
"Nhưng mà dựa theo sự thôi diễn của ta." Cửu Dương xoay chuyển lời nói:
"Loại con đường luyện thể này, lấy tốc độ của ngươi nhanh nhất cũng phải mất khoảng chừng vạn năm mới có thể hoàn thành, ngươi đoán chừng là không thể sống tới ngày đó."
"Hả?"
Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, mất nửa ngày cũng không phản ứng kịp, mà Cửu Dương thì là khinh thường nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục nói: "Đừng cho là ta đang nói chuyện giật gân, ta đây là có căn cứ, như lời ngươi nói bản thân của con đường luyện thể chính là một loại con đường đột phá không cầu ngoại đạo mà cầu bản thân."
"Không cầu ngoại đạo, dĩ nhiên là cũng sẽ không bị ngoại đạo trói buộc."

"Nhưng nhìn theo góc độ khác, ngươi làm như vậy cũng sẽ không chiếm được sự gia trì của ngoại đạo."
"Chỉ Tôn nhân gian bình thường, chỉ cần nắm vững một trong Thiên Đạo Lục Số, liền có thể nhẹ nhõm đột phá, mặc dù cái thời đại bây giờ này hẳn là chỉ còn lại có khí số cùng với biến số là có thể đi, nhưng vẫn là có hi vọng giống nhau, trực tiếp nắm vững quyền năng Thiên Đạo sẽ có tốc độ đột phá rất nhanh, nhưng con đường luyện thể của ngươi là cùng loại với dùng lực chứng đạo..."
"Tiền đồ là rất lớn, nhưng quá trình thực hiện lại rất khó khăn, Thiên Đạo sẽ không giúp ngươi, lấy thọ nguyên của ngươi chỉ sợ là không thể duy trì đến ngày hoàn thành."
"Ách..." Trần Khuynh Địch cũng không phải người ngu, nhất là ở bên trên võ đạo, Trần Khuynh Địch có lý giải thuộc về bản thân, lúc này hắn cũng có một loại trực giác, lời nói của Cửu Dương là vô cùng có khả năng.
"Thiên Đạo Lục Số là cái gì?
"Thiên số, mệnh số, định số, khí số, biến số, kiếp số, đây là Thiên Đạo Lục Số, cũng là sáu loại quyền năng Thiên Đạo.
Cửu Dương nói cho Trần Khuynh Địch biết sự tình có quan hệ đến quyền năng Thiên Đạo rất cặn kẽ, bao quát cả Thiên Đạo Lục Số chỉ còn lại khí số cùng với biến số.
Mà cuối cùng. Trần Khuynh Địch có một chút chần chờ: "Theo như lời ngươi nói, đi trên con đường luyện thể là không thể nào?"
"Đúng, nhưng cũng không đúng." Cửu Dương nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Thiên Đạo chí công, nó sẽ không quản lý biến số, thậm chí là ngay cả biến số cũng đều không nằm ở trong phạm vi quan sát của nó, ngươi nếu như quả thật suy nghĩ ra biện pháp nắm vững quyền năng Thiên Đạo, ngược lại sẽ rơi xuống thế yếu, mặc dù ngươi nắm giữ quyền năng Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo đồng thời cũng sẽ nắm giữ ngươi."
"Mà biến số bị nắm giữ còn có thể gọi là biến số hay sao?"
"Cho nên con đường luyện thể là vẫn phải đi, nhưng chỉ dựa vào ngươi là sẽ không thể đi đến cuối."
"Ngươi cần một chút trợ giúp nho nhỏ."
Vừa nói, Cửu Dương vừa khởi động chiếc máy vi tính ở bên cạnh giường, sau đó tiện tay mở ra một thư mục, xoay màn hình máy vi tính về phía Trần Khuynh Địch.
Ở phía trên lấp lóe mười ba chữ lớn: [5 năm mô phỏng Chí Tôn nhân gian], ở phía dưới còn có ba đầu đề nhỏ: [phân tích đầu đề] [nghiên cứu địa điểm thi] [đề mục huấn luyện], dưới góc phải còn có một chuỗi chữ nhỏ: [con đường biến số], cuối cùng còn có chữ kí của tác giả: [Lữ Nham].
Hình ảnh ở bên trong màn hình vi tính như muốn nhảy ra, trong lúc nhất thời, ký ức tìm ra [ba trăm ngày tông sư chạy nước rút] ở trong

bí cảnh Thuần Dương ngày xưa bùng lên, bờ môi của Trần Khuynh Địch trở nên trắng bệch, không thể tin được mà nhìn Cửu Dương đang lộ ra nụ cười ngây thơ, hai tay đưa ra run nhè nhẹ.
Không sai.
"Tri thức mới là lực lượng, đồng hương."
"Tiếp theo là thời gian học bổ túc ma quỷ."
"Ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"

Chương 1164: Thông minh

"Ngươi không cần phải nói nhiều!"
"Ta sẽ lựa chọn con đường luyện thể!"
"Cáo từ!"
Trần Khuynh Địch đứng dậy nghiêm túc chắp tay đối với Cửu Dương, sau đó không nói hai lời liền muốn tán thần niệm đi.
Nói đùa, ai muốn ở chỗ này tiếp nhận cái gì là học bổ túc ma quỷ chứ!
"Ấy? !"
Nghe thấy lời này, Cửu Dương mới vừa rồi còn lộ ra vẻ mặt cười tà lập tức ngẩn người, thấy Trần Khuynh Địch sắp tán thần niệm đi, giống như giao long ra biển, vội vàng bay ra từ trong chăn, dùng hai tay hung hăng ôm lấy eo của Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn ngã nhào xuống đất.
"Đừng đi vội như vậy!"
"Đã nhiều năm như vậy!"
"Ngươi chính là kẻ đầu tiên đến chơi với ta!"
"Rất nhàm chán đó!"
"Đau quá, á á!" Trần Khuynh Địch bị đẩy ngã nhào xuống đất phát ra tiếng kêu thảm thiết, bởi vì ở trong gian phòng này, một thân tu vi thông thiên triệt địa của Trần Khuynh Địch là hoàn toàn không có đất dụng võ, biểu hiện tự nhiên cũng không có gì khác biệt cùng với người bình thường, nhất là ở phần bụng còn có một người đè lên, sự đau đớn lại càng tăng thêm mấy phần.
"Đứng lên! Ngươi mau đứng lên cho ta!"
"Được!"
Cửu Dương đặc biệt nghe lời bò lên, sau đó rất nhuần nghuyễn mở tủ đầu giường ra, sau đó lấy ra từ bên trong một thanh kẹo socola ngậm trong miệng.
"Thật khó tin."
"Ngươi thế mà không muốn học tập?"
"Thất sách."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
"Ai nói là ta muốn học tập với ngươi?"
"Thế nhưng nếu như ngươi có thể đạt đến Hỏa Luyện Kim Đan, vậy ngươi hẳn là đã học xong [Tông sư chạy nước rút ba trăm ngày] a, sau khi học tập quyển sách kia, ngươi lại còn không yêu học tập?"
"Nói nhảm!"
"Cũng là bởi vì quyển sách kia! Ta đã phát thệ là tuyệt đối sẽ không học loại đồ vật gặp quỷ này nữa!"
"Khục!"

Cửu Dương nhếch nhếch miệng vô cùng tiếc nuối, có lẽ là bởi vì nguyên nhân chỉ là một đoạn đoạn ngắn nhân sinh của Thuần Dương Đạo Tôn, Cửu Dương lộ ra tâm trí phi thường ngây thơ, hoặc có lẽ đây là Thuần Dương Đạo Tôn vào thời điểm còn nhỏ, ưa thích nói đùa, cũng không có lòng dạ gì...
Ừm, nhưng lại rất hợp cùng với Trần Khuynh Địch.
"Không có cách nào."
Sau khi đắn đo một lát, Cửu Dương tắt máy vi tính, sau đó lại từ trong tủ đầu giường lấy ra một cái kéo, cắt một nhúm tóc ở trên đầu sau đó đưa cho Trần Khuynh Địch.
"Làm gì?"
Nghe thấy lời này, Cửu Dương lập tức nở một nụ cười, nói: "Ăn đi."
"Cái gì! ?"
"Không phải là đã nói với ngươi hay sao, ăn nó vào vậy thì không cần phải học bổ túc."
"Chờ một chút! Loại giải thích này của ngươi cũng quá sơ lược! Hãy nói rõ cụ thể một chút, vì sao học tập lại lập tức biến thành ăn tóc? Ta cự tuyệt!"
Cửu Dương bực bội gãi đầu một cái, cuối cùng không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc ghế sô pha, sau đó cả người ngã lên ghế sô pha, lúc này mới tiếp tục nói: "Nói ngắn gọn, học bổ túc, tóc, cũng chỉ là một cái hình thức, quan trọng nhất là phải có một cái quá trình để tiếp tục truyền thừa."
"Chỉ cần dựa vào một thứ thuộc về ta là được."
"Biểu hiện ở bên ngoài kỳ thật là không trọng yếu."
"Có ý gì?"
"Ta đã nói cho ngươi biết năm đó Thuần Dương Đạo Tôn tu luyện cái gì hay chưa?"
"Đã nói qua, là kiếp số đúng không?"
"Nghiêm ngặt mà nói cũng không phải là như thế."
Cửu Dương lại bò lên giường một lần nữa, trùm chăn mền lên, tiếp tục nói: "Vào thời điểm ban đầu, Thuần Dương Đạo Tôn đúng là tu luyện biến số, nói đến cùng là người xuyên việt đều tu luyện biến số, bất quá cuối cùng có thể chân chính đi trên con đường biến số cũng chỉ có Thuần Dương Đạo Tôn cùng với ngươi."
"Có ý tứ gì…a." Trần Khuynh Địch vừa hỏi một nửa liền kịp phản ứng.
Không sai.
"Võ Càn Võ là có Mệnh Tinh, Thiên Tử Đại Thiên hẳn là cũng giống như vậy?"
"Thông minh."
Trần Khuynh Địch giống như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, nói: "Nói như vậy thì ở thời đại Thái Cổ cũng giống như vậy, Triệu Man bởi vì Man Thần cho nên đi lầm đường, cuối cùng không thể đi ra

con đường biến số, mà Man Thần chỉ sợ cũng giống như Võ Càn Võ, cuối cùng đã đi lệch, không có đi lên con đường biến số."
"Cuối cùng kỳ thật cũng chỉ có một chỗ."
"Mệnh Tinh." Cửu Dương nói tiếp: "Mệnh Tinh trên bản chất chính là quyền hành để Thiên Đạo nắm giữ chúng sinh, ở thời đại Thượng Cổ mỗi người đều như long, chỉ cần là võ giả là đều có hi vọng Kích Toái Mệnh Tinh, thẳng đến khi Ma Tổ siêu thoát, mệnh số sau khi triệt để hình thành, độ khó Kích Toái Mệnh Tinh đề cao mạnh, lúc này mới trở nên càng ngày càng ít."
"Mà người xuyên việt bẩm sinh là không có Mệnh Tinh, đi trên con đường biến số, nhưng tiếc là cái thân phận biến số này chỉ có vào thời điểm trở thành Chỉ Tôn nhân gian mới có thể đưa đến tác dụng, vào trước đó, không được Thiên Đạo che chở, độ khó người xuyên việt đột phá cơ hồ là không khác gì lên trời, gần như là không có khả năng."
"Mà ngoài trừ Thuần Dương Đạo Tôn còn có ngươi đi trên con đường nhục thân Kim Đan, tuyệt đại bộ phận người xuyên việt, cho dù là kỳ tài ngút trời, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ quay về định số, mặc dù là người xuyên việt, nhưng lại rơi vào bên trong sự giám thị của Thiên Đạo, cũng không được tính là biến số chân chính."
"Thì ra là vậy..." Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt giống như có điều suy nghĩ, một lúc sau mới hồi phục tinh thần lại, nói: "Nói như vậy, Thuần Dương Đạo Tôn đầu tiến là tu luyện biến số, đằng sau liền biến mình thành kiếp số?"
"Đúng thế." Cửu Dương lộ ra vẻ mặt đương nhiên nói ra: "Tại niên đại của Thuần Dương Đạo Tôn, thiên hạ nhìn qua ổn định, trên thực tế lại là sóng ngầm cuồn cuộn, dư độc để lại từ Thượng Cổ cùng với Trung Cổ vẫn còn, Trung Nguyên, Tây Vực, Đông Hải, Nam Cương, Bắc Nhung, toàn bộ đều có chuẩn bị phía sau do Chỉ Tôn nhân gian lưu lại."
"Đạo Tôn chính là bắt lấy điểm này."
"Đối với Thiên Đạo mà nói, sau thời đại Thượng Cổ thiên số, định số, mệnh số đã trọn vẹn, cũng không cần các Chỉ Tôn nhân gian khác trùng tu, nhưng có một chút Chí Tôn nhân gian không cam tâm, vẫn còn sót lại như cũ, sự hiện hữu của bọn hắn sẽ uy hiếp sự ổn định của Thiên Đạo, cho nên Thuần Dương Đạo Tôn đã lợi dụng bọn hắn."
Nói đến đây, Trần Khuynh Địch cơ hồ là thốt ra: "Chí Tôn nhân gian!"
"Đúng!" Cửu Dương vỗ tay phát ra tiếng, nói một cách khẳng định: "Đạo Tôn là kiếp số, không phải là kiếp số thiên hạ chúng sinh, mà là kiếp số của Chí Tôn nhân gian thiên hạ, Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung bị hắn trấn áp vĩnh viễn không thể thoát khốn, Tiên Tôn Đông Hải cơ hồ đã bị hắn đánh cho hình thần câu diệt, tổ sư của Cản Thi Giáo Tây Vực bị trực tiếp đánh chết, Đạo Tôn sau khi điều tra tình hình ở Nam Cương, xem ở thân phận đồng hương cũng không can

thiệp, nhưng sau một trận chém giết lung tung này, Đạo Tôn dĩ nhiên chính là kiếp số."
"Kiếp số của Chí Tôn nhân gian…"
"Từ đó về sau, Đạo Tôn liền chân chính từ biến số chuyển hóa thành kiếp số, cuối cùng nhờ vào đó mà siêu thoát."
"Nhưng dấu vết biến số không phải là dễ khu trừ như vậy, ngươi cũng biết, trọng yếu nhất đối với bản thân võ giả chính là lời nói đi đôi với việc làm, khí tức ở trên người không được có nửa điểm hỗn tạp, nếu đi trên con đường kiếp số, như vậy biến số đối với Đạo Tôn mà nói liền lộ ra rất gân gà, cho nên đã bị hắn cắt bỏ."

Chương 1165: Ăn đi

"Xem như là một đoạn ngắn nhân sinh mà cắt đứt."
"Cũng chính là..."
"Ngươi!" Trần Khuynh Địch sau khi nghe câu nói cuối cùng, liền lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn Cửu Dương.
Mà Cửu Dương thì là dùng hai ngón trỏ chống đỡ gương mặt của mình, ngẹo đầu, vừa ngậm kẹo que, vừa cười: "Ha ha ha!"
"Thì ra là thế, cho nên ngươi mới bảo ta ăn tóc."
"Đơn thuần chính là để cho ngươi kế thừa biến số của Thuần Dương Đạo Tôn từ chỗ của ta mà thôi." Cửu Dương buông tay nói: "Trọng điểm không phải là tóc, hình thức biểu hiện là không quan trọng, trọng yếu là kết quả, bất kể là học bổ túc cũng tốt, tóc cũng tốt, chỉ cần là ngươi cầm đi thứ gì từ chỗ của ta là được, nhưng không thể là ngoại vật, nhất định phải là tri thức, hoặc là lông tóc."
"Thì ra là vậy..."
Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, mà Cửu Dương thì là tiếp tục giơ nhúm tóc của mình lên, nói: "Cho nên ngươi còn chờ cái gì? Mau ăn nó đi!"
"Dựa theo suy luận của ta, ăn nó xong, tu vi của ngươi mặc dù không có tăng lên rõ ràng, nhưng độ khó của con đường luyện thể tuyệt đối sẽ hạ xuống trên phạm vi lớn, không đến nỗi ngươi chết già rồi, vẫn còn chưa đi đến cuối con đường luyện thể."
"Chờ một chút." Trần Khuynh Địch đột nhiên cau mày nói: "Nếu ta nhớ không lầm mà nói, Kích Toái Mệnh Tinh hẳn là sẽ không chết chứa? Theo lẽ thường mà nói nếu Kích Toái Mệnh Tinh chết đi, ở dưới phần lớn tình huống là do không thể thừa nhận lực hút của Thiên Đạo, trở thành nền tảng của Thiên Đạo, nếu như không có sự trói buộc của Thiên Đạo mà nói, tuổi thọ của chí cường giả là vô hạn a?"
"Không sai." Cửu Dương gật đầu một cái, nói: "Nhưng ngươi lại không giống."
"Vì sao?"
"Ngươi cho rằng tuổi thọ vô hạn của Kích Toái Mệnh Tinh trên lý luận là đến từ đâu?" Cửu Dương hỏi ngược lại, không đợi Trần Khuynh Địch nghĩ ra lý do, hắn liền tự mình trả lời: "Dùng cái mông nghĩ cũng biết, phần tuổi thọ vô hạn này là bởi vì tinh vân của Kích Toái Mệnh Tinh ký thác vào bên trong Thiên Đạo, là bởi vì được Thiên Đạo che chở, chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh mới có thể sống lâu như thế."
"Chỉ là trong lúc Thiên Đạo che chở đồng thời cũng sẽ muốn mạng của bọn hắn mà thôi."

"Mà ngươi."
"Căn bản là không hề được Thiên Đạo che chở, cũng không có sự trói buộc của Thiên Đạo, nói một cách khác, tuổi thọ của ngươi là được hoàn toàn xây dựng ở trên người cỗ thân thể này, quả thật, nhục thân của ngươi rất mạnh, sinh mệnh lực rất dồi dào, nhưng còn không đến mức hoàn toàn có thể kháng cự thời gian trôi qua, cho nên ngươi vẫn sẽ chết già."
"Dựa theo suy đoán của ta, đại khái là khoảng chừng sáu, bảy ngàn năm!"
"Rất không tệ, so với các chí cường giả khác còn nhiều hơn gấp đôi."
Trần Khuynh Địch: "..."
Không có cách nào.
Cửu Dương Hiểu rất lợi hại, dùng lý phục người, cuối cùng thì Trần Khuynh Địch vẫn bị thuyết phục, cho dù ở trong lòng không tình nguyện như thế nào, hắn vẫn tiếp nhận nhúm tóc của Cửu Dương. Nhắm mắt, cắn răng một cái, chân giẫm mạnh, cứ như vậy nuốt xuống.
Trong phút chốc! Không có chuyện gì phát sinh!
"Thực sự không có một chút đột phá nào sao?"
"Tu luyện là tiến hành theo chất lượng có được hay không, hãy kiên nhẫn một chút." Cửu Dương trừng mắt nói: "Được rồi, hiện tại không có chuyện gì, ngươi hãy ở nơi này nói chuyện với ta một hồi chứ?"
"Ta cự tuyệt." Trần Khuynh Địch không có một chút do dự mà nói ra: "Nếu như độ khó tu luyện của ta đã giảm xuống, vậy ta dự định lập tức đi bế quan, nhìn xem có thể đề thăng một chút thực lực hay không, nếu không thì cũng không an toàn. Đúng rồi, ngươi hẳn là cũng có loại đồ vật kia chứ? Nhanh, mau giao đồ vật ra."
"Loại đồ vật kia?" Cửu Dương nghiêng đầu một chút, lộ ra vẻ mặt không rõ ràng cho lắm.
"Thứ kia, chính là thứ kia." Trần Khuynh Địch đưa tay phải ra, ngón tay cái chà xát cùng với ngón trỏ, nói: "Cùng là người xuyên việt, Man Thần đại ca lưu lại cho ta một kích Chí Tôn nhân gian đỉnh phong, Thuần Dương Đạo Tôn xem như là nhị ca của ta, sẽ không có khả năng không lưu lại thứ gì chứ? Một kích của cường giả siêu thoát đỉnh phong khẳng định là sẽ có ở đây chứ?"
"Ta cũng không tham, tùy tiện cho ta 70 80 kích là được."
"Ngươi đang nói nhảm sao."
Cửu Dương dùng hiện thực lạnh như băng trực tiếp đánh nát ý nghĩ Trần Khuynh Địch dùng 70 80 kích của cường giả siêu thoát để san bằng ba mạch Đạo, Phật, Ma.
"Chính ngươi hãy suy nghĩ một chút."
"Siêu thoát là có ý gì?"
"Ách, là vượt qua? Thoát ly? Không còn là người phàm trần."
"Đúng thế." Cửu Dương gật đầu một cái, nói: "Đều đã siêu thoát, làm

sao còn có thể để lại lực lượng trên đại thế giới Trung Thổ, chuyện này giống như là rót virus vào trong máy vi tính, bản thân Thiên Đạo là sẽ có phản ứng kịch liệt, nếu như chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thì cũng thôi đi, nhưng lực lượng thuần túy là tuyệt đối không thể lưu lại."
"Nếu không thì sẽ như thế nào?"
"Nếu không thì sẽ không có Thuần Dương Cung." Cửu Dương khoát tay áo, nói: "Ngươi cho rằng lúc trước vì sao Đạo Tôn lại buông tha con đường biến số?"
"Ấy." Trần Khuynh Địch nghe vậy liền ngẩn người.
Đúng thế! Năm đó Thuần Dương Đạo Tôn đi trên con đường biến số rất tốt, vì sao lại đột nhiên từ bỏ, ngược lại còn đi trên con đường kiếp số?
"Nguyên nhân rất đơn giản."
"Ngươi cũng đã thấy qua truyền thừa của Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục Cự Khấu Thuần Dương Cung đúng không? Đạo Tôn chính là vì bọn họ mới không có lựa chọn con đường biến số."
"Ồ!"
Nói như vậy ta liền nghĩ tới! Trong truyền thừa Thuần Dương Cung nhà mình còn có trọn vẹn 36 vị tổ sư đây! Thái Hoa Sơn Tam Thập Lục Cự Khấu!
"Năm đó Đạo Tôn có tốc độ đột phá quá nhanh, đến mức toàn bộ huynh đệ bằng hữu của hắn đều không theo kịp tốc độ của hắn, mà sau khi đi trên con đường biến số hắn mới phát hiện ra, mình đã đánh mất một cái cơ hội cực tốt."
"Cơ hội?"
"Không sai." Thần sắc của Cửu Dương lập tức nghiêm lên một chút: "Là cơ hội một người đắc đạo, gà chó thăng thiên."
"Ngươi hẳn là sẽ không hy vọng sau khi mình trở thành Chí Tôn nhân gian, toàn bộ bạn bè thân thích ở bên cạnh mình bởi vì thọ nguyên mà vẫn lạc, từ đó cô tịch ở trên núi cao hay sao?"
"Đạo Tôn cũng không muốn."
"Biến số sở dĩ là biến số, là ở chỗ quyền năng của nó, trải qua sự thôi diễn của Đạo Tôn, loại quyền năng này vào trong nháy mắt đột phá Chỉ Tôn nhân gian sẽ thu hoạch được một lần tăng phúc to lớn, lúc kia chỉ cần thao tác thật tốt, hoàn toàn có thể khiến cho phần quyền năng này lan tràn ra toàn bộ Thuần Dương Cung, chờ đến thời điểm siêu thoát..."
"Mang theo cả Thuần Dương Cung siêu thoát?"
"Trẻ nhỏ dễ dạy." Cửu Dương gật đầu một cái, nói: "Biến số không nằm trong sự khống chế của Thiên Đạo, nhưng lại thuộc về quyền năng Thiên Đạo, chỉ cần cẩn thận, Thiên Đạo sẽ làm như không nhìn thấy, mà chỉ cần thoát ly khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, lấy thủ đoạn của Siêu Thoát Giả, hoàn toàn có thể cưỡng ép duy trì những

người không đủ tu vi và tuổi thọ kia."
"Nhưng mà.."
"Đạo Tôn sau khi đột phá Chí Tôn nhân gian mới phản ứng được, vì thế đã cảm thấy hối hận không thôi."

Chương 1166: Sứ mệnh

"Hắn biết rõ, ở trong Tam Thập Lục Cự Khấu của Thuần Dương Cung, có lẽ sẽ có người có thể trở thành Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng muốn đạt tới loại cảnh giới như hắn cơ hồ là không thể nào."
"Mà con đường biến số chỉ có một đường, nếu như hắn đi đến cuối con đường sau đó siêu thoát, kẻ đến sau tất nhiên sẽ không có hi vọng lại đi trên con đường này, như vậy hi vọng cả tông siêu thoát sẽ triệt để không còn, sau khi hiểu rõ điểm này, Đạo Tôn mới chủ động từ bỏ con đường biến số, giữ lại con đường này cho người đến sau."
"Cũng hao tổn tâm cơ lưu lại nguyên thần của Tam Thập Lục Cự Khấu."
"Mà hết thảy những thứ này..."
"Đều rơi vào trên người của ngươi."
Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt của Cửu Dương rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, mà Trần Khuynh Địch thì là không tự chủ được mà nín thở.
Gặp quỷ! Trên người của ta còn có sứ mệnh lớn như vậy! ? Khiến cho cả Thuần Dương Cung phi thăng? Vô Vọng Ma Tôn, Long Thiên Tứ, Long Ngạo Thiên, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, còn có các đệ tử Chân Truyền, đệ tử phổ thông, đoàn trưởng lão danh xưng Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo, các lão nhân bên trong tông môn...Bây giờ nghĩ lại, kỳ thật là đã có một nhóm người đã sống rất lâu.
Cho dù là tầng cao nhất bây giờ, Long Thiên Tứ cũng rất nguy hiểm, lấy thiên tư của lão thất phu kia, Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất là còn có hi vọng, nhưng đột phá đến Kích Toái Mệnh Tinh là gần như không có khả năng.
Mặc dù bây giờ còn rất trẻ.
Nhưng nếu như hắn chết già...
"Khục!"
Không được!
"Loại chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh!"
"Đúng không?" Thấy Trần Khuynh Địch thấp giọng thì thào, Cửu Dương cũng dùng sức quơ quơ nắm tay nhỏ: "Tuyệt đối không thể để cho chuyện đó phát sinh!"
Biến số! Bày bố vạn năm của Thuần Dương Đạo Tôn, lưu lại con đường cho người xuyên việt tiếp theo! Nghĩ như thế, mình có thể xuyên việt vào bên trong Thuần Dương Cung, cũng chưa chắc đã không có thủ đoạn của Thuần Dương Đạo Tôn, dù sao thì lấy thủ đoạn của Siêu Thoát Giả, lưu lại một hai đạo chuẩn bị ở trong Thiên Đạo, quấy nhiễu tiến trình của Thiên Đạo...

Cũng không phải là không có khả năng!
Nói một cách khác…
"Lần này trách nhiệm ở trên vai đã tăng lên không ít..."
"Ha ha ha." Cửu Dương nghe vậy liền vui vẻ vỗ vỗ vào bả vai của Trần Khuynh Địch, nói: "Đừng tự tạo áp lực quá lớn, dù sao thì Đạo Tôn cũng không chỉ mong đợi ngươi, trên thực tế Đạo Tôn là một người rất cẩn thận, hắn chuẩn bị rất nhiều chuẩn bị tương tự ở phía sau, nếu ngươi không làm được, cùng lắm thì lại chờ thêm một người xuyên việt nữa."
"Ách!"
"Ha ha ha ha!"
"Nói trở lại, Thuần Dương Đạo Tôn hiện tại đang ở đâu!"
"Không biết." Cửu Dương nhếch miệng nói: "Hắn là ở một địa phương nào đó yên lặng bảo hộ cái thế giới này, dù sao thì vào lúc trước hắn cũng phát ra Thiên Ngoại Tà Thần, vì phòng ngừa Tà Thần xâm lấn đánh vỡ bố trí của hắn, hắn hắn là đã đi đến thiên ngoại thiên gây phiền toái cho Tà Thần, cũng không biết hiện tại như thế nào."
"Thì ra là vậy." Trần Khuynh Địch lại suy nghĩ một chút, linh quang đột nhiên lóe lên: "À đúng rồi! Còn có một việc!"
"Nói."
"Hệ thống! Vì sao có người xuyên việt có hệ thống, có người xuyên việt lại không có?"
"Ây." Vừa dứt lời, biểu lộ của Cửu Dương liền trở nên lúng túng: "Chuyện này sao, nên nói hệ thống như thế nào đây, xem như một loại thể hiện của biến số a, trên thực tế hệ thống có thể xúc tiến người xuyên việt trưởng thành một cách hữu hiệu, thuộc về một loại đầu tư của Thiên Đạo đối với biến số, nói một cách thẳng thừng thì chính là như thế."
"Hả? Không đúng, chờ một chút." Trần Khuynh Địch nhướng mày nói: "Nhưng theo như ta biết, cho tới bây giờ có tổng cộng sáu người xuyên việt, nhưng cũng chỉ có ba người có hệ thống, tại sao ba người khác lại không có?"
"Vốn liếng của Thiên Đạo cũng không phải là vô hạn."
"Ở trong mắt của Thiên Đạo, người xuyên việt là không có phân biệt số lượng, chỉ là một cái biến số, về phần biến số rốt cuộc bao hàm bao nhiêu người xuyên việt, đối với Thiên Đạo mà nói căn bản là không quan trọng, sau khi nó đưa một người xuyên việt tới, tặng kèm một cái hệ thống xem như là đầu tư thì sẽ không còn quan tâm nữa."
"Vậy thì thời gian thì sao? Thời gian xuyên việt?"
"Đối với Thiên Đạo mà nói là không có khoảng cách thời gian, cái gọi là thời gian đối với Thiên Đạo mà nói, đoạn thời gian mới là đơn vị đo lường."
"Nói một cách khác..."

"Không sai."
Người xuyên việt có thể lấy được hệ thống hay không, nói trắng ra là chỉ dựa vào một thứ.
Cửu Dương buông tay, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Vận khí kém thì chỉ có thể trách ông trời bất công!"
Tại Bát Cảnh Cung Đạo Môn.
Sau khi Ngô Không rời khỏi Phật Môn, liền lập tức đi về phương hướng Bát Cảnh Cung.
Thân làm chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, đi đường kỳ thật còn lâu mới phức tạp như vậy, dù sao thì lưu lại ở đại thế giới Trung Thổ chỉ là phân thân mà thôi, Ngô Không chỉ cần vừa động tâm niệm, khóa chặt vị trí của Bát Cảnh Cung, sau đó từ Vận Mệnh Tinh Không đưa xuống một bộ hình chiếu phân thân là liền có thể đến một cách nhẹ nhõm.
Đương nhiên, xem như là thánh địa của Đạo Môn, ở bên trong Bát Cảnh Cung có trận pháp quay chung quanh, tám đại kỳ cảnh tuần hoàn qua lại, giống như là Ngũ Phương Như Lai Đại Trận của Phật Môn vậy, bài xích tất cả ngoại lực, coi như là chí cường giả, cũng sẽ không có khả năng đưa hình chiếu ý thức cùng với phân thân trực tiếp vào bên trong, chỉ có thể xuất hiện ở bên ngoài thánh địa sơn môn.
"A Di Đà Phật."
Ngô Không đáp xuống bên ngoài Bát Cảnh Cung, trực tiếp tụng niệm một tiếng phật hiệu.
Ầm ầm! Trong phút chốc, màu sắc biến đổi, bốn phía Bát Cảnh Cung long trời lở đất trong chớp mắt, trên đỉnh đầu của Ngô Không có một vệt kim quang dâng lên, giống như khổng tước xòe đuôi tản ra, ở bên trong ánh sáng có La Hán, Bồ Tát, Thiên Thần hộ pháp, cùng nhau bảo vệ một tòa thánh sơn tu di, ở trên núi có một vị Kim Phật ngồi cao, năm ngón tay kết thành chưởng ấn, uy nghiêm hiển hách.
Phen biến động này, trong nháy mắt liền kinh động đến vô số đệ tử cùng với các trưởng lão Đạo Môn.
"Con m* nó! ?"
"Lừa trọc từ đâu tới, thế mà dám chạy đến khiêu khích Bát Cảnh Cung chúng ta! ?"
"Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!"
"Trưởng lão! Để cho ta tới, ta sẽ giáo huấn tên gia hoả không biết trời cao đất rộng này một lần!"
Kết quả là, trong Bát Cảnh Cung có một bóng người bay vút mà ra, rõ ràng là Đại trưởng lão Đạo Môn, chỉ thấy hắn cầm pháp kiếm trong tay, trên mặt mũi tràn đầy ánh sáng chính nghĩa, nói: "Người đến là ai? Rõ ràng là tu luyện võ công Phật Môn, lại còn dám đến Đạo Môn chúng ta làm càn? Có tin hôm nay ta sẽ chém chết ngươi hay không..."

"Ồ, là thánh tăng Ngô Không sao, vậy thì không sao." Đại trưởng lão ngoan ngoãn trở về.
"Môn chủ!"
"Môn chủ! Phật Môn đến phá quán!"
"Mau ra đây!"
"Đừng có nhìn heo nái nữa!"
Ở bên ngoài Bát Cảnh Cung, biểu lộ trên khuôn mặt hiền lành của Ngô Không hơi hơi cứng đờ.

Chương 1167: Ta cự tuyệt!

Một lát sau, chỉ thấy ở trong nội bộ Bát Cảnh Cung nổ ầm ầm, sau đó có một đám mây chậm rãi phiêu khởi, ẩn chứa ngũ sắc, sau khi đám mây tách ra có ba đóa sen xanh nở rộ, phân biệt là thanh liên 12 phẩm, thanh liên 24 phẩm, thanh liên 36 phẩm, ba gốc thanh liên đón gió chập chờn, nhìn qua vân đạm phong khinh.
Nhưng theo loại dị tượng này hiện lên, chúng sinh phật quốc do Ngô Không diễn hóa ra nhất thời liền bị trừ khử, sau đó đám mây chấn động, không gian xê dịch, Ngô Không chỉ cảm thấy cảnh tượng bốn phía biến hóa, quay đầu lại, đã đi vào bên trong Bát Cảnh Cung, cuối cùng rơi vào trong một tòa Thiên Cung.
Tại cửa ra vào Thiên Cung.
Có một gốc cây già, một con heo nái, đứng ở bên cạnh thì là một vị đạo nhân trẻ tuổi mặc áo dài trắng, lúc này hắn đang đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn heo nái đang không ngừng leo cây.
Ngô Không: "..."
Khóe mắt có một chút co lại, bất quá Ngô Không vẫn làm như không nhìn thấy, sau đó chắp tay ở trước ngực, cất cao giọng nói: "Gặp qua Thái Bình đạo hữu, lần trước gặp mặt vẫn rất là tưởng niệm."
"Gạt người." Thiên Tôn Thái Bình không có một chút do dự mà cắt đứt lời nói khách sáo của Ngô Không: "Vương Nhị Cẩu ngươi ước gì là không cần phải gặp ta, lại nói ra loại lời này, lương tâm của ngươi không biết đau nhức hay sao?"
"Làm sao lại thế, ta không có một chút thành kiến nào đối với Thái Bình đạo hữu…được rồi."
Ngô Không từ bỏ, mặc dù hắn đã sớm biết vị Thiên Tôn Đạo Môn này không ra bài theo lẽ thường, nhưng không nghĩ tới cho đến bây giờ đối phương vẫn như thế, nếu là như vậy thì hắn cũng không khách sáo nữa.
"Hãy liên thủ đối kháng Đại Càn cùng với chúng ta."
"Ba mạch Đạo, Phật, Ma nội đấu thì nội đấu, nhưng khi gặp phải địch nhân không phải là sẽ đồng tâm hiệp lực hay sao?"
"Huống hồ lấy tu vi của ngươi, chẳng lẽ không muốn so đấu với Càn Võ hay sao?"
Ngô Không biết được, ở trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, giáo chủ Minh Giáo, hắn còn có Thiên Tôn Thái Bình, nếu quả thật muốn so đấu mà nói, chỉ sợ Thiên Tôn Thái Bình mới là người mạnh nhất.
Ngô Không là người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, ở trong Kích Toái Mệnh Tinh cũng không tính là yếu, nếu như chia Kích Toái Mệnh Tinh thành ba cái phẩm bậc thượng trung hạ, vậy hắn hẳn là trung phẩm cực hạn, tương tự cùng với giáo chủ Minh Giáo, nhưng

Thiên Tôn Thái Bình tuyệt đối đã đạt đến cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.
Tiến thêm một bước, chính là loại cường giả Kích Toái Mệnh Tinh vô địch như Võ Càn Võ.
Bất quá nghiêm ngặt mà nói, Võ Càn Võ tối đa cũng chỉ là cấp độ thượng phẩm, chỉ là có Tổ Long Trung Nguyên ở trong tay, mới đạt được thanh danh vô địch, điều này giống như là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất vậy, mặc dù cũng ở vào Hỏa Luyện Kim Đan, cũng đều là Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, nhưng chiến lực lại là khác biệt ngày đêm.
Cho nên Ngô Không không tin là Thiên Tôn Thái Bình không có hứng thú giao thủ với Võ Càn Võ, võ giả muốn leo đến cảnh giới càng cao hơn, phương pháp tốt nhất kỳ thật chính là giao đấu cùng với võ giả càng mạnh, chỉ có ở bên trong chiến đấu, mới có hi vọng lĩnh ngộ được chân lý võ đạo, nếu không thì cũng không được gọi là võ giả.
"Thấy thế nào?" Ngô Không tràn đầy lòng tin hỏi.
Mấy lần trước Trương Thái Bình đều trực tiếp đáp ứng hắn, cho nên Ngô Không rất có lòng tin, lần này Trương Thái Bình cũng sẽ không cự tuyệt…
"Ta cự tuyệt."
Ngô Không: "? ? ?"
Kinh ngạc một hồi lâu, Ngô Không mới phản ứng lại: "Vì sao! ?"
"Vương Nhị Cẩu."
"Gọi ta là Ngô Không."
Cho đến lúc này, Trương Thái Bình rốt cục mới cúi đầu xuống, dời ánh mắt từ trên người của heo nái, quay đầu nhìn về phía Ngô Không, mà chính là cái nhìn này, Ngô Không liền không tự chủ được mà nín thở.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Thiên Tôn Thái Bình trước kia, ánh mắt ở dưới tuyệt đại đa số tình huống đều là ở vào trạng thái mông lung, mặc dù tồn tại ý thức, nhưng lại không rõ rệt, phảng phất vừa mới tỉnh ngủ vậy.
Nhưng mà bây giờ, ánh mắt của Thiên Tôn Thái Bình lại sắc như đao, thanh tịnh như gương, nào có mảy may bộ dáng mờ mịt nào?
"Ngô Không à." Thiên Tôn Thái Bình lắc đầu, sau đó nói ra: "Ngươi có nhìn thấy con heo nái trèo cây này không?"
Ngô Không: "Huynh đệ, ngươi cự tuyệt thì cự tuyệt, cho ta nhìn món đồ chơi này để làm gì?"
Không để ý đến sắc mặt khó coi của Ngô Không, Thiên Tôn Thái Bình tiếp tục nói: "Thế tục có một câu tục ngữ, cái gọi là heo nái leo cây, chính là nói đến chuyện không thể nào xảy ra, mà con heo nái trèo cây này, đối với chúng ta mà nói, giống như là giới tông phái phục hưng, nhìn như có hi vọng, kì thực là đã chấm dứt."
"Hồ ngôn loạn ngữ!" Ngô Không nghe thấy lời này, lập tức dựng

thẳng lông mày, nói: "Ngươi đang nói là giới tông phái tất diệt không thể nghi ngờ?"
Thiên Tôn Thái Bình nghĩ nghĩ, sau đó nghiêm túc gật gật đầu, đáp lời: "Đúng thế."
"Hừ!" Ngô Không nghe vậy lập tức hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn con heo nái còn đang cố gắng trèo lên cây, điểm ngón tay một cái, một đạo cuồng phong cuốn tới, trực tiếp đưa con heo nái lên cây.
"Như vậy còn không thể leo lên hay sao? Sự tình là do người làm, làm sao lại có chuyện không thể làm?"
"Đều nói là Phật Môn giảng nhân quả, giảng số mệnh luân hồi, nhưng Ngô Không ngươi giống như không phải là rất tin a."
"Nói nhảm." Ngô Không ngay cả lông mày cũng đều không động một cái: "Đệ tử có tin hay không là không quan trọng, trưởng lão có tin hay không là không quan trọng, người bình thường có tin hay không cũng không cần để ý, nhưng nếu như ta tin, như vậy Phật Môn sẽ thực sự xong đời, Trương Thái Bình, ngươi cũng không nên nói những đồ vật lòe loẹt này, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có nguyện ý giúp đỡ hay không?"
"Ba mạch Đạo, Phật, Ma đồng khí liên chi (thân thiết như anh chị em), chẳng lẽ ngươi muốn học Thuần Dương Cung đầu nhập vào Đại Càn hay sao?"
"Đừng quên, bây giờ Đại Càn thế nhưng là có Thuần Dương Cung, coi như ngươi muốn đầu nhập vào, cũng là được không bù mất."
Thiên Tôn Thái Bình nghe vậy liền gật đầu một cái, nói: "Ngươi nói đúng."
"Nếu như không có Thuần Dương Cung, ta nói không chừng đã sớm đầu nhập vào Võ Càn Võ."
Ngô Không lập tức cảm thấy muốn phun ra một ngụm máu tươi.
"Bất quá." Thiên Tôn Thái Bình xoay chuyển lời nói: "Cho đến hôm nay, đầu nhập vào Đại Càn đã là sự tình không có một chút ý nghĩa nào, huống hồ ba mạch Đạo, Phật, Ma chính là bên dẫn đầu giới tông phái, nếu như Đại Càn thật sự muốn diệt tuyệt giới tông phái, như vậy ba mạch Đạo, Phật, Ma hẳn là sẽ đứng mũi chịu sào, cho dù muốn đầu nhập vào, đối phương tám, chín phần mười cũng sẽ không đáp ứng."
"Không sai!" Ngô Không tranh thủ thời gian gật đầu một cái, nói: "Cho nên ngươi hãy gia nhập với chúng ta, cùng nhau đối kháng với Đại Càn mới là chính xác."
Thiên Tôn Thái Bình liếc nhìn Ngô Không một cái, sau đó mỉm cười, nói: "Ta cự tuyệt."
Ngô Không tức giận đến mức phân thân đã sắp nổ.
Từ nhỏ Trương Thái Bình Đạo Môn đã có một cái mơ ước.
Đó chính là từ trong cuộc đời buồn tẻ không thú vị tìm tới giá trị chân chính, mà ở dưới sự lừa phỉnh của sư phụ, hắn đã quyết định

hoàn thành một cái mục tiêu nhỏ trước, đó chính là chấn hưng Đạo Môn.

Chương 1168

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, Trương Thái Bình từ trong cuộc đời ngắn ngủi dần dần hiểu được một cái đạo lý, vạn sự vạn vật đều tồn tại điểm cực hạn, một khi tới điểm tới hạn, vô luận ngươi làm cái gì, cũng chỉ là vùng vẫy giãy chết, đến cuối cùng, cũng chỉ có thể rơi vào kết cục bi thảm thất bại thảm hại.
Không sai, giống như là giới tông phái hiện nay.
Tại thời đại Thượng Cổ, vô số cự đầu tranh đoạt đạo thống, giới tông phái huy hoàng đến cực điểm, tại thời đại Trung Cổ, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, giới tông phái vẫn cường thịnh như cũ, tại thời đại Cận Cổ, hoàng triều nhân gian dần dần quật khởi, còn có Thiên Tử Đại Thiên hiện thế, giới tông phái mặc dù mạnh, nhưng lại dần dần hiển lộ ra mấy phần xu hướng suy tàn.
Cho đến hiện nay, khí số của giới tông phái xem như đã tận.
"Thời đại đã thay đổi, Ngô Không, thời đại này đã không phải là thời đại mà ngươi quen thuộc kia."
Thiên Tôn Thái Bình nhìn Ngô Không ở trước mắt, lắc đầu bất đắc dĩ nói, xem ở trên phân thượng là người quen, hắn giải thích một cách nghiêm túc: "Ngô Không, ngươi cho rằng giới tông phái vì sao đại hưng tại thời đại Thượng Cổ, hơn nữa còn kéo dài mấy cái thời đại, cho đến ngày nay vẫn là một trong những yếu tố chính tạo thành giang hồ?"
Ngô Không: "? ? ?"
Đối với Ngô Không mà nói, lời nói của Thiên Tôn Thái Bình quả thực là không có quy tắc, bất quá hắn vẫn hồi đáp: "Giới tông phái chúng ta hưng thịnh đến nay, tự nhiên là bởi vì sau khi tam tổ Đạo, Phật, Ma siêu thoát tại thời đại Thượng Cổ, đã khiến cho khí số của giới tông phái vững chắc."
"Không sai." Thiên Tôn Thái Bình gật đầu một cái, nói: "Thiên Đạo không có ý thức, nhưng sẽ tính toán lựa chọn cho mình phương thức có lợi nhất, tam tổ Đạo, Phật, Ma ở thời đại Thượng Cổ mượn nhờ giới tông phái hoàn thiện Thiên Đạo, ngươi cũng biết Thiên Đạo Lục Số, sau thời đại Thượng Cổ, Đạo Tổ hoàn thiện thiên số, Phật Tổ hoàn thiện định số, Ma Tổ hoàn thiện mệnh số."
"Bởi vậy tam tổ có đầy trời công đức đối với Thiên Đạo."
"Từ đó về sau, tông phái hưng thịnh, ba mạch Đạo, Phật, Ma đều là thiên địa chính thống, nói đến cùng, đơn giản là hậu bối chúng ta nhận được phúc trạch của tiền bối."
"Như vậy vấn đề đã đến."
"Thiên Đạo vì sao lại che chở cho giới tông phái, coi ba mạch Đạo, Phật, Ma là thiên địa chính thống?"

Ngô Không nghiêng đầu một chút, đối với hắn mà nói, những lời này của Thiên Tôn Thái Bình không thể nói là không hiểu, nhưng lại lộ ra biểu lộ rất kỳ quái, khiến cho hắn không hiểu rõ chân ý ở trong đó.
Ba mạch Đạo, Phật, Ma vì sao lại là thiên địa chính thống? Đây không phải là chuyện đương nhiên hay sao, tại sao phải đi nghi vấn những điều này? Huống hồ giới tông phái vượt mọi chông gai từ thời đại Thượng Cổ cho đến nay, mới đạt được địa vị như bây giờ, ba mạch Đạo, Phật, Ma càng là như vậy, có gì cần phải nghi ngờ hay sao?
"Phúc trạch của tiền bối dĩ nhiên là trọng yếu."
"Nhưng chúng cũng không phải là kẻ miệng ăn núi lở, cũng không thể quy công tất cả cho Thiên Đạo..."
"Không đúng." Thiên Tôn Thái Bình lắc đầu cắt ngang lời nói của Ngô Không: "Ngươi chính là không hiểu, có lẽ đối với ngươi mà nói, Phật Môn hưng thịnh đến nay, ngoại trừ cơ nghiệp mà Phật Tổ sáng lập, còn có sự tiếp sức của các đời cao tăng, lúc này mới tạo nên thịnh thế như thế, nhưng đối với Thiên Đạo mà nói, bây giờ giới tông phái tất cả đều là người vô dụng."
"Vì sao...a!" Ngô Không bỗng nhiên tỉnh ngộ lại.
Đúng thế, Thiên Đạo chí cao chí công, vô dục vô cầu, chỉ có hoàn thiện bản năng của mình, đối với Thiên Đạo mà nói, sở dĩ coi ba mạch Đạo, Phật, Ma là thiên địa chính thống, đơn giản chính là xem ở bên trên mặt mũi của tam tổ Đạo, Phật, Ma, nó cho rằng giới tông phái còn có thể sinh ra vài nhân vật giống như tam tổ Đạo, Phật, Ma! Cho nên Thiên Đạo mới để cho giới tông phái hưng thịnh.
Bởi vì Thiên Đạo hi vọng giới tông phái ra lại sinh ra thêm mấy vị Siêu Thoát Giả để bù đắp Thiên Đạo! Nhưng mà...
"Nhưng mà chúng ta không có thể làm được."
"Trung Cổ, Cận Cổ, trải qua hai cái thời đại, giới tông phái có thể nói là chẳng làm nên trò trống gì, lại không có một vị Siêu Thoát Giả nào xuất hiện."
"Không đúng, Thuần Dương Đạo Tôn không phải cũng là người giới tông phái hay sao?"
Lời này vừa ra, Thiên Tôn Thái Bình lập tức quăng tới ánh mắt nhìn đồ đần đối với Ngô Không.
"Thuần Dương Đạo Tôn cũng không phải là người của giới tông phái, ngươi đừng quên, Thuần Dương Cung trước đây thế nhưng được gọi là Thuần Dương sơn trại, vả lại hành vi cử chỉ của Thuần Dương Đạo Tôn, hoàn toàn không giống như giới tông phái, ta thậm chí đã chuyên môn tìm đọc qua cuộc đời của Thuần Dương Đạo Tôn, ta hoài nghi sau lưng của hắn là có sự thúc đẩy của Thiên Đạo."
"Sự thúc đẩy của Thiên Đạo? !"
"Đúng, Thiên Đạo có khả năng đã dần dần mất đi kiên nhẫn đối với giới tông phái chẳng làm nên trò trống gì, giới tông phái không thể mang đến điều nó mong muốn, cho nên nó bắt đầu tìm kiếm đối

tượng mới."
"Ách..." Nghe Thiên Tôn Thái Bình phân tích, Ngô Không không khỏi cảm thấy có một chút kinh dị.
Bởi vì lời nói này nghe vào quả thực giống như là...
"Thiên Đạo có ý thức? !"
"Không phải." Ngô Không chưa dứt lời, Thiên Tôn Thái Bình liền lắc đầu nói: "Thiên Đạo không có ý thức, hoặc có lẽ là, ý thức của nó phi thường cơ giới hoá, rất khô khan, tối thiểu là nếu như đổi thành ta, giới tông phái ở trong hai cái thời đại còn không sinh ra một vị Chỉ Tôn nhân gian mà nói, ta đã sớm hạ thiên lôi tiêu diệt giới tông phái."
Ngô Không: "..."
Ngươi con m* nó còn có phải là người giới tông phái hay không!
"Thế tục có câu, gọi sông có khúc, người có lúc, mà đối với giới tông phái mà nói, bây giờ chính là ở vào một cái giai đoạn thụt lùi, đại thế đã mất, thời thế thay đổi hết sức căng thẳng, qua trận đại biến này, chỉ sợ giới tông phái sẽ lui xuống khỏi địa vị hiện tại."
"Làm sao có thể..."
"Không có gì là không thể."
Ngô Không cắn răng nói: "Ngươi đến cùng muốn nói cái gì! Chẳng lẽ là muốn khuyên ta từ bỏ? Đừng nói giỡn, chúng ta tu võ, làm sao có thể bị loại ngôn từ hư ảo này làm cho mê hoặc, sự tình là do người làm."
"Không sai." Thiên Tôn Thái Bình cũng không có phản bác, tương phản, hắn còn gật gật đầu nói như không có việc gì: "Sự tình là do người làm."
"Nhưng khí số của giới tông phái đã hết, không phải là đại biểu cho giới tông phái đã xong rồi?"
"Ngô Không, ngươi cũng đừng quá đề cao Thiên Đạo, vừa rồi chúng ta nói Thiên Đạo giống như rất lợi hại, nhưng trên thực tế Thiên Đạo lại rất dễ bị lừa phỉnh."
"Từ thời đại Thượng Cổ đến nay, giới tông phái khuếch trương, mười Đại Thánh địa nắm giữ thiên hạ, từ bên trong lãnh địa của riêng phần mình sàng chọn đệ tử, có phân chia tông môn, phân chia đạo thống, nhưng ngươi không cảm thấy loại phương thức vận hành này, đối với người mới là lãng phí to lớn sao, Trung Nguyên rộng rãi như vậy, không biết có bao nhiêu người có thiên phú cả đời đều không thể tiếp xúc với võ đạo."

Chương 1169: Phá Quân Tinh

"Liền lấy ta và ngươi làm ví dụ, một người là Trương Thái Bình, một người là Vương Nhị Cẩu, chỉ là hai đứa nhóc trong thôn làng nhỏ mà thôi, nếu không phải có vận khí tốt mà nói, làm sao có thể được gia nhập vào Đạo Môn cùng với Phật Môn? Lại làm như thế nào có thể đạt được tu vi như bây giờ? Mà những người có được tao ngộ như chúng ta lại có bao nhiêu?"
"Gọi ta là Ngô Không! Ngươi còn dám nhắc tới cái tên đó mà nói, ta sẽ không khách khí với ngươi!"
"Nhìn thoáng một chút, Nhị Cẩu." Thiên Tôn Thái Bình chỉ chỉ vào bản thân, nói: "Ngươi nhìn ta đi, chưa từng ngại người khác gọi ta là Trương Thái Bình."
Nói nhảm! Ngươi cũng không phải tên là Trương Nhị Cẩu!
Thấy Ngô Không lại có xu thế bùng nổ, Thiên Tôn Thái Bình lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Nói tóm lại, bây giờ phương thức vận hành của giới tông phái là không đúng, muốn vãn hồi xu hướng suy tàn của giới tông phái, triệt để chấn hưng Đạo Môn cùng với tông phái, điều cần làm không phải là đấu sức cùng với Đại Càn, trừ khử nhân họa dĩ nhiên là rất trọng yếu, nhưng trọng yếu hơn chính là giải quyết vấn đề này từ trên căn bản, phải ra tay từ bản thân."
"Để bản thân nghênh hợp với Thiên Đạo, để cho Thiên Đạo nhìn thấy giá trị của chúng ta, trước tiên loại trừ thiên tai, sau đó lại ở bên trên cái cơ sở này triệt tiêu nhân họa."
"Đây mới là chính đạo."
"Một mực đối phó với Đại Càn, cuối cùng cũng chỉ là vùng vẫy giãy chết, coi như Đại Càn ngã, cũng sẽ có cái Đại Càn thứ hai đứng lên, thời đại của giới tông phái đã kết thúc."
Nói đến đây, Thiên Tôn Thái Bình lộ ra một nụ cười thỏa mãn: "Không uổng công ta quan sát heo nái trèo cây cả ngày để ngộ đạo, bây giờ cuối cùng cũng đã tìm được chính đồ."
Lời này vừa ra, gương mặt mo vốn đang có điều suy nghĩ của Ngô Không lập tức liền đen lại.
"Hoang đường!"
"Nói bậy nói bạ!"
"Theo như lời ngươi nói, thiên hạ vạn vật nghênh hợp với Thiên Đạo liền có thể hưng thịnh, vậy bọn ta còn cần gì phải luyện võ? Trực tiếp hương hỏa cung phụng Thiên Đạo hàng ngày chẳng phải là sẽ thành công?"
"Chớ hiểu lầm." Thần sắc của Thiên Tôn Thái Bình nghiêm lại: "Thiên Đạo cùng với đống Phật Đà của các ngươi không giống nhau, hương hỏa là không có tác dụng gì."

"Ngươi!" Ngô Không sắp nghiến nát răng: "Không cùng quan niệm thì không thể hợp tác!"
"Được rồi!"
"Nếu ngươi đã không muốn gia nhập, vậy thì quên đi! Chỉ là cháy thành vạ lây, đến lúc đó long trời lở đất, giới tông phái diệt vong, Đạo Môn cũng không thể chạy thoát! Cũng không biết chờ đến khi Bát Cảnh Cung sụp đổ, tận mắt nhìn thấy cơ nghiệp của tổ tông hủy hoại chỉ trong chốc lát, ngươi còn có thể thong dong giống như ngày hôm nay hay không!"
Vừa dứt lời, Ngô Không tức giận giậm chân một cái, trực tiếp đánh nát hóa thân, ý thức cũng rời khỏi.
Mà Thiên Tôn Thái Bình thì là đứng yên lặng tại chỗ, một lát sau mới lắc đầu bật cười.
"Làm sao lại vậy."
"Ta cũng không đợi được đến khi ngươi nổi loạn."
"Tự ta sẽ tiến tới."
Ngay sau đó, Thiên Tôn Thái Bình nhìn về phía tinh không trên đỉnh đầu lần thứ hai, ở trong tầm mắt của hắn, lúc này ba khỏa hung tinh vờn quanh Đế Tinh Tử Vi đang chậm rãi xoay tròn, trong đó Tham Lang Tinh nở rộ hào quang, Thất Sát Tinh cùng với Phá Quân Tinh mặc dù vẫn còn ở trong trạng thái tịch diệt, nhưng cũng là nóng lòng muốn thử, lộ ra bộ dáng vận sức chờ phát động.
Cũng không rõ ràng Thất Sát Tinh cùng với Phá Quân Tinh đến tột cùng là đại biểu cho ai.
Bất quá...
"Chẳng cần biết ngươi là ai."
"Từ hôm nay về sau, ta sẽ là Phá Quân Tinh!"
Thiên Tôn Thái Bình đột nhiên cười lớn một tiếng, nhẹ nhàng vung tay áo lên, trực tiếp giải phóng khí thế của bản thân, trong lúc nhất thời Bát Cảnh Cung cũng đều hơi hơi rung động, một cỗ chấn động vô hình khiến cho đại địa lay động, sau đó bay thẳng lên không trung, tiếp đó liền tiến vào bên trong vũ trụ mênh mông, hoà lẫn cùng với Phá Quân Tinh.
"Chỉ là một cái mục tiêu nhỏ, cũng muốn làm khó Trương Thái Bình ta?"
"Buồn cười!"
Ầm ầm! Vào giờ khắc này, một trong ba đại hung tinh, Phá Quân Tinh nở rộ hào quang!
Trong Vạn Thọ Cung tại Thái Hoa Sơn, Trần Khuynh Địch mở hai mắt ra, hoàn cảnh ở bốn phía đã từ trong căn phòng nhỏ hẹp mờ tối chuyển đổi vào bên trong Vạn Thọ Cung trống trải.
"Tóc thật là khó ăn."
"Bất quá cũng không phải không có tác dụng."
Trần Khuynh Địch vừa tự lẩm bẩm, vừa hít một hơi thật dài, công

pháp ở trong cơ thể vận hành theo, trong phút chốc, chỉ thấy 18 khiếu huyệt trên toàn thân của Trần Khuynh Địch đều giống như mắt bão, ở phía ngoài không ngừng trút xuống tinh quang, những tinh quang nhìn như bất quá chỉ có một chút xíu, nhưng ở bên trong lại nặng hơn ngàn vạn tấn, mỗi một sợi tinh quang...
Chính là viên tinh cầu!
Chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, mỗi một tòa tinh vân đều do vô tận tinh cầu hội tụ mà thành, mà Trần Khuynh Địch đạt đến cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, lại là thu nạp hàng vạn tinh cầu, bây giờ bày ra, chất lượng kinh khủng hóa thành lực hút kinh khủng, tất cả mọi thứ ở bốn phía đều đang sụp đổ về phương hướng của Trần Khuynh Địch.
Trước hết là không gian vặn vẹo.
Không gian trước kia trơn nhẵn và mênh mông, nhưng theo thời gian trôi qua, tình cảnh trong tầm mắt bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ, dần dần trở nên vặn vẹo, không có vỡ nát, nhưng tất cả cảnh tượng đều vặn vẹo một cách vi diệu về phương hướng của Trần Khuynh Địch, phảng phất bị hấp dẫn vậy.
Mà vị trí của Trần Khuynh Địch...nếu như có đồng đạo nhìn thấy mà nói sẽ phát hiện ra, lúc này Trần Khuynh Địch đã không còn bóng dáng.
Ánh nắng rơi ở trên người của hắn cũng sẽ bị giam cầm, không có cách nào phản xạ và thoát ly, bởi vậy cho nên không thể thấy được hình thể, quăng thần niệm tới cũng sẽ bị lực hút vặn vẹo xoắn nát, bởi vậy không thể nhìn thấy thân ảnh, chỉ có dùng khí thế cảm ứng mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy mấy phần thân hình mơ hồ, nhưng ngay cả khuôn mặt cũng đều thấy không rõ.
"Phù!" Trần Khuynh Địch hít thở thật sâu, phun ra một ngụm khí trắng nóng rực, một giây sau tất cả dị tượng biến mất, tất cả lại khôi phục như bình thường, đã không còn bất kỳ biến hóa nào.
"Thật sảng khoái!"
Căn cứ theo sự tổng kết của Trần Khuynh Địch, đến cảnh giới như hắn, con đường khiếu huyệt có tổng cộng ba cái giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất: 18 chủ khiếu huyệt mở ra, tính cả ba ngàn sáu trăm cái khiếu huyệt, xem như là Kích Toái Mệnh Tinh hạ phẩm.
Giai đoạn thứ hai: tiềm năng nhân thể bị dần dần đào móc, tính cả bốn vạn tám ngàn cái khiếu huyệt, xem như là Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm.
Giai đoạn thứ ba: nhất thông bách thông, tính cả 12.9600 cái khiếu huyệt, xem như là Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.
Mà nguyên bản, Trần Khuynh Địch chỉ là ở vào giai đoạn thứ nhất, mặc dù từ đó về sau có thể một mực tiến bộ, nhưng cũng chỉ mới mở ra một vạn cái khiếu huyệt, cự ly so với mở ra bốn vạn tám ngàn cái khiếu huyệt vẫn có khoảng cách nhất định, nhưng mà bây giờ hắn

phát hiện ra...càng về sau lại càng nhanh!
Mọi người đều biết, võ giả sau khi đột phá sẽ hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*), sẽ có một đoạn thời gian đột nhiên tăng mạnh.

Chương 1170: Mùi vị hệ thống

Mà Trần Khuynh Địch đột nhiên tăng mạnh đã đủ khoa trương, nhưng mà bây giờ hắn lại phát hiện ra, hắn còn có thể khoa trương hơn! Hắn vận chuyển công pháp qua một lát thời gian như vậy, thế mà quả thực là đã mở ra hơn ba mươi khiếu huyệt! Chiếu theo khuynh hướng này, nếu như không ăn không uống một mực tu luyện mà nói, nhiều nhất chỉ cần một tuần là hắn có thể hoàn thành mở ra bốn vạn tám ngàn cái khiếu huyệt! Mà mười vạn tám ngàn cái khiếu huyệt, chỉ sợ cũng chỉ cần mấy tháng.
"Ăn gian sao?"
"Không thể nào?"
"Nói nhảm."
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần từ bên trong sự kinh hỉ to lớn này, ở trong đầu liền truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Cửu Dương: "Ngươi cho rằng ngươi đã ăn thứ gì?"
"Tóc của ngươi?"
"Ngớ ngẩn!" Cửu Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhếch nhếch miệng nói: "Là con đường biến số của Thuần Dương Đạo Tôn năm đó! Lúc trước vào thời điểm Thuần Dương Đạo Tôn chém đứt con đường biến số thế nhưng là Chỉ Tôn nhân gian, cho dù là tóc, đó chí ít cũng là thiên địa chí bảo, sau khi ăn xong tốc độ tu luyện trở nên nhanh hơn không phải chuyện rất bình thường sao?"
"Hơn nữa đừng quên."
"Đối thủ của ngươi sẽ mạnh hơn ngươi!"
"Hả?"
"Hả cái gì, ngươi cho rằng ba mạch Đạo, Phật, Ma tất cả đều là hổ giấy hay sao? Mặc dù đã không phải là lão Hổ thực sự, nhưng vẫn có trình độ hổ gỗ, lấy tu vi hiện tại của ngươi, nếu đánh thật còn chưa nhất định là đối thủ của bọn hắn đây, nếu không nhanh chóng mạnh lên thì còn chơi như thế nào?"
"Đúng thế."
Trần Khuynh Địch nghĩ nghĩ, cảm thấy Cửu Dương thật đúng là không có nói sai, trước đó vào thời điểm hắn mới đột phá, phải liên thủ cùng với Vô Vọng Ma Tôn mới xem như thành công ngăn cản giáo chủ Minh Giáo, khiến cho đối phương ném chuột sợ vỡ bình, bởi vậy có thể thấy được thật sự muốn một đối một đơn đấu, hắn có lẽ thật đúng là không thể đánh thắng được loại cường giả có cấp bậc như giáo chủ Minh Giáo.
"Bất quá bọn hắn hắn là cũng không thể đánh chết ta được?"
"Thế thì không sai."
"Vậy là ổn rồi." Trần Khuynh Địch lập tức cảm thấy cảm giác an toàn

tràn đầy.
Mà đúng vào lúc này...
Ở phía trước Vạn Thọ Cung, một đạo bóng người tinh tế cao gầy chậm rãi đi đến.
"Khuynh Địch? Ta nghe nói ngươi xuất quan? Có..."
Thanh âm im bặt mà dừng...
"Ấy?"
Trần Khuynh Địch quay đầu nhìn lại, sau đó ở trên mặt lập tức lộ ra nụ cười: "Đây không phải là Tịch Đồng sao! Chuyện kia, ta nghe nói không phải là ngươi đang bế quan sao, làm sao lại xuất quan?"
Tịch Đồng không có trả lời Trần Khuynh Địch, mà là lộ ra thần sắc hồ nghi nhìn Trần Khuynh Địch.
"Là ảo giác của ta sao."
"Ta ngửi thấy mùi vị hệ thống ở trên người của ngươi."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
"Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, hệ thống ở trên người của ta tới từ đâu!"
À! Không đúng! Trên người của ta thật đúng là có hệ thống!
"Không chỉ có như thế." Tịch Đồng xoa cằm một cái, thần sắc lộ ra càng ngày càng kỳ quái: "Hơn nữa ta còn cảm thấy ngươi và đồ vật đó dường như đang ở vào một loại trạng thái kết nối thần kinh kỳ diệu, giống như đúc ta lúc trước, ngươi cũng biết chứ? Chính là loại phương thức trực tiếp nói chuyện ở trong đầu của ngươi kia..."
"Ách!" Toàn thân của Trần Khuynh Địch không tự chủ được mà trở nên căng thẳng.
Tịch Đồng chậm rãi hướng về phía trước, nhìn Trần Khuynh Địch ngồi ở trên bồ đoàn, đột nhiên ngồi xổm xuống, duỗi hai tay ra, đưa khuôn mặt lại gần, gần đến mức Trần Khuynh Địch đều có thể nhìn thấy thân ảnh của mình phản chiếu ở trong đôi mắt trong như gương sáng của Tịch Đồng.
"Dường như là thật sự có chuyện như thế?"
"Hả?"
"Không không không...không đúng không đúng không đúng, có có có!"
Trần Khuynh Địch cơ hồ là bối rối vạn phần trực tiếp nói ra Cửu Dương cùng với Kim Lan Phổ, còn có sự tình hệ thống số hai ra, thậm chí còn trực tiếp đưa Kim Lan Phổ đưa cho Tịch Đồng.
"Này! Ngươi cũng quá không nghĩa khí a! Vậy mà lại khai ta ra! ?"
"Á! Người này giống như là đại tỷ!"
"Đáng giận, xác thực là rất giống với Đồng Hi, danh tự cũng giống, tính cách cũng giống."
Trần Khuynh Địch tự nhiên là bỏ mặc toàn bộ âm thanh kỳ quái vang vọng ở trong đầu.
Cửu Dương? Hệ thống số hai? Đó là ai, Trần Khuynh Địch ta căn bản không biết.

"À, đúng rồi, Tịch Đồng ngươi tìm đến ta là để làm gì?"
"Ồ?" Tịch Đồng liếc nhìn Trần Khuynh Địch, sau đó lại ném Kim Lan Phổ cho Trần Khuynh Địch, sau đó nói ra: "Không có gì, là Thái Thượng trưởng lão gọi ta đến."
"Là lão thất phu kia à, sao thế?"
"Nghe nói là Trung Nguyên lại phát sinh một việc lớn, hiện tại toàn bộ giang hồ đều loạn thành một bầy."
"Loạn thành một bầy?" Trần Khuynh Địch hơi sững sờ: "Giới tông phái lại gây sự? Là Ngô Không hay là giáo chủ Minh Giáo? Không đúng, cũng có thể là cung chủ Tiên Cung, hoặc là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung suất quân xâm lấn? Hay là lần này Tổ Long Trung Nguyên đã triệt để ngủ say? Hay là chuyện gì khác?"
"Không phải là như vậy."
Tịch Đồng liếc nhìn Trần Khuynh Địch, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên, không gian ở bốn phía Vạn Thọ Cung chính là chấn động một cơn, lệnh bài quan nhất phẩm bên hông của Trần Khuynh Địch bỗng nhiên nở rộ quang mang.
Một giây sau, tiếng rống giận dữ tức hổn hển của Thánh Thượng Đại Càn liền truyền tới: "Lão đệ! Mau đến Thành Thượng Kinh!"
"M* nó! Ta biết ngay là tên gia hỏa Trương Thái Bình kia có vấn đề!"
"Đạo Môn tạo phản!"
Nói thật, kể từ sau khi biết sự tồn tại của Thiên Tôn Thái Bình, Trần Khuynh Địch liền cảm thấy tên gia hỏa này bất thường.
Tin rằng là người xuyên việt đều có thể nhìn ra được, cái thế giới này kỳ thật là có rất nhiều thứ tương tự với thế giới trước khi xuyên việt của Trần Khuynh Địch còn có Võ Càn Võ, ví dụ như Thượng Cổ Tiên Tần, ba mạch Đạo, Phật, Ma, còn có Bắc Nhung, Tây Vực, Đông Hải, Nam Cương, đều có thể tìm được điểm đối ứng.
Nói một cách khác.
Tình huống giống nhau là cũng có tồn tại, nói thí dụ như…Thái Bình Đạo! Món đồ chơi này cho dù là Trần Khuynh Địch cũng không thấy lạ lẫm, dù sao thì đó cũng là kẻ chủ mưu khởi nghĩa nông dân đầu tiên trong quốc gia mà hắn sống trước khi xuyên việt, mà Đạo Môn lại có một vị Thiên Tôn Thái Bình, bất kể nhìn thế nào cũng đều quá mức trùng hợp, nói không chừng vào một ngày nào đó sẽ thực sự xảy ra vấn đề...
Mà sự thật đã chứng minh.
Quả nhân quả thật là rất thông minh! Đạo Môn thật đúng là đã tạo phản! Khởi nghĩa Khăn Vàng! ?
Tất cả mọi người đều là đồng hương, Trần Khuynh Địch sau khi nghe xong lời nói của Thánh Thượng Đại Càn làm sao còn có thể ngồi vững? Lập tức rời khỏi Thái Hoa Sơn, nhanh chóng bay thẳng về phương hướng Thành Thượng Kinh.
Đến cảnh giới như hắn, mặc dù không có cách nào trực tiếp tạo ra

hình chiếu phân thân từ Vận Mệnh Tinh Không như các chí cường giả khác, nhưng tốc độ cũng sẽ tuyệt đối không chậm, tùy ý cất bước liền có thể xuyên thủng hư không, trước sau bất quá chỉ ở trong thời gian một chén trà, Trần Khuynh Địch đã đi tới Kim Loan Điện trong Thành Thượng Kinh.
Mà ở đó, Thánh Thượng Đại Càn đang lộ ra sắc mặt ngưng trọng mà nhìn một phần hồ sơ.
Trần Khuynh Địch nhìn biểu lộ của Thánh Thượng Đại Càn.

Chương 1171: Giáo dục bắt buộc

Chậc, sự tình đã nghiêm trọng đến như thế sao? Ở trong trí nhớ của mình, khởi nghĩa Khăn Vàng thế nhưng là phi thường lợi hại.
Ở trong một thời gian ngắn ngủi liền cuốn khắp thiên hạ, dù là kẻ chủ mưu cuối cùng đã bị bệnh chết, tàn đảng cũng đã tàn phá bừa trong vòng trọn vẹn mười năm, xa xa không phải là thế lực bình thường có thể so sánh được.
Huống chi ở bên trong ba mạch Đạo, Phật, Ma, cũng chỉ có vị Thiên Tôn Thái Bình kia là thần bí nhất, Trần Khuynh Địch ngược lại là đã gặp một lần, nhưng lúc đó hắn có tu vi quá thấp căn bản không nhìn thấy gì, chờ đến khi tu vi cao hơn, lại phát hiện ra Thiên Tôn Thái Bình bình thường trốn ở trong hang ổ rất ít khi ra ngoài, căn bản là không lộ diện ở ngoài giang hồ.
So sánh với nhau nhau, Ngô Không cùng với giáo chủ Minh Giáo có vẻ hoạt bát hơn nhiều.
Nhưng mà...Trần Khuynh Địch đã từng trao đổi qua cùng với Man Vương, lúc kia Man Vương đã từng đã nói với hắn, lúc đầu có quan hệ đến lời đồn thân thể của Thánh Thượng Đại Càn không được tốt, chính là do Thiên Tôn Thái Bình tiết lộ ra ngoài, nói một cách khác, đại thế thiên hạ giới tông phái phạt Càn, chính là do Thiên Tôn Thái Bình dẫn động trong bóng tối.
Trần mỗ ta dùng thuyết âm mưu vạn năng tùy tiện phán đoán một chút, liền biết được ở phía sau chuyện này nhất định có âm mưu!
Ý niệm tới đây, Trần Khuynh Địch không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, sau khi làm xong chuẩn bị tâm lý mới chậm rãi mở miệng nói:
"Lão ca, ta đã tới!"
"Chuyện gì đã xảy ra? Đạo Môn tạo phản?"
"Là Thiên Tôn Thái Bình động thủ sao? Các thánh địa võ đạo khác phản ứng như thế nào? Ta có thể giúp ngươi chuyện gì?"
"Yên tâm!"
"Tất cả mọi người đều là huynh đệ tốt! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc!"
Thánh Thượng Đại Càn: "...."
Ngẩng đầu, Thánh Thượng Đại Càn khá là cảm động mà liếc nhìn Trần Khuynh Địch, sau đó xấu hổ cười cười: "Thật xin lỗi lão đệ."
"Hả?"
"Ta giống như đã hiểu lầm."
"Ấy?"
"Ngươi đã có thể đi về."
"Hả?"
Thánh Thượng Đại Càn ném hồ sơ trong tay cho Trần Khuynh Địch,

thần sắc lộ ra cũng là cổ quái vạn phần: "Ta biết ngươi có ý tứ gì, ban đầu ta cũng cho rằng đám người Đạo Môn muốn làm khởi nghĩa Khăn Vàng, nhưng sau khi ta đọc kỹ hồ sơ, phát hiện ra sự tình giống như có một chút bất thường."
"Chuyện ra sao?" Trần Khuynh Địch lộ ra vẻ mặt không hiểu, đành phải bắt đầu lật xem hồ sơ mà Thánh Thượng Đại Càn đưa tới.
Miêu tả ở trong nửa đoạn trước của hồ sơ là đúng như dự liệu của Trần Khuynh Địch.
"Đạo Môn dốc hết toàn lực tròng vòng một đêm, từ Hậu Thiên cho tới Võ Đạo Tông Sư, hơn một vạn sáu ngàn vị đệ tử Đạo Môn đi ra từ trong Bát Cảnh Cung, thông qua trận pháp truyền tống tiến về các nơi trong Trung Nguyên, cơ hồ chỉ mất mấy ngày, đạo quan Đạo Môn khuếch trương với quy mô lớn trong thiên hạ."
Chậc! Đây còn không phải là tạo phản? Từ xưa đến nay, giới tông phái cho tới bây giờ đều là bị hạn chế ở một địa phương, mặc dù bọn họ cơ hồ là hoàn toàn nắm lãnh địa của mình trong tay, có lúc thậm chí là có thể ảnh hưởng đến quyền uy của triều đình ở trong lãnh địa, nhưng nếu như đi ra ngoài mà nói, liền sẽ nghênh đón sự cảnh giác cùng với sự áp chế của triều đình.
Cho nên tông phái, nhất là thánh địa võ đạo sẽ không được rời khỏi lãnh địa của mình.
Xem như là ước định mà thành quy củ.
Nhưng mà bây giờ, Đạo Môn xem như là một trong các tòa thánh địa võ đạo, còn là tông phái đứng đầu thế mà trực tiếp phá hư quy củ, thậm chí còn khoa trương đến mức mở rộng thế lực của bản thân ra toàn bộ Trung Nguyên...
Đây không phải là tạo phản thì còn cái gì là tạo phản?
"Không sai." Thánh Thượng Đại Càn nhếch nhếch miệng nói: "Vào thời điểm ta đọc đến đó chính là có phản ứng giống như đúc với ngươi."
"Tiếp tục đọc đi."
"Điểm kỳ quái nằm ở phía sau."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch nghiêng đầu một chút, đành phải tiếp tục đọc tiếp.
"Trong khi các đệ tử Đạo Môn khởi công xây dựng đạo quan ở các nơi, đồng thời cũng thành lập năm loại đạo quan có loại hình bất đồng bên trong các tòa thành nhỏ tại các nơi, chiêu thu đệ tử phàm tục trong dân chúng, đệ tử được phân chia cấp độ căn cứ theo tuổi tác, chỉ thu nhận hài đồng từ 6 tuổi đến 12 tuổi, phân biệt buộc lên khăn vàng, khăn xanh, khăn đỏ, khăn trắng, khăn đen."
"Nhưng đạo sĩ chiêu thu đệ tử lại tuyên bố song phương chỉ là có quan hệ thầy trò, đệ tử được thu nhận cũng không phải là thuộc về Đạo Môn, còn chủ động yêu cầu quan viên địa phương dự thính…còn nhiệt tình để cho quan viên đề chữ trên biển hiệu của đạo quan, loại

đạo quan này, Đạo Môn gọi chung là Ngũ Hành đạo quan."
"Mà trừ bỏ các tòa thành nhỏ, ở các tòa đại thành, Đạo Môn thì là khởi công xây dựng một loại đạo quan khác, chia làm bốn loại, đệ tử trong đó phân biệt ăn mặc bốn kiểu trang phục: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Loại đạo quan này chiêu thu đệ tử tuổi tác phổ biến từ 12 tuổi đến 15 tuổi, nhưng nguyên tắc chế độ lại giống như Ngũ Hành đạo quan, hơn nữa còn tuyên bố với bên ngoài là nếu như đệ tử của Ngũ Hành đạo quan muốn, cũng có thể đi đến loại đạo quan này."
"Đạo Môn gọi chung loại đạo quan này là Tứ Tượng đạo quan."
"Lại hướng lên bên trên, thì là thủ phủ của các Đạo, đạo quan mà Đạo Môn dựng lên cũng cao hơn một cấp, tiếp tục sử dụng chế độ trước đó, nhưng lại chỉ chia thành ba loại loại hình, bên trên trang phục của đệ tử có ba chữ Thiên, Địa, Nhân, đạo quan này gọi chung là Tam Tài đạo quan, phương thức tấn cấp cũng không có gì khác biệt so với hai loại đạo quan trước, tuổi tác của đệ tử khoảng chừng từ 15 tuổi đến 18 tuổi."
"Quan trọng nhất là."
"Loại thu nhận đệ tự này là theo hệ thống, Đạo Môn hoàn toàn không thu nhận bất luận tài vật nào từ bên ngoài, vả lại thái độ đối với quan phương còn cực kỳ tốt đẹp, không chỉ có chủ động yêu cầu quan phương giám thị, còn vô cùng tuân thủ luật pháp, căn cứ theo hồi báo của một vị quan viên nào đó, đạo quan ở các nơi lại còn có chương trình học giáo dục tư tưởng yêu quốc trung quân..."
Nhìn đến đây, Khuynh Địch rốt cục cũng không nhịn được.
"Con m* nó!"
"Đây là đang làm trò gì thế! ?"
Hắn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hồ sơ trong tay, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Thánh Thượng Đại Càn ngồi ở chủ vị Kim Loan Điện, mà Thánh Thượng Đại Càn cũng là buông tay.
"Ta vừa rồi cũng có phản ứng giống như ngươi."
"Mà căn cứ theo kinh nghiệm trước khi ta xuyên việt, vị Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn này..."
"Rất có thể là đang thực hiện giáo dục bắt buộc."
Trần Khuynh Địch: "...."
Thánh Thượng Đại Càn nói không sai, đây cũng là ý nghĩ mới rồi của Trần Khuynh Địch.
Ngũ Hành đạo quan, Tứ Tượng đạo quan, Tam Tài đạo quan.
Chiêu thu đệ tử có tuổi tác theo thứ tự là từ 5 tuổi đến 12 tuổi, 12 tuổi đến 15 tuổi, 15 tuổi đến 18 tuổi.
Đây không phải là tiểu học, sơ trung, cao trung, 12 năm giáo dục bắt buộc hay sao! Gặp quỷ, lại còn có loại thao tác này! ?
Thiên Tôn Thái Bình thực hiện giáo dục! ?
"Đây chẳng lẽ không phải là việc mà Tắc Hạ Học Cung mới làm hay

sao?"

Chương 1172: Phổ cập

"Làm sao có thể."
Thánh Thượng Đại Càn liếc mắt nhìn Trần Khuynh Địch, nói: "Ngươi có phải là có hiểu lầm gì đó với Tắc Hạ Học Cung hay không?"
"Hả?"
"Tắc Hạ Học Cung, hiện tại mặc dù là Nho Gia đương đạo, nhưng trên thực tế là từ rất nhiều đạo thống bách gia tranh minh tại thời đại Cận Cổ hội tụ mà thành, trên bản chất cũng không phải là tổ chức lấy giáo dục dân chúng làm thú vui, đến cuối cùng, Tắc Hạ Học Cung cũng là một thành viên của giới tông phái, chỉ là tương đối ít nổi danh mà thôi."
"Là vậy sao?" Trần Khuynh Địch nhướng mày nói: "Thế nhưng ta nghe nói Tắc Hạ Học Cung có rất nhiều người đều đảm nhiệm quan viên Đại Càn a."
"Đó là do bọn họ thức thời." Thánh Thượng Đại Càn nhướn lông mày lên, nói: "Dựa sát vào triều đình vốn là tác phong của Tắc Hạ Học Cung, bọn họ xuất thế nhập thế, đảm nhiệm quan viên triều đình, có thể có trợ giúp bản thân tu bọn họ hành, hơn nữa có ta tọa trấn, bọn họ tự nhiên sẽ ngoan ngoãn, không dám gây chuyện cùng với chúng ta."
"Nhưng loại quan hệ thuận nghịch này."
"Hoàn toàn ký thác ở trên người của ta."
"Huống hồ một khi dính đến loại phổ cập tu luyện quy mô lớn này, tất nhiên là sẽ lấy ra truyền thừa hạch tâm của nhà mình, mà mọi người đều biết, giới tông phái đối với truyền thừa nhà mình là rất coi trọng, căn bản là không có khả năng cho phép loại chuyện này phát sinh, mà chỉ dựa vào Đại Càn ta, lại không có đủ nội tình tu luyện..."
Cuối cùng, Đại Càn chỉ là một cái vương triều ngàn năm, mặc dù không thiếu hụt võ giả, nhưng phần lớn là võ công đặc biệt chuyên môn chuẩn bị cho quân nhân, mà loại công pháp này là không thể nào phổ cập với quy mô lớn, chỉ có võ công của các đại tông phái trong giới tông phái, mới có thể chân chính phổ cập ra toàn bộ Trung Nguyên.
Đây cũng là duyên cớ vì sao Thánh Thượng Đại Càn lại muốn đối nghịch cùng với giới tông phái.
Dù sao.....
"Lãng phí! Thật sự là lãng phí!"
Thánh Thượng Đại Càn lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Lão đệ ngươi không cảm thấy hay sao? Cái thế giới này rõ ràng là có võ công, còn có võ giả cường đại tồn tại, toàn bộ đều là có lực sản xuất a, chỉ cần vận dụng hợp lý, tuyệt đối sẽ có hiệu quả không

kém hơn ba lần cách mạng công nghiệp ở thế giới trước khi chúng ta xuyên việt."
"Nhưng rốt cuộc thế nào?"
"Võ giả ở trong giang hồ cả ngày chỉ biết tranh đấu với nhau, một chút tinh thần bỏ ra vì quốc gia vì nhân dân cũng đều không có."
"Ta cảm thấy rất đau lòng!"
Nhìn Thánh Thượng Đại Càn tình chân ý thiết như thế, Trần Khuynh Địch cũng là hết sức cảm động gật gật đầu, sau đó đi lên phía trước vỗ vỗ vào bả vai của Thánh Thượng Đại Càn, nói: "Những lời ngươi nói là thật à?"
Thánh Thượng Đại Càn xoay chuyển lời nói: "Đại Càn mạnh, ta có thể lấy được sự phản hồi, thực lực sẽ có thể tăng thêm một bước."
"Ừm."
Lúc này mới đáng tin cậy!
Tất cả mọi người đều là con người, nhất là ở trong cái thế giới võ đạo vi tôn này, mặc dù hoặc nhiều hoặc ít là có ý nghĩ cải biến thế giới, nhưng càng nhiều vẫn là cân nhắc cho mình.
"Bất quá như vậy xem ra, Thiên Tôn Thái Bình thật đúng không phải là tạo phản, không bằng nói là chúng ta còn phải ra sức ủng hộ?"
"Đúng vậy." Thánh Thượng Đại Càn xoa cằm một cái, nói: "Không thể không thừa nhận, nếu như nói đến võ đạo truyền thừa, Đạo Môn đúng là có nhiều nhất, 3000 đại đạo 800 bàng môn, không biết diễn sinh ra bao nhiêu võ công, xác thực rất thích hợp để phổ cập giáo dục, chỉ là tại sao Thiên Tôn Thái Bình lại phải làm như vậy?"
"Không hiểu được." Trần Khuynh Địch cũng lộ ra biểu tình trầm tư: "Đều là giới tông phái, rất khó tưởng tượng là bọn họ không có ý đồ xấu, hơn nữa tên kia thế nhưng là kẻ cầm đầu dẫn đến cục diện trước mắt này a, ta nghe được từ Man tộc, lúc trước người truyền ra loại tin tức thân thể ngươi không được tốt chính là Thiên Tôn Thái Bình."
Thánh Thượng Đại Càn gật đầu một cái, nói: "Chuyện này cũng không có gì."
"Vốn chính là do ta cố ý hiển lộ ra, mặc dù ít nhiều đã ẩn núp một chút, nhưng sớm muộn cũng sẽ bị người ta biết, so sánh với nhau thì ta vẫn quan tâm đến kẻ Trương Thái Bình này hơn."
"Nói thật, cảm giác tồn tại của vị Thiên Tôn Đạo Môn đương thời này kỳ thật là yếu kém ngoài ý liệu, không chỉ có không gây sự, hơn nữa chỉ thích tự kỷ ở trong Bát Cảnh Cung, tin tức có thể dùng là vô cùng ít ỏi, thậm chí là còn không có ghi chép đi lại của hắn ở trong giang hồ, dường như là vào một ngày nào đó, hắn lại đột nhiên trở thành Thiên Tôn Đạo Môn."
"Loại người này..."
"Rất đáng sợ."
Không biết mới là kinh khủng nhất.

Vậy phải làm thế nào?
"Nếu không thì dứt khoác đi nói chuyện với hắn một chút?"
"Đừng."
"Nếu như Thiên Tôn Thái Bình thực sự không có ác ý mà nói, nói không chừng là có thể lôi kéo về phía chúng ta, nếu ngươi đi tìm hắn nói chuyện một chút, chỉ sợ trái lại sẽ gây ra chuyện."
"Ấy?" Trần Khuynh Địch kinh ngạc nói: "Vì sao? Ta chỉ muốn nói chuyện với hắn thôi mà?"
"Lão đệ à." Thánh Thượng Đại Càn vỗ vỗ bả vai của Trần Khuynh Địch, lắc đầu nói: "Đã lâu như vậy ngươi vẫn không biết rõ bản thân hay sao, từ lúc ngươi bắt đầu xuất đạo, tất cả sự tình đàm phán, cơ hồ toàn bộ đều là dùng nắm đấm kết thúc công việc a, nếu như người đi mà nói, cuối cùng nhất định đánh nhau sẽ cùng với Thiên Tôn Thái Bình a?"
"Này!"
"Đây cũng là quá khinh bỉ ta! Trần gia ta đời đời kiếp kiếp đều là sứ giả Hòa bình!"
Mà ở trong lúc Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn đang dựa vào lí lẽ để biện luận.
Ở bên ngoài Thành Thượng Kinh, một thanh niên người mặc đạo bào màu trắng chính là đang cất bước đi tới, xem như là Đế Đô Đại Càn, Thành Thượng Kinh mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều người ra vào, hoặc là người trẻ tuổi đi đến Đế Đô tham quan, hoặc là thương nhân lui tới, hoặc cũng có quý tộc đến làm việc.
Nhưng thanh niên mặc đạo bào màu trắng lại có vẻ khác biệt phá lệ. Nguyên nhân rất đơn giản, ở bên cạnh hắn có một con heo nái màu hồng đi theo.
Rõ ràng là phối hợp loại quái đản này, thanh niên mặc đạo bào màu trắng lại là xuất ra mùi vị tiên phong đạo cốt, mỗi khi bước ra một bước cũng đều có người quay đầu lại nhìn hắn, dáng người thẳng tắp, khí chất đặc biệt, hơn nữa hắn còn có khuôn mặt anh tuấn, khiến cho người ta vô thức không để ý đến con heo nái đang rên hừ hừ ở bên cạnh hắn.
"Đến rồi."
Thanh niên mặc đạo bào màu trắng nhìn một chút cửa thành Thành Thượng Kinh ở phía trước, lộ ra dáng vẻ than thở, xem như là Đế Đô Đại Càn, cửa thành của Thành Thượng Kinh cũng không giống như những thành trì khác, mỗi một khối gạch phía trên thành đều mang theo hàng trăm hàng ngàn đạo trận văn, mà những khối gạch này chồng lên nhau, lại hợp thành một tòa pháp trận càng lớn.
Có thể tưởng tượng, nếu những trận pháp này mở ra một hơi mà nói, lực phòng ngự của Thành Thượng Kinh sẽ cấp tốc cất cao đến một cái cấp độ cực mạnh.
"Thực sự muốn làm như thế sao, Thiên Tôn?"

Con heo nái ở bên cạnh ủi ủi thanh niên mặc đạo bào màu trắng, truyền ra một cỗ ý niệm.

Chương 1173: Ba bước

"Đương nhiên." Thiên Tôn Thái Bình gật đầu một cái, nói: "Muốn để cho Đạo Môn trổ hết tài năng từ trong trận đại biến này, kỳ thật là chỉ cần làm đến ba bước. Thứ nhất, khiến cho Thiên Đạo nhìn thấy giá trị của Đạo Môn, thứ hai, khiến cho Thiên Đạo nhìn thấy giá trị chính chủ của ta, thứ ba, khiến cho Đại Càn tán đồng với hành động của Đạo Môn."

Hai bước trước là thuận theo đại thế Thiên Đạo trước mắt, bước thứ nhất xem như là một lần đầu tư lâu dài, cũng chính là để cho Thiên Đạo nhìn thấy tiềm lực của Đạo Môn, cảm thấy Đạo Môn làm như vậy sớm muộn gì cũng có thể nuôi dưỡng được một vị Chí Tôn nhân gian, mà bước thứ hai thì là đầu tư ngắn hạn, để cho Thiên Đạo nhìn thấy tiềm lực của bản thân hắn, cảm thấy Thiên Tôn Thái Bình hắn có hy vọng thành tựu Chí Tôn nhân gian.

Kể từ đó, có lẽ là không có tỉnh trợ giúp thực chất nào, nhưng khí vận của Đạo Môn ở trong cõi u minh coi như sẽ ổn định. Khí vận ổn định, mọi việc đều sẽ thuận lợi, còn dư lại thì sẽ giải quyết từ từ.

Về phần bước thứ ba thì là vì trừ khử nhân họa.

Đạo Môn có thân phận dẫn đầu giới tông phái, chính là đối lập bẩm sinh với Đại Càn, phía Đạo Môn là không có khả năng ăn nói khép nép cầu hoà, nhưng kiên trì đối nghịch cùng với Đại Càn cũng không có một chút ích lợi nào, cho nên ý nghĩ của Thiên Tôn Thái Bình là rất đơn giản, đó chính là tìm một điểm chung, gác lại bất đồng, tận lực đạt thành hiệp nghị.

Không phải là hiệp nghị giữa giới tông phái cùng với Đại Càn, mà là hiệp nghị giữa Đạo Môn cùng với Đại Càn.

Chỉ có đưa Đạo Môn từ bên trong vũng nước đọng giới tông phái ra ngoài, mới có khả năng đạt thành hiệp nghị.

Hơn nữa ở một phương diện khác, làm như thế nào mới có thể khiến cho Thiên Đạo nhìn thấy tiềm lực của mình của Thiên Tôn Thái Bình? Đáp án rất đơn giản, chỉ cần đánh một chầu cùng với người mà Thiên Đạo coi trọng được rồi.

"Nếu như ta không tính sai, vị Cung chủ Vạn Thọ Cung kia quật khởi rất giống với Thuần Dương Đạo Tôn ngày xưa, hai người tất nhiên là có tồn tại sự liên hệ, kể từ đó, ở phía sau vị Cung chủ Vạn Thọ Cung kia nói không chừng cũng có sự thúc đẩy của Thiên Đạo, hơn nữa Thánh Thượng Đại Càn vốn là thiên hạ đệ nhất nhân trước mắt."

Hai người này tất nhiên là đối tượng mà Thiên Đạo coi trọng, bởi vậy về tư về công, lần này Thiên Tôn Thái Bình đều không thể không đến.

"Thánh Thượng! Việc lớn không tốt! Ở cửa Bắc Thành Thượng Kinh truyền đến cấp báo!"

Kèm theo tiếng hét phẫn nộ và lo lắng, một vị cấm vệ Kiêu Quả người khoác áo giáp hốt hoảng chạy vào Kim Loan Điện, khi nhìn thấy Thánh Thượng Đại Càn lập tức quỳ một chân trên đất.
"Phi Hùng Quân đóng giữ ở nơi đó bị tập kích, quân doanh cửa Bắc trực tiếp bị phá hủy!"
"Thống soái Phi Hùng Quân đại nhân đang tiến về trợ giúp!"
"Đại tướng quân cũng đã chạy tới!"
"Ồ?"
Ở bên trong Kim Loan Điện, Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn đồng thời ngẩn người. Có người tiến công Thành Thượng Kinh? Ai lại dám ăn gan hùm mật báo như vậy?
"Nguyên Hanh đã chạy tới rồi sao? Đối phương có bao nhiêu người?"
"Chỉ, chỉ có một người!"
Nói đến đây, cấm vệ Kiêu Quả lộ ra biểu lộ rất là cổ quái: "Trên thực tế..."
"Có khả năng là còn có một con heo."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Thánh Thượng Đại Càn: "? ? ?"
Ầm ầm! Ngay vào lúc Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch nhận được tin tức, ngay ở cửa Bắc Thành Thượng Kinh, Thiên Tôn Thái Bình mặc đào bào màu trắng, dắt một con heo nái màu hồng dạo bước ở trên đường cái trống trải, ngẫu nhiên có một chút phàm nhân né tránh không kịp, đều bị hắn na di đến địa phương khác.
Về phần rất nhiều binh sĩ tới gần hắn, đều không ngoại lệ, sau khi đến gần Thiên Tôn Thái trong vòng phạm vi 10 mét Bình liền quỳ hai chân xuống, bất lực ngã trên mặt đất.
"Dừng lại!"
"Người đến là ai?"
Thành Thượng Kinh phản ứng cũng không chậm, trước sau chỉ bất quá mấy phút đồng hồ, Nam Thần Võ liền mang theo một đội Phi Hùng Quân đuổi tới, bao bọc xung quanh Thiên Tôn Thái Bình, nhưng còn không chờ bọn hắn động thủ, cỗ lực lượng trấn áp kỳ diệu kia liền hiện lên một lần nữa, nguyên một đám binh sĩ Phi Hùng Quân thậm chí là ngay cả Nam Thần Võ cũng đều không có một chút sức chống cự nào.
Ầm! Kèm theo tiếng vang nặng nề, các binh sĩ nhao nhao ngã xuống đất, Thiên Tôn Thái Bình cứ tiến tới như vào chỗ không người, đi thẳng về phía phương hướng hoàng cung.
Cùng lúc đó...
"Đáng chết! Là Thiên Tôn Thái Bình!"
"Hắn làm sao lại tới nơi này?"
Ở bên trái hoàng cung, Lý Đồng Thần ở bên trong phủ Tể Tướng lộ ra sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm về phía phương hướng Thiên Tôn Thái Bình, hắn ngược lại là muốn đi ngăn cản đối phương,

nhưng bằng vào tu vi của bản thân lại không phải đối thủ, mà ở bên cạnh Lý Đồng Thần, Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh cũng lộ ra thần sắc vô cùng không cam lòng cùng với phẫn nộ.
"Đáng giận, còn thiếu một chút."
Trạng thái gần đây của Võ Nguyên Hanh không thể nói là không tốt. Sau một trận chiến ở Tiên Cung, chính hắn cũng đã thu hoạch được rất nhiều, nhất là sau khi tận mắt nhìn thấy Trần Khuynh Địch mượn nhờ Bát Phúc Thần Công đột phá, Võ Nguyên Hanh cũng có lòng tin hơn đối với việc mình đột phá.
Nhưng vấn đề là...
Thời gian vẫn còn chưa đủ.
Võ Nguyên Hanh vẫn còn đang tích lũy sức mạnh cho bản thân, còn cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể đạt đến điểm giới hạn.
Nhưng Thiên Tôn Thái Bình hết lần này tới lần khác lại đi đến đây vào lúc này, bây giờ Võ Nguyên Hanh còn chưa có nắm chắc đột phá, mà nếu không đột phá, Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất cho dù có mạnh như thế nào cũng đều khó có khả năng là đối thủ của một vị Kích Toái Mệnh Tinh, chớ đừng nói chi còn là loại cấp bậc như Thiên Tôn Thái Bình.
"Tại sao còn chưa đi ra?" Ở bên trên đường cái, Thiên Tôn Thái Bình dừng bước lại, nhìn chung quanh.
"Có một chút quá mức rồi."
Hắn là đến để đàm phán, mặc dù vào lúc đàm phán cần biểu diễn võ lực nhất định, nhưng cũng phải có giới hạn, nếu như quá mức thì sẽ trở thành đập phá quán.
Ý niệm tới đây, Thiên Tôn Thái Bình thu tầm mắt lại, chợt nhìn về phía phương hướng Hoàng cung, đầu tiên là vung tay lên, khu trừ lực lượng trấn áp ở trên người của đám người Nam Thần Võ, sau đó dắt con heo nái màu hồng ở bên cạnh bước ra một bước, liền từ trong đường phố Thành Thượng Kinh đi vào trong Kim Loan Điện.
Một bước này vừa mới phóng ra, Kim Loan Điện nguyên bản vô cùng bình tĩnh trong nháy mắt liền hóa thành núi lửa vận sức chờ phát động, uy áp cùng với khí tức kinh khủng tràn đầy ở mỗi một góc trong toàn bộ điện đường, bao phủ về phía phương hướng của Thiên Tôn Thái Bình.
"Trương Thái Bình?"
"Ngươi có ý gì?"
"Muốn đập phá quán?"
"Không nên ép người yêu thích hòa bình như ta chứ?"
Ở bên trên chủ vị Kim Loan Điện, Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn một trái một phải, lộ ra khuôn mặt không có hảo ý, bất quá so sánh với nhau, Thiên Tôn Thái Bình sớm có chuẩn bị tâm lý lại có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Chương 1174: Điều kiện

"Tại hạ là Trương Thái Bình."
"Gặp qua Thánh Thượng, Cung chủ Vạn Thọ Cung."
Sau khi thoát khỏi trạng thái mơ mộng, lời nói của Thiên Tôn Thái Bình là rất trật tự rõ ràng, lộ ra dáng vẻ khá là nho nhã.
Không sai, nếu như không con heo nái ở bên cạnh thì lại càng văn nhã.
"Tại hạ không giỏi miệng lưỡi, cho nên sẽ trực tiếp nói toạc móng heo."
"Đạo Môn hi vọng kết minh cùng với Đại Càn."
"Cũng không phải là đại biểu cho giới tông phái, mà là đại biểu cho bản thân Đạo Môn."
"Kết minh?"
"Đạo Môn?"
Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn chính là kinh ngạc, sau đó hai người cùng nhìn nhau một cái, nhìn về phía Trương Thái Bình lần thứ hai, hỏi: "Chúng ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?"
Thiên Tôn Thái Bình nghiêng đầu một chút, sau đó mỉm cười nói: "Bởi vì Đạo Môn cùng với Đại Càn cũng không có xung đột."
"Khí số của giới tông phái đã hết."
"Đạo Môn là Đạo Môn, giới tông phái là giới tông phái."
"Hai vị chớ có nói nhập làm một."
"Ồ?"
Lúc này Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn là thật sự có một chút ngoài ý muốn.
Chậc, đây có giống như là lời nói của kẻ dẫn đầu giới tông phái hay không?
"Tin rằng hai vị đều đã biết rõ chuyện phát sinh gần đây, Đạo Môn chủ động mở ra điển tịch, võ công của tông môn cho thiên hạ, phàm là dân chúng bình thường, không cần giao tiền cũng có thể tiến vào trong đạo quan tập võ, vả lại đạo quan ở các nơi đều ở dưới sự giám sát của quan viên Đại Càn, không có chỗ nào vượt qua."
"Đây chính là mục đích mà tại hạ tới đây."
"Đạo Môn cũng không thèm để ý tông phái có diệt vong hay không, nếu như hai vị muốn mà nói, Đạo Môn cũng có thể chủ động từ bỏ địa vị tông phái, tận lực hiệp trợ Đại Càn tiến hành phổ cập giáo dục tu luyện đối với dân chúng bình thường, 3000 đại đạo cùng với 800 bàng môn của Đạo Môn cũng đều có thể mở ra đối với Đại Càn."
"Ở bên trên cái cơ sở này, Đạo Môn chỉ có một cái điều kiện."
"Điều kiện gì?"

"Giữ lại Bát Cảnh Cung xem như là tổ địa của Đạo Môn, đó dù sao cũng là do Đạo Tổ để lại, Đạo Môn sẽ không có khả năng từ bỏ, tin rằng là hai vị cũng có thể hiểu được chứ?"
Nhìn Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn rơi vào sự trầm mặc, Thiên Tôn Thái Bình mặt không đổi sắc.
Đừng thấy hắn nói rất đơn giản.
Trên thực tế, giữ lại Bát Cảnh Cung mới là phần quan trọng nhất trong lần đàm phán này, nguyên nhân rất đơn giản.
Đạo Môn mở ra toàn diện đạo thống của bản thân, cách làm này có tốt có xấu, chỗ tốt tự nhiên là thuận theo đại thế, vả lại đệ tử Đạo Môn trong tương lai sẽ trải rộng ra toàn thiên hạ, chỗ xấu thì là truyền thừa của nhà mình sẽ triệt để đại chúng hoá, mà bản thân Đạo Môn càng là có khả năng bị hoàng triều Đại Càn sát nhập, thôn tính, cuối cùng triệt để mất đi sự tồn tại.
Nhưng nếu như Bát Cảnh Cung vẫn còn thì lại không giống, Bát Cảnh Cung xem như là tổ địa của Đạo Môn, chỉ cần Bát Cảnh Cung vẫn còn, Đạo Môn vẫn còn căn cơ, những đệ tử tu luyện công pháp Đạo Môn đối với Đạo Môn ngược lại sẽ còn có một phần tình hương hỏa, ngày sau bọn họ có đi ra làm quan, đối với Đạo Môn sẽ đưa đến một cái tác dụng phụng dưỡng, Đạo Môn bởi vậy cũng sẽ không đến mức bị sát nhập, thôn tính hoàn toàn. Thậm chí sẽ hình thành một cái phe phái, một cái phe phái to lớn cắm rễ ở bên trong hoàng triều.
Tông phái có lẽ sẽ diệt vong.
Nhưng Đạo Môn vẫn sẽ tiếp tục tồn tại như cũ.
Thậm chí là Thiên Tôn Thái Bình cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu như giới tông phái thất bại, đến lúc đó hắn sẽ trực tiếp bỏ qua thân phận Đạo Môn, lấy danh nghĩa phổ cập giáo dục đoạt lại tất cả điển tịch của giới tông phái, sau do Đạo Môn tiến hành phân phối, từ theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây không phải là Đạo Môn đã thống nhất toàn bộ giới tông phái hay sao?
Cái gì? Ngươi nói đây là âm mưu? Làm ơn! Chuyện này đối với Đại Càn căn bản là không hề có chỗ xấu có biết hay không? Phe phái hoàng triều? Hoàng triều nào là không có phe phái? Không bằng nói ở bên trong hoàng triều có phe phái tồn tại đó là chuyện đương nhiên, hơn nữa bất đồng cùng với những hệ phái khác chính là, loại phe phái như Đạo Môn căn bản là không có hứng thú đối với quyền lực, cuối cùng, trọng yếu nhất đối với người tu đạo mà nói vẫn là tu luyện. Nhìn chung ở trong mười đại thánh địa võ đạo, Đạo Môn là ít gây sự nhất.
Phật Môn yêu cầu tín đồ quyên tặng tài vật, rèn đúc Phật tượng Kim Thân, Đạo Môn không có hứng thú đối với chuyện này.
Minh giáo yêu cầu tín đồ làm chuyện xấu hàng ngày, Đạo Môn không có hứng thú đối với chuyện này.
Tông phái báo thù cuối cùng sẽ dẫn phát giang hồ phân tranh, Đạo

Môn không có hứng thú đối với chuyện này.
Đây chính là uy tín.
Không có ai sẽ cảm thấy các đạo sĩ trong đạo quán sẽ cảm thấy hứng thú đối với quyền lực thế tục.
Về phần những đạo sĩ có hứng thú đối với quyền lực thế tục, nhất định sẽ không có bao nhiêu lớn thành tựu ở bên trên tu luyện võ công Đạo Môn, đây là vấn đề do công pháp.
Hơn nữa sau khi Đạo Môn dung nhập vào hoàng triều, song phương tự nhiên sẽ hình thành một sợi dây thừng bên trên châu chấu, Đạo Môn ngược lại sẽ trở thành một lá bài tẩy của bản thân hoàng triều, hơn nữa quan trọng nhất là có Đạo Môn tồn tại, độ khó hoàng triều phổ cập tu luyện sẽ hạ xuống trên phạm vi lớn.
Mà giáo dục tu luyện của hoàng triều càng phổ cập, bản thân hoàng triều sẽ càng mạnh.
Hơn nữa ở bên trong quá trình giáo dục cũng đều không thể thiếu giáo dục trung quân ái quốc, dù là có tình hương hỏa đối với Đạo Môn, vậy thì cũng không đến mức độ dao động sự thống trị.
Bởi vậy bất kể nhìn như thế nào, cũng đều có trăm lợi mà không có một hại.
Thiên hạ nhốn nháo, đều là hướng lợi, thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi tới.
Phương pháp giải quyết mâu thuẫn tốt nhất, chính là hiểu được lợi hại. Biện pháp của Thiên Tôn Thái Bình đã buộc lợi ích của mọi người vào chung một chỗ, trên căn bản đã tiêu trừ tất cả mâu thuẫn, hơn nữa uy tín của bản thân Đạo Môn cũng một mực không tệ, hắn tin tưởng, nếu Thánh Thượng Đại Càn có thể tiếp nhận Trần Khuynh Địch và Thuần Dương Cung, như vậy sẽ không có lý do không thể tiếp nhận thêm Đạo Môn cùng với Thiên Tôn Thái Bình.
Không phải sao?
Mà xem như kẻ khởi xướng thúc đẩy tất cả những thứ này, Thiên Tôn Thái Bình tin rằng mình ở trong lịch sử cũng sẽ lưu lại một trang nổi bật.
Đúng thế, đến lúc đó trên sử sách nhất định sẽ ghi chép như thế này: người xúc tiến tu luyện giáo dục đại chúng hoá, đặt nền móng cho 12 năm giáo dục bắt buộc - Trương Thái Bình - đại giáo dục gia trứ danh đương đại.
Nhưng ta cự tuyệt!
Ngươi cho rằng ta sẽ nói như vậy sao?
Quả thật, Trần Khuynh Địch hoàn toàn không hiểu rõ mưu tính ở sau lưng của Thiên Tôn Thái Bình, chỉ có thể hiểu đơn thuần từ trên mặt chữ, cho nên còn hơi không hiểu ra sao, nhưng Thánh Thượng Đại Càn lại không giống.

Chương 1175: Đồ đần

Không giống với Trần Khuynh Địch mới xuất đạo không được bao lâu, Thánh Thượng Đại Càn nói thế nào cũng đã ngồi trên hoàng vị hơn ba trăm năm, độ mẫn cảm ở mặt này không biết cao hơn bao nhiêu so với Trần Khuynh Địch, cho nên chỉ hơi suy nghĩ một lát, Thánh Thượng Đại Càn đã rõ ràng hàm nghĩa ở trong những lời này của Thiên Tôn Thái Bình.
Cũng giống như là Thiên Tôn Thái Bình đoán trước.
Đạo Môn có thể trở thành một phe phái lớn của Đại Càn trong tương lai hay không? Thánh Thượng Đại Càn căn bản là không để ý.
Nhưng uy tin của bản thân Đạo Môn chỉ là một phần, càng nhiều thì là ở chỗ thực lực bản thân của Thánh Thượng Đại Càn, hắn tin rằng chỉ cần bản thân vẫn còn ở Đại Càn, Đạo Môn sẽ không thể lật được trời.
Đương nhiên, để phòng ngộ nhỡ, đề nghị của Thiên Tôn Thái Bình còn có chỗ cần sửa chữa.
"Đầu tiên, Bát Cảnh Cung là có thể bảo lưu, nhưng không cho phép bảo lưu thế lực của bản thân Đạo Môn, toàn bộ các đệ tử trưởng lão nhất định phải chuyển xuống đạo quán ở các nơi, chấp nhận sự giám thị của quan phương, mà Bát Cảnh Cung sẽ trở thành tổ địa của Đạo Môn, cuối cùng, lĩnh vực Đạo Môn phụ trách cũng chỉ còn lại là giáo dục."
"Không có vấn đề chứ?"
Thiên Tôn Thái Bình khẽ nhíu mày, xoay chuyển lời nói: "Hơn tám thành trưởng lão và đệ tử là có thể chuyển xuống đạo quán các nơi, nhưng kế hoạch của ta là chế tạo Bát Cảnh Cung thành hệ thống giáo dục cao cấp nhất, nhất định phải lưu lại một số trưởng lão có tu vi cao nhất, đương nhiên, cho phép Đại Càn giám thị Bát Cảnh Cung."
"Hệ thống giáo dục...trẫm hỏi ngươi, ngươi dự định làm như thế nào để chế tạo cái gọi là hệ thống giáo dục?"
"Rất đơn giản." Thiên Tôn Thái Bình gật đầu nói: "Ngũ Hành đạo quán phụ trách giáo dục trẻ em, Tứ Tượng đạo quán phụ trách giáo dục thiếu niên, Tam Tài đạo quán phụ trách giáo dục thanh thiếu niên, cao hơn nữa chính là Lưỡng Nghi đạo quán, chủ yếu phụ trách dạy vỡ lòng cho thanh niên, cao hơn nữa chính là Thái Cực đạo quán phụ trách bồi dưỡng võ giả."
"Vậy Bát Cảnh Cung....? "
"Sẽ trở thành đạo quán dạy bảo đệ tử cấp bậc cao nhất, có thể đi tới nơi đó, Đạo Môn ta cũng sẽ không tiếc mở ra võ công cấp tuyệt thế cho học sinh dốc lòng cầu học."
"Chậc."

Thánh Thượng Đại Càn nhếch khóe miệng lên, mà Trần Khuynh Địch ở bên cạnh hắn cũng là chép miệng.
Đây rõ ràng là sinh viên, nghiên cứu sinh, tiến sĩ sau trung học, là chế độ giáo dục cao cấp.
Ngưu bức.
Thật sự là ngưu bức.
"Trẫm rõ ràng ý củangươi, nhưng có chuyện trẫm phải nhắc nhở."
Thánh Thượng Đại Càn nhìn Thiên Tôn Thái Bình, trong ánh mắt bỗng nhiên trở nên thâm thúy: "Kết minh là có thể, nhưng ở trên phương diện minh ước ta sẽ dùng khí vận của Đạo Môn và Đại Càn để chế định, nếu như ngày sau Đạo Môn chủ động ra khỏi lĩnh vực giáo dục, có ý đồ tiến vào địa phương khác, như vậy khí vận sẽ phản phệ."
"Cho nên một khi ký kết, sẽ không thể đổi ý."
"Rõ ràng chưa?"
Thiên Tôn Thái Bình nghe vậy liền không hề do dự mà mở miệng nói: "Không thành vấn đề."
Đối với Thiên Tôn Thái Bình thậm chí là Đạo Môn mà nói.
Căn bản không cần ra khỏi lĩnh vực giáo dục.
Nói cho cùng, tông phái tồn tại là để cho đạo thống của bản thân phát dương quang đại, mà không phải là thống nhất thiên hạ, chỉ cần có thể bồi dưỡng ra võ giả có thể vượt qua tiền bối, đối với Đạo Môn mà nói chính là có lợi, càng đừng nói là tài nguyên tu luyện mà tông phái tìm kiếm, ở lưng trong tình huống dựa vào hoàng triều, căn bản sẽ không thiếu.
Thậm chí có lẽ là sẽ nhiều hơn.
Cho nên tại sao còn phải do dự?
"Được." Thánh Thượng Đại Càn nhếch khóe miệng lên, cho tới bây giờ hắn mới coi như sinh ra một chút tín nhiệm với Thiên Tôn Thái Bình, nhưng đúng như Thiên Tôn Thái Bình đoán trước.
Đây là một cuộc mua bán cả hai cùng có lợi.
Mượn lực lượng của Đạo Môn, không lâu sau cũng càng dễ dàng vượt qua nguy cơ giới tông phái đánh Càn, mà mượn nguy cơ lần này, Thánh Thượng Đại Càn hắn cũng có hi vọng rất lớn nhất cử thành tựu Chỉ Tôn nhân gian.
Cho nên vào trước đó....
"Có chuyện, trẫm muốn mời ngươi giải nghi hoặc cho trẫm."
"Trương Thái Bình."
"Ngươi tu luyện Thiên Tử Thuật phải không?"
Thánh Thượng Đại Càn nói ra một vấn đề cuối cùng.
Vừa dứt lời.
Bầu không khí nguyên bản có chỗ dịu lập tức trở nên hiểm ác, áp lực vô cùng trong Kim Loan Điện lại hiện ra, Thánh Thượng Đại Càn và Thiên Tôn Thái Bình nhìn nhau, ánh mắt tương giao, giữa hai bên

dường như có phích lịch xẹt qua, mà ở trung tâm hai người, Trần Khuynh Địch nhìn trái sau đó nhìn phải.
Chuyện ra sao a?
"Đồ đần!" Vào lúc Trần Khuynh Địch nghi hoặc, âm thanh của Cửu Dương đột nhiên vang lên ở trong đầu.
"Ngươi còn không hiểu rõ sao? Ngươi tu luyện là biến số, vị Thánh Thượng Đại Càn ở bên cạnh ngươi chính là tu luyện khí số! Làm hoàng đế của hoàng triều nhân gian Trung Thổ, đương nhiên là giống với Thiên Tử Đại Thiên năm đó, tu luyện Thiên Tử Thuật là đang tranh khí số với Thánh Thượng Đại Càn a!"
"Ồ!" Lúc này Trần Khuynh Địch mới bừng tỉnh đại ngộ.
Nói ngắn gọn, đây là tương đương với Thủy Đế và Phật Tổ ở thời kỳ Thượng Cổ, còn có Yêu Hoàng và Ma Tổ, hai bên tu hành cùng một con đường, nhưng người thắng chỉ có thể có một, hai võ giả như vậy, thả ở thời đại Thượng Cổ, chính là cái gọi là đạo địch, là loại không chết không thôi kia.
Đến cảnh giới như Thánh Thượng Đại Càn.
Kỳ thực đã rất rõ với con đường khí số, cũng rõ ràng bản thân đang đi trên con đường này, chỉ cần thoát khỏi sự ràng buộc của Tổ Long Trung Nguyên, hắn có lòng tin nhanh chóng tiến lên trên con đường này, nhưng ở trong lúc mấu chốt này, một võ giả tu khí số tương tự không thể nghi ngờ sẽ trở thành tai hoạ ngầm to lớn.
Mà Thiên Tôn Thái Bình cũng hết sức rõ ràng điểm này.
"Không sai."
"Tại hạ đúng là tu Thiên Tử Thuật."
Trước đây Trương Thái Bình tiếp nhận chức vị Thiên Tôn Đạo Môn, sau khi tấn cấp Kích Toái Mệnh Tinh chính là đi con đường khí số, dù sao thì con đường biến số cũng phiêu miểu vô tung, căn bản không biết nên đi như thế nào, đương nhiên cũng chỉ có thể đi khí số, dần dà, đương nhiên sẽ có tin đồn Thiên Tôn Thái Bình tu Thiên Tử Thuật.
Đương nhiên, trừ phi là loại biến số trời sinh như Trần Khuynh Địch, bằng không nếu muốn quyết định con đường võ đạo mà bản thân đi, chí ít cũng phải có cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm mới được, cho nên ở trong ba mạch Đạo, Phật, Ma cũng chỉ có Thiên Tôn Thái Bình đạt tới mức độ này, Ngô Không và giáo chủ Minh giáo vẫn còn hơi chênh lệch một chút.
Đặt ở trước kia, Thiên Tử Thuật đương nhiên là ưu thế để Thiên Tôn Thái Bình leo lên thượng cảnh, Đạo Môn tiến thêm một bước.
Nhưng đặt ở hiện tại, điều này lại trở thành trở ngại trí mạng giữa minh ước của Thánh Thượng Đại Càn và Thiên Tôn Thái Bình.
Nhưng...
"Tại hạ đã tới đây, vậy dĩ nhiên là có phương pháp giải quyết vấn đề này."

"Thánh Thượng không cần phải lo lắng."
"Ồ?" Thánh Thượng Đại Càn nhíu mày nói: "Theo trẫm biết, con đường đã quyết định muốn cải biến tuy không phải là không thể, nhưng Kích Toái Mệnh Tinh muốn cải biến con đường lại cực kì gian nan."

Chương 1176: Ném qua vai

"Không sao." Thiên Tôn Thái Bình rất bình tĩnh phất áo bào nói: "Nếu Thánh Thượng thật sự không yên tâm."
"Sau khi ký kết minh ước."
"Không bằng ta và ngươi hãy luận đạo một phen đi?"
"Nếu tài nghệ của tại hạ không bằng người, Thánh Thượng có thể đánh giết tại hạ, như vậy thì thế nào?"
Nói đến đây, thần sắc của Thiên Tôn Thái Bình rốt cuộc cũng thay đổi.
Đại kế của Đạo Môn đã thành.
Tiếp theo Thiên Tôn Thái Bình sẽ đi làm chuyện của bản thân.
Trận chiến này mặc kệ thắng bại, Đạo Môn cũng sẽ trổ hết tài năng từ trong trận đại biến thiên cổ này.
Nếu như hắn không chết, vậy hiển nhiên là có thể bảo vệ Đạo Môn, Đạo Môn sẽ lấy tốc độ nhanh nhất phát dương quang đại sau khi đại biến.
Nếu như hắn chiến tử, vậy Đại Càn sẽ càng yên tâm đối với Đạo Môn, trái lại sẽ ra sức nâng đỡ, vậy thì qua một đoạn thời gian, Đạo Môn vẫn sẽ có thể hưng thịnh.
Kiếm bộn không lỗ.
Hắn đã hoàn thành hơn phân nửa mục tiêu nhỏ của sư tôn.
Cho nên cũng nên cân nhắc một phen cho chính mình.
Nghĩ đến đây, Thiên Tôn Thái Bình nhếch khóe miệng lên, khuôn mặt thanh nhã theo nụ cười này, rốt cuộc cũng trở nên dữ tợn, vào thời khắc này Thiên Tôn Thái Bình mới càng giống như là một vị võ giả.
Đúng thế!
Nói cho cùng.
"Ta cũng là một vị võ giả a."
Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, có vị võ giả nào không khát vọng đạt đến đỉnh phong đây?
Có một câu nói rất hay.
Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, không có văn nhân nào không muốn mình đứng thứ nhất trong cổ kim, cũng không có võ giả nào không khát vọng vô địch thiên hạ.
Mà cái vòng nguyệt quế này bắt đầu từ ba trăm năm trước đã một mực bị Thánh Thượng Đại Càn nắm ở trong tay.
Có người không phục hay không?
Nói nhảm.
Đương nhiên là có, hơn nữa là còn có một đống lớn, lúc ban đầu, Ngô Không, giáo chủ Minh giáo, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Ninh Thiên Cơ, võ giả Kích Toái Mệnh Tinh nổi tiếng đương

thời hoặc sáng hoặc tối, đều đã từng tìm Thánh Thượng Đại Càn luận bàn qua, chỉ có Thiên Tôn Thái Bình cho đến nay là vẫn chưa từng ra tay.
Cho nên lúc này cho dù là Thánh Thượng Đại Càn cũng sờ cằm hơi cảm thấy hứng thú.
"Ngươi muốn đánh với ta?"
"Dưới tình huống này?"
Mọi người đều biết, bây giờ Tổ Long Trung Nguyên đã bị thương nhiều lần, tuy bổ trợ có chỗ yếu bớt, nhưng ở trong toà đế đô Thành Thượng Kinh ngàn năm này, Thánh Thượng Đại Càn vẫn có thể bộc phát ra lực lượng ở thời kỳ toàn thịnh, Thánh Thượng Đại Càn ở dưới trạng thái này căn bản là không có vị chí cường giả nào có thể đánh bại hắn từ chính diện.
Điểm này vào ba trăm năm trước đã được chứng thực.
Mà trước mắt, Thiên Tôn Thái Bình lại muốn giao đấu với Thánh Thượng Đại Càn ở dưới tình huống này?
Vừa dứt lời.
Khí tức ở trên người của Thánh Thượng Đại Càn liền triệt để bạo phát ra, bản thể vẫn ngồi trên ghế rồng không có động tác, nhưng trên toàn thân của hắn, cương khí màu vàng kim chảy xuôi mà ra, cuối cùng hóa thành một đầu Thần Long màu vàng sinh động như thật bay vút mà ra, trực tiếp đụng về phía phương hướng Thiên Tôn Thái Bình.
Ầm ầm ầm! Những nơi Thần Long màu vàng đi qua hư không vỡ nát, không thể tránh né, tiếng long ngâm xuyên kim liệt thạch, hào quang màu vàng giống như ngọn lửa nóng bỏng nhất, những nơi đi qua đốt hết không khí, lúc đến trước mặt của Thiên Tôn Thái Bình, Thần Long đã biến hóa thành một thanh trường kiếm hoa lệ chế tạo từ vàng ròng.
Thiên Tử Kiếm!
Không phải ra tay toàn lực, chỉ là do Thánh Thượng Đại Càn dùng cương khí của bản thân tiện tay ngưng tụ ra một đạo kiếm khí, nhưng chính là một đạo kiếm khí như thế, ở dưới sự gia trì của Tổ Long Trung Nguyên trạng thái đỉnh cao nhất, lực lượng lại đột nhiên tăng vọt đến trình độ cho dù là cường giả Kích Toái Mệnh Tinh cũng phải toàn lực ứng đối, thậm chí là như lâm đại địch.
Nhưng cho dù kiếm khí tới gần người, Thiên Tôn Thái Bình lại vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh tự nhiên.
"Tại hạ đã nói."
"Đã dám đến, vậy dĩ nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng."
Vù! Thiên Tôn Thái Bình vung tay áo một cái, cũng không thấy có cương khí và khí huyết hiển hóa, tay áo màu trắng bao phủ Thiên Tử Kiếm mà Thánh Thượng Đại Càn đánh ra, sau đó nuốt vào, Thiên Tử Kiếm vốn nên bộc phát ra thần uy vô tận, sau khi bị nuốt đi, vậy mà

lại tiêu thất trong hư không.
Vào thời khắc này, Trần Khuynh Địch nguyên bản một mực đang xem kịch cũng không khỏi hơi há miệng, Tổ Long Trung Nguyên mạnh bao nhiêu hắn không thể rõ ràng hơn nữa, nhưng Thiên Tôn Thái Bình vậy mà lại cứng rắn đỡ được từ chính diện, bằng vào chiêu này, thực lực của Thiên Tôn Thái Bình đã lộ rõ không thể nghi ngờ.
"Thánh Thượng, Cung chủ Vạn Thọ Cung, không cần phải khách khí với tại hạ."
Thiên Tôn Thái Bình mỉm cười, hai chân chuyển hướng, chân phải phía trước, chân trái lui lại nửa bước, tay trái chắp sau lưng, tay phải chậm rãi mở ra đối với Thánh Thượng Đại Càn và Trần Khuynh Địch.
"Nếu không ngại."
"Cùng lên hẳn là cũng không sao chứ?"
"Ha ha?"
Lời còn chưa dứt, khí thế ở trên người của Trần Khuynh Địch và Thánh Thượng Đại Càn lập tức tăng vọt lên.
Không phải là hai người này tự thổi phồng.
Một người đăng cơ ba trăm năm, có danh xưng đệ nhất thiên hạ tung hoành bất bại.
Một người từ khi xuất đạo cho đến nay không chỉ gây sự khắp nơi hơn nữa còn chưa bao giờ lật xe.
Dám trang bức ở trước mặt của chúng ta?
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhịn nhục!
"Ta tới trước!"
Không đợi Thánh Thượng Đại Càn mở miệng, Trần Khuynh Địch liền trực tiếp tung người mà ra, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt của Thiên Tôn Thái Bình, người tùy ý đi, một nắm đấm thép như cự chùy khuynh thiên hung hăng đập về phía Thiên Tôn Thái Bình, quyền chưa đến, quyền kình và gió mạnh mang theo lại nhấc lên một trận bạo tạc mà mắt thường có thể thấy.
Ầm!
Nhưng kết quả của một quyền này lại rất bất ngờ.
"Hừ."
Trần Khuynh Địch đột nhiên co con ngươi lại, nhìn chằm chằm vào ngay phía trước mình, mà ở đó, Thiên Tôn Thái Bình đã lui nửa bước, chính là mở ra bàn tay như thế, cứng rắn tiếp được một quyền này của Trần Khuynh Địch, trong bàn tay thon dài trắng nõn dường như có bát quái xoay chuyển, mà không đợi Trần Khuynh Địch phản ứng lại.
"Hay!"
Thiên Tôn Thái Bình bứt lên về phía trước, bắt lấy cổ áo của Trần Khuynh Địch, vặn eo chuyển hông, trực tiếp thực hiện một cú ném qua vai tuyệt đẹp quăng Trần Khuynh Địch ra ngoài!
Ầm!

Cú ném tuyệt đẹp này không quăng Trần Khuynh Địch ra khỏi Kim Loan Điện, mà là trực tiếp đụng nát không gian, khiến cho Trần Khuynh Địch ngã sấp ở trong hư không vô tận!
Sau khi làm xong hết thảy Thiên Tôn Thái Bình mới chắp hai tay ở sau lưng theo sát phía sau đi vào hư không.
"Đa tạ Cung chủ Vạn Thọ Cung đã phối hợp."
"Ở đây hẳn là có thể buông tay buông chân rồi chứ?"
Ở trong hư không vô tận, Trần Khuynh Địch xoay cổ, hắn vừa phát giác ra được động tác vừa rồi của Thiên Tôn Thái Bình là cố ý đánh hắn vào trong hư không, mà chỉ có ở địa phương này, chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh mới có thể bộc phát ra toàn lực, nhưng khiến cho Trần Khuynh Địch nghi hoặc chính là...

Chương 1177: Một chút thủ đoạn?

"Vận mệnh tinh vân của ngươi đâu?"
"Không cần triệu hoán ra sao?"
"Nếu ta không tính sai mà nói, đây chắc chỉ là một bộ hóa thân đúng không?"
Đối mặt với nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, Thiên Tôn Thái Bình lại lắc đầu ngoài dự liệu.
"Không phải."
Nói xong, Thiên Tôn Thái Bình lại mở tay phải ra, chỉ là như vậy, trên tay của hắn lại có tinh quang vô ngần đang lưu chuyển, thân hình nguyên bản thực chất hóa trong nháy mắt lại dường như phân tách, có tinh thần vô tận đang lấp lánh, nhưng một giây sau, những tinh thần này lại biến về dáng vẻ của Thiên Tôn Thái Bình.
"Tại hạ bây giờ đã là toàn lực ứng phó."
"Đây chính là vận mệnh tinh vân của tại hạ."
Đạo Môn Trương Thái Bình.
Giống như Thuần Dương chi thể, thể chất của Trương Thái Bình cũng vô cùng đặc biệt, chính là thể chất Ngộ Đạo khó có thể gặp, tuy rất khó tập trung tinh thần, nhưng cũng rất dễ dàng vào trạng thái ngộ đạo, ở dưới cơ sở này, Trương Thái Bình kỳ thực rất tương tự với Đạo tổ đọc lướt võ đạo ngày xưa.
Cái gì cũng đều biết một chút.
"Tại hạ nhìn ra được, Cung chủ Vạn Thọ Cung chắc là không phải đi trên con đường võ đạo chính thống, chỉ là rèn luyện thân thể đơn thuần, nhưng không dựa vào Mệnh Tinh, mà là tiếp dẫn tinh quang nhập thể, hướng vĩ lực về phía bản thân, rất tốt, lúc đầu tại hạ cũng muốn đi trên con đường như vậy, đáng tiếc là cuối cùng vẫn không thể thành công."
"Cuối cùng chỉ có thể biến thành dáng vẻ không ra đâu vào đâu này."
Thiên Tôn Thái Bình vừa làm ra động tác cầm nắm, vừa giãn thân thể ra, hoàn toàn khác biệt với vận mệnh tinh vân mà Trần Khuynh Địch từng thấy, vận mệnh tinh vân của Thiên Tôn Thái Bình bị bản thân hắn nén đến cực hạn, thân thể nhìn như bình thường, ở bên trong lại là ngưng tụ cả một tòa tinh vân.
"Thì ra là thế..."
"Thảo nào có thể miễn cưỡng chống chọi một quyền của ta."
"Bêu xấu rồi."
Ở bên trong hư không, Trần Khuynh Địch và Thiên Tôn Thái Bình mỉm cười nhìn nhau, bầu không khí vô cùng hòa hợp.
Thế là một giây sau.
Ầm ầm ầm!

Thiên Tôn Thái Bình và Trần Khuynh Địch ra quyền đụng vào nhau một lần nữa.
Trong hư không vô ngần.
Bóng hình của Thiên Tôn Thái Bình và Trần Khuynh Địch xuyên toa khắp nơi trong hư không, những nơi đi qua quyền kình khuếch tán ra, chấn động đại thiên, lần động tĩnh này nếu như là ở trong Trung Nguyên mà nói, sợ rằng đủ để lan đến các địa phương khác, bởi vậy có thể thấy được chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh không dễ dàng ra tay, là có nguyên do của mình.
Nhưng kết quả của lần giao đấu này lại làm cho Trần Khuynh Địch có vẻ hơi đau đầu.
Không phải là Trần Khuynh Địch khoa trương, từ sau khi mượn nhờ con đường khiếu huyệt đột phá thành chí cường giả, thực lực của hắn mỗi ngày đều đang không ngừng tiến bộ, sau khi đạt được con đường biến số còn sót lại của Thuần Dương Đạo Tôn từ trên người Cửu Dương, tốc độ tiến bộ của hắn cũng càng thêm doạ người, vốn cho rằng bản thân đã có thể so sánh với chí cường giả trong thiên hạ....
Kết quả không ngờ, chân trước hắn vừa bắt đầu đắc ý, chân sau đã bị Thiên Tôn Thái Bình làm cho cảnh tỉnh.
Nguyên nhân rất đơn giản.
Từ lúc bắt đầu đánh cho tới bây giờ, Thiên Tôn Thái Bình không hề sử dụng bất kỳ một thủ đoạn nào, đơn thuần chính là so đấu công phu quyền cước và cường độ thể phách với Trần Khuynh Địch, đây vốn là điểm mạnh của Trần Khuynh Địch.
Kết quả thì sao?
Đánh cho tới bây giờ Trần Khuynh Địch vậy mà không thể chiếm được thế thượng phong!
"Hừ!" Trần Khuynh Địch hừ lạnh, sau đó một đạo kim quang hừng hực ở sau lưng mở ra như khổng tước xòe đuôi, ở bên trong kim quang có một cỗ tượng Phật kim thân to lớn chậm rãi hiện ra, tượng Phật lộ ra nụ cười từ bi, ngồi ngay ngắn ở trong hư không, không cầm bảo khí Phật Môn trong tay, mà là xách một kiện binh khí kỳ lạ, do vô số ống sắt tổ hợp mà thành...
"Xem chiêu!"
"Nam Mô Gatling Gun Phục Ma Quyền!"
Ầm ầm ầm!
Tượng Phật kim thân phóng thích ra ánh sáng vô lượng, rơi lên trên người của Trần Khuynh Địch, tựa như được gia tốc, tốc độ ra quyền của Trần Khuynh Địch liền cất cao mấy cấp độ trong nháy mắt, không quá mấy hơi thở, hư không mênh mông trước mặt của Thiên Tôn Thái Bình liền bị vô số quyền ảnh màu vàng bao trùm.
"Cung chủ Vạn Thọ Cung thật là tài giỏi."
"Tại hạ tu đạo nhiều năm, cũng coi như là hảo hữu với Vương Nhị

Cẩu, cũng không tính là lạ lẫm với võ công Phật Môn."
"Nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp được võ công như thế này..."
Thiên Tôn Thái Bình tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nhưng hay tay lại không hoảng không loạn, vung tay áo một cái, trong mắt có bát quái vật tượng xen kẽ xoay tròn, Thiên Địa Thủy Hỏa Phong Lôi Sơn Trạch hiện ra theo thứ tự, sau đó tổ hợp thành một thể, ổn định hư không bốn phía, mặc cho vô số quyền ảnh của Trần Khuynh Địch đánh tới vẫn sừng sững bất động.
Ầm ầm ầm!
Hư không chấn động, quyền kình lan ra xa trăm vạn dặm, ở trong hư không có không biết bao nhiêu toái tinh hóa thành bột phấn.
Nhưng cho dù là như thế.
Thiên Tôn Thái Bình đối mặt với một kích này lại lộ ra thần sắc lạnh nhạt, trên mi tâm có bảo quang như ánh nến thắp sáng, bao phủ toàn thân cao thấp của Thiên Tôn Thái Bình, lại giống như là Phật Môn kim thân, lưu chuyển một cỗ khí tức bất dao bất động, bất hủ bất phôi.
"Đệch."
Nhìn đến đây Trần Khuynh Địch rốt cuộc cũng không nhịn nổi mà phát ra âm thanh trách mắng.
M* nó.
Tên gia hỏa này gian lận sao?
Trần Khuynh Địch thì cảm thấy không rõ ràng, mà Thiên Tôn Thái Bình cũng cảm thấy kinh ngạc ở trong lòng, đừng nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của hắn là rất bình thản, nhưng biểu hiện của Trần Khuynh Địch đã làm cho hắn cực kì rung động.
Phải biết rằng tu vi của Thiên Tôn Thái Bình bây giờ là gì?
Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, ròng rã dẫn trước Trần Khuynh Địch vẫn còn là Kích Toái Mệnh Tinh hạ phẩm hai tiểu cảnh giới.
Đổi thành một vị chí cường giả hạ phẩm khác, Thiên Tôn Thái Bình sớm đã triệt để áp chế đối phương, nhưng đánh với Trần Khuynh Địch cho tới bây giờ, cũng chỉ là cục diện chia năm năm.
Đương nhiên, Thiên Tôn Thái Bình còn có thủ đoạn chưa thi triển ra, nhưng Trần Khuynh Địch cũng đâu phải là ứng phó toàn lực?
Trọng yếu nhất chính là.
Ở trong chiến đấu Thiên Tôn Thái Bình có thể cảm thấy rõ ràng sự tiến bộ của Trần Khuynh Địch, tốc độ tăng tiến là rất mãnh liệt, thậm chí làm cho hắn hoài nghi nếu song phương thật sự tử đấu, sợ rằng Trần Khuynh Địch sẽ có thể đánh vào Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm, phải nói không hổ là tồn tại mà thiên đạo xem trọng a, quả thật là bất phàm.
"Một chiêu này của Cung chủ Vạn Thọ Cung là rất kinh người."
"Nếu không phải tại hạ còn có một chút thủ đoạn, chỉ sợ rằng sẽ khó đảm bảo tính mệnh."

"Đây chỉ là một chút thủ đoạn thôi hay sao?" Trần Khuynh Địch trợn trắng mắt.
Ngươi cứ lừa đi!
Một chút thủ đoạn? Theo ta thấy là đại thủ đoạn thì có?
Phải biết rằng Thiên Tôn Thái Bình đi trên con đường võ đạo chính thống, không đi con đường luyện thể, cũng không phải là con đường khiếu huyệt, nhưng chỉ là so đấu thể phách, Trần Khuynh Địch vậy mà lại không làm gì được đối phương, có thể thấy tạo nghệ của Thiên Tôn Thái Bình ở trên phương diện này chỉ sợ rằng cũng không phải là bình thường.

Chương 1178: Thái Bình yếu thuật

"Cung chủ quá khen." Thiên Tôn Thái Bình cười một tiếng, nói: "Đây là võ công do tại hạ tự sáng tạo, tên là Thái Bình yếu thuật, nếu cung chủ có hứng thú, bất kể là sinh tử của tại hạ như thế nào sau lần luận bàn này, đều có thể để lại cho cung chủ nhìn qua, môn võ công này được chia thành ba pháp thượng trung hạ, ba quyển thiên địa nhân, tại hạ vừa dùng đến chính là bí pháp Nhân quyển."
"Ồ?"
Thiên Tôn Thái Bình cũng không tàng tư, dù sao thì dựa theo ước định lúc trước, sau này Đạo Môn sẽ mở ra tất cả truyền thừa và điển tịch của tông môn, môn Thái Bình yếu thuật này đương nhiên cũng nằm ở trong đó, cho nên Thiên Tôn Thái Bình cũng giải thích rất dứt khoát.
"Chính là như thế." Chỉ thấy Thiên Tôn Thái Bình mở bàn tay ra, mà ở trong lòng bàn tay, một bộ đồ lục chầm chậm trải ra, trên đồ lục có bát quái vật tượng xoay chuyển, giống như là một cái cối xay.
"Ngày xưa Đạo tổ mở ra Tiên Thiên bát quái, tại hạ rất là ngưỡng mộ."
"Tiên Thiên bát quái lấy Thủy Phong Hỏa Thiên Lôi Sơn Trạch diễn hóa thành càn khôn vạn tượng, mà bát quái này của tại hạ, thì là cũng tương tự dùng tám loại vật tượng này cùng với nhân thể biến hóa, tại hạ gọi nó là hậu thiên bát quái, chính là bí pháp luyện thể Thái Bình yếu thuật, tu tới đỉnh phong là có thể như tiêu tai tị kiếp như tại hạ."
Trần Khuynh Địch: "..."
Chỉ giáo?
Ngươi dẹp đi!
Ai không biết Trần Khuynh Địch ta từ khi xuất đạo cho đến nay toàn đi trên con đường đơn giản, có quỷ mới biết bát quái vật tượng của ngươi vận chuyển như thế nào....
Ta làm sao có thể chỉ giáo?
Nghĩ đến đây, thần sắc của Trần Khuynh Địch lập tức nghiêm lại: "Thiên Tôn nói vậy là sai rồi, bản chưởng giáo xưa nay tôn trọng thực chiến, cái gọi là chỉ giáo bằng miệng không bằng động thủ thử một lần."
Lời còn chưa dứt, Trần Khuynh Địch liền đấm ra một quyền không có một chút do dự.
"Xem quyền!"
Quản võ công ngươi là gì, gánh vác được quả đấm của ta thì đó mới là võ công giỏi!
Hơi suy nghĩ, Bát Phúc thần công tự nhiên vận chuyển, đến cảnh giới

như Trần Khuynh Địch, sự tăng phúc của Bát Phúc thần công đã có vẻ rất yếu đuối, nhưng có còn hơn không, quan trọng nhất vẫn là khí thế, quyền ý của Trần Khuynh Địch đánh ra theo từng quyền của hắn, bao phủ về phía Thiên Tôn Thái Bình. Mà so sánh với nó.
Thiên Tôn Thái Bình là kỳ tài ngút trời, hậu thiên bát quái có thể xưng bí pháp luyện thể cao cấp nhất thiên hạ, nhưng biết đạo lý trước, sau đó mới bắt đầu nghiên cứu sâu xa, không am hiểu chuyện chung quy là vẫn không am hiểu, loại chém giết cận chiến này, kỳ thực là người Phật Môn vẫn tinh thông hơn, thứ lợi hại chân chính của Đạo Môn cũng không phải là những thứ này.
Đây giống như là xạ thủ dù như thế nào cũng không thể đánh cận chiến với sát thủ.
Một khi Trần Khuynh Địch ứng phó toàn lực, cho dù Thiên Tôn Thái Bình vẫn có thể chống đỡ được, nhưng cuối cùng vẫn dần dần bị Trần Khuynh Địch áp chế.
Thiên Tôn Thái Bình lùi lại một bước, tay áo rung lên, hóa giải một chuỗi quyền kình của Trần Khuynh Địch, bảo quang trên mi tâm cũng tỏa sáng rực rỡ.
Quyền theo tiếng đến, chỉ thấy lúc này Trần Khuynh Địch gần như hoàn toàn hóa thành một viên tinh cầu rực rỡ, tinh quang vô tận không ngừng dâng lên từ trong cơ thể của hắn, mà bản thân hắn lại là trở thành một lỗ đen to lớn, bốn phía hư không đều sụp về phía Trần Khuynh Địch.
Ầm ầm ầm!
Một quyền khuynh thiên!
Không có quyền ảnh đầy trời, cũng không có dị tượng hiển hóa, chỉ có một nắm thiết quyền bay ngang qua bầu trời, chỗ quyền qua hư không sụp đổ, không gian sụp đổ, quyền ý càng là như thủy triều, rơi xuống trước mặt của Thiên Tôn Thái Bình, giống như nhấc lên sóng lớn ngập trời, muốn nhấn chìm Thiên Tôn Thái Bình vào trong đáy biển.
Đối mặt với một quyền này, Thiên Tôn Thái Bình không nói tiếng nào, chỉ giơ cao tay phải, nhẹ nhàng vuốt bảo quang trên mi tâm.
Trong sát na!
Hậu thiên bát quái diễn hóa thành bảo quang đột nhiên nở rộ, giống như ánh nến trước khi cháy hết, như hoa quỳnh sớm nở tối tàn bộc phát ra quang huy rực cháy nhất, sau đó Thiên Tôn Thái Bình không tránh không né, ở dưới sự gia trì của bảo quang, năm ngón tay nắm chắc thành quyền, sau đó đột nhiên đập ra về phía một quyền khuynh thiên của Trần Khuynh Địch!
Rầm! Lại là một trận chấn động hư không kịch liệt qua đi, Thiên Tôn Thái Bình và Trần Khuynh Địch lui lại gần vạn dặm, chỉ thấy bát quái quanh người của Thiên Tôn Thái Bình tiêu tán, bảo quang trên mi tâm tịch diệt, mà Trần Khuynh Địch thì kim thân ảm đạm, sắc mặt đỏ

lên đồng thời còn thể ngừng thở hổn hển.
Không đợi Trần Khuynh Địch mở miệng.
Thiên Tôn Thái Bình liền thu liễm khí tức, chắp tay về phía Trần Khuynh Địch: "Cung chủ quả nhiên bất phàm, tại hạ dựa vào tu vi hơi cao hơn một bậc, lúc này mới đánh ngang tay với cung chủ, nếu như chúng ta ở vào cùng một cảnh giới, sợ rằng tại hạ sẽ không nhất định là đối thủ của cung chủ."
Trần Khuynh Địch: "..."
Như vậy thì còn có thể nói cái gì?
Đã nói đến mức này, cho dù Trần Khuynh Địch còn hơi không phục, cũng chỉ có thể chậc lưỡi nói: "Ngươi không cần nhiều lời, lần này coi như ta thua."
"Lần sau thắng lại một lần là được."
"Không có gì đáng lo."
Trần Khuynh Địch cũng không bị chứng ép buộc gì đó, tuy từ lúc xuất đạo cho đến nay gần như chưa bao giờ bị bại, nhưng không phải không thể tiếp thu được thất bại.
Càng huống chi....
"Ta cũng không thua thiệt."
Vừa rồi sau khi va chạm một quyền kia, trong lòng của Trần Khuynh Địch đã mơ hồ có chỗ lĩnh ngộ, cảm giác mở ra bốn vạn tám ngàn khiếu huyệt trên toàn thân, tấn cấp đến Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm đã gần trong gang tấc.
Đã như thế.
"Tiếp theo thì giao cho ngươi, ta sẽ tiến hành bế quan."
Trần Khuynh Địch vừa dứt lời.
Trong hư không tĩnh mịch, lại là một cỗ khí tức dần dần lan tràn ra, đồng thời lấy tốc độ nhanh chóng mà mắt thường có thể thấy tăng trưởng, rất nhanh đã tràn ra khắp hư không bốn phía.
"Được."
Sau khi nghe thấy câu trả lời, Trần Khuynh Địch gật đầu, sau đó liền chạy đến một bên khác trong hư không bắt đầu tĩnh tọa bế quan, mà Thiên Tôn Thái Bình cũng lộ ra một nụ cười tràn đầy ý chí chiến đấu.
"Rất tốt."
"Còn xin Thánh Thượng chỉ giáo."
Vào giờ phút này, ở trong hư không vô ngần.
"A Nhĩ Pháp, ngươi xác định là con đường này không sai sao?"
"Yên tâm!"
"A Nhĩ Pháp ta tung hoành trong hư không nhiều năm như vậy, sao có thể đi nhầm đường đây? Tin tưởng ta, con đường này tuyệt đối có thể đi đến đại thế giới Trung Thổ, nhưng ở trong đại thế giới Trung Thổ, giới tông phái còn đang mai phục một đại địch, cho nên chúng ta không thể đi cửa chính, đi thiên môn là thích hợp nhất."
"Thiên môn sẽ không có người mai phục sao?"

"Đương nhiên là không có!"
"Thật sao?"
"Nói nhảm! A Nhĩ Pháp ta sao có thể nhớ lầm? Con đường hư không này rất bí ẩn, sao có thể có người?"
"Nghe ta! Sẽ không thể sai được!"
Ở trong hư không vô ngần.
"Các ngươi xác định Ninh Thiên Cơ sẽ trở về từ nơi này?"
"Đại Tế Tửu đã nói rõ như thế."
"Có lẽ là không sai."
"Hẳn là vậy."

Chương 1179: Nói nhảm

Từng đạo suy nghĩ xẹt qua tại tầng cao nhất trong Vận Mệnh Tinh Không tĩnh mịch, nhìn như không có một chút dị thường, nhưng trên thực tế lại là giấu giếm sát cơ, trong lúc mơ hồ có bốn tòa vận mệnh tinh vân đã khóa chặt phương vị này.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Giáo chủ Minh giáo.
Cung chủ Tiên Cung.
Ngô Không Phật Môn.
Từ sau khi Tiên Cung hủy diệt đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên bốn vị chí cường giả này lại tụ họp.
"Lại nói, Đại Tế Tửu tửu đời trước mặc dù nhìn qua không có một chút sơ hở nào, nhưng kỳ thực lại có lai lịch rất ly kỳ."
"Không sai."
"Tuy khí tức không sai, nhưng bần tăng luôn cảm thấy hơi không đúng."
"Hơn nữa Đại Tế Tửu đời trước có tài đức gì, vậy mà có thể lấy được sự giúp đỡ từ thiên ngoại."
Vừa dứt lời.
Âm thanh của bốn vị chí cường giả cùng nhau ngừng lại, không thảo luận chuyện này nữa.
Dù sao thì tất cả mọi người cũng không phải là người ngu, thân phận của cái gọi là "Đại Tế Tửu đời trước" rất mông lung, ở trong lòng của mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều đã có chỗ suy đoán, chỉ là trước mắt còn cần đến đối phương, cho nên mới không cố ý vạch trần, trên thực tế ở trong đầu của bốn vị chí cường giả trước mắt đều có tính toán của riêng phần mình.
Mà cùng lúc đó...
A Nhĩ Pháp và Đức Nhĩ Tháp cũng đã đi vào trong hư không bên ngoài đại thế giới Trung Thổ.
"Chúng ta đến rồi à A Nhĩ Pháp?"
"Đến rồi."
A Nhĩ Pháp vừa trấn an Đức Nhĩ Tháp, vừa nhìn hư không ở sau lưng, sau đó nở một nụ cười lạnh.
Quả nhân quả nhiên là thông minh như thần!
Đã lừa gạt thành công!
Lần này hắn đích thân tiếp dẫn Đức Nhĩ Tháp đến từ trong hư không, dĩ nhiên là có duyên cớ Đức Nhĩ Tháp lạc đường, nhưng cũng có nhân tố A Nhĩ Pháp cố ý hành động, mục đích của hắn chẳng qua chính là câu ra một con cá lớn, trước mắt thế lực của giới tông phái đã bị suy yếu trên phạm vi lớn, muốn đối phó với Đại Càn thì phải

suy yếu Đại Càn.
Đã như vậy, vậy thì dễ xử lý vị chỉ cường giả nào ở trong trận doanh Đại Càn nhất?
Đáp án chỉ có một!
Thái Hoa Tiên Nhân!
Chỉ có Ninh Thiên Cơ đang lạc ở trong hư không mới là dễ tính toán nhất!
Ninh Thiên Cơ bị lạc ở trong hư không nhiều năm như vậy, từ một ý nghĩa nào đó, lần trước A Nhĩ Pháp phát thanh ra toàn bộ hư không kỳ thực chỉnh là vì câu dẫn Ninh Thiên Cơ hiện thân, sau đó dẫn Ninh Thiên Cơ vào trong cái bẫy của giới tông phái, đến lúc đó mọi người ném chén làm hiệu, cùng nhau tiến lên, loạn đao chém chết Ninh Thiên Cơ...
Há không đẹp thay?
"Đức Nhĩ Tháp, chúng ta trốn ra cửa sau, ở cửa trước ta đã lưu lại khí tức, Ninh Thiên Cơ một đường đi theo khí tức của ta đến đây, tất nhiên sẽ rơi vào bẫy!"
"Chờ hắn rơi vào cạm bẫy."
"Hai người chúng ta sẽ chặn đường chạy của đối phương."
"Đại sự chắc chắn sẽ thành công!"
Nói đến đây, A Nhĩ Pháp còn tự xưng là văn nhã, dùng tà khí hóa thành một chiếc quạt lông vũ đong đưa trước ngực.
Về phần Đức Nhĩ Tháp.
"À ờ!"
"Vậy được, ta nghe ngươi!"
A Nhĩ Pháp nghe vậy lập tức thấy cảm động, nhìn đi, ở dưới cái gầm trời này nào còn có Tà Thần nào thành thật như vậy!
Đổi thành Tà Thần đoạt xá bọn hắn.
Tâm nhãn như thế thật sự là ngang ngửa với tàn phế.
Thật hiếm thấy!
"Đức Nhĩ Tháp, chúng ta là quân tử chi giao, là bạn thân chí cốt, yên tâm! Ngày sau A Nhĩ Pháp ta nhất định sẽ không phụ ngươi!"
"Ta có thịt để ăn, ngươi sẽ có một ngụm canh để uống!"
"Huynh đệ tốt!"
Trong khi A Nhĩ Pháp mưu đồ vây giết Ninh Thiên Cơ ở chỗ này, ở phía bên kia hư không, chiến đấu giữa Thiên Tôn Thái Bình và Thánh Thượng Đại Càn cũng hết sức căng thẳng.
"Phải nói trước." Thiên Tôn Thái Bình chắp tay ở sau lưng, dùng tư thế tiêu sái nhất nói lời hèn nhất: "Nếu vệ hạ muốn sử dụng Tổ Long Trung Nguyên mà nói, tại hạ là tuyệt đối không đánh lại."
"Ha ha ha." Hư không nứt ra, Thánh Thượng Đại Càn sải bước ra, nói: "Trước đó không phải đã nói cho dù ta và Khuynh Địch cùng lên cũng không ngại hay sao? Bây giờ làm sao lại sợ?"
"Khụ khụ." Thiên Tôn Thái Bình mặt không đổi sắc, thoải mái buông

tay nói: "Lần luận đạo này cho dù thắng hay bại, mưu đồ của tại hạ cũng đều đã hoàn thành, đã như thế thì phải sợ gì? Không sợ đương nhiên là không sao, hơn nữa Thánh Thượng dùng Tổ Long Trung Nguyên, tại hạ mặc dù bại không thể nghi ngờ, nhưng có lẽ muốn giãy dụa mấy trăm chiêu là vẫn dư xài."
"Ngươi nghĩ nhiều rồi."
"Đương nhiên, nếu Thánh Thượng không dùng Tổ Long Trung Nguyên, lấy thực lực bản thân luận đạo với tại hạ, tại hạ sẽ càng vui mừng."
"Vậy thì phải xin lỗi." Thánh Thượng Đại Càn cũng giang tay ra, nói: "Trẫm đã sớm luyện Tổ Long Trung Nguyên thành vận mệnh tinh vân của mình."
"Trước mắt tạm thời còn chưa thể thoát ly khỏi sự trói buộc của nó."
"Nhưng cũng không phải là không có biện pháp."
"Trẫm sẽ ước hẹn mười chiêu với ngươi, không phải là xem thường ngươi, chỉ là vì công bằng mà nói, trẫm cũng chỉ có thể duy trì loại trạng thái này trong thời gian khoảng mười chiêu."
Lúc Thánh Thượng Đại Càn xuất hiện, long khí màu vàng đi theo, dị tượng xuất hiện không nói, khí tức quanh người càng là khổng lồ đến mức ép vỡ không gian, lực lượng Tổ Long Trung Nguyên lộ rõ không thể nghi ngờ, nhưng theo mỗi một câu nói của hắn, khí tức Tổ Long Trung Nguyên ở trên người của hắn liền rút đi từng chút, đến cuối cùng gần như là hoàn toàn biến mất.
"Ồ?"
Nhìn thấy màn này Thiên Tôn Thái Bình lập tức chính là hai mắt tỏa sáng, sau đó chắp tay nói: "Xem ra là Thánh Thượng đã tính trước, muốn mượn nhờ giới tông phái để thành tựu Chí Tôn nhân gian."
Mặc dù đã sớm có suy đoán.
Nhưng sau khi chân chính nhìn thấy, Thiên Tôn Thái Bình vẫn không nhịn được mà cảm khái.
Thế nhân đều xem nhẹ Võ Càn Võ.
Phóng nhãn ra toàn thiên hạ, kỳ thực phàm là chí cường giả, đối với Thánh Thượng Đại Càn đều không phải là rất chịu phục, cho rằng hắn chỉ dựa vào Tổ Long Trung Nguyên mới có thể vô địch thiên hạ, nếu không có Tổ Long Trung Nguyên, cho dù còn có thực lực Kích Toái Mệnh Tinh, cũng tuyệt đối sẽ không mạnh đến mức nào, nhưng mà bây giờ vừa nhìn qua...
Con m* nó toàn bộ đều là nói nhảm!
Lúc này khí tức ở quanh người Thánh Thượng Đại Càn không sai biệt một chút nào so với khí tức Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm của Thiên Tôn Thái Bình, thậm chí là nếu không phải long khí thâm căn cố đế ở trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn, không thể trừ bỏ triệt để mà nói, cấp độ lực lượng của Thánh Thượng Đại Càn lại còn phải nâng cao thêm một cấp độ nhỏ, nào phải hạng người dễ chơi?

Càng làm cho người ta tán thưởng chính là.
Thánh Thượng Đại Càn hiển nhiên không có ý dùng Tổ Long Trung Nguyên để chèn ép Thiên Tôn Thái Bình, mà là chủ động thu liễm Tổ Long Trung Nguyên, lấy lực lượng của bản thân để nghênh chiến.
"Như thế là vừa vặn!"
"Còn xin Thánh Thượng vui lòng chỉ giáo!"
Thiên Tôn Thái Bình hít vào một hơi thật sâu, không giống như lúc chiến đấu với Trần Khuynh Địch, giao thủ với Trần Khuynh Địch, Thiên Tôn Thái Bình kỳ thực vẫn còn bảo lưu rất nhiều.
Dù sao thì hai bên cũng có sự chênh lệch cảnh giới, bởi vậy Thiên Tôn Thái Bình đã dùng tâm tính trưởng bối giao thủ với vãn bối để kịch chiến với Trần Khuynh Địch.

Chương 1180: Kỳ Môn Độn Giáp

Nhưng Thánh Thượng Đại Càn thì lại hoàn toàn khác biệt.
Ước hẹn mười chiêu.
"Mười chiêu qua đi nếu như ngươi sống sót, trẫm sẽ không làm khó ngươi."
"Nếu ngươi chết, trẫm vẫn sẽ dìu dắt Đạo Môn."
"Tốt!" Thiên Tôn Thái Bình vừa dứt lời, khí tức trên toàn thân đột nhiên tuôn ra như núi lửa bộc phát, bảo quang đã bị dập tắt lại lập tức được thắp sáng.
"Tin rằng Thánh Thượng đã biết được hậu thiên bát quái."
"Nhưng tại hạ quan sát heo nái leo cây mấy trăm năm, sở học sở ngộ cũng không chỉ có như thế!"
"Nhân quyển của Thái Bình yếu thuật chính là hậu thiên bát quái, là bí pháp luyện thể, lần này luận đạo với Thánh Thượng, tại hạ còn có Địa quyển - Kỳ Môn Độn Giáp, còn xin Thánh Thượng chỉ giáo!"
Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy lập tức cả kinh thất sắc!
"Heo....heo nái leo cây? ! "
"Quan sát loại đồ chơi này vậy mà còn có thể ngộ đạo? ! "
Thiên Tôn Thái Bình: "..."
Làm ơn, chúng ta đây là đang quyết đấu đấy.
Nghiêm túc một chút có được không?
"Không ngờ được lúc này đại thế giới Trung Thổ còn có người rời đi?"
"Có thể du tẩu ở trong hư không mà nói, tám, chín phần mười cũng là chỉ cường giả Kích Toái Mệnh Tinh?"
"Là ai đây?"
Trong hư không tĩnh mịch, một đạo kiếm quang chợt lóe lên sét đánh trong như trời, kiếm khí cuồn cuộn khuếch tán ra về phía bốn phương tám hướng, nhao nhao xé rách toái tinh tới gần.
Mà ở trong kiếm quang, Thái Hoa Tiên Nhân Ninh Thiên Cơ ngạo nghễ đứng thẳng.
Rất hiển nhiên, trạng thái của Ninh Thiên Cơ lần này là coi như không tệ.
Ba mươi năm trước hắn huyết chiến trong Trung Nguyên, sau khi tấn cấp Kích Toái Mệnh Tinh, tu vi một mực dừng bước không tiến, lần này đi ra ngoài một chuyến, tu vi trái lại còn nâng cao một đẳng cấp, bây giờ đã là đi tới điểm giới hạn Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm, từ trên cảnh giới là đã có thể tranh phong với Ngô Không còn có giáo chủ Minh giáo.
Trước kia có lẽ là còn hơi kém một bậc, nhưng bây giờ thì không giống.

Dù sao Ninh Thiên Cơ cũng là kiếm tu chính thống nhất, chủ công chính là sức chiến đấu, lúc đầu tu vi còn kém một bậc đã có thể đánh ngang tay với đám người Ngô Không, bây giờ tu vi tương đương, Ninh Thiên Cơ tự tin một chọi một muốn chiến thắng cũng không phải là việc khó, hơn nữa trọng yếu nhất chính là, tâm cảnh của Ninh Thiên Cơ bây giờ lại không giống với lúc trước.
Ninh Thiên Cơ đã từng dùng sức một mình gánh vác Thuần Dương Cung, nhìn như uy phong bát diện, trên thực tế lại là như giẫm trên băng mỏng, cho dù không biểu hiện ra, áp lực ở trong lòng của hắn kỳ thực vẫn rất lớn, đây giống như là một thanh bảo kiếm rỉ sét, ngoài mạnh trong yếu, trước sau không thể đi thêm một bước.
Nhưng gần đây, Ninh Thiên Cơ phát hiện ra Thuần Dương Cung sau khi rời khỏi mình không chỉ không bị diệt, trái lại còn cường thịnh lên.
Mặc dù không rõ ràng tình huống cụ thể, nhưng phản hồi thông qua khí vận tông môn lại không làm giả được, chuyện này khiến cho Ninh Thiên Cơ giống như trút được gánh nặng, cả người đều thăng hoa.
Mà kết quả của chuyện này, chính là tu vi không ngừng tăng lên của Ninh Thiên Cơ bây giờ.
"Ồ."
"Hình như đã đến."
Hơi động tâm niệm, Ninh Thiên Cơ liền mở hai mắt ra, đập vào mắt chính là một vùng vũ trụ mênh mông, đây chính là Vận Mệnh Tinh Không trải rộng ở bên ngoài đại thế giới Trung Thổ.
Rời đi lâu như vậy.
Cũng không biết Trung Nguyên bây giờ như thế nào.
Còn có ai nhớ ta hay không?
Còn có Bái Hỏa Ma Giáo....Khụ khụ! Sau này hãy nói.
"Lên!"
Việc này không nên chậm trễ, Ninh Thiên Cơ cũng không kéo dài nữa, mặc dù rất có hứng thú với vị chí cường giả tiến vào trong hư không kia, nhưng khí tức lại rất lạ lẫm, có lẽ cũng không quen biết. Vậy thì cũng không cần phải xoắn xuýt.
Ninh Thiên Cơ nhấc lên kiếm quang xông vào trong Vận Mệnh Tinh Không.
Mà đồng thời vào lúc này...
A Nhĩ Pháp một mực thăm dò về phương hướng này đột nhiên phất tay, nói: "Thành công!"
Ầm ầm ầm!
Hư không rung chuyển, Thiên Tôn Thái Bình mở hai tay ra, năm ngón tay búng ra năm đạo lôi quang, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành không bàn mà hợp, tùy ý đi theo là một mảnh thác sấm sét, bao phủ Thánh Thượng Đại Càn vào bên trong, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, dường như chuyện lúng túng vừa rồi hoàn toàn chưa từng xảy

ra.
Mà ở phía đối diện, thần sắc của Thánh Thượng Đại Càn cũng là trang nghiêm.
"Chiêu thứ nhất."
Rống! Một tiếng long ngâm vang lên tận mây xanh, lần này Thánh Thượng Đại Càn không thi triển Thiên Tử Kiếm nữa, mà là giơ tay phải qua cao khỏi đầu, cương khí vô tận hội tụ thành một chiếc đỉnh lớn màu vàng óng, trên đỉnh có cửu long quấn quanh, rơi ở trong hư không, lại giống như một cây Định Hải Thần Châm, trấn trụ vạn dặm hư không bốn phía.
Sau đó cửu long trên đỉnh lớn dời núi chuyển nhạc, trực tiếp nện vào trong thác sấm sét, đánh cho lôi quang vô tận nổ tung, sau đó chính là đập thẳng về phía Thiên Tôn Thái Bình, dùng vào bảo quang hậu thiên bát quái ở trên mi tâm của hắn, uy lực của một chiêu này không hề kém hơn một quyền khuynh thiên của Trần Khuynh Địch.
Bởi vậy kết quả cũng là không khác mấy.
Thiên Tôn Thái Bình lui lại gần vạn dặm, bảo quang trên mi tâm tịch diệt, mà cửu long trên đỉnh lớn cũng ảm đạm theo đó.
Sau khi làm xong hết thảy, Thánh Thượng Đại Càn mới chớp chớp mắt nói: "Xin lỗi, dùng sức hơi quá mức."
Chỉ bằng vào Thánh Thượng Đại Càn, kỳ thực là còn chưa biện pháp dùng một chiêu đã chiếm cứ thượng phong như thế.
Chủ yếu là trong khi hắn ra tay toàn lực, Long Trung Nguyên trong cơ thể Tổ đã không thể ức chế mà bộc phát lực lượng, lúc này mới khiến cho uy lực của một chiêu này nâng cao.
"Không sao." Thiên Tôn Thái Bình run rẩy tay áo, bảo quang trên mi tâm tái hiện, nói: "Nếu tài năng chỉ có thế, vậy tại hạ cũng không cần thiết phải tới đây, Thánh Thượng không cần phải để ý."
"Yên tâm." Thánh Thượng Đại Càn gật đầu nói: "Ta cũng không hề để ý."
Thiên Tôn Thái Bình: "..."
Làm ơn, cho một chút thể diện có được hay không.
Không đợi Thiên Tôn Thái Bình nói ra lời ở trong lòng, Thánh Thượng Đại Càn đã đưa tay phải ra.
"Tiếp theo ta sẽ không đánh từng chiêu nữa."
"Chết thì cũng đừng trách ta."
Ầm ầm ầm! Vừa dứt lời, khí tức của Thánh Thượng Đại Càn liền bắt đầu phi tốc nâng cao, nhưng vẫn có chỗ kiềm chế, tận lực duy trì tại trình độ bằng với Thiên Tôn Thái Bình, Thiên Tử Kiếm chấn nhiếp Trung Nguyên cũng không hiển hiện nữa, thay vào đó, thì là một tòa đại đỉnh hoàng kim nặng như Thái Sơn, có cửu long quấn quanh.
Đây mới là tuyệt học bản mệnh của Thánh Thượng Đại Càn.
Ngày xưa hắn cũng đã từng đề cập với Trần Khuynh Địch, môn võ công này tên là Đỉnh Thiên Cách Mệnh Đạo.

Núi sông Trung Nguyên đều ở trên đỉnh, quốc vận Đại Càn hóa thành chín con rồng vàng, quấn quanh trên đỉnh, ngụ ý là thiên tử thủ Trung Nguyên, Đại Càn trấn Thần Châu, dùng chuyện này để mở ra thái bình vạn thế.
Bây giờ Thánh Thượng Đại Càn thỏa thích vung vẩy, cửu long trên đỉnh lớn bạo phát lực lượng, quả thật là đã đánh nát thác sấm sét của Thiên Tôn Thái Bình, cho dù không có vô địch thiên hạ như lúc vận dụng Thiên Tử Kiếm, nhưng sự bá đạo phóng đãng ở trong đó lại không giảm một chút nào, thậm chí còn hơn.

Chương 1181: Á khẩu

Rầm! Rầm! Rầm!
Thiên Tôn Thái Bình mặt không đổi sắc, vừa dùng hậu thiên bát quái bảo vệ bản thân, vừa dùng hai tay kết ấn nhanh như tia chớp, thi triển ra toàn bộ Kỳ Môn Độn Giáp.
Cái gọi là Kỳ Môn Độn Giáp, đại khái chia thành ba loại, một là "Kỳ", hai là "Môn", ba là "Độn giáp". Dùng ất bính đinh mượn danh nghĩa của nhật nguyệt tinh, "Môn" lại phân thành tám loại, mở bát môn để quyết sinh tử, "Độn giáp" thì hướng về lục nghi, giấu trong vạn vật của thiên địa. Ba thứ này tăng theo cấp số cộng, chính là bí pháp cao cấp nhất thiên hạ.
Nhật nguyệt tinh chiếu rõ thiên thời địa lợi, độn giáp tính hết thần trợ nhân hòa, bát môn tổ hợp bố cục.
Cái gọi là khí vận, chẳng qua chính là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thần trợ, mà Kỳ Môn Độn Giáp thì là dùng bát môn để diễn hóa bốn loại này.
Bởi vậy.
Kỳ Môn Độn Giáp chưởng khống khí vận!
"Thì ra là thế."
"Thiên Tử Thuật!"
Không sai! Đây chính là nguồn gốc Thiên Tôn Thái Bình tu Thiên Tử Thuật, cái gọi là Thiên Tử Thuật, chẳng qua chính là con đường khí số, mà sự thần diệu của Kỳ Môn Độn Giáp lại không khác Thiên Tử Thuật mấy, đương nhiên sẽ bị người ta cho rằng là một loại Thiên Tử Thuật, bây giờ được hắn thi triển ra, cũng là tản ra thanh thế kinh người!
"Tại hạ đã từng xem Thánh Thượng vận dụng Thiên Tử Kiếm."
"Hôm nay sẽ vụng về bắt chước một phen."
"Còn xin chỉ giáo!"
Ầm ầm ầm!
Âm thanh của Thiên Tôn Thái Bình truyền ra, mà từ nơi sâu xa, một cỗ khí vận xuyên toa mà tới, nhanh chóng gia trì lên trên người của hắn, Tổ Long Trung Nguyên chính là sự kết hợp của vô số ý niệm sinh linh Trung Nguyên, Thiên Tử Kiếm thì là thủ đoạn kết hợp phần lực lượng này với khí vận hoàng triều, phát huy uy lực của nó đến cực hạn. Bây giờ Thiên Tôn Thái Bình lại tái hiện nó ra!
Hoàng triều có khí vận, tông phái tương tự cũng có khí vận, mà Đạo Môn làm một trong những tông phái dẫn đầu, khí vận càng là ngập trời!
Nếu chỉ có khí vận mà nói, còn chưa đạt đến thủ đoạn như vậy, nhưng Thiên Tôn Thái Bình thi triển Kỳ Môn Độn Giáp, lại là thực

chất hóa phần lực lượng khí vận này, chỉ thấy khí vận vô tận hội tụ thành một mạch, hóa thành đám mây ở trên đỉnh đầu của Thiên Tôn Thái Bình, trong mây có ngũ hành quang thiểm nhấp nháy, ba đóa sen xanh nở rộ.
Hoa nở hoa tàn, sau đó ở trong đám mây, một đạo kiếm quang chợt hiện!
Thiên Tử Kiếm!
Mặc dù bản chất không giống, nhưng có bảy, tám phần tương tự!
Mà đối mặt với loại khí tức quen thuộc này, Thánh Thượng Đại Càn lại cười lạnh một tiếng, sau đó phun ra hai chữ: "Cái đệch."

"Chậc, bế quan ở đâu bây giờ?"
Ở trong hư không, Trần Khuynh Địch vừa đi lại khắp nơi rất tùy ý, vừa nhìn toái tinh ở xung quanh, tiến hành suy nghĩ.
Hư không vô ngần, từ góc độ nhìn của võ giả đây thật ra là một khái niệm rất phổ biến, cho dù là võ giả lợi hại nhất, cũng chỉ có thể nói là hư không rộng rãi vô hạn, nếu không cũng sẽ không dùng hai chữ vô ngần này để hình dung, nhưng đối với Trần Khuynh Địch mà nói, hư không kỳ thực còn có một cái danh tự trực tiếp hơn —— vũ trụ.
Không sai, nếu phải ví von mà nói, đại thế giới Trung Thổ chính là một viên tinh cầu siêu to lớn, mà Vận Mệnh Tinh Thần ở bốn phía của nó chỉnh là vệ tinh, về phần lại ra bên ngoài, chính là tinh không vô tận, nhìn như tĩnh mịch, nhưng nếu thật sự buông tầm mắt, còn không biết có bao nhiêu tinh cầu tương tự tồn tại.
Nói một cách khác...
"M* nó!"
"Ta đã không cần phải thở! ? "
Trần Khuynh Địch vỗ tay một cái, chợt tỉnh ngộ, trên thực tế cũng xác thực là như thế.
Kỳ thực phóng nhãn ra toàn thiên hạ, vì sao chỉ có cường giả Hỏa Luyện Kim Đan là có thể sống sót trong hư không một cách ngắn ngủi, lại chỉ có chí cường giả mới có thể xuyên toa tùy ý ở trong hư không?
Nguyên nhân rất đơn giản.
Cơ thể của Hỏa Luyện Kim Đan trên cơ bản đã là một hệ thống tuần hoàn, không cần hô hấp, nhưng không cản được xạ tuyến vũ trụ, cho nên không thể kiên trì lâu.
Nhưng chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh không chỉ không cần hô hấp, hơn nữa còn không cần e ngại hoàn cảnh của vũ trụ, không bằng nói sau khi bản thân hóa thành tinh vân, đã được coi như là một tiểu vũ trụ....
Về phần từ Hỏa Luyện Kim Đan trở xuống, nói cho cùng vẫn là phàm nhân.
Phải hít thở, phải ăn, còn không bay lên được, ngay cả bản sự thoát

ly khỏi lực hút của tinh cầu cũng không có.
Làm sao có thể tiến vào vũ trụ?
Vừa kinh ngạc vì sự biến hóa của bản thân, Trần Khuynh Địch vừa tiếp tục dạo chơi ở trong hư không, đi một hồi, hắn lại dần dần nhíu mày, thần sắc cũng có vẻ hơi kinh ngạc.
"Kỳ quái."
"Loại khí tức kiếm khí này."
Thần quang ở trong đôi mắt của Trần Khuynh Địch lấp lánh, ngóng nhìn vào sâu trong hư không, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy một sợi tơ màu trắng từ nơi cực xa kéo dài đến một chỗ hư không khác, nhìn như ảm đạm, nhưng sự sắc bén ở trong đó lại giống như đao kiếm, cho dù chỉ nhìn, cũng làm cho mắt của Trần Khuynh Địch mơ hồ hơi đau đớn.
Như vậy vấn đề đã tới.
Phóng nhãn ra toàn thiên hạ.
Ai lại có tu vi kiếm đạo như vậy?
Nghĩ đến đây, hai mắt của Trần Khuynh Địch lập tức sáng lên!
Mà cùng lúc đó, ở bên ngoài đại thế giới Trung Thổ, ở biên giới Vận Mệnh Tinh Không, ngàn vạn tinh cầu cấu kết thành một tòa đại trận rộng lớn, hóa thành một phương trận đồ mênh mông bao phủ toàn bộ địa vực trăm vạn dặm, tản ra thanh thế to lớn vô biên, mà ở giữa trận đồ, chính là một thanh niên tuấn lãng mặc áo trắng.
"Ha ha ha! Ninh Thiên Cơ, ngươi quả nhiên đã tới!"
"Đại tế ti đoán không sai!"
"Đây chỉnh là nơi hôm nay ngươi táng thân!"
"A Di Đà Phật!"
Ở bốn phương tám hướng trận đồ, cung chủ Tiên Cung, giáo chủ Minh giáo, Phật Môn Ngô Không, còn có Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, hiển hóa ra bóng hình của riêng phần mình, khí tức liên kết với nhau, quả thật là đã một mực phong tỏa kiếm khí của Ninh Thiên Cơ ở trong trận đồ, ở bên ngoài trận đồ thì rất bình thản, không có một chút gợn sóng nào.
"Ha ha?" Ninh Thiên Cơ ngẩng đầu nhìn bốn phía đại trận, trên khuôn mặt mang một nụ cười nhạt.
"Thì ra là thế."
"Các ngươi vậy mà lại tới vây giết ta?"
"Không sai!" Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cười lớn một tiếng, nói: "Muốn trách thì hãy trách nghĩa tử của ngươi, nếu không phải do hắn, Thuần Dương Cung cũng sẽ không trở thành chó săn của Đại Càn, chúng ta cũng sẽ không thực hiện loại hạ sách này."
Ninh Thiên Cơ trực tiếp ngắt lời Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, mắng không có một chút khách khí: "Ngươi quá xấu, đừng có nói chuyện nữa."
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung: "? ? ? "

Tức chết ta rồi!
Đến đây thì không thể không nói, mặc dù lời nói của Ninh Thiên Cơ có vẻ rất không nể mặt mũi, nhưng không thể không thừa nhận, kỳ thực hắn nói cũng không sai.
Dáng dấp của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung là không ra sao, không phải là do chênh lệch thẩm mỹ giữa Trung Nguyên và Bắc Nhung, mà là hình dạng của hắn xác thực không được coi là lịch sự, nhưng nếu chỉ vẻn vẹn là như thế, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng sẽ không bị một câu nói của Ninh Thiên Cơ khiến cho á khẩu không trả lời được, vấn đề chủ yếu là...Ninh Thiên Cơ rất đẹp trai!

Chương 1182: Kiếm Độn Thuật

Vào giờ phút này, ở trước mắt đại địch, Ninh Thiên Cơ lộ ra ngũ quan đoan chính, khuôn mặt tuấn mỹ, chắp hai tay sau lưng, áo trắng tung bay, hơn nữa trên khóe miệng còn treo một nụ cười tiêu sái không sợ, nghiễm nhiên là khí độ tông sư núi cao sừng sững, ai thấy mà không tán dương một câu Tiên Nhân trong trần thế?
Lại nhìn về phía bốn người vây công hắn.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung là xấu xí không thể nói, dáng dấp bề ngoài trẻ tuổi của giáo chủ Minh giáo cũng khá đẹp, nhưng mấu chốt là khí chất lại không được, xuất thân Ma đạo cho nên có thêm mấy phần u ám, cung chủ Tiên Cung cũng không tính là khó coi, nhưng còn không thể sánh với Ninh Thiên Cơ, về phần Ngô Không, lão tăng mày trắng thì có nhan sắc gì để nói.....
"Chỉ bằng vào các ngươi cũng muốn vây giết ta?"
"A Di Đà Phật, Ninh thi chủ."
"Im ngay! Vương Nhị Cẩu ngươi là có nhan sắc thấp nhất!"
Ngô Không: "..."
Nói hươu nói vượn!
Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy trong đôi mày trắng của ta này mang một loại mị lực thành thục?
Còn có.....
"Đừng có nhắc lại cái danh tự kia!"
"Hừ! " Ở phía đối diện, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung rốt cuộc cũng không nhịn nổi, lập tức gầm lên giận dữ: "Còn nói nhảm với hắn để làm gì, mau xử lý hắn! Trước tiên gạt bỏ một cánh tay của Đại Càn rồi hãy nói!"
"Ha ha ha ha!" Ninh Thiên Cơ nghe vậy liền cười lớn một tiếng: "Đúng thế? Bốn người các ngươi rõ ràng là muốn vây giết ta, lại còn nói có vẻ rất đường hoàng, như vậy thì có ích gì? Không bằng cứ làm như ta, muốn giết địch, rút kiếm ra là được, làm gì có nhiều thứ lằng nhằng như vậy!"
Vừa dứt lời, Ninh Thiên Cơ liền ẩn tàng thân hình.
Thay vào đó, thì là từng sợ tơ kiếm khí mỏng và sắc bén như châm!
Kiếm khí như tơ, hàng trăm triệu sợ kiếm khí hội tụ thành một thể, hóa thành một đạo kiếm quang màu trắng thông thiên triệt địa, chiếu rọi tinh không tối đen rõ như ban ngày, kiếm quang chỉ nhẹ nhàng chấn động, trong sát na cả vũ trụ đều bừng sáng.
Kiếm tu đệ nhất thiên hạ!
Bất kể là lĩnh vực nào, có thể đạt tới đệ nhất thiên hạ, đều không phải là phàm nhân!
Kiếm đạo của Ninh Thiên Cơ được vinh danh là Tiên Nhân chi kiếm,

chính là bởi vì quá hoàn mỹ, bất kể là kiếm khí, kiếm ý, hay là chiêu thức, đều là đệ nhất thiên hạ, không giống với phàm vật.
Luận kiếm khí, kiếm khí của Ninh Thiên Cơ chính là từng sợi kiếm khí mảnh như cọng tóc hội tụ mà thành, bởi vì cực nhỏ, cho nên cực sắc, ở trên độ sắc bén là hoàn toàn không thua gì Đại Tự Tại Thần Kiếm của Kiếm Tông.
Luận kiếm ý, kiếm ý của Ninh Thiên Cơ Tiên Nhân là siêu phàm thoát tục, những nơi kiếm ý đi qua, giống như thiên ngoại phi tiên, có uy năng đông cứng thời không, làm cho người ta không thể phỏng đoán.
Luận chiêu thức, chiêu thức của Ninh Thiên Cơ rất nham hiểm độc ác, chuyên công kích ba phần dưới của địch nhân, mặc dù có mỹ danh Thái Hoa Tiên Nhân, nhưng hai chữ Tiên Nhân là chỉ võ công của hắn, mà không phải là cách làm người của hắn.
Cũng ví dụ như bây giờ.
"Tới tới tới!"
"Ta có kiếm thứ nhất giết người! Huyết quang hiện trong nháy mắt!"
"Trảm! "
Ầm ầm ầm!
Theo một tiếng cười sang sảng của Ninh Thiên Cơ, kiếm quang màu trắng đột nhiên rơi xuống, giống như núi đổ trực tiếp chém vào toàn bộ trận pháp vây khốn hắn, sau đó dùng uy thế hoành tảo thiên quân đột nhiên chuyển động!
"Hỏng bét!"
"Hắn muốn đánh tan trận pháp! Nếu khí tức bại lộ ra ngoài, bị người khác phát hiện ra thì sẽ rất phiền toái!"
"Trận pháp trấn áp!"
Bốn người Ngô Không đồng thời hô lên, nhanh chóng gia tăng lực lượng, muốn đánh nát kiếm quang của Ninh Thiên Cơ, nhưng làm cho bọn hắn không ngờ được chính là, trận pháp là đã được thúc giục.
Nhưng...
"Hả?"
Kiếm quang lại không giống như tưởng tượng của bọn hắn.
Thanh thế vừa rồi to lớn và mãnh liệt cỡ nào, kiếm thứ nhất giết người, huyết quang hiện trong nháy mắt, làm sao chúng ta còn chưa dùng sức, kiếm quang đã không còn?
Vào thời điểm đám Ngô Không ngây người.
Trong hư không tĩnh mịch, Ninh Thiên Cơ lại là dốc hết sức lực ẩn tàng thân hình, biến bản thân thành một sợi kiếm khí nhỏ bé, phi tốc xuôi theo đường cũ chạy trốn vào trong hư không.
Trong ba mươi sáu kế.
Chạy là thượng sách!
Chỉ có đồ đần mới liều chết đến cùng với các ngươi!
Nói đến đây.

Kỳ thực có rất nhiều người đều sai, trước đây Ninh Thiên Cơ đã làm cộng sự với Long Thiên Tứ trong thời gian rất lâu, một người là chưởng giáo Chí Tôn, một người là thái thượng trưởng lão, hai người đương nhiên sẽ thường xuyên giao lưu, mà bởi vì cái gọi là gần đèn thì sáng, gần mực thì đen, Ninh Thiên Cơ đương nhiên cũng có một mặt xấu bụng....
Không đúng!
Cái này gọi là....
"Binh bất yếm trá!"
Ninh Thiên Cơ biết chạy trốn sao?
Đương nhiên là biết!
Hơn nữa còn không phải là am hiểu bình thường!
Bởi vì chiến quả vào hơn ba mươi năm trước thật sự là quá mức huy hoàng, đến nỗi tuyệt đại đa số người đều thả ánh mắt vào chiến tích sau khi Ninh Thiên Cơ trở thành Kích Toái Mệnh Tinh, rất ít chú ý đến cuộc sống của Ninh Thiên Cơ vào trước khi thành danh, thậm chí là ngay cả đối thủ của hắn, đám người Ngô Không Phật Môn cũng là như thế.
Nhưng trên thực tế vào trước khi thành danh Ninh Thiên Cơ cũng đã từng chạy trốn.
Hơn nữa còn đã đặc biệt vì chạy trốn mà khai phá ra một môn tuyệt kỹ, tên là Kiếm Độn Thuật, biến thân thể của mình thành kiếm quang để chạy trốn, môn độn thuật này rất giống với đại pháp tổ truyền Thiên Ma Huyết Độn của Thuần Dương Cung, vì vậy có thể thấy Ninh Thiên Cơ kỳ thực không phải là không biết chạy trốn, về phần vì sao sau đó lại không chạy trốn?
Nguyên nhân rất đơn giản, không bỏ nổi mặt mũi!
Tất cả mọi người đều gọi hắn là Thái Hoa Tiên Nhân, nói hắn lúc đầu huyết chiến Trung Nguyên nửa bước không lui, thanh danh lớn như vậy, hơn nữa lúc đầu cũng không có tình huống đặc biệt khiến cho hắn chạy trốn, cho nên Ninh Thiên Cơ đương nhiên cũng đã cứng rắn đến cùng, nhìn qua giống như rất cường hãn, đặc biệt có phong phạm của Tiên Nhân.
Nhưng, giống như chưởng giáo đời trước - Vân Phi Lăng đã nói.
"Mỗi đệ tử Thuần Dương Cung chúng ta đều có tinh thần Thuần Dương!"
"Các đời chưởng giáo cũng đều là người theo chủ nghĩa hòa bình!"
"Các đời Thái thượng trưởng lão cũng đều là văn nhân nhã sĩ!"
Vì thế, Ninh Thiên Cơ vào thời khắc mấu chốt cũng sẽ tuyệt đối không keo kiệt chạy trốn, mà trước mắt lại bị bốn vị chí cường giả vây công, một giây trước Ninh Thiên Cơ vẫn còn bày ra tư thế tiêu sái giả bộ, nhưng trên thực tế đã sớm làm xong chuẩn bị chạy trốn, một giây sau liền chạy trốn bán sống bán chết, nhưng bất đắc dĩ chính là....

"Ha ha ha!"
"Thái Hoa Tiên Nhân ngươi chạy đi đâu?"
"Đã sớm dự đoán được ngươi sẽ chạy trốn!"
Kiếm quang bay vút, vào một giây trước khi giết ra khỏi trận pháp trở về hư không, lại bị một bóng hình ngăn lại, chỉ thấy bóng hình kia mặc một bộ nho bào màu xanh, tay cầm quạt lông lấy khăn buộc đầu, trông như trí kế vô song, rõ ràng là A Nhĩ Pháp lấy dáng vẻ Đại Tế Tửu đời trước của Tắc Hạ Học Cung để hiện thân.
"Ninh Thiên Cơ!"
"Ngươi cho rằng trước đó bản tọa chưa từng điều tra ngươi hay sao? Con mồi đã mắc câu, làm sao cho phép ngươi chạy trốn?"
"Ngươi hãy bó tay chịu trói..."

Chương 1183: Gào rách yết hầu cũng không có ai tới cứu

Vù!
Ninh Thiên Cơ hoàn toàn không để ý đến A Nhĩ Pháp, thậm chí là còn không dừng tốc độ chạy, trái lại là còn tăng tốc thêm một chút, thừa dịp lúc A Nhĩ Pháp nói vậy mà đã lướt qua bên cạnh hắn trong một sát na!
A Nhĩ Pháp: "! ! ! "
Đậu xanh!
Không thấy ta đang chuẩn bị giải thích kế hoạch vây giết hay sao?
"Đức Nhĩ Tháp!"
"À ờ!"
Ở sau lưng A Nhĩ Pháp, thân hình của Đức Nhĩ Tháp nhanh chóng hiện ra, sau đó đấm ra một quyền, đây là lần đầu tiên cho đến nay vị Thiên Ngoại Tà Thần này ra tay, không có chỗ thần dị gì, trông cũng không có uy lực gì, nhưng trong sát na hắn ra tay, ở trong lòng Ninh của Thiên Cơ lại đột nhiên báo động.
Vừa động tâm niệm, Ninh Thiên Cơ liền giải trừ Kiếm Độn Thuật, Thiên Hạ Kiếm đột nhiên xuất khiếu, kiếm khí to lớn ngày xưa tái hiện, vững vàng đụng vào thiết quyền của Đức Nhĩ Tháp.
Ầm ầm ầm!
Một chiêu qua đi, kiếm khí tản ra, Ninh Thiên Cơ và Đức Nhĩ Tháp đồng thời rút lui về sau vạn dặm, mà Ninh Thiên Cơ nguyên bản mới chạy ra khỏi trận pháp được một đoạn lại trở về trong trận pháp.
"Xúi quẩy." Ninh Thiên Cơ chép miệng, lại thu hồi Thiên Hạ Kiếm.
Mà ở phía A Nhĩ Pháp, nhìn thấy Ninh Thiên Cơ không thể đột phá thành công, lúc này A Nhĩ Pháp mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xoa xoa mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ trên trán.
Đáng chết, suýt nữa bởi vì muốn trang bức mà làm hư đại sự, hù chết bản Tà Thần...
Sau khi ổn định tâm thần, A Nhĩ Pháp mới lên tiếng một lần nữa:
"Thế nào? Bản tọa đã sớm nói ngươi không thể trốn thoát được, Thái Hoa Tiên Nhân Ninh Thiên Cơ, lần này bản tọa tự đích thân lập kế vây giết, toàn bộ kế hoạch đều hoàn hảo không bỏ sót, sao có thể có chỗ sơ hở? Lần này ngươi cho dù có chắp cánh cũng khó thoát!"
"Ha ha." Ninh Thiên Cơ liếc mắt nhìn A Nhĩ Pháp, nói: "Nếu không có kẻ to con ở bên cạnh ngươi, ta đã sớm rời đi."
"Ờ....đây, đây cũng là một bước ở trong kế hoạch của ta!"
"Nói nhảm."
Ninh Thiên Cơ cười lạnh một tiếng, cũng không đáp lời, mà là nhìn về phía sau lưng, ở đó, Ngô Không Phật Môn, Thiên Khả Hãn Bắc

Nhung, giáo chủ Minh giáo, còn có cung chủ Tiên Cung bốn người đã đuổi theo, nhất thời, toàn bộ chiến lực của giới tông phái trước mắt, trọn vẹn sáu vị chí cường giả đều tụ tập ở đây.
Nhìn một màn này, Ninh Thiên Cơ không khỏi thở dài một tiếng.
"Không ngờ hôm nay lại bị sáu người không đẹp trai bằng ta, không trẻ tuổi bằng ta vây công."
"Quả nhiên là thời vận không đủ."
Sáu vị chí cường giả: "? ? ? "
Có thể nhẫn nhịn nhưng không thể nhịn nhục!
"Ninh Thiên Cơ! "A Nhĩ Pháp gầm thét một tiếng, nói: "Đã sắp chết đến nơi ngươi còn muốn khiêu khích chúng ta? Ngươi cho rằng hôm nay ngươi còn có hi vọng chạy trốn hay sao? Nói cho ngươi biết, tòa trận pháp trước mắt này có thể phong tỏa khí tức, cho dù chúng ta chiến đấu kịch liệt bao nhiêu, cũng sẽ không tiết lộ một chút khí tức nào ra ngoài."
"Nói một cách khác."
"Ngươi đã là một người chết! Sẽ không có ai tới cứu ngươi!"
"Dù ngươi có gào rách yết hầu cũng vô dụng!"
Cùng lúc đó...
"Đây là đồ chơi gì?" Trần Khuynh Địch sờ cằm, nhìn Vận Mệnh Tinh Không ở ngay phía trước, trong mắt nở rộ thần quang.
"Rõ ràng là Vận Mệnh Tinh Không, nhưng có một phần không gian bị che đậy, dường như là có thứ gì ở bên trong, nhưng ta nghe Võ Càn Võ nói ở trong Vận Mệnh Tinh Không không có loại đồ vật này a."
Vận Mệnh Tinh Không, rất thuần túy như danh tự, hoàn toàn là một nơi thiên đạo đặt Mệnh Tinh.
Cho nên tất cả đồ vật không liên quan đến Mệnh Tinh ở nơi này, đều là do chí cường giả bố trí!
Chẳng lẽ.....
"Giới tông phái đã bố trí thứ gì ở chỗ này?"
Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Trần Khuynh Địch đánh một quyền về phía trận pháp.
Mà vào giờ phút này, A Nhĩ Pháp vừa mới nói xong bốn chữ "gào rách yết hầu".
Một giây sau...
Rầm! Ninh Thiên Cơ bị nhốt lại, thậm chí là bốn người Ngô Không, A Nhĩ Pháp và Đức Nhĩ Tháp, đều nghe thấy tiếng nổ vang lên ở bên ngoài trận pháp.
Mọi người: "..."
Sau sự xấu hổ ngắn ngủi, Ninh Thiên Cơ lộ ra thần sắc cổ quái mở miệng: "Gào rách yết hầu cũng không có ai tới cứu ta?"
"Giống như không phải là như vậy?"
"Đáng chết!"
Ninh Thiên Cơ không nhìn thấy chuyện ở ngoài trận pháp, nhưng

đám người A Nhĩ Pháp chủ trì trận pháp đương nhiên sẽ nhìn thấy.
Nhất thời, mấy đạo suy nghĩ truyền âm quanh quẩn ở trong sáu vị chí cường giả.
"Phải làm sao?"
"Tên gia hoả Trần Khuynh Địch kia vì sao lại tới đây?"
"Thánh Thượng Đại Càn đâu?"
"Chẳng lẽ kế hoạch đã bị bại lộ?"
"Không thể nào!"
"Chúng ta căn bản không để lộ ra kế hoạch này, nếu như thật sự bại lộ, vậy chỉ có thể nói rõ ở trong chúng ta có nội gián của Đại Càn."
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vừa dứt lời, bầu không khí ở giữa các chí cường giả liền lập tức thay đổi.
"A Di Đà Phật!"
"Chư vị thí chủ đều suy nghĩ vì giới tông phái chúng ta, tuyệt đối không thể là gian tế của Đại Càn."
"Hơn nữa Trần Khuynh Địch cũng không lập tức giết vào trong trận, nói rõ là hắn không rõ ràng về trận pháp."
"Ồ?"
Ngô Không vừa nói ra lời này, thần sắc của A Nhĩ Pháp liền sáng lên, rất nhanh đã hiểu rõ: "Ta biết rồi, hắn chắc chắn là đang du đãng ngoài hư không, trùng hợp phát giác ra được sự khác thường của vùng Vận Mệnh Tinh Không này, cho nên mới ra tay thăm dò, trên thực tế hắn hẳn là không rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"
Nói đến đây, A Nhĩ Pháp vô thức khoát khoát quạt lông vũ trong tay, trên khuôn mặt lại lộ ra biểu cảm trí kế vô song.
"Chư vị không cần phải lo lắng!"
"Nhìn ta dùng diệu kế giải quyết tên mãng phu kia!"
"Đại Tế Tửu? Ngươi có thể ngăn chặn đối phương hay không?"
"Không sai."
"Chư vị hãy mau chóng ra tay! Thời gian rất cấp bách, chúng ta hãy dùng thời gian ngắn nhất xử lý Ninh Thiên Cơ! Về phần Trần Khuynh Địch ở bên ngoài, ta sẽ nghĩ biện pháp ngăn chặn!"
Kế hoạch của A Nhĩ Pháp rất đơn giản, đó chính là kéo dài thời gian, cung cấp thời gian cho mọi người xử lý Ninh Thiên Cơ, nhưng thứ mà hắn đoán được, người khác cũng nghĩ ra. Cũng ví dụ như Ninh Thiên Cơ, lúc này lại thi triển Kiếm Độn Thuật, tả xung hữu đột khắp nơi trong tinh không.
Rất rõ ràng, ý tứ của Ninh Thiên Cơ chính là...
Không muốn liều mạng với các ngươi, chờ viện quân của ta tới lại giết chết toàn bộ của các ngươi!
"Ninh Thiên Cơ có tu vi không kém, cho dù chúng ta cùng nhau vây giết, phong tỏa thiên địa khiến cho hắn không thể chạy trốn, nhưng muốn giết chết hắn ít nhất phải tốn một nén nhang."
"Nhưng nếu Trần Khuynh Địch gia nhập vào, hai vị chí cường giả

chiến đấu cùng với nhau, sợ rằng độ khó sẽ tăng cao gấp mấy lần, hơn nữa sợ rằng trận pháp cũng không thể phong tỏa khí tức hoàn mỹ, nếu Thánh Thượng Đại Càn phát hiện ra rồi lại chạy đến mà nói, sợ rằng toàn bộ kế hoạch vây giết đều sẽ báo hỏng."
Kích Toái Mệnh Tinh cũng không phải là dễ giết như vậy.
Phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên.
Cho đến nay cũng chỉ có một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh bị võ giả cùng cảnh giới giết chết, đó chính là chí cường giả Vô Sinh Đạo ngày xưa, mà người giết nàng...

Chương 1184: Cứ giao cho ta

Là Thánh Thượng Đại Càn.
Nhưng cho dù là Thánh Thượng Đại Càn, cũng phải tốn một phen khí lực rất lớn, truy sát trong thời gian rất lâu, mới có thể xử lý chí cường giả của Vô Sinh Đạo, lấy thực lực Kích Toái Mệnh Tinh vô địch của hắn ở thời kỳ đỉnh phong mới làm được điểm này, thả lên trên người của người khác cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.
Tối thiểu là sẽ không thể làm xong ở trong một thời gian ngắn.
Cũng chính vì như thế.
"Ngươi xác định mình có thể ngăn chặn Trần Khuynh Địch ở trong một nén nhang sao?"
"Đại Tế Tửu?"
"Cứ giao cho ta!"
A Nhĩ Pháp vừa tràn đầy lòng tin nói, vừa khởi xướng tiến công Ninh Thiên Cơ cùng với người khác.
"Hừ."
Ninh Thiên Cơ đương nhiên cũng phát giác được biến động ở ngoài trận pháp, trong mắt hắn đây không thể nghi ngờ là cơ hội tốt trời ban, nguyên bản hắn còn dự định nổi điên liều mạng một đợt, nhưng bây giờ lại là cải biến chú ý, đối mặt với đám người vây công hoàn toàn không có ý hoảng loạn, thi triển ra một thân kiếm ý không hề bảo lưu.
"Giết ta?"
"Đến thử xem!"
Đại pháp Vạn Thiên Kiếm Khí Độn Không!
Kiếm Độn Thuật là bí pháp chạy trốn thứ hai của Thuần Dương Cung, mà đại pháp Thiên Ma Huyết Độn thì là bí pháp chạy trốn xếp hạng thứ nhất, Ninh Thiên Cơ hợp hai thành một mới sáng chế ra một chiêu bí pháp này.
Nguyên lý rất đơn giản, bản thân hóa thành kiếm quang, sau đó chia kiếm quang thành vô số tia kiếm, thân hình ký thác vào một tia kiếm ở trong đó, sau đó đột nhiên nổ tung ra tại chỗ.
Dùng để kéo dài thời gian ở dưới loại tình huống này là vô cùng phù hợp.
Mà vào giờ phút này...
Ở bên ngoài trận pháp, Trần Khuynh Địch cũng lộ ra thần sắc hoài nghi: "Trước đó phát giác ra được khí tức của nghĩa phụ ở chỗ này, mà ở chỗ này lại có khu vực ẩn giấu kỳ quái, có vấn đề."
Ầm ầm ầm!
Lời còn chưa dứt, ở trong Vận Mệnh Tinh Không ngay phía trước,

một vùng gợn sóng mà mắt thường có thể thấy đột nhiên trở nên nhộn nhạo, sau đó chỉ thấy từng đạo trận văn lan tràn ra, một vùng tinh không mơ hồ nhìn không rõ ràng rơi vào tầm mắt của Trần Khuynh Địch, mà ở trong đó cũng lộ ra khí tức chí cường giả.
"Hả? Không phải là khí tức của nghĩa phụ...."
"Mà là..."
"Giáo chủ Minh giáo? Ngô Không? Còn có....Cung chủ Tiên Cung! ? "
Trần Khuynh Địch nhíu mày, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, suy đoán trước đó của hắn hiển nhiên là không sai, vùng tinh không này quả nhiên là cạm bẫy của giới tông phái!
Vào giờ phút này.
Trong trận pháp, sắc mặt của đám người Ngô Không đang tiến công Ninh Thiên Cơ cũng là đại biến.
"Đại Tế Tửu! Ngươi đang làm gì vậy Đại Tế Tửu! ? Vậy mà lại chủ động bại lộ khí tức của chúng ta ra!"
"Đừng hoảng hốt."
A Nhĩ Pháp lộ ra sự thong dong trong suy nghĩ—— vạn sự đều nằm ở trong lòng bàn tay, lại còn thuận tay phẩy phẩy quạt lông vũ: "Phải chủ động tiết lộ khí tức mới được."
"Phải biết rằng Trần Khuynh Địch gần đây vừa mới đột phá Kích Toái Mệnh Tinh, chính là lúc tâm tính bành trướng, chư vị suy bụng ta ra bụng người hãy để tay lên ngực tự hỏi, nếu như vào lúc các ngươi vừa đột phá, nhìn thấy một nơi quái dị rõ ràng như thế này, có chủ động đi vào tìm tòi hư thực hay không?"
Kích Toái Mệnh Tinh, được vinh dự là chí cường giả đứng ở đỉnh phong thế giới, Chỉ Tôn nhân gian không ra, có thể tùy ý tung hoành trong thiên hạ, phàm là võ giả có thể đi tới cảnh giới này, ai không phải là người cao ngạo? Đối với chỗ quái dị này, so với tránh lui, sẽ càng có khuynh hướng tìm kiếm.
Nhưng trái lại thì không giống, đối mặt với thứ không biết, có lẽ là chí cường giả sẽ vượt khó tiến lên, nhưng sau khi biết tình huống cụ thể, bọn hắn trái lại sẽ tiến hành cân nhắc các loại tình hình để làm ra quyết định.
Cũng ví dụ như...
"Cho nên ta mới cố ý tiết lộ khí tức!"
"Làm cho hắn biết ở nơi này có rất nhiều chí cường giả mai phục, có lẽ là cạm bẫy!"
"Nhưng, nhưng phương pháp này..."
"Không cần giấu giếm Trần Khuynh Địch, khiến cho hắn suy nghĩ một khoảng thời gian là được! Thừa dịp thời gian này, chúng ta sẽ có đủ thời gian xử lý Ninh Thiên Cơ!"
Trong quá trình giao lưu đơn giản, vạn tia kiếm khí do Ninh Thiên Cơ hóa thân đã có nhiều hơn phân nửa bị tiêu diệt.
Mà ở bên ngoài trận pháp, chân mày của Trần Khuynh Địch cũng

nhăn càng sâu.
Sau khi nhìn thấy biểu cảm ngưng trọng của Trần Khuynh Địch, nụ cười của A Nhĩ Pháp lại càng thêm xán lạn.
Không sai!
"Đây chính là kế sách thành không!"
"Chư vị cứ yên tâm!"
"Tên mãng phu Trần Khuynh Địch kia tuyệt đối sẽ không tới quấy rầy chúng ta!"
Đúng lúc này, Đức Nhĩ Tháp một mực giữ yên lặng đột nhiên lại gần, lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ vỗ vỗ vào bả vai của A Nhĩ Pháp: "Ngươi nói Trần Khuynh Địch là người đang ở bên ngoài trận pháp hay sao?"
"Đúng vậy."
A Nhĩ Pháp liếc nhìn Đức Nhĩ Tháp một lần, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, lập tức truyền âm nói: "Đúng rồi, Đức Nhĩ Tháp ngươi không chủ trì trận pháp cho nên không nhìn thấy cái gì, nhưng yên tâm, chờ sau khi chúng ta giải quyết Ninh Thiên Cơ lại đi tìm hắn, tên kia cũng giống như ngươi, cũng là Tà Thần."
"Như vậy sao." Đức Nhĩ Tháp gật đầu hiểu rõ, hỏi: "Nhưng ta nghe ngươi nói Trần Khuynh Địch là mãng phu?"
"Thì làm sao?"
"Không, chỉ là ta vừa để tay lên ngực tự vấn suy bụng ta ra bụng người."
"Nếu đối phương thật sự là một tên mãng phu, nhìn thấy loại trận pháp mở rộng cửa này, không phải sẽ vọt thẳng vào hay sao?"
"Ấy!"
Ầm ầm ầm!
Đức Nhĩ Tháp vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền tung người bay lên, lao đến về phía phương hướng trận pháp!
"Lo gì chứ."
"Đi vào trước lại nói sau."
A Nhĩ Pháp: "! ! ! "
Ngươi chỉnh là ra bài không theo lẽ thường a....
Chờ! Chờ một chút!
Trong sát na, đại não của A Nhĩ Pháp phi tốc vận chuyển, tốc độ suy nghĩ nhanh chóng tăng lên, lúc này chỉ mới trải qua mấy giây ngắn ngủi, A Nhĩ Pháp trí kế vô song hắn lại nghĩ ra một diệu kế!
Không sai, hắn thế nhưng là biết được, Trần Khuynh Địch thật ra là Tà Thần!
Hơn nữa căn cứ theo phân tích tinh chuẩn của hắn, Trần Khuynh Địch rất có thể là lão đại của tổ chức Tà Thần thần bí! Thân là Tà Thần lại thay xà đổi cột trở thành chưởng giáo Thuần Dương Cung, bởi vậy mà nói, vào trước khi làm chưởng giáo Thuần Dương Cung, Ninh Thiên Cơ đối với Trần Khuynh Địch mà nói, không thể nghi ngờ chính là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt!

Nói một cách khác.
Đối phương rất có thể sẽ không hi vọng Ninh Thiên Cơ sống sót!
Nghĩ đến đây, A Nhĩ Pháp lập tức thúc giục trận pháp, lại thả ra một sợi khí tức của Ninh Thiên Cơ.
Thấy sao?
Sau khi phát hiện ra người ở trong trận pháp là Ninh Thiên Cơ, hắn hẳn là sẽ phản ứng lại, sau đó sẽ bỏ mặc chuyện ở nơi này, dù sao thì đây cũng chính là cơ hội thật tốt để mượn đao giết người!
Kết quả là.
Tốc độ của Trần Khuynh Địch lại càng nhanh hơn.
"Quả nhiên có khí tức của nghĩa phụ!"
"Nghĩa phụ hãy chống đỡ! Ta đến cứu nghĩa phụ đây!"
A Nhĩ Pháp: "? ? ? "
Vì sao?
Trần Khuynh Địch kỳ thật cũng không phải là đồ đần.
Phải nói, năng lực suy luận lô- gic của hắn cũng không phải là rất mạnh, ở phía dưới tình huống sự tình không quá khó đoán là vẫn có thể suy luận ra.

Chương 1185: Đường rẽ

Nhưng nhìn từ góc độ khác, vào thời điểm hắn đã có manh mối, có người cung cấp cho hắn đầu mối, hắn rất nhanh liền có thể phản ứng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.
Giống như là hiện tại.
Trần Khuynh Địch lập tức có thể suy luận ra chân tướng.
Đầu tiên, nơi này có khí tức của nghĩa phụ cùng với đám người Ngô Không.
Tiếp theo, ở nơi này có một khu vực tinh không mơ hồ không rõ.
Như vậy, nghĩa phụ nhất định là bị người phục kích ở chỗ này!
"Yên tâm!"
"Ta tới cứu nghĩa phụ đây!"
Trần Khuynh Địch thôi động toàn thân, phảng phất như một viên thiên thạch trực tiếp va vào bên trong trận pháp, đánh vỡ tầng bảo vệ của trận pháp.
A Nhĩ Pháp: "Không! ! !"
Vì sao? Rốt cuộc là vì cái sao? Ta rõ ràng đã tiết lộ ra một sợi khí tức của A Nhĩ Pháp, vì sao Trần Khuynh Địch - Tà Thần đoạt xá giống như mình lại muốn cứu Ninh Thiên Cơ? Thậm chí còn tăng tốc nhanh hơn? Chuyện này không đúng! Trần Khuynh Địch sẽ không có lý do gì để cứu Ninh Thiên Cơ! Dù sao thì Ninh Thiên Cơ cũng là chưởng giáo Thuần Dương Cung trước đây, đối với chưởng giáo đương nhiệm Trần Khuynh Địch mà nói là mối uy hiếp, lại còn là nhân loại...nhân loại...
A! Chẳng lẽ! Ninh Thiên Cơ cũng là Tà Thần! ? Nói giỡn sao?
Đại não của A Nhĩ Pháp phi tốc vận chuyển, trong lúc nhất thời có cảm giác nhìn ai cũng đều là Tà Thần, ngay cả Đức Nhĩ Tháp ở bên cạnh cũng vậy...đúng rồi, Đức Nhĩ Tháp vốn chính là Tà Thần.
Ầm ầm! Không đợi A Nhĩ Pháp nghĩ ra biện pháp giải quyết khốn cảnh, Đức Nhĩ Tháp nguyên bản một mực trung thực cười ngây ngô ở bên cạnh lại là phản ứng lại.
Khí tức của người Trần Khuynh Địch này khá quen a, có cảm giác giống như đã gặp qua ở nơi nào, còn có cỗ quyền ý bá đạo này, làm sao lại giống đoạn thời gian trước như thế...
"Là ngươi! ! ! " Đức Nhĩ Tháp nổi giận gầm lên một tiếng, bay vút tới!
"Ha ha ha!"
"Quả nhiên là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công sức! A Nhĩ Pháp không gạt ta, quả nhiên là ngươi!"
"Tới đây!"
"Ngươi và ta quyết một trận thắng bại!"

Vừa dứt lời, Đức Nhĩ Tháp liền trực tiếp vọt tới trước mặt của Trần Khuynh Địch, một nắm đấm thép bỗng nhiên đánh ra, va vào nắm đấm của Trần Khuynh Địch.
"Âm!"
Một cỗ gợn sóng quyền kình mà mắt trần có thể thấy lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra, trong lúc nhất thời cả tòa đại trận cũng đều đang hơi hơi run rẩy.
Mà đúng vào lúc này.
"Ha ha!"
"Vừa rồi đánh ta rất sảng khoái nhỉ?"
"Đến phiên ta!"
Ngàn vạn kiếm quang biến mất trong nháy mắt, thân hình của Ninh Thiên Cơ hiện lên từ một tia kiếm khí, sau đó giơ Thiên Hạ Kiếm qua cao khỏi đầu, cả người bỗng nhiên giải thể.
"Tinh vân Thái Hoa!"
Nói đến cùng, Ninh Thiên Cơ cũng là chí cường giả đi trên con đường võ đạo chính thống.
Hắn đương nhiên là có tinh vân, mà tinh vân của Ninh Thiên Cơ, giống như là dự liệu của tất cả mọi người, rõ ràng là một thanh trường kiếm!
Tinh vân cùng với Thiên Hạ Kiếm hợp hai làm một, bắn ra phong mang gai mắt.
"Trảm!"
Ninh Thiên Cơ chủ tu Thái Hoa Phi Tiên Kinh, sau khi đạt đến cảnh giới chí cường giả liền tự sáng tạo ra Thái Hoa tam kiếm âm hiểm sắc bén, kết hợp với áo nghĩa thời gian của Đại Thuần Dương Công, ở bên trong ba kiếm, thậm chí là có thể làm ra hiệu quả ngưng kết thời không, vả lại còn có lực trói buộc mạnh, cho dù là chí cường giả cũng đều khó mà chống đỡ.
Lúc này cũng là như thế! Kiếm ý của Ninh Thiên Cơ khuếch tán ra không có một chút kiêng kỵ nào, to lớn thời gian trong nội bộ trận pháp cơ hồ ngưng kết, mà ở trong cái nháy mắt này, Ninh Thiên Cơ hóa thân thành Thái Hoa tiên kiếm chỉnh là nhắc lên tại chỗ, mũi kiếm giống như hoành tảo thiên quân quét qua bốn người Ngô Không, cung chủ Tiên Cung, giáo chủ Minh Giáo, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Tiếng kiếm reo thanh thúy quanh quẩn trong hư không! Đây là một kiếm hoàn toàn xứng đáng là đỉnh phong của Ninh Thiên Cơ! Kiếm uy phối hợp với quyền kình của Trần Khuynh Địch cùng với Đức Nhĩ Tháp ở cách đó không xa, hai cỗ gợn sóng giao thoa với nhau, sau đó cộng minh lẫn nhau, đồng thời đánh vào phía trên trận pháp phong tỏa thiên địa.
Âm!
Đám người: "! ! !"

Trong cái chớp mắt này A Nhĩ Pháp liền minh bạch.
Không có cách nào! Đáng chết! Như thế nào cũng không ngờ được thế mà xuất hiện loại đường rẽ này!
"Chư vị! Chuyện đã không thành, hiện tại nên mau chóng thối lui! Bằng không đợi đến lúc Thánh Thượng Đại Càn tìm tới cửa, chỉ sợ là mọi thứ đều sẽ không giải quyết sẽ dàng như vậy!"
"Võ Càn Võ..."
"Đại Tế Tửu nói không sai."
"Chỉ là..."
Đám người Ngô Không liếc nhìn nhau, sự tình làm sao có thể đơn giản như vậy.
Lúc này giới tông phái phải làm cái gì? Công nhiên vây giết Trần Khuynh Địch cùng với Ninh Thiên Cơ - hai đời chưởng giáo của Thuần Dương Cung, còn bày ra trận pháp phong tỏa khí tức.
Đây là làm gì? Rõ ràng chính là vạch mặt! Lúc này thực lực của giới tông phái so sánh với Đại Càn vốn là ở thế yếu, nếu như bởi vì việc này mà kích thích Đại Càn, ở phía dưới tình huống Tổ Long Trung Nguyên chưa tịch diệt phát động đại quyết chiến, đây chẳng phải là bệnh thiếu máu? Cho nên lúc này nhất định phải có một cái cớ hợp lý để lấp liếm sự tình cho qua.
Cũng chính là để cho Đại Càn có một bậc thang để đi xuống.
Giống như giới tông phái không muốn quyết chiến với Đại Càn trước thời hạn vậy, ở phía Đại Càn chỉ sợ cũng không muốn làm khó dễ trước thời gian, cuối sẽ liều cá chết lưới rách với giới tông phái.
Cho nên đây chính là tạo ra cho song phương một cái bậc thang, nhưng cái bậc thang này không thể nhỏ, giới tông phái nhất định phải bỏ ra cái giá xứng đáng mới được.
Lấy tính tình của Thánh Thượng Đại Càn, cái giá này tám, chín phần mười phải lớn đến mức đủ để ảnh hưởng đến thực lực tổng hợp của giới tông phái, giống như là Tiên Cung diệt vong vậy.
Như vậy vấn đề đã đến, nên làm như thế nào mới có thể làm ra một cái bậc thang như vậy?
Ầm ầm! Ngay vào thời điểm đám người Ngô Không dùng ánh mắt trao đổi, Trần Khuynh Địch cùng với Đức Nhĩ Tháp đã tách ra, Ninh Thiên Cơ cũng thu hồi Thiên Hạ Kiếm, tinh vân hóa thành bản thể lần thứ hai, đứng chung một chỗ cùng với Trần Khuynh Địch.
"Nghĩa phụ!"
"Khuynh Địch ngươi thế mà đột phá Kích Toái Mệnh Tinh."
"Đúng vậy! Thấy ta có lợi hại hay không? Nếu không thì cũng không cứu được nghĩa phụ."
"Nói dóc!"
"Nghĩa phụ của ngươi là thiên hạ vô địch, nếu như ngươi tới muộn một chút mà nói, nói không chừng liền có thể nhìn thấy dáng vẻ đại khai sát giới của ta."

"Ha ha ha."
Ninh Thiên Cơ cùng với Trần Khuynh Địch vừa đấu khẩu với nhau, vừa gắt gao nhìn chằm chằm đám người Ngô Không, không có một chút buông lỏng nào, mà ở phía đối diện, A Nhĩ Pháp gắt gao kéo lại Đức Nhĩ Tháp còn muốn giết tới, cấp tốc truyền âm cho đám người Ngô Không: "Chư vị, hiện tại chúng ta hãy lập tức rút lui, nếu không Thánh Thượng Đại Càn sẽ tới."
"Đại Tế Tửu nói rất đúng."
"Ừ."
"Cũng đúng."
Đám người Ngô Không vừa mới gật đầu, một cỗ khí tức kinh khủng liền vọt đến từ sâu trong tinh không.
"Ồ?"
"Giới tông phái thế mà đều ở nơi này?"
"Khuynh Địch, còn có...Ninh Thiên Cơ? Ngươi đã trở về?"

Chương 1186: Buông xuôi

Ầm ầm! Theo thanh âm đến, một vệt kim quang khuếch tán ra từ sâu trong hư không, hơn nữa còn cấp tốc hóa thành một đầu Thần Long hoàng kim không nhìn thấy điểm cuối.
"Tổ Long Trung Nguyên!"
"Quả nhiên là thế!"
Trong nháy mắt nhìn thấy Tổ Long Trung Nguyên, biểu lộ của A Nhĩ Pháp liền trở nên càng thêm khó coi: "Nhưng làm sao lại tới nhanh như vậy! ?"
Ngay cả Trần Khuynh Địch cũng đều có một chút ngoài ý muốn.
"Ồ?"
"Nhanh như vậy liền đến?"
Lúc này Thánh Thượng Đại Càn không phải là đang quyết đấu với Thiên Tôn Thái Bình hãy sao? Chẳng lẽ đã đánh xong? Hay là nói...
Không đợi Trần Khuynh Địch nghĩ ra lí do, suy nghĩ giao lưu của A Nhĩ Pháp cùng với đám người Ngô Không liền trở nên kịch liệt.
"Chư vị!"
"Việc đã đến nước này, chỉ có thể liều cùng với bọn hắn! Sức chiến đấu của Tổ Long Trung Nguyên ở vùng Biên Hoang sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, chúng ta vừa đánh vừa lui, thối lui đến Biên Hoang là sẽ an toàn!"
Nói được nửa câu, A Nhĩ Pháp mới phản ứng được, biểu tình mà đám người Ngô Không nhìn hắn khá là quỷ dị.
Đã xảy ra chuyện gì? Trực giác nói cho A Nhĩ Pháp sự tình có một chút bất thường.
"Chư vị..."
Lời nói còn chưa nói ra miệng, Ngô Không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cung chủ Tiên Cung, giáo chủ Minh Giáo, bốn người đồng thời hét lớn một tiếng, truyền thanh âm của mình cho Thần Long hoàng kim ở phía xa xa.
"Thánh Thượng hiểu lầm!"
"Chúng ta cũng là bị người ta tính toán!"
"Ngài còn không biết sao! Tên gia hỏa ngụy trang thành Đại Tế Tửu Nho Gia đời trước này, trên thực tế là một vị Tà Thần!"
"Tội ác tày trời!"
"Tội ác tày trời!"
"Chúng ta nguyện ý phát thệ đối với Thiên Đạo, hắn chính là kẻ khởi xướng vây giết Thuần Dương Cung!"
A Nhĩ Pháp: "! ! !"
Đám người Ngô Không không có nói sai, bởi vì kế hoạch vây giết lần này chủ yếu là do A Nhĩ Pháp thiết kế, hơn nữa còn là do đám người

Ngô Không nói rằng Đại Tế Tửu Nho Gia văn võ song toàn, trí kế vô song, có thể bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm, chính ứng cử viên số một...hiện tại xem ra.
"Các ngươi lừa ta! ? ! ?"
Đối mặt với biểu tình không thể tin của A Nhĩ Pháp, đám người Ngô Không không tự chủ được mà nhếch miệng.
Nói nhảm!
Ngươi là một vị Thiên Ngoại Tà Thần, nếu không phải là giới tông phái chúng ta có đại địch tồn tại, đã sớm làm thịt ngươi đề xoát danh vọng, huống hồ có một câu nói rất hay, chưa lo thắng, trước nghĩ bại, lần kế hoạch vây giết này nếu là thất bại thì phải làm cái gì?
Đám người Ngô Không đã bí mật hạ quyết định, Đại Càn cần một cái bậc thang có phân lượng. Giới tông phái liền cho Đại Càn một cái bậc thang, mà có bậc thang nào còn có phân lượng hơn Thiên Ngoại Tà Thần? Huống hồ...
"Đại Tế Tửu ngàn vạn chớ hiểu lầm, kỳ thật chúng ta cũng là rất đau lòng!"
Dù nói thế nào cũng đều là mất một vị minh hữu.
Giới tông phái vốn đã không có thực lực mạnh lại bị suy yếu đi một phần, nhưng không có cách nào!
"Đạo hữu chết nhưng ta không chết."
"Cáo từ!"
Vừa dứt lời, đám người Ngô Không không nói hai lời liền bỏ chạy về phía đại thế giới Trung Thổ, chỉ để lại A Nhĩ Pháp đứng tại nguyên chỗ, suýt chút nữa làm cho tức chết A Nhĩ Pháp tại chỗ.
"Ta, ta không hoảng hốt!"
"Ta còn có huynh đệ!"
"Đức Nhĩ Tháp! Chúng ta đều là Tà Thần, hơn nữa thực lực của ngươi còn mạnh hơn so với ta không ít, nếu như ngươi và ta cùng nhau yểm hộ mà nói, sẽ còn có hi vọng đào thoát...Đức Nhĩ Tháp? !"
A Nhĩ Pháp nhìn về phía bên cạnh của mình, Đức Nhĩ Tháp vốn nên đứng ở nơi đó lúc này đã tiêu thất vô tung, mà ở sau lưng CỦA đám người Ngô Không, còn có thể nhìn thấy bóng lưng khôi ngô CỦA Đức Nhĩ Tháp, chỉ là cái bóng lưng kia ở trong tầm mắt của hắn lại càng ngày càng nhỏ, mắt thấy là đã không còn hình bóng.
A Nhĩ Pháp thậm chí còn có thể nghe được thanh âm của Đức Nhĩ Tháp truyền tới...
Khá lắm, cứ phải gọi là vừa khóc lóc vừa kể lể.
"A Nhĩ Pháp đại ca! Ngươi cứ yên tâm mà ra đi! Ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi! Lần này ngươi yểm hộ ta rút lui, đại ân đại đức của ngươi, Đức Nhĩ Tháp ta cảm động đến rơi nước mắt, kiếp sau ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi!"
Đánh rắm! Kiếp sau làm trâu làm ngựa thì có tác dụng chó gì! Kiếp này ngươi hãy cứu ta ra cái đã, tên khốn! Tên cẩu tặc nào đã nói với

ta Đức Nhĩ Tháp nhà ngươi là một người đàng hoàng! ?
"Khốn nạn!"
Bởi vì cái gọi là diệu kế chiêu mộ Tà Thần đoạt xá Khuynh Địch mà mất cả chì lẫn chài.
Vì sao lại trở thành như vậy chứ? Tà Thần cũng tốt, đoạt xá cũng tốt, rõ ràng đều là ta tới trước.
Đây là lần đầu tiên ta đi ra từ phía sau màn đi đến trước sân khấu, là lần đầu tiên thiết kế vây giết người khác.
Hai loại khoái hoạt chồng vào nhau, mang đến thêm càng nhiều khoái hoạt, lấy được vốn nên là thời gian hạnh phúc giống như mộng cảnh.
Nhưng mà vì cái gì? Vì sao lại trở thành như vậy chứ?
Vào giờ khắc này, tâm tình của A Nhĩ Pháp từ phẫn nộ, đến tuyệt vọng, lại đến cuồng loạn, cuối cùng biến thành vô lực không hiểu, cả người ngã ngồi ở bên trong hư không, lộ ra bộ dáng ta đã buông xuôi, các ngươi muốn làm gì thì làm, hiển nhiên đã hoàn toàn mất đi dục vọng phản kháng.
Chuyện này cũng rất bình thường, ở phía dưới tình huống không có viện thủ.
Đối mặt đồng thời với ba vị chí cường giả Trần Khuynh Địch, Ninh Thiên Cơ, còn có Thánh Thượng Đại Càn, nhất là ở phía dưới tình huống Tổ Long Trung Nguyên của Thánh Thượng Đại Càn vẫn bảo trì hoàn hảo như cũ, căn bản là cũng không có cơ hội cho A Nhĩ Pháp chạy thục mạng, hắn thậm chí có thể cảm giác được, tinh không ở bốn phía đã bị long khí phong tỏa.
Ở phía dưới tình huống này tất nhiên là không thể lừa dối được.
Thân phận Tà Thần tất nhiên sẽ bị bại lộ.
Không có gì để nói.
"Trần Khuynh Địch..." A Nhĩ Pháp ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch, sau đó bỗng nhiên phát ra một tiếng cười như điên: "Ha ha, ha ha ha! Trần Khuynh Địch! Trần Khuynh Địch!"
Chính là cái tên đáng chết này! Coi như ta chết đi! Cũng tuyệt đối không để cho ngươi dễ chịu!
Ngươi hẳn là muốn mượn nhờ Thánh Thượng Đại Càn để giết chết ta, trở thành Đại Ma Vương phía sau màn chân chính? Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội này hay sao? Hiện tại ta sẽ phá hủy kế hoạch của ngươi!
Ý niệm tới đây, A Nhĩ Pháp chỉ cảm thấy một cỗ khí lực trong cõi u minh tràn vào trong cơ thể, lập tức lại có ý chí chiến đấu, sau đó bỗng nhiên đứng thẳng người lên, dùng hai mắt gắt gao nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch.
"Thánh Thượng Đại Càn!"
Có lẽ là kích động, cũng có thể là phẫn nộ, thanh âm của A Nhĩ Pháp

cũng đều có một chút thay đổi.
Nhưng tình cảm ẩn chứa ở trong đó lại là hết sức kịch liệt, sau đó A Nhĩ Pháp bỗng nhiên dùng cánh tay, chỉ về hướng Trần Khuynh Địch.
"Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kỳ quái hay sao?"
"Vì sao Trần Khuynh Địch chỉ mới có hai mươi mấy tuổi đã có thể đạt tới cảnh giới như bây giờ?"
"Vì sao Trần Khuynh Địch lại có thể trở thành cường giả Kích Toái Mệnh Tinh một cách nhẹ nhõm như thế?"

Chương 1187: Vạch trần

"Vì sao tính cách trước và sau khi quật khởi lại có biến hóa to lớn?"
"Vì sao lại có tốc độ tu luyện khoáng cổ tuyệt kim?"
Trần Khuynh Địch: "! ! !"
Không thể nào? Chẳng lẽ ta bí mật ta thật ra là người xuyên việt đã bị kẻ này nhìn thấu! ?
"Chờ một chút!"
"Ha ha! Ta mới không chờ đợi!" A Nhĩ Pháp nhếch miệng cười một tiếng, mà cùng lúc đó, một cỗ long khí vàng óng cuốn tới, cuối cùng hóa thành thân hình Thánh Thượng Đại Càn rơi ở trong tinh không.
Nhìn một chút đi! Ngươi làm cho ta khó chịu, vậy thì ta cũng không để cho ngươi dễ chịu! Bây giờ ta sẽ vạch trần ngươi!
"Không sai! Đáp án chỉ có một cái!"
"Thánh Thượng Đại Càn!"
"Trần Khuynh Địch mà ngươi tín nhiệm!"
"Kỳ thật cũng giống như ta, đều là Tà Thần đoạt xá tới từ thiên ngoại thiên! Còn có Ninh Thiên Cơ! Hắn kỳ thật cũng là Tà Thần! Toàn bộ Thuần Dương Cung đều đã biến thành hang ổ của Tà Thần!"
"Ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha ha!"
A Nhĩ Pháp cuồng tiếu vạch trần tất cả chân tướng mà mình biết, sau đó dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp dẫn nổ tà khí trong cơ thể, kèm theo tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, thân thể của A Nhĩ Pháp bỗng nhiên nổ tung, phảng phất như một đoàn pháo hoa nở rộ, thắp sáng tinh không tĩnh mịch.
Ầm ầm!
Đám người: "..."
Con m* nó!
Trong cái chớp nhoáng này, tâm tình của Trần Khuynh Địch chỉnh là phát mộng, ta? Tà Thần đoạt xá? Nếu ngươi nói ta là người xuyên việt thì cũng thôi đi, nhưng Tà Thần đoạt xá là món đồ chơi gì? Làm ơn, mọi người cũng không quen biết,ngươi đừng nói loạn a!
Bầu không khí trở nên hết sức khó xử một lần, chỉ chốc lát sau Ninh Thiên Cơ mới chậm rãi mở miệng, chỉ thấy hắn lộ ra sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt nghiêm túc, hướng về phía Trần Khuynh Địch có một chút khẩn trương gằn từng chữ mở miệng hỏi:
"Khuynh Địch, ngươi có biết tên gia hỏa này là ai không? Đột nhiên lại tự bạo!"
"Ta cũng không biết, chỉ biết hắn giống như là Thiên Ngoại Tà Thần."
"Hắn hẳn là người sắp đặt kế hoạch vây công nghĩa phụ của ngươi, vốn dĩ ta còn đang định bắt hắn, ai ngờ được hắn lại đột nhiên tự bạo..."

"Đúng thế." Ninh Thiên Cơ gật gật đầu như không có việc gì, nói: "Tự bạo còn chưa tính, trước khi tự bạo còn nói ra những lời hàm hồ như vậy, Thuần Dương Cung là hang ổ Tà Thần? Theo ta thấy Phật Môn Minh mới là hang ổ Tà Thần, thế mà lại hợp tác với một vị Thiên Ngoại Tà Thần để vây giết ta."
Rất hiển nhiên, Ninh Thiên Cơ cũng không coi lời nói của A Nhĩ Pháp ra gì, thậm chí trực tiếp coi lời nói của A Nhĩ Pháp là nói nhảm.
Huống hồ lời nói này của A Nhĩ Pháp thật ra là nói cho Thánh Thượng Đại Càn nghe, nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, Thánh Thượng Đại Càn trên ý nghĩa nghiêm ngặt mà nói kỳ thật cũng là Tà Thần đoạt xá, dù sao cũng là người xuyên việt.
Đương nhiên, kỳ thật coi như đưa tới sự hoài nghi của Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch cũng có biện pháp lấp liếm cho qua, vấn đề có quan hệ đến trưởng thành quá nhanh chóng, dùng Tịch Đồng là liền có thể lừa phỉnh một cách hoàn mỹ.
Nhưng vô luận nói như thế nào, sau khi nhìn thấy phản ứng của Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch vẫn là ở nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng, ở trên mặt cũng lộ ra nụ cười xán lạn: "Nói trở lại, nghĩa phụ, lần này may là ta chạy đến đúng lúc, nếu không nghĩa phụ sẽ thật sự gặp phải nguy hiểm, đám người giới tông phái rất âm hiểm..."
"Bất quá lại nói trở về, ở phía lão...Thánh Thượng ngươi đã xảy ra chuyện gì? Thiên Tôn Thái Bình đâu?"
Trần Khuynh Địch vốn dĩ muốn gọi là lão ca, nhưng nghĩ đến việc Ninh Thiên Cơ còn ở bên cạnh, cho nên vẫn là thay đổi lối xưng hô, nà Thánh Thượng Đại Càn thì là nhếch miệng cười một tiếng.
"Thiên Tôn Thái Bình?"
"Yên tâm đi."
"Hắn hiện tại đã không còn uy hiếp với chúng ta, hơn nữa hắn thực sự rất lợi hại, đối với nắm vững khí vận cũng không kém hơn ta, bất quá hắn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm."
"Ồ?" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn, có một chút kỳ quái, luôn cảm thấy ở giữa Thánh Thượng Đại Càn cùng với Thiên Tôn Thái Bình giống như đã xảy ra cái gì.
Ngay sau đó khiến cho Trần Khuynh Địch ngoài ý muốn là.
Sau khi trả lời Trần Khuynh Địch xong, Thánh Thượng Đại Càn vừa quay đầu, thế mà rất quen thuộc hỏi Ninh Thiên Cơ: "Đi lâu như vậy, thành quả như thế nào?"
"Đã tìm được, phí một phen khí lực của ta."
"Vậy là tốt rồi, khổ cực."
"Không sao."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Đây là có ý gì?
"Nghĩa phụ, chẳng lẽ nghĩa phụ và Thánh Thượng rất quen sao?"
"Ngươi cho rằng là như thế nào?" Ninh Thiên Cơ liếc mắt nhìn Trần

Khuynh Địch, hỏi: "Ngươi cho rằng lúc trước một mình ta làm như thế nào để chống đỡ Thuần Dương Cung?"
Cũng không nghĩ một chút, năm đó Thuần Dương Cung có rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, Tiên Cung vốn là có thù, Phật Môn cũng có ý tứ bỏ đá xuống giếng, Minh giáo càng là nhìn chằm chằm, hơn nữa rất nhiều tông phái vẫn còn ở đó, một vị chí cường giả, còn là một vị chí cường giả vừa mới đột phá, thật sự cho rằng bằng vào thực lực của một vị chỉ cường giả liền có thể bảo vệ được Thuần Dương Cung lớn như vậy?
"Đi."
"Nhanh đi về, ta đã không kịp chờ đợi muốn trở về Thái Hoa Sơn nhìn một chút."
Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy cũng là cười một tiếng: "Vậy thì thật là tốt, hẳn là cũng không ngại ta đi cùng chứ?"
"Đương nhiên là sẽ không."
"Ha ha ha."
Kết quả là, Ninh Thiên Cơ cùng với Thánh Thượng Đại Càn rất là hài hòa xé ra hư không, cùng nhau trở lại đại thế giới Trung Thổ.
Chỉ để lại một mình Trần Khuynh Địch đứng ngơ ngác tại nguyên chỗ.
"Ấy?"
Vì sao lại trở thành như vậy chứ?
Trong Vận Mệnh Tinh Không, ở bên trong một Vành Đai Mảnh Vỡ Thiên Thạch đã chết cô quạnh, một đạo ánh sáng nhạt lóe lên ở bên trong một viên toái tinh trong đó.
"Một đám ngớ ngẩn!"
"A Nhĩ Pháp ta làm sao có thể cứ như vậy tự bạo chứ! "
Ở bên trong ánh sáng nhạt, thân hình của A Nhĩ Pháp chậm rãi hiện lên, chỉ bất quá khác biệt cùng với hình thái hoàn chỉnh phía trước, hiện tại hắn chỉ còn lại có một sợi u hồn phiêu đãng.
Vành Đai Mảnh Vỡ Thiên Thạch này vốn là Mệnh Vận Tinh Vân của Đại Tế Tửu Nho Gia đời trước.
Mà vào sau khi A Nhĩ Pháp đoạt xá Đại Tế Tửu Nho Gia đời trước, tự nhiên cũng tiếp nhận Mệnh Vận Tinh Vân của đối phương.
Cho nên nơi này đã trở thành sào huyệt của hắn.
Bất quá mặc dù lần này dùng thủ đoạn man thiên quá hải sống tiếp được, nhưng kỳ thật cũng là bước nửa chân vào trạng thái tử vong, tuyệt đại bộ phận lực lượng đều đã bị vứt bỏ, chỉ còn lại có một chút u hồn, muốn dưỡng tốt phần thương thế này, đoán chừng tối thiểu cũng phải cần vạn năm trở lên, bất quá so với tử vong thì đã rất tốt.
"Hừ! Dù sao thì ta vẫn còn có thể sống rất lâu, coi như là Thánh Thượng Đại Càn chết ta cũng vẫn trẻ tuổi như cũ, mà sau khi bị lời nói của ta châm ngòi, đám Tà Thần Thuần Dương Cung kia khẳng định sẽ trốn không thoát! Chỉ cần thêm một chút kiểm chứng, thân

phận của đám người Trần Khuynh Địch sẽ bị bại lộ không bỏ sót, toàn bộ đều sẽ chết hết!"
"Về phần bản Tà Thần, chờ sau khi tĩnh dưỡng tốt, vẫn là một vị hảo hán như thường!"

Chương 1188: Suy bại

"Còn có Đức Nhĩ Tháp! Tên gia hoả kia...đừng để cho ta lại nhìn thấy hắn!"
"Ngô Không, giáo chủ Minh Giáo, cung chủ Tiên Cung, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Thánh Thượng Đại Càn...chờ đến khi ta khôi phục lại, liền đi đến phần mộ của các ngươi nhảy disco!"
"Khục!"
Ngay vào lúc A Nhĩ Pháp ngăn không được mà lẩm bẩm kế hoạch trả thù trong tương lai, một đạo hào quang lại là lặng lẽ lẻn vào bên trong Vành Đai Mảnh Vỡ Thiên Thạch.
Mà gần như đồng thời...
Thiên Tôn Thái Bình đã trở lại Bát Cảnh Cung bỗng nhiên ngẩng đầu.
"Đến rồi."
Chỉ thấy một viên hung tinh cuối cùng ở bên cạnh sao Tử Vi.
Thất Sát Tinh bỗng nhiên toát ra hào quang chói sáng!
"Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!"
"Đáng giận!"
"Vì sao Trần Khuynh Địch lại xuất hiện ở loại địa phương kia? Chuyện này không đúng!"
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, một dòng Cáo Tử Minh Hà vô biên vô tận xông ra từ hư không vô ngần, dũng mãnh lao tới về một phương hướng, nhìn qua có thanh thế to lớn.
Đương nhiên cũng chỉ là nhìn qua, ở sau lưng, tâm tình của giáo chủ Minh Giáo cũng tuyệt đối không hề tốt, thậm chí có thể dùng hai chữ rất kém để hình dung, dù sao thì mới vừa rồi hắn cũng vừa mới bán A Nhĩ Pháp, sau đó chạy trốn tới biên cương Vận Mệnh Tinh Không, rời xa khu vực Trung Nguyên, sau khi xác định Thánh Thượng Đại Càn không đuổi theo mới dám chạy trở về.
Ủy khuất!
Nhưng mà không có cách nào.
Mà đây còn không phải là trọng điểm, trọng điểm là sau lần vây giết thất bại này, một cái vấn đề đã từng cho tới bây giờ cũng không được để ý, gần đây không thể không để ý, mà lúc này đã không có cách nào bỏ mặc rốt cục đã triệt để hiển lộ ra: giới tông phái nguyên bản cao cao tại thượng, siêu phàm thoát tục, bây giờ có khả năng sẽ thật sự suy bại.
Không phải là loại thế cục nhìn như suy bại kì thực giấu tài trước kia.
Mà là suy bại đúng nghĩa.
Không thể vãn hồi!
"Ở phía Đạo Môn không biết đang suy nghĩ cái gì, thế mà cự tuyệt

Ngô Không, chỉ có Phật Môn cùng với Minh giáo ta, Thuần Dương Cung bây giờ có ba vị chỉ cường giả Ninh Thiên Cơ, Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn, hơn nữa còn có Thánh Thượng Đại Càn, lại thêm một vị Võ Nguyên Hanh không biết như thế nào, nghiêm ngặt mà nói thậm chí đã đã vượt qua thực lực của giới tông phái."
"Như vậy thì còn đánh cái gì?"
"Dứt khoát đầu hàng cho rồi!"
Giới tông phái bây giờ sau khi thiếu A Nhĩ Pháp, chỉ còn lại có Ngô Không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, giáo chủ Minh Giáo, A Sử Na Lam, cung chủ Tiên Cung, tổng cộng 5 người.
Mà Đại Càn thì sao? Trần Khuynh Địch, Ninh Thiên Cơ, Vô Vọng Ma Tôn, Thánh Thượng Đại Càn, Võ Nguyên Hanh có thể đã sắp đột phá, Yêu Tộc Đại Thánh Huyền Vũ cũng sẽ có thể tham gia...
Thậm chí là nghĩ đến tình huống xấu nhất, Đạo Môn cự tuyệt Ngô Không, nói không chừng cũng sẽ dấn thân vào Đại Càn.
Nguyên bản là giới tông phái phạt Càn.
Còn chưa hành động đã tan vỡ.
Ý niệm tới đây, giáo chủ Minh Giáo vốn đã có tâm tình phiền não nhịn không được mà gầm lên một tiếng, toàn bộ Cáo Tử Minh Hà vào thời khắc này cũng là rung chuyển kịch liệt.
Mà đúng vào lúc này.
"Đạo hữu cần gì phải quá nóng lòng đây?"
"Tất cả còn chưa thành định số, vẫn còn có chuyển cơ không phải sao?
"Ồ?"
Giáo chủ Minh Giáo bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía bên ngoài Cáo Tử Minh Hà, mà ở nơi đó, cò một đạo nhân mặc áo bào trắng chân đạp Minh Hà, chỉnh là đang mỉm cười nhìn hắn.
"Cung chủ Tiên Cung? Ngươi tới đề làm cái gì?"
"Đến là đề giải thích nghi hoặc cho đạo hữu." Nụ cười của Cung chủ Tiên Cung không thay đổi: "Còn nhớ rõ lời nói của ta và giáo chủ trước đó chứ, hiện nay thế cục thiên hạ biến hóa quá nhanh, trước có Thánh Thượng Đại Càn vô địch đương thời, sau có Cung chủ Vạn Thọ Cung hoành không xuất thế, tu vi của ngươi và ta đặt ở trước kia tự nhiên là có thể trấn áp thiên hạ, nhưng bây giờ lại là có một chút không đủ."
"Vậy phải làm như thế nào!"
Giáo chủ Minh Giáo tự nhiên sinh ra một chút tức giận, hắn làm sao lại không biết cục diện không ổn? Nhưng có biện pháp gì?
"Tu vi há lại có thể dễ tăng lên như vậy! Đây là cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh! Không phải là Hậu Thiên, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, nơi nào có người có thể tu luyện như uống nước...!"
Giáo chủ Minh Giáo nói được nửa câu liền chủ động ngậm miệng.
Không có cách nào.

Đương thời chỉnh là có hai vị cường nhân tu luyện như uống nước tồn tại, lời này vừa nói ra, hai vị kia còn không phải là sẽ đánh vào mặt của hắn.
"Thánh Thượng Đại Càn Võ Càn Võ, tu luyện bất quá chỉ mấy trăm năm, liền trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, tu vi tiến bộ nhanh chóng quả thực là làm cho người ta không thể tưởng tượng, hơn nữa càng về sau lại càng nhanh, sau khi bước vào cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, ở trong mấy năm ngắn ngủi liền đạt đến trình độ vô địch, cho dù là có Tổ Long Trung Nguyên trợ giúp."
"Thành tựu của hắn cũng là không thể xóa bỏ."
Cung chủ Tiên Cung chậm rãi nói, mà giáo chủ Minh Giáo thì là nhếch miệng.
Đây không phải là nói nhảm sao.
Đừng nhìn là cả đám giới tông phái đều không phục Thánh Thượng Đại Càn dùng Tổ Long Trung Nguyên gian lận, nhưng nếu như đến phiên bọn hắn có loại cơ hội ăn gian này, ai sẽ không cướp đoạt?
Nhìn như khinh thường, kì thực là ghen ghét đến đỏ ngầu cả mắt.
"Về phần người thứ hai."
"Chính là Cung chủ Vạn Thọ Cung, tốc độ tu luyện so với Thánh Thượng Đại Càn chỉ có hơn chứ không kém, cũng là nhanh đến mức dọa người, hơn nữa từ đầu tới đuôi đều là thật nhanh, trải qua trận giao thủ trước đó, ngươi hẳn là cũng có phát hiện, vị Cung chủ Vạn Thọ Cung kia hiện tại xem chừng đã sắp tiến vào trung phẩm."
"Ta biết!" Thanh âm của Giáo chủ Minh Giáo càng thêm nóng nảy.
Tất cả mọi người đều không phải là mù lòa, đương nhiên là nhìn ra được tiến bộ của Trần Khuynh Địch.
Cũng chính vì như thế, trong lòng mới cảm thấy không công bằng!
Đó căn bản là không phù hợp với quy tắc tu luyện!
"Đến cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, tu luyện giống như là đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, nhưng nếu muốn tiến bộ đâu có dễ dàng như vậy? Một cái Mệnh Vận Tinh Vân thật lớn, tăng trưởng một chút căn bản cũng không làm nên chuyện gì, nhưng muốn tăng trưởng càng nhiều lại cần nhiều thời gian, càng về sau, lại càng cần rất nhiều thời gian mới được..."
"Đều là tán dóc." Cung chủ Tiên Cung cười lạnh một tiếng nói: "Nếu như là thiên tư đầy đủ, cơ duyên đầy đủ, vậy thì cũng không cần phải nói."
Sắc mặt của Giáo chủ Minh Giáo biến đổi, cuối cùng thở một hơi thật dài: "Ta hiểu được, nói đến cùng, ngươi là muốn như thế nào?"
Cung chủ Tiên Cung liền nói: "Nếu như tu vi của đạo hữu không thể tiến thêm một bước, chỉ sợ là sẽ thật sự có nguy hiểm diệt vong, huống hồ đạo hữu cũng không phải là không có cách nào tăng tiến tu vi, không phải sao?"
Minh Hà Cáo Tử Kinh chỉnh là công pháp trấn giáo của Minh giáo,

cũng là nguyên nhân bây giờ Minh giáo xem như là tông phái đứng đầu Ma đạo, bị mọi người trong giang hồ kêu đánh, lúc trước chính là do một vị giáo chủ Minh Giáo dùng môn Tuyệt Thế Thần Công này chế tạo ra sát nghiệt vô biên, cuối cùng thậm chí kém chút nữa đã huyết tế toàn bộ Trung Nguyên, muốn nhờ vào đó để đạt đến cảnh giới Chỉ Tôn nhân gian.

Chương 1189: Thấp hèn

Mà trận pháp lúc đó hắn dùng để huyết tế...
"Minh Giáo hẳn là vẫn còn bảo tồn?"
"Đại trận Vạn Ma Phù Đồ." Giáo chủ Minh Giáo không tự chủ được mà nín thở.
Minh Giáo truyền thừa từ thời đại Thượng Cổ cũng chỉ có một lần khoa trương như vậy, nhưng chính là một lần như vậy, quá trình kinh lịch trong đó cho dù giáo chủ đương nhiệm hắn cũng đều cảm thấy run rẩy ở trong lòng, có lúc thậm chí ngay cả chỉnh giáo chủ Minh Giáo cũng đều cảm thấy đạo thống nhà mình bị người ta chèn ép cũng không phải là không có lý do.
Nhưng vào giờ khắc này, trong khi nhắc tới đoạn quá khứ kia, cung chủ Tiên Cung lại là mặt không đổi sắc, thậm chí là nụ cười trên mặt cũng không hề giảm đi nửa phần.
Câu chữ phun ra từ trong miệng càng là hết sức tàn nhẫn.
"Hãy khởi động lại đại trận Vạn Ma Phù Đồ."
"Huyết tế Trung Nguyên là không thể nào."
"Nhưng là sớm phát động phạt Càn, dẫn phát Trung Nguyên đại loạn mà nói, Minh Giáo đục nước béo cò, muốn huyết tế một Đạo hẳn là không khó chứ? Mà oan hồn ở trong một Đạo kia, chí ít cũng sẽ có hơn trăm triệu dân chúng, đưa hết những oan hồn này vào trong Cáo Tử Minh Hà, tu vi của đạo hữu sẽ tăng lên bao nhiêu?"
"!! !" Giáo chủ Minh Giáo hít một ngụm khí lạnh, trong biểu lộ nhìn cung chủ Tiên Cung càng là vô cùng quỷ dị.
Con m* nó! Đến cùng ta là người trong Ma Đạo, hay ngươi mới là người trong Ma Đạo a? Tâm quá đen!
Bất quá nghĩ lại, cung chủ Tiên Cung ngay cả Tiên Cung cũng đã bị chiếm mất, đổi lại thành mình chỉ sợ là đã sớm điên, làm sao còn có thể quan tâm đến sự sống chết của dân thường, hiện tại đoán chừng ở trong đầu đều là tràn đầy ý nghĩ tiêu diệt Đại Càn? Mà nếu như mình huyết tế một Đạo, xác thực là có thể tăng tiến tu vi trên phạm vi lớn.
Còn có thể nhờ vào đó để đả kích khí vận của Đại Càn. Nói một cách khác...
"Một hòn đá ném hai chim!"
"Cớ sao lại không làm?"
"Đạo hữu vốn là Ma đạo, làm một chút sự tình Ma đạo thì có vấn đề gì sao? Về phần đám người Ngô Không, thực sự đến khi đó, đạn đã lên nòng không bắn không được, cho dù là Ngô Không, chỉ sợ cũng sẽ cố ý coi nhẹ, dù sao thì đạo hữu cũng mang đại nghĩa giới tông phái ở trên người, chính là giết người vì chính nghĩa!"

Giáo chủ Minh Giáo: "..."
"Đủ rồi." Giáo chủ Minh Giáo đột nhiên nhíu mày, cắt đứt lời nói của cung chủ Tiên Cung: "Giết người chính là giết người, từ xưa đến nay ta sẽ không bởi vì vậy mà kiêng kỵ cái gì, không cần mượn danh hào đại nghĩa gì."
Có một chút cung chủ Tiên Cung đã nói đúng.
Giáo chủ Minh Giáo là Ma đạo.
Minh Giáo là ma đạo.
Mà tư tưởng trung tâm của Ma đạo chỉ có một cái: người không vì mình trời tru đất diệt.
"Hừ."
Hừ lạnh một tiếng, giáo chủ Minh Giáo không tiếp tục đáp lại cung chủ Tiên Cung, mà là trực tiếp ẩn giấu thân hình, nhưng cung chủ Tiên Cung nhưng cũng là hài lòng gật gật đầu.
Từ xưa đến nay, Sát Phá Lang trong ba đại tinh là chủ đạo khiến cho thiên hạ biến hóa.
Phá Quân giả, biến hóa là cực đoan nhất, chính là phá cái cũ xây dựng cái mới, phá rồi lại lập.
Thất Sát giả, biến hóa là đột nhiên nhất, chính là trong nháy mắt, sinh tử bén nhọn.
Chỉ có Tham Lang giả, biến hóa là chập trùng bất định, giống như là nước chảy, hoặc xiết hoặc chậm, không có bình thường.

Trần Khuynh Địch cảm thấy mình bị cô lập.
"Ha ha ha, đã lâu không gặp, tu vi của Ninh huynh đã tăng cao a."
"Thánh Thượng quá khen rồi."
"Tốt tốt tốt, lấy được món đồ này, Ninh huynh có công lớn a!"
"Việc nhỏ mà thôi."
"Bây giờ tu vi của Ninh huynh lại có tiến bộ, không bằng ta và ngươi lại luận đạo giống như ngày xưa một phen?"
"Còn xin Thánh Thượng chỉ giáo."
Đúng thế!
Thân làm Cung chủ Vạn Thọ Cung, hiện tại Trần Khuynh Địch đang đứng tại cửa ra vào của Vạn Thọ Cung, mà Ninh Thiên Cơ cùng với Thánh Thượng Đại Càn thì là ở bên trong Vạn Thọ Cung, hai người trò chuyện rất vui, trong lúc đó Trần Khuynh Địch còn mặt dày dự định chui vào, kết quả là bị Ninh Thiên Cơ nghiêm mặt đuổi ra ngoài.
Không có cách nào.
Nếu như đổi thành Long Thiên Tứ mà nói, Trần Khuynh Địch không nói hai lời sẽ trực tiếp trấn áp đối phương.
Nhưng Ninh Thiên Cơ lại khác biệt.
Thân làm nghĩa tử của Ninh Thiên Cơ, tình cảm của Trần Khuynh Địch đối với Ninh Thiên Cơ đều là vô cùng tốt, cũng vẫn luôn rất tôn kính Ninh Thiên Cơ, hơn nữa Ninh Thiên Cơ cũng làm công phu bề

ngoài rất tốt, tên tuổi Thái Hoa Tiên Nhân cũng rất nổi danh, cho nên Trần Khuynh Địch cũng không có không câu nệ tiểu tiết ở trước mặt Ninh Thiên Cơ như với Long Thiên Tứ.
Ở dưới loại tình huống này, Trần Khuynh Địch cho dù muốn động thủ cũng không thể động thủ, nói cũng không nói được, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.
Cho nên mới có một màn như lúc này, đương nhiên, nếu như chỉ vẻn vẹn là như thế thì còn không có gì, nhưng vấn đề là…
"Ồ?"
"Đó không phải là Cung chủ Vạn Thọ Cung, người thay mặt chưởng giáo Thuần Dương Cung - Trần Khuynh Địch hay sao! Sao thế? Vì sao lại không đi vào? Đứng ở cửa ra vào là rất không có thể diện a, ngươi nói xem có đúng hay không?"
Không sai! Chính là cái lão thất phu Long Thiên Tứ này, từ khi ngoài ý muốn phát hiện ra quẫn cảnh của mình, lão thất phu này liền giống như chó ngửi thấy mùi thơm đi tới, xoay trái ba vòng rẽ phải ba vòng ở bên cạnh mình, giễu cợt một câu tiếp lấy một câu, hoàn toàn không ngừng lại, ở trên mặt càng là một bộ dáng vui vẻ tiểu nhân đắc chí.
Đồ vô liêm sỉ! Nhất là tên gia hỏa này vào hai ngày trước còn mở miệng một tiếng chưởng giáo, hiện tại thì thế nào? Ở trước chữ chưởng giáo trực tiếp thêm ba chữ "người thay mặt"! Còn nhấn mạnh một lần!
Cũng không phải là Trần Khuynh Địch tham luyến quyền vị, thuần túy là cái bộ dạng này của Long Thiên Tứ quá gợi đòn!
"Thái Thượng trưởng lão, ngài không đi tu luyện à?
"Tu luyện?" Long Thiên Tứ lắc đầu nói: "Không không không, ta làm sao có thể bỏ lỡ sự tình thú vị như vậy đây?"
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền cắn răng nói: "Ngài không thể học Ma Tôn tiền bối một chút hay sao, đồng dạng là Thái Thượng trưởng lão, hắn cũng không có tới trào phúng ta phải không? Đây mới là tiền bối đức cao vọng trọng."
"Ồ?" Long Thiên Tứ trừng mắt nói: "Đúng rồi, ngươi còn không biết sao, Vô Vọng Ma Tôn gần đây giống như phát hiện ra vấn đề phong ấn ở dưới lòng đất Vạn Thọ Cung, cũng nhìn thấy sư phụ ta, hiện tại còn đang ôn chuyện cùng với sư phụ ta đây, về phần phương thức ôn chuyện, đoán chừng cũng là giống như thế này."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Nghe như vậy, Trần Khuynh Địch liền tưởng tượng đến hình ảnh của Vân Phi Lăng lúc này.
Dựa vào phong ấn, Vân Phi Lăng mặc dù không chết được, nhưng là không thể động đậy, cũng không có Thần Thông gì có thể dùng, sau đó Vô Vọng Ma Tôn liền giống như Long Thiên Tứ bây giờ xoay trái ba vòng rẽ phải ba vòng quanh người của Vân Phi Lăng, vừa di chuyển vừa điên cuồng trào phúng, khắp khuôn mặt là biểu lộ tiểu

nhân đắc chí...
Thật sự không phải người một nhà thì không vào một nhà cửa, Thái Thượng trưởng lão Thuần Dương Cung không có một kẻ nào tốt! Phi! Thấp hèn!

Chương 1190: Ước ao ghen tị

"Ngươi đang suy nghĩ gì đấy..."
Trần Khuynh Địch quay người lại, nhìn Ninh Thiên Cơ vừa mới đi ra, trên mặt lập tức liền lộ ra nụ cười xán lạn.
"Ta đang nghĩ...nghĩa phụ đã trò chuyện xong chưa? Ta đang muốn giao lưu võ đạo cùng với Thái Thượng trưởng lão đây, Thái Thượng trưởng lão mới vừa rồi còn nói là muốn cho rót một chén cho mọi người ấm giọng!"
Ninh Thiên Cơ thấy thế liền hài lòng gật gật đầu, nói: "Thái Thượng trưởng lão có lòng."
Long Thiên Tứ: "? ? ?"
"Thất thần làm gì?" Trần Khuynh Địch liếc nhìn Long Thiên Tứ, nói: "Còn không mau đi?"
Hừ! Có một câu nói rất hay, Trường Giang sóng sau đập sóng trước, chỉ là một lão thất phu ta còn không trị được ngươi?
Sau khi đưa tiễn Long Thiên Tứ vẫn còn không cam lòng, Trần Khuynh Địch mới nhìn về hướng Ninh Thiên Cơ, còn có Thánh Thượng Đại Càn đi ra theo sát phía sau, người sau thì là hướng về hắn lộ ra một nụ cười rực rỡ
"Chuyện kia." Sau khi Trần Khuynh Địch do dự một chút, vẫn là mở miệng nói: "Nghĩa phụ, ngài và Thánh Thượng vừa mới nói chuyện gì?"
"Ấy!." Ninh Thiên Cơ nghe vậy liền sững sờ, vô thức nhìn Thánh Thượng Đại Càn một cái, sau khi thấy biểu lộ của đối phương không thay đổi, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Cũng được, tu vi của Khuynh Địch ngươi bây giờ kỳ thật cũng không kém hơn ta bao nhiêu, nói cho ngươi là cũng không thành vấn đề, kỳ thật trước đó ta rời đi, chủ yếu là đi đến Vực Ngoại Hư Không."
"Tìm một kiện đồ vật trở về cho Thánh Thượng."
"Đồ vật?"
"Việc này có quan hệ đến đột phá, cực kỳ trọng yếu, có nó, Thánh Thượng mới có niềm tin tuyệt đối trùng kích đến cảnh giới cao hơn."
"Thì ra là vậy!" Trần Khuynh Địch vô thức xoa cằm một cái.
Đồ vật? Ngoại vật? Mặc dù lời này nghe vào là không có vấn đề gì, nhưng trực giác nói cho Trần Khuynh Địch biết.
Ở trong này khẳng định có vấn đề!
Liếc nhìn Ninh Thiên Cơ cùng với Thánh Thượng Đại Càn, sau khi Trần Khuynh Địch suy nghĩ một lát, liền thân thiện gật đầu biểu thị mình đã hiểu rõ, không tiếp tục hỏi thăm đến cùng.
Ý nghĩ của hắn rất đơn giản.
Không cần phải để ý đến nhiều đồ vật như vậy, mình bây giờ đã là

Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm, tiếp theo chính là trùng kích cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.
Mà làm như thế nào để trùng kích đây? Trần Khuynh Địch ở trong một thời gian ngắn thật đúng là không nghĩ ra.
Nhưng vấn đề cũng không lớn.
"Hiện tại có một chuyện rất trọng yếu khác cần phải giải quyết."
Thánh Thượng Đại Càn xoay chuyển lời nói: "Trước đó vị Tà Thần kia mặc dù tự bạo, nhưng mọi người đều thấy được, ở đây còn có vị Tà Thần thứ hai, hơn nữa hắn còn thừa dịp hỗn loạn trốn vào bên trong đại thế giới Trung Thổ, Thiên Ngoại Tà Thần cùng với chúng ta chính là thủy hỏa bất dung, không thể để cho hắn sống sót."
Ngươi nhìn đi, không phải là đã có người nghĩ kế cho ta sao?
"Cái gì cũng đừng nói!" Trần Khuynh Địch vỗ ngực một cái, nói: "Cứ giao cái nhiệm vụ này cho ta!"
"Ồ?" Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy liền ngẩn người, hắn thấy tên gia hỏa Trần Khuynh Địch này từ trước đến nay đều là không gặp thỏ không thả ưng, không có chỗ tốt không làm việc, lần này làm sao lại chủ động như vậy?
Ninh Thiên Cơ trái lại là lộ ra biểu lộ rất hài lòng, cảm thấy nghĩa tử nhà mình có năng lực có trách nhiệm, rất có phong phạm của mình, không uổng chính mình dốc lòng dạy bảo.
Về phần Trần Khuynh Địch, ý nghĩ của hắn ngược lại là rất thuần túy.
Trước đó hắn và vị Tà Thần kia đụng nhau một kích, thể phách của đối phương cũng rất mạnh, cơ hồ không thua kém hắn, không thể nghi ngờ là một đối thủ tốt để luyện thể, mà mọi người đều biết, muốn tăng tốc tốc độ luyện thể, phương pháp tốt nhất chính là bị đánh, đánh nhiều, tự nhiên là sẽ đột phá nhanh hơn.
"Vì Tà Thần không biết tên là gì kia, ta tới rồi!"
"Hít hà!"
Vào giờ khắc này.
Ngay bên trong một Đạo của Trung Nguyên, Đức Nhĩ Tháp vừa mới rơi xuống đất bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.
Tên điêu dân muốn hại ta! ?
Tại bảo điện Đại Hùng trên Tu Di Sơn.
"A Di Đà Phật."
Ngô Không xếp bằng ở bên trong đại điện tiếng thiền không dứt, vừa thấp giọng tụng niệm phật hiệu, vừa yên lặng vận chuyển công pháp trong cơ thể, toàn thân cao thấp tản ra vạn đạo kim quang, ở phía sau càng là có một cỗ pháp tướng Phật Đà như ẩn như hiện, đặt ở trước kia, bằng vào bậc tu vi này tự nhiên là đánh đâu thắng đó trấn áp thiên hạ.
Nhưng đặt vào lúc này…
"Không đủ."

"Còn thiếu rất nhiều."
Ngô Không mở hai mắt ra, thấp giọng lẩm bẩm nói, không thể chém đứt tạp niệm, hắn cũng rơi vào bên trong phiền não chướng, nếu còn tiếp tục như vậy mà nói, phật tâm cũng sẽ bị tiêm nhiễm bụi bặm, đến lúc đó đừng nói là tiến thêm một bước, chỉ sợ ngay cả cảnh giới của bản thân cũng sẽ triệt để khóa kín, căn bản là không có khả năng tăng lên.
Mà vào thời điểm Ngô Không xoắn xuýt, một đạo hào quang lại là lặng yên chui vào bên trong bảo điện Đại Hùng.
Một lát sau, tiếng tụng niệm trong đại điện lại càng thêm vang dội.
Đi ở bên trong biển mây, Trần Khuynh Địch bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm túc.
"Hắn đang ở đâu?"
Vị Thiên Ngoại Tà Thần kia đang ở đâu?
Trung Nguyên lớn như vậy, còn tăng thêm Đông Hải, Tây Vực, Nam Cương, Bắc Nhung, đây giống như là hạt cát ở trong biển rộng vậy, căn bản là không thể tìm được.
Trừ phi...
"Chỉ có thể tìm người hỏi thăm."
Ở trên phương diện tìm người, giang hồ xưa nay đều là ngầm thừa nhận do Bách Hiểu Sinh giải quyết, dù sao đây cũng chính là mạng lưới tình báo lớn nhất giang hồ, chỉ cần là người, tất nhiên đã từng lưu lại dấu vết ở trong ginag hồ, chỉ cần lưu lại qua dấu vết, Bách Hiểu Sinh liền có thể tìm ra cho ngươi, đây cũng không phải là chuyện đùa.
Về phần một số người cố tình trốn tránh, Bách Hiểu Sinh cũng có một biện pháp đặc thù khác.
Đoán mệnh.
Bách Hiểu Sinh có hai người đứng đầu, Thông Thiên Toán, Tam Bất Hiểu, ai không phải là người đoán mệnh nổi danh đương thời? Từ Kích Toái Mệnh Tinh trở xuống, mặc kệ ngươi là ai, bấm ngón tay tính toán, cho dù là một con lợn cũng đều có thể tính ra ngày hôm nay nặng thêm bao nhiêu cho ngươi, vi dụ như con heo mà Thiên Tôn Thái Bình nuôi ở trong nhà kia.
Về phần từ Kích Toái Mệnh Tinh trở lên, nếu trả giá một chút, muốn tính ra cũng không khó lắm.
Cho nên gặp được người không thể tìm được, đến tìm Bách Hiểu Sinh là luôn luôn không sai, huống chi lúc trước mình vào thời điểm ở Tiên Cung cũng có một chút quan hệ cùng với lão đại Bách Hiểu Sinh, tin tưởng rằng bọn hắn sẽ không cự tuyệt một chút chuyện nhỏ này, ừm, mình là một người giảng đạo lý như vậy, bọn hắn làm sao có thể cự tuyệt đây.
Ôm suy nghĩ mỹ hảo, Trần Khuynh Địch chạy như bay đến tổng bộ của Bách Hiểu Sinh.

Cùng lúc đó, mang theo mai rùa do Đại Thánh Huyền Vũ lột ra, Tam Bất Hiểu đã sớm trở về bên trong tổng bộ Bách Hiểu Sinh, không nói hai lời, hắn liền bắt lấy một vị thầy bói ở trong Bách Hiểu Sinh, thì thầm:
"Huynh đệ, lão đại ta hôm nay đi ra ngoài đã lấy được một món bảo bối…"
Sau đó lại lấy ra mai rùa Huyền Vũ Quy.
"Muốn không?" Thầy bói điên cuồng gật đầu.
"Không cho ngươi."
Nói xong Tam Bất Hiểu liền trực tiếp nghênh ngang rời đi, ở phía sau thì là vô số ánh mắt ước ao ghen tị.

Chương 1191: Quá khen

Sung sướng cỡ nào chứ?
Ở trên đoạn đường giày vò này, tự nhiên là giày vò người đứng thứ hai của Bách Hiểu Sinh - Thông Thiên Toán.
"Lão đệ, tới đây, đại ca ta cho ngươi xem một món bảo bối."
"Không xem, cút."
"Đừng như vậy mà, chúng ta giao tình nhiều năm như vậy, tới tới tới, đây chính là mai rùa do Đại Thánh Huyền Vũ lột ra, ở trên viết Tiên Thiên bát quái, diễn hóa cát hung họa phúc, nếu có thể hiểu thấu đáo nó, đại đạo vận mệnh tất nhiên sẽ có thể tiến thêm một bước, thế nào? Lão đệ ngươi có muốn hay không?"
"Không muốn, cút." Thông Thiên Toán liếc mắt nhìn Tam Bất Hiểu đắc ý, hận đến mức nghiến răng một trận: "Có trời mới biết đây có phải là mai rùa của Đại Thánh Huyền Vũ hay không, nói không chừng chỉ là ngươi tùy tiện tìm một con rùa đen rồi lột ra?"
"Cái gì! ?" Tam Bất Hiểu nghe vậy lập tức giận dữ nói: "Ngươi đây là đang xem thường ta! ?"
"Ta sẽ làm hàng giả?"
"Tránh ra! Nhìn đại ca ngươi hôm nay sẽ dùng cái mai rùa này bói cho ngươi một lần, để cho ngươi biết rõ chỗ kỳ diệu của món đồ chơi này! "
Tam Bất Hiểu triển khai chiến trận, vận công ngưng khí, trong đôi mắt phảng phất có thần quang lấp lóe.
Một lát sau.
"Ha ha! Quả nhiên đã ra quẻ tượng, để ta nhìn một chút, hôm nay không nên gặp khách…đại hung! ?"
Tam Bất Hiểu: "? ? ?"
"Ngươi nói cái gì?" Trần Khuynh Địch nhìn vẻ mặt cười ngượng ngùng của chấp sự Bách Hiểu Sinh trước mắt, khẽ chau mày hỏi: "Tam Bất Hiểu tiên sinh bị đau bao tử, đã đi ra ngoài tìm người chữa bệnh?"
Ngươi nói đùa với ta sao?
"Thực sự!" Chấp sự Bách Hiểu Sinh thề thốt: "Đại nhân phải tin ta! Thật sự là như vậy! Ngài cũng biết, lần trước Tam Bất Hiểu đại nhân vừa mới ăn chiêu bài của Bách Hiểu Sinh chúng ta, đó chính là biển chữ vàng chân chính, Tam Bất Hiểu đại nhân mặc dù là Võ Đạo Tông Sư, nhưng năng lực tiêu hóa hơi yếu, lại còn già!"
"Ấy!" Trần Khuynh Địch nghe lời này liền lập tức lộ ra thần sắc khó xử.
Hắn cũng đã từng nghe ngóng về chuyện Tam Bất Hiểu ăn chiêu bài, nếu nhớ không lầm mà nói, giống như là có quan hệ với hắn.

"Được, vậy Thông Thiên Toán đâu?"
"Hắn đã dẫn Tam Bất Hiểu đại nhân đi ra ngoài tìm người chữa bệnh, ngài cũng biết, vào thời điểm đau bụng cả người đều không thể đi, phải có người vịn đi mới được."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Lời này nghe vào thật là có đạo lý, giống như là không có vấn đề gì, nhưng nếu như vậy mà nói thì mình phải làm sao để tìm vị Thiên Ngoại Tà Thần kia?
"À còn có!" Đúng lúc này, chấp sự Bách Hiểu Sinh mới lấy ra đại sát khí mà lão đại nhà mình giao cho hắn trước đó: "Tam Bất Hiểu đại nhân bởi vì giao tình trước đó, trước khi đi đã cố ý tính một quẻ, cho nên đã lưu lại phân phó, nếu như đại nhân không ngại mà nói, có thể đi đến Đạo Môn thử xem."
"Đạo Môn?"
"Đúng thế, ba đại Tông sư bói toán trong thiên hạ, Bách Hiểu Sinh chúng ta độc chiếm hai vị, nhưng Đạo Môn Thiên Tôn Thái Bình là kỳ tài ngút trời, đối với bói toán chi đạo cũng là vô cùng tinh thông, chính là vị Tông sư thứ ba."
"Thì ra là vậy." Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, chợt gật đầu nói: "Được, vậy thì ta sẽ đi trước, nếu như lần sau Tam Bất Hiểu trở về mà nói, ngươi nhớ kỹ phải nói cho ta."
"Yên tâm! Lần sau ta sẽ báo cho ngài!"
"Tốt."
Trần Khuynh Địch tung người một cái liền biến mất ngay tại chỗ.
Mà thẳng đến sau khi Trần Khuynh Địch rời đi, trốn ở tầng thứ ba mươi sáu của tổng bộ Bách Hiểu Sinh trong lòng đất, bên trong mật thất được bao phủ bởi 72 trận pháp ẩn nặc, 18 loại bí thuật ngăn cách, Thông Thiên Toán cùng với Tam Bất Hiểu lúc này mới xem như nhẹ nhàng thở ra, chợt đưa mắt nhìn nhau.
Thân làm Tông sư bói toán, thực lực lại không mạnh, sẽ khó tránh khỏi gặp được tình huống có người ép mua ép bán.
Mà toà mật thất này chính là được chuẩn bị vì loại tình huống này.
"May mà ngươi và ta có dự kiến trước."
"Chúng ta không thể nhúng tay vào loại chuyện này, vẫn nên giao cho Thiên Tôn Thái Bình thì đáng tin cậy hơn."
"Đúng thế."
Tông sư bói toán mặc dù được vô số người giang hồ hâm mộ cùng với kính ngưỡng, nhưng thay một góc độ suy nghĩ khác, kỳ thật cũng nhận phải sự kiêng kị cùng với cảnh giác của vô số người, dù sao…
"Ai mà không có một chút bí mật chứ?"
Ở bên trên biển mây, Trần Khuynh Địch bất đắc dĩ thở dài, mà ở bên trong đầu của hắn, Cửu Dương lộ ra biểu tình khá là ngạc nhiên.
"Ngươi thật sự rời đi như vậy?"
"Ta đã nói cho ngươi biết là đối phương ẩn nấp trong lòng đất rồi

mà?''
"Mặc dù là như vậy." Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, nói: "Nhưng người ta lại không muốn gặp ta, lại đề nghị đến gặp Thiên Tôn Thái Bình, giải thích rằng đối phương cũng sợ bị trả thù, Thiên Ngoại Tà Thần thế nhưng sẽ không để ý tới quy củ của Trung Nguyên, Bách Hiểu Sinh cũng không phải là đại thế lực gì, không có chí cường giả tọa trấn, tự nhiên sẽ không muốn dính vào."
"Có thể lý giải."
"So sánh với nhau, bọn hắn đề nghị ta đến gặp Thiên Tôn Thái Bình, xem như là rất có thành ý."
Cửu Dương: "..."
Sau khi chần chờ một lát, Cửu Dương mới mở miệng một lần nữa: "Rất khó tưởng tượng được, bằng vào loại tính cách này của ngươi từ khi xuất đạo cho đến nay còn chưa bị ai lừa gạt hay sao?"
Trần Khuynh Địch nghe vậy liền lập tức lộ ra nụ cười thật thà: "Vận khí của ta tương đối tốt, gặp phải đều là người tốt, huống chi có một câu nói rất hay, ta lấy chân thành đối đãi với người khác, người khác tất nhiên sẽ lấy sự thành thật đối đãi với ta, chỉ cần giấu ở trong lòng một khỏa tâm chân thành hiền lành để đối xử với người khác, người khác cũng sẽ giảng đạo lý với ngươi."
"Vậy vạn nhất người khác không giảng đạo lý với ngươi thì sao?"
"Giang hồ thế nhưng là rất hiểm ác."
"Ta biết." Nụ cười ở trên mặt của Trần Khuynh Địch càng thật thà, sau đó quơ quơ nắm đấm nói: "Vậy ta liền giảng vật lý với hắn."
Cửu Dương: "? ? ?"
"Khó trách là ngươi có thể sống thoải mái được như vậy."
"Quá khen."
Đại trận Vạn Ma Phù Đồ.
Nghiêm ngặt mà nói tòa trận pháp này cũng không phải là do bản thân Minh Giáo sáng lập, trong đó còn có một bộ phận công lao của Phật Môn.
Nguyên nhân rất đơn giản, vào thời điểm tòa trận pháp này được tạo ra là lúc Minh Giáo áp chế Trung Nguyên, ở bên trong bốn đại Ma Tôn, có một vị chính là Ma tăng mưu phản đến từ Phật Môn, cho nên toà đại trận Vạn Ma Phù Đồ này, trên thực tế chính là dung hợp tinh hoa của hai mạch Phật Ma, cũng chính vì như thế, từ đó về sau Phật Môn mới có thể không ngừng áp chế Minh Giáo. Không có cách nào, thù truyền kiếp giữa song phương chính là kết thành như vậy. Nếu không thì trận pháp cũng sẽ không được gọi bằng một cái tên như vậy.
Tế tự của Minh Giáo chính là huyết tế, nhưng bản thân Ma đạo chú trọng tế tự bản thân, có được lực lượng sau khi tế tự, ở dưới tuyệt đại tình huống đều là quán chú thô bạo, không có bất kỳ hiệu suất lợi dụng nào, từ đó ảnh hưởng đến người sử dụng.

Chương 1192: Gây phiền phức

Đây cũng là duyên cớ vì cái gì võ giả Ma đạo phần lớn đều hung lệ. mười người có bảy người bị lực lượng khổng lồ đánh cho thành kẻ ngốc. Nhưng đại trận Vạn Ma Phù Đồ lại khác biệt, mặc dù lợi dụng phương pháp tế tự để đạt được lực lượng, nhưng lại hoàn toàn dùng thủ pháp của Phật Môn, dù sao thì Phật Môn cũng có đầy đủ kinh nghiệm ở trên cái phương diện này, từ một trình độ nào đó mà nói là cùng một đạo lý với phương pháp vận dụng lực lượng hương hỏa của Phật Môn, cho nên đại trận Vạn Ma Phù Đồ mới có thể trở thành đệ nhất Huyết Tế Đại Trận của Minh Giáo. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Phật Môn cùng với Minh Giáo nếu như bỏ qua hiềm khích lúc trước mà hợp tác. Đạo thống giữa song phương sẽ có rất nhiều chỗ tương tự.
Đây cũng là một điều hết sức châm chọc.
Cung chủ Tiên Cung, nói xác thực là Tiên Tôn, lúc này đang đứng ở trong Vận Mệnh Tinh Không, dùng đôi tuệ nhãn xuyên phá mây mù, rơi vào phía trên đại địa Trung Nguyên.
"Một khi hạ quyết tâm, tốc độ hành động của Ma đạo dù sao cũng mau lẹ hơn không ít so với chính đạo."
"Rất tốt."
Ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Tiên Tôn, lúc này Minh Giáo nhìn như mai danh ẩn tích, không còn đi ra làm mưa làm gió mưa, nhưng trên thực tế lại là bí mật ẩn núp, tập trung vào một Đạo trong Trung Nguyên.
Tây Cương Đạo, xem như là một Đạo gần Tây Vực, Tây Cương Đạo mặc dù hoang vắng, nhưng vẫn có thể thỏa mãn nhu cầu của đại trận Vạn Ma Phù Đồ, hơn nữa lúc này ở Tây Cương Đạo cũng không có nhân vật lợi hại nào, đối với Minh Giáo mà nói là một lựa chọn rất tốt, hơn nữa quan trọng nhất là…
Tây Cương Đạo là địa bàn của Bái Hỏa Ma Giáo!
"Bái Hỏa Ma Giáo mặc dù không có chí cường giả tọa trấn, nhưng giáo chủ Bái Hỏa Ma Giáo vẫn là cường giả Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, vả lại còn có tương giao mật thiết cùng với Thuần Dương Cung, có thể nói chính là Thuần Dương Cung phiên bản thu nhỏ, vừa vặn nhân cơ hội này, thuận tay diệt trừ nó, cũng được tính là tiết kiệm một phen khí lực."
"Minh Giáo hẳn là suy nghĩ như vậy?"
"Có lẽ là như thế."
Tiên Tôn vừa đánh giá hành động của Minh Giáo tại Tây Cương Đạo, vừa sờ lên cằm, lộ ra nụ cười như có điều suy nghĩ.
Mà đúng như Tiên Tôn nói.

Ý nghĩ của giáo chủ Minh Giáo chính là trước tiên thuận tay tiêu diệt Bái Hỏa Ma Giáo, bất quá theo hắn thấy hắn là hành động phi thường nhẹ nhõm, chân chính áp dụng lại xuất hiện rào cản ngoài ý liệu.
Không sai.
Đại trận Vạn Ma Phù Đồ mặc dù có hiệu quả kinh người, nhưng một khi phát động, sẽ tạo thành sát nghiệt ngập trời, nhất ẩm nhất trác (* ý bảo số mệnh*), một được một mất, đều do ông trời chú định, cho nên ở dưới uy lực kinh người, cũng tương tự tồn tại nhược điểm trí mạng, đó chính là độ khó bố trí đại trận là vô cùng cao, có tổng cộng 365 cái trận cơ.
Số lượng nhất định phải nghênh hợp với thiên địa, 365 cái tiểu trận nối liền cùng với nhau, hình thành nên một cái đại trận siêu cấp, sau khi phát động tự nhiên là không quan trọng, nhưng vào trước khi phát động tuyệt đối không thể xảy ra một chút sai lầm nào, nếu không tất nhiên sẽ sụp đổ toàn bộ, giáo chủ Minh Giáo ngày xưa sáng tạo ra toà đại trận này chính là thất bại như vậy.
Bất quá dã tâm của vị giáo chủ Minh Giáo kia là quá lớn.
Hắn muốn huyết tế toàn bộ Trung Nguyên.
Mà giáo chủ Minh Giáo đương nhiệm cũng không có dã tâm lớn như vậy, không chỉ có chỉ tuyển chọn một Đạo, còn là một Đạo tương đối vắng vẻ, thực lực của triều đình ở đây rất nhỏ yếu, là một Đạo ở gần Tây Vực.
Nhưng dù vậy, giống như là thượng thiên không muốn để cho đại trận như thế xuất hiện vậy, Minh Giáo vẫn bị một rào cản to lớn ngăn cản.
Như vậy vấn đề đã đến, là ai đã ngăn cản?
Là hắn! Chính là hắn!
"Chính là tên gia hoả Thiên Tôn Thái Bình kia!"
"Vì sao ở Tây Cương Đạo cũng đều được bố trị đạo quán! ?"
"Điên rồi sao!"
Đây chính là sự phiền não của giáo chủ Minh Giáo.
Trận cơ của đại trận Vạn Ma Phù Đồ nhất định phải được bố trí nghiêm ngặt dựa theo trận đồ, có một chút địa điểm là không thể biến hóa, nhưng mà hết lần này tới lần khác, ở trong đó có không ít địa điểm đều đã có người.
Là người Đạo Môn, những đạo quán phổ cập giáo dục này chính là một cái tiếp lấy một cái, khiến cho Minh Giáo khổ không thể tả.
"Đáng giận!"
"Tên kia tuyệt đối là đang gây phiền phức cho ta!"
Trên thực tế, giáo chủ Minh Giáo đã đoán đúng.
"Ta chính là đang gây phiền phức cho tên kia."
Ở bên trong Bát Cảnh Cung Đạo Môn, Thiên Tôn Thái Bình chắp tay ở sau lưng, tự lẩm bẩm.

Mà ở phía sau hắn, thì là Trương Chính Nhất vừa mới xuất quan gần đây, trải qua một lần bế quan, vị thiên kiêu Trung Nguyên này không chỉ có tiến vào cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan, thậm chí ở trên người cũng một chút manh mối Đại Đạo Huyền Quang, hiển nhiên là sau khi gặp phải sự trùng kích trên con đường tình cảm, hắn có một chút mùi vị phá rồi lại lập.
Bất quá biểu lộ của Trương Chính Nhất lại có vẻ hơi nghi hoặc.
"Sư phụ? Vì sao chúng ta lại phải gây phiền phức cho Minh Giáo? Có cần thiết hay không?"
"Đương nhiên là có." Thiên Tôn Thái Bình quay đầu liếc nhìn Trương Chính Nhất, nói: "Nếu như vi sư tính không sai, cái Phá Quân Tinh này, vốn dĩ nói đến hắn là giáo chủ Minh Giáo, Phá Quân Tinh đơn giản chính là một chữ phá, mà phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên, xứng đáng với cái danh hiệu này, không phải là Minh Giáo thì không ai có thể hơn, đại trận Vạn Ma Phù Đồ của bọn họ quá phù hợp với cái điều kiện này."
"Thì ra là thế." Trương Chính Nhất bừng tỉnh đại ngộ: "Sư phụ chính là thương xót chúng sinh, không muốn sinh linh đồ thán, lúc này mới khiến cho Minh Giáo khó xử?"
Thiên Tôn Thái Bình lại nhìn Trương Chính Nhất một cái, nói: "Ngươi đang nói cái gì?"
"Đương nhiên là vì chính ta."
"Không có chỗ tốt thì ai thèm để ý tới hắn."
Trương Chính Nhất: "...."
Thấy đầu óc của Trương Chính Nhất thủy chung vẫn chậm chạp, Thiên Tôn Thái Bình lắc đầu nói: "Như vậy cũng không hiểu, ta cần ngươi làm gì? Tiếp tục đi bế quan đi, quan sát A Hồng kỹ một chút, lúc nào lĩnh ngộ ra được dụng ý của ta, lúc đó mới có thể xuất quan, ngươi cứ như vậy về sau làm sao có thể chủ trì đại cuộc?"
Thuận tiện nhắc tới, A Hồng là tên của con heo nái mà Thiên Tôn Thái Bình ở trong nhà kia.
Trương Chính Nhất: "...."
Cuộc sống này xem như không có cách nào trôi qua.
Sau khi đuổi Trương Chính Nhất đi, Thiên Tôn Thái Bình lại đứng tại chỗ trong chốc lát, lúc này mới bước ra một bước, ở dưới một bước bát quái lưu chuyển, càn khôn treo ngược, trực tiếp đi ra khỏi Bát Cảnh Cung, đi vào bên trong không trung, ở bên trong biển mây, vừa vặn ngăn cản một thân ảnh đang bay về phía Bát Cảnh Cung.
"Gặp qua Cung chủ Vạn Thọ Cung, tu vi của cung chủ lại tiến một bước."
"Ấy!"
Trần Khuynh Địch lúng túng dừng thân hình lại, đối với Thiên Tôn Thái Bình, cảm giác của Trần Khuynh Địch kỳ thật cũng rất phức tạp. Tu vi tiến thêm một bước khiến cho hắn muốn đánh với đối phương

thêm một trận, nhưng lúc này chuyện của Thiên Ngoại Tà Thần lại càng trọng yếu hơn, huống chi hắn còn mơ hồ cảm thấy Thiên Tôn Thái Bình không chỉ có một chút bản lãnh như hắn đã thể hiện...

Chương 1193: Kỳ tài bói toán

Nói trắng ra là, có một chút sầu khổ, mặc dù Trần Khuynh Địch không sợ thất bại, nhưng chủ động sự tình đưa mặt tới cho người ta đánh hắn cũng sẽ không làm.
"Gặp qua Thiên Tôn, trên thực tế tại hạ hôm nay tới đây, là có một chuyện nhỏ hi vọng Thiên Tôn có thể hỗ trợ..."
"Ta biết."
"Ấy? Ngươi biết sao?"
"Đương nhiên." Thiên Tôn Thái Bình bấm tay tính toán, trên mặt lộ ra nụ cười trong lòng đã có dự tính: "Tất nhiên là vì Bái Hỏa Ma Giáo!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Nhìn Thiên Tôn Thái Bình lộ ra nụ cười trong lòng đã có dự tính.
Trần Khuynh Địch trừng mắt nói: "Chuyện kia, ta tới không phải là vì Bái Hỏa Ma Giáo, "
Thiên Tôn Thái Bình: "? ? ?"
Không phải sao?
Thiên Tôn Thái Bình mặt không đổi sắc, lại nhanh chóng bấm tay bắt đầu bói toán, sau đó trên mặt lại lộ ra nụ cười bình tĩnh: "Xin lỗi, vừa mới rồi là tính sai, trên thực tế lần này cung chủ đi đến đây, hẳn là vì kết quả giao đấu giữa tại hạ và Thánh Thượng trước đó a? Xin cung chủ yên tâm..."
"Không không không." Trần Khuynh Địch lắc đầu nói: "Ta cũng không có hứng thú với chuyện này."
Kết quả giao đấu? Chuyện này còn cần phải hỏi sao, nhất định là Võ Càn Võ thắng.
Thiên Tôn Thái Bình: "..."
Cũng không phải? Không nên chứ?
Thiên Tôn Thái Bình nhếch mép một cái, tiếp tục điên cuồng bấm ngón tay bói toán, nhưng bất cứ tin tức gì có quan hệ đến Trần Khuynh Địch đều phảng phất như gợn sóng trong biển vậy, một đợt tiếp lấy một đợt, mặc dù rất rõ ràng, nhưng một giây trước là cái này, một giây sau liền thay đổi, bình thường chỉ có kẻ bệnh tâm thần mới có loại kết quả này...
Nhưng Trần Khuynh Địch rất rõ ràng không phải là kẻ bệnh tâm thần.
Vậy chỉ có một khả năng.
"Đây chính là biến số sao, nhìn như rõ ràng, kì thực lại là ngắm hoa trong màn sương..."
"Thiên Tôn?"
Thiên Tôn Thái Bình bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Trần Khuynh Địch, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài nói:

"Là tại hạ tài hèn học ít, cung chủ cứ nói thẳng a, ngài tới là để làm cái gì?"
"Ta là tới là để mời Thiên Tôn giúp ta bói toán một lần, Thiên Ngoại Tà Thần ở trong đại thế giới Trung Thổ lúc này..."
"Tà Thần?" Thiên Tôn Thái Bình nhướng mày, vô thức bắt đầu tiến hành bói toán, chỉ là một lần bói toán này, một cỗ đại lực liền truyền đến từ trong cõi u minh xông ra từ ngón tay của hắn.
"Không tính ra?"
Thiên Tôn Thái Bình lập tức cảm thấy kinh ngạc, Trần Khuynh Địch còn chưa tính, đối phương nói thế nào cũng là biến số, chỉ là một vị Thiên Ngoại Tà Thần, lấy bản lãnh của hắn thế mà còn không thể tính ra?
Khẽ động tâm niệm, hai mắt của Thiên Tôn Thái Bình lập tức trở nên mông lung, trong lúc mơ hồ, có thể nhìn thấy từng đường quỹ tích như là sao chổi xẹt qua trong mắt hắn, mà khí tức của hắn vào thời khắc này cũng bỗng nhiên cất cao, trở nên hết sức siêu nhiên, phảng phất như kết hợp lại cùng với thiên địa, nối liền thành một khối hoàn toàn không có sơ hở.
Mà ở trong lòng bàn tay của hắn, trong lúc ngón tay chuyển động, một vòng quẻ tượng chuyển động ra từ trong lòng bàn tay của hắn, nếu như Thông Thiên Toán cùng với Tam Bất Hiểu có ở chỗ này mà nói là nhất định có thể nhận ra, những quẻ tượng này đều là thể hiện của bói toán chi đạo, chỉ là đây cũng không phải là bói toán đơn thuần, càng giống như là một loại võ công hơn.
Thiên Tôn Thái Bình có lẽ ở bên trên bói toán chi đạo không bằng Thông Thiên Toán cùng với Tam Bất Hiểu.
Nhưng tu vi của hắn lại rất cao, thân làm chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, bản thân của Thiên Tôn Thái Bình thì tương đương với con ruột của Thiên Đạo, lấy tu vi tuyệt cường thôi động quẻ tượng, trong lúc nhất thời ở trong lòng bàn tay của hắn, từng đường vân tay bay lên, hóa thành từng ngọn núi, từng con sông, hiện ra ý cảnh giang sơn xã tắc.
Rõ ràng là một cái đại địa Trung Nguyên sau khi thu nhỏ!
Trương Thái Bình là kỳ tài ngút trời, sáng tạo ra Thái Bình yếu thuật, là đệ nhất kỳ pháp của Đạo Môn từ Thượng Cổ đến nay.
Thái Bình yếu thuật phân thành ba quyển thượng trung hạ, ba sách thiên địa nhân, Nhân Thư là Hậu Thiên bát quái, chính là thần công luyện thể của Đạo Môn.
Địa Thư là Kỳ Môn Độn Giáp, dùng thân thể không phải là Thiên Tử tu luyện Thiên Tử chi thuật.
Thiên thư là Hà Đồ Lạc Thư, không có công năng đấu chiến, chính là bí pháp đơn thuần kết hợp lại cùng với Thiên Đạo.
Ở dưới cái trạng thái này, Bói Toán chi thuật của Thiên Tôn Thái Bình đạt đến đỉnh phong nhất, đặt ở trong chiến đấu có thể nhờ vào

đó mà dự liệu hành động của địch nhân, mà đặt ở bên trong bói toán, năng lực bói toán của Thiên Tôn Thái Bình chỉ sợ cũng chỉ có Tam Bất Hiểu là có thể hơi mạnh hơn một chút, nhưng so với Tam Bất Hiểu, Thiên Tôn Thái Bình còn có một cái ưu thế.
Hắn có tu vi cao.
Tam Bất Hiểu muốn bói toán chí cường giả cũng phải trả giá thật lớn, cho dù là đại giới không cao, nhưng cuối cùng cũng không thể thực hiện một cách tuỳ tiện.
Nhưng đối với Thiên Tôn Thái Bình mà nói thì không có sự băn khoăn này.
"Thiên Ngoại Tà Thần..."
Từng đạo từng đạo quẻ tượng hiện lên ở trong lòng bàn tay, cấu trúc thành phù văn mà chỉ có Thiên Tôn Thái Bình có thể xem hiểu.
Mà ở trên đỉnh đầu của hắn, mây đen chẳng biết từ lúc nào đã ngưng tụ tới, từng đạo từng đạo lôi xà lấp lóe, mà gần như đồng thời, bảo quang bát quái trên mi tâm của Thiên Tôn Thái Bình cũng sáng lên, hiển nhiên là đã dự liệu được loại tình huống này, bất quá không đợi lôi đình đánh tới, Trần Khuynh Địch ở bên cạnh đã không ngồi yên.
"Ngươi nhìn cái gì?"
"Cút!"
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch đưa tay đấm ra một quyền, phong vân hội tụ, khí lãng bài không, vọt thẳng vào bên trong mây đen, chấn vỡ mây đen đầy trời tại chỗ, ngàn vạn lôi xà trong mây cũng bị xé rách, lần cử động này của hắn rõ ràng là càng thêm quá phận so với cử động của Thiên Tôn Thái Bình, nhưng nơi này có một cái vấn đề nhỏ.
Thiên Đạo không nhìn thấy Trần Khuynh Địch, thế là tràng cảnh tiếp theo cũng rất trừu tượng. Thiên Đạo lần lượt hội tụ lôi vân, lại lần lượt bị Trần Khuynh Địch đánh tan, kết quả là Thiên Đạo lại tìm không thấy là ai đánh tan, thế là đành phải nhận định là mình thao tác sai lầm, thế là tiếp tục hội tụ lôi vân, lại bị Trần Khuynh Địch đánh tan, cứ lặp đi lặp lại lòng vòng như vậy, thẳng đến khi Thiên Tôn Thái Bình bói toán kết thúc…
Sau đó Thiên Đạo lại phát hiện ra không có người tiết lộ Thiên Cơ...ồ, vậy thì không sao, thế là lôi vân liền trực tiếp tản đi.
Thiên Tôn Thái Bình nhìn thấy một màn hí kịch này từ đầu tới đuôi, khóe mắt có một chút co lại, trong ánh mắt nhìn về phía Trần Khuynh Địch cũng là tràn đầy quỷ dị: "Cung chủ, ngài nhất định chính là kỳ tài bói toán chi đạo vạn năm khó gặp."
Làm người đoán mệnh, ai không sợ tiết lộ Thiên Cơ dẫn tới thiên phạt? Nhưng hết lần này tới lần khác ở đây lại có một người mà Thiên Đạo không nhìn thấy.
Quá ăn gian!
Thiên Tôn Thái Bình sau khi cảm khái sự chênh lệch giữa người với người trong chốc lát, mới tiếp tục nói: "Vị Tà Thần mà ngươi muốn

tìm tên là Đức Nhĩ Tháp, về phần bây giờ hắn đang ở nơi nào..."
"Nhắc tới cũng rất khéo."
"Hiện tại đối phương đang ở ngay tại Tây Cương Đạo."

Chương 1194: Thấp hèn

"A Nhĩ Pháp đại ca! Ngươi chết thật là thảm! Ngươi xả thân vì bọc hậu ta, ân đức như trời biển, Đức Nhĩ Tháp ta không thể báo đáp, chỉ có thể làm trâu làm ngựa báo đáp ngươi ở kiếp sau!"
Ở bên trên một gò núi nhỏ, Đức Nhĩ Tháp vừa tung giấy vàng, vừa khóc đến nước mắt rơi như mưa, cứ phải gọi là tình chân ý thiết.
"Tốt!"
"Sau khi tế điện A Nhĩ Pháp đại ca xong, ta cũng nên đi!"
Đứng dậy, phảng phất như bộ dáng mới thút thít vừa rồi đều là giả vậy, trên mặt của Đức Nhĩ Tháp đã hiện lên nụ cười xán lạn.
"Quả nhiên là nơi này."
"Tà Thần Vương đại nhân nói không sai, nơi này chính là cố hương của Thuần Dương sao..."
Từ sau khi tiến vào đại thế giới Trung Thổ, Đức Nhĩ Tháp liền nghĩ tới mục đích thật sự mà mình tới nơi này.
Tự nhiên không thể là bởi vì cái gì là quyền ý khiêu khích, đây chẳng qua là lấy cớ, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giấu giếm.
Kẻ tàn nhẫn tự xưng Thuần Dương kia, có linh giác mẫn cảm đến dọa người, chỉ cần là Tà Thần có ác ý đối với đại thế giới Trung Thổ, cơ hồ đều bị hắn cảm ứng được, sau đó cách hư không vô tận giết chết tại chỗ, nếu không phải Đức Nhĩ Tháp tự phong ấn ký ức, ngay cả bản thân cũng đều lừa gạt, chỉ sợ thật đúng là không nhất định có thể an toàn đi tới đại thế giới Trung Thổ.
Dù sao thì qua nhiều năm như vậy cũng chỉ có một con cá lọt lưới như A Nhĩ Pháp.
Mà A Nhĩ Pháp cũng là có vận khí tốt, vừa vặn ở dưới tình huống kẻ tàn nhẫn kia chém giết đến cực hạn cùng với ba vị Tà Thần Vương đại nhân, cho dù cảm ứng được cũng vô lực xuất thủ mới thành công nhập cảnh lén.
"Tiếp theo...hắc hắc hắc."
"Hơi đại náo một phen a."
Tại Tây Cương Đạo.
"Ta nhất định phải làm thịt đám cẩu tặc Thuần Dương Cung kia!"
"Sau khi Thánh Nữ bị bọn họ bắt cóc đã rất lâu chưa từng trở về!"
"Lũ khốn! ! !"
Gần đây Bái Hỏa Ma Giáo tương đối không yên ổn.
Nguyên nhân rất đơn giản, hi vọng quật khởi trong tương lai của Bái Hỏa Ma Giáo, Thánh Nữ Doanh Phượng Tiên được Hộ Pháp Thần Tôn còn có các trưởng lão toàn giáo coi như trân bảo...đã bị người bắt cóc đi! Hơn nữa đã rất lâu chưa có trở về! Quả nhiên là nữ lập gia đình giống như bát nước đổ đi, vừa có người ở trong lòng liền

ngay cả quê quán cũng đều không trở về thăm một chút, loại hành vi này của Doanh Phượng Tiên khiến cho không ít người ở bên trong Bái Hỏa Ma Giáo đều cảm thấy bất mãn.
Đương nhiên, người bọn hắn bất mãn không phải là Doanh Phượng Tiên, mà là Trần Khuynh Địch!
"Đều do tên gia hoả kia dùng sắc đẹp cám dỗ Thánh Nữ nhà chúng ta."
"Thấp hèn!"
"Nhưng mà trưởng lão, Trần Khuynh Địch hiện tại rất mạnh..."
"Đánh rắm!"
"Mạnh thì thế nào? Mạnh thì có thể muốn làm gì thì làm hay sao?"
"Trưởng lão, trước đó ngài không phải một mực dạy bảo võ giả chúng ta lấy thực lực vi tôn hay sao, mạnh chính là có thể muốn làm gì thì làm."
"Ngươi! Không sai, chính là ngươi, đi đến cấm địa bế quan cho ta."
"Không đến Võ Đạo Tông Sư không cho phép đi ra!"
"Ấy! ?"
"Nhìn cái gì! Mau đi bế quan đi!"
Nói tóm lại, toàn bộ đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo dám có ý kiến phản đối như thế đều bị trục xuất đến cấm địa bế quan, còn dư lại dĩ nhiên chính là phái cuồng nhiệt kiên định, đối với sự tồn tại của Trần Khuynh Địch, thái độ cùng với đánh giá của bọn hắn cũng phi thường nhất trí: nam nhân hạ tiện!
Như vậy vấn đề đã đến…
"Phải thế nào mới có thể khiến cho Thánh Nữ trở về?"
"Hỏi giáo chủ thử xem?"
"Giáo chủ đã bế quan trong thời gian rất lâu rồi..."
"Vậy phải làm thế nào?"
"Báo! Trưởng lão, đệ tử ngoại môn có báo cáo truyền đến, dường như đã phát hiện ra dấu vết Minh Giáo ở trong Tây Cương Đạo, hơn nữa đạo quán Đạo Môn cũng trải rộng ra ở Tây Cương Đạo trên phạm vi lớn."
"Xéo đi!"
"Chớ vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà làm phiền chúng ta! Không nhìn thấy chúng ta đang thảo luận làm như thế nào để nghênh đón Thánh Nữ về giáo hay sao!"
"Tự mình xử lý đi!"
"Ấy!"
Sau khi đuổi đi đệ tử báo tin, tất cả trưởng lão tiếp tục tranh luận, lại qua một hồi lâu, mới có một vị trưởng lão chợt bừng tỉnh nói:
"Chuyện kia, vị đệ tử ngoại môn kia vừa mới nói cái gì?"
"Ngươi có nhớ kỹ không?"
"Không nhớ rõ."
"Vậy cũng không phải là chuyện trọng yếu gì."

"Cũng đúng."

"Ở phía Bái Hỏa Ma Giáo có phản ứng gì không?"
"Hoàn toàn không có."
"Phải không." Ở bên ngoài Bái Hỏa Ma Giáo, Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Minh Giáo, Đạo Chủ Hoàng Tuyền sau khi đạt được báo cáo của cấp dưới, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Coi như là bọn hắn thức thời, nếu như bọn hắn không muốn quản, vậy chúng ta cũng không cần phải xung đột cùng với bọn hắn, song phương không can thiệp chuyện của nhau là vừa vặn, hiện tại quan trọng nhất là hoàn thiện trận pháp."
"Vâng!"
Sau khi liếc nhìn sơn môn Bái Hỏa Ma Giáo thêm lần nữa, khóe mặt của Đạo Chủ Hoàng Tuyền đột nhiên giật một cái.
Không biết vì sao, ở trước mặt một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất như hắn, sơn môn Bái Hỏa Ma Giáo vốn nên là nhỏ yếu, trong nháy mắt này thế mà khiến cho hắn có một loại cảm giác tâm thần run rẩy.
"Là ảo giác sao?" Lắc đầu, Đạo Chủ Hoàng Tuyền quay người rời đi.
Mà cùng lúc đó, Thiên Tôn Thái Bình cùng với Trần Khuynh Địch cũng đã đi tới bên ngoài Tây Cương Đạo, mà từ trong miệng của Thiên Tôn Thái Bình, Trần Khuynh Địch cũng biết tin tức có quan hệ đến đại trận Vạn Ma Phù Đồ.
"Thiên Tôn có ý tứ là, Minh Giáo rất có thể sẽ bố trí đại trận Vạn Ma Phù Đồ một lần nữa?"
"Đúng thế."
"Hơn nữa còn là tại Tây Cương Đạo?"
"Tám, chín phần mười."
Thiên Tôn Thái Bình mỉm cười, đây chính là chỗ đáng sợ của một vị tông sư bói toán, cho dù ngươi lại cố gắng giấu diếm bí mật của mình thế nào, cho dù có giấu sâu hơn nữa, tông sư bói toán chỉ cần bấm ngón tay là liền có thể nhẹ nhõm tính ra, tin rằng vô luận là ai cũng sẽ không muốn thể nghiệm loại cảm giác này.
"Nhưng vị Tà Thần cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này sao?"
"Đương nhiên."
"Bất quá nếu cung chủ cũng đều đã tới nơi này, tin tưởng rằng cũng sẽ không mặc kệ Bái Hỏa Ma Giáo chứ?"
"Ách…" Trần Khuynh Địch trừng mắt nhìn.
Đột nhiên cảm thấy Thiên Tôn Thái Bình sẽ không phải là cố ý lừa gạt mình, để cho mình đi đến nơi đây làm tay chân miễn phí cho hắn đó chứ? Bất quá nghĩ lại dù sao thì mình cũng không thể bỏ mặc Bái Hỏa Ma Giáo gặp nguy hiểm.
"Thiên Tôn định làm gì?"
"Rất đơn giản." Thiên Tôn Thái Bình lộ ra sắc mặt nghiêm túc nói:

"Đại trận Vạn Ma Phù Đồ cần một lượng lớn trận cơ để bố trí, chỉ cần cung chủ đích thân tọa trấn tại Bái Hỏa Ma Giáo, sau đó để cho đệ tử Bái Hỏa Ma Giáo dốc toàn bộ lực lượng, phối hợp với đạo quán của Đạo Môn điều tra tung tích của Minh Giáo, bảo đảm bọn hắn không có cách nào bố trí hoàn thành trận cơ."
"Kể từ đó thì sẽ không sao."
"Trận cơ không được hoàn thành, đại trận Vạn Ma Phù Đồ cho dù có lợi hại hơn nữa cũng vô dụng."

Chương 1195: Mắc lừa

"Thì ra là vậy..." Trần Khuynh Địch xoa cằm một cái, nói: "Cho ta hỏi trước một câu, Thiên Tôn có biết điều kiện phát động của đại trận Vạn Ma Phù Đồ là gì hay không? Ta đang nói là ngoại trừ trận cơ, dù sao thì thứ trận pháp này cũng không phải là lăng không sinh ra năng lượng, dù sao thì vẫn cần có người rót vào cho nó năng lượng khởi động chứ?"
"Đại trận Vạn Ma Phù Đồ có thể trực tiếp rút lực lượng địa mạch ra."
"Đương nhiên, xem như là cơ sở khởi động trận pháp, giáo chủ Minh Giáo chắc là cũng sẽ hiện thân."
"Phải không." Trần Khuynh Địch gật gật đầu không có việc gì, nói: "Vậy thì ta có một kế sách đơn giản hơn."
"Ồ?" Hai mắt của Thiên Tôn Thái Bình sáng lên: "Không biết cung chủ có diệu kế gì?"
"Rất đơn giản." Trần Khuynh Địch nhẹ nhàng dùng nắm tay phải gõ lên lòng bàn tay trái, nói: "Không phải chỉ cần giải quyết giáo chủ Minh Giáo là được rồi hay sao?"
Ầm ầm! Vừa dứt lời, Trần Khuynh Địch trực tiếp tung người nhảy lên, thân hình xuyên thủng hàng rào thế giới trong nháy mắt, chui vào bên trong Vận Mệnh Tinh Không, mặc dù Vận Mệnh Tinh Không rộng lớn bát ngát, nhưng nếu như muốn mở ra đại trận Vạn Ma Phù Đồ, nhất định phải ở trong khu vực tinh không đối ứng với Tây Cương Đạo mới được.
Quả nhiên, vừa xông vào bên trong tinh không, Trần Khuynh Địch liền thấy một dòng Cáo Tử Minh Hà ở trong tinh không.
"Ách!" Rất rõ ràng, giáo chủ Minh Giáo đã giật nảy mình.
"Trần Khuynh Địch, vì sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này...không đúng? Ngươi đã phát hiện ra sao?"
"Xem quyền!"
Trần Khuynh Địch đưa tay đấm một quyền về phía Cáo Tử Minh Hà, mà biểu lộ của giáo chủ Minh Giáo cũng hết sức ảo não, tràn đầy sự phẫn nộ khi âm mưu bị vạch trần, ngay sau đó...
"Ngươi mắc lừa rồi!"
"Ngớ ngẩn!"
"Ta biết ngay là tên mãng phu nhà ngươi sẽ trực tiếp tới tìm ta!"
"Động thủ! ! !"
Biểu lộ của giáo chủ Minh Giáo thay đổi trong nháy mắt, một giây sau liền biến thành cười lạnh khi đạt thành âm mưu, mà gần như đồng thời, ở hai bên Vận Mệnh Tinh Không khác, hai cỗ khí tức khổng lồ giống như núi lửa bộc phát đ phun ra ngoài, liên hợp cùng với giáo chủ Minh Giáo, bao vây Trần Khuynh Địch vào giữa!

Cung chủ Tiên Cung!
Đức Nhĩ Tháp!
"Đã chờ ngươi rất lâu rồi! Trần Khuynh Địch! Ta đã nói là ta sẽ trở lại!"
"Trước tiên dùng ngươi để khai đao!"
Chỉ là trong một cái nháy mắt, vào thời điểm Thiên Tôn Thái Bình còn đang ở đại thế giới Trung Thổ chưa theo kịp, giáo chủ Minh Giáo, cung chủ Tiên Cung, Tà Thần Đức Nhĩ Tháp, đã triệt để bao vây Trần Khuynh Địch!
Ba đối một! Khác biệt cùng với chí cường giả bình thường, Trần Khuynh Địch đi trên con đường khiếu huyệt dĩ nhiên là rất cường đại, cũng không nhận sự trói buộc của Thiên Đạo, nhưng so sánh với nhau, hắn cũng mất đi năng lực sinh tồn cường đại của chí cường giả bình thường, hơn nữa một khi nhục thể của hắn bị phá hủy, vậy thì sẽ chân chính xong đời, không thể tụ hợp hay tiêu tán như Mệnh Vận Tinh Vân.
Mà điểm này cũng nằm trong sự tính toán của giáo chủ Minh Giáo! Là người đều sẽ hấp thụ giáo huấn, chớ đừng nói chi là một vị chí cường giả như giáo chủ Minh Giáo.
Có lẽ bởi vì quá mạnh, dẫn đến bọn hắn có thói quen dùng sức mạnh để giải quyết vấn đề, nhưng sau khi bọn hắn liên tục gặp phải ngăn trở, bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ nhặt lại phần cẩn thận vào thời điểm chưa trở thành chí cường giả, nhất là vào thời điểm đối mặt với một kẻ địch khiến cho bọn hắn đau đầu, thì càng sẽ như vậy.
Trần Khuynh Địch chính là cái ví dụ này.
Từ khi Trần Khuynh Địch xuất đạo cho đến nay, không biết đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho giáo chủ Minh Giáo, khiến cho hắn cảm thấy tê cả da đầu.
Mà vì suy nghĩ biện pháp đối phó với Trần Khuynh Địch.
Giáo chủ Minh Giáo đã âm thầm điều tra rất nhiều tin tức có liên quan đến Trần Khuynh Địch, suy nghĩ tính cách của người này, suy đoán ý nghĩ của người này, còn có đủ loại hành động đối ứng với đủ loại tình huống, cuối cùng, hắn phát hiện ra một cái chân tướng mà kỳ thật rất nhiều người đều không có phát hiện: Trần Khuynh Địch là một tên mãng phu!
Đương nhiên, không phải mãng phu đơn giản, mà là một tên mãng phu rất thông minh! Dù sao thì không phải một kẻ mãng phu nào cũng đều có thể ngụy trang ra bộ dáng trí kế vô song, có thể làm được chỉ có hai loại người, hoặc là do tính cách gây ra, làm người đường hoàng chính đại, không thích dùng âm mưu quỷ kế, hoặc là kẻ thích dùng man lực giải quyết vấn đề, nhưng lại rất may mắn…
Trần Khuynh Địch nhất định là kẻ sau!
Chỉ cần là biết đối phương là mãng phu.
Liền có thể tìm được phương pháp để đối phó hắn.

Mà lần vây giết đột nhiên này, chính là kế hoạch mà giáo chủ Minh Giáo đã sớm tính toán tốt, nghe theo lời đề nghị của cung chủ Tiên Cung, mặc dù bố trí đại trận Vạn Ma Phù Đồ, nhưng cũng không có ngây thơ đến mức cảm thấy loại cử động này sẽ không bị người khác phát hiện, dù sao thì động tĩnh của đại trận Vạn Ma Phù Đồ cũng thực sự quá lớn.
Chớ đừng nói chi là còn phải nổi lên va chạm cùng với một số đạo quán.
Bị phát hiện là chuyện không thể bình thường hơn được.
Không nói đến những thứ khác.
Muốn bố trí ra đại trận Vạn Ma Phù Đồ, tất nhiên sẽ kinh động đến Bái Hỏa Ma Giáo, mà kinh động đến Bái Hỏa Ma Giáo, vậy tất nhiên sẽ gây nên sự chú ý của Thuần Dương Cung, mà dựa theo phong cách trước sau như một của Thuần Dương Cung, đi ra điều tra chuyện này tám, chín phần mười chính là Trần Khuynh Địch.
Suy luận của giáo chủ Minh Giáo là rất hoàn mỹ.
Cũng chính vì như thế, cái bẫy mà hắn bố trí cũng khiến cho người khác không kịp phản ứng. Năng lực bói toán của Thiên Tôn Thái Bình mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải là vạn năng, dù sao thì sự tình dính tới ba vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, tu vi của Thiên Tôn Thái Bình cũng còn chưa tới cấp độ vô địch, không đủ để tính ra bậc tính toán này, cho nên ở phía dưới hữu tâm tính vô tâm, vẫn thật sự là bị giáo chủ Minh Giáo được như ý.
Chỉ là, giáo chủ Minh Giáo không để ý đến một điều căn bản nhất.
Bất kể là âm mưu quỷ kế gì, đặt ở bên trong cái thế giới võ đạo, cũng cần phải có thực lực.
Ầm ầm! Giáo chủ Minh Giáo toàn lực thôi động Cáo Tử Minh Hà, mặc dù không được vô tận oan hồn của đại trận Vạn Ma Phù Đồ gia trì, nhưng trải qua nhiều năm như thế, giáo chủ Minh Giáo cũng đã tích lũy được không ít, bây giờ được hắn đem ra toàn bộ, trong lúc nhất thời Minh Hà xoay chuyển, vô số đầu lâu chìm nổi ở bên trong Minh Hà.
Ngàn vạn khô lâu giống như quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, theo một tiếng ra lệnh của giáo chủ Minh Giáo, lập tức rít lên liều chết xung phong về phía Trần Khuynh Địch, những nơi Minh Hà đi qua, Sinh Môn Bế, Tử Hộ Khai, đổi lại thành chí cường giả trở xuống, vô luận là ai, dính vào một chút nước Minh Hà, cũng đều sẽ hồn phi phách tán.
Mà đổi thành một bên, cung chủ Tiên Cung, hoặc có lẽ là Tiên Tôn cũng ra tay toàn lực, mặc dù lần này hắn có tính toán khác, nhưng nếu như có thể thuận tay diệt trừ một cái biến số mà nói, đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện xấu, hơn nữa mặc kệ có thể diệt trừ hay không, thử một chút thì cũng không phải là chuyện xấu, dù sao thì cũng là do giáo chủ Minh Giáo dẫn đầu.

Chương 1196: Nguy cấp

"Lên!"
Tiên Tôn toàn lực thi triển ra một thân khí thế, ở bên trong tinh vân Thiên Đình, từng đội từng đội Thiên Binh Thiên Tướng dậm chân mà ra, từng người mặc áo giáp, cầm binh khí, sau đó hóa thành từng đạo từng đạo tia chớp hình cầu gào thét mà xuống, hội tụ thành một mảnh lôi vân cuồn cuộn đập về phía Trần Khuynh Địch.
Bàn về uy thế tự nhiên là không bằng thời điểm còn ở trong bí cảnh Côn Lôn.
Nhưng nếu như quan sát tử tế mà nói thì sẽ phát hiện ra.
Tiên Tôn lúc này mặc dù đã không còn loại cấp độ chưởng quản thiên số như ở bí cảnh Côn Lôn, nhưng vào thời điểm hắn bộc phát thực lực chân chính, khí tức trên người lại cơ hồ kết hợp lại cùng với thiên địa bốn phía, thế mà có một chút tương tự cùng với khí chất Thiên Tôn Thái Bình lộ ra vào thời điểm bói toán trước đó.
Cùng lúc đó Tà Thần Đức Nhĩ Tháp cũng tiến hành xuất thủ.
Sau khi tế điện xong A Nhĩ Pháp - huynh đệ tốt của mình, Đức Nhĩ Tháp liền bí mật đi tới Tây Cương Đạo, sau đó móc nối liên hệ cùng với Tiên Tôn còn có giáo chủ Minh Giáo, giống với hai người này, ở trong lòng của Đức Nhĩ Tháp cũng đều có tính toán của mình, lần liên thủ này cũng là do hắn cố tình làm.
Đương nhiên, Đức Nhĩ Tháp mặc dù có thể tìm tới giáo chủ Minh Giáo và Tiên Tôn, cũng là do có người âm thầm chỉ điểm.
"Mặc dù có một chút đáng tiếc, nhưng cứ xử lý trước một kẻ!"
"Vừa vặn tiết kiệm một chút khí lực cho đại nhân."
Đức Nhĩ Tháp vừa lộ ra nụ cười thật thà, vừa xuất thủ không có một chút lưu tình.
Quyết đấu công bằng? So đấu một đối một? Đừng nói giỡn!
Khác biệt cùng với A Nhĩ Pháp, Đức Nhĩ Tháp cũng không có hứng thú gì với Đại Ma Vương phía sau màn.
"Ta thế nhưng là Tà Thần!"
"Tà Thần chính là nên đánh lén ở phía sau mới đúng!"
Đại gian chính là nói đến loại người này, ở bên ngoài một kiểu ở trong lòng một kiểu, nhìn qua giống như đặc biệt chất phác đặc biệt trung thực, nhưng trên thực tế ở trong lòng lại tính toán rất cẩn thận, lại còn phi thường biết rõ làm như thế nào để ngụy trang mình, nếu không phải là như thế, A Nhĩ Pháp cũng sẽ không bị hắn gài bẫy.
Ầm ầm! Ba vị chí cường giả đánh ra một kích toàn lực đã cực kì kích thích thần kinh của Trần Khuynh Địch, một cỗ cảm giác nguy cơ kịch liệt cuốn tới.
Không thể nghi ngờ, nếu như đón đỡ thì không chết cũng phải trọng

thương.
Khác biệt cùng với chí cường giả bình thường, Trần Khuynh Địch toàn bộ đều là dựa vào thể phách, nếu như bị trọng thương, tốc độ khôi phục sẽ kém xa tít tắp chí cường giả hóa thân tinh vân.
Cho nên hiện tại là không thể đón đỡ!
"Muốn giết ta? Ngây thơ!"
Sáo lộ sở dĩ là sáo lộ, cũng là bởi vì nó hữu dụng.
Mà Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, chính là một cái sáo lộ vạn năng.
Dù sao thì món đồ chơi này cũng quá ăn gian.
"Thời gian! Đình chỉ!"
Trần Khuynh Địch giang hai cánh tay ra, lấy hắn làm trung tâm, không gian bao trùm ba vị chí cường giả ở nơi này liền trở nên vặn vẹo trong nháy mắt, sau đó bỗng nhiên bắn ra, những nơi ánh vàng đi qua, toái tinh rơi vào đình trệ, tinh quang không còn lưu động, công kích của ba người giáo chủ Minh Giáo cũng trở nên cứng ngắc.
"Ha ha!" Nhìn một màn mà mình tạo thành, Trần Khuynh Địch cười lạnh một tiếng!
Trần mỗ ta sẽ dễ giết như vậy sao? Xem chiêu! Tuyệt kỹ bí tàng của ta!
"Thiên Tôn cứu mạng! ! !"
Vào giờ khắc này, Thiên Tôn Thái Bình dường như nghe được tiếng hò hét phát ra từ nội tâm của Trần Khuynh Địch, thế là ngẩng đầu nhìn ba người giáo chủ Minh Giáo ở bên trong lĩnh vực vàng óng, đối phương rốt cuộc cũng là chí cường giả, chỉ là ở trong mấy cái nháy mắt thì đã có xu thế tránh thoát khỏi sự trói buộc, không qua mấy giây sẽ khôi phục lại như bình thường.
Sau khi Thiên Tôn Thái Bình suy tư một lát liền yên lặng cúi đầu.
"Cung chủ Vạn Thọ Cung quả nhiên là cao cả, vì ngăn cản sinh linh đồ thán, thế mà nguyện ý đặt mình vào nguy hiểm, ngăn chặn đám người giáo chủ Minh Giáo, thay ta tranh thủ thời gian để phá huỷ đại trận Vạn Ma Phù Đồ."
"Yên tâm!"
"Tại hạ tất nhiên sẽ không phụ sự uỷ thác của cung chủ!"
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Ta đã nhìn lầm ngươi! Thế mà lại mặc kệ ta!
Thế cục hiện tại là rất nguy cấp.
Trước có sói sau có hổ, ở giữa còn có một con heo rừng, cho dù ở bên trên cơ sở Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, Trần Khuynh Địch tạm thời còn chưa bị lật xe, nhưng theo thời gian trôi qua, thời gian ngừng lại cũng dần dần mất đi hiệu dụng, toàn bộ lĩnh vực vàng óng cũng dần dần bắt đầu tan vỡ.
Xong đời rồi!
Cứ tiếp tục như vậy nhiều nhất là qua ba giây đồng hồ nữa, mình sẽ

không thể không đối mặt với công kích của ba vị chí cường giả.
Hơn nữa ba vị này đều không phải là người bình thường, bản thân giáo chủ Minh Giáo chính là Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm đỉnh phong, lại có đạo thống của Minh Giáo làm nội tình, một kích toàn lực cũng chưa chắc đã kém hơn Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, mà Tiên Tôn lại là đại năng Thượng Cổ, cho dù cảnh giới đã rớt cấp, ngay cả đạo tâm cũng đều xuất hiện biến hóa, nhưng vẫn không dễ đối phó như cũ.
Về phần Đức Nhĩ Tháp, xem như có thể đánh ra tên tuổi từ bên trong Tà Thần, thậm chí là được Tà Thần Vương ủy thác nhiệm vụ, từ đó đi tới đại thế giới Trung Thổ, còn thuận tay hố một nhân vật hung ác như A Nhĩ Pháp, hắn tự nhiên cũng không phải là kẻ yếu, tối thiểu là ở bên trên cơ sở thực lực, Đức Nhĩ Tháp đã muốn vượt qua A Nhĩ Pháp một cái cấp độ.
Ba người đồng thời xuất thủ, toàn bộ đều là nhất kích tất sát, không thể trốn tránh!
Mà hố cha nhất vẫn là Thiên Tôn Thái Bình, Trần Khuynh Địch đang chửi ầm lên ở trong lòng, đối phương thế mà mặc kệ hắn vào thời điểm này!
"Tên khốn!"
Trần Khuynh Địch nghiến răng nghiến lợi, cơ hồ là đè ép ra lực lượng toàn thân, vừa liều mạng duy trì hiệu quả đình chỉ thời gian của Đại Thuần Dương Công, vừa điên cuồng suy nghĩ đối sách.
Làm sao bây giờ? Trần mỗ ta sao có thể cứ kết thúc như vậy? Hiệu quả đình chỉ thời gian là vẫn còn, có thể thừa cơ hội này đào tẩu hay không?
Không, không được, đối phương cũng đã dự liệu được chiêu này của mình, cho nên sử dụng đều là công kích phạm vi cực lớn, ở trên cơ sở bảo trì đình chỉ thời gian mình sẽ không có cách nào chạy ra khỏi phạm vi công kích của bọn hắn, nếu như làm như vậy mà nói, cuối cùng sẽ bị cuốn vào công kích trong nháy mắt đình chỉ thời gian kết thúc.
Tìm sự hỗ trợ của những người khác? Không được, những người khác là nước xa không cứu được lửa gần, không đến kịp thì mình sẽ xong đời.
Ầm! Kèm theo một tiếng vỡ tan thanh thúy, lĩnh vực vàng óng do Đại Thuần Dương Công tạo thành rốt cục cũng đã sắp hỏng mất, chỉ có thể kiên trì được mấy giây nữa, mà đây đã là kết quả mà Trần Khuynh Địch dùng hết toàn lực mới làm được, chỉ là rất đáng tiếc, chỉ là như thế là vẫn không có cách nào cải biến được thế cục.
Việc đến nước này, chỉ có thể liều!

Chương 1197: Mãnh Hổ Lạc Địa Thức

Trần Khuynh Địch vẫn rất có tự tin đối với thể phách của mình, ba vị chí cường giả liên thủ còn không thể giết được hắn, nhưng không thể nghi ngờ là sẽ trọng thương trên phạm vi lớn, vả lại đến cái cảnh giới chí cường giả này, sức khôi phục mà Trần Khuynh Địch vẫn lấy làm kiêu ngạo đối với bọn hắn mà nói cũng sẽ không phải là không thể hoá giải.
Chỉ có thể liều mạng! Cũng đã lâu rồi không có liều mạng!
Rõ ràng là công kích đủ để trọng thương bản thân đang ở gần ngay trước mắt, Trần Khuynh Địch lại đột nhiên rơi vào bên trong một trận cảm khái đối với nhân sinh, có lẽ là gần đây quá mức thuận lợi, hơn nữa tu vi lại tiến bộ nhanh chóng, khiến cho tâm tính của hắn có một chút bành trướng, đối với giới tông phái cũng không khỏi thêm vài phần ý tứ xem nhẹ.
Nhưng không thể phủ nhận là, lúc này Trần Khuynh Địch còn xa xa chưa có đạt tới trình độ có thể miệt thị toàn bộ giới tông phái.
"Đây là một lần giáo huấn a."
"Hít hà!" Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch rốt cuộc vẫn là nam nhân thân kinh bách chiến, chỉ là ở trong một cái nháy mắt liền xóa đi tất cả tình cảm mặt trái, thay vào đó là ý chí chiến đấu thịnh vượng.
Quyền ý ngập trời tuôn ra từ sâu trong đáy mắt của hắn, trên mi tâm bắn ra vạn đạo kim quang, cuối cùng hóa thành một tòa bảo tháp hoàng kim ba mươi ba tầng xoay tròn.
"Ngăn cản cho ta!"
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch nghiêm túc đầu nhập toàn bộ tâm thần vào bên trong một kích này, lại thể hiện ra một quyền khuynh thiên vào thời điểm chiến đấu với Thiên Tôn Thái Bình ngày xưa.
Toàn bộ hư không vào thời khắc này cũng đều đang sụp đổ về vị trí nắm đấm của Trần Khuynh Địch, va chạm vào công kích như thủy triều, đồng thời quyền ý mênh mông cũng gào thét mà ra, cũng chiếu rọi ra một đôi thiết quyền ở bên trong bộ não của ba người giáo chủ Minh Giáo, quyền ý trực tiếp công kích nguyên thần của ba người.
"Ầm!"
Kèm theo một tiếng nổ vang, giáo chủ Minh Giáo, Tiên Tôn, Đức Nhĩ Tháp, sắc mặt của ba người đồng thời tái đi, giáo chủ Minh Giáo lùi lại ba bước trong hư không, Đức Nhĩ Tháp lui một bước, Tiên Tôn thì là lung lay thân thể, từ một điểm này liền có thể nhìn ra tạo nghệ ở bên trên nguyên thần cùng với ý cảnh của song phương.
Mà ở phía đối diện...
"Hỏng bét, giống như là không ngăn được..."

Trần Khuynh Địch nhắm hai mắt lại, lấy ánh mắt của hắn đương nhiên sẽ không nhìn lầm. Uy lực của một quyền khuynh thiên xác thực là cực mạnh, bản thân của nó là do Trần Khuynh Địch vận hết toàn lực bộc phát, hơn nữa tăng thêm đặc tính hư không sụp đổ của nó, công kích của ba người đã bị một quyền này trực tiếp đánh nát khoảng một nửa, nhưng dù vậy, một nửa còn dư lại cũng đầy đủ tạo thành tổn thương nặng đối với Trần Khuynh Địch.
M* nó.
"Nhìn tuyệt học phòng ngự của ta!
"Mãnh Hổ Lạc Địa Thức!"
Trần Khuynh Địch trực tiếp quỳ hai đầu gối xuống, dùng hai tay ôm đầu, cả người cuộn tròn lại, dùng phần lưng bền chắc nhất hướng ra phía ngoài, lấy hai tay bảo vệ đầu, bảo vệ hoàn toàn chỗ yếu nhược, Trần Khuynh Địch thực hiện loạt động tác này có thể nói là nước chảy mây trôi, từ đầu tới đuôi cũng không có một chút do dự gì.
Mặc dù không phải là rất lịch sự.
Nhưng đối mặt với công kích quá mạnh, đây là phương pháp phòng ngự tốt nhất.
Vào một giây sau, lực trùng kích kinh khủng liền rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch, trong lúc nhất thời Trần Khuynh Địch chỉ cảm thấy 360 khớp xương trên toàn thân đều đang lay động, khiếu huyệt trên toàn thân đều đang nổ vang kịch liệt, thân thể càng là không ngừng run rẩy, một cỗ trùng kích từ phần lưng rót vào trong cơ thể, lan tràn ra gân cốt toàn thân cao thấp...
Ở dưới loại trùng kích kịch liệt này, Trần Khuynh Địch có thể cảm giác được rõ ràng thân thể của bản thân bắt đầu phản ứng.
Có lẽ là do nguyên nhân thôn phệ biến số của Thuần Dương Đạo Tôn, nhục thể vốn chỉ có xác suất cực nhỏ vì thích ứng với áp lực mà phát sinh ra sự tình ngoài ý muốn, vào lúc này lại là phát động ở trên người của Trần Khuynh Địch, thân thể của hắn đang không ngừng tăng cường.
khiếu huyệt chưa mở ra vào thời khắc này bắt đầu điên cuồng run rẩy, nguyên một đám khiếu huyệt thế mà đều có dấu hiệu mở ra, một số nhỏ khiếu huyệt thậm chí đã trực tiếp bị giải khai! Nhưng mà...
"Không theo kịp tốc độ!"
Mặc dù khiếu huyệt mở ra sẽ khiến cho cường độ nhục thể của bản thân tăng thêm một bước, nhưng cái quá trình mở ra này là cần thời gian, mà cường độ công kích phải thừa nhận lại quá cao, tổn thương do công kích mang tới rõ ràng đang vượt qua sự tăng cường do khiếu huyệt mở ra mang đến, nếu như còn tiếp tục như vậy mà nói, sẽ không có tác dụng gì! Công kích sẽ giống như hồng thủy phá tan đê đập do khiếu huyệt mở ra hình thành, hắn vẫn sẽ trọng thương như cũ, thậm chí là ở phía dưới áp lực, khiếu huyệt đã mở ra cũng sẽ đóng lại một lần nữa.

Đáng chết, nếu như thể phách của mình còn có thể mạnh hơn một chút thì tốt, hoặc là lại cho mình một chút thời gian...
Đúng vậy, Trần Khuynh Địch còn cần thời gian.
"Thời gian, đình chỉ! !"
Ầm ầm! Ánh vàng từ trong cơ thể của Trần Khuynh Địch giống như núi lửa bộc phát gào thét mà ra, trong nháy mắt liền quét sạch toàn thân của hắn thậm chí là chung quanh, không khiến cho tổn hại giảm đi, nhưng lại tinh chuẩn tránh đi bộ phận khiếu huyệt tăng lên, tranh thủ thời gian cực kỳ trọng yếu cho Trần Khuynh Địch!
"Ồ!"
Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công! Ai đã thi triển chiêu này? Đây là bí truyền của Thuần Dương Cung, trừ mình ra, cũng chỉ có...
"Đồ đần."
"Gặp được phiền toái gọi tên ta ở trong lòng không phải là tốt sao?"
"Ta cũng chưa có rời đi."
Ở bên trong não hải của Trần Khuynh Địch, thanh âm có một chút phiền phức và bất mãn của Tịch Đồng lặng yên vang lên.
Hư không hỗn loạn đã che đậy tất cả dấu vết.
Ba người Giáo chủ Minh Giáo, Tiên Tôn, Đức Nhĩ Tháp nhìn chằm chặp Trần Khuynh Địch bị dìm ngập trong công kích, trong ánh mắt của ba người đều mang theo vài phần nghi hoặc.
"Chết rồi sao?"
"Không quá giống."
"Nhưng hắn có thể chống đỡ một chiêu kia mà không chết sao?"
"Không thể nào?"
Không giống với thời điểm vây công Ninh Thiên Cơ trước đó, Ninh Thiên Cơ dù sao cũng là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh thành tựu mệnh vận tinh vân, mệnh vận tinh vân hoàn toàn có thể ở dưới tác dụng của bí pháp chia thành từng tốp nhỏ, ở phía dưới loại tình huống đó muốn tạo thành một kích trí mạng đối với hắn thật ra là một chuyện vô cùng khó khăn.
Nhưng mà Trần Khuynh Địch lại không giống.
Chỉ dựa vào thân thể của hắn, đối mặt với loại công kích này thế nhưng là không có quá nhiều thủ đoạn, hơn nữa giáo chủ Minh Giáo hữu tâm tính vô tâm, Trần Khuynh Địch trên cơ bản là không thể nào chạy trốn ra ngoài.
Như thế nói đến...
"Chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ!"
"Nhưng hắn có thể chống đỡ được hay sao?"
"Nói đùa gì thế."
"Một kích mới vừa rồi kia, coi như là Ngô Không ở chỗ này thôi động toàn lực Bất Diệt Kim Thân của Phật Môn, kết quả tất nhiên cũng sẽ là trọng thương, tên tiểu tử kia cho dù may mắn cũng..."

Chương 1198: 36 kế

Ầm ầm! Giáo chủ Minh Giáo còn chưa dứt lời, Trần Khuynh Địch liền từ vọt ra từ bên trong hư không hỗn loạn, trên người còn mang theo vết máu chưa khô, trong lúc bay vút mà ra cũng mang theo một mảnh huyết quang thê lương, thấy một màn như vậy, ba người giáo chủ Minh Giáo lập tức lộ ra thần sắc vui sướng.
Nhưng vào một giây sau, biểu lộ vui sướng của bọn hắn liền bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.
"Ách!"
Ngọn lửa màu đỏ ngòm do thiêu đốt huyết quang cấp tốc biến mất hầu như không còn, lộ ra trạng thái chân thực của Trần Khuynh Địch, cánh tay phải không còn, chân trái gãy một đoạn, ngực phải bị mở ra một cái lỗ lớn, phần bụng cũng tất cả đều là lỗ, nhìn qua thê thảm không thể tả, ngay vào trong nháy mắt Trần Khuynh Địch đứng dậy.
Mọc lại!
Không sai! Cánh tay phải cùng với chân trái cấp tốc sinh trưởng, ngực phải cùng với lỗ trên bụng cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được lấp đầy, còn có một số vết thương nhỏ cũng hoàn toàn khôi phục lại nguyên trạng, ngay cả cọng tóc rơi xuống cũng đều mọc trở về, thân hình nhất chuyển, ngay cả y phục rách rưới ở trên người của Trần Khuynh Địch cũng đều đổi thành một bộ đẹp trai hơn.
Ba người giáo chủ Minh Giáo: "! ! !"
Gian lận a? ! Khôi phục! ?
"Điều đó là không có khả năng!"
Người phát ra tiếng hô đầu tiên trong ba người là Đức Nhĩ Tháp.
Giáo chủ Minh Giáo và Tiên Tôn ít nhiều cũng đã được chứng kiến sức khôi phục biến thái của Trần Khuynh Địch, nhưng đối với Đức Nhĩ Tháp mà nói, vị Tà Thần xuất thân từ hư không vô ngần này là rất rõ ràng đối với chỗ biến thái của loại năng lực khôi phục này, hơn nữa quan trọng nhất là, rõ ràng là trước đó hắn đã làm qua dự phòng đối với chuyện này.
"Vì sao hắn còn có thể khôi phục nhanh như vậy?"
"Bỏ mặc qua hạn chế, cấp tốc khôi phục là không thể nào!"
"Nói như vậy..."
Đức Nhĩ Tháp vừa dứt lời, giáo chủ Minh Giáo và Tiên Tôn liền phản ứng lại.
"Không thể tạo thành vết thương trí mạng chân chính sao?"
"Không thể làm cho căn cơ bị thương?"
Bất kể là năng lực khôi phục nào cũng đều có cực hạn, sau khi lực

phá hoại đạt tới một trình độ nhất định, muốn khôi phục là không có dễ dàng như vậy, chớ đừng nói chi là loại cảnh giới chí cường giả này.
Cho nên khả năng duy nhất, chính là một kích toàn lực mới vừa rồi của ba người cũng không thể trọng thương Trần Khuynh Địch chân chính, có lẽ là có bị thương, nhưng còn lâu mới lớn giống như trong dự liệu của bọn hắn.
Mà vào thời điểm ba người giáo chủ Minh Giáo đang kinh nghi bất định.
Trần Khuynh Địch cũng là ngăn không được mà thở một hơi dài.
"Ha ha...ha ha...m* nó, thiếu chút nữa thì chết..."
"Gặp quỷ."
Gần như đồng thời, thanh âm của Tịch Đồng cũng vang lên ở trong đầu của Trần Khuynh Địch:
"Sợ sao?"
"Sợ sợ!"
"Cám ơn Tịch Đồng tỷ!"
"Hừ!"
Hít vào một hơi thật sâu, Trần Khuynh Địch xem như ổn định tâm tình kích động sau khi mới trở về từ cõi chết, đồng thời bắt đầu điều động nguyên khí trong cơ thể, mặc dù tổn thương là không chí mạng, nhưng vẫn là tổn thương, bất quá khiến cho hắn vui mừng chính là, rất nhiều khiếu huyệt trong cơ thể lúc này đã có dấu hiệu mở ra cùng với dãn ra lần thứ hai.
Trong cái rủi gặp cái may a!
"Vận khí của Trần mỗ ta quả nhiên là không tệ."
"So sánh với nhau..."
"Vận khí của các ngươi đúng là rất kém."
Trần Khuynh Địch dùng một tay chống nạnh, thân hình hơi lệch, bày ra một cái tư thế kỳ quái, lạnh lùng nhìn ba người giáo chủ Minh Giáo, nói:
"Tiếp xuống liền đến phiên ta phản kích."
"Đã chuẩn bị nhận lấy cái chết hay chưa?"
Lời này vừa nói ra, ba người giáo chủ Minh Giáo nhất thời trở nên cảnh giác, không thể không thừa nhận, cử động Trần Khuynh Địch vừa mới chạy thoát đã khiến cho lòng cảnh giác của ba người tăng nhiều.
Chẳng lẽ tên gia hỏa này còn có tuyệt kỹ bí tàng gì? Vừa rồi chính là dựa vào nó nên hắn mới có thể trốn thoát từ trong công kích vốn sẽ bị trọng thương?
"Xem chiêu!"
Ba người giáo chủ Minh Giáo đồng thời bày ra tư thế phòng thủ!
Trần Khuynh Địch thấy vậy chỉ là cười lạnh một tiếng, không nói hai lời liền xoay người bỏ chạy!

Trong 36 kế chuồn là thượng sách! Chỉ có đồ đần mới tiếp tục đánh cùng với các ngươi! Chờ ta gọi viện thủ lại chém giết hết các ngươi!
Thừa dịp ba người giáo chủ Minh Giáo bởi vì cảnh giác mà vô thức làm ra cử động phòng ngự, Trần Khuynh Địch trực tiếp phát động Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công, sau đó thừa dịp thời gian tạm dừng vọt vào bên trong đại thế giới Trung Thổ, chờ đến thời điểm ba người giáo chủ Minh Giáo phản ứng lại, hình bóng của Trần Khuynh Địch cũng đã biến mất.
"Ấy!"
"Hắn chạy thoát rồi!"
"Khục!"
Giáo chủ Minh Giáo lộ ra sắc mặt khó coi, ánh mắt xuyên thấu qua hư không trực tiếp nhìn vào Tây Cương Đạo, chỉ thấy Trần Khuynh Địch đang đứng ở phía trên Tây Cương Đạo cười nhăn nhở đối với mình...
Cái tên tiểu tử thúi này!
Vừa nghiến răng nghiến lợi, giáo chủ Minh Giáo vừa thay đổi ánh mắt, nhìn về phía đại trận Vạn Ma Phù Đồ vốn nên bố trí được không sai biệt lắm.
"Quả nhiên, đã bị hủy rồi sao."
Đại trận được chuẩn bị trong không ít ngày giờ đã bị hủy đi, giáo chủ Minh Giáo lại có vẻ rất là bình tĩnh, cũng không có cảm giác đau lòng gì, bất quá hai đầu lông mày vẫn là lộ ra mấy phần bất mãn.
"Người đã đến Tây Cương Đạo, bây giờ phải làm sao?"
"Đã phát động được hay chưa?"
"Đương nhiên." Tiên Tôn mỉm cười, sau đó mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay hiện ra một khối mai rùa, ở phía trên có từng đường vân cùng với ánh sáng nhạt lấp lóe.
"Bói Toán chi thuật chung quy vẫn là do Đạo Tổ khai sáng."
"Chỉ là hậu bối, cho rằng dựa vào cái này liền có thể tung hoành khắp nơi hay sao?"
"Ngây thơ."
Vừa dứt lời, Tiên Tôn liền trực tiếp bóp nát mai rùa trong tay.
Một giây sau, Thiên Tôn Thái Bình nguyên bản vừa mới thanh trừ trận cơ của đại trận Vạn Ma Phù Đồ ở trong Tây Cương Đạo bỗng nhiên biến đổi sắc mặt, tương lai nguyên bản vô cùng rõ ràng ở bên trong bói toán của hắn, lúc này đột nhiên phát sinh biến hóa.
"Ách!"
"Có người che đậy Thiên Cơ? Ai? Làm sao có thể làm được! ?"
Thiên Tôn Thái Bình khẽ động ngón tay, Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa ra phong cảnh non sông thiên địa hiện lên lần thứ hai, nhưng lần này, ở phía dưới sự thôi diễn của hắn lại nổi lên cảnh tượng hoàn toàn bất đồng.
Cho đến nay, Thiên Tôn Thái Bình vẫn một mực lộ ra sự thành thạo,

Bói Toán chi thuật chiếm công lao rất lớn, mỗi lần liệu địch tiên cơ đều khiến cho hắn có thể làm ra sự tình chính xác nhất ở trong thời gian tốt nhất, nhưng lúc này, hắn lại giật mình vì tương lai trong bói toán thế mà phát sinh biến hóa, hơn nữa còn là biến hóa hoàn toàn ngược lại.
"Ba đại hung tinh vừa mới hiện thế, sát khí sơ tụ, còn chưa đạt tới đỉnh phong chân chính, ở bên trên cái cơ sở này, vốn nên còn có ít nhất một, hai năm thời gian nữa mới có thể dẫn phát đại biến chân chính."
"Nhưng mà vì cái gì! ?"
"Vì sao sát khí liền tụ tập hoàn thành trong nháy mắt!
"Thiên cổ đại biến."
"Bắt đầu!"
Thiên Tôn Thái Bình vừa dứt lời.
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không xa xôi, ở địa phương mà u hồn A Nhĩ Pháp giấu kín, một cỗ khí tức ngập trời gào thét mà ra!

Chương 1199: Trở mặt

Tại Tu Di Sơn Phật Môn, ở bên trong bảo điện Đại Hùng, kèm theo một tiếng phật hiệu, kim quang vạn trượng bay lên từ đất bằng!
Tại vương đình Bắc Nhung, trong lều Khả Hãn Vương, một trước một sau, quang ảnh của Thiên Lang cùng với quang ảnh Hùng Sư triển khai ở trên không thảo nguyên!
"Bắt đầu đi."
"Bắt đầu."
"Dù sao thì chờ đợi thêm nữa cũng sẽ không có cách nào chơi."
"Chỉ có thể dốc toàn lực."
Từ sau khi kế hoạch vây giết Ninh Thiên Cơ phá sản, giới tông phái liền triệt để hiểu được một sự thật.
Thời gian không chờ bọn hắn.
Còn tiếp tục như vậy thì thứ nghênh đón sẽ chỉ là thất bại từ đầu đến đuôi, đổi lại thành trước kia mà nói, Đại Càn mặc dù cường thế, nhưng cũng chỉ có một mình Thánh Thượng Đại Càn chống đỡ Đại Càn, một khi mất đi sự gia trì của Tổ Long Trung Nguyên, đối mặt với sự vây quét và liên thủ của giới tông phái, cuối cùng chỉ có thể nghênh đón sự thất bại thê thảm, nhưng bây giờ lại không giống.
Bởi vì Thuần Dương Cung.
Giống như là con vịt trà trộn vào thiên nga trắng vậy, Thuần Dương Cung đã trở thành biến số cải biến tất cả, Trần Khuynh Địch, Vô Vọng Ma Tôn, Ninh Thiên Cơ, liên tiếp ba vị chí cường giả gia nhập vào khiến cho Thánh Thượng Đại Càn thoát khỏi khuyết điểm nguyên bản tuyệt đối trong nháy mắt, đạt đến thế lực ngang bằng cùng với giới tông phái, nhưng theo thời gian trôi qua, tình huống lại thay đổi.
Tiên Cung bị tiêu diệt, Yêu Tộc gia nhập, thế lực của Đại Càn thế mà lại bắt đầu vượt qua.
Không nói đến những cái khác, chỉ là giới tông phái bây giờ, tổng cộng cũng chỉ có cung chủ Tiên Cung, Phật Môn Ngô Không, giáo chủ Minh Giáo, Tà Thần Đức Nhĩ Tháp, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, A Sử Na Lam, sáu vị chí cường giả, so sánh cùng với Đại Càn đã là hoàn toàn không có ưu thế.
Dù sao thì ở phía Đại Càn, Thánh Thượng Đại Càn, Trần Khuynh Địch, Võ Nguyên Hanh, Vô Vọng Ma Tôn, Ninh Thiên Cơ, Đại Thánh Huyền Vũ, đồng dạng cũng có trọn vẹn sáu vị chí cường giả, không kém bao nhiêu so với giới tông phái, huống chi Thánh Thượng Đại Càn cho dù là mất đi nguyên Tổ Long, thực lực của hắn cũng không thể khinh thường, nói không chừng là còn có át chủ bài ẩn núp...
Bất kể như thế nào, ở trong mắt của giới tông phái, chuyện cho tới bây giờ mà không động thủ nữa thì sẽ trễ.

Thậm chí là đã muộn, chỉ có thể được ăn cả ngã về không.
Mà triển khai vào lúc này, chính là kết quả giới tông phái âm thầm cấu kết tạo thành, nếu như mọi người binh đối binh, tướng đối tướng, kéo ra giá đỡ đánh một trận chính thức, đó chính là cứng đối cứng từ đầu đến đuôi, không có bất kỳ tính giá trị thực tế nào, cho nên nếu muốn thắng mà nói, chỉ có thể vận dụng chiến thuật để giải quyết.
Mà chiến thuật của giới tông phái thì rất đơn giản, đầu tiên là Minh Giáo xuất thủ, không thể phủ nhận, đại trận Vạn Ma Phù Đồ là một mánh lới tương đối lớn, trên thực tế coi như là Thiên Tôn Thái Bình không có xuất thủ, giới tông phái cũng sẽ chủ động thả cái tin tức này ra ngoài, chính là vì hấp dẫn người có phân lượng đi đến Tây Cương Đạo, từ đó bao vây đối phương ở cái địa phương này.
Mà căn cứ theo kinh nghiệm ở quá khứ, người tới tám, chín phần mười sẽ chính là Trần Khuynh Địch.
Thiên Tôn Thái Bình xem như là ngoài ý muốn, nhưng mà cũng không phải là không thể đoán được.
Nói tóm lại, kể từ đó thế lực của Đại Càn liền bị phân chia thành ba cái khu vực.
Thành Thượng Kinh, chỉ có Thánh Thượng Đại Càn tọa trấn.
Tại Thái Hoa Sơn chỉ có Ninh Thiên Cơ, Vô Vọng Ma Tôn tọa trấn.
Ở Tây Cương Đạo, chỉ có một mình Trần Khuynh Địch.
Phân hóa tiêu diệt từng bộ phận là kế hoạch giới tông phái mưu đồ đã lâu, nhưng muốn tính toán những chí cường giả này cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng như vậy.
Mà ở trong Tây Cương Đạo, Trần Khuynh Địch cùng với Thiên Tôn Thái Bình cũng phát hiện ra điều không thích hợp, nhất là Thiên Tôn Thái Bình, bước ra một bước trực tiếp đi tới bên cạnh Trần Khuynh Địch.
"Cung chủ, tình huống này là không thích hợp."
"Bọn hắn dường như muốn lật bàn."
"Khục!" Trần Khuynh Địch liếc nhìn Thiên Tôn Thái Bình, cũng không tiện xoắn xuýt sự tình tên gia hỏa này mới vừa rồi không cứu hắn, nói thẳng: "Bọn hắn đây là cùi không sợ lở sao?"
"Đừng quá chủ quan." Thiên Tôn Thái Bình lắc đầu, nói: "Tạm không nói đến những người khác, Bắc Nhung, Phật Môn, Minh Giáo, nội tình của ba phe này đều không yếu, nếu như thật sự trở mặt, chỉ sợ là bọn hắn sẽ lấy ra tất cả át chủ bài, mà theo như ta quan sát, Cung chủ Vạn Thọ Cung cùng với Thánh Thượng muốn đạt được thắng lợi, chỉ sợ cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy."
"Hơn nữa..." Nói đến đây thần sắc của Thiên Tôn Thái Bình cũng càng thêm nghiêm túc: "Nếu như tại hạ đoán không có sai, trận biến hóa đột nhiên xuất hiện này, ở phía sau tất nhiên cũng có kẻ đứng sau màn."

"Tại hạ còn không rõ ràng lắm đến tột cùng là ai."
"Nhưng còn xin cung chủ hãy lập tức tiến về Thành Thượng Kinh."
"Nếu như Thánh Thượng xảy ra sai sót, rất nhiều mưu đồ chỉ sợ là đều sẽ biến thành công cốc."
"Xảy ra sai lầm?" Trần Khuynh Địch chau mày nói: "Tổ Long Trung Nguyên cho đến bây giờ vẫn còn chưa ngủ say, có thể xảy ra bất trắc gì chứ, mà bọn hắn dám trở mặt ở dưới loại tình huống này là cũng nằm ngoài dự liệu..."
Đúng thế! Tổ Long Trung Nguyên chưa ngủ say, Thánh Thượng Đại Càn vẫn là không đâu địch nổi như cũ, ở bên trên cái cơ sở này giới tông phái thế mà lựa chọn trở mặt? Chuyện này là không có đạo lý!
Trần Khuynh Địch vừa dứt lời, Thiên Tôn Thái Bình liền lắc đầu nói: "Chỉ sợ là Tổ Long Trung Nguyên đã không trông cậy nổi."
"Hả?"
"Ha ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha!"
Ở bên trong một chỗ sơn mạch tại Trung Nguyên, một trận tiếng cười điên cuồng quanh quẩn giữa rừng núi, mang theo sự cuồng hỉ cực hạn, xuyên qua rừng cây, có thể nhìn thấy một thân ảnh quần áo cũ nát đang cầm một thanh trường kiếm trong tay, đang dựa vào một cây đại thụ không ngừng ho khan, nếu như Trần Khuynh Địch có ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của người đến.
Tầm Long Sĩ!
Từ sau khi chủ trì mấy lần cử động phá hư Tổ Long Trung Nguyên trước đây, Tầm Long Sĩ liền không có lại hiện thân, nhưng đây cũng không có nghĩa là hắn đã ngoẻo rồi, nhưng bất kể như thế nào, lần này đều đã đến cực hạn, Hoài Nam Đạo, Nam Cương, đây là một lần cuối cùng, mà chuyện lần này hắn phải làm...
Chính là triệt để chém rụng Tổ Long Trung Nguyên! Khiến cho Tổ Long Trung Nguyên bị trọng thương sau đó ngủ say! Đại Càn cũng sẽ diệt vong theo sự ngủ say của Tổ Long Trung Nguyên!
"Trảm!"
Tầm Long Sĩ thiêu đốt tinh huyết, thiêu đốt nguyên thần, hoàn toàn không hề để tâm đến tính mệnh, vận hết toàn lực dùng Trảm Long Kiếm trong tay đâm vào mặt đất, kiếm khí rót vào địa mạch, nhìn qua bình thường không có gì lạ, nhưng ở ngay trong cái nháy mắt này, toàn bộ địa mạch sông núi, tính cả đại địa Trung Nguyên, đều đang rung động kịch liệt!
Ầm ầm!
Sụp đổ!
Cho dù cách xa ngàn vạn dặm, nhưng vào giờ khắc này, Trảm Long Kiếm của Tầm Long Sĩ lại phảng phất như đâm vào trái tim của Đại Càn, Đế Đô Thượng Kinh nguy nga bất động trong bao năm qua nghênh đón trận động đất đầu tiên, vô số phòng ốc sụp đổ, gió lạnh rít gào, phàm là võ giả, đều sinh ra một cỗ cảm ứng trong cõi u minh.

Chương 1200: Vạn Ma Kiếp

Cỗ lực lượng bao phủ ở phía trên Đại Càn hàng năm đã biến mất. Mà ở trong mắt người tinh thông vọng khí, Tổ Long chi khí nguyên bản nóng bỏng như lửa cháy ở bên trong Thành Thượng Kinh, ở trong một hơi ngắn ngủi liền biến mất không còn một mảnh, về phần bản thân Thành Thượng Kinh, giống như là chiến sĩ bị tước vũ khí, chỉ còn một thân vũ dũng.

"Đây là có chuyện gì! ?"

"Tổ Long, là Tổ Long, Tổ Long Trung Nguyên đã xảy ra chuyện gì?"

"Ông trời ơi!"

Mà đúng vào lúc này, nhiều đội binh sĩ lại là gào thét mà ra từ trong quân doanh Thành Thượng Kinh, nguyên một đám binh sĩ mặc áo giáp, cầm binh khí, khí tức trên người lăng lệ đến cực điểm, thanh âm vô cùng có lực càng là truyền ra từ trong miệng của quan tướng lĩnh đội, cấp tốc lan tràn ra mọi ngóc ngách trong toàn bộ Thành Thượng Kinh.

"Tất cả mọi người yên lặng! Phi Hùng Quân có lệnh! Dân chúng tầm thường lập tức trở về nhà, khóa cửa đóng cửa sổ, không có mệnh lệnh không được rời đi! Người vi phạm giết không tha!"

"Tuân lệnh của Long Tương Quân! Võ giả trong thành, bất luận quý tộc bình dân, phàm là võ giả từ cảnh giới Tiên Thiên trở lên, đều có trách nhiệm hộ vệ Thành Thượng Kinh, lập tức tiếp nhận mệnh lệnh! Theo quân hành động! Không được sai sót!"

"Phụng lệnh của Hổ Bí Quân! Bây giờ Thành Thượng Kinh sẽ phong bế, đại trận trong thành cấp tốc mở ra, thành vệ quân tiến vào trạng thái chiến đấu chuẩn bị cấp một, không cho phép bất luận một kẻ ngoại lai nào tiến vào!"

Ầm ầm! Theo ba đội quân cấm vệ xuất động, Thành Thượng Kinh liền giống như một đầu hùng sư vừa mới tỉnh ngủ vậy, cấp tốc an ổn trở lại, cũng tản ra một cỗ sinh cơ mới.

Mà cùng lúc đó...

"Thì ra là thế, muốn đánh cho trẫm không trở tay kịp sao?"

"Ngây thơ!"

Ở trung ương Thành Thượng Kinh, bên trong hoàng cung, một cột sáng vàng óng bỗng nhiên bay lên, xông thẳng vào bầu trời, cấp tốc đánh tan mây đen trên không trung Thành Thượng Kinh, trấn trụ âm phong tàn phá bừa bãi, cũng khiến cho đại địa ngừng rung động, cỗ khí thế này cũng không phải là Tổ Long, mà là một cỗ lực lượng tương tự khác...

Là quốc vận Đại Càn! Quốc vận Đại Càn một mực yên lặng tích góp từ khi khai quốc cho đến nay, vào thời khắc này rốt cục cũng bạo

phát ra lực lượng thuộc về nó!
"Bọn chuột nhắt nhát gan, đóng vai hề nhảy nhót, Si Mị Võng Lượng."
"Tới đi! Đều đến đi!"
"Trẫm không chết, các ngươi vĩnh viễn sẽ không thể trở thành thiên hạ đệ nhất!"
Tại Thái Hoa Sơn.
"Gặp quỷ! Vì sao lại đột nhiên động thủ! ?''
"Đã phát sinh chuyện gì! ?"
Long Thiên Tứ bước ra một bước, ngóng nhìn về phương hướng Thành Thượng Kinh, trên sắc mặt rất có vài phần rung động, dù sao thì Tổ Long Trung Nguyên rơi vào trạng thái ngủ say cũng là chuyện rất lớn, cho dù là võ giả Hậu Thiên cũng đều có thể có mấy phần cảm ứng, chớ đừng nói chi là loại võ giả Hỏa Luyện Kim Đan mở ra Đại Đạo Huyền Quang như Long Thiên Tứ.
Trọng yếu hơn chính là...
"Thành Thượng Kinh có một chút không ổn!"
"Phải mau chóng đi qua!"
Chuyện cho tới bây giờ Long Thiên Tứ cũng đã thông suốt.
Đã đi theo Đại Càn thì phải theo tới cùng! Dù sao thì đó cũng là một cái đùi! Có một câu nói rất hay, lưng tựa đại thụ dễ hóng mát, có một người có thân thể cao lớn đứng ở phía trước cũng rất tốt, cũng không thể để cho đối phương ngã một cách tùy tiện.
"Chưởng giáo đâu?"
"Vô Vọng Ma Tôn đâu?"
Không đợi Long Thiên Tứ nói xong, ở bốn phía Thái Hoa Sơn, từng đạo từng đạo gợn sóng không gian liền trở nên nhộn nhạo mà mắt trần có thể thấy, nhưng chân chính hấp dẫn Long Thiên Tứ, lại là ở sâu trong gợn sóng không gian, một cỗ khí tức khủng bố đang cực tốc tiếp cận Thái Hoa Sơn, quy mô càng ngày càng khổng lồ.
Ầm ầm!
"Ninh Thiên Cơ! Đi ra đánh với ta một trận! Hôm nay bản giáo ở chỗ này, các ngươi cũng đừng hòng rời khỏi Thanh Châu Đạo nửa bước!"
"Vạn Ma Kiếp!"
Vừa dứt lời, không gian nứt ra ầm ầm, một đạo Thiên Uyên màu đen kéo dài vô tận xông lên từ phía dưới, trong đó có ma khí mãnh liệt cuộn trào ra như thủy triều, hóa thành từng khuôn mặt người trắng bệch dữ tợn, phát ra từng tiếng gào thét làm cho người ta hồn phi phách tán, đổ xuống về phía phương hướng Thái Hoa Sơn, cơ hồ che phủ mặt trời.
Ngay vào thời điểm ma khí vô tận giống như hồng thủy vỡ đê, sắp triệt để nghiền nát cả tòa Thái Hoa Sơn.
"Đám lợn Minh Giáo cũng dám đến Thái Hoa Sơn làm càn? !"
Keng! Một đạo kiếm quang lăng không chợt hiện! Phảng phất như đèn đuốc sáng chói nhất, triệt để thắp sáng không trung phía trên

Thái Hoa Sơn, hóa thành một mảnh ban ngày, cho dù ma khí bành trướng như thế nào, đạo kiếm quang này vẫn cường thịnh như cũ, theo phương hướng Thiên Uyên, từ trên xuống dưới, bỗng nhiên chém ra một cái!
Thời gian như ngừng lại, Ma khí ngập trời cũng bị một kiếm này chém đứt!
Ầm ầm! Một chiêu đối đầu thuộc về chí cường giả này còn chưa kết thúc.
Ở bên trong Thiên Uyên, lại là từng đạo từng đạo ma khí gào thét mà ra, một dòng Hoàng Tuyền lan tràn ra, Đạo Binh cực phẩm Diêm La Địa Phủ của Minh Giáo triển khai trên không trung, quỷ khí lành lạnh hóa thành từng tên âm binh Quỷ Tướng mặc áo giáp, cầm binh khí, vây chặt toàn bộ Thái Hoa Sơn không lọt một giọt nước.
"Động thủ!"
"Giết!" Theo một tiếng ra lệnh của Đạo Chủ Hoàng Tuyền - Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Minh Giáo, toàn bộ Diêm La Địa Phủ lập tức chấn động, âm binh Quỷ Tướng giấu ở trong đó nhao nhao gầm thét, hiến tế lực lượng của bản thân cho Diêm La Địa Phủ, sau đó điều khiển Diêm La Địa Phủ đụng về phía Thái Hoa Sơn.
Mà lúc này chính là thời điểm Ninh Thiên Cơ dây dưa cùng với giáo chủ Minh Giáo.
Là thời khắc nghìn cân treo sợi tóc.
"Điêu trùng tiểu kỹ."
Diêm La Địa Phủ còn chưa đến, ở bên trong Thái Hoa Sơn lại có một đạo hắc quang dâng lên, có mấy phần tương tự cùng với ma khí, nhưng lại khác biệt trên bản chất, giống như pháo hoa nổ tung ở trên đỉnh Thái Hoa Sơn, hóa thành một đạo mái vòm thông thiên triệt địa, một mực che lại cả tòa Thái Hoa Sơn nguy nga.
Một giây sau, Thái Hoa Sơn liền va chạm ầm ầm cùng với Diêm La Địa Phủ! Lúc này là đại địa chấn động đúng nghĩa, Thái Hoa Sơn chính là tổ mạch của Thanh Châu Đạo, liên thông với mấy trăm đầu địa mạch lớn nhỏ tại Thanh Châu Đạo, Thái Hoa Sơn khẽ động, ngay tiếp theo toàn bộ Thanh Châu Đạo cũng đều chuyển động, nhưng cũng chính vì như thế, nếu như Thanh Châu Đạo an ổn, Thái Hoa Sơn cũng vẫn an ổn như cũ.
"Khục!" Ở bên trong Thái Hoa Sơn, lúc này Long Thiên Tứ cuối cùng cũng đã phản ứng lại, vội vàng lớn tiếng kêu nhân thủ.
"M* nó! Thập Tam Thái Bảo Thái Hoa Sơn ở đâu! ?"
"Toàn bộ đều đi ra cho ta!"
"Có người đến đập phá quán!"
"Tiểu đệ đâu? Mau đi ra đây! "
"Đánh lùi địch nhân!"
Ầm ầm! Ở dưới sự kêu gọi của Long Thiên Tứ, từng đạo từng đạo cột sáng ẩn chứa tinh, khí, thần của võ giả kiên quyết mà lên, cấp tốc

sáp nhập vào mái vòm phía trên Thái Hoa Sơn.
Đồng thời ở bốn phía Thái Hoa Sơn, Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận khởi động lại, bốn thanh tiên kiếm liên tiếp hiện lên, treo thật cao tại bốn phương tám hướng đông tây nam bắc của Thái Hoa Sơn, kiếm khí lăng lệ càng là hóa thành bốn phiến Kiếm Môn, giống như bốn chiếc đinh trấn long, vững vàng đính Thái Hoa Sơn ngay tại chỗ.

Chương 1201: Rủi ro

"Ha ha ha ha!"
Thấy người trong nhà kịp phản ứng, lại có đại trận hộ sơn làm chỗ dựa, Vô Vọng Ma Tôn vừa mới xuất thủ cũng là cười ha ha một tiếng, sau đó bỗng nhiên xông ra từ bên trong Thái Hoa Sơn.
"Ai tới đánh một trận cùng với lão phu?"
"Chỉ là một cái Minh Giáo còn chưa đủ cho ta giết!"
"Hừ!"
Vô Vọng Ma Tôn vừa mới xông ra, hư không nứt ra, một đạo tà khí liền rơi xuống, ngăn cản ở trước người hắn, phòng ngừa hắn tiến đến phá hư Diêm La Địa Phủ.
"Ngươi là..."
"Ồ?"
Đừng nói là Vô Vọng Ma Tôn, ngay cả Ninh Thiên Cơ cùng với giáo chủ Minh Giáo đang giao thủ ở một bên khác cũng đều ngẩn ra.
"Đại Tế Tửu?"
"Tà Thần! ?"
Đối mặt với tiếng kinh hô của hai người, bên trong tà khí truyền ra một tiếng cười lạnh thê lương: "Hừ, không nghĩ tới lại còn có người nhớ kỹ bản thần, thật sự là vinh hạnh của bản thần."
Tà khí tản ra, một đạo thân ảnh hơi có vẻ hư ảo chậm rãi hiện lên.
A Nhĩ Pháp! Chỉ là so sánh cùng với A Nhĩ Pháp còn có thực thể trước đó, khí tức của A Nhĩ Pháp lúc này mặc dù vẫn cường thịnh như cũ, nhưng lại bởi vì duyên cớ mất đi thân thể, chỉ còn lại có u hồn, thực lực không chỉ yếu đi một bậc, cũng chỉ có thể so sánh với Vô Vọng Ma Tôn bởi vì vừa mới khôi phục mà thực lực giảm mạnh.
"Thuần Dương Cung."
"Các ngươi lại dám đùa bỡn với ta như thế..."
"Hôm nay ta nhất định sẽ khiến cho các ngươi trả giá đắt!"
A Nhĩ Pháp dùng hai mắt đỏ như máu đảo qua thân ảnh của Ninh Thiên Cơ, trước đó hắn còn tưởng rằng Thuần Dương Cung là hang ổ của Tà Thần, không nghĩ tới là hoàn toàn bị lừa gạt...còn có cái tên Trần Khuynh Địch kia!
Đáng chết! Nếu không phải là có người nhắc nhở, mình chỉ sợ là vẫn luôn muốn mơ mơ màng màng!
"Đi chết đi!"
A Nhĩ Pháp dẫn đầu phát động tiến công, Vô Vọng Ma Tôn tự nhiên là không thể không để ý tới, đành phải theo sát mà lên.
Nhìn thấy một màn này, Long Thiên Tứ khẽ chau mày, sau khi trầm tư một lát, đột nhiên rời đi, cấp tốc đi đến Vạn Thọ Cung.
Mà quả nhiên, ở ngay cửa ra vào Vạn Thọ Cung, một đạo thân ảnh

cao gầy chính là đang chắp tay đứng thẳng.
Là Tịch Đồng!
Những người khác không rõ ràng, nhưng Long Thiên Tứ còn có thể không biết hay sao, đây chính là kì binh của Thuần Dương Cung từ trước cho tới nay, ngay cả chính Long Thiên Tứ cũng không rõ ràng vị chí cường giả thần bí này là tới từ đâu, chỉ biết quan hệ giữa nàng và Trần Khuynh Địch là không tầm thường, khiến cho người ta không khỏi lo lắng đến quan hệ nhân mạch của Trần Khuynh Địch...
Quên đi! Dù sao thì cũng không có quan hệ gì với lão phu.
Cứ để cho tên tiểu tử thúi Trần Khuynh Địch kia đau đầu về loại sự tình này, trước hết mời nàng hỗ trợ rồi lại nói!
"Còn xin đại nhân xuất thủ đánh lui địch."
Tịch Đồng liếc nhìn Long Thiên Tứ một cách quỷ dị, sau đó thế mà lần đầu tiên lộ ra nụ cười, nói: "Thái Thượng trưởng lão không cần đa lễ, ta sẽ lập tức xuất thủ."
Nói thế nào thì Long Thiên Tứ cũng là trưởng bối của Trần Khuynh Địch, một tiếng "Đại Nhân" này làm cho Tịch Đồng cảm thấy có chút lạ, bất quá cũng không sao...
"Hít hà!" Tịch Đồng hít vào một hơi thật sâu, lần thứ hai cảm ứng một phen, sau khi xác nhận Trần Khuynh Địch không có việc gì, lúc này mới đi ra khỏi Vạn Thọ Cung, sau đó bỗng nhiên bộc phát ra khí thế!
Ầm ầm! Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, tinh vân Thuần Dương nở rộ hào quang!
Gần như đồng thời, ở một chỗ trong Vận Mệnh Tinh Không, một ít người đang quan sát ở ba khu vực Tây Cương Đạo, Thái Hoa Sơn, Thành Thượng Kinh, bỗng nhiên phát ra tiếng kinh hô!
"Làm sao có thể!"
"Tinh vân Thuần Dương...đó là Trần Khuynh Địch sao? !"
"Thế nhưng Trần Khuynh Địch rõ ràng đang ở Tây Cương Đạo, ngươi nhìn đi, hiện tại còn đang đánh rất hăng!"
"Vậy thì người kia là ai! ?"
Chẳng ai ngờ được, kế hoạch vốn hẳn nên được chấp hành hoàn mỹ lại xảy ra rủi ro.
Tịch Đồng xuất hiện, giống như là một giọt nước cuối cùng làm tràn ly, tinh vân Thuần Dương nóng rực giống như là mặt trời mọc lên ở phương đông, quang mang chiếu rọi đại địa, chiếu sáng nội tâm của bằng hữu, đốt sạch linh hồn của địch nhân, trong lúc nhất thời, sĩ khí của phe Minh Giáo phụ trách chủ công Thái Hoa Sơn liền giảm mạnh.
"Đáng chết!"
"Không thể để cho nàng xuất thủ!"
"Phải ngăn nàng lại!"
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, mấy đạo suy nghĩ hiện lên liên

tiếp.
Nhưng rất đáng tiếc, ở phía giới tông phái cũng là hữu tâm vô lực.
"Cung chủ Tiên Cung đang đại chiến cùng với Thiên Tôn Thái Bình - phản đồ của giới tông phái! Vị Thiên Ngoại Tà Thần mà Đại Tế Tửu gọi tới đang giao thủ cùng với Trần Khuynh Địch, giáo chủ Minh Giáo cũng đã xuất thủ, Đại Tế Tửu không biết làm sao thế mà còn sống tiếp được, nhưng nếu hắn xuất thủ, cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn."
"Nhưng cho dù là như thế, ở phía chúng ta vẫn không có nhân thủ rảnh rỗi."
"Thiên Khả Hãn, A Sử Na Lam, bần tăng, nguyên bản ba người chúng ta là sẽ phụ trách chủ công Thành Thượng Kinh..."
"Nếu như phân ra một người để đối phó với người kia."
"Chỉ sợ ở phía Thành Thượng Kinh sẽ tăng thêm mấy phần biến số."
"Khục!"
Lời nói của Ngô Không là không sai một chút nào, so với Thái Hoa Sơn, Thành Thượng Kinh mới là trọng yếu nhất, chỉ cần có thể tiêu diệt Thánh Thượng Đại Càn, đám người còn lại giống như là năm bè bảy mảng, nhất định sẽ bị giới tông phái chậm rãi tiêu diệt, cho nên nhân thủ ở phía Thành Thượng Kinh là không thể giảm bớt, đã như vậy...
"Liền giao cho Minh Giáo."
"Dù sao thì Minh Giáo cũng có truyền thừa của Ma Tổ, vị chí cường giả vừa mới xuất hiện có cảnh giới bất ổn, dường như vẫn còn ở trong trạng thái mới đột phá, giáo chủ Minh Giáo hẳn là có thể chống đỡ được."
"Nếu như không ngăn được thì sao?"
"Thừa dịp hắn còn chống đỡ được, chúng ta hãy nhanh chóng giải quyết chiến trường ở Thành Thượng Kinh!"
"Được!"
Sau khi hạ quyết tâm, đám người Ngô Không liền giống như không nhìn thấy vậy, dời lực chú ý ra khỏi Thái Hoa Sơn. Mà sau khi phát giác được điểm này.
"Con m* nó!" Giáo chủ Minh Giáo mắng chửi người không có một chút do dự.
Lũ khốn này! Ta biết ngay tất cả đám lừa trọc Phật Môn đều là lũ khốn không biết xấu hổ, vào thời khắc mấu chốt là không đáng tin cậy, nói đi là đi, ngay cả một chút nghĩa khí huynh đệ cũng đều không có!
Hít vào một hơi thật sâu, giáo chủ Minh Giáo bỗng nhiên lùi lại một bước.
"Vốn dĩ dự định đến thời khắc mấu chốt mới dùng...thôi được rồi!"
"Lão hổ không phát uy các ngươi sẽ coi ta là mèo bệnh."
"Ninh Thiên Cơ, lần trước ngươi giẫm lên tên tuổi của Minh Giáo

chúng ta thành tựu chí cường giả, lần này ta sẽ đánh ngươi trở về!"
"Chớ xem thường ta!"
Ầm ầm! Giáo chủ Minh Giáo vừa dứt lời, Diêm La Địa Phủ nguyên bản còn ở dưới sự thao túng của Đạo Chủ Hoàng Tuyền nhất thời kiên quyết bay lên, xuyên thủng hư không, cuối cùng rơi vào trên đỉnh đầu của giáo chủ Minh Giáo.
Đạo Binh cực phẩm! Giống như Đạo Binh thượng phẩm là được chuẩn bị cho cường giả Hỏa Luyện Kim Đan vậy, Đạo Binh cực phẩm kỳ thật trên bản chất là chuẩn bị cho chí cường giả, chỉ là vào lúc bình thường chí cường giả cơ bản không cần đến, cho nên mới sẽ trao tặng cho bộ hạ võ giả Hỏa Luyện Kim Đan lợi hại nhất, từ đó tạo ra một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất.

Chương 1202: Mười tám tầng địa ngục

Nhưng đến thời khắc mấu chốt, đích thân chí cường giả nắm giữ Đạo Binh cực phẩm, mới có thể phát huy ra uy lực chân chính!
Ở trong mười đại thánh địa võ đạo, chỉ có ba mạch Đạo, Phật, Ma, Thuần Dương Cung, Tiên Cung, 5 tòa thánh địa là đã từng có Chí Tôn nhân gian xuất thế, nhưng vì sao Tiên Cung có thể sánh vai cùng với ba mạch Đạo, Phật, Ma, Thuần Dương Cung mặc dù lợi hại, nhưng ở thời đại này vẫn kém trước kia một bậc? Nguyên nhân của nó là ở chỗ này!
"Thuần Dương Cung không có Đạo Binh cực phẩm!"
"Hôm nay ta sẽ để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút về năng lực của Đạo Binh cực phẩm!"
"Lên!"
Giáo chủ Minh Giáo trực tiếp thôi động một thân thần lực, Cáo Tử Minh Hà xông lên từ phía dưới, xuyên suốt toàn bộ Diêm La Địa Phủ, trong lúc nhất thời từng tầng từng tầng thịnh cảnh nổi lên ở phía trên Thái Hoa Sơn, có ác quỷ hung hãn, có đầu trâu mặt ngựa, có âm binh Quỷ Tướng, có chảo dầu biển lửa, tổng cộng 18 tầng kéo dài vô tận.
Diêm La Địa Phủ! Sâm La Địa Vực!
"Địa phủ mở cửa, Bách Quỷ Dạ Hành, ta muốn biến Thái Hoa Sơn thành một mảnh Quỷ Vực!"
"Giết!"
Mười tám tầng địa ngục trút xuống!
Keng! Gần như đồng thời, ở bên trong Thái Hoa Sơn, thân ảnh của Ninh Thiên Cơ rốt cục cũng hiện lên, chỉ thấy một tay của hắn nắm Thiên Hạ Kiếm, một tay thôi động kiếm quyết, tế bốn thanh tiên kiếm tính cả Tiên Thiên Nhất Khí Thái Sơ Kiếm Trận ở bốn phía Thái Hoa Sơn, hóa thành một vệt ánh kiếm thông thiên bám ở quanh người của hắn.
"Mặc dù không so được với Đạo Binh cực phẩm."
"Nhưng Thái Hoa Sơn chính là tổ mạch của Thanh Châu Đạo, tụ tập lực lượng địa mạch của một Đạo, bị ta dùng kiếm khí biến hoá để cho bản thân sử dụng, cũng có uy lực không kém hơn bao nhiêu so với Đạo Binh cực phẩm."
"Thật sự cho rằng ta không cân nhắc qua sao?"
"Trảm!"
Kiếm quang vạn trượng bay lên! Thân hình của Ninh Thiên Cơ cơ hồ hợp hai làm một cùng với Thái Hoa Sơn, toà Thần Phong xuyên thẳng mây xanh này, vào lúc này lại phảng phất như thần kiếm lợi hại nhất, ở bên trong Sâm La Quỷ Vực do Diêm La Địa Phủ tạo nên, quả

thực là tạo nên một chốn cực lạc, Si Mị Võng Lượng đi vào trong đó, đều sẽ bị kiếm khí xoắn cho vỡ nát.
Mà đổi thành một bên, Tịch Đồng hóa thân thành tinh vân Thuần Dương cũng là hết sức nóng rực, treo cao ở trên không trung Thái Hoa Sơn, đồng dạng cũng xuất lực chống đỡ Diêm La Địa Phủ.
Không thể không thừa nhận, ba mạch Đạo, Phật, Ma có thể trở thành kẻ đứng đầu giới tông phái cũng không phải là không có đạo lý, chỉ là vào sau khi giáo chủ Minh Giáo kết hợp cùng với Diêm La Địa Phủ, lực phá hoại của hắn đã hoàn toàn đạt đến cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, nếu không phải là sau khi Ninh Thiên Cơ trở về từ thiên ngoại đã có tiến bộ rất lớn, hơn nữa còn có Tịch Đồng ở bên cạnh trợ trận.
Lần này cho dù Ninh Thiên Cơ cùng với Tịch Đồng không có việc gì, chỉ sợ cũng rất khó bảo vệ rất nhiều đệ tử bên trong Thái Hoa Sơn cùng với Thuần Dương Cung.
Mà cùng lúc đó, tại phương hướng Thành Thượng Kinh.
"Diêm La Địa Phủ, thật đáng tiếc." Thánh Thượng Đại Càn thấp giọng lẩm bẩm nói, hắn chính là biết rõ sự tồn tại của Tịch Đồng, vốn cho rằng Tịch Đồng có thể đánh cho giáo chủ Minh Giáo trở tay không kịp, không nghĩ tới thế mà lại bị chặn lại.
Bất quá chuyện này cũng khó trách.
Dù sao thì tinh vân Thuần Dương mà Tịch Đồng sử dụng, trên bản chất là do Trần Khuynh Địch mượn nhờ quốc vận Đại Càn ngưng tụ mà thành, bản thân của cảnh giới chính là bất ổn, căn cơ cũng không phải là rất đủ, thuộc về Kích Toái Mệnh Tinh hạ phẩm, còn hơi yếu, lấy năng lực của giáo chủ Minh Giáo, lấy một chọi hai là vẫn có thể làm được.
Hơn nữa quan trọng nhất là...
"Yêu Tộc còn chưa có xuất thủ."
"Đại Thánh Huyền Vũ thật sự là muốn ngồi nhìn?"
Thánh Thượng Đại Càn hướng ánh mắt nhìn về phía Đông Hải, lúc này Huyền Vũ Đảo đã hoàn toàn biến mất, chui vào bên trong bí cảnh Côn Lôn, về phần bí cảnh Côn Lôn cũng là đóng chặt cửa lớn, hiển nhiên là không có ý tứ tham dự trận loạn cục Trung Nguyên này, rùa đen rốt cuộc cũng là rùa đen, vào thời khắc mấu chốt là không được việc.
"Còn có Kiếm Tông cùng với Đao Tông, bọn hắn cũng không có động tĩnh, hai vị ở sau lưng bọn hắn kia cũng dự định ngồi nhìn chăng?"
"Vô Sinh Đạo là không có thành tựu, không cần để ý cũng được."
"Tắc Hạ Học Cung...hừ! Vào thời khắc mấu chốt cũng không xuất lực vì nước, về sau để cho Thiên Tôn Thái Bình chủ quản giáo dục, lại tiến hành sửa trị các ngươi."
"Mặc Môn, coi như không quan tâm, quá làm khó bọn họ."
Đôi tròng mắt của Thánh Thượng Đại Càn đảo qua đại địa Trung

Nguyên, quan sát thế cục trong thiên hạ, cuối cùng mới đưa ánh mắt nhìn về phía Vận Mệnh Tinh Không, mà ở nơi đó, ba đạo khí tức đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cuốn tới, đổi lại thành Thánh Thượng Đại Càn trước kia là đã sớm xuất thủ, nhưng lúc này lại là hữu tâm vô lực.
"Thôi được rồi!"
"Nếu đã lựa chọn tín nhiệm, vậy thì cũng không cần quản nhiều như vậy."
"Bế quan thôi."
Thánh Thượng Đại Càn thở dài, triệt để nhắm mắt lại, một giây sau, ở bên trên Kim Loan Điện lớn như vậy, từng đạo từng đạo đường văn vàng óng lan tràn, phong bế toàn bộ đại điện.
Mà gần như đồng thời.
Ầm ầm! Ở phía trên Thành Thượng Kinh, ba cỗ khí tức trong chớp mắt liền tới, phát động ra từng cỗ gợn sóng không gian, cho dù được xem như là Đế Đô, có ngàn vạn quốc vận trấn thủ Thành Thượng Kinh, lúc này đều đang hơi hơi rung động.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung!
A Sử Na Lam Bắc Nhung!
Ngô Không Phật Môn!
Ba vị chí cường giả tập kích Thành Thượng Kinh!
Trực tiếp động thủ là ba vị chí cường giả.
Nhưng người tới lại tuyệt đối không chỉ có ba vị này.
Ầm ầm! Kèm theo tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, hư không nứt ra, Lưu Ly Kiều của Phật Môn một mực kéo dài từ Tu Di Sơn đến phía dưới Thành Thượng Kinh Thành, tám vị võ tăng Đạt Ma Viện, La Hán Đường, Giới Luật Đường, Kim Cương Viện...hơn tám thành võ tăng của Phật Môn tụ tập đến. Mà cùng lúc đó, ở phía bắc Thành Thượng Kinh, ở phía dưới Bất Phá Thiên Quan.
"Ngao ô!"
"Giết! Giết! Giết! Giết!"
"Vạn thắng!"
Từng đạo từng đạo Lang Yên kiên quyết bay lên, hội tụ thành một mảnh mây đen cuồn cuộn, mà ở phía dưới mây đen, từng vị võ giả Bắc Nhung mặc áo da thú đi ra, có võ giả cưỡi chiến mã, có võ giả cưỡi Ác Lang, có võ giả cầm mũi tên cung điêu trong tay, có võ giả cầm thần binh thuẫn giáp trong tay.
Đây là quân đội của vương đình Bắc Nhung, Vương của tám bộ lạc, ở dưới sự hiệu triệu của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với A Sử Na Lam đã hoàn toàn ngưng tụ lại, tinh binh Bắc Nhung vượt qua trăm vạn, bao gồm mấy chục quân đoàn có danh tiếng, từ khi Đại Càn lập quốc đến nay, loại trận thế này chỉ có tại thời kỳ khai quốc mới có thể thấy qua.
Mà tương ứng với đó, thì là Bất Phá Thiên Quan đỉnh thiên lập địa, là

một tòa quan khẩu phảng phất như sơn mạch to lớn vô ngần.

Chương 1203: Hôn quân

Chỉ là so sánh cùng với Trần Khuynh Địch, tốc độ Võ Nguyên Hanh mở ra khiếu huyệt rõ ràng là chậm hơn rất nhiều, bất quá như vậy mới là bình thường, cũng may là A Sử Na Lam cũng vừa mới đột phá không lâu, tu vi của song phương đều là Kích Toái Mệnh Tinh hạ phẩm, nhưng mỗi người đều là nhân kiệt, chiến lực đều là ở vào đỉnh phong trong cái cảnh giới này.
Thấy bầu không khí ở giữa A Sử Na Lam cùng với Võ Nguyên Hanh giương cung bạt kiếm như vậy.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không cùng nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời gật đầu một cái.
"Truyền lệnh xuống, cấm vệ Bạch Đăng xuất chiến."
"Võ tăng của các đại đường viện cũng ra tay đi."
Cái gì? Để cho Võ Nguyên Hanh cùng với A Sử Na Lam đơn đấu một trận trước? Đừng tán dóc! Chúng ta tới đây là đề diệt quốc! Đơn đấu? Có thể quần ẩu ai muốn đơn đấu với ngươi chứ!
"Đối với Đại Càn vô đạo còn có tên hôn quân Võ Càn Võ kia là không có gì để nói, tất cả mọi người cùng nhau tiến lên!"
Tình hình đại chiến là hết sức căng thẳng, thực lực của võ tăng Phật Môn là không thể khinh thường, mặc dù Tu Di Sơn trước đó đã bị Thuần Dương Cung liên thủ cùng với Đại Càn đánh lên, nhưng một mặt là do Phật Môn vội vàng không kịp chuẩn bị, một mặt khác cũng là do Phật Môn thiếu đi chiến lực cao cấp, nhưng vào lúc này, Đài Càn thiếu sự trợ giúp của Thuần Dương Cung thì lại không giống nhau.
Không nói đến những thứ khác, tối thiểu là không có bốn nữ Dương Xuân, chiến lực ở cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan của Đại Càn liền giảm mạnh, ở cấp độ Võ Đạo Tông Sư là còn có thể miễn cưỡng chống lại, nhưng cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan thì lại có một chút hữu tâm vô lực. Bất quá cũng may là Đại Càn vẫn có nội tình.
Long Tương Quân, Hổ Bí Quân, Phi Hùng Quân, người suất lĩnh ba đội quân này đã nhao nhao bước ra vào thời khắc này.
Thần Võ Hầu Nam Thần Võ.
Kháo Sơn Vương Dương Lâm.
Võ Đức Công Vương Hưng Bá.
Ba vị trọng thần Đại Càn tọa trấn hàng năm tại Thành Thượng Kinh, lúc này đã đứng ra theo thứ tự, khí tức trên người hợp nhất cùng với đại quân sau lưng, cho dù là tu vi tạm thời không đến, thực lực lại là kịch liệt kéo lên, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi thì đã đạt đến cấp độ Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, huy hoàng sáng tỏ như liệt hỏa. Điều này cũng chỉ có Đại Càn mới có thể làm được, nhưng dù vậy...

"Vẫn yếu hơn một bậc..."
Ở phía Đại Càn dùng lực lượng quân trận mới có thể xuất ra ba vị Hỏa Luyện Kim Đan, mà ở phía Phật Môn, chỉ là tám vị võ tăng Đạt Ma Viện đã toàn bộ đều là Hỏa Luyện Kim Đan, chớ đừng nói chi là còn có các đường viện khác, hơn nữa còn có một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất như Giới Lộc, cho nên Đại Càn vẫn ở vào thế yếu.
"A Di Đà Phật..."
Nhìn Thành Thượng Kinh ở phía dưới, trong mắt của Giới Lộc lóe lên một tia không đành lòng.
Nhưng rất nhanh, những rất nhanh hắn liền chặt đứt sự không đành lòng này, đây là chiến tranh.
Giống như sáu đại cự đầu ở thời đại Thượng Cổ vậy, đây là chiến tranh đạo thống, hoặc là Phật Môn trở nên hưng thịnh và huy hoàng như ngày xưa, hoặc là Đại Càn bình định và nhất thống Trung Nguyên, ở giữa hai bên chỉ có thể liều mạng ta sống hoặc ngươi chết, chuyện này không có quan hệ với đạo nghĩa, thậm chí là không có quan hệ với chính nghĩa, thuần túy chính là không làm không được.
Coi như là đám người Ngô Không, ở ngoài miệng hô hào hôn quân vô đạo, trên thực tế Võ Càn Võ thực sự vô đạo hay sao?
Dù sao cũng là khẩu hiệu, cũng nên tìm một cái khẩu hiệu tốt một chút, nhưng đó cuối cùng cũng chỉ là khẩu hiệu, nói đến cùng, vẫn là phải xem vào thực lực! Sinh tử do mệnh, thành bại do trời, lần này không chỉ có phía Đại Càn ôm niềm tin sống chết không lùi, coi như là ở phía Phật Môn, sao lại không phải là như thế? Lui thì sẽ xong đời! Chỉ có thể hướng về phía trước!
"Giết!"
Thu hồi suy nghĩ, Giới Lộc không còn tụng niệm phật hiệu, mà là trợn to mắt, sau đó trực tiếp tế ra một tòa liên thai kim sắc, trong phút chốc kim quang đại phóng, giống như Húc Nhật giữa trời, trực tiếp rơi xuống từ giữa không trung, bỗng nhiên đập về phía Phi Hùng Quân mạnh nhất ở bên trong ba đại cấm vệ quân.
Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài! Xuất phát từ sự cẩn thận, lần này Giới Lộc cũng không có mang theo Như Lai Hàng Ma Xử, mà là đổi thành một kiện Đạo Binh thượng phẩm.
Bất quá lấy năng lực của hắn, vẫn có thể nhờ vào đó để phát huy ra lực lượng Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, thậm chí là Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài còn thích hợp hơn với phật tính của bản thân hắn.
Vận chuyển cũng sẽ càng thêm như ý, một chiêu này rơi xuống, sắc mặt của Nam Thần Võ phụ trách thống soái Phi Hùng Quân lập tức trở nên tái nhợt.
Cái cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất này cũng không phải là giả, nếu như bị đập trúng, cho dù là có thể đỡ được, Phi Hùng Quân cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề! Nhưng quân đội lớn như vậy, làm sao có thể né tránh? Chỉ có thể đối cứng! Mà vào thời điểm

Nam Thần Võ dự định cắn răng mạnh mẽ chống đỡ.
Một đạo thanh âm bình thản nho nhã đột nhiên truyền ra từ bên trong hoàng cung, mang theo âm thanh đọc sách chậm rãi, từ nhỏ đến lớn, từ xa đến gần, trong chớp mắt liền quét sạch hơn phân nửa Thành Thượng Kinh, hóa thành một dòng sông màu trắng tinh, trong sông có vô số văn tự lên lên xuống xuống, khí thế đường hoàng chính đại không thể phỏng đoán.
Ầm ầm! Dòng sông màu trắng cuốn ngược, hóa thành một đạo màn trời ngăn ở trước mặt của Giới Lộc, va chạm cùng với Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, bên trên dòng sông từng cuốn lên từng tầng bọt nước, không ngừng vang lên tiếng đọc sách, kim quang của Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài không tiêu tan, nhưng lại bay ngược trở về.
"Hạo Nhiên Chính Khí!"
"Trường hà chính khí!"
Tay nâng liên thai, Giới Lộc nhìn dòng sông màu trắng trước mắt, lộ ra vẻ ngưng trọng.
Mọi người đều biết, cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Đại Càn chính là Võ Nguyên Hanh, danh xưng là Đại Tướng quân Kiêu Quả, chính là thiên hạ đệ nhất bên trong cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Nhưng trên thực tế lại không có mấy ai biết được, Tể tướng Lý Đồng Thần thường xuyên không xuất hiện cũng có tu vi cường hãn như vậy?
Lý Đồng Thần xuất thân từ Tắc Hạ Học Cung, thuở nhỏ học tập kinh thư Nho Gia, sau đó xuất thế, lại phát hiện ra lý niệm của Tắc Hạ Học Cung không hợp với lý niệm của bản thân, Tắc Hạ Học Cung theo thời gian trôi qua đã không còn tinh thần vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vì vạn thế mở Thái Bình như trước kia.
Sau khi hiểu rõ điểm ấy, Lý Đồng Thần đã trực tiếp thoát ly khỏi Tắc Hạ Học Cung, vào triều làm thần.
Mấy trăm năm qua hắn một mực cẩn trọng, chuyên chú vào quản lý quốc chính, rất nhiều kỳ tư diệu tưởng của Thánh Thượng Đại Càn, cuối cùng cũng đều là do hắn phụ trách điều hòa và chỉnh lý, cuối cùng xem như là chính lệnh ban bố ra ngoài, nói một cách không khách khí, nếu như không có hắn, Đại Càn bây giờ chưa chắc đã có cảnh tượng thịnh thế như vậy.

Chương 1203: Hôn quân

Chỉ là so sánh cùng với Trần Khuynh Địch, tốc độ Võ Nguyên Hanh mở ra khiếu huyệt rõ ràng là chậm hơn rất nhiều, bất quá như vậy mới là bình thường, cũng may là A Sử Na Lam cũng vừa mới đột phá không lâu, tu vi của song phương đều là Kích Toái Mệnh Tinh hạ phẩm, nhưng mỗi người đều là nhân kiệt, chiến lực đều là ở vào đỉnh phong trong cái cảnh giới này.
Thấy bầu không khí ở giữa A Sử Na Lam cùng với Võ Nguyên Hanh giương cung bạt kiếm như vậy.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không cùng nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời gật đầu một cái.
"Truyền lệnh xuống, cấm vệ Bạch Đăng xuất chiến."
"Võ tăng của các đại đường viện cũng ra tay đi."
Cái gì? Để cho Võ Nguyên Hanh cùng với A Sử Na Lam đơn đấu một trận trước? Đừng tán dóc! Chúng ta tới đây là đề diệt quốc! Đơn đấu? Có thể quần ẩu ai muốn đơn đấu với ngươi chứ!
"Đối với Đại Càn vô đạo còn có tên hôn quân Võ Càn Võ kia là không có gì để nói, tất cả mọi người cùng nhau tiến lên!"
Tình hình đại chiến là hết sức căng thẳng, thực lực của võ tăng Phật Môn là không thể khinh thường, mặc dù Tu Di Sơn trước đó đã bị Thuần Dương Cung liên thủ cùng với Đại Càn đánh lên, nhưng một mặt là do Phật Môn vội vàng không kịp chuẩn bị, một mặt khác cũng là do Phật Môn thiếu đi chiến lực cao cấp, nhưng vào lúc này, Đài Càn thiếu sự trợ giúp của Thuần Dương Cung thì lại không giống nhau.
Không nói đến những thứ khác, tối thiểu là không có bốn nữ Dương Xuân, chiến lực ở cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan của Đại Càn liền giảm mạnh, ở cấp độ Võ Đạo Tông Sư là còn có thể miễn cưỡng chống lại, nhưng cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan thì lại có một chút hữu tâm vô lực. Bất quá cũng may là Đại Càn vẫn có nội tình.
Long Tương Quân, Hổ Bí Quân, Phi Hùng Quân, người suất lĩnh ba đội quân này đã nhao nhao bước ra vào thời khắc này.
Thần Võ Hầu Nam Thần Võ.
Kháo Sơn Vương Dương Lâm.
Võ Đức Công Vương Hưng Bá.
Ba vị trọng thần Đại Càn tọa trấn hàng năm tại Thành Thượng Kinh, lúc này đã đứng ra theo thứ tự, khí tức trên người hợp nhất cùng với đại quân sau lưng, cho dù là tu vi tạm thời không đến, thực lực lại là kịch liệt kéo lên, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi thì đã đạt đến cấp độ Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, huy hoàng sáng tỏ như liệt hỏa. Điều này cũng chỉ có Đại Càn mới có thể làm được, nhưng dù vậy...

"Vẫn yếu hơn một bậc..."
Ở phía Đại Càn dùng lực lượng quân trận mới có thể xuất ra ba vị Hỏa Luyện Kim Đan, mà ở phía Phật Môn, chỉ là tám vị võ tăng Đạt Ma Viện đã toàn bộ đều là Hỏa Luyện Kim Đan, chớ đừng nói chi là còn có các đường viện khác, hơn nữa còn có một vị Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất như Giới Lộc, cho nên Đại Càn vẫn ở vào thế yếu.
"A Di Đà Phật..."
Nhìn Thành Thượng Kinh ở phía dưới, trong mắt của Giới Lộc lóe lên một tia không đành lòng.
Nhưng rất nhanh, những rất nhanh hắn liền chặt đứt sự không đành lòng này, đây là chiến tranh.
Giống như sáu đại cự đầu ở thời đại Thượng Cổ vậy, đây là chiến tranh đạo thống, hoặc là Phật Môn trở nên hưng thịnh và huy hoàng như ngày xưa, hoặc là Đại Càn bình định và nhất thống Trung Nguyên, ở giữa hai bên chỉ có thể liều mạng ta sống hoặc ngươi chết, chuyện này không có quan hệ với đạo nghĩa, thậm chí là không có quan hệ với chính nghĩa, thuần túy chính là không làm không được.
Coi như là đám người Ngô Không, ở ngoài miệng hô hào hôn quân vô đạo, trên thực tế Võ Càn Võ thực sự vô đạo hay sao?
Dù sao cũng là khẩu hiệu, cũng nên tìm một cái khẩu hiệu tốt một chút, nhưng đó cuối cùng cũng chỉ là khẩu hiệu, nói đến cùng, vẫn là phải xem vào thực lực! Sinh tử do mệnh, thành bại do trời, lần này không chỉ có phía Đại Càn ôm niềm tin sống chết không lùi, coi như là ở phía Phật Môn, sao lại không phải là như thế? Lui thì sẽ xong đời! Chỉ có thể hướng về phía trước!
"Giết!"
Thu hồi suy nghĩ, Giới Lộc không còn tụng niệm phật hiệu, mà là trợn to mắt, sau đó trực tiếp tế ra một tòa liên thai kim sắc, trong phút chốc kim quang đại phóng, giống như Húc Nhật giữa trời, trực tiếp rơi xuống từ giữa không trung, bỗng nhiên đập về phía Phi Hùng Quân mạnh nhất ở bên trong ba đại cấm vệ quân.
Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài! Xuất phát từ sự cẩn thận, lần này Giới Lộc cũng không có mang theo Như Lai Hàng Ma Xử, mà là đổi thành một kiện Đạo Binh thượng phẩm.
Bất quá lấy năng lực của hắn, vẫn có thể nhờ vào đó để phát huy ra lực lượng Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, thậm chí là Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài còn thích hợp hơn với phật tính của bản thân hắn.
Vận chuyển cũng sẽ càng thêm như ý, một chiêu này rơi xuống, sắc mặt của Nam Thần Võ phụ trách thống soái Phi Hùng Quân lập tức trở nên tái nhợt.
Cái cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất này cũng không phải là giả, nếu như bị đập trúng, cho dù là có thể đỡ được, Phi Hùng Quân cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề! Nhưng quân đội lớn như vậy, làm sao có thể né tránh? Chỉ có thể đối cứng! Mà vào thời điểm

Nam Thần Võ dự định cắn răng mạnh mẽ chống đỡ.
Một đạo thanh âm bình thản nho nhã đột nhiên truyền ra từ bên trong hoàng cung, mang theo âm thanh đọc sách chậm rãi, từ nhỏ đến lớn, từ xa đến gần, trong chớp mắt liền quét sạch hơn phân nửa Thành Thượng Kinh, hóa thành một dòng sông màu trắng tinh, trong sông có vô số văn tự lên lên xuống xuống, khí thế đường hoàng chính đại không thể phỏng đoán.
Ầm ầm! Dòng sông màu trắng cuốn ngược, hóa thành một đạo màn trời ngăn ở trước mặt của Giới Lộc, va chạm cùng với Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, bên trên dòng sông từng cuốn lên từng tầng bọt nước, không ngừng vang lên tiếng đọc sách, kim quang của Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài không tiêu tan, nhưng lại bay ngược trở về.
"Hạo Nhiên Chính Khí!"
"Trường hà chính khí!"
Tay nâng liên thai, Giới Lộc nhìn dòng sông màu trắng trước mắt, lộ ra vẻ ngưng trọng.
Mọi người đều biết, cường giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất của Đại Càn chính là Võ Nguyên Hanh, danh xưng là Đại Tướng quân Kiêu Quả, chính là thiên hạ đệ nhất bên trong cảnh giới Hỏa Luyện Kim Đan.
Nhưng trên thực tế lại không có mấy ai biết được, Tể tướng Lý Đồng Thần thường xuyên không xuất hiện cũng có tu vi cường hãn như vậy?
Lý Đồng Thần xuất thân từ Tắc Hạ Học Cung, thuở nhỏ học tập kinh thư Nho Gia, sau đó xuất thế, lại phát hiện ra lý niệm của Tắc Hạ Học Cung không hợp với lý niệm của bản thân, Tắc Hạ Học Cung theo thời gian trôi qua đã không còn tinh thần vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vì vạn thế mở Thái Bình như trước kia.
Sau khi hiểu rõ điểm ấy, Lý Đồng Thần đã trực tiếp thoát ly khỏi Tắc Hạ Học Cung, vào triều làm thần.
Mấy trăm năm qua hắn một mực cẩn trọng, chuyên chú vào quản lý quốc chính, rất nhiều kỳ tư diệu tưởng của Thánh Thượng Đại Càn, cuối cùng cũng đều là do hắn phụ trách điều hòa và chỉnh lý, cuối cùng xem như là chính lệnh ban bố ra ngoài, nói một cách không khách khí, nếu như không có hắn, Đại Càn bây giờ chưa chắc đã có cảnh tượng thịnh thế như vậy.

Chương 1205

Lý tu vi của Đồng Thần, ở bên trong mấy trăm năm chấp chính này cũng càng thêm cao thâm.
Nho Gia không tu võ, mà là tâm, ở bên ngoài dưỡng sinh thân thể, ở bên trong tu tâm niệm, nuôi một ngụm Hạo Nhiên chính khí, chính khí càng mạnh, tâm niệm càng mạnh, tu vi lại càng mạnh, đến cảnh giới như Lý Đồng Thần, thậm chí là đã vượt qua Đại Tế Tửu đương thời của Tắc Hạ Học Cung, tuyệt đối không phải là bình thường!
Không nói đến những cái khác, chỉ là một ngụm Hạo Nhiên chính khí này, liền có thể so với một kiện Đạo Binh thượng phẩm!
"Phật Môn Giới Lộc."
"Lão tăng Phật Môn Đời trước, đã từng đi du lịch giang hồ, vốn có thanh danh chân phật tốt đẹp trong giang hồ, nhưng vào sớm mấy trăm năm trước đã lựa chọn ẩn cư không ra, lần này vì sao lại còn phải tới đây? Chẳng lẽ các ngươi không biết là cấu kết ngoại địch, xâm lấn Trung Nguyên, chuyện này đối với ngàn vạn bách tính chính là tội ác tày trời hay không?"
Giới Lộc yên lặng gục đầu xuống, không biết nói gì.
"Trận chiến này không cho phép bần tăng cự tuyệt, chỉ có thể đắc tội, về phần ngoại địch, sau trận chiến này nếu như bần tăng không chết, tự nhiên là sẽ không tiếc tính mệnh ngăn cản Trung Nguyên họa loạn..."
"Ha ha." Lý Đồng Thần cười lạnh nói: "Chết là chuyện đơn giản nhất, lấy cái chết tạ tội ở dưới quan điểm của bản tướng là vô tri."
"Thôi được rồi."
"Đạo bất đồng không thể chung chí hướng."
Lý Đồng Thần vung tay áo một cái, cũng không thấy hắn có động tác gì, Hạo Nhiên chính khí ở dưới chân liền nhộn nhạp lần thứ hai, một giây sau, bầu trời cuốn ngược, tiếng đọc sách tái hiện, Giới Lộc ở phía đối diện cũng là thôi động Cửu Phẩm Công Đức Liên Đài, tiếng tụng kinh không dứt, song phương chiến đấu lần thứ hai.
Mà cùng lúc đó...
"Giới Lộc thúc đã giao chiến cùng cới Lý Đồng Thần."
"Võ Nguyên Hanh sẽ do Bắc Nhung phụ trách kiềm chế."
"Chúng ta hãy cùng tiến lên!"
Tám đại võ tăng Đạt Ma Viện, bao quát cả Đàm Hoa ở bên trong, ngày xưa đều đã từng mượn nhờ trận pháp chống lại qua cùng với Võ Nguyên Hanh trong thời gian ngắn ngủi, chỉ cần bọn hắn muốn, cũng có thể bộc phát ra chiến lực Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất.
Mà lúc này Lý Đồng Thần đã bị ngăn chặn, đúng là cơ hội của bọn hắn.

"Loạn thần tặc tử."
"Thật sự cho rằng các ngươi có thể muốn làm gì thì làm sao?"
Ầm ầm! Tám đại võ tăng còn chưa xuất thủ, một đạo hào quang sáng chói liền xuyên ra từ trong hoàng cung, mang theo đao khí ngập trời, trực tiếp chặn ngang đường đi của tám đại võ tăng.
"Ách! ?"
Thật đúng là đừng nói, lần này thật sự đã hù sợ đám người Đàm Hoa, bọn hắn đều rất rõ ràng thực lực của Đại Càn, Võ Nguyên Hanh bị A Sử Na Lam ngăn chặn, Lý Đồng Thần giao thủ cùng với Giới Lộc, tất nhiên là không đi được, Thuần Dương Cung lại không có ở đây, theo lý thuyết Đại Càn cũng đã không còn bao nhiêu cao thủ a?
"Người nào?"
"Quả nhiên là giống như phụ hoàng nói, chung quy chỉ là một đám hề nhảy nhót."
Ầm ầm! Ở trong hoàng cung Đại Càn, cửa chính Vị Ương Cung mở ra, chỉ thấy một vị thanh niên nam tử cầm trường đao trong tay, người mặc mãng bào, buộc tóc sau lưng sải bước đi ra.
Vị Ương Cung vốn là một trong các tẩm cung của Hoàng Đế, ngày xưa Thái Tử đột phá ở chỗ này, Thánh Thượng Đại Càn liền đưa nó cho Thái Tử, từ đó về sau Thái Tử chính là trốn ở trong này ít đi ra ngoài, cũng lập tức mất đi bóng dáng trong tầm mắt của ngoại giới, chẳng ai ngờ được hắn sẽ đứng ra vào giờ khắc này!
Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền khiến cho chúng nhân kinh động!
Dùng quốc vận để tu hành, dựa vào ngàn vạn tài nguyên, bây giờ Thái Tử Đại Càn mặc dù chưa tu luyện ra Đại Đạo Huyền Quang, nhưng đã khiến cho bản thân hoàn toàn tương liên cùng với quốc vận Đại Càn, cỗ quốc vận ngập trời này, chính là Đại Đạo Huyền Quang của hắn, bây giờ đi ra từ Vị Ương Cung, vị Thái Tử Võ Chiêu Không ngày xưa cơ hồ trở thành trò cười này...
Lại tản ra quang mang vạn trượng!
Thái Tử Đại Càn Võ Chiêu Không là một nam nhân coi tạo phản như chuyện bình thường.
Nhưng mà...
Ta tạo phản là chuyện của Võ gia, đó có thể gọi là tạo phản sao? Đám người không tuân thủ pháp luật các ngươi, không nạp thuế, còn chiêu thu đệ tử ảnh hưởng đến nền kinh tế quốc gia, toàn bộ đều là u ác tính của Đại Càn! Hôm nay ta sẽ san bằng các ngươi!
"Giết!"
Võ Chiêu Không tiếp nhận sự hun đúc của Võ Càn Võ từ bé, tự nhiên cũng không có hảo cảm gì với giới tông phái, nhất là bây giờ, ngay cả hắn cũng đều chưa tạo phản thành công đây, giới tông phái thế mà lại đến gây chuyện, theo quan điểm của Võ Chiêu Không trên cơ bản chính là lấy hạ phạm thượng, ăn no rồi nhàn rỗi không chuyện gì

làm.
Hơn nữa vừa vặn là, gần đây tu vi của Võ Chiêu Không tăng nhiều, dựa vào việc kết hợp với quốc vận, tốc độ đột phá của hắn quả thực là có thể so với võ giả thiên tài nhất, ở trong một thời gian ngắn như vậy liền đi tới trình độ có thể so với Đại Đạo Huyền Quang 30 vạn dặm, đương nhiên, ở phía sau tốc độ tấn cấp nhanh như vậy là cũng có tai họa ngầm to lớn.
Bởi vì là tương liên cùng với quốc vận, cho nên một khi quốc vận Đại Càn có chỗ suy yếu, Võ Chiêu Không cũng sẽ bị quốc vận cắn trả.
Mà nếu như Đại Càn diệt quốc.
Võ Chiêu Không cũng là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.
Cũng chính vì như thế, Võ Chiêu Không mới có thể nổi giận như thế, vừa đi ra khỏi Vị Ương Cung liền trực tiếp nhắm chuẩn vào tám đại võ tăng Đạt Ma Viện, ngăn chặn toàn bộ bọn hắn.
Mà sau khi nhìn thấy thực lực của Võ Chiêu Không. Không thể không thừa nhận, bao quát cả Đàm Hoa ở bên trong, tất cả mọi người đều có một chút ngây ngẩn cả người.
Dù sao thì thanh danh trước đó của Võ Chiêu Không cũng không quá tốt, lúc này lại đột nhiên cho thấy thực lực như thế, thật sự là làm cho người khác cảm thấy ngoài ý muốn, bất quá rất nhanh, một vị võ tăng Đạt Ma Viện đảo con ngươi một vòng, nhớ tới sự tích Võ Chiêu Không tạo phản nhiều lần mà không thành công, thế là tiến lên nói ra:
"Thái Tử điện hạ, lần này chúng ta đến đây, cũng không phải là tiêu diệt Đại Càn, chỉ là phụ thân của ngài làm người quá mức bá đạo, không được dân tâm, nếu như Thái Tử điện hạ đồng ý giúp chúng ta một chút sức lực, đợi sau khi phụ thân của ngài thoái vị, chúng ta nguyện ý giúp ngài đăng cơ xưng đế, như vậy không phải là rất tốt?"
Võ Chiêu Không nhìn về phía đối phương, hỏi: "Ngươi đang xem thường ta sao?"
"A di đà…?"
"Ta tạo phản còn cần phải dựa vào các ngươi sao?"
"Thái Tử điện hạ, bần tăng cũng không phải là có ý tứ đó, chỉ là..."
"Không có chỉ là gì hết!" Võ Chiêu Không gầm lên một tiếng, khí tức trên toàn thân vào thời khắc này đột nhiên tăng vọt, hét lên: "Ngươi lại dám xem thường ta! ?"
"Xem đao!"
Ầm ầm! Võ Chiêu Không trực tiếp xuất thủ! Không có cương khí, không có khí huyết, giơ tay nhấc chân chỉ có quốc vận vô tận, hóa thành từng đạo từng đạo lưu quang kim sắc phun ra ngoài, Võ Chiêu Không khoát tay, ngưng tụ ra một chuôi đại đao vàng óng ngay ở trên tay, thân đao như long, hướng về phía võ tăng Đạt Ma Viện chính là bổ một đao!

Chương 1206: Phượng Tê Cung

"A Di Đà Phật, nhiều lời vô ích."
"Chư vị sư đệ, xuất thủ!"
Đàm Hoa tụng một tiếng phật hiệu, sau đó pháp tướng Minh Vương trợn mắt hiện lên ở phía sau, mà ở phía sau hắn, bảy vị võ tăng khác cũng triệu hoán ra pháp tướng Phật Môn do mình chủ tu, không có gì lòe loẹt, chính là cứng đối cứng cùng với một đao của Võ Chiêu Không.
Ầm! Toàn bộ hoàng cung vào thời khắc này đều rung động!
"Ách!"
Nhưng bị đánh bay lại là đám người Đàm Hoa! Phản chấn do trùng kích tạo thành là ngang nhau, đám người Đàm Hoa bị dư ba đánh bay, mà Võ Chiêu Không thì là vào thời điểm dư ba ập đến, trên đỉnh đầu hiện ra một cái đỉnh ba chân, sau đó liền bảo hộ toàn thân của Võ Chiêu Không vào bên trong, cũng cản lại tất cả dư ba.
Xã tắc thần đao! Giang sơn trọng đỉnh! Từ sau khi mượn nhờ quốc vận xông phá bình chướng Hỏa Luyện Kim Đan, Võ Chiêu Không liền như là khốn long xuất hải vậy, cả người trở nên hăng hái, tràn đầy khí phách.
Hắn hôm nay mới chính thức giống như là Thái Tử Đại Càn! Mà vào thời điểm Võ Chiêu Không đại phát thần uy, lấy sức một mình ngăn trở tám vị võ tăng Đạt Ma Viện, ở trong hoàng cung, bất quá không phải là ở Đông Cung Thái Tử, mà là ở bên trong một tòa cung điện khác, một thanh niên nam tử có bộ dáng giống Võ Chiêu Không đến bảy, tám phần đang lộ ra sắc mặt phức tạp nhìn ra ngoài cung.
Đây là nhị hoàng tử Võ Chiêu Minh.
So sánh với Võ Chiêu Không, vị Nhị hoàng tử này từng có thanh danh rất lớn trong triều, có không ít người đều biết hắn, đánh giá đối với hắn cũng vẫn luôn rất không tệ, nhưng mà từ sau khi Võ Chiêu Không đột phá.
Vị Nhị hoàng tử này giống như là chim hoàng yến mất đi sự sủng ái của chủ nhân vậy, dần dần trở nên không có người hỏi han.
"Đại ca!"
"Đế vị đối với ngươi mà nói đến tột cùng là cái gì?"
"Còn có phụ hoàng..."
Một lát sau, Nhị hoàng tử bất đắc dĩ thở dài, sau đó thu hồi ánh mắt.
"Thế cục giống như không phải là rất lạc quan a?"
"Quả nhiên, Võ Càn Võ cũng sớm đã chuẩn bị tất cả, tối thiểu là ở dưới thế công của chúng ta, Đại Càn thế mà lại có thể lấy ra lực lượng đề chống đỡ."
Chiến tranh cho tới bây giờ, Bất Phá Thiên Quan vẫn còn đang huyết

chiến, ở phía Thành Thượng Kinh, ba đại cấm vệ quân đánh ngang sức ngang tài cùng với rất nhiều võ tăng Phật Môn, nếu không phải võ tăng Phật Môn có cảnh giới cao hơn, chỉ sợ còn muốn bị Đại Càn áp chế, mà cấm vệ Bạch Đăng cùng với cấm vệ Kiêu Quả cũng là đang chém giết bất phân thắng bại.
Thậm chí là ở chiến trường của chí cường giả.
Võ Nguyên Hanh cũng đang kịch chiến cùng với A Sử Na Lam, song phương là kỳ phùng địch thủ, ở trong một thời gian ngắn căn bản không thể phân ra thắng bại.
Về phần các cao thủ khác.
Giới Lộc bị Lý Đồng Thần ngăn lại.
Đạt Ma Viện bị Võ Chiêu Không ngăn trở.
"Không sao, võ tăng Phật Môn ẩn cư cũng không chỉ có một mình Giới Lộc, hãy để cho Giới Phúc cùng với Giới Thọ ra tay đi, Đại Càn đã không còn nhiều lực lượng."
"Vậy hai người chúng ta thì sao?"
"Kéo dài nữa cũng không có giá trị...hãy cùng lên đi."
"Được."
Ở bên ngoài Thành Thượng Kinh, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng đã đạt thành sự nhất trí, bọn hắn cũng không phải là đến để xem trò vui, sư tử vồ thỏ cũng đều dùng toàn lực, huống hồ lần tập kích này vốn là rất miễn cưỡng, ở hai chỗ chiến trường khác, Tây Cương Đạo cùng với Thái Hoa Sơn nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng.
Mà chí cường giả khẽ động suy nghĩ, toàn bộ võ giả Thành Thượng Kinh đều nhao nhao có cảm ứng.
Ầm ầm! Giống như trời phạt, một cỗ Như Lai Kim Thân Phật Môn chậm rãi dâng lên từ bên ngoài Thành Thượng Kinh, cầm Như Lai Hàng Ma Xử trong tay, giống như giáo chủ Minh Giáo cầm Diêm La Địa Phủ trong tay vậy, khí tức trên toàn thân trong nháy mắt liền nhảy lên tới cấp độ có thể so với Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, tràn đầy giữa thiên địa.
Mà ở bên cạnh, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng lộ ra thân hình, khác biệt cùng với pháp tướng Thiên Lang của A Sử Na Lam, pháp tướng của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung là một đầu hùng sư uy phong bát diện, mà ở bên trong tay của hắn, thì là trọng khí của vương đình Bắc Nhung, ngoại hình là một căn quyền trượng, tượng trưng cho uy nghiêm và lực lượng của Trường Sinh Thiên.
Mượn nhờ kiện trọng khí này, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung mới có thể dẫn dắt lực lượng Trường Sinh Thiên tới, uy lực của nó tuyệt đối sẽ không kém hơn so với một kiện Đạo Binh cực phẩm, trên thực tế xem như là một trong hai đại vương triều, nội tình của vương đình Bắc Nhung mặc dù không bằng Đại Càn, nhưng tuyệt đối sẽ không yếu

hơn.
Ở dưới sự liên thủ của hai vị chí cường giả, trong nháy mắt liền khiến cho toàn trường biến hóa.
Trong lúc nhất thời trời đất quay cuồng, ảnh hưởng đến Thành Thượng Kinh, cho dù là có quốc vận trấn thủ, cơ hồ cũng chấn động đến mức chia năm xẻ bảy, toàn bộ Thành Thượng Kinh mắt thấy là sắp sụp đổ...
Ở trước mặt cỗ lực lượng này, vô luận là ba đại cấm vệ quân, cấm vệ Kiêu Quả, cấm vệ Bạch Đăng, hay là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, đều có vẻ rất nhỏ bé.
Ở cách đó không xa, đang giao chiến cùng với A Sử Na Lam - Võ Nguyên Hanh lộ ra hai mắt đỏ như máu, muốn lao đến cứu viện, lại bị A Sử Na Lam một mực quấn lấy.
Nghiêm ngặt mà nói A Sử Na Lam cũng không phải là đối thủ của Võ Nguyên Hanh, nhưng ở trong tay của hắn lại có Đạo Binh cực phẩm Ô Đề Nguyệt, mượn nhờ lực lượng của nó, A Sử Na Lam không chỉ có san đều chênh lệch lực lượng cùng với Võ Nguyên Hanh, thậm chí còn hơi áp chế, khiến cho Võ Nguyên Hanh không có cách nào thoát thân.
"Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng!"
"Thủ Thôn Thiên Ấn Pháp!"
Ở trên không trung Thành Thượng Kinh, Như Lai Kim Thân ở phía bên phải vỗ xuống một chưởng, có thể thấy rõ ràng đường vân trên lòng bàn tay, bao trùm cả tòa hoàng cung, dường như là muốn dùng một chưởng này hủy diệt! Hùng sư ở phía bên trái ngẩng đầu, há cái miệng to như chậu máu, phun ra từng cơn gió mạnh, sâu không thấy đáy, phảng phất như một tòa vực sâu đen nhánh.
Đối mặt với một kích toàn lực của hai vị chí cường giả, tất cả mọi người ở trong trận doanh Đại Càn đều là trợn trừng mắt, Lý Đồng Thần, Võ Chiêu Không thậm chí là hận không thể dùng thân thể đón đỡ.
Nhưng mà đúng vào lúc này...
Oanh! Phảng phất như tiếng chuông nổ vang truyền ra từ chỗ sâu nhất trong hoàng cung, cũng không phải là Kim Loan Điện, mà là ở vào một bên khác Kim Loan Điện, ở một tòa cung điện hàng năm không có người ra vào, vào thời khắc này cửa chính lại là chậm rãi mở ra, ở trên cung điện có viết ba chữ vô cùng lớn: Phượng Tê Cung!
Phượng Tê Cung, ở bên trong hoàng cung Đại Càn, tòa cung điện này được xưng là một nơi thần bí nhất, ngay cả tẩm cung của Thánh Thượng Đại Càn cũng không thần bí bằng nó, bởi vì tẩm cung của Thánh Thượng Đại Càn tốt xấu gì còn có một vị Phùng Nguyên Nhất có thể ra vào tự do, nhưng Phượng Tê Cung lại là chân chính không có ai.

Chương 1207: Lữ Nga

Ngay cả cung nữ hầu hạ cũng đều không có, cửa cung luôn đóng chặt, ngoại trừ Thánh Thượng Đại Càn thì cũng không có ai được phép tiến vào.
Nói một cách không khách khí, toà Phượng Tê Cung này ở một trình độ nào đó thậm chí đã trở thành truyền thuyết ở bên trong hoàng cung, đã từng có một đoạn thời gian, thậm chí còn có người hoài nghi Thánh Thượng Đại Càn rốt cuộc có Hoàng Hậu hay không!
Bất quá cuối cùng, bởi vì Tể tướng Lý Đồng Thần cùng với Đại tướng quân Kiêu Quả Võ Nguyên Hanh, hai vị trọng thần một văn một võ này đều âm thầm biểu thị Hoàng Hậu xác thực tồn tại, trận phong ba kia mới từ từ trừ khử, nhưng cho dù là như thế, vào thời điểm xảy ra sóng gió dư luận, Phượng Tê Cung vẫn luôn đóng chặt, mà chỉ có vào thời khắc này, vào lúc cả hoàng cung sắp lật...
Phượng Tê Cung rốt cục mới có động tĩnh.
Ầm ầm! Kèm theo tiếng nổ mạnh, cửa chính Phượng Tê Cung từ từ mở ra, toát ra từ đó là hàn khí lạnh băng, từng chiếc đèn đuốc sáng lên ở bên trong cung điện, chiếu sáng không gian mờ tối, cũng soi sáng ra thân ảnh ở trong đó.
Đó là một vị nữ tử cao gầy.
Khác biệt cùng với Hoàng Hậu ở trong tưởng tượng của đám người, tư thế của nữ tử này cực kỳ tùy ý, một chân giẫm ở bên trên tay ghế ghế ngồi trong điện, thân thể dựa vào thành ghế phía trước, một cái tay khác đặt ở tay ghế bên kia, chống đỡ gò má của nàng, đôi mắt phượng nhướng mày, nhìn đám người ở bên ngoài Phượng Tê Cung.
"Thì ra là thế."
"Các ngươi chính là đám hề thích nhảy nhót ở trong miệng của Càn Võ sao?"
"Quả nhiên là giống như hắn nói."
Ầm! Cũng không thấy vị nữ tử này có động tác gì, Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng nguyên bản đang rơi xuống, còn có đầu hùng sư do Thiên Khả Hãn Bắc Nhung diễn hóa ra, giống như là bị một tấm màn chắn vô hình ngăn chặn lại, đình trệ ở trên không trung, rõ ràng là tản ra uy thế ngập trời, chỉ cần một chiêu liền có thể hủy diệt toàn bộ hoàng cung...
Nhưng lại không rơi xuống nổi.
"Tản ra."
Đứng dậy, nữ tử nhẹ nhàng run tay áo lên, sau đó sải bước đi ra khỏi Phượng Tê Cung.
Mà ngay trong nháy mắt nàng bước chân ra khỏi Phượng Tê Cung, một cỗ tinh khí liền như là trụ chống trời bay lên, trùng trùng điệp

điệp, huy hoàng sáng tỏ, rõ ràng là nữ tử, khí tức lại không có một chút dịu dàng nào của nữ tử, ngược lại còn tràn đầy khí phách chí dương chí cương, bá đạo đến cực hạn.
Ầm ầm! Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng bị chấn vỡ! Pháp ấn hủng sư cũng bị tiêu diệt tại chỗ!
Trong lúc nhất thời, ở bên trong Thành Thượng Kinh lớn như vậy, vô luận là Tể tướng Lý Đồng Thần, ba đại cấm vệ quân cùng với người suất lĩnh, hay là Thái Tử Võ Chiêu Không, tất cả đều bị khí thế của nữ tử ở trước Phượng Tê Cung đè ép, nàng giống như là một vầng mặt trời, chiếu sáng toàn bộ trận doanh Đại Càn, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.
Cho dù là Võ Nguyên Hanh ở cách đó không xa, so sánh với nhau cũng giống như trăng sáng so với mặt trời.
Trong lúc nhất thời, thậm chí không chỉ là ba người Ngô Không, A Sử Na Lam, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung ở đây, bao quát cả chiến trường Thái Hoa Sơn, chiến trường Tây Cương Đạo, tất cả các chí cường giả đều không khỏi rút ra một tia thần niệm, nhìn về phía cỗ khí tức chí cương chí dương và ý niệm cường thịnh đột nhiên bộc phát ở phương hướng Thành Thượng Kinh.
"Đó là ai! ? Đại Càn còn có chí cường giả ẩn núp? Làm sao có thể!"
"Thánh Thượng Đại Càn che giấu thật là sâu!"
"Đáng chết!"
Biến hóa đột nhiên xuất hiện khiến cho tiền đồ của giới tông phái bị phủ lên một tầng bóng ma.
Mà ở bên trên Thành Thượng Kinh, biểu lộ của Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng là trở nên hết sức khó coi, một lát sau, Ngô Không mới hít vào một hơi thật sâu ổn định tâm thần, sau đó chắp tay trước ngực nói: "Vị nữ thí chủ này..."
"Ta không phải là nữ thí chủ."
"Ta có danh tự."
Ở phía trước Phượng Tê Cung, nữ tử liếc xéo mắt phượng, cười lạnh một tiếng, nói: "Nhớ kỹ, ta tên là Lữ Nga."
Vừa dứt lời, nữ tử liền đạp chân một cái, phượng bào trên người chuyển động giống như là rồng bay phượng múa, trong nháy mắt liền hóa thành một bộ giáp nhẹ huy hoàng diễm lệ, tay phải bóp lại, một chuôi trường kiếm màu vàng óng tạo hình hoa lệ cùng với vỏ kiếm liền xuất hiện ở trong tay của nàng, dùng sức cắm trên mặt đất ở phía trước Phượng Tê Cung.
"Đám loạn thần tặc tử các ngươi."
"Ban ngày ban mặt phía dưới trùng kích Long Đình."
"Tội không thể tha!"
"Giết!"
Lữ Nga hét một tiếng, chỉ một thoáng, ở bên trong hoàng cung nguyên bản yên tĩnh, lại có từng cỗ khí tức cường thịnh bay ra, chỉ

bất quá so với võ giả tầm thường, những cỗ khí tức này lộ ra vẻ khá là âm nhu, thậm chí còn mang theo vài phần tà dị, nhưng vô luận là số lượng hay là chất lượng đều là cực cao.
Đây là một đoàn thể mà tất cả mọi người đều không để ý đến...
Thái giám! Cả ngày đi lại ở bên trong thâm cung, khúm núm, thậm chí là ngay cả thân thể cũng đều là không trọn vẹn, đặt ở những triều đại khác, những người này không thể nghi ngờ đều là đối tượng bị kỳ thị, càng có thể trở thành căn nguyên họa loạn triều chính, cũng chính vì như thế, từ trước cho đến nay, trừ bỏ thái giám thiếp thân của Hoàng Đế, những thái giám còn lại đều không cho phép tu võ.
Nhưng vào lúc này, những người đi ra trong thâm cung này đều ưỡn thẳng sống lưng, thỏa thích phóng thích ra khí tức mà mình ẩn tàng thật lâu, mà người cầm đầu, chính là đại tổng quản Ti Lễ Giám, thái giám thiếp thân duy nhất của Thánh Thượng Đại Càn - Phùng Nguyên Nhất!
"Thái giám thì như thế nào?"
"Ân đức của Thánh Thượng như biển, chưa hề kỳ thị chúng ta, thậm chí còn truyền thụ võ công cho chúng ta, cung cấp tài nguyên cho chúng ta, bây giờ chính là thời điểm chúng ta báo ân!"
"Bộ hạ Ti Lễ Giám, nghênh địch!"
"Vâng!"
Tiếng quát hơi có vẻ âm nhu cùng, vào thời khắc này lại có vẻ bá đạo vô song.
Mà ngoại trừ bọn họ, ngay ở một bên khác Phượng Tê Cung, lại có cửa chỉnh của một tòa hoàng cung mở rộng, một vị nữ tử có tám thành tương tự với Lữ Nga, nhưng khí tức lại yếu hơn không ít chậm rãi bước ra ngoài.
Đây là Hoàng Quý Phi Tần Thiều Hoa! Là một trong hai người hiếm hoi ở trong hậu cung của Thánh Thượng Đại Càn, vào thời điểm này đều đã đi ra! Khác biệt cùng với Lữ Nga, tu vi của Tần Thiều Hoa không cao, mặc dù cũng có tu vi Hỏa Luyện Kim Đan, nhưng không thể mở ra Đại Đạo Huyền Quang, tu vi chỉ có thể nói là ở dưới sự chồng chất của tài nguyên Đại Càn mới có thể đạt tới, nhưng cho dù là như thế, nàng nhưng cũng là mặc giáp nhẹ trên người, trên mặt tràn đầy biểu lộ kiên định.
"Hoàng Quý Phi Tần Thiều Hoa?" Ngô Không thấy vậy liền chau mày nói: "Chớ quên, Tần gia thì nhưng chỉnh là bị Đại Càn tiêu diệt, bây giờ ngươi lại muốn đứng ra ngăn cản chúng ta thay vì báo thù cho Tần gia? Nếu đệ tử Tần gia đã chết ở dưới suối vàng biết được, không biết sẽ khó chịu cỡ nào, ngươi làm như vậy làm sao xứng đáng với bọn họ?"

Chương 1208: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm

Tần Thiều Hoa ngẩng đầu, nhìn Ngô Không cười lạnh một tiếng, nói: "Tần gia? Ở dưới sự lãnh đạo của tên Tần Võ Dương kia, Tần gia bị diệt cũng là sự tình sớm muộn, ngươi cho rằng ta có tình cảm gì đối với Tần gia sao, ngay cả cha mẹ của ta, vào trăm năm trước cũng đã qua đời, ta tất nhiên là không có một chút lưu luyến nào đối với Tần gia."
Tên Tần Võ Dương phế vật này! Ngô Không không khỏi thầm mắng một tiếng ở trong lòng, loại phương thức thống trị Tần gia của Tần Võ Dương thật sự là không được ưa thích, Doanh Phượng Tiên, Tần Thiên Hoàng, còn có Tần Thiều Hoa trước mắt, thế mà không có một ai có lời khen ngợi đối với hắn, làm người mà làm đến nước này thật sự là quá thất bại...
"Đủ rồi!"
"Nói nhảm cùng với đám tiện nhân này để làm cái gì?" Thiên Khả Hãn Bắc Nhung nhếch nhếch miệng nói: "Chỉ là một đám nữ nhân cùng với thái giám liền muốn ngăn cản chúng ta, thực sự là không biết tự lượng sức mình, Phương Trượng Ngô Không ngươi còn do dự cái gì? Giết hết liền xong việc! Coi như ra xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lấy trạng thái bây giờ của ngươi và ta, một vị chí cường giả cũng không thay đổi được điều gì!"
"Ồ?" Ở phía trước Phượng Tê Cung, Lữ Nga vẩy phượng mi một cái. "Ngươi xem thường nữ nhân?"
"Không thay đổi được điều gì?"
"Chém!"
Lữ Nga khẽ vẩy cổ tay, trường kiếm màu vàng óng trong tay bỗng nhiên xuất khiếu, mang theo một mảnh kim quang cuồn cuộn đồng thời trực tiếp mang theo một đạo kiếm quang kéo dài từ nam đến bắc Thành Thượng Kinh! Chém thẳng vào Thiên Khả Hãn Bắc Nhung!
Lữ Nga mạnh cỡ nào? Một kiếm này bổ ra, vô luận là Ngô Không hay là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đều biết, nàng là cường giả Kích Toái Mệnh Tinh! Hơn nữa còn không phải là chí cường giả bình thường! Nếu thật sự bàn về tu vi, chỉ sợ vẫn còn là Kích Toái Mệnh Tinh hạ phẩm, nhưng đã là đỉnh phong ở cái cảnh giới này, nhưng chân chính đáng sợ không chỉ là nàng, mà là kiếm ở trong tay của nàng.
"Đó là vật gì...?"
Ra sức huy động quyền trượng Trường Sinh Thiên ở trong tay, quyền trượng bay lượn mà ra ở dưới sự điều khiển của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, giống như một cây chùy nặng ngàn cân đập vào bên trên kiếm khí do Lữ Nga vung ra, ở dưới sự va chạm, hư không bốn phía đều rối rít yên diệt, tiếng nổ vang chấn động khiến cho không ít

người đều cảm thấy ù tai.
"A Di Đà Phật..."
"Là Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm!"
Đến cùng vẫn là Ngô Không hiểu rõ hơn về nội tình của Đại Càn, cơ hồ là chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhận ra thanh trường kiếm màu vàng ở trong tay của Lữ Nga.
Nghiêm ngặt mà nói, thanh kiếm này cũng không phải là binh khí thích hợp.
Thân kiếm quá dài, không chỉ có toàn thân được tạo thành hoàn toàn từ vàng ròng, hơn nữa trên chuôi kiếm còn được khảm nạm đủ loại bảo thạch trân quý, thay vì nói đây là một thanh kiếm, không bằng nói đây là một kiện vật phẩm nghi thức, trên thực tế, thanh kiếm này chính là tế khí khi Đại Càn mới khai quốc, Hoàng Đế đời thứ nhất đăng cơ sử dụng.
Giống như là quyền trượng của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, thanh kiếm này cũng là biểu tượng của Đại Càn.
Bản thân Đại Càn kỳ thật cũng không có ngọc tỉ rõ ràng, ngọc tỉ bây giờ là do Hoàng Đế đời thứ hai chế tạo ra, vào thời điểm ban đầu Đại Càn dùng võ lập quốc, Hoàng Đế Đại Càn khai quốc càng là Hoàng Đế trên ngựa, Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm chính là kiếm tùy thân của hắn, trên dưới thân kiếm được phân chia thành nhật nguyệt, bình định Càn Khôn, tổng suất thiên địa sơn hà.
Nói một cách không khách khí, thanh kiếm này có thể điều động quốc vận Đại Càn, ít nhất là tám thành quốc vận.
Đây là lực lượng khổng lồ cỡ nào?
Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung rất nhanh liền hiểu được.
"Xoẹt!"
Lữ Nga lại bổ tới một kiếm, kiếm khí vàng óng, không có sự sắc bén của kiếm, mà là đường hoàng chính đại đến cực hạn, những nơi kiếm khí đi qua kéo theo toàn bộ thiên địa đè xuống, không phải là lấy kiếm giết người, mà là lấy đại thế đè người, một kiếm hạ xuống, võ giả tầm thường chỉ sợ sẽ hóa thành bột phấn.
"A Di Đà Phật!"
Ở bên ngoài Thành Thượng Kinh, chỉ thấy Ngô Không chắp tay trước ngực, Như Lai Hàng Ma Xử trên đỉnh đầu nở rộ hào quang, sau đó song phương đồng thời mất đi bóng dáng, thay vào đó thì là một tòa Kim Thân Phật Tượng to lớn, giống như dị tượng Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng trước đó, một cỗ ý cảnh tu di quảng đại khuếch tán ra theo đó.
Chỉ thấy tòa tượng phật này sinh ra tám tai, tám tay, cầm lệnh kỳ, tù và, Phật kinh, quyền trượng, minh luân, ấm nước, niệm châu, bảy pháp khí vờn quanh ở trung ương, cánh tay cuối cùng thì bắt ấn, phóng thích ra Vô Lượng Quang, lưu chuyển ý cảnh bất hủ.

Đây là Đại Phạm Thiên Vương Tôn Phật Kinh! Ngô Không chủ tu bản kinh thư Phật Môn này, được truyền lại từ Đại Lôi Âm Tự Thượng Cổ, là một trong những môn võ công Phật Môn thuần chính nhất, bây giờ được hắn thi triển ra, còn có sự gia trì của Như Lai Hàng Ma Xử, Kim Thân hiển lộ ra lực lượng bất hủ bất phôi chân chính, chỉ là một kích tùy ý liền lộ ra thần lực vô tận một cách rõ ràng.
Ầm ầm! Khẽ động ý niệm, Đại Phạm Thiên Vương Phật do Ngô Không hóa thân liền huy động cánh tay, ánh sáng năm màu lấp lóe, một chuôi quyền trượng chảy xuôi hỏa diễm vàng óng liền bay vút mà ra, đụng ầm ầm về phía kiếm khí mà Lữ Nga chém tới, trong phút chốc, hai vệt ánh vàng giống như Húc Nhật giữa trời, chiếu sáng đại thiên thế giới.
Quang mang tới cũng nhanh đi cũng nhanh. Chỉ là ở trong một cái nháy mắt, kiếm khí tiêu tán, ánh vàng tiêu tán, Đại Phạm Thiên Vương Phật vẫn đứng tại chỗ như cũ, không lui lại nửa bước, trên người vẫn lưu chuyển ánh sáng màu vàng óng bất hủ như cũ, chỉ là ở dưới dáng vẻ trang nghiêm ở bề ngoài, ở bên trên cánh tay cầm quyền trượng, lại là xuất hiện một đạo vết kiếm nhàn nhạt.
"Thiên Tử Thuật! ?" Ở bên trong Đại Phạm Thiên Vương Phật, thần sắc của Ngô Không càng thêm ngưng trọng.
Không sai! Sau phen giao thủ này, Ngô Không lập tức nhận ra nội tình của Lữ Nga, coi như là có thể khống chế quốc vận, nhưng nếu muốn phát huy ra lực lượng quốc vận cũng không phải là đơn giản như vậy, Võ Chiêu Không thân làm Thái Tử thì cũng thôi đi, Lữ Nga thân làm Hoàng Hậu thế mà cũng có thể vận dụng quốc vận, thậm chí là càng thêm lợi hại...
Chỉ có một loại khả năng, đó chính là Thiên Tử Thuật! Lữ Nga thân làm Hoàng Hậu, lại tu luyện Thiên Tử Thuật! Sao lại có thể có loại người này? Chẳng lẽ Thánh Thượng Đại Càn không cảm thấy kiêng ky hay sao? Đại Càn thế hệ này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!
Ngay vào lúc Ngô Không cảm thấy kinh nghi bất định ở trong lòng, Lữ Nga lại là không có ngừng lại.
"Phật Môn Kim Thân trái lại là không tầm thường, bất quá Đại Càn không bị tiêu diệt, quốc vận sẽ kéo dài không dứt sinh sôi không ngừng, tòa Kim Thân Phật Tượng của ngươi sẽ có thể tiếp được mấy kiếm của ta?"
Tiếng kiếm reo lay động trời cao, lần này Lữ Nga khẽ vẩy mấy ngón tay, liên tục đánh mấy lần ở bên trên thân kiếm, thanh âm tấu khởi liền hóa thành kiếm khí lợi hại nhất gào thét mà ra, chỉ là ở trong một cái nháy mắt, hư không liền oanh động, biến thành ngàn đạo trăm đạo kiếm khí giống như dòng lũ đổ xuống!

Chương 1209: Vô Sinh Uyên Hải Đại Pháp

Hoàng triều thịnh thế nào dễ bị tiêu diệt như vậy? Từ xưa đến nay, hoàng triều giao thế, cho tới bây giờ đều là hoàng triều trước đây vô đạo, mất dân tâm, không còn quốc vận, lúc này mới bị lật đổ.
Mà bây giờ, Đại Càn đang đứng ở thế cực thịnh, quốc vận hưng thịnh, coi như không còn Tổ Long Trung Nguyên, cũng tuyệt đối không phải là có thể đối phó một cách dễ dàng!
Ngô Không thầm mắng ở trong lòng, vội vàng thôi động Đại Phạm Thiên Vương Phật, đồng thời thi triển ra rất nhiều pháp khí, tám cánh tay liên tiếp đong đưa, huyễn hóa ra huyễn ảnh đầy trời, va chạm với rất nhiều kiếm khí bay tới liên tiếp, lấy hai người làm trung tâm, tiếng nổ kịch liệt và sóng không khí nhấc lên liên tiếp.
Ngô Không cũng là vận toàn lực.
Bảy kiện pháp khí trực tiếp đánh tới, cũng không kết pháp ấn gì, tám cánh tay nâng Như Lai Hàng Ma Xử lên, giống như Thiên Vương càn quét tới, vô cùng bá khí đập về phương hướng của Lữ Nga, dựa vào sự cường hãn của Như Lai Hàng Ma Xử, quả thực là đã đánh vỡ nát toàn bộ kiếm khí của Lữ Nga. Nếu như là chỉ có một người mà nói, trận chiến này sợ rằng còn phải mất một hồi lâu mới có thể phân ra thắng bại, nhưng vấn đề là...
Ở đây còn có một vị chí cường giả không kém Ngô Không một chút nào.
"Các ngươi không để ta vào mắt sao?"
"Ngó lơ ta?"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung nổi giận gầm lên một tiếng, cũng hòa làm một thể với quyền trượng trong tay, sau đó hóa thành một đầu hùng sư dữ tợn nhảy ra từ bên trong hư không, sau đó thừa dịp Lữ Nga giao đấu cùng với Ngô Không, tung người nhảy lên, vòng qua Lữ Nga bay thẳng tới phương hướng Kim Loan Điện.
"Ngừng bước!" Lữ Nga nhướng mày, muốn xuất thủ ngăn cản Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Nhưng vào trước đó.
Ngô Không hóa thân thành Đại Phạm Thiên Vương Phật đột nhiên bạo khởi, tám cánh tay đồng thời kết ấn, ấn pháp Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng được hắn kết xuất trong vòng một hơi, sau đó chư ấn hợp nhất, tám cánh tay liên thủ kết xuất ra một ấn, nặng nề đập vào bên trên Như Lai Hàng Ma Xử, phật quang phun trào theo đó.
Quang Minh Ấn!
Bà Bà Thế Giới!
Ở bên trong phật quang vô tận, rất nhiều Phật Đà, Bồ Tát, La Hán, càng có vô số hộ pháp, hiện lên liên tiếp, xây dựng lên một tòa tịnh

thổ cuồn cuộn, sau đó cả tòa Bà Bà Thế Giới liền đập về phía Lữ Nga. Oanh! Một kích gần như toàn lực của Ngô Không khiến cho Lữ Nga căn bản không thể bứt ra! Nàng chỉ có thể bất đắc dĩ thôi động Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm thêm một bước, kiếm khí chấn động, sau đó kiên quyết bay lên, diễn hóa ra từng tòa sông núi ở trên không trung Thành Thượng Kinh, từng dòng sông, từng tòa thành thị, ở bên trong thành thị có ốc xá, xe ngựa, người đi đường, rất nhiều thành thị lại hội tụ thành một tòa đại thành, trong thành có một tòa cung điện kim bích huy hoàng đứng sừng sững, quỳnh lâu ngọc vũ đếm mãi không hết, phảng phất như thần quốc trên trời, để lộ ra thịnh cảnh nhân gian.

Đây là Đại Càn!

Ở phía trên Thành Thượng Kinh, kiếm khí của Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm diễn hóa ra một mảnh Đại Càn Sơn Hà Đồ! Sau đó sơn hà Đại Càn cùng với Bà Bà Thế Giới đụng vào nhau ầm ầm!

Ầm! Va chạm chỉ trong nháy mắt liền kết thúc, mà thân ảnh của Lữ Nga cũng là bắn ra từ đó như tia chớp, muốn ngăn cản Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.

Nhưng chính là ở trong cái nháy mắt ngắn ngủi này, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đã vọt tới phía trước Kim Loan Điện!

Khoảng cách chỉ kém một bước! Nhìn Kim Loan Điện gần trong gang tấc, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung lộ ra nụ cười.

Võ Càn Võ!

"Cuối cùng người vẫn phải chết ở trên tay của ta!"

Chờ đến khi hủy diệt Đại Càn, thiết kỵ Bắc Nhung của chúng ta sẽ không còn trở ngại, toàn bộ Trung Nguyên đều sẽ trở thành bãi săn của chúng ta! Về phần các thánh địa võ đạo khác, sau trận chiến này tất nhiên cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, chỉ sợ là ngay cả bản thân cũng đều khó bảo toàn, lần này người thắng lớn nhất, chung quy vẫn là Bắc Nhung chúng ta!

"Chết!"

Thiên Khả Hãn Bắc Nhung không nói hai lời, hóa thành hung sư lao thẳng về trước, một cái trảo to lớn như núi đập xuống từ trên không trung, hung hăng đập về phía Kim Loan Điện. Mà ở trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này…

"Lui ra!"

Ầm ầm! Ở trước Kim Loan Điện, một bóng người tựa như tia chớp xẹt qua, ngăn ở phía trước Kim Loan Điện vào một khắc cuối cùng ngăn.

Đây là sự nỗ lực của Lữ Nga! Lúc này trạng thái của Lữ Nga là không tốt, Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm đã bị nàng trực tiếp ném ở phía trước Phượng Tê Cung, cương khí trên toàn thân cao thấp đều đang thiêu đốt, tinh huyết trong cơ thể dường như cũng đang sôi trào, tiêu hao nguyên khí quá độ khiến cho khuôn mặt diễm lệ của Hoàng Hậu

Đại Càn có vẻ hơi trắng bệch như bị bệnh.
Nhưng khí thế của nàng lại là không hề yếu, thậm chí là sau khi thiêu đốt tinh huyết cùng với cương khí lại càng hơn trước đó một bậc!
Chỉ thấy Lữ Nga rút một cây trâm gài tóc từ trong mái tóc đen làm kiếm, hướng về phía hư không trước mắt chính là vạch một cái.
Xoạt! Trong chớp mắt, hư không nứt ra, một tòa vực sâu không thấy đáy liền được nàng vẽ ra, khỉ trắng lượn lờ trong vực sâu, mơ hồ không thể suy đoán, nuốt vào toàn bộ cương khỉ mà Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đánh ra, hóa thành tro bụi trong chớp mắt, không thể xúc phạm Kim Loan Điện ở sau lưng nàng một chút nào.
Mà cùng lúc đó, ở phía trước Phượng Tê Cung, Ngô Không cũng thu hồi pháp quyết, hóa thân Đại Phạm Thiên Vương Phật lùi lại ba bước trong hư không, lúc này mới có thể đứng lại vững vàng, bốn phía Phật Tượng nhìn như hoàn hảo không có một chút tổn hại, nhưng ở bên trên tám cánh tay lại là lưu lại vết cắt sâu cạn không đồng nhất, còn lâu mới được xưng là không có một chút tổn hao nào.
Bất quá chuyện này cũng không trở ngại Ngô Không quan sát chiến cuộc.
Cho nên sau khi hắn nhìn thấy Lữ Nga đột nhiên sử dụng một chiêu này, sắc mặt của Ngô Không lập tức thay đổi.
"Đây là...Vô Sinh Uyên Hải Đại Pháp? !"
"Ngươi là người Vô Sinh Đạo! ?"
"Cái gì?"
Ngô Không vừa nói, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng không nhịn được mà nhíu mày.
Đối với cái đinh trong mắt cái gai trong thịt - Thánh Thượng Đại Càn, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung thế nhưng là đã nghiên cứu rất lâu, đương nhiên sẽ không lạ lẫm đối với trận chiến mà đối phương thành danh.
"Vô Sinh Đạo? Không phải là tòa thánh địa võ đạo đã bị Thánh Thượng Đại Càn đánh cho cơ hồ tan thành mây khói kia sao?"
"Hiện tại cũng chỉ còn lại vài ba con mèo nhỏ..."
"Không đúng." Ngô Không thấy vậy cũng là chau mày, xoay chuyển lời nói: "Ngươi không phải là người Vô Sinh Đạo, nhưng ngươi lại tu luyện bí pháp Vô Sinh Đạo, là Thánh Thượng Đại Càn đưa cho ngươi?"
"Ngươi rốt cuộc là ai?"
"Vì sao lại phải ẩn tàng võ công của bản thân?"
Đối với Ngô Không, sự xuất hiện của Lữ Nga hoàn toàn là một chuyện ngoài ý muốn.
Hoàng Hậu Đại Càn? Ở trong mắt của giới tông phái chỉ là một cái bình hoa, nguyên bản hoàn toàn không được xếp vào chiến lực suy tính, nhưng như thế nào cũng không ngờ được.
Chính là một nữ tử như vậy, lại trở thành trở ngại lớn nhất của bọn

hắn vào lúc này.

Chương 1210: Armstrong Pháo

"Hừ." Lữ Nga hừ lạnh một tiếng, nói: "Không cần suy đoán, ta không có tên tuổi gì, ngày xưa cũng chỉ là một nữ tử giang hồ bình thường mà thôi, những thứ học được đều là công phu mèo ba chân."
"Công phu mèo ba chân?" Ngô Không cười nói: "Công phu mèo ba chân mà có thể tu đến Thiên Tử Thuật sao? Võ công có thể dựng dục ra Thiên Tử Thuật, đều không phải là tầm thường, Hoàng Hậu cần gì phải giấu diếm chứ?"
"Không tin cũng được." Lữ Nga lắc đầu nói: "Các ngươi sẽ không hiểu."
"Tới đi."
Vẫy tay, Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm tự động hô ứng, một lần nữa trở về trong tay của Lữ Nga, vừa rồi bởi vì muốn ngăn cản Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Lữ Nga đã tiêu hao khá lớn, tu vi của bản thân cũng yếu hơn một bậc, thật sự muốn tiếp tục đánh mà nói, nàng chỉ sợ là sẽ không kiên trì được bao lâu.
"Nhanh đi ra đi..."
"Chỉ biết đề cho người ta quan tâm."
Sau khi Lữ Nga thấp giọng lẩm bẩm vài câu ở trong lòng, mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt trở nên kiên định như sắt.
"Hôm nay có bản cung ở đây."
"Các ngươi cho dù là một người cũng không đi qua được!"
"Ngu xuẩn mất khôn!" Thiên Khả Hãn Bắc Nhung có tính tình táo bạo nhất, nghe thấy lời này làm sao có thể nhịn được, liền trực tiếp động thủ, mà Ngô Không thấy vẻ mặt kiên định của Lữ Nga, cũng chỉ đành thở dài một tiếng, đi theo sát ở phía sau.
Oanh! Kiếm khí ở trong tay của Lữ Nga diễn hóa, biến hóa ra sơn hà Đại Càn lần thứ hai, hơn nữa lần này lại càng thêm hoàn chỉnh, có nhật nguyệt giao thế tuần hoàn ở phía trên sơn hà, xây dựng lên một mảnh quốc thổ cuồn cuộn, có chí ít hơn tám thành quốc vận Đại Càn bị rút ra ở trong một đòn này.
Mà Ngô Không cũng hóa thân thành Đại Phạm Thiên Vương Phật, chống lên chúng sinh phật quốc, Cực Nhạc Tịnh Thổ, trực tiếp đụng tới.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng sử dụng thủ đoạn tương tự, Trường Sinh Thiên hóa thành một mảnh mây đen, bao trùm toàn bộ chiến trường, trong lúc nhất thời, ở phía trên Kim Loan Điện lớn như vậy, có một đoàn mây đen quay cuồng, ở trong đó có tiếng ca hát truyền ra, có tiếng la giết cuồn cuộn, càng là có từng đạo kim quang giống như lôi xà bơi lội ở trong đó, ba phương lực lượng xen lẫn với nhau, khiến cho toàn bộ thiên địa rung chuyển.

"Khí số của Đại Càn hôm nay đã hết!"
"Tất diệt không thể nghi ngờ!"
"Chết đi!"
Ở bên trong mây đen, thanh âm phách lối của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vang lên tận mây xanh, Ngô Không mặc dù không nói thêm gì nữa, nhưng một tiếng phật hiệu cũng đã biểu lộ quan điểm của hắn.
Ở dưới sự đè ép của song phương, toàn bộ mây đen lại càng quay cuồng lợi hại, mặc dù vẫn còn có thể mơ hồ nhìn thấy sơn hà Đại Càn do Lữ Nga diễn hóa ra, nhưng có thể thấy rõ, sơn hà Đại Càn nguyên bản cuồn cuộn vô ngần, huy hoàng nguy nga, lúc này đã bị phá thành mảnh nhỏ, hơn ba thành đã triệt để bị ma diệt.
Nhưng cho dù là như thế.
Ở bên trong mây đen, thanh âm của Lữ Nga vẫn là cường thế vô song như cũ.
"Tất diệt không thể nghi ngờ?"
"Ngây thơ!"
"Trước đó các ngươi không nghe thấy lời nói của phu quân ta hay sao? Hắn đã đánh giá các ngươi như thế nào? Si Mị Võng Lượng! Một đám hề nhảy nhót, bọn chuột nhắt nhát gan! Tấn công Thành Thượng Kinh, tuyệt đại bộ phận đều là Si Mị Võng Lượng, coi như là các ngươi, cũng chỉ là đám hề nhảy nhót mà thôi, thật sự cho rằng phu quân kiêng kị các ngươi?"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung nghe lời này, thanh âm cũng trở nên giận dữ.
"Hừ! Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng!"
"Ngô Không!"
"Còn chờ cái gì? Hãy thi triển một kích toàn lực, giết chết nữ nhân này!"
Ầm ầm! Mây đen chấn động! Chấn động truyền ra lần này còn cường thịnh hơn không biết bao nhiêu lần so với lần trước, trong lúc nhất thời, những chỗ chiến trường khác trong Thành Thượng Kinh đều không tự chủ được mà ngừng lại, một số võ giả tới gần Kim Loan Điện thậm chí còn bỏ mặc đối thủ của mình, hoảng hốt chạy trốn ra khỏi hoàng cung.
Không ngăn được! Chỉ cần là dư ba liền có thể tiêu diệt bọn hắn!
"Đồ dốt nát, phu quân đã lên ngôi hơn ba trăm năm, há lại không có một chút chuẩn bị nào?"
"Tòa hoàng cung này lớn như vậy, chính là địa phương mà các ngươi chết!"
"Lên!"
Lữ Nga ra lệnh một tiếng, trong phút chốc, hoàng cung kim bích huy hoàng giống như tiếp thu một loại mệnh lệnh nào đó vậy, từng tiếng cơ quan thanh thúy vang lên liên tiếp, ngay sau đó bắt đầu khiến cho toàn bộ hoàng cung biến hóa, quỳnh lâu ngọc vũ, vườn hoa suối

phun, pho tượng thạch khắc...
Chỉ là một lần biến hóa
Lấy Phượng Tê Cung làm trung tâm, mặt đất vỡ ra, không gian cách ly, thế mà quả thực là đã để lộ ra một cái khe hở, mà chậm rãi dâng lên từ trong khe hở thì là một cái ống màu bạc to lớn, hoặc có lẽ là...họng pháo.
Ở bên trong mây đen, thanh âm của Lữ Nga mang theo vài phần thoải mái, như ẩn như hiện truyền ra: "Đây là do phu quân đích thân giám sát, thần binh do Thiên Công Bộ chế tạo ra, chính là kiện trọng khí trấn quốc thứ năm của Đại Càn, hơn nữa còn do phu quân tự mình đặt tên, tên là Armstrong Pháo!"
Ngô Không: "? ? ?"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung: "? ? ?"
Đó là cái quái gì?
"Lúc trước, sau khi kiến tạo xong vật này phu có nói một lời."
"Hôm nay bản cung sẽ thuật lại một lần cho các ngươi nghe."
"Đồ dốt nát!"
"Thời đại đã thay đổi!"
Oanh! ! ! Một giây sau, một vệt sáng đổ xuống mà ra từ trong họng pháo, chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh như thiên băng địa liệt, sau đó mây đen đầy trời trực tiếp bị chùm sáng bắn nổ tung, trong phút chốc vạn dặm không mây, thiên địa sáng tỏ, chỉ thấy ở bên trên không trung, Lữ Nga cầm Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm trong tay, ở dưới chân là sơn hà Đại Càn vạn dặm, trên đỉnh đầu là nhật nguyệt giao thế tuần hoàn, mái tóc đen tung bay, phượng bào đón gió phần phật, nhìn qua cực kỳ bá khí.
Đại Càn đã chuẩn bị đầy đủ.
Dù sao thì trải qua 300 năm, biết được giới tông phái vẫn không nguôi tâm tư nếu ngươi không chết thì ta vong, cho nên trải qua 300 năm này, coi như là kẻ đần cũng đều biết nên chuẩn bị một số át chủ bài thực dụng để ứng đối với việc giới tông phái sẽ gây náo động, rất nhiều cao tầng của Đại Càn sao lại có thể không hiểu rõ đây? Mà Armstrong Pháo mà Lữ Nga lấy ra này chính là một thứ ở trong số đó, cũng là át chủ bài lớn nhất.
Không có cách nào, tu vi của võ giả thật sự là rất khó bồi dưỡng, Đại Càn ở trong 300 này cũng chỉ ẩn giấu một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh là Lữ Nga, Võ Nguyên Hanh đơn thuần chỉnh là có vận khí tốt, nếu không phải là gặp được Trần Khuynh Địch, chỉ sợ cả đời này hắn cũng đều khó có khả năng đột phá đến Kích Toái Mệnh Tinh. Bởi vậy sự chuẩn bị của Đại Càn tuyệt đại bộ phận đều là ở phương diện khác.
Một thứ là quốc vận, lực lượng quốc vận là cùng loại với Tổ Long Trung Nguyên, tích lũy càng nhiều càng tốt, cho nên Lý Đồng Thần ở trong 300 năm này mới chăm lo quản lý, dốc hết toàn lực thúc đẩy

Đại Càn tiến bộ, một phương diện tự nhiên là vì sự hài hòa yên ổn của đại địa Trung Nguyên, một mặt khác cũng là vì tích lũy đầy đủ quốc vận.

Chương 1211: Thần Uy Đại Pháo

Một thứ khác là ngoại vật, không dựa vào tu vi được, vậy thì cũng chỉ có thể dựa vào trang bị. Nhưng trang bị tầm thường lại không đủ để ảnh hưởng đến đại cục, mà loại vũ khí như Đạo Binh thượng phẩm cùng với Đạo Binh cực phẩm thì chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, cho nên chỉ có thể chế tạo các loại trang bị khác.
Nói một cách khác chính là trọng khí trấn quốc cùng loại với Bất Phá Thiên Quan.
Cũng may là ở phía Đại Càn có Thiên Công Bộ tồn tại.
Ở dưới ý tưởng và sự giám sát của Thánh Thượng Đại Càn, Thiên Công Bộ khởi công ngày đêm, dùng hơn 200 năm thời gian, mới xem như là chế tạo hoàn thành món binh khí này.
Danh tự mặc dù là do Thánh Thượng Đại Càn đặt ra, nhưng bởi vì quá mức khó đọc và không dễ nhớ, cho nên những người khác bao gồm cả Lữ Nga, đều trực tiếp gọi nó là Thần Uy Đại Pháo, đơn giản dễ hiểu.
Mà nguyên lý của nó cũng rất đơn giản, tiến hành súc tích lực lượng, sau đó bộc phát.
Thân pháo dựa vào phía dưới hoàng cung, ở vào lòng đất Thành Thượng Kinh, bên trên tổ mạch Trung Nguyên, bởi vì có Thánh Thượng Đại Càn ngầm thao tác, Tổ Long Trung Nguyên cũng không có bài xích dị loại cắm rễ ở trên người của mình này, cho nên cho tới nay, Thần Uy Đại Pháo vẫn đều không ngừng hút lực lượng Tổ Long Trung Nguyên vào trong trọn vẹn hơn 100 năm.
Hơn 100 năm tích lũy lực lượng! Chính là vì đổ xuống mà ra vào thời khắc này! Cho dù trở ngại vấn đề xuất lực không có cách nào bạo phát ra tất cả lực lượng, nhưng nếu duy trì cường độ cao nhất, dựa theo sự đoán chừng của Lữ Nga, ít nhất có thể bắn liên tục 13 phát!
"Bộ hạ Thiên Công Bộ, khai hỏa cho ta!"
Ầm ầm! Dường như là hưởng ứng với mệnh lệnh của Lữ Nga, Thần Uy Đại Pháo bạo phát ra một chùm sáng chói mắt lần thứ hai, phảng phất như có một vành mặt trời dâng lên từ dưới đất vậy, trực tiếp nện vào bên trong không trung mà Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không đang đứng, sóng không khí nổ tung cùng với hỏa diễm sôi trào làm cho hai người đều không thể không lui lại.
"Ách!"
"Trọng khí trấn quốc! ? Đây là cái gì!"
Thanh âm của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung có vẻ hơi phát điên, thân làm chí cường giả, hắn đối với loại vũ khí không phải là Đạo Binh này từ trước đến nay đều là chẳng thèm ngó tới, cho rằng đây đều là mưu lợi, đối phó với võ giả ở phía dưới chí cường giả thì còn tạm

được, nhưng đối với loại chỉ cường giả như hắn mà nói, là không có một chút tác dụng gì...
Nhưng pháo kích vừa mới phát ra lại là hung hăng đánh vào mặt của hắn.
"Chết tiệt!"
"Ta không tin vào ma quỷ!"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung nhất thời cảm thấy phẫn nộ, càng ngày càng giận, bạo phát ra lực lượng của mình lần thứ hai, vung quyền trượng trong tay lên đập về phía Thần Uy Đại Pháo!
Oanh! Gần như đồng thời, Thần Uy Đại Pháo tiếp tục khai hỏa! Song phương va chạm vào nhau ở giữa không trung, giống như là hai đầu hung thú Thái Cổ đang chém giết với nhau, Thần Uy Đại Pháo cắm rễ ở trong đại địa tự nhiên là bất động bất diêu, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung trái lại là lùi lại mấy bước, mặc dù không có thụ thương, nhưng rất rõ ràng là ở bên trên cường độ lực lượng đã bị Thần Uy Đại Pháo đè ép.
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung lộ ra sắc mặt khó coi, Ngô Không tự nhiên là cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.
Mà vào giờ khắc này, ở dưới lòng đất hoàng cung, ở bên cạnh Thần Uy Đại Pháo, trong một tòa mật thất nào đó.
"A ha ha! Thành công rồi!"
"Khoa học kỹ thuật của Đại Càn chúng ta quả nhiên là đệ nhất thiên hạ!"
"Cái gì mà Mặc Môn đã sớm nên bưng trà rót nước cho Thiên Công Bộ chúng ta! Năm đó nếu không phải là không có Thuần Dương Đạo Tôn, bọn hắn làm sao có thể làm ra được kỳ tích như Cơ Quan Thành!"
"Nói rất đúng!"
"Không uổng công tiên tổ chúng ta thoát ly khỏi Mặc Môn, tự sáng tạo môn hộ...thật cảm động!"
"Rốt cục! Chúng ta cũng đã dựa vào lực lượng của mình, sáng tạo ra được binh khí có thể phân cao thấp cùng với chí cường giả!"
"Đây chỉ là sự bắt đầu!"
"Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, chúng ta có thể phát huy ra lực lượng bộc phát mạnh hơn!"
"Đến lúc đó đừng nói là chí cường giả, coi như là Chỉ Tôn nhân gian cũng có thể lập tức nổ chết!"
Những người có quan hệ với Thiên Công Bộ Đại Càn thần bí nhất phát ra tiếng rống giận dữ, bởi vì không có ai nghe thấy, cho nên tạm thời bỏ qua.
Nhưng bất kể như thế nào...
"Vật chết chung quy vẫn là vật chết."
"Khẩu đại pháo này mặc dù có uy lực không tầm thường, nhưng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, không thể thay đổi được cái gì."

"Hừ!"
Lữ Nga tự nhiên cũng hiểu rõ được đạo lý này, nhưng mà thua người không thua trận, huống chi đối với Đại Càn mà nói, chỉ cần có thể kéo dài đầy đủ thời gian là được.
"Càn Võ...người mà ngươi một mực coi trọng kia, hắn thực sự sẽ đến sao?"
Tại Tây Cương Đạo.
"Ai cản ta thì phải chết! ! !" Trần Khuynh Địch giết đến mức điên cuồng.
Hoàn toàn không để ý tới thương thế vừa mới tạo thành, khí thế trên toàn thân cao thấp phảng phất như không có điểm mấu chốt tăng lên điên cuồng, mà cái giá phải trả, chỉnh là một đám lửa đang không ngừng thiêu đốt, đây là Nguyên khí chi hỏa, là nguồn suối mà con đường khiếu huyệt của hắn đi đến hôm nay.
"Giết!"
Một quyền! Hai quyền! Ba quyền! Trăm quyền! Vạn quyền!
Không ngừng nghỉ, Trần Khuynh Địch không ngừng huy quyền về phía trước, mỗi một lần huy quyền, toàn thân cao thấp liền có huyết khí bốc hơi, cuối cùng hội tụ ở quanh người của hắn thành một mảnh huyết sắc, to như ngọc trụ, xuyên thủng thiên địa, nhuộm hơn phân nửa bầu trời Tây Cương Đạo thành màu đỏ giống như ánh chiều tà.
Mà xem như là đối thủ của hắn, Đức Nhĩ Tháp có một chút ăn không tiêu.
Đông! Đông! Đông! Phảng phất như Chiến Thần nổi trống vậy, mỗi một quyền Trần Khuynh Địch đập ra, đều đánh cho Đức Nhĩ Tháp nghiến răng nhếch miệng, lúc đầu tiên hắn còn có thể đanh ngang tay với Trần Khuynh Địch, nhưng theo thời gian trôi qua, lực lượng của Trần Khuynh Địch càng lúc càng lớn, quyền ý càng ngày càng thịnh, hắn bắt đầu không ngăn được.
"Đây là có chuyện gì! ?"
"Lực lượng của tên gia hỏa này là không có cực hạn sao?"
"Vì sao! ?"
"Chẳng lẽ...!"
Ở trong lòng của Đức Nhĩ Tháp bỗng nhiên lóe lên một cái suy đoán đáng sợ, ở trong mắt lập tức bạo phát ra sát ý lạnh đến cực điểm, nếu thật sự là như thế mà nói...
Không thể để cho hắn sống sót! Phải giết hắn!
Ý niệm tới đây, Đức Nhĩ Tháp hít vào một hơi thật sâu, khí tức trên toàn thân cao thấp cũng bắt đầu bành trướng...
Ầm ầm! Đột nhiên, từ bên trong Vận Mệnh Tinh Không, một tiếng nổ vang vọng ra, quét sạch tứ phương, giống như một tiếng chuông trùng trùng điệp điệp.
Mà ở một phương hướng nào đó, Tiên Tôn cùng với Thiên Tôn Thái Bình vừa mới tách ra.

Lôi quang lượn lờ ở quanh người Tiên Tôn, chỉ là quần áo xốc xếch, trạng thái hiển nhiên không phải là rất tốt.
Mà đổi thành một bên, bảo quang trên mi tâm của Thiên Tôn Thái Bình tịch diệt, nếp uốn trên áo bào trắng cũng nhiều hơn không ít.
"Khục!"
Tiên Tôn có một chút không thể tin nhìn nhìn hai tay của mình.

Chương 1212: Khai hỏa

Không thể đánh thắng, mình đường đường là một vị Chí Tôn nhân gian, cho dù cảnh giới bị suy giảm, không còn đỉnh phong, cũng vẫn là cường giả thế gian ít có, kết quả là đối phó với một kẻ hậu bối Đạo Môn...
Thế mà không thể nghiền ép đối phương! ?
"Đùa gì thế!"
Tiên Tôn ngẩng đầu, ném ánh mắt phẫn nộ về phía Thiên Tôn Thái Bình, nhưng mà khiến cho hắn càng thêm tức giận là, Thiên Tôn Thái Bình thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn hắn, mà là nhìn về phía chiến trường ở giữa Trần Khuynh Địch cùng với Đức Nhĩ Tháp ở nơi xa, sau đó chỉ thấy ngón tay của hắn khẽ động, Hà Đồ Lạc Thư chợt lóe lên.
"Rất tốt."
"Dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hiện tại vừa đúng lúc."
"Ngươi! ?" Tiên Tôn phản ứng cực nhanh, chỉ ở trong một cái nháy mắt liền hiểu rõ.
Nhưng đã quá muộn.
Tiếp theo, tay áo của Thiên Tôn Thái Bình bỗng nhiên lay động, sau đó một mặt ngọc bàn liền phi ra từ trong tay áo của hắn, mà ngay trong nháy mắt mặt ngọc bàn này hiện thân, toàn bộ thiên địa phảng phất như đều dừng lại trong nháy mắt, sau đó giống như là quân đội nguyên bản tán loạn đột nhiên có tướng quân thống lĩnh bọn họ vậy, thiên địa bị điều khiển.
Thiên Tôn Thái Bình vừa động tâm niệm, không gian khép mở, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, quả thực giống như là bản thân không gian mở rộng cánh cửa cho hắn, căn bản là không cần hắn tận lực phá mở vậy.
Ở trong một cái nháy mắt, Thiên Tôn Thái Bình liền thoát ly khỏi chiến trường, đi tới bên cạnh Trần Khuynh Địch.
"Ấy! ?"
"Thiên Tôn?"
"Thành Thượng Kinh gặp nạn, nếu như Cung chủ để ý như thế, vậy thì hãy rời đi đi, nơi đây cứ giao cho bần đạo là được."
"Cái gì!"
Ầm ầm! Trần Khuynh Địch còn chưa kịp đáp lại, Thiên Tôn Thái Bình liền tiếp tục thôi động ngọc bàn ở trong tay, không gian tùy tâm mà động, trong một cái nháy mắt liền hóa thành một cái cổng không gian hình tròn, nuốt Trần Khuynh Địch đi vào, chỉ là ở trong nháy mắt, ở lại Tây Cương Đạo cũng chỉ còn lại một mình Thiên Tôn Thái Bình.

Mà cho đến lúc này, Tiên Tôn mới chậm rãi đi tới, mà Đức Nhĩ Tháp cũng vừa hồi phục tinh thần lại.
"Chết tiệt! Sao ngươi có thể làm được! ?"
"Làm sao có thể!"
"Hừ!" Khác biệt cùng với Đức Nhĩ Tháp tức giận, Tiên Tôn chỉ cần liếc mắt liền hiểu, dù sao thì món đồ ở trong tay của Thiên Tôn Thái Bình lúc này, đối với hắn mà nói là không thể quen thuộc hơn nữa. Đó là binh khí của Đạo Tổ ngày xưa.
Giống như Như Lai Hàng Ma Xử và Diêm La Địa Phủ, sau này món binh khỉ này đã trở thành Đạo Binh cực phẩm của Đạo Môn.
"Là thứ đồ gian lận kia."
"Tạo Hóa Ngọc Điệp."
Không để ý đến lời chất vấn của Tiên Tôn, Thiên Tôn Thái Bình vung tay lên một cái, Tạo Hóa Ngọc Điệp dung nhập vào bên trong hư không, trong phút chốc, Đức Nhĩ Tháp cùng với Tiên Tôn cũng đều cảm ứng được, lấy Thiên Tôn Thái Bình làm trung tâm, trăm vạn dặm địa vực ở chung quanh đều bị phong tỏa lại, mà muốn đi ra ngoài từ bên trong...
"Chỉ có giết chết bần đạo." Thiên Tôn Thái Bình chắp tay ở sau lưng, cho dù là đứng trước tuyệt cảnh cũng vẫn tiêu sái như thường.
"Từ nay về sau."
"Đạo Môn ta tất nhiên sẽ hưng thịnh muôn đời, nhất thống giới tông phái...mặc dù về sau có giới tông phái hay không cũng là hai chuyện."
"Nhưng bất kể như thế nào."
"Đối thủ tiếp theo của các ngươi cũng chỉ còn một người."
"Đó chỉnh là bần đạo."
"Cùng lên đi."
Oanh! Oanh! Oanh! Thần Uy Đại Pháo được thúc đẩy toàn lực, ở dưới sự thao túng của đám người Thiên Công Bộ không ngừng bắn ra đạn pháo chói mắt như mặt trời, mà Lữ Nga thì là thao túng Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm, dùng sức một mình ngăn cản hai người Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, mặc dù vô cùng chật vật, nhưng vẫn thủy chung sừng sững không ngã.
Xoạt! Mây đen hóa thành bộ dáng hùng sư, thừa dịp Lữ Nga còn đang kịch chiến với Đại Phạm Thiên Vương Phật, nuốt nàng vào bên trong, nhưng ở ngay trong cái nháy mắt này, Thần Uy Đại Pháo đạn pháo bắn tới, bỗng nhiên nện vào bên trong mây đen, lần thứ đánh cho mây đen đầy trời nổ tung.
"Hừ!" Mây đen tản ra, thanh âm tức giận của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vang lên tận mây xanh.
Uy lực của Thần Uy Đại Pháo là không tầm thường.
Nhưng trên thực tế, kỳ thật chỉ tương đương với lực lượng một kích của cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, nhưng hết lần này tới lần khác chính là lực lượng của một kích này, luôn luôn xuất thủ ở thời khắc

mấu chốt, lập tức làm rối loạn chiến cuộc, từ đó tạo ra cơ hội thở dốc cho Lữ Nga, này mới khiến cho chiến cuộc một mực kéo tới hiện tại cũng không có cách nào quyết ra thắng bại.
"Ta không tin là thứ này có thể một mực nã pháo!"
"Tiếp tục!"
"A Di Đà Phật!"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung tiếp tục hóa thành mây đen đầy trời, âm phong thổi phần phật trong mây, lực lượng Trường Sinh Thiên được hắn điều động đến không ngừng, Ngô Không ở một bên khác cũng hóa thân thành Đại Phạm Thiên Vương Phật, toàn lực thôi động Hàng Ma Xử ở trong tay, đập liên tiếp về phía phương hướng Lữ Nga.
Mà tương ứng với đó, Lữ Nga cầm Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm trong tay, quốc vận hóa thành kiếm khí, mở rộng không gian ở phía trước Kim Loan Điện thành vô tận, hóa thành một mảnh sơn hà Đại Càn mênh mông, không ngừng nuốt lấy cương khí của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không, nhưng so sánh cùng với trước đó, khí tức của nàng đã rất uể oải.
Một vi dụ đơn cử đơn giản, đây giống như là hai quân đối chọi, công kích của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không giống như là từng nhánh quân đội, đang không ngừng tiến công sơn hà Đại Càn do Lữ Nga diễn hóa ra, mà chiến đấu cho tới bây giờ, sơn hà Đại Càn đã mất vào tay giặc hơn phân nửa, Lữ Nga chỉnh là mang theo quyết tâm tử thủ tọa trấn sơn hà.
Mặc dù còn chưa thua, nhưng đã mất đi cơ hội thắng.
Lại có một mảng lớn sơn hà rơi vào tay giặc, giống như là đế nghiệp huy hoàng của Đại Càn bây giờ vậy, đã sụp đổ hơn phân nửa, cho dù Lữ Nga vận hết toàn lực ủng hộ, nhưng ở phía dưới siêu phụ tải khi vận chuyển quốc vận, chung quy vẫn là không đủ dùng, cuối cùng thì sơn hà lớn như vậy chỉ còn lại có một tòa Thành Thượng Kinh.
Ở bên trong hiện thực, Thành Thượng Kinh chính đang chịu đựng đòn tấn công mạnh của rất nhiều võ tăng Phật Môn còn có cấm vệ Bạch Đăng.
Ở bên trong hư không, lực lượng của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không cũng đang không ngừng đánh thẳng vào Thành Thượng Kinh lung lay sắp đổ do Lữ Nga dùng quốc vận diễn hóa ra.
"Chống đỡ!"
"Khai hỏa!"
Ầm ầm! Thần Uy Đại Pháo tiếp tục bắn pháp, đám người Thiên Công Bộ mặc dù một mực ở trong nhà, nhưng ánh mắt lại rất tốt, sau khi phán đoán ra trạng thái của Lữ Nga, ở dưới sự quyết định thật nhanh, trực tiếp phun ra hết đại pháo còn tồn ở trong thân pháo, trong phút chốc, ba khỏa mặt trời lại tái khởi từ dưới đất! Ánh sáng nóng rực cùng với phong bạo tản ra ở phía trước Kim Loan Điện.
"Hừ!" Ở bên trong hư không, Lữ Nga hừ lạnh một tiếng, mặc dù ba

lần công kích liên tiếp của Thần Uy Đại Pháo đã cứu nguy cho nàng, nhưng Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm vẫn đã đạt đến cực hạn.

Chương 1213: Bất Tử Huyết Hồn

Mà bản thân Lữ Nga cũng đã đến cực hạn.
Xoạt! Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, sơn hà Đại Càn dần dần tán đi, thân hình của Lữ Nga cấp tốc co vào, sau đó đi ra từ bên trong hư không, một lần nữa rơi vào cửa ra vào Kim Loan Điện, bất quá thân hình của Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng là đi theo sát tới trước Kim Loan Điện, song phương bắt đầu tiến hành giằng co lần thứ hai.
"A Di Đà Phật, Lữ thí chủ vẫn còn muốn ngoan cố chống lại sao?"
"Ha ha." Lữ Nga mặt không đổi sắc, cắm Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm trên mặt đất, quốc vận trên người so sánh với lúc đầu đã vô cùng uể oải và ảm đạm, nhưng dù vậy, khí chất bá đạo của bản thân nàng lại là không thay đổi một chút nào, thậm chí bởi vì thêm mấy phần tử chí ở trong mắt, lại còn càng hơn một bậc.
"Nói nhảm với cô ta để làm gì?"
"Thời gian đã kéo dài quá lâu!"
"Giết!"
"Ài!" Thở dài một tiếng, Ngô Không lại ra tay một lần nữa với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Mà lần này, không có sự gia trì của quốc vận, tu vi của Lữ Nga thật sự là chỉ có Kích Toái Mệnh Tinh hạ phẩm, dù là rất mạnh, nhưng cuối cùng vẫn không sánh bằng hai người Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, quan trọng nhất là, Lữ Nga cũng không có ý tứ lui lại, chiêu chiêu đều là liều mạng, cứ tiếp tục như vậy Lữ Nga tự nhiên là dữ nhiều lành ít.
Bất quá dù vậy...
"Muốn giết ta, các ngươi vẫn còn kém xa lắm!"
"Đến tiếp nào!"
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, tinh vân của Lữ Nga bỗng nhiên bạo phát ra quang mang kinh thiên, từng tinh cầu sau khi thiêu đốt liền bắt đầu nổ tung, lực lượng vô tận không ngừng rót đến, trong lúc nhất thời, khí thế của Lữ Nga liền mạnh mẽ bành trướng đến trình độ có thể đánh đồng với Ngô Không.
Nhưng mà loại phương thức này chính là uống rượu độc giải khát.
Thấy một màn như vậy, Ngô Không chỉ là thở dài một tiếng, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung càng là lộ ra một nụ cười lạnh.
"Đi chết đi!"
"A Di Đà Phật..."
Mà vào thời điểm Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung dự định đánh chết cả Lữ Nga tính cùng với Kim Loan Điện ở phía sau.
Ầm ầm! Một cánh cổng không gian đột nhiên không có dấu hiệu nào

mở ra ở ngay phía trước Kim Loan Điện, ngay sau đó, một đạo thân ảnh toàn thân tản ra huyết khí ngập trời đi ra từ đó.
Lúc này, Trần Khuynh Địch còn chưa kịp phản ứng, sự trợ giúp của Thiên Tôn Thái Bình thật sự là quá mức đột nhiên, ngay cả Trần Khuynh Địch căn bản cũng không hề dự liệu được, cho nên trong nháy mắt đi ra khỏi cổng không gian Trần Khuynh Địch, vừa cảm ứng được khí tức của Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, xuất phát từ sự phản ứng của võ giả, ở trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, Trần Khuynh Địch ra quyền.
Chỉnh là một quyền toàn lực! Khí huyết vẫn còn đang thiêu đốt, nguyên khí chi hỏa cực kì dồi dào, một quyền đánh ra này, huyết khí phô thiên cái địa, giống như sóng biển vậy, trong nháy mắt liền bao phủ Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, quyền ý cùng với quyền kình đánh tới, sau khi nhìn thấy ở phía trước có hai người, Trần Khuynh Địch còn song quyền đều xuất hiện vô cùng thân mật.
Mà ở dưới một kích này, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng là vội vàng không kịp chuẩn bị.
"Ách!"
"Hừ!"
Trải qua hai tiếng gầm thét trầm muộn, hai người không hẹn mà cùng lùi lại mấy bước, khí tức nguyên bản bởi vì liên tục đại chiến mà hơi giảm xuống cũng càng thêm lung lay.
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch cũng bị quyền kình phản chấn đánh lui lại.
"Ấy?" Lúc này hắn mới phản ứng lại.
Vào giờ khắc này, ở một địa phương sâu xa nào đó không thể truy tìm, truyền ra một tiếng mắng chửi.
"Phế vật!"
"Như vậy cũng bị người Đại Càn kéo dài tới lúc hiện tại, giới tông phái quả nhiên là u ác tính, qua nhiều năm như vậy cũng đều không có một chút tiến bộ nào."
"Tất sẽ bị tiêu diệt."
Lại qua một lát sau, thanh âm của người mắng chửi trước đó mới vang lên lần thứ hai: "Được rồi, mặc dù không đạt tới mục tiêu cuối cùng nhất, bất quá cũng đã làm được không sai biệt lắm, như vậy hắn là cũng đã đủ."
"Tổ Long Trung Nguyên yên lặng, ở bề ngoài là mất đi một cái thủ đoạn, nhưng trên thực tế lại là phương thức thoát ly trói buộc, 300 năm này kỳ thật mọi thứ đều nằm ở trong lòng bàn tay của hắn."
"Cũng nên đột phá rồi chứ?"
"Trận chiến vạn năm này cũng nên kết thúc."
Tại Thái Hoa Sơn Thanh Châu Đạo.
Khác biệt cùng với chiến trường nguy cấp trong Thành Thượng Kinh, cuộc chiến ở phía Thái Hoa Sơn kỳ thật là khá phức tạp.

Đầu tiên là chiến đấu giữa cường giả, A Nhĩ Pháp cùng với Vô Vọng Ma Tôn đều xem như là loại võ giả ngày xưa rất mạnh, nhưng bị thương nặng dẫn đến cảnh giới rơi xuống, cho nên hai người có thể nói là kỳ phùng địch thủ, đánh nhau cứ phải nói là rất kịch liệt, chỉ là ai cũng không làm gì được ai, cuối cùng chỉ có thể kiềm chế lẫn nhau, đánh bất phân thắng bại, nhưng ở phía Ninh Thiên Cơ thì lại không giống.
Đầu tiên, ở phía Ninh Thiên Cơ nghiêm ngặt mà nói là lấy nhiều lấn ít, dù sao thì còn có Tịch Đồng ở bên cạnh trợ trận, giáo chủ Minh Giáo trái lại thì có vẻ hơi giật gấu vá vai.
Thay vì nói song phương đang chiến đấu, không bằng nói là đang triển đấu, tối thiểu là giáo chủ Minh Giáo không hề có ý tứ phân ra thắng bại, Diêm La Địa Phủ tùy ý biến hóa ở dưới sự thao túng của hắn, 18 tầng địa ngục bao trùm hư không, không gian của mỗi một tầng địa ngục cũng đều đang không ngừng biến hóa, mượn nhờ không gian na di biến hóa, phân tán kiếm khí của Ninh Thiên Cơ, nghiền nát cương khí của Tịch Đồng.
18 tầng địa ngục lắc một cái, liền có vô số hung hồn lệ quỷ gào thét mà ra từ đó, đây đều là Bất Tử Huyết Hồn do Minh Giáo tích lũy được từ Thượng Cổ đến nay, đều là thứ tà ác nhất, bất quá, bản thể của Huyết Hồn có Nhân tộc, Man tộc, Yêu Tộc, thậm chí còn có Thiên Ngoại Tà Thần, thậm chí là đệ tử trưởng lão Minh Giáo đã qua đời.
Không nói đến những cái khác, dựa theo truyền thống của Minh Giáo, tất cả trưởng lão, thậm chỉ là sau khi giáo chủ Minh Giáo đời trước tử vong, chỉ cần không phải chết ở bên ngoài, tất nhiên vào trước khi chết sẽ tiến vào Diêm La Địa Phủ, hóa thành Bất Tử Huyết Hồn ở trong đó, khiến cho lực lượng Diêm La Địa Phủ tăng trưởng, cách làm này nghe vào không phải rất là nhân đạo, nhưng trên thực tế cũng không chỉ có Minh Giáo làm.
Tối thiểu là người giang hồ đều biết, ở bên trong Đại Lôi Âm Tự của Phật Môn cũng có một tòa Xá Lợi Tháp, là địa phương chuyên môn cất giữ Xá Lợi Tử - hóa thân của cao tăng đại đức sau khi chết đi, dùng mỹ kỳ danh là đề tế điện tổ tiên, nhưng trên thực tế một khi Tu Di Sơn gặp nạn, những Xá Lợi Tử này liền sẽ trở thành nguồn năng lượng tốt nhất, cung cấp lực lượng cho Phật Môn.
Nhìn như không giống nhau, kì thực lại là trăm sông đổ về một biển. Bất quá có thể khiến cho Phật Môn cùng với Minh Giáo đều lựa chọn cách làm này, liền đã chứng minh giá trị của nó.

Chương 1214: Ngây thơ

Lực lượng của những Bất Tử Huyết Hồn này quả thật là đã làm cho người ta rung động, tiếng gào thét của bọn hắn sẽ trực tiếp hình thành sóng chấn động trùng kích nguyên thần, võ giả tầm thường nghe một tiếng chỉ sợ sẽ phải hồn phi phách tán, cho dù là Ninh Thiên Cơ, ở dưới tình huống này cũng chỉ có thể lựa chọn tạm lui, không thể nào cứng chọi cứng cùng với ngàn vạn Bất Tử Huyết Hồn.
Muốn phá giải loại khốn cảnh này, cũng chỉ có thể tìm ra người thao túng Diêm La Địa Phủ.
Nhưng bản thân giáo chủ Minh Giáo lại là không ngừng xuyên qua ở bên trong 18 tầng không gian.
Hắn cũng không giao thủ cùng với hai người Ninh Thiên Cơ.
Chính là vừa di chuyển vừa vây khốn Ninh Thiên Cơ cùng với Tịch Đồng, địch tiến ta lùi, thi triển chiến thuật địch lui ta tiến, địch trú ta nhiễu, địch mệt ta đánh vô cùng thuần thục, dù sao thì cũng không có ai trẻ tuổi, vào trước khi giáo chủ Minh Giáo trở thành chí cường giả, cũng đã học một chút phương pháp lấy yếu thắng mạnh...
Mà hiệu quả của phương pháp này cũng là hết sức xuất chúng.
"Đáng chết! Chẳng lẽ Minh Giáo đều là hạng người ham sống sợ chết hay sao?"
"Có bản lĩnh thì hãy đi ra quyết một trận thắng thua với ta! Ta với ngươi một chọi một!"
"Ngươi bị ngu à?"
"Ta có điên mới quyết một trận thắng thua với các ngươi!"
Giáo chủ Minh Giáo vừa cười lạnh, vừa tiếp tục xuyên qua ở trong Diêm La Địa Phủ, lúc này Đạo Binh cực phẩm liền thể hiện ra ưu thế, Thiên Hạ Kiếm của Ninh Thiên Cơ mặc dù không tầm thường, nhưng cuối cùng cũng không thể thoát khỏi sự phong tỏa của Diêm La Địa Phủ, lại không bắt được giáo chủ Minh Giáo, tự nhiên là chỉ có thể dây dưa tiếp với đối phương.
Mà chiến thuật của giáo chủ Minh Giáo cũng rất đơn giản.
"Hừ! Ninh Thiên Cơ, ta thừa nhận ngươi lợi hại, nhưng như vậy thì thế nào? Thuần Dương Cung chẳng lẽ sẽ có thể lợi hại như ngươi."
Không sai! Ninh Thiên Cơ rất mạnh.
Xem như là thiên kiêu chi tử hoành không xuất thế vào 30 năm trước, tu vi của bản thân Ninh Thiên Cơ liền không yếu, hơn nữa lại là kiếm tu chủ công sức chiến đấu, một thân thực lực cũng không phải là đùa giỡn, nhưng Ninh Thiên Cơ mạnh, chỉ có thể nói là vận mệnh của Thuần Dương Cung không đi đến tuyệt lộ, một người cường đại không có cách nào chứng minh một cái thế lực cường đại.
Tối thiểu là thực lực của Thuần Dương Cung còn rất lâu mới có thể

khôi phục đến đỉnh phong.
Mà vấn đề lớn nhất ở trong đó chính là, Thuần Dương Cung không có Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất thuộc về bản thân, trước kia Trần Khuynh Địch còn có thể được tính là một người, nhưng sau khi hắn đột phá đã không còn, cho nên ở dưới tình huống các chí cường giả bị ngăn chặn, Thuần Dương Cung đã lộ ra khuyết điểm ngoài ý liệu.
"Đi chết đi lão thất phu!"
"Đánh rắm! Ngươi chết lão tử vẫn còn có thể sống thật tốt!"
Thân hình của Đạo Chủ Hoàng Tuyền trực tiếp biến mất, hóa thành một dòng sông màu vàng tương tự cùng với Cáo Tử Minh Hà cuồn cuộn chảy đến, nhìn qua lại còn thật sự có mấy phần uy thế của Cáo Tử Minh Hà.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế, Minh Hà Cáo Tử Kinh của Minh Giáo dĩ nhiên là có uy lực vô tận, nhưng mà lại rất khó tu luyện, mà võ công không thể tu luyện cũng không có gì khác với gân gà, cho nên các đời tổ tiên Minh Giáo cũng không phải là không nghĩ tới biện pháp thích hợp, mà Đạo Chủ Hoàng Tuyền chính là kẻ thu thập ý tưởng của các đời tổ tiên.
Kết hợp với trí tuệ của mình, cuối cùng thiên chi kiêu tử đã sáng lập ra Hoàng Tuyền Kinh, chí ít là có được tiếp cận bốn thành uy lực của Minh Hà Cáo Tử Kinh, hơn nữa độ khó tu luyện còn giảm xuống trên phạm vi lớn, dựa vào phần tư lịch này, còn có cảm ngộ lấy được trong khi chỉnh hợp tư liệu của tổ tiên, lúc này Đạo Chủ Hoàng Tuyền mới trực tiếp trở thành nhân vật số hai ở Minh Giáo, cho nên mặc dù già, nhưng Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng không phải là kẻ tầm thường.
So sánh với nhau, Long Thiên Tứ mặc dù cũng không kém, nhưng dù sao thì tuổi tác và kinh nghiệm cũng đều kém một cái cấp độ, đừng nhìn thấy bộ dáng già cả của Long Thiên Tứ, trên thực tế hắn vẫn là người trẻ tuổi hơn một trăm tuổi.
Bởi vậy, cho dù Long Thiên Tứ mặc Đạo Binh thượng phẩm hàng nhái dùng duy nhất một lần, tay trái mô phỏng Xích Tiêu Kiếm, tay phải mô phỏng Đô Thiên Tọa, ở quanh người còn có kiếm khí của đại trận hộ sơn gia trì, nhưng vẫn không ngăn được thế tiến công của Đạo Chủ Hoàng Tuyền, dòng sông màu vàng đánh xuống, Long Thiên Tứ cho dù liều mạng cũng không gánh được.
Mà trừ bỏ Long Thiên Tứ, quá trình chiến đấu của các đệ tử Thuần Dương Cung khác cũng lộ ra khuyết điểm ngoài ý liệu.
Cuối cùng thì có hai cái nguyên nhân:
Thứ nhất, so sánh cùng với Minh Giáo dốc hết sức, Thuần Dương Cung xác thực là yếu nhược hơn không ít.
Thứ hai...
"Các nàng Dương Xuân vì sao còn chưa xuất quan! ?"
"Nếu còn không xuất quan thức ăn sẽ nguội!"

"Đáng chết!"
Đúng vậy, đây mới là nguyên nhân lớn nhất.
Xem như là tiêu chí quật khởi của Thuần Dương Cung sau này, cũng là chiến lực trước mắt của Thuần Dương Cung tại cấp độ Hỏa Luyện Kim Đan, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm, Lạc Tương Tư, bốn vị thiên kiêu chi nữ cho đến hiện tại còn chưa có xuất hiện, đến mức bốn tòa Kiếm Môn của đại trận hộ sơn trước mắt đều đã sắp bị đệ tử Minh Giáo công phá.
Ầm ầm! Ngay vào thời điểm Thái Hoa Sơn tràn ngập nguy hiểm, Long Thiên Tứ đau khổ chèo chống, phảng phất như sẽ tiếp tục như thế, một trận rung động dữ dội cùng với tiếng nổ liền truyền tới từ khu vực phía sau núi Thái Hoa Sơn, trong lúc nhất thời, toàn bộ sơn mạch lớn nhỏ ở trên Thái Hoa Sơn, đều rung chuyển giống như động đất vậy.
"Hừ! Là mấy người kia sao?"
Mặc dù đột nhiên xảy ra biến cố, nhưng Đạo Chủ Hoàng Tuyền lại có vẻ rất là bình tĩnh, hiển nhiên là đã sớm đoán trước được.
Dù sao thì bốn người Dương Xuân bây giờ cũng coi như là dương danh Trung Nguyên, nhưng trước đó vẫn không có xuất thủ, Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng không phải là người ngu, tự nhiên cũng đoán được cách nghĩ của các nàng.
"Hẳn là dự định bế quan đột phá, sau đó lại đi ra ngăn cản chúng ta a?"
"Ngây thơ!"
Đạo Chủ Hoàng Tuyền cười lạnh một tiếng, cảm thấy tương đối khinh thường đối với cách làm của bốn nữ Dương Xuân.
Trên thực tế đối với bốn vị thiên kiêu chi nữ được xưng là nhất định trở thành chí cường giả trong tương lai này, Đạo Chủ Hoàng Tuyền rất rõ ràng, trong tương lai hắn nhất định không phải là đối thủ của các nàng, ở trong lòng của Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng chưa chắc đã không có ghen tỵ và không cam lòng, lần này tới Thuần Dương Cung, hắn cũng đã sớm có suy nghĩ bóp chết bốn nữ Dương Xuân.
"Thiên tài đã chết cũng chẳng là cái thá gì!"
"Thật sự cho rằng tiến hành bế quan một lần là liền có thể thu hoạch được lực lượng thay đổi tất cả sao? Rốt cuộc vẫn là tiểu bối chưa dứt sữa!"
"Để cho ta dạy dỗ các ngươi biết thế nào là sự tàn khốc của hiện thực."
Đạo Chủ Hoàng Tuyền khẽ động suy nghĩ, một cán phiên kỳ liền được hắn cầm ở trên tay, phiên kỳ cuốn lên, ở giữa bốc ra từng trận âm phong, tiếng quỷ khóc sói tru vang lên không dứt ở bên tai.

Chương 1215: Chiêu Hồn Phiên

Đây là Chiêu Hồn Phiên - Đạo Binh thượng phẩm của Minh Giáo!
Hiển nhiên, có Đạo Binh thượng phẩm ở trong tay, thực lực của Đạo Chủ Hoàng Tuyền được kéo lên lần thứ hai, lòng tự tin cũng vô cùng cường thịnh, hiển nhiên là dự định đồng thời quét sạch bốn nữ Dương Xuân cùng với Long Thiên Tứ.
Dù sao thì vào trước đó hắn cũng đã điều tra qua, tu vi của bốn nữ Dương Xuân bất quá chỉ vừa mới đột phá đến Hỏa Luyện Kim Đan, cho dù là kỳ tài ngút trời như thế nào, chẳng lẽ còn có thể ở trong thời gian ngắn như vậy trưởng thành đến trình độ sánh ngang với hắn? Nếu như vậy cũng đều có thể đánh ngang tay được với hắn mà nói, đó cũng là quá mức không giảng đạo lý.
Lúc này Đạo Chủ Hoàng Tuyền còn chưa ý thức được sự tồn tại của loại nhân vật chỉnh này, từ trước đến nay đều là không giảng đạo lý cùng với địch nhân.
Khu vực phía sau núi Thái Hoa Sơn, chỗ khu vực này vốn là không có tác dụng gì, nhưng sau trận chiến tại bỉ cảnh Côn Lôn, khu vực này liền trở thành địa phương sắp đặt Tiên Tôn "vẫn lạc", cũng đã trở thành nơi bế quan cho đệ tử ưu tú trong môn, đạo vận do Tiên Tôn "vẫn lạc" lưu lại rất thích hợp cho võ giả tu luyện và ngộ đạo.
Mà những đệ tử Thuần Dương Cung được cho phép tiến vào nơi này, đều khó có khả năng xem nhẹ bốn người trong dãy núi này, đệ tử già đời sẽ nói cho đệ tử mới biết, bốn vị kia là phu nhân của chưởng giáo chúng ta...Khụ khụ! Không đúng, là thể diện của thế hệ trẻ tuổi Thuần Dương Cung chúng ta.
Mà Trần Khuynh Địch cũng đã từng là thể diện của thế hệ trẻ tuổi.
Bất quá về sau toàn bộ giang hồ đều không có ai xem Trần Khuynh Địch như thế hệ trẻ tuổi, hăn quá biến thái, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi thế hệ trẻ tuổi, cho nên bốn nữ Dương Xuân liền trở thành thể diện của thế hệ trẻ tuổi, cho dù tốc độ tu luyện của bốn vị này cũng nhanh đến mức hù chết người, nhưng ít nhiều thì vẫn còn có dấu vết để mà lần theo.
Nói tóm lại, sau khi nghe đệ tử già đời giảng giải xong, các đệ tử mới sẽ cùng nhau kính sợ nhìn về bốn vị trí ở phía sau núi, hoặc có lẽ là vì muốn phân ra cao thấp, Dương Xuân, Trần Tiêm Tiêm, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, bốn người đã lựa chọn tách ra bế quan, cũng không có lựa chọn tụ tập cùng một chỗ.
Mà điều này cũng xây dựng lên một chỗ kỳ cảnh ở phía sau núi Thái Hoa Sơn, bốn vị bị thiên kiêu chi nữ được tôn sùng vạn phần, ở bốn phương tám hướng phía sau núi, phóng xuất ra uy áp cùng với khí tức của mình, bao trùm toàn bộ phía sau núi, nhờ vào đó mà hình

thành tràng vực, thậm chí còn trở thành nơi lịch luyện cho các đệ tử mới tới, đệ tử có chí khí đều sẽ đi tới nơi này tiếp nhận uy áp, dùng chỗ này để khiêu chiến cực hạn của mình.
Bất quá lúc này giờ phút này, ở khu vực phía sau núi Thái Hoa Sơn, khí tức thuộc về bốn nữ Dương Xuân lại là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu điên cuồng tăng vọt, ngay sau đó, chỉ thấy bốn cột sáng kiên quyết bay lên, phảng phất như trụ chống trời vậy, khiến cho Thái Hoa Sơn lung lay sắp đổ ở dưới sự trùng kích của rất nhiều đệ tử Minh Giáo ổn định lại một lần nữa.
Ầm ầm!
"Ha ha ha! Tiêm Tiêm tỷ! Ta đột phá nhanh hơn ngươi!"
"Nói năng bậy bạ, rõ ràng là ta nhanh hơn ngươi một chút!"
"Không cần phải nói nhiều, thật ra ta là người đột phá nhanh nhất..."
"Tán dóc!"
Ở bên trong cột sáng, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, bên trong thanh âm thoải mái của bốn nữ mang theo vài phần hiên ngang, vang dội hơn phân nửa Thuần Dương Cung, rất nhiều đệ tử cùng với các trưởng lão trải qua trận chiến Thái Hoa Sơn lần thứ nhất, sau khi nhìn thấy một màn này đều không tự chủ được mà nhớ tới Trần Khuynh Địch hoành không xuất thế trước đó...
Đây là một màn tương tự cỡ nào? Thuần Dương Cung chúng ta đời đời đều sinh ra tài tử ! Thiên hạ vô địch!
"Giết!"
"Há có thể bị đệ tử hậu bối đoạt danh tiếng? Thái Hoa Sơn Thập Tam Thái Bảo chúng ta còn chưa có già đâu!"
Theo bốn nữ đột phá, đám người Thuần Dương Cung nguyên bản có một chút ảm đạm liền trở nên phấn chấn, mà khí tức cuồn cuộn rõ ràng cũng đã kinh động Đạo Chủ Hoàng Tuyền.
Chỉ thấy vị nhân vật số hai Minh Giáo này, lúc này chính là lộ ra vẻ mặt tái nhợt mà nhìn về vị trí của bốn nữ ở phía sau núi Thái Hoa Sơn, khẽ mím môi, lúc này mới gắn từng chữ nói ra: "Đại Đạo Huyền Quang...mười vạn dặm!"
Phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên, chưởng giáo của các thánh địa võ đạo bất quá cũng chỉ có loại tu vi này, ở bên trong thiên hạ thịnh thế, võ giả có tu vi này đã được xưng tụng la cự kình giang hồ, cho dù là Đạo Chủ Hoàng Tuyền đánh giá bốn nữ Dương Xuân thật cao, cũng không nghĩ đến các nàng có thể một hơi tăng lên đến loại tu vi này.
"Bất quá vậy thì như thế nào?"
"Chưởng giáo sở dĩ là chưởng giáo, là vì ở trong tay của bọn họ có ít nhất một kiện Đạo Binh thượng phẩm, cho dù là Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, dựa vào Đạo Binh thượng phẩm cũng có thể phát huy ra sức chiến đấu có thể so với Đại Đạo Huyền Quang 30

vạn dặm, mà nếu như không có Đạo Binh thượng phẩm, bằng vào tu vi Đại Đạo Huyền Quang mười vạn dặm, ở trong loạn thế là vẫn không có tác dụng gì!"
"Nhưng có thể đạt đến dạng tu vi này nhanh như vậy, xác thực là không thẹn với danh tiếng thiên kiêu của các ngươi!"
"Nhưng thiên kiêu chết rồi cũng chỉ là bụi đất!"
"Hãy nhận thức rõ ràng sự chênh lệch ở giữa các thánh địa võ đạo, sau đó đi chết đi."
Đạo Chủ Hoàng Tuyền tràn đầy lòng tin nói, lòng tin của hắn cũng không phải là không có lý do.
Mặc dù không thể điều khiển Diêm La Địa Phủ, nhưng có một kiện Đạo Binh thượng phẩm Chiêu Hồn Phiên, thực lực của hắn vẫn là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, chớ đừng nói chi là trừ hắn ra, Minh Giáo còn có mấy vị Hỏa Luyện Kim Đan nắm giữ thực lực không yếu, coi như bốn nữ đột phá, đơn giản là nhiều thêm bốn vị Hỏa Luyện Kim Đan, lại có thể thay đổi được điều gì đây? Cho dù là điều gì cũng không cải biến được!
"Nhìn ta dùng hiện thực tàn khốc đánh chết các ngươi!"
Đạo Chủ Hoàng Tuyền thôi động Chiêu Hồn Phiên!
Âm! Cứ phải gọi là chiêng trống vang trời, pháo nổ ầm ầm, cờ đen phấp phới...
Nhìn thấy một màn này, Dương Xuân, Doanh Phượng Tiên, Lạc Tương Tư, Trần Tiêm Tiêm, cơ hồ đã vô thức làm ra phản ứng.
Dương Xuân lật bàn tay một cái, sau đó một người tỉ hon kim loại liền xuất hiện ở bên trên tay của nàng, nhìn qua khá quen mắt, sau khi đợi nàng rót cương khí vào trong đó...
"Đô Thiên Tọa! Lên!"
Thực sự là nhìn rất quen mắt.
Một người máy kim loại vô cùng to lớn xuất hiện, cửu trọng thiên quang hoàn xoay tròn xung quanh, đỉnh thiên lập địa, phảng phất như đều chống lên toàn bộ càn khôn vậy, thân hình nhỏ nhắn của Dương Xuân trực tiếp rơi vào bên trong phòng điều khiển của Đô Thiên Tọa, sau đó ở dưới sự thao túng của nàng, Đô Thiên Tọa liền xông về phía Đạo Chủ Hoàng Tuyền!

Chương 1216: Bảy kiện Đạo Binh

Mà sau khi thấy một màn như vậy, Trần Tiêm Tiêm khá là bất mãn nhếch miệng, tiếp đó cũng lật bàn tay một cái, sau đó chỉ thấy một đạo hồng quang quay cuồng mà tới, giống như là Xích Long, cuối cùng hóa thành một chuôi trường kiếm màu đỏ dữ tợn hung ác rơi vào lòng bàn tay của Trần Tiêm Tiêm, cổ tay khẽ đảo, mũi kiếm liền chỉ về hướng Đạo Chủ Hoàng Tuyền.
Đó là Xích Tiêu Kiếm!
Ở một bên khác, Doanh Phượng Tiên cùng với Lạc Tương Tư hâm mộ mà liếc nhìn Dương Xuân cùng với Trần Tiêm Tiêm.
Nhưng mà hai nàng cũng không cam lòng rớt lại ở phía sau.
Doanh Phượng Tiên mở hai tay ra, tay trái có ánh lửa sáng lên, hóa thành một tấm lệnh bài bay lên không, tay phải thì là Âm Dương nhị khí lưu chuyển, tạo thành một mặt Thái Cực Đồ, trong Thái Cực Đồ thì là vẽ một khối đá giống đá cuội, thôn nạp Âm Dương nhị khí, chính là Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch lấy được từ trong tay của An Quốc Hầu ngày xưa.
"Hợp nhất!"
Hai tay vỗ vào nhau, Doanh Phượng Tiên trực tiếp đập Nhị Nguyên Đấu Chuyển Thần Thạch vào Thánh Hỏa Lệnh ở bên trong tay trái, một giây sau, Thánh Hỏa Lệnh vừa mới rồi còn không có tiếng tăm gì liền bỗng nhiên bạo phát ra khí tức viễn siêu trước kia, giống như là được bù đắp lỗ hổng vậy, khí tức không kém cỏi một chút nào so với Đạo Binh thượng phẩm không ngừng hiện lên từ đó! Bái Hỏa Ma Giáo thân làm đệ nhất đại giáo Tây Vực ngày xưa, như thế nào mà ngay cả một kiện Đạo Binh thượng phẩm cũng đều không có?
Người động thủ cuối cùng là Lạc Tương Tư.
Khác biệt cùng với ba nữ khác, nàng không có Đạo Binh do Trần Khuynh Địch tặng cho, cũng không có đầy đủ bối cảnh, thứ duy nhất nàng dựa vào chính là một môn Tuyệt Thế Thần Công tên là Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa.
Nguyên bản nàng là không thể nào giống như ba nữ khác, nhưng từ sau khi đi đến Nam Cương một chuyến, tất cả liền không giống nhau, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa nguyên bản bất quá chỉ là bẫy rập do Triệu Man lưu lại, nhưng ở Nam Cương, vào trước khi Triệu Man tịch diệt, Man Thần phù dung sớm nở tối tàn đã từng chính miệng thừa nhận thân phận truyền nhân của Lạc Tương Tư, cũng vì nàng mà lưu lại một chút trợ giúp.
Trợ giúp của một vị Chí Tôn nhân gian!
Ầm ầm! Lạc Tương Tư hít vào một hơi thật sâu, Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa được nàng đồng thời thi triển ra, Hô Phong

Hoán Vũ, Bàn Sơn Cản Nhạc, Dời Sông Lấp Biển, Nhiếp Hồn Đoạt Phách, Trích Tinh Nã Nguyệt, Thâu Thiên Hoán Nhật, Diệt Thiên Tuyệt Địa, bảy loại chiêu thức phát động thiên địa nguyên khí trong vòng nghìn dặm, mà cùng lúc đó, ở Lạc Tương Tư phía sau....
Còn hiện lên bảy kiện Đạo Binh bất đồng! Phong Vũ Phiến, Cản Sơn Tiên, Phiên Hải Ấn, Ly Biệt Câu, Tinh Nguyệt, Thâu Thiên Kính, Thiên Địa Miện.
Bảy kiện Đạo Binh trung phẩm, khí thế tương liên cùng với Thất Đại Nghịch, thông qua sự liên hệ này, triển khai giống như khổng tước xòe đuôi ở phía sau lưng Lạc Tương Tư, cuối cùng thõng xuống, bám lên trên người của Lạc Tương Tư, bảy kiện Đạo Binh trung phẩm này tổ hợp lại với nhau thế mà quả thực là đã bạo phát ra lực lượng Đạo Binh thượng phẩm!
Đô Thiên Tọa. Xích Tiêu Kiếm, Thánh Hỏa Lệnh, bảy Đạo Binh.
Vào giờ khắc này Đạo Chủ Hoàng Tuyền vừa mới cầm lấy Chiêu Hồn Phiên, chuẩn bị đại phát thần uy bóp chết bốn vị thiên kiêu chi nữ, thân hình trực tiếp cứng đờ ở tại chỗ, nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, sau đó yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.
Đạo Chủ Hoàng Tuyền thề với trời, nếu như có thể mà nói, hắn thật sự muốn để cho mọi thứ đều coi như chưa có phát sinh.
Đúng như Đạo Chủ Hoàng Tuyền nói.
Hiện thực là luôn luôn rất tàn khốc, ở bên trong thế giới của võ giả nếu như nói thành công là mười phần mà nói, như vậy sáu phần là dựa vào sự cố gắng, bốn phần thì dựa vào thiên phú, người bình thường có thể làm ra sáu phần cố gắng, thêm một phần thiên phú, tổng cộng cũng bất quá chỉ có bảy phần, còn không sánh bằng thiên tài chỉ làm ra bốn phần nỗ lực. Huống chi thiên tài làm sao lại không biết cố gắng? Cố gắng là sự tình dễ dàng làm ra nhất, bất luận là võ giả nào cũng không thể treo bốn chữ "ta rất cố gắng" ở bên miệng, bởi vì đây đã từng sự tình mà các cường giả đều đã thực hiện qua, chỉ là nhân tố cơ sở nhất của thành công mà thôi, mà ở bên trên cái cơ sở này, ngươi không thể không thừa nhận, có một số ít người chỉnh là lợi hại hơn ngươi.
Ngươi chính là không thể sánh bằng các nàng, vốn cho rằng là phần thắng rất lớn, không nghĩ tới vừa mới đi ra liền bị các nàng ấn xuống mặt đất chà đạp.
Đây cũng là chuyện không có cách nào khác.
Đúng thế!
Là không có cách nào...
Ầm ầm! Ở bên ngoài Thái Hoa Sơn, Đạo Chủ Hoàng Tuyền dùng sức huy động Chiêu Hồn Phiên trong tay, vô số âm hồn lệ quỷ đánh giết mà ra từ bên trong, Hoàng Tuyền vây quanh bảo hộ hắn ở giữa, mà ở bên cạnh hắn, bốn đạo thân ảnh có tư thái khác nhau đang không ngừng lấp lóe, khí tức khổng lồ giống như sóng biển trùng kích đá

ngầm đánh ở trên người hắn.
"Âm!"
Ngực của Đô Thiên Tọa nứt ra, pháo Positron bắn ra quang mang nguyên khí thuần túy, cỗ sóng sức mạnh chí dương chí cương, chí cường chí đại kia, bản thân đã là khắc tinh lớn nhất đối với âm hồn lệ quỷ, trong lúc nhất thời vô số lệ quỷ liền phảng phất như ma cà rồng gặp phải ánh sáng vậy, bốc hơi tại chỗ, tụ hợp lại cùng một chỗ mới miễn cưỡng ngăn trở được, mà sau khi thật vất vả mới chống đỡ được, còn chưa kịp thở dốc một hơi.
"Hây a!"
Trần Tiêm Tiêm theo sát ở phía sau, Xích Tiêu Kiếm ở trong tay hóa thân thành Xích Long bám vào ở trên người của nàng, giống như Trần Khuynh Địch trước đây vậy, trực tiếp hóa thành một đầu bạo long hình người màu đỏ, sau khi bay đến bên cạnh Đạo Chủ Hoàng Tuyền, đưa tay chính là vô số đạo quyền ảnh gào thét mà ra, khí huyết của võ giả đồng dạng cũng là thiên địch của Âm Quỷ.
Trong lúc nhất thời, Hoàng Tuyền do Đạo Chủ Hoàng Tuyền diễn hóa ra đều là chấn động không ngừng.
Nhưng mà!
"Ta vẫn còn chịu đựng được!"
"Uống!"
Lời còn chưa dứt, Doanh Phượng Tiên liền theo sát ở phía sau, Thánh Hỏa Lệnh ở trong tay của nàng hóa thành một đám lửa ập tới, không có dị tượng gì, phảng phất như một đóa hỏa diễm bình thường nhất trong nhân thế, nhưng chính là một đám lửa như vậy, sau khi thổi ra lại là đón gió căng phồng lên, hư không cũng đều bị đốt cháy, cong lên giống như một mảnh biển cả!
"Ách!"
Cho dù là có Hoàng Tuyền hộ thể, lại có loại Đạo Binh thượng phẩm cực âm như Chiêu Hồn Phiên trấn áp, Đạo Chủ Hoàng Tuyền vẫn cảm nhận được một cỗ sóng nhiệt nồng đậm đập vào mặt.
Không nói đến những cái khác, Bái Hỏa Ma Giáo sở dĩ là Bái Hỏa Ma Giáo, chính là ở trỗ võ đạo truyền thừa của nó, trên bản chất cũng không phải là Nhân tộc, mà là của một vị Tiên Thiên hỏa linh, Thánh Hỏa Lệnh được cung phụng cũng là như thế, nhìn như phổ thông, kì thực lại là Tiên Thiên Chi Hỏa, thi triển ra toàn lực, chưa chắc đã kém hơn bao nhiêu so với Tạo Hóa Viêm của Dương Xuân.

Chương 1217: Đinh Hồn Bái Phách Thư

Nhìn thấy hỏa diễm ngập trời đánh tới, Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng không còn kịp tính toán, đành phải cắn răng đối cứng, thật đúng là đừng nói, dựa vào tu vi cao hơn một tầng cùng với sự khống chế thuần thục đối với Hoàng Tuyền Kinh, thế mà quả thực là đã bị hắn chĩa vào, ba vị thiên kiêu chi nữ tăng thêm ba kiện Đạo Binh thượng phẩm vây công, vẫn không thể nào làm hắn bị thương.
Nhưng rất áng tiếc....
"Xoạt!" Lạc Tương Tư xuất thủ.
Bảy kiện Đạo Binh mặc dù đều là Đạo Binh trung phẩm, nhưng ý cảnh lại tương liên với nhau, bây giờ Lạc Tương Tư đồng thời vận chuyển Thất Đại Nghịch, phối hợp với bảy kiện Đạo Binh, trực tiếp diễn hóa ra dị tượng một phiến thiên địa! Hô Phong Hoán Vũ khiến cho khí hậu biến hóa, Bàn Sơn Cản Nhạc chuyển vạn dặm sông núi đến, Dời Sông Lấp Biển cuốn sông nhỏ sông lớn tới, Nhiếp Hồn Đoạt Phách kiến tạo người ta tấp nập, Trích Tinh Nã Nguyệt tô điểm tinh không vô ngần, Thâu Thiên Hoán Nhật mang đến Húc Nhật giữa trời, mà sau khi thật vất vả mới xây dựng lên một cái thiên địa cỡ nhỏ như vậy...
Một thức sau cùng của Thất Đại Nghịch: Diệt Thiên Tuyệt Địa! Thiên địa hủy diệt! Khí hậu hỗn loạn, sơn hà vỡ nát, quần tinh rơi xuống, nhật nguyệt vô tung, vĩ lực thiên địa sụp đổ vào thời khắc này đổ xuống mà ra, phá toái thiên địa trực tiếp nện ở trên người của Đạo Chủ Hoàng Tuyền!
Oanh! Uy lực của Thất Đại Nghịch sau khi hợp nhất ở phía dưới sự gia trì của bảy kiện Đạo Binh cường thịnh đến cực hạn, dù sao thì đây cũng chính là võ công sát phạt thuần túy nhất, càng là tuyệt học của một vị Chí Tôn nhân gian, nếu như Đạo Chủ Hoàng Tuyền cầm Diêm La Địa Phủ trong tay mà nói là còn có thể không thèm để ý, nhưng đổi thành Chiêu Hồn Phiên, chênh lệch giữa Đạo Binh thượng phẩm cùng với Đạo Binh cực phẩm vẫn là rất to lớn.
"Phốc!" Ở phía dưới một kích, Đạo Chủ Hoàng Tuyền dĩ nhiên là thổ huyết lùi lại.
Nhưng mà không có quan hệ!
Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng không phải là dễ dàng bị đánh ngã như vậy!
"Ta thế nhưng là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất!"
"Chỉ là bốn kẻ hậu bối...đừng mơ tưởng!"
Kèm theo một tiếng gào thét không cam lòng, khí tức quanh người của Đạo Chủ Hoàng Tuyền bỗng nhiên kéo cao, Chiêu Hồn Phiên bị hắn hướng lên bên trong hư không dùng sức cắm xuống, sau đó khí

thế lấp lóe, trên lá cờ liền xuất hiện ba người giấy, bên trên người giấy còn viết danh tự cùng với ngày sinh tháng đẻ của bốn nữ Dương Xuân, Lạc Tương Tư, Doanh Phượng Tiên, Trần Tiêm Tiêm.
Cũng đã sớm nói, Minh Giáo là đến có sự chuẩn bị.
Bốn nữ cũng chưa từng giấu diếm qua xuất thân của mình, loại tin tức này cũng rất dễ tìm.
"Nhìn ta giết chết các ngươi!"
Đạo Chủ Hoàng Tuyền vận chuyển khí huyết toàn thân, sau đó tim đập ầm ầm, một vệt tinh huyết Hỏa Luyện Kim Đan thuần túy liền phun ra từ trong miệng, hắt lên bên trên người giấy ở trong Chiêu Hồn Phiên, trong phút chốc, một cỗ Huyết Oán chi Khí phóng lên tận trời, bốn sợi tơ vô thanh vô sắc, vô vị vô hình liền từ Chiêu Hồn Phiên nối tới bốn nữ Dương Xuân.
Sau đó trực tiếp thắt ở phía trên nguyên thần của bốn nữ! Trong cáo chớp nhoáng này, sắc mặt của bốn nữ Dương Xuân đồng thời biến đổi, đều cảm thấy có một chút không thích hợp.
"Đó là thứ gì?"
"Tà thuật ma đạo? !"
"Không thể để cho lão đầu tử này thành công!"
Đạo Chủ Hoàng Tuyền: "Lão, lão đầu tử! ?"
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Ở dưới cơn tức hổn hển, Đạo Chủ Hoàng Tuyền đó là tức giận ở trong lòng, càng ngày càng tức, cũng không kiêng kỵ gì nữa, trực tiếp thôi động bí pháp thêm một bước, chỉ thấy một người tí hon màu đen bước ra một bước từ bên trong mi tâm của hắn, tinh thần ba động kinh khủng khuếch tán ra, rõ ràng là nguyên thần hóa thân của Đạo Chủ Hoàng Tuyền.
Minh Giáo được xưng là Ma đạo cũng không phải là không có đạo lý. Đủ loại tà thuật bí pháp ở bên trong Minh Giáo không nói là có đầy rẫy, nhưng cũng tuyệt đối có không ít.
Nhưng ở bên trong rất nhiều tà thuật bí pháp này, vẫn như cũ có mấy loại là thượng tầng bên trong thượng tầng, địa vị của nó gần với võ công trấn giáo Minh Hà Cáo Tử Kinh của Minh Giáo.
Mà bây giờ Đạo Chủ Hoàng Tuyền thi triển chính là một loại trong số đó - Đinh Hồn Bái Phách Thư!
Một người giấy bên trên Chiêu Hồn Phiên, một ngụm nhiệt huyết phun trên giấy.
Vung cờ phấp phới định hồn phách, tam bái ba lễ mài nguyên thần.
Thay vì nói là võ công, một chiêu này càng giống như là nguyền rủa thuần túy, nhưng chính bởi vì là nguyền rủa, càng là cực kì quỷ dị, không câu nệ ở trên cường độ lực lượng, chỉ cần bỏ ra đủ nhiều đại giới, liền có thể tạo thành tổn thương to lớn không thể tưởng tượng được đối với người bị thi thuật, đây cũng là duyên cớ vì cái gì người đời đều kiêng kị nguyền rủa.

Mà Đinh Hồn Bái Phách Thư của Minh Giáo, các được gọi là ở phía dưới tam bái không ai cản nổi, trừ bỏ chí cường giả, cho dù là Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, bị bái ba lần vậy thì cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.
"Chết!" Đạo Chủ Hoàng Tuyền cũng không do dự, vào thời điểm bốn nữ sắp xuất thủ, trực tiếp quỳ hai đầu gối xuống chính là bái liên tục ba bái về phía người giấy bên trên Chiêu Hồn Phiên.
Ầm ầm! Ở bên trong tối tăm, tiếng nổ mạnh giống như hoàng chung đại lữ đột nhiên vang lên ở trong đầu của bốn nữ, khí thế nguyên bản ngưng thực như thép, cơ hồ bền chắc không thể phá được, vào thời khắc này lại có xu thế vỡ vụn, chỉ là ở bên trong tối tăm, khí vận thuộc về bốn nữ vào thời khắc này bỗng nhiên bộc phát ra, thế mà làm ra hiệu quả tịch tà tiêu tai.
Sau đó Đạo Chủ Hoàng Tuyền ngẩng đầu nhìn lên.
M* nó.
Không thể bái chết.
"Lại đến!"
Máu nóng lên đầu sẽ không so đo được mất cái gì, Đạo Chủ Hoàng Tuyền lại lập tức phun ra một ngụm tinh huyết, sau đó lạy xuống một lần nữa.
Đông đông đông!
Khá lắm, ba bái chính là ba cái cốc đầu, thanh âm phát ra cứ gọi là cực kì vang dội.
Mà lần này bốn nữ không thể không đồng thời triệt thoái về phía sau, cũng không có dư lực phát động tiến công, mà là không hẹn nhau mà cùng thu liễm Đạo Binh của mình, dùng để trấn áp khí tức toàn thân cùng với nguyên thần thể phách.
Kết quả là....
Lại không thể bái chết!
"Ta liền không tin vào ma quỷ!"
Lại đến! Đạo Chủ Hoàng Tuyền cắn răng một cái, giậm chân một cái, lại là cổ động nội tạng, bỗng nhiên phun ra một ngụm tinh huyết về phía Chiêu Hồn Phiên.
Phốc! Một lần phun này, khuôn mặt của Đạo Chủ Hoàng Tuyền trắng hơn phân nửa trong nháy mắt...
Gặp quỷ, vừa rồi máu nóng trào lên đầu, miệng run một cái, không cẩn thận phun hơi nhiều.
Thôi mặc kệ! Dù sao thì cũng đã phun ra, nuốt trở lại đến cũng không có tác dụng gì.
Bái! Đạo Chủ Hoàng Tuyền hạ quyết tâm, cũng không so đo sự tình phun nhiều nữa, trái lại là tiếp tục quỳ lạy.
Uy lực của Đinh Hồn Bái Phách Thư tuyệt đối không yếu, nhưng đối với những người thân mang đại khí vận mà nói, hiệu quả cũng không có tốt như vậy, cho nên mấy lần trước thất bại ít nhiều vẫn còn nằm

ở bên trong năng lực chịu đựng của Đạo Chủ Hoàng Tuyền! Nhưng mà, chuyện ngoài ý muốn có thể một, có thể hai, nhưng không thể liên tục, lần thứ ba liền không có may mắn như thế!

Chương 1218: Thiếu nhân tình

Cho dù là tà thuật cũng đều có tính hạn chế.
Đinh Hồn Bái Phách Thư cũng là như thế, cực hạn chính là chín, chín là Chí Tôn nhân gian, một khi bái chín lần mà không chết, đã nói rằng mệnh của đối phương cứng đến một trình độ ngoại hạng, nhưng so sánh với nhau, uy lực của môn tà thuật này, vào lần thứ chín sẽ đạt tới đỉnh phong, từ chí cường giả trở xuống, người có thể không bị bái chết đích xác là rất ít.
Thuận tiện nhắc tới, chín bái là cực hạn, nếu như có kẻ nào không muốn mạng dám bái lần thứ mười mà nói.
Chờ đợi hắn sẽ là phản phệ cực đoan thê thảm.
Ầm ầm! Ba bái liên tiếp, trong nháy mắt bái thứ chín rơi xuống, Chiêu Hồn Phiên cũng đều đang chấn động kịch liệt, phảng phất như bị một chuôi đại chùy đập vào vậy, người giấy ở phía trên cũng là điên cuồng chập chờn, Huyết Oán Chi Khí ngưng tụ không tan, sau đó hóa thành bốn mũi tên sắc bén, theo sợi tơ vô hình kia hướng về phương hướng của bốn nữ Dương Xuân phi nhanh mà đến.
Xẹt! Trong lúc nhất thời, cho dù là lấy tu vi cùng với khí vận của bốn nữ, vào thời khắc này cũng đều cảm nhận được uy hiếp sinh tử to lớn.
Cảnh tượng ở trước mắt biến mất, thay vào đó là một mảnh Sâm La Quỷ Vực, nguyên thần bị vô số oán khí bám vào, tinh thần lực nguyên bản sáng ngời vào thời khắc này cũng đều trở nên ảm đạm, huyễn cảnh vô tận không ngừng ăn mòn suy nghĩ của bốn nữ, muốn móc hồn phách của các nàng ra từ bên trong nguyên thần, sau đó tiêu tán giữa thiên địa.
Nhưng mà...chính là móc không ra! Nên nói như thế nào đây, giống như là một nữ hài tử thân hình nhỏ nhắn, đang vừa kéo tay của mình, vừa phồng miệng lên muốn kéo mình ra khỏi chỗ đứng vậy. Khí thế nhìn như hùng hổ, kì thực là không có một chút tác dụng nào.
Cuối cùng, cũng không phải là bởi vì bốn nữ Dương Xuân mang khí vận nhân vật chính trên người, cũng không phải là bởi vì Đạo Binh thượng phẩm trấn áp bản thân, mà là vì một cái vấn đề càng thêm căn bản.
Khí vận của bốn nữ sớm đã không phải là khí vận của bản thân các nàng, từ rất sớm vào trước kia, khí vận của các nàng ở dưới thao tác của một vị Tịch Đồng không nguyện ý tiết lộ tên họ nào đó đã cấu kết cùng với khí vận của một vị nam nhân đã từng là đại phản diện nào đó.
Kết quả là, một bái này của Đạo Chủ Hoàng Tuyền liền trực tiếp

giống như đậu hủ đụng vào miếng sắt vậy, Huyết Oán Chi Khí thậm chí ngay cả sự chú ý của Trần Khuynh Địch cũng đều không có hấp dẫn được, chân trước vừa đi qua, chân sau liền bị cỗ khí huyết to lớn bao trùm vạn dặm kia chấn cho vỡ nát, hiệu quả duy nhất chính là khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy ở phía sau lưng hơi ngứa một chút...
Oanh! Ở bên trên Chiêu Hồn Phiên, người giấy phá toái, vô số âm hồn lệ quỷ lao ra bên ngoài, sau đó phát ra từng tiếng tiếng kêu thảm thiết thê lương, tiếp đó liền hóa thành khói xanh tại chỗ, mà bản thân Đạo Chủ Hoàng Tuyền càng là cảm thấy cổ họng bị lấp đầy, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, sau đó không đè nén được mà lại phun ra một ngụm tinh huyết.
Tiếp đó đầu gối mềm nhũn, cả người lại là khụy xuống xuống quỳ một cái.
Bái thứ mười!
Đạo Chủ Hoàng Tuyền: "! ! !"
Trong cái chớp nhoáng này, Đạo Chủ Hoàng Tuyền - một vị võ giả Hỏa Luyện Kim Đan đỉnh cao nhất, nhịp tim suýt nữa thì ngừng đập, một hồi lâu sau mới xem như kịp phản ứng, nhẹ nhàng thở ra: "Còn may, còn may, người giấy đã bể nát, một bái này là không có ý nghĩa đặc thù gì, m* nó, suýt chút nữa thì đã bái đến chết..."
Không đợi Đạo Chủ Hoàng Tuyền thở phào xong.
Ầm ầm! Bốn nữ Dương Xuân Một ở phía đối diện cũng đã lấy lại tinh thần, mà tương ứng với đó, sắc mặt của Đạo Chủ Hoàng Tuyền thì là tái nhợt như tuyết, đầu tóc bạc trắng rối tung, thần sắc uể oải, ngã ngồi ở bên trong hư không, giống như là một lão nhân tuổi ngoài 70 còn gặp phải cảnh ngộ bi thảm vợ con ly tán, cửa nát nhà tan, cứ phải gọi là rất đáng thương...
"Pháo Positron khai hỏa!"
"Xem kiếm!"
"Thánh Hỏa Liệu Nguyên!"
"Thất Đại Nghịch Diệt Thiên Tuyệt Địa!"
Bốn nữ Dương Xuân không có một chút thương hại nào phát động công kích cực kỳ tàn ác.
Cách đó không xa, Long Thiên Tứ nhìn thấy một màn này hài lòng gật gật đầu.
"Tốt! Đệ tử Thuần Dương Cung chúng ta quả nhiên là đều đã học được chân truyền của lão phu!"
Gặp được loại tình huống này thì phải làm sao bây giờ? Đương nhiên là đánh chó mù đường rồi!
"Thuần Dương Cung! ! !"
Nguyên khí trở nên hỗn loạn, thậm chí tạo thành một mảnh phong bạo mà mắt thường có thể thấy, mà Đạo Chủ Hoàng Tuyền thì là ở vào trung tâm phong bạo, thừa nhận đòn tấn công mạnh của bốn nữ

Dương Xuân, phát ra một trận tiếng gầm thét như quỷ khóc sói gào vậy.
Ở phía trước Kim Loan Điện.
Trần Khuynh Địch đột nhiên xuất hiện không thể nghi ngờ đã cắt đứt tiết tấu của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không, nhất là sự xuất hiện của hắn đã khiến cho hai người bọn hắn đều liên tưởng đến một ít khả năng không tốt lắm.
"Cung chủ Vạn Thọ Cung, ngươi làm sao đi đến đây được?"
"Hừ! Tà Thần chung quy vẫn là Tà Thần, là phế vật không thể dựa vào được!"
"À!" Thẳng đến lúc này, Trần Khuynh Địch đã phản ứng lại mới rốt cục hít vào một hơi thật sâu, sau đó lộ ra nụ cười.
Tốt!
"Coi như ta thiếu ngươi một cái nhân tình."
"Cũng đừng có chết."
Sau khi nói một câu tạ ơn đối với Thiên Tôn Thái Bình, Trần Khuynh Địch mới nhìn về phía Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, nghiêm ngặt mà nói hai vị này ở dưới sự gia trì của Đạo Binh cực phẩm vẫn là mạnh hơn hắn, mà sau khi Trần Khuynh Địch đi trên con đường khiếu huyệt, cũng không còn sở trường Thiên Tử Thuật, cho nên không thể sử dụng Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm.
Cũng khó trách Thiên Khả Hãn Bắc Nhung không có sợ hãi, dù sao thì cầm Đạo Binh cực phẩm trong tay, cho dù là Trần Khuynh Địch cũng không thể làm được gì hắn.
"Cùng nhau làm thịt hắn!"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vừa động tâm niệm, liền khống chế quyền trượng Trường Sinh Thiên, hiện ra mây đen che khuất bầu trời lần thứ hai, nhào tới về phía Trần Khuynh Địch.
"A di đà phật!"
Ngô Không mặc dù còn muốn nói gì đó, nhưng trước đó thời gian đã bị kéo dài, lúc này thời gian đã càng ngày càng gấp rút, đã không có chỗ để nói nhảm, cho nên Ngô Không cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, sau đó cũng ngưng tụ ra Đại Phạm Thiên Vương Phật, cầm Như Lai Hàng Ma Xử lên đánh về phía phương hướng Trần Khuynh Địch.
Mà đối mặt với thế công của Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
"Hừ!"
"Đừng xem nhẹ ta!"
Trần Khuynh Địch chỉ là cười lạnh một tiếng, không hề bị lay động.
Các ngươi coi ta là người nào? Người được giang hồ tôn xưng là trí kế vô song như ta sẽ làm ra loại sự tình ngu xuẩn lấy trứng chọi đá kia sao?
Trước đó vào sau khi tỉnh hồn lại, Trần Khuynh Địch lập tức liền

đánh giá tình huống chung quanh một vòng, chỉ cần nhìn một chút liền biết, cái địa phương này vừa mới trải qua một trận đại chiến sinh tử, tràng diện chiến đấu chỉ sợ là dị thường kịch liệt, nhưng ở dưới góc nhìn của Trần Khuynh Địch, bị người bức cho bức đến nước này, bản thân chính là một loại thất bại.

Chương 1219: Ngây thơ

Có lẽ mọi người không tin, nhưng kỳ thật Trần Khuynh Địch là một người một mực tôn trọng trí tuệ.
Vấn đề có thể sử dụng đầu óc để giải quyết, hắn bình thường đều sẽ không lựa chọn dùng nắm đấm để giải quyết, chỉ là bởi vì ở phía dưới tuyệt đại đa số tình huống hắn cho dù dùng đầu óc cũng đều không thể giải quyết được vấn đề, cho nên mới bị ép sử dụng võ lực, bởi vì vậy giấu ở phía dưới mặt ngoài mãng phu của Trần Khuynh Địch, nhưng thật ra là một trái tim lớn tinh tế tỉ mỉ mà vững vàng.
Không sai, đầu óc của hắn còn muốn linh hoạt hơn một chút.
Vây công Kim Loan Điện? Làm ơn! Đây cũng không phải là thời đại không có lực lượng siêu phàm như kiếp trước.
Ở cái thế giới võ đạo này, tử thủ là ngu xuẩn nhất! Ta sẽ để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút về phòng ngự tường đồng vách sắt cùng với bền chắc không thể phá được chân chính!
Ầm ầm! Đối mặt với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung hóa thân thành mây đen, hóa thân Đại Phạm Thiên Vương Phật của Ngô Không, Trần Khuynh Địch mặt không đổi sắc, thậm chí còn cười cười khinh bỉ, sau đó thân hình khẽ động! Khí huyết trùng thiên! Ngay sau đó...
Chỉ thấy Trần Khuynh Địch cũng không chống cự, trực tiếp quay người, khẽ vươn tay trực tiếp cầm lấy Kim Loan Điện, sau đó bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, Lực Bạt Sơn Hề Khí Cái Thế, vô tận thần lực vận chuyển lên, quả thực là đã nhổ lên toàn bộ Kim Loan Điện không biết nặng bao nhiêu từ dưới đất lên, sau đó gánh nó ở trên vai của mình!
"Cáo từ!"
"Chỉ có đồ đần mới liều mạng cùng với các ngươi!"
Vù! Trần Khuynh Địch dùng một tay khiêng Kim Loan Điện, một tay dùng sức gõ một cái vào trong hư không, lập tức đập nát hư không, sau đó thân hình lóe lên, khiêng theo Kim Loan Điện biến mất ở bên trong hư không.
Ngô không: "? ? ?"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung: "? ? ?"
Đừng nói là hai vị này, ngay cả người trong trận doanh Đại Càn cũng đều trợn tròn mắt.
Trời đất ơi! Vào thời điểm hoàng triều Đại Càn sắp sụp đổ, giang sơn xã tắc nguy cơ sớm tối, Cung chủ Vạn Thọ Cung đã mang theo Thánh Thượng bỏ chạy!
Cơ hồ là tất cả mọi người đều bị thao tác của Trần Khuynh Địch làm cho ngây người.
Không có cách nào, võ đạo mặc dù vẫn đang một mực tiến bộ, nhưng

tư tưởng của mọi người lại bởi vì lực lượng do võ đạo mang tới mà ngưng lại, võ giả đối với khái niệm võ đạo cũng dừng bước tại lực lượng cường đại, đối với cách vận dụng lực lượng cũng dừng bước tại làm như thế nào để phát huy nó ra tốt hơn, lại không để mắt đến rất nhiều khả năng mà võ đạo có khả năng mang tới.
Nhưng Trần Khuynh Địch lại không giống, Trần Khuynh Địch sinh trưởng ở trong thế giới hiện đại cho dù là xuyên việt rồi, vẫn duy trì suy nghĩ linh hoạt như cũ.
Cho nên hắn mới có thể làm ra hành vi mà những người khác không nghĩ tới. Mà hiệu quả...tự nhiên là cũng cực kỳ tốt.
Tối thiểu là Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung quả thực là đã ngẩn người một hồi lâu mới phản ứng được, sau đó biểu lộ của hai người cứ phải gọi là rất đặc sắc, trong sự khiếp sợ mang theo bừng tỉnh đại ngộ, bên trong bừng tỉnh đại ngộ lại mang theo đau răng thật sâu, bất quá rất nhanh, hai người liền tránh thoát ra từ bên trong những tình cảm phức tạp này.
"Đáng chết! Không thể để cho hắn chạy!"
"Truy!"
Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng đều không có để ý tới Võ Nguyên Hanh còn có Lữ Nga ở cách đó không xa, dù sao thì hai vị này cũng đều là chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh, không phải là có thể bị giết một cách dễ dàng.
Trước đó Lữ Nga sở dĩ thấy chết không sờn, là bởi vì đầu óc không linh hoạt, không biết mang theo Kim Loan Điện chạy trốn, mà là lựa chọn tử thủ ở trước Kim Loan Điện, chỉ có thể liều mạng cùng với Ngô Không còn có Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, mà nếu như không làm như vậy, mà là một lòng chạy trốn mà nói, chí cường giả cũng không phải là dễ dàng bị giết như vậy.
Phóng nhãn ra toàn bộ Trung Nguyên từ trước đến nay, cũng chỉ có Thánh Thượng Đại Càn đã từng thành công đánh chết một vị chí cường giả.
Cũng chính vì như thế, Thánh Thượng Đại Càn cùng với hoàng triều Đại Càn mới có thể khiến cho giới tông phái kiêng kị vạn phần, bởi vì hắn có thể chân chính giết chết chí cường giả, chí cường giả cố nhiên là tồn tại cao cao tại thượng, nhìn như siêu phàm thoát tục, nhưng vào thời điểm tính mạng của bọn hắn gặp phải uy hiếp chân chính, biểu hiện cùng với phản ứng chưa hẳn đã tốt hơn bao nhiêu so với người bình thường.
Mà đồng dạng làm chí cường giả, đối với việc bản thân rốt cuộc có bao nhiêu khó giết, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đều có sự nhận biết rõ ràng, cho nên bọn hắn chỉ là do dự trong nháy mắt, liền từ bỏ Lữ Nga cùng với Võ Nguyên Hanh, cũng không để ý đến những người khác ở trong kinh thành, mà là lập tức phá toái hư không, đuổi theo dấu vết mà Trần Khuynh Địch lưu lại.

Đương nhiên, hai người cũng không phải là không nghĩ tới việc đối phó với những người khác ở Thành Thượng Kinh để áp chế Trần Khuynh Địch.
Nhưng vấn đề chủ yếu là.
Trần Khuynh Địch chạy quá nhanh.
Coi như là bọn hắn có áp chế người khác, Trần Khuynh Địch cũng đã chạy mất hình bóng, người cũng không nhìn thấy, nghe cũng không nghe được, vậy thì áp chế còn có tác dụng gì? Huống hồ người có thể làm đại sự đều không câu nệ tiểu tiết, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung suy bụng ta ra bụng người, đều cảm thấy loại áp chế này hẳn là không có tác dụng gì, cho nên liền từ bỏ.
Trong hư không vô tận, một đoàn kim quang tùy ý va chạm ở bên trong hư không, hoàn toàn không nhìn luật pháp giao thông của hư không, mà ở bên trong kim quang thì là một tòa đại điện rộng lớn, người không biết chuyện liếc mắt nhìn tới, còn tưởng rằng đây là một kiện bảo bối có thể di chyển trong hư không, chỉ có người sáng suốt mới có thể thấy được đạo nhân ảnh ở phía dưới đáy điện đường.
Khá lắm, hai cái đùi vung vẩy rất nhanh, một bước chân đạp ra cũng không biết đi được bao xa.
"Ha ha ha!"
"Đám đồ đần kia, còn tưởng rằng ta sẽ liều mạng cùng với bọn hắn?"
"Ngây thơ!"
Rõ ràng là sự tình chỉ cần kéo dài thời gian, chờ đến khi Thánh Thượng Đại Càn xuất quan là liền có thể giải quyết, vì sao lại phải dùng một cách rắc rối như vậy?
Trần Khuynh Địch ta thích nhất chính là Happyending, hãy nhìn ta giải quyết vấn đề này một cách dễ dàng!
Ầm ầm! Hư không rung động, không đợi Trần Khuynh Địch chạy được bao xa, từ bên trong đại thế giới Trung Thổ, hai bóng người liền kéo dài mà đến, trực tiếp xông về phía vị trí Trần Khuynh Địch.
Vô luận là Ngô Không hay là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, đều có sự phụ trợ của Đạo Binh cực phẩm, công năng của loại Đạo Binh này là vô cùng đa dạng hóa, có thể dùng để đánh người, cũng có thể dùng để tu dưỡng, dùng để xuyên qua trong hư không tự nhiên là cũng không thành vấn đề, hơn nữa tốc độ so với tuyệt đại đa số chí cường giả còn nhanh hơn không ít.
Cho nên trước sau bất quá chỉ khoảng chừng một khắc đồng hồ, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung liền đuổi kịp.
"Dừng lại!"
"Buông Võ Càn Võ ra cho ta!"
"Đừng mơ tưởng!"

Chương 1220: Đám đồ đần

Trần Khuynh Địch cũng không quay đầu lại, hai chân tiếp tục chạy như điên, mà Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung thì là tiếp tục đuổi theo không bỏ, chờ sau khi khoảng cách kéo gần lại, Ngô Không càng là gầm lên một tiếng, hóa thân Đại Phạm Thiên Vương Phật huy động tám tay, Như Lai Hàng Ma Xử kéo dài xa vạn dặm, trực tiếp đập về phía Kim Loan Điện trên tay của Trần Khuynh Địch.

Xoạt! Vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, thân hình của Trần Khuynh Địch lóe lên, sau khi dùng lưng đón đỡ một kích Hàng Ma Xử của Ngô Không liền thổ huyết lui lại.

"Lại đến!"

"Chết!"

Thiên Khả Hãn Bắc Nhung theo sát ở phía sau, quyền trượng Trường Sinh Thiên bay vút mà ra, lần thứ hai đánh cho sau lưng của Trần Khuynh Địch máu thịt be bét, đáng tiếc là Khuynh Địch vẫn là mặt không đổi sắc, lại càng chạy nhanh hơn, ngay cả ý tứ hoàn thủ cũng đều không có, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung tức giận đến mức hai mắt suýt chút nữa thì phun ra lửa.

"Chỗ đó...chỉ cần có thể đến chỗ đó...!

Trần Khuynh Địch cắn răng, thôi động khí huyết toàn thân, không phải là để khôi phục thương thế, mà là tăng tốc độ thêm một bước.

"Đáng chết!"

"Ngươi chạy không thoát!"

Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vẫn tiếp tục đuổi theo, nương tựa theo ưu thế của Đạo Binh cực phẩm, hơn nữa ở dưới tình huống Trần Khuynh Địch hoàn toàn không có ý tứ hoàn thủ, trực tiếp đánh cho hắn chật vật không chịu nổi, nhưng dù vậy, Trần Khuynh Địch vẫn duy trì trạng thái chạy trốn như cũ, thậm chí còn mượn nhờ công kích của hai người, lại chạy ra một khoảng cách thật dài.

"Chỗ đó, chỉ cần có thể tới đó...!"

"Cho dù là chỗ nào ngươi cũng không đến được!"

Ngô Không hít vào một hơi thật sâu, thân hình của Đại Phạm Thiên Vương Phật tăng vọt, giống như chiếc nhẫn hóa núi lớn, bao trùm hơn phân nửa hư không, Như Lai Hàng Ma Xử ở trong tay phảng phất như tái hiện Tu Di Sơn, bao trùm cả Trần Khuynh Địch cùng với Kim Loan Điện vào bên trong, đảo mắt một cái, Bà Bà Thế Giới, chúng sinh phật quốc, Cực Nhạc Tịnh Thổ nhao nhao hiển hiện.

Đại Nhật Như Lai Thần Chưởng!

"Trung Ương Thế Giới Ấn!"

Đối mặt với một kích do Ngô Không thao túng Như Lai Hàng Ma Xử phát ra, Trần Khuynh Địch vẫn là cắn răng gắng gượng chống đỡ, một đạo kim quang gai mắt bộc phát ra từ trong cơ thể của hắn.
"Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!"
"Thời gian! Đình chỉ...!"
"Muộn rồi!"
"Ngươi cho rằng ta không ngờ được chiêu này hay sao?"
Ngay vào trước khi kim quang của Đại Thuần Dương Công khuếch tán, ngưng kết thời không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung lại là đột nhiên xuất kích! Quyền trượng Trường Sinh Thiên trong tay được hắn tế lên vượt lên trước một bước, mây đen đầy trời mang theo từng đầu lôi xà khuếch tán ra, trực tiếp xua tán đi kim quang Đại Thuần Dương Công, sau đó rơi vào trên người của Trần Khuynh Địch cùng với Hàng Ma Xử.
Ầm ầm!
Trần Khuynh Địch tính cả Kim Loan Điện đều bị đánh bay lên không! Trên đường bay đi đánh bay không ít toái tinh, lưu lại một đạo vết máu đỏ tươi trong hư không.
Nhưng mà! Trần Khuynh Địch bị đánh bay lại là đột nhiên bạo phát ra một trận cười to!
"Ha ha ha ha ha!"
"Bị lừa rồi, đám đồ đần các ngươi!"
"Đây mới là lộ tuyến mà ta đào tẩu! Chỉ bằng vào các ngươi cũng muốn so mưu trí với ta?"
"Chờ tới kiếp sau đi!"
"Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy phiến hư không này nhìn rất quen mắt hay sao?"
Ngô Không: "! ! !"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung: "! ! !"
Lời này vừa được nói ra, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đều là giật mình ở trong lòng, sau đó vô thức đánh giá vị trí lúc này, nói đến khu vực này nghiêm nghiêm ngặt mà nói là ở chỗ giao giới giữa Vận Mệnh Tinh Không cùng với hư không, vừa rồi đánh lấy đánh để, liền bị Trần Khuynh Địch dẫn dắt tới nơi này, về phần cảnh sắc ở chung quanh...
Thật đúng là đừng nói! Đúng là khá quen mắt! Nơi này chẳng lẽ...! Chí cường giả rốt cuộc vẫn là chí cường giả, tốc độ phản ứng là vượt xa thường nhân, cho dù là hoàn cảnh hư không rất khó nhận ra, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng là lập tức phản ứng lại.
"Nơi này, chẳng lẽ...chẳng lẽ là...!"
"Không sai!"
"Nơi này chính là địa phương mà các ngươi mai phục nghĩa phụ nhà ta ngày xưa!"

"Cũng là con đường chạy trốn mà ta đã chuẩn bị!"
Ầm ầm! Thanh âm của Trần Khuynh Địch quanh quẩn ra ở tinh không, mà giống như là hưởng ứng với thanh âm của hắn vậy, tinh không ở chung quanh cũng bắt đầu biến hóa, từng đạo từng đạo đường vân trận pháp hiện lên theo toái tinh ở chung quanh, hơn nữa còn cấp tốc xen lẫn thành một mảnh lưới lớn che khuất bầu trời, phảng phất như lao tù bao trùm Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung!
Kế hoạch này dĩ nhiên không phải là do một mình Trần Khuynh Địch nghĩ ra được.
Hắn cũng không có loại IQ kia.
Trên thực tế đây là vào sau khi Ninh Thiên Cơ bị phục kích, do Thánh Thượng Đại Càn chủ động đưa ra, Ninh Thiên Cơ phụ trách hoàn thiện, quyết định sau cùng là để cho Trần Khuynh Địch chấp hành kế hoạch.
Kế hoạch căn bản chính là trận pháp mà đám người Ngô Không sử dụng để mai phục Ninh Thiên Cơ lúc trước.
Không thể không thừa nhận, nội tình của giới tông phái vẫn là rất thâm hậu, không hề chỉ thể hiện ở bên trên thực lực, còn thể hiện ở các mặt khác, cũng ví dụ như Đinh Hồn Bái Phách Thư của Minh Giáo, chính là một loại nội tình, tông phái bình thường làm gì có loại vật này, mà trận pháp đám người Ngô Không dùng để mai phục cũng thuộc về nội tình.
Chính là loại trận pháp mà khi cường giả chém giết tại thời kỳ Thượng Cổ, chuyên môn dùng để vây khốn đối thủ.
Phải biết rằng tại thời đại Thượng Cổ, thiên số còn chưa hình thành, định số cũng còn chưa có xuất thế, mệnh số thì càng khỏi phải nói, độ khó võ giả tu luyện còn lâu mới khuếch đại như trước mắt, không cần bao nhiêu khảo nghiệm, vì thế số lượng chí cường giả cũng phải vượt xa thời đại trước mắt này, bởi vậy thủ đoạn nhằm vào chí cường giả cũng có rất nhiều.
Trận pháp ngăn cản chí cường giả chạy thục mạng chính là một cái trong số đó.
Mà sau khi phục kích thất bại, đám người Ngô Không không nói hai lời liền chạy trốn, trận pháp tự nhiên cũng để lại ở tại chỗ, thế là Thánh Thượng Đại Càn liên liên hợp với Ninh Thiên Cơ, bắt tay tiến hành cải tạo tòa trận pháp này, lấy tu vi và tầm mắt của hai người, sáng tạo ra trận pháp có lẽ là không được, nhưng sữa chữa ở trên cơ sở đã có là dư xài.
Bởi vì thế, khốn trận mà đám người Ngô Không lưu lại đã bị thay đổi hoàn toàn.
Công năng cũng có biến hóa như thiên địa lật đổ.
"Trận pháp này trải qua sự cải tạo, đã trở thành trận pháp trấn áp có thể điều khiển, các ngươi hãy đợi ở nơi này a!"

"Ta sẽ đi trước!"
"Không tiễn!"
Trần Khuynh Địch đương nhiên là sẽ không trông cậy vào một tòa trận pháp liền có thể triệt để trấn áp Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Nhưng chỉ cần có thể vây khốn là được rồi, cuối cùng thì hắn cũng chỉ là phụ trách kéo dài thời gian mà thôi.
Thuận tiện nhấc tới, mấy lần công kích mà Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đánh trúng hắn lúc nãy, sức mạnh hùng hậu cho đến nay vẫn còn xông phá lung tung ở trong cơ thể của hắn, chuyện này khiến cho hắn có một loại cảm giác trong lúc mơ hồ, một bộ phận khiếu huyệt cuối cùng của hắn có khả năng sắp bị giải khai, một khi thành công, hắn sẽ chính là Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm hàng thật giá thật.

Chương 1221: Ngọc tỉ Đại Càn

Nếu như không phải còn cần phải bảo vệ Kim Loan Điện, Trần Khuynh Địch thật sự muốn đứng lại đánh một trận.
"Không được, võ giả kiêng kỵ nhất chính là nóng đầu, nhất định phải bình ổn mới được..."
Ầm ầm! Lời còn chưa dứt, ở bên trong khốn trận phía sau lưng, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung phản ứng lại đã bắt đầu xuất thủ, Như Lai Hàng Ma Xử cùng với quyền trượng Trường Sinh Thiên mà đánh một lần lại một lần, xoắn nát hư không bốn phía, vô số tinh cầu đều bị cuốn vào trong đó, sau đó hóa thành tro bụi, trùng kích ở trên trận pháp.
Trong lúc nhất thời lưới lớn che trời do khốn trận hình thành cũng là lung lay muốn rách.
Nhưng khiến cho Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cắn răng nghiến lợi chính là...
"Vì sao!"
"Vì sao tòa trận pháp này lại không bị phá vỡ! ?"
"Phá cho ta!"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung hét rất lớn tiếng, đáng tiếc là không có tác dụng gì, trận pháp lung lay sắp đổ, đã sắp sụp đổ, quang mang ảm đạm, lực lượng suy kiệt...nhưng nó chính là không vỡ.
Luôn cảm thấy lại thêm một chút khí lực là liền có thể phá vỡ trận pháp, nhưng sau khi ngươi cắn răng đánh ra một phần lực lượng, lại phát hiện ra đối phương lại vẫn loạng choạng chống được, phảng phất như con lật đật vậy.
"Ngây thơ."
"Nếu đã bố trí ra trận pháp, ngươi cho rằng ta sẽ không đoán được cách ứng đối của các ngươi hay sao?"
Trên thực tế Trần Khuynh Địch đúng là không nghĩ tới.
Có quan hệ đến bố trí trận pháp, đều là do Thánh Thượng Đại Càn cùng với Ninh Thiên Cơ giải quyết, Trần Khuynh Địch chính là kẻ phụ trách chấp hành.
Nhưng vậy thì như thế nào? Còn không cho phép ta giả bộ?
"Tòa trận pháp này chính là bí bảo trấn áp, coi như các ngươi có Đạo Binh cực phẩm, ở trong một thời gian ngắn cũng khẳng định không thể vọt ra được."
"Chớ vọng tưởng!"
"Cái gì...!"
Thần sắc của Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung chấn động, vội vàng bắt đầu đánh giá tòa trận pháp mà theo bọn nghĩ là không chịu nổi một kích này, mà theo sự oanh kích của Như Lai

Hàng Ma Xử cùng với quyền trượng Trường Sinh Thiên, trận pháp nguyên bản như sương mù rốt cục cũng hiển lộ ra bộ dáng chân thực của nó, chính là ở trung ương lưới lớn che trời phức tạp kia...
"Ấn? Không đúng...là ngọc tỉ! ?"
"Làm sao có thể!"
"Là ngọc tỉ Đại Càn! Võ Càn Võ lại đặt nó ở đây!"
Không sai! Tọa trấn tòa trận pháp này, chính là ngọc tỉ Đại Càn! Tại Đại Càn, sự tồn tại của ngọc tỉ kỳ thật là rất vi diệu, bởi vì Đại Càn khác biệt cùng với các hoàng triều khác, đối Đại Càn dùng võ lập quốc mà nói, trọng khí quốc vận cũng không phải là ngọc tỉ, mà là Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm, cho nên bản thân ngọc tỉ chỉ là một kiện công cụ phát hiệu lệnh, nhưng kỳ thật cũng không có gánh chịu bao nhiêu quốc vận Đại Càn.
Nhưng ngọc tỉ của một nước lại đại biểu cho mặt mũi của Đại Càn, cũng không thể quá keo kiệt.
Vậy thì phải làm như thế nào đây? Hoàng Đế Đại Càn khai quốc đã nghĩ ra một cái biện pháp: luyện ngọc tỉ thành Đạo Binh không phải là tốt sao? Không gánh chịu quốc vận, vậy chỉ dùng quốc vận để luyện chế, sau đó thêm vào các loại tài nguyên trân quý, mời công tượng tốt nhất đến chế tạo, các đời Hoàng Đế lại dùng tinh, khí, thần của bản thân để nuôi dưỡng, nói thế nào là cũng có thể làm ra một kiện Đạo Binh không tệ đúng không?
Mà sự thật đã chứng minh.
Hoàng Đế Đại Càn khai quốc quả thực là một thiên tài, ngọc tỉ quả thật là đã bị luyện thành Đạo Binh, hơn nữa còn không phải là một kiện Đạo Binh thông thường.
"Đạo Binh thượng phẩm! ! !"
"Đại Càn thế mà thật sự có một kiện Đạo Binh thượng phẩm? Điều này làm sao có thể!"
Phải biết rằng bản thân của Đạo Binh thượng phẩm thế nhưng chính là tiêu chí của thánh địa võ đạo, thế lực có được Đạo Binh thượng phẩm, đều có tư cách cùng với năng lực trùng kích vào hàng ngũ thánh địa võ đạo, có thể thấy được độ khó chế tạo ra nó, coi như là võ giả Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm cũng rất khó làm ra, chỉ là không nghĩ tới Đại Càn thế mà có thể đột nhiên lấy ra một kiện Đạo Binh thượng phẩm!
"Là Võ Càn Võ sao! Đáng chết! Dựa vào tu vi của hắn, dựa vào quốc vận Đại Càn, chế tạo ra Đạo Binh cực phẩm mặc dù là không có khả năng, nhưng Đạo Binh thượng phẩm là cũng rất có hi vọng...!"
"Đáng chết!"
"Rõ ràng là đã chế tạo ra Đạo Binh thượng phẩm, nhưng vẫn ẩn mà không phát, chính là vì ngày hôm nay sao?"
"Trần Khuynh Địch! Chẳng lẽ chuyện này cũng nằm ở trong sự tính toán của ngươi?"

"Không sai!" Trần Khuynh Địch cười lớn một tiếng ở bên ngoài trận pháp, mặc dù đây không phải là do hắn làm, nhưng chuyện này cũng không trở ngại việc hắn khoác lác: "Thép tốt là phải dùng ở bên trên lưỡi đao, hôm nay các ngươi nhất định sẽ thất bại!"
"Hãy cam chịu số phận đi!"
"Ha ha ha!"
Tiếng cười to đắc ý của Trần Khuynh Địch quanh quẩn ở bên trong hư không, mà Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cùng với Ngô Không ở trong trận pháp lại là lộ ra sắc mặt khó coi sau đó hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.
"Xem ra đã thật sự bị nói trúng rồi, chỉ dựa vào chúng ta, cho dù là đột nhiên làm khó dễ, khả năng thành công cũng không cao."
"A di đà phật."
"Như thế nào? Ngô Không, có muốn mời hắn xuất thủ không?"
"Lấy sự tình Đại Càn làm trọng."
"Sau này...Phật Môn ta tất nhiên sẽ không đứng nhìn đứng ngoài quan sát."
"Vậy còn tạm được."
Hai người đồng thời gật đầu, sau đó hít vào một hơi thật sâu, Ngô Không lùi về sau một bước, chỉ để lại một mình Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đứng tại chỗ, cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ là nhẹ nhàng nhúc nhích bờ môi, phun ra một chuỗi âm thanh kỳ quái mà Trần Khuynh Địch hoàn toàn nghe không hiểu, dường như là một loại tế văn nào đó, hoặc là từ ngữ ở thời đại xa xưa.
Ầm ầm! Một giây sau, một trận gợn sóng mà mắt trần có thể thấy khuếch tán ra ở trên đỉnh đầu của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
"Ha ha ha ha!"
"Ta đã nói là các ngươi không được!"
"Đám hậu bối các ngươi làm sao có thể hóa giải bố trí của tiểu quỷ Thuần Dương?"
"Vẫn phải là do lão phu đích thân làm!"
Vừa dứt lời, một cỗ lực lượng bành trướng mà Trần Khuynh Địch hết sức quen thuộc liền khuếch tán ra, gợn sóng không gian gào thét mà đến, phảng phất như trời long đất lở không thể ngăn cản!
Gặp quỷ! Là Chỉ Tôn nhân gian!
Đã từng đích thân nắm giữ một kích toàn lực do Man Thần lưu lại, Trần Khuynh Địch như thế nào lại không nhận ra bản chất của loại lực lượng này, không thể nghi ngờ, đây là một vị Chỉ Tôn nhân gian đang cách không xuất thủ!
Bất quá...
"Có hạn chế! Không phải là toàn lực!"
Không chỉ là cách một vùng không gian, càng giống là cách cả một vùng hư không, trở ngại ở giữa lớn đến mức khó có thể tưởng tượng, lực lượng nguyên bản trời long đất lở trải qua gợn sóng không gian,

đã trọn vẹn bị suy yếu đến trình độ chỉ còn lại có 1%, lực lượng còn lại đều bị phân tán hóa giải, sụp đổ từ nơi sâu xa.
Đối phương đang bị vây ở một cái địa phương rất phiền phức! Là ai? Người này là do Thiên Khả Hãn Bắc Nhung gọi tới?...!
Chỉ trong một cái nháy mắt, Trần Khuynh Địch dường như là có một chút hiểu ra, nhưng còn chưa kịp phản ứng, bất quá đã có người kịp phản ứng.

Chương 1222: Điên tiết

"Dược Cách La!"
"Đáng chết! Hắn không phải là bị phong ấn hay sao?"
"Lại còn chưa bị đè chết sao?"
Giọng nói của Cửu Dương vừa mới vang lên, liền triệt để đề tỉnh Trần Khuynh Địch.
Có quan hệ cùng với Bắc Nhung, lại có quan hệ cùng với Cửu Dương, hơn nữa còn bị nhốt ở một địa phương nào đó, là một nhân vật có thực lực cường đại....
Chỉ có vị Chỉ Tôn nhân gian thuộc về Bắc Nhung bị Thuần Dương Đạo Tôn trấn áp vĩnh viễn ngày xưa kia!
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, vào thời điểm Thuần Dương Đạo Tôn quét ngang thiên hạ ngày xưa, giết chết Chí Tôn nhân gian Cản Thi Giáo tại Tây Vực, đánh cho Tiên Tôn co đầu rút cổ, tình huống ở Nam Cương đặc thù nên không có để ý, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cũng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Thuần Dương Đạo Tôn, cuối cùng bị trấn áp vĩnh viễn ở bên trên thảo nguyên Bắc Nhung, cho đến ngày nay cũng vô pháp chạy ra từ đó...
Nhưng không thể nghi ngờ là hắn vẫn còn sống!
"Dược Cách La thế mà có thể sống qua hơn vạn năm ở trong phong ấn! ?"
"Không thể tưởng tượng nổi!"
Ở bên trong não hải của Trần Khuynh Địch, tiếng kinh hô không thể tưởng tượng nổi của Cửu Dương vang vọng ra, hiển nhiên là rung động đến cực hạn.
Trên thực tế cũng xác thực là như thế, phải biết rằng nhân loại cũng không giống Tà Thần, cho dù là Chỉ Tôn nhân gian lợi hại nhất, bên trên ở tu vi đủ để đánh đồng cùng với bất luận vị Tà Thần nào, nhưng so về tuổi thọ chân chính, so về năng lực sinh tồn, cho dù là Tà Thần cấp bậc chí cường giả, sợ rằng cũng phải vượt qua Chỉ Tôn nhân gian nhân loại mấy cấp bậc, đây cũng không phải là chuyện đùa.
Cũng chính vì như thế.
"Cho dù là Chỉ Tôn nhân gian, bị bản tôn của ta trấn áp như thế, trải qua vạn năm cũng sẽ phải chết!"
"Hắn đã làm như thế nào để sống được?"
"Không nên chứ!"
"Đừng có quan tâm đến những đồ vật loè loẹt kia!" So với Cửu Dương còn đang xoắn xuýt vì sao loại chuyện như vậy lại phát sinh, ý nghĩ của Trần Khuynh Địch thì muốn đơn giản trực tiếp hơn nhiều, hắn mặc kệ nguyên lý gì, nếu đã xảy ra, nghĩ biện pháp để ứng đối

mới là chính sự.
Ầm ầm! Ở ngay bên trong tinh không, sức mạnh hùng hậu đổ xuống mà ra, xé rách từng đạo từng đạo đường vân trận pháp, cuối cùng quả thực là đã mở ra một con đường ở bên trong khốn trận to lớn.
"Hừ! Tiếp theo liền giao cho các ngươi."
"Đừng quên lời hứa của các ngươi."
Ở bên tai của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, thanh âm thuộc về Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung Dược Cách La ung dung tiêu tán, mang theo vài phần không cam lòng.
Hiển nhiên, trạng thái của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung còn lâu mới tốt như sự tưởng tượng của Cửu Dương, mỗi một lần xuất thủ cũng không phải là có thể thực hiện một cách dễ dàng, mà là phải bỏ ra cái giá không nhỏ mới làm được, nhưng cho dù là như thế, một vị Chỉ Tôn nhân gian xuất thủ cũng đã đủ để thay đổi chiến cuộc trong nháy mắt, ưu thế mà Trần Khuynh Địch thật vất vả mới tạo nên liền lập tức hỏng mất.
"Hỏng bét! Phải chạy trốn!"
"Chạy đi đâu!"
"Chết!"
Sắc mặt của Trần Khuynh Địch đại biến, vội vàng dự định chạy trốn, mà Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung lại là nghẹn gần nổ phổi, lập tức xuất thủ ngăn hắn lại, Như Lai Hàng Ma Xử cùng với quyền trượng Trường Sinh Thiên gào thét mà ra, trực tiếp đánh vào trên người của Trần Khuynh Địch! Ngay sau đó...!
Ầm! Hư không phá toái, phong bạo quét sạch toái tinh bốn phía, về phần bản thân Trần Khuynh Địch...
"Tiêu tán! ?"
"Không đúng! Không phải là chân thân!"
"Cái đệch...!"
Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vừa mới cho rằng thế cục đã thay đổi lập tức sững sờ ngay tại chỗ, chỉ còn lại có thanh âm của Trần Khuynh Địch quanh quẩn ở chung quanh.
"Ngớ ngẩn!"
"Các ngươi cho rằng ta lại không biết đạo lý chính phái chết bởi vì không xuất đao, nhân vật phản diện chết bởi vì nói nhiều hay sao! ?"
"Chỉ có đồ đần mới đứng tại chỗ nhìn các ngươi!"
"Bản thể của ta đã sớm thừa cơ hội này để chạy trốn rồi! "
"Các ngươi có bản lãnh thì lại truy đuổi!"
"Đuổi kịp ta sẽ ngoan ngoãn chịu trói!"
"Ha ha ha ha ha!"
Thanh âm đến cuối cùng liền trực tiếp biến thành tiếng cười cực kỳ phách lối của nhân vật phản diện.
Khuôn mặt của Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đều trở nên đen thui, ngay cả át chủ bài nguyên bản mưu đồ đã lâu cũng

đều đã lấy ra, kết quả lại chỉ bắt được một cỗ phân thân do khí huyết ngưng tụ thành, loại cảm giác này giống như là dùng nhiều tiền nhờ người ở nước ngoài mua hộ một cái túi xách quý báu, kết quả là lúc mở ra xem, lại phát hiện ra nhãn hiệu ở bên trong lại viết ba chữ "Made in China" vậy.
Điên tiết cỡ nào chứ!
"Phải làm sao bây giờ?"
"Còn có thể làm sao! Mau đuổi theo!"
"Khục!"
Cho dù lại phẫn nộ như thế nào, sự thật cuối cùng cũng sẽ không cải biến, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng chỉ đành thôi động Đạo Binh cực phẩm, tìm kiếm và lục soát ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không rộng mênh mông, muốn từ khí tức lưu lại ở bên trong hư không tìm ra vị trí của Trần Khuynh Địch cùng với Kim Loan Điện, nhưng loại hành vi này lại giống như là mò kim đáy biển vậy.
"Ngô Không! Chẳng lẽ Phật Môn các ngươi không có bí pháp bói toán hay sao?"
"Đương nhiên là có!"
Ngô Không lộ ra biểu tình sầu khổ, miệng tụng một tiếng phật hiệu. Đạo, Phật từ xưa đến này đều là thế bất lưỡng lập, vì đối kháng với Đạo Môn, Phật Môn có thể nói là đã tiêu tốn không ít tâm tư, đồ vật mà Đạo Môn có, Phật Môn tự nhiên cũng không thể không có, Bói Toán chi thuật cũng nằm ở trong đó, Đạo Môn có vận mệnh đại đạo do Đạo Tổ lưu lại ngày xưa, Phật Môn đồng dạng cũng có Tam Sinh Tam Thế Nhân Quả Bản Nguyện Kinh do Phật Tổ truyền xuống ngày xưa.
Nhưng vấn đề là.....
"Ta không biết!"
Không sai! Mặc dù Phật Môn có Bói Toán chi thuật, nhưng Ngô Không lại không biết. Nguyên nhân rất đơn giản, cái thế giới này là không công bằng, thiên tài là có tồn tại, nhưng không có khả năng người người đều là thiên tài, so sánh cùng với Thiên Tôn Thái Bình, tư chất của Ngô Không chỉ có thể dùng bình thường để hình dung, Thiên Tôn Thái Bình sáng lập ra Thái Bình yếu thuật, bao gồm luyện thể, khí vận, bói toán, có thể nói là không có chỗ nào không tinh, nghiễm nhiên là một vị Đạo Tổ tái thế.
Còn Ngô Không thì sao? Trước đây hắn chính là một kẻ nhà quê đi ra từ trong thôn nhỏ ở phía dưới Tu Di Sơn.
Trở thành Phương Trượng Phật Môn, đạt đến cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, chứng minh là hắn có tư chất, nhưng càng nhiều là do Phật Môn vun trồng, nhưng tư chất của hắn đến đây cũng đã chấm dứt, hắn không phải là thiên tài, chỉ là một người bình thường, có lẽ hắn ở bên trong người bình thường là lợi hại nhất, nhưng cuối cùng

vẫn không sánh bằng thiên tài chân chính.
"Chết tiệt!"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung nhếch nhếch miệng, lộ ra vẻ rất là bất mãn, nhưng võ đạo ở phía Bắc Nhung từ trước đến nay đều là thô bạo, không có đồ vật gì lòe loẹt, cho nên hắn cũng không tinh thông đối với bói toán, hắn cũng không có ý tứ trách cứ Ngô Không, chỉ là cỗ biệt khuất cùng với lửa giận ở trong lòng này quả thực là khó có thể tiêu trừ.

Chương 1223: Kỳ tư diệu tưởng

Kết quả là, một trận đại chiến khoáng thế tiếp theo liền được triển khai như vậy.
"Ha ha ha ha! Ta ở chỗ này!"
"Ha ha ha! Ta lại ở chỗ này rồi!"
"Muốn đuổi theo ta? Tên tuổi thần hành thái bảo của Trần Khuynh Địch ta há lại chỉ là hư danh."
Ầm ầm! Trong lúc nhất thời toàn bộ Vận Mệnh Tinh Không loạn thành một đoàn, Trần Khuynh Địch tả xung hữu đột, thỉnh thoảng che giấu khí tức, còn cố tình bày nghi trận, khiến cho Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung phải chạy nhảy khắp nơi.
Chuyện này trái lại thì cũng thôi đi, khiến cho Thiên Khả Hãn Bắc Nhung tức giận là kẻ Trần Khuynh Địch này, hắn không chỉ có trơn trượt giống như cá chạch, rất khó có thể bắt được, quan trọng nhất là...
Miệng hắn rất thối!
"Trần Khuynh Địch! Ngươi có bản lãnh thì đứng lại cho ta!"
"Ngươi và quyết một trận tử chiến!"
"Bây giờ chúng ta chẳng phải là đang chiến đấu hay sao?"
"Đánh rắm! Hành động của ngươi là đang chiến đấu sao? Ngươi rõ ràng là đang chạy trốn! Ngươi thấp hèn!"
"Ta đây là tuân theo bản tâm, ta rất thành thật, ta rất cao thượng!"
Tại Thành Thượng Kinh.
Lữ Nga lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi ở bên cạnh vị trí ban đầu của Kim Loan Điện, về phần Kim Loan Điện, ngay cả nền móng cũng đều bị Trần Khuynh Địch mang đi, hiện tại không biết đang tung bay ở nơi nào.
"Chuyện này thật là..."
"Không nghĩ tới vị Cung chủ Vạn Thọ Cung này lại kỳ tư diệu tưởng như thế, thế mà có thể làm ra loại chuyện này."
"Bất quá như vậy cũng tốt." Lữ Nga thở dài thật sâu, sau đó lộ ra một nụ cười an tâm: "Hiện tại phía bên kia cũng tính là an toàn a."
"Cái gì an toàn."
"Đương nhiên là Càn Võ."
Lữ Nga nhìn Thánh Thượng Đại Càn ở bên cạnh một chút, vô cùng tự nhiên nói ra: "Lấy tu vi của Cung chủ Vạn Thọ Cung, nếu như hắn quyết tâm chạy trốn, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung muốn bắt được hắn là cũng không dễ dàng, dùng loại phương thức này để kéo dài thời gian, xác thực là thông minh hơn ta nhiều, tỷ lệ thành công của Càn Võ cũng sẽ càng lớn."
"Thì ra là vậy."

"Ta nói làm sao ban nãy đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu có một tia gió lạnh thổi qua, nguyên lai là toàn bộ Kim Loan Điện đều bị dọn đi rồi."
"Nàng nói đúng."
"Khuynh Địch thật đúng là kỳ tư diệu tưởng."
"Đúng vậy."
"Ha ha ha ha ha...." "
"Ha ha ha ha ha..."
Một lát sau.
"Vì sao chàng lại xuất hiện ở chỗ này! ?" Lữ Nga bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Thánh Thượng Đại Càn lộ ra vẻ mặt vô tội: "Chẳng lẽ chàng không có ở trong Kim Loan Điện sao! ?"
"Nàng nói gì thế."
"Kim Loan Điện là một địa phương bắt mắt như vậy, trốn ở bên trong bế quan có gì khác nhau với muốn chết?"
Lữ Nga nghĩ lại.
Con m* nó.
"Giống như là rất có đạo lý?"
"Nhưng vị Cung chủ Vạn Thọ Cung kia phải làm sao bây giờ?"
"Yên tâm." Thánh Thượng Đại Càn giang tay ra, nói: "Bây giờ ta đã đi ra thì còn gì phải lo lắng chứ?"
"Không sai biệt lắm."
"Bây giờ là thời điểm cuộc nháo kịch này kết thúc."
Vừa dứt lời, khí tức của Thánh Thượng Đại Càn liền bỗng nhiên xông lên thiên không!
Thánh Thượng Đại Càn xuất quan rất yên tĩnh.
Giống như là tỉnh dậy sau một giấc ngủ vậy, không có bất kỳ ý tứ khẩn trương nào, ngay cả ngữ khí sau khi xuất quan cũng lộ ra vẻ rất bình tĩnh, loại ngữ khí tùy ý này thậm chí còn làm giảm bớt không khí căng thẳng trên chiến trường, ngay cả Lữ Nga cũng đều lộ ra thần sắc nhẹ nhàng, sau đó ở bên trong bất đắc dĩ lại mang theo vài phần dung túng ném cho Thánh Thượng Đại Càn một cái liếc mắt.
"Xem ra chàng đã tính trước?"
"Đương nhiên."
"Lão công của nàng đã thất bại vào lúc nào?"
"Ít nói." Lữ Nga thở dài, sau đó quay lưng đi, nói: "Ta còn chưa tính sổ chàng đâu, đừng quên, ta còn chưa có so đo sự tình Hoàng Quý Phi với chàng đâu."
"Hít hà!" Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy cơ hồ là vô thức rùng mình một cái, cả người suýt chút nữa thì trở nên uể oải.
Bất quá nghĩ lại.
Hoảng cái gì chứ? Thuần Dương Cung không phải là còn có một kẻ còn thảm hại hơn mình sao?
Nghĩ như vậy, Thánh Thượng Đại Càn vừa mới cúi người lại lập tức

thẳng lên.
"Yên tâm đi."
"Hãy nhìn ta đại triển thần uy!"
Ầm ầm! Trong lúc nói chuyện, khí tức của Thánh Thượng Đại Càn vẫn còn khuếch tán về bốn phương tám hướng, giống như là đang chiếu cáo với toàn bộ thiên hạ vậy, chỉ là bất đồng cùng với Thánh Thượng Đại Càn trước đây chính là, khí tức mà lần này hắn triển lộ ra, lại là thiếu đi sự bá đạo bao trùm Trung Nguyên trước kia, cũng thiếu đi mấy phần sức mạnh và uy thế vô tận.
Bất quá đây cũng là chuyện đương nhiên, dù sao thì lúc này Tổ Long Trung Nguyên đã rơi vào trạng thái ngủ say.
Mà cùng lúc đó...
"Cái gì! ?"
"Điều đó là không có khả năng!"
Ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, hai người Ngô Không và Thiên Khả Hãn Bắc Nhung còn đang chơi cút bắt cùng với Trần Khuynh Địch hoàn toàn phát mộng, hai người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về phương hướng đại thế giới Trung Thổ, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mình giống như là mắc bệnh ngu đần, luẩn quẩn nhiều vòng như vậy, còn vui tươi hớn hở chơi đuổi bắt....
Trải qua một khoảng lặng ngắn ngủi.
"Trần Khuynh Địch! ! !"
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Đây rõ ràng là coi hai người bọn hắn là kẻ ngớ ngẩn để trêu đùa!
Về phần ở một bên khác.
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Con m* nó? Đã phát sinh chuyện gì? Võ Càn Võ tại sao vẫn còn ở Trung Nguyên? Kim Loan Điện ở trong tay của ta là cái gì? Chuyện này là sao?
Mặc dù không biết nguyên do ở trong đó, nhưng chuyện này cũng không trở ngại Trần Khuynh Địch làm ra phản ứng chính xác.
"Trần Khuynh Địch! Tất cả những thứ này đều là kế hoạch của ngươi sao! Dùng loại thủ đoạn này để mê hoặc ánh mắt của bọn ta!"
"Không sai!" Trần Khuynh Địch ngửa đầu chống nạnh, trên mặt lộ ra vẻ tự mãn: "Ta, Trần Khuynh Địch, Cung chủ Vạn Thọ Cung, lấy danh hào trí kế vô song nổi tiếng giang hồ, các ngươi cho rằng đó chỉ là hư danh thôi sao? Kỳ thật là tất cả mọi thứ đều nằm ở trong sự khống chế của Trần Khuynh Địch ta! Các ngươi từ đầu tới đuôi đều bị ta coi như là kẻ ngớ ngẩn để chơi đùa!"
Mặc dù sự thật cũng không phải là như vậy.
Nhưng nói ra sẽ rất sảng khoái, cho nên Trần Khuynh Địch liền làm như vậy.
Mà thực tế đã chứng minh.
Lực sát thương của câu nói này lớn đến mức hù chết người, tối thiểu

là ngay cả Ngô Không am hiểu phật pháp rất sâu cũng đều cảm thấy tức giận đến mặt mo đỏ bừng, quả nhiên là Phật Tổ cũng sẽ có lúc lòng sinh lửa giận.
Thật sự là quá gợi đòn.
Nhưng mà đúng vào lúc này…
"Chờ một chút!"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung trước đó còn cuồng nộ không dứt đột nhiên ngẩn người, sau đó bỗng nhiên thay đổi ánh mắt, nhìn về phía phương hướng Trung Nguyên, tinh tế cảm thụ khí tức của Thánh Thượng Đại Càn một phen.
Ngay sau đó, đừng nói là Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, coi như là Ngô Không cùng với Trần Khuynh Địch cũng đều phát hiện ra một chút không thích hợp.
"Cỗ khí tức này...?"
"Giống như là không mạnh như trong tưởng tượng?"

Chương 1224: Ai là người đánh cờ?

Ở dưới góc nhìn của Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Thánh Thượng Đại Càn nếu dám lộ diện, như vậy thì tự nhiên là có tự tin trấn áp tất cả địch nhân, tất cả mọi người đều là người biết chuyện, biết rõ được tính toán của người khác, giống như là đám người Ngô Không, bọn hắn sẽ thật sự không biết Thánh Thượng Đại Càn muốn nhân cơ hội này để đột phá Chỉ Tôn nhân gian hay sao?
Chưa hẳn là như thế!
Chỉ là bọn hắn còn có lòng tin bóp chết Thánh Thượng Đại Càn vào trước khi Thánh Thượng Đại Càn đột phá. Hoặc có lẽ là không thể không đánh cược một phen.
Nhưng bất kể như thế nào…
Lúc này Thánh Thượng Đại Càn xuất quan, đã trực tiếp khiến cho đám người Ngô Không giật nảy cả mình, kém chút nữa thì hù chết bọn hắn, nhưng bây giờ cẩn thận cảm thụ, lại phát hiện ra khí tức của Thánh Thượng Đại Càn yếu ngoài ý liệu.
Nói cho đúng, hẳn là chưa đạt tới cấp độ Chỉ Tôn nhân gian.
Nghiêm ngặt mà nói kỳ thật là rất mạnh mẽ, chí ít là đã đạt đến cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, nhưng cũng chỉ thế mà thôi, còn chưa đạt tới cấp độ khiến cho người ta sợ hãi.
"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha!"
"Đột phá? Ta tưởng Càn Võ ngươi còn có thủ đoạn lợi hại gì chứ!"
"Chỉ có thể đạt tới loại trình độ này?"
Giảng đạo lý, nếu như chỉ là một vị chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, đám người Ngô Không thật đúng là không đến mức phải kiêng kị, dù sao thì tất cả mọi người cũng đều có Đạo Binh cực phẩm, hơn nhau một tiểu cảnh giới cũng không đại biểu được cho điều gì.
Chỉ có Chỉ Tôn nhân gian mới chính thức có được lực lượng cải biến tất cả.
Trên thực tế giới tông phái sở dĩ làm khó dễ, cũng là sợ hãi Thánh Thượng Đại Càn có được thực lực Chỉ Tôn nhân gian, sau đó sẽ hủy diệt toàn bộ giới tông phái, nhưng hiện nay xem ra, Thánh Thượng Đại Càn chẳng lẽ là đã đột phá thất bại?"
"Thất bại rồi sao?"
"Không có khả năng..."
"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"
Trong lúc nhất thời, tất cả chí cường giả chú ý đến trận chiến này đều phát ra âm thanh nghi ngờ.
Ầm ầm! Trong cái chớp mắt này, tất cả mọi người đều không hành động, chỉ có một người hành động, đó là Trần Khuynh Địch…

Chỉ thấy Trần Khuynh Địch trực tiếp đánh nát hư không, bước ra một bước liền từ Vận Mệnh Tinh Không trở lại đại thế giới Trung Thổ, đi vào bên trong hoàng cung Thành Thượng Kinh, trên khắp khuôn mặt đều là biểu lộ đau răng "lão tử bị ngươi lừa ngay cả quần cũng không còn".
"Cẩu tặc!"
Rất nhiều chí cường giả: "? ? ?"
Đây là chuyện gì? Vừa mở miệng chính là mắng chửi người, chẳng lẽ là muốn trở mặt?
Ngay cả Lữ Nga ở một bên cũng đều toát ra một tia cảnh giác, bầu không khí Thành Thượng Kinh thật vất vả mới có một chút hòa hoãn cũng lần thứ hai trở nên khẩn trương.
Sau đó Trần Khuynh Địch liền mắng lần thứ hai.
"Đột phá mà ngươi nói đâu!"
"Sao bây giờ ngươi vẫn còn ở trong cái cảnh giới này? Ta vẫn còn đang chờ ôm đùi đây!"
"Ha ha..." Thánh Thượng Đại Càn gãi đầu một cái, nói: "Ta đâu có nói lần bế quan này là để đột phá?"
"Cái tên lừa đảo nhà ngươi!"
"May mà lão tử chạy loạn khắp để kéo dài thời gian cho ngươi, sớm biết ngươi trốn ở chỗ khác lão tử liền mặc kệ, lão tử sẽ trực tiếp gia nhập vào giới tông phái đi tiêu dao tự tại!"
"Ha ha ha ha."
"Cười cái cọng lông!" Trần Khuynh Địch tặc lưỡi, sau đó cấp tốc chạy tới bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn, nói: "Vào thời khắc mấu chốt vẫn phải là do ta tới thu thập tàn cuộc, nhanh, bây giờ chúng ta hãy chuẩn bị chạy trốn! Ngươi ngay từ đầu chính là lộ ra bộ dáng tràn đầy lòng tin, vô địch thiên hạ, căn bản không cân nhắc qua chuyện lật xe."
"May mà ta trí kế vô song!"
"Chưa mưu thắng, trước lo bại, nói đến chính là loại trí giả phòng ngừa chu đáo như ta."
"Nhớ cho kĩ."
"Ta đã lưu cửa ngầm tại bí cảnh Côn Lôn, Yêu Tộc còn chưa có thời gian thăm dò toàn bộ bí cảnh, cửa ngầm của ta cũng không có vấn đề, bây giờ chúng ta liền mang theo người chạy trốn, ngươi mang theo Thành Thượng Kinh, ta mang theo Thái Hoa Sơn, mọi người cùng nhau tiến vào bí cảnh Côn Lôn, trấn áp Yêu Tộc, trốn ở bên trong bí cảnh Côn Lôn tiến hành bảo mệnh."
"Chờ đến khi ngươi thực sự đột phá lại giết ra ngoài."
"Quân tử báo thù mười năm không muộn, gia đại nghiệp đại của ngươi khá là phiền toái, người ở phía ta thì ít hơn, chạy trốn sẽ dễ dàng hơn, ta lại hi sinh một chút, kéo dài thêm một chút thời gian cho ngươi..."

"Ấy!"
Sau khi kể một hơi "kế hoạch chạy trốn", Trần Khuynh Địch mới phát hiện ra chỗ không hợp lý.
"Tại sao lại lộ ra nụ cười ác ôn như vậy nhìn ta, ta thế nhưng là người đã có vợ!"
"Không." Thánh Thượng Đại Càn lắc đầu, dường như là muốn nghiêm túc hơn, nhưng nụ cười ở trên mặt vẫn thủy chung không dừng được, cuối cùng còn quay đầu nhìn về phía Lữ Nga đang trợn mắt hốc mồm.
"Thế nào? Huynh đệ của ta có đáng tin cậy không?"
"..." Lữ Nga trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới hướng về phía Trần Khuynh Địch chắp tay nói: "Cung chủ Vạn Thọ Cung quả thật là người chân thành thiên hạ ít có."
"Lữ Nga bội phục."
Trần Khuynh Địch: "? ? ?"
Chuyện ra sao?
"Lúc này còn nói ra lời loè loẹt như vậy để làm cái gì?"
"Ha ha, các ngươi còn không nhanh thu thập để chạy trốn? Muốn cám ơn ta thì chờ sau khi chạy trốn thành công lại cám ơn..."
"Không cần." Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên hít vào một hơi thật sâu, sau đó tiến về phía trước một bước, vỗ vỗ vào bả vai của Trần Khuynh Địch: "Yên tâm đi lão đệ, tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay của lão ca ta."
"Chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi."
"Không được tính là gì!"
Vừa dứt lời, Thánh Thượng Đại Càn liền thay đổi ánh mắt, mà ở một bên khác, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng phá toái hư không đi ra, chỉ là ánh mắt của Thánh Thượng Đại Càn lại trực tiếp vượt qua bọn hắn, nhìn về phía tinh không vô tận, trong ánh mắt hết sức thâm thúy, phảng phất như có thể nhìn thấy bí mật ẩn tàng sâu nhất ở bên trong Vô Tận Tinh Không.
"Còn chưa đi ra sao? Bọn chuột nhắt nhát gan?"
"Trẫm đã theo sự mong muốn của ngươi."
"Đi ra trước sân khấu!"
"Tiếp theo sẽ đến lượt ngươi!"
Tại đại địa Trung Nguyên, thanh âm của Thánh Thượng Đại Càn quanh quẩn trong hoàng cung, vang vọng như tiếng sấm, Ngô Không cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung vừa mới đến nghe được lời này liền lộ ra vẻ mặt phát mộng, mà Võ Nguyên Hanh cùng với A Sử Na Lam ở cách đó không xa cũng dừng chiến đấu, trong lúc nhất thời, vô số đạo ánh mắt đều rơi vào trên người của Thánh Thượng Đại Càn.
Chẳng lẽ...
Trận đại loạn này còn có kẻ đứng sau màn? Là ai! ?
Trong lúc nhất thời đám người Ngô Không đã phản ứng lại là hơi

nghi hoặc một chút, thân làm kẻ phát động nổi loạn, đám người Ngô Không là người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, ở phía sau trận biến loạn đột nhiên xuất hiện này kỳ thật là có rất nhiều tồn tại thúc đẩy, bọn hắn cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, nói không chừng là đã thực sự làm quân cờ của người khác.
Chỉ là…ai là người đánh cờ?

Chương 1225: Thánh Thượng Đại Càn quẫn bách

Trong lúc nhất thời, ở dưới sự hướng dẫn của Thánh Thượng Đại Càn, chiến đấu tại Thành Thượng Kinh thế mà lắng xuống, ngay tiếp theo ở phía Thái Hoa Sơn cũng bị tác động, Ninh Thiên Cơ chủ động dừng tay, Tịch Đồng theo sát phía sau, giáo chủ Minh Giáo cũng là nhíu mày lui lại, chỉ có A Nhĩ Pháp cùng với Vô Vọng Ma Tôn là còn đang kịch chiến không ngớt.
Kẻ đứng sau màn? Ở đâu?
Nhìn thấy một màn này, Thánh Thượng Đại Càn không chỉ có bỗng nhiên cười một tiếng, sau đó lắc long bào một cái, lộ ra biểu lộ "trẫm chờ ngươi tới cửa", kết quả là…
Cho dù là cái gì cũng không phát sinh.
Một trận gió thu thổi qua, cuốn lên lá rụng đầy đất, nhưng chính là cái gì cũng đều không phát sinh, trong lúc nhất thời bầu không khí lại trở nên có một chút xấu hổ.
"Khụ khụ." Thánh Thượng Đại Càn ho khan một cái, ở phía dưới ánh mắt dần dần trở nên nghi vấn của mọi người mở miệng nói một lần nữa: "Nhất định phải để ta đích thân gọi ra tên của ngươi sao? Mặc dù ta không biết ngươi đến tột cùng là làm sao làm được, nhưng qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn một mực đều ẩn tàng ở bên cạnh ta và nhìn ta đúng không?"
"Hừ!"
Bị Thánh Thượng Đại Càn nói như thế, toàn bộ hoàng cung vào thời khắc này đột nhiên trở nên sôi trào, trong lúc nhất thời trời đất quay cuồng, phảng phất như động đất vậy, vô số cung điện bắt đầu lắc lư, gạch ngói rơi xuống đất, từng đạo từng đạo khe hở lấy hoàng cung làm trung tâm, cấp tốc lan tràn ra bốn phương Thành Thượng Kinh.
"Làm sao có thể! ?"
"Ồ?"
"Lại còn có loại sự tình này..."
Trong lúc đó cũng xen lẫn không ít tiếng kinh hô, những người này đều có sự lý giải đối với Thành Thượng Kinh, tự nhiên biết rõ chỗ không thể tưởng tượng nổi của tình huống lúc này.
Đáp án rất đơn giản, Thành Thượng Kinh thế mà lại phát sinh chấn động, phải biết rằng xem như là Đế Đô hoàng triều Trung Nguyên, vị trí khí vận của một nước, Thành Thượng Kinh từ ngàn năm nay đều là mưa thuận gió hoà, ở phía dưới sự che chở của quốc vận gần như là không có khả năng có phát sinh thiên tai bất kỳ nào, về phần loại sự tình như động đất này, ở dưới tình huống Đại Càn vẫn còn thịnh thế là căn bản không có khả năng phát sinh. Chỉ có vương triều sắp sụp đổ mới có bậc tình huống này. Nhưng bây giờ…

Thành Thượng Kinh thế mà lại phát sinh động đất? Nguyên nhân có thể khiến cho loại địa phương này xuất hiện động đất là không nhiều, cho nên rất nhiều chí cường giả ở đây đều lộ ra thần sắc rung động vạn phần.
À đúng rồi, ngoại trừ Trần Khuynh Địch, bất quá rất nhanh, ngay cả Trần Khuynh Địch cũng đều hiểu được.
Bởi vì ở bên trong từng kẽ đất tan vỡ của Thành Thượng Kinh, từng đạo từng đạo long khí màu vàng đất cuộn trào ra mãnh liệt từ đó, phảng phất như hồng thủy vỡ đê trút xuống, mà ở bên trong mảnh thủy triều long khí này, một đạo thân ảnh lúc đầu mơ hồ, nhưng theo thời gian trôi qua cấp tốc ngưng tụ chậm rãi đi ra.
"Thật thú vị."
"Ngươi đã phát hiện ra trẫm vào lúc nào?"
Thân ảnh long khí phát ra ngữ khí cao cao tại thượng, từ sau khi xuất hiện cũng hoàn toàn không để ý đến đám người Ngô Không, ánh mắt nhiều nhất là dừng lại trong chốc lát trên người của Trần Khuynh Địch, sau đó liền nhìn về hướng Thánh Thượng Đại Càn, mà xưng hô của hắn càng là khiến cho không ít người kinh sợ không thôi, nhất là trung thần của Đại Càn.
"Làm càn!" Võ Nguyên Hanh ở phía xa xa là người đầu tiên nổi giận nói: "Loạn thần tặc tử cũng dám tự xưng là trẫm? Đại nghịch bất đạo!"
"Ồ?" Lúc này thân ảnh long khí mới liếc nhìn Võ Nguyên Hanh, bất quá rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, sau đó cười sang sảng nói: "Trẫm có tư cách tự xưng như vậy hay không, ngươi nói là không tính, không bằng hỏi một chút vị tiểu Hoàng Đế này của ngươi thì tốt hơn, phóng nhãn ra toàn thiên hạ, từ xưa đến nay, trẫm tại sao lại không thể tự xưng như vậy?"
Lời này vừa ra, rất nhiều chí cường giả lại nhìn về phía Thánh Thượng Đại Càn.
Hiển nhiên là ở trong mọi người tại đây, chỉ sợ cũng chỉ có Thánh Thượng Đại Càn mới biết được thân phận chân thật của thân ảnh long khí này.
Mà đối mặt với ánh mắt hỏi thăm của đám người, Thánh Thượng Đại Càn chính là cười ngạo nghễ!
M* nó, có trời mới biết ngươi là ai!
Thánh Thượng Đại Càn vừa duy trì biểu tình kiêu ngạo, ở trong lòng vừa cấp tốc hiện lên nguyên một đám suy nghĩ, nói thật, vào sau khi hắn hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên liền lập tức phát hiện ra sự tồn tại của thân ảnh long khí, hơn nữa hắn cũng biết, từ lúc bắt đầu kia hắn đã rơi vào sự tính toán của đối phương.
Hợp nhất cùng với Tổ Long Trung Nguyên, nhờ vào đó đột phá cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh. Đây vốn là cảm ngộ của Thánh Thượng Đại Càn, nhưng mà trong những năm gần đây hắn suy nghĩ lại, lại

phát hiện ra những cảm ngộ năm đó kỳ thật là có một chút kỳ quặc, cũng có một chút quá mức thuận lợi, giống như là có người nào âm thầm nhắc nhở vậy, ném đáp án chính xác tới trước mặt của hắn. Cho nên hắn mới sinh lòng hoài nghi, mà sau khi trải qua thời gian dài thăm dò cùng với phỏng đoán, Thánh Thượng Đại Càn mới xem như xác định được tính toán của đối phương.
Tổ Long Trung Nguyên là một cái bẫy rập! Quả thật, nó mang đến cho Thánh Thượng Đại Càn chiến tích 300 năm vô địch, nhưng đây cũng là kết quả tính toán trong bóng tối của người nào đó, mọi thứ của Thánh Thượng Đại Càn đều nằm ở trong sự tính toán, thậm chí ngay cả bị Tổ Long trói buộc, nghĩ biện pháp thoát ly từ đó, chỉ sợ đều nằm ở trong mưu đồ của đối phương.
Mà sau khi hiểu rõ tất cả những thứ này, Thánh Thượng Đại Càn lại bắt đầu tự cứu mình, đầu tiên là làm theo sự tính toán của người nào đó, tận sức thoát ly khỏi sự khống chế của Tổ Long Trung Nguyên, một mặt khác thì là nghĩ biện pháp tăng cường cảnh giới của bản thân, ở dưới tình huống không có Tổ Long gia trì, vẫn như cũ có thể đạt đến cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.
Tiếp theo thì là một màn lúc này.
Nhìn như nghĩ biện pháp thoát ly khỏi trói buộc, kì thực lại không phải là như thế, cho tới bây giờ, những chuẩn bị nên làm cũng đều đã hoàn thiện, Thánh Thượng Đại Càn mới hoàn toàn không nể mặt mũi của đối phương, dự định ngả bài với đối phương.
Nhưng mà, cho dù là làm nhiều như vậy! Nhưng Thánh Thượng Đại Càn kỳ thật cũng không biết kẻ mưu tính bản thân là ai!
Đối phương có thể trốn ở bên trong Tổ Long Trung Nguyên, hơn nữa còn không bị người phát hiện, vậy khẳng định cũng là Hoàng Đế, nhưng từ Thượng Cổ đến nay có nhiều Hoàng Đế lợi hại như vậy, nổi bật nhất đơn giản chính là Tiên Tần Thủy Đế Thượng Cổ, Thịnh Đường Huyền Hoàng Trung Cổ, Cường Hán Thiên Tử Cận Cổ, có trời mới biết đối phương đến tột cùng là người nào.
Lúc này tâm tư của Thánh Thượng Đại Càn đang bách chuyển.
Ở trong bầu không khí nghiêm túc như thế này, lúc này nếu như mình bỗng nhiên phun ra một câu" ta cũng không biết ngươi là ai " mà nói, không nói đến những cái khác, mặt mũi đương nhiên sẽ mất hết? ! Có ai giúp ta một chút hay không! ?
Vào lúc này, cũng không có ai nhìn ra sự quẫn bách của Thánh Thượng Đại Càn.

Chương 1226: Yếu ớt như vậy?

Nhưng mà...
Trần Khuynh Địch đã nhìn ra! Không sai! Lúc này ở trong lòng của Trần Khuynh Địch chính là nghĩ như thế này: "Loại vẻ mặt này của lão ca thật là kỳ quái, khóe miệng hơi hơi co rúm, nếp nhăn trên khóe mắt thêm ra hai cái, yết hầu hơi hơi rung động, rõ ràng là đang nuốt nước miếng...tõ ràng chính là trang bức lật xe, không thể thừa nhận là mình không biết, chỉ có thể lộ ra biểu tình gắng gượng chống đỡ!"
Dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, Trần Khuynh Địch đã phát hiện ra chân tướng, thế là hắn liền thân mật mở miệng nói: "Chẳng cần biết ngươi là ai, ở trong thiên hạ hôm nay, chỉ có một vị Hoàng Đế, đó chính là vị ở bên cạnh ta, về phần ngươi, mặc kệ ngươi là ai ở trong quá khứ, bây giờ cũng chỉ là bình dân mà thôi."
"Không nói ra thân phận của ngươi."
"Đó là Thánh Thượng lưu mặt mũi cho ngươi có biết hay không?"
Thân ảnh long khí: "..."
Vừa dứt lời, Thánh Thượng Đại Càn liền len lén ném cho Trần Khuynh Địch một cái ánh mắt "làm tốt lắm".
Không hổ là huynh đệ của ta!
Mà Trần Khuynh Địch thì là cũng ném cho Thánh Thượng Đại Càn một cái ánh mắt "việc nhỏ ".
Đa tạ đa tạ.
Bị Trần Khuynh Địch quấy rầy một cái như vậy, ánh mắt của rất nhiều chí cường giả lại rơi vào trên người của thân ảnh long khí.
Bất quá lần này đối phương lại không có tâm tình gì.
"Ngây thơ."
"Bất quá chỉ là khám phá ra thân phận của trẫm mà thôi, thế mà lại tự đại đến loại trình độ này, rõ ràng đều là Tà Thần, những Tà Thần xuyên việt như các ngươi thật đúng là kỳ quái."
"! ! !"
Lời này vừa được nói ra, những người khác còn chưa kịp phản ứng, Trần Khuynh Địch cùng với Thánh Thượng Đại Càn lại suýt chút nữa bị dọa gần chết.
Tà Thần xuyên việt! ? Không thể nào....chờ một chút!
Không đợi Thánh Thượng Đại Càn mở miệng, thân ảnh long khí liền chủ động tản đi long khí che lấp khuôn mặt của bản thân, mà lộ ra ở bên ngoài thì là một khuôn mặt của người trẻ tuổi, có một câu nói rất hay, nhìn người trước tiên nhìn xương, tướng mạo là có thể ngụy trang, nhưng xương cốt lại là căn bản của con người, cũng tượng trưng cho bản tính của con người.
Ví dụ như Trần Khuynh Địch, xem xét từ trên tướng mạo, từ trong ra

ngoài đều lộ ra một cỗ ngu đần.
Mà vị trẻ tuổi này, thì là từ trong ra ngoài đều lộ ra một cỗ bá khí, cũng không phải là ở trên cao vị dưỡng thành bá khí, mà là bá khí bẩm sinh, phảng phất như Tiên Phật trên trời hạ phàm vậy, chỉ đứng ở nơi đó, liền mang theo một cỗ khí chất rung động lòng người một cách tự nhiên, nếu là người có tâm chí hơi yếu một chút mà nói, chỉ là nhìn thấy hắn liền sẽ sinh ra suy nghĩ thần phục.
"Khí chất Bá Vương! ?"
"Bá chủ bẩm sinh, thật sự là có loại người này?"
"Nói nhảm." So sánh cùng với những người khác kinh hãi không dứt, Thánh Thượng Đại Càn đối với chuyện này là không thèm ngó tới: "Đổi thành ta nghỉ ngơi ở bên trong Tổ Long Trung Nguyên mấy vạn năm, cũng sẽ có loại khí chất Bá Vương này."
Trần Khuynh Địch: "Đúng thế!"
Không sai, khác biệt cùng với những người khác, Thánh Thượng Đại Càn chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy ngay bản chất của người trước mắt này.
Hơn nữa hắn còn chủ động lộ ra mặt mũi của mình.
Thân phận cũng trở nên dễ hiểu.
"Quả nhiên, Là Chân Long Thiên Tử Đại Thiên ngày xưa đúng không?"
"Không sai." Thiên Tử Đại Thiên hoàn toàn không có che giấu, cũng khinh thường che giấu, nói: "Chính là ta!"
"Ồ!"
Cái thế giới này luôn có một loại người như vậy, bọn họ sẽ không ra bài theo lẽ thường.
Bình thường là ở phía dưới loại tình huống này, cho dù là đám người Ngô Không, ở trong lòng đều là muốn nghe thử Thiên Tử Đại Thiên muốn nói cái gì, dù sao cũng là kẻ đứng sau màn ẩn tàng sâu đậm.
Nhưng có người thì lại không giống nhau.
Ý nghĩ của Trần Khuynh Địch thì lại bất đồng.
Hắn là đang tự hỏi như thế này: Thiên Tử Đại Thiên là kẻ đứng sau màn - Thiên Tử Đại Thiên là địch nhân, cho nên liền thừa dịp địch nhân nói nhiều xuất thủ đòi mạng hắn.
Về phần kế hoạch của kẻ đứng sau màn, chờ ta đánh chết hắn không phải là sẽ không thành vấn đề! Quá đơn giản?
Cho nên Trần Khuynh Địch liền ra quyền không có một chút do dự, hơn nữa còn trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, cũng kích hoạt đống khiếu huyệt đã sắp mở ra vào thời điểm đám người Ngô Không truy sát lên, đấm ra một quyền, hư không đổ sụp, ngay cả tia sáng cũng đều bị thôn phệ, đồng thời cũng bạo phát ra ánh sáng chói mắt.
Một quyền khuynh thiên! Đây là phiên bản nâng cấp! Uy lực của một quyền này nếu nói một cách không khách khí, đã hoàn toàn đạt đến cấp độ Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.

Không cho Thiên Tử Đại Thiên cơ hội nói chuyện, một quyền như thiểm điện của Trần Khuynh Địch trực tiếp đánh trúng Thiên Tử Đại Thiên, vô luận là khí chất của ngươi có bao nhiêu bá đạo, khí chất Bá Vương mạnh bao nhiêu, ở dưới một quyền này đều biến thành tro bụi, Thiên Tử Đại Thiên mới vừa rồi còn cường thế cao ngạo liền bị đánh nổ trong nháy mắt.
Bùm! Giống như là bóng hơi vỡ tan vậy.
Thuận lợi đến nỗi ngay cả chính Trần Khuynh Địch cũng đều ngẩn ra.
"Con m* nó?"
"Yếu ớt như vậy?"
"Thất phu!"
Một giây sau, từ sâu trong lòng đất liền truyền ra một tiếng tiếng rống tức giận, phải hình dung như thế nào đây, giống như là vào thời điểm giáo viên trong lớp đang tuyên bố thành tích, thật vất vả mới đến phiên mình, mà mình lại vừa vặn làm bài kiểm tra rất tốt, đang chờ giao viên tuyên bố xong để trang bức, giáo viên liền nói đã làm mất bài thi...
Biệt khuất! Loại cảm giác trang bức bị cưỡng ép cắt ngang này khiến cho Thiên Tử Đại Thiên nổ tung trong nháy mắt.
"Ngươi cho rằng loại thủ đoạn này hữu dụng đối với ta sao?"
"Tổ Long bất diệt, ta chính là bất tử!"
"Bằng không năm đó lão gia hỏa Thuần Dương kia đã sớm tiêu diệt ta!"
"Hả?"
Lời này vừa ra, Thánh Thượng Đại Càn còn không có cảm giác gì, Trần Khuynh Địch lại là nhíu chặt lông mày.
Lão gia hỏa Thuần Dương? Loại xưng hô này không thích hợp a!
Có quan hệ đến sự tình người xuyên việt, Trần Khuynh Địch đã hiểu không sai biệt lắm, trên căn bản là một loại thủ đoạn để Thiên Đạo bù đắp bản thân, hệ thống thì coi như là một loại đầu tư của Thiên Đạo, trừ bỏ thời đại Thượng Cổ quần anh hội tụ, mỗi cái thời đại đều có hai vị người xuyên việt giáng lâm đến đại thế giới Trung Thổ. Thời đại Thái Cổ là Man Thần Quân Vô Tà cùng với Triệu Man, thời đại trước mắt là hắn và Võ Càn Võ. Còn có thời đại Cận Cổ là Thuần Dương Đạo Tôn cùng với một vị khác, ở thời đại Trung Cổ có hay không thì không rõ ràng.
Nhưng ở bên trong suy đoán của Trần Khuynh Địch, thời đại Cận Cổ hẳn là Thuần Dương Đạo Tôn cùng với Thiên Tử Đại Thiên, hai vị này đều là người xuyên việt, kết quả cuối cùng là tương ái tương sát...
Vốn nên là như vậy, nhưng mà từ thái độ của Thiên Tử Đại Thiên đối với Thuần Dương Đạo Tôn còn có Tà Thần xuyên việt ở trong miệng của hắn...

Tình huống dường như là có một chút bất thường? Sẽ không phải là...
"Ngươi thật ra là Tà Thần sao?" Trần Khuynh Địch đột nhiên phúc chí tâm linh, toát ra một câu hỏi như vậy.

Chương 1227: Già Mã La

Ở bên trong khe hở mặt đất, lại có một cỗ long khí gào thét mà ra, một lần nữa hội tụ thành thân ảnh Thiên Tử Đại Thiên, bất quá lần này ở trên mặt của hắn lại là mang theo vài phần kinh dị.
"Ngươi không biết?"
"Cái gì?"
"Ha ha ha, ngươi không biết? Ngươi thế mà không biết?"
"Chê cười!"
Thiên Tử Đại Thiên dường như là nhớ ra sự tình cao hứng gì đó, đột nhiên ôm bụng phá lên cười, sau khi cười xong còn lau khóe mắt một cái, sau đó lắc đầu nói: "Bất quá cũng phải, quân cờ làm sao có thể hiểu được ý nghĩ của người đánh cờ? Nhìn từ điểm này, ngươi còn không bằng tiểu Hoàng Đế ở bên cạnh ngươi a."
Quân cờ.
Người đánh cờ.
Không đợi Trần Khuynh Địch lấy lại tinh thần, Thánh Thượng Đại Càn còn có rất nhiều chí cường giả khác đã kịp phản ứng, Thiên Tử Đại Thiên đã trực tiếp bóc trần ra mọi thứ.
"Ngươi nói đúng, ta là Tà Thần!"
"Nhưng ta cũng là Thiên Tử Đại Thiên."
"Chuyện cho tới bây giờ trẫm cũng lười nhác che giấu, trẫm tên là Lưu Mãng, ngươi cũng có thể gọi ta là Già Mã La, Tà Thần kiệt xuất đệ nhất thứ 29.743.861 - Tà Thần chuyển sinh Già Mã La!"
"Các ngươi cũng tương tự như chúng ta, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, so sánh với Tà Thần xuyên việt, ta càng muốn xuất sắc hơn, càng thêm ưu tú hơn, cũng càng cường đại hơn! Trên thực tế nếu không phải là do lão gia hỏa Thuần Dương kia, vào vạn năm trước toà đại thiên thế giới này đã biến thành nền tảng cho ta tấn cấp thành Tà Thần Vương!"
Thiên Tử Đại Thiên dường như căn bản không kiêng kị các chí cường giả ở đây, thậm chí còn lộ ra bộ dáng không có sợ hãi, nói: "Như thế nào?"
"Ta đã nói ra tất cả bí mật, thế nào? Các ngươi dự định vây công ta hay sao?"
"Hay là…các ngươi dự định đầu nhập vào ta?"
Thiên Tử Đại Thiên giang tay ra, vào thời điểm tất cả các chí cường giả đều bị tin tức đột nhiên xuất hiện làm cho rung động không rõ, hắn lại nhìn về phía Trần Khuynh Địch.
"Trận chiến vào vạn năm trước cũng còn chưa có kết thức."
"Thuần Dương không giết được ta."
"Cho nên ta mới chờ đến ngày hôm nay."

"Tiểu Hoàng Đế chính là con cờ của ta, mà ngươi thì là con cờ của Thuần Dương, các ngươi đều là quân cờ."
Thiên Tử Đại Thiên nhếch khóe miệng, sau đó dẫn động khí thế, trong lúc nhất thời, cảnh giới nguyên bản cưỡng ép kiềm chế, dù cho là Thánh Thượng Đại Càn thoát ly khỏi trói buộc của Tổ Long Trung Nguyên chưa có tăng cảnh giới lên, khí tức quanh người cũng đột nhiên không thể ức chế bắt đầu tăng lên, cảm ngộ trong cõi u minh không ngừng hiện lên ở trong đầu.
"Quân cờ chung quy vẫn là quân cờ, một chút thông minh cũng không thể cải biến được vận mệnh của quân cờ.
"Tiểu Hoàng Đế, từ khi ngươi bắt đầu thoát ly khỏi trói buộc của Tổ Long Trung Nguyên, tất cả đã được chú định!"
"Đột phá đi, sau đó trở thành nhục thân hoàn toàn mới của ta."
"Bất tử thân, trường sinh bất lão..."
"Tổ Long Trung Nguyên!"
Thân hình của Thiên Tử Đại Thiên dần dần tiêu tán, mà khí tức của Thánh Thượng Đại Càn vẫn còn đang không ngừng cất cao.
"Trận chiến vạn năm này cuối cùng vẫn là ta thắng, không có ai có thể vượt qua ta, chờ sau khi ta trở thành Tà Thần Vương, lại mang đại thế giới Trung Thổ đi tiếp tục trận chiến vạn năm trước với lão gia hoả Thuần Dương kia, thật sự muốn nhìn thấy sau khi hắn phát hiện ta thống trị quê hương của hắn, hắn sẽ có biểu lộ như thế nào..."
Thiên Tử Đại Thiên Lưu Mãng, hoặc cũng có thể xưng là Tà Thần chuyển sinh Già Mã La.
Cái chủng tộc Tà Thần này xem như là u ác tính lớn nhất trong toàn bộ hư không, phân loại của bọn hắn rất quỷ dị, có rất nhiều phân loại, phóng nhãn ra tất cả đại thiên thế giới cũng là cực kỳ hiếm thấy, cho dù là Yêu Tộc đã từng cực thịnh một thời tại thời đại Thượng Cổ, ở trên phân loại về số lượng tộc đàn cũng không có cách nào đánh đồng với nhau Tà Thần nhất tộc.
Mà giống như là ở bên trong Yêu Tộc cũng có Thần Thú vậy. Tà Thần nhất tộc cũng có bộ tộc mạnh mẽ. Tà Thần đoạt xá chính là một loại phi thường xuất sắc trong đó, tinh thần thể thuần túy khiến cho bọn hắn có thể tùy ý đoạt xá nhục thân của cường giả mà bọn hắn cần, kế thừa trí nhớ của đối phương, thay thế một cách thần không biết quỷ không hay, ở bên trong Tà Thần, hủy diệt thế giới tuyệt đại đa số đều là do Tà Thần đoạt xá làm.
Tà Thần chuyển sinh thì lại là một loại càng thêm cực đoan, khác biệt cùng với Tà Thần đoạt xá. Tà Thần chuyển sinh không đoạt xá người khác, mà là trực tiếp dung nhập vào thế giới, lấy hình thức sinh mạng thể bản thổ của thế giới để trùng sinh, sau đó nương tựa theo sự tích lũy của Tà Thần nhanh chóng mạnh lên, trong lúc này không những sẽ không bị bản thân thế giới bài xích, còn có thể lấy

được sự gia trì, tránh đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.
Mà Già Mã La chính là một vị Tà Thần chuyển sinh như vậy.
Thân làm một trong mười đại Tà Thần kiệt xuất, Già Mã La đã mượn nhờ thiên phú của bản thân chủng tộc hủy diệt qua không ít thế giới, khoảng cách đến cảnh giới Tà Thần Vương chí cao cũng chỉ thiếu một chút nữa, vì phóng ra một bước cuối cùng này, hắn mới đi đến đại thế giới Trung Thổ, dự định xem đại thế giới Trung Thổ là nền tảng để bản thân tấn thăng.
Hơn nữa vận khí của hắn coi như cũng không tệ, vào đúng lúc chuyển sinh gặp được một vị Tà Thần xuyên việt bị đại thế giới Trung Thổ triệu hoán đến, thế là hắn thôn phệ chiếm lấy đối phương, còn nhờ vào đó thu được ký ức của vị Tà Thần xuyên việt kia, nhờ vào chuyện này, điểm xuất phát của hắn tại đại thế giới Trung Thổ là vô cùng cao.
Theo lẽ thường mà nói, có kinh nghiệm cùng với ký ức của Tà Thần chuyển sinh kiếp trước, là có thể phi tốc trưởng thành ở bên trong đại thiên thế giới, loại tốc độ nhanh chóng kia thậm chí còn muốn mạnh hơn gấp mấy lần so với cái gọi là nhân vật chính.
Mà Già Mã La ở bên trong Tà Thần chuyển sinh cũng là hạng người siêu quần bạt tụy, cho nên sau khi hắn chuyển sinh, tốc độ khôi phục lực lượng cũng rất nhanh, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi là hắn đã có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Trên lý luận, sẽ không có ai có thể ngăn cản được Già Mã La.
Trên thực tế, kinh nghiệm trước đây cũng đã nói cho Già Mã La biết như vậy, cho nên hắn rất có lòng tin...nhưng mà…
Tại đại thế giới Trung Thổ, Già Mã La đã ngã sấp mặt, hắn tuyệt đối không ngờ được, mình đã là thuộc về người chơi gian lận, kết quả đại thế giới Trung Thổ còn sinh ra một nhân viên quản lý...
Đó là Thuần Dương Đạo Tôn, rõ ràng là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, rõ ràng là không thể so sánh với Tà Thần mang theo ký ức cùng với lực lượng nội tình như hắn.
Kết quả là, đối phương còn mạnh hơn chính hắn! Không giảng đạo lý!
Cuối cùng, Già Mã La bị Thuần Dương Đạo Tôn đánh cho suýt chút nữa hồn phi phách tán, nếu như không phải mưu kế của hắn tỉ mỉ, chiếm được truyền thừa do thời đại Thượng Cổ Tiên Tần Thủy Đế để lại, hợp nhất bản thân cùng với Tổ Long Trung Nguyên, lấy tính mệnh của vô số bình dân Trung Nguyên để tiến hành uy hiếp, chỉ sợ là Thuần Dương Đạo Tôn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Chương 1228: kế hoạch hoàn mỹ

Nhưng mà…Già Mã La cũng không phải là một người dễ dàng buông tha như vậy! Hắn thua không cam tâm! Trận đánh cờ này còn còn lâu mới có kết thúc! Bởi vì nguyên nhân Tổ Long Trung Nguyên, Già Mã La mặc dù bảo vệ được tính mệnh, nhưng cũng bị hạn chế rất nhiều, dự định nguyên bản của hắn là chọn lựa ra một vị Hoàng Đế ở bên trong thiên triều Đại Thiên, hợp nhất cùng với Tổ Long Trung Nguyên, trở thành con cờ của mình, kết quả không ngờ được đời sau của hắn một kẻ còn vô dụng hơn một kẻ...
Cuối cùng mãi cho đến khi thiên triều Đại Thiên bị huỷ diệt cũng không sinh ra được một nhân vật nào.
Ngược lại là Thuần Dương Đạo Tôn.
Sau khi bố trí vô số chuẩn bị trong vạn năm, đánh Đông dẹp Bắc, mạnh mẽ trấn áp những tai hoạ ngầm trong đại thế giới Trung Thổ, còn nhờ vào đó lĩnh hội kiếp số, trở thành cường giả có thể đánh đồng cùng với Tà Thần Vương, nói thật, vào thời điểm nhìn thấy Thuần Dương Đạo Tôn thành công siêu thoát rời đi…
Già Mã La hâm mộ đến mức muốn phun máu.
Từ đó về sau, Già Mã La vẫn tiến hành ẩn núp, tìm kiếm con cờ thuộc về mình, mà qua vạn năm lâu dài, hắn rốt cuộc cũng đã đợi được Thánh Thượng Đại Càn! Một quân cờ hoàn mỹ! Có thiên phú, có tâm trí, có lo lắng, quan trọng nhất là đối phương và Thuần Dương đều là Tà Thần xuyên việt, phi thường thích hợp trở thành vật dẫn mới của hắn, mà ở phía dưới sự tính toán của Già Mã La, mọi cử động của Thánh Thượng Đại Càn cũng đều không thể chạy ra khỏi dự đoán của hắn, cuối cùng cũng thuận lý thành chương hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên..
Nhưng chính vào lúc này, Trần Khuynh Địch xuất hiện.
Giống như kịch bản của Thuần Dương Đạo Tôn vào vạn năm trước, Trần Khuynh Địch ở bên trong mấy năm ngắn ngủi liền liên tục vượt qua mấy cái đại cảnh giới, nghiễm nhiên lại là một vị nhân viên quản lý tài khoản.
Không giảng đạo lý!
Già Mã La nguyên bản đã có dự tính trong lòng lúc này mới trở nên cấp bách.
Thế là...Già Mã La liên lạc với Tà Thần Vương ở vực ngoại.
Hắn cần sự trợ giúp của bản tộc Tà Thần, mà ở dưới sự yêu cầu của hắn, A Nhĩ Pháp đã bị hắn lợi dụng ở dưới tình huống không biết chuyện, trở thành đầy tớ thúc giục giới tông phái động thủ, Đức Nhĩ Tháp theo mệnh lệnh của Tà Thần Vương chạy đến đây, còn có không ít Tà Thần liên tiếp thử nghiệm tiến vào đại thế giới Trung

Thổ.
Tất cả cũng là vì trải đường cho Già Mã La.
Áp lực cảu giới tông phái theo nhau mà tới, chính là vì tạo áp lực cho Thánh Thượng Đại Càn.
Khiến cho hắn lựa chọn đột phá! Chỉ cần hắn thoát ly khỏi trói buộc của Tổ Long Trung Nguyên, Già Mã La liền có thể truyền cảm ngộ của bản thân ho hắn, thôi động cảnh giới của hắn tăng lên, sau đó Già Mã La lại dùng Tổ Long Chi Thân thôn phệ hắn, trải qua tổ hợp hoàn mỹ này, Già Mã La cũng có thể nhờ vào đó nhất cử trở thành Tà Thần Vương mới của Tà Thần nhất tộc.
Kế hoạch là rất hoàn mỹ!
"Không cần phản kháng, tiểu Hoàng Đế."
"Tất cả mọi cử động của ngươi đều nằm trong sự tính toán của ta!"
"Ngươi cho rằng sau khi ngươi đột phá cảnh giới, liền có thể đè ép được ta sao?"
"Ngây thơ!"
Từng đạo từng đạo long khí chảy ra từ mặt đất, sau đó cưỡng ép xâm nhập vào thân thể của Thánh Thượng Đại Càn, không ngừng cất cao cảnh giới của hắn đồng thời cũng đang không ngừng ăn mòn ý thức của hắn, đánh thẳng vào trong đầu của hắn, thanh âm của Già Mã La càng là mang theo sự thỏa mãn cùng với vui sướng khi đại kế đã thành.
"Từ sau khi ngươi hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên."
"Liền nhất định sẽ biến thành khôi lỗi của ta!"
"Thân thể của ngươi thậm chí cũng sẽ không tiếp tục là thân thể của ngươi."
"Từ bỏ đi!"
"Hãy thần phục với ta, sau khi ta trở thành Tà Thần Vương, vẫn có thể cho ngươi nắm giữ đại thế giới Trung Thổ như cũ."
Già Mã La vừa phát ra ma âm tràn ngập sức dụ dỗ, vừa không ngừng nghỉ một chút nào đánh thẳng vào ý thức của Thánh Thượng Đại Càn, mà đến khi cảnh giới của Thánh Thượng Đại Càn triệt để đột phá trong nháy mắt, cũng chính là thời điểm hắn hoàn toàn bị Tổ Long Trung Nguyên cắn nuốt, tới lúc đó, Già Mã La cũng sẽ lấy thân phận Tà Thần Vương tái hiện thế gian.
"Ha ha ha ha!"
"Đám trùng nhỏ bé! Để ta tới thống trị các ngươi!"
"Thuần Dương!"
"Chuẩn bị nghênh đón sự phẫn nộ của ta đi!"
"Trọn vẹn vạn năm, đây là ta lần đầu cảm thấy thoải mái đầm đìa như vậy!"
Ầm ầm! Mang theo một cỗ sức lực cuối cùng, Già Mã La thôi động long khí tiếp tục hướng lên bên trên, dẫn động cảnh giới của Thánh Thượng Đại Càn đánh thẳng vào hàng rào hư vô kia.

Chỉ Tôn nhân gian, đối với tuyệt đại đa số chí cường giả đều là cao không thể chạm, nhưng đối với Thánh Thượng Đại Càn lúc này mà nói, tầng hàng rào này không khác gì với giấy mỏng.
Chỉ cần đâm một cái là rách.
"Đột phá đi!"
"Sau đó đi chết!"
Ý thức của Già Mã La hung hăng đụng vào bên trên hàng rào cảnh giới trong cõi u minh!
Ầm! Sau đó hắn liền đụng đến mức đầu rơi máu chảy.
Già Mã La: "? ? ?"
Cảm thụ được khí tức biến hóa trong người, khóe miệng của Thánh Thượng Đại Càn chậm rãi phác hoạ lên vẻ tươi cười.
Thánh Thượng Đại Càn đương nhiên là không biết kế sách của Già Mã La, dù sao thì hắn cũng không phải là thần. Nhưng có một chút hắn rất rõ ràng. Đối phương tuyệt đối là đang nhắm vào thân thể của mình! Suy nghĩ kỹ một chút là biết, đối phương giấu ở bên trong Tổ Long Trung Nguyên, rõ ràng là không có nhục thân, chỉ có ý thức, mà loại hình nhân vật này, mười kẻ có chín kẻ đều là muốn đoạt xá, Thánh Thượng Đại Càn dù sao cũng là người xuyên việt, hai mắt khép lại mở ra là có thể đoán ra tám, chín phần mười kế hoạch của đối phương.
Như vậy vấn đề đã đến, làm như thế nào để ứng đối với loại khả năng đoạt xá này đây? Thánh Thượng Đại Càn đương nhiên là có biện pháp, chỉ cần suy luận đơn giản một chút là được rồi.
Suy nghĩ kỹ một chút, nếu như đối phương muốn đoạt xá mình mà nói, vậy tại sao không làm như vậy sớm một chút đây? Dù sao thì mình cũng đã hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên không biết bao lâu, cơ hội muốn bao nhiêu có bấy nhiêu không phải sao?
Kết luận lại: ở phía dưới tình huống bị Tổ Long Trung Nguyên trói buộc là đối phương không có cách nào đoạt xá mình.
Suy luận: vậy thì Tổ Long Trung Nguyên trói buộc thứ gì? Kết luận: Cảnh giới.
Nói một cách khác, chỉ cần cảnh giới của mình bị trói buộc, đối phương liền không có cách nào đoạt xá mình.
Cho nên chỉ cần mình có thể tìm ra một loại khác phương pháp để thay thế Tổ Long Trung Nguyên trói buộc cảnh giới của mình, nói không chừng sẽ có phương pháp đối kháng với sự đoạt xá của người thần bí, Thánh Thượng Đại Càn cũng không xác định được là loại phương pháp này có tác dụng hay không, xem chừng là chỉ có khoảng bảy phần mười khả năng cùng với xác xuất thành công.
Nhưng bất kể như thế nào.
Thử một lần cũng không sao!
Ầm ầm!
"Điều đó là không có khả năng! Ngươi không đột phá nổi? Đừng nói

giỡn."
Thanh âm của Già Mã La quanh quẩn ở trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn, vô tận long khí tiếp tục quán thâu, muốn thúc đẩy cảnh giới của hắn lên, nhưng khiến cho Già Mã La hoảng hốt chính là…

Chương 1229: Mộ Long Ngọc

Vốn dĩ hàng rào cảnh giới ở trong tính toán của hắn giống như giấy cửa sổ đâm một cái liền rách, vào thời điểm này lại trở thành thép tinh, hắn đã đụng đến mức đầu rơi máu chảy, nhưng vẫn không thể xông phá hàng rào cảnh giới, loại trói buộc kinh khủng này, quả thực là giống như có vật gì đó đang trấn áp cảnh giới của Thánh Thượng Đại Càn...
"Ồ!"
"Tổ Long Trung Nguyên? Không đúng! Không thể nào là Tổ Long Trung Nguyên...đó là thứ gì! ?"
"Ngu ngốc!" Thánh Thượng Đại Càn nhếch miệng cười một tiếng. Xưng hào thần cơ diệu toán của Võ Càn Võ ta há lại chỉ là hư danh? Không sai! Tất cả đều nằm ở trong sự tính toán của ta!
Mặc dù thân ở đại gia đình chủ nghĩa đế quốc, nhưng Thánh Thượng Đại Càn vẫn luôn là thanh niên có lòng dạ chủ nghĩa xã hội, võ công của bản thân căn bản chính là Đỉnh Thiên Cách Mệnh Đạo, ở bên trên áp chế long khí đã có kỳ hiệu, quan trọng nhất là, đồ vật mà Thánh Thượng Đại Càn để cho Ninh Thiên Cơ mang về từ Vực Ngoại Hư Không...
Xoạt! Ở trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn, theo sự trùng kích không ngừng của Già Mã La, rốt cục cũng dần dần thấy rõ hàng rào cảnh giới giam cầm Thánh Thượng Đại Càn, rõ ràng là một khối ngọc thạch hình rồng! Đó là đồ vật do mang về Ninh Thiên Cơ! Hơn nữa Già Mã La cũng nhận ra loại ngọc thạch này, dù sao thì hắn cũng đi qua nhiều vô số kể thế giới, kiến thức tự nhiên là rất rộng.
"Mộ Long Ngọc! ?"
"Ngươi lấy được thứ này từ nơi nào!"
"Chết tiệt!"
Mộ Long Ngọc, tên như ý nghĩa, là chỉ có vào sau khi một cái thế giới rơi vào tịch diệt, long mạch của nó mới có thể ngưng tụ ra đồ vật, thay một cái thuyết pháp khác, nếu như đại thế giới Trung Thổ tịch diệt, Tổ Long Trung Nguyên cuối cùng chỉ sợ cũng sẽ ngưng tụ ra một khối Mộ Long Ngọc, vả lại chất lượng còn có thể lớn hơn không ít so với khối Mộ Long Ngọc này của Thánh Thượng Đại Càn.
Trên thực tế, khối Mộ Long Ngọc này chính là do Ninh Thiên Cơ tìm tòi rất lâu tại Vực Ngoại Hư Không, mới tìm được từ bên trong một toà thế giới hủy diệt.
Tác dụng của nó rất đơn giản, chính là giam cầm cảnh giới! Dùng Mộ Long Ngọc mô phỏng sự trấn áp của Tổ Long Trung Nguyên, hiệu quả rất nổi bật!
Nhưng mà!

"Ngươi cho rằng như vậy thì hữu dụng sao! Chỉ là một cái long mạch còn sót lại của tiểu thiên thế giới, cho dù là có thể giam cầm thế giới, cũng không có khả năng chống đỡ được bao lâu!"
Long khí của Tổ Long Trung Nguyên phóng nhãn ra toàn bộ hư không đều là số một số hai.
Dù sao thì đại thế giới Trung Thổ cũng là đại thiên thế giới.
So sánh với nhau, Mộ Long Ngọc ở trong tay của Thánh Thượng Đại Càn chỉ là long mạch đến từ một cái tiểu thiên thế giới, mặc dù trân quý, nhưng cuối cùng vẫn có tính hạn chế.
Cho nên Già Mã La cũng không hoảng hốt một chút nào.
"Ngươi ngươi ngươi ngươi cho rằng ta sẽ sợ sao? Đừng đừng đừng có vọng tưởng!"
"Biến biến thành khôi lỗi của ta mới là, mới là đường ra duy nhất của ngươi!"
Không sai, Mặc dù Già Mã La có một chút cà lăm, ngữ khí cũng có một chút run rẩy, nhưng hắn cũng không hoảng hốt một chút nào.
"Ha ha."
Thánh Thượng Đại Càn cười lạnh một tiếng, tiếp tục trấn áp cảnh giới ở trong cơ thể, Già Mã La lộ ra biểu hiện như vậy, lấy tu vi của hắn tự nhiên là có thể nhìn thấu ý nghĩ của đối phương, bí mật đã bại lộ tự nhiên không còn là bí mật, phương pháp đoạt xá của Già Mã La cũng là rõ ràng rành rành ở trong mắt của Thánh Thượng Đại Càn.
"Thì ra là thế, Chỉ Tôn nhân gian tu thiên đạo, muốn đột phá thì tất nhiên phải cải tạo nguyên thần của bản thân, mà ngươi dùng long khí thôi động khiến cho cảnh giới của ta đột phá, chính là muốn dùng long khí của Tổ Long Trung Nguyên cải tạo nguyên thần của ta, sau đó đánh ấn ký của ngươi lên trên nguyên thần của ta, nhờ vào đó để đoạt xá..."
"Ngươi thấp hèn!" Già Mã La: "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"
"Bây giờ ngươi đã bị ta vây khốn, cảnh giới chỉ thiếu chút nữa là sẽ đột phá, căn bản là không có cách động thủ, ở phía dưới loại tình huống này, ngươi cho rằng giới tông phái ở phía ngoài sẽ không bắt lấy cơ hội hay sao?"
"Bắt lấy cơ hội?" Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy liền cười càng vui vẻ hơn: "Bắt cơ hội gì? Ngươi thân là Tà Thần, có ý đồ mưu hại toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, người giới tông phái chẳng lẽ đều là đồ đần, sẽ nối giáo cho giặc vào thời điểm này hay sao?"
"Đồ đần?"
"Không không không." Già Mã La cười nói: "Đồ đần trái lại là sẽ không làm loại chuyện này, không bằng nói là vừa vặn tương phản, chỉ có những tên gia hoả tự xưng là thông minh mới có thể làm."
"Cũng ví dụ như..."
"Xuất thủ!"

Ầm ầm! Già Mã La vừa dứt lời, ở một bên khác, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đã xuất thủ.
Đối với việc Già Mã La đột nhiên xuất hiện, ở trong lòng của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung có thể nói là tràn ngập sự kiêng kị, nhưng chỉ vẻn vẹn là kiêng kị mà thôi, bởi vì so sánh cùng với những người khác, Bắc Nhung có một cái ưu thế rất lớn, đó chính là…
Bắc Nhung còn có một vị Chí Tôn nhân gian! Mà vị Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung kia, mặc dù chỉ xuất thủ một lần, nhưng không thể nghi ngờ là đang một mực quan sát chiến trường, ngay mới vừa rồi, hắn đã phát chỉ thị cho Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Xuất thủ! Thân làm Chỉ Tôn nhân gian, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cũng sẽ không quản nhiều như vậy, từng vị Chí Tôn nhân gian đều là tồn tại tâm cao khí ngạo, vạn năm trước bại bởi Thuần Dương Đạo Tôn, sau khi bị trấn áp vĩnh viễn, hắn vẫn đang nghĩ biện pháp trả thù, lúc này là một cơ hội hiếm có, hắn làm sao còn có thể để ý đến cái gì là uy hiếp.
Về phần kết quả Già Mã La sau khi thành công...vậy thì như thế nào? Đơn giản là Trung Nguyên chết hết mà thôi, về phần bản thân Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, hắn là Chỉ Tôn nhân gian, hắn sẽ chết sao? Không thể nào! Ngay cả Thuần Dương Đạo Tôn cũng đều không thể giết hắn, tên Già Mã La này đơn giản là bại tướng dưới tay của Thuần Dương Đạo Tôn, còn có thể giết hắn? Vọng tưởng! Cho nên Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung chính là không kiêng kỵ một chút nào liền mệnh lệnh cho Thiên Khả Hãn Bắc Nhung xuất thủ, về phần Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, có lão tổ làm chỗ dựa hắn tự nhiên là cũng sẽ không sợ cái gì.
Sau lưng ta cũng có bắp đùi, ai thèm quan tâm đến các ngươi, trước tiên xử lý cái đinh trong mắt - Thánh Thượng Đại Càn rồi lại nói! Thế là hắn liền xuất thủ, quyền trượng Trường Sinh Thiên đằng không mà lên, nở rộ vạn trượng ô quang, sau đó đập về phía đỉnh đầu của Thánh Thượng Đại Càn! Bất quá vào trước đó, một đôi thiết quyền tràn ngập khí huyết liền ngăn ở trước mặt quyền trượng.
Oanh! Hư không nổ tung, vô tận lực lượng tràn vào hư không, nhấc lên từng cơn phong bạo mà mắt trần có thể thấy, mà ở trước mặt của Thánh Thượng Đại Càn, một đám lửa kiên quyết mà lên, như mặt trời huy hoàng, nhuộm đỏ nửa bầu trời, ở bên trong hỏa diễm, Trần Khuynh Địch dùng song quyền cứng rắn đón đỡ quyền trượng Trường Sinh Thiên.
"Hừ! Tiểu bối đáng chết."

Chương 1230: Ông trời bất công!

"Con đường võ đạo cường giả vi tôn, chỉ bằng vào ngươi cũng dám gọi ta là tiểu bối?" Trần Khuynh Địch nhếch nhếch miệng, ngay sau đó toàn thân cao thấp tản ra tinh quang, từng cái khiếu huyệt đều được thắp sáng, trong phút chốc, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung phảng phất như thấy được một mảnh trời sao mênh mông vô ngần!
"Cút về!"
Vô tận tinh quang phân ra một sợi quang mang, sau đó hợp thành một đạo tinh trụ huy hoàng, sau đó nổ tung ầm ầm, trong chớp mắt liền có một cỗ đại lực tràn trề vọt về phía quyền trượng Trường Sinh Thiên, chấn động đến mức khiến cho lòng bàn tay của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng đều nứt ra, thân thể cả người không thể ức chế mà bay ngược về phía sau.
"Ấy! Ngươi đã đột phá?"
"Làm sao có thể!"
"Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm!"
Trong lúc nhất thời, phàm là chí cường giả chú ý đến cuộc chiến đấu này đều phát ra tiếng kinh hô không thể tin nổi.
Thực tế đã chứng minh, nhân viên quản lý chính là có thể muốn làm gì thì làm.
Cái thế giới này sẽ luôn có một số người khiến cho ngươi hoài nghi nhân sinh như vậy.
Giống như là con nhà người ta vậy.
Lại ví dụ như là Trần Khuynh Địch.
Ông trời ơi! Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm là dễ đột phá như vậy sao! ? Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, giáo chủ Minh Giáo, Ngô Không, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cung chủ Tiên Cung bị thay thế, A Nhĩ Pháp thực lực rơi xuống, Đức Nhĩ Tháp ở trạng thái đỉnh phong, Vô Vọng Ma Tôn hoàn hảo, người nào có tu vi Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm? Đều không có! Coi như là Vô Vọng Ma Tôn, năm đó cũng chỉ là tiếp cận với Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, chứ vẫn chưa thể đột phá.
Ngược lại là Vân Phi Lăng xem như chưởng giáo Thuần Dương Cung đời trước là có tu vi Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.
Ngoài ra, toàn bộ võ giả Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm ở trong giang hồ quả thực là chỉ có thể đếm được ở trên đầu ngón tay, bởi vì đến cái cảnh giới kia sẽ chân chính chạm tới trần nhà cảnh giới, có thể cảm giác được sự tồn tại của Thiên Đạo, thậm chí là có thể nhờ vào đó lĩnh hội Thiên Đạo, thậm chí là khiến cho tu vi của bản thân bước vào phương hướng Chỉ Tôn nhân gian.
Mà ngoại trừ loại người chuyển sinh thế hệ trước như Tiên Tôn.

Ở trong thiên hạ hôm nay, lúc đầu kỳ thật chỉ có hai vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.
Thánh Thượng Đại Càn và Thiên Tôn Thái Bình.
Bởi vậy có thể thấy được cái cảnh giới này rốt cuộc khó có được cỡ nào, so sánh với nhau, Ngô Không cùng với giáo chủ Minh Giáo cũng chỉ là Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm cực hạn, mặc dù mượn nhờ Đạo Binh cực phẩm cũng có thể tăng sức chiến đấu lên tới Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, nhưng cảnh giới chính là cảnh giới, chỉ có cảnh giới đạt đến cực hạn, mới có vốn liếng khiêu chiến với tồn tại mạnh hơn.
Mấy người Ngô Không, giáo chủ Minh Giáo, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung không có cố gắng hay sao? Làm sao có thể.
Vào trước khi loạn thế, Kích Toái Mệnh Tinh không xuất thế, cả ngày ở nhà là để làm cái gì? Ngươi cho rằng là ở nhà uống Cocacola hay sao? Bọn hắn đều đang cố gắng bế quan tu luyện! Vậy là do bọn hắn không có thiên phú hay sao? Nói đùa, có thể đạt tới cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh, liền không có khả năng là người tầm thường, từng người đều là thiên kiêu chi tử mà Thiên Đạo công nhận, ai đã từng không phải là một thiếu niên như thần đây!
Cuối cùng, vẫn là cái cảnh giới này quá khó khăn, Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm đến Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, nhìn như chỉ là một bước nhỏ, trên thực tế lại là chênh lệch giữa trời và đất, cái trước cuối cùng sẽ ngừng bước tại Kích Toái Mệnh Tinh, cái sau lại có hi vọng khiêu chiến cảnh giới Chí Tôn nhân gian, dù là chiến lực có thể bù đắp, tương lai lại khác rất nhiều.
Kết quả thì sao?
"Ngươi thế mà cứ đột phá như vậy! ? Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm! ?"
"Còn có thiên lý hay không!"
"Ông trời bất công a!"
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
Ngay cả Ngô Không cũng đều là trừng lớn hai mắt, phật tâm run rẩy, vội vàng nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực mặc niệm Phật kinh, lúc này mới ổn định võ đạo chi tâm của mình.
Về phần Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, càng là toàn thân run run rẩy rẩy.
Cái thế giới này rốt cuộc là thế nào, võ giả còn có thể đứng lên hay không?
Thật khó chịu!
Mà Trần Khuynh Địch xem như là kẻ khởi xướng, đối mặt với ánh mắt không thể tin của đám người Ngô Không, lại là rất tùy ý lắc lắc cổ tay, tùy ý để cho khiếu huyệt của bản thân không ngừng cộng minh, không ngừng đẩy khí huyết của mình đến một tầng thứ cao hơn, sau đó còn có một chút vô tội mở hai tay ra hỏi: "Rất kỳ quái

sao?"
"Đánh lấy đánh để chẳng lẽ không thể đột phá sao?"
"Ta vốn là đang cảm thấy cảnh giới đột phá quá nhanh, đang muốn áp chế một chút..."
"Đáng tiếc."
Ngô Không: "? ? ?"
Thiên Khả Hãn Bắc Nhung: "? ? ?"
Nghe một chút đi! Đây m* nó là tiếng người sao?
Tạm không nói đến thế giới quan của đám người Ngô Không gần như đã hỏng mất, ở trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn, Già Mã La đồng dạng cảm giác được tất cả lại là lộ ra vẻ phi thường bình tĩnh.
"Sao thế? Ngươi không cảm thấy kinh ngạc sao?" Thánh Thượng Đại Càn có một chút ngoài ý muốn nói ra: "Coi như là ta, cũng phải dùng trọn vẹn hơn 200 năm mới đạt tới Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, Khuynh Địch mặc dù rất thiên tài, nhưng lúc này mới qua bao nhiêu lâu, chỉ sợ mới khoảng chừng một tháng, hắn liền hoàn thành một lần tăng vọt nhanh như vậy, ngay cả ta cũng đều có một chút bị giật mình."
"Ha ha." Già Mã La cười lạnh một tiếng, nói: "Đó là do ngươi chưa thấy qua kẻ mạnh hơn, huống hồ ta đã sớm biết, tên Trần Khuynh Địch này là quân cờ do Thuần Dương lưu lại, ta không ngạc nhiên một chút nào đối với loại tốc độ đột phá này của hắn, cho dù là một chút cũng không hoảng hốt."
"Ngược lại là ngươi, còn cố ý chú ý những người khác? Hãy lo cho bản thân mình đi!"
Rắc! Già Mã La vừa dứt lời, ở trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn liền truyền ra một tiếng vỡ vụn, chỉ thấy ở sâu trong nguyên thần của Thánh Thượng Đại Càn, Mộ Long Ngọc do Ninh Thiên Cơ mang về đột nhiên nứt ra, tạo thành một đạo khe hở nhỏ bé, từng đạo từng đạo long khí tản mạn ra, giam cầm nguyên bản cứng không thể phá cũng dãn ra một chút.
Sau khi phát giác ra được điểm này, sắc mặt của Thánh Thượng Đại Càn nhất thời biến đổi.
Mà Già Mã La thì là cười to.
"Ha ha ha ha!"
"Quả nhiên!"
"Ngươi không thể chống đỡ được bao lâu! Cuối cùng cũng chỉ là đang kéo dài thời gian mà thôi!"
"Cuối cùng ngươi cũng sẽ biến thành khôi lỗi của ta!"
"Hãy cam chịu số phận đi!"
Đối mặt với lời nói của Già Mã La, Thánh Thượng Đại Càn chau mày, bất quá rất nhanh liền lộ ra nụ cười một lần nữa: "Cũng không cần bao lâu, tranh thủ được một chút thời gian là đã đủ."
"Ngươi thật sự cho rằng ta không đối phó được ngươi sao?"

"Đối phó ta?" Già Mã La là hoàn toàn chẳng thèm ngó tới lời uy hiếp của Thánh Thượng Đại Càn: "Ta và Tổ Long Trung Nguyên đã kết hợp lại, chính là bất tử bất diệt, ngay cả chính ta cũng không nghĩ ra cách làm như thế nào để đối phó với chính ta, chỉ bằng vào một kẻ như ngươi cũng có thể nghĩ ra được? Vừa vặn, những năm này ta cũng rất nhàm chán, nói ra để cho ta cười một chút cũng không tệ!"

Chương 1231: Rốt cục cũng đợi được

"Cười? Ta sẽ khiến cho ngươi khóc!" Thánh Thượng Đại Càn hít vào một hơi thật sâu, sau đó chấn động nguyên thần!
Nếu đã dám đi đến một bước này, Võ Càn Võ tự nhiên là đã làm xong chuẩn bị vạn toàn, cho dù là vì lão bà, hắn cũng không có khả năng bí quá hoá liều.
Không sai! Tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa!
Một giây sau, nguyên thần ở trong đầu của Thánh Thượng Đại Càn liền mãnh liệt đứng lên, Đỉnh Thiên Cách Mệnh Đạo được vận chuyển, biến thức hải của hắn thành một mảnh triều dâng màu đỏ.
"Chủ nghĩa xã hội tồn trong lòng! Một quyền đấm chết quỷ Tà Thần! Triều dâng màu đỏ quyển thiên địa, ta là người nối nghiệp quốc gia!
"Hây a!"
Nguyên thần của Thánh Thượng Đại Càn xuất thủ! Thân thể không có biến hóa, nhưng nguyên thần của hắn vào thời khắc này lại là bỗng nhiên bạo phát ra lực lượng khổng lồ, vả lại còn rất có tính nhắm vào, giống như sinh ra là để đối phó với long khí.
"Đây là cái gì! ?"
"Đây là đồ vật kết thúc ngươi!"
"Ăn ta thiết quyền chủ nghĩa xã hội của ta!"
Ầm ầm! Mặc dù hô ra một đống lớn đồ vật lòe loẹt, nhưng trên thực tế thủ đoạn của Thánh Thượng Đại Càn lại rất đơn giản, chính chuyển hóa võ công căn bản của bản thân thành loại hình nhằm vào long khí, từ đó đạt đến hiệu quả cồn kích đối với long khí, mục đích đúng là vì dùng để đối phó với Già Mã La và Tổ Long Trung Nguyên.
Về phần hiệu quả của một chiêu này...coi như là khá được.
"Nhưng vẫn không đủ!" Già Mã La nổi giận gầm lên một tiếng, đưa thêm lực lượng Tổ Long Trung Nguyên tiến vào.
Cái gọi là Tổ Long Trung Nguyên ngủ say tự nhiên là lời nói vô căn cứ, thậm chí ngay cả Tầm Long Sĩ nhất tộc đều là do Già Mã La âm thầm bồi dưỡng, ở dưới thao tác của Già Mã La, Tổ Long Trung Nguyên mặc dù không có biện pháp bộc phát toàn bộ lực lượng, nhưng muốn đưa lực lượng vào trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn đã từng là vật dẫn thì lại là dư xài.
Long khí cuồn cuộn tràn vào, lại bị Thánh Thượng Đại Càn dùng Đỉnh Thiên Cách Mệnh Đạo đánh nứt, song phương cứ giằng co với nhau như vậy, chỉ là đáng tiếc...
"Ngươi cuối cùng cũng chỉ có một người, cho dù là Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm cũng không có khả năng đối kháng với ý chí của Tổ Long Trung Nguyên!"
"Chờ đến khi lực lượng nguyên thần của ngươi hao hết, ngươi chính

là sẽ chết!"
"Đơn giản chỉ là lại kéo dài thêm một đoạn thời gian mà thôi!"
"Ha ha." Thánh Thượng Đại Càn cười lạnh một tiếng, nói: "Ta không phải đã nói rồi sao, chỉ cần kéo dài thêm một đoạn thời gian là đủ rồi."
"Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi biết tính toán."
"Rất nhiều chuyện."
"Ta cũng đã sớm tính toán đến!"
Ở trên Thái Hoa Sơn trong Thanh Châu Đạo, tại trung tâm Thuần Dương Cung, trong lòng đất Vạn Thọ Cung, ở vị trí của Vân Phi Lăng, ngọc tỉ Đại Thiên biến thành Thành Lạc Dương thu nhỏ từ ngày xưa vào thời khắc này chấn động ầm ầm!
Ở phía dưới lòng đất Vạn Thọ Cung, Trần Khuynh Địch cùng với Long Thiên Tứ đã từng tới đây, về sau lại còn tới thêm mấy lần, cả tòa địa cung này chính là nguyên nhân lớn nhất gây ra đại kiếp Thuần Dương Cung ngày xưa.
Là nơi đặt ngọc tỉ Đại Thiên, ngọc tỉ Đại Thiên là biểu tượng của quốc vận Đại Thiên ngày xưa, vào sau khi thiên triều Đại Thiên hủy diệt cũng không có thay đổi triều đại, mà là kéo dài cho đến nay, có hơn tám thành quốc vận đều hội tụ tại nơi này, long khí của nó nồng hầu dày đặc, thậm chí còn tạo thành một tòa Thành Lạc Dương thu nhỏ, rộng lớn tráng lệ đồng thời còn mang theo vài phần bá đạo.
Đại Thiên nắm uy tín, thống lĩnh Vạn Quốc, bình thường chỗ nhật nguyệt chiếu đến, chỗ sông lớn chảy đến, đều là đất của Đại Thiên, câu này cũng không phải là nói đùa.
Trên thực tế lúc trước Già Mã La xem như là Thiên Tử Đại Thiên, đã từng có một đoạn thời kì đúng là rất cẩn trọng, kỹ thuật ngụy trang của hắn rất tốt, hơn nữa còn thôn phệ ký ức của một vị Tà Thần xuyên việt, hắn mượn nhờ những thủ đoạn nhỏ này, thậm chí là đã chiếm được sự tín nhiệm của Thuần Dương Đạo Tôn, dùng điều này để mưu tính đối phương.
Đáng tiếc chính là, cuối cùng Già Mã La đã có một chút đắc ý quên mình, vẫn đã bị Thuần Dương Đạo Tôn khám phá ra chân thân của hắn.
Nhưng bất kể như thế nào.
Thành tựu của Già Mã La là không cho phép xóa bỏ, ngày xưa ở phía dưới sự thống soái của hắn, thiên triều Đại Thiên cũng là cường đại hàng thật giá thật, cường độ long khí của nó càng là đáng sợ đến trình độ chỉ cần một lần bạo động cũng đủ khiến cho Thuần Dương Cung gần như hủy diệt.
Mà bây giờ, khối ngọc tỉ này lại là bạo động lên lần thứ hai. Thân làm Thiên Tử Đại Thiên đời đầu, ngọc tỉ Đại Thiên biến động hắn vốn hắn cũng rõ ràng là gì, nhưng trên thực tế, vào sau khi phát giác ra được sự tồn tại của ngọc tỉ, Già Mã La lại là phát ra tiếng kinh hô

không thể tin nổi.
"Ách?"
"Ngọc tỉ?"
"Nó không phải đã bị huỷ rồi sao!"
"Làm sao có thể! ?"
Ngọc tỉ Đại Thiên, truyền lại từ ngọc tỉ Tiên Tần, do Già Mã La tự tay cải tạo, ngày xưa Già Mã La chiếm được truyền thừa của Tiên Tần Thủy Đế, lúc này mới có thể trở thành chủ nhân của Tổ Long Trung Nguyên, ngọc tỉ Đại Thiên tự nhiên cũng là như thế, khác biệt cùng với ngọc tỉ Đại Càn, ngọc tỉ Đại Thiên không chỉ có là trọng khí trấn quốc, càng là một kiện Đạo Binh.
Từ cường độ mà nói, tuyệt đối sẽ không so kém hơn quyền trượng Trường Sinh Thiên của Bắc Nhung.
Nhưng trên thực tế, vạn năm qua đi, Già Mã La cho tới bây giờ cũng không có cảm ứng được sự tồn tại của ngọc tỉ.
Ngọc tỉ Đại Thiên xem như là Đạo Binh bản mệnh mà Già Mã La luyện chế, cũng chỉ có Thuần Dương Đạo Tôn đích thân thực hiện phong ấn, mới có thể cách trở cảm ứng ở giữa nó cùng với Thiên Tử Đại Thiên, vào hơn ba mươi năm trước vốn đã có một lần phong hiểm tiết lộ phong ấn, nhưng ở dưới sự hi sinh của Vân Phi Lăng, ngọc tỉ lại bị trấn áp xuống một lần nữa.
Vào giờ khắc này, ở trong lòng đất Vạn Thọ Cung, Vân Phi Lăng nguyên bản không có cách nào nhúc nhích lại là chậm rãi đứng thẳng eo lên.
"Phù, rốt cục cũng đợi được đến ngày này."
"Vốn cho rằng cần phải ở trong cái địa phương này hơn mấy vạn năm mới có cơ hội, không ngờ được ở trong các đời Chưởng giáo Thuần Dương Cung đến nay, vẫn là lão phu có vận khí tốt nhất, đồ tôn sinh ra một tuyệt thế thiên tài, không chỉ có khiến cho Thuần Dương Cung càng thêm huy hoàng, ngay cả nhiệm vụ vạn năm qua cũng đều đã sắp hoàn thành."
"Đợi sau này thấy lão tổ tông, ta cũng có thể thổi phồng một phen."
"Ha ha ha ha!"
Nghĩ tới đây, Vân Phi Lăng không chỉ có cười to lên, mà còn lộ ra bộ dáng cực kỳ thoải mái.
Mà ở bốn phía hắn, cung đình Đại Thiên huy hoàng vô hạn cũng đang không ngừng sụp đổ, Thành Lạc Dương dần dần hóa thành từng đạo từng đạo long khí khuếch tán ra, phong ấn nguyên bản kiên cố không phá vỡ nổi vào thời khắc này thế mà xuất hiện sự sụp đổ mà mắt trần có thể thấy, đặt ở trước kia, đây là sự tình mà Vân Phi Lăng nhất định phải tránh khỏi, nhưng mà bây giờ lại không quan trọng.

Chương 1232: Đình chỉ thời gian mạnh nhất

Bởi vì thân ở bên trong phong ấn, cho nên Vân Phi Lăng có thể cảm ứng được rõ ràng.
"Không phải là ngọc tỉ trùng kích, mà là bản thân của phong ấn xuất hiện sụp đổ, tốt tốt tốt!"
"Chính là hôm nay!"
Thuần Dương Đạo Tôn vì sao lại phong ấn một vật nguy hiểm như vậy ở trong Thái Hoa Sơn? Chẳng lẽ hắn không đoán được vật này sẽ tác động đến hậu nhân hay sao? Đáp án chỉ có một cái, đó chính là do hắn có ý khác.
Trên thực tế chuyện này ở trong Thuần Dương Cung, cũng chỉ có chưởng giáo mới có thể biết rõ, là bí mật truyền thừa của các đời chưởng giáo Thuần Dương Cung, mà vào trước khi Vân Phi Lăng hi sinh đã truyền cho Ninh Thiên Cơ.
Như vậy vấn đề đã đến, vì sao Trần Khuynh Địch lại không biết? Nói nhảm! Ở bên trong ý nghĩ của Ninh Thiên Cơ, hắn còn chưa có toi đời, Trần Khuynh Địch có phá trời cũng chỉ là người thay mặt chưởng giáo, là Cung chủ Vạn Thọ Cung, chưởng giáo còn chưa có đến phiên Trần Khuynh Địch làm!
Nói tóm lại, biết rõ cái bí mật này chỉ có Ninh Thiên Cơ cùng với Vân Phi Lăng, mà Ninh Thiên Cơ vào sau khi biết cái bí mật này, mới lặng lẽ đến gặp Thánh Thượng Đại Càn, về phần lý do đến gặp, thì là ngụy trang thành sau khi Ninh Thiên Cơ đột phá Kích Toái Mệnh Tinh cuồng vọng tự đại, dự định âm thầm khiêu chiến Thánh Thượng Đại Càn...
Hiệu quả chính là tốt ngoài ý liệu, căn bản là không có ai hoài nghi ý nghĩ của Ninh Thiên Cơ.
Cho nên, Thuần Dương Cung cấu kết cùng với triều đình không phải là bắt đầu từ Trần Khuynh Địch...Mà là từ thời điểm Ninh Thiên Cơ đã bắt đầu! Về phần bí mật vạn năm mà các đời chưởng giáo Thuần Dương Cung che dấu.
Nói đến cũng rất đơn giản.
"Chính là vì mai táng ngươi vào thời điểm này!"
"Tà Thần Già Mã La!"
Ầm ầm! Tổ Long Trung Nguyên, trên bản chất chính là thể tập hợp ý niệm của vô số dân chúng Trung Nguyên, sau đó kết hợp với địa mạch mà hình thành nên, từ một trình độ nào đó là cực kì tương tự cùng với khí vận một nước, mà Già Mã La hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên, chẳng khác nào là kết hợp tính mạng của hắn cùng với bách tính Trung Nguyên.
Cho nên có giết cũng không chết, mà coi như có thể giết được, Thuần

Dương Đạo Tôn cũng sẽ không làm như vậy.
Nhưng mà, vào thời điểm Già Mã La chủ động thoát ly khỏi Tổ Long Trung Nguyên, đưa ý thức của bản thân hiện thế, như vậy liền không còn giống nhau, quốc vận cùng với Tổ Long Trung Nguyên trên bản chất là có độ tương tự cực cao, hơn nữa bằng vào thủ đoạn của siêu thoát giả là có thể đổi trắng thay đen, cải biến thế cục trong nháy mắt.
Nếu như nhất định phải hình dung.
Không sai, gống như là ngươi và đội hữu của ngươi đánh một trận combat tổng rất tốt, giết chết bốn người của đối phương, mắt thấy đã đẩy đến trụ bảo vệ nhà chính đối phương, kết quả đối phương backdoor mang theo lính đã phá đi tất cả trụ bảo vệ, dùng một búa đánh nổ nhà chỉnh của ngươi vậy.
"Chuyện này, chuyện này là..."
"Đáng chết!"
"Thuần Dương! ! !"
Ý thức Già Mã La ở trong cơ thể của Thánh Thượng Đại Càn liền phản ứng lại trong nháy mắt.
Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, liên hệ nguyên bản chặt chẽ cùng với Tổ Long Trung Nguyên vào thời khắc này đã xuất hiện sự tách rời! Cũng không phải là loại bị thương tách rời kia, ngược lại càng giống như là một loại chuyển dời nào đó, liên hệ giữa hắn và Tổ Long Trung Nguyên, dần dần bị chuyển dời lên bên trên một đồ vật nào đó, cũng rất cường đại, nhưng lại có chỗ cực hạn! Mà Tổ Long Trung Nguyên là không có cực hạn, chỉ cần muốn, Già Mã La sẽ hoàn toàn có thể sử dụng một cách tùy ý.
Nhưng quốc vận Đại Thiên là có cực hạn! Khác biệt cùng với Đại Càn có thể bổ sung tùy thời, Đại Thiên đã diệt vong! Nhìn qua giống như là không có gì thay đổi, nhưng lực lượng lại từ vô hạn biến thành có hạn, hơn nữa dùng một chút sẽ ít đi một chút.
"Đáng chết!"
"Thuần Dương lão tặc! Đây mới là ám chiêu của ngươi sao! ?"
"Đừng tưởng rằng ngươi đã thành công!"
Già Mã La thân làm kẻ đứng sau màn chân chính, bày bố vạn năm tự nhiên sẽ không có khả năng thất bại một cách nhẹ nhàng như vậy, cho dù là Thuần Dương Đạo Tôn dựa vào cảnh giới cao hơn dùng ngọc tỉ Đại Thiên đánh cho hắn trở tay không kịp, nhưng tốc độ phản ứng của Già Mã La cũng không chậm, trong nháy mắt liền rời khỏi thân thể của Thánh Thượng Đại Càn.
Ở dưới tình huống không thể chiếm cứ thân thể của Thánh Thượng Đại Càn, Tổ Long Trung Nguyên chính là căn bản của Già Mã La.
Nếu như không có Tổ Long Trung Nguyên...mọi thứ đều là lời nói xuông.
Đối với điểm này, Già Mã La không có một chút do dự nào, trực tiếp

lựa chọn lui bước, về phần Thánh Thượng Đại Càn...
Đề cho đối phương đi cũng được, cùng lắm thì đợi thêm một vạn năm tiếp theo, chỉ cần bản thân không chết là được, thời gian sẽ có thể giải quyết tất cả các vấn đề, nếu như một vạn năm không đủ, vậy thì lại đợi thêm một vạn năm, nhưng mà...
"Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội sao?"
"Đoạn!"
Xoạt! Một giây sau, Thái Hoa Sơn chấn động! Phong ấn đã vỡ nát vào thời khắc này thế mà lại xây dựng lên một tòa thông đạo không gian thật lớn, trực tiếp truyền tống ngọc tỉ bùng nổ đến Thành Thượng Kinh! Trong lúc nhất thời quốc vận ngập trời, mà ở bên cạnh ngọc tỉ, Vân Phi Lăng thế mà cũng đi theo như hình với bóng!
"Đình chỉ thời gian mạnh nhất."
"Hãy mở mang kiến thức một chút đi!"
"Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công! ! !"
Không thể không thừa nhận, thế cục lúc này giống như là xe cáp treo, chợt cao chợt thấp, đối với Già Mã La mà nói là hơi có một chút kích thích, không thể không thừa nhận sau khi Thuần Dương Đạo Tôn siêu thoát, ở bên trong trận tranh đấu vạn năm này đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, quân cờ mà hắn bố trí xuống, cũng đều cường đại hơn xa xa so với Già Mã La.
Thuần Dương Cung! Già Mã La mặc dù có thể tranh phong cùng với Thuần Dương Đạo Tôn vào vạn năm trước mà vẫn còn sống sót, nói cho cùng vẫn là dựa vào tính đặc thù của Tổ Long Trung Nguyên, mà một khi mất đi chỗ dung thân này, trạng thái của Già Mã La kỳ thật cũng không thể tốt hơn A Nhĩ Pháp bao nhiêu, cuối cùng bất quá chỉ là một sợi tàn hồn mà thôi.
Cho nên mới không thể cho phép loại chuyện này phát sinh!
"Muốn ngăn cản ta?"
"Chỉ là một vị Kích Toái Mệnh Tinh!"
"Vọng tưởng!"
Ầm ầm! Ý thức của Già Mã La chấn động ầm ầm, khác biệt cùng với A Nhĩ Pháp, dù là chỉ còn lại có tàn hồn nguyên thần, hắn cũng vẫn là Chí Tôn nhân gian, hơn nữa dựa vào tính đặc thù của Tổ Long Trung Nguyên, trải qua vạn năm nguyên thần của Già Mã La không chỉ không có suy yếu, ngược lại ở dưới sự tẩm bổ của long khí lại càng trở nên cường thịnh.
Tối thiểu là Tiên Tôn ở trong cùng một trạng thái căn bản không phải là đối thủ của Già Mã La, cũng chính vì như thế, vào lúc Già Mã La thôi động toàn lực nguyên thần của mình, thậm chí còn nhấc lên từng lớp từng lớp nguyên thần thủy triều mà mắt trần có thể thấy, sau khi phán đoán chính xác tình thế, Già Mã La liền lập tức làm ra quyết định bỏ xe giữ tướng, cho dù là hủy đi phần tính toán vạn năm này, cũng nhất định phải bảo trụ Tổ Long Trung Nguyên!

Chương 1233: Chuyển dời

Tuyệt đối không thể bị chuyển dời lên phía trên ngọc tỉ Đại Thiên! Nhưng mà, cỗ nguyên thần thủy triều bộc phát ra này, vào trước khi triệt để tác động đến người ở chung quanh liền dừng lại.
Nói đúng ra là bị ngừng lại.
"Tam Hoàng Khai Thái Đại Thuần Dương Công!"
"Ngừng bước!"
Âm! Lưu quang màu vàng phảng phất như quầng sáng mặt trời, từng đạo từng đạo vòng ánh sáng hiện lên ở sau lưng của Vân Phi Lăng, sau đó cấp tốc xen lẫn, cuối cùng giống như bạo tạc khuếch tán ra, cấp tốc ảnh hưởng đến toàn bộ thiên địa, giống như là bánh răng rỉ sét bị kẹt ở bên trong quá trình vận hành vậy, thế giới cũng ngừng vận chuyển.
Thời gian không còn lưu động.
Mọi thứ đều dừng lại.
Vân Phi Lăng vĩnh viễn dừng lại ở một khắc trước khi tử vong chỉnh là có tu vi Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, mặc dù sinh mệnh của hắn giống như là nến tàn trong gió, theo phong ấn vỡ tan, hắn cũng sẽ cấp tốc đi đến tử vong, nhưng cùng lúc, ở bên trong thời gian đi đến tử vong này, hắn cũng ở vào trạng thái đỉnh cao nhất! Bởi vì lúc trước hắn chỉnh là đã thiêu đốt toàn bộ Mệnh Tinh đề bổ khuyết phong ấn!
Mà lúc này, hắn chỉnh là ở vào giai đoạn thiêu đốt Mệnh Tinh! Thuần Dương chi thể, tinh vân Thuần Dương, thiêu đốt không giữ lại một chút nào, toát ra ánh sáng sinh mệnh cuối cùng.
Hết thảy tất cả chồng chất lên nhau, mới tạo nên cục diện trước mắt, thậm chí đây còn không chỉ là đình chỉ thời gian đơn giản, Vân Phi Lăng tu luyện Đại Thuần Dương Công nhiều năm như vậy, lại ở vào đỉnh phong như thế, đã sớm có thể làm ra thao tác càng thêm tinh tế tỉ mỉ đối với loại đình chỉ thời gian diện rộng này.
Ví dụ như...
"Thời gian, khôi phục lưu động."
Đông! Đông! Đông! Thời gian thuộc về Già Mã La vẫn bảo trì đứng im như cũ, đám người ở bốn phía cũng vẫn bảo trì đứng im như cũ, nhưng ở bên trong cái không gian yên tĩnh này, chỉ có một vật khôi phục lưu động, chỉnh là ngọc tỉ Đại Thiên và Tổ Long Trung Nguyên, quá trình chuyển dời do Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại vẫn còn tiếp tục! Nương tựa theo thao tác tinh xảo tuyệt luân, còn có thuộc tính đáng sợ của Đại Thuần Dương Công, Vân Phi Lăng quả thực là đã khiến cho quá trình thay thế ở giữa ngọc tỉ Đại Thiên cùng với Tổ Long Trung Nguyên được tiếp tục.

"A.. A.. A...A!" Rốt cục, ở bên trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng gầm thét không cam tâm của Già Mã La.
Chỉ Tôn nhân gian rốt cuộc vẫn là Chỉ Tôn nhân gian.
Cho dù là không còn cảnh giới ngày xưa, chỉ còn lại lực lượng nguyên thần, hắn vẫn bắt đầu phản kháng lực lượng thời gian nhanh hơn so với tất cả mọi người, phát ra tiếng gầm thét ở bên trong thế giới đứng im.
Hơn nữa tốc độ thích ứng của Già Mã La cũng cực nhanh.
Chỉ là trong mấy hơi thở ngắn ngủi, nguyên thần thủy triều của hắn lại bạo phát ra một lần nữa.
"Ngây thơ!"
"Ngươi cho rằng ta chưa từng giao thủ qua với Thuần Dương Đạo Tôn sao?"
"Bằng vào loại trình độ này của ngươi, còn lâu mới được xưng là đình chỉ thời gian mạnh nhất!"
"Phá!"
Ầm ầm! Kèm theo nguyên thần thủy triều bùng nổ, thế giới đứng im sụp đổ ầm ầm, mà quá trình thay thế giữa Tổ Long Trung Nguyên cùng với ngọc tỉ Đại Thiên chỉ còn thừa lại một tia cuối cùng, chỉ thiếu một chút nữa liền có thể hoàn thành, nhưng cuối cùng vẫn đứng tại bước cuối cùng này, chỉ cần bảo trì một tia liên hệ như vậy, Già Mã La sẽ vẫn còn có hi vọng...
"Thời gian! Đứng im!"
Nụ cười vừa mới lộ ra trên mặt của Già Mã La liền cứng lại trong nháy mắt.
Đạo lưu quang thứ hai! Quang mang màu vàng quét sạch đại địa lần thứ hai, cũng không phải là đến từ Vân Phi Lăng, mà là đến từ bên cạnh Thánh Thượng Đại Càn!
Trần Khuynh Địch!
"Có sự hỗ trợ của Tịch Đồng liền thi triển chiêu này dễ hơn nhiều."
"Mặc dù không biết chuyện ra sao."
"Nhưng nếu sư tổ cũng đều đã làm như vậy rồi, ta cũng thuận tiện giúp một chút."
Già Mã La: "! ! !"
Đáng chết! Thế mà quên mất tên thất phu này!
Nguyên thần bộc phát cũng không phải là bất tận, cho dù là Già Mã La, vào sau khi giải trừ thời gian đình chỉ của Vân Phi Lăng, cũng cần thời gian nghỉ ngơi một chút, mới có thể phát động lần bộc phát thứ hai, chuyện này giống như là hô hấp một dạng, nếu như ngươi không hít vào thì làm sao có thể thở ra được? Mà chính là ở trong một thời gian ngắn như vậy, ở dưới tác dụng của thời gian đình chỉ, mọi thứ đều trễ.
"Tốt!"
Ở bên cạnh ngọc tỉ Đại Thiên, trên mặt của Vân Phi Lăng lộ ra vẻ vui

mừng từ trong thâm tâm, sau đó nhìn về phía phương hướng Trần Khuynh Địch, dường như là muốn tán thưởng hắn.
Chỉ là mới vừa vặn mở miệng ra.
Một trận gió thổi qua, Vân Phi Lăng liền giống như là tượng cát hư hại, hóa thành cát vàng đầy trời trong nháy mắt.
Chưởng giáo Thuần Dương Cung đời trước, đến đây là tịch diệt.
Nhìn thấy một màn này, Trần Khuynh Địch nguyên bản còn nở nụ cười, thần sắc lập tức trở nên cứng đờ, vô thức há to miệng, đưa tay chộp một cái, cũng chỉ có thể bắt được một nắm cát vàng, còn không chờ hắn rơi vào bên trong sầu não, ở một bên khác, tiếng gầm của Già Mã La liền truyền ra, mang theo oán hận cùng với phẫn nộ cực hạn.
"Không! ! !"
"Chết tiệt!"
"Thuần Dương lão tặc, tốt tốt tốt! Coi như ngươi thắng ta một nước cờ! Chỉ là ngươi cho rằng như vậy là đã xong rồi sao?"
"Đừng mơ tưởng!"
Ở bên trong ngọc tỉ Đại Thiên, thanh âm của Già Mã La lộ ra vẻ hết sức tức giận, mà đổi thành một bên, không còn bị Già Mã La mượn nhờ Tổ Long Trung Nguyên thực hiện đoạt xá, Thánh Thượng Đại Càn lập tức nhếch miệng cười một tiếng, cũng không còn áp chế cảnh giới của bản thân, một giây sau, một cỗ uy áp ngất trời liền bộc phát ra từ trong cơ thể của hắn!
"Ha ha ha ha!"
Chỉ là ở trong một cái nháy mắt, khí tức của Thánh Thượng Đại Càn liền giống như là đã xảy ra dây chuyền phản ứng vậy, không ngừng tăng lên, không ngừng cất cao, phảng phất như hoàn toàn không có điểm cuối vậy.
Thân thể có kích thước nhìn như người bình thường, vào thời khắc này lại phảng phất như đội đất ngàn vạn trượng mà lên.
Đỉnh thiên lập địa, không thể phỏng đoán.
Nhìn thấy một màn này, Ngô Không nguyên bản là có cảm giác trong lòng không khỏi thở dài thật sâu, sau đó chắp hai tay, khuôn mặt lộ ra vẻ đau khổ, chỉ có thể miệng tụng phật hiệu.
Mà ở bên trong Thái Hoa Sơn, giáo chủ Minh Giáo càng là không nói hai lời, trực tiếp cuốn Diêm La Địa Phủ cùng với một đám đệ tử Minh Giáo, phi tốc trốn vào bên trong hư không.
Chỉ Tôn nhân gian! Từ Thượng Cổ đến nay, lại có một vị Chỉ Tôn nhân gian xuất thế.
"Hừ! Chỉ Tôn nhân gian?"
"Còn kém xa lắm!"
"Chỉ có cảnh giới, còn chưa có lực lượng chân chính!" Vào thời điểm tất cả mọi người đều rung động không rõ, chỉ có Già Mã La bị chuyển dời vào trong ngọc tỉ Đại Thiên là lộ ra vẻ chẳng thèm ngó tới, chỉ là

cười lạnh một tiếng.
Thánh Thượng Đại Càn tu luyện khí số, cái gì là khí số? Khí số chính là quốc vận, chính là long khí, chính là khí vận, hội tụ quốc vận một triều, nắm giữ thiên hạ, nếu như Đại Càn có thể bình định Tứ Hoang Trung Nguyên, đạt đến trình độ thống nhất một nước, vậy thì hắn liền triệt để kết thúc con đường khí số, có thể nhờ vào đó mà siêu thoát, nhưng vào lúc này, Thánh Thượng Đại Càn không thể nghi ngờ là còn kém xa lắm.

Chương 1234: Bàn giao

Trong đó có một cái chướng ngại lớn nhất.
"Tổ Long Trung Nguyên!"
"Khí số trong thiên hạ có mười thành, Đại Càn một thành, Đại Thiên một thành, tám thành còn lại tất cả đều thuộc về Tổ Long Trung Nguyên!"
"Đơn giản là bị chuyển dời mà thôi."
"Ta cũng vẫn còn có thể đoạt lại!"
Già Mã La vừa động tâm niệm, chuẩn bị thi triển thủ đoạn đoạt lại Tổ Long Trung Nguyên, một giây sau, phảng phất như là vì không để cho Thánh Thượng Đại Càn giành mất danh tiếng, từ phương Bắc, một đạo khí tức dã man buông thả bay lên không ngay sau đó, còn mang theo vài phần cuồng hỉ.
"Ha ha ha! Ta biết ngay là ngươi sẽ đáp ứng!"
"Tốt! Lưu Mãng! Bản Hãn xưa nay sẽ không thất hứa, ngươi giúp bản Hãn thoát khốn, lần này bản Hãn cũng giúp ngươi một chút sức lực!"
"Nhóc Hoàng Đế!"
"Tới!"
"Ta và ngươi đánh nhau một trận ở ngoài không gian!"
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung!
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, giống như là Già Mã La, là một võ giả còn bảo lưu chiến lực Chỉ Tôn nhân gian tại Trung Thổ, cảm giác tồn tại của hắn là không cao ngoài ý liệu.
Dù sao thì vị Chí Tôn nhân gian này từ khi bị trấn áp vào vạn năm trước, cho đến nay cũng chưa từng xuất hiện. Tuyệt đại đa số người, thậm chí là ngay cả phía Bắc Nhung, đều cơ hồ đã quên lãng vị nhân vật này.
Nhưng mà như vậy cũng không có nghĩa là Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung liền không có dã tâm.
Hắn cơ hồ thời thời khắc khắc đều đang suy nghĩ phải làm thế nào để thoát ly khỏi sự trói buộc của Thuần Dương Đạo Tôn, nhưng Thuần Dương Đạo Tôn là một kẻ cẩn thận, trước khi siêu thoát còn đặc biệt củng cố phong ấn một lần, khiến cho Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung không thể làm được gì, mỗi ngày chỉ có thể đợi ở trong phong ấn mắng chửi Thuần Dương Đạo Tôn là tiểu nhân.
Thẳng đến khi Già Mã La tìm tới cửa.
Nói thật, đối với kế hoạch của Già Mã La, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cũng không biết được nhiều, nhưng có một chút hắn biết rõ, đó chính là hắn căn bản không có hứng thú đối với kế hoạch của Già Mã La, đối phó với đại thế giới Trung Thổ? Hắn thế nhưng là Chỉ Tôn nhân gian, cùng cấp với Thiên Đạo, đại thế giới Trung Thổ bị hủy

diệt không bằng nói là vừa vặn.
Hắn ngược lại có thể nhờ vào đó để thoát ly khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo.
Có lẽ loại Tà Thần như Già Mã La ở trên thực lực thuần túy là không kém nhiều so với Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung, nhưng ở bên trên phương diện hủy diệt thế giới, đối phó với Thiên Đạo, những Tà Thần này lại có thiên phú dị thường, đối với Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung mà nói, loại chuyện này là có lợi không có hại, về phần các sinh linh Trung Thổ khác, mắc mớ gì tới hắn? Đối với hắn mà nói, thoát khốn mới là khẩn yếu nhất! Huống hồ nếu đại thế giới Trung Thổ không còn, vậy hắn há không phải cũng được coi như là đã siêu thoát? Ở phía dưới sự cân nhắc, Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung đã đồng ý với đề nghị của Già Mã La, Già Mã La mượn nhờ lực lượng Tổ Long Trung Nguyên, trong vạn năm qua không ngừng giúp Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung tiêu giảm phong ấn, cuối cùng lưu lại một cái cửa ngầm, chỉ cần Già Mã La vừa động tâm niệm, toàn bộ phong ấn sẽ sụp đổ trong nháy mắt, giải phóng Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung. Đây là át chủ bài của Già Mã La, cũng là cơ hội mà Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung chờ mong đã lâu.
"Ha ha ha ha!"
"Đây là một dạng cảm giác bay a! Tự do! Sảng khoái! Đã bao nhiêu năm không cảm thụ qua!"
"Nhóc Hoàng Đế."
"Tới!"
Tiếng hét lớn phách lối của Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung truyền ra toàn bộ Trung Nguyên, lấy cảnh giới Chí Tôn nhân gian, ở dưới tình huống không chủ động áp chế, chỉ sợ chỉ là lực lượng ẩn chứa ở bên trong thanh âm, cũng đủ khiến cho một mảng lớn võ giả từ Võ Đạo Tông Sư trở xuống thổ huyết mà chết, Võ Đạo Tông Sư trở lên cũng phải trọng thương.
"Hừ!"
Vào trước khi sóng âm xông vào Trung Nguyên, Thánh Thượng Đại Càn liền hừ lạnh một tiếng, một đạo bình chướng vàng óng xuất hiện tại chỗ giao giới giữa Trung Nguyên cùng với Bắc Nhung, quả thực là đã ngăn cản lại tất cả sóng âm, sau đó thân hình của Thánh Thượng Đại Càn thoắt một cái, liền trực tiếp tiến vào bên trong Vực Ngoại Hư Không.
Trong lúc này cũng không có thấy không gian phá toái.
Phảng phất như ngay cả thế giới cũng đang phối hợp với hành động của hắn vậy.
Ầm ầm! Vào giờ khắc này, ngay cả Vận Mệnh Tinh Không cũng đều không thể thừa nhận lực lượng của hai người này, chỉ có thể đi tới Vực Ngoại Hư Không càng rộng lớn hơn giằng co với nhau, một phe là Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung ngày xưa, chỉ là đứng ở nơi đó, liền

có một cột máu thông thiên lan tràn trong tinh không, lộ ra sự bá đạo chí dương chí cương.
Một phe là Chí Tôn nhân gian mới tấn thăng, trong lúc hô hấp, long khí phun trào, hóa thành một đầu Thần Long vàng óng ở sau lưng của hắn, trong lúc mơ hồ lại có bảy, tám phần thần vận của Tổ Long Trung Nguyên, dùng đôi mắt to lớn nhìn chằm chằm về phía Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung, tản ra sát khí nồng nặc.
"Nhóc Hoàng Đế, vừa mới đột phá liền dám đến đánh một trận với ta, coi như ngươi có can đảm."
"Chỉ là rất đáng tiếc."
"Một vị Chí Tôn nhân gian vừa mới sinh ra đã sắp vẫn lạc."
Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung nói ra vô cùng tự tin, thân làm Chí Tôn nhân gian lâu năm, hắn có sự kiêu ngạo thuộc về mình, đó cũng không phải là khinh thường Thánh Thượng Đại Càn, mà là căn cứ vào thực lực giữa song phương để phán đoán.
Đáng tiếc là.
"Lão ngoan đồng vào vạn năm trước tốt nhất là ngoan ngoãn trở về mộ của mình đi thôi, bây giờ là thiên hạ của người trẻ tuổi."
"Lão già."
"Thực lực của ngươi là yếu nhất!"
Thánh Thượng Đại Càn cũng vô cùng tự tin, mặc dù hắn vừa mới đột phá, nhưng trên thực tế lại là kiềm chế rất lâu, thuộc về hậu tích bạc phát (* tích lũy lâu dài sử dụng một lần*), mà so sánh với nhau, Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung lại là vừa mới trốn ra từ trong phong ấn của Thuần Dương Đạo Tôn, song phương một tăng một giảm, nếu đánh thật còn chưa biết là ai sẽ thắng.
Trong lúc nhất thời khí tức của hai người khuếch tán ra, trực tiếp làm vỡ nát không ít tinh cầu trong Vực Ngoại Hư Không.
Một giây sau.
Ầm ầm! Song phương liền giốn như là hai viên hằng tinh va vào nhau.
Mà cùng lúc đó, ở bên trong đại thế giới Trung Thổ, vào thời điểm Thánh Thượng Đại Càn rời đi, Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung cũng biến mất, Ngô Không rõ ràng đã mất đi chiến ý, giáo chủ Minh Giáo không nói hai lời liền chạy trốn, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng hoảng sợ không biết làm sao...
Trần Khuynh Địch đứng dậy.
"Cường giả đều đã đi hết? Về nhân số cũng không chiếm ưu thế a?"
"Ha ha!"
"Rốt cục cũng đến phiên Trần mỗ ta đi ra!"
Trần Khuynh Địch nhìn thế cục một chút, phát hiện ra mình tựa như là mạnh nhất ở đây, cả người lập tức liền trở nên hăng hái, hơn nữa vừa mới tận mắt nhìn Vân Phi Lăng tạ thế, mặc dù hắn và Vân Phi Lăng là không quen biết, nhưng nghĩ đến sau này phải chính miệng

nói cái tin tức này cho Long Thiên Tứ cùng với nghĩa phụ...
Trần Khuynh Địch liền cảm thấy việc này cần phải có bàn giao, mà dùng ai để bàn giao đây?

Chương 1235: Kế hoạch hai

"Là ngươi!"
Trần Khuynh Địch mở năm ngón tay ra, chộp tới ngọc tỉ Đại Thiên lơ lửng ở trên không trung, 129.600 cái khiếu huyệt trên toàn thân cao thấp đồng thời chấn động, luyện thành một mảnh Tinh Hà cuồn cuộn, Trần Khuynh Địch lúc này, dù chỉ là làm ra động tác chộp lấy, vẫn có vĩ lực vô cùng cùng đi theo như cũ.
"Ách! Thuần Dương Luyện Thể Đạo..."
"Ngươi là biến số!"
Già Mã La vừa dùng quốc vận Đại Thiên còn sót lại bên trong ngọc tỉ Đại Thiên chống đối với bàn tay của Trần Khuynh Địch, vừa tức giận quát lên.
Đúng thế, Trần Khuynh Địch là biến số, Già Mã La cũng lý giải điểm này, hơn nữa ngay mới vừa rồi, hắn cũng đã đích thân trải nghiệm cái gì là biến số, nếu như không có Trần Khuynh Địch mà nói, vừa rồi hắn đã có thể tránh thoát sự trói buộc của Vân Phi Lăng vào thời khắc cuối cùng, Tổ Long Trung Nguyên cũng sẽ không thoát ly khỏi sự khống chế như vậy. Thánh Thượng Đại Càn cũng sẽ không đột phá không cố kỵ một chút nào. Thế cục cũng sẽ không hỏng đến trình độ này....không sai! Mọi thứ đều là bởi vì tên nam nhân trước mắt này! Thực lực của hắn có lẽ còn không phải là đứng đầu nhất, nhưng sự tồn tại của bản thân hắn chính là phiền toái nhất!
"Sớm biết vậy lúc trước ta nên trực tiếp bóp chết ngươi!"
"Đáng chết!"
Kỳ thật lúc trước Già Mã La là có cơ hội gạt bỏ Trần Khuynh Địch. Chỉ là ý thức của hắn lúc đó cũng không phải là duy trì thanh tỉnh từ đầu tới cuối, cần ngủ say, mà một mặt khác cũng là do hắn quá kiêu ngạo, cho rằng tất cả mọi thứ đều nằm ở trong sự khống chế...
Đáng tiếc là ở trên đời này cũng không có thuốc hối hận.
"Vẫn chưa xong đâu!"
"Đơn giản chính là bắt đầu dùng kế hoạch hai mà thôi!"
"Nếu không có cách nào nhất cử đột phá, vậy thì liền thay một phương thức khác!"
Già Mã La cũng không phải là đồ đần, hắn cũng biết đạo lý không thể đem tất cả trứng gà đặt ở trong một cái giỏ, cho nên ngoại trừ kế hoạch một là đoạt xá Thánh Thượng Đại Càn, hắn còn chuẩn bị kế hoạch hai vào thời điểm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa đã sớm làm ra an bài tương ứng.
Hiện tại chính là lúc này!
Xoạt! Già Mã La vừa động tâm niệm, lập tức điều khiển ngọc tỉ Đại Thiên đụng nát hư không, mau chóng lao về phương hướng Vận

Mệnh Tinh Không, mà phương hướng hắn đi, từ đại thế giới Trung Thổ trước mắt mà nói, rõ ràng là...
"Tây Cương Đạo! ?"
Trần Khuynh Địch ngẩn người, chợt phản ứng lại: Già Mã La muốn đi tìm Đức Nhĩ Tháp cùng với cung chủ Tiên Cung!
Ở trong Vực Ngoại Hư Không, chiến đấu giữa Chỉ Tôn nhân gian kỳ thật cũng không có nhiều đồ vật lòe loẹt như vậy, lực lượng thuần túy tại cái cảnh giới này là rất khó đưa đến tác dụng mang tính chất quyết định, dù sao thì đến cái cảnh giới này, thậm chí có thể tự xưng là ngang bằng cùng với Thiên Đạo, thay vì nói là nắm giữ lực lượng, không bằng nói là nắm giữ quy tắc.
Nhất là tồn tại tấn cấp từ Kích Toái Mệnh Tinh đến Chỉ Tôn nhân gian.
Không cần hành động như thế nào, chỉ cần đứng ở nơi đó, phóng xuất ra khí tức của mình một cách tự nhiên, toàn bộ hư không bốn phía đều bắt đầu biến hóa ở phía dưới ý chỉ của bọn hắn.
Ở phía Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, tâm niệm của hắn vừa động, hư không liền bắt đầu diễn biến một cách tự nhiên, toái tinh va chạm vào nhau, tương hỗ dung hợp, cuối cùng hóa thành một mảnh tiểu thế giới mênh mông, ở bên trong tiểu thế giới không có thực vật, không có động vật, chỉ có hỏa diễm, lôi đình, cùng với rất nhiều kiếp nạn tự nhiên.
Kiếp số! Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung tu kiếp số thành đạo, quy tắc mà hắn nắm giữ tự nhiên cũng có quan hệ với kiếp nạn, bây giờ ngưng tụ ra thế giới cũng càng là như vậy, lực lượng cuồng bạo phảng phất như có thể hủy diệt tất cả.
Mà đổi thành một bên, theo việc Thánh Thượng Đại Càn triển khai tâm niệm, đồng dạng cũng là toái tinh dung hợp va chạm, cuối cùng tạo nên lại là một mảnh cảnh tượng hoàn toàn bất đồng, thanh khí nổi lên, trọc khí chìm xuống, ở giữa hiện lên từng đạo bóng người, quỳnh lâu ngọc vũ, ngựa xe như nước, rõ ràng là một mảnh giang sơn cường thịnh mỗi người như long.
Khí số! Lấy khí số thành đạo, không phải là cồn của một người, mà là nội tình vạn thế, Đại Càn góp nhặt quốc vận lâu như vậy mới có thể trợ giúp Thánh Thượng Đại Càn thành tựu con đường khí số, bây giờ biến hóa ra, tự nhiên là giang sơn Đại Càn trấn áp tứ cực bát hoang, thịnh thế không đâu địch nổi, khắp nơi tràn đầy sinh cơ.
Thân làm Chí Tôn nhân gian đi ra từ trong đại thế giới, vô luận là Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung hay là Thánh Thượng Đại Càn, dù là chỉ dựa vào tâm niệm, cũng đều đủ để diễn hóa ra những thứ trụ cột nhất của tiểu thế giới, nếu như để đó mặc kệ, đợi qua một đoạn thời gian, thậm chí là có hi vọng trở thành tiểu thiên thế giới chân chính, thuộc về một cái cấp độ cùng với bỉ cảnh Côn Lôn mà bây giờ Yêu Tộc đang ở.

Bởi vậy có thể thấy được vĩ lực của Chỉ Tôn nhân gian, nói là nhất niệm khuynh thiên, đó cũng đã là khiêm tốn.
Trong lúc nhất thời, thiên kiếp thế giới cùng với giang sơn thế giới, hai tòa tiểu thiên thế giới do tâm niệm của Chỉ Tôn nhân gian ngưng tụ diễn hóa ra cứ như vậy va chạm ầm ầm trong hư không.
Ầm! Tiếng nổ vang trầm trọng quanh quẩn trong hư không, trong lúc nhất thời làm liên lụy đến không biết bao nhiêu địa vực, một số tiểu thiên thế giới cùng với trung thiên thế giới tại chỗ rất xa cũng có thể cảm ứng được cuộc chiến đấu này, vào thời khắc này cũng không khỏi sinh ra một chút rung chuyển, dẫn động không ít cao thủ quăng ánh mắt tới cái phương hướng này.
Bất quá rất đáng tiếc, có thể đạt tới tầng thứ như Thánh Thượng Đại Càn cùng với Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung lại không có một kẻ nào.
"Sao thế? Không phải muốn xử lý ta sao?"
"Nhìn cái bộ dạng này của ngươi giống như là không thể a."
"Lão gia hỏa?"
Thánh Thượng Đại Càn vừa thao túng giang sơn thế giới không ngừng va chạm, vừa châm chọc khiêu khích nói.
"Hừ!" Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung giận quá mà cười, hắn mới vừa xông ra từ trong phong ấn, một thân đạo uẩn ngày xưa đã bị Thuần Dương Đạo Tôn ma diệt không ít, lúc này mới không thể trực tiếp nghiền ép Thánh Thượng Đại Càn.
"Ngươi thật sự cho rằng chỉ bằng vào ngươi là có thể đấu với ta?"
"Ngây thơ!"
"Bản Hãn hôm nay sẽ để cho ngươi xem một chút cái gì mới là Chỉ Tôn nhân gian chân chính!"
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung hít vào một hơi thật sâu, sau đó lắc thân hình một cái, 365 khớp xương trên toàn thân lay động, phát ra tiếng cách cách nổ mạnh, phảng phất như sét đánh trên trời, trên mặt đất nổi trống, sau đó thân ảnh của hắn liền bắt đầu bành trướng, thiên kiếp thế giới bị hắn nuốt vào bên trong bụng, thúc giục loại biến hóa này tiến thêm một bước.
Chỉ là ở trong tích tắc, thân hình của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung liền trở nên đỉnh thiên lập địa, vắt ngang trong thiên ngoại, nếu như so sánh nghiêm túc mà nói, thậm chí có chừng sáu thành kích thước của đại thế giới Trung Thổ, mỗi một lần hít thở đều là hít vào phun ra khí tức hỗn độn, gợn sóng khi giơ tay nhấc chân nhấc đều có thể hủy diệt vô số ngôi sao.

Chương 1236: Ngôn ngữ Thiên Đạo

Nhìn thấy một màn này Thánh Thượng Đại Càn không chỉ có lộ ra sắc mặt kinh hãi!
"Con m* nó!"
"Ultraman biến thân!"
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung: "? ? ?"
Con hàng này đang nói cái quái gì thế?
"Đồ vô tri, thân làm Chỉ Tôn nhân gian, sau khi luyện hóa và triệt để nắm vững quyền năng Thiên Đạo, tự nhiên là sẽ có Thần Thông như thế, không bằng nói đây mới là chân thân của Chỉ Tôn nhân gian."
"Vậy thì như thế nào?" Thánh Thượng Đại Càn nhếch miệng nói: "Chỉ là lớn mà thôi, cũng không có tác dụng gì, đơn giản chỉ là một cái bia nhắm."
"Ha ha, tiểu bối vô tri." Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cười lạnh một tiếng: "Ta sẽ cho ngươi nhìn thấy một chút ảo diệu."
Sau đó cũng không thấy hắn làm ra động tác nào.
Ở trong miệng của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung chỉ chậm rãi phun ra mấy chữ: "Thiên địa tịch diệt."
Oanh! Vừa dứt lời, giang sơn thế giới của Thánh Thượng Đại Càn liền xuất hiện sự sụp đổ trong nháy mắt, thần hỏa rơi xuống từ trên trời, dung nham tuôn ra, thiên hạ bạo loạn, phản quân san sát, trong lúc nhất thời, thiên tai nhân họa cùng nhau tiến đến, đẩy giang sơn thịnh thế do Thánh Thượng Đại Càn tạo nên vào bên trong vực sâu trong nháy mắt, không thể tự kềm chế.
"Ấy?" Nhìn thấy một màn này, Thánh Thượng Đại Càn không khỏi nhíu chặt lông mày, nói: "Ngôn xuất pháp tùy (chỉ cần trong lòng nghĩ đến là có thể trở thành hiện thực)?"
Có một chút ý tứ.
Bất quá...
"Cũng không phải là đồ vật gì quá khó?"
Thánh Thượng Đại Càn nhìn chăm chú đủ loại biến hóa ở bên trong giang sơn thế giới, trong đôi mắt phảng phất như có từng đạo số liệu hiện lên, vừa nhìn còn vừa tự lẩm bẩm: "Thế giới được chế tạo từ ý thức, bị ý thức xâm lấn, lại không phải là nguyên thần trùng kích thuần túy, mà là lợi dụng vật gì đó để mã hóa..."
"Quyền năng Thiên Đạo? Thứ này còn có hiệu quả mã hóa?"
"Một loại ngôn ngữ khác, ngôn ngữ Thiên Đạo…ừm, dường như là cũng không có gì khác biệt với code."
"Nói như vậy, loại phương pháp này là..."
"Virus?"
Thấy Thánh Thượng Đại Càn hoàn toàn không thèm để ý tới cử động

của mình, trên hai đầu lông mày của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung lộ ra mấy phần bất mãn: "Ngươi không sợ sao, nhóc Hoàng Đế, một khi Pháp Vực do ngươi dùng ý thức của bản thân tạo nên sụp đổ, con đường khí số của ngươi cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí là có nguy cơ vẫn lạc."
"Nếu là virus mà nói, phương pháp mã hóa lại tương đối đặc thù, nhưng vẫn có dấu vết để lần theo, nói như vậy nếu biên soạn phần mềm diệt virus..."
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung: "? ? ?"
Ông trời ơi! Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung đã lớn như thế này rồi vẫn còn là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác mù chữ.
"Ngươi nói cái gì?"
"Nhóc Hoàng Đế! Chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy sao, Pháp Vực của ngươi đang sụp đổ."
"Im miệng!" Thánh Thượng Đại Càn đột nhiên ngẩng đầu, hung tợn trừng Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung một cái, cái ánh mắt kia quả thực giống như là đang nhìn kẻ thù giết cha vật, sau đó ở trên mặt mũi tràn đầy thâm cừu đại hận nói: "Ta ghét nhất chính là kẻ quấy rầy trong khi ta đang biên soạn phần mềm!"
"Không phải chỉ là virus thôi sao?"
"Nhìn đây này!"
Thánh Thượng Đại Càn hít vào một hơi thật sâu, sau đó ý thức chấn động, trực tiếp liên thông với quyền năng Thiên Đạo, hóa thành ngôn ngữ trực tiếp nhất quanh quẩn ở trong hư không thậm chí là ở trong giang sơn thế giới.
"Ngày của chủ nghĩa xã hội, đó là một ngày nắng!"
"Dân chúng Đại Càn yêu hoà bình!"
"Bách quan triều đình yêu dân chúng."
"Ân tình của Thánh Thượng là nói không hết!"
Câu đầu tiên nói ra, thiên tai bên trong giang sơn thế giới tiêu tán, câu thứ hai nói ra, nhân họa bên trong giang sơn thế giới lắng lại, câu thứ ba nói ra, thiên hạ bên trong giang sơn thế giới trở nên yên ổn, câu thứ tư nói ra, khí vận bên trong giang sơn thế giới bỗng nhiên cất cao lên mấy cái cấp độ, uy lực cũng bắt đầu bạo tăng, không thể ngăn cản được!
Nhìn thấy một màn này, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cơ hồ là phát ra tiếng kinh hô không thể ức chế:
"Đây là thứ đồ gì! ?"
"Làm sao có thể!
"Tốc độ khống chế của ngươi đối với quyền năng Thiên Đạo làm sao có thể nhanh như vậy! ?"
"Hừ!"
Đối mặt với nghi vấn của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, Thánh Thượng Đại Càn chỉ là hừ lạnh một tiếng, trong miệng không ngừng

phun ra lời nói ca ngợi về thịnh thế Đại Càn, những lời này sau khi kết hợp với quyền năng Thiên Đạo, không ngừng dung nhập vào bên trong giang sơn thế giới, bắt đầu tiến hành gia trì đối với nó, cuối cùng Thánh Thượng Đại Càn vẫn không quên trào phúng Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung một câu:
"Ta lúc đầu thế nhưng là bởi vì thức đêm biên soạn phần mềm mà đột tử cho nên mới xuyên việt."
"Cái tên ngu ngốc nhà ngươi."
"Nhìn ta dùng lực lượng lập trình viên đập chết ngươi!"
Kèm theo tiếng gầm thét của Thánh Thượng Đại Càn.
Từng đạo từng đạo quyền năng Thiên Đạo gia trì phóng ra, hóa thành một vài tràng cảnh thịnh thế, giống như một tập tranh trải rộng ra, sau đó sáp nhập vào bên trong giang sơn thế giới.
Thánh Thượng Đại Càn thật đúng là không có nói bậy.
Lúc trước hắn cố gắng làm code, cấp trên muốn hắn vào trước tết biên soạn ra 100 phần mềm, hắn không ăn không ngủ thiết kế trong ba ngày, kết quả là đột tử, nhưng không thể phủ nhận, có thể đạt được loại nhiệm vụ chết người này, trình độ kỹ thuật cyả Thánh Thượng Đại Càn trước khi xuyên việt là không thể chê.
Thậm chí có thể nói là hắn có thiên phú, ở bên trên phương diện viết code, độ bén nhạy của Thánh Thượng Đại Càn là khá cao.
Chỉ cần vài lần tiếp xúc đơn giản, hắn liền triệt để nắm giữ loại phép tính mã hóa của quyền năng Thiên Đạo, hơn nữa nương tựa theo năng lực vận chuyển đại não cấp Chỉ Tôn nhân gian, rất nhanh liền sửa cũ thành mới, suy một ra ba, nguyên một phép tính đám bất đồng được hắn thôi diễn phát huy ra liên tiếp.
"Năm đó nếu đầu óc của ta xoay chuyển nhanh như hiện tại, đừng nói là 100 phần mềm, coi như là 1000 cái ta cũng đều có thể biên soạn ra…"
"Sảng khoái!"
"Mình đã bắt đầu có cảm giác về loại code này!"
Ầm ầm! Sau khi nắm giữ bước đầu, tốc độ tiến bộ của Thánh Thượng Đại Càn có thể nói là tương đối rõ ràng, thân thể của hắn cũng bắt đầu biến hóa vào thời khắc này, trong chớp mắt liền giống như Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, sau khi hợp hai thành một cùng với giang sơn thế giới, hóa thành một vị cự nhân đỉnh thiên lập địa, không kém cỏi một chút nào so với đối thủ.
"Khục!" Nhìn thấy một màn này, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung chỉ có thể ho khan.
Nhớ năm đó, hắn tiêu tốn không biết bao lâu mới có thể nắm giữ loại phương thức vận dụng quyền năng Thiên Đạo này, cầm đi để đối phó với Thuần Dương Đạo Tôn, vốn định lấy thân phận của tiền bối để hành hung đối phương, kết quả là Thuần Dương Đạo Tôn vừa nhìn qua liền biết, thậm chí còn dùng loại phương thức đó để trấn áp Chỉ

Tôn nhân gian Bắc Nhung...
Hiện tại, hắn thật vất vả mới xuất quan, sử dụng phương pháp vận dụng quyền năng Thiên Đạo hoàn toàn mới, càng khó, càng phức tạp hơn, càng khó phá giải hơn, cũng càng thêm cường đại, kết quả thì sao? Kẻ tiểu bối vốn dĩ bị hắn xem thường trước mắt này, thế mà lại giống như Thuần Dương Đạo Tôn lúc trước nhìn một chút liền học được...

Chương 1237: Không nói lại

Chẳng lẽ là trời muốn diệt ta?
"Hoang đường!"
"Coi như ngươi biết thì đã sao? Ta không tin là qua nhiều năm như thế, ta sẽ không bằng ngươi!"
"Chết!"
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung ở phía dưới sự cuồng nộ, trực tiếp dùng sức đưa tay trảo vào hư không, ở bên trong hư không vô tận, vô số toái tinh đều tụ đến theo một trảo này, va chạm vào nhau, cuối cùng hóa thành một chuôi chiến phủ khai thiên chảy xuôi hỏa diễm cùng với thiểm điện, hoàn toàn do tinh thần va chạm ngưng tụ mà thành.
Chiến phủ đánh tới! Hư không mở ra, hỗn độn nguyên khí nổ tung, thân hình to lớn tăng thêm binh khí to lớn, lực lượng lại càng to lớn, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung dù sao cũng là Chí Tôn nhân gian lâu năm, ở bên trên lực lượng thuần túy, dù là bị phong ấn suy yếu, cũng hơi thắng Thánh Thượng Đại Càn một bậc.
"Hừ!"
Thánh Thượng Đại Càn cũng không đấu võ miệng cùng với Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, cũng chấn vỡ tinh cầu, chắp vá thành kiếm, bất quá khác biệt cùng với chiến phủ của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, kiếm do Thánh Thượng Đại Càn ngưng tụ ra, toàn thân chảy xuôi quang mang hoa lệ, phảng phất như kim cương ngưng tụ mà thành, ở bên trong sự kiên cố còn mang theo vài phần hào khí.
Đó là Thiên Tử Thần Kiếm! Chính là thần kiếm mà ngày xưa Thánh Thượng Đại Càn tung hoành thiên hạ không có địch thủ, bây giờ sau khi trở thành Chỉ Tôn nhân gian lại được Thánh Thượng Đại Càn phát huy ra, hơn nữa còn có uy thế càng khủng bố hơn, vắt ngang ở bên trong hư không, chỉ là kiếm khí chảy xuôi trên thân kiếm, liền có thể nhẹ nhõm chém đứt tiểu thiên thế giới.
Thần kiếm chém xuống! Ở bên trong hư không, một chuôi Thiên Tử Thần Kiếm cùng với một chuôi chiến phủ khai thiên, cứ chém giết không ngừng nghỉ như vậy.
Mà ở bên ngoài chiến trường của hai người này, ở bên trong đại thế giới Trung Thổ, Trần Khuynh Địch thì truy đuổi sát sao Già Mã La đang tháo chạy, cấp tốc bay vào trong Vận Mệnh Tinh Không.
"Này! Con chuột nhắt nhát gan! Có gan thì đừng chạy!"
"Đánh rắm!"
"Không chạy để ngươi tới giết ta sao!"
Loại sinh vật Tà Thần này, có lẽ vào thời điểm chiếm ưu thế sẽ bá đạo vô cùng, có lẽ vào thời điểm thế cân bằng sẽ tỉnh táo mưu tính,

có lẽ vào thời điểm hoàn cảnh xấu cũng sẽ nghĩ biện pháp lật bàn, nhưng khi bọn hắn tao ngộ nguy cơ sinh tử chân chính, vào thời điểm có thể tử vong, phản ứng của bọn hắn chỉ còn lại một cái. Chạy trốn, buông bỏ mặt mũi, vứt bỏ tôn nghiêm, tất cả đều lấy sống sót làm trọng.
Dù sao thì tuổi thọ của Tà Thần cũng viễn siêu thường nhân, cho dù là Tà Thần Kích Toái Mệnh Tinh yếu nhất, tuổi thọ thậm chí còn không kém Chí Tôn nhân gian của đại thế giới Trung Thổ, ở trong thế giới quan của Tà Thần, nếu thực sự đánh không lại liền dứt khoát chạy trốn, cùng lắm thì chờ đến khi ngươi chết già rồi ta lại đi đến mộ phần của ngươi nhảy disco.
Mà Già Mã La tự nhiên cũng là như thế, theo hắn thấy, cho dù lưu lại liều chết đến cùng với Trần Khuynh Địch cũng không phải là không có hi vọng thắng, nhưng đó là chuyện hoàn toàn không cần thiết, hắn có thân phận có tu vi như thế nào, liều đến mức ngươi chết ta sống với một kẻ như Trần Khuynh Địch là hoàn toàn không cần thiết, huống chi hắn còn có kế hoạch hai, cũng vẫn còn có hi vọng lật bàn.
Vù! Ở dưới sự thao túng của Già Mã La, long khí trong ngọc tỉ Đại Thiên chấn động, va chạm về phía hư không, sau khi liên tiếp đụng nát mấy tầng bình chướng cuối cùng cũng rơi vào một phiến tinh không. Mà vào giờ khắc này, phiến tinh không này đã triệt để tàn phá không còn tinh cầu thực thể.
Chỉ còn lại có mảnh vỡ tinh cầu đang bốc cháy.
Mà ở trong mảnh đổ nát này, có ba bóng người đang một đuổi một chạy, hai bóng người ở trong đó theo thứ tự là Tiên Tôn cùng với Tà Thần Đức Nhĩ Tháp, một người là Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, một người là Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm cực hạn, mà đối tượng bọn hứn đuổi giết, thì là Thiên Tôn Thái Bình lúc này chính quần áo lam lũ, không để ý phong độ đang điên cuồng chạy trốn.
"Đáng chết! Trương Thái Bình! Có bản lĩnh thì đừng chạy! Ngươi và ta quyết một trận sinh tử!"
"Lời ấy của đạo hữu sai rồi." Trương Thái Bình vừa điên cuồng vung hai tay không ngừng lao đi, vừa khí định thần nhàn nói ra: "Lần cử động này, nhìn qua giống như là bần đạo đang chạy trốn, nhưng trên thực tế là các ngươi đang chạy trốn, bần đạo chỉ là đang truy đuổi các ngươi mà thôi, thật không ngờ được đạo lý không gian tuần hoàn, thế giới tròn lại là như vậy?"
Tiên Tôn: "? ? ?"
Thấy Tiên Tôn nhất thời im lặng, Đức Nhĩ Tháp vội vàng quát to: "Đánh rắm! Trương Thái Bình! Đồ vô liêm sỉ nhà ngươi! Như vậy cũng xứng làm Thiên Tôn Đạo Môn sao?"
"Không thể nói như thế." Trương Thiên bình mặt không đỏ thở không gấp nói: "Bần đạo xem như là Thiên Tôn Đạo Môn, chính là do rất

nhiều đệ tử Đạo Môn bầu chọn, không phải là do đạo hữu quyết định, chỉ cần các đệ tử Đạo Môn cho rằng bần đạo là Thiên Tôn, như vậy vô luận đạo hữu nói như thế nào, ta cũng đều là Thiên Tôn Đạo Môn, tại sao lại nói ta là vô liêm sỉ?"
Đức Nhĩ Tháp: "? ? ?"
Rốt cuộc vẫn là người làm công tác văn hoá, không thể nói lại hắn.
"Nói chuyện với kẻ vô liêm sỉ này để làm gì? Lên! Ngươi trước ta sau, ngày hôm nay nhất định phải làm thịt hắn! Nếu không lồng giam do Tạo Hóa Ngọc Điệp hình thành căn bản là sẽ không đánh tan được!"
"Được!"
Sau khi Tiên Tôn cùng với Đức Nhĩ Tháp chế định kế hoạch, liền tiếp tục tiến hành vây quét Trương Thái Bình.
Ầm ầm! Một giây sau, Già Mã La liền lái ngọc tỉ Đại Thiên đụng vào, lập tức liền hấp dẫn lực chú ý của ba người.
"Ách..."
"Già Mã La tiền bối! ?"
"Ồ?"
Tiên Tôn cùng với Đức Nhĩ Tháp xuất thủ trước sau, mà đổi thành một bên, Thiên Tôn Thái Bình thì là phóng tầm mắt nhìn tới, đồng thời nghĩ thầm ở trong lòng.
Hỏng bét! Lấy tu vi của mình, dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, hơn nữa còn không biết xấu hổ, mới xem như miễn cưỡng kéo chân hai người Tiên Tôn cùng với Đức Nhĩ Tháp, kết quả hiện tại lại xuất hiện một kẻ, còn có thể đánh vỡ kết giới của Tạo Hóa Ngọc Điệp từ bên ngoài, như thế xem ra, cái thế cục này giống như không phải rất là rất khéo a...
Thiên Tôn Thái Bình mặc dù đã chuẩn bị giác ngộ phải chết, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hắn muốn chết.
Mà vào lúc Thiên Tôn Thái Bình đang thầm nghĩ ở trong lòng, ở một bên khác, ý thức của Già Mã La lại là truyền về phía của hắn.
"Trương Thái Bình!"
"Ở phía Võ Càn Võ đã không có biện pháp, chỉ có thể bắt ngươi thay thế tạm thời!"
"Tới!"
Khí số cũng không phải là dễ tu như vậy.
Phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, người chân chính đi vào con đường khí số chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Già Mã La tính là một người, Thánh Thượng Đại Càn tính là một người, mà ngoài ra, trong các đời Hoàng Đế sợ cũng chỉ có Tiên Tần Thủy Đế có năng lực như thế, bất quá rất đáng tiếc, tính cách bản thân của Thủy Đế không hợp với con đường khí số, cho nên Thủy Đế đã vứt bỏ nó đi, Tiên Tần Thủy Đế là một người bá đạo bực nào?"

Chương 1238: Phí công

"So với khí số, hắn càng có khuynh hướng với định số, thành lập hoàng triều, vạn sự vạn vật đều là nắm ở trong tay, tại thời kỳ Thượng Cổ cũng không có thuyết pháp Thiên Tử, bản thân Nhân Hoàng chính là trời của Nhân tộc, Tiên Tần Thủy Đế trực tiếp dùng Thiên để tự xưng, mặc dù có thể tu khí số, nhưng đối với Thủy Đế mà nói vẫn là định số càng hợp ý.
Mà trừ ba người này, thiên hạ lại càng khó có người chân chính đi lên con đường khí số, các đời Hoàng Đế tối đa chỉ là mượn dùng, mà không phải là khống chế, vẫn có khác biệt cực lớn.
Nhưng mà hết lần này tới lần khác, tại thời đại trước mắt lại sinh ra hai kẻ dị loại, kẻ trước là Thánh Thượng Đại Càn, nắm giữ thiên tư dị bẩm không nói, thêm vào vị trí Nhân Hoàng, cho dù là không có Già Mã La tính toán trong bóng tối, chỉ sợ cuối cùng là hắn vẫn có thể đi lên con đường khí số, mà so sánh với nhau, một người khác chính là Thiên Tôn Thái Bình Đạo Môn.
Khác biệt cùng với Thánh Thượng Đại Càn, Thiên Tôn Thái Bình cũng không phải đi trên con đường khí số, nhưng hắn vẫn tu hành Thiên Tử Thuật, dùng Kỳ Môn Độn Giáp nắm giữ khí vận, đi ra một con đường khiến cho Thánh Thượng Đại Càn cũng đều cảm thấy ngoài ý muốn.
Nhìn qua Thiên Tôn Thái Bình giống như là kỳ tài ngút trời, trên thực tế thì sao? Ở trong đó tự nhiên cũng có sự tính toán của Già Mã La.
Già Mã La tự nhiên là không có cách nào can thiệp đến cảm ngộ của Thiên Tôn Thái Bình, nhưng lại tính toán trong bóng tối, chế tạo ra một số người cùng với sự tình, thông qua phương thức dẫn dắt khiến cho Thiên Tôn Thái Bình chủ động đi tìm hiểu khí số, loại chuyện này là có thể làm được, thậm chí là Thái Bình yếu thuật của Thiên Tôn Thái Bình, bản thân chính là ở phía dưới sự dẫn đạo của Già Mã La mới sáng lập ra được.
Đây chính là kế hoạch hai của Già Mã La. Nói ngắn gọn, nếu như nói Thánh Thượng Đại Càn là lựa chọn đệ nhất của Già Mã La, như vậy Thiên Tôn Thái Bình chính là lốp xe dự phòng của hắn, ở dưới tình huống kế hoạch đoạt xá Thánh Thượng Đại Càn thất bại, Già Mã La đã lựa chọn Thiên Tôn Thái Bình, đây là một nam nhân ở trên phương diện thiên phú không hề yếu hơn Thánh Thượng Đại Càn bao nhiêu, cũng đều có giá trị để tính toán.
"Tới!"
"Trương Thái Bình!"
Ầm ầm! Thanh âm của Già Mã La vang vọng ở trong Vận Mệnh Tinh Không, một giây sau, một cỗ lực lượng ở trong cõi u minh liền liên hệ

hắn với Thiên Tôn Thái Bình.
"Ấy? Đây là thứ gì..."
Sắc mặt của Thiên Tôn Thái Bình nhất thời đại biến, mà Già Mã La thì là theo sát ở phía sau, vận dụng nguyên thần cuốn lấy hơn tám thành quốc vận bên trong ngọc tỉ Đại Thiên gào thét mà ra, trực tiếp đụng vào trong cơ thể của Thiên Tôn Thái Bình, Thiên Tôn Thái Bình muốn tách rời ra, lại phát hiện ra thân thể phảng phất như bị giam cầm vậy, không có cách nào động đậy.
"Từ bỏ đi! Ta không giải quyết được Thánh Thượng Đại Càn, đó là do hắn có vận khí tốt, có chuẩn bị ở sau của lão già Thuần Dương kia giúp hắn."
"Nhưng ngươi lại không có vận khí tốt như vậy!"
"Hãy giao nhục thân của ngươi cho ta!"
"Ngươi không phải là muốn chấn hưng Đạo Môn sao? Giao nhục thân cho ta, ta hứa Đạo Môn của ngươi sẽ hưng thịnh mười vạn năm tại đại thế giới Trung Thổ!"
Già Mã La lại bài cũ soạn lại, từng đạo từng đạo ma âm quanh quẩn bên tai của Thiên Tôn Thái Bình, chỉ cần nội tâm của hắn có một tí rung chuyển, liền có thể khiến cho ý thức của hắn trầm luân.
Mà Già Mã La sẽ có thể thừa cơ chiếm lấy thân thể.
"Hừ! Ngươi đến tột cùng là người nào?"
"Cút ra ngoài!"
Nguyên thần của Thiên Tôn Thái Bình chấn động, Hậu Thiên bát quái cấu kết với toàn thân cao thấp, phun khí huyết từ miệng ra ngoài, huyền quan trên mi tâm hóa thành một đám lửa sáng lên, nhìn qua bất quá chỉ là đốm lửa, lại có thế cục lửa cháy lan tràn, thế lửa liên thông thiên địa, quả thực là đã chống đỡ được ma âm của Già Mã La rót vào não.
"Hậu Thiên bát quái, Thái Bình Thiên Thư…ha ha ha, Trương Thái Bình, ngươi cho rằng là ai đã dẫn đường Thái Bình Thiên Thư cho ngươi?"
"Võ công của ngươi đã sớm nằm trong dự liệu của ta!"
"Hậu Thiên bát quái, lấy hậu thiên nhân thể làm cơ sở, cấu kết cùng với càn khôn Tiên Thiên, từ đó tạo nên nhục thân không hỏng cùng với nguyên thần bất hủ, là tuyệt học hộ thân nhất đẳng."
"Đáng tiếc."
"Sơ hở là vẫn phải có."
Già Mã La vừa nói, vừa thôi động quốc vận Đại Thiên, hóa thành một chuôi trường kiếm màu vàng óng bỗng nhiên chém một cái về bốn phía nguyên thần của Thiên Tôn Thái Bình, rõ ràng là chém hư không, lại phảng phất như rơi vào trên người của Thiên Tôn Thái Bình, hoả diễm Hậu Thiên bát quái sáng chói ở trên nguyên thần liền lập tức bị dập tắt.
"Chỉ cần chặt đứt mấy đầu dây kết nối với thiên địa, mọi thứ đều sẽ

tự sụp đổ."
"Ngươi vẫn còn quá non nớt!"
Thiên Tôn Thái Bình mặt không đổi sắc, huyền công biến hóa, Hậu Thiên bát quái lập tức chuyển biến thành Kỳ Môn Độn Giáp, dự định tranh đoạt quyền thao túng quốc vận Đại Thiên của Già Mã La, mượng nhờ điều này để làm dịu tiến trình đoạt xá, chỉ là đối mặt với cử động của Thiên Tôn Thái Bình, Già Mã La lại là không sợ hãi, ngược lại còn cười, thậm chí còn buông bỏ thao túng.
"Xoạt!" Kỳ Môn Độn Giáp chui vào bên trong quốc vận Đại Thiên, chẳng những không thể khống chế nó, còn phảng phất như thêm dầu vào lửa, khiến cho quốc vận vốn đã thịnh vượng lại càng thêm mãnh liệt.
"Ta đã sớm nói!"
"Tất cả mọi thứ của ngươi đều nằm trong sự khống chế của ta!"
"Ngoan ngoãn chịu trói đi!"
Già Mã La cười lạnh một tiếng, tiếp tục thôi động quốc vận đánh giết về phía nguyên thần của Thiên Tôn Thái Bình.
Nhìn thấy một màn này, Thiên Tôn Thái Bình rốt cục cũng lộ ra một chút hoảng hốt, ấn pháp trong tay biến hóa, thi triển ra một quyển cuối cùng của Thái Bình Thiên Thư, bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay có nhật nguyệt dâng lên, có sơn hà đứng vững, có quỳnh lâu ngọc vũ, có ngựa xe như nước, nghiễm nhiên là một phương tiểu thế giới.
Hà Đồ Lạc Thư! Chúa tể thiên cơ, có công năng thôi diễn tương lai, Thiên Tôn Thái Bình đã dựa vào nó để tung hoành thiên hạ, bây giờ thi triển ra, lại là dùng để tấn công, thế giới trong tay bao quát một phương, trực tiếp dùng sức nắm lấy nguyên thần của Già Mã La, sau đó năm ngón tay phát lực, thế giới trong tay đổ sụp, muốn nhờ vào đó huỷ diệt đối phương...
"Chống cự cũng chỉ phí công!"
"Phá!"
Ngay vào một giây sau, ở bên trong lòng bàn tay của Thiên Tôn Thái Bình, một ánh lửa nổ tung, quốc vận Đại Thiên bị nhen lửa, hóa thành một đầu Kim Long chém giết ở trong Hà Đồ Lạc Thư, nuốt nhật nguyệt, xoắn nát sơn hà, đồ sát dân chúng, đánh vỡ kiến trúc, cuối cùng hóa thành một đạo kim mang vọt ra.
"Cùng đường mạt lộ rồi sao?"
"Thân thể của ngươi là của ta!"
"Chờ ta đoạt xá ngươi, lại đi đoạt lại Tổ Long Trung Nguyên, như vậy liền có thể san bằng thế cục một lần nữa!"
"Xác thực."
Nhìn kim mang đã vọt tới trước mặt mình, còn có quốc vận Đại Thiên đã xông phá trở ngại, bắt đầu thôn phệ nguyên thần của mình, thần sắc nguyên bản hốt hoảng của Thiên Tôn Thái Bình trở nên bình tĩnh một lần nữa, dù là lực lượng nguyên thần đang không ngừng bị

hao mòn, nhưng khí độ lại là thủy chung không thay đổi.

Chương 1239: Thổ dân bản địa

"So sánh cùng với Thánh Thượng còn có Cung chủ Vạn Thọ Cung, ta không có cường giả siêu thoát nào bảo hộ."
"Tại thời đại Thượng Cổ, mặc dù có Tà Thần hàng thế, nhưng cuối cùng vẫn không có bậc đại ác như ngươi, cho nên Đạo Tổ cũng không lưu lại thủ đoạn gì, khác biệt cùng với Thuần Dương Đạo Tôn, cho nên ta kỳ thật vẫn một mực rất hâm mộ Cung chủ Vạn Thọ Cung, nhìn như bị cường giả siêu thoát tính toán, trên thực tế cũng là thiên đại phúc nguyên."
"Giống như là hiện tại."
"Nếu như đổi thành Cung chủ Vạn Thọ Cung, ngươi chỉ sợ là cũng phải thất bại."
"Tạm không nói đến Cung chủ Vạn Thọ Cung, chỉ là ở phía Thánh Thượng, ngươi hẳn là cũng đã thất bại."
"Đáng thương."
Già Mã La: "! ! !"
Thiên Tôn Thái Bình vừa nói ra lời này, Già Mã La liền lập tức nổ tung, Thánh Thượng Đại Càn thì cũng thôi đi, Trần Khuynh Địch thì cũng thôi đi, dù sao thì bọn hắn cũng đều là quân cờ của lão già Thuần Dương kia...
Nhưng Trương Thái Bình ngươi thì tính là cái gì? Ngươi dựa vào cái gì mà dám nói chuyện như vậy với ta?
"Muốn chết!"
"Tên thổ dân nhà ngươi!"
Đúng vậy, đây chính là quan niệm căn bản của Già Mã La, đối với hắn mà nói, Trương Thái Bình không thể nghi ngờ chính là thổ dân, vô luận là Thuần Dương Đạo Tôn, Thánh Thượng Đại Càn, hay là Trần Khuynh Địch, theo hắn thấy đều là Tà Thần xuyên việt, mặc dù thực lực là có khoảng cách, nhưng trên bản chất tất cả mọi người đều là người đến từ thiên ngoại.
Là một loại cường giả tài trí hơn người.
Thất bại ở trên người của bọn hắn là cũng có thể thông cảm được, cho dù là ngay mới vừa rồi bị Vân Phi Lăng đảo loạn kế hoạch, Già Mã La cũng đều không đặt Vân Phi Lăng ở trong lòng, theo hắn thấy chân chính đảo loạn kế hoạch của hắn không phải là Vân Phi Lăng, mà là Trần Khuynh Địch thân làm biến số.
Mà loại sinh linh bản địa sinh trưởng tại đại thế giới Trung Thổ như Thiên Tôn Thái Bình, không thể nghi ngờ chính là thổ dân, chỉ là một tên thổ dân...lại dám nói Già Mã La ta đáng thương! ?
"Thổ dân sao?" Thiên Tôn Thái Bình bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Lời ấy sai rồi."

"Các ngươi coi ta là thổ dân, ta làm sao lại không coi các ngươi là man di?"
"Thôi được rồi."
"Để cho ngươi nhìn thấy cái gọi là khí phách của thổ dân."
Một giây sau, nguyên thần trên toàn thân cao thấp của Trương Thái Bình bỗng nhiên nở rộ quang huy, Già Mã La cơ hồ là liền cảm ứng được trước tiên, thứ này không nghi ngờ chính là khí tức của Thái Bình Thiên Thư.
Chỉ là....
"Hậu Thiên bát quái? Kỳ Môn Độn Giáp? Hà Đồ Lạc Thư?"
"Không đúng!"
"Đây là cái gì?"
Không phải là Thái Bình Thiên Thư! Trong ba sách thiên địa nhân, cũng không phải là bất cứ sách nào! Nhưng Thái Bình Thiên Thư lại là hoàn toàn ở dưới sự dẫn đạo của mình mới có thể sáng tạo ra, không có khả năng có võ công mình không biết tồn tại, làm sao làm được? Đây quả thật là Thái Bình Thiên Thư do mình dẫn đạo nên Trương Thái Bình mới sáng tạo ra sao? Nó cuối cùng là cái gì! ?
Ở dưới sự chấn kinh, Già Mã La đã hô lên tất cả lời kịch mà nhân vật phản diện vào thời điểm nằm đo đất đều sẽ tất nhiên hô lên.
"Không có khả năng! ! !"
Thiên Tôn Thái Bình là kỳ tài ngút trời, bốn chữ này cũng không phải là người bình thường có thể chịu nổi, hơn nữa không phải là người trong cuộc cũng sẽ tuyệt đối không có cách nào tưởng tượng bốn chữ này rốt cuộc có thể mang đến chỗ tốt như thế nào. Nhưng Thiên Tôn Thái Bình lại biết được, phóng nhãn ra toàn bộ thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có một mình hắn.
Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch dĩ nhiên là kinh diễm cổ kim, nhưng nói thật, sau lưng của bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít đều có sự thúc đẩy của cường giả, mặc dù điều này cũng không thể hoàn toàn che giấu thiên phú cùng với thành tựu của bọn hắn, nhưng đối với sự trưởng thành của bọn hắn vẫn là đưa đến tác dụng tích cực, nhưng mà Thiên Tôn Thái Bình lại không giống.
Nghiêm túc mà nói, hắn chính là không có hậu đài, Đạo Tổ sau khi siêu thoát căn bản là không biết đã đi nơi nào, tự nhiên cũng sẽ không có khả năng lưu lại chuẩn bị ở sau cùng với át chủ bài của cường giả siêu thoát cho Trương Thái Bình, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào, chính là Đạo Tàng đếm không hết ở bên trong Đạo Môn, còn có trưởng bối nhà mình, nhưng theo thời gian trôi qua, trưởng bối lại không bằng hắn.
Lại đến sau này, Thiên Tôn Thái Bình cơ hồ là một người loay hoay ở trên con đường tiến lên.
Toàn bộ gánh nặng Đạo Môn đều đặt ở trên người của hắn.
Chấn hưng Đạo Mônm bốn chữ nhìn như đơn giản, trên thực tế lại là

bao nhiêu hi vọng của Thiên Tôn đời trước? Lại là bao nhiêu tín nhiệm? Thiên Tôn đời trước cho dù là vào một khắc trước khi qua đời, cũng đều là mặt nở nụ cười, không có một chút lo lắng nào đối với tương lai, bởi vì hắn tin tưởng, sau khi hắn chết Đạo Môn sẽ không có vấn đề, thậm chí là sẽ lại sáng tạo huy hoàng.
Trưởng lão và đệ tử bên trong Đạo Môn cũng là tin tưởng như thế. Bọn họ tin tưởng Thiên Tôn Thái Bình là chuyện đương nhiên, mà Thiên Tôn Thái Bình cũng đã cõng tất cả những thứ này lên lưng một cách đương nhiên, đồng dạng là người chấp chưởng một phương thánh địa, tình cảnh của Trương Thái Bình rất giống với Ngô Không, nhưng nếu để người giang hồ so sánh với nhau, tất cả đều chỉ sẽ cảm thấy Ngô Không càng giống người chấp chưởng hơn. Trương Thái Bình ngược lại càng giống như là một chưởng quỹ buông thả.
Nhưng trên thực tế, Ngô Không vẫn luôn là rất bí mật hâm mộ Trương Thái Bình, so sánh cùng với Trương Thái Bình, chuyện gì hắn cũng đều phải mưu tính cẩn thận, cho dù là một chuyện nhỏ cũng đều phải tự mình cân nhắc, đại sự càng phải hỏi thăm ý kiến của một số tiền bối, thân làm đấu sĩ phản Càn, hắn càng là việc gì cũng phải tự làm, dùng thái độ tích cực để tham dự...
Nhìn qua rất có cảm giác của người chấp chưởng, nhưng theo quan điểm của Ngô Không, Trương Thái Bình nhàn nhã đến mức có thể nhìn lợn nái leo cây mới thật sự là nắm đại cục trong tay.
Sở dĩ nhàn nhã, là bởi vì hắn tự tin vô luận là có xảy ra chuyện gì, Trương Thái Bình hắn vẫn còn, thế cục của Đạo Môn vẫn sẽ ổn thoả, mà Ngô Không thì lại không có phần tự tin này.
Ngô Không rất hâm mộ, nhưng bản thân lại không làm được, bởi vì tất cả những thứ này đều đặt vào một điểm: Thực lực.
"Cái gì mà Thiên Ngoại Tà Thần, cái gì mà thổ dân bản địa, theo góc nhìn của bần đạo cũng không là cái gì."
"Chỉ có thực lực."
"Nắm giữ thực lực mạnh mới có thể quyết định tất cả."
Thiên Tôn Thái Bình bình tĩnh đứng ở bên trong hư không, còn Già Mã La thì là có một chút kinh hoảng...
Mọi thứ đều dựa theo dự đoán của Già Mã La, nhưng là vì cái gì đây?
"Vì sao ta cảm thấy tên thổ dân nhà ngươi còn có phần thắng? Ngươi rốt cuộc đã che giấu cái gì! Đây là võ công gì?"
Ý thức của Già Mã La lay động kịch liệt, nhìn chằm chặp quang mang trên người của Thiên Tôn Thái Bình, sợi quang mang này vào lúc này đang trở nên càng mãnh liệt, cũng càng sáng chói.
"Từ sau khi ta nắm vững Hà Đồ Lạc Thư, liền biết được con đường quyền năng Thiên Đạo là không thể đi được nữa."

Chương 1240: Ưu thế lớn nhất

"Thuần Dương Đạo Tôn là một kẻ hung hãn." Thiên Tôn Thái Bình mỉm cười, lắc đầu cảm khái nói: "Có thời điểm, biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, ngươi cũng đã quá coi thường Hà Đồ Lạc Thư của ta, hoặc có lẽ là, ngươi đã quá coi thường Thuần Dương Đạo Tôn, vào thời điểm ta mượn nhờ Hà Đồ Lạc Thư cấu kết với Thiên Đạo, ngươi có biết ta đã nhìn thấy cái gì hay không?"
Già Mã La nghe vậy liền không khỏi vô thức dò hỏi: "Cái gì?"
"Một khuôn mặt tươi cười to lớn."
"Hả?"
"Đúng vậy, ngươi cũng không nghe lầm, lúc ấy ta cũng bị giật mình, kém chút nữa cho rằng Thiên Đạo có ý thức của bản thân, sau đó mới phát hiện đó là cửa sau do Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại..."
"Thuần Dương! ?" Già Mã La lập tức cả kinh kêu lên, phảng phất như dị ứng đối với cái danh tự này vậy: "Ngươi cũng là chuẩn bị ở sau của Thuần Dương Đạo Tôn! ? Không! Điều đó là không có khả năng! Cho dù hắn lợi hại, cũng sẽ không có khả năng..."
"Không phải là chuẩn bị ở sau."
"Chỉ là một kẻ may mắn mà thôi." Thiên Tôn Thái Bình lắc đầu nói: "Thật giống là những gì ngươi làm với ta trước đây, vào thời điểm một người làm được chuyện gì, kiểu gì hắn cũng sẽ muốn khoe khoang một chút, không phải sao? Thuần Dương Đạo Tôn lưu lại cửa sau ở trong Thiên Đạo, chính là sự khoe khoang của hắn, mà hắn cũng đã nói ra hết thảy kế hoạch của mình."
"Mà ngươi, thậm chí là ngay cả tư cách bị hắn lấy le cũng đều không có."
"Cho nên ta mới nói ngươi đáng thương."
Già Mã La: "! ! !"
Kế hoạch? Kế hoạch gì? Kế hoạch của Thuần Dương Đạo Tôn? Nội dung là cái gì? Ta bị gài bẫy! ? Ta lại bị gài bẫy? !
"Chết tiệt!"
"Ngươi cho rằng tùy tiện nói ra một chút lời nói không biết nguyên do là liền có thể đánh bại ta sao! ? Chớ quên! Nguyên thần của ngươi vẫn còn đang bị ta thôn phệ, ngươi đã sắp xong đời!"
"Thật đáng buồn." Thiên Tôn Thái Bình dùng ánh mắt thương hại nhìn Già Mã La.
Già Mã La triệt để nổ tung, cái ánh mắt thương hại kia của Thiên Tôn Thái Bình khiến cho hắn cảm nhận được sự phẫn nộ trước đó chưa từng có, hắn quyết định không còn cho đối phương cơ hội, trực tiếp thiêu đốt quốc vận, giải quyết triệt để đối phương, sau đó tranh thủ thời gian điều khiển nhục thân của đối phương hợp nhất với Tổ Long

Trung Nguyên, đưa tất cả mọi thứ trở về quỹ đạo vốn có.
Chỉ là đối mặt với một màn này....
"Từ lúc vừa mới bắt đầu ngươi đã không thể thắng được."
Thiên Tôn Thái Bình mặt không đổi sắc, mà hào quang bên trên nguyên thần vào thời khắc này rốt cục cũng bộc phát ra, quét sạch toàn thân của Già Mã La trong nháy mắt, một giây sau, áp lực kinh khủng liền tác dụng lên trên người của Già Mã La.ta
"Môn bí thuật này là vào thời điểm khai sáng Hà Đồ Lạc Thư được khai phá ra ngoài định mức."
"Ngươi không biết cũng là một điều rất bình thường."
"Dù sao thì môn bí thuật vào trước đây cũng hoàn toàn không có giá trị."
Ở dưới sự nhắc nhở tận lực của Thiên Tôn Thái Bình, Già Mã La rốt cuộc cũng nhớ tới.
"Khải Linh Thuật? Là bí pháp có thể mở ra linh trí cho vạn vatạ? Ngươi dùng thứ này để đối phó ta?"
"Không sai."
"Ha ha, ha ha ha ha ha! Ta còn tưởng rằng là thứ gì chứ? Nguyên lai lại là loại bí thuật gân gà này? Thậm chí là ngay cả bí pháp công kích nguyên thần cũng đều không phải, ngươi lấy cái gì để đối phó ta?"
"Làm ta sợ muốn chết!"
"Không thể không thừa nhận, Trương Thái Bình, ngươi giở trò dối trá, bản sự phô trương thanh thế là rất không tệ, ngay cả ta cũng đều bị ngươi hù dọa, nhưng chân chính đến cuối cùng vẫn phải là dựa vào thực lực!"
"Đi chết đi!"
Quốc vận ập tới, bao phủ hoàn toàn Thiên Tôn Thái Bình.
Mà sau khi xác nhận điểm này, Già Mã La mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.
"Ha ha ha! Quả nhiên, người thắng cuối cùng vẫn là ta."
"Về sau chỉ cần hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên."
"Đơn giản chính là tái diễn một màn vào vạn năm trước, sau đó lại chờ một vạn năm tiếp theo, ta vẫn có thể đông sơn tái khởi như cũ!"
"Trường sinh bất lão, bất tử thân…"
"Đây mới là ưu thế lớn nhất của Tà Thần chúng ta a!"
"Ha ha ha ha!"
Già Mã La hít vào một hơi thật sâu, sau đó điều khiển quốc vận, quốc vận Đại Thiên vô tận hóa thành một cái ghế, Già Mã La thì là diễn hóa ra thân hình ngồi lên trên ghế, quốc vận góp nhặt trước đó triệt để bộc phát, quốc vận ở bên trong ngọc tỉ Đại Thiên cũng đều bị hắn điều tới, tràn đầy ở trong thân thể của Trương Thái Bình.
Muốn hợp nhất Tổ Long Trung Nguyên, đầu tiên là nhất định phải cải tạo thân thể của Trương Thái Bình.
Từ từ sẽ xong.

"Có lão gia hỏa Bắc Nhung kia thay ta cuốn lấy Thánh Thượng Đại Càn, hơn nữa cỗ thân thể này cũng có cảnh giới Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm, ta sẽ có thể phát huy nó tới trình độ lớn nhất!"
"Coi như Trần Khuynh Địch có đến cũng vô ích! Tăng thêm Tiên Tôn cũng không được! Ta bây giờ, cơ hồ chính là Kích Toái Mệnh Tinh vô địch."
"Ai cũng không thể ngăn cản được ta!"
Vừa nghĩ như vậy, Già Mã La vừa khu động thân thể của Trương Thái Bình, dự định làm quen trước một chút, nhưng mà...
"Ách, đã xảy ra chuyện gì?"
"Động tác của thân thể quá chậm!"
Rõ ràng là đã nắm cỗ thân thể này trong tay, lại không thể thao túng hoàn mỹ, giống như là tín hiệu điện thoại di động bị trì hoãn vậy, thân thể của Trương Thái Bình không theo kịp ý thức của Già Mã La.
"Không, không đúng! Không phải là động tác trở nên chậm!"
"Không động được! ? Nhưng làm sao có thể! Rõ ràng là tất cả đều nằm ở trong khống chế!"
"Không có khả năng!"
"Thân thể hoàn toàn không động được..."
Ngay vào thời điểm Già Mã La trăm mối vẫn không có cách giải, sự bối rối ở trong lòng lộ rõ trên mặt, rốt cục, từ bên trong thiên địa bốn phương, thanh âm của Thiên Tôn Thái Bình vang lên một lần nữa.
"Xem ra đây chính là cực hạn của ngươi."
"Cường độ thao túng đối với quốc vận Đại Thiên cũng không đủ mạnh a, Tà Thần Già Mã La."
"Cái gì! ?"
Già Mã La muốn quay đầu, nhưng hắn lại phát hiện ra, lúc này đừng nói là thân thể, thậm chí là ngay cả nguyên thần của mình cũng đều phảng phất như bị xiềng xích còng vào vậy, không có cách nào động đậy.
Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! ? Là Khải Linh Thuật? Thế nhưng loại pháp thuật gân gà này thì có tác dụng gì?
Trong nháy mắt, Già Mã La bỗng nhiên phản ứng lại: "Quốc vận! Đáng chết! Ngươi sử dụng Khải Linh Thuật đối với quốc vận của ta! ? Không chỉ là thực vật cùng với động vật, ngươi còn có thể sử dụng loại thuật này đối với quốc vận sao?"
"Đáng chết!"
Già Mã La còn tưởng rằng Thiên Tôn Thái Bình thuần túy là vì để cho đầu lợn nái kia có thể nói chuyện mới khai phá loại bí thuật này! Không ngờ được lại còn có loại mục đích này! Là điểm hoặc mình sao! ? Nói một cách khác...
"Ta đã bị gài bẫy?"
"Bị một tên thổ dân gài bẫy?"
"Làm sao có thể..."

Trong cái chớp nhoáng này, nhìn "thổ dân bản địa" mà mình vốn nên khịt mũi coi thường, Già Mã La cảm nhận được sâu sắc bốn chữ "khí phách thổ dân" mà Thiên Tôn Thái Bình nói tới trước đó.
Lửa giận ngất trời dâng lên ở trong lòng của Già Mã La, nương theo mà đến còn có sự ủy khuất nồng đậm.

Chương 1241: Thân thể quốc vận

Lạnh buốt, toàn thân phát run, cái thế giới này rốt cuộc là thế nào. Người nào cũng đều có thể tính toán ta hay sao? Già Mã La ta chẳng lẽ đã rớt lại ở phía sau thời đại sao? Không có khả năng! !
"Ngày xưa ta thế nhưng là Hoàng Đế của thiên triều Đại Thiên! Nếu như không có ta, quốc vận Đại Thiên căn bản sẽ không thể sinh ra, ngươi cho rằng sau khi Khải Linh quốc vận Đại Thiên thì sẽ có tác dụng sao? Chỉ là linh trí không thành thục, cuối cùng cũng chỉ có thể thân cận với đối tượng có khí tức gần gũi nhất, quốc vận vẫn sẽ làm việc cho ta như cũ!"
Vừa gầm thét, Già Mã La vừa toàn lực phóng thích khí tức của mình, suy đoán của hắn là không có sai, ở dưới tác dụng của khí tức có tám thành độ tương tự, quốc vận Đại Thiên nguyên bản không bị khống chế lại có dấu hiệu bị thao túng một lần nữa, chỉ là khác biệt cùng với lúc ban đầu, đã không còn loại cảm giác vận dụng như cánh tay trước đây.
Lấy một thí dụ, lúc đầu quốc vận Đại Thiên đối với Già Mã La mà nói, giống như là một đứa con nói gì nghe nấy, hắn nói cái gì nó sẽ làm cái đó.
Mà hiện tại, đứa con đã tiến vào thời kỳ phản nghịch, cha mẹ phải dỗ dành mới hơi nghe lời, sơ ý một chút nói không chừng sẽ bật lại...
Nhưng bất kể như thế nào, bằng vào ưu thế ở bên trên khí tức, Già Mã La vẫn là khiến cho quốc vận Đại Thiên tạm thời an ổn trở lại, hơn nữa còn tiếp nhận sự chỉ huy của hắn, chuyện này khiến cho hắn lộ ra vẻ tươi cười đắc ý một lần nữa.
"Ha ha ha!"
"Không thể không thừa nhận, Khải Linh Thuật của ngươi đã đánh cho ta trở tay không kịp, nhưng cũng chỉ thế mà thôi!"
"Cuối cùng ngươi vẫn sẽ phải chết!"
Nhìn Già Mã La đắc chí lên một lần nữa, Thiên Tôn Thái Bình không khỏi thở dài thật sâu.
"Vào trước đó không phải ta đã nói sao."
"Ngươi đã sớm thua."
"Từ lúc ban đầu ngươi đã không có khả năng thắng rồi."
"Ngớ ngẩn."
Vừa dứt lời, Già Mã La liền phát hiện ra chỗ không thích hợp, chỗ không thích hợp chính là ở trên người của quốc vận Đại Thiên, sau khi quốc vận Đại Thiên có ý thức, bắt đầu thân cận với hắn, nhưng hiện tại xem ra, tốc độ thân cận có một chút quá mức, đang không ngừng tuôn ra về phía nguyên thần của hắn...
Đã xảy ra chuyện gì! ?

"Trên thực tế coi như là không có ta, miễn là ngươi từ Tổ Long Trung Nguyên rơi vào bên trong ngọc tỉ Đại Thiên, kết quả cuối cùng đã được chú định."
"Tính toán của Thuần Dương Đạo Tôn vẫn là rất ổn."
"Ta chỉ là ở trên cái cơ sở này thoáng đẩy ngươi một cái mà thôi."
Thiên Tôn Thái Bình vừa nói, vừa chấn động nguyên thần, muốn đuổi Già Mã La ra khỏi não hải, bình thường mà nói Già Mã La là có quốc vận hộ thể, hơn nữa lực lượng nguyên thần của bản thân còn cực mạnh, muốn làm ra loại chuyện này cơ hồ là không thể nào, nhưng mà hết lần này tới lần khác…
"Vì sao! ?"
Quốc vận Đại Thiên thân cận với bản thân, vốn nên một lần nữa trở thành lực lượng của bản thân Già Mã La, vào lúc này lại trở thành nhân vật cản trở, không chỉ có không giúp hắn ổn định thân hình, ngược lại còn bao trùm nguyên thần của hắn, không để cho lực lượng nguyên thần của hưans khuếch tán ra, đến mức mà Già Mã La cũng không có một chút sức chống cự nào...
Không sai, nếu như nhất định phải hình dung mà nói, giống như là đến giờ làm ngươi vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài, chó cưng mà ngươi nuôi nghiêng trái ngã phải ở ngay cửa, nũng nịu muốn giữ ngươi lại, thậm chí còn không ngừng ngồi xổm ở dưới ống quần của ngươi, cuối cùng khiến cho trái tim của ngươi mềm nhũn, thật vất vả mới an ủi được chó cưng nhà mình, sau đó phát hiện ra trễ giờ làm rồi vậy...
Oanh! Chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh như hoàng chung đại lữ qua đi, Già Mã La liền bỗng nhiên bị đuổi ra khỏi não hải của Thiên Tôn Thái Bình.
"Khốn kiếp!"
"Không! ! !"
Nguyên thần của Già Mã La ngã vào hư không ở dưới sự bao bọc của quốc vận Đại Thiên, mà quốc vận Đại Thiên vào thời khắc này thế mà hoàn toàn mất đi khống chế, tràn ngập linh tính chạy về phía Già Mã La, giống như là một đống chó cưng nuôi trong nhà dự định đẩy ngã nhào chủ nhân xuống đất vậy, nuốt sống Già Mã La vào.
Mà theo quốc vận tụ tập, lực lượng nguyên thần tiêu tán của Già Mã La dần dần ngừng lại, quốc vận nguyên bản hư ảo dần dần thực chất hóa, cuối cùng hóa thành một cục thịt, triệt để vây khốn nguyên thần của Già Mã La ở trong đó, nếu như phải hình dung mà nói...
"Nhục thân! ?"
Già Mã La rốt cục cũng phản ứng lại, sau khi quốc vận Đại Thiên nguyên bản bàng bạc đang không ngừng áp súc, cư nhiên đã trở thành nhục thân mới của hắn!
Thân thể khí vận thuần túy! Loại thân thể này thậm chí so với đoạt xá thân thể của Thiên Tôn Thái Bình còn có hiệu quả tốt hơn! Chuyện

gì đã xảy ra? Chẳng lẽ vận khí của mình thực sự tốt như vậy, tính toán của Thuần Dương Đạo Tôn cùng với Thiên Tôn Thái Bình ngược lại đã giúp mình một tay?
Thế là Già Mã La dùng ý thức cấp tốc khuếch tán vào bên trong thân thể khí vận, hơn nữa còn bắt đầu nhanh chóng khống chế cục thịt hình thành từ quốc vận này, lấy năng lực của Già Mã La, chỉ cần mấy giây ngắn ngủi liền có thể triệt để nắm vững cỗ thân thể mới này, nhưng mà đúng vào lúc này, một bóng người lại là yên lặng xuất hiện ở bên cạnh Già Mã La.
"Trương Thái Bình...."
Ở phía dưới tiếng rống giận dữ của Già Mã La, Thiên Tôn Thái Bình vẫn lộ ra khí độ tiêu sái, nhưng ở địa phương mà người khác không thấy được, nét mặt của hắn lại có vẻ hơi…
Cổ quái.
"Hắc hắc hắc."
"Rốt cục cũng rơi vào trong tay của ta..."
"Ấy?" Già Mã La nhướng mày, phát hiện ra sự tình có một chút bất thường, nói: "Ngươi muốn làm cái gì? Trương Thái Bình, chẳng lẽ ngươi cho rằng thật sự có thể giết ta? Cỗ thân thể quốc vận này qua không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn bị ta khống chế, đến lúc đó dùng nó cũng có thể hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên, các ngươi thông minh trái lại là bị thông minh lừa, vì tự cứu, ngược lại đã khiến cho ta tiến thêm một bước!"
"Những thứ này không trọng yếu."
"Chờ sau khi ta hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên nhất định phải giết sạch toàn bộ các ngươi…Hả, ngươi nói cái gì? Không trọng yếu?"
"Không sai." Thiên Tôn Thái Bình gật gật đầu như không có việc gì, nói: "Ngươi cho rằng ta không phát hiện ra được tính toán của ngươi sao, tính toán ta nhiều năm như vậy, nào có dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy."
"Hãy ngoan ngoãn trở thành hình dạng mà ta muốn a."
"Tà Thần Già Mã La."
Vừa nói, Thiên Tôn Thái Bình vừa vươn hai tay tà ác.
Ngay sau đó, Thiên Tôn Thái Bình bắt lấy thân thể quốc vận của Già Mã La, dùng sức nhào nặn, nói xác thực lúc này quốc vận vẫn còn chưa chân chính bị Già Mã La khống chế, cũng không có hiển hóa hình thể, cho nên vẫn chỉ là cục thịt, có tính dẻo rất cao, mà ở dưới hai tay khéo léo của Thiên Tôn Thái Bình.
Cái cục thịt này dần dần hiện ra hình dạng một con heo.
"Trương Thái Bình! ! ! !" Già Mã La phát ra tiếng rít Tà Thần khó có thể nói ra.
"Trễ rồi! Ngươi đã không thể trốn được!"
"Ngoan ngoãn tiếp nhận vận mệnh của mình đi!"
"Khải Linh Thuật!"

Chương 1242: Làm thịt ngươi

Thiên Tôn Thái Bình dùng sức bóp, cục thịt trong tay đã biến thành một con heo màu vàng tinh xảo khả ái, hơn nữa ở dưới sự điểm hóa của Khải Linh Thuật, một cỗ thân thể hình thành từ quốc vận được sinh ra như vậy, từ đó về sau, đây chính là hình dạng nguyên bản của cỗ thân thể này, bất kể như thế nào cũng không có cách nào cải biến...
Sau khi làm xong tất cả, Thiên Tôn Thái Bình còn thỏa mãn lau lau mồ hôi trên trán.
"Ừm, rất tốt."
"Từ nay về sau liền gọi ngươi là A Hoàng."
"Vừa vặn có thể xứng một đôi cùng với A Hồng, ngươi thấy sao?"
Nghênh đón hắn chính là sự yên lặng ngắn ngủi, lại sau đó.
"Trương Thái Bình, ta muốn ngươi chết!"
Ầm ầm! Già Mã La rốt cục đã triệt để nắm giữ thân thể phát ra tiếng cười lạnh cực độ âm trầm, trong lúc mơ hồ còn mang theo vài phần cảm giác sụp đổ, phảng phất như gặp phải chấn thương tâm lý to lớn vậy, thân thể quốc vận vô cùng kiên cố, cho dù là lấy tu vi của Già Mã La, chỉ dựa vào lực lượng nguyên thần cũng không có biện pháp lại tu sửa.
Nói một cách khác, Già Mã La, kẻ đứng đầu trong mười đại Tà Thần, cho dù là thực sự hợp nhất với Đạo Tổ Long Trung Nguyên, trở thành Chí Tôn nhân gian, chỉ sợ về sau cũng sẽ mang theo hình dạng như vậy.
Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!
"Ta nhất định phải làm thịt ngươi! Trương Thái Bình! Làm thịt ngươi!
"Nhất định phải làm thịt ngươi! ! !"
"Làm thịt ngươi!"
Tiếng cuồng hống của Già Mã La quanh quẩn ở bên trong hơn phân nửa tinh không.
Dường như còn mang theo vài phần nức nở.
Vào thời điểm Già Mã La cùng với Thiên Tôn Thái Bình đang triển đấu với nhau.
Tiên Tôn cùng với Tà Thần Đức Nhĩ Tháp liền hành động, nhất là vào sau khi Già Mã La rơi vào khuyết điểm, Tà Thần Đức Nhĩ Tháp cùng với Tiên Tôn lập tức liền dự định xuất thủ can thiệp.
Dù sao thì hai người cũng đều có lý do của riêng phần mình.
Bản thân Đức Nhĩ Tháp chỉnh là nhân vật do Tà Thần Vương điều động tới trợ giúp Già Mã La.
Tiên Tôn càng là đạo địch tương hỗ với Thiên Tôn Thái Bình.

Chỉ là...ngay vào thời điểm hai người chuẩn bị xuất thủ, ở trong khe hở mà Già Mã La lưu lại khi đánh tan hư không xông vào đây, một cỗ khí tức không kém cỏi một chút nào so với Thiên Tôn Thái Bình cũng vọt tới.
Là Trần Khuynh Địch!
"Luôn cảm giác mặc dù ta đang chạy khắp nơi, nhưng giống như cũng không có cảm giác nhân vật gì."
"Quên đi."
"Chỉ cần có kết quả tốt thì cũng không thành vấn đề."
Hư không nứt ra, Trần Khuynh Địch trực tiếp sải bước đi vào, so với cùng mấy lần trước, áp lực cùng với rung động do Trần Khuynh Địch mang tới lần này cho Đức Nhĩ Tháp cùng với Tiên Tôn không thể nghi ngờ là càng lớn, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì vào trước đây không lâu, bọn họ mới vừa vặn nhìn thấy Trần Khuynh Địch rời đi từ trong tay của bọn hắn.
Kết quả hiện tại hắn lại trở về, mang theo tu vi Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm.
Gian lận a!
Ầm ầm! Cũng không thấy Trần Khuynh Địch có động tác gì, 129.600 khiếu huyệt ở quanh người hô hấp giống như là người sống vậy, thôn hấp thiên địa nguyên khí ở chung quanh, sau đó phun ra ngoài một cỗ lực lượng khí huyết to lớn, chỉ là tới gần hắn, liền giống như là tới gần một vầng mặt trời, cảm nhận được hơi nóng cuồn cuộn đánh tới.
Sau khi đi vào tinh không, Trần Khuynh Địch đầu tiên là quét mắt về phương hướng Thiên Tôn Thái Bình, sau khi xác nhận hắn không có vấn đề mới lộ ra vẻ mỉm cười, tiếp theo hướng mắt nhìn về phía Tiên Tôn cùng với Đức Nhĩ Tháp đang bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch.
"Thật xin lỗi."
"Hai vị có thể đừng chạy lung tung được không?"
Đức Nhĩ Tháp cảm thấy không nắm chắc, dù sao ngay thì vào nửa canh giờ trước hắn còn có thể đánh ngang tay cùng với Trần Khuynh Địch, kết quả là nửa canh giờ trôi qua, Trần Khuynh Địch chỉ là khí tức liền có thể khiến cho hắn cảm nhận được áp lực cực lớn, loại tương phản kịch liệt này khiến cho tâm tính của Đức Nhĩ Tháp cơ hồ mất cân bằng.
"Trần Khuynh Địch! Ngươi đừng có đắc ý! Ngươi cho rằng Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm là rất đáng gờm sao?
"Thiên Tôn Thái Bình cũng là có tu vi này, không phải cũng bị chúng ta đánh cho chạy trối chết, chỉ bằng vào ngươi cũng muốn ngăn cản chúng ta?"
"Ồ?"
"Khụ khụ!" Trần Khuynh Địch còn chưa mở miệng, Tiên Tôn ở bên cạnh Đức Nhĩ Tháp liền bỗng nhiên ho khan một tiếng, ngắt lời hắn,

nói: "Vị, ừm, vị Thiên Ngoại Tà Thần này, ngươi không nên hiểu lầm, ta vốn là không cừu không oán cùng với Cung chủ Vạn Thọ Cung, thậm chí là Cung chủ Vạn Thọ Cung còn có đại ân đối với ta, ta làm sao sẽ xuất thủ đối với Cung chủ Vạn Thọ Cung chứ? Chớ đừng nói chi bình thường ta là một người yêu hòa bình..."
Đức Nhĩ Tháp: "? ? ?"
Con m* nó? Trước đó ngươi cũng đâu có nói như vậy!
Đức Nhĩ Tháp thân làm Tà Thần đã có da mặt đủ dày, nhưng hắn như thế nào cũng không nghĩ đến tên gia hỏa Tiên Tôn này vào thời khắc mấu chốt thế mà lại lựa chọn đâm vào lưng mình một đao.
Đồ vô sỉ!
Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khiếp sợ của Đức Nhĩ Tháp, Tiên Tôn trực tiếp quyết đoán lui lại, kéo dài khoảng cách cùng với Trần Khuynh Địch còn có Thiên Tôn Thái Bình ở cách đó không xa.
"Cung chủ Vạn Thọ Cung, tại hạ nguyên bản chẳng qua là một cỗ phân thân của Tiên Tôn, may mắn mà có cung chủ đánh giết Tiên Tôn, lúc này mới khiến cho ta thành công thoát khỏi sự khống chế của hắn. Cho nên lòng biết ơn của ta đối với ngươi quả thực giống như là nước sông cuồn cuộn kéo dài không dứt, lại giống như Hoàng Hà tràn lan một phát không thể vãn hồi..."
"Đây là đại ân tái tạo a!"
Tiên Tôn vừa nói năng bậy bạ lôi kéo làm quen ở trong miệng, vừa âm thầm nâng cao sự cảnh giác, chỉ cần Trần Khuynh Địch vừa có chỗ không thích hợp hắn liền lập tức chạy trốn.
Ngược lại không phải là sợ Trần Khuynh Địch, mà là hắn phát hiện ra...Lão gia hỏa Thuần Dương Đạo Tôn kia còn giống như đang tính kế! Đối với tên thổ phỉ Thuần Dương Đạo Tôn đánh vào hang ổ của hắn lúc trước, Tiên Tôn vẫn luôn là hết sức kiêng kỵ, mà hắn cũng là có biết đối với sự tồn tại của Già Mã La, biết rõ đối phương muốn xuất thủ đối với Thánh Thượng Đại Càn, kết quả hiện tại Già Mã La lại xuất hiện ở chỗ này, giải thích rằng kế hoạch nhằm vào Thánh Thượng Đại Càn đã thất bại.
Thậm chí là ngay cả Tổ Long Trung Nguyên cũng bị mất, phải sống nhờ ở bên trong một khối ngọc tỉ, lực lượng đâu chỉ giảm xuống một cái cấp độ, ngay cả an toàn tánh mạng cũng bấp bênh.
Mà hiện tại Già Mã La lại bị Thiên Tôn Thái Bình đuổi đi...có một câu nói rất hay, một lần là may mắn, hai lần là vận khí, ba lần chính là số trời.
Đây tuyệt đối không phải là sự trùng hợp! Vào lúc đầu Tiên Tôn còn chưa kịp phản ứng, hiện tại đầu óc nhất chuyển, trong đầu lập tức xuất hiện khuôn mặt tràn đầy nụ cười tà ác của Thuần Dương Đạo Tôn.
Không sai! Nhất định là chuẩn bị ở sau của lão gia hỏa Thuần Dương Đạo! Ta đã nói rồi! Cho dù là đã siêu thoát, lưu lại một mối tai hoạ

ngầm như Già Mã La, Thuần Dương Đạo Tôn sẽ không có khả năng mặc kệ!

Chương 1243: Mãnh Trư

Mà chuẩn bị ở sau của một vị cường giả siêu thoát bày ra...Tiên Tôn cũng không phải là loại người như Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, hắn là lão ngoan đồng sống sót từ thời đại Thượng Cổ, hắn sẽ không thể không biết rõ mình, đối mặt với loại tồn tại cấp bậc này, cho dù là một sợi tóc, lựa chọn của Tiên Tôn đều chỉ có một cái.
Kính sợ tránh xa!
Cáo từ! Vừa nghĩ như vậy, Tiên Tôn vừa tiếp tục kéo dài khoảng cách, trực tiếp rút lui đến tít ngoài rìa kết giới do Tạo Hóa Ngọc Điệp hình thành, lộ ra bộ dáng lão phu đã tu thân dưỡng tính rất nhiều năm.
Mà đổi thành một bên, Già Mã La bị bóp thành hình con heo đã triệt để nổi khùng, toàn bộ cừu hận đều bị Thiên Tôn Thái Bình hấp dẫn, hơn nữa có một chút phải thừa nhận, cho dù bộ dáng không dễ nhìn, nhưng thực lực của Già Mã La lại là hàng thật giá thật.
Thân thể hoàn toàn do quốc vận ngưng tụ mà thành, càng có tác dụng so với đoạt xá thân thể của Trương Thái Bình, nếu như hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên cũng có thể phát huy ra lực lượng tốt hơn, thậm chí là sau khi có thân thể, lực lượng cùng với cảnh giới của Già Mã La cũng có điểm tựa để phát huy, thực lực có thể nói là không giảm trái lại còn tăng.
"Chết đi!"
Già Mã La cổ động thân thể, động thủ chính là một chiêu kinh thiên quỷ khóc thần sầu - Mãnh Trư lao tới.
Oanh! Thiên Tôn Thái Bình đương nhiên sẽ không cứng đối cứng cùng với Già Mã La, trực tiếp xê dịch thân hình, tránh đi một kích này, Già Mã La cứ như vậy mang theo bốn cái chân ngắn lao sát qua bên cạnh Thiên Tôn Thái Bình...
Nhưng mà! Già Mã La cũng không có dừng lại như vậy! Ngược lại còn dựa trên cái cơ sở này gia tốc thêm một bước, chân ngắn nhanh chóng huy động, tốc độ lại tăng cao thêm một đoạn, sau đó hung hăng đạp lên bên trên kết giới do Tạo Hóa Ngọc Điệp hình thành!
Ầm! Kèm theo một tiếng vỡ vụn, Già Mã La quả thực là lại đụng ra một cái lỗ hổng ở bên trên kết giới! Đây cũng chính là phần năng lực mà Già Mã La có, dù sao thì cường độ của quốc vận Đại Thiên thật sự là quá cao, đổi thành Tiên Tôn, muốn làm đến một bước này cũng đều rất khó khăn.
"Ha ha ha ha ha! Trương Thái Bình! Tên ngu ngốc nhà ngươi!"
"Ngươi cho rằng ta sẽ thực sự phẫn nộ sao?"
"Ngây thơ!"
Trong nháy mắt xông ra khỏi kết giới, Già Mã La mới vừa rồi còn lửa

giận ngút trời đến mức phẳng phất như muốn đồng quy vu tận cùng với Thiên Tôn Thái Bình liền lập tức khôi phục lý trí, ở bên trong đôi mắt heo cũng là tràn đầy khôn khéo, quả thật, lúc ban đầu trở thành heo hắn đã rất phẫn nộ, nhưng rất nhanh hắn liền quên đi những phẫn nộ này.
"Ta thế nhưng cũng không phải là nhân loại yếu đuối giống như các ngươi! Ta là Tà Thần!"
"Không thừa dịp cơ hội vừa rồi để giết chết ta, chính là thất sách lớn nhất của ngươi a Trương Thái Bình!"
"Chỉ có nhân loại yếu đuối mới có thể xoắn xuýt cái gì mà tôn nghiêm, cái gì mà bề ngoài, Già Mã La ta mới sẽ không để ý đến những thứ này!"
"Ý nghĩ hành động của ta rất đơn giản, chỉ có một..."
"Đó chỉnh là thắng lợi!"
"Quá trình căn bản là không quan trọng, phương thức cũng không cần phải để ý, chỉ cần cuối cùng ta chiến thắng, tất cả cũng đều không đáng kể!"
"Chờ sau khi ta hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên."
"Đó chỉnh là tử kỳ của ngươi!"
"Trương Thái Bình!"
Già Mã La vừa cười vừa cấp tốc rơi xuống mặt đất, Tổ Long Trung Nguyên trải rộng ra toàn bộ Trung Nguyên, không địa điểm cần đặc biệt, chỉ cần rơi trên mặt đất, lấy trình độ hiểu rõ của Già Mã La đối với Tổ Long Trung Nguyên, rất nhanh liền có thể kéo Tổ Long Trung Nguyên ra ngoài, sau đó lấy thế sét đánh không kịp bưng tai kết hợp lại.
Từ đó về sau hắn lại an toàn một lần nữa! Lui về phía sau một lần nữa, bất quá chỉ là đợi thêm mấy vạn năm mà thôi!
Không sai!
"Người thắng sau cùng vẫn là Già Mã La ta! Sự thật này vẫn không thể cải biến!"
Già Mã La chỉnh là một nam nhân bám riết không tha, cho dù không thể đoạt xá Thánh Thượng Đại Càn, cho dù rơi vào tính toán của Thuần Dương Đạo Tôn, cho dù bị một kích trí mạng của Vân Phi Lăng trước khi chết phối hợp với Trần Khuynh Địch kéo ra bên ngoài Tổ Long Trung Nguyên, cho dù không thể đoạt xá Thiên Tôn Thái Bình, cho dù bị Thiên Tôn Thái Bình bóp cho thành bộ dáng con heo, hắn vẫn không từ bỏ như cũ!
Không sai!
"Từ bỏ cho tới bây giờ đều không phải là lựa chọn của Già Mã La ta!"
"Già Mã La ta tung hoành trong hư không hơn mười vạn năm, vô số tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, tất cả đều trở thành lương thực của ta, vận mệnh chú định ta trở thành Tà Thần chuyển sinh cao quý, cũng đã chú định các ngươi cũng sẽ trở thành thức ăn của ta,

bất kể phản kháng như thế nào, kết cục sau cùng cũng sẽ không có cải biến!"
"Các ngươi hãy hối hận đi!"
"Tất cả cuối cùng rồi cũng sẽ trở lại quỹ đạo nguyên bản!"
Thân ảnh của Già Mã La nhanh chóng rơi xuống mặt đất đại thế giới Trung Thổ, không khí ma sát kịch liệt thậm chí còn biến hắn thành một đoàn hỏa diễm diệt thế, một khi rơi vào Trung Nguyên, chỉ sợ là đủ khiến cho trăm vạn dặm đại địa đổ sụp, nhưng chuyện cho tới bây giờ Già Mã La đương nhiên sẽ không để ý đến loại chuyện này.
Không bằng là như vậy lại càng tốt hơn, tạo thành phá hư đầy đủ đối với đại địa Trung Nguyên, liền có thể kích thích nặng nề đối với Tổ Long Trung Nguyên, trợ giúp hắn nhanh chóng kết hợp lại với nó.
Một khi hắn quay về Tổ Long Trung Nguyên, vạn sự vạn vật cũng sẽ rơi vào trong tầm kiểm soát của hắn một lần nữa.
Cường giả Chỉ Tôn nhân gian? Coi như là đã siêu thoát cũng không được, Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch, thậm chí là Thuần là Dương Đạo Tôn đều không thể làm gì được mình, mà mình lại có thể tiếp tục chờ đợi, đợi đến thương hải tang điền, vạn vật đổi thay lại xuất thế một lần nữa.
Đây chính là chỗ tốt của tuổi thọ dài!
Thậm chí là lấy trạng thái của mình bây giờ, nếu như có thể hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên, mượn dùng toàn bộ lực lượng của Tổ Long Trung Nguyên, coi như là Chỉ Tôn nhân gian bình thường cũng không phải là đối thủ của mình, nếu như lại liên thủ cùng với Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung, chỉ là một kẻ Thánh Thượng Đại Càn, chẳng lẽ còn không thể trấn áp được? Buồn cười!
"Cuối cùng vẫn là ta thắng!"
"Hợp nhất!"
Ngay vào thời điểm Già Mã La cười như điên, lúc này ở bên trong Vận Mệnh Tinh Không, Thiên Tôn Thái Bình lại không có đuổi theo ngoài ý liệu, ngược lại còn thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp, mà phen cử động này của hắn cũng đưa tới ánh mắt ngạc nhiên của Trần Khuynh Địch.
Bao gồm cả Tiên Tôn cũng là lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.
"Không đi ngăn cản sao?"
"Nếu như vị Tà Thần kia hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên mà nói, tất cả sẽ không thể cải biến được."
"Không cần đi." Thiên Tôn Thái Bình lắc đầu, sau đó nhìn về phía Đức Nhĩ Tháp đang định vụng trộm chạy trốn, nói: "So với Già Mã La, còn không bằng giải quyết vị Tà Thần này trước."
Đức Nhĩ Tháp: "! ! !"
Ta có thù oán gì với ngươi? !

Chương 1244: Tuyệt địa

"Khục! Trương Thái Bình! Ngươi cho rằng ngươi và Trần Khuynh Địch liên thủ liền có thể giết được ta sao?"
"Chờ đại nhân Già Mã La hợp nhất với Tổ Long Trung Nguyên, các ngươi đều sẽ phải chết!"
"Không có ích lợi gì." Thiên Tôn Thái Bình nhìn Đức Nhĩ Tháp miệng cọp gan thỏ, trên khóe miệng chậm rãi câu lên một đường cong đẹp mắt, nói: "Trước đó ta đã nói rồi, từ lúc Già Mã La bị Thuần Dương Đạo Tôn lôi ra khỏi Tổ Long Trung Nguyên, đã chú định là hắn nhất định sẽ thất bại, Thuần Dương Đạo Tôn thế nhưng sẽ không chủ quan đến mức cho hắn cơ hội lật bàn."
"Hắn mãi mãi cũng sẽ không có cách nào tới được vị trí của Tổ Long Trung Nguyên."
"Không cần phải để ý đến hắn."
"Ách..."
Vào thời điểm mọi người ở đây cảm thấy không giải thích được đối với thuyết pháp của Thiên Tôn Thái Bình, ngay tại đại địa Trung Nguyên, ở một chỗ ít có võ giả đặt chân, ở vào vùng đất trung ương giữa sơn môn Kiếm Tông cùng với Đao Tông, tại một hẻm núi sâu không thấy đáy có thể thấy vết đao và vết kiếm khắc sâu trên mặt đất.
Hẻm núi này là tuyệt địa Thiên Đoạn Hạp, nhìn như là một chỗ tuyệt địa, trên thực tế tại chỗ sâu nhất trong Thiên Đoạn Hạp, lại là một nơi chim hót hoa nở, có cảnh sắc như thế ngoại đào nguyên, có hai căn nhà gỗ nhỏ, một nhà thả dê, một nhà chăn heo, hai nhà còn dùng chung một mẫu đất để trồng lương thực, lúc này cũng đã đúng lúc đến mùa thu hoạch.
Bất quá chủ nhân của hai căn nhà gỗ này lại không có tâm tình thu hoạch hoa màu.
Có một câu nói rất hay, tuế nguyệt là thanh đao mổ heo, tím quả nho...không đúng, là trắng cả tóc, cong eo.
Người sáng lập Kiếm Tông, Duy Ngã Kiếm Đế ngày xưa là một người cao ngạo cỡ nào? Là một người tung hoành thiên hạ chưa bao giờ cúi đầu cầu ai, quả thực là dựa vào một thân ngông nghênh, một bộ tính tình, một mạch đi tới được đỉnh phong, nhưng hôm nay, cũng chỉ là một lão nhân chống gậy, lưng còng chân khụy, râu tóc bạc trắng.
Người sáng lập Đao Tông, Độc Tôn Đao Vương đã từng là một người ngang ngược cỡ nào? Danh xưng là một thanh đao trong tay, trong thiên hạ không có ai không thể giết, đồng dạng cũng đã đạp qua vô số địch thủ để đi đến đỉnh phong, cả một đời đều không cúi đầu đối với người nào, nhưng bây giờ, cũng chỉ là một lão đầu khiêng đao bổ củi đốn củi.

Sống từ thời đại Trung Cổ cho đến bây giờ, khoảng cách thời gian trước sau vượt qua vài vạn năm, phần kỳ tích này khiến cho vô số người hâm mộ, nhưng có ai biết được, hai vị này đã bỏ ra dạng đại giới gì?
"Cuối cùng cũng đến ngày này."
"Đúng vậy."
"Nói thật, nếu không phải là vì trả phần ân tình này, ta đã sớm chết đi vào vạn năm trước, một bước sa chân muôn thủa hận, lúc trước nếu không phải là vì cứu ngươi, ta đã sớm siêu thoát rồi."
"Lời này nên là do ta nói mới đúng, lúc trước nếu không phải ngươi cản trở, ta đã sớm tiêu dao tự tại, như thế nào lại luân lạc tới loại bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ này."
"Bớt nói."
"Khục."
Giống như là quá khứ, sau khi trào phúng đối phương vài câu, Duy Ngã Kiếm Đế cùng với Độc Tôn Đao Vương trầm mặc lần thứ hai.
Thiên Đoạn Hạp, đây là danh tự lưu truyền xuống từ thời đại Cận Cổ, nhưng trên thực tế ở thời đại Trung Cổ, nơi này cũng không gọi là Thiên Đoạn Hạp, mà là có một cái danh tự càng thêm sợ hãi khác.
Vạn Nhân Khanh.
Nói chính xác hơn, nơi này đã từng là địa phương lão tổ Cản Thi Giáo ngủ say.
Ở thời đại Trung Cổ sơ kỳ, vào lúc thời đại Thượng Cổ vừa mới kết thúc, chính là thời đại của Duy Ngã Kiếm Đế cùng với Độc Tôn Đao Vương, hai người này một đường từ lúc nhỏ yếu đánh tới thiên hạ vô địch, làm sao không phải là hạng người tâm cao khí ngạo? Đương nhiên sẽ không lựa chọn ngừng bước tại Kích Toái Mệnh Tinh, thế là hai người kết bạn tìm kiếm con đường Chí Tôn nhân gian.
Mà kết quả tự nhiên là không cần phải nói, dù là hai người lại kinh diễm cổ kim như thế thế nào, cuối cùng vẫn là bị lão tổ Cản Thi Giáo tính toán, trở thành người thủ mộ Vạn Nhân Khanh, thẳng đến thời kì Cận Cổ, Thuần Dương Đạo Tôn đánh giết lão tổ Cản Thi Giáo, lúc này mới giải phóng hai người, hơn nữa đổi tên Vạn Nhân Khanh thành Thiên Đoạn Hạp, đưa vào bên trong Trung Nguyên.
Vốn dĩ mà nói, vào lúc đó bọn hắn liền phải chết, dù sao thì tuổi thọ của bọn hắn hoàn toàn là do lão tổ Cản Thi Giáo duy trì, nhục thể đã triệt để chuyển hóa thành cương thi, nguyên thần cũng hao mòn không sai biệt lắm, cuối cùng là do Thuần Dương Đạo Tôn xuất thủ, cưỡng ép thắp sáng linh quang của bọn hắn, bảo vệ thần chí của bọn hắn, lúc này mới khiến bọn hắn vẫn còn tiếp tục tồn tại.
Nhờ vậy, hai người đã nhận lấy hành hạ trong vô số năm, cuối cùng đã hưởng thụ khoảng vạn năm thời gian thái bình, hai người đương nhiên sẽ không quên phần ân tình này.
"Ngươi có thể cảm ứng được chứ, người mà Đạo Tôn nói tới kia."

"Đã cảm ứng được."
"Hắn đang đánh về phía mặt đất, đoán chừng là muốn trở về Tổ Long Trung Nguyên một lần nữa."
"Chính là lúc này."
Lại là một đoạn thời gian trầm mặc qua đi, Duy Ngã Kiếm Đế cùng với Độc Tôn Đao Vương mới chậm rãi mở miệng.
"Lão gia hỏa, nói thật là ta không cam tâm."
"Ta cũng giống vậy."
"Nếu như không phải vì tên khốn Cản Thi Giáo kia, ta hẳn là đã siêu thoát."
"Lời này để ta nói còn tạm được."
"Ta vẫn cảm thấy đối phương đơn giản là tu luyện sớm hơn ta mấy năm, thật sự ở vào cùng một thời đại, ta có thể đè hắn xuống đất đánh thành chó chết."
"Khéo léo, ta cũng cảm thấy như vậy."
"Cho nên..." Duy Ngã Kiếm Đế yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Ở trong vạn năm này ta cũng không nhàn rỗi, đã sáng chế ra một thức kiếm pháp."
Độc Tôn Đao Vương nhếch nhếch miệng nói: "Vậy có muốn so với ta hay không? Vừa vặn ta cũng có một thức đao pháp."
"Hừ! Bại tướng dưới tay như ngươi cũng xứng so với ta?"
"Ồ, tên chó nhà có tang như ngươi cũng dám đấu với ta?"
Ầm ầm! Một giây sau, Duy Ngã Kiếm Đế cùng với Độc Tôn Đao Vương liền cùng lúc bạo phát ra khí tức của mình!
"Quy củ cũ!"
"Ai có thể giết vị Tà Thần kia, người đó là người thắng!"
"Tốt!"
Theo khí tức bộc phát, trên người của hai lão nhân xế chiều này cũng dần dần bắt đầu biến hóa mà mắt trần có thể thấy.
Duy Ngã Kiếm Đế chậm rãi ưỡn thẳng sống lưng, giơ lên cúi đầu xuống thật lâu, nhẹ nhàng lắc quải trượng trong tay một cái, vỏ gỗ ở tầng ngoài liền bắt đầu phá toái, lộ ra từ kẽ nứt bên trong là kiếm khí thuần túy đến mức tận cùng, cỗ kiếm quang nhức mắt kia, không chứa bất luận vật khác gì, chỉ có kiếm ý bản chất nhất! Như thế nào là kiếm? Kiếm là trảm!
"Ẩn núp 12.000 năm, ta dùng 3000 năm học kiếm, 3000 năm luyện kiếm, 3000 năm ngộ kiếm, 3000 năm nuôi kiếm, cuối cùng luyện ra một thanh thần kiếm này!"
"Mãng phu cầm đao như ngươi thì dùng cái gì để so với ta?"
"Hừ! Lòe loẹt!"
Ở một bên khác, Độc Tôn Đao Vương cười lạnh một tiếng, tóc trắng trên đầu, nếp nhăn trên mặt, giống như là đi ngược trên dòng sông thời gian vậy, thời gian ở trên người của hắn bắt đầu đảo lưu, chỉ là một cái động tác nâng đao, Độc Tôn Đao Vương liền từ một lão nhân

xế chiều biến thành thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi.

Chương 1245: Kiếm ý

Là một thiếu niên tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn, toàn thân tràn đầy tự tin và bá khí, biến hóa là người, đao bổ củi trong tay cũng không có biến hóa, nhưng vết rỉ trên đao vào thời khắc này lại là rút đi toàn bộ, thay vào đó là một vệt đao quang sáng như tuyết.
"Dùng kiếm chính là già mồm, cái gì mà 3000 năm học kiếm nuôi kiếm, rất yếu!"
"Binh khỉ cho dù lợi hại như thế nào, thần công có mạnh đến đâu, cũng đều phải cần có người vận dụng thích hợp! Nếu người không được, cái gì cũng đều không được! Nếu như ta ở thời kỳ đỉnh phong, người nào trong thiên hạ là không thể giết? Ở dưới một đao, đầu người rơi xuống đất, coi như là có thiên đại tu vi, cũng vẫn sẽ hôi phi yên diệt như thường!"
Ầm ầm! Vào giờ khắc này, Thiên Đoạn Hạp sụp đổ, toà tuyệt địa sừng sững vạn năm này hóa thành đất bằng, thế ngoại đào nguyên cũng bị kiếm khí cùng với đao quang bay múa xoắn nát, giống như là hai người xuất thủ đề ly biệt, ngay sau đó, một đạo kiếm khí, một vệt đao quang, giống như là đang so đấu với nhau bay vút mà ra.
Xông thẳng lên trời!
Già Mã La cuối cùng vẫn là không thể rơi trên mặt đất, từ lúc Kiếm Đế cùng với Đao Vương bộc phát ra khỉ tức, hắn liền phản ứng lại, dù sao thì tốc độ cất cao khí tức của hai vị này quả thực giống như là ngồi hỏa tiễn, muốn không chú ý cũng đều không được, chỉ là chờ đến thời điểm hắn phản ứng lại, kiếm khí cùng với đao quang đã chém về phía hắn.
"Các ngươi là ai! ?"
"Chết tiệt!"
Kiếm khí như biển, đao quang như nước thủy triều, mà Già Mã La ở bên trong sự giáp công của hai người, chỉ có thể trợn to hai mắt.
Hắn là vào thời đại Cận Cổ mới chuyển sinh đến đại thế giới Trung Thổ, tự nhiên là không biết hai vị cường giả Kiếm Đế cùng với Đao Vương quật khởi ở thời đại Trung Cổ sơ kỳ này, hơn nữa còn có sự cố ý che giấu của Thuần Dương Đạo Tôn, Già Mã La đối với hai vị này chỉnh là hoàn toàn không biết gì cả, hắn còn đang kinh ngạc tại sao lại còn có người nhảy ra.
Bất quá cho dù là bị đánh lén, Già Mã La vẫn là tràn đầy lòng tin.
"Không có ích lợi gì!"
"Cuối cùng chỉ là hai vị võ giả Kích Toái Mệnh Tinh, cũng không ngăn được ta!"
Chuyện cho tới bây giờ Già Mã La làm sao lại có thể bỏ dở nửa chừng? Trực tiếp thiêu đốt quốc vận, quốc vận vô tận hóa thành lực

lượng khổng lồ nổ tung lên, nhưng mà ở dưới sự duy trì của nguyên thần cấp Chí Tôn nhân gian của Già Mã La, cỗ lực lượng này vẫn bị hắn ổn định như cũ, thậm chí là còn chưởng khống một cách hoàn mỹ.
"Ta thế nhưng là Chỉ Tôn nhân gian!"
"Coi như chỉ còn lại có nguyên thần, cũng không phải là những kẻ như các ngươi có thể so sánh!"
"Cút ngay!"
Cũng khó trách Già Mã La xem thường Kiếm Đế cùng với Đao Vương. Đầu tiên, từ cảm ứng của Già Mã La, hai người này không có Đạo Binh cực phẩm, điểm này là rất mấu chốt, bởi vì nguyên thần của Chí Tôn nhân gian đã trải qua sự tẩy lễ của quyền năng Thiên Đạo, cũng không phải là dễ dàng bị hủy diệt như vậy, hơn nữa nguyên thần của Già Mã La cũng không bị tổn hại, thậm chí là qua vạn năm còn mạnh hơn không ít.
Ở bên trên cái cơ sở này, không có Đạo Binh cực phẩm thật ra là rất khó triệt để hủy diệt nguyên thần của Già Mã La. Đây cũng là duyên cớ vì cái gì mà hắn không liều mạng cùng với Thiên Tôn Thái Bình. Đối phương có Tạo Hóa Ngọc Điệp, thực sự đánh nhau thì hắn sẽ gặp nguy hiểm.
Nhưng hai tên thổ dân đột nhiên xuất hiện này là thứ vớ va vớ vẩn gì? Ngay cả Đạo Binh cực phẩm cũng đều không có, cũng muốn giết mình? Mình chỉ cần thoáng thiêu đốt quốc vận, dùng nguyên thần cường đại tiến hành điều khiển, liền có thể dùng lực lượng tuyệt đối hủy diệt hai tên thổ dân không tự lượng sức này.
Bọn hắn thậm chí ngay cả năng lực ngăn chặn bước chân của mình cũng đều không có.
Ở bên trong cảm ứng của Già Mã La, Kiếm Đế cùng với Đao Vương kỳ thật cũng không phải là rất mạnh, hoặc có lẽ là cũng chưa đạt tới một cái trình độ khiến cho hắn sợ hãi, hơn nữa trên toàn thân cao thấp đều lộ ra một cỗ tử khí, quả thực giống như là người sắp chết vận hết toàn lực đề xông lên vậy.
Loại trình độ lực lượng này ở dưới cái nhìn của Già Mã La xem ra là không có gì, hắn tùy tiện liền có thể ngăn lại loại công kích này.
Không sai, Già Mã La vốn dĩ là nghĩ như vậy, nhưng vào thời điểm kiếm khí cùng với đao quang chân chính đến trước mặt, Già Mã La mới phát hiện ra sai lầm của mình.
Xoạt! Kiếm khí bay tới trước, giống như là sự tưởng tượng ban đầu của Già Mã La, quốc vận thiêu đốt hóa thành lực lượng không thể ngăn cản, ngăn cản lại tất cả kiếm khí, căn bản là không có cách nào tới gần thân thể của Già Mã La, nhưng tới theo đó, ngoại trừ kiếm khí sắc bén, còn có kiếm ý mênh mông.
Người sắp chết vô luận lại thôi động thân thể của mình như thế nào, cũng đều không thể bộc phát ra lực lượng mạnh bao nhiêu. Huống

chi là loại người già đến sắp mốc như Kiếm Đế cùng với Đao Vương. Nhưng mà, vào thời điểm có tinh thần thì chớ bàn đến những thứ khác! Tinh thần ý chỉ là hoàn toàn không nhận giới hạn trong thế giới hiện thực, cho dù là lão nhân sắp chết, cũng có thể có được ý chí không thể ngăn trở, mà trong nháy mắt kiếm khí tới người, Già Mã La liền tiến vào bên trong phạm vi công kích của Duy Ngã Kiếm Đế, kiếm ý hoàn toàn khóa chặt nguyên thần của Già Mã La!
3000 năm học kiếm, 3000 năm luyện kiếm, 3000 năm ngộ kiếm, 3000 năm nuôi kiếm.
Nuôi không phải là kiếm khí, mà là kiếm ý! Kiếm khí thuần túy chỉ là bổ sung mà thôi.
Chân chính cường đại, là kiếm ý tích súc trong 12.000 năm! Hoàn toàn bỏ qua thế giới hiện thực, trực tiếp công kích nguyên thần, kiếm ý sau khi đạt đến cực hạn, thậm chí đã vặn vẹo tới lĩnh vực thực tế, mà ý chí ẩn chứa ở trong kiếm ý thì chỉ có một cái: từ mũi kiếm trở xuống là không có gì là không chém! Không có gì có thể ngăn được!
Chỉ là ở trong một cái nháy mắt, giống như chớp giật vậy, Già Mã La căn bản là không thể kịp phản ứng, nguyên thần của hắn liền bị kiếm quang xé rách, hơn một nửa nguyên thần bị cắt đứt ra, trong cái chớp mắt này, đau nhức kịch liệt khó có thể dùng lời diễn tả được quét sạch toàn thân của Già Mã La, khiến cho hắn phát ra tiếng gào thét bén nhọn.
"Ngươi không giết được ta!"
Mặc dù không biết đây là lực lượng gì, rõ ràng là cảnh giới chí cường giả, lại có thể nghịch phạt nguyên thần, ngay cả nguyên thần đã được Thiên Đạo tẩy lễ qua đều không thể chống đối. Nhưng mà một kiếm này không thể giết được mình! Không phải là chênh lệch trên lực lượng, mà là bên trên vấn đề hình thức.
Một kiếm qua đi, lực lượng liền tiêu tán, kiếm ý hoàn toàn chấp nhất ở trên cái khái niệm chém này, chỉ có chém mình thành hai nửa, nhưng ta thế nhưng là Chỉ Tôn nhân gian! Sinh mệnh lực của nguyên thần Chí Tôn nhân gian há lại các ngươi có thể tưởng tượng? Không phải chỉ là bị chia làm hai nửa thôi sao, loại trình độ này vẫn còn xa xa chưa thể lấy được mệnh của ta!"
"Còn có cơ hội!"

Chương 1246: Đao ý

"Ta vẫn còn có thể..."
Già Mã La vừa tru lên, vừa khu động thân thể điên cuồng đánh xuống dưới đất, chỉ thiếu chút nữa! Chỉ thiếu chút nữa! Chỉ cần có thể trốn vào bên trong Tổ Long Trung Nguyên, dù là chỉ còn lại có một sợi tàn hồn, đơn giản cũng chỉ là tĩnh dưỡng nhiều thêm mấy vạn năm mà thôi, hắn vẫn sẽ không chết như cũ! Hắn vẫn còn có cơ hội! Chỉ cần có thể đi đến Tổ Long Trung Nguyên!
"Ngươi không đến được."
"Nơi này chính là nơi trở về của ngươi."
"Đi chết đi."
Đao quang trảm đến.
Khác biệt cùng với kiếm ý không có gì không chém, đao ý của Độc Tôn Đao Vương càng có xu hướng với lực lượng, đồng dạng là ý chí vặn vẹo hiện thực, kiếm ý của Kiếm Đế là "Không có gì không chém", đao ý của Đao Vương lại là "thiên hạ vô địch", đây là bá khí của đao giả, cũng là chỗ tự tin của Độc Tôn Đao Vương.
Mà đao ý của Đao Vương sau khi vặn vẹo hiện thực bên trên cái cơ sở này, hiệu quả biểu hiện ra cũng rất đơn giản.
Mặc kệ ngươi mạnh bao nhiêu, ta vĩnh viễn còn mạnh hơn so với ngươi! Đao quang ở dưới sự gia trì của đao ý, ý chí vô hình hóa thành lực lượng hữu hình, không ngừng tăng cường lực lượng cho đao quang, không chỉ có nhằm vào nguyên thần, còn nhằm vào thân thể quốc vận của Già Mã La, phảng phất như không ngừng cất cao vậy, đồng dạng là đao ý góp nhặt trong vạn năm, bộc phát ra một hơi vào thời khắc này.
Trong nháy mắt, mặc dù chỉ là vẻn vẹn một cái nháy mắt, nhưng một đao tích lũy vạn năm của Đao Vương, xác thực đã đụng chạm tới cảnh giới Chí Tôn nhân gian.
Xoẹt! Một đao xẹt qua, thân thể quốc vận của Già Mã La tịch diệt, nguyên thần bị đao quang thôn phệ, nhìn như là một vệt ánh đao, trên thực tế lại là kết quả của ngàn tỉ lần xuất đao, ở dưới loại trảm dày đặc này, cho dù là nguyên thần Chí Tôn nhân gian kiên cố như thép, cũng bị cắt nát thành bột phấn đầy trời trong nháy mắt.
Cuối cùng kiếm khí cùng với đao quang đồng thời tiêu tán, chỉ còn lại có hai người Duy Ngã Kiếm Đế cùng với Độc Tôn Đao Vương đứng tại chỗ, thân thể khô gầy cũng bắt đầu không ngừng sụp đổ, hóa thành cát bụi giống như Vân Phi Lăng vậy.
Mà trước khi chết, hai người vẫn còn đấu võ mồm không chịu thua.
"Hiệp vừa rồi kia là ta thắng đúng không? Không có ta bổ đao tới thì ngươi cũng không giết được đối phương."

"Dẹp đi, là do ta trước tiên chém đối phương thành hai nửa cho nên ngươi mới có thể tìm được cơ hội."
"Không có ngươi thì ta vẫn có thể làm thịt hắn."
"Không cần ngươi bổ đao, kiếm ý của ta cũng có thể giết hắn."
Hai người đều đang cậy mạnh, trên mặt lại đều mang theo nụ cười không nói cũng hiểu. Tiếp đó một trận gió nhẹ thổi qua, hai vị lão ngoan đồng này phiêu tán theo gió ngay trong khi đấu võ mồm.
Tại Vực Ngoại Hư Không, trận chiến đấu giữa Thánh Thượng Đại Càn cùng với Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung vẫn còn đang tiếp tục.
Hai vị cự nhân khai thiên tích địa có kích thước khoảng chừng trung thiên thế giới chiến đấu ở trong hư không, một người cầm chiến phủ khai thiên trong tay, một người vung Thiên Tử Thần Kiếm, có thể nói là ai cũng không chịu thua, không ai nhường ai, đánh nhau chết sống, dư ba không ngừng khuếch tán ra, làm vỡ nát không biết bao nhiêu tinh cầu.
"Lão gia hỏa, khí lực của ngươi có phải là đã yếu đi hay không? Không thú vị gì cả!"
"Đánh rắm!"
"Theo ta thấy là ngươi đã sắp không được cho nên đã xuất hiện ảo giác, kiếm long khí ở trên người giống như cũng rất mỏng manh a?"
"Tán dóc!"
Thánh Thượng Đại Càn cùng với Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung không chỉ phân thắng bại bằng tay chân, ở ngoài miệng cũng là không tha người, ngươi mắng ta một tiếng, ta chửi ngươi một câu, càng lúc càng kịch liệt, phạm vi liên lụy cũng càng lúc càng lớn, mà hết lần này tới lần khác thể năng của hai người đều sâu không thấy đáy, ngược lại là càng đánh càng có tinh thần.
Ngay vào lúc chiến đấu giữa hai người tiến vào giai đoạn ác liệt.
"Ấy! ?" Thần sắc của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung đột nhiên lộ ra biểu lộ khẽ giật mình, động tác trên tay cũng là dừng lại.
Mọi người đều biết, hắn có thể thoát khốn mà ra càng nhiều là dựa vào tính toán của Già Mã La, mà xem như là đồng minh, ở chỗ hắn kỳ thật là có lưu một tia ấn ký nguyên thần của Già Mã La, nương tựa theo một tia ấn ký này, hắn có thể trao đổi lẫn nhau cùng với Già Mã La, chỉ là vào lúc hiện tại, phần ấn ký nguyên thần này thế mà đã tiêu tán...
Điều này nói rõ cái gì? Già Mã La chết rồi? Làm sao có thể!
Thân làm Chỉ Tôn nhân gian, kiến thức của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cũng không phải là những người khác có thể so sánh, cũng chính vì như thế hắn mới rất rõ ràng, muốn diệt sát nguyên thần của một vị Chí Tôn nhân gian rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn, hơn nữa Già Mã La còn không phải là những Tà Thần thông thường kia, mà là Tà Thần đạt đến cảnh giới Chỉ Tôn nhân gian chân chính! Cho dù là chỉ còn lại có nguyên thần, Già Mã La cũng không phải là dễ giết như

vậy.
Tối thiểu là Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung suy bụng ta ra bụng người, tự biết lấy trạng thái bây giờ của hắn mà muốn giết chết Già Mã La, chỉ sợ cũng phải hao phí một đoạn thời gian tương đối dài mới có thể mài chết đối phương.
Nhưng mà bây giờ, Già Mã La đã bị người ta giết rồi! ? Làm được bằng cách nào? Ai đã làm? Theo lý mà nói nhân vật lợi hại nhất ở trong Trung Nguyên chính là Thánh Thượng Đại Càn, mà Thánh Thượng Đại Càn vẫn một mực quyết đấu cùng với mình ở đây, không có khả năng dư thừa lực chú ý đưa đến phía Trung Nguyên, chẳng lẽ Trung Nguyên lại vẫn còn có Chỉ Tôn nhân gian tồn tại? Nhưng chuyện này là không có khả năng, trước khi đi mình đã đặc biệt cảm ứng qua.
Chỉ Tôn nhân gian cũng không phải là không có, nhưng Chí Tôn nhân gian ở vào trạng thái hoàn chỉnh chân chính chỉ có mình. Mà Chí Tôn nhân gian không ở vào trạng thái hoàn mỹ muốn giết chết Già Mã La gần như là không có khả năng! Chớ đừng nói chi là khi đó Già Mã La còn có quốc vận Đại Thiên hộ thể, dựa theo suy tính của mình trước khi đi, Già Mã La thu hoạch được thắng lợi cuối cùng vẫn là có khả năng vô cùng cao, dù sao thì Già Mã La xác thực cũng rất cẩn thận, chuẩn bị đến mấy con đường lui, coi như kế hoạch cuối cùng phá sản, cũng có thể toàn thân mà lui..
Vốn nên là như vậy.
Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?
Ngay vào thời điểm tâm tư của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung xoay chuyển, liều mạng thôi diễn chuyện gì đã xảy ra tại Trung Nguyên, một đạo âm thanh lạnh lùng lại là ung dung truyền đến:
"Giao thủ với ta còn dám phân tâm?"
"Lão gia hỏa."
"Ngươi đây là đang xem thường ta sao?"
"Ách!"
Xoạt! Không cho Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cơ hội phản ứng, Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp cổ động lực lượng toàn thân, một đạo Thần Quang vàng óng chiếu rọi trên trời dưới đất, hóa thành một chuôi thần kiếm màu vàng óng, trên thân kiếm tỏa ra bộ dáng giang sơn thế giới, thịnh thế hoàng triều, hàng tỉ khí số đều gia trì ở trên chuôi kiếm này.

Chương 1247: Bột vàng

Thiên Tử Thần Kiếm! Khác biệt cùng với kiếm ý của Duy Ngã Kiếm Đế, kiếm ý của Thánh Thượng Đại Càn lại càng thêm bá đạo, cũng càng thêm có khuynh hướng đao ý của Độc Tôn Đao Vương, mũi kiếm chỉ tới đâu, kiếm ý đánh tới đó, vào giờ khắc này kiếm ý mà Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cảm nhận được, đơn giản chính là 9 chữ lớn: Quân muốn thần chết, thần không thể không chết!
Trảm! Kiếm quang chợt lóe lên, đối mặt với Thiên Tử Thần Kiếm hội tụ một phương thế giới lực, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cũng chỉ có thể giơ chiến phủ trong tay lên, đồng dạng dùng một phương thế giới để ứng đối.
Mọi người đều biết, chỉ có thế giới mới có thể đối phó với thế giới.
Ầm ầm! Thiên Tử Thần Kiếm đứt gãy, chiến phủ khai thiên phá toái.
Thế giới của song phương đồng thời đổ sụp, thiên kiếp thế giới của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung hoàn toàn tĩnh mịch, đủ loại kiếp số nhao nhao tan biến, chỉ còn lại có bầu trời trụi lủi đen như mực, mà giang sơn thế giới của Thánh Thượng Đại Càn thì là sơn hà phá toái, bách tính tứ tán, nhưng lại có quan viên cùng với quan binh bôn tẩu khắp nơi, kiệt lực chữa trị sơn hà.
So sánh giữa hai bên, Thánh Thượng Đại Càn đã thắng một bậc trong lúc mơ hồ, mà quan trọng nhất là…
"Lực lượng của ta đâu? Đây là cái gì...! !" Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung nhìn chiến phủ khai thiên tan vỡ ở trong tay, đột nhiên không thể tin mà hô lớn.
Đúng vậy, đây mới là chênh lệch nhất bản chất giữa Thánh Thượng Đại Càn cùng với Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung.
Kỳ thật cũng rất đơn giản.
"Đáng chết! Là như thế này sao! Con đường kiếp số đã trọn vẹn!"
"Thuần Dương! ! !"
Không sai, nói đến cùng, con đường kiếp số đã bị Thuần Dương Đạo Tôn đi hết, quyền năng Thiên Đạo ở đã triệt để hoàn thiện ở phương diện này, không còn cần phải có người cung cấp kiếp số, kể từ đó, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung tu kiếp số liền trở thành bèo trôi không rễ, không còn căn cơ, lực lượng chỉ có thể càng đánh càng yếu, càng đánh càng hư.
Lấy một ví dụ sinh động, chuyện này giống như là ra ngân hàng mượn tiền. Trước kia Thiên Đạo xem trọng sản nghiệp của tập đoàn Bắc Nhung, thế là đầu nhập tiền vào để đầu tư, nhưng mà bây giờ Thiên Đạo đã đầu cho tập đoàn Thần Dương, tập đoàn Thuần Dương phát triển rất mạnh, mang đến cho Thiên Đạo lợi nhuận to lớn, thế là Thiên Đạo liền không còn đầu tư tiền cho những người khác.

Sau đó ở phía tập đoàn Bắc Nhung liền không có tiền.
Đương nhiên, nguyên bản ở phía tập đoàn Bắc Nhung cũng đã tạo thành dây chuyền sản nghiệp của mình, mặc dù không có cách nào lại đi đến ngân hàng vay tiền, nhưng vẫn là có thể kiên trì, nhưng vào thời khắc mấu chốt, tập đoàn Bắc Nhung lại bắt đầu đánh thương nghiệp chiến cùng với tập đoàn Đại Càn mới phát triển, đánh lấy đánh đề cuối cùng không còn tiền, không thể vận hành nữa, mắt xích tài chính đứt gãy.
Thế là tập đoàn Bắc Nhung lại muốn đến tìm ngân hàng Thiên Đạo đề vay tiền như ngày thường.
Kết quả là Thiên Đạo không cho! Đó chẳng phải là sẽ xong đời sao? Cái đạo lý này kỳ thật là rất dễ hiểu, tối thiểu là vào thời điểm Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung hiểu rõ, Thánh Thượng Đại Càn cũng đã phản ứng lại.
"Chà."
"Nguyên lai là như vậy, kiếp số trọn vẹn, không có cách nào lại mượn dùng lực lượng Thiên Đạo?"
"Ha ha ha..."
"Hít hà!"
Nhìn biểu lộ dần dần dữ tợn của Thánh Thượng Đại Càn, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung yên lặng nuốt một ngụm nước bọt, mà cùng lúc đó, giang sơn thế giới của Thánh Thượng Đại Càn đã bắt đầu khôi phục, Thiên Tử Thần Kiếm đứt gãy bị hắn chộp vào hai tay, sau đó tiến hành sửa chữa, kẽ nứt hợp lại, lập tức khôi phục lại nguyên dạng. Mà chiến phủ khai thiên của Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung lại vẫn là phá toái như cũ. Không phải là hắn không muốn khôi phục. Mà là không có lực lượng để khôi phục.
Đương nhiên, Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung cũng không phải là không có cách nào khôi phục lực lượng của mình, nhưng không còn sự ủng hộ của Thiên Đạo, hắn cần tìm một chỗ ngồi xuống tu dưỡng một phen thật tốt mới có thể khôi phục, bây giờ hắn thế nhưng là không có cách nào thông qua con đường khí số giống như Thánh Thượng Đại Càn trực tiếp mượn dùng dùng lực lượng Thiên Đạo.
"Đáng chết!"
"Ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao!"
"Xem chiêu!"
Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung ở phía dưới sự cuồng nộ, hai mắt đỏ như máu, trực tiếp giơ chiến phủ khai thiên phá toái trong tay lên, sau đó quán chú toàn bộ dư lực trong đó dùng sức ném về phía Thánh Thượng Đại Càn!
"Hôm nay ta sẽ liều mạng với ngươi!"
Kèm theo tiếng gầm lên giận dữ này! Trong nháy mắt ném chiến phủ ra! Chỉ Tôn nhân gian Bắc Nhung...
Không có một chút do dự mà hướng về sâu trong hư không tiến hành

chạy trốn.
Mà ở sau lưng của hắn, bên trong thanh âm cuồng nộ còn mang theo vài phần bi phẫn vẫn còn quanh quẩn trong hư không.
Liều mạng với ngươi...liều....
Ngươi cho rằng Già Mã La ta sẽ dễ dàng chết như vậy sao sao! Ngây thơ!
Ngay ở bên dưới không phận nơi Kiếm Đế cùng với Đao Vương đánh nát thân thể quốc vận của Già Mã La, gió nhẹ thổi qua, một mảnh bột vàng theo gió mà tới, lặng yên rơi trên mặt đất.
Dúm bột vàng này giống như là có sự liên kết, không ngừng hấp thụ những hạt bột vàng khác, dần dần, từng hạt bột vàng dần dần tụ tập lại với nhau, cũng không biết qua bao lâu, bột vàng nguyên bản tán loạn dần dần ngưng tụ ra hình người, ý thức ở trong đó cuối cùng cũng thức tỉnh từ bên trong sự mê mang.
"Ách!"
"Đau quá!"
"Đáng chết, a a a!"
Một đoàn ý chí hư nhược quanh quẩn ở bên trong bột vàng, mặc dù có vẻ rất hung hãn, nhưng trên thực tế cũng không dám lao ra khỏi phạm vi bột vàng bao trùm, sợ gây nên sự chú ý của những người khác, hơn nữa vừa nói, còn vừa ngọ nguậy, đưa thân hình của mình ẩn núp ở trong rừng cây nhỏ.
Không sai, đây là Già Mã La! Sinh mệnh lực của Tà Thần ở trong toàn bộ hư không cũng đều là tồn tại khó có thể dùng lời để diễn tả được, ở bên trong ngàn vạn thế giới, Tà Thần cũng không phải là không có thất bại qua, nhưng sinh mệnh lực của bọn hắn đã chú định là bọn hắn có thể ngóc đầu trở lại, hơn nữa thường xuyên ở vào thời điểm tất cả mọi người đều cảm thấy nguy cơ đã được giải trừ, bọn hắn lại ngóc đầu trở lại, cho dù là một chủng tộc Tà Thần nào cũng đều có át chủ bài của riêng phần mình.
Giống như là Tà Thần đoạt xá A Nhĩ Pháp, bản thân chỉnh là hình thái u hồn, cho dù là chỉ còn lại có tàn hồn cũng có thể sinh tồn.
Mà Già Mã La thân làm Tà Thần chuyển sinh, năng lực thiên phú của hắn chỉnh là vào thời điểm bị tiêu diệt triệt để, phát động một lần chuyển sinh từ bản nguyên, mặc dù sau khi chuyển sinh cơ hồ tương đương với vứt bỏ tất cả lực lượng, nhưng thiên phú lại có thể tiếp tục kế thừa, hơn nữa còn có thể triệt để ngăn cách khí tức kiếp trước, phảng phất như biến thành một người khác vậy.
"Khiến cho ta lưu lạc đến nước này...một chút lực lượng cũng không còn lưu lại, đáng chết!"
"Ngay cả Tổ Long Trung Nguyên cũng đều không có cách nào lại hợp nhất!"
"Nhưng, nhưng mà!"
"Đừng tưởng rằng chỉ như vậy là đã kết thúc!"

Chương 1248: Đứa bé đáng thương

Già Mã La ta thế nhưng là nam nhân kiên nhẫn không bỏ! Tuyệt đối sẽ không có khả năng liền từ bỏ như vậy! Lúc này mặc dù ta thất bại thảm hại, nhưng vẫn có cơ hội lật bàn! Tin tưởng rằng hiện tại vô luận là ai cũng sẽ cảm thấy ta đã bị giết chết rồi, thừa cơ hội này, ta liền dứt khoát bỏ qua tất cả những thứ ở kiếp trước, tiến hành giấu diếm, dùng thân phận của thiên kiêu Nhân tộc quật khởi một lần nữa, nói không chừng là còn có thể nhờ vào đó lẫn vào trong trận doanh của Thuần Dương Cung cùng với Đại Càn.
Lực lượng càng cường đại ngược lại sẽ càng dễ dàng bị làm tan rã từ trong nội bộ, chỉ cần ta có thể dùng thân phận thiên kiêu tranh thủ được sự tín nhiệm của Võ Càn Võ cùng với Trần Khuynh Địch, tiếp đó sẽ mưu đồ ở trong bóng tối, tiêu diệt thiên kiêu có uy hiếp đối với mình, cuối cùng vào trước khi Võ Càn Võ cùng với Trần Khuynh Địch siêu thoát, khiến cho bọn hắn giao phó đại thế giới Trung Thổ cho mình, mình liền có thể không đánh mà thắng đoạt được Trung Thổ!
"Ha ha ha!"
"Thực sự muốn nhìn thấy biểu lộ của các ngươi lúc đó!"
"Võ Càn Võ! Trần Khuynh Địch!"
Thân làm một vị Tà Thần hợp cách, Già Mã La vừa động đầu óc liền có thể nghĩ ra vô số âm mưu tà ác.
Dùng thân phận giả mạo đề tác chiến cũng rất phù hợp với phong cách của Tà Thần.
Quan trọng nhất là.
Cái kế hoạch này là có tỷ lệ thành công rất lớn! Phải biết rằng năng lực chuyển sinh của Tà Thần chuyển sinh coi như là cường giả siêu thoát cũng không có khả năng nhìn thấu, lúc trước mặc dù bị Thuần Dương Đạo Tôn tiết lộ thân phận, chủ yếu vẫn là do duyên cớ Già Mã La khinh thường địch nhân, mà sai lầm giống như vậy sẽ không phát sinh hai lần ở trên người của Già Mã La, một lần này tất nhiên sẽ thành công! Một khi thành công..
"Sau khi chỉnh tay cứu vớt thế giới của mình, lại tự tay đẩy thế giới vào trong vực sâu."
"Suy nghĩ một chút liền khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ!"
"Ha ha ha!"
Mặc dù kế hoạch rất tà ác, dã tâm cũng rất lớn, nhưng Già Mã La kỳ thật vẫn là rất sợ, không dám nói lời nào, những lời nói ở phía trên cũng chỉ là do hắn nghĩ thầm ở trong lòng.
Lại qua một hồi lâu, lần này Già Mã La rốt cục đã hoàn toàn khôi phục thân hình, bột vàng biến mất, thay vào đó là một thiếu niên ngã trên mặt đất, toàn thân phủ đầy vết thương cùng với vết máu, đây là

hình tượng do Già Mã La ngụy trang ra, trong vài phút ngắn ngủi, hắn đã tự nghĩ ra cho mình một cái thân phận hoàn mỹ, quê quán lọt vào tập kích của sơn tặc, phụ mẫu đều chết, sau khi chật vật chạy ra từ trong thôn liền hôn mê ở trong núi, trong nhà còn có một đứa em gái.
Thiếu niên thân mang huyết cừu, băng lãnh vô tình, nhưng ở trong thần sắc còn lưu lại mấy phần ngây thơ cùng với thuần phác, trong đáy lòng còn có một tia thiện lương...
Quá hoàn mỹ!
Nằm trên mặt đất, Già Mã La không khỏi giơ cái ngón tay cái đối với chính mình ở trong lòng.
Hiện tại hắn đã mất hết tu vi, cũng không có gì khác biệt cùng với thiếu niên chân chính, bất quá rốt cuộc hắn vẫn là Tà Thần chuyển sinh, hắn còn lưu lại một chút năng lực cảm ứng, mà ở bên trong cảm ứng của hắn, lúc này ở bên ngoài rừng cây thì có một nhánh đội ngũ võ giả, tu vi không rõ ràng, nhưng hẳn là sẽ không quá mạnh.
Dù sao thì nơi này cũng ở vào khu vực Trung Nguyên xa xôi, không có thế lực cường đại gì....hơn nữa như vậy thì càng vừa vặn! Tiếp theo sẽ phát huy đầy đủ năng lực của mình, nghĩ biện pháp lẫn vào trong nhánh đội ngũ này, sau đó dùng thân phận của bọn hắn để quật khởi một lần nữa!
Già Mã La đã nghĩ kỹ, mặc kệ nhánh đội ngũ võ giả này thiện hay ác cũng đều không có quan hệ. Nếu là thiện mà nói, hắn liền mượn nhờ cái thế lực này để đông sơn tái khởi, để cho bọn hắn vinh hạnh tạm thời che chở hắn một hồi, nếu là ác mà nói, hắn sẽ nghĩ biện pháp để cho bọn hắn nhìn thấy giá trị của bản thân, khiến bọn hắn lợi dụng hắn, sau đó hắn lại trái lại sẽ tính toán, khiến cho bọn hắn vinh hạnh trở thành đá đặt chân trở lại đỉnh phong của bản thân.
"Tốt!"
"Phóng ngựa đến đây đi!"
Ngay vào thời điểm Già Mã La không ngừng nghĩ ngợi, rừng cây rốt cục bị đẩy ra, một nhánh đội ngũ long đong vất vả mệt mỏi chậm rãi đi tới, Già Mã La thấy thế liền tranh thủ thời gian tiếp tục bảo trì trạng thái hôn mê, một lát sau, trong đội ngũ rốt cục cũng có một người phát hiện ra Già Mã La, sau khi đi tới kiểm tra trạng thái của Già Mã La một hồi lại đi trở về.
Ngay sau đó chỉ nghe thấy ở trong nhánh đội ngũ kia có một đạo thanh âm tràn đầy mệt mỏi chậm rãi vang lên.
"Giáo chủ, phát hiện ra một thiếu niên kỳ quái ở phía trước."
"Thiếu niên?"
"Không sai, hắn đang hôn mê ở con đường bên cạnh, hẳn là người trong thôn ở ngọn núi phụ cận, mặc dù đã hôn mê, nhưng dường như có ý chí không tệ, hơn nữa còn có tư chất rất tốt, nếu là có thể thu về trong giáo mà nói..."

"Thì ra là vậy." Nam nhân được xưng là giáo chủ thấp giọng lẩm bẩm nói.
Rất tốt! Chính là loại phát triển này! Già Mã La cười lạnh ở trong lòng, nhưng bề ngoài lại là mặt không đổi sắc, ngược lại còn rên nhẹ một tiếng, sau đó chậm rãi mở mắt.
"Các ngươi là ai? Ta đang ở đâu? Ta..."
Lời còn chưa dứt, liền nghe vị giáo chủ kia tiếp tục nói: "Bây giờ trong giáo cũng không có dư lực bồi dưỡng đệ tử, giết đi là được."
"Vâng!"
Già Mã La: "? ? ?"
Chờ! Chờ một chút!
Già Mã La làm sao còn quan tâm được nhiều như vậy, vội vàng bò dậy từ dưới đất, hô lớn: "Không, đừng có giết ta! Ta...con m* nó?"
Vừa đứng lên, Già Mã La liền nhìn thấy diện mục thật của nhánh đội ngũ này.
Minh Giáo! Người cầm đầu bất ngờ chính là giáo chủ Minh Giáo và Đạo Chủ Hoàng Tuyền!
"Ồ?" Thấy Già Mã La đột nhiên nhảy lên, giáo chủ Minh Giáo khá là cảm thấy hứng thú nhíu mày nói: "Mới vừa rồi là giả vờ hôn mê sao? Ngược lại là rất lanh trí, hơn nữa bằng vào thiên phú này, đúng là một hạt giống tốt, chỉ là đáng tiếc Giáo ta hiện tại không có đủ thời vận, không có tâm tình bồi dưỡng đệ tử, ngươi lại thấy được mặt của chúng ta..."
"Không thể để cho ngươi còn sống."
"Cái gì! ?" Già Mã La trừng lớn hai mắt.
Chỉ cần một lời không hợp liền muốn giết người sao? Ma Giáo đúng là đồ đáng ghét!
"Đứa bé đáng thương." Đạo Chủ Hoàng Tuyền tiến lên một bước, khỉ đen phun lên trong tay, nói: "Muốn trách thì trách mệnh của ngươi mỏng."
Mệnh ta mỏng? Nói nhảm!
Vào thời khắc sống còn, Già Mã La nào còn quan tâm được nhiều như vậy, trực tiếp kéo căng thần sắc, một cỗ ngạo khí bao trùm phía trên chúng sinh hiện lên, phảng phất như biến thành người khác trong nháy mắt, sau đó hắn trực tiếp lớn tiếng nói: "Lớn mật! Chẳng lẽ các ngươi đã quên mất bản tọa? Bản tọa chính là Tà Thần Già Mã La! Là Thiên Tử Đại Thiên ngày xưa!"
"Già Mã La? Thiên Tử Đại Thiên?"
Già Mã La bộc lộ thân phận, Đạo Chủ Hoàng Tuyền phảng phất như bị trấn trụ vậy, con ngươi đột nhiên co lại, gắt gao nhìn chằm chằm Già Mã La.

Chương 1249: Vạn Thần Điện

"Không sai!" Già Mã La cắn răng một cái, mặc dù bại lộ thân phận, nhưng vì mạng sống hắn cũng không để ý, nói: "Bản tọa há lại dễ giết như vậy? Chỉ là tạm thời bị thua mà thôi, huống hồ Thiên Ngoại Tà Thần nhất tộc ta tại thiên ngoại còn có..."
"Đánh rắm."
"? ??"
Già Mã La kinh ngạc, chỉ thấy Đạo Chủ Hoàng Tuyền lộ ra biểu tình giễu cợt nói: "Nếu như ngươi là Thiên Tử Đại Thiên, ta chính là Thánh Thượng Đại Càn."
"Ách..."
"Xem ra vừa mới rồi là ta nhìn lầm, ngươi hẳn là một tên tán tu giang hồ nào đó nhìn thấy trận chiến ở Thành Thượng Kinh a, hổ lạc đồng bằng bị chó bắt nạt, chỉ là một tên tán tú cũng dám đến lừa bịp giáo ta?"
"Ngươi làm càn! Ta lừa bịp ngươi lúc nào? Ngươi chỉ là một vị Hỏa Luyện Kim Đan, ta cần phải lừa bịp ngươi?"
"Ngươi cho rằng ta không biết hay sao, Tà Thần sẽ đều có khí tức Tà Thần."
"Nếu như ngươi là Tà Thần thì hãy cho ta nhìn một chút?"
Già Mã La là Tà Thần chuyển sinh, hiện tại đã hoàn toàn chuyển sinh, nói một cách khác...
Không có! Trừ phi là trở lại đỉnh phong, nếu không Già Mã La là sẽ không có cách nào phóng xuất ra khí tức Tà Thần!
Như vậy vấn đề đã đến, Đạo Chủ Hoàng Tuyền sẽ tin tưởng lời giải thích này hay sao?
"Quả nhiên là đang gạt ta!" Rất rõ ràng là Đạo Chủ Hoàng Tuyền không tin.
"Nhưng ta thực sự không lừa ngươi! Ngươi hãy tin ta! Tin ta đi! giáo chủ Minh Giáo? Ngươi cũng không tin ta sao?"
Già Mã La lộ ra biểu lộ xin giúp đỡ nhìn về phía giáo chủ Minh Giáo, nhưng rất đáng tiếc, vẻ mặt của đối phương cũng tràn đầy biểu lộ không tin, hoặc có lẽ là ẩn ẩn có một chút tin tưởng, lại có sự cự tuyệt tin tưởng xuất phát từ nội tâm, bất kể như thế nào, cuối cùng giáo chủ Minh Giáo vẫn không hề nói gì, mà là dời ánh mắt đi.
Kết quả là Đạo Chủ Hoàng Tuyền tiếp tục giơ tay lên, hoá khí làm lưỡi đao.
Trong cái chớp nhoáng này, Già Mã La triệt để cảm nhận được khí tức tử vong, mà chuyển sinh thuật cũng không thể dùng hai lần.
"Không nên, đừng có giết ta, ngươi, ngươi."
"Đi chết đi."

"Ngươi không được qua đây!"
Xẹt! Đao quang xẹt qua, máu đỏ bắn tung tóe trong rừng cây nhỏ.
Tại một địa phương mà ai cũng không biết, người có quan hệ gián tiếp đến đại kiếp Thuần Dương Cung 30 năm trước, khiến cho Vân Phi Lăng bỏ mình, Duy Ngã Kiếm Đế cùng với Độc Tôn Đao Vương bỏ mình, kẻ đứng sau màn chân chính của trận thiên cổ đại loạn này, đối thủ của Thuần Dương Đạo Tôn vạn năm trước, Thiên Tử Đại Thiên đời đầu...
Liền chết như vậy, chết ở dưới tay một tên thổ dân mà hắn xem thường.
Tà Thần Già Mã La đã triệt để tử vong.
Trong hư không vô tận.
Giống như là thế giới quan của Trần Khuynh Địch trước khi xuyên việt, nếu như dùng một loại phương thức khác để đối đãi với hư không vô tận mà nói, kỳ thật cũng không kém nhiều so với vũ trụ rộng lớn vô ngần.
Mà giống như là ở trong vũ trụ có vô số ngôi sao vậy.
Ở bên trong hư không cũng có vô số thế giới.
Những thế giới này có lẽ là trải qua vô số năm cũng đều khó có khả năng gặp nhau, các văn minh bất đồng cho dù là trải qua hàng tỉ năm cũng sẽ không có bất luận va chạm gì.
Nhưng không thể phủ nhận, những thế giới này đều là tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, đại thiên thế giới tồn tại thật sự. Đủ loại thế giới dày đặc ở trong hư không giống như nước trong đại dương vậy, nhưng hư không rộng lớn lại khiến cho khoảng cách ở giữa những thế giới dày đặc này cách xa nhau vô tận, mà giống như là ở trong biển rộng cũng có loài cá bơi lội tự do vậy, ở bên trong hư không cũng có tồn tại có thể hành tẩu tự do.
Đó là Tà Thần, đây cũng không phải là một chủng tộc, mà là vô số chủng tộc hình thành nên một quần thể cộng đồng, gọi chung là Tà Thần, trong đó căn cứ theo năng lực và thiên phú của mình để phân chia tộc đàn, bao quát Tà Thần đoạt xá, Tà Thần chuyển sinh, Tà Thần đấu võ...bọn hắn bẩm sinh liền có được năng lực hành tẩu ở trong hư không.
Lực lượng cường đại, tuổi thọ lâu đời, năng lực hành tẩu trong hư không, nói một cách không khách khí...
Từ lúc hư không sinh ra, trải qua hàng tỉ tỉ năm, Tà Thần vẫn đều là chúa tể của toàn bộ hư không.
Bọn hắn hủy diệt thế giới, thống trị thế giới, xưng bá hư không, lực lượng tích lũy tại hư không có thể xưng là kinh khủng, vô số tiểu thiên thế giới cùng với trung thiên thế giới đều bị bọn hắn phá hủy, chỉ có đại thiên thế giới là may mắn còn sống sót, cũng dần dần tạo thành từng lớp từng lớp thế lực có thể chống đỡ được Tà Thần.
Nhưng những thế lực này phi thường phân tán.

Dù sao thì hư không cũng rộng lớn vô hạn, ở phía dưới tuyệt đại đa số tình huống, đều là do bản thân đại thiên thế giới đối kháng với Tà Thần ở trong phạm vi hư không tương ứng, mà vùng hư không bị Tà Thần thống trị, lực lượng cũng bị phân hoá trên phạm vi lớn, Tà Thần cường đại nhao nhao tiến về thế giới lớn hơn để trấn áp cường giả đi ra từ bên trong.
Mà vị trí khu vực của đại thế giới Trung Th là ở vào vùng trung ương hư không vô tận, sau khi phân chia nghiêm ngặt đại khái là bên trong khu vực góc vuông hư không thứ ba, mà ở nơi này, cũng có được tổ chức quyền lợi hạch tâm của Tà Thần - Vạn Thần Điện, mấy vị Tà Thần Vương càng là đặt chân ở nơi đây, vốn nên là một khu vực hoàn toàn rơi vào sự khống chế của Tà Thần.
Nhưng mà, đại thế giới Trung Thổ không hổ là đại thiên thế giới, thậm chí là ở trong các đại thiên thế giới, đại thế giới Trung Thổ cũng đều là loại hình thượng thừa nhất, trước sau có tam tổ Đạo, Phật, Ma đi ra, tiếp đó lại có Thuần Dương Đạo Tôn, tam tổ Đạo, Phật, Ma chẳng biết đi đâu thì cũng thôi đi, mấu chốt là Thuần Dương Đạo Tôn mới thật sự là phiền phức.
Vào giờ khắc này, ở ngay bên ngoài đại thế giới Trung Thổ, trong hư không rộng rãi, trong một vùng hư không còn xa hơn vô số lần so với địa phương Thánh Thượng Đại Càn giao thủ cùng với Chí Tôn nhân gian Bắc Nhung.
Ầm ầm! Một trận tiếng nổ lớn giống như sét đánh truyền đến, ngay sau đó ánh vàng cuồn cuộn, một tòa thế giới rộng lớn từ bên trong ánh vàng giống như chiến hạm khởi hành vậy chậm rãi mở ra, bản thân thế giới giống như là một tòa điện đường, bốn mươi chín cây ngọc trụ đỉnh thiên lập địa, chống lên cơ bàn, trong đó càng có vô số trang sức xa hoa.
Đó là Vạn Thần Điện! Là chủ thế giới mà từng vị Tà Thần đều hướng tới, chỉ có mười đại Tà Thần kiệt xuất đứng đầu kỳ trước, còn có Tà Thần Vương tôn quý nhất mới có thể tiến vào, trong truyền thuyết ngôi thần điện này chính là một tòa đại thiên thế giới bị Tà Thần Vương diệt tuyệt, sau đó dùng phế tích của thế giới để làm cơ sở tạo dựng lên.
Có thể xưng là sự kiêu ngạo của Tà Thần nhất tộc.
Nhưng mà...
"Ầm!" Lại là một tiếng vang thật lớn, toà tác phẩm vĩ đại của Tà Thần tộc nhất này, ở bên trong 49 cây ngọc trụ, một cây trụ trong đó đứt gãy ầm ầm, mà ngọc trụ gãy vỡ bỗng dưng phát ra tiếng gào thét thảm thiết, quả thực giống như là một sinh mạng thể chân chính vậy, tiếng gào thét truyền bá đến chỗ cực xa.

Chương 1250: Còn non lắm

Tiếp đó thì là một chuỗi tiếng cười to càn rỡ.
"Ha ha ha ha!
"Ta đã thắng!"
"Đấu với ta? Đám lão già các ngươi còn non lắm!"
Ở bên trong Vạn Thần Điện, một ánh lửa chợt hiện, ngay sau đó cấp tốc khuếch trương, kích thích hơn phân nửa dòng sông thời gian hư không, quả thực là đã khiến cho Vạn Thần Điện rộng lớn cũng đều dừng lại, mà nắm lấy cơ hội này, đoàn ánh lửa kia lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, nhất cử chạy ra khỏi Vạn Thần Điện.
"Hừ! Thuần Dương!"
"Đồ vô sỉ, chạy đâu!"
"Ngươi trốn không thoát!"
Ở bên trong Vạn Thần Điện, từng đạo từng đạo thanh âm liên tiếp vang lên, vô tận quang mang nâng cây ngọc trụ đứt gãy lên, sau đó kẽ nứt bên trên ngọc trụ cấp tốc được quang mang chữa trị, giống như là thời gian đảo lưu vậy, một lát sau, 49 cây ngọc trụ trở về hình dáng ban đầu, vẫn chống đỡ Vạn Thần Điện như cũ.
Bất quá ở dưới cái nhìn của người khác, đây chỉ là một loại che giấu mà thôi!
"Vừa mới miễn cưỡng ăn một kích của ta, nguyên khí tổn hao nhiều, kết quả còn muốn giả vờ giả vịt."
"Cho nên mới nói các ngươi là lão ngoan đồng."
"Ha ha ha!"
Ở bên ngoài Vạn Thần Điện, ánh lửa tiêu tán, lộ ra một thanh niên nam tử ăn mặc áo khoác da hổ, trong tay mang theo một thanh đại đao, nụ cười xán lạn bên trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra dáng vẻ khá là suất khí, nhưng không biết vì sao, rõ ràng là nụ cười như ánh mặt trời, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác tràn đầy vẻ trộm cướp, mà một lát sau.
Ba đạo thần quang bay vút mà ra từ bên trong Vạn Thần Điện, hóa thành ba đạo bóng người mơ hồ giằng co với thanh niên.
Tà Thần Vương thứ ba, Tà Thần Vương thứ tư, Tà Thần Vương thứ bảy.
Tà Thần nhất tộc có tổng cộng 49 vị Tà Thần Vương, toàn bộ đều là do Tà Thần tích lũy trong hàng tỉ năm, cũng chính là dựa vào 49 vị Tà Thần Vương chống đỡ lên bá quyền của Tà Thần nhất tộc trong toàn bộ hư không, chỉ là vào lúc này, phần bá quyền này lại là không ngừng lọt vào sự khiêu khích đến từ những tộc quần khác.
Mà khiêu khích lợi hại nhất trong đó chính là nam nhân tự xưng là Thuần Dương trước mắt này.

Hơn nữa quan trọng nhất là...
"Hồn đăng của Già Mã La đã triệt để dập tắt."
"Thất bại rồi sao?"
"Hẳn là vậy, đáng tiếc, Già Mã La ở bên trong tất cả Tà Thần kiệt xuất đứng đầu cũng là một nhóm ưu tú nhất kia, khoảng cách đến cảnh giới Tà Thần Vương cũng chỉ còn cách xa có một bước, thậm chí đã có thể xưng là Ngụy Vương, chỉ là cuối cùng vẫn chết ở tòa đại thế giới Trung Thổ kia, tòa thế giới đáng sợ kia..."
"Chết tiệt!"
"Đây đều là tính toán của Thuần Dương!"
"Vạn năm!" Đối mặt với Tà Thần Vương thứ tư thở dài, Tà Thần Vương thứ bảy lộ ra rất vẻ là phẫn nộ: "Đã qua vạn năm, chúng ta giao thủ ở mặt ngoài, trên thực tế là đều âm thầm bố trí, chỉ cần Già Mã La có thể đột phá, liền có thể đánh vỡ cân bằng giữa bọn ta, đến lúc đó cho dù là Thuần Dương có lợi hại hơn nữa cũng không có cách nào sống sót từ trong tay của bốn vị Tà Thần Vương.
"Không cần phải nói nhiều."
"Thất bại chính là thất bại."
"Chỉ có thể trách Già Mã La vô dụng, lãng phí cơ hội mà chúng ta cho hắn."
"Hừ!"
Ý niệm tới đây, trên mặt của ba vị Tà Thần Vương không chỉ có lóe lên một tia âm u, đây là một trận tranh đấu vượt qua vạn năm. Thuần Dương Đạo Tôn cũng đã đánh nhau với ba vị Tà Thần Vương bọn hắn hơn vạn năm.
Trong lúc đó ba vị Tà Thần Vương vì bồi dưỡng ra được vị Tà Thần Vương thứ tư, đồng thời dùng đại thế giới Trung Thổ đề uy hiếp Thuần Dương, từ đó nhất cử tiêu diệt kẻ đại địch đã tiêu tốn rất nhiều đại giới này.
Mà Thuần Dương Đạo Tôn cũng đang nghĩ biện pháp phản sát bọn hắn, tranh cho đến bây giờ, không thể nghi ngờ, cuối cùng vẫn là Thuần Dương thắng.
"Đại thế mà chúng ta thôi động, không thể nghi ngờ đã uy hiếp đến Thiên Đạo của đại thế giới Trung Thổ, cho dù là không có ý thức của bản thân, chỉ dựa vào suy nghĩ cơ giới hóa cùng với bản năng, Thiên Đạo cũng sẽ bắt đầu thúc đẩy sinh trưởng cường giả, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, lại qua thêm một đoạn thời gian, lão gia hoả Thuần Dương sẽ có thêm người giúp đỡ đến đây..."
"Đáng chết! Vậy chúng ta cũng chỉ có thể tìm thêm mấy vị Tà Thần Vương khác."
"Vạn Thần Điện là không thể để xảy ra sai sót."
"Không sai."
Ngay vào lúc ba vị Tà Thần Vương thương nghị, Thuần Dương Đạo Tôn thì là nhìn phía phương hướng đại thế giới Trung Thổ.

"Giống như là tất cả đều đã kết thúc?"
"Quả nhiên, nếu so tính toán thì ai cũng không sánh bằng ta..."
"Khụ khụ."
"Lão bà của ta."
Thuần Dương Đạo Tôn xoay chuyển lời nói, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, mà ở bên cạnh hắn, một cô gái tóc dài trống rỗng xuất hiện, khuôn mặt có sáu phần tương tự với Tịch Đồng, bất quá lại càng lộ ra sự thành thục.
"Tất cả đã kết thúc, xem ra chẳng mấy chốc sẽ có viện binh từ đại thế giới Trung Thổ đến đây."
"Đến lúc đó ngươi cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút."
"Ha ha ha, không có việc gì rồi, không có việc gì rồi, vấn đề là không lớn."
Thuần Dương Đạo Tôn cười cười, ánh mắt phảng phất như xuyên qua hư không vô tận, nhìn đến Võ Càn Võ cùng với Trần Khuynh Địch ở bên trong đại thế giới Trung Thổ, hắn cứ tràn ngập mong đợi nhìn một hồi như vậy, sau đó đột nhiên vỗ tay một cái, lộ ra bộ dáng vừa mới nghĩ tới, nói ra:
"A! Suýt nữa thì quên mất một sự kiện."
"Ồ? Sao thế?"
"Trước đó ta không phải là cũng lưu lại một cái cửa sau cho lão bà ở trong Thiên Đạo sao, Thiên Đạo từ đó về sau nếu là lại ngưng tụ ra hệ thống mà nói, cửa sau của nàng liền sẽ phát động, từ đó ảnh hưởng trên phạm vi lớn đến hệ thống do Thiên Đạo ngưng tụ ra, khiến cho hệ thống lại càng dễ thu hoạch được tình cảm, cũng càng dễ dàng thoát ly khỏi sự của trói buộc Thiên Đạo..."
Nghe đến đây, khóe mắt của cô gái tóc dài có một chút co lại: "Không thể nào."
"Giống như là thật rồi." Thuần Dương Đạo Tôn xoa cằm một cái, cười rất bất lương: "Quả nhiên là có phong phạm của người xuyên việt giống như ta, người xuyên việt thì nên tìm hệ thống a..."
"Ít nói!"
"Ngươi rất thích sao? Đây là thân thể của ta!"
"Hắc hắc, ta mượn thân thể của lão bà đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa."
"Ba hoa!"
Cô gái tóc dài hung hăng trừng Thuần Dương Đạo Tôn một cái, lúc này mới tiếp tục nói: "Lúc trước ta cũng là có tư tâm, sau khi ngươi đột phá sẽ tuyệt dục trên sinh lý, cho nên cửa sau ta lưu lại thật ra là một sợi khí huyết của ngươi cùng với một tia nguyên thần của ta, nếu như Thiên Đạo thực sự diễn sinh hệ thống mà nói, liền sẽ lấy bọn chúng xem như là cơ sở."
"Cho nên nghiêm ngặt mà nói, hệ thống mới sinh kỳ thật được xem như con gái của ta và ngươi."

"Ô?"
Lời này vừa được nói ra, Thuần Dương Đạo Tôn liền lập tức ngây ngẩn cả người.
Như vậy là có ý gì? Ngươi coi ta là huynh đệ, kỳ thật ta lại là cha của ngươi? Còn có loại thao tác này! ?
Hắt xì! Lúc này Trần Khuynh Địch ở đại thế giới Trung Thổ bỗng nhiên hắt hơi một cái.
Sự tình dường như là đã kết thúc?
Ở dưới sự vây quét của hai vị Kích Toái Mệnh Tinh thượng phẩm Thiên Tôn Thái Bình cùng với Trần Khuynh Địch, Tiên Tôn lại không chịu xuất thủ, quyết đoán lựa chọn bỏ trốn, Đức Nhĩ Tháp tự nhiên cũng không chịu được.
Không qua mấy chiêu liền bị hai người Trần Khuynh Địch bắt sống.
Đám người Minh Giáo chẳng biết đã đi đâu, Phật Môn thì là vào sau khi Thánh Thượng Đại Càn tấn cấp thành Chí Tôn nhân gian, liền rút lui toàn bộ ở dưới mệnh lệnh của Ngô Không, trở về Tu Di Sơn.
Bất quá hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được, Tu Di Sơn cũng không phải là tổng đàn Minh Giáo, có thể na di ở trong hư không, một ngọn núi lớn như vậy chỉnh là sẽ đứng yên ở đó, trừ phi người Phật Môn nguyện ý từ bỏ tất cả cơ nghiệp, bằng không thì bọn hắn chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong Tu Di Sơn, dựa vào nội tình cùng với trận pháp Tu Di Sơn đề liều chết chống cự.
Mà đổi thành một bên, ở phương hướng Thái Hoa Sơn, vào sau khi Minh Giáo không nghĩa khí lựa chọn chạy trốn, vốn dĩ ở dưới sự âm thầm trợ giúp của Già Mã La, A Nhĩ Pháp đã khôi phục lại liền trở nên tứ cố vô thân, Ninh Thiên Cơ cùng với Vô Vọng Ma Tôn lập tức phối hợp với Tịch Đồng bắt sống hắn.
Bất quá không thể không thừa nhận.
Năng lực chạy trốn của chủng tộc Tà Thần này vẫn là rất mạnh, ở phía Đức Nhĩ Tháp là do Thiên Tôn Thái Bình dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp phong tỏa hư không cho nên mới nhẹ nhõm bắt được, nhưng Thuần Dương Cung cũng không có món đồ chơi này, ba vị chí cường giả chỉ có thể bao vây chặn đánh, như thế mà còn suýt chút nữa để cho A Nhĩ Pháp chạy thoát.

Chương 1251: Ôm một cái!

Bất quá cuối cùng cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, Vô Vọng Ma Tôn đột nhiên nổi cơn điên.
Hoàn toàn không để ý tới tổn thương, thiêu đốt hơn phân nửa Mệnh Vận Tinh Vân trong nháy mắt, tăng lực lượng lên tới cực hạn, định trụ cả người của A Nhĩ Pháp trong một đoạn thời gian, lúc này mới khiến cho Tịch Đồng cùng với Ninh Thiên Cơ tìm được cơ hội, nhất cử bắt sống A Nhĩ Pháp, A Nhĩ Pháp vừa mới khôi phục lại biến thành một sợi u hồn, cực kỳ thê thảm. Mà cho tới bây giờ, phe duy nhất vẫn còn đang ngoan cố chống lại, thậm chí là còn có ý chí và lực lượng đề ngoan cố chống lại, cũng chỉ có Bắc Nhung tại chiến trường Thành Thượng Kinh.
Lữ Nga cầm Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm trong tay, tiếp tục đại chiến cùng với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, khác biệt cùng với những người khác, ở phía sau Thiên Khả Hãn Bắc Nhung cũng là có chỗ dựa, cho nên ý nghĩ của hắn rất đơn giản, thừa dịp Thánh Thượng Đại Càn không có ở đây, đám người Trần Khuynh Địch lại không đến, nắm chặt cơ hội tiêu diệt Đại Càn!
Đây không phải là cử động ngu xuẩn, không bằng nói Thiên Khả Hãn Bắc Nhung là đã trải qua cân nhắc mới làm như thế! Theo hắn thấy, chiến đấu ở giữa Thánh Thượng Đại Càn cùng với lão tổ nhà mình kỳ thật khó mà nói được thắng bại, nhưng đơn giản chính là nhà mình chiến thắng hay là Đại Càn chiến thắng mà thôi, nếu như nhà mình thắng, vậy thì hắn tiêu diệt những người Đại Càn khác, có thiên đại công lao, tự nhiên là có thể ôm chặt đùi lão tổ tốt hơn.
Về phần nếu như thua, lấy tu vi của Thánh Thượng Đại Càn còn có quan hệ với Bắc Nhung, hắn như thế nào cũng đều phải chết, như vậy còn không bằng vào trước khi chết kéo theo mấy kẻ chịu tội thay. Ôm loại tâm tính này, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung chẳng những không có đánh mất ý chí chiến đấu như Ngô Không, ngược lại còn đánh càng thêm kịch liệt, về phần A Sử Na Lam, hắn ngược lại là không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ lo quyết một trận sinh tử với Võ Nguyên Hanh, nối lại tiền duyên, quả thực là đánh tới nổi cơn điên, thậm chí so với Thiên Khả Hãn Bắc Nhung còn khoa trương hơn, bất quá...
"Tất cả xem như đã kết thúc a?" Trần Khuynh Địch thu hồi ánh mắt quan sát hơn phân nửa Trung Thổ, thấp giọng lẩm bẩm nói.
Tại Thành Thượng Kinh, bởi vì thiếu Ngô Không, Lữ Nga mặc dù còn có tổn thương trên người, nhưng dựa vào Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm là vẫn có thể kiên trì, ở trong một thời gian ngắn còn không đến mức bị Thiên Khả Hãn Bắc Nhung đánh bại, ngược lại là chiến trường từ chí cường giả trở xuống, sau khi mất đi trợ lực của Phật

Môn, cấm vệ Bạch Đăng của Bắc Nhung có thể nói là liên tục bại lui. Bất quá chiến trường ở Phá Thiên Quan cũng rơi vào giằng co, về phần Thiên Khả Hãn Bắc Nhung.
Nói thật, đều không cần những người khác động thủ, Trần Khuynh Địch cảm thấy nếu như bản thân đi đến đó, muốn đuổi đối phương đi cũng là một chuyện rất nhẹ nhõm, chỉ là muốn đánh chết là còn có một chút khó khăn, dù sao thì chí cường giả Kích Toái Mệnh Tinh ở bên trên năng lực bảo mệnh có thể xưng là nhất tuyệt, thật sự là muốn đánh chết đối phương mà nói, chỉ sợ còn phải để cho Thánh Thượng Đại Càn xuất thủ.
"Được rồi, vậy thì chờ Càn Võ trở về là được."
"Ồ?" Thiên Tôn Thái Bình ở bên cạnh có một chút ngạc nhiên mà nhìn về phía Trần Khuynh Địch, hỏi: "Cung chủ dường như cũng không lo lắng an nguy của Thánh Thượng? Giao thủ với Thánh Thượng hẳn cũng là một vị Chí Tôn nhân gian."
"Yên tâm đi."
"Đây giống như là cưỡi mặt Phi Long, làm sao có thể thua đây?"
"Huống hồ coi như thua."
"Chỉ cần không chết được, kéo dài một đoạn thời gian là cũng không thành vấn đề."
Trong khi nói, khiếu huyệt trong cơ thể của Trần Khuynh Địch vận chuyển lại lần thứ hai, khí huyết trút vào bên trong, mỗi một khiếu huyệt 129.600 khiếu huyệt hợp thành một đường, tinh không hội tụ trong cơ thể không ngừng bành trướng, diễn sinh ra lực lượng vô tận, mài dũa nhục thân của Trần Khuynh Địch. Ngụ ý của Trần Khuynh Địch kỳ thật rất đơn giản: lại kéo dài thêm một đoạn thời gian, ta cũng sẽ không kém Chí Tôn nhân gian bao nhiêu.
Thiên Tôn Thái Bình: "..."
Vốn cho rằng mình đã coi như là ăn gian, không ngờ được lại có người trực tiếp là nhân viên quản lý tài khoản.
Xã hội vốn là không công bằng.
Cho dù là Thiên Tôn Thái Bình, cũng bị lời nói của Trần Khuynh Địch làm cho cảm thấy lúng túng, thậm chí là tâm tình còn hơi suy sụp, bất quá rất nhanh liền khôi phục như bình thường.
Không có quan hệ, mình cũng đã tìm được con đường của chính mình, đều là trăm sông đổ về một biển, cần gì phải xoắn xuýt ở trên cái gọi là tốc độ chứ? Sau khi nghĩ thông suốt, Thiên Tôn Thái Bình cũng trở nên vui vẻ.
Thế là hai người cũng không nóng nảy, cũng không trực tiếp nhúng tay vào chiến trường Thành Thượng Kinh, mà là ở bên cạnh phụ trợ Lữ Nga, thỉnh thoảng xuất thủ quấy rối một lần, coi Thiên Khả Hãn Bắc Nhung như là đá mài đao của Lữ Nga, chỉ cần bảo đảm sẽ không tạo thành tổn thương chân chính đối với Thành Thượng Kinh cùng với Lữ Nga là được rồi.

Đánh lấy đánh để, Lữ Nga là càng chiến càng hăng, thậm chí ẩn ẩn còn có dấu hiệu tấn thăng trở thành Kích Toái Mệnh Tinh trung phẩm.
Mà Thiên Khả Hãn Bắc Nhung...
"Đám tiểu nhân hèn hạ các ngươi!"
"Chết tiệt!"
"Chờ lão tổ trở về sẽ giết hết các ngươi!"
Cũng chỉ có thể buông lời doạ dẫm, nhưng mà đáng tiếc là, lời doạ dẫm này cuối cùng vẫn là không thể thực hiện, sau khi trôi qua thêm nửa canh giờ, một cỗ thần niệm to lớn cuốn tới từ sâu trong hư không, công chính bình thản, nhưng lại không sợ hãi, giống như là một hành tinh khổng lồ trực tiếp va vào bên trong đại thế giới Trung Thổ, uy áp cũng tới theo đó.
Ầm ầm! Thiên địa rung động, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung nguyên bản còn đang vừa đánh vừa chửi liền ngậm miệng lại trong nháy mắt, lộ ra thần sắc sợ hãi, khuôn mặt trở nên tái nhợt.
Quá mạnh, là Chỉ Tôn nhân gian! Chưởng khống quyền năng Thiên Đạo, có địa vị giống như Thiên Đạo, ở trong đại thế giới Trung Thổ, loại phô trương này cũng chỉ có Thiên Đạo mới có! Mà cỗ khí tức này…
Chính là Thánh Thượng Đại Càn! Không phải là lão tổ nhà mình!
Sau khi làm rõ ràng điểm này, ở trong lòng của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung lập tức sinh ra tuyệt vọng vô tận, khí lực toàn thân phảng phất như đều bị hút hết vậy, mặc dù đã có đoán trước, nhưng sau khi thực lực đạt đến bước này, Thiên Khả Hãn Bắc Nhung lại phát hiện ra mình xa xa không có dũng khí giống như trong tưởng tượng của mình.
Hắn cũng không muốn liền chết như vậy, nếu như chết rồi, mỹ nữ trên thảo nguyên, địa vị trên thảo nguyên, tất cả trên thảo nguyên… đều không thể hưởng thụ được.
Đáng chết!
"Chờ, chờ một chút! Càn Võ, Thánh Thượng! Bệ hạ! Ta nguyện ý đầu hàng! Bắc Nhung từ nay về sau sẽ nhập vào Đại Càn…"
Ầm! Bỏ mặc lời nói của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, thần niệm to lớn trực tiếp nhắm vào Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, tiếp đó chỉ thấy một đoàn ánh vàng kéo dài mà đến từ hư không, sau khi hiển lộ thân hình, rõ ràng là một chuôi thần kiếm màu vàng óng, cơ hồ là tất cả các chí cường giả trong thiên hạ đều không xa lạ gì đối với đoàn ánh vàng này.
Thiên Tử Thần Kiếm!
Chỉ là trước kia Thánh Thượng Đại Càn còn cần phải mượn nhờ Tổ Long Trung Nguyên, mà hiện tại, Thánh Thượng Đại Càn vừa động tâm niệm liền có thể thi triển ra kiếm pháp kinh khủng như vậy.
Thần kiếm chém xuống, lực lượng ẩn chứa ở trong đó tự nhiên là

không cần phải nói, chém từ trên xuống dưới ở trên người của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, cũng chém lên bên trên Mệnh Vận Tinh Vân của Thiên Khả Hãn Bắc Nhung, Mệnh Vận Tinh Vân nguyên bản có sức sống bừng bừng, chí ít còn có 1000, 2000 năm thọ mệnh, vào trong nháy mắt bị đánh trúng liền rơi vào tịch diệt.
"Cái gì! ! !"
Chí cường giả ở các nơi phàm là thấy một màn như vậy, ngoại trừ người thuộc trận doanh Đại Càn, tất cả đều phát ra tiếng kinh hô sợ hãi vạn phần.
Sau đó thần niệm bao phủ hơn phân nửa Trung Thổ tiêu tán, ánh vàng lắc một cái, một đạo thân hình liền rơi ở trong Thành Thượng Kinh, quả nhiên là Thánh Thượng Đại Càn.
Ngay sau đó, ngay ở dưới hàng vạn ánh mắt, Thánh Thượng Đại Càn lộ ra một nụ cười đắc chí vừa lòng, sau đó giang hai cánh tay hướng về phía Lữ Nga.
"Đến đây! Lão bà!"
"Ôm một cái!"
Lữ Nga: "! ! !"
Vị Hoàng Hậu Đại Càn tư thế hiên ngang này, khuôn mặt liền trở nên đỏ bừng trong nháy mắt.
Mà đổi thành một bên, Trần Khuynh Địch thì là không có một chút do dự mà cắt đứt ánh mắt, không còn nhìn Thánh Thượng Đại Càn.
"Hừ!"
"Thấp hèn!"
Chỉ là mắng lấy mắng để, Trần Khuynh Địch cũng không tự chủ mà xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía phương hướng Thái Hoa Sơn...
Ôm một cái sao? Ừm, có lẽ cũng không tệ?

Chương 1252: Không bao giờ thiếu thời gian

Trùng kiến sau hậu chiến là rất thuận lợi.
Sau khi Thiên Khả Hãn Bắc Nhung bị Thánh Thượng Đại Càn đánh chết dưới hàng vạn ánh mắt, tất cả mọi người đều hiểu được thế cục thiên hạ đã định, không còn ai có thể ngăn cản Đại Càn.
Phải biết từ xưa cho đến nay, ngoại trừ thời kỳ Thượng Cổ, không có một hoàng triều nhân gian nào có thể đạt đến cái cấp độ này, mà thực lực của giới tông phái tại thời kỳ Thượng Cổ mạnh hơn giới tông phái bây giờ, cho nên hoàng triều nhân gian trên thực tế cũng chưa từng cường thế qua, thậm chí là các hoàng triều ở phía trước Đại Càn, phương thức mà tuyệt đại bộ phận hoàng triều thống trị Trung Nguyên thật ra là thỏa hiệp cùng với giới tông phái...nhưng mà bây giờ lại không giống với lúc trước.
Theo việc Thánh Thượng Đại Càn trở thành Chí Tôn nhân gian, người sáng suốt đều biết, cái gì mà mười đại thánh địa võ đạo, cái gì mà tông phái giang hồ, cái gì mà man di Tứ Hoang, toàn bộ đều không thể ngăn cản được bước chân của hoàng triều Đại Càn, nếu như Thánh Thượng Đại Càn muốn mà nói, hiện tại hắn đã có thể khiến cho hoàng triều Đại Càn xưng bá trong toàn bộ đại thế giới Trung Thổ, nhưng mà...
"Làm sao có thể làm loại chuyện đó chứ!"
"Chỉ đánh chiếm thì có tác dụng gì?"
"Tranh đấu giành thiên hạ là rất dễ dàng, nắm giữ chính quyền mới khó, Tứ Hoang có nhiều người như vậy, coi như tính bọn hắn vào bản đồ, muốn đồng hóa bọn hắn hoàn toàn cũng không phải là chuyện một sớm một chiều."
"Theo suy đoán của ta."
"Cái tiến trình này tối thiểu nhất còn phải mất 1000 năm."
Thả ở Địa Cầu kiếp trước tự nhiên là không cần phải lâu như vậy, nhưng đây là một cái thế giới siêu phàm, cường giả Hỏa Luyện Kim Đan có tuổi thọ khoảng chừng 800 năm, muốn tính toàn bộ Tứ Hoang vào bản đồ, liền cần phải chờ phần tử ngoan cố thế hệ tuổi già chết đi, sau đó tiến hành cải tạo bên trên tư tưởng và văn hoá của thế hệ tuổi trẻ.
Đương nhiên, loại biện pháp này là thuộc về tương đối hòa bình. Còn nếu thô bạo một chút, vậy liền dứt khoát giết sạch tất cả mọi người, sau đó lại chậm rãi thống trị...
Bất quá Thánh Thượng Đại Càn sẽ không lựa chọn cách làm này.
"Ta thế nhưng là minh quân."
"Huống hồ chỉ là 1000 năm, bây giờ ta còn không đến mức không đợi được."

"Hơn nữa ngươi cũng muốn thời gian đúng không?"
Nói lấy nói để, Thánh Thượng Đại Càn liền nhìn về phía thanh niên ở bên cạnh, mà Trần Khuynh Địch cho tận đến giờ phút này mới lấy lại tinh thần từ bên trong trạng thái đờ đẫn nhìn về tinh không nơi xa.
"Hả?"
"Này! Ngươi không có nghiêm túc nghe ta nói hay sao?"
"Ha ha." Trần Khuynh Địch gãi đầu một cái, nói: "Ta cũng không phải là Hoàng Đế, chính ngươi hãy suy nghĩ biện pháp giải quyết loại chuyện này, ta chỉ cần quản tốt một mẫu ba phần đất Thuần Dương Cung là được."
"Bất quá ngươi nói cũng không sai, ta xác thực là còn cần thời gian."
"Không có sự thúc đẩy của chiến đấu kịch liệt, thời gian sẽ cần càng lâu, nhưng tối đa cũng chỉ khoảng mấy trăm năm..."
Vừa dứt lời, khiếu huyệt ở trong cơ thể của Trần Khuynh Địch liền tự chủ vận chuyển, tinh không trong thể nội vẫn còn đang không ngừng bành trướng, mà sau khi loại bành trướng này đạt đến một trình độ nhất định, đoán chừng Trần Khuynh Địch liền sẽ một bước lên trời, trực tiếp đi đến cảnh giới Chí Tôn nhân gian, cũng đồng thời hoàn thiện con đường biến số, nhờ vào đó tiến hành siêu thoát.
Mà ở phía Thánh Thượng Đại Càn thì tương đối phiền toái một chút, dù sao thì con đường khí số cũng đã hoàn thiện, cần bản thân hoàng triều Đại Càn tăng lên, cho nên sợ rằng phải chờ đến khi hoàng triều Đại Càn triệt để thống trị Trung thổ, sau khi đặt Tứ Hoang vào bản đồ, Thánh Thượng Đại Càn mới xem như là hoàn thiện con đường khí số, mới có thể nhờ vào đó mà siêu thoát.
Hai người kỳ thật không có phân chia cao thấp gì, Thánh Thượng Đại Càn trở thành Chí Tôn nhân gian trước, lại từ từ tích lũy để siêu thoát. Trần Khuynh Địch thì là không ngừng tích lũy, sau đó một bước lên trời. Hai người đều cần thời gian, bất quá vừa vặn là, hiện tại bọn hắn chính là không bao giờ thiếu thời gian.
"Việc xử lý giới tông phái, cứ giao toàn quyền cho Thiên Tôn Thái Bình giải quyết à?"
"Nhìn ta làm cái gì! Giới tông phái có quan hệ gì cùng với Thuần Dương Cung chúng ta? Ta không quan tâm."
"Vậy thì Phật Môn thì sao?"
"Cứ để cho Thiên Tôn Thái Bình đi quản, từ này về sau Phật Môn đoán chừng sẽ triệt để phong sơn, Đàm Không cũng sẽ cả đời không đi ra khỏi Tu Di Sơn một bước, nói thật cũng không cần phải làm quá mức, dù sao thì chúng ta kỳ thật cũng không bị thua thiệt nhiều, ngược lại là Phật Môn đã ăn thiệt thòi không nhỏ, về phần Minh giáo thì là hoàn toàn không có tin tức."
"Ngươi không muốn đi tìm sao? Giữ lại Minh giáo mà nói là rất phiền phức a?"
"Ta đã tìm, nhưng ngoài ý muốn là không tìm thấy bọn hắn ở bên

trong đại thế giới Trung Thổ, có lẽ là đã chạy đến thiên ngoại."
"Cũng có khả năng…vậy thì mặc kệ sao?"
"Sau này hãy nói." Thánh Thượng Đại Càn nói đến đây liền duỗi lưng một cái, hỏi: "Ở phía ngươi thì sao? Ở phía ta có rất nhiều việc đang chờ hoàn thành, ở phía Thuần Dương Cung hắn là cũng có không ít việc nhỉ?"
"Hắn là như thế." Trần Khuynh Địch bẻ bẻ cổ, nói: "Còn có phía Tây Vực, cứ giao Đại Chu ở nơi đó cho ta, ngươi cũng đừng đi gây sự với bọn hắn."
"Giao cho ngươi? Được thôi."
Thánh Thượng Đại Càn nói rất tùy ý, ở dưới ánh mắt của hai người bọn hắn bây giờ, Đại Chu đã không coi vào đâu.
"Là vì sư muội của ngươi?"
"Ấy! Không, không phải! Là vì một người bạn của sư muội ta!"
"Là vậy sao...hắc hắc hắc."
"Đừng có cười như vậy, khiến cho người ta đặc biệt muốn đánh ngươi."
"Ngươi cũng không đánh lại ta, sợ cái gì?"
"Hừ!"
Nói đến đây, hai người đồng thời trầm mặc trong chốc lát, qua một hồi lâu, Thánh Thượng Đại Càn mới mở miệng nói một lần nữa: "Ta có thể cảm giác được."
"Cảm giác được cái gì?"
"Ở sâu trong hư không, có một cỗ lực lượng Tà Thần giống như Già Mã La, còn có một người rất giống ngươi, hắn là Thuần Dương Đạo Tôn a, hắn dường như đang chiến đấu cùng với Tà Thần."
"Là vậy sao?"
"Xem ra vị Đạo Tôn kia hắn là rất cần người giúp đỡ, chờ đến sau khi ta và ngươi siêu thoát, liền đi vào hư không trợ giúp hắn, hắn cũng là vì chuyện này mới bày ra nhiều chuẩn bị ở sau như vậy để trợ giúp chúng ta a."
"Thì ra là thế."
"Ngươi có ý nghĩ gì?"
"Thuần Dương Đạo Tôn, hắn sắp không được sao?"
"Cũng không phải, ở bên trong cảm ứng của ta hắn vẫn còn rất hăng hái."
"Vậy thì không cần phải vội." Trần Khuynh Địch trừng mắt nói: "Mặc dù kỳ thật ta cũng không ngại, nhưng chung quy vẫn là dùng ta như quân cờ để bày bố, hơn nữa còn dự định để cho ta sau khi siêu thoát mang theo huynh đệ của hắn, không biết là mang theo nhiều người như vậy sẽ rất mệt mỏi sao, dù sao thì hắn cũng không có việc gì, dứt khoát nghĩ biện pháp kéo dài mấy vạn năm là được rồi."

Chương 1253: Đại kết cục

"Lời mà ngươi nói..." Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy lập tức nghiêm thần sắc lại, lộ ra biểu tình bất mãn nói: "Thật sự là quá tuyệt vời."
"Vậy sao?"
"Rất tốt."
"Đến lúc đó liền nói là chứng kéo dài phát tác, siêu thoát rất gian nan, không cẩn thận cho nên hơi trễ một chút."
"Diệu kế!"
Nói đến chỗ hứng khởi, hai người lại là vui sướng hàn huyên một hồi. Thẳng đến khi không còn gì để nói, mỗi người mới ngậm miệng lại, tiếp đó lại là một đoạn thời gian trầm mặc. Ngay sau đó đến phiên Trần Khuynh Địch mở miệng trước.
"Nói đến lần này cũng thật nhanh, cũng chỉ mới mấy năm, ta làm sao lại Kích Toái Mệnh Tinh rồi, tất cả mọi người đều là người xuyên việt, thế mà ngươi phải mất hơn ba trăm năm."
"Bây giờ ngươi im miệng thì chúng ta vẫn là bằng hữu."
"Ha ha ha…hắt xì!"
Đột nhiên, Trần Khuynh Địch đang vui vẻ cười to không khỏi hắt hơi một cái, mà tới cảnh giới như hắn, theo lý mà nói hắn là nhất định sẽ vô duyên cùng với nhảy mũi mới đúng.
"Đã xảy ra chuyện gì?"
"Không biết, đột nhiên cảm thấy một cỗ ác hàn, giống như là trước khi xuyên việt bị bạn cùng phòng lừa gạt gọi ba ba vậy..."
Thánh Thượng Đại Càn nghe vậy liền nhướng mày nói: "Ba ba?"
"Ầy, con ngoan."
Thánh Thượng Đại Càn: "..."
Ầm! Trần Khuynh Địch bị đánh bay một cách tàn nhẫn, sau đó khảm vào trong vách tường Kim Loan Điện.
Tinh không lúc này rất rực rỡ, vào sau khi đại chiến kết thúc cũng chỉ mới qua một, hai canh giờ, Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch cứ trò chuyện như vậy, tán dóc, lúc thích thú thậm chí còn bắc vỉ nướng trong Kim Loan Điện, còn lấy ra hai bình rượu ngon, vừa nướng thịt uống rượu, vừa tự biên tự diễn.
"Nói trở lại, lần đại chiến này ta kỳ thật là không có cảm giác nhân vật gì, rõ ràng ta mới là nhân vật chính có hệ thống."
"Ít nói." Thánh Thượng Đại Càn cười lạnh một tiếng, nói: "Lần này chính là giới tông phái phản Càn, nhân vật chính là ngươi sao? Nhân vật chính rõ ràng là ta! Ngươi chỉ là có vận khí tốt một chút mà thôi…"
"Nói cũng phải?"

"Nói nhảm!" Uống một hớp rượu, Thánh Thượng Đại Càn dùng một tay cầm thịt xiên, còn một tay thì khoác lên bên trên bờ vai của Trần Khuynh Địch, nói: "Huynh đệ, ngươi là xuôi gió xuôi nước cho nên mới đạt được món đồ chơi hệ thống kia, bất quá ta không cần hệ thống cũng có thể đạt tới loại cảnh giới này, ta nói cho ngươi biết, nhân vật chính gì đó là còn tuỳ vào cách nghĩ của ngươi."
"Thật sự muốn nói, mỗi người đều không phải là nhân vật chính trong cuộc sống của bản thân hay sao?"
"Ở cái thế giới siêu phàm này, chỉ cần là đi trên con đường võ đạo, ai còn không có cuộc sống dậy sóng chứ?"
"Chỉ là cuộc sống của chúng ta dậy sóng mạnh hơn mà thôi."
"Ngươi nói xem có đúng không?"
Trần Khuynh Địch: "..."
Mấy câu nói của Thánh Thượng Đại Càn ngược lại đã khiến cho Trần Khuynh Địch cảm thấy kinh ngạc, trong lúc nhất thời hắn lại có một chút không biết nói gì, bất quá rất nhanh, Trần Khuynh Địch cũng lộ ra nụ cười.
Đúng vậy! Lời này thật ra là không sai.
Nào có nhân vật chính do ông trời chú định chứ, coi như là mình, trước đó không phải cũng là nhân vật phản diện hay sao? Kết quả là ngược lại, đừng nói là bị nhân vật chính giết chết, ngay cả nhân vật chính cùng với hệ thống...khụ khụ!
"Lão ca ngươi nói rất đúng, có đạo lý! Được rồi, không cần phải quan tâm đến nhân vật chính gì đó."
"Đúng không!"
Thánh Thượng Đại Càn ợ một cái, sắc mặt có chút đỏ, theo lý thuyết là hắn sẽ không say, nhưng tha hương gặp bạn cũ, ở cái đại thế giới Trung Thổ này có thể có một vị đồng hương có tư tưởng giống nhau, trải nghiệm giống nhau, thậm chí còn có vận mệnh giống nhau, không uống say thì cũng không thể nào nói nổi, huống chi.
Mọi người tân tân khổ khổ, cuối cùng cũng được coi là thành công a? Thiên hạ hiện tại, tông môn hưng thịnh, giống như là hảo huynh đệ đi ra từ cùng một căn phòng trọ, 10 năm qua đi, ngươi trở thành ông chủ, ta trở thành tác giả internet nổi danh, mặc dù lĩnh vực khác biệt, nhưng lại đều là cố gắng có hồi báo, thế là mọi người lại ngồi xuống uống một chén rượu, hoài niệm đến thời điểm trào phúng lẫn nhau ở trong phòng trọ...
Không phải là rất tốt hay sao?
"Tới tới tới!"
"Không say không về!"
"Cạn ly vì tình bạn!"
"Uống!"
Thánh Thượng Đại Càn cùng với Trần Khuynh Địch uống đến quên cả trời đất, trong lúc nhất thời cùng nhau nâng chén, mà đúng lúc này...

Ở bên ngoài Kim Loan Điện, Phùng Nguyên Nhất đột nhiên nện bước dồn dập đi tới.
"Thánh thượng! Cung chủ Vạn Thọ Cung! Người Thuần Dương Cung đến!"
"Đến? Nhanh như vậy liền đến, chặn bọn họ lại, đợi ta và lão ca uống xong lại nói..."
"Không phải." Phùng Nguyên Nhất nói: "Bốn vị sư muội của cung chủ còn có Tịch Đồng đại nhân cũng tới!"
"Hả?" Trần Khuynh Địch nhướng mày, phát hiện ra sự tình có gì đó là lạ.
Phùng Nguyên Nhất lại nói: "Hơn nữa Hoàng Hậu mới quen đã thân cùng với các nàng, đang tiếp đãi các nàng."
"?? ?" Võ Càn Võ giật khóe miệng một cái, phát hiện ra tình huống có một chút bất thường.
Kết quả là, hai người liếc nhìn nhau.
"Con m* nó! Tên sợ vợ nhà ngươi! Sư muội nhà ta còn có Tịch Đồng đều là nữ tử ôn nhu, tuệ bên ngoài tú bên trong, là người thiện lương khả ái, chớ bị lão bà ngươi làm hư!"
"Tán dóc! Lão bà của ta mới là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, cái tên bại hoại nhà ngươi, đừng nói là sư muội, ngay cả hệ thống cũng đều không buông tha, thế mà còn không biết xấu hổ nói ta! ?"
"Cái gì...ngươi muốn đánh nhau sao! Có bản lĩnh chúng ta quyết thắng thua trong đồng cảnh giới!"
"Chỉ bằng vào ngươi? Lão tử vô địch thiên hạ trong 300 năm, chỉ cần một cánh tay cũng có thể đè ngươi xuống đất đánh thành chó chết!"
"Đến đây!"
"Tới thì tới!"
Ầm ầm!
Sau trận chiến tại Thành Thượng Kinh, tông phái cúi đầu, Tứ Hoang xưng thần, thế cục thiên hạ ổn định, Thánh Thượng Đại Càn cực kỳ vui mừng, liền uống rượu cùng với Cung chủ Vạn Thọ Cung trong Kim Loan Điện, sau đó quyết định luận bàn đọ sức một phen, kết quả là hư hao tổng cộng bảy đài Lưu Ly Trản, một cái cổng cửu long kim, hơn ba trăm khối gạch, một số đồ sứ quý báu và tơ lụa vải vóc, sau đó Hoàng Hậu biết việc này, giận dữ, ra mệnh lệnh Thánh Thượng Đại Càn trong ba tháng không được vào Phượng Tê Cung nửa bước, Thánh Thượng Đại Càn khóc lớn không thôi, mắng chửi Cung chủ Vạn Thọ Cung trong hơn ba canh giờ có thừa....
...Hết...
- Truyện mới của mình là Cửu Thiên (Bản dịch)
https://truyenyy.com/truyen/cuu-tieu-ban-dich/
- Truyện đang dịch: Siêu Cấp Thiên Phú (Bản Dịch)
https://truyenyy.com/truyen/sieu-cap-thien-phu-ban-dich/
- Truyện đã hoàn thành: Thế Giới Sụp Đổ (Dịch FULL)

https://truyenyy.com/truyen/trung-khai-mat-the-dich/